Digitized by Google

L. Gr. 94-6

Stephanus

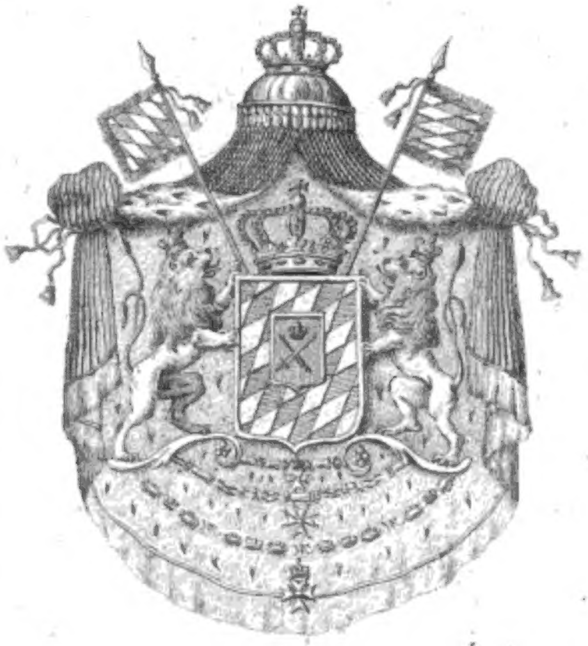

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.

Digitized by Google

<36618580970013

<36618580970013

Bayer. Staatsbibliothek

Digitized by Google

Digitized by Google

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

VOL. VI.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS

Graecae Linguae

AB H. STEPHANO

CONSTRUCTUS.

EDITIO NOVA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

VOL. VI.

Londini:

IN ÆDIBUS VALPIANIS.

PROSTAT ETIAM APUD BIBLIOPOLAS LONDINENSES, OXONIENSES, CANTABRIGIENSES,

EDINENSES, ET DUBLINIENSES.

1824.

Digitized by Google

Bayerische
Staatsbibliothek
München

Digitized by Google

mansissem: quæ exp. et ad sequentia pertinet exempla. Il. Γ. (428.) Ἤλυθες ἐκ πολέμου· ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι, Ξ. (84.) Οὐλόμεν', αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου Σημαίνειν, Ω. (764.) Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ' ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι, Utinam prius perire debuissem, periissem; est enim primæ personæ PRO Ὤφελλα, quem aor. Eust. quoque agnoscit. At Il. H. (390.) ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι, est tertiæ personæ pro ὤφελλε. Utinam prius perire debuissent pecuniæ illæ et opes. Itidem ap. ceteros Poëtas, Eur. ὥς γε μή ποτ' ὤφελεν λαβεῖν Μενέλαον, Aristoph. (B. 955.) Ὡς ὤφελες διαῤῥαγῆναι, (Εἰρ. 1069.) εἴθ' ὤφελεν εἶναι, Utinam esset: (N. 41.) Εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς. Est ejus usus in prosa quoque; sed frequenter sine infin. ponitur in fine sententiæ, ita tamen ut e præcedentibus subaudiatur. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Ὁ μὲν ἄρχων οὗτος ἀκοντίσας ἥμαρτεν· ὡς μήποτ' ὤφελεν: Utinam nunquam debuisset, sc. ἁμαρτεῖν. Dem. (539.) Καὶ τοῦτον οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδὼς, μηδὲ γιγνώσκων· ὡς μηδὲ νῦν ὤφελον; Atque utinam ne nunc quidem cognovissem. Interdum εὐκτικαὶ illæ particulæ omittuntur: Od. Δ. (97.) Ὧν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν Ναίειν, pro ὡς ὄφελον, αἴθ' ὄφελον. Itidem, Il. T. (59.) Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ, Quam utinam in navibus occidisset Diana suis sagittis. Sic Hesiod. Ἔργ. (1, 172.) Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι Ἀνδράσι. Soph. (El. 1131.) ὤφελον ἐκλιπεῖν βίον. Eur. μήποτ' ὤφειλε τὸν βουκόλον οἰκῆσαι, Utinam nunquam bubulcus habitasset. Itidem in prosa et quidem interdum veluti παρενθετικῶς, Dem. (322.) Οὗτος καὶ παθόντων ἃ μή ποτ' ὤφελον τῆς ὑπὲρ ἁπάντων λύπης πλεῖστον μετεῖχε. Aliquanto post, Ἐπειδὴ δὲ ἃ μή ποτ' ὤφελε συνέβη, Postquam vero ea contigere, quæ utinam nunquam contigissent. E Basil. quoque ὤφειλε pro Utinam, Bud. ‖ SED ET Ὄφελον cum optativo junctum accipitur pro Utinam; adverbialiter tamen et sine discrimine personæ: quale in præc. ὤφειλον, ὤφειλες, ὤφειλε. Cujus usus hæc exempla affert Bud. e Grammatico quodam: Ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. Et cum præterito, Ὄφελον ἐγένετο τόδε: quo modo Gaza, Ἦ ὄφελον ἦν ἀξία τῆς ὑμῶν ὑπολήψεως, pro his Ciceronis, Quæ utinam digna esset. Item in fine sententiæ ut supra ὤφελον et ὤφελε usurpari docui. Greg. Stel. 1. Κατῄει μὲν εἴς τι τῶν ἀδύτων τοῖς πολλοῖς ἀβάτων· ὡς ὄφελόν γε καὶ τὴν εἰς ᾅδου φέρουσαν: Utinam vero et in viam ad inferos ferentem. Ubi etiam nota partic. ὡς. ITIDEM Ὄφελος usurpari docet Suid. his verbis, Ὄφελος καὶ Ὄφελον, Εἴθε, Μακάρι, εὐκτικῶς· τὸ δὲ Μακάρι, τῶν ἀπαιδεύτων εὐκτικὸν ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ εἴθε καὶ αἴθε. Ubi etiam OBSERVA Μακάρι. [" Ὀφείλω, Phryn. Ecl. 209. Thom. M. 667. Wakef. Ion. 519. Alc. 426. Phil. 1421. Jacobs. Anth. 6, 263. Heyn. Hom. 6, 240. 241. 7, 489. Ruhnk. Ep. Cr. 299. ad Mœr. 148. ad Herodian. 471. Ammon. 107. Phalar. p. 28. ad Od. Γ. 367. ad Callim. 1, 226. Valck. p. 14. ad Charit. 350. Cum infin., Thom. M. 161. Ὀ. δίκην, Mœr. 426. et n. Ὀφείλειν — πεσέειν ἄν, Herod. 600, 7. Ὄφελον, Thom. M. 665. Lucian. 3, 554. Heyn. Hom. 4, 112. Mœr. 285. et n. ubi et de ὤφελον, Reiz. de Tempor. p. 13. Ilgen. ad Scol. 231. Μὴ ὄφελες, Heyn. Hom. 5, 689. Αἴθ' ὄφελες, Toup. Opusc. 2, 244. Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, Il. Γ. 173. Ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι, 428. Ὠφελές γε, Brunck. Aristoph. 3, 79. Ὤφελε, Lucian. 3, 472. Jacobs. Anth. 12, 399. Ὠφέλετε, Heyn. Hom. 8, 643. (Il. Ω. 254.) Pass., Jacobs. Anth. 7, 227. 311. 8, 403. 9, 25. 10, 370. 12, 262. 292. Callim. Ep. 56. Antip. Sid. 74. Agathias 43. 76. Ruhnk. Hist. Cr. Orat. Gr. 42. Dionys. H. 2, 1058. Ὄφελον, partic. absol., ad Lucian. 1, 340. Ὀφειλέω, Jacobs. Anim. 297." Schæf. Mss. * Ὀφειλομένως, Epiphan. 1, 972. " Athan. 1, 482." Kall. Mss.]

Ὀφείλημα, τὸ, Debitum, τὸ ὀφειλόμενον, s. χρέος, vide Ὀφείλω, Ἀντοφείλω. Citat Bud. e Dem. quoque et Libanio. [Lobeck. Phryn. 465. " Herodian. 471. et n., Ammon. 107." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.]

Ὀφειλὴ, ἡ, idem, Matth. 18, (32.) Πᾶσαν τὴν ὀ. ἐκείνην ἀφῆκά σοι, Totum illud debitum, ad Rom. 13, (7.) Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀ., Reddite igitur cuique quod ei debetis, τὰ ὀφειλόμενα. Hesychio est non solum χρέος, δάνειον, sed etiam ἀνάγκη. [Lobeck. Phryn. 90. " Cattier. Gazoph. 20. Cort. ad Plin. 239. T. H. ad Plutum p. 477. ad Thom. M. 127." Schæf. Mss.]

Ὀφειλέτης, ὁ, Debitor, χρεώστης. In Or. dominica, Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀ. ἡμῶν, Debitoribus nostris, Matth. 18, (24.) Προσηνέχθη αὐτῷ εἷς ὀ. μυρίων ταλάντων, Debitor talentorum decies mille: Horat. debitor æris; Ovid. Debitor est vitæ qui tibi Sexte suæ. Item cum dat. pers. ad Rom. 8, (12.) Ὀφειλέται ἐσμὲν οὐ τῇ σαρκί. Et cum infin. in Ep. ad Gal. 5, (3.) Ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι, Debet, Tenetur. Itidem Soph. (Aj. 590.) οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι, Nihil amplius præstare teneor, Nihil amplius debeo: pro quo dicitur uno verbo ἀφωσιωσάμην. Hæ autem duæ posteriores constrr. conveniunt cum constrr. verbi ὀφείλω. [" Wakef. Herc. F. 1246." Schæf. Mss.] FEM. Ὀφειλέτις, ιδος, ἡ, Debitrix: Pro Obnoxia, Devincta beneficio, affertur ex Eur. [Rhes. 965.] Ὀφειλέσιον, Debitum, Eust. [1751. Lobeck. Phryn. 516.]

Ἀντοφείλω, Vicissim debeo, debitor sum alicui, sc. ob acceptum ab eo beneficium. Ἀντοφείλειν, inquit Bud., ap. Thuc. dicitur, Qui debet beneficii gratiam, ut qui beneficium accepit. Thuc. 2, (40.) Βεβαιότερος δὲ ὁ δράσας τὴν χάριν, ὥστ' ὀφειλομένην δι' εὐνοίας ᾧ δέδωκε σώζειν· ὁ δ' ἀντοφείλων, ἀμβλύτερος, εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, Qui gratiam debet.

" Ἐνοφείλεσθαι ἀργύριον alicui in agro vel iis bonis " dicitur quæ ei oppignerata sunt, s. quæ contracta " hypotheca ei concredita sunt, i. e. Deberi in, Dem. " (1249.) Οὐδένα ἐῴη οὔτε ὠνεῖσθαι οὔτε τίθεσθαι, ὡς " ἐνοφειλομένου αὐτῷ ἀργυρίου, Intercederet quominus " aut emeret aliquis id prædium, aut in eo pignus " contraheret, sc. quod certa pecunia obnoxium jam " haberet. Ita Bud. p. 187. 188. ubi et aliud ex " Eod. exemplum affert:" [1197. " Inscr. ap. Boeckh. in Indice Lectt. Acad. Berolin. 1821. τιμὴ ἐνοφειλομένη." Boiss. Mss.] Ἐποφείλω, Insuper debeo, Præterea debeo, simpliciter Debeo, Thuc. 8, (5.) p. 266. Ὑπὸ βασιλέως γὰρ νεωστὶ ἐτύγχανε πεπραγμένος τοὺς ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς φόρους, οὓς δι' Ἀθηναίους ἀπὸ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οὐ δυνάμενος πράσσεσθαι, ἐπωφείλησε, i. e., quos cum non posset ipse ἐκπράξασθαι, τῷ βασιλεῖ ὀφειλέτης ἐγένετο, Schol. " Κατοφείλειν, Debere, Bud. e Dem." Προοφείλω, Prior debeo, Ante debeo, sæpe pro simplici ὀφείλω, Aristoph. Σφ. (3.) Κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὐφείλες μέγα, Magnum aliquod malum debebas lateribus, ὤφειλες, ἐχρεώστεις, Schol. Ex Eur. (Iph. T. 523.) affertur etiam Προὐφείλει, præsenti tempore pro Ante debet, a VERBO Προὐφείλω: licet ea crasis imperfecto potius conveniat. Pass. Προοφείλομαι simpliciter pro Debeor, ὀφείλομαι, Dem. (539.) Οὐδένα ἂν ἀνθρώπων οὕτως ἀσελγῶς καὶ βιαίως οὐδενὶ τῶν πολιτῶν ἂν χρήσασθαι, μὴ μεγάλου τινὸς ὄντος, ὃ αὐτῷ προωφείλετο. At e Thuc. Προοφειλομένης εὐεργεσίας, pro Intercedente beneficio: quomodo et προοφειλομένης φιλίας exp. Intercedente amicitia. [" Ad Phalar. 356. ad Herod. 412." Schæf. Mss.] Προσοφείλω, Insuper debeo, Præterea debeo, Xen. K. Π. 3, (2, 7.) Προσοφείλοντές σοι ἄλλας χάριτας, Dem. (37.) Τὸ πάντων ἀνανδρότατον, τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε. Ex Eod. (825.) Budæus p. 230. suorum Comm. affert, Αὐτὰ δὲ τἀρχαῖα πάντα ἀναλωκέναι φασὶ, Δημοφῶν δὲ καὶ προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐνέγραψε, cum hac interpr. Quin et Demophon insuper expensum mihi pecuniæ nonnihil tulit. Ibid. Προσοφείλειν interpr. etiam Debere reliqua, quæ προσοφειλόμενα dicuntur: ap. Polyb. 1, (66, 5.) Τὰ μὲν, οὐκ εὐπορούμενοι χρημάτων, τὰ δὲ, καὶ πεπεισμένοι παραιτήσεσθαι τοὺς μισθοφόρους μέρος τι τῶν προσοφειλομένων ὀψωνίων. ‖ Æs alienum s. Debitum contrahere præter quæstus proprios, Xen. (Œc. 20, 1.) Οἳ οὐδὲ

Digitized by Google

ἀναγκαῖα δύνανται πορίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσι, Qui inde tolerare vitam nequeunt, ita ut eis æs alienum quoque contrahere necesse sit. ‖ Præterea mulctari, sicut ὀφείλειν pro Mulctari poni, suo loco docui: Προσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια, Hoc amplius etiam mulctam pendere jussi. Hæc Bud. 230. post Προσόφλω. [" Ad Phalar. 356." Schæf. Mss. * Προσοφειλέτης, Orig. 2, 503.]

Ὄφλω, ήσω, tanquam AB Ὀφλέω, i. q. ὀφείλω, in ea signif. qua ponitur pro Mulctor, etiam Damnor: ὀφείλω ἐκ καταδίκης, Hes. Κατάδικος, inquit Bud. Comm. 126., dicitur Obnoxius e re judicata, h. e. ἐκ τῆς καταδίκης, ὁ μὴ ἐκτετικὼς τὴν καταδίκην: qui et ὑπόδικος dicitur, et ὄφλων, et κατάκριτος et κατεγνωσμένος: ut Dem. Ὠφληκὼς τὴν δίκην δικαίως, Merito damnatus. Idem, Τάλαντα δέκα ὀφληκέναι, Damnari decem talentis. Ibid. exempla affert τοῦ ὠφείλω et τοῦ ὑπόδικός εἰμι. Idem p. 89. Οἱ ὠφληκότες et οἱ ὄφλοντες dicuntur Damnati. Dem. Καὶ δίκην ἐξούλης ὠφληκὼς ταύτην, οὐκ αὐτὸς ὠφληκέναι φησὶν, ἀλλ' ἐμὲ, Atque in hac controversia de vi damnatus, non se damnatum, sed me esse contendit: (459.) Καὶ ταῦτα οὐ μικρὰν ζημίαν ὀφλήσειν μέλλουσαν, Et præsertim mulctæ non contemnendæ damnandam, i. e., ignominia atque infamia notandam. Hæc Bud. ibi, qui hunc ejusd. Dem. locum (862.) Ἐπὶ τὸν κληρωτὸν δὲ διαιτητὴν ἐλθὼν, καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων, ὦφλε τὴν δίαιταν, p. 151. itidem interpr. Damnatus est ab arbitro. Idem ὄφλω δίκην vertit, Debitor sum ob rem judicatam; hunc enim Dem. locum (528.) Τί γὰρ δήποτε ἄν τις ὄφλων δίκην, μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησεν τὴν ἐξούλης (δίκην) ἰδίαν; ita vertit, Quanam enim de causa, si quis debitor est ob rem judicatam, et non solverit, lex judicium de vi non privatum esse voluit? Sic δίκην μέλλων ὀφλήσειν, Futurus rei judicatæ debitor. Dicitur etiam δίκην θανάτου ὄφλειν, pro Capitis damnari, sicut δίκην ἐξούλης ὄφλειν, pro Damnari in controversia de vi. Diog. L. in Phaler. Δίκην θανάτου οὐ παρὼν ὦφλεν, Absens capitis damnatus est. Itidem Plato Apol. (29.) Ἐγὼ μὲν ἄπειμι ὑφ' ὑμῶν θανάτου δίκην ὄφλων, οὗτοι δὲ ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὠφληκότες μοχθηρίαν. Et ὄφλειν τὴν δίκην ἐρήμην, Damnari absentem, ob vadimonium desertum, Plut. Camillo, Μεταστὰς ὦφλε τὴν δίκην ἐρήμην, τίμημα μυρίων καὶ πεντακισχιλίων ἀσσαρίων ἔχουσαν, Absens damnatus est quindecim millibus assium. Rursum Plut. dixit etiam δίκην ἀργίας ὠφληκὼς, pro Otii mulctæ obnoxius. Isocr. Ὀφλήσει τὴν ἐπωβελίαν. Et εὐθύνας ὄφλειν, vel potius, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὄφλειν, Damnari repetundarum, Æschin. (55.) Ἔξεισιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκώς. Aliquando accus. e præcedentibus subauditur: Thuc. 3, (70.) p. 107. Ὀφλόντων δὲ αὐτῶν, καὶ πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων διὰ τὸ πλῆθος τῆς ζημίας, ubi subauditur ζημίαν: dixerat enim ζημία δὲ καθ' ἑκάστην χάρακα ἐπέκειτο στατήρ. Et ap. Plat. de LL. 6. Ἐὰν δ' ὁ φεύγων ὄφλῃ, (sc. τὴν δίκην vel ζημίαν,) τῶν κοινῶν χρημάτων μὴ μετεχέτω, γεγράφθω δ' ὠφληκὼς ἕως ἂν ζῇ: ubi etiam nota τοὺς ὄφλοντας fuisse ἀτίμους, sicut supra ex Isocr. quodam loco patet τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ s. καταδίκους, Ignominiosos fuisse quoad judicatum fecissent, ut ærarii ap. Romanos, qua de re pluribus Bud. disserit in Pandect. His adde e Plut. in Cam. Ἀδίκως ἐπ' αἰτίαις πονηραῖς ὄφλοντα, sc. δίκην, Inique damnatum. Porro sicut ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ dicitur, ita et ὄφλειν τῷ δημοσίῳ, Dem. (998.) Ἐὰν ὄφλῃ τῷ δημοσίῳ, τί μᾶλλον οὗτος ἐγγεγραμμένος ἔσται μου; ὅτι νὴ Δία εἴσονται πάντες πότερός ποτε ὦφλεν· καλῶς: q. l. Bud. 588. sic interpr. Quod si iste damnetur, et publice mulctetur, quid magis mulctæ judicatus erit quam ego? Scient omnes, credo, uter reip. debitor fuerit: Probe. E Dem. vero affertur, Ὄφλω σοι τὴν γνῶσιν, pro, Judicio sum tibi adstrictus. ‖ Hactenus de ὄφλω, quatenus est verbum judiciale. Cum vero ad alia transfertur, exp. non solum Damnor, sed etiam In crimen incurro, Crimini obnoxius sum, aut alio modo, Dem. c. Timocr. Ἡλίκην ἂν ὠφληκότες παράνοιαν ἦτε εἴ τι τοιοῦτο ἐνυγχάνετε ἐψηφισμένοι, Quan-

A tæ insaniæ ab hominibus damnaremini, Quam desipere vos judicarent homines. Phalar. Athen. Κινδυνεύετε πανδημεὶ πικροτάτην ὀφλῆσαι ὠμότητα, Crudelissimi existimari. Athen. (511.) de Marte, Ὦφλεν αἰσχύνην καὶ ζημίαν, ἐκδοὺς ἑαυτὸν ἔρωσιν ἀλογίστοις, Dedecore damnoque, hominum opinione atque judicio, affectus est. Hæc e Bud. 90. E Dem. vero (18.) ὤφληκα αἰσχύνην, affertur pro Debet me pudere. Item ὄφλειν γέλωτα, Ridendum se propinare, Derideri, seu, ut Eust. exp., κατὰ δίκης λόγον πάσχειν γέλωτα. Aristoph. N. (1035.) καὶ μὴ γέλωθ' ὀφλήσεις. Ex Eur. (Andr. 187.) ὄφλω βλάβην, pro Sum obnoxius injuriæ: e Quo supra ὀφείλω σοι βλάβην, pro Sum tuæ injuriæ obnoxius. [" Phryn. Ecl. 209. Thom. M. 667. ad Charit. 456. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 114.: ad Dionys. H. 3, 1818. ad Herodian. 471. Toup. Opusc. 2, 268. Ammon. 107. Phalar. p. 26. Wyttenb. Select. 334. Conf. c. ὀφείλω, ad Dionys. H. 1, 596. Damnor, ad Mœr. 426. Timæi Lex. 202. et n. Ὄφλω μέμψιν, Hes. Ep. ad Eulog.: δίκην, Brunck. Soph. 3, 441. Ἐρήμως ὄφλω, Phryn. Ecl. 186." Schæf. Mss. Δειλίην ὦφλεε πρὸς
B βασιλῆος, Herod. 8, 26.]

Ὄφλημα, τὸ, Mulcta judicata, judicio imposita, Dem. Ἐκτίσας τῷ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα, Cum judicatum publico dissolvissem: (998.) Ἐὰν δὲ χρόνος διέλθῃ, καὶ μὴ ἐκτισθῇ τὸ ὄ., Si longum temporis intervallum intercesserit, necdum depensa mulctatitia illa pecunia fuerit. Idem, Ὁμολογεῖται τοῦτ' εἶναι τὸ ὄ., Mulctam quæ debebatur ex judicato. Idem, Καθ' οὓς (νόμους) τὰ μὲν δεκαπλᾶ, τὰ δὲ διπλᾶ γίγνεται τῶν ὀ., Quibus legibus nomina publica decupla interdum, interdum dupla fiunt, Secundum quas leges damnatio interdum in decuplum, interdum in duplum fit. Hæc Bud. diversis in locis. ‖ Debitum, SICUT Ὄφλω dixi reddi etiam Debitor sum, Debeo. Et Hes. ὦφλε exp. non solum κατεδικάζετο et ἐπὶ τῇ δίκῃ ὤφλησε, sed etiam ὤφειλεν: itidemque Suid. ὤφλησα, ἐχρεώστησα. Herodian. 5, (1, 13.) Ὥσπερ ὄφλημα κληρονομίας εἰληφότες, ἀποχρῶνταί τε καὶ ἐνυβρί-
C ζουσιν ὡς ἄνωθεν ἰδίῳ κτήματι, Quasi ipsis debitam hæreditatem adepti. Theophyl. Ep. 16. Δανειζόμενος γὰρ παρ' ἄλλων, ἄλλοις ἀποδίδως τὸ ὄ. Itidem Lucian. (1, 824.) Ἀπαιτῶν γὰρ παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀ. Et ὄ. βαρὺ, Æs alienum grande, χρέος: quod tamen per ω in VV. LL. scriptum EST Ὤφλημα. [Lobeck. Phryn. 465. " Thom. M. 666. Herodian. 471. et n., Ammon. 107." Schæf. Mss.]

Ὄφλησις, ἡ, Debitio, * χρεώστησις, Hes. ‖ Debitum, i. q. ὄφλημα et ὀφείλημα. A Suida exp. χρέος, ὀφειλή. ‖ * Ὀφλητής, Gl. Debitor.]

[* " Ἀποφλέω, Tzetz. Ch. 13, 614." Elberling. Mss. * " Ἐπόφλω, Debitor sum, Debeo, Edict. Just." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Προσόφλω, i. q. προσοφείλω, sicut ὄφλω idem cum ὀφείλω significare dixi, i. e. Insuper debeo, Etiam debeo, Aristot. Eth. 4, (3.) Εὐεργετούμενος δ' αἰσχύνεται· καὶ ἀντευεργετικός ἐστι πλειόνων· οὕτω γὰρ προσοφλήσει ὁ ὑπάρξας: Sic enim fit, ut qui beneficientia provocavit, etiam repenso beneficio debitor sit. ‖ Insuper
D mulctor, Ultra mulctor, Dem. (1327.) Ταύτας τὰς πεντακοσίας δραχμὰς Θεοκρίνης οὑτοσὶ ὀφείλει, οὐκ ἐκτετικότος τοῦ πατρὸς, ἃς προσώφλεν ἀφελόμενος τὴν Κηφισοδώρου θεράπαιναν εἰς ἐλευθερίαν, Cum hoc, quod Cephisodorus absolutus est, insuper ipse quingentis drachmis mulctatus est, s. Quibus insuper mulctatus est ob id, quod non jure asseruisse ancillam in libertatem judicatum est. Itidem Diog. L. Theophrasto, Τοσοῦτον δ' ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε Ἀγωνίδης τολμήσας αὐτὸν ἀσεβείας γράψασθαι, μικροῦ καὶ προσώφλεν, Ut parum abfuerit quin ultra mulctaretur. Sic alibi, Προσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια, Hoc amplius etiam mulctam pendere jussi. Hæc Bud. 69. 229. 230. [" Προσόφλω γέλωτα, Alciphr. 334." Schæf. Mss.]

Ὀφλίσκω ET Ὀφλισκάνω, ead. cum ὄφλω: unde et derivata sunt. Unde ap. Suid. Ὀφλίσκουσι et Ὄφλουσι, χρεωστοῦσι. Eur. (Med. 581.) ὀφλισκάνω τὴν ζημίαν, Damnor, Mulctor. Item ὀφλισκάνω γέλω-

Digitized by Google

τα, Ridendus omnibus judicor, κατὰ δίκης λόγον γέλωτα πάσχω. Chrys. Τοσούτῳ πλείω τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν, Tanto majore risu a nobis digni existimantur. [Ælian. H. A. 12, 5.] Itidem ὀφλισκάνειν ἄνοιαν, In amentiæ crimen incurrere, Dementem omnium judicio haberi, et velut dementiæ condemnari. Dem. (16.) Ἃ νῦν ἄνοιαν ὀφλισκάνων, ὅμως ἐκλαλεῖ. [" Eur. Phœn. 770. Phryn. Ecl. 209. Thom. M. 667." Schæf. Mss. * Ἐποφλισκάνω, Themist. p. 83. * Προσεποφλισκάνω, Dio Cass. 184. * Προσοφλισκάνω, 18. Dem. 36. Plut. 6, 157. 9, 399. Themistocle 5.]

Ὀφλάνω, i. q. ὄφλω et ὀφλισκάνω: ita ex ὄφλω derivatum ut ὀφλισκάνω ex ὀφλίσκω. Unde ap. Hes. Ὀφλάνειν, ὀφλισκάνειν, ὀφείλειν. Apud Eund. legitur ETIAM Ὀφλοὶ, ὀφειλέται, ὀφειλαὶ, Debitores, Debita. [* "Ὄφλος, Jo. Geom. Parad. 2." Boiss. Mss.]

ὈΦΕΛΛΩ, alicubi usurpatur ead. signif. qua ὀφείλω, de quo paulo ante dictum a me fuit, Od. Φ. (17.) Ἦλθε μετὰ χρεῖος τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, Debebat, Θ. (462.) Μνήσῃ ἐμεῖο ὅτι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις, Debes, ὀφείλεις, χρεωστεῖς. Itidem pass. ὀφέλλομαι, Debeor: Γ. (367.) μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους Εἶμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, i. e. ὀφείλεται, ut quidam ἁπλούστερον accipiunt, alii autem αὔξεται exp. de usura intelligentes; nam τὸ χρέος ὀφελλόμενον ἐγκυμονεῖ ὥσπερ τὸν ἐς ὕστερον τόκον: de qua signif. τοῦ ὀφέλλειν mox pluribus dicetur. Item cum infin., ut supra Ὀφείλω, Il. T. (200.) ὀφέλλετε ταῦτα τένεσθαι, Debetis hæc facere, ὀφείλετε δρᾶν, ut ubi exp. Il. A. (353.) Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι Ζεὺς, Debebat, ὤφειλεν, ut ibi exp. Atque ut ὤφειλον et ὤφελον dixi supra jungi interdum cum optativis particulis εἴθε, αἴθε, ὡς: sic ETIAM Ὤφελλον SIVE Ὄφελλον, Ionice sine augmento, Il. Ξ. (84.) αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου Σημαίνειν, H. (390.) ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι: quæ exempla supra quoque attuli in tertio tmemate verbi Ὀφείλω, quod Ionica esse Eust. diceret pro ὤφειλε s. ὤφελε. Et sine illis particulis optativis, ut supra quoque in Ὀφείλω admonui, ap. Hes., Ὄφελλον, ὤφειλον, εἴθε, Utinam, s. Utinam deberem. Quo referri etiam posset Ὄφελον, quod adverbialiter usurpari, ibid. docui. || Alias Ὀφέλλω signif. etiam Augeo, Adaugeo, Amplifico, Il. Y. (242.) Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, Ὅππως κεν ἐθέλῃσι, ubi observa ὀφέλλει τε μινύθει τε opposita sibi: ut in illo Hesiodeo (Ἔργ. 1, 6.) Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει, opposita sunt μινύθει et ἀέξει. (Od. Π. 174.) δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην, Minerva Ulyssi corpus amplius s. majus affingebat et juventutem: Schol. ηὔξησε: Il. Λ. (510.) Υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ, Filium meum cumularint honore, Γ. (62.) de securi acuta, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν, i. e. αὔξει τὴν ἀνδρὸς δύναμιν. Et μῦθον ὀφέλλειν, Multa verba facere, πολυλογεῖν, ληρεῖν: ut Π. (631.) τῷ οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι, Non ingeminanda et multiplicanda verba sunt, Non pluribus verbis opus est. Pass. Ὀφέλλομαι, Augeor, adaugeor, Amplificor, (Od. Ξ. 233.) οἶκος ὀφέλλετο, Amplificabatur, et adaugebatur, Il. Ψ. (524.) Ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἵππου: Adaugebatur et invalescebat: quo modo acceperunt quidam Homericum illud, de quo supra, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, ut sit, Usura crescit: sed simplicius et rectius pro Debetur; ut in præcedente l. Ἦλθε μετὰ χρεῖος τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, Debebat, ὠφείλει, ἐχρεώστει. Interdum vero Ὀφέλλω redditur non solum Adaugeo, verum etiam Adjuvo, Foveo, Il. Δ. (445.) ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν, Adaugens et adjuvans, sc. ἡ ἔρις: quæ et ap. Hesiod. Ἔργ. 1, (14.) πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει: (211.) μηδ' ὕβριν ὄφελλε, pro Auge, Fove, ἐπίτεινε. At Il. Π. (651.) Ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν, Auxerit, Majorem attulerit, αὐξήσειε. Hes. quoque Ὀφέλλει exp. non solum αὔξει, sed etiam ὠφελεῖ. Sic pro Prodesse, Juvare s. Bene mereri accipitur ap. Apoll. Rh. 2, (801.) εὖτ' ἄρξωσιν ἀρείονες ἄνδρες ὀφέλλειν, Schol. εὐεργετεῖν. || Hes. Ὀφέλλουσα exp. etiam θρασύνουσα,

A σώζουσα, παρασκευάζουσα. [" Heyn. Hom. 4, 136. 272. 638. 681. 6, 240. 241. 250. 7, 248. 650. 8, 347. Dawes. M. Cr. 61. 364. Leontius 23. Hemsterh. ad Callim. Fragm. 492. ad 1. p. 76. Toup. Opusc. 2, 87. Græv. Lectt. Hes. 507. Debeo, Valck. Callim. p. 14. (286.)" Schæf. Mss. Dionys. P. 133. Arat. D. 349.]

Ἐξοφέλλω, Adaugeo, Amplifico, Accumulo, Od. (O. 18.) ἐξώφελλεν ἔεδνα. Ἐποφέλλω, idem.

Ὄφελμα, τὸ, Augmentum, αὔξημα, Hes. || Sordes verrendo collectæ, ipsæque adeo Scopæ, κάλλυμμα, κάλλυντρον, Hes.: qui ὀφέλμασιν itidem exp. σαρώμασι. Dici autem et de Scopis, tum ex Hes. patet, qui esse dicit κάλλυντρον, tum ex Eust., qui, cum Od. Y. (149.) p. 1887. κορήσατε exposuisset σαρώσατε, καλλύνατε, indeque derivari dixisset Κόρημα, τὸ σάρον, δι' οὗ φιλοκαλεῖται ἡ γῆ, subjungit, Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ῥηθὲν σάρον, ἤτοι σάρωτρον, καὶ ὄφελμα ἐκαλεῖτο κατὰ τοὺς παλαιούς· ἐν ἀντιφράσει, οὐ γὰρ ὀφέλλονται ἤτοι αὐξάνονται τὰ σαρούμενα· διὸ καὶ τὸ σάρον παραι-
B ρεῖ καὶ μειοῖ. Sed malim ὄφελμα significans Purgamenta, quæ conversa sunt et Scopas, derivare ab ea signif. τοῦ ὀφέλλειν, qua interdum exp. Accumulo, ut proprie sit Purgamina quæ verrendo accumulantur s. coacervantur, et Scopæ quibus purgamenta pavimenti coacervantur. Itidem vero Κόρημα et Purgamenta et Scopas ipsas quibus purgamenta converruntur, signif. [" Brunck. Soph. 3, 525. Toup. Opusc. 2, 87." Schæf. Mss. Hipponax ap. Schol. Lycophr. 1165. Τὴν στέγην ὀφέλλοντα, (οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα,) πυθμένι στοίβης.]

Ὀφέλσιμος SIVE Ὀφέλλιμος, Utilis. Ὀφέλσιμος ap. Orph. (Arg. 471.) legitur. Legitur hoc nomen et ap. Opp. (Ἀ. 3, 429.) teste Eust. qui ὀφέλσιμος scribi dicit Αἰολικώτερον. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 179. ad Callim. 1. p. 61." Schæf. Mss.]

Ὄφελτρον, Scopæ, quibus sc. purgamenta converruntur et accumulantur, κάλλυντρον, Hes. Ὀφελτρεύω, Orno, Mundo, Converro, pro κοσμῶ, affertur e Lycophr. [579. 1165.] Ὀφελτρεύουσι, κοσμοῦσι,
C καλλύνουσι, Suid. [" Wakef. Ion. 105." Schæf. Mss. * Ὄφελλα, Scopæ, Tzetz. ad Lycophr. ll. cc.]

Ὄφελος, Utilitas, Emolumentum, Usus, Il. P. (152.) Ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ Ζωὸς ἐών, Qui magno usui fuit, Magnam utilitatem attulit: πολλὰ ὤφελλεν, s. ὠφέλησε. Aristoph. Πλ. (1152.) Τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὤν. In prosa quoque usitatum, Demosth. Phil. 3. Τί τούτων ὄφελος αὐτοῖς, Quam utilitatem et emolumentum inde capiunt? Quid eis prosunt? Quid eos juvant? Plato Apol. (16.) Ἀνὴρ ὅτου τι καὶ σμικρὸν ὄφελός ἐστι. Ibid. (26.) Μήτε ὑμῖν μήτε ἐμαυτῷ ἔμελλον μηδὲν ὄφελος εἶναι. Et Lucian. (3, 103.) Οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος. Hesychio ὄφελος est non solum ὄνησις, * ἐπικούρημα, κέρδος, sed etiam αὔξησις. || VV. LL. exp. etiam Fastigium et Culmen, sine Auctore tamen et exemplo. [" At Ὄφελος Græcis dici Quidquid in quoque genere præstantissimum est et excellit, pluribus exemplis ostendit T. H. ad Lucian. Tim. 55." Schw. Mss. " Jacobs. Anim. 183. 242. Villoison.
D ad Longum 121. Kuster. Aristoph. 210. ad Lucian. 1, 422. 435. 735. 837. T. H. ad Dial. p. 112. Heyn. Hom. 6, 411. Fischer. ad Palæph. 176. ad Mœr. 49. Toup. ad Longin. 292. ad Charit. 272. ad Herod. 650. Subaud., ad Xen. Eph. 199. Boiss. Philostr. 608. Ὅτι περ ὄφελος, Kuster. Aristoph. 210. Lucian. 2, 336. 3, 34." Schæf. Mss. Remedium, Nicander Θ. 518.: Arrian. Ep. 4, 1, 167. Ὄφελος ἔσομαι πολλοῖς σωθείς.]

¶ Ὠφελέω, Juvo, Prosum, ὄνημι s. ὀνίνημι, i. q. ὀφέλλω, a quo et originem traxisse creditur: significatione prorsus idem; scriptura tantum et constructione differens interdum: nam non cum accus. tantum ut ὀφέλλω, sed cum dat. etiam constructum reperitur. Cum accus., ut Thuc. 4, (75.) p. 146. Τοὺς Πελοποννησίους ὠφέλουν εἰς τὰ ναυτικά. Plato Ep. 6. Ἀλλήλους εἰς τὰ μέγιστα ὠφελεῖν, Mutuo pro viribus prodesse, Xen. K. Π. 1, (4, 25.) Φίλους ὠφελεῖν ἐχθροὺς ἀνιᾶν: Ἀπ. 1, (2, 61.) Τὰ μέγιστα πάντας τοὺς βουλομένους ὠφέλει. Optime me-

rebatur de omnibus, Plurimum juvabat, ubi nota etiam accus. rei : qua constr. Lucian. quoque utitur (2, 896.) Ἐκείνην ἔσῃ τὰ μέγιστα ὠφεληκὼς, Optime de illa meritus fueris, Maximum in ea beneficium contuleris, Plurimum ei profueris. Sic Aristot. Rhet. 1. Τούτοις γὰρ ἄν τις ὠφελήσειε τὰ μέγιστα χρώμενος δικαίως, καὶ βλάψειεν ἀδίκως, ubi nota τούτοις dat. instrumenti, nisi malis ad χρώμενος referre, nota etiam ei opponi Βλάπτειν, sicut ap. Plut. Ead. dicitur forma, Ὠφέλησα προθύμως τὰ δυνατά, Juvi pro viribus. Xen. Οὐδὲν ὠφελεῖ, Nihil prodest, juvat. Sic Thuc. 2, (87.) Τέχνη ἄνευ ἀλκῆς οὐδὲν ὠφελεῖ, Nihil prodest, οὐδὲν ὀνίνησι, οὐδὲν αὐτῆς ὄφελος. Cum dat. quoque construitur interdum, uti dixi, Aristot. Item Diosc. Ὠφελεῖ ἐπιληπτικοῖς, Prodest epilepticis, Facit comitialibus : ap. quem ea constr. passim occurrit. Pass. Ὠφελέομαι, Juvor, Fructum et utilitatem capio, Mihi prodest, ὀνίναμαι, Thuc. 3. Καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, Quoad commodo aliquo juvantur, Xen. (Ἀπ. 2, 4, 1.) Ἐξ ὧν ἔμοιγε ἐδόκει μάλιστ' ἄν τις ὠφελεῖσθαι πρὸς φίλων κτῆσιν, Quæ maxima conducere videbantur ad conciliandos et comparandos amicos. Ubi nota etiam ὠφελεῖσθαι πρὸς, sicut et K. Π. 2, (1, 12.) Ἐν δὲ τῷ ὁμοσκηνοῦν ἐδόκουν μὲν αὐτῷ ὠφελεῖσθαι πρὸς τὸν μέλλοντα ἀγῶνα. Idem dicit etiam ὠφελοῦμαι εἰς ἀρετὴν, ut Thuc. Ὠφέλουν ἐς τὰ ναυτικά. Et ὠφελεῖσθαι ἀπ' αὐτῶν, Ex ipsis fructum et utilitatem capere. Atque ut dicitur, μεγάλα ὠφελεῖν, sic etiam ὠφελεῖσθαι μεγάλα. Plut. Solone, Ὠφελεῖσθαι τοὺς ἐκτίνοντας μεγάλα, Plurimum profuisse, Magnam utilitatem attulisse persolventibus. Quo referri potest, quod ex Aristot. Eth. 8. citatur, Ὠφελοῦμαι τὰ χρήματα, pro E pecuniis utilitatem capio. [" Dionys. H. 4, 2042. 2044. Wakef. Phil. 1383. Brunck. Aristoph. 3, 8. Thom. M. 935. Koen. ad Greg. Cor. 181. ad Herod. 261. 522. De præda, Plut. Alex. p. 58. Schn., Schol. Apoll. Rh. p. 32. De constr., Schol. Soph. Antig. 558. Erf., T. H. ad Lucian. 1, 210. Conf. c. ὀφείλω, Schleusner. ad Jerem. p. 369. Ὠφελεῖν πλείω, μεγάλα, Heind. ad Plat. Hipp. 122. Pass., cum infin., Kuster. Aristoph. 105. Ὠφελεῖσθαί τε παρά τινος, Brunck. Aristoph. 2, 66. Fabric. B. Gr. 2. p. 493. : ἀπό τινος, Plato Euthyphr. 51. Fisch., Xen. Œc. 5, 6. : ὑπό τινος, K. Π. p. 4. Ὠφελήσομαι, pass., ad Dionys. H. 1, 475. Ὠφέλησο, Mœr. 424. et n." Schæf. Mss. Plut. Marc. 2. Ὠφελεῖσθαι δι' ἁρπαγῆς. Cum dat., Æsch. Pr. 839. Aristoph. Ὄρν. 420. Eur. Herc. F. 499. cf. Thuc. 5, 23. var. lect. : Soph. Œd. C. 436. Οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν, i. q. ἀπολαῦσαι ποιῶν.]

Ὠφέλημα, Adjumentum, Emolumentum, Cic. de Fin. 3, (21.) Emolumenta et detrimenta, quæ ὠφελήματα et βλάμματα appellant. Aliquanto ante, Illud etiam quod prodesset : ὠφέλημα enim sic appellemus. [Æsch. Pr. 251. 500. 614. Soph. Œd. C. 259. Xen. Ἀγ. 7, 2. Ἱερ. 10, 3. "Casaub. Athen. 1, 39." Schæf. Mss.] Ὠφέλησις, ἡ, Utilitas, Emolumentum, ὄνησις. Citatur e Soph. [Œd. C. 401. Phil. 1406. El. 1031.] Ὠφελήσιμος, ὁ, ἡ, Utilis, quo juvari possumus, χρήσιμος, ὀνήσιμος, Soph. Aj. (1022.) παῦρα δ' ὠφελήσιμα. [Aristoph. Ὄρν. 316. "Toup. Opusc. 1, 366." Schæf. Mss.]

Ὠφελητέος, Juvandus, Commodo afficiendus, Xen. (Ἀπ. 3, 6, 3.) Et Ὠφελητέον, Juvare oportet, [2, 1, 28.]

[* Ὠφελητὸς, unde] Ἀνωφέλητος, e Soph. (Ant. 645. El. 1144.) pro ὁ μὴ ὠφελημένος, Non adjutus, Nullo commodo affectus. Item pro Ἀνωφελὴς, Inutilis, E quo nil commodi percipitur, Xen. K. Π. 1, (6, 11.) Ἔφη τὴν γῆν ἀργοῦσαν ἀνωφέλητον εἶναι. [* Ὠφελητικὸς, Phot. Bibl. 572. "Aristid. Quint. 80." Wakef. Mss.]

Ὠφελὴς, Utilis. VV. LL. sine exemplo. UNDE Ὠφέλεια, Utilitas, Cic. p. 39. mei Lex. Cic. Emolumentum, i. q. ὄφελος, Plato de Rep. 1. Ὠφέλειαν ἑκάστη τούτων ἰδίαν τινὰ ἡμῖν παρέχεται. Idem in Tim. de sensu oculorum, Αἰτία τῆς μεγίστης ὠφελείας γέγονεν ἡμῖν, Rerum optimarum cognitiones nobis attulit, Cic. Idem, τὰς ὠφελείας λαμβάνειν, Utilitatem

A capere, Xen. (Ἀπ. 2, 3, 6.) Ἐμοὶ ὠφέλειά ἐστι, Mihi est utilitati. Ὠφέλειαι dicuntur interdum Res utiles s. quæ nobis usui sunt, Bona : ut ab ὀνίνημι vocantur ὀνείατα etiam χρήματα : ut in hoc loco Suid. Μηδὲ πρὸς τὰς ὠφελείας ὁρμᾶν μέχρις ἂν ἀποδοθῇ τὸ σύνθημα, ubi Suid. ὠφελείας exp. non solum χρείας, sed etiam τὴν διαρπαγὴν τῶν λαφύρων. Latine reddemus, Ad bonorum direptionem. ‖ Adjumentum, Auxilium, Subsidium, βοήθεια, Thuc. ὠφέλειαν πέμπειν, Auxilia mittere, 1. Ἡμῖν πέμπειν καθότι ἂν πεισθῆτε ὠφέλειαν, Nobis mittere auxilium quocunque modo vobis visum fuerit. Et ὠφέλειαν προσλαμβάνεσθαι, Accipere auxilia, 1. Εἴ ποθέν τινα ὠφέλειαν ἤλπιζον ἑκάτεροι, Si quod alicunde auxilium sperarent se consecuturos. Alii in præcedente signif. interpr. Si quam utilitatem. Idem, Ὠφέλειαν εὑρίσκεσθαι, Auxilium impetrare. Idem, ὠφέλεια γίνεται, Auxilium mittitur, fertur. Et ὠφελείας δεῖσθαι, Auxilio indigere. Idem Thuc. (6, 13.) p. 202. Οἷς κακῶς μὲν πράξασιν ἀμυνοῦμεν, ὠφελείας δ' αὐτοὶ δεηθέντες οὐ τευξόμεθα.
B Aristot. de Mundo, Τὴν ἐκ θεοῦ ὠφέλειαν, Dei auxilium et præsidium. [" Thom. M. 537. ad Corn. Nep. 25. Stav., Toup. ad Longin. 273. Opusc. 1, 301. Koen. ad Greg. Cor. 182. De manubiis, ad Diod. S. 1, 65. 419. 467. 471. 508. Dionys. H. 1, 297. 298. 527. Adjumentum, Memnon p. 28. Orell. Ab ὠφέλημα differt, Goerenz. ad Cic. Fin. 353. Δι' ὠφελείας τίθεσθαί τι, Dionys. H. 3, 1394." Schæf. Mss.] Poëtice autem metri causa DICITUR Ὠφελίη, s. Ὠφελία. In Epigr. ὧδε νέμοις εἴαρος ὠφελίην, Commoda quæ vernum tempus affert. [" Alpheus 2. Jacobs. Anth. 9, 218. Duker. Præf. ad Thuc. p. 1. Toup. Opusc. 1, 301. 2, 13. Herod. 426. 427. et var. lect., 566. 578. Thom. M. 935." Schæf. Mss.] Ἀνωφελὴς, Inutilis, Cujus usus nullus est, Plato Cratylo, Ἀσύμφορον καὶ ἀνωφελὲς, καὶ ἀλυσιτελὲς, καὶ ἀκερδές : quibus mox subjicitur, ἀλλὰ βλαβερόν τε καὶ ζημιῶδες. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 54.) Ἀχρεῖον καὶ ἀνωφελές. Et ἀνωφελὲς ἦν, Frustra erat. [" Ad Eur. Or. 1616. ad Phalar. 208. Markl. Suppl. 239." Schæf. Mss.]
C Ἀνωφελῶς, Inutiliter, Nullo commodo, Nullo cum emolumento, [Aristot. Mor. 1, 1. Plut. 6, 243. * Ἀνωφέλεια, Inutilitas, Aqu. Jerem. 4, 14. Cyrill. Hieros. 6, 13.] Ἐπωφελὴς, Utilis, [" Valck. Diatr. 70." Schæf. Mss. * Ἐπωφελῶς, Gl. Utiliter, Commode, Themist. 232.] Ἐπωφέλεια, Utilitas, Basil. Ep. [" Jacobs. Anim. 277. * Ἐπωφελία, Anth. 9, 218." Schæf. Mss. Vide Meletem. Cr. in Dionys. H. de C. VV. 70.] Ἐπωφέλιμος, Utilis, Commodus, Emolumentum et adjumentum afferens, i. q. ὠφέλιμος, sicut ἐπωφελέω idem cum simplici ὠφελέω. Pythag. (6.) Πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι. Κατωφελὴς, Utilis, Commodus, [Theophr. C. Pl. 4, 11, 4. vide not. * " Μεγαλωφελὴς, Suid. v. Ἐριούνιος." Boiss. Mss. Clem. Alex. Pæd. 1. p. 148, 32.] Πολυωφελὴς, Plurimam utilitatem afferens, Valde utilis, [Jambl. V. P. 246. * Πολυωφελῶς, Aristoph. Θ. 304.]

Ὠφέλιμος, Utilis, Commodus, i. q. ὠφελήσιμος, Adjumentum et emolumentum afferens, Xen. (Ἀπ.
D 2, 7, 12.) Αὐτὰς ὡς ὠφελίμους ἠγάπα, Eas ut sibi commodas diligebat : (1, 2, 57.) Ὠφέλιμόν τε ἀνθρώπῳ καὶ ἀγαθόν. Aristot. Rhet. 2. Ὠφέλιμον ἢ αὐτῷ ἢ φίλοις. Plato de Rep. 1. Τὸ αὐτῇ ὠφέλιμον παρασκευάζει. Plut. Εἴ τι χρήσιμον ἔχεις ἢ ὠφέλιμον. Idem, Συνδιαφθείρειν τὰ ὠφέλιμα τοῖς βλαβεροῖς : in Themist. Πρᾶξις ὠφέλιμος, Res utilis. Greg. Naz. Ὠφέλιμος παραίνεσις, Utilis admonitio. Rursum Aristot. Rhet. 3. Ὅταν ὠφελιμώταται ὦσι καὶ πλεονεκτικώταται αἱ καταλλαγαί. [" Thom. M. 935. Act. Traj. 1, 244. De fem., Heind. ad Plat. Charm. 113." Schæf. Mss.] Ὠφελίμως, Utiliter, Ita ut juvet et prosit, Cum commodo aliquo et emolumento, Diosc. Στροφουμένοις ἐν ποτῷ ὠ. δίδοται, μετὰ πηγάνου ἑψηθὲν, κυάθων ἓξ πλῆθος, Plin. Tormina oleum calidum potum cyathis sex, magisque ruta simul decoctu, pellit. [Xen. Ἀπ. 4, 4, 1. Ἱππ. 6, 1. Plato Lyside p. 221. cf. J. Poll. 5, 135.]

Ἀντωφελέω, Vicissim adjuvo, Mutuum adjumentum præbeo. Pass. Ἀντωφελέομαι, Vicissim adju-

vor: ut ὠφελοῦντα ἀντωφελεῖσθαι, Xen. ['Aπ. 2, 8, 3. 10, 3. K. Π. 1, 6, 11. • " Ἀπωφελέω, Adjuvo, Max. Tyr. 14, 8." Wakef. Mss.] Ἐπωφελέω, Insuper juvo, prosum, Aristoph. N. (1442.) δίδαξον γὰρ, τί δὴ μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις; Quid utilitatis afferes? [Xen. Œc. 11, 9. 13. • Ἐπωφέλημα, Soph. Phil. 280.] Προσωφελέω, Insuper prosum et commodo, Adjuvo, Auxilium affero, [" Eur. Heracl. 520." Schæf. Mss. Dionys. H. Ant. 8, 74. Herod. 9, 103. Arrian. Anab. 1, 8. • Προσωφελητέον, Juvandum, Xen. 'Aγ. 11, 8. • Προσωφέλημα, Eur. Med. 611. • Προσωφέλησις, Soph. Phil. 1406. Brunck. autem edidit πρὸς ὠφ.] Συνωφελέω, Una prosum s. adjuvo, Commodo, Confero, Xen. Œc. [2, 14. 4, 1. K. 'A. 3, 2, 17. 'Aπ. 3, 5, 16.]

. ΟΦΙΣ, ὁ, (ἡ,) Serpens, Anguis; utroque enim modo reddi posse manifestum est e Cic. et Festo Avieno: quorum ille ap. Arat. vertit Anguis, hic vero Serpens, cum ait, reliquum serpentis et artus Anguitenentis, i. e. τοῦ ὄφεως καὶ τοῦ ὀφιούχου. Hesiod. δράκοντα quoque et ὄφιν pro eod. ponit: nam Θ. (321.) de tribus Chimeræ capitibus ait, μία μὲν χαροποῖο λέοντος, Ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφιος, κρατεροῖο δράκοντος: mox subjungens, Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Itidem draco aurea mala custodiens, Hes. teste, ὄφις dicitur. Dem. (313.) Τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, Aristoph. Πλ. (690.) Ὀδὰξ ἐλαβόμην ὡς παρείας ὢν ὄφις: quo serpentum genere in bacchanalibus utebantur, ut ibi Schol. testatur. Athen. 5. Ἐστεφανωμέναι ὄφεσι: 11. Ἡ τοῦ ὄφεως κατάδυσις, χειὴ, ἡ καταδεχομένη τὸ ζῶον, Serpentis s. Anguis latibulum, quo se recipit, Lucian. (1, 823.) Τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ. Et ὄφις θαλάττιος, Serpens marinus. Sed de universo ὄφεων genere, v. Aristot. Ælian. ‖ Sideris nomen, Cic. Anguem, Avienus Serpentem interpr. ap. Aratum, ut initio dixi. ‖ Hesychio Piscis quidam; nescio an is, quem ab angue Lat. Anguillam denominarunt, ἔγχελυν a Græcis dictum. ‖ Morbus capitis, dictus a similitudine serpentis, VV. LL. pro ὀφίασις. ‖ Etiam τὸ χρυσοῦν περιβραχιόνιον: unde ἐπικάρπιοι ὄφεις supra in Ἐπικάρπιος post Καρπός. [" Jacobs. Anim. 110. ad Justin. Mart. 45. Heyn. Hom. 6, 312. Valck. ad Il. 22. p. 67. Clark. ad Il. A. 342. Fischer. Ind. Palæph. v. Δράκων, Wakef. S. Cr. 3, 159. Sagitta, Idem ad Eum. 181. Abresch. Æsch. 2, 20. Armillæ, a figura, Wakef. Ion. 25. Toup. Opusc. 1, 227. Mœr. 288. et n. Ὄφις, Minervæ signis appositus, Heyn. ad Apollod. 834. Ὄφεις, e spinæ medulla nati, Jacobs. Anth. 8, 180. Ὄφις, ὁ, Anton. Lib. 278. Verh. Ὄ. ψυχρὸς, Toup. Add. in Theocr. 398. Ὄφιν θάλπεις, Jacobs. Anth. 6, 75. Ὄφεις πτερωτοί, ad Herod. 138. Ὄφφιν, Heyn. Hom. 6, 638. De quant., 8, 682. Δράκων ὄφις, v. Δρ." Schæf. Mss.]

Ὀφιοβόρος, Anguivorus, Qui serpentes devorat. Ὀφιοβόρους a Pythia dictos fuisse Spartiatas testatur Plut. [7, 601.] Ὀφιογενὴς, Serpentigena, Anguigena, Qui genus et originem a serpentibus ducit. Ὀφιογενεῖς, Populi quidam, qui ob familiaritatem quandam cum serpentibus, eorum ictibus medebantur, ut tum Strabo docet, tum Plin. 7, 2. Crates Pergamenus in Hellesponto circa Parium, genus hominum fuisse tradit, quos Ophiogenes vocat, serpentum ictus contactu levare solitos, et manu imposita venena extrahere corpori. Varro etiam nunc esse paucos ibi, quorum salivæ contra ictus serpentum medeatur. Idem 28, 3. Quorum e genere sunt Psylli Marsique, et qui Ophiogenes vocantur in insula Cypro: e qua familia legatus Exagon nomine, a consulibus Romæ in serpentium dolium conjectus experimenti causa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit. [" Ad Lucian. 1, 390." Schæf. Mss.] Ὀφιγενὴς, Serpentigena, VV. LL. Ὀφιόδηκτος, A serpente morsus, Ab angue ictus, ὁ ὑπὸ ὄφεως δηχθεὶς, ead. forma qua ἐχιόδηκτος, Diosc. [LXX. Sirac. 12, 17. " Schol. Il. B. 721." Wakef. Mss. " Tzetz. Chil. 8. tit. 170." Elberling. Mss. • " Ὀφιοδήκτης, Athan. 2, 364." Kall. Mss.] Ὀφιοειδὴς, Angui s. Serpenti similis, Anguinus, [" Fischer. ad Palæph. 87." Schæf. Mss. Cyr. Hieros. 117. • Ὀφιοειδῶς, Eust. ad Dionys. P. p. 6.] Ὀφιοκτένη, ἡ, Ophiocteue, Scolopendræ genus, ab enecandis anguibus dictæ, inquit Marc. Virg. ap. Diosc. 7, 6. ubi ait, Τοῖς δὲ ὑπὸ τῆς καλουμένης σκολοπένδρας ἢ ὀ. δεδηγμένοις, ὁ μὲν ἐν κύκλῳ τόπος τοῦ δήγματος πελιοῦται καὶ περισήπεται: [leg. • Ὀφιοκτόνη, ab • Ὀφιοκτόνος, Schol. Aristoph. Θ. 1745. • " Ὀφιοκτόνον, Diosc. Notha 455." Boiss. Mss.] Ὀφιομάχος, Qui serpentes oppugnat, cum anguibus dimicat, ἰχνεύμων, ἀκρίδων γένος μὴ ἔχον πτερὰ, Hes. Pro quo ap. Suid. HABETUR Ὀφιομάχης, εἶδος ἀκρίδος μὴ ἔχον πτερά. Mentio hujus animantis, Levit. 11, (22.) Καὶ τὸν ἀττάκην καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ, καὶ τὸν ὀφιομάχην καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ, καὶ τὴν ἀκρίδα καὶ τὰ ὅμοια αὐτῇ. [" Pierson. Add. ad Mœr. 260." Schæf. Mss. Vide Schleusn. Lex. V. T. • Ὀφιόμορφος, Epiph. 1, 271. 422. • " Ὀφιοπλόκαμος, Wakef. Eum. 48." Schæf. Mss. Orph. H. 48, 16. 69, 10. • Ὀφεωπλόκαμος, Eust. ad Hom. 716. " Phornut. 16. var. lect." Wakef. Mss.] Ὀφιόπους, Anguipes, Serpentis modo incedens, i. e. Repens; nam serpentes sunt ἄποδες. Unde ap. Suid. Ὀφιόπουν γυνὴ, ἕρπουσα. [Lucian. • Ὀφιοπρόσωπος, Asper ad Virgil. p. 52. Maii. • Ὀφιοσκόροδον, contracte] Ὀφιόσκορδον, Allium anguinum s. sylvestre, Diosc. 2, 182. cum de sativo atque hortensi allio locutus fuisset, Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἄγριον, ὀφιόσκορδον καλούμενον. Plin. 19, 6. sylvestre allium scribit vocari Ursinum: ubi etiam Alum nominari tradit allium quoddam in arvis sponte nascens. Ibid., postquam vires allii sativi commemoravit, Τὰ αὐτὰ δὲ ποιεῖ καὶ τὸ ὀ. βιβρωσκόμενον, ὃ καὶ ἐλαφόσκορδον λέγεται. Signif. AUTEM Ἐλαφόσκορδον, Allium cervinum. Idem Diosc. scribit cappari a quibusdam vocari ὀφιόσκορδον, Plin. a quibusdam Opheostaphylen. [" T. H. ad Plutum p. 240. 241." Schæf. Mss. • Ὀφιόσπαρτος, s. • Ὀφιόσπρατος, transpositis literis, Etym. M.] Ὀφεωσταφύλη, Uva anguina, quo nomine quidam appellant cappari, Plin. 13, 23. ubi de cappari loquens, ait, Quidam id Cynosbaton vocant, alii Opheostaphylen. AT Ὀφιοστάφυλον vocant nonnulli Vitem albam, Diosc. 4, 184. Ἄμπελος λευκή· οἱ δὲ βρυωνίαν, οἱ δὲ ὀ., οἱ δὲ χελιδόνιον, ἢ μήλωθρον ἢ ψίλωθρον, ἢ ἀρχέζωστιν ἢ ἄγρωστιν ἢ κέδρωστιν καλοῦσι. Itidem Plin. 23, 1. Vitis alba est, quam Græci Ampeloleucen, alii Ophiostaphylon, alii Melothron, alii Psilothron, alii Archezostin, alii Cedrostin, alii Madon appellant: [cf. 13, 23.] Ratio forte nominis est, inquit Gorr., quod in sepibus nascatur, in quibus et angues plerumque latent, vel quod anguium modo serpat, claviculis suis vicinos frutices comprehendens: quam ob causam etiam vulgo Colubrina dicitur. [• " Ὀφιότροφος, Const. Manass. Chron. p. 86." Boiss. Mss.] Ὀφιοφάγος, Qui serpentibus vescitur. Ophiophagi, populi sunt, de quibus Plin. 6, 29. Introrsus Candei, quos Ophiophagos vocant, serpentibus vesci assueti: neque alia regio fertilior earum.

[• Ὀφιείκελος, Epiphan. 1, 388.] Ὀφίουρος, Serpentis caudam habens. Est hoc nomine Avis quædam in Æthiopia, Hes. Ὀφιοῦχος, Anguitenens, Sideris nomen ap. Arat. (75. 83. 665.) et ceteros Astronomos, quem Latinorum quoque nonnulli Ophiuchum appellant. De hoc Cic. in suis Phænomenis, propter caput anguitenentis, Quem claro perhibent ὀφιοῦχον nomine Graii, Hic pressu duplici palmarum continet anguem: [de N. D. 2, 42.] Colum. 11, 2. XI calend. Julii anguifer, qui a Græcis dicitur ὀφιοῦχος, mane occidit. [Empedocles Sphæra 6. Fabric. B. Gr. 3, 478. Manetho 2, 77.] Ὀφιούχης, Anguitenens, Anguem tenens, a quo plur. ὀφιούχεα adjective ap. Arat. (521.) ἐν τῷ δ' ὀφιούχεα γοῦνα φορεῖται: pro quibus Cic., simul anguitenentis Sunt genua: [488. ὦμοι.]

Ὀφιώδης, Anguinus, Serpentem referens, Anguibus abundans, Anguifer, Strabo 16. p. 336. Ἡ ὀφιώδης καλουμένη νῆσος ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ἣν ἠλευθέρωσε τῶν ἑρπετῶν ὁ βασιλεύς. [Aristot. de Incessu Anim. c. 7. " Ad Charit. 768. Wakef. Herc. F. 1277. Jacobs. Anth. 7, 234. Fischer. ad Palæph. 87." Schæf. Mss. • Ὀφεώδης, i. q. ὀφιώδης, Eust. ad Dionys. P. 392. Cod. Vratisl. Tzetz. ad Lyc. 1030.

p. 913. Müller.] Ὀφιόεις, i. q. ὀφιώδης, FEM. Ὀφιόεσσα, e quo EST Ὀφιοῦσσα per contractionem, Insulæ nomen ap. Strab. 6. qui etiam l. 14. scribit Rhodum prius ὀφιοῦσσαν vocatam fuisse. Plin. quoque 4, 12. Ophiussæ insulæ meminit. Eod. c. de Teno, Quam propter aquarum abundantiam Aristot. Hydrussam appellatam ait, aliqui Ophiussam. Meminit et alibi. Idem 3, 5. Ebusi terra serpentes fugat, Colubrariæ parit. Ideo infesta omnibus, nisi Ebusitanam terram inferentibus. Græci Ophiussam dixere. Ubi nota etiam, Ὀφιοῦσσα Latine reddi Colubraria: UT Ὄφις interpr. possimus etiam Coluber. ITEM Herbæ nomen. Plin. 24, 17. Ophiussam in Elephantine ejusd. Æthiopiæ, lividam difficilemque aspectu: qua pota terrorem minasque serpentium obversari, ita ut mortem sibi eo metu consciscant: ob id cogi sacrilegos illam bibere. ["Schol. Aristoph. Πλ. 718. ad Diod. S. 1, 377." Schæf. Mss.]

Ὀφιόνεος, Anguineus, Opp. K. 3, (436.) loquens de ichneumone, Οὐρῇ οἱ δολιχὴ γὰρ ὀφιονέη τε τέτυκται, Cauda longa et anguinea. Seneca, Anguifera cauda cerberi: [2, 237.] Ὀφιακὸς, Ad anguem s. angues pertinens. Et Ὀφιακὰ, Libri de Serpentibus conscripti. Sic Ὀρνιθιακὰ, Ἁλιευτικὰ, Ἰξευτικὰ, Λιθιακά. [Etym. M.]

[* " Ὀφιότης, Natura serpentis, Athan. 2, 365." * Ὀφιόω, Clem. Hom. 2, 33." Kall. Mss.]

Ὀφίασις, ἡ, Affectus capitis, quo capilli primum extenuati, postea decidunt certis spatiis in serpentis similitudinem. Species est areæ Celso, sic dicta quod serpentis speciem præ se ferat. Incipit enim ab occipitio capillus defluere duorum digitorum spatio: vitiumque ad aures duobus capitibus serpit, quibusdam etiam ad frontem, donec se duo capita in priorem partem committant. Infantibus fere accidit, et per se sæpe sine curatione finitur. Idem revera cum alopecia malum est, solaque figura ab eo differt. Interdum et mento contingit. Hæc Gorr. Verba Celsi sunt 6, 4. de areis, Id vero, quod a serpentis similitudine ὀφίασις appellatur, incipit ab occipitio: duorum digitorum latitudinem non excedit, ad aures duobus capitibus serpit: quibusdam etiam ad frontem, donec se duo capita in priorem partem committant.

Ὀφίτης λίθος, Lapis ophites, maculosus in modum serpentis, Diosc. 5, 162. Λίθος ὀφίτης, ὁ μέν τίς ἐστι βαρὺς καὶ μέλας· ὁ δὲ, σποδοειδὴς τὴν χρόαν καὶ κατεστιγμένος· ὁ δέ τις, γραμμὰς ἔχων λευκάς. Ophites a Plinio in marmore censetur, 36, 7. de Augusto et Tiberio marmore, Differentiaque eorum est ab ophite, cum sit illud serpentium maculis simile: unde et nomen accepit. Et c. 22. Ex alabastrite Ægyptio vel ex ophite albo. Est enim hoc genus ophitis, e quo vasa et etiam cados faciunt. [Orph. Λ. 457. * Ὀφείτης, 356. sed perperam pro ὀρείτης.] Ex Orph. affertur ETIAM Ὀφιήτις, itidem Nomen lapidis: [Λ. 335. ὀφιήτιδα πέτρην: Dionys. P. 1012.]

Ὀφείδιον, SIVE Ὀφίδιον, Anguiculus, Parvus serpens: sicut ὀρχείδιον et ὀρχίδιον dicitur. Legitur autem ὀρχείδιον cum diphthongo ap. Suid. Ophidion, Piscis nomen ap. Plin. 32. c. ult. Sicut Hesychio ὄφις.

" Ὀφίους, Herod. vocat διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὄφεων, " Hes."

[* Ὀφίων, ὁ, Nomen feræ, Plin. 28, 9.]

[* " Ὀφιανοὶ, Hæretici, Clem. Alex. 765. Orig. c. Cels. 303. * Ὀφιωνεὺς, ap. Pherecyd. ibid. 314." Kall. Mss.]

"ΟΦΡΑ, Hesychio ἵνα, ὅπως, Ut, Quo, Od. X. " (392.) κάλεσον τροφὸν Εὐρύκλειαν, Ὄφρα ἔπος εἴποιμι " τό μοι καταθύμιόν ἐστι. Et mox Telemachus ad " Eurycleam, Ἔρχεο, κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρα " τι εἴπῃ: Ξ. (328.) ὄφρ' ἐπακούσῃ Ὅππως νοστήσῃ, " Ut audiat quomodo sit rediturus. Sic alibi, Ὄφρα " ἴδῃς, Ut videas. Item cum indicativo, ex Apoll. " Rh. ὄφρα ταρχύσαο, Ut sepelires. || Signif. etiam " Donec, Quoad, Quoadusque, Usque dum, ἕως, " μέχρι, Od. Ξ. (290.) Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι " φρεσὶν ὄφρ' ἱκόμεσθα Φοινίκην, Quoad Phœniciam

A " venimus: H. (277.) Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτ" μαγον, ὄφρα με γαίῃ Ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνε" μός τε καὶ ὕδωρ. Necnon ὄφρα ποτὶ reperitur pro Us" que ad, Apoll. Rh. 2, (805.) ὄφρ' αὐτοῖο ποτὶ στόμα " Θερμώδοντος. Item Interea dum, Hom. Il. B. (769.) " Ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας " Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν. Et I. (353.) ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' " Ἀχαιοῖσι πολέμιζον, Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τεί" χεος ὀρνύμεν' Ἕκτωρ. Ubi et in præced. signif. " accipi potest. || Hesychio exp. præterea ἐὰν, Si. " Respondet ei τόφρα: Poëticum utrumque." ["Ὄφρα, ad Charit. 523. Heyn. Hom. 4, 596. 665. 5, 480. 7, 435. Jacobs. Anim. 270. Anth. 6, 193. Matthiæ Hymn. 210. Brunck. Apoll. Rh. 193. El. 225. Valck. Diatr. 290. Dawes. Misc. Cr. 148. De constr., Il. P. 452. Σ. 63. ad Od. Θ. 12. ad Charit. 726. Dawes. M. Cr. 471. Jacobs. Anth. 6, 265. 7, 227. 284. (coll. Callim. Ep.) 9, 37. 12, 20. 324. Brunck. Apoll. Rh. 5. 12. 17. 44. 132. 146. 153. (ad v. 400.) 165. 172. 211. 215. (1, 446.) Timon B Phlias. 21. Heyn. Hom. 4, 557. 665. 704. 5, 708. 7, 436. 437. 450. 491. 509. 8, 299. 310. Ilgen. Hymn. 358. Huschk. Anal. 166. Theodor. 2. et Jacobs., Timon Phlias. 21. Donec, Brunck. Apoll. Rh. 137. Il. E. 588. X. 488. Heyn. Hom. 6, 108. 7, 139. Ut, de constr., 4, 175. 5, 673. 7, 157. Aliquamdiu, 7, 92. Quamdiu, cum conj., 6, 203. Soph. El. 225. Il. Δ. 346. E. 524. Post verba jubendi, Herm. ad Orphica p. 814. Heyn. Hom. 4, 55. Cum indic., Valck. Phœn. p. 35. Cum optat., Epigr. adesp. 716. Ὄφρ' ἂν, Toup. ad Longin. 355. Heyn. Hom. 5, 202. 6, 68. 396. Ὄφρα πρὸς, Apoll. Rh. 2, 805. Ἐθέλω, ὄφρα, Heyn. Hom. 4, 668. 674. Ὄφρα ἱερεύσομεν, 5, 257. Il. I. 172. Μέν' ὄφρα κε, Il. Z. 258.: Apoll. Rh. 4, 181. πέρι γὰρ δίεν, ὄφρα ἕ μή τις—. Τόφρα, Dawes. M. Cr. 412. Jacobs. Anth. 7, 185. Apoll. Rh. 3, 275. Brunck. p. 193. 199. Callim. 1, 517. Heyn. Hom. 7, 47. Valck. Anim. ad Ammon. 125. Il. K. 498. 507. Λ. 412. M. 12. N. 83. O. 343. ad Callim. 1. p. 62. Interea, Toup. Opusc. 1, 481. Ut, Antiphil. 41. C Herodes 6. Brunck. Apoll. Rh. 123. Τόφρα κε, Ut, Brunck. Anal. 2, 300. Τόφρα δὲ, Heyn. Hom. 4, 598. 599. 5, 656. 6, 192. 274. 7, 61. 91. Il. X, 507." Schæf. Mss.]

ὈΦΡΥΣ, ύος, ἡ, Supercilium; Ea frontis pars quæ pilos habet. Est autem supercilium utrimque unum: inter ea, quod medium est, DICITUR Μεσόφρυον [Anacr. 28, 13.] ET Μετώπιον: utrumque a situ denominatum. Martian. Capella lepide Glabellam vocavit, quod ea pars glabra sit et depilis. Pars autem ea, quæ naribus proxima est, ὀφρύων κεφαλή: quæ ad tempora accedit, ὀφρύων οὐρὰ dicitur: ipsi vero pili a plerisque appellantur τύλοι. At quod in superciliis prominet velut imbricamentum quoddam, VOCATUR Γεῖσσον ET Γείσσωμα, Grunda, Gaza ap. Aristot.: Il. Π. (740.) Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, (lapis τῷ μετωπίῳ impactus,) οὐδέ οἱ ἔσχεν Ὀστέον: O. (102.) ἐγέλασσε Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν Ἰάνθη: N. (88.) ὑπ' ὀφρύσι δάD κρυα λεῖβον: quod hemistichium et alibi passim occurrit. Itidemque passim ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε: ut Plin. 11, 37. Superciliis negamus, annuimus. Sic Od. I. (468.) ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ Κλαίειν, M. (194.) λῦσαί τ' ἐκέλευον ἑταίρους, Ὀφρύσι νευστάζων. Il. O. (608.) τὼ δέ οἱ ὄσσε Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι. Sicut Hesiod. Θ. (827.) ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε. Item τὰς ὀφρῦς σύναγειν, Contrahere s. Constringere supercilia, ut Quint. loquitur. Aristoph. N. (582.) τὰς ὀφρῦς ξυνήγομεν Κἀποιοῦμεν δεινά. Sic ap. Athen. 1. σκληροὶ οἶνοι dicuntur συνάγειν τὰς ὀφρῦς: quod et συννεφοῦν ὄμματα dicitur, sicut νεφέλη ὀφρύων in l. quodam Sophoclis supra in Νεφέλη c.: in quam sententiam Horat. Deme supercilio nubem. Item αἴρειν s. ἐπαίρειν τὰς ὀφρῦς, Allevare supercilia, Quintil.: Lucian. (1, 367.) Ὁ σεμνὸς οὗτος καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκώς. Itidem ap. Dem. Phal. Τὰς γνάθους φυσῶν, τὰς ὀφρῦς ἐπηρκώς. Rursum Lucian. (1, 170.) Τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας καὶ βρενθυόμενος, Supercilia attollens et superbiens. Fastum enim in-

dicant supercilia, ibique sedem habet superbia, Plin. 11, 37. Itidem ἀνασπᾷν τὰς ὀφρῦς, Allevare supercilia, Tollere supercilia depressa; a Cic. enim opponuntur Supercilia depressa et sublata. Plut. (6, 251.) Ὀφρὺν ἀνασπῶντα, καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, Philo V. M. 3. Οἱ μέγα πνέοντες ἐπὶ ταῖς εὐπραγίαις, οἱ τὸν αὐχένα πλέον τῆς φύσεως ἐπαίροντες, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Qui supercilia tollitis. Sic rursum Plut. Ἄναγε τὰς ὀφρῦς, καὶ διέγειρε σεαυτόν. ‖ Aliquando pro Fastu et superbia ipsa ponitur, quæ sedem ibi habet, ut e Plin. docui, s. pro Gravitate cum fastu et superbia conjuncta: qua signif. usurpatur tum ab aliis, tum ab Epict., item a Philostr. Ep. 13. de Gorgia, Κριτίας δὲ καὶ Θουκυδίδης οὐκ ἀγνοοῦνται τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὴν ὀφρῦν παρ' αὐτοῦ κεκτημένοι. Itidem ap. Aristoph. (B. 925.) ῥήματα—Ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, i. e. ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα. Sic Juv. Grande supercilium; Cic., Campano supercilio ac regio strepitu; Martial. Terrarum dominum pone supercilium. ‖ Accipitur etiam pro Tumulo, Il. Υ. (151.) ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης, i. e. ἐξοχαῖς s. ἐπανεστηκόσι λόφοις, Herod. 4, (185.) Τῶν ἐν τῇ ὀφρύϊ [ὀφρύῃ] κατοικημένων, Plut. Numa, Ὀφρὺς γεώδης παρατείνουσα πόῤῥω, Luc. 4, (29.) Ἤγαγον αὐτὸν ἕως τῆς ὀφρύος τοῦ ὄρους, Usque ad supercilium montis. Sic Liv. Supercilium arduum promontorii, Virg. supercilio clivosi tramitis undam Elicit. In litore quoque aut ripa ὀφρὺς dicitur τὸ ἔπαρμα, s. Labrum. Apoll. Rh. 1, (178.) ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο, In superciliis litoris. [" Heyn. Hom. 4, 140. 8, 39. 332. Jacobs. Anth. 6, 56. 392. 7, 140. 367. 409. 8, 20. 305. 335. 9, 115. 10, 51. 11, 95. 150. ad Charit. 530. Wakef. Eum. 635. Monthly Review Aug. 1799. p. 443. Boiss. Philostr. 375. Longus p. 5. Vill., Valck. Hipp. p. 183. Toup. Emendd. 2, 46. Gravitas, ad Marc. de V. Thuc. p. 6. Fastus, Superbia, Brunck. Apoll. Rh. 158. Vertex, Tumulus, Supercilium montis, Ruhnk. Ep. Cr. 146. 225. Toup. Opusc. 1, 431. 2, 217. Wessel. ad Diod. S. 1, 38. 2, 499. Epigr. adesp. 418. ad Charit. 360. Metaph., Rittersh. ad Oppian. 169. Ὀφρύα, Jacobs. Anth. 8, 214. 10, 75. 101. Ὑπ' ὀφρύσι, Heyn. Hom. 6, 386. 576. Ὑπ' ὀφρύσι μειδεῖν, Ruhnk. Ep. Cr. 287. Μειδιᾷν ὀφρύσιν, Heyn. Hom. 6, 386. Ὀφρῦς ἀνασπᾷν, Toup. Opusc. 2, 282.: συνάγειν, ἀναγεῖν, ἀνασπᾷν, ad Charit. 214. 228.; συνάγειν, ἀνατείνειν, ad Lucian. 1, 625. T. H. ad Plutum p. 255.; κατασπᾷν, Alciphr. 278. De talibus, Bergler. p. 105. 139. 152. Wyttenb. ad Plut. 1, 239. ad Lucian. 1, 373. Athen. 224. Καταβάλλειν τὰς ὀ., Musgr. Cycl. 166. Καὶ στυγνὴν ὀφρύων λύσεις τάσιν, Toup. ad Longin. 386." Schæf. Mss. Accus. ὀφρύα, Opp. K. 4, 405. Strato Sard. 28. cf. ἰγνὺς ἰγνύα, Theocr. 26, 17. ἰχθὺς ἰχθύα, Bianor 2, 2. νηδὺς νηδύα, Quint. Sm. 1, 610. ὀϊζὺς ὀϊζύα, 2, 88. ὀσφὺς ὀσφύα, Strato 55. Matthiæ Gr. Gr. 144. Ὀφρῦς, Arcad. 92. cf. Ὀσφῦς. * " Ὀσφρῦς, ἡ, (sic,) Supercilium, Andr. Cret. 102. Κατασπᾷ τὴν ὀσφρῦν τῶν δαιμόνων." Kall. Mss.]

Ὀφρυόσκιος, Quem supercilia obumbrant, Aristot. Top. 6, (2.) Εἰ μὴ κειμένοις ὀνόμασι χρῆται· οἷον Πλάτων ὀφρυόσκιον τὸν ὀφθαλμὸν, sc. εἶπε.

Ὀφρύκνηστος, Cui supercilia pruriunt, Qui supercilia scabit, Qui erubescit; sic enim Hes. Ὀφρύκνηστον, ἐρυθριῶντα· οἱ γὰρ ἐρυθριῶντες κνῶνται τὰς ὀφρῦς. [Schn. Lex.]

Ὀφρυανασπασίδης, Qui supercilia tollit s. allevat, ὁ ἀνασπῶν καὶ ἐπαίρων τὰς ὀφρῦς, Superbus, Superciliosus, Hegesander ap. Athen. (162.) in philosophos, Ὀφρυανασπασίδαι, ῥινεγκαταπηξιγένειοι.

"Ἄντοφρυς, ὁ, ἡ, Hesychio Herbæ species." [* Ἔξοφρυς, Gl. Silo.] Εὔοφρυς, Pulcra habens supercilia, Qui est pulcris superciliis, [" Rufin. 19." Wakef. Mss. * " Κατόφρυς, Jo. Malal. 1, 133." Elberling. Mss. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 314." Boiss. Mss.] Λασίοφρυς, Qui hirsutis est superciliis, Virg. Hirsutumque supercilium, promissaque barba. [Hesych. 628. Phav. 495.] Λεύκοφρυς, Candida habens supercilia, ex Herod. 3, (57.) λεύκοφρυς ἀγορὴ, pro Cana fori facies: in quodam Oraculo, Ἀλλ' ὅταν ἐν Σίφνῳ πρυτανήϊα λευκὰ γένηται, Λεύκοφρύς τ' ἀγορὴ, i. e. ὅταν ἡ ἀγορὴ καὶ τὸ πρυτανήϊον Παρίῳ λίθῳ ἀσκηθῇ, Ut postea contigit. Μελάνοφρυς, Qui nigra habet supercilia, κυάνοφρυς, [Hes. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 74." Schæf. Mss.] Μίξοφρυς, ET Σύνοφρυς, Cui supercilia coëunt, Qui μεσόφρυον non habet, Superciliorum interstitium, i. e. τὸ μετώπιον s. μεσόφρυον, confusum habens. Utrumque habet J. Poll. 2. p. 92. et prius illud μίξοφρυς e Cratino affert. At Σύνοφρυς habes ap. Anacr. Ode cujus initium, Ἄγε ζωγράφων ἄριστε. [* " Νῶφρυς, Diosc. Notha 457." Boiss. Mss. * " Ξάνθοφρυς, Jo. Malal. 1, 131." Elberling. Mss.] Ὑπέροφρυς, Superciliosus, Qui elato supercilio est, Superbus, ὑπέροπτος, Hes. [" Const. Manass. Chron. p. 75. 132. Schol. Epict. Enchir. 22." Boiss. Mss. Greg. Naz. Carm. 9, 7. * Ὑπερόφρυον, Eutecnius in Opp. K. 1, 181.]

Ὀφρυώδης, Supercilia imitans: ἐξοχαὶ, Gal. de Ossibus, cap. περὶ Ἀστραγάλου. [Eust. 1072, 3. Gal. Lex. Hippocr. v. Ἄμβην, Erot. v. Ἄμβην. " Heyn. Hom. 8, 332." Schæf. Mss.] Ὀφρυόεις, Superciliosus, Epigr. ὀφρυόεσσα ἀοιδὴ, de Æschylo. Utitur enim ille verbis ὀφρῦς ἔχουσι καὶ λόφους. ‖ Clivosus, Multa habens supercilia et tumulos: ab eo ὀφρὺς, quod τὰ κρημνώδη τῶν ὀρῶν denotat, s. τὰς ἐξοχὰς τῶν ὀρῶν. Vel, In superciliis montium situs, Altus, Excelsus. Il. (X. 411.) Ἴλιος ὀφρυόεσσα, Ilium altum, pro quo dicit Ψ. (64.) Ἴλιον ἠνεμόεσσαν: nam urbes excelso s. edito loco sitæ, præ ceteris sunt ἠνεμόεσσαι. Et in Oraculo ap. Herod. 5, (92, 2.) οἳ περὶ καλὴν Πειρήνην οἰκεῖτε καὶ ὀφρυόεντα Κόρινθον, Clivosam Corinthum: in qua ET Ἀκροκόρινθος dicebatur arx, quod in editiore loco et τῷ ἄκρῳ τῆς Κορίνθου condita esset, sicut ἀκρώρεια et ἀκρωνυχία de Supercilio quoque montis dicuntur. Vide et Ὀφρυάω. Utramque signif. hujus Ὀφρυόεις agnoscit Suid., qui ὀφρυόεντες exp. ὑπερήφανοι, et Ὀφρυόεσσα, ὑψηλὴ καὶ ἀπόκρημνος. [" Heyn. Hom. 8, 39. 332. Huschk. Anal. 303. Jacobs. Anth. 8, 335. 10, 51. 11, 276. ad Herod. 420. ad Charit. 360." Schæf. Mss.]

Ὀφρύη ψάμμος exp. Supercilium sabulosum, ap. Herod. 4, (181.) Ὑπὲρ δὲ τῆς θηριώδεος (Λιβύης) ὀφρύη ψάμμος καθήκει, παρατείνουσα ἀπὸ Θηβέων τῶν Αἰγυπτιέων ἐπὶ Ἡρακληΐας στήλας. Ubi sunt qui pro ψάμμος reponant ψάμμου, UT Ὀφρύη SIVE Ὀφρύα idem cum ὀφρὺς significet, i. e. Supercilium et clivus: sicut ibid. sequitur, Ἐν δὲ τῇ ὀφρύῃ ταύτῃ μάλιστα διὰ δέκα ἡμερέων ὁδοῦ, ἁλός ἐστι τρύφεα κατὰ χόνδρους μεγάλους ἐν κολωνοῖσι, ubi etiam κορυφὰς κολωνῶν dicit pro ὀφρῦς. Ead. scriptura Cam. affert ex 4, (185.) Τῶν ἐν τῇ ὀφρύῃ κατοικημένων, de Clivo Atlantis montis. [" Musgr. Heracl. 395. ad Charit. 531. ad Herod. 360." Schæf. Mss.] Apud Hes. legitur ETIAM Ὄφρυα, exponiturque τὰ ὑψηλὰ καὶ ὑπερκείμενα χωρία, Loca in superciliis montium et editioribus tumulis sita, item αἱμασιαὶ secundum quosdam, i. e. Sepes.

Ὀφρυάζω, Superciliis nuto: unde Ὀφρυάζει ap. Hes. ταῖς ὀφρύσι νεύει. Itidem J. Poll. 2. p. 92. Παρὰ δὲ τοῖς Κωμικοῖς τὸ νεύειν, Ὀφρυάζειν εἴρηται· ὅπερ Ὅμηρος ὀφρύσι νευστάζειν λέγει. Item Grandi supercilio tumeo. Apud Suid. Ὁ δὲ πέμπει τινὰ ἕτερον ὀφρυάζοντά τε καὶ ἀλαζονείᾳ τινὶ ἀμυθήτῳ ἐχόμενον, i. e. ὀφρυόεντα, ὀφρῦς ἐπηρκότα καὶ βρενθυόμενον. [Procop. B. Goth. 4, 11. Phrynichus Bekkeri p. 53. * Ἀνωφρυάζω, 25. Ἀνωφρυασμένος ἄνθρωπος.]

Ὀφρυάω, Sum ὀφρυόεις. Ὀφρυᾷν dicitur urbs aut regio clivosa, quæ supercilia crebra habet, Quæ in loco plano et campestri sita non est, sed multis superciliis et tumulis assurgit. Apud Strab. Κόρινθος ὀφρυᾷ τε καὶ κοιλαίνεται, quod regio esset minime campestris, sed salebrosa et inæquabilis. Sunt enim ὀφρῦς et editiora loca atque tumuli: unde eadem in Oraculo quodam paulo ante citato vocatur ὀφρυόεσσα. Hæc e Cam. In Strab. vero vulg. Edd. non ὀφρυᾷ τε legitur, ut metrum requirit, sed Ὀφρύεται, 8. p. 166(=586.) Χώραν δ' ἔσχον οὐκ εὔγεων σφόδρα, ἀλλὰ σκολιάν τε καὶ τραχεῖαν, ἀφ' οὗ πάντες ὀφρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι· καὶ παροιμιάζονται, Κόρινθος ὀφρύεται καὶ κοιλαίνεται: pag. vero præcedente vide quæ de ἀκροκορίνθῳ scribat. [" Valck. Anim. ad Am-

mon. 226." Schæf. Mss.] Κατοφρυᾶσθαι, vide Κατοφροῦσθαι.

Ὀφρυόομαι, i. q. ὀφρυάζω, Grande supercilium ostento, Sum ὀφρυόεις, s. τὰς ὀφρῦς ἐπαίρω. UNDE Ὠφρυωμένος, Hesychio ἐπηρμένος, Elatus, Qui est supercilio sublato, [" Timon Phlias. 13. Matth. ad Gloss. Min. p. 50." Schæf. Mss. Ælian. Epilog. II. A. Παιδαγωγῷ βαρεῖ καὶ ὠφρυωμένῳ, Alciphr. 3, 4. * " Ὀφρύωμα, τὸ, Tumor, Audr. Cr. 173. 245. τῶν ἐχθρῶν." Kall. Mss. * Ὀφρύωσις, P. Ægin. 6. p. 224. * Ἀντοφρυόω, Pisid. 431. (de V. V. 27.) * " Ἀποφρυόω, Greg. Naz. p. 74. Toll." Boiss. Mss.] Ἐξοφρυόομαι, Supercilium tollo, s. allevo, τὰς ὀφρῦς ἀνατείνω. Unde ἐξωφρυωμένοι ap. Suid. Ἐξηρμένοι, ὑπερηφανευόμενοι. Κατοφρυόομαι, idem: unde κατωφρυωμένος, Qui elato supercilio est, Qui superciliis est sublatis præ superbia. Diog. L. Aristotele, Θεασάμενος νεανίσκον κατωφρυωμένον. Lucian. appellat etiam κατωφρυωμένους λόγους, Elatos et superbos, ductisque et arrectis superciliis prolatos, ut Aristoph. dicit ῥήματα ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, (2, 455.) Τοὺς ἄγαν κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον ἐπὶ σεμνότητι, Tumidos, In gravitatem et severitatem tumidam compositos, Bud. [Philostr. V. A. 3, 8. Κατωφρύωνται μᾶλλον.] ITIDEM Κατοφρυάομαι, Supercilia tollo et me effero, Supercilio animoque elato sum: unde ap. Hes. Κατοφρυώμενος, μεγαλοφρονῶν. At κατοφρυᾶσθαί τινος, inquit Bud. p. 803., est Supercilium adversus eum tollere, Superbe ipsum et cum fastu alloqui. Greg. εἰς Βασίλ., Ἔστι λεπροὺς μὲν ἀσπάζεσθαι καὶ μέχρι τούτου ταπεινοῦσθαι, τῶν δὲ ὑγιαινόντων κατοφρυᾶσθαι, Superciliose alloqui, et τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶντα. At Suid. HABET Κατοφρυῶ voce activa, quod tamen non exp., sed tantum cum gen. construi annotat. Συνοφρυόομαι, Supercilia corrugo s. contraho, τὰς ὀφρῦς συνάγω. Unde συνωφρυωμένος, Qui est fronte obducta s. adducta, Vultuosus, Bud. Et J. Poll. 1. Καὶ παρὰ τοῖς Τραγῳδοῖς τὸ συνωφρυῶσθαι, ἐπὶ τῶν λυπουμένων: sicut Hesychio quoque Συνωφρυωμένος est λυπούμενος. In mœrore enim tristitiaque aut curis et contemplationibus animi solent συνάγεσθαι αἱ ὀφρῦς. Sic Horat. Deme supercilio nubem, i. e., Aufer e vultu tristitiam atque immoderatam severitatem, quæ contracto ac sublato supercilio significatur quemadmodum et Eur. Iph. A. (648.) Μέθες νῦν ὀφρῦν, ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον: quod et καταβάλλειν ὀφρῦς dicitur ab Eod. in Cycl. (166.) Ἅπαξ μεθυσθεὶς, καταβαλὼν τε τὰς ὀφρῦς: solent enim in lætitia demitti s. remitti supercilia, ut et χαλᾶσθαι τὸ μέτωπον dicit Aristoph., contra in mœrore corrugari s. συνάγεσθαι. Adducere autem supercilia, s. tollere, ἀνασπᾷν τὰς ὀφρῦς et αἴρειν s. ἐπαίρειν et ἀνατείνειν dicitur, ut supra etiam docui. Atque hoc fastus et superbiæ proprium est: interdum etiam tristitiæ, ut in h. l. Diphili ap. Athen. (35.) Τὸν τὰς ὀφρῦς αἴροντα συμπείθεις γελᾷν. Dicit igitur πρόσωπον συνωφρυωμένον Eur. Alc. (780.) Vultum superciliosum s. supercilio obductum: cui vultui νεφέλη ὀφρύων etiam tribuitur a Soph., cujus verba supra in Νεφέλη citavi, et στυγνὸν ὀφρύων νέφος. Itidemque συννεφοῦν ὄμματα Eur. (El. 1078.) dicit pro συνοφρυοῦσθαι: cui Pind. Π. 9, (67.) opponit, ἀγανᾷ χλιαρὸν γελᾷν ὀφρύϊ. [" Wakef. Trach. 869. Valck. ad Hippol. p. 176. 183." Schæf. Mss.] Qui vero ita supercilia corrugat s. συνάγει DICITUR Σύνοφρυς, i. e. Habens συνωφρυωμένον πρόσωπον, Tristis, συννεφὴς, Frontem nubecula obductam habens. Alias Σύνοφρυς dicitur etiam Qui supercilia attollit, ὁ ἐπηρκὼς καὶ ἀνεσπακὼς τὰς ὀφρῦς, e quo intelligitur Superbus, i. e. μεγαλόφρων, μεγάλαυχος, Hes. Porro a Συνοφρυοῦμαι derivatum est VERBALE Συνοφρύωμα, τὸ, Pars ea frontis in qua supercilia concurrunt s. coëunt. Ubi corrugantur et contrahuntur supercilia, Ubi frons corrugatur: quo vocabulo utitur Schol. Homeri, cum Ἐπισκύνιον esse dicit τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος, ἤτοι δέρμα, τὸ σ. τοῦ μετώπου: unde et συνόφρυες s. μιξόφρυες dicuntur Quorum supercilia coëunt, quæ alioqui solent τῷ μεσοφρύῳ discriminari. Ὑπεροφρυόομαι, Supercilia allevo, adduco et tollo, τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶ s. ἐπαίρω, ut in gravi s. severo vultu, Theophyl. (Epist. 60.) Ἄνδρα πρεσβύτην, πολιὰν αἰδέσιμον, ὑπερωφρυωμένον ἐπὶ σεμνότητι, Supercilio adducto s. allevato et sublato præ severitate et gravitate; seu, ut Seneca loquitur, Subductis superciliis: quo modo et Propert. Tunc volo subducto gravior procedere vultu.

ὈΧΕΤΟΣ, ὁ, Canalis, Aquæductus, σωλὴν ἀγωγὸς, ὑδραγωγεῖον, Hes. In Geop. Τροφὴν δ' εἰς ὀχετὸν ὕδατος ἐμβλητέον, pro his Varronis, In canalem et cibus ponitur iis, et immittitur aqua. Alicubi exponi potest non solum Aquæductus, sed etiam Rivus; nam et ῥύαξ ab Hes. et Suida exp.: Plut. Ἀποκόπτοντες ὀχετοὺς καὶ ἀποστρέφοντες. [Eur. Or. 806. παρ' ὀχετοῖς Σιμουντίοις.] At ὀχετοὺς τέμνειν dicitur ὀχετηγὸς cum in prato, agro, aut horto sulcos quosdam ligone facit ad rivulos ducendos, ut videbis in Διοχετεύω. Athen. 2. (p. 42.) de aquis, Τὰ δὲ ἐπίῤῥυτα καὶ ἐξ ὀχετοῦ, ὡς ἐπίπαν βελτίω τῶν στασίμων. Eod. l. Εἶναι δὲ τὴν γῆν ὑδρηλὴν κρήνῃσι καὶ ὀχετοῖσι, Fontibus et rivis, s. Aquæductibus. Herodian. vero ὀχετοὺς Romæ vocat, quas Lat. Scriptt. Cloacas: 7, (7, 6.) Συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἐῤῥιπτοῦντο, 5, (8, 18.) Ἅπερ ἐπὶ πολὺ διὰ πάσης τῆς πόλεως συρέντα τε καὶ λωβηθέντα, εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἀπεῤῥίφθη τοὺς εἰς τὸν Θύβριν ῥέοντας. Tale est ap. Æl. Lampr. in Heliog. Tractus deinde per publicum; additaque injuria corpori est, ut id in cloaculam milites mitterent. Et mox, Solusque omnium principum tractus est, et in cloacam missus et in Tiberim præcipitatus. [" Heyn. Hom. 8, 162. Musgr. Herc. F. 664. Jacobs. Anth. 11, 391. Markl. Suppl. 1111. Abresch. Lectt. Aristæn. 13. ad Thom. M. 11. Ruhnk. ad Xen. Mem. 225." Schæf. Mss. I. q. βόρβορος Athenis, Helladii Chrestom. p. 22. * Ὀχετογνώμονες, Euseb. Pr. E. 9, 41.] Ὀχετόκρανον, τὸ, Tubi s. Canalis caput, ubi aqua effunditur. Apud Suid. perperam Ὀχετάκρανον. [Phot. Ὀχετόκρανα· τὰς λεγομένας ἐκχύσεις τῶν μηχανημάτων· εἰσὶ δὲ αὗται ξύλιναι ἢ κεράτιναι· οἱ δέ φασι τοὺς ὑπονόμους καὶ τοὺς ὑπὸ γῆν ὀχετούς: Anecd. Bekkeri p. 287. * Ὀχετοκράνιον, Etym. M.] Ὀχετηγὸς, ὁ, Qui rivos ducit, Il. Φ. (257.) Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων. Nonn. generalius etiam usurpavit fem. gen. pro Ductrix, ut ἔρχεται ὥρη Εὐσεβίης ὀχετηγός. [" Synes. 3, 168." Kall. Mss. " Abresch. Lectt. Aristæn. 13. Jacobs. Anth. 10, 416. Agathias 6. et Jacobs., Macedon. 10. Heroic. adesp. 21." Schæf. Mss.] Ὀχετηγέω, Rivos s. Aquas duco, Irrigo per rivos, [Eust. Procem. in Od. p. 4, 7.] Ὀχετηγία, ἡ, Rivorum s. Aquarum ductus, Irrigatio.

Ὀχέτιον, τὸ, Rivulus, Bud. e Diog. L. [" Cloaca p. 375." Wakef. Mss.]

Ὀχετεύω, Rivos s. Aquas duco, Derivo. Metaph. vero Athen. 10. Τοὺς παῖδας μέχρις ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα τοπαράπαν οἴνου μὴ γεύσασθαι· οὐ γὰρ χρῆ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν. Hes. ὀχετεύει exp. μεταφέρει, σαλεύει, ἐπιχέει: itidem et Suid. [" Epigr. adesp. 387. ad Dionys. H. 1, 581." Schæf. Mss. " Herod. 2, 99. Τὸν ποταμὸν ὀχετεῦσαι." Schw. Mss.] Ὀχέτευμα, τὸ, Rivus qui ducitur; Aquæductus, Canalis. Gaza vertit Meatus, ap. Aristot. (H. A. 1, 770.) qui nares nasi vocat ὀχετεύματα. Ὀχετεία, ἡ, Rivi s. Aquæ deductio, Rivorum a fonte deductio, Ductus s. Derivatio aquarum, i. q. ὀχετηγία, Theophr. C. Pl. 5, 6. Φέρεται πρὸς τὸ ἐφελκόμενον καὶ εὐοδοῦν· οἷον γὰρ ὀχετεία τίς ἐστι, Est enim veluti quædam rivuli deductio, s. derivatio. Idem dicit etiam ὀχετεία τροφῆς, Derivatio cibi, Deductio alimenti veluti per canalem, 3, 9. Ἔοικε γὰρ ὥσπερ ὀχετεία τις εἶναι τῆς τροφῆς τῶν δένδρων ὅπως ἂν ἄγῃ τις. [" Max. Tyr. 27, 6." Wakef. Mss.] Ἀποχετεύω, Deduco per canalem, Derivo, [M. Anton. 12, 2. Plut. 7, 894. * " Ἀποχέτευσις, Philo de Cr. M. p. 28." Kall. Mss.] Διοχετεύω, Aquam per canalem duco, Derivo per canalem et tubum, Plato Tim. (403.) Τροφὴν τῷ σώματι ἡμῶν διωχέτευσαν, τέμνοντες οἷον ἐν κήποις ὀχετοὺς, ἵν' ὥσπερ ἐκ νάματος ἐπιόντος ἀρ-

δοιτο. Paulo supra dicit, Τὰς ἀρτηρίας ὀχετοὺς ἐπὶ τὸν πνεύμονα ἔτεμον. Per hos autem ὀχετοὺς τῆς τροφῆς τὰ νάματα ἐπιῤῥύντα γίνονται, ut ibid. loquitur. [Strabo 5. p. 325. " Diod. S. 2, 411." Schæf. Mss. * Διοχετεία, Strabo 10. p. 704. * Εἰσοχετεύω, Heliod. 9, 3.] Ἐξοχετεύω, Derivo ex. Hes. vero Ἐξοχετευόμενα exp. ἐκρέοντα, vel ἐκτὸς ἔχοντα τοὺς ὑδρηγούς. [Schol. Apoll. Rh. 2, 1252. Hippocr. 279, 17. 280, 15. 291, 25. * Ἐξοχέτευσις, P. Ægin. 6, 79. * Ἐξοχετεία, Strabo 4. p. 314.] Ἐποχετεύω, Per canalem deduco ad, Derivo ad, simpliciter Derivo. Et pass. Ἐποχετεύομαι, Derivor. Ἐποχετεῦσαι Suid. exp. ποτίσαι, Irrigare, item neutraliter ἐπιῤῥεῦσαι, Influere. [Schæf. ad Longum 394. " Clem. Alex. Pæd. 2. p. 178. Potter." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 1, 39. Achill. Tat. 25. Musgr. Herc. F. 664. Wakef. S. Cr. 5, 125. Jacobs. Anth. 10, 274." Schæf. Mss. * Ἐποχέτευσις, Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 2.] Ἐποχετεία, Derivatio, Irrigatio. Μετοχετεύω, Alio derivo et per canalem deduco. Metaph. accipitur pro Traduco, Transfero, Herodian. (1, 3, 4.) Ῥᾷστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσαι, ἀπὸ τῶν παιδείας καλῶν μετοχετεύονται. [" Tzetz. Ch. 1, 824." Elberling. Mss. * " Μετοχέτευσις, ad Hesych. 2, 588, 26." Dahler. Mss.] Παροχετεύω, Per alios canales derivo præter eos per quos deduci solebat, i. fere quod μετοχετεύω, Perperam derivo, Perversis et mutatis canalibus duco, Plut. Themist. Ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας, i. e. ἀποκόψας ὀχετοὺς καὶ ἀποστρέψας, ut supra in Ὀχετὸς Idem loquitur, Subductam aquam alio derivans. Exp. etiam Derivo, Conductum duco quo volo, e Bud. Item παροχετευσάμενος active interpr. Deducens. [" Markl. Suppl. 1111. Musgr. Bacch. 479." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 5, 17, 4. Suid. 3, 55.] Παροχέτευσις, ἡ, Derivatio. Apud Medicos signif. Vacuationem humoris per vicinam partem. Est autem Curationis genus, ut Gorr. tradit e Gal. Comm. 2 in l. 6. Epidem., ad humores pertinens, cum sc. humor, qui vacuari debet, non per eam fertur partem per quam eum ferri oportet, nec tamen valde procul a convenienti, neque ad remotissimam, sed per propinquam: ut cum id, quod per palatum vacuatur, per nares trahitur: contra revulsio per loca plurimum distantia fit. Præterea fit derivatio a dextris ad sinistra, ab anterioribus ad posteriora, et contra, sed brevissima via: alioqui ad revulsionis naturam magis accedit: estque humoris tum fluentis, tum jam impacti et in ægra parte consistentis: in quo etiam videtur a revulsione differre, quæ fluenti tantum humori adhibetur. Dicit eo loco Gal. Hippocratem [p. 47, 13. Foës.] παροχέτευσιν nominare, cum χυμός τις δεόμενος κενώσεως, μὴ καθ' ὃ δεῖ χωρίον ὁρμήσῃ φέρεσθαι, καὶ μέντοι μηδὲ πόῤῥω πάνυ τοῦ προσήκοντος, μηδ' εἰς τὸν ἐναντιώτατον τόπον.

ὈΧΕΥΩ, Admissarium admitto, cum de femineo sexu dicitur, Aristot. H. A. 6, 20. Ὀχεύει δὲ κύων ἡ Λακωνικὴ μὲν ὀκτάμηνος καὶ ὀχεύεται. Cum vero de mare dicitur, significat Coëo, Ineo, Inscendo, Salio, μίγνυμαι, ἀναβαίνω, ἐπιβαίνω. Aristot. H. A. 6, 21. Ὀχεύει δὲ τὰ ἄῤῥενα, καὶ ὀχεύεται τὰ θήλεα ἐνιαύσια ὄντα πρῶτον, 23. Ὄνος δὲ ὀχεύει μὲν καὶ ὀχεύεται τριακοντάμηνος, 24. Ὁ δὲ ὀρεὺς ἀναβαίνει μὲν καὶ ὀχεύει μετὰ τὸν πρῶτον βόλον, 18. de elephantis, Ἐξαγριαίνονται περὶ τὴν ὀχείαν· διόπερ φασὶν οὐκ ἐᾷν αὐτοὺς ὀχεύειν τὰς θηλείας τοὺς θρέψαντας. Unde Plin. 8, 9. Circa coitus maxime efferantur: quapropter arcent eos coitu, feminarumque pecuaria separant. Alibi ap. Eund. cum dativo legitur, si locus mendo caret, Οἱ κριοὶ ταῖς πρεσβυτάταις ὀχεύουσι. De piscibus etiam dicitur, Athen. (353.) Δελφῖνα δὲ καί τινας τῶν ἰχθύων παρακατακλινομένους ὀχεύειν: l. 7. Ὀχεύει δὲ συμπλεκόμενος. Idem de insectis, (353.) Οὐκ ὤφθαι οὔτε μέλισσαν οὔτε κηφῆνα ὀχεύοντας. Sed et de homine ap. Suid. Ἔσθιε, πῖν', ὄχευε· ὡς τά γε ἄλλα οὐδενός ἐστιν ἄξια. Sed ap. Athen. pro hoc ὄχευε legitur παῖζε, ut videre est supra in Ἐπικροτέω. Pass. Ὀχεύομαι, Ineor, Inscendor, Salior; de femina marem admittente. Aristot. de canibus, ἑξάμηνοι ὀχεύονται: unde Plin. de canibus Laconicis locutus, Ceteræ canes et semestres coitum patiuntur. Geop. Πρότερον δὲ οὐ χρὴ ὀχεύεσθαι, sc. quam ad bimatum perveniant: ut Varro, Neque oportet pati minores oves quam bimas saliri. Passim obvium est ap. Aristot. H. A. 6, 18. 19. et sequentibus. Et ὀχεύεσθαι ὑπὸ, Iniri ab, 23. Ὁ δὲ ἵππος τὸ τοῦ ὄνου ὄχευμα οὐ διαφθείρει, ὅταν ᾖ ὀχευομένη ἡ ἵππος ὑπὸ τοῦ ὄνου. Item de serpentibus, Aristot. de Gener. Anim. 1. Ὀχεύονται περιπλεκόμενοι ἀλλήλοις, ubi nota masculino genere dici ὀχεύονται περιπλεκόμενοι, sicut ap. Athen. l. 9. Ὀχευομένους δὲ τοὺς κάπρους καὶ τὰς ἀλεκτρυόνας θεωροῦσιν ἄσμενοι. Et de anguillis, Athen. (298.) Ὀχεύονται συμπλεκόμεναι. [" Jacobs. Anth. 10, 114. Dionys. H. 1, 581. Heyn. ad Apollod. 1081. Toup. in Schol. Theocr. 210. ad Mœr. 416." Schæf. Mss. Ὀχέωνται pro ὀχεύωνται, Arat. 1070.] Ὄχευμα, τὸ, Semen s. Genitura qua ὁ ὀχεύων implevit τὴν ὀχευομένην, Aristot. H. A. 6, 23. de asina ab equo jam inita, Ὁ μὲν οὖν ὄνος ἐπαναβὰς διαφθείρει τὸ τοῦ ἵππου ὄχευμα. Unde Plin. 8, 44. Conceptum ex equo secutus asini coitus abortu perimit. Quod vero ibi ὄχευμα vocat, paulo post πλῆσμα nominat, Μάλιστα δέχεται τὸ πλῆσμα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βιβασθεῖσα. Exp. etiam Coitus. [* " Ὄχευσις, Admissura, Joseph. 162, 18.] Ὀχευτὴς, ὁ, Admissarius, Qui feminam init, s. salit. Dicitur et de homine mare, sed in vitio, pro Libidinosus, Ad coitum proclivis, ἀφροδισιαστικός. Epigr. καὶ γὰρ ὀχευτὴς Καὶ μωρὸς, μαλακός τ' ἐστὶ καὶ ὀψοφάγος, Salax. [" Wessel. ad Herod. 91. ad Lucian. 1, 272. Jacobs. Anth. 8, 237." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 8, 49. * Ὀχεύτρια, Hes." Wakef. Mss.] Ὀχευτὸς, ὁ, vel potius Ὀχευτὴ, ἡ, Quæ marem admisit, Venerem s. Coitum passa, Quam mas inivit, Diosc. 2, 97. de sanguine, Τὸ δὲ τῶν ὀχευτῶν ἵππων σηπτικοῖς μίγνυται. At Plin. 28, 9. de equis, Quin et sanguis eorum septicam vim habet: item equarum, præterquam virginum, erodit, emarginat ulcera. Ruellius vertit, Quæ admissuram expertæ sunt; Marc. Equarum matricum. Dicuntur autem a Colum. et Palladio matrices equæ vel boves, quæ sobolis procreandæ causa aluntur. " Ἀνόχευτος, ὁ, ἡ, Non initus, Coitum non passus. At in VV. LL. ἀνόχευτος exp. non solum Expers coitus, sed etiam Qui non coit." [Absque coitu, Athen. 352.] Ὀχευτικὸς, Qui coire solet, Ad coitum s. venerem propensus, Salax, Aristot. de Gener. Anim. 3, 1. Τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ὀρνέων ὀχευτικὰ τὴν φύσιν ἐστίν. [Athen. 391. * " Ὀχευτικῶς, Hes." Wakef. Mss.] Ὀχεία, ἡ, Coitus, Aristot. de Gener. Anim. 1. 14. Τῆς ὀχείας πόρος, Meatus quo coitus perficitur, c. 5. περὶ τὴν ὀχείαν, vel περὶ τὰς ὀχείας, Circa coitus, ut Plin. supra in Ὀχεύω interpr., vel Coitus tempore, περὶ τὴν τοῦ συνδυασμοῦ ὥραν, Admissuræ s. Admissionis tempore. Idem H. A. 6, 20. Κυΐσκεται δὲ κύων ἐκ μιᾶς ὀχείας. Quæ sic Plin. interpr. Canes implentur uno coitu. Geop. Τὰς βοῦς πρὸ ἡμερῶν τριάκοντα τῆς ὀ. οὐκ ἐατέον πληροῦσθαι τροφῆς: pro his Columellæ, Pabulum circa tempus admissuræ subtrahitur feminis. In cod. l. Ἡλικία πρὸς ὀχείαν χρησιμωτάτη ἐστὶν ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, pro his itidem Columellæ de arietibus, Ejus quadrupedis ætas ad progenerandum optima est trima. Rursum in eod. l. Ὥρα δὲ πρὸς ὀχείαν τετραπόδων, ἡ ἀπὸ δελφῖνος ἀνατολῆς ἕως ἡμερῶν μ', pro his Varronis de vaccis, Maxime idoneum tempus ad concipiendum a delphini exortu usque ad dies XL. Ubi notandum, πρὸς ὀχείαν, non idem prorsus esse cum Ad progenerandum, et Ad concipiendum; sed esse consequentia pro antecedentibus posita. [Athen. 389. Plut. 6, 522. " Valck. Adoniaz. p. 367. Toup. Opusc. 1, 271." Schæf. Mss. Ποντία ὀχεία, pro ἄγκυρα, Hesych.]

Ὀχεῖον, τὸ, in Lex. meo vet. exp. ὄχημα, i. e. Vehiculum, vel τόπος εἰς ὀχείαν ἐπιτήδειος. AT Ὀχεῖα, τὰ, dicuntur Admissarii vel equi, vel boves, vel asini, vel arietes; interdum vero et alii animantes mares. Aristot. de Gener. Anim. 1, (21.) Ὀχεῖα τὰ πρῶτα μεταβάλλει, Primos admissarios mutat: H. A. 6, 18. Τὰ ὀχεῖα ἐκ τῶν θηλειῶν οὐκ ἐξαίρουσι, Equos admissarios a feminis non summovent. Itidem Plut. Lycurgo, Ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχείων κύνας ἢ ἵππους

βιβάζουσι. Singulari numero ὀχεῖον pro τὸ εἰς ὀχεῖον ἀποδεδειγμένον, usus est Dinarchus in Ἀπολ. πρὸς Ἀντιφάνην περὶ τοῦ Ἵππου, cum dixit, Ὠνοῦνταί μου τὸν ἵππον ὀχεῖον, Emunt s. Conducunt equum meum ad admissuram. Itidem Lycurg. Ἐν τῷ περὶ διοικήσεως dicit γείτονας τοῦ ὀχείου. Quos duos locos cum citasset Harpocr., subjungit, Μήποτε δὲ ἐπὶ τόπου τινὸς, ἐν ᾧ αἱ ὀχεῖαι γίνονται τῶν κτηνῶν ἢ ὀχήματα μισθοῦνται. [Eadem habet Phot.] Dixerat vero paulo ante Dinarchum in eadem Oratione ὀχεῖον posuisse pro ὄχημα, i. e. Vehiculum, sicut Suid. itidem exp. ἅρμα, δίφρος, ἅμαξα. Sed et ab Hes. exp. ἅρμα: qui tamen et alterius signif. meminit, dicens ab Atticis usurpari pro τὸ εἰς ὀχεία ἀνειμένον. [Æschylus ap. Plut. 6, 371. Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονάς. "Ad Lucian. 1, 272." Schæf. Mss.] At Ὀχεῖος, Admissarius, Qui ad admissuram educatur, habetur quidem in VV. LL., sed sine exemplo.

[* Ἀντιοχεύομαι, pro ἀντιοχέομαι, Anal. 2, 418.] Ἐποχεύω, Iterum ineo, Secundo inscendo, Post primum coitum salio: qua signif. dicitur Ἐπαναβαίνω supra in Ὄχευμα. Aristot. de Gener. Anim. 2. Τὰ γὰρ ὑπηνέμια γίνεται γόνιμα, ἐὰν ἔν τινι καιρῷ τὸ ἄῤῥεν ἐποχεύσῃ: ea enim ova feminæ concipiunt mutua inter se libidinis imaginatione: ut supra in Οὔριος s. Οὔρινος videre est. At perficiuntur et γόνιμα fiunt, cum gallinaceus post irritum illum et inanem coitum eas salierit. Exp. etiam simpliciter Ineo, Coeo. [Empedocles Macrobii 7, 5. * Κατοχεύω, LXX. Levit. 19, 19.: Hes. Κατοχεύει· πηδᾷ, ἐπικάθηται. Vide Schn. Lex.] Παροχεύω, Ineo præter. Dicitur de mare adultero, qui alterius feminam init præter suam. Et pass. Παροχεύομαι, Ab alio præter meum maritum ineor, Alium marem admitto, Furtivam venerem patior. Aristot. H. A. 9, 7. de columbis, Παροχεύονται δέ ποτε καὶ τῶν τοὺς ἄῤῥενας ἐχουσῶν τινές. Scribit tamen Plin. 10, 34. eas conjugii fidem non violare, neutrique nota esse adulteria. Admittit autem παρὰ et aliam interpr. in hoc comp. Προοχεύω, Prior ineo, salio, opp. τῷ ἐποχεύω. Pass. Προοχεύομαι, Prius ineor, Ante salior. At προωχευμένος, Ante conceptus, VV. LL.

" Κωχεύω, Sustollo: vel Veho. Hesychius κωχεύει
" exp. μετεωρίζει, κουφίζει, φέρει: addens, idem dici
" et κωφεύει. Itidem κωχεύουσιν e Soph. affert pro
" μετεωρίζουσιν, ὀχοῦσι."

ὌΧΛΟΣ, ὁ, Turba, Multitudo hominum; interdum etiam simpliciter, Multitudo. Xen. K. Π. 7, (5, 15.) Ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέῤῥει. Arsinoë ap. Athen. (276.) Συνοίκιά γε ταῦτα ῥυπαρά· ἀνάγκη γὰρ τὴν σύνοδον γίνεσθαι παμμιγοῦς ὄχλου, θοίνην ἕωλον. Aristot. Polit. 3. Κρίνει ἄμεινον ὄχλος πολλὰ ἢ εἷς ὁστισοῦν, Hominum multitudo; etiam Multi simul. Gorgias, Ἐν ὄχλῳ οὔσης τῆς κρίσεως, Cum a multitudine causa cognoscitur, vel A vulgo, A populo: Xen. Ἑλλ. (1, 7, 8.) Ἐπεθορύβησε πάλιν ὁ ὄχλος, Cum ante dixisset δῆμος, πλῆθος. Et in Axiocho, Φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον, Apud populum s. vulgus. Itidem Aristot. Rhet. 2. Φασὶν οἱ ποιηταὶ τοὺς ἀπαιδεύτους παρ' ὄχλῳ μουσικωτέρως λέγειν. Itidem dicitur plurali numero, οἱ ὄχλοι pro ὁ ὄχλος, Multitudo, h. e. Populus, Vulgus, Aristot. Τὰ μὲν αὐτῶν παριέντων, τὰ δὲ τῶν ὄχλων παραιρουμένων, Cum partim ipsi sua munera neglectim transmitterent, partim populus ipsis adimeret. Sic Herodian. 7, (3, 11.) Τὰ τῶν πλουσίων πταίσματα πρὸς τῶν ὄχλων ἀμελεῖται, A plebe negliguntur: (12, 11.) Οἱ ὄχλοι ταῖς συσταδὸν μάχαις ἡττώμενοι, Plebs statario certamine a militibus victa: de seditione intestina in urbe. Itidem Athen. 14. Παρ' ὄχλοις εὐδοκιμεῖν. ‖ Est ubi per contemtum potius dicitur de Confusanea hominum multitudine, ut et Lat. vocabulum. Herodian. 6, (7, 2.) de exercitu barbarico, Ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατὸς, Turba potius quam exercitus: 7, (9, 8.) Οἰόμενοι ἐν πλήθει ὄχλου, οὐκ ἐν εὐταξίᾳ στρατοῦ τὸ εὔελπι τῆς νίκης εἶναι, In turba potius quam in exercitu aliquo ordine collocata victoriæ spe. Et plur. num. Thuc. 4, (126.) p. 162. Οἱ τοιοῦτοι ὄχλοι, de Militum barbarorum multitudine. Interdum gen. adjunctum habet, nec de hominibus tantum, sed quibusvis rebus dicitur, ut et Turba, Multitudo. Xen. K. Π. 7, (5, 15.) Τῶν φίλων διωσάμενος τὸν ὄχλον, Circumfusam amicorum multitudinem, Thuc. 1, (49.) Ὑπό τε τοῦ πλήθους καὶ ὄχλου τῶν νεῶν, Præ multitudine et turba navium. Synes. Ep. 11. Ἐμαυτὸν ἐπιδοὺς ὄχλῳ πραγμάτων, Turbæ negotiorum. [" Athenag. 19. Isocr. 2, 558." Wakef. Mss.] ‖ Ὄχλος, Molestia: quam signif. propriam esse tradit Ammonius. Eur. (Med. 338.) Ὄχλον παρέξεις, Molestiam exhibebis. Itidem Synes. Ep. 29. Τοῦ παρ' ἡμῶν ὄχλου καὶ τῶν πραγμάτων αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ, Molestias et negotia a nobis exhibita tibi. Itidem Dionys. H. de Idiom. Thuc., dicit eum uti masculino ὄχλος pro feminino ὄχλησις, sicut τάραχος pro ταραχή. Sic accipitur ap. eum δι' ὄχλου εἶναι, Molestum esse, 1, (73.) p. 24. Τὰ δὲ Μηδικὰ καὶ ὅσα αὐτοῖς ξύνιστε, εἰ καὶ δι' ὄχλου μᾶλλον ἔσται ἀεὶ προβαλλομένοις, ἀνάγκη λέγειν, Etsi molesta vobis erunt, quod ea subinde allegemus. Alii minus recte, Etsi propter vulgus magis assidue sint prædicanda: quemadmodum et Petr. Victor Comm. in l. 3. Rhet. Aristotelis annotat, bonos auctores δι' ὄχλου aliquid esse dixisse, cum est pervagatum jam et in ore vulgi. Itidem et δι' ὄχλου γίνεσθαι. Joseph. A. J. Ἃ παραλείπω ἐκδιηγεῖσθαι, μὴ δι' ὄχλου γένηται τοῖς ἐντυγχάνουσι, Ne lectoribus molestiam et tædium afferant. Pro quo alibi dicit, Ἃ λέγειν οὐκ ἀναγκαῖον ἡγησάμην, ἵνα μὴ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὀχληρὸς δοκῶ. Itidem Dion, Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ὀνόματα οὐδὲν δέομαι καταλέγειν, ἵνα μὴ δι' ὄχλου γένωμαι, Ne fastidium ingeram et molestiam exhibeam. Idem dixit etiam δι' ὄχλου ποιεῖσθαι pro Fastidire et aspernari, Τοὺς ἐν χερσὶν ἤδη ὄντας οὐδὲ εἰδέναι δοκῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὄχλου ποιούμενος. ‖ Suid. ὄχλος exp. non solum ταραχὴ, sed etiam ἀγανάκτησις, in h. l., Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐπείθετο τῷ πατρὶ, καὶ ἦν πρὸς τοὺς πυνθανομένους καὶ ὄχλον κινοῦντας εὖ μάλα ἐγκρατής. Q. in. l. ὄχλον κινεῖν est quod Lat. dicunt Concire s. Excitare turbas. Sed id potius ad ὄχλος illud pertinet, cui primum locum tribui. [" Thom. M. 667. Markl. Suppl. 411. 659. 681. Iph. p. 28. Wakef. Ion. 647. Herc. F. 111. 528. S. Cr. 3, 64. Jacobs. Specim. 58. Anim. 159. 278. Coray Theophr. 200. Brunck. Aristoph. 1, 20. Huschk. Anal. 107. Porson. Phœn. 893. Villoison. ad Long. 265. 295. Dionys. H. 5, 1027. Boiss. Philostr. 414. ad Charit. 245. Toup. Opusc. 1, 24. 167. ad Longin. 374. Emendd. 1, 33. 2, 61. ad Herod. 239. Ruhnk. ad H. in Cer. 239. Wyttenb. Ep. Cr. 14. Valck. Phœn. p. 67. ad Röver. 47. Diatr. 39. ad Mœr. 289. Ammon. 114. Molestia, Valck. Phœn. p. 329. Nihili homo, 520. Ruhnk. Ind. ad Timæum. Sic explicem in loco Eur. tentato a Valck. Anim. ad Ammon. 15. Ἐν ὄχλῳ, Xen. Mem. 1, 1, 14. Οἱ ὄχλοι, Diod. S. 1, 69. 76. 84. 93. 94. 2, 569. 572. Heindorf. ad Plat. Gorg. 27. 28. Attici poëtæ non utuntur ὄχλοι in plurali pro Plebe, sed ὄχλος, Markl. Iph. p. 84. Ὀχλὸς, Kuster. Bibl. Chois. 97." Schæf. Mss. Æolice Ὄλχος, unde Lat. Volgus, Vulgus, Angl. Folk. " Item * Πόλχος, in moneta Cretensi, ap. Chishull et Pellerin Collection 3. p. 66." Schn. Lex.]

Ὀχλοκόπος, Qui populum s. turbam concitat, i. q. δημοκόπος, ut supra post Δῆμος docui. Apud Suid. Ἦν δὲ ὀχλοκόπος ὁ Φλαμίνιος καὶ δημαγωγὸς τέλειος: [cf. Polyb. 3, 80, 3. " Tzetz. Chil. 6, 26. et alibi." Wakef. Mss.] Ὀχλοκοπέω, Turbam popularem concito, Plebis solicitator sum, i. q. δημοκοπῶ, Plut. (9, 180.) Ὡς ἀνοήτους, οὐδ' ὅταν στρατηγῶσιν, ἢ γραμματεύωσιν, ἢ δημηγορῶσιν, πολιτευομένους, ἀλλ' ὀχλοκοποῦντας, ἢ πανηγυρίζοντας ἢ στασιάζοντας. Ὀχλοκοπία, ἡ, Turbæ popularis concitatio, Plebis solicitatio.

[* Ὀχλοκοπικὴ, sc. τέχνη, Sext. Emp. (1, 18.) 299.] Ὀχλοκρατοῦμαι, A turba populari s. plebe regor, Turbæ popularis arbitrio administror et gubernor. [* Ὀχλοκρατία, ἡ, Vitiosa democratia, nempe Immoderata et effrenis populi licentia omnia pro lubitu agentis, Plut. 9, 287. Polyb. 6, 4, 6. 57, 9. Ὀχλοκρατία, * Ὀχλοκρασία, Lobeck. Phryn. 525. " Ὀχλοκρασία, Clem. Alex. 852. Suid. Etym. M. * Ὀχλολόγος, Hes." Wakef. Mss. * Ὀχλομανὴς, unde] Ὀχλομανέω, Insano turbarum amore teneor, Insano turbæ popu-

laris amore ducor, [Plut. 8, 381. * 'Οχλοποιὸς, unde] 'Οχλοποιέω, exp. Turbam congrego. Nisi potius significet Turbas concio, excito, Turbas populares excito, [Act. Apost. 17, 5. * " 'Οχλοποίησις, Hes." Wakef. Mss.] 'Οχλοτερπὴς, Turbam delectans. [* 'Οχλοχαρὴς, Popularis, M. Anton. 1, 16. Manetho 4, 277.]

'Οχλαγωγὸς, ὁ, Qui popularem turbam concitat vel congregat, ut faciunt adulatores populi vel circulatores, Joseph. c. App. l. 2. Ὑπ' ἀνθρώπου καὶ παρὰ τὸν βίον ὀχλαγωγοῦ γεγονότος. [" Ad Charit. 197. Toup. Opusc. 2, 11. ad Lucian. 1, 236." Schæf. Mss.] 'Οχλαγωγέω, Populum s. Popularem turbam concito, ut plebis adulatores et circulatores faciunt; illi, verbis et pollicitationibus, hi miraculis et præstigiis. Strabo l. 4. de tabula Protogenis, in qua perdix erat picta, 'Εξέπληττον δ' ἔτι μᾶλλον οἱ * περδικοτρόφοι, κομίζοντες τοὺς τιθασσοὺς, τιθέντες καταντικρὺ, ἐφθέγγοντο γὰρ πρὸς τὴν γραφὴν οἱ πέρδικες καὶ ὠχλαγώγουν, Et plebem circulatoris more detinebant et oblectabant. Ita Bud., qui 'Οχλαγωγῶ vertit etiam, Plebem ad res novas solicito, Factiosæ turbæ ducem me præbeo, ut δημαγωγῶ. Hesychio vero ὀχλαγωγῆσαι, συναγαγεῖν ὄχλον ἢ ταράξαι. [Polyb. 25, 8, 2. Strabo 14. p. 596. * 'Οχλαγωγία, Gl. Convitium, Conventus, Plut. Pyrrho 29.] At 'Οχλαγώγιον, Cum turba popularis concitata in unum locum confluit. In Pand. dicitur esse, Πολλῶν τινων σύνοδος, ὅταν πολλῶν φωναὶ παρὰ τοὺς ἀγαθοὺς τῆς πόλεως τρόπους εἰς ταυτὸ συντρέχουσιν εἰς φθόνον καὶ ἀτιμίαν τινός. Sed et, Τῷ ἀπόντι γίνεται ὀχλαγώγιον, ὅτε τις ἐπέλθῃ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἢ τῷ ἐργαστηρίῳ. Et, 'Οχλαγώγιον ποιεῖ οὐ μόνον ὁ κράζων, ἀλλὰ καὶ ὁ συγκαλεσάμενος ἄλλους ἢ ὑποβαλὼν ἐπὶ τῷ κράξαι. In iisd. Pandectis titulus est, περὶ τῶν Στασιωτῶν, ἤτοι Στάσεις καὶ Θορύβους ἢ 'Οχλαγώγια ποιούντων. [* 'Οχλαγωγεὺς, Gl. Circulator.]

Ἄνοχλος, Turba s. Turbis carens. Exp. etiam Inoffensus, Nulla molestia affectus. [Aristot. de Part. Anim. 3, 2.] Εὐρύοχλος, Latus s. Amplus turba et multitudine, Numerosus, [Schneidero susp.] Πολύοχλος, Turba s. Hominum multitudine abundans, [Polyb. 3, 49, 5. " Valck. Phœn. p. 201." Schæf. Mss.] Unde Πολυοχλοῦσα πόλις, In qua magna hominum turba et multitudo est. [Πολυοχλοῦσα, Gl. Celeberrima, Populosa. Πολυοχλοῦσαι δυνάμεις, Dionys. Antiq. 6, 64. " Musgr. Rhes. 166. Diod. S. 1, 721. Valck. Adoniaz. p. 197." Schæf. Mss. " Dionys. H. 1, 1187. Strabo 581. Pass., Diod. S. 1, 715. (πόλις πολυοχλουμένη.)" Wakef. Mss. " Chrys. in Jo. Hom. 29. T. 2. p. 669, 8. τοὺς πολυοχλοῦντας τόπους." Seager. Mss.] " Πολυοχλία, Turbæ multi-" tudo, Multa turba, hominum sc. Job. 31, (34.) Οὐ " γὰρ διετράπην πολυοχλίαν πλήθους τοῦ μὴ ἐξαγορεῦ-" σαι ἐνώπιον αὐτῶν :" [39, 7. Brunck. 4, 24. Polyb. 10, 14, 15. σύμμικτος π. Gl. Celebritas, Populositas. * Φίλοχλος, Diog. L. 4, 6, 17.]

'Οχλικὸς, Popularis, ab ὄχλος, Turba popularis. Plut. Numa, 'Ο. καὶ θεραπευτικὴ τοῦ πλήθους διάταξις, Popularis et grata multitudini ordinatio : (8, 869.) Τὴν ἀριθμητικὴν ἀναλογίαν, ὡς δημοκρατικὴν καὶ ὀ. οὖσαν, ἐξέβαλεν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. Exp. etiam Turbulentus, Molestus. [Athen. 540. " Thom. M. 302. Toup. Emendd. 3, 184." Schæf. Mss.]

'Οχλώδης, Turbulentus, ταραχώδης, Suid. Qua signif. e Polyb. citatur. Item Difficilis, Morosus, δύσκολος, Cui omnia sunt molestu. Et τὸ ὀ., Difficultas et fastidium, δυσκολία. Apud Suid. Οὔτε ἐξετάσαι τὸν ἄνθρωπον οἷόντε ἦν ἀκριβῶς, ἀσθενείᾳ σώματος ὀχλούμενον, οὔτε ἐρωτᾷν, εὐλαβείᾳ τοῦ ὀχλώδους. Nisi forte significet, Metu turbarum ; etiam, Ne majore molestia afficeretur, qui a morbo jam satis vexabatur. [Plut. 8, 767.]

'Οχληρὸς, Turbulentus, i. q. ὀχλώδης, s. ταραχώδης, ut Suid. utrumque exp. || Molestus, Molestiam afferens, ὁ δι' ὄχλου γινόμενος : cujus signif. exemplum habes in Ὄχλος ex Josepho. Sed et ap. alios frequens est, Isocr. Panath. Ἔσται δ' ὁ λόγος ἐμοῦ διεξιόντος οὔτ' ὀχληρὸς οὔτ' ἄκαιρος, ad Phil. Τὸν δὲ λόγον τὸν ἐμὸν ἥκιστα ἂν ὀχληρὸν γενέσθαι τοῖς ἀκούουσι. Itidem homo aliquis alteri ὀχληρὸς esse dicitur, cum ei mole-

A stus est et negotium facessit, Herodian. 3, (5, 3.) 'Ο. καὶ περιττὸς αὐτῷ ὁ 'Αλβῖνος ἐνομίζετο : (15, 3.) 'Επαχθὴς αὐτῷ καὶ ὀ. ἐφαίνετο. Et τὸ ὀ. sicut τὸ ὀχλῶδες, Molestia, ὄχλος. ['Οχληρότατος, Alex. Trall. 12. p. 240. * 'Οχληρῶς, Gl. Moleste. * 'Οχληροτέρως, Hippocr. 1, 667. Lind. * " 'Οχληρία, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 47." Boiss. Mss. Ecclesiastes 7, 26.] 'Οχληρώδης, Molestus. VV. LL. [Gell. 18, 8.]

[* " 'Οχληδὸν συναχθεὶς ὁ λαὸς, Philo Carpas. in Cant. Cantic. 160." Boiss. Mss.]

'Οχλέω, Turbo, Commoveo. Et pass. 'Οχλοῦμαι s. 'Οχλεῦμαι Ionice, Turbor, Commoveor. Il. Φ. (261.) de rivo, Τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι 'Οχλεῦνται, i. e. κινοῦνται, s. κυλινδοῦνται, Suid. et Hes. : Hes. ὀχλεῖ, κωλύει μετὰ ὄχλου. || 'Οχλουμένη ὁδὸς, Turbæ plena et multitudinis, Bud. ap. Cebetem, 'Οδὸς οὐ πολὺ ὀχλεῖται, Via non frequentatur a multa turba. || Molestia afficio, Molestiam affero s. exhibeo. [" Τοὺς ὀχλοῦντας ἀποσείεσθαι, Herodian. 6, 3. ubi quidem τοὺς ἐνοχλοῦντας B habet Cod. Vindob., sed id e Scholio fortasse, quoniam frequentius usurpatur comp. verbum. Simplex verbum habet Herodotus 5, 41. Ὤχλευν αὐτὴν, Molestabant illam." Schw. Mss.] Pass. 'Οχλοῦμαι, Molestia afficior, Molestia mihi exhibetur. Paulo ante in 'Οχλώδης habes, 'Ασθενείᾳ σώματος ὀχλούμενον. || At ὀχλεῖται ἐφ' ἵππου, quod in VV. LL. exp. Vehitur equo, mendosum est, et pro eo reponendum ὀχεῖται. Hes. ὤχλησεν exp. non solum active, ἐκίνησεν, ἐμόχλευσεν, ὤθησεν, sed etiam neutraliter ἐμόχθησεν, ἐνόσησεν. [Æsch. Pr. 1000. Plut. 8, 79. " Valck. Phœn. p. 330. Brunck. Œd. T. 445. ad Charit. 357. Jacobs. Anth. 10, 93. Thom. M. 668. Musgr. Tro. 850. Heyn. Hom. 8, 117. Cum accus., T. H. ad Plutum p. 109." Schæf. Mss. * Ὄχλημα, Sext. Emp. adv. Math. 11, 158. Vide Ὄχετλον.] Ὄχλησις, ἡ, Molestia, i. q. ὄχλος, Perturbatio, ταραχὴ, Suid. : Plut. adv. Col., de Epicuro, Διακελεύεται μὴ νόμοις καὶ δόξαις δουλεύοντα ζῆν, ἐφ' ὅσον ἂν μὴ τὴν διὰ τοῦ πέλας ἐκ πληγῆς ὄχλησιν παρασκευάζουσιν : quæ paulo C post explanans, dicit, Τῶν νόμων παρακελευόμενοι περιφρονεῖν, ἐὰν μὴ προσῇ φόβος πληγῆς καὶ κολάσεως : [9, 607. " Thom. M. 667. T. H. ad Plutum p. 18. Brunck. Aristoph. 2, 116. Boiss. Philostr. 574. Mœr. 289. et n., Valck. Phœn. p. 329. Ammon. 114." Schæf. Mss. * 'Οχλητὸς, unde * " 'Ανόχλητος, ad Phalar. 333." Schæf. Mss. * 'Ανοχλήτως, Basil. de Virg. 3. p. 589. " Clem. Alex. Str. 2, 21." Kall. Mss. * 'Ανοχλησία, Diog. L. 1, 221. Lobeck. Phryn. 730. " Ad Phalar. 333. * 'Αόχλητος, ibid. Dionys. H. 1, 24. Bergler. Alciphr. 411. (3, 55. p. 169.)" Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Clem. Alex. 181. * 'Αοχλήτως, 415." Kall. Mss.] 'Αοχλησία, Vacuitas a turbis et molestiis, [Eust. Od. Δ. 56. Lobeck. l. c. " Bergler. l. c." Schæf. Mss. * 'Οχλητικὸς, Procl. Paraphr. 3, 18. p. 218. Πράγματα ὀ. καὶ πολιτικά.]

[* " 'Ανοχλέω, Emoveo, Submoveo, Suid. v. 'Ανοχλήσας." Kall. Mss. Sext. Emp. 647. (* 'Ανόχλησις, * 'Ανοχλητικὸς, unde) * 'Ανοχλητικῶς, ibid.] Διοχλέω, D Turbo : Hes. διοχλεῖ, exp. ἐκταράττει. || Molestiam exhibeo, Molestus sum, Dem. Σφόδρα ἀκριβῶς δεικνύναι πειρώμενος, διοχλῶ πάλαι ὑμᾶς εἰδότας, Molestus sum repetitione rei notæ, δι' ὄχλου γίνομαι. Pass. Διοχλοῦμαι, Molestia afficior, Molestia mihi exhibetur. [Longus 3, 20. 4, 1. p. 381. Schæf., cf. Abresch. ad Xen. Eph. 256. * " Διόχλησις, Obturbatio, Interpellatio, Andr. Cr. p. 51." Kall. Mss.] 'Ενοχλέω, Molestus sum, i. q. διοχλέω, Dinarch. c. Dem. Οὐ γὰρ ἵνα ἐνοχλῶμεν ὑμᾶς, δὶς περὶ τῶν αὐτῶν ἐροῦμεν, Plut. de Primo Frig. Νῦν μὲν ἐνοχλοῦσα, νῦν δὲ τέρπουσα τὴν αἴσθησιν, Interdum sensum offendens, interdum suavitate perfundens, Gal. ad Gl. 1. Εἰ ἄλγημα σύντονον ἐνοχλοίη τὸν νοσοῦντα, Isocr. ad Phil. 'Ηνώχλουν τὰς πόλεις τὰς ἐν Πελοποννήσῳ, Molestiam exhibebant, vexabant. Idem cum dat., in Paneg. 'Ενοχλεῖν τοῖς ἀκούουσι : qua constr. et in Panath. Utitur ead. Dem. quoque in Orat. pro Cor., ubi etiam sibi opponit, πρὸς ἡδονήν ἐστιν et ἐνοχλεῖ. Itidem in Epigr. Ἂν δὲ δὶς ἐγχρίσῃ με, πονῶν πάλιν οὐκ ἐνοχλήσω ὀφθαλμοὺς αὐτῷ, Molestus ei iterum non ero.

Creditores quoque ἐνοχλεῖν dicuntur, cum quotidie in repetendo debito molesti sunt. Appian., Διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας ὡς ἐδύνατο: quæ verba sic Bud. interpr. Manum injicientibus creditoribus ut potuit satisfaciens. Sed et ventris onus ἐνοχλεῖ, cum tamdiu negotium facessit, donec deponatur, Herodian. 4, (13, 9.) Ἀνεχώρει σὺν ἑνὶ ὑπηρέτῃ ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. Pass. Ἐνοχλοῦμαι, Molestia mihi exhibetur, Interpellor, 3, (11, 1.) Συνεχῶς ὑπὸ νόσου ἐνοχλούμενον. Et ap. Synes. Ep. 62. Ἐν γράμμασιν αὐτῷ τὴν μαρτυρίαν κατατιθέμεθα, οὐκ ἐνοχληθέντες, ἀλλ' ἐνοχλήσαντες, exp. Non interpellati, sed interpellantes. [" Plut. de S. N. V. p. 5. Valck. Phœn. p. 330. Hippol. p. 184. Villoison. ad Long. 193. ad Phalar. 265. Thom. M. 668. Albert. Gloss. 182. ad Charit. 717. Wakef. S. Cr. 5, 65. Conciones habeo, Publice dico, Schneid. ad Xen. Mem. 165. Ed. 3. De constr., Crus. ad Plut. Agesil. p. 75. Porson. Adv. 234. ad Xen. Eph. 256. Lesbon. 187. Valck. Diatr. 287. Lucian. 1, 103. ad Diod. S. 1, 268. ad Charit. 67. De augm., Schneid. ad Demetr. Phal. 176. ad Mœr. 122. 176. ad Diod. S. 1, 710. ad Æschin. 434. Reisk." Schæf. Mss. Ἠνώχλει, ἠνόχλει, Lobeck. Phryn. 154. * " Ἐνοχλητέον τὰς τρίχας, Vexandi sunt pili, Clem. Alex. 247. 290." Kall. Mss.] Ἐνόχλησις, ἡ, Molestiæ exhibitio, Interpellatio, Interturbatio, Plaut. [Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 333. " Wakef. S. Cr. 5, 113." Schæf. Mss. Theophyl. 3, 694. " Geop. 4, 1. Aqu. Symm. Theod. (Es. 1, 14.)" Kall. Mss. Symm. Ps. 54, 4. * Ἐνοχλητὸς, unde] Ἀνενόχλητος, ὁ, ἡ, Cui nulla exhibetur molestia, Vacuus ab omni molestia. At τὸ ἀ., Vacuitas molestiarum. [Schol. Apoll. Rh. 4, 647. Herodian. 5, 17. Heliod. 10. p. 323. Julian. de Medicis 398. sed cf. var. lect. * " Ἀνενοχλήτως, Schol. Eur. Or. 629. Ep. ad Theoph. de Imag. 122. Combef." Boiss. Mss.] " AT Ἀνενοχλησία, a Bud. " exp. ἀπραγμοσύνη, cum potius sit τὸ οὐκ ἐνοχλεῖ-" σθαι." [* Διενοχλέω, Philo 2, 590. Themist. 169. " Aristæn. 1, 5. Jo. Chrys. Ecl. 2. p. 26. Matth." Boiss. Mss. " Demosth. 446, 24." Seager. Mss. " Athan. 1, 115. 2, 286. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 199." Kall. Mss.] Παρενοχλέω, Obturbo, Obstrepo, Molestiam exhibeo. Idem cum præcedenti et ejusd. constr. Plut. Romulo (21.) Παρενοχλοῦν τοὺς Λουπέρκους, de canibus qui Lupercis per urbem discurrentibus molestiam exhibebant, Act. 15, (19.) Μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεὸν, Non obturbare. Pass. Παρενοχλοῦμαι, Obturbor, Molestia mihi exhibetur. E Pand. autem Παρενοχλοῦμαι affertur pro Controversiam patior. Porro SICUT Ἠνώχλουν pro ἐνώχλουν supra in Ἐνοχλέω habuimus, sic ETIAM Παρηνώχλησάς με, Inquietasti me, legitur 1 Reg. 27. quod augmenti genus Atticum est. [Dem. 242. Arrian. Diss. Epictet. 1, 9. " Aristæn. 2, 16." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 2, 335. 547. Wakef. S. Cr. 1, 108. Casaub. Athen. 1, 25.: Athen. 1, 52. De vino, Casaub. p. 63. Παρενώχλησα, Koppiers. Obs. 10." Schæf. Mss. Hippocr. 1276, 31. Polyb. 1, 8, 1. 3, 53, 6. Schleusn. Lex. V. T. " Athan. 1, 390." Kall. Mss. * Παρενόχλημα, Theophyl. 3, 637. " Philo V. M. in Dahlii Chrestom. 133." Boiss. Mss.] Παρενόχλησις, Interturbatio, Plaut. [* Παρενόχλητος, unde] Ἀπαρενόχλητος, ὁ, ἡ, Qui non obturbatur, Cui nulla exhibetur molestia: Ἀ. ταῖς λύπαις, Cui nulli dolores molestiam exhibent, Qui nullis mœroribus perturbatus est, [Plut. 6, 448. * Προσενοχλέω, Hippocr. 19, 41.] Παροχλέω, Obturbo, Molestiam exhibeo, Vexo, Infesto, i. q. παρενοχλῶ. [" Ad Mœr. 290." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 3, 10, 5. * Προσοχλέω, Athen. 180. * " Ὑποχλέω, Heyn. Hom. 8, 163." Schæf. Mss.]

[* Ὀχλάζω, i. q. ὀχλέω, Aq. Ps. 58, 7, 15. 82, 3. Prov. 7, 11. Jer. 4, 9. * Ἐνοχλάζω, Philostr. Icon. 867.]

" Ὀλπεῖ et Ὀλαθεῖ Hes. affert pro ἐνοχλεῖ."

ὈΧΛΕΥΩ, i. q. ὀχλέω, Moveo, κινέω: unde ὀχλεύονται, Hes. exp. κινοῦνται, sicut ὀχλεῦνται s. ὀχλοῦνται. [" Kuster. Bibl. Chois. 97. * Ἀνοχλεύω, ibid." Schæf. Mss. * " Ὑποχλεύω, Il. Φ. 260. (ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι Ὀχλεῦνται.)" Wakef. Mss.] QUO REFER Ὀχλεὺς, έως, ὁ, Vectis quo aliquid κινεῖται s. ὠθεῖται: Hesychio μοχλὸς, item στρόφιγξ, Cardo, δεσμὸς, Vinculum, Ligamen, nec non ἅρμα et πομπή. Ἐποχλεὺς, Vectis quo trajecto rotæ in locis declivibus impediuntur, ne uno impetu decurrant, s. Retinaculum rotæ decurrentis, ne velocius decurrat; quod Sufflamen ab Juvenale dicitur Sat. 8. Ipse rotam stringit multo sufflamine consul. Eust. 1944. Φασὶ δὲ ἐποχλέα τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν, ὅτε κατάντεις τόπους ἔρχοιντο, καὶ κωλύων αὐτοὺς ἐκτρέχειν κατὰ πρανοῦς, ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ζεύγους. Athen. (99.) affert hoc vocab. e Simaristi Synonymis, addens ab Herode Rhetore vocari τροχοπέδην. [" Pierson. ad Herodian. 467." Schæf. Mss.]

Ὀχλίζω, Moveo, Vecte impello et protrudo. Unde ap. Suid. Ὀχλίζειν, μοχλεύειν, κινεῖν: quod et ap. Hes. habetur, ap. quem etiam ὀχλίσειαν, κινήσειαν: qui aoristus ap. Hom. legitur Od. I. (242.) de saxo quo Polyphemus speluncam suam obstruxerat, οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι Ἐσθλαὶ, τετράκυκλοι, ἀπ' οὔδεος ὀχλίσειαν. Et Orph. Argon. 236. Ἄργος ἐφημοσύνῃσι νόου πόρσυνεν ὀχλίζειν, Δουρατέῃσι φάλαγξι καὶ εὐστρέπτοισι κάλωσι Πρυμνόθεν ἀρτήσας, Movere et in mare deducere. Pass. Ὀχλίζομαι, Moveor, μετακινοῦμαι, Eust.: Hes. vero Ὀχλιζομένων exp. συναγομένων, quod ad ὄχλος pertinet, quo Turba s. Multitudo hominum in eund. locum congregatorum denotatur, ap. quem legitur ETIAM Ὀχλοισίαν, ἐκκλησίαν, ἱκεσίαν. [" Kuster. Bibl. Chois. 97. Heyn. Hom. 6, 351. Ruhnk. Ep. Cr. 150. ad Charit. 357. Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.] Ἀνοχλίζω, Vecte submoveo, elevo: Hes. ἀνοχλίζων, ἀναμοχλεύων, Eust. autem ἀνακινῶν. Utitur hoc verbo Apoll. Rh. 1, (1167.) Δὴ τότ' ἀνοχλίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκοὺς Μεσσόθεν ἆξεν ἐρετμὸν, Schol. ἀνακινῶν ἐν τῷ κωπηλατεῖν καὶ ἀνακόπτων τὰ κύματα. [" Kuster. l. c. Brunck. Apoll. Rh. 136. 202. Jacobs. Anth. 12, 424. Ruhnk. Ep. Cr. 151. 269." Schæf. Mss. * " Ἀποχλίζω, Pallad. H. L. ap. Salmas. ad Inscr. de Herod. Att. p. 65." Kall. Mss.] Διοχλίζω, Dimoveo: Hes. Διοχλίζει, ἀνακινεῖ. At διοχλίζειν στόμα, Nicand. dicit pro Diducere os, Ἀ. (226.) διὰ δὲ στόμα βρυκὸν ὀχλίζοις Ὄφρ' ἂν ὑπεξερύγῃσι δαμαζόμενος χερὶ λώβην: q. l. Schol. sic exp. τῇ σῇ χειρὶ ἄνοιγε τὸ μεμυκὸς αὐτοῦ στόμα, ἕως οὗ ἐμέσῃ. Ubi etiam NOTA Βρυκὸν ab eo exponi μεμυκός. [* " Ἐνοχλίζω, Theod. Prodr. 354." Elberling. Mss. * " Ἐποχλίζω, Heyn. Hom. 6, 335." Schæf. Mss.] Μετοχλίζω, Vecte transmoveo, simpliciter Transmoveo, Transfero, Od. Ψ. (188.) Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἄν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡβῶν Ῥεῖα μετοχλίσσειε: verba sunt Ulyssis, cui aliquis Ἄλλοσε θῆκε λέχος, s. ἔθηκ' ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ, ut ibid. loquitur. [" Jacobs. Anth. 8, 407." Schæf. Mss.] Παροχλίζω, idem; Suid. enim παροχλίζουσι exp. μετακινοῦσι, Transmovent. Alioqui videri posset proprie significare, Juxta movent, A latere movent, etiam Aliquantum movent. [" Agathias 77." Schæf. Mss.]

ΜΟΧΛΟΣ, ὁ, Vectis, i. q. ὀχλεὺς, ejusdemque originis, ut et Eustathio videtur: sc. ab ὀχλέω, s. ὀχλεύω, aut ὀχλίζω: quoniam sc. eo aliquid κινεῖν καὶ ὠθεῖν solemus. Nisi potius e μοχλὸς hæc facta sunt, ademta prima vocabuli litera; nam et verbum ὀχλεύω ab ὄχλος non libenter derivo. Od. E. (261.) Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν, Vectibus s. Phalangis: Cæsar, Phalangis subjectis ad turrim hostium admovent. Sunt autem hæ phalangæ, fustes teretes quibus moli alicui subjectis eam μετώχλιζον s. μετεκίνουν. Palangæ etiam vocantur. Nonius, Palangæ dicuntur fustes teretes qui navibus subjiciuntur, cum attrahuntur ad pelagus, vel cum ad litora subducuntur: unde etiam nunc Palangarios dicunt, qui aliquid oneris fustibus transvehunt. Orpheus has palangas navibus subjici solitas, δουρατέας φάλαγγας appellat paulo ante in Ὀχλίζω, adeo ut idem sint interdum Μοχλὸς ET Φάλαγξ. At Od. I. (382.) μοχλὸς dicitur Fustis ille quo Ulysses præusto et præacuto oculum Polyphemo eruit. Telum Virg. appellat, Æn. 3. et telo lumen terebramus acuto, quod ibid. Ulysses dicit se ἐκ τοῦ ῥοπάλου Polyphemi, quod magnitudine sua æquabat ἱστὸν

εἰκοσόρου φορνίδος, præcidisse, unius ὀργυίας s. ulnæ longitudine :—Οἱ μὲν μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν. || Μοχλὸς dicitur præterea Vectis quo fores obfirmantur, Eust., qui p. 1944. ait, Μοχλὸς, οὐ μόνον μηχανῆς ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὀχεὺς, ὁ καὶ ἐπιβλής: qua signif. ipsum Lat. vocabulum ap. Ovid. me legere memini. Pessulus etiam dicitur. Plautus, Occlude fores ambobus pessulis. Et, Foribus obdit pessulum. Lucian. (1, 122.) Κατακεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισὶ καὶ σημείων ἐπιβολαῖς. Plut. p. 1031. meæ Ed. (=8, 358.) Κελευσθεὶς ἀνοῖξαι, τὸν μοχλὸν ἀφεῖλε, καὶ μικρὸν ἐνέδωκε τὴν θύραν: quod iisd. fere verbis in Pelopida, p. 517. meæ Ed., refert, eand. historiam commemorans. Thuc. 4, (111.) p. 157. Αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι τοῦ μ. διακοπέντος ἀνεῴγοντο. Aliud ex Eod. attuli exemplum supra in Βάλανος. Aristoph. Σφ. (112.) dixit etiam, τοῦτον οὖν φυλάττομεν Μοχλοῖσιν ἐγκλείσαντες ὡς ἂν μὴ 'ξίῃ, pro Claustris: sicut Hesychio quoque μοχλοὶ sunt κλεῖθρα. Soph. vero quodam in l. τὸν φύλακα appellavit μοχλὸν, teste Athen. 3., ubi verba ejus subjungit, Θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός. [" Phryn. Ecl. 134. ad Charit. 255=472. Brunck. Aristoph. 1, 35. Soph. 3, 473. Bentl. Aristoph. 319. ad Mœr. 113. Obex, Repagulum, Valck. Adoniaz. p. 335. Lucian. 1, 83. M. φόβου, Porson. Phœn. 1094. Brunck. Soph. 3, 473. Τὰ μοχλὰ, Bast Lettre 80." Schæf. Mss. Passow de Ratione condend. Lexx. 71. 73. * " Μοχλάλιθος, Schol. Od. I. 240." Wakef. Mss.]

Μοχλίον, τὸ, ET Μοχλίσκος, ὁ, Parvus vectis, Parva phalanga. [" Μοχλίον, Lucian. 1, 13. ad Charit. 255. Μοχλίσκος, Aristoph. Fr. 266. Bentl. 319." Schæf. Mss. Hippocr. 868.] Ὑπομόχλιον, τὸ, Quod vecti subjicitur, Cui vectis innititur, Lat. Pressio, Vitruv. 10, 8. Quemadmodum etiam ferreus vectis, cum est admotus ad onus quod manuum multitudo non potest movere, supposita uti centro cito porrecta pressione, quod Græci ὑπομόχλιον appellant, et vectis lingua sub onus subdita, caput ejus, unius hominis viribus pressum, id onus extollit. Utitur hoc vocab. Aristot. Mechan. Quæst. 4. ubi quærit Διὰ τί κινοῦσι μεγάλα βάρη μικραὶ δυνάμεις τῷ μοχλῷ. [* " Μοχλικὸς, Ad vectem pertinens: τὸ Μοχλικὸν, (sc. βιβλίον,) (Hippocratis) Liber de Molitione et Repositione Luxatorum." Ern. Lex. Hederic.]

Μοχλεύω, Vecte moveo, s. promoveo, Cæsar: unde ap. Hes. Μοχλεύει, κινεῖ, sicut et ὀχλεύει ab eo exp. [Plut. Demetrio 40.] || Vectibus s. Pessulis obfirmo. Metaph. vero Chrys. de Officio Episc. Ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὀχυρὰ καὶ ὡς μεμοχλευμένη βασιλεία. Qua in signif. ETIAM Μοχλίω dicitur ut βαλανόω quoque. Aristoph., μόχλωσον τὴν θύραν, Pessulum obde ostio, ut Plaut. loquitur; Occlude fores pessulo, ut Idem; s. Vecte obfirma. || Μοχλεύσασθαι, Moliri, Machinari, ducta metaph. a vectiariis s. palangariis: Cic. Quæ molitio, quæ ferramenta, qui vectes, quæ machinæ, qui ministri tanti muneris fuerunt? Joseph. A. J. Ὀμνύντιν ἕξειν τε φίλους καὶ συμμάχους, καὶ μηδὲν μοχλεύσεσθαι κατ' αὐτῶν ἄδικον. Ead. signif. infra μοχλευτής. [" Μοχλεύω, Wyttenb. ad Plut. 1, 420. Heyn. Hom. 6, 319. * Μοχλέω, ibid. (Il. M. 259.) Μοχλόω, Aristoph. Fr. 255." Schæf. Mss. * Μόχλευσις, Foës. in Œcon. Hippocr.] Μοχλευτὴς, Motor, Qui vectibus et phalangis aliquid promovet, Vectiarius, Palangarius: quorum illo Vitruv. utitur, hoc Nonius supra in Μοχλός. Aristoph. καινῶν μοχλευτὴν vocat Rerum novarum molitorem s. machinatorem, νεωτεριστήν: N. (1397.) Σὸν ἔργον, ὦ καινῶν [ἐπῶν] κινητὰ καὶ μοχλευτὰ, Πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια. Pro Motor, ut Martialis loquitur, accipitur (568.) Γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς Θαλάσσης ἄγριον μοχλευτὴν, de Neptuno, qui et σεισίχθων et ἐλελίχθων, necnon ἐννοσίγαιος synonymως ab aliis Poëtis nominatur, a movenda s. concutienda terra. [" Porson. Med. p. 91. (v. 1314.)" Schæf. Mss.] Μοχλεία, ἡ, Motio, Obfirmatio, quæ vecte fit. Pro Motione quæ vecte fit, accipitur ap. Medicos, quibus μοχλεία est μεταγωγὴ ὀστοῦ ἢ ὀστῶν ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν τόπου εἰς τὸν κατὰ φύσιν, Ossis aut Ossium a loco qui, præter naturam sit, ad naturalem perductio: inde μοχλεία dicta, quod organorum quorundam vectibus circumactorum ope perficeretur, ut discimus e libro Oribasii de Machinamentis. Sed perperam plerumque scriptum LEGITUR Μοχλία, cum scr. sit μοχλεία a μοχλεύω, ut λατρεία a λατρεύω, δουλεία a δουλεύω, et similia.

Ἀναμοχλεύω, Vectibus submoveo vel emoveo, Vectibus amolior: unde ἀναμοχλεύειν πύλας, Eur. (Med. 1317.) Vectibus subjectis amoliri et perfringere fores: quod tamen alii aliter interpr., eod. quidem sensu; sed non retenta verbi constr., Vectes portarum emovere, Portarum claustra et repagula submovere, Pessulis submotis portas patefacere. Itidem ap. Suid. Βιαζομένων δὲ αὐτῶν καὶ τὰς θύρας ἀναμοχλευόντων, δράκοντες ἄρα μέγιστοι τὸ μέγεθος ἀνέστελλον αὐτοὺς, ubi Suid. exp. ἀνακινούντων. [" Koen. ad Greg. Cor. 89. Porson. Med. p. 90. Bast Lettre 147." Schæf. Mss. " Eruo, Renovo, Heliod. 1. p. 15. Τί ταῦτα κινεῖς καὶ ἀναμοχλεύεις;" Kall. Mss. * Ἀπομοχλεύω, Hippocr. 833=498. * " Διαμοχλεύω, Dimoveo, Subverto, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 102." Kall. Mss.] Ἐκμοχλεύω, Vectibus emoveo vel excutio, [Aristoph. Λ. 430. Hippocr. 298, 14. * Ἐκμοχλευτὸς * Δυσεκμόχλευτος, Antyllus Oribasii p. 329. * " Ἐκμοχλέω, Wyttenb. ad Plut. 1, 420." Schæf. Mss. * Ἐπιμοχλόω, Pessulum obdo, Schol. Aristoph. Θ. 422. * Ὑπομοχλεύω, Hippocr. 865.]

ὌΧΟΣ, ὁ, τὸ, Currus, Vehiculum, Soph. El. (708.) p. 113. meæ Ed. Βοιωτὸς ἄλλος δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον, Decimum currum, s. ἅρμα, δίφρον, ut ibid. appellat. Ubi et, Μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις. Neutro autem usus est Hom. Il. O. (452.) Ἤριπεν ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι, Κείν' ὄχεα κροτέοντες, Vacuos currus cum strepitu trahentes. Et dat. Poët. Ὀχέεσσι ap. Eund.: pro quo et ὄχεσφι, paragoge Poëtica, ut κεφαλῆφι pro κεφαλῇ. Ex Eur. (Hipp. 1166.) affertur etiam ὄχος ἁρμάτων, ut infra ex Epigr. ἁρμάτων ὀχήματα, necnon, ὄχος ἱππότης pro Equitatus curulis, "Ὄχεσφι, pro ὄχεσι, Curribus, Vehiculis, Il. Δ. (297.) E. (28. 107. 219. 794.) Θ. (41.)" Ὄχος Ἀκέστου, Hes. in Proverbium abiisse dicit, quoniam αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι σπουδαῖοι: ab Ἄκεστος, Urbe Siciliæ. || Suid. exp. etiam τοῦ ὕδατος ἢ ὁρμή, unde DERIVAT Ὀχετός. || De ὄχος autem s. ὀχὸς, quod activum est et signif. Capax, supra dictum est post Ἔχω, c. 1368. [" Ὄχος, Markl. Suppl. 659. 681. ad Charit. 729. Eur. Iph. A. 146. Musgr. Rhes. 302. El. 1135. Wakef. Eum. 408. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. T. H. ad Plutum p. 368. Brunck. Soph. 3, 525. Toup. Opusc. 1, 96. Staver. ad Corn. Nep. 320. Herod. 677. Conf. c. ὄχλος, Markl. Iph. p. 84. Musgr. Rhes. 166. Ἁρμάτων ὄχοι, Eur. Phœn. 1197. Valck. Hipp. p. 287. Staver. l. c. Ὀχέεσφι, Heyn. Hom. 5, 129. 434. Ὄχῃ, 6, 152." Schæf. Mss.]

Ὀχέω, Veho, Porto: non de curru solum, sed etiam de equo ap. Plut.; item de homine ap. Aristoph. (B. 23.) Αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ. Item Od. Φ. (302.) Ἤιεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ. Sic H. (211.) Οὕστινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας ὀϊζὺν, i. e. φέροντας, βαστάζοντας, perferre et sustinere calamitates: metaph. sumta ἀπὸ τῶν ἀχθοφόρων. At νηπιάας ὀχέειν, quod Od. A. (297.) habetur, οὐδέ τί σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐσσί. Eust. exp. non solum φέρειν s. βαστάζειν νηπιάας, verumetiam ἐπὶ νηπιότητος ὀχεῖσθαι: sicut Od. X. (424.) dicitur, ἀναιδείης ἐπέβησαν, et Il. (B. 234.) κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. Et Eur. (Hipp. 214.) ἔποχος μανίας λόγος: ut ὀχέειν ibi non amplius activum sit, sed neutrum. Prioribus exemplis simile est hoc Od. Λ. (618.) κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, Ὅνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, i. e. ἔφερον, ἐβάσταζον, ὑπέμενον, ut ibi exp. Accipitur etiam pro Sustineo in alia signif., ut apud Alex. Aphr. Διαστρέφει τὰ ὀχοῦντα μόρια, Partes quæ sustinent distorquet. || Hes. ὀχέοντες, ἐν αὐτοῖς ἔχοντες et ἀναδεχόμενοι: quæ et ipsa conveniunt iis qui aliquem

vehunt; prius enim suscipiunt, deinde sustinent et vehunt. || Neutraliter etiam accipitur pro Vehenti insideo, Equito: Xen. (Ἱππαρχ. 4, 1.) *Μέτριον μὲν ὀχοῦντα, μέτριον δὲ πεζοποροῦντα.* Bud. || Ὀχῶν ab Hes. et Suid. exp. etiam * *ὀχευτικῶς ἔχων*, Qui inire s. inscendere aut salire cupit, Quam expositionem sequendo, ab hoc *ὀχέω* DERIVABIMUS Ὀχεύω, de quo seorsim paulo supra. || PASS. Ὀχέομαι, Vehor, Portor; proprie Curru vehor; deinde etiam navi aut equo. Xen. K. II. 7, (3, 1.) *Εἰς τὴν ἁρμάμαξαν ἐν ἧπερ αὐτὴ ὠχεῖτο*, In currum quo vehebatur ipsa, Aristoph. Πλ. (1013.) *ὀχουμένην ἐπὶ τῆς ἁμάξης*, Il. Ω. (731.) *νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι.* Rursum Xen. (K. Π. 4, 5, 19.) *ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων*, Equis vehi vel invehi. At *ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς* Athenis dicebatur, quod Romæ Transvehi, h. e. Equitare per forum probationis causa. Liv. Ab eod. Fabio institutum dicitur, ut equites idibus Quintilibus transveherentur. Sic Val. Max. c. 2. de Institutis antiquis, Trabeatos vero equites idibus Julii Quintus Fabius transvehi instituit. Suet. Augusto, Equitum turmas frequenter recognovit, post longam intercapedinem reducto more transvectionis. Dem. (570.) *Ἐχειροτονήσατε τοῦτον ἵππαρχον, ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς ταῖς πομπαῖς οὐ δυνάμενον*, Hunc, equitum præfectum creavistis, qui ne in transvectione quidem, quæ per forum fieri solet, equo vehi potest, Bud. in Pand. Metaphorice autem Plato dixit *ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδι*, Spe evehi attollique, Bud. Sic Aristoph. ap. Athen. 12. *Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθ' ἄρα.* Item Sustineor, sicut *ὀχέω* signif. Sustineo, Greg. *Ἐπὶ τίνος ὀχουμένη ἡ γῆ;* q. d. Super quo sustinetur, Quis eam bajulat et suis humeris sustinet, Cui innititur? || Ὀχέομαι, Equitor, sicut *ὀχέω* pro Equito poni dictum est, Il. P. (76.) de equis, *οἱ δ' ἀλεγεινοὶ Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι ἄλλῳ ἢ Ἀχιλῆϊ*, i. e. *ἱππηλατεῖσθαι*, s. *ἱππάζεσθαι*, vel *ἡνιοχεῖσθαι*, Eust. [" Ὀχέω, ad Charit. 444. Musgr. Tro. 884. Hel. 284. Jacobs. Anth. 6, 180. 8, 406. Anim. 285. Brunck. Aristoph. 1, 150. Diod. S. 2, 424. et v. l. Heyn. Hom. 6, 83. 335. 640. ad Xen. Mem. 3, 14, 7. Valck. p. 248. Diatr. 31. Staver. ad Corn. Nep. 320. Koen. ad Greg. Cor. 72. 173. ad Od. Φ. 302. Græv. Lectt. Hes. 597. Xen. K. Π. p. 38. Heringa Obs. 105. Pierson. ad Mœr. 57. Brunck. ad Æsch. Pr. 1021. Med., Apollinarius 1. Porson. Or. 68. Ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδος, Bibl. Crit. 2, 2. p. 102. T. H. ad Lucian. 1, 216. Valck. Diatr. 240. Aristoph. Fr. 231. (Ἱππ. 1241.) Ὀχεῖσθαι ἐπὶ ζεύγους ὄνων, Toup. Opusc. 1, 363. Ὀχησάμενος, Jacobs. Anth. 9, 172." Schæf. Mss.]

Ὄχημα, τὸ, Vehiculum, Currus, i. q. *ὄχος*, Soph. El. (740.) p. 114. meæ Ed. *Κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων*, ubi et synonymis utitur, *ὄχος, ἅρμα, δίφρος*, Plato Tim. *Ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα τὴν τοῦ παντὸς φύσιν*, Atque ita quasi in currum universitatis imposuit, Cic.: Xen. K. Π. 4, (2, 14.) *Τὰς γυναῖκας ἀνεβίβαζον ἐπὶ τὰ ὀχήματα*, Plut. Galba, *Ἐν ταῖς ὀχημάτων ἀμοιβαῖς*, In vehiculorum vicissitudinibus, Quæst. Rom. Ὀ. *ζευκτοῖς μὴ χρῆσθαι*: Symp. 6. Erasistratus *ὄχημα τῆς τροφῆς* vocat *τὸ ὑγρὸν*, Vehiculum cibi. Sic Symp. 7, 1. *Συμπλεκομένων ἡμῶν ἅμα καὶ συμπαραπεμπόντων τὸ σιτίον οἷον ὀχήματι τῷ ὑγρῷ χρώμενον.* Ex Epigr. affertur etiam *ἁρμάτων ὀχήματα*, pro Vectabula currum, sicut supra ex Eur., *ὄχος ἁρμάτων.* Idem ex Aristoph. (Εἰρ. 865.), *εἰς ὄχημα κανθάρου βάς*, pro Invectus s. Vectus scarabeo. [" Ad Charit. 443. Markl. Suppl. 659. Musgr. Rhes. 302. Tro. 884. Herc. F. 881. Hel. 1326. El. 466. Ion. 1151. Wakef. 1170. Alc. 67. Casaub. ad Athen. 94. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 97. 122. T. H. ad Lucian. 1, 216. Valck. Diatr. 50, 106. Staver. ad Corn. Nep. 320. Lennep. Phal. 183. Navis, ad Corn. Nep. 23. 320. Boeckh. in Plat. Min. 162." Schæf. Mss. * Ὀχημάτιον, Gl. Rheda: * Ὀχηματικός· Vectorius: Ὀχηματικόν· Vehiculare.]

Ὄχησις, ἡ, Vectio, Vectura, *φόρησις, ἱππασία*, Hes. Significat autem *ἱππασία*, Equitatio, Equitatus. [Plut. 6, 615. Ὀ. *ποιεῖται*, i. q. *ὀχεῖται*, Strabo 1. p. 149.]

Διοχὴς, ὁ, ἡ, Quo duo vehi possunt, J. Poll. 7, (116.) *Δίφρος δὲ διοχὴς, ὁ δύο φέρειν δυνάμενος*: [10, 47. ubi tamen hodie legitur *διωχής*. " Eust. ad Il. Λ. affert e Paus. *διόχην* pro *δίφρον* s. *δίεδρον*." Schn. Lex.]

[* " Ἀνοχέω, Sursum veho, Olympiod. ad Aristot. Meteor. * Ἀνοχεὺς, ὁ, (ἀνοχέω,) *ὑμὴν ἐντέρων*, Aret." Schn. Lex. Est autem h. v. ab *ἀνέχω*, cf. Ἀνοχεύς. " Ἀνοχεὺς, *ἀνοχικὸς*, cf. Zoroastr. Orac. Mag. 80. Psell. Schol. 96." Schn. Lex. Suppl.]

Ἐποχέω, Inveho, h. e. Veho in, Pass. Ἐποχέομαι, Invehor, Vehor in, Herodian. 2, (9, 6.) *Φέρων ἐποχούμενον τὸν Περτίνακα*, Insidentem sibi vehens, de equo: 4, (15, 9.) *Ἐποχοῦνται ἵπποις ἢ καμήλοις*, Equis aut camelis invehuntur. Philo V. M. 1. *Τὸ ὑποζύγιον, ᾧ συνέβαινεν αὐτὸν ἐποχεῖσθαι.* Epigr. *Γραμματικός ποτ' ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη.* Et metaph. Philo de Mundo, *Οὐ γὰρ ἐποχηθήσεταί ποτε ἔτι ὕδατι πᾶσα ἡ γῆ*, Invehetur aquæ, Bud. Nisi malis Innitetur, ut supra *ὀχεῖσθαι*. Philostr. Ep. 28. *Τὰ ῥόδα ὥσπερ πτεροῖς τοῖς φύλλοις ἐποχούμενα*, Lucian. (2, 284.) *Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος*, Innixus: ut Musa innixa cothurnis, Ovid., Idem, *Ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη τὰ πολλά.* [" Ad Paus. 391. Heyn. Hom. 6, 335. Zeun. ad Xen. K. Π. 38. Lucian. 1, 24. 216. Palæph. p. lxviii. Fischer." Schæf. Mss.]

Ἔποχος, ὁ, Qui vehitur curru vel equo, Vector, Eques; Qui firmiter equo insidet, nec excuti se sinit. Synes. *Οὐκ ἔποχος ὢν ἵππῳ*, Non insidens equo, Nondum conscenso equo. Idem, *Διὰ πάντων τῶν χωρίων ἔποχος ἦν, καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησε*, Usque invehebatur equo, Sedebat in equo, et nusquam ex ephippio devolvebatur. Xen. Ἱππ. (8, 10.) p. 552. meæ Edit. *Ἐν παντοίοις τε χωρίοις τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα, ἔποχον εἶναι*, Diversa per loca incitato cursu ruentem hærere firmiter in equo, nec devolvi. Cam. interpr., Incitato cursu ruentem continere equum. Euripidi vero (Hipp. 214.) *ἔποχος μανίας λόγος*, Sermo qui insaniæ velut invehitur: quo cum confer Homericum illud, *Νηπιάας ὀχέειν*, quod in Ὀχέω citavi. Hesychio *ἔποιχοι* sunt *οἱ ἐπὶ τῶν ὀχημάτων διαβαίνοντες*. Apud Eund. habetur COMPAR. Ἐποχωτέρα, exponiturque *ἐπιμονωτέρα*: malim *ἑδραιοτέρα*, Stabilior, Quæ firmior est, et magis perseverat, in modum vectoris qui se e curru aut equo concitato non sinit excuti, sed firmiter in eo hæret. [" Jacobs. Anth. 7, 51. Argum. Eur. Med. Valck. Hipp. p. 186. Brunck. Œd. C. 188. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 46. *ἅρμασιν*, 55. *ναῶν*, Xen. Mem. 1, 6, 7. 18. Plut. Mario 34. 15. *Ποταμὸς ναυσὶ μεγάλαις ἔποχος*, 34. *Σῶμα ἔποχον ἱππασίαις.*] Ἔποχον, τὸ, Id cui vector s. eques insidet, Instratum equi, Ephippium, Xen. Ἱππ. (12, 9.) p. 556. *Χρὴ δὲ καὶ τὸ ἔποχον τοιοῦτον ἐρράφθαι, ὡς ἀσφαλέστερόν τε τὸν ἱππέα καθῆσθαι, καὶ τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι*, Instratum equi, *ἐφίππειον*, ut paulo ante appellat, Bud. At Cam. ea verba cum præcedentibus his, *Δυνατὸν δὲ σὺν τῷ ἐφιππείῳ αὐτὸν σκεπάσαι*, conjungens, sic interpr. Poterunt autem cum ephippio muniri, quod ea parte sui, qua equo insternitur, ita consutum esse debebit, ut et firmius eques resideat, nec ipsius equi veluti sedile vitietur.

[* Κατοχέω, unde * Ἐγκατοχέω, Chandler. Inscr. p. 95. *Ἐγκατοχήσας τῷ κυρίῳ Σαράπιδι.*]

Παροχέω, Prætervebo, Transveho, Juxta alterum veho, A latere alterius veho. Pass. Παροχέομαι, Vehor a latere, Ad latus in vehiculo s. curru sedeo, Lucian. (1, 327.) *Ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς.* Dicitur etiam *παροχεῖσθαι* pro *πάροχον* esse, ut testatur J. Poll. 3. *Ὅταν δὲ Παροχήσομαι εἴπωσι, πάροχος ἔσομαι, λέγουσι.* [" Ad Dionys. H. 3, 1492. 1499." Schæf. Mss.] Πάροχος, ὁ, Qui a latere alterius vehitur, *ὁ παροχούμενός τινι*: sicut *ἔποχος* dicitur *ὁ ἐποχούμενος*. Vel Qui in vehiculo s. curru assidet alicui. Peculiariter vero *πάροχος* dici solebat Qui sponso sponsam domum deducenti in curru assidebat: alio nomine *παρανυμφίος*, et *παράνυμφος* etiam a quibusdam dictus, quod tamen feminini potius generis est, item *νυμφευτής*: diversus a *νυμφαγωγὸς* et *νυμφοστόλος*, ut supra in Νύμφη, cum

de singulis illis agerem, pluribus docui e veterum auctoritate. Alii dicunt a sponsæ latere sedisse in curru, ad quam sententiam accedit VOX Παράνυμφος, de femina tamen potius dicta. Sic Paus. tradit in Græcia moris fuisse, ut in nuptiali curru tres duntaxat sederent: media quidem sponsa, a lateribus autem sponsus et quem vocabant πάροχον, qui sanguine vel amicitia junctus erat, et cui deferebant plurimum. Exemplum hujus signif. e Luciano habes supra in Νυμφαγωγός. Utitur et Aristoph., sed cum gen. γάμων: qui facit ut πάροχος tum interpretandum sit Conciliator, vel Auspex: quo vocabulo Lucanus utitur supra in Νυμφοστόλος: Ὀρν. (1740.) ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως χρυσόπτερος ἡνίας εὔθυνε παλιντόνους, Ζηνὸς πάροχος γάμων, τῆς τ' εὐδαίμονος Ἥρας, Schol. Παράνυμφος ἦν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· πάροχοι γὰρ λέγονται οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις· ἐπ' ὀχήματος γὰρ τὰς νύμφας ἄγουσι: cujus rei plurima habes testimonia supra in Νύμφη, quibus adde et hoc Luciani in Symp. s. Lapithis, de sponso qui vulneratus domum reducebatur, Ἐπὶ τοῦ ζεύγους ἀνατεθεὶς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλον. Cum vero ap. Schol. Aristoph. audimus sphingem vocari πάροχον θανάτου, dubitet quis forsan derivetne a παροχοῦμαι, ut signif. Quæ morti assidet in curru e quo lethalia in homines tela mittit, Quæ nuptiarum inter homines et mortem conciliatrix est, nam ὁ ᾅδης dicitur νυμφεύειν eos quos perimit, ut in Νυμφεύω videre est, an vero, quod malo, a παρέχω, ut mortem hominibus præbere dicatur loco ξενίων, quæ peregrinis a parochis suppeditabantur: τὴν ἐπὶ κακῷ χρόνῳ φανεῖσαν Θηβαίοις πάροχον θανάτου: inquit ille exponens hæc verba ap. Aristoph. B. (1287.) Σφίγγα δυσαμερίαν πρύτανιν. [" Lucian. 1, 835." Schæf. Mss.]

Περιοχέω, Circumveho. Pass. Περιοχέομαι, Circumvehor. At περιοχεῖσθαι ζώοις dicitur terra pedibus animantium passim eam pererrantium; velut enim ei inequitant et invehuntur. Aristot. de Mundo, Ἡ τε γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, νάμασί τε περιβλύζουσα καὶ περιοχουμένη ζώοις, In qua vehuntur animalia, Vestigiis animalium calcata, Bud. Περίοχος, sequendo signif. præcedentium Ἔποχος et Πάροχος, significaret, Qui circumvehitur; exp. tamen Munitus: quod ad Περιέχω pertinet, ut Περίοχος sit Qui vallo et munimento continetur et concluditur.

Συνοχέω, Una veho; Pass. Συνοχέομαι, Una vehor: ut, πάροχος, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι καὶ συνοχεῖσθαι τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ, quod eodem vehiculo vehatur cum sponso et sponsa. [" Ad Il. B. 218." Schæf. Mss.]

" Ὀχᾶσθαι, ut ὀχεῖσθαι, exp. Vehi, Hes."

Ὀχεῖον, τὸ, Vehiculum, Currus, i. q. ὄχος et ὄχημα, qua in signif. usus est Dinarchus, ut supra in Ὀχεῖον post Ὀχεύω annotavi.

Ὄχετλον, τὸ, i. q. ὀχεῖον. Seu, ut in VV. LL. exp., Plaustrum, Obex. Apud Hes. vero ita legitur, Ὄχετλα, τὰ ὀχλήματα· οἱ δὲ τὰ συντεθραυσμένα· ubi pro ὀχλήματα reponendum videtur ὀχήματα, [ut habet Phot.]

" Ὀχρὸς, ὀχούμενος, φερόμενος, Hes. Vector. At " Ὀχρύνει, Idem exp. βαίνει."

Ὄκχος, pro ὄχος s. ὄχημα, Vehiculum, Currus, e Pind. (O. 6, 40.) ἐν καθαρῷ Βάσομεν ὄκχον. AT Ὀκχὴ, ἡ, Sustentaculum, Cui innitimur, βάσταγμα, στήριγμα, ut Suid. exp. hoc in loco, Γέντο δ' εἰρήνης σκηπάνιον· ὃ δὴ πέλε γήραος ὀκχή. Itidem ὀχέω signif. βαστάζω, Sustineo, Sustento: et ὀχέομαι, Sustentor, Innitor. Hes. quoque ὀκχὴ exp. ἔρεισμα, βακτηρία, σκῆπτρον, Scipio. [" Callim. 1, 439. Ruhnk. Ep. Cr. 126." Schæf. Mss.] Ὀκχέομαι, Sustineor ab aliquo vel ei insideo, sicut et ὀχοῦμαι: unde ὀκχήσασθαι, quod Suid. exp. ἐπικαθεσθῆναι. Activa autem VOX Ὀκχέω, pro Subeo, Sustineo, Veho; item pro Exhaurio, Exantlo, e Pind. [O. 2, 122. " Ruhnk. l. c. " Ὄγχος, (Currus,) Musgr. Heracl. 162." Schæf. Mss. " Tzetz. ad Lycophr. 1108. " Ὀγχέω μόρον, Mortem obeo, Lycophr. 64.: κόνιν, Aggero, 1049." Kall. Mss. " " Ὀγχὴ pro ὀκχὴ, Ὀγχέω pro ὀκχέω, Erot." Wakef. Mss.]

ὮΨ, ὀπὸς, ἡ, Vox, φωνή: cujus signif. supra quoque memini in Ὤψ quod exp. ὄψις. Cic. interpr., non solum Vox, sed etiam Cantus. Hæc enim Homeri Od. M. (185.) Νῆα κατάστησον ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς — Πρίν γ' ἡμῶν μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι, ipse sic vertit, Auribus ut nostros possis agnoscere cantus: et, Quin prius astiterit vocum dulcedine captus. Il. A. (604.) Μουσάων θ', αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, Alternantes voce concinna, Γ. (152.) de cicadis, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Sed et simpliciter de voce qua utimur loquentes: B. (182.) ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης, Deæ locutæ vocem. Od. Ξ. (492.) Φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπί με πρὸς μῦθον ἔειπεν, Il. Γ. (221.) ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει. [" Phryn. Ecl. 206. ad Charit. 577. Wakef. Ion. 1110. Huschk. Anal. 258. Heyn. Hom. 4, 135. ad Mœr. 279. Bergler. Alciphr. 222. Tyrwh. ad Aristot. 178. Valck. Hipp. p. 229. Ὀπὸς et ἔπος conf., Heyn. Hom. 7, 152." Schæf. Mss.] " Ὀπι- " μαντεῖον, Voce datum responsum, VV. LL." [Cf. Ἐπιμαντεῖον.]

Ἔλλοψ, οπος, ὁ, Cui vox in gutture præclusa s. obstructa est, Qui vocem edere nequit, Mutus, Epith. piscium ap. Poëtas, ut et ap. Horat. O mutis quoque piscibus Donatura cycni, si libeat, sonum. Unde et Prov. Magis mutus quam piscis. Ceterorum enim animantium alia hinniunt, alia latrant, alia garriunt, alia alium sonum edunt, pisces vero prorsus nullum. Etymi hujus meminit et Plut. Symp. 8, 8. Ἔλεγε δὲ τῆς ἐχεμυθίας τοῦτο γέρας εἶναι, τοὺς ἰχθῦς καλεῖν ἔλλοπας, οἷον ἑλλομένην τὴν ὄπα καὶ κατειργομένην ἔχοντας. Hesiod. Ἀ. (212.) Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς. ‖ Peculiariter autem ἔλλοψ dicitur Accipenser, ut Appion Grammat. tradit ἐν τῷ περὶ Ἀπικίου Τρυφῆς, teste Athen. (294.) Itidem Plin. 9, 17. Apud antiquos piscium nobilissimus habitus accipenser, unus omnium squamis ad os versis, contra aquam nando meat. Nullo nunc in honore est: quod quidem miror, quum sit rarus inventu. Quidam eum Ellopem vocant. Alii vero ἔλλοπα vocant τὸν ἱερὸν ἰχθῦν, Athen. (282.) ubi de eo, qui ἀνθίας et ἱερὸς ἰχθὺς vocatur, loquens, ait, Τὸν δ' ἀνθίαν τινὲς καὶ κάλλιχθυν καλοῦσιν, ἔτι δὲ καλλιώνυμον καὶ ἔλλοπα. Plin. 32. c. ult. ex Ovidii Halieuticis, Ellopem quoque dicit esse nostris incognitum oris: e quo apparet falli eos qui eundem accipenserem existimarunt. Ellopi palmam saporis inter pisces multi dedere. Sed perperam ap. eum modo Helops, modo Elops scribitur. Ceterum Myrtilus quidam ap. Athen. (308.) affert et aliud etymum, ἔλλοπες sc. dici QUASI Ἄλοπες, διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοὶ, Squamati, Squamigeri. Sed prius est verisimilius et magis consentaneum, cujus et Myrtilus ibi meminit: qui ab Ulpiano interrogatus, cur pisces a Poëtis vocentur ἔλλοπες, respondet, Διὰ τὸ ἄφωνοι εἶναι· βούλονται γὰρ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἰλλοπές τινες εἶναι, διὰ τὸ εἴργεσθαι φωνῆς· ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἴλλεσθαι, εἴργεσθαι· ἡ δὲ ὄψ, φωνή· καὶ γὰρ τοῦτ' ἀγνοεῖς ἔλλοψ τις ὤν. ‖ Ἔλλοψ, Piscis, [Nicander Ἀ. 481.] UNDE Ἐλλοπεύω, Piscor. Sic enim in Lex. meo vet., Ἔλλοψ, ὁ ἰχθύς· καὶ Ἐλλοπεύειν, τὸ ἁλιεύειν· εἴρηται δὲ πᾶς ἰχθὺς οὕτως, ἀπό τινος ἰχθύος ἰδικῶς καλλιωνύμου: ubi etiam annotatur a Cretensibus ἔλλοπας dici τοὺς ἀφώνους: pisces autem ἔλλοπας vocari ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τὴν ὄπα: eo quod sint ἄφωνοι. Itidem Hesychio ἔλλοπες sunt οἱ ἐλλείποντες τῆς ὀπὸς, i. e. ἄφθογγοι, ἄφωνοι. Exp. tamen etiam, δασεῖς, τραχεῖς, ποικίλοι. Apud Eund. legitur ETIAM Ἐλλοπιεῖς, ἄφωνοι, item λεπιδωτοί: quarum expositionum utraque tribuitur etiam præcedenti ἔλλοπες. Porro sicut Ἔλλοπις et Ἐλλοπιεῖς dicitur synonymως, sic ETIAM Ἐλλοπιεύω et ἐλλοπεύω, sc. pro Piscor, ἰχθυάω s. ἰχθῦς ἀγρεύω: quo utitur Theocr. 1, (42.) Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν, i. e. ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν, Schol., qui ἔλλοπας derivat non solum παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπὸς καὶ φωνῆς, sed etiam παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι. Quibus verbis suspicor pro illo ἄλοπες ap. Athen. scr. esse ἔλλοπες, a λέπω: unde λοπός. " Perperam in VV. LL. Ἐλ-

“ λωψ, οπος, Mutus, pro Ἔλλοψ.” “ Ἰλλοπὴς affer- “ tur pro Mutus, ἄφωνος, ex Athen. 7. Is tamen eo “ ut factitio utitur.” [Locus est supra citatus. Sed pro Ἰλλωπὴς, leg. est * Ἴλλοψ. “ Ἔλλοψ, Brunck. Soph. 3, 521. Lobeck. Aj. p. 409. Heyn. Hom. 7, 211. * Ἔλλοπος, Lobeck. l. c. (Empedoclis Fr. p. 553.) Ἐλλοπιεύω, Valck. Anim. ad Ammon. 140.” Schæf. Mss. Cf. Ἐλλός.] “ Ἔλοψ, alicubi reperitur “ pro Ἔλλοψ,” [ap. Matronem Athenæi p. 136.]

Μέροψ, UNDE Μέροπες, Hominum epith., διὰ τὸ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα, i. e. φωνὴν, Hes. vel quod articulata lingua loquantur, cum ceterorum animalium voces sint ἄναρθροι: vel quod diversis loquantur linguis. Il. A. (250.) γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων, ubi et Schol. itidem ut Hes. exp. μεμερισμένην τὴν φωνὴν ἐχόντων, ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων ζώων· τουτέστι, μεριζομένην εἰς συλλαβὰς καὶ ἔναρθρον ἐχόντων τὴν ὄπα. Legitur et Il. Γ. (402.) φίλος μερόπων ἀνθρώπων. Alicubi vero absolute μέροπες pro μέροπες ἄνθρωποι, vel simpliciter ἄνθρωποι: sicut et Hes. μερόπων exp. ἀνθρώπων: ut in Epigr. ἀρχεγόνων μερόπων, Priscorum hominum. Ibid., ἐν μέροψι, Inter homines. [“ Μέροψ, Homo, in sing., Manetho 4, 577.” Wakef. Mss.] || Μέροπες dicuntur etiam Coi, i. e. Qui in insula Co habitant, quæ INDE Μεροπηῒς nominatur, Eust. 97. Εἴρηνται δὲ καὶ οἱ Κῷοι, τουτέστιν οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἔποικοι, μέροπες ἰδίως καλούμενοι, ὀνόματι ἐθνικῷ, καὶ ἡ νῆσος αὐτῶν Κῶς Μεροπηΐς. Apud Steph. B. vero non Μεροπηῒς scribitur, SED Μεροπίς: qui etiam addit, a Merope quodam Coos id nomen sortitos. Μέροψ, inquit, Τριόπα παῖς, ἀφ' οὗ Μέροπες οἱ Κῷοι, καὶ νῆσος Μεροπίς. ETIAM Μερόπη ead. insula dicitur, teste Plin. 5, 31. Nobilissima autem in eo sinu Cos, Merope vocata: Cos, ut Staphylus: Meropis, ut Dionysius. At Meropia et Acis quondam appellata Siphnus fuit, ut ex Eod. discimus 12, 4. Rursum Μερόπη, Una est e septem Pleiadibus, ut præter alios Eust. meminit. || Μέροψ, Avis quoque nomen est, de qua Plin. 10, 33. Merops vocatur, genitores suos reconditos pascens, pallido intus colore pennarum, superne cyaneo, primori subrutilo. Quæ desumsit ex Aristot. H. A. 9, 13. Vocatur a nonnullis Apiaria, quod inimica apibus sit: a Gaza Apiaster, ab aliis Riparia. [“ Μέροψ, Jacobs. Anth. 7, 219. 221. Hymn. in Cer. 310. cf. Voss. Vers., Il. B. 285. Valck. Diatr. 130. 267. Munck. ad Anton. Lib. 102. Verb., Ruhnk. Ep. Cr. 85. Pierson. Veris. 154. ad Anacr. p. 13. Fisch., ad Hymn. in Apoll. Del. 42. Quomodo Hom. usurpet, Bergler. Præf. Od. p. 14. Μέροπες, ad Charit. 762. Wakef. S. Cr. 4, 252. Nom. propr., Musgr. Hel. 388. ad Diod. S. 1, 573. Boiss. Philostr. 362. Μέροπες ap. Stratonem [Strattin] Comicum, Koppiers. Obs. 24. Μερόπων πόλις, ad Charit. 512. Meleager 126. * Μεροπηΐς, Humana, ad Charit. 769.” Schæf. Mss. “ Opp. K. 1, 23.” Wakef. Mss. “ Μερόπειος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 185. κῦδος γενέθλης μεροπείης.” Elberling. Mss. UNDE Ion. et poët.] Μεροπήϊος, Humanus: Epigr. πήματα. [“ Manetho 4, 215. Opp. K. 2, 364.” Wakef. Mss.]

Ἄοπος, Qui vocem nullam edit, Mutus, i. q. ἔλλοψ. Ab Hes. exp. non solum ἄφωνος, sed etiam ἀόρατος, Invisibilis: tunc autem ad ὄπτομαι pertinet. “ Δύ- “ σοπον, Hes. exp. δύσφημον, δυσόργητον: afferens et “ Δυσοπαίοντα, si tamen non potius scripsit δυσοπέον- “ τα, pro δυστυχοῦντα, κακῶς ἔχοντα.” [“ Δυσοπέομαι, Ælian. 2, 8.” Ind. Scap. Oxon.]

[* Βαρυόπης, Gravisonus, Pind. Π. 6, 24. Κρονίδαν.] Εὐρυόπης, Cujus vox late diffunditur et spargitur, Late sonans, ὁ εὐρεῖαν ἔχων τὴν ὄπα, Jovis epith., qui et ἐριβρεμέτης, et ἐρίκτυπος, et ἐρίγδουπος, et ἐρισμάραγος dicitur, quia βροντητικὸς est: Lat. Altitonans, quod potius respondet τῷ ὑψιβρεμέτης. Æolice vero pro Εὐρυόπης DICITUR Εὐρυόπα, ut ἱππότα, νεφεληγερέτα, μητιέτα, pro ἱππότης, νεφεληγερέτης, μητιέτης. Od. Ξ. (235.) στυγερὴν ὁδὸν εὐρυόπα Ζεὺς Ἐφράσατο. Usurpatur et NOMIN. Εὐρύοψ, unde accus. casu εὐρύοπα Jovem Hom. appellat, Il. A. (498.) Εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων. Sed notandum, Grammaticos εὐρύοπα non μεγαλόφθαλμον

A solum exponere, derivando ab ὄψ i. e. φωνὴ, verumetiam μεγαλόφθαλμον, διὰ τὸ προνοητικὸν, vel εὐρὺ βλεπόμενον διὰ τοῦ ἀέρος, derivando ab ὄπτομαι: quod posterius etymon minus consentaneum est, cum in comp. ab ὄπτομαι sive ὤψ retineatur ω.

Καλλιόπη, ἡ, Pulcram s. Elegantem vocem habens, Nomen unius e novem Musis, quæ præ ceteris canat ὀπὶ καλῇ, ut Hom. loquitur: unde et Hesiod. Θ. (79.) Καλλιόπη θ', ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων, cum Musarum nomina recensuisset. Vocatur ead. ETIAM Καλλιόπεια, ut Πηνελόπεια: quo Ovid. utitur, Prima sui cœpit Calliopea chori. At κραυγὴ Καλλιόπης a Dionysio Chalceo in suis Elegiis vocata ἡ ποίησις, teste Aristot. Rhet. 3. [“ Καλλιόπη, Toup. Opusc. 1, 296. 304. Musæus 3, 73. Jacobs. Anth. Proleg. 57. Dionysius 1. Lobeck. Aj. p. 283. Echo, Valck. Phœn. p. 550.” Schæf. Mss.]

Ὄψ, Eust. ex Ælio Dionysio exp. etiam κληδών: UNDE Ὀπεύεσθαι, κληδονίζεσθαι. Aristoph. Λ. (597.) ὀπευομένη κάθηται, [ὀττευομένη Brunck.]

B

ΟΨΕ, Sero, Longo tandem post tempore, Post tempus, Od. I. (534.) Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους. Pro quo Λ. (113.) Ὀψὲ κακῶς νεῖαι ὀλέσας κ. τ. λ. Sero et post longos errores: E. (272.) Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι, καὶ ὀψὲ δύοντα βοώτην: Cic. Tardus in occasum sequitur sua plaustra bootes: quod epitheton Ovid. quoque et Seneca ei tribuunt. At Juv., circumagunt pigri sarraca bootæ. Plut. in Apophth. Themist. Ὀψὲ μὲν ἀμφότεροι, ἀλλὰ νοῦν ἐσχήκαμεν. In Vita vero Themist. 220. meæ Edit. ita, Ὀψὲ μὲν, ἀμφότεροι δ' ἅμα, vel ὁμοῦ, ut in vet. quodam Cod., νοῦν ἐσχήκαμεν. Sic Cic. Sero, verum aliquando tamen concedamus. Cum vero additur δὴ vel ποτὲ, redditur Sero tandem, Tandem aliquando, Longo tandem post tempore, Od. Δ. (706.) Ὀψὲ δὲ δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπε: nam Δήν—μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὄσσε, Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. Sic Il. H. (94.) et Od. Υ. (321.) utitur eodem, Ὀψὲ δὲ δή. At ὀψέ ποτε exp. etiam μόλις ποτε, Vix tandem: quo modo et præcedentia reddi possunt. Sed et ὀψὲ seorsim ita accipitur in Epigr. ὀψὲ δ' ἐπιγνοὺς Τὴν ῥῖν' Ἀντιμάχου, Vix tandem agnoscens. Item Sero, Post tempus, Tardius: Prov. ap. Suid. Ὀψ' ἦλθες, ἀλλ' ἐς κολωνὸν ἴεσο, sc. ἐπὶ τοῖς καθυστερίζουσι τῶν καιρῶν, ut Lat. Post festum. Interdum gen. itidem pro Longo tempore post: ut e Philostr. Ὀψὲ τῶν Τρωϊκῶν, Longe post Trojani belli initium. Plut. Numa, Ὀψὲ τῶν βασιλέως χρόνων, Longe post regis tempora. At τῆς ὥρας ἐγίνετο ὀψὲ, Ad serum horæ statæ ventum erat, Bud. ap. Dem. 226(=541.) Τελευτῶν δ' ὡς οὔτ' ἐγὼ συνεχώρουν, οὔθ' οὗτος ἀπήντα, τῆς δ' ὥρας ἐγίγνετο ὀψὲ, κατεδιῄτησεν, Cum ego diutius rem prolatari non permitterem, nec iste ad judicium se sisteret, et jam ad serum horæ statæ ventum esset, arbitrium contra hunc pronuntiavit. Quibus verbis ap. Dem. hæc subjunguntur, Ἤδη δὲ ἑσπέρας οὔσης καὶ σκότους ἔρχεται Μειδίας. Igitur ὀψὲ τῆς ὥρας est Post horam statam, cum jam ἡ δικάσιμος ὥρα τῶν διαιτητῶν παρεληλύθει, ut Ulp. exp. || Ὀψὲ τῆς ἡλικίας, Ætate vergente s. inclinante in senectam, Ovid. seris venit usus ab annis: verba anus grandævæ. Sic ὀψὲ τῆς ἡμέρας, quod et περὶ δείλην ὀψίαν, Inclinante die in noctem, Sero, Vesperi, Sero vespere: Virg. Denique quid serus vesper vehat, Cic. Eo die venit sero. Xen. Ἑλλ. 2, (1, 14.) p. 267. Τῆς ἡμέρας ὀψὲ ἦν: K. (6, 25.) p. 576. Ἐπειδὰν δὲ μεταθέουσαι αἱ κύνες ἤδη ὑπόκοποι ὦσι, καὶ ᾖ ὀψὲ ἤδη τῆς ἡμέρας, Cum in noctem vergit dies, Cum vesper appropinquat. Thuc. vero sine gen. ἡμέρας in hac signif. usurpat: 4, (106.) p. 155. Ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ὀψὲ κατέπλεον ἐς τὴν ἠϊόνα, Eo die sero, s. μετὰ δυσμὰς ἡλίου, Schol. Post occasum solis, Sub noctem. Et 3, (108.) p. 119. Ἡ μάχη ἐτελεύτα ἕως ὀψὲ, vel ἐς ὀψὲ, ut quidam Codd. habent. Quibus in ll. Schol. subaudit gen. ἡμέρας, atque adeo observandum esse dicit ibi ὀψὲ absolute poni ἐπὶ ἑσπέρας. Itidem Marc. 13, (35.) Ὀψὲ ἢ μεσονυκτίου, ἢ ἀλεκτοροφωνίας, ἢ πρωῒ, 11, (19.) Καὶ ὅτε ὀψὲ ἐγένετο, ἐξεπορεύετο ἔξω τῆς πόλεως, Cum advesperasceret. At

Matth. 28, (1.) Ὀψὲ δὲ σαββάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, pro Extremo autem sabbato, cum lucesceret in primum diem hebdomadis. SED Ὀψὶ non nisi in compositione usurpatur. [" Schneider. ad Xen. Œc. 31. (5, 6.) Thom. M. 668. 762. Jacobs. Anth. 7, 102. ad Mœr. 299. ad Timæi Lex. 226. Ammon. 60. 108. Plut. Mor. 1, 50. Eran. Philo 172. et n. Cum gen., Boiss. Philostr. 503. 573. Cum gen. temporis, Valck. Anim. ad Ammon. 78. ad Charit. 287. Ὀψὲ τοῦ καιροῦ, Alciphr. 16. cf. Bergler. 449. Ὀψὲ μόλις, Jacobs. Anth. 11, 29. Diod. S. 2, 538. Ὀψέ ποτε, Lucian. 1, 818. Ἐς ὀψὲ, Thuc. T. 2. p. 342. Baver. Ὀψὲ δύων, Heyn. Hom. 8, 155. (Lobeck. Phryn. 560.) Ὀψὶ, Steph. Dial. Att. p. 14. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 74." Schæf. Mss. Ὄψι pro ὀψὲ, Æolice, Apollon. de Adv. 573. * Ἀποψὲ, Lobeck. Phryn. 47. * Ἐποψὲ, Arat. 585. al. ἐπ' ὀψέ. * Κατοψὲ, Alex. Trall. 2. p. 147.]

Ὀψιανθής, Sero s. Tarde florens. Exemplum e Theophr. habes in opposito Πρωϊανθής. [* Ὀψιανθέω, Theophr. H. Pl. 6, 2, 6.] Ὀψιβλαστής, SIVE Ὀψίβλαστος, Sero s. Tarde s. Novissime germinans; tot enim modis Plin. Græcam vocem exprimit, qui etiam quod Theophr. dicit de tribulo aculeato, Ὀψιβλαστὴς δὲ μᾶλλον ὁ φυλλάκανθος, vertit Serius floret. [Ὀψιβλαστὴς, Theophr. H. Pl. 1, 4, 3. 6, 6, 10. C. Pl. 1, 10, 5. Ὀψίβλαστος, H. Pl. 1, 14, 3. Ὀψιβλαστότερα, C. Pl. 1, 10, 7.] ET Ὀψιβλαστέω, Sero s. Tarde germino, Novissime germino, Theophr. de moro, Ὀψιβλαστεῖ μὲν, οὐδὲν δὲ ὑστερεῖ τῶν ἄλλων, sc. ἐν τῷ φυλλοβολεῖν: unde Plin. Novissime germinat, et cum primis folia dimittit: cui opponit ibi, πρωϊβλαστάνει, Maturius germinant, Primæ germinant, ut interpr. idem Plin. [Theophr. H. Pl. 1, 9, 6. 6, 2, 6. 7, 10, 3.] Ὀψίγαμος, ὁ, ἡ, Qui sero uxorem ducit, Quæ sero nubit. De ὀψιγάμιον vero supra post Κακογάμιον, quorum δίκη fuit ut et τοῦ ἀγαμίου. Ὀψιγενής, Sero genitus, Tarde natus, [Hes.] Qua signif. ETIAM Ὀψίγονος, de quo supra. Empedocl. dicit etiam ὀψίγονοι σίδαι, quoniam, ut et Plin. testatur in Ὄψιμος, τοῦ φθινοπώρου λήγοντος maturantur, ut Plut. docet (8, 721.) ap. quem (6, 351.) legitur, τηλύγετός τις καὶ ὀψίγονος ἔστω, magis propria signif. || Ὀψίγονοι, Posteri: unde ap. Suid. et Hes. Ὀψιγόνων, τῶν ὀψὲ καὶ μετὰ πολὺν χρόνον γεγεννημένων, vel ἐσομένων. Rursum Hes. ὀψίγονοι, οἱ ὕστερον γενόμενοι, μεταγενέστεροι. AT τὸ Ὀψίγονον ET Ὀψιγόνιον, Posteritas, vel, ut Ovid. loquitur, Sera posteritas. Ὀψίμορος, ὁ, ἡ, Sero moriens, et Lente, Nonn. [Jo. 139, 6. Opp. Ἁ. 1, 142.] Ὀψίνοος, Sero sapiens, ὁ ὀψὲ φρονῶν εὖ, ut Eur. loquitur. Nonn. (Jo. 35, 14.) ὀψίνοος μετάνοια. [Pind. Π. 5,36. " Ad Lucian. 1, 227. * Ὀψιπέδων, ad Mœr. 331." Schæf. Mss. Phot. ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονώς· σύνηθες Μενάνδρῳ τὸ ὄνομα. Item * Ὀψεπέδων, Eid. οὐχὶ ὀψὲ πεπεδημένος, ἀλλὰ ὀψὲ λελυμένος.] Ὀψίπλουτος, Qui sero dives factus est, Basil. [* " Ὀψίπορος, Nonn. D. 3." Routh. Mss. * Ὀψίτεκνος, Lycophr. 1272. * Ὀψιτόκος, unde * Ὀψιτοκία, Theod. Prodr. Ep. p. 28. * Ὀψίτυχος, Manetho 5, 71. πίστις.] " Ὀψιφανής, " Sero apparens," [" Nonn. Jo. 7, 48." Wakef. Mss. * Ὀψιφόρος, Theophr. C. Pl. 1, 17, 9. * Ὀψίφυγος, Arcad. 90.]

Ὀψαρότης, ὁ, Qui sero arat, Serus arator, Qui tardius arat et post tempus, Hesiod. Ἔργ. (2, 108.) Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζοι.

Ὄψιμος, ὁ, ἡ, Serus, Serotinus, Il. B. (325.) Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται, i. e., Cic. interpr. Sera et tarda nimis, sed fama et laude perenni. Theophr. (H. Pl. 1, 9, 7.) Ἔνια δὲ καὶ πρὸ τοῦ πεπάναι τὸν καρπὸν, ἀποβάλλει τὰ φύλλα, καθάπερ αἱ ὄψιμοι συκαῖ καὶ ἀχράδες: unde Plin. In serotina ficu et hyberna piro et malo granato est pomum tantum aspici in matre. In Ep. Jacobi 5, (7.) Ὑετὸν πρώϊμον καὶ ὄψιμον, Pluviam matutinam et serotinam, s. seram, vespertinam. [Lobeck. Phryn. 51. " Ad Herod. 681. Thom. M. 668." Schæf. Mss. * Ὀψίμως, Gl. Sero.]

Ὄψιος, idem, Theophr. (H. Pl. 6, 5, 3.) de tribulis, Τὸ δὲ σπέρμα τοῦ μὲν πρωΐου, σησαμῶδες· τοῦ δὲ ὀψίου στρογγύλον, ἐπίμελαν ἐν λοβῷ. Unde Plin. Semen ei, sc. qui serius floret, ut paulo ante interpr. quod Theophr. dicit ὀψιβλαστής, rotundius, nigrum, in siliqua: alteri, sc. cui folia aculeata, ut interpr. φυλλάκανθος, arenaceum. COMPAR. Ὀψιέστερος, ET Ὀψιαίτερος, Serior: Ovid. Venisset letho serior hora meo. Theophr. (C. Pl. 4, 8, 2.) Πυροὶ δὲ κριθῶν ὀψιέστεροι. Ab Ὀψιαίτερος vero est adv. Ὀψιαίτερον, Tardius, Serius. SUPERL. Ὀψιαίτατα, Tardissime, Admodum sero, Serissime, Plin. [Theophr. H. Pl. 5, 1, 2.] || Serus, i. e. Vespertinus: Ovid. Sera crepuscula, Virg. Illic sera rubens accendit lumina vesper. In qua signif. Phrynich. (p. 51. Lob.) quoque approbat hoc ὄψιος, non AUTEM Ὀψινός: quod simile est τῷ ὀρθρινὸς, sicut ὄψιος τῷ ὄρθριος. Legitur tamen ap. Suid. Ὀψινὸν, quod exp. πρὸς τὸ ὀψέ. [Ὀψινὸς, Gl. Serotinus: Ὀψινὴ ὥρα, ἡ μετὰ ἡλίου δυσμὰς, Crepusculum.] HINC Ὀψία, ἡ, sub. ὥρα, Serum, Tempus vespertinum, Io. 6, (16.) Ὡς δὲ ὀψία ἐγένετο, κατέβησαν: 20, (19.) Οὔσης οὖν ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, Cum serum jam esset: Marc. 1, (32.) Ὀψίας δὲ γενομένης, ὅτε ἔδυ ὁ ἥλιος. At 11, (11.) ἐντελῶς dicit, Ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς ὥρας. Dicitur etiam ὀψία δείλη pro ὥρα ὀψία, Tempus vespertinum, Serum, Vespera, Thuc. 8, (26.) p. 271. Περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν. Synes. Ep. 51. Ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἀρχομένης ἕωας, δείλης ὀψίας τῷ κατ' ἐρυθρὰν κόλπῳ προσέχομεν: ubi nota δείλης ὀψίας gen. pro Vesperi, ut τῆς νυκτὸς Noctu, τοῦ θέρους, Æstate. In hac quoque signif. usurpatur COMPAR. Ὀψιαίτερος, et SUPERL. Ὀψιαίτατος, Serior, Serissimus; Magis in noctem inclinans, Maxime in noctem inclinans. Xen. Ἑλλ. 5, (4, 3.) p. 331. Ἡμερεύσαντες ἔν τινι τόπῳ ἐρήμῳ, πρὸς τὰς πύλας ἦλθον, ὡς δὴ ἐξ ἀγροῦ ἀπιόντες, ἡνίκα περ οἱ ἀπὸ τῶν ἔργων ὀψιαίτατοι, Qui serissimo vespere ab opere redeunt. Et adv. ὀψιαίτατα, Serissime, h. e. Serissimo vespere, 4, (5, 18.) p. 311. Ὡς μὲν ἐδύνατο, ὀψιαίτατα κατήγετο ἐς τὰς πόλεις, ὡς δ' ἐδύνατο πρωϊαίτατα ἐξωρμᾶτο: K. Π. 8, (8, 5.) Οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι, de iis qui in multam noctem compotant. [" Ὄψιος, Wakef. S. Cr. 3, 153. Ὀψινὸς, Ὄψιος, Phryn. Ecl. 16. Thom. M. 656. 668. 763. Ὀψία, 762. Toup. Opusc. 1, 408. Heyn. Hom. 7, 268. Ὀψίας, Mœr. 299. et n. Ὀψιαίτερος, * Ὀψαίτερος, Thom. M. 668." Schæf. Mss. * " Ὀψίτερος, * Ὀψίτατος, J. Poll. 1, 69." Wakef. Mss. * Ὀψίτερον, Serius, Plut. 6, 453.]

Ὀψιότης, Tarditas, Longa prorogatio, [Theophr. C. Pl. 1, 16, 1. 4, 11, 9.]

Ὀψέω, Tardo, Tardus sum, VV. LL. In iisd. habetur ETIAM Ὀψεία, Vesper, Tarditas, βραδεῖα: pro quo reponendum ὀψία, et expungendum Tarditas; nam etsi ὀψία signif. Vesper, Serum, in quo subauditur ὥρα, non tamen itidem Tarditas, sed Tarda, Sera: unde et a Suida exp. βραδεῖα.

Ὀψίζω, Serus aliquid facio, h. e. Sero, Sub vesperam: περὶ τὴν δείλην τὴν ὀψίαν, s. τῆς ὀψίας: cui opp. ὀρθρίζω, Matutinus aliquid facio vel ago. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 21.) Ἦγε τὴν ταχίστην εἰς τὴν Εὔγαιαν, καίπερ μάλα ὀψίζων, Licet admodum serus, Licet sero vespere, seu, ut Bud. interpr., Licet sero et sub vesperam illud faceret. Ut 1 Reg. 17, (16.) Προσῄει ὀρθρίζων καὶ ὀψίζων, Matutinus et vespertinus, Mane et vesperi. Rursum Xen. K. Ἀ. 4, (5, 5.) Καὶ πῦρ καίοντες οὐ προσίεσαν ἐπὶ τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας, Qui venirent serius. Dicitur etiam Ὀψίζομαι eadem signif. sicut ὀρθρεύω, et ὀρθρεύομαι: quo Greg. usus est etiam pro Sub vesperam venio, de vinitoribus domini loquens, Τί δ' ἂν καὶ αὐτοῖς ὀψισθεῖσιν ἐγένετο, καταμάθωμεν. Apud Suid. Ἀπέκτεινε δ' αὐτὸν ὁ πανδοκεὺς ὁ ὑποδεξάμενος ὀψισθέντα: ubi ipse exp. ὀψὲ τῆς ὥρας ἐλθόντα, Sero. Item Sero aliquid facio, h. e. Post tempus, Non tempestive, Bud. ap. Xen. K. (6, 4.) Ἐξιέναι δὲ πρωῒ, ἵνα τῆς ἰχνεύσεως μὴ ἀποστερῶνται, ὡς οἱ ὀψιζόμενοι ἀφαιροῦνται τὰς μὲν κύνας τοῦ εὑρεῖν τὸν λαγὼ, αὐτοὺς δὲ τῆς ὠφελείας, Qui serius et post tempus venatum exeunt. [" Matth. ad Gloss. Min. 50. ad Herod. 681." Schæf. Mss. Lysias ap. Anecd. Bekkeri p. 110. Quomodo constr., Lobeck. Phryn. 231.]

Ὀψισμὸς, ὁ, Cum sero aliquid facimus, Tarditas, [" Dionys. H. 1, 756(=238.)" Wakef. Mss.]

Ὀψιχὰ, lingua Byzantiorum pro ὀψὲ, Hes. [Lobeck. Phryn. 51. " Koen. ad Greg. Cor. 135." Schæf. Mss.]

ΟΨΟΝ, τὸ, Opsonium, [Gl. Pulpamentum,] Omne id quo præter panem vescimur, s. quod una cum pane comedimus, πᾶν τὸ σύνημα σιτίοις ἐσθιόμενον, vel βρώσεως ἥδυσμα, Cibi condimentum, ut et ap. Il. Λ. (629.) ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον, Schol. exp. ποτικὸν ὄψον, προσφάγιον δίψους παρασκευαστικόν: addens, πᾶν γὰρ τὸ μετὰ ἄρτου ἐσθιόμενον, ὄψον καλεῖται: quod et e Plat. de Rep. 2. manifestum fit, Ἐπελαθόμην ὅτι καὶ ὄψον ἕξουσιν, ἅλας τε δηλονότι καὶ ἐλάας καὶ τυρὸν καὶ βολβοὺς καὶ λάχανα: ibid. dicit ἄνευ ὄψου ἑστιωμένους. Plut. περὶ Τύχης, loquens de iis quæ pueri docentur, Τῇ δεξιᾷ λαμβάνειν τοῦ ὄψου, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον. Idem, de Fort. Alex. Τρεῖς πόλεις ὑποφόρους ἔλαβε· τὴν μὲν, εἰς σῖτον, τὴν δ', εἰς οἶνον, τὴν δ', εἰς ὄψον. Lucian. (1, 173.) Μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον, θύμον ἢ κάρδαμον, ἢ, εἴ ποτε τρυφῴην, ὀλίγον τῶν ἁλῶν: nam, ut testatur et Plut. Symp. 4. (p. 657.) τῶν ἄλλων ὄψων οἱ ἅλες ἥδιον ὄψον εἰσί: quos Symp. 5, 10. scribit itidem videri, τῶν ἄλλων ὄψων ὄψον εἶναι καὶ ἥδυσμα. Apud Athen. 14. (p. 649.) ὄψων nomine censentur, Ἔτνος, φακῆ, τάριχος, ἰχθὺς, γογγυλὶς, Σκόροδον, κρέας, θύννειον, ἅλμη, κρόμμυον, Σκόλυμος, ἐλαία, κάππαρις, βολβὸς, μύκης: iambi e Clearcho Solensi, qui seorsim etiam ibi recenset τραγήματα, Mensas secundas s. Quæ mensis secundis apponi solent: sicut et Plut. S. N. V. Ἀφελὼν ὄψα καὶ πέμματα. Quanquam Xen. opus pistorium quoque, quod pane sit delicatius, ὄψον appellare videtur; quippe qui K. Π. 8, (2, 5.) dicat, Τράπεζαν κοσμεῖ, μάττει ὄψα. Ceterum ὄψα vocari etiam Ea quæ cocta sunt, tum e præcedentium ll. quibusdam colligimus, tum e seqq. manifestius apparet. Alexis ap. Athen. (642.) τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις Ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἀηδόμ', ὦ θεοί: ubi nota eum distinguere inter ὄψα et ζωμοὺς, licet Plut. ipsos quoque ζωμοὺς nomine ὄψων complectatur: in Lycurgo (12.) de Spartanis, Τῶν δὲ ὄψων εὐδοκιμεῖ μάλιστα παρ' αὐτοῖς ὁ μέλας ζωμός. Eupolis ap. Athen. 2. (p. 68.) Ὄψῳ πονηρῷ πολυτελῶς ἠρτυμένῳ, Plut. Symp. 7, Ὄψα οἱ μάγειροι σκευάζουσιν ἐκ χυμῶν διαφόρων, αὐστηρὰ καὶ λιπαρὰ, καὶ γλυκέα καὶ δριμέα συγκεραννύντες. At Symp. 2, (10.) Πέμματα καὶ κανδύλους καὶ καρυκείας, ἄλλας τε παντοδαπὰς ὑποτριμμάτων καὶ ὄψων παραθέσεις. Porro licet ὄψον, secundum Myrtilum ap. Athen. l. 7. init. proprie vocetur πᾶν τὸ κατασκευαζόμενον εἰς ἐδωδὴν, unde et ab ἕψω vel ὀπτάω derivatum videtur, nihilominus πάντων τῶν προσοψημάτων ἐξενίκησεν ὁ ἰχθὺς διὰ τὴν ἐξαίρετον ἐδωδὴν μόνος οὕτως καλεῖσθαι: quod iisd. propemodum verbis Symmachus ap. Plut. Symp. 4, 4. Πολλῶν ὄντων ὄψων ἐκνενίκηκεν ὁ ἰχθὺς μόνον ἢ μάλιστά γε ὄψον καλεῖσθαι, διὰ τὸ πολὺ πάντων ἀρετῇ κρατεῖν: unde et φίλοψοι ac ὀψοφάγοι dicti sunt Qui piscibus præ ceteris opsoniis delectantur: quos pisces Plut. eo loco vocat θαλάττης ὄψα, et τὰ ἐκ θαλάττης ὄψα, necnon θαλάττια ὄψα, πάντων τιμιώτατα. Sed et Amphis hujus ὄψου excellentiam ostendens ap. Athen. loco paulo ante c. ait, Ὅστις ἀγοράζων ὄψον, ἐξὸν ἀπολαύειν ἰχθύων Ἀληθινῶν, ῥαφανίδας ἐπιθυμεῖ πρίασθαι, μαίνεται. Alioqui sæpe et ὀψάρια de piscibus dicitur, ut suo loco docebo. Metaph. quoque usurpatur: Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Οἱ γὰρ πόνοι, ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς: quemadmodum et Plut. Apophth. dicit Alexandrum τὴν νυκτιπορίαν vocasse suam ὀψοποιόν. Rursum ap. eund. Xen. K. Π. 4, (5, 2.) Cyrus τὸν λιμὸν vocat ὄψον, ut et Socr. ap. Athen. 4. * διαπεριπατῶν ἑσπέρας βαθείας πρὸ τῆς οἰκίας, dicebat se ὄψον συνάγειν πρὸς τὸ δεῖπνον, de fame intelligens: cui Xen. Ἀπ. 1, (3, 5.) dicit ὄψον fuisse τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου, ποτὸν δὲ πᾶν ἡδὺ γεγονέναι αὐτῷ, διὰ τὸ μὴ πίνειν εἰ μὴ διψῴη. Unde Cic. de Fin. 2, (28.) Socratem audio dicentem, cibi condimentum esse famem, potionis, sitim. De etymo hujus vocabuli mentio facta est in præcedentibus, sc. παρὰ τὸ ὀπτᾶσθαι, vel παρὰ τὸ ἕψειν, quasi ἕψον, quod Eust. minime probat, propter spiritus diversitatem: veteres derivasse tradens παρὰ τὸ ὀψὲ, quoniam sc. οὐχ ἕωθεν, ἀλλ' ὀψὲ τοιαύτας τροφὰς προσεφέροντο: vel potius quoniam ὀψὲ καιροῦ εἰς χρῆσιν ἦλθεν ἀνθρώποις ἡδονῆς χάριν τὸ ὄψον, cum ante ea viverent ἁπλοϊκῶς. Attica porro crasi pro τὸ ὄψον DICITUR Τοὖψον, ut τοὔλαιον pro τὸ ἔλαιον, et id genus alia. Plut. de Ira Cohib., Προσέπαυσε τοὖψον, ἢ κατέβαλε τὴν τράπεζαν. ‖ Ὄψον Athenis dicebatur etiam Locus ipse ubi opsonia coëmebantur, sicut ἔλαιον et ἰχθύες, ubi oleum et pisces: quo sensu J. Poll. 6, c. 7. Ὄψον καὶ τόπος Ἀθήνησιν, ἀφ' οὗ φασιν, ἀπῆλθον εἰς τοὖψον. [" Phryn. Ecl. 184. Thom. M. 668. Markl. Suppl. 565. Jacobs. Anth. 8, 237. 12, 190. Heyn. Hom. 5, 638. 6, 228. Zeun. ad Xen. K. Π. 19. 23. 24. Alciphr. p. 6. Mœr. 274. Ruhnk. ad Xen. Mem. 222. Valck. 240. De loco, ubi venit, Aristoph. Fr. 272. Bentl. Ep. ad T. H. 110. ad Mœr. 351. 403. Kuster. ad Suid. 1, 529. Wolf. ad Reiz. Acc. 76. Græv. Lectt. Hes. 613. Τοὖψον, ad Mœr. 329." Schæf. Mss. Schol. Eur. Med. 67. Anecd. Bekkeri 307. Schleusn. Lex. V. T.] " Ὀψὰ, Hesychio τὰ * ὀπτητήρια." Ὀψόβαφον, τὸ, Vasculum in quo opsonia apponuntur: i. q. ὀξύβαφον: nam et ipsum recensetur ab J. Poll. inter ἀγγεῖα ἡδυσμάτων ἢ βρωμάτων, sicut et τρύβλιον et ἐμβάφιον. Quemadmodum vero ὀξύβαφα dicuntur proprie Vascula in quibus acetum apponitur ad intingendum panem aut carnem, ita ὀψόβαφα, Vasa in quibus liquida opsonia apponuntur, itidem ad intingendum panem: quod genus erant ψωμοὶ, καρύκαι, ὑποτρίμματα, συγκομμάτια, περικόμματα, λάχανα κνιστὰ, et muria cum salsamentis. Apud Suid. in Ἁρμονία habentur hæc verba, Ἄλλως γὰρ χαλκὸς ἠχεῖ, καὶ ἄλλως σίδηρος, καὶ ἄλλως μόλυβδος καὶ ξύλον· διὸ καὶ τὰ ὀψόβαφα εἰώθασιν ἐκ διαφόρου κατασκευάζειν ὕλης, ἵνα τῇ διαφορᾷ τῶν ἀπηχήσεων τὴν ἁρμονίαν ἀποτελέσωσιν, ubi mireris, in his vasculis ἀπηχήσεων ἁρμονίαν requiri: [in Schn. Lex. statuitur esse depravatum ab Ὀξύβαφον. * " Ὀψοβάφιον, Phryn. Ecl. 74. Zeun. ad Xen. K. Π. 34." Schæf. Mss.] Ὀψοδαίδαλος, ὁ, Opsoniorum apparandorum peritus artifex, Epith. Archestrati ap. Athen. (101.): quod esse potest et cujuslibet periti coqui: [105. 278. 285. 390.] Ὀψοδεία, ας, ἡ, Opsoniorum penuria, ut cum ἄνευ ὄψου cœnatur. Suidæ ἡ ἔνδεια τῶν ὄψων. [* Ὀψοθήκη, Suidæ γυλιός.] Ὀψολόγος, Qui de opsoniis tractat s. disserit, ut Apicius, et Archestratus qui Γαστρονομίαν edidit. Ὀψολογία, ἡ, Sermo de opsoniis, Scriptum de deliciis popinalibus. Utroque vocabulo usus est Athen., sed ὀψολόγον accipiens pro Eo qui de piscibus tractat, vel potius de piscibus delicatioribus, et qui in opsoniis magis laudantur: et ὀψολογίαν, Sermonem de ejusmodi piscibus, (337.) Πόθεν δ' ἡμῖν ἐπῆλθε καὶ ὁ ὀψολόγος Δωρίων, ὡς καὶ συγγραφεύς τις γενόμενος, ὃν ἐγὼ κρουματοποιὸν οἶδα ὀνομαζόμενον καὶ φίλιχθυν, συγγραφέα δὲ οὔ: qui Dorion ὀψοφάγος quoque ibid. vocatur: de quo vocab. paulo infra. Idem Athen. (282.) Δωρίων ἐν τῷ περὶ Ἰχθύων. Altero autem vocabulo, sc. ὀψολογία, pro Sermone de piscibus, s. piscibus delicatis, et qui in opsoniis commendantur, utitur (284.) ubi de ἱερὸς ἰχθὺς verba facit. Ὀψομανὴς, Qui insano opsoniorum et in primis delicatorum piscium ducitur, Qui opsoniis et præcipue piscibus delicatis usque ad insaniam delectatur, Athen. 11. Καὶ γὰρ ὁ φίλοψος καὶ ὀψοφάγος, οἷον ὀψομανής ἐστιν, καὶ ὁ φίλοινος, οἰνομανής. [Similia compp. ibi Γυναικομανὴς et Ὀρνιθομανής. [" Toup. Opusc. 2, 8." Schæf. Mss. * Ὀψομανία, Eust. ad Dionys. P. 373.] Ὀψονόμος, unde plur. Ὀψονόμοι, Magistratus Athenis, dicti ab administratione eorum quæ ad opsonia pertinebant, qui immodicum luxum opsonatorum coërcebant, ut γυναικονόμοι, qui improbiores ac petulantiores mulieres mulctabant, et modestiæ matronalis curam gerebant, Eust. 867. Καὶ τὸ ὀψοφαγεῖν, ὅπερ ἐστὶ παρὰ τὸ δέον ὄψοις χρῆσθαι οὗ ἕνεκεν ἤρεσεν ὀψονόμους Ἀθήνησιν αἱρεῖσθαι ὑπὸ τῆς βουλῆς δύο ἢ τρεῖς. [Athen. 228.]

AT 'Οψονομεῖν pro ὀψωνεῖν, Opsonari, usurpavit Critias, teste J. Polluce 6, (36.) c. 7. * "'Οψοπλύνιον, ad Hesych. (v. Σκάφαι.) 2, 1203, 15." Dahler. Mss. "Ad Lucian. 2, 55." Schæf. Mss.] 'Οψοποιὸς, Qui opsonia apparat, Conditor, ut Cic. ὄψον interpr. Condimentum, Plato de Rep. 2. Δεήσει ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων. Sic Cic. dicit, Conditores instructoresque convivii. Xen. ('Απ. 2, 1, 30.) Καὶ ἵνα μὲν ἡδέως φάγῃς, ὀψοποιοὺς μηχανωμένη: 'Ελλ. 7, (1, 26.) in regio ministerio numerat ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους, sicut et K. Π. 8, (8, 10.) Lucian. (1, 552.) Πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος, καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας. Plut. (8, 433.) Τοῖς μὲν ὀψοποιοῖς καὶ τραπεζοκόμοις σφόδρα μέλειν τί πρῶτον, ἢ τί δεύτερον ἢ μέσον ἢ τελευταῖον ἐπάξουσι. Alium ex Eod. locum vide in "Ηδυσμα. Vide et alium in Μάγειρος, ubi coquus quidam dicit τοὺς ὀψοποιοὺς esse viliores quam sint μάγειροι. Athen. vero dicit etiam ὀψοποιοὶ κρεοσκευασίας, ut in Κρεοσκευασία videbis. ["Ad Herod. 729." Schæf. Mss.] 'Οψοποιΐα, ἡ, Opsoniorum apparatio, Popinalium deliciarum apparatio, Plato Gorgia, 'Οψοποιΐα Σικελική. Itidem Athen. (112.) Μίθαικος ὁ τὴν ὀψοποιΐαν συγκαταγεγραφὼς τὴν Σικελικήν. Philostr. Ep. 16. 'Οψοποιΐα λαμπρά. Rursum Xen. ('Απ. 3, 14, 5.) ὀψοποιΐα πολυτελὴς, infra in 'Οψοποιοῦμαι. ["Thom. M. 668." Schæf. Mss.] 'Οψοποιϊκὸς, Pertinens ad eum qui opsonia apparat, Popinalis, Coquinarius, ut Plin. Coquinaria vasa, Xen. (Œc. 9, 7.) 'Οψοποιϊκὰ ὄργανα. Et, ὀψοποιϊκὴ, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars s. Scientia apparandi opsonia, Artificium coquorum: quæ et ὀψοποιητικὴ, Aristoteli Polit. 1, 4. et Eth. 7, 11. Necnon Platoni Gorg. Καὶ ἡ ὀψοποιϊκὴ δοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη. ["Heind. ad Plat. Gorg. 54. 64. 184. Thom. M. 668. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 49." Schæf. Mss.] 'Οψοποιέω, Opsonia apparo, Popinales delicias apparo, Coquo, Plut. (7, 147.) Διὰ τί τὰς γυναῖκας οὔτε ἀλεῖν εἴων οὔτε ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν; (6, 201.) dicit κόλακος officium esse παιδιὰν ἢ πρᾶξιν ἢ λόγον ἐφ' ἡδονῇ καὶ πρὸς ἡδονὴν ὀψοποιεῖν καὶ καρυκεύειν. Pass. 'Οψοποιοῦμαι ejusd. cum activo signif., Xen. 'Ελλ. 7, (2, 22.) Τοὺς δὲ ὀψοποιουμένους, τοὺς δὲ φύροντας, τοὺς δὲ, στιβάδας ποιουμένους. Idem dicit etiam ὀψοποιεῖσθαι ὀψοποιΐαν, 'Απ. 3, (14, 5.) Ἆρα γένοιτ' ἂν πολυτελεστέρα ὀψοποιΐα ἢ μᾶλλον τὰ ὄψα λυμαινομένη, ἢ ἣν ὀψοποιεῖται ὁ ἅμα πολλὰ ἐσθίων καὶ ἅμα παντοδαπὰ ἡδύσματα εἰς τὸ στόμα λαμβάνων; verba Socratis, cum vidisset quendam e convivis ἐπὶ τῷ ἑνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γευόμενον. [* 'Οψοποίημα, Obsonium, Cibarium, Judith. 12, 1.] 'Οψοποιητικὸς, i. q. ὀψοποιϊκὸς, quod paulo ante habuimus. Dicitur etiam Opsoniorum apparandorum peritus, Opsoniorum artifex, Aristot. Metaphys. 5. Καὶ ὀψοποιητικὸς, ἡδονῆς στοχαζόμενος, Opsoniorum artifex propositum habet, ut omnia sua artificia voluptati serviant. Et ἡ ὀψοποιητικὴ, quæ et ὀψοποιϊκὴ paulo ante, Ars τῶν ὀψοποιῶν s. ὀψοποιητικῶν, Coquorum artificium, ut Quintil. interpr. supra in Κομμωτικός. ["Heind. ad Plat. Gorg. 54. 64. 184. Thom. M. 668. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 49." Schæf. Mss. * "'Οψοποιεῖον, ad Hesych. 2, 1084, 27. (v. Πύρδαλον.)" Dahler. Mss. "Thom. M. 592." Schæf. Mss.] 'Οψοπόνος, i. q. ὀψοποιὸς, Opsoniorum apparator, Coquus, ὁ τὰ ὄψα πενόμενος, Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 258. Toup. Opusc. 1, 463." Schæf. Mss.] "'Ωψοπόνος, ap. Suid. ὁ περὶ τὰ ὄψα ἀσχολού-" μενος, ὁ μάγειρος: ex Epigr. 'Ωψοπόνος Σπινθὴρ 'Ερ-" μῇ τάδε σύμβολα τέχνης Θήκατο. Sed perperam" pro ὀψοπόνος. Itidem pro 'Ωψῶνες, quod in VV. LL." affertur pro Penuariæ cellæ, reponendum 'Οψῶνες." 'Οψοπώλης, Opsoniorum venditor, Qui popinales delicias vendit, Cupedinarius. FEM. 'Οψόπωλις, ιδος, ἡ, ut λεκιθόπωλις, Opsoniorum venditrix, ["Plut. Timol. 14., ubi vide Corai." Boiss. Mss.] AT [* 'Οψοπωλεῖον, Gl. Popina, ET] 'Οψοπώλιον, ["Crates Epist. Ms." Boiss. Mss.] ET 'Οψοπωλία, Locus in quo veneunt opsonia, Popina, Forum coquinum Plauto, et Forum cupedinis teste Festo. Apud Suid. in Αὔγουστος, de regionum præfectis, Τοῦ 'Οκτωβρίου μηνὸς ἐχόρευον ἐν τῷ Αὐγουστείῳ οἷον ἐν ὀψοπωλίῳ εἰς τιμὴν Τιβερίου. At 'Οψοπωλία dicitur ut ἰχθυοπωλία, et ὀψοπώλιον ut ἰχθυοπώλιον. Athen. 1. (p. 6.) Εὑρὼν τὴν ὀψοπωλίαν κενὴν, quoniam πᾶν εἰς γάμον συνηγόραστο: [rectius ap. Suid. ὀψόπωλιν, sc. ἀγοράν.] 'Οψοφάγος, Qui opsoniis inhiat, Cupes, Popinalium deliciarum avidus devorator, Athen. (21.) de Theophrasti docentis gestibus et motibus quibusdam corporis, Καί ποτε ὀψοφάγον μιμούμενον, ἐξείραντα τὴν γλῶσσαν περιλείχειν τὰ χείλη, ut facere sc. solent οἱ λίχνοι et catillones. Apollinis 'Οψοφάγου, qui ab Eleis coleretur, meminit Athen. (346.) cum paulo ante ὀψοφάγων κατάλογον protulisset partim e Comicis, partim aliis scriptoribus. Sed peculiariter Ille dicebatur, qui pisces avidius devorabat, eos præsertim qui delicatiores erant et inter ὄψα præ ceteris laudantur, sicut præ ceteris opsoniis τὰ θαλάττια nomen τῶν ὄψων meruere, ut supra docui. Testatur id Plut. Symp. 4, 4. post verba illa quæ in "Οψον allegavi, Καὶ γὰρ ὀψοφάγους καὶ φιλόψους λέγομεν οὐχὶ τοὺς βοείοις χαίροντας, ut Hercules, qui eam ob rem Βουθύνης et Βουθοίνης appellatus fuit, οὐδὲ τὸν φιλόσυκον, οὐδὲ τὸν φιλόβοτρυν, ἀλλὰ τοὺς περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἀναδιδόντας ἑκάστοτε, καὶ τοῦ κώδωνος ὀξέως ἀκούοντας: quæ iisdem propemodum verbis refert Myrtilus ap. Athen. (276.) SUPERL. 'Οψοφαγίστατος, Avidissimus opsoniorum devorator. Xen. 'Απ. 3, (13, 4.) de malo servo, 'Οψοφαγίστατός τε καὶ βλακίστατός ἐστιν: quæ verba citantur ap. Athen. (277.) Dicitur ea forma, qua λαλίστατος, λαγνίστος, κλεπτίστατος. [Cf. Eust. ad Il. Λ. p. 867. Piscis, Opp. 'A. 1, 140. "'Οψοφαγίστατος, Casaub. ad Athen. 1, 4. Valck. Adoniaz. p. 235." Schæf. Mss.] 'Οψοφαγία, ἡ, Obsoniorum devoratio, Cupedia; in primis vero Piscium delicatorum avida devoratio. Athen. (338.) 'Επὶ ὀψοφαγίᾳ διαβόητος, de Dorione quodam ὀψοφάγῳ et ὀψολόγῳ, ut ibid. vocatur. Ubi et, ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῇ ὀψοφαγίᾳ. Et mox, 'Επειδὴ ἐκ τοῦ προδοτικοῦ χρυσίου πόρνας καὶ ἰχθῦς ἠγόραζεν, εἰς ἀσέλγειαν καὶ ὀψοφαγίαν λοιδορεῖ, Demosthenes sc. Philocratem. [Plut. 8, 653. 655.] 'Οψοφαγέω, Opsonia devoro, Opsoniis inhio, Popinalibus deliciis et præsertim piscibus devorandis supra modum delector, Athen. (345.) ex Aristoph. Nubibus δευτέραις, οὐδ' ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν: quæ verba et Plut. citat (7, 729.) Ubi etiam legitur, Παιδὸς ὀψοφαγοῦντος ὁ Διογένης τῷ παιδαγωγῷ κόνδυλον ἔδωκεν, Puero avidius devorante opsonia, pugnum pædagogo impegit. Athen. 8. Πρὸς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτόν φησι, Non cupediæ solum, sed aleæ etiam deditum fuisse ait, Non opsonatorem modo fuisse, verumetiam aleatorem. Κατοψοφαγία, ἡ, ET Κατοψοφαγέω, idem cum ὀψοφαγία et ὀψοφαγέω significant, præpositione vim tantum augente. Ambo habentur ap. J. Poll. l. 6. c. 7. Bud. κατοψοφαγεῖν interpr. Voraciter pulmentaria edere, et pane abstinere: ut qui τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ' ὄψῳ ὡς ἄρτῳ, s. ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρῆται, ut Athen. loquitur (186.) ubi etiam ait, ἔτυχε δ' ὁ κατοψοφαγῶν, Τήλεφος καλούμενος. Nisi forte significet Qui bona sua in cupedia et popinales delicias consumit; nam transitive aliquando hoc verbum accipitur pro Insumo in obsonia, ut ap. Æschin. (13.) 'Επειδὴ δὲ ταῦτα μὲν ἀπολώλει καὶ κατακεκύβευτο καὶ κατωψοφάγητο, — ἐνταῦθα ἤδη ἐτράπετο ἐπὶ τὸ καταφαγεῖν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. [* Συνοψοφαγέω, Una cum alio obsonia comedo, Plut. 6, 472.] 'Οψοφόρος, ὁ, ἡ, Qui opsonia fert, ut minister aliquis. Cum vero de re aliqua dicitur, significat Opsoniis ferendis factus: ut κίστη ὀψοφόρος ap. J. Poll. 10, c. 23. ubi et ὀψοφόρα σκεύη, et κανοῦν ἀρτοφόρον, ut sunt disci, canistra, et similia. Utitur hoc vocab. Matron quoque ap. Athen. (135.) Πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα κατὰ στέγας ἦλθ' ὁ μάγειρος, Σείων ὀψοφόρους πίνακας κατὰ δεξιὸν ὦμον. ["Aristoph. Fr. 268." Schæf. Mss.]

'Οψαρτυτὴς, Opsoniorum conditor vel instructor, ὁ τὰ ὄψα ἀρτύνων, J. Poll. 6, c. 7. ex Hyperide. Itidem Athen. (662.) 'Αοιδίμων δ' ὀψαρτυτῶν ὀνόματα καταλέγει Βάτων ἐν Εὐεργέταις. Ab Hes. et Suida exp. μάγειρος, Coquus, sicut ὀψοποιὸς quoque a Quintil. redditur. ["Villoison. ad Long. 269." Schæf. Mss.] 'Οψαρτυτικὸς, Pertinens ad eum qui opsonia condit, vel instruit, Popinalis, Culinarius: idem cum ὀψοποιϊ-

κός: ut *ὀψαρτυτικαὶ γλῶσσαι*, Vocabula quibus *ὀψαρτυταὶ* peculiariter utuntur. Athen. (387.) *Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἀριστοφάνειος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Ὀψαρτυτικαῖς Γλώσσαις*. Suid. quoque hunc dicit *συναγαγεῖν Ὀψαρτυτικὰς Λέξεις*. Et *ὀ. βιβλίον*, Liber de condiendis instruendisve opsoniis, de re coquinaria s. popinali, de deliciis popinalibus, [Athen. 164.] Sed frequentius sine *βιβλίον*, dicitur *ὀψαρτυτικὸν*, et *ὀψαρτυτικὰ* num. plur., itidem sine *βιβλία*, Athen. (105.) *Ἡρακλείδης ἐν Ὀψαρτυτικῷ*: (516.) de caryca loquens, *Περὶ ἧς τῆς σκευασίας οἱ τὰ ὀψαρτυτικὰ συνθέντες εἰρήκασι*: quorum nomina cum recitasset, subjungit, *Τοσούτους γὰρ οἶδα γράψαντας ὀψαρτυτικά*. Ipsa autem ars coquinaria s. coquorum artificium, *ὀψαρτυτικὴ* dicitur, necnon *ὀψοποιητικὴ*, s. *ὀψοποιϊκὴ*, ut supra docui. A Suida exp. *μαγειρική*. ["Athen. 25." Schæf. Mss.] AT *Ὀψαρτυσία, ἡ*, Conditio et instructio opsoniorum, vel etiam Ars condiendi et apparandi opsonia: sicut *ὀψοποιία* quoque synonymum pro utroque accipitur. [Longus 4, 16. p. 409. Schæf. "p. 112. Vill., Athen. 1. p. 9." Schæf. Mss.] Sed et VERB. *Ὀψαρτύω*, unde derivata sunt superiora, legitur ap. Suid. in *Δαιτρὸς*, ubi ait, *Τίμαιός φησι τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐμφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις· λέγων ἐκ τοῦ δαιτρεύειν τὸν ποιητὴν πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως γαστρίμαργον παρεμφαίνειν· τὸν δὲ Ἀριστοτέλην ὀψαρτύοντα, ὀψοφάγον εἶναι καὶ λίχνον*. ["Thom. M. 189." Schæf. Mss. Athen. 18. "*Ὀψοαρτύω*, Tzetz. Ch. 10, 820." Elberling. Mss. * *Ὀψάρτυμα*, Nicet. Annal. 5, 6.]

Ὀψώνης, Qui opsonia coëmit, vel potius Opsoniis coëmendis deditus, ut ap. Horat. Omnia conductis coëmens obsonia numis. Opsonator Latine dicitur, cujus vocabuli et Athen. meminit (171.) *Ἐκάλουν δὲ καὶ ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, νῦν δὲ ὀψωνάτορα*: at structorem ibid. appellat *τραπεζοκόμον* s. *τραπεζοποιόν*. Citat vero hoc vocab. Athen. ibid. ex Aristoph. Ταγηνισταῖς, *Ὡς οὐκ ὀψώνης διατρίβειν ἡμῶν τὸ ἄριστον ἔοικε*. ["Phryn. Ecl. 88. 185. Thom. M. 654. Aristoph. Fr. 267. Alciphr. p. 6. Athen. 1, 259. Lips." Schæf. Mss.] *Ὀψωνέω*, Opsonia coëmo, Opsono, Opsonor: Plaut. Tene marsupium, abi atque opsona, et, Postquam opsonavit herus et conduxit coquos, Terent. Vix drachmis opsonatus est decem. Plut. (8, 83.) *Οἰκοδομεῖν μὲν ὡς ἀθανάτους λέγων, ὀψωνεῖν δὲ ὡς ὀλιγοχρονίους*: verba Stratonici Rhodiorum *πολυτέλειαν* taxantis. Eubulus ap. Athen. (108.) *Ὀψοφάγος, ὀψωνῶν δὲ μέχρι τριωβόλου*, de opsonatore avaro et tamen popinalibus deliciis dedito. Utitur et Aristoph., sed cum accus. cum enim Σφ. (1506.) Philocleon dixisset, *νὴ Δί' ὀψώνης' ἄρα*, subjicit Bdelycleon, *Μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο πλήν γε καρκίνους*. Itidem in Prov. ap. Plut. Symp. 7, 5. *Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας*. Eadem constr. Plaut. Ibo, atque opsonabo opsonium. ["Ad Mœr. 157. Athen. 224. Phryn. Ecl. 184. Jacobs. Anth. 9, 430." Schæf. Mss. * *Ὀψωνητὴς*, Tzetz. Chil. 5, 534. p. 88.] *Ὀψωνητικὸς*, Opsonator, i. q. *ὀψώνης*. Item Opsoniorum coëmendorum peritus: unde *ὀψωνητικὴ τέχνη*, Ars opsonandi, coëmendi opsonia, Athen. (288.) *Λυγκεὺς δ' ὁ Σάμιος καὶ τέχνην ὀψωνητικὴν συνέγραψε*: (313.) *Λυγκεὺς ὁ Σάμιος ἐν τῇ Ὀψωνητικῇ Τέχνῃ*. [*Ὀψωνάτωρ*, Gl. Stipendiarius. "Athen. 171. init. (*Ἐκάλουν δὲ καὶ Ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, νῦν δ' ὀψωνάτορα*.) Opsonator, ad Charit. 207." Schæf. Mss.] *Παροψωνέω*, Clam opsonia coëmo, *παραγοράζω*, Aristoph. Ἐκκλ. (226.) *Αὐταῖς παροψωνοῦσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ*, i. e. *λάθρα ὀψωνοῦσι*, Schol.: de gulosis mulieribus. Itidem Suid. exp. in hoc Pisidis loco, *Εἰ μὴ κακουργεῖς καὶ παροψωνεῖν ἐθέλεις*. Utitur et Cratinus ap. Athen. [171. * *Παροψώνημα*, Opsonium clandestinum, Æsch. Ag. 1458. * "*Προσοψωνέω*, cum dat. pers. et accus. rei ap. Athen. 331. 346. est Præter s. Post alios etiam aliquid obsonii in commune confero." Schw. Mss. * *Ὑπεροψωνέω*, Phrynichus Bekkeri p. 67.] AT *Ὑποψωνέω*, In opsoniis emendis decipio, Aristoph. Ἀ. (842.) *Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται*, ubi v. Schol. Pertinet huc ETIAM *Ὀψωνία, ἡ*, Opsonii coëmtio, Opsonatus, Plaut. Dedi equidem hodie quinque argenti deferri minas, præterea unam in opsonatum, i. e. ad coëmenda opsonia. Plut. Lycurgo (12.) de iis loquens quæ in *φειδίτια*, s. *συσσίτια*, conferebantur a Spartanis, *Πρὸς δὲ τούτοις εἰς ὀψωνίαν μικρόν τι κομιδῇ νομίσματος*, In opsonatum. De eadem re Athen. 4. *Ἔτι δὲ εἰς ὀψωνίαν περὶ δέκα τινὰς Αἰγιναίους ὀβολούς*. Coquus quidam Alexidis ap. Athen. 4. *Ὅμως λογίσασθαι πρὸς ἐμαυτὸν βούλομαι Καθεζόμενος ἐνταῦθα τὴν ὀψωνίαν*, Opsonatum, Pecunias in opsonatum impensas computare. Diog. L. in Aristippo, *Πρὸς τὸν ὀνειδίσαντα αὐτῷ πολυτελῆ ὀψωνίαν*: erat enim *ὀψοφάγος* hic philosophus, Athen. [343. "Phryn. Ecl. 184." Schæf. Mss.] AT VERO *Ὀψώνιον, τὸ*, Id ipsum quod ab opsonatore emitur, i. e. ipsum *ὄψον*, Obsonium Latine quoque. Sed accipitur frequentius pro Annona quæ militibus in singulos menses dabatur, quemadmodum et a Suida exp. *ἡ ἀφωρισμένη τροφή*. Itidem Greg. in Jul. *Ὀψώνιον, τὸ βασιλικὸν σιτηρέσιον καὶ αἱ ὑπάρχουσαι ἐκ νόμου τοῖς ἀξιώμασι δωρεαί*, Stipendia, Salaria, Auctoramenta, Merita militiæ, ut Martian. JCtus appellat. Polyb. *Τὰ δὲ πλοῖα παρεχέτωσαν Καρχηδόνιοι καὶ εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εἰς τὴν ἔφοδον, ἐὰν χρείαν ἔχωσι· τὰ δὲ ὀψώνια, τοῖς αὐτῶν ἑκάτεροι*: Annonam et commeatus. Idem (5, 30, 5.) *Οἱ δὲ στρατιῶται, τῶν ὀψωνίων παρελκομένων καὶ καθυστερούντων, παραπλήσιον ἐποίουν ἐπὶ τὰς βοηθείας*, Cum annonæ militares et frumentum ad diem non præberentur, sed differrentur. Et 1 ad Cor. 9, (7.) *Τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ*; Quis unquam militat suis stipendiis? Luc. 3. (14.) *Ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν*, Contenti estote stipendiis vestris: verba Joannis Baptistæ ad milites. Metaph. autem ad Rom. 6, (23.) *Ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος*, Auctoramenta stipendiaque peccati mors est: Cic. Auctoramenta servitutis. Porro quæ hic *ὀψώνια* appellantur, ab aliis nominantur *σιτία*, ut supra in *Ὑπόλογος*. Quanquam non annona solum et cibaria hoc nomine *ὀψώνια* denotantur, verumetiam ipsa pecunia, ut ostendunt hæc verba Polybii 6, (39, 12.) *Ὀψώνιον δ' οἱ μὲν πεζοὶ λαμβάνουσι τῆς ἡμέρας δύο ὀβολούς, οἱ δὲ ταξίαρχοι διπλοῦν, οἱ δ' ἱππεῖς δραχμήν. Σιτομετροῦνται δ' οἱ μὲν πεζοί, πυρῶν Ἀττικοῦ μεδίμνου δύο μέρη μάλιστά πως· οἱ δ' ἱππεῖς, κριθῶν μὲν ἑπτὰ μεδίμνους εἰς τὸν μῆνα, πυρῶν δὲ δύο*. Citat et J. Poll. e Thuc. *Εἰς ὀψώνιον ᾔτησε τριώβολον*. [Lobeck. Phryn. 420. "Dionys. H. 3, 1843. 1907. Wakef. Eum. 938. Diod. S. 2, 582. 588. * *Ὀψωνιοδόκος*, Aristoph. Fr. 218." Schæf. Mss. J. Poll. 10, 92. * *Ὀψωνιοπώλης*, Gl. Macellarius.] *Ὀψωνιάζω*, Stipendia s. Annonam præbeo. Pass. *Ὀψωνιάζομαι*, Annonam capio. At e Dionys. H. 9. *Ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζομένους χρημάτων*, pro Qui ex alienis aluntur pecuniis. Itidemque *ὀψωνιάζω* interpr. Alo. [Polyb. 23, 8, 4. "Ad Diod. S. 2, 98. 598. 622." Schæf. Mss.] *Ὀψωνιασμὸς*, i. q. *ὀψώνιον*, i. e. Annona, Stipendium. Polyb. 5, (64, 2.) p. 96. *Λύσαντες τὰ συστήματα καὶ τὰς ἐκ τῶν προτέρων ὀψωνιασμῶν καταγραφάς*: 1, (66, 7.) p. 16. *Πρὸς τοὺς ὀ. ἀγωνιῶντες*, Commeatus s. Annonam. [Lobeck. Phryn. 420. * "*Ὀψωνίζω*, Timarion ap. Notit. Mss. 9, 205." Elberling. Mss.] AT *Ὀψωνισμὸς*, J. Poll. e Menandro quidem citat, sed non exp., dicens tantummodo, esse vocab. *παμπόνηρον*. ["Phryn. Ecl. 184." Schæf. Mss.]

Ἄνοψος, Opsonio carens: *δίαιτα*, Cum ἄνευ ὄψου solo pane vivitur. Plut. (6, 468.) *Ὅπως ἐν τῷ νοσεῖν μὴ δυσχεραίνωμεν ὡς φάρμακα τὰ σιτία, μηδὲ ἀσχάλλωμεν ἁπλοῦν τι καὶ ἄνοψον καὶ ἄκνισσον λαμβάνοντες*. *Ἀνοψία, ἡ*, Opsonii penuria, i. q. *ὀψοδεία*, Plut. (6, 884.) *Ἀποφέρειν τὴν ἀ.*, Antiphanes ap. Athen. (342.) *Ἔφερόν τε δεινῶς τὴν ἀ. πάνυ*, Ægre ferebant opsonii et piscium penuriam. *Εὔοψος, ὁ, ἡ*, Opsoniis probe instructus, Opsoniis abundans. Apud Plut. Symp. 4, 4. quæritur *εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐοψοτέρα*. In ipso autem textu quæritur *πότερον τὰ ἐκ γῆς ἢ τὰ ἐκ θαλάττης ὄψα ἐπιτηδειότερα*: ut eo loco, *Εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐοψοτέρα*, significet, Utrum meliora opsonia mare præbeat an terra. ["Strabo 6. p. 551." Schæf. Mss. * *Εὐοψέω*, 4. p. 280., 14. p. 972. Archestr. Athenæi 972.] *Εὐοψία, ἡ*, Opsoniorum abundantia, etiam Bona opsonia, *ἡ τῶν ὄψων εὐπορία*,

Eust. Citat J. Poll. ex Alex. [" Bergler. Alciphr. p. 7. 278." Schæf. Mss.] Πολύοψος, Abundans opsoniis. Πολυοψία, Opsoniorum abundantia, Multa opsonia, Xen. 'Απ. 3, (14, 3.) Καὶ ὅταν γε οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς εὔχωνται πολυκαρπίαν, εἰκότως ἂν οὗτος, sc. ὁ ὀψοφάγος, πολυοψίαν εὔχοιτο. Φίλοψος, Opsoniorum amans, i. q. 'Οψοφάγος, Qui solet τὸ ὄψον αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐσθίειν, Qui amat ἄνευ τοῦ σίτου τὸ ὄψον αὐτοῦ ἐσθίειν, Qui amat μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον ἐπεσθίειν: is enim Socrati ap. Xen. 'Απ. 3, (14, 5.) ὀψοφάγος nominandus videtur. Idem vero est ὀψοφάγος qui et φίλοψος, ut in 'Οψομανὴς quoque videre est. [Plut. 8, 642. 652. 655.] UNDE 'Οψοφιλία, Opsoniorum amor, Cupedia; [manifestus est error PRO Φιλοψία, Clem. Alex. 193. 219. 25. Plut. 8, 81. 912. 9, 7.]

[* " 'Εποψίδιος, Jacobs. Anth. 7, 113. (Anal. 1, 234.) Toup. Opusc. 555." Schæf. Mss.]

'Οψὼν, ῶνος, ὁ, Locus reponendis opsoniis, Penus s. Penum, etiam Sportula ferendis opsoniis, κανοῦν ὀψοφόρον. Hes. ὀψῶνα exp. τὴν πρὸς τὸ ὀψωνεῖν σπορίδα, Sportulam coëmendis opsoniis, Sportulam opsonatoriam.

'Οψάριον, τὸ, q. d. Opsoniolum; forma dimin. pro ὄψον, Aristophanes Anagyro, Εἰ μὴ παραμυθεῖ μ' ὀψαρίοις ἑκάστοτε, i. e. προσοψήμασι: ut Athen. exp. (385.) Ibid. ex Alexide, θερμοτέροις χαίρεις ἀεὶ Τοῖς ὀψαρίοις. Peculiariter vero, ut et ὄψον, dicitur ἐπὶ τοῦ ἰχθύος, teste Athen. l. c., ubi præter alia hoc exemplum affert e Menandri Ephesio, ἐπ' ἀρίστῳ λαβὼν ὀψάριον: quibus subjungit τῶν ἰχθυοπωλῶν quidam, τεττάρων δραχμῶν ἐπώλει κωβίους. Et Anaxilas, Σκεύαζε καὶ τοὐψάριον ἡμῖν, ubi etiam NOTA Τοὐψάριον Attica crasi usurpatum pro τὸ ὀψάριον, sicut τοὖψον pro τὸ ὄψον. Itidem Jo. 6, (9.) Πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο ὀψάρια, Et duos pisciculos: Lucas 9, (16.) dicit, Πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες. Sed et a Terentio Adelph. Pisces vocantur opsonium. Dicitur autem ὀψάριον de Pisce κατ' ἐξοχὴν, sicut et τέμαχος, teste Eust., ἐπὶ μόνων τμημάτων ἰχθυηρῶν ἰδιάζεται. [" Toup. Opusc. 1, 571." Schæf. Mss. * 'Οψαρίδιον, Geop. 20, 46. Etym. M. 218, 548.]

'Οψάομαι, Vescor cum pane, Opsonium comedo, [Lobeck. Phryn. 734. Plut. 8, 654.] "Οψημα, τὸ, Id quo cum pane vescimur, i. q. ὄψον, προσφάγιον, Plut. Symp. 4, 1. de Platone, Τοῖς καλοῖς καὶ γενναίοις ἐκείνοις πολίταις παρατιθεὶς βολβοὺς, ἐλαίας, λάχανα, τυρὸν, ὀψήματα παντοδαπά. Apud Plat. vero de Rep. 2., quo respicit Plut., post verba illa quæ in "Οψον citavi, non ὀψήματα legitur, sed ἑψήματα. Sic enim ibi, Οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἑψήματα ἑψήσονται: itidem ap. Athen. 4., ubi eadem verba citantur. Potest tamen ferri ὀψήματα, et præterea etiam legi ὀψήσονται: idque meo judicio non incommode; nam ἐλάαι et τυρὸς potius ὀψήματα sunt quam ἑψήματα: si tamen et alibi hujus usus verbi ὀψήσασθαι exempla extent. [Longus 3, 5. Schæf., ad Greg. Cor. 606. * 'Οψητὴρ, Athen. 229. nisi leg. ἑψητήρ.]

'Εποψάομαι, i. q. ὀψάομαι, Una cum pane vescor, Opsonii loco comedo, s. ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐσθίω, ἐπὶ τῷ ψωμῷ γεύομαι τοῦ ὄψου, ut Xen. loquitur. Apud Plut. (6, 881.) Τοῦτον δεῖ τὸν ζωμὸν, γυμνασάμενον Λακωνικῶς, ἔν τε τῷ Εὐρώτᾳ λελουμένον, ἐποψᾶσθαι. Verba coqui Laconici ad Dionysium, qui ἀπέπτυσε τὸν μέλανα ζωμὸν μάλιστα τῶν ὄψων εὐδοκιμοῦντα παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, ut Idem refert in Lycurgo. [" Clem. Alex. 190." Wakef. Mss.] 'Επόψημα, τὸ, ET 'Επόψησις, ἡ, i. q. ὄψημα s. προσφάγιον, s. τὸ ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐσθιόμενον, Id quo vescimur una cum pane, Athen. (186.) Σωκράτης δ' ἰδών τινα ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρώμενον, Ὦ παρόντες, ἔφη, τίς ὑμῶν τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ' ὄψῳ ὡς ἄρτῳ; Cf. cum iis quæ Xen. refert 'Απ. 3, (14, 2.) ubi pro ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρώμενον dicit Xen. Σίτου μὲν πεπαυμένον, τὸ δὲ ὄψον αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐσθίοντα, et ἐπὶ τῷ ἑνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γευόμενον.

Παροψάομαι, i. q. Præter panem vescor, ἐποψάομαι. [" Ad Lucian. 1, 683." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 824." Wakef. Mss.] Παρόψημα, τὸ, Id quo præter panem vescimur, Opsonium, i. q. ὄψον s. ὄψημα, [Athen. 367.] Basil. Epist. Παροψήματα ἐκ σπερμάτων, Opsonia e seminibus: ut sunt pulmenta e leguminibus confecta: sicut et φακῆ inter ὄψα supra numeratur. Philostr. Παροψήματα τῶν ἀμπέλων, Opsonia et panis condimenta quæ a vitibus suppeditantur, i. e. uvæ: quæ tamen potius τραγήμασιν accensentur. [" Boiss. Philostr. 305." Schæf. Mss.] Unde forma DIMIN. Παροψημάτιον, quod vide in Παροψίδιον. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 34." Schæf. Mss.]

Παροψὶς, ίδος, ἡ, i. q. παρόψημα, ut testatur Athen. (367.) diversa diversis e Comicis ejus rei proferens exempla, in quibus ἐπὶ ὄψου παρεσκευασμένου ποικίλου s. παροψήματος accipitur. Inter alia, e Plat. Phaone, Τὰ δ' ἀλλότρι' ἔσθ' ὅμοια ταῖς παροψίσι. Βραχὺ γάρ σε τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ. Aliquanto post affert etiam exemplum in quo ἐπὶ ἡδύσματος usurpatur, licet Didymus ibi pro Vase accipi existimet, hoc sc., νὴ τὸν Δί' ὥσπερ αἱ παροψίδες Τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων, ubi et pro παρόψημα capi possit. J. Poll. quoque (10, 87.) usitatius esse scribit ἐπὶ μάζης ἢ ζωμοῦ τινος, ἢ ἐπὶ ἐδέσματος εὐτελοῦς, ὃ ἔστι παροψήσασθαι. ‖ Παροψὶς, ut Eust. docet præter alios, non solum signif. ποικίλον τι ὄψον, verum etiam σκεῦός τι s. τρύβλιον: vel potius Vas in quo opsonia apponuntur, quod et ὀψύβαφον: cujus signif., [quæ quidem priori loco videtur reponenda fuisse,] exempla citantur a Leonide ap. Athen. l. c.: e quibus hoc unum profero, Antiph. Bœotio, παρατίθησιν ἐν παροψίδι. Xen. autem. K. Π. 1, (3, 4.) inquit idem ille, ἀμφιβόλως hoc vocabulum usurpat, ubi ait, Προσῆγεν αὐτῷ παροψίδας, καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. Sed putarim potius de opsoniis eo loco dici, quam de ipso vase: sicut et ap. Athen. 10. Κατ' ἐπεισόδιον μεταβαλῶ τὸν λόγον, ὡς ἂν καιναῖς παροψίσι καὶ πολλαῖς εὐωχήσω τὸ θέατρον, Bud. interpr. Quasi novis ferculis aliunde accersitis. Pro Vase capitur et Matth. 23, (25.) Τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος. Itidem a Suida et Hes. exp. ὀξυβάφιον, ἐμβάφιον, quæ synonyma sunt τῷ ὀψοβάφιον: licet Phrynich. τὸ ὄψον solum παροψίδα nominari debere scribat, non item τὸ ἀγγεῖον, i. e. τὸ τρύβλιον. Lat. quoque hoc vocabulo usi sunt, pro Vase sc., quod fuisse putatur patina concava in qua opsonia apponuntur. Juv. quam multa magnaque paropside cœnat? Martial. Cui portat gaudens ancilla paropside rubra Alecem. Suet. Galba, Ordinario dispensatori paropsidem leguminis pro sedulitate ac diligentia porrexisse. [Lobeck. Phryn. 176. " Thom. M. 694. Zeun. ad Xen. K. Π. 34. Hutchinson. 11. Fischer. ad Palæph. 74. Mœr. 297. et n." Schæf. Mss. * Παρόψιον, Lobeck. l. c.] Παροψίδιον, τὸ, Vile opsonium quod in mensa apponitur una cum pane comedendum, i. q. ὀψάριον, J. Poll. 6. c. 9. Ζωμοῦ καρύκην, καρυκεύματα, παροψίδια: his subjungit, Ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ζωμοῦ εἶδός τι, ἢ, ὥς τινες, μάζης· ἤ τις παρενθήκη ὄψου, ὃ οἱ νῦν ἂν εἴποιεν παροψημάτιον.

Προσοψάομαι, i. q. ἐποψάομαι, παροψάομαι. Προσόψημα, τὸ, i. q. παρόψημα, ἐπόψημα, Diosc. 1, 12. de ulmo, Λαχανεύεται δὲ τὰ πρόσφατα τῶν φύλλων ἑψόμενα εἰς προσοψήματα, Olerum more ad opsonia usurpantur: 147. de gallæ speciebus, quas dysenteriæ conferre scribit, Τοῖς τε προσοψήμασι μιγνύμεναι, ἢ προαφεψόμεναι ὅλαι ἐν τῷ ὕδατι, Opsoniis additæ: 2, 81. de butyro, Μίγνυται δὲ καὶ προσοψήμασιν ἀντὶ ἐλαίου τὸ νεαρὸν, καὶ ἐν τοῖς πέμμασιν ἀντὶ στέατος, Opsoniis additum olei vicem pensat, Opsonia eo condiuntur loco olei. Utitur hoc vocab. Athen. quoque et Eust. synonymum ei faciens προσφάγιον. Athen. inquam, qui ap. Aristoph. in loco quodam supra c., ὀψαρίοις exp. προσοψήμασι. Utitur Idem et in "Οψον. [" Thom. M. 249. Heyn. Hom. 5, 639." Schæf. Mss. " Schol. Pind. N. 8, 36. Epulæ, Clem. Alex. 171. 377." Wakef. Mss.]

""ΟΨΟΣ, Hesychio" [et Photio] " μοχθηρὸς, Malus, Improbus."

Digitized by Google

Π.

" Π, Nota decimæsextæ ap. Græcos literæ, quam " vocant *πῖ*. Affinis ea est *τῷ φ*, in eamque mutatur " sæpenumero, ut cum *ἐφ' ᾧ* dicitur pro *ἐπὶ ᾧ*, et " *ἐφοράω* pro *ἐπιοράω*. Est etiam Numeralis nota, " significans Octoginta, hoc modo, *π'*. Acuti vero " accentus apice præfixum *π*, denotat Octoginta " millia, hoc modo, *͵π*. Majusculum etiam Π nume" ralis nota est, cum numerum, cujus initialis litera " est, notans, *πέντε*, Quinque. Et reperiuntur inter" dum etiam aliæ numerales literæ ejus ventri in" clusæ, quas quinquies efferendas indicat: ut " significat *πεντάκις δέκα*, i. e. *πεντήκοντα*, Quinqua" ginta: 𐅆, *πεντάκις ἑκατὸν*, i. e. *πεντακόσια*, Quin" genta: |Χ| *πεντακισχίλια*, Quinque millia: 𐅈, " *πεντάκις μύρια*, Quinquaginta millia: quemadmo" dum fusius docui in Appendice de Numeris." [" Porson. Phœn. 1277.:—' Perpetuo confunduntur, aut a se invicem perduntur, IT, Π, TI.' ibid. 1638. Bentl. in Callim. 1, 420. 459. Π. et TT conf., Aristoph. Fr. 273. Π loco digammatis præfixum, Græv. Lectt. Hes. 572. Sæpe verbis adhæsit ab initio, Jacobs. Anim. 240." Schæf. Mss. Vide R. P. Knight's Analytical Essay on the Gr. Alphabet p. 6.]

" ΠΑΙΑΝ, *ᾶνος, ὁ*, Hymnus in laudem Apollinis, " necnon Dianæ, secundum alios, qui canebatur ad " amoliendum et propulsandum aliquod malum, sive " morbi, ac præsertim pestis, sive belli. Sed et " parta victoria, aut in prælii congressu, canebatur: " a v. *παύω*, quasi *παυάν*. Thuc. Schol. (1, 50.) C " annotat, ante bellum quidem, Marti, post bel" lum autem Apollini pæana cani solitum. At" que illum pæana quidam *ἐνάλιον* appellatum per" hibent. Xen. Ἑλλ. 7, (4, 36.) *Ἐδειπνοποιοῦντό* " *τε καὶ εὐθυμοῦντο, καὶ σπονδὰς καὶ παιᾶνας, ὡς* " *εἰρήνης γεγενημένης, ἐποιοῦντο*: 2, (4, 10.) *Ἐξάρ*" *ξομαι παιᾶνα*. Plut. Romulo (16.) *Ἐπινικίου παιᾶ*" *νος ἐξάρχων*: Lycurgo, (22.) *Ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου* " *παιᾶνος*: de Pæane qui ante congressum canitur. " Generalius autem *παιὰν* de Hymno qui canebatur " et alii cuilibet deo, adeo ut diis quoque inferis tri" bueretur. Xen. Ἑλλ 4, (7, 4.) *Ὕμνησαν τὸν περὶ* " *τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα*. Quinetiam plur. numero *Παιᾶ*" *νες* generaliter Cantilenæ, et Hymni deorum, necnon " *εὐφημίαι*, et *κῶμοι*, Hes. Apud Eund. *Παιάναι* sunt " *οἱ τοὺς παιᾶνας ᾄδοντες*. || Ipse Apollo, ut testa" tur inter alios Macrob. Interdum vero Quicunque " medetur, remedium affert. Eur. (Hipp. 1373.) *Καί* " *μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι*. || Metricus pes, qui est " duplex; nam aut a longa oritur, quam tres breves D " consequuntur, aut a brevibus deinceps tribus, " extrema producta atque longa: ut scribit Cic. ex " Aristot. Vide meum Lex. Cic." [" Valck. Phœn. p. 65. 730. Hipp. p. 313. Timæi Lex. 202. et n., Toup. Opusc. 1, 329. Jacobs. Exerc. 2, 53. Anth. 8, 94. 9, 186. 10, 131. 11, 111. Bergler. Alciphr. 209. Zeun. ad Xen. K. Π. 319. Wakef. S. Cr. 1, 90. Phil. 1348. Ilgen. Hymn. 300. ad Phalar. 280. Thom. M. 670. Markl. Suppl. 975. Iph. p. 202. Musgr. Hel. 178. ad Diod. S. 1, 553. Heyn. Hom. 4, 130. Ipse Apollo, ibid. Deus medicus, Ilgen. Hymn. 229. Pes metricus, ad Dionys. H. 5, 204." Schæf. Mss. Cf. Serv. ad Æn. 10, 738. Schn. Lex. Blomf. ad Æsch. S. c. Th. 632. Schol. Il. A. 473. Schol. Aristoph. Πλ. 636. Strabo 9. p. 645. Athen. 696. Dionys. H. 2, 54. 55. * *Παιανικὸς*, Eust. Il. A. p. 104. Athen. 696. Schol. Aristoph. Ὀρν. 1761.] " ILLINC EST " *Παιανίζω*, Pæanem s. Pæanas cano, Xen. (Σ. 2, 1.) " *Ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, καὶ ἐσπείσαντο καὶ* " *ἐπαιάνισαν*." [" Timæi Lex. 202. et n., Valck. Phœn. p. 730. ad Herod. 373. Zeun. ad Xen. K. Π. 319. Thom. M. 670. ad Diod. S. 1, 553. 554. ad Lucian. 1, 849." Schæf. Mss. " Fischer. Ind. Æschin." Boiss. Mss. Eust. Il. A. p. 104. Schol. Aristoph. A. 1293. Lex. Xen.] " *Παιανισμὸς*, Pæanis s. " Pæanum cantatio," [Gl. Vociferatio. Strabo 9. p. 647. Dionys. H. 1, 104. * " *Παιανισταί*, Pæanum cantatores, Inscr. Gruteri 314, 2." Kall. Mss.] " *Ἀμπαιανίσαι*, Hesychio *ἀνιερῶσαι*, Consecrare: " per sync. pro *ἀναπαιανίσαι*." * " *Ἀντιπαιανίζω* s.
B * *Ἀντιπαιωνίζω*, Max. Tyr. 32. p. 119." Boiss. Mss. * " *Ἐμπαιανίζω*, Herodian. 8, 2. i. q. *παιανίζω ἐν τῷ στρατοπέδῳ*." Schn. Lex. Sed ibi simplex tantum verbum legitur, et quidem sine varietate, *Καταβαίνοντες εἰς τὸ στρατόπεδον, ἤδη ἀνεθάῤῥησάν τε καὶ ἐπαιάνισαν*.] " *Ἐπιπαιανίζω*, Pæanis cantu prosequor, " celebro, decoro." [" Ad Diod. S. 1, 352." Schæf. Mss. Cum dat., Heliod. 408. Cor. Cf. Philostr. 835. * *Ἐπιπαιανισμὸς*, Strabo 9. p. 516. Sieb.: vulgo perperam * *Ἐπιπαιωνισμός*.] " *Πιανεῖ στυγνῷ*, Hes. *θρηνητικῷ ὕμνῳ*: ac si esset *παιᾶνι*."

" *Παιὼν, ῶνος, ὁ*, et *Παιήων*, i. q. *παιὰν*, de quo " dictum fuit supra, Plato Epist. 7. *Ἐφέροντο εὐθὺς* " *πρὸς τὰ τείχη, παιῶνά τινα ἀναβοήσαντες βάρβαρον* " *καὶ πολεμικόν*. Est etiam Apollinis epith., sicut " *παιὰν*, Paus. (Att. 34, 2.) *Ὁ δὲ βωμὸς, Ἡρακλέους*, " *καὶ Διὸς, καὶ Ἀπόλλωνός ἐστι παίωνος*. Interdum " et de Medico dicitur. Aristoph. Πλ. (636.) *Ἀσκλη*" *πιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών*." [Cf. Blomf. ad Æsch. Ag. 98.] " Est quoque Metrici pedis nomen, de
C " quo in *Παιὰν* dictum fuit." [Herm. de Metris p. 354.] " At in VV. LL. dicitur esse Metri genus, " perperam, et scribitur *Παίων* paroxytone: quam " scripturam constat huic nomini convenire, cum " significat Pannonem, i. e., eum qui est e Pannonia. " Illud autem *Παιήων* est potius Poëticum, quo Me" dicus etiam significatur. Unde et *παιήονι μύθῳ* " adjective ap. Nonn. (27, 18.) Salutari, Salutifero. " In Epigr." [Magni] " *παιηονίη χείρ*, Medica manus. " In Iisd. *παιήονα βουλὴν* legimus. Hinc *Παιηοσύνη*, " Ars medica, Medicina, Medicatio, *ἰατρεία*." [" Pierson. Præf. ad Mœr. xxi." Schæf. Mss.] " Invenitur " etiam *Παιηονὶς σοφίη* ex Epigr. pro *παιήων*. Cete" rum hoc *Παιήων* est etiam Nomen proprium ejus " qui medicus deorum est, alius ab Apolline, secun" dum Hesiod. Vide Eust." [" *Παιὼν*, Fac. ad Paus. 1, 132. ad Timæi Lex. 203. Valck. Phœn. p. 730. Hipp. p. 313. Ilgen. Hymn. 300. Wagner. Alciphr. 2, 228. ad Phalar. 310. Thom. M. 670. Brunck. Aristoph. 3, 18. ad Diod. S. 2, 299. *Παιή*-
D *ων*, Valck. Oratt. 330. Ilgen. l. c. 299. ad Lucian. 1, 237. Wolf. Proll. 215. Wakef. S. Cr. 4, 66. Jacobs. Anth. 10, 278. 11, 378. 12, 170. 183. Heyn. Hom. 4, 129. 681. 5, 81. 169. 710. 7, 51. * *Παιάων*, Valck. Phœn. p. 65." Schæf. Mss. Hymn. Hom. 1, 518. *Οἷοί τε Κρητῶν παιήονες*, i. q. *ἀοιδοί*. * " *Παιηονὶς*, Jacobs. Anth. 11, 96." Schæf. Mss.] " *Παιωνία*, herba Pæonia: quam et *γλυκυσίδην* vocat " Theophr. H. Pl. 9, 9. ut ann. VV. LL., in quibus " additur esse et Festum Apollini sacrum; sed non " sine errore. Potius enim *παιώνια* hac in signif. " scr. fuerit, accentu in antepen. *Παιωνία* est etiam " Antidoti nomen, necnon Catapotii: de quibus lege " Gorr., sed scribentem et hic in herbæ nomine " *παιονία* per ο: cum tamen hæc scriptura potius " conveniat illi significationi, qua dicitur de Panno" nia. Meminit et *Ἀθηνᾶς Παιωνίας* Paus. (1, 34, 2.) " *Τετάρτη δὲ τοῦ βωμοῦ μοῖρα, Ἀφροδίτης καὶ Πανα*" *κείας καὶ Ἰασοῦς, καὶ Ἀθηνᾶς ἐστὶ Παιωνίας*. || Est " item *Παιωνία* fem. a *Παιώνιος*: quod vide. || *Παι*" *ώνιος, ὁ, ἡ*, Ad medicinam valens, Ad medendum

" idoneus, Medicatorius, Medicator, Epigr. *χρυσὸς* " *ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος*, Aurum ad medendum amori " valet, Aurum est amoris remedium. Item *παιωνία* " *χεὶρ*, Medicatoria manus s. Medicatrix. Sic *παι-* " *ωνίαις χερσὶν*, Aristoph. ('A. 1223.) Apud Hes. " legimus *Παιώνια, φάρμακα ἰατρικὰ, ἢ θεραπεῖαι*: " item *Παιώνιον, ἴασιν, θεραπείαν*: necnon *Παιώνιος*, " *Διόνυσος*." [" *Παιώνιος ἰατρὸς ἀνθρωπίνων ἀῤῥωστημάτων* dicitur Jesus, Clem. Alex. 81.: *φάρμακον* dicitur Baptismus, 95. Orig. c. Cels. 112." Kall. Mss. Soph. Œd. T. 1210. " Bibl. Cr. 1, 3. p. 48. Toup. Opusc. 1, 285. Valck. Hipp. p. 313. ad Herod. 588. 668. ad Charit. 747. Antip. Sid. 5. Jacobs. Anth. 9, 149. *Παιώνια*, (Festum Apollini sacrum,) Aristoph. 'A. 1213. *Παιώνειος*, Bibl. Crit. l. c." Schæf. Mss. Marinus Proclo 31. p. 25. Boiss. Salutaris, Philostr. V. A. 2, 551. * *Παιωνεῖον*, i. q. *ἰατρεῖον*, Schol. Aristoph. 'A. 1211. item Photio *ἰατρεῖον, θεραπευτήριον, ἢ σωτήριον φάρμακον*. * *Παιωνιὰς*, Anal. 3, 58. * *Παιωνὶς*, Orph. H. 50, 14. * *Παιωνικὸς*, Schol. Aristoph. 'Ιππ. 303. Demetr. Phal. c. 41. " *Παιωνικὸν*, Metri genus, Hephæst. Enchir. ad Aristoph. Schol. Aristoph. Πλ. 637." Kall. Mss.] " *Παιό-* " *νειος* male in VV. LL. pro *παιώνειος*, quod vide. " Sic *παιονία* herba et *Παιονικὸς*, pro *Παιωνία*, et " *Παιωνικός*. At *Παιονία* per *ο* est Pannonia: sicut " *Παίονες*, Pannonii, habens nom. sing. *Παίων*." [* " *Παιόνιος*, Ænigma 5. ad Mœr. 278. * *Παιονὶς*, Jacobs. Anim. 191. Anth. 9, 228. 230. Heringa Obs. 193. ad Charit. 248. ad Lucian. 1, 395." Schæf. Mss. *Παιονικὸς*, Schol. Aristoph. Λ. 1293. Strabo 14. p. 942. * *'Απαίων*, i. q. *ἀπαιώνιστος*, Soph. Stobæi Phys. p. 1008. *ἀκτή*.] " *Παιωνίζω*, i. q. *παιανίζω*, " Thuc. 2, (91.) *'Επαιώνιζόν τε ἅμα πλέοντες ὡς νενι-* " *κηκότες*." [Herod. 5, 1. *'Επαιώνιζον κεχαρηκότες*. " Ad Timæi Lex. 203. Valck. Phœn. p. 730. Zeun. ad Xen. K. Π. 319. ad Herod. 373. Athen. 1, 25. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 64. ad Diod. S. 1, 554. Brunck. Aristoph. 1, 217. Kuster. 108. ad Lucian. 1, 849. Schneid. Anab. 66. Thom. M. 670. Wakef. Alc. 431." Schæf. Mss.] " *Παιωνισμὸς*, i. q. *παια-* " *νισμὸς*," [Thuc. 7, 44. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 64." Schæf. Mss. * *'Απαιώνιστος, δύσφημος*, Euripides Hesychii.] " *Συμπαιωνίζω*, Simul pæanem " cito, Polyb. (2, 29, 6.) *Τοῦ παντὸς στρατοπέδου* " *συμπαιωνίζοντος*, Simul clamorem tollente, lætum " pæana canendo: ut fiebat in victoria. Vide *Παιω-* " *νίζω* et *Παιανίζω*." [In Polybii l. c. hodie legitur * *Συμπαιανίζω*. " *Συμπαιωνίζω*, Liban. 2, 49." Boiss. Mss. " Demosth. 380." Seager. Mss.]

" ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ, Qui est e tribu Pæaniensi: ut " Demosthenes *Παιανιεύς*. Vide Suid." [Phot. *Παια-* " *νιεῖς καὶ* * *Παιονίδαι· δῆμοι διττοί εἰσι Παιανιέων, τῆς Πανδιονίδος φυλῆς· οὓς Διόδωρος καλεῖσθαί φησι* * *Παιανίαν καθύπερθεν καὶ Παιανίαν ὑπένερθεν· τὸν δὲ δημότην ἑκατέρου δήμου καλεῖσθαι ὁμοίως Παιανιέα· διαφέρουσι δὲ οὗτοι τῶν Παιονιδῶν· δῆμος δέ ἐστι καὶ οὗτος τῆς Λεοντίδος*.]

ΠΑΙΣ, δὸς, ET Πάϊς, ϊδος, ὁ, ἡ, ap. Poëtas per dialysin, Puer, Puella, Od. Σ. (215.) *Παῖς ἔτ' ἐὼν, καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας*, Dum puer adhuc esses, magis etiam prudentia consilia in mente versabas, Il. H. (235.) *Μήτι μευ ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε, 'Ηὲ γυναικός*. Atque ut hic *παῖδα* et *γυναῖκα* conjungit, sic et alibi: Λ. (389.) *Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι, ἢ πάϊς ἄφρων*. Accus. autem est *πάϊν*. Sæpe vero ap. Hom. legitur *νήπιος*, interdum et *νηπιάχος* additum huic nomini *παῖς* s. *πάϊς*. Quinetiam, *Παῖδα νέον γεγαῶτα*, dixit Od. T. (400.) i. e. Puerulum recens natum: qui uno verbo *βρέφος* appellatur; nam *βρέφος* proprie esse *τὸ ἄρτι γεγονὸς*, docebo ex Aristoph. Gramm. v. *Παιδάριον*. In soluta quoque oratione frequentissimus est hujus usus pro Puer; adeoque in plerisque Proverbialibus dictis hanc signif. habet: *Δὶς παῖδες οἱ γέροντες*, Bis pueri senes; et pro eod., *Πάλιν παῖδες οἱ γέροντες*, Rursum pueri senes: unde lingua hæc, ut est in nominum compositione felix, finxit etiam *παλίμπαιδες*: appellans *παλίμπαιδας γέροντας*, Repuerescentes. Et, *Μὴ παιδὶ μάχαιραν*, Ne puero gladium: subaudiendo Tradas, Committas. Et, *Καὶ παιδὶ δῆλον*, Vel puero perspicuum est, Proverbiale dictum, quod Plut. Dionysio Tyranno ascribit, (7, 307.) *Διονύσιος δὲ ὁ τύραννος ἐκέλευε τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις, τοὺς δὲ ἄνδρας ὅρκοις ἐξαπατᾷν*, Dionysius autem tyrannus jubebat pueros quidem talis, at viros jurejurando fallere. Huc vero pertinet atque adeo ad dicti hujus expositionem facit, quod ap. Max. Tyr. legitur p. 118. meæ Ed., *Παῖδες περὶ ἀστραγάλους σπουδάζοντες*: 130. *Πῶς οὖν οὐκ ἂν ἦν καταγέλαστος γέρων ἀνὴρ καὶ φιλόσοφος, συναστραγαλίζων τοῖς παισίν*; Ceterum in quodam Platonis l. Cicero *παῖδα* Pusionem maluit quam Puerum interpretari, p. 129. mei Lex. Cic. Ut porro Lat. dicunt, A puero, pueris, pro Ab ætate puerili, ita et Græci *ἐκ παιδὸς, παίδων*. Affertur vero et *ἐκ νέων παίδων*, e Plat. Invenitur certe et *ἐκ μικρῶν παίδων*, ap. Aristot. Pol. 6: quo Lat. modo dixerunt, A puero parvo, s. potius Parvulo, aut etiam brevius A parvulo. Dixerunt pro eod. et A puero pusillo. Utroque est usus Plaut. Herodian. vero dixit etiam *ἐν παιδὶ*, ad verbum, In puero, pro In puerili ætate, In pueritia: 6, (8, 2.) *Πρότερον μὲν ἐν παιδὶ ποιμαίνων, ἐν ἀκμῇ δὲ ἡλικίας γενόμενος κ. τ. λ.* Apud Xen. autem legitur etiam *ἐκ παίδων ἐξελθεῖν*, item *ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὁρμᾶσθαι*: 'Απ. 2, (1, 21.) de Hercule Prodici, *'Επεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο*, Cic. Cum primum pubesceret. Apud Eund. habemus 'Ελλ. 5, (4, 25.) *'Ηλικίαν ἔχων τὴν ἄρτι ἐκ παίδων*: K. (2, 2.) *Τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν.* Apud Plut. autem, *'Εκ παίδων γεγονότας ἔτος δεύτερον*. Ceterum excipi *ἡλικίαν*, Ætatem, *παιδὸς* ab ætate *μειρακίου* constat cum ex aliis ll., tum ex his: Xen. Σ. (4, 17.) *'Επεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης*, Plut. Alcib. (1.) *Καὶ παῖδα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πάσῃ συνανθῆσαν τῇ ἡλικίᾳ*. In alio autem Xen. loco *παίδων* ætati proxima est *ἡ τῶν νεανίσκων*: K. Π. 8, (7, 3.) *'Εγὼ γὰρ παῖς τε ὢν τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ κεκαρπῶσθαι, ἐπεί τε ἥβησα, τὰ ἐν νεανίσκοις· τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι*. Ubi observa obiter et hoc, tribui *ἥβην* iis qui inter *παῖδας* censeri desinunt, sicut in quodam, quem ex eo protuli paulo ante, loco. Quos ideo te considerare jubeo, ut non mireris ap. Eund. alicubi *παίδων ἡλικίαν* excipi ab ætate *τῶν ἐφήβων*: K. Π. 1, (2, 4.) *Ἓν μὲν παισὶν, ἓν δὲ ἐφήβοις, ἄλλο τελείοις ἀνδράσιν, ἄλλο τοῖς ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονόσι*. At de Puella dictum *παῖς*, Xen. 'Ελλ. 4, (1, 8.) p. 298. meæ Ed. *Κελεύσας ἀπαγαγεῖν τὴν παῖδα*: paulo ante *τὴν παῖδα πεζῇ ἀγαγεῖν*, ubi animadverte *παῖδα* vocari Eam quæ nubit. Sic enim et Lat. Puella plures interdum nata est annos quam is qui vocatur Puer. In VV. LL. ex Æschin. Epist. affertur *παῖς ὑπέρωρος*, pro Puella jam grandi atque Exoleta virgine, Plaut., sed pro Filia ibi sumitur fortasse. In Iisd. e Dem. (540.) *παῖς κόρη*. Dicam autem de hoc nomine et in *Ἄππα* post *Πάππας*.

Παῖς, Puer, i. e. Servus s. Servulus, Pedisequus, Aristoph. (N. 18.) *ἅπτε, παῖ, λύχνον*. Plato Charmide, *Καὶ ἅμα πρὸς τὸν ἀκόλουθον, παῖ, ἔφη, κάλει Χαρμίδην*. Sic Propert. 3, 22. I, puer, et citus hæc aliqua propone columna, Et dominum Exquiliis scribi habitare tuum. Et ap. Horat. Demetri, (puer hic non læve jussa Philippi Accipiebat,) abi, quære et refer etc. Cui similis omnino est usus nominis *παῖς* ap. Athen. 10., ubi dicitur, *τρέχε δὴ, παῖ*. Dem. *'Εξήτησεν ἄν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας*. Rursus ap. Athen. quidam, *Πᾶσι δὲ λαμπτηροφόρους παῖδας Αἰθίοπας παρέστησε*, Asseclas, Bud.: pro qua interpr. facit locus Plat., quem modo protuli, ubi qui dictus fuerat *ἀκόλουθος*, vocatur *παῖς*. Et Aristot. Polit. 6. dicit inopes cogi uti uxoribus et *παισὶ* tanquam *ἀκολούθοις*, ibi accipiens *παισὶ* pro Liberis qui obeant ministeria convenientia *παισὶν*, i. e. *ἀκολούθοις*. Possit tamen aliquantum impropria hoc quidem loco videri assectarum appellatio, i. e. *ἀκολούθων*, cum eos, qui *λαμπτηροφόροι* essent, i. e. face prælucerent, ut Idem vertit, præire, non sequi oporteret, i. e. *προηγεῖσθαι*, non *ἀκολουθεῖν*. Hanc autem

nominis παῖς signif. habet Gall. vocab., primas Græci literas retinens, Paie; sed in eo litera *i* est consonans, ideoque vulgus scribit etiam Page. Hoc præterea sciendum est, magis strictam habere signif. nostrum hoc sive Paie s. Page, quam παῖς: quod dicatur quidem de puero qui famulatur cuipiam, sed peculiariter, proprie quidem certe, de iis qui et nobili genere sunt orti, et iis qui e nobiliorum numero sunt, famulantur: adeo quidem ut et regi famulantes pueri nomine isto vocentur; dicimus enim Les paies du roi, quos Bud. Latine appellavit Prætextatos regis asseclas. At ego malim cum Liv., et brevius et nomine magis respondente Græco pariter et Gallico, appellare Pueros regios. Ceterum non dubito quin παῖς a Græcis itidemque a Lat. dictum sit pro Servo s. Famulo, respiciendo ad ætatem aptam obeundis illis ministeriis quæ requiri solent ab hujusmodi famulis, Et uno quidem in l. mihi assentitur Eust., scribens, Ὅθεν καὶ παῖδες οἱ δοῦλοι, καὶ παιδίσκαι, διὰ τὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑπηρετητικόν: at in alio scribit παῖδας et παιδίσκας appellari τὰ τῶν ἀνδραπόδων χρηστότερα, quod heri paterno quodam amore illos prosequantur. Locus hic est, p. 1907. quem e multis verbis in pauca contraho, ille autem p. 438. Quod si illum, non hunc, sequi voluissem, huic nominis παῖς significationi tertium locum dedissem, sc. post παῖς significans Filium.

Παῖς, Puer, i. e. Filius. Retineo autem pro hac quoque signif. nomen Puer, quod hunc ejus usum ap. Poëtas observasse me meminerim; et nominatim ap. Ovid. in hoc versu Elegiæ qua mortem Tibulli deflet, Ecce, puer Veneris fert eversamque pharetram, etc. ὁ τῆς Ἀφροδίτης παῖς. Sed proprie, ut opinor, παῖς, Filius qui adhuc puer est, perinde ac si Gallice dicas Son petit fils, i. e. Filius parvus: ut Tibullus dixit Filia parva, Sa petite fille: itidemque Puer Latinis. Sic tamen ut et generaliter παῖς pro Filio cujusvis ætatis, et παῖδες pro Filiis s. Liberis accipiatur. Il. Ψ. (222.) Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων Νυμφίου, Od. A. (308.) Ὥστε πατὴρ ᾧ παιδὶ, aliisque locis quamplurimis: e quibus est hic Il. Υ. (308.) Καὶ παῖδες παίδων τοί κεν μετόπισθε γένωνται: quem ita reddidit Virg. Et nati natorum, et qui nascentur ab illis: quæ verba mutuatus Plato scripsit de Rep. 2. Παῖδας γὰρ παίδων φασὶ καὶ γένος κατόπισθεν λείπεσθαι τοῦ ὁσίου καὶ εὐόρκου. Sed et ap. alios παῖδες παίδων generalius pro Posteris. Lucian. de Cal. Ὡσανεὶ σὺ θεοῦ παῖς ὢν μόνον. Plut. de Frat. Car. Οὐ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας, ἀλλὰ τοὺς τῶν ἀδελφῶν. Thuc. 1, (81.) Δέδοικα δὲ μᾶλλον μὴ καὶ τοῖς παισὶν αὐτῶν ἀπολείπωμεν, ubi παισὶ non solum pro Liberis, sed et Posteris reddi fortasse potest, ut sit pro παισὶ παίδων, sicut in ll. paulo ante cc. Accipitur vero παῖς et pro Filia, Nata, Gnata: ut cum hunc Arati versum (653.) Ἡ δὲ καὶ αὐτὴ παιδὸς ἐπείγεται εἰδώλοιο Δειλὴ Κασσιέπεια, ita Cic. reddit, Labitur illa simul gnatam lacrymosa requirens Cassiepea. Sappho in quadam Ode ad Venerem, παῖ Διὸς δολοπλόκε. Paus. Καὶ τῶν παίδων ἀρεσκόμενος τῇ Ὑρνηθοῖ μάλιστα. Et ap. Diog. L. ex Aristotele τῇ παιδὶ et τὴν παῖδα. Ut autem Liberi ap. Lat. tam de filiis, quam de filiabus dicitur, sic et παῖδες ap. Græcos: qui παῖδας ἄρρενας ideo dicebant, cum distinguere sexum volebant, ut Plut. (6, 667.) Σκίλουρος ὀγδοήκοντα παῖδας ἄρρενας ἀπολιπών: unde et παῖδας ποιεῖσθαι ap. Plat. de Rep. 2. et voce comp. παιδοποιεῖσθαι, Liberos procreare. At παῖδα ποιεῖσθαι sicut et παῖδα θέσθαι, est Adoptare: cujus generis loquendi auctor est Hom. Il. I. 490. ἀλλά σε παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Ποιεύμην, i. e. ἐτιθέμην, inquit Eust. Hinc autem ποιητὸς, vel potius εἰσποίητος, et pro eod. θετὸς, Adoptatus, et ἐκποίητος, In adoptionem datus: de quibus suo loco. Et παῖδες γνήσιοι, Liberi legitimi justique, s. natura, s. adoptione, Bud., ap. quem vide et hoc genus loquendi κατὰ παίδων ὀμνύναι, In capita liberorum jurare, Comm. 115.

Utuntur Græci nomine παῖδες et in quodam loquendi genere periphrastico, quod ab Hebræis usurpatum jam fuerat; ut mox docebo; cum sc. παῖδες ἰατρῶν s. παῖδες Ἀσκληπιαδῶν dicunt pro ἰατροὶ, perinde ac si dicas Filii medicorum, pro Medici: itidemque παῖδες φιλοσόφων pro φιλόσοφοι, Philosophi: et παῖδες ῥητόρων, pro ῥήτορες, etc. Athen., vel potius Ulpianus ap. Athen., Ὅσα εἰρήκασι περὶ ἄρτων ἢ πεμμάτων ἔτι τε ἀλφίτων Ἀσκληπιαδῶν παῖδες. Sic φιλοσόφων παῖδες ap. Lucian., necnon ap. Jul., ubi scribit, Jul. imp. de medicina loquens, Διὸ καὶ ταύτην ἐξ οὐρανοῦ πεφοιτηκέναι, δικαίως φιλοσόφων παῖδες κηρύττουσι. Itidem vero ποιητῶν παῖδες pro Poëtis ap. Synes. Καθείρξας εἰς ἀνεπιχείρητον φρούριον ἐν οἵῳ τοὺς Τιτᾶνας δεδέσθαι ποιητῶν παῖδες φαντάζονται. Sed et γραφέων παῖδες pro Pictoribus, ap. Lucian. (2, 453.) nisi quis malit φιλοσόφων παῖδες, quod ad verbum sonat Philosophorum filii, reddere Philosophorum natio, itidemque ῥητόρων παῖδες, Rhetorum s. Oratorum natio: et γραφέων παῖδες, Pictorum natio. Sed et nominum ἐθνικῶν genitivi junguntur nomini παῖδες: ut cum dicit Athen. Ῥωμαίων παῖδες, scribens p. 275. Ἐν αἷς Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἐστὶ ἑστιᾷν τοὺς οἰκέτας, Sic παῖδες Ἰνδῶν, ap. Theophyl. Epist. Dixerat autem ante hos ipse Hom. ead. forma, et quidem plurimis in ll., υἷες Ἀχαιῶν, Filii Achivorum, pro Achivi. Nam Υἷες i. est q. παῖδες. Sed et παῖδες δυστήνων pro δύστηνοι ap. eum legitur, Il. Φ. (151.) ubi dicit Achilles, Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι. Fuisse autem hoc loquendi genus et ab Hebræis olim usurpatum, pene innumeri Bibliorum testantur ll.: in quibus בני אדם, Filii hominis, dicitur pro hominibus: itidemque בני הנביאים, Filii prophetarum, pro Prophetis. Est autem illud Filii hominis pro Hominibus, in N. etiam T. frequens: ubi tamen Filius hominis peculiariter de Christo dicitur, nec inveniri alia in signif. existimatur, præterquam in Apocalypsi.

[" Παῖς, Pierson. ad Mœr. 189. ad Timæi Lex. 150. Toup. Opusc. 1, 329. Emendd. 2, 35. Ammon. 35. 109. 110. 111. ubi v. omnino Valck. item Anim. p. 51. Diatr. 11. Eran. Philo 165. Plut. Mor. 1, 267. Thom. M. 673. Musgr. Suppl. 452. Wakef. Trach. 116. 1018. Eum. 69. Jacobs. Anth. 9, 392. 11, 351. ad Herod. 478. Puella, Mœris 310. Filia, Eur. Phœn. 296. Valck. p. 25. ad Phalar. 279. Jacobs. Anth. 8, 297. De muliere, ad Charit. p. 11. De maritata, 257. Servus cujuslibet ætatis, Dawes. Misc. Cr. 280. Mœr. 297. et n., ad Diod. S. 2, 291. 321. 339. 340. Thom. M. 440. Wakef. S. Cr. 5, 30. Heind. ad Plat. Theæt. 285. Famula, Ilgen. Hymn. 433. Filius, Græv. Lectt. Hes. 517. ad Phalar. 344. Callim. Ep. 21. Insciens, Rudis, Plut. 2, 322. Cor. Metaphorice, Jacobs. Anth. 6, 312. 7, 195. 393. 12, 364. Huschk. Anal. 217. Abund., Lobeck. Aj. p. 381. De vocc. cum παῖς composs., Tzetz. ad Lyc. p. 760. Müll. Παῖ et καὶ conf., Wakef. Ion. 1383. Jacobs. Anth. 6, 245. Porson. Or. p. 50. Lobeck. Aj. p. 416. Παῖ et παγ—, Porson. Or. 301. Παισὶν et πᾶσιν, Markl. Suppl. 1171. Musgr. Rhes. 44. Heracl. 713. Wakef. Alc. 512. Jacobs. Anth. 7, 201. 205. 242. 298. 349. 9, 140. 325. Wolf. Cur. Philol. 5. p. 674. Porson. Phœn. 1583. Villoison. ad Long. 282. Bentl. ad Callim. 322. ad Lucian. 1, 796. De certaminibus puerorum, Jacobs. Anth. 7, 304. 11, 361. Παῖς κῦρος, ἄρρην, κόρη, Munck. ad Anton. Lib. 114. Verb. Παῖς κόρη, Lobeck. Aj. p. 400. Π. πατρὶ, Heind. ad Plat. Theæt. 299. Γαστρὸς π., Jacobs. Anth. 11, 347. Ἐκ παιδὸς, Thom. M. 284. Jacobs. Anth. 12, 276. Boiss. Philostr. 348. Ἐν παιδὶ, Gataker. ad M. Anton. (1, 6.) p. 7. b. Ed. 1. Ἐκ παιδὸς, ἐν παιδὶ, ἐκ παίδων, ἐν παισὶ, ad Lucian. 1, 458. Καὶ παιδὶ δῆλον, Abresch. Lectt. Aristæn. 69. Παῖ, Bibl. Crit. 1, 1. p. 69. An παῖσδα pro παῖδα? Valck. Adoniaz. p. 348. Anim. ad Ammon. 180. Koen. ad Greg. Cor. 150. Παῖδες, οἱ, Pausan. 1, 223. Anton. Lib. 22. Verb., Zeun. ad Xen. K. Π. 247. Plut. Mor. 1, 277. Posteri, Heyn. Hom. 8, 146. I. q. τέκνα, 7, 83. Markl. Suppl. 1088. De colonis, Herod. 7, 9. Παίδων παῖδες, Nepotes, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 16. Wakef. Herc. F. 7. Heyn. Hom. 8, 80. Παῖδες ἰατρῶν, ad Mœr. 46. ad Lucian. 1, 385. Villois. ad Apollon. Lex. 216. Ἀγήνορος παῖδες ἐκ παίδων, Eur. Phœn. 288. Παῖδες Θεσσαλοὶ, Musæ, Markl. Iph. p.

149. Ἑλλήνων παῖδες, periphr., Jacobs. Anth. 7, 214. Schol. Aristoph. Πλ. 913. Hemst. p. 310. Ἐκ παίδων, Xen. K. Π. 87. Athen. 1. p. 3. Diod. S. 2, 561. 568. Jacobs. Anth. 12, 85. Ὁ Διὸς ἐκ παίδων, Musgr. Ion. 1099. Ἀνὴρ ἐκ παίδων, Boiss. Philostr. 408. Ἐκ νέων π., Plato de LL. 378. Ast. Πλέον ἢ παίδων, Heind. ad Plat. Phædr. 355. Παισὶ, ἐν παίδων ἀγῶνι, ἐν τοῖς π., ad Charit. 235. 310. Ἐν παισὶ, Boiss. Philostr. 348. Ἐν παισὶ γέρων, Lennep. ad Phal. 130. Τοῖς παισὶν, Filiabus, Paus. 3, 41. an ταῖς π.? cf. Plut. Alex. 105. Schm. Παῖδας ποιεῖν, Dionys. H. 3, 1802. Παῖδας ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 45. Diod. S. 2, 634. Πάϊς, Ruhnk. Ep. Cr. 221. 300. Koen. ad Greg. Cor. 273. Baxter. Præf. ad Anacr. p. lii. Toup. Opusc. 2, 243. Hesiod. Θ. 178. Heyn. Hom. 4, 379. 409. 648. 5, 488. 6, 352. 7, 25. 8, 675. Musgr. Herc. F. 696. Archiloch. 11. Accus. πάϊν, Valck. Adoniaz. p. 334. Belin. ad Oppian. 330. Πάϊν, παῖν, Jacobs. Exerc. 2, 173." Schæf. Mss. Πάϊν, Inscr. Mitylen. in Paciaudi Monum. Peloponnes. T. 1. p. 87.]

[* Παιδοβάτιον, Phav. 566. Hes. 720. * Παιδοβόρος, Æsch. Cho. 1068. μόχθοι Θυέστου, ex emend. Valck. ad Phœn. p. 534.; olim Παιδόμοροι: Nonn. D. 21. p. 562. 44. p. 1154.] Παιδοβοσκὸς, q. d. Puerorum altor, Lucian. (Lexiph. 13.) ea forma, qua dicitur πορνοβοσκός. [* Παιδόβρωτος, unde * Παιδοβρωσία, Damasc. ap. Galei Opusc. Myth. 148., ubi perperam —βροσία.] Παιδογόνος, Liberorum procreator, Liberos procreans, Ad liberorum procreationem faciens. Exp. et Prolificus non satis Latine. In VV. LL. affertur pro Genitalis ex Eur. et Phocyl. Bud. autem vertit Fœcundus in hoc Theophr. loco, (H. Pl. 9, 18, 10.) Ἐνιαχοῦ μὲν γὰρ τὸ ὕδωρ παιδογόνον φασὶν εἶναι γυναιξὶν, ὥσπερ ἐν Θεσπιαῖς: [Athen. p. 41. Eur. Suppl. 628. Schol. Lycophr. 212. "Casaub. ad Athen. p. 85. Toup. Opusc. 2, 78. Valck. Hipp. p. 221. Jacobs. Anth. 7, 194. 407." Schæf. Mss. "Phocylides 175." Seager. Mss.] Παιδογονία, ἡ, Liberorum procreatio, e Plat. de LL. ["Const. Manass. Chron. 95. (352.)" Kall. Mss. Plato 2, 502. 779. 3, 208. Heliod. 10, 39. * "Παιδογόνα, τὰ, Genitalia, Ptol. Heph. 307. * Παιδογόνια, Diod. S. 2, 595." Wakef. Mss. * Παιδοθέτης, unde * "Παιδοθετέω, Const. Manass. Chron. p. 124." Boiss. Mss.] Παιδοκόμος, Puerorum curam gerens s. Liberorum, Qui curam puerorum suscepit, et illis prospicit. ["Nonn. D. 5, 378. Hes." Wakef. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 129." Boiss. Mss.] Παιδοκομέω, in Epigr. Puerorum curam gero, et illis prospicio, ["Jacobs. Anth. 9, 300." Schæf. Mss. * "Παιδοκομία, * Παιδοκράτωρ, Hes. (v. Κουράτωρ.)" Wakef. Mss. * Παιδοκτίζω, i. q. παιδοποιέω, Erotiani Gloss. in Οὐ παιδοκτίσει ap. Hippocr.] Παιδοκτόνος, q. d. Puericida, ut dicitur Patricida et Matricida, Puerorum interfector, interfectrix, ut Medea παιδοκτόνος, Liberorum interfector, [Soph. Ant. 1305. Eur. Herc. F. 835. 1381. "Ad Herod. 594. Jacobs. Anth. 12, 49." Schæf. Mss. * Παιδοκτονέω, Eur. Herc. F. 1280. Cyrill. Homil. Pasch. 5. p. 54.] Παιδοκτονία, q. d. Puericidium, ut dixit Tertull. Infanticidium, Puerorum cædes s. Liberorum, q. d. Puericidium. ["Ad Timæi Lex. 107." Schæf. Mss.] Παιδολογία, ἡ, Puerorum delectus, ut ἀνδρολογία, Virorum delectus, VV. LL. eo sensu sc. quo dicitur haberi delectus ad bellum. [Schneidero dubiæ videtur fidei. * Παιδολύμης, Æsch. Ch. 603. "Lobeck. Aj. p. 443." Schæf. Mss.] Παιδομαθὴς, Qui a puero didicit. Exp. ὁ ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων τινὰ τέχνην, ut Plato dixit de Rep. 2. Μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ παρέργῳ χρώμενος, sed malim ὁ ἐκ παιδὸς μαθών τι. Jungitur interdum genitivo, diciturque παιδομαθὴς τούτου, sicut ἀμαθὴς τούτου. Longin. (44, 3.) Οἱ δὲ νῦν ἐοίκαμεν, ἔφη, παιδομαθεῖς εἶναι δουλείας δικαίας. Huic παιδομαθὴς opp. ὀψιμαθής. Vocatur παιδομαθὴς et Qui in sua quidque arte optime facit: quia sc. major esse solet eorum peritia, qui a pueritia artem aliquam didicerunt. Fabius 1, 20. (1, 12, 9.) Magis scias si quem jam robustum instituere literis cœperis, non sine causa dici παιδομαθεῖς Eos qui in sua quidque arte optime faciant. [Poyb. 3, 71, 6. 89, 5. Athen. 240. "Toup. ad Longin. 378." Schæf. Mss. * Παιδομαθία, Hippocr. de Arte p. 2.] Παιδομανὴς, Qui puerorum amore insanit, [Plut. 6, 330. "Jacobs. Anth. 6, 65. 7, 244. Anim. 312." Schæf. Mss.] Παιδομανία, Plut. (9, 81.) Insanus puerorum amor, quo quis tenetur. [* Παιδόμορος, vide Παιδοβόρος. * "Παιδομουσεῖον, Jacobs. Anth. 10, 226. Coray Theophr. 289." Schæf. Mss. Apud Theophr. Char. 22. vulgo legitur * Παιδιμούσια, τὰ, dubia signif.] Παιδονόμος, ὁ, q. d. Puerorum rector, i. e. Præfectus disciplinæ s. educationi puerorum, quæ sc. erat sub certa lege et ratione victus, Bud. In VV. LL. παιδονόμοι, Qui educandis instituendisque pueris operam impendunt, ut artes et civiles et bellicas edoceantur. Aristot. Pol. 7. de nutricatione infantium loquens, Καὶ περὶ λόγων δὲ καὶ μύθων, ποίους τινὰς ἀκούειν δεῖ τοὺς τηλικούτους, ἐπιμελές ἐστι τοῖς ἄρχουσιν, οὓς καλοῦσι παιδονόμους. Meminit et Xen. Λ. (2, 2. 11.) Hesychio quoque παιδονόμος est Magistratus quidam Laced. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 26." Schæf. Mss. * Παιδονομέω, Artemid. 2, 30.] Παιδονομία, q. d. Actio ipsa regendi pueros sub certa institutione, disciplina, educatione. Bud. autem vertit Puerorum educatio sub certa lege et ratione victus; et affert ex Aristot. Polit. 7. Ποίων δέ τινων τῶν σωμάτων ὑπαρχόντων, μάλιστα ὄφελος εἴη τοῖς γεννωμένοις, ἐπιστήσασι μὲν μᾶλλον λεκτέον ἐν τοῖς περὶ τῆς π. Παιδοποιὸς, Liberos procreans, Liberorum procreator, procreatrix, [Plut. Æmilio 5. Ælian. H. A. 17, 42. Eur. Phœn. 339. Andr. 4. Rhes. 980. Herod. 6, 68.] Παιδοποιΐα, Liberorum procreatio, Plut. de Educ. Puer., Τοὺς ἕνεκα παιδοποιΐας πλησιάζοντας ταῖς γυναιξὶν, Ut liberis operam dent, [Æschin. 3, 78. Polyb. 6, 6, 2. "Toup. Emendd. 1, 461." Schæf. Mss.] Παιδοποιοῦμαι, Liberos procreo, Liberis operam do, simpl. Gigno, Genero, Xen. (Ἀπ. 2, 2, 4.) Οὐ τῶν γε ἀφροδισίων ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνεις, Lucian. (2, 928.) Οὐ γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος. Sic in Stoicorum dogmatibus hæc duo conjunguntur Καὶ γαμήσειν καὶ παιδοποιήσασθαι. Ubi Cic. hoc verbum itidem interpr. Liberos procreare. Sed dicitur ETIAM Παιδοποιέω, act. voce, Lucian. (1, 269.) Τὴν σεαυτοῦ υἱὸν ἐπονείδιστον ἀποφαίνῃ, μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς καὶ παιδοποιεῖς. Et vicissim πεπαιδοποίηται ap. Dem. (794.) passiva ut voce, ita etiam signif., pro Susceptus est, Generatus est: cum tamen alioqui et ipse active alibi usurpet. ["Παιδοποιέω, Heyn. Hom. 5, 555. De augm., Diod. S. 2, 86. Παιδοποιέω, παιδοποιέομαι, ποιεῖν παῖδας, Erfurdt. ad Soph. Trach. p. xv. Παιδοποιοῦμαι, Bibl. Crit. 3, 1. p. 5. 29. (non significat Adopto.)" Schæf. Mss. Eur. Heracl. 524. * "Παιδοποιητέον, Clem. Alex. 70. Arrian. Epict. 3, 7. p. 384." Kall. Mss. * Παιδοποίησις, J. Poll. 3, 14. Plato de LL. 9. p. 189. * Παιδοποιήσιμος, Schol. Soph. Ant. 1575.] Παιδοποιητὴς, ὁ, Liberorum procreator, VV. LL. Παιδοποιητικὴ, VV. LL.: παιδοποιητικὴν ἐργάζεσθαι, e Bud. Epist., Operam dare liberis procreandis. Παιδοπόρος, q. d. Liberis transitum præbens: γένεσις, Epigr. [Anal. 2, 221.] Vulva, quia per eam transiens fœtus in lucem prodit. Exp. et Genitale arvum, e Virg. [* Παιδοσπόρος, Phot. Bibl. 567. 573. "Aristoph. Fr. 255." Schæf. Mss.] Παιδοσπορέω, Liberos procreo, gigno; ad verbum, Liberos semino. Affert autem h. l. Bud., non citans Auctoris nomen, [Plat. Phædro 250.] Ἀλλ' ἡδονῇ παραδοὺς τετράποδος νόμῳ, βαίνειν ἐπιχειρεῖ καὶ παιδοσπορεῖν. J. Poll. ait hoc verbum esse κοινὸν ἐπὶ πάντων ζώων: et ita sumetur generaliter pro Gigno, Genero. ["Ælian. H. A. 469." Wakef. Mss.] "Παιδοτέκνωσις, Liberorum " procreatio, VV. LL. Παιδοτόκος, ἡ, Puerpera, Quæ " peperit: βίος, Vita pueros pariens s. producens, " conjugalis s. conjugialis, quæ liberorum est pro- " creatrix. VV. LL." ["Nonn. Jo. 2, 3." Wakef. Mss.] Παιδοτρίβης, ου, ὁ, ET Παιδότριψ, βος, ὁ, Qui pueros exercet, Præfectus pueris exercendis, (corporis exercitationibus,) Gymnasii magister, Cam.: scribens τριβὴν inter alia signif. usum et peritiam. Sed ab ipso v. τρίβω, non a nomine τριβὴ, hoc comp. aliaque similia deduco. A Polit. redditur Palæstræ magister ap. Plut. (9, 97.) Alex. Aphr. Probl. 1, dicit

athletas, antequam luctatum veniant, oleo præmolliri παρὰ τῶν παιδοτριβῶν. A Hinc παιδοτρίβης exp. ἀλείπτης, ut mox docebo, rursumque in Παιδοτριβικῶς. Basil. Παιδοτρίβαι καὶ γυμνασταὶ ὅταν τοὺς ἀθλοῦντας πρὸς τοὺς ἐν τοῖς σταδίοις ἀγῶνας προάγωσιν. Vide ap. Bud. 961. παιδοτρίβου officium e Plat., ubi etiam docet παιδοτρίβην ab Antiphonte vocatum Qui pueros ad jaculum exercebat. Mirum est autem παιδοτρίβαι a Suida pariter et Hes. exponi non solum ἀλεῖπται, sed et γυμνασταί, cum alioqui ab Auctoribus hæc duo distinguantur: sicut et γυμναστικὴν ac παιδοτριβικὴν ab Aristot. distingui videmus. || Παιδοτρίβης, Præceptor, Doctor, Ludimagister, διδάσκαλος. Bud. ibid. e Luciano. Theodorit. autem H. E. 4. dixit de quodam, Παιδοτρίβης δὲ ἄριστος ἐγένετο τῶν ἀσκητικῶν συνταγμάτων. [" Lucian. Dial. p. 84. ad 1, 367. ad Xen. Mem. 3, 5, 18. Jacobs. Anth. 9, 127." Schæf. Mss. " Gymnasii magister, Manetho 4, 179." Wakef. Mss.] Παιδότριψ pro eod. Plato Axiocho (366.) aut quicunque hujus Dialogi est Auctor, Καὶ γυμνασταὶ καὶ παιδότριβες [—βαι,] B Lucian. (1, 124.) Ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης ἢ οἰκονόμος ἢ παιδότριψ ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει. [" Ad Lucian. 1, 367." Schæf. Mss.] Παιδοτριβικὸς, Ad pædotribam s. pædotribas pertinens. Et Παιδοτριβική, sub. τέχνη, cujus officium erat pulcros et validos homines facere, Bud. 961. ubi affert locum Aristot. in quo ostendit quid παιδοτριβική, item quid γυμναστικὴ præstet. [Isocr. περὶ Ἀντιδ. p. 91. Orell., Perizonius ad Ælian. V. H. 1, 6. Quintil. 12, 2, 12.] Παιδοτριβικῶς, More pædotribarum, Ut decet pædotribas s. pædotribam. Apud Aristoph. Ἱππ. (492.) cum dixisset Chorus, Ἔχε νῦν ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτονὶ, Ἵν' ἐξολισθαίνειν δύνῃ τὰς διαβολὰς, respondet ὁ ἀλλαντοπώλης, Ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς τουταγί, Schol. * ἀλειπτικῶς: addens παιδοτρίβας dictos τοὺς ἀλείπτας καὶ κηρωματιστάς. AT Παιδοτριβία ap. J. Poll. ex Archippo Comico videtur quidem esse i. q. παιδοτριβική, sed non perinde usitatum. Παιδοτριβεῖον, Locus in quo pueri exercentur. At in VV. LL. C male Παιδότριβον. Παιδοτριβέω, Pueros exerceo, ut qui pædotribæ appellantur. Sed accipitur etiam metaph. pro Instituo, Formo, et generaliter pro Exerceo, Bud. 961., ubi exp. etiam Educare et Promovere, in quodam Plut. l. Observandum est autem Basil. dixisse ἀλείφειν καὶ παιδοτριβεῖν πρὸς τοὺς ἀγῶνας, quod Greg. dixerit, Παιδοτριβεῖν καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα θαῤῥύνειν: nam Basil. Or. π. Νηστείας, de ipsius Christi jejunio loquens, scribit, Ἡμᾶς παιδεύων νηστείαις ἀλείφειν καὶ παιδοτριβεῖν ἑαυτοὺς πρὸς τοὺς ἐν τοῖς πειρασμοῖς ἀγῶνας. Greg. autem Or. εἰς Κυπρ., ita, Καὶ περιορᾶν τοὺς ἄλλους τῷ καιρῷ κινδυνεύοντας, οὐκ ὄντος τοῦ παιδοτριβοῦντος καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα θαῤῥύνοντος. Bud. tamen vult hic quoque παιδοτριβεῖν esse Excitare, Animare, Animum addere. [Doceo, Erudio, Dem. 771. Sensu obscœno, Strato Ep. 64. " Wyttenb. Select. 335. Jacobs. Anth. 9, 127. 10, 105." Schæf. Mss. " Plut. 4, 850. (Ἐγκαλῶν ὡς μείζονα καὶ βαρυτέραν πεπαιδοτριβηκότι τυραννίδα τῆς ὑπ' αὐτῶν καταλυθείσης.)" Wakef. Mss. * Παιδοτριβητὸς, unde] D " Ἀπαιδοτρίβητος, Qui sub magistro exercitatus non " fuit, simpl. Inexercitatus, ἀγύμναστος, Hes." [* Ἐμπαιδοτριβέω, Joseph. B. J. 2, 8, 12. Dio C. p. 879. " Const. Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss.] Παιδοτρόφος, ὁ, ἡ, Puerorum educator, altor, [Soph. Œd. C. 701. Eur. Herc. F. 901. " Ad Charit. 330. Simonid. xv." Schæf. Mss. Cf. Aristot. H. A. 5, 8.] Παιδοτροφέω, Pueros educo, Hippocr. Sed et pro Servos alo, quos a Latinis Pueros itidem appellari interdum, dictum antea fuit. [Aristoph. A. 955.] Παιδοτροφία, Puerorum educatio. Plato plur. numero etiam est usus, Ἀπορίας τε καὶ ἀλγηδόνας ὅσας ἐν παιδοτροφίαις καὶ σχηματισμοῖς διὰ τροφὴν οἰκετῶν ἀναγκαίαν ἴσχουσι, [Plut. 1, 305. 10, 283. Dem. 613. 753. Schol. Aristoph. N. 1419. Xen. Œc. 7, 21. Plato de Rep. 465. 662. 806. " Opp. K. 2, 349. Ælian. H. A. 143. Etym. M. Dio Chrys." Wakef. Mss. * Παιδότρωτος, Æsch. Eum. 499. * " Παιδοφάγος, Heyn. Hom. 8, 119." Schæf. Mss. Pindari Fr. Inc. 139. Heyn. * " Παιδοφαγία, Infantium devoratio, Chrys. in Matth. Hom. 76. T. 2. p. 474, 42." Seager. Mss.] Παιδοφθόρος, Puerorum corruptor: si tamen Corruptor pro Stuprator dici potest. Exp. et uno verbo Pædico, Cinædus. || Puerorum perditor i. e. occisor. [Suid. 3, 67.] Παιδοφθορέω, Pueros stupro, occido, [" Clem. Alex. 84. Const. Apost. 363." Wakef. Mss.] Παιδοφθορία, Puerorum stupratio. || Puerorum occisio, cædes [Athan. 1, 11. 14. 22. Suid. 3, 67.] Παιδόφιλος VEL Παιδοφίλης, quod ap. J. Poll. (3. c. 70.) habetur, Puerorum amator. Pro Pædicone ponitur, sicut et φιλόπαις, necnon παιδεραστής, item παιδέρως, quod tamen infrequentius est. [Παιδοφίλης, Theognis 1357. Bekk. Παιδόφιλος, Suid. v. Γέλλους. * Παιδοφίλη, Orph. H. 39, 13.] Παιδοφιλέω, Puerorum amator sum, Pædico sum. Usus est autem pass. voce παιδοφιλεῖσθαι Plato Comicus, de puero qui amatur, et quidem a pædicone fortasse. [Plut. 9, 10. Athen. 697. Meleager 30. " Valck. Callim. 217. An sic Meleager 72, 4.? cf. Huschk. Anal. 74." Schæf. Mss.] Παιδοφόνος, Puerorum occisor, interfector, etiam Liberorum, [Eur. Med. 1407. Herc. F. 1199=1204. " Herod. 7, 190. Συμφορὴ παιδοφόνος, Calamitas qua quis imprudens filium suum interfecit." Schw. Mss. * Παιδοφονέω, Pueros occido.] Παιδοφονία, Puerorum occisio: Ἡρώδου, Greg. Naz. Interdum vero Liberorum occisio. [Plut. 8, 902. 9, 430. Popl. 7. * Παιδοφονεὺς, Quint. Sm. 2, 322. Apollin. Metaphr. 285. * " Παιδοφόντης, Philo J. 1026." Wakef. Mss. * Παιδοφόρος, Puerum gestans. * Παιδοφορέω, Meleager 7.]

Composita in quorum singulis ο, quod est in præcedentibus, amittitur, ob sequentem vocalem.

Παιδαγωγὸς, ὁ, Pædagogus, Pueri institutor, Qui educationis pueri curam gerit, et est ejus quasi Educator: intellige autem et de iis qui magis sunt adulti, nam ἀγωγὸς in hoc comp. sequitur signif. nominis ἀγωγή, quam habet cum alibi, tum ap. Plut. inscribentem quendam suum libellum Περὶ Παίδων Ἀγωγῆς. Male igitur nonnulli παιδαγωγὸν interpretati sunt Ductorem pueri s. puerorum; et in VV. LL. παιδαγωγῶ, Sequor pueros: at contra recte quidam Pueri morum formator. Nec tamen inficior solitos esse eos, qui pædagogi dicebantur, sequi s. comitari pueros, unde ap. Virg. Æn. 5. per custodem comitemque impubis Iuli intelligere possumus παιδαγωγὸν, sed hoc fiebat ut in ipsa etiam via morum formandorum curam gererent: quod apparet cum ex aliis plerisque ll., tum vero e quodam Plut. l. quem in Παιδαγωγία proferam, et ex hoc Ejusd. (7, 730.) Καὶ αὐτοὶ διδάσκουσιν οἱ παιδαγωγοὶ κεκυφότας ἐν ταῖς ὁδοῖς περιπατεῖν. Aristoph. autem N. (964.) de iisdem loquens, Εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθαριστοῦ. Ibid. vero Plut. subjungit multa ad eum quam vulgo appellamus Civilitatem morum pertinentia, quæ itidem a pædagogis tradebantur. Addit enim, Ἐνὶ δακτύλῳ τὸ τάριχον ἅψασθαι, nisi potius pro ἅψασθαι aliud scripsisse putandus est, δυοῖ τὸν ἰχθὺν, σῖτον, κρέας· οὕτω κνᾶσθαι, τὸ ἱμάτιον οὕτως ἀναλαβεῖν. Ceterum possumus nomen hoc παιδαγωγὸς uno verbo Lat. et quidem Terentiano reddere, Magister: nam a Terentio ita restringi alicubi hujus nominis significationem, e Donato discimus. Plut. de Virt. Mor. Ὥστε μὴ κακῶς εἰπεῖν τὸν Λάκωνα παιδαγωγὸν, ὅτι ποιήσει τὸν παῖδα τοῖς καλοῖς ἥδεσθαι καὶ ἄχθεσθαι τοῖς αἰσχροῖς. Quod dictum alibi (7, 730.) commemorans idem Plut. utitur verbo παιδαγωγεῖν, scribens, Καὶ ὁ Λάκων ἐρωτηθεὶς τί παρέχει παιδαγωγῶν, Τὰ καλὰ, ἔφη, τοῖς παισὶν ἡδέα ποιῶν. Apud Lucian. Vit. Auct. (15.) cum dixisset Socrates, παιδεραστής εἰμι καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, respondet emtor, Πῶς οὖν ἐγώ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. Apud Eund. Hermotimo, Εἰ δὲ ἡ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε αὐτῷ. A Plut. (7, 728.) narratur Diogenes inflixisse colaphum παιδαγωγῷ cujusdam pueri ὀψοφαγοῦντος: et merito, utpote οὐ τοῦ μὴ μανθάνοντος, ἀλλὰ τοῦ μὴ διδάξαντος τὸ ἁμάρτημα ποιήσας. Interdum conjunguntur παιδαγωγοὶ et διδάσκαλοι cum

ab aliis, tum ab eod. Plut. Sic ap. Xen. Λ. (3, 2.) Ὅταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι, τηνικαῦτα οἱ μὲν ἄλλοι παύουσι μὲν ἀπὸ παιδαγωγῶν, παύουσι δὲ καὶ ἀπὸ διδασκάλων· ἄρχουσι δὲ οὐδένες ἔτι αὐτῶν, ἀλλ᾽ αὐτονόμους ἀφιᾶσι: q. l. integrum attuli, ut obiter etiam animadverteretur in eo, ad quam ætatem usque pædagogi darentur: [cf. 3, 2.] Aliquando autem adduntur et τροφεῖς, et ita quidem ut præcedant, veluti a Plut. Alex. (5.) Πολλοὶ μὲν οὖν περὶ τὴν ἐπιμέλειαν, ὡς εἰκὸς, ἦσαν αὐτοῦ, τροφεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι λεγόμενοι. Invenitur et additus gen. παίδων ap. Athen. Ut autem παιδαγωγὸς παίδων, vel παιδὸς, sic et παιδαγωγία παιδὸς et παιδαγωγεῖν παῖδα invenitur, et tum verbum comp. pro simplici accipitur. || Παιδαγωγὸς metaphorice interdum, ut cum Fabius Annibalis παιδαγωγὸς appellabatur, Plutarcho etiam teste, in ipsius Fabii Vita [5. Dionys. H. 7. p. 409. Ælian. V. H. 14, 20. Servus, Fischer. Ind. Æschin. Herod. 8, 75. Eur. Phœn. 94. Gl. Pædagogus, Pedisequus. "Wakef. S. Cr. 3, 90." Schæf. Mss.] Παιδαγωγία, ἡ, Institutio puerilis, quæ ap. Fabium 1, 1. proficiscitur a pædagogo. Ipsa actio instituendi pueros, aut magis etiam adultos, et mores eorum formandi. Plut. (6, 51.) Εὖ μάλα παραφυλάττωμεν αὐτοὺς ὡς ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι μᾶλλον ἢ ταῖς ὁδοῖς παιδαγωγίας δεομένους: Alex. (5.) Φεύγων τὸ παιδαγωγίας ὄνομα, καλὸν ἔργον ἐχούσης καὶ λαμπρὸν, ὑπὸ δὲ τῶν ἄλλων, διὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν οἰκειότητα, τροφεὺς Ἀλεξάνδρου καὶ καθηγητὴς καλούμενος. Et generalius etiam Institutio: unde παιδαγωγία πρὸς τὸ θεῖον, idem Plut. Numa. Idem certe ad plantas etiam transtulit hoc nomen, sicut παιδείαν ad eas transtulisse Theophr., suo dicetur loco, p. 3. meæ Ed. (=6, 6.) Ποῖα δὲ δένδρα οὐκ, ὀλιγωρηθέντα μὲν, στρεβλὰ φύεται καὶ ἄκαρπα καθίσταται, τυχόντα δὲ ὀρθῆς παιδαγωγίας ἔγκαρπα γίνονται καὶ τελεσφόρα; ["Wakef. S. Cr. 3, 89. ad Eur. Or. 881. cf. Jacobs. Anth. 8, 161. Arborum, Plut. Mor. 1, 7. Oxon." Schæf. Mss.] Παιδαγωγικὸς, Ad pædagogum s. pædagogiam pertinens: λόγος, Oratio qualis esse solet pædagogorum. Plut. (6, 473.) Ταῦτα ἡμῖν ὁ Γλαῦκος ἐν γέλωτι προὔφερεν ὡς παιδαγωγικά. [Plato de Rep. 3. p. 301=406.] Παιδαγωγικῶς, Pædagogorum more, Greg. Naz. In VV. LL. exp. etiam Imperiose. [Plut. 6, 270.] Παιδαγωγεῖον, τὸ, q. d. Locus in quo pædagogus puerum instituit. Sed ap. Dem. (313.) pro Ludo literario. Apud Plin. autem in Epist. (7, 27, 13.) legimus, Puer in pædagogio mistus pluribus dormiebat. [Plut. Pompeio 6. Ingenuorum pædagogia, Suet. Nerone 28.] Παιδαγωγέω, Instituo pueros, tanquam pueros, Plut. (7, 730.) Καὶ ὁ Λάκων ἐρωτηθεὶς τί παρέχει παιδαγωγῶν, Τὰ καλὰ, ἔφη, τοῖς παισὶν ἡδέα ποιῶν, Eur. Bacch. (193.) Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ᾽ ἐγώ. Ubi allusisse videtur ad Prov. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες. Quidam interpr. Erudire, in hoc Luciani loco, ubi metaphorice μακέλλῃ tribuitur, (1, 121.) Πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν. A Bud. 809. pro Moderor et Rego affertur e Greg. Item pro Freno: quam interpr. adjuvare videtur hic Luciani locus 127(=1, 827.) Φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα παιδαγωγεῖ αὐτόν. Proxime enim præcesserant ista, Ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς. || Idem affert e Plat. pro E vestigio sequi sectarique, de Rep. 10, (p. 294.) Ἢ, εἰ μὴ ἔπειθον παρὰ σφίσιν οἴκοι εἶναι, αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν ὅπῃ ᾖεσαν, ἕως ἱκανῶς παιδείας μεταλάβοιεν: [Alcib. 1. fin. Παιδαγωγήσω σε ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας.] Sed non esse accipiendum simpliciter pro E vestigio sequor, sector, apparet ex iis quæ in Παιδαγωγὸς dixi. Παιδαγωγέομαι, Ego puer instituor, Instituor ut puer: item generalius pro Instituor, Erudior ad rem aliquam. Apud Plut. cum infin. Antonio (10.) Πεπαιδαγωγημένος ἀπ᾽ ἀρχῆς ἀκροᾶσθαι γυναικῶν. In hoc autem Gal. loco, Ὅταν ἡ τῆς ἐμφράξεως διάθεσις καλῶς παιδαγωγηθῇ, Bud. exp. διαιτηθῇ. ["Wakef. S. Cr. 3, 89. Brunck. Soph. 3, 460." Schæf. Mss. * "Παιδαγώγημα, Clem. Alex. 145. * Παιδαγώγησις, 198." Wakef. Mss. "Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 238, 22." Seager. Mss. * Παιδαγωγητὸς, unde] Ἀπαιδαγώγητος, ὁ, ἡ, Qui institutus non fuit in pueritia, Qui caruit institutione pædagogi. Bud. tamen interpr., Qui regi nequit, Qui rectorem et moderatorem non habet, in isto Aristot. l., Eth. 4, 1. Ὁ μὲν οὖν ἄσωτος, ἀπαιδαγώγητος γενόμενος, εἰς ταῦτα μεταβαίνει· τυχὼν δ᾽ ἐπιμελείας, εἰς τὸ μέσον καὶ τὸ δέον ἀφίκοιτ᾽ ἄν. Sed hic certe meam illam interpr. sequi malim, quod τυχὼν ἐπιμελείας videam illi ἀπαιδαγώγητος opponi: perinde ac si diceret, ἐὰν δ᾽ ἐπιμελῶς παιδαγωγηθῇ. ["Clem. Alex. 167." Wakef. Mss.] Ἀπαιδάγωγος, in VV. LL. affertur ex eod. Aristot. Polit. 8, (3.) Ἀπαιδάγωγοι τῶν ἀναγκαίων, pro Quibus ad res necessarias non est pædagogus et ductor. Sed vereor ne potius et hic ἀπαιδαγώγητοι itidem scr. sit. [* Ἀποπαιδαγωγέω, Jambl. Protr. 308.] Διαπαιδαγωγέω, i. q. παιδαγωγῶ, præsertim vero in metaph. signif.: Διαπαιδαγωγεῖν τὸν καιρὸν, Plut. Sertorio (16.) Moderari occasionibus, Dirigere opportunitates, Cam.; at Bud. p. 810. Accommodare se tempori, Servire tempori. Idem Plut. dixit in Numa (3.) Διαπαιδαγωγεῖν τὴν πολιτείαν, et in Pericle, Διαπαιδαγωγῶν οὐκ ἀμούσοις ἡδοναῖς τὴν πόλιν, ubi quidam exp. Deliniens voluptatibus: alii, Demulcens, eod. sensu. At ego crediderim potius esse Continens sub sua disciplina, suppeditando voluptates quasdam etc. Quo utimur modo Gallice verbo Entretenir, quod e Tenir, sicut illud Continere, e Tenere, compositum est. ["Plut. Pelop. 10." Kall. Mss.] "Μεταπαιδαγωγέω, i. q. μεταπαιδεύω, Lucian. Ἠρέμα τε μεθαρμόττουσι καὶ μεταπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾶσιν." Παραπαιδαγωγέω, In diversum instituo, Bud. ap. Lucian. (1, 51.) Μεθαρμόττουσι καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾶσι. Utitur et Plut. [7, 273. ubi signif. Insuper instituo. * Συμπαιδαγωγέω, Themist. Or. 18. p. 225.]

Παιδεραστὴς, Amator puerorum. Sed fere accipitur in malam partem pro Pædicone, cujus turpis est amor. Apud Lucian. (1, 555.) cum dixisset Socrates mercatori, se esse παιδεραστὴν et σοφὸν τὰ ἐρωτικὰ, ad quæ ille respondisset, Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι, addit se οὐ τῶν σωμάτων esse ἐραστὴν, sed τὴν ψυχὴν ἡγεῖσθαι καλήν. Apud Athen. vero quidam etiam delphin vocatur παιδεραστής. ["Ad Phalar. 210. Markl. Suppl. 1088. Lobeck. Aj. p. 274. Aliud παίδων ἐραστὴς, Valck. Diatr. 275. ad Phalar. l. c. * Παιδεράστρια, Lobeck. l. c." Schæf. Mss.: Gl. Puerarius, Pullarius. "Nempe antiqui puerum, quem quis amabat, Pullum ejus dicebant." Ernesti.] Παιδεραστέω, Sum puerorum amator more pædiconum, Athen. (602.) Τοῦ παιδεραστεῖν παρὰ πρώτων Κρητῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας παρελθόντος. Sed ap. Lucian. (1, 233.) Rhea παιδεραστοῦσα pro Amore pueri capta. Atque ut παιδεραστὴν delphinem habemus ap. Athen., sic anserem παιδεραστοῦντα ap. Plut. [10, 51. Athen. 310. Plato Phædro 249. "Ad Phalar. 210." Schæf. Mss.] Παιδεραστία, ἡ, Amor in pueros. Et peculiariter Amor qualis est pædiconum. Plato Symp. [184. "De re, v. ad Xen. Mem. 2, 1, 24. Valck. Callim. 215. 218." Schæf. Mss. * Παιδεραστικὸς, Lucian. 3, 192. * Καταπαιδεραστέω, Obscœnis puerorum amoribus rem perdo, Isæus 267, 16. "Ad Lucian. 1, 389." Schæf. Mss.]

Παιδέρως, i. q. proxime præcedens παιδεραστὴς, de pædicone: ut παιδέρως Ζεὺς, quod J. Poll. (3, 7.) πεπαῖχθαι dicit ap. Teleclidem. || Παιδέρως a quibusdam dicitur ἡ ἄκανθα, s. ὁ ἄκανθος, ut Diosc. (3, 19. 4, 74.) et Plin. (22, 34.) testantur. Paus. (2, 10.) tamen scribit Genus herbæ Sicyone in uno tantum Veneris septo nasci, quod παιδέρωτα vocent: folium fundens fagino minus, omnino quernis simile: altera parte candidum, altera subatrum, velut albæ populi: eamque ibi tantum spectari. [Nicandri Fr. 2, 55.] Genus etiam unguenti παιδέρωτα vett. nominarunt, quo mulieres nimium cutis candorem occulebant, et vernaculum faciei colorem mentiebantur. Alexis poëta feminas albore nimio decolores uti pæderote solitas, in Comœdia significavit. Dicitur et Ægyptium unguentum. Hæc Gorr. Versus autem

Alexidis, cujus meminit, est hic ap. Athen. (568.) ubi agitur *περὶ τῶν σοφισμάτων* quibus uti solebant meretriculæ, *Λευκόχρως λίαν τίς ἐστί; παιδέρωτ' ἐντρίβεται*: [542. *Παιδέρωτι τὸ πρόσωπον ὑπαλειφόμενος.*] Quidam tradunt *παιδέρωτα* esse quæ in officinis vocetur Branca ursina. [Ælian. V. H. 9, 9. "Fac. ad Paus. 1, 216. Toup. Opusc. 1, 412. Bergler. Alciphr. 137. Toup. Emendd. 2, 156. ad Xen. Œc. 10, 2." Schæf. Mss. De h. v. consule omnino Barkeri Ep. Cr. ad Boiss. 205—9. * *Παιδερώτινος*, * *Ὀξυπαιδερώτινος*, 209. Vopiscus in Aurel. 46.]

Παιδολέτωρ, opos, ὁ, Liberorum perditor s. Puerorum, i. e. interfector, i. q. *παιδοκτόνος*, [Æsch. S. c. Th. 732. Eur. Rhes. 549. Med. 1393. * *Παιδολετὴρ*, Suid. 3, 67.] FEM. *Παιδολέτειρα*, Liberorum perditrix, i. e. interfectrix: Medea *παιδολέτειρα*, Epigr. Signif. etiam Puerorum interfectrix. [Eur. Med. 849. "Jacobs. Anth. 12, 49." Schæf. Mss.] *Παιδολέτρια* pro eod., Hes. [* *Παιδολέτης*, fem. * "*Παιδολέτις*, Jacobs. Exerc. 1, 218. 2, 155." Schæf. Mss. "Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 623." Boiss. Mss.]

"*Παιδοπίπης, ου, ὁ*, ea forma dictum qua *παρθε*-"*νοπίπης*," [ab *ὀπιπεύω*,] "Puerorum deceptor, Pædico, Alexis ap. Athen. (563.) *Παιδοπίπαι ὄντες*, "*καὶ τοῦτο μόνον ἐζηλωκότες τὸν ἀρχηγὸν ὑμῶν τῆς* "*σοφίας Ζήνωνα τὸν Φοίνικα· ὃς οὐδέποτε γυναικὶ* "*ἐχρήσατο, παιδικοῖς δ' ἀεί*. Vide Hes." ["Ruhnk. Ep. Cr. 94. Jacobs. Anth. 6, 65. Brunck. Aristoph. 1, 102." Schæf. Mss.]

"*Παιδουργία, ἡ*, Liberorum procreatio, VV. LL. "Plato de LL. [6. p. 623=775. "Musgr. Iph. T. 394. Timæi Lex. 203. et n., Soph. Œd. T. 1246. Brunck. Phil. 927. Musgr. Iph. T. 394." Schæf. Mss.] "Præcedere autem debet *Παιδουργὸς*, Liberorum procreator." ["Brunck. l. c. Musgr. l. c." Schæf. Mss. "Const. Manass. Amat. 8, 5." Boiss. Mss. ITEM * *Παιδουργέω*, Eur. Ion. 175. * "*Παιδώναξ*, Hes." Wakef. Mss.]

Alia compp., ea sc. in quibus nomen *παῖς* postponitur.

Ἀγλαόπαις, Pulcros s. Egregios liberos habens, aut Pulcros pueros: vide supra inter compp. ab *Ἀγλαὸς* post *Αἴγλη*, T. I. c. 143. Fortasse autem verti etiam potest Splendidus liberis, Cui splendorem afferunt liberi s. pueri. Simile Epith. habes in *ἀγλαόκουρος*. [* *Ἀείπαις*, Cæsar. Dial. 1, 20. "Basil. Seleuc. V. Thecl. 232. 273. Ed. Par. 1622." Boiss. Mss. "Clem. Alex. 303. 355." Kall. Mss.] "*Ἄμπαιδες*, Laconibus sunt *οἱ τῶν παίδων ἐπιμελούμενοι*, teste Hes., i. e. Liberorum curatores et educatores, Pædagogi: quia sc. *ἀνὰ παῖδας πολοῦνται*." [* *Ἀνακτόπαις*, Man. Philes 8, 5. p. 254. Wernsd.] *Ἀνδρόπαις*, q. d. Viripuer, i. e. Puer aliquid virile præ se ferens. Vide et alia de hujus vocis signif. supra, inter compp. ab *Ἀνὴρ*, T. I. c. 434. *Ἀντίπαις*, Puer jam adultus, Puer qui pubertati est proximus, Plut. Philopœmone (init.) *Ἤδη τοῦ Φιλοποίμενος ἀντίπαιδος ὄντος*. A quibusdam exp., *ὁ ἐκβεβηκὼς τοῦ παιδὸς τὴν ἡλικίαν*, Egressus puerilem ætatem, Lucian. (1, 21.) *Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν ἀντίπαις ἔτι ὤν*. A Bud. *ἀντίπαις* exp. Adolescens s. Puber, in h. Plut. l., *Ἦν δὲ Βέῤῥη ἀντίπαις υἱὸς, οὐκ ἐλευθερίως δοκῶν προΐστασθαι τῆς ὥρας*: [cf. Idem 7, 63.] Sed quid valeat præp. *ἀντὶ* in hoc nomine Grammat. non declarant. ["In v. *Ἀντίπαις* præp. *ἀντὶ* eand. habet vim quam in v. *ἀντίθεος*, quam Grammatici vett. semper interpr. nomine *ἰσόθεος*. *Ἀντίπαις*, secundum etymologiam vocis, est i. q. *παιδὶ ἴσος*, adeoque stricte denotare videtur Eum qui tantum non puer est. Sed in sensu valde diverso ap. Græcos Scriptt. occurrit pro Eo qui tantum pueritiam egressus est. *Ἀντίπαις*, i. e. *παῖς*, Qui pubertati jam proximus est, *οὔπω πρόσηβος*, Cujus genas prima lanugo nondum vestivit: per facilem transitum pervenimus ad illum sensum quem hæc vox, teste Hes. v. *Παιδνὸς*, ap. Atticos Scriptt. fert, a quibus pro Puero *προσήβῳ*, s. Cujus genas prima lanugo jam vestivit, ponitur." Barker. Ep. Cr. ad Boiss. p. 215., ubi vide plura. "Wakef. Eum. 38. Cattier. Gazoph. 67. Jacobs. Anth. 8, 189. Brunck. Soph. 3, 401. Diod. S. 2, 111. 148. et n., 568. Dionys. H. 2, 638. ad 3, 1316. Thom. M. 673. Musgr. Suppl. 44. Brunck. Androm. 326. et Musgr., Anton. Lib. 96. Verh., ad Lucian. 1, 167. Ammon. 35. 109. Valck. Anim. 52. 53." Schæf. Mss.] *Ἀντιπαιδία*, Ætas ejus qui pubertati est proximus. Exp. et Pubertas. [Schneidero susp.] *Ἀρτίπαις*, Puer adultus. Quam signif. sequendo, fuerit *ἀρτίπαις* i. q. *ἀντίπαις*. Sed in VV. LL. habetur illa signif. non nominato ejus Auctore et sine ullo exemplo. ["Thom. M. 673. Valck. ad Ammon. 109. Græv. Lectt. Hes. 626." Schæf. Mss.] *Ἄπαις*, Liberis carens, pro quo Tertull. dicere ausus est Illiberis, Cui nulla est proles: *βίος*, Epigr., Vita ejus qui liberis caret. Interdum autem additur gen. huic nomini: Xen. K. Π. 4, (6, 2.) *Ἄ. δέ εἰμι ἀῤῥένων παίδων*, Nulli mihi sunt liberi masculi, Careo prole mascula. Sic Isocr. (Panath. 48.) *Κέκροπος ἄπαιδος ὄντος ἀῤῥένων παίδων*. Pro qua signif. affertur e Plat., *ἄπαις τῶν ἀνδρῶν*: ex Herod. autem *ἄπαις ἔρσενος γόνου*: qui dixit (3, 66.) *Ἄπαιδα τὸ παράπαν ἐόντα ἔρσενος καὶ θήλεος γόνου*. Animadvertendum est autem, cum adduntur hi genitivi, tunc *ἄπαιδα* significare simpliciter Carentem s. Expertem. ["Markl. Suppl. 12. Iph. p. 314. ad Charit. 733. Wakef. Eum. 69. 1036. Soph. Trach. 911. Jacobs. Anth. 8, 89. ad Lucian. 1, 698. Fischer. Ind. Palæph. v. *Ἄτεκνος*, Zeun. ad Xen. K. Π. 82. Brunck. ad Hec. 495. *Ἄπαις τέκνων*, Valck. Phœn. p. 115. Jacobs. Spec. 61. ad Charit. 315. ad Diod. S. 1, 279. Dionys. H. 1, 110. 184." Schæf. Mss.] *Ἀπαιδία*, Carere liberis, et q. d. Carentia liberorum: ut *ἄπαις* dicitur Qui caret liberis. [Soph. Œd. T. 1024. "Brunck. ad Eur. Hec. 495." Schæf. Mss.] "*Ἀῤῥενόπαις*, in malam partem accipitur ut *ἀῤῥενὼψ* s. *ἀῤῥενώπας* infra. Eust. enim p. 1490., cum attulisset hoc hemistichium, *γυναικάνδρεσσι ποθεινὸν*, idemque valere indicasset *γυναικάνδρεσσι* quod *ἀνδρογύνοις*, subjungit, *οἳ καὶ ἀῤῥενόπαιδες λέγονται*." *Ἀρσενόπαις*, Cui est mas filius. In VV. LL. affertur e Nonno. ["Ad Charit. 718. Meleager 117. Sosipat. 1. Epigr. adesp. 707. Toup. Opusc. 2, 78." Schæf. Mss.] *Αὐτόπαις*, Qui est ipse quodammodo puer. Quæ expositio habetur ad verbum ap. Hes. *Αὐτόπαιδα, αὐτὸν τρόπῳ τινὶ παῖδ' ὄντα*. Sed ad hoc significandum non video cur necesse foret pronomen ipsi nomini per compositionem annectere: ac suspicor esse potius *αὐτόπαις*, In quo ipsissima pueritia cernitur s. In cujus moribus. Q. d. Qui tam puerilibus est moribus, ut in iis ipsissima pueritia conspiciatur. ["Abresch. Misc. Obs. T. 5. p. 110." Boiss. Mss. "Wakef. Trach. 826. Brunck. Soph. 3, 504. Valck. Phœn. p. 180." Schæf. Mss.]

Βούπαις, q. d. Grandis puer, particula *βου* habente vim intendendi; Qui jam grandi est pueritia. Reddi potest, Puer jam adultus, adultæ pueritiæ. Exp. etiam Adolescentulus, necnon Adolescens. Aristoph. Gramm. ap. Eust. *πάλλακα* et *ἀντίπαιδα*, item *μελλέφηβον* pro eod. poni tradit. Schol. Aristoph. in Σφ. (1206.) *Ὅτε τὸν δρομέα Φάϋλλον ὢν βούπαις ἔτι Εἷλον διώκων λοιδορίας ψήφοιν δυοῖν*, scribit *βούπαις* significare, *νέος, ἐφῆλιξ, μέγας παῖς, οὔπω τέλειος ἀνήρ*. Legimus vero et ap. Theophyl. Epist. *Ἄλλοι τῆς ἀκμῆς ἐπιβαίνουσι, καὶ τὸ βούπαιδες εἶναι κεκλήρωνται*. *Βούπαις*, Bovis filius, Bove natus, vide supra inter compp. e nomine *Βοῦς*. T. I. c. 776. [* "*Βραδύπαις*, Hes. v. * *Ὀψίπαις*, ex emend. Is. Vossii." Kall. Mss. * *Δίπαις*, Æsch. Suppl. 303. Eust. Od. M. p. 465, 43. * "*Δύσπαις*, Schol. Soph. Œd. T. 1243." Boiss. Mss.] *Δυωδεκάπαις*, Duodecim filios habens, Epigr. ["Jacobs. Anth. 8, 124." Schæf. Mss. Vide *Δωδεκάπαις*.]

Ἐλευθερόπαις, Cui filii sunt liberi. E quo intelligitur Liber: ut *ἐ. δῆμος*. Affertur vero et hoc ex Epigr. ["Jacobs. Anth. 11, 37." Schæf. Mss.] *Ἔμπαις*, Quæ infantem utero gestat, Gravida, Prægnans, *ἐγκύμων*, Hes. ["Musgr. Tro. 520. Toup. Opusc. 1, 332." Schæf. Mss.] *Εὔπαις*, Bonos habens liberos, Bonæ indolis, Cui probus est filius, aut proba filia. Apud Eur. autem (Iph. T. 1234.) *εὔπαις γόνος* pro Bona prole s. Bono filio. Datur vero

et tertia signif. huic nomini a Schol. Aristoph. de Eo sc. qui probi patris est filius. Nam exponens h. Aristoph. l. Πλ. (639.) Ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα καὶ Μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιὸν, scribit εὔπαιδα esse vel καλοὺς ἔχοντα παῖδας, vel τὸν καλὸν παῖδα: quibus addit, (ἐπαμφοτερίζει γὰρ τὰ τῆς χρήσεως ἐπί τε τοῦ καλοῦ παιδὸς, καὶ τοῦ καλοὺς παῖδας ἔχοντος,) ἢ τοῦ καλοῦ πατρὸς παῖδα. [" Musgr. Hel. 1259. Wakef. Herc. F. 690. Æschin. Epigr. Markl. Iph. p. 386. coll. Musgr. ad h. l. Antip. S. 42. Jacobs. Anth. 9, 194. Schol. Aristoph. Πλ. 369. Kuster. p. 12. Valck. Hipp. p. 170." Schæf. Mss.] Εὐπαιδία, Habere bonos liberos, Felicitas quæ est in habendo bonos liberos, quam afferunt boni liberi, Isocr. (Busir. 17.) Εἰ τῆς μὲν ἡμετέρας εὐπαιδίας τὴν αἰτίαν εἰς τοὺς θεοὺς ἀναφέρομεν: Evag. (28.) Σπανιώτατον εὐπαιδίας ἅμα καὶ τὸ πολυπαιδίας τυχεῖν. [Eur. Suppl. 490. Ion. 678. Lucian. 1, 271. " Markl. Suppl. 490." Schæf. Mss.]

[* Ἰσόπαις, Puero æqualis, Æsch. Ag. 74. ἰσχύν.]

Καλλίπαις, Cui pulcri sunt liberi, Basil. [" Musgr. Or. 962. Herc. F. 7. Wakef. 840. Heind. ad Plat. Phædr. 299. Valck. Hipp. p. 170. Mitsch. H. in Cer. 120." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 771. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 224.] Καλλιπαιδία, Habere pulcros liberos. [* Κατάπαις, Gl. Pueralis, Pueralius.] " Κλυτόπαις, Inclytus filiis, Clarus liberis," [Anal. 2, 230. * Λιπόπαις, Manetho 4, 585. " Ad Charit. 753." Schæf. Mss.] " Μελλόπαις, Hesychio ὁ ἀπὸ " δέκα ἐτῶν προκόπτων παῖς τῇ ἡλικίᾳ, ut sit Proximus " adolescentiæ," [" Valck. Anim. ad Ammon. 53. Wakef. S. Cr. 4, 45." Schæf. Mss.] " Μονόπαις κόρος, " Filius unicus s. unigenitus, Eur." ["Musgr. Or. 962. Alc. 906=927. (comma pono post ᾤχετ'.)" Schæf. Mss.]

Ὀλιγόπαις, Cui pauci sunt liberi, Plato de LL. [930. * Ὀλιγοπαιδία, Paucitas liberorum, Cyrill. in Is. 49. p. 674.] " Ὁμόπαιδας, et Ὁμογόνους, s. " Ὁμογνίους, J. Poll. dictos fuisse scribit τοὺς διδύ" μους, utpote Pueros uno eodemque partu editos. " Sic Hes. scribit ὁμόπαιδα κάσιν Κασάνδρας dici vel " ὁμοῦ παιδευθέντα, vel ὁμοῦ τεκνωθέντα: quoniam " sunt δίδυμοι."

Παλίμπαις pro πάλιν παῖς, Iterum puer, i. e. Repuerascens senex, Lucian. (3, 392.) Οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἥ φησι παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι. Præbuit autem occasionem compositioni hujus vocab. Prov. Πάλιν παῖδες οἱ γέροντες, Iterum pueri senes. Pro quibus usitatius est Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, Bis pueri senes. " Παμ" παιδὶ, Cum omnibus liberis, e Dione " [269. * Πεντηκοντόπαις, Æsch. Pr. 852. Schol. Lyc. 481. Eust. Il. A. p. 28, 30=37, 32.] Πολύπαις, Cui multi sunt liberi, [" Jacobs. Anth. 6, 137. Wakef. S. Cr. 4, 171." Schæf. Mss. " Eust. 37, 21." Seager. Mss.] Πολυπαιδία, Multitudo liberorum. Vide in altero e ll. Isocr. citato in Εὐπαιδία. [* Πολυπαίδης, Nom. propr., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 288. Hermann. ad Orph. p. 728.] " Πρόπαις, Puerorum " productor: ὁ προαγωγος, μαστροπὸς, Hes." [Gloss. Herod. p. 177. * Πυρίπαις, Epith. Bacchi, Opp. K. 4, 287. Nonn. D. 9, 19.]

Συκόπαις, Qui puerorum instar ficis gaudet. Vide Erasm. voce Sycophanta, quam inter Proverbiales ponit. Scribitur ETIAM Συκώπαις, sed magis probatur altera scriptura. [" Cattier. Gazoph. 100. Schol. Aristoph. Πλ. 874. p. 298. Hemst." Schæf. Mss. * Ταρταρόπαις, Orph. Arg. 975. Ταρταρόπαι Ἑκάτη.] Τρίπαις, Cui tres sunt liberi: τρίπαιδες τιμαὶ, Plut. Numa (10.) pro αἱ τῶν τριπαίδων τιμαὶ, Quas consequuntur οἱ τρίπαιδες, quod Lat. Jus trium liberorum. Φιλόπαις, Qui pueros amat: τὴν φιλόπαιδα χέλυν, Epigr. Quæ amat puerorum cœtum, ideoque libenter sonat inter illos, ut quidam interpr. ‖ Puerorum amator, Puerorum amori deditus, in malam partem, sicut et παιδόφιλος s. παιδοφίλης, necnon παιδεραστὴς, quod usitatius est. Athen. (603.) Φιλόπαις δὲ ἦν ἐκμανῶς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεύς. [" Valck. Phœn. p. 759. Hipp. p. 201. ad Callim. 82. Toup. Opusc. 2, 79. Anal. 1, 8. ad Mœr. 97. Abresch. Lectt. Aristæn. 101. Jacobs. Anim. 309. Anth. 6, 234. 7, 390. Callim. Ep. 14. Leon. Alex. 1. Philipp. 31. Strato 94. Theæt. 2." Schæf. Mss. * Εὐφιλόπαις, Pueris amicissimus, Æsch. Ag. 730.]

Παίδειος, Puerilis: μάθημα, Plato de LL. 5. fin. Apud Eund. in Epist. Παιδείων οἰκοδομημάτων. Sed in quodam l. Ejusd. παιδείων τιμῶν Ficinus vertit Honorum qui disciplina præditis dantur, VV. LL. Vide Suid. [" Toup. Opusc. 1, 330. 364. 2, 135. Emendd. 2, 36. Brunck. Antig. 981. ad Charit. 555. Musgr. Iph. T. 206. Leon. Tar. 73. Euphorion 1. Jacobs. Anth. 8, 161. 9, 209." Schæf. Mss.] Παιδήϊος, Poëtice [et Ionice] per dialysin, itidem pro Puerilis.

Παιδία, Pueritia, Puerilis ætas. De h. tamen v. dubitat Bud., quippe qui ita scribit, Παιδία pro Ætate puerili Plato posuisse videtur, de LL. 9. [" Brunck. Soph. 3, 437. Reperitur sic exaratum pro παιδεία, ad Charit. 405." Schæf. Mss. Hippocr. Prorrhet. 2. Ἐν τῇ παιδίῃ τε καὶ νεότητι.]

Παιδικὸς, Puerilis, Ad pueros s. pueritiam pertinens, Pueris s. Pueritiæ conveniens: παιδικὸν ἱμάτιον, Indumentum puerile, quo pueri utuntur: παιδικὴ ἡλικία, Puerilis ætas, Pueritia, ap. Plut. π. Δυσωπίας, ubi refert dictum Bruti, dicentis Τὴν κακὴν φρουρὸν ἡλικίας. Apud Eund. π. ἔρως, Amor puerorum, passive. Et π. ἀσχολίαι, Aristot. Pol. 8. Pueriles et ludicræ exercitationes. Item π. ἄθλημα ap. Plat. Plut. de Fort. Alex. Οὐδὲν ἠρώτα π., οἷον ἄλλοι, Nihil puerile, puerilem simplicitatem præ se ferens. Item π. φάρμακον, Nomen quoddam cataplasmatis ap. Gal. κ. Τόπ. 4., quod et φαιὸν a quibusdam nominatur, ad omnem oculorum fluxum et lippitudinem. Gorr. ‖ Παιδικὸν, sicut Latine Puerile, Ineptum, Absurdum, Quod puerilem quandam stultitiam præ se fert. Interdum autem ἠλίθιον καὶ π. copulantur, sicut ab Aristot. Eth. 10. Sic a Plut. εὔηθες et π. Et ADV. Παιδικῶς, Pueriliter, Puerorum more, Ut decet pueros. Plato opposuit etiam τῷ σπουδαίως. [Polyb. 3, 11, 7. 9, 21, 9. Plut. Theseo 8.] AT Παιδικὰ, τὰ, Puer qui amatur ab eo qui παιδεραστὴς appellatur, Amasius, Catamitus puer. Et generalius etiam de Eo qui amatur, licet puerilem ætatem aut juvenilem etiam excesserit. Thuc. 1, (132.) Παιδικά ποτε ὢν αὐτοῦ. Aristoph. Σφ. (1025.) οὐδ', εἴ τις ἐραστὴς, Κωμῳδεῖσθαι παίδιχ' ἑαυτοῦ μισῶν, Suum amasium. Possis autem reddere etiam Suos amores. At Polit. ap. Plut. Amat. Narr. Ὃς ἐγεγόνει αὐτοῦ παιδικὰ, vertit Cujus florem ætatis decerpserat. Xen. Ἀπ. 2, (1, 24.) Σκοπούμενος τίσι παιδικοῖς ὁμιλῶν μάλιστ' ἂν εὐφρανθείης. Vocari autem παιδικὰ etiam Amasiam, s. Eam quæ amatur, testatur Schol. Aristoph. Σφ., ubi et alia de ejus usu scribit. ‖ Vox hæc παιδικὰ ab amoribus puerorum ad amorem honestum et voluptatem inculpatam translata fuit: ita ut aliquis hominem quemvis aut rem quamlibet vocet sua παιδικὰ, significans Quem vel Quam habet in deliciis, s. Delicias suas, vel Sibi carissimam. Schol. Aristoph. de hac voce loquens, Οὐχὶ δὲ μόνον, inquit, οἱ ἐρώμενοι καλοῦνται διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σπουδαζόμενοι πάνυ, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπ' ἐκείνων. De hoc autem nominis istius usu, simulque de ejus constr., quæ sæpe ad significatum et sensum, non ad vocem refertur, lege Bud. 177. [Lobeck. Phryn. 420. " Παιδικὸς, ad Xen. Œc. 2, 7. Toup. Opusc. 2, 251. Thom. M. 672. Lucian. Ep. 1. Brunck. Soph. 3, 480. Π. πάθος, 437. Π. λόγος, Xen. K. Π. 77. (1, 4, 27.) an Narratio jocularis? aliter explicat Zeun. in Ind. Παιδικὰ, τὰ, ad Xen. Mem. 2, 1, 24. Œc. 2, 7. Schneid. ad Mem. in Add., ad Corn. Nep. 135. Stav. Toup. Opusc. 2, 83. Lennep. ad Phal. 7. Bergler. Alciphr. 202. Valck. Callim. 218. Phryn. Ecl. 186. Brunck. Soph. 3, 405. Plato Phædro 216. 225. 227. 229. Heind. Differt ab amasio, ad Anton. Lib. 235. Verh. De feminis, Boiss. Philostr. 410. Socrates philosophiam dixit sua παιδικὰ, Heind. ad Plat. Gorg. 117." Schæf. Mss. Hinc Lat. Pædico, Pædicator.]

Παιδόθεν, A puero, A pueritia, Lucian. (3, 605.) sicut παιδιόθεν formatur a παιδίον. Sed frequentius dicitur ἐκ παιδὸς, s. παίδων. [" Jacobs. Anth. 7, 107.

'Εκ π., Ast. ad Plat. de LL. 170." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 46. 93. * " 'Εκπαιδόθεν, Basil. Ep. T. 3. p. 123." Bast. in Ind. Scap. Oxon. " Ab juventa inde, Jo. Malal. 1, 40. 306. 2, 156." Elberling. Mss.]

[* Παιδοσύνη, Manetho 4, 378. " Ad Charit. 279." Schæf. Mss.]

DIMIN. Παιδίον, τὸ, Puerulus, Infans. Παιδίον Aristophani, ὃ ἡ τηθὴ τρέφει, Quod alitur a nutrice. Cujus Grammatici locum de harum appellationum gradibus proferam in Παιδάριον. Plut. de Cohib. Irac. "Οπερ οὖν αἱ τίτθαι πρὸς τὰ παιδία λέγουσι. Itidem vero ap. Aristot. Rhet. 3. Αἱ τίτθαι τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι. Et ἐκ παιδίου, q. d. A puerulo. Pro quo dicitur potius A puero parvulo, A pusillo puero. Xen. K. Π. 1, (6, 17.) Εὐθὺς τοῦτο ἐκ παιδίου ἐπαίδευες. Et παιδίων πάθος Hippocr. de Aëre, Locis, et Aquis: i. e., Puerulorum morbus, dictus putatur qui Lat. Comitialis, quod a pueritia maxime incipiens, fere semper consenescat. || Puerulus, i. e., Servulus, Aristoph. || Filiolus, Filiola, ut παῖς Filius, Filia, Dem. c. Mid. Παιδία γὰρ παραστήσεται, καὶ κλαιήσει, Parvos liberos. [" Valck. Adoniaz. p. 349. Pierson. ad Mœr. 189. Ammon. 35. Valck. Anim. 51. Eran. Philo 165. Thom. M. 672. Longus p. 3. Vill. paulo post βρέφος, ibid. p. 4. παιδίον ἄρρεν, p. 6. Θῆλυ ἦν τοῦτο τὸ π., vide p. 7. De ramis, Alberti Peric. Cr. 75. An Tragicis usurpatum, Comm. Soc. Lips. 3. p. 95. Conf. c. παῖς, ad Diod. S. 2, 170. 435. ad Dionys. H. 2, 656. 3, 1610. Π et παῖς quomodo differant, Boiss. Philostr. 392. Τοῦ πατρὸς τὸ π., Valck. Emendd. 90. 'Εκ παιδίου, Thom. M. 284. Τὸ ἐκ τοῦ βατράχου π., Schol. Plat. p. 21. Heind. ad Theæt. 348. Αὐτός τε καὶ τὰ π., Ast. ad Plat. de LL. 364." Schæf. Mss. * Παιδιογέρων, Pallad. Hist. p. 38. * Παιδιοτρόφος, unde * Παιδιοτροφέω, M. Anton. 119.] Παιδιώδης, Puerilis, Ad puerulum s. puerulos pertinens, Puerulos decens. Sed est παιδιώδης a παιδιά etiam. [Xen. Σ. 2, 26. var. lect., Plut. 6, 250. " Tzetz. Exeg. in Il. 125, 21. Huschk. Anal. 21. Toup. Opusc. 2, 91. Valck. ad Herod. 88. Callim. 15. 262." Schæf. Mss.] Παιδιόθεν adv., i. q. ἐκ παιδίου, de quo dictum modo fuit. Marc. autem 9, 21. Παιδιόθεν, Ab infante, infantia. [* Παιδιότης, Gl. Pueritia, Aq. Ps. 109. 3. Epiphan. 1, 610.]

AT Παιδάριον aliud dimin. Puellulus; aut etiam Puerulus, sicut παιδίον. Aristoph. Gramm. ap. Eust. hanc seriem istorum nominum facit, et quidem a βρέφος usque repetens: ut Βρέφος sit τὸ ἄρτι γεγονὸς, Qui modo natus est: Παιδίον dicatur, ὃ ἡ τηθὴ τρέφει, Quem nutrix alit: Παιδάριον appelletur, τὸ περιπατοῦν καὶ ἤδη λέξεως ἀντιποιούμενον, Qui ambulat et loquendi facultatem jam acquirit; nisi malis, Qui loquendi facultatem jam sibi vindicat: Παιδίσκος nominetur, ὁ τῆς ἐχομένης ἡλικίας, Qui ætatis est illi proximæ: Παῖς denique nuncupetur ὁ δι' ἐγκυκλίων ἤδη μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι, Qui jam per disciplinas ἐγκυκλίους peragere cursum potest. At qui est ea ætate quæ παιδὸς ætatem excipit, is dicatur ESSE Πάλλαξ, " s. Πάλληξ," ET Βούπαις, ET 'Αντίπαις, ET Μελλέφηβος. Aristoph. Comicus in Nub. dicit παιδάρια vocare βρῦν, τὸ πιεῖν, et μαμμᾶν, τὸν ἄρτον, et κακκᾶν, τὸ χέζειν. Plut. autem Puerum qui jam quadriennis esset, παιδάριον appellavit, in Polit. Præc. Ibid. παιδάρια dicit de Iis qui jam loqui possent, atque adeo apte ad interrogata respondere: si tamen locus mendo caret. Apud Eund. περὶ Εὐθυμίας legimus τὰ μικρὰ cum παιδάρια. || Puella, Puellula; Bud. enim παιδάριον et παιδισκάριον pro eod. poni existimat in Diog. L. loco quem proferam in Παιδισκάριον. [" In loco Diog. L. a Steph. citato, παιδάριον Puerum signif., παιδισκάριον Puellam: nam leg. videtur, Παιδαρίοις τε ἐχρῆτο σπανίως· KAI ἅπαξ ἢ δὶς που παιδισκαρίῳ τινι, ἵνα μὴ δοκοίη μισογύνης εἶναι. Opposita sunt supra: 'Ερωτηθεὶς εἰ παιδισκάριον ἢ παιδάριον ἔχοι, ἔφη, Οὔ: p. 217, 22. HSt." Seager. Mss. " Mœr. 321. et n., Ammon. 35. Valck. Anim. 51. Eran. Philo 165. Phryn. Ecl. 102. Thom. M. 440. 454. 672. Jacobs. Anth. 7, 45. 'Εκ μικροῦ παιδαρίου, Dem. 1252." Schæf. Mss. Lobeck. A Phryn. 239.] Παιδαριώδης, Puerilis, Puerulum aut etiam Puerum decens, Simplicitati puerili s. stultitiæ conveniens, Herodian. 3, (10, 5.) 'Υπὸ παιδαριώδους φιλονεικίας: 5, (4, 3.) 'Ο δὲ Μακρῖνος καταφρονῶν τοῦ πράγματος ὡς παιδαριώδους. [Polyb. 12, 3, 1. " Jacobs. Anth. 9, 326." Schæf. Mss. * Παιδαριωδῶς, Polyb. 27, 2, 10. * Παιδαριεύομαι, Stob. Serm. 141. * Παιδαρίδιον, Gl. Puerculus. * Παιδαρίσκος, Heliod. 5. p. 224. " Const. Manass. Chron. p. 483. * Παιδαρύλλιον, Acta Synodi Ephes. ap. Casaub. ad Suet. Tib. 61." Boiss. Mss.] Παιδίσκος, aliud dimin., quod itidem signif. Puerulus, Puellus; afferturque e Xen. ('Ελλ. 5, 4, 32.) rarum alioqui. [Lucian. 1, 687. Polyb. 31, 4, 9. " Eran. Philo 165. Zeun. ad Xen. K. Π. 51. Ammon. 35. 109. Valck. Anim. 51." Schæf. Mss.] Cujus FEM. Παιδίσκη usitatius est; sed eo significatur non solum Puella, sed etiam Ancillula, Ancilla, Famula. A Suida exp. θεράπαινα, Ancilla: J. Poll. autem scribit Lysiam παιδίσκην vocasse τὴν θεραπαινίδα, Ancillulam; sed addit, am- B biguum esse ad ætatemne an ad servilem conditionem referatur hoc nomen: cum ille ita scribat (21.) Καὶ ἐξελθοῦσα ἡ παιδίσκη τὴν θύραν ἀνοίγνυσι. Sed παιδισκάριον, quod hinc derivatum est, Hes. ait ab Atticis ad ætatem referri. Pro Ancilla manifeste positum fuit ab LXX. Interprr., e quibus affert Paul. ad Galat. 4, (30.) "Εκβαλλε τὴν παιδίσκην. At vero Athen. δημοσίας παιδίσκας, ad verbum Publicas puellas, vocat Puellas publice prostantes, et corpus suum vulgantes, ut videbis in Παιδισκεῖον. [" Ad Mœr. 310. 319. Ammon. 109. 110. 111. Valck. ad Herod. 48. Thom. M. 548. 671. Phryn. Ecl. 102. (Lobeck. 239.)" Schæf. Mss.] NAM Παιδισκεῖον, est Locus in quo sunt παιδίσκαι, Puellæ: ap. Athen. autem videtur significare Lupanar, Bud. locum tamen non afferens; sed hunc esse puto, (437.) 'Ως ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκεῖον εἰς ὃ τῇ προτεραίᾳ παρεληλυθὼς ὤφειλε χαλκοὺς, ἔχων τότε κατὰ τύχην, ἐκτείνας τὴν χεῖρα πάντων ὁρώντων ἀπεδίδου. Sed quod affirmare non ausus est Bud., ut affirmare possimus, fa- C ciunt hæc quæ præcedunt verba, de eodem de quo et illa, sc. de Dionysio Heracleota, "Ην δὲ ὁ Διονύσιος ἔτι ἐκ νέου, ὥς φησι Νικίας ὁ Νικαεὺς ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανὴς, καὶ πρὸς τὰς δημοσίας εἰσῄει παιδίσκας ἀδιαφόρως: quibus subjungit, Καί ποτε πορευόμενος μετά τινων γνωρίμων, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκεῖον κ. τ. λ. [" Lupanar, Valck. ad Herod. 48." Schæf. Mss.] AT VERO Παιδισκάριον e παιδίσκη per dimin. factum est, et signif. Puellula. Diog. L. in Zenone (7, 13.) p. 317. Παιδαρίοις τε ἐχρῆτο σπανίως, ἅπαξ ἢ δὶς που παιδισκαρίῳ τινὶ, ἵνα μὴ δοκοίη μισογύνης εἶναι. [Vide Παιδάριον.] Hes. quoque testatur Atticos ad ἡλικίαν nomen hoc retulisse, ita vocantes κοράσιον. || Sed addit, esse et Nomen lapidis, quo uterentur textores. [Plut. 8, 69. Lucian. 1, 442. 2, 570. " Ad Lucian. 1, 443. Bergler. Alciphr. 271. 335. Ammon. 111. Phryn. Ecl. 103. (Lobeck. 239.) Thom. M. 440. 672. Monthly Review Aug. 1799. p. 442." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Pæd. 1, 5. Θαυμάζεις ἀκούων τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐν ἔθνεσι, παῖ- D δας παρὰ κυρίῳ; οὔ μοι δοκεῖς 'Αττικῆς ἐπαΐειν φωνῆς, παρ' ἧς ἐστιν ἐκμαθεῖν τὰς καλὰς καὶ ὡραίας, ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρας νεανίδας, παιδίσκας καλουμένας, παιδισκάρια δὲ τὰς δούλας: Str. 1, 2. (p. 167.) e Comico, Παιδισκάριόν με εὐτελὲς καταδεδούλωκεν." Gataker. Mss.]

" Παιδάκιον, τὸ, in VV. LL. redditur Puellulus, " sicut et παιδάριον. At Hes. non παιδάκια, sed παιδάκιμα exp. μειράκια, quod παιδάκιμα magis etiam " suspectum est."

" Παιδοῦσα, Prægnans, VV. LL. e Callim. Suidas " vult scribi vel παίζουσα, vel παιδοῦσα." [Schol. Soph. Trach. 308. "Ανανδρος ἢ τεκοῦσα· γράφεται τεκνοῦσα, ἤτοι τέκνα ἔχουσα, ὅπερ Καλλίμαχός φησι παιδοῦσα. Brunck. ad l.: 'Minus bene Aldus τεκνοῦσα. Membr. in textu habent τεκοῦσα, et in margine: γρ. τεκνοῦσα, ἤτοι τέκνα ἔχουσα. In Scholiis scripturam emendavi, τεκνοῦσσα — παιδοῦσσα. Non enim sunt ista participia, sed nomina adjectiva formæ contractæ e * τεκνόεσσα et * παιδόεσσα, qualia sunt πτεροῦσσα in Eur. Hipp. 738. αἰθαλοῦσσα in

Æsch. Pr. 1000. οἰνοῦττα, μελιττοῦττα ap. Comicum. Eodem, quo hic Tragicus, nomine usus est Theophr. ab Athen. laudatus p. 31. itidem emendandus: Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ Φυτῶν Ἱστορίᾳ φησὶν, ἐν Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας γίγνεσθαι οἶνον, ὃς τοὺς μὲν ἄνδρας πινόμενος ἐξίστησι· τὰς δὲ γυναῖκας τεκνούσσας ποιεῖ.' "Παιδόεσσα, παιδοῦσσα, Toup. Opusc. 1, 331. Porson. Emendd. 4, 467. * Παιδόω, Toup. l. c. Append. in Theocr. p. 8. et Ind., Valck. Diatr. 184." Schæf. Mss. Tzetz. ad Lycophr. 843. Phavorin." Kall. Mss. Dionys. H. p. 103. Ἐπαιδώθη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. * Παίδωσις, Joseph. A. J. 17, 2, 3. γνησίων τέκνων. Apud Hippocr. 584. legitur * παιδίουσα γίνεται, quod videtur depravatum e παιδοῦσα s. παιδοῦσσα.]

[* "Παιδὼν, Pierson. ad Mœr. 63." Schæf. Mss. Hesych. Παιδῶνας· τοὺς μισθοῦ ἐκ τῆς ἀγορᾶς κομίζοντάς τι.]

[* Παιδεῶτις, Hes. 719. Phav. 565.]

¶ Παιδνὸς, Puer, παῖς, Od. Φ. (21.) Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλυθ' Ὀδυσσεὺς Παιδνὸς ἐών. Ubi ab Eust. παιδνὸς dicitur esse a παίζω, et poni pro παῖς. At vero ab Hes. dicitur esse Qui excessit e pueris, ut dicit Terentius Excessit ex ephebis, et qui ab Atticis vocatur ἀντίπαις. Ideoque exp. et Adolescens. Accipi ait et pro ἄφρων, νήπιος, Insipiens, Stultus. || Παιδνὸς, adj. Puerilis, unde παιδνὰς χεῖρας legimus in Epigr. ["Diodor. Sard. 15. Markl. Iph. p. 391. Musgr. Iph. T. 1270. ad Callim. 1. p. 24. Παιδνή), ad Charit. 410. Jacobs. Anth. 6, 183. Christod. Ecphr. 410." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 476. * Παῖλλος, i. q. παιδνὸς, Etym. M., Hes.]

ΠΑΙΔΕΥΩ, Instituo, Doceo. Proprie Instituo ut puerum, Doceo, Trado convenientem puerili ætati doctrinam. Sed ad quemvis Instituendi s. Docendi modum extenditur. Dicitur autem παιδεύω σε, σε τοῦτο, παιδεύω τοῦτο, πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο, etiam περὶ τοῦτο, σε τούτῳ, ἐν τούτῳ, ἐπὶ τούτῳ: sæpe vero et cum infin. Quarum omnium constrr. exempla eod. ordine subjungam. Igitur Παιδεύω σε, ut ap. Aristot. Eth. 10. (init.) Διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους, οἰακίζοντες ἡδονῇ καὶ λύπῃ. Herodian. 3, (10, 3.) Τούς τε υἱεῖς παιδεύων καὶ σωφρονίζων, Æsch. c. Ctes. Παιδεύων τὰ πλήθη καὶ συμβουλεύων ταῖς πόλεσι. Παιδεύω σε τοῦτο: ut ap. eund. Æschin. (p. 74.) Ἀείμνηστον παιδείαν αὐτοὺς ἐπαίδευσε. Et παιδεύω τοῦτο, sine accus. personæ: Aristot. Polit. 8. Ἔστι δὲ τέτταρα σχεδὸν ἃ παιδεύειν εἰώθασι. At παιδεύω πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο, περὶ τοῦτο: ut in seqq. ll. Isocr. Areop. Ἐπαιδεύθησαν οἱ πολῖται πρὸς ἀρετήν: nec enim dubium est, quin itidem dicatur παιδεύειν πρὸς ἀρετήν. Et παιδεύειν εἰς τέχνην, ut Xen. (Ἀπ. 2, 1, 17.) Οἱ εἰς τὴν βασιλικὴν τέχνην παιδευόμενοι. Sic παιδεύειν εἰς τὸ ἄρχειν, quod et παιδεύειν ἄρχειν. Apud eund. Xen. (Ἀπολ. 29.) Τὸν υἱὸν περὶ βύρσας παιδεύειν. Exempla autem constructionis cum dat., vel solo, vel interjecta præp. aliqua, sunt hæc: Isocr. Paneg. Καὶ τοὺς νεωτέρους τοιούτοις ἤθεσι παιδεύοντες. Plut. Apophth. Lac. Καὶ τοῖς ταύτης νόμοις, ἔτι δὲ δικαιοσύνῃ καὶ καλοκαγαθίᾳ ἐπαιδεύσατε. Rursum Isocr. Panath. Οἱ παιδεύσαντες τοὺς νέους ἐν ἀρετῇ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ πολλῇ σωφροσύνῃ. Sic Xen. K. Π. 1, (2, 2.) Ἐπαιδεύθη γε μὴν ἐν Περσῶν νόμοις. Sed et Plato ita locutus est, itemque Aristot. At exemplum constructionis cum ἐπὶ nullum in præsentia mihi occurrit. Num in iis quidem Xen. Edd., quæ meam præcesserunt, scio legi K. Π. 8, (8, 7.) παιδεύεσθαι ἐπὶ ταῖς θήραις: quam sequens lectionem Philelphus verterit, Institutio ad venandum; sed reponendum esse ἐπὶ ταῖς θύραις, ut habet mea Ed. e vett. Codd. auctoritate, alii ejusd. Xen. ostendunt loci. Legendo autem θύραις, non significatur res quæ docetur, sicut in præcedentibus exemplis, sed locus ubi illi docentur, s. instituuntur. Superest constructio cum infin., cujus exempla extant cum ap. alios, tum ap. Xen. K. Π. 1, (6, 12.) παιδεύω σε στρατηγεῖν: et παιδεύω ἄρχειν, Ἀπ. 2, (1, 3.) Sic, Πεπαίδευται καρτερεῖν πρὸς τὸ ῥῖγος, K. Π. 2, (3, 5.) || Παιδεύω alicubi exp. etiam Castigo, et quidem apte: Luc. 23, 22. Παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω. Sic ad Hebr. 12, (7.) Τίς γάρ ἐστιν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ; Sic et alibi. At Herodian. dixit Τοὺς υἱεῖς παιδεύων καὶ σωφρονίζων, in l. paulo ante c. || Παιδεύομαι, itidem pro Instituor, Doceor; sequiturque constructiones activæ vocis, quarum et exempla nonnulla cum exemplis illius habes. Aristot. Polit. 3. Ὥσπερ οἱ βασιλέων υἱεῖς ἱππικὴν καὶ πολιτικὴν παιδευόμενοι, i. e. διδασκόμενοι. Basil. de Solomone, Ἐκ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα πεπαιδευμένος. Sic παιδεύομαι πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο, ἐν τούτῳ, etc.: frequentior tamen est illa prima constr. || Sed hoc præterea sciendum est, πεπαιδευμένος dici sæpe et sine adjectione pro Institutus, s. potius pro Bene Institutus: ut ap. Xen. redditur K. Π. 5, (2, 8.) p. 72. meæ Ed. Idem vero (3, 3, 30.) p. 51. dicit, Πεπαιδευμένους ὡς δεῖ: vel Doctus, Eruditus, Literis excultus: ut cum Lucian. (3, 190.) ἰδιώταις opp. τοὺς πεπαιδευμένους. Bud. πεπαιδευμένοις vertit Doctis, in hoc Aristot. l. Polit. 3. Ἀποδίδομεν τὸ κρίνειν οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι, Judicium tribuimus non minus doctis quam ipsis opificibus. ["Villoison. ad Long. 69. Xen. Mem. 1, 3, 5. ad Phalar. 272. Thom. M. 729. Jacobs. Anth. 6, 424. Lucill. Ep. 9. Brunck. Soph. 3, 437. Boiss. Philostr. 321. 521. Conf. c. διδάσκω, 321. Plut. Alex. p. 16. Schm. Præs. et perf. pass. conf., Schneid. ad Xen. Œc. 37. Seq. infin., Zeun. ad Xen. K. Π. 20. Longus p. 85. Vill. Π. τινά τι, Xen. Œc. 7, 7. Longus p. 8. Vill. Π. εἴς τι, Boeckh. in Plat. Min. 115. Π. σώφρονα, Erudiendo reddo, Koppiers. Obs. 81. cf. Abresch. Lectt. Aristæn. 102. Brunck. Œd. C. 919. Andr. 601. Οἱ παιδεύοντες, Steph. Dial. 53. Παιδεύομαι, Erudiendum curo, ad Timæi Lex. 84. ad Herodian. Philet. 468. Valck. Anim. ad Ammon. 70. Πεπαιδευμένος cum gen., Thom. M. 184. Cum acc., Longus p. 114. Vill. Πεπαιδευμένος πρός τι, Xen. Mem. 1, 2, 1. Πεπαιδευμένοι, T. H. ad Plutum p. 383." Schæf. Mss.] "Παιδευτέον, Docere oportet "s. Instituere." [* Πεπαιδευμένως, Ælian. V. H. 2, 16. "Suid. v. Ἡγμένως." Boiss. Mss.]

Παιδεία, ἡ, Institutio, Instituendi ratio, Doctrina, Disciplina. Extant Xenophontis Libri octo inscripti Κύρου Παιδείας, Institutionis Cyri, Disciplinæ Cyri, vel Institutionis ac disciplinæ: ut Cic. ista duo alicubi conjunxit. Philelphus tamen, miror quo consilio, librum illum vertens vocem Gr. retinuit, inflexionemque Lat. ei dans, et libros de Pædia Cyri vocans. In Lat. autem Dictionariis perperam annotatur Pædiam hic vocari a Xen. Pueritiam; nam ut omittam Κύρου Παιδείας scribi, non Παιδίας, quod Pueritiam quidem signif., sed rarum tamen est, Xenophon ipse vocem illam in aliquot Libri locis retinet de institutione loquens et disciplina ad quam eruditus fuerat Cyrus: ut (K. Π. 1, 1, 5.) p. 2. in fine præf. Καὶ ποίαν τινὰ φύσιν ἔχων καὶ ποίᾳ τινὶ π. παιδευθείς: (5, 1.) p. 13. Ἐπεὶ δὲ διελθὼν τὴν. π. ταύτην ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους. Itidem vero et de aliis, ut (8, 3, 15.) p. 129. Ἐμὲ γάρ τοι ὁ πατὴρ τὴν μὲν τῶν παίδων π. γλίσχρως αὐτὸς ἐργαζόμενος καὶ τρέφων ἐπαίδευεν, Puerilem disciplinam. Ubi observa παιδείαν παιδεύειν: pro quo etiam dicitur παιδείᾳ παιδεύειν, sicut in pass. ποίᾳ τινὶ π. παιδευθεὶς, in l. quem paulo ante protuli. Thuc. 2, (39.) p. 60. Καὶ ἐν ταῖς π., οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει, εὐθὺς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται· ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι, οὐδὲν ἧσσον ἐπὶ τοὺς ἰσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν: ubi καὶ ἐν ταῖς π. perinde esse puto ac si dixisset, Jam vero quod ad institutionum differentiam attinet. Aristot. de Part. Anim. init. 1. dicit omnem θεωρίαν et μέθοδον habere τὴν ἐπιστήμην τοῦ πράγματος, et τὴν οἷον π. τινὰ, ubi plura vide. Plato de Rep. 2. dicit esse παιδείαν, τὴν μὲν ἐπὶ σώματι γυμναστικήν· τὴν δ' ἐπὶ ψυχῇ, μουσικήν. || Peculiari signif. Institutio in bonas artes, Eruditio, Doctrina, Gell. 13, 15. Qui verba Latina fecerunt, quique iis probe usi sunt, humanitatem non id solum esse voluerunt, quod vulgus existimat, quodque a Græcis φιλανθρωπία dicitur, et signif. Dexteritatem quandam benevolentiamque erga omnes homines promiscuam; sed humanitatem appellarunt id propemodum, quod Græci παιδείαν vocant, nos Eruditionem institutionemque in bonas

artes dicimus: quas qui sinceriter cupiunt appetuntque, ii sunt vel maxime humanissimi. Plato Gorgia, Οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης, Ignoro quanta sit ejus doctrina et quanta justitia: vel, ut Cic. vertit, Quam sit doctus. Aristot. Pol. 8, Νῦν δὲ τῆς ἡδονῆς χάριν οἱ πλεῖστοι μετέχουσι τῆς μουσικῆς· οἱ δ' ἐξ ἀρχῆς ἔταξαν ἐν παιδείᾳ, i. e., Bud. interpr., In doctrinarum numerum redegerunt. Idem Aristot. de ead. re, Διὸ τὴν μουσικὴν οἱ πρότερον εἰς παιδείαν ἔταξαν. Quod convenit cum loco quem paulo ante e Platone protuli, de Rep. 2. Polit. ap. Herodian. vertit etiam Literas, quo modo et ipsi Græci γράμματα dicunt, ut 5, (7, 9.) Παιδείαν τε Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἐπαίδευε, Græcisque eum pariter et Lat. literis instituens. Apud Eund. 5, (5, 1.) Διδασκάλους τε πάσης π. λάθρα μετεπέμπετο, reddit πάσης π., Omnium disciplinarum. Ceterum ut in illo priore l. dicit Herodian. παιδείαν Ἑλλήνων, sic Lucian. παιδείαν Ἑλληνικὴν, in Scytha: ubi fortasse Græcas artes non male quis interpretetur. Animadvertendum est autem παιδείαν non tam late accipi in hujusmodi ll., quam cum sine adjectione ponitur. At cum dicitur ἡ ἔξωθεν παιδεία a Greg. et Basilio ceterisque Theologis, sicut et ὁ ἔξωθεν λόγοι, intelliguntur Literæ disciplinæque omnes nihil ad scripta Evangelica pertinentes. || Metaph. de plantis, quæ et ἀναγωγὴ, Exactior cultus conformatioque plantarum, ap. Theophr. (C. Pl. 3, 7, 4.) cujus verba citat Bud. 372. in Ἀναγωγή. Gaza vertit Eruditio plantarum. Alii malunt Institutio, sicut Suet. de Claris Gramm. dixit Vitem manu ejus institutam. Vide in Παιδαγωγία eand. metaphoram.

Παιδεία, Castigatio, ad Hebr. 12, (7.) Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεὸς, Si castigationem sustinetis, patimini; potius quam Disciplinam, ut Bud. vertit: cum præcedat itemque sequatur παιδεύειν aperte positum pro Castigare. Sic παιδευταὶ ibid. vocantur Castigatores. [" Xen. K. Π. 31. Phryn. Ecl. p. 2. Bibl. Crit. 3, 1. p. 50. Lucian. 1. p. 3. Valck. ad Phalar. p. xvi. Lennep. p. 6. Ammon. 110. Thom. M. 671. ad Dionys. H. 1, 20. Reisk. ad 1, 601. Liber, Mahne de Arist. p. 15. Lips. Conf. c. παιδιὰ, ad Charit. 405. ad Lucian. 2, 281. Buttmann. ad Plat. Gorg. 518. Π. εἴς τι, Boeckh. in Min. 115. Οἱ ἀπὸ παιδείας, Casaub. Athen. 1, 45. Παιδείας χάριν, Plato Gorg. 129. Heindorf. ad 139. Ἐπὶ παιδείᾳ, Boeckh. ad Sim. p. xxiv." Schæf. Mss. Xen. Mem. 4, 2, 1. Eur. Tro. 128. Theognis 1305. 1348. Παιδεία, Docti, Lobeck. Phryn. 469.]

Παίδευμα, τὸ, Quod docetur, Id in quo aliquis instituitur. At nomine Documentum non satis apte redditur. Dem. (1393.) Ἐν πᾶσι τοῖς π. ἦσαν ἐπιφανεῖς, τὰ πρέποντα καθ' ἡλικίαν ἀσκοῦντες ἑκάστην. [Xen. K. Π. 1, 5, 7. Œc. 7, 6. K. 2, 2. Conf. cum ἐπιτήδευμα, Isocr. 2, 210. Cor. " Brunck. Soph. 3, 490. Eur. El. 887. I. q. παιδευθεὶς, Valck. Phœn. p. 506. cf. Diatr. 147. 240. Toup. Emendd. 4, 502. Plut. Mor. 1, 386. Π. βοῶν, Longus p. 27. v. Villois. p. 69. Παιδεύματα, (i. q. παῖδες,) Eur. Hipp. 11." Schæf. Mss.] Παίδευσις, ἡ, Institutio, Disciplina, Ipsa actio instituendi s. docendi, Xen. Ἀπ. 2, (1, 34.) p. 431. Οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν, i. e. διηγεῖται πῶς ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλῆς ἐπαιδεύθη, Isocr. Περὶ τὴν π. τῆς τοιαύτης ἀρετῆς, Plut. de Puer. Instit. Πατήρ τις λεγόμενος πλείω λόγον τῆς τῶν δεομένων ποιεῖται χαρίτος, ἢ τῆς τῶν τέκνων π.; Apud Thuc. autem 2, (41.) p. 61. Τήν τε πᾶσαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος π. εἶναι, quidam interpr. Magisterium, alii Disciplinam: sicut et ap. Plut. Lycurgo, παίδευσις Ἑλληνικὴ, Disciplina Græca. Hoc certe constat ut παιδεία pro παίδευσις ponitur, ita vicissim παίδευσις pro παιδεία poni. [" Thom. M. 671. Cattier. Gazoph. 26. Quæ docet, Musgr. Phœn. p. 216. ad Lucian. 1, 246. Ammon. 110." Schæf. Mss.] COMP. Ἀπαιδευσία ET Εὐπαιδευσία. Dicitur autem ἀπαιδευσία de eo qui eruditus non est s. doctus: q. d. Ineruditio, aut Carentia eruditionis, s. doctrinæ. Redditur etiam Inscitia, Imperitia. Æschin. (88.) Ἄξιον δ' ἐστὶ καὶ τὴν ἀ. αὐτῶν θεωρῆσαι. Isocr. opposuit τῇ παιδείᾳ, ad Demon. At Εὐπαιδευσία dicitur contra de eo qui est eruditus, bene institutus: quo usum esse Eur. testatur J. Pollux [9, 161. Ἀπαιδευσία, Illiberalis institutio, Xen. Ἀθ. 1, 5. Lucian. 1, 76. 3, 112. 124. Thuc. 3, 84. " Εὐπαιδευσία, Valck. Hipp. p. 275." Schæf. Mss. Aret. 3, 6. Schol. Apoll. Rh. 1, 741. Philostr. 510.]

Παιδευτὴς, Qui instituit, Doctor, Præceptor, Magister, Plut. de Puer. Educ. Ἀνθρώπους τοὺς μηδενὸς τιμίους αἱροῦνται τοῖς τέκνοις παιδευτάς. Sic etiam paulo ante, Τὴν ἐνίων τῶν π. ἀπειρίαν ἅμα καὶ μοχθηρίαν: ita enim in vet. Cod. legitur et hic, non παιδευόντων. || Παιδευτὴς, Castigator, ad Hebr. 12, [9. Plut. Lycurgo 12. * Παιδευτὴρ, unde] Παιδευτήριον, τὸ, Locus in quo pueri instituuntur, Ludus literarius, [" Monum. Byz. 28." Schæf. Mss. Strabo 4. p. 273. Diod. S. 13. p. 344, 23. Longus 2, 38.] Παιδευτικὸς, ut παιδευτικὴ τέχνη, q. d. Ars institutoria, Ars instituendi, J. Poll.: a quo et βίος παιδευτικὸς idem esse traditur, qui λογικὸς, sicut πολιτικὸς idem qui πρακτικός. [Plut. Lycurgo 4.] Παιδευτικῶς ap. J. Poll., q. d. Institutorie, More eorum qui instituunt, s. docent. Pro ead. et διδασκαλικῶς, ap. Eund. [" Clem. Alex. Philo J." Wakef. Mss.]

Παιδευτὸς, Doctus, Eruditus, VV. LL. sed sine exemplo, quod etiam vix posse reperiri existimo. At COMP. Ἀπαίδευτος ET Εὐπαίδευτος, exemplis passim non carent, pro Ineruditus, et Eruditus, vel Valde eruditus, s. magis ad verbum Bene eruditus. Auctor Axiochi (369.) Δῆμος γὰρ ἀχάριστον, ἁψίκορον, ὠμὸν, βάσκανον, ἀ. Comicus quidam (Alexis) ap. Athen. (39.) Ὁ γὰρ διμάτωρ βρόμιος οὐ χαίρει συνὼν Ἀνδράσι πονηροῖς οὐδ' ἀπαιδεύτῳ βίῳ. Dicitur etiam ἀπαίδευτος alicujus rei: ut a Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Τοὺς δ' ἀ. παντάπασιν ἀρετῆς. Lat. autem Eruditus et interdum etiam Institutus ablat. etiam jungunt. Idem 1, (5, 7.) usus est et alio modo dicens, Ἀ. ὡς δεῖ χρῆσθαι. [" Casaub. ad Athen. 54. T. H. ad Plutum p. 382." Schæf. Mss.] Ἀπαιδεύτως, Inerudite, Indocte, etiam Imperite, [" Wakef. Ion. 257." Schæf. Mss. * Ὑπαπαίδευτος, Phrynich. Bekk. 69.] AT Εὐπαίδευτος potius sine adj. Eruditus, Doctus, Valde eruditus, doctus. [" Compar., Athen. 177. (T. 2. p. 208. Schw.)" Wakef. Mss.] Εὐπαιδεύτως, Erudite, Docte et perite, Isocr. Panath. Οὐκ ἀ., ἀλλὰ νουνεχόντως. At vero Ἀπαιδευσία et Εὐπαιδευσία, vide in Παίδευσις. [* " Συνευπαίδευτος, Simul recte institutus, Aret. ἀνείληψις." Lex. Hederici. Schneidero valde susp.] " Ἡμιπαίδευτος, Semidoctus, " ἀπαίδευτος, Indoctus, Suid."

[* " Ἀναπαιδεύω, Rursus erudio, Soph. ap. Clem. Alex. 625(=748.)" Kall. Mss. Cf. Schol. Aristoph. N. 1421.: Ἱππ. 1099. Philostr. V. A. 523. 528. " Toup. Opusc. 2, 191. Kuster. Aristoph. 63. 115. Cattier. Gazoph. 65. * Ἀναπαιδευτότροπος, ad Diod. S. 2, 600." Schæf. Mss. Perperam pro * Ἀπαιδευτότροπος.] Διαπαιδεύω, ET Ἐκπαιδεύω, Instituo, Erudio, Doceo, i. q. simplex παιδεύω, nisi quod præp. vehementiam aliquam significationi addere videri potest: ut cum dicis Edoceo pro Doceo. [Διαπαιδεύω, Xen. K. Π. 1, 2, 15.] Invenitur autem ἐκπαιδεύω, de equis etiam dictum. [Eur. Inus Fr. ap. Stob. tit. lxxxix. " Luzac. Exerc. 22. Jacobs. Anth. 12, 413. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. L. Valck. Diatr. 175. Eur. Cycl. 275." Schæf. Mss. Cf. Æsch. Pers. 820. * Ἐκπαίδευμα, i. q. παῖς, Eur. Cycl. 597. * Ἐμπαιδεύω, Philostr. Soph. 516. Tzetz. Ch. 6. p. 104. * Καταπαιδεύω, Symm. Thren. 1, 13. Vide Schleusn. Lex. V. T.] " Μεταπαιδεύω, Aliter erudio et instituo, Multo insti- " tutionis genere erudio, Lucian. (2, 346.) Παραλα- " βὼν αὐτὸν μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν." Προπαιδεύω, q. d. Præinstituo, Ante instituo, doceo, ut cum docemus aliqua minora antequam ad majora veniamus. Et pass. Προπαιδεύομαι, Prius instituor, doceor. Sed et ars aliqua dicitur προπαιδεύεσθαι. Plato de Rep. 7. Τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετρίας, καὶ πάσης τῆς παιδείας, ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παισὶν οὖσι χρὴ προβάλλειν. Utitur et Aristot. Polit. 8. init. [" Longus p. 2.: Villois. p. 8." Schæf. Mss.] Προπαιδεύματα ET Προπαιδεία,

Quæ docebantur ante philosophiam et ante theologiam, Bud. 627. [" Προπαιδεύματα, Hes. Philo J. Προπαιδεία, Clem. Alex. Julian. 235." Wakef. Mss.: Gl. Rudimentum.] Συμπαιδεύω, Condoceo, Condocefacio, Xen. Œc. (5, 14.) Συμπαιδεύει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις ἡ γεωργία, Polyb. Ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, Condocefactus in violentia et iræ furore, pro Educatus in violentia etc., perinde ac si dixisset βίᾳ καὶ θυμῷ σύντροφος. Potest etiam exponi, Jam inde a pueritia assuefactus violentiæ: ut sc. assuefieri solemus iis quæ in ipsa pueritia docemur.

ΠΑΙΔΙΑ, ἡ, [Atticis Παιδία, penacute, vide Athen. 323. et quæ notavit Schw.] Ludus, Lusus, Relaxatio animi, s. Quicquid fit relaxandi animi gratia. Et quidem proprie Ludus puerilis; sed generalius de aliorum etiam lusu. Herodian. 1, (10, 12.) Ἀνετός τε πᾶσι δέδοται ἐξουσία παντοδαπῆς παιδιᾶς. Plut. de Frat. Car. Ἐκ πόνου τινὸς ἢ π. ἢ παλαίστρας. Interdum copulant hoc nomen cum γέλως: Xen. K. Π. 2, (3, 7.) p. 32. Παίοντες σὺν πολλῷ γέλωτι καὶ π. Aristot. Rhet. 2. Ἐν παιδιᾷ, ἐν γέλωτι, ἐν ἑορτῇ, ἐν εὐημερίᾳ: at ποιεῖσθαί τι γέλωτα καὶ παιδιὰν, vide in Παιδιὰ, Jocus. Passim autem opp. σπουδῇ: extatque ap. Athen. (519.) Liber Athenodori inscriptus περὶ Σπουδῆς καὶ Παιδιᾶς. Plut. Symp. 1. Οὕτω παραβάλλει τῇ σπουδῇ τὴν παιδιάν. Xen. initio Symposii scribit factu hominum virtute præditorum non solum τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, verumetiam τὰ ἐν ταῖς π. Plut. autem dixit eleganter σπουδὴν εἰς τὴν π. καταναλίσκοντες. Aristot. Eth. 10. scribit stultum esse σπουδάζειν καὶ πονεῖν παιδιᾶς χάριν. Plut. opposuit etiam ἐῤῥωμένον ἀγῶνα huic nomini παιδιά, de Prud. Anim. Οὐ παιδιὰ τὸ χρῆμα τοῦ λόγου γέγονεν, ἀλλ' ἐῤῥωμένος ἀγών. Nonnunquam jungitur hoc nomen verbo παίζειν, diciturque παίζειν παιδιὰν, quo utitur Athen., sicut Ludere ludum. Item ut dicitur Ludus tesserarum, talorum, calculorum, ita παιδιὰ ψήφων, a Plut. itidemque alia ab aliis. Apud Aristot. autem Rhet. 1. Παιδιαὶ μαχητικαὶ et αὐλητικαὶ et ἐριστικαί. || Jocus, Plut. Alex. Ῥῆμα καὶ παιδιά τις ἔμφασιν ἤθους ἔχουσα. Unde μετὰ παιδιᾶς, Joco, Per jocum. Plut. Præc. de San. Ὅπερ γάρ φασιν εἰπεῖν τὸν Ἐπαμινώνδαν μετὰ παιδιᾶς. Et sæpe cum σκῶμμα, ut ap. Eund. De non Irasc. Ἀλλὰ καὶ σκῶμμα καὶ παιδιά. Et in Lyc. Αἱ δὲ μετὰ π. καὶ σκωμμάτων δήξεις. || At vero παιδιάν ποιεῖσθαί τι, vel τινά, ut Lat. Ludos facere aliquem, Illudere, Irridere. Apud Plut. vero, Ταῦτα γέλωτα καὶ π. ἐποιοῦντο, exp. Hæc risu ac joco prosecuti sunt. Dicitur etiam ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τίθεσθαι. Παιδιὰ cur prius esse putem quam παίζω, docebo in Παίζω. [" Ad Phalar. 313. Valck. p. xvi. T. H. ad Plutum p. 390. Kuster. Aristoph. 117. De rebus quas contemnimus, Casaub. ad Athen. 76. Furtum, Valck. Adoniaz. p. 359. Conf. c. παιδεία, Ruhnk. ad Tim. 2. Wyttenb. Ep. Cr. 13. Segaar. Ep. ad Valck. p. 24. Fischer. ad Phædr. 283. Bast. Specim. 34. ad Diod. S. 1, 154. Παιδιὰ et παιδία, ad Xen. Mem. 1, 2, 61. Bast. Specim. 34. ad Lucian. 1, 257. Koen. ad Greg. Cor. 37. Zeun. ad Xen. K. Π. 208. Opp. σπουδή, Ruhnk. ad Tim. 2. Wyttenb. l. c. ad Plut. de S. N. V. 9. ad Herod. 621. Athen. 1, 16. Boiss. Philostr. 525. Παιδιὰν θέσθαι, Athen. 223." Schæf. Mss.] Παιδιώδης, Qui ludo s. lusui est deditus, ludo valde gaudet, etiam Jocis deditus, valde gaudens, etiam Qui lusibus simul et jocis valde est deditus, Aristot. Eth. 7, 7. Δοκεῖ δὲ καὶ ὁ π., ἀκόλαστος εἶναι· ἔστι δὲ μαλακός· ἡ γὰρ παιδιὰ ἄνεσίς ἐστι. [" Sic Ion Poëta Sophoclem ait fuisse παιδιώδη παρ' οἶνον, ap. Athen. 603. Cf. Valck. ad Herod. 2, 173." Schw. Mss.]

Παίζω, ξω, σω, de quo fut. dicam mox, Ludo, et quidem proprie Ludo pueriliter, s. puerorum more, Od. H. (291.) Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς Παιζούσας, Lucian. (1, 554.) Παῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος. Interdum vero additur dat. nominis significantis Ludum quo luditur; Od. Z. (100.) Σφαίρῃ ταὶ τ' ἄρ' ἔπαιζον ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι. Sic παίζειν ἀστραγάλοις, Plut. Alcib. At cum accus. παιδιὰν Attico more, ap. Aristoph. Plat.

A Affertur vero et παίζω παλαιστὴν, ex Epicteto pro Ago palæstritam, Ludo palæstra. Ceterum παίσω Eust. vult esse fut. Atticum, qua de re dicam in Συμπαίζω, ut παίξω Doricum: a quo est παῖξαι ap. Herodian. (1, 10, 12.) Sciendum est autem inveniri et παιξοῦνται ap. Xen. Σ. (9, 2.) || Παίζω, Jocor, ἐν πενθοῦσι παίζειν κατὰ τὴν παροιμίαν, Demetr. Phal., Plut. ad Col. (603.) Ὁν δὲ παίζων καὶ χρώμενος πρὸς τοὺς σοφιστὰς λογαρίων προὔβαλε γέλωτα αὐτοῖς. Et εὐμούσως παίζειν, ibid. Apud Aristot. autem legimus ἐμμελῶς παίζειν, Eth. 4, (8.) ubi eos τοὺς παίζοντας ἐμμελῶς ait vocari εὐτραπέλους. Sed Plut. dixit etiam παίζειν διὰ σκωμμάτων, in Camillo, Παίζουσι διὰ σκωμμάτων εἰς τοὺς ἀπαντῶντας, quod videtur reddi posse Lat. non incommode, Dicaciter jocantur. Animadverte autem et constr. in loco illo, παίζειν εἴς τινα. Dicitur autem et παίζειν εἴς τι, pro Jocari de re aliqua. Apud Plut. legitur et παίζειν πρός τινα, quod exp. etiam Illudere alicui. Greg. Naz. autem dixit παίζειν καθ' ἑαυτοῦ, Sibi il-
B ludere. Accus. autem duobus modis habet; dicitur enim παίζω σε, pro Illudo tibi, ut τύχη, Fortuna, dicitur παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, ap. Lucian. (1, 58.) et quidam a Greg. dicuntur παίζειν τὴν ἀλήθειαν. At παίζω τοῦτο, est Hoc ludo, i. e. Hoc ludens dico, s. illudens, aut jocans: Herodian. 4, (9, 6.) Τοιαῦτά τινα παίζειν αὐτῶν δοκούντων. Παίζω sæpe opp. τῷ σπουδάζω, ut παιδιὰ τῇ σπουδῇ, Isocr. in Hel. Enc. Ὅσῳ περ τὸ σεμνύνεσθαι τοῦ σκώπτειν, καὶ τὸ σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιπονώτερόν ἐστι. Plato Gorgia, Σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης ἢ παίζει; Serione an joco dicit? Vel Serione dicit, an jocatur? Xen. autem τῷ παίζειν opposuit σπουδῇ λέγειν. Plut. dixit etiam, Οὐ παίζων, ἀλλ' ἀπὸ σπουδῆς. Apud Xen. vero etiam παίζειν σπουδῇ, Uti jocis habentibus aliquid serii, K. Π. (6, 1, 4.) Οἱ μὲν δὴ τοιαῦτα ἔπαιζον σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους. || Παίζεσθαι autem dicitur παιδιά, sicut παιδιὰ διαπεπαισμένη ap. Plat., i. e. Ludus ludi. Sed usitatius est pro Dici joco: unde τοῦτο δὴ τὸ παιζόμενον, Juxta id
C quod joco dici solet. Hinc πεπαίσθω ap. Plat. Phædro (352.) Οὐκοῦν ἤδη πεπαίσθω μετρίως τὰ περὶ λόγων. Et in Euthydemo, Ταῦτα μὲν οὖν πεπαίσθω ὑμῖν, ubi observa hæc esse a fut. παίσω, quod Atticum esse putatur: unde et ap. Aristoph. παῖσαι. || Παίζεσθαι est etiam Illudi, Irrideri, Ludibrio haberi: unde παιζόμενος νόμος. || Παίζω e παιδιὰ factum esse puto, παιδιὰ autem e παῖς, ut sc. e dat. παιδὶ derivatum sit nomen παιδιά, deinde a παιδιὰ pro παιδιάζω dictum sit παίζω per sync.: at contra quidam vett. Gramm. παίζω a παῖς pro παιδίζω dictum existimarunt: quod si verum esset, παίζω ante παιδιὰ poni deberet. [" Toup. Emendd. 2, 89. Koen. ad Greg. Cor. 37. Bibl. Crit. 1, 3. p. 47. Heyn. ad Virgil. 2, 164. ad Charit. 683. Jacobs. Anth. 8, 229. 417. 9, 483. 10, 264. 11, 108. 191. 238. Asclepiad. 8. Brunck. Aristoph. 1, 127. Kuster. 67. 223. Schol. ad Plutum p. 215. T. H. ad p. 340. Agathias 65. Boiss. Philostr. 476. Furor, Valck. Adoniaz. p. 359. Phœn. p. 196. ad Horat. 25. Zeun.
D Fingo, Toup. ad Longin. 311. Wessel. Diss. Herod. 71. ad Herod. 316. Salto, Græv. Lectt. Hes. 608. ad Od. Ψ. 147. Kuster. Aristoph. 192. 240. Sensu nequam, Jacobs. Anth. 9, 141. 10, 113. Cum dat., Valck. Adoniaz. p. 392. Cum acc., ad Lucian. 1, 257. Παίζω, παίσω, Zeun. ad Xen. K. Π. 44. ad Mœr. 148. 293. Timæi Lex. 222. et n., ad Lucian. 1, 313. Fischer. Præf. Anim. ad Weller. 1. p. xxi. Verb. ad Anton. Lib. 137. Phryn. Ecl. 102. Thom. M. 673. Brunck. Aristoph. 1, 144. Kuster. 223. T. H. ad Plutum p. 390. Παίσδω, ἔπαιξε, παῖξαι, Valck. Adoniaz. p. 349. Παῖξαι et πρᾶξαι conf., Wyttenb. ad Plut. 1, 559. Παίζω χρυσῷ, Toup. Epist. de Syrac. 339. Valck. Adoniaz. p. 392. Π. σφαῖραν, Plut. Alex. 177. Schm. Παίζω πρὸς —, Alludo ad —, Casaub. Athen. 1, 39. Jacobs. Anim. 186. ad Lucian. 1, 757. Π. παρά τι, Brunck. Aristoph. 3, 156. Πίνειν, παίζειν, Toup. Opusc. 2, 93. Παίζω, σπουδάζω, Boiss. Philostr. 525. Ἵνα τι καὶ παίσω, Toup. Opusc. 1, 530. Παίσας, Epigr. adesp. 749." Schæf. Mss. Παίσδω, παισδωάν, Laconice

pro παίζω, παιζουσῶν, Brunck. ad Aristoph. Λ. 1313. A * " Παιστέον, Ludendum, Plut. * Παικτέον, Hes." Wakef. Mss.

Παιστικὸς, Lusorius, ut π. βόλος. Fit autem a fut. παίσω. [" Jacobs. Anim. 186. ad Mœr. 110." Schæf. Mss.]

Ατ Παίγνιον a fut. παίξω, Eust., intelligens, ut opinor, a πέπαιγμαι, quod in formatione sequitur analogiam futuri in ξ, sc. παίξω: ut nimirum dicatur Παίγνιον quasi Παίγμιον. Est autem Παίγνιον, Ludus s. Lusus, et quidem proprie puerilis, Oblectamentum puerile. Sed generalius interdum, Ludus s. Lusus, Ludicrum, ἄθυρμα. Plut. (7, 336.) Ἀλλ' ὥσπερ τὰ μικρὰ παιδάρια, ἀπὸ πολλῶν παιγνίων ἂν ἕν τις ἀφέληταί τι, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα προσρίψαντα κλαίει καὶ βοᾷ. Vide Plat. Pol. 174. ‖ Apud Theophyl. Epist. παίγνιον ποιεῖσθαι, pro Ludibrio habere. ‖ Παίγνια plur. Deliciæ, Plut. Interprete in Antonio (59.) Ὁ δὲ Σάρμεντος ἦν τῶν Καίσαρος παιγνίων παιδάριον, ἃ Ῥωμαῖοι δελίκια καλοῦσιν. Sic puer Alexis a Virg. vocatur, Deliciæ domini. At vero B Plaut. secus est usus genitivo cum hoc nomine, dicens sc. Delicias pueri pro Delicato puero. Utitur autem et hac voce Græca παίγνιον Idem, sed tanquam nomine proprio; ita enim in Persa, Pægnion, deliciæ pueri, salve. Sic Delicias hominum pro Delicatis hominibus dixit Juv. Παίγνια vocata fuerunt et Poëmata aut Alia scripta ludicra. [" Ad Anton. Lib. 213. Verb., Valck. Adoniaz. p. 392. Ruhnk. Ep. Cr. 214. Sallier. ad Mœr. 5. Thom. M. 17. et n., Toup. Emendd. 2, 18. Zeun. ad Xen. K. Π. 208. Jacobs. Anth. 6, 352. 7, 284. 387. 9, 411. 10, 47. 256. 11, 109. 117. 130. 12, 235. 291. Boiss. Philostr. 476. Poëma ludicrum, Jacobs. Anth. 6, 388. 10, 128. Furtum, Valck. Adoniaz. p. 359. Π. ποιεῖσθαι, Bast Lettre 114. Ἄνθρωπος θεοῦ π., Boeckh. in Min. 117. * Παίγνιος, Ludicrus, Jocosus, Strato Epigr. 54. (Anal. 2, 372.) * Παιγνίδιον, * Παιγνιόω, Sallier. l. c." Schæf. Mss.] Παιγνία, ἡ, i. q. παίγνιον, sed rarum. Utitur tamen Xen. (K. Π. 2, 3, 7.) ap. Suid.: item Plut. (6, 108.) Affertur autem ex Herod. (1, 94. C 2, 173.) itidem Παιγνίῃ. Sed παιγνία exp. et ἑορτὴ a Suida: [Aristoph. Λ. 700. Ὥστε κἀχθὲς τῇ 'κάτῃ ποιοῦσα παιγνίαν ἐγώ. " Ruhnk. Ep. Cr. 214." Schæf. Mss. Schn. Lex. habet παιγνιά.] Παιγνιώδης, Ludicer, Ludicrus. Et τὸ π., Quod est ludicrum, Res ludicra, s. Jocularis. Utitur autem hoc nomine et Xen. [Ἑλλ. 2, 3, 24. Σ. 2, 26. Plut. Ages. 2. " Schneid. ad Xen. Hell. 103. ad Thom. M. 18. Valck. ad Herod. 188. (2, 173.)" Schæf. Mss.] Παιγνιωδῶς, Ludicre, Ludibunde, Jlocaliter, Joco, Per jocum: cui opp. ἐσπουδασμένως. Bud. [Eust. Od. A. p. 30, 23. Schol. Aristoph. Πλ. 592.] Ατ vero Παιγνιήμων, seu Παιγνίμων, aut Παιγνήμων, nam hæ tres scripturæ inveniuntur, Jocosus, Qui jocosis s. jocularibus dictis gaudet, ap. Athen. [" 261. ex Herod. 2, 173. ubi παιγνιήμων memoratur fuisse Amasis rex Ægypti." Schw. Mss.], ita enim ap. eum scriptum est, exp. τοῖς παιγνίοις ἐπιστήμων. [" Recte nunc ap. Suid. legitur, Παιγνιημονέστατος, τῶν παιγνίων ἐπιστήμων." Schw. Mss. Παι- D γνιήμων, Euseb. 14, 6. " Ad Lucian. 2, 327. Παιγνήμων, Παιγνίμων, ad 2, 134. 327." Schæf. Mss. " Eust. in Dionys. P. 373. * Παιγνημόνως, Eust. Il. 680, 45." Wakef. Mss. * " Παιγνιώτης, Coteler. Const. Apost. 8, 32." Kall. Mss. * " Παιγνικὸς, Ludicrus, Greg. Naz. Carm. p. 14." Kall. Mss.]

Παῖγμα, Lusus, VV. LL. quod ἀναλογώτερον formatur quam παίγνιον: quippe quod dicatur quasi παίγμιον, ut docui paulo ante. Nullum autem ibi exemplum affertur usus nominis illius: [" Jacobs. Anth. 12, 107. Valck. Adoniaz. p. 392." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 160. * Λυσιπαίγμων, vide Λυσιπήμων. * " Φιλοπαίγμων, Anacr. Od. 42. Lex. περὶ Πνευμ. 220. Schol. Plat. 161." Boiss. Mss. " Toup. Opusc. 1, 358. 406. Lennep. ad Phal. p. 7. ad Charit. 709. Jacobs. Anth. 9, 332." Schæf. Mss. Aristoph. B. 336. Orph. H. 10, 6. Od. Ψ. 134. Plato de Rep. 452. * Φιλοπαιγμόνως, * Φιλοπαιγμοσύνη, * Φιλοπαίσμων, J. Poll. 5, 161. * Παιγμὸς, i. q. παιδιὰ, Schol. Ven. Il. Φ. 575. * Παιγμοσύνη, Stesichorus ap. Plut. 7, 549.] Ατ Παίκτης pro Lusor, quod a πέπαικται formatur, sicut παῖγμα a πέπαιγμαι, ex Epigr. citatur, [" Verb. ad Anton. Lib. 137. ad Charit. 684. Jacobs. Anth. 6, 137." Schæf. Mss. * " Σκληροπαῖκται, controversa quidem scriptura, memorantur ab Athen. 129. Difficilium ludorum artifices." Schw. Mss. * Τροχοπαίκτης, unde * " Τροχοπαικτέω, Artemid. 1, 68." Boiss. Mss. * Φιλοπαίκτης, J. Poll. 5, 161. * Φιλοπαίστης, ibid. Ælian. H. A. 4, 34. 5, 39. * " Χοροπαίκτης, ad Hesych. 1, 1740, 28." Dahler. Mss. * " Παίκτωρ, Verb. ad Anton. Lib. 137. LB." Schæf. Mss. * Ὁμοπαίκτωρ, Schol. Theocr. 6, 18. ubi v. Toup. * Πονοπαίκτωρ, ad Greg. Cor. 255. Manetho 4, 276. Fem. * Παίκτειρα, Orph. H. 2, 9. Item * " Παίστρια, Const. Manass. Chron. p. 79. Meurs. (=42.)" Schæf. Mss. * " Παικτὸς, Jacobs. Anth. 11, 59." Schæf. Mss. * Παικτικὸς, Jocularis, Illusorius, unde * Παικτικῶς, Eust. Od. A. p. 53. " Heindorf. ad Plat. Phædr. 287." Schæf. Mss.]

[* " Ἀμφιπαίζω, Const. Manass. Amat. 3, 56." Boiss. Mss.] " Ἀντιπαίζω, Obludo, Ludo contra " ludentem, etiam Vicissim ludo, idque interdum " verbis, q. e. Vicissim jocor." [Xen. K. 5, 4. cf. J. Poll. 5, 67. " Greg. Naz. 42. Mont., Nicet. Eugen. 5, 44." Boiss. Mss.] Ἀποπαίζω, Ludo, Lusito, Basil. [* Ἀνταποπαίζω, Phrynich. Bekk. p. 25.] Διαπαίζω, Illudo, Ludificor, Irrideo. Plato autem de LL. 6. dixit παιδιὰ διαπεπαισμένη, pro πεπαισμένη, ea forma qua dicitur παίζειν παιδιὰν, Ludere ludum. [" Diog. L. Diogene 224." Seager. Mss. " Thom. M. 218. 363. ad Charit. 684. Wakef. Alc. 791. ad Lucian. 2, 90. 111. 134. Valck. Adoniaz. p. 282. Mœr. 158. et n., Casaub. ad Athen. 1, 61." Schæf. Mss. * Διαπαιγμὸς, Gl. Perlusio. * Ἐκπαίζω, Eur. Herc. F. 460. Schleusn. Lex. V. T. * " Ὑπερεκπαίζω, Ludificando transmitto, Clem. Alex. 204. τὴν ὀνομασίαν." Kall. Mss.] Ἐμπαίζω, itidem pro Illudo, Ludificor. Cum dat. personæ, frequens ap. Evangelistas. Et ab ejus pass., Ἐμπαίζομαι, est ἐνεπαίχθη ap. Matth. 2, 16. de Herode, Ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, Cum vidisset se illusum esse a magis. [" Kuster. Aristoph. 223. Jacobs. Anth. 10, 201. Lucian. 2, 328." Schæf. Mss. Musgr. ad Eur. Bacch. 805. Schleusn. Lex. V. T.] Ἔμπαιγμα, τὸ, q. d. Ludificamentum, Id quo aliquem ludificamur, alicui illudimus, Schleusn. Lex. V. T.] Ατ Ἐμπαιγμὸς sonat potius q. d. Ludificatio, Illusio, Derisus, [Ep. ad Hebr. 11, 36. Theod. Exod. 1, 13. Inc. Lev. 25, 43. 46. 53. Pœna cum ludibrio et ignominia conjuncta, 2 Macc. 7, 7. " Ad Diod. S. 2, 525." Schæf. Mss.] Ετ Ἐμπαιγνὴ, pro eod., VV. LL. * Ἐμπαιγμονὴ, 2 Petr. 3, 3. Ed. Griesb., Cyrill. Alex. 5, 21.] " Ἐμπαίκτης, Illusor, " Irrisor, Derisor," [2 Petr. 3, 3. Jud. 5, 18. * " Λουδεμπαίκτης, Hippol. Tradit. Apost. 22. p. 355. Fabr., sed habet * Λυδεμπίστης Const. Apost. 8, 32." Routh. Mss. * Ἀντεμπαίζω, Schol. Aristoph. Εἰρ. 1112. * Παρεμπαίζω, Tzetz. Chil. 2, 32.] " Ἐπιπαί- " ζω, Deludo." [* Ἐμπαίστης, unde Alexis Athenæi 516. * Ἐπιπαιστικὸς, Illusorius, Athen. 448. πρόβλημα.] Καταπαίζω, q. d. Ludo adversus aliquem. In VV. LL. Illudo, sed sine exemplo. [" Thom. M. 218. Aristoph. Fr. 233. Heyn. Hom. 4, 540. ad Mœr. 160. ad Lucian. 1, 402." Schæf. Mss. " Eumath. 309. 313." Boiss. Mss. * Καταπαιγμὸς, Apollon. Lex. Hom. 467. 562. Lobeck. Phryn. 241. * Ἐγκαταπαίζω, ibid. " Euseb. H. E. 57. Cyrill. Hier. 72." Kall. Mss. " Chrys. in Ps. 103. T. 1. p. 950, 22." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Συγκαταπαίζω, Eust. 1653. * Παραπαίζω, Gl. Deludo, Etym. M. 463, 44. " Schol. Aristoph. Πλ. 811. De formis futuri, ad Mœr. 148." Schæf. Mss.] " Προ- " παίζω, Proludo," [Schol. Aristoph. Θ. 1188. " Bast Lettre 98. (Ep. Cr. 135.)" Schæf. Mss.] " Προσπαί- " ζω σοι, Jocor tecum, Plato de LL. Sic Synes. Ep. " 44. Μηδὲ προσπαίζειν με νομίσῃς σαυτῷ, Nec me " putes tecum jocari; etiam Tibi illudere: ap. Plut. " de Deo Socratis (288.) Oraculum dicitur προσπαί-

" ἔειν τοῖς Ἕλλησιν, ὀλιγωροῦσι παιδείας, οἷον ἐφυ-" βρίζον τὴν ἀμαθίαν αὐτῶν. Faciebat enim eos, " responsi de ara in Delo duplicanda sensum non " capientes, περὶ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν γελοῖα " πάσχειν. Idem utitur ADV. thetico Προσπαιστέον, " Symp. 7, 7. de tibiarum cantu et aliis instrumentis " musicis loquens, Εἰ γὰρ ἄλλοτε, μάλιστα δήπου " παρὰ πότον προσπαιστέον ἐστὶ τούτοις, καὶ δοτέον εἰς " ταῦτα τῷ θεῷ τὴν ψυχήν." [Dio Chrys. 1, 164. Julian. 2, 61. Plato Epinom. p. 700. Ruhnk. ad Tim. 222. " Cum accus., Plato Menex. 3. p. 20. Gottl." Boiss. Mss. Xen. Mem. 3, 1, 4. Jambl. V. P. 124. Lobeck. Phryn. 463. " Fischer. Præf. Anim. ad Weller. 1. p. xxi. Huschk. Epist. in Propert. 24. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 94. Hipp. p. 201. Bast. Specim. 43. Bergler. Alciphr. 439. Phryn. Ecl. 208. Thom. M. 746. ad Charit. 684. Jacobs. Anth. 10, 165. 181. Schol. Aristoph. Πλ. 817. Heind. ad Plat. Phædr. 311." Schæf. Mss.] Συμπαίζω, Colludo, Simul ludo, Una ludo, [" Phryn. Ecl. 103." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 1129. Theocr. 11, 77. * Συμπαίγμων, Nicet. Ann. 9, 1.] Συμπαιστής, ET Συμπαίστωρ, necnon FEM. Συμπαίστρια, Collusor, Qui colludit, s. colludere solet, et Quæ colludit. Affertur autem e Plat. συμπαιστής. At συμπαίστωρ ex Epigr. Πανὶ μὲν ἀρτίτοκον χίμαρον συμπαίστορα ματρὸς, Collusorem matris, i. e. Cum matre ludere solitum. Sed exp. etiam Simul nutritus, e consequente. At fem. συμπαίστρια extat ap. Aristoph. B. [411. " Συμπαίστης, Ruhnk. ad Tim. p. 3. Phryn. Ecl. 102. Cattier. Gazoph. 48. Simon. Dial. p. 19. Συμπαίστωρ, Bibl. Crit. 1, 4. p. 21. Phryn. Ecl. 103. Jacobs. Anth. 6, 125. 7, 90. ad Anton. Lib. 136. 213. Zeun. ad Xen. K. Π. 44. Συμπαίστρια, ibid., ad Anton. Lib. ll. cc. Bibl. Crit. l. c." Schæf. Mss.] Ceterum dicitur etiam [* Συμπαίκτης, Meleager 97. " Phot. Bibl. de Phryn., Valck. ad Il. 22. p. 62." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 102." Boiss. Mss. ITEM] Συμπαίκτωρ pro Collusor, invenitur que et ap. ipsum Xen. K. Π. 1, (3, 12.) p. 7. Καὶ παῖδας δέ σοι ἐγὼ συμπαίκτορας παρέξω: quod ideo est observandum, quia Eust. fut. παίσω Atticum esse tradit, a quo sit συμπαίστωρ, et συμπαίστρια: at παίξω, Doricum, a quo παίγνιον atque ἐμπαιγμός. Cum enim itidem συμπαίκτωρ e fut. παίξω originem habeat, et tamen ab Attico scriptore Xen. usurpetur, posse et παίξω ap. Atticos reperiri verisimile est; atque adeo παιξοῦνται ex eod. Xen. attuli supra. [" Συμπαίκτωρ, Heringa Obs. 87. ad Anton. Lib. ll. cc. Zeun. l. c. Bibl. Crit. l. c. Phryn. l. c. Jacobs. Anim. 119. Anth. 6, 125. 300. 7, 58. 90. (* Συμπαικτὴρ, unde) * Συμπαίκτειρα, 12, 404. Heringa l. c. * Συμπαίκτρια, Brunck. Aristoph. 1, 144. (B. 411.) Valck. ad Il. 22. p. 62. ad Anton. Lib. ll. cc. Zeun. l. c. Bibl. Crit. l. c." Schæf. Mss.] Συμπαιγνία, Collusio: metaph. ἀπάτη, in Pand. Bud. [* " Ὑποπαίζω, Thom. M. 673." Schæf. Mss. " Eumath. 169." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. 'A. 331. Eust. Od. A. p. 64, 45. Ælian. H. A. 12, 21.]

ΠΑΙΩ, αίσω, αικα, Percutio, Ferio, Pulso, Xen. K. Π. 1, (3, 14.) Ἐν δὲ τούτῳ με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος, Percussit me magister. Et cum dat. instrumenti, Aristoph. Ὄρν. (497.) παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον. Idem vero dixit N. (549.) Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα. Sed et, Παίων κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας, dixit Plut. Theseo (11.), at Herodian. 7, (7, 8.) Ξύλῳ παισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου. Xen. aor. medio utitur K. Π. (7, 3, 2.) Ἐπαίσατο τὸν μηρὸν, pro ἔπαισε. || Παίειν ἀπ' οἰκίας, pro Abigere percutiendo, ex Aristoph. || Affertur autem παίειν ex Eod. pro Expedite aliquid facere, quia Schol. in 'A. (685.) Ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν, Ἐς τάχος παίει, annotat, Παίειν dicunt, (de Atticis intelligens, ut opinor,) τὸ πᾶν ὁτιοῦν συντόμως ποιεῖν. || Παίειν pro Subagitare, ex [Eip. 874.] || Pro Comedere, ex Eod. in 'A. (835.) Παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μάδδαν. Sed malim Raptim comedere. || Παιήσομαι tanquam a th. circumfl. ap. Aristoph. N. (1125.) τοιαύταις σφενδόναις παιήσομαι. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 17. Mœr. 373. et n., ad Charit. 379=637. Casaub. Athen. 1, 85. Fischer. Præf. ad Weller. 1. p. xxi. Thom. M. 674. 860. Musgr. Tro. 224. Wakef. Trach. 1086. Eum. 335. Kuster. Aristoph. 67. 192. 223. Brunck. 3, 94. Comedo, ibid. et 120. De undis, Musgr. ad Hec. 118. Mitsch. H. in Cer. 129. Conf. c. παίζω, Bergler. Alciphr. 441.: cum πίπτω, T. H. ad Plutum p. 271. Παιήσω, ad Mœr. 373. Παίσαντες καὶ παισθέντες, Lucian. 2, 274. Παισθεὶς, ad 1, 363. Πεπαιμένα, πεπαισμένα, T. H. ad 1, 178." Schæf. Mss. " Neutraliter, Xen. K. 'A. 4, 2, 2. Τηνικαῦτα ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι — λίθους, οἳ φερόμενοι παίοντες πρὸς τὰς πέτρας διεσφενδονῶντο." Seager. Mss. I. q. πταίω, Illidor, Æsch. Pr. 891. Hinc Lat. Pavio, Pavimentum, Depavio, Obpavio, secundum Fest.] " Παῖσμα, Ingressus, VV. LL. e Schol. Hom., qui " exp. ποδῶν βάσιν. Postquam enim ἐπαῖσσοντα " esse dixit ἐφορμῶντα, addit, παῖσμα γὰρ ἡ τῶν πο-" δῶν βάσις: si modo ipse ita scripsit." [A Schneidero non agnoscitur. * " Παίστωρ, Musgr. Bacch. 1155." Schæf. Mss.]

Ἀναπαίω, Repercutio, Referio, ἀντικρούω: παισὸς, inquit Eust., dicitur ex eo, quod ibi navis Argo a ventis adversis ἀνεπαίσθη ἤ τοι ἀντεκρούσθη. Sic et ἀνάπαιστον ajunt vocari παρὰ τὸ ἀναπαίειν, ὅ ἐστιν ἀντικρούειν πρὸς τὸν δάκτυλον: ut mox dicetur. [Philostr. 601. Ῥυθμοὶ ἔμμετροι καὶ ἀναπαίοντες.] Ἀναπαιστρίδες, αἱ, Mallei fabrorum, [Hes.] Ἀνάπαιστος, Pes carminis, qui alio nomine Antidactylus appellatur, ut adversans dactylo: et ex eo, quod illi sit oppositus, volunt quidam Gramm. dictum ἀνάπαιστον, quasi παρὰ τὸ ἀναπαίειν τὸν δάκτυλον, A repercutiendo dactylo; quæ repercussio fit sono contrario quem habet: nam dactylus primam longam habet, sequentes duas breves; at anapæstus primam et secundam breves, tertiam longam. Non solum autem pes dicebatur ἀνάπαιστος, sed et versus anapæstici, i. e. pede anapæsto constantes, nominabantur ἀνάπαιστοι. Athen. 4. Ἐν ῥυθμῷ μὲν ἀναπαίστῳ. Sed Ἀναπαίστους vocabant et Comicum παράβασιν, quod versibus anapæsticis ea scribi soleret. Vide Suid. et Hes. Inveniuntur autem et ἀνάπαιστα neutro genere vocati Versus anapæstici, Plut. Pericle. [" Ἀνάπαιστος, Wakef. Herc. F. 3. 612. 631. Trach. 715. Phil. 491. 614. Brunck. ibid. El. 345. Musgr. ad Eur. El. 23. Abresch. Æsch. 2, 87. 101. Jacobs. Anim. 83. Lucian. 1, 24. T. H. p. 216. Toup. Opusc. 1, 15. 75. 102. 134. 563. 578. 2, 176. 261. Emendd. 1, 115. 2, 176. Wakef. S. Cr. I. in Add., Georg. p. 7. Dionys. H. 1, 68. Pierson. Veris. 23. 61. 63. Eichst. de Dram. 153. Valck. Phœn. p. 286. Diatr. 144. 246. Pierson. ad Mœr. 270. Eldik. Suspic. 41. Beck. Bibl. Philol. 1, 92. ad Il. B. 426. 811. Δ. 242. Porson. in Toup. 4, 487. Dawes. Misc. Cr. 302. 311. Struchtm. Anim. Crit. 130. Markl. Suppl. 158. 261. 263. 321. 426. 441. Iph. p. 315. Anapæstus evitatus Tragicis in locis paribus senarii, Valck. Phœn. p. 100. 206. cf. Porson. Præf. ad Hec. p. v. Brunck. ad Orest. 229. 251. 380. 507. 696. Hec. 1180. Œd. C. 371. Prom. 265. Poët. Gnom. p. 312. Versus anapæsticus, Cic. de Fin. 144. Gör., Gell. N. A. 1, 7. Bip., D. R. ad Longin. 259. Ἀνάπαιστον, Bergler. Alciphr. 369." Schæf. Mss. " J. Poll. 4, 52. Lucian. 3, 432. Æschin. 22. * Ἀναπαιστικὸς, Genus carminis, Hephæst. p. 43. 91. Schol. Eur. Hec. 59. Dicitur etiam Λακωνικὸν μέτρον, ibid." Kall. Mss. " Dionys. H. de C. VV. 387." Schæf. " Schol. Soph. Aj. 1389. El. 86. 120." Boiss. Mss.] " Ἀμπαιστὸν pro ἀναπαιστὸν, Hes."

Ἀντιπαίω, Contra s. Vicissim percutio, Repercutio. In VV. LL. Referio, et Renitor. [" Aristot. Probl. sect. 11." Seager. Mss. Jambl. V. P. 70. Kiessl.]

Εἰσπαίω, Insilio, Irrumpo, Impetum facio. Exp. etiam simpliciter Ingredior; sed tria illa malo, quod sumtam esse putem metaph. ab iis qui ingrediuntur cum impetu et manibus sublatis ad percutiendos obvios. Quo dicimus modo in sermone vernaculo Donner dedans. [Soph. Œd. T. 1252. " Irrumpo, Xenarch. ap. Athen. 64. ἀλάστωρ εἰσπέπαικε, sc. εἰς τὸν

δόμον." Schw. Mss. " Musgr. Rhes. 560. T. H. ad Plutum p. 271. Thom. M. 674. Bergler. Alciphr. 408." Schæf. Mss.] Sed usitatius est BICOMP. Ἐπεισπαίω. Aristoph. Πλ. (804.) Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπεισπέπαικεν, οὐδὲν ἠδικηκόσι, Irrupit, et quasi impressionem fecit in ædes nostras: sequendo eos qui a bello metaph. esse putant. Apud Eundem, ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια. [" Athen. p. 7. Bergler. Alciphr. 408. Thom. M. 674. Jacobs. Anth. 6, 148. Huschk. Anal. 176. Boiss. Philostr. 543. Kuster. Aristoph. 14. T. H. ad Plutum p. 271. * Προεισπαίω, ibid." Schæf. Mss.]

Ἐκπαίω, pro Egredior, VV. LL. sine exemplo; sed malo Cum impetu egredior. [" Ad Charit. 437. Wakef. Herc. F. 460. Musgr. ibid. ad Plut. 6, 281. Hutt., Thom. M. 674. Pierson. Veris. 235. Koen. ad Greg. Cor. 188." Schæf. Mss.] Διεκπαίω, in iisd., Proruo, Prorumpo. Ita enim exp. in verbo Ἐπεισπαίω, cui dicitur opponi, cum suo in loco, i. e. ubi habetur collocatum ordine alphabetico, reddatur Intercido; sed perperam, ut opinor. [Plut. Sertorio 21. " Cum accus., Perrumpo, Appian. B. C. 5, 34. Διεκπαίσων αὐτοὺς, Per hostes perrupturus, Posidippus Comicus ap. Athen. 100. Τὴν στοὰν διεξέπαιεν." Schw. Mss. " Ad Diod. S. 1, 516. 2, 180. Kuster. Aristoph. 14. Boiss. Philostr. 543. 601. Pierson. Veris. 234. ad Herod. 318." Schæf. Mss. * Ὑπερεκπαίω, Clem. Alex. 239, 17.]

" Ἐμπαίω, Imprimo s. Incudo, h. e. Percussu imprimo: ut cum Eust. dicit ἄλεισον dici poculum οὐ λεῖον, quodque ζωωτοῖς δαιδάλμασιν ἐμπέπαισται. Et alibi, ἄλεισον dici quasi οὐ λεῖον ὂν, ἀλλὰ περιφερὲς ἢ ἐμπαιστόν. Et rursum, τὸ μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι. Ubi ἐμπαίσματα vocat Imagines Picturasve incusas s. impressas. Et ἐμπαιστὸν, Cui ejusmodi δαιδάλματα incusa sunt et impressa. Sic ἐμπαιστικὴν τέχνην dicit quidam ap. Athen. (488.) cum poculum, χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, secundum Hom., exponens, ait ἔξωθεν ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ τὸν ἐμπαιστικῆς τέχνης, sub. τρόπον." [" Ἐμπαίω, Incudo, Percussu imprimo, Σκίπων χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαισμένος, Baculus aureis gyris incrustatus, Athen. 543. Idem verbum ad animum translatum Percellere signif., Soph. El. 902. ἐμπαίει τί μοι Ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα." Schw. Mss. " Lobeck. Aj. p. 357. H. Steph. Thes. v. Ἀρτίον, Wyttenb. ad Plut. 1, 199. Ἐμπαιστικὴ, Lobeck. l. c." Schæf. Mss. Ἔμπαισμα exp. ἔμβλημα, Salmas. Exerc. 1047. Ἐμπαίω, i. q. ἐμπίπτω, Lycophr. 105.] " Ἔμπαιος, Suidæ ἔμπειρος, Peritus, Expertus, (Od. Φ. 400.) κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης. Hes. ἔμπαιον exp. ἔμπειρον, μέτοχον, item ἐπίσιτον. De etymo vide Etym." [" Ad Od. Υ. 379." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 180. ἐμπαίοις τύχαισι. " Ἔμπαιος, Qui incutitur: ταῖς ἐμπεσούσαις, Schol.: Hes. Ἔμπαιον· ἔμπειρον, μέτοχον, ἢ ἐπίσιτον. Spectat ad Od. Φ. 400. κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης, ubi signif. videtur Is qui παίεται ὑπὸ κακῶν. Hujus Fabulæ 338. εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά. Sed, ut verum fatear, Homericam vocem profluxisse puto ex ἔμπα vetere substantivo, unde ἐμπάζομαι, Curam gero, et forte ἔμπας, Sedulo, Omnino. Æsch. vero a παίω duxit. Apud Hes. pro ἐπίσιτον Abresch. corrigit ἐπίσσυτον." Blomf. Gloss.]

Ἐπιπαίω, Impingo, Offendo: UNDE Ἐπίπαισμα, Offendiculum, Offensio, πρόσπταισμα, πρόσκομμα, [Hes.]

Καταπαίω, Percutio. Videtur autem proprie esse παίω καταφέρων τὰς πληγὰς, Percutio deorsum, ut qui percutit e superiore loco. In VV. LL. exp. etiam Flagello. [Hesychio est μαστίζω, τιμωρέομαι.]

Παραπαίω, Deliro, Desipio, Aristoph. Πλ. (508.) δύο πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Itidem de sene ap. Lucian. (1, 444.) παραπαίεις, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύει: (2, 929.) Ταῦτα παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. Plato μαίνομαι et παραπαίω copulavit in Symp. Hanc autem signif. habet et v. παρακόπτω, cujus alioqui simplex affinem habet simplici παίω signif. [Erro, cum genit., Polyb. 3, 21, 9. 10, 2, 3. 17, 14, 11. " Toup. Opusc. 1, 321. ad Lucian. 1, 373. 457. 2, 314. ad Diod. S. 1, 614. Jacobs. Anim. 188. Thom. M. 674." Schæf. Mss. " Παραπαιόντως, Desipienter, Delire, Hes." " Παραίπαιμα, Hesychio παρακοπὴ, Deliratio s. Delirium: Ionice s. poëtice pro παράπαισμα." " Παραπαιστὸς, Hesychio παραπλὴξ, Desipiens, Delirus, a παραπαίω. Item παρειμένος."

[* " Προσπαίω, Porson. Hec. 118. Brunck. Antig. 855. Æsch. Pr. 858." Schæf. Mss. " Anna C. 197." Elberling. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Προσπαίομαι, Complodor; χεῖρες προσπαιόμεναι erat lugentium gestus, Andr. Cret. 238." Kall. Mss.] " Πρόσπαιος, i. q. πρόσφατος ac ποταίνιος, Recens, Nicander Θ. (690.) Εἰ δὲ σύ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν Ἀγρεύσεις πρόσπαιον. Dicunt etiam ἐκ προσπαίου, ut ἐξ ὑπογυίου, pro Recens, Subito, Repente: opponentes ipsi τὸ ἐκ πολλοῦ, E longo jam tempore. Aristot. Ethic. 9, 5. Ἡ μὲν φίλησις, μετὰ συνηθείας· ἡ δ' εὔνοια, καὶ ἐκ προσπαίου: mox pro hoc ἐκ προσπαίου utitur ADV. Προσπαίως, dicens nimirum, Προσπαίως εὖνοι γίνονται καὶ ἐπιπολαίως στέργουσι, Subito, Repentino quodam animi motu." [Æsch. Ag. 338. εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά." " Πρόσπαιος, Recens: πρόσπαια κακὰ, Mala quæ insuper feriunt, Heath. Imo potius Mala quæ contra feriunt, illam enim vim in compositione non habet præp. πρὸς, quam putat Heath.: Schol. πρόσπαια, πρόσφατα· νῦν, προσπαίσαντα καὶ προσκρούσαντα αὐτοῖς. Vide 180. Hes.: Πρόσπαιον· πρόσφατον, νέον, ubi citantur Nicander Θ. 689. Lycophr. 211. Ὧι θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν. Aristot. Nicom. 9, 5. Ἡ μὲν φίλησις, μετὰ συνηθείας· ἡ δ' εὔνοια, καὶ ἐκ προσπαίου: unde vis vera hujus vocis ostenditur, nempe Qui ex improviso accurrit." Blomf. Gloss. Polyb. 6, 43, 3. Ἐκ προσπαίου τινὸς τύχης, E subito fortunæ casu.]

[* Συμπαίω, Soph. El. 727. I. q. συμπίπτω, Eur. Hec. 114. " Bibl. Crit. 1, 4. p. 21. Thom. M. 674. Musgr. Heracl. 379." Schæf. Mss.]

Ὑπερπαίω, Supergredior, Supero, Excedo, Dem. (1217.) Τοσοῦτον ὑπερπέπαικας πλούτῳ τοὺς ἄλλους, ubi observa constr. Apud Lucian. autem (1, 649.) cum solo accus. rei, Ὑπερπεπαικότα πᾶσαν ὕβριν, Excedentia. Bud. Tale est omnino ap. Athen. (538.) Εἰς τῶν ὀπισθοφυλάκων πᾶσαν ὑπερπεπαικὼς κολακείαν. [Aristoph. Ἐκκλ. 1118. " Valck. ad Chrys. 26. Toup. Emendd. 2, 310. Opusc. 1, 521. ad Xen. Eph. 124. ad Diod. S. 1, 96. ad Herod. 663. ad Lucian. 1, 649. 2, 172. Thom. M. 674. 841." Schæf. Mss.]

" ΠΑΛΑΘΗ, ἡ, Massa ficorum et pinguium caricarum," [aliorumve fructuum, velut nucum, Herod. 4, 23.] " quas in morem laterum figurantes, ut diu illæsæ permaneant, calcant atque compingunt: Hieron. in c. 1 Oseæ. Meminit et in c. 6 Ezech. Apud Lucian. παλάθη ἰσχάδων, necnon παλάθη καρυκῶν legitur: (1, 609.) Καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιλήψεται: (559.) Ὠνήσομαι γάρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρυκῶν. Apud Esaiam παλάθη σύκων. Gaza παλάθας vertit Offas, ubi Theophr. e prunis nucleo demto contusis fieri παλάθας scribit: H. Pl. 4, 3. Et quod Plin. dicit, Purgatum enim tundunt, servantque ejus offas, Theophr. παλάθας vocarat. Apud Diosc. de bdellio, Ἀδρόβωλον παλαθῶδες, Plin. explicat Et in offas convolutum hadrobolon: ut ann. VV. LL." [" Παλάθη, ad Herod. 291. Lex. Herod. 175. Alciphr. 392. Bergler. ad 320. Casaub. Athen. 396. ad Lucian. 1, 559. ad Diod. S. 2, 212. 218. Brunck. Aristoph. 3, 135. (Εἰρ. 574.) * Παλάθιον, ibid. Bergler. l. c. ad Diod. S. 2, 212. (Athen. 478.) * Πάλαθον, Bergler. l. c. * Παλάσιον, Brunck. l. c." Schæf. Mss. Phot. Παλάσια· τὰ συγκεκομμένα σῦκα· παλάθην λέγουσι καὶ παλαθίδα· εἰσὶ δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς. Παλάθη, * Πάλαθος, Schleusn. Lex. V. T.] " Παλαθὶς, ίδος, ἡ, i. q. παλάθη, Strabo, Ἐξοικειοῦσθαι τοὺς ἀνθρώπους μεταδόσει παλαθίδων." [" Bernard. Rel. 111. Brunck. l. c." Schæf. Mss.]

ΠΑΛΑΙ, Olim, Quondam, Il. I. (105.) ἠμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν, Ψ. (331.) Ἤ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος, Dem. ad Phil. Epist. Τῷ μὲν ἔργῳ, πάλαι

πολεμεῖ πρὸς τὴν πόλιν, τῷ δὲ λόγῳ, νῦν ὁμολογεῖ: pro Cor. Καὶ πάλαι γεγονυίας, καὶ νῦν ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν. Lucian. (1, 544.) Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι. Dicitur et πάλαι ποτὲ, vacante ποτὲ, ut in Prov. Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι: quod habetur cum alibi, tum ap. Aristoph. Πλ. (1002.) Item cum articulo, τὸ πάλαι, s. τοπάλαι, utitur autem Thuc. (1, 5.) Affertur et κατὰ τὸ πάλαι pro Olim, Jam inde a priscis temporibus. Apud Lucian. autem (2, 434.) Τῶν πάλαι [παλαιῶν] ῥιζῶν αὖα κοιλώματα, Bud. τῶν πάλαι esse ait pro τῶν παλαιῶν, dictum ea forma qua αἱ ἄγαν σπουδαί.

Πάλαι, Pridem, Jampridem, Jamdudum, Dem. pro Cor. Ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, Aristoph. Πλ. (642.) τοῦτο γὰρ ποθοῦσ' ἐγὼ πάλαι Ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί. Sic Lucian. Πάλαι περιμένει. Et οὐ πάλαι, Non pridem, Æschin. (4.) Οὑτοσὶ δὲ οὐ πάλαι, ἀλλὰ πρώην γυμνὸς ἐπαγκρατίαζεν. Sed πάλαι dicitur aliquando de Eo quod paulo ante factum fuit, et valde brevi tempore, pro ἄρτι, inquit Bud. afferens e Xen. (Œc. 17, 19.) Ἀλλ' ἐγώ σοι πάλαι ἔλεγον ὅτι γεωργία κ. τ. λ. At ego vix ausim cum Bud. πάλαι exponere ἄρτι, quod opponantur a Plat. Crit. p. 72. Ἄρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; Cui interrogationi respondetur, ἐπιεικῶς πάλαι. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 87. ad Lucian. 1, 491. Markl. Suppl. 551. Wolf. ad Herodian. p. xvi. Brunck. Apoll. Rh. 20. Jacobs. Anth. 9, 297. Dionys. H. 1, 212. Nuper, Jacobs. Anth. 10, 40. Vies des Orateurs Grecs 2, 85. Ante, Valck. Hipp. p. 281. Brunck. El. 676. T. H. ad Plutum p. 380. Plut. Ages. c. 32. Dudum, Plato Phædro 285. Heind. Conf. c. πάλιν, Musgr. Rhes. 329.: cum πάλιν, Tro. 239. ad Lycophr. 51. ad Diod. S. 1, 551. 2, 8. 128. 420. Abresch. Æsch. 2, 4. Luzac. Exerc. 53. Jacobs. Anth. 7, 16. 9, 297. Brunck. Aristoph. 2, 52.: cum παλαιὸς, ad Diod. S. 2, 342. ad Dionys. H. 1, 12. An πάλ' dicatur, Brunck. Aristoph. 2, 110. Bentl. 323. Τὸ π., Valck. ad Ammon. 111. ad Diod. S. 1, 398. ad Herod. 542. 561. 688. 703. Duker. Præf. Thuc. 10. Π. ποτὲ, Toup. Append. in Theocr. 23. Diod. S. 1, 344. 2, 571. Bergler. Alciphr. 233. Huschk. Anal. 242. Lucillius 40. Aristoph. Fr. 264. Dionys. H. 1, 235. Π. τι, π. τοι, Heind. ad Plat. Gorg. 178. Καὶ π., Herod. 1, 45. Ἔτι π., ad Dionys. H. 4, 2235. 2270. Casaub. p. 36. fol. Plut. 2, 93. Cor. Ὁ π. γονεὺς, Valck. Phœn. p. 122. ubi et de ὁ π." Schæf. Mss. Diu, Lucian. 2, 539.] "Παλαιάγχη, "Jamdudum, VV. LL. ἀμαρτύρως." "Παλαιγόϊος, "Antiquus, Grandis natu. E VV. LL. sunt hæc, "erroris suspicione non carentia." [Depravatum videtur e παλαιγόνιος. * "Παλαιένδοξος, Olim nobilis, Philo J. 2, 437." Wakef. Mss. Lege divisim πάλαι ἔν. * Παλαιετὴς, Vetus, Hes. Item * Παλαιδέτης, eod. sensu, ap. Eund. Vide Casaub. ad Athen. 635. * Παλαιθέτης, Ion ap. Athen. l. c., παλαιθετῶν Ὕμνων ἀοιδοὶ, ubi Schw. et Schn. Lex. παλαιθέτων malunt, a] "Παλαίθετος, A longo tempore "asservatus et reconditus, ὁ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀποτεθεὶς," ["Callim. 1. p. 580." Schæf. Mss.] "Παλαίφατος, Jam olim dictus ceu celebratus: "unde redditur Priscus, s. Antiquus: παλαίφατα θέσφατα, Antiqua oracula, Od. N. (172.) "Legimus et δρυὸς παλαιφάτου, in Epigr." [et in Od. T. 163., ubi al. * Παλαίφαγος, et ap. Hesych. * Παλαίφυτος. Vide not. in Ed. Ernest. "Παλαίφατος, Fischer. Palæph. p. lii. Brunck. Trach. 825. Wakef. 823. Valck. ad Il. 22. p. 68. Jacobs. Anth. 9, 493. Παλαίφαγος, Valck. l. c. * Παλαίφοιβος, * Παλαίφοιτος, Wakef. l. c." Schæf. Mss. * Παλαιφάμενος, Etym. M. v. Μύρσος. Παλαίφατος, Æsch. S. c. Th. 772. Ag. 759. Suppl. 541.] "Παλαίφατος est et Nomen "viri proprium, qui multa volumina τῶν Ἀπίστων "scripsisse fertur. Extant vero et Παλαιφάτου sive "hujus sive alius quædam de Fabulis poëticis." "Παλαίχθων, ονος, ὁ, ἡ, Antiquam terram habens: "ut παλαίχθων δῆμος ab Æschylo vocatur Atheniensis populus, quod ex omni hominum memoria "ejusdem terræ s. regionis esset incola; utpote qui "alio nomine dictus sit αὐτόχθων. Fortassis autem "παλαίχθων reddi etiam possit Antiquus terræ possessor, s. priscus." [Epith. Martis, Æsch. S. c. Th. 106. Nom. propr., Suppl. 258. 332. "Musgr. ad Eurip. p. 192." Schæf. Mss.]

[* Ἀπόπαλαι, Lobeck. Phryn. 45. "Thom. M. 285. 323. 897." Schæf. Mss.] Πρόπαλαι, Jam olim, Jam dudum, pridem. Ita enim augere putatur hic præp. πρὸ, ut auget particula Jam in illis. A Bud. exp. etiam Jamdiu. [Aristoph. Ἱππ. 1153. "Koen. ad Greg. Cor. 69. Phryn. Ecl. 15. Thom. M. 285. 322." Schæf. Mss.] Invenitur ET Ἔκπαλαι, in quo ἐκ itidem vim intendendi habet; sed Phrynich. adulterinum esse censet. ["Phryn. Ecl. 15. 48. Thom. M. 13. 285. 323. Plut. de S. N. V. p. 3." Schæf. Mss. Phot. v. Παλαιφάτου.] Τρίπαλαι, q. d. Ter olim, pro Valde olim, i. e. Jam inde a valde priscis temporibus, Primo et omnium antiquissimo seculo, [Aristoph. Ἱππ. 1154.] Qua forma DICITUR et Τετράπαλαι, q. d. Quater olim. Sed accipiuntur et hæc pro Valde pridem. Extat autem istud in quodam Epigr. Callimachi, si bene memini. ["Diog. L. Heraclito 348." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 301." Schæf. Mss.] Apud Aristoph. autem (Ἱππ. 1154.) legitur ETIAM Δεκάπαλαι, q. d. Decies olim. [* Δωδεκάπαλαι, ibid.] ITEM Χιλιόπαλαι, q. d. Millies olim, [1155. * Τρισμυριόπαλαι, ibid.] Sed hæc pro compp. a ludente Comico fictis habenda existimo.

¶ Παλαιὸς, q. d. Qui fuit πάλαι, Olim, Antiquus, Vetus, Priscus: οἱ παλαιοὶ, Prisci, Homines qui olim fuerunt, Prisci temporis homines, s. Prisci seculi. Quo utuntur modo cum alii, tum Aristot. Et παλαιὰ s. τὰ π., Res priscæ, olim gestæ, Quæ olim contigerunt, Res antiquæ memoriæ, ut quidam interpr. Isocr. ad Phil. Καὶ τί δεῖ με λέγειν τὰ παλαιὰ καὶ τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους; Et quidam Poëta ap. Athen. οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά· καινὰ γὰρ κρείσσω. Sic Xen. (Ἀν. 2, 1, 33.) παλαιαὶ πράξεις. Ibid. dicitur παλαιὸς χρόνος, Tempus quod jam olim fuit, Tempus longinquæ antiquitatis, Longinqua antiquitas, vetustas. Plut. de Rom. Fort. Ἀλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν ὥσπερ εἰς τόπον ἀμαυρὸν, τὸν π. χρόνον, ἐκ τῶν λαμπρῶν καὶ ἐναργῶν τεκμηρίων φεύγειν καὶ ὑποχωρεῖν. Soph. (Aj. 600.) Παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος — μίμνω. Sæpe autem subauditur χρόνος cum hoc nomine: ἐκ παλαιοῦ, pro Olim, Jam olim, Synes., Ἑταῖροι ἐκ παλαιοῦ γεγονότες. Sic in superlat. ἀγαπῶντες ἐκ παλαιοτάτου, Paus. in Cor. Ab omni vetustate. Vide Παλαίτατος paulo post. Thuc. jungit etiam cum ἀπὸ, dicens (1, 2.) Ἀπὸ παλαιοῦ. ‖ Dicebant vero et τὸ π. pro Olim: quo utitur Plut. post Isocr. Atque ut π. χρόνος, sic π. ἡμέρα ap. Eur.: ut (Rhes. 389.) παλαιᾷ σ' ἡμέρᾳ προσεννέπω: quod exp. Post longum tempus. Dicitur etiam res quælibet παλαιά, Antiqua: ut παλαιὸς μῦθος, Antiqua fabula s. Prisca. Et π. λόγος, Plut. Et π. χάρις, Soph. (Aj. 808.) παλαιὰ ὕβρις, Athen. Apud Hom. autem aliquoties legitur, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. Sed et de rebus quas sensibus corporis usurpamus, et corporeæ sunt, ut ita dicam: velut παλαιαὶ naves ap. Hom., quibus opponuntur νέαι ab Eod. Affert autem hoc exemplum Suid., postquam dixit παλαιὸν significare τὸ διεῤῥυηκός. Sic τὰ π. τῶν ἀγαλμάτων, Plut. Quæst. Rom. Sed et π. οἰκία ex eod. Plut. affertur pro Vetus domus. Citatur alioqui et pro Antiqua familia. Tale est π. ἱμάτιον. E Soph. autem et pro σαθρὸς, Putris, Rancidus. Sed et οἶνος π., Vinum vetus, cum ap. alios, tum ap. Pind. Quinetiam π. γέρων ap. Hom., quod imitari voluisse puto Tibullum cum dixit, Veteres senes, Eleg. 1, 8. In veteres esto dura puella senes. Ibid. Vetus caput, de sene: paucis ante versibus, Cum vetus infecit cana senecta caput. At Prisci senes ap. Ovid. Metam. 10. non est quod dicit Tibullus, Veteres senes, et diceretur ex Hom. παλαιοὶ γέροντες, sed Prisci temporis senes. Alioqui παλαιοὶ sæpe dicitur in prosa sine adjectione pro γέροντες, et παλαιὸς pro γέρων, Senex: Isocr. Paneg. (50.) Τίς γὰρ οὕτως ἢ νέος ἢ παλαιὸς ῥάθυμός ἐστιν ὅστις κ. τ. λ. Sic usurpatur et in festivis hisce Alexidis senariis, Ἄτοπόν γε τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν ἀεὶ Παρὰ ταῖς ἑταίραις τὸν παλαιὸν, ἄνδρα δὲ Μὴ τὸν παλαιὸν, ἀλλὰ

τὸν νεώτερον. Apud Hom. autem Il. Ξ. (136.) *παλαιὸς φὼς* a vett. Gramm. expositum fuit non simpliciter *γέρων*, sed *λίαν γέρων*. Hesychio autem est etiam *ἄφρων*: quem vide. || Παλαιὰ sine adjectione ap. Eccles. Scriptt., pro *π. διαθήκη*, Vetus Testamentum. Quod cum ap. alios, tum Chrys. legitur. Sic et Œcum. *Νόμον δὲ λέγει πᾶσαν τὴν παλαιάν*. Quod certe ignorans Greg. Naz. Interpres *ὁ παλαιᾶς καὶ νέας μεσίτης* vertit, Veterum et novorum mediator. Opp. autem huic et *καινή*. || Pristinus: *παλαιὰ χάρις*, e Soph., Pristina gratia. Sic autem *ἀρχαῖος* pro Pristinus usurpari docui suo loco. || Παλαιὸν quidam significare etiam putant i. q. *τὸ ἀρχαῖον*. Vide Suid. [" Παλαιὸς, Græv. Lectt. Hes. 572. Brunck. Œd. T. 290. Œd. C. 111. Act. Traj. 1, 244. Valck. Anim. ad Ammon. 17. Diatr. 293. Musgr. Hel. 1180. Wakef. Ion. 749. Trach. 555. Eum. 69. Abresch. Æsch. 2, 86. 102. Brunck. Aristoph. 1, 65. Jacobs. Anth. 9, 412. Diod. S. 2, 382. Heyn. Hom. 6, 542. 547. Stultus, Toup. Opusc. 1, 92. Kuster. Aristoph. 239. Παλαιὸς et *ἀρχαῖος* conjuncta, Ruhnk. ad Vell. p. 64. Π. et *πρέσβυς*, Plut. 3, 279. Cor. Παλαιὸς *αἶνος*, Jacobs. Exerc. 1, 10.: *λόγος*, Erfurdt. ad Valck. Opusc. 2, 172. *λέξις*, Hemst. ad Hes. Ep. ad Eulog. not. 36. *Χρόνον παλαιὸν*, Valck. Hipp. p. 260. Παλαιᾷ *ἡμέρᾳ*, E longo tandem tempore, Eur. Rhes. 389. Παλαιὸν, Simon. Dial. p. 22. *Οὔ τι π.*, i. q. *οὐ πάλαι*, Ruhnk. Ep. Cr. 158. Valck. Hipp. p. 260. Τὸ *π.*, Mœr. 107. ad Diod. S. 1, 103. 399. 2, 226. ad Herod. 561. 588. 703. Ἐκ *παλαιοῦ*, ad Phryn. Ecl. 15. 48. Thom. M. 285. 323. 897. Luzac. Exerc. 74. Diod. S. 1, 710. 2, 539. Duker. Præf. Thuc. 10. Jacobs. Anth. 11, 402. ad Jambl. V. P. 334. Kiessl. *Δηῶ παλαιὰ*, Jacobs. Anth. 9, 387. Οἱ *π.* et οἱ Ἀχαιοὶ conf., Boiss. Philostr. 566. Οἱ *π.*, Antiqui Hom. Interpretes, Callim. 1, 465. Αἱ *παλαιαὶ*, Heyn. Hom. 5, 719. Τὰ *π.*, Stanl. Eum. init., Pausan. 387. Duker. Præf. Thuc. 10. *Τί δεῖ τὰ π. λέγειν*; Bibl. Crit. 3, 1. p. 46. Ἐκ *παλαιῶν*, ad Diod. S. 1, 393. Ἐκ *π. χρόνων*, 2, 370.: Soph. Phil. 493. *Ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ Μή μοι βεβήκοι*." Schæf. Mss. " Lysias *κατὰ Ἀνδοκίδ*. 253. *Καὶ φοινικίδας ἀνέσεισαν κατὰ τὸ νόμιμον τὸ παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον*. " ' Ego equidem *παλαιὸν* haud moverim: potest aliquid *παλαιὸν* esse, quod *ἀρχαῖον* ideo non item sit; et rursus *ἀρχαῖον*, quod non sit *παλαιόν*. Est autem *παλαιὸν* Antiquum, et solummodo rationem habet temporis: *ἀρχαῖον* autem est, Quod ab initio rerum, aut reipublicæ cujusdam, semper ita fuit actitatum, ut semel antiquo ritu fuit institutum. Jam si respublica quædam est non admodum vetusta, potest institutum aliquod esse quidem *ἀρχαῖον*, quod non ideo statim est *παλαιόν*. In republica contra pervetusta potest aliquid esse *παλαιὸν* quidem, at non idem *ἀρχαῖον*, si sc. alia instituta præcesserunt antiquiora, per hoc abrogata. Conjungit quoque duo hæc vocab. Liban. Or. 2. p. 17, 12. Ed. Bongiov. Philostratus 246, Euseb. H. E. p. 16, 22. Themist. 232. Ita quoque Plin. Paneg., Vident ducem Romanorum unum ex ulterioribus illis et priscis.' Reisk." Seager. Mss. " Παλαιὸς *ἄνθρωπος*, sensu Christiano, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 54." Boiss. Mss. Παλαιαὶ *δραχμαί*, i. e. *ἐκ δανείσματος ὀφειλόμεναι*, Lysias Photii.] " Παλαίωρ, Stultus: *μωρὸς*, Hes." [* Παλαιὸρ, Laconice, Aristoph. A. 988. *Παλαιόρ γα, ναὶ τὸν Κάστορα, ὤνθρωπος*.] " Ἀλαιὸς, pro *παλαιὸς*, *ἄφρων*, " Vetus, Demens, Hes. ex Æschylo." " Πληγεῖον, " Eid. *παλαιὸν*, Antiquum, Vetus." [* " Παληὸς pro *παλαιὸς*, Bœotice, Etym. M. 32, 8." Wakef. Mss.]

Παλαίτερος pro *παλαιότερος*, Antiquior, Vetustior. Ετ Παλαίτατος pro *παλαιότατος*, Antiquissimus, Vetustissimus. Thuc. 1, (4.) *Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν*. Sic *ἐκ παλαιτάτου* ap. Eund., Jam olim. Sed *παλαίτερον* Bud. affert etiam pro Prius, e Synesio. Scio autem mirum videri posse cuipiam quod *παλαίτερος* esse dicatur pro *παλαιότερος*, itidemque *παλαίτατος* pro *παλαιότατος*, cum a *πάλαι* possit esse regularis formatio: sed *μεσαίτερος* et *μεσαίτατος*, itidemque *ἰδιαίτερος* et *ἰδιαίτατος*, aliaque multa hujusmodi, mirum illud videri non sinent. [" Παλαίτερος, Jacobs. Anth. 7, 282. Matth. Anecd. 1, 18. ad Charit. 251. ad Diod. S. 1, 372. Conf. c. *παλαίτατος*, Porson. Med. p. 11. Παλαίτερος pro posit., ad Mœr. 352. ad Eur. Med. 68. Παλαίτερον, ad Dionys. H. 3, 1535. Olim, Bentl. ad Callim. 278. Dionys. H. 1, 101. 229. 335. 569. 2, 797. Παλαίτερον *ἔτι*, Jam inde, 4, 2120. 2248. Ἐκ *παλαιτέρου*, Herod. 28. Παλαίτατα, Toup. Opusc. 1, 387." Schæf. Mss.]

[* " Παλαιόδουλος, Ab antiquo servus, Philo J. 2, 468." Wakef. Mss. " Παλαιοθέτης, ab Hes. exp. * *παλαιοπράγμων*, et *δραστήριος*." [Eadem habet Phot.]

Παμπάλαιος, Omnino vetustus, Vetustissimus, Bud. ap. Aristot. Athen. [" Ad Herod. 400. Jacobs. Anth. 9, 451." Schæf. Mss. * Προπάλαιος, Pervetustus, Synes. p. 134. Lobeck. Phryn. 47. " Προπαλαιότερος, Tzetz. Ch. 2, 173. 175." Elberling. Mss. * Προπαλαίτερος s. * Προπαλαίστερος *τὸ γένειον*, J. Poll. 4, 138.]

Παλαιότης, Vetustas, Antiquitas, [" Crassum aliquid et veteris ævi simplicitatem sapiens, Musgr. Hel. 1062." Schæf. Mss.]

Παλαιοῦμαι, Veterasco, Vetus fio. Unde *οἶνος παλαιούμενος* ap. Gal. et *οἶνος πεπαλαιωμένος* ap. Athen., Vinum quod ad vetustatem pervenit; quidam vero vertere ausi sunt, Vinum vetustate affectum, Vinum vetus. [" Athen. 27. *Οἶνος παλαιωθεὶς πολὺ χρησιμώτερος*." Schw. Mss.] Alicubi *πεπαλαιωμένον* exp. etiam Inveteratum. Celsus dixit et Veterarunt, pro Veteres factæ sunt. Cam. e Plat. Symp. affert *τὸ ἀπιὸν καὶ παλαιούμενον*, Quod abit et veterascit, antiquatur. [" De vino, Casaub. ad Athen. 61. De vestibus, Valck. Phœn. p. 114." Schæf. Mss. * Παλαίωμα, Antiquitas, Vetustas, LXX. Job. 36, 28. 37, 18. 21.] " Ἀπαλαιώθη, Antiquatum est, VV. LL. " perperam pro *ἐπ*." Παλαίωσις, Inveteratio, Plut. (8, 806.) *Οἴνῳ μὲν γὰρ ὠφέλιμον, ἐλαίῳ ἀσύμφορον παλαίωσις ἦν*: [604. 807. Schleusn. Lex. V. T. " Athen. 33. *Οἶνος χαριέστατος εἰς παλαίωσιν*." Schw. Mss. * Παλαιωτὸς, unde * " Ἀπαλαίωτος, Agapet. Sched. 60." Boiss. Mss. * Ἀναπαλαιόω, unde * " Ἐπαναπαλαιόω, Ancyr. Conc. Can. 1." Routh. Mss.] Ἀποπαλαιόω, Antiquo, Abrogo. Apud Hes. autem habentur ista non sine mendo, *Ἀποπαλώσει, ἀποπαλαιώσει καὶ ἀποκρούσεται*. [* Καταπαλαιοῦμαι, Gal. 12, 208. * Προπαλαιόω, i. q. *ἑωλίζω*, Rufi Fr. 176.]

" ΠΑΛΑΙΣΤΗ, ἡ, Mensura quatuor digitorum, s. " quaternum digitorum. Vocatam *παλαιστὴν* Etym. " tradit quasi *πελαστὴν*, nimirum *παρὰ τὸ πέλας συνάγειν τὰ ὀστᾶ*, i. e. *πλησίον ποιεῖν τοὺς δακτύλους*. " Fuit vero DICTA Παλαιστὴς quoque, si Polluci et " post eum Eustathio credimus. Sed ap. illum habemus tantum Παλαιστὶς, per *ι*, et hoc *παλαιστής*. " Ita enim legitur, *Τὸ δ' αὐτὸ* (idem sc. quod *δοχμή*, " s. *δακτυλοδόχμη*: quibus significari ait *συγκλεισθέντας τοὺς τέσσαρας δακτύλους*) *καὶ παλαιστὶς θηλυκῶς, καὶ παλαιστὴς ἀρσενικῶς*. Sed suspicor eum " reliquisse scriptum, *καὶ παλαιστὴ ἢ παλαιστὶς θηλυκῶς κ. τ. λ.* Eust. certe" [ad Il. Ψ. p. 1401, 23.] " contra hujus *παλαιστὶς* mentionem nullam facit, " sed ceterorum duorum duntaxat: scribens *δῶρον* " esse tertiam partem *σπιθαμῆς*, quæ tertia pars vocetur etiam *παλαιστὴ* fem. genere, et *παλαιστὴς* " masculino: his enim significari *διάστημα τετραδάκτυλον*. Quibus consentanea sunt quæ alibi " tradit, *σπιθαμὴν* esse *διάστημα δωδεκαδάκτυλον*: " afferens etiam vocabuli hujus etymum, *παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι τοὺς δακτύλους*, i. e. *ἐκτείνεσθαι*. " Ceterum ut ad *παλαιστὴ* revertar, sciendum est, " pro eo quod legimus ap. Plin., Quaternum digitorum magnitudine, habere Geop. *παλαιστιαῖα μεγέθη*, subjungentem *τουτέστι τετραδακτυλιαίους τὰς ῥίζας*. Uno verbo redditur Palmus: siquidem Hieronymus *παλαιστὴν*, Palmum, ut *σπιθαμὴν*, Palmam, " appellari tradit. Annotant tamen quidam, Plin. " hanc VOCEM Σπιθαμὴ vertisse Dodrantem, i. e. " Quantum est spatii inter expassos summum pollicem et extremum minimum digitum. Sed et 21,

" 7., inquiunt, palmum alto caule ait quod Diosc. dicit *καυλὸν σπιθαμιαῖον*, Dodrantalem: et de anthyllide 21, 29. Addunt denique, Græcos unum pro altero usurpare. Aëtius enim, cum 13, 21. dicit viperam esse magnitudine cubiti, longissimam autem *παλαιστῶν τριῶν*, loco *σπιθαμῆς* posuit *παλαιστήν*: alioqui minus scripsisset. Nam cubitus valet sesquipedem, i. e. palmos sex. Rursum Diosc. 3, 94. chamædryn *θαμνίσκον σπιθαμιαῖον* vocat: Hermolaus Barbarus vertit fruticem quatuor digitorum altitudine: non male: quoniam eorum quæ plurimum usu veniunt, rationem habuit. Reliqui Interprr. Plinium sequuntur, qui *σπιθαμὴν* Dodrantem reddidit. L. enim 21, c. 17. ornithogalum, et 27, 13. thlaspi dicit esse caule semipedali: quem *διοσπιθαμιαῖον* Diosc. dixerat. Et 25, 8. radicem longæ aristolochiæ dixit esse longam quatuor digitorum longitudine, quam Diosc. *σπιθαμιαίαν*. Alioqui ramulos *σπιθαμιαίους* in tithymalo helioscopio, 26, 8. et in elatine, 27, 9. vertit, Semipedali altitudine, et Semipedales. Denique et hoc ab Iisd. annotatur, Plinium, cum palmum dicit, fere dodrantem intelligere: ut 20, 11.: in oreoselino, 21, 8.: in chrysocome, 24, 15. et in aliis pluribus ll. Esse alioqui duplicem palmum: minorem, digitorum quatuor, qui non solum *παλαιστὴ* s. *παλαιστὶς*, sed etiam *δῶρον* et *δοχμὴ*, et *δακτυλοδόχμη* dicatur, et majorem, duodecim digitorum, a Græcis *σπιθαμὴν* vocatum. Hæc sunt quæ ab illis annotantur. Quæ cum ita sint, sunt qui *σπιθαμὴν* esse velint Palmum magnum. Esse autem *σπιθαμὴν* appellatam hanc mensuram, *παρὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι τοὺς δακτύλους*, Quod diducantur digiti. Sed quamvis hæc ab iis dicantur, sciendum est Plin. pro *σπιθαμὴ* non Palmum magnum, sed simpliciter Palmum dixisse, cum alibi, tum ubi de anthemide scribit, Genera anthemidis tria tantum flore distant, palmum non excedentia: ex h. Diosc. l. *Ταύτης εἴδη τρία, ἄνθεσι μόνον διαφέροντα, σπιθαμιαῖα*. Alicubi vero *σπιθαμιαῖον* una voce Palmeum interpr.: veluti cum scribit, Orchis herba, s. Serapias, foliis porri, caule palmeo: e Diosc. *Ὄρχις, ὃν σεραπιάδα ἕτεροι καλοῦσι, φύλλα ἔχει ἐοικότα πράσῳ, καυλία σπιθαμιαῖα*. In VV. LL. *σπιθαμιαῖος* redditur Qui palmæ aut semipedis habet longitudinem, Palmaris, Unius palmi, magni aut parvi, altitudine: item Dodrantalis. Vide et Marc. in Diosc. Ceterum non SOLUM *Παλαιστιαῖος*, sed ETIAM *Παλαισταῖος* in VV. LL. legi sciendum est; sed e librarii alicujus errore ortum mihi videri." [" *Παλαιστή*, ad Mœr. 131. ad Herod. 23. 177. Herodian. Philet. 450. et n., Phryn. Ecl. 130. (Lobeck. 295.) Thom. M. 674. Jacobs. Anth. 7, 82. *Παλαισταῖς πέντε πενιχρότερος*, 9, 280. *Παλαιστής*, Herodian. l. c. Phryn. l. c. Thom. M. l. c. *Παλαιστίς*, Phryn. l. c. *Παλαιστιαῖος*, ibid. ad Herod. 23. * *Παλαιστέω*, Metior, ibid. ad Od. A. 252. Lucian. 3, 585." Schæf. Mss. Hesych. *Παλαιστή· παλάμη, τὸ τεττάρων δακτύλων μέτρον, καὶ ἡ σπιθάμη*. *Παλαιστιαῖος*, Aqu. Symm. Jud. 3, 16. Herod. 1, 50. De *παλαιστὴ* et *παλαιστής*, vide Schleusn. Lex. V. T.] " *Παλαιστὸν*, in VV. LL. affertur, tanquam i. significans q. *παλαιστὴ* s. *παλαιστίς*. Additurque in exemplum h. l. ex Exodo 25, (25.) *Ποιήσεις στεφάνην παλαιστοῦ κύκλῳ*, Facies coronam quatuor digitis per circuitum. Sed cum nominativi *παλαιστὸν* in superioribus, ubi de *παλαιστὴ* dictum fuit, nulla mentio facta fuerit, contra vero *παλαιστὴς* ex Hes. et Eust. habueris, cur non inde potius gen. *παλαιστοῦ* deduces? Nisi forte ap. Eosd. LXX. *παλαιστὸν* inveniatur." " *Διπάλαιστος*, Qui duorum palmorum est, Bipalmis," [Xen. K. 2, 5. * *Διπαλαιστιαῖος*, Geop. 9, 10, 2. * *Ἰσοπάλαιστος*, Æquans palmi magnitudinem, Antip. Sid. 23. * *Τετραπάλαιστος*, Athen. 199. Herod. 2, 149. Geop. 5, 44, 2. * *Τετραπάλαιστον*, Gl. Laterculus. * *Τετραπαλαιστιαῖος*, Geop. l. c. * *Τριπάλαιστος*, Herod. 1, 50. * *Τριπαλαιστιαῖος*, Lobeck. Phryn. 548. * *Παλαίστωμα*, Palmus, Aqu. 1 Reg. 7, 9. A Schneidero non agnoscitur.]

" *Παλαστή*, a Schol. Hom., i. e. ab Auctore brevium Scholiorum, exp. *ὁ ἀγκὼν τῆς χειρός*. Siquidem in Od. A. (252.) *Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη*, annotat, si legatur *παλαστήσασα*, significaturum, *τῷ παλαστῇ, ὅ ἐστι τῷ ἀγκῶνι τῆς χειρὸς, νύξασα*. At Eust. scribit *παλαιστῇ*, cum *αι*. In VV. LL. traditur poni et pro *παλαιστή*, quod Palmum declarat." [" *Παλαστή*, Phryn. Ecl. 130. Thom. M. 674. ad Herod. 23. *Παλαστέω*, ibid. * *Παλαστιαῖος*, Thom. M. 674." Schæf. Mss. Cod. Medic. Herod. 1, 50. ubi etiam *ἑξαπάλαστα*, * *τριπάλαστα*.]

" ΠΑΛΑΜΙΣ, *ίδος*, *ἡ*, Amaria, piscis, VV. LL. e Gaza ap. Aristot." [Alex. Trall. 11. p. 652. *Ἀσφάλακος (ἀσπάλακος) τοῦ ζώου, ὅ τινες παλαμίδα καλοῦσι*.]

ΠΑΛΗ, *ἡ*, Lucta, Od. Θ. (206.) *Δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω, ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην, Ἢ πὺξ, ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσὶν*, Plut. Symp. 2, (4.) *Τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλην οὖσαν, ἅμα καὶ πρεσβύτατον εἶναι*. Ibid. vocatur *πρεσβύτατον τῶν ἀγωνισμάτων*. Dicitur *καταστῆναι εἰς πάλην*, sicut *καταστῆναι εἰς μάχην*. Paus. Att. (39, 3.) *Λέγεται δὲ ὁ Κερκύων τοὺς καταστάντας εἰς πάλην διαφθεῖραι, πλὴν Θησέως*. Item *νικῆσαι πάλην*, Lucian. (1, 163.) *Νενίκηκε δὲ πὺξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας*. Chrys. autem dixit metaph. *Ἐσχάτης πάλης πάσας ἀνακαλέσασθαι τὰς ἥττας*. Usus est numero plurali Paus. in Att. *Πρότερον δὲ ἐχρῶντο μεγέθει μόνον καὶ ῥώμῃ πρὸς τὰς πάλας*. Usus est et Herodian., et quidem pueris etiam tribuens *πάλας*, 3, (10, 5.) ubi Polit. *πάλας παίδων* vertit Colluctationes puerorum. Quod autem ad derivationem attinet, sunt qui a *πάλλω* deducant, quia sc. ibi corpus *πάλλεται*, i. e. agitatur, s. quatitur. Afferuntur autem aliæ deductiones a Plut. Symp., quibus non assentior. [" Wakef. S. Cr. 1, 114. ad Charit. 479. Markl. Suppl. 474. Aristoph. Fr. 273. A quo exculta, Jacobs. Anth. 7, 162." Schæf. Mss. Aristot. Rhet. 1, 5. Æsch. Choëph. 856. Plato de LL. 7. p. 336. Heliod. Æth. 10. p. 506. Schn. Lex.]

" *Ἀναπάλη*, *ἡ*, Genus tripudii et saltationis, Athen. (631.) *Ἔοικε δὲ ἡ γυμνοπαιδικὴ τῇ καλουμένῃ ἀναπάλῃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς*: siquidem nudi pueri concinne saltabant ad numeros, et manibus pedibusque jocularia carmina molliter gesticulabantur, palæstræ et quinquertii formam repræsentantes spectatoribus, VV. LL." [Cf. Sidon. Apoll. Carm. 23, 30.]

Ἀντίπαλος, *ὁ*, *ἡ*, Obluctator, Adversarius s. Concertator in lucta, Adversarius alicujus in luctæ certamine, aut generaliter in athletico certamine, et qui cum eo committitur. Eust. tamen, quod miror potius quam probo, *ἀντίπαλος* deducit a *πάλος* significante *κλῆρος*, ut sit *ὁ κατὰ πάλον ἐναντίος*. || Hostis, *πολέμιος*, ap. Xen. et Dem.: ut (203.) *Ὡς ἀνταλλάξασθαι βουλοίμεθα ἀντιπάλους*. Interdum adjungitur ei casus, sc. dat., vel gen., et exp. Adversarius, Inimicus, Æmulus. Plut. *Ἀγησιλάου τοὺς Θηβαίους ἀντιπάλους τοῖς Λακεδαιμονίοις κατασκευάσαντος*: de quo dicam paulo post. In Epigr. 1. *ὕδωρ ἰδίοις ῥεύμασιν ἀντίπαλον*. Philo de Mundo, *Ἡ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ λήθη*, Adversaria. Cum gen. autem, *πόλις ἀντίπαλος τῆς Ῥώμης*, ap. Plut.: et ap. Greg. *Ἀντίπαλος τοῦ μίσους ἡ ἀγάπη*, Contraria odio dilectio. || Æquas vires habens, Par viribus, pro *ἰσοπαλής*, i. e. *ἀξιόμαχος*, ap. Xen.: ut accipitur a quibusdam accusativus *ἀντιπάλους* in Plut. l. c. *Τοὺς Θηβαίους ἀντιπάλους τοῖς Λακεδαιμονίοις*. Interdum additur dat. rei. Lucian. (2, 79.) *Τότε μὲν οὖν νικήσαντες, οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ, ἀνεχωρήσαμεν*. Accipit autem hoc e Thuc., ap. quem non semel legitur *ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ καὶ δυνάμει*. || Idem Thuc. (2, 61.) *Ὅμως δὲ πόλιν μεγάλην οἰκοῦντας, καὶ ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένους*, Ejus magnitudini respondentibus, Bud. || *Ἀντίπαλον* etiam dicunt interdum absolute, pro Virium s. Potentiæ æqualitate. Invenitur *τὰ ἀντίπαλα*, pro *τὸ ἀντίπαλον* ap. Thuc. (7, 13.) *Ἐς τὰ ἀντίπαλα καθεστήκαμεν*, Ad æquum mar-

tem devenimus. ‖ Legitur etiam ἀντίπαλα adverbialiter positum pro ἀντιπάλως, Æquo marte: Ἀντίπαλα ναυμαχήσαντα. [Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 215. " Zeun. ad Xen. K. Π. 557. Brunck. ad Bacch. 274. Musgr. ad Eurip. p. 209. Thom. M. 76. ad Lucian. 1, 293. Marcell. de V. Thuc. 9. Boiss. Philostr. 400. ad Diod. S. 1, 466. ad Charit. 120. 611. 619. 626. 647. Musgr. Iph. T. 445. Herc. F. 1208. Wakef. ibid. Jacobs. Anth. 8, 58. 352. 9, 16. 17. Kuster. Aristoph. 67. Par, Wyttenb. Select. 109. ad Herod. 625. Τὸ ἀντίπ., Steph. de Dionys. Imitat. Thuc. Εἰς ἀντίπαλα χωρεῖν, Dionys. H. 2, 951. 1061." Schæf. Mss.] Ἀντιπάλως, adv. pro ἰσοπάλως, Æquis viribus in lucta. Generaliter pro Æquis viribus, Æquo marte. Thuc. 8, (87.) Οἵ γε καὶ ἐν τῷ παρόντι ἀντιπάλως μᾶλλον ἢ ὑποδεεστέρως τῷ ναυτικῷ ἀνθώρμουν. " Ἄπαλον, τὸ, Hesychio ἀνοχὴ ἀπὸ τοῦ " παλαίειν, q. d. Induciæ palæstricæ: cum sc. pa- " læstra aliquantum differtur, ut respirent athletæ." [Sic leg. conjicit Schw. ap. Athen. 631. b.] " Διαπάλη, Lucta s. Colluctatio: Ἐν διαπάλαις γενό- " μενοι, Cum jam colluctari cœpissent. Dicitur ut " διαμάχη." [Plut. 6, 185.] Δυσπαλὴς, ὁ, ἡ, Difficilem luctam præbens, afferens, Non facile eluctabilis, expugnabilis; nam exp. δυσκαταγώνιστος. Sed Eust. ap. Pind. (Π. 4, 487.) haberi δυσπαλὲς ait quod sit a πάλλω. " Δυσπαλὲς, Hesychio δυσχερὲς, σκλη- " ρὸν, δύσαντες: Suidæ δυσχερὲς, δυσκαταγώνιστον, " Quocum luctari difficile est." [" Wakef. Eum. 562. Abresch. Æsch. 2, 84. Ruhnk. Ep. Cr. 222." Schæf. Mss. * Δυσπαλέω, Æsch. Eum. 563. μέσᾳ δυσπαλεῖται δίνᾳ.] Εὐπαλὴς, ut ἄεθλοι εὐπαλέες, Apoll. Rh. (2, 618.) Certamina luctam facilem habentia, [" Ruhnk. Ep. Cr. 222. * Εὐπαλέως, ibid." Schæf. Mss. Facile, Apoll. Rh. 4, 193.] Ἰσοπαλὴς, VEL Ἰσόπαλος, Æquas vires habens in lucta, Æqualis in lucta s. Par. Interdum pro Par in pugna. Et generaliter etiam pro Par viribus. Thuc. 2, (39.) dixit etiam ἰσοπαλεῖς κινδύνους, pro Paribus certaminum periculis: [4, 94. Herod. 5, 49. " Heyn. Hom. 6, 347. Menses Roman., Jacobs. Anth. 12, 457. Theocr. p. 86. Harles." Schæf. Mss. Orph. Arg. 1017.] Ἰσοπαλῶς, AT Ἰσοπάλως ab Ἰσόπαλος, Æqualibus viribus in lucta, pugna: ἰσοπαλῶς ἀγωνίζεσθαι, Bud. ap. Paus. vertit Ancipiti marte pugnare. [* Ἰσοπαλέω, Anonym. post Andronic. de Pass. 760. In Parmenidis Fr. 5, 98. μεσσόθεν ἰσοπαλὲς πάντη, Buttmann. legit ἰσοπαλεῖ. * " Ἰσοπαλὶς, Epith. fornacis, 4 Macc. 13, 9. ἰσοπαλίδος καμίνου. Int. Lat. Parem tormentis istis fornacem. Sed lectio ipsa mihi admodum suspecta est." Schleusn. Lex. V. T. Cf. Βουπαλίς. Μουνοπάλης, unde] " Μουνοπάλαι, Hesychio οἱ μόνῃ τῇ " πάλῃ νικῶντες," [Anal. 3, 284. Paus. 6, 4. * Πρωτόπαλος, Dio C. 72, 22.]

Παλαίω, Luctor, Il. Ψ. (621.) οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι οὐδὲ παλαίσεις, Οὐδέτ' ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι Θεύσεαι, Lucian. (1, 782.) Πῶς κληροῦσιν ὅν τινα ᾧ τινι χρὴ παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν. Sic autem et alibi hæc duo conjungit. Metaphorice interdum ponitur: ut cum dicit Hesiod. Ἔργ. (2, 31.) Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει, Luctatur cum damnis, Certat cum damnis, i. e. Multum laborat in damnis a se prohibendis s. arcendis, Damna varia illum velut oppugnant, a quibus vix se potest defendere. Sic et ap. Xen. (Œc. 17, 2.) metaph. παλαίσαντες ζημίαις, ubi redditur Mulctati damnis. Apud Chrys. item πενίᾳ παλαίειν ἐσχάτῃ, Cum extrema paupertate luctari, Summa inopia conflictari.

Τὰ παλαιόμενα tanquam a pass. Παλαίομαι pro Luctæ conatus et labores, Bud. 1074. affert e Greg. [" Παλαίω, Valck. Callim. 96. ad Herod. 628. Musgr. Cycl. 624. Boiss. Philostr. 332. ad Charit. 479. Quint. Mæc. 1." Schæf. Mss. " Eur. Rhes. 509. Eur. Fr. Autolyci ap. Athen. 10, 2. Pass., Eur. Cycl. 674. Δεινὸς γὰρ οἶνος, καὶ παλαίεσθαι βαρὺ, El. 686. Ὡς, εἰ παλαισθεὶς πτῶμα θανάσιμον πεσῇ." Seager. Mss. Pind. N. 8, 47. φόνῳ πάλαισεν, Succubuit leto. Cum inf., Achill. Tat. 107. Bip. Ἐπαλαίομεν τὴν ναῦν εἰς τὸ ἀντίῤῥοπον καθελεῖν.] Πάλαισμα, τὸ, q. d. Luctamentum. Apud Xen. A. (9, 4.) pro Luctatio, Lucta. ‖ Artificium luctationis ad supplantandum adversarium, luctandi s. eluctandi, Artificiosa luctatio; his enim modis exp. Bud. in Æschin. p. 78(=83.) Μηδ' ἀγνοεῖθ' ὅτι πάλαισμα τοῦτ' ἔστι δικαστηρίου, ubi videmus metaphorice poni. Quidam interpr. Astuta luctatio fori. Sic et ap. alios Scriptt. pro Artificio, pro Callido consilio, s. Techna. A Suida exp. στρατήγημα, in Aristoph. (B. 689.) Φρυνίχου παλαίσμασιν, ab Hes. * κακοτεχνία. Xen. Ἀπ. 2, (1, 14.) Τοῦτο μέν τοι ἤδη λέγεις δεινὸν πάλαισμα. Et Soph. Œd. T. (879.) Τὸ καλῶς ἔχον πόλει πάλαισμα, ubi si dicamus in bonam partem accipi, nimis angustam esse judicabimus Hes. exp. [Æsch. Ag. 63. Eum. 592. 779. Suppl. 303. et not. " Valck. Phœn. p. 23. Hipp. p. 252. Bibl. Crit. 3, 2. p. 61. Plut. Mor. 1, 931. Brunck. Œd. T. 879. Casaub. Athen. 1, 39. ad Eur. Suppl. 550. Abresch. Æsch. 2, 88. Stanl. Eum. 592. Jacobs. Anth. 11, 130. Dionys. H. 5, 307. Παλαίσματα τρία, Heindorf. ad Plat. Phædr. 281." Schæf. Mss. * " Παλαισμὸς, Greg. Naz. Od. 2, 45. p. 107." Boiss. Mss.] Παλαισμοσύνη, Lucta, πάλη, Od. Θ. (126.) Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο: sicut ibid. πειρηθήτω cum dat. πάλῃ, ut dictum est in Πάλη. [Il. Ψ. 701. " Troilus Epigr. Jacobs. Anim. 308." Schæf. Mss.] Παλαιστὴς, ὁ, Luctator, Adversarius in lucta, Od. Θ. (246.) Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰ μὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταὶ, Plut. de Tranq. Animi, Οὐδὲ γὰρ οἱ δρομεῖς ὅτι μὴ τοὺς τῶν παλαιστῶν φέρονται στεφάνους ἀθυμοῦσιν. [Æsch. Pr. 919. Ag. 1215. Soph. Ph. 431. " Valck. Hipp. p. 262." Schæf. Mss.] Παλαιστικὸς, Ad luctatorem s. luctatores pertinens, s. Ad luctationem aut palæstram, Palæstricus. Et π. τέχνη, Paus. Atticis, Ars luctatorum, palæstrica, Palæstra. ‖ Artis luctatorum peritus; brevius, Luctæ: item Studiosus luctæ. Utitur Aristot. Vide Παλαιστρικός. [Plut. 6, 493. Lucian. 1, 264. " Phryn. Ecl. 102. Thom. M. 576. 675." Schæf. Mss. * Παλαιστὸς, unde * Ἀπάλαιστος, ὁ, ἡ, Pind. N. 4, 153. Vide Schn. Lex. Suppl.] Δυσπάλαιστος, Vix eluctabilis, superabilis, Superatu difficilis. Ex Eur. affertur etiam pro Ineluctabilis, δυσπάλαιστος τύχη. At ex Æsch. (Suppl. 477.) δυσπάλαιστον πρᾶγμα, pro Opus arduum atque difficile: [Ch. 690. Toup. ad Longin. s. 34. * Εὐπάλαιστος, Qui facile vincitur, Epicharmus ap. Diog. L. 3, 17.] " Παλαιστύριον, Locus ubi pa- " læstra exercetur, VV. LL."

Παλαίστρα, ἡ, Palæstra, Lucta, Luctæ locus, Theocr. 2, (50.) Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περᾶσαι Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας, ubi plane dicitur λιπαρὰ παλαίστρα sicut ab Ovidio Uncta palæstra. Xen. Λ. (2, 1.) Εὐθὺς δὲ πέμπουσιν εἰς διδασκάλων μαθησομένους καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐν παλαίστρᾳ, Herodian. 5, (7, 9.) Παλαίστραις τε καὶ τοῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις εἴθιζε. Itidem vero Plut. hæc copulavit in Quæst. Rom. Idem Symp. 2, 4. de hujus nominis signif. ita scribit, Τὸν οὖν τόπον, ἐν ᾧ γυμνάζονται πάντες οἱ ἀθληταὶ, παλαίστραν καλοῦσι, τῆς πάλης τοὔνομα κτησαμένης τοπρῶτον, εἶτα καὶ τοῖς αὖθις ἐφευρεθεῖσιν ἐμπαρασχούσης: sic enim leg. puto, non ἐμπαραχεῖν. Ita igitur παλαίστρα generalius etiam usurpatur pro Loco in quo certant ii qui athletæ vocantur. ‖ Decentia illa, qua status motus flexusque corporis ac omnes omnino habitus venustatem quandam leporemque præ se ferunt: quam qui non didicerunt, ii ἀπάλαιστροι ab antiquis dicti sunt. Hæc Bud. Ann. post. in Pand. afferens e Cic. Or., Ut enim athletas, nec multo secus gladiatores videmus nihil nec vitando facere caute, nec petendo, vehementer, in quo non motus hic habeat palæstram quandam: ut quicquid in his rebus fiat viriliter ap. pugnam, idem ad aspectum etiam sit venustum: sic oratio nec plagam gravem facit, nisi petitio fuit apta: nec satis recte declinat impetum, nisi etiam in cedendo quid deceat intelligit. Alioqui certe Palæstra ap. Latinos quoque vel pro Lucta, i. e. Luctatorum certamine, ut exp. Bud. in h. Ejusd. Oratoris l. in Bruto, scribentis de Phalereo, Sed non tam armis institutus quam palæstra, vel pro Loco certaminis ponitur. ‖ Παλαί-

-στρα Mulieris nom. proprium, Lucian. [2, 576. "Horat. p. 25. et not. Zeun., Jacobs. Anth. 11, 130. Π. Ἑρμοῦ, ad Diod. S. 1, 391." Schæf. Mss. * Παλαιστροφύλαξ, Hippocr. 1201.] Παλαιστρίτης, idem qui et παλαιστὴς supra, Palæstrita, Plut. (7, 111.) Ὑφ' ὧν ἔλαθον ἐκρυέντες τῶν ὅπλων, καὶ ἀγαπήσαντες, ἀνθ' ὁπλιτῶν καὶ ἱππέων ἀγαθῶν, εὐτράπελοι καὶ παλαιστρῖται καὶ καλοὶ λέγεσθαι: nisi forte leg. καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, ut certe suspicor. Observandum autem hic obiter ὁπλίτας opponi παλαιστρίταις, aut certe ab illis distingui, sicut in l. Cic., quem modo protuli in Παλαίστρα, Armis et Palæstra. Quinetiam illud ἐκρυέντες τῶν ὅπλων itidem ap. Plut. dicitur propter γυμνάσια et παλαίστρας, ut ibi videbis. Ceterum si antiquum non esse παλαιστρικὸς, sed pro eo in usu fuisse παλαιστικὸς, vere a Phrynicho scribitur, idem et de παλαιστρίτης judicandum esse crediderim. [" Valck. Callim. p. 96=512. Musgr. Bacch. 455. Jacobs. Anim. 108." Schæf. Mss. Strato Ep. 34.] Παλαιστρικὸς, i. q. παλαιστικὸς, de quo supra: παλαιστρικὴ ἄσκησις, quod Plaut. Palæstricum exercitium: ἐπιστήμη, Aristot. quæ Palæstrica ars Fabio. Interdum vero Palæstræ peritus, sicut et παλαιστικὸς, Plut. Symp. 2, 5. in fine, cum dixisset, Δεύτερον δὲ συμπεσόντας ἤδη καὶ γενομένους ἐν χερσὶν, ὠθισμοῖς τε χρῆσθαι καὶ περιτροπαῖς ἀλλήλων, subjungit, Ὧι δὴ μάλιστά φασιν ἐν Λεύκτροις τοὺς Σπαρτιάτας ὑπὸ τῶν ἡμετέρων παλαιστρικῶν ὄντων καταβιβασθῆναι. ‖ Palæstricus ap. Fabium Palæstræ magister: ut Bud. in hoc ejus l. exp., 2, 8. Sic discernet hæc dicendi magister, quomodo palæstricus cursorem faciet, aut pugilem, aut luctatorem, aliudve quid ex iis quæ sunt sacrorum certaminum. Sed ego nequaquam assentior Budæo, exponenti Palæstræ magister, existimoque potius accipi generaliter pro Palæstræ peritus. Imo vero id affirmari etiam potest e præcedentibus hisce Fabii verbis, Ut si quis palæstræ peritus, cum in aliquod plenum pueris gymnasium venerit, expertus eorum omni modo corpus animumque discernat cui quisque certamini præparandus sit: ita præceptorem eloquentiæ etc. Quem igitur vocat hic Palæstræ peritum, non dubium est quin idem sit cum eo quem paulo post Palæstricum appellat; præsertim cum in quibusdam exempl. legatur Palæstricus ille. Scribit alioqui idem Fab. 2, 11. Ne illos quidem reprehendendos putem, qui paulum etiam palæstricis vacarint. Non de his loquor, quibus pars vitæ in oleo, pars in vino consumitur, qui corporis cura mentem obruerunt, hos enim abesse ab eo quem instituimus quamlongissime velim, sed nomen est idem iis a quibus gestus motusque formantur: ut recta sint brachia, nec indoctæ rusticæve manus, ne status indecorus, ne qua in proferendis pedibus inscitia, ne caput oculique ab alia corporis inclinatione dissideant. [" Mœris p. 90. Phryn. Ecl. 102. Thom. M. 576. 675. ad Lucian. 1, 264." Schæf. Mss. * Παλαιστρικῶς, Schol. Aristoph. Σφ. 1206.] Ἀπάλαιστρος, Palæstræ imperitus, ut cum Palæstritam Apalæstro Quintil. (9, 4.) opponit. Sed peculiariter dici solet de Imperito palæstræ, dando huic nomini eam signif., qua dicitur de illa decentia status, motusque, flexusque corporis, de qua supra. Cic. Or., Itaque qualis eorum motus, quos Apalæstros Græci vocant, talis eorum mihi videtur oratio, qui non claudunt numeris sententias. [" Jacobs. Anth. 10, 106. Meleager 97. et Jacobs. Spalding. ad Quintil. 3, 565. Ruhnk. Ep. Cr. 66. Valck. Callim. 94." Schæf. Mss.] " Ἐκπάλαιστρος, Hesychio ἄνανδρος, Imbellis, ut sit Qui facile se in lucta expugnari sinit. Idem tamen mox ἐκπάλαιστα exp. δεινὰ, ὑπερήφανα, Gravia, Superba." [* Εὐπάλαιστρος, Palæstræ peritus, Longin. 34, 2. et not.: cf. Horat. Carm. 1, 10, 3. " Φιλοπάλαιστρος, Toup. Opusc. 1, 542." Schæf. Mss.]

Ἀναπαλαίω, Luctam redintegro, Luctæ certamen reparo. Sed metaph. pro Pugnam redintegro, Prælium reparo. Item τὴν ἧτταν ἀναπαλαίειν. Theodor. ap. Bud. 403., ubi et sine accus. [" Ad Xen. Eph. 214." Schæf. Mss.] Ἀντιπαλαίω, Reluctor, Obluctor, Resisto, a παλαίω, sicut ἀντίπαλος a πάλη, [Schol. Aristoph. Ἀ. 570. Schol. Thuc. 2, 89. * Ἀντιπάλαισις, Lobeck. Phryn. 352. * Ἀντιπαλαιστὴς, Ælian. V. H. 4, 15.] " Διαπαλαίω σοι, Tecum " luctor, Lucta tecum certo, Philostr. Her." [" Kuster. V. M. 67. ad Herod. 379. ad Xen. Eph. 214." Schæf. Mss.] " Ἐκπαλαίειν, exp. Eluctari, [Gl.] " item Præter gymnasticas leges agere." [" Cattier. Gazoph. 73." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 1, 6. p. 772. * Ἐπιπαλαίω, vide Ἐπιπαλάσσω.] Καταπαλαίω, Eluctor, Lucta vinco. A cujus pass. Καταπαλαίομαι est partic. καταπαλαισθεὶς ap. Paus. pro Victus lucta. ‖ Interdum generaliter pro Vinco, Supero, Plato de Rep. 2. Καί τοι ἐμέ γε ἱκανὰ καὶ τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα καταπαλαῖσαι. [" Huschk. Anal. 155. Boiss. Philostr. 566. ad Mœr. 91." Schæf. Mss. * Καταπαλαιστὸς, unde] Ἀκαταπάλαιστος, Ineluctabilis, Lucta insuperabilis. Et generaliter pro Insuperabilis, Inexpugnabilis. [Schol. Pind. N. 4, 153. Gl. Ineluctabilis, Inextricabilis: * Δυσκαταπάλαιστος· Ineluctabilis. * " Προπαλαίω, Ante luctor, Heliod. 70. ἔρωτι." Wakef. Mss.] Προσπαλαίω, Colluctor, Obluctor. Jungitur dativo; dicitur enim προσπαλαίειν τινὶ, sicut et παλαίειν τινί. [Pind. Π. 4, 514. "Boiss. Philostr. 401." Schæf. Mss.] " Συμπαλαίω, Colluctor. Vide Παλαίω." [Plut. 6, 190. Συμπαλαίων καὶ συγκονιούμενος. " Villoison. ad Long. 80. 82. Wakef. Georg. 74." Schæf. Mss. " Plut. Alcib. 4." Boiss. Mss. * Ὑποπαλαίω, Lucian. 3, 641.]

" ΠΑΛΑΙΜΩΝ, ὁ, Palæmon, Deus marinus, Filius Leucotheæ: prius Melicerta, a Latinis Portumnus dictus." [" Eur. Iph. T. 270. Sic dicitur Hercules, Lycophr. 663. (Forte a luctando.)" Kall. Mss. Cf. Cic. Tusc. 1, 12. Gl. Portunus: * Παλαιμόνια· Portunalia.] " At VERO Παλαιμονεῖν e " Pind. Π. (2, 112.) affertur pro Contendere: Χαύνᾳ " πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾶ."

" ΠΑΛΕΥΕΙΝ, Allicere, Alliciendo fallere. Bud. " vertit, Allicere, Fallere per allectores: ducta sc. " metaph. a columba illice, quæ παλεύτρια vocatur: " hæc enim excæcata, deinde reti imposita, subsul" tans ceteras allicit. Gaza ap. Aristot. παλευτρίας " vertit Allectrices, Allectatrices, ut quædam Edd. " habent. Legimus autem H. A. 9, 7. Αἱ περιστεραὶ " ζῶσιν ὀκτὼ ἔτη αἱ τετυφλωμέναι ὑπὸ τῶν παλευτρίας " τρεφόντων αὐτάς. Idem, Τεκμαιρόμενοι ἐκ τῶν κατ' " οἰκίαν τρεφομένων παλευτριῶν. Hinc παλεύειν red" ditur etiam Pertrahere in retia, In laqueum alli" cere. Vide Erasm. Prov. Sedens columba, ἡμένη " πελειάς: pro quo ἡμένη tamen non male suspicari " videtur debere reponi ἠμμένη. Aristoph. Ὄρν. " (1083.) Κἀπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ, " Plut. Sulla (28.) metaphorice utitur, simulque " metaphoricæ signif. rationem ostendit, cum scri" bit, Σύλλας δὲ ταῖς εἴκοσι σπείραις, ὥσπερ ἠθάσιν " ὄρνισι, τεσσαράκοντα τὰς τῶν πολεμίων παλεύσας, " ἀπήγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἅπαντας. At vero " Παλευτὴς ex Hes. exp. Qui tendit retia, ut aves al" lectas illis irretiat. Redditur et uno verbo Illex." [Phot. Παλεῦσαι· ἐξαπατῆσαι, ὑπαγαγέσθαι· ἀπὸ τῆς πάλης ἢ τοῦ παλαίειν· οὕτως δὲ ἔλεγον τὸν εὐεξαπάτητον. " Plut. Mor. 1, 198. Lobeck. Aj. p. 400. Wakef. Trach. 1051. Jacobs. Anth. 7, 352." Schæf. Mss. Lycophr. 405. * Πάλευμα, Bast. ad Greg. Cor. 1017. παλεύμασιν ἐθέλχθης. Παλεύτρια, Eubulus Athenæi 568. * Παλευτρὶς, Phot. v. * Παλευτά· τὰ λίνα οἷς τὰ θηρία ἁλίσκεται· ὡς καὶ παλευτρίδες, αἱ περιστεραί. Inde Wyttenb. ad Plut. 6, 438. ducit Lat. Palumbes.] " Πατευτικὸν, Hesychio θηρευτικόν: " quod et παλ."

[* ΠΑΛΗ, Pollen, Flos farinæ, Foës. Œcon. Hippocr. " Ad Mœr. 330." Schæf. Mss. Pherecrates, Ἀνέπλησα τὠφθαλμὼ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ. Vide Schn. Lex. Oxytonωs scribitur * Παλὴ ap. Schol. Ven. Il. K. 7. p. 242. * Πάλημα, idem, Nicander Ἀ. 551. " Lobeck. Aj. p. 280." Schæf. Mss.] " Παλημάτιον, " Pulticula, Pulmentarium, J. Poll. (6, 62. 7, 21.) " VV. LL. ex Aristoph. cum hac exp. Græca, ῥόφη" μα ἐκ παιπάλης. Hes. exp. τὸ λεπτὸν ἄλευρον." [* Παλαία, Hesychio * ἀλφιτισμὸς, οἱ δὲ πόσιν σίτου. * Παλίνη, i. q. πάλη, Etym. M. v. Παλύνω.]

" Παιπάλη, ἡ, Farina tenuissima, Quod in farina est

“ tenuissimum, Flos farinæ. Redditur et Flos pollentæ, Pollen. Affertur et παιπάλη ἀλφίτων, e Gal. “ ε. Τόπ. 2. Et μετὰ παιπάλης ἀλφίτου, e Diosc., ubi “ quidam interpr. Cum polenta, Plinium secuti; sed “ magis probatur, Cum tenuissimo farinæ polline, “ sequendo Marcellum. ‖ Nix minutatim cadens. “ ‖ Metaph. pro Valde astuto, versuto, vafro, ap. “ Aristoph. et q. d. eo cujus subtilis est astutia, s. “ versutia: N. (260.) Λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, “ παιπάλη.” [“ Ad Mœr. 330. ad Timæi Lex. 211. ad Od. O. 418. Heyn. Hom. 6, 303. Lobeck. Aj. p. 280. Brunck. Aristoph. 2, 76. 3, 200.” Schæf. Mss. Polyæn. 4, 3, 32.] “ Παιπάλημα, τὸ, i. q. παιπάλη, “ Farina tenuissima etc. Ac sicut παιπάλη metaph. “ ponitur, sic quoque παιπάλημα pro Versutissimo “ et astutissimo, et qui præ versutia novas subinde “ vias elabendi excogitat. Demosth. Æschinem vocavit παιπάλημα, veluti Hominem acrimonia et “ subtilitate ingenii quotidie multa meditantem mala, “ quibus aliis noceret, sibi prodesset, VV. LL. In “ quibus Lucian. (3, 189.) de perditissimo et spurcissimo homine usus esse traditur, Ὦ παιπάλημα “ καὶ κίναιδος. Vide Suid. Meminit hujus vocis et “ Bud. in Comm. Erasmus item in Prov. Cercopum “ cœtus. VV. LL. annot. esse etiam Inæqualitatem “ summorum montium, teste Etym., sed hunc ipsemet consule. In Iisd. est Παιπάλημος, Asper, Rudis. Vide Παιπαλόεις.” [“ Παιπάλημα, Jacobs. Anth. 6, 386. Wakef. S. Cr. 4, 138. Lobeck. Aj. p. 280. Valck. Adoniaz. p. 416. ad Mœr. 330. Valck. Hipp. p. 208. Brunck. Phil. 927.” Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 430. Σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον.]

“ Παιπαλόεις, Præruptus, Salebrosus, Asper. Σάμοιο παιπαλοέσσης, Od. Δ. (671.) ubi exp. τραχείας. “ Sic παιπαλόεντος ap. Eund. Hes. exp. τραχέος. Sed “ παιπαλόεσσα ὁδὸς exp. etiam Pulverulenta, et velut “ παιπάλην ἀποτελοῦσα. Vide Eust. Sciendum est “ porro Auctorem brevium Scholiorum in Od. K. (97.) “ Ἔστην δὲ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν, annotare, παιπαλόεσσαν esse τραχεῖαν. Unde, inquit, “ ἐν τῇ συνηθείᾳ appellamus παιπάλιμον eum qui est “ τραχὺς, non autem ἁπλοῦς. Ubi observa scribi “ παιπάλιμον cum ι, non cum η, ut VV. LL. habent: “ afferentia alioqui et illam scripturam. Illud porro “ παιπαλόεσσαν quosdam et σκολιὰν exponere testatur “ Hes.” [“ Heyn. Hom. 6, 303. 372. Lobeck. Aj. p. 281.” Schæf. Mss. Apud Suid. v. Κίρκη, legitur παιπαλώσας γυναῖκας, pro quo ap. Etym. * Παιπαλώδεις, Veneficæ.]

“ Παίπαλα, Loca prærupta, salebrosa, δύσβατα, “ Schol. Aristoph. N. Vide Παιπαλόεις.” [“ Heyn. Hom. 6, 303.” Schæf. Mss. Hom. Hymn. 1, 39. 141. Callim. 3, 194. Vide Hermann. ad H. in Apoll. 39. deducentem a πάλλω, Crispo, Torqueo.] “ Δυσπαίπαλον, Hes. affert pro δύσβατον, σκολιὸν, * δυσανάβατον, Tortuosum, Inambulatu s. Ascensu difficile: “ ut Suidæ quoque δυσπαίπαλος est τραχεῖα, Aspera.” [“ Nicander Θ. 145. Archilochus Hephæstionis p. 50.] “ Πολυπαίπαλος, Multum versutus, Admodum vafer, “ Magnus veterator; nam παιπάλη et τρίμμα dicuntur ἐπὶ τοῦ πανούργου. Od. O. (418.) Φοίνικες πολυπαίπαλοι, ἠπεροπευταί.”

“ Παιπανεία, Inanis gloria, VV. LL. sine ullo testimonio.” [Suidæ ἡ κενοδοξία: forte παιπαλεία.]

“ Πασπάλη, τὸ τυχὸν, Res vulgaris et minima. Addit, quosdam exponere κέγχρον, Milium: necnon “ ἄλευρα κρίθινα, Farinam hordeaceam. Primæ expositionis meminit Schol. Aristoph. Σφ. (91.) Ὕπνου “ δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην: exponens sc. βραχύ τι, ἐλάχιστόν τι. Alterius Suid. meminit, exponens τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ἀλευρότησις, Tenuissimæ farinæ particulæ, quæ supra παιπάλη. Rursum “ Schol. Aristoph. addit, esse qui πασπάλην vocari “ dicant τὴν Μαγνῆτιν πέτρον: quæ exp. isti loco “ nequaquam convenit, nisi pro Minutissima ejus “ particula accipiatur, convenientior Suidæ interpr. “ est, reddens, Tenuissimæ farinæ particulæ; et illa “ quæ exp. κέγχρος, Milii granulum: mox enim dicit “ ἣν καταμύσῃ κἂν ἄχνην: quod et ipsum a frugibus “ translatum est, signif. sc. τὸ λεπτομερὲς τοῦ στάχυος.” [“ Montf. Palæogr. p. 6.” Kall. Mss. “ Lobeck. Aj. p. 281. ad Mœr. 330. * Πασπαληφάγος, ibid.” Schæf. Mss.] “ Apud Gal. Lex. Hippocr. legitur ETIAM “ Πάσπαλος, expositum κέγχρος, Milium: UNDE Πασπαλέτης ap. Hippocr. esse dicit κεγχραλέτης, Milii “ molitor, Qui milii grana mola frangit.”

“ Παλύνω, Aspergo, Conspergo, Od. Ξ. (429.) Καὶ “ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. Sed “ et ἄλφιτα παλύνειν ap. eund. Poëtam signif. quoddam ἐπίπασμα. Redditur etiam Misceo, Humecto, “ Albefacio, λευκαίνω: quæ signif. et huic Oppiani “ loco (K. 3, 171.) quadrare potest, χιὼν δ' ὅτε πάντα “ παλύνει: sed reddi etiam potest Nix omnia conspergit. Vide Eust. et Etym. necnon Hes.” [Gl. Candido. “ Valck. ad Il. 22. p. 60. Phœn. p. 401. Heringa Obs. p. 12. Act. Traj. 1, 209. Toup. Opusc. 1, 198. 318. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. xxxv. Anth. 8, 351. Koen. ad Greg. Cor. 262. Wakef. Trach. 572. Heyn. Hom. 6, 623.” Schæf. Mss. I. q. παλάσσω, Apoll. Rh. 3, 1256. Dionys. P. 1049. Theocr. 4, 28. Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, Schol. λεπτύνεται ὑπὸ εὐρῶτος· * πάλυν γὰρ ἔλεγον τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, f. leg. πάλην. * Παλυντὴ, Polenta, Lexx. Gr. sine Auctore. * Ἀμφιπαλύνω, Apoll. Rh. 3, 1246. * Διαπαλύνω, Eur. Phœn. 1170. κρᾶτα διεπάλυνε, i. q. εἰς λεπτὰ διέχεε.] “ Ἐπαλύνων, Galeno “ ap. Hippocr. est ἐπιπάσσων, Inspergens. Dicitur “ frequentius παλύνων.” [Leg. * Ἐμπαλύνων. * “ Ἐπιπαλύνω, Koen. ad Greg. Cor. 262.” Schæf. Mss. * “ Καταπαλύνω, Schol. Nicandri Θ. 241.” Wakef. Mss. * Ὑπερπαλύνω, Anal. 3, 184.]

ΠΑΛΙΝ, Iterum, Rursus, Denuo. In qua signif. Hom. jungit aliquando adverbio αὖτις, ponens sc. ista duo ἐκ παραλλήλου: Il. B. (276.) Οὔ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείειν κ. τ. λ. Sic Od. Ξ. (356.) τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον Νηὸς ἐπὶ γλαφυρῆς, cum antea dixisset de iisdem, αὐτοὶ δ' ἀποβάντες. Sed ùtitur adverbio πάλιν et cum verbo simplici, circumloquens, ut ita dicam, ejus compositum: ut cum πάλιν ἐλθεῖν, ἰέναι, Iterum ire, ponit pro ἐπανελθεῖν s. ἐπανιέναι, Redire. Quo dixit modo et δόμεναι πάλιν, Rursus dare, pro Reddere. Ad quos ego locos Tibullum respexisse existimo, eosque imitari voluisse, cum dixit, Atque iterum erronem sub tua signa voca. Nec enim dubium cuiquam esse potest, quin hic Iterum voca sit pro Revoca. Sed quamvis πάλιν ἐλθεῖν, sicut πάλιν ἰέναι, poni soleat pro Redire, ut modo dixi, est tamen et ubi πάλιν ἐλθεῖν accipiatur pro ἀνάπαλιν ἐλθεῖν: Od. T. (533.) Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο: de quo dicam et infra, in Πάλιν sumto pro ἀνάπαλιν. Est autem usitatum pariter solutæ orationis Scriptoribus adv. πάλιν, et quemadmodum dicitur πάλιν αὖτις ab Hom. ceterisque Poëtis ἐκ παραλλήλου, sic et ab illis, scribentibus tamen potius αὖθις cum θ, necnon πάλιν αὖ: ut a Dem. pro Cor. Σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ. Apud Eund., Εἰ μή τις τέχνη πάλιν αὖ γενήσεται. Item sicut πάλιν cum verbo ἐλθεῖν aut simili ap. Poëtas pro Redire legitur, sic et ap. illos, ac nominatim ap. Thuc. et Xen. Nam ap. Thuc. habetur πάλιν ἔρχεσθαι pro ἐπανέρχεσθαι, et πάλιν ἀφίκετο pro ἐπανῆλθεν, ut et ipse Schol. testatur. Sed et πάλιν ἀπῆλθεν dixit itidem Isocr. Invenitur et πάλιν κομίζεσθαι ap. Dem. pro Recuperare, et πάλιν ἀποπέμπων ap. Plut. pro Remittens. Jungitur porro et verbis cum ἀνὰ compositis, ut πάλιν ἀναλαμβάνειν, Dem. (p. 42.) et πάλιν ἀναβλέπειν ap. Aristoph. (Πλ. 95.) item πάλιν ἐπάνειμι, Xen. (Ἑλλ. 6, 1, 7.) ‖ Πάλιν, Versa vice, E diverso, E contrario, ἀνάπαλιν, Dem. Ἀλλ' οἱ δόντες μὲν, πάλιν δ' ὕστερον ἀφαιρούμενοι. Idem, Ὑμῶν τοίνυν οὐδ' ἂν εἷς οὐδὲν ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, τοῦτ' ἀφέλοιτο πάλιν. Quibus in ll. πάλιν non iteratum, sed contrarium actum significare annotat Bud. existimans et Lat. Rursus, locum hic habere. Accipit vero πάλιν signif. contrarietatis et in alio genere loquendi ap. Hom., ubi dicit οὐδὲ πάλιν ἐρέει: nam hic πάλιν ἐρέει exp. Contradicet, Repugnabit. Ubi non

satis apte *πάλιν* reddi possit *ἀνάπαλιν*. At in versu illo Od. T., quem protuli supra, Καὶ *δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο*, pro *ἀνάπαλιν ἐλθεῖν*, inquit Eust., quibus subjungit, *ὅ ἐστιν, ἔξω τοῦ μεγάρου ὅθεν ἦλθον*. Certe *πάλιν ἐλθεῖν* hic nihil aliud est quam *ἐξελθεῖν*, ut et Schol. exp. || Accipitur autem *πάλιν*, interdum et pro *ὀπίσω*, Retro, Retrorsum: ut in *πάλιν ἐρύειν*. Et *ὄσσε πάλιν κλίνασα*, Il. Γ. (427.) Retrorsum flectens oculos. Sic Il. N. (3.) de Jove, *αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ, Νόσφιν, ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν*, ubi tamen Eust. exp. *ἀλλαχόσε*, Alio. Itidem vero *πάλιν* et *πρόσω* Eur. inter se opp. pro *πρόσσω καὶ ὀπίσσω*, ut loquitur Hom., i. e. Antrorsum ac retrorsum: (Hec. 958.) *Φύρουσι ταῦτα θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω*, verum idem sonare hic ac si dixisset *ἄνω κάτω*, Sursum deorsum, scribit Erasm., cui subscribo. Sed et in *πάλιν ἐλθεῖν* pro *ἐπανελθεῖν* dixerit forsitan aliquis *πάλιν* esse retro: quoniam ejus qui revertitur, velut retrogradum est iter; sed non idem *δόμεναι πάλιν* dici queat. ["Toup. Emendd. 1, 308. Valck. Diatr. 60. Phœn. 1053. Soph. El. 1046. Musgr. Andr. 293. Or. 808. Phryn. Ecl. 124. Thom. M. 685. ad Charit. 502. 639. Wakef. Herc. F. 748. Phil. 935. Eum. 262. Abresch. Æsch. 2, 4. Jacobs. Anth. 7, 407. ad Diod. S. 1, 561. Heyn. Hom. 4, 31. 250. 622. 5, 155. 227. 6, 61. 175. 234. 365. 8, 203. 691. Contra, 5, 534. Toup. Opusc. 1, 316. Diod. S. 1, 260. 355. ad Thom. M. 124. Heusing. ad Mall. 145. 160. Brunck. Œd. T. 849. Wakef. S. Cr. 4, 12. Lucill. 121. Agathias 70. Retro, Valck. Phœn. p. 476. Ammon. 86. Brunck. Phil. 935. Item, Porro, Abresch. Lectt. Aristæn. 293. Item, Pariter, Jacobs. Anth. 10, 41. Posthac, Deinde, ibid. Eur. Phœn. 1061. Conf. c. *πόλιν*, Valck. Phœn. p. 419. 275. 476. P. Abresch. Paraphr. (v. Antonin. Lib., Markl. Suppl. 460. 557. 1112. Musgr. 460. 1112. Markl. Iph. A. p. 107. Musgr. 774. Iph. T. 1421. Rhes. 115. Herc. F. 946. Abresch. Æsch. 2, 4. Jacobs. Anth. 7, 399. Porson. Phœn. 1245. Bast Lettre 151.; cum *παρῆν*, Schweigh. Emendd. in Suid. 28.; cum *πρὶν*, Jacobs. Anth. 7, 407.; cum *πάλαι*, ad Lucian. 1, 282. 491.; cum *πᾶσιν*, ad Charit. 555.; cum *πόσις*, Musgr. Hel. 1303. Πάλιν *τῶν* et *πάντων* conf., ad Dionys. H. 1, 528. Π. abundat, P. Abresch. Paraphr. 397. In compositione quid? Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 7. ad Timæi Lex. 205. In comp. i. q. *εὖ, μάλα*, Wakef. Phil. 448. (Jacobs. Anth. 7, 16.) Cattier. Gazoph. 95. T. H. ad Plutum p. 446.: de continuatione, 445. Cum gen., Il. Φ. 593. Τὸ *π.*, Musgr. Herc. F. 777. Γε *π., τὸ π.*, Valck. Hipp. p. 183. Π. *καὶ π.*, Strabo 6. p. 478. Π. *αὖ*, T. H. ad Plutum p. 203. Bentl. 320. ad Lucian. 2, 170. Heyn. Hom. 5, 47. Π. *γὰρ αὖθις*, Soph. Fr. Pelei. Π. *ἥκειν*, Valck. Phœn. p. 275. Ἡ *π. τροφή*, Alberti Peric. Cr. 45. Π. *ἐξοπίσω*, Hesiod. Θ. 181. Π. *ἰέναι*, Brunck. Phil. 975. Π. *κλίνειν*, Heyn. Hom. 4, 543.: Porson. Hec. p. 80. Ed. 2.: 'Non raro accidit, ut hæc ipsa vox (*πάλιν*) vel perderetur, vel corrumperetur.' Vide ibi omnino et p. seq." Schæf. Mss.] "Πάλι, pro *πάλιν*, ap. Poëtas, Rursum," ["Ruhnk. Ep. Cr. 85. Valck. ad Röver. p. xiii. Toup. Opusc. 1, 28. Phryn. Ecl. 124. ad Charit. 780. Jacobs. Anth. 6, 78. 7, 118. Huschk. Anal. 164. Epigr. adesp. 389. Πάλ', Bentl. Aristoph. 323." Schæf. Mss. Phocyl. 80.]

"Παλιμπαγηδὸν, Tergiversando, VV. LL.: at Hes. "*τὸ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζειν*." [Leg. * Παλιμπυγηδόν. Cf. Aristot. Part. Anim. 2, 16.]

Ἀνάπαλιν, E contrario, E diverso, Versa vice, *ἐκ τοῦ ἐναντίου, πάλιν*, Hes.: Hermog. *Ἀνάπαλίν σοι ἔχω*, i. e. *ἐναντίως*. Eust. *Εἰσὶ δὲ ἐπικεκλιμέναι, αἱ συγκεκλεισμέναι, αἷς ἀνάπαλιν ἔχουσιν αἱ ἀναπεπταμέναι*. Et cum gen. *Οὗπερ ἀνάπαλιν οἱ Θηβαῖοι ποιοῦσι*, Cui contrarie faciunt, i. e. Cui contrario modo. Invenitur et *εἰς τὸ ἀνάπαλιν*, pro In contrariam partem, Contrario modo. ["Valck. Adoniaz. p. 363. Fischer. ad Palæph. 110. Brunck. Aristoph. 2, 231. Lucian. 1, 807. Diod. S. 2, 552. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 99. 187. Plato Phædro 307. Heind. Τὸ *ἀνάπ.*, Valck. Callim. p. 42. * Ἀναπαλίνορος, Toup. Opusc. 1, 24." Schæf. Mss.] "Ἔκπαλιν *κοτεῖν*, Hes. teste est *ἐναντιολογεῖν*." Ἔμπαλιν, itidem pro E contrario, Contra, E diverso, Versa vice, Lucian. *Ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα*, E contrario res evenit, In contrarium res cedit, Versa vice evenit. Quibus modis vertit Bud. afferens ex (1, 677.) *Τὸ δὲ ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας γίγνεται*, E contrario evenit quam tu sperasti, Contra quam tu sperasti. Item e Xen. (Ἱερ. 4, 5.) *Τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμπαλιν ἀνέστραπται*, pro In contrarium evenit. Ex Herod. cum dat. *ἔμπαλιν ἄλλοις*, Contra quam alii. Exp. vero et Aliter s. Secus quam alii. Dicitur ETIAM Τὸ *ἔμπαλιν*, pro quo sæpius per crasin LEGITUR Τοὔμπαλιν: Eur. (Hipp. 390.) *τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν*. Item *ἐκ τοὔμπαλιν*, Thuc. (3, 22.) *Καὶ ἅμα οἱ ὑπολελειμμένοι ἐξελθόντες προσέβαλλον τῷ τείχει τῶν Πελοποννησίων, ἐκ τοὔμπαλιν ἢ οἱ ἄνδρες αὐτῶν ὑπερέβαινον*, Diversa quam qua sui conscenderant parte, Bud. "Ἐκτοὔμπαλιν, Hes. exp. "*ἐκ τοῦ ἐναντίου*, E contrario; itidemque Suidas, "ap. quem Ms. Codex habet *ἐκτοὔμπαλιν*: vulgatæ "Edd. divisim *ἐκ τοὔμπαλιν*." Quinetiam *τὰ ἔμπαλιν* ex Herod. affertur, de Nilo, *Τὰ ἔμπαλιν πεφυκέναι τῶν ἄλλων ποταμῶν*. || Retro, Retrorsum: ut quidam exp. in hoc versu Hesiodi (Α. 145.) *Ἔμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς*: alii autem interpr. Contra. Apud Herodian. cum gen. 5, (6, 17.) *Πᾶσάν τε τὴν ὁδὸν ἤνυε τρέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ*: quod Bud. exp. *ἀναποδίζων ἑαυτὸν εἰς τοὐπίσω*. Polit. vertit Retrorsum currens. ["Valck. Adoniaz. p. 364. Hipp. p. 206. Lucian. 1, 23. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Lesbon. 188. Diod. S. 1, 323. Wakef. Trach. 223. Georg. 67. Posidipp. 16. Alpheus 2. Onestes 6. Schol. Aristoph. Πλ. p. 180. Hemst. p. 184. Elog. de Thuc. 13. Heyn. Hom. 5, 534. Retro, Eur. Hec. 343. Cum gen., Dionys. H. 1, 99. Τὸ δ' *ἔμπ.*, Julian. Æg. Epigr. 2. Jacobs. Anth. 12, 246. Τὸ *ἔμπ.*, Anim. 230. Musgr. Hel. 959. Τὰ *ἔμπ.*, Jacobs. Anth. 12, 372. Dionys. H. 1, 74. Αὖ *ἔμπ.*, Lucian. 2, 32. Ἐς *τὸ ἔμπ. ἤ*, 1, 803. 830. Εἰς *ἔμπ. τρέπειν*, Jacobs. Anth. 9, 341. Ἔμπ. *εἰς*, Musgr. Ion. 1154. Τοὔμπαλιν, Reiz. Acc. 93. Ammon. 126. Valck. Diatr. 7. Porson. ad Hec. 347. Wakef. S. Cr. 2, 114. 4, 64. Ilgen. Hymn. 376. 420. Herod. 98. 537. Aristoph. Λ. 1045. Jacobs. Anth. 8, 257. 9, 288. 12, 371. Antiochus 2. Meleager 33, 2. ad q. l. vide Jacobs. Seq. gen., Xen. K. Π. 8, 4, 32. Τἄμπαλιν, Musgr. Hel. 317. Antip. Sid. 9. Jacobs. Anth. 9, 288. 12, 372. 376. Τοὔμπ., *τἄμπ.*, ad Herod. 703. 718. Ἔμπαλι, Antip. Thess. 63. Philipp. 34. Epigr. adesp. 389. ad Charit. 430. 773. Wakef. S. Cr. 4, 33. Meleager 128. Archias 31." Schæf. Mss. Ἔμπαλι, Manetho 2, 253.] Ἐξέμπαλιν, aliud Adv. et quidem bicomp., ubi forlasse vacat *ἐξ*, ac pro *ἔμπαλιν* accipi potest. Sed Hes. exp. *ἐπαριστέρως*. [* Τραπέμπαλιν, Phot. *ἐπ' ἀριστερᾷ· ὑπεναντίως· οὕτως Φερεκράτης*. * "Πάμπαλιν, ad Athen. T. 2. p. 526. Schw." Dindorf. Mss.]

[* Παλία, ἡ, i. q. *ἐπίβδα*, Hes. v. Γάμοι.]

ΠΑΛΛΩ, *αλῶ*, Vibro, Quatio, Agito, Il. Γ. (19.) *αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ Πάλλων*, Vibrans: pro quo et Crispans dici posset Poëtice, ac fortassis etiam Coruscans. Item Π. (142.) *περὶ ἔγχους* loquens, *τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν Πάλλειν· ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς*. Dicitur vero et de leviori s. minus vehementi agitatione, Il. Z. (474.) de Hectore, *Αὐτάρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε χερσί*. Ubi quidam interpr. Libravit, quod expositio Græca sit *ὑψώσαντα διακινεῖν*. Apud eund. Poëtam frequens est *πάλλειν κλήρους*, Movere s. Quatere sortes. At Bud. solum etiam *πάλλειν* putat accipi pro Sortes movere, Sortiri, in Il. Γ. (324.) *Ὣς ἄρ ἔφαν· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ Ἂψ ὁρόων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν*: sed ego a Bud. dissentiens, subaudiri dico accusativum *κλήρους*, e præcedentibus, ubi legitur, *αὐτὰρ ἔπειτα Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες, Ὁππότερος δὴ*

πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος. Sic autem et Il. H. A (181.) et in aliis hujusmodi ll. subaudiendum hunc accus. esse puto. At vero ap. Soph. idem ille αὐτοὺς κλήρους ἔπηλαν interpr., Sortibus collocarunt: (El. 709.) Στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβεῖς Κλήροις ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους. "Πῆλαι, Vibrare, Concutere, κραδάναι, σεῖσαι." || Πάλλω in soluta etiam oratione legitur. Affert enim Idem e Philostr. p. 23. Πάλλειν ἀφροδισίοις τινὰ, pro Commovere. Et e Themist. de Anima 3. πάλλειν neutraliter positum pro Palpitare formidine: ubi de homine territo et pavente dicit, Ἀλλὰ πάλλει μὲν ἡ καρδία, καὶ φρίττουσιν αἱ τρίχες. At vero ap. Soph. cum dat. φόβῳ, Πάλλων φόβῳ, ubi exp. παλλόμενος, [cf. Œd. T. 153.] Quod pass. partic. Bud. exp. itidem Contremiscens in Plut. de Cic. Καὶ μόλις ἐπαύετο παλλόμενος καὶ τρέμων ἐπὶ πολλῶν ἀγώνων. || Sed et pro Sortiri ab Herod. (3, 128.) accipi hanc passivam vocem testatur: idem Hes. certe παλλόμενον exp. κληρούμενον. || AT Πάλτο, quod est sine incremento pro ἔπαλτο, Eust. exp. προσέκρουσε et προσέπταισε in B Il. O. (645.) Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο. [" Πάλλω, Mitsch. H. in Cer. 187. Musgr. Bacch. 585. Or. 322. Heracl. 16. Hel. 1167. El. 435. ad Charit. 400. Thom. M. 553. ad Charit. 694. Wakef. Ion. 213. 1170. Herc. F. 123. Trach. 512. Phil. 1125. 1135. 1149. Eum. 562. Jacobs. Anim. 201. Anth. 6, 110. 9, 230. Kuster. Aristoph. 74. Heyn. Hom. 7, 39. 165. De sortibus, ad Anton. Lib. 68. Verb., Musgr. Phœn. p. 223. Valck. ad Herod. 262. Anim. ad Ammon. 52. Ruhnk. Ep. Cr. 205. Toup. Opusc. 1, 317. 2, 124. I. q. βάλλω, Valck. Oratt. 366. cf. Il. E. 304. Neutraliter, Brunck. Aristoph. 3, 180. Porson. Or. 316. Conf. c. βάλλω, Jacobs. Anim. 201. Heyn. Hom. 4, 516. (cf. Valck. Oratt. 366.) Müll. ad Lycophr. p. 556. Musgr. ad Phœn. p. 223. Πάλτο, Heyn. Hom. 7, 107. Πέπαλται, Brunck. El. 480. Πεπαλὼν, Greg. Cor. 216." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 520. Æschines Dial. 3, 12. Callim. H. 1, 65.]

" Ἀειπαλὴς, Qui semper vibratur, perpetuo motu C " agitatur et vibratur, i. fere q. ἀεικίνητος. Cordis " epitheton est." " Μεσοπαλὲς, Hesychio κραδαινόμενον ἐκ μέσου." " Μεσσοπαλὲς, Eid. τὸ ἐκ τοῦ " μέσου κραδαινόμενον:" [var. lect. Il. Φ. 172.]

Σακέσπαλος, vel, ut alii, Σακεσπάλος, Scutum vibrans s. quatiens, aut Clypeum, pro Bellicosus: quasi ὁ τὸ σάκος πάλλων: unde abundare σ in hoc vocab. tradit Eust., sicut et in σακεσφόρος. Habet autem unicum λ comp. hoc σακέσπαλος, sc. tanquam ab aoristo formatum. [Cf. Ἐγχέσπαλος. " Heyn. Hom. 5, 24. ad Apollod. 1148. Christod. Ecphr. 144." Schæf. Mss.] AT VERO Πάλλα pro σφαίρα ap. Eust. 1554. tanquam a præs. Πάλλομαι: [ad Od. Z. 115. p. 251. Hesychio est σφαῖρα ἐκ ποικίλων νημάτων πεποιημένη. Cf. Gal. Comm. in Cocchii Chirurg. 138. Vide Schn. Lex.] " Παλίζεσθαι, Pila ludere, Hes. " σφαιρίζειν." ITIDEMQUE Παλλὰς tanquam a præs. Πάλλω: dicitur enim παλλὰς quasi Vibratrix dea: et quidem Hastæ vibratrix, utpote bellicosa. Alii tamen aliunde deducunt, ut te docebit Eust. at- D que alii Scholl. Dicitur autem sæpe quidem Παλλὰς Ἀθήνη, et tum epith. est Παλλάς: interdum vero et Παλλὰς sine adjectione, ut et Lat. utuntur, ac tum proprii nominis vice fungitur. Eadem est ratio ET IN Φοῖβος Ἀπόλλων ac Φοῖβος: itidemque Latine Phœbus Apollo, et Phœbus. [" Παλλὰς Ἀθηναίη, Ruhnk. Ep. Cr. 51. Mitsch. H. in Cer. 271. Bergler. Præf. Od. p. 15.: Versu 262. Batrach. Παλλὰς sine additamento posuit; ego non memini ap. Hom. a Παλλὰς unquam abesse Ἀθήνη s. Ἀθηναίη. Παλλάδες in Ægypto, Wessel. ad Diod. S. 1, 56." Schæf. Mss. Strabo 17. p. 601.] Est autem a nomine Παλλὰς FORMATUM Παλλάδιον, Simulacrum Palladis. Quod fuit etiam Nomen δικαστηρίου Athenis. Vide plura ap. Plut. Theseo, item Herodian. et Suid., necnon Schol. Aristoph. et Etym. [" Lucret. 4, 1155. ad Timæi Lex. 127. Valck. Oratt. 366. Fabric. B. Gr. 1, 326. Luzac. Exerc. 172. 180. Stanl. Eum. 412. Aristoph. Fr. 289. ad Diod. S. 2, 640. Ἐπὶ Παλλαδίῳ, ad 1, 80." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 31. Tzetz. ad Lyc. 355." Kall. Mss. Plur. Herod. 4, 189. Philistius ap.] Eust. (Il. p. 63.) habet ETIAM Πάλλας paroxytone, quod accipi ait pro νέος: in qua signif. DICI Πάλλαξ quoque, unde sint Παλλακὴ et παλλάκια. Est autem Πάλλας, αντος, et Nomen proprium, et quidem non uni tributum. Ab uno autem eorum dicti sunt Παλλαντίδαι, qui a Theseo ejecti fuisse dicuntur. [" Πάλλας, Jacobs. Anth. 6, 289." Schæf. Mss.] " Παλλαντιὰς, pro " Epith. Palladis, VV. LL. ex Epigr." [" Jacobs. Anth. 9, 162." Schæf. Mss. * Παλλαντικὸς, Paus. 8. p. 691.]

Παλμὸς, ὁ, ITEM Πάλμα, Vibratio, Agitatio. Exp. autem πάλμα et nomine πήδημα a Schol. Soph., at παλμὸς frequens est ap. Medicos et quidem pro Palpitatione: ut παλμὸς καρδίας ap. Ægin. In VV. LL. annotatur e Greg. Naz. παλμὸς dictum de Radio solis in aqua reflexo: item e Gal. de Pulsibus, παλμὸν dici etiam de arteriarum motu. Gorr. autem de hac voce ita, Παλμὸς, Palpitatio. Est diastole præter naturam in aliqua parte facta. Fit in omnibus corporis partibus quæ distendi dilatarique possunt, h. e. naturaliter mollibus, ut extendi et rursus in se sidere possint, ut cute et subjectis musculis, sed præsertim ventriculo, vesica, utero, intestinis, jecinore, liene, et septo transverso: adhæc in arteriis etiam et corde, in quibus palpitationem diversum multum a pulsu motum esse, manifesto apparet. Palpitatio namque non iis modo partibus, sed aliis etiam omnibus quibus incidere potest, solius morbi opus est, neque ad ejus generationem quicquam natura confert. Sed neque passio est voluntariæ virtutis propria, aut instrumentorum ad eam spectantium, sed, ceu modo dictum est, omnibus corporis partibus quæ dilatari possunt, incidit, eas exaltans inflansque ad eum modum quo arteriæ dilatantur. Incidit autem etiam una cum palpitatione partis quodammodo huc atque illuc concussio, eod. quidem modo quo etiam in tremore, sed majoribus intervallis. Palpitans namque musculus, si magnus est, dum dilatatur, totum membrum sæpenumero secum attollit: dum vero contrahitur, deorsum ferri ceu rei cuidam inanimatæ permittit, ita ut totus motus præter naturam sit, non autem, sicut in tremore, mistus quodammodo et compositus. Ejus causa est etc. [" Παλμὸς, Toup. Opusc. 1, 553. Alciphr. 192. Thom. M. 179. 657. Heyn. Hom. 6, 528." Schæf. Mss. " I. q. ῥιπὴ, de vento, Nonn. Jo. 3, 41. de fulgure, D. 2, 193. de luce, 21, 329." Wakef. Mss. Nicander Θ. 744.] " Βαλμὸς, Hesychio στῆθος, Pectus: itidem" que Suidæ." " Παλμοσκόπος, Qui παλμὸν contem" platur, et ex eo divinat. SIC παλμικὸν οἰώνισμα, " Augurium quod inde captatur. Vide Suid." [* Παλμοσκοπία, Divinatio quæ fit e palpitatione. * " Παλμώδης, ad Diod. S. 1, 219." Schæf. Mss.] " Παλμικὸς, vide Παλμοσκόπος," [Suid. v. Οἰωνιστική. A πάλμα profluit * Παλματίας, ὁ, σεισμὸς, Genus terræ motus, Tremor Senecæ, Aristot. de Mundo c. 4. * Παλματικὸς, Eudocia p. 41. ET * Παλμαστικὸς, Nonnus ad Greg. Naz. Stelit. p. 151. (Hist. Syn. 1, 70.) Τὸ π. ἐστὶ διὰ τῆς πάλσεως τοῦ σώματος γνωριζόμενον, οἷον ἐπάλθη ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς, τόδε σημαίνει. Cf. Theocr. 3, 38. Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιὸς, Plaut. Pseud. 1, 1, 105. Ita supercilium salit. Vide Schn. Lex. * Πάλσις, Nonn. l. c. Suid. v. Οἰωνιστικήν. " Etym. 394." Schæf. Mss.]

Παλτὸς, Vibratus, q. d. Vibratilis, ut παλτὸν πῦρ, ap. Soph. (Ant. 131.) pro Fulmine; παλτὸν πῦρ, τὸ κεραύνιον, Eust.: tanquam sc. ἄνωθεν παλλόμενον, ut habet Schol. Soph. Item παλτὸν pro κληρωτὴν, Hes., ut πάλλεσθαι pro κληροῦσθαι. [" Valck. Phœn. p. 61." Schæf. Mss.] AT Παλτὸν substantive Jaculi s. Teli quoddam genus. Quidam interpr. Tragula: quidam et Pilum. Hesychio est ἀκόντιον. Xen. Ἱππ. (12, 13.) Ἀκόντισμά γε μὴν τὸ μακρότατον ἐπαινοῦμεν· καὶ γὰρ ἀποστρέψαι καὶ μεταλαβεῖν παλτὸν οὕτω μᾶλλον ὁ χρόνος ἐγχωρεῖ. Ubi tamen Cam. vertit, Telum, ita hunc locum interpretans, Jaculum autem ejici longissimo spatio optimum putamus; ita enim cum

avertere, tum mutare telum, tempus magis permittet. Præcedit autem ibid. *Ἀντί γε μὴν δόρατος καμακίνου, ἐπειδὴ καὶ ἀσθενὲς καὶ δύσφορόν ἐστι, τὰ κρανέϊνα εὔπαλτα* [al. *δύο παλτὰ*] *μᾶλλον ἐπαινοῦμεν*: quæ Idem ille ita vertit, Camaciuarum hastarum loco, h. e. hastatarum perticarum, quæ et fragiles et graves, probatur nobis, si gestentur corneæ, quæ vibratiles magis sunt. Existimavit enim Cam. *εὔπαλτα* esse a nomine ADJ. Εὔπαλτος, quod significet Vibratilis, i. e. Vibratu facilis, Qui facile vibrari potest. Ac certe non video quæ alia lectionis hujus interpr. afferri possit; sed eam ego suspectam habeo, et pro *εὔπαλτα* reponi debere *παλτὰ* existimo, tum quod sequatur alter ille *περὶ παλτοῦ* locus, tum quod inveniam itidem Ἑλλ. 3, (4, 14.) *κρανέϊνα παλτὰ*, p. 292. meæ Ed., *Ὡς δ' ἐς χεῖρας ἦλθον, ὅσοι μὲν τῶν Ἑλλήνων ἔπαισάν τινας, πάντες ξυνέτριψαν τὰ δόρατα· οἱ δὲ Πέρσαι κρανέϊνα παλτὰ ἔχοντες, ταχὺ δώδεκα μὲν ἱππῆς, δύο δ' ἵππους ἀπέκτειναν*. De *κρανέϊνα* autem quod hic vides, quin reponendum sit pro *κρανάϊνα* in illo Opusculi *περὶ Ἱππικῆς* loco, minime dubitandum esse putans, ita scripsi: quamvis mea quoque Ed. ceteras sequens *κρανάϊνα* habeat. Idem K. Π. 6, (2, 7.) *παλτὸν* esse aptum iis qui volunt *τὴν μάχην ποιεῖσθαι ἐκ χειρὸς*, ostendit ita scribens, *Παλτὸν δὲ ἓν ἰσχυρότερον ἕκαστος λαβὼν, προσελαύνειν διανενόηται, ὡς ἐκ χειρὸς τὴν μάχην ποιησόμενος*: 8, (8, 11.) *Καὶ ἓν παλτὸν ἑκάστῳ δοὺς εἰς χεῖρα, ὁμόθεν τὴν μάχην ἐποιεῖτο*. Sed Idem alibi (1, 2, 9.) non hunc solum, sed et alterum usum *παλτοῖς* tribuit, scribens de Persis, *Καὶ ἐν κολεῷ κοπίδα, ἢ σάγαριν· ἔτι δὲ γέῤῥον, ἢ παλτὰ δύο· ὥστε τὸ μὲν ἀφεῖναι, τῷ δ', ἂν δέῃ, ἐκ χειρὸς χρῆσθαι*. [" Zeun. Ind. Xen. K. Π. Ammon. 109. Heyn. Hom. 7, 165. Thom. M. 676. ad Charit. 690. Lobeck. Aj. p. 286. Schneid. ad Xen. K. 'A. 47." Schæf. Mss.] " Πάλθος, Arcus, Funda, Hes. quod et *παλτόν*." Δίπαλτος, ὁ, ἡ, Qui utrimque vibratur, vibrari potest. Generalius vero *δίπαλτα ξίφη* ap. Eur. (Iph. T. 323.) quidam interpr. Enses ancipites. At vero ap. Soph. Aj. (408.) p. 24. *Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με Χειρὶ φονεύοι*, Utrimque telum vibrans, Bud. Vide Schol., qui inter alia habet, *λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια*. Eust. quoque vult a substantivo *παλτὸν* esse hoc *δίπαλτος*: scribit enim, *Καὶ παλτὸν εἶδός τι ὅπλου ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεύς*. [" Wakef. S. Cr. 4, 200. Lobeck. Aj. p. 286. ad Eur. Tro. 1102. Musgr. El. 774." Schæf. Mss.] *Διπάλτως*, Utrimque telum vibrando, Utrimque movendo, Ambabus manibus, Totis viribus, VV. LL. sed sine Auctore. Εὔπαλτος, vide Παλτόν. [* Τρίπαλτος, Æsch. S. c. Th. 993. * " Παλτάζω, ad Hesych. 1, 1310, 20." Dahler. Mss.]

" Ἐπάλλων, Hesychio *δοῦλος, λάτρις*, Servus, Famulus: qui alibi *πάλμων*." [" Πάλμων, Clitarchus in Glossis ap. Athen. 267., ubi vide Animadv." Schw. Mss. " Forte *ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι*, a saliendo, a cita et expedita corporis agitatione, ut Latini servos Tibios a tibia appellabant, quod agiles in tibiis, h. e. cruribus, essent, aut esse certe deberent." Ern.: Valck. autem in Animadv. ad Ammon. 100. restituit * Ἐπάμων, i. q. *ὀπάων*.]

Πάλος, ὁ, Vibratio, Concussio, Agitatio, Eur. (Iph. A. 1151.) *Βρέφος τε τοὐμὸν σῷ προσούδισας πάλῳ*, Infantem meum vibrando illisisti solo, s. vibratum. ‖ Sortitio, Sors, Apoll. Rh. 1, (395.) *Κληῖδας μὲν πρῶτα πάλῳ διεμοιρήσαντο*. Et *πάλῳ λαχὼν* ex Herod. (4, 153.) pro Sorte delectus. [" Ad Anton. Lib. 68. Verh., Toup. Opusc. 1, 317. 2, 113. ad Herod. 240. 262. Musgr. Iph. A. 1151. Heyn. Hom. 4, 517. Lobeck. Aj. p. 365. Vocabulum Græciæ inferioris, T. H. ad Plutum p. 93." Schæf. Mss.] " Ἄμπαλος, ὁ, Eustathio *ὁ ἐκ δευτέρου πάλος*, s. " *κλῆρος*, per sync. pro *ἀνάπαλος*, i. e. *ἀναδασμὸς*," [Pind. 'O. 7, 110. *Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν*: in Schn. Lex. statuitur esse falsa lectio pro *ἂμ πάλον θέμεν*, i. e. *ἀναθέμεν πάλον*.] " Ἐκπάλιον, Hes. exp. *ἀκλήρωτον*: nam *πάλος* est *κλῆρος*." Hinc VERBUM Παλάσσω pro *κληροῦμαι* et *λαγχάνω*. Sciendum est, inquit Eust. 674., *Παλάσσειν* significare non solum *μολύνειν*, i. e. Inquinare, Fœdare, Contaminare, sed etiam *κληροῦσθαι* et *λαγχάνειν*, ut apparet e *κλήρῳ πεπάλαχθε*. Sed addit derivari a Πάλλω, e quo esse et Πάλος pro *κλῆρος*. At ego dixerim potius atque adeo dicere malui Παλάσσω, hanc signif. habens esse a Πάλος. Habentur autem Il. H. (171.) illa verba *κλήρῳ πεπάλαχθε*, *Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃσι*, ubi tamen alii hunc IMPER. Πεπάλαχθε a Πάλλομαι formare maluerunt. Sic autem et *πεπαλάχθαι*, Od. I. (331.) *Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον*. ‖ At Παλάσσω in altera illa signif., quæcunque in ea sit origo hujus verbi, [ab ead. est origine, qua *παλύνω*,] non est infrequens; præsertim vero passiva vox: Il. E. (100.) *παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ*. Et Λ. (169.) *λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους*, Od. X. (402.) *Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον*. Alibi (Il. Λ. 97.) *ἐγκέφαλος πεπάλακτο*. Utitur et Hesiod. Ἔργ. (2, 351.) *Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος*. [" Valck. ad Il. 22. p. 58. ad Callim. 1, 161. 210. ad Herod. 545. ad Charit. 749. Markl. Iph. p. 336. Jacobs. Anth. 8, 58. 11, 58. Heyn. Hom. 5, 20. 249. 339. 6, 140. 628. 8, 93. 109. Illino, Apoll. Rh. 3, 1046. Πεπάλαχθε, Heyn. Hom. 5, 338." Schæf. Mss. Callim. L. P. 7. Quint. Sm. 12, 402. * Πάλαγμα, ad Æsch. Suppl. 303. * " Παλαγμὸς, Porson. Or. 909." Schæf. Mss. Æschylus Eustathii Il. B. p. 254.] " Παλαχὴ, Sors. Alia significata vide ap. Hes., qui habet " etiam Παλαχῦθεν, quod exp. *ἐκ γενεᾶς*, et *ἐκ παλαιοῦ*." [Nicander Θ. 449. *ἐκ παλαχῆς ἐπαέξεται*, Schol. *ἐξ ἀρχῆς*. * Ἐκπαλάσσω, Æsch. S. c. Th. 462. Tzetz. " Educ. Fil. 264." Elberling. Mss.] " Ἐμπαλασσόμενοι " *κατέῤῥεον*, sc. *ἐς τὸν ποταμὸν*, Schol. Thuc. 7, " (84.) p. 263. exp. *συμπλεκόμενοι κατέπιπτον*, Mutuo " sibi implexi: de Atheniensium agmine properanter transire fluvium compulso. Suid. paulo aliter " distinctum habet eum locum, *Οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέῤῥεον ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ· περιστάντες δὲ οἱ Συρακούσιοι ἔβαλλον τοὺς Ἀθηναίους*: " sed minus recte exp. *ἐμπίπτοντες*." [Herod. 7, 85. *Οἱ δὲ ἐν ἕρκεσι ἐμπαλασσόμενοι διαφθείρονται*, Laqueo implicati. Conf. c. *ἐμπλάσσω*, Ælian. H. A. 10, 47. 15, 1. 16, 25.] " Apud Hesych. legitur etiam Ἐμπαλέξαι, *ἐμπλέξαι*: et Ἐμπαλσύγματα, *αἱ* * *ἐμπλοκαί*. " Sed suspectam ea scripturam habent:" [leg. *ἐμπαλάξαι*, * *ἐμπαλάγματα*: cf. Æsch. Suppl. 303. *Καὶ κρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα τῶν παλλαγμάτων*, ubi *παλλάγματα* Scholiastæ sunt *αἱ περιπλοκαί*. Schn. Lex. ducit a *πάλλαξ* s. *παλλακή*: alii legunt *παλλακίσματα*, alii *παλαίσματα*. Pauw. leg. censet uno λ, * *παλάγματα*. * Ἐπιπαλάσσω, Eur. Iph. T. 880. *Πρὶν ἐπὶ ξίφος αἵματι σῷ Παλάξαι*, al. *παλαῖσαι*.]

[* Ἀμφιπάλλω, unde * Ἀμφίπαλτος, Anal. 1, 208.] Ἀναπάλλω, Vibro, Quatio, Concutio, vel Evibro. In oratione soluta frequentius usurpatur quam simplex *πάλλω*. Hinc est PARTIC. Ἀμπεπαλὼν, Il. Γ. (355.) *Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος*: pro *ἀναπαλὼν*, in aor. 2. Item Od. Ω. (521.) *Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος*: ubi annotat Eust. significare, sicut et in altero illo loco, *ἀνακινήσας*: formari autem ab *ἔπαλον* aor. 2., cujus partic. *παλὼν*, et Ionica reduplicatione *πεπαλών*: et cum præp., factaque syncope, *ἀμπεπαλών*. Ἀναπῆλαι aor. 1. Bud. ap. Plut. exp. Vibrare, dicens pro eod. poni ab eo *κραδαίνειν*. Ab Eod. citatur et hic Aristot. locus in l. de Mundo, (4, 29.) ubi de terræ motu loquens, ait, *Οἱ δὲ ἀναπάλλοντες, καὶ ταῖς εἰς ἑκάτερον ἐγκλίσεσι καὶ ἀναπάλσεσι διορθοῦντες ἀεὶ τὸ σειόμενον, παλματίαι λέγονται*. A Suida *ἀναπάλλω* exp. etiam *ἀναπηδῶ* et *ἀνασείω*. Idem *ἀναπῆλας*, *ἀνακινήσας* explicat, afferens hujus signif. exemplum. Ἀναπάλλομαι, Pass. Vibror, Quatior, item *ἀναπηδῶ*: videtur enim vox pass. potius hanc signif. habere quam Suidas activæ tribuit. Il. Υ. (424.) *αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο*. Strabo, *Ἀναπαλεὶς πήγασος ἐκ τοῦ τραχήλου κατὰ τὴν* * *γοργοτομίαν*. Eust. *ἀναπάλλεσθαι* ait de equo dictum se in pedes erigente, ob pavorem. [Aristoph. B. 1358. " Ad Anton. Lib. 68. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 205. Wakef. ad Mosch. 2, 109. ad Herod. 173. Eur. Bacch. 1179. Jacobs. Anth. 6, 429. Kuster. Aristoph. 74.

Heyn. Hom. 4, 523. 5, 430. 8, 495. 496. De cordis subsaltatione s. præcordiorum tremore, Toup. ad Longin. 303. et Ind. v. 'Αναβ. 'Αμπάλλω neutral., Brunck. Aristoph. 3, 180. Porson. Or. 316. Heyn. Hom. 5, 431." Schæf. Mss. Aristoph. B. 1400. A. 1131.] 'Ανάπαλσις, ἡ, Vibratio, Evibratio, Concussio, Bud. ex Aristot. Habetur in Aristot. l. proxime c. [* 'Αντιπάλλομαι, Cassii Probl. 26. Μένει καὶ οὐκ ἀντιπάλλεται.] 'Αποπάλλω, Evibro, Ejaculor, cum accus.: Suid. tamen dicit genitivo jungi. 'Αποπάλλομαι passiva vox, Evibror: Diog. L., Τοὺς δὲ διάττοντας, οἷον σπινθῆρας ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἀποπάλλεσθαι. Basil. Hexaëm., Κατὰ τὴν ἀνάκλασιν τοῦ φωτὸς μαρμαρυγῶν πανταχόθεν ἀποπαλλομένων τοῦ ὕδατος. [" Aristot. Probl. 9, 14." Seager. Mss. " Wakef. ad Moschum 2, 109." Schæf. Mss. * 'Αποπαλμὸς, Diog. L. (4, 44.) Epicuro 672. Kraus. " Stob. Ecl. Phys. 346." Kall. Mss. * " 'Απόπαλσις, Evibratio, Ejaculatio, Epicurus in Epist. ad Pythoclem, ap. Diog. L. Epicuro." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. Gal. ap. Hippocr. exponens 'Αποπάλησις. * 'Αποπαλτικὸς, unde * 'Αποπαλτικῶς, Sext. Emp. 670. " Schneid. ad Epicur. 57." Schæf. Mss.] 'Αποπαλέω, [s. 'Αποπαλλέω,] Circumflexum pro ἀποπάλλω: unde ἀποπαλήσει ap. Hippocr., quod Erot. exp. σαλεύσει καὶ σφόδρα κινήσει. [" Ad Herod. 628." Schæf. Mss. 'Αποπάλησις, s. 'Αποπάλλησις, Gal. Gloss. Hippocr. " 'Αποπαλλήσιος, Heringa Obs. 104." Schæf. Mss. * 'Ανταποπάλλω, Niceph. Blemm. 144. * 'Ανταπόπαλσις, Cassii Probl. 26.] " Διαπάλλω, Quasso, Concutio, διακραδαίνω," [Oppian. 'A. 2, 620. "Αλλοτ' ἐπ' ἀλλοίων ὀρέων διαπάλλεται ἄκρας.]

" 'Εκπαλὲς, est ἔξαρθρον, forsan Emotum e compage sua," [Hippocr. 491, 22.] " παρὰ τὸ ἐκπάλλεσθαι, quod sit ἐκκινεῖσθαι: a quo esse videtur et ἐκπάλη, quod Idem exp. ἐχωρίσθη, ἀπέστη, ἐξέπεσεν. Apud Eund. est ἐκπαλήσαντες, expositum ἐκπεσόντες." ['Εκπάλλω, Il. Υ. 483. μυελὸς αὖτε σφονδυλίων ἔκπαλθ', Exiliit. " Eust. Dionys. P. 521. * Ἔκπαλος, i. q. ἐκπαλὴς, Erot. 'Εκπαλέω, Hippocr." Wakef. Mss. " Ad Herod. 728." Schæf. Mss. Schn. Lex. citat Plut. Lys. 12. 'Ρίψις καὶ πτῶσις οὐρανίων σωμάτων, οἷον ἐνδόσει τινὶ τόνου καὶ περιτρόπου κινήσεως ἐκπαλῶν, φερομένων οὐκ ἀεὶ πρὸς κ. τ. λ., ubi vulgo legitur παρατρόπου κινήσεως, ἐκ παλμῶν φερ. κ. τ. λ. * 'Εκπάλησις, i. q. ἐξάρθρωσις, Hippocr. 470=777.]

" 'Εμπάλλω, exp. Vibro, κινῶ: sed sine exemplo." [Poëtice 'Ενιπάλλομαι, Apoll. Rh. 3, 756. * 'Επιπάλλω, Æsch. Choëph. 160. " Ad Hesych. 1, 1327, 6." Dahler. Mss. * " Καταπάλλω, Musgr. Hel. 1167. An hinc καταπάλμενον ὕδωρ? Leon. Tar. 58. Heringa Obs. 272." Schæf. Mss. Eumath. 69. " Καταπάλλομαι, Desilio, Tryph. 476. Nonn. D. 18, 13. (ἐοῦ κατεπήλατο δίφρου.)" Wakef. Mss. * 'Εγκαταπάλλομαι, Opp. 'A. 4, 661. Πόντῳ δ' ἐγκατέπαλτο, nisi sit ab * 'Εγκατεφάλλομαι. * " Καταπάλτης, ad Charit. 691=294." Schæf. Mss.] " Καταπάλτις, Hesychio teste dicitur et τὸ ἀφιέμενον βέλος, et Instrumentum quod telum ejaculatur: forsan quod κατὰ τοῦ ἐχθροῦ πάλλει τὸ βέλος. Idem et καταπέλτης: Latine Catapulta." [* Μεταπάλλομαι, Sortior cum aliquo, Il. Ω. 400. Τῶν μεταπαλλόμενος, sed leg. τῶν μέτα π., secundum Schn. Lex. * " Παραπάλλομαι, Juxta salio, Eur. Iph. A. 225." Kall. Mss. * Περιπάλλω, Quint. Sm. 10, 371. 14, 44.]

[* Προπάλλω, unde * Προπαλὴς, i. q. προπετὴς, J. Poll. 6, 120. γλῶττα: Adamant. Physiogn. 2, 1. ὀφθαλμοί. Cf. 'Εκπαλὴς, Προαλής. * Προπάλεια, i. q. δαψίλεια, Sext. Emp. adv. Math. 8, 219.] " Προπαλῶς, Hesychio δαψιλῶς."

[* Προσπάλλω, Schol. Apoll. Rh. 2, 45. * " Προσπάλτιοι, Fabula Eupolidis, Priscian. 18, 24, 190. 18, 25, 225." Elberling. Mss. "T. H. ad Plutum p. 470. ad Timæi Lex. 180." Schæf. Mss.]

" Παιπάλλω, Concutio. In VV. LL. additur etiam Exploro, Indago; sed signiff. duorum verborum, sc. Παιπάλλειν et Ποιπαλᾷν, perperam in unam commiscent: ut ex Hes. cognosces." "Πιπάλλων, Hes. teste pro πάλλων dicitur, i. e. κραδαίνων."

[* Παλέω, s. * Παλλέω, unde ap. Hes. Παλήσειε· διαφθείρειε: 'Επάλλησεν· ἐφθάρη: Πεπαληκέναι· ἐκπεσεῖν: Πεπαλημέναι· βεβλαμμέναι. Apud Phot. Πεπαλμένος· βεβαμμένος· καὶ πεπαλκέναι λέγεται, τὸ ἐκπίπτειν τὰ πλοῖα. Herod. 1, 25. Εἰ παλήσειε ὁ ναυτικὸς στόλος, i. q. ἐκπίπτοι: Cod. autem Ms. habet παλαίσειε. Cf. 'Αποπαλέω, 'Εκπαλέω, et vide Schn. Lex. v. Παλαίω.]

ΠΑΛΑΜΗ, ἡ, Palma, Manus, secundum quosdam. Unde et hoc ipsum Lat. vocab. Palma ortum esse putatur, ut dicta sit Palma quasi Palama. Sed in exemplis quæ afferuntur, hoc nomine signif. generaliter manus: nec aliam esse ejus signif. quidam censent. Est autem Poëticum et quidem cum ap. alios Poëtas, tum ap. Hom. frequens. Od. A. (104.) παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος, Il. Γ. (338.) Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, Schol. τῇ χειρὶ, addens esse λέξιν παράγωγον Αἰολικῶς. Affertur vero et pro ἐκ τῆς χειρός. Utitur autem sæpius in plur., ut Il. A. (238.) 'Εν παλάμῃς φορέουσι, O. (411.) Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. Item παλαμάων aliquot locis. Subjungo autem Παλάμη verbo Πάλλω, quod Etym. ab hoc verbo deductum esse velit illud nomen: cui tamen alioqui hac in re vix assentiri possum. || Παλάμη, metaph. Ars s. Via aut Ratio qua aliquid efficimus. Pro Commento et astutia excogitata atque machina Bud. ab Aristoph. accipi ait, afferens Σφ. (644.) Δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν Εἰς ἀπόφευξιν παλάμας. Ubi παλάμας reddere possis et Fabricas. Apud Theogn. quoque παλάμαι exp. Rationes excogitatæ, s. Adminicula et subsidia inventa, (624.) Παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι. A Cam. autem Rationes et artes. [" Sic Suidas citans Herod. 8, 19. τὴν παλάμην commode interpr. τέχνην, nempe Rationem atque viam efficiendi aliquid." Schw. Mss.] Idem ap. Pind. 'O. 10, (25.) θεοῦ σὺν παλάμᾳ interpr. Ope divina. [Soph. Phil. 177. 1206. "Thom. M. 450. Wakef. Eum. 111. S. Cr. 4, 63. Jacobs. Anim. 106. Anth. 6, 294. 11, 203. Artificium, Ruhnk. Ep. Cr. 101. Bergler. Alciphr. 278. Fischer. ad Anacr. p. 16." Schæf. Mss.] 'Απάλαμος, vide 'Απάλαμνος. [* Βαρυπάλαμος, Pind. Π. 11, 37.] " Δυσπάλαμον, Hesychio δυσχερὲς, κακότεχνον, Difficile et Malis instructum artibus," [Tzetz. ap. Kust. ad Suid. in Λυκόφρων. " Potter. ad Lyc. in Comm. Præf." Boiss. Mss. Æsch. Eum. 849. 882. * Δυσπαλάμως, Suppl. 874.] Εὐπάλαμος, ὁ, ἡ, Manu industria s. perita structus, Cui perita manus adhibita est, i. e. artificium. Et uno verbo Artificiosus, in Epigr. τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. [" Wakef. Herc. F. 151. Jacobs. Anth. 7, 257. 341. 8, 74. Toup. Epist. de Syrac. 335. Opusc. 1, 559." Schæf. Mss.]

Παλαμάομαι, Struo, Molior, Machinor, Aristoph. N. (176.) τί οὖν πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσατο; ('A. 659.) Πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω, Καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω. Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ: q. l. habet et Cic. in quadam ad Att. Epist.: Philostr. autem dixit, Μηχανάς τε παλαμήσασθαι καὶ τοῦ χωρίου ἀποπειρᾶσθαι. Hinc et COMP. 'Επιπαλαμάομαι, quo utitur Lucian. (2, 524.) Καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ἐπιπαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν, i. e., ut vertit Bud., Aliquid admachinaturi s. contechnaturi, Deintegro in dolium incubituri. At Cam. vertit, Concurrebant assentatores correpturi fraudibus s. artibus suis Diniam, quem adhuc cernerent arrodi posse. Sunt autem et qui vertant hic Astute applausuri. Sed in isto Luciani loco veram lectionem esse arbitror ἐπικαλαμησόμενοι, quam et ipse Bud. alibi sequitur, loquitur enim de quodam qui repente ditatus fuerat, statimque a meretrice irretitus et spoliatus: q. d. Demessuri opes quas meretrix reliquas fecerat. Sed hanc lectionem exposui et supra inter derivata a nomine Καλάμη, T. 2. c. 16. || Παλαμᾶσθαι extra metaph. etiam ponitur interdum pro Administro, Efficio, Gero, quibus verbis redditur a Bud. afferente e Xen. K. Π. 4, (3, 4.) de Centauris, Ὥστε προβουλεύεσθαι μὲν ἀνθρώπου φρονήσει, ταῖς δὲ χερσὶ

τὸ δέον παλαμᾶσθαι, ἵππου δὲ τάχος ἔχειν καὶ ἰσχύν. [" Ruhnk. Ep. Cr. p. 43. ad Mœr. 319. Toup. Opusc. 1, 316. Thom. M. 450. Wakef. Phil. 177. 1206. Trach. 1207. S. Cr. 4, 64. Kuster. Aristoph. 123. * Παλάμημα, Ruhnk. l. c. Thom. M. l. c." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 1, 32. * Παλαμητὸς, unde * " Ἀπαλάμητος, Ruhnk. ad Tim. p. 8." Schæf. Mss. * Ἀντιπαλαμάω, Schol. Æsch. S. c. Th. 443. " Theoph. Bulg. Ep. 42. Const. Manass. Chron. p. 32. Amat. 9, 48." Boiss. Mss. * Συμπαλαμάομαι, Synes. 21. 150.]

AT VERO Ἀπάλαμνος ET Παλαμναῖος habent ν ascititium. Et Ἀπάλαμνος quidem Poëticum est duntaxat, dictum quasi ἀπάλαμος, de Eo cujus manibus nulla industria inest, s. ars aut sedulitas; Cui manus sunt minime industriæ: Il. E. (597.) Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο, Στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι, Schol. ἄπειρον, καὶ μὴ ἔχοντα τεχνάσασθαί τι, ὡς οἷον ἄχυρα, καὶ μὴ ἔχοντα παλαίειν ἢ παλαμᾶσθαί τι. Idem vero alibi affert νέος οὐκ ἀπάλαμνος pro νέος οὐκ ἄναλκις, ubi fuerit ἀπάλαμνος, cujus παλάμαις, i. e. Manibus, nil roboris inest. At Hesiod. Ἔργ. (1, 20.) ἀπάλαμνον appellavit Inertem: ut sc. dicatur ἀπάλαμνος quasi Cui manus sunt minime laboriosæ: Ἤ τε καὶ ἀπάλαμνόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει: [Pind. Ὀ. 2, 105. ἀπάλαμνοι φρένες exp. Indomitæ, Insolentia efferatæ, ὑβριστικαί. " Hesiod. Γνωμ. Ἐλεγ. 281. Theogn. 481. Solon ap. Clem. Alex. Str. l. 6." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 5, 112. Ruhnk. ad Tim. p. 8. Brunck. ad Poët. Gnom. p. 284. 327. Musgr. Cycl. 593. ad Charit. 328. * Ἀπαλαμνής, ibid. " Theod. Prodr. 5, 213." Kall. Mss.] Invenitur ETIAM Ἀπάλαμος, sed alia signif., ap. Pind. Ὀ. (1, 95.); exp. enim Cui nulla arte s. ope obsisti potest, Ineluctabilis, Insuperabilis, Ἔχει δὲ ἀπάλαμον βίον Τοῦτον ἐμπεδόμοχθον. [" Brunck. ad Poët. Gnom. 327. Wakef. Phil. 177. S. Cr. 4, 63." Schæf. Mss. * Εὐπάλαμνος, Æsch. Ag. 1539. " Const. Manass. Chron. p. 106." Boiss. Mss.]

Παλαμναῖος vero, Cujus manus cæde contaminata est, Cæde contaminatus, Sicarius, Soph. El. (587.) Ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ Πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας, Plut. Pompeio, Τὸν μὲν προσφέροντα τὴν κεφαλὴν ὡς παλαμναῖον ἀπεστράφη. ‖ Synes. autem dixit, τὸν παλαμναῖον τῆς χώρας Ἀνδρόνικον, pro Pestem et perniciem regionis. Sed et παλαμναία γνώμη καὶ γλῶττα ap. Eund. Dira et conscelerata mens et lingua. ‖ Παλαμναιοτάται ἀραὶ, Diræ ultimique exempli imprecationes, Synes. Vide Bud. 207. 208. 214. ‖ Παλαμναῖος Jupiter, Qui est vindex et ultor eorum qui manus cæde contaminarunt. Apud Aristot. redditur Sanguinarius a Bud., cujus et Comm. 721. vide; necnon Eust. et Etym. Item παλαμναῖαι ἱκεσίαι, Supplicationes ob cædem commissam, in VV. LL. ‖ Παλαμναία dicebatur etiam ἀσπίς τις κατὰ θηρίων, Eust. Vide et Etym. [Xen. K. Π. 8, 7, 3. " Kuhn. ad Paus. 252. Casaub. ad Inscr. Her. p. 355. Cren., Fischer. Palæph. p. lxx. Toup. Opusc. 2, 201. Valck. Hipp. p. 265. ad Charit. 327. Thom. M. 527. 675. Wakef. Trach. 1207. Eum. 236. 451. Luzac. Exerc. 75. Brunck. Apoll. Rh. 164." Schæf. Mss. * " Παλαμναῖον, τὸ, Contagium cædis, Eur. Iph. T. 1218." Kall. Mss. " Παλαμναιότατος, Anna C. 377." Elberling. Mss.]

" Παλαμναίομαι, pro παλαμάομαι, Compono fraudes, VV. LL.; sed significatio τοῦ παλαμναῖος dissentit."

[* " ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ, (Nom. propr.) Bergler. Alciphr. 283. * Παλαμήδειος, 279. 283. Athen. 1, 28. Brunck. Aristoph. 2, 54." Schæf. Mss. " Παλαμήδειον μηχάνημα, Anna C. 7.: σκέμμα, 47." Elberling. Mss.]

" ΠΑΛΛΑΚΗ, ἡ, vel Παλλακίς, ίδος, ἡ, Pallace, s. Pallaca, Concubina. At Pellex differre existimatur. Od. Ξ. (202.) ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Παλλακίς. Aristoph. (Σφ. 1353.) ἕξω σε παλλακήν. Apud Plut. et Παλλακὴ et Παλλακίς. Prima signif. Puellam s. Juvenculam declarare existimatur, et e πάλλαξ fieri." [Πάλληξ, Gl. Pupa, Pupula, Catulaster. " Postremum hoc Græcæ vocis originem patefacit; sicut enim a Catuliendo, Catulaster, ita ἀπὸ τοῦ πάλλειν, primum * πάλλος, mox forma intensiva, πάλλαξ." Valck. ad Ammon. p. 52. Vide Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 225. " Ad Mœr. 97. Valck. ad Callim. p. 111. Πάλλαξ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 58. Παλλακή, Valck. Anim. ad Ammon. p. 52. Plut. Mor. 1, 1. Oxon., ad Charit. 238. 280. ad Diod. S. 1, 124. Παλλακίς, ibid. Jacobs. Exerc. 2, 152. Valck. Anim. l. c." Schæf. Mss.] " Παλλακεύομαι, Sum pallaca, concubina, Synes. Ep. 3. Καὶ αὐτὴ πάλαι μὲν ἐπαλλακεύετο ναυκλήρῳ δεσπότῃ. Sic Plut. Τῷ Φαβίῳ παλλακεύεται: [cf. Brut. 13.] Ab Herod. (4, 155.) poni pro In concubinatum accipere, quidam annot." [" Schneid. Anab. 78." Schæf. Mss.] " Verbale Παλλακεία, Concubinatus, Dem. (1386.) Τὰς μὲν ἑταίρας ἡδονῆς ἕνεκα ἔχομεν, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας:" [τῆς καθ' ἡμ. θεραπείας τοῦ σώματος, Reisk.] " Ubi complectitur domestica ministeria quibus παλλακαὶ funguntur." [* Παλλακία, Gl. Pellicatus, Concubinatus. * " Παλλακίζω, Tanquam pellicem punio, Tzetz. ad Lyc. 1113." Kall. Mss. * Παλλάκισμα, ad Æsch. Suppl. 303.] " Ἐκπαλλακίδιοι, Hesychio οἱ νόθοι, Nothi, Spurii; Nati sc. ἐκ παλλακίδος." " Παλλακὸς, Eid. est ἐρώμενος, Amasius." " Παλλάκιον, τὸ, e πάλλαξ, per dimin.: unde et Hes. exp. μειράκιον, Adolescentulus. At VV. LL. interpr. etiam Scortillum." [Gl. Concubinatus. * Παλλακίδιον Plut. 9, 153. * Παλλακῖνος, vide Lex. VV. Peregr.]

" ΠΗΛΗΞ, ηκος, ἡ, Galea, Cassis, Od. A. (256.) Στaίη ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε. Idem dicit πήληκα φαεινὴν, Il. N. (527.): et Ἱππόκομον πήληκα, Π. (797.) Apud Hes. per ι in posteriore syllaba scriptum πήλιξ, exponentem itidem περικεφαλαία, et derivantem παρὰ τὸ πῆλαι, quod est κραδᾶναι, σεῖσαι: ad quod etymon Hom. quoque alludere videtur, ut qui dicat Il. O. (608.) ἀμφὶ δὲ πήληξ Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο Ἕκτορος." [" Heyn. Hom. 4, 528. 7, 100." Schæf. Mss.] " Εὐπήληξ, Pulcra ornatus galea, Epigr." [" Wakef. S. Cr. 3, 139. Toup. Opusc. 1, 389." Schæf. Mss.] " Πέλλιξ, Hesychio κράνος, Galea, Cassis: quæ et πήληξ."

" Πήλυξ, Hesychio ῥαγὰς, Fissura, pro quo ap. Suid. Πήλαξ, ῥάγας. Apud J. Poll. vero πῆλυξ non solum ὁ τῆς περικεφαλαίας λόφος, Galeæ crista s. conus: verum etiam ὀργανόν τι ψαλτήριον: pro quorum priore est ap. Hom. πήληξ, utrobique per η: et non pro Cono galeæ, sed pro Ipsa galea, ut quam ponat περὶ κροτάφοισι, tribuens ei et ἱπποκόμου epitheton."

" ΠΕΛΕΜΙΖΩ, Moveo, Commoveo, Quasso, Concutio, Il. N. (443.) καὶ οὐρίαχον πελέμιξεν Ἔγχεος, P. (528.) ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη Ἔγχεος, Hesiod. Θ. (458.) Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών: (842.) Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δὲ γαῖα Σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν· Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος Ὀρνυμένοιο ἄνακτος. COMPOSITO Καταπελεμίζω Apoll. Rh. 2, (92.) usus est pro καταφέρω, Incutio: καδδὲ βαρεῖαν Χεῖρ' ἐπὶ οἱ πελέμιζε: Schol. enim ibi exp. κατήνεγκε." [" Πελεμίζω, Wakef. S. Cr. 1, 79. ad Il. Π. 612. Brunck. Apoll. Rh. 135. Jacobs. Anth. 11, 173. 209. Heyn. Hom. 4, 652. 6, 219. 399. 452. 7, 159. Πελεμίχθη, Valck. ad Röver. 63." Schæf. Mss.]

" ΠΕΛΤΗ, ἡ, Pelta, Scutum brevius, Plut. Artax. (24.) Τήν τε φαρέτραν ἐνημμένος καὶ τὴν πέλτην φέρων, de Fort. Alex. Πτολεμαῖος ὑπερέσχε τὴν πέλτην, sc. τοῦ Ἀλεξάνδρου, Pelta protexit et tutatus est Alexandrum, Athen. (16.) e Xenoph. Τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, καὶ κροτῶν τὰς πέλτας ὤκλαζε καὶ ἐξανίστατο, καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐποίει, Collisione peltarum plausum excitans. Hes. et Suid. dicunt esse ἀσπίδα quæ non habeat ἴτυν, Eminentem in circumferentia veluti limbum, Umbonem: Suid. rursum ἀσπίδιον τετράγωνον: Liv. peltam cetræ haud dissimilem esse. Amazonum

Digitized by Google

" peltas hederæ folio similes fuisse, auctor Xen.: A
" Plin. Indicæ ficus foliorum latitudinem peltæ effi-
" giem Amazonicæ habuisse: Virg. autem narrat
" Amazonidum lunatis agmina peltis: innuens lunæ
" semiplenæ formam habuisse. Ab Hes. exp. etiam
" δόρυ et ἀκόντιον: ut a Suida quoque λόγχη et κατα-
" πέλτης: sed parum recte, meo quidem judicio.
" Rursum ap. Hes. reperio πέλτης: quod esse dicit
" θωράκιον ὅπλον, et εἶδος ταρίχου. Pro eo Suid. ha-
" bet Πέλτον, terminatione neutra, iisdem verbis ex-
" ponens." [" Πέλτη, Timæi Lex. 211. et n., Toup.
Opusc. 1, 334. Ammon. 109. Ind. Corn. Nep. s. v.,
item p. 294. Lennep. ad Phal. 184. ad Herod. 546. Eur.
Alc. 501. Rhes. 311. et Musgr., Thom. M. 676.
ad Charit. 690. Wakef. Alc. 509. Jacobs. Anth. 6,
398. ad Diod. S. 2, 36. Jaculum, Musgr. Rhes. 410.
Schneid. Anab. 83." Schæf. Mss. Herod. 7, 89. Ari-
stoph. Λ. 563. πέλτην σείων κἀκόντιον: Eur. Bacch.
772. Πέλτας θ' ὅσοι πάλλουσι. Vide Schn. Lex., qui ducit
h. v. a Πάλλω. * " Πελτὸς, Thom. M. 676." Schæf.
Mss.] " Πελτάριον, Parvula pelta s. cetra," [" Athen.
200." Schw. Mss. " Thom. M. 676. ad Lucian. 1, 395. B
* Πελτίδιον, ibid. Πελτοφόρος, Lennep. Phal. 184. Ari-
stot. Pepl. 16." Schæf. Mss. Polyb. 3, 43, 2. 75, 7.
Xen. K. Π. 7, 1, 12. * Πελτάζω, Peltam gesto, Vect.
4, 52. K. 'A. 5, 8, 3. Max. Tyr. Diss. 7. p. 74. Ed.
Cant. " Appian. 2, 272." Wakef. Mss.] " Πελταστὴς,
" ὁ, i. significans q. COMP. Πελτοφόρος, Qui peltam
" ad pugnam gestat, Peltatus, Peltasta, Cetratus: Liv.
" (31, 36.) Nocte cetratos, quos πελταστὰς vocant,
" loco opportuno inter bina castra in insidiis abdide-
" rat. Utroque utitur Xen. 'Ελλ.: priore, 4, (3,
" 8.) posteriore, 2, (4, 8.): opponens τοὺς πελταστὰς
" τοῖς ὁπλίταις, utpote ferentarios et leviter armatos.
" Sic ap. Plat. Περιθέουσι πελτασταί." [" Lennep.
Phal. 184. Ind. in Corn. Nep. s. v., item p. 294.
Zeun. Ind. Xen. K. Π. Toup. Opusc. 1, 334. ad
Diod. S. 2, 36. Thom. M. 676. Musgr. Rhes. 311."
Schæf. Mss. Lex. Xen.] " Πελταστικὸς, Ad pelta-
" stam pertinens. Apud Plat. de LL. πελταστικὴ,
" sc. ἐπιστήμη, Peltastica scientia, h. e. dextre sese
" protegendi pelta in conflictu cum adversario: ut C
" πελταστικὸς etiam dicitur Qui pelta sese tueri in
" pugna probe novit: unde adv. πελταστικώτατα,
" Xen. Œc. (21, 7.) More peritissimorum peltasta-
" rum." [" Lucian. 1, 846." Schæf. Mss.]

" Καταπέλτης, ὁ, Catapulta, Machina et telum
" bellicum, de quo multa Vitruv. 10, 15. et 18.
" Athen. (538.) de Alexandro, Ὅταν Ἀθήνας πολιορ-
" κῇ μυρίαις πανοπλίαις καὶ τοῖς ἴσοις καταπέλταις καὶ
" πᾶσι τοῖς ἄλλοις βέλεσιν εἰς τὸν πόλεμον ἱκανοῖς.
" Aristot. Eth. 3, 1. Ὡς ὁ τὸν καταπέλτην βουλόμενος
" ἀφεῖναι. Itidem Polyb. Catapultas et Balistas vo-
" cat καταπέλτας καὶ πετροβολικὰ ὄργανα. Illis enim
" ad jacula et sagittas, his ad lapides jaculandos ute-
" bantur. || Hesychio καταπέλτης est εἶδος βασανι-
" στηρίου ὡς ὅπλον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἐξαρθροῦσι τὰ μέλη
" οἱ δήμιοι. Suid. quoque esse εἶδος κολαστηρίου tra-
" dit, in exemplum afferens hæc verba, Δεσμοῖς χει-
" ρῶν, καταπέλταις ποδῶν. Sic Greg. in Macc. Enc.
" Ἦν οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδὲν ἐμαλάκισεν, οὐκ ἀρθρέμ-
" βολα προτεινόμενα, οὐ τροχοὶ προβαλλόμενοι, οὐ D
" τροχαντῆρες, οὐ καταπέλται. Plaut. dicit, Te nervo
" torquebo itidem ut catapultæ solent." [" Ad Cha-
rit. 691=294. ad Diod. S. 1, 675. 2, 140. 194."
Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Vide Καταπάλ-
της.] " Καταπελταφέτης, ὁ, Qui catapultam s. telum
" e catapulta mittit, Suid. Καταπελτικὸς, Catapul-
" tarius: Plaut. Ex te hodie faciam pilum catapul-
" tarium. Plut. (6, 724.) Καταπελτικὸν ἰδὼν βέλος
" τότε πρῶτον ἐκ Σικελίας κομισθέν: (710.) Καταπελ-
" τικὸν βέλος ἐγγὺς ἔπεσε. Idem in Alex. (70.) de
" Philippo obsidente Perinthum, Ἐμπεσόντος αὐτῷ
" καταπελτικοῦ βέλους εἰς τὸν ὀφθαλμόν." [" Ad
Diod. S. 1, 675. Schweigh. Emendd. in Suid. 72."
Schæf. Mss.] " Est inde et VERB. Καταπελτάζειν,
" Catapultis infestare s. oppugnare, Aristoph. 'A.
" (160.) Τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῷ, Κα-
" ταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην. Ubi Schol. quo-
" que exp. κατακοντίσουσι, quod καταπέλτη sit εἶδος
" μηχανῆς, ἀφ' ἧς ἀκόντια καὶ ἄλλα τινὰ πέμπουσιν.
" Subjungens tamen et aliam etym. et exp., κατα-
" δραμοῦνται, Incursabunt, Incursionibus infestabunt,
" sc. more peltatorum militum: est autem πέλτη,
" Genus scuti parvum, lorum non habens, quo sagit-
" tarii et levioris armaturæ milites uti solebant. Quo
" modo Hes. quoque καταπελτάσονται exp. καταδρα-
" μοῦνται, subjungens, ἀπὸ τῶν πελταστῶν. Et sic
" καταπελτάσασθαι esset Peltam ferre contra, Pelta-
" tum incursare."

" ΠΑΝ, ανὸς, ὁ, Pan, Pastorum numen. Fingitur
" fuisse semicaper s. capripes, et hirci modo libidi-
" nosus. Unde πᾶνας dixere τοὺς σπουδάζοντας σφο-
" δρῶς περὶ τὰς συνουσίας, Hes. Iracundus etiam
" atque ὀξύχολος: ut Theocr. testatur 1, (17.) de eo
" canens, ἐντί γε πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ
" ῥινὶ κάθηται: quamobrem caprarius ibi dicit non
" licere pastoribus τὸ μεσαμβρινὸν συρίσδεν Panis
" metu, quia ἀπ' ἄγρας Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται.
" Si forte irritetur, terrores hominibus immittit subi-
" tos et quorum causa ignoratur, tumultusque re-
" pentinos, qui πανικοὶ ab ipso denominantur. Ita
" igitur Herod. 7. dicit πανικὸν φόβον exercitum
" Xerxis invasisse. Et Diod. S. Πανικῷ θορύβῳ συ-
" νεχομένων. Et Joseph. Ὡς πανικῷ δείματι κατα-
" σχεθέντες. Et ap. Plut. Epaminonda duce, Οὐδέ-
" ποτε πανικὸς θόρυβος ἐνέπεσεν εἰς τὸ στρατόπεδον.
" Item Cic. ad Att. De Ventidio πανικὸν puto. Et
" alibi, Πανικὸν certe: scripsisses enim. Liv. id
" Lymphaticum pavorem vocare videtur, 10. Victo-
" rem equitatum velut lymphaticus pavor dissipat.
" Item a Πὰν DERIV. Πάνιος. Æsch. enim Καλλιστοῖ
" dixit Πανίας βήσσας, ἀπὸ Πανὸς, Hes. teste, ut
" qui amat βήσσας et montes. Idem Hes. affert
" Πανίῳ δαίμονι pro μανιώδει δαίμονι, Ob panicos et
" lymphaticos furores. Derivatum inde et DIMIN.
" Πανίσκος, ὁ, Parvulus Pan. Panisci, dæmones
" sylvestres et montani, ut Fauni, Cic. Si nymphæ
" deæ sunt, ergo et panisci et satyri. Sunt qui πα-
" νίσκους interpr. Asseclas Panis: et præterea Pani-
" cos, personas theatricas a Pane dictas. Quin et
" Πανίον s. Πηνίον Eust. derivatum vult παρὰ τὸν
" Πᾶνα, ut qui perhibeatur κατάρξαι τῆς ὑφαντικῆς."
[Πὰν, Gl. ὁ δαίμων, Incubus, θεὸς ὑλαῖος, Silvanus,
Faunus. " Toup. in Schol. Theocr. p. 213. Bergler.
Alciphr. 109. 302. ad Lucian. 1, 270. ad Diod. S.
1, 227. Musgr. Hel. 188. Ion. 492. Ejus mater Pe-
nelope, Jacobs. Anth. 7, 220. Πὰν ὁ Ἑρμοῦ, Heind.
ad Plat. Phædr. 306. Ejus antrum in acropoli Athen.,
Brunck. Aristoph. 1, 53. Πᾶνες, Jacobs. Anth. 8,
280. Brunck. Soph. 3, 399. Πᾶσιν et παισὶν conf.,
ad Diod. S. 1, 351." Schæf. Mss. Nomen feræ,
Philostorg. H. E. 3, 11.] " Πανεῖα, τὰ, affertur
" pro Lupercalia. At Πανεία, Hesychio κεχοραι-
" σμένη: de quo vide et in Πανός." [Salmas. in So-
lin. 436. * Πανίον, Gl. Lupercal. * Πανεῖα, τὰ, sc.
δείματα, Æneas Tact. 27. * " Πάνειον, Fabric. B.
Gr. 1, 326. * Πανεύω, Toup. in Schol. Theocr.
p. 213. Πανικὸς, ad Charit. 581. Musgr. Rhes. 36.
ad Diod. S. 1, 667. 2, 227. 455. 456. Koppiers.
Obs. 121. ad Herod. 370. 531." Schæf. Mss. * Ψευ-
δοπανικὰ, τὰ, Polyæn. 3, 9, 32. * Πανισμὸς ἔνθεος,
Divinus Panis dei afflatus, Plut. 10, 724. * Πανὸς,
Photio σκοπὸς, μανιώδης· ἐπεὶ τῶν φανταστῶν (φαντα-
σμάτων ?) αἴτιος ὁ Πάν· παρὰ τὸ φαίνειν λελεγμένος.]

" ΠΑΝΔΕΛΕΤΕΙΟΣ, Improbus, Veteratorius, a
" Pandeleto quodam Psephismatum scriptore δια-
" βοήτῳ ἐπὶ πανουργίᾳ, ut qui e pauperum dece-
" ptione ditesceret, Aristoph. N. (921.) Καίτοι πρό-
" τερόν γ' ἐπτώχευες, Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων,
" Ἐκ πηριδίου Γνώμας τρώγων πανδελετείους: allu-
" dens ad Eur. Telephum, qui ab eo fingitur πήραν
" ἔχων καὶ προσαιτῶν."

" ΠΑΞ, Hesychio ὑπόδημα * εὐυπόδητον." [Plauto
Baxea, Menæchm. 2, 3, 40. Est etiam interjectio
silentium imponentis, ut Lat. Pax! St! Hem!
Diphilus ap. Athen. 67.: Scal. ad Plaut. Glorios. 3,

1, 213. Priscian. l. 15. " Bentl. Terent. Heaut. 2, 3, 50. Jacobs. Anth. 7, 45. Casaub. ad Athen. p. 141." Schæf. Mss.]

" ΠΑΠΠΑΞ, ap. Aristoph. Vox est imitans cre-" pitantem alvum, N. (389.) Χὤσπερ βροντὴ τὸ ζωμί-" διον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν, Ἀτρέμας πρῶτον " παππὰξ, κἄπειτ' ἐπάγει παπαπάππαξ. Quibus sub-" jungit, cum χέζει, κομιδῇ βροντᾷ παπαπάππαξ." [Dawes. Misc. Cr. 172. h. l. ita emendat: Ἀτρέμας πρῶτον πὰξ, κᾆτα παπὰξ ἐπάγει, κἄπειτα παπαππάξ. Χὤταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ παπαπαππὰξ, ὥσπερ ἐκεῖναι. Vide etiam Brunck.]

ΠΑΠΠΑΣ, ὁ, Pater, Vox puerorum ad patrem, qui eum patris nomine compellare volunt. Sed solius vocativi Πάππα exempla invenio. [Accus. πάππαν extat ap. Aristoph. Ἐκκλ. 645. Εἰρ. 120.] Apud Hom. Od. Z. (57.) dicit Nausicaa patri, Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην Ὑψηλὴν, εὔκυκλον κ. τ. λ., ubi animadverte vocativo πάππα compellari patrem a puella etiam, quæ jam ea erat ætate ut matura viro esse putaretur. Philemon Comicus ap. Athen. (340.) Ἀργύριος δὲ, παρατεθέντος καράβου, Ὡς εἶδεν αὐτὸν, χαῖρε πάππα φίλτατε, Εἶπας. Sunt qui scribant nomin. hunc πάππα esse Vocem liberorum ad patres reverentiæ causa, vel illis blandientium; at ego dixerim potius, balbutientium, non aliud. Eust. e vett. auctoritate, πάππας e vocula infantium Πᾶς factum esse tradit, per reduplicationem NOMEN Πάπας, ita enim scribit unico π, SICUT Μαμμία e MONOSYLLABO Μᾶ, addit, secundum quosdam, Syracusanam vocem esse Πάπας, e qua per ἀναδιπλασιασμὸν, Reduplicationem, factum sit Πάππας. Sed plane mendosum esse videtur prius illud Πάπας, cum ex eo Πάππας cum ulla reduplicatione factum dici non possit. Videndum igitur, num potius reponi debeat πᾶς, quod ap. eund. Eust. legitur pro voce infantium. Loquens enim de παππάζειν, dicit esse * βρεφικῶς προσφθέγγεσθαι τὸν πατέρα: unde esse πάππος, necnon πάππας, significans Patrem: pro quo πάππας, DICI Πᾶς monosyllabe κατὰ βρέφους προσφώνησιν. Testatur etiam scripsisse quosdam ex antiquioribus, Πάπας Romana lingua significare Patrem; et in hac quidem barytone, at in Græca circumflexe proferri. Invenitur certe Pappas ap. Juv. Sat. 6. Mordeat ante aliquis quicquid porrexerit illa Quæ peperit; timidus prægustet pocula pappas: sed hic non dubium est quin pro Nutritio accipiatur, qui etiam patris quodammodo locum obtinet, unde nostrates nutricis quoque maritum vocant Père nourricier. Fuerunt tamen qui Custodem pueri s. Pædagogum significare dixerint. Quod autem ad hunc usum nominis πάππας attinet, pro Nutritio sc., sciendum est legi ap. Eust. e Rhet. Lex., τὸν δὲ τροφέα, πάππαν οὐδεὶς Ἕλλην καλεῖ. [" Πάππας, Valck. Adoniaz. p. 382. * Πᾶς, Pater, ibid. ad Herod. 307. (4, 59.)" Schæf. Mss. " Πάπας, Papa, Euseb. H. E. 253. Archiepiscopus, Athan. 1, 452. 602." Kall. Mss.]

Παππάζω, Pappa dico, Compello patrem hac voce, Adblandior patri vocando pappam, Il. E. (408.) Οὐδέ τι μὴν [μιν] παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσι Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο, ubi Eust. ait esse τὸ * βρεφικῶς προσφθέγγεσθαι τὸν πατέρα. Alludens autem ad ista verba Callim. (H. in Dian. 6.) ποτὶ γούνασι παππάζουσι, dixit, πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι Παῖς ἔτι κουρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα, Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν. Legimus Pappare et ap. Pers. Sat. 3., ubi quidam hanc τοῦ παππάζειν signif. ei tribuunt; alii, quibus potius assentior, infinitivum pro nomine positum existimantes, ut in aliquot aliis hujus Poëtæ ll., exp. Cibum: cum e Plauto Pappare afferatur itidem pro Cibum sumere, edere: et extent hæc Varronis verba, e l. de Liberis Educandis, Cum cibum ac potionem, Buas ac Papas vocent, et matrem Mammam, patrem Tatam: vel potius, ut alii legunt, Cum cibum ac potionem Papas atque Buas vocent, et matrem etc. Mirum autem videri nobis non debet, quod dicat puerulos cibum appellasse Papas, cum id alioqui non Cibum, sed Patrem significarit non solum Gr. puerulis olim, sed significet hodieque Gallis, compellantibus patrem voce ista Papa, sicut matrem, Maman; nec solum Gallis, sed et aliis nonnullis, si bene memini, nihilo sc. magis quam quod ap. Aristoph. videmus VOCEM Μαμμᾶν puerulo non Matrem, sed Cibum, et quidem nominatim Panem significare: N. (1382.) Εἰ μὲν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον· Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον· Κακᾶν [Κακκᾶν] δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε Ἐξέφερον ἂν καὶ προὐσχόμην σε. In hujus itaque vocis Μαμμᾶν signif. non convenit Gallis puerulis cum Græcis, sed cum Romanis: ut vicissim in signif. vocabuli Pappa consentiunt illi non cum Romanis, sed cum Græcis. Atque ut Gr. pueruli vocabulo Matrem significante abusi sunt ad significandum Panem, sic Romanos appellatione patris ad significandum vel Panem, vel Alium quemlibet cibum abusos esse, nequaquam mirum nobis videri debet. [Phot. Μαμμᾶν· Ἀργεῖοι τὸ ἐσθίειν· οὕτω Καλλίας.] Quod autem ad ILLUD Κακᾶν attinet, retinuerunt et hanc vocem nostrates pueruli, sed abjecta ultima litera, dicentes Caca: ap. Rom. autem atque adeo Latinos viri quoque utebantur verbo Cacare, ut nemini non notum esse potest. Sed libet et de prima illa VOCULA Βρῦν quid sentiam dicere. In ea certe non parum miror literam ρ, balbutientibus pueris minime convenientem, vel potius a qua prorsus balba illorum lingua abhorret. Quidni vero abhorreat? cum Demosthenis non amplius pueri, sed jam viri linguam vix tandem illius literæ pronuntiationi assuefieri potuisse sciamus? Sed et memini me Parisiis jam grandiusculum puerum aliis itidem jam grandiusculis colludere, qui literam hanc pronuntiare nullo modo poterant, cum alioqui ceteras omnes et quævis etiam vocabula apta pronuntiatione exprimerent. Hæc certe faciunt ut credam, s. potius suspicer non βρῦν, sed βῦν scr. esse sine ρ. Tunc autem aliqua e parte conveniet Gr. puerulis cum Romanis, illis βῦν, his Buas ad unam eandemque rem significandam dicentibus. Aliqua e parte conveniet, inquam, cum υ in v mutari solitum a Latinis, notissimum sit. At vero Gallis longe aliam signif. habet vocula Brin. Ab illo autem παππάζω est VERBALE Παππασμὸς, Compellatio patris, vocando illum πάππα: ut παππάζοιεν Suid. exp. πάππα καλοῖεν. Eid. παππασμὸς est προσφώνησις παρὰ παιδὸς εἰς πατέρα γινομένη. || Παππάζουσιν et Anseres, J. Poll. At Latine Gratitant: [Gl. Glocido, leg. Glocito, s. Glocio, qua voce utitur Colum. de gallinis: Anglice To cluck. Item Παππάζειν, Gl. Papare. " Valck. Adoniaz. p. 382. Heyn. Hom. 5, 84." Schæf. Mss. Quint. Sm. 3, 474.]

Παππίας ET Παππίδιον, forma dimin. utrumque, pro Paterculus. Sunt autem blandientis hæc diminutiva, ap. Aristoph. Σφ. (297. 655.) Sed unico π ea scribi sciendum est in vulg. Edd.: cum Eust. e Rhet. Lex. afferat παππίας, in quo ait scribi, Atticos hoc nomine ὑποκορίζεσθαι τὸν πατέρα. [Παπίας, vocat. παπία, Athen. 358. Παππίας, 583.] Παππίζω, Paterculum appello, Patri blandior, vocando eum Paterculum. Habet tamen Eust. ex eod. illo Lexico, παππίζειν esse etiam vocare πάππαν, quod non probo. Nisi forte hæc verba, παππίζειν, τὸ πάππαν καλεῖν καὶ παππίαν, ita debent accipi, πάππαν vocare etiam παππίαν, i. e. pro πάππα dicere etiam παππία, compellando patrem.

Παππυλιάζω pro ποππυλιάζω: unde ap. Theocr. (5, 89.) pro ποππυλιάσδει scribi etiam παππυλιάσδει testatur Eust., de qua scriptura dicendum erit in Ποππύζω.

Dicitur ETIAM Ἄππα, abjecto primo π, pro πάππα, Callim. H. in D. (6.) inducit eam his verbis utentem ap. patrem Jovem, Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν, Καὶ πολυωνυμίην: præcedentia autem habes supra in Παππάζω: ubi tamen quædam exempl. habent ἄττα, non ἄππα. Apud Eust. Aristoph. Gramm. tradens esse varias compellationes παιγνιωδεστέρας et ὑποκοριστικὰς, nam ap. Eust. pro ὑποκορισταὶ repono ὑποκοριστικαὶ, pro exemplis affert

primum ἄππα, ei subjungens πάππα. Quibus addit HÆC, Μάμμα, ET Μάμμη, ET Μαμμαία. ITEM Τέττα, ET Ἄττα. Sic autem, inquit, et πατέρας appellant ætate provectos: itidemque μητέρας mulieres quæ sunt ætatis provectæ: quamvis nulla sint vel his vel illis consanguinitate juncti. Quæ autem provectiore etiam sunt senectute, ab illis DICUNTUR Μαῖαι ET Τῆθαι. Vicissimque juvenes a senibus VOCANTUR Παῖδες ET Τέκνα. Huc certe pertinet quod quidam annot. de v. παῖδες ap. Soph., nimirum esse Nomen benevolentiæ. Quibus additur ex eod. Aristoph. Gramm., Hom. quoque his προσφωνήσεσιν ἀποθεραπεύειν τὴν ἡλικίαν: quippe qui Anum vocet μαῖαν, Vetulum autem, πατέρα. Hæc autem verba referuntur in Il. P. (561.) Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενὲς κ. τ. λ. Sic autem in quodam Callim. Epigr. (37.) ἄττα cum γέρον jungitur, Ἄττα γέρον, δοιώς με καλεῖ γάμος. Legitur porro hæc ead. vox Od. Π. aliquoties. Ibi enim dicit Telemach. Eumæo (31.) Ἔσσεται οὕτως ἄττα, item (57.) Ἄττα πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ' ἵκετο, ut vicissim Telem. ab Eumæo vocatur τέκος et τέκνον. Cum tamen Eust. in altero illo l. Il. P. annotet ἄττα esse compellationem ἀπὸ νεωτέρου εἰς γέροντα: hic magis peculiarem usum voci illi tribuens, dicit esse προσφώνησιν ἀδελφοῦ νέου πρὸς πρεσβύτερον. Alibi idem Gramm. vult vocabulo ἄττα compellari τὸν τροφέα, sicut VOCABULO Τέττα compellari τὸν φίλον. Ut autem et vocis hujus τέττα usum explicem, sciendum est, in Il. Δ. (412.) Τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, esse προσφώνησιν * φιλεταιρικὴν νέου πρὸς μείζονα, ut annotat Eust., s. προσφώνησιν τιμητικὴν νεωτέρου φίλου πρὸς παλαιότερον. Sed Eust. addit, quosdam putasse ut βάπτω, βαπτίζω, βάπτης, sic dici τέττω, τεττίζω, τέττης, unde vocat. τέττα. Fuisse vero et qui crediderint τέττα esse σχετλιαστικὸν, Indignationis significativum, per apocopen factum e τέτλαθι. Sunt qui exp. O amice: sed cum Gramm. non dicant hac voce signif. φίλε, sed compellari eum qui sit φίλος, existimarim potius eam vim habere, quam habet particula Mi vocativo proprii nominis juncta: quæ alicubi non solum blandimenti vim habere, sed simul et τιμητικὴ esse, nonnullis videtur. [" Ἄππα, Ἄττα, Τέττα, ad Callim. 1. p. 68. ad Herod. 307. Ἄττα, Mitsch. H. in Cer. 132. Heyn. Hom. 4, 631. 5, 671. Τέττα, 4, 631. Μᾶ, Mater, Valck. Adoniaz. p. 306. 382. ad Herod. 307. 648. Phryn. Ecl. 54. Μάμμα, ad Herod. 307. Μάμμη, ad Mœr. 258. Valck. ad Ammon. 135. 138. Eran. Philo 173. Phryn. Ecl. 52. 132. Thom. M. 847. Coray Theophr. 279. Brunck. Aristoph. 1, 57. (A. 878.) Jacobs. Anth. 8, 283." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 193. " Μάμμη, Μαμμάω, Schol. Plat. Alcib. 1. p. 73." Boiss. Mss.] " Μαμμόθρεπτος, A nutrice s. potius avia educatus; et ideo Educatus mollius: qualis ap. Latinos Nepos." [" Ad Mœr. 259. * Μαμμωνυμικὸς, Bongiov. ad Schol. Hom. p. 12. (Schol. Ven. Il. A. 43.) * Μαμμωνυμικῶς, Wassenb. ad Hom. p. 151." Schæf. Mss.] " Προμάμμη, Proavia," [" Schol. Soph. Œd. T. 1053. Schol. Pind. Π. 9, 104." Schæf. Mss.] " Μαμμία, exp. Avia et Mater, ut μάμμη. Suid. scribit Atticos τὴν μητέρα vocare μαμμίαν, ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μαμμᾷν τὸ φαγεῖν λέγειν." [" Mœr. 258. et n., Phryn. Ecl. 53. 55. Thom. M. 847. Brunck. Aristoph. 1, 57. (A. 878.) Μαμμαία, ad Mœr. 259." Schæf. Mss.] " Μαμμίον, diminutive et blandientium more dicitur ἡ μάμμη, s. ἡ τήθη," [" Phryn. Ecl. 52. Thom. M. 847." Schæf. Mss. * Μαμμάριον, Matercula, auctoritate caret. Hoc autem sensu legitur * Μαννάριον, Lucian. 3, 292. 298. * Μαμμίδιον, Plut. 9, 406.] " Μάμμος, Hesychio οἰκέτης, Famulus, Servus."

ΠΑΠΠΟΣ, ὁ, Avus; et quidem sive paternus, sive maternus. Sed ad discernendum, vocatur πάππος ὁ πρὸς πατρὸς, Avus paternus: ut πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, Avus maternus. Æsch. c. Ctes. Τὰ δ' ἀπὸ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πάππου τοῦ πρὸς μητρός. At J. Poll. habet πάππος ἐκ πατρὸς καὶ μητρός: addens dici etiam, πάππος ἀπ' ἀνδρῶν, et πάππος ἐκ γυναικῶν. In eo autem quod subjungit, sc. hinc esse VERB. Παππάζειν ap. Poëtas, eum hallucinari liquet ex iis

A quæ dixi supra de h. v. post nomen Πάππας. Dicitur tamen et sine adjectione πάππος, ac tum censetur de Avo paterno potius dictum, ut ap. Menandr. Τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθη δὲ τίς; ita enim leg. esse, non autem τιτθὴ, admonui in libello quem edidi habente Græcorum Comicorum Γνώμας: est autem τήθη, Avia: at τιτθὴ, Nutrix. Athen. (658.) Κάδμος ὁ τοῦ Διονύσου πάππος, μάγειρος ἦν. Sed in illo Menandri l. nihil vetat quominus πάππος de utroque intelligamus. Ὁ πάππου πατὴρ, Plato de LL. Avi pater: qui et una voce πρόπαππος, sicut Lat. Proavus. Ex Aristot. autem δύο πάπποι, ἢ τρεῖς, ad verbum, Duo avi aut tres: pro Avus, Proavus, Abavus. Ceterum pro πάππος Hom. dixit etiam πατρὸς πατὴρ, ut videbis in Πρόπαππος. Est autem a Πάππος deductum ADJ. Παππῷος, sicut Πατρῷος a πατὴρ, signif. Avitus: ut παππῷα ἀγαθὰ, Avita bona. Et Παππῴα δόξα ap. Dem. Avita gloria: (150.) Ἀλλὰ νὴ Δία παππῴα καὶ πατρῴα δόξα σοὶ ὑπάρχει, ἣν αἰσχρόν ἐστιν ἐν σοὶ καταλῦσαι. [" Toup. Opusc. 1, 258. Heind. ad
B Plat. Theæt. 310. Kuster. Aristoph. 238." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1087.] Aliud ADJ. Παππικὸς, Ad avum pertinens, Avum resipiens: ut a πρόπαππος J. Poll. affert προπαππικός. || Sed Πάππος, Nomen quoque erat personæ Comicæ, necnon Satyricæ, quæ ETIAM Παπποσείληνος: eratque efferatior specie. Plura autem vide ap. J. Poll., qui et tradit fuisse in Comœdia πρῶτον πάππον, et τὸν ἕτερον πάππον. Sunt porro et alia nominis πάππος significata, de quibus dicam post compp. ex hoc nomine habente primam suam signif. [" Πάππος, Valck. Adoniaz. p. 382. Diatr. 150. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xv. Thom. M. 847. Kuster. Aristoph. 192. Plato Theæt. 394. Improprie usurpatum, Casaub. ad Athen. p. 3. Τρίτος π., Dionys. H. 2, 759." Schæf. Mss. * Παπποκτόνος, Lycophr. 1034. * " Παππόπατρος, Const. Manass. Chron. p. 120. * Παπποπατρόθεν, 92. * Παπποπατρικὸς, 102. * Παπποπατρῷος, 113." Boiss. Mss. * Παπποφόνος, Avi interfector, s. interfectrix, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Παπ-
C πεπίπαππος, Avi pater. Sed vocab. illud J. Poll. improbat ut δεινῶς ἰδιωτικόν: licet Philonides Comicus eo sit usus. [" Ad Mœr. 200. Jacobs. Anth. 10, 31." Schæf. Mss.] Παππωνυμικὸν nomen, ead. forma qua πατρωνυμικὸν, Abavi nomine deductum: ut Alcides est nomen παππωνυμικόν. Unde etiam dicitur a quibusdam Gramm. παππωνυμικῶς vocari Alcides. Ubi observa ADV. Παππωνυμικῶς, Nomine deducto ab avo, et q. d. Denominaliter ab avo. [" Suid. v. Ἀλκείδης." Kall. Mss.]

[* Ἄπαππος, Æsch. Ag. 321.] Ἀπόπαππος, Abavus. VV. LL. [Gl. Atavus, Abavus.] Δίσπαππος, Atavus, VV. LL. Qua forma et Gallice dicitur Bisaïeul, cum avus vocetur Aïeul. Ἐπίπαππος, Proavus, ut ἐπιτήθη, Proavia. Sed J. Poll. Ἡ δὲ πάππου ἢ τήθης μήτηρ, inquit, προτήθη· καὶ οἱ τούτων γονεῖς, ἐπίπαππός τε καὶ ἐπιτήθη. Atque ita ἐπίπαππος fuerit Atavus, et ἐπιτήθη, Atavia. Vide Πρόπαππος. [" Thom. M. 847." Schæf. Mss.] Πρόπαππος, ὁ, Proavus, Ὁ δὲ πάππου ἢ τήθης πατὴρ, inquit J. Poll.,
D πρόπαππος· τάχα δὲ τοῦτον εἴποις τριτοπάτορα, ὡς Ἀριστοτέλης. Eust. autem ἐπίπαππον hunc vocari dicit, non πρόπαππον, de alius tamen cujusdam sententia. In ista enim Hom. verba, Il. Ξ. (118.) Πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ, annotat, esse dictum hoc per periphrasin, ad vitandam ambiguitatem: et significare τὸν πρὸς πατρὸς πάππον: qui et LACONICE Γεροντίας appellabatur. Et addit οὗπερ ὁ ἐπάνω τῷ χρόνῳ, ἐπίπαππος, οὐχὶ πρόπαππος λέγεται, quemadmodum φησί τις ἀποσημειωσάμενος ὀνόματα συγγενικά. Sic autem ex Ejusd. auctoritate tradit τήθην quidem esse τὴν μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς μητέρα, at ἐπιτήθην, τὴν ὑπὲρ αὐτήν. [" Ad Herod. 626. Thom. M. 849." Schæf. Mss.] Προπαππικὸς, q. d. Proavialis, Ad proavum pertinens, ut ἀβελτηρία προπαππική, quod J. Poll. e quodam Phædone affert. Existimo autem accipi pro Insipientia valde senili, s. qualis esse solet valde decrepitorum. [* " Πρωτόπαππος, Const. Manass. Chron. p. 120." Boiss. Mss.] Τρίπαππος, Tritavus, VV. LL. [et Gl.]

[* Παππόθεν, Theod. Prodr. Ep. p. 38.]

[* "Παππαῖος, Deus Scytharum, Orig. c. Cels. 266. 270." Kall. Mss.]

¶ Πάπποι, Lanugo carduorum, Flos qui lanuginosus est, Lanugo helxines herbæ. Πάππος, ἀκάνθης λευκὸν ἐξάνθημα, Eust. qui et aliis verbis exp. τὸ ἀκανθινὸν ἐν ξηρότητι * πολίωμα: quod postremum vocab. originem metaphoræ indicare videtur, sicut et Hesychii verba. Dicit vero et Arat. (921.) Ἤδη καὶ πάπποι, λευκῆς γήρειον ἀκάνθης, ubi vide Schol. Et Nicand. (Ἀ. 126.) Οἷά τε δὴ γήρεια νέον τεθρυμμένα πάππου, ubi itidem Schol: consule. Pappi Latine quoque carduorum flores, ut scribit Festus, afferens e Lucretio, Vestem, nec plumas avium, papposque volantes. Sed et de helxine scribens Plin. (19, 7.) Semen ei lanuginis, inquit, quem Pappum vocant. Idem de herba quæ Græcis ἠριγέρων, Latinis Senecio, Caput ejus numerosa dividitur lanugine, qualis est spinæ, inter divisuras exeunte. Quare eam Callim. ἀκανθίδα appellat, alii πάππον. [" Valck. Adoniaz. p. 316. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xv. Anth. 12, 348." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 6, 2, 12. Diosc. Alexiph. 33. Οἱ νεαροὶ πάπποι· ἄνθη δέ ἐστιν ἀκάνθης τῆς καλουμένης κάκτου.] HINC Παπποσπέρματα, VEL Παππώδη σπέρματα, Lanuginosa semina. In illo autem Plinii loco habes Semen lanuginis, vel Quæ pappo lanugine semen habent obductum. VV. LL. e Theophr. [H. Pl. 6, 4, 11. 7, 3, 2. Cf. Athen. 70. * Παππόω, unde] " Ἀποπαππόω, In " pappos verto. Unde pass. ἀποπαπποῦσθαι, Verti s. " Abire in pappos, ap. Theophr. H. Pl. 7, 11." Ἐκπαπποῦσθαι, In pappos solvi, s. abire, e Diosc. 3, 133. [Theophr. H. Pl. 3, 16, 6. 6, 4, 8. C. Pl. 1, 9, 1.] Πάππος dicitur et de Lanugine barbæ quæ sc. inferiori labro adnascitur, ut μύσταξ vel μάσταξ de ea quæ superiori. J. Poll. Hes. Suid. Eust.

[* " Πάππος, Avis, Callim. 1, 469." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 3, 30.]

" Παπταίνω, Circumspicio, Oculis lustro vel vestigo, περιβλέπω, περισκοπῶ, Hes.: Od. P. (330.) ὁ " δὲ παπτήνας ἕλε δίφρον, Il. X. (463.) Ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχει, P. (603.) Τρέσσε δὲ παπτήνας. Item " sequente ὅπῃ φύγοι, Π. (283.) Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος " ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. Præmittit ei interdum " πάντῃ, interdum πάντοσε: Ψ. (464.) πάντῃ δέ μοι " ὄσσε Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι, Od. " M. (233.) ἔκαμον δέ μοι ὄσσε Πάντῃ παπταίνοντι " πρὸς ἠεροειδέα πέτρην. Cum πάντοσε, Il. P. (674.) " Πάντοσε παπταίνων ὥστ' αἰετὸς, N. (649.) Πάντοσε " παπταίνων μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ. Præmittit " ei et ἀμφὶ ἑ: Il. Δ. (497.) et O. (574.) ἀκόντισε " δουρὶ φαεινῷ Ἀμφὶ ἑ παπτήνας. Item Oculis vestigo, Circumspectans quæro: Δ. (200.) Παπταίνων " ἥρωα Μαχάονα, P. (115.) Παπταίνων Αἴαντα μέγαν. " Interdum simpliciter ponitur pro Specto, Respecto, " Oculos converto, Intueor, sequente præp. μετὰ, " εἰς, πρὸς, Hesiod. Ἔργ. (2, 62.) Μηκέτι παπταίνων " μεθ' ὁμήλικας, Respectans æquales, Oculos convertens ad æquales, Plut. Themist. Παπταίνω πρὸς τὸν " Ἰσθμὸν, Ad Isthmum specto. Lucian. (3, 605.) " Παπτήνας ἐς ἅπαντας, Omnes intuitus." [" Valck. Adoniaz. p. 364. Phœn. p. 204. Pierson. Veris. 50. Valck. Anim. ad Ammon. 146. Jacobs. Anim. 208. Brunck. Apoll. Rh. 103. 116. Heyn. Hom. 4, 597. 646. 6, 214. 540. 7, 310. 8, 450. Lobeck. Aj. p. 280." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 334. 1042.] " Ἀποπαπτανεύουσιν, Hes. affert pro περιβλέπουσιν " ὅπως φύγωσι, Circumspiciunt ut fugiant. Posset et " ἀποπαπταίνουσι dici:" [Fut. ἀποπαπτανέουσι, Il. Ξ. 101. " Heyn. Hom. 6, 539. Bentley upon Phalaris p. 442." Schæf. Mss.] " Διαπαπταίνω, Circumspecto per, e Plut. Fab. (11.) Αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ " θράσος κατεκέκλαστο, καὶ πρὸς ἄλλον ἄλλοτε τῶν " ἡγεμόνων διεπάπταινεν, οὐδενὸς ἐν χώρᾳ μένειν τολμῶντος, pro Oculis lustrabat: malim ego Circumspectans oculos convertebat, Respectabat." " Περιπαπταίνω, Circumspecto, Oculis lustro, περισκοπῶ, " Arat. (295.) Πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαπταίνοντες," [" Moschus 4, 109." Wakef. Mss.]

[* Παπταλάω, Lycophr. 1162.] " Παιπαλᾷν, Circumspicere, Scrutari, περισκοπεῖν, ἐρευνᾷν, Hes." [Cf. Παμφαλάω.]

ΠΑΡΑ, Præp., quæ vel gen., vel dat., vel accusativo jungitur. CUM GEN. A, Ab, Ex. Sunt qui velint Hom. καταχρηστικῶς dixisse παρὰ νηῶν pro ἀπὸ νηῶν, cum παρὰ significet proprie κίνησιν ἀπὸ ἐμψύχων, Eust. Plato de LL. 4. Παρὰ δὲ μιαροῦ δῶρα οὔτ' ἄνδρ' ἀγαθὸν, οὔτε θεὸν ἐστί ποτε τόγε ὀρθὸν δέχεσθαι. Sic Xen. K. Π. 7, (4, 3.) p. 111. in princ. Διδόναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων. Dicitur item aliquis ἔρχεσθαι παρά τινος s. παραγίνεσθαι aut πορεύεσθαι, Venire ab aliquo, Thuc. 4, (50.) Ἀρταφέρνην ἄνδρα Πέρσην παρὰ βασιλέως πορευόμενον ἐς Λακεδαίμονα. Item ἄγειν τὶ παρά τινος, ut ἄγειν δῶρα. Xen. autem addidit articulum, cum dixit in Œc. Ὅτε ἦλθεν ἄγων αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν συμμάχων δῶρα: sed interpr. Cic. ac si nullus esset articulus, Eique dona a sociis attulisset. Dicitur etiam ἀγγέλλειν παρά τινος, s. ἐξαγγέλλειν, a Xen. (K. Π. 7, 5, 18.) Necnon, λέγειν ταῦτα παρ' ἐμοῦ, ab Eod. Item, Πρόσειπε παρ' ἐμοῦ, Eum a me salutato, i. e. Meis verbis salutem illi dicito. Lucian. autem dixit παρ' ἐμοῦ ἐκτίσαι, ut Cic. A me solvere. De quibus loquendi generibus lege Bud. 1038. Et Isæus (224.) Παρ' ἐμαυτοῦ ἀναλώσα, Meis sumtibus, Pecunia privata. Affertur vero et, Παρ' αὐτῶν τὸν ἄρχοντα γενέσθαι, e Plut. Numa, pro Ex eorum corpore creari. At vero ap. Marcum 3, 21. Οἱ παρ' αὐτοῦ, quod sonat ad verbum Qui (erant) ab eo, redditur Qui eum sanguine attingebant, Propinqui ejus: vet. Interpr. Sui: Erasm. Qui ad eum attinebant. Affertur etiam τὰ παρ' αὐτοῦ e Chrys., pro Quæ ad eum attinent.

Παρὰ, præcedente articulo, non video quomodo Latine reddi commode possit nisi addito partic., non quidem in ll. qui similes sunt illi Xenophontis quem modo protuli, ibi enim potius vacat artic.: unde et Cic. nullam ejus rationem in sua interpr. habuit, sed in aliis, quos subjungam: et quidem incipiens ab iis in quibus partic. præteritum aut præsens, a v. πέμπομαι aut ἀποστέλλομαι, i. e. Mittor, commodius quam aliud subaudiri potest. Thuc. 7. Ἥκοντες ἐς τὰς Ἀθήνας οἱ παρὰ τοῦ Νικίου, Xen. K. Π. 3, (2, 14.) p. 45. Ταῦτα μὲν ὁ παρ' ἐμοῦ λέξει, τοῖς δὲ παρ' ὑμῶν ὑμεῖς αὖ ἐπιστέλλετε ὅ,τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι. Ut enim in illo Thuc. l. cum οἱ παρὰ τοῦ Νικίου, apte subauditur πεμφθέντες, vel ἀπεσταλμένοι, sic in isto Xen. subaudiri commode potest πεμφθεὶς aut etiam πεμπόμενος, vel ἀπεσταλμένος s. ἀποστελλόμενος, cum ὁ παρ' ἐμοῦ, dixerat enim, Εἴ τινα ἐγὼ τῶν ἐμῶν ἀποστέλλοιμι πρὸς τὸν Ἰνδὸν, συμπέμψαιτ' ἄν μοι κ. τ. λ., itidemque πεμφθεῖσι, πεμπομένοις, ἀπεσταλμένοις, ἀποστελλομένοις, cum τοῖς παρ' ὑμῶν: sed præsens hic malim, quia dicit ἐπιστέλλετε, non ἐπεστείλατε. Possit autem ὁ παρ' ἐμοῦ exponi etiam Nuntius meus; itidemque τοῖς παρ' ὑμῶν Nuntiis vestris. At Philelphus in sua interpr. non animadvertens hunc articuli usum, junxit παρ' ἐμοῦ cum λέξει, tanquam sc. uteretur Xen. eo loquendi genere, quod ex eo paulo ante protuli; vertit enim Et hæc sane verbis meis exponet. Illis autem exemplis addere et hoc potes, e Synes. Ὁμοῦ γὰρ ἐγώ τε τὰ παρὰ σοῦ γράμματα ἀνεγίνωσκον, καὶ ἕτερός τις τὰ παρ' αὐτοῦ, i. e. Literas a te missas, et Literas ab illo missas: subaudiendo sc. πεμφθέντα utrobique. Sed in Parisina Ed. non habetur artic. τὰ ante παρὰ, quem alioqui habet Aldina, et quo esse opus, vel is, qui sequitur, satis ostendit. At vero in isto ejusd. Synesii l., Τῶν οὖν παρ' ἐκείνου πολλῶν καὶ ἡδίστων εἰς Ἀμμώνιον τὸν ἀνεψιὸν τὴν χάριν ἀπομνημονεύσωμεν, aliud subaudiendum est partic.; significat enim Multorum ab illo profectorum, i. e. Multorum ejus officiorum. Sed et alia alibi pro loco subaudienda sunt.

Παρὰ junctum genitivo omittitur interdum in interpretatione: Isocr. Αἱ παρ' ἐκείνων δεήσεις, Illorum preces. Sic, Αἱ παρὰ θεῶν τιμωρίαι, ap. Eund. ubi tamen potest etiam addi aliquod verbum subauditum,

sicut in ll. quos in præcedente tmemate protuli. Sic ἡ παρὰ τούτων εὔνοια, ap. Xen. Horum benevolentia.

Παρὰ CUM DAT., Apud, Od. E. (155.) Ἀλλ' ἤτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκῃ Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ: etiam παρὰ νηυσὶ, Θ. (5.) Φαιήκων ἀγορήνδ' ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο. Dem. (252.) Πρέσβεις δεῦρ' ἀφικνούμενοι, παρὰ σοὶ κατέλυον, Αἰσχίνη. Tale est, παρ' ἐμοὶ διατρίβει. Et ap. Theoph. Ep. Οὐ γὰρ σὸς, ἀλλὰ παρὰ σοὶ ὁ πλοῦτος εἶναι πεπίστευται. Exp. vero παρ' ἑαυτῷ, Apud se, Intra se: ut παρ' ἑαυτῷ ἔχειν. Et, Ἕκαστον εἰδότα καὶ γινώσκοντα παρ' αὐτῷ, ap. Dem. Philipp. 4. Item pro Apud, in ea signif. qua dicitur aliquis ap. se esse: unde παρ' ἑαυτῷ γενέσθαι Bud. e Plut. pro Resipiscere. Idem dixit in Or. pro Cor. (p. 318.) Εἰ δ' οὖν ἐστι καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία τοιαύτη, ubi dicere poterat ἐν ἐμοί. Sed et cum alio genere dativi pro ἐν e Plut. Othone, Παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις θνήσκειν.

B Παρὰ affertur et pro ἐγγὺς, Prope, Juxta, ex Hom. Sunt tamen qui potius ejus posteris hunc usum tribuant cum ista constr., at Hom. cum accus. Vide Eust.

Παρὰ CUM ACCUS., de motu ad locum, sicut cum gen. de motu a loco, unde redditur præpositione Ad. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 6.) Ἀφικόμενον παρ' αὐτόν. Sic παρά σε ἔρχομαι, ap. Eund. (Ἱππ. 10, 4.) Itidem ap. Plat. de Rep. Παρά σε ἦμεν. Item, Δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα.

Παρὰ ap. Hom. pro ἐγγὺς, Prope, Propter, Juxta; ut apud Hom. παρ' ὄχθας. Sic παρ' αὐτὸν, Od. Ξ. (524.) οἱ δὲ παρ' αὐτὸν Ἄνδρες κοιμήσαντο. Vide Eust. Sic πὰρ κεφαλὴν Cic. ap. Arat. vertit Propter caput. Apud Plut. tale quid significabit, si sequamur eos qui in ejus Romulo (21.) οἱ παρ' [περὶ al.] Εὔανδρον Ἀρκάδες exp., Arcades Evandri comites. Sed et ap. Act. 4, (35.) Καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, et in fine cap. Καὶ ἔθηκε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων redditur Ad pedes, quod nihil aliud est quam Juxta pedes. At vet. Interpres vertit utrobique Ante pedes.

C Παρὰ, pro Ab, sed in certo quodam loquendi genere, quo utuntur Gramm., veluti cum tradunt Δημοσθένης esse dictum παρὰ τὸ σθένος: sic Μενέσθης dici παρὰ τὸ μένος: et Ὀδυσσεὺς παρὰ τὸ ὀδύσσασθαι. Bud. παραγωγὴν denotare tradit.

Παρὰ pro Per, ea signif. qua dicitur Per eos dies, id tempus, Dem. Παρὰ πάντα τὸν χρόνον, Per omne id tempus. Ita enim reddendum puto, non Circa, ut habent VV. LL. Sic παρ' ὅλον τὸν βίον, Per totam vitam. Ibid. e Xen. (Ἀπ. 2, 1, 2.) Π. τὴν ἐκείνου ἀρχὴν, Interim dum ille præest. Et παρὰ τὴν μῆνιν, e Philostr. Her., Dum iratus esset. Alicubi potest etiam reddi et præp. Inter: ut παρὰ τὸ δεῖπνον, Inter cœnam, Cœnæ tempore. Sic παρὰ τὸν πόλεμον, Belli tempore, Militiæ. Unde illa locutio, παρ' αὐτὰ τἀδικήματα, Protinus admissis delictis, Bud. 242. ubi et παρ' αὐτὸ τὸ τόλμημα, e Thuc. pro In ipso facinore. Idem vero p. 247. παρὰ τὸν πλοῦν exp. Inter navigandum, et παρὰ τὸ συμπόσιον Inter et super convivium. Unde etiam παρὰ τὸν καιρὸν, et παρὰ τὰς χρείας, p. 242. Sed et παρ' ἑκάστην ἡμέραν, Xen. (Ἑλλ. 1, 4, 6.) pro Quotidie, Κινδυνεύων ἀεὶ παρ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπολέσθαι. Sæpe etiam commode redditur præp. In: Παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν, In via: Παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ, Aphth. In senectute: Παρὰ τοὺς κινδύνους ὑπὸ τῶν ἔργων διδαχθέντες, In periculis, ipsis periculis. Tale est, Παρὰ τὰ δεινὰ καὶ τοὺς πολέμους, pro ἐν τοῖς δεινοῖς καὶ τοῖς πολέμοις. Alicubi autem possumus vel præpositione In, vel præp. Per uti. Sed habet et alium usum præpositionis Per hæc præp. παρά: ut παρ' ἅπαν τὸ στράτευμα ap. Thuc. Per totum exercitum. Et παρὰ τὰς ἐπάλξεις ἑστῶτες, ap. Plut. Item παρὰ βάσιν ἑκάστην, ap. Aristot. Probl. 5. Per singulos gradus. ‖ Παρὰ ut in nonnullis eorum quos paulo ante protuli ll., aliisque ejusmodi, redditur et præp. Inter, et Intra, sic etiam alicubi habet et aliam signif. particulæ Intra: ut in h. Xenoph. l. Œc. (20, 18.) Ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις παρὰ στάδια διακόσια, ἔστιν ὅτε

A τοῖς ἑκατὸν σταδίοις διήνεγκαν ἀλλήλων ἄνθρωποι τῷ τάχει ἀμφότεροι καὶ νέοι ὄντες καὶ ὑγιάζοντες. Ita enim Bud. reddit h. l. Quemadmodum in itineribus faciundis nonnunquam intra stadia ducenta alter alteri centum stadiis antevertit, cum æquales sint amboque valentes.

Παρὰ, Præter, Contra, Plut. Solone (20.) Γάμους νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν, Ut nuptias præter naturæ præscripta coagmentaret, Bud. Et Thuc. 4, (19.) Καὶ ἀρετῇ αὐτὸς νικήσας παρὰ ἃ προσεδέχετο, Præter expectationem: sic cum dicitur παρὰ προσδοκίαν, et παρ' ὑπόνοιαν, item παρὰ γνώμην, et παρὰ τὸ πρέπον. Xen. (Ἑλλ. 1, 5, 3.) Οὐ δυνατὸν δὲ εἶναι, παρ' ἃ ὁ βασιλεὺς ἐπέστειλεν αὐτῷ, ἄλλα ποιεῖν. Idem (Œc. 7, 31.) Εἰ δέ τις παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε, ποιεῖ, ἴσως τι καὶ ἀτακτῶν οὐ θεοὺς λήθει, Contra quam, ut Bud. utrobique reddit, qui alibi et Extra quam. Potest tamen commode verti Præter, in illo priore loco; at in hoc posteriore, Παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε, Contra quam natura fert. Sic παρ' ὃ πέφυκε, Contra quam natura comparatum est. Item παρὰ φύσιν a Cic. quoque redditur Contra naturam. Plut. περὶ Σαρκοφ. 1. fin. Ἀλλὰ μᾶλλον, ὡς ἔοικε, τῶν παρὰ συνήθειαν ἢ τῶν παρὰ φύσιν αἰσθανόμεθα. Itidem vero παρὰ νόμον legitur passim pro Contra legem. Hanc autem signif. habet et cum nomine μέλος, atque aliis. Cum utroque nomine, sc. cum φύσιν et cum νόμον, legitur in isto Plut. l. (8, 116.) Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς πρὸς τὸν Σιμωνίδην, ἀξιοῦντά τι τῶν μὴ δικαίων, Οὔτ' ἂν σὺ ποιητὴς ἀγαθὸς εἴης, ἔφη, παρὰ μέλος ᾄδων, οὔτ' ἂν ἐγὼ χρηστὸς ἄρχων, παρὰ νόμον κρίνων. Invenitur autem παρὰ μέλος alicubi redditum et adverbio Inepte; itidemque aliis nonnullis nominibus juncta præp. παρὰ in hac signif., redditur adverbio, una cum nomine cui jungitur, ut παρ' ὥραν, Intempestive: παρ' ἀξίαν, indigne. ‖ Παρὰ alicubi pro Præter, i. e. Ultra: ut παρ' ὀλίγους, Dem. Præter paucos, Paucis exceptis. Theophr. C. Pl. 6, 1. Εἴ τις ἄλλος τρόπος ἐστὶ παρὰ τούτους. Alicubi vel Ultra, vel Supra: ut παρὰ δύναμιν, Thuc. 1. Supra vires. Et παρ' ὃ δεῖ, Supra modum. Plut. Θαυμασταὶ παρ' ὃ δεῖ λόγων, ἢ ἀνθρώπων, ἢ καταφρονηταί. Sunt vero qui παρὰ significare velint Supra in isto etiam Xen. l., ubi jungitur verbo διαφέρειν, Œc. (20, 16.) Ῥᾳδίως γὰρ ἀνὴρ εἷς παρὰ τοὺς δέκα διαφέρει τῷ ἐν ὥρᾳ ἐργάζεσθαι. Bud. quoque i. valere ait q. ὑπέρ. Contra autem sunt qui velint παρὰ significare Infra in h. l., qui in Ep. ad Hebr. 2, (7.) affertur e Davide, (Ps. 8, 6.) Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους. ‖ Accipitur vero et pro Ultra significante Trans. Pro cujus signif. exemplis affertur ex Hom., παρ' Ἦλιδα: e Plut. Camillo, Παρὰ τὸν ποταμὸν φυγῇ, ἐποιοῦντο τὴν ἀναχώρησιν. Et Popl. παρὰ τὸν Ἀνίηνα ποταμὸν χώραν ἀπένειμε.

Παρὰ, Propter, Ob, Antipho, Οὐ μανία δήπου τοῦτο λέγειν, ὡς οὐδὲν ἂν γένηται παρὰ τοῦτον. Idem παρ' ἕνα ἄνθρωπον, Propter unum hominem. Et ap. Dem. παρὰ τί, Quamobrem. Unde et in eadem periodo, Παρὰ τοὺς συμβούλους καὶ τοὺς ἡγεμόνας, A consulibus s. senatus principibus manare causam mali. Et Isocr. in Arch. Παρὰ τοῦτον γενέσθαι τὴν σωτηρίαν,
D Ab hoc manare salutem, vel Per hunc et propter hunc esse salutem. Quæ exempla proferuntur latius a Bud. 241., ubi et οὐ παρὰ ταῦτ' ἐστὶν ex Isocr. pro Non in his positum est rerum momentum, Non hæc ad rem magnopere pertinent. Et e Dem. Πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο, οὐχ ὁρᾷς, γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγώ, ubi παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα vertes, In eo positæ sunt fortunæ Græciæ, sequendo Cic., p. 138. mei Cic. Lex. Ego certe hic παρὰ τοῦτο existimo id posse sonare, quod Gall. dicimus A cela près: perinde sc. ac si quis nostras ita loqueretur, Mais pensez que voire, que les affaires de la Grèce se portent bien, à cela près: vel, Les affaires vont bien, à cela près. Dicam autem de hac signif. et infra. Ceterum idem Bud. inter exempla significati hujus præp. παρὰ, quo sc. ponitur pro Propter, affert et quendam Theophrasti l.: quem tamen aliter potius interpretandum puto, ut docebo in Παρὰ, Pro et Prout. In VV. LL. e Dem. Παρ' οὐδὲν οὕτως ὡς τὰ τοιαῦτα ποιεῖν ἀπολώλασιν, pro Non tam ulla alia

de causa quam etc. Nunc autem superioribus exemplis addam et alia, Thuc. 1, (141.) Καὶ ἕκαστος οὐ παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν οἴεται βλάψειν, Propter suam negligentiam. Et in Axiocho, qui vulgo Platoni ascribitur (p. 365.) Συνάπτεις γὰρ, ὦ Ἀξίοχε, παρὰ τὴν ἀνεπιστασίαν ἀνεπιλογίστως τῇ ἀναισθησίᾳ αἴσθησιν. Aristot. Eth. 3, 6. in fine περὶ τῶν θαλαττίων loquens, Οἱ δὲ εὐέλπιδες εἰσὶ παρὰ τὴν ἐμπειρίαν. Sic παρὰ τὰ χωρία, ap. Synes. Propter loca: Ὅτι καὶ παρὰ τὰ χωρία τὶ γίνεται τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς τοῦ θεοῦ. Hinc EST Παρ' ὃ pro Propter quod, Quoniam, Quocirca. Pro quo scribitur ETIAM Παρό. Aristot. de Mir. Aud. Οἱ δὲ τὸν χαλκὸν ὀρύττοντες, ὀξυδερκέστατοι γίνονται· παρὸ καὶ οἱ ἰατροὶ τῷ ἄνθει τοῦ χαλκοῦ καὶ τῇ τέφρᾳ τῇ Φρυγίᾳ χρῶνται πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Et cum infin. Synes. Ἐκεῖ γὰρ εἰς συμμαχίαν παρακεκλῆσθαι· παρὸ καὶ σεσῶσθαι τοὺς παρακαλεσαμένους, Quare et servatos esse. Poni autem παρ' ὃ et pro Contraquam s. Extraquam, docui paulo ante: docet vero et Bud. 246., Sed animadvertendum est, quod attinet ad hæc quæ addidi exempla significationis hujus præp. παρὰ, qua sc. ponitur pro Propter, Ob, in iis posse hanc præp. et aliter reddi, eod. alioqui manente sensu. Ac primum quidem in illo Thuc. loco pro παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν possis dicere per ablativum, Sua negligentia, perinde ac si esset τῇ ἑαυτοῦ ἀμελείᾳ. In illo autem Platonis, si modo Platonis est Axiochus, παρὰ τὴν ἀνεπιστασίαν, reddi etiam potest Per imprudentiam, ignorantiam: necnon Ex ignorantia: itidemque παρ' ὃ in Synesii l., E quo. Sed et ap. Diosc. l. 1. præf. Ἔνια παρὰ τὴν ἑαυτῶν ἰδιότητα ἐν χειμῶνι ἄνθη τε καὶ φύλλα φέρει, non reddideris Propter suam proprietatem, sed E sua proprietate, E vi quadam sibi propria et peculiari: nisi quis malit Vi quadam etc. sine præpositione. At in Aristotelico illo παρὰ videtur posse sumi et pro Præ, cujus signif. exempla videbis infra. Denique in eo quem e Synes. protuli, παρὰ τὰ χωρία crediderim posse reddi vel E locorum differentia s. diversitate, de quo usu præp. παρὰ dicam paulo post, vel E vi locorum: sicut Bud. ap. Philon. de Mundo, παρ' οὓς vertit Eorum vi. Sunt autem et alii ll. in quibus cum παρὰ possit accipi pro Propter, alia tamen orationis forma in interpr. uti possumus: ut quod Plato dicit, Ἀλλ' ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον εἶναι παρὰ τοῦτο σωτηρίαν τε τῇ πόλει, καὶ τοὐναντίον, apte redditur, Omnium maxime in hoc civitatis salutem aut contra damnum verti puto. Vel, Hinc maxime civitatis s. salus s. contra damnum pendet. Hunc autem Herodiani l. 6, (6, 10.) Παρὰ τοῦτο δὲ ἀπολόμενοι παρ' ὅσον πλήθει ἐλάττους εὑρέθησαν, Polit. vertit, Nullaque adeo re magis perierunt, quam quoniam pauciores deprehensi.

Παρὰ, Præ: quo utuntur modo et præp. πρὸς, Aristot. Metaph. 1. Οἷον νήφων ἐφάνη παρ' εἰκῇ λέγοντας τοὺς πρότερον, Is sobrius et prudens fuisse videtur præ illis antiquioribus. Sic ap. Plat. de LL. 7., ubi loquens de Sauromatis scribit, Παρὰ γυναῖκας δὲ αὐτὰς ἄνδρες ἂν αἱ ἐκείνων γυναῖκες φανεῖεν, Præ aliarum gentium mulieribus Sarmatarum mulieres viri videri possent: quæ Budæi interpr. mihi longe probatur magis quam eorum qui reddunt Apud ipsas mulieres, Inter ipsas mulieres. Dionys. H. Archæol. 6. Ἀνὴρ παρ' ὀντινοῦν ἐπιτήδειος ταύτης τυχεῖν τῆς τιμῆς, Vir præ quovis alio idoneus, ad Rom. 14, (5.) Ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, Æstimat diem præ die: de q. l. dicam et paulo post. Reddit autem Bud. et Præut, ap. Aristot., ut videbis p. 246. In isto quoque Plat. l. in Apol. (16.) et aliis similibus, Τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι, ὥστε κ. τ. λ. videri possit παρὰ aliquam hujus præp. Præ signif. habere; sed quam tamen ut huic loco accommodes, mutanda quodammodo fuerit orationis forma: ut si, verbi gratia, ita dicas, Leve existimavit esse periculum præ turpitudine quam perferre oportuisset. At hæc interpr., Adeo periculum contemsit, ne turpe quippiam in se admitteret, nullo modo vim præpositionis παρὰ exprimit: quam ego contra illo interpretatus modo, declarare mihi videor. Sic tamen ut fatear magis placere mihi reddere hic παρὰ Potius quam: quam signif. alioqui novam visum iri scio, sed nullam certe præsenti loco aptiorem inventum iri existimo, siquidem is ad verbum interpretandus sit. ‖ Quod autem ad illum Plat. locum attinet, Παρὰ γυναῖκας δὲ αὐτὰς κ. τ. λ. addit Idem, Παρὰ γυναῖκας ἂν φανεῖεν ἄνδρες, posse exponi παρ' ἀλλήλας ἐξεταζόμεναι: ut ap. Eund. Ἐπιδείξαντες τοῖς ἄρχουσι τὰς ὑμετέρας παρὰ τὰς ἡμετέρας ᾠδὰς, pro Vestra cantica cum nostris contendenda componendaque. Ut autem ibi dicit παρ' ἀλλήλας ἐξεταζόμεναι, sic ap. Synes. legitur ἐξετάζειν παρὰ, sequente itidem infin.: Ep. 104. Καί τινες αὐτὸ παρὰ τὰς Αἰγυπτίας ἐξήταζον σύριγγας, ubi παρὰ cogimur reddere Cum; nec enim aliud est ἐξήταζον παρὰ τὰς Αἰγυπτίας, quam Comparabant cum Ægyptiacis. Sic et ap. Plat. in simili loquendi genere, de Rep. 1. Λόγον παρὰ λόγον ἀντικατατείνειν. His omnino similem usum habet παρὰ in isto Prov. Πορφύρα παρὰ πορφύραν κριτέα: sonant enim hæc verba, Purpura dijudicari debet comparata cum purpura. I. e. Ad dijudicandam purpuram, comparanda est cum alia. Erasm. tamen vertit, eod. alioqui sensu, Purpura juxta purpuram dijudicanda, s. ad purpuram. Idem in Annot. in Epist. ad Rom. c. 14. dicens παρὰ nonnunquam relationem habere, hæc Proverbialia verba profert. Sic autem et ap. Paul. παρὰ exp. Juxta, (ad Rom. 14, 5.) Ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, addens hunc esse sensum, Hic quidem existimat aliquid interesse inter diem et diem. Sed longe magis mihi probatur altera illa interpr., cujus supra memini, Æstimat diem præ die. Quo sensu et Hieron., Judicat diem plusquam diem. Sed comparationis signif. tribuitur alicubi huic præp. per se etiam positæ, i. e. nullum verbum adjunctum habenti, ut ap. Aristid. Ἐπιδεδωκυῖα αὐτὴ παρ' αὐτὴν, Augescens ipsa sibimet comparata.

Παρὰ, Pro, Prout. Nam et hanc posteriorem particulam alicubi aptissimam esse existimo ad exprimendam vim præpositionis παρά. At priore illa redditur in hoc Philonis loco, de Mundo, Παρὰ δὲ τὰ μεγέθη τῶν ἀπορρηγνυμένων θραυμάτων οἵ τε ὄγκοι μείζους αἵ τε καταφοραὶ γίγνονται βιαιότεραι, Pro fragmentorum magnitudine. Item in hoc Aristotelis, qui est itidem in l. de Mundo, Παρὰ τὰ τῶν διαστημάτων μήκη. Possis autem, ut opinor, in illo Philonis loco παρὰ τὰ μεγέθη, reddere, Pro differentia magnitudinis, s. diversitate, si ita loqui licet, vel Prout major minorve est magnitudo. Sic ap. Theophr. H. Pl. 6. de rosis, Τὸ δὲ ὅλον, ὥσπερ ἐλέχθη, ἡ εὐοσμία καὶ ἡ εὐχροια παρὰ τοὺς τόπους ἐστὶ, Pro locorum differentia, discrimine, Prout talis vel talis est locus, ita etc. Hic enim dissentio a Budæi interpr., quam habes p. 241. Itidem vero in illo Synesii l. quem paulo ante protuli, παρὰ τὰ χωρία dixi mihi videri posse verti, E locorum differentia, diversitate: Ὅτι καὶ παρὰ τὰ χωρία τὶ γίγνεται τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς θεοῦ. Nec vero mihi refragari videtur Bud., cum illa verba ita reddit, Neque in hoc illoque loco perinde mortalibus evenit, ut Deo aut præsente aut adverso utantur. Idem hunc ejusd. Synesii l., ubi similis vel potius idem est hujus præp. usus, Ἀλλ' ἐστὶν εὐτυχία παρὰ τὸν καιρὸν εὐτυχεστέρα, interpr. Refert autem quo quidque in loco feliciter cedat. Item, At vero locus ipse refert ad felicitatis cumulum. Hunc etiam Dioscoridis, Πρὸ πάντων δὲ φροντίζειν τῆς ἀποθέσεως καὶ συλλογῆς ἑκάστου κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς προσήκει· παρὰ γὰρ δὴ τούτους ἢ ἐνεργεῖ ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα, interpr. Adeo enim in colligendis et reponendis tempus interest, ut inde vel strenuam vim vel inertem accipiant. Ubi existimo reddi etiam posse apte, Ex horum enim differentia pendet vel efficacia etc. Nec alium esse hujus præp. usum existimo in illo Diogenis Apophthegmate, quo dixit homines μαίνεσθαι, Insanire, παρὰ δάκτυλον: adeo ut nullo modo Erasmi interpr. probare possim, reddentis Præter digitum.

Παρὰ interdum adhibetur ad significandum interjectum temporis spatium, s. ad significandam temporis intermissionem, Bud. afferens ex Aristot. παρὰ μῆνα τρίτον, pro Tertio quoque mense. Sic παρὰ

τετάρτην ἡμέραν ap. Polyb. Quarto quoque die. Sed et alia forma, sc. παρ' ἡμέρας πέντε, et παρ' ἡμέρας ἑπτὰ, Quinto vel Septimo quoque die. Idem ἡμέραν παρ' ἡμέραν reddit Alternis diebus, in isto Dem. loco, (1360.) Τὴν μὲν ἄνθρωπον ἐλευθέραν εἶναι, — συνεῖναι δ' ἑκατέρῳ ἡμέραν παρ' ἡμέραν: vultque sic accipi et ap. Paul. ad Rom. 14., cum tamen aliter potius exponi debere docuerim antea, ubi de ejus signif. disserui qua ponitur pro Præ. Dicitur vero et παρ' ἡμέραν, s. παρὰ μίαν ἡμέραν, aut etiam παρὰ μίαν, subaudiendo ἡμέραν, pro Alternis diebus. Sic παρ' ἐνιαυτὸν, Alternis annis. Neque de tempore tantum, inquit, hoc modo loquendi utuntur, sed etiam aliis de rebus interjectis: πληγὴν παρὰ πληγὴν, Aristoph. (B. 643.) pro Alternas plagas incutiens. Et ap. Lucian. (2, 275.) Ἡ δὲ ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, Adolescentium virginumque serie constat, per manus reste ducta alternantium. Sed hæc VERBA Παρ' ἕνα docet accipi aliquando et pro Uno minus, Uno demto, et quidem cum a Luciano, tum a Plut.: sic παρὰ γράμμα affertur ex Epigr. pro Demta litera. Antiphonti vero παρ' ἕνα ἄνθρωπον significare etiam Propter unum hominem. Vide plura p. 239. 240. 241. Item p. 242. ubi habes e Plut., Ἓν παρ' ἓν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν, pro Diem vicissim atque noctem faciens.

Παρὰ alios præterea usus habet, sed qui proponi soleant in ipsis loquendi generibus considerandi, non indicando quam in his, quam in illis signif. habeat: ut certe vix indicari seorsum potest. Sunt tamen ex illis nonnulla in quibus significationem hujus præp. παρὰ ad aliquam e præcedentibus reduci posse existimo. Verbi gratia, cum DICITUR Παρ' ὀλίγον, ITEM Παρὰ πολὺ, quod illi est oppositum: quorum utroque simul utitur Plato Apol. Socr. (25.) Ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον θαυμάζω ἑκατέρων τῶν ψήφων τὸν γεγονότα ἀριθμόν· οὐ γὰρ ᾤμην ἔγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολύ· νῦν δὲ, ὡς ἔοικεν, εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀπεπεφεύγειν ἄν. Q. l. ita Bud. vertit, Multo vero ego magis sententiarum numerum in utramque partem miror. Neque enim existimabam parum abfore quo minus damnantium atque absolventium calculi adæquarent, sed multum vel plusculum abfuturum quin ego absolverer. Nunc vero, ut video, si tres tantum sententiæ in contrarium mutatæ fuissent, ego absolutus essem. Quibus subjungit, posse ita intelligi παρὰ πολὺ et in isto Greg. l. Εἰ μὲν τῆς ἀξίας ἐγγὺς, σὴ τοῦτο χάρις· σοὶ γὰρ θαῤῥῶν τὸν περὶ σοῦ λόγον ἐνεστησάμην· εἰ δὲ πόῤῥω καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, τί χρὴ παθεῖν, καὶ γήρᾳ καὶ νόσῳ καὶ τῷ σῷ πόθῳ τετρυχωμένους; ut sit, inquit, Et tantulum ab eo, quod speravimus, abfuimus: quam tamen interpr. loci Gregorii nullo probare modo possum, ut mox docebo. Dixerat vero antea, de hac præp. agens, Est autem hujus præp. usus multiplex ap. præcipuos Scriptt., et interdum pene contrarius, ut in παρὰ πολὺ, quod κατὰ πολὺ significat ap. Paus. et Thuc. et Plut.: Παρὰ πολὺ μὲν τῶν Θηβαίων χειρόνων, παρὰ πολὺ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων ἀμεινόνων φανέντων. Greg. Παρὰ πολὺ τῆς τάξεως ἐλαττουμένης, Valde immutato ordine. Interdum e contrario τὸ ἐπ' ἔλαττον signif. Τῆς παρὰ ἐλάττωσιν δηλούσης, h. e. ἐκτὸς πολλοῦ, quasi minuscule: ut ap. Eund. Εἰ δὲ πόῤῥω καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος κ. τ. λ., i. e. Sin longe a meritis tuis dicendo abfuimus, et minus quam pro spe nostra successit oratio. Hæc ille: cui in eo non assentior, quod dicit παρὰ πολὺ significare non solum κατὰ πολὺ, sed etiam τὸ ἐπ' ἔλαττον, Minuscule, Tantulum, ut in illo Greg. l. interpr., cum secundo mentionem ejus facit. Existimo enim contra, Tantulum respondere non τῷ παρὰ πολὺ, sed τῷ παρ' ὀλίγον. Imo etiam non esset consentanea ceteris Gregorii verbis hæc interpr.; quomodo enim, ut cetera omittam, cum πόῤῥω hoc Tantulum convenire posset? Denique de παρὰ πολὺ ita sentio, minime duas contrarias signiff. habere, ut ille putavit, sed unicum significationis genus; at contrariam ei signif. habere παρ' ὀλίγον, quod sc. πολὺ et ὀλίγον soleant et alias opponi: παρὰ autem utrobique eand. vim obtinere, et quidem quæ sit ejusd. generis cum una ex illis de quibus supra disserui; exceptionem enim significare: sic tamen ut fatear, in omnibus exemplis non æque evidentem hanc signif. esse, atque adeo in nonnullis duriusculam videri posse: nisi παρὰ πολὺ et παρ' ὀλίγον in alia verba resolvantur. Exempli gratia, si ita loquar, παρ' ὀλίγον ἠτιμώθη, significabit, Parum abfuit quin ignominia notatus sit, ubi exceptionis signif. obscura est: at si ita loquar, παρ' ὀλίγας ψήφους ἠτιμώθη, ut dixit Dem. (743.) Παρ' ὀλίγας ψήφους ἠτιμώσατε, evidens vel potius evidentissima est: ita sc. interpretando, Paucis suffragiis exceptis infamia notatus est. Et q. d. Omnibus suffragiis præterquam paucis infamia notatus est. Denique si verbo Abesse uti libet, permittamus nobis, sicut παρ' ὀλίγον ἠτιμώθη reddimus Parum abfuit quin ignominia notatus sit, ita παρ' ὀλίγας ψήφους ἠτιμώθη, reddere Paucis suffragiis abfuit ab eo, ut ignominia notaretur: ut dicitur Paucorum mensium spatio abesse. Non dubium est autem, quin et ita loqui possit aliquis, οὐ παρ' ὀλίγας ψήφους ἠτιμώθη, ἀλλὰ παρὰ πολλὰς, vel κατεδικάσθη, Non paucis, sed multis suffragiis a damnatione abfuit: quod idem fuerit cum οὐ παρ' ὀλίγον, ἀλλὰ παρὰ πολὺ κατεδικάσθη. Sed durius tamen merito censeatur hic παρὰ πολὺ quam παρ' ὀλίγον. Sicut etiam minime novum videri potest παρ' ὀλίγον ἦλθε καταδικασθῆναι, quod de παρὰ πολὺ ἦλθε καταδικασθῆναι, haud itidem dici potest. At in illo Plat. l. eadem est τοῦ παρ' ὀλίγον, quæ τοῦ παρὰ πολὺ ratio, eodemque modo resolvi utrumque potest: ut sc. censeamus, Οὐ γὰρ ᾤμην ἔγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι (τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων,) ἀλλὰ παρὰ πολὺ, perinde esse ac si dixisset, οὐ γὰρ ᾤμην ἑκατέρας τὰς ψήφους ἰσαρίθμους ἔσεσθαι παρ' ὀλίγας, ἀλλὰ παρὰ πολλάς. Hæc in præsentia habui, quæ dicerem de vi præp. παρὰ cum ὀλίγον et cum πολύ: e quibus etiam manifestum lectori fore puto non injuria me a Budæi interpr. in loco illo discessisse. Perpendat autem lector et quæ in Παρὰ τοσοῦτο ac Παρὰ μικρὸν de vi hujus præp. dixi, ac videat num malit quæ illic est, eandem et hic esse. Jungitur porro παρ' ὀλίγον interdum verbo ἐλθεῖν, cujus generis loquendi mentionem paulo ante feci, diciturque παρ' ὀλίγον ἦλθεν ἀποθανεῖν, pro Parum abfuit quin moreretur, Parum a morte abfuit. Sic, Παρ' ὀλίγον ἐλθὼν ἐκπεσεῖν ap. Plat. Epist. Cujus omnino formæ est ETIAM Παρ' ἐλάχιστον ἐλθεῖν: Plut. Pericle (28.) Παρ' ἐλάχιστον ἦλθε Σαμίων ἡ πόλις ἀφελέσθαι τῆς θαλάττης τὸ κράτος Ἀθηναίους, ubi videri possit ad h. Thuc. l. respexisse, non solum illud loquendi genus, sed et cetera habentem verba, 8, (76.) p. 286. Πόλιν τε γὰρ σφίσιν ὑπάρχειν Σάμον οὐκ ἀσθενῆ, ἀλλ' ἢ παρ' ἐλάχιστον ἦλθε τὸ Ἀθηναίων κράτος τῆς θαλάσσης, ὅτε ἐπολέμησεν, ἀφελέσθαι, Quæ parum abfuit quin eriperet, Quæ propemodum eripuit. Nam utroque modo interpretari possumus eod. sensu. Interdum sequente infin. pass., ut ap. Lucian. (2, 136.) Παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. Nihil autem est aliud παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι quam παρ' ὀλίγον κατενεχθεῖσα, sicut παρ' ὀλίγον ἦλθεν ἀποθανεῖν, nihil aliud quam παρ' ὀλίγον ἀπέθανεν. || Sed est ubi παρ' ὀλίγον neutram harum interprr. admittit, siquidem sequentia ad verbum interpretari velis, non autem orationis formam mutare: ut cum dicit Eur., παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον: nam si reddas, Propemodum evitasti interitum, Parum abfuit quin vitaris interitum, sensus plane fuerit contrarius: cum παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον, nihil aliud sit quam παρ' ὀλίγον ἦλθες ὀλέσθαι, Propemodum interiisti, Parum abfuit quin interires. Sic autem et Thuc. junxit verbo διαφεύγειν, quod idem valet: 8, (71.) p. 258. Ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον· ἀεὶ γὰρ παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον, ἢ ἀπώλλυντο, Assidue namque exiguum intra spatium aut fugiebant, aut trucidabantur, Valla. Quæ ego ita reddi ut antea non probavi, cum illam ejus interpr. edidi, ita nec in præsentia probare queo, imo aperte mendosam esse dico. Sic tamen ut non omnino stem iis quæ in margine annotavi e regione illius loci, repetens sc. παρ' ὀλίγον cum ἀπώλλυντο: sed plane existimem παρ' ὀλίγον trajectum esse, atque ad διέφευγον pertinere, perinde

ac si dictum fuisset, ἀεὶ γὰρ ἢ διέφευγον παρ' ὀλίγον, A
ἢ ἀπώλλυντο: nihilque aliud significare διαφεύγειν
παρ' ὀλίγον, quam quod dicit Eur. παρ' ὀλίγον ἀποφεύγειν ὄλεθρον. Est igitur hic sensus, Aut parum aberant a morte, extremum adeuntes vitæ periculum, aut etiam moriebantur. Quod Gallice dixeris, Ou ils demeuroient en la place, ou ils l'échappoient belle. At vero is qui Gallice reddidit, quem Lascaris juvisse fertur, ita vertit, Pour bien petite occasion se sauvoient, ou étoient défaits. Sed παρ' ὀλίγον accipiendo pro Levi occasione, id enim sonat Pour bien petite occasion, nec sensum idoneum haberemus, nec signif. daremus illis verbis, quam ullo posse confirmari exemplo putem. Sed quid tandem significabit hic παρ' ὀλίγον διέφευγον, si ad verbum interpretari oporteat? aut saltem si verbi διέφευγον signif. exprimenda sit? Crediderim ita posse reddi, Evadebant cum alioqui parum a morte abfuissent. Et hæc quidem hactenus, quæ fortassis improbanda non fuerint, dum alius meliora excogitarit. Ceterum invenitur etiam SCRIPTUM Παρολίγον, una voce. B
Quod et de altero intelligendum est, quod huic oppositum esse dixi: nam alicubi LEGITUR Παραπολὺ conjunctim. Habetur certe utraque scriptura et in VV. LL. Ibi enim affertur παραπολὺ χείρων, pro Multo deterior, s. Longe deterior; sed et disjunctim παρὰ πολὺ e Diosc., cum comparativo itidem, Παρὰ πολὺ ἐλάττων. Et παραπολὺ δεινότατον, ex Aristoph. Πλ. (445.) δεινότατον ἔργον παραπολὺ Ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθα. Item cum gen. e Philostr. Her. pro Longe, i. e. Procul, Οὐ παραπολὺ τῆς ἀληθείας ταυτά φησιν εἰρῆσθαι, Non procul a veritate.

Ut vero dicitur παρὰ πολὺ s. παραπολὺ conjunctim pro Multo, ITIDEM Παρὰ τοσοῦτον SIVE παρατοσοῦτον pro Tanto, Usqueadeo. Greg. Οὐκ αἰσχυνόμεθα, βασιλεῦ, παρὰ τοσοῦτον ἡττώμενοι τῶν Χριστιανῶν; Non pudet nos tanto Christianis esse inferiores? Usqueadeo esse inferiores. Plut. in Cic. Παρὰ τοσοῦτον τῷ λόγῳ κρατηθέντας ὑπ' αὐτοῦ, Usqueadeo dicendo ab eo victos se intelligebant. || Sed aliam etiam habet signif. παρὰ τοσοῦτον, obtinente sc. præp. παρὰ C
eund. usum quem et in Παρὰ μικρόν: quod quidem Παρὰ μικρὸν persuasum habeo respondere ad verbum nostro A peu près, significanti itidem Propemodum. Eadem autem ratione παρὰ τοσοῦτον significabit A cela près. Sic et supra παρὰ τοῦτο ap. Dem. dixi mihi videri sonare, A cela près. Cum enim loquimur Ils étoient les plus forts à cela près, significamus Il ne s'en falloit que cela qu'ils ne fussent les plus forts. Adjungitur autem et hic verbum ἐλθεῖν, Thuc. 3, (49.) Παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, Tantulum abfuit quin Mitylene everteretur, Bud. Ego vero ut Gallice ad verbum reddi posse existimo, Elle vint à cela près du danger, vel à tant près du danger, aut alia constr., Elle vint en danger à cela près, sic Latine ita potius verterim, Tam prope a periculo abfuit Mitylene. Est autem eodem usus loquendi genere Thuc. 7. Παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συράκουσαι ἦλθον κινδύνου. Ideo autem hanc vim præpositioni παρὰ inesse hic adducor ut credam, non solum quod παρὰ nonnunquam ἐγγύτητα declaret, sed et D
quod ADV. Ἐγγὺς, Prope, sic usurpari videam: ut et tibi manifestum fiet exemplis quæ suo loco protuli, sc. T. 1. c. 886.: quibus exemplis addere et hoc potes e Synesio, Ἡ δὲ ναῦς ἐγγὺς ἦλθεν ἐπὶ πρύμναν ἀνατετράφθαι. Non ignoro interim, fore aliquos qui unum idemque valere παρὰ non solum in his ac nonnullis sequentibus formulis, sed et in superioribus illis παρ' ὀλίγον et παρὰ πολὺ, existimaturi sint: quibus ego non valde repugnabo, sic tamen ut facilius illa, quam hic tribuo præpositioni παρὰ, signif. accommodari posse videatur superioribus exemplis, quam superior illa istis. Sed hac de re non vacat pluribus disserere; ac certe ad sternendam aliis viam hæc possunt esse satis. Usum igitur horum loquendi generum exemplis declarare contentus, pergam primum de παρὰ τοσοῦτον agere. Affertur et hoc exemplum ejusd. constr. e Greg. Naz. Μὴ παρὰ τοσοῦτον ἔλθωμεν τῆς ἰσότητος θείας, pro Ne tantum absit quin accedamus ad æqualitatem divinam, Ne minus accedamus ad æqualitatem divinam. Alia autem forma dicitur ab Herodiano, Παρὰ τοσοῦτον μὲν δὴ Μακρῖνος οὐκ ἔφυγε τοὺς διώκοντας: quod Polit. vertit, Tantum igitur abfuit Macrinus, quo minus persecutores effugeret. Bud. autem, Tantulum modo abfuit, quin evaderet eos qui eum petebant. H. e. Pene evasit. Observa autem addi hic negationem, cum Lucian. dixerit absque negatione, Παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, pro Tantum abfuit ut effugerit, παρατοσοῦτον: nam et hoc modo scribitur. E Thuc. autem citatur, Παρατοσοῦτον αὐτῷ μὴ περιπεσεῖν τοῖς Ἀθηναίοις, pro Parum abfuit quin incideret in Athenienses. Nisi potius reddi debet, Tantum abfuit, Tantulum modo abfuit, ut in illo Herodiani l. HUIC RESPONDET Παρ' ὅσον SEU Παρόσον: Greg. Naz. Παρὰ τοσοῦτον ἑκάτεροι οὐκ ἔχων τὰ πρῶτα τῶν ἐπὶ γῆς, παρ' ὅσον ὑπ' ἀλλήλων εἰς τὸ πρωτεῖον ἐκωλύοντο, Cum interim uterque a prima sorte terrenæ beatitatis tantum abesset, quantum uterque utrique obstabat quominus primas partes ferret. Et in alio Ejusd. l. Καὶ ὄμβροις καὶ ταραχαῖς ἀνέμων ταλαιπωρούμενοι, παρὰ τοσοῦτον καὶ συμπατούμενοι παρ' ὅσον καὶ ψαύειν αὐτῶν βδελυσσόμεθα, Nihilque propius fit quam ut a nobis pedibus conculcentur, nisi quatenus eorum contagionem formidamus, Bud. At vero ap. Aristidem Παρὰ τοσοῦτον οὐ πάσας ναῦς λαμβάνουσι παρ' ὅσας διέφθειραν redditur, ut antea docui, Omnes naves accipiunt præterquam quas destruxerunt. Apud Herodian. autem legitur παρ' ὅσον præcedente παρὰ τοῦτο, ut ostendi supra, cum agerem de παρὰ, Propter. Ceterum ut in posteriore illo Greg. l. παρ' ὅσον redditur a Bud. Quatenus, ita et alibi reddi sciendum est, ubi illud παρὰ τοσοῦτον minime præcedit, ut ap. Lucian. (1, 558.) Ἐν δὲ πλέον οἶδεν, παρ' ὅσον ἀσεβέστερος τυγχάνει. Sic et ap. Plut. Quinetiam pro Quoniam et Propterea quod: sicut et Quatenus ap. Lat.: qua de re consule Bud. 245.

Legitur ETIAM Παρ' οὐδὲν ἦλθεν, ut παρ' ὀλίγον ἦλθεν, et παρὰ τοσοῦτον ἦλθεν: sed signif. eadem quam habet illud, non hoc: nisi quod παρ' οὐδὲν ἦλθεν aliquid amplius significat quam παρ' ὀλίγον ἦλθεν: idenque redditur Nihil propius factum est quam ut. Vide Bud. 244. ex Æschine et Plut. Habet autem et alium usum παρ' οὐδὲν, de quo dixi in Παρὰ, Propter. Antequam autem ad tertium usum hujus παρ' οὐδὲν veniam, dicam ET DE Παρὰ μικρόν, SIVE Παραμικρόν, quod et ipsum eidem verbo jungitur, ac potius synonymum est τῷ παρ' ὀλίγον, quam præcedens illud παρ' οὐδέν. Isocr. Παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, Parum abfuit quin interierim; sed scribitur et παραμικρὸν conjunctim. Sic Chrys. de Sacerd. Παρὰ μικρὸν ἦλθεν ἀποθανεῖν, εἰ μὴ ἡ τοῦ ἀδελφοῦ προστασία ἔλυσε τοῦ θεοῦ τὴν ὀργήν. Et cum infin. pass. ap. Isocr. Areop. rursum, Παρὰ μικρὸν ἤλθομεν ἐξανδραποδισθῆναι. Jungit vero et verbo ἐδέησα, quod observandum est, ut, Παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος: quod nihil aliud est quam παρὰ μικρὸν ἦλθον. Sed ut dicitur, Παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, vel ἐδέησα, sic etiam παρὰ μικρὸν ἀπέθανον, brevius: alioqui ead. signif., cum hic παρὰ μικρὸν, s. παραμικρὸν sit illud cujus et antea mentionem feci, docens significare Propemodum, ac plane videri respondere Gallico A peu près. Lucian. Καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με, Et me propemodum totum detinebat, vel Ferme totum. Ubi fortasse non æque aptum locum habere possit illa per verbum ἐλθεῖν periphrasis. Signif. vero παρὰ μικρὸν et Paulo: sicut παρὰ τοσοῦτον Tanto, ut ap. Lucian. (1, 712.) Οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, Haud paulo absurdius. Alii tamen, Haud paulo minus absurdum. Et ex Aristide, Οὐ παρὰ μικρὸν ἐνίκων, pro Haud paulo superiores erant, Multo superiores erant. At Bud. παρὰ μικρὸν exp. Perpaulo, in Plut. Demetrio, Ὧν ἐκεῖνος οὐ παρὰ μικρὸν ἐνόμιζεν ἑαυτὸν εἶναι βελτίονα, Non perpaulo meliorem, sed plane meliorem. In quodam vero Isocr. l. (Paneg. 15.) Οὐ παρὰ μικρὸν ἐποίησαν, reddit, Non perparum profecerunt, dicens παρὰ μικρὸν, esse minus quam μικρόν. Vide p. 245. Sciendum est porro in multis hujusmodi ll. inveniri conjunctim scriptum: quæ scriptura mihi non displicet, at vero cum addi-

tur ἦλθον, s. ἐδέησα, tum malim disjunctim scribere. A

Alius est autem præp. παρὰ usus, cum dicunt παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, vel παρ' οὐδὲν τίθεσθαι s. ποιεῖσθαι, etc., itidemque παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι, et παρὰ φαῦλον: quæ significant Pro nihilo ducere, Nihili æstimare, Floccipendere, Parum esse ducere. Quæ postrema Bud. interpr. pro me facit, existimante παρὰ in hujusmodi ll. otiosum esse; nam Parum esse ducere, non est aliud quam μικρὸν ἡγεῖσθαι. Scribit alioqui Bud. παρὰ μικρὸν esse minus quam μικρὸν, etc. perinde ac si dicamus πάνυ μικρόν. Ut autem ad exempla veniam, PRIMUM EST Παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, VEL Παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, SEU Παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι. ITEM Παρ' οὐδὲν εἶναι, Dem. Παρ' οὐδὲν ἡγούμενος τὰς ἡμετέρας συνθήκας. At pro παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, dicitur et παρ' οὐδὲν τιθέναι, quod affertur ex Eur.: Plut. παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι dixit. Soph. autem Παρ' οὐδέν ἐστι ταῦτα, pro Floccipenduntur hæc, Bud. 244. Dixit autem Soph. παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθαι, pro οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθαι, manifeste vacante præp., Nullam vitæ rationem habere. SECUNDUM, Παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι etc. Isocr. Χρὴ δὲ οὐ παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι. TERTIUM, Παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι, vel ποιεῖσθαι, etc. Synes. Theophilo, Ἦν οὐ παρὰ φαῦλον, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἐποιεῖτο πεισθῆναι, i. e., inquit Bud., Quam hoc credere et persuaderi, non leviter cupiebat, et magnopere conducere rebus suis existimabat, Magno emtum voluisset. Sed dixerim, ut ille παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι vertit Parum esse ducere, ita hic παρὰ φαῦλον ποιεῖσθαι, cum ποιεῖσθαι et ἡγεῖσθαι in his loquendi generibus idem valeant, posse reddi, Vile esse ducere. Legitur autem ET Παραφαῦλον in VV. LL., quod non placet, in hujusmodi præsertim loco.

" Πὰρ, Poët. apocope pro παρὰ dicitur, ac, ut " ipsum, construitur vel cum gen. vel cum dat., vel " cum accus. Il. B. (787.) Πὰρ Διὸς, Ab Jove, Ex " Jove. Et alibi, πὰρ δέ οἱ, Apud ipsum vero. Et " Od. (N. 414.) πὰρ Μενέλαον Ὤιχετο, Ad Menelaum " abiit, Il. B. (522.) Πὰρ ποταμὸν, Ad fluvium."

" Παραὶ, Poët. ectasi pro παρὰ dicitur, (Il. O. 280.) " παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός: B. (711.) παραὶ Βοιβηΐδα C " λίμνην, Juxta Bœbeidem paludem s. Ad."

[" Παρά, Ammon. 20. ad Lucian. 1, 283. Zeun. ad Xen. K. Π. 150. Oudend. Præf. ad Thom. M. p. ix. Musgr. ad Eurip. p. 231. Thom. M. 678. (De Thomæ regula, Hemst. ad Plut. p. 252. Heyn. Hom. 4, 124.) ad Charit. 501. 565. Cattier. Gazoph. 85. Wakef. Herc. F. 1037. Abresch. Æsch. 2, 4. Jacobs. Anim. 159. Cattier. Gazoph. 61. Eratosth. 3. Steph. Dial. 60. Porson. Med. p. 39. Aristoph. 'A. 1091. (sic legerim in B. 1484.) Epigr. adesp. 250. Heyn. Hom. 5, 584. Lobeck. Aj. p. 329. Conf. c. περὶ, Valck. Hipp. p. 228. Casaub. ad Athen. 25. 26. 49. 72. Toup. in Schol. Theocr. 212. 220. Act. Traj. 1, 96. Wassenb. ad Hom. 73. ad Herod. 381. ad Lucian. 1, 403. 482. 644. 782. 2, 32. Thom. M. 679. ad Charit. 699. 700. Dawes. Misc. Cr. 356. Wakef. Herc. F. 1037. Alc. 600. Abresch. Æsch. 2, 25. Boiss. Philostr. 369. 404. 538. 601. Brunck. Aristoph. 1, 201. 3, 30. ad Apoll. Rh. p. 96. ad Diod. S. 1, 690. 2, 259. Heyn. Hom. 6, 305. Villoison. ad D Apoll. 103. Conf. c. ἐπὶ, Kuhn. ad Paus. 54. Boiss. Philostr. 531. Heyn. Hom. 6, 17.: cum γάρ, Musgr. El. 636.: cum κατά, Heyn. Hom. 6, 338.: cum πρὸς, Brunck. Aristoph. 2, 138. Porson. Hec. p. liv. Ed. 2.: cum ὑπὸ, ad Diod. S. 2, 524. Bast Lettre 117. 194. Pro διά, Abresch. Lectt. Aristæn. 75. Pro ὑπὸ, cum passivis, Bast Lettre 117. Cum gen., ad Diod. S. 1, 555. 683. Paus. 317. Dawes. Misc. Cr. 293. Abresch. Æsch. 2, 117. Pro ὑπὸ, Munck. ad Anton. Lib. 159. 257. Verh. Pro ἀπὸ, ἐκ, Heyn. Hom. 4, 569. 6, 294. 524. Cum gen. pro dat., Cattier. Gazoph. 85. ad Diod. S. 2, 295. cf. Boiss. Philostr. 383. De rebus inanimatis, Heyn. Hom. 4, 569. Παρ' ἡμῶν λέγεσθαι, παρ' ἡμῖν λέγεσθαι, Toup. Opusc. 1, 404. Οἱ παρά τινος, ad Herod. 381. 587. Valck. Oratt. 352. Toup. Opusc. 1, 370. Zeun. ad Xen. K. Π. 392. 419. 469. 664. Παρ' αὐτοῦ, A se, Per se ipsum, ad Paus. 325. Παρ' ἀμφοτέρων, Utrinque, ad Diod. S. 2, 87. 290. 349. et v. l. 350. 359. 378. Παρ' ἑαυτοῦ, pro παρ' ἑαυτῷ, 584. 631. Παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, Heyn. Hom. 4, 642. Εἴρηται παρὰ τοῦ —, Ruhnk. ad Vell. p. 15. Cum dat., ad Xen. Eph. 254. Munck. ad Anton. Lib. 257. Verh., Markl. Iph. p. 91. Musgr. El. 1015. Pro ἐν, Heyn. Hom. 5, 8. De motu, Il. M. 411. 418. Schneid. Anab. 125. Παρ' οἴνῳ, Damaget. 12. Apoll. Rh. 1, 458. Valck. ad Röv. p. 60. Παρ' ἐμοίγε κριτῇ, παρ' ἐμοίγε, Valck. Hipp. p. 199. Soph. Trach. 589. Eur. Bacch. 395. Med. 764. Cum dat. s. accus., Heyn. Hom. 6, 632. Cum accus., Coray in Thuc. par Levesque 2, 299. cf. Plut. Mor. 1, 32. ad Welleri Gramm. 255. Eur. Ion. 1535. Herc. F. 1166. Jacobs. Anth. 6, 202. Herod. 132. 140. Juxta, Valck. Hipp. p. 228. Zeun. ad Xen. K. Π. 68. Præter, Plut. Mor. 1, 39. Herod. 9, 25. bis, Paus. 3, 130. Dionys. H. 1, 175. Contra, Xen. Mem. 1, 1, 18. bis, Gell. N. A. 1, 3. Propter, Toup. ad Longin. 367. et Ind., Koen. ad Greg. Cor. 65. ad Xen. Mem. 2, 1, 2. Brunck. Phœn. 893. Jacobs. Anth. 10, 89. Matth. Anecd. 1, 19. Præ, B ad Timæi Lex. 173. Hom. 1. p. 3. Ern., Munck. ad Anton. Lib. 127. 260. Verh., Valck. ad Röv. p. 59. Brunck. Aristoph. 1, 106. Similitudinem indicat, Idem Soph. 3, 446. 488. Phryn. Ecl. 173. Casaub. ad Athen. 49. Cum accus., absque motus signif., Brunck. ad Æsch. Pr. 348. Apoll. Rh. 76. 223. Aristoph. 1, 201. Cum accus. personæ, Ad, Musgr. Tro. 147. cf. Heracl. 949. Musgr. Hel. 1590. ad Paus. 334. Fac. ad 1, 540. 547. Brunck. Aristoph. 2, 138. Cum accus. temporis, ad Lucian. 1, 644. Grammatici παρὰ cum accus. construunt in etymis notandis, Heyn. ad Apollod. 1155. Sylb. ad Paus. p. 3. Casaub. ad Athen. 107. Wakef. Eum. 213. Matth. Anecd. 1, 19. Boiss. Philostr. 315. Simile est παρά τι συγκεῖσθαι, Thom. M. 205. Herodian. 454. Piers., Clark. ad Il. B. 1. Errat igitur Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 296. cf. Brunck. Soph. 3, 410. Παρὰ μικρὸν, ad Mœr. 86. Π. μικρὸν ἡγεῖσθαι, Bergler. Alciphr. 122. Παρά τι, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρὸν, synonyma, Valck. Oratt. 346. Παρά σε pro π. σοι, Aristoph. Fr. 291. Π. τὸ Ὁμηρικὸν, Toup. Opusc. 2, 290. Μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν, ad Lucian. 1, 328. Κινδύνου παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν, Longus p. 17. Interpr. Eo discriminis adductus. Ἄλλος παρά τινα, Diversus ab, Valck. Hipp. p. 169. Schol. Nicandri 'A. 268. Ed. Ald., Aristot. Poët. p. 36. Herm. Παρ' οὐδὲν εἶναι, Toup. Opusc. 1. 399. Εἰ παρὰ γράμμα, Numenius, Si (differentia) una literula constat, Bos. Ellips. 386. Ed. meæ. Παρ' αὐτόν ἐστι, In ejus salute vertitur, ad Diod. S. 1, 621. Παρὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, Ob eandem causam, 611. Παρὰ ἔτος, Paus. 367. Παρ' οἶνον, Hedyl. 1. 2. Crinagor. 14. Jacobs. Anth. Proleg. 72. 9, 458. (sic leg. Diod. S. 2, 526.) Alcæus Mess. 14. Huschk. Anal. 6, 21. Diod. S. 1, 351. Παρὰ τὴν πόσιν, Herod. 161. Leon. Tar. 85. et Jacobs., Anth. 7, 244. 357. Monthly Review Aug. 1799. p. 433. Steph. Dial. 56. Παρὰ τὰ ἀδικήματα, Herodian. xvi. Wolf. Τρὶς πὰρ ἕκαστα, Jacobs. Anth. 9, 496. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, Tantillum aberat quin effugisset, Lucian. 1, 625. Σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων, Tua vero mihi uno minus adducis, ibid. Πὰρ, Valck. Adoniaz. p. 284. ad Charit. 252. Koen. ad Greg. Cor. 93. Reiz. Acc. 40. Æsch. Eum. 229. Heyn. Hom. 4, 268. Παραί, Brunck. ad Apoll. Rh. 14. 101. 114. 159. ad Charit. 724. Musgr. Iph. T. 454. 1144. Jacobs. Anth. 10, 405. Heyn. Hom. 4, 203. 396. 525. 5, 155. 351. 6, 161. 202. 474. 7, 36. 54. 167. Nomina propria cum παραὶ compp., ad Herod. 393." Schæf. Mss. " Παρ' ἐμὲ, Mea causa, Aristoph. Ὄρν. 846. Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, Fieri aliter non potest, N. 697. Propter, Demosth. 110. 1002. 1087. Παρ' ἐνιαυτὸν, Alternis annis, Plut. Arato p. 1898. Ed. HSt." Seager. Mss.]

" ΠΑΡΔΑΚΟΣ, Humidus, Humectus, Uvidus, " δίυγρος, Aristoph. Εἰρ. (1148.) Οὐδὲ τυντλάζειν, " (sc. οἷόν τ' ἐστὶ τήμερον,) ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον, " Quoniam agellus uvidus est, hodie glebas frangere " non licet. Archiloch. etiam et Simonides ita hoc

vocab. usurparunt, Schol. Aristoph. (l. c.) Apud Hes. paroxytonως παρδάκων scriptum est, a proparoxytono πάρδακος, expositum itidem διύγρων." [Schn. Lex. ducit ab ἄρδω. "Toup. Opusc. 1, 323." Schæf. Mss.] "Πορδακὸν, Humectum, Udum, διάβροχον. Strabo 13. (p. 436. Sieb.) e Simonide." [Vide Palmer. ad Aristoph. l. c. Cf. Lex. VV. Peregr. v. Πάρταζον.]

"ΠΑΡΔΟΣ, ὁ, Pardus; Fera, quæ et πάνθηρ," [" T. H. ad Plutum p. 232." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 1, 31.] "Femina DICITUR Πάρδαλις, εως, Pardalis, Panthera." [Gl. Panthera, Varia, Leopardus.] "Plin. 8, 17. Quidam pantheras a pardis, qui mares sunt, candore solo discernunt. Ibid. Panthera, inquit, et tigris macularum varietate prope solæ bestiarum spectantur. Ferunt odore ejus mire solicitari quadrupedes cunctas, sed capitis torvitate terreri: quamobrem occultato eo reliqua dulcedine invitatas corripit. Pernicissima est et animositate leonem fere æquans: Hom. Il. P. (20.) Οὔτ' οὖν παρδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος. Plura vide ap. Aristot. H. A. 9, 6.: Ælian. et Opp. K. 4.: necnon Theophr. C. Pl. 6, 5. Porro πάρδον et πάνθηρα sunt qui diversa faciant animalia, vel saltem πάρδαλιν et πάνθηρα: Xen. K. (11, 1.) Λέοντες, παρδάλεις, λύγκες, πάνθηρες, ἄρκτοι. Et Aristot. τοὺς πάνθηρας dicit parere, quod pardis non convenit: H. A. 6, 35. Ὁ πάνθηρ δὲ τίκτει τυφλὰ, ὥσπερ λύκος. Unde et Gaza non interpr. vel Pardalin, vel Pantheram, sed Lupum canarium. Vicissim constat Latinum Panthera esse e Gr. πάνθηρ, πάρδαλιν vero a Plinio reddi Pantheram, necnon Variam, ob macularum varietatem, 8, 17." [" Villoison. ad Long. 52. Bibl. Crit. 1, 2. p. 126. Bentl. Opusc. 74. ad Il. N. 103. Φ. 573. Heyn. Hom. 4, 453. 6, 14. 388. 7, 292. 8, 220. ad Charit. 231. Jacobs. Specim. 37. Anth. 11, 117. Toup. Opusc. 1, 207. 323. T. H. ad Plutum p. 232. I. q. παρδαλῆ, Villoison. ad Long. 185. Toup. Anim. in Schol. Theocr. 209. Emendd. 2, 548." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 9, 49. 11, 24. 16, 18. Παρδάλεις, Καμηλοπαρδάλεις, Forster. ad Strab. p. 1309.] "Παρδαλιαγχὲς, Pantheras suffocans s. strangulans, Aconiti genus, Plin. 18, 27. Pantheras perfricata carne aconito, venenum id est, barbari venantur. Occupat illico fauces earum angor: quare Pardalianches id venenum appellavere quidam. At fera contra hæc excrementis hominis sibi medetur. Et 27, 2. Taugunt carnes aconito, necantque gustatu earum pantheras: ob id quidam Pardalianches appellavere. At illas statim liberari morte, excrementorum hominis gustu, demonstratum. Sic Aristot. H. A. 9, 6. Ἡ δὲ πάρδαλις, ὅταν φάγῃ τὸ φάρμακον τὸ παρδαλιαγχὲς, ζητεῖ τὴν τοῦ ἀνθρώπου κόπρον· βοηθεῖ γὰρ αὐτῇ. Meminit et Diosc. 4, 77. Derivatum inde ET Παρδάλειος, SIVE Παρδάλεος," [" Schol. Pind. Π. 5, 109." Wakef. Mss.] "Pantherinus: ut παρδαλέη δορὰ, Pantherina pellis: quæ et simpliciter παρδαλέη s. παρδαλῆ dicitur, subaudito subst. δορά: ut fit et in λεοντέη, ἀρκτέη, ὀνέη, et similibus. Il. K. (29.) Παρδαλέῃ μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψε Ποικίλῃ, Γ. (17.) Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων, Pantherinam pellem, Pantheræ spolium. Et παρδάλειος λίθος, Lapis pantherinam pellem imitans macularum varietate. Plin. 37, 11. Sunt et a leonis pelle et pantheræ nominatæ, leontios, pardalios. At 13, 15. quasdam mensas citreas scribit Pantherinas vocari, utpote in vertice varias. Apud Aristot. περὶ Θαυμ. Ἀκουσμ. est et παρδάλειον φάρμακον, quod in Armenia nasci scribit, et pantheræ, si forte conspiciatur, lanæ illitum objici: eam vero, si tetigerit, quærere excrementa hominis. Idem igitur est atque τὸ παρδαλιαγχὲς ἀκόνιτον, de quo paulo ante hoc ipsum docui." [" Παρδαλέη, Παρδαλῆ, Brunck. Soph. 3, 400. Heyn. Hom. 4, 453. 6, 14. Boiss. Philostr. 579. Herodian. Philet. 445. ad Timæi Lex. 256. Villois. ad Long. 52. * Παρδαληφόρος, Brunck. Soph. 3, 385." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ὀρν. 934.] "NECNON Παρδαλώδης deriv. a πάρδαλις, Panthe-A rinus, Ad pantherinam naturam accedens, Pantheræ naturam imitans, Athen. 2. (p. 38.) in sermone de vini meracioris potu, Διὰ δὲ τὸ μάχιμον, καὶ θηριώδεις ἔνιοι γίνονται, ὅθεν καὶ τὸ π. Ita paulo ante dixerat, Ἀπὸ τοῦ κατὰ μέθην καταστήματος τὸν Διόνυσον παρεικάζεσθαι ταύρῳ καὶ παρδάλει, διὰ τὸ πρὸς βίαν τρέπεσθαι τοὺς ἐξοινωθέντας, taurorum sc. ritu et pantherarum. Affertur ET Παρδαλωτὸς, pro Referens colorem pardalis, Pantheræ in modum varius et maculosus." [Lucian. 2, 801. * Παρδαλιδεὺς, Eust. Od. A. p. 1625, 46. * Παρδάλια, τὰ, Aristot. H. A. 2, 11.] "A πάρδοι autem putantur DENOMINATI Παρδίαι σκορπεῖς, quod ipsi quoque sint pardorum in modum maculosi, s. variis distincti maculis. Meminit autem eorum Plut. (10, 25.) scribens eos ἀπὸ τῆς μύξης τρέφεσθαι τῆς ἑαυτῶν. Apud Aristot. vero H. A. 5, 11. et Athen. 7. (p. 321.) σάργοι numerantur in genere τῶν κεστρέων, non παρδίαι: unde forsitan aliquis scripturam istam suspectam habere queat." [" Leg. est B παρεῖαι." Schn. Lex.] "Ceterum ad πάρδαλις ut redeam, vocatur ea ETIAM Πόρδαλις, mutato α in ο, Il. Φ. (573.) Ἠΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, N. (103.) Θώων πορδαλίων τε λύκων τ'. Et Opp. K. 4, (327.) πορδαλίων γένος ἄγριον: 3, (63.) Πορδάλιες δ' ἀλοαὶ δίδυμον γένος. Idem πορδαλὶς quoque dicit, (336.) πορδαλίδεσσι δαφοιναῖς Εἰς εὐνὴν ἐπέλασσαν: de lupis. Unde etiam patet, verum non esse discrimen, quod Hes. facit inter πόρδαλιν et πάρδαλιν, sc. πόρδαλιν dici τὸν ἄῤῥενα, Marem: πάρδαλιν autem, τὴν θήλειαν: illum, ἀπὸ τοῦ προάλλεσθαι, hunc, ἀπὸ τοῦ παράλλεσθαι." [" Sylb. ad Paus. 58. Toup. Opusc. 1, 323. Voss Myth. Br. 1, 185. Aristoph. A. 1015. Fr. 265. Heyn. Hom. 4, 453. 6, 14. 388. 7, 292. 311. 8, 220. ad Charit. 442. T. H. ad Plutum p. 232. Jacobs. Anth. 11, 117." Schæf. Mss.] C "Unde Πορδαλιαγχὲς nominatur Aconitum, quoniam gustatum suffocat τὰς πορδάλεις, Nicander Ἀ. (38.) Οἱ δέ τε πορδαλιαγχὲς, (sub. appellant aconitum) ἐπεὶ θήρεσσι πελώροις Πότμον βουπελάται τε καὶ αἰγονομῆες ἔθεντο. Plura de hoc supra in Πάρδαλις." [* Πορδαλέος, Opp. K. 3, 467. ῥινοῖσι. * " Πορδαλιδεὺς, Brunck. ad Theocr. 77. * Πορδάλιον, ad Lucian. 1, 707." Schæf. Mss.]

"Πάρδαλος, ὁ, Pardalus, Avis cinerei coloris, de qua Aristot. H. A. 9, 23." [Var. lect. ad Ælian. H. A. 1, 31. " Valck. Anim. ad Ammon. 129." Schæf. Mss.] "Est et Nom. propr. viri."

"Πάρδιον, Pardium, Aristot. H. A. 2, 1. Ed. Ald. Τὸ θηρίον τὸ πάρδιον ὀνομαζόμενον. Pro quo Gaza habet Hippardium, reddens, Fera, quæ ab equo Hippardium nominata est: nec male forsitan: nam, ut equus, dicitur ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὴν ἀκρωμίαν habere λεπτὴν ἑκάτερον χαίτην."

"ΠΑΡΕΙΑ, ἡ, Mala, Maxilla, Gena, γνάθος, Od. Θ. (530.) Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί, Il. Γ. (35.) ὠχρός τέ μιν εἷλε παρειὰς, Od. Θ. (522.) Τήκετο, δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειὰς, Π. D (190.) καδδὲ παρειῶν Δάκρυον ἧκε χαμᾶζε. Sic ap. Xen. K. Π. 6, (4, 2.) Ἐλείβετο δ' αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Rursum Od. A. (334.) Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα: ut et Plut. Hellen. Τὴν ἑτέραν παρακαλύπτεσθαι παρειάν. Rursum Od. B. (153.) Δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς. Et Il. Λ. (393.) Τοῦ δὲ γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί. Ubi ut sunt ἀμφίδρυφοὶ παρειαί, ita ap. Lucian. (2, 927.) Φοινισσόμεναι παρειαί, Cruentatæ malæ. Poëtæ παρειὰς tribuunt proris etiam navium, ita sc. appellantes αὐτῶν τὰ ἑκατέρωθεν, J. Poll.: unde μιλτοπάρῃοι νῆες ap. Hom. Item κατάχρησιν esse dicit Eust., cum παρειαὶ nominantur αἱ τῶν ἀλόγων ζώων γνάθοι." [" Reiz. Acc. 113. Ammon. 108. Valck. Anim. 185. Phœn. p. 504. Abresch. Lectt. Aristæn. 153. Ilgen. Hymn. 213. Jacobs. Anth. 6, 410. Heyn. Hom. 4, 348. 8, 351. Παρειῶν, ibid." Schæf. Mss. Hermann. ad Hom. Hymn. 31, 11.] "Εὐπάρειος, Pulcras habens genas." [" Εὐπάρειος, Εὐπάρῃος, Const. Manass. Chron. p. 15. 24." Boiss. Mss. Pind. Π. 12, 28.] "Καλλι-

" πάρηος, Bœotice pro καλλιπάρειος, Pulcras habens A " genas, καλὰς παρειὰς ἔχουσα: et, e parte accipiendo " totum, Pulcer, Venustus. Od. O. (123.) Ἑλένη " δὲ παρίσταто καλλιπάρηος." [" Ruhnk. Ep. Cr. 101. Antip. Thess. 46." Schæf. Mss. * Μεγαλοπάρῃος, Apollon. Lex. 367.] " Affertur ET Παρειὰς, ἄδος, ἡ, " pro Mala, Maxilla, Gena, σιαγών: sed sine exem- " plo." [" Brunck. Apoll. Rh. 145." Schæf. Mss.] " At Παρείας, ὁ, dicitur Serpens quidam, παρὰ τὸ " ἐπῆρθαι τὰς παρειὰς, s. παρὰ τὸ πεφυσιωμένας καὶ " μεγάλας παρειὰς ἔχειν. Fertur is vel non mordere, " vel si mordeat, morsu non enecare, sed demorsam " partem solum inflammare, nonnunquam et nihil af- " ferre doloris. Vide Aët. Tetrab. l. 4. serm. 1. c. " 31. Dem. (313.) de Æschine, Τοὺς ὄφεις τοὺς πα- " ρείας θλίβων, καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βοῶν " εὐοῖ, σαβοῖ, Aristoph. Πλ. (690.) Ὀδὰξ ἐλαβόμην " ὡς παρείας ὢν ὄφις." [" Heyn. ad Apollod. 1170. T. H. ad Plutum p. 230. Kuster. Aristoph. 13. Coray Theophr. 253." Schæf. Mss. Hyperides ap. Phot. Theophr. Char. c. 16.] " Ionice pro παρειὰ B " DICITUR Παρηὴ, teste Etymol. UNDE Παρήϊον " ET Παρηὶς, forma dimin., significantia itidem, Mala, " Maxilla, Gena, γνάθος. Apoll. Rh. 2, (82.) τοῖσι " παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν Καὶ γένυες κτύπεον. Et in " Epigr. παρήϊα λευκὰ, de Venere. Rursum Apoll. " Rh. 2, (59.) ἀνδρῶν τε παρηΐδας αἵματι φύρσαι. " Priore et Hom. utitur in eadem signif. Od. X. " (404.) παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν Αἱματόεντα πέλει, Il. " Π. (159.) ἔλαφον Δάπτουσιν, πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵ- " ματι φοινόν. Posteriore, Phrynichus ap. Athen. " (564.) Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυραῖς παρηΐσι φῶς ἔρωτος. " Eur. παρηΐδας pro Ore usurpasse fertur. Παρήϊον " vero adjective etiam accipitur pro Maxillare: nec- " non ita dicitur ὁ ἐπὶ τῶν ἵππου γνάθων κόσμος, Or- " namenta in maxillis equorum, ut sunt bullæ æreæ " vel aureæ: quod idem παραγναθίδιον, et vulgi " sermone χαλινάριον τὸ παρὰ τὰς γνάθους. Il. Δ. " (142.) ἐλέφαντα φοίνικι μιήνῃ παρήϊον ἔμμεναι ἵπ- " πων." [" Παρήϊον, Theocr. 22, 128. Jacobs. Anth. 6, 428. Il. Δ. 142. Heyn. Hom. 4, 695. De equis, C Toup. Opusc. 2, 295. Παρηὶς, Valck. Phœn. p. 50. 504. Toup. Opusc. 2, 91. Ruhnk. Ep. Cr. 163. 238. ad Mœr. 301. Jacobs. Anth. 6, 410. 428. 8, 357. Markl. Iph. p. 28. 358. Suppl. 76. Brunck. Apoll. Rh. 145. Π. χροὸς, Markl. Iph. p. 207. Παρηΐδος ψαύειν, Musgr. Bacch. 1115. Παρῄσιν ap. Stanl. Eum. 45. De hac forma v. Brunck. Apoll. Rh. l. c. Παρῃᾶς, ibid. Diodor. Zon. 6. et Jacobs., Anth. 8, 302. 357." Schæf. Mss.]

" ΠΑΡΘΕΝΟΣ, ἡ, Virgo, Il. X. (127.) ἅτε παρθέ- " νος ἠΐθεός τε, Hesiod. Ἔργ. (1, 71.) Παρθένῳ αἰ- " δοίῃ ἴκελον, Xen. K. Π. 4, (6, 4.) Ἔστι μοι θυγάτηρ " παρθένος, γάμου ἤδη ὡραία. Ubi nota adjective " positum: sicut etiam ap. Plut. (8, 582.) Αἱ παρ- " θένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον. Et Lucian. (1, " 825.) Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα ἁρπάσας, παρθένον " οὖσαν, διέφθειρε: ponitur enim hic παρθένος et pro " νεᾶνις et pro ἄφθαρτος, pro Juvenca et incorrupta. D " Sic Philo V. M. Μιμούμενοι τὰς παρθένους χάριτας, " Virgines gratias imitantes. Metaph. vero Theo- " phyl. Ep. 17. Ἡ παρθένος δίκη διέφθαρται, καὶ χρυ- " σὸς τοῖς ἀνθρώποις ταλαντεύεται. Metaphorice item " ap. Aristoph. (Ἱππ. 1302.) παρθένοι τριήρεις pro " πρωτόπλοοι, μήπω πλεύσασαι, Eust. Triremes inta- " ctæ adhuc a mari; ab eo enim tactæ vitiantur et " corrumpuntur." [" Ἡ παρθένος etiam sigillatim intelligitur Diana s. Proserpina, cum ap. alios, tum ap. Herod. 4, 103." Schw. Mss. " Ammon. 110. ad Charit. 205. 325. Sylb. ad Paus. 247. ad Timæi Lex. 133. Koppiers. Obs. 103. Alberti Peric. Cr. 8. Toup. Opusc. 2, 165. ad Paus. 403. Kuster. Aristoph. 116. 125. Minerva, Kuhn. ad Paus. 57. Filia, Musgr. Hel. 1358. Damaget. 2. Diod. S. 2, 125. Femina, Bast Lettre 184. Faehse ad Æschyl. p. 41. De aqua pura, Ruhnk. ad H. in Cer. 99. De arbore, Fac. ad Paus. 2, 420. Jacobs. ad Meleagr. p. 6. De viris, Munck. ad Anton. Lib. 83. Verh., Valck. Phœn. p. 349. Toup. Opusc. 1, 324. 326. ad Diod. S. 1, 147. Biel. Thesaur. s. v. Adj., Steinbr. Mus. Tur. 1, 310. Valck. Hipp. p. 271. Markl. Suppl. 875. ad Charit. 504. Wakef. Ion. 280. Musgr. 270. Jacobs. Anim. 276. Anth. 12, 11. 262. Spanhem. ad Joseph. 2, 417. Π. γυνὴ, Lobeck. Aj. p. 400. Π. κόρη, Eur. Phœn. 1721. Π. τέκος, ἀδελφὴ, Musgr. p. 227. Ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς π., D. R. ad Longin. 247. Toup. 285. Ἡ Πτολεμαίου π., Valck. Hipp. p. 318. cf. Diatr. 137. Παρθένοι, αἱ, κατ' ἐξοχὴν, Heyn. ad Apollod. 865. 886. Παρθένι, dat., quasi a * Παρθὴν, Valck. ad Theocr. p. 278." Schæf. Mss. Παρθένος πηγὴ, Æsch. Pers. 615. Aristoph. Ἱππ. 1299. Schleusn. Lex. N. T. * Παρθενοκόμος, unde] " Παρ- " θενοκομία, ἡ, Virginum curatio, Greg. Naz. ET " Παρθενοκτόνος, ὁ, (ἡ,) Virginis occisor." [Lycophr. 22.] " Unde SUBST. Παρθενοκτονία, ἡ, Virginis occi- " sio, immolatio: Virg. Sanguine placabant ventos " et virgine cæsa." [Plut. 7, 247. * " Παρθενόλυτος, Isid. Pelus. 2. Ep. 92." Boiss. Mss.] " Παρθενοπίπης, " ὁ, Virginum nimis avidus inspectator s. observator, " ὁ ὀπιπτεύων καὶ περιβλέπων τὰς παρθένους: ut qui " earum aspectu pascit oculos, eisque insidiatur. " Il. Λ. (385.) κέρᾳ ἀγλαὲ παρθενοπῖπα." [" Heyn. Hom. 6, 188. Brunck. Aristoph. 1, 102. ad Anton. Lib. 235. Verh." Schæf. Mss. * " Παρθενοποιὸς τῶν ψυχῶν, Cyrill. Hieros. 119." Elberling. Mss. * Παρθενόσφαγος, Æsch. Ag. 217. * Παρθενοτρόφος, unde] " Παρθενοτροφεῖν, Virgines alere educareque, Theano, " Ἐν τούτοις παρθενοτροφεῖσθαι δεῖ τὴν νέαν ψυχὴν, " pro, His innutriri oportet animam, cum adolescens " adhuc et virgo est. Nisi malis, In virginitate edu- " cari." [* Παρθενοτροφία, Clem. Alex. Str. 3. p. 546, 16. * " Παρθενοφθόρος, Lex. Ms. ap. Coteler. ad Const. Apost. 8, 32. * Παρθενόφυτος, Andr. Cr. 264." Kall. Mss. * Παρθενόχρως, Meleager 1, 12. κρόκος Ἠρίννης. * " Παρθενωπὸς, Eur. El. 948. Dionys. H. 2, 46. " Valck. Diatr. 96." Schæf. Mss.] " Ἀειπάρ- " θενος, Semper virgo. Dion Vestales virgines ἑστιά- " δας ἀειπαρθένους vocat. Et Xiphilinus in Epit. Ejusd. " dicit μετὰ τῶν ἀειπαρθένων, pro Cum virginibus " Vestalibus. Soph. Erinnyas quoque s. Furias ἀει- " παρθένους appellavit, Aj. (835.) p. 50." [* " Ἀειπαρθενία, Cyrill. Hieros. 186." Kall. Mss.] " Ἀπάρθενος, " Non amplius virgo, Devirginata, Nonn." [" Eumath. 414." Boiss. Mss. Eur. Hec. 610. * " Αὐτοπάρθενος, Virgo Deo devota, Euseb. H. E. 326. Vide Vales. p. 177." Kall. Mss. " Ad Hesych. 1, 628, 13." Dahler. Mss.] " Δυσπάρθενος, Virgo misera, Epigr." [Anal. 2, 463. * Εὐπάρθενος, Eur. Bacch. 520. * Κακοπάρθενος, Anal. 1, 36. Meleager 123, 7. Schol. Eur. Hec. 612. * Καλλιπάρθενος, Eur. Iph. A. 1574. Hel. 1. Aristoph. Θ. 862. " Herodian. Epimer. 186." Boiss. Mss. * Πολυπάρθενος, Orph. H. 51, 12. * Συμπάρθενος, Virgo æqualis, ejusd. ætatis, Ælian. V. H. 12, 1. p. 657. " Theod. Prodr. p. 134. Nicet. Eugen. 8, 157. 9, 216." Boiss. Mss. * Ταυροπάρθενος, Lycophr. 1292. * Τριπάρθενος, Eur. Erecth. Fr. 15. ζεῦγος. * Ὑποπάρθενος, Aristoph. Athenæi 133.] " Φιλο- " πάρθενος, Amator virginum, Virginitatis amatrix s. " studiosa," [" Villoison. ad Long. 151." Schæf. Mss.] " Derivata inde ETIAM Παρθένειος, SIVE " Παρθένιος, ET Παρθενικὸς, Virgineus, Virginalis, " Virginarius, h. e. Qui s. Qualis virginum est, Vir- " ginum proprius: παρθένειος ἡδονὴ, Eur. (Hipp. " 1302.) παρθένειον λέχος, ap. Suid. Et παρθένιοι " αὐλοὶ ap. Athen. 4. et 14.: ubi et παιδικοὶ, et ἀν- " δρεῖοι s. τέλειοι. Apud Eund. l. 14. (p. 631.) παρ- " θένιοι ὀρχήσεως τρόποι, in censu τῶν βελτίστων. Et " l. 14. Παρθενικὰ χλανίδια τρυφερὰ καὶ μαλακά. A- " pud Eund. Anacr. dicit παρθένιον βλέπειν, pro " Virgineo ore esse: 13. (p. 564.) Ὦ παῖ, παρθένιον " βλέπων, Δίζημαί σε; Dicitur etiam παρθένιος ἀνὴρ, " pro Vir qui uxorem juvenculam et virginem duxit: " Plut. Pomp. (74.) p. 1203. Εὐτυχὴς ἂν ἤμην γυνὴ " πρὸ τοῦ Πόπλιον ἐν Πάρθοις ἀκοῦσαι τὸν παρθένιον " ἄνδρα κείμενον, ἀποθανοῦσα, Publium, qui me vir- " ginem adhuc duxit. Item παρθενικὴ κόρη, Virginea " puella, pro παρθένος, Virgo: ap. Athen. 2. (p. 61.) " Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, δισσοὺς τε συναίμους.

" Sed frequentius omisso substantivo *κόρη* absolute A
" DICITUR Παρθενικὴ pro *παρθένος*, Virgo. Od. Λ.
" (39.) Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχου-
" σαι. Sic Hesiod. Ἔργ. (2, 317.) Παρθενικὴν δὲ
" γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς : (137.) Καὶ διὰ
" παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησι : de borea. Neutr.
" Παρθένιον, s. Παρθένιον λέπας, Promontorium Ly-
" diæ est ap. Nicandr. Apud Eund. παρθένιον Her-
" bæ nomen est, Θ. (863.) παρθενίοιο νευδρέπτους
" ὀροδάμνους. Ea alio nomine dicitur ἑλξίνη et περ-
" δίκιον, ejus Schol. Vide Diosc. 3, 155. et 4, 191.
" de mercuriali s. linozosti : Theophr. H. Pl. 7, 7.:
" Plin. 22, 17. 25, 5. Idem Plin. 25, 7. scribit
" artemisiam ab Artemisia Mausoli uxore denomina-
" tam esse herbam, quæ antea Parthenis vocabatur.
" At παρθενία γῆ ap. Nicandr. exp. Samia terra, 'Α.
" (149.) ubi jubet accipere quatuor drachmas γαίης
" παρθενίης. Plur. num. παρθένια vocantur Signa
" virginitatis, ab LXX. : ut Deut. 22, (15.) de pa-
" rentibus sponsæ repudiatæ, Ἐξοίσουσι τὰ παρθένια
" τῆς παιδὸς πρὸς τὴν γερουσίαν : aliquanto post, Ἐὰν B
" δὲ μὴ εὑρεθῇ παρθένια τῇ νεανίδι." [Gl. Virginalia.
" Wakef. Ion. 1510." Schæf. Mss.] " AT Παρθε-
" νεῖα, τὰ, Status virginitatis, Virginitas : ap. Eosd.
" libro Judicum 11, (37.) de filia Jephthæ mox im-
" molanda, Καταβήσομαι ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ κλαύσομαι
" ἐπὶ τὰ παρθενεῖα μου, ἐγὼ καὶ αἱ συνεταιρίδες μου.
" Et mox, Ἔκλαυσαν ἐπὶ τὰ παρθενεῖα αὐτῆς. Eur.
" ista παρθενεῖα vocat παρθένεια κορεύματα, Alc.
" (175.) Ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ Κορεύ-
" ματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρός. Aristoph. vero Schol. (Ὀρν.
" 919.) παρθενεῖα esse dicit τὰ εἰς παρθένους ᾀδόμενα
" μέλη, Carmina quæ in virgines cantantur, forsan
" nuptas et virginitatis vincula depondituras. Item,
" Ἃ αἱ παρθένοι ᾖδον, Cantilenas virgineas, i. e. a
" virginibus cantari solitas." [" Jacobs. Anth. 7,
154. Παρθένειος, ad Xen. Eph. 238. Valck. Hipp. p.
304. 318. Παρθένιος, Idem ad Mosch. 347. Alberti
Peric. Cr. p. 8. Toup. Opusc. 1, 246. 529. Emendd.
1, 444. ad Xen. Eph. 238. Apollon. Soph. 533.
Mitsch. H. in Cer. 145. Jacobs. ad Meleagr. p. 5. C
Anth. 6, 409. 7, 60. 8, 34. 9, 297. 12, 11. Anim.
131. Heyn. Hom. 5, 187. 7, 173. ad Charit. 503.
Musgr. Ion. 270. 1489. Philodem. 15. II. ἀνὴρ, π.,
Munck. ad Anton. Lib. 81. Verb. Παρθένιον φρέαρ,
Ruhnk. ad H. in Cer. 99. Mitsch. 145. Ilgen. ad
eund. l. Παρθένιος, fluvius, ibid. Mitsch. 146. Παρ-
θένιον, Toup. Opusc. 1, 525. Planta, Casaub. ad
Athen. 146. Παρθενικὸς, Valck. ad Mosch. 347.
Παρθενική, Koen. ad Greg. Cor. 45. Græv. Lectt.
Hes. 517. Eurip. Epigr. Callicter 1. Steph. Dial. 35.
Orac. Sibyll. 622. Heyn. Hom. 5, 504." Schæf. Mss.
• Παρθενικῶς, Eumath. 161. • " Ἀντιπαρθένειος, cf.
Creuzeri Meletem. 1, 70." Boiss. Mss. • Παρθενώ-
δης, Steph. Byz. 627.] " Præterea a παρθένος est
" SUBST. Παρθενία, ἡ, Virginitas, Status in quo vir-
" gines sunt, ἡ κορεία, Apoll. Rh. 2, (502.) Παρθενίη
" καὶ λέκτρον ἀκήρατον, Herodian. 4, (6, 9.) Τάς τε
" Ἑστίας ἱερείας ζώσας κατώρυττεν ὡς μὴ φυλαττούσας
" τὴν παρθενίαν, Ut quæ virginitatem non custodis-
" sent." [" Gesner. Ind. Orph. Munck. ad Anton. D
Lib. 81. Verb., Ammon. 110. ad Charit. 323=503.
Phalar. 362. Husebk. Anal. 17. Paul. Sil. 73. Virgo,
Callim. H. in Dian. 110. Puella, Toup. Opusc. 2,
277. Eichst. Quæst. 73. Λύειν τὴν π., Bast Lettre
40. Παρθενίη, Brunck. Apoll. Rh. 13. Jacobs. Anth.
9, 77." Schæf. Mss.] " Dicitur ETIAM Παρθενεία
" cum diphthongo, Eur. Rheso (927.) συγγόνους αἰ-
" δουμένη Καὶ παρθενείαν." [" Jacobs. Anth. 8, 12."
Schæf. Mss.] " Sed est hoc παρθενεία verbale VER-
" BI Παρθενεύω s. Παρθενεύομαι, significantis ἐν παρ-
" θενίᾳ διάγω, In virginitate dego, Maneo virgo et in-
" corrupta, Virgineam vitam duco : Polyæn. 8. Νόμος
" ταῖς ἑστιάσιν ἀεὶ παρθενεύεσθαι. Et Herodian. 5, (6,
" 3.) itidem de Vestali sacerdote, Ἁγνεύειν τε πρὸς
" τῶν ἱερῶν νόμων κελευομένης, καὶ μέχρι τέλους τοῦ
" βίου παρθενεύεσθαι : pro quo παρθενεύεσθαι eod.
" l. dicit φυλάττειν τὴν παρθενίαν. Activo παρθενεύω
" Lucian. transitive usus est pro Virginem manere
" cogo, In virginitate custodio : (1, 127.) Μήτε αὐτὸς

A " προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτ' ἄλλῳ
" προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατα-
" κλείσας παρθενεύοι." [" Bergler. Alciphr. 56. Eur.
Phœn. 1631. (Hel. 290.) ad Lucian. 1, 319. 365.
373. Dial. p. 95. • Παρθένευμα, Eur. Phœn. 1271.
Wakef. Ion. 1446. 1510." Schæf. Mss.] " Παρθέ-
" νευσις dicitur Ipsa actio τοῦ παρθενεύειν, cum ali-
" qua custoditur virgo, aut aliquis sub habitu virgi-
" neo : ut cum Lucian. de Salt. (44.) dicit bonum
" saltatorem debere in primis scire desaltare τὴν Δα-
" νάης παρθένευσιν, necnon τὴν Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ
" παρθένευσιν : notum enim est quomodo Acrisius Da-
" naën in turri ahenea ἐπαρθένευσεν, et Thetis Achil-
" lem in Scyro, virginali cum habitu occulens inter
" filias Lycomedis, ut inter alios Philostr. docet."
[" Ad Lucian. 1, 365. 2, 294. 295. Heyn. ad Apol-
lod. 802." Schæf. Mss. • Παρθενευτὸς, unde] " Ἀ-
" παρθένευτος, Non devirginata, Pura et Intacta,
" ἀκέραιος, καθαρὰ, Hes. e Soph. Hippono. Idem
" ex ejusd. Soph. Iphig. Aulid. ἀπαρθένευτα affert
B " pro οὐ πρέποντα παρθένους, Non decentia virgines,
" decora virginibus. Sic Schol. Eur. Phœn. (1729.)
" ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα exp. • κακοπαρθενεύτως πλα-
" νωμένη. Ἀπαρθενεύω autem, pro Non congruo
" virginibus, nescio unde afferant VV. LL." [• Πο-
λυπαρθένευτος, Schol. Eur. l. c. • Ἀναπαρθενεύω,
unde • " Ἀναπαρθένευσις, Virginitatis recuperatio,
Schol. Æsch. Choëph. 69. • Ἀντιπαρθενεύω, Vicis-
sim colo virginitatem, Eust. Ism. 333." Wakef. Mss.]
" Ἀποπαρθενεύω, SEU Ἀποπαρθενόω, Devirgino, Vir-
" ginitate privo," [Hippocr. 291.] " Διαπαρθενεύω,
" i. q. διακορεύω s. διακορέω, Devirgino, Virginitate
" privo, Stupro, Athen. (556.) de Hercule, Ἐν ἑπτὰ
" μὲν τοί γε ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεστίου
" κόρας. Inde pass. Διαπαρθενευθεῖσα, Stuprata."
[" Herod. 4, 168, 12. J. Poll. 3, 42." Schw. Mss.
Alciphr. 2, 2. " Bekk. Anecd. 352. • Διαπαρθένευσις,
Herodian. Epimer. p. 20." Boiss. Mss. " Ad Lucian.
1, 365. 2, 294." Schæf. Mss. • Διαπαρθενευτής, Gl.
Devirginator.] " ITEM Διαπαρθένια δῶρα Argias
C " Comicus vocavit τὰ ὑπὲρ τοῦ τὴν παρθενίαν ἀφελέ-
" σθαι διδόμενα, J. Poll. 3, (36.) i. e. Dona quæ pro
" virginitate ademta dantur, Munera quæ dantur
" τῇ διαπαρθενευθείσῃ, Devirginatæ s. Stupratæ."
[• Ἐκπαρθενεύω, Lucian. 1, 305.] " Ut vero redeam
" ad nomina a Παρθένος derivata, superioribus ADDE
" Παρθενίας, ὁ, significans Eum quem quis ἐκ τῆς
" δοκούσης εἶναι παρθένου, νόμῳ συνοικήσας ἐποιήσατο,
" J. Poll., h. e. Filius legitimo concubitu natus ex
" ea quæ, cum duceretur, virgo putabatur, sed non
" erat : minus infamis quam ὁ σκότιος, Filius e furtivo
" cum virgine coitu natus : quem Eubulus Comicus
" per jocum appellat παρθένου ἀνάσυρμα. Legitur
" porro vocabulum τοῦ παρθενίου ap. Aristot. Polit.
" 5, 7. Ibi enim dicit, in aristocratiis seditiones
" oriri nonnunquam ὅταν ᾖ τὸ πλῆθος τῶν πεφρονημα-
" τισμένων, ὡς ὅμοιον κατ' ἀρετήν : quomodo Lacedæ-
" mone τοὺς λεγομένους παρθενίας, ὡς ὁμοίους ὄντας,
" conspirasse in ceteros : sed insidiarum compertos
" amandatos fuisse ad condendum Tarentum. Hes.
D " hosce παρθενίας vocat παρθενίους : scribens, παρ-
" θενίους nominatos fuisse τοὺς κατὰ τὸν Μεσσηνιακὸν
" πόλεμον αὐτοῖς γενομένους ἐκ τῶν θεραπαινῶν, Filios
" Messeniaco bello ab ipsis ex ancillis susceptos. Ita
" appellari etiam τοὺς ἐξ ἀνεκδότων λάθρα γενομένους
" παῖδας, Pueros ex innuptis clam susceptos : nimirum
" ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἔτι παρθένους εἶναι τὰς γεννησαμένας
" αὐτούς : quomodo et Suidæ παρθένιοι sunt οἱ γενόμε-
" νοι παρθένῳ πρὸ τοῦ γήμασθαι. Idem tamen paulo
" ante παρθένιον esse dixerat τὸν ἐκ παρθένου γεννη-
" θέντα, Natum e virgine : παρθένειον vero τὸν ἐκ
" παρθένου ἔτι δοκούσης εἶναι γεννηθέντα, Natum ex ea
" quæ virgo adhuc videbatur." [" Παρθενίας, Ja-
cobs. Anth. 12, 54. Steph. Dial. Att. p. 11. ad Diod.
S. 2, 55." Schæf. Mss.] " Adde et DIMIN." [• Παρ-
θενίδιον, Osann. Anal. p. 53. ET] " Παρθενισκάριον,
" Virguncula," [Gl.] " Item περιεκτικὸν NOMEN
" Παρθενὼν, ῶνος, ὁ, Conclave virginum, Locus in
" quo asservantur virgines. Plut. Alex. (21.) Οὓς
" ἐν στρατοπέδῳ πολεμίων, ἀλλ' ἐν ἱεροῖς καὶ ἁγίοις φυ-

"λαττομένας παρθενῶσιν, ἀπόῤῥητον ἔχειν καὶ ἀόρατον ἑτέροις δίαιταν: de Darii uxore et filiabus ab Alexandro captis. Athenis vero παρθενὼν ἑκατόμπεδος erat Palladis templum: nominabatur autem παρθενὼν, quoniam ædes erat Palladis Ἀειπαρθένου. Meminit Plut. Pericle (13.) et Paus. Attic. (24, 5.) Suidas affert παρθενῶνος et pro τοῦ τῶν παρθένων χοροῦ." [" Sylb. ad Paus. 247. Musgr. Ion. 1138. Markl. Iph. p. 233. Templum Minervæ, Kuhn. ad Paus. 57." Schæf. Mss. " Eur. Iph. T. 826. Iph. A. 738. 1175. Phœn. 89. 202. 1281. Dan. 22. 59." Seager. Mss.] " Ionice DICITUR Παρθενεὼν pro παρθενὼν, præsertim a Poëtis metri causa, ut in Epigr." [" Jacobs. Anth. 8, 42. Musgr. Ion. 206. Wakef. Trach. 831." Schæf. Mss. Musæus 263.] " In iisd. Epigr. LEGITUR Πάρθνος, metri itidem gratia συγκεκομμένον ἐκ τοῦ παρθένος." [" Musgr. Or. 347. Toup. Opusc. 2, 74. Emendd. 2, 512. Jacobs. Anth. 11, 306." Schæf. Mss.] " Quin ET Πάρθη reperitur usurpatum pro παρθένος: ut ap. Suid. ex Epigr." [Anal. 3, 86.] " Ἦν γὰρ ἀγὼν φόρμιγγος· ὁ δ', ἀντίος ἵστατο πάρθης: cum ea sc. choream agitaturus: cujusmodi ὄρχησις ap. Lucian. est ἐφήβων καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων:" [" perperam pro * Πάρθις." Schn. Lex.]

" ΠΑΡΝΟΠΕΣ, Genus locustarum, ut ἀττέλαβοι, Aristoph. (Ἀ. 150.) Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται, Paus. ponit in numero volatilium maleficorum quæ segetes exedunt: ut Aristoph. rursum Ὀρν. (588.) αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται, Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἷς αὐτοὺς καὶ κερχνήδων ἐπιτρίψει. Sunt qui e Culicum genere, τῶν κωνώπων, esse velint τοὺς πάρνοπας." [Ælian. H. A. 6, 19. " Fac. ad Paus. 1, 92. Kuhn. et Sylb. 58. Mœr. 316. et n., Timæi Lex. 208. et n., Koen. ad Greg. Cor. 215 (=455.) * Παρνόπιος, Kuhn. et Sylb. l. c." Schæf. Mss. Cf. Κόρνωψ.]

" ΠΑΡΟΣ, Poët. adverbium est, i. significans q. in prosa πρὸ et ἔμπροσθεν. Ac, sicut illa, modo loci significationem habet: Eur. (Hec. 1049.) στεῖχε δωμάτων πάρος, Prodi ante ædes, s. foras ex ædibus. Sæpius temporis signif. habet; et quemadmodum dicitur Ante alium facere aliquid, pro Prius quam alius, ita etiam πάρος τινός. Il. Θ. (253.) Ἔνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων, Εὔξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους, Ante Tydidem inhibere celeres Troum equos irruentes in classem Græcorum. Absolute etiam ponitur et sine casu, Il. Ψ. (474.) Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; ubi videtur esse positum pro Ante alios, tempus. Alias significat Antea, Prius, Ante hoc vel illud tempus, Od. Z. (325.) Νῦν δή πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας, Il. Σ. (386.) Τίπτε—ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ;—πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις, Od. Π. (191.) πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεί. Item præmisso articulo τὸ, Od. (B. 305.) ὡς τὸ πάρος περ, Ut antea, Il. Ψ. (480.) αἱ τὸ πάρος περ Εὐμήλου, Quæ ante Eumeli erant, ubi etiam nota additum περ. Alioqui τὰ πάρος dicuntur Anteacta, Præterita, Soph. (Aj. 35.) πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος Τά τ' εἰς ἔπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί. Sic τὰ πρὸ τούτων, τὰ πρότερον. Aliquando cum infin. construitur, et signif. Priusquam, Antequam, πρὶν, πρὸ τοῦ, πρότερον ἢ, Od. Ψ. (309.) οὐδέ οἱ ὕπνος Πίπτεν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἅπαντα, Il. Σ. (245.) Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι. Sic Od. A. (21.) πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι. Et Il. Z. (348.) πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι." [" Valck. Phœn. p. 107. Porson. 310. Musgr. p. 190. 206. Alc. 223. Heracl. 201. (537.) Ion. 340. 460. 497. Brunck. Or. 1615. Ilgen. Hymn. 212. 428. Markl. Iph. p. 67. 172. 248. Heyn. Hom. 4, 146. 7, 494. 8, 34. 302. 452. Conf. c. πατρὸς, Musgr. Herc. F. 930. Cum præsenti, Heyn. Hom. 4, 607. 6, 338. 339. 410. 7, 141. Τὸ π., 6, 410. Il. X. 233. Π. περ, π. γε, Heyn. Hom. 6, 459. Π. κρίνειν τί τινος, Wakef. Trach. 724. Τοπάρος, Jacobs. Anth. 12, 65. * Ἐπίπαρος, Musgr. Or. 345." Schæf. Mss.] " Pro eod. DICITUR Πάροιθε, s. Πάροιθεν: hoc, sequente vocali aut diphthongo, illud, sequente consonante. Ac primum in loci signif. cum gen. Ante, ἔμπροσθεν, Il. A. (360.) Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, Apoll. Rh. 2, (52.) Θῆκε πάροιθε ποδῶν, Posuit ante pedes. Od. P. (294.) Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο Δίσκοισι τέρποντο, Ante domum Ulyssis. Deinde absolute et sine casu. Il. Ψ. (497.) τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος Ἵππους τ' Ἀργείων, οἱ δεύτεροι οἵ τε πάροιθε, Qui secundi sint et qui ante eos, h. e. Qui eos anteeant. Et Il. Γ. (162.) Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα φίλον τέκος, Ante conclave egressa, Foras egressa; ita enim Schol. recipit: sed potest et ad sequentia referri, sc. ἵζευ ἐμεῖο, ut sit, Sede ante s. coram me. Item in signif. temporis, Il. Ψ. (20.) Πάντα γὰρ ἤδη σοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην, Omnia enim nunc tibi præstabo, quæ antea promisi. In hac signif. præmittitur ei interdum articulus τὸ, ut in Epigr. Sic τὸ πάρος." [" Valck. Phœn. p. 314. Hipp. p. 253. Diatr. 124. Musgr. ad Eurip. p. 230. Jacobs. Exerc. 1, 182. Eur. Iph. T. 551. Heracl. 57. 583. 863. Markl. Iph. p. 120. Monthly Review July 1799. p. 319. Porson. Med. p. 98. Heyn. Hom. 8, 100. Cum infin., Theocr. 17, 48. Τὸ π., Jacobs. Anth. 7, 323. Epigr. adesp. 185. Julian. Æg. 60. et Jacobs." Schæf. Mss.] " Προπάροιθε, s. Προπάροιθεν, i. q. simplex πάροιθε s. πάροιθεν, Ante, Od. P. (277.) Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε, Ego eo præ, Ego eo ante, s. Ego anteeo, præeo, Hesiod. (Θ. 769.) προπάροιθε φυλάσσει, Ante custodit, Ab anteriore parte, in fronte. Construitur et cum gen. Il. N. (205.) Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσι, Υ. (441.) Αὐτὸς δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν, Γ. (22.) Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, Hesiod. Ἔργ. (1, 287.) Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Comparationi etiam servit, ut Præ ap. Latinos. Od. A. (482.) σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἂρ ὀπίσσω, Præ te nemo beatior, s. Ante te. Ponitur etiam pro Ante oculos, In conspectu, Od. Δ. (225.) Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν Χαλκῷ δηϊόφεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο." [" Valck. Phœn. p. 314. Porson. 848. 1525. Antip. Sid. 78. Thess. 36. Heyn. Hom. 6, 95. 250. 8, 280." Schæf. Mss. " Il. K. 476. Τὸν ῥ' Ὀδυσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν, Schol. πρότερος ἰδών." Seager. Mss.] " Dicitur ET Πρόπαρ, per apoc., ut volunt Gramm.: Hesiod. (Θ. 518.) πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων, Ante Hesperidas, In conspectu Hesperidum." [" Callim. 1. p. 580. Eur. Phœn. (121. 834.) p. 42. Valck. exp. ibi ἔμπροσθεν, ibid. p. 312. cf. Musgr. ad Eur. p. 230. Heyn. ad Hesiod. p. 93." Schæf. Mss.] " Notandum vero, hoc πάροιθε assumsisse ι, ut etiam COMPAR. Παροίτερος, et SUPERL. Παροίτατος, quibus significatur Prior et Primus, Apoll. Rh. 2. ὅς μιν ἔτυψε παροίτατος, 1, (910.) Ἠ, καὶ ἔβαιν' ἐπὶ νῆα παροίτατος, Primus. Affertur παροίτερος et pro Vetustior, Antiquior, et παροίτατος pro Vetustissimus, Antiquissimus. Usurpantur et in loci signif. 4, (982.) Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἰονίοιο Νῆσος, Sita ante. Sic in cursu aliquis est παροίτερος, Ψ. (459.) Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι, ubi Schol. quoque exp. μᾶλλον ἔμπροσθεν, Cursu anteeuntes." [" Παροίτερος, Toup. Opusc. 2, 40. Ilgen. Hymn. 212. Heyn. Hom. 8, 448. 455. Παροίτατος, ibid. ad Od. Φ. 145." Schæf. Mss.] " Itemque ADV. Παροιτέρω, Longius progrediendo, Ulterius, Apoll. Rh. 2, (425.) Καὶ δέ με μηκέτι τῶνδε παροιτέρω ἐξερέεσθε, Ulterius hæc, Progrediendo ultra hæc. Sed pro eo quidam Codd., Mss. etiam, habent περαιτέρω." [" Brunck. Apoll. Rh. 74. 119. 232." Schæf. Mss.]

" ΠΑΡΩΝ, ῶνος, ὁ, Navigii genus, ap. Suid. Ὁ δὲ, ἔπλει, * παρόπλους ποιησάμενος τοὺς Σιδητῶν παρῶνας· ἦκον γὰρ Ῥοδίοις εἰς συμμαχίαν." [Polyb. Fr. Hist. 65.] " Suidas thema facit παρῶναι, perperam; dicendum enim οἱ παρῶνες, ostendit illud τοὺς παρῶνας, necnon Lat. Parones, una cum comp. μυοπάρωνες."

"ΠΑΡΩΟΣ, Species quædam Coloris πυῤῥοῦ in "equis, Hes., ap. quem aliquanto ante oxytonως "παρωαὶ dici feruntur ἵπποι τινὲς τὸ χρῶμα πυῤῥοί. "Meminit Aristot. H. A. 9, (45.) Inde enim affertur, "Αἱ παρῶαι λεγόμεναι ἵπποι: additurque, esse eas "coloris medii inter cinereum et rufum." [Phot. Παρῶαι· ἵπποι μεταξὺ τεφροῦ καὶ πυῤῥοῦ χρώματος. Schneid. Eclog. Phys. p. 22.]

ΠΑΣ, αντὸς, ὁ, Fem. Πᾶσα, Neutrum, Πᾶν, Omnis. Theognis (177.) Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν Οὔτ' ἔρξαι δύναται, Omnis enim homo paupertate domitus, pressus, Quicunque paupertate premitur, Aristoph. (B. 1125.) σιώπα πᾶς ἀνήρ: (A. 237.) Σίγα πᾶς, (B. 372.) χώρει πᾶς, Lucian. (1, 551.) Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς, ubi πρόσεχε πᾶς ponitur pro προσέχετε πάντες: quod et de illis Aristoph. ll. intelligendum est. In VV. LL. e Plat. affertur πᾶς ἀνὴρ pro ἕκαστος, Quisque, Unusquisque: cum alioqui et ἕκαστος interdum addi annotet Bud.: pro illa signif., sc. pro Unusquisque. In plurali, πάντες et πᾶσαι, ap. Hom. in uno eodemque loco, atque adeo versu, Il. Θ. (5.) Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι. Dem. autem, exordiens suam περὶ Στεφάνου Orationem, cum dixisset tantum θεοῖς et quidem cum articulo masculino τοῖς, subjunxit πᾶσι καὶ πάσαις. || Bud. παντός ἐστι ab Aristot. Eth. 6. poni tradit pro τοῦ τυχόντος ἐστί. Cujus loco addi potest hic Dem. (15.) Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν φῆσαι τις ἂν ῥᾴδιον καὶ παντὸς εἶναι, Esse cujuslibet, cujusvis. Sic et Aristot. rursus in alio loco, Eth. 2. Τὸ μὲν ὀργισθῆναι παντὸς καὶ ῥᾴδιον. Invenitur tamen ap. eund. Aristot. παντὶ sequente etiam τῷ τυχόντι, de Mundo, Οὐδὲ ἀνθρώπων ἡγεμόσιν ἁρμόττει παντὶ καὶ τῷ τυχόντι ἐφίστασθαι ἔργῳ. Ceterum πάντα s. πάντας in aliis etiam loquendi generibus reddemus apte Quemvis, Quosvis: Dem. pro Cor. Ὧν πάντας μᾶλλον αἰτίους εὑρήσεις ἢ ἐμὲ, Quosvis potius quam me. Aut etiam per sing. num. Quemvis potius quam me. Idem in Mid., Πάντα μᾶλλον ἢ ταῦτα λεκτέον, Omnia potius quam hæc, pro Quidvis potius quam hoc. Sic Plato de Rep. 1. Καὶ πάντα μᾶλλον ποιήσῃς ἢ ἀποκρίνοιο. At vero in hoc Ejusd. l. in Cratylo, Τοῦτο τοίνυν παντὸς μᾶλλον λέγει, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, significat παντὸς μᾶλλον, Potius quam quidvis, i. e. Potius quam aliud quicquam. Bud. autem ait παντὸς μᾶλλον a Plat. accipi pro Ante omnia, Nihil magis, de LL. 4. p. 138. Eund. παντὸς μᾶλλον pro Omnino sæpe dicere testatur; et affert ex eo, Ἔστι γὰρ, ἔφη, ὦ Κέβης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, παντὸς μᾶλλον οὕτω. Sic autem et in Phædro p. 266. eum uti scribit. Addit et e Luciano (1, 179.) Παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον. In VV. LL. ex eo pro Omnium maxime, Ut nihil supra. || Τοῦ παντὸς τιμήσασθαι idem Bud. accipi tradit pro Magnifacere, Plurimi æstimare: Synes. Ἅπερ ἂν εἰρῆσθαι καὶ παρ' ἐμοῦ, τοῦ παντὸς ἐτιμησάμην. Observa autem hic obiter, articulum præfixum: qui et in quibusdam aliis loquendi generibus adhibetur: Τῷ παντὶ κρεῖττόν μοι δοκεῖ, Xen. Ἑλλ. 6, (1, 4.) Adhibetur vero et aliis, ut infra docebo. Et περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, itidem pro Maximi facere, ap. Thuc. 2. Rursum vero Synes. dixit etiam ἀντὶ παντὸς σπουδαστέον, ita scribens, Ταύτῃ τε οὖν τιμητέον ὑμῖν τὸ ἕρμαιον, καὶ ἀντὶ παντὸς σπουδαστέον, In primis colendus est tibi et ante omnia ille amicus a me vobis conciliatus, Bud. Forsitan autem ἀντὶ παντὸς aliquis reddere malit Omnium loco. Dicunt præterea ἄξιος τοῦ παντὸς, quod posse reddi existimo Quantivis pretii, Lucian. Q. H. Scr. Ἐπεὶ πολλοῦ ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον. Et μέχρι παντὸς, e Plut., ut Gall. Jusques à tout. Ἐκ παντὸς autem, sub. τρόπου, et Διὰ παντὸς, sc. χρόνου, vide in Τρόπος et Χρόνος. At vero de ὅλος καὶ πᾶς εἰμὶ πρὸς τοῦτο, s. τούτῳ, dicam in Πᾶς, Totus. || Ut autem alia loquendi genera omittam, quibus singularis numerus hujus nominis adhibetur, et ad pluralem veniam, sciendum est dici πάντα ποιεῖν s. πράττειν, Omnia facere pro Omnia experiri, tentare, Nil intentatum relinquere. || Bud. autem exp. etiam Maxime contendere, sed hoc minus significanter dici videtur. Dem. 215. Ὥστε πάντα ποιοῦντος τούτου καὶ τινων ἄλλων ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐκ ἐπείσθη ὁ δῆμος. Sic Xen. πάντα ποιεῖν, et quidem sequente vel ὅπως, vel ὥστε: Ἑλλ. 7, (4, 21.) Πάντα ἐποίει ὅπως εἰ δύναιτο ἐπαγάγοι τοὺς πολιορκοῦντας. At 6, (1, 4.) Πάντα ποιήσαιεν ἂν ὥστε σύμμαχοι ἡμῖν γενέσθαι. Pind. autem πᾶν ἔρδειν huc signif. dixit, (I. 4, 82.) χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρὸν, perinde ac si dixisset πᾶν ἔρδειν ὥστε ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν. In hoc autem ejusd. Xen. l. K. Π. 7, (4, 7.) Καὶ πάντα πειρωμένους ποιεῖν, ὅ,τι ᾤοντο αὐτῷ χαριεῖσθαι, simpliciter accipitur πάντα et in signif. propria, ubi animadvertendum etiam est plurali πάντα subjungi singularem ὅ,τι: quod tamen et in aliis ejusd. Scriptoris ll. observare me memini. Sed nec τὰ πάντα πράττειν ap. Thuc. adjecto articulo, simile est illi superiori πάντα ποιεῖν s. πράττειν, 1. Ὃς τὰ πάντα ἔπραξε περὶ τῆς Αἰγύπτου: hic enim τὰ πάντα ἔπραξε signif. Auctor fuerat omnium quæ gesta erant. || Dicunt præterea Græci, et quidem ille ipse Thuc., quempiam πάντα εἶναι ap. aliquos, pro Tantam esse ejus existimationem ap. eos, tantumque illum auctoritate valere, ac tantum posse, ut cetera omnia præ illo nihili faciant, nulloque in pretio habeant: aut etiam, ut in eo spem omnem collocent. Sic usus et Dem. pro Cor. necnon c. Aristocr. 276(=660.) Ἐβοηθεῖτε δὲ αὐτῷ, καὶ πάντα ἦν Ἀλέξανδρος, ubi tamen Bud. Omnium voce celebrabatur Alexander; sed ab eo in hac interpr. prorsus dissentio. Affertur certe e Varrone ap. Non. pro πάντα ἦν dictum ad verbum Omnia erat: sed mihi sensum dissimilem Latina hæc vocabula habere videntur eo in l. At Gallice dicimus ea signif. C'étoit leur tout. Polyb. singulari num. dixit τὸ πᾶν, idem exprimere volens, sed præfigens ὅλον. Legitur enim ap. eum 5. Αἵ τε κατὰ τὴν Ἑλλάδα πόλεις ἐν τοῖς ψηφίσμασι καὶ τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἐπὶ βραχὺ μὲν ἐμνημόνευον τοῦ βασιλέως, τὸ δ' ὅλον αὐτοῖς ἦν καὶ τὸ πᾶν Ἀπελλῆς. Sed hoc sciendum est, paulo aliter dixisse Thuc. 8, (95.) Εὔβοια γὰρ αὐτοῖς, ἀποκεκλεισμένης τῆς Ἀττικῆς, πάντα ἦν, sc. pro Omne eorum subsidium in Eubœa positum erat, Omne eorum præsidium erat Eubœa, Suum omne præsidium ab Eubœa sperabant, Omnes eorum spes in Eubœa repositæ erant. Eoque differt a superioribus illis hic locus, quod hic πάντα ad existimationem quoque et auctoritatem minime referatur. At hic Isocr. l. in Ep. ad Phil. Ἡγοῦμαι δὲ δεῖν πρὸς μὲν τοὺς πικρῶς τῆς πόλεως κατηγοροῦντας ἐκείνους ἀντιτάττειν τοὺς πάντα γε ταύτης εἶναι λέγοντας, quamvis in VV. LL. afferatur velut cum superioribus illis conveniens, nihil commune cum illis habere videtur: cum plane aliud sit dicere πάντα ἐστὶ ταύτης, quam πάντα ἐστὶν αὕτη. || Utuntur porro et hoc nomine πάντα adverbialiter pro πάντως, Omnino, ut quidem censet Bud. afferens ex Athen. 139(=361.) Ὑπὸ τοῦ πάντ' ἀρίστου καὶ μουσικωτάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ. Et e Greg. Ἡ θεία ψυχὴ καὶ πάντ' ἐμοὶ σεβασμία. Quibus addo ex Juliano, in quadam ad Maximum Epist. Εὐχαριστήσαντες τοῖς πάντ' ἀγαθοῖς θεοῖς. Cum autem his e ll. cognoscamus πάντα jungi non positivo solum, sed et superlativo, non possum assentiri iis qui positivum cum hoc nomine πάντα junctum, resolvunt in superlativum: verbi gratia illud πάντα σεβασμία exponentes σεβασμιωτάτη, et πάντ' ἀγαθοῖς, itidem ἀγαθωτάτοις, quamvis alioqui non me lateat ipsum quoque Bud. πάντ' ἀγαθοῖς reddidisse Optimis. Si enim hic nihil aliud valere πάντα dicamus, quid de eo censendum nobis erit, ubi superlativo jungitur: ut in illo πάντ' ἀρίστου βασιλέως Ἀδριανοῦ ap. Athen., et πάντ' ἀρίστου βασιλέως Μάρκου ap. Eund. (p. 2.)? Hinc fit ut πάντα exponere malim Modis omnibus. Ceterum πάντα plerisque in ll. occurrit, ubi minime necesse fuerit dicere adverbialiter poni, sed potius regi a præp. κατὰ subaudita, sicut et cum aliis plurimis accuss. subaudiri eam solere, satis notum est. Od. (N. 209.) οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι Ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες. Sic ap. Herodian. (4, 2, 3.) Πλασάμενοι εἰκόνα πάντα ὁμοίαν τῷ τετελευτηκότι. Et ap. Synes. Οὐ πάντα ἡμᾶς ὁ δαίμων λυπεῖ, pro οὐ κατὰ πάντα λυπεῖ, Non per omnia nobis molesta est fortuna, Non in omnibus; etiam, Non omni e parte.

Possis autem fortassis et illud Modis omnibus hic usurpare. Vicissim autem quod de his ll. dicitur, idem et de superioribus illis pronuntiari posse videtur, sc. in illis quoque subaudiendam esse præp. *κατὰ*, atque ita non fuerit *πάντα* pro *πάντως* positum. Ipsam autem præp. *κατὰ* cum *πάντα* habes in isto Plat. l. in Timæo, Τῷ *γὰρ τῶν νοουμένων καλλίστῳ καὶ κατὰ πάντα τελέῳ*, Cic. Quod enim pulcerrimum in rerum natura intelligi potest, et quod ex omni parte absolutissimum est. || At vero in isto Plat. l., Apol. Socr. (20.) Ἐμοὶ *μὲν θανάτου μέλει οὐδ' ὁτιοῦν, τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον μηδ' ἀνόσιον ἐργάζεσθαι, τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει*, necesse est, meo quidem judicio, ut *τὸ πᾶν* pro *πάντως* s. *παντάπασι* accipiamus. In hoc itidem Xen. l. VV. LL. *τὸ πᾶν* exp. Omnino, Prorsus, K. Π. 1, (6, 12.) Τὸ *πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας*. Sed et *κατὰ πᾶν* pro Omnino e Gal. ad Gl. 1. Ἥ *τε γὰρ τῶν ἀρτηριῶν κίνησις ἐν τῷδε κατὰ πᾶν ἐξομοιοῦται τῇ τῶν ὑγιαινόντων*. Necnon *ἐπὶ παντὶ* ex Aphth. pro Omnino, Penitus. Præterea *ἐν παντὶ* sequente gen. resolvitur ibid. in illud adverbium, sc. Ἐν *παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν*, ap. Thuc. (7, 55.) Prorsus exanimati erant. Additur vero et Εἰς *πᾶν μοχθηρίας*, e Dem. In plur. quoque *εἰς πάντα* pro Omnino, e Plat. de LL. Εἰς *πάντα ἄκοντες*, pro Omnino nolentes. Ibid. et *ἐπὶ τὸ πᾶν*, pro In universum; sed hoc genus loquendi ad alteram nominis *πᾶς* signif. referri debet, qua sc. ponitur pro Totus, Universus, sicut et præcedentia malit forsitan aliquis eo referre. Habet certe *τὸ πᾶν* et alias signiff., quas illuc rejicio. Sed hic addendum est *τὸ πᾶν*, quod ibid. e Luciano (1, 531.) affertur pro Perpetuo, Καὶ *ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα*, de Vulcano.

Πάντες s. *Πάντα* frequenter subjungitur nominibus numeralibus, et quidem ab ipso etiam Hom., ut Od. X. (424.) Τάων *δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν*, Τ. (578.) *πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων*, Ω. (60.) Μοῦ*σαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ*, Il. H. (161.) Ὣ*ς νείκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν*. Quibus in ll. abundare nomen illud dicere possumus: sicut Eust. in Il. Σ. (373.) *τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν*, annotat, Ἰστέον *ὅτι καὶ ἐν τῷ ἐείκοσι πάντας, πλεονάζει συνήθως τῷ ποιητῇ τὸ πάντας*. Videri alioqui posset hoc nomen aliquibus in ll. non vacare: verbi gratia interpretando hic Μοῦσαι *δ' ἐννέα πᾶσαι*, Toutes les neuf Muses. In ceteris autem accipiendo nomen illud ea in signif. qua dicimus En tout: cum ita loquimur, Il y en a huit en tout, Neuf en tout, Dix en tout, etc. Sed hoc de istis potius locis Thucydidis dicere possumus: a quo articulum addi observandum etiam est: 2, (101.) Καὶ *μείνας τριάκοντα τὰς πάσας ἡμέρας*. Et 1. Πέμ*πουσιν ἑξακοσίους καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὁπλίτας*: 8. *Διακοσίους μέν τινας τοὺς πάντας τῶν δυνατῶν ἀπέκτεινε*. Quæ tamen signif. hoc in loco est evidentior, 3. Ὥ*στε αἱ πᾶσαι ἅμα ἐγίγνοντο ἐν ἑνὶ θέρει διακόσιαι καὶ πεντήκοντα*. Libro autem 2, (7.) alio genere loquendi dixit, Ὡ*ς ἐς τὸν πάντα ἀριθμὸν πεντακοσίων νεῶν ἐσομένων*. Alicubi vero interjicit particulam *ἐς*, Ad, i. e. Circiter: 1. Καὶ *διέφθειραν τὰς πάσας ἐς διακοσίας*. At vero in h. Plat. l. Epist. 6. Ταύτην *τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρή*, suspicor, *πάντας τρεῖς ὄντας*, id sonare, quod vulgo dicimus Tous trois. Ita enim hic loqueremur, Il faut que vous lisiez cette épître tous trois.

Πᾶς aliquam vocem interdum annexam habet, ut cum dicitur *πᾶς τις*, s. *πᾶς ὅστις*, et *παντί τῳ*: item *πᾶν ὅσον*, necnon *πᾶς ἕκαστος*. Sonat AUTEM Πᾶς *τις*, Unusquisque, Quilibet, Thuc. (7, 84.) Ἐσπίπτου*σιν οὐδενὶ κόσμῳ ἔτι, ἀλλὰ πᾶς τέ τις διαβῆναι πρῶτος βουλόμενος*, 6. Ἃ *εἰκὸς ἦν πάντα τινὰ παρασκευάσασθαι ἐφόδιον*, 2, (41.) Καὶ *τῶν λειπομένων πάντα τινὰ εἰκὸς ἐθέλειν κ. τ. λ.* Herod. (3, 79.) Καὶ *ἅμα ἔκτεινον πάντα τινὰ τῶν μάγων τὸν ἐν ποσὶ γενόμενον*, Unumquemque obvium magorum interemerunt. Sed ap. Thuc. habes *πᾶς τις* sequente etiam *αὐτὸς ἕκαστος*, 7. Πᾶς *τέ τις ἐν ᾧ προσετέτακτο, αὐτὸς ἕκαστος, ἠπείγετο πρῶτος φαίνεσθαι*. Aristot. Polit. 7. Δῆλον *γὰρ ὅτι τὴν αὐταρκεστάτην χώραν πᾶς τις ἂν ἐπαινέσειε*. Sed cum *πᾶς* per se etiam significare possit Unusquisque, non dubium est quin *τις* hic abundet. || At Πᾶς *ὅστις* est Quivis, Quicunque, cum verbo junctum, Bud. afferens NEUTRUM Πᾶν *ὅτι* e Greg. Ὕ*βριζε, ἀπείλει, ποίει πᾶν ὅ,τι ἂν ᾖ βουλομένῳ σοι*, Fac quid libet, Facito quodcunque libuerit. Et cum particula *περ*, ap. Plat., Πᾶν *ὅ,τι περ ἂν μέλλῃ ἀνόσιον εἶναι*. Sed alicubi verbum non sequitur: Greg. Παρέστω *μοι πατὴρ, ἀδελφοὶ, γυνὴ, τέκνα, πᾶν ὅ,τι μοι τίμιον*. Item, Καὶ *δωροφορεῖ παρ' ἑαυτῆς πᾶν ὅ,τι κάλλιστον*. Possumus tamen dicere sequi verbum, sed subauditum, sc. *ἐστί*. Sic autem dicitur *πᾶς ὅστις*, ut *οὐδεὶς ὅστις*: in plur. autem pro *πάντες οἵτινες* potius *πάντες ὅσοι* dicunt, cujus exemplum habebis paulo post. In VV. LL. *πᾶν ὁτιοῦν* pro Quidvis. Item *πᾶν ὅ,τι ἄλλο*, pro Quicquid aliud. Sed et *πᾶν εἴ τι* ex Aphth. Πᾶν *εἴ τι κρατεῖ*, pro Quicquid excellit. In dativo autem DICUNT *παντί τῳ* pro *παντί τινι*, Unicuique, Cuilibet, Cuivis: ut ap. Philon. legitur Ἔτι *τοίνυν παντί τῳ δῆλον ὅτι κ. τ. λ.* Pro quo Herod., 7, (210.) dixit IONICE Παντίτεῳ, Δῆλον *δὲ ἐποίευν παντίτεῳ ὅτι κ. τ. λ.* "Παντίτῳ, et Ionice "Παντίτεῳ, Hesychio et Suidæ, *παντί τινι*, Cuivis, "Omnibus, Philo de Mundo, *παντίτῳ δῆλον*, Herod. "Δῆλον *δὲ ἐποίευν παντίτεῳ*. Scribitur divisim etiam "*παντί τῳ* et *παντί τεῳ*." || Πᾶν *ὅσον*, Quodcunque, Quicquid, et *πάντα ὅσα*, Quæcunque. Plato Timæo, Πᾶν *ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβὼν*, Cic. Quicquid erat, quod in cernendi sensum caderet, id sibi assumsit. Dem. (499.) Πάντα *μὲν ὅσα ἐστὶ τὰ ὀνείδη φευκτέον, μάλιστα δὲ τοῦτο*, ubi observa articulum addi. Et *πάντες ὅσοι*, Quicunque, Unusquisque, Bud. afferens ex Aristot. Metaph. 2. Οἱ *μὲν οὖν περὶ Ἡσίοδον, καὶ πάντες ὅσοι θεολόγοι, τοῦ μόνου ἐφρόντισαν πιθανοῦ τοῦ πρὸς αὐτοὺς, ἡμῶν δ' ὠλιγώρησαν*. Pro Omnes quotquot sunt theologi, inquit, vel simpliciter Quotquot sunt. Aut, Unusquisque theologorum. Et addit dici pro *πάντες οἵτινες*, quod in usu non sit, licet usitatum sit *πᾶς ὅστις*. || Πᾶς *ἕκαστος* itidem pro Unusquisque, inquit Idem, afferens e Gal. Therap. 9. *Διοικοῦσι δὲ τὸ ζῶον δυνάμεις τρεῖς ἀλλήλων ἑτερογενεῖς· ὥσπερ ἐκ πηγῆς τινος ἰδίας ἑκάστῳ παντὶ τῷ σώματι διανεμόμεναι*: sed hic *ἑκάστῳ* vix crediderim cum *παντὶ* jungi, præsertim cum sequatur articulus post *παντί*. Item, Καὶ *πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον*, e Basilio: et, Πάνθ' *ἕκαστα μανθάνειν περὶ σοῦ*, ex Eod.

Πᾶν habet et alteram signif. nominis Omnis, sc. in qua ponitur pro Totus, Universus, Il. O. (537.) *πᾶς δὲ (ὁ λόφος) χαμᾶζε Κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός*. Sic B. (809.) Πᾶσαι *δ' ὠΐγνυντο πύλαι* exp. *ὅλαι*, Totæ. Soph. Aj. (275.) *λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ*, Thuc. 6. Παντὶ *ἤδη τῷ στρατεύματι*. Ibid. Ἔχεται *καὶ ἡ πᾶσα Σικελία*, ubi animadverte non postpositum, sed præpositum esse articulum: sicut alibi, sc. l. 2., *τὸν πάντα ἀριθμὸν* dicit. Greg. Πόθεν *ἥλιος πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ φρυκτωρεῖ*, Lucian. (1, 315.) Πᾶσα *ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς*. At in h. l. (1, 29.) Καίτοι *πᾶσα (ἡ κάμηλος) ἁλουργίδι ἐπέστρωτο*, Bud. *πᾶσα ἐπέστρωτο ἁλουργίδι*, vertit, Prorsus instrata erat purpura. Usurpatur præterea *πᾶν* cum *τοὐναντίον*, diciturque *πᾶν τοὐναντίον*, quod Latine quidem ad verbum reddi nequeat Totum contrarium, at Gallice aptissime, Tout le contraire, au contraire: nam *πᾶν τοὐναντίον*, s. *τοὐναντίον πᾶν*, cum utraque vox nominis locum obtinet, sonat, Tout le contraire, cujus exemplum habes e Plat. in Ἐναντίον, T. 1. c. 464.: at *τοὐναντίον πᾶν* adverbialiter dictum, respondet ei quod dicimus Tout au contraire. Atque ut Latine dicitur aliquis, Totus esse aliqua in re, pro Totam animi contentionem adhibere ad rem aliquam, Omni studio in rem aliquam incumbere, sic a Polyb. dicitur aliquis *πᾶς εἶναι πρός τι* vel *πρός τινι*, sed præfigendo nomen *ὅλος*: ita enim ille (3, 94, 10.) Πρὸς *τὸ παραβάλλεσθαι καὶ διακινδυνεύειν ὅλος καὶ πᾶς ἦν*. Item, (5, 58, 1.) Πρὸς *δὲ ταῖς ἐπὶ τὸν Πτολεμαῖον παρασκευαῖς ὅλος καὶ πᾶς ἦν*. Suid. quoque in Ὅλος *καὶ πᾶς*, affert hæc exempla, tacens Auctoris nomen, Ἦν *δὲ ὅλος καὶ πᾶς πρὸς τὸ πολεμεῖν*. Item, Πρὸς *τὸ παραβάλλεσθαι καὶ διακινδυνεύειν ὅλος καὶ πᾶς ἦν*. Sed affert et aliud exemplum, in quo additur dat. *διανοίᾳ*, et ponitur

præp. περί. Ita enim ibi legitur, Ὅλος καὶ πᾶς ἦν τῇ διανοίᾳ περὶ τοὺς ἐνεστῶτας κινδύνους: cui l. non satis aptam, meo quidem judicio, exp. subjungit, sc. πάσῃ δυνάμει. || Neutrum autem πᾶν, s. potius τὸ πᾶν, q. d. Gallice Le total, La totalité, Latine Summam rerum: Thuc. 1, (72.) p. 24. Δηλῶσαι δὲ περὶ τοῦ παντὸς ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη, ἀλλ' ἐν πλέονι σκεπτέον. Quomodo loquitur et alibi. Apud Herod. legitur quoque τὸ πᾶν τοῦ πολέμου, quod exp. Totum belli momentum. At vero ap. Aristot. de Mundo, Ὡς δὲ τὸ πᾶν εἰπεῖν, Ut autem in universum dicam, Ut semel omnia complectar. || A Philosophis autem τὸ πᾶν vocatur, quam Cic. Latine dicit Universitatem; nam hæc Platonis in Timæo verba, Τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν, interpr. Atque illum quidem quasi parentem hujus universitatis invenire difficile, et cum jam inveneris, indicare in vulgus nefas. Idem alibi τὸ πᾶν non solum Universitatem, sed et Universam naturam, item Totum et Omnia, necnon Mundum vertit. Nam hæc ejusd. Plat. in eod. l. verba, Ξυστήσας δὲ τὸ πᾶν, διεῖλε ψυχὰς ἰσαρίθμους τοῖς ἄστροις κ. τ. λ., vertit, Toto igitur omni, vel potius omnino, constituto sideribus parem numerum distribuit animorum etc. Statim post autem ad priorem illam interpr. redit, utens Universitatis nomine; nam pro his verbis, Καὶ ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα τὴν τοῦ παντὸς φύσιν ἔδειξε, ibi legitur, Atque ita quasi in currum universitatis imposuit. Ubi tamen reponendum puto Universitatem, nisi diversam a nostra lectionem secutus est ap. Plat. Cicero. Dixerat autem paulo ante, Temperationem superiorem, in qua omnem animum universæ naturæ temperans permiscebat, pro his verbis, Ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε. Existimet alioqui quispiam fortasse magis convenire hanc interpr. iis ll. in quibus Plato dicit non τὸ πᾶν, sed τὴν τοῦ παντὸς φύσιν: quorum unus est is, quem hinc proxime sequitur. Præcedente autem pagina hæc verba, Λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ τόδε τὸ πᾶν γεννήσας, vertit, Tum ad eos is Deus, qui omnia genuit, fatur hæc. Plinium autem τὸ πᾶν esse et singulari Omne interpretatum, docebo paulo post. Denique Mundum pro τὸ πᾶν dicit, cum hæc verba, Ὅθεν ἐκ πυρὸς καὶ γῆς τὸ τοῦ παντὸς ἀρχόμενος συνιστάναι σῶμα ὁ θεὸς ἐποίει, ita reddit, Quamobrem mundum efficere moliens Deus, terram primum ignemque jungebat. Ipse autem Ciceronis Liber, in quo hæc Platonis interpretatur, inscriptus est de Universitate, vel, ut quidam nunc scribere malunt, de Universo. Extat et Ocelli Lucani Libellus inscriptus περὶ τοῦ Παντός: is tamen in ejus principio dicit περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, non περὶ τοῦ παντός: hæc enim sunt ejus verba, Τάδε συνέγραψεν Ὤκελλος ὁ Λευκανὸς περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως. Et paulo post, Δοκεῖ γάρ μοι τὸ πᾶν ἀνώλεθρον εἶναι καὶ ἀγέννητον. Plut. adv. Col. Καὶ γὰρ Ἐπίκουρος ὅταν λέγῃ τὸ πᾶν, ἄπειρον εἶναι, καὶ ἀγέννητον, καὶ ἄφθαρτον, καὶ μήτε αὐξόμενον, μήτε μειούμενον. Antea autem dixerat, Ὥσπερ ἀμέλει καὶ κενοῦ φύσιν, αὐτὸ τὸ κενὸν, καὶ νὴ Δία τὸ πᾶν, ita enim scr., non πάντα, παντὸς φύσιν ὀνομάζειν εἴωθεν. Ibid. τῶν ὄντων φύσις. Et ap. Suid. Τὸ πᾶν ἐστὶν ὅ, τε κόσμος, καὶ καθ' ἕτερον τρόπον, τὸ ἐκ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἔξωθεν κενοῦ συστήματος, ut Cic. interpretari Omnia, docui paulo ante, etc., quæ ibi vide. Plin. τὸ πᾶν dixit Omne, l. 2. Quibus in rebus quid possit aliud causæ afferre mortalium quispiam, quam diffusæ per omne naturæ subinde aliter atque aliter numen erumpens? At in VV. LL. affertur, Ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ παντὸς, et pro Cœlitus, sed ἀμαρτύρως.

" Πᾶν, Omne, Quidvis: a πᾶς. Soph. (Aj. 86.) Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου. Aphthon. Πᾶν εἴ τι κρατεῖ, Omne quod excellit, Quidquid excellit. Et πᾶν ὅ,τι ἄλλο, Quidquid aliud, Omne aliud. Et πᾶν ὁτιοῦν, Omne quodcunque sit, Quodvis, Quodlibet, Quidvis, Quidlibet. Et παντὸς μᾶλλον, Quovis magis, Omnium maxime, ap. Lucian. (1, 179.) Necnon præmisso articulo, Τοῦ παντὸς ἄξιος, dicitur pro Quavis re dignus: cui opp. οὐδενὸς ἄξιος. Nonnunquam ei gen. substantivi alicujus additur, Dem. (1261.) Εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας, In omne improbitatis genus, Thuc. (7, 55.) Ἐν παντὶ τῆς ἀθυμίας ἦσαν, Omni tristitiæ genere exanimati erant, i. e. Prorsus exanimati erant, In totum exanimati erant. Præpositionibus etiam jungitur. Dicitur enim κατὰ πᾶν, et κατὰ πάντα, pro Per omnia, Omnino, Gal. ad Gl. 1. Ἧτε γὰρ τῶν ἀρτηριῶν κίνησις ἐν τῷδε κατὰ πᾶν ἐξομοιοῦται τῇ τῶν ὑγιαινόντων, Plato Tim. Κατὰ πάντα τέλεος, Ex omni parte absolutissimus. Itidem διὰ παντὸς dicitur pro Per omnia, In totum, Per totum, Omni e parte. Ex Aphthon. affertur ἐπὶ παντὶ, pro Penitus, Prorsus, Omnino, qua signif. et εἰς πάντα dicitur: Plato de LL. Εἰς πάντα ἄκοντες, Omnino nolentes. Affertur et ἀπὸ παντὸς, pro E toto: et μέχρι παντὸς, e Plut. Numa pro Ad summum: τὸ πᾶν, adverbialiter nonnunquam positum reperitur pro κατὰ τὸ πᾶν, Per omnia, Omni e parte, In totum, Omnino, Penitus: quod et διὰ παντὸς dicitur, et εἰς πάντα, necnon παντὶ καὶ ὅλῳ. Xen. K. Π. 1, (6, 12.) Τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας, Omnino in omni negotio alacritas animi dejectioni præstat. Cui adde hoc Thuc. (1, 70.) Ὡς πᾶν διαφέρων, Prorsus adversarius. Item pro Perpetuo, Semper, Lucian. (1, 531.) de Vulcano, Καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, Perpetuo in fumo viventem. Alioqui τὸ πᾶν substantive ponitur pro Summa rerum, s. Universa rerum summa; Universum, Universitas, Universitas rerum: quas signiff. exposui T. 3. c. 49. || Πᾶν, signif. etiam Totum, Integrum: ut πᾶς, Apoll. Rh. (1, 1057.) τρία ἤματα πάντα."

" Διαπαντὸς, Per omnia, Usquequaque, In totum. Affertur et Διάπαντος, e Xen. (K. Ἀ. 7, 8, 6.) pro Semper, Perpetua serie. Sed hæc et divisim scribuntur διὰ παντὸς, et δι' ἅπαντος."

" Ἐκπαντὸς, Suid. exp. διόλου, In totum, Omnino, Prorsus. Sed scribitur et divisim ἐκ παντός."

" Πᾶα pro πᾶσα, Herodian. Gramm. ap. Etym. Meminit et Eust." [Laconice, Aristoph. Λ. 994.]

[" Πᾶς, Toup. Emendd. 2, 68. ad Diod. S. 1, 10. Musgr. Bacch. 1129. Markl. Suppl. 456. ad Lucian. 1, 796. Heyn. Hom. 7. 71. 8, 536. 638. Quivis, Longus p. 29. Omnis, Diod. S. 2, 573. Totus, Universus, Heind. ad Plat. Phædr. 248. Scaligerana 1, 117. Heyn. Hom. 4, 405. 5, 425. 6, 134. 324. 334. 404. 446. 468. 7, 195. 270. 513. 8, 91. 151. 180. 299. 315. 385. Villoison. ad Long. 55. Summus, Maximus, ad Diod. S. 2, 534. Omnigenus, ad Xen. Eph. 208. Conf. c. ἕκαστος, ad Diod. S. 2, 23. Articulus nunc deest, nunc adest, Xen. Mem. 1, 2, 1. 8. ad Diod. S. 1, 248. 390. 699. 2, 349. ad Herod. 551. Markl. Iph. p. 381. 383. Fischer. ad Euthyphr. p. 34. 36. 37. 39. ad Dionys. H. 2, 905. 957. Boiss. Philostr. 585. Schneid. ad Xen. Hier. 262. ad Simon. Dial. 83. coll. Præf. p. xxxiii. De sing. et plur., Boiss. Philostr. 587. Πᾶς cum numeralibus, Jacobs. Anth. 7, 199. 9, 82. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 331. ad Paus. 313. 323. Diod. S. 1, 463. 2, 168. 421. 626. Heyn. Hom. 4, 35. 5, 338. 6, 107. Bast Lettre 187. In compp., Cattier. Gazoph. 100. Quando terminatione masc. aut neutr. de feminis dicatur, ad Charit. 571. (sic πᾶσι pro πάσαις:) ad Diod. S. 2, 179. Aristoph. Fr. 226. ad Lucian. 2, 132. 137. An πᾶς pro πάντες, Jacobs. Anim. 77. Πᾶς τις, Jacobs. Anth. 8, 147. 9, 286. Antiphil. 9. Cum plur., ad Herod. 552. cf. Eur. Iph. A. 428. Wakef. S. Cr. 4, 176. Πᾶς εἰμὶ πρός τινι, ad Diod. S. 2, 153. Ὁ πᾶς ῥυτὶς, Antip. Sid. 13. Πᾶς Ἑλλήνων, Soph. Œd. C. 597. Ὁ ἀριθμὸς πᾶς, Tota numerorum series, Heind. ad Plat. Theæt. 301. Πᾶσα πόλις, Omnes civitates, Reitem. ad Zosim. p. 165. Herod. 132, 9. Dionys. H. 3, 1511. Aliud πᾶσα πόλις, aliud πᾶσα ἡ π., ad 4, 2329. Πᾶσα πόλις, ἄστεα πάντα, Moschus 3, 87. Manson. Πᾶσα κοσμιότης, Casaub. Athen. 1, 69. Πᾶσα μάχη, Heyn. Hom. 6, 207. Πᾶσα ἀπορία σωτηρίας, Plato de LL. 120. Ast. Ἡ πᾶσα ἀλογιστία, Mera dementia, Polyb. 3, 317. Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, Paus. 361. Singulis diebus, Herod. 120. 166. Κατὰ

πᾶσαν νύκτα, Paus. 311. Διὰ πάσης, Tota, 211. 381. Fac. ad 3, 38. 170. Thuc. 1, 14. Musgr. Ion. 739. Πᾶσαν ἱέναι γλῶσσαν, Markl. Iph. p. 272. Πᾶσαν τὴν πόλιν, Xen. Hier. 11, 2. mox τῆς πόλεως ὅλης. Romanorum Quodlibet Attice dicitur πᾶν, non τὸ πᾶν, Dawes. Misc. Cr. 256. Πᾶν, τὸ πᾶν, ad Herod. 625. Τὸ πᾶν, Huschk. Anal. 34. ad Xen. Mem. 1, 4, 17. ad Lucian. 1, 232. ad Phalar. 281. 283. Meleager 33. Mundus, Wolf. ad Theophil. 307. Τὸ πᾶν λίθος, v. ad ῎Απας, Brunck. Phil. 927. El. 301. Τὸ πᾶν βιοῦν ἐν καπνῷ, Lucian. 1, 531. Ἐς τὸ πᾶν, Æsch. Eum. 83. 404. 541. 894. 1047. Εἰς τὸ πᾶν χρόνου, 673. Εἰς πᾶν ἀπορίας καὶ δέους ἐλθεῖν, Plut. Alex. p. 88. Schm. Εἰς πᾶν ἀφικέσθαι, πάντα ποιεῖν, Valck. Hipp. p. 194. Dawes. Misc. Cr. 256. Lennep. ad Phal. 88. 162. ad Lucian. 1, 462. Wyttenb. Select. 386. Zeun. ad Xen. K. Π. 503. Ὡς ἐπὶ πᾶν, ad Diod. S. 1, 36. Ἐς πᾶν κακὸν, ἐς πᾶν κακοῦ, κινδύνου, ἐς πᾶν ἐλθεῖν, ad Herod. 557. Πᾶν ποιεῖν, Musgr. Iph. A. 449. Bast Lettre 128. Philostr. 232. Boiss. Πᾶν ἦμαρ, Per totum diem, 635. Κατὰ πᾶν, Epigr. adesp. 11. Πᾶν ὅσον, Bast Lettre 148. Πᾶν τὸ ἄλλο μέρος, Omnes ceteras partes, Dionys. H. 3, 1458. Διὰ παντὸς, ad Herod. 697. ad Charit. 458. Jacobs. Anth. 6, 65. 11, 299. 12, 117. Æsch. Eum. 978. Callim. Ep. 7. Diod. S. 1, 129. 2, 225. 343. 543. 568. 569. 570. Διὰ παντὸς καὶ πρὸς ἅπαντας, Plato Phædr. 231. Διὰ παντὸς ἔτους, Casaub. Athen. 1, 67. Περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, Xen. K. Π. 49. Ἐκ παντὸς, ad Lucian. 1, 461. Dionys. H. 1, 199. 435. 2, 652. 3, 1452. 1696. ad 1747. Julian. p. 16. A. Brunck. Soph. 3, 525. Πρὸ παντὸς, Heind. ad Plat. Phædr. 229. Ἐν παντὶ εἶναι, ad Herod. 260. Bibl. Crit. 1, 1. p. 49. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 127. Boiss. Philostr. 608. ad Dionys. H. 2, 1214. Penzel. ad Dion. 1, 426. Παντὸς cum superl., Soph. Acris. viii. Τοῦ π. ἄξιος, Ruhnk. ad Xen. Mem. 229. Παντὸς μᾶλλον, μάλιστα, Abresch. Lectt. Aristæn. 5, 326. Lucian. 1, 179. Amst. et nott. Τοῦ π. αἰῶνος, Dionys. H. 4, 2064. Μέχρι παντὸς, ad Charit. 458. Jacobs. Anim. 238. Τοῦ π. ἁμαρτάνειν, Dionys. H. 1, 63. Ἐν παντὶ ἀθυμίας εἶναι, Steph. de Dionys. Imitat. Thuc., ad Dionys. H. 2, 1214. Τῷ π., Zeun. ad Xen. K. Π. p. 2. Phalar. 358. 378. Longin. 76. Weisk., Xen. Ἑλλ. 2, 3, 22. 3, 5, 14. p. 335. 464. Schn. Μακρῷ καὶ τῷ π., Dionys. H. 2, 1160. Παντὶ τῷ βλέμματι, Bast Lettre 222. Περὶ παντὶ τιταίνων, Monum. Byz. 15. Παντὶ περὶ πᾶν, Plato Phædro 230. An πάντες ἀνθρώπων, pro π. ἄνθρωποι, ad Diod. S. 1, 3. cf. ad προέχω, Scheller. Lat. Gr. 395. (an ἐκείνων ἕκαστα? Herod. 531. cf. Xen. Mem. 1, 1, 14. ad Charit. 574.) Πάντες ἄνθρωποι, ad Herod. 537. Π. οἱ ἄνθρωποι, π. ἄνθρωποι, Fischer. ad Palæph. 31. 111. Præf. ad Anacr. 48. ad Weller. Gr. Gr. 1, 322. Zeun. ad Xen. K. Π. 576. Valck. Diatr. 96. Markl. ad Æschin. 1, 633. ad Herod. 67. 214. 251. Reiz. Acc. 12. ad Diod. S. 1, 21. 59. Add. ad 1, 31. 66. Πάντες οἱ —, non οἱ — πάντες, Fischer. ad Palæph. 30. cf. Herod. 262. Πάντες cum gen., ad Diod. S. 2, 532. Trendel. Grammat. 210. Xen. de Rep. Ath. 3, 3. cf. Matth. Gr. Gr. 477. Dionys. H. 2, 1208. ubi v. Sylb. et Reisk., 4, 2034. et n., Heyn. Hom. 7, 330. Kœn. ad Greg. Cor. 148. Πάντες, Plerique omnes, ad Xen. Eph. 208. 265. cf. Dawes. Misc. Cr. 492. Omnes reliqui, Valck. Phœn. p. 765. ad Xen. Eph. 208. Pro πολλοὶ, Heyn. Hom. 4, 114. An de duobus? 8, 527. Οἱ π., ad Charit. 76. Jacobs. Anth. 7, 206. Fac. ad Paus. 1, 574. Diod. S. 2, 172. Soph. Aj. 721. Lob. Πάντες ἐν πᾶσι, Abresch. Lectt. Aristæn. 317. Πάντες καὶ πᾶσαι, Herod. 667. Bouhier Diss. s. Herod. 116. extr. Πλείονες π., Muret. Opusc. 2, 663. Πάντες πάντα, Schneid. ad Xen. Hieron. 229. Πάντα, Prorsus, i. q. κατὰ π. πάντως, ad Xen. Eph. 129. 178. 235. Brunck. ad Orest. 201. 1112. Trach. 338. Wakef. ibid. Abresch. Æsch. 2, 130. Wolf. ad Il. Præf. p. xxxiii. Jacobs. Spec. 105. Anim. 30. ad Herod. 129. Heyn. Hom. 8, 204. Πάντα, τὰ π., Jacobs. Anth. 6, 159. Schneid. Anab. 85. Τὰ π., 79. Paus. 318. Πάντα pro καὶ π., Heind. ad Plat. Gorg. 244. Τὰ π. i. q. ἡ φύσις, Valck. Diatr. 41. Τὰ π. dicitur Is alicui esse, qui ab eo maxime amatur, ad Diod. S. 2, 58. Εἰς πάντα, ad Charit. 559. Abresch. Æsch. 2, 131. Diod. S. 2, 527. Κατὰ πάντα, 328. 559. Πάνθ' ὅσα, π. ὅποσα, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 40. Πάντα — τὰ πλεῖστα, Xen. K. Π. 6, 2, 28. Οὐκ ἄπιστα πάντα, i. e. οὐδὲν ἄπιστον, Jacobs. Anth. 6, 161. Æsop. 134. fin. Πάντ' ἀγαθὸς, Lobeck. Aj. p. 471. Ἐσθλὰ πάντα, ἀγαθὰ π., Bentl. ad Callim. 322. Brunck. Aristoph. 3, 105. Fr. 217. Gifan. Obs. 317. Boiss. Philostr. 519. Πάντα γίνεσθαι, T. H. ad Lucian. Dial. p. 75. Πάντα ἐστί μοι τοῦτο, Valck. ad Chrys. p. 14. ad Herod. 61. 278. 576. Bergler. Alciphr. 236. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 405. Ἐν τούτῳ ἐστί μοι πάντα, οὗτός ἐστί μοι πάντα, Valck. Phœn. p. 425. ad Xen. Eph. 209. Πάντα λέγειν καὶ πράττειν, ad Lucian. 1, 463. Ἤματα πάντα δυώδεκα, Dies ipsos duodecim, ad Il. H. 161. Σ. 373. 470. T. 247. Rittersh. ad Oppian. 344. De talibus, Valck. ad Mosch. 339. ad Callim. 1, 113. Theocr. 299. Wessel. Diss. Herod. 82. Herod. 23, 49. Larcher. ad 1, 240. Πάντα δέκα διδόναι τινὶ, Herod. 729. cf. 23. Larcher. l. c. vide Μύριος. Πάντα, adv., ad Xen. Eph. 254. Πάντων conf. c. τούτων, ad Diod. S. 2, 451. Πάντων, τῶν π. cum superl., Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 16. Πάντων neutr., Herod. 1, 27. An fem.? ad Charit. 571. Οὐδὲ πάντων, Nullorum, Wakef. S. Cr. 2, 9. Πάντων ἕνεκα, T. H. in Raphel. Annot. 77. Διὰ πάντων, Ruhnk. ad Muret. 1, 28. Jacobs. Anth. 7, 311. Præ omnibus, ad Herod. 405. Reisk. Animadv. ad Dion. Chrys. 1, 153. Μέγιστον κακὸν πάντων, ad Herod. 669. Τί τῶν π., Lucian. 2, 177. Δὶς διὰ πασῶν, ad 1, 719. Πᾶσι conf. c. παισὶ, Wessel. Diss. Herod. 82. ad Herod. 322. Valck. Phœn. p. 528. ad Bion. 307. ad Mosch. 339. Fawkes's Theocritus, Epigr. 17. Beck. ad Eur. Hec. 12. ad Charit. 236. Brunck. ad Poët. Gnom. 319. Wolf. Prolegg. Hom. 35. Casaub. Athen. 1, 36. Πᾶσι neutr., Thuc. T. 4. p. 37. 40. Bip. (5, 28. 7, 50.) Diod. S. 2, 504. Lucian. 2, 221. 3, 230. Epigr. adesp. 711. Strabo p. 917. Alm., Musgr. ad Œd. C. 647. Both., Heyn. Hom. 6, 577. Ἐπὶ πᾶσι, Wakef. S. Cr. 3, 107. Ἡ ἐπὶ πᾶσι μάχη τρίτη, S. Croix Examen p. 779. (an ἡ τρίτη? v. Diod. S. 2, 616, 58.) ad Arnob. 2, 210. fin. Orell., Anon. de Vita Pythag. 60. Kust. In talibus πᾶσι est neutr. Cf. μετὰ ταῦτα, Polyb. 3, 421. ubi item ἐπὶ πᾶσι sequitur: ibid. 523. Ἡ — ἐπὶ πᾶσι γενομένη μάχη. Πάντεσι, Jacobs. Anth. 11, 277. Πάντας πολλοὺς, Od. X. 383. vide Scheller. Præf. ad Ælian. 27." Schæf. Mss. "Εἰς πᾶν ἐλθὼν, sc. κακοῦ, Dem. 29. Πάντ' ἔχεις, Recte rem tenes, Aristoph. Ὀρν. 1460." Seager. Mss. * Διαπασῶν, i. e. διὰ πασῶν χορδῶν, Dionys. H. 2, 18. Vide Schn. Lex.]

Πᾶν per compositionem interdum jungitur præpositioni ἐπὶ, necnon παρὰ, et εἰς: ac DICITUR Ἐπίπαν, ATQUE Παράπαν, ITEM Εἰς ἅπαν: sed disjunctim etiam scriptum annotatur ἐπὶ πᾶν: ego certe in disjunctione dici potius ἐπὶ τὸ πᾶν crediderim, reliqua non item. Sonat autem Ἐπίπαν, In totum, In universum, Omnino. Apud Theophr. C. Pl. 2. Διὸ καὶ ὡς ἐπίπαν εἰπεῖν, βελτίω τὰ βόρεια τῶν νοτίων, Omnino autem. Vel, Ut in Universum autem dicam, Bud., addens tamen id videri esse, quod Cic. dicit Toto genere. Addit autem dici ibid., ὡς δὲ τὸ σύνολον εἰπεῖν. || A Polyb. pro Plerumque poni testatur idem Bud., exponens etiam Utplurimum, et Fere. Affert et ex Aristot. Τὸ δὲ ἐπίπαν, ἐξ ᾧ ἑπτὰ μεδίμνους, pro In usu autem frequenti, e Gazæ interpr. In VV. LL. habetur et ἐπίπαν μάλιστα, pro Perquam frequenter. ["Thom. M. 365. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 270. Ὡς ἐπίπαν, Brunck. Aristoph. 3, 95. Koen. ad Greg. Cor. 218. Τοεπίπαν, Herod. 458. Ὡς τοεπ., 534. 578. 645." Schæf. Mss. Ὡς ἐπίπαν, Polyb. 3, 107, 12. 17, 15, 8. Lex. Xen.] Alterum ILLUD Παράπαν vel Τὸ παράπαν est itidem In universum, vel, ut Cic. loquitur, Genere toto, ap. Plat. itidentidem, Bud. Affert vero e Thuc. et pro In summa. Exp. præterea Omnino, Prorsus, Penitus: ut accipitur cum ab aliis, tum ab Aristoph. Πλ. (17.) Καὶ ταῦτ', ἀποκρινομένου τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ. Exp.

vero et Ullo modo, in hoc Polybii loco, Γνόντες ὡς οὐχ οἷόν τε κατὰ τὴν Λυκούργου νομοθεσίαν, οὐχ ὅτι τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας, ἀλλ' οὐδὲ πραγμάτων ἀντιποιεῖσθαι τὸ παράπαν, Sed ne rerum quidem ullo modo potiri. Verum scribitur ETIAM Τοπαράπαν. [" Παράπαν, ad Diod. S. 1, 387. Π., τὸ π., Fischer. ad Palæph. p. 5. Diod. S. 1, 86. 2, 326. 356. 524. Kiessl. ad Jambl. Pr. 273. Καὶ τὸ π., Dionys. H. 3, 1385. Τὸ π. ἅπαντα, Demosth. 1279, 22." Schæf. Mss.] Tertium vero ILLUD Εἰσάπαν, pro Omnino, Prorsus, e Philone affertur. Sonat autem ad verbum In totum, si hoc Latinitas pateretur. [" Duker. Præf. Thuc. p. 8. ad Charit. 559. ad Herod. 471. Τὸ ἐς ἅπαν, Paus. 83." Schæf. Mss.]

Πᾶν geminatur etiam per compositionem, cum sc. DICITUR Πάμπαν, ubi mutatur ν in μ, ob sequentem literam π. Itidem certe geminatur Gall. vocabulum Tout, i. e. πᾶν, cum dicitur Du tout en tout. Signif. autem Πάμπαν, Omnino, estque ap. Poëtas potius in usu. Il. A. (422.) πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν, Φ. (338.) μηδέ σε πάμπαν Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ, Od. B. (49.) βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει, Ξ. (149.) πάμπαν ἀναίνεαι. Usus est autem et Herodian. (3, 3, 2.) Annotat porro Eust. in illum Od. B. l., minime mirum esse, si πάμπαν posteriorem correptam habeat, cum et ἅπαν corripiatur ab hoc Poëta, Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον. Verum id Ionico more fieri, cum alioqui Attici, teste Ælio Dionysio, producant posteriorem hujus nominis syllabam. [" Hom. H. in Cer. 310. cf. Voss. vers. Xen. K. Π. p. 2. Valck. Diatr. 80. Brunck. ad Poët. Gnom. 309. Jacobs. Anim. 286. ad Eur. Rhes. 855. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 74. De sede h. v., Schneid. ad Aristot. H. A. 319. Τὸ π., 317. Π. οὐ, 175. Wyttenb. ad Plat. Phædr. 149. Οὐ π., Lucian. 3, 472. Od. Λ. 527. Il. N. 7. Heyn. Hom. 6, 435. 491. Apollon. Dysc. 570. Sturz., Volger. ad Sapph. p. 130. Εἰς π., ad Charit. 559. Lucian. 3, 477. 488." Schæf. Mss. Κατὰ π., Carm. Sibyll. p. 444. Περὶ π., Opp. K. 2, 348.]

Ceterum plurima sunt nomina quibus itidem præfixum est παμ, per comp., ut Παμβασιλεὺς, Παμμέγας, Παμμήκης, Παμμίαρος, Παμπόνηρος etc. nonnullis autem et παν, ut Πάντολμος: sed ea hujus loci non sunt: sicut nec alterius formæ compp., sc. Παντοκράτωρ, Παντολάβος, Παντολέτωρ, Παντόπτης, etc. AT COMP. Παντελὴς locum habere hic potest, quod signif. Universus, s. potius Universalis: quod Auctor Rhetorices ad Herenn. cum Absolutus copulat: atque hoc usus est Cic. ad interpretationem illius vocabuli, p. 16. mei Lex. Cic. Alicubi vero exp. et Integer, item Plenus, necnon Perfectus, sicut Absolutus. Plut. Amat. Narr. Συνέβη δὲ Λακεδαιμονίων ἧτταν παντελῆ γενέσθαι, Polit. sensum recte exprimens vertit, Fusi igitur cæsique ad unum Lacedæmonii omnes. Philo de Mundo, Παντελὴς γε μὲν εὐήθεια, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι. Ubi Bud. παντελὴς vertit Summa, hunc locum ita reddens, Porro autem illa summa est stultitia, genus humanum ab artibus æstimare. Aristides παντελὲς cum μέγα copulavit, Μέγα καὶ παντελὲς εἰς ἀρετῆς εἶναι λόγον. Interdum vero dicitur εἰς τὸ παντελὲς pro παντελῶς, Omnino, Prorsus: Luc. 13, 11. Καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές. Sic ad Hebr. 7, 25. Ὅθεν καὶ σώζειν εἰς τὸ παντελὲς δύναται τοὺς προσερχομένους δι' αὐτοῦ τῷ θεῷ, ubi itidem redditur Prorsus. A quibusdam autem Ad plenum, pro Plene, at vero a vet. Interpr. In perpetuum. [" Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 118. Œd. T. 930. ad Herodian. Philet. 440. ad Diod. S. 2, 16. Π. δάμαρ, Heyn. Hom. 4, 375. Κατὰ τὸ π., ad Diod. S. 1, 424. Εἰς παντελὲς, Brunck. Soph. 3, 531." Schæf. Mss. Ἐς τὸ π., In universum, Ælian. H. A. 17, 27.] Ipsum autem ADV. Παντελῶς exp. Omnino, Prorsus, et Plene, Absolute. Accipitur certe pro Omnino cum ap. alios, tum ap. Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Ἃ δὲ αἰσχρὰ ἡγεῖται εἶναι, παντελῶς τούτων ἀπεχόμενος. Est præterea παντελῶς Platoni et assentientis adverbium, sicut πάντως et παντάπασι, ac similia, Bud. [" Ad Diod. S. 1, 383. 2, 16. Add. ad p. 560." Schæf. Mss. Aristot. Eth. 1, 10.] At POETICE (et Ionice) Παντελέως, [" Herod. 670. (4, 95.)" Schæf. Mss.] Ex illo autem Παντελὴς DEDUCTUM Παντέλειος, quod itidem exp. Integer, et Perfectus. Suid. παντέλειον exp. ὁλόκληρον. [" Valck. Hipp. p. 318. Phryn. Ecl. 117. Phot. c. 276." Schæf. Mss. Τοῖς παντελείοις τῶν Θεσμοφορίων, Præcipuo die Thesmophoriorum, Athen. 476. Δεκάδι τῇ παντελείᾳ, Philo 2, 183. Mang. Theolog. Arithm. 63. * Παντελείως, Erotian. Gloss.] Παντέλεια, Perfectio, Perfectionis summa, ap. Philon. [Polyb. 1, 48, 9. Plut. 10, 382. Q. S. 4, 5.]

AT VERO Παντόσυνος compositum non est: significans i. q. παντοῖος, Omnigenus, Varius; nam ex Eur. (Iph. A. 761.) affertur παντόσυνοι θεοῦ ἀνάγκαι, pro Sortes dei variæ, omnis generis.

Πᾶν per comp. jungitur etiam superlativis: ut cum DICITUR Πανύστατος, q. d. Omnino ultimus, Omnino postremus. Gallice ad verbum plane, Tout le dernier. Exp. tamen simpliciter Ultimus, Postremus. [" Brunck. ad Hec. 409. Valck. Hipp. p. 239. Wakef. Trach. 874. Jacobs. Anth. 7, 8." Schæf. Mss.] Πανύστατον, Postremum, Soph. (Aj. 857.) ἥλιον προσεννέπω Πανύστατον, [" Porson. ad Hec. 415. Or. 1008. Lucillius 56. * Πανυστάτιος, Epigr. adesp. 716." Schæf. Mss.] ITIDEM Πανυπέρτατος, q. d. Omnino supremus, summus, altissimus. Talem autem Aristot. de Mundo dicit esse οὐρανὸν, scribens, Καὶ μὴν μεγέθει μὲν ὁ αὐτὸς πανυπέρτατος, κινήσει δὲ ὀξύτατος, Ac magnitudine quidem ambitum longe summum complexus, motu pernicissimo circumagitur, Bud. Sic Jovis dicuntur a Poëta quodam πανυπέρτατα δώματα, quæ et ὑπέρτατα, sed et ipse vocatur πανυπέρτατος. [Od. I. 25. " Koen. ad Greg. Cor. 160. Jacobs. Anth. 9, 347." Schæf. Mss.] ITIDEM Πανάριστος, q. d. Omnino optimus, præstantissimus. Pro quo dicitur potius Longe optimus, præstantissimus, Quamoptimus. Hesiod. (Ἔργ. 1, 291.) Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτὸς πάντα νοήσῃ. Sunt autem et alia multa hujusmodi compp., quæ suis vide locis. [" Jacobs. Anth. 9, 484. Heyn. Hom. 4, 242." Schæf. Mss.]

" Πανείπας, Hesychio est ἀναιδὴς, Impudens."
" Πανήρης, Omnibus placens. Hes. enim πανήρεα
" exp. πᾶσιν ἀρέσκοντα. Eid. πανῆρες est non solum
" πᾶσιν ἀρέσκον, sed etiam παμμήχανον, ποικίλον."
" Παντάδουσα, ap. Theophr. H. Pl. 6, 4. legitur in
" numero eorum, quæ παρὰ τὴν ἄκανθαν ἔχουσι φύλ-
" λον, ut sunt ὄνωνις et τρίβολος, ac similia. Gaza
" omisit, procul dubio quod suspectum judicaret, ut
" sane suspectum est."

Πάντῃ, Ex omni parte, Quoquoversum, Hesiod. Ἔργ. (1, 124.) Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, Quoquoversum. Bud. autem pro illarum duarum signiff. exemplis affert ex Aristot. l. 1. de Cœlo, Τριχῇ δ' ὂν διαιρετὸν, πάντῃ διαιρετόν ἐστι. Item, Οὐχ οἷόν τε γὰρ τὸ τέλειον ἐλλείπειν· πάντῃ γάρ ἐστι. Ex Eod. de Gener. addit, Διαιρετῶν δ' ὄντων πάντῃ τῶν σωμάτων, πόρους ποιεῖν γελοῖον. Ex eod. Arist. de Mundo affertur in VV. LL. πάντῃ πεπερατωμένον, Omnem in partem finitum. Et e Luciano (1, 533.) Πάντῃ περιβλέπουσι, pro Undique circumspiciunt. Sed πάντῃ mallim et hic Quoquoversus, Circumquaque interpretari. Ibid. et πάντῃ κύκλῳ pro Circumcirca, Quavis parte. Cum πάντως autem junctum πάντῃ Bud. exp. Quoquoversus ap. Polyb. (6, 23, 14.) Πάντῃ πάντως σπιθαμιαῖον. Et Usquequaque, ac Plane, in hoc Aristot. l., Eth. 1, (10.) Καὶ τὰς τύχας οἴσει μάλιστα καὶ πάντῃ πάντως ἐμμελῶς, Usquequaque concinne et decenter perferet, Plane concinne. Atque his πάντῃ πάντως opp. μηδαμῇ μηδαμῶς. Sed exponi πάντῃ πάντως, et Prorsus, docebo infra. Profertur præterea et genitivo junctum, e Gal. ad Gl. Πάντῃ τοῦ σώματος ἀντισπᾷν, pro Retrahere et revellere in universum corpus. Πάντῃ redditur etiam Passim, ut in hoc Prov. Οὔτε πάντα, οὔτε πάντῃ, οὔτε παρὰ πάντων: de quo Erasm. consule in his Proverbialibus verbis, Nec omnia, nec passim, nec ab omnibus. Scribitur autem DORICE Παντᾶ pro πάντῃ. Πάντῃ, Omnino, Prorsus, Penitus, Aristot. l. de Gener. et Corruptione, Πέφυκε δ' οὐ τῇ μὲν, τῇ δ' οὐ πάσχειν, ἀλλὰ πάντῃ, καθ' ὅσον ἐστὶ τοιοῦτον. Memini autem, in duobus duorum Auctorum locis quædam exempl.

habere πάντη, cum in aliis sit πάνυ. Unus est in Plat. Philebo 229. Ἀδύνατον μὴ ὁμολογεῖν ταῦτα, ὦ Σώκρατες, εἰ καί τις φιλονεικοῖ πάντη πρὸς τἀναντία: nam in vet. Cod. pro πάντῃ legitur πάνυ. Alter est ap. Xen. initio Pædiæ, Πολλοὺς δ' ἐδοκοῦμεν καταμεμαθηκέναι, καὶ ἐν ἰδίοις οἴκοις, τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλείονας οἰκέτας, τοὺς δὲ καὶ πάνυ ὀλίγους, καὶ ὅμως οὐδὲ τοῖς ὀλίγοις τούτοις πάντη δυναμένους χρῆσθαι: hic enim pro πάντη legi in quibusdam vett. Codd. πάνυ τι admonet Ed. meæ margo. Sciendum est porro πάντῃ junctum cum illo πάντως hanc quoque interpr. admittere: atque ita exp. a Bud. in hoc Aristot. l. de Gener. Πάντη πάντως ἀδιάφορον. Sed huic interpr. valde vicinæ sunt eæ quibus utitur in illo Aristot. l. Eth. 1. [" Beck. Variet. Lect. Aristoph. 15. Toup. Opusc. 1, 228. 2, 77. 85. Valck. Anim. ad Ammon. 146. Hesiod. Θ. 178. 366. ad Xen. Eph. 129. Bernard. Rel. 102. Bergler. Alciphr. 252. ad Il. Π. 496. Herod. 140. ad Diod. S. 1, 202. 204. 2, 434. et v. l. 492. Phryn. Ecl. 154. Thom. M. 830. Wolf. Prolegg. 212. Wakef. Trach. 648. Eum. 255. 970. Abresch. Æsch. 2, 130. Jacobs. Anth. 6, 84. 159. Leon. Tar. 76. Lucian. 1, 842. 2, 80. 95. 126. Heyn. Hom. 6, 347. 8, 108. Conf. c. παντί, Bast Lettre 222. Πάντῃ, Toup. Opusc. 1, 233. ad Longin. 356. Il. A. 384. Wolf. Πάντη, πάντῃ, Koen. ad Greg. Cor. 96. Πάντῃ πάντως, Demetr. Phal. §. 3. Plato Phædro 247. Polyb. T. 2. p. 101. Hand. ad Gronov. Diatr. 289. Schneid. ad Epicur. 72. Π. καὶ πάντως, 105. Toup. Opusc. 1, 391. ad Charit. 268. Plut. Mor. 1, 891. Artemid. 327. 330. 395. Lips. Vita Sophoclis p. vi. Ed. Br. 3. Matthæi Præf. ad N. T. I. p. xli. Π. καὶ πανταχοῦ, Alberti Peric. Crit. 25. Π. πάντα, Xen. K. Ἀ. 120. ubi v. Schneid. Παντᾷ, Beck. l. c. Koen. ad Greg. Cor. 95. Musgr. Ion. 205. Wakef. Trach. 648. Eum. 255. Abresch. Æsch. 2, 130. Jacobs. Anth. 6, 406. Brunck. Aristoph. (A. 169.) 1, 17. 18. 2, 157. Παντῷ, Theocr. 15, 6. Πάντᾳ, Brunck. ad Eur. Or. p. 210." Schæf. Mss.]

Πάντως, Omnino, Omnibus modis, Prorsus, Plato Charmide, Πάντως γάρ που τηλικοῦτος ὢν ἤδη ἐθέλει διαλέγεσθαι. A Plut. non semel refertur hoc Agesilai elegantissimum Epistolium, Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἡμῖν ἄφες· πάντως δὲ ἄφες: ubi πάντως redditur itidem Omnino. Esse autem videtur quod Gallice diceretur, Quoi qu'il en soit. Philo de Mundo, Ἃ τὴν ἑτέραν οἴεται ὑπομένειν, δεκτικὰ καὶ τῆς ἑτέρας ἐστὶ πάντως, Quæcunque unam earum ferre possunt, ea alteram etiam admittere prorsus apta sunt, Bud., qui itidem interpr. Omnino in isto Aristot. l., simul addens, i. valere q. ἁπλῶς: Metaphys. 6. Οὐ γὰρ πάντως τοῦ ἀνθρώπου μέρος ἡ χείρ, ἀλλ' ἡ δυναμένη τὸ ἔργον ἀποτελεῖν. In h. autem Gal. l. ad Gl. 1. Καὶ μὲν δὴ καὶ τὰ οὖρα τῶν τοιούτων, ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἡμερῶν, ἢ πάντως γε τῇ τετάρτῃ, φέρει τι σημεῖον πέψεως, ait significare Ad summum: addens, cum alibi dixisse τὸ πλεῖστον pro eod. Ab Aristot. poni tradit et pro Continuo: intellige autem de ea adverbii Continuo signif., qua dicit Cic. Non continuo si me in gregem sicariorum contuli, sum sicarius. Probl. sect. 10. Ὅσα μὲν ἥμερα τῶν ζώων, ἔστι πάντως καὶ ἄγρια· ὅσα δὲ ἄγρια, οὐ πάντως ἥμερα. Possunt autem huic Aristotelis loco addi et alii, ubi eand. signif. habet πάντως. Affert insuper e Greg. Εἰ μὲν γὰρ τὴν σὴν γινώσκεις γέννησιν, οὐ πάντως καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ. Ex Eod., Οὔκουν θελήσεως τὸ θεληθέν· οὐδὲ γὰρ ἕπεται πάντως. Item, Εἰ δὲ πέπαυται, πάντως καὶ ἤρξατο. Sed hoc sciendum est, οὐ πάντως quidem reddi posse apte et loquendi genere valde usitato, Non continuo; at πάντως sine negatione, non item Continuo, nisi interrogativa sit oratio. De qua voce et hoc dicam obiter, non assentiri me iis qui Non continuo in hujusmodi ll. exp. Non ideo; existimo enim potius Continuo hic significatum suum retinere, et sonare quod Gallice dicimus S'ensuit-il incontinent que etc. Quare si quis illud ut minus usitatum refugit, auctor ei fuerim ut illic vertat ἔστι πάντως, Omnino necesse est ut sint: itidemque in ceteris ll.: deinde Οὐκ ἔστι πάντως, Non

A itidem omnino necesse est ut sint. At in VV. LL. nullum hujus signif., qua ponitur pro Continuo, exemplum affertur; sed in hoc Luciani loco, (1, 400.) Ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας, exp. πάντως Velis nolis: quæ expositio nimium remota mihi videtur; ac malim certe et hic adverbio πάντως eam cujus modo memini interpr. tribuere: ut sc. sit πάντως ἀποθνήσκειν, Omnino esse necesse ut moriantur, q. d. Placuit naturæ moriendi necessitatem hominibus imponere. Eadem annot. πάντως esse adverbium confirmandi, Lucæ 4, (23.) Π. ἐρεῖτέ μοι τὴν παραβολὴν ταύτην: et tamen reddunt, Omnino dicetis mihi; cum vetus Interpres verterit, Utique dicetis mihi. Ego certe reddere non dubitarim Nimirum: existimans alioqui, πάντως ἐρεῖτέ μοι, id esse quod Gallice diceremus, Il n'y aura point de faute que vous me direz: perinde ac si dicas Latine, Omnino certum est vos mihi dicturos. Bud. annot. a Plat. in responsione affirmativa usurpari, sicut et παντάπασι, quod alioqui itidem sonat Omnino. In iisd. ET Παντῶς, Dorice. [" Longi

B Pastor. p. 2. Villois. p. 8. ad Xen. Mem. 2, 6, 19. Brunck. ad Eur. Hec. 821. Valck. Phœn. p. 615. Diatr. 271. Abresch. Lectt. Aristæn. 5. Toup. Opusc. 1, 320. Koen. ad Greg. Cor. 96. Zeun. ad Xen. K. Π. 627. ad Lucian. 1, 294. 2, 178. 181. Heind. ad Plat. Phædr. 192. Gorg. 88. Boeckh. in Min. 141. Lobeck. Aj. p. 387. Π. γε, Brunck. Aristoph. 2, 233. Π. που, Boiss. Philostr. 319. Πάντως fere i. q. ἄλλως τε καί, Heind. ad Plat. Theæt. 284. (sic primo loco poni videtur.) Οὐδέν τι π., οὐδὲν π., ad Herod. 403." Schæf. Mss.]

Παντάπασι, SEU Παντάπασιν, Omnino, Prorsus, Plato de LL. 1. Παντάπασιν ἄγαμαι, Prorsus miror. Ibid. Σκύθαι δὲ καὶ Θρᾷκες ἀκράτῳ παντάπασι χρώμενοι, ubi tamen quidam παντάπασι cum χρώμενοι jungendo interpr. Fusissime, et Largissime. Apud Eund. in Charmide παντάπασιν illam habere videtur necessitatis signif., quam et adverbio πάντως subesse docui:

C Ἐπῳδὴ δέ τις ἐπὶ τῷ φαρμάκῳ εἴη, ἣν εἰ μέν τις ἐπᾴδοι ἅμα καὶ χρῷτο αὐτῷ, παντάπασιν ὑγιᾶ ποιεῖ τὸ φάρμακον, q. d. Necesse est ut ille incolumis evadat. Potest tamen et pro Omnino accipi, jungendo cum ὑγιᾶ. Ceterum pro Omnino, superlativo etiam junctum adverbium παντάπασι, affertur e Plat. de LL. Τινὰ τρόπον παντάπασι χαλεπωτάτην.

Παντάπασι in responsionem affirmativa pro Etiam, Ita, Maxime etc. sicut πάνυ et μάλα, et σφόδρα, et κομιδῇ. E Plat. Epist. 7. Κἀγώ, παντάπασιν, ἔφην. Sed multo frequentius addunt particulam γε, aut particulas μὲν οὖν: ut idem Plato Sophiste, Τὸ μὲν ἄρα ἕτερον, οὐδὲ δίκαιον, εἰκός γε ὄν, εἰκόνα καλεῖν; Παντάπασί γε. Et in Phædro, Δῆλον ἄρα ὅτι ὁ Θρασύμαχος—Παντάπασι μὲν οὖν. Sed et quod de πάνυ μὲν οὖν infra dicam, idem et de παντάπασι μὲν οὖν hic dico, sc. interdum non per se positas in responsione has voculas inveniri, sed aliis conjunctas verbis: ut in Phædro circa finem, Παντάπασι μὲν οὖν τοῦτό γε οὕτω πως ἐφάνη. Et non multo post, Παντάπασι μὲν οὖν ἔγωγε βούλομαί τε καὶ εὔχομαι ἃ λέ-

D γεις. [" Bast Lettre 127. Τὸ π., Thuc. 3, 87." Schæf. Mss. " Method. 286." Kall. Mss.]

Πάντοσε, Quoquoversum, In omnem partem, Il. M. (266.) Πάντοσε φοιτήτην. Idem dicit ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην, s. πάντοσε ἴσην, ut in quibusdam exempl. scriptum est. Exp. autem Undique æqualem, Undiquaque, ob rotunditatem sc. Hes. quoque πάντοσ' ἐΐσης exp. πανταχόσε στρογγύλης, cui alioqui πάντοσε est εἰς πάντα τόπον, et πανταχοῦ. Bud. πάντοσε exp. etiam Quoquo gentium. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 25. ad Il. Π. 515. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 62. Theocr. Epigr. 4. Jacobs. Anth. 9, 261. 10, 400. Heyn. Hom. 7, 230. 801." Schæf. Mss.]

Πάντοθεν, Undique, Undiquaque, Od. Ξ. (270.) περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη. Apud Epicurum, Π. εἰσπληροῦσθαι τῶν ἡδονῶν, Cic. vertit Undique compleri voluptatibus, p. 55. mei Cic. Lex. [" Ad Lucian. 1, 186. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 62. ad Diod. S. 2, 280. Thom. M. 678. Marianus 3. Πάν-

τοθε, Jacobs. Anth. 9, 449." Schæf. Mss. " Theocr. 17, 97. Πάντοθεν, cum gen., Arat. 453." Wakef. Mss.] AT Πάντοθι, Ubique, [" Arat. D. 11." Wakef. Mss.]

Πάντοτε Temporis adverbium, Omni tempore, Semper: sicut et διαπαντὸς eam signif. interdum habere videmus. Phrynichus tamen hoc vocabulo nos uti vetat, usum alioqui τοῦ διαπαντὸς, sicut et τοῦ ἑκάστοτε, permittens. Sæpe occurrit in N. T. [Lobeck. Phryn. 113. " Vox Gramm., Pierson. ad Mœr. 319." Routh. Mss. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 62. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 25. Mœr. 319. et n., Phryn. Ecl. 38. Thom. M. 278. 678. Lucillius 71. 114. Fischer. ad Plat. Cratyl. V. p. 19. 'Αεὶ π., Brunck. ad Poët. Gnom. p. 340." Schæf. Mss.]

Πανταχῇ, Ubique. Opp. τῷ μηδαμῇ, Bud., qui accipi etiam ait pro Quoquomodo, i. e. πάντα τρόπον. E Plat. affertur pro Quoquoversus. Apud quem Cic. vertit etiam Undique, p. 20. mei Cic. Lex.: quæ tamen est potius τοῦ πανταχόθεν signif. [" Valck. Phœn. p. 96. Hipp. p. 211. ad Diod. S. 1, 238. 345. Brunck. Aj. 1369. Musgr. Andr. 240. Brunck. 897. ad Æsch. Pers. 223. Valck. Diatr. 27. Thom. M. 278. Eur. Ion. 1126. Abresch. Æsch. 2, 70. Jacobs. Anth. 6, 159. Brunck. Aristoph. 1, 74. 2, 143. 3, 27. Porson. Phœn. 272. Med. p. 36. Plato Lys. p. 7. Lobeck. Aj. p. 415. Cum iota subscr., Porson. Med. p. 100. Cum gen., Valck. Hipp. p. 272. ad Herod. 553. Π. πάντα, Xen. K. A. 120. 132. Schn." Schæf. Mss. Photius: Πανταχῇ· πάντα τρόπον· καὶ πανταχοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ· καὶ * πανταχόθι· πανταχοῖ δὲ καὶ πανταχόσε, εἰς πάντα τόπον.] Πανταχοῦ, itidem pro Ubique; et ut opposita reperiuntur πανταχῇ et μηδαμῇ, sic πανταχοῦ et μηδαμοῦ ap. Athen. Magis est autem usitatum. Dem. c. Phil. 4. Πάντων πανταχοῦ κρατοῦμεν. Jungitur et genitivo, ut πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, et πανταχοῦ γῆς, Chrys. Sic Latine Ubique terrarum, et Ubique gentium. Sed et pro Quovis accipitur, significans sc. motum ad locum: ut in hoc ejusdem Dem. loco c. Phil. 1. Πρὸς 'Αρτάβαζον καὶ πανταχοῦ μᾶλλον οἴχεται πλέοντα. [" Valck. Phœn. p. 96. Hipp. p. 211. ad Diod. S. 1, 238. 345. 721. Brunck. Aj. 1369. Aristoph. 1, 74. 2, 143. 241. Musgr. Andr. 240. Markl. Iph. p. 157. Porson. Phœn. 272. Med. p. 36. Lobeck. Aj. p. 415. Thom. M. 278. Xen. Eph. 98. Cum articulo, Paus. 3, 85. Cum gen., Abresch. Æsch. 2, 3. Alciphr. p. 4. Conf. c. πανταχόθεν, ad Diod. S. 2, 468." Schæf. Mss.] Πανταχόσε ET Πανταχοῖ, In omnes partes, Quovis, Quoquoversus. Cum gen. ap. Alex. Aphr. præf. l. 1. Probl. 'Εαυτὴν ἀποκαθαίρει πανταχόσε τοῦ σώματος. Vide 'Απανταχόσε. [" Πανταχόσε, Thom. M. 278. Brunck. Aristoph. 1, 74. Ubique, ad Dionys. H. 3, 1522. Πανταχοῖ, Brunck. l. c. 2, 143. 241." Schæf. Mss. Demosth. 109.] Πανταχόθεν, Undique, Herodian. 1, (15, 9.) Τά τε πανταχόθεν ζῶα ἠθροίζετο αὐτῷ: (12, 1.) "Ατε πολυανθρώπῳ τε οὔσῃ καὶ τοὺς πανταχόθεν ὑποδεχομένῃ. [" Thom. M. 278. 678. ad Diod. S. 1, 721. 2, 173. 280. * Πανταχόθι, Brunck. Aristoph. 1, 74. * Πανταχῶς, ibid." Schæf. Mss. " Quovis modo, Dionys. Areop. 227." Kall. Mss.]

Παντοῖος, Omnigenus, Omnifarius, Omnimodus, quibus utor, quod ab Omnis sint derivata; sed hæc composita sunt, cum παντοῖος sit quidem itidem a πᾶν significante Omne, sed compositione careat. Vel Varius, Multiplex. Il. Γ. (202.) Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά. Usus ejus est et in prosa, ut παντοῖα σιτία, Cibaria omnis generis. Greg. autem dixit aliquem esse παντοῖον ταῖς ἐπινοίαις, 113. 'Αλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἑαυτὸν ἀποκρύψει, οὐδ' ἂν πολλὰ στραφῇ, καὶ παντοῖος γένηται ταῖς ἐπινοίαις, Ne si quidem sese in omnes verterit facies, Bud. Quæ exp. fortasse convenire possit isti Herodoti loco, (8, 10.) Παντοῖοι ἐγένοντο δεόμενοι 'Ιώνων λῦσαι τὸν πόρον: [cf. 3, 124. 9, 109.] Lucian. item sæpe dicit παντοῖον γίγνεσθαι, item παντοῖον εἶναι: (1, 42.) Αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμην. Usurpatur equidem hoc genus loquendi ad exprimendam ἀπορίαν: ut apparet e quodam Ejusd. l., in quo dicit παντοῖος ὑπ' ἀπορίας: (1, 725.) 'Εγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ εὐθὺς ἴδιόν τε καὶ ἠρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπορίας. [Barker. ad Etym. M. 1089. " Bibl. Crit. 3, 1. p. 37. Toup. Opusc. 1, 320. Valck. ad Ammon. 141. T. H. ad Lucian. Dial. p. 75. 2, 358. ad Herod. 260. 741. Phryn. Ecl. 98. Heind. ad Plat. Hipp. 126. Heyn. Hom. 8, 296. 418. Seq. accus. cum inf., Herod. 3, 124." Schæf. Mss. * Παντοιότροπος, unde * " Παντοιοτρόπως, Saracenica Sylb. p. 34." Boiss. Mss.] Παντοίως, Omnifarie, Omnibus modis, Herodian. 4, (8, 2.) Καὶ τήν τε μνήμην αὐτοῦ π. ἀνενεώσατο, Omnibus modis, Polit. [" Toup. Opusc. 1, 91. et Ind. v. Λόγιος, ad Herod. 701." Schæf. Mss.]

[* " Παντότης, Damasc. ap. Wolf. Anecd. 3. p. 196." Kall. Mss.]

" Πάμφι, Hes. affert pro παντάπασι, Omnino."

" 'Ανάπας, Omnis, Universus, ut σύμπας," [Anal. 3, 298. σοφίης ἀναπάσης.]

"Απας, αντος, ὁ, Universus, Totus. Fem. ἅπασα, Neutr. ἅπαν. Factum e πᾶς, præfixo ἁ, quod vocatur ἀθροιστικὸν, Coacervativum, h. e. Coacervationem denotans: quod et vehementiam quandam addit significationi hujus nominis. Sic et componendo πᾶς cum præp. σὺν, dicitur σύμπας. Æschin. (90.) 'Εξεκήρυξαν δ' ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἐξ ἁπάσης, ἧς 'Αθηναῖοι ἄρχουσιν, Ex universa regione. Sic ἅπαντα τὸν αἰῶνα dicunt Totam vitam, Totum vitæ tempus. Citatur itidem ἅπας ἐνιαυτὸς ex Hom., pro Universus s. Totus s. Integer annus. Ejusd. Poëtæ est (Il. Υ. 156.) Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, Universus campus. E quo loco probat Eust., Homerum, sicut et Iones, posteriorem hujus vocis ἅπαν corripere, cum Attici contra producant, secundum Ælium Dionys. ‖"Απας, Omnis: ἅπαντες, Omnes, Cuncti, in enumeratione: ut τὸν ἄριστον ἁπάντων, Od. Ξ. (19.) ἁπάντων ἀναισχυντότατοι, ap. Isocr., pro πάντων. Sic et ἅπας τις dicitur pro πᾶς τις, Quilibet, Quivis. Dicitur etiam ἐξ ἅπαντος, subaudito gen. τρόπου, pro Omnibus modis. Sic et ἐν ἅπασι dicunt subaudito substantivo πράγμασι, pro In omnibus rebus, In omni re.

"Απας, Summus, Extremus, ἔσχατος, Plato Epist. Εἰς ἀπορίαν ἐλθεῖν τὴν ἅπασαν, In summas adduci angustias, In extremas angustias redigi. Sic fere dicitur ut, 'Ελθεῖν εἰς ἅπαν τοῦ κινδύνου: quo etiam usurpatur modo simplex πᾶν. [" Ad Phalar. 278. 344. 375. Soph. Trach. 769. Jacobs. Anth. 6, 426. 10, 71. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 233. Brunck. Aristoph. 2, 60. ad Lucian. 1, 796. ad Diod. S. 2, 195. 213. 214. 464. Heind. ad Plat. Theæt. 301. Toup. Emendd. 2, 68. 3, 34. Omnigenus, ad Xen. Eph. 208. "Απας et πᾶς, Boiss. Philostr. 602. Buttm. ad Plat. Gorg. 513. Greg. Cor. 214. ad Herod. 254. 480. Lennep. ad Phal. 192. ad Xen. Mem. 1, 1, 11. ad Charit. 219. Brunck. ad Æsch. Pers. 760. Zeun. ad Xen. K. Π. 137. ad Herod. 200. ad Diod. S. 1, 387. "Απας et ἅμα πᾶς conf., ad Dionys. H. 1, 265. Tzsch. ad Strab. 4, 294. Schneid. ad Aristot. H. A. 283. An ὁ ἅπας ἀνὴρ dicatur, ad Herod. 575. An ἅπας i. q. ἅπαντες? ad Diod. S. 1, 628. "Απας cum artic., ad Diod. S. 2, 446. ad Dionys. H. 1, 294. 562. 2, 811. 1053. 5, 2. "Απας εἰμὶ παρά τινι, ad Charit. 374. 'Η ἅπασα συμφορὰ, Summa totaque calamitas, ad Herod. 228. "Απαν, cum gen., ad Diod. S. 1, 590. Paus. 3, 38. 39. "Απαν ῥύπος, ὄξος, Valck. Adoniaz. p. 312. 416. ad Callim. p. 28. Wessel. ad Herod. 16. Εἰς ἅπαν, Wakef. Phil. 457. 'Εξ ἅπαντος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 357. Hermann. Gramm. 1, 190. Lucian. 1, 701. 3, 137. Paus. 225. 'Εξ ἁπάσης πόλεως, Ex omnibus civitatibus, Dionys. H. 1, 510. 550. (562.) 2, 949. 3, 1522. Τῆς ἁπάσης ἀκριβείας, Plato Hipp. 160. Demosth. 1290, 11. "Απαντες et ἀποστάντες conf., ad Diod. S. 2, 285. 260. 'Απασῶν et ἀπὸ πασῶν conf., ad 2, 339. "Απαντες, Dionys. H. 3, 1451. Plerique omnes, Reliqui omnes, ad Xen. Eph. 208. "Απαντα, Abresch. Æsch. 2, 131. "Απαντα ποιεῖν, Musgr. Iph. A. 449. "Απαντα ἄφθονα, Lucian. 3, 341. 374. Εἰς ἅπαντα, Soph. Trach. 489." Schæf. Mss.] 'Απανταχῇ, VEL, 'Απανταχοῦ, Ubique, Quaquaversum, Passim: 'Απανταχοῦ δὲ βωμοὺς καὶ θυσίας, Ubique aras et sacrificia, Omni in

loco. Sic etiam πανταχῇ et πανταχοῦ in usu sunt. [“ Ἀπανταχῇ, Valck. Hipp. p. 211. Brunck. Or. 757. Ἀπανταχοῦ, ibid. Valck. l. c. Diatr. 267. Wakef. S. Cr. 4, 179.” Schæf. Mss.] Ἁπανταχόθι, potius quam πανταχόθι, Ubique, Ubivis, Passim. At Ἀπανταχόθεν, Undique, Undiquaque, Undevis, Omni e parte. Lucian. (1, 195.) Οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται. Cum gen. γῆς sæpe ponitur, ut ap. Lat. Ubique, et Ubi, cum gen. terrarum, gentium. Est autem ἀπανταχόθι γῆς, In quavis parte terræ, In omni terræ parte. At πανταχόθεν γῆς, E quavis terræ parte, Ex omni terræ parte. [“ Ἀπανταχόθεν, Thom. M. 278. Diod. S. 2, 448.” Schæf. Mss.] Ἀπανταχόσε, sicut πανταχόσε, In omnem partem, Quoquoversum. Cum gen., ut et proxime præcedentia ἀπανταχόθι et ἀπανταχόθεν, ap. Plut. Camillo, Ἀ. τοῦ πεδίου, Per campum quoquoversum, In omnem campi partem, In omnes partes. Observandum ἀπανταχοῦ exponi Quaquaversum, ἀπανταχόσε Quoquoversum. Ἀπαντῇ, Adv. Poët. Undique, Undiquaque, [Od. Θ. 278. * “ Ἀπάντη, synonyme de πάντη, est dans Platon LL. 6. p. 752. Dans la même forme on trouve * Ἀπαντάπασι dans Athénée p. 431. : dont la véritable forme étoit peut-être Ἀπανθάπασι.” Corai. Mss. * Ἀπάντοτε, Lobeck. Phryn. 103. * Ἐξάπας, Lucian. 2, 497.] “ Συνάπας, i. q. σύμπας, quod vide.” [“ Ad Herod. 441. 498. 592. 706. (2, 99. 112.)” Schæf. Mss. “ Plato Alcib. 1, 10.” Boiss. Mss.]

[* “ Ἐπίπας, Inscr. Cretica p. 505. Gruter. Εὐνοήσω τοῖς ἐπίπασι Ἱεραπυτνίοις — οἱ ἐπίπαντες Ἱεραπύτνιοι. In Marm. Oxon. p. 120. extat Οἱ * συνεπίπαντὶ καινεῶνι κόσμοι, s. * συνεπιπαντί. Vide Chishull. A. A. p. 133.” Schn. Lex.]

Πρόπας, poëticum, Universus, Cunctus : ut πρόπας στόλος, Soph. (Œd. T. 169.) Item πρόπαντες, Omnes: Il. B. (493.) Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας. [Æsch. Pers. 440. “ Eur. Phœn. 627. 1509. Markl. Iph. p. 314. Abresch. Æsch. 2, 121. Cattier. Gazoph. 88. Heyn. Hom. 4, 6. 286. 7, 784. 8, 588. Πρόπαν ἦμαρ, Ruhnk. ad H. in Cer. 434.” Schæf. Mss.]

Σύμπας, Universus, Totus. Sonat autem q. d. Simul totus. Thuc. 2, (60.) Ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι πόλιν πλέω ξύμπασαν ὀρθουμένην ὠφελεῖν τοὺς ἰδιώτας ἢ καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν εὐπραγοῦσαν, ἀθρόαν δὲ σφαλλομένην. Apud Eund. non uno in loco τὸ ξύμπαν pro In summa, Ad summam. Et alicubi, Τὸ δὲ ξύμπαν εἰπεῖν, Ut in universum dicam, Ut uno verbo dicam. In VV. LL. ex Isocrate, Ζήτει νόμους τὸ μὲν σύμπαν δικαίους, ubi redditur itidem In universum. Affertur ibi τὸ σύμπαν et pro Universitate rerum, ex Aristot., quam τὸ πᾶν a Philosophis dici docui antea. In plur. σύμπαντες, Omnes, Omnes simul, Bud. ap. Dem. exp.: qui et citat hæc Aristotelis, Οὐχ ὡς ἕκαστον, ἀλλ' ὡς σύμπαντας. [“ Ad Charit. 219. ad Herod. 441. 706. Reiz. Acc. 108. Musgr. Rhes. 141. Cattier. Gazoph. 90. Heyn. Hom. 7, 185. 8, 130. Σύμπαν, Toup. Opusc. 1, 453. Τὸ σ., Thom. M. 255. Ἡ σύμπασα πονηρία, Heind. ad Plat. Gorg. 182. Οἱ ξύμπαντες, Huschk. Anal. 284. Σύμπασι neutr., Dionys. H. 1, 59. Τὰ πολλὰ ξύμπαντα, Plato de LL. 29. Ast. Cf. Schneid. ad Xen. K. Π. 8, 4, 7. ad Herod. 404. Τρόπον συμπάντων — ἐπιφανέστατον, al. τρόπων, ad Dionys. H. 1, 301.” Schæf. Mss.]

“ Ἀπόπαξ, nisi forte scripsit ἀπόπαν, Hesychio est “ ξύμπαν s. σύμπαν,” [Asclepiades Epigr. 27. τῶν ῥοδίνων δ' ἀπόπαξ, exp. Simul; sed Cod. Vat. exhibet τε τόπαξ. “ Jacobs. Anth. 7, 45.” Schæf. Mss.] “ Διάμπαξ, Hesychio et Suidæ διόλου, καθόλου, δια- “ παντὸς, In totum. Exp. etiam Utrimque. Lucian. “ (1, 440.) Διελαύνεται δ. ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. Idem “ διαμπερὲς et διαμπερέως.” [“ Brunck. ad Eur. Bacch. 982. Musgr. 992. Wakef. S. Cr. 2, 64. Bergler. Alciphr. 352.” Schæf. Mss. Æsch. Pr. 65. Suppl. 559. 952.] “ Ἐπίπαξ, Ut semel dicam, In “ summa, Summatim:” [Hesychio ἐπιπὰξ exp. ἐπ' ἀριστερά. Cf. Ἐπιτάξ.]

ΠΑΝΥ, adv. Omnino, Prorsus. Ideo autem primam huic adverbio istam signif. tribuo, quod sicut Omnino ab Omnis, sic πάνυ a πᾶν deductum, et ex eo factum existimem. Non enim debere cuiquam scrupulum afferre syllabam παν hic correptam, satis liquet ex iis quæ de eadem in Πάμπαν docui. Hanc autem adverbii πάνυ signif. cum in aliis ll., tum in hoc Aristoph. manifestam esse puto: N. (733.) ΣΩ. Ἔχεις τί; ΣΤΡ. Μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔγω γ'. ΣΩ. Οὐδὲν πάνυ; Hic enim οὐδὲν πάνυ non video quomodo aptius reddi possit quam Nihilne omnino? vel, Nihilne prorsus? Nec dubium est quin eand. signif. habeat et in (901.) οὐδὲ γὰρ εἶναι Πάνυ φημὶ δίκην, Omnino nego. Sic autem et ap. Thuc. et Herodian. observavi positum. In VV. LL. ex Aristoph. affertur et πάνυ μανθάνω, pro Prorsus intelligo. Ibid. πάνυ junctum cum σφόδρα eodem exp. modo: Plato Apol. (14.) Π. σφόδρα ταῦτα λέγω. Hæc omnino dico. Sciendum est autem, sicut πάνυ cum σφόδρα hic jungitur, sic Omnino et Prorsus copulata inveniri, in paulum diverso tamen loquendi genere. Possis autem πάνυ ita interpretari et ubi concedentis est cum affirmatione: qui frequens est ejus usus. Aristoph. Πλ. (393.) ΒΛ. Παρά σοι. ΧΡ. Πάνυ. Sed additam utplurimum habet particulam γε, aut particulas μὲν et οὖν: dicitur enim πάνυγε, vel πάνυ μὲν οὖν, ab eo qui respondet, concedens aliquid cum affirmatione. Plato Alcib. (1. §. 5.) Καὶ τότε ὁπότε βέλτιον; Πάνυγε. Paulo post, Οὐκοῦν καὶ τότε ὅτε βέλτιον; Πάνυγε. Ibid. ναὶ eadem signif. dicit. Idem in Euthyphr. Ἆρ' οὐχ οὕτω; Πάνυγε. Sed et καὶ πάνυ γε ap. eum legitur, ubi observa eund. usum PARTICULÆ Καί, quem habet ante μάλα, cum dicitur καὶ μάλα, ut in Charmide, Τί οὖν, ἔφην, οὐκ ἀπεδύσαμεν αὐτοῦ αὐτὸ τοῦτο κ. τ. λ. Καὶ πάνυ γε, ἔφη ὁ Κριτίας. Item πάνυ μὲν οὖν ap. Eund. cum in aliis plerisque ll., tum hoc, Ὑπηρετητικὴ μὲν ἄν, ὡς ἔοικεν, εἴη θεοῖς. Πάνυ μὲν οὖν. Hoc Cicero, inquit Bud., in 2 Tusc. et in Partt. Sane quidem dixit, et Prorsus. Sæpe autem hæc ap. Xen. quoque sunt obvia. Sed hoc addo iis quæ ille de πάνυ μὲν οὖν scribit, inveniri interdum has voculas non per se positas in responsione, sed aliis verbis conjunctas, ut ap. eund. Plat. Phædro, cum dixisset Socrates, Ἀτάρ, ὦ φίλε Φαῖδρε, δοκῶ τί σοι ὥσπερ ἐμαυτῷ θεῖον πάθος πεπονθέναι; addo autem θεῖον e vet. Cod., respondet Phædrus, πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες, παρὰ τὸ εἰωθὸς εὔροιά τις σε εἴληφε. Sic πάνυ μὲν ap. Lucian. (1, 187.) ubi dicenti Socrati, Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ: respondet Chærephon, Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως. Ubi etiam observa πάνυ μὲν responderi, quamvis præcedens sermo interrogativus non sit. His porro locis aptius fuerit Omnino s. Prorsus, quam Admodum: quo alioqui possumus in illis prioribus ll. uti, et quidem alteram hujus adverbii signif. exprimendo: cum enim πάνυ significet etiam Admodum, et Valde, quemadmodum Lat. suum illud adv. Admodum responsioni concedentis simul et affirmantis adhibent, ita dicere possumus Græcos in ll. illis hanc suo πάνυ signif. dare. Quod si dicamus, pro nobis faciet μάλα, necnon σφόδρα, quæ cum proprie Valde s. Admodum significent, illum itidem usum habent; legimus enim sæpe cum ap. alios, tum ap. Plat., in responsione concedentis cum affirmatione, Καὶ μάλα, et Καὶ σφόδρα γε, et Κομιδῇ μὲν οὖν. Sin vero πάνυ in ll. illis sonare Omnino et Prorsus, malimus, id particulis παντάπασι et πάντως, necnon παντελῶς confirmabimus, quæ eund. illum usum habent, cum alioqui proprie sonent Omnino, Prorsus. Ceterum quantum attinet ad πάνυ, quod est concedentis cum affirmatione, sciendum est annotari etiam contra, πάνυ junctum cum ADV. Καλῶς, esse renuentis, ap. Aristoph. Sed in hoc loquendi genere rationem adverbii καλῶς duntaxat habendam existimo, ut πάνυ duntaxat augeat, et πάνυ καλῶς perinde sit ac si diceretur κάλλιστα: idque ironice, eod. plane modo quo vulgus nostrate dicit, Et de belles. Sed VV. LL. in Πάνυ magno errore scriptum habent πάνυ κακῶς, pro πάνυ καλῶς.

Πάνυ sonat etiam, ut modo dixi, Valde, Admodum, Magnopere: ut πάνυ χαίρω, Valde gaudeo: et πάνυ ἄχθομαι, Valde mœstus sum. Sæpe vero cum πολὺς, et πολλάκις: et cum μακρός: itidemque

cum *μικρὸς*, et *ὀλίγος*, ac similibus: ut, Π. *πολλῆς τοῦτο δεῖται δαπάνης.* Xen. autem usus est et cum *πολὺ* posito adverbialiter cum compar., K. Π. 2, (4, 17.) *Ἐὰν μὴ πάνυ πολὺ ἐλάσσων ἡ ὁδὸς ᾖ.* Invenitur alioqui *πάνυ* cum compar., etiam non interjecta particula: ut ap. Aristot. *οὐ πάνυ πιστότερα ἐρεῖ.* Plato Phædro, Π. *μακρὸν ποιησάμενος σύγγραμμα*: Aristoph. Πλ. (377.) *ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ Ἐθέλω διαπρᾶξαι.* Xen. in principio Pædiæ, *Καὶ πάνυ ὀλίγους.* Et cum adv.: ut *πάνυ πολλάκις*, Plut. *περὶ Δυσωπίας.* Et *ταχὺ πάνυ* in eadem illa Aristoph. Comœdia (57.) *λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ.* Thuc. 8, (38.) *Καὶ ἄλλως ἐν σφίσιν αὐτοῖς οὐ πάνυ εὖ διακείμενοι.* Observa autem in duobus illis ll. Arist. postponi: itidemque ap. Plat. Apol. (6.) *Ἔπειτα μόλις πάνυ ἐπὶ ζήτησιν αὐτοῦ ἐτραπόμην.* Sic autem et ap. alios frequenter. Invenitur vero et procul sejunctum a suo adverbio: ut in hoc Aristoph. versu in eadem illa Comœdia (198.) *Εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ*, pro *εὖ πάνυ.* Sæpe autem jungitur negativæ particulæ *οὐ*, interdum et *μή*: *Οὐ πάνυ προσίεμαι*, Xen. Interdum vero *οὐ πάνυ* et *οὐ πάνυ τι* sic dicitur ut a Cic. Non magnopere, illic vacante propemodum particula *πάνυ*, sicut hic particulà Magnopere. Tale est autem ADV. *Ὀλίγον*, et quidem conveniens cum Lat. Parum pro Non: Ovid. Quodque parum novit, nemo docere potest. Sic cum dico *ὀλίγον μοι μέλει*, perinde est ac si dicerem *οὐ πάνυ μέλει μοι*, pro *οὐ μέλει μοι*: et Lat. Parum curo, perinde ac si dicerem Non magnopere curo, pro Non curo. Xen. K. Π. 1, (6, 18.) p. 19. meæ Ed., *Οὔτε ζημίαις πάνυ τι θέλουσιν εἴκειν, οὔτε δώροις ἐπαίρεσθαι*: ita enim scr. ibi existimo potius quam *πάνυ τοι*: sicut dixi in principio Annotationum quas editioni illi subjunxi: afferens ex Eod. ETIAM *Μηδέν τι πάνυ*: Ἑλλ. 5, (4, 45.) *Ἔφυγον μηδέν τι πάνυ διωκόμενοι*, ubi quin *τὶ* scriptum ab Auctore fuerit, *μηδέν τι πάνυ* dicente pro *οὐ πάνυ τι*, dubitare fas non est. SED *Οὐδέν τι πάνυ* quædam exempl. habere, ibid. admonui: nihil autem esse inter hanc et illam lectionem discriminis satis constat. Dem. *Οὐ πάνυ τι ἠνώχλουν αὐτῷ*: scribitur et CONJUNCTIM *Πάνυτι*, SICUT *Πάνυτοι.* Herodian. 5, (2, 11.) *Ἅπερ ὁρῶντες οἱ στρατιῶται οὐ πάνυ τι ἀπεδέχοντο.* || Sed *οὐ πάνυ τι* a Bud. exp. etiam Non ferme, in Dem. (1347.) *Ἡ μὲν γὰρ οὐσία οὐδὲ τριῶν ταλάντων πάνυ τι ἦν.* Observavi certe et ap. Aristot. pro Non ferme, Haud ferme, ea sc. signif. qua dixit Cic., Sapientis cogitatio non ferme ad investigandum adhibet advocatos. Apud Terent. autem, Fidelem haud ferme mulieri invenias virum, Ferme a Donato exp. Facile.

Πάνυ articulo jungitur interdum, eadem forma qua jungi videmus *ἄγαν*: et dicitur *ὁ πάνυ*, significando emphasin et celebritatem nominis, Bud. afferens e Xen. Ἀπ. 3, (5, 1.) *Περικλεῖ δέ ποτε τῷ τοῦ πάνυ Περικλέους υἱῷ διαλεγόμενος.* Exp. certe *ὁ πάνυ*, Celebris, Illustris, Nobilis; sed malim, Celebris vel Illustris ille etc. Lucian. (1, 563.) *Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος.* Greg. de Joanne, *Ἰωάννην τὸν πάνυ*, Athen. 222 (=537.) *Περὶ δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ πάνυ τρυφῆς*, ubi *τοῦ πάνυ* Bud. aliud non esse dicit quam *τοῦ μεγάλου.* Eodemque modo Greg. dixisse non solum *Ἀλέξανδρον τὸν πάνυ*, sed et *Κωνσταντῖνον τὸν πάνυ*, scribentem, *Ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ πάνυ*, pro Tempore magni Constantini. Apud Lucian. autem redditur Summus, in Icaromenippo, *Ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ Διὸς ἥκω τήμερον.* Sed quamvis in VV. LL. et alibi afferantur exempla harum vocum *ὁ πάνυ* junctarum cum nomine proprio, sciendum est tamen et aliis junctas inveniri, et quidem non solum nominibus appellativis personarum, i. e. nominibus quæ personis tribuuntur, sive illarum artem, aut aliquam scientiam, sive munus et functionem declarantia, sed et nominibus rerum. Athen. 132. *Φιλόσοφος δὲ ἦν τῶν πάνυ Αἰσχύλος.* Sic ap. Thuc. legimus, *Τῶν πάνυ στρατηγῶν*, 8, (89.) Ibid. *Τοῖς πάνυ τῶν στρατιωτῶν*, initio libri, ubi existimo *τοὺς πάνυ στρατιώτας* vocari Primarios, Præcipuos, Præcipui nominis. || Bud. certe *ἐν τοῖς πάνυ*, sicut *ἐν τοῖς μάλιστα*, pro In primis poni tradit, in Vita Isocratis. Exemplum autem tertii usus habes ap. Athen. 215. *Οἱ καὶ τῶν Ὀλυμπίων τὸν πάνυ ἀγῶνα ἀμαυρῶσαι ἐθελήσαντες*, ubi reddere potes Celebrem illum, vel Nobilem illum. [" Valck. ad Phalar. p. xvii. Porson. Hec. p. 53. Ed. 2. Lucian. 2, 194. Cum superl., Athen. 22. Abresch. Lectt. Aristæn. 283. Markl. Suppl. 246. Heyn. Hom. 4, 256. Boeckh. de Metr. Pind. 237. Conf. c. *πάντη*, ad Lucian. 2, 228.: cum *τανῦν*, Schneid. ad Xen. Mem. 187. Ed. 3. *Πάνυ* trajectum, Heind. ad Plat. Hipp. 126. 360. Apol. 175. Xen. Œc. 7, 3. Polyb. 2, 131. *Ὁ πάνυ*, ad Xen. Mem. 3, 5, 1. *Οὐ π.*, Alciphr. 122. Wakef. S. Cr. 4, 67. Ind. ad Plat. 4 Diall. Biest. v. *Οὐ*, Lucian. 3, 234. Dionys. H. 1, 585. Plato Phædro 193. Heind., Xen. Œc. 7, 1. Schneid. p. 41. Simon. Dial. 59. *Οὐ π. τοι*, Heind. ad Plat. Lys. p. 6. *Οὐ π. τι*, 7. Fischer. ad Euthyphr. p. 8. ad Weller. Gr. Gr. 2, 133. Artemid. 358. 383. Reiff., Dionys. H. 5, 261. *Οὐ γὰρ πάνυ, ἔφη, τί*—, Plato 1. p. 111. Bekk. Π. *οὐ*, Heind. ad Plat. Theæt. 328. *Μὴ π.*, Callim. 1, 429. *Μὴ π. τι*, Heind. ad Plat. Phædr. 310. *Μὴ π. τοι*, Schol. Apoll. Rh. p. 293. Π. *τι*, 261. Zeun. ad Xen. K. Π. 122. ad Lucian. 1, 476. 477. 506. 812. Π. *που*, Boiss. Philostr. 319. Π. *πολὺ*, Plato Charm. 69. Π. *πλέον*, Hipp. 126. ubi falli videtur Heind. cf. p. 360. Π. *μὲν οὖν*, ibid. 124. Π. *σπουδῇ*, Wolf. ad Demosth. c. Lept. 321. Valck. ad Phalar. p. xvii. Π. *σφόδρα*, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 7. Musgr. ad Hec. 489. Lennep. ad Phal. p. 7. T. H. ad Plutum p. 253. *Ἐν τοῖς π.*, Dionys. H. 1, 49. 167. *Πολλοῖς π.*, Dionys. H. 2, 1174. * *Πανυήλιξ*, Jacobs. Anth. 12, 425. ad Charit. 217. * *Πάμπανυ*, Crus. ad Suet. 370." Schæf. Mss. Dio Cass. 590.]

" *Πάγχυ*, adv. poët. Omnino, Penitus, Il. T. (343.) " *Ἦ νύτοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλ-* " *λεύς*: Od. O. (326.) *πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι.*" [" Bibl. Crit. 3, 1. p. 100. Koppiers. Obs. 145. Jacobs. Anim. 305. Anth. 7, 238. Exerc. 2, 167. *Οὐκέτι π.*, Il. N. 747. *Οὔπω μάλα π.*, Ξ. 143. Heyn. Hom. 6, 652. * *Πάγχι*, Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss. * *Πάγχη*, Alex. Æt. Fr. 4. ap. Anal. 1, 419. ubi tamen Brunck. rescripsit *πάγχυ.*] " *Ἐπιπάγχυ*, " Omnino, Penitus, i. q. *πάγχυ*: nisi dicamus præp. " *ἐπὶ* esse epitaticam: ut *ἐπιπάγχυ* valeat i. q. *μάλα* " *πάγχυ.*" [Lobeck. Phryn. 48. " Const. Manass. Chron. p. 104." Boiss. Mss. Ad Hesiod. *Ἔργ.* 262.]

ΠΑΣΣΩ, VEL *Πάττω*, Inspergo, Conspergo: ut cum aliquid sale vel alia re conspergimus. Unde *Ἁλίπαστος*, Sale conspersus. Dicitur tamen per gen. ab Hom. Il. I. (214.) *Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο*, ubi quamvis reddatur Sale conspergebat, malim Salem inspergebat; nec enim dubium est quin *πάσσειν ἁλὸς*, ea dicatur forma qua *πίνειν οἴνου*, et *φαγεῖν ἄρτου*, multque alia hujusmodi: nam et Auctor brevium Scholl. *πάσσε δ' ἁλὸς* resolvit in accus. cum dat. dicens, *ἔπασσε τὰ κρέα ἁλσί.* Itidemque cum dat. ap. LXX. Interpr., *τῷ χοῒ πάσσων*, malim verbo Conspergere reddere, dicens Pulvere conspergens, aspergens, non Pulverem spargens. Quod tamen verbum habent VV. LL., in quibus *τῷ χοῒ πάσσων* redditur Terram spargens. Sic igitur sentio, cum dicitur *πάσσειν τὰ κρέα ἁλσὶ*, esse Conspergere carnes sale, itidemque *πάσσειν χοῒ* esse Conspergere pulvere, s. potius Aspergere pulvere, eodemque cum aliis datt. modo: ut *πάττειν χρυσῷ* et *πάττειν ῥόδοις*, Aristoph. Πλ. (912.) *Χρυσῷ πάττων μ' οὐ γιγνώσκεις*: et (1330.) *πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.* At *πάσσειν ἁλὸς* s. *ἁλῶν τοῖς κρέασι*, Inspergere carnibus salem, (proprie autem q. d. aliquid salis.) Non ignoro interim, afferri e Gal. *Προσπάττειν λουτρὰ ἁλῶν*, cum potius dicendum esset *προσπάττειν λουτρὰ ἁλσὶ*, vel *προσπάττειν ἁλῶν λουτροῖς.* Quo fit ut locum illum vel mendosum esse suspicer, vel constructione quadam huic loquendi generi peculiari, et ex illo Hom. loco tracta, ut quasdum alias ab eo manasse constat, positum esse gen. pro dat. In VV. LL. e Luciano (2, 927.) *Κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται*, pro Pulvis per caput spargitur. Et *πάττεται ἐπὶ τὸ δῆγμα*, Morsui inspergitur. Exp.

autem πάσσω et verbo ἐπιβάλλω, Superjicio: de qua exp. dicam in Ἐπιπάσσω. [3 Macc. 1, 18. Σποδῷ καὶ κόνει τὰς κόμας πασάμεναι, Cinerem et pulverem in comas suas spargentes.] || Πάσσειν non solum est ἐπιτιθέναι ἅλας πρὸς ταριχείαν, sed et ποικίλλειν, unde παστὰς, Eust. 1399. Idem p. 393. in istud hemistichium Homeri, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, scribit ex hoc ἐνέπασσεν factam esse nuptialem παστάδα. Addens, E tali autem πάσσειν, nam hic simplici utitur, dictus est ὁ τοῖς ἄνθεσι κατάπαστος νικητής. Videtur autem, inquit, dictum esse hoc πάσσειν ad similitudinem alterius πάσσειν: ut, πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο: unde et ἁλίπαστον. Dicam autem de illa signif. et in comp. Ἐμπάσσω. [" Ad Herod. 141. 170. ad Diod. S. 1, 101. ad Charit. 551. T. H. ad Plutum p. 97. Jacobs. Anth. 11, 212. 12, 126. Heyn. Hom. 4, 599. 5, 169. 575. 8, 339. De fut., ad Il. P. 564. Variego, Ruhnk. Ep. Cr. 197. Bibl. Crit. 2, 4. p. 24. Χρυσῷ πάττειν, Kuster. Aristoph. 60." Schæf. Mss. Πέπαστο, Hesychio ἐπεπλήρωτο. Longi Pastor. 1. p. 12. Χώματος καὶ πηλοῦ πέπαστο καὶ τὰς κόμας καὶ τὸ ἄλλο σῶμα, Apoll. Rh. 1, 729. δαίδαλα πόλλ' ἐπέπαστο.] " Παστία, Spar" genda: item Spargendum, Aristoph." [Eip. 1074.] Πάσμα, vide Διάπασμα. [" Alex. Trall. p. 190. Suid. 2, 392. " Heyn. Hom. 4, 599." Schæf. Mss.] Παστὸς, Conspersus. Sed in compositione potius, ut ἁλίπαστος, Sale conspersus. A Schol. Aristoph. Φάρμακον παστὸν exp. τὸ πασσόμενον: ut certe videmus Hom. dixisse ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν. Eudemus ap. Athen. (371.) tria esse τεύτλων genera scribit, παστὸν, καυλωτὸν, λευκὸν, πάνδημον. Ælius Dionysius ap. Eust. παστὰ esse ait ἔτνος ἀλφίτοις μεμιγμένον, et ἐπίπαστα dici αὐτὰ τὰ ἄλφιτα. Apud Hes. scriptum est paroxytone πάστα, qui aliam quoque signif. affert, quam ap. eum vide. " Πάστα, Hesy" chio Edulium e caseo non salso, similagine et se" samo confectum. Alii esse volunt Pulmentum e " leguminibus, mixtum farina, teste Eod. Forsan " παρὰ το πάσσεσθαι, Quod farina conspergeretur. " Vide Πάστη." || Παστὸς autem, quod est ab altera verbi πάσσω signif., vide cum Παστὰς, quod proxime sequitur. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 132. Schol. Aristoph. Πλ. 717. Heyn. Hom. 4, 599. 8, 339." Schæf. Mss. Παστὸν, Gl. Salsum. Mathem. Vett. p. 89. Μιχθεῖσα τρίτῳ μέρει παστοῦ, τροφὴν ἰσχυρὰν παρέχεται.] " Πάστη, Jusculum farina mixtum s. con" spersum, J. Poll. (6, 56.) plurali πάσται pro ζωμὸς " ἀλφίτων affert, ex Aristoph. φύσκαι, πάσται, ζωμοί, " χόλικες. Simile quid πάστα Hesychio." [" Thom. M. 607. Aristoph. Fr. 281." Schæf. Mss.]

Παστὰς, άδος, ἡ, Thalamus, ut etiam apparet e verbis Eustathii, quæ protuli in Πάσσειν, τὸ ποικίλλειν. Et in plur. παστάδες, Thalami, Bud. e Chrys. Idem Plutarcho ait significare Porticum, in h. l. qui habetur in Vita Galbæ, Τοῦ δ' Ἰλλυρικοῦ τάγματος ἐν τῇ καλουμένῃ παστάδι Βιψανίᾳ στρατοπεδεύοντος. Extant certe et alii plerique Plutarchi ll. in quibus eand. signif. huic verbo dare videtur. Sed in VV. LL. ex Ejusd. Lycurgo (6.) affertur pro Atrio ubi habebantur conciones. Tradunt præterea esse Cœnaculum, et Convivii locum, deducendo a πάσασθαι: sed huic derivationi refragantur Eustathii verba supra: denique Quamvis domum ad aliquem excipiendum aptam, e Moschop. " Hesychio παστάδες " sunt παστοὶ στοαί, et γεγραμμένοι οἶκοι, a πάσαι, " ποικίλαι, Variegare: item τόποι ἔνθα ἐδείπνουν, a " πάσασθαι, Edere: præterea τῶν ἀμπέλων αἱ συστά" δες." [" Ind. Xen. Mem. et ad 3, 8, 9. ad Mœr. 88. Valck. Phœn. p. 155. Toup. Opusc. 1, 243. 276. 2, 188. Jacobs. Exerc. 1, 71. Anth. 6, 436. 8, 11. 94. 191. 9, 126. 429. 11, 74. 319. 12, 286. 400. Herod. 186. (2, 169.) Wyttenb. Select. 356. ad Eur. Or. 1367. Larcher Herod. 2, 501. Brunck. Apoll. Rh. 56. (1, 789.) Epigr. adesp. 11. 611. ad Charit. 718. Wakef. Trach. 920. Leon. Tar. 5. Dionys. H. 1, 470. ad 580. Heyn. Hom. 5, 634. 635. 8, 8. Schneid. ad Xen. Hier. 261. (12, 2.)" Schæf. Mss. Cf. Παραστάς. " Soph. Antig. 1207. de Sepulcro vivæ Antigones." Seager. Mss. Plut. Bruto 55. J. Poll. 7, 122. Theocr. 24, 40. Schn. Lex. *Προπαστὰς, Porticus, Schol. Apoll. Rh. 1, 789. " Porphyr. Schol. Hom. in Valck. Diss. de Schol. Hom. 101." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 5, 635." Schæf. Mss.] Ceterum pro Παστὰς significante Thalamum dicitur ETIAM Παστός: ut in Luciano (1, 428.) Κέλευσον τὸν Ἑρμῆν τοῦτον νεανίαν εὐθὺς ἀπεργάσασθαι, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ: vide et in Ἐμπάσσω quædam de hac voce. [" Ad Diod. S. 1, 34. Meleager 125. Brunck. Apoll. Rh. 239. Jacobs. Anth. 11, 319. 12, 286. Torus nuptialis, 8, 94. 235. 9, 126. 186." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 1, 775. Orph. Arg. 1334. Affertur etiam *Παστὸν, τὸ, Velum variegatum, quod foribus thalami appendi solebat, e nullo tamen Auctore. Cf. Ἐμπάσσω. *" Παστοπηγία, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 158. (γαμήλιος π.) *Παστοπήγιον, Const. Manass. Chron. p. 131. Nicet. Eugen. 6, 512." Boiss. Mss. " Theod. Prodr. Rhod. 301. Νυμφικῶν ἔννοια παστοπηγίων." Elberling. Mss.] Παστοφόρος, ET Παστοφορεῖον. Sonat autem παστοφόρος q. d. Thalamifer, i. e. Thalamum ferens. Sic Veneris epith. est παστοφόρος, Thalamifera. [" Ad Diod. S. 1, 34. Jacobs. Anth. 10, 197." Schæf. Mss. " Ferens pallium, Clem. Alex. (Pæd. 3, 2.) 93. 269. licet in Ind. afferatur πλαστοφόρος. Cf. Lex. Basil. Curion., ubi est etiam Veneris epith." Kall. Mss.] AT Παστοφορεῖον SEU Παστοφόριον est Thalamus, si Hieronymo credimus, in caput 22 Esaiæ, dicenti usurpatum in Græca Bibl. Interpretatione pro Thalamo in quo habitat præpositus templi. [Schleusn. Lex. V. T. Vide Ῥαμνοῦς.] " Αὐτόπαστα, Hesychio sunt " πύλαι παστάδας ἔχουσαι, ποικίλαι." " Πρόπαστος, " i. q. προκοιτών, Vestibulum cubilis, Locus ante " thalamum." [* Προπάστιον, Vestibulum thalami, Hes. * Παστόω, Thalamum pono, Aqu. Deut. 33, 12.]

[* Ἀναπάσσω, Pind. Ὀ. 10, 114. " Heyn. Hom. 4, 473." Schæf. Mss. * Ἀποπάττω, Codin. 13, 3. et not. p. 254.]

Διαπάσσω, VEL Διαπάττω, Conspergo, Gal. ad Gl. Διαπάττειν ἁλί τε καὶ νίτρῳ καὶ νάπυϊ. Sed dicitur διαπάττειν et pro Inspergere, Spargere: Herod. Διαπάσας ἐς τὰς τρίχας τοῦ ψήγματος, Cum inspersisset crinibus, Cum sparsisset per crines. Et διαπαττομένη γῆ, Terra quæ inspergitur. || Dicitur vero et διαπεπασμένος μέλανι, pro Nigris maculis conspersus, respersus, sparsus. Virg. autem dixit, sparsis pellibus albo: i. e., Nigris maculis sparsis s. dispersis variegatus. [" Casaub. ad Athen. 138. Meurs. ad Apoll. Dysc. 80. Valck. ad Herod. 66. 496." Schæf. Mss.] Διάπασμα, Quod (corpori) inspergitur, Quo (corpus) aspergitur, q. d. Aspergo. Sonat tamen potius q. d. Aspergimen, Aspergimentum. Bud. autem Inspergimen etiam reddit. Diosc. de nardo, Καθύγροις σώμασι διάπασμα. Idem, Διάπασμα ὅλου τοῦ σώματος. Plin. Siccis odoribus constant, quæ διαπάσματα vocantur. Dicit autem siccos odores, quoniam erant et liquidi odores: quibus verbis ab Horatio appellantur Unguenta. Idem loquens de rosa, Διαπάσματα inde fiunt ad sudores coërcendos, ita ut a balneis inarescant corporibus, deinde frigida abluantur. Porro non solum διαπάσματα vocantur, ut habent VV. LL., sed etiam κατάπαστα, ap. Gal. κ. Τόπ. et πάσματα, et καταπάσματα. At Hes. aliam signif. habet πάσμα, quam ap. eum vide, cujus tamen verba mendo carere non videntur. Apud Eust. autem legimus ἀλφίτων πάσμα, 1668. Διαπάσματα, inquit Gorr., dicuntur Aspergines medicamenti alicujus sicci et in pulverem triti. Fiunt autem ad varios usus: Plin. quædam ad coërcendos sudores, e rosis parari scribit, etc. ex his Dioscoridis, Χρῶνται δὲ καὶ πλείους ἐν διαπάσμασι καὶ συγχρίσμασι μετὰ τὸ λουτρὸν, καὶ μετὰ τὸ ξηρανθῆναι ἀπεκλούονται ψυχρῷ. De his et Martial. 1, (88.) Quid quod olet gravius mistum diapasmate virus? Diapasma enim dixit siccos odores qui in pastillos inspergebantur. Veruntamen non eum modo usum præstabant, nec e medicamentis unius generis componebantur. Siquidem totis corporibus vel eorum partibus fovendis, siccandis, laxandis, astringendis, molliendis, durandis et odorandis aliquando inspergebantur. Id quod satis evidenter docet P. Ægin. 7, 13.

καταπάσματα appellans, quæ omnino ead. sunt atque *διαπάσματα*. Dicitur autem *διάπασμα* non id modo, quod corpori siccum inspergitur, verumetiam quod in potum inditur, et inspersum potui bibitur. Nam et hujus exempla quædam habentur ap. Gal., ut *κ. Τόπ.* 9. Anchusam tenuissime tritam cum aqua potabili bibendum dato. Et, Struthii cochlearium cum melle dato. Nam ipse medicamenta hæc, *κατάπαστα*, sive, quod idem est, *διαπάσματα* appellat. Refert tamen Oribasius ex Antyllo, *ἐμπάσματα, καταπάσματα*, et *διαπάσματα* differre: quod *ἐμπάσματα* compescendis sudoribus aut alia corporis per halitum digestione adhibeantur, aut ad summam cutim scarificandam, aut commovendum pruritum; *καταπάσματα* vero ulceribus superponantur; at *διαπάσματα* ad odoris gratiam apparentur, et alis atque feminibus, ad summovendam graveolentiam, illinantur. [" Reuss. Diss. de Diapasmate." Schæf. Mss. Plut. Q. S. 1, 6.]

'Εμπάσσω, SEU 'Εμπάττω, Inspergo. Sed Gal. dixit ad Gl. 2. *'Εμπάττω τὶ μέλιτι τῶν εἰρημένων φαρμάκων*, quod exp., Aliquod e dictis medicamentis melli inspergo: non autem *ἐμπάττω μέλι τινὶ τῶν εἰρημένων φαρμάκων*, Inspergo mel alicui e dictis medicamentis. Possit tamen videri *ἐμπάττω μέλιτι* potius vertendum Aspergo melle. E Nicandro 'A. (79.) *'Αφρὸς ἐπιστύφων ἐμπάσσεται.* [Schn. *ἐμπλ.*] ‖ *'Εμπάσσω*, metaphorice pro Intexo, quia quæ intexuntur, velut insperguntur, Il. Γ. (126.) de Helena, *ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε Δίπλακα μαρμαρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους*: X. (441.) *'Αλλ' ἥ γ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο Δίπλακα μαρμαρέην· ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε*, ubi Eust. *ἐμπάσσειν* vult esse *ἐμποικίλλειν*: quem et supra *πάσσειν* exponere *ποικίλλειν* docui, agentem alioqui de hoc ipso loco; scribit enim, *'Ορα δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ 'Ελένης μὲν ὥρισε τί ἐνεποίκιλλε τῇ δίπλακι, ἐνταῦθα δὲ οὐχ ὥρισται ὁ * ποικιλμός.* Habet quoque et brevium Scholl. Auctor in loco illo, *ἐνέπασσεν, ἐνεποίκιλλεν*: unde *παστοὶ* vocantur *τὰ ποικίλα παραπετάσματα*. Videtur autem HOC *'Εμποικίλλειν* in ista exp. esse Varie intertexere, Intertexere variegando. [" Heyn. Hom. 4, 473. 8, 339. ad Herod. 170. Intexo, Ruhnk. Ep. Cr. 197. ad Il. Π. 306." Schæf. Mss. * " *'Εμπάσμα*, ad Hesych. 1, 1228, 19." Dahler. Mss. *'Εμπαστὴρ*, vide Lex. VV. Peregr.] " *'Εμπαστήρια*, Hesychio sunt *μελίπηκτα*." [* *'Εμπαστος*, unde * *Χρυσέμπαστος*, Chrys. 7, 633. * *'Επεμπάσσω*, Alex. Trall. 8. p. 421. 501.] " *Παρεμπάσσω*, Præter alia inspergo, Diosc. *Οἱ δὲ ψιμμύθιον παρεμπάσσουσιν ἀντὶ τοῦ θείου*," [" Geop. 2, 34. 3, 9." Kall. Mss.] *Προσεμπάσσω*, " s. *Προσεμπάττω*, Insuper," Præterea inspergo. At in VV. LL. *προσεμπάσας*, Qui aspersit. " *Συνεμπάσσω*, Simul " inspergo."

'Επιπάσσω, SEU 'Επιπάττω, q. d. Superspargo. Redditur tamen commode et verbo Inspergo. Unde pass. *'Επιπάσσομαι*, Inspergor, Herodian. 1, (7, 9.) *'Ως τοὺς μὲν οἴεσθαι ῥίνημα χρυσοῦ προϊόντι ἐπιπάσσεσθαι*, Ei scobem auream inspergi, vel, Eum scobe aurea conspergi, ut Polit. vertit. Et *φάρμακα πάσσειν*, ex Hom., vide *Παστός*. In VV. LL. affertur e Theophr. hoc verbum sequente etiam præp. *ἐπὶ*, sc. *ἐπιπάττω ἐπ' ὄξος*: quod ibi exp. Aceto aspergo. Ibid. *ἐπιπάσσοντες γάλα* exp. etiam Lacte macerantes. Et *ἐπιπασθεῖσα ῥίζα* e Diosc., Radix in pastillos conformata. [" Kuster. Aristoph. 61. Heyn. Hom. 4, 599. 5, 81. 6, 624. Wyttenb. Ep. Cr. p. 8. ad Herod. 66. 357. Wakef. S. Cr. 1, 70. De medicamentis topicis, Villois. ad Long. 47." Schæf. Mss. * *'Επίπασμα*, Alex. Trall. 12. p. 215. * " *'Επίπαμμα*, Schol. Theocr. 15, 116." Boiss. Mss.] *'Επίπαστος, ὁ, ἡ*, Qui inspergitur, inspergendo adhibetur; at interpretando Inspersilis, scr. potius esset *'Επιπαστός*. Sed *ἐπίπαστα* peculiariter dicta putantur *τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἄλφιτα*, ut ex Hes. et Eust. discimus, necnon Schol. Aristoph. in 'Ιππ. (103.) *'Επίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος.* Sed addit ille cum alia, tum hæc, *'Εθος δὲ εἶχον ποιεῖν πλακοῦντας ἢ ἄρτους, καὶ ἐπιπάσσειν τινὰ καρυκεύματα ἁλμυρά· καὶ διὰ τοῦτο ἔφη ἐπίπαστα.* Idem in hunc ejusd. Comœdiæ locum (1089.) *λείχων ἐπίπαστα*, annotat itidem, *Πλακοῦσι γὰρ ἐπέπασσον ἁλμυρὰ, καὶ ἐκ τούτου ἠναγκάζοντο πίνειν πολλά.* Item medicamenta *ἐπίπαστα*, quibus utimur ea inspergentes corpori, s. corpus iis conspergentes. Theocr. 11, 1. *Οὐδὲν πὸτ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ,) οὔτ' ἐπίπαστον.* At vero ap. Schol. Aristoph. habetur simplex *παστὸν* in hoc signif. [" T. H. ad Plutum p. 240. Heyn. Hom. 4, 598. 599. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 132." Schæf. Mss. * " *'Επίπαστρον*, Etym. G." Dahler. Mss. * *Προεπιπάσσω*, Alex. Trall. p. 777=241.] " *'Επιπίσσω*, Inspergo. " Ab Hes. enim exp. *ἐπιπάσσω*."

Καταπάσσω, SIVE Καταπάττω, Conspergo: Alex. Aphr. Probl. *Τὴν δρῦν θείῳ καταπάσσειν*, Quercum sulphure conspergere. Et cum præp. *κατὰ* ap. Aristoph. N. (177.) *Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν*, Per mensam spargens: [cf. Brunck. ad 'Ιππ. 99. " Ad Diod. S. 1, 83. 101. ad Herod. 141. 315." Schæf. Mss.] *Κατάπασμα*, Id quo corpus conspergitur, vide *Διάπασμα*. Sciendum est autem cum alibi, tum ap. P. Ægin. 7, 13. perperam legi *καταπλάσματα* pro *καταπάσματα*. *Κατάπαστος, ὁ, ἡ*, ut *κατάπαστα* medicamenta quibus utimur ea inspergentes; nam Inspersilia responderent potius *τῷ καταπαστὰ*, sicut et *τῷ ἐπιπαστὰ*, ut modo dixi, de quibus vide in *Διάπασμα*. Et per metaph. ap. Aristoph. 'Ιππ. (502.) *'Ελθοις στεφάνοις κατάπαστος*, Schol. * *κατάμεστος* et *πλήρης πεποικιλμένος*: (cf. 968.) Sic Eust. in Il. Γ. (126.) *πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους*: ex hoc autem *πάσσειν*, inquit, est *ὁ τοῖς ἄνθεσι καταπαστὰς νικητής*.

Παραπάσσω, Inspergo, Plut. (9, 756.) *Οἱ δὲ χαλκεῖς τῷ πυρουμένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην παραπάσσουσι.*

" Περιπάττω, Circumquaque spargo, Conspergo, " Perspergo," [" Wakef. S. Cr. 5, 6." Schæf. Mss. * *Περίπαστος*, Conspersus, Athen. 293.] *Προσπάσσω*, Inspergo, vide *Πάσσω*. [Brunck. ad Aristoph. 'Ιππ. 100. " Schol. Nicandri 'A. 564. * *Προσπαστὸς*, unde * *Προσπαστικὸς*, Aristot. H. A. 10, 3.]

Συμπάσσω, Conspergo, [Plut. 6, 333.] UNDE *Συμπάσματα*, Ea quibus corpus conspergitur, ut de *διαπάσματα* dictum fuit. In VV. LL. *συμπάσματα* exp. Corpori conspersi, rectius inspersi, pulvisculi. Item Aspersiones, s. Aspergines, quæ ob corporis pruritum adinventæ sunt, e Cæl. Aurel. Chron. 3, 5. 7. " *'Υποπάσσω*, Subinspergo," [" Valck. ad Herod. 66." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 6, 3, 12. *'Υποπάσας ἄργιλον.*] " Unde *ὑπόπαστον*, Subinspersum. E Plut. " affertur pro alia etiam signif., verum e loco qui " suspectus est."

ΠΑΣΧΩ, Patior: aor. 2. *ἔπαθον*, tanquam a *Πήθω*, Fut. *πήσομαι*, tanquam a *Πήθομαι*, deinde mutando *η* in *ει*, *πείσομαι*: de qua scriptura dicam plura, ubi signiff. hujus verbi explicaro. Præt. med. *πέπονθα*, Attice pro *πέπηθα*: ut *λέλογχα* pro *λέληχα*. Quidam vero a *πονῶ* deduxerunt, dicentes ex hujus præt. act. *πεπόνηκα* fieri med. *πέπονα*, e quo *πέπονθα* per pleonasmum *τοῦ θ*. Invenitur autem ET *Πέποσθε* ap. Poëtas pro *πεπόνθατε*, quod factum putatur vel e *πεπόθατε*, per sync., deinde pleonasmum *τοῦ σ*: vel e *πεπόνησθε*. Il. Υ. (297.) *'Αλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει Μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων*; E. (894.) *Τῷ σ' ὀΐω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν.* Et in proxime sequente versu habetur nomen illud *ἄλγεα*: subjungitur enim, *'Αλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα.* Itidem cum accus. *κήδεα*, Od. P. (555.) *καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ*, de quo participio dicam infra, et cum accus. *κακὰ*, Il. Γ. (99.) *ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε.* At Od. K. (465.) cum *μάλα πολλὰ*, non adjecto substantivo illo, *ἐπειὴ μάλα πολλὰ πέποσθε.* Item cum accus. *ἀέθλους*, Il. Γ. (128.) *Οὓς ἔθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Αρηος παλαμάων.* At Od. T. (464.) *Οὐλὴν ὅττι πάθοι*, Il. P. (242.) *'Οσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια, μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ.* Aliquando verbo *ἔπαθον* subjungit *ἐμόγησα*: Od. E. (223.) *"Ηδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα Κύμασι καὶ πολέμῳ.* In soluta oratione legitur verbum *πάσχειν* cum his aut aliis hujus generis accuss. Dem. (241.) *Εἶτ' ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων, καὶ τί κακὸν οὐχὶ πασχόντων;* Idem alibi, *'Ωστε πάντων ἂν δεινότατα πάθοιμεν, εἰ τῇ*

ὕστερον κ. τ. λ. Sic in Prov. Δεινότερα Σαμβίκου παθεῖν, cujus meminit Plut. (7, 206.) Et, Πάντα τὰ ἔσχατα πάσχειν, ap. Xen. Talem autem habet usum verbum Pati ap. Virg., ubi dicit Digna indigna pati. Ex Herod. affertur παθόντες ταῦτα πρὸς Αἰγινητέων, pro Hac clade accepta ab Æginetis. Item ἕτοιμος ὁτιοῦν πάσχειν, ap. Isocr. et Dem. Isæus quoque dixit, Διϊσχυριζόμεθα ἐναντίον τῶν δικαστῶν, ἐθέλοντες ὁτιοῦν πάσχειν: quod Bud. vertit, Quamvis mulctam pati non recusantes. Greg. Καὶ τί γὰρ οὐ πάσχων, τί δ' οὐκ ἀκούων, οἷς οἱ τοιοῦτοι νεανιεύονται; i. e., ut Idem reddit, Nihil non contumeliarum perpessus, quas isti petulanter conjicere soliti sunt. Isocr. Panegyr. Οὐδὲν γὰρ ὅ,τι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι μὴ πάσχειν. Non esse autem necesse verbo Pati aut aliis synonymis semper hoc verbum interpretari in hujusmodi ll., apparet ex his Bud. verbis, quibus locum illum Isocratis interpretatur, Nulla est enim hujuscemodi nota, qua non ego dignus sim mulctari atque affici. Idem ap. Xen. Œc. (11, 25.) Καὶ διειλημμένως πολλάκις ἐκρίθην ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, vertit Præcisa etiam illa judicii formula, ut aut capitis pœnam aut pecuniæ penderem. Lucian. (1, 196.) Δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν, Meritas pœnas vobis dedero.

Sed particulæ τὶ, habenti præfixam εἰ, junctum hoc verbum in optativo s. conjunctivo, peculiarem habet Patiendi signif., sc. Patiendi mortem. Dem. (1242.) Εἰ ἐβούλετο δωρεὰν δοῦναι αὐτῷ ὁ Λύκων, εἴ τι πάθοι, τὸ ἀργύριον, Si quidem volebat donationem hujus pecuniæ in eum conferre, si quid sibi accidisset, h. e. Si donare volebat causa mortis. Et ap. Eund., Εἰ παθεῖν τι μοὶ συνέβη, Si quid mihi humanitus accidisset, Cic. Dicitur etiam, Εἴ τι πάθοι ἀνήκεστον. De inanimatis quoque legimus παθεῖν τι, τι ἀνήκεστον, Bud. 85. Alium vero usum hujus generis loquendi παθεῖν τι, vide infra, ubi agam de ea τοῦ πάσχειν significatione qua ponitur pro Affici. || Jungitur verbum πάσχω adverbio etiam, Aristoph. Πλ. (900.) οἴμ', ὡς ἄχθομαι Ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις, πάσχω κακῶς, cum dixisset in præcedente parte versus, Τούτους ὑβρίζειν εἰς ἔμ'. Thuc. Κακῶς πεπονθὼς ὑπ' αὐτῶν, ubi animadverte et præp. Quibus in ll. Græcum adverbium Latino reddere non possumus, sed aut accusativo reddere debemus, aut alio genere loquendi uti: interpretando sc. κακῶς πάσχω, Mala patior, Injurias s. Contumelias patior, Injuriis s. Contumeliis afficior. Usus est certe et Hom. isto verbo cum illo adv. Od. Π. (275.) σὸν δὲ φίλον κῆρ Τετλάτω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο: deinde profert aliqua eorum quæ intelligit per κακῶς πάσχοντος, subjungens, Ἤνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἕλκωσι θύραζε, Ἢ βέλεσιν βάλλωσι. Invenitur autem παθεῖν et sine adjectione pro κακόν τι πάσχειν, Aliquid mali pati, Damno aliquo affici, Hesiod. Ἔργ. (1, 216.) παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω: quod Proverbiale est, sicut et ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Unde Plato Symp. Καὶ μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, ὥσπερ νήπιον, παθόντα γνῶναι. Sic et quidam Achilles Statius, sive Tatius, in sua oppidoquam lepida Historia, quæ nondum in lucem prodiit, Οἱ δὲ οὐ λαβόντες σχολὴν ἀμύνασθαι· ἅμα γὰρ ἐμάνθανον, καὶ ἔπασχον. Huc pertinet et τῷ πάθει μαθὼν, quod afferam ex Æschylo in Πάθος. Sed invenitur ὁ πάσχων ap. Hippocr. et pro Ægroto, pro quo itidem dicimus interdum sermone vernaculo Le patient: quod sonat ad verbum, Patiens. Interdum vero cum aliqua adjectione dicitur Le poure patient. Sed usurpamus Le patient, et Le poure patient, de eo quoque qui a carnifice supplicio mortis afficitur: quem etiam usum an habeat πάσχων, nondum mihi compertum est. Est præterea frequens πάσχειν cum correlativo ποιεῖν, s. δρᾷν, ap. Poëtas autem cum et ἔρδειν: ut in hoc versu, Αἴ κε πάθῃ τά κ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο, et quidem non solum cum accus., sed nonnunquam et absque illo. Thuc. 7, (71.) Παραπλήσιά τε ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν αὐτοὶ ἐν Πύλῳ, Xen. Κ. Π. 7, (1, 19.) Καὶ ἐποίουν μὲν οὐδὲν ἔτι, ἔπασχον δὲ πολλὰ καὶ δεινὰ, Plut. Pericle, Πολλὰ μὲν δρῶντες κακὰ τοὺς Ἀθηναίους, πολλὰ δὲ πάσχοντες. Rursus Xen. Ἑλλ. 2, (2, 2.) Πείσεσθαι νομίζοντες οἷα ἐποίησαν. Herodian. 1, (12, 17.) Οἱ δὲ ἔπασχον ἅπερ δεδράκεσαν. Interdum vero πάσχειν habet et præp. πρὸς s. ὑπὸ cum suo gen., δρᾷν autem habet et suum accus. personæ: (2, 1, 19.) Καὶ ἅπερ ἡμᾶς αὐτὸς δρᾶσαι διενοεῖτο, ταῦτα πρὸς ἡμῶν παθών. Interdum diversos accuss. habent: Plut. Solone 150. meæ Ed. Οὐδὲν ἔπαθον δεινὸν, οὐδ' ἐποίησαν αἰσχρόν. Sine casu autem, ut in isto Thuc. l., 3, (38.) Ὁ γὰρ παθὼν τῷ δράσαντι, ἀμβλυτέρᾳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται, ubi et ἀμύνεσθαι opp. τῷ παθεῖν. || Sed Dem. ποιεῖν et πάσχειν in obscœna etiam signif. dixit, quam Lat. in nomine Pathicus secuti sunt: (270.) Ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν δηλονότι. Apud Æschin. quoque (76.) legimus, Ὤικησε πολὺν χρόνον ἐν τῇ Δημοσθένους οἰκίᾳ· ὅ,τι δὲ πράττων ἢ πάσχων, ἀμφίβολος ἡ αἰτία, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδαμῶς εὔσχημον ἐμοὶ λέγειν. Sunt qui tradant Lat. eadem etiam in signif. dixisse Quidvis facere et pati. Dixerunt certe quidam ex illis Muliebria pati pro πάσχειν. Atque itidem πεπονθὼς ὑπὸ Κλέωνος Bud. ap. Diog. positum testatur pro Muliebria passus.

Ut autem πάσχειν κακὸν, sic et πάσχειν ἀγαθὸν dicitur: item πάσχειν εὖ, sicut πάσχειν κακῶς: ubi verbum Pati retinere non possumus; sed uti licet aut verbo Afficior, quod et in interpretatione τοῦ πάσχειν κακὸν, s. κακῶς, habet locum; nam ut ἀγαθὸν vel εὖ πάσχειν est Commodo affici, sic κακὸν πάσχειν est Incommodo affici, aut verbo Percipere; dicitur enim interdum Commodum percipere, s. Utilitatem. At cum nomini κακὸν aut alii hujusmodi jungitur πάσχειν, tunc redditur potius Accipere. Dicitur enim Accipere incommodum, detrimentum, injuriam, mœrorem. Sed nec Accipere commodum, utilitatem, nullo confirmari exemplo potest. At cum nomine Beneficium frequentissimum est verbum Accipere: potest autem his omnibus modis reddi ἀγαθὸν πάσχειν. Lysias, Τίς οὖν ἐλπὶς ὑπὸ τούτου τὶ ἀγαθὸν πείσεσθαι; Eur. Hec. (252.) Ὃς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες οἷα φῂς παθεῖν, Δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ' ὅσον δύνῃ: quod perinde est ac si dictum esset, ἔπαθες ἀγαθὰ οἷα φῂς παθεῖν, Iis affectus es beneficiis, Accepisti ea beneficia. Sic εὖ πάσχειν pro Commodo affici s. Beneficio, Accipere beneficium. At Bud. πάσχειν sine adjectione etiam, interpr. et Affici commodo; sed hujus usus verbi πάσχειν exemplum desidero. Nec raro cum εὖ πάσχειν ponitur et εὖ ποιεῖν, s. εὖ δρᾷν, quæ sunt velut correlativa, ita enim appellare malo quam opposita, cum Bud., ut Accipere et Dare beneficium. Dem. Ὅταν μὲν οὖν εὖ πάσχειν δέῃ, τὸν βουλόμενον εὖ ποιεῖν ἡμᾶς ἐάσομεν. Aristot. Ethic. Ἐλάττων γὰρ ὁ παθὼν εὖ τοῦ ποιήσαντος, ubi animadverte omitti εὖ, quod sc. repeti debeat ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Et cum ὑπὸ, ap. Plut. de Socr. Dæm. Εἰ γὰρ εὖ ποιεῖν φίλους καλὸν, οὐκ αἰσχρὸν εὖ πάσχειν ὑπὸ φίλων. At εὖ πάσχειν et εὖ δρᾷν, Thuc. 2, (40.) Οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φίλους, ubi itidem omittitur εὖ cum δρῶντες. || Interdum πάσχω redditur potius Afficior, alio etiam sensu: Τοῦτο παθὼν πρὸς ἐκείνην, ap. Plut. Sic erga illam affectus. Et ὁμοίως πάσχω πρός τινα, Itidem afficior: Plato Gorgia, Καὶ ἔγωγε ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους καὶ παίζοντας. Affertur etiam et τοιοῦτον πάθος πεπονθότες e Plat. Apol. Socr. (7.) pro Similiter affecti. Idem usus verbi hujus est in παθεῖν τι ap. Dem. (402.) Ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ, τοσοῦτον κρότον καὶ ἔπαινον καὶ θόρυβον παρὰ πάντων γενέσθαι, ὥστε τὸν Φίλιππον παθεῖν τι καὶ δοῦναι, Affectum esse misericordia, puellasque captivas Satyro condonasse, Bud. Crediderim autem significare itidem Affici, vel tale quid in isto Synesii loco, Τί γὰρ καὶ πάθω, τὰς φιλτάτας κύνας ἀθήρους ὁρῶν, καὶ τὰ τόξα θριπηδέστατα; ita enim hunc locum reddi posse arbitror, Quomodo enim animo affectus esse queam? Aut certe, Quid enim mihi animi esse possit? ut ap. Ovid. aliquoties, Quid mihi tunc animi etc. Aliquando tamen aliter etiam exponi hoc loquendi genus, docebo in Πάσχω, quod redditur verbo Facio, Ago.

Πάσχω τοῦτο, Hoc mihi accidit, usuvenit, Plato de Rep. 1. Εἰ *γὰρ ἦν τοῦτο αἴτιον, κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθειν*: quæ Cic. ita vertit, Nam si id culpa senectutis accideret, eadem mihi usuvenirent. Plato Symp. Καί *τι ἔφη αὐτόθι γελοῖον παθεῖν*. Sic Plut. de Socr. Dæmon. Καὶ *περὶ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν γελοῖα πάσχοντες*. Symp. sept. Sap. (657.) Πρὸς *δὲ τὴν μετάθεσιν τὸ τοῦ νεανίσκου πέπονθα*. Thuc. 1, (80.) *Ὥστε μήτε ἀπειρίᾳ ἐπιθυμῆσαί τινα τοῦ ἔργου, ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ πάθοιεν, μήτε ἀγαθὸν κ. τ. λ.* Atque ut hic dixit Thuc. *ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ πάθοιεν*, sic ap. Isocr. legimus, *ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί*, pro Quod hominum vulgo usuvenit, accidit, (ad Dæmon. 4.) Μηδὲ *τὰς χάριτας*, inquit, *ἀχαρίστως χαρίζεσθαι· ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί, ποιοῦντες μὲν εὖ, ἀηδῶς δὲ τοῖς φίλοις ὑπουργοῦντες*: ubi tamen Bud. vult posse exponi non solum Quod hominum vulgo accidit, sed etiam Quod multi faciunt: quæ exp. nullo mihi modo placet. Subjungit autem et h. Aristot. l., de Mundo, Τοῦτο *δὲ πάσχουσι διὰ τὸ ἀθέατοι τῶν κρειττόνων εἶναι*. Hæc Ejusd. in eod. l. verba, *Ὅπερ γὰρ αἱ παρ' ἡμῖν νῆσοι πρὸς ταῦτα τὰ πελάγη πεπόνθασι, τοῦτο ἥδε ἡ οἰκουμένη πρὸς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν*, sic interpr. Nam quod insulis nostris accidit, undique ut nostra maria eas alluant, idem orbi quoque huic contigit, rationem insulæ ut obtineat Atlantico mari cinctæ. Itidem vero e Xen. (Ἀπ. 1, 2, 30.) affertur *ὑϊκόν τι δοκεῖ πάσχειν*, pro Tale quid illi quale suibus accidere videtur, ubi tamen et verbo Pati redditur. Plato Epist. *Πάσχω πάθος κυβερνήτου ἀγαθοῦ*, Idem mihi quod bono gubernatori usuvenit: nisi quis malit Perinde afficior, s. potius Perinde animo afficior, ut in alio Ejusd. l. quem attuli supra, huic verbo cum eod. nomine tribuitur ista signif. Affertur vero et *τί πάσχεις*, item *τί χρῆμα πάσχεις*, ex Aristoph. (N. 816.) quæ itidem exponuntur Quid tibi accidit? Sed et aliter exponi *τί πάσχεις*, docebo paulo post. || Cum autem dicunt *τί παθών*, sequente verbo, tunc quoque nonnulli verbum Accidere in interpr. hujus generis loquendi habere locum putant: Lucian. (1, 416.) Τί *παθὼν σαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες*; Quid tibi accidit ut te in crateres Ætnæos conjiceres? Sed quod ad hanc sermonis formulam attinet, ejus interpretationi accommodari fortasse potest alicubi verbum illud, sed aliis puto modis vim ejus melius exprimi posse. Hoc autem exemplis manifestum faciam, incipiens ab Hom.: in cujus Il. Λ. (313.) legitur hic versus, Τυδείδη, *τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς*; Hic certe perinde esse puto ac si dixisset, Tydides, quomodo nunc affecti animo sumus, ut præter morem nostrum, ignave nos gerere velimus? Vel, Quomodo mutata nunc mente ignave nos gerimus? Ideoque non dubitarim uti hac formula usitatissima Latinis, Quid nobis in mentem venit, ut ignave nos gerere velimus? Vel, magis ad verbum, Ut pristinæ fortitudinis immemores esse velimus? Ac fortassis ita resolvendo, locum aliquem habebit et verbum Accidit, dicendo sc., Quid nobis accidit ut velimus etc. Sed illæ meæ interprr. magis mihi placent: quibus addo hanc, Quid nobis in mentem incidit, ut velimus etc. Sic autem ap. Plut. de Def. Orac. Διὸ *καὶ Χρύσιππόν ἐστι θαυμάζειν, μᾶλλον δὲ ὅλως διαπορεῖν, ὅ,τι δὴ παθὼν τὸν κοσμὸν ἐν μέσῳ φησὶν ἱδρύσθαι*, Quid ei in mentem venerit, ut diceret etc. vel, Quid ei in mentem inciderit. Legimus ap. Eund. de Herod. circa fin. Ἀθηναῖοι *δὲ καὶ Λακεδαιμόνιοι τί παθόντες, εὐθὺς τότε πρὸς μὲν ἀλλήλους ὀλίγον ἐδέησαν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν περὶ τοῦ τροπαίου τῆς ἀναστάσεως*. Idem Plut. c. Col. (632.) de Epaminonda, Καὶ *πυνθανόμενοι τί παθὼν ἐβάδιζε διὰ τῆς Πελοποννήσου μέσης, καὶ οὐ πιλίδιον ἔχων κ. τ. λ.* Non ignoro alioqui doctissimum virum Adr. Turnebum h. Philonis l. Τί *παθοῦσαι μεθίετε, δέον ἄγειν εὐθύς*; ita vertisse, Quid, malum, quem huc statim adductum oportuit, missum fecistis? Necnon illum Homeri, quem attuli supra, fuisse ita expositum, Quæ malum ratio nos fugere suadet, oblitos nostræ virtutis? Hæc inquam non ignoro; sed præterquam quod hoc vocab. nullo modo vim Gr. verborum exprimit, convenire iis tantum locis potest, ubi sunt alicujus stomachantis s. indignantis verba, cum sit interpositæ indignationis adverbium, Donat. Præterea vero, sequendo meam illam interpr., similem habebit signif. hoc verbum in his ll., ei quem habet in quibusdam præcedentibus, ubi pro Affici s. Affici animo, poni docui. Non dubito autem quin et Quid factum est quod, i. sonet q. *τί παθών*, in quodam Petronii Arbitri Epigr., cujus initium est, Quid factum est quod tu projectis Jupiter armis, Inter cœlicolas fabula muta taces? Habet certe Gallicum vulgus lepidum quoddam loquendi genus pro illo *τί παθών*, Quelle mouche vous a piqué? Dicitur autem alioqui eadem signif. Quelle fantaisie vous a pris? vel, Vous est montée en la tête? Sed hæc illis verbis Latinis, Quid tibi in mentem venit, viciniora sunt.

Πάσχω, pro Facio, Ago. Bud. postquam dixit *πάσχειν* accipi pro Facere, affert e Dem.; perperam enim in vulg. Edit. scribitur Idem, tanquam referendo ad Xen., cujus nomen ibi proxime præcedit: Τὸ *μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς τι μὴ δοῦναι, γνώμη χρησαμένων ἀνθρώπων ἐστί· τὸ δὲ τοὺς ἔχοντας ἀφαιρεῖσθαι, φθονούντων· τοῦτο δὲ οὐχὶ δεῖ δοκεῖν ὑμᾶς πεπονθέναι*. Inde illa locutio, Ἀλλὰ *τί ἂν πάθοις*; Gal. Therap. 10. Τί *ἂν οὖν τις πάθοι πρὸς ἀνθρώπους μήτε ἔργῳ μήτε λόγῳ πεισθῆναι δυναμένους*; Terent. Heaut. Quid cum illis agas, qui neque jus, neque bonum atque æquum sciunt? Cic. pro Cecinna, Quid huic tu homini facias? nonne concedas interdum etc. Cum vero dicitur Quid hoc homine facias, id Græce est, *τί ἂν τοῦτον ποιήσαις, δρῴης, ἐργάσαιο*; Cic. pro Cluentio, Quid hoc homine factum est? Et in Verr. Quid te futurum est? quo confugies? Hæc Bud., qui paulo ante dixerat *πάσχειν* reddi etiam posse Admittere, atque adeo hunc Dem. locum, (449.) Μηδαμῶς *μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθητε*, reddiderat, Videte ne sic stulte statuatis; item, Ne quid stulte admittatis. Quinetiam *ὁμοίως πάσχω πρός τινα* dixerat signif. Itidem afficior, Eod. modo facio. Hactenus ille. At ego existimo *πάθητε* in h. Dem. l., et multo etiam magis *πεπονθέναι* in illo superiore Ejusd., secus etiam exponi posse; cum enim dixerit Dem. Τὸ *δὲ τοὺς ἔχοντας ἀφαιρεῖσθαι, φθονούντων*, deinde subjungat, Τοῦτο *δὲ οὐχὶ δεῖ δοκεῖν ὑμᾶς πεπονθέναι*, apte redditum iri puto verba hæc Græca Latinis istis, At videri vos ita fuisse animo affectos non decet, Eo animo fuisse. Sed et ad alterum l. quod attinet, Μηδαμῶς *μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθητε*, malim ita reddere, Absit ut hoc animo præditi sitis, hac mente sitis; certe hoc modo, Videte ne vobis accidat ut tam stulte vos geratis; vel, Ne vobis accidat ut hoc stulte admittatis. At *πάσχω* cum *ὁμοίως* exposuerim quidem, Itidem afficior, animo afficior, Eod. sum animo: nequaquam autem Eod. modo facio. Nunc venio ad illud loquendi genus, in quo potius videtur *παθεῖν* reddi posse verbo Facere; ac primum dico id ab Hom. videri manasse, ap. quem legimus Od. E. (465.) Ὤ *μοι, ἐγὼ τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται*; Sed quamvis ab Hom. originem habuerit, non dubium est quin *παθεῖν* aliam etiam interpr. videatur admittere, quam in illo Gal. l., et in iis in quibus non sequitur itidem præp. *πρὸς*, sed partic., aut adv. *ὅτε* s. *ὁπότε*, vel alia quæpiam particula. Verbi gratia, Τί *γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁρῶν ἑαυτὸν ὑφ' ἁπάντων τῶν φίλων καταλειπόμενον*; Et ap. Lucian. 1, (458.) * *Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο*; (491.) * *Ὑπουργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις*, (ita enim hic scribitur, non *πάθοι*,) *ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο*; Nam hic *τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις*, vel, quod malo, *πάθῃ τις*, nec ipse dubitarim reddere, Quid enim faciat aliquis, vel, per secundam personam, quam Lat. lubenter hujusmodi locis adhibent, Quid enim facias? Aut etiam, Quid agas? At in Hom. illo versu, Ὤ *μοι, ἐγὼ τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται*, puto *τί πάθω* i. prorsus esse q. *τί μοι γένηται*: atque hoc confirmari videtur isto ejusd. Poëtæ versu (299.) ubi altero duntaxat horum loquendi generum, in re alioqui eadem, utitur, Ὤ *μοι, ἐγὼ δειλός, τί νύ μοι μήκιστα γένηται*; Ex his autem conse-

quitur τί πάθω esse potius, Quid me fiet, (quam Quid faciam,) aut etiam Quid mihi fiet: quod omnino respondet verbis illis τί μοι γένηται, et usurpatum fuit ab optimo Latinitatis auctore Tibullo, initio cujusdam Elegiæ, Castra Macer sequitur: tenero quid fiet Amori? Reddendo autem τί πάθω, Quid me s. mihi fiet, nequaquam accipietur παθεῖν pro Facere, sed suam Patiendi signif. inclusam habebit. Fortasse vero et in superioribus illis ll. τί ἂν πάθῃ τις possit παθεῖν et aliter reddi quam verbo Facere; atque adeo admittat talem interpr., qualem in Synesii l. quem antea protuli, cum agerem de παθεῖν, Affectum esse; nam ut dicit ille, Τί γὰρ καὶ πάθω, τὰς φιλτάτας κύνας ἀθήρους ὁρῶν κ.τ.λ. pro Quomodo esse animo affectus queam, Quid mihi animi tunc esse possit? ita τί ἂν πάθῃ τις ap. Lucian. forsitan interpretari fas est, Quomodo esse affectus animo possit quisquam, Quem affectum induere possit, Quo animo esse queat. Ut sc. perinde sit ac si diceretur, Itane affectus animo esse queat, Eone animo s. Eane mente esse possit, ut recusare audeat? Itidem vero et in aliis ll. subaudiendum fuerit, quod cuique aptum esse putabimus, si παθεῖν hanc signif. habere statuatur; de qua ipse certe pronuntiare non audeo; præsertim cum et hunc ejusd. Luciani l., qui duobus illis, quos superius protuli, plane similis est, Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο, ita vertat Bud. Nam quid ageres cum divinitus cogerere? cum inquam ita vertat et sensus exprimi videatur. Sed hoc quoque lectori considerandum est, esse quædam loquendi genera in diversis linguis, quæ quamvis sibi signif. respondeant, non tamen singula singulis verba respondent.

Ceterum πάσχειν redditur Facere, et cum dicitur τί πάσχεις, τί χρῆμα πάσχεις ap. Aristoph.; sed docui supra reddi etiam, Quid tibi accidit? Fortassis autem addere possim et tertiam interpr.: istam sc., Quomodo tecum agitur? Quæ interpr. suam Patiendi signif. verbo πάσχειν relinquit, et perinde sonat ac si diceretur, Quo in statu sunt res tuæ?

Venio ad fut. πείσομαι, de quo hic verba me facturum sum pollicitus. Dico igitur, quamvis tradant quidam Gramm. scribi πείσομαι, NON πήσομαι, inveniri tamen et hoc πήσομαι cum η: ut ap. Plut. περὶ τῶν Κοινῶν Ἐννοιῶν, p. 1971. meæ Ed., necnon p. 1984. ideo enim Ald. scripturam retinui, quod et in quibusdam aliorum scriptorum ll. eam me vidisse recordarer. Affert certe et Bud. πήσομαι ex Isocr. Et VV. LL., non quidem in Πάσχω, sed in serie vocum alphabetica, πησόμενος ex Herod. [9, 37.]

" Πεπαθὼς, Ionice pro πεπαθηκὼς, Passus."

" Πέπονθα, præt. med. a πάσχω, Passus sum, Factum est mihi: unde εὖ πεπονθὼς, Cui bene factum est, Qui beneficium accepit. Sic Plut. Othone, Οὐδὲν χρηστὸν πεπονθὼς ὑπὸ τοῦ τεθνηκότος. Et Aristoph. πέπονθα δεινὰ, Gravis mihi facta est injuria, Atroci injuria affectus sum. Dicitur etiam πέπονθα pro Affectus sum animo. Philostr. Πέπονθά τι πρός σε, Quodam in te animi affectu moveor. Item aliquid πεπονθέναι πρός τι dicitur pro Eod. modo affectum esse s. affici, Idem ei accidere, quod alicui: necnon Simile esse et convenire aliquo modo: Aristot. H. A. 1, 1. Πέπονθεν ὀστοῦν πρὸς ἄκανθαν, καὶ ὄνυξ πρὸς ὁπλὴν, καὶ χεὶρ πρὸς χηλὴν: similitudinem enim et convenientiam quandam habent inter se ossa hominum et quadrupedum cum spinis piscium, ungues hominum et avium et aliorum animantium cum ungulis quorundam quadrupedum, manus hominis cum forcipibus cancri et similium. Præterea aliquis πέπονθέ τι, cui aliquid accidit. Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) Πεπονθέναι ὅμοιον δοκεῖ, Simile quid ei accidere videtur. Sic dicitur πεπόνθασι τοῦτο οἱ ὄρνιθες. Quibus in ll. præt. πεπονθέναι ponitur pro præs. πάσχειν."

[" Πάσχω, Ammon. 110. Wakef. S. Cr. 3, 84. ad Charit. 362. Valck. Phœn. p. 334. ad Xen. Eph. 285. ad Phalar. 346. Thom. M. 332. 733. Abresch. Æsch. 2, 110. Jacobs. Anim. 215. 270. ad Lucian. 2, 73. 195. Attici qualemcunque rei alicujus proprietatem vel naturam per verbum π. exprimere solent, Kuster. Aristoph. 11. I. q. πράσσω, 12. 55. Brunck. 1, 162. 2, 95. An pro ποιῶ; Gesner. ad Horat. p. 11. ad Charit. 308. Grammatice, Heyn. Hom. 7, 44. Πάσχειν et παρέχειν conf., Schneid. ad Xen. K. Π. 494. Ed. alt., ad Mem. 219. Ed. 3. Πάσχειν et παρασχεῖν, Schleusn. Cur. Nov. c. 170. Π. et πυνθάνομαι conf., ad Diod. S. 2, 323. Πάσχειν ταὐτὸ, Ead. natura esse, Kuster. Aristoph. 55. Πάσχειν τι, Markl. Suppl. 288. ad Herod. 55. Zeun. ad Xen. K. Π. 404. cf. Santen. ad Catull. p. 21. Morior, Glycon. ad Diod. S. 1, 621. Brunck. Aristoph. 2, 59. Heyn. Hom. 5, 108. Π. τι πρός τινα, Valck. ad Chrys. p. 21. Boiss. Philostr. 432. 461. 567. 605. Dionys. H. 2, 1080. 1171. 3, 1437. 1455. Heindorf. ad Plat. Lys. 25. 35. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 241. Π. πάθος, Toup. Opusc. 1, 177. Emendd. 1, 267. Ἐάν τι πάσχω, Dawes. Misc. Cr. 423. Τί πάσχων; Musgr. Ion. 436. 1405. Τί πάσχεις; Brunck. Aristoph. 2, 183. Πάσχω, ἃ πεποίηκα, Wakef. ad Moschum 6, 6. Πείσομαι, Wessel. Diss. Herod. 135. ad p. 333. 710. Lennep. ad Phal. 172. Wakef. Trach. 1180. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 86. Kuster. Aristoph. 120. Heyn. Hom. 4, 695. Πεισόμενε, Valck. Callim. 284. Πεπονθὼς, conf. c. πεποιθὼς, ad Lucian. 1, 210. Ἐπεπόνθη, ad Mœr. 173. Πέποσθε, Heyn. Hom. 4, 469. 695. Παθεῖν, i. q. γενέσθαι, Wakef. Phil. 1421. Παθὼν et παρὼν conf., Trach. 143. De formula solemni ὅ τι δεῖ s. χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, ad Xen. Mem. 2, 9, 5. Πρᾶξαι καὶ παθεῖν, Boiss. Philostr. 298. Τί παθὼν, Wolf. ad Dem. Or. c. Lept. 348. Jacobs. Exerc. 2, 132. Anth. 10, 121. Villoison. ad Long. 85. Brunck. Aristoph. 1, 42. Kuster. 15. ad Lucian. 2, 260. Boeckh. in Min. 194. Heyn. Hom. 8, 288. Τί πάθω, ad Charit. 266. Wakef. Trach. 973. Jacobs. Anth. 8, 275. 9, 475. 10, 240. Antiphil. Byz. 2. Kuster. Aristoph. p. 12. Τί γὰρ πάθω; Valck. Phœn. p. 335. Musgr. ad Hec. 614. Markl. Suppl. 257. Brunck. Aristoph. 1, 57. 162. Jacobs. Anth. 8, 275. Ἤν τι πάθω, ad Herod. 628. 667. Ἄν τι πάθω, ad Charit. 217. Τί ἂν πάθοιμι, ad Lucian. 1, 226. 491. Οὐκ ἔλαττον ἔδρασε, ἤπερ ἔπαθε, Jacobs. Anth. 1, 19. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ad Lucian. 1, 458. Εὖ πάθωμεν, T. H. ad Lucian. Dial. p. 58. Πήθω, ad Plutum p. 23. * Παθέω, ad Herod. 628. * Πάω, fut. πήσω, 710. Wessel. Diss. 135." Schæf. Mss.] " Πεπονθότως, Bono animo, Cum affectu, Hermog., VV. LL. Sed in priore signif. scr. πεποιθότως."

Πάθημα, τὸ, significat, sicut et de πάθος magis usitato dicetur, Quod quis passus est, s. patitur, Quod cuipiam accidit, Casus, etc. Redditur et Passio. Thuc. 4, (48.) p. 137. meæ Edit. Ἐπεγένετο γὰρ νὺξ τῷ π., 1, (23.) p. 8. Παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι οἷα οὐχ ἕτερα, ἐν ἴσῳ χρόνῳ. Deinde παθήματα illa esse dicit πόλεις ληφθείσας καὶ ἐρημωθείσας, et φυγὰς ἀνθρώπων, item φόνον, necnon σεισμοὺς, etc. Plut. (8, 118.) Δεινὸν γὰρ ἂν ἀληθῶς φανείη τούτους μὲν ἐν νοσήμασι καὶ π. ἀκάμπτους διαμένειν καὶ ἐχυροὺς, καὶ δυσμεταθέτους. Apud Paul. Apost. autem παθημάτων appellatione plerisque in ll. intelliguntur Quæcunque fideles pietatis causa perpetiuntur: ubi παθήματα redditur Afflictiones, Ærumnæ. ‖ Morbus. Nam quamvis Plut. in l. quem modo protuli παθήματα distinguat ἀπὸ τῶν νοσημάτων, interdum tamen et νοσήματα, Morbos corporis, vocari παθήματα constat, et quidem ex ipso etiam Gal. Sed et Animi morbi s. ægritudines ita vocantur ab Auctore Axiochi. Ac generalius etiam, Omnes illi animi morbi qui Perturbationes dicti sunt, παθήματα interdum, sicut et πάθη, dicuntur. Possumus vero παθήματα interpretari Motus, Tullium sequendo; is enim hæc Plat. Timæo verba, Πρῶτον μὲν αἴσθησιν ἀναγκαῖον εἴη μίαν πᾶσιν ἐκ βιαίων παθημάτων ξύμφυτον γίγνεσθαι· δεύτερον δὲ, ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένον ἔρωτα· πρὸς δὲ τούτοις, φόβον καὶ θυμὸν, ὅσα τε ἑπόμενα αὐτοῖς καὶ ὁπόσα ἐναντίως πέφυκε διεστῶτα, sic vertit, Necesse erat sensum existere unum communemque omnium, vehementiore motu excitatum, conjunctumque naturæ: de-

inde voluptate et molestia mixtum amorem: post, A iram et metum, et reliquos motus animi, comites superiorum, et his etiam contrario dissidentes. In qua interpr. animadverte priore quidem loco dici simpliciter Motum, at posteriore Motus animi: quod itidem respondet nomini *παθήματα*: nam hoc ap. Plat. cum *ὅσα* et sequentibus subaudiendum est. Paulus quoque *παθήματα ἁμαρτιῶν* vocavit Motus qui nos velut rapiunt transversos, ita ut ad peccandum solicitent, atque adeo impellant. Sed et sine gen. illo *παθήματα* dicit eadem signif., ubi redditur Affectus, et Affectiones, ad Gal. 5, (24.) *Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις.* Ubi vet. Interpr. *παθήμασι* reddidit Vitiis, alii Affectibus; ego vero lubenter e duabus hisce interprr. unam faciens, verterem Vitiosis affectibus: licet alioqui non ignorem Perturbationes potius vocari, sequendo Cic., aut Morbos animi. Ceterum *παθημάτων* nomen quomodo ap. Paul. latius pateat quam ap. Philosophos, docent scriptæ in illis [sic] Annotationes. Xen. (Ἱερ. 1, 36.) *Τὸ δὲ φιλοῦντα μι-* B *σεῖσθαι καὶ ἅπτεσθαι ἀχθομένου, πῶς οὐχὶ τοῦτο δυσχερὲς πάθημα καὶ οἰκτρόν*; ubi Bud. vertit Affectus. Affertque ex eod. Xen. (K. Π. 3, 1, 10.) *Πάθημα ἄρα σὺ λέγεις τῆς ψυχῆς εἶναι τὴν σωφροσύνην, ὥσπερ λύπην, οὐ μάθημα.* At in VV. LL. *παθήματα τῆς ψυχῆς*, Perceptiones et notiones rerum. Item *παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ*, Sensa animi. Ibid. *Δηλοῦν τὰ παθήματα τῇ φωνῇ ἢ τῷ λόγῳ*, pro Exprimere sensa dicendo. Sed hæc ibi *ἀμαρτύρως* traduntur. ‖ *Πάθημα*, sicut *πάθος* et *πάθη*, pro Cæde, ap. Plat. de LL. 9. Bud. ‖ DAT. *Παθημάτοις* pro *παθήμασι*, Æolice: de quo lege Eust. [" *Πάθημα*, Jacobs. Anth. 9, 256." Schæf. Mss. *Τὰ παθήματα παιδεύματα*, Dionys. H. 3, 1579. * " *Παθηματικὸς*, Julian. 199." Wakef. Mss. * " *Παθηματικῶς*, Sext. Emp. P. 2, 10. (p. 68.) * *Πάθησις*, Eumath. 137." Kall. Mss. Aristot. H. A. 3, 1, 14.]

Παθητὸς, Patibilis, Qui pati potest, Passioni obnoxius s. potius Patiendi necessitati. Affertur *παθητὸς* ex Aristot. Præd. Utitur et Plut. cum alibi, tum C (9, 65. 501.) Cic. de N. D. 3, (12.) Cumque omne animal patibilem naturam habeat, nullum est eorum quod effugiat accipiendi aliquid extrinsecus, idque ferendi et patiendi necessitatem. Ubi Patibilem naturam vocat, quam Græci dicerent *παθητὴν φύσιν*. Legitur autem hoc verbum et Act. 26, (23.) *Εἰ παθητὸς ὁ Χριστὸς*, ubi vide Annot. [" Morell. ad Æsch. Pr. p. 212. Wakef. S. Cr. 5, 139." Schæf. Mss. Menander, *Παθητός ἐστι πᾶς τις εὐπροσήγορος.* * *Παθητολάτρης*, Phot. Bibl. 181.] CONTR. *Ἀπάθητος*, q. d. Impatibilis, Patiendi necessitati minime obnoxius, ut Deus dicitur *ἀπάθητος*. At VERO *Εὐπάθητος* dicitur contra Qui facile pati potest, patiendi necessitati valde expositus est. At in VV. LL. perperam *Εὐαπάθητοι* pro *Εὐπάθητοι*, Propensi ad patiendum.

Παθητικὸς, itidem Patibilis, Qui pati s. affici potest. *Παθητικὸν*, inquit Bud., Quod afficitur et affici potest, opponiturque *τῷ ἀπαθεῖ* et *τῷ ποιητικῷ*, in l. qui de Gener. et Corrupt. inscribitur, *Διὸ, καθάπερ* D *εἴρηται, τὰ μὲν τῶν ποιητικῶν, ἀπαθῆ, τὰ δὲ, παθητικὰ, ὥσπερ ἐπὶ κινήσεως.* Idem, *Ἡ δὲ ὕλη, ᾗ ὕλη, παθητικόν.* Synes. *παθητικὸν* vocavit Partem animi patibilem, s. perturbationibus obnoxiam: qui et *νοῦν* alicubi opposuit huic *παθητικῷ*. At simplicius ap. Plut. *Καὶ γαρ ἄλλως τῶν αἰσθητηρίων ἡ ἀκοὴ παθητικώτατόν ἐστι*, Maxime afficitur. ‖ *Παθητικὸς λόγος*, s. *παθητικὴ λέξις* ap. Rhett., atque adeo ap. ipsum Aristot., cui insunt *πάθη*, Affectus illi de quibus dictum est in ea nominis *πάθος* signif. quæ Rhetoribus est usitata. Sunt qui *παθητικὸς λόγος* exp., Oratio in qua fervet affectus, ad inducendum auditorem in affectus accommodata, in qua commoventur affectus. At ego non dicerem simpliciter Affectus, sed adderem Concitati, cum Fabio, aut certe aliquid hujusmodi, sequendo ea quæ supra dixi, de *πάθος* et *ἦθος* agens. Cic. Or. ad Brut. Duo sunt etiam quæ bene tractata ab oratore, admirabilem eloquentiam faciunt: quorum alterum est quod Græci *ἠθικὸν* vocant, ad naturam et ad mores et ad omnem vitæ consuetudinem accommodatum; alterum quod iidem *παθητικὸν* nominant, quo perturbantur animi et concitantur: de Orat. 2. Illa autem, quæ aut conciliationis causa leniter, aut permotionis, vehementer aguntur, contrariis commotionibus inferenda sunt, ut odio benevolentia, ut misericordia invidia tollatur. HINC *Παθητικῶς λέγειν* ap. Aristot. Uti oratione perturbante animos et concitante: sequendo eum quem modo e Cic. protuli locum. ‖ *Παθητικὸν ῥῆμα* ap. Gramm., Passivum verbum, ut *τύπτομαι*: sicut *ἐνεργητικὸν*, activum, ut *τύπτω*. ITEM *Παθητικῶς*, Passive, pro Per passivum verbum, Passivo verbo, Passiva voce: ut cum dicit Eust. *παθητικῶς εἶπε βάλλεο, οὐχὶ βάλλε.* [" *Παθητικὸς*, Luzac. Exerc. 35. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 292. Casaub. ad Athen. 1, 67. Conf. c. *πληθυντικὸς*, Bast Lettre 81. *Παθητικὸν*, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 104. 123. Valck. Adoniaz. p. 329. *Τὰ π.*, ad Mœr. 36." Schæf. Mss. Schol. Lycophr. 161. 177. 673. *Παθητικῶς*, Eust. Il. A. p. 61. Dionys. H. 2, 123, 31. Schol. Soph. El. 352. Schol. Aristoph. Θ. 450.]

Πάθος, τὸ, q. d. Passio, Quod quis passus est, patitur, Quod cuipiam accidit, Casus, Æsch. Ag. (185.) p. 182. meæ Ed. *τῷ πάθει μαθὼν*, alludens ad Hesiodi dictum, *παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.* Soph. Aj. (313.) *πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος ἂν ἴσως οὐ θαυμαστὸν εἰ πάθοι*, [verba ἂν — πάθοι ibi non reperiuntur,] Plato Phædro, *Ἀτὰρ, ὦ φίλε Φαῖδρε, δοκῶ τι σοὶ ὥσπερ ἐμαυτῷ θεῖον πάθος πεπονθέναι*; addo autem *θεῖον* e vet. Cod. Apud Herod. itidem cum suo verbo (3, 147.) *Πάθος πεπονθότες*, pro Qui cladem accepere. Ab Eur. *πάθος* et *ξυμφορὰ* copulantur, præcedente et nomine *δεινὸν*, initio Orestis, *Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος, Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος*, ubi Schol. ait *δεινὸν* esse Nomen generale, quod dividitur in *πάθος* et *συμφοράν*: ac *πάθος* quidem vocari *τὰ νοσήματα· συμφορὰν* autem *τὰς δυστυχίας* et *περιπετείας*. Dem. pro Ctes. *Οὗτός ἐστιν ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος νῦν πάθη, καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά.* Ut autem hic *πάθη οἰκτρὰ*, sic *πάθη ἐλεεινὰ* legitur ap. Aristot.: Plut. autem dixit *πάθη δεινὰ*, subjungens et *συμφορὰς ἀνηκέστους*, in Solone p. 172. meæ Ed. *Αἱ μεταβολαὶ δέ μοι αὐτῆς εἰς πάθη δεινὰ καὶ συμφορὰς ἀνηκέστους ἔργῳ τελευτῶσι*, Popl. (1.) p. 177. *τὸ Λουκρητίας πάθος.* Apud Eund. habemus *ἀπάθειαν* et *πάθος* in eadem periodo ibid. (7.) p. 181. *Ἡ γὰρ ἀρετῆς ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξέστησε τὴν ψυχὴν, ἢ πάθους μέγεθος εἰς ἀναλγησίαν.* Idem *πάθος ἀνθρώπινον* appellavit non Humanæ vitæ fragilitatem, ut quidam interpr., sed Quod humanæ fragilitati accidit, s. potius, Quod accidit homini utpote fragili. Apud Eund. in Romulo sunt qui *πάθος δαιμόνιον* de divino furore exp. Ut autem dicimur *πάσχειν ὑπό τινος*, ita invenitur dictum et *πάθος ὑπό τινος*: Plato de Rep. 2. *Τὰ δὲ τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέος.* Apud Aristot. de Mundo, *Ἀπειργάσατο πάθος τοῦτο, ὃ καλεῖν εἰώθαμεν σεισμὸν*, Bud. vertit, Naturæ facinus: sunt vero qui Eventum reddere malint. Idem, *πάθος*, sicut *πάθημα* ac *πάθην*, a Plat. de LL. 9. pro Cæde poni testatur. ‖ *Πάθος*, Morbus, Affectio corporis, ut dicitur Affectum corpus, ejus qui ægrotat, vel, Infirma corporis affectio: ut vicissim Firmam corporis affectionem dicit Cic. de eo qui valet. Celsus Affectus quoque dixit pro Morbis. Si tamen verbum verbo exprimendum sit, potius *διάθεσις* respondet Latinæ voci Affectio, quod non liceat Dispositionem usurpare eo modo quo Gallice dicimus La disposition du corps, et Mal disposé, Bien disposé, at *πάθος*, Passio: *δυσεντερικὰ πάθη* Cic. in Epicuri Epist. vertit Viscerum morbi; ista enim illius verba, *Στραγγουρία τέ τις παρηκολούθει καὶ δυσεντερικὰ πάθη ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα*, ita interpr. Tanti autem morbi aderant vesicæ et viscerum, ut nihil ad eorum magnitudinem posset accedere. Sunt vero qui *πάθη* verterint etiam Cruciatus, ut *κωλικὰ πάθη* ap. Gal., itidemque *δυσεντερικά*. E Pand. Gr. affertur hæc inter *πάθος* et *νόσον* distinctio: ut *πάθος* sit Longum et continuum corporis impedimentum, at *νόσος* Infirmitas corporis temporaria. Inter *πάθος* autem et *σίνος* ac *βλάβος* sunt

qui hoc discrimen statuerint, ut *βλάβος* quidem et *σίνος* sit Exterior alicujus in corpore partis læsio; at Interior totius corporis læsio, *πάθος*. At vero de *πάθους* ac *διαθέσεως* differentia, itemque de aliis ad explicationem vocis hujus *πάθος* pertinentibus, ita Gorr. e Gal. et aliis:—Prisci, Motus omnes, etiam qui naturaliter se habent, nisi activi sint, *πάθη* nominant: sicuti ipsos etiam activos motus, Actiones. Eo pacto et Plato Sensuum alterationes *πάθη* et *παθήματα* appellavit, in visu quidem eas quæ ab albo, nigro, flavo, et ceteris coloribus fiunt; in tactu, quæ a calido, frigido: humido, sicco: molli, duro, ceterisque id genus: atque ad eund. modum in singulis reliquorum sensuum. Sed et voluptatem passionem vocat. Et paulo post, Quamdiu enim aliquid movetur, patitur: cum desiit moveri, non amplius pati, sed affectum esse dicitur. Differt enim *πάθος ἀπὸ τῆς διαθέσεως*, h. e. Passio ab affectione s. dispositione, solo motu. Quippe cessante eo quod alterabat, alteratio quæ in passo jam remanet, *διάθεσις*, h. e. Affectio, ejus est. Jam ergo non in ipso fieri, ut *πάθος*, sed in eo quod manet, et in subjecto corpore post motum reservatur, *διάθεσις* constat. Hæc cum a vett. ita distincta fuerint, nunc tamen per abusum, etiam ipsæ *διαθέσεις* quæ e passione jam provenere, nec amplius in motu sunt, *πάθη* appellantur. Cum autem omnem, etiam qui naturaliter se habet, motum, *πάθος* vett. dixerint, postea tamen quidam id nomen ad eos tantum motus contraxerunt, qui præter naturam accidunt. Alii vero ne de iis quidem omnibus dici voluerunt. Eas enim præter naturam affectiones quæ morbum præcedunt causæque rationem obtinent, causas tantum dicimus, non *πάθη*: quæ vero illum sequuntur, si actionum offensæ sunt, et *συμπτώματα* et *πάθη* vocamus, sicut et immodicas vel inanitiones, vel retentiones. Si vero affectiones sint, h. e., si in corporum affectu consistant, veluti vitiosus color, supra *πάθους* et *συμπτώματος* appellationem, etiam *διαθέσεις*, h. e. Affectus s. Affectiones, vocamus, ita sc. ut sunt. Itaque proprie *πάθη*, et morbi et eorum symptomata a Medicis appellantur, h. e. omnis *διάθεσις* contraria naturali corporis nostri constitutioni, non tantum ubi aliquid alicui parti præter naturam accidit, sed ubi etiam deest quod secundum naturam influere consuevit etc.

Πάθος, Morbus, sed Morbus animi. Cic. tamen *πάθος* de animo dictum, mavult interpretari Perturbationem: pro quo dicit etiam Turbatum Motum animi, et Turbidum in animo motum, et Motum concitati animi: item Motum animi rationi non obtemperantem. Sed et Permotiones animi vocat *πάθη*, in Acad. scribens, Atque illi quidem etiam utiliter a natura dicebant permotiones istas animis nostris datas: metum, cavendi causa: misericordiam, ægritudinemque, clementiæ: ipsam iracundiam, fortitudinis quasi cotem esse dicebant. Atque ut hic metum inter permotiones animi numerat, sic Permoveri metu interdum dicit. Aliquando porro et Permotio sine adjectione ab eo ponitur pro *πάθος*: cujus usus exemplum proferam in *Μετριοπάθεια*. Existimat tamen *πάθος* in hac signif. sonare ad verbum i. q. Morbus. Ita enim scribit Tusc. 3. Num reliquæ quoque perturbationes animi, formidines, libidines, iracundiæ? hæc enim fere sunt ejusmodi quæ Græci *πάθη* appellant. Ego poteram morbos, et id, verbum esset e verbo; sed in consuetudinem nostram non caderet. Nam misereri, invidere, gestire, lætari, hæc omnia Morbos Græci appellant, motus animi rationi non obtemperantes: nos autem hos eosd. motus concitati animi recte, ut opinor, Perturbationes dixerimus, Morbos autem non satis usitate. Cum autem dicit, Hæc omnia Morbos Græci appellant, intellige vocari ab illis *πάθη*, quod ad verbum sonet Morbos. Idem de Fin. 3. Nec vero perturbationes animorum, quæ vitam insipientium miseram acerbamque reddunt, quas Græci *πάθη* appellant: poteram ego, verbum ipsum interpretans, Morbos appellare, sed non conveniret ad omnia; quis enim misericordiam, aut ipsam iracundiam Morbum solet dicere? at illi dicunt *πάθος*. Sit igitur perturbatio, quæ nomine ipso declarari vitiosa videtur, nec hæ igitur perturbationes vi aliqua naturali moventur; omnesque hæ sunt genere quatuor, partibus plures: ægritudo, formido, libido, quamque Stoici communi nomine corporis et animi *ἡδονὴν* appellant. Idem Tusc. 4. Quoniam quæ Græci *πάθη* vocant, nobis Perturbationes appellari magis placet quam Morbos. Paulo post, Est igitur Zenonis hæc definitio, ut perturbatio sit quod *πάθος* ille dicit, aversa a recta ratione, contra naturam, animi commotio. Quibus verbis hæc Zenonis interpretatur, *Πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις*. Subjungit autem, Quidam brevius, perturbationem esse appetitum vehementiorem dicunt: ubi appetitum vehementiorem vocat, quod Græci dixerunt *ὁρμὴν πλεονάζουσαν*. Sed vehementiorem eum volunt esse, qui longius discesserit a naturæ constantia. Earum autem perturbationum nomina esse dicit hic quoque libidinem et lætitiam, metum et ægritudinem: et esse illas e duobus opinatis bonis, sicut has e duobus opinatis malis. Idem tamen Tusc. *πάθος* interpr. Morbum, sed ita ut statim expositionem subjungat quæ interpr. illam veluti molliat. Dixerat autem verbis proxime præcedentibus, Ægritudinem id esse propemodum verbum, quo Græci Omnem animi perturbationem appellent. Sed totum locum proferre præstat, utpote in quo censeat Latinos Ægritudinis nomine recte usos esse, ab Ægris corporibus id sumentes; at non tamen de omni perturbatione itidem dici posse. His igitur verbis, Itaque præclare nostri, ut alia multa, molestiam, solicitudinem, angorem, propter similitudinem corporum ægrorum Ægritudinem nominarunt: his inquam subjungit, Hoc propemodum verbo Græci Omnem animi perturbationem appellant: vocant enim *πάθος*, i. e. Morbum, quicunque est motus in animo turbidus. Nos melius; ægris enim corporibus simillima est animi ægritudo: at non similis ægrotationis est libido, non immoderata lætitia, quæ est voluptas animi elata et gestiens. Ipse etiam metus, non est morbi admodum similis, quanquam ægritudini est finitimus. Sed proprie, ut ægrotatio in corpore, sic ægritudo in animo nomen habet non sejunctum a dolore. Et paulo post, Est igitur causa omnis in opinione; nec vero ægritudinis solum, sed etiam reliquarum omnium perturbationum. Libuit autem totos hosce locos afferre, ut sub unum aspectum, ut ita dicam, eos lector habens, inter se conferre posset. Ad me quod attinet, a Cic. hic omnino dissentio, in eo quod *πάθη* Morbos quidem significare, nec tamen ita licere interpretari dicit: præsertim vero cum eam quam Ægritudinem Lat. vocant, quæ vox nihil aliud sonat quam Morbum, inter preturbationes numeret. Quid enim obstat quominus ceteræ ut communem cum illa appellationem perturbationum habent, sic et communem morborum habeant? At ægritudo, inquit, in animo nomen habet non sejunctum a dolore. Hoc certe si spectemus, metui saltem tribui Morbi appellatio poterit; quis enim metum doloris expertem fingere sibi possit? Ut autem alia omittam, quibus Cic. refelli posse videtur, ipsemet Tusc. 3. hæc scribit, Quia nomen Insaniæ significat mentis ægrotationem et morbum, i. e. insanitatem, et ægritudinem animi, quam appellarunt Insaniam. Omnes autem perturbationes, Animi morbos Philosophi appellant; negantque stultum quenquam his morbis vacare. Qui autem in morbo sunt, sani non sunt; et omnium insipientium animi in morbo sunt; omnes insipientes igitur insaniunt. Sanitatem enim animorum, positam in tranquillitate quadam constantiaque censebant. His rebus mentem vacuam appellarunt Insaniam: propterea quod in perturbato animo, sicut in corpore, sanitas esse non possit. Et paulo post, Qui enim animus est in aliquo morbo, Morbos autem, hos perturbatos motus, ut modo dixi, Philosophi appellant, non magis est sanus quam id corpus quod in morbo est. Et paucis interjectis, Eos enim sanos intelligi necesse est, quorum mens motu, quasi morbo, perturbata nullo sit. Hæc si vera sunt, Cicero, merito dixerit quispiam, cur Perturbationes appellare Morbos non audes? Cur tantopere Latina ista

Insaniæ appellatio tibi placet, Græca autem τῶν πα- A θῶν non item? cum utraque de perturbato animo dicatur? Præterea si hoc verum est, animum qui est in aliquo morbo, i. e. perturbato motu, non magis esse sanum quam id corpus quod in morbo est, cur libidinem, immoderatam lætitiam, similem ægrotationis esse negas? Sed de his tamen, quæ a me properante de istius nominis interpretatione disceptantur, alii per otium judicent. Idem Cic. certe primo libro de Inv. Affectionem appellavit, quod Græci πάθος, Affectio, est animi aut corporis e tempore aliqua de causa commutatio: ut lætitia, cupiditas, metus, molestia, morbus, debilitas, et alia quæ in eod. genere reperiuntur. Sed et Gellius l. 1. verbis hisce claudit, Nam ut aliorum omnium quos Lat. Philosophi Affectus, vel Affectiones, Græci πάθη appellant, ita hujus quoque motus animi, qui cum est ulciscendi causa sævior, ira dicitur: non privationem esse utilem censuit, quam Græci στέρησιν dicunt, sed mediocritatem, quam μετριότητα illi appellant. Hæc ille: cujus alium locum huc pertinentem proferam B infra in Ἀπαθής. Mihi certe in quodam Pauli l., ubi παθήματα, quod nibil aliud est quam πάθη, cum ἐπιθυμίας copulat, magis placere, reddere Vitiosos affectus quam simpliciter Affectus, aut Vitia, cum vet. Interpr., docui supra.

Πάθος, Morbus; sed in ea signif. qua dixit Horat. Od. 1, 37. Contaminato cum grege turpium Morbo virorum. Paul. ad Coloss. 3, 5. Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν κ. τ. λ. Nam de h. l. plane Erasmo assentior, et cum eo existimo πάθος hoc esse e quo Pathici dicti sint, ac reddi debere Mollitiem: posse vero et Morbum Latine dici, ex isto Horatii l. Non ignoro tamen exponi hic et de Morbo animi, sicut et in isto ejusd. Horatii loco, Sat. 1, 6. Ut si qui ægrotet quo morbo Barrus: ubi tamen fortasse itidem notatus videri possit Barrus tanquam pathicus, hac morbi appellatione. Esse alioqui multos ap. hunc etiam Poëtam locos, ubi Morbus de Animi morbo intelligatur, in ejus lectione versatis ignotum C esse non potest.

Πάθος habet et eam Affectus signif. quæ Rhetoribus frequens est, Fab. 6, 2., simul nominis Πάθος et NOMINIS Ἦθος significationem declarans. Horum autem (affectuum), sicut antiquitus traditum accepimus, duæ sunt species; alteram Græci πάθος vocant, quam nos recte vertentes ac proprie, Affectum dicimus: alteram ἦθος, cujus nomine, ut ego quidem sentio, caret sermo Romanus, Mores appellantur: atque etc. Paulo post, Affectus igitur hos concitatos, πάθος: illos mites atque compositos, ἦθος esse dixerunt. In altero vehementer commotos, in altero lenes; denique hos imperare, illos persuadere; hos ad perturbationem, illos ad benevolentiam prævalere. Aliquanto post, Quin illud adhuc adjicio, πάθος atque ἦθος esse interim ex ead. natura: ita ut illud majus sit, hoc minus: ut amor, πάθος: caritas, ἦθος. Interdum diversa inter se, sicut in epilogis: namque πάθος concitat, ἦθος solet mitigare. Idem Fab. 5, 12. His quidam probationes adjiciunt, quas D παθητικὰς vocant, ductas ex affectibus. Hæc ille. Hinc autem dicitur et παθητικὸς λόγος, Oratio in qua commoventur affectus: quod Aristot. vocavit πάθος ποιεῖν, Rhet. 3. Καὶ ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα. Vide autem et Cic. locos quos protuli in Παθητικός. Ideo autem hæc a præcedentibus sejunxi, in quibus πάθη e Gell. et aliis dicebant itidem esse Affectus s. Affectiones, quod ibi agatur περὶ τῶν παθῶν non Rhetorum, sed Philosophorum, ap. quos Morbi potius signif. retinere videri potest hæc vox; ut ibi docui.

Πάθη præterea vocare consuevit Aristot. Quæcunque alicui rei adesse dicuntur extra tamen ipsius essentiam. Sic dixit Rhet. 1. Καὶ γεωμετρία περὶ τὰ συμβεβηκότα πάθη τοῖς μεγέθεσι. Ita VV. LL., ubi annotatur etiam πάθη in hac signif. recte dici posse Passiones, cum Macrobio et Seneca, scribente Quæst. Nat. 2, 48. Quæ inspicienda sunt in fulgure, passim et vage dicunt: et sic passiones eorum debere dividi, quemadmodum ab Attalo Philosopho, qui se huic disciplinæ dederat, divisæ sunt: ut inspiciatur ubi factum sit, quando, cui, in qua re, quale, quantum. Vide et Bud. 162.

[" Πάθος, Valck. Phœn. p. 649. ad Herod. 201. Jacobs. Emendd. 54. Anth. 10, 27. 228. ad Lucian. 1, 280. Brunck. Phil. 854. ad Charit. 390. 480. ad Phalar. 286. Diod. S. 2, 437. Wakef. Herc. F. 1208. Luzac. Exerc. 35. Porson. Or. 3. Heyn. Hom. 6, 191. Culpa, Valck. Anim. ad Ammon. 4. Morbus, Phalar. 302. Thom. M. 820. De amore, ad Charit. 211. 289. Apud Grammat., Koen. Præf. ad Greg. Cor. 22. 28. Ammon. 4. Steph. Dial. 59. Conf. c. ἔπος, ad Herod. 569.: cum πένθος, 201. Valck. Phœn. p. 649. T. H. ad Plutum p. 23. Schmied. ad Plut. Alex. 126. Π. ἐρωτικὸν, Villoison. ad Long. p. 5. Τὸ ἐμαυτοῦ π., Quod mihi accidit, Philostr. 26. Boiss. Τῷ π. μανθάνειν, Jacobs. Anth. 6, 61. Τὸ περὶ τὰ ὄμματα καὶ ὦτα πάθος, Valck. Phœn. p. 481. Πάθη, τὰ, Valck. Adoniaz. p. 329." Schæf. Mss. " Πάθος συμπεπαρμένον, Olympiod. in Plat. Gorg. Ms. πρ. 38." Routh. Mss. Herod. 1, 137. Ἀνήκεστον π. ἔρδειν. * " Αὐτοπάθος, Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss.]

Dicitur ETIAM Πάθη, fem. gen. sicut et alia quædam neutro pariter et fem. genere efferuntur. Sed e signiff. nominis πάθος, itemque nominis πάθημα, retinuit eam potissimum, qua ponitur pro eo quod cuipiam accidit, Casus, Calamitas, Clades. Herod. 1, (122.) Κατ' ὁδὸν δὲ πυθέσθαι πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πάθην. Suid. e Soph. citat pro συμφοραί, Calamitates: ap. Eund. Aj. (295.) Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας, ubi exp. Quæ illic acciderint. Greg. inter ea quæ jambico versu scripsit, Ἐγὼ γὰρ ἃς μὲν ἔσχον ἐν ξένῃ πόλει Πάθας. Item πάθη pro κάκωσις, Bud. e Plat. Philebo, Ἡ παρὰ φύσιν τοῦ πνίγους πάθη. Ab Eodem pro Cæde poni tradit de LL. 9. sicut πάθος ac πάθημα. Aliquot autem exempla usus nominis hujus habes et ap. Suid. [" Villoison. ad Long. p. 5. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 48. Toup. Opusc. 1, 316. Emendd. 4, 463. Koen. ad Greg. Cor. 199. ad Herod. 216. Jacobs. Anth. 9, 94. Brunck. Soph. 3, 525. Dionys. H. 5, 365." Schæf. Mss. " Cruciatus, Euseb. H. E. 306. 330." Kall. Mss. " Plato Epinom. Τὸ μὲν αἴτιον ἁπάντων, τὸ δὲ ἀναίτιον πάσης πάθης, Ullius affectionis: de LL. 5. p. 728. Τοῦτο οὖν δὴ τὸ πάθος δίκη μὲν οὐκ ἔστι, τιμωρία δὲ, ἀδικίας ἀκόλουθος πάθη, pro quo Plut. de S. N. V. 982. τῷ πάθει." Gataker. Mss.]

" Παθογνωμικὸν, vocatur Quod proprie affectionis " speciem signif. Proprie quidem de signo dicitur, " improprie de symptomate, et quatenus tantum " morbi naturam indicare potest. Hæc Gorr. inter " alia. In VV. LL. παθογνωμικὸν σημεῖον, Signum " quod una cum morbo invadit, nec ab eo separari " potest: ut in pleuritide difficultas anhelitus et fe- " bris: e Gal. de Diff. Morb." [Leg. * Παθογνωμονικός. * Παθοκρατέομαι, Imperium habeo in perturbationes animi, 4 Macc. 7, 20. * Παθοκρατεία, Imperium in passiones, 13, 5. al. * Παθοκρατορία. * Παθοκτόνος, Eust. Il. Z. p. 492, 16. * Παθολόγος, unde * Παθολογέω, M. Anton. 8, 13. * Παθοποιὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 1, 5. p. 28. " Clem. Hom. 9, 21." Kall. Mss. Phot. Bibl. 479. " Παθοποιία, Affectuum " commotio, Schema quo vel odium vel iracundiam " vel misericordiam commovemus, inquit Jul. Rufini- " anus" [Fig. 36.]

" Ἀειπαθὴς, Semper patiens, Sempiternæ et per- " petuæ passioni obnoxius, vide Ἀεικίνητος." [Stob. Serm. 1. p. 25.] " Ἀειπάθεια, Passio perpetua. " Aliis, Nunquam deficiens affectio." [* Αἰσχροπαθὴς, unde * Αἰσχροπάθεια, Theophyl. 3, 475.] " Ἀ- " λυσοπαθείῃ, Hes. affert pro κακοπαθείᾳ, Ærumna, " Molestia." [* Ἀλλοπαθὴς, Schn. Lex. Suppl. v. Αὐτοπαθής. * Ἀλλοπαθῶς, Eust. Il. N. 57. * Ἀλλοπάθεια, Aliorum passio, Diod. S. Ecl. 1, 26.]

Ἀντιπαθὴς, Contrariam affectionem habens, Obsistendi vim habens, per contrariam sc. affectionem. At in Anthol. Epigr. ἀντιπαθὴς φήμη, simpliciter Contraria fama exp. || Ἀντιπαθὲς positum pro sub-

stantivo, Remedium adversus aliquid. A Bud. vertitur Obsistens, et Remedium, *ἀντιφάρμακον*. Citat autem l. h. Plut. Antonio, *Τέλος δὲ χολὴν ἐμοῦντες ἔθνησκον, ἐπεὶ καὶ τὸ ἀντιπαθὲς ὁ οἶνος ἐξέλειπεν*. Citatur et e Diosc. 4, 223. *ἀντιπαθές ἐστι τοῖς φαρμάκοις*, pro Adversatur veneficiis. [" 'Αντιπαθὴς, Wakef. Eum. 785. Ruhnk. ad H. in Cer. 229. ad Charit. 217. 'Αντιπαθὲς, Wakef. Alc. 993." Schæf. Mss. Plut. 10, 793. *Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, 'Αντιπαθὴς καλούμενος, ὃς κάλλιστα ποιεῖ πρὸς ἀλφοὺς καὶ λέπρας δι' οἴνου τριβόμενος, καθὼς ἱστορεῖ* Κτησίας Κνίδιος *ἐν β' περὶ 'Ορῶν*. * 'Αντιπαθῶς, Geop. 5, 11, 4. 12, 17, 17. Alex. Trall. 8. p. 152.] 'Αντιπάθεια, ἡ, Repugnantia inter aliquas res ob contrariam affectionem, ut inter ignem et aquam, Plut. de Primo Frig. *Μυρίαι δήπουθέν εἰσιν ἀντιτάξεις καὶ ἀντιπάθειαι πρὸς τὸν ἀέρα τῆς γῆς*, Sexcentæ profecto sunt aëris et terræ repugnantiæ et dissensiones, Turn. Est etiam *ἀντιπάθεια*, Vis obsistendi s. auxiliandi quam res aliqua habet, per contrariam affectionem. Alex. Aphr. Probl. ult. l. 1. *Φυσικὴν ἀντιπάθειαν ἔχουσαι πρὸς ἕκαστον ἰοβόλον θηρίον*, Quæ vi suæ naturæ contra venenata omnia genera omnemque illatam injuriam auxiliantur, Gaza. Polit. autem sic, Quæ naturalem quendam mutuum affectum habent, quam *ἀντιπάθειαν* dicunt, adversus quodvis venenosum animal. Plin. 34, 15. Ferrum a rubigine vindicatur cerusa et gypso et liquida pice: hæc est temperatura a Græcis Antipathia dicta. Sed h. l. aliter a multis legitur. In VV. LL. ex Aristoph. pro *ἄκος*, Remedium. [Æschinis Dial. 3, 16. *κακῶν*.] 'Αντιπαθέω, Contrariam affectionem habeo, Habeo naturalem *ἀντιπάθειαν*, Natura dissideo per *ἀντιπάθειαν*, Resisto, Obsisto s. Obsto per *ἀντιπάθειαν*, s. vi *ἀντιπαθείας*. 'Αντιπαθεῖν et *ἀντιπάσχειν*, inquit Bud., Contrario modo affici, et in diversum tendere, Abhorrere, Dissidere, Obsistereque. Alex. Aphr. Probl. *Τρίγλη τε κρατουμένη ἀντιπαθεῖ τῇ νάρκῃ*, ubi idem Bud. vertit, Resistit, Contra afficit. Gaza vim Græci verbi non exprimit, Trigla obtenta vitium a torredine acceptum tollit. [" Dawes. Misc. Cr. 65. Toup. Opusc. 2, 124. 172." Schæf. Mss. * " 'Αντιπαθητικὸς, Ælian. H. A. 41. 'Αντιπάθιον, Antidotum, Hes." Wakef. Mss.]

'Απαθὴς, q. d. Impassibilis, usurpando pro Carens *πάθεσι*, i. e. Passionibus ad verbum, Lat. Affectibus s. Affectionibus, Non obnoxius affectionibus animi. Cum Cic., Carens omni perturbatione. Gellius *ἀπαθῆ* describens, ait 19, 12. Quod nullus usquam homo, qui secundum naturam sentiret et saperet, affectionibus istis animi quas *πάθη* appellabat, ægritudinis, cupiditatis, timoris, iræ, voluptatis, carere et vacare totus posset. Perinde est enim ac si Gell. dixisset, Quod nullus usquam homo, qui secundum naturam sentiret et saperet, *ἀπαθὴς* esse posset. Plut. (6, 90.) *Ἀλλ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς, ὅταν εἰς ἀνθρωπίνας ἐμπέσωσι πράξεις, ἀπαθέσι χρῶνται καὶ ἀναμαρτήτοις*. Idem in Alcib. paulo aliter utitur, (13.) *Ἄτρεπτος δὲ πρὸς τὸ κακῶς ἀκούειν καὶ ἀπαθὴς ὢν ὀλιγωρίᾳ δόξης*: i. e., Qui nihil commoveretur, vel Qui nullo tangeretur dolore ob infamiam. ‖ 'Απαθεῖς a Xen. dicuntur etiam Qui nullis corporis malis sunt obnoxii, In quos non cadit aliquod malum pati. Est et ap. Diod. S. quoddam *ἀπαθὲς ἔθνος*. Sunt etiam *ἀπαθεῖς*, cum ad corpus refertur, Illæsi, Intacti, pro *ἀπαθεῖς κακῶν*. Fortasse *ἀπαθὴς* Impatibilis reddi possit, sicut Cic. Naturam patibilem vocat *τὴν παθητὴν* primusque dari huic signif. locus. Sed frequentius cum gen., Dem. (1399.) *Νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα, καὶ λυπῶν ἄπειροι τὰς ψυχὰς*, Non habentes obnoxia morbis corpora. Sic dicitur *ἀπαθὴς κακῶν*, Non obnoxius malis, Expers s. Immunis malorum. Hermog. de Inv. 2. *'Απαθῆ κακῶν ἐσομένην*. Citatur etiam in bonam partem acceptum, ut *ἀπαθέες καλῶν*, pro Immunes bonorum, Commodorum expertes, ex Herod. (1, 207.) Dicitur etiam *ἀπαθὴς ὑπό τινος*, ut ap. Aristot. Probl. *ἀπαθὴς ὑπὸ τοῦ ὁμοίου*, quod exp., Qui a simili affici nequit. E Plut. autem in Romulo (7.) citatur *ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν παρόντων*, pro Præsentibus malis non commotus. [" Wessel. Diss. Herod. 93. ad p. 17. Abresch. Lectt. Aristæn. 277. Toup. Emendd. 2, 29. ad Charit. 655. Brunck. Apoll. Rh. p. 8. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 391. Boiss. Philostr. 522." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 4, 2, 6. C. Pl. 6, 10, 2.] 'Απαθῶς, Impassibiliter, si Lat. lingua admitteret; Absque ullis passionibus, i. e. affectionibus. Cum Cic., Absque ullis perturbationibus. [" Steph. Dial. 32." Schæf. Mss.] 'Απάθεια, ἡ, Status mentis hominis *ἀπαθοῦς*, Impassibilitas, si Latine dici posset, Affectionum vacuitas. A quibusdam exp. Indolentia, sed non satis generali vocabulo fortasse; nam indolentia est *ἀναλγησία*. Plut. quandam *ἀπάθειαν* probat, et quandam improbat; scribit enim in Cons. ad Apoll. (p. 388.) *Οὐ γὰρ ἔγωγε συμφέρομαι τοῖς τὴν ἄγριον ὑμνοῦσι καὶ σκληρὰν ἀ., ἔξω καὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ τοῦ συμφέροντος οὖσαν*. Idem Fabio, *'Α. μὲν οὖσαν τὴν δοκοῦσαν εὐπραγίαν*. At in l. *Πῶς ἄν τις Αἰσθ. 'Εαυτοῦ προκ.* scribit, *Ὅτι τοιαύτην ἀ. * παρασκευαστέον ἐκ λόγου καὶ φιλοσοφίας τὸν ὑπὸ τῶν προστυγχανόντων ταράττεσθαι μὴ βουλόμενον*. Cic. in Lucullo, Zenoni summum bonum est, in his rebus neutram in partem moveri: quæ *ἀδιαφορία* ab ipso dicitur: Pyrrho autem ea ne sentire quidem sapientem: quæ *ἀπάθεια* nominatur. Existimo autem eum et in alio ejusd. Luculli l. *ἀπάθειαν* intellexisse, ubi sc. scripsit, Sed quæro quando ista fuerint ab Academia vetere decreta, ut animum sapientis commoveri et conturbari negarent. Crediderim tamen non solum hanc vocem *ἀπάθεια*, sed et alteram ei affinem, sc. *ἀταραξία*, exprimere voluisse. ‖ Dicitur etiam *ἀπάθεια πρός τινα, τί*: ut ap. eund. Plut. *ἀ. πρὸς τὸ θεῖον*, de Superst. *Καὶ ὅλως ἡ μὲν ἀθεότης ἀπάθεια πρὸς τὸ θεῖόν ἐστι, μὴ νοοῦσα τὸ ἀγαθόν*. Ubi *ἀ. πρὸς τὸ θεῖον* videtur vocare Statum mentis eorum hominum, qui nullo metus deorum sensu tanguntur s. commoventur. [Theophr. H. Pl. 9, 15, 1. *κακῶν*. * 'Απαθέω, Marin. Proclo 21. Lobeck. Phryn. 620.]

'Απειροπαθὴς, Qui immense perturbationibus s. affectionibus obnoxius est, vel perturbationum immensitati; ita enim malo quam Infinitati, sicut illic Immense, quam Infinite. 'Απειροπάθεια, Immensitas perturbationum, Synes., vide *Μετριοπάθεια*. Αὐτοπαθὴς, E se patiens, Intrinsecus patiens, Reciprocus, ut *ἀντωνυμία*, Bud., qui ETIAM 'Ιδιοπαθὴς hunc usum habere tradit. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 228." Schæf. Mss. Schol. Il. A. 427. Schol. Aristoph. Eἰρ. 290. Apollon. Syntax. 175. Bekk.] Αὐτοπάθεια, q. d. Intrinseca passio, Innata passio; Reciprocatio, quando eadem persona agit et patitur, VV. LL. e Gaza Gramm. 4. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 243." Schæf. Mss. Polyb. 3, 108, 2. 12, 28, 6.] Αὐτοπαθῶς, q. d. Cum passione intrinseca, Patiendo intrinsece. ‖ Sed a Polyb. usurpatur pro E sententia animi, et Non simulate, Ingenue; his enim modis vertit Bud., remittens ad eos Polybii ll. qui a Suida proferuntur, exponente *οἴκοθεν* et *ἐξ ἰδίας προαιρέσεως*. Crediderim autem sonare ad verbum q. d. E proprio affectu. [Polyb. 3, 12, 1. 8, 19, 7. 15, 17, 1. Diog. L. Epicuro 10. p. 137. Eust. Il. Γ. p. 302. * Αὐτοπαθικὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 199." Schæf. Mss. * Αὐτοπαθέω, * Αὐτοπάθητος, unde] " Αὐτοπαθητικὸν, Per se et sua natura passivum, Vox Grammaticorum."

[* Βαρυπαθὴς, Euseb. H. E. p. 306. 373. Lobeck. Phryn. 620. * Βαρυπαθέω, Plut. 6, 641.]

Δεινοπαθὴς, Indigna s. Gravia passus, Gravi affectus injuria. Ejusd. est formæ cujus et Αἰνοπαθὴς, quod habes in Αἰνός. Sed nullum hujus adjectivi exemplum affertur in VV. LL., ubi exp. Graviter ferens, sicut nec SUBSTANTIVI Δεινοπάθεια, quod exp. Querela. Ego autem malim Indignatio ejus qui se gravia passum dicit. At VERBUM Δεινοπαθέω, quod Bud. exp. Graviter afficior, Ingemo, Ægre fero, et Lamentabili voce queror, invenio cum alibi, tum in l. Plut. quem protuli T. 1. c. 925. Addo autem iis quæ ibi dicta sunt de h. v., et istud e Bud., Ciceronem videri ad verbum expressisse, Indigne pati. Sed et hoc adjicio, sc. *δεινοπαθῶ* videri sonare q. d. *δεινὰ παθεῖν με λέγω*, Gravia me passum esse dico, Indigna me passum esse dico, s. potius queror. Quæ

et verbi Indignor propria significatio esse videtur. A Magis tamen proprie respondet VERBO Ἀναξιοπαθῶ, cujus Bud. talem usum agnoscit, qualem tribuo illi Δεινοπαθῶ. Exp. enim non solum Ægre fero, sed etiam Indignum esse dico, Indignum facinus clamo. Accepisse autem eum hanc postremam interpr. arbitror ex isto Terentii loco, in Andria, Venit Chremes postridie ad me clamitans Indignum facinus, comperisse Pamphilum Pro uxore habere hanc peregrinam; et affert e Plut. (7, 231.) Ἀναξιοπαθήσας δὲ ὁ Κριτόλαος ἀνεῖλεν αὐτήν. Alibi autem pro Stomachari ab eo poni tradit, [10, 739. 779. Catone Min. 59.]

Δυσπαθής, Qui non facile patitur, afficitur. E quo intelligitur Firmus, Bud. afferens e Luciano (2, 906.) Δυσπαθέστερα γὰρ καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς, διαπονούμενα. Itidem vero a Diosc. δ. σῶμα vocari τὸ στερεὸν tradit. Sed et a Gal. ad Gl. δ. dici scribit Qui non facile afficitur, [de Opt. Sect. 30.] At in VV. LL. δυσπαθὴς exp. etiam Qui durus est contra medicamenta. || Qui gravi ægritudine afficitur, s. mœrore, et supra modum eo angitur. A Bud. exp. Qui B præter modum afficitur: dicente opponi a Plut. (6, 389.) τῷ ἀπαθεῖ, sicut et τὸν δυσπενθῆ. [" Musgr. Iph. T. 478." Schæf. Mss.] Δυσπάθεια, sequendo signif. quam dedi priorem nomini δυσπαθής, Firmitudo qua fit ut quis non facile quicquam mali patiatur, s. damni, injuriæ. Firmitas et Robur exp. Bud. in Plut. Demetrio (21.) de thoracibus Demetrii, Δυσπάθειαν δὲ αὐτῶν καὶ ῥώμην ἐπιδεικνύμενος ὁ τεχνίτης ἐκέλευσεν ἀφεῖναι καταπελτικὸν βέλος. In VV. LL. affertur ex Alex. Aphr. Probl. 1. Μέγα δὲ πέφυκεν ὅπλον πρὸς δυσπάθειαν ἡ συνήθεια: quæ verba ita redduntur, Juvat autem plurimum ad resistendum consuetudo. Item, Nos multum adversus affectus et injurias juvat consuetudo. || Δυσπάθεια, sequendo posteriorem τοῦ δυσπαθὴς signif., Gravis ægritudo qua quis afficitur, Gravis mœror. Item Infelicitas, ut dicetur in Εὐπάθεια. ["Plut. Mor. 1, 514." Schæf. Mss.] Δυσπαθέω, Non facile patior, afficior, ob firmitatem. Apud Greg. δυσπαθεῖν pro Ægre affici dolore et labore, καρτερεῖν, Bud., qui ut hic δυσπαθεῖν exp. C καρτερεῖν, ita in Luciani l. c. δυσπαθέστερα cum καρτερώτερα copulari vides. || Δυσπαθέω, Gravi ægritudine afficior s. Vehementi mœrore, Plut. Pericle 309. meæ Ed. δυσπαθοῦντες πρὸς τὰ γινόμενα. In VV. LL. Δυσπαθῶ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς, Calamitates ægre fero. Bud. quoque exp. simpliciter Ægre fero, in h. Ejusdem l. Μεμφόμενοι καὶ δυσπαθοῦντες εἰ μὴ πέπεισται. Affert vero et b. Greg. l. de martyribus, Καινοτομοῦντες τὸ δυσπαθεῖν διὰ τὴν Χριστοῦ μίμησιν. Addit autem accipi a Plut. et pro Conflictari, ut ægrotus in lecto irrequietus. [" Schæf. ad Argum. Soph. Antig." Boiss. Mss. Mosch. 4, 84. " Ruhnk. Ep. Cr. 153. Wyttenb. Select. 316. Plut. Mor. 1, 297. Wakef. Ion. 733. Const. Manass. Chron. p. 42. Meurs." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 223. Plut. Cicerone 37.]

Ἐκπαθής, Qui nihil passus est, Illæsus, Incolumis, quasi ἐκτὸς πάθους, Suid. || Immodice affectus, Alciphr. (244.) Μὰ τὴν Καλλιγένειαν κατέχαιρον Μένανδρε, ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γενομένη, Vix præ lætitia D mei compos eram, Bud. Item, Ἐκπαθῆ πρὸς τὰς ἀκρατοποσίας, Suid. ex Æliano. [Plut. Pyrrho 34. Anton. 10. Bruto 15. " Toup. Opusc. 1, 219. Emendd. 1, 331. ad Phalar. 205. ad Charit. 480." Schæf. Mss.] Ἐκπαθῶς, Cum immodico affectu, [Athen. 443. * Ἐκπάθεια, Stob. Serm. 1. p. 27. Schow. I. q. πάθος, Longin. 38, 2. " Elog. de Thuc. p. 15." Schæf. Mss.]

Ἐμπαθής, Cui insunt affectus, perturbationes, Affectibus s. Perturbationibus obnoxius, Plut. Τὸ μέν τι τῆς ψυχῆς, νοερὸν καὶ λογικόν· τὸ δὲ, ἄλογον καὶ ἐμπαθές. A Bud. autem exp. Affectu percitus, commotus: quæ signif. huic potius ejusd. Plut. conveniet loco in l. adv. Col. Ἐμπαθεῖς πρὸς τὰ θεῖα δι' ἐλπίδων ἅμα καὶ φόβων καταστήσαντες. [" Casaub. ad Athen. 49. Toup. ad Longin. 329. 332. Valck. Hipp. p. 191. Alciphr. 260. ad Herod. 167. Valck. Callim. 116. ad Phalar. 205. Plut. Alex. 51. Schn." Schæf. Mss. " Ἐμπαθέστερος, Theod. Prodr. 54." Elberling. Mss.] Ἐμπαθῶς, Cum affectu, affectibus, Non sine perturbationibus, Non carendo perturbationibus, Plut. Coriolano p. 423. meæ Ed. Τοῖς ὑπ' εὐνοίας καὶ φιλίας πρὸς τὸν θεὸν ἄγαν ἐμπαθῶς ἔχουσι. In VV. LL. ex Herm. ἐμπαθῶς ἔχειν, pro Affectibus moveri, Affici. Apud Plut. Symp. 4. ἐμπαθέστατα, Maximo cum affectu. [" Schneid. ad Xen. Œc. 39." Schæf. Mss.] " Ἐμπάθεια, Affectus s. Affectio, Commotio," [Moschop. ad Hesiod. p. 78. * "Ἔμπαθος, Dionys. Areop. Cœl. Hier. 2, 4." Kall. Mss.]

[* Ἑτεροπαθής, unde] Ἑτεροπάθεια, Alterius partis vexatio, ut exp. a Marc. Virg. in Diosc. 2. ubi de sinapi hæc scribit, Ἁρμόζει πρὸς ἰσχιάδας καὶ σπλῆνας, καὶ καθόλου εἰς πᾶν χρόνιον ἄλγημα, ὅπου μετάγειν τι ἐκ τοῦ βάθους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν βουλόμεθα τῷ τῆς ἑτεροπαθείας λόγῳ. Ita enim vertit Marc. Virg. Cum ex alto in summam cutem, ut fit per alterius partis vexationem, trahere aliquid voluerimus. Ruell. autem sic, Cum permutandæ valetudinis causa ex alto vitia extrahenda sunt. Quidam ἑτεροπάθειαν liberius interpr. Illud curandi genus, quo dolor ex una parte in alteram evocatur.

Εὐπαθής, Qui facile patitur, afficitur: σῶμα, Corpus quod facile et e re levi injuriam patitur, Corpus injuriis expositum; cui opponi δυσπαθὲς vidisti supra. Et εὐπαθὴς ἄνθρωπος Galeno ad Gl. dicitur, inquit Bud., Qui corpore tenero est, et facile affici potest. Cui opp. δυσπαθής. Dicitur vero de Eo qui facile afficitur, et in alia signif., ut ap. Plut. Solone, εὐπαθὴς πρὸς ὁμόνοιαν, Cujus animus facile afficitur amore concordiæ, Propensus ad concordiam. Idem alicubi junxit genitivo; alicubi autem dat.: quæ constr. rationi magis videtur consentanea, ut de Primo Frig. Ψύχεται γὰρ, ἂν προθερμανθῇ μᾶλλον, εὐπαθέστερον τῷ ἀέρι γενόμενον, Aëri magis obnoxia, Turn. [" Toup. Opusc. 1, 219. Thom. M. 297." Schæf. Mss. Geop. 5, 45. 6, 6. * " Εὐπαθῶς ἥδεσθαι, Suaviter delectari, Dionys. Areop. 112." Kall. Mss.] Εὐπάθεια, VEL Εὐπαθία, Natura quæ facile affici potest, Illa corporis constitutio qua fit ut injuriis obnoxium sit, sequendo eam interpr. quæ adjectivo εὐπαθὴς data fuit, ut ap. Alex. Aphr. Probl. 2. Οἱ παῖδες πολλὴν ἔχουσιν εὐπάθειαν καὶ τροπὴν τῆς φύσεως. Sed in aliis signiff. frequentius accipitur, quæ manant ab altera adverbii εὖ signif. Interdum enim accipitur pro Felicitate: ut ap. Greg. περὶ Φιλοπτωχ. p. 67. oppositum τῇ δυσπαθείᾳ. Interdum pro Beneficio, intellige autem quatenus quis eo afficitur, ut ap. Aristot. Eth. Interdum pro Bona corporis habitudine, quæ et εὐεξία vocatur, quam tamen signif. sine exemplo Bud. affert. Sed multis exemplis confirmari potest ea quæ huic valde vicina est, sc. ea qua ponitur pro voluptaria vita, Philo, Ἀλλ' οἷς ὁ βίος ἐν εὐπαθείᾳ πολλῇ καὶ τρυφῇ. Sed et in plurali: Herod. (1, 22.) Ἐν εὐπαθείῃσι εἶναι, pro Indulgere genio, Curare cuticulam. Xen. autem in Apol. (18.) dixit etiam εὐπαθείας e foro sibi comparare, i. e. Delicias. Vide Ἡδυπάθεια. [" Toup. Opusc. 1, 220. Plut. Mor. 1, 519. Dionys. H. 1, 229. ad Herod. 665." Schæf. Mss. Herod. 8, 99. Ἐν θυσίῃσί τε καὶ εὐπαθίῃσι, Festis atque epulis.] Εὐπαθέω, Facile patior, afficior, Obnoxius sum injuriæ, s. potius, Expositus sum injuriæ, Expositum injuriæ corpus habeo; Felicitate fruor; Afficior beneficio; Fruor voluptate, Genio indulgeo; sequor autem hic ordinem significationum quæ nomini εὐπάθεια datæ fuerunt. Plato de Rep. 1. Καὶ τότε ἔρχονται ἐπὶ τὸ ἄρχειν, οὐχ ὡς ἐπ' ἀγαθόν τι ἰόντες, οὐδ' ὡς εὐπαθήσοντες ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον. Ubi εὐπαθεῖν est quod vulgo dicimus, Se donner du bon temps. Vide Ἡδυπαθῶ paulo post. [" Toup. Opusc. 1, 219. ad Herod. 665. ad Charit. 457. * Εὐπάθημα, Toup. Opusc. 1, 220. (ad Suid. 1, 332. Lond.)" Schæf. Mss. " Wolf. Anecd. Gr. 1, 250." Kall. Mss. * Εὐπάθησις, Bonus ac felix rerum status, Theod. Jer. 30, 10. * Ἐνευπαθέω, Nicet. Annal. 2, 6. 5, 6. 94. Liban. 1, 158. " Const. Manass. Chron. p. 13. 20. 103." Boiss. Mss. * Κατευπαθέω, Phrynichus Bekkeri 47. * Προσευπαθέω, Lobeck. Phryn. 620.]

Ἡδυπαθής, Voluptarius, Voluptati deditus, φιλήδονος, Hes.: Athen. (545.) Ἐν οἷς εἶναι καὶ Πολύαρ-

χον τὸν ἡ. ἐπικαλουμένον. Ἡδυπάθεια, sicut et εὐπάθεια in una ex iis signiff. quas ei dedi, Voluptas, Voluptaria vita, Vita mollis, Mollities, Luxus, Deliciæ. Xen. K. Π. 7, (5, 16.) Οἳ νομίζουσι τὸ μὲν πονεῖν, ἀθλιώτατον· τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν. Item in plur., ap. Athen., Οὕτως ἐξήσκηντο πρὸς τὰς ἡ., Sic eruditi et docti erant in luxu et rebus voluptariis, Bud. [" Toup. Opusc. 2, 70. Thom. M. 180." Schæf. Mss.] Ἡδυπαθέω, sicut εὐπαθῶ, Voluptate fruor, Genio indulgeo, Molliter me curo, Delicate et molliter vivo, Xen. K. Π. (1, 5, 1.) Καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτὸν ὡς ἡδυπαθεῖν μεμαθηκὼς ἐν Μήδοις εἴη, Philo, Εἰ μὴ πρὸς τὸ πονεῖν καὶ ἡδυπαθεῖν, ἀλλὰ πρὸς φιλίαν καὶ ἀγάπησιν ἀλλήλων προτρέπεται. At vero bicomp. Ἐνηδυπαθῶ et Καθηδυπαθῶ vide post Ἡδυπαθῶ, in Ἡδὺς, c. 1432. [* Ἡμιπαθὴς, Partim affectus s. vitiatus, Aret. 34. μέρεα. Ἰδιοπαθὴς, vide Αὐτοπαθὴς, " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 228." Schæf. Mss. * Ἰδιοπαθῶς, Priscian. 18, 335. Basil. 3, 173.] " Ἰδιοπάθεια, Propria " et privata affectio: Communis autem, συμπάθεια " dicitur. Alex. Aphr." [Gal. 7, 454. Βεβαίως ἔγνων, ὡς οὐκ ἰδιοπάθειαν, ἀλλὰ συμπάθειαν εἶναι. * Ἰδιοπαθέω, Gl. Intercipio, Lobeck. Phryn. 620.]

[* Κακοπαθὴς, Philo Mechan. 56.] " Κακοπάθεια, " Malorum perpessio, Calamitas, Vexatio, ταλαιπωρία et Ærumnæ, Ceb. Theb., Thuc. 7, (77.) p. 260. " dicit, Μήτε ταῖς ξυμφοραῖς μήτε ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν " νῦν κακοπαθείαις. Sic Isocr. Archid. Ὑπομεῖναι " κακοπάθειαν." [" Ad Phalar. p. 6. ad Diod. S. 1, 63." Schæf. Mss.] " ADV. Κακοπαθῶς, Ærumnose, " Multa mala perpetiendo, In multis vexationibus et " molestiis: κακοπαθῶς ζῆν, Aristot. Polit. 2. quod " exp. Aspere tractari." [* " Κακόπαθος, Laboriosus, Ærumnosus, Posidonius ap. Athen. 233. Βαθεῖαι καὶ κακόπαθοι μεταλλεῖαι, Profundæ et laboriosæ subfossiones terræ." Schw. Mss. Symm. Gen. 3, 17. " Dionys. H. 1, 1711." Wakef. Mss. Musonius Philomath. 1, 166. Γυναῖκα αὐτουργικὴν καὶ κακόπαθον.] " VERB. Κακοπαθέω, Mala patior, Malis vexor et " afflictor, Herodian. 8, (7, 14.) Βιώσεσθέ τε καὶ κατὰ " γνώμην ἐν τοῖς οἰκείοις, οὐκ ἐν ἀλλοδαπῇ κακοπαθοῦντες, In exteris nationibus conflictantes malis. Isocr. " Areop. Ἐν τοῖς καθεστηκόσι πράγμασι κακοπαθεῖν " μᾶλλον ἢ μετὰ πολιτείας ἀκριβεστέρας ἄμεινον τὸν " βίον διάγειν. Interdum additur dat. ejus partis " qua mala patimur, Isocr. ad Nic. (13.) Βούλοιντο " δ' ἂν τῷ σώματι κακοπαθῆσαι μᾶλλον ἢ τῇ ψυχῇ πονῆσαι καὶ σκέψασθαι περί τινος τῶν ἀναγκαίων. Non" nunquam cum dat. rei quæ mala et molestias no" bis affert, Thuc. 4, (29.) Κακοπαθοῦντες τοῦ χωρίου " τῇ ἀπορίᾳ, Loci inopia eos affligente divexanteque. " Idem cum gen., intercedente ὑπό: 2, (41.) Ὑφ' " οἵων κακοπαθεῖ, A cujusmodi hominibus afficitur " malis et detrimenta patitur. Et 1, (122.) Καὶ πό" λεις τοσάσδε ὑπὸ [ἀπὸ] μιᾶς κακοπαθεῖν, Tot urbes " ab una incommodis affici. At κακοπαθοῦντα μόρια, " ap. Gal. sunt Partes affectæ et ægræ." [" Ad Diod. S. 1, 586." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. et N. T. Antigonus Caryst. c. 57. * " Κακοπάθημα, Hes. (* Ἀκακοπαθὴς, unde) * Ἀκακοπαθέω, Etym. M." Wakef. Mss. * Κακοπαθητὸς, unde * Ἀκακοπάθητος, e quo * Ἀκακοπαθήτως, Apollonii Hist. Mirab. 35. p. 110. * " Κακοπαθητικὸς, Aristot. Eudem. 2, 3. p. 95. Sylb." Dindorf. Mss.] " Προσκακοπαθῆσαι τῷ " δι' ἡμᾶς μορφωθέντι καὶ βαπτισθέντι, In contempla" tione et commemoratione humanitatis a Christo " susceptæ dolore affici et macerari, Bud. e Greg. " Orat. in Epiphania." " Συγκακοπαθέω, Simul mala " patior, Simul malis afficior, Simul affligor. Vide " Κακοπαθέω." [" Greg. Naz. Or. 23. extr." Boiss. Mss. " Georg. Alexandr. V. Chr. 246, 30. Ἀγαλλιώμενοι σφόδρα, ὅτι τοιούτῳ ἀνδρὶ μεμελημένῳ παρὰ τοῦ Θεοῦ συνεκακοπάθησαν." Seager. Mss.]

[* " Καταπαθὴς, Anna C. 163." Elberling. Mss. " Vox nihili. Schol. Ven. Il. Δ. 412. Τέττα — οἱ δὲ θ καταπαθὲς ἀπὸ τοῦ τέτλαθι εἶναί φασιν, Cod. καταπα, i. e. κατὰ πάθος. Wernsdorf. ad Philæ Carm. Lips. 1768. p. 54. ' Inscrip. Carminis Ph. Cod. καταπαθῆ,

A quod æque bonum vocab. ac περιπαθής.' Comment. Soc. Phil. Lips. T. 1. P. 2. p. 182." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * Κενοπαθὴς, unde * Κενοπάθεια, Sext. Emp. 492.] " Κενοπαθεῖν, Inaniter affici, Vanis " duci affectibus, Basil." [* Κενοπάθημα, Sext. Emp. 526.]

Μετριοπαθὴς, Cui sunt mediocres perturbationes, Qui modum tenet in perturbationibus, affectibus. In VV. LL. μετριοπαθὴς exp. Qui modice perturbatur, et additur ex Aristot., sapientem esse μετριοπαθῆ quidem, at non ἀπαθῆ. A Bud. autem exp. Modice affectus, i. e., inquit, qui modum in ira non excedit. Exp. etiam Moderatus et Clemens. [" Diog. L. p. 176." Seager. Mss. * " Μετριοπαθῶς, Pallad. V. Chr. p. 51." Boiss. Mss.] Μετριοπάθεια, Mediocritas perturbationum, affectuum, Modicæ perturbationes, Plut. (10, 603.) Οὐδὲ ὅσον ἦν φρόνημα τῇ ψυχῇ μετὰ πραότητος καὶ μ., Synes. Ep. 140. Εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτὴν, αἱ μέσαι δὲ ἕξεις εἰς μ. ἵστανται, τὴν ἀπειροπάθειαν καὶ τὸ * εὐταπείνωτον ποῦ B χώρας τάξωμεν; Cic. hunc ipsam vocem exprimere voluit, ut opinor, cum dixit, In omni permotione naturalem quendam modum: ita scribens in Lucullo, Sed quæro quando ista fuerint ab Academia vetere decreta, ut animum sapientis commoveri et conturbari negarent. Mediocritates illi probabant, et in omni permotione naturalem volebant esse quendam modum. Ubi obiter observa etiam vocari πάθος Permotionem. [Jambl. V. P. 278. Keissl., Archytas p. 697. Gal.] Μετριοπαθέω, In quadam perturbationum s. affectuum mediocritate versor, Sunt mihi mediocres s. modicæ perturbationes, modici affectus: Modice afficior, Bud. Sed ap. Auctorem Epistolæ ad Hebr. 5, 2. Μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περίκειται ἀσθένειαν, a vet. quidem Interpr. redditur, μετριοπαθεῖν δυνάμενος, Qui condolere possit; ab Erasmo, Qui placabilis esse possit; a Beza, Qui quantum satis est miserari possit vicem. Illa certe Erasmica interpr. nimis remota esse mihi videtur; qui plane existimo μετριοπαθεῖν C hic nove ab Apostolo usurpatum fuisse, et nova etiam constr., pro eo quod in fine præcedentis Epist. dixerat συμπαθῆσαι, eadem de re loquens, (Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν,) vel potius pro συμπαθῆσαι μετὰ μετριοπαθείας. [" P. Abresch. Paraphr. 310." Schæf. Mss.]

[* " Μισόπαθος, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss. * Μονοπαθὴς, unde] " Μονοπάθεια, Affectus et morbus " unius tantum: μονοπάθεια τῶν ὀφθαλμῶν, Cum unus " tantum oculus dolet, Alex. Aphr. Prob." [1, 143. * Νεοπαθὴς, Æsch. Eum. 505. " Abresch. Æsch. 2, 79." Schæf. Mss. * Νηπαθὴς, Opp. K. 2, 417. Lobeck. Phryn. 710.]

Ὁμοιοπαθὴς, VEL Ὁμοπαθὴς, Cui similes sunt affectus, eædem aut similes perturbationes, Iisdem affectibus obnoxius, s. perturbationibus, Aristot. Eth. 8, (11.) περὶ τῶν ἡλικιωτῶν loquens, Οἱ τοιοῦτοι δὲ ὁμοήθεις καὶ ὁμοιοπαθεῖς [ὁμομαθεῖς] ὡς ἐπιτοπολύ. Usus est Lucas Act. 14, (15.) In VV. LL. e Theophr. ὁμοιοπαθῆ τοῖς καρποῖς, Quæ simili fructuum ratione D afficiuntur. Fortasse reddi possit, Quibus accidunt similia iis quæ et fructibus. Vel eadem quæ etc. [cf. H. Pl. 5, 7, 2. " Ὁμοιοπαθὴς, Markl. Suppl. 259. Musgr. 974." Schæf. Mss. Ὁμοπαθὴς, Plato de Rep. 5, 12.] Ὁμοιοπαθῶς, VEL Ὁμοπαθῶς, Cum similitudine affectuum, Iisd. affectibus. Ὁμοιοπάθεια, Affectuum similitudo, Similes affectus, s. Iidem, Eædem perturbationes. Item Figura, vel Virtus oratoria, a similitudine affectuum ducta: ut, Fuit et tibi quondam Anchises genitor. Bud. e Macrobio. [" Bergler. Alciphr. 214." Schæf. Mss. Strabo 1. p. 11. Diod. S. 13. p. 343, 23.] Ὁμοιοπαθέω, VEL Ὁμοπαθέω, Similes sunt mihi affectus s. Iidem, Similes perturbationes, Similiter afficior. Bud. vertit ὁμοιοπαθεῖν, Similiter affici, in isto Aristot. l. Eth. 1, (5.) Διὰ τὸ πολλοὺς τῶν ἐν ταῖς ἐξουσίαις ὁμοιοπαθεῖν Σαρδαναπάλῳ. At ὁμοπαθεῖν vertit Consentire, Assentiri, Obtemperare. Plut. Galba. [" Wyttenb. ad Plut. 1, 273." Schæf. Mss.] Dicitur ETIAM Συνομοιοπαθέω eadem illa significatione ab Aristot. [Rhet. 3, 7.

* Συνομοπαθέω, Plut. Alcib. 23. et 6, 364.]

[* Παμπαθής, Manetho 4, 311. * Παντοπαθής, 5, 282. Anal. 2, 262. " Clem. Hom. 4, 15. et alibi." Kall. Mss.]

Περιπαθής, Vehementer affectus, ut exp. Bud. ap. Athen. [" p. 6. Π. ὢν τοῖς ὄψοις, Studiosissimus obsoniorum, Obsoniorum cupediis deditissimus." Schw. Mss.] Exp. etiam Affectibus obnoxius, afferens e Greg. Οἱ περιπαθέστεροι καὶ σωματικώτεροι. Suid. affert e Polyb. (8, 20, 8.) Μήθ' ἑαυτὸν ῥίψαι κατὰ τοῦ κρημνοῦ περιπαθὴς γενόμενος, ubi π. γενόμενος esse puto Dolore intolerabili affectus, Dolore impatienter affectus, vel Mœrore. [" Eur. Phœn. p. xxii. Valck." Schæf. Mss. Plut. 6, 494. Cimone 8. Περιπαθῆ γενόμενον καὶ βαρέως ἐνεγκόντα, Magno dolore percitum.] Περιπαθῶς, Cum magna vi affectuum, Lucian. (1, 160.) Μάλα π. ᾄδων ἐλεγεῖα. Et περιπαθῶς ἔχω, i. q. περιπαθῶ, [Plut. Bruto 23. " Alciphr. 440. * Περιπάθεια, Timæi Lex. 252. et n., Const. Manass. Chron. p. 130. Meurs." Schæf. Mss.] Est AUTEM Περιπαθέω non solum Vehementi affectu moveor, s. commoveor, sed etiam Æstuo dubitatione, s. anxietate: ut Bud. exp. in hoc Plutarchi loco in Antonio, Τοὺς δὲ τραυματίας ἐπεσκόπει περιὼν Ἀντώνιος, δεδακρυμένος καὶ περιπαθῶν. In hoc Ejusd. Cæsare, Ἀπορούμενος δὲ καὶ περιπαθῶν, δεινὸν ἐβούλευσε βούλευμα, exp. Anxius et æstuans impatientia. Bayf. autem, In anxietate constitutus rerumque difficultate. Sed illa Bud. verba significantiora sunt, et verbi vim melius exprimentia, meo quidem judicio. Apud eund. Plut. Othone Περιπαθοῦντες καὶ λοιδοροῦντες ἑαυτούς. Quinetiam sequente particula εἰ usus est in Apoph. Lacon. Καὶ τῶν στρατιωτῶν συνδραμόντων, καὶ περιπαθούντων εἰ περιμένει δύναμιν ἄλλην ὡς ἀπιστῶν αὐτοῖς: ubi περιπαθοῦντες dici mihi videntur Qui valde indignantur aut etiam Qui stomachantur. Apud Philon. cum eadem particula, præcedente etiam præp. ἐπὶ cum suo dat., V. M. 3. Ἐφ' οἷς Μωϋσῆς περιπαθήσας ἦν, εἰ πρῶτον μὲν πᾶς ὁ λαὸς ἐξαίφνης γεγένηται τυφλὸς κ. τ. λ. [Plut. Pyrrho 30. et 6, 643. * " Περιπάθησις, Vehemens affectus, Philo J. 1, 158. 2, 26." Wakef. Mss. * Ἐμπεριπαθής, unde] Ἐμπεριπαθέω, ut ἐμπεριπαθῶ τούτοις, q. d. Instomachor his, ea forma qua dicitur, Indoluit facto, et Indoluisse malis, ab Ovidio, pro Stomachor in his. At in VV. LL. exp. simpliciter Stomachor. Sed et ὑπερπαθήσας a THEM. Ὑπερπαθέω, in VV. LL. Valde affectus, Commotus, [" Eust. 160, 39." Seager. Mss. Et verbum ὑπερπαθέω derivandum est ex * Ὑπερπαθής.]

Πολυπαθής, Multis casibus jactatus s. Multis malis. Sic autem participio Jactatus utens Fabius dicit Variis casibus jactatus. Videtur accipi posse et pro Eo qui multis s. variis perturbationibus agitatur. [" Wakef. S. Cr. 4, 10. Jacobs. Anth. 9, 273." Schæf. Mss. * Πολυπάθεια, Plut. 6, 640. 8, 927. Joseph. A. J. 15, 6, 4. " Dionys. Areop. 305." Kall. Mss. * Πρωτοπαθής, Eust. Il. A. p. 31, 20. * Πρωτοπαθῶς, ibid. 28. 33.] " Πρωτοπάθεια, Affectus " quo aliquid primum afficitur non per consensum " alterius, quæ συμπάθεια dicitur. Frequens usus h. " v. ap. Gal. cum alibi, tum l. 2 τῶν κατὰ Τόπ." [" Theoph. Bulg. in Lat. 281. * Πρωτοπαθέω, Greg. Thess. Homil. p. 63. Matth., Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss. Heliod. Chirurg. 86. Alex. Trall. 1. p. 8. Clem. Alex. Strom. 498, 22. 808, 29. 868, 37.]

Συμπαθής, Cui est idem affectus, sunt iidem affectus, Affectu s. Affectibus cum alio consentiens, s. cum alio conveniens; brevius, Itidem affectus. Plut. de Def. Orac. Ταῦτα γὰρ αὐτῇ μᾶλλον προσήκει, καὶ τούτοις συμπαθής ἐστι: quæ ita ibi redduntur, Quippe cum hæc magis ei affinia sint, et ab his cognatione quadam et consensu afficiatur. Bud. autem simpliciter vertit Consentiens: ex Aristot. afferens, Τὸ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ θερμὸν συμπαθέστατόν ἐστι, καὶ ταχεῖαν ποιεῖται τὴν αἴσθησιν, μεταβάλλοντος καὶ πάσχοντος τοῦ περὶ ἐγκέφαλον αἵματος. Sic ap. Synes. Τοῦ παντὸς τούτου συμπαθοῦς τε καὶ σύμπνου τὰ μέρη προσήκειν ἀλλήλοις: ubi observa etiam προσήκειν una cum hoc nomine, sicut in eo Plut. l. quem modo protuli. ‖ Συμπαθής, Qui simul cum alio afficitur et tangitur ejus malo, Quem tangunt aliena mala tanquam sua, Qui condolescit alicui, miserans ejus vicem, 1 Ep. Petri 3, (8.) Τὸ δὲ τέλος, πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, ubi vet. Interpres vertit Compatientes: Erasm. Similiter affecti, Beza, vi verbi melius expressa, Mutuo molestiarum sensu affecti. Cum dat. ap. Synes. Τὴν ἐκκλησίαν ἔγνω γινομένην αὐτῷ συμπαθῆ, Ecclesiam vicem ejus miserari, Misericordia ejus duci. In VV. LL. τὸ συμπαθές σου e Phalar. affertur etiam pro Humanitas tua. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 204. ad Charit. 480. 519. Dionys. H. 1, 332." Schæf. Mss.] Συμπαθῶς, Cum consensu affectus s. affectuum, Consentiente affectu; Cum convenientia et conjunctione naturæ, etc. sequendo interpr. quam dat Cic. nomini συμπάθεια. ‖ Συμπαθῶς, Cum commiseratione et quasi condolescentia. Proprie de commiseratione ejus, qui malis alicujus afficitur tanquam suis, et velut una cum eo illis afficitur. Plut. de Alex. Fort. Ἀποθανοῦσαν δὲ (Darii uxorem) οὕτω βασιλικῶς ἐκόσμησε καὶ σ. ἐδάκρυσεν (Alexander,) ὥστε ἄπιστον αὐτοῦ τὸ σῶφρον ἐν τῷ φιλανθρώπῳ γενέσθαι, καὶ λαβεῖν ἀδικίας ἔγκλημα τὴν χρηστότητα; Defunctæ vero regie usque adeo justa fecit, misericorditerque flevit, ut fidem ejus integritas non faceret præ tanta humanitate, summaque probitas injuriæ arcesseretur, Bud. Idem Plut. de Educ. Lib. postquam dixit ipsasmet matres debere suis liberis esse nutrices, hanc rationem reddit, Συμπαθέστερόν τε γὰρ θρέψουσι καὶ διὰ πλείονος ἐπιμελείας, ubi συμπαθέστερον accipitur simplicius pro Majore cum affectu; ita enim malo quam Majore cum caritate, ut quidam interpr. [Plut. 7, 227. 10, 714. 4 Macc. 13, 22. 15, 4. * " Συμπαθεστέρως, Timario in Notit. Mss. 9, 212." Elberling. Mss.]

Συμπάθεια, Consensus in affectu s. affectibus, Convenientia affectuum. A Cic. redditur Convenientia et conjunctio naturæ, Cognatio naturæ et quasi concentus atque consensus, ut videbis in meo Cic. Lex. 174. 175. 176. Plin. Consensum membrorum vertit, Consortium autem Cels., teste Bud. Quidam vero et Collegium naturæ ex eod. Plin. afferunt pro interpr. hujus nominis, opponente ei Repugnantiam naturæ. Cum autem reddit Consensum membrorum, significationem ejus restringit. Alex. Aphr. Probl. ult. libri 1. i. e., quod in vulg. Edd. postremum est, Ἡ ἀντίδοτος ἐκ πλείστων βοτανῶν σύγκειται ἐχουσῶν τινα συμπάθειαν πρὸς ἓν ἕκαστον μόριον, Quæ plurimis ex herbis componitur, quæ consensum aliquem cum singulis corporis partibus habeant, Polit. Rectius, meo quidem judicio, quam Gaza, qui ita reddit, Quæ singula membris principalibus subveniunt singulis. Apud Basil. in quadam ad Greg. Epist. redditur Contagiosus consensus, ubi scribit, Τῆς πρὸς τὸ σῶμα σ. τὴν ψυχὴν ἀποῤῥῆξαι. De συμπαθείας signif., quam ap. Philosophos habet, necnon de ea quam ap. Medicos, ita Gorr. scribit, Συμπάθεια, est Duorum naturalis quædam conjunctio et concordia. Eam similitudo vel generis vel naturæ, vel temperamenti, vel morum, vel rerum aliarum, conciliat. In plurimis vero causa ignoratur, eamque Philosophi et Medici etiam sapientissimi ad substantiæ totius familiaritatem atque occultam quandam vim et proprietatem retulerunt. Quam si quis sit, qui se nosse profiteatur, non caret arrogantiæ impudentiæque nota. Hujusmodi συμπαθείας exempla permulta a Philosophis referuntur, ut magnetis cum ferro, purgantium medicamentorum cum humoribus, elephanti cum homine, hominis cum plerisque animalibus, herbis et fructibus quibus salubriter vescitur. Huic sympathiæ contraria est ἀντιπάθεια, quæ non est aliud quam Cæca rerum inter se discordia. Paulo aliter τῆς συμπαθείας nomen Medici usurpant, cum eam distinguunt ἀπὸ τῆς ἰδιοπαθείας. Tunc enim signif. Partis alicujus affectionem non proprie quidem et primario vel per se laborantis, sed per societatem et consensum alterius. Id autem duobus modis posse fieri Gal. de LL. Affectis demonstravit: siquidem vel absolute, vel per privationem ejusmodi sympathia contingit: absolute quidem an positive dicas,

nihil refert. Fit autem id sympathiæ genus, quando a parte primario affecta aliquid in aliam velut umbra per viam transit, quod causam morbo præbeat. Id autem tum vapor, tum humor esse potest. Et paulo post, Vide autem ne in distinguenda Idiopathia et Sympathia hallucineris, nec existimes partem omnem per sympathiam affici, quæcunque ab alia afficitur. Destillatio sæpe pleuritidem excitavit, angina versa est in peripneumoniam, dysenteria in lienteriam, febris in abscessum, nec tamen eo casu pleura, nec pulmo, nec ventriculus nec pars abscessu tentata per sympathiam laborant, sed cum et causa affectus et ipsa affectio in iis ipsis partibus hæreant et constiterint, primario et *κατ' ἰδιοπάθειαν* laborare dicentur. Siquidem sanatis etiam iis partibus a quibus primum affectio profecta est, ipsa nihilominus perseverat, constansque et stabilis est, atque propriam curationem desiderat: quorum neutrum affectui per consensum facto proprium est. Hic enim ita dependet ab alio, ut umbra a corpore. Aliud sympathiæ genus est, quod per privationem fit, tum facultatis in partem aliquam influere solitæ, tum materiæ ad edendam actionem necessariæ. Cum enim affecta parte aliqua, pars alia eo privatur, quod ei naturaliter adesse consuevit, tunc per consensum affecta esse dicitur. Sic digiti per paralysin affecti sunt, quod sentiendi vel movendi facultas ad eos jam non descendit: nullo tamen vitio in digitis per idiopathiam existente, sed quia eo privantur, quod ipsis sanis aderat ad obeundam actionem. Sic et vox s. larynx per sympathiam læditur, si efflatione, vocis materia, privatus sit thorax, quoniam perfossus ipse sit, aut quia intercostales musculi resoluti sint, aut quia spina metaphreni vel cervicis tota affecta sit: cum tamen per eam aphoniam nullum vitium nullaque affectio propria sit vocalium instrumentorum, sed tantum quod laryngi materia vocis desit. Quoties enim parti alicui deest id quod secundum naturam ad actionem ei aderat, jure optimo eam affici dicendum est. Quippe ex ipso verbo *συμπάσχειν* partem non penitus ab affectu esse liberam, sed ipsam cum alia affici declaratur. Et revera illius actio, vel omnino perit, vel depravatur, vel imminuitur. Nec tamen ideo pars ea ægrotare proprie dicetur, nec talis ejus affectio proprie morbus vocabitur. Siquidem ei parti nec morbus ipse nec morbi causa insidet, nec est necesse partem omnem cujus actio læsa sit, statim etiam morbo teneri. ‖ Commiseratio ejus qui simul cum alio afficitur ejus malo, et q. d. Condolescentia. A Bud. exp. Affici alienis incommodis, afferente e Chrys. Ὁ *μὲν μοναχὸς καὶ τῆς συμπαθείας προσδεῖται.* Galli plane ad verbum dicunt Compassion, quod sonat Compassio. [" Ad Dionys. H. 1, 293. * *Συμπαθία*, Antip. Thess. 31." Schæf. Mss.] *Συμπαθέω*, Una cum alio afficior, Eod. sum affectu, Affectu s. Affectibus cum alio consentio, aut etiam Natura: sequendo interpr. quam Cic. nomini *συμπάθεια* tribuit. Aristot. in Physiogn. *Δοκεῖ δέ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις· καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἕξις ἀλλοιουμένη ἀλλοιοῖ τὴν τοῦ σώματος μορφήν.* Plut. de Invidia, *Ταῦτα δὲ, ὥσπερ νοσήματα, συμπαθεῖ ταῖς ἀλλήλων φλεγμοναῖς.* ‖ Simul cum alio afficior ejus malis velut meis, Tangunt me alicujus mala tanquam mea. Redditur etiam uno verbo Condolesco, et Commiseror. Plut. in Tim. p. 441. meæ Edit. *Οἵ τε πρὸς τὴν μεταβολὴν τρεπόμενοι καὶ συμπαθοῦντες.* Utplurimum tamen jungitur dativo, ac tum minime addendum est nomen ei verbo quo ad interpr. hujus utimur. Isocr. *Ὥστε καὶ ταῖς μικραῖς ἀτυχίαις ἕκαστος ἡμῶν πολλοὺς εἶχε συμπαθήσοντας*, ad Hebr. (4, 15.) *Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν.* Ubi redditur, Qui non possit affici sensu infirmitatum nostrarum; cum paulo post, i. e. initio cap. sequentis, scribat, *Μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι κ. τ. λ.*, de q. l. in *Μετριοπαθεῖν* a me dictum est. Idem 10, (34.) scribit, *Καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε*, ubi quidam *τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε* interpr. De vinculis meis doluistis: pro quo etiam dici possit Indoluistis vinculis. Sed libentius uterer periphrasi hac Erasmica, aliave simili, Afflictionum, quæ e vinculis meis contigerunt, participes fuistis. Dixerat enim paulo ante, *Πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων.* [" Ad Diod. S. 1, 257. Dionys. H. 4, 1997. 2127." Schæf. Mss. * *Συμπάθησις*, Hippocr. * *Συμπαθητὴς*, unde * *Συμπαθητιάω*, Nicet. Ann. 11, 9. * " *Συμπαθητικὸς*, Misericors, Andr. Cret. 224. *Τὸ σ.*, Athan. 2, 311." Kall. Mss. " Euthal. Edit. Act. Apost. 429. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 140. Combef." Boiss. Mss. " Chrys. in Gen. Or. 44. T. 1. p. 359, 43. * *Συμπαθητικῶς*, Misericorditer, in Paul. T. 8. p. 40, 23." Seager. Mss.] *Ἀσυμπαθὴς*, Cui nullus est affectus s. affectuum consensus cum alio, vel nullus consensus naturæ, aut convenientia, Affectu s. Natura discrepans, Consensu affectus carens, s. Naturæ. Aut simpliciter etiam, Consensu carens. Synes. de Ins. *Ἐπαΐει γὰρ τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ψυχικῆς διαθέσεως, καὶ οὐκ ἀ. ἐστὶ πρὸς αὐτό.* ‖ Qui cum alio non afficitur ejus malis, Qui commiseratione non tangitur etc., sequendo signiff. nominis *συμπαθὴς*, cui hoc contrarium est. Plut. Coriolano (21.) p. 407. meæ Ed. *Πλὴν αὐτὸς ὁ Μάρκιος, ἀνέκπληκτος καὶ ἀταπείνωτος καὶ σχήματι καὶ βαδίσματι, καὶ προσώπῳ καθεστηκὼς, ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἐφαίνετο πεπονθόσιν, ἀ. ἑαυτῷ μόνος*: quibus subjungit eum fuisse *ἐμπαθῆ ὑπὸ ὀργῆς, κ. τ. λ.* Videtur autem *πεπονθόσι* ponere pro *συμπαθοῦσι.* [" Wakef. S. Cr. 3, 196." Schæf. Mss. * *Ἀσυμπαθῶς*, Diod. S. 12. p. 364. 392. " Const. Manass. Chron. p. 40. 43. Planud. Ovid. Met. 9, 295. * *Ἀσυμπάθεια*, (Gl. Inclementia,) Nectar. Hom. p. 10. Ed. Par. 1554. * *Φιλοσυμπαθὴς*, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 245." Boiss. Mss.]

[* " *Ταυτοπαθὴς*, Const. Manass. Chron. p. 60. Amat. 5, 18. Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 17. Nicet. Eugen. 2, 66. et n. * *Ταυτοπάθεια*, ibid. 54. Const. Manass. Chron. p. 74." Boiss. Mss. Etym. M. c. 67, 44. Can. 4. Concil. Nicæni 2. Balsamon ad l. * " *Τριπαθὴς*, Nicet. Eugen. 6, 171. * *Ὑπερπαθὴς*, Tzetz. Chil. 1, 784." Boiss. Mss. " Qui perturbationibus dominatur, ad Clem. Alex. p. 40." Kall. Mss. * *Ὑστεροπαθὴς*, unde * *Ὑστεροπαθέω*, Gal. * " *Φιλοπαθὴς*, Qui passionibus suis sponte deditus est, Euseb. H. E. 384." Kall. Mss. " Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss.]

[* *Παθικὸς*, Gl. Morbosus, " Jacobs. Anth. 10, 27. ad Anton. Lib. 267. Verb. * *Παθικεύομαι*, Nicarchus 4. (Anal. 2, 350.)" Schæf. Mss. * *Παθεινὸς*, * *Παθηνὸς*, Schleusn. Lex. V. T.]

" *Παθαίνομαι*, Afficior vehementer et concitor, et " ita quidem, ut etiam affectus, qui *πάθη* dicuntur, " commoveam, Lucian. *Σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πά*" *γῳ περὶ φόνου καὶ φαρμάκων ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς* " *ἐπαθήνατο*, Mirum in modum affectus est et exarsit " inter disceptandum, et ita ut *πάθος* concitaret. In " VV. LL. redditur Affectus commoveo, Indignor, " Afficior. Hes. exp. *δεινοπαθῶ.*" [" Plut. Op. Mor. 2, 828. Ed. Wyttenb." Seager. Mss.] ‖ " Afficior " morbis animi, Bud. ap. Synes. *Ἀλλ' ἔστι περιουσία* " *δυνάμεως, ὁμιλοῦντα τοῖς χείρωσι, μένειν ἐπὶ τῆς φύ*" *σεως, καὶ μηδένα τρόπον παθαίνεσθαι.*" [Lucian. 2, 429. " Jacobs. Anth. 9, 129. ad Diod. S. 1, 586. Dionys. H. 1, 597." Schæf. Mss. * " *Ἐκπαθαίνομαι*, Immodicis affectibus indulgeo, Clem. Alex. 41. 197." Kall. Mss.]

[* " *Πανθάνω*, vocab. Græco-barbarum habet Schol. Eur. Hec. 1131." Kall. Mss.]

Alia compp., in quibus sc. ipsum th. *Πάσχω* præfixas præpp. habet.

Ἀντιπάσχω, i. q. *ἀντιπαθῶ*, quod habuisti supra post *Ἀντιπαθὴς*, Diosc. 6. *Ἀντιπάσχουσι δὲ πολλάκις αἱ ἰδιοσυγκρίσεις σωμάτων καὶ αἱ προδιαθέσεις.* Exp. aliquando Adversor; sed intelligendum Adversor per antipathiam. Diosc. 3, 70. *Ἀντιπάσχειν ταῖς δυσουρίαις.* ‖ Capitur etiam pro Vicissim beneficio afficior, Gratia mihi rependitur: *Δίκαιόν ἐστι τοὺς εὖ ποιήσαντας ἀντιπεπονθέναι.* Affertur præterea ex Aristot. Pol. 2. *Ἀντιπεπονθὸς τὸ ἴσον σώζει τὰς πόλεις*: et exp. Æquale repensum, Æqualitas vicissitudinis. Bud. autem tradit hoc jus Latinis vocari Talionem, et hujus juris assertores fuisse Pythagoreos,

jusque Rhadamanti appellare solitos. [" Pseudo-Diog. Ep. 16. in Notit. Mss. §. 9." Boiss. Mss. " Ad Charit. 217. ad Diod. S. 1, 48. Kuster. V. M. 105. Aristoph. 53." Schæf. Mss.] Ἀντιπεπονθότως, Opposite: ἀ. ἀποφάσκειν ap. Areop. Dionys., est i. q. ἀντιπαθῶς, inquit Bud., h. e. ἀντικειμένως, ἐναντίως: ut lucem tenebras vocare. [" Archimed. p. 5." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 119. * Ἀντιπεπόνθησις, 295. " Villois. Anecd. Gr. 2, 196." Wakef. Mss. Eust. Od. B. p. 1430.]

[* Ἀποπάσχω, Arrian. Epict. 1, 28, 3. Πάθε ἢ ἀπόπαθε ἀπὸ τοῦ ἀρτίους εἶναι τοὺς ἀστέρας, Lobeck. Phryn. 620.]

[* Ἐπιπάσχω, unde * Συνεπιπάσχω, Una afficior super aliqua re, Plut. 10, 291.]

Προπάσχω, "fut. προπείσομαι," Ante patior, Prius patior, Prior patior, "Damnum accipio," Plato de Rep. 2. Οὐδὲν δὴ κακὸν προπεπονθὼς, Nihil mali ante passus, i. e. Nulla injuria ante affectus, Nulla injuria lacessitus. Sed dicitur et sine adjectione nominis κακόν: Thuc. 3, (67.) Παρηνόμησάν τε οὐ προπαθόντες ὑφ' ἡμῶν: (82.) Ἀντιτιμωρήσασθαί τέ τινα περὶ πλείονος ἦν ἢ αὐτὸν μὴ προπαθεῖν, ubi tamen potuit et simplici παθεῖν uti, ead. manente sententia. Quod et de altero illo dici loco potest. Ceterum ut οὐδὲν κακὸν προπεπονθὼς, ap. Plat., sic et Οὐδὲν ἀγαθὸν προπεπονθυῖα ap. Xen. (Ἀπ. 2, 2, 5.) legitur, pro Nullo beneficio affecta, Quæ nullum accepit beneficium. [" Euseb. H. E. 161." Kall. Mss.] " Εὐπροπαθὼν, " Qui prior beneficio est affectus." [* Προπαθὴς, unde] Προπάθεια, q. d. Antepassio. In VV. LL. Morbi præludium s. adventatio. E Plut. autem affertur pro Antecepta perturbatione. [Symp. 4, 2. Ταῖς προπ. ἀναλίσκονται, ubi male Turn. προσπ. " Cf. Gataker. ad M. Anton. 421." Kall. Mss. * Προπαθέω, unde * Προπάθημα, Hes. v. Προπαιδεύματα.]

Προσπάσχω, q. d. Adpatior, Adafficior, Addictus sum alicui, et ei adhæreo veluti per quandam sympathiam. At Bud. p. 73. προσπάσχειν exp. Magno affectu hærere, afferens e Dionys. Areop. Ὅσιοι γὰρ οὐκ ὀφείλουσι τοῖς γηΐνοις προσπάσχειν, Hærere, inquit, et immodice affici. Plut. (Sertor. 26.) Τὸ δὲ μειράκιον ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐραστῶν μᾶλλον ἦν προσπεπονθὸς, Propensior et deditior. Idem Bud. alibi, sc. in suo Lex., scribit, προσπάσχειν videri i. esse q. ἐμπαθῶς ἔχειν πρός τι. Possumus autem huic, quem e Plut. ille affert loco, addere hunc Ejusd. (9, 7.) Οὐδ' ἐρᾷν ὑμᾶς ἔγωγέ φημι τοὺς γυναιξὶ προσπεπονθότας, ἢ παρθένοις. At vero de eo quod Cic. dixit ad Att. 2, (19.) Nimium τῷ καλῷ προσπέπονθα, Bud. in eadem illa pag. consule. [" Lucian. 3, 520. Markl. Suppl. 288. Plut. 4, 26. Cor." Schæf. Mss. * Προσπαθὴς, Qui affectu in rem aliquem fertur. * " Προσπαθῶς, Clem. Alex. 467. 486." Kall. Mss. Eust. Il. A. p. 14, 39. Chrys. in Gen. 1. p. 312, 17.] Προσπάθεια, Affectio qua rei alicujus sumus omnino addicti, eique adhæremus, Theophyl. Ep. 26. cum dixisset magnetem amore prosequi ferrum, subjungit, Τοιαῦται πρ. Δεξίκρατες καὶ τοῖς ἀψύχοις ἐγγίνονται, Synes. de Ins., Οὐδὲ γὰρ, οὐδὲ ἀπαθῶς διακείμεθα περὶ τὰ θεάματα, ἀλλ' ἰσχυραὶ μὲν συγκαταθέσεις τε καὶ πρ. [" Wakef. S. Cr. iv. tit. item p. 69." Schæf. Mss. " Eust. 135, 27." Seager. Mss. " Andr. Cr. 40. 54. M. Anton. 12, 3. Dionys. Areop. 245. Clem. Alex. 530." Kall. Mss. * Προσπαθέω, M. Anton. 5, 1. Arrian. Epict. 3, 24. * " Ἀπροσπαθὴς, A perturbatione, propensione liber, Dionys. Areop. 82. Clem. Alex. 171. 504. 736. * Ἀπροσπαθῶς, 481. 591. 807." Kall. Mss. " Jo. Climac. p. 24. * Ἀπροσπάθεια, 392." Boiss. Mss.]

Συμπάσχω, q. d. Compatior, Coafficior, Simul patior, afficior etc., quæ habes supra in Συμπαθέω post Συμπαθής. Bud. postquam συμπάσχειν ad verbum exposuit Coaffici, Consentire, affert hæc, quæ in Vita Thucyd. scripta esse dicit, Μικροῦ γὰρ συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὅ, τε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα. Item e Greg., loquente de ostentis quæ pro Christianis apparuerunt, Ταῦτα μὲν ἐκ τῶν οὐρανίων καὶ τῶν ἄνω, συμπασχόντων τοῖς ἡμετέροις, κατὰ τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν τε καὶ οἰκείωσιν. In VV. LL. e Theophr. Συμπάσχει ταῖς μεταβολαῖς, pro Mutationes sentit. Sed et diverso usu, cum rei accus. sc., ex Eod. Συμπάσχει τοῦτο καὶ φύλλα: si locus mendo caret. [" Heyn. ad Apollod. 547. Koppiers. Obs. 22. Ammon. 110. ad Xen. Eph. 285. ad Herod. 455. Jacobs. Anth. 12, 332. Transitive, Brunck. Aj. 869." Schæf. Mss.] Συμπαθὴς, et Συμπαθῶς, et Συμπάθεια, et Συμπαθῶ, vide supra.

[* Ὑπερπάσχω, Eust. 6. p. 230. " Cyrill. Hieros. 129." Kall. Mss. * " Ὑποπάσχω, Hesych." Wakef. Mss.]

AT VERO in Εὐπάσχω alia particula quam præp. ipsi Πάσχω præfigitur, sc. adverbium. At in bicomp. Ἀντευπάσχω, habes præp. ἀντὶ ante εὖ. Est autem Εὐπάσχω, Beneficio afficior, In me confertur beneficium: q. d. Bonum patior, s. Bona. Et εὐπαθὼν, Beneficio affectus. [" Cattier. Gazoph. 18. Diod. S. 1, 722. 2, 124." Schæf. Mss.] Hinc BICOMP. Ἀντευπάσχω, Vicissim afficior beneficio, Mutuo afficior beneficio, s. Mutuis beneficiis, Plato, Ὥστε καλὸν δοκεῖ σημεῖον εἶναι εἰ εὐποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν, ἀντευπείσεται. Sic autem duo ista verba sibi respondent ap. eum qui dixit, Δίκαιόν ἐστι τοὺς εὖ ποιήσαντας ἀντευπεπονθέναι. [" Cattier. Gazoph. 18. Heind. ad Plat. Gorg. 225." Schæf. Mss. item Meletem. Cr. in Dionys. H. de C. VV. 68. Vide Εὐπορίζω. " Liban. Argum. Or. Dem. c. Lept." Boiss. Mss.] At in illo Plat. l. scribitur etiam disjunctim ἀντ' εὖ πείσεται: quæ scriptura non video quomodo defendi possit, et quod exemplum particulæ ἀντὶ ita positæ afferri. Non ignoro alioqui εὖ πάσχω et εὖ παθὼν frequentius inveniri disjunctim scripta: sicut et εὖ ποιῶ, unde etiam εὖ ποιήσας in iis quos modo protuli locis quædam exempl. habent. [* Συνευπάσχω, Dem. 105, 23. 26. 149, 7. 10. Lobeck. Phryn. 619. 620. Schn. Lex. Suppl.

[* " Πασχικὸς, Hes. v. Ἐπιληπτικός." Wakef. Mss.]

[* Πασχητὴς, Hes. v. Φίλοιφος.] " Πασχητιᾶν, verbum est ἐφεκτικὸν, Cupere πάσχειν, h. e. Cupere marem pati, Cupere muliebria pati, Muliebria appetere: de impurissimis illis pathicis et cinædis qui adversæ veneris libidine pruriunt. Legitur id verbum ap. Aristoph. et Athen. Sic ap. Xiphil. in Heliogabalo, de ipso Heliogabalo et drauco ipsius, Συλλουσάμενός τε αὐτῷ, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐκ τῆς γυμνώσεως, ἅτε καὶ ἰσόῤῥοπον τῇ φήμῃ εὑρὼν αὐτὸν ὄντα, πασχητιάσας. Verbo autem πάσχειν in obscœna item signif. Dem. utitur pro Cor. (270.) dicens τὴν ἔμπουσαν vocatam esse ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν: non minus libidinosam quam sunt αἱ λαμίαι. Eo respexit Seneca Declam. 10: Ille Passieno, prima ejus syllaba in Græcum mutata, obscœnum nomen imposuit: Paschienum sc. appellans." [Πασχητιῶν, Gl. Pathicus. Lucian. 2, 426. " Aristoph. Fr. 232. Lobeck. Aj. p. 225. Phryn. Ecl. 35. Thom. M. 179. 376." Schæf. Mss.] " Porro a verbo πασχητιᾷν est VERBALE Πασχητιασμὸς, Ipsa appetitio coitus illius nefandi, Lucian. (2, 750.) Ὁρῶ νὴ Δία καταπυγοσύνην τινὰ καὶ π."

ΠΑΤΕΩ, Calco, Conculco, Herodian. 8, (5, 24.) Ῥίψαντές τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν καὶ πατεῖν, εἴασαν, κυσί τε καὶ ὄρνισι βοράν. Et pass. Πατοῦμαι 7, (8, 13.) Ὑπ' ἀλλήλων ὠθούμενοί τε καὶ πατούμενοι. Sic 5, (6, 22.) Ἐν δὲ ταῖς ἁρπαγαῖς πολλοὶ διεφθείροντο, ὑπό τε ἀλλήλων πατούμενοι, καὶ τοῖς δόρασι τῶν στρατῶν, vel potius στρατιωτῶν, περιπίπτοντες. Itidem dixit Plut. ὑπ' ἀλλήλων πατεῖσθαι, de Herod. Dicunt etiam πατεῖν τὰς σταφυλὰς, ut Lat. Calcare uvas, et πατεῖν τὸν οἶνον, item πατεῖν sine adjectione: ut videbis ap. Eust. 1574. Alioqui πατηθεῖσαν σταφυλὴν alia etiam signif. dici in Πατητὸς videbis. Πατεῖν metaphorice quoque, sicut Lat. Conculcare, et simplex etiam Calcare, ut cum dicit Ovid. Trist. 1. 5. Imposito calcas quod mea fata pede. Proterere quoque usurpant eod. modo, et quidem cum Conculcare copulantes interdum. Gallice Fouler aux pieds: pro Contemtui habere, atque adeo Afficere contumelia, aut etiam Opprimere. Soph. Aj. (1335.) τὴν δίκην πατεῖν. Cui simile ap. Apoll.

Rh. 2, (17.) πατέοιτε θέμιστας, Violetis jura. Sic et ap. Aristoph. Σφ. (377.) ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν Τὰ τοῖν θεοῖν ψηφίσματα. Arrian. Ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσε. Apud Plut. (7, 363.) Πατῆσαι τὸ φρόνημα, pro Dejicere et prosternere, Abjectum reddere et contemtum. Apud Eund. pro Insultare. Lucian. (1, 73.) dixit etiam, Παντόθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν. Sed et λὰξ πατεῖν ap. Eund. (2, 336.) metaph. positum legitur. Ceterum quod attinet ad illud δίκην πατεῖν, ac similia, sciendum est hanc metaph. ab Hom. manasse, ap. quem Eust. quomodo πατῆσαι exponat, docebo in Καταπατῶ: usus enim est hoc composito Homerus, licet ille de simplici loquatur. Ejusd. generis metaphora Plut. ὑπὸ πόδας τίθεσθαι dixit, (10, 514.) Τὰς μὲν Θεμιστοκλέους καὶ Μιλτιάδου πράξεις ὑπὸ πόδας τιθεμένου καὶ * κατευτελίζοντος. Galli hanc quoque in usu habent, Mettre sous les pieds: cum alioqui illud Fouler aux pieds, vehementiam majorem habeat, et τῷ πατεῖν potius respondeat. Ut autem πατεῖν interdum metaph. verbi Conculco s. Protero signif. accipit, sic et verbi Tero: eam sc., qua dicimus Terere aliquem scriptorem, Manibus terere, pro Versare, ut Horat. dixit Exemplaria Græca versare. Aristoph. Ὄρν. (471.) Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας. Plato Phædro, Ἀλλὰ μὴν τόν γε Τισίαν αὐτὸν πεπάτηκας ἀκριβῶς. || Interdum pro comp. περιπατῶ, Ambulo, Incedo: Athen. 12. Ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν, οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο. Affertur et cum ἐκεῖσε pro Ire, μηκέτι ἐκεῖσε πατῆσαι. At vero in πατεῖν τὴν αὐλὴν, ex Esaia 1, (12.) quod exp. In atrio ambulare, possumus πατεῖν illo verbo Calcare interpretari; dicimur enim Calcare locum in quo ambulamus. Item pass. πατεῖσθαι pro Percurri: Diog. L. Archelao, Ἐγένετο δὲ καὶ ἄλλος, ὁ χωρογράφος τῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου πατηθείσης γῆς, i. e., ut Bud. vertit, Terræ percursæ et exercitu ambitæ ac lustratæ. " Diversas huic v. signiff. tribuit Hes. afferens sc. " πατέουσι pro καταπατοῦσι, καταφρονοῦσι, Calcant, " Conculcant et proculcant pedibus ut rem vilem et " rejiculam: et πατεῖν pro πορεύεσθαι: præterea " πατέοντο pro ἐγένοντο: nisi forte scr. ἐγείνοντο: " de qua signif. dictum est in Πατέονται." [" Bentl. Opusc. 76. Valck. Phœn. p. 566. Callim. 298. Wakef. S. Cr. 1, 102. Trach. 500. Phil. 1060. Eum. 215. Abresch. Æsch. 2, 103. Jacobs. Anth. 6, 57. 308. 8, 276. 9, 223. 252. Huschk. Anal. 263. Villoison. ad Long. 245. Lobeck. Aj. p. 397. Thom. M. 696. Tero, ut librum, Heind. ad Plat. Phædr. 335. Eo, Vado, T. H. ad Plutum p. 350." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1309. Athen. 550. Theocr. 18, 20. Spolio, Corai. ad Heliod. 106. " Contemtui habeo, sc. dolores, Euseb. H. E. 297. De rebus inanimatis, Opp. K. 3, 488. Πεπατημένος, Vulgaris, de stilo, Phot. 156." Wakef. Mss.] " Πατώσας, Hesychio " διατριβούσας, a th. πατάω," [unde Πατάσσω.] Πάτημα, τὸ, Quod calcatur, s. potius calcatum est, q. d. Calcamentum, Conculcamentum. Metaph. ap. Basil. de homine conculcabili, inquit Bud., Καὶ δέδοται π. τῷ πεπατημένῳ. [LXX. Esai. 63, 2. Ezech. 34, 19. " Casaub. Athen. 1, 39." Schæf. Mss. Aret. 4, 12. * Πατησμὸς, Conculcatio, Æsch. Ag. 936. " Hanc formam genuinam esse, non * πατισμὸς, docuit Bergler. Alciphr. 1, 22. p. 88.: ἀγαπησμὸς habet Menander in Συναριστώσαις ap. Lex. Seguier. p. 324." Blomf. Gloss. " Ad Charit. 264." Schæf. Mss. * Πατητὴς, Gl. Calcator, Schleusner. Lex. V. T. * Πατητὴρ, unde * Πατητήριον, Gl. Torcular, Inscr. Pocock. p. 16, 6. ubi perperam extat παγ.]

Πατητὸς, Calcabilis, Conculcabilis, Qui calcari potest s. conculcari. Et pro Calcatus, ut cum dicitur per compositionem λαξπάτητος s. λαξπάτητος. || Π. φοῖνιξ, Palmæ genus tertium, ut scribit Plin. 13, 4., sed nimio liquore redundans, cujus pomum etiam in sua matre dehiscit et rumpitur, calcatoque simile apparet: inde nomen inditum. Sunt autem qui eo nomine palmulas passas, et a sole in ipsa arbore ustas et corrugatas intelligendas censeant: quo etiam modo πατηθείσας σταφυλὰς interpr.: e quibus Aët. 9, 24. vinum scybelites stillare scripsit. Quanquam eo loco revera calcatas intelligere possumus, e quibus vinum sponte fluere dicitur, si rationem habeamus ejus quod prelo expressis uvis manat. Ceterum palmularum prædictum genus non de iis modo dicitur, quæ jam diutius in arbore solem passæ fuerint et prope exiccatæ, sed de iis etiam quæ ante maturitatem succo gravidæ et turgentes rumpi solent. Hæc Gorr. Affertur autem e Gal. ista φοινίκων appellatio, Methodi l. 10. Καὶ μὲν δὴ καὶ τὸ διὰ τῶν φοινίκων ἐπίθεμα τῶν λιπαρῶν, ὀνομάζουσι δ' αὐτοὺς πατητοὺς, ἀγαθὸν φάρμακον. Quod autem ad πατηθείσας σταφυλὰς attinet, vide et in Θειλοπεδευθεῖσα σταφυλὴ, T. 1. c. 1180. Ἀπάτητος, q. d. Incalcabilis, Qui calcari non potest, Epigr. " Ἀπατητὸν quoque " Hes. e Democrito affert pro ἀνωμάλως συγκείμενον. " Sed pro eo puto scr. ἀπάτητον proparoxytonως, et " intelligendum de Eo quod calcando complanatum " et pavitum non est." [* Δυσπάτητος, Lucian. Tragop. 226.] Εὐπάτητος, Qui facile calcari potest. [* " Νεοπάτητος, Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss. * Πολυπάτητος, Plut. 8, 44. Schol. Callim. H. in J. 26.]

Πάτος, ὁ, Calcata s. Trita via, ἡ πεπατημένη ὁδός. Exp. et Via publica, ἡ λεωφόρος ὁδός. Il. Υ. (137.) Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. Et Od. I. (119.) ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν Ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει: ubi Eust. πάτος ait exponi ἀναστροφὴ, ἤτοι ὁδὸς, item esse Prov. Ἐκ πάτου pro ἐκ ποδῶν. Itidem vero πάτον ἀνθρώπων dixit, Il. Ζ. (202.) de Bellerophonte, Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. Quos versus Cic. ita reddidit, Qui miser in campis mœrens errabat Aleis, Ipse suum cor edens, hominum vestigia vitans. Lucian. pulcra metaph. dixit ἔξω πάτου ὀνόματα, (2, 57.) Μήτε ἀποῤῥήτοις καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τούτοις καὶ καπηλικοῖς. || Pulvis qui luctaturis post olei illitionem conspergebatur et africabatur, κονίσαλος ab Atticis vocatus, densandi atque roborandi corporis gratia. Sunt tamen qui non hunc modo Pulverem, sed Sudorem ipsum pulveri mistum πάτον vocent, ut Aët. 2, 107. scriptum reliquit. Gorr. Quoniam autem πάτος dicebatur etiam de hoc pulvere qui corpori jam adhæserat ac sudori mistus erat, eratque jam velut strigmentum et sordes corporis, Gal. ne signiff. has confunderet, pulverem illum, ψιλὸν πάτον alicubi appellavit. || Πάτος, si quis prius esse velit quam verbum πατῶ, atque adeo hoc ex illo factum esse, ei non magnopere refragabor: licet alioqui in utramque partem rationes afferri posse videantur. Ceterum si πατῶ e πάτος esse dixerimus, itidem ἀποπατῶ ex ἀπόπατος fieri dicendum erit. [" Heyn. Hom. 5, 231. 8, 37. Jacobs. Exerc. 2, 150. Anth. 9, 362. T. H. ad Plutum p. 463. Thom. M. 696. Ἐκτὸς πάτου, Musgr. Iph. T. 1307." Schæf. Mss. Πάτῳ καὶ ὀρυχῇ, Plut. 8, 663. Excrementum, Nicander Θ. 933. Ἀ. 535. * Πατοσκόπος, unde " Πατοσκοπία, Greg. Nyss. Ep. de Pythonyssa." Kall. Mss.]

Ἀναπατέω, Sursum versus gradior: Hippiatria, Δεῖ εἰς ποταμὸν ἢ εἰς ῥεῖθρον εἰσάγειν καὶ ἀναπατεῖν ἐκεῖσε ποιεῖν, Bud. interpr. Adverso flumine progredi. || Secundum Eust. autem ἀναπατεῖν est etiam ἄνω που οἰκήματος ἀργοῦντα κεῖσθαι. [Anecd. Bekkeri 1, 397.] Ἀντιπατέω, Vicissim calco, conculco, Eum conculco a quo sum conculcatus. At in VV. LL. perperam exp. Obstrepo, confundendo cum ἀντιπαταγέω. [" T. H. ad Plutum p. 350." Schæf. Mss. Schol. Soph. El. 577.]

Ἀποπατέω, A via recedo, deflecto, digredior. Intellige autem proprie a via trita s. calcata, quam propriam esse nominis πάτος signif. dictum est. Quoniam autem ad exonerandum ventrem solemus a via recedere, et aliquem secessum quærere, hinc fit ut ἀποπατῶ ponatur pro Exonero ventrem, Caco. Eand. certe signif. eadem de causa dederunt verbo ἀφοδεύειν. Suidas ut ἀπόπατον exp. κένωσιν τῆς γαστρὸς ap. Aristoph., sic ἀποπατησόμενοι exp. τὴν κόπρον κενώσοντες, in Πλ. (1182.) νῦν δ' οὐδὲ εἷς Θύει

τοπαράπαν οὐδὲν, οὐδ᾽ εἰσέρχεται, Πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι: ubi notandum est futurum mediæ vocis. Interdum vero adjunctum casum habet, accus. sc.; ac tum redditur potius Excerno: ut ap. Gal. *Εἰ ἀποπατήσειεν ὑγρότερα καὶ δυσωδέστερα.* [" Epicteti Manuale c. 63. Cum accus., Aristoph. Ἐκκλ. 251." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 1, 565. 2, 225. Koen. ad Greg. Cor. 247. T. H. ad Aristoph. Πλ. 463. Kuster. Aristoph. 211. Schneid. Anab. p. 40. * Ἀποπατητέον, Aristoph. Ἐκκλ. 326." Schæf. Mss.] Ἀποπάτημα, τὸ, Excrementum, Quod excretum est, Merda, Stercus. [" Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss.] " Ἀπόπημα, Stercus, VV. LL. perperam pro " ἀποπάτημα." [* Ἀποπάτησις, Theophil. Protosp. 824. * Ἀποπατητὸς, Schleusn. Lex. V. T.] Ἀπόπατος, ὁ, Secessus quem petimus ad exonerandum ventrem, Locus ubi venter exoneratur, Aristoph. Ἀ. (81.) *Ἀλλ᾽ εἰς ἀπόπατον ᾤχετο, στρατιὰν λαβὼν, Κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.* Non ignoro tamen Suid. exp. *τὴν κένωσιν τῆς γαστρὸς*, Evacuationem ventris, et exonerationem, eodemque modo a Schol. accipi; sed huic loco aptiorem esse puto signif. illam, qua ponitur pro Secessu in quo ventris onus deponimus. Hanc autem agnoscit alioqui et ipse Suid., *ἀπόπατον καὶ κοπρῶνα λέγουσιν*. Fateor alioqui posse dici *ᾤχετο εἰς ἀπόπατον*, pro Ad exonerationem ventris profectus est, i. e. Ivit exoneratum ventrem: sicut *ᾤχετο εἰς περίπατον*, Profectus est ad deambulationem, Ivit deambulatum. Ceterum quæ de *πάτος* et *πατεῖν* dixi, quod ad ordinem attinet quo collocari debent, eadem et de his compp. *ἀπόπατος* atque *ἀποπατεῖν* dicta existimari debent. [" Diog. L. 221. Excrementa alvi, 371." Seager. Mss. " Ad Mœr. 311. Koen. ad Greg. Cor. 247. T. H. ad Plutum p. 463." Schæf. Mss. " Ἀπόπατος, ἡ, Greg. Cor. Dial. Ion. §. 119." Boiss. Mss. * Ἀπόπατον, Gl. Culina assatoria. * Ἐναποπατέω, Aristoph. Εἰρ. 1227. * Ἐξαποπατέω, Hippocr. de Morbis 4.]

[* Διαπατέω, Conculco, Polyb. 3, 55, 2. " Obambulo, Clem. Alex. 251." Kall. Mss.] Ἐκπατέω, q. d. *ἔξω πάτου πορεύομαι*, Extra viam tritam gradior, Evagor, Spatior, Inambulo, Bud. ap. Diog. L. Epimenide, *Εἰσὶ δ᾽ οἳ μὴ κοιμηθῆναι αὐτὸν λέγουσιν, ἀλλὰ χρόνον τινὰ ἐκπατῆσαι, ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν.* [Hesych. Miles. p. 35. Meurs. *Ἐκπατεῖν καὶ ἐρημάζειν.*] " Ἐκπάτιον, Hesychio *τὸν ἔξω πάτου*, Devium," [Æsch. Ag. 48. ἄλγος. Erotian. *Ἐκπατίῃ᾽ ἐκτρόπως.* " Ἐκπάτιος, * Ἐκπατίως, Koen. ad Greg. Cor. 267." Schæf. Mss.] " Διεκπατέω, E via s. semita digre- " dior: Suid. *διεκπατῆσαι, τοῦ πάτου παρεξελθεῖν*, in " h. l. *Λέγουσιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκπατῆσαι,* " *ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν.* Quæ verba e Diog. " L. desumta sunt, p. 43. meæ Ed. Ubi tamen " simpl. habetur *ἐκπατῆσαι*, et *τινὰ* rectius pro *ἕνα*." [* " Ἐμπατέω, Nicet. Eugen. 9, 243." Boiss. Mss. J. Poll. 7, 151.: *μέλαθρον*, Ingredior domum, Æsch. Ag. 1443.]

Καταπατέω, Conculco, s. potius Proculco: si quidem velimus in hoc Lat. verbo præp. esse *ἐπιτατικὴν*: cum alioqui alium esse ejus usum quidam tradant; addit enim vehementiam significationi præp. *κατά*, Thuc. 7, (84.) *Ἐπέπιπτόν τε ἀλλήλοις καὶ κατεπάτουν.* Et metaph., sicut de simplici *πατεῖν* dictum est, Il. Δ. (157.) *Ὥς σ᾽ ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ᾽ ὅρκια πιστὰ πάτησαν*, ubi Eust. Quod antea, inquit, *τμῆναι ὅρκια* et *δηλήσασθαι* dixerat, hic dicit *ὅρκια πατῆσαι*: quod est *δριμύτερον* quam illa. Et addit, hoc verbum indicare magnum contemtum: i. valens q. *ῥίψαι* quasi *εἰς πάτον*, i. e. *τρίβον*, et *ἐπεμβῆναι ὑβριστικῶς*. Sed miror Eust. non animadvertisse, Hom. hic non simplici *πατεῖν*, sed comp. *καταπατεῖν* uti. Licet alioqui non me lateat idem de hoc quoque dici posse; præsertim cum Arrian. eadem metaph. ipsum usurparit cum eod. vocab., saltem cum *ὅρκους*, quod nihil aliud est quam *ὅρκια*: *Καὶ ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσε.* Lucian. quoque *μεταφορικῶς* usus est hoc verbo, (2, 348.) *Τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων.* [" Jacobs. Anth. 8, 277. Villoison. ad Longum 245." Schæf. Mss. * " Καταπατητέος, Geop. 6, 13." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Καταπάτημα, τὸ, Quod conculcatur. Sonat enim q. d. Conculcamentum, sicut et *πάτημα*. At Καταπάτησις, Conculcatio, i. e. Ipsa conculcandi actio. Exp. tamen *καταπάτημα* in VV. LL. nomine hoc Conculcatio. [Exempla utriusque nominis quærenda sunt in Schleusneri Lex. V. T. * Συγκαταπατέω, Diod. S. 17. p. 580, 7. " Cyrill. V. S. in Monum. Eccl. Gr. 3, 225." Boiss. Mss.]

Περιπατέω, Ambulo, Deambulo, Obambulo, Spatior, Herodian. 4, (7, 11.) *Τὰ πλεῖστά τε αὐτοῖς συνώδευε περιπατῶν, σπανίως ἅρματος ἢ ἵππου ἐπιβαίνων.* Ex Aristoph. autem affertur Λ. (709.) *περιπατεῖν ἄνω κάτω*, pro Cursitare sursum deorsum. || At vero cum dicitur a Paulo (Eph. 4, 1.) *περιπατεῖν ἀξίως τῆς κλήσεως*, et (2 Thess. 3, 6.) *περιπατεῖν ἀτάκτως*, item *περιπατεῖν ἐν ἁμαρτίαις*: itidemque cum dicit Lucas *περιπατεῖν τοῖς ἔθεσι*, et Marc. (7, 5.) *περιπατεῖν κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων*, his omnibus in ll., atque aliis hujusmodi, verbum *περιπατεῖν*, sicut et *πορεύεσθαι* in nonnullis, quod magis ad verbum est Incedere, metaph. habet non Græcam, sed Hebr., i. e. ex Hebraico loquendi genere petitam; ita enim Hebræi suo הלך, quod proprie significat Ambulare, utuntur pro Vitam instituere. Quæ tamen metaph. non valde ab usu Gr. nec Lat. linguæ abhorret, cum illa *βίου ὁδὸν* et *τρίβον*, hæc autem Viam, quod ei significatione respondet, dicat pro Vitæ instituto s. Vitæ genere quod aliquis tanquam viam sequitur. Posidippus in Epigr. *Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον*; Sed et *ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τρέπεσθαι* legimus ap. Xen. Ἀπ. 2, (1, 21.) *Ἐν ᾗ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι᾽ ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε τὴν διὰ κακίας*, quæ Cic. ita interpr. Quod tempus a natura ad deligendum quam quisque vivendi viam sit ingressurus, datum est. Vitæ viam autem dixerunt cum alii, tum Horat. Epist. 1, 17. Contra, quem duplici panno patientia velat, Mirabor vitæ via si conversa decebit. I. e. Nova vitæ ratio. [" Thom. M. 696. *Περιπατοῦν μουσεῖον*, Bibl. Crit. 1, 1. p. 123." Schæf. Mss. Philostr. V. A. 1, 17. 7, 22. Diog. L. 7, 109. * Περιπάτημα, Schleusn. Lex. V. T. " Hes. v. Διαβήματα." Wakef. Mss. * Περιπάτησις, Diog. L. 7, 98. * Περιπατητὴς, Gl. Ambulator.] Περίπατος, ὁ, Ambulatio, Deambulatio, Plut. Symp. 1. *Ἀκούω οὖν πολλῶν λεγόντων ὅτι πλοῦς μὲν ὁ παρὰ γῆν, περίπατος δὲ ὁ παρὰ θάλατταν ἥδιστός ἐστιν.* Lucian. (3, 255.) *Ἐπιτείνωμεν τὸν περίπατον*, Acceleremus deambulationem, i. e. Magis celeri s. citato gressu ambulemus. Et ap. Xen. Σ. (9, 1.) *Ἐξανίστατο εἰς περίπατον*, Surrexit ad deambulationem, s. deambulandum. Sic ap. Auctorem Dialogi qui Axiochus inscribitur (fin.) *Κἀγὼ δὲ ἐπάνειμι ἐς Κυνόσαργες, ἐς περίπατον, ὅπόθεν δεῦρο μετεκλήθην.* Et Philosophorum *περίπατοι*, de quibus dicam paulo post. || Sed hoc sciendum est, *περίπατον* appellari Locum etiam ipsum in quo ambulamus, sicut et Lat. nomini Ambulatio hanc quoque signif. tribuunt, Ambulationem dicentes pro Ambulacro. Habes autem hunc vocis *περίπατος* usum cum ap. alios, tum vero ap. Plut. et Athen.; ita enim quidam ap. hunc l. 5. *Κατὰ δὲ τὴν ἀνωτάτω πάροδον γυμνάσιον ἦν καὶ περίπατοι σύμμετρον ἔχοντες τὴν κατασκευὴν τῷ τοῦ πλοίου μεγέθει*, Summa pars navigii gymnasium habebat ambulationesque laxas pro portione magnitudinis suæ, Bud. || Disputatio philosophica, Disceptatio, Dissertatio, etiam Sermocinatio, quæ sc. fit *ἐν τῷ περιπατεῖν*, Inter deambulandum. Aut brevius, Disputatio ambulatoria. Qui erant cum Aristotele, inquit Cic., *περιπατητικοὶ* dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lyceo. Illi autem qui Platonis instituto in Academia, quod est alterum gymnasium, cœtus erant et sermones habere soliti, e loci vocabulo nomen habuerunt. Gell. 20, 4. de Aristotele loquens, Huic disciplinæ quam dixi *ἀκροαματικὴν*, tempus exercendæ dabat in Lyceo matutinum. Nec ad eam quenquam temere admittebat, nisi quorum ante ingenium et eruditionis elementa, atque in discendo studium laboremque explorasset. Illas vero *ἐξωτερικὰς* eod. in loco vesperi faciebat, easque vulgo juvenibus sine delectu dabat; atque eam, *δειλινὸν*

περίπατον appellabat: illam alteram supra, *ἑωθινόν*: utroque enim tempore ambulans disserebat. Hæc ille. Posumus autem, ut opinor, *περίπατον* hac in signif. Scholam etiam interpretari e Fabio; quippe qui ita scribat 3, 1. Pomeridianis scholis Aristoteles præcipere artem oratoriam cœpit. Solitos autem fuisse et ceteros Philosophos disputare in suis deambulationibus, e multis multorum scriptorum ll. discimus. Quas deambulationes, i. e. quos *περιπάτους*, festivissime irridet Baton Comicus in his senariis, [ap. Athen. 163.] *Τῶν φιλοσόφων τοὺς σώφρονας ἐνταυθοῖ καλῶ, Τοὺς ἀγαθὸν αὐτοῖς οὐ διδόντας οὐδὲ ἕν· Τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις Καὶ ταῖς διατριβαῖς, ὥσπερ ἀποδεδρακότα.* [Cf. Eund. 103. et ibi Animadv. Schweigh.] Ubi inter alia animadverte copulari *περιπάτοις* cum *διατριβαῖς*: quod certe nobis comprobare potest expositionem Scholiastæ Aristoph. B. (953.) *Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου*: hic enim *περίπατος* exp. *διατριβή*. Dicitur autem *περίπατον ποιεῖσθαι*, item *περίπατον ἔχειν*. Plato Phædro, *Κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους*, Plut. de Alex. Fort. *Ὅτι δηλαδὴ περὶ συλλογισμῶν οὐδὲν, οὐδὲ περὶ ἀξιωμάτων ἔγραφεν, οὐδ' ἐν Λυκείῳ περίπατον ἔσχεν.* Pro quo facere loco mihi videtur is quem supra e Cic. protuli, in quo dicit, In Academia cœtus erant et sermones habere soliti. Nec enim dubitem his verbis ad interpr. horum Græcorum uti. Sed ad exprimendam vim nominis *περίπατος*, adderem participium Ambulans, atque ita verterem, Nec in Lyceo ambulans cœtus et sermones habuit. Nam certe, a Bud. dissentio, ita h. l. reddente, Nec in Lyceo peripateticorum more ambularit. Dissentio, inquam quod nimium dilutam, ut ita dicam, hanc interpr. esse censeam. ‖ Porro ut dixi *περίπατον* significatione generali accipi et pro Ambulatione, significante Locum in quo ambulamus s. deambulamus; ita etiam peculiariter Ambulationem philosophicam, i. e. Locum in quo Philosophi deambulantes disputabant, declarari interdum hoc vocabulo sciendum est: Xen. (Ἀπ. 1, 1, 10.) *Πρωῒ γὰρ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ γυμνάσια ᾔει.* Sic ap. Athen. (354.) *Εἶτα ἀναπεπταμένου τοῦ Πλάτωνος περιπάτου.* Quo dicitur modo Latine Scholam aperire, item Ludum: a Cic. autem et Explicare scholam. Sed cum ap. Scriptt. Gr. legimus *περίπατον* sine adjectione dictum pro Schola, intelligendum est de illa Aristotelis schola, s. Aristotelea secta, cujus facta fuit supra mentio. Plut. Symp. 8. *Ὁ δὲ Φαβωρῖνος αὐτὸς τὰ μὲν ἄλλα δαιμονιώτατος Ἀριστοτέλους ἐραστής ἐστι, καὶ τῷ περιπάτῳ νέμει μερίδα τοῦ πιθανοῦ πλείστην.* Hinc etiam *οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου*, pro Peripateticis. [" Thom. M. 696. Heind. ad Plat. Theæt. 291. *Οἱ ἐκ τοῦ π.*, Act. Traj. 1, 236. Bergler. Alciphr. 405. *Τοῖς ἐκ τῶν π.*, Strabo 5, 386. 431. v. Tzsch. ad 6, 490. *Ἐν π. εἶναι*, Xen. K. 'A. 113. Schn. *Πρὸς, εἰς π.*, Heind. ad Plat. Phædr. 187. *Περίπατος, ἡ*, Timæi Lex. 89." Schæf. Mss.] Sed et uno verbo fuerunt APPELLATI *Περιπατητικοὶ*, Qui sectam Aristotelis sequebantur, s. sectatores erant Aristotelis. Sic tamen ut et ipse Aristot. hac appellatione comprehendatur. Plut. c. Col. *Ὅτι τούτοις τοῖς δόγμασι Πλάτωνος ἐπηκολουθήκασιν Ἀριστοτέλης καὶ Ξενοκράτης καὶ Θεόφραστος, καὶ πάντες οἱ περιπατητικοί.* Pro quo *περιπατητικοὶ* elegantissima periphrasi dicere possis, *οἱ τὸν Ἀριστοτέλους περίπατον ἐπιγραφόμενοι*, vel *τὸν Ἀριστοτέλην*: ut cum *περιπατητικοὶ* habes *οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι* in isto Luciani l. (1, 753.) *Μάλα πολλοὶ περιπατητικοὶ καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι*: (755.) *Οἱ περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι καὶ ἐριστικοί τινες.* Sic et in sing. DICITUR *Περιπατητικὸς*, Peripateticus philosophus. Sed et adjective pro Ad peripateticos s. Ad peripateticorum sectam, disciplinam, philosophiam pertinens. Item *π. φιλοσοφία*, Peripatetica philosophia. Sed et *π. αἵρεσις*, Peripatetica secta. Aut etiam *π. σχολὴ* vel *διατριβή*: Plut. de Exil. (386.) Ibi enim cum dixisset; *Ἐπὶ τοὺς σοφοὺς ἐλθὲ καὶ τὰς σοφὰς Ἀθήνησι σχολὰς καὶ διατριβὰς, ἀναπέμπασαι τὰς ἐν Λυκείῳ, τὰς ἐν Ἀκαδημίᾳ, τὴν στοὰν, τὸ παλλάδιον, τὸ ᾠδεῖον*, subjungit, *Εἰ τὴν περιπατητικὴν ἀσπάζῃ μάλιστα καὶ τεθαύμακας, Ἀριστοτέλης ἦν ἐκ Σταγείρων, Θεόφραστος ἐξ Ἐρέσου, κ. τ. λ.* Unde etiam discimus, *π. σχολὴν* s. *διατριβὴν* posse dici alio nomine *τὴν ἐν Λυκείῳ*, respiciendo tamen ad ejus auctorem et primos ejus sectatores, qui in eod. illo loco disputantes et suos docentes *περιεπάτουν*. [Cic. Acad. Q. 1, 4.] Sed et ADV. *Περιπατητικῶς*, Peripateticorum more. Bud. tamen *περιπατητικῶς* dixit etiam pro Deambulando, cum sonet proprie q. d. Deambulatorie. [" Notandum vero, jam ante Aristotelis ætatem in usu fuisse vocab. ab isto *Περίπατος*, quatenus Scholam significat, proxime derivatum, * *Περιπατικὸς*, Qui scholam habet, Scholæ magister, Scholasticus, Literarum et eloquentiæ professor, quo vocab. usus est Cebes Socraticus in Tabula Vitæ humanæ; (quem quidem egregium prorsus libellum præter rationem negant docti quidem viri Socraticum Cebetem Thebanum habere auctorem;) ubi c. 13. *Περιπατικοὶ*, quorum in locum a sequioribus librariis temere *Περιπατητικοὶ* positi erant, e probatissimo Cod. Meibomiano restituti sunt a Schw. in Cebetis Tab. cum Epicteti Manuali Lipsiæ anno 1798. edita, p. 306. eandemque scripturam firmat duorum Codd. Parisiensium, in his unius præstantissimi, auctoritas, de quorum Codd. consensu idem Schw. in Præf. eid. Editioni præmissa p. cxix. et cxxii. monuit. Cf. Ejusd. Animadv. in Athen. 103." Schw. Mss. * *Εὐπερίπατος*, Qui bene ambulare sinit, Lucian. 3, 663. * *Διαπεριπατέω*, Athen. 157. 539.] *Ἐμπεριπατέω*, Inambulo. Et metaph. ap. Schol. Aristoph. *ἐμπεριπατῆσαι περί τινος*, pro Disceptare de re quapiam, more Philosophorum qui disceptabant deambulantes. [Plut. 6, 209. 242. 8, 104. * *Παραπεριπατέω*, Schn. Lex. *ἀμαρτύρως*. * *Συμπεριπατέω*, Una deambulo, Athen. 545. Plut. 6, 695. Plato Protag. p. 314. Lucian. 2, 831. Justin. Mart. Dial. cum Tryphone init. " Menander Diogenis L. 6, 93." Boiss. Mss.]

[* " *Προπατέω*, Athan. 2, 353." Kall. Mss.] *Συμπατέω*, Conculco. Et pass. *Συμπατέομαι*, Conculcor: unde *συμπατούμενοι* ap. Greg. [" Diog. L. 4, 36." Wakef. Mss. Lucian. 1, 848. 3, 75. * *Συμπατητικῶς*, vox susp., Hesych. 754.] " *Ὑποπατέω*, Ventrem exonero. Datur enim illi signif. *τοῦ ἀποπατῶ*." [Schneidero susp.]

" *Μονοπάτιον* iter, in Pand. differt *τῆς πλατείας ὁδοῦ*, inquit Bud. Significare videtur Quod unus tantum calcare queat." [* " *Ψευδόπατον*, pro Fictitia æra, Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

" *Πατηνὸν*, Hesychio *πεπατημένον, κοινὸν*, Proculcatum, s. Conculcatum pedibus, Vulgare, Triviale."

" *Πατίαι*, Hesychio *χῶραι*."

ΠΑΤΑΣΣΩ, Cum strepitu palpito, Vehementer palpito: *πατάσσει μοι ἡ καρδιὰ*, Strepitat mihi cor palpitando. Cur autem ita hoc verbum interpretandum censeam priore in signif., docebo mox. Il. N. (282.) *Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει Κῆρας ὀϊομένῳ, πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων.* Et H. (216.) *Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν.* Nec tantum *πατάσσει μοι ἡ καρδία*, sed et *πατάσσει μου ἡ καρδία*, ex hoc Poëta dicere possumus: Ψ. (370.) *Πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου Νίκης ἱεμένων.* Ceterum in illum l. Il. H. annotat, verbo *πατάσσειν* significari *τὴν καρδίαν ἀποτελεῖν ποιὸν ἦχον, ἐν τῷ κραδαίνεσθαι*: et Poëtam alibi declarare volentem hanc cordis agitationem dixisse, *κραδίη δέ οἱ ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει*, sc. *πατάσσουσα*. Quibus addit, usurpari hoc verbum et pro *πλήσσειν*: ut *ἐπάταξε μαχαίρᾳ*: perinde ac si quis dicat, *ἐθορύβησε, ἐπατάγησε, κτύπον ἐποίησε πλήξας*. Quibus e verbis in eam sum adductus sententiam, ut putarem verbi *πατάσσω* priorem esse quam ei tribuo priore loco significationem: præsertim cum alterius nullum ex eod. Poëta exemplum afferatur. Idem porro Gramm. alibi hoc verbum eadem de re dictum exp. *βαμβαίνειν*, alicubi etiam scribit significare *ἐναγώνιον παλμὸν καὶ τὸν ποιὸν ἦχον τῶν ἐντός*. Quinetiam e *πάτος* derivatum esse, duobus in ll. testatur, et quidem in altero addens, *ὀνομα-*

τοποιΐας λόγῳ. Ceterum iis, quæ ille de ista hujus verbi signif. tradit, addo, mihi videri dixisse Hom. πατάσσειν de corde, quod ejus posteri, et præsertim solutæ orationis Scriptt., πηδᾶν. Quod si verbo Lat. illud interpretari libeat alio quam Palpito, non puto aptius ullum reperiri posse quam Mico: quod tamen in carmine potius quam in prosa est usitatum. Dicitur autem cor micare, interdum quidem sine adjectione, interdum Micare timore, metu. Quod autem cum illo Palpito, addidi Cum strepitu; itidemque dixi Strepitat mihi cor palpitando, in eo non tam Lat. linguæ consuetudinem secutus sum, quam etymon interpretatione mea exprimere studui. Ceterum ad priorem hanc signif. pertinet πατάσσειν τὼ χεῖρε ap. Synes. pro Complodere manus. ‖ Percutio, Pulso, Ferio: unde est Gallicum, sed ἰδιωτικὸν vocabulum, Patarrasse pro Ictu, male enim pronuntiatur a nonnullis Petarrasse. Proprie autem, sequendo ea quæ modo dixi de hac posteriori signif., diceretur de eo qui ita pulsat ut ictus sonitum aliquem s. strepitum edat; sed generalius de eo qui quovis modo pulsat, usurpari videmus. Plut. Apophth. Ἐπαραμένου δὲ τοῦ Εὐρυβιάδου τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, Πάταξον μὲν οὖν, εἶπεν, ἄκουσον δέ. Idem in Alcib. (25.) Τὸν Φρύνιχον πατάξαντος ἐγχειριδίῳ, καὶ διαφθείραντος. Sic in pass. voce cum dat. instrumenti, Παταχθησόμενος τῷ ξύλῳ, ap. Lucian. Et cum accus. πληγάς, ap. Plat. Subauditur autem aliquando hic accus., ut ὅσας ἂν πατάξῃ, pro ὅσας πληγάς. Dem. dixit etiam πατάσσειν ἐπὶ κόρρης, (562.) Gallice ad verbum, Frapper sur la joue, i. e. Infligere colaphum, s. Incutere. Sed et pro Vulnerare poni πατάσσειν, annotat Bud. ‖ Et ut Latine Pulsare januam, itidem Græce πατάσσειν τὴν θύραν: quo utitur Aristoph. (B. 38.) E Plut. autem (Romulo 28.) affertur πατάξας κίονα τῇ χειρί, ubi πατάσσειν esse dicitur Quatere. Sed et metaphorice ap. Aristoph. (B. 54.) πόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε. ‖ At vero πατάσσειν τὼ χεῖρε pertinet potius ad priorem signif., ut ibi docui. ‖ Sed et obscœnam signif. dat huic verbo Schol. Aristoph. (Ὄρν. 1258.) ad quam allusisse vult Poëtam in ficto a se ADVERBIO Πατάξ. [" Πατάσσω, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 10. Brunck. ad Anacr. p. 111. Ed. 1. ad Charit. 296. ad Herod. 436. Heyn. Hom. 5, 345. 6, 418. 8, 434. Med., Buttm. ad Plat. 530." Schæf. Mss. Antiphanes Athenæi 446. Parthenius p. 13. Polyb. 8, 31, 8. " Pungo, de ape, Achill. Tat. 77." Wakef. Mss. * Πολυπάταξ, Strepitu plenus, Athen. 617. * " Παταστικός, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 561." Elberling. Mss.]

[* Ἀμφιπατάσσω, Anthol. 4. p. 510.] Ἀναπατάσσω, q. d. Repulso, pro Iterum pulso. Hesych. ἀναπατάξασθαι τὸ ᾆσμα esse ait i. q. ἀνακρούσασθαι, cujus verbi signif. pertinentem ad musicam, vide supra. [* Ἀντιπατάσσω, Gl. Repercutio.] Ἐκπατάσσω, Strepitu aures alicujus percello, et attonitas reddo, Attonitum reddo. Unde pass. Ἐκπατάσσομαι, a quo PARTIC. Ἐκπεπαταγμένος, Od. Σ. (326.) Ξεῖνε τάλαν, σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί, q. d. Attonitus mentem. I. e. Qui mente non constat, sed eam velut attonitam habet: ὁ ἐκπεπληγμένος καὶ ἐμβρόντητος, ut inquit Eust., ὁποῖοι πολλοὶ ἀπὸ πατάγων, ὅ ἐστι κτύπων, γίνονται. [" Wakef. Herc. F. 889. Jacobs. Anth. 8, 103. Musgr. Cycl. 152. Ἐκπεπαταγμένος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 143. ad Herod. 276. Heringa Obss. 214." Schæf. Mss. * Ἐπιπατάσσω, Schol. Aristoph. Θ. 1013. * Συμπατάσσω, Eur. Suppl. 699. " Planud. Ovid. Met. 12, 468." Boiss. Mss.]

¶ Πάταγος, ὁ, Strepitus, Fragor, Crepitus. Alicubi etiam Fremitus. Il. Φ. (9.) Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα. Ubi annotat Eust., Poëtam data opera τραχῦναι ταῖς λέξεσι τὴν τοῦ λόγου προφορὰν, ἀναλόγως τῷ ἤχῳ τῆς εἰς τὸν ποταμὸν πτώσεως τῶν φευγόντων. Idem Poëta alibi usus est hoc vocab. de arboribus quæ violento venti impetu franguntur. Ubi quin aptissime reddi possit voce Fragor, minime dubium esse debet: cum eam a rebus quæ franguntur esse sumtam constet. Locus autem is habetur Il. Π. (769.) Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν, Αἵτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους, Ἠχῇ θεσπεσίῃ· πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων. Sic autem et de fragore tonitrui ap. Aristoph. et Aristot. Sed pro Crepitu usus est idem Hom. appellans πάταγον ὀδόντων, Crepitum dentium. Pro Fremitu autem ap. Philon. [" Ad Lucian. 1, 324. ad Herod. 604. 720. Thom. M. 694. Jacobs. Anth. 6, 78. 7, 167. 249. 8, 95. 11, 172. Boiss. Philostr. 366." Schæf. Mss. Il. N. 283. ὀδόντων, Callim. L. P. 44. ἵππων καὶ σακέων. Patagus, Genus morbi, Fest.] Invenitur et FEMIN. Παταγή, cum alibi, tum ap. Dionys. P. (574.) qui utitur hac voce, de quibusdam mulieribus orgia bacchica celebrantibus loquens, p. 93. Ed. patris mei, παταγῆς δὲ λιγύθροος ὄρνυται ἠχή. Ubi annotat Eust. hoc vocab. κοινότερον quidem ὀξύνεσθαι, sicut ἀλαλαγή: at Herodianum βαρύνειν, dicentem fieri non a πατάσσω, alioqui debere ὀξύνεσθαι, ut ἀλαλαγή, sed a πάταγος, cujus fem. πατάγη. Sunt autem qui ibi interpr. voce Plausus; sed hæc mollior esse mihi videtur, quam ut Græcæ vel hoc loco respondeat: at certe si eligendum sit unum ex iis quibus πάταγος sum interpretatus, malim Fremitus. [Longus 1. p. 20. χειρός.] Παταγοδρόμος, ὁ, ἡ, Fragorem edens in cursu, inter currendum: Orph. αὐδή, Vox fragorem habens in cursu, stridens in cursu; si tamen voci Stridens satis inesset vehementiæ. Locus Orphei est in Hymno Διὸς Ἀστραπαίου, p. 106. meæ Ed. Ἀστράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ: quæ pulcra est tonitrui periphrasis. " Ἀπαταγί, Suidæ ἄνευ ψόφου, Sine " strepitu s. crepitu, qui πάταγος dicitur." [* Εὐπάταγος, Opp. K. 4, 131. * " Πολυπάταγος, Etym. M." Wakef. Mss. * " Παταγώδης, Suid. v. Βησᾶς." Boiss. Mss. " Prov. Vat. 1, 26." Wakef. Mss. " Huschk. Anal. 14." Schæf. Mss.]

Παταγέω, Strepo, Strepito, Fragorem edo, Crepito, Aristoph. N. (378.) loquens de ipsis nubibus, εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν. Et, Πνεῦμα σφόδρα παταγοῦν, ap. Suid.: Soph. autem dixit (Aj. 168.) Παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. Cum quo loco convenit παταγεῖν, de merula dictum, pro Strepito, ut quidem annotat Bud. Ceterum in VV. LL. habetur et Παττανέω, cum duplici ττ, itidemque παττάγημα, et πάτταγος. Sed quin mendosa sit hæc scriptura, minime mihi dubium est, cum primam nominis πάταγος syllabam passim corripi videamus, itidemque verbi παταγέω ab eo derivati: cujus verbale est πατάγημα. Atque adeo cum πάταγος a πατάσσω esse constet, quod itidem primam corripere, vel ex iis quos protuli Homeri locis satis superque notum esse possit. Adde etiam, si altius repetenda est origo, cum πάτος et πατέω, unde ipsum πατάσσω derivatum existimatur, brevem itidem habeat primam. Quinetiam cum πατταγεῖ ap. Hes. videmus, eo minus fidem huic scripturæ nos adhibere par est, quod ibid. sequatur πάταγος, unico τ scriptum. [" Ruhnk. Ep. Cr. 302. Pierson. Veris. 174. Toup. Opusc. 1, 328. ad Lucian. 1, 324. Jacobs. Anth. 6, 78. 7, 248." Schæf. Mss. Theocr. 22, 15. Aristot. H. A. 9, 49. de merula, Θέρους μὲν ᾄδει, χειμῶνος δὲ παταγεῖ καὶ θορυβῶδες φθέγγεται, cf. Ælian. H. A. 12, 28. Active, Hephæst. p. 400. Αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα. Phot. Καλὰ δὴ παταγεῖς· ἀντὶ τοῦ λέγεις. Cf. Plat. Euthyd. p. 293. Heind. p. 373. et Schn. Lex.] Πατάγημα, τὸ, Strepitus, etc., ut dictum est in Πάταγος. Sed dicitur et de Homine garrulo, ac veteratore. Πατάγημα, inquit Suid., ἀντὶ τοῦ λάλος καὶ πανοῦργος. Cui expositioni subjungit hoc exemplum e Menandro, οἷον πατάγημα ἥκεις. [" Jacobs. Anth. 7, 248." Schæf. Mss. * " Παταγητικός, Strepitans, Clem. Alex. 188(=221.)" Kall. Mss.]

Ἀντιπαταγέω, Contra strepo, Vicissim strepo, fragorem edo, Plut. (10, 162.) ἀντιπαταγεῖν cum ἀντηχεῖν copulavit. [" Cattier. Gazoph. 67. T. H. ad Plutum p. 350. * Ἐκπαταγέω, Abresch. Lectt. Aristæn. 147." Schæf. Mss. Themist. Or. 21. p. 253. I. q. ἐκφωνέω, Hes. * Ἐμπαταγέω ταῖς μάστιξιν, Increpo scuticis, Themist. Or. 4. p. 50. Abresch. 583.] Ἐπιπαταγέω, q. d. Superstrepo. Fortasse autem et

Obstrepo reddi alicubi potest. [" Toup. Opusc. 1, A 328. * Καταπαταγέω, Jacobs. Anth. 8, 95." Schæf. Mss. Eust. Ism. 378.] Συμπαταγέω, q. d. Constrepo, Simul strepo, fragorem edo s. crepitum aut etiam fremitum: sequendo signiff. datas nomini πάταγος. Exp. etiam Collido, Palma aut Vola aperta quatio, quod Hes. συμπατάγησαν exp. verbo συνεκρότησαν: addens etiam, συνέκρουσαν τὰς χεῖρας πλατείας ποιήσαντες. [" Ad Il. Ψ. 102. Συμπαταγέω, * Συμπλαταγέω, Heyn. Hom. 8, 378." Schæf. Mss.] " Ὑποπαταγέω, Substrepo," [" Boiss. Philostr. 366." Schæf. Mss.]

[* Παταγεῖον, Lat. Patagium, idem erat matronis, quod Clavus viris: Festus, Patagium est quod ad summam tunicam assui solet. Apul. Crines sinuato patagio desinentes. Tunica patagiata, Plaut. Epid. 2, 2, 47.]

ΠΑΤΗΡ, Pater. Gen. πατέρος, et per contractionem πατρὸς, itidemque in dat. Sed contractis duntaxat utuntur prosæ Scriptt., utrisque autem Poëtæ, B sicut et in aliis nominibus. Od. Θ. (550.) Εἴπ' ὄνομ' ὅ,ττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε. Apud Eund. plerisque in Il. habetur istud hemistichium, πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Et πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ, ap. Eund., Patris mei pater. Pro quo πατρὸς πατὴρ dictum postea fuit comp. voce πατροπάτωρ. Apud Eund. πατρὸς ἐξ ἀγαθοῦ γένος εἶναι: ut Gallice dicitur Etre fils d'un bon père. Il. Ξ. (113.) Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι, Τυδέος. Ab Eod. dicitur Ζεῦ πάτερ, Jupiter pater: H. (179.) Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱόν. Sic πατρὸς Διὸς, Ξ. (414.) Alicubi vero addit gen. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, non addens Ζεύς: ut Il. O. (47.) Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Qua appellatione et ab Hesiodo insignitur, 'A. (28.) πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσίν. Itidem Virg. dixit Hominum sator atque deorum: et quidem uno in l. cum vocab. Subridens: Æn. 1. Olli subridens hominum sator atque deorum: ut in l. C quem modo protuli, cum illo πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, habes μείδησεν. Alioqui ab eo Divum quidem pater, at Hominum rex vocatur: Æn. 1. namque tibi divum pater atque hominum rex Et mulcere dedit fluctus, etc. Et in 2. e quo me divum pater, atque hominum rex Fulminis afflavit ventis, et contigit igni. Revocat autem mihi in memoriam nomen istud Rex, quæ scribit Aristot. de ratione propter quam Jupiter ab Hom. vocatus est πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε: scribit, inquam, duobus in ll., sc. et in Eth. et in Politicis. Nam Eth. 8, 10. scribit, Ἡ μὲν γὰρ πατρὸς πρὸς υἱεῖς κοινωνία, βασιλείας ἔχει σχῆμα· τῶν τέκνων γὰρ τῷ πατρὶ μέλει· ἐντεῦθεν δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν Δία πατέρα προσαγορεύει· πατρικὴ γὰρ ἀρχὴ βούλεται ἡ βασιλεία εἶναι: Patris enim cum liberis societas quandam regni speciem præ se fert; liberorum enim curam gerit pater. Quam ob causam et Hom. Jovem patrem appellat; vult enim regnum esse paternum quoddam imperium. Polit. autem 1, 8. hæc ab eo scribuntur, Ἡ δὲ τῶν τέκνων ἀρχὴ, βασιλική· τὸ γὰρ γεννῆσαν, καὶ κατὰ φιλίαν D ἄρχον καὶ κατὰ πρεσβείαν ἐστίν· ὅπερ ἐστὶ βασιλικῆς εἶδος ἀρχῆς· διὸ καλῶς Ὅμηρος τὸν Δία προσηγόρευσεν, εἰπὼν, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὸν βασιλέα τούτων ἁπάντων· φύσει γὰρ τὸν βασιλέα διαφέρειν μὲν δεῖ, τῷ γένει δ' εἶναι τὸν αὐτόν· ὅπερ πέπονθε τὸ πρεσβύτερον πρὸς τὸ νεώτερον, καὶ ὁ γεννήσας πρὸς τὸ τέκνον. I. e. Imperium autem in liberos, regium est. Quod enim procreavit, id et amicitiæ ergo et prærogativæ ætatis, imperium obtinet: quod regii species est imperii. Quare aptum nomen Jovi tribuit Hom., cum dixit, Hominum pater atque deorum, de eo loquens, qui universitatis rerum est rex. Natura enim regem differre oportet, at genere eund. esse: quod usuvenit seniori erga juniorem, et procreatori erga suam prolem. Hactenus Aristot.; sed quæ hujus appellationis ab eo affertur ratio de Jove, ubi itidem aliis minoribus diis tribuitur, ut certe illis quoque Lat. Poëtas eam tribuere docebo, locum fortasse habere, haud itidem habere posse videatur. Ut autem prius ad Virg. locum redeam, nullo modo assentior iis, qui Rex seorsum accipientes, jungunt nomen Pater cum utroque gen.: ut conveniat hæc appellatio cum Homerica πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, sed adjunctam habeat vocem Rex. Minime inquam iis assentior, cum aliis de causis, tum quod alibi idem Virg. Jovem vocet Patrem deum s. divum, omisso prorsus altero illo gen.: Æn. 10. Sic pater ille deum faciat, sic altus Apollo. Et 9. Aut tu, magne pater divum, miserere. Quinetiam vocat Magnum patrem, non adjecto gen., sed referendo ad Mercurium, Æn. 4. ille patris magni parere parabat Imperio. Alicubi dicit et Summum patrem. Ut autem interdum nominat Patrem divum, non addens alterum gen. Hominum: ita vicissim a Flacco Jupiter dicitur simpliciter Humanæ gentis pater, addendo Atque custos. Sed ap. Hom. legimus etiam Διὶ πατρὶ, sine adjectione genitivi: Il. Π. 227. Οὔτε τέῳ σπένδεσκε θεῶν ὅτε μὴ Διὶ πατρί: 254. Ἤτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ, ubi annotat Eust. πατέρα vocari ἀπολύτως, tanquam archetypum, quia τοὺς ἐν ἀνθρώποις πατέρας, ἀφιδρύματα τοῦ τοιούτου πατρὸς Διὸς veteres esse dicunt. Virg. autem etiam Pater solum de Jove dixit, i. e. non habens adjunctum illud nomen; sed ejus loco usus est emphatico pronomine Ipse; ut Georg. 1. Ipse pater, media nimborum in nocte, corusca Fulmina molitur dextra. Et non multo post, Ipse pater statuit quid menstrua luna moneret. Et Æn. 2. Ipse pater Danais animos etc. Alicubi vero pronomen hoc postposuit, sc. Georg. 1. pater ipse colendi Haud facilem esse viam voluit. Imo vero alicubi usus est nomine Pater de Jove, ne hoc quidem pronomen addens: sc. Georg. 1. Ter sunt conati imponere Pelio Ossam Scilicet, atque Ossæ frondosum involvere Olympum: Ter pater extructos disjecit fulmine montes. Horat. quoque ita est usus, etiam in sententiæ atque adeo Odes principio, 1, 2. Jam satis terris nivis atque diræ Grandinis misit pater, etc. Verum Lat. Poëtæ appellationem Patris non soli Jovi, sed et minoribus diis tribuunt. Legitur enim ap. Virg., ut exempla petere ex eo pergam, Gradivumque patrem, Geticis qui præsidet arvis: sed et Rex Gradive, in hoc versu, Lecta refert humeris, tibi, rex Gradive, tropbæum. Legimus et Saturnius pater, item Pater Portunus, et Pater Lemnius et Ipse pater Pluton: et in vocandi casu, Pater Neptune, et Pater o Lenæe. Sed quod ad hunc deum attinet, sciendum est ei magis peculiarem quam ceteris esse Patris appellationem: unde Serv. in Georg. 2. Huc, pater o Lenæe, veni, nudataque musto Tinge etc. annotat, Pater, licet generale sit omnium deorum, tamen proprie Libero semper cohæret; nam Liber pater vocatur. Sed hactenus de isto nominis πατὴρ ap. Græcos Poëtas, itidemque nominis Pater ap. Latinos usu.

Venio ad alium usum quem nomen πατὴρ aliquoties habere videmus ap. eund. Poëtam, Homerum inquam: sc. ubi senex aliquis honoris causa compellatur πατρὸς nomine ab eo qui alioqui nulla est illi consanguinitate junctus. Sic Od. P. 553. Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια. Itidem Θ. 408. Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε. Sed et Od. H. (28.) Τοιγὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον ὅν με κελεύεις, Δείξω. Proxime autem sequentia verba sunt, quibus sc. posterior versus absolvitur, ἐπεί μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει: adeo ut habeamus in uno eodemque membro, ab una eademque persona usurpatam hanc vocem πατὴρ utroque modo; sc. priore quidem loco honoraria, ut ita loquar, appellatione positum; posteriore autem, in propria signif. Sed, quod hic observandum est, is qui nomine πατρὸς compellatur, illam quæ hoc nomine eum compellat, ipse paulo ante itidem τέκους appellatione dignatus erat: dicens, Ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο Ἀλκινόου. Ubi tamen non itidem honoris, sed potius amoris s. benevolentiæ demonstrationem habet hæc compellatio. Huc autem pertinent ea quæ supra ex Aristoph. Gramm. attuli, πατέρας solitos appellari Ætate provectos: itidemque μητέρας, Mulieres quæ

sint ætatis provectæ: quamvis nulla his vel illis affinitate sint juncti. Quæ autem provectiore etiam sunt senectute, ab illis dici μαίας et τήθας. Vicissimque juvenes a senibus vocari παῖδας et τέκνα. Itidem certe nostrates, ut de aliis linguis taceam, Mon père et Ma mère, i. e. πάτερ et μῆτερ, vicissimque Mon fils et Ma fille, i. e. παῖ et θύγατερ, usurpare consueverunt.

Hic autem omittendum non est, ap. Lat. quoque Poëtas, interdum hoc nomen Patris aliquibus tribui non ab iis qui filii sint, aut ullo modo iis genere propinqui, sed ab iis qui appellatione honorifica et testante eam, qua illos prosequuntur, reverentiam, uti volunt. Nam, ut omittam locos in quibus appellatio hæc datur heroibus, veluti Anchisæ, pariterque Æneæ a Virg., adeo quidem ut hunc sine adjectione etiam Patrem sæpe vocet: ut omittam et eos in quibus Augustus, aliusve e Cæsaribus, aut alius princeps, dicitur Patriæ pater, Parens, Populi pater, Urbis pater, etiam sine gen., Pater optimus, ut ap. Ovid.; quibus simile est, quod legimus in hoc Ionis Chii versu, Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε; ut, inquam, hæc omittam, audimus Horat. dicentem Mæcenati, rexque, paterque Audisti coram. Audimus eund. dicentem Trebatio, Pater optime, in quo tamen l. aliquid mox præterea considerandum proponam. Sed et de hoc nominis istius usu satis. Superest ut de hoc genere loquendi πατέρες συγγεγραμμένοι, quod ap. Plut. reperitur, verba faciam. Sciendum est igitur, πατέρες cum hac adjectione, aut alia hujusmodi, non tam e Gr. quam Lat. linguæ consuetudine usurpari. Nam πατέρες συγγεγραμμένοι positum est pro eo quod passim ap. Lat. legimus Patres conscripti, de senatoribus. Qui et Patres verendi ab Ovidio vocantur hoc versu, Curia, cum patribus fuerit stipata verendis. Sed et Patres sine adjectione plerumque nominantur: Horat. Carm. 4, 14. Qua cura patrum, quæve Quiritium: significare volens Senatum populumque Romanum. Et alibi, Donec labantes consilio patres firmaret. Sed et Epist. 1. Qui consulta patrum, qui leges juraque servat. Hujus autem appellationis rationem reddit Sallust. B. C., Delecti, inquit, quibus corpus annis infirmum, ingenium sapientia validum erat, reip. consulebant. Hinc vel ætate, vel curæ similitudine, Patres appellabantur. Nec me fallit tamen inter Patres conscriptos, et eos qui sine adjectione Patres vocabantur, i. e. inter τοὺς συγγεγραμμένους πατέρας et τοὺς ἁπλῶς πατέρας, ut loquitur Plut., differentiam cum ab aliis, tum ab illo ipso statui. Sed cum minime postulet hic locus, ut de isto discrimine disseramus, missum id faciens, hoc tantum obiter addam: illos Horatii locos in quibus dicit Consulta patrum, et Labantes consilio patres, facere ut suspicer eum, cum vocavit Trebatium, qui jurisconsultus erat, Patrem optimum, ad hanc potius patrum appellationem respexisse. Totum porro hunc sermonem libet quodam Plutarchi loco claudere, quo declaratur quam sit honorifica patris appellatio. Is est in Vita Fabii Maximi, ubi Minutius inducitur his ap. ipsum Fabium verbis utens, Πατέρα δή σε χρηστὸν προσαγορεύω, τιμιωτέραν οὐκ ἔχων προσηγορίαν· ἐπεὶ τῆς γε τοῦ τεκόντος μείζων ἡ παρὰ σοῦ χάρις αὕτη· ἐγεννήθην μὲν γὰρ ὑπ' ἐκείνου μόνος, σώζομαι δὲ ὑπὸ σοῦ μετὰ τοσούτων.

Πατὴρ in soluta oratione passim itidem usitatum pro Pater. Atque ut Hom. dixit πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ, Patris mei pater, pro Avus: sic et Xen. πατρὸς πατὴρ, Ἑλλ. 6, (3, 4.) ubi Calliam inducit ita loquentem, Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ πατρῴαν ἔχων παρεδίδου τῷ γένει. Ubi πάππος quidem dicere poterat, sed addendo πρὸς πατρὸς, vel ἐκ πατρός: dicendoque πάππος ὁ πρὸς πατρὸς, s. πάππος ὁ ἐκ πατρός: de quibus loquendi generibus dixi in Πάππος. Sed hoc πρὸς πατρὸς ac πρὸς μητρὸς usurpatur etiam pro eo quod Lat. dicunt Genere paterno, materno, etiam A patre, matre: quæ ad verbum Græcis illis respondent. Extant autem cum alibi, tum in isto Æschinis l. Πρῶτον μὲν ἐλεύθερον αὐτὸν εἶναι καὶ πρὸς πατρὸς καὶ μητρός. Præterea ut habes in quodam l. quem ex eod. attuli Poëta, γένος ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς, vacante præp. ἐξ, sic in soluta etiam oratione dici solet παῖς πατρὸς ἀγαθοῦ, vel υἱός: eademque forma, παῖς καλοῦ πατρός. J. Poll. in Epist. ad Commodum quam primo sui Onomastici præfixit libro, Ὦ παῖ πατρὸς ἀγαθοῦ, πατρῷόν ἐστί σοι κτῆμα κατ' ἴσον βασιλεία τε καὶ σοφία. Et in plur. πατέρες ἀγαθοὶ ap. Plut. Pol. Præc. Ὑπομνηστέον δὲ καὶ πατέρων ἀγαθῶν ἐνίους, ὅταν ἐξαμαρτάνωσιν. At vero παῖς καλοῦ πατρὸς, υἱὸς, s. potius καλὸς υἱὸς καλοῦ πατρός: ut ap. Lucian. initio Alcyonis. Cui simile est, sed relinquendo subaudiendum παῖ s. υἱὲ, βέλτιστε βελτίστου πατρὸς, ap. Plat. Symp. Τὸν οὖν Ἀλκιβιάδην εἰπεῖν, ὦ Ἐρυξίμαχε βέλτιστε βελτίστου πατρὸς καὶ σωφρονεστάτου, χαῖρε. Apud Plut. autem (9, 102.) Γήμας δὲ Δαμοκρίταν, πατὴρ θυγατέρων γίνεται, a Polit. redditur, Ducta Damocrita uxore, binos ex ea feminei sexus liberos suscepit. ‖ Metaph. etiam ponitur πατὴρ, quemadmodum ap. Lat. Pater, Parens. Plato Timæo, Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς πατήρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γενόμενα, ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος: quæ Cic. ita vertit, Quorum operum ego parens effectorque sum, quæ per me facta, hæc sunt indissoluta nutu meo: quanquam omne colligatum solvi potest. Et τῆς βίβλου πατὴρ, Libri pater, pro Auctor. Hoc enim est initium libri primi Dipnosoph. Athenæi, aut, si mavis, eorum quæ e l. 1. excerpta sunt, Ἀθήναιος μὲν ὁ τῆς βίβλου πατήρ· ποιεῖται δὲ τὸν λόγον πρὸς Τιμοκράτη. Jam vero et Proverbiali genere loquendi πόλεμος vocatur ἁπάντων πατὴρ, q. d. Bellum omnium parens. Quod Prov. inde ortum existimatur, quod bellum miras rerum mutationes afferat, atque ita plerumque res omnes novet, ut ex eo nata quodammodo universa videri possint. Lucian. (2, 4.) Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅστις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι καὶ Ἡρόδοτοι καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴγε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ. Quæ Micyllus ita vertit, Sed e quo obvia illa et velut ante pedes posita, semel moveri cœpere, puta bellum istud adversus barbaros, et vulnus in Armenia acceptum, continuæque victoriæ illæ, ne unus quidem jam est, qui non historiam scribere velit: imo vero Thucydides et Herodoti et Xenophontes, cuncti nobis facti sunt: et, ut apparet, verum illud tandem fuit, quod dicit, Bellum omnium pater est. In qua interpr., ut omittam alia graviora, maluissem dicere Parens, quam Pater: non quod aliud sonet illud quam hoc, sed quoniam mollius jungi videtur Parens cum nomine neutro Bellum, quam Pater. Cujus rei lectorem monendum existimavi, propter alios ll., si qui hujusmodi illi occurrant interpretandi. Ceterum quod attinet ad Lat. hanc vocem Parens, Pater, eam quoque metaph. usurpari constat, ut cum ab Horatio Mercurius Cyræ parens vocatur.

Πατέρες in plur., interdum quidem pro Patres in propria signif.: ut in l. Plut. quem initio hujus col., πατέρων ἀγαθῶν: et Od. Ο. (196.) ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι Ἐκ πατέρων φιλότητος; interdum vero accipitur pro πρόγονοι, Majores: quam signif. Patres itidem habet ap. Lat., ut in hoc ejusd. Poëtæ l. Od. Θ. (244.) Ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν: nam Eust. ἐξέτι πατρῶν exp. ἐκ προγόνων ἀνέκαθεν: quod ait subjunxisse ipsum Poëtam ad exponendum adv. διαμπερές. Non ignoro autem posse videri eand. esse et in illo proxime præcedenti signif. genitivi πατέρων: sed idem Gramm. quamvis et ibi fateatur his verbis ἐκ πατέρων exponi διαμπερὲς, non tamen itidem πατέρων pro προγόνων intellexisse videtur: quippe qui postquam scripsit, Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐκ πατέρων, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ διαμπερὲς, addat, Καὶ ὅτι ταυτὸν ξένους ἐκ πατέρων φιλότητος εἰπεῖν, καὶ ξένους πατρῴους: quales, inquit, in Iliade Glaucus et Diomedes. Est certe in soluta oratione frequentissima hæc πατέρων signif. Thuc. 2, (11.) Μήτε τῶν πατέρων χείρους φαίνεσθαι, μήτε ἡμῶν αὐτῶν τῆς δόξης ἐνδεεστέρους: 4, (95.) Ἀξίως τῆς τε πόλεως καὶ τῶν πατέρων.

Rursum 2, (71.) Οὐ δίκαια ποιεῖτε, οὐδ' ἄξια οὔθ' ὑμῶν οὔτε πατέρων, ὧν ἐστὲ, ἐς γῆν τῶν Πλαταιέων στρατεύοντες. Lucian. Halc. (8.) Κλέος δὲ μύθων οἷον παρέδοσαν πατέρες. Idem in Macrob. Ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν ἑαυτοῦ.

Πατὴρ, si et hujus vocabuli etymologiam fas est inquirere, Gramm. quidam tradiderunt dictum quasi σπατὴρ, a verbo σπείρω. Aut παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων. Aut etiam παρὰ τὸν ἦχον τὸν γινόμενον ἐν τῷ καταφιλεῖν τὰ παιδία. Sed ea etymologia quæ hominis est non tam aperte nugantis, et Oro ascribitur, vult πατὴρ esse dictum παρὰ τὸ παῖδας τηρεῖν. Hanc autem et Eust. sequitur; sic tamen ut et aliam afferat: scribit enim ille, Πατὴρ, cum de homine quidem dicitur, ita vocatur quasi παῖδας τηρῶν: at cum de deo, sic appellatur quasi πᾶν τηρῶν. At ego totam hanc in scrutandis talium nominum etymis ματαιοπονίαν irrideo: multo vero magis hoc consilium dandi duplicem uni eidemque vocabulo, simplici, ac præsertim quale hoc est, etymologiam.

[" Πατὴρ, Luzac. Exerc. 78. Stanl. Eum. 608. Simonid. 60. Jacobs. Anth. 11, 259. Cattier. Gazoph. 97. Improprie usurpatum, Wakef. S. Cr. 2, 58. 5, 39. ad Herod. 244. 629. Casaub. ad Athen. p. 3. Heyn. ad Virg. 2, 151. Jacobs. Anim. 88. ad Diod. S. 2, 530. Heindorf. ad Plat. Phædr. 284. 299. 343. Jupiter, Harles. ad Theocr. 283. Jacobs. Anth. 9, 391. De Avo, ad Charit. 216. ad Herod. 461. Subaud., ad Anton. Lib. 214. Verb. Repetitum, Lobeck. Aj. p. 388. Sine artic., Porson. Hec. p. xxxvii. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 461. Conf. c. παλαιὸς, Boiss. Philostr. 398.: cum πνεῦμα, Ruhnk. Epist. ad Ern. p. 131. Combef. ad Clem. p. 112. Π. i. q. πατήρ μου, Clark. ad Il. A. 396. Ὁ π. τε καὶ φυτουργὸς, Philostr. 258. Boiss. Βασιλῆος π., Jacobs. Anth. 12, 84. Πατέρος, per sync. πατρὸς, Markl. Suppl. p. 251. Πατρὸς ὕπνος, Bergler. Alciphr. 176. Πατέρι, Valck. Hipp. p. 237. Πατέρα μῦθον —, Koen. ad Greg. Cor. 45. Πάτερ, in fine senarii, Valck. Diatr. 226. ad Herod. 223. Πατέρες, Theocr. 22, 164. Parentes, Diod. S. 2, 561. ad Charit. 204. Xen. Eph. 19. 57. 99. Dionys. H. 1, 291. ad Livium, 1, 161. Alciphr. 428. Majores, Philostr. 38. Boiss. Qui coloniam deduxerunt, ad Herod. 534. 629. Ἐκ πατέρων, Dioscorid. 36. Jacobs. Anth. 9, 102." Schæf. Mss. " Possessor opum, Stob. 431, 36. Auctor, Dionys. H. 2, 226. libri, Athen. p. 1. (Ἀθηναῖος μὲν ὁ τῆς βίβλου πατήρ.) Dat. plur. poët. πατέρεσσι, Quint. Sm. 10, 40." Wakef. Mss.]

[* " Πατρόδοτος, Euseb. V. C. 5. ap. Maittair. Misc. 142." Kall. Mss.] Πατροκασίγνητος, ὁ, Patris frater, Patruus, Hesiod. (Θ. 501.) Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους. [* Πατροκασιγνήτη, Quint. Sm. 10, 58.] SIC Μητροκασίγνητος, Matris frater, Avunculus. ET Μητροκασιγνήτη, Matris soror, Matertera. [* Πατροκόμος, Nonn. D. 26. p. 682.] Πατροκτόνος, Parricida, Patris interfector, Plut. Apophth. Ὁμολογοῦμεν, ἔφη, καὶ παρ' ἡμῖν πατροκτόνον γενέσθαι, καὶ παρ' Ἀργείοις μητροκτόνον. Item Πατροκτόνος χεὶρ, Manus interfectrix patris, parricidæ, parricidio contaminata. At ex Eur. (Iph. T. 1083.) affertur, μ' ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χερὸς, pro Servasti me e manu patris interficere me volentis. [Æsch. S. c. Th. 758. Choëph. 974. 1015. Soph. Œd. T. 1288. C. 601. 944. " Ad Charit. 237. Brunck. Soph. 3, 525." Schæf. Mss.] Ut autem πατροκτόνος capitur active pro Patris interfector, ita vicissim DICITUR Πατρόκτονος signif. passiva, pro A patre interfectus. [* Πατροκτονέω, Æsch. Ch. 909. Lucian. 2, 142. " Schol. Pind. 'O. 2, 71. Pallad. H. L. 5." Boiss. Mss.] " Πατροκτονία, Patris occisio, Parricidium." [" Euseb. V. C. p. 406." Boiss. Mss.] Πατρομήτωρ, vide Πατροπάτωρ. [* Πατρομίμητος, unde * Πατρομιμήτως, Anon. Poët. de S. Theod. 142. p. 32. Wernsd. " Toll. Insign. p. 186." Schæf. Mss. * Πατρομύστης, Pater mystarum Bacchi. At in Muratorii Inscr. p. 313. extat * Πατρομύστις. * " Πατρονόη, Nom. propr., Valck. Anim. ad Ammon. 167." Schæf. Mss.] Πατρονόμος, Paterna administratione utens, Paternam in sua administratione curam adhibens, Qui tanquam pater res administrat, s. paterna quadam cura, Plut. in libello quo quæritur an Seni gerenda sit Resp., de Lacedæmoniis loquens, Ἀλλ' ὅτι τρόπον τινὰ πάντες οἱ τηλικοῦτοι τάξιν ἀρχόντων ἢ τινων πατρονόμων ἢ παιδαγωγῶν ἔχοντες, οὐ τὰ κοινὰ μόνον ἐπισκοποῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν νέων ἕκαστα ἀεὶ περί τε τὰ γυμνάσια καὶ παιδείας καὶ διαίτας καταμανθάνουσιν, οὐ παρέργως, φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἁμαρτάνουσιν, αἰδεστοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ποθεινοί. Q. l. ita vertit Gibertus Longolius, Verum quia nemo quisquam istic ætatis maturæ sit, qui munere aliquo publico non fungatur. Nam aut magistratum gerunt, aut paterna curatione rebus provident, aut in pueris educandis recteque instituendis occupati sunt: ita non modo remp., sed et juventutem universam regunt et gubernant. Hinc in exercitationibus, hinc in literis, hinc in victu recte instituendo, adolescentibus veluti discipulis, non sane leviter, non oscitanter præcipiunt. Hac de causa fit, ut iis qui peccant, aut minus recte officium faciunt, formidolosi sint; venerandi vero et desiderabiles iis qui a probitate non discedunt. Q. l. ideo attuli totum, quod ex eo colligi possit, quæ horum πατρονόμων partes fuerint. Nam πατρονόμους appellatos fuisse quosdam Lacedæmoniorum magistratus, e Paus. manifestissimum est, Cor. (c. 9.) (is autem, de quo loquitur, est Cleomenes ὁ Λεωνίδου τοῦ Κλεωνύμου,) Καὶ τὸ κράτος τῆς γερουσίας καταλύσας, πατρονόμους τῷ λόγῳ κατέστησεν ἀντ' αὐτῶν· ἐπιθυμῶν δὲ πραγμάτων μειζόνων καὶ ἀρχῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐπέθετο κ. τ. λ. Existimo igitur πατρονόμους fuisse dictos Quibus rerum quarundam cura incumbebat, quæ paterna quodammodo esse videbatur. [Corsini Diss. 5. post Not. Græc. p. 95. " Ad Timæi Lex. 210." Schæf. Mss.] Πατρονομία, q. d. Paterna administratio, Munus eorum qui πατρονόμοι vocabantur. At in VV. LL. e Luciano (in Dem. 12.) affertur πατρονομία pro Paternum imperium. [" Ad Timæi Lex. 210." Schæf. Mss.] Πατρονομικὴ ibid. e Plat. pro Paterna gubernatio. Πατρονομοῦμαι ex Eod., quod exp. Patris voluntate pro lege utor. At Bud. affert e Plut. πατρονομούμενοι, quod ait ea forma dictum qua ἀριστοκρατούμενοι, et (Dione 10.) πατρονομούμενα, pro Iis quæ imperio paterno reguntur, ut quæ a patre patriæ administrantur. [Plato de LL. 3. p. 114. πατρονομούμενοι, i. q. πατρικοῖς νόμοις ἑπόμενοι καὶ ζῶντες. Cf. M. Anton. 1, 9. Ruhnk. ad Tim. 209. Euseb. H. E. 3, 1.] Πατροπαράδοτος, A patre traditus. Et e consequente, A patre acceptus: ἡγεμονία, A patre acceptum imperium. Bud. e Diod. in historia Alexandri. Accipitur alioqui frequentius πατροπαράδοτος, pro A Patribus traditus, i. e. a majoribus. Potest item exponi, A majoribus quasi per manus traditus; etiam brevius, Per manus traditus: Liv., Etiamsi nobis cum urbe simul positæ traditæque per manus religiones nullæ essent, Disciplina militaris tradita per manus jam inde ab initiis urbis. Sic πατροπαράδοτος διδαχὴ ap. Euseb. At vero ap. 1 Petr. 1, (18.) πατροπαραδότου redditur Accepta e patrum traditione. [Thuc. 1, 85. Diod. S. 17, 4. Dionys. H. 5, 48. p. 314. " Ad Diod. S. 1, 254. Eran. Philo 174." Schæf. Mss.] Πατροπάτωρ, vide infra una cum ceteris compp. in ωρ terminatis. [* Πατροποιέομαι, Patrem mihi adopto, vide Ἀδελφοποιέομαι.] Πατροραίστης, i. q. πατροκτόνος: sed omnino Poëticum est illud comp., sicut et ῥαίω, e quo factum est, a Poëtis duntaxat usurpatur. [Πατροῤῥαίστης, Suid. * Πατροστερὴς, Æsch. Ch. 251.] Πατροτύπτης, Patris percussor, pulsator, verberator, Qui patrem verberibus afficit. J. Poll. scribit Isæum πατροτύπτας appellasse, quos ceteri πατραλοίας vocarint. Sic a Suida πατραλοίας exp. nomine hoc πατροτύπτης. [" Valck. Diatr. 189. Thom. M. 695." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 135." Wakef. Mss. * Πατροτυψία, Sext. Emp. adv. Math. 2, 46. * Πατροφάγος, Gl. Polio. * Πατροφαὴς, Greg. Naz. 2, 131. * Πατροφεγγὴς, Pisid. Opif. 428. * " Πατροφίλη, Toup. Opusc. 2, 146." Schæf. Mss. " Theoph. ad Autol. 2, 8." Kall. Mss.] Πατροφόνος, i. q. πατροκτόνος, Parricida, Patris interfector. Usurpatur et fem. genere pro Inter-

fectrix patris: Eust. (Od. 'A. p. 58.) Ἵνα μὴ καὶ Τηλέμαχος * προσερεθισθῇ καὶ κατὰ τῆς μητρὸς, ὡς Ὀρέστης κατὰ τῆς π. [Æsch. S. c. Th. 789. Eur. Or. 193. Plato de LL. 869. 960. "Markl. Iph. p. 362." Schæf. Mss.] Idem HOMERO Πατροφονεύς: nam ab hoc nominativo est accus. πατροφονῆα, quo utitur Od. A. 300. ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα, ubi annot. Eust. nomine isto πατροφονεὺς significari non Eum solum qui patrem suum interfecerit, sed et Eum qui alius patrem; ideoque Homerum postquam Ægisthum πατροφονῆα vocavit, cum alioqui Ægisthus non suum, sed Orestis patrem interemerit, exponendi gratia subjunxisse, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα, significantem Ὀρέστου πατέρα. Πατροφόντης, i. q. πατροφόνος, πατροφονεὺς, Parricida, Patris interfector. Sed interdum usurpatur et fem. genere, pro Interfectrix patris: quo dixit modo Eur. Or. (193.) τῆς πατροφόντου μητρός. [Soph. Œd. T. 1441. Tr. 1127. "Brunck. Soph. 3, 525. Lobeck. Aj. p. 275. Monthly Review July 1799. p. 333." Schæf. Mss. * Πατρόφωτος, Cyrill. Hierosol. ap. Bibl. Patrum 13, 852.] A dat. autem πατρὶ formatum nomen COMP., est Πατριάρχης, Primus patrum. Sed non eod. semper initio. Abraham enim dicitur patriarcha populi, cum ad Abraham usque genus populi deducitur. Itidem Israël, cum ab eo populus Israël denominatur. Sic et duodecim filii Jacobi dicti πατριάρχαι, quod singulæ tribus ab iis, tanquam auctoribus generis, nomen acceperint. At David non tam generis quam præstantiæ ratione Patriarcha vocatus putatur: necnon quoniam sanhedrin, i. e. Summus senatus, erat e familia David: scimus autem senatores patrum quodammodo haberi loco: adeo quidem ut a Romanis hoc etiam appellati nomine fuerint. [Schleusn. Lex. V. et N. T.] ‖ Postea vero in ecclesia, tanquam spirituali familia, episcopi quidem, πάππαι, i. e. πατέρες, Patres: archiepiscopi vero, πατριάρχαι, Inter patres primi s. principes, appellati fuerunt. Sed horum crescente ambitione, præcipui archiepiscoporum, quos vocabant primæ sedis episcopos, hoc nomen ad se rapuerunt: donec quatuor primum nomen hoc præ ceteris obtinuerunt: sc. Romanus, Hierosolymitanus, Antiochenus, Alexandrinus. Quibus accessit postea Constantinopolitanus, e quinto propter novæ Romæ dignitatem factus secundus. Tandem vero tribus illis abolitis factus est πάππας universalis Romanus: ea excepta prædæ portiuncula, quam ad hunc usque diem retinet Constantinopolitanus patriarcha. Πατριαρχικὸς, Ad patriarchas pertinens. Πατριαρχεῖον, Decret. distinctione 23. Patriarchæ domus. AT Πατριαρχία ap. Dionys. Areop., Paternitatis principium, Bud. [* Πατρίληπτος, Photio ἡ οὐσία ἡ πατρική· καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰλημμένη κλήρῳ. Anecd. Bekkeri 294.]

Compp., in quibus amittitur ο, item ι dativi πατρί: contra quam in præced. genitivi πατρός.

Πατραγαθία, ἡ, Paterna strenuitas, Patris strenuitas, aut Patrum. Vel, Paterna fortitudo. Apud Plut. (6, 696.) Antigonus secundus juveni cuidam, qui strenuo quidem patre natus erat, sed ipse non item strenuus miles esse videbatur, sibique tamen pensionem paternam poscebat, respondet, Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ μειράκιον, ἀνδραγαθίας, οὐ πατραγαθίας μισθοὺς καὶ δωρεὰς δίδωμι. ["Ad Herod. 382." Schæf. Mss.] Πατράδελφος, ὁ, Patris frater, Patruus; etiam Patruelis, VV. LL. ex Hieron. in c. 6. Es. At Bud. hoc nomine Patruelis interpr. ἀνεψιὸς ἐκ πατραδέλφων in hoc Es. loco, Κατὰ γὰρ αὐτὸ τὸ γένος ἂν ἠμφισβήτει, ἀνεψιὸς ὢν αὐτοῖς ἐκ πατραδέλφων. Itidemque in hoc, Καὶ γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν ἀνεψιοὶ ἐκ πατραδέλφων, Fratres patrueles. Observa autem obiter his in ll. et usum NOMINIS Ἀνεψιός. Idem in Dem. (1084.) Ὥστε γίγνεται Ἀρχιάδης, ὑπὲρ οὗ τοῦ κλήρου τὴν ἐπιδικασίαν ποιούμεθα νυνὶ, θεῖος τῇ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς μητρὶ ἐκ πατραδέλφων, πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν ταύτην, καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν, interpretatur θεῖος ἐκ πατραδέλφων, Patruus. Hes. πατράδελφος exp. θεῖος πρὸς πατρός. Poëtæ pro hoc dicunt πατροκασίγνητος. [* Πατραλίτωρ, i. q. πατραλοίας, Tzetz. Ch. 6, 443. p. 107.] Πατραλοίας, ["Bekk. Anecd. 384." Boiss. Mss.] ET Πατραλῴας, Patris percussor, etc. vide supra, T. 1. c. 327. "Πατρέμβατοι, Hesychio ὑψηλοὶ, "Alti, Celsi." [* "Πατρολέτωρ, Antiphanis Epigr., ubi Παντολέτωρ in impressis." Schn. Lex.] Πατροῦχος, ὁ, ἡ, Patris bona habens, s. possidens: παρθένος ἐπίκληρος, ap. Herod. (6, 57.) Virgo quæ sola bonorum patris est hæres, s. Cui tota patris obvenit hæreditas, q. d. ἡ τὰ τοῦ πατρὸς ἔχουσα. Exp. ἐπίκληρος, de qua v. suo dictum loco fuit. [Cf. Schol. Aristoph. Σφ. 581. Ruhnk. ad Tim. p. 208. * "Πατρώνυμος, Patris nomen habens, Ignat. 36." Kall. Mss. Blomf. ad Æsch. Pers. 151., ubi vulgo * Πατρωνύμιος. * Πατρωνυμέω, Eust. Il. A. p. 11, 8=13, 41.] Πατρωνυμικὸς, q. d. A patre denominativus. Apud Gramm. nomina πατρωνυμικὰ, Quæ e patris nomine facta sunt, ut Πριαμίδης patronymicum est, a nomine Πρίαμος factum; ac sonat Πριαμίδης i. q. Πριάμου υἱὸς, Priami filius. Itidem Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς: et Πηλείδης a Πηλεύς. Interdum tamen πατρωνυμικὰ habent non patris, sed avi nomen, ut cum Achilles vocatur Æacides, ab Æaco, qui non pater, sed avus fuit. Sed hujusmodi nomina καταχρηστικῶς appellantur πατρωνυμικὰ, dicenda potius παππωνυμικά. [Schol. Il. A. 69. "Schol. Apoll. Rh. 1, 51." Boiss. Mss. * Πατρωνυμικῶς, Schol. Pind. N. 6, 30. Schol. Il. A. 392. Od. Δ. 755. Schol. Theocr. 7, 40. Eust. Il. A. p. 58, 25. "Iren. 14. 18." Kall. Mss.] Ceterum extat et subst. NOMEN Πατρωνυμία ap. Eust. (10, 25.) Λέγουσι γὰρ (οἱ παλαιοὶ) τὸν Ὅμηρον μὴ σχηματίζειν ἀπὸ πάππου πατρωνυμίαν, εἰ μὴ ὁ πάππος εὐθὺς εἴη Διὸς υἱός: paulo post, (11, 16.) Ἐνταῦθα δὲ ὁ τοῦ Ὀρέστου πάππος Ἀτρεὺς, οὐκ εὐθὺς ἐκ Διός· διὸ οὐδὲ ἐξ αὐτοῦ τῷ Ὀρέστῃ ἔσται πατρωνυμία. Est igitur πατρωνυμία, Denominatio a patre, Nomen e patris nomine factum, etiam Denominatio tanquam a patre, seu, tanquam a patris nomine. ["Brunck. Apoll. Rh. p. 8. (* Παρεπώνυμος, unde) * Παρεπωνυμία, Const. Manass. Chron. p. 240. Meurs." Schæf. Mss.]

Compp. in ωρ desinentia.

Πατροπάτωρ, ορος, ὁ, Patris pater, i. e. Avus paternus, qui ab Hom. dicitur πατρὸς πατὴρ, itidemque a Xen., ut antea docui: cum alioqui usitatius sit ὁ πρὸς πατρὸς πάππος. ["Ad Anton. Lib. 248. Verb., Koen. ad Greg. Cor. 197." Schæf. Mss.] ITIDEM Μητροπάτωρ, Matris pater, Avus maternus, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. Esse autem hæc vocabb. ποιητικώτερα τὴν σύνθεσιν tradit J. Poll., quibus tamen uti nobis liceat, sicut et τῷ προπάτωρ: Ἔξεστι δὲ κεχρῆσθαι καὶ τῷ μητροπάτωρ, καὶ προπάτωρ τε, καὶ πατροπάτωρ, κἂν ᾖ ποιητικωτέρα τὴν σύνθεσιν ἡ λέξις: quod tamen de tertio tantum, sc. de πατροπάτωρ, dictum quis putet: licet alioqui, quod ad σύνθεσιν, eadem esse videatur horum trium ratio. ["Lucian. 1, 8. Koen. l. c. Quid ap. Orphicos? Wessel. Obs. 178." Schæf. Mss.] Ceterum affertur ETIAM Πατρομήτωρ, ead. signif. qua μητροπάτωρ, Matris pater, Avus maternus; sed inusitatius illud fuisse puto quam hoc, præsertim cum nullam illius mentionem J. Poll. faciat. [Lycophr. 502. "Lucian. 2, 262." Schæf. Mss.]

"Ἀμφιπάτωρ, ὁ, ἡ, Qui ex alio patre est, sed ex "ead. matre. Vide Ἀμφιμήτωρ." [Eust. Il. A. p. 85, 10.] Ἀπάτωρ, Carens patre. SICUT Ἀμήτωρ, Carens matre. Qui matrem non habet, inquit J. Poll., ἀμήτωρ, quemadmodum Minerva: et ἀπάτωρ, Qui patrem non habet, ut Vulcanus. Quorum utrumque a Theologis de Christo dictum fuit, sed diverso respectu: nam divinæ naturæ respectu ἀμήτορα, humanæ autem respectu, ἀπάτορα vocarunt: fuit enim factus homo non e patris semine, sed e mulieris substantia. At vero Melchisedec ab Auctore Epistolæ ad Hebr. 7, (3.) alio sensu dicitur ἀπάτωρ atque ἀμήτωρ, sc. habita ratione descriptionis Mosis, qui perinde nobis eum proponit ac si repente e cœlis delapsus esset, et mox eo se recepisset, nulla ipsius majorum nec mortis mentione facta, ut ibi doctissimus Interpres annotavit: non assentiens iis qui reddunt Ignoti patris. ‖ Qui patre est orbus, Orpha-

nus; nam J. Poll. iis quæ modo ex eo protuli de A hujus nominis, item de nominis *ἀμήτωρ* significatione, addit, Καλοῖντο δ' ἂν *οὕτω καὶ οἱ ἀποβεβληκότες πατέρας ἢ μητέρας, οὓς λέγομεν ὀρφανούς.* || Spurius: quod spurium esse perinde sit quodammodo ac patre carere. Plut. Probl. Rom. Διὰ *τί τοὺς ἀπάτορας, σπορίους υἱοὺς καλοῦσιν.* [" Eur. Iph. T. 863. Wakef. Ion. 109. Herc. F. 114. Jacobs. Anth. 7, 220. Cattier. Gazoph. 96. ad Mœr. 83. Wessel. Obs. 177. Valck. Diatr. 134." Schæf. Mss. " Gen. Ἄπατρος, quasi ab * Ἀπάτηρ, Andr. Cr. p. 5. nisi leg. *ἀπάτορος.*" Kall. Mss. Cf. Blomf. ad Æsch. Pers. 90.] Αὐ*τοπάτωρ*, Qui sibi est pater, per se est pater, VV. LL. [" Clement. Recognit. 3. §. 3. 4. 11." Kall. Mss. " Wessel. Obs. 178. Valck. Diatr. 41." Schæf. Mss.] Εὐ*πάτωρ*, Qui bono patre est natus, i. e. patre bonæ famæ, s. claro, Qui paterno genere est clarus s. nobilis. Sed utplurimum est Nomen proprium. [" Ad Charit. 746." Schæf. Mss.] Εὐ*πάτηρ*, unde esse ap. Hom. FEMIN. Εὐ*πατέρεια*, [pro Εὐ*πάτειρα*,] scribit duobus in ll. Eust.: nam in hunc versum Il. Z. B 292. Τὴν *ὁδὸν, ἣν* Ἑλένην *περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν*, postquam dixit *εὐπατέρειαν* significare *τὴν εὐγενῆ*, addit deductum esse ab Εὐ*πάτηρ εὐπάτερος*: at nominis *εὐπάτωρ* usum esse posterorum Homeri. Itidem in Od. Λ. (234.,) ubi Homerus Τυρὼ appellat *εὐπατέρειαν*, ait hujus nominis *πρωτότυπον* esse *εὐπάτηρ*, pro quo posteri Homeri dixerint *εὐπάτωρ*. Habent tamen VV. LL. MASC. Εὐ*πατέρειος*, quod exp. Bono patre natus, Magnis natalibus ortus. Sed exempla feminini duntaxat afferunt, sc. *εὐπατέρεια* Ἄρτεμις ex Apoll. (1, 570.): et *εὐπατέρεια αὐλὰ*, ex Eur. (Hipp. 68.) Boni patris aula, intelligendo de cœlo. [" Εὐ*πατέρειος*, ad Charit. 592. Macedon. 38. Εὐ*πατέρεια*, Valck. Hipp. p. 170. Musgr. ad l. c." Schæf. Mss.] " Εὐ*πατόριον, τὸ*, Eupatorium, Herba, " de qua Diosc. 4, 41." [" Nothis 457." Boiss. Mss.] " rejiciens eos qui hanc eandem cum Artemisia esse " existimant, s. cum Argemone, ut quidam legunt. " Nomen invenit a Mithridate cognominato Eupa" tore: unde et Plin. 25, 6. de herbis a Mithridate C " inventis loquens, Eupatoria quoque, inquit, regiam " auctoritatem habet. Affertur et *ἀντιδότου τῆς* Εὐ" *πατορίου λεγομένης*, pro Antidoti quod Eupatorium " dicitur." [* " Θε*οπάτωρ* dicitur David, Andr. Cr. 13. Dionys. Areop. 289. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 186. 2, 42. * Ἱε*ροπάτωρ*, Sanctus pater, Andr. Cr. 195." Kall. Mss. * Λε*ιποπάτωρ*, Qui patrem deserit, Eur. Or. 1305. * " Ἀλε*ιποπάτωρ*, Theod. Prodr. 402." Elberling. Mss. * " Μο*υσοπάτωρ*, Anacr. Od. 151. v. 1281." Kall. Mss.] Ὁ*μοπάτωρ*, Eod. patre genitus, Frater qui non est uterinus. Is enim vocatur *ὁμομήτωρ*, Eadem matre genitus. Habes autem supra in h. v. Ὁ*μομήτωρ*, verba Pollucis. Ὁ*μοπάτριος*, pro eod. Solet vero dici aliquis esse *ὁμοπάτριος ἀδελφὸς*, vel *ὁμομήτριος*: interdum vero utrumque, ut etiam affertur e Ctesia, Ἀδελφὸς *ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος*. [" Ad Corn. Nep. p. 6. 7. 146. 148. Stav., ad Lucian. 1, 383. Diod. S. 1, 316. 2, 357. Markl. Iph. p. 419. Marcell. de V. Thuc. p. 2." Schæf. Mss. Ὁ*μοπατρία ἀδελφὴ*, LXX. Levit. 18, 11.] D SED ET Ὁ*μοπατρίας*, VV. LL. [* Ὀ*πάτωρ*, pro *ὁμοπάτωρ*, Simm. Rhod. Ara 7. * Ὀ*πάτριος*, Lycophr. 452. Affertur etiam * Ὁ*μοιοπάτριος* in Schn. Lex., sed *ἀμαρτύρως*.] Π*ροπάτωρ*, Avus, q. d. Antepater, i. e. Antecessor patris, Qui patrem tempore antecedit, qua in signif. affertur ex Herod. (2, 169.) ap. quem tamen Valla vertit Proavus. Alioqui *προπάτωρ* dicitur etiam Progenitor, qui alio nomine *πρόγονος*: quo Plato utitur itidemque illo, in ead. re significanda. Dixit tamen Soph. (Aj. 387.) Ὦ Ζεῦ *προγόνων προπάτωρ*. Et *προπάτορες*, Progenitores, Majores, *πρόγονοι*: qui vocati fuerunt etiam *οἱ ἄνω πατέρες*, et *γενάρχαι*, item *ἀρχηγοὶ γένους*, et *ἀρχηγέται*, necnon *ῥίζαι τοῦ γένους* et *πηγαὶ τοῦ γένους*, J. Poll.: sed hæc duo postrema *θρασύτερον* dici admonens. Latine vocari possunt et Generis auctores, imitando Virg. [" Procl. H. in Hec. 3, 15." Boiss. Mss. " Wakef. S. Cr. 2, 59. 4, 251. Anton. Lib. 248. Verb., Toup. Opusc. 2, 75. Herod. 183. 186. Diosc. 13. et Jacobs., ad Charit. 478. 510. ad Lucian. 2, 162. 249. Jacobs. Anth. 12, 296." Schæf. Mss.] Π*ροπατορικὸς*, Ad avum s. avos pertinens, Ad majores s. progenitores pertinens, Qui est aut fuit majorum, A majoribus proveniens, s. progenitoribus. A Bud. autem redditur Originalis. [* Π*ρωτοπάτωρ*, Primus pater, Generis humani auctor, Schneidero susp. * " Τ*αυτοπάτωρ*, Const. Manass. Chron. p. 129." Boiss. Mss. * Τ*ριπάτωρ*, Anecd. Bekkeri 307. Τ*ριτοπάτωρ*, Tertius pater, ut Virg. dixit Æn. 10. Pilumnusque illi quartus pater, Proavus. Vide Π*ρόπαππος*. Item Τ*ριτοπάτορες* ET Τ*ριτοπάτρεις*, Qui primi nati sunt: quod pro tertiis parentibus haberentur, utpote præcedentibus aliis parentibus, sole et luna: ut discimus ex iis quæ e Philochoro tradit Etym., ap. quem vide plura de h. v. [" Ad Lucian. 1, 282. Musgr. Ion. 1130." Schæf. Mss. * Υ*ἱοπάτωρ*, Cyrill. Alex. 4, 243. Greg. Nyss. 2, 733. " Athan. 1, 682. * Υ*ἱοπατὴρ*, 395. * Υ*ἱοπατορία*, vox Theol., Coalitio indivisibilis patris et filii, Cyrill. Hier. 26. 99. 100. 162." Kall. Mss.] Φ*ιλοπάτωρ*, Amans patris, Plut. (6, 456.) Sed et Nomen s. potius Cognomen fuit unius e regibus Ægypti qui dicti fuerunt Ptolemæi. Antilochum quoque vocatum fuisse Φι*λοπάτορα* testatur Xen. (K. 1, 14.) Ceterum quamvis *φιλοπάτωρ* proprie sonet duntaxat Patris amans, intelligendum est tamen non simpliciter de Eo qui patrem amat, sed de Eo qui insigni quodam amore eum prosequitur. [* Φ*ιλοπατορία*, Pietas in patrem, Cæsarius Dial. 3. Interr. 171. * Χ*ρυσοπάτωρ*, Aurigena, Epith. Persei, Nonn. D. 47. p. 1230. * Χ*ρυσόπατρος*, de Eod., Lycophr. 838. * Ψ*ευδοπάτωρ*, Callim. H. in Cer. 99.]

Compp. e *πατὴρ*, in *τρις* et *τρος* desinentia.

Εὔ*πατρις, ιδος, ὁ, ἡ*, Qui bono patre est natus, i. e. patre qui bonæ est famæ, boni nominis, etiam patre claro, Qui paterno genere est clarus, claris est natalibus, Clarus natalibus, utrumque enim horum Lat. habet lingua, Nobilis. At in VV. LL. habetur duntaxat *εὐπατρὶς, ίδος, ἡ*, expositum Generosa. Cui opp. *κακόπατρις*, ejusd. formæ, de quo infra. [" Lobeck. Aj. p. 368. Musgr. Hipp. 1139." Schæf. Mss.] Est alioqui usitatius NOMEN Εὐ*πατρίδης*. Utuntur certe vocab. isto cum alii, tum Xen.; ac testatur Plut. hoc nomine vocatos a Theseo ipso fuisse eos ex Atheniensibus qui nobilitate ceteris præstabant. Is enim in ipsius Thesei Vita (25.) postquam dixit primum totam populi multitudinem in tres ordines divisisse, in *εὐπατρίδας* et *γεωμόρους*, et *δημιουργοὺς*, subjungit, Εὐ*πατρίδαις μὲν, γινώσκειν τὰ θεῖα, καὶ παρέχειν ἄρχοντας ἀποδοὺς, καὶ νόμων διδασκάλους εἶναι, καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν ἐξηγητάς· τοῖς ἄλλοις δὲ πολίταις ὥσπερ εἰς ἴσον κατέστησε, δόξῃ μὲν, εὐπατριδῶν, χρείᾳ δὲ, γεωμόρων, πλήθει δὲ τῶν δημιουργῶν ὑπερέχειν δοκούντων.* Idem Plut. et Herodian., aliique qui Romanam historiam scriptis persecuti sunt, peculiariter *εὐπατρίδας* vocarunt quos Romani Patricios appellabant. Extat autem et ap. Xen. vox ista *εὐπατρίδης*, Σ. (8, 40.) Τὰ *μέγιστα γάρ σοι ὑπάρχει· εὐπατρίδης εἶ, ἱερεὺς θεῶν τῶν ἀπ'* Ἐρεχθέως. [Soph. El. 859. " Ad Charit. 592. Musgr. Ion. 1577. Scolion 6. Lobeck. Aj. p. 368. Thom. M. 392. ad Diod. S. 1, 84. 468. Theocr. 18, 53. Ind. Xen. Œcon. Mœr. 141. et n." Schæf. Mss. Procop. Hist. Arc. c. 16. p. 47. Dio Cass. 482. " Eur. Iph. A. 177. Ion. 1073. Hipp. 1283. Alc. 923." Seager. Mss. " Clem. Alex. 221." Kall. Mss.] " Εὐ*πατρίδας*, Dorice pro *εὐπατρίδης* di" citur." Κα*κόπατρις*, oppositum præcedenti *εὔπατρις*, uti dixi, eandemque compositionis formam habens. Sonat igitur q. d. Qui malo est patre natus, i. e. malæ famæ, s. mali nominis, Qui est obscuris natalibus, Ignobilis. Ponitur autem et in fem. genere pro Ea quæ malo patre est nata etc. Theognis (193.) Αὐ*τός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν*, Εἰς *οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος*, Ἔ*νδοξος κακόδοξον*. At in VV. LL. *κακόπατρις* exp. Quæ patriam vexat, cum alioqui, etiamsi a *πατρὶς* deducere quis velit, sonet potius Cui mala est patria.

AT VERO in *τρος* desinentia compp. sunt [* Ἀ*ντίπατρος*, Qui adversatur patri, Theocr. Syr. 2. Sic dictus Jupiter, quod Saturnum patrem e regno ex-

pulerit. Salmasius autem scripsit *'Αντίπετρος, quod lapis pro Jove datus est Saturno devorandus.] 'Ομβριμόπατρος s. 'Οβριμόπατρος, et 'Ομόπατρος. Dicitur AUTEM 'Ομβριμόπατρος, Cui pater est validus, vel robustus, s. magno robore præditus, aut fortis, Natus patre prævalido, s. præpotente. Unde FEM. 'Ομβριμοπάτρη, SIVE 'Οβριμοπάτρη, itidem Nata patre prævalido: quo epitheto Minerva insiguitur ab Hom. Od. Γ. 135. Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης. At masculini 'Οβριμόπατρος exemplum nullum affertur, sed ejus signif. ap. Hes. habet NOMEN 'Οβριμοπάτηρ: exp. enim ab eo ἰσχυρὸν πατέρα ἔχων, Validum patrem habens, s. Robustum aut Fortem. Sed et alius formæ COMP. 'Οβριμόπατρις ap. eum legitur, et aliam itidem exp. habens. Si enim ei credimus, ὀβριμόπατρις dicitur ὁ ἰσχυρὸς πατὴρ, Validus pater s. Robustus aut Fortis. ALTERUM COMP. 'Ομόπατρος sonat, sicut ὁμοπάτωρ et ὁμοπάτριος, Cui idem est pater, Eod. patre natus. [" Heyn. Hom. 6, 165." Schæf. Mss.] Sed potius DICITUR Ὄπατρος facta syncope, et mutato spiritu aspero in tenuem. Il. Λ. 257. Ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον Ἕλκε ποδὸς μεμαώς. Ubi ann. Eust. κασίγνητος quidem generale vocab. esse, ὄπατρος autem speciale et ἀντιδιαιρεῖσθαι τῷ ὁμομητρίῳ: ac posse particulam καὶ pro supervacanea haberi. Quod vero ad scripturam attinet, licet ὄπατρος sit pro ὁμόπατρος, ideoque aspirari debeat, tenuari tamen, quoniam ο præfixum literæ π, tenuem spiritum habere solet: exceptis nominibus quæ ἀναφορικὰ sunt, item ὁπλὴ et ὅπλον et iis quæ hinc sunt derivata. Invenitur tamen aspiratum nomen illud ap. Orph. Argon. (1023.,) in quibusdam exempl., Μαστεύειν δ' ἄρα παῖδα κασιγνήτην καὶ ὅπατρον. [" Toup. Append. in Theocr. p. 10. Gesner. Ind. Orph. Dawes. Misc. Cr. 177. Heyn. Hom. 4, 394. 6, 165. 340." Schæf. Mss. * Τρίπατρος, Lycophr. 328.]

Πατρότης, ητος, ἡ, q. d. Paternitas, VV. LL. [Eust.]

Πατρόθεν, adv. A patre, A parte patris, Plut. (6, 1.) Τοῖς γὰρ μητρόθεν ἢ πατρόθεν οὐκ εὖ γεγονόσι. Sæpe autem accipitur pro Denominative a patre: si ita liceat loqui, ut adverbium reddatur adverbio, et quidem cum periphrasi, cum alioqui πατρόθεν sonet q. d. Paternitus: pro quo dicendum potius De nomine patris. Usus est autem hac in signif. Thuc. (7, 69.) Π. ἐπονομάζων. Et Xen. (Œc. 7, 3.) 'Ισχόμαχόν με πατρόθεν προσκαλοῦνται, h. e. 'Ισχόμαχον τὸν τοῦ 'Ισχομάχου, Bud. Et Plut. dicens πατρόθεν ὀνομάζειν, καλεῖν. Ante eos autem Hom. Il. K. 68. Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, Πάντας κυδαίνων, ubi annotat Eust. πατρόθεν compellari eum cui dicitur Λαερτιάδη: at vero ἐκ γενεῆς, i. e. ἐκ προγόνων, cum additur διογενές: quia vox Γενεὴ Jovem ἀρχηγὸν τοῦ γένους indicat. Dem. autem dixit, (999.) Ἠναγκαζόμην κατὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐμαυτοῦ πατρόθεν δέχεσθαι τὴν λῆξιν. Alioqui πατρόθεν aliis etiam verbis aut nominibus jungitur: ut ap. Aristid. p. 115. de Heraclidis, 'Αλλὰ καὶ ὡς πατρόθεν εὐεργέτας τῶν ἀνθρώπων ἐτίμησε, Tanquam hoc a patre habentes ut essent benefici. Sed ita reddere malim, Ut quibus patria et avita esset beneficentia. [Æsch. S. c. Th. 847. Ag. 1516. " Heyn. Hom. 6, 20. 7, 626. Paus. 1, 388. Plut. Mor. 1, 2. Oxon., Eran. Philo 163. ad Lucian. 1, 49. ad Herod. 82. 445. 611. 661. Soph. Aj. 547. Plato Lys. p. 7. Schneid. ad Xen. Œc. p. 41. ad Viger. 167. Adjecto nomine patris, Memnon p. 98. Orell., Herod. 6, 14." Schæf. Mss.]

Πατρώϊος, ὁ, ἡ, Paternus, Patrius, Od. M. (136.) Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἕλικας βοῦς. Apud Eund. aliquot locis πατρώϊος ξεῖνος et πατρώϊος ἑταῖρος, Is cum quo intercedit paternum hospitium, s. jus hospitii jam inde a patre. Et πατρωΐη γῆ ap. Eund. Paterna s. potius Patria terra, ut Ovid. dixit Humo patria contumulari, pro πατρὶς, ut Latine una itidem voce Patria. Sed accipitur et pro Avitus; atque ita exp. ap. Apoll. Rh. πατρώϊος 'Απόλλων, de quo epitheto dicam in Πατρῷος, item πατρώϊος ἐμπορία ap. Dionysium Afrum. [" Valck. ad Röv. 69. ad Mœr. 295. Koen. ad Greg. Cor. 72. 207. ad Charit. 725. Musgr. Hel. 224. Wakef. S. Cr. 4, 111. * Πατροῖος, Koen. ad Greg. Cor. 75." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1086-7.] || At in soluta oratione DICITUR Πατρῷος, eadem illa signif.: δόξα, Xen. ('Ελλ. 7, 5, 16.) Apud Dem. autem et παππῷα et πατρῷα, (150.) Παππῷα καὶ πατρῷα δόξα σοι ὑπάρχει. Plut. de Frat. Car. Καὶ τὸ χρῆσθαι κοινῶς τοῖς πατρῴοις χρήμασι, καὶ φίλοις, καὶ δούλοις. Et πατρῴα οὐσία, Paterna substantia, bona, i. e. A patre relicta, Alexis ap. Athen. (165.) Διόδωρος οὐπίτριπτος ἐν ἔτεσιν δύο Σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν π. οὐσίαν· Οὕτως ἰταμῶς ἅπαντα κατεμασήσατο. Alius Comicus ap. Eund. μειράκιον ἐρωμένην Ἔχων, πατρῴαν οὐσίαν κατεσθίει. Menander vero dixit etiam γῆν πατρῴαν καταφαγεῖν, Agros paternos devorare, i. e. A patre relictos. Sæpe autem τὰ πατρῷα dicunt sine adjectione pro illo πατρῴα οὐσία, s. illo πατρῷα χρήματα: Κατέφθαρε τὰ πατρῷα, ap. Athen. Et Τὰ πατρῷα καταγελάστως προέμενος, Æsch. c. Ctes. (78.) Sic cum verbo νείμασθαι: dicitur enim νείμασθαι τὰ πατρῷα: itidemque νομὴ τῶν πατρῴων ap. Aristot. Polit. 5. Δύο ἀδελφῶν περὶ τῆς τῶν πατρῴων νομῆς διενεχθέντων. Quibus in ll. τὰ πατρῷα nihil aliud est quam Patrimonium, Paterna hæreditas: quem nominis hujus usum aperte ostendit et is Luciani l. (3, 561.) in quo scribit Socratem τὸν ἀπὸ Μόψου, cuipiam qui ajebat, ἱκανὰ ἔχω τὰ π., dixisse, πῶς φῄς; τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου; Possumus autem τὰ πατρῷα reddere etiam Fortunæ patriæ, e Cic. Item πατρῷον ἢ μητρῷον νόσημα, Plut.: ubi πατρῷον possis etiam reddere A patre proveniens, ut μητρῷον, Proveniens a matre. Et πατρῷοι καὶ μητρῷοι θεοὶ Xenophonti, (K. 1, 15.) Itidemque ap. Aristoph. πατρῷοι θεοὶ, Σφ. (388.) Ubi quidam Penates deos interpr. Plut. πατρῴους θεοὺς cum μειλιχίους junxit. Possumus certe πατρῴους θεοὺς reddere Patrios deos, e Virg. Dii patrii servate domum, servate nepotem. Item, Dii patrii, quorum semper sub numine Troja est. Fortasse autem addere licet et Indigetes, ut Virg. G. 1. fine. Alioqui πατρώϊος dictus est peculiariter Apollo, cognomento, ut e Paus. (Att. 3, 3.) discimus. Coli autem ab Atheniensibus τὸν Πατρῷον 'Απόλλωνα scribit Schol. Aristoph., quoniam Ἴων ὁ πολέμαρχος 'Αθηναίων ἐξ 'Απόλλωνος καὶ Κρεούσης τῆς Ξούθου ἐγένετο. Legitur et ap. Plut. (Alcib. 2.) Ἡμῖν 'Αθηναίοις 'Αρχηγέτις 'Αθηνᾶ καὶ Πατρῷος 'Απόλλων ἐστί. Ceterum exp. 'Απόλλων Πατρώϊος, quod Poëtice dicitur pro Πατρῷος, ut satis ex iis quæ antea protuli exemplis liquet, apud Apoll. Rh. (1, 410.) Apollo avitus. Apud Dem. autem Πατρῷος 'Απόλλων Bud. interpr. Patrius, Quem majores coluerunt, ubi etiam additur dat. τῇ πόλει, qui observandus est, et dicitur Apollo ille esse ὁ Πύθιος: (274.) Καλῶ δὲ ἐναντίον ὑμῶν, ὦ ἄνδρες 'Αθηναῖοι, τοὺς θεοὺς ἅπαντας καὶ πάσας, ὅσοι τὴν χώραν ἔχουσι τὴν 'Αττικὴν, καὶ τὸν 'Απόλλω τὸν Πύθιον, ὃς πατρῷός ἐστι τῇ πόλει. Apud Plat. et Xen. legitur itidem Ζεὺς Πατρῷος: atque adeo et 'Εστία Πατρῴα ap. hunc (K. Π. 1, 6, 1.) Κῦρος δὲ οἴκαδε ἐλθὼν, καὶ προσευξάμενος 'Εστίᾳ Πατρῴᾳ καὶ Διὶ Πατρῴῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς. Sed in VV. LL. Ζεὺς Πατρῷος ap. Plat. de LL. exp. Jupiter Tutelaris, In cujus tutela est civitas. Tradit porro Bud. πατρῷος in multis aliorum etiam Scriptorum ll., et nominatim Herodoti, accipi pro Traditus a majoribus, Avitus. [" Zeun. ad Xen. K. Π. p. 6. Sylb. ad Paus. 217. ad Thom. M. 9. 695. Valck. ad Röv. 69. ad Lucian. 1, 384. ad Diod. S. 1, 241. 2, 127. ad Herod. 464. Brunck. Œd. T. 1394. Phil. 398. Musgr. Alc. 250. Cycl. 342. Heracl. 877. El. 671. Wyttenb. Ep. Cr. 21. ad Mœr. 295. Ammon. 111. Lennep. ad Phal. 20. Koen. ad Greg. Cor. 75. T. H. ad Lucian. Dial. p. 46. Plut. Mor. 1, 815. Markl. Suppl. 264. 1156= 1147. ad Charit. 477. 725. Wakef. Alc. 694. Jacobs. Anth. 8, 27. Longus p. 107. Vill., Duker. Præf. Thuc. p. 8. Conf. c. πάτριος, ad Dionys. H. 4, 2139.; cum πατρικὸς, 2180.; cum πρῷος, Fähse ad Plat. 380. Π. Ζεὺς, Brunck. Aristoph. 2, 128. 3, 210. Porson. Med. p. 91.: 'Απόλλων, Brunck. Ari-

stoph. 2, 194. *Πατρῷοι θεοὶ*, 217. Fac. ad Paus. 1, 288. Kuhn. ibid. Wessel. Obs. 21. Bergler. Alciphr. 264. *Τὰ π.*, Lucillius 12." Schæf. Mss.] Libet autem huic nomini subjungere VERBUM Πατρώζω, quod in eo habeamus itidem *ω*. Redditur certe *πατρώζω*, Patrisso, e Plauto et Terentio. Herodian. 1, (7, 2.) *Πατρώζειν τὸ μειράκιον ἡγούμενοι*: quæ vertit Polit. Credentibusque universis paternis eum vestigiis perrecturum. Hes. et Suidæ *πατρώζειν* est *τὰ τοῦ πατρὸς φρονεῖν*. [Phrynich. Bekkeri p. 59. " Bergler. Alciphr. 308. (3, 14.) Πατρωΐζω, Πατρῴζω, Valck. ad Röv. p. 69." Schæf. Mss.] Vicinam autem vel eand. etiam habet signif. verbum Πατριάζω, atque adeo exp. itidem Patrisso: J. Poll. tamen *πατριάζειν* ad actum potius refert, ut apparet e verbis ejus quæ in Πατριάζω protuli, cum, sequendo illam duorum Lexicographorum exp., *πατρώζειν* dici possit aliquis etiam, qui *οὐδὲν πατριάζει*.

Πατρικὸς, Qui est patris, Paternus, Patrius: *λόγοι*, Paterna verba, Patris verba. Aristot. Eth. 10, 9. *Ὥσπερ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐνισχύει τὰ νόμιμα καὶ τὰ ἤθη, οὕτω καὶ ἐν οἰκίαις οἱ π. λόγοι καὶ τὰ ἤθη.* Et *π. ἀρεταὶ*, Thuc. Virtutes paternæ, patris, s. potius patrum, i. e. quibus patres præditi fuerunt; sed Patres hic aptius pro Progenitoribus s. Majoribus acceperis. Vicissimque *π. κακία* ap. Theophyl. Et ut habes *πατρῷοι φίλοι* supra e Plut., sic *πατρικὸς φίλος* ap. Eund. legitur, quinetiam ap. Xen. et Æschin.: itidemque *φιλία π.* ap. Isocr. *Τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν.* Ac vicissim *ἔχθρα πατρικὴ*, ap. Dem. (410.) ut Paternæ inimicitiæ ap. Cic. Thucydidi 1, (13.) *π. βασιλεῖαι*, sunt Regna patria, avita, hæreditaria. Atque ut *τὰ πατρῷα* docui sine adjectione dici pro Hæreditate paterna, sic *τὰ πατρικὰ* quoque, minus tamen usitate, ut a Lucillio, Epigr. (17.) *Εἶτ' ἀπογραψάμενος πύκτης ἀπολώλεκε πάντα, Ὥστ' ἐκ τῶν πατρικῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρος.* ‖ Paternus, i. e. Qualis est patris: *ἀρχὴ*, Paternum imperium, pro Imperium quale est patris in liberos, ut cum Aristot. scribit Eth. 8, (10.) *Πατρικὴ γὰρ ἀρχὴ βούλεται ἡ βασιλεία εἶναι· ἐν Πέρσαις δὲ ἡ τοῦ πατρὸς, τυραννική· χρῶνται γὰρ ὡς δούλοις τοῖς υἱέσι.* Sic *π. παῤῥησία καὶ πρόνοια*, ap. Plut. Polit. Præc. *Ἀλλὰ ἤθους ἀπλάστου καὶ φρονήματος ἀληθινοῦ καὶ παῤῥησίας π. καὶ προνοίας καὶ συνέσεως κηδομένης ὁ λόγος ἔστω μεστός.* Itidem *π. εὔνοια*, Paterna benevolentia, i. e. qualis esse solet patris in liberos. At vero cum dicitur *εὔνοια καθάπερ π.*, tunc *π.* capitur simpliciter pro *πατρός*. [" Dionys. H. 4, 2326. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 6. ad Mœr. 77. Brunck. ad Eur. Med. 434. Phil. 398. Valck. Phœn. p. 627. Ammon. 111. Toup. Emendd. 2, 158. ad Diod. S. 1, 98. 241. 2, 136. 298. 552. Eur. Ion. 1323. Jacobs. Anim. 226." Schæf. Mss.] Πατρικῶς, Paterne, More patris, Affectu paterno, s. patrio, qualis est patris erga liberos, Amore paterno, Paterna quadam benevolentia, etiam Paterna quadam cura, qualis esse solet patris, Athen. 7. *Τοῖς ἑταίροις π. πως συμβουλεύων φησίν.* Sic Aristot. Polit. 5. *Τὰς μὲν κολάσεις π. φαίνεσθαι ποιούμενον.* [* Πατρικότης, Gl. Paternitas.]

Πάτριος, ὁ, ἡ, Patrius, A patre traditus, vel A patribus, i. e. A majoribus: *ἀρχὴ*, ap. Xen. et Aristot. Patrium imperium, s. A majoribus traditum, Hæreditarium, Bud. Qui et *πάτριος λόγος* ap. eund. Aristot. de Mundo, reddit, Sermo a majoribus proditus, cum hæc ejus verba, *ἀρχαῖος λόγος καὶ πάτριός ἐστι πᾶσιν ἀνθρώποις*, vertit, Vetus sermo est a majoribusque proditus inter omnes homines. Sic *π. νόμιμα*, et *π. νόμοι*, Patria instituta, Patriæ leges, Leges a majoribus traditæ, Leges majorum. Aristot. certe Polit. 2. cum *πατρίους νόμους* dixisset, paulo post *ἀρχαίους νόμους* dixit: *Ἀποροῦσι γάρ τινες πότερον βλαβερὸν ἢ συμφέρον ταῖς πόλεσι τὸ κινεῖν τοὺς πατρίους νόμους, ἂν ᾖ τις ἄλλος βελτίων.* Et paulo post, *Τοὺς γὰρ ἀρχαίους νόμους λίαν ἁπλοῦς εἶναι καὶ βαρβαρικούς.* Nec multo post, *Ζητοῦσι δ' ὅλως οὐ τὸ πάτριον, ἀλλὰ τἀγαθὸν πάντες.* Itidem *ἱερωσύναι πάτριοι*, e Plat affertur pro Sacerdotiis quæ a majoribus quasi per manus sunt tradita. Apud Plut. autem *τὴν πάτριον θυσίαν ἐπιτελεῖν* exp. Sacra patrio ritu peragere. Ut autem *θεοὺς πατρῴους* vocari dictum est, quos Virg. Deos patrios appellat, sic et *πατρίους* dici sciendum est, a Plut. *Οὐ θύσοντες οὗτοι συνεληλύθασι πατρίοις θεοῖς.* At de Πάτριος Ζεὺς, quod existimatur dictum quasi *φράτριος*, verba faciam in Φράτριος post Φρατρία. Sed minime dubito quin *πάτριος* alicubi apte reddere possimus et Avitus, ad vitandam ambiguitatem: aut etiam Patrius et avitus, ut Cic. Patrium et avitum aliquot in ll. copulavit. Sed cum dicitur *κατὰ τὰ πάτρια*, quidam interpr. non solum More s. Ritu aut Instituto patrio, et More majorum, sed et More patriæ: secundum quam exp. esset *πάτρια* a nomine *πατρίς*. Xen. K. Π. 8, (7, 1.) *Ὁ δὲ Κῦρος ἔθυσε τὰ νομιζόμενα ἱερεῖα, καὶ τοῦ χοροῦ ἡγήσατο Πέρσαις κατὰ τὰ πάτρια*, ubi reddiderim More institutoque majorum; ita enim Cic. copulare hæc solet. Plato, *Δωριστὶ ζῆν κατὰ τὰ π.* Et cum gen. ap. Thuc. 2. *Εἴ τις βούλεται κατὰ τὰ π. τῶν πάντων Βοιωτῶν ξυμμαχεῖν*: nam subauditur *ἔθη*, vel *νόμιμα*, aut tale quid. Ceterum dixeris quidem hic quoque More institutoque, sed pro illo gen. Majorum, addes eum quem in ipso textu habes: hoc modo, More institutoque Bœotorum. Sic et absque illa præp. affertur e Plut. *Καὶ γὰρ τοῦτο τῶν Νουμᾶ πατρίων ἓν εἶναι λέγουσιν*, pro E Numæ institutis. Dicitur etiam *πάτριόν ἐστι*, sequente infin. Plut. Camillo (29.) *Πάτριόν ἐστι τοῖς Ῥωμαίοις σιδήρῳ τὴν πατρίδα σώζειν*, pro Patrium est, Mos est patrius. Bud. tamen vertit simpliciter, Solemne est, Consuetum est, in hoc Æsch. 1. (56.) *Οὐκ ἄρα στεφανωθήσεται ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου· οὐ γὰρ πάτριον αὐτοῖς*: subaudito inf. *στεφανοῦσθαι*. Sed et Thuc. ante illos sic locutus est, 1, (123.) *Πάτριον γὰρ ἡμῖν ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι.* Potest autem hæc oratio in aliam resolvi, in qua pro *πάτριόν ἐστι*, usurpes illud *κατὰ τὰ πάτρια*: si pro illis Thucydidis verbis utaris istis, *ἡμεῖς γὰρ ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτώμεθα κατὰ τὰ π.* Dicunt etiam aliquid *εἶναι πάτριον* cuipiam, aut in plur. aliqua esse *πάτρια* cuipiam, s. quempiam *ἔχειν πάτριον* aliquid: ubi itidem possis fortasse illud Avitum cum Patrium conjungere, ut hæc duo a Cic. alicubi copulari docui. Dem. (295.) *Οὐκ ἦν ταῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια, οὐδ' ἀνεκτὰ, οὐδ' ἔμφυτα.* Herodian. 7, (1, 4.) de Maximino, *Τό, τε φονικὸν πάτριον ἔχων καὶ ἐπιχώριον.* Q. in l. non minus quam in quoquam alio cujus meminerim, *πάτριον* posse intelligi tanquam a *πατρὶς* derivatum existimo. [" Valck. Diatr. 38. Anim. ad Ammon. 7. Brunck. Œd. T. 1394. Phil. 398. Ammon. 111. Bergler. Alciphr. 264. ad Lucian. 1, 384. 3, 561. T. H. ad Dial. p. 46. ad Diod. S. 1, 98. 531. Musgr. Alc. 250. Hel. 224. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 6. Thom. M. 793. Markl. Suppl. 264. Duker. Præf. Thuc. p. 8. ad Dionys. H. 1, 261. 508. Conf. c. *πατρῷος*, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 256. Porson. Med. p. 39. Brunck. ad Eur. Med. 434. Porson. ad Hec. 81. Add.:— ' *πατρίου*. Sic edidi, licet omnia exempl. *πατρῴου* habent. Cum enim Attici *πάτριος* et *πατρῷος* promiscue usurpent, cur ad licentiam poëticam, nulla necessitate cogente, provocemus? Vide ad v. 1098.' De femin., ad Diod. S. 2, 373. *Κατὰ πάτρια*, Græv. Lectt. Hes. 627. *Τὰ π.*, Thom. M. 695. Jacobs. Anth. 12, 198. Bast Lettre 38." Schæf. Mss. * Πατρίως, Joseph. B. J. 5, 2, 1.] Ἐκπάτριος, Non patrius. At Hes. *ἐκπάτριον* exp. *ἀνόμοιον*, " Dissimi- " lem:" sed fortasse mendose ap. eum illud *ἐκπάτριον* scriptum est. At VERBUM Πατριάζω Atticis est Facio aliquid more paterno, s. tanquam pater, Morem paternum, vel, mores paternos in aliqua re agenda refero. Scribit enim J. Poll., *Καὶ Πατριάζειν δέ τι ἔλεγον Ἀθηναῖοι, τὸ πράττειν τὶ ἐκ τῶν πατρίων ἐθῶν.* Ubi animadverte etiam non *πατριάζειν* absolute, sed *πατριάζειν τὶ*, ab eo dici. Vide Πατρώζω. [" Bergler. Alciphr. 309. * Πατρίζω, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 170." Schæf. Mss. " Patrisso, Priscian. 1, 6, 31." Elberling. Mss.]

Πατρίδιον, τὸ, Paterculus. Utitur Aristoph. (Σφ. 986.) atque adeo Eust. annotat hoc vocabulum *φανερῶς ὑποκορίζειν κωμικώτερον*, p. 886(=839.) ubi et vide exemplum. [Athen. 340. 569.] " Πατέριον, Pa- " terculus."

[* " Πατρότης, Paternitas, Dionys. Areop. 275. 278." Kall. Mss.]

" Πατερίζω, Patrem nomino, Patrem voco s. ap- " pello, πατέρα καλῶ, quod et παππάζω, Aristoph. " Σφ. (652.) παῦσαι καὶ μὴ πατέριζε, Desine, nec pa- " tris nomen ingemina, ad eum qui dicebat, ὦ πάτερ " ἡμέτερε Κρονίδη." [Gl. Parento: * Πατερίσματα· Parentalia.]

[* " Πατερικὸς, Niceph. Callist. in Fabr. B. Gr. 10, 441." Boiss. Mss. * " Πατερικὸν, Liber dicta Patrum continens s. Paradisus, Montf. Palæogr. p. 53." Kall. Mss.]

ΠΑΤΡΙΣ, ίδος, ἡ, Patria, Od. Δ. 586. τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν, Od. O. 227. Δὴ τότε γ' ἄλλον δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων. Incipio autem ab his exemplis, licet rarioribus, quod in iis sit idem usus nominis πατρὶς cum eo qui in soluta oratione extat. Habet alioqui multo crebriora exempla alterius usus, ejus sc. quo jungitur hoc nomen, tanquam adjectivum, cum γαῖα, αἶα, ἄρουρα: ut infra docebo. Isocr. Paneg. Μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει, Dem. (296.) Ἡγεῖτο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος οὐχὶ τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ μόνον γεγενῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ πατρίδι. Extat autem cum his verbis conveniens sententia, ut id obiter annotetur, in Plat. Epist. ad Archytam, utentis quidem voce πατρὶς itidem, sed pro πατὴρ et μήτηρ dicentis οἱ γεννήσαντες: q. l., una cum Cic. interpretatione, vide p. 42. mei Cic. Lex. Eodem respiciens Plut. et ulterius tamen progrediens, dixit in l. An Seni capess. Resp. Ἡ δὲ πατρὶς καὶ μητρὶς, ὥς Κρῆτες καλοῦσι, πρεσβύτερα καὶ μείζονα δίκαια γονέων ἔχουσα: ubi observa etiam μητρὶς, de quo paulo post. Est item Proverbiale dictum, senario comprehensum ab Aristoph. Πλ. (1151.) Πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ', ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ. Pro quibus habet idem Cic. Patria est, ubicunque est bene. Sed hæc verba e Tragœdia quapiam sumens Teucro ascribit. Dicebant porro στερεῖν τῆς πατρίδος, Privare patria, pro Mittere in exilium. Xen. Ἑλλ. 1, (4, 6.) Ἀπόντα αὐτὸν ἐστέρησαν τῆς π. Sed et στέρεσθαι τῆς π., simpliciter dictum pro Privari patria: Plut. in Cor. Ἀνάγκη γὰρ ἢ τῆς π. ἢ σοῦ στέρεσθαι γυναικὶ σῇ καὶ τέκνοις. Idem in Alex. (69.) dixit, Ἀποξενοῦν τῆς π. ἑαυτόν. Ceterum πατρὶς vocatur Patria de nomine πατρὸς, ut μητρὶς de nomine μητρὸς eadem a Cretens. vocata fuit, ut testatur Plut., quem modo protuli, itidemque Synesii l. qui in Μητρὶς citatus fuit. Sed quamvis μητρὶς peculiariter etiam accipiatur pro Matris patria, haud vicissim πατρὶς restringitur ad peculiarem signif. Patriæ patris, quod quidem sciam. Sed quemadmodum μητρόπολις dicitur pro μητρὶς habente peculiarem illam signif., i. e. significante Matris patriam, SIC Πατρόπολις Patris patriam signif., meo quidem judicio: licet Hes. exponat, ἡ πατρῴα οἰκία. [" At non esse Græcum vocab. Πατρόπολις indicare videtur Antiphanes ap. Athen. 100. Μητρόπολίς ἐστιν, οὐχὶ πατρόπολις." Schw. Mss.] Quod vero ad exp. attinet nominis πατρὶς, quam affert Eust., dicens esse πόλιν τινὰ περὶ ἣν ἐτράφη τις γεννηθεὶς, ea certe duobus modis falsa mihi videtur. Primum enim cur potius dicemus πόλιν τινὰ quam κώμην τινὰ, aut etiam κωμύδριόν τι? Deinde quidni patria dicetur locus ille in quo nati fuerimus, etiamsi in eo non educemur, sed statim alio transportemur? ut omittam, novum auribus meis esse περὶ ἣν pro ἐν ᾗ, in hoc quidem loquendi genere. Quid igitur proprie πατρὶς sonare dicendum est? Existimo certe, ut Lat. Patria a Patris nomine, sic Græcis πατρὶς ab appellatione πατρὸς significare Locum in quo pater nobis ortum dedit, sive sit urbs, s. pagus. Quod si in aliqua domo quis natus sit, aut casula etiam, ab omni urbe atque adeo pago remota, tunc patria ejus esse dicetur ager ille, aut etiam regio, ubi domus illa sita est. Quod animadversione dignum lectori existimavi, vel propter Od. Δ. (521.) Ἤτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης, Καὶ κύνει ἁπτόμενος ἣν πατρίδα: nam et hic latius extenditur signif. nominis πατρὶς ad totam regionem in qua erant Mycenæ, quæ proprie erat πατρίς. || Adjective autem positi nominis πατρὶς exempla solos habere Poëtas existimo: i. e. juncti alicui ex illis substantivis quorum supra memini, aut alii hujusmodi. Cum substantivo γαῖα: Od. Ω. (321.) Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν. Sic Ψ. (102.) Alicubi vero additur pronomen possessivum: Il. Ω. (556.) σὺ δὲ τῶν ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν. Sic Od. E. (42.) ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Cum subst. αἶα: Od. K. (236.) πατρίδος αἴης. Itidem T. (301.) Protuli vero et in proxime præcedente tmemate locum, in quo et πατρίδος αἴης dicit, et statim post ἣν πατρίδα. Denique cum substantivo ἄρουρα, Od. Y. (193.) || Πατρὶς ponitur et pro φυλὴ, i. e. Tribus, teste Hes. item Suida in Πάτρης. Sic autem et Πάτρη exp. ab Hes. φυλή. [" Ad Charit. 213=710. Eichst. de Dram. 136. Ammon. 115. ad Phalar. 271. Markl. Iph. p. 291. Wakef. S. Cr. 4, 27. 5, 105. Anacr. Epigr. 14. Aristot. Pepl. 27. Porson. Phœn. 1644 =1623. Jacobs. Anth. 11, 278. Heyn. Hom. 4, 277. Conf. c. Περσὶς, ad Diod. S. 2, 331. Adj., Ammon. 115. Π. ἐμὴ, Heyn. Hom. 5, 618. Π. ἀρχαία, Freinsh. Ind. in Curt. v. Patria." Schæf. Mss. * Λειπόπατρις, Exul, Fugitivus, Eust. in Dionys. P. 1022. p. 176. Etym. M. 518. Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 190. " Nicet. Eugen. 5, 107." Boiss. Mss. * Λιπόπατρις, Nonn. D. 1, 131. 3, 301. Jacobs. Anth. 13, 737. * " Πολύπατρις, Eust. 4, 20." Seager. Mss.] " Φιλοπατρία, Amor patriæ, Aristoph. Σφ. " (1465.) διὰ τὴν Φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν, ubi Schol. " vult esse διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἠγωνίσθαι, vel " ὑπὲρ τοῦ πατρός. Prius autem esse videtur ADJ. " Φιλόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, Patriæ amans, Patriæ amator. " Item τὸ φιλόπατρι pro ἡ φιλοπατρία." [" Schol. Aristoph. Πλ. 902. Schol. Eur. Phœn. 1320. * Ψευδόπατρις, Quæ patriam mentitur, Sibyll. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 25." Kall. Mss.]

Πατριώτης, ὁ, Qui ejusd. est patriæ, Conterraneus, Popularis, Plato de LL. 6. Μήτε πατριώτας ἀλλήλοις εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾷον δουλεύσειν. Et τὸν π. θεὸν, ap. Plut. (8, 668.) J. Poll. vult. barbarorum esse mutuo sese appellare non πολίτας, sed πατριώτας: pro quo Archippum dixisse συμπατριώτας. Platonem tamen de LL. πατριώτας de Græcis quoque dixisse. Intelligit autem, ut opinor, illum ipsum Plat. l. qui modo prolatus a me fuit. At Hes. ita scribit, Πατριώτης παρὰ Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος καὶ ὁ πολίτης. Videndum est autem an huc referendum sit quod a Luciano (3, 562.) narratur de Socr. illo, quem vocat τὸν ἀπὸ Μόψου: eum sc. cuipiam, qui ita locutus erat, Συμπατριώτης ἐστί μοι, dixisse, ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς βάρβαρος ὤν. At vero Bud. annot. Πατριώτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δοῦλος δούλῳ: quorum verborum auctorem non nominat: esse autem suspicor Scholiastem quempiam. Ceterum videri possit pro hac exp. facere hic Niconis Comici l. ap. Athen. (487.) Καὶ πάνυ τις εὐκαίρως προπίνων, φησὶ, σοὶ, Πατριῶτα· μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν, ἁδρόν: videntur enim esse alicujus verba qui μάνην, quod erat Poculi genus, ita compellarit tanquam conservum; nam μάνης unum fuisse e nominibus quod plerumque imponebatur servis, docui antea, c. 771. Sed πατριώτης generalius usurpari pro Eo qui est ejusd. patriæ, ostendit Xen. locus, in quo et equos appellat πατριώτας: (K. Π. 2, 2, 15.) Ἀλλ' ὥσπερ ἵππους οἳ ἂν ἄριστοι ὦσι, οὐχ οἳ ἂν πατριῶται, τούτους ζητεῖτε. Ostendit vero et Lucian. dicens, Πατριῶτις στολή: sed ibi redditur Patria stola. [" Ammon. 115. Thom. M. 793." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 1091. Jambl. Pyth. §. 21. Πατριῶτις, Eur. Heracl. 755. " Dio Cass. 209." Wakef. Mss.] Πατριωτικὸς, Pertinens ad eos qui sunt ejusdem patriæ, s. conterranei. [Steph. B. v. Πάτρα.] At COMP. Συμπατριώτης pro πατριώτης, vide in ll. quos modo protuli ex J. Poll. et Luciano. [Bekk. Anecd. 113.]

ΠΑΤΡΑ, et IONICE Πάτρη, simul autem et Poëtice, i. q. πατρὶς, Patria, Il. M. (243.) Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, Il. Ω. (500.) Τὸν σὺ πρώην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης Ἕκτορα, P. (157.) οἳ περὶ πάτρης Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο. Existimat porro Eust. factum esse

πάτρα e πατέρα accusativo nominis πατὴρ, per sync., in quo illi assentior: at vero in eo quod addit, πατρὶς esse παρώνυμον τοῦ πάτρα, prorsus ab eo dissentio; cur enim πατρὶς potius quam πάτριος e πάτρα factum esse dicemus? aut cur, unde formatur πάτριος, etiam πατρὶς formari non putemus?

Πάτρην Hom. vocasse existimatur a Schol. Aristoph. τὴν φατρίαν, in hoc versu, Ἠ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη. De qua exp. dicam et in Φατρία. || Πάτρην, Hes. non solum exp. πατρίδα, sed et πόλιν, item ἐπαρχίαν, ap. eum tamen scriptum est ἐπαρχίας: quæ scriptura si mendo caret, existimo cum πόλιν debere jungi: cum alioqui ibi post hunc accusativum sit interpunctio, necnon φυλήν. [Boeck. ad Pind. p. 523.] Sed præterea VOCEM Πάτρης postquam dixit significare πατρίδος, addit significare etiam τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσιν, Ortum ex eodem patre: intellige autem Ortum a substantivo Ortus, non a partic. At Suid. habet, Πάτρης, ἡ ἐκ τοῦ πατρὸς γέννησις. Quibus subjungit, Καὶ Πάτρης, τῆς πατρίδος, ποιητικῶς, ap. Hom. Πατρὶς δὲ, ἡ φυλή. At in meo vet. exempl. illa de altera signif. nominis πάτρης non habentur, cetera eodem scripta sunt et ibi modo. Ego tamen, ut taceam de exp. illa, qua dicitur πάτρης esse γέννησις, non video quomodo admitti terminatio hæc possit pro nominativo. Rursum vero si tanquam gen. exponere voluisset Suid., dicturus erat γεννήσεως. At Hesychii verba nobis hoc in ambiguo relinquunt. [" Πάτρα, Valck. Phœn. p. 229. ad Charit. 432. 710. 733. Wakef. S. Cr. 4, 27. Meleager 123. Heyn. Hom. 6, 436. Πάτρη, Valck. l. c. Hipp. p. 276. ad Eur. Fragm. p. 478. Lips." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. *Πάτραρχος, Schleusn. Lex. V. T. * Ἀθλιόπατρα, Lycophr. 903.] Πάτρηθεν, adv., E patria, Dionys. P. (657.) Apud Apoll. Rh. 2, (541.) πάτρηθεν ἀλώμενος exp. A patria procul errans.

ΠΑΤΡΙΑ, ἡ, Familia, Cœtus eorum qui communem patremfamilias habent, [Herod. 1, 200.] Paulus ad Eph. 3, (15.) Ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται, ubi tamen non Familia, sed Paternitas a vet. Interpr. redditur, ab Erasmo Cognatio a communi patre, ab Hieronymo Parentela: qui alioqui annotat πατριὰν dici, cum ex una radice, multa generis turba diffunditur. Sed rectius Familia eo loco redditur. Sic autem et e Græcis Bibl. Interprr. ὁ ἐπὶ τῆς πατριᾶς affertur, pro Præfectus familiæ. Verum ex iisd. et pro Tribus: veluti cum dicunt, ἄρχοντες τῶν πατριῶν. Sic autem πατριαὶ ab Hes. exp. φυλαί: [quemadmodum et ap. Herod. l. c. intelligi potest:] a Suida vero non solum φυλαί, verumetiam χῶραι et τοπαρχίαι. [" Alibi vero rectius exp. Genus, Generis origo, Herod. 3, 75. Ἐγενεηλόγησε τὴν πατριὴν τὴν Κύρου: 2, 143. Ἀναδήσαντι τὴν πατριὴν ἐς ἑκκαιδέκατον θεόν." Schw. Mss. " Heyn. Hom. 6, 436." Schæf. Mss.] Accedit autem prior ista πατριᾶς signif. proxime ad signif. NOMINUM Φατρία ET Φρατρία. Atque adeo hæc subjungo nomini πατριὰ, quod existimem dictam esse φατρίαν primum quasi πατριὰν, deinde φρατρίαν per epenthesin literæ ρ. At certe pro me facit, quod a Schol. Aristoph. (Ἱππ. 255.) scribitur, sc., Εἰσὶ δὲ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας μετέχοντες, οἷον πατριᾶς τινός. Unde etiam Hom., inquit, vocat eam πάτρην. Addit Idem et Πάτριος Ζεὺς, quod dictum sit pro Φάτριος. Quinetiam Oro ap. Etym. φατρία dicitur οἷον πατρία: quibus addit, Ὅταν ἀφ' ἑνὸς καὶ εὐγενοῦς ἀνδρὸς ὡς πατρὸς κατὰ διαδοχὰς ἐπέκτασιν λάβῃ τὰ γένη, τό,τε ἐπί τινα ἀναφέρεσθαι: ut Heraclidæ, inquit, et Achæmenidæ, apud Persas. Aristot. Polit. Τοῦ μὲν οὖν μὴ κλέπτεσθαι τὰ κοινὰ ἡ παράδοσις γινέσθω παρόντων πάντων τῶν πολιτῶν, καὶ ἀντίγραφα κατὰ φρατρίας καὶ Φυλὰς τιθέσθωσαν. Ubi φρατρίαι vocantur, teste Bud., Conventus quidam hominum, aut etiam Conventicula, quasi Pagi, propria sibi sacra peculiariaque communiter habentium. Hæc ille, afferens quidem certe aliud etymum, ut docebo infra. At in VV. LL. φρατρία exp. non solum Conventiculum, et Contubernium, sed et Sodalitium. Verum nomine Curia rectius interpretabimur, e Dionys. H. Rom. Archæol.; itidemque φράτωρ, Curialis. Hoc certe constat, φατρίαν s. φρατρίαν quocunque nomine Latino reddatur, fuisse dicta In Athen. populo tertiam tribus partem: constat, inquam, cum ex aliis multis, tum ex J. Poll.: qui tamen dicit impositum fuisse hoc nomen tertiæ parti tribus, tunc cum in quatuor duntaxat tribus divisus erat, postea autem in duodecim distributus fuit. Ejus verba sunt, l. 8. Ὅτε μέντοι, nam pro ὅτι repono ὅτε, τέσσαρες ἦσαν αἱ φυλαὶ, εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῄρητο, καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς, καὶ ἔθνος, καὶ φρατρία. At vero populus Romanus cum in tres φυλὰς distributus fuisset a Romulo, unaquæque φυλὴ habebat decem φατρίας, ubi φατρίαι vocantur quæ a Latinis, de ead. re agentibus, Curiæ. Ceterum licet hic φατρίας legamus, in aliis ejus ll. φρατρίας legimus. Denique et ap. ceteros Scriptt. utraque scriptura extat. Reperitur certe φατρία et ap. Æschin. (47.) Εἶναι δ' ἐκ φατρίας τὸ γένος ἢ τῶν αὐτῶν βωμῶν Ἐτεοβουτάδαις μετέχει. Sic et Isocr. Symm. (29.) Τὰς δὲ φατρίας καὶ τὰ γραμματεῖα τὰ ληξιαρχικά. Et Lucian. (1, 762.) Καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ φυλέτην ποιήσεσθαι, καὶ φατρίας μεταδώσειν. At vero Aristot. φρατρία potius dicit; ac profecto si de illa derivatione constaret, quæ a Bud. affertur, sc. ἀπὸ τοῦ φρέατος, A puteo, quod sc. qui erant ejusd. φρατρίας, communi puteo uterentur, hanc scripturam priorem esse, et in φατρία prius ρ abjectum fuisse, merito quis affirmaret. Sed contra et ipsum Eust. de scriptura hac ambigere videmus: quippe qui scribat quosdam φρήτρη, quo Hom. usus est pro φρατρία, derivare a φατρία, per pleonasmum literæ ρ, et per sync.: alios autem censere φρατρίαν prius esse, et ab eo fieri φατρίαν abjectione prioris ρ: atque adeo a φρατρία vocatos esse φράτορας. At vero paulo post ex Ælio Dionysio affert, φατρίαν ab Ionibus vocari πατριάν. Ceterum a voce φρατρία merito censebimus manasse Gallicam Confrérie, s. Confrairie, ut alii pronuntiant. [Vide omnino Schn. Lex. v. Πάτρα. Φατρία, Gl. Decuria: Φρατρία· Contubernium. "Φατρία, Timæi Lex. 66. ad Herod. 63. Kuster. Aristoph. 106. Reisk. ad Liban. 1, 507. Heyn. Hom. 4, 265. * Φάτρα, * Φατριακὸς, ad Herod. l. c. Φρατρία, ad Lucian. 1, 349. 762. Heyn. Hom. 6, 436. Musgr. Ion. 1577." Schæf. Mss. Φατρία, Photio σύνταγμα. Φρατρία, i. q. συσσίτιον, Joseph. A. J. 3, 10, 5. Τελοῦμεν τὴν θυσίαν κατὰ φρατρίας, B. J. 6, 9, 3. Ὥσπερ δὲ φρατρία περὶ ἑκάστην γίνεται θυσίαν. * Φρατρεία, Athen. 141. Cf. Ignarra de Phratriis p. 61. Φρατρία Conspirationem signif. ap. Canon. 18. Concilii Chalced. cf. Balsam. et Zonar. ad l.] Φρατρίαρχος, Præfectus curiæ, s. sodalitii, quod φρατρία vocabatur, Dem. (1305.) Εἵλοντό με φρατρίαρχον. Φράτριος, Curialis, i. e. Ad curiam pertinens: αἴξ, J. Poll., (3, 52.) Capra quæ immolabatur ab iis qui ejusd. curiæ erant. Sed et Φράτριος Ζεὺς a Bud. affertur e Dem. pro Curialis Jupiter. Habet autem Schol. Aristoph. Φάτριος Ζεὺς, quod vult esse dictum quasi πάτριος, ut supra docui. [Plato Euthyd. "Kuhn. ad Paus. 165. Wessel. Obs. 21." Schæf. Mss.] At neutrum SUBST. Φράτριον, τὸ, SIVE Φάτριον, Locus in quem conveniunt curiales, τόπος ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας συνήγοντο, Eust. 239. quod et 735. ab eo repetitur, addito particip. ὡρισμένος post τόπος: utrobique autem φάτριον. At J. Poll. φράτριον habet, et quidem dicens non simpliciter τόπος, sed ἱερὸν, Templum. Legitur enim ap. eum, Τὸ δὲ ἱερὸν, εἰς ὃ συνῄεσαν, φράτριον ἐκαλεῖτο. Φρατριακὸς, Curialis, Ad curiam pertinens. [* " Φρατρικὸς, Dionys. H. 2, 686. (ἐκκλησίαν φρατρικὴν, Comitia curiata.)" Schæf. Mss.] AT Φρατριεῖς, Curiones, VV. LL. [" Dionys. H. 1, 371." Schæf. Mss.] Est et VERB. Φρατριάζω, SIVE Φρατρίζω, pro Sum in consortio curiæ, Sum unus e curialibus, vel, Sum Particeps curiæ, reddendo ad verbum exp. Suidæ, qui φρατρίζειν esse dicit τῆς αὐτῆς φρατρίας μετέχειν. At Eust., s. potius Ælius Dionys. ap. Eust., φρατρίζειν esse dicit τὸ εἰς φρατρίαν συνιέναι. Idem vero, Eust. inquam, alibi, postquam dixit, Ἦν δὲ κατὰ τὴν ἱστορίαν φράτριον τόπος ὡρισμένος, ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας συνήγοντο, subjungit, Καὶ φατριάζειν εὐφωνότερον ἐλέγετο παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ εἰς ταυτὸ συνιέναι. Affertur alioqui pro

exemplo prioris illius signif. e Dem. 111(=1054.) Μεθ' ὧν καὶ ὁ Θεόπομπος, ἕως ἔζη, ἐφρατρίαζε. [Φρατρίζω, Suid. Harpocr. et Phot. in Ναυτοδίκαι. Affertur etiam * Φατρίζω e Lysia ap. Anecd. Bekkeri p. 115.] Φρατριαστὴς, Curialis, Qui est in ejusd. curiæ consortio, [Dionys. H. 1, 236. * Φρατριαστικὸς s. * Φρατριατικὸς, Dio Cass. 39, 11. 19. 45, 5.] Ceterum addit Eust. illis quæ modo protuli ex eo verbis, Dicebatur autem ET Φράτηρ per η, ET Φράτωρ per ω, Qui erat ex eadem phratria, i. e. Curia. Itidemque alibi ex Ælio Dionysio affert, Φράτορες, Qui sunt ejusd. phratriæ. Sed prisci DICUNT Φράτερες per ε, a Φράτηρ. Tribui autem Atticis in alio quopiam Lex. nomen hoc Φράτηρ, ibid. testatur. [" Φράτερες, Titulus est Fabulæ ap. Athen. 343. Λεύκων ἐν Φράτερσι." Schw. Mss.] At J. Poll. habet ETIAM Φρατὴρ ὄϊς, cui videtur eand. dare signif. quam habere Φράτριος cum αἴξ, supra ex eo docui. Multo certe est USITATIUS Φράτωρ pro Curialis, Qui est in ejusd. curiæ consortio, Qui habet ejusd. curiæ consortium. Redditur autem et generalius nomine Tribulis, Contribulis: licet alioqui φρατρίαν non i. esse q. φυλὴν, antea dictum sit. Dem. Κάλει δὲ τὰς μαρτυρίας τὰς τῶν φρατόρων, ὡς εἵλοντό με φρατρίαρχον: [cf. 1305.] Aristot. Polit. 2. Φράτορα ἢ φυλέτην. Dicebant autem εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας de iis qui liberos profitebantur. Dem. (1053.) Καὶ εἰσήγαγον τὸν παῖδα τουτονὶ εἰς τοὺς τοῦ Ἁγνίου καὶ Εὐβουλίδου φράτορας, μεθ' ὧν καὶ Θεόπομπος ὁ τουτουῒ πατὴρ Μακαρτάτου ἐφρατρίαζε. Itidemque dicitur εἰσάγεσθαι εἰς τοὺς φράτορας. Bud. cum dixisset φρατρίας esse fortasse a quibus vocabulum Confratrias lingua vernacula mutuata sit, subjungit, Et εἰς τοὺς φράτορας εἰσάγεσθαι, est In eam sodalitatem adoptari: ἀπὸ τῶν φρεάτων, i. e. A puteis, nomen ductum, qui communes erant inter φράτορας. Alibi autem affert illud genus loquendi ex Eodem, ita scribente, Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγένετο παῖς ἄῤῥην αὐτῷ οὐδὲ εἷς, μετὰ ταῦτ' ἤδη ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ καὶ εἰς τοὺς φράτορας εἰσαχθῇ, Studio contendit ut e filia natus puer sibi in adoptionem daretur, qui in ejus familiam transiret, nomenque daret phratriæ, ut ille ipse vertit. Qui alibi ex Eod. (1313.) affert, Μάρτυρας παρεχόμενος ὡς εἰσήχθην εἰς τοὺς φράτορας, ὡς ἐνεγράφην εἰς τοὺς δημότας, ὡς ὑπ' αὐτῶν τούτων προεκρίθην ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ, Quod in phratriam ad profitendum admissus sum, quod inter populares conscriptus sum: quod ab ipsis inter nobilissimos selectus sum ad sortitionem sacerdotii. Quemadmodum autem habes in isto Dem. l. ἐνεγράφην εἰς τοὺς δημότας post hæc verba, εἰσήχθην εἰς τοὺς φράτορας, sic etiam ἀπογράφεσθαι εἰς τοὺς φράτορας dictum fuisse sciendum est, et activa signif., ἀπογράψασθαι εἰς τοὺς φράτορας. Plut. Pericle, Συνεχώρησαν ἀπογράψασθαι τὸν νόθον εἰς τοὺς φράτορας. Legimus vero et ap. Suid. Τὸ δὲ γράφεσθαι εἰς τοὺς φράτορας, σύμβολον εἶχον τῆς συγγενείας. Item, de eo qui φρατρίαρχος vocabatur, Ἐγράφετο δὲ πατρόθεν εἰς τοὺς φράτορας τῇ τῶν ἀπατουρίων ἑορτῇ. Apud Eust. vero aliud præterea legimus, quod alioqui huc pertinet: sc. τοὺς φράτορας fuisse Athenis σύστημα quoddam τοὺς τικτομένους ἀπογραφόμενον, ὥστε φανεροὺς εἶναι ὅτι πολῖταί εἰσι. Sed nec ea exp. omittenda est, quam Idem tribuit isti nomini φράτορες, dicens esse τοὺς συμφυλέτας: eadem enim ratione Tribules s. Contribules Latine reddere possumus, uti dixi, licet φυλὴν ἀπὸ φρατρίας distingui perspicuum sit ex iis, quæ supra de hujus vocab. significatione dicta fuerunt. Idem vero exp. et τοὺς συγγενεῖς, sicut φρήτρας ap. Hom., τμήματά τινα φυλετικὰ καὶ συγγενικὰ, quam expositionem habes itidem ap. Suid., et Hes.: sed hic habet præterea φράτορσιν explicatum ἑταίροις et συμμάχοις. Suspicor autem illud συγγενεῖς ab ea γένους signif. esse, quam habet ap. J. Poll., ubi postquam dixit, unamquamque tribum dividi in tres partes, et unamquamque harum vocari φρατρίαν et τριττὺν et ἔθνος, subjungit, Ἑκάστου δὲ ἔθνους γένη τριάκοντα, ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες· καὶ οἱ μετέχοντες τοῦ γένους, γεννῆται, καὶ ὁμογάλακτες. Sed et ipse his addit, Γένει μὲν οὐ προσήκοντες, ἐκ δὲ τῆς συνόδου οὕτω προσαγορευόμενοι. [" Φρατὴρ, Toup. Opusc. 1, 252. Φράτωρ, ibid. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 18. ad Timæi Lex. 66. Heyn. Hom. 6, 436. Luzac. Exerc. 194. Brunck. Aristoph. 1, 167. Conf. c. πατὴρ, 3, 64." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 8, 14.] Est autem ab illa φρατόρων appellatione, ETIAM Φρατορία ap. Suid., i. significans q. Φρατρία. Legimus enim ap. eum, Φασὶ δὲ τὸ αὐτὸ ἔθνος εἶναι τριττὺν, ἤτοι τὴν φρατρίαν, ἢ φρατορίαν. Ubi tamen reponendum censeo φασὶ δὲ τὸ αὐτὸ εἶναι, ἔθνος, τριττὺν, etc. ut sc. τὸ αὐτὸ minime jungatur cum ἔθνος, sed dicat idem valere hæc quatuor, ἔθνος, τριττὺν, φρατρίαν, φρατορίαν. Atque ita convenient hæc cum iis quæ J. Poll. habet, scribens unamquamque φυλὴν, Tribum, in tres partes dividi: unamquamque autem vocari τριττὺν, ἔθνος, φρατρίαν. Stare certe nullo modo potest altera illa lectio; nam τὸ αὐτὸ ἔθνος qui dici possit, cum nulla ἔθνους mentio præcedat? [* Φρατορικὸς, Dem. 1092. * Φρατόριος, Athen. 460.]

Est autem IONICUM Φρήτρη, pro hoc φρατρία, Curia, etc. quo φρήτρη usus est Hom. Il. B. (363.) Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις, ubi Eust. φρήτρας exp. τμήματά τινα φυλετικὰ καὶ συγγενικά. Perinde certe esse puto, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις, ac si quis diceret, Ut curiales curialibus, populares popularibus opem ferant. Hoc autem φρήτρη tradit Eust. quosdam a φατρία deducere, dicentes in eo abundare prius ρ, et factam esse sync.: alios velle prius esse φρατρία, ut antea quoque docui. Paulo post vero addit e quodam Lex., Atticorum esse φράτηρ, at Iones id efferre per ω: Eosd. vero et φρήτρην dicere. [" Wessel. ad Herod. 63. (1, 125.) Heyn. Hom. 4, 265." Schæf. Mss.] Hinc autem est COMP. Ἀφρήτωρ, Qui in nullius curiæ consortio est, s. sodalitio, Il. I. (63.) Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος Ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος. Ab Eust. exp. ὁ μὴ ἔχων φρήτρην et μεμονωμένος συγγενείας, item ἄπολις. Ego certe existimo ἀφρήτορα hic vocari non simpliciter Qui in nullius curiæ consortio est, s. tribus, nam ex illo possumus hoc intelligere, sed qui ab eo prorsus abhorret. Eandemque interpretationis formam nomini ἀνέστιος dandam censeo: adeo ut hisce duobus significetur Qui ab omni communitate et societate cum hominibus abhorret: tertium autem illud ἀθέμιστος dicatur de eo, qui divina omnia jura contemnit. [* " Φρήτραρχος, Inscr. Gruteri p. 125. Ignarra de Phratriis p. 133. ubi etiam extat θεῶν * φρητρίων." Schn. Lex.]

ΠΑΤΡΩΣ, ὁ, Gen. πάτρω, vel πάτρωος, Patruus. Suspicatur autem Eust. [ad Il. B. p. 239, 24.] Ionicæ linguæ hoc vocab. esse potius quam communis; ita enim intelligo, quod dicit de πάτρως et μήτρως, ea esse Ἰακὰ μᾶλλον: addit porro significare θείους ἐκ πατρὸς καὶ μητρός. Id certe Herod., quem lingua ea uti scimus, aliquot usurpat locis, e quibus duos proferam: quorum unus est hic, 2. Ἀντιμεμφόμενον ὅτι ὁ μὲν αὐτοῦ πατὴρ καὶ πάτρως κ. τ. λ. Alter autem est hic, 4, (76.) Εἶναι δ' αὐτὸν Ἰδανθύρσου τοῦ Σκυθέων βασιλέως πάτρων. Affertur vero et dat. πάτρῳ ex Eod. (6, 103.) ‖ Sed πάτρως signif. etiam Progenitorem a paterno genere, τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον, Eust.: is enim postquam dixit quosdam vocare πάτρωας et μήτρωας, quos alii appellant πατραδέλφους et μητραδέλφους, addit, Stesichorum πάτρωα dixisse τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον: idque probat exemplo, quod ibi vide, p. 316. [Barker. ad Etym. M. 1087. " Ad Herod. 167. 316. 486. Thom. M. 846. 848." Schæf. Mss.] AT VERO Πατρωὸς, ὁ, Vitricus: sicut μητρυιὰ, Noverca, cujus signif. exemplum Bud. e Pand. affert. [" Ad Mœr. 255. ad Charit. 297. Thom. M. 640." Schæf. Mss. Plut. Arato 38. Cleomene 11.] J. Poll. tamen l. 3. non valde nomen hoc probat: ei anteponens NOMEN Ἐπιπάτωρ, ορος, ὁ, quod est itidem Vitricus. [" Ad Mœr. l. c. Thom. M. 849." Schæf. Mss.] Sonat vero ἐπιπάτωρ, q. d. Superpater. I. e. Qui superadditur patri, ut ita dicam. Sed mendose ap. eum scriptum esse πατρῷον pro πατρωοῦ,

a nominativo πατρωὸς, admonitus esto lector. Invenitur autem ETIAM Πατρυιὸς ap. Eust.: quæ per υι scriptura conveniet cum scriptura nominis μητρυιὰ, necnon NOM. Μητρυιὸς, quod itidem Vitricum significare docet. Atque adeo cum ita scripserit Eust. Ἰστέον δὲ ὅτι τε καὶ μητρυιὸν οἱ παλαιοί φασι τὸν πατρωὸν, * ἀῤῥενωνυμοῦντες τὴν μητρυιὰν, καὶ λέγει οὕτω Θεόπομπος κ. τ. λ., et cum subjunxerit aliquanto post, de scriptura vocabuli μητρυιὰ disserens, Τὸ δ' αὐτὸ λογιστέον καὶ ἐπὶ τοῦ πατρυιός: cum, inquam, hæc ita sint, non immerito fortasse suspicetur quispiam, non πατρυιὸς, sed μητρυιὸς hic ab eo scriptum fuisse; nam πατρωὸς quidem certe locum hic non habet, cum ea, quæ de scriptura dicuntur, nullo pacto ei conveniant. Alioqui enim cur in illo priore l., ubi πατρωὸν habemus, non itidem πατρυιὸν scripsisset? Porro ex iis quæ illum de nominis μητρυιὰ scriptura disserere dixi, addit autem, hoc idem nobis in πατρυιὸς considerandum esse, colligo eum in ea fuisse sententia, id enim aperte non indicat, ut putaret in NOMINE Μητρυιὰ esse duas illas syllabas e compositione cum υἱός: dicit enim τέθριππος quidem ἀναλόγως vertisse tenuem in aspiratam, quod aspiretur ἵππος: at in μητρυιὰ idem factum non fuisse, sed μητρυιὰ scribere placuisse: quæ scriptura ex Ionicæ aut Æolicæ linguæ consuetudine manarit. Quibus verbis innuit, s. potius aperte indicat, scr. fuisse μηθρυιὰ, quod itidem de μηθρυιὸς ac παθρυιὸς judicandum est, sicut τέθριππος, per θ. Verum ad me quod attinet, prorsus ab Eust. de illa terminatione in υια dissentio, eam non e comp. cum υἱὸς, sed simpliciter ἐκ παραγωγῆς esse, s. κατὰ παραγωγὴν ita efferri existimans. [" Ad Mœr. 255." Schæf. Mss.]

Vox autem LATINA est Πάτρων, meo quidem judicio, sicut ET Πατρίκιος, i. e. e Latina Patronus facta. [" Cf. Fabretti Inscr. Domest. 756." Boiss. Mss.] Nec me quisquam de hac sententia deducet, nisi qui aliquem usum hujus nominis πάτρων ap. quempiam perantiquum Scriptorem Gr., antiquiorem quidem certe quam ut e Romano sermone mutuatus id videri queat, mihi ostenderit. Nihil enim me movet quod scribit J. Poll., sc. τοὺς ἀρχηγοὺς γένους, s. ἀρχηγέτας, qui etiam γενάρχαι ac προπάτορες appellantur, Latine generis auctores, e Virg., dici etiam πάτρωνας. Hoc inquam minime me movet, quod nequaquam ap. ullum e vetustioribus Scriptt. invenisse eum hanc vocem existimem. Multo vero minus his Schol. Eur. verbis moveor, Ἀπελεύθερος δὲ, ὁ ἀργυρώνητος μὲν πρῶτον, εἶτα ἐλευθερωθείς· ὁ δὲ ἐλευθερώσας αὐτὸν, πάτρων, καὶ κλίνεται πάτρωνος. Est enim hic usus nominis πάτρων, non, ut ille quem affert J. Poll., remotus aliquantum ab eo quem habet ap. Latinos Patronus: sed cum eo prorsus conveniens, quem ap. illos interdum habuisse, e Plut. etiam discimus. Is enim in Fabio Maximo, postquam scripsit, Οἱ δὲ στρατιῶται τοὺς στρατιώτας πάτρωνας ἠσπάζοντο, addit, Τοῦτο δ' ἐστὶ τοῖς ἀπελευθέροις προσφώνημα πρὸς τοὺς ἀπελευθερώσαντας. Alioqui πάτρωνα sonare i. q. προστάτην, et relationem habere ad κλίεντα, Clientem, quod sonat πελάτην, ex eo discimus in Vita Romuli (13.) p. 44. meæ Ed. Ubi docet etiam a Patrone quodam nomen hoc ortum habuisse. [" Thom. M. 849. ad Charit. 415. ad Diod. S. 2, 576." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Hec. 420." Kall. Mss. * Πατρώνισσα, Gl. Patrona: * Πατρωνεύω· Patrocinor.] Ibid. EST ET Πατρωνεία, quod perinde est ac si dicas Patronatus; magis enim respondere huic nomini existimo, quam nomini Patrocinium, et ab eo exp. itidem προστασία. [" Dionys. H. 1, 258." Schæf. Mss. * Πατρωνικὸς, Suid. 3, 60.] Alterum quoque nomen LAT. Πατρίκιος, unica quidem certe litera a Lat. Patricius differens, in eod. Plut. l. habetur: ita ut eadem opera de utroque doceri ab eo possis. Sed vide ut e duabus derivationibus eam sequaris, qua nomen hoc a patris appellatione deducit, non autem eam, qua ἀπὸ τῆς πατρωνείας: cum vel terminatio huic derivationi aperte refragetur. Ceterum quanto manifestius est πατρίκιος mere Latinum esse pro Patricius, tanto magis miror Bud. duobus in ll. autem Suidæ nugis præbuisse, scribentis, Πατρίκιος, πατὴρ τοῦ κοινοῦ: quasi sc. Patricius dicatur ex eo, quod sit velut Communis pater reip. Nam quæ magis violenta esse etymologia potest si literas species? contra vero terminationem illam nominis Patricius Latinam esse, alia quamplurima eod. modo terminata vocabula testantur. [Dionys. H. 1, 81. 82. 108. 191. 276.]

" ΠΑΥΡΟΣ, Poëticum adjectivum est, i. significans q. ὀλίγος in prosa, Paucus, Non multus, Il. B. " (675.) παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαὸς, Γ. (214.) ἐπιτροχάδην ἀγόρευε Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως: erant " enim Lacones sua natura βραχυλόγοι, Breviloqui et " pauciloqui: unde etiam subjungit, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος. Utitur etiam comparativo παυρότεροι, Pauciores: Il. O. (407.) οὐδὲ δύναντο Παυροτέρους περ " ἐόντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν: N. (739.) μάχονται " Παυρότεροι πλεόνεσσι, Δ. (407.) Παυρότερον λαὸν " ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος Ἄρειον, Pauciorem populum, " Minorem populi numerum. Interdum ponitur pro " Parvus, Brevis, Nicand. Θ. (224.) ἄλλοτε μῆκος " Μάσσων, ἄλλοτε παῦρος." [" Heyn. Hom. 7, 70. Voss Myth. Br. 1, 125. Toup. Opusc. 1, 366. Valck. Callim. 267. Brunck. Aj. 1022. Parvus, Jacobs. Anth. 6, 207. Simonid. 13. et Jacobs., Apoll. Rh. 1, 573. Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμα, Wakef. Herc. F. fin. Παῦροι, Nemo, Heyn. Hom. 5, 149." Schæf. Mss.] " Neutrum plurale παῦρα adverbialiter " ponitur interdum pro Paucies, Raro, Non sæpe, " Non multum, Hesiod. Θ. (780.) Παῦρα δὲ πωλεῖται. " Alioqui DICITUR Παυράκις e signif., ut ὀλιγάκις. " Hes." [Theognis 859.] " Pro παῦρος dicitur " ETIAM Παυρίδιος, forma dimin., Pauculus, Pauxillus, Hesiod. Ἔργ. (1, 132.) Παυρίδιον ζώεσκον " ἐπὶ χρόνον, Ad pauxillum tempus. Ex eod. παῦρος " COMP. Παυροεπὴς, Pauciloquus: Erinnæ epith. in " Epigr." [" Jacobs. Anth. 8, 48." Schæf. Mss. * Παυρὰς, i. q. παυρὰ, Nicander Θ. 210.] " Παῦνον, " Hesychio μικρὸν, Parvum, Paucum, ut παῦρον. Sed " addit quosdam exp. μέγα, ἀγαθόν."

ΠΑΥΩ, Finem impono, Finio, Cessare facio s. Desistere, Xen. K. Π. 8, (6, 4.) p. 136. meæ Ed. Τότε μὲν ἔπαυσε τὸν λόγον, Tunc finem imposuit suæ orationi, Tunc finiit orationem suam, quod Finio ponitur et pro Cessare facio. Sic cum jungitur participio, commode reddi potest Finem impono: Isocr. Πόλιν δυστυχοῦσαν παῦσαι, Urbis calamitatibus finem imponere: quod perinde est ac si diceretur πόλιν δυστυχιῶν παῦσαι. Eadem constr. dixit in Paneg. Ἀλλ' ἵνα αὐτοὺς ἐκείνους παύσω, καθ' ὅσον ὁ λόγος δύναται, τοιαύτην γνώμην ἔχοντας, Ut finem imponam huic eorum opinioni, Ut desistere faciam ab hac opinione. Ad verbum, Ut desistere faciam hanc opinionem habentes, pro Desistere ab hac, quam habent, opinione. Itidem, Στρατηγοῦντα δ' αὐτὸν ἐπαύσατε, ap. Dem. (1187.) Et παύειν ἄρχοντα ap. Lys., nisi quis ἄρχοντα loco nominis habere malit, q. d. Facere desistere a magistratu. Sed redditur potius Abrogare alicui magistratum, imperium magistratui. Παύω cum aliquibus accuss., commodius redditur Reprimo, Coërceo: ut cum dicitur πάνυ τὴν ὕβριν a Dem. Reprimo insolentiam, Coërceo, etiam Compesco: quæ multo significantius dicuntur quam Finem impono insolentiæ, Cessare facio insolentiam. Sic ap. Hom. παύειν ἐὸν ῥόον, et aliquoties παύειν χόλον, ac μένος, Reprimere iram s. Cohibere. Nisi malis Sedare iram. Sed hoc observandum est, cum dicitur, παύω τὸν σὸν χόλον, τὸν χόλον σου, τὸ σὸν μένος aut τεὸν, tunc, si aliquo istorum verborum uti non velimus, sed potius magis ad verbum reddere, esse dicendum, Facio ut cesses aut desistas ab ira, Impono finem iræ tuæ: at cum dicitur, παύω ἐμὸν χόλον, s. ἐμὸν μένος, reddi Cesso vel Desisto ab ira: nec solum Impono finem iræ meæ, sed etiam Finem facio iræ. Sic Il. A. 283. Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος, Desiste ab ira, Finem fac iræ tuæ etc. Utrique autem loco convenit verbum Sedo, cum dici possit παύω τεὸν μένος, Sedo iram tuam: itidemque παύω ἐμὸν μένος, vel simpliciter παύω μένος, aut παύω χόλον, Il. T. (67.) Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, Sedo iram meam. Cui

simile est, *παῦε τεὸν μένος*, Tuam sedato iram. Uti vero licet et verbis illis, Reprimo, Cohibeo, aliisve hujusmodi. Sed eod. illo verbo Sedo aptissime reddemus ap. Eund. hoc *παύειν*, junctum accus. *ὀδύνας*, Il. Π. (528.) *Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας*, Sedavit dolores. Legitur autem et *παύειν ὀδυνάων* ap. eum: de qua constr. dicam infra. Item cum accus. *ἄνεμον*, Od. K. (22.) ubi verbo *ὀρνύμεν* opp. *Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων, Ἠμὲν παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλῃσι*: hic enim cum *ὅν κ' ἐθέλῃσι* oportet *ἄνεμον* repetere *ἀπὸ τοῦ κοινοῦ*. Sunt porro et accuss., cum quibus reddi potest Aboleo: *παύω τὴν τυραννίδα*, Aboleo tyrannidem. In alia autem constr. reddi et verbo Abrogo, sicut in l. quem protuli supra, disces e sequentibus. || *Παύω* habet et alias constrr., quarum una est, et ea quidem frequentissima, nisi me fallit memoria, *παύω σε τούτου*: pro quo interdum et *παύω σε ἐκ τούτου*: altera, *παύω σε ποιεῖν τοῦτο, μηκέτι ποιεῖν*. Sed et cum pass. infin., præcedente particula *μή*. Quod ad priorem attinet, sc. *παύω σε τούτου*, sciendum est, quemadmodum docui dixisse Dem. *παύω τὴν ὕβριν*, quod fuerit exemplum *τοῦ παύω τοῦτο*, ita dixisse Isocr. *παύω σε ὕβρεως*, quod fuerit exemplum *τοῦ παύω σε τούτου*, Paneg. *Κἀκεῖνον τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν*. Est autem *παύω σε τῆς ὕβρεως*, Facio ut desistas ab insolentia, Impono finem tuæ insolentiæ. Aut, utendo quopiam significantiore verbo, Reprimo tuam insolentiam, Coërceo, Compesco, si quidem structuræ orationis non habeatur, sed sensus duntaxat ratio: alioqui dicendum esset, Reprimo ab insolescentia, Coërceo, Compesco. Sed Latinitas patietur potius, ut opinor, Refræno te ab insolentia: cum et Cic. constructionem hanc isti verbo dederit. Quod si quis hoc non libenter utatur, quod ei plus vehementiæ inesse putet, idem autem fortasse et de tribus illis proxime præcedentibus judicabitur, quam verbo *παύω*: aut dicat, Deduco te ab insolescentia, aut Depello: aliudve hujusmodi verbum, sed aptius tamen, quærat. Dicerem autem Prohibeo, quo hoc ipsum verbum exp. ap. Thuc. 3. *Βουλόμενοι τῆς μὲν ἔξω ξυμμαχίας ὑμᾶς παῦσαι, ἐς δὲ τὰ κοινὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια καταστῆσαι*, sed prohibere dicimur quempiam non tam ab ea re a qua desistere eum volumus, quæ inest verbo *παύω* significatio, quam ab ea quam facere s. aggredi parat. At vero cum dicitur *παύω σε τῶν ἐπιθυμιῶν*, locum fortasse habere potest illud Deduco, ut dicamus sc. Deduco te a cupiditatibus: sed non minus aptum judicabunt alii fortasse vel Libero, vel Vindico. Est autem eo loquendi genere usus Xen. *Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμιῶν τοὺς συνόντας ἔπαυε*. Ejusd. generis est, *παύειν τῶν πονηριῶν* ap. Isocr., cui opp. *προτρέπειν ἐπὶ τὰς πονηρίας*, Archid. *Δύο τρόποι τυγχάνουσιν ὄντες οἱ καὶ προτρέποντες ἐπὶ τὰς ἀδικίας, καὶ παύοντες τῶν πονηριῶν*. Plato autem dixit etiam *παύειν τινὰ τῆς λυγγὸς*, Symp. *Ὦ Ἐρυξίμαχε, δίκαιος εἶ ἢ παῦσαί με τῆς λυγγὸς, ἢ λέγειν ὑπὲρ ἐμοῦ ἕως ἂν ἐγὼ παύσωμαι*, ubi non minus apte verbo Liberare uti possumus. Observa autem uno eodemque in l. usum *τοῦ παῦσαι* et *τοῦ παύσασθαι*. Hanc autem constr. sæpe habet et in Abrogandi signif.; ut enim dicitur *παύειν ἄρχοντα, στρατηγοῦντα*, de quibus supra, sic etiam *παύειν τινὰ τῆς ἀρχῆς, στρατηγίας*. His simile est *παύειν τῆς βασιλείας*, pro quo *τῆς βασιληΐης* Ionice ap. Herod., item *τινὰ τῆς ναυαρχίας* ap. Thuc., quibus in ll. *παύειν* non incommode redditur verbo Privare. Xen. *Ἑλλ.* 6, (2, 8.) *Παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας, Ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται*, Cum privassent illum imperio, vel, mutando constr., Cum abrogassent illi imperium. Sic *παύειν τινὰ τῆς βασιλείας*, Privare regno. Ubi tamen et illo verbo Deducere uti possis, si cum Hirtio dicere velis Deducere e regno. Quidam certe interpr. Adimere alicui regnum. Sciendum est autem, Hom. quoque sæpe dixisse non solum *παύω τούτου*, sed et *παύω σε τούτου*, utplurimum tamen hunc personæ accus. subaudiendum nobis relinquendo, ut cum dicit *παῦσε δὲ χάρμης*, et *παῦσε δὲ θούριδος ἀλκῆς*, subaudiens *αὐτόν*. Et Il. Δ. (191.) *Φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων*. At Od. Ψ. (298.) junxit accusativo rei pro accus. personæ, *Παῦσαν ἄρ ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας*. Soph. interjecta præp. *ἐκ* dixit (El. 987.) *παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ*. Quod autem attinet ad illam verbi *παύω* cum infin. constr., qua sc. dicitur *παύω σε τοῦτο ποιεῖν*, legitur ap. Thuc. 2, (67.) p. 69. meæ Ed., *Βουλόμενοι πεῖσαί τε αὐτὸν, εἰ δύναιντο, μεταστάντα τῆς Ἀθηναίων ξυμμαχίας, στρατεῦσαι ἐπὶ τὴν Ποτίδαιαν, οὗ ἦν στράτευμα τῶν Ἀθηναίων πολιορκοῦν, καὶ παῦσαι βοηθεῖν τε αὐτοῖς, καὶ ᾗπερ ὥρμηντο, δι' ἐκείνου πορευθῆναι κ. τ. λ.*, ubi *παῦσαι* non cum *πεῖσαι* jungitur, alioqui enim esset *παῦσαι* pro *παύσασθαι*, et tres infinitivi simul, sed immediate cum *βουλόμενοι*, ut sit, Volentes efficere ut desisteret a ferendis suppetiis; vel Ut desisteret ferre suppetias. Proferam autem minime controversum hujus constr. exemplum, non quidem in hoc simplici *παύω*, nullum enim mihi in præsentia suppetit, sed in comp. *ἀποπαύω*: cum utriusque quod ad hanc constr. attinet, eadem sit ratio. Ita igitur ille Od. Σ. (113.) *Ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας Ἐν δήμῳ*. Et quoniam docui *παύειν* aliquibus in ll. reddi posse verbo Compescere, sicut et Reprimere, aliisque hujusmodi, hoc addo, inveniri hoc ipsum Compesco infinitivo itidem junctum ap. Plaut. Bacch. Cave malum, et compesce in illum injuste dicere. Ubi si mendum non est, merito quis miretur factum ex activo verbo neutrum, quod verbo *παύω* itidem usuvenire interdum mox docebo. Verum additur interdum huic verbo et negatio *μή*, vel *μηκέτι*, ut ap. Lucian. (1, 860.) *Ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτοὺς*, pro *ἔπαυσε λοιμοῦ αὐτοὺς*, Illis finem pestis imposuit, Finem pestis attulit, Eos a peste liberavit. Apud Aristoph. cum *μή* sequente etiam pass. infin. *παύω σε μὴ ἐξαπατᾶσθαι*.

Παύω neutraliter pro Finem facio, Cesso, Desisto, Desino: pro qua signif. ex Hom. affertur cum gen. *παῦσαν ἀέθλων*, pro Finem certandi fecerunt. Observavi alioqui hunc verbi istius usum in imperativo potius: Hesiod. *Ἀ.* (449.) *Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο*. Sic Aristoph. B. (580.) *παῦε, παῦε τοῦ λόγου*. Et cum partic. *παῦε ὀρχούμενος*. Invenitur autem *παῦε* et sine adjectione, et quidem pro Tace, ap. Aristoph. (*Ὀρν.* 1504.): quæ signif. datur itidem imperativo Desine a Lat. Comicis. Sed libet hoc lectori nostræ linguæ studioso expendendum proponere, annon verisimile sit nos, cum aliquem tacere jubentes, dicimus Pai pai, potius e Græcis *παῦε παῦε*, nam et ita geminatum hoc verbum extat ap. Aristoph., quam e Lat. Pax pax mutuari. Mihi quidem certe non fit verisimile nos jubentes aliquem tacere, uti nomine quod Pacem significet, licet alioqui Pacem appellemus Paix, ac non potius eo cui ipsa Tacendi insit signif., i. e. *τῷ παῦε*. Neque vero movere quemquam debet hæc diphthongi *αυ* in nostram *ai* mutatio, cum et in aliis quibusdam vocabulis e sermone Græco sumtis ea utamur.

At vox PASS. *Παύομαι* in signif. neutra, Finem facio, Cesso, Desisto, Desino. Jungitur interdum genitivo, interdum participio, idque ap. utrosque Scriptt. Sed hæc constr., nisi me fallit memoria, solutæ orationi, illa carmini usitatior, s. potius utraque in soluta oratione frequens, at in carmine rara est altera, sc. cum participio. Primum igitur genitivo junctum *παύομαι*, in carmine quidem, Il. H. (376.) *Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος*, Σ. (125.) *πολέμοιο πέπαυμαι*. Rursum H. (290.) *παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος*. Legitur vero et, *Παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε*, Od. Φ. (228.) In soluta autem oratione, ut *παύομαι τῆς ὀργῆς*, Desisto ab ira, Iræ finem facio, Desino irasci, ap. Lys. Item Herodian. 7, (10, 16.) *Τῆς τε ὀργῆς ὁ δῆμος ἐπαύσατο*. Sic et ap. Dem. *παύεσθαι τῆς ὕβρεως*, (564.) *Οὐθ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τούτῳ ἢ ὅσον καταθεὶς παύσεται τῆς ὕβρεως*, ubi tamen Bud. *παύεσθαι* non verbo neutro, sed passivo est interpretatus, sic reddens h. l., Ita huic litem non minoris a vobis æstimandam esse censeo, quam quanta pœna depensa, ab injuria postea inferenda coërceatur. Et cum gen. *βοηθείας*, pro Desisto a ferendo subsidio. Item cum gen. *ἔργων*, necnon *πλησμονῆς* ap. Xen. (*Ἀπ.* 3, 11, 14.) E Plat. autem cum gen. *κακῶν*: sed *παύσασθαι κακῶν* ap. eum exp. perinde ac si esset pro *παῦσαι* positum: sc. Finem

imponere calamitatibus. Ad quam interpr. nisi quid nos confugere cogat, cum hunc vocis *παύσασθαι* usum nullo alio exemplo confirmari videam, malim exponere, Finem malorum habere, invenire. Hoc alioqui fateor, quemadmodum dixi, *παύω* in quibusdam ll. posse reddi Finem facio, Cesso, Desisto, quæ sunt propria vocis passivæ *παύομαι*: ita vicissim esse ubi *παύομαι* reddi possit Finem impono, Finio, quæ alioqui proprie activæ voci *παύω* conveniunt: ut sc. cum dicitur *παύομαι τοῦ δρόμου*: hoc enim reddere potes non solum, Finem facio currendi, Desisto a cursu, sed etiam, resolvendo orationem in aliam structuram, Finem impono cursui, Finio cursum, aut etiam Sisto cursum; nam qui dicit *παύομαι τοῦ δρόμου*, i. e. Finem facio currendi, Desisto a cursu, Desino currere, non aliud dicit quam *παύω τὸν ἐμὸν δρόμον*: ut vicissim qui ita loquitur, *παύω τὴν ἐμὴν ὀργὴν*, Finem impono iræ meæ, perinde est ac si diceret Finem facio irascendi, Desino irasci. At vero in *παύσασθαι κακῶν* idem non spectatur, cum is, qui dicit *παύομαι τῶν κακῶν*, Finem habeo malorum, non continuo dicere possit *παύω τὰ κακὰ*, Finem impono malis: nihilo certe magis quam is, qui dicit Convalesco ab hoc morbo, vel Sanatus sum ab hoc morbo, dicere potest itidem, Sanavi me ab hoc morbo. Ceterum affert Bud. e Synes. *παύομαι* cum gen. *τῆς ἀρχῆς*, expositum activo itidem verbo, sc. Abdico, cum accus. Me: nam *παύομαι τῆς ἀρχῆς* redditur Abdico me magistratu. Simul tamen vertit hoc verbum et neutro Abeo: interpretans, Abeo magistratu. Ut porro *παύω* genitivo junxit Soph., juncta præp. *ἐκ*, sic *παύομαι* Aristoph. (B. 1531.) ubi dicit *παύομαι ἐκ μεγάλων ἀχέων*: quod *παύομαι* redditur rursum passivo verbo Recreor.

Παύομαι in altera constr., sc. cum participio, prosæ potius quam carmini usitatum, Xen. K. Π. 7, (2, 3.) *Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Χαλδαῖοι ἔδεισάν τε καὶ ἱκέτευον παύσασθαι ὀργιζόμενον*, ubi observa *παύσασθαι ὀργιζόμενον* eadem signif. qua habuisti supra *παύσασθαι τῆς ὀργῆς*. Tale est *παύομαι διψῶν*, (K. Π. 1, 3, 10.) Et *παύομαι φονεύων*, Thuc. Plato quoque dixit de Rep. 1. *Ἐπειδὰν αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι*. Jungitur vero et participio passivo, ut *παύομαι βασανιζόμενος*, Desino torqueri, ap. Antiphontem. Pro quo et *παύομαι στρεβλούμενος* ap. Eund., *Ἠπίστατο γὰρ ὅτι παύσοιτο στρεβλούμενος ὁπότε εἴποι τὰ τούτοις δοκοῦντα*. Sic *Παύσασθαι ὀδυνώμενον*, Plato de Rep. 9. Et, *Παύομαι ταραττόμενος*, Plut. Solone, Desino turbari.

Παύομαι sine adjectione etiam ponitur, relinquendo, ut opinor, subaudiendum participium, aut certe gen. Aliquos tamen excipio locos, cujusmodi est hic Gregorii, *Ταῦτα πέπαυται*, pro Hæc desita sunt haberi, desierunt. Sed et in hoc Gellii loco, Disciplina tibiis canendi desita est, sicut Desita est sine adjectione ponitur, non dubium est quin de *πέπαυται* idem dici hic possit. Alioqui ponitur pro Quiescere, s. Requiescere: in qua signif. frequentius est *ἀναπαύεσθαι*. Sed et pro Quiescere in ea signif., qua dixit Virg. Flammam quievisse, Æn. 6. Postquam collapsi cineres, et flamma quievit. Nec enim dubium est quin tale sit istud Homericum, *παύσατο δὲ φλὸξ*, atque adeo Virg. id exprimere voluerit: Il. Ψ. (228.) *Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ*. Quod si *παύεσθαι* reperiatur et pro Tacere, sicut de *παῦε* dictum fuit supra, tunc quoque verbum Quiescere ejus interpretationi adhibere poterimus, cum Terentio; si tamen eos sequamur, qui in quibusdam ejus ll. accipi simpliciter putant pro Tacere, a quibus ego dissentio. At vero Desinere ita sumi ab hoc ipso Comico, minime controversum est. Sed in VV. LL. e Theophr. affertur *παύεσθαι* oppositum etiam *τῷ ἵστασθαι*, significanti Reniti et obsistere: H. Pl. 5, 8. *Εὔπριστα δὲ καὶ εὔσχιστα τὰ ἐνικμότερα τῶν πάμπαν ξηρῶν· τὰ μὲν γὰρ παύονται, τὰ δὲ ἵστανται*. Affertur que ad hujus interpr. confirmationem, e Plin. 16, 43. Arida latius quam viridia serris cedere. Sed quibusdam suspectum est *παύονται* in illo Theophr. l., cum alioqui constet Plinium quæ ibi dicit, ex ipso Theophr. mutuari.

MONOSYLL. *Παῦ* per apoc. pro *παῦσαι* dictum fuisse, testatur ap. Eust. [Od. A. p. 43, 45.] Ælius Dionys. sed ambiguum est intelligatne pro *παῦσαι* infinitivo activo, an pro *παῦσαι* imperativo medio. Ego certe de hoc potius quam de illo intelligendum putarim.

[" *Παύω*, ad Xen. Mem. 3, 14, 1. Heringa Obs. 145. ad Charit. 254=686. ad Il. N. 424. ad Herod. 335. ad Xen. Eph. 239. Valck. Hipp. p. 237. Markl. Suppl. 310. Il. O. 459. coll. Wolf. Proll. 225. Heyn. Hom. 6, 208. 7, 77. Brunck. Aristoph. 1, 34. 3, 37. De constr., ad Xen. Mem. 4, 2, 17. Phalar. p. 28. ad Herod. 536. 613. Brunck. Œd. C. 1751. *Παύω τινά τινος*, Ind. Xen. Mem. *Τὸν νοσοῦντα παύειν*, Simon. Dial. 100. *Παῦε*, Brunck. Aristoph. 3, 42. Epigr. adesp. 661. Heyn. Hom. 5, 586. 6, 31. Heind. ad Plat. Phædr. 193. Vox celeustæ, ad Lucian. 1, 240. *Παῦσαι*, Lobeck. Aj. p. 413. *Παύσῃ* —; Lennep. ad Phal. 45. Act. pro med., Ruhnk. ad H. in Cer. 351. ad Il. I. 260. Brunck. Phil. 1275. De act. et med., Jacobs. Anth. 6, 402. Brunck. Aristoph. 1, 159. Kuster. 71. Thom. M. 230. 696. Diod. S. 1, 429. Eur. Herc. F. 675. Leon. Tar. 4. De constr., Zeun. ad Xen. K. Π. 89. Toup. Opusc. 2, 133. Valck. Diatr. 87. Dawes. Misc. Cr. 324. Plut. Mor. 1, 861. 863. Porson. Med. p. 28. Aristoph. 'A. 634. Boiss. Philostr. 569. Cum participio, Schol. ad Lucian. 1, 3. Valck. Phœn. p. 575. Brunck. Apoll. Rh. 169. Cum infin., Longus p. 41. Pass. An accus. regat, Heind. ad Plat. Apol. p. xiii. *Ἐπαύθην, ἐπαύσθην*, Wessel. Add. ad Herod. 65. (Buttm. A. Gr. 1, 448.) *Παυθῆναι*, ad Dionys. H. 1, 193. 2, 728. 3, 1342. *Πεπαύσομαι*, Wakef. Trach. 587. *Πεπαύσομαι, παύσομαι*, Mœr. 298. et n. Plusquamperf. pass., Thom. M. 54." Schæf. Mss.]

Παυσίβακτροι, οἱ, q. d. Ad sedandum utentes baculis, in VV. LL. Baculis robustis utentes, ut qui fustibus lites sedant et dirimunt. At Hes. habet duntaxat, *Παυσιβάκτρων, ἰσχυρῶν βακτηρίων χρωμένων*: quæ scriptura mendosa esse videtur; ac certe, sequendo illam exp. quam habent VV. LL., reponendum esset *ἰσχυραῖς βακτηρίαις χρωμένων*. Alioqui possit etiam suspicari quispiam, eum scripsisse *ἰσχυρῶν* seorsum, et addidisse, *βακτηρίαις χρωμένων*. Sed et illa ipsa vox *παυσίβακτροι* non immerito suspecta cuipiam fuerit. [A Schneidero non agnoscitur. • *Παυσίκακος, ὁ, ἡ*, Greg. Naz. 2, 292. " Schol. Pind. 'O. 2. 1." Boiss. Mss.] *Παυσίλυπος*, Mœrori finem imponens, afferens, Mœrorem cessare faciens. Sedans mœrorem, ut *παυσίλυπος ἄμπελος* vocatur a quodam Poëta ap. Athen. (40.) Mœroris sedatrix vitis, quod vini potu exhilarentur homines. Sic et poculum illud, quod in conviviis tertium Jovi Servatori dicatum erat, *παυσίλυπον* vocabatur, ut habent VV. LL. Ibid., Jovis esse dicitur epithetum ap. Soph. (Nauplio Fr. 1.) Sed et quendam lapidem vocatum fuisse *παυσίλυπον*, quod si quis dum in luctu versatur, eum nactus fuerit, continuo mala ejus finiantur, ex Jasone Byzantio discimus, *Ἐν Στρυμόνι ποταμῷ γεννᾶται λίθος παυσίλυπος καλούμενος, ὃν ἐὰν εὕρῃ τις πενθῶν, παραχρῆμα παύεται τῆς κατεχούσης αὐτὸν συμφορᾶς*. Quinetiam villa quædam Campaniæ Pausilypum dicta fuit, ut testantur cum alii, tum Plin. Hoc autem nomen ab amœnitate obtinuit. [Eur. Bacch. 771. " Heyn. Hom. 8, 255. ad Charit. 358. Brunck. Soph. 3, 429. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 22." Schæf. Mss. " Vitiosum *Παυσόλυπος*, Nicet. Eugen. 4, 217. 6, 241." Boiss. Mss.] *Παυσινύσταλον*, Quod dormitationem reprimit, vigilare facit, Eust. Od. Δ. p. 1491. *Ἔοικε δὲ μᾶλλον τῷ τῆς Ἑλένης κρατῆρι, τὸ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον γρηγόρσιον· ἐπειδὴ καὶ νηφάλιοι θυσίαι ἦσαν, ἐν αἷς οἶνος οὐκ ἐσπένδετο, φασὶν, ἀλλ' ὕδωρ μελίκρατον*. Quibus addit, Homerico illi *κρατῆρι* similius etiam esse, quod ab Ælio Dionysio commemoratur *παυσινύσταλον*, et ab eo esse dicitur vel *βρῶμα*, vel aliquid hujusmodi. Esse autem *παυσινύσταλον* ajunt, inquit, simile ei quod DICITUR *Ἐγρηγόρσιον*: quo significatur, *τὸ ποιοῦν ἐγρηγορέναι, καὶ ὡς εἰπεῖν νηφάλιον*. Observa autem obiter, hic quidem *Ἐγρηγόρσιον*, illic autem SCRIBI *Γρηγόρσιον*. Est alio-

qui in usu potius, sicut ἐγρήγορσις, ita etiam ἐγρηγόρσιος, et quidem significans ποιῶν ἐγρηγορέναι, sequendo ejus exp., i. e. Faciens vigilare, s. Vigilias afferens. Quod autem ad compositionem nominis hujus παυσινύσταλον attinet, existimo in eo νύσταλον substantivi fungi vice, cum tamen extra compositionem non inveniatur, quod quidem sciam: sed tantum NOMEN Νυσταλέος adjectivum, significans non Dormitationem, sed Dormitatorem, aut etiam Dormitabundum. Neque enim hac voce, ad exemplum aliarum complurium a me ficta, uti dubitarim. Παυσίπονος, ὁ, ἡ, Labori finem imponens, A labore recreans, Eur. [Iph. T. 451. Aristoph. B. 1356. Orph. H. 49, 6.] At vero COMP. Παυσάνεμος, amittit ι, quod in præcedentibus compp. habes. Vocavit autem παυσάνεμον θυσίαν Æsch. (Ag. 222.) Sacrificium sedans ventos, s. placans, ut locutus est Virg., i. e. quo impetramus sedationem ventorum. [* "Παυσανίας, Jacobs. Anth. 6, 318. Brunck. Soph. 3, 488." Schæf. Mss.]

Παῦσις, Cessatio, Requies, vel Sedatio, [Gl. Interdictum. "Matthæi ad Epist. ad Corinth. p. 231." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 104. LXX. Jerem. 48, 2.] Pro quo dicit HOM. Παυσωλὴ, aliique Poëtæ, ut Il. B. (386.) Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται οὐδ' ἠβαιόν. Item παυσωλὴ πολέμοιο, in alio ejus loco. ["Koen. ad Greg. Cor. 269." Schæf. Mss.]

Παυστέον, Adv. positionis, ut vulgo appellant, Cessandum est, Finem facere oportet, παύεσθαι δεῖ. Sed interdum et activa signif. pro παύειν δεῖ, Facere oportet ut quis cesset. Plato, Παυστέον προειδότας αὐτοὺς τὸν θάνατον, Operam dare oportet ut desinat mortem prævidere, q. d. Faciendi sunt cessare a, etc. [Παυστέα, Gl. Compescenda.]

Παυστὴρ, ῆρος, ὁ, ITEM Παυστήριος, Sedator, Sedativus. Sonat autem παυστὴρ quidem, Sedator: at παυστήριος, q. d. Sedativus, Sedatorius. Vel Qui finem imponit, cessare facit. Alexis ap. Athen. (449.) vocat somnum παυστῆρα βροτείων πόνων, Qui finem imponit humanis laboribus, requiem affert a laboribus mortalium: Ὕπνος βροτείων, ὦ κόρη, παυστὴρ πόνων. At παυστήριος sub nomine Sophoclis habetur in VV. LL. [Vide Œd. T. 150.] Ubi παυστήρια sunt etiam Obices, Septa: quod Hes. exponat προβλήματα, ἢ φράγματα. Qui et παυστήρια ὄρη appellatos tradit Achaiæ montes in quibus mortuus est Orion. [Παυστὴρ, Soph. El. 304. "Valck. Hipp. p. 313. Wakef. Phil. 1438. Jacobs. Anth. 12, 347. Παυστήριον, Argum. Soph. Œd. T." Schæf. Mss. * Παύστης, unde] Παυστικὸς, Vim sedandi habens, VV. LL.

[* Παυστὸς, unde] Ἄπαυστος, ὁ, ἡ, Indesinens, Non cessans, Irrequietus, Fine carens, Perpetuus, Sempiternus: ut Cic. ἄπαυστος βίος ap. Plat., p. 23. mei Lex. Cic., vertit Sempiterna vita. Apud Thuc. autem (2, 49.) ἄ. δίψα reddi etiam potest passive, Insedabilis sitis, Sitis quæ sedari non potest. Itidem ἄ. γλῶττα signif. passiva, q. d. Incoërcibilis lingua, Lingua quæ coërceri non potest. [Dionys. H. 455, 1. Aret. 59, 7. "Markl. Suppl. 79. Jacobs. Anim. 46. Valck. Callim. 258." Schæf. Mss. Soph. Aj. 1209. Plato Timæo p. 36. Polyb. 1, 57, 7. 7, 15, 1.] Ἀπαύστως, et Ἀπαυστὶ, Indesinenter, Incessanter, Irrequiete, Sine quiete, Aristot. de Mundo, Συναναχορεύει πᾶσι τούτοις ἀπαύστως. ["Ἀπαύστως, Heyn. Hom. 8, 656." Schæf. Mss. Proclus p. 41. Ed. Bas. 1540. Eust. ad Dionys. P. p. 167. Ἀπαυστὶ, Dio Cass. 37, 50. * Δύσπαυστος, Euseb. H. E. p. 133=164. * Νήπαυστος, Indesinens, Lycophr. 972.]

AT VERO Παῦλα peculiarem formam habet: quo vocabulo significatur Cessatio, Intermissio, Requies, Finis. Plato Phædro, Τὸ γὰρ ἀεικίνητον, ἀθάνατον· τὸ δὲ ἄλλο κινοῦν, καὶ ὑπ' ἄλλου κινούμενον, παῦλαν ἔχον κινήσεως, παῦλαν ἔχει ζωῆς: quæ Cic. ita est interpretatus, Quod semper movetur, id æternum est; quod autem motum affert alicui, quodque ipsum agitatur aliunde, quando finem habet motus, vivendi quoque finem habeat necesse est. Plato Epist. 7. Οὐκ ἔστι παῦλα κακῶν τοῖς στασιάσασι. A Bud. exp. non solum Finis, sed et Clausula, in isto l. Aristot. Polit. 7. Καὶ πρὸς τὴν παῦλαν τῆς τεκνοποιίας ἡ σύζευξις συγκαταβήσεται χρόνοις εὐκαίρως. ["Ad Mœr. 26. Thom. M. 59. ad Diod. S. 1, 360. Musgr. El. 161." Schæf. Mss.]

Ἀναπαύω, Requiescere facio, Requiem s. Relaxationem do: ἀνάπαυε σαυτὸν, Da tibi requiem, teipsum requieti, quieti. Sed dicitur interdum ἀναπαύω ἐμαυτὸν vel ἀναπαύω σε, simpliciter: interdum ad accus. personæ additur gen. rei: ut ἀναπαύω σε τοῦ ἔργου. Xen. K. Π. 7, (1, 2.) Πρὶν δὲ ὁρᾶν τοὺς πολεμίους, εἰς τρὶς ἀνέπαυσε τὸ στράτευμα, Matth. 11, (28.) Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς, Vobis requiem a labore tribuam, Il. P. (550.) ὅς ῥά τε ἔργων Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί. Rursus Xen. (Ἱππαρχ. 4, 1.) Ἀναπαύειν τοὺς ἱππέας τοῦ βαδίζειν. || Ἀναπαύομαι, Quiesco, Requiesco, Xen. K. Π. 4, (5, 10.) Σὺ, ὦ ἄγγελε, ἀνάπαυσαι, ἐπεὶ πεπόνηκας, Tu, o nuntie, requiesce, siquidem te fatigasti, ubi absolute ponitur. Sæpe autem genitivo jungitur, ut ἀναπαύεσθαι τῶν πόνων, A laboribus requiescere: Isocr. Ἀναπεπαυμένοι τῶν εἰσφορῶν, ubi loquitur περὶ τῶν εἰσφορῶν, quasi de laborioso quopiam onere. Nonnunquam ita constructum exp. Cesso, Desisto, Desino. Interdum additur præp. ἐκ: Lucian. Ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον. || Ἀναπαυόμενον ὕδωρ, ad verbum Requiescens aqua, dicitur Aqua certi cujusdam fontis, s. potius ipse fons ap. Dodonam, quia non perennem habet aquam, Etym. || Ἀναπαύομαι, e Dem. (1046.) citatur pro Donor immunitate: quæ signif. si vera est, ejus ratio hæc fuerit, quod quædam sunt munia, a quibus qui est immunis, velut ab onere gravi videtur requiescere. || Ἀναπαύομαι, Suidas exp. τὸ ἀνακλίνομαι ὡς πρὸς ὕπνον, Cubo ut somnum capturus, Xen. K. Π. 8, (7, 2.) Ἔδοξεν ἀναπαύσασθαι, καὶ κατεκλίθη, 6. Ταύτην μὲν δὴ τὴν ἡμέραν οὕτω διαγαγόντες καὶ δειπνήσαντες ἀνεπαύοντο. || Ἀναπαύεσθαι, Mori. Herodian. (1, 4, 18.) de Marco imperatore loquens, Νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐπιβιώσας μιᾶς, ἀνεπαύσατο. Sic usurpatur et a Theodorito. Dicitur et ἀναπαύεσθαι τοῦ βίου. Itidem suum Quiescere, de morte dicunt Lat.: Ovid. Longa quiescendi tempora fata dabunt. ["Thom. M. 230. Jacobs. Anth. 6, 426. 7, 305. 9, 25. 220. Anyte 7. Huschk. Anal. 232. Boiss. Philostr. 331. Wakef. S. Cr. 4, 245. ad Charit. 222. 387. Abresch. Lectt. Aristæn. 12. Mœr. 161. et n., Toup. Opusc. 1, 291. Valck. Hipp. p. 313. ad Plut. Mor. 1, 896. An cum partic., Schneid. Anab. 199. De act. et med., Kuster. V. M. 12. Ἀναπαύομαι, Morior, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 36." Schæf. Mss. "Ἀναπαύεσθαι φίλῳ dixit Epictetus Diss. 2, 13. pro Acquiescere, Fiduciam suam reponere in amico." Schw. Mss.] Ἀνάπαυμα, τὸ, Requies, i. q. sequens ἀνάπαυσις: sed ap. Poëtas illud nomen frequentius, hoc in prosa. ["Anyte 7." Schæf. Mss.] Dicitur ET Ἄμπαυμα per sync., Hesiod. Θ. (55.) Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων. Ἀνάπαυσις, ἡ, Requies, Intermissio a labore, Requies a labore, Xen. K. Π. 7, (5, 17.) Δοκεῖ μοι καὶ ἡ ἐμὴ ψυχὴ ἀναπαύσεώς τινος ἀξιοῦν τυγχάνειν. Cum gen. Plut. Lycurgo, Τῆς εἰς τὸν πόλεμον ἀσκήσεως ἀνάπαυσιν εἶναι τὸν πόλεμον. In VV. LL. exp. etiam Respiratio, ex Aquila Romano: e Quintiliano, Respiratio et mora. || Accipitur etiam pro Quiete quæ est in dormiendo: ut et Lat. Quietem appellarunt somnum. [Lucian. 2, 70. "Anyte 9. Thom. M. 59. Casaub. ad Athen. 1, 49. Conf. c. ἀνάπαυλα, ad Dionys. H. 3, 1860.; cum ἀνάπνευσις, Heyn. Hom. 7, 458." Schæf. Mss. * Ἀναπαύσιμος, Theophyl. 1, 434. * Ἀναπαυστὴρ s. * Ἀναπαυτὴρ, unde * "Ἀναπαυτήριος, Jacobs. Anth. 6, 349." Schæf. Mss. "Vide Ind. ad Procop. Hœschel." Kall. Mss. Liban. 1, 284. Aliter, * Ἀναπαυστήριος.] Ἀναπαυτήριον, VEL Ἀναπαυστήριον, τὸ, Locus in quo quies capitur, Locus quietis, Bud. subjungens hunc Xen. l. (Ἀν. 4, 3, 3.) Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀναπαύσεώς γε δεομένοις οἱ θεοὶ τὴν νύκτα διδόασι, κάλλιστον ἀναπαυτήριον. Magis tamen proprie, meo quidem judicio, nox dicetur Tempus quietis quam Locus quietis: dicitur alioqui ἀναπαυτήριον eadem forma, qua κοιμητήριον. || Ἀναπαυτήριον, τὸ καταζευγνύντων ἐπίφθεγμα, ut ἀνακλητικὸν, Cum receptui canitur, Bud. ["Ind. Xen. Mem. Fischer. ad Anacr. p. 14." Schæf. Mss. * Ἀ-

παταύστρα, i. q. ὀκλαδίας, Schol. Lucian. 2, 329. A Reitz.] Ἀνάπαυλα, ἡ, i. q. ἀνάπαυσις, Quies, Requies, Herodian. (7, 5, 5.) Δεδωκὼς τοῖς καμάτοις ἀνάπαυλαν, Thuc. (2, 75.) Διῃρημένοι κατ' ἀναπαύλας, Vicibus quiescentes, Laur., In orbem operi succedentes, Bud. || Locus quietis, Mansio, Deversorium, Plato de LL. 1. Ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδὸν, ὡς εἰκὸς, πνίγους ὄντος τανῦν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσιν εἰσὶ σκιαραί. [" Valck. Diatr. 43. Act. Traj. 1, 215. Toup. Opusc. 2, 34. Thom. M. 58. ad Diod. S. 1, 193." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 266.] Ἀνάπαυλις ap. Hes., i. q. ἀνάπαυλα: nam Ἀνάπαυλα exp. ab eo ἀνάπαυσις: deinde Ἀνάπαυλις, ἀνάπαυσις, κατάπαυσις. [* Ἀναπαύλησις, Schæf. ad Dionys. H. l. c.:—" Oraculum ap. Phlegont. Trall. c. 2. Οὐδ' ἀναπαύλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν. Bast. Ep. Cr. 46.: — 'On dit ἀνάπαυσις et ἀνάπαυλα; mais je doute qu' ἀναπαύλησις soit un mot Grec. Le manuscrit met l'accent de cette manière, ἀνύπαυλησις.' Hoc me movet, ut scr. suspicer: Οὐδ' ἄρ' ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν. Jam agnoscis B pannum Homericum, Il. B. 379. Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκ ἔτ' ἔπειτα Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν."] Per sync. autem DICITUR Ἀμπαύω pro ἀναπαύω, ET Ἀμπαύομαι pro Ἀναπαύομαι, Theocr. 1, (17.) κεκμακὼς ἀμπαύεται: et ἀμπαύσασθε in Epigr. Requiescite. [Lobeck. Phryn. 340. " Musgr. Hel. 1351. Jacobs. Anth. 7, 192. Toup. Opusc. 2, 13." Schæf. Mss.] Ἄμπαυμα, itidem pro ἀνάπαυμα. Hesiod. (Θ. 55.) ἄμπαυμά τε μερμηράων, Requies curarum, [" Jacobs. Anth. 11, 231. ad Anacr. p. 14. Fisch." Schæf. Mss.] SIC Ἄμπαυσις pro Ἀνάπαυσις, Requies, Epigr. [* Ἀμπαυστήριος, Herod. 1, 181. θῶκοι.] ITEM Ἀμπαυστήριον, pro Ἀναπαυστήριον. [* Ἀνταναπαύομαι, Polyæn. 1, 14. p. 21.] Διαναπαύω, Interquiescere facio, Intermissionem vel Requiem aliquam do, Recreo: διαναπαῦσαι τὸν στρατὸν, Plut. (Marcello 6.) Τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε, Tum autem recreare exercitum et quieti reddere non licuit, Bud.: Greg. Naz. C autem dixit, διαναπαύειν τοὺς πόνους, quod redditur, Recreare labores; at ego interpretari malim Requiem aliquam laborum dare, Requiem aliquam dare a laboribus s. Intermissionem. Ideo autem non dico simpliciter Requiem, sed Requiem aliquam: ut eam signif., quam habet præp. Inter, in verbo Interquiesco, aliquo modo exprimam. " Διαναπαύω, Interquiescere jubeo, Interposita quiete refocillo et recreo, Reficio, Plut. (Antonio 38.) Πρὶν διαναπαῦσαι τὸν στρατὸν ὀκτακισχιλίων σταδίων ὑποτετρυχωμένον πορείαις, Greg. Ὥσπερ οἱ μακρὰν ὁδὸν τέμνοντες, καταλύμασι τοὺς πόνους διαναπαύουσι, Laboribus defessum corpus reficiunt, Labores cessare faciunt, interposita quiete. Ubi nota de re inanimata etiam dici. Rursum de re animata pro Sedere et tacere jubeo, Bud. e Plat. Διαναπαύσωμεν αὐτόν." || Διαναπαύομαι, Interquiesco, " Quiete interposita cesso," Cebes Theb. Κελεύουσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι. A Bud. exp. Interquiesco, et Paulum intermitto, afferente ex Appiano, Ὥσπερ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν οἱ D διαναπαυόμενοι. [Ælian. V. H. 15, 12. " Dionys. H. 5, 69. Bast über Plat. G. p. 126. Abresch. Lectt. Aristæn. 12. ad Lucian. 1, 475." Schæf. Mss. * Διανάπαυσις, Aristot. de Spirit. 8. p. 334.] " Ἐναναπαύομαι, Conquiesco in, Acquiesco, Contentus sum, Greg. Naz. Ἐναναπαύεσθαι ταῖς ἁγίαις δυνάμεσι. Dicitur et τοῖς δεδογμένοις ἐναναπαύεσθαι pro τοῖς κεκριμένοις ἐφησυχάζειν, quod Cic. vocat Acquiescere rebus judicatis." [" Theoph. Bulg. in Lat. 265. Ming." Boiss. Mss.] Ἐπαναπαύομαι, q. d. Superquiesco, Herodian. 2, (1, 3.) Ὧν οἱ μὲν ἀπὸ μέθης ἐκραιπάλων, οἱ δὲ ἐγρηγορότες, κἀκεῖνοι εἰς ὕπνον κατεφέροντο, κατεχούσαις τε ταῖς χερσὶ δοράτια ἐπανεπαύοντο, q. d. Superquiescebant manibus tenentibus hastilia, pro Quiescebant super manibus, i. e. innixi manibus, quæ vicissim hastilibus innixæ erant. Vel, Requiescebant incumbentes manibus, quæ vicissim hastilibus incumbebant. Esse autem aptum verbum istud significandæ huic rei, vel

A hic Ovidii versus ostendit, Fessus ut incubuit baculo, saxoque resedit. At Polit. pulcram hanc descriptionem hominum qui se a somno vix defendere possunt, in sua interpr. minime expressit; quippe qui ita reddiderit h. l. Partim ebrios dormitantesque, ac manu languida tenentes hastilia. Porro cum dico hic Quiescebant s. Requiescebant, intelligendum est non pro Somnum capiebant, sicut et Quies de Somno sæpe dicitur, sed simpliciter de Illo requiescendi modo, qui est hominum se ad somnum componentium, et qui vix ab eo sibi temperare possunt; dicit enim οἱ δὲ ἐγρηγορότες. Ad hanc autem signif. pertinet illa exp. quam dat Suid. verbo ἀναπαύομαι, ut ante docui, sc. ἀνακλίνομαι ὡς πρὸς ὕπνον. [Ælian. N. A. 5, 56.] || Ἐπαναπαύομαι, metaph. ut Latine Acquiesco. Acquiescere, inquit Bud. Annot. in Epist., interdum est Affectum animi sistere, et oblectari. Cic. in Lælio, Vicissim autem senes in adolescentium caritate acquiescimus. Et pro Dejotaro, In tuo ore, in tuis oculis vultuque acquiesco; te unum intueor; B ad te unum omnis mea spectat oratio. Sic Curt. Parum est enim, tot modo liberorum parentem, in unico filio acquiescentem, eo quoque orbari? Ubi Acquiescentem vult esse quod Græce diceretur ἐπαναπαυόμενον, et ἀρεσκόμενον, et ἐνασμενίζοντα, cum dat. Hæc ille. Ego autem existimo ἐπαναπαύεσθαι in hac quoque signif. verti posse Requiescere: sic utendo ut Cic. usus est, Or. pro Cælio, Hoc unico filio nititur, in hujus spe requiescit. [* Προαναπαύω, Basil. 2, 680. " Προαναπαύομαι, Ante morior, Euseb. H. E. 271." Kall. Mss.] Προσαναπαύομαι pro συναναπαύομαι, vide cum proxime sequenti Συναναπαύομαι. [Act. vox Προσαναπαύω, Polyb. 4, 73, 3. 5, 7, 3. " Aster. Hom. p. 40." Boiss. Mss. " Wyttenb. Ep. Cr. p. 19. ad Phalar. 246. Diod. S. 2, 611." Schæf. Mss.] Συναναπαύομαι, Simul quiesco, requiesco, Una cum alio quiesco: et quidem intelligendo vel simpliciter, vel pro Quietem capio, ut loquuntur Poëtæ, i. e. Somnum. Unde dicitur etiam συναναπαύεσθαι γυναικί. At vero Sapient. 8, (16.) itidem dicitur προσαναπαύσομαι αὐτῇ, nove pro συναναπαύσομαι: nisi C forte hæc vera est lectio. [Plut. Bruto 13. " Wyttenb. Ep. Cr. p. 19." Schæf. Mss.]

Ἀποπαύω, Cessare facio s. Desistere. Cum accus. et gen.: accus. personæ, gen. rei. Apud Xen. (Œc. 14, 8.) inquit Bud., ἀποπαύω τῆς χρήσεως, Abdico munere: ita dictum ut παύω τῆς ἀρχῆς. Sic ἀποπαύω τὸ παιδίον τοῦ γάλακτος, pro ἀπογαλακτίζω. Apud eund. Xen. Λ. (1, 6.) Ἀποπαύσας τοῦ ὁπότε βούλοιντο ἕκαστοι γυναῖκα ἄγεσθαι, ἔταξεν ἐν ἀκμαῖς τῶν σωμάτων τοὺς γάμους ποιεῖσθαι. || Citatur præterea e Soph. Aj. (1206.) ἀποπαύειν ἐρώτων, pro Privare amoribus. Exp. etiam Compesco, Inhibeo, Il. Σ. (267.) Νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα Ἀμβροσίη, T. (119.) Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' εἰλειθυίας, ubi Eust. Τοῦ δὲ ἀπέπαυσε τόκον, διασαφητικόν τι τὸ, σχέθε δ' εἰλειθυίας, ἤγουν ἐπέσχε τὴν γέννησιν πρὸς καιρὸν, καὶ οὕτως ἔπαυσε τὸν τόκον. Idem Eust. paulo ante hæc verba, ἀπέπαυσε τόκον exp. ἐπέσχε τὸν τοκετόν. Notandum est autem, in his duobus ll. Ho- D meri ἀποπαύω unicum habere casum, sc. accus.: et in priore quidem loco, accus. personæ; in posteriore autem rei. || Ἀποπαύομαι, Cesso, Desisto, Desino, Finem facio, Il. A. (422.) πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν, Cessa s. Desiste præliari, aut Desine, Finem fac præliandi. Nisi malis, nomen reddens nomine, dicere Absiste prælio. Sic ἀποπαύεαι μάχης, Π. (121.) Ἕκτωρ τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; Hector, cur absistis pugna? Apud Xen. itidem cum gen. K. II. 7, (5, 22.) Οἵ τε ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι τοῦ μὲν δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, πολεμικοὶ δὲ οὐδὲν ἧττον γίγνονται, Mordere desinunt. Ponitur etiam absolute ap. Eundem pro Desino: Il. E. (288.) ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶΐ γ' ὀΐω Πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν κ. τ. λ. Item Φ. (372.) ubi pro eod. usurpatur et simplex; scribitur enim, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις· Παυέσθω δὲ καὶ οὗτος. Apud Theognin initio Γνωμῶν opponuntur ἀρχόμενος, et ἀποπαυόμενος, Exordiens et Finiens, Finem faciens, οὔποτε σεῖο Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος. || Exp. etiam aliquando

Quiesco, Requiesco: absolute sc. tum quoque posi- A tum. [" Thom. M. 230. Markl. Suppl. 566. 638. Jacobs. Anth. 9, 276. Theocr. 1, 138. ubi v. Valck." Schæf. Mss. * Ἀποπαυστέον, Clem. Alex. Str. 7, 16. * Ἀπόπαυσις, Aret. p. 13. Suid. 1, 270. " Dionys. Areop. 161." Kall. Mss. * Ἀποπαύστωρ, Orph. Hymn. 38, 8. * Ἀπόπαυστος, unde] Δυσαπόπαυστος, Cui vix finem imponere possumus, Vix sedabilis: [affertur ex Æsopo in Schn. Lex.] At in VV. LL. exp. Strenuus in bello; quæ signif., undecunque sumta sit, non video quomodo huic vocabulo convenire possit. Quod autem ibi additur, δυσαπόπαυστος esse etiam Qui difficulter avellitur, ita enim reponendum pro evellitur, aperte falsum est, et voci δυσαπόσπαστος, non autem huic, convenit. Itidem vero δυσαποπαύστως, quod ibi exp. Firmissime, perperam scriptum est pro δυσαποσπάστως.

Διαπαύω, Interquiescere facio, Intermissionem do: sicut et διαναπαύω expositum supra fuit. Sed affertur pass. Διαπαύομαι pro παύομαι etiam, Quiesco, Cesso, Desisto, Desino, e Plat. de Rep. Et cum par- B tic., ex Eod. in Timæo, Διαπαύεται γινόμενον pro Desinit fieri. [" Thom. M. 230. 696. ad Dionys. H. 5, 69." Schæf. Mss.] Διάπαυμα, ET Διάπαυσις, Intermissio, etiam Cessatio. [Διάπαυμα, Plato de LL. 7. p. 394=824. Intervallum, Inscr. Sicula Gruteri p. 212. Τοῦ ῥοΐσκου τοῦ ἐκ τῶ δ. ῥέοντος. * Διάπαυστος, unde * " Ἀδιάπαυστος, Xen. ap. Bekk. Anecd. 344." Boiss. Mss. Polyb. 4, 39, 10. * Ἀδιαπαύστως, 1, 57, 1. 22, 11, 7.]

" Ἐκπαύομαι, Cesso, Desino, Quiesco." [Ἐκπαύω, Cessare facio, Eur. Ion. 144. " Ad Dionys. H. 1, 193." Schæf. Mss. Inc. Job. 3, 17.] " Ἔκπαυμα, " Hes. exp. ἀνάπαυμα, Quies." [* Ἐπιπαύομαι, Quint. Sm. 9, 33.]

Καταπαύω, Cessare facio s. Desistere, Finem impono, Sedo. Interdum, Compesco, Reprimo, Coërceo. Od. Δ. (583.) Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων, Sedavi iram, vel Placavi. Hesiod. autem dixit καταπαύειν νεῖκος, Sedare litem, Θ. (87.) Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε. Utitur et C cum accus. personæ, pro Compescere, Coërcere: quam signif. habere interdum et simplex παύω, ostendi supra, ut Il. O. (105.) Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες, Ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες. Hic enim non dubium est quin καταπαυέμεν, quod est pro καταπαυσέμεν, multo aptius reddatur verbo Compescere, aliove hujusmodi, quam verbo Sedare, ut habet vulgata interpr. Existimo autem posse etiam reddi, hoc quidem in loco, Revocare a consilio, ab instituto, incœpto. Nam quem revoco ab incœpto, facio ut is desistat ab incœpto: quo loquendi genere Virg. uti satis notum est. Idem Od. B. (244.) Ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν: cum eadem signif. et de re ead. loquens usus esset verbo κατερύκειν: in hoc versu, qui est quartus ab illo, Παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἐόντες. Sed hoc non considerantes Interprr., κατερύκειν quidem verterunt, Compescere, Coërcere: at καταπαυέμεν, Quiescere, Desistere. Invenitur denique ap. eund. Poëtam cum accus. personæ, adjunctum habente participium: Il. D Π. (618.) Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ: hic enim dico κατέπαυσε jungi cum ὀρχηστήν περ ἐόντα, et esse illam ipsam cum participio constr., cujus exempla in simplici παύω protuli: ut sit, κατέπαυσα ἄν σε ἐόντα ὀρχηστήν, pro κατέπαυσα ἄν σε τοῦ εἶναι ὀρχηστήν: quod nihil esset aliud quam ἔπαυσα, i. e. Hasta mea fecisset ut saltator esse desineres; liberius, Saltationi tuæ finem imposuisset, s. arti saltandi. Atque ita primam ad signif. pertinebit et h. l. Alioqui non ignoro vulgo κατέπαυσα hic quoque reddi Compescuisset: accipiendo sc. καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα, separatim: hoc modo, Compescuisset te, quamvis saltator sis. Decepit autem Interprr., et constr. illam animadvertere non sivit, primum quidem interpunctio, quæ est post ἐόντα cum in aliis Edd., tum etiam in mea, hoc enim ingenue fateri volo, deinde particula καὶ, quam sequitur περ. Et hactenus quidem de usu verbi καταπαύω, quem ap. Hom. atque Hesiod. habet. In soluta quoque oratione ponitur pro Cessare facio s. Desistere, Finem impono, facio, affero, Finio: τὰ ἔργα καταπαύειν, Plut., τὴν μάχην, ap. Eund. Galenus vero dixit itidem ad Gl. 1. circa fin., Ὥστε κἀγὼ τῇδε καταπαύσω τὸν παρόντα λόγον, Huic libro finem hic imponam; ita enim malo hic λόγον, quam Disceptationem interpretari; vel Hic finiam. Legimus autem et εἰ κατέπαυσεν αὐτοὺς in Ep. ad Hebr. 4, (8.) pro Si requiem eis attulisset. Sed invenitur καταπαύω cum alia etiam constr., sc. cum accus. personæ adjunctum habente gen. rei: Xen. K. Π. 8, (5, 12.) Ἤν τις ἢ ἀρχῆς Κῦρον ἐπιχειρῇ καταπαύειν, pro eo quod Lat. dicerent, utentes ablativo illius gen. loco, Cyrum imperio privare, spoliare. Aut, mutata orationis structura, Cyro imperium abrogare. Qui autem aliquem imperio privat, s. alicui imperium abrogat, is certe illi finem imperii imponit. ‖ Καταπαύειν neutraliter etiam s. intransitive, pro Requiescere, in eod. illo Epist. ad Hebr. cap., et quidem paulo post alterum illum locum, cum ἀπὸ habente suum gen. Καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, Requievit ab operibus suis. Affertur autem et e Polyb. intransitive positum, Δευτεραῖος εἰς τὰς Πάτρας κατέπαυσε, pro Appulit finito suo itinere. [Aristoph. Ἐκκλ. 718. " Valck. ad Chrys. p. 14. ad Herod. 174. 457. ad Od. B. 168. Thom. M. 230. Diod. S. 1, 418. 731. Act. pro med., Monthly Review Febr. 1799. p. 195. Porson. Or. 288." Schæf. Mss. Eur. Alc. 32. Med. 172. 1259. Hec. 918. Herc. F. 685. Hel. 1168. * " Καταπαυστέον, Clem. Alex. 416. 614." Kall. Mss.] Κατάπαυμα, τὸ, Requies, Finis: γόου κατάπαυμα, Il. P. [38. " Jacobs. Anth. 6, 379. Heyn. Hom. 7, 296." Schæf. Mss.] Κατάπαυσις, ἡ, itidem pro Requies, Ep. ad Hebr. (4, 1.) de Requie sabbati, s. Sabbatismo. Suidæ autem est etiam ἡ τῶν οὐρανῶν βασιλεία. [" Thom. M. 59." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.] Καταπαύσιμος, adjectivum, pro Requiescere faciens, Requiem afferens: ut dies sabbati dicitur ἡμέρα esse κ. τῶν ἔργων, a Greg. Naz. [* " Καταπαύτης, Valck. Adoniaz. p. 278." Schæf. Mss. * Καταπαυστήρ, unde * Καταπαυστήριον, Schol. Par. Apoll. Rh. 2, 483. Paus. 3, 22. Schol. Soph. Tr. 584=575. * Κατάπαυστος, unde] Ἀκατάπαυστος, ὁ, ἡ, Irrequietus, Indesinens, Finem non habens. Aut passive, Qui sedari non potest s. cohiberi. Pro qua signif. habetur junctum genitivo ap. (2) Petr. (2, 14.) Ἀκαταπαύστους ἁμαρτίας, Qui cohiberi nequeunt a peccato. Nisi malis, Qui peccandi finem facere nequeunt, a peccando cessare. [Heliod. 1, 13. Diod. S. 11, 67. Polyb. 4, 17. Schol. Æsch. Pr. 186. Schol. Apoll. Rh. 4, 923.] Ἀκαταπαύστως, Irrequiete, Indesinenter, Ita ut cohiberi non possit, [Suid. 1, 79.] Δυσκατάπαυστος, Qui vix sedari s. cohiberi potest. Affertur et pro Irrequietus ex Eur. (Med. 109.) ut sit pro ἀκατάπαυστος, [" Eust. 59, 41." Seager. Mss.] Δυσκαταπαύστως, Ita ut vix sedari possit s. cohiberi. * Καταπαυστικὸς, Eust. Il. A. p. 104, 8. * Προκαταπαύω, Liban. 1, 245. * Συγκαταπαύω, Eust. Od. A. p. 23, 48.]

Μεταπαύομαι, Interquiesco; Alternis quiesco, VV. LL.: Eust. quoque in isto Hom. loco (Il. P. 373.) μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα Πολλὸν ἀφεσταότες, ait esse dictum μεταπαυόμενοι pro ἀμείβοντες ἀλλήλους, ὡς παύεσθαι μὲν τούτους, ἑτέρους δὲ μάχης ἄρχεσθαι, vel pro ἀναπαυόμενοι. [" Heyn. Hom. 7, 347." Schæf. Mss.] HINC EST Μεταπαυσωλὴ ap. eund. Poëtam, ut παυσωλὴ a παύομαι, pro Requies, eorum sc. qui interquiescunt et respirant; nam μεταπαυσωλὴ in Il. T. (201.) Ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ [lege μετὰ π.] πολέμοιο γένηται, Eust. ait esse παῦσις, quam alibi vocarit ἀνάπνευσις. [" Heyn. Hom. 7, 640." Schæf. Mss.]

[* Παραπαύω, Schleusn. Lex. V. T. * Περιπαύω, Achill. Tat. 115. Bip. * Προπαύω, Diod. S. 1. p. 25, 30. * Ὑποπαύω, Ælian. N. A. 13, 7. " Ὑποπαύομαι, i. fere q. simpl. παύομαι, Athen. 301. Ὅταν ὁ Νεῖλος ὑποπαύηται τῆς πληρώσεως, Postquam Nilus exundare desiit. Sic quidem Ed. Schw. e Mss. pro eo quod vulgatum erat, ἀποπαύηται." Schw. Mss.]

ΠΑΧΥΣ, Crassus: ut *ῥίζαν παχεῖαν* Plin. interpr. ap. Theophr. (H. Pl. 6, 3, 1.) Radicem crassam, cum hæc ejus verba, Τὸ δὲ *σίλφιον ἔχει ῥίζαν μὲν πολλὴν καὶ παχεῖαν, τὸν δὲ καυλὸν ἡλίκον νάρθηξ, σχεδὸν δὲ καὶ τῷ πάχει παραπλήσιον*, ita vertit, In ea laserpicium gigni solitum, radice multa crassaque, caule ferulaceo: haud absimili crassitudine. Sic autem *αὐχένα παχὺν* legimus in Geop. pro Cervicibus crassis, ut locutus erat Varro. Atque ut togam crassam dixit Horat., sic *χλαῖναν παχεῖαν* dicunt Græci, ut ex J. Poll. discimus, et generaliter etiam *παχέα ἱμάτια*: quod ap. Xen. (Œc. 17, 3.) legitur, cum verbo *φορεῖν*. Hom. autem *χεῖρα παχεῖαν* vocat Manum crassam: e quo intelligendum putant Schol. Validam, Robustam. Dicitur vero et *παχὺς οἶνος* a Gal. Crassum vinum: ei opponente *λεπτὸς*, Tenue. Alicubi redditur et Spissus; estque ita interpretatus idem Plin. ap. Theophr.: sicut et verbum *παχύνεσθαι*, Spissari, ap. Aristot. Frequens vero pro Crassus significante Obesus, Pinguis: quam signif. habet Epigr. tit. *εἰς Παχεῖς*, in disticho cujus initium, Τὸν *παχὺν εὖ ἔγραφεν ὁ ζωγράφος*. Sic et ap. Athen. identidem e variis Scriptt. Lucian. autem interdum cum *παχὺς* addit et *πολύσαρκος*, et alicubi *πιμελής*: (Dial. Mort. 10, 5.) *Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ*; In libro autem de Salt. Παχέος *δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ*. Ubi *παχὺς* videtur potius esse quod dicimus Gros, cum hoc copulamus cum nomine Gras: ut *παχὺς* et *πολύσαρκος*, s. *παχὺς* et *πιμελὴς*, sonent, quod dicere solemus Gros et gras: quorum certe utrumque videtur significari nomine Crassus ap. Terent. Respondet alioqui illud Gros potius nomini Corpulentus: qua etiam voce redditur *παχὺς* ap. Gal. Quod alioqui nihil aliud est aliquando quam *πιμελὴς*, s. *πίων*: atque adeo nomen hoc *πίων* et illud *παχὺς* eod. in l. eadem omnino in signif. posita invenies infra in Παχύτης. At Corn. Celsus *παχυτάτοισι* ap. Hippocr. reddidit Plenissimis: ut videbis in l. quem mox proferam, ubi de superlativo gradu agam. || Παχὺς metaphorice ad animum relatum, ut Lat. Crassus interdum ac Pinguis, pro Stupidus, Hebes, Tardus, Aristoph. (N. 842.) Γνώσει *δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς*. Unde autem *παχὺς* hanc signif. acceperit, docet Plut., ap. quem (6, 572.) legitur etiam *παχύτατος καὶ ἀμουσότατος*, de asino dictum. Ceterum *λεπτὸν* vicissim de Subtili et acuto dici, translatum itidem ad animum, suo loco docui. || Παχὺς alia metaphora, Opulentus, Dives, Locuples: quam metaph. interdum habet in lingua vernacula itidem Gras, item Engraissé: quæ ad verbum sonant *παχὺς* et *παχυνθεὶς*. Usus est autem hac in signif. Herod. (5, 30. 77.): et post eum Aristoph. Σφ. (288.) Καὶ *γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων* Τἀπὶ Θρᾴκης. Ubi Schol. *παχὺς δὲ*, inquit, *ὁ πλούσιος*: addens, e contrario *λεπτοὺς* appellari *τοὺς πένητας*, Pauperes. Ubi observa obiter et hunc metaphoricum usum NOMINIS Λεπτοί: similem ei, quem habet nomen Tenues ap. Latinos.

Gradus COMPAR. Παχύτερος, Crassior, Spissior, etc. sequendo signiff. datas positivo Παχύς. Et adv. Παχύτερον, Crassius, etc., quod exp. etiam Crassiore Minerva s. Pinguiore. Item Rudius. Sed pro *παχύτερος* dicitur ETIAM Πάσσων, Od. Θ. 20. Καί *μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι*, ubi *πάσσονα* reddiderim Corpulentiorem. Formari autem tradunt Gramm. *παχίων*, [Arat. D. 53.] a *παχύς*: e quo *παχίων* sit hoc *πάσσων*. Et tale esse *βράσσων* a *βραχὺς*, vel *βραδύς*. Fiunt autem tales comparativi et ab aliis positivis, i. e. aliam terminationem habentibus. SUPERL. Παχύτατος, Crassissimus. A Celso redditur Plenissimus, cum hæc verba Hippocratis, Τοῖσι *παχυτάτοισι τῶν παιδίων καὶ τοῖσι τὰς κοιλίας σκληρὰς ἔχουσι τάδε συμβαίνει μάλιστα*, vertit, Quæ pericula plenissimi cujusque sunt, et cui maxime venter astrictus est. [" Παχὺς, Heyn. Hom. 8, 496. ad Charit. 223. ad Herod. 525. Athen. 1, 16. Casaub. 1, 94. Jacobs. Anth. 6, 367. 7, 55. 9, 425. Huschk. Anal. 66. Callim. 1, 525. Stupidus, Plut. Mor. 1, 594. ad Herod. 385. ad Lucian. 2, 214. 224. Opulentus, ad Herod. 385. 447. Coray Theophr. 314. Kuster. Aristoph. 115. Εἰρ. 639. De meretrice, Toup. Opusc. 2, 68. Jacobs. Anth. 6, 169. 7, 389. De vinculis, Bergler. Alciphr. 331. ad Charit. 323. Π. *ποῦς*, Græv. Lectt. Hes. 607. Παχέα *ἔντερα*, ad Mœr. 405. * Πάχιστος, Lucian. 1, 499. Heyn. Hom. 4, 500." Schæf. Mss. Hippocr. de Aëre et Locis §. 125. Ἔς *τε τὰς τέχνας παχέες καὶ οὐ λεπτοὶ οὐδὲ ὀξέες*, Heliod. 5. p. 232. Παχύτερον *ἔχει τῆς ἀκοῆς*, Philostr. 558. Παχὺς *τὴν μνήμην*, Arat. D. 221. *κορώνη παχέα κρώζουσα*. "Hæc vox, si de unguentis adhibetur, eorum præstantiam in universum iudicare videtur. Hanc in rem locus est Judith. 10, 3. *ἐχρίσατο μύρῳ παχεῖ*, Inunxit se unguento præstantissimo, maxime odorato. Vulgatus: Myro optimo. Syrus: Unguento electo. Eod. modo Plin. 13, 1. Unguentorum hoc crassissimum est, h. e. Maxime fragrans, odoratum." Schleusn. Lex. V. T.]

[* Παχύαιμος, ὁ, ἡ, Hippocr. 357.] Παχύδερμος, Qui est cute crassa. Affertur autem e Luciano (1, 136.) pro Fatuo s. Stupido: quam signif. et simplex *παχὺς* habere, docui paulo ante: Ἀπειρόκαλος *καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος*: sed Bud. exp., Rusticus et illotus squalidusque. [" Ad Lucian. 1, 386." Schæf. Mss. * Παχυδερμέω, Gl. Obcalleo.] Παχύκνημος, Cui sunt pingues suræ, Aristoph. Πλ. (560.) *γαστρώδεις καὶ π. καὶ πίονες*. [" Ad Herod. 538." Schæf. Mss.] AT VERO Κνημοπαχὴς alia signif. habebis e Theophr. post Πάχος. Παχύνοος, Qui crassa est mente, crasso ingenio. [Phot. Παχύνοοι· * *παχύνοες, ἀνόητοι*. In Lex. Hermanni p. 436. extat * Πάχυνος. * " Παχύπους, Polemo 287. * Παχύρριν, ibid." Wakef. Mss. * " Παχύρρινος, Jo. Malal. 1, 406." Elberling. Mss.] " Παχύρραβδος, Crassas habens " virgas." " Παχύρρυγχος, Qui crasso rostro est, " Crassum habens rostrum, ut *π. ὕες*, Alex. Aphr." [Probl. 1, 141. * Παχυσκελὴς, Plut. 10, 532. " Musgr. Iph. T. 198." Schæf. Mss. * " Παχύσχοινος, Brunck. Anal. 2, 154. et Nonnus Ms. in Epitaph. Basilii M. Hist. 18." Bast. in Ind. Scap. Oxon. " Cf. Creuzeri Meletem. 1, 85." Boiss. Mss. * Παχυτράχηλος, Adamant. Phys. 2, 16. Geop. 19, 2, 2. al. * Πλατυτράχηλος.] " Παχύφρων, Qui crassa " mente est et intelligentia non valet, Stupidus, Bar" dus. Utitur Hes. in Prov. Βοῦθος *περιπατεῖ*, syno" nymum ei addens *εὐήθης*." [" Tzetz. Ch. 5, 716. *εἰς ἀνθρώπους*, ubi editum est *παχυφρένους*." Elberling. Mss. * " Παχύφυλλος, Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss.]

[* Ἑτεροπαχὺς, Lobeck. Phryn. 535. Vide Ἄβαρυς. * Ὑπέρπαχυς, Præpinguis, Plut. Cat. Maj. 9. Alex. 55. Hippocr. 290, 13. 385, 15.] " Ὑπόπαχυς, " Crassiusculus, Subpinguis," [Ctesias c. 28. Hippocr. 461. 970.]

[* " Παχέως, Boiss. Philostr. 532." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 246.]

Παχύτης, ἡ, Crassitudo, Crassities, Corpulentia, Obesitas, Pinguitudo, Aristot. H. A. 9, 5. de cervo, Ὅταν *γένηται παχὺς, γίνεται δὲ σφόδρα πίων ὀπώρας οὔσης, οὐδαμοῦ ποιεῖ ἑαυτὸν φανερὸν, ἀλλ' ἐκτοπίζει, ὡς διὰ τὴν παχύτητα εὐάλωτος ὤν*. || Interdum metaphorice pro Stupiditate, s. Hebetudine: qua in signif. usus est Greg. [" Callim. 1. p. 575. Π. vini, Casaub. ad Athen. p. 73." Schæf. Mss.]

[* " Πάχεια, Crassitudo, Theod. 4, 465." Wakef. Mss.]

Παχυλὸς, Crassus. A quo derivatum ADV. Παχυλῶς usitatius est, Crasse, i. e. Crasso modo et minime subtili, Crassa Minerva, Aristot. Eth. 1, 3. Ἀγαπητὸν *οὖν, περὶ τοιούτων καὶ ἐκ τοιούτων λέγοντας, παχυλῶς καὶ τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι*, ubi *παχυλῶς καὶ τύπῳ* apte redditur Rudem quandam rei formam adumbrando.

Παχύνω, Crassum reddo. Apud Polyb. pro Crassius et plenius reddo, oppositum *τῷ λεπτύνω*. Itidem pass. Παχύνομαι, Crassus reddor, fio, Crassesco: ut *παχύνεται σῶμα*, Gal. Crassescit, Augetur corpulentia. Bud. vertit Plenior et crassior reddor, afferens e Polyb. Τὰ *μὲν σκέλη παχύνονται, τοὺς δὲ ὤμους λεπτύνονται*. Potest autem *παχύνω* verti etiam Spissum

reddo: sicut παχύνεσθαι Plin. ap. Aristot. vertit Spissari. Apud quem in l. de Mundo πεπαχυμμένος redditur etiam Addensatus, a Bud. Ὄμβρος γίνεται μὲν κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους εὖ μάλα πεπαχυμμένου, Imber fit expressione nubis magnopere addensatæ. Alioqui παχύνεσθαι redditur etiam Concrescere. || Ponitur autem παχύνω pro Obesum reddo, Pinguefacio, ut in Plat. de Rep. 1. Τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν, καὶ παχύνειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν. Itidem παχύνομαι, Obesus reddor, Pinguesco, Pinguefio. [" Wakef. S. Cr. 3, 101. ad Herod. 385. Græv. Lectt. Hes. 607." Schæf. Mss. Dionys. P. 35. Πεπαχυσμένος, Philostr. 514. Schleusn. Lex. V. T. * Πάχυμα, falsa lectio ap. Alex. Trall. 9. p. 536. Οὐ μόνον τὰ δριμέα, ἀλλὰ καὶ παχύματα τῶν ἐδεσμάτων, ubi leg. καὶ τὰ παχύχυμα. * Παχυσμὸς, Hippocr. 1175.] Πάχυνσις, Ipsa actio reddendi crassum, s. efficiendi crassum. Aut etiam Crassescentia, si formare mihi licet verbale hoc a verbo Crassesco. At in VV. LL. affertur vocabulum aliud, sc. Crassatio, e Gaza, Theophr. C. Pl. 6, 15. Οἷς μὲν οὖν μὴ ἔνεστιν ὅλως λιπαρότης, καὶ πιότης, ἢ αὐτὴ μὴ πολλὴ, μηδὲ σωματώδης, τούτοις οὐ γίνεται τοιαύτη πάχυνσις. Legitur hoc vocabulum et ap. Aristot. Meteorol. 4. Ἡ γὰρ πάχυνσις, ὑγροῦ μὲν ἀπιόντος γίγνεται, τοῦ ξηροῦ δὲ συνισταμένου. Παχυντικὸς, Vim habens reddendi crassum, pro quo alii dicunt Incrassandi. A quo fingere etiam possis Incrassativus. " Ἐκπαχύνω, Crassum facio, Crasse-" facio," [Theophr. C. Pl. 4, 1, 4. * " Ἐμπαχύνω, Dionys. P. 35." Wakef. Mss. * Ἐπιπαχύνω, Alex. Trall. 12. p. 761=207. * Συμπαχύνω, Demetr. Phal. c. 159. Hippocr. 510, 11. 13.] " Ὑπερπα-" χύνω, Supra modum pinguefacio, Crassum reddo " aut Obesum. Unde Ὑπερπαχύνομαι, Supra mo-" dum pinguesco, adipe ingravesco," [Theophr. C. Pl. 5, 11, 3.]

Πάχος, τὸ, Crassities, Crassitudo, Thuc. 3, (20.) Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, 1. Τὸ πάχος τοῦ τείχους. Interdum vero πάχος redditur Crassamentum, quod et Crassamen Columellæ, ut πάχος πυῶδες, ap. Diosc. Crassamentum purulentum, i. e. Pituita et crassus humor, qui frigore in pectore puris modo albescens concreverit, Marc. Virg. || Πάχος dici etiam de Crasso ingenio, tradunt VV. LL. [" Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 25." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαχὴς, Lobeck. Phryn. 535. * Ἑτεροπαχὴς, Mathem. Vett. 27. * Εὐπαχὴς, Xen. K. 4, 1. 5, 30. J. Poll. 5, 59.] " Ἡμιπαχὴς, Semicrassus, Dimidiata " e parte crassus :" [var. lect. Theophr. C. Pl. 3, 4, 3.] Ἰσοπαχὴς, Æque crassus, Æqualem crassitiem habens, s. Parem, [Jambl. V. P. 250. Keissl., Lobeck. Phryn. 535. * Ἀνισοπαχὴς, ibid. Gal.] Κνημοπαχὴς, Suræ crassitiem habens, vide post Κνήμη. [Κνημοπαχὺς, Schn. Ind. Theophr. * Σκληροπαχὴς, Xenocr. de Alim. ex Aquatil. c. 8.]

[* Ἄπαχος, lect. susp. ap. Procl. Paraphr. Ptol. p. 45. Vide Schn. Lex. Suppl. * Ἔκπαχος, Gl. Præpinguis.]

" Πάχητες, Hesychio παχεῖς, πλούσιοι, Crassi, " Opulenti." [Apud Hippocr. de Aëre et Locis §. 84. Codd. exhibent * ὑπερπάχητες.]

" Πάχετον, ap. Hes. παχύτερον: mendose." [Ita autem exp. Schol. Od. Θ. 187. μείζονα καὶ πάχετον. Hippocr. 638. Στρέψαντα καὶ πάχετον ποιήσαντα ὑπὲρ τῶν ἀγκώνων. At Od. Ψ. 191. πάχετος δ' ἦν, ἠύτε κίων, Schn. Lex. exp. quasi subst. τὸ πάχος. Cf. Nicand. Θ. 385. 387. 465. Opp. Ἁ. 4, 535.]

ΠΑΩ, πῶ, Possideo. Est πάσασθαι, inquit Eust., τὸ γεύσασθαι: unde ἄπαστος ἐδητύος pro ἄγευστος. Hæc autem antecedit verbum Πῶ, significans κτῶμαι, unde et πῶυ, item πηὸς, qui est ὁ ἐξ ἀγχιστείας ἐπίκτητος συγγενής. Item πολυπάμμων, quod sonat πολυθρέμμων, πολυκτήμων. Hæc ille. Ceterum existimatur esse Doricum illud πῶ, cujus alioqui nullum affertur exemplum. At vero PRÆTERITI Πέπαμαι, a PASS. Πάομαι, aliqua inveniuntur: et quidem positi in signif. præsentis, sicut κέκτημαι, pro Possideo: ut ap. Aristoph. Ὄρν. (943.) ubi ad Pindarica quæ-

A dam alludit, Ὃς ὕφαντο δίνητον ἔσθος οὐ πέπαται. Sic ap. Solon. χρήματα πεπᾶσθαι, pro χρήματα κεκτῆσθαι, Pecunias possidere: (5, 7.) Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι Οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη. At in VV. LL. affertur πεπάμμεθα ex Epigr. et in signif. præteriti, sc. pro Possedimus. Ibid. exp. et aliis verbis, et quidem tam in præs., quam in præteriti signif.; nam πεπᾶσθαι ibi redditur etiam Parasse, et statim post affertur ex Eur. (Andr. 642.) πεπᾶσθαι γαμβρὸν, pro Acquirere generum. Tradit porro Ammon. πάσασθαι in hac signif. habere ᾱ longum, at in altera, breve. Scribi certe et πάσσασθαι in altera signif. ad producendam syllabam, docebo infra. [Theogn. 146. Tzetz. Lycophr. 355. " Πάω, Valck. Anim. ad Ammon. 188. Ilgen. Hymn. 300. Πάομαι, ad Herod. 95. Zeun. ad Xen. K. Π. 309. Arnaud Var. Conj. 414. Toup. Epist. de Syrac. 337. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 181. 383. Phœn. p. 141. Ernest. ad Callim. p. 24. 255. Brunck. ad Poët. Gnom. p. 278. ad Theogn. 671. Apoll.
B Rh. 47. Harles. ad Theocr. 173. Ernest. ad Il. A. 464. Ammon. 109. Valck. Anim. 187. Wakef. Eum. 178. Jacobs. Anth. 7, 116. 125. 9, 241. Heyn. Hom. 4, 634. 5, 638. Πέπαμαι, ad Herod. 302. Wakef. Ion. 687. Musgr. 675. Jacobs. Anim. 223. 279. 292. Anth. 6, 382. 8, 202. Brunck. Aristoph. 2, 175. ad Diod. S. 2, 370. Boiss. Philostr. 552. Schneid. Anab. 74. Πέπατο, Toup. Opusc. 1, 255. * Πᾶμα, Jacobs. Anth. 7, 213. Heyn. Hom. 4, 634. Valck. Anim. ad Ammon. 189. Ernest. ad Il. Δ. 433." Schæf. Mss. Theocr. Fistula.] Πάμμα, τὸ, Possessio: ut a κτῶμαι dicitur κτῆμα, hanc ipsam signif. habens, [" Valck. Anim. ad Ammon. 187. 189." Schæf. Mss. Vitiosa scriptura; vera est πᾶμα, quod præcedit. * " Παμοῦχος, ad Timæi Lex. 209. * Πάμωχος, ibid. ubi et de * Παμωχέω, * Παμωχιάω. Item Koen. ad Greg. Cor. 105. 117." Schæf. Mss. Tab. Heracl. * Αὐτοπάμων, i. q. αὐτὴ πασμένη, ἐπίκληρος, Hes. " Valck. Anim. ad Ammon. p. 190. ad Timæi Lex. 209. Arnaud Var. Conj. 414. Ja-
C cobs. Anth. 7, 124." Schæf. Mss. * Ἐμπάμων, i. q. πατροῦχος, ἐπίκληρος, Hesych. Ruhnk. ad Tim. 209. " Jacobs. Anth. 7, 124. 246. ad Herod. 463. * Ἐπιπάμων, ad Tim. l. c. Jacobs. Anth. 7, 124. * Ἐπιπαματις, ad Tim. l. c. Valck. Anim. ad Ammon. 190." Schæf. Mss. T. H. ad Hes. 1, 1197. Schol. Aristoph. Σφ. 581. * Παμπάμων, Ruhnk. ad Tim. l. c.]

Πολυπάμμων, Cui multæ sunt possessiones, Multa possidens. E quo intelligitur Dives. Il. Δ. (433.) ὥστ' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Ubi Eust. annotat πολυπάμμονα vocari τὸν πολυκτήμονα: quod πάμματα Dores appellent τὰ κτήματα. Sed mox eo delabitur, ut Æolicam vocem potius esse putet, 495. 496. [" Πολυπάμμων s. * Πολυπάμων, Heyn. Hom. 4, 634. Valck. Anim. ad Ammon. 187. 189. Ernest. ad Il. l. c." Schæf. Mss.] " Πᾶσις, Hesychio κτῆσις, " Possessio." [* Πάτωρ, unde Πάτορες, Photio κτήτορες. * " Ἐμπάομαι, Jacobs. Anth. 7, 246. * Ἔμπασις, ibid. ad Herod. 382." Schæf. Mss. " Ad He-
D sych. 1, 1198, 13." Dahler. Mss.] " Παμπησία, " Universalis possessio aut Universa, s. Universorum " bonorum possessio, Æsch. S. c. Th. (818.) κτημά-" των παμπησίαν dixit. Usus est Aristoph. Ἐκκλ. " (868.) αἵρεσθε τὴν παμπησίαν." [" Phot. Παμπησίαν· * παγκτησίαν. Eur. Ion. 1305. Formatur ab antiquo v. πάω, Possideo. Inde etiam παμπήδην. Eust. Od. Δ. p. 1502, 48. Ἀπὸ τοῦ πῶ, τὸ κτῶμαι,—παμπήδην ἐπίῤῥημα, καὶ παμπησία ἢ * παγκτησία." Blomf. Gloss. ad Æsch. l. c.] " Παμπήδην, Omnino, Fun-" ditus, Nihil faciendo reliquum. In usu est ap. " Poëtas cum alios, tum Tragicos, Soph. Aj. (916.) " ἀλλά νιν περιπτυχεῖ Φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, Schol. παντελῶς et ὅλον τὸ σῶμα. Apud Nicandr. (Ἀ. 526.) Schol. exp. πανταχοῦ, ἢ καθολικῶς." [Æsch. Pers. 728. " Theogn. 625. Valck. ad Il. 22. p. 52. Lobeck. Aj. p. 373." Schæf. Mss. Schol. Ven. Il. Γ. 213.]

AT VERO Παὸς, quod et ipsum hinc derivatur, remotius est. Dicitur autem παὸς, Affinis, ὁ ἐξ ἀγχιστείας ἐπίκτητος συγγενής, Eust. i. e. Propinquus,

quem per affinitatem nobis acquisivimus, s. compa- A ravimus. Is autem possessionum nostrarum pars factus est, ut ita loquar. Nicander Θ. 3. Φίλ' Ἑρμησιάναξ, πολέων κυδίστατε παῶν, ubi Schol. annotat παὸν significare et τὸν φίλον, et τὸν συγγενῆ, et τὸν ἐξ ἐπιγαμβρίας οἰκεῖον. Et paulo post addit, Nicandrum δωρίζειν in nonnullis, ut hic in παῶν: esse enim πηῶν, i. e. συγγενῶν: quibus verbis illum significare puto, πηῶν esse linguæ communis, e quo factum sit παῶν, mutando Dorice η in α. Eust. quoque de derivatis a πῶ disserens, DICIT Πηὸς, non Παὸς, ut videre est in iis quæ paulo ante ex eo protuli. Ego tamen priorem locum illi Παὸς dare minime dubitavi, quod mihi videatur ἀναλογωτέρα esse derivatio ejus quod habet α, quam ejus quod η. Adde quod ap. Hes. extat scriptum ITIDEM Παῶται, nam ita scripsisse eum liquet, non πραῶται, quod Laconum esse dicit, exponitque itidem συγγενεῖς et οἰκεῖοι. Laconum autem nequaquam esse diceret, si tantum mutato η in α dixissent παῶται pro πηῶται, sicut παὸς pro πηὸς dictum non ab illis solum, sed B generaliter a Doribus existimatur. Utut sit, ap. Hom. πηοὺς legi, non παοὺς sciendum est: Od. Ψ. (120.) Φεύγει πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν. Et Il. Γ. (163.) Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε φίλους τε. [" Παὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 289. Valck. Phœn. p. 159. Anim. ad Ammon. 188. ad Herod. 392. Πηὸς, ibid. Valck. Phœn. l. c. Anim. l. c. Harles. ad Theocr. 265. ad Od. Θ. 581. Heyn. Hom. 4, 481. Παώτης, Valck. Anim. l. c." Schæf. Mss.] " Πηοσύνη, Affinitas, συγγαμβρία, ex Apoll. Rh." [1, 48. " Brunck. p. 6. Bibl. Crit. 2, 2. p. 33." Schæf. Mss.] Ultimum autem inter hæc derivata locum dandum censui NOMINI Πῶϋ: quo significatur Grex: unde ap. Hom. passim πῶϋ οἰῶν et πώεα οἰῶν: alioqui per se etiam existimatur dici de Grege ovium, s. Ovili. [" Herodian. p. 459. Pierson., Heyn. Hom. 6, 238." Schæf. Mss.]

Ab altera vero signif. VERBI Πῶ est AOR. Πάσασθαι, quod exp. γεύσασθαι, Gustare. Accipitur tamen et generalius pro Vesci. [" Scilicet verbo Πά- C σασθαι vett. Græci usu sunt pro Gustare, recentiores vero etiam pro Comedere, Pleniorem cibum capere, ut monuit Athen. 23. 24." Schw. Mss.] Jungiturque et gen. et accusativo. Cum gen., ut πάσασθαι ἐδητύος, et πάσασθαι δείπνου ap. Hom.: itidemque πάσασθαι ἰχθύων ap. Herod. (2, 37.) Cum accus. autem, ut σπλάγχν' ἐπάσαντο ap. eund. Hom. non uno in loco: et νέκταρ γ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην, ap. Hesiod. (Θ. 642.) Sed invenitur et πάσσασθαι cum duplici σσ, ad producendam syllabam. Apud Hes. πάσσασθαι, γεύσασθαι: et Πασσάμενος, γευσάμενος, κτησάμενος. Sed et πάσατο ap. Eund., unico σ, ἐγεύσατο, ἐκτήσατο. [" Πάω, Gusto, Heyn. ad Apollod. 226. In act. non occurrit, Valck. Diatr. 142. Πάομαι, πάσασθαι, Brunck. Aristoph. 3, 157." Schæf. Mss. Nicander 'A. 310. Ἢν δέ τις ἀφροσύνῃ ταύρου μέλαν αἷμα πάσηται, pro γεύσηται. * Παστὸς, unde] Ἄπαστος, vox plane Poëtica. Est autem Ἄπαστος, Qui non gustavit, cum gen. ap. Od. Z. (250.) δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος, Δ. (788.) Κεῖτ' ἄρ ἄσιτος, ἄπα- D στος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Sed et absque gen. Il. T. (346.) ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος. Redditur autem et Jejunus. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 200. Wassenb. ad Hom. 130. Ilgen. Hymn. 411. Athen. 1. p. 38. Heyn. Hom. 7, 681. 807." Schæf. Mss.] Ἀπαστὶ, Jejune, [Hes.] Ἀπαστία, Jejunium: ἀπαστίαν ἄγειν, Aristoph. N. [621. * " Ἀπαστὺς, ἡ, Etym. M." Wakef. Mss. * Πανάπαστος, Nicander 'A. 605.] " Ἀ-" πόπαστος, Oppian. (A. 1, 299.) i. q. ἄπαστος, Je-" junus."

" Πάσσομαι, Comedo. Hes. enim πάσσεται exp. " ἐσθίει." [" Ernest. ad Callim. 246. 255. Toup. Append. in Theocr. p. 16. Ruhnk. ad H. in Cer. 49. Mitsch. ad h. l. et 205. ad Od. Δ. 61. Ilgen. Hymn. 516. Heyn. Hom. 4, 124. 681. 5, 638. Brunck. Apoll. Rh. 47." Schæf. Mss.]

" Πατέονται τῶν κρεῶν, ex Herod. 2, (47.) affertur " pro Carnibus vescuntur: qua signif. supra πάσσε-" σθαι et πάσασθαι. Vide et Πατέω." [" Sic rursus A idem Herod. 2, 66. Οὐ πατέονται, Non vescuntur: item 4, 186. Idemque verbum eid. Scriptori 2, 37. e Mss. restituit Wess." Schw. Mss. " Ruhnk. ad Callim. Fr. 574. Wessel. Diss. Herod. 97. ad p. 121. 125. 135. 363." Schæf. Mss. Πατέονται ταῦτα, Agathocles Athenæi p. 650. Schol. Ven. Il. A. 464. Blomf. Gloss. Æsch. Ag. 1380. Lex. Ion.]

[* Παστὴρ, unde] " Παστήρια, Hesychio σπλάγ-" χνα, τὰ ἐντόσθια, κοιλία, Viscera, Intestina s. In-" teranea, Venter: forsan παρὰ τὸ πάσασθαι."

ΠΕΔΟΝ, τὸ, Solum, Terra: ut Athenæ κλεινὸν πέδον Παλλάδος, ap. Aristoph. Apud Hom. πέδονδε adverbialiter pro εἰς πέδον, Od. Λ. 597. Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής, In solum revolvebatur, s. In terram. Sed hoc sciendum est, πέδον sæpe jungi genitivo γῆς, s. χθονὸς, et quidem ap. Tragicos Poëtas præsertim, si bene memini, ac periphrastice dici πέδον χθονὸς, s. πέδον γῆς, pro χθὼν et γῆ. Æsch. Pr. init. Χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν B πέδον, Soph. (Aj. 859.) ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον. Ac suspicor certe Lucretium ceterosque veteres Lat. Poëtas hanc periphrasin imitari voluisse cum dixerunt Solum terræ. Accipitur autem πέδον et pro Domicilio, τάσσεται καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκήματος, Etym. [Aristoph. Ὄρν. 1757.] Ceterum præter illud adv., ita enim liceat vocare accusativum illum, qui adjunctam habet particulam δε significantem πρὸς, sunt et alia duo: UNUM, Πεδοῖ, quod sicut πέδονδε, accipitur pro In solum, terram; nam Eust. [Il. A. p. 153, 34.] ab Æschylo poni testatur pro εἰς γῆν: tradens esse Doricum, sicut ἐνδοῖ pro ἔνδον. Sic autem et Lucian., vel potius ejus Lexiphanes, usus est, dicens, (c. 1.) Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε. Sed et pro πεζῇ, Pedestri itinere, ap. eund. Æsch. (Pr. 272.) ut idem Eust. scribit. Hæc enim existimatur ejus sententia esse, cum scribit, πεδοῖ παρ' Αἰσχύλῳ· τὸ δ' αὐτὸ καὶ πεζῇ. [Antiquus erat dativus, ante inventum ω.] ALTERUM, Πεδόθεν, E solo, terra, Hesiod. (Θ. 680.) πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος, Ab C ipso usque solo, et quasi A fundamentis. Exp. ibi et Funditus. Apud Hom. autem Od. N. 295. Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσὶ, accipitur πεδόθεν metaphorice; exp. enim Eust. ἐκ γενετῆς, καὶ ὡς οἷον ἐκ πέδου, τουτέστι γῆς· καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐκ ῥίζης αὐτῆς: additque, eos, quorum est hæc expositio, censere metaph. sumtam esse a plantis. Sed exp. etiam * βρεφόθεν, καὶ ἐξ αὐτοῦ πέδου, εἰς ὃ καὶ πίπτουσι καὶ ἕρπουσιν οἱ ἀρτιγενεῖς: ut perinde sit ac si diceret, συνανετράφης τοῖς ψεύδεσι. Sunt tamen et qui pro παιδόθεν positum esse illud πεδόθεν arbitrentur. [" Πέδον, Jacobs. Exerc. 2, 152. Valck. Hipp. p. 273. Mitsch. H. in Cer. 220. Markl. Suppl. 829. Musgr. Hel. 2. Wakef. Ion. 756. Herc. F. 621. 1307. Porson. Phœn. 850. T. H. ad Plutum p. 260. Lobeck. Aj. p. 291. De mari, Musgr. ad Phœn. p. 189. Π. χθονὸς, Jacobs. Anim. 121. 131. Πεδοῖ, Valck. ad Röv. 49. Koen. ad Greg. Cor. 168. Heyn. Hom. 8, 134. Πεδόθεν, Toup. Opusc. 1, 364. ad Od. N. 295. Valck. Callim. 148. * Πεδόσε, Phœn. p. 244. D 681. Pierson. Veris. 146." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 137. 590. De πέδον a ποὺς deducendo, collatis δίποδος, τρίποδας, ἑκατόμποδας, Dorice δίπεδος etc. necnon Latino Pes, pedis, vide Schn. Lex. Suppl.]

" Πέδα, Hesychio γῆ, Terra, Solum, ut πέδον. " Dorice nonnunquam pro πέδη etiam usurpatum " reperitur." [" Sed * Πεδὰ Æolice dicebatur pro μετὰ, quod et Hes. annotavit. Sic Pind. Π. 5, 63. πεδὰ μέγαν κάματον: et in Fragm. ap. Athen. 641. πεδ' ἄφθονον βορὰν, Post copiose captum cibum." Schw. Mss.]

[* Πεδοβάμων, Terra incedens, Reptilis, Æsch. Choëph. 587. * Πεδοκοίτης, Humi jacens, Anal. 2, 217. Schol. Aristoph. 'A. 519.] Πεδοσκαφὴς, In solo defossus, s. In terra, s. potius per accus. In solum defossus, s. In terram. In VV. LL. In solo suffossus, Depressus, ut πεδοσκαφὴς κενεών. [Nonn. D. 4, 126. 12, 346.] Πεδοστιβὴς, Solum calcans, s. Terram, Per terram gradiens. Exp. et Humi stratus, Pedestris. Et π. ὄχος ex Eur. (Med. 1123.) pro Ve-

hiculum per terram tractum : [Rhes. 254. 763. Hel. 1532. Æsch. Pers. 127. Suppl. 1007. Athen. 422. "Heyn. ad Virg. 2, 160. Jacobs. Anth. 9, 168." Schæf. Mss.] Πεδοτρεφὴς, In solo nutritus, s. In terra. E Nonno (Jo. 43, 10.) πεδοτρεφὲς ὕδωρ, Aqua quæ nutrita est in terra: [vulg. —τροφὲς, an — τραφές?] i. e., E terra scaturiens, quæ ejus velut altrix fuit. [* Πεδοτριβὴς, i. q. πεδοστιβὴς, Nonn. D. 10, 361. Greg. Naz. 2, 222.]

Πεδάρσιος, Qui e solo in sublime evehitur, evectus est, Sublimis, Aristoph. Ὄρν. (1197.) Ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαρσίου, Lucian. (3, 587.) Ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῇς: [600. 612. Æsch. Pr. 269. 709. Ch. 846.] Item VERB. Πεδαίρω, itidem pro E solo in sublime eveho, ex Eur. affertur, [Herc. F. 819. 872. Phœn. 1034.] SED ET Πεδήορος pro πεδάρσιος, ea forma, qua μετήορος, ap. Nicandr. Θ. (729.) exp. ὑψηλὸς ἐκ τοῦ πέδου, et μετέωρος, item ἐκκρεμής. At Hes. [et Phot.] habet ETIAM Πέδουρος, quod exp. itidem μετέωρος, Sublimis. ["Πεδάρσιος, Sublimis. Æolice pro μετάρσιος. Μετάρσια δὲ, τὰ μεταξὺ τοῦ αἰθέρος καὶ γῆς ἐν ἀέρι συνιστάμενα. Schol. Plat. Ed. Ruhnk. p. 249. Vide infra 735. Valck. ad Phœn. 1034. de πεδαίρω locutus, ait :—'Verbum est Æolicum, neque a Soph. potuit vel ab Eur. præterquam in choro collocari, vel in trochaicis. ——— Æschylus in senariis Doricis istiusmodi formis et Æolicis non abstinet, cui pro μετάρσιος adhibetur πεδάρσιος.' Idem ibid. v. 11. de Æschylo :—'Quas in Sicilia didicerat formas verborum Doricas, in Atticam scenam introducere non dubitavit. Athen. 402. Αἰσχύλος, διατρίψας ἐν Σικελίᾳ, πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς.' Sic * Πεδάοροι pro μετέωροι, et * πεδαίχμιοι pro μεταίχμιοι, Choëph. 587. Πεδοίκου χελιδόνος pro μετοίκου in Τροφοῖς ap. Hes. in v." Blomf. Gloss. Æsch. Pr. 277. "Πεδαίρω, Musgr. Bacch. 1218. Rhes. 372. 442. Wakef. Herc. F. 821. Valck. Phœn. p. 373. Πεδάρσιος, ibid. Wakef. l. c. Brunck. Aristoph. 2, 184. Kuster. 195. Lucian. 3, 587. Πεδάορος, Valck. l. c. Adoniaz. p. 244. Πεδήορος, ibid. * Πέδαυρος, Valck. Phœn. l. c. Brunck. ad Anacr. p. 137. Πέδουρος, * Πεδωριστὸς, Jacobs. Anth. 7, 204. * Πεδώρυχος, Huschk. Anal. 233." Schæf. Mss. "Jacobs. Anth. 13, 690." Boiss. Mss. * "Πεδόρτα, ad Timæi Lex. 120." Schæf. Mss.]

Ἀλόπεδον, τὸ, ut ap. Theophr. H. Pl. 7, (15, 2.) Ἐν ἀλοπέδοις τοῖς ἐπὶ τῶν τοίχων, In planis parietinis : [Schn. ἀλιπέδοις.] Ubi de sempervivo loquitur, quæ herba est in fastigiis parietum crescens, VV. LL. e Gaza. Est alioqui suspectum hoc vocab. [* Ἀμφίπεδος, Campis cinctus, Pind. Π. 9, 93.]

Ἄπεδος, ET Ἐπίπεδος, ET Ἰσόπεδος. De his autem simul agere ideo placet, quod Hes. hæc tria itidem conjungat, cum illud PRIMUM, Ἄπεδον, exp. ἰσόπεδον, et ἐπίπεδον: præfigens his ὁμαλὸν, Planum. Sic autem Suid. ἄπεδον esse dicit τὸ ἰσόπεδον, et τὸ ὁμαλόν: subjungitque e Thuc. (7, 78.) Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι κατέβησαν εἰς χωρίον ἄπεδόν τι, καὶ ἐστρατοπεδεύσαντο, βουλόμενοι ἐκ τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τι ἐδώδιμον, verum addit, ἀνώμαλον, ἢ ἰσόπεδον, quæ verba paulo post excutiam. Affertur certe ex Herod. (1, 110.) itidem ἄπεδος χώρη pro Plana regio. [Ælian. H. A. 16, 12. χωρία ἄ.] Atque ut ἄπεδον exp. Hes. ὁμαλὸν, ita VERBUM Ἀπεδίζειν exp. ὁμαλίζειν, Complanare, Planum reddere. Sed et Suid. ἠπέδιζον censuit exponendum, s. potius exposuit, ὡμάλιζον. In eo enim ejus l., ubi legimus, Ἠπέδιζον, ἄπεδα γὰρ τὰ ἰσόπεδα, non dubito quin desit ὡμάλιζον post ἠπέδιζον, sitque illud hujus expositio: cujus rationem reddens subjungat, ἄπεδα γὰρ τὰ ἰσόπεδα. Affert autem et exemplum hujus signif. e Clidemo, Καὶ ἠπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν. Quamvis porro videamus ἠπέδιζον hic esse præt. imperf. ab illo Ἀπεδίζω, hoc autem derivari ab Ἄπεδος, legitur tamen ETIAM Ἠπεδίζειν ap. Hes., expositum itidem ὁμαλίζειν: ac præterea ἐδαφίζειν: quod ἠπεδίζειν merito cuipiam suspectum fuerit. Mihi certe fit verisimile scriptum fuisse ἠπέδιζον, aut ἠπέδιζε, habens in eod. tempore posita expositionis verba: quorum alterutro deinde per
A errorem in infinitivum mutato, itidem illa expositionis verba in infin. mutata sint. Quod vero ad illud ἀνώμαλον attinet, quo etiam dixi Suid. exponere ἄπεδον, eum sumsisse id ex aliquo arbitror, qui in ἄπεδον literam α esse στερητικὴν, Privativam putarit, cum alioqui videamus significationem nobis ut hoc dicamus nequaquam permittere; sed potius ostendere eum hic esse literæ α usum, qui est in ἄλοχος: ut quemadmodum ἄλοχος sonat ὁμόλεχος, sic ἄπεδος sonet ὁμόπεδος. Erit AUTEM ὁμόπεδος Qui est cum solo, i. e. Qui unam eandemque superficiem habet cum solo, ut ita loquar, unde intelligitur Planus. [Cf. Thom. M. v. Ἄπεδος. "Ἄπεδος, Thom. M. 85. Herod. 702. 738. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 232. Ἄπεδον, Wessel. ad Herod. 309. (4, 62.)" Schæf. Mss. "Ἀπεδίζω, Clidem. ap. Bekk. Anecd. 419." Boiss. Mss. Chirurg. Vett. p. 118.]

SECUNDUM est Ἐπίπεδος, Qui est super solo, i. e. in superficie soli, et ex eo non eminet: unde exp. itidem Planus. Nam Cic. hæc Platonis, Εἰ μὲν οὖν
B ἐπίπεδον μὲν, βάθος δὲ μηδὲν ἔχον ἔδει γίγνεσθαι τὸ τοῦ παντὸς σῶμα, μία μεσότης ἂν ἐξήρκει τά τε μεθ' αὑτῆς ξυνδεῖν καὶ ἑαυτὴν, ita interpr. Quod si universitatis corpus planum et æquabile explicaretur etc. Gell. 1, 20. init., Figurarum, quæ σχήματα Geometræ appellant, genera sunt duo, planum et solidum: hæc ipsi vocant ἐπίπεδον καὶ στερεόν. Planum est, quod in duas partes solum lineas habet, qua latum est et qua longum: qualia sunt triquetra et quadrata, quæ in area fiunt sine altitudine. Hæc ille. In VV. LL. τὸ τῆς χώρας ἐπίπεδον e Plat. de LL. pro Superficies regionis. Sic ap. Aristot. Bud. τὸ ἐπίπεδον vertit Superficiem, στερεὸν autem, corpus: Metaphys. 3. Ὥσπερ οἱ ἀριθμοὶ ποιοί τινες, οἷον οἱ σύνθετοι, καὶ μὴ μόνον ἐφ' ἓν ὄντες, ἀλλ' ὧν μίμημα τὸ ἐπίπεδον καὶ τὸ στερεόν· οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ ποσάκις ποσοὶ, ἢ ποσάκις ποσοὶ ποσάκις, Non solum qui lineæ similes sunt, sed etiam qui superficiem efficiunt et corpus, quales sunt qui vel per se vel per alios multiplicantur, ut denarius per seipsum, vel per quinarium. Itidem ex Aristot. Probl. in
C VV. LL. ἐπίπεδος ἀριθμὸς, ut bis bina. Ex eod. Platone affert, Ἀριθμητική ἥτε ἐπίπεδος, ἥ τε ἐν βάθεσιν, ἥ τε ἐν τάχεσιν οὖσα. Item, Μήκους καὶ ἐπιπέδου καὶ βάθους. Plut. autem (7, 591.) περὶ κατόπτρων loquens, dixit, Ἐπιπέδοις τε καὶ κοίλοις, καὶ περιαυγέσι. Philo V. M. 2. vocavit οἰκήματα, ἐπίπεδα καὶ ὑπερῷα, quæ in plano et quæ in edito. At in VV. LL. ex Epigr. ἐπίπεδος οἶκος, Domus ima et in solo posita. Ab Euclide ἐπίπεδος ἐπιφάνεια esse dicitur ἥτις δι' ἴσου ταῖς ἐφ' ἑαυτῆς εὐθείαις κεῖται. Invenitur compar. quoque gradus ap. Aristot. Μέτωπον πρὸς τὰ ὦτα περιφερέστερον ἢ ἐπιπεδώτερον: [et ἐπιπεδέστερος, Xen. Ἑλλ. 7, 4, 13.] Habent autem et aliam positivi terminationem VV. LL. sc. ἐπίπεδαι, quod ἐπίπεδαι interpr. Planæ figuræ, quæ longitudinem modo et latitudinem, nullam vero profunditatem habent. Sed non dubium est quin reponendum sit ἐπίπεδα et addendum substantivum σχήματα. ["Ἐπίπεδος, Dionys. H. 1, 583. Plato Theæt. 302. Julian. Ægypt. 35." Schæf. Mss. Plut. Anton. 79. Ἐπίπεδα, Jambl.
D Protr. 106. Kiessl. * Ἐπιπέδως, Theol. Arithm. 164. Ast. * "Ἰσοεπίπεδος, Jambl. V. P. 2, 326. Kiessl." Schæf. Mss.]

TERTIUM est Ἰσόπεδος, Planus: χωρίον, Planus locus: q. d. Qui est æqualis solo, vel Soli æqualitatem habens. Frequenter autem substantive ponitur ἰσόπεδον pro Planities: Il. N. (142.) de saxo, ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον ὄφρ' ἂν ἵκηται Ἰσόπεδον· τότε δ' οὔτι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ. Apud Xen. quoque Planities, s. potius Æquus campus: K. Π. 3, (1, 3.) Ἢ εἰς τὸ ἰσόπεδον καταβὰς ἡμῖν διαμάχεσθαι, 1, (6, 19.) Ἐν τῷ ἰσοπέδῳ μάχην συνάπτειν, 4, (1, 5.) Οἵ τινες δ' ἐν ἐρύματι ὄντες ἐκλιπόντες τοῦτο φεύγουσι, πῶς τούτους οἴεται ἄν τις μεῖναι ἰδόντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἰσοπέδῳ; Sed et 6. (2, 7.) Ὑμᾶς δὲ βάλλοντες κωλύσουσιν ἐν τῷ ἰσοπέδῳ μάχεσθαι. Sic et Ἑλλ. 7, (4, 31.) Dicunt præterea aliquid esse ἰσόπεδον alii, quod ei æquale est, tanquam ei exæquatum s. coæquatum. Plut. Numa, Τόπος τῷ λοιπῷ χώματι ἰσόπεδος. Sic ap. Philon. de Mundo, Εἰ μὴ γενέσεως ἀρχὴν ἔλαβεν ἡ γῆ, μέρος ἐπανεστὼς

οὐδὲν ἂν ἔτι αὐτῆς ἑωρᾶτο, χθαμαλὰ δ' ἤδη τὰ ὄρη πάντα ἐγεγένητο, καὶ οἱ γεώλοφοι πάντες ἰσόπεδοι τῇ πεδιάδι: quibus opp. ἀνωμαλίας, et τὰς πρὸς ὕψος ὑπερβολὰς ὁρῶν: q. l. Bud. ita reddit, Nisi terra principium ortus cepisset, nulla pars ejus altius insurgens conspiceretur, complanati vero montes omnes fuissent, collesque ad æquilibrium redacti, cum planitie camporum. [" Ἰσόπεδος, ἰσόπεδον, Mœr. 86. Toup. Opusc. 2, 217. Bergler. Alciphr. 309. Diod. S. 2, 391." Schæf. Mss. Ἰσόπεδα χρώματα, opp. κοῖλα, Alex. Aphr. Probl. * Ἰσοπεδὲς, Gl. Planum.]

Ἔμπεδος, ὁ, ἡ, q. d. ἐν πέδῳ ὤν, In solo stans, fixus: Il. M. (12.) Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν. Item, ἔμπεδον λέχος, (Od. Ψ. 203.) τὸ ἀκατάσειστον, Immotum, καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἕδρας ἑστώς. Quinetiam ἔμπεδα τίκτειν ap. eum exp. quidam ἰσχυρὰ καὶ δυνάμενα κατὰ τὸ πέδον ἵστασθαι. De quibus lege Eust., ap. quem et alia hujus usus invenies exempla: quo sc. inclusam πέδον signif. habet. Sed frequentius sonat Stabilis, Firmus, ut cum μένος ἔμπεδον dicit, et ἲς ἔμπεδος, item βίη ἔμπεδος. Quinetiam ἔμπεδον ἦτορ, item νοῦς ἔμπεδος, itidemque φρένες ἔμπεδοι apud eum legitur. Sed et is, cui est νοῦς ἔμπεδος, s. cui sunt φρένες ἔμπεδοι, vocatur ἔμπεδος. [" Toup. Opusc. 1, 333. Jacobs. Exerc. 2, 195. Anth. 6, 395. 9, 77. ad Herod. 567. Brunck. Apoll. Rh. 170. ad Lucian. 2, 333. Heyn. Hom. 5, 265. 6, 273. 322. 7, 159. 603. 604." Schæf. Mss. Soph. Aj. 640. Apoll. Rh. 2, 644. 4, 392. 854.] Sæpe autem et adverbialiter PONITUR Ἔμπεδον pro Stabiliter, Firmiter, βεβαίως, ἀσφαλῶς, σταθερῶς, Il. P. (434.) Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ Ἀνέρος εἰστήκει τεθνειότος, ἠὲ γυναικὸς, Ὣς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες, ubi observa ἔμπεδον et ἀσφαλέως eand. signif. habere. Idem Il. E. (527.) Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον. [" Theogn. 94. Heyn. Hom. 8, 280." Schæf. Mss. Orph. Arg. 613. 713. Apoll. Rh. 4, 1389.] Invenitur ETIAM Ἔμπεδα positum adverbialiter: ut ap. Nicandr. Θ. (4.) Ἔμπεδα φωνήσαιμι, ubi exp. ἀσφαλῶς, ἀκριβῶς. Alioqui dicitur ET Ἐμπέδως forma regulari; eoque est usus Polyb. (2, 19, 1.) Ἐμπέδως μείναντες ἐν ταῖς συνθήκαις. At vero ap. Auctorem Axiochi et pro Certo. Sed utrobique SCRIBI Ἐμπεδῶς sciendum est, quod esset potius tanquam a NOMINE Ἐμπεδής. Apud Suid. certe, ut mox videbis, scriptum est ἐμπέδως. [" Ἐμπέδως, Jacobs. Exerc. 2, 195. Anth. 9, 77." Schæf. Mss. Soph. Trach. 487. Ἐμπεδής, Hipponax ap. Hes. Ἐμπεδὴς γάμορος ἔμαρψεν ᾅδης, quod al. χθόνιος, al. ἀσφαλὴς exp. Ἐμπεδέως, Athen. 695. " Scolion 21." Schæf. Mss. * Ἐμπεδόκαρπος, i. q. ἀείκαρπος, Empedocles ap. Theophr. C. Pl. 1, 13, 2.] " Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα, allusione ad " nomen ἔμπεδος dicitur ἐπίμονος ἔχθρα, ap. Suid." " Ἐμπεδόμητις ἀνάγκη, Necessitas stabilis consilii," [Nonn. Jo. 10, 63. * Ἐμπεδοσθενής, Pind. N. 7, 144. * Ἐμπεδοτίμη, falsa lectio ap. Hippocr. Epidem. 2, 3. T. 1. p. 698. Lind. Sect. 7. p. 104. Foës. Vide Schn. Lex. Suppl.] Ἐμπεδόφρων, quo utitur Phalaris (Ep. 15.) licet alioqui Poëticum potius videri possit. Quod ἐμπεδόφρων ei significat, Qui mente firma præditus est. I. e., Qui mente captus non est. Bud. [* Ἐμπέδορκος, unde] et VERBUM Ἐμπεδορκέω, Firmiter jusjurandum servo. Suid. ἐμπεδορκεῖν exp. ἐμπέδως τηρεῖν τὰ ὅρκια. Redditur et Stare pactis; sed addo, Jurejurando firmatis. Herod. 4, (201.) Κατέῤῥηξαν δὲ τοῦδε ἕνεκα τὴν ἐποίησαν γέφυραν, ἵνα ἐμπεδορκέοιεν. Aliud exemplum habes ap. Suid. Affert autem Bud. et Ἐμπεδοτροφεῖσθαι, e Demosth. p. 124(=1087.) Ἐνεργαζόμενοι μὲν καὶ ἐμπεδοτροφούμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ: nam vertit, Negotiantes in ea hæreditate et ea potientes, camque consumentes suis alimentis, non tenuibus, sed lautis. Verum ego ibi REPONO Ἐμπαιδοτροφούμενοι, et interpretor, Qui jam inde a pueritia aluntur in ea: [sic legit Reisk.] " Ἀέμπεδον, Hesychio βέβαιον, " Stabile, Firmum: ἃ igitur hoc loco fuerit ἐπιτατι" κὸν, ut sit proprie Admodum firmum et stabile." Ἐμπεδόω, Stabilio, Firmo. Sæpe autem ponitur pro Firmiter et constanter servo, observo: Xen. K. Π. 4, (2, 4.) Ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσιν. Sic alibi, (Ἑλλ. 5, 1, 29.) Ὤμνυσαν ἐμπεδώσειν ταῦτα. Sed et ἐμπεδοῦν τοὺς ὅρκους ap. Eund. (K. Ἀ. 3, 2, 6.) legimus. Affertur in VV. LL. et ex Eur. Iph. T. (790.) Τὸν δ' ὅρκον ὃν κατώμοσ' ἐμπεδώσομεν, pro Jusjurandum firmum ratumque præstabimus. In Iisd. e Plut. Solone, Νόμους ἐμπεδώσειν, Leges esse habituros ratas. E Greg. autem, Τὰς πρὸς ἀνθρώπους ὁμολογίας ἐμπεδοῖ θεὸς, Pacta cum hominibus confirmat Deus. At Hes. et Suid. ἐμπεδῶ exp. etiam διδάσκω. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 272. Zeun. ad Xen. K. Π. 434. ad Dionys. H. 2, 826. De augm., Schneid. ad Xen. K. Π. 650. Ed. alt." Schæf. Mss. * Ἐμπέδωσις, Dionys. H. 1. p. 274.] Ἐξεμπεδόω, Bud. e Xen. (K. Π. 3, 1, 12.) Constanter observo et sancio. [* Κατεμπεδόω, Nicet. Annal. 5, 4. " Const. Manass. Chron. p. 29." Boiss. Mss.] Προσεμπεδόω, Confirmo, VV. LL. Sed rectius, Insuper confirmo. [Hes.]

[* Εὔπεδος, Liban. 1, 281. Reisk. γῆ. * Κοιλόπεδος, Pind. Π. 5, 50. * " Μελάμπεδος, Cui nigrum solum est, Eust. Il. 28, 23." Wakef. Mss. * Ὑψίπεδος, Pind. Ἰ. 1, 42. * Φοινικόπεδος, Æschylus Strabonis 1. p. 58. * Χαλκόπεδος, Pind. Ἰ. 7, 62.]

[* Πεδόεις, Solo adhærens, Nicander Θ. 662.] " Πεδανὸς, Humilis, A terra s. solo vix assurgens. " Nicand. utitur pro Parvus, Θ. (226.) dicens πεδανὴ " ἐφολκαίη, et (289.) πεδανὴ οὐρὴ, pro μικρὰ, teste " Schol., qui alias pro ταπεινὸς accipi tradit: Hesy" chio itidem exponente πεδεινὸς et ταπεινός. Idem " Hes. πεδανῷ ὕπνῳ ex Ionis Agamemnone affert pro " κούφῳ, Levi: addens, quosdam exp. βεβαίῳ, Fir" mo: secundum quam signif. e πέδη derivatum dici " posset." " Ἀπεδανὸς, Imbecillis, pro ἠπ." [" Ad Charit. 219." Schæf. Mss.] " Ἠπεδανὸς, dictum " quasi ἀπεδανὸς, i. e. ἄπους, signif. χωλὸς, ἀσθενὴς, " Claudus, Invalidus, Infirmus: item ἀναίσθητος, " ἠλίθιος, Sensibus captus, Stolidus. Legitur ap. " Od. Θ. (311.) Ibi enim Vulcanus de se et Marte lo" quens ait, Venerem sese, utpote χωλὸν ἐόντα, Αἰὲν " ἀτιμάζειν, φιλέειν δ' ἀΐδηλον Ἄρηα, Οὕνεχ', in" quiens, ὁ μὲν καλός τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε " Ἠπεδανὸς γενόμην. Ubi Schol. quoque exp. " ἀσθενής. Et nota ibi ipsum opponi τῷ καλός τε καὶ " ἀρτίπος. Volunt itaque esse τὸν δι' ἀσθενείας οὐ " δυνάμενον ἐν τῷ πεδίῳ, ἤγουν ἐδάφει, στῆναι: ei" que opponi τὸν ἔμπεδον. Et procul dubio quod " Suid. e Fabulis affert, ἐγγύθι δ' ἔστη Ἠπεδανοῖο " λέοντος, intelligendum de leone cujus pedi inhæse" rat spina. Rursum Il. Θ. (104.) ἠπεδανὸς θεράπων." [" Toup. Opusc. 1, 277. ad Charit. l. c. Heyn. Hom. 5, 434. Jacobs. Anth. 12, 161." Schæf. Mss. " Opp. K. 1, 533." Wakef. Mss.] " Affertur et " VERB. Ἠπεδανόω, pro Debilito, Infirmum et viri" bus defectum reddo." [* Νηπεδανὸς, i. q. ἠπεδανὸς, Opp. K. 3, 409.]

ΠΕΔΙΟΝ, τὸ, Campus, Planities, Hom. Il. Φ. (345.) Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ, Λ. (492.) Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι, (Od. P. 436.) πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, Χαλκοῦ τε στεροπῆς. Apud Eund. κονίοντες πεδίοιο, et διέπρησσον πεδίοιο, non semel. Quinetiam πυροφόρον πεδίον ap. eum legimus, et πεδία λωτεῦντα: quibus verbis subjungit, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα, sicut alibi dicit, πιότατον πεδίον. Ex Eod. affertur πεδία ἔχειν pro Campestria incolere. Frequens hujus vocabuli et in prosa est usus: Plato Theæteto, Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλῇ, Σωκράτην εἰς λόγους. Quod Proverbiale dictum usurpans Synes., dixit, Ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο παρακαλῶ, ἵππον εἰς πεδίον, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, προτρέπειν ἡγούμενος. Dicitur etiam, alioqui brevius, Ἐς πεδίον τὸν ἵππον. Proverbialia fuerunt et hæc, Ἄρεως πεδίον, Martis campus: λήθης πεδίον, Oblivionis campus: λιμοῦ πεδίον, Famis campus: ἀνέμου πεδίον, Venti campus: de quibus lege Erasm. Athen. 8. Πεδίον λεπτόγειον καὶ πολλὴν ἄγρωστιν ἔχον πεφυκυῖαν. Et πεδίον χλοερὸν, VV. LL. ex Apoll. Rh. (1, 546.) In Iisd., πεδίον λεῖον. Ex Eur. autem (Alc. 594.) πεδίων δαπέδοις. Item πεδία quædam erant cognomen habentia: ut πεδίον Ἀλήϊον, Hom. et πεδίον τὸ Ἀρήϊον, Paus. Apud Plut. Ἄρειον

πεδίον, qui a Romanis Martius campus appellabatur. AT Καππεδίον poëtica syncope dicitur pro *κατὰ πεδίον*, Per campum, Il. Z. (201.) *Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο*, ubi observandum est Cic. singularem maluisse reddere Latino plurali, ita interpretantem illum versum, Qui miser in campis mœrens errabat Aleis. ‖ Πεδίον, metaph. de pede: ejus sc. pars superior, cui subjacent digiti. In pede est *πεδίον*, idemque *ὄρος* ac *πολυόστεον*, Campus, et Finis, et Terminus de multis ossibus compositus. Hæc enim pars ossibus et nervis constat, ut ait J. Poll. (2, 197.), et desinit in digitos. Hæc Cam.: qui etiam tradit e Gal. *τὸ πεδίον* ab junioribus Medicis appellatum, vocasse quosdam Montem pedis: respondere autem *τῷ μετακαρπίῳ* in manu, sicut *ταρσὸν*, qui ad juncturam pertinet, *τῷ καρπῷ*. Sed malo *ὄρος* ap. J. Poll. legere, i. e. Mons, *Μέρη δὲ ποδὸς, τὰ μὲν ἄνω, πρὸ τῶν δακτύλων, πεδίον, ἢ ὄρος, ἢ πολυόστεον, ἐξ ὀστῶν καὶ νεύρων συγκείμενον*, quam *ὅρος*, Terminus: cum et ap. ipsum Gal. non hæc appellatio, sed illa inveniatur: ut omittam in vulgatis etiam Edd. Pollucis illam haberi. At GORR. *πεδίον*, inquit, Planta, Ima planta pedis. Pars est pedis quinque ossibus constans, inter tarsum et digitos sita: quæ per synarthrosin quinque pedis digitis inarticulatur. [" Wakef. Herc. F. 411. Alc. 601. Lobeck. Aj. p. 291. Jacobs. Exerc. 2, 152. Mitsch. H. in Cer. 220. De mari, Valck. Phœn. p. 80. Musgr. p. 189. Conf. c. *παιδ.*, ad Diod. S. 1, 267. *Ἵππον ἐς πεδίον*, Toup. Opusc. 2, 225. Emendd. 3, 100. Π. *πυροφόρα*, Longus p. 3. Vill." Schæf. Mss. Πεδία et πέδιλα conf., Barker. ad Etym. M. 788. Metatarsus, Theophil. Protosp. 1, 20.] " Ἀμπέδιον, per sync. " pro *ἀνὰ πεδίον*, i. e. *κατὰ πεδίον*, s. *διὰ τοῦ π.*, Per " campum," [Il. E. 87. 96. Z. 71. * Πεδιόνδε, In campum, Il. Λ. 492. * Πεδιόθεν, E terra, Schn. Lex. *ἀμαρτύρως*. * Πεδιονόμος, Æsch. S. c. Th. 277. * Πεδιοπλόκτυπος, 83. * Πεδιοῦχος, * Πεδιώδης, Schol. Soph. Œd. C. 686. * Βαθυπέδιος, Pind. N. 3, 30. in var. lect. * Βαθύπεδος. * Εὐπέδιος, Quint. Sm. 11, 125. *ἄλσεος εὐπεδίοιο*, nisi leg. * *εὐρυπέδοιο*. Vide Schn. Lex. Suppl. * Πεδιήρης, Campestris, Æsch. Pers. 564. *Θρῄκης ἀμπεδιήρεις * Δυσχίμους τε κελεύθους*, pro *ἀνὰ π.*, nisi leg. *ἀμ π.*]

Πεδινὸς, Campestris, Planus. Qua signif. legitur ET Πεδιαῖος: quod a Bud. exp. Campestris, In mediterraneis habitans. A Xen. K. (5, 17.) *πεδινοὶ* vocantur Lepores campestres, i. e. Qui campestria s. campos et planitiem incolunt, ut *ὄρειοι*, Qui montes. [" * Πεδινὸν, Diosc. Notha 455." Boiss. Mss. * Περιπέδινος, Circumcirca campestris, Aqu. Gen. 14, 3. vide Schleusn. Lex. V. T.] Invenitur autem et Πεδεινὸς cum ει ap. Theophr. [H. Pl. 3, 3, 2. 11, 2. Codd. variant *πεδεινὸς*, * *πεδιεινὸς*, *πεδινός*.] " Πέ- " διοι, affertur pro Qui in locis planis et campestri- " bus morantur: qui et *πεδιαῖοι*." Sed pro *πεδινὸς* s. *πεδιαῖος* dicitur ETIAM Πεδιάσιμος: *πεδιάσιμος σμύρνα*, Diosc., Campestris myrrha, i. e. In campestri solo proveniens. Qui l. facit ut minime suspectus mihi sit h. Basilii l. (2, 40.) sicut eum Bud. mendi suspectum habuit, *Ἡ ὀρεινὴ, ἡ πεδιάσιμος ἡμῶν ἕνεκεν διακεκόσμηται*: subaudiendum autem hic videtur *χώρα*. Ubi observa etiam *τὴν ὀρεινὴν* opponi *τῇ πεδιασίμῳ*, sicut in Xen. loco *ὀρείους*, i. valens q. *ὀρεινοὺς*, *πεδινοῖς*. [" Villois. ad Apollon. 410. Toll." Schæf. Mss.] Sed hoc adjectivum Πεδιάσιμος rectius fortasse deducemus a SUBST. Πεδιὰς, *άδος*, ἡ, quod significat Planitiem: ut videre est in eo Philonis l. quem protuli in Ἰσόπεδος. [Cf. Polyb. 2, 16, 7. " Wakef. Trach. 1058. (*λόγχη*, i. q. *πεζομάχος*.) Heyn. Hom. 5, 612. ad Timæi Lex. 68. Valck. Hipp. p. 185. Diatr. 131. ad Herod. 436. (2, 208.) ad Diod. S. 1, 349." Schæf. Mss. Eur. Rhes. 283. * Εὐπεδιὰς, Schol. Aristoph. Λ. 88.] At de Atheniensibus qui fuerunt DICTI Πεδιάσιοι, SIVE Πεδιαῖοι, AUT Πεδιεῖς, lege quæ scripta sunt T. I. c. 370. in princ. VV. LL. [" Πεδιαῖοι, ad Herod. 447. Πεδιεὺς, Kuhn. ad Paus. p. 4. Πεδιεῖς, Markl. Suppl. 653." Schæf. Mss. Plut. Solone 13. Palmer. Exercit. p. 3. " Rusticus, Diog. L. 1, 58." Wakef. Mss.] Πεδιακὸς, Campestris, VV. LL. [Πεδιακὰ, Atticæ regio campestris, Lysias ap. Harpocr. Apud Phot. autem * Πεδικά· *μοῖρα τῆς Ἀττικῆς· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος· εἶχεν καὶ προβάτων νομάς· ἔστι τὸ ὄνομα παρά τε Λυσίᾳ καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσιν.* * Πεδικὸς, Strabo 2. p. 280. Sieb. *Ἐκ τῆς πεδικῆς μετρήσεως*, ex emend. Coraii; olim extabat *παιδικῆς*.]

ΠΕΖΑ, ἡ, Malleolus pedis. Secundum quosdam autem Planta pedis, Ima planta: *τὸ δὲ ὑπὸ τῇ κνήμῃ μέρος*, inquit J. Poll., *καλεῖται σφυρὸν καὶ πέζα*. I. e., Pars quæ tibiæ subjacet, vocatur *σφυρὸν* et *πέζα*. Sunt qui Latinis Pedu, a quo Repedare, olim idem significasse putent, quod hoc *πέζα*. Sed et Totum pedem quidam hoc nomine *πέζα* declarari censuerunt. Zenodotus certe in libro quem *περὶ Ἐθνικῶν Λέξεων* scripsit, Arcades et Dores *πέζαν* vocare Pedem tradidit: ut refert Gal., qui addit, Hippocr. (662, 45.) ita scribentem, *Οἱ πόδες οἰδίσκοντες, αἱ πέζαι μάλιστα*, intellexisse vel Imam plantam, vel Malleolos pedum. Ceterum quamvis a Πέδον quosdam Gramm. hoc nomen Πέζα derivare non essem nescius, mutatione literæ δ in ζ, Etym. vero in nomine Περιπέζια dicere *πέζαν* significare Pedem *παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ ἕζεσθαι*, et terram, *παρὰ τὸ ἕζειν*, locum tamen ei dare hic malui, donec aliqua illius derivationis argumenta aut certe indicia comperire potuero. In eo quidem certe judicium eorum desidero, quod *πεζὸς* a *πέδον* deducant, cum ex hoc *πέζα* factum esse manifestum sit. [" Heyn. Hom. 4, 144. 6, 227. 8, 649. Toup. Opusc. 1, 248. 333. ad Diod. S. 1, 217. Jacobs. Anth. 7, 81. 10, 65. 401. 11, 225. Lobeck. Aj. p. 356. Antip. Sid. 23. Wakef. Ion. 726. Phil. 393." Schæf. Mss.] HINC Ἀργυρόπεζος, ET Ἀργυρόπεζα Thetis ap. Hom., et *ἀργυρόπεζα* Venus ap. Pind. (Π. 9, 16.) Argenteos habens pedes, vel Argenteas pedum plantas: i. e. Argentei coloris: sc. Candidas. Possumus exponere etiam Argenteum quendam nitorem habentes. Perinde est autem ac si diceret Formosa; et simile huic epithetum extat ap. eund. Poëtam *καλλίσφυρος*, et *εὔσφυρος*. Sed et aliam exp. *τοῦ ἀργυρόπεζα* habebis, ubi agam et de aliis signiff. *τοῦ* Πέζα. Dicitur porro eadem forma ET Κυανόπεζα *τράπεζα*, Il. Λ. (628.) Quæ nigris est pedibus s. nigrantibus, uti nterpr. Cam. Latius autem expositum habes hoc epith. supra, T. 2. c. 477. [ITEM * Φοινικόπεζα, Pind. Ὀ. 6, 159. ET * Χιονόπεζα, Nonn. D. 22, 136.]

Sed et hoc ipsum NOMEN Τράπεζα, pro Mensa, ab eod. *πέζα* ortum est; diciturque *τράπεζα* quasi *τετράπεζα*, [s. *τρίπεζα*, Bœotice, secundum Hes.] quod sc. mensæ initio quatuor haberent pedes. Od. K. (354.) *τράπεζαι ἀργύρεαι*, Athen. 5. *Τράπεζα ὁλάργυρος, δωδεκάπηχυς*, 12. *Τράπεζαι χρυσαῖ*, 2. *Τράπεζαι ἐλεφαντόποδες*. Ibid. e Cratino, *Τράπεζαι τρισκελεῖς, σφενδάμνιναι*. Itidem Horat. Tripes mensa, Ovid. Acerna mensa. Et 4. *Ἐπὶ τραπεζῶν ξυλίνων, μικρὸν ἀπὸ γῆς αἰρομένων*. Et *τράπεζαι κυκλοτερεῖς*, ap. Athen. et Eust. quæ etiam *κύκλοι*. Et cum verbis, ut Aristoph. Σφ. (1216.) *τραπέζας εἰσφέρειν*: itidem Philoxenus in suo *Δείπνῳ* ap. Athen. 4. *Εἰς δ' ἔφερον διπλόοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν*. Et Synes. Ep. 67. *Τράπεζαν εἰσφορήσας*. Od. E. (93.) *παρέθηκε τράπεζαν Ἀμβροσίης πλήσασα*, Y. (259.) *Δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν*. Pro quo *μετατεθέντων τῶν ὀνομάτων*, Aristot. Poët. dicit, *Δίφρον μοχθηρὸν παραθεὶς, μικράν τε τράπεζαν*. Ipsa autem passive dicitur *παρακεῖσθαι* pro *παρατίθεσθαι*, Il. Ω. (476.) *νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς, Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα*, Adhuc apposita erat, i. e. Nondum sublata, Od. (K. 355.) *προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας Ἀργυρέας*, Xen. K. Π. 8, (2, 5.) *Τράπεζαν κοσμεῖ, μάττει ὄψα*, Athen. 14. *Θύοντας Διὶ Πέλωρι, τραπέζας λαμπρῶς κοσμοῦντας προτιθέναι*. Et pass. Xen. K. Π. 8, (6, 6.) *Ἱκανῶς κεκοσμημένη τράπεζα*, Plut. Symp. 7, 4. *Οὐκ εἴα κενὴν ἀπαίρειν τὴν τράπεζαν*: quo problemate quæritur, *Διὰ τί τοῖς πάλαι Ῥωμαίοις ἔθος ἦν μὴ τράπεζαν αἰρομένην περιορᾶν κενήν*. Itidem et in Probl. Rom. 498. quærit, *Διὰ τί τὴν τράπεζαν οὐκ εἴων ἀναιρεῖσθαι κενὴν*,

ἀλλὰ πάντως τινὸς ἑκόντος, ubi etiam nota κενὴ τράπεζα, ut πλήρης τράπεζα, sc. βρωμάτων. At Plut. Alcib. Ἀργυρῶν ἐκπωμάτων καὶ χρυσῶν πλήρεις τὰς τραπέζας. Plato Comicus ap. Athen. (p. 665.) Τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; At pass. Athen. 5. Ἀπαλλαγέντων δὲ τῶν δειπνούντων, αἱ τράπεζαι ἐβαστάζοντο, Auferebantur, Asportabantur. Itidem Xen. Σ. (2, 1.) ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι: Virg. Postquam exemta fames epulis, mensæque remotæ. Plut. (809.) de Xanthippe Socratis, Ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν. Itidem ap. Eund. περὶ Εὐθυμίας (842.) uxor Pittaci, qui hospitio quosdam exceperat, Μετ' ὀργῆς ἀνέτρεψε τράπεζαν. Rursum περὶ Ἀοργησίας Idem, Κατέβαλε τὴν τράπεζαν. Od. Υ. (151.) σπόγγοισι τραπέζας Πάσας ἀμφιμάσασθε, Athen. 8. Τράπεζαν ἀπονίψασθαι. Legimus ap. eund. Athen. 14, (640.) Ἐπὶ τῶν τραπεζῶν κεῖσθαι τὴν ἑκάστου μοῖραν, eodem l. Παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν λαγωοῦ, Plut. Art. Ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐκάλει τράπεζαν, fratres sc., ubi etiam dicit, Τραπέζης τῆς αὐτοῦ μηδενὸς μετέχοντος, Xen. K. Π. 8, (2, 3.) Τούτοις ἔπεμπεν ἀπὸ τραπέζης. Ibid. Οἷς ἂν ὁρῶσι πεμπόμενα ἀπὸ τῆς βασιλέως τραπέζης. Cic. quoque dicit De mensa mittere. Plut. Symp. p. 2. fine e Pindaro, αἰδοίαν ἐμίγνυντο ἀμφὶ τράπεζαν. Idem περὶ Ἀοργησίας dicit, Τοὺς περὶ τράπεζαν ὑπηρέτας: qui infra τραπεζοκόμοι et τραπεζοποιοί. Philostr. Ep. 17. Κόλακα καὶ παράσιτον καὶ μάγειρον, καὶ τοὺς ἐκ τῆς τραπέζης. At Herodian. 1, (6, 2.) Ὅσοι τε κόλακες τραπέζης, Mensarii adulatores. Cic. Omnium mensarum assecla. In his certe posterioribus ll. τράπεζα accipitur potius pro κεκοσμημένη τράπεζα, ut Xen. paulo ante loquitur, i. e. pro Mensa instructa s. extructa epulis: quemadmodum et ap. Athen. videmus l. 2. cum Cynicus quidam τράπεζαν vocaret τρίποδα, Ulpianus ægre id audit, quippe quod ab omnibus τράπεζαι vocari soleant αἱ παραθέσεις: sicut J. Poll. quoque τραπέζας vocari scribit τὰ σιτία τὰ ἐπ' αὐτῶν τῶν τραπεζῶν τιθέμενα, [" Cibi s. Fercula mensæ imposita. Sic Herod. 1, 162. Ἅρπαγον Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε." Schw. Mss.] Quæ τράπεζαι ænigmatice a Timocle ap. Athen. 10. (p. 455.) dicuntur Βίου τιθήνη, πολεμία λιμοῦ, φύλαξ Φιλίας, ἰατρὸς ἐκλύτου [ἐκκλ.] βουλιμίας. Itidem accipitur in seqq. ll. Clearchus in sua Δειπνολογίᾳ s. Ὀψοποιΐᾳ, ap. Athen. (p. 4.) Πρὸς δὲ μιᾷ πάντας δειπνεῖν ἁβρόδαιτι τραπέζῃ. Sicut et Plut. περὶ Φιλαδελφίας, Μιᾷ τε χρωμένους οἰκίᾳ καὶ τραπέζῃ. Quo refer et Plaut. Communicabo te semper mensa mea. Plut. de Discern. Amico ab Adulat. Τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν ἐγκυκλουμένους τράπεζαν, Athen. 4. Τράπεζαι πολυτελεῖς παρασκευάζονται. Rursum Plut. de Deo Socr. (312.) Ὅταν τὰς ὀρέξεις ἐπιστῆτε λαμπραῖς τραπέζαις καὶ ποικίλοις ἐδέσμασι, Splendidis mensis. Colum. autem dicit Mensa pretiosis dapibus opulentata. Lucian. Nigrino, Φίλος περιέργων τραπεζῶν: Cic. Mensa conquisitissimis cibis exstructa. Et Philox. λιπαρῶπα τράπεζαν paulo ante dicit ut Catull. Pingues linquere mensas. Item a regionum lautitia. Lucian. (1, 360.) Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ, Thuc. 1, (130.) Τράπεζαν Περσικὴν παρετίθετο, Mensam Persico more instructam. Itidem Athen. 2. Τὰς Σικελικὰς καὶ Συβαριτικὰς καὶ Ἰταλικὰς τραπέζας, ἤδη δὲ καὶ Χίας. Contra Herodian. 4, (7, 8.) Τράπεζαν εὐτελῆ παρετίθετο. Et ap. Plut. Symp. 8, 9. Αἱ ψυχραὶ καλούμεναι τράπεζαι. Sed et δημόσιαι erant τράπεζαι et ξένιαι s. ξενικαί. Æschin. (31.) Τοὺς τῆς πόλεως ἅλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν, Legationis societatem, et sodalitium publicum, quale est eorum qui legationem simul obeunt, Bud. Idem (85.) Ἔφησθα γὰρ τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης. Itidem ap. Athen. 4. Κατὰ δὲ τὸν συσσιτικὸν οἶκον πρῶται μὲν κεῖνται δύο τράπεζαι, ξενικαὶ καλούμεναι, αἷς προσκαθίζουσι τῶν ξένων οἱ παριόντες, Mensæ hospitales. Od. (P. 155.) ξενίη τράπεζα. || Item δεύτεραι τράπεζαι, ut Lat. Secundæ mensæ, quæ et ἐπιδόρπιαι, cum apponuntur fructus et τραγήματα. Plut. Symp. 5. Εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπὶ τοὺς λόγους ὥσπερ δευτέρας τραπέζας φερόμενοι, Athen. 14. Περιηνέχθησαν ἡμῖν καὶ αἱ δεύτεραι καλούμεναι τράπεζαι,

A (p. 130.) Τελευταῖαι ἐπεισῆλθον ἐπιδόρπιαι τράπεζαι. De his mensis secundis multa idem Athen. (640.) || Ἱερὰ τράπεζα, Greg. Naz. Sacra mensa, i. e. Altare. || Mensa argentariorum, numulariorum: Cic. Stipendium militibus mensis palam propositis esse numeratum. Menander, Ἀλλ' ἐπὶ τράπεζαν μὲν φέρειν τὴν προῖχ' ἵνα Εἰ τἀργύριον καλόν ἐστι δοκιμαστὴς ἴδῃ: quos versus sic reddidi, Mensæque dotem imponere quidem sedulo, Ut numuli explorentur an sient probi. Dem. Ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔθηκεν ἑπτὰ μνᾶς, Plato Apolog. Socr. (1.) Ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, In foro et ap. mensarios, Plut. de quodam qui pecuniam mutuam dabat amicis, Δι' ἀγορᾶς καὶ τραπέζης ἐποιεῖτο τὸ συμβόλαιον. Et οἱ ἐπὶ τραπέζαις, Mensarii, οἱ τραπεζῖται, Isocr. Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνευ μαρτύρων γίνεται. Hæc τράπεζα ab J. Poll. vocatur et τράπεζα λογιστηρία. || Est etiam Architectonicum vocabulum. Ctesibius de catapulta, Καλεῖται δὲ τὸ πῆγμα τὸ συγκείμενον ἔκ τε τῶν κανόνων καὶ τῶν * διαπηγμάτων
B καὶ τῆς σανίδος, τράπεζα, Mensa interior est et media inter duas hinc et inde scapulas, constatque regulis et diapegmatis et tabula inter regulas et diapegmata collocata, estque in summo et imo capitulo, ut et περίτρητα. Turn. Advers. 2, 5. Τράπεζα ap. Aristoph. Pulpitum aut Locus editior, in quo vernæ et mancipia venum exponebantur omnium oculis: circus vero fori, in quo extructa erat hæc τράπεζα, DICEBATUR Κύκλος: J. Poll. 7. Ἐφ' ὃ δὲ ἀναβαίνοντες οἱ δοῦλοι πιπράσκονται, τοῦτο τράπεζαν ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ. Ab aliis vocari μονοπωλίαν dicit, ab Hyperide Μονοπώλιον. || Τράπεζαι dicuntur etiam Scapularum partes latiores circa dorsum, τῶν ὠμοπλατῶν τὰ περὶ νῶτα πλατυνόμενα, J. Poll. || Hepatis quoque ea pars, quæ latior est instar mensulæ, τράπεζα nominatur, Nicand. (Θ. 560.) Ἥπατος ἀκρότατον κέρσας λοβὸν, ὅστε τραπέζης Ἐκφύεται, νεύει δὲ χολῆς σχεδὸν ἠδὲ πυλάων: in q. l. quæ annotat Schol., vide in Ὄνυξ. || Τράπεζα vocatur etiam τὸ λεαῖνον τὰ σιτία, J. Poll. 2. c. περὶ ὀδόντων. [" Casaub. ad
C Athen. 100. Jacobs. Anim. in Eur. p. 11. Anth. 9, 115. ad Charit. 580. 706. Aristoph. Fr. 271. 277. Mensa argentaria, Plut. Alex. 170. Schm. Quid in navi, Valck. Anim. ad Ammon. 115. Proprie τετράπεζα, Valck. Adoniaz. p. 315. Τρ. molæ, Mœr. 262. Trapezitarum mensa, ad Charit. 293. ad Lucian. 1, 253. Τρ. ἡλίου, ad Herod. 203. Τρ. δευτέρα, Musgr. Ion. 1171. 1174. Δεύτεραι τρ., Plut. Mor. 1, 524. Κοινὴ τρ., Jacobs. Anth. 7, 241. Ἐπὶ τῆς τρ., Plut. Alex. p. 56. Schm. Τράπεζαν ἔχειν, Longus p. 70. Vill. cf. 72. bis. Μόνης τρ. ἐρᾷν, Toup. Emendd. 2, 24. Ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τρ., Heind. ad Plat. Apol. p. v." Schæf. Mss. Demosth. 946. Isæus ap. Dionys. H. 5. p. 593. Aristot. Œcon. 2. Paus. 8, 31. Plut. Vita Isocratis p. 241. Polyæn. 4, 29.]

[* Τραπεζοειδής, Mensæ formam habens, Plut. 9, 546. Strabo 14. p. 1001. " Agathem. p. 2. Tenul. (Contracte *) Τραπεζώδης, Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. 6, 407." Boiss. Mss. Strabo 17. p. 1165. Diod. S. 3. p. 125. * " Τραπεζοκόλαξ, Thom. M. 689."
D Schæf. Mss.] Τραπεζοκόρος, Mensæ assecla, Parasitus, fortasse παρὰ τὸ κείρειν τὰς τραπέζας, i. e. τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν παρατιθέμενα σιτία: ut Gall. Un tondeur de nappes. Nisi malis, Qui satiatur s. expletur mensis appositis. Phocyl. (85.) Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους. Τραπεζολοιχὸς, Qui mensas lambit, s. lingit, i. e. Mensarum assecla, Parasitus: i. q. τραπεζόκορος. Dicitur ut ματιολοιχός. Suid. [" Toup. Opusc. 1, 322. Bast Lettre 143." Schæf. Mss.] Τραπεζοποιὸς, idem CUM Τραπεζοκόμος, i. e. ὁ κοσμῶν s. παρασκευάζων τὴν τράπεζαν, Qui mensam instruit, Lat. Structor, Athen. (170.) Ζητητέον δ' εἰ καὶ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτός ἐστι τῷ τραπεζοποιῷ. Ἰόβας γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς Ὁμοιότησι τὸν αὐτὸν εἶναί φησι τὸν τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον Στρούκτωρα: subjungens paulo post, Ἐκάλουν δὲ τραπεζοποιὸν, τῶν τραπεζῶν ἐπιμελητὴν καὶ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας. Hesychio quoque Τραπεζοποιὸς est οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια παρασκευῆς ἐπιμελούμενος. Et Polluci itidem, ὁ πάντων τῶν περὶ

τὴν ἑστίασιν ἐπιμελούμενος, καὶ ὁ φροντίζων τῆς ὑπηρεσίας ἁπάσης: qui a Plut. supra vocatur ὁ περὶ τὴν τράπεζαν ὑπηρέτης. Quales et ap. Cic. pueri eximia forma delecti, qui ad mensam jubentur consistere. Philemon ap. Athen. l. c., Τραπεζοποιός ἐστ' ἐπὶ τοῦ διακονεῖν, Antiphanes ibid. προσέλαβον ἐλθὼν τουτονὶ Τραπεζοποιὸν, ὃς πλυνεῖ σκεύη, λύχνους θ' Ἑτοιμάσει, σπονδὰς ποιήσει, τἄλλ' ὅσα Τούτῳ προσήκει, ubi etiam dicit hosce τραπεζοποιοὺς fuisse διαφόρους τῶν μαγείρων: qui sc. ὀψώνια in coquina parabant, at οἱ τραπεζοποιοὶ intro ferebant in συμπόσια, cum mensam prius instruxissent suo apparatu, astabantque epulantibus, donec mensæ auferrentur: quod idem erat τῶν τραπεζοκόμων quoque officium. Quo vocab. utitur Plut. (8, 550.) Ὀργαὶ κατὰ τῶν τραπεζοκόμων. Et mox, Τὰ δεῖπνα, δαῖτας ἐκάλουν, καὶ τοὺς ἑστιωμένους, δαιτυμόνας· δαιτροὺς δὲ, τοὺς τραπεζοκόμους, ἀπὸ τοῦ διαιρεῖν καὶ διανέμειν. Idem in Artax. Τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς τραπεζοκόμους τῆς μητρός. Vide alium ex Eod. locum supra in Ὀψοποιός. [Τραπεζοκόμος, Theopompus Longini p. 154. Oxon., Plut. 8, 433. Τραπεζοποιὸς, conjunctum cum μάγειρος, Themist. 54. "Mensæ structor, Clem. Alex. 229." Elberling. Mss. "Wessel. Diss. Herod. 32. Valck. Anim. ad Ammon. 74." Schæf. Mss. * Τραπεζοποιέω, Mensam struo, Diphilus Athenæi 291. * Τραπεζοποιΐα, Strabo 4. p. 310.] Τραπεζορήτωρ, ορος, Mensarius disputator, Qui in mensa disserit, Athen. [22. "Casaub. p. 4." Schæf. Mss.] Τραπεζοφόρος, Qui mensam fert, ὁ τὴν τράπεζαν φέρων, ut J. Poll. (10, 69.) exp.: qui etiam τραπεζοφόρον dici posse scribit mensam, ἐφ' ᾗ τὰ ἐκπώματα κατάκειται: [Gl. Caliculare.] Apud Cic. ad Fam. 7, 23. Signum τραπεζοφόρον. At ἡ τρ. est Nomen ἱερωσύνης ap. Lycurgum ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας, ut scribit Harpocr., quæ cum ea, quæ DICITUR Κοσμὼ, διέπει πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα, ut ex eod. Oratore patet, et ex Istri l. 16 τῶν Ἀττικῶν Συναγωγῶν. [Anecd. Bekkeri 307. Artemid. 1, 76. "Aristoph. Fr. 227. * Τραπεζοχάρων, Bergler. Alciphr. 401." Schæf. Mss.]

[* Ἀτράπεζος, Manetho 4, 564. * "Αὐτοτράπεζος, Emped. ap. Euseb. Pr. E. 13. sed cf. Potter. ad Clem. Alex. 722." Kall. Mss. * Δυστράπεζος, Eur. Herc. F. 384.] "Ἐκτράπεζος, Extra mensam constitutus, Qui mensæ non infertur, Lucian. de Pythagora, (2, 708.) Ἥδιστόν μοι γοῦν ὄψον, ἐκτράπεζον ἀποφαίνων, τοὺς κυάμους, Interdicens mihi fabæ esu, quæ mihi inter cetera opsonia est gratissima." Εὐτράπεζος, ut βίος, Vita quæ degitur ad mensam bene instructam, Athen. (641.) Οὕτως γὰρ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, ἀποβλέψαντά ἐστιν εἰς τὰ παρακείμενα, εἰπεῖν, Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος. Homines vero εὐτράπεζοι dicuntur, Qui bene instructa mensa utuntur, οἱ οὐκ εὐτελῆ τράπεζαν παρατιθέμενοι. Eriphus ap. Athen. (137.) Οὐδ' εὐτραπέζων Θετταλῶν ξένων τροφαί: qui solebant καθ' ἓν ἕκαστον παρατιθέναι μεγαλείως, ut Alexis ibid. loquitur, qui Atticas cœnas taxans, dicit δειπνίζειν Ἀττικηρῶς καὶ ἀπηκριβωμένως. [* Ἰσοτράπεζος, Athen. 147. 169. * "Καλλιτράπεζος, Qui lauta mensa utitur, Amipsias ap. Eund. 271. (524.)" Schw. Mss.] Μικροτράπεζος, Qui exiguam s. tenuem mensam apponit, ὁ εὐτελῆ τράπεζαν παρατιθέμενος: oppositum præcedenti. Antiph. ap. Athen. (130.) Τί δ' ἂν Ἕλληνες μικροτράπεζοι φιλοτρῶγες [φυλλο—] Δράσειαν; ὅπου τέτταρα λήψῃ κρέα μικρ' ὀβολοῦ· Παρὰ δ' ἡμετέροις προγόνοισιν ὅλους βοῦς ὀπτῶσιν, Ἐλάφους, ἄρνας. [* Μονοτράπεζος, Eur. Iph. T. 949.] Ὁμοτράπεζος ET Συντράπεζος, Qui eadem mensa utitur, ὁ τῇ αὐτῇ τραπέζῃ χρώμενος: qui et συγκλίτης et σύγκλινος dicitur: item παρακλίτης, ὁμόδειπνος, ὁμόσιτος· et σύσσιτος, ut J. Poll. docet l. 6, initio. Citatur autem ὁμοτράπεζος ex Eur. [" et Herod. 3, 132. 9, 16." Schw. Mss. "Συντράπεζος, Themist. p. 46. Ed. Maii." Boiss. Mss. "Ad Charit. 594." Schæf. Mss. * "Φιλοτράπεζος, Mensæ amicus, Epularum amans, Athen. 113." Schw. Mss.]

Ἐντραπεζίτης, ὁ, Mensæ assecla. FEM. Ἐντραπεζῖτις, ιδος, Quæ in mensa nostra alitur; nam ἐντραπεζίτιδος Suid. exp. παρασίτου.

Ἐπιτραπέζιος, Qui super mensa est, super mensa fit. Priori signif. ἐ. ὕδωρ dicitur Aqua quæ super mensa est. Lucian. Hermotimo Τῷ ἐ. ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' ὅ,τι ἂν μέρος ἑλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. Solet enim aqua in mensis, quæ nec dependent, nec propendent, si digitum admoveas, eum sequi. Posteriori signif. ἐπιτραπέζια διηγήματα, Narrationes quæ super mensa, s. in mensa, fiunt, quæ et ἐπιδόρπια dici possunt. [Hercules epitrapezius, Stat. Sylv. 4, 6.] AT Ἐπιτραπεζίδιος, Hesychio ὁ παράσιτος, Mensarum assecla: Cic. Omnium mensarum assecla. Quo modo et ἐπιτραπέζιος ab eo sumitur in Τραπεζεὺς infra.

[* Τραπεζότης, Abstractum a τράπεζα, Diog. L. 341.]

[* Τραπεζήεις, Nicander Θ. 526. Opp. K. 1, 472.]

Τραπεζὼν, ῶνος, Hesychio est ἱέρειά τις Ἀθήνησιν, vide Τραπεζοφόρος. [* "Τραπεζώ, Wernsd. ad Plut. Quæst. p. 45." Schæf. Mss.]

Τραπεζεὺς, έως, ὁ, Mensæ assecla, i. q. ἐπιτραπεζίδιος s. ἐντραπεζίτης. Hesychio παράσιτος ἄκλητος, Qui invocatus ad mensam venit: Plaut. Quod invocatus soleo esse in convivio. Exemplum e Plut. habes in Αὐτολήκυθος, quod et ab Erasmo affertur in Chiliadibus, ubi explicat Prov. Ollæ amicitia. Apud Hom. est Epith. Canis, Il. Ψ. (173.) Ἐννέα τῷγε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν: X. (62.) itidem de canibus, Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας πυλαωρούς. Hesychio τραπεζῆες κύνες sunt οἱ πρὸς ταῖς τραπέζαις λιχνεύοντες, s. οἱ ἐπιτραπέζιοι καὶ οἰκουροί. Eustathio, τραπεζολοιχοί. ["Toup. Opusc. 2, 52." Schæf. Mss. Aristion Athenæi 686. Plut. 6, 183. Dio Cass. 624, 12. Opp. K. 1, 473. τραπεζήεσσι κύνεσσι.] UNDE Τραπεζείτης, quod ejusd. cum τραπεζεὺς significationis est, Eust. 1256. Τραπεζῆες δὲ κύνες, οἱ καὶ τραπεζεῖται, οὓς ἀγλαΐας ἕνεκεν κομόωσιν ἄνακτες. Et mox e Lex. Rhet. Τραπεζῆες, παράσιτοι, οἰκοτραφεῖς, οὗ περίφρασις τὸ, Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι. Ibid. annotat hoc τραπεζείτης diphthongo scribi, quoniam e τραπεζεὺς derivatur; at τραπεζίτης, pro Mensario, simplici ι, a τράπεζα. Itidem Suidæ τραπεζείτης κύων, est ὁ ὑποκάτω τῆς τραπέζης, τραπεζίτης δὲ διὰ τοῦ ἰ, * καταλλάκτης.

Τραπεζία, ἡ, Mensarum confectio, Theophr. H. Pl. 3, 10. de arbore quæ ὀξύη dicitur, Χρήσιμον ἔχει τὸ ξύλον πρὸς πολλά· καὶ γὰρ πρὸς ἁμαξουργίαν καὶ πρὸς κλινοπηγίαν καὶ εἰς διφρουργίαν καὶ εἰς τραπεζίαν καὶ εἰς ναυπηγίαν. Sed credo id vocab. mendosum esse: [retinuit tamen Schn.] Apud Hes. certe PRO Τραπεζίας, quod exp. περὶ τῇ τραπέζῃ τρεφομένους, non dubito quin scr. sit τραπεζῆας, et intelligendum de l. Hom. in Τραπεζεὺς citato.

Τραπεζίτης, Mensarius, Numularius, ὁ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ, ut Isocr. vocat. J. Poll. 3, c. 9. Τραπεζίτης, ἀργυρογνώμων, ἀργυραμοιβὸς, δοκιμαστὴς, ἐπικαθήμενος τραπέζῃ. Hesychio, κολλυβιστὴς, κερματιστὴς, δανειστής: Suidæ καταλλάκτης, paulo ante in Τραπεζείτης. Utitur hoc vocab. Antiphanes ap. Athen. (226.) dicens, ἰχθυοπωλῶν et τραπεζιτῶν nullum esse ἔθνος ἐξωλέστερον. Et Plut. (6, 441.) Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, ἐάνπερ εὐγνωμονῶσι. Utitur et Lucian. Vit. Auct., necnon Plaut. ap. Latinos. Hes. vero τραπεζίτην Πάριν exp. τὸν παραβάντα τὴν τράπεζαν καὶ ἀτιμάσαντα τὴν Μενελάου. ["Ad Charit. 294=734. ad Thom. M. 110. ad Lucian. 1, 253." Schæf. Mss. Demosth. 1186. Matth. Evang. 25, 27.] Τραπεζιτικὸς, Ad mensarium pertinens. Apud Dem. τρ. γράμματα, Rationes mensariorum. [Sic inscribitur Oratio Isocratis.] Τραπεζιτεύω, Mensarius sum, J. Poll. [Demosth. 953. 1111.]

Τραπέζιον, τὸ, Mensula, Abaculus, Plaut. Appone mensulam. Apud Geometras τραπέζιον dici scribit Hes. σχῆμα τὸ τὰς μὲν δύο πλευρὰς ἀπεναντίας πρὸς ἀλλήλας ἔχον ἀνίσους, τὰς δὲ ταύτας ἐπιζευγνυούσας, ἴσας. Quod vero Strabo l. 14. Tralles urbem conditam esse dicit ἐπὶ τραπεζίου, redditur, In vertice quodam plano. [Lysias ap. J. Poll. 10, 105. Reisk. Ind. Græc. Lysiacæ. "Valck. Anim. ad Ammon.

73. Heyn. Hom. 5, 576." Schæf. Mss.]

Τραπεζόω, Mensæ impono, Super mensa s. In mensa pono, Soph. Triptolemo, ap. J. Poll. 10, c. 22. Ἀπινδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ, i. e., ut Demetr. Phal. (114.) exp. * ἀπύθμενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται. [Julian. Or. 5. p. 176. τοῖς θεοῖς. "Brunck. Soph. 3, 501." Schæf. Mss.] Τραπέζωμα, τὸ, Quod in mensa statuitur, Quod supra mensa ponitur, ut vasa, Eust. 1402. Χαίρουσι σκεύεσι ξυλίνοις, ἃ καὶ κάνεα λέγεται καὶ τραπεζώματα. Ἐπιτραπεζώματα, Quæ in mensa s. super mensa apponuntur, τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα: ut non solum Hes., sed etiam Athen. (641.) exp. Sed peculiariter sic vocantur αἱ δεύτεραι s. ἐπιδόρπιαι τράπεζαι, quæ et ἐπιφορήματα, quoniam ἐπιφέρονται μετὰ τὸ δειπνῆσαι, alio nomine ἐπιδορπίδες vocatæ. Generalius pro τὰ ἐπιτιθέμενα τῇ τραπέζῃ βρώματα, usus est Plato Comicus Menelao, εἰπέ μοι Ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων. Ὁ γὰρ θεοῖσιν ἐχθρὸς αὐτὰ κατέφαγεν. Athen. 14. item 4. [p. 170. * Τραπέζωσις, Plutarchus Procli ad Hesiod. p. 161. Dionys. Areop. 799. Maximus ad l.]

Ab eod. Πέζα est ETIAM Ἰουλόπεζος. Fuerunt autem naves longæ ἰουλόπεζοι appellatæ a Lycophr., remorum copiam, quæ in illis est, comparante cum ea pedum copia, quam habent vermes, qui nominantur ἴουλοι. Quidam vero ἰουλόπεζοι κόραι non ἰουλόπεζοι νῆες, de his alioqui dictum, ex eod. Lycophr. afferunt. SED ET Κρουπέζια traxit hinc originem: quo significantur Lignea calceamenta. Habent autem hanc scripturam J. Poll. (7, 87.) et Hes.: at PAUSANIAS Κρουπέζαι, ap. Eust., et quidem dicens non simpliciter Calceamenta lignea, sed addens Bœotia. Exp. etiam Soleæ ligneæ, item Gallicæ: et dictum putatur κρουπέζια quasi κρουοπέζια. Pollucis exp. (10, 153.) referam paulo post. Hes. autem [et Phot.] non solum lignea σανδάλια esse dicit, sed et lignea ὑποδήματα, quibus calcabant oleas. Ibid. EST Κρουπεζούμενοι, quod significare dicit τοὺς τραχεῖς πόδας ἔχοντας. Quidam tamen interpr. Qui sunt induratis pedibus. Apud J. Poll. autem LEGITUR Κρουπεζοφόροι, de Bœotis dictum. Is enim postquam scripsit, τὰ κρουπέζια esse ξύλινον ὑπόδημα πεποιημένον εἰς ἐνδόσιμον χορὸν, sicut alibi esse dicit τὰ τῶν αὐλητῶν ὑποδήματα, addit, κρουπεζοφόρους autem esse Bœotos. Conveniunt vero hæc postrema verba cum illa exp., quam dat Pausanias vocabulo Κρουπέζαι a me paulo ante commemorata. [" Porson. Hec. p. lvii. Ed. 2. Huschk. Anal. 291." Schæf. Mss.]

[* Ἄπεζος, Pedibus carens, Lycophr. 629.] " Διάπεζον φόρημα, Eust. e πέζα compositum esse dicit, " sed non exp., afferens tantum hæc verba, Ἄγαλμα " Διονύσου ἱμάτιον ἔχον πορφυροῦν διάπεζον, καὶ ἐπ' " αὐτῷ κροκωτόν: forsan Ad pedes usque defluens:" [sunt ista verba e Callixeno Rhodio ducta ap. Athen. 198. * Εὔπεζος, J. Poll. 2, 192.] " Νηλίπεζοι, ET " Νήλιποι, Discalceati, Nudis incedentes pedibus, " ἀνυπόδετοι, Hes. Dicitur ET Νηλίπους itidem pro " ἀνυπόδετος, Discalceatus: ut ap. Suid. κατ' ἀγρίαν " Ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη:" [e Soph. Œd. C. 349., ubi v. Brunck. Νήλιπος, Apoll. Rh. 3, 646. Lycophr. 635. " Valck. ad Röv. xlii. Toup. Opusc. 1, 420. Jacobs. Exerc. 2, 128. Anth. 11, 348. Wakef. S. Cr. 1, 153. Νηλίπους, Valck. l. c. Brunck. Soph. 3, 522." Schæf. Mss.] " Ἀνήλιπος, Suidæ ὁ " ἀνυπόδητος, Discalceatus, Non habens calceos: " ἦλιψ enim Calceus dicitur, ut testatur Schol. " Theocr. (4, 56.) qui Dorice ἀνάλιπος dicit." " Ἀνάλιπος, Discalceatus: ἀνυπόδητος: Dorice pro " ἀνήλιπος, AB ἦλιψ significante ὑπόδημα, Schol. " Theocr. (l. c.) Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος " ἔρχεο, Βάττε." " Ἀναίλιπος, Hesychio ἀνυπόδυτος, " Qui subiri nequit: nisi potius scripsit ἀνυπόδητος, " Discalceatus." " Ἀνελλίπους, ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος, ἤτοι χωλὸς, Hes. Qui pedibus non saltat, h. " e. Claudus. Rectius ap. Schol. Theocr. scriptum " ἀνέλιπος, rectius etiam expositum ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν " πόδα, Non torquens s. trahens pedem, i. e. Non " incedens: quoniam ἐν τῇ πορείᾳ ἑλίσσονται οἱ πόδες. " Dicitur autem ἀνέλιπος ut ἀέλλοπος: ἀνελίπους, ut " ἀελλόπους:" [cf. Schol. Theocr. l. c.] " Νηδύπους, " Hesychio ἀνυπόδετος, Discalceatus."

[* Πορφυρόπεζος, Tryphiod. 65. * Τετράπεζος, Orph. Λ. 741. * Χαλκεόπεζος, Anal. 2, 447.]

Πέζα, ITEM Πεζὶς, in vestimento, Fimbria, Limbus: quæ alio nomine ὦα. Apoll. Rh. 4, (46.) Ἄκρην ὑψόθι πέζαν ἀερτάζουσα χιτῶνος. Hes. postquam dixit esse τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥυμοῦ διὰ τὸ πρὸς τῷ πέδῳ, subjungit, Ὅθεν καὶ πέζα ἱματίου λέγεται ἡ ὦα, ἡ πρὸς τῷ πέδῳ, τὰ κατώτατα μέρη. At vero J. Poll. πέζας non dicit appellari τὰς ὤας, sed παρυφὰς, quæ sunt παρὰ τὰς ὤας: Αἱ δὲ παρὰ τὰς ὤας παρυφαὶ, καλοῦνται Πέζαι καὶ Πεζίδες: et quæ ita sunt παρυφασμένα, inquit, Περίπεζα. AT Πεζοφόροι χιτῶνες, vel οἱ ποδήρεις, vel οἱ πέζας ἔχοντες. Eust. vero exponens epith. ILLUD Ἀργυρόπεζα quod Hom. dat Thetidi Il. A. (538.) scribit fuisse et qui πέζαν esse putarint κόσμον τινὰ πρὸς τῷ τοῦ ἱματίου ὄντα κάτω τέρματι: ut ἀργυρόπεζα vocetur ἡ κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα. [* Πεζίδιον βασιλικὸν, Gl. Diadema; Πεζίδιον γυναικὸς, sine interpr.] Quod autem attinet ad præcedentia illa adjj., quæ itidem ab hoc πέζα, i. e., habente hanc signif., derivantur, unum quidem EST Περίπεζος, quod exponemus παρυφασμένος, sicut J. Poll. περίπεζα exp. παρυφασμένα. Sed fortasse non male Latine Circumdatus limbo, aut etiam Fimbriatus. AT Περιπέζια Etym. vult dici Quæ terræ sunt propinqua. LL. autem VV. exp. Περιπέζια, sicut ET Περιπεζίδες, Ornamenta pedum, sine Auctore. Mutatam vero sedem accentus habens NOM. Περιπεζία, explicatur ab Hes. ταπείνωσις. [Simpl. ad Epict. Τοῦ περιπεζίου τῆς ψυχῆς μέρους, i. e. Humilis. Περιπέζιος Suidæ est πορευτός. * Περιπεζίως, Humiliter, Eust. Il. M. p. 858. " Περιπέζιος, Dionys. Areop. 25. Περιπεζία ὕφεσις, Terrena humilitas. * Ὑποπέζιος, Idem 35. 58. ὕφεσις." Kall. Mss.] Alterum comp. EST Πεζοφόρος, quod sonat q. d. Limbifer, i. e. Limbum ferens, gestans. Potest autem exponi itidem Limbo circumdatus, Fimbriatus. At sequendo alteram exp. Pollucis, sc. ποδήρης, sonat Talaris verum Idem in alio l. non hanc, sed illam exp. sequitur, Τὸ δὲ ζῶμα, ἔστι μὲν ἐπιτήδειον ἐνδύναι, πέζας δὲ ἔχει, ὡς Αἰσχύλος δηλοῖ, πεζοφόρα τὰ σώματα ἀποκαλῶν. [" Porson. Hec. p. lvii. Ed. 2." Schæf. Mss. * Πεζοφορέω, unde ap. Phot. Πεζοφοροῦσιν· ἤτοι πέζαν ἐχόντων τῶν χιτώνων· ἢ τοῖς ποδήρεσιν.] SED πέζα generalius etiam pro Extremitate: unde redditur et Margo, Crepido, Ripa, [" Ruhnk. Ep. Cr. 151." Schæf. Mss.] πέζαι tamen maris exp. non ὁ αἰγιαλὸς, sed τὰ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ μέρη. Præterea πέζα dicitur et ὁ ἔξω κύκλος τῆς τραπέζης. Item πέζα πρώτη τοῦ ῥυμοῦ, est τὸ ἄκρον, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός: de quibus signiff. consule Eust. E Dionysio P. autem affertur in VV. LL. Καὶ Χίος ἠλιβάτοιο Πεληναίου ὑπὸ πέζαν, pro Sub radicibus Pelenæi montis, et q. d. Sub planta: atque ita pertinebit h. l. ad primam signif. hujus nominis, sed e propria factam metaphoricam. Eust. certe exponens hæc ejusd. Dionysii verba, ὅστ' ἐπὶ τρισσὴν Ἐκτέταται κρηπῖδα πρὸς ἠῶ, scribit, Κρηπὶς γὰρ κυρίως μὲν, ἐπὶ ὑποδήματος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ βάσις, ἐπί τε θεμελίου καὶ ἑτέρων τινῶν: quibus subjungit, Προϊὼν δὲ καὶ πέζαν ἐρεῖ τὴν τοῦ τριγώνου πλευρὰν, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Ibid. affertur pro Regione s. Plaga, e Nonno, οὐρανίην πέζαν vocante Cœlestem plagam: Οὐρανίην ἐπὶ πέζαν ὑπηνέμιος νέκυς ἦλθε. [Πέζα, Rete piscatorium, Opp. 'A., 83.] Denique πέζαι, si credimus Oro ap. Etym., dictæ fuerunt meretrices quæ absque instrumentis musicis ad convivia ventitabant. Sed suspicor scribi potius debere πεζαὶ, a FEM. Πεζή: cujus masc. πεζός. [Cf. Athen. 532. Περιήγετο στρατευόμενος αὐλητρίδας, καὶ ψαλτρίας, καὶ πεζὰς ἑταίρας, ubi Schw.:—' Πεζαὶ ἑταῖραι, veteribus dicebantur Vilissimæ, Abjectissimæ meretrices, pura puta prostibula, quæ ne in speciem quidem aliud profitebantur, (veluti musicam, ut αὐλητρίδες et ψάλτριαι,) sed plane nonnisi corpore quæstum facere noverant.']

ΠΕΖΟΣ, ὁ, Pedes, Qui pedibus viam facit, Od. Π. (224.) Οὐ μὲν γάρ τι σὲ πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέ-

σθαι, Il. Ω. (438.) Ἐνδυκέως ἐν νηΐ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων, Xen. (K. Π. 4, 3, 5.) Πεζὸς ἰὼν, Athen. 12. Προήει μηδέποτε πεζός. Crediderim autem et πεζὴν ὁδὸν posse dici, Pedestrem viam, Pedestre iter: Terrestre iter distinguendo ab eo quod fit mari, cum legamus ap. Plut. Polit. Præc. πεζοτέραν ὁδὸν, ubi tamen metaphorice loquitur; hæc enim sunt illius loci verba, Εἰσβολαὶ δὲ καὶ ὁδοὶ δύο τῆς πολιτείας εἰσὶν, ἡ μὲν, ταχεῖα καὶ λαμπρὰ πρὸς δόξαν, οὐ μὴν ἀκίνδυνος· ἡ δὲ πεζοτέρα καὶ βραδυτέρα, τὸ δὲ ἀσφαλὲς ἔχουσα μᾶλλον: ubi animadverte voce hac πεζοτέρα quandam simul humilitatis significationem includi, cum opponatur πεζοτέρα ὁδὸς τῇ λαμπρᾷ πρὸς δόξαν: de quo metaphorico usu dicam infra, in fine secundi de signif. nominis Πεζὸς tmematis. ‖ Sed et in bello dicitur πεζὸς ad differentiam τοῦ ἱππέως, sicut Lat. Pedes ad differentiam Equitis. Hom. Πεζοί θ' ἱππῆές τε, Il. Θ. (59.) et alibi: Λ. (150.) Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ, Ἱππεῖς δ' ἱππῆας. Alicubi vero et ἵππους opponit πεζοῖς, Od. P. (436.) πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων. Apud Eund. legimus μάρνασθαι, Pugnare, ἀφ' ἵππων et πεζὸν ἐόντα: Od. (I. 50.) ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα. Cui simile est, quod habetur Il. E. (13.) Τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιϊν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός. Itidem et in soluta oratione passim dicuntur πεζοὶ, Pedites, ut ἱππεῖς, Equites. Lucian. (1, 848.) Πεζοὶ περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων. Aliquando autem, sed raro, si bene memini, additur στρατιῶται: ut ab Herodiano 1, (12, 19.) Ἐπεβοήθουν τῷ δήμῳ καὶ οἱ τῆς πόλεως πεζοὶ στρατιῶται μίσει τῶν ἱππέων. Interdum vero πεζοὶ opponuntur τοῖς ναυβάταις, ut ap. Thuc. (8, 44.) s. τοῖς ναυμαχοῦσι, ut ap. Demosth. Apud quem tamen legitur et adv. πεζῇ cum ναυμαχοῦντες, (35.) Πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔστησαν τρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι. Et πεζὸς στρατὸς, s. πεζὴ στρατιὰ, aut πεζὴ δύναμις, cum ap. alios, tum ap. Thuc. et Xen., q. d. Pedes exercitus, pro Pedester exercitus, Pedestres copiæ, Peditatus. Aut etiam Terrestres copiæ, ad differentiam navalium, sicut πεζὴ δύναμις ad differentiam τῆς ναυτικῆς. Isocr. autem et πεζοὺς κινδύνους opposuit ναυτικοῖς. Item πεζὴ μάχη, Pedestris pugna: cui ναυμαχίαν opponit Dem., sicut et τῇ πεζῇ στρατείᾳ eandem opponit. Plerumque autem dicunt sine adjectione ὁ πεζὸς, itidemque τοῦ πεζοῦ, etc. subaudientes στρατὸς et στρατοῦ, itidemque in ceteris casibus. Thuc. 1, (47.) Ἐπὶ δὲ τῇ Λευκίμνῃ αὐτοῖς τῷ ἀκρωτηρίῳ ὁ πεζὸς ἦν. Idem l. 3. dixit, ναυσί τε καὶ πεζῷ κρατεῖν. Ubi tamen τῷ πεζῷ κρατεῖν quidam interpr. Pedestri pugna victores esse. Sed et neutro genere τὸ πεζὸν pro Peditatu invenitur, sicut τὸ ἱππικόν: subaudiendo στράτευμα, ut opinor, unde et plur. τὰ πεζὰ κράτιστοι, Pedestribus copiis potentissimi. Ζῶα autem, Animalia, vocantur πεζὰ ad differentiam volatilium et aquatilium, ubi πεζὰ vertit Gaza Pedestria, Gressilia, quæ interpretatio et Politiano tribuitur, alii minus ad verbum Terrestria; atque ita Bud. in h. Aristot. l. de Mundo, Οὗτος ἐναλίων ζώων καὶ πεζῶν καὶ ἀερίων φύσεις ἐχώρησε: ita enim vertit h. l. Hic omnium animantium naturas tum aquatilium, tum pedestrium, tum etiam in elemento spirabili victitantium segregat: legens ἐχώρισε, non ἐχώρησε: ubi πεζὰ ζῶα sunt quæ et χερσαῖα vocare possumus, ex eod. Aristot. in eod. l. Ἢ εἴ τις ὁμοῦ ζῶον ἔνυδρόν τε καὶ χερσαῖον καὶ πτηνὸν ἐν τοῖς κόλποις ἔχων ἐκβάλοι. Ceterum πεζὸς a πέδον derivare quosdam Gramm., non ignoro: sicut et ante admonui in Πέζα, quæ derivatio eorum si mihi placuisset, post Πέδον posuissem nomen hoc Πεζός: sed non video quo quis argumento probare, aut etiam unde conjicere possit, antiquius esse Πέδον quam Πέζα: e quo quam commode deduci Πεζὸς queat, nemo non videt. At illi et πέζα et πεζὸς a πέδον derivant: cum alioqui etiamsi constaret πέζα ortum esse e πέδον, tamen πεζὸς vicissim ex illo πέζα originem habere fatendum foret, et quidem ad utriusque signif. respiciendo. ‖ Πεζὸς λόγος metaphorice, Pedestris oratio: quæ et Soluta s. Prosa oratio, secundum quosdam.

A Dicitur autem πεζὸς, Pedestris, quod elata non sit, sed velut humilis ac depressa si cum poëtica comparetur: quæ vicissim ἔποχος quodammodo esse videtur. Ὠδὴ, inquit Eust., ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἔξαρμα ἔχει, ἤγουν ὕψος, ὄγκον, μέγεθος· καὶ πως διὰ τὸ ὑπερῃρμένον, ἔποχος ὁ τοιοῦτος λόγος εἶναι δοκεῖ. Quibus subjungit, Διόπερ ὁ μὴ τοιοῦτος, πεζὸς λέγεται διὰ τὸ ταπεινὸν, καὶ τὸ ὡς ἀπὸ ὕψους τινὸς καὶ ὀχήματος, καταβῆναι εἰς τοὔδαφος. His addit e Strab. Nam Pherecydes et Hecatæus metricos quidem numeros dissolventes, sed reliqua servantes, poëtica scripserunt, (intellige autem per ποιητικὰ Poëticum quendam stylum habentia); at horum posteri detrahentes semper aliquid eorum quæ hujusmodi erant, tandem orationem ad eam quam nunc habet formam, tanquam ex alto, dejecerunt ac depresserunt. Quintil. 10, 1. de Platone loquens, πεζὸν λόγον interpr. Orationem pedestrem: de illo hæc scribens, Multum enim supra prosam orationem et quam Pedestrem Græci vocant, surgit: ut mihi non hominis ingenio,
B sed quodam Delphico videatur oraculo instinctus. Sed et Horat. Sermonem pedestrem dixit, item Musam pedestrem, necnon Historias pedestres, quæ oratione soluta sunt conscriptæ: Carm. 2, 12. tuque pedestribus Dices historiis prælia Cæsaris, Mæcenas, melius. At Sermonem pedestrem vocat non tam solutam orationem, quam eum, qui ita est humilis, ut ad solutam orationem proxime accedat, in Arte poëtica, Interdum tamen et vocem Comœdia tollit, Iratusque Chremes tumido delitigat ore: Et tragicus plerumque dolet sermone pedestri. Itidem vero Musam pedestrem appellat suarum Satyrarum et Epistolarum versus, quod vix quicquam a soluta oratione differant: Sat. 2, 6. Ergo ubi me in montes et in arcem ex urbe removi, Quid prius illustrem satyris, musaque pedestri? Ut autem dicit hic Flaccus Musam pedestrem, sic Lucian. ποιητικὴν πεζὴν, Poëticam pedestrem: (2, 10.) Ἡ ἱστορία δὲ, ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο ἢ πεζή τις ποιητικὴ γίγνεται; quam autem vocet Poëticam pede-
C strem, sequentia hæc verba declarant, Τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐμφαίνουσα. Ceterum non solum πεζὸς adjective ponitur cum λόγος, pro Soluta oratione, et πεζὰ opponuntur τοῖς μέτροις, ut in isto Luciani loco (2, 350.) Τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδα βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα: sed et ipsi solutæ orationis Scriptt. vocantur interdum πεζοὶ, cum ab aliis, tum ab Hermog. Quoniam autem πεζὸς λόγος humilis est, uti dixi, si cum poëtico conferatur, inde factum est ut πεζὸς significet interdum non solum Pedestri sermone scriptus, sed Eo humili etiam et propemodum plebeio; ut cum dicit Lucian. (2, 24.) Ἄλλος δέ τις αὐτῶν ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζὸν καὶ χαμαιπετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις * συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. Jam vero πεζὸς generalius etiam pro Humilis, et quasi Humi, vel Per humum,
D repens: quemadmodum Horat. dixit Sermones repentes per humum, ut πεζὴ φιλοσοφία καὶ κάτω μένουσα ap. Greg. Naz. Usus vero est Plut. et comparativo πεζοτέρα, cum substantivo ὁδὸς, inclusam habente Humilitatis signif., ut docui supra, agens de πεζὴ ὁδός. Habetur certe in VV. LL. et MASC. Πεζότερος expositum Humilior, sed absque Auctore et exemplo. [" Πεζὸς, Freinsh. Ind. in Curt. v. Pedes, Zeun. ad Xen. K. Π. 231. Jacobs. Anth. 6, 231. 8, 405. ad Diod. S. 1, 416. 481. 2, 489. Thom. M. 697. 814. ad Charit. 598. Markl. Iph. p. 402. Wakef. S. Cr. 4, 14. Τὸ π., ad Herod. 370. 543. 549. 558. Π. λόγος, Ammon. 131. Πεζότερος, Heyn. Hom. 4, 243. 5, 687." Schæf. Mss. Πεζαὶ ἑταῖραι, vide Πεζή. Phot. Πεζὰς μόσχους· ἀντὶ τοῦ ἑταίρας· ἐλέγοντο γάρ τινες οὕτως ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ· τὰς χωρὶς ὀργάνων· Κάνθαρος Συμμαχίᾳ· αὐλητρίδα πεζήν· καὶ Εὔπολις Κόλαξι. Πεζῷ γόῳ· ἄνευ αὐλοῦ ἢ λύρας· ὡς καὶ πεζαὶ ἑταῖραι, αἱ χωρὶς ὀργάνων μισθαρνοῦσαι. Sophocles ap. Schol. Eur. Alc. 448. Μέλη πεζὰ καὶ

φαρμακτά. " Πεζότερος, Villois. Anecd. Gr. 2, 86. Superl. Πεζότατος, Imus, Suid. 3, 711." Wakef. Mss.]

ADVERBIA sunt Πεζῇ ET Πεζῶς: sed Πεζῇ signif. Pedestri s. Terrestri itinere. Et interdum quidem πεζῇ et σὺν ἵππῳ opponuntur, Xen. (Œc. 5, 5.) interdum autem πεζῇ et κατὰ θάλασσαν, ubi πεζῇ aptius redditur Terrestri itinere, etiam Terra: reddendo πεζῇ καὶ κατὰ θάλασσαν, Terra marique. Sed Dem. dixit etiam πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες, (35.) Πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔστησαν τρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι. Ubi πεζῇ reddi potest etiam Terrestri prælio. Apud Thuc. certe alicubi sonat potius Terrestri exercitu, Terrestribus copiis. Alioqui πεζῇ πορεύομαι, quod ap. eund. Xen. (K. 'A. 5, 6, 1.) legitur, reddi etiam potest Pedes s. Pedibus proficiscor. Sic πεζῇ βαδίζω, in Proverbiali senario, Πεζῇ βαδίζω· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι. [" Valck. Phœn. p. 66. ad Herod. 432. 445. 554. ad Diod. S. 1, 357. 481. 628. 698. 2, 369. 375. 490. 496. Thom. M. 699. ad Charit. 598. Wakef. S. Cr. 4, 20. Opp. κατὰ θάλασσαν, ad Mœr. 54." Schæf. Mss. Phot. Πεζῇ· τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσιν· καὶ πεζῇ φράσαι, τὸ ἄνευ μελῶν· Παῦσαι μελῳδοῦσ', ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον, ὁ Κωμικός. * " Πεζί, Pedestri itinere, Athen. 2, 36." Kall. Mss.] AT VERO Πεζῶς signif. πεζῷ λόγῳ, Pedestri s. Soluta oratione, s. Prosa: quod declaratur et adverbio καταλογάδην.

[* Πεζοβάτης, unde * " Πεζοβατέω, Huschk. Anal. 119. Jacobs. Anth. 9, 71." Schæf. Mss.] Πεζογράφος, ap. Diog. L., Pedestris orationis scriptor, i. e. Solutæ, Qui aliquid soluta oratione scribit, [" Æsch. ap. Schol. Pind. Π. 1, 181." Boiss. Mss.] Πεζογραφέω, Pedestri oratione scribo, Solutam orationem scribo s. Prosam, [" Diog. L. 4, 15." Wakef. Mss. * " Πεζογραφία, Eust. ad Od. Ξ. 105. * Πεζόδρομος, ad Il. E. 140. Const. Manass. Chron. 407. (p. 18. Meurs.)" Kall. Mss. * Πεζοθηρία, Plato Soph. 223. * Πεζοθηρικὸς, 220. * " Πεζολέκτης, Valck. Phœn. p. 183." Schæf. Mss. Eust. Il. p. 569. * Πεζολεκτέω, Od. p. 65.] Πεζολόγος, i. q. πεζογράφος. Quidam tamen συγγραφεὺς, quo Suid. exp. πεζολόγος, interpr. Historicus. [Eust. Il. Π. p. 1088, 11. Od. Z. p. 261, 45. " Valck. Anim. ad Ammon. 184." Schæf. Mss. * " Πεζολογέω, Nicet. Eugen. Epist. T. 2. p. 9." Boiss. Mss. " Eust. p. 4, 28." Seager. Mss. * " Πεζολογία, Valck. ad Herod. p. 76." Schæf. Mss. * Πεζολογικὸς, unde * Πεζολογικῶς, Eust. Od. B. 252. p. 1533, 30. " Valck. ad Il. 22. p. 114." Schæf. Mss. * Πεζομάχος, Lucian. 3, 220. " Const. Manass. Chron. p. 96." Boiss. Mss. * Πεζομάχης, Dor. Πεζομάχας, Pind. Π. 2, 119.] Πεζομαχέω, Pedestri prælio certo, s. Terrestri, Pugnam pedestrem committo, Sum pedes, Antiphon, 'Επ' Εὐρυμέδοντι δὲ καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν, Thuc. 1, (112.) cum dat., Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν ἅμα καὶ ἐπεζομάχησαν. SIC Πεζομαχία, Pugna pedestris, terrestris, ap. eund. Thuc. frequens: [1, 23. 49. 100. Polyb. 1, 23, 6. 5, 69, 7. Diod. S. 13. p. 336, 20. 358, 12. Appian. Rom. Præf. p. 8. " Herod. 626. Jacobs. Anth. 6, 231." Schæf. Mss. * Πεζονόμος, Terrestris, Æsch. Pers. 75.] Πεζονομικὸς, Pascendorum πεζῶν animalium peritus, Ad artem pascendorum πεζῶν pertinens. Et πεζονομικὴ, sub. ἐπιστήμη, τέχνη. Quod vocabulum habes in Plat. Politico [264. 265. 267.] cum plerisque aliis ejusd. generis ab eo itidem fictis. Ceterum quæ vocentur πεζὰ animalia, docui supra. [* Πεζοπόρος, Meleager 73. 80. " Jacobs. Anth. 9, 71. Schneid. ad Demetr. Phal. 126." Schæf. Mss.] Πεζοπορέω, Pedibus incedo, iter facio, i. e. οὐκ ἔποχος, Bud. e Xen. ('Ιππαρχ. 4, 1.) et Polyb. [3, 68, 14. Lucian. 2, 258. " Const. Manass. Chron. p. 18. Meurs." Schæf. Mss. * " Πεζοπορία, Herodian. Epim. 105." Boiss. Mss. * " Πεζοφανὴς, Schol. Plat. p. 71. Ruhnk." Boiss. Mss. Creuzeri Init. Philosoph. ac Theol. 1, 292. ad Greg. Cor. 813. 932. Schol. Hermogenis ap. Bast. Palæogr. 813.]

Πεζακοντιστὴς, q. d. Pedes jaculator, Bud. e Polyb. (3, 72, 2.) 'Εξῆς δὲ τούτοις ἐξέπεμπε τοὺς πεζακοντιστάς. Πέζαρχος, Peditum præfectus, Xen. (K. Π. 5, 3, 16.) ut ἵππαρχος, Equitum præfectus. [* Πεζέμπορος, Strabo 16. p. 1110.]

Πεζίτης, Pedes. A Suida exp. πεζός: cum autem πεζὸς non solum significet Pedes, sed et Pedester, ego in hac exp. illam potius quam hanc signif. dandam ei existimo: mihi repugnantibus alioqui VV. LL., in quorum nonnullis mendose etiam scriptum est πεζήτης cum η in utraque syllaba.

Πεζικὸς, Pedestris, sicut et πεζός. Unde π. δύναμις, Xen. (K. Π. 2, 4, 13.) quæ et πεζὴ, Peditatus, Pedestris exercitus, Pedestres copiæ. Aut etiam, Terrestres copiæ, ad differentiam navalium. Æsch. c. Ctesiph. 'Εβοηθήσατε αὐτοῖς καὶ ναυσὶ καὶ πεζικῇ δυνάμει. Sic Thuc., Στρατιᾷ ναυτικῇ καὶ πεζικῇ. Dicitur vero et τὸ π. a Xen. pro Peditatus, sicut et τὸ πεζὸν hac signif. dici, annotatum fuit. Verum affertur et alia lectio, in illo Thuc. loco, sc. πεζῇ, quæ in VV. LL. melior esse putatur, ideo sc. quia πεζικὸς Poëticum esse volunt. Sed id falsum esse alii quamplurimi Auctorum loci declarant; quamvis alioqui in eorum nonnullis eadem hæc lectionis diversitas inveniatur: ut in isto Plut. Aristide (11.) p. 596. meæ Ed., ῏Ηγεν ἐπὶ τὸν τόπον εὐφυέστατον ὄντα παρατάξαι φάλαγγα πεζικὴν, ibi enim quædam exempl. πεζὴν habent pro πεζικήν. Vocatur autem hic πεζικὴ φάλαγξ, Pedestris phalanx, i. e. Quæ constat e peditibus. Apud Plat. legimus πεζικὰ ὅπλα, Arma quibus utuntur pedites, apta peditibus, q. d. Arma pedestria. Legitur præterea ap. Xen. (K. Π. 1, 3, 13.) τὰ πεζικὰ ἀγαθὸς, ubi τὰ πεζικὰ vocantur Quæ ad artem pedestris pugnæ pertinent. [" Thom. M. 699. ad Diod. S. 1, 416. 2, 407. 505. ad Charit. 598. Zeun. ad Xen. K. Π. 281. Conf. c. πεζὸς, ad Diod. S. 2, 5. Boiss. Philostr. 452. Τὸ π., Exercitus terrestris, Xen. Mem. 3, 6, 9. Diod. S. 1, 78." Schæf. Mss.]

Πεζεύω, Pedibus iter facio, Pedes sum, Terrestri itinere eo, proficiscor; etiam uno verbo, Gradior. Act. 20, (13.) Μέλλων αὐτὸς πεζεύειν, Pedibus iter facturus. Vetus autem Interpres, Per terram iter facturus. Et hic quidem absolute. At vero ap. Demetr. Phal. (§. 22.) dicit quidam, Πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς θαλάσσης, Per mare iter faciens pedibus, Per mare ambulans. Sic ap. Philon. V. M. 3. Τοῦ ἔθνους ἀκινδύνως πεζεύοντος διὰ θαλάσσης ὡς ἐπὶ ξηρᾶς ἀτραποῦ καὶ λιθώδους ἐδάφους. Nec tantum dicitur πεζεύειν διὰ θαλάσσης, sed etiam πεζεύειν θάλασσαν: quo dixit modo Greg. πεζεύων τὸ πέλαγος, de Christo. At vero Eur. (Alc. 872.) πεζεύειν πόδα, Pedem movere, ut quidem exp. VV. LL. Ubi affertur et ex Aristot. Πεζεύει περὶ τὴν τροφὴν, pro A terra victum quærit. Item πεζεύοντες ibid., pro Terreni. Pass. Πεζεύομαι ap. Lucian. (3, 20.) Καὶ πεζευέσθω ὁ 'Ελλήσποντος, καὶ ὁ ῎Αθως πλείσθω: qui l. ei similis est, quem e Demetrio Phal. protuli. Apud Strab. (6. p. 431.) πεζευομένη ὁδὸς, Iter terrestre: et πεζεύεσθαι, Terrestri itinere advehi, ap. Eund., ut Bud. exp. afferens e l. 4. (p. 288.) 'Επεὶ δ' ἐστὶ δυσανάπλους ὁ 'Ροδανὸς, τινὰ τῶν ἐντεῦθεν φορτίων πεζεύεται ταῖς ἁρμαμάξαις. [" Ad Il. E. 227. Jacobs. Anth. 11, 25." Schæf. Mss. " Verbum πεζεύω, non solum valet Pedibus eo, sed et omnino Terrestri itinere proficiscor, (quod ipsum Latine nonnunquam Pedestre iter dici solet,) licet equo veharis aut in carpento sedens iter conficias. Vide Lex. Polyb. vv. Πεζὸς, Πεζομαχία, Πεζικὸς, Πεζεύω." Schw. ad Athen. * Πέζευμα, Gl. Peditatus. * Πεζευτὴς, unde] Πεζευτικὸς, Qui pedibus iter facere potest, Qui gradi potest: ζῶα, Animalia quibus gradiendi facultatem natura dedit. Quæ vocantur et πεζά. Gressilia quidam interpr. [* 'Αποπεζεύω, Phav. 109. * Διαπεζεύω, Epiph. 1. p. 1079. * Καταπεζεύω, Basil. 2, 62. " Eust. Il. 812." Wakef. Mss.]

¶ Πεζέταιροι, VEL Πεζέτεροι, Milites quidam ap. Macedonum reges, qui fortitudinis ergo præcipuo in honore erant, Dem. (23.) de Philippo loquens, Οἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζέτεροι [πεζέταιροι Reisk.] δόξαν μὲν ἔχουσιν ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου· ὡς δ' ἐγὼ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ γεγενημένων τινὸς ἤκουον, ἀνδρὰς οὐδαμῶς οἵων τε ψεύδεσθαι, οὐδένων εἰσὶ βελτίους. Ex Eod. affert

Etym. Καὶ τῶν Μακεδόνων τοὺς πεζεταίρους μὲν καλουμένους, ὄντας δὲ ἀπολέκτους, ἔχων, ἐνέβαλεν εἰς τὴν Ἰλλυρίδα. Apud Plut. (6, 745.) dicit Titus Quintius de copiis Antiochi quas in Græciam ducebat, Μὴ τοίνυν μηδὲ ὑμεῖς θαυμάζετε τὴν βασιλικὴν δύναμιν, λογχοφόρους καὶ καταφράκτους καὶ πεζετέρους καὶ ἀμφιπποτοξότας ἀκούοντες· πάντες γάρ εἰσιν οὗτοι Σύροι, ὁπλαρίοις ἀλλήλων διαφέροντες. J. Poll. Macedonica esse ait hæc tria, πεζέτεροι, ἀργυράσπιδες, et χρυσάσπιδες. Sed origo hujus vocabuli πεζέτεροι controversa est, sicut scriptura: cum alii voluerint πεζαιτέρους dici, tanquam ἐν πεζοῖς ἑταίρους ὄντας τῷ ἄρχοντι, sc. διὰ τὸ ἐν μάχῃ ἀπόλεκτον κατ' ἀνδρείαν: alii πεζετέρους, quod unam πέζαν armatam haberent, at τὴν ἑτέραν, Alteram, nudam: intellige autem Pedem nomine hoc πέζα. Est vero et tertia SCRIPTURA Πεζαίτεροι. Vide Harpocr. Suid. Hes. Etym. Eust. [" Ad Diod. S. 2, 179." Schæf. Mss. Nicet. Annal. 21, 3. Phot. Πεζέταιροι· Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· Ἀναξιμένης δὲ ἐν α' Φιλιππικῶν περὶ Ἀλεξάνδρου λέγων φησίν· ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἱππεύειν συνεθίσας, ἑταίρους προσηγόρευσεν· τοὺς δὲ πλείστους καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς λόχους καὶ δεκάδας καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς διελὼν, πεζεταίρους ὠνόμασεν· ὅπως ἑκάτεροι μετέχοντες τῆς βασιλικῆς ἑταιρείας, προθυμότατοι διατελῶσιν ὄντες.]

" Πεζίτια στέμματα, in hominibus sunt στεφάνη, " ζώνη: in lignis, τὰ κυμάτια, Suid." [* " Πεζέτιον, Etym. M. 749, 37." Wakef. Mss.]

[* Πέζιξ s. * Πέζις, Fungi species, Athen. 62. Theophr. H. Pl. 1, 6, 5.]

ΠΕΙΘΩ, σω, κα, Persuadeo, Oratione flecto, vel Flecto, sine adjectione ablativi, s. Impello ad rem aliquam faciendam, Od. Ξ. (392.) Οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον· οὐδέ σε πείθω. Et in aliquot locis, οὐδέ με πείσεις. Item πείθειν θυμὸν et πείθειν φρένας τινὸς, ap. Eund. Sed et πείθειν φρένας τινί: Il. Π. (842.) σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε. Aristoph. Πλ. (600.) Οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς. Quoniam autem ap. Hom. est hic potius verbi istius usus sine infin., (exempla certe constructionis cum infin., si qua ap. eum extant, mihi nunc in promtu non sunt,) incipiam ab hoc eod. usu quem in soluta oratione habet: sine infin. inquam. Sciendum est igitur, ibi πείθειν interdum quidem apte reddi Persuadeo, Oratione flecto, etc., ut cum ap. Plut. (7, 907.) Euclides fratri, qui iracunde dixerat, ἀπολοίμην εἰ μή σε τιμωρησαίμην, respondet magna contra cum moderatione animi et lenitate, ἀπολοίμην εἰ μή σε πείσαιμι. Item cum dicit Isocr., περὶ δυνάμεως καὶ πλούτου loquens, Ἃ μόνα τῶν ὄντων καὶ πείθειν καὶ βιάζεσθαι πέφυκεν. Item cum certis quibusdam dativis instrumenti, non permittentibus iis quidem, verbo Flecto, aut alii, ablativum illum Oratione, aliumve ullum addere: Plut. Χάριτι καὶ φιλίᾳ πείσας. Et Xen. K. Π. 5, (3, 15.) Ποίοις λόγοις ἄλλους πείθοιμεν ἄν. Necnon cum rei accusativus personæ accusativo adjungitur: Plato Apol. (27.) Ἀλλ' ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω. Aut etiam cum solus accus. rei additur: ut τἀναντία πείθειν ap. Aristot., relinquendo subaudiendum accus. personæ. Interdum autem alio quopiam verbo commodius vertitur: ut ab Æschine dicuntur nonnulli fecisse quiddam οὐ πείσαντες τὸν δῆμον: quod redditur, Non impetrata venia a populo, cum alioqui utendo verbo Persuadeo, reddi debeat, Cum non persuasissent populo, Non persuaso populo. Et ap. Plat. Μὴ πείσας λαμβάνω, redditur Vi capio. Apud Eund. in Epist. ad Dionys. Μὴ πείθων σε ταῦτ' οὐ ποιήσω, Bud. vertit, Nisi te permittente, non sum hæc facturus. Jam vero et cum dat. μισθῷ, aut χρήμασι, aliove hujusmodi, (ideoque supra dixi, Cum certis quibusdam dativis, non autem Cum quolibet,) aliud potius verbum quam Persuadeo aut Flecto, ad ejus interpretationem afferre decet. Quem usum ap. Thuc. potissimum observare me memini: 2. Καὶ τοὺς μὲν μισθῷ ἔπειθεν, οἱ δὲ, ἐθελονταὶ ξυνηκολούθουν, 1, (31.) Καὶ παρεσκευάζοντο τακράτιστα νεῶν στόλον, ἔκ τε αὐτῆς Πελοποννήσου ἀγείροντες καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐρέτας, μισθῷ πείθοντες. Ibid. Καὶ τῶν ἄλλων Πελο-

A ποννησίων (πέμπουσιν οἱ Κορίνθιοι) μισθῷ πείσαντες ἑξακοσίους. His certe in ll. πείθειν nemo non videt incommode minimeque e Lat. linguæ consuetudine reddi posse Persuadere; nam si dicam, Cogo milites, persuadens mercede, quis me ita loquentem ferat? Sed nec iis assentior, qui πείθειν verbo Sollicitare in hujusmodi ll. interpr. Qui enim quempiam solicitavit mercede, s. pretio, ut Cic. loquitur, non continuo dicetur eum, quem solicitavit, pellexisse; multos enim solicitamus quidem et spe et pretio, et aliis etiam modis, quos tamen pellicere non possumus, et in nostram sententiam atque adeo voluntatem adducere: quod nihil aliud est quam Persuadere ut faciant quod ab illis petimus. Hinc fit ut verbo Pellicere utendum potius existimem; sic tamen ut fatear aliis quibusdam ll. aptius videri posse, (etiam qui dativum huic verbo adjunctum non habent,) quam istis Thucydidis: ut cum ita scribit Xen. K. Π. 6, (1, 19.) Βιάζεσθαι μὲν μὴ τοιαύτην γυναῖκα, πείθειν δὲ, εἰ δύναιτο, οὐκ ἔφη κωλύειν. Nam hic πεί-
B θειν aptius reddi non posse existimo quam Pellicere, aut etiam Ad se pellicere: cum Cicero de muliere itidem sit ita locutus. At cum de militibus agitur, quos mercede conducimus, non dubium est quin simplicius sit πείθειν quam pellicere. Ideoque existimo posse nos etiam ablativo Mercede contentos esse, e Lat. linguæ consuetudine, qua dicitur Accerso milites mercede, aut etiam sine accus. illo, ubi Thuc. non contentus dativo μισθῷ, adderet πείσας. Itidemque dicuntur aliqui militare mercede, i. e. μισθῷ πεισθέντες. Denique non dubito quin ubi dicit Thuc. μισθῷ ἔπειθεν, dicturus fuisset Lat. Scriptor simpliciter, Mercede conducebat; et pro illo, Πέμπουσι μισθῷ πείσαντες ἑξακοσίους, Sexcentos mittunt mercede conductos: aut etiam uno verbo, Mercenarios. Alioqui si non tam utriusque linguæ consuetudinem spectare, quam singulorum verborum signif. exprimere velimus, dicendum potius Mercede adductos. Verum hoc quoque loquendi genus an locum habere
C hic possit ignoro: quamvis passim dicatur aliquis Mercede adductus facere quidpiam. Quod si quis act. Gr. activo Latine reddere velit, et pro μισθῷ πείσαντες dicere, Cum eos mercede adduxissent, multo etiam longius a Lat. consuetudine recessurum illum existimo. Sed de his hactenus. At vero accusativo ἐμαυτὸν junctum πείθω, peculiarem quandam interpr. poscit, si quidem Bud. sequamur: qui πείθω ἐμαυτὸν vertit Arbitror. Sed ego non video quid vetet quo minus ad verbum interpretemur, cum Cic. locis aliquot dicat, Ita mihi persuadeo, ad Fam. 3. Sed mihi ita persuadeo, (potest fieri ut fallar,) eam rem laudi tibi potius quam vituperationi fore. Et alibi, Tibi ita persuadeas. Item, Quo modo mihi persuadeo. Alioqui reddi etiam queat Persuasus sum, Persuasum mihi est: quorum utroque et Cic. utitur; sed hoc posteriori frequentius, si bene memini. At in VV. LL. e Dem. affertur Ἐμαυτὸν πεπεικὼς, pro A meipso adductus. || Infinitivo autem junctum Πείθω, cujus constr. exempla
D ex Hom. nulla suppetere mihi dixi, optime convenit cum verbo Persuadeo, juncto particulæ Ut, cum optativo vel subjunctivo: Πείθω σε ἀδυνάτοις ἐπιχειρεῖν πράγμασι, Isocr. Persuadeo ut aggrediaris. Herodian. 1, (17, 24.) Νεανίαν τινὰ πείθουσιν εἰσελθόντα, τὸν Κόμμοδον ἀποπνῖξαι, Persuaserunt adolescenti ut ingressus Commodum strangularet. Invenitur autem et particulæ ὡς junctum ap. Plat., item particulæ ὥστε ap. Thuc. Latinum autem Persuadeo, aut eam habet, quam dixi, constr., aut etiam infinitivo jungitur, sicut πείθω, sed in his loquendi generibus, aut aliis hujusmodi, Persuadet mihi ita esse, hoc fieri posse, neminem me cariorem sibi esse. Verum legitur πείθω negationem quoque habens ante infin.: Aristoph. B. (68.) Κ' οὐδεὶς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ Ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον. In cujus loci interpr. datur Latino Persuadeo constructio cujus exemplum desidero: ita enim redditur, Nemo mihi persuaserit quominus ad illum eam. Alioqui eadem signif. dici posset, Adduci non possim quin eam. Nam et act.

Adduco pro Persuadeo ponitur: ut, Adducis me ut tibi assentiar. "Πιθὼν, Qui persuasit, πείσας, Aristoph." [Πλ. 949. B. 1168.]

Πείθω, Suadeo, Persuadere conor, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 16.) Καὶ ἦσαν μέν τινες, οἳ τὸν Ἀγησίλαον ἔπειθον χωρὶς τούτους ἐπιθέσθαι. Sic Isocr. Πείθουσιν ἡμᾶς πράττειν. Sed et ap. Dem. c. Mid., ubi loquuntur testes. Sunt autem qui et Lat. Persuadeo pro Suadeo inveniri tradant, afferentes e Terentii Andria, Et is mihi persuadet, nuptias quantum queam, ut maturem; sed in aliis exempl., quibus merito plus fidei habebimus, legitur, Et is mihi suadet. At vero πείθω in Suadendi signif. cum accus. personæ junctum, ap. Paulum habetur, ad Gal. 1, (10.) Ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω, ἢ τὸν Θεόν; pro Nunc enim utrum homines an Deum suadeo? Quo autem id sensu ab eo dicatur, fuse docet doctissimus Interpres.

Pass. Πείθομαι, Persuadeor, Oratione flector, (de quo ap. Hom. usu dicam in seq. tmemate,) ut cum Isocr. πεπεισμένον opp. τῷ βεβιασμένῳ: sicut πείθειν et βιάζεσθαι opponi vides supra. Aristoph. Σφ. (115.) Καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος Ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον, Μηδ' ἐξιέναι θύραζ'· ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο. Ubi observa οὐκ ἐπείθετο, sc. τῷ ἀναπείθοντι, Non persuadebatur, Persuaderi non poterat, vel Adduci, ut id faceret. Alicubi autem videtur commode redditum iri In animum induco. Interdum certe additur dat. λόγῳ, λόγοις, cum hoc verbo πείθεσθαι, sicut et cum ἀναπείθεσθαι, estque ita usus Xen.: Plut. autem dixit etiam διὰ λόγου πείθεσθαι. Quinetiam πεπεισμένος ἐκ λογίων ex Eod. affertur in Romulo. || Πείθομαι, Adducor ut credam, Credo: Plato Cratylo, Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ὅπως χρὴ πρὸς ἃ λέγεις ἐναντιοῦσθαι· ἴσως μὲν οὖν οὐ ῥᾴδιόν ἐστιν οὕτως ἐξαίφνης πεισθῆναι: de Rep. 1. Ἤκουσα, ἀλλ' οὐ πείθομαι. Itidem vero πέποιθα pro Credo, Certo credo, Confido, ut docebo infra. Dicitur etiam πείθομαι τοῦτο, Persuadeor hanc rem, Mihi res hæc persuadetur, Dem. Εἰ τοίνυν τις ἐκεῖνο πέπεισται, Si quis illud persuasus est, persuasum habet, illud credit. Plut. Numa, Ἔργον τοῦτο πεισθῆναι, Hoc difficile est creditu. Et quidem interdum cum dativo personæ. Quale est, quod affertur e Plat. Ταῦτα ἐγώ σοι οὐ πείθομαι, pro De his tibi non credo. Sed malim, eand. constr. tribuens verbo Credo, quam habet πείθομαι, interpretari, Hæc ego tibi non credo: cum et Terentius hanc ei constr. dederit. Bud. tamen et ipse pro dat. personæ usus est genitivo, cum hæc ejusd. Plat. de LL. 4. Σκοπεῖν δὴ δεῖ τοῦτον τὸν λόγον πότερον πεισόμεθα αὐτῷ, vertit, An credemus hoc ejus dictum. Intellexit enim esse itidem pro εἰ πεισόμεθα αὐτῷ τοῦτον τὸν λόγον: cum alioqui αὐτῷ possit etiam referre τῷ λόγῳ. At vero cum dat. rei, vel solo, vel habente et accus., est potius quod dicimus Latine Adduci: Χρήμασι πεισθέντας, Thuc. Pecuniis adductos. Itidemque δώροις πεισθέντες, ap. Eund.: qualem usum esse et activi cum dat., supra docui. Quinetiam adjunctum habet accus. rei ap. Eund. (2, 21.) Πεισθῆναι χρήμασι τὴν ἀναχώρησιν δόξας, ad verbum Persuasus esse pecunia recessum, pro Recessisse pecunia persuasus, s. potius adductus. Sed interdum pro dat. ponitur præp. ὑπὸ cum suo gen.: Plato, Πεισθεὶς ὑπὸ δωρεᾶς, pro πεισθεὶς δωρεᾷ, ut Thuc. dixit, Δώροις πεισθέντες, qui Plato dixit etiam, Πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς σῆς ἀρχῆς. Jungitur et accusativo quem sequitur præp. περὶ cum suo gen.: ad Hebr. 6, (9.) Πεπείσμεθα περὶ ὑμῶν τὰ κρείττονα, Persuasi sumus de vobis meliora. Aut etiam, Sed de vobis meliora nobis persuasimus. Sed et cum infin., sicut Latine Persuasus sum, Dem. pro Cor. Ἀλλ' οὕτως ἐπεπείσμην μέγαν εἶναι τὸν κατειληφότα κίνδυνον τὴν πόλιν. Idem, Πεπεισμένος εἰμὶ συνοίσειν. || At vero sine ulla adjectione positum participium πεπεισμένοι ap. Dionys. Areop., de illis peculiariter dicitur, qui in Christum credunt, s. qui fide Christum amplectuntur: qui sæpe οἱ πιστεύοντες, sæpius etiam οἱ πιστοὶ a Paulo vocati sunt; et postea Lat. Fideles itidem dicti ad verbum.

Πείθομαι, Pareo, Obedio, Obtempero, Hom. Il. A. (79.) ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί, B. (360.) Ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ. Et πείθεσθαι μύθῳ, μύθοις, ἔπεσι. Sed Il. A. (289.) legitur, ἅτιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω, (cum præcessisset, Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν,) ubi Schol. putat ἅτινα i. valere q. πρὸς ἅτινα, sicut πείσεσθαι i. q. πεισθήσεσθαι. Sed non video quid necesse sit πείσεσθαι hic pro πεισθήσεσθαι exponere, cum minime similis sit hic usus istius infin. ei quem habet Il. Υ. (466.) Νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλε: hic enim πείσεσθαι est potius a πείθομαι, Persuadeor, Oratione flector, quam a πείθομαι, Pareo. Scio tamen esse et qui act. signif. tribuant h. in l. isti infin., ut sit pro Persuasurus esse: quam sequendo interpr. minime exponi debebit πείσεσθαι per πεισθήσεσθαι, sed potius per πείσειν: itidem tamen πείθομαι pro πείθω positi nullum affertur exemplum. Possumus autem hic cum accus. rei subaudire dat. personæ: quam constr. in alio ejusd. Poëtæ versu mox videbimus. Frequens est hujus verbi usus in prosa quoque, in hac itidem signif.: ut πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσι, Xen. (K. Π. 1, 2, 8.) Sic πείθεσθαι τῷ δεσπότῃ, Plut. Et πείθεσθαι τῷ θεῷ, Plato Apol. (17.) Πείσομαι δὲ τῷ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν. Idem dixit in Epitaphio, Μάλιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ, Cic. Parebit et obediet præcepto illi veteri, p. 7. mei Cic. Lex. Rursum Xen. dixit etiam πειθομένους ἔχειν τινὰς, necnon πειθομένους παρέχεσθαι. Ab Eod. αἱ ἀγέλαι dicuntur πείθεσθαι τοῖς νομεῦσι, item equi πείθεσθαι τοῖς χαλινοῖς. Sed invenitur interdum et πείθομαί σοι τοῦτο, pro Hoc tibi pareo, i. e. hac in re. Qua constr. et Hom. usus est, Od. P. 21. Ὥστ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι. Sed πείθομαί σοι τοῦτο alicubi reddi potest, atque adeo debet, Pareo tuo consilio hac in re. Plato in quadam Ep. Σὲ πάντα ἐμοὶ πείθεσθαι, Te in omnibus consilio meo parere, vel, Obsequi. Quidam vero interpr. Te omnia meo consilio facere. "Πιθοῦ, Pare: Πιθοῦμαι, Parebo: aor. 2. et fut. 2. med."

Aτ Πέποιθα, Præt. med. Fretus sum, Fiduciam repono, Fido, Confido, Spero, Il. P. (329.) Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε, Πλήθεΐ τε σφετέρῳ. Alibi χερσὶ, κρεάτεσσι, ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς, νηυσὶ πεποιθότες. Sed et aper ἀλκὶ πεποιθὼς ab eo dicitur. Sic Aristoph. (Πλ. 449.) Ποίοισιν ὅπλοις ἢ δυνάμει πεποιθότες; Quibus armis aut qua potentia freti? Itidem in prosa, Plato Epitaph. Διὰ τὸ αὑτῷ πεποιθέναι, Cic. Quod in seipso omnem spem reponat sui. Sic Ἡρώδῃ πεποιθὼς, Plut. qui sæpe utitur. Et in præterito plusquam perfecto, ut Greg. Καθαιρεθέντος τοῦ τείχους ἐφ' ᾧ ἐπεποίθεις, (ubi videtur alludere ad quendam Homeri versum, qui a me proferetur infra,) Cui confidebas. Alia constr., Matth. 27, (43.) Πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν. Hom. autem DIXIT Πεποίθεα Ionice pro ἐπεποίθειν. Apud Eund. habetur πεποίθῃς in conjunctivo, Il. A. (524.) Εἰ δ' ἄγε, τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς. Ex Aristoph. (Ἀ. 938.) affertur et optativus πεποιθοίη pro θαῤῥοίη. Sed jungitur πέποιθα infinitivo etiam, Soph. (Aj. 769.) πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. Et Eur. πέποιθα ἐμβαλεῖν. Itidemque præt. plusquamperf. ἐπεποίθειν, Il. Π. (171.) Πέντε δ' ἄρ ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει, Σημαίνειν, ubi Eust. exp. οἷς ἐπίστευε σημαίνειν, et οἳ πιστοὶ ἦσαν αὐτῷ ἄρχειν, s. οὓς εἶχε πιστούς. Ego tamen, quod Eustathii pace dictum sit, non video quid necesse sit jungere ἐπεποίθει cum σημαίνειν: ac potius cum σημαίνειν subaudiri existimo particulam ὥστε: ut sit, ἐποιήσατο πέντε ἡγεμόνας, ὥστε σημαίνειν: sed οἷς ἐπεποίθει. Alioqui πέποιθα pro πιστεύω, accipitur et alio modo, ea sc. signif. qua ponitur pro Credere verbis alicujus. Atque ita quidam interpr. πεποίθῃς in illo Hom. versu quem modo protuli ex Il. A. ὄφρα πεποίθῃς, Ut mihi credas, i. e. meis verbis, Ut fidem verbis meis adhibeas. At vero in illo Hesiodi versu, (Ἔργ. 1, 373.) Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι, non simpliciter pro Qui credit mulieri, i. e. verbis mulieris, sed generalius, Qui ulla in re fidem mulieri habet. Ceterum statuitur ab Eust. et THEMA Πεποίθω, e πέποιθα factum, Syracusano more, (ut Πεπλήγω e πέ-

πληγα, et Πεφύκω e πέφυκα,) unde sit πεποίθομεν in Od. K. (335.) ὄφρα μιγέντε Εὐνῇ καὶ φιλότητι, πεποίθομεν ἀλλήλοισιν. Sonat autem πεποίθομεν itidem Fidem habeamus. In quo animadvertendum etiam est positum esse ο pro ω.

Apud eund. Hom. LEGITUR Ἐπέπιθμεν: quod Eust. exp. ἐπεποίθειμεν, et ἐπιστεύομεν, Il. Ξ. (55.) Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν Ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι. Alibi autem exp. ἐπείσθημεν, Δ. (159.) καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν. Cum alioqui Il. B. (341.) ubi eadem sunt verba, manifestum sit eum voluisse ἐπεπίθμεν habere signif. activam, et dici pro ἐπίθομεν ἑαυτούς. Postquam enim dixit ἐπέπιθμεν esse pro ἐπεπίθομεν, per reduplicationem Ionicam, et sync. Æolicam, subjungit, Ἵνα λέγῃ ἐν πυρὶ γενέσθαι τὰς δεξιὰς, αἷς οἱ Ἀχαιοὶ ἔπιθον ἑαυτοὺς, ἤγουν ἔπεισαν. Contra vero brevium Scholl. Auctor in hujus verbi expositione sibi constat, exponens in tribus hisce Il. uno eodemque modo, sc. ἐπεπιστεύκειμεν: item ἐπεποίθειμεν, in illo Il. Ξ. loco: et ita fuerit pro Credideramus, Confisi fueramus, potius quam pro Credidimus, Confisi fuimus. Observandum est autem præterea in illo Il. Ξ. loco sequi etiam infin.

ITEM Πιθήσας pro πεποιθὼς, Fretus, Confisus, a THEM. Πιθέω, Hesiod. Ἔργ. (1, 357.) ἀναιδείῃφι πιθήσας: (2, 289.) ἀνέμοισι πιθήσας. Sed et pro Obsecutus, ex Il. I. (119.) φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας, Δ. (398.) θεῶν τεράεσσι πιθήσας. Talia sunt ἀπίθησε et ἀπιθήσω, circa finem hujus col.

[" Πείθω, ad Xen. Eph. 217. Valck. Hipp. p. 278. ad Callim. 1, 27. ad Charit. 226. 347 (=403. 768.) Act. Traj. 1, 88. T. H. in Raphel. Ann. p. 78. ad Phalar. 327. ad Diod. S. 1, 449. 2, 122. Markl. Iph. p. 141. Musgr. 1017. Wakef. Phil. 1394. S. Cr. 4, 41. Jacobs. Anth. 9, 103. 10, 17. Heyn. Hom. 4, 88. Hortor, Conor persuadere, Anton. Lib. 106. 284. Verh., ad Xen. Eph. 177. (sic μεταπείθω:) Wunderl. ad Demosth. p. xxxvi. Xen. Mem. 1, 3, 4. Dionys. H. 2, 711. 3, 1381. 1382. 1520. Plut. Numa 12. Pyrrho 20. ad Diod. S. 1, 544. 686. 727. 2, 371. Jacobs. Anth. 10, 98. Villoison. ad Long. 144. 149. Plato Phædro 220. Heind., Corai. ad Plut. 1, 357. Conf. c. πάσχω, Zeun. ad Xen. K. Π. 636. Mitscherl. ad Xen. Eph. 324. 329. Sensu obscœno, Jacobs. Anth. 10, 111. Plut. Alex. 102. Schm. De constr., Xen. Mem. init. item 1, 1, 20. 1, 2, 1. Wakef. Herc. F. 469. Cum infin., Thom. M. 163.: τινὶ, Herod. p. 11, 38.: τινὰ εἴς τι, Eclog. e Gr. Scriptt. in Glossar. s. v. Πείθω λέγων, Valck. ad Herod. 254. Ὡς ἐμαυτὸν πείθω, Heind. ad Plat. Gorg. 23. Πεῖσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν, Lucian. 3, 318. Πιθέτω, Plato Jun. Ep. 2. Πεπιθὼν, Heyn. Hom. 8, 364. Πεπίθοιμεν, 4, 673. 5, 545. 6, 567. Πείθομαι, Ammon. 121. Alciphr. 122. ad Xen. Eph. 210. Valck. Hipp. p. 303. Herod. 657. ad Phalar. 373. Eur. Suppl. 1068. Heyn. Hom. 4, 118. 8, 482. Pareo, Obedio, τινὶ, Xen. Mem. 1, 1, 4. Longus p. 8. Credo, Xen. Mem. 1, 1, 20. 1, 2, 1. Sylb. ad Paus. 199.; de constr., Fischer. ad Palæph. p. 12. Πείθομαί τινος, Obtempero, Credo, Wyttenb. Select. 353. cf. Markl. Iph. p. 100. Reisk. ad Soph. Trach. 940. Erf. Πείθεσθαι, Retineri, Heyn. Hom. 6, 281. Πείθομαι et πυνθάνομαι conf., Fischer. ad Palæph. 27. ad Paus. 199. ad Il. K. 57. ad Herod. 29. 237. 443. 504. 612. Zeun. ad Xen. K. Π. 765. Brunck. Trach. 570. ad Charit. 593. ad Diod. S. 1, 439. 657. 2, 308. 501. T. H. ad Plutum p. 21. Heyn. Hom. 6, 18. De constr., ad Herod. 63. 222. 385. 387. 444. ad Od. A. 414. Cum gen., Jacobs. Anim. 67. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 346. Heyn. Hom. 6, 18. Πείθεσθαι δαιτὶ, 8, 365. Πείθομαί τινι, seq. infin., Heind. ad Plat. Phædr. 331. Πείθεσθαί τι, ad Hipp. 130. Ὡς ἐγὼ πείθομαι, Dionys. H. 5, 14. Ὃ καὶ μᾶλλον πείθομαι, 122. Ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ, Heind. ad Plat. Phædr. 332. Πείσομαι, Xen. K. Π. 394. ad Herod. 689. Wakef. Trach. 1180. Pass., Kuster. V. M. 145. Ἐπιθόμην, Valck. Phœn. p. 552. Ἐπιθόμην, ἐπειθ. conf., Brunck. Aristoph. 2, 43. 70. 100. 111. 177. 233. 242. 3, 207. Kuster. 61. Bentl. 322. 323. Πιθοῦ, Lobeck. Aj. p. 283. Πείθου, πιθοῦ, Brunck. El. 1015. 1207. Aristoph. 1, 35. Ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, Valck. Diatr. 87. Πιθοῦ τι, Brunck. ad Andr. 388. Πίθεσθε, πιθέσθε, Heyn. Hom. 7, 799. Αἴ κε πίθηαι, 8, 171. De πίθηται, ad Xen. Mem. 3, 9, 12. Πιθόμενος, Musgr. Ion. 560. Πεπίθοντο, Gesner. Ind. Orph. Πέποιθα, Heyn. Hom. 8, 413. Abresch. Æsch. 2, 89. Musgr. Med. 318. Andr. 267. Πέποιθα, ἐπεποίθειν, Thom. M. 264. 717. Πέποιθα ἐπὶ, seq. accus., P. Abresch. Paraphr. 116. Πεποίθειν, 3 pers., ad Mœr. 174. Πεποιθέναι, Thom. M. 717. Mœr. 296. et n., ubi et de πεποιθὸς, cf. ad Il. N. 96. Πεποιθὼς, ad Charit. 390. Heyn. Hom. 4, 331. 401. 5, 581. 8, 267. Πέπεισμαι, ad Xen. Mem. 2, 6, 31. Œc. 6, 11. Epigr. adesp. 488. Ἐπέπιθμεν, Heyn. Hom. 4, 261. 588. 673. 6, 532. Πιθέω, 4, 628. 5, 581. * Πεπιθέω, Jacobs. Anth. 9, 158. * Πεπείθω, ad Od. B. 103." Schæf. Mss. * Πειθέω, unde πειθήσασα, Æsch. Choëph. 616. Πεπείθαται, Ionice pro πεπεισμένοι εἰσὶ, Etym. M. Apud Xen. Mem. 1, 3, 6. τὰ πείθοντα s. ἀναπείθοντα nominantur Quæ invitant ad edendum, vel edendi cupiditatem excitant. Xenocr. de Aquat. 49. Τῶν δὲ βραχέων ἐνίους προσφορὰ πείθει μετ' ὀξυμέλιτος. * Πεπεισμένως, Jambl. V. P. 368. Kiessl., Strabo 15. p. 1019. " Timon ap. Diog. L. 9, 71." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 351. Iren. 510." Kall. Mss.] " Πειστέον, Obsequendum, " Obediendum, Credendum, Plato de Rep. 2. Οἷς " ἀμφότερα πειστέον, Quibus de utroque credendum:" [" 3. p. 174. Steph. B. v. Ἡραία." Boiss. Mss. * " Πιστέον, (quasi a * Πίθω,) Clem. Alex. 368. 443." Kall. Mss. " Schneid. Anal. 132." Schæf. Mss. " Πεποίθω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 7. Harles. ad p. 86. Koen. ad Greg. Cor. 82." Schæf. Mss.]

" Πεποιθήσεις, Hes. πιστεύσεις, θαῤῥήσεις, ἐλπίσεις, " a th. πεποιθεῖν facto e præt. med. πέποιθα." [" Argum. Aristoph. Ἀ." Schæf. Mss.] " Πεποίθησις, ἡ, Persuasio cum animi confisione, Confidentia, Fiducia, ad Ephes. 3, (12.) Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν " παῤῥησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει, Libertatem et aditum cum fiducia. Phrynichus negat " hoc vocab. esse Atticum; pro eo enim ab ipsis " dici πιστεύειν, πεποιθέναι." [" Joseph. A. J. 1, 3, 1. 3, 2, 2. 10, 1, 4. " Planud. Ovid. Met. 1, 356. 3, 270." Boiss. Mss. " Phryn. Ecl. 130. Thom. M. 717. Schol. Soph. Trach. 728. Erf., Mœr. 296. et n." Schæf. Mss.] " Πεποιθία, i. q. πεποίθησις, Fiducia. " Hes. πεποιθίαν exp. ἐλπίδα, προσδοκίαν." " Πεποιθότατος, affertur pro Confidentissimus, Cui " maxime fidimus; sed sine ullo testimonio." " Πεποιθότως, Confidenter, Cum fiducia, Hermog. Ad" verb. est e participio πεποιθὼς, Confisus, Fretus: " ut Il. Δ. (303.) ἱπποσύνῃ τε πεποιθώς. Aristoph. (Πλ. " 449.) Ποίοις ὅπλοις ἢ δυνάμει πεποιθότες; Quibus " armis aut quibus copiis fidentes? ut ap. Virg. Astur " equo fidens et versicoloribus armis." [Schleusn. Lex. V. T. " Dio Chrys. 1, 383." Wakef. Mss.]

Ἀπειθὴς, ὁ, ἡ, Immoriger, Inobediens, Inobsequens, Contumax, Refractarius. Quod nomen etiam equo tribuitur a Xen. (Ἱππ. 3, 6.) Ἄχρηστον μὲν γὰρ δήπου καὶ οἰκέτης καὶ στράτευμα ἀπειθές· ἵππος δ' ἀπειθὴς, οὐ μόνον ἄχρηστος, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ὅσα περ προδότης διαπράττεται. || Capitur etiam pro Incredulo, Eo qui diffidit, sicut ἀπειθεῖν pro Diffidere. Hes. ap. Soph. exp. etiam ἄπιστος. Pono autem nomen ἀπειθὴς ante verbum Ἀπειθῶ, non tantum Eust. sequens, qui ut ἀφειδῶ ex ἀφειδὴς, sic ἀπειθῶ deducit ex ἀπειθής: sed et ad cetera respiciens ejusd. formæ compp., quæ non itidem verbum habent. [" Ruhnk. Ep. Cr. 285. Ammon. 45. Wakef. Ion. 569. Jacobs. Anth. 7, 349. 8, 105. Brunck. Soph. 3, 500. Cum gen., Valck. Phœn. p. 349." Schæf. Mss. " Ἀπειθέα χῶρον, Intractabilem regionem, Hermesianax Athenæi 597." Strong. Mss.] " Ἀπιθὴς, Suidæ ὁ δυσχερὴς καὶ * δυσανάβατος τοῖς βαίνειν ἐθέλουσι, Arduus, " et Ascensu difficilis: afferenti h. l. sine Auctoris " nomine, de Alalcomenis urbe, Ἀκούω αὐτὴν μὴ " ἐφ' ὑψηλοῦ κεῖσθαι καὶ ἀπιθοῦς λόφου. Sed notandum, in Ms. Cod. utrobique scribi cum diphth., " ἀπειθὴς et ἀπειθοῦς, licet non sua serie." [Ἀπιθὴς,

i. q. ἀπειθής, Anal. 2, 395. * Παναπειθής, Parmenidis Fr. 42. Procl. ap. Fabric. ad Sext. p. 394. * Ἀπειθῶς, Plato de Rep. 3. p. 391. Ælian. H. A. 2, 11.] Ἀπείθεια, ἡ, ita enim scr., non ἀπειθία, Inobedientia, Contumacia. ‖ Exp. etiam Incredulitas, Diffidentia, ut cum dicit Paulus, υἱοὺς τῆς ἀπειθείας, Ephes. 5, (7.) Hic enim Bud. interpretatus est Diffidentiæ. Secundum quem Ἀπείθεια exponi etiam potest Contumax assensus retentio, Contumax assensio. [Xen. Ἀπ. 3, 5, 5. * " Ἀπειθία, Coray Mus. Ox. 2, 9." Schæf. Mss.: Gl. Incredulitas, Insolentia: Ἀπειθία τοῦ μὴ λειτουργεῖν τῇ πατρίδι· Detrectatio.] Ἀπειθέω, Non obtempero, obsequor, Sum immoriger, Morem non gero, Imperium detrecto, Xen. K. Π. 1, (2, 2.) Μὴ ἀπειθεῖν ἄρχουσι, (4, 2, 17.) Τῷ δ' ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν. Et 7, (5, 22.) ἀπειθεῖν de tauris dixit. Jungitur autem ἀπειθεῖν non tantum dativo personæ, sed etiam rei, Plato Epist. 7. Τῇ μεταπέμψει μὴ ἀπειθεῖν. ‖ Ἀπιθήσω autem et ἀπίθησε leguntur ap. Hom. a ΤΗ. Ἀπιθῶ per ἰῶτα solum, quod velut a fut. 2. πιθῶ sit formatum, Eust. Il. Ω. (300.) Ὦ γύναι, οὐ μέν τοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω, Od. E. (43.) Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης. Sic Πιθήσας paulo ante habuisti. ‖ Ἀπειθεῖν capitur etiam pro Diffidere, Fidem non habere: præsertim in Ecclesiasticis scriptis. [" Ἀπειθέω, Markl. Iph. p. 89. Wakef. Ion. 569. Jacobs. Anth. 7, 349. T. H. ad Plutum p. 481. Coray Mus. Ox. 2, 9. Zeun. ad Xen. K. Π. 24. De constr., Wessel. ad Herod. 63. Ἀπιθέω, Wakef. l. c. Coray l. c. De constr., Ruhnk. ad H. in Cer. 448." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 149.]

Βαρυπειθής, Tardus ad parendum, q. d. Gravis ad parendum, i. e. Minime agilis, e Nonno. " Βραδυπειθής, Qui tarde, ideoque ægre, sibi persuaderi " sinit, Tarde ægreque parens. E Nonno et βραδυπειθὴς φωνὴ affertur pro Vox quæ tarde auditur, " qua sc. aliquis βραδέως πείθεται et persuadetur," [Jo. p. 59. sed al. * Βραδυπευθής. " Agathias 21. ad Charit. 447." Schæf. Mss.]

Δυσπειθής, Qui difficile paret s. obsequitur, ægre obsequitur, ac non lubenter. Xen. autem (Ἀπ. 4, 1, 3.) usus est de canibus venatoriis male institutis, qui non parent venatori, Bud. Verum si dicas Qui non parent, δυσπειθεῖς iidem fuerint qui et ἀπειθεῖς. In VV. LL. δυσπειθὴς exp. etiam Refractarius, Cui ægre persuaderi potest. Sed magis convenit nomini δύσπειστος hæc interpr., ut infra docebo. [" Ruhnk. Ep. Cr. 285. Ammon. 45." Schæf. Mss. " De re injucunda, Zenob. 1, 13." Wakef. Mss.] Δυσπειθῶς, ut δυσπειθῶς ἔχειν, Difficile obsequi, s. Ægre. At in VV. LL. δυσπειθῶς redditur Incredibiliter. Et affertur e Plut. (Galba 25.) Δ. ἔχει πρὸς τοιαῦτα, pro Ad hæc incredulus est. De qua interpr. dicam in adv. Δυσπείστως. [" Toup. Opusc. 1, 19." Schæf. Mss.] Δυσπείθεια, ut μετὰ δυσπειθείας, Non facile parendo, Ægre parendo, obsequendo, [" Appian. 2, 67." Wakef. Mss.]

Εὐπειθής, Qui facile paret, obsequitur, non ægre obsequitur. Redditur et uno verbo Obsequens, Obsequiosus, quod vocab. Plautinum est. Dicitur autem εὐπειθῆ γίνεσθαί τινι, vel εἶναι, aut ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τινί: Xen. K. Π. 2, (1, 9.) Ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἐθελόπονον καὶ φιλοκίνδυνον. Apud Chrys. autem Εὐπειθῆ εἶναι τοῖς ἡγουμένοις. Interdum sequente præp. πρὸς, habente accus. rei: ut εὐπειθὴς πρὸς ἀρετήν, Plato de LL. Sed et cum præp. εἰς, ut ὕλη εἰς ἅπαν εὐπειθής, ap. Gal., ubi metaphorice usurpatur: et redditur, Materia ad quidvis sequax. Ponitur alioqui metaphorice et ubi suum dativum habet: Plut. (8, 659.) Ἀλλὰ καὶ διαφορεῖ τὴν ἄλλην τροφήν, καὶ παραδίδωσιν εὐπειθῆ καὶ μαλακωτέραν τῇ πέψει. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 166. Wyttenb. Select. 372. Thom. M. 742. ad Charit. 765. * Εὐπιθής, (Gl. Credulus,) Porson. Med. p. 15." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 333. Ag. 991.] Εὐπειθῶς, Obsequenter, Obsequiose, ut εὐπειθὴς e Plauto redditur Obsequiosus. In VV. LL. exp. Facili persuasione, ut sc. i. valeat q. εὐπείστως. [Plut.] Εὐπείθεια, Obsequela, ut quidam interpr. e Plauto. Nam quamvis Obsequiosus dicat, durum nimis esset ex eo deductum subst. Obsequiositas. A quibusdam redditur et Obsequium, Obedientia. [Strabo 7. p. 480., 15. p. 1036. Arrian. Epict. 4, 1. Plut. Lycurgo 4. Agesilao 2. * Εὐπειθία, Lycurgo 7. Ἀλλ' ὕβρει μὲν τῶν βασιλέων, οὐκ εὐπειθίᾳ δὲ τῶν ὄχλων, τὰ καθεστῶτα συνταράξαντες. " Ad Herod. 396." Schæf. Mss.] Εὐπειθέω, Facile pareo, obedio, Non ægre obsequor, Sum obsequens etc., ut in Εὐπειθὴς dictum est. Cic. tamen εὐπειθεῖν vertit simpliciter, Obtemperare obedireque, in quodam Charondæ l., p. 142. mei Cic. Lex. [4 Macc. 8, 5. * Εὐπιθέω, Hippocr. 650.]

[* Λογοπειθής, unde * " Λογοπείθεια, Verbis obsequium præstitum, Athan. 2, 311." Kall. Mss.] Νεοπειθής, Qui recens parere cœpit. In VV. LL. Recens persuasus, e Nonno (Jo. 80, 8.) ut sit pro νεόπειστος. [* Παμπειθής, Omnia persuadens, Pind. Π. 4, 327.] Ταχυπειθής, Qui cito paret. Sed a Theocr. accipitur pro Eo cui cito persuadetur aliquid, et credit: unde redditur Credulus a Virg. ap. Theocr. 7, (37.) Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής: ita enim ille, et me fecere poëtam Pierides; sunt et mihi carmina; me quoque dicunt Vatem pastores: sed non ego credulus illis. Usus autem est nomine ταχυπειθὴς hac in signif. et Nonnus [Jo. 132, 27. " Jacobs. Anth. 11, 65." Schæf. Mss.]

AT VERO " Ἄπειστος," Δύσπειστος ET Εὔπειστος Persuasionis signif. habent, et quidem passive, i. e. Persuasionis qua quis persuadetur, non qua persuadet. Est enim " Ἄπειστος, Qui sese persuaderi non " sinit, Nulla persuasione flexibilis, ideoque Perti- " nax: unde τὸ ἄπειστον, Pertinacia." [" Zeun. ad Xen. K. Π. 24. Wyttenb. ad Plut. 1, 234. Markl. Suppl. 389. Musgr. Iph. T. 1476." Schæf. Mss.] " Ἀπειστέω in VV. LL. idem esse dicitur quod ἀπει- " θέω, h. e. Non sino me persuaderi, Morem non " gero." [" Ad Herod. 488. Fischer. ad Plut. Apol. 113. Wyttenb. Select. 373. Markl. Suppl. 389. 747. Iph. p. 89. Musgr. 634. Heracl. 968. 1024. Wakef. Ion. 569." Schæf. Mss.] Δύσπειστος, Qui difficile persuadetur, persuaderi potest, ægre sibi quicquam persuaderi patitur, Aristot. Eth. 7, 9. Εἰσὶ δέ τινες οἱ ἐμμενετικοὶ τῇ δόξῃ, εἰσὶ δ' οὓς καλοῦσιν ἰσχυρογνώμονας, οἷον δύσπειστοι καὶ οὐκ εὐμετάπειστοι. Et paulo post, Ἐπεὶ εὔπειστος, ὅταν τύχῃ, ἔσται ὁ ἐγκρατής. Si quædam exempl. non habent εἰσὶ δ' ante οὓς καλοῦσιν. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 24. Heringa Obs. 287. ubi et de * Πειστός." Schæf. Mss. Plut. Cat. Min. 1.] Δυσπείστως, ut ἔχω, Vix possum persuaderi, Ægre mihi persuaderi patior, Vix possum adduci ut credam. Isocr. Paneg. non procul a princ. Λακεδαιμόνιοι δὲ νῦν μὲν ἔτι δ. ἔχουσι· παρειλήφασι γὰρ ψευδῆ λόγον, ὡς ἔστιν αὐτοῖς ἡγεῖσθαι πάτριον. Dixerat autem paulo ante, Ἐκείνους τοὺς λόγους ζητεῖν, οἵτινες τὰς πόλεις ταύτας πείσουσιν ἰσομοιρῆσαι πρὸς ἀλλήλας: adeo ut δυσπείστως ἔχουσι perinde sit ac si dixisset, οὐ ῥᾳδίως τοῦτο δύνανται πεισθῆναι, sc. ἰσομοιρῆσαι etc. Vix hoc persuaderi possunt, adduci possunt ut credant id sibi esse faciundum. Alioqui δυσπείστως ἔχειν alicubi legisse mihi videor pro ἀμεταπείστως ἔχειν, i. e. Nullo modo de sententia deduci posse. [* " Δυσπειστέω, Tzetz. Ch. 7, 39." Elberling. Mss.] CONTR. Εὔπειστος, Qui facile persuaderi potest etc., ut εὔπειστος ἔσται in illo Aristot. l. quem modo protuli. [" Lobeck. Aj. p. 238. Brunck. v. 151. Zeun. ad Xen. K. Π. 24. 166. Wyttenb. Select. 373." Schæf. Mss. Schol. Il. 1. 497.] Εὐπείστως, ut ἔχω, Facile persuadeor, persuaderi possum etc. At in VV. LL. εὔπειστος exp. etiam Moriger: ut sc. accipiatur et pro εὐπειθής, quod εὐπειθὴς vicissim ibi redditur etiam Persuasu facilis, tanquam signif. habens τοῦ εὐπείστου. Itidemque, εὐπειθῶς, Facili persuasione, tanquam i. signif. q. εὐπείστως. Eodemque modo Δυσπειθὴς interpr. Cui ægre persuaderi potest, et δυσπειθῶς, Incredibiliter. Ideo autem hanc quoque interpr. admittunt hæc compp. in θὴς desinentia, itemque alia quæ paulo ante habuisti, quod πείθομαι non solum Pareo significet, et Moriger sum, sed interdum etiam Persuadeor, et Credo. Quoniam ta-

men hac in signif. frequentius dicitur *πέπεισμαι* s. *ἐπείσθην*, non dubium est quin compositis quæ in *στος* desinunt, magis conveniat Persuasionis signif. At vicissim positi *εὔπειστος* pro Morigero, exemplum desidero. [* *Εὐπειστία*, Facilitas cedendi precibus et blanditiis, Obsequiositas, Reisk. ad Æschin. 81.] His SUBJUNGO Πειστὴρ ET Πειστήριος ET Πειστικὸς, quoniam eadem est horum formatio. Signif. autem Πειστὴρ, cujus rarus est usus, Persuasor. A Suida tamen exp. *ὁ ὑπήκοος*. [I. q. *πεῖσμα*, Funiculus, ad Theocr. 21, 58. * " *Πείστης*, Schol. Lucian. Phal. Prior. c. 10." Kall. Mss.] At Πειστήριος est Persuasorius, Vim persuadendi habens, Ad persuadendum accommodatus: *λόγοι*, Eur. [Iph. T. 1053.] Quam signif. habet ETIAM Πειστικὸς, quod non ita Poëticum est ut illud, Plato Gorgia, *Καὶ τοῦτο, διὰ τὸ πιθανόν τε καὶ πειστικὸν, ὠνόμασε πίθον*. Sed et Dionys. H. de oratione Lysiæ utrumque dixit. In VV. LL. Πειστικὸς exp. et Qui facile persuadet, et Obediens: quæ signif. si usquam reperitur, conveniet cum ea quam Suid. dat. nomini *πειστὴρ*, quæ et ipsa videri nova alioqui possit. [" Hutch. ad Xen. K. Π. 37. (1, 6, 10.) Brunck. Anal. 2, 71. Heind. ad Plat. Gorg. 29. 158. Buttm. 509." Schæf. Mss. Plato Polit. 304. 723. Aristot. Rhet. 1, 2. * " *Πειστικῶς*, Anonym. Rhet. 198. Gale. Hic Anonymus vocari debet Rufus." Boiss. Mss.] Ceterum sicut a 3 pers. sing. præt. pass. *πέπεισται* formata sunt ista, sic a prima *πέπεισμαι* formata sunt subst. NOMINA Πεῖσμα ET Πεισμονή. Significare autem *πεῖσμα* Philostrato Fiduciam aliquid aggrediendi, auctor est Bud. In VV. LL. exp. Firmamentum, Refugium, Contentio: quæ remota esse videntur. Additur tamen his expp. auctoritas Etymologi: sed ap. eum aliquid duntaxat quod ad tertiam illam signif. pertineat, reperio: ubi sc. scribit, VERBUM Πείθω significare tria, sc. *ἐλπίζω*: unde esse *πίστις*. Et *φιλονεικῶ*: unde esse *πεῖσμα*. At per *η*, perperam enim in vulg. Edd. habetur *διὰ τοῦ ι*, pro *διὰ τοῦ η*, significare *πάσχω*. De duabus autem illis prioribus signiff. nihil quicquam ap. eum reperio: nisi quis putet has signiff. esse eas quas ille *τῇ συνηθείᾳ* tribuit, cum ita scribit, Πεῖσμα, *εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένου, εἴτε ἐπὶ τῶν ἀπογείων σχοινίων, διὰ διφθόγγου γράφεται*. Eust. certe *πεῖσμα* et *πεισμονὴν* testatur *ἐπὶ τῶν ἐνστατικῶν* dicta fuisse, sumta metaph. *ἀπὸ τῶν πεισμάτων* navis. Ab hac autem nominis *πεῖσμα* signif. est adj. *πεισματικὸς*, de quo dicam cum de altera, quæ passim usitata est, disseruero. Eam intelligo, qua ponitur pro Fune nautico, quo navis religatur: Virg. Gramineo ripæ religavit ab aggere classem. Et Ovid. Met. 13. Litore Threicio classem religarat Atrides, Fast. 4. Nox aderat, querno religant in stipite funem. Cui versui hunc mox opponit, Lux erat, et querno solvunt a stipite funem. Idem Retinacula vocavit, dicens, Solvunt retinacula: item, Puppis retinacula prærumpere: ut Hom. *ἀπέκοψα πείσματα νεὼς*, in loco qui mox proferetur. Od. I. (136.) *Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι*: q. l. imitatus Virg. dixit, hic fessas non vincula naves Ulla tenent, unco non alligat anchora morsu: X. (465.) *καὶ πεῖσμα νεὼς κυανοπρῴροιο Κίονος ἐξάψας μεγάλης κ. τ. λ.* Sed et plur. *πείσματα* ap. Eund., cum alibi, tum Od. K. (127.) *Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὼς κυανοπρῴροιο*. Eadem autem vocantur ETIAM Πρυμνήσια: Il. A. (476.) *Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν*, ubi annotat Eust. *πρυμνήσια* dici *τὰ ἀπόγεια σχοινία*, Funes quibus navis *ἀποδεῖται εἰς γῆν*, Ad terram religatur, et quibus velut *πείθεται*, Paret, unde *πείσματα* quoque nominari. Suidas itidem, postquam dixit *πείσματα* esse *τὰ* * *ἀγκύρεια σχοινία*, addit ita nominari *παρὰ τὸ πείθεσθαι*: legitur tamen ap. eum *παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν*, non autem *παρὰ τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς τὴν ναῦν*: quod alioqui eund. sensum efficit; nam his funibus retinentur naves, et ita per eos navis velut paret gubernatori. Vocari autem et Retinacula, paulo ante admonui. [" Primitiva signif. *τοῦ πείθω* est Vincio, Astringo loro, et sic Fune religatum, quo volo, duco, unde *πεῖσμα*. Hinc *πείθομαι*, Patior me veluti constrictum vinculis duci et agi, quo alter vult." Ernesti. " Vide etiam Adr. Henr. Stompwyr Epist. Etymol. Philol. ad Jo. Dan. ab Hoven, Lugd. Bat. 1759." Schn. Lex. v. Πείθω.] Sed hoc sciendum est, *πεῖσμα* generalius pro Alio etiam fune accipi: Od. K. (167.) *Πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὄργυιαν ἐΰστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου*. [" Jacobs. Anth. 6, 63. 9, 302. 12, 111. Anim. 311. Leon. Tar. 88. 89. ad Diod. S. 2, 421. Heyn. Hom. 6, 281. Salmas. ad Achill. Tat. 547. Wyttenb. Ep. Cr. 32. Pierson. Veris. 115. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxix. Eur. Hec. 1067. Valck. Hipp. p. 245. Diatr. 273." Schæf. Mss. Appian. 1, 437.] " *Σπεῖμα*, Funis, *σχοινίον*, Hes. " Alioqui mirum videri possit hæc mutatio e *πεῖσμα* " in *σπεῖμα*." [*Πεῖσμα*, Fiducia, Plut. 6, 404. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 9, 18. Arrian. Epict. 2, 20. " Clem. Alex. 488." Wakef. Mss. * *Πεισμάτιον*, dimin. a *πεῖσμα*, Schn. Lex. *ἀμαρτύρως*. * *Πεισμάτιος, α, ον*, Epith. Rheæ, Orph. Arg. 631. *Βωμὸν ἐπιστέψαντες ἐπ' ἐσσομένοισι πυθέσθαι Πεισματίῃ, τόθι πείσματ' ἐεργομένης λῦθεν Ἀργοῦς*. " Ruhnk. Ep. Cr. 249." Schæf. Mss.] Et hactenus quidem de nomine *πεῖσμα*, significante Funem; at vero ab altera signif. est, uti dixi, ADJ. Πεισματικὸς, quod Eust. (Od. X. p. 785.) accipere videtur pro Pertinaci s. Pervicaci. Legitur vero et *πεισματικῇ χώρᾳ* ap. Hes., ut docebo in Πεῖσα non multo post. Alterum subst. nomen ab ead. persona formatum, EST Πεισμονὴ, quod Eust. quidem, sicut et *πεῖσμα*, e quo etiam fortassis aliquis factum illud esse, potius censuerit, *ἐπὶ τῶν ἐνστατικῶν* dictum fuisse testatur; at Paulus uti existimatur pro Persuasione, ad Gal. 5, 8. *Ἡ πεισμονὴ οὐκ ἐκ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς*, cum dixisset proxime præcedente versu, *Ἐτρέχετε καλῶς· τίς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι*; ubi tamen *πείθεσθαι* redditur Obsequi, Obedire. Sed quamvis his verbis proxime subjungantur illa in quibus utitur vocabulo *πεισμονὴ*, et *πείθεσθαι* hic reddatur Obedire, *πεισμονὴ* minime verti queat itidem Obedientia. Quare crediderim potius, *τίς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι*, perinde esse ac si dictum foret, Quis ita vos ab eo cursu interpellavit, ut persuasi sitis non esse parendum veritati? Nisi quis ita resolvere malit, Ut persuasi sitis quæ veritati omnino repugnant. Tunc autem apte subjungentur, Hæc persuasio etc. Sed quid si dicamus, *πεισμονὴν* ibi alteram illam signif. habere, cujus modo memini: ut eos hac voce tanquam *ἐνστατικοὺς* Apostolus taxet? Est certe vera pervicacia, nolle veritati, quam cognoscas, *πείθεσθαι*: atque hoc *μὴ πείθεσθαι*, merito vocetur *ἐνίστασθαι*. Veruntamen hanc meam interpr. aliorum judicio relinquo. [Eust. Il. A. p. 21. B. p. 637. Vide Schleusn. Lex. N. T. * *Πείσμων*, unde * " *Φιλοπείσμων*, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss.] Alia est formatio NOMINUM Πεῖσις ET Πεῖσα, sc. a fut. *πείσω*, quæ tamen his subjungam, quoniam *σ* in iis quoque habetur. Est autem ILLUD Πεῖσις i. q. *πειθὼ*, si Suidæ credimus. Πεῖσις autem quod est a fut. *πείσομαι*, Patiar, ex Alex. Aphr. Probl. 1. affertur pro *πάθος*, Affectus, Læsio: *Τοπικὴ γὰρ γίνεται τῶν νεύρων τῆς γλώττης πεῖσις*. [" Thom. M. 332. ad Lucian. 1, 496." Schæf. Mss. Nemes. p. 223. Gataker. ad M. Anton. p. 76.] AT Πεῖσα exp. non solum hac voce *πειθώ*, sed et aliis, in Od. Υ. (23.) *Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα Νωλεμέως*: nam Eust. quidem *πείσῃ* exp. *πειθοῖ*: at brevium Scholl. Auctor habet *κατὰ χώραν*: quibus verbis, quæ subjunguntur in vulg. Edd., mendosa sunt: reponendum autem censeo, *οὐκέτι ἦν ἐν κινήσει*: sequitur enim, *ἀλλ' ἐν δεσμοῖς ἔμενεν*. Quibus addit, *Ἢ, ἐν οἷς ἐπέπειστο καὶ ἐγνώκει*. At Hes. *πείσῃ* exp. *πεισματικῇ χώρᾳ*: sed hanc exp. mendosam esse suspicor. In meo Lex. vet. exp. etiam *ἡσυχίᾳ καὶ ὑπομονῇ*: et additur *ἐπείσθη* pro tribus illis verbis *ἐν πείσῃ μένε*: quæ exegesis conveniet cum illa Eustathii, dicentis accipi *πείσῃ* pro *πειθοῖ*, et volentis, opinor, *πειθοῖ* non in Persuasionis, sed in Obedientiæ signif. intel-

A ligi. Tradit porro Idem vocem istam semel ap. Hom. extare, in illo sc. loco. [" Ἐν πείσῃ, Ruhnk. Ep. Cr. 300. Jacobs. Anth. 7, 225. Kuster. Aristoph. 8. Heyn. Hom. 8, 7." Schæf. Mss. Plut. 8, 15. * Πεισιθάνατος, Epiphan. 1, 1089. * Πεισίμβροτος, Hominibus persuadens, Æsch. Choëph. 359. * Πεισιχάλινος, Frenis obediens, Pind. Π. 2, 21. * Πῆσις pro πεῖσις, ut πήσομαι pro πείσομαι, Sext. Emp. adv. Math. 9, 209. Ed. 1. Fabricius autem e duobus Codd. reposuit πεῖσιν. Vide Schn. Lex. Suppl.] His annectere libet NOMEN Πίσυνος, quod signif. Fretus, Fidens, Fiduciam ponens, Il. E. (205.) Τόξοισιν πίσυνος. Sic Λ. (9.) ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν. Sic Aristoph. N. (949.) πίσυνος λόγοις. Et ap. Thuc. 5, (14.) Τοῖς ἔξω πίσυνοι. [" Gesner. Ind. Orph. Pierson. Veris. 117. ad Herod. 544. ad Charit. 390. Simonid. 10. Heyn. Hom. 4, 331. 5, 581. Ἡ πίσυνος, Valck. Phœn. p. 77." Schæf. Mss.] Invenitur ETIAM Πείσυνος ap. Lascarin in Epigr. πείσυνος εὐγενέῃ, Fretus nobilitate. Sed an
B veteris alicujus Scriptoris exemplo ita scripserit hanc vocem, licet alioqui regularior sit hæc scriptura, si respiciatur derivatio, merito quis dubitarit.

" Πειθή, Hesychio πεισμονή, πίστις."

Πειθὼ, όος, οῦς, ἡ, Suada, Suadela, Persuadendi vis. Alicubi simpliciter Persuasio. Aristoph. N. (1397.) Σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ, Πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξῃς λέγειν δίκαια. Apud Plat. de LL. Μετὰ πειθοῦς, Cum persuadendi vi, Cum persuasione, Persuadendo. Ex Eod. affertur, Πειθὼ καὶ βίαν εἰληφὼς, pro Suadens et cogens. At Lucian. festive dixit in Hercule, Πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι: quæ Bud. vertit, Flexanima illa Suada, quam vos Pitho dicitis, pleraque eluctari pervincereque solitum. Dicam autem de h. l. et circa finem col. sequentis. Ex eod. Plat. affertur et πειθοῖ χρησάμενος, pro Impulsus, quæ interpr. mihi suspecta est. E Xen. (Ἀπ. 1, 7, 5.) Παρά του πειθοῖ λαβὼν, pro A quopiam verbis adducto capiens. E Plut. Numa, Πάντα πειθοῖ μεταβαλεῖν, pro Omnia persuadendo mutavisse. Idem dixit in Fabio, Τὸν δὲ λόγον
C ὄργανον πειθοῦς πρὸς τὸν δῆμον. Et προσάγεσθαι πειθοῖ, Herodian. (1, 3, 12.) Synes. Ep. 57. Ὅτῳ δὲ εἰπεῖν μόνον καθήκει, ἡ πειθὼ δὲ ἕπεται, καὶ ὁ λόγος ἀνυσιμώτατός ἐστι παρὰ τοῖς ἀκούουσι. || Sed Πειθὼ est etiam Nomen illius deæ quæ fingebatur persuasoriæ, ut ita dicam, eloquentiæ præses. Persuadere, inquit Bud. in Annot. prioribus in Pand., Græce καταπείθειν dicitur, ut Suadere πείθειν. Inde Πειθὼ dicta est Dea dicendi præses, quam Ennius Suadam, Quintil. Persuadendi deam, Horat. Suadelam, Cic. Leporem vocat. Hæc et Flexanima dicitur quasi animum flectens, a Gr. ψυχαγωγὸς, quasi Ductrix et oblectatrix animæ. Hæc Bud.: qui totum illum Luciani subjungit locum, Latinum a se factum, e quo petita sunt quæ paulo ante protuli verba: existimans sc. ibi Deæ nomen esse. Qua in re minime illi assentior: non inficians alioqui parvi referre, utram habeat ibi signif. vox πειθοῖ. Horat. certe cum Suadelam vocavit, quam Græci Πειθὼ, de ipsa dea intellexit, ei adjungens Venerem, Epist. 1, 6.
D Ac bene numatum decorat Suadela Venusque. De illa autem voce Suada, ita Cic. Bruto, Πειθὼ quam vocant Græci, cujus effector est orator, hanc Suadam appellavit Ennius, quæ deæ ut hic ab Horatio copulantur in mentione rei uxoriæ, sic Plut. Quæst. Rom. inter deas nuptiales, i. e. quæ nuptiis præsunt, hasce duas numerat, sed Venerem priore loco, Suadelam s. Suadam, posteriore, nominans: quibus adjungit Dianam: cum his tribus præfixisset Jovem perfectum, et Junonem perfectam, si ita interpretari debemus Δία τέλειον, et Ἥραν τελείαν. At Herod. (8, 111.) vel potius ap. Herod. Themistocles, Πειθὼ et Ἀνάγκην copulans, sed pro Ἀνάγκην ibi legimus Ἀναγκαίην, quo utitur et Hom., dicit Andriis, Athenienses ab illis pecunias exigere, comitatos duobus diis magnis, vel duabus deabus, si pro μεγάλους leg. dicamus μεγάλας. Suadela et Necessitate. Quibus verbis significabat, ut opinor, in Atheniensium potestate esse, vi ab illis obtinere quod pete-

A bant, si verbis s. dicendi facultate et artificio non possent. Atque ut hic Πειθὼ et Ἀνάγκην, sic πειθὼ et βίαν a Plat. conjungi vides, in l. quem ex eo afferri dixi: sed interpr. sequendo quæ illi datur, non videtur harum tanquam dearum facta ibi esse mentio. In Luciani autem l. quem illi subjunxi, vides βίας nomen non copulari cum πειθοῦς nomine, sed e duabus unam quodammodo fieri, cum dicit πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι: quod verbum Bud. multo melius expressisset, meo quidem judicio, si dixisset Flexanimæ illius Suadæ vi, non simpliciter, Flexanima illa Suada. Nisi quis malit Dicendi vi; nam πειθὼ cum deæ nomen non est, ut ibi non videri mihi esse admonui antea, non solum Persuadendi vim, sed et Dicendi vim reddi posse existimo; sub hac enim et persuadendi vis quodammodo includitur. Ceterum hanc Πειθὼ Eur. Hec. (814.) non Deam, sed Reginam appellat, de ea loquens tanquam de eloquentia, Πειθὼ δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην κ. τ. λ. || Obedientia, Obsequela, Plaut.: at Obse-
B quium latius patere videtur quam πειθώ. Xen. K. Π. 3, (3, 6.) p. 46. meæ Ed., Γιγνώσκοντας ὅτι τὰς μεγάλας ἡδονὰς καὶ τὰ ἀγαθὰ τὰ μεγάλα ἡ πειθὼ καὶ ἡ καρτερία καὶ οἱ ἐν τῷ καιρῷ πόνοι καὶ κίνδυνοι παρέχονται: quod dictum convenit cum hoc Ejusd. Λ. (8, 3.) Ἐπείπερ ἔγνωσαν τὸ πείθεσθαι μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι καὶ ἐν πόλει καὶ ἐν στρατιᾷ καὶ ἐν οἴκῳ, et cum aliquot aliis Ejusdem. Herodian. 8, (7, 13.) Κατά τε ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις εἰρήνην, καὶ πρὸς τοὺς ἡγουμένους πειθώ. [" Ad Lucian. 1, 272. Bibl. Crit. 3, 1. p. 37. ad Charit. 314=555. ad Herod. 672. Brunck. Or. 637. ad Diod. S. 1, 450. 2, 510. Wakef. Eum. 889. Jacobs. Anth. 6, 106. 7, 10. 8, 16. 65. 11, 19. Heind. ad Plat. Phædr. 328. 330. Π. τοῖς χείλεσιν ἐπικαθίζει, ἐπικάθηται, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 9. Bergler. Alciphr. 194. Bast Lettre 218." Schæf. Mss. Eur. Iph. A. 104.] " Πειθὼς quoque dici fertur pro eod."

[* " Πειθὸς, Persuasorius, 1 Cor. 2, 4. Athan. 1, 252. Dionys. Areop. 155. Cyrill. Hieros. 125. 248. * Πιθὸς, idem, Athan. 1, 838." Kall. Mss. " Πειθὸς,
C Persuasorius, Persuadendi vim habens, i. q. πειθανὸς, et πιθανὸς, ἡ, ὸν, Persuadendo aptus, a πείθω, Persuadeo, vel a πειθὼ, όος, contracte οῦς, ἡ, Suada, Suadela. Semel legitur in N. T. 1 Cor. 2, 4. Καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, Non usus sum in docendo et in tradenda religione Christiana oratione, humano more artificiosa et ad persuadendum accommodata. Vocabulum hoc, in nullo antiquæ Græciæ monumento repertum, (nam loca, quæ sunt a Salmasio de Lingua Hellenistica p. 86. et Kypkio in Obs. Sacr. P. 2. p. 193. prolata, aut omnino nihil probant, aut corrupta sunt, saltem incertæ lectionis,) multis conjecturis Criticorum occasionem præbuit. Grot. ad h. l. πιστοῖς pro πειθοῖς legi suasit; aliis, (ut Albertio in Obs. Philol. ad h. l.,) vera lectio videtur esse ἐν πειθοῖ (cf. Irmisch. Excurs. ad Herodian. 1, 3, 12. p. 827. et Wetsten. N. T. 2, 106.) λόγων, ut est ap. Euseb. Pr. E. 1, 3. p. 6. et in Alberti Gloss. Gr. p. 119. Alii legunt πειθοῦς, quæ est Junii, a Wetstenio
D laudati, conjectura. Aliis denique in mentem veniebat, annon compendio scribendi lectio hujus l. depravari potuerit, et ΠΙΘΟΙΣ pro ΠΙΘΑΝΟΙΣ olim scriptum fuerit, quæ fuit ingeniosa conjectura J. C. Kühnii in Comment. Exeget. et Crit. ad locum 1 Cor. 2, 1—15. Lips. 1784. 4. qui docte et eleganter de omni h. l. exposuit." Schleusn. Lex. N. T. " Cattier. Gazoph. 22. ad Diod. S. 2, 510." Schæf. Mss. A Schneidero non agnoscitur.]

Πειθήμων, ονος, ὁ, ἡ, ap. Poëtas, Moriger, Obsequens, Obediens, Epigr. πειθήμονα λύσσῃ. Apud Nonn. autem (Jo. 1, 153.) cum gen., ἑῆς πειθήμονα βουλῆς, Suo obsequentem consilio. Ex Eod. affertur sine casu pro Fideli. [Persuasorius, Tryphiod. 455. φωνῇ. Cum dat., Anal. 2, 456. 465. * Πιθήμων, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Πειθήνιος, ὁ, ἡ, Moriger, Obsequens. Sed Poëtis peculiare non est hoc nomen, sicut præcedens πειθήμων. Plut. de Rom. Fort. Τῆς Ὀψεκουέντης, (pro Lat. Obsequentis,) ἣν οἱ μὲν πειθήνιον, οἱ δὲ μειλίχιον

εἶναι νομίζουσι: Fabio, Ὑπηκόοις χρῷτο καὶ μειλιχίοις A τοῖς πολίταις. Et substantive τὸ πειθήνιον, Obedientia, Herodian. 2, (10, 4.) Ἴστε γάρ μου τὸ πρὸς τοὺς βασιλεύσαντας πειθήνιον. Sic ap. Joseph. de Capt. Τὸ π. τῶν στρατιωτῶν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας. Ceterum sunt qui πειθήνιος dictum putant quasi ἀπὸ τοῦ πείθεσθαι ἡνίᾳ: secundum quam deductionem πειθήνιος proprie de equo dicetur, eritque πειθήνιος ἵππος, quod et ap. Plut. legitur, Equus qui habenis paret, Ovid. [" Ad Il. Ω. 360. Wakef. S. Cr. 4, 137. Πειθήνιον, Valck. Adoniaz. p. 283." Schæf. Mss.] " Πειθηνίως, Obsequenter, Morigere," [Hes. v. Ἡγμένος. "Clem. Alex. 724." Kall. Mss. Plut. 6, 389. " Chrys. in Matth. Hom. 84. T. 2. p. 521, 17." Seager. Mss.]

Πειθανὸς, VEL Πιθανὸς, quæ scriptura multo magis recepta est, Persuasorius, Persuadendi vim habens, Ad persuadendum accommodatus. Redditur etiam Probabilis, Verisimilis, (Aristoph. Ἱππ. 629.) Illud autem Persuasorius ap. Suet. extat: pro quo quidam afferunt Persuasibilis e Fabio: cum tamen B hoc sonet potius Qui persuaderi potest. Dicitur autem et πιθανὸς λόγος, ut ap. Aristot. Rhet. 2. atque alibi, itidemque ap. Xen. K. Π. 6, (4, 3.) Τὰ γὰρ ἔργα οἶμαί σοι πιθανώτερα παρεσχῆσθαι τῶν νῦν λεχθέντων λόγων, sic ἀποδείξεις πιθανώταται, Philoni; et πιθανὸς ἄνθρωπος. Lucian. (3, 160.) Ὅσῳ γάρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. Apud Thuc. Πιθανώτατος τοῖς πολλοῖς Schol. exp. δυνάμενος πείθειν τοὺς πολλούς: [cf. 4, 21.] Apud Plat. autem πιθανώτεροι redditur etiam Fide digniores; sed magis ad verbum fuerit, Verisimiliora dicentes. In VV. LL. exp. et Disertus in Plut. Alcib. (13.) Ἐντευκτικὸς ἰδίᾳ καὶ πιθανός. Interdum πιθανὸν pro Blando et illecebroso, atque i. fere q. ἐπαγωγὸν, Bud. afferens alioqui e Luciano locum in quo copulantur: scribente sc., Πολὺ τὸ πιθανὸν καὶ ἐπαγωγόν. || Sed et pro Grato atque Accepto, Eleganti, poni tradit, afferens e quodam Grammatico, Πιθανὸν κάλλος, τὸ ἡδὺ καὶ τὸ τοὺς ὁρῶντας πεῖθον θαυμάζειν. Sic et in VV. LL. ex Aristide, Καλοὶ μὲν C γὰρ οἱ τῶν οἰκοδομούντων οὗτοι κόσμοι, καὶ θαυμαστῶς πιθανοὶ τοῖς πλήθεσι, Hæc ornamenta plebi mirum in modum sunt grata. || Πιθανὸς, Qui facile paret, s. lubenter, Moriger, Xen. K. Π. 2, [2, 3. " Πειθανὸς, Valck. Oratt. 405. Πιθανὸς, Diatr. 258. Ruhnk. Ep. Cr. 299. ad Lucian. 1, 329. ad Eur. Or. 904. Thom. M. 714. Wakef. Phil. 457. Jacobs. Anth. 7, 35. Boiss. Philostr. 536. Plato Gorg. 42. Buttm. 521. ad Charit. 201. * Πιθανολόγος, ad Lucian. 1, 555." Schæf. Mss., item ad Dionys. H. de C. VV. 117. Schol. Aristoph. Εἰρ. 994. Θ. 468.] " Πειθανολογία, " affertur pro Persuasibilis et probabilis oratio," [Gl. Subtilitas verborum, Verborum suavitas.] Πιθανολογία, Persuasoria oratio, s. Persuadendi vim habens, Oratio ad persuadendum accommodata, Probabilitas orationis, s. potius Probabilia dicta. Utitur Paul. ad Coloss. 2, (4.) Bud. reddit etiam Sermo blandus. [" Valck. Adoniaz. p. 356." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.] Πιθανολογέω, Oratione persuasoria utor etc. Probabilia dico, Probabilibus D rationibus utor, Aristot. Eth. 1, 3. [Diod. S. 1. p. 25., 13. p. 383. Eust. Od. A. p. 24, 10. [* Πιθανολογικὸς, unde Πιθανολογική, ἡ, Ars probabiliter disputandi, Arrian. Epict. 1, 8. p. 48, 15.] Aliud COMP. Πιθανουργικὸς, Effector eorum quæ sunt persuasoria, persuadendi vim habentia. Unde πιθανουργικὴ τέχνη, ap. Plat. (Soph. 222.) Ars effectrix eorum quæ sunt persuasoria, Ars lenocinio verborum utens ad persuadendum accommodato. Oppositum autem illi πιθανὸς, EST Ἀπίθανος, Non persuasorius, Persuadendi vim non habens, Non probabilis. In VV. LL. e Plut. Ἀπίθανος πρὸς ὁμιλίαν τοῦ πλήθους, pro Ad alliciendum oratione populum parum aptus. Ibid. e Luciano (1, 102.) Οὐκ ἀπίθανος ὢν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, pro Non absurde se gerens. Ibid. (169.) ἀπίθανα, Dictu absurda, Non probabiliter dicta. A Plut. ἀπίθανος et λόγος οὐκ ἔχων conjunguntur. [Ἀπιθανώτερος, Theophr. H. Pl. 9, 22. * " Ἀπείθανος, Nicet. ad Oribas. p. 93." Kall. Mss.]

Ἀπιθάνως, Non persuasorie, persuasibiliter, quo adverbio utitur Quintil., Non accommodate ad persuadendum. Item Non probabiliter. Redditur et Absurde, Inscite, Illepide. [Schol. Aristoph. Θ. 66. 425. Strabo 1. p. 65. 79. Dionys. H. 2, 139.] Ut contra a πιθανὸς, EST Πιθανῶς, quod contraria significat, [" Alciphr. 200." Schæf. Mss. * " Πειθανῶς, Iren. p. 3. * Ἀπιθανότης, Orig. c. Cels. 300." Kall. Mss. " Æschin. 243." Seager. Mss. Joseph. c. Apion. 1, 34. * Εὐπίθανος, unde * Εὐπιθάνως, Pallad. V. Chr. p. 2. Bigot.] Ab eod. Πιθανὸς est et SUBST. Πιθανότης, Probabilitas, Verisimilitudo: λόγοι πιθανότητος, Greg. Naz. Argumenta quibus probabilitas inest, Argumenta probabilia. Et πιθανότητα ἔχειν dicitur a Plut. Quod habet probabilitatem, aptum est ad persuadendum. [Plut. Marcello 21. " Valck. Diatr. 115." Schæf. Mss. * " Πειθανότης, Iren. 4. * Πιθανεύομαι, Probabiliter loquor, Clem. Alex. 317." Kall. Mss. " Eust. 122, 31." Seager. Mss. " Timæi Lex. v. Κεκόμψευται." Boiss. Mss. Artemid. 2, 33. * Διαπιθανεύομαι, Sext. Emp. 519. * Καταπιθανεύομαι, ibid. * Πιθανόω, Aristot. Rhet. 3, 7.]

Πειθανάγκη, Persuasio cum necessitate conjuncta, i. e., cui vis adhibetur, Cic. ad Att. [9, 13. Polyb. 22, 25, 8. Eunap. 190. Zosim. 1, 21. Suid. 2, 454. Euseb. Pr. E. 5, 8. p. 193. " Bibl. Crit. 3, 2. p. 40. Valck. Phœn. p. 448. Hipp. p. 202. ad Herod. 672. Jacobs. Anth. 6, 284." Schæf. Mss. * Πείθαρχος, Æsch. Pers. 374.] Πειθαρχέω, Pareo, Obedio: Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις, Act. (5, 29.) Proprie tamen esse videtur Parere præfecto, s. principi, aut magistratui. [Plut. 6, 24. 9, 252. Theophyl. Epist. 3. Cratinus Hephæstionis p. 26. Herod. 5, 91. Aristoph. Ἐκκλ. 757. Polyb. 1, 45, 4. 6. 3, 4, 3. 6, 21, 2. Soph. Trach. 1194. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 25. Ammon. 121. ad Diod. S. 1, 488. Πειθαρχηκὼς, ad 2, 304." Schæf. Mss.] " Πιθαρχεῖν affertur pro " Parere imperio: quod potius πειθ." [* Πειθάρχησις, Euseb. H. E. 319. Eustratius ad Nicomachea 1. p. 31.] Πειθαρχία, Obedientia, Philo, [Plut. 6, 105. Æsch. S. c. Th. 230. Soph. Antig. 687. Xen. Ages. 1, 27. * Ἀπείθαρχος, unde * Ἀπειθαρχία, Antiphon Bekkeri Anecd. 1, 532. Dio C. 23, 80.] Πειθαρχικὸς, Qui facile paret, promtus est ad parendum, Aristot. (Eth. 1, 13.) Plut. [6, 829. 9, 252.]

Ἀναπείθω, Persuadeo, Persuadeo alicui hoc vel illud ita esse, alicui ut hoc vel illud faciat, Induco in animum alicujus ut faciat, Impello ad faciendum. Dicitur autem ἀναπείθω σε, σε τοῦτο. Aristoph. N. (867.) Ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονί, Ἄκοντ' ἀναπείσας: Ib. (573.) Ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείθειν ἡμᾶς, Hoc nobis persuadere studes. Plut. Romulo (27.) Ἀβέλτερα τὸν δῆμον ἀναπείθεις. Cum infin., ἀναπείθεις ἐργάζεσθαι, Persuades facere, Te impulsore illi faciunt, A te persuasi faciunt, Tu inducis illis in animum facere, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 52.) Ἀναπείθοντα τοὺς νέους αὐτὸν ὡς αὐτὸς εἴη σοφώτατος, Juvenibus persuadentem se esse sapientissimum, Juvenes adducentem ut crederent. Sed pass. Adducor usitatior est. Ἀναπείθομαι, Persuadeor, Adducor ut credam, Adducor et impellor ad faciendum, Xen. K. Π. 1, (5, 3.) Καὶ δώροις καὶ χρήμασιν ἀναπειθόμενοι, Synes. Ἀναπείθεται παρ' ἑαυτοῦ πρὸς τῇ καθέδρᾳ γενέσθαι, A seipso persuadetur. Dicitur autem aliquis facere hoc vel illud a seipso persuasus, cum ultro aggreditur facere, nemine impellente, aut consilium dante. Ἀναπείθομαι exp. πείθομαι Thuc. Schol. ap. eum. [" Wakef. S. Cr. 4, 41. Xen. K. Π. 85. Zeun. 189. ad Mem. 1, 3, 6. Fischer. Ind. Palæph. Ἀναπεισθῶ, Porson. Hec. p. xlvii. Ed. 2." Schæf. Mss. * Ἀναπίθω, Schleusn. Lex. V. T. * " Ἀνάπεισις, Bekk. Anecd. 389." Boiss. Mss. " Suid. v. Ἀνάγνωσις." Kall. Mss.] Ἀνάπεισμα, i. q. πεῖσμα, Funis quo aliquid religatur, et præsertim naves in litore: nam J. Poll. in VV. LL. ἀναπείσματα accipere putatur pro Scenicis rudentibus, quibus per tractoria organa in imo latentes personæ sustollebantur in scenam: ut ἀναπείσματα sint Funes quibus aliquid in altum tollitur, Τὰ δὲ ἀναπείσματα, inquit l. 4, (127.) τὸ μὲν ἐστιν ἐν τῇ σκηνῇ, ὡς ποταμὸν ἀνελθεῖν ἢ τι τοιοῦτον πρόσωπον· τὸ δὲ,

περὶ τοὺς ἀναβαθμοὺς, ἀφ' ὧν ἀνέβαινον ἐριννύες: [al. ἀναπιέσματα. * Ἀναπειστὴρ, unde] Ἀναπειστήριος, ὁ, ἡ, Persuasorius, Persuasivus, Aptus ad persuadendum, Aristoph. N. (874.) Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης, Ἢ κλῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν; Plaut. Probri perlecebras et persuastrices. [" Porson. Hec. p. 74. Ed. 2." Schæf. Mss.] Ἀνάπειστος, Palam factus, VV. LL. " Δυσανάπειστος, Qui vix " dissuaderi potest et ab opinione deduci, Bud. e " Plat. Parmenide (7.) Καὶ ταῦτα λέγοντα ἀνάγκη δοκεῖν τέ τι λέγειν καὶ θαυμαστῶς ὡς δυσανάπειστον " εἶναι, Necesse est judicare eum qui ideas neget " per se substantes, scitum quippiam dicere, vix" que ab opinione illa dissuaderi ac deduci posse." [* Ἐξαναπείθω, Athen. 597. * Προσαναπείθω, Dio C. 257. 353.] " Συναναπείθω, Simul suadeo, hortor," [" Josephi Vita 76." Boiss. Mss. Thuc. 6, 88. 7, 21. Isocr. Paneg. p. 117. Ed. Cant., Plut. 6, 474. 763. 10, 148.]

Ἀντιπείθω, Contra persuadeo, Contrarium persuadeo. [A Schneidero non agnoscitur, ut neque] Ἀντιπειστικὸς, Vim habens contrarium persuadendi, e contrario ad persuadendum.

[* Ἀποπείθω, Gl. Desuadeo.]

[* Ἐκπείθω, Gl. Alligo, Plut. Flamin. 10. Soph. Œd. T. 1044. Eur. Phœn. 423. Hel. 1584. Herc. F. 469. " Wakef. ibid. Markl. Suppl. 747. Brunck. ad Bacch. 458. Valck. Phœn. p. 448." Schæf. Mss.]

[* " Ἐμπείθω, Persuadeo, Orph. Arg. 1203. (ἐν δ' ἄρ' ἔπειχεν Μή τι κατ' ἰθὺ περᾶν.)" Wakef. Mss.]

Ἐπιπείθω, Persuadeo et adduco ad aliquid faciendum. Pass. Ἐπιπείθομαι, Persuadeor et adducor ad aliquid faciendum. Item Credo, sicut et πείθομαι. Il. P. (154.) Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν Οἴκαδ' ἴμεν, B. (341.) δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν, Quibus credidimus. Ubi etiam NOTA Ἐπέπιθμεν per sync. pro ἐπεπίθομεν, vel etiam ἐπεπίθειμεν, quod potius est a πείθω quam ab hoc comp. ἐπιπείθω. Vide supra, col. 130. Habere etiam putatur alterum usum verbi Credo, significantis sc. simpliciter Existimo, Arbitror, Puto, Censeo. ‖ Usurpatur etiam pro Obedio, Pareo, Morem gero, Il. A. (565.) Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, Pareto meis verbis, Fac quod jubeo: I. (656.) Αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος ὡς ἐκέλευσε, Ψ. (609.) Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, Morem geram petitioni tuæ: Cic. Gestus est mos voluntati tuæ. Rursum A. (218.) Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, Qui diis paruerit et morem gesserit, diis obedierit, dicto audiens fuerit. Utitur et Soph. (El. 1472.) in hac signif. [" Jacobs. Anth. 9, 381. Heyn. Hom. 7, 33. ad Od. B. 113." Schæf. Mss.] Ἐπιπειθὴς, Obediens, Parens, Morem gerens, Obsequens, Aristot. Eth. 1, 7. Ἐπιπειθὲς λόγῳ, Obsequens rationi, [" Timon Phlias. 11." Schæf. Mss. * " Ἐπιπειθῶς, Greg. Nyss. Antioch. adv. Apoll. §. 7. p. 139. * Ἐπιπείθεια, Fiducia, Simonides Fr. 4, 6. Ἐλπὶς δὲ πάντας κἀπιπειθείη τρέφει. " Brunck. ad Poët. Gnom. p. 314." Schæf. Mss.]

Καταπείθω, Persuadeo et adduco. Pass. Καταπείθομαι, Obedio, Morem gero, Pareo, ut πείθομαι et ἐπιπείθομαι. " Καταπέποιθα, Confisus sum, Κατατεθάῤῥηκα, Hes." [" Brunck. Aristoph. 2, 69. * Καταπείθησις, Schol. Eurip. p. 185. Matth." Schæf. Mss. * " Κατάπεισις, Herodian. Epimer. 110." Boiss. Mss.] Καταπειθὴς, Obsequens, Parens, Morem gerens: i. q. ἐπιπειθὴς, πειθήνιος, ut Suid. exp. in hoc loco, Ἄλλως τε ἀτάσθαλον εἶναι καὶ οὐδαμῇ καταπειθὲς τοῖς ἐξηγουμένοις. In ead. signif. utitur Philo V. M. 1. Καταπειθεῖς ἐγένοντο τοῖς λογίοις, Oraculis paruere. [" Plut. Mor. 1, 16." Schæf. Mss.]

Μεταπείθω, Traduco in aliam persuasionem, A persuasa sententia dimoveo, Animum alicujus in diversam sententiam adduco, exemta ea quam prius induerat, Dem. (303.) Μεταπείθειν ὑμᾶς ἐζήτει, Plut. Pericle, Νικᾷ καὶ μεταπείθει τοὺς ὁρῶντας. Utitur et Isocr. Symm. Passivum Μεταπείθομαι, In diversam persuasionem s. sententiam traducor, deposita ea quam indueram, A persuasa sententia in contrariam traducor. Male alicubi etiam simpliciter reddunt Persuadeor. Xen. Ἑλλ. 7, (1, 4.) Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι μετεπείσθησαν, Isocr. ad Nicocl. Οἱ μὲν γὰρ τύχῃ καὶ μὴ γνώμῃ σωφρονοῦντες, τυχὸν ἂν καὶ μεταπεισθεῖεν. Utitur et Aristoph. (A. 626.) Τὸ μεταπειθόμενον, Mutatio sententiæ. [" Diod. S. 1, 307. Thom. M. 680." Schæf. Mss.] Μετάπειστος, Cui aliud persuasum est, In aliam sententiam et persuasionem adductus. Cujus tamen usus nullum exemplum affertur. AT Μεταπειστὸς fuerit, Qui potest a sententia dimoveri, Cui aliud persuaderi potest, [Plato Timæo p. 51.] Ἀμετάπειστος, Qui de sententia deduci nequit, Cui aliud persuaderi non potest, persuasio, quam semel induit, eximi non potest. At ἀ. ἀνάγκη ap. Aristot. interpretari etiam queas Inexorabililis, Indeprecabilis, Gell. Τὸ ἀ., Nulla persuasione flexibile. Item substantive, Nulla persuasione a semel concepta sententia dimoveri posse. [Plut. Theseo 17. Cat. Min. 19. Tiberio Graccho 12. * " Ἀμετάπιστος, Qui dissuaderi nequit, Dionys. Areop. 239." Kall. Mss. " Ad Diod. S. 2, 612." Schæf. Mss.] Ἀμεταπείστως, Ita ut a sententia non dimovearis, More eorum quibus persuasio semel induta eximi nequit, Plut. ad Colot. Μηδὲν ἀ. πεπεῖσθαι μηδένα πλὴν τὸν σοφόν: quod unum esse dicit ex Epicuri dogmatis. Et ἀμεταπείστως ἔχειν, Nullo modo de sententia deduci posse. Δυσμετάπειστος, Qui de sententia dimoveri ægre potest. Cui OPPOS. Εὐμετάπειστος, quod habes in Δύσπειστος.

Παραπείθω, Persuadeo, Persuadendo flecto et permoveo, Il. N. (788.) Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως. At Il. Ψ. (37.) Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ, Schol. exp. μόλις καὶ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας πείσαντες, ubi etiam NOTA Παρπεπιθόντες Ionica anadiplosi usurpatum pro παραπιθόντες, sicut κεκαμὼν pro καμών. Apud Aristot. vero Eth. 4, 3. Οὐδαμῶς τ' ἂν ἁρμόζοι μεγαλοψύχῳ φεύγειν παραπείσαντι, ubi Argyropylus παραπείσας interpr. Pericula aggressus; Aretinus, Lacessens; vet. Interpres, Commovens; Victorius legit παρασείσαντι, et subaudit χεῖρας. Quam lectionem secutus Lambinus, istum locum sic interpr. Neque porro magnanimo conveniat dimissis manibus fugere: ut Plaut. Imo si audias meas pugnas, fugias dimissis manibus domum. Græco autem verbo παρασείειν utitur idem Aristot. de Ingressu Anim. Οἱ θέοντες, θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας. Utitur et in Probl. περὶ Κόπου. ‖ Παραπείθω exp. etiam Falsum persuadeo, Falsa persuasione decipio, Od. Ξ. (290.) Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσὶ, dictum existimatur pro παραλογισάμενος. [" Heyn. Hom. 4, 147. 5, 193. 331. 6, 566. 8, 364. Markl. Suppl. 60. Valck. Adoniaz. p. 356." Schæf. Mss. Paus. 4, 4. * Παραπειστέον, Sext. Emp. 290. * Παράπεισις, Schol. Pind. N. 8, 54. " Heyn. Hom. 6, 570. (Παράπειστος, unde) * Απαράπειστος, Wakef. Ion. 569. Brunck. Soph. 3, 500." Schæf. Mss. Dionys. H. 529=1650, 10. J. Poll. 6, 124. 8, 10. * Δυσπαράπειστος, Aristot. 1, 717. * Εὐπαράπειστος, Xen. Ἀγ. 11, 12. J. Poll. 7, 12. * Παραπειστικὸς, 4, 21. ubi editum est * παραπιστικός.]

[* Προπείθω, Ante persuadeo, Lucian. p. 481. D.]

Συμπείθω, Una persuadeo; simpl. pro Persuadeo, Adduco, Persuadendo promoveo et flecto. Xen. (Ἀπ. 2, 4, 6.) Τὰ δὲ συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος, Dem. (276.) Εἰ τοὺς Θετταλοὺς ἢ τοὺς Θηβαίους συμπείθοι βαδίζειν ἐφ' ὑμᾶς, Plut. Cicerone, Συνέπεισεν ἐν φορείῳ κομισθέντα πρὸς τὴν ἀγορὰν, ἡσυχάζειν. Pass. Συμπείθομαι, Persuadeor, Adducor, Persuasione flector et permoveor, Plut. Themist. Δῆμος συμπεισθεὶς ὑπὸ τῶν κατηγορούντων, Ab accusatoribus persuasus. Alii sic, In delatorum sententiam veniens: quemadmodum e Luciano quoque συμπείθονται affertur pro Assentiuntur. Exp. etiam Consentio, Idem sentio. Plut. Pyrrho 704. meæ Edit. [" Toup. Opusc. 1, 434. Valck. Hipp. p. 302. Diatr. 269. ad Diod. S. 1, 449. Dionys. H. 2, 1152." Schæf. Mss.]

[* Ὑπερπείθω, J. Poll. 5, 152. Ὑπερπεποιθὼς, Gl. Præfidens.]

[* Ὑποπείθω, Heliod. 7, 2. p. 255. sed v. Corai. Ὑπέπεισεν, Gl. Solicitavit.]

[* " Πειθέσκω, Orac. Sibyll. 163." Elberling. Mss.]

ΠΙΣΤΙΣ, εως, [" et πίστιος, Emped. in Clem. Alex. 649." Wakef. Mss.] ἡ, Fides. Si tamen derivationis nominis hujus ratio habenda esset, πεῖστις scr. foret cum ει: a πέπεισται enim deduci dico. Assentitur autem mihi de hac derivatione Bud.: nisi quod primam personam, non tertiam ponit, ad exactum formationis modum non respiciens. Theognis (429.) Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα, Fidem habendo, pecunias amisi; at fidem non habendo, salvæ mihi manserunt. Ideo autem dico Fidem habendo, non simpliciter Fide, quod sonat dat. πίστει, ut interpretatio oppositi nominis ἀπιστίῃ, illi respondeat. Alioqui dicendum fuerit Fide pro πίστει, et Diffidentia pro ἀπιστίῃ. At Fiducia, quo utitur Erasm. Fiducia pecunias amisi, mihi non placet. Ceterum duo hæc vocabb. ante Theognidem Hesiod. inter se opposuit, sed plurali utens, ut videbis in Ἀπιστία. Sunt alioqui minus usitata Poëtis quam prosæ orationis Scriptoribus hæc nomina. Dicitur autem non solum πίστις personæ, sed et rei, i. e. et πίστις qua quis credit rem aliquam, et πίστις rei alicujus qua creditur, Lucian. (2, 294.) Οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦτα πίστις, Synes. Χαλεπὸν δὲ εἰς πίστιν τὸ ἄγαν ἀπότροφον, Res peregrinas vix credimus, Bud.: Plut. de Def. Orac. Τὸ ἄγαν τῆς πίστεως ἀφαιρῶμεν, ubi τὸ ἄγαν τῆς πίστεως uno verbo reddere possumus, sc. Credulitatem. Res autem aliqua dicitur πίστιν ἔχειν, Fidem habere, obtinere, impetrare; uno verbo, Credi. Plut. de Prud. Anim. Ἐκ δὲ τούτου καὶ τὰ περὶ Κοίρανον ὄντα μυθώδη πίστιν ἔσχεν. Idem in Symp. septem Sap. (553.) Εἰ νῦν ἐπὶ προσφάτοις οὕτω καὶ νεαροῖς πράγμασι λόγοι ψευδεῖς συντεθέντες ἔχουσι πίστιν, Herodian. 2, (1, 7.) Καὶ γὰρ ἐνδεχομένην πίστιν ἕξειν ᾤοντο τὴν φήμην, Quod facile de illo creditum iri existimabant, Polit. Quinetiam aliquis dicitur πίστιν ἔχειν, cui fides adhibetur, cui creditur: ut cum dicit Apollinarius Epigr. p. 144. κοὐδ' ὀμόσας, οὐκ ἔτι πίστιν ἔχεις, Neque juratus fidem habes, pro Ne jurato quidem tibi fides habetur, Neque jurato tibi quisquam credit. At vero ap. Aristot. Eth. 10, 8. Πίστιν μὲν οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα ἔχει τινὰ, redditur, Habent igitur aliquid etiam talia, quod ad faciendam fidem valeat. Sed possumus hic quoque altero interpr. genere uti. Affertur porro πίστιν ἔχειν τινὶ, e Plut. et pro Fidem habere, adhibere. || In sacris Literis autem πίστις dicitur Persuasio certa, quam in nobis efficit Spiritus sanctus, de salute in Christo promissa, quam sibi quisque credendo applicat. Sed hac etiam in signif. nomen Fidei a Lat. Theologis receptum fuit. A qua dicuntur πιστοὶ, qui et πιστεύοντες, ut vulgo Fideles et Credentes. || Πίστις pro Eo etiam quod fidem facit, i. e. pro Probatione s. Argumento, Plut. Symp. septem Sap. Πάντων δὲ πίστιν ἔργον παρασχεῖν, de Def. Orac. Μηδεμίαν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου μηδὲ πίστιν ἐπιφέροντος, Philo, Κἀκείνῳ ἄν τις χρήσαιτο εἰς πίστιν, Idem, Σαφὴς δὲ πίστις. Et, Σαφεστάτη δὲ τούτου πίστις, Cujus rei certissimam fidem hoc fecerit. Possis autem dicere et ad verbum, minus tamen usitate, Cujus rei hæc est certissima fides. Sed et ἀντὶ τῆς ἀποδείξεως ponebatur ab antiquis: cum alioqui hæc duo conjungantur in l., quem e Plut. modo protuli: unde ἄπιστος πρότασις, Bud. 118. Quintil. 5, 10. locutus περὶ ἀποδείξεως, item de epicheremate, subjungit, Utrumque autem quanquam diversi Auctores eod. modo finiunt, ut sit ratio per ea, quæ certa sunt, fidem dubiis afferens: quæ natura est omnium argumentorum; neque enim certa incertis declarantur. Hæc omnia generaliter πίστεις appellant: quod etsi propria interpretatione dicere fidem possumus, apertius tamen Probationes interpretabimur. Πίστεις Isæus vocavit Testimonia et quæstionem de mancipiis habitam, ut testatur Bud. 115. addens, Halicarnasseo in Vita Lysiæ πίστεις ἐντέχνους esse quas Fabius artificiales probationes dixit. || Πίστις habet et alios usus, aliis verbis junctum, sicut Lat. Fides: hi autem e seqq. exemplis patebunt. Πίστιν ἐπιτιθέναι, Fidem dare, Jurare, Bud. 115. e Dem. (1243.) Huc autem pertinet Θεῶν πίστεις ὀμόσαντες, ap. Thuc. (5, 30.) quod Schol. exp., θεῶν ὅρκους ἐπὶ πίστει. At vero, Διὰ πίστιν ἀνθρώπων, ex Eod. affertur pro Habita hominibus fide. Ead. p. et πίστιν διδόναι, et πίστεις, itidemque πιστὰ διδόναι. Sed et πίστεις ποιήσασθαι e Xen. (Ἑλλ. 1, 3, 8.) Καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο, Fidei pignora dederunt, Fiduciam promissorum firmarunt. Et pro Cavere satisdato ex Antiphonte. At vero, Εἰς πίστιν ἑαυτὸν διδόναι, ut Latine In fidem se dedere, Fidei se permittere, e Polyb. (3, 30, 1.) E quo affert etiam, Τοὺς θησομένους τὰς πίστεις ὑπὲρ τῆς τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων ἀσφαλείας πρὸς τὸν Ἀντίοχον, pro, Fidem regis accepturos de servandis civibus omnibus et militibus. Affert alioqui p. 119. et πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι, pro Fidem dare et accipere, e Gorgia et Isocr. Sed illi πίστιν δέχεσθαι addere possumus et πίστιν λαμβάνειν pro ead. signif. Dicitur alioqui πίστιν λαμβάνειν et is, cui potestas ac imperium creditur, ut a populo magistratibus. At vero cum præp. κατὰ pro eo quod Latine dicitur Bona fide: ut κατὰ πίστιν συντίθεσθαι, συναλλάττειν, Aristot. || Fiducia, θάῤῥος, ut quidem Schol. Thuc. τῇ πίστει exp. τῷ θάῤῥει, 1, (120.) p. 38. meæ Ed. Ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὅμοια τῇ πίστει, καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται. Sic e Plut. affertur πίστιν ἔχειν pro Confidere. || Auctoritas, Dinarchus in Philoclem, Πάντας Ἀθηναίους ἠδικηκὼς, καὶ προδοὺς τὴν πίστιν, ἣν παρ' ὑμῶν οὐκ ἄξιος ὢν ἔλαβε. Q. l. affert Bud. docere volens πίστιν significare interdum Auctoritatem. Sic autem dicit accipi et in l. Æschinis quem antea citarat, hoc sc. p. 16. ex Orat. de Male Obita Legatione, Κἂν εἰ τοὺς ὑπηρέτας ἔπεμψεν ἡ πόλις, περιθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, ἅπαντα ἂν πραχθῆναι νομίζω: vertit enim, Si nuntios tantum suos auctoritate instructos, h. e. diplomate et documento publico, misisset, omnia confici potuisse existimo. [" Valck. Hipp. p. 277. 306. Zeun. ad Xen. K. Π. 342. Wyttenb. Select. 432. ad Herod. 740. ad Phalar. 221. Thom. M. 717. ad Charit. 423. Markl. Suppl. 627. Obedientia, Zeun. ad Xen. K. Π. 166. Officium, Munus, ad Charit. 234. Administratio, 225. Manuum conjunctio eximie dicitur, Porson. Med. p. 8. Πίστιν ἔχει, Credibile est, Toup. ad Longin. 357. Ἐς πίστιν, Villois. ad Long. 165. Τὴν π. ἀπαιτεῖν, Diod. S. 2, 356. Διδόναι π., τὴν π., ad Dionys. H. 2, 914. Plur., Lucian. 3, 460. Heyn. Hom. 4, 503. Πίστεις λαβεῖν ἐνόρκους, Diod. S. 1, 448. 2, 351. ad Dionys. H. 2, 774. Πίστεις ἐπιθεῖναι δι' ὅρκων, 712. Πίστεσιν, Heyn. Hom. 4, 216." Schæf. Mss. Pind. N. 8, 75. Isocr. Nicocl. p. 34. Plut. Numa 16. Cicerone 41. Ἐν πίστει κληρονόμος, Heres fidecommissarius.]

Ἄπιστος, act. signif. Incredulus, Qui non credit, fidem non adhibet, suspectam alterius fidem habet, Plato Apol. (14.) Ἄπιστος εἶ, καὶ ταῦτα σαυτῷ. Exp. etiam Qui diffidit, qua item in signif. capitur Incredulus, ut ἀπιστότατος ταῖς εὐπραγίαις, Minime fidens prosperæ fortunæ, Summe diffidens, Minime credulus. Et sine casu: Od. Ξ. (150.) θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος. Sic et in istis facetissimis Comici cujusdam versibus ap. Athen. (63.) Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ, Οἳ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὰς οἰκίας, Diffidentior es multo testudinibus, quæ præ diffidentia domos circumferunt. || Ἄπιστος, pass. signif. Incredibilis, Cui fides non adhibetur, adhiberi nequit, Fide major, Fidem superans: λόγος, Æschin. (62.) Εἰ δέ τισιν ὑμῶν ἐξαίφνης ἀκούσασιν ἀπιστότερος προσπέπτωκεν ὁ τοιοῦτος λόγος. Isocr. ad Nic. Ἐν οἷς οὔτε παράδοξον, οὔτε ἄπιστον, οὔτε ἔξω τῶν νομιζομένων οὐδέν ἐστιν εὑρεῖν. || Infidus, Cui diffiditur, Cujus suspecta est fides, Cui fidendum non est: tam de re, quam de persona. Item Perfidus, Plut. Apophth. Εἰπὼν τὸν ἄ. ἐν Θρᾳξὶ, μὴ νομίζειν ἀξιόπιστον ἐν πράγμασι, ubi notandum opponi ἄ. et ἀξιόπιστον. Soph. (Aj. 682.) τοῖς πολλοῖσι γὰρ βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρίας λιμὴν, Portus infidus, male fidus: Virg. statio male fida carinis. Demosth. (10.) Ἄπιστον, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς: (15.) Εἶτα τὰ τῶν Θετταλῶν· ταῦτα γὰρ ἄπιστα μὲν ἦν δήπου φύσει καὶ ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις. Sic Thuc. (1, 120.) ἄπιστον θράσος vocavit Infidam audaciam. Plut. autem in Numa (12.) dixit Ἔκσπονδον καὶ ἄ. [ἄσπειστον Reisk.]

πόλεμον, Bellum quod contra fœdera contraque datam fidem infertur. Ceterum dicitur ἄπιστος non solum cum dativo, ut in posteriore l. Dem. modo c., sed etiam cum πρὸς habente accus.: quod et annotat Priscian. 18. Attici, inquit, dicunt ἄπιστος τούτῳ et πρὸς τοῦτον, quemadmodum et nos Perfidus et Infidus isti, et ad istum. Sic enim leg. ap. eum, non ἄπιστος τούτον. Cur autem Ἄπιστος non posuerim post Πιστὸς, ibi docui. [" Valck. Adoniaz. p. 333. Diatr. 222. Zeun. ad Xen. K. Π. 24. 228. Fischer. Ind. Palæph. ad Plat. Apol. 113. ad Charit. 325. 402. (592. 786.) Wyttenb. ad Plut. 1, 234. Lennep. ad Phal. 112. Wakef. S. Cr. 3, 197. Ion. 569. Phil. 868. ad Herod. 466. Markl. Suppl. 389. ad Iph. T. 641. 1476. et Musgr. Jacobs. Anth. 8, 337. 9, 56. 11, 9. ad Diod. S. 1, 724. Brunck. Soph. 3, 500. Plut. Mor. 1, 909. (an ἄπυστος?) Qui non paret, ad Herod. 489. Ingratus, Wakef. Ion. 764. Musgr. 751. Signif. act., ad Lucian. 1, 179. Amst., Herod. 736. Conf. c. ἄσπειστος, Wessel. in Dion. Cass. Reim. 2, 1500. Wyttenb. ad Plut. 1, 646.: cum ἄπαυστος, Fac. ad Paus. 3, 194. Πίστις ἄ., Lobeck. Aj. p. 319. Τὰ ἄ., Diod. S. 2, 616." Schæf. Mss. Ἄπιστοι φίλων, Amicis non fidentes, Æsch. S. c. Th. 877. * Ἀπιστόκορος, Orac. Sibyll. p. 117. 121. 178. 719. Vide Schn. Lex. Suppl., ubi item de * Ἀπιστόφυλος, Phleg. Trall. p. 78. * "Δυσάπιστος, Strato Epigr. 21, 3. Ψυχὴ δ' ἡ δυσάπιστος ἀγαλλομένη πεπότηται: ut bene Codex, quem Brunck. sequi debebat. Verte: Minime morigera, Contumacissima. V. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 24. Compares δυσάμμορος, Schol. Ven. Il. X. 428. Δυσάμμορος· δεδιπλασίακε πρὸς τὴν ἐπίτασιν· τὸ γὰρ δυς καὶ ἀ ταὐτὸν δηλοῦσιν." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. p. 89. Cf. Klotz. ad Tyrt. p. 116. * Πανάπιστος, Paul. Sil. Ecphr. 31.] Ἀπίστως, adv. in activa signif., Incredule, Diffidenter, Cum diffidentia. Dicitur ἀπίστως ἔχω, [Xen. K. 3, 7.] et ἀπίστως διάκειμαι: ut ἀπίστως διακεῖσθαι πρὸς τὰ μυθώδη, Non credere fabulosa, Fidem non adhibere fabulosis. Isocr. Archid. Ἀ. πρὸς σφᾶς αὐτοὺς καὶ δυσμενῶς ἔχουσι, Diffidunt sibi invicem. || Ἀπίστως, pass. signif., Incredibiliter, Supra fidem, Contra quam credi possit, Dem. || Exp. etiam Infide, Perfide: ut ἄπιστον et pro Incredibili et pro Infido capi diximus, s. Perfido. [" Fischer. Ind. Palæph. Diod. S. 1, 431. 2, 90. 453. Dionys. H. 2, 1157." Schæf. Mss.] Ἀπιστία, ἡ, Incredulitas, Diffidentia: cui opp. πίστις tam ap. Hesiod. quam Theogn., nam ille (Ἔργ. 1, 370.) Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας: at hic (829.) Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα. Sed Ἀπιστείῃ etiam scriptum invenitur cum ει, metri causa. Dem. (291.) Εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων. Quo autem modo hic capiendum ἀπιστία, eod. videtur capi debere et in. l. Plat. quem proferam in fine proxime sequentis tmematis. Sed an hic pro Diffidentia debeat sumi, non satis constat. || Incredibilitas, Isocr. (Or. Τραπεζ. 24.) Ἐνθυμηθῆναι δ' ἄξιόν ἐστιν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀ. ὧν ἑκάστοτε Πασίων ἐπιχειρεῖ λέγειν, i. e., ad verbum, Absurditatem et incredibilitatem eorum quæ subinde Pasion dicere aggreditur. H. e. Quam sint absurda et incredibilia, fidem superantia, quæ Pasion etc. Plut. Camillo, Ἀπιστίᾳ τῆς παρούσης ἡδονῆς δακρύοντες. || Citatur etiam pro Perfidia, e Plat. Epist. 7. Στάσεις καὶ ἔχθραι καὶ μίση καὶ ἀ. [Xen. K. Ἀ. 2, 5, 3. " Zeun. ad K. Π. p. 25. Bentl. Emend. in Menandr. p. 132. I. q. ἀπείθεια, Act. Traj. 1, 84. Fischer. ad Plat. Apol. 113. ad Herod. 489. Plur., Aristoph. Ἀ. 770." Schæf. Mss.] Ἀπιστοσύνη, ἡ, i. q. ἀπιστία, ex Eur. (Med. 423.) pro Perfidia. Ἀπιστέω, Non credo, Fidem non habeo, Diffido. Nonnunquam et pro Suspectum habeo. Interdum cum dat., et quidem vel personæ, vel rei: interdum cum infin. Xen. K. Π. 5, (4, 14.) Οἷς ἠπιστήκει διὰ τὴν ἐπιβουλὴν, Isocr. Evag. Ἀπιστῶν τοῖς πεπραγμένοις, Panath. ἀπιστεῖν et πιστεύειν inter se opposuit, Οὔτε γὰρ ἀπιστεῖν βούλεσθαι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις, οὔτε πιστεύειν δύνασθαι παντάπασιν αὐτοῖς. Sic h. l. Ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν. Aliquando autem, sed raro, pro dat. ponitur περὶ cum gen., ut in Plut. Lyc. Περὶ μὲν οὖν τούτων καὶ τῶν τοιούτων οὔτε ἀπιστῆσαι ῥᾴδιον, οὔτε πιστεῦσαι. Cum infin. autem, ut ap. Soph. (Aj. 940.) Οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι, γύναι. Thuc. Ἀπιστοῦντες μὴ εἶναι τοὺς παραδόντας τοῖς τεθνεῶσιν ὁμοίους, ubi negativam particulam μὴ supervacaneam esse admonet Schol. Sic tamen et alibi (2, 101.) idem Thuc. Ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἥξειν. Jungitur infinitivo et pro Diffido, Non audeo propter diffidentiam, Lysias (883.) Ἐκείνη μὲν τούτῳ ἠπίστησεν ἑαυτὴν ἀποθανοῦσαν ἐπιτρέψαι, i. e., ut vertit Bud., Non ausa est credere et committere se isti. || Ἀπιστεῖν, pro Non obtemperare, Morem non gerere, ἀπειθεῖν, ap. Soph. non semel. [Lex. Xen.] || Pass. Ἀπιστέομαι, Non credor, creditur mihi, Fidem non impetro, Fides mihi non habetur, mea suspecta est, Non fiditur mihi, Xen. K. Π. 7, (2, 7.) Ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι καλοὶ κἀγαθοὶ ἐπειδὰν γνῶσιν ἀπιστούμενοι, οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας, Plut. Ὅτι δεῖ μὴ τοῖς ἀπιστοῦσι τῶν συμμάχων, ἀλλὰ τοῖς ἀπιστουμένοις τῶν στρατηγῶν ὀργίζεσθαι, Suspectis, Bud.: Plut. dixit τὴν ἀρετὴν ἀπιστεῖσθαι, pro Fidem virtuti detrahi, Virtutem non impetrare fidem. Dicitur et cum περί: ut, Ἀπιστεῖσθαι περὶ μικρῶν, Parvis in rebus fide carere, fidem non impetrare. At ἀπιστούμενος ἐπίτροπος exp. Tutor suspectus. Sic Xen. (Ἱερ. 4, 1.) Ἀπιστούμενος θεράπων, Suspectus servus, Bud. Invenitur etiam, Ἀπιστούμενοι πρὸς τοὺς δεσπότας, Suspecti ap. dominos, Quibus domini diffidunt. [" Ἀπιστέω, Fischer. ad Palæph. p. 22. et Ind., Zeun. ad Xen. K. Π. p. 24. ad Charit. 293. Bergler. Alciphr. 199. Valck. Diatr. 222. Phalar. 290. Markl. Suppl. 389. 747. Iph. p. 89. 240. Musgr. Iph. A. 634. Heracl. 968. 1024. Wakef. Ion. 569. Trach. 1183. 1224. 1229. 1240. Phil. 1350. S. Cr. 3, 197. Diod. S. 1, 443. Brunck. Soph. 3, 500. Boiss. Philostr. 456. Heind. ad Plat. Apol. p. xvi. ad Theæt. 296. Non obedio, Zeun. ad Xen. K. Π. 166. Fischer. ad Plat. Apol. 113. Wyttenb. Select. 373. 385. ad Herod. 488. De constr., Wakef. Alc. 1152. Boiss. Philostr. 350. 366. Ἀ. εἰ, Philippus 46. Epigr. adesp. 414. ubi temere Jacobs., Philostr. 26. Boiss. Ἀ. μὴ, Xen. Hier. 4, 2. Plato Charm. 97. Heind. ad Hipp. 141. Ἀπιστησόμενος, Heyn. Hom. 5, 687. * Ἀπιστητέον, Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. " Cyrill. Hier. 223. Orig. c. Cels. 351." Kall. Mss. Diod. S. 1, 27. * Ἀπιστέον, Non parendum, Xen. K. Ἀ. 2, 6, 5. " Schneid. p. 132. Markl. Iph. p. 240." Schæf. Mss.] Ἀπιστούντως, Adverbium factum e partic. activæ vocis, ab aliquo sc. ex obliquis casibus: capitur autem pro ἀπίστως, ut, Τοῖς πράγμασιν ἀπιστούντως ἔχειν, dicit Numenius ap. Euseb. pro ἀπίστως ἔχειν, quod, ut diximus, Fidem non habere vel Diffidere significat. [* " Ἀπιστητικὸς, Qui fidem non adhibet, Suid. in Ἀκενόσπουδον, e M. Anton. 1, 6." Kall. Mss.] Διαπιστέω, Prorsus diffido, simpl. Diffido, Non credo, Fidem non habeo: ut διαπορέω pro ἀπορέω. Dem. (870.) Νομίζω μᾶλλον ὑμᾶς τούτοις διαπιστήσειν. " Δυσαπιστέω, Ægre diffido, h. e. Facile credo," [" Lobeck. Aj. p. 338." Schæf. Mss. * " Προαπιστέομαι, Schol. Eur. Andr. 296." Kall. Mss. * Προσαπιστέω, Aristæn. 2, 14. * " Ἀπιστεύω, Dio Chrys. Or. 5. p. 83." Dindorf. Mss.]

" Αὐτόπιστος, Per se probabilis s. credibilis, Cui " per se fides adhibetur, sine argumentis: ἀξίωμα " αὐτόπιστον καὶ ἀναπόδεικτον, Philopon. Sic αὐτό" πιστος πρότασις, ap. Eund. Propositio quæ per se " fidem meretur." [" Nicet. Eugen. 237." Boiss. Mss. * Αὐτοπιστία, Liban. Or. 11. p. 363.]

[* " Βεβαιόπιστος, In fide constans, Andr. Cr. 103. Clem. Alex. 54. Pearson. ad Ignat. p. 9." Kall. Mss. * " Βραδύπιστος, Philo Carpas. in Cant. Cantic. 204." Boiss. Mss.]

Δύσπιστος, Qui difficulter credit, Incredulus, ὁ δυσκόλως πιστεύων, καὶ ἀβέβαιος καὶ ἄπιστος μένων: δεισιδαίμων, δυσσεβὴς, Hes. || Creditu difficilis, Cui fidem vix adhibeas, ut ἄπιστος pro Incredibilis. [" Fischer. Ind. Palæph., Zeun. ad Xen. K. Π. p. 24. (Lex. Xen.) Heringa Obs. 287. Jacobs. Anth. 7,

284. 10, 69. * Δυσπίστως ἔχω, Simon. Dial. p. 101. (Dionys. H. 2, 316.) * Δυσπιστέω, Alberti Gloss. 99." Schæf. Mss. Plut. 8, 342. " Difficulter credo, Amphil. 222. * Δυσπιστία, Clem. Alex. 371. Euseb. H. E. 56." Kall. Mss. * " Δυσπιστεύω, Diffido, Dubito, Pseudo-Chrys. Serm. 17. T. 7. p. 292, 7. Παντοδύναμος ὁ υἱὸς, ὡς λέγει τῷ δυσπιστεύσαντι ἐν τῷ εὐαγγελίῳ." Seager. Mss.]

Ἔμπιστος, opp. τῷ ἄπιστος, Cui fides inest, vide Πολύπιστος. [* " Ἑτερόπιστος, Heterodoxus, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 123. 125." Kall. Mss.]

Εὔπιστος, oppositum τῷ δύσπιστος, Qui facile credit, Credulus. Etiam Fidelis exp. || Habet et pass. signif. ut præcedens, Credibilis, Qui facile creditur. Redditur alioqui et Qui facile fidem facit. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 24. 166. Brunck. Aj. 151. Lobeck. p. 238. Wakef. Ion. 1630. Pro εὐπειθὴς, Act. Traj. 1, 84. Wyttenb. Select. 372. ad Herod. 489. * Εὐπίστως, Musgr. Ion. 790. Toup. Opusc. 1, 410." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 111. * Εὐπιστία, Gl. Credulitas, Æschines 81=48. sed v. Reisk.]

[* Κακόπιστος, * Κακοπιστία, Dion. Alex. in Epist. c. Paul. Samosat. " M. Eremita p. 42. Κακοπιστία, Saracenica Sylb. p. 2. 57." Boiss. Mss. " Fidei defectus, Chrys. in Ep. 2. ad Timoth. Serm. 6. T. 4. p. 356, 20." Seager. Mss. " Epiphan. Ancor. 9." Gataker. Mss. " Prava fides s. religio, Athan. 1, 591. 2, 46." Kall. Mss. Suicer. Thes. * Λαμπρόπιστος, Hesych. 14. Phav. 10. * " Νεόπιστος, Recens fidelibus ascriptus, Euseb. H. E. 180." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 661.]

Ὀλιγόπιστος, Exigua et pauxilla fide præditus, ideoque interdum exp. Incredulus, Qui pusillæ vel modicæ fidei est, Parum fidens s. credens, Matth. 8, (26.) Τί δειλοί ἐστε, ὀλιγόπιστοι; Et 14, (31.) Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας; Et 16, (8.) Τί διαλογίζεσθε ἐν ἑαυτοῖς ὀλιγόπιστοι; Et ap. Greg. Naz. ὀλιγόπιστος μήτηρ. || Exp. etiam pass. significatione, Cui parum fidendum est. [* " Ὀλιγοπιστία, Orig. c. Cels. 39. * Ὁμόπιστος, Eid. religioni addictus, Athan. 1, 660." Kall. Mss. " Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 3. T. 4. p. 448, 25." Seager. Mss. Cyr. Alex. l. 2. in Exod. p. 269. 291. * Ὁμοπιστία, Idem in Isai. 11. p. 205. * Ὁμοιόπιστος, Schneidero susp.]

Πολύπιστος, oppositum proxime præcedenti. Hes. exp. ὁ πολλὴν πίστιν ἔχων, et ἔμπιστος. [* " Φιλόπιστος, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss.]

Πιστικὸς, i. q. ἔμπιστος, Ad fidem faciendam aptus, Qui fidem facere potest: λόγοι, Aristot. Rhet. 1. Ibid., de artibus, Ἑκάστη περὶ τὸ αὐτῇ ὑποκείμενόν ἐστι διδασκαλικὴ καὶ πιστική· οἷον ἰατρικὴ περὶ ὑγιεινὸν καὶ νοσερόν: rhetoricam vero paulo ante dicit esse δύναμιν περὶ ἕκαστον τοῦ θεωρῆσαι τὸ ἐνδεχόμενον πιθανόν. || Potabilis, ut πιστὸς, derivatum παρὰ τὸ πιεῖν. Quæ autem potabilia, ea et liquida: unde fit ut pro Liquidus accipiatur, Marc. 14, (3.) Γυνὴ ἔχουσα ἀλάβαστρον μύρου, νάρδου πιστικῆς πολυτελοῦς, Habens alabastrum unguenti nardi liquidæ. Nam liquidis, non crassis, unguentis perfundi in conviviis solebant. Quosdam tamen, inquit Plin., crassitudo maxime delectat, linique jam, non solum perfundi, unguentis gaudent. Dicitur alioqui potius πιστὸς a verbo πιεῖν, de quo πιστὸς infra, ac certe Theophyl. πιστικὴν eo loco exp. ἄδολον, Germanam et minime adulteratam: quidam Probatam interpr. Nardinum enim multipliciter corrumpi solitum fuisse docet Plin. 13, 1. Sed πιστικὸν et a πίστις, in hac signif. usurpatum, valde insolens videtur. Sunt etiam qui πιστικὴν corrupto Lat. vocabulo pro Spicata accipiant, sicut φενόλης a Paulo nominatur Penula. Laudatur enim maxime in unguentis, inquit Plin., ea nardi species quæ in aristas assurgit. Gal. ναρδόσταχυν, Plin. Officinæ Spicam nardi vocant. Hæc fere e doctiss. Interprr. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 25. 107. (1, 6, 10.) Heind. ad Plat. Gorg. 29. 158. Buttm. 509. Potabilis, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 156." Schæf. Mss. Vide Schleusn. Lex. N. T. * " Πιστικῶς, Marc. Heracl. v. 42." Kall. Mss.]

Πίστιος, Fidius. Jovis cognomentum, qui et Sanctus vocatur, ut videre est ap. Ovid. 6 Fast., ubi ait, Quærebam nonas Sancto Fidione referrem, An tibi semipater: tunc mihi Sanctus ait, Cuicunque ex illis dederis, ego numen habebo. Nomina terna fero: sic voluere Cures. Dionys. H. 9. p. 455. Τὸν νεὼν τοῦ Πιστίου Διὸς Σπύριος Ποστούμιος ὁ συνύπατος αὐτοῦ καθιέρωσε: 4. p. 190. de Fœdere inter Tarquinium regem et Gabios icto, Τούτων ἐστὶ τῶν ὁρκίων μνημεῖον ἐν Ῥώμῃ κείμενον ἐν ἱερῷ Διὸς Πιστίου, ὃν Ῥωμαῖοι Σάγκτον καλοῦσι: 2. p. 84. e Catone, Τὸ μὲν ὄνομα τῷ Σαβίνων ἔθνει τεθῆναί φησιν ἐπὶ Σαβίνου τοῦ Σάγκου, δαίμονος ἐπιχωρίου· τοῦτον δὲ τὸν Σάγκον ὑπό τινων Πίστιον καλεῖσθαι Δία. Itidem Silius Punic. 8. de Sabinis loquens, et læti pars Sanctum voce canebant Auctorem gentis. Sed magna scripturæ diversitas in illo vocab. reperitur; alicubi enim Sancus legitur, alicubi Sangus, alicubi Xanthus; alicubi etiam Sabus. Apud Dionys. vero in eo l. quem postremum citavi, Σάμος legitur, quod omnino mendosum est: et aut Σάγκος pro eo reponendum existimo, aut Σάβος: in vett. enim libris β refert μ, pede tantum illo, qui ad sinistram est, sublato, hac forma u. Vide et Greg. Gyrald. Hist. Deor.

Πιστεύω, Fidem habeo, Credo, Plut. Pol. Præc. Τῆς ψυχῆς τὸ μέρος, ᾧ πιστεύομεν, ἁλώσιμόν ἐστι, Quo credimus. Item cum dat. personæ ac rei, Aristot. Rhet. 2. Οὔτε πᾶσι πιστεύοντες, οὔτε πᾶσιν ἀπιστοῦντες, Isocr. Panath. Οὔτε γὰρ ἀπιστεῖν βούλεσθαι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις οὔτε πιστεύειν δύνασθαι παντάπασιν αὐτοῖς. Itidem Xen. Ἑλλ'. 5. Ὡς οὐκ ἂν πιστεύσειε λόγοις, Thuc. 3. Τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως, πιστεύσαντες ὑμῖν, ἐποιησάμεθα, Credentes vobis, Fidem habentes verbis vestris. Nisi malis Fidentes vobis. Alii, Fidem vestram secuti. Herodian. 2, (1, 23.) Ἐπεὶ λέγουσιν ὑμῖν οὐ πεπίστευκας, Quando nobis fidem non habes. Construitur etiam cum accus. rei, 8, (3, 22.) Τὸ δὲ παράδοξον τῆς ἀποβάσεως ποιεῖ πάντα πιστεῦσαι, Facit ut credantur, Facit credibilia. Adde ex Aristot. Prior. 2. Πιστεύομεν γὰρ ἅπαντα ἢ διὰ συλλογισμοῦ ἢ δι' ἐπαγωγῆς. Ubi tamen quidam πιστεύειν accipiunt pro Fidem facere et probare: cujus usus exemplum desidero. Interdum vero dicitur πιστεύειν περί τινος vel ὑπέρ τινος, Plut. Lyc. Περὶ μὲν οὖν τούτων καὶ τῶν τοιούτων ἐπιστολῶν οὔτε ἀπιστῆσαι ῥᾴδιον οὔτε πιστεῦσαι, Dem. pro Cor. Μηδ' ὑπὲρ τῶν ἄλλων πιστεύετε· δῆλον γὰρ ὡς ὁμοίως ἅπαντ' ἐπλάττετο: in quibus ll. subaudiri posset τοῖς λεγομένοις. Pass. Πιστεύομαι, Credor, Fides mihi habetur, Thuc. 2. Εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι, Fidem ei haberi, Isocr. Ἀμφότεροι πιστευθέντες τοὺς πιστεύοντας ἀδικοῦσι, Si ipsis credatur, Herodian. (2, 10, 8.) Πρός τε τῶν ἐκεῖ στρατιωτῶν, οὓς ἐψεύσατο, οὐκέτι πιστεύεται, Non amplius fides ei habetur a prætorianis militibus, ut quos deceperit. Rursum Isocr. ad Nic. Ὡς οὐκ ἂν πιστευθεὶς ἐκ τῶν λεγομένων. Aristot. Eth. 10, 2. Πιστεύονται οἱ λόγοι, Fides verbis adhibetur, Plut. Symp. Πολλά γε πιστεύονται ψευδῶς, Falso creduntur, Phalar. Πεπιστευμένη δόξα. Itidem πεπιστευμένος λόγος. At suspectum, quod affertur e Diosc. Ἣν ὁ λόγος πεπίστευται, pro Quam ratio confirmavit. Et cum infin. Plut. Popl. Πιστεύομαι πάντα πράττειν ἕνεκα τῆς πατρίδος, Credor omnia patriæ causa facere, Solone, Πιστεύεται κόσμιος ἀνὴρ, sc. εἶναι, creditur esse. Πιστεύεσθαι homo aliquis dicitur etiam pro Magnæ auctoritatis et existimationis esse; nam qui tales sunt, eis præ ceteris fides adhibetur: quo sensu et lingua vernacula dicit Etre en crédit. Xen. K. Π. 4, (2, 4.) Ἰδεῖν ἐστὶν Ὑρκανίους καὶ πιστευομένους καὶ ἀρχὰς ἔχοντας, Demosth. (1336.) Πιστεύονται μᾶλλον παρ' ὑμῖν, Auctoritate præ ceteris ap. vos pollent, Æschin. c. Ctes. Ἀνὴρ ἐν Θήβαις πιστευθεὶς ὡς οὐδεὶς ἕτερος, Summæ ap. Thebanos auctoritatis. Quomodo et ap. Isocr. Evag. Πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, interpr. Apud regem auctoritate valens et existimatione. Aristot. Polit. Πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου: quod et in præced. signif. reddunt, Cui fides a populo præstatur. || Πιστεύω cum infin. junctum redditur modo Credo, modo

Confido, vel etiam Spero, Puto, Existimo, Censeo, aut alio verbo his synonymo, Thuc. 2, (22.) Πιστεύων τε ὀρθῶς γιγνώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι, Censens se optime sentire, Credens. Πιστεύω εὖ ποιήσειν, Credo me bene facturum esse, Xen. πιστεύω πείσειν, Spero me persuasurum esse, Plato de LL. Πιστεύω ἀποφεύξεσθαι, Spero me evasurum, Dem. Εἰ μὴ πιστεύει τις αὐτῷ δείξειν ἐν ὑμῖν τὰ γεγενημένα, Nisi quis est qui confidat se palam facturum vobis, ea esse perpetrata. Herodian. vero infin. omisit; nam (7, 7, 4.) Ἡ τε σύγκλητος συνελθοῦσα, πρὶν τὸ ἀκριβὲς εἰδέναι περὶ τοῦ Μαξιμίνου, ἐκ τῆς παρούσης τύχης τὰ μέλλοντα πιστεύσαντες, τὸν Γορδιανὸν σεβαστὸν ἀναγορεύουσι, pro πιστεύσαντες συμβήσειν. Polit. sic vertit, E præsenti fortuna rem conjectans. Possis etiam ita, Sperans s. Confidens futurorum eund. fore eventum, qui erat præsentium. || Credo, Fido, Fidum judico, ad quam signif. præcedentium quoque locorum nonnulli referri possunt, Xen. Ἑλλ. 6. Τίσιν ἂν μᾶλλον πιστεύσητε ἢ Λακεδαιμονίοις; Sic accipi potest πιστεύοντες ὑμῖν, quod e Thuc. supra attuli. Et referri huc etiam posset πιστεύεσθαι, Auctoritate atque existimatione multum posse. || Fido, Confido, Nitor, Fretus sum, Fiduciam et spem colloco, i. q. θαῤῥῶ, Thuc. 3. Ὑμῖν δὲ πιστεύσαντες προήλθομεν, Vobis freti, fidentes, Virg. Astur equo fidens et versicoloribus armis: 5, (112.) p. 196. Τῇ μέχρι τοῦδε σωζούσῃ τύχῃ πιστεύοντες: 2. Πιστεύοντες ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς ἀπάταις. Et 3. Τῷ λέγειν πιστεύσας, Fretus eloquentia. Dem. (1081.) Ἡμεῖς μὲν γὰρ ταῖς ἀληθείαις πιστεύοντες εἰσεληλύθαμεν, οὗτοι δὲ τῇ παρασκευῇ καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἰσχυριζόμενοι, Nos quidem juris fiducia, ubi etiam nota synonymως poni πιστεύειν et ἰσχυρίζεσθαι. Et Æschin. Ἐγὼ δὲ πεπιστευκὼς ἥκω πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς, δεύτερον δὲ τοῖς νόμοις. Rursum Dem., Philipp. 2. Οἱ θαῤῥοῦντες καὶ πεπιστευκότες αὐτῷ, ubi etiam nota copulari θαῤῥεῖν et πιστεύειν. Aristoph. N. (544.) αὐτῇ καὶ τοῖς ἔπεσι πιστεύουσ' ἐλήλυθεν. Et Xen. Ἑλλ. 1. Μὴ ἄλλοις μᾶλλον πιστεύοντες ἢ ἡμῖν αὐτοῖς. Sicut et Thuc. rursum (3, 5.) Πιστεύοντες σφίσιν αὐτοῖς, Suis viribus freti. Idem Thuc. 1, (49.) Μᾶλλόν τι πιστεύοντες τοῖς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, Plus fiduciæ collocarant in militibus iis qui super tabulatis stabant. Quo sensu affertur e Dem. quoque, Τὰ λοιπὰ πιστεύουσιν αὐτοί, In reliquis confidunt, ubi subaudiri videtur κατά. || At vero Πιστεύειν εἰς τὸν Θεὸν et εἰς τὸν Χριστὸν, Christianis Theologis Græcis peculiare est, ut Lat. Credere in Deum, et in Christum. Dicitur autem et cum dat., et quidem interdum præfixa præp. ἐπί. Possit autem et hic aliqua etiam Fiduciæ signif. inclusa videri. || Credo, Concredo, Committo: cum dat. pers. et accus. rei. Apud Athen. (341.) Ἐγὼ οὖν τῇ μητρὶ ὀρνίθειον ζωμὸν πιστεύσω; verba Antagoræ ad Philocydem, dicentem, ὅτι ἡ μήτηρ τηρήσει μήποτε οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσι. Plut. de Curios. Οἰκέταις γοῦν καὶ ξένοις πιστεύομεν μᾶλλον ἐπιστολὰς καὶ γράμματα καὶ σφραγῖδας, ἢ φίλοις καὶ οἰκείοις πολυπράγμοσι: Fabio, Πιστεύειν ἀνδρὸς ἑνὸς τύχῃ τηλικαῦτα πράγματα, Concredere et committere. Pass. Πιστεύομαι, Creditur s. Concreditur mihi, Dem. (259.) Μηδὲν ὧν ἠδίκησθε, ἐν οἷς ἐπιστεύθητε ὑπολογισάμενοι, In iis rebus quæ fidei vestræ commissæ et concreditæ sunt. Ubi nota brachylogia Attica dici ἐν οἷς pro ἐν τούτοις ἅ. Synes. Epist. 79. Ὁ τοιαῦτα πιστευθεὶς, Cui ista commissa sunt et concredita: de Insomn. Ἀγαθός ἐστι φύλαξ, ὅταν κατὰ θεόν τι πιστεύηται, Cum deo volente aliquid ejus fidei committitur. Herodian. 7, (9, 7.) Ὑφ' οὗ τὴν ἡγεμονίαν πεπίστευτο, 6, (8, 3.) Ὡς στρατοπέδων τε ἐπιμέλειαν τῶν ἐθνῶν τε ἀρχὰς πιστευθῆναι. Itidem 7, (3, 8.) Πλείστους τῶν ἔθνη καὶ στρατόπεδα πεπιστευμένων. Quod vero Idem dicit, (5, 1, 3.) Ὅπου γε καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐπάρχουσι τῶν στρατοπέδων πεπίστευται, Polit. commodius activo quam passivo verbo ita expressit, Siquidem ipse quoque imperator fidei se præfecti cohortis credit. Sunt qui hoc πιστεύομαι reddant non solum Concreditur mihi, Fidei meæ committitur, sed etiam Præsum, Præfectus sum, sicut et ἐπιτρέπομαι redditur interdum: Greg. Naz. Πιστευόμενος τὰ μέγιστα, Præfectus rebus maximis, Lucian. Πιστεύομαι τὴν στρατιὰν, Præsum exercitui. Itidem πιστευθεὶς μέταλλα, Metallifodinis præfectus, Cujus fidei credita sunt metalla. Basil. Πεπιστευμένος τὸ δικαστήριον. Athen. (593.) Ὑπὸ τῆς Λαοδίκης πιστευομένη τὰ πάντα, Cui omnia credita erant a Laodice. || Alias hoc πιστεύω cum accus. rei, et dat. personæ in præcedenti quoque signif. accipitur pro Fido, Herodian. 8, (2, 10.) Πιστευσάντων αὐτοὺς τῷ τε μεγέθει τῆς πόλεως καὶ τῷ προβεβλημένῳ τείχει, Fidebant urbis magnitudini, Polit. Eadem constr. 7, (5, 11.) Πιστεῦσαι σεαυτὸν ἐλπίδι κρείττονι, ᾗ πάντες πεπιστεύκαμεν, Spem meliorem, qua omnes freti sumus, amplecti, Polit. || Rursum πιστεύω pro Credo, Concredo, alia quoque constr. usurpatum legitur, Isocr. Ὥστε μὴ μόνον περὶ χρημάτων, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἄλλων τούτῳ μάλιστα πιστεύειν, Ut non pecunias solum, verumetiam alia huic in primis concredat, Hujus fidei committat. Apud Plut. autem, ubi Alcibiades ei, qui in patriam eum revocans, rogabat, Οὐ πιστεύεις τῇ πατρίδι; respondet, τὰ μὲν ἄλλα πάντα· περὶ δὲ τῆς ψυχῆς τῆς ἐμῆς οὐδὲ τῇ μητρί: non signif. Committere fidei, sed Fidere; neque enim dubium est quin cum τὰ ἄλλα subauditur κατά. [" Πιστεύω, Fidem facio, Probo, Thuc. 1, (20.) Τὰ μὲν οὖν παλαιὰ, τοιαῦτα εὗρον, χαλεπὰ ὄντα παντὶ ἑξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι, Res igitur vetustas tales esse comperi, quorum difficile est fidem facere, seu, quorum seriem singulis argumentis astruere difficile est. H. l. vulgato Interpreti parum mihi videtur intellectus." Brunck. Mss. " Thom. M. 717. ad Diod. S. 1, 648. Obedio, Soph. Trach. 1228. 1251. Phil. 1374. et Wakef. I. q. πιστόω, βεβαιόω, Coray in Thuc. par Levesque 1. p. 315. cf. Wyttenb. Select. 362. Credo, τινί τι, Alicui in aliqua re, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 5. 4, 4, 17. II. τινὶ, seq. infin., Heind. ad Plat. Phædr. 331. De constr., Fischer. ad Palæph. p. 12. Toup. Opusc. 1, 69. Pass., Diod. S. 2, 183.; cum accus., Phalar. 314. ad Charit. 140. ad Diod. S. 2, 364.; cum infin., ad Charit. 124. Πιστεύεσθαι περί τινος, ad Diod. S. 2, 364. 366. Conf. c. πυνθάνομαι, ad Charit. 634." Schæf. Mss. * Πεπιστευμένως, Orig. Exhort. ad Mart. 208. Wetst., Schleusn. Lex. V. T. * " Πιστευτέος, Clem. Alex. 697. Πιστευτέον, 372. Cyrill. Hier. 92. Orig. c. Cels. 130." Kall. Mss. " Lucian. 2, 282. Dionys. H. 5, 319." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1027. * Πίστευμα, Fidei pigneratio, Æsch. Ag. 886. * Πίστευσις, Joseph. A. J. 17, 3, 3.] Πιστευτικὸς, Qui facile credit, Credulus, Aristot. Rhet. 1. Τοὺς μὴ εὐλαβεῖς μηδὲ φυλακτικοὺς, ἀλλὰ π. [" Plato Gorg. 29. Buttm. 509." Schæf. Mss. * Πιστευτικῶς, Jambl. V. P. p. 116=292.]

Ἀναπιστεύω, Confido, Spero, VV. LL. sed sine exemplo. [* Ἀντιπιστεύω, Chariton p. 216=54. Καὶ σὺ, τέκνον, ὅμως ἄν τι πίστευσον, ubi Dorv. corr. ἀντιπίστευσον.] Ἀποπιστεύω, Fido, Confido, Fidem habeo, Suid. in h. l. Διὰ τὴν ὑποκειμένην ἑορτὴν ἀποπεπιστευκότες τοῖς εἰσιοῦσι, scribit positum ἀποπεπιστευκότες pro θαῤῥήσαντες, vel βεβαιωθέντες. Exposuerat tamen ante εἰς πίστιν ἐλθόντες. [Polyb. 3, 71, 2.] Διαπιστεύω, Credo, Concredo, Fidei alicujus committo, Æschin. (54.) Ἅπαντες οἱ πολῖται παρακαταθέμενοι τὴν πόλιν ὑμῖν, καὶ τὴν πολιτείαν διαπιστεύσαντες. Pass. Διαπιστεύομαι, Creditur mihi, Committitur fidei meæ. Item pro Creditur mihi, h. e. Fides mihi habetur, Fidem invenio, Dem. (145.) Καθ' αὑτὸν μὲν ἅπασιν ἄπιστος ἦν· τοὺς δὲ κρατουμένους τῷ πολέμῳ προσλαμβάνων, ἄχρις οὗ τοῖς ἑτέροις ἐξ ἴσου ποιῆσαι, διεπιστεύετο, Fidem inveniebat: cui nota opponi ἄπιστος ἦν, pro Fides ei non habebatur, Nulla ei fides erat. [" Ad Herod. 318. Reiz. Præf. ad Herod. 18." Schæf. Mss.] Ἐμπιστεύω, Fido, Fiduciam et spem meam colloco in, 2 Paralip. (20, 20.) Ἐμπιστεύσατε ἐν κυρίῳ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐμπιστευθήσεσθε. Quæ tamen verba sic exp. vulgo, Credite in domino deo nostro, et securi eritis. Ubi etiam nota posterius ἐμπιστευθήσεσθε. || Alioqui est potius Credo, i. e. Concredo, Fidei committo. At Alex. Aphr. Probl. 2. Ταύτας τὰς δυνάμεις ἡ φύσις ἐνεπίστευσε κατοικεῖν ἐν τοῖς στερεοῖς, pro Concredidit locis solidis,

Collocavit in locis solidis. Pass. Ἐμπιστεύομαι, Creditur s. Concreditur mihi, Fidei meæ committitur, 2 Macc. 10, (13.) Ἐμπιστευθεὶς τὴν Κύπρον, Cujus fidei Cyprus permissa erat. Alii, Creditam sibi Cyprum habens. Gal. Ἕτεροι ἐνεπιστεύοντο τὴν θεραπείαν, Aliis concredebatur et demandabatur curatio. [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 294. et Ind. " Boiss. Philostr. 456. * Ἐμπιστευτὸς, Wyttenb. Select. 432." Schæf. Mss. * " Ἐπιπιστεύω, Omnino credo, Schol. Eur. Or. 1422." Kall. Mss. Affertur etiam ex Josepho.] Καταπιστεύω, Concredo, Fidei alicujus committo. Pass. Καταπιστεύομαι, Fidei meæ committitur. At e Phalar. Epist. Καταπεπιστευμένος ταῖς μούσαις, pro Musis eruditus, VV. LL. Καταπιστεύομαι ἐξωμοσίᾳ, Jurejurando obstringor, Bud. e Pand. Ἐγγύας μὴ ἀπαιτεῖσθαι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον ἐξωμοσίᾳ καταπιστεύεσθαι. [Plut. Lysandro 8. Polyb. 2, 3, 3. 3, 70, 7. 3, 80, 3. * Παραπιστεύω, Heliod. 6, 8. ubi Cor. καταπιστεύουσα reposuit. * Προπιστεύω, Xen. Ages. 4, 4. Aristid. 1, 460. Demosth. 3, 47. Tauchn. * " Προσπιστεύω, Aristid. 3, 555. Canter." Boiss. Mss. * Συμπιστεύω, Joseph. B. J. 1, 265. " Athan. 2, 211." Kall. Mss.]

Πιστὸς, Fide dignus, Cui fides habetur, Credibilis, Plut., Rom. Ταῦτα πιστὰ μὲν εἶναι τοῖς Ῥωμαίοις ἐδόκει, Fide digna et credibilia Romanis esse videbantur, Verisimilia, Fidem mereri videbantur. Itidem Isocr. Paneg. Προσήκει μὴ καινὰ μὲν, πιστὰ δὲ δοκεῖν εἶναι τὰ λεγόμενα περὶ αὐτῶν. Et Aristot. Rhet. 2. Πρὸς τὸν λόγον ὁρᾷν, ὅπως ἀποδεικτικὸς ἔσται καὶ πιστός. Idem, Πιστὰ ποιεῖν τὰ ἑαυτοῦ, Sua probare et credibilia facere. Cic. dicit Fidem facere de suis. Et, Ἐμοὶ οὐ πιστὰ, Apud me fide carentia. Adde e Dem. Τῷ τοῦτο ἡμῖν πιστόν; Quonam modo id nobis probari potest? Quonam modo hoc credibile est? Unde id credamus? Isocr. Πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, Facere fidem mutationis, Bud. Sed et homo aliquis πιστὸς dicitur Cui fides adhibetur, Qui fidem meretur, Fide dignus. Plut. initio Libelli, quo disputat Utrum Athenienses bellica Virtute an Literis et Sapientia magis claruerint, loquens de Xenoph., qui Theogeni rerum a se gestarum historiam ascripserat, Ἵνα πιστότερος ᾖ διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον, ἑτέρῳ τὴν τῶν λόγων δόξαν χαριζόμενος. Sic videtur idem Plut. accepisse, quod Thuc. 8, (51.) p. 279. dicit, Δόξας δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης οὐ πιστὸς εἶναι, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων προειδώς: nam in Alcib. 373. meæ Ed., eand. historiam referens, ipse dicit ἠπίστησαν, Non credidere, Fidem ejus literis non habuere. Valla eum l. sic interpr. Alcibiades hoc non e fide, sed ex odio dicere existimatus. Isocr. Helen. Enc. Μάρτυρα πιστότερον, pro ἀξιοπιστότερον, Fide digniorem. Πιστὸν ἔχειν, Pro certo habere, Certo sperare, Thuc. 1, (141.) p. 46. Πιστὸν ἔχοντες ἐκ τῶν κινδύνων κἂν περιγενέσθαι, Certo sperantes e periculis evasura, Pro certo habentes. || Τὸ πιστὸν, Fides, i. q. πίστις, Xen. K. Π. 3, (2, 11.) Ἐπὶ τούτοις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον πάντες τὰ πιστὰ, Fidem dabant et accipiebant. Itidem Ἑλλ. 6, (1, 6.) Τὰ πιστὰ ἔδοσαν ἀλλήλοις: eod. l. Πιστὰ δοὺς καὶ λαβών: K. Π. 4, (2, 4.) p. 55. Πιστὰ δίδωσιν αὐτοῖς, ἦ μὴν, ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσιν, ὡς φίλοις καὶ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς. Ibid. dicit πιστὰ ποιεῖν, itidem pro πιστὰ διδόναι, Fidem dare: Μόνον καὶ σὺ ἡμῖν θεῶν τε πιστὰ ποίησον, καὶ δεξιὰν δὸς, ἵνα φέρωμεν καὶ τοῖς ἄλλοις ταῦτα, ἅπερ ἂν αὐτοὶ λάβωμεν παρὰ σοῦ, ubi interpr. Obtestare deos in fidem. Cui πιστὰ ποιεῖν respondet πιστὰ γενέσθαι, Fidem dari, Xen. K. Π. 7, (4, 2.) p. 110. Πιστὰ δ' ἠξίου γενέσθαι, καὶ τοὺς Κᾶρας ὀμόσαι ἀδόλως δέξασθαι εἰς τὰ τείχη σφᾶς. Ex (4, 2, 7.) τὰ πιστὰ ἔχειν παρά τινος, Fidem datam ab aliquo accepisse. Ex Epigr. πιστὰ φέρειν, pro Fidem servare, ut sit i. q. πιστὰ φυλάττειν et τηρεῖν: ut πίστ' ἐφύλαξε πόσει, Fidem datam marito servavit. Et Herodian. 8, (7, 9.) Τὰ πιστὰ τηροῦντας Ῥωμαίοις, Romanis fidem servantes. Alicubi commodius redditur Fidei pignus. Sic interpr. Bud. ap. Xen. (K. Π. 4, 2, 7.) Οὐκ ἀναμένεις ἕως ἀγάγωμεν ὁμήρους, ἵνα καὶ σὺ ἔχων παρ' ἡμῖν τὰ πιστὰ πορεύῃ, Fidei pignore a nobis accepto abeas. Liv. Fide accepta venerat in castra, Fide accepta a legatis, quod et ἀσφάλισμα dicitur, et Lat. Certa fides. Bud. Rursum Xen. (l. c.) Ἔχομεν πάντες τὰ πιστὰ ἐν ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς καὶ ταῖς ἡμετέραις χερσὶν, Fidei datæ pignora: 3, (1, 15.) Ἄλλο ὅ,τι ἂν βούλῃ πιστὸν λαμβάνειν. Plut. Alex. Ἤιτουν τὰ πιστὰ τὸν Ἀλέξανδρον, Fidei pignora petebant, Fidem petebant, ut Ovid. Met. 3. Fraternamque fidem pacis petiitque deditque, 6. Ut pignus fidei dextras utrasque poposcit, Inter seque datas junxit. Ceterum possis dicere hoc πιστὸν sequi eam signif. nominis πιστὸς, qua ponitur pro Certus, Quo fides rei fit, Quo ceu testimonio et pignore res aliqua confirmatur. Quo referunt quidam quod ap. Hom. aliquoties legitur, ὅρκια πιστά: ut πιστὸν, sicut πίστις, significet etiam Argumentum quo aliquid confirmatur. Xen. K. Π. 4, (2, 4.) p. 54. Ἔχετε οὖν ὧν λέγετε πιστόν τι ἡμᾶς διδάσκειν ὡς ἀληθεύετε; Ubi malim legere διδάσκον, et distinguere post τί. Et, Πιστὸν ὧν λέγετε, Quo fidem faciatis iis quæ a vobis dicuntur. || Τὸ πιστὸν capitur et pro Fiducia, Thuc. 2, (40.) Τῆς ἐλευθερίας τῷ πιστῷ, Libertatis fiducia. || Πιστὸς, Certus, Exploratus, Æschin. Πιστὰ ταῦτα καὶ γνώριμα, i. e., ὁμολογούμενα, Bud. Et ex Eur. (Iph. T. 641.) πιστὴ ἡδονὴ, Certa voluptas. || Πιστὸς act. quoque signif. pro Fretus, Bud. affert e Plat. [de LL. 7. p. 394. Κυσὶ καὶ πλεκταῖς πιστὸς, i. e. πίσυνος. Hom. certe Πιστὰ accipit et ipse pro πιστευτέα s. πιστευτέον, Credendum est, Credere oportet: Od. Λ. (455.) ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξὶ, i. e., οὐκέτι πιστευτέον γυναιξὶ, Eust.: qui et addit accipi posse pro οὐκέτι πιστὰ τὰ τῶν γυναικῶν. || Quo referri etiam potest οἱ πιστοὶ, quod in sacris Literis et ap. Theologos ponitur PRO οἱ Πιστεύοντες, de iis qui credendo applicant sibi salutem in Christo promissam. Lat. Theologi Fideles dicunt. Vide Πίστις. || Fidus, Fidelis, Il. P. (500.) Ἀλκιμέδοντα προσηύδα πιστὸν ἑταῖρον, Thuc. 1. Πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλασσαν, Xen. K. Π. 7, (5, 27.) Πιστοτάτους περὶ τὸ βασίλειον φύλακας, (3, 2.) Ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ, Isocr. Paneg. Φιλίας εὑρεῖν πιστοτάτας, Aristoph. Πλ. (27.) τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν Πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον. Alicubi πιστὸς capitur pro πιστὸς φίλος, Il. Π. (147.) Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 38.) Οἵπερ τούτοις πιστοὶ διαμενοῦσιν ἐν ταῖς συμφοραῖς, 2, (3, 17.) Σπένδονται καὶ πιστοὶ γίγνονται, de iis qui antea fuerant πολέμιοι. Ex Eod. paulo supra attuli, Ὡς φίλοις καὶ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς: K. Π. 5, (4, 18.) Τῶν πιστῶν οἷς ἥδετο. Athen. (360.) Ἐνεδρεύσας τοῦ Φαλάνθου πιστόν τινα πορευόμενον ἐφ' ὕδωρ. Ubi etiam nota gen. Thuc. 8, Τοὺς δοκοῦντας πρότερον πιστοὺς εἶναι. Sic Herodian. 5, (8, 5.) Τοῖς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐπιλεχθεῖσι, πιστοτάτοις τε εἶναι δοκοῦσι. Τὸ πιστὸν, Fides, Fidelitas, Thuc. (68.) p. 22. Τὸ πιστὸν ὑμῶν, Fides vestra, initio cujusdam concionis: sicut et ap. Herodian. 2, (10, 3.) initio concionis cujusdam Severi itidem, Τὸ πιστὸν ὑμῶν, καὶ πρὸς θεοὺς σεβάσμιον. Ubi Polit. vertit, Quantum vel fidei vel religionis erga deos exhibeatis. Ὅρκια πιστὰ, Fida, Quibus fidere quis possit, etiam Certa, Stabilia, Il. X. (262.) οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά. Et ap. Thuc., πιστὸν ἐς ξυμμαχίαν, Firmum est ad societatem. [" Πιστὰ commode reddideris Fidei pignora, ap. Xen. K. Π. 3, 1. et frequenter alibi." Schw. Mss.] || Πιστὸς, sitne a nomine πίστις, an eandem habeat quam πίστις originem, merito quis dubitarit. Ego certe a πίστις deductum existimans, ultimum tamen locum ei dedi, quod vicissim e se deducta quædam habeat. Ne autem terminationem hujus adjectivi mirer, (cum alioqui in ea essem opinione aliquando ut πιστὸς quasi πίστιος dictum putarem,) faciunt illa compp. in πιστος itidem desinentia, quæ tamen a πίστις derivata esse, controversia caret: sc. Ἀξιόπιστος, Δύσπιστος, Εὔπιστος, etc. Quæ etiam in causa fuerunt cur Ἄπιστος post hoc Πιστὸς ponendum non censuerim, cum eadem esse videatur illius compp., quæ et ceterorum ratio. Adde quod significationum analogia, ut ita dicam, usquequaque non spectetur in Πιστὸς et Ἄπιστος, cum, verbi gratia, Ἄπιστος inter alia significet Eum qui fidem non adhibet, atque adeo Eum quem Lat. Incredulum vocant: unde

etiam Ἀπιστία, Incredulitas: et Ἀπιστεῖν, Incredulum esse: at Πιστὸς non itidem de Eo dicatur, quod sciam, qui fidem adhibet, aut etiam Qui credulus est: sed nec Πιστία ac Πιστεῖν ex eo itidem formentur. [" Πιστὸς, Brunck. ad Poët. Gn. 284. Valck. Hipp. p. 207. 257. ad Theocr. x. Id. p. 132. ad Herod. 608. ad Charit. 402. ad Phalar. 231. Eur. Hec. 946. Musgr. ad Hipp. 395. Ion. 751. Lennep. ad Phal. 112. Heringa Obs. 287. Markl. Iph. p. 307. Jacobs. Anth. 8, 337. 11, 258. ad Diod. S. 2, 376. Heyn. Hom. 4, 216. Lobeck. Aj. p. 239. 304. Active, Porson. ad Hec. 1125. Brunck. Œd. C. 1031. De satrapis ap. Persas, Bibl. Crit. 1, 4. p. 93. (Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 1.) Τὸ π., Dionys. H. 2. 1196. 1209. Ἔχειν τὸ π., Toup. Opusc. 1, 279. Τὰ π., i. q. ἡ πίστις, Valck. Phœn. p. 190. Πιστὰ φέρειν, Wakef. Trach. 528. Jacobs. Anth. 11, 277., δοῦναι καὶ λαβεῖν, Xen. K. Π. 282. 342. et not. Τὰ π. λαβεῖν περί τινος, Diod. S. 2, 356. 491." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 54. πιστὰ τεκμήρια, Manifesta testimonia, Pers. 680. Ὦ πιστὰ πιστῶν, pro πιστότατα.]

[* " Πιστοβάμων, Musgr. Tro. 275. Jacobs. Anim. 94." Schæf. Mss. * Πιστοποιὸς, Cyrill. ad Is. 55. p. 776. * Πιστοποιέω, Fidem facio, 4 Macc. 7, 9. "Cyrill. Hieros. 149. Persuadeo, Orig. c. Cels. 5. Πιστοποιέομαι, Fidelis efficior, Cyrill. Hier. 21. 90. Persuadeo, 126. Persuadeor, 130. Confirmo, cum accus., 141. (144.)" Kall. Mss. 4 Macc. 18, 7. Theod. Prodr. Amic. Exul. 276. * Πιστοποίησις, Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 743. * Πιστοπορθὴς, Carm. Sibyll. 8. p. 376=719. * Πιστόφρων, Manetho 4, 584. "Ad Charit. 294." Schæf. Mss. * Πιστοφύλαξ, Orph. H. 8, 17.]

Πιστῶς, Fide, Fido animo, Fideliter, Dem. (155.) Π. σοι παραμένω, In fide tua maneo: ut Cic. In amicitia fideque populi Rom. perpetuo manserant. Pro In fide erga populum Rom. Et Thuc. 1. Π. ἀναγγελοῦσι, Fideliter referent: ubi Poëtæ dicerent etiam Fideli ore. Rursum Dem. (35.) Τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς διοικῶν. Priori autem Ejusd. loco similis hic Plut. in Fab. Π. πάνυ καὶ φιλοστόργως διακειμένην πρὸς αὐτόν. Superl. utitur Thuc. 1. Πράσσειν ὡς ἄριστα καὶ πιστότατα, Quamfidelissime.

Πιστότης, Fidelitas, Fides, Plato de LL. [Xen. K. Ἀ. 1, 8, 20. Ἑλλ. 4, 8, 4. " Boeckh. in Plat. Min. 94." Schæf. Mss.]

Πιστόω, Fidem exigo. Πιστῶσαι, inquit Bud. 120., est Ab aliquo cavere, h. e. Obsides vel Pignora vel Sponsores exigere: sicut ὁρκῶσαι est Cavere ab aliquo jurejurando: quod etiam ὁρκίζειν dicitur. Πιστῶσαί τινα ὅρκοις, Jurisjurandi fidem ab aliquo exigere s. petere, Thuc. 4, (88.) p. 150. Πιστώσαντες αὐτὸν τοῖς ὅρκοις, οὓς τὰ τέλη τῶν Λακεδαιμονίων ὀμόσαντα αὐτὸν ἐξέπεμψαν, ubi Schol. exp. ὅρκον ἐξ αὐτοῦ λαβόντες, Jurisjurandi fidem ab eo accipientes, Jurisjurandi fide eum obstringentes. Annotat ibid. Schol. cum dicitur πιστῶ σε ὅρκῳ, capi pro ὅρκον ἐκ σοῦ λαμβάνω: at cum πιστοῦμαι σε ὅρκῳ, pro ὅρκον σοι δίδωμι. Pass. itaque ὅρκῳ πιστωθῆναι, Jurisjurandi fidem dare, Jurejurando promittere. Od. O. (435.) εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται Ὅρκῳ πιστωθῆναι ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν, Il. Φ. (286.) Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν, i. e. πίστιν τῆς σωτηρίας ἔδωκαν. Ex (Il. Z. 233.) affertur πιστώσαντο pro Fidem mutuo dederunt: pro quo Xen. dicit, τὰ πιστὰ ἔδοσαν ἀλλήλοις. || Πιστώσασθαι, inquit Bud. 121., Jurejurando affirmare, h. e. ὅρκον διδόναι: et, Fidem rei facere. Herodian. (1, 2, 6.) de Marco Augusto, Φιλοσοφίαν δὲ οὐ λόγοις οὐδὲ δογμάτων γνώσεσι, σεμνῷ δ' ἤθει καὶ βίῳ σώφρονι ἐπιστώσατο, Philosophiam vero non perdiscendis philosophorum decretis, ceterum vitæ temperantia se colere præ se tulit, fidemque fecit; vel Philosophiæ studii fidem fecit: (14, 12.) Τὰ γοῦν ἀκολουθήσαντα ἐκ τῆς ἀποβάσεως τὴν προϋπάρχουσαν φήμην ἐπιστώσατο, Certe quidem quæ deinde secuta sunt, famæ præcedentis fidem fecerunt; vel Famæ præcedenti fidem astruxerunt. Alibi, (2, 9, 18.) Ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων ἀνθρώπων προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι εὔνοιαν, Omnium hominum solertissimus ad simulandam amicitiam et præferendam cum certa fide benevolentiæ. Theodor. H. E. 4. de deo loquens, Ταῖς ἄρτι χορηγουμέναις δωρεαῖς τὰς ἐλπιζομένας πιστούμενος, E temporali mercede futuræ fidem faciens, Præsenti pignore futuri securitatem faciens. Hæc ibi inter alia Bud. Sic rursum Herodian. 4, (14, 18.) Τὴν προτέραν νίκην πιστώσεσθε, Fidem facietis priori victoriæ, nimirum non dolo ullo aut fraude, sed virtute eam a vobis partam esse: 3, (7, 11.) Πιστοῦται δὲ τὴν διαβολὴν ταύτην ἡ ἀπόβασις, Eventus approbavit. Et Opp. K. 3, (355.) τίς ἂν τάδε πιστώσαιτο; Quis hæc probarit et confirmare possit? Rursum Herodian. accusativo dativum instrumentalem addidit: 4, (11, 1.) Δώροις δὲ πολλοῖς καὶ ὅρκοις τὴν πρὸς τὸν γάμον σπουδήν τε καὶ εὔνοιαν πιστουμένου. || Pass. quoque signif. dicitur ἐπιστώθη, Fides ei facta est. Sic Greg. Naz. Orat. in sacrum Pascha, Πιστώθητι τοῖς τύποις τῶν ἥλων, Clavorum vestigia tibi fidem faciant. At ex Eccles. 27, (17.) Πιστώθητι μετ' αὐτοῦ, pro Conjungere fide cum eo. Πιστωθεὶς vero exp. etiam, Qui jam rei fidem accepit, Cui fides facta est, Bud. e Greg. qui πιστώσασθαι interpr. etiam Pro comperto prohibere, Affirmare, e Luciano, itemque πιστωθεὶς, Qui compertam rem se habere putat. Vide Comm. 121. || Εἰσόκε τοι βαθὺν ὕπνον ἐπὶ φρεσὶ πιστώσαιτο, Quoad in animo compertum habeat illum soporem, Donec sciat crocodilum alto sopore demersum esse, Opp. K. 3, (417.) || E Nonno afferuntur et hæc, Οὔπω μάρτυρα μῦθον ἐπιστώσασθε μενοινῇ, Testem sermonem fideli animo nondum infixistis. Item εἰς ἐμὲ φίλτρον ἐπιστώσασθε, pro Me dilexistis. Sed malim, Fidem fecistis amoris quo erga me affecti estis. Ex Eod. φωνὴν πιστώσατο, Fidelem et certam vocem edidit. Qui tamen hujus verbi usus minus est usitatus. [" Ad Mœr. 120. Pierson. Veris. 205. Abresch. Lectt. Aristæn. 274. Valck. ad Ammon. 128. Eran. Philo 173. Wyttenb. Select. 361. 362. ad Diod. S. 1, 369. ad Herod. 569. Brunck. Œd. C. 1039. Huschk. Anal. 298. Matth. Anecd. 1, 7. Jacobs. Anth. 11, 187. Heyn. Hom. 5, 238. 8, 170. Med., Paul. Sil. 74, 108." Schæf. Mss. Interprr. ad Thuc. 1, 20. Philostr. V. A. 1, 16. Albert. ad Hes. 2, 966. Schleusn. Lex. V. T. * Πεπιστωμένως, Fideliter, ibid. " Suid. v. Ἀμήν." Kall. Mss.]

Πίστωμα, τὸ, Id quo rei alicui fides fit, res aliqua confirmatur, i. q. πίστις et τὸ πιστόν. Aliis Probatio. Aristot. Rhet. 1. Πιστώματα δὲ παρὰ μαρτυρίων, sc. εἰσί, Testimoniis fides fit, res probantur et confirmantur. [Æsch. Pers. 171. Ch. 977. Eum. 214. Athen. 426. " Brunck. ad Hipp. p. 388. Pierson. Veris. 205. Valck. Diatr. 148. Wakef. Eum. 213. S. Cr. 4, 217. Abresch. Æsch. 2, 26." Schæf. Mss.]

Πίστωσις, ἡ, Confirmatio et probatio qua rei fides fit, Hermog. πιστώσεις λόγων. [Plato de LL. p. 943. LXX. Levit. 6, 2. * " Πιστωτὴς, Lobeck. Aj. p. 305." Schæf. Mss. " Ad Hesych. 1, 1198, 15." Dahler. Mss. * Πιστωτικὸς, Hermogen. 324, 19.] Πιστωτέος, Cui fides facienda est, Confirmandus, Comprobandus, Lucian. (2, 67.) Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν εἰκάσουσι περὶ αὐτοῦ. [* Ἐπιπιστόω, unde] " Ἐπιπίστωσις, Confir-" matio insuper accedens, Confirmatio quæ ad aliam " accedit. In VV. LL. dicitur esse quasi Geminatum " causæ firmamentum, Altera confirmatio: et esse " Pars orationis ap. Rhett." [" Heind. ad Plat. Phædr. 315." Schæf. Mss. Schn. Lex. v. Παράψογος.] Καταπιστόω, i. q. πιστόω, sicut καταπιστεύω i. q. πιστεύω. Et Καταπιστοῦμαι itidem ut πιστοῦμαι, Fidem rei facio, Confirmo. [Plut. Cleom. 21. ὑπέρ τινος πρός τινα.] Καταπίστωσις, Fiduciæ et securitatis contractus, ut fit inter eos quibus incomperta est utrimque fides alterius, Plut. de Virt. Mul. 226. Αὕτη δὲ μετεπέμπετο πρὸς ἑαυτὴν ἐκεῖνον, ὡς παρὰ τῷ θεῷ τῆς συναινέσεως καὶ κ. γενησομένης, Sponsaliorum cautione et fide, Bud. Idem καταπίστωσις interpr. Cautio et satisdatio. [Plut. Pelop. 18. * Συμπιστόω, Sext. Emp. 274.]

[* " Πιστόσυνος, Etym. M. 673. vox forsan ficta." Boiss. Mss.]

ΠΕΙΚΩ, ξω, Pecto, Carmino, Carpo: unde πείκειν, Suid. Hes. κτενίζειν, ξαίνειν. Od. Σ. (315.) ἢ εἴρια πείκετε χερσὶν, ubi ἀσκεῖν et veluti κτενίζειν, esse ait Eust. Sic Colum. Præparatæ sint et pectitæ lanæ, quo facilius justa lanificio persequi atque exigere possit. Sic ἔρια ξαίνειν supra habuimus. || Tondeo, κείρω, Hesiod. (Ἡμερ. 11.) Ἠμὲν ὄϊς πείκειν, ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. [" Ad Herod. 758. Heyn. Hom. 6, 558." Schæf. Mss.] " Πίκω pro πείκω dicitur: unde ap. Hes. Πίκειν· ξαίνειν: et Πίκεται· " κτενίζεται. Sic ἴλη pro εἴλη et similia."

Πεικὸς, Lana carpta s. carminata, etiam carminanda. Hes. exp. ἔριον, * ξάμμα. Apud quem legitur ETIAM Πεικαμμαῖς, ὀξείαις καὶ λεπταῖς, ut sunt dentes eorum instrumentorum quibus lana carpitur s. carminatur.

¶ Πέκω, ξω, i. q. πείκω, Pecto, Carmino, Carpo. Pass. Πέκομαι, Pector, Pecto me: itidem et med. voce πέξασθαι. Il. Ξ. (176.) Τῷ ῥ' ἥγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοὺς, i. e. εὐθετίσασα, κτενίσασα, Eust. Apud Suid. quoque πεξάμενος, κτενίσας, ξάνας, Pectens, Carpens, Carminans. || Πέκειν cum ἐπὶ προβάτων dicitur, signif. κείρειν, Eust.: sicut et πείκω supra. Theocr. 5, (98.) Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, δωρήσομαι, ubi Schol. quoque annotat, πείκειν, proprie esse τὸ ξαίνειν, sed hic τὸ κείρειν. Pass. Πέκομαι, Tondeor, ut πεκόμενον δέρμα. Et ap. Aristoph. N. (1356.) Ἄισαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη, quæ Eust. 975. citat, ubi etiam reddere queas Pexus s. Pectitus est, cum Schol. ipsius μέλους verba hæc proferat, Ἐπέξαθ' ὁ κριὸς οὐκ ἀεικέως, ἐλθὼν εἰς δένδρον ἀγλαὸν Διὸς τέμενος. [" Casaub. ad Athen. 28. Heyn. ad Apollod. 1147. Hom. 6, 558. Toup. Opusc. 1, 364. 2, 116. 135. ad Herod. 459. Conf. c. πλέκω, Jacobs. Anth. 7, 177. Heyn. Hom. 6, 558. Brunck. Aristoph. 2, 122.; cum παίζω, ibid." Schæf. Mss.] " Ἀποπέκω, Detondeo: unde præt. pass. ἀποπέπε- " κται, quod Hes. exp. ἀποκέκαρται." [" Depecto, Callim. L. P. 32. Jacobs. Anth. 8, 122." Schæf. Mss.] Πέξις, Tonsura, ψίλωσις, κουρὰ, ξύρησις, Hes. [* " Πέξαι, Brunck. Soph. 3, 385. * Πεξὸς, ibid." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Alc. 446." Kall. Mss.] Πεκτὴρ, ῆρος, ὁ, Qui tondet s. vellit: πεκτῆρες, οἱ τὸ δέρμα τίλλοντες, Suid. Πεκτὸς, Pexus, Pectitus, Comtus, Epigr. Item Tonsus. UNDE Ἄπεκτος, quod vide in Ἀπέκτητος. ET Ἑπτάπεκτος, Qui septies vel multoties tonderi potest: sicut ἑπτάμυχος a Callim. usurpatur pro πολύμυχος. Apud Suid. habetur non ἑπτάπεκτος, SED Ἑπτεύπεκτος, etiam in Ms. exempl., non tamen ordine alphabetico, sed ante Ἑπταπλάσιον, ita, Ἑπτεύπεκτος, ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην, ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι· πέξαι γὰρ, τὸ κεῖραι, ἢ κτενίσαι. Apud Hes. vero SIC, Ἑπταπέκτιος, ἡ βαθείας τρίχας ἔχουσα. " Ἑπτέπεκτος, Quæ " septies tonderi possit, Bene comata, ἡ βαθεῖαν " ἔχουσα κόμην, ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι, VV. " LL. lectionem Varini sequentia. Inde enim ea " sumsisse illam credibile est: cum ap. Suid. in " Mediolanensi etiam Ed. atque adeo in Cod. scri- " pto ἑπτεύπεκτος legatur. Quod si non per errorem, " sed consulto scripturam illam ἑπτεύπεκτος mutavit " Varin., aliter potius mutare debuit, sc. in ἑπτάπε- " κτος. E duabus enim scripturis, sc. ista Suidæ, " ἑπτεύπεκτος, et Hes. ἑπταπέκτιος, unam fieri debere " crediderim, ἑπτάπεκτος. Equidem si alphabeticæ " seriei rationem habere velimus, ita Suid. scripsisse " dicemus; habetur enim vocab. istud, de quo nunc " agitur, inter Ἑπταβόειον et Ἑπταπλάσιον. Esse " autem natum hoc mendum existimo e magna no- " tarum affinitate: cum nota quæ pro diphth. ευ " ponitur in Mediolanensi Ed., plane similis sit illi " notæ qua interdum alpha majusculum pingitur. " Habetur vero eadem et in vet. illo Cod., et quidem " affinior etiam huic, quam dico, notæ: adeo ut " multi esse potius illud majusculum alpha credituri " sint." [" Ἑπτάπεκτος, Toup. Opusc. 2, 116. ubi et de Ἑπταπέκτιος, Ilgen. Hymn. 612." Schæf. Mss.] Εὔπεκτος, Bene pexus. At Hes. εὐπέκτων exp. εὐπόκων, Bene lanatorum, instructorum lana s. vellere. [" Ad Charit. 300. Jacobs. Anth. 11, 137." Schæf. Mss.] Νηπεκτὴς, Impexus; nam idem Hes. νηπεκτέας exp. ἀκτενίστους. [* " Νήπεκτος, Valck. ad Bion. p. 309." Schæf. Mss.]

Πεκτέω, i. q. πέκω, e quo etiam derivatum est, i. e. Pecto, Carmino, Carpo, Vello, Tondeo: unde Πεκτεῖ, Hesychio κτένει, ξαίνει, τίλλει, κείρει. Aristoph. Ὄρν. (714.) Ἡνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἠρινὸν, i. e. ὅτε κουρεύεται τὰ πρόβατα: nam πεκτεῖν significat κείρειν, ποκάζειν. Sed perperam ibi sine τ scribitur πέκειν, quod metrum non fert: rectius ap. Suid. Vicissim ap. J. Poll. 7. p. 408. ubi dicit κομμοῦν καὶ πέκτειν, reponendum πέκειν, ut ostendit l. qui ex Hom. citatur. [Phot. Πέκτειν· κείρειν πρόβατον.] Pass. Πεκτέομαι, Pector, Carminor, Carpor, Vellor, Tondeor, Aristoph. (Λ. 684.) Καὶ ποιήσω Τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον, i. e. τιλλόμενον, ξεόμενον, ut Suid. exp.: Hes. vero, πεκτούμενον exp. non solum τιλλόμενον, sed etiam τίλλοντα: subjungens, πεκτεῖν γὰρ τὸ κείρειν. [" Ad Herod. 459. Bergler. Alciphr. 383. Brunck. Aristoph. 2, 166. Kuster. 192." Schæf. Mss. * Πεκτητὸς, unde] Ἀπέκτητος, ὁ, ἡ, Qui pexus s. pectitus non est, Impexus, ut Ovid. Impexæ comæ. In Epigr. οὐδὲ κομίζει Χρυσὸς ἀπεκτήτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην, i. e. ἀκτενίστου, Suid. Ejusd. signif. EST Ἄπεκτος, a πέκω derivatum. Sed Hes. ἄπεκτον exp. non solum ἀπέκτητον, verumetiam ἄκαρπον et ἀπόκροτον. [" Ἀπέκτητος, Ἄπεκτος, Jacobs. Anth. 11, 137. Athen. p. 9. ibique Casaub. p. 28. ad Charit. 300." Schæf. Mss.] Ἐκπεκτέω, Pecto, Carpo, Vello. Unde ap. Hes. Ἐκπεκτουμένη, quod exp. non tantum passive κτενιζομένη, sed etiam active τίλλουσα, sicut et πεκτούμενον supra.

[* " Πέκτειον, Nomen herbæ, Schol. Nicandri Θ. 627. (πανάκτειόν τε τὴν ὁμοίαν πεκτείῳ.)" Wakef. Mss. Cf. Πέσκος.]

Πέκος, ET Πέσκος, τὸ, Pellis tondenda, Pilis nudanda, etiam Vellus. Πέκος, inquit Suid., δέρμα, κώδιον, ἐξ οὗ καὶ πεκτῆρες· τὸ δ' αὐτὸ καὶ πέσκος: de quo mox repetitis verbis, Πέσκος, τὸ πέκος, ὡς προεγράφη· δέρμα, κώδιον· καὶ πεκτῆρες, οἱ τὸ δέρμα τίλλοντες. In Lex. meo vet. exp. τὸ δέρμα τοῦ προβάτου. Utitur hoc vocab. πέσκος Nicand. Θ. (548.) sed pro Cortice radicis, quo integitur, ut pecus vellere: γαίης Ῥίζαν ἐρυσσάμενος, τὸ μὲν ἕρκεϊ θρύψεν ὀδόντων Θηλάζων, τὸ δὲ πέσκος ἐῷ τάχα κάββαλεν ἕλκει, i. e. τὸν φλοιὸν τῆς βοτάνης, ἤγουν τὸ λέπος, Schol. Vide de eod. πέσκος etiam in Πόκος. Ab altero vero Πέκος vel etiam ab ipso Πέκω, derivata videtur Lat. vox Pecus, eo quod soleat πέκεσθαι, vel ferre πέκος, i. e. Vellus. " Πέσκον, Hesychio πικρὸν, Amarum: quod et " ἐχεπευκὲς, item κώδιον, δέρμα, Pellis, Pellis lanata, " Vellus: quod et πέσκος et πέκος."

Πόκος, ὁ, Vellus, i. q. πέκος s. πέσκος: derivatum a πέκω, ut σπόρος a σπείρω. Eust. 975. de πέκω loquens, Ὅθεν καὶ ὁ πόκος καὶ τὸ πέσκος, ὃ δηλοῖ τὸ πεκόμενον δέρμα, Pellem quæ vellitur, tondetur; potius Lanam ipsam vulsam s. tonsam: qua signif. et Lat. Vellus accipitur, teste Varr. R. R. 2, 11. Quam (lanam tondendo s. vellendo) ademtam et conglobatam, alii Vellera, alii Vellumina appellant: e quorum vocabulo animadverti licet, prius lanæ vulsuram quam tonsuram inventam. Silius, niveæ splendentia vellera lanæ. At Virg. Tenuiaque ut foliis depectant vellera Seres: de lana serica. Hesychio quoque πόκος est τὸ ἔριον τοῦ προβάτου. Il. M. (451.) de pastore, ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς, Χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει, Theophr. Prognost. (Fr. 6, 1, 13.) Ὅταν νεφέλαι πόκοις ἐρίων ὅμοιαι ὦσιν, ὕδωρ σημαίνει: unde Plin. Si nubes, ut vellera lanæ spargentur multæ ab oriente, aquam in triduum præsagient. Plut. (9, 139.) Εἶτα ὁρώμενος ἐν ἀλφίτων καὶ στεμφύλων διαμετρήσει καὶ πόκοις προβάτων. Alia duo exempla e Theocr. et Aristoph. habes in Πέκω et Πεκτέω, in quibus dicitur de Vellere s. Lana quæ pecori adimitur. DICITUR Πὸξ quoque eadem signif., sc. pro Vellere s. Lana detonsa aut vulsa. Unde Prov. Εἰς ὄνου πόκας, In asini vellera. Charon

ap. Aristoph. B. (186.) Τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον, (navigare mecum vult,) ἢ 's ὄνου πόκας, Ἢ 's Κερβερίους, ἢ 's κόρακας; ubi annotat Schol. hoc dicto εἰς ὄνου πόκας significari τὸ ἀδύνατον τῶν καθ' ᾅδου: nam ἀδύνατον πόκας ἀποκείρασθαι τῶν ὄνων. Itidem alio PROV. Ὄνον κείρεις dicitur ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων, quoniam sc. τὸν ὄνον οὔτε πέξαι τὶς δύναται οὔτε κέρσαι: quo refer Ab asino lanam, et ἀσκὸν τίλλειν, quibus impossibilitas vel opera male collocata notatur; nam αἱ ὄνου πόκες, ut habere concedamus asinum πόκας, οὐ χρησιμεύουσιν. Hæc fere e Schol. Apud Zenod. quoque legitur, Ὄνου πόκας ζητεῖς, ἐπὶ τῶν ἀνυπόστατα ζητούντων. Risus igitur gratia fingit hunc ap. inferos locum. Apud Suid. habetur etiam Ὄνου πόκαι, ἐπὶ τῶν ἀνοήτων καὶ μὴ ὄντων. Verum sciendum est variare Gramm. in inveniendo nominativo τοῦ πόκας: cum sc. ap. Schol. Aristoph. legatur αἱ πόκες, a nomin. Πὸξ, ap. Suid. vero Πόκαι a NOMIN. Πόκη, [in v. Ἀνάπαυλαν. "Πόκος, Warton. in Theocr. 2. p. 412. Valck. Phœn. p. 361. Alciphr. 210. Soph. Trach. 675. et Wakef. Kuster. Aristoph. 65. Πόκη, Πὸξ, ibid." Schæf. Mss.] Ποκοειδὴς, Velleri s. Vellumini similis, Longin. (15, 5.) Ἀκατεργάστους καὶ οἱονεὶ ποκοειδεῖς τὰς ἐννοίας, de Æschylo. [* "Ποκοφόρος, Planud. Ovid. Met. 3, 585." Boiss. Mss.]

Ἄποκος, ὁ, ἡ, Vellere s. Vellumine carens. Exp. tamen in VV. LL. Intonsus: qua signif. accipitur potius ἄπεκτος et ἀπέκτητος. [Suidæ * ἀπόκιστος, ἄκουρος.] Ἀμφίποκος, Utrimque vellumen habens, Utrimque lanatus s. villosus. Unde ap. Hes. ἀμφίποκοι τάπητες, ἀμφίμαλλοι: idem enim significant πόκος et μαλλός. ["Ad Ammon. 134." Schæf. Mss.] "Αὐτόκοπον ἱμάτιον, Comicis dicta ea Vestis, quæ "vulgo συρία, J. Poll. 7," [61. mendose pro * Αὐτόποκον ἱμ., Vestis lanea, non tonsa aut tincta colore, adeoque rudis. Vide Hes. et Bekk. Anecd. 467. Cf. Αὐτοπόκιστον.] Ἐπίποκος, Vellere intectus, 4 Reg. 3, (4.) Ἑκατὸν χιλιάδας ἀρνῶν, καὶ ἑκατὸν χιλιάδας κριῶν ἐπιπόκων, [al. divisim,] Arietum cum velleribus suis, Arietum lanatorum. Εὔποκος, Vellere abundans, Bonum vellus habens. Vide Εὔπεκτος paulo supra. ["Wakef. Trach. 675. Valck. Phœn. p. 361. * Νεόποκος, Brunck. Œd. C. 475." Schæf. Mss. * Τρίποκος, Dicæarchus Hudsoni p. 29. * "Ὑπόποκος, Jacobs. Exerc. 2, 78." Schæf. Mss. "Denso vellere, Philo J. 1, 20." Wakef. Mss.]

Ποκάριον, Parvum vellus. In Hippiatr. ποκάριον ἐπιτίθει τῷ στήθει, Lanæ pusillum, Velleris paululum. Bud. ["Vile vellus, Valck. Adoniaz. p. 240. 314." Schæf. Mss.]

Ποκάζω, Vellumen s. Vellus adimo, Vello, Tondeo, i. q. πείκω s. πέκω: Suid. Πεκτεῖν, ποκάζειν ἢ κείρειν τὰ θρέμματα. Item Como, Pecto: sicut πείκω quoque et πέκω. UNDE Ποκὰς, άδος, ἡ, Coma pexa, Crines comti, depexi: ποκάδες enim Suidæ sunt * διεκτενισμέναι τρίχες: Hesychio vero simpliciter τρίχες, ἀπὸ τοῦ πέκεσθαι. Vide et Ἐκποκίζω. ["Musgr. Bacch. 112." Schæf. Mss.]

Ποκίζω, Tondeo, Vellumen adimo, i. q. ποκάζω, κείρω, πόκους ποιῶ, Theocr. 5, (26.) sed voce media, activa sc. signif.: Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο: verba Laconis ad Comatan, qui deposito hœdo volebat opponi ἀμνόν: ubi Schol. exp., τίς γάρ ποτε ἔκειρεν ἀντὶ ἐρίων τρίχας, s. πόκους ἐποιήσατο: nam agni et ovis lana potest ποκίζεσθαι, non item villi s. pili hœdi. ["Casaub. ad Athen. p. 28. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 114. ad Röv. 63." Schæf. Mss.] "Αὐτοπόκιστον ἱμάτιον, Hesychio est τὸ μὴ κεκαρμένον: addenti, alios interpr. εὐτελές." [Cf. Αὐτόποκος.] Ἐκποκίζω, Vellumen adimo. Item Evello, ἐκτίλλω. Unde FUT. Ἐκποκιῶ, Evellam. Aristoph. (Θ, 567.) ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας, i. e., τὰς τρίχας ἐκσπάσω, ut Suid. exp., qui etiam ibi annotat, ποκάδας plerumque de muliebribus crinibus dici, Lycophr. vero simpliciter ita vocare τὰς τρίχας, et παρετυμολογεῖν τὸν πόκον.

[* Ποκόω, Vellere circumdo, Anal. 2, 217. λεπτῇ ἄχνῃ πεποκωμένον μῆλον.

ΠΕΙΝΑ, ἡ, pro quo IONICE Πείνη, Fames, s. potius Esuritio, ut in seq. Βούπεινα docebo. Proprie est Suctionis in ventriculo sensus: cum ventriculus exugi se sentiens, famem sentit, et eam excitat appetentiam quæ Naturalis vocatur: minus quam λιμὸς, ut supra in eo vocab. videre est. Hom. tamen pro λιμὸς quoque usurpavit, Od. O. (406.) Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐπέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη Νοῦσος, ubi etiam nota πεῖναν annumerari ταῖς νόσοις. In propria vero signif. Plut. Symp. 6, 3. Ποιεῖ δὲ τὴν μὲν δίψαν, ἡ τούτων (τῶν ἰσχνοτέρων πόρων) κένωσις· ἡ δὲ ἐκείνων, (τῶν εὐρυτέρων πόρων) τὴν πεῖναν. Sic πείνης ἀπαλλάττειν dicitur id quod edimus, h. e. Famem eximere, Fame liberare. ["Ad Mœr. 184. Jacobs. Anth. 9, 456. Plato Lys. 47. Heind. ad Theæt. 363. * Πίνα, Fames, T. H. ad Plutum p. 460." Schæf. Mss.]

Βούπεινα, ἡ, Magna fames, Fames instar bovis magnitudine, h. e. Immodica et intolerabilis fames: quæ ET Βούλιμος, s. Βουλιμία. Gell. 16, 3. In eodem libro Erasistratus vim quandam famis non tolerabilem, quam Græci βούλιμον καὶ βούπειναν appellant, in diebus frigidissimis multo facilius accidere ait quam cum serenum atque placidum est. Idem Gell. dicit Esuritio, quo potius uterer in reddenda Græce VOCE Πεῖνα, quam altero vocabulo Fames, si æque Latinum esset. Esuritionem, inquit, faciunt inanes patentesque intestinorum fibræ, et cava intus ventris, et stomachi vacua hiantia. Ibid. ex Erasistrato, de Scythis, Ὅταν διά τινα καιρὸν ἀναγκάζωνται ἀσιτεῖν, ζώναις πλατείαις τὴν κοιλίαν διασφίγγειν, ὡς τῆς πείνης αὐτοὺς ἧττον ἐνοχλούσης: quæ verba sic interpr., Cum sit usus ut famem longius tolerent, fasciis ventrem strictissime circumligare: ea ventris compressione esuritionem posse depelli creditum est. ["Græv. Lectt. Hes. 626." Schæf. Mss. Lycophr. 581. Callim. H. in Cer. 24. * "Ἔκπεινος, Esuriens, Macar. Homil. 10. p. 129." Kall. Mss.] Κατάπεινος, ὁ, ἡ, Fame confectus, ut κατάπονος, Defessus, Labore confectus. Ex Aristot. Polit. 8, 1. affertur Καταπεινὴν ψυχὴν, pro Animam jejunam: quod mendosum est: ibi enim, de artibus illiberalibus et quæ βάναυσοι appellantur, sic leg. Ἄσχολον γὰρ ποιοῦσι τὴν διάνοιαν καὶ ταπεινὴν, loco καταπεινὴν, quod in Aldina legitur Ed., satis manifesto errore. Ὀξύπεινος, Qui acuta et vehementi fame excruciatur, Famelicus, Athen. (47.) e Diphilo, Antiphane, Eubulo: (410.) e Demonico, ὀξύπεινον ἄνδρα καὶ Βοιώτιον: nam τὸ Βοιωτῶν ἔθνος εἰς πολυφαγίαν ἐκωμῳδεῖτο, (417.) ubi etiam de iisd. Bœotis Eubulus dicit, Ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας. ["Casaub. ad Athen. p. 94." Schæf. Mss. * Ὀξυπείνης, Philes de Anim. 3, 8.] Πρόσπεινος, Qui esurit, Famelicus, Act. 10, (10.) Ἐγένετο δὲ πρόσπεινος καὶ ἤθελε γεύεσθαι.

Πειναλέος, Famelicus, Qui famem sentit, Qui esurit: ut διψαλέος, Qui sitit, Sitibundus. At Epigr. πειναλέους τοὺς πίνακας προφέρων, Discos famelicos, h. e. nullis oneratos dapibus: unde eam famem vocat ἀργυρέην λιμὸν, et ἀργυροφεγγέα λιμὸν, quia discos apposuerat ὁ ἑστιάτωρ argenteos, sed pene vacuos. Quam rem indigne ferens is qui exceptus fuerat, desiderat χορτασίην ὀστρακίνων πινάκων. Ibid., Ὄργανα τοῦ λιμοῦ πειναλέους πίνακας: alludens ad etymon, quasi πίνακες dicantur παρὰ τὸ πεινῆν. ["Jacobs. Anth. 7, 350. 9, 456." Schæf. Mss. Opp. K. 4, 94.]

Πεινάω, SIVE Πεινέω, Esurio, Fame premor, Il. Σ. (162.) οὔτι λέοντ' αἴθωνα δύνανται Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι, Γ. (25.) itidem de leone, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα Πεινάων, Xen. K. II. 1, (2, 11.) Ἡδὺ μάζα καὶ ἄρτος πεινῶντι: quod et ap. Athen. 4. legitur, qui et habet l. 6. (p. 270.) ex Achæo Eretriensi, Πεινῶντι δ' ἀνδρὶ μάζα τιμιωτέρα Χρυσοῦ τε κἀλέφαντος. Plut. (6, 473.) loquens de Socrate, Παρῄνει φυλάττεσθαι τῶν βρωμάτων, ὅσα μὴ πεινῶντας ἐσθίειν ἀναπείθει, καὶ τῶν πομάτων, ὅσα πίνειν μὴ διψῶντας: quod et in Præc. Sanit. refert. Aristot. Polit. 2. Ὥστε μὴ λωποδυτεῖν διὰ τὸ ῥιγοῦν, ἢ πεινῆν: ubi etiam nota Doricum INFIN. Πεινῆν pro πεινᾷν, sicut σιγῆν, διψῆν, φυσῆν pro σιγᾷν, διψᾷν, φυσᾷν, quo et Lucian. utitur, τὸ μὴ πεινῆν

κάλλιον τοῦ φάγειν. Utitur et Xen. Σ. (4, 37.) Interdum cum gen. construitur ut cetera vocabula quæ Desiderium significant, veluti *ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι.* Xen. Σ. (4, 36.) de tyrannis, *Πεινῶσι χρημάτων.* Et K. Π. 8, (3, 16.) *Πεινήσας χρημάτων.* At 7, (5, 18.) *Μάλα πεινῶσι συμμάχων*: metaph. pro Desiderant, Indigent. Metaph. item Jason ap. Aristot. Polit. 3. dicit se *πεινῆν, ὅτε μὴ τυραννεῖ*: nam cum rodunt et exugunt subditos suos tyranni, famem divitiarum explent: ut Virg. dicit Auri sacra fames. Ceterum Poëtis usitatum est etiam VERB. *Πείνημι,* UNDE *Πεινάναι,* SEU *Πεινήμεναι,* Od. Υ. (137.) *Σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι,* Non se esurire amplius cibos s. dapes: h. e., Exemtam sibi esse famem s. esuritionem. AD *Πεινέω* vero quod attinet, puto et ipsum Poëtis usitatius esse quam prosæ Scriptoribus: idque Ionice sicut *ὁρέω* Ionum lingua usurpat pro *ὁράω*: unde ap. Hes. *Πεινέων, πεινῶν,* et *Πεινεῖν, πεινᾶν.* Sic etiam *Διψέω* dicitur. [" *Πεινάω,* Bois. Philostr. 322. Conf. c. *πινάω*; Brunck. Aristoph. (Λ. 279. Πλ. 297.) 1, 23. 250. Kuster. 238. Bentl. 319. Jacobs. Anth. 9, 21. 503.: Athen. 1. p. 7. *οὐχὶ τοῖς λαμπροῖσι γὰρ Δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται.* *Πεινῆν, πεινᾶν.* Phryn. Ecl. 18. Thom. M. 699." Schæf. Mss. Aristoph. N. 441. Σφ. 1270. A. 734. Eur. Fr. Inc. 164. *Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ.* * *Πεινητὴς,* unde] *Πεινητικὸς,* Qui esurire s. famem sentire solet. Si vero rei alicui tribueretur, significaret Esuritionem faciens, Esuriem s. Famem excitans: sicut *οὐρητικὸς* et neutralem et activam habet signif. *Διψητικὸς* quoque non solum significat Sitibundus, Sitiens, verum etiam Sitim provocans, Siticulosus. [* *Πειναστικὸς,* Plut. Pomp. 51. *Ἐμετικὸς ἐκ πειναστικοῦ γενόμενος.*]

Ἀναπεινάω, Iterum esurio, famem sentio: ut cum ventriculus, absumtis cibis quibus exatiatus expletusque fuerat, esuriem iterum patitur: vel cum delicatiores cibi appositi, etiam jam pleno stomacho appetentiam faciunt et *νεαρὰν ὄρεξιν.* Sunt enim quædam *βρώματα, ἃ καὶ μὴ πεινῶντας ἐσθίειν ἀναπείθει,* ut Socrates docet ap. Plut. Athen. (109.) e Lynceo Samio, *Καθάπερ ἀνανήφειν πολλάκις γίνεται τὸν μεθύοντα, τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἀναπεινῆν γίνεται τὸν ἐσθίοντα*: de pane *ἐσχαρίτῃ διαχρίστῳ,* qui cum convivæ jam *ἀπειρήκασι* et expleti sunt, *ἥδιστα ἐπεισάγει διατριβήν.* *Διαπεινάω,* Valde esurio. Unde *διαπεινῶμεν,* quod Suid. exp., *ἐσχάτως πεινῶμεν,* in h. l. *Διαπεινῶμεν πρὸς τὸ πῦρ,* i. e. * *διαπύρως καὶ ἐκτόπως διαπεινῶμεν.* Additque jocose dictum esse *διαπεινῶμεν* pro *διαπίνομεν*: et *πρὸς τὸ πῦρ,* quoniam hyeme ad focum potitare moris erat. Puto vero esse illa ex Aristoph. desumta: [" Kuster. p. 124. Toup. Opusc. 1, 544." Schæf. Mss. * *Συμπεινάω,* Clem. Hom. 13, 18.] *Ὑποπεινάω,* q. d. Subesurio, Aliquantum esurio, Paululum esurio, [Aristoph. Πλ. 536.]

ΠΕΙΡΑ, ἡ, Conatus, Incœptum, Soph. initio Ajacis, *Ἀεὶ μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον,* (1057.) p. 60. meæ Ed. *Κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν.* In illo tamen priore l. *πεῖραν* exp. Schol. *δόλον* et *τέχνην,* addens, id significare ap. Atticos: et inde dictos esse *πειρατάς.* Exp. et *βλάβην,* i. e. Damnum: afferens et ex ejus Danaë l. in quo idem significare tradit. Thuc. 3, (3.) *Καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα,* Si succederet conatus, res feliciter tentata esset. Ibid. *Ἐσηγησαμένων τὴν πεῖραν αὐτοῖς.* Synes. Ep. 118. *Τὸ γὰρ εὐτυχηθῆναι τὴν πεῖραν τοῖς φθάσασι, πολλοὺς ὁμοίους γενέσθαι προτρέψεται.* His autem opp. *πείρᾳ τινὸς σφάλλεσθαι,* quod ap. Thuc. legitur: nisi quod *του* habet pro *τινὸς,* 2, (43.) *Καὶ ὁπότε καὶ πείρᾳ του σφαλεῖησαν.* Bud. a Soph. poni ait non solum pro Conatus, quam signif. illi esse frequentem, sed et pro Facinus susceptum. Apud Eund. certe reddi potest et Ratio, Via, intellige autem Rationem s. Viam qua conamur ad id quod cupimus pervenire, idque efficere, (Aj. 470.) *πεῖρά τις ζητητέα.* Sed et *ὁδὸν* ac *πορείαν* exp. Schol. in alio l., p. 18. meæ Ed.: de quo dixi in verbo *Ἐφορμῶ* col. 1452. Tomi 2. ‖ *Πεῖραι,* Ærumnæ, Synes. de Hercule. ‖ Specimen, Pericu-

A lum, in ea signif. qua jungitur verbo Facere Experimentum, Experientia, Documentum. Cum verbo *διδόναι* pro Specimen dare, edere, Documentum dare, Dem. (707.) *Πεῖραν αὐτῶν δεδώκασι,* Specimen sui dederunt, Isocr. ad Nic. *Πεῖραν τῆς ἐμαυτοῦ φύσεως δεδωκώς.* At cum verbo *λαμβάνειν,* et interdum cum *ποιεῖσθαι,* pro Periculum facere, Tentare. Herodian. 2, (2, 1.) *Καὶ πεῖραν τῆς γνώμης τῶν στρατιωτῶν λαβεῖν,* Periculum facere animi illorum, vel voluntatis. Vel, Tentare s. Explorare illorum animum, mentem. Idem *πεῖραν δοθῆναι* dixit pro Periculum fieri. Sæpe autem sequente particula *εἰ,* ut ap. Xen. *Τῶν θεῶν πεῖραν λαμβάνειν εἴ τι σοι ἐθελήσουσι συμβουλεύειν.* Æschines, *Πεῖραν ὑμῶν λαμβάνω, εἰ δύνασθε.* Et Thuc. cum *ποιεῖσθαι,* sequente itidem hac particula, 2, (20.) *Πεῖραν ἐποιεῖτο περὶ τὰς Ἀχαρνὰς καθήμενος, εἰ ἐπεξίασιν.* Sed et *περὶ τὰ τοιαῦτα πεῖραν λαμβάνειν,* e Plat. Ep. quod in VV. LL. redditur, De his experientiam sumere. At ego Experimentum capere, potius dixerim. Sed dicitur et
B *Πεῖραν ἔχω τούτου* a Xen., pro Hujus rei periculum feci, Hanc rem sum expertus. Secus vero ap. Thuc. (1, 140.) p. 46. aliquid dicitur *Ἔχειν πεῖραν τῆς γνώμης,* pro Habere s. Continere documentum sententiæ s. animi aliquorum, i. e., documento esse quæ sit eorum sententia s. mens. Et pro eod. *Εἰς πεῖραν ἦλθον τούτου,* ad verbum, Ad experimentum veni. Synes. Ep. 137. *Παρασχοῦσαν ἡμῖν εἰς πεῖραν ἐλθεῖν τῶν καὶ διὰ φήμης ἀπιστουμένων.* At in VV. LL. e Thucydide, *Εἰς πεῖραν ἔρχεται,* pro Sentitur experientia. Item, *Οἱ διὰ πείρας ἰόντες,* in Axiocho, (369.) qui falso Platoni ascribitur, Qui periculum fecerunt, Qui sunt experti. Est alioqui frequens dat. *πείρᾳ* in aliis loquendi generibus: ut *πιστεύειν τῇ πείρᾳ,* ap. Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) sequente infin., Fidem habere experientiæ. Et *Πείρᾳ μεμαθήκατε,* Herodian. (8, 7, 8.) Experientia didicistis, etiam Re ipsa, ut Polit. maluit reddere. Diosc. autem dixit in Præf. *Τῇ πείρᾳ τὴν ἐνέργειαν τῶν φαρμάκων κανονίζειν.* ‖ *Πεῖρα* et *γρόνθων* vocabantur etiam Ea quæ prima discebantur a
C tibicinibus. Suspicor autem *πεῖραν* hanc quoque signif. ex eo habere, quod tibicines *ἐν τοῖς πρώτοις μαθήμασι,* In iis quæ prima discebantur, veluti periculum facerent suæ *εὐμαθείας.* Item, Pars una e quinque *τοῦ πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ,* J. Poll. ‖ *Πεῖρα* pro *πειρασμὸς,* Tentatio, in ea signif. qua dicitur Christus tentatus esse a Diabolo, ap. Greg. *Χριστὸς ἐνήστευσε πρὸ τῆς πείρας.* [" Abresch. Lectt. Aristæn. 229. 272. 289. Toup. Opusc. 1, 351. Ammon. 49. 112. ad Charit. 326. ad Lucian. 1, 300. Brunck. ad Anacr. p. 130. (116.) Ilgen. ad Hymn. 632. ad Herod. 512. Thom. M. 219. 303. 699. ad Diod. S. 1, 439. 487. 493. Musgr. Ion. 1517. Villoison. ad Long. 189. De stupro, Fischer. Ind. Palæph. v. *Βιάσασθαι.* De coitu, Jacobs. Anth. 10, 123. Villoison. l. c. *Πεῖραν ποιεῖν,* Fischer. Præf. ad Anacr. p. xviii.; *διδόναι,* Diod. S. 2, 483. *Διὰ π. πολλῆς ἐληλυθέναι,* Valck. Phœn. p. 194." Schæf. Mss. *Εἰς πεῖραν ἔρχεσθαί τινος,* Heliod. p. 328. *Ἐπὶ πείρᾳ,* Hesychio *ἐπὶ λῃστείᾳ, πειρατικῇ βλάβῃ,* Aristoph. *Ὀρν.* 582.]

D *Ἄπειρος, ὁ, ἡ, Ὁ μὴ ἔχων πεῖραν,* Qui experientiam non habet, i. e. peritiam ab experientia; Inexpertus. Cum gen. Isocr. ad Dem. (4.) *Ἄπειρον εἶναι τῶν φίλων,* Non expertum esse amicos, explorasse s. probasse amicos, exploratos habere amicos, fecisse periculum amicorum. Ibid. *Μήτε ἄπειρος εἶναι τῶν ἑταίρων θέλε.* Xen. (K. Π. 4, 1, 5.) *Οἵ τινες ἄπειροι ἡμῶν ὄντες, οὐχ ὑπέμειναν,* Nondum tentato certamine, Bud. Exp. etiam Imperitus, Ignarus, Rudis, Thuc. 1, (141.) *Ἔπειτα χρονίων πολέμων καὶ διαποντίων ἄπειροι,* i. e., ut ait Schol. *ἀδίδακτοι*; sic *ἄπειρος λόγων,* Demosth. [" Wakef. S. Cr. 4, 6. Villoison. ad Long. 269. Brunck. Soph. 3, 500. (Lex. Soph.) Toup. ad Longin. 296. 326. Wessel. Diss. Herod. p. 93. ad p. 16., ubi et de confus. cum *ἄπορος,* Abresch. Lectt. Aristæn. 21. 328. Thom. M. 87. Valck. Hipp. p. 245. Lennep. ad Phal. 129. De re venerea, Villoison. ad Long. 189. 269. *Ἄ. γάμου,* Valck. Phœn. p. 349." Schæf. Mss. *Ἀπειρότατος,* Sap. 13, 18.] *Ἀπειρόγαμος, ὁ, ἡ,* Nuptias non expertus, Nu-

ptiarum expers, Horat.: ut Virgo Maria dicitur ἀπειρόγαμος ab Aretha, quæ vocari etiam solet ἀειπάρθενος voce comp. [Athen. 300. Schol. Aristoph. Θ. 125. * Ἀπειρόζυγος, Expers jugi, Cyrill. Alex. in Es. 15. p. 250. δάμαλις. "Theod. 4, 371." Wakef. Mss.] Ἀπειροθάλασσος, s. Ἀπειροθάλαττος, Maris experientiam non habens, i. e. Navigandi s. Navigationis imperitus, Basil. Ἀπειρόκακος, Qui mala nunquam est expertus, Malorum experientiam non habens, Malorum expers. [Eur. Alc. 930.] || Ἀπειρόκακος, pro ἄκακος, Malitia carens, Non malitiosus, Minime malus, Simplex, Basil. Componitur tam pro hac quam pro illa signif. ex ἄπειρος et subst. κακόν. [Τὸ ἀ., pro ἀπειροκακία, Simplicitas, Thuc. 5, 105.] Formatur vero ex ἀπειρόκακος hanc signif. habente VERBUM Ἀπειροκακέω, pro Simplicitate utor, Malitiose non ago, Malitia non utor. Ἀπειρόκαλος, Recti et honesti experientiam non habens, Honestatis omnis rudis et imperitus, Decori ignarus, Decorum servare nesciens; Ineptus, uno verbo. Dem. (617.) Ὥστε ἀπειρόκαλος προσέδοξεν εἶναι, Ineptus. Quanquam Cic. negavit Græcos nomen habere, quo Ineptum significarent; sed contra Ciceroni VV. DD. nostri temporis ostenderunt ἀπειρόκαλον plane esse quem Lat. Ineptum vocent. Plut. (6, 161.) Εἴρων γὰρ ἢ κόλαξ ἢ περὶ λόγους ἀπειρόκαλος ἔδοξεν εἶναι, Lucian. (2, 229.) Ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν. Non solum autem de persona dicitur, sed et de re: ut (287.) Ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν ἀπειρόκαλόν τε καὶ ὀψιμαθῆ καὶ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἴομαι εἶναι. [Plut. Dione 4. "Ad Lucian. 1, 93. 217." Schæf. Mss.] Ἀπειροκάλως, Præter decorum, Nulla honesti ratione habita, Inepte, [Lucian. 3, 294. Plato Phædro Schol. Soph. Aj. 1219.] Ἀπειροκαλία, Ignorantia recti et honesti, decori, Ineptia. Bud. interpr. Ineptia h. in l. Dionysii Halicarnassei, ubi de re dicitur, non de persona, Καὶ γὰρ αὕτη ἡ λέξις πέφευγε τῶν ἀπηρχαιωμένων ὀνομάτων ἀπειροκαλίαν, Xen. K. Π. 1, (2, 3.) numero plurali usus est, Ἐντεῦθεν τὰ μὲν ὤνια καὶ οἱ ἀγοραῖοι καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀ. ἀπελήλανται εἰς ἄλλον τόπον, ὡς μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ. ["Thom. M. 344." Schæf. Mss.: Gl. Insolentia, Infirmitas.] Ἀπειροκαλεύομαι, Inepte ago, Ineptio, in quadam Æschinis Epist. [10. p. 125.] Ἀπειρολεχής, Expers thori, i. e. Cœlebs: ἀπειρόγαμος pro ἄπειρος λέχους. [Aristoph. Θ. 119. "Valck. Hipp. p. 169." Schæf. Mss.] Ἀπειρονίκης, Ignarus s. Imperitus vincendi, victoriæ, Qui victoriam nondum expertus est: ἀπειρονίκαι athletæ, sunt Dionysio Areop., inquit Bud., Qui vincere certamina nequeunt, Inepti athletæ. Ex ἄπειρος et νίκη compositum, eadem forma qua dicitur ἱερονίκης. [A Schneidero non agnoscitur.] Ἀπειρόπλους, Navigationis inexpertus, imperitus, ap. Lucian. (8, 197.) qui ἀπειροθάλαττος dicitur a Basilio, ut paulo ante dictum fuit, i. e. Maris inexpertus, ad verbum. Ἀπειροπόλεμος, Belli inexpertus, imperitus, Rei militaris imperitus, Belli rudis, Tiro. Opp. τῷ ἐμπειροπόλεμος, quod de veterano dicitur. ["Planud. Ovid. Met. 5, 91." Boiss. Mss. Appian. B. Mithr. 344. B. C. 776. "Ad Dionys. H. 2, 929. 3, 1591. Bibl. Crit. 3, 1. p. 105. Lennep. ad Phal. 129." Schæf. Mss. * Ἀπειροπολέμως, Appian. B. C. 774=170. * Ἀπειρόπονος, Nonn. D. 24. p. 636. * Ἀπειροτέχνης, Euseb. Pr. E. 4, 23. Φοίβη ἀπειροτέχνης, φαεσίμβροτος Εἰλείθυια, Viger. autem reponere vult ἀπειρολεχὴς s. * ἀπειροτέκνης. * Ἀπειρότοκος, Cyrill. Alex. Hom. 5. Pasch. p. 49. "Antip. Sid. 12." Schæf. Mss. * "Ἀπείρανδρος, Planud. Stichero Ms." Boiss. Mss. "Viri nescia, Suid. 2, 569. Hes. Phot." Wakef. Mss.] Ἀπειρωδίν, ὁ, ἡ, Partus dolorem non expertus, ["Nonn. D. 48, 798." Wakef. Mss. * Ἀπειρώδινος, Epiphan. 1, 102. * "Ἀνάπειρος, i. q. ἄπειρος, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. 3, 46. * Ἀναπειρία, Bekk. Anecd. 78." Kall. Mss. * Αὐτοάπειρος, Damascius Photii p. 1051. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 137. * Αὐτοαπειρία, 136. cf. 1, 88.] "Ἐπάπειρα, Hesychio δυσνόητα πολλά." Ἀπείρως, Inexperte, Citra experientiam, Imperite. Dicitur autem ἀπείρως ἔχω τούτου, et πρὸς τοῦτο. Cum gen., ut ἀ. ἔχειν τοῦ λέγειν, Dicendi imperitum esse. Sic Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Τῶν μεγίστων παιδευμάτων ἀ. ἔχουσι, Præcipuarum disciplinarum sunt rudes. Vel, ut alii, expertes. Cum πρὸς autem, accus. jungitur: Xen. (Ἀπ. 2, 6, 29.) Οὐκ ἀ. οἶμαι ἔχειν πρὸς θήραν ἀνθρώπων. ["Thom. M. 87. Wakef. Trach. 964." Schæf. Mss. * Ἀπειροτέρως, Aristot. de Respir. c. 1.] Ἀπειρία, ἡ, Inexperientia, Imperitia, Inscitia. Aliquando cum gen. pro ἄγνοια: ut ἀπειρίᾳ χωρίων, Ignoratione locorum. [Plato Hippia Maj. "Jacobs. Anth. 12, 101." Schæf. Mss.] Ἀπειροσύνη, ἡ, ap. Poëtas i. q. ἀπειρία. Utitur inter ceteros Eur. [Med. 1094. Hipp. 195.]

"Διάπειρος, Ignotus, VV. LL. sed non sine mendo: forsan autem scr. Διάπυρος, Ignitus. Nam si vel maxime διάπειρος retineamus, sonaret Prorsus ἄπειρος: vel etiam Expertus, a διάπειρα. Similiter mendosum est Διαπειράω, quod eadem afferunt pro Transfigo, Trajicio; nam in hac signif. διαπεράω dicitur: in illa, διαπείρω."

[* Δύσπειρος, unde * Δυσπειρία, Difficultas rei per experientiam cognoscendæ, Hippocr. de Hum. 1. p. 47.]

Ἔμπειρος, ὁ ἔχων πεῖραν, Qui habet experientiam, i. e. peritiam ab experientia, Usu peritus. Vel uno verbo, Peritus. Plato de LL. Τῶν μὲν, ὡς ἄπειρος ὁ λαχὼν, τῶν δ' ὡς ἔμπειρος, Horum quidem, quod peritus sit is cujus sors inter nominatos exierit: illorum vero, quod peritus. Aristot. Eth. Νέος δὲ ἔμπειρος οὐκ ἔστι. Possumus autem fortasse ἔμπειρος sine casu positum reddere etiam Experiens, e Cic. et Horat. ac Ovid. Sed frequentius multo gen. habet. Thuc. ἔμπειρος πολέμου, Rerum bellicarum peritus: [cf. 1, 80.] Herodian. (2, 2, 16.) Ἀρετῆς τῆς ἐν ἔργοις ἔμπειρον, Militaris disciplinæ peritum, Polit.: Athen. 1, (p. 3.) Ἔμπειρον εἶναι τῶν ἱερουργιῶν τῶν νομισθεισῶν. At τὸ ἔμπειρον substantive ponitur pro ἡ ἐμπειρία, Herodian. 3, (4, 3.) Τοῦ δὲ ἐμπείρου καὶ γενναίου πολὺ τῶν Ἰλλυρικῶν ἀπολεῖπον, Peritia belli multo inferior Illyrico milite. ["Ammon. 105. Wessel. ad Herod. p. 17. 93. 753. Lennep. ad Phal. 129. Brunck. ad Soph. Œd. T. 44. Plato Gorg. 37." Schæf. Mss.] "Ἔμπρεον Hes. exp. ἔμπειρον: pro quo supra ἔμπαιον." Ἐμπειροπόλεμος, Peritus rei militaris, In bello exercitatus, Veteranus, Appian. (1, 447.) Huic opp. ἀπειροπόλεμος, vide Ἄπειρος. [Plut. 3, 323. "Ad Dionys. H. 2, 929. 1071." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 135." Boiss. Mss. Lobeck. Phryn. 382. * Ἐμπειροπράγμων, Damascius Suidæ in Νόμοι. * Ἐμπειρότοκος, Hippocr. 592.] Ἐμπείρως, Perite, More eorum qui periti sunt, Scite, ἐπισταμένως. Quod vero Ceb. Theb. dicit, χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, exp. Recte et apte. [Thuc. 2, 89. Demosth. 1351. * "Ἐμπειροτέρως, Æschin. c. Tim. 48. Tauchn. (=105. Reisk.)" Boiss. Mss.] Ἐμπειρία, ἡ, Peritia, Thuc. 2, (85.) Τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας δι' ὀλίγου μελέτης ἀντιτιθέντες, Peritiam Atheniensium multo usu confirmatam. Cic. dicit Longi temporis usus et periclitatio, Plut. An Senibus capess. Resp. Οἷς ἡ γελωμένη πολιὰ καὶ ῥυτὶς ἐμπειρίας μάρτυς ἐπιφαίνεται, Herodian. 4, (10, 7.) Τὴν διὰ τόξων εὔστοχον ἐμπειρίαν, Peritiam artis sagittariæ. Item cum gen., Thuc. 3. Μάχης ἐμπειρίᾳ καὶ χωρίων, Dem. (17.) Τὴν τοῦ πολέμου ἐμπειρίαν ἐν τῇ τοῦ Φιλίππου χώρᾳ κτησάμενοι, Æschin. c. Ctes. Τὴν τῶν λόγων ἐμπειρίαν. At Plut. Pericle, ἐμπειρία ναυτική, Peritia rei nauticæ. Exp. quoque non solum Usus rerum, sed etiam Experientia. ["Thom. M. 302. Valck. Phœn. p. 193. Timæi Lex. 99. et n., Abresch. Lectt. Aristæn. 229. Ammon. 49. ad Diod. S. 1, 4. Heind. ad Plat. Gorg. 55. Ἐμπειρίαν ἔχειν περί τι, Diod. S. 2, 310." Schæf. Mss. * "Ἐμπείριος, Const. Manass. Chron. p. 119." Boiss. Mss.] Ἐμπειρικὸς, ut ἐμπειρικοὶ medici, et eorum secta ἐμπειρική: de quibus Celsus in præf. suorum de Re medica Librorum, Alii sibi experimentorum tantummodo notitiam necessariam esse contendunt; alii, nisi corporum rerumque ratione comperta, non satis potentem usum esse proponunt. Aliquanto post,

Contra ii, qui se ἐμπειρικοὺς ab experientia nominant, evidentes quidem causas ut necessarias amplectuntur; obscurarum vero causarum et naturalium actionum quæstionem ideo supervacuam esse contendunt, quoniam incomprehensibilis natura sit. Plin. 29, 1. Alia factio ab experimentis se cognominans ἐμπειρικὴν, cœpit in Sicilia, Acrone Agrigentino Empedoclis physici auctoritate commendato. Ἐμπειρία et Ἐμπειρικὴ, inquit Gorr., est altera e primis medicinæ sectis. Ejus auctor primus Serapion extitit, qui naturæ cognitionem naturalemque disciplinam nihil ad medicinam pertinere professus, in usu et experimentis eam posuit. Quem Apollodorus, et Glaucias, et aliquanto post Heraclides Tarentinus, et aliqui non mediocres viri secuti, ex ipsa professione se ἐμπειρικοὺς appellarunt. Erant autem τῆς ἐμπειρικῆς tria genera: NIMIRUM Περιπτωτικὸν, ET Αὐτοσχέδιον, ET Μιμητικόν. Primum quidem dicebatur, cum aliquid experirentur in quod forte fortuna, nihil tale cogitantes, incidissent. Secundum, cum ad alicujus rei experientiam dedita opera venirent, sive per somnia, s. aliter admoniti. Tertium vero, cum ea, quæ prosunt vel nocent, sive natura, s. fortuna, s. aliquo consilio in morbis iisd. experirentur, alios, qui eadem prius experti essent, imitantes. Quicquid autem juvat, aut nocet, h. e. causarum omne genus, dicebant vel naturale vel fortuitum esse: vocantes naturale, quod casu fieret, neque haberet manifestam causam; fortuitum vero, quod sine electione quidem nostra fieret, sed evidentem causam haberet. Tribus autem his theorematis utebantur, τηρήσει, ἱστορίᾳ, τῇ τοῦ ὁμοίου μεταβάσει. APPELLABANT Τήρησιν, quicquid aliquando observassent: quorum cum magnam habebant copiam, eam omnem VOCABANT Ἄθροισμα, atque id RURSUS Αὐτοψίαν, quæ est eorum memoria quæ frequenter et eod. modo visa sunt: quæ cum didicissent, NUNCUPABANT ἱστορίαν. Qua in re diligenter considerabant quæcunque simul acciderent συμπτώματα: eorumque omnium observationem NOMINABANT Συνδρομὴν, Concursum et congeriem symptomatum omnium quæ in affecto essent loco. Quod si in morbos nondum visos inciderent, aut eo loci essent ubi inventorum auxiliorum facultas non suppeteret, transibant ad consimile, quod ab eis DICEBATUR Μετάβασις τοῦ ὁμοίου: eamque triplicem statuebant, de affectu in affectum, de loco in locum, de remedio ad remedium. Eam autem observationem, quam per illam τοῦ ὁμοίου μετάβασιν habebant, APPELLABANT Πεῖραν τριβικήν. [Ἐμπειρικὸς, Aristot. H. A. 4, 7. ἁλιεῖς, vulgo autem ἐμπορικοί. * "Ἐμπειρικῶς, Perite, Diod. S. 2, 512." Wakef. Mss.] Ἐμπειρέω, Peritus sum, Calleo, Expertus sum, Polyb. 3, (78, 6.) Πυνθανόμενος τῶν μάλιστα τῆς χώρας δοκούντων ἐμπειρεῖν. Apud Suid. Φήσας γεγονέναι πλείω χρόνον ἐν ταῖς Σάρδεσι, καὶ τῶν τόπων ἐμπειρεῖν, Locorum peritum esse, (πεπειραμένως ἔχειν,) ut Thuc. dicit ἐμπειρία χωρίων. Ἐμπείραμος vero Poëtice pro ἔμπειρος dicitur, Peritus, Expertus. Cujus usus cum alibi, tum in Epigr. [Agathiæ 57.] Item ap. Lycophr. (1196.) fem. et cum gen. ἡ πάλης ἐμπείραμος. [" Manetho 4, 88." Wakef. Mss. " Ad Callim. 1, 206." Schæf. Mss.] Pro quo metri causa interdum USURPATUR Ἐμπέραμος, de quo et infra.

Πολύπειρος, ὁ, ἡ, Multa expertus, Qui multa tentavit, Peritus, Callidus, [" Diog. L. in Demetrio p. 194." Seager. Mss. Aristoph. A. 1110. " Ad Charit. 723. * Πολυπείρως, Valck. Adoniaz. p. 356." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 15, 48.] Πολυπειρία, ἡ, Multarum rerum experientia et peritia, Plato de LL. 7. (p. 811.) Π. καὶ πολυμαθίαν, [Thuc. 1, 71. Diod. S. 5. p. 198.]

" Πρωτόπειρος, Primum experiens, Suid. Νέος ὢν " κομιδῇ καὶ πρωτόπειρος τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων, καὶ " νεωστὶ γευόμενος τῆς ἐπὶ πλεῖον προαγωγῆς:" [Polyb. Fr. Gr. 115. Hist. 1, 61, 4.] " Apud Athen. " vero" [p. 568. ex Alexide,] " καινὰς ἑταίρας πρωτο- " πείρους τῆς τέχνης. Vide et Πρωτόποσις." [* Πρωτόπειρα, Gl. Tirocinium: * Πρωτοπειρία· Rudimentum.]

[* Σύμπειρος, Qui idem cum aliquo experitur, Pind. N. 7, 15.]

Ἄμπειρος, Peritus, Expertus, i. q. ἔμπειρος, Hes.

Μονοπεῖραι λύκοι, Lupi qui non plures simul homines, sed singulos invadunt, Aristot. H. A. 8, 5. de lupis, Ἀνθρωποφαγοῦσι δὲ οἱ μονοπεῖραι τῶν λύκων μᾶλλον αὐτῶν ἢ τὰ κυνηγέσια, Lupi hominem illi potius petunt, qui inertes et unipetæ quidem sunt quam qui venatores, Gaza. De quibus Plin. intelligere videtur, Inertes hos parvosque Africa et Ægyptus gignunt, asperos trucesque frigidior plaga. Hes. μονοπείρας exp. τοὺς μὴ ἀθρόους, ἀλλὰ καθ' ἕνα πειρατεύοντας: quibus verbis dubium est an significet Prædones qui singuli prædatum exeunt, non confertim. Hoc certe fortassis μονοπεῖραι lupi exponi itidem possit, Qui singuli invadunt, non confertim. Perperam vero in VV. LL. PONITUR Οἰμονοπεῖραι, Inertes, Unipetæ, pro οἱ μονοπεῖραι. [" Ad Lucian. 1, 410." Schæf. Mss.]

Ταλαπείριος, ὁ, Ærumnas expertus, etiam Qui procul abiit; nam Eust. ταλαπείριος exponi posse scribit vel ταλαίπωρος vel τῆλε περάσας, h. in l. Od. Z. (193.) Ὢν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα. [" Mancus, Æneas Comm. Poliorcet. c. 10." Seager. Mss.]

Ἀνάπειρα, ἡ, Experimentum s. Tentamentum quod denuo fit. Interdum pro simplici πεῖρα capitur. Unde ἀνάπειραν λαβεῖν, pro πεῖραν λαβεῖν. Polyb. (ap. Suid.) Τῆς εἰρεσίας ἀνάπειραν λαμβάνειν, Athen. 5. Γενομένης δὲ ἀναπείρας, Cum periculum et experimentum fieret, experimenti causa navis deduceretur. Cui respondet ἀνάπειραν ποιεῖν, Experimentum facere, s. capere, ut Plin., Periculum facere, Terentio. Rursum Polyb. (ap. Suid.) Ταῖς ἀναπείραις καὶ εἰρεσίαις ἐγύμναζον: sunt autem hæc quædam veluti præludia. Ἀνάπειρα Hesychio est ῥυθμὸς αὐλητικός. [Plut. 13. p. 240. H.] Vide Πεῖρα, Ἀναπειράω. [" Ad Diod. S. 1, 548. Toup. Opusc. 1, 32. Emendd. 1, 46. ad Herod. 623." Schæf. Mss. Polyb. 5, 2, 4. 10, 20, 6. 26, 7, 8. Ἄμπειρα, i. q. ἀνάπειρα, Strabo 9. p. 645.] Ἀπόπειρα, ἡ, Experientia, i. q. πεῖρα, ἀνάπειρα. Unde ἀπόπειραν ποιήσασθαι, ap. Herodian. (2, 9, 9.) Experiri, Periculum facere, Periclitari, Tentare: [Herod. 8, 9.] Item ἀπόπειραν λαμβάνειν, Thuc. (7, 21.) Ἀπόπειραν λαμβάνειν τῆς ναυμαχίας. Dicitur pro eod. διάπειραν λαμβάνειν. [" Ad Mœr. 310. Bibl. Crit. 3, 1. p. 105. ad Herod. 623." Schæf. Mss.] Διάπειρα, ἡ, idem cum præcedentibus, Synes. Ep. 132. Ἀλλὰ μή τοι ποτὲ διάπειραν λάβοιμι, Utinam nunquam hoc mihi experiri contingat. Itidem Plut. de Def. Orac. Οἱ μὲν ὡς σοφιστοῦ διάπειραν λαμβάνοντες, Alii ut sophistam tentantes: Fabio, Φαβίῳ δὲ πᾶσαν ἀπάτην καὶ διάπειραν ἐπάγων πολλάκις. Ex Eod. affert Bud. διάπειραν δοῦναι ἑαυτοῦ, Specimen sui dare. [" Thom. M. 219. ad Charit. 717. Coray Theophr. 237. ad Diod. S. 1, 548. ad Herod. 623." Schæf. Mss. Διάπειραν λαμβάνειν, Jambl. V. P. 204. Kiessl.: Herod. 1, 47. 2, 28. 77. * Κατάπειρα, Paul. Æg. 129, 31. Κατὰ τὴν πρώτην τοῦ νοσήματος κ.] Πρόπειρα, ἡ, Prætentamentum, Bud. ap. Thuc. 3, (86.) p. 112. Πρόπειραν ποιούμενοι εἰ σφίσι δυνατὰ εἴη τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ πράγματα ὑποχείρια γενέσθαι: ubi Schol. exp. δοκιμασίαν. [Herod. 9, 48. Inscr. Gruteri p. 314. * Ὑπόπειρα, Joseph. A. J. 5, 1, 26.]

Πειράω, άσω, ήσω, Conor, Nitor: quam signif. et Lat. Tento interdum habet. Il. T. (30.) Τῇ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα Μυίας, ubi observa FUT. Πειρήσω per η. Od. Δ. (545.) ἀλλὰ τάχιστα Πείρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι, ubi nos Eust. jubet observare act. πείρα dictum κοινότερον: Atticum autem esse πειρῶ. Itidem vero πειρᾷν pro πειρᾶσθαι eum alibi dixisse. Sed quamvis Atticam esse neget hanc vocem act. in ea signif., est tamen usus Thuc., cum infin.: et post eum Lucian. (2, 924.) Τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν. Sed ille et accusativo junxit, Πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, q. d. Cum omne conatus genus conati essent, pro Cum omni ope conati essent. Multo sane usitatior est hac in signif. vox PASS. Πειρῶμαι, Thuc. Πειρασόμεθα

ἀμύνεσθαι, et, Τάδε πάντα πειράσεσθαι ὑπὸ σφᾶς ποιεῖσθαι. Sic Isocr. Ἐπειράθην διελθεῖν. Et Xen. Πειρῶμαι ἐπιμελεῖσθαι ἐμαυτοῦ ὅπως ὑγιαίνω. || Tento, ea signif. qua dicitur Tentare aliquem, alicujus animum, Tentare donis, spe vel metu, Il. I. (345.) Μή μευ πειράτω εὖ εἰδότος· οὐδέ με πείσει. || Sed et Πειράσαντες τοῦ χωρίου, Thuc. (1, 61.) Cum locum tentassent, pro Cum conati essent capere, subjungit enim, Καὶ οὐχ ἑλόντες. Sic et alibi utitur. || Tento, Interpello de stupro, Aristoph. Πλ. (1067.) Πειρᾷ μὲν ἴσως σε. Idem metaphorice de comodidascalia dixit, tanquam de muliere, (Ἱππ. 517.) Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι, ubi vide Schol.: Plut. Galba, Νέρων ὑφῆκε τὸν Ὄθωνα πειρῶντα τὴν Ποππαίαν, Lucian. (1, 274.) Συγγνωστὸς γὰρ εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπείρα. Utor autem hic quoque verbo Tentare, cum Tibullo, qui cecinit, Illic tentare Junonem Ixionis ausi Versantur celeri noxia membra rota. I. e. πειρᾶν τὴν Ἥραν: ut vides ap. Lucian. (1, 217.) in Dialogo, quo inducitur Juno hunc ipsum Ixionem ap. suum Jovem accusans. Sic et pass. partic. πειραθεὶς pro Interpellatus de stupro, ap. Thuc. (6, 54.) quod et Suid. affert. Alia autem exempla hujus signif. verbi πειρᾶν habes ap. Bud. 343., ubi reddit et Solicitare de stupro, et Appellare. Lat. dicunt etiam Attentare pudicitiam alicujus. || Item pro Solicitare et ad defectionem perlicere, ibid. e Greg.

PASS. Πειράομαι, άσομαι, ήσομαι, præter illam signif. cujus modo memini, ponitur et pro πεῖραν λαμβάνω, Periculum facio et Experior, Tento, Il. A. (302.) Εἰ δ' ἄγε νῦν πείρησαι, Fac periculum, Tenta: B. (193.) Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν, Tentat eos, i. e. eorum animos. Dictum autem fuerat antea (73.) de re eadem, Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστὶ, Oratione pertentabo et explorabo eorum animos. Auctor brevium Scholl. exp., ἀπόπειραν λήψομαι. Eust. vero in alterum illum versum annotat, διάπειρα ἦν ἡ τοῦ βασιλέως δημηγορία. Alicubi subjungitur ei particula εἰ, ut Il. N. (806.) Πάντη δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων, Εἴπως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι. Sed et cum gen., sicut de activo πειρῶ dictum fuit, ut Il. Ω. (390.) Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιέ. Et Od. Ψ. 181. Ὣς ἄρ' ἔφη πόσιος πειρωμένη, Maritum tentans, Mariti animum tentans, explorans, cum dictum fuisset antea de illa πειράζειν, vv. 113. 114. Τηλέμαχ', ἤτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον Πειράζειν ἐμέθεν. Et ita VERB. Πειράζειν aliud non esse videmus quam πειρᾶσθαι. Vicissim ipse maritus dicitur conjugem πειρᾶσθαι, Od. N. (336.) Πρίν γέ τι σῆς ἀλόχου πειρήσεαι: sed paulum diversa tamen signif.: unde Eust. scribit in h. l., πρινὴ πειράσασθαι ὅπως ἔχουσι περὶ αὐτόν. Sed πειρᾶσθαί τινος ab hoc Poëta dicitur etiam pro Experiri aliquem congrediendo cum eo, vel, ut quidem ego reddere malim, Experiri certamen cum aliquo: cum alibi, tum Il. Φ. (580.) Οὐκ ἔθελεν φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος. Fortassis autem aliquis et verbi Lacessere usus esse possit in hujusmodi ll. Jungit et gen. rei, ut πειρήσομ' ἀέθλων, Od. Θ. (184.) sicut Lat. dicunt Experiri certamen. At vero σθένεος πειρήσομαι, Experiar meas vires, Periculum faciam mearum virium. Sic cum gen. χειρῶν, aliisque nonnullis, ap. Eund. Fortasse tamen exponi possit etiam Specimen edere, in hujusmodi ll. Apud Hesiod. autem, πειρηθῆναι Ἔγχεος ἡμετέρου, Ἀ. (359.) Experiri hastam nostram. Et Ἔργ. (2, 278.) πεπείραμαι νηῶν, nisi potius scr. πεπείρημαι, Expertus sum naves. Invenitur et cum dat. ap. Hom.; sed in h. l. Il. Φ. (225.) καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι Ἀντιβίην, est antiptosis, posito dat. pro gen., Eust.: quæ ἀντίπτωσις fortassis et huic loco tribuenda est Od. Θ. (377.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο, cum nonnulla exempl. accus. σφαῖραν scriptum habeant perperam; ubi observandum etiam est non poni hunc dat. sine adjectione, ut alibi gen., sed addi, ἥ κέν με δαμάσσεται, ἥ κεν ἐγὼ τόν. At vero πεπείρημαι μύθοις exp. Exercitatus sum in verbis s. sermonibus, Cultus sum in verbis, Od. Γ. (23.) Οὐδέ τί πω μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσι. Sed possumus et hic, ut opinor, apte uti verbo Experiri, et quidem cum Poëtica constr., quæ tamen aliquem et in prosa locum habet, dicendo, Nondum expertus sum verborum s. sermonum. Sed de h. l. disseram et paulo post, ubi de πειρῶμαι pass. signif. habente sermo erit. At in soluta oratione πειρῶμαι, præter signif. illam cujus in Πειρῶ mentionem feci, signif. Experior, Periculum facio, cum gen. Usus autem est Plato cum gen. personæ et accus. rei, Πεπειραμένος Ἐράστου πλείονα ἢ σύ. Sed ponitur πειρῶμαι et pro Experior significante Adipiscor, Bud. 343. afferens e Synes. Πάντως δὲ ἐν ἀμείνοσιν ἐστὲ, καὶ καλλίονος πειρᾶσθε τοῦ δαίμονος, Meliorem fortunam experimini. I. e. Felicius egit fortuna vobiscum. Aliud exemplum affert ex Eod., dicente χαλεποῦ πειρᾶσθαι τοῦ δαίμονος: sed hic possis quidem verbo Experiri, at non verbo Adipisci uti. Tale est πειρᾶσθαι κακῶν ap. Dem. (311.) ubi videndum an verbo Experiri uti possimus, ut cum dicunt Lat. Extrema et Ultima experiri. Cum contrario certe gen., sc. ἀγαθῶν, alio potius verbo reddendum videtur, sc. Potiri, aut Frui. Cum quo gen. extat etiam ap. Thuc. At πειρᾶσθαι τοῦ τείχους, ap. Eund. (2, 81.) simile est illi quod ex eo in Πειρῶ protuli, Πειράσαντες τοῦ χωρίου. Ceterum quod ad pass. verbum attinet, i. e. ad verbum hoc passivam ut vocem, ita et signif. habens, sciendum est ap. Hom. Od. M. 37. LEGI πεπείρανται, Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται: ubi quidam πεπείρανται esse putant a πειρῶμαι passive sumto, ut sit sensus, Hæc omnia tibi sunt experientia s. experimento comperta; aut etiam uno verbo, Experta, passive: quem etiam usum interdum ap. Lat. habet. Alii a passivo itidem πειρῶμαι deducentes, reddunt, Hæc omnia sunt tentata. Sed Eust. ait positum pro τετελείωνται, a v. πειραίνω, ut πέφανται a φαίνω: cum tamen antea scripsisset, verba illa, Ταῦτα μὲν, etc. apte dictum iri τῷ μετὰ πεῖραν δεινοῦ τινος, εἶτα καὶ περὶ ἑτέρων δυσχερῶν ἀκούοντι. Hes. præterea HABET Πεπειρῆσθαι, quod exp. γεγυμνάσθαι: secundum quam exp. convenit hic infin. cum præt. πεπείρημαι, quod supra ex Hom. attuli junctum dativo; nam et ipsum passive accipientes quidam, exp. γεγύμνασμαι et ἤσκημαι: addit vero et πεπαρθενεῦσθαι, pro quo reponendum puto διαπεπαρθενεῦσθαι; ut sc. dicatur ea quæ est devirginata, esse Experta a viro, accipiendo et hic Experta passive, pro Quæ virum experta est, ut Lat. Poëtæ loquuntur. De πειραθεὶς autem a πειρῶμαι passive sumto, et quidem pro Interpellor de stupro, dictum supra fuit in Πειρῶ.

" Πειρῴατο, Ionice pro πειρῷντο, Tentarent, Cona-
" rentur, Herod." [4, 139. 6, 138.] " Ἐπεπειρέατο,
" Experti fuerant, Ionice ap. Herod. (7, 125.) pro
" ἐπεπείρηντο," [quod et ipsum est Ion. pro ἐπεπείραντο.] " Est præt. plusquamperf. pass."

[" Πειράω, ad Anton. Lib. 263. Verb., Mœr. 319. et n., Musgr. Hipp. 997. Hel. 1551. Valck. Diatr. 80. Wessel. ad Herod. 38. 338. ad Charit. 324=617. ad Phalar. 350. Thom. M. 700. Brunck. Aristoph. 2, 242. Kuster. 124. ad Diod. S. 2, 452. Jacobs. Anth. 12, 91. Philostr. 208. Boiss. Heyn. Hom. 6, 327. 7, 240. 566. 602. 672. 690. 8, 154. 202. 584. Tento, De stupro appello, Mœr. 310. et n., Timæi Lex. 210. et n., Jacobs. Exerc. 2, 100. Anth. 11, 318. Fischer. ad Anacr. p. 17. ad Herod. 740. Huschk. Anal. 305. ad Paus. 329. T. H. ad Plutum p. 46. Kuster. Aristoph. 109. Boiss. Philostr. 412. Heind. ad Plat. Phædr. 189. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. De constr., Musgr. Tro. 979. Brunck. Apoll. Rh. 113. Cum infin., ad Dionys. H. 5, 276. Thom. M. 163. Act. et med., ad Callim. 1. p. 116. Buttm. ad Plat. Gorg. 513. Πειράομαι, Xen. Mem. 1, 1, 9. Pierson. ad Mœr. 16. Abresch. Lectt. Aristæn. 18. 289. ad Xen. Eph. 174. Jacobs. Exerc. 1, 134. Heyn. Hom. 8, 445. 520. 676. ad Il. O. 359. Σ. 601. Od. Δ. 119. Zeun. ad Xen. K. Π. 568. ad Charit. 326. Cum partic., Herod. 38. 335. 424. 440. 442. et v. l., 459. 566. 572. et n., 586. 703. 717. Musgr. Iph. A. 367. Heyn. Hom. 5, 415. Pass., Heind. ad Plat. Phædr. 189. Πειράσομαι ἀποφαίνειν, Bibl. Crit. 3,

2. p. 26. Ἐπειράθην, ἐπειράσθην, ad Diod. S. 1, 144. ad Charit. 403. Brunck. ad Poët. Gn. 278. ad Xen. Eph. 174. Bast Lettre 162. Schneid. ad Xen. Œc. 36. ad Polit. 264. Πειρασθεὶς, Alciphr. 168. Πεπειραμένος, Phalar. p. 8. Πεπειραμένος, —ασμένος, Bast Lettre 163. Σθένεος πειρώμενος, Heyn. Hom. 7, 64. * Πειράω pro περάω, ad Il. Ω. 8." Schæf. Mss. Pind. Π. 2, 62. Lysias 215. Hom. Hymn. 2, 175. Herod. 6, 82. 7, 139. 148. 172. Apoll. Rh. 1, 1099. 3, 179. 185. 1147. Isocr. ad Demon. p. 7. * Πείραμα, Gl. Tentamentum.] Πείρασις, Tentatio, Solicitatio de stupro, Thuc. [6, 56. " Thom. M. 701." Schæf. Mss. Steph. B. 634. " Πείρωσις, Tentatio, Athan. 1, 843. fors. mendose." Kall. Mss.] Πειρατέον, Tentandum et experiendum est, Nitendum s. Annitendum est, Conandum est, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 34.) Π. ὀρθῶς λέγειν, Conandum est ut recte dicamus. Et Demetr. Phal. Κατὰ τὸ δυνατὸν δὲ ὅμως π. ET Πειρατέα, pro eod. Attice, Plato de LL. [6. p. 770. Strabo 12. p. 860. Aristot. Eth. Nic. 1, 2. Polyb. 4, 30, 3. M. Anton. 5, 26. * Πειρατὸς, unde ἀπείρατος: * πειρητὸς, unde ἀπείρητος.]

Ἀπείρατος, ὁ, ἡ, Intentatus, Cujus periculum factum non est, Quem quis expertus non est, Dem. pro Cor. Οὔτ' ἄλλο οὐδὲν ἀπείρατον τούτοις ἦν κατ' ἐμοῦ. Activa quoque signif. capitur pro Inexpertus, Qui experientiam non habet vel cepit, i. q. ἄπειρος, Aristides, Οὐ γάρ ἐστι γένος, ὃ τῆσδε τῆς πόλεως ἀπείρατον, Quod munificentiam hujus urbis expertum non sit. Et ap. Chrys. Ἀπείρατος ὕβρεως, Non expertus injuriam ullam, i. e. Ab omni injuria intactus. Ionice autem DICITUR Ἀπείρητος, Od. B. (170.) Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύσομαι, Imperitus, Ignarus. At Il. P. (41.) cum gen. Ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται Οὐδέ τ' ἀδήριτος οὔτ' ἀλκῆς οὔτε φόβοιο: ibi enim Eust. ait esse hyperbaton, pro οὐκ ἀπείρατος ἀλκῆς καὶ φόβου. In parvis autem Scholl. exp. ἀλλ' οὐδαμῶς ἐπὶ πολὺν χρόνον ἄπειροι γενώμεθα τῆς ἀλλήλων δυνάμεως καὶ μάχης. [Arrian. Anab. 5, 27, 15. 6, 28, 5. Pind. Ὀ. 8, 79. 11, 18. N. 1, 33. Ἰ. 4, 50. Pro ἀπέραντος, Ὀ. 6, 90. βαρείᾳ ἐν ἀπ. " Ad Diod. S. 2, 53. Brunck. Soph. 3, 500. Abresch. Lectt. Aristæn. 289. Thom. M. 87. ad Herod. 347. Brunck. Œd. T. 1088. * Ἀπειράτως, Paus. 3, 162. * Πολυπείρατος, Manetho 1, 67. nisi leg. * Πολυπείρατα." Schæf. Mss.]

[* Πειρητὴρ, unde] Πειρητηρίη, Ionice PRO Πειρατηρία, ἡ, Tentatio qua alicujus rei periculum et experimentum facimus, aliquid exploramus, i. q. πειρασμός. Ex Herod. Καθεῖναι κάλων κατὰ πειρητηρίην, Mittere funem ad explorandum, Valla. Qui funis dicitur ETIAM Καταπειρητηρίη ab Eod., ET Βολίς: quoniam ad fundum s. aquæ altitudinem explorandam jacitur, s. mittitur. [Cf. Καταπ.] Πειρητήριον, τὸ, Experimentum, Tentamentum, Hippocr. [677, 30. * Πειρατὴρ, unde " Πειρατήριον, Tentamentum, Athan. 1, 97. 102. 103. Andr. Cr. 94. 95. 229." Kall. Mss. Stob. Serm. 117. Γυμνασίαις καὶ πειρατηρίοις, Arrian. Epict. 3, 25. Οἱ πόνοι οἱ τῶν π. ὠφέλιμοι, Heliod. 10. p. 490. Π. ἀψευδὲς τῶν καθαρευόντων, Eur. Iph. T. 967. φόνια π.]

Ἀναπειράω et Ἀναπειράομαι, proprie Iterum experior, Iterum tento. Alioqui pro simplici πειρῶμαι, Experior, Tento. Thuc. 7, (7.) Οἵ τε Συρακούσιοι ναυτικὸν ἐπλήρουν, καὶ ἀνεπειρῶντο, Schol. ἀπεπειρῶντο, ἐμελέτων. Sed notandum est, ut ἀναπειρᾶσθαι ibi a Thuc. de re navali usurpatur, sic ἀνάπειραν usurpari in his II. a Suida cc., Κατασπᾶν τὰς ναῦς, τὰς ὑπηρεσίας ἐμβιβάζειν, καὶ τῆς εἰρεσίας ἀνάπειραν λαμβάνειν, παρέλκοντα τὸν χρόνον κ. τ. λ. Item, Τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ θάλατταν ταῖς ἀναπείραις καὶ ταῖς εἰρεσίαις ἐγύμναζον: citat autem posteriorem locum e Polyb. [" Ad Diod. S. 1, 548. ad Herod. 666." Schæf. Mss. * " Ἐπαναπειράω, Planud. Ovid. Met. 14, 382." Boiss. Mss. * Προσαναπειράομαι, J. Poll. 1. p. 83.]

Ἀποπειράω, i. q. ἀπόπειραν ποιοῦμαι, aut λαμβάνω, Experior, Periculum facio, Periclitor, Tento. Jungitur etiam genitivo, non aliter quam cum dicitur ἀπόπειραν ποιοῦμαι vel λαμβάνω. Thuc. 6. Ἔπειτα καὶ τῆς Καρχηδονίων ἀρχῆς καὶ αὐτῶν ἀποπειράσοντες, Appian. B. C. 5, (36.) de Perusina fame loquens, Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τοῦ λιμοῦ τέλος ἦν, ἀχθόμενοι τοῖς γενομένοις ὁπλῖται παρεκάλουν τὸν Ἀντώνιον αὖθις ἀποπειράσαι τῶν τειχῶν, ὡς διακόψοντες αὐτὰ, Themist. de Amicitia, Καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειας ἅπαξ, οὐ μή ποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἀποπειράσειεν. Usurpatur interdum et alia constr.: Thuc. (7, 36.) Ἀποπειράσαι ταῖς ναυσὶν ἐβούλοντο, quod a nonnullis exp., Fortunam navalem experiri volebant. Ab aliis, magis ad verbum, Fortunam navibus experiri, i. e. per naves. Vocis PASS. Ἀποπειράομαι, frequentior est usus: unde et in illo priore Thuc. l. paulo ante c., partic. activum ἀποπειράσοντες, Schol. exp. per partic. pass. ἀποπειρασόμενοι. Jungitur autem similiter cum gen. Aristoph. N. (477.) διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ. Quod genus loquendi usurpatur et ab Andocide, Ἥκουσιν ἀποπειρώμενοι τῆς ἡμετέρας γνώμης, Documentum accepturi, Bud.: Xen. Œc. (19, 13.) Ἀποπειρᾷ μου, καὶ τοῦτο, ἔφη, μάλιστα πάντων ἐπιστάμενος, i. e., eod. Bud. interpr., Cum tu optime scias, tu me tentas an ipse sciam. Plato Apol. (15.) Ἀποπειρώμενος ἡμῶν, Isocr. Evag. Ἀποπειρατέον τῶν λόγων. Aliquando genitivo additur dat. instrumentalis: Plut. Themistocle, Ἀποπειρώμενος Ἀριστείδου λόγῳ. Interdum vero particula εἰ genitivo adjungitur: Plato de Rep. 2. Καὶ τοῦτο ἐννοήσαντα, ἀποπειρᾶσθαι τοῦ δακτυλίου εἰ ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν. Nonnunquam vero post ἀποπειρῶμαι ponitur duntaxat hæc particula εἰ: Xen. K. Π. 2, (3, 3.) Ἀλλ' ἀποπειρώμενον εἴ τις ἄρα ἔσται ἀνὴρ, ὅστις ἐθελήσει ἐπιδεῖξαι ἑαυτὸν ὡς διανοεῖται. Affertur autem et alia constr., sc. cum περί: ut ἀποπειρᾶσθαι περὶ τῶν ἐσχάτων, e Bud. Epist. prioribus. [Herod. 3, 119. " Thom. M. 167. Brunck. Aristoph. 3, 75. ad Anton. Lib. 263. Verh., ad Mœr. 310. 319. Abresch. Lectt. Aristæn. 18. Valck. ad Herod. 122. 623." Schæf. Mss. Ἀποπειραθεὶς τῆς γαστρὸς, Alex. Trall. 1. p. 69. * Προαποπειράομαι, Clem. Alex. 999=806. cf. Ind.]

Διαπειράω, Tento, Solicito, Plut. (Pomp. 51.) Διαπειρῶν δωροδοκίαις, καὶ συγχορηγῶν ἀγορανόμοις, Bud. Pass. Διαπειρῶμαι, Tento, Experior, Thuc. 6, (91.) p. 228. Μόνου αὐτοῦ νομίζουσι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ οὐ διαπεπειρᾶσθαι, Non tentasse, Periculum non fecisse, πεῖραν οὐ λαβεῖν, Schol. Synes. Ep. 96. Πόῤῥωθεν διαπειρῶμαι τοῦ πράγματος, Experior. Plut. Fabio, Διαπειρώμενος τοῦ παιδὸς, Tentans filium, Periculum faciens filii. [" Περσέων, Persarum periculum facere, Herod. 5, 109. Διεπειρᾶτο αὐτοῦ τῆς ψυχῆς, Animum ejus tentavit, exploravit, 3, 14." Schw. Mss.] ‖ Διαπειρᾶσθαί τινος, Captare aliquem, Captioni alicujus imminere, Bud. e Plat. de LL. 11. p. 340. [" Thom. M. 219. Coray Theophr. 238. ad Diod. S. 2, 624." Schæf. Mss.]

[* Εἰσπειράω, Hippocr. 829.] Ἐκπειράω ET Ἐκπειρῶμαι, Tento, Periculum facio, Experior: Ἐξεπειράθην τέκνων, Expertus sum filios. [Soph. Œd. T. 360. Percontor, Aristoph. Ἱππ. 1234. Plato Epist. 13. p. 176. * Ἐμπειράομαι, Hippocr. 584. Γυναικὸς ἐμπειρηθῆναι.] Ἐπιπειράω ET Ἐπιπειρῶμαι, Experior, Tento, Periculum facio, Insuper tento et periculum facio, [" Heyn. Hom. 7, 566." Schæf. Mss. " Ἐπιπειράσαι, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 143." Kall. Mss.]

Καταπειράω, Tento, Attento, 2 Macc. 13, (18.) Κατεπείραζε διὰ μεθόδων τοὺς τόπους: quod interpr., Difficultatem locorum arte tentabat. [Anonymus Suidæ in Προσανανεωσάμενος.] Καταπειρατηρία, ἡ, Instrumentum nauticum, quo altitudinem maris explorant; alio nomine βολίς. Herod. 2, (5.) Κατεὶς καταπειρητηρίην: (28.) Μὴ δύνασθαι κατιεμένην καταπειρητηρίην εἰς βυσσὸν ἰέναι. Idem instrumentum dicitur ETIAM Καταπειρητὴρ, [et * Καταπειρατὴς, Isidorus Orig. 19, 4. Catapirates, linea cum massa plumbi, qua maris altitudo tentatur.]

Μεταπειράω ET Μεταπειρῶμαι, Mutata arte tento. Pro Muto, Vario, affertur ex Aristoph. [Ἐκκλ. 217.]

Παραπειράω, ET Παραπειρῶμαι, Aditor, Tento, Hermog. de Juvent. cum infin. [" Ad Herod. 683."

Schæf. Mss. Pind. 'O. 8, 4. *παραπειρῶνται Διὸς μάντιες*. * *Περιπειράομαι*, Quint. Sm. 4, 406.] *Προπειράω* ET *Προπειρῶμαι*, Prius tento, quod et una voce Prætento, [Gl.] a Latinis dicitur. Pro eod., *πρόπειραν λαμβάνω*. [Eust. Il. A. p. 31, 35. Lucian. 1, 793. * " *Ὑποπειράω*, ad Timæi Lex. 210. Alciphr. 396. (3, 52.)" Schæf. Mss. Ælian. H. A. 14, 5.]

Πειράζω, *άσω*, Tento, Periculum facio, i. q. *πειράω*, ut *πελάζω* i. q. *πελάω*, Apoll. Rh. (1, 495.) *Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν πείραζεν ἀοιδῆς*, Periculum faciebat cantus, etiam Aggrediebatur. Schol. Aristoph. (Πλ. 575.) in expositione verbi *Πτερυγίζειν*, cum accus. junxit, de pullis implumibus, *Ἃ πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἵπτασθαι δὲ οὐ δύνανται*. Studium inutile tentare, de ejusmodi conatu inani dicit Ovid. Eadem constr. in 2 ad Cor. 13. *Ἑαυτοὺς πειράζετε εἰ ἐστε ἐν τῇ πίστει*, Vosmetipsos tentate et explorate, Periculum vestri facite. Quod etiam ad sequentem signif. aliquo modo pertinere queat. Et pass. ap. Aristoph. Σφ. (1129.) *πεπειράσθω*, Periculum fiat, Tentetur. Et ad Hebr. 11, (37.) *Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν*, Fides eorum et fortitudo tentata fuit, Periculum et experimentum ejus factum est. Sed doctiss. Interpr. putat hoc *ἐπειράσθησαν* e margine irrepsisse; nam et paulo ante præcedit, *Ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον*, Ludibria et flagella sunt experti. ‖ Captiose tento, s. potius Tento, sine adjectione: Cic. Prudentiam alicujus tentare, Cujus cum tentaret scientiam auguratus. Od. I. (281.) *Ὣς φάτο πειράζων, ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά*: Ψ. (114.) *μητέρ' ἔασον Πειράζειν ἐμέθεν*, Me tentare. Sed et Matth. 19. *Προσῆλθον αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι πειράζοντες αὐτὸν καὶ λέγοντες, εἰ ἔξεστιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν*; Sic alibi passim. Dicitur et *πειράζειν Θεὸν*, Tentare Deum. Act. 15, (10.) *Τί πειράζετε τὸν Θέον*; Et, 5, (9.) *Πειράσαι τὸ πνεῦμα Κυρίου*. At Hebr. 3, (9.) ipse Deus dicit, *Ἐπείρασάν με οἱ πατέρες ὑμῶν*. ‖ Tento, solicitando ad aliquod scelus: quod peculiariter Diabolo tribuitur, unde et *ὁ πειράζων* nominatur: Matth. 4, (3.) *Προσελθὼν αὐτῷ ὁ πειράζων*: 1 ad Thess. 3, (5.) *Μή πως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων*: 1 ad Cor. 7, (5.) *Ἵνα μὴ πειράζῃ ὑμᾶς ὁ Σατανᾶς διὰ τὴν ἀκρασίαν ὑμῶν*, Ne vos tentet et ad adulteria solicitet. Et signif. pass., in Epist. Jacobi, 1, (13.) *Μηδεὶς πειραζόμενος λεγέτω ὅτι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ πειράζομαι· ὁ γὰρ Θεὸς ἀπείραστός ἐστι κακῶν, πειράζει δ' αὐτὸς οὐδένα*: Nemo, cum tentatur, dicat se a Deo tentari; nam Deus tentari malis non potest, nec quenquam tentat: (14.) *Ἕκαστος δὲ πειράζεται, ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος*, Sed unusquisque tentatur, dum a propria cupiditate abstrahitur et inescatur. Itidem Greg. Naz. Or. de Christo, *Ἐπειράσθη*, Tentatus est: sc. a Satana, qui vocatur *ὁ πειράζων*. ‖ Morbo quoque *πειράζεσθαι* dicimur, cum is nos invasit: ut Tentari, Cic. Animi valentes morbo tentari non possunt, corpora possunt: Lucr. Nec poterat quisquam reperiri quem neque morbus, Nec mors, nec luctus tentaret tempore tali. Alex. Aphr. *Ὑποχύσει πειράζεσθαι*, Suffusione oculorum tentari, i. e. Corripi, etiam *κατέχεσθαι*. Cic. quoque in Epist. ad Att. *Πειράζεσθαι παραλύσει*. ‖ *Πειράζω* cum infin. Tento, i. e. Conor, Nitor, Epigr. *τί πειράζεις λευκὸν ἰδεῖν κόρακα*; Quid conaris videre corvum album? Quid captas, quod fieri nequit? [" Toup. Opusc. 1, 41. Fischer. ad Anacr. p. 17. Dionys. H. 3, 1339. 4, 2015. In primis de stupro, Mœr. 310. et n., Timæi Lex. 210. et n., Boiss. Philostr. 412." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 10. *πειράζε δ' Ἀθηναίην πάρος Ἥρη*. Vide Schleusneri Lexx. N. et V. T.] *Πειρασμὸς*, Tentamentum, ut Ovid. Tentamenta mortalia et artes medentum, Diosc. præf. 1. *Τοὺς ἐπὶ τῶν παθῶν π.*, Facta in morbis pericula et experimenta: de iis quibus sæpenumero tentatis et exploratis, comparatur *ἡ ἐμπειρία* medica: ad Gal. 4, (14.) *Τὸν π. μου τὸν ἐν τῇ σαρκὶ*, Experimentum mei quod fiebat in carne, i. e. Vexationes quotidianas quibus Dominus me exploravit et constantiam meam tentavit. 1 Petr. 4, (12.) *Πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένη*, Ad vestram constantiam tentandam et explorandam. At in malam partem ad Hebr. 3, (8.) *Τοῦ πειρασμοῦ μου ἐν ἐρήμῳ*, Cum tentatus fui ab Israëlitis in deserto. Dicitur et de tentatione qua Diabolus homines ad vitia et scelera solicitat, Matth. 6, (13.) et Luc. 11, (4.) *Μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν*: quod fit cum Satanæ arbitrio homines permittit. Lucæ 22, (40.) *Προσεύχεσθε μὴ εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν*: 1 ad Tim. 6, (9.) *Ἐμπίπτουσιν εἰς π.* At Jacob. 1, (2.) *Ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις*, Cum in varias tentationes incideritis: in bonam partem, pro Ea tentatione qua fides et constantia exploratur, et quam *δοκίμιον τῆς πίστεως* appellat: de qua ibid. (12.) *Μακάριος ἀνὴρ, ὃς ὑπομένει πειρασμόν*. Rursum in malam partem, 1 ad Cor. 10, (13.) *Πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἴληφεν*. [Schleusn. Lex. Novi et Vet. Test.] *Πειραστὴς*, Tentator, Diaboli epith., ut et *ὁ πειράζων*, quod homines tentet, et ad flagitia solicitet, Greg. Naz. *Ἐάν σοι προσβάλλῃ ὁ τοῦ φωτὸς διώκτης καὶ π.*, Si te intus male afficere tentarit insectator lucis spiritus, et innocentium interpellator, Bud. [" Reiz. Acc. 121. Ammon. 112. Valck. Anim. 193." Schæf. Mss.] *Πειραστικὸς*, Tentandi peritus, Budæo Qui inani conatu utitur, ap. Aristot. Metaph. 3. *Ἔστι δὲ ἡ διαλεκτικὴ π., περὶ ὧν ἡ φιλοσοφία γνωστική*. Idem ex Aristot. Elench. tradit *πειραστικοὺς λόγους ἐν τῷ διαλέγεσθαι* dici *τοὺς ἐκ τῶν δοκούντων τῷ ἀποκρινομένῳ συλλογιστικοὺς ἀντιφάσεως*, qui ex iis quæ respondenti consentanea videntur, oppositam conclusionem inferunt. Vide Comm. 343. [* *Πειραστὸς*, unde] *Ἀπείραστος*, *ὁ, ἡ*, Qui tentatus non est vel tentari non solet, Qui non tentatur. In Epist. Jacobi, 1, (13.) *Ἀπείραστός ἐστι κακῶν*, Tentari malis non potest. Vide *Πειράζω*. [" Const. Manass. Chron. p. 62. Meurs. nisi leg. —*άτους*, ad Thom. M. 88. Alciphr. 354." Schæf. Mss.]

Ἀποπειράζω, i. q. *πειράζω*, Tento, Experior, Periculum facio: qua signif. et *ἀποπειρῶμαι* supra. Aristot. de Mirab. Audit. *Ἀποπειράζοντας τῶν ἀγραυλούντων εἰ τοῦτ' ἀληθές ἐστι*. [" Ad Anton. Lib. 263. Verh., ad Mœr. 310. 319." Schæf. Mss.] *Διαπειράζω*, Tento, [3 Macc. 6, 40. *Μέχρι τίνος ὡς ἀλόγους ἡμᾶς διαπειράζεις*;] *Ἐκπειράζω*, i. q. *διαπειράζω*, 1 ad Cor. 10, (9.) *Μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστὸν, καθώς τινες αὐτῶν ἐπείρασαν, καὶ ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο*, Nec tentemus Christum, sicut quidam eorum tentarunt: de Israëlitis in deserto degentibus. Tentare autem Christum, est eum velut ad certamen provocare, ut paulo infra Apostolus explicat. [* *Ἐμπειράζω*, Periculum facio, Polyb. 15, 35, 5. *τῶν τῆς Λιβύης*.] *Καταπειράζω*, Tento, Periculum et experimentum facio, seu, ut Bud. interpr., Tento, i. e. Expugnare conor, Polyb. 4, (11, 6.) *Ἐξάπτεσθαι τῆς οὐραγίας καὶ καταπειράζειν τῶν πολεμίων*: (13, 5.) *Καταπειράσαντες τῆς Πελληνέων πόλεως*: 1. *Συνεπλέκοντο καὶ κατεπείραζον ἀλλήλων*, Periculum virium inter se fecere. Qua signif., sed voce pass., 2, (65, 13.) *Ἐξ ἐφόδου καταπειράζεσθαι καὶ συμπλέκεσθαι*. Lysias cum accus. quoque junxit, p. 173 (=867.) *Τὴν ὑμετέραν ψῆφον καταπειράσοντες εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ δικαστήριον*: loquens de deprecatoribus. [" Toup. Opusc. 2, 273. Diod. S. 2, 244." Schæf. Mss.] *Καταπειρασμὸς*, Tentatio, ut qua periculum et experimentum fit alicujus rei: qua signif. et *πειρασμός*. Exp. etiam Experientia. [" Diosc. 427. Suid. 3, 666." Wakef. Mss. * *Προπειράζω*, Gl. Protempto: * *Προσπειράζω*· Attempto.]

AT *Πειρητίζω*, Poët. Tento, Experior, Periculum facio, i. q. *πειρῶ*, unde et derivatum est, Od. Φ. (124.) *τόξου πειρήτιζε*, Arcus periculum et experimentum faciebat, Arcum explorabat, ut Lucan. 2. de tauro, in adversis explorat cornua truncis. Sed *πειρητίζειν* dicimur et cum hominis alicujus animum aut robur exploramus: Od. O. (303.) *Τοῖς Ὀδυσεὺς μετέειπε, συβώτεω πειρητίζων*, Subulcum tentans, Il. H. (235.) *Μήτι μευ ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε Ἠὲ γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα*, (O. 615.) *ἔθελε ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων*: ubi etiam possis exponere *καταπειράζων*, Tentans, i. e. Expugnare conans. Et Od. X. (237.) *ἀλκῆς πειρήτιζε*. Nonnus cum accus. *ἐπειρήτιζε γυναῖκα*, Tentabat, Animum

ejus explorabat. Formatur vero hoc πειρητίζω a πειράω forma Ion., ut πειρητηρίη, πειρητήριον, ἀπείρητος. || Πειρητίζειν Hes. exp. non solum πειρᾶσθαι, sed et πεφυσῆσθαι, πεφοβῆσθαι. [" Ruhnk. Ep. Cr. 48." Schæf. Mss.] " Πείχισον, Hesychio δοκίμασον, " Explora, quod et πειρήτισον."

¶ Πειρατὴς, Prædo, s. Prædator marinus, Qui in mari vagabundus prædatur, Pirata Lat. quoque dictus: Cic. Barbarus pirata et nefarius prædo. Lucanus, Omne fretum metuens pelagi pirata reliquit. Epigr. Ἢν μὴ πειρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ, Nisi pirata s. prædo in mari te capiat. Qui vero terra prædantur, λῃσταὶ dicuntur. Itidem Hesychio Πειραταὶ, ἐν ὕδασι λῃσταὶ, necnon κακοῦργοι. Suid. quoque πειρατῶν exp. τῶν κατὰ θάλασσαν λῃστῶν, καταποντιστῶν: derivans a NOMINE Πεῖρα, significante δόλος, ἀπάτη, τέχνη: ut πειραταὶ sint, οἱ κατὰ θάλασσαν κακοῦργοι. Alii a περᾶν deducunt, quoniam mare semper pererrant et navigantes invadunt: quam ob causam et περιδίνους nominari. [" Ad Xen. Eph. 170. Villoison. ad Long. 7. 63. Reiz. Acc. 121. ad Corn. Nep. 72. Stav., Ammon. 112. Valck. Anim. 193. Thom. M. 699. ad Charit. 502. 599. Brunck. Soph. 3, 387. Heyn. Hom. 8, 584." Schæf. Mss.] Ἀρχιπειρατὴς, ut ἀρχικλὼψ, Piratarum princeps, Archipirata: Cic. Istum clam a piratis ob hunc archipiratam pecuniam accepisse. [Plut. Pomp. 45.] Πειρατικὸς, Ad piratas s. prædones marinos pertinens: νῆες, Plut. (Pomp. 45.) Naves piraticæ, Quintil. Naves prædatoriæ, Liv. Idem dicit π. σώματα, in Camillo, Corpora piratarum, Piratas captos: Pompeio, πειρατικὸς πόλεμος, ut Cic. Bellum piraticum. Τὸ π. vero dicitur Manus piratica, Cohors piratarum, Ipsi piratæ, ut τὸ στρατιωτικὸν, Milites. Sic etiam τὸ λῃστρικὸν, Prædonum manus. Plut. Πομπηΐου τὰ πειρατικὰ καταναυμαχοῦντος. Piraticam vero Lat. dicunt Artem piraticam, Vitæ genus quod piratæ sequuntur. [" Toup. Opusc. 1, 293. ad Charit. 250=502." Schæf. Mss.] Πειρατεύω, Piraticam exerceo, facio, Cic. Egestate et improbitate coactus piraticam fecisset; Pirata sum: ut λῃστεύω, Prædo sum, Prædor. Genes. (49, 19.) Πειρατεύσει αὐτῷ κατὰ πόδας, ubi exp. Prædabitur, sic, Ipse accinctus prædabitur ante eum. [Strabo 14. p. 980. " Ad Herod. 416." Schæf. Mss. Duris ap. Schol. Eur. Hec. 933. Ὑπὸ Αἰγινητῶν πειρατευομένους.] Πειρατεία, Piratica s. Exercere piraticam, [Hes.]

[* Πειρατὴρ, * Πειρητὴρ, unde] Πειρατήριον, τὸ, Sedes piratarum, Locus quem piratæ tenent, piratis infestus, τόπος λῃστῶν, ut Hes. exp.: Plut. Pomp. (27.) p. 207. Τῶν συνεστώτων ἔτι καὶ πλανωμένων ἔξω πειρατηρίων ἐνίοις δεηθεῖσιν ἐπιεικῶς ἐχρήσατο, Extra Ciliciam et sinus piraticos vagantes, Bud. qui p. sequenti πειρατήριον capi scribit pro Cœtu et conciliabulo piratarum: quo modo τὸ πειρατικὸν usurpari docui paulo ante. Ibid. Τὰ πανταχοῦ λῃστήρια τῆς θαλάσσης ἐξέπεσεν: pro οἱ λῃσταὶ, s. οἱ πειραταί. Quod vero Job. 7. init. legitur, Οὐχὶ πειρατήριόν ἐστιν ὁ βίος ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, vulgo exp. Militia est vita hominis super terram: ut sc. ad verbum ibi significet non Receptaculum piratarum, s. ὁρμητήριον τῶν πειρατῶν, ut paulo ante, verum Piraticam. Exp. etiam Tentamentum, Experimentum: qua signif. πειρητήριον, Ionice pro πειρατήριον, affertur ex Hippocr. [" Act. Traj. 1, 201. ad Charit. 14. 250. 267. (502.) ad Xen. Eph. 170. ad Dionys. H. 3, 1394. Const. Manass. Chron. p. 104. Meurs." Schæf. Mss. Heliod. 2. p. 65.]

" ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Piræeus: Portus Atticæ, triginta " quinque stadiis distans Athenis. Olim insula fuit, " unde ei et nomen, ἀπὸ τοῦ διαπερᾶν: eique Muny- " chiæ Dianæ fanum inædificavit Munychus, τὰ " ἄκρα αὐτοῦ κατασχὼν, Suid. Genitivum habet Πει- " ραιέως, ap. Aristot. Rhet. 3. Dat. Πειραιεῖ, ap. Xen. " (Ἀθ. 1, 17.) et Æschinem. Accus. Πειραιέα. Attici " vero Πειραιῶς dicunt pro Πειραιέως. Dem. pro " Cor. Τὸν κύκλον τοῦ Πειραιῶς. Et Πειραιᾶ pro " Πειραιέα. Idem Dem. in Mid. Κατέπλευσεν εἰς " Πειραιᾶ, Xen. Hell. 5, (4, 34.) Ἐξύλωσαν τὸν Πει- " ραιᾶ, Aristot. Polit. 5. Οἱ τὸν Πειραιᾶ οἰκοῦντες: " quos esse dicit μᾶλλον δημοτικοὺς τῶν τὸ ἄστυ οἰ- " κούντων. Cic. vero se reprehendit, quod sic pro- " tulisset, ac non potius ut Terent. In Piræeum " convenimus." [" Bergler. Alciphr. 25. 44. Thom. M. 700. ad Diod. S. 1, 629. 641. 709. 2, 306. 308. 404. 439. Jacobs. Anth. 8, 237. Brunck. Aristoph. 3, 39. De gen., Mœr. 314. et n., Morus ad Hellen. 100. Πειραιέως, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 4. Πειραιεῖ, Πειραεῖ, Brunck. Aristoph. 3, 123. Πειραιᾶ, Xen. Mem. 2, 7, 2. * Πειραιάδε, Wakef. S. Cr. 3, 23. * Πειραιοῖ, Valck. Diatr. 14. (de Π. ἀγωνίζεσθαι.) Sic legam in Alciphr. 294." Schæf. Mss.] " Πειραϊ- " καὶ πύλαι, Piraicæ portæ, Portæ quædam Athena- " rum, quibus in Piræeum exibatur, Plut. Theseo" [27. " Jacobs. Anth. 8, 127. ad Diod. S. 1, 629." Schæf. Mss. * Πείραιον, Portus Corinthiacus, Lex. Xen.]

" ΠΕΙΡΙΝΘΟΣ, Hesychio πλέγμα τὸ ἐπὶ τῆς ἁμά- " ξης, τὸ πλινθίον τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ, sc. ἐφ' ᾧ " φέρουσι τὰ φορτία. Sic Didymus ap. Etym. exp. " τὸ ἐκ ῥιπῶν πεπλεγμένον πλινθίον: Apion τὸ ἐπάνω " τῆς ἁμάξης τετράγωνον, εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ κομιζό- " μενα: ut sit Storea e vimine quadrata, Crates " quadrata quæ imponitur currui, et in qua ponun- " tur ea quæ vehuntur, Alveus currus. Hom. in " accus. πείρινθα dicit, Od. O. (131.) Καὶ τὰ μὲν ἐς " πείρινθα τίθει Πεισίστρατος, Il. (Ω. 190.) ἅμαξαν ἐΰ- " τροχον ἡμιονείην Ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι " ἐπ' αὐτῆς. Etym. vero et Πείρινθα in recto casu: " Πείρινθος, inquiens, ἡ καὶ πείρινθα λέγεται. Xen. " et Plut. κάναθρον s. κάνναθρον appellant." [* " Πεί- ρινς, (unde gen. πείρινθος,) Brunck. Apoll. Rh. 125. (3, 873.)" Schæf. Mss. * Πειρινθία, Apollon. Lex. 540.]

ΠΕΙΡΩ, ερῶ, Transadigo, Transfigo, Transfodio, Il. Υ. (479.) τῇ τόν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν Αἰχμὴ χαλκείη. Sic Virg. sed viribus ensis adactus Transadigit costas. Ubi nota de ipso telo dici activa voce, quod alias et passive dicitur Transfigi: Æn. 11. latos huic hasta per armos Acta tremit, duplicatque viri transfixa dolorem. Dicitur aliquis aliquem πείρειν αἰχμῇ, itidem Transadigere, Transfigere, Transfodere. Sil. jaculo Lucam qui maximus ævi Transadigit, Liv. Stricto gladio transfigit puellam, Ovid. gemino transfodit vulnere pectus. At quod Il. A. (465.) Od. Ξ. (75.) legitur, ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν, non interpretandum est Transfixit verubus, sed Infixit, Fixit verubus, ut Virg. verubusque trementia figunt. Pass. Πείρομαι, Transfigor, Trajicior, Il. A. (246.) de sceptro Achillis, Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, Aureis transfixum clavis, Cui aurei clavi infixi erant. Solebant enim sceptris, necnon calceamentis, aurei clavi ἐμπείρεσθαι, Infigi. || Πείρω neutraliter quoque accipitur pro Transeo, Pertranseo: quo modo accipi potest locus supra citatus, ἔπειρεν Αἰχμὴ χαλκείη, ut Stat. longo perlata tenore Transiit hasta duos, i. e. Transadegit, Transfodit, ἐπέρησε, ut alibi Hom. loquitur. Item ea signif. qua Cic. dicit Transire Appenninum, pro Superare, Od. Θ. (183.) πολλὰ γὰρ ἔτλην, Ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. Qui versus legitur et N. (91.) necnon Il. Ω. (8.) Et Fut. περῶ, Soph. Aj. (460.) Πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας, Μόνους τ' Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ, Transibo. At Apoll. Rh. 2, (775.) Πείρετ' ἐς Αἰήτην τόσσον δρόμον, pro Tanto cursu transitis æquor ad Æetam. Accipitur in his ll. pro περάω s. διαπεράω, διαπλέω, in superioribus pro διατρυπῶ, Perforo, Trajicio, Perfodio. At Πείρομαι, quod in VV. LL. e Plut. affertur pro Tento, mendosum est: itidemque pro πειρόμενος κιθαρίζειν, quod e Luciano citatur, scr. πειρώμενος, a πειράομαι, de quo supra. " Πέρω, " affertur pro Transeo, Penetro, Transfigo; sed per- " peram pro πείρω. At περῶ, interdum est fut. verbi " πείρω, interdum verbi περάω, Attice pro περάσω, ut " ἐλῶ pro ἐλάσω." [" Πείρω, Hymn. in Apoll. Del. 92. Jacobs. Emendd. 23. Anth. 6, 167. 12, 275. Wakef. S.

Cr. 3, 151. Herc. F. 935. Heyn. Hom. 6, 230. 7, 210. 8, 584. ad Mœr. 287. Valck. ad Phalar. p. xiv. Bergler. Alciphr. 409. Prætemavigo, ad Corn. Nep. 24. Stav." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1067. ἦτορ πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσι, vide Brunck. ad 2, 96. et Orph. Λ. 13, 3. I. q. περάω, Idem 1, 326. 398. Od. B. 434. * Πειρή, Cuspis, Æsch. Choëph. 860. Πειραὶ κοπάνων, Schol. αἱ ἀκμαὶ τῶν ξιφῶν, παρὰ τὸ πείρειν.]

Ἀκρόπορος, ὁ, ἡ, Acutus extrema parte, Extremitatem acutam habens. Proprie, In extremitate transfigens, κατὰ τὸ ἄκρον πείρων. Epith. est ap. Hom. τῶν ὀβελῶν, Veruum: Od. Γ. (463.) Ὤπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Ἀναπείρω, i. q. πείρω, Aristoph. (Ἀ. 1007.) Φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας, Ut transfigam turdos, s. figam. Dicit enim Ovid. Verubus transfixa exta: et Virg. Verubusque trementia figunt. Habetur ap. Suid. quoque, Ἀναπείρατε τὰς κίχλας, quod exp. πήξατε, κεντήσατε. Pass. Ἀναπείρομαι, Transfigor, Perforor: cujus aor. 2. EST Ἀνεπάρην: unde ἀναπαρῶ ap. Athen. 8. Μήποτ' ἐπιβὰς κήρυκι τὸν πόδ' ἀναπαρῶ. Hinc et Ἀναπαρεὶς partic. Transfixus, Perforatus. At in VV. LL. exp. Sublimis, Elatus. [" Ad Il. B. 426. Valck. ad Phalar. p. xiv. ad Ammon. 101. Musgr. Rhes. 514. ad Diod. S. 2, 185. Heyn. Hom. 4, 273." Schæf. Mss. Antyllus Oribasii p. 134. Matth. Ποτὲ μὲν καταπείροντες, ποτὲ δὲ ἀναπείροντες φλεβοτομοῦμεν.] " Ἀμπείρας " Hes. affert pro διχάσας: a th. ἀμπείρω, Æolicam " habente sync. pro ἀναπείρω, Perforo, Perterebro." " Ἀμπερέως, Hes. exp. διαμπὰξ, adv. ab ἀμπείρω, " More eorum quæ ἀναπείρουσι, Perforando, Per " medium penetrando." Διαμπείρω, Penitus transfigo s. perforo. Unde διαμπείρας, quod Hes. exp. διακεντήσας. Dicitur autem Διαμπείρω Poëtice PRO Διαναπείρω: factum EX Ἀμπείρω pro Ἀναπείρω, ut Ἀμπνείω pro Ἀναπνέω. [* Διαμπειρέω, Quint. Sm. 1, 612. ubi διαμπείρησι est emendatio Rhodomanni pro διαμμείρησεν, nequaquam autem certa. Vide Schn. Lex. Suppl.] Διαμπερὲς ET Διαμπερέως, Prorsus, In totum: quod malim derivare e διαμπείρω, Pertranseo, ut διαμπερὲς et διαμπερέως significet Ab imo usque ad summum, transeundo per ipsum medium: nisi malis esse metaph. ab iis corporibus quæ διαναπείρονται. Hes. exp. διόλου, διαμπὰξ, τελείως, σαφῶς. Il. Π. (640.) βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς εἰς πόδας ἄκρους: ut et Plut. Philopœm. 657. meæ Edit., Διελαύνεται διαμπερὲς ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους. At Od. Ξ. (11.) Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα, annotat Eust. illa duo ἔνθα καὶ ἔνθα esse ἑρμηνευτικὰ τοῦ διαμπερές. Itidemque Od. K. (88.) ὃν περὶ πέτρη Ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν, annotat posterius ἀμφοτέρωθεν esse prioris διαμπερὲς ἑρμηνευτικόν. Interdum est adverbium temporis, significans ἀεὶ, s. δι' ὅλου, ut Idem exp.: i. e. Usque, Perpetuo, In æternum. Od. (O. 196.) ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι Ἐκ πατέρων φιλότητος, Il. Π. (499.) Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές. Itidem Odyss. Δ. 209. [" Ruhnk. Ep. Cr. 120. Heringa Obs. 108. ad Timæi Lex. 80. Hesiod. Θ. 402. ad Lucian. 1, 440. Hymn. in Cer. 162. Bentl. Ep. ad Hemst. 95. Wakef. Phil. 792. Brunck. Apoll. Rh. 84. Heyn. Hom. 5, 21. 6, 23. 7, 81. 243. 549. 8, 88. 472. Il. H. 171. Cum gen., M. 429. * Διαμπερής, T. H. ad Plutum p. 376." Schæf. Mss. " Meletius Ms. de Natura Hom., Τὸ μὲν ἄνωθεν τῷ μετώπῳ προσπεφυκὸς ὀστέον ἐστὶ διαμερὲς ἢ διφυές." Schn. Lex. Suppl. Διαπείρω, Transfigo, Trajicio, ut πείρω, et ἀναπείρω, Diosc. 2. διαπείρειν λίνῳ, Filo lineo trajicere. Ead. de re Idem dicit, Τμηθεῖσα καὶ διαιρεθεῖσα λιναρίῳ, seu, ut in alio Cod. legitur, Τμηθεῖσα διαβληθέντος λιναρίου, Trajecto filo lineo. Et Διαπαρεὶς, Transfixus, Perfossus. [" Eur. Phœn. 26. Valck. p. 602. ad Phalar. p. xiv. Toup. Emendd. 2, 356. Bergler. Alciphr. 352. Jacobs. Anth. 6, 167. De constr., Valck. Phœn. p. 386. * Διαπειραίνω, (i. q. διαπείρω,) Hymn. in Merc. 48. Wakef. S. Cr. 2, 63." Schæf. Mss. " Manetho 2, 106." Wakef. Mss. * Διάπαρμα, Gl. Trajectus, Trajectio. * Διάπαρσις, Aret. p. 6. Ὀστέων ἰχθύων διαπάρσεις ἐς τὰ πυρίσθμια. * " Συνδιαπείρω, Planud. Ovid. Met. 12, 331." Boiss. Mss.] Ἐμπείρω, Infigo, Il. B. (426.) Σπλάγχνα δ' ἄρ ἐμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, Infigentes sc. verubus. Paulo post sequitur, ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. Virg. verubusque trementia figunt. Vide aliud exemplum in Περιπείρω. Pass. Ἐμπείρομαι, Infigor: cujus exemplum vide in Ἧλος. Item ex Alex. Aphr. Τὰ ἐν τῷ βάθει ἐμπεπαρμένα κενοῦσι, Quæ imis sunt infixa, evellunt. [" Ad Mœr. 287. Valck. ad Ammon. 101. Bergler. Alciphr. 408. Musgr. Rhes. 514. Heyn. Hom. 4, 273. 8, 584. Lobeck. Aj. p. 357." Schæf. Mss. * Προσεμπείρω, Pisid. Opif. 436. * " Συνεμπείρω, Planud. Ovid. Met. 12, 387." Boiss. Mss. * Ἐπιπείρω, unde Ἐπιπείρει, Hesychio μοιχεύεται ἢ μοιχεύει. Cf. Ἐπιπεραίνω.] Καταπείρω, Transfigo, Trajicio, Configo, Phalar. [" Valck. p. xiv." Schæf. Mss. Paul. Æg. 6, 31. Καταπαρθεῖσαι s. Καταπαρεῖσαι τῇ φάρυγγι ἄκανθαι. Vide Ἀναπείρω. * Κατάπαρσις, P. Ægin. 6, 64. * Ἐγκαταπείρω, Cyr. Alex. Hom. 7. p. 76. Demetr. Const. Ἱερακοσοφ. p. 6. Abresch. ad Cattier. 97. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 147.] Περιπείρω, Circumcirca transfigo: at, Περιπείρας περὶ λόγχην, Plut. Galba, pro Infigens lanceæ, Ἐκφανῆ πᾶσι ποιεῖν τὴν ἀνδραγαθίαν, περιπείραντα περὶ λόγχην, καὶ ἀναπήλαντα πρεσβύτου πρόσωπον. Suet. scribit a lixis calonibusque caput ejus hasta suffixum non sine ludibrio circum castra portatum fuisse. Super eadem re Dion ita scribit, Τὴν κεφαλὴν ἀποκόψαντες περὶ κόντον ἐνέπειραν. Pass. Περιπαρεὶς, Trajectus. [" Valck. ad Phalar. p. xiv. Wakef. S. Cr. 3, 150. 5, 141. ad Lucian. 1, 848. 2, 39. ad Diod. S. 2, 143. 185. 383. Heyn. Hom. 6, 471. Lobeck. Aj. p. 372." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 3, 10. * Ἐμπεριπείρω, Strabo 17. p. 1144.] Συμπείρω, Configo. Pass. Συμπείρομαι, Configor, Confodior. Unde συμπεπάρθαι, Confixum s. Confossum esse, Transfixum s. Transfossum esse. [Opp. Ἀ. 4, 230. " Quint. Sm. 1, 610." Kall. Mss.]

ΠΕΡΟΝΗ, ἡ, Fibula: qua quædam vestimentorum genera solebant subnecti, prope pectus nimirum, Virg. Aurea purpuream subnectit fibula vestem: dicta a πείρω, quoniam vel infigebatur vesti, vel ora vestimenti ei affigebatur interdum: unde Lat. quoque vocab. a Figo derivatum videri possit. Od. Σ. (292.) de peplo perpulchro, ἐν δ' ἄρ ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι Χρυσεῖαι, κλῃῖσιν ἐϋγνάμπτοις ἀραρυῖαι, T. (226.) Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεὺς, Διπλῆν· αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Αὐλοῖσιν διδύμοισι, (256.) περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινήν. Item ap. Plut. (8, 768.) Ὅταν τὰς περόνας ἀναλαμβάνῃ καὶ τὰ διηκριβωμένα τέχνῃ ἐλλόβια. Athen. 12. Ἐποίκιλλον τὰ σώματα περόναις. Quo l. declarari videtur, quod ap. Hes. LEGITUR, Ἐμπέρονται, ἐμποικίλλονται: si tamen id mendosum non est. ‖ Sura, Fibula a quibusdam: est alterum os tibiæ, exterius et tenuius; alterum enim quod crassissimum est, interiori in parte situm, κνήμη Græcis, eod. cum tota parte nomine, Lat. Tibia appellatur. Est autem ἡ περόνη supra brevior paulo, ut quæ genu ipsum non contingat, infra vero longior multo quam tibia: habet vero et supra et infra epiphysin, quarum superiore jungitur cum osse tibiæ membranoso ligamento, inferiore vero prominente et gibba, malleolum externum constituit, sicut tibia epiphysi simili internum. Vide Κνήμη. Scribit autem Gal. ἐν ταῖς Γλώσσαις ap. Hippocr. diversa significare τὴν περόνην: aliquando quidem, Os totum membri, aliquando vero Ipsius ossis epiphysin: interdum etiam ejus Protuberantiam, quæ non aliud est quam malleolus. Gorr. Περόναι, Hesychio τὰ ἀντικείμενα τῇ κνήμῃ ὀστᾶ. De iisd. et J. Poll. Παρὰ δὲ τὴν πέζαν ἑκατέρωθεν προύχουσιν ἀστράγαλοι, εἰς οὓς αἱ περόναι καταλήγουσι. [" Aristot. H. A. 3, 7. Ἀπὸ δὲ τῆς ῥάχεως ἥ τε περόνη ἐστὶ, καὶ αἱ κλεῖδες, καὶ αἱ πλευραί." Seager. Mss.] AT Περόνης, ὁ, Metrum quoddam est et Organum musicum, Suid., ap. quem ET Περώνης. [" Περόνη, Valck. Adoniaz. p. 321. Phœn. p. 302. Musgr. ad Hec. p. 151. Steinbr. Mus. Tur. 1, 330. ad Herod. 415. (5, 87.) Thom. M. 638. ad Charit. 545. Jacobs. Anth. 8, 118. Heyn. Hom. 5, 88." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 1, 18. Parthenius

c. 6. Schol. Apoll. Rh. 4, 1647. *σύριγξ, ἡ περόνη.* Acus, Manetho 6, 434. *ἰσχαλέῃς περόνῃσιν Ῥωγαλέους πέπλους ἀσκηθέας ἐκτελέοντας.*]

Περονάω, Fibula subnecto, Fibulo. Et *Περονάομαι*, pro eod. Il. K. (133.) *Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν, Διπλῆν, ἐκταδίην*, ubi Eust. exp. * *κομβίοις συνέδησε.* Item, Trajicio veluti fibula, Il. H. (145.) et N. (397.) *Δουρὶ μέσον περόνησε.* [Theocr. 14, 66. " Toup. Opusc. 1, 500. Heyn. Hom. 6, 559. Trajicio, 5, 336. * *Περόνημα*, Valck. Adoniaz. p. 372. *Περόναμα*, (Dorice,) Idem ad Theocr. x. Id. p. 179. (15, 79.)" Schæf. Mss.] *Περονητρὶς, ίδος, ἡ*, pro quo DORICE *Περονατρὶς*, Vestis quædam quæ fibula solebat subnecti ad pectus, Theocr. 15, (21.) *Ἀλλ' ἴθι τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάσδευ*, ubi Schol. annotat esse *πέπλον καὶ ἔνδυμα, ὅπερ πρῶτον ὑπεζώννυντο*: denominari vero *ἀπὸ τοῦ περονᾶσθαι, καὶ τῆς ἐπωμίδος ἐπιλαμβάνεσθαι.* In vet. autem libro additur esse *πέπλος ἐπάνω τῶν ἐνδυμάτων περιβαλλόμενον*: vulgo *μανδύον* vocari: et non cingi, sed *διὰ περόνης κατὰ τὸ στῆθος συνδεῖσθαι.* [" *Περονητρὶς*, Valck. Adoniaz. p. 321. (ubi et de * *Περονῆτις*,) ad Herod. 416. *Περονῆτις*, Toup. Opusc. 1, 338. Jacobs. Anth. 8, 76." Schæf. Mss. * *Ἀποπερονάω*, Mathem. Vett. 66. Cf. Hippocr. p. 848. Foës.] *Διαπερονάω*, Fibula trajicio, *τῇ περόνῃ διείρω*, Fibulo, Fibula necto. Apud Suid. *Καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι.* [" Ad Dionys. H. 3, 1926. *Διαπερονέω*, (sic,) Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 207. Valck. Phœn. p. 602." Schæf. Mss.] At PRO *Διαμπετρονήσει*, quod ap. Hes. legitur, et exp. *διατρήσει, διατμήσει, διακόψει*, scr. fortasse *διαμπερονήσει*, a *διαμπερονάω*, metri causa inserto *μ*, pro *διαπερονάω*: vel a *διαμπερονάω* pro *διαναπερονάω.* [* *Ἐκπερονάω*, Nicet. Anal. 10, 6.] *Ἐμπερονάω*, Infibulo, Fibula infigo. *Ἐμπερονῆσαι* Hes. et Suid. exp. *διατρῆσαι*, Perforare, Fibula trajicere. [Hermippus Athenæi 668. * *Ἐμπερόνημα*, Theocr. 15, 34. " Valck. Adoniaz. p. 321. 336. ad Herod. 416." Schæf. Mss.] *Ἐμπερονατρὶς, ίδος*, Hesychio *ἱμάτιον διπλοῦν*, Vestis dupla, [Polluci 7, 54. *σχιστὸς χιτών.* " Jacobs. Anth. 8, 76. Valck. p. 321." Schæf. Mss.] " *Καταπερονῶντες*, Transfigentes: a th. *Καταπερονάω.* Signif. " etiam Infibulantes, Veluti fibula defigentes. Polyb. " (3, 55, 5.) *Οὐ τὴν* * *ἔνδεσιν οὕτως ἀσφαλίζονται βεβαίως, πυκναῖς ταῖς λαβίσι καταπερονῶντες, ὥστε* " *κ. τ. λ.*" *Προπερονάω*, Ab anteriore parte fibulo. *Προσπερονάω*, Fibula annecto s. affigo, Plato (Phædone p. 83.) *Ἑκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη, ὥσπερ ἧλον ἔχουσα, προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπερονᾷ*, Animam quasi affibulat corpori. [Jambl. V. P. 450. Keissl. " Toup. Opusc. 1, 500. Emendd. 2, 280. Thom. M. 903." Schæf. Mss. * *Συμπερονάω*, Plut. Crasso 25. Mathem. Vett. p. 29.]

[* *Περονὶς, ίδος, ἡ*, Fibula, Soph. Trach. 927.]

ΠΟΡΠΗ, *ἡ*, i. q. *περόνη*, ejusdemque originis, Eust. Il. Σ. (401.) *Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλὰ, Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους*: sunt verba Vulcani: ad quæ respexisse videtur Plin. cum 33, 7. ait, Fabricam etiam deum, fibulas et alia muliebris cultus. His fibulis longiora vestimenta subnecti solita fuisse, tum l. Virg. in *Περόνη* c. indicat, tum hic Ovidii, Rasilis hinc summam mordebat fibula vestem. || Item *ὁ ἀνοχεὺς τῆς ἀσπίδος, εἰς ὃν ὁ πῆχυς ἀνίεται*, Hes. Sic *πόρπαξ.* [" Jacobs. Anth. 8, 119. Heyn. Hom. 7, 499. Thom. M. 638. Longus p. 4. Villois., ad Mœr. 139. Valck. Phœn. p. 302. Musgr. ad Hec. p. 151. Steinbr. Mus. Tur. 1, 330. Toup. Opusc. 1, 369. Ad Lucian. 1, 366. Brunck. ad Œd. T. init." Schæf. Mss. J. Poll. 7, 54. Schn. Lex. Suppl. * *Ἑτερόπορπος*, Ex altero humero fibulatus, Callim. ap. Schol. Eur. Hec. 934.] *Πορπηδὸν*, In modum fibulæ, [Suid.]

Πόρπαξ, ακος, ὁ, Fibula. Item in clypeo s. scuto *πόρπαξ* dicitur, de quo in *Ὀχάνη* et *Ὄχανον* multa. Apud Suid. *Ταύτας ἐᾶν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατεθῆναι.* Ubi annotat, *Πόρπαξ, κατὰ μέν τινας ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος· ὡς δέ τινες, τὸ διῆκον μέσον τῆς ἀσπίδος σιδήριον.* Leguntur ea verba, quæ citat, ap. Aristoph. *Ἱππ.* (849.) ubi etiam de clypeis dicit, (858.) *ἔχουσι γὰρ πόρπακας.* Quæ vero ipse Suid. de *πόρπαξ* ibi dicit, habentur ap. Schol. Aristoph. *Εἰρ.* (662.) ubi exp. *Μεσοπορπακιστάτη*, de quo vocab. supra. Ostii quoque annulus *πόρπαξ* nominatur. [Soph. Aj. 576. " Heyn. Hom. 5, 148. 448. 449. 7, 499. Musgr. Hel. 1392. Bacchyl. 9. Eur. Phœn. 1134. Grotius vertit Umbo, v. Hesych. 2, 1008. item Valck. ad h. l. Hipp. p. 296. Diatr. 169. Toup. Opusc. 2, 41. *Ὑποβάλλειν τὴν πόρπακα*, Heyn. ad Virg. 6. p. 772." Schæf. Mss. Eur. Rhes. 384. * *Πορπακοφορέω*, Schol. Aristoph. Λ. 105.] *Πορπακίζω*, Fibulo, Fibula subnecto. Et *πορπακίσασθαι* dicitur qui fibula s. loro quod fibulæ clypeo annectunt, clypeum arreptum sibi applicat. Aristoph. Λ. (105.) *Ὁ δ' ἐμός γα, κἂν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλθῃ πόκα, Πορπακισάμενος, φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβα*, i. e. *περονησάμενος*, Suid. [" Kuster. Aristoph. 237." Schæf. Mss.] " *Διαπορπακίσαι*, Hesychio est *τὸ διὰ* " *πόρπακος, ἤτοι τῆς λαβῆς,* * *διενεῖραι.*"

Πορπάζω, SIVE *Πορπάω*, i. q. *πορπακίζω*, Fibulo, Fibula annecto, astringo, Æsch. Pr. (61.) p. 8. meæ Ed. *Καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς.* Paulo ante dicit, *πασσάλευε πρὸς πέτραις*, et *σφίγγε, μηδαμῇ χάλα*: Schol. exp. *περόνησον.* Ubi nota *α* in *Πόρπασον* produci, sicut in *πόρπακα* ap. Eur. Phœn. (1134.) *κυκλούμεναι Πόρπαχ' ὑπ' αὐτόν.* || *Πορπάζω* ap. Plut. Numa exp. Rubiginem contraho, ut annot. VV. LL. [*Πορπάω, πορπάσω, πορπήσω*, Lobeck. Phryn. 203. " Toup. Opusc. 1, 339." Schæf. Mss.] A *Πορπάω* autem, quod format fut. in *ήσω*, EST *Πόρπημα, τὸ*, Indumentum fibulatum, Eur. (Rhes. 442.) Suid. dicit esse *εἶδος ὅπλου*, [" Toup. Opusc. 1, 47. Emendd. 1, 71. ad Mœr. 140. Aristoph. Fr. 249. * *Πόρπαμα*, Toup. Emendd. l. c. 4, 439. (Eur. Herc. F. 959. El. 820.) * *Πόρπασμα*, Valck. Phœn. p. 93. Toup. Emendd. 4, 439. ad Eur. Rhes. 442." Schæf. Mss.] AT *Ἐπιπόρπημα* SIVE *Ἐπιπόρπωμα* dicitur Id quod supra fibulam est. Sic enim Hes. *Ἐπιπόρπωμα, τὸ ἐπάνω τῆς πόρπης*: subjungens, *Καὶ τῶν ἱππέων ἡ τὰς χλαμύδας συνέχουσα πόρπη*, Fibula qua equites chlamydem stringunt. Derivatur autem hoc *Ἐπιπόρπωμα* a VERBO *Πορπόω*, idem significante cum *πορπάω* et *πορπάζω*: unde ap. Suid. *Πορποῦσθαι, φιβλοῦσθαι*, Fibulari. *Ἐπιπόρπημα* autem est a *πορπάω*, pro quo Dorice DICITUR *Ἐπιπόρπαμα*, Eust. 905. ubi e vett. Gramm. exp. *ἡ τῶν κιθαρῳδῶν ἐφαπτὶς*, quæ Fibula esse videtur, qua citharœdi instrumenta suspensa sustinent. Plato Comicus ap. J. Poll. 10, 52. *Δότω τις ἔνδον καὶ ἐπιπόρπαμα*: ubi et ipse dicit esse *κιθαρῳδοῦ σκεῦος.* Utitur et Plut. Alex. (32.) p. 224. non pro Citharistica fibula, sed vel pro Fibula vel pro Ornamento quod fibulæ imponitur in veste, *Ἐπιπόρπαμα δὲ ἐφόρει, τῇ μὲν ἐργασίᾳ σοβαρώτερον*, ubi antiquus liber habet *ἐπιπόρπωμα*, per *ω*, non per *α*. In Lex. meo vet. de hoc vocab. et de *πόρπη* sic, *Πόρπη μέν ἐστιν ἡ ἄνωθεν τῆς χλαμύδος σύνθεσις· ἐπιπόρπημα δὲ, τὸ ἐπὶ τῇ πόρπῃ* * *προκόσμημα λίθινον ἢ χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν.* [" *Ἐπιπόρπημα*, ad Timæi Lex. 188." Schæf. Mss. Appian. Punic. 8, 109. Vide Anecd. Bekkeri p. 254. Affertur autem * *Ἐπιπορπάω*, e Strab. 7. p. 451. et " Diod. S. 1, 353." Wakef. Mss.] Ejusd. signif. cum *ἐπιπόρπημα*, EST *Ἐπιπορπὶς*, quod a *πόρπη* potius derivatum est quam a *πορπάω.* Utitur autem eo Callim. H. in Apoll. (32.) *Χρύσεα τῷ Ἀπόλλωνι τό τ' ἐνδυτὸν ἥ τ' ἐπιπορπὶς*, ubi Schol. exp. *ἡ περόνη*, Fibula: Virg. Aurea purpuream subnectit fibula vestem. *Ἐκπορπάω*, SIVE *Ἐκπορπόω*, Fibulo, Fibula subnecto: unde *Ἐκπεπορπημένος*, vel sine augmento *ἐκπορπημένος*, Fibulatus. *Ἐκπορπῆσθαι* [—*οῦσθαι*] Hes. et Suid. exp. * *ἐκφιβλοῦσθαι.* [* *Ἐκπορπίζω*, unde * *Ἐκπόρπισις*, Chirurg. Vett. p. 51.] PRÆTEREA *Ἐμπορπάω* SIVE *Ἐμπορπόω*, [s. * *Ἐμπορπέω*, Gl.] Infibulo, Fibula alligo s. subnecto. Ab *ἐμπορπάω* est *ἐνεπορπέατο* Ionice pro *ἐνεπόρπηντο*, ap. Herod. 7, (77.) *Ἐνεπορπέατο εἵματα*, Vestes fibulis subnexæ erant. Antipho, *Διπλᾶ τὰ ἱμάτια ἐμπεπορπημένους*, de senibus. Plut. *Σάγον ἐμπεπορπημένος μέλανα.* Ab *Ἐμπορπόω* vero est *ἐμπορποῦσθαι*, quod Suid. exp. *συμβάλλεσθαι*, Hes. *φιβλοῦσθαι*: ap. quem etiam *ἐμπόρπευμα* legitur, di-

citurque esse ὑφάσματος εἶδος: sed reponendum puto VEL Ἐμπόρπημα VEL Ἐμπόρπωμα. [" Ἐμπορπάω, Plut. Mor. 1, 799. Lucian. Dial. p. 34. * Περιπορπάομαι, ad Diod. S. 1, 356." Schæf. Mss. Appian. 1, 151. * " Περιπορπητὸς, Hes. v. Δωριάζω." Boiss. Mss.] Προσπορπάω SEU Προσπορπάζω, Fibula annecto, affigo. Προσπορπατὸς, Fibula annexus, affixus; Quasi fibula affixus, sc. cum additur dat. instrumenti. Æsch. Pr. (141.) p. 13. meæ Ed. ἐσίδεσθ' Οἵῳ δεσμῷ προσπορπατός. [* Συμπορπάω, Suid. v. Θώραξ. LXX. Exod. 39, 5. Cf. Schleusn. Lex. V. T. * Συμπορπητὸς, Fibula nexus, Schneidero susp.]

[* " Πορπὶς, ίδος, ἡ, i. q. πόρπη, Hes. v. Ἄλληκα." Wakef. Mss.]

ΠΟΡΟΣ, ὁ, Transitus, Trajectus, a πείρω, Transeo, Trajicio, ita derivatum sicut σπόρος e σπείρω, πόκος e πείκω, s. πέκω. Il. B. (592.) Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, Trajectum Alphei, Ubi Alpheus fluvius transiri et vadari potest, Alphei vadum. Ubi annotat Schol. Alpheum de sententia Homeri esse ποσὶ διαβατὸν, eo quod πόρος significet τὸ διαβατὸν μέρος. Et alibi (Ξ. 433.) Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, Ad vadum ubi transiri potest. Itidem Thuc. 7, (78.) p. 260. Κρατήσαντες τοῦ πόρου, ἐχώρουν ἐς τὸ πρόσθεν, ubi quod πόρον dicit, paulo ante διάβασιν nominat, Ἐπειδή τε ἐγένοντο ἐπὶ τῇ διαβάσει τοῦ Ἀνάπου ποταμοῦ. Et (80.) p. seq. Φυλακήν τινα ἀποτειχίζουσαν καὶ ἀποσταυροῦσαν τὸν πόρον: quam βιασάμενοι διέβησαν τὸν ποταμόν. Apud Eund. 6, (48.) p. 213. Ἐν πόρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας, Schol. πόρῳ exp. * περαιώσει, ut sit, Ea parte Siciliæ qua e Græcia in eam transitur. Sed et maris πόροι dicuntur Loca per quæ minori periculo trajici potest, Od. M. (259.) οἴκτιστον Πάντων ὅσσ' ἐμόγησα πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων. Et Hesiod. Θ. (292.) διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο, Emensus iter Oceani, Loca Oceani quæ transiri queunt. At Aristoph. (Eίρ. 124.) dicit, τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται; pro Qua transibis atque trajicies. Herod. Pontem quoque cujus ope flumen transitur, πόρον appellavit: quippe qui dicit (4, 136.) πόρον λύειν, quod alii γέφυραν λύειν, Pontem solvere, intercidere: [cf. 7, 10.] ‖ Interdum redditur Via: quemadmodum Suid. quoque exp. πόρον non solum * περαίωσιν, sed etiam τρίβον, διέξοδον: et Hes. non modo διάβασιν, sed et ὁδόν: quomodo locus Hesiodi paulo ante e Theog. citatus, διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο, redditur, Emensus iter Oceani. Itidem ex Apoll. Rh. (1, 21.) πόροι ἁλὸς, pro Viæ atque meatus maris. Alias ipsa etiam aqua perfluens per ejusmodi πόρους, h. e. Vias vel Meatus et canales, πόρος vocatur: quomodo et ab Hes. exp. ποταμοῦ ῥεῦμα. Afferturque in hac signif. e Dionys. P. Sed et ap. Soph. πόροι ἁλίῤῥοθοι a Suida esse dicuntur ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες, qui etiam πόρος exp. ποταμὸς et φύσημα ὕδατος. Locus est in Aj. (412.) p. 26. meæ Ed. πόροι ἁλίῤῥοθοι Πάραλά τ' ἄντρα, Fluvii in mare cum murmure et strepitu influentes. Metaph. quoque pro Via accipitur: Eur. Med. (1418.) Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός. Virg. Fata viam invenient. (260.) Ἢν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ. ‖ Meatus, Canalis, Alveus: cujus signif. paulo ante quoque mentio facta est. Item Fistula redditur a Plinio; quippe qui hæc verba Aristot. de spongiis, Ἄνωθεν δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πόροι συγκεκλεισμένοι, sic interpr., Sunt et aliæ fistulæ, sed superne, concretæ. Rursum quod Aristot. de eo spongiarum genere scribit, quæ ἀπλυσίαι nominantur, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πλύνεσθαι, quia elui non possunt, Τοῦτο δὲ τοὺς μὲν μεγάλους πόρους ἔχει, τὸ δ' ἄλλο πυκνόν ἐστι πᾶν, sic interpr., In quibus magnæ sunt fistulæ, et reliqua densitas spissa. Eod modo reddidit hæc ejusd. Aristot. verba, Ἡ δὲ πρόσφυσίς ἐστιν οὔτε καθ' ἕν, οὔτε κατὰ πᾶν· μεταξὺ γάρ εἰσι πόροι κενοί: Adhærent spongiæ, nec parte, nec totæ; intersunt enim quædam fistulæ inanes. In corpore quoque humano πόροι sunt. Πόρος, inquit Gorr., Meatus: id dicitur, per quod aliquid influit vel effluit, sive id spiritus sit, s. aër, s. humor, s. excrementum. Proinde Oculorum nervi πόροι vocati sunt ab Herophilo. Similiter et in auribus ἀκουστικοὶ πόροι. Ad hæc Meatus, tum per quos cibus vel in ventriculum subit vel ab eo exit, tum quibus chylus in jecur effunditur, aut bilis in suam vesiculam ingreditur, vel ex ea effunditur, πόροι appellantur. Præterea et exigua illa foramina per totam dispersa cutem, quæ corporis universi perspirationem moliuntur. Sunt autem in universum duo pororum genera: alii sensibiles, alii insensibiles. Illi, magni et patentes sunt, quales in ventre, jecinore, liene, intestinis, venis, arteriis, et reliquis ejusmodi instrumentis visuntur: hi vero, parvi et visum fugientes, non solam quidem partium superficiem occupantes, sed per totam etiam carnis, ossium, cartilaginum, nervorum, ligamentorum, membranarum, et cutis substantiam disseminati. Iis foraminibus totius corporis perspiratio fit, quæ constat et frigidi aëris intermissione, et fuliginosorum, quæ in singulis partibus colliguntur, excrementorum vacuatione. Hæc inter alia Gorr. Sic πόρων μεστὸς ap. Aristot. Plenus ejusmodi meatuum et foraminum. Itidem Alex. Aphr. Probl. Τὰ γὰρ βρέφη, ὑγρὰ τοῖς πόροις τε καὶ τοῖς στερεοῖς σώμασιν ὑπάρχει, Infantes humidi sunt in meatibus et solidis corporis partibus. Plut. Symp. 3, (1. fin.) Θερμῶν μαλακῶς ἀναχαλώντων τοὺς πόρους: 7. Εὔδρομον τὸ σῶμα ποιεῖ καὶ πόρους ῥήγνυσι. Aristot. Τοὺς πόρους ἀνοίγεται, Meatus ejus aperiuntur, Greg. Διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται δι' ἡδονῆς οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων, Aperiuntur enim et dissolvuntur per voluptatem in corpore foramina eorum qui ex jucundo auditu hilaritate diffunduntur. Et διαδρομαὶ τῶν πόρων, ap. Longin. (32, 5.) quos Plato appellat στενωπούς. Herodian. 1, (12, 5.) Τοὺς πόρους τῶν αἰσθήσεων, Meatus sensuum. At Plut. adv. Col. Ἁρμονίαι τῶν περὶ τὰ αἰσθητήρια πόρων. Rursum Aristot. de Gener. Anim. 1, 14. τῆς ὀχείας πόρος, Meatus quo coitus perficitur. Galeno, σπερματικοὶ πόροι, Meatus per quos semen defertur: qui ap. Athen. 7. θορικοὶ πόροι. Itidem, οὐρητικὸς πόρος, Meatus s. Fistula urinaria. ‖ Πόρος dicitur etiam Ora maritima, Thuc. 1, (120.) p. 38. Τοὺς τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους, i. e. ἐν τῇ παράλῳ, Schol.: dicens πόρον ibi vocari τὰ ἐμπόρια: nam ex ejusmodi ll. crebro mare transitur, et advehuntur cibaria ac merces: [cf. 6, 48.] In h. autem Æschinis l. (76.) Ἐάν τις αὐτῶν ἄκων ἐν τῷ πόρῳ πλοῖον ἀνατρέψῃ, τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθμεῖ γενέσθαι, accipi videtur potius pro In transitu, In trajectu, ἐν τῇ διαβάσει, Interim dum trajiceret.

Πόρος, Ratio excogitata aliquid efficiendi, Theodorit. H. E. 1. Τοιῷδε πόρῳ τὴν ἀπορίαν διέλυσε, alibi, Ἐν ἀπορίᾳ ὢν, πόρον εὗρε τῆς σωτηρίας. In 4 vero dicit, Πάντα πόρον κινεῖν, quod alibi πάντα λίθον κινεῖν, Omnem movere lapidem. Plato, de LL. 6. Εἴδωμεν εἴ τινα πόρον πορίζοιμεν ἂν κατὰ τάδε. Hæc latius Bud. 327. Itidem Philo V. M. 1. Ἐν ἀπόροις πόρων εὐπορεῖν, Θεοῦ ἴδιον, Impedita expedire, Dei munus. Et Synes. Ep. 148. Πόρον ἐν ἀμηχάνοις εὑρεῖν, Exitum et viam rei gerendæ. Similiter a Suida exp. μηχανὴ et τέχνασμα: ab Hes. vero etiam ἀφορμή. Huc pertinet πόρος χρημάτων, Ratio comparandæ pecuniæ. Eur. (Suppl. 777.) πόροι χρημάτων εἰσὶ, Non desunt artes comparandæ pecuniæ, s. rem faciendi. Synes. Ep. 43. Ἐξευρέτω τινὰ πόρον αὑτῷ χρημάτων, Rei quærendæ rationem aliquam inveniat. E Dem. vero πόρος χρημάτων affertur etiam pro Pecuniarum suppeditatio. Interdum πόρος sine adjectione dicitur pro πόρος χρημάτων, Pecuniæ parandæ ratio, Via pecuniæ conquirendæ. Aristot. Rhet. 1. Περὶ μὲν πόρων τὸν μέλλοντα συμβουλεύσειν, δέοι ἂν τὰς προσόδους τῆς πόλεως εἰδέναι τίνες καὶ πόσαι, Qui de ratione conficiendæ pecuniæ publice dicturus est, scire oportet reditus civitatis, quot quantique sint. Itidem Polit. 1, 7. Ὡς πόρους εὑρίσκοντα τοῖς ἑαυτοῦ πράγμασιν ἀσυμφόρους, Rationem pecuniæ coacervandæ et rei augendæ: sc. τὴν μονοπωλίαν. Et Dem. (15.) Λέγουσιν δὲ καὶ ἄλλους τινὰς ἄλλοι πόρους. Idem Olynth. 3. Πόρους ἑτέρους λέγειν στρατιωτικούς. Idem etiam ἐντελῶς dicit πόρος χρημάτων, pro Cor. Πόρους χρημάτων, ἐμπορίου κατασκευήν. Alibi vocat πολιτικὴν καὶ κοινὴν βοήθειαν χρημάτων. Cic. Vias pecuniæ

appellat, Ep. ad Quintum fratrem, Omnes vias pecuniæ norunt; diverso tamen consilio illi pecuniam quærebant. Alicubi Ipsa pecunia πόρος dicitur: nonnunquam vero pro Quæstu usurpatur, qui filius est τῆς Μήτιδος, ut inquit Plato Symp., quo in loco lepidum fabulamentum commemorat de concubitu πόρου καὶ πενίας, e quo natus est ἔρως. Sic Aristot. Polit. dicit πόρον ποιεῖσθαι, Quæstum facere, Pecuniam comparare. Item Reditus, Proventus, Obventio, Vectigal. Sic accipiunt quidam ap. Aristoph. Σφ. (306.) ἔχεις ἐλ-Πίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ Πόρον Ἑλλὰς ἱερόν: interpretantes, Tributum ac vectigal. Schol. exp. πορισμὸν, dicens a Pind. verba illa πόρον ἱερὸν mutuatum esse. ‖ Auxilium, Adjumentum, etiam Utilitas, Emolumentum, Xen. K. Π. 1, (6, 9.) p. 16. Εἰ ἐνορᾷς τινα πόρον καὶ ἀπ' ἐμοῦ ἂν προσγενόμενον: nisi malis, Me quoque aliquid momenti ad rem gerendam afferre. ‖ Πόρος pro Exercitu affertur e Dionys. H. 6. ‖ Πόρος est etiam δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος: cujus δημότης VOCATUR Πόριος, ap. Dem. ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Harpocr. et Suid. VEL Ποριεύς: B nam Hesychio Πορεῖς sunt δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

["Πόρος, A. L. Z. 1796. N. 162. p. 464. ad Timæi Lex. 100. Valck. Phœn. p. 360. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. ad Xen. Eph. 175. Jacobs. Exerc. 1, 212. Anth. 9, 299. 322. ad Diod. S. 1, 347. Dawes. Misc. Cr. 220. Ernest. ad Hom. Hymn. p. 26. Musgr. Med. 847. 1359. Herc. F. 80. Markl. Iph. p. 258. 366. 397. Suppl. 775. Wakef. S. Cr. 5, 15. Alc. 115. 211. Eum. 455. Abresch. Æsch. 2, 32. Luzac. Exerc. 117. Brunck. Aristoph. 3, 30. Lobeck. Aj. p. 286. Heyn. Hom. 8, 113. Navigatio, ad Cornel. Nep. p. 23. Staver. Marc, ibid. 24. Vectigal, Jacobs. Anth. 12, 68. Conf. c. πόνος, ad Diod. S. 1, 618. Brunck. Apoll. Rh. 159.; cum πόντος, ad Lucian. 2, 260. ad Dionys. H. 1, 31. Γυναικεῖος π., T. H. ad Plutum p. 482." Schæf. Mss. "Ordo, Series, Dionys. P. 570." Wakef. Mss.]

[* Ποροκήλη, P. Ægin. l. 6. * Ποροποιὸς, unde] Ποροποιέω, Transitum facio, Meatum aperio, Viam facio qua aliquid transeat. Apud Medicos vero ποροποιοῦν dicitur Quod meatus et foramina corporis aperit. Diosc. 5, 11. Μετασυγκρίνει γάρ πως, τάς τε αἰσθητὰς ἀνακαθαῖρον ἐκκρίσεις, καὶ ἀδήλως ποροποιοῦν. Quæ verba Ruell. sic vertit, Nam quodam modo ex alto evocat, sensilesque expurgat excretus, et per cæca corporis ducit spiracula. [* Ποροποιΐα, Pororum luxatio, quæ fit per balneum, Clem. Alex. Pæd. 3, 9. p. 240 =281. * Ποροποιητὸς, unde * Ἀποροποίητος, Sext. Emp. 517.] Μεταποροποιέω, Meatuum statum muto: cujus signif. exemplum habes in Μετασύγκρισις. Μεταποροποιΐα, ἡ, Meatuum in corpore mutatio, τῶν πόρων μετασχηματισμὸς, ut Plut. loquitur [8, 739.]

Ἀγχίπορος, ὁ, ἡ, Propinquus; proprie, Cujus meatus et viæ prope sunt, s. in propinquo: ut ἀγχίπορος γαῖα, Nonn. Ex Epigr. affertur etiam ἀγχίποροι κόλακες, sine expositione: dicuntur autem fortasse κόλακες ἀγχίποροι, quoniam semper assectantur eos quibus adulantur: παρὰ τὸ ἄγχι πορεύεσθαι: atque ita sonabit Asseclæ: Hesychio ἀγχίπορος est * εὐδιακόμιστος. [Nonn. Jo. 5, 1. 71, 23. 255, 2. "Jacobs. Anth. 11, 94." Schæf. Mss.]

Ἄπορος, ὁ, ἡ, Transitum non habens, ἀδιέξοδος, Per quem transitus nobis minime patet. Est ἄπορος χώρα ap. Suid. quod exp. ἀπόρευτος. Et ἄποροι νάπαι infra in Εὔπορος ei opposito. Itidem ap. Plut. Flaminino (3.) p. 677. meæ Ed. Ἀτραπὸς στενὴ καὶ ἄπορος: cui ibid. opp. εὔπορος ὁδὸς καὶ ῥᾳδία. Sic Idem, p. 701. meæ Ed. in Pyrrho, Ποταμῷ χαλεπῷ μὲν ὀφθῆναι καὶ ἀγρίῳ, πειρωμένοις δὲ διαβῆναι παντάπασιν ἀπορωτάτῳ. At pro ἄπορος γῆ, quod e Dionys. H. 6. affertur po Inseminata et inculta, reponendum ἄσπορος γῆ. Dicitur et ἄπορος πόρος, pro δίοδος ἄνοδος, Transitus impervius. Quibus adde ex Herodiano 8, (4, 4.) Ἄπορος οὖν ἦν ἡ διάβασις τοῦ στρατοῦ, Nullo pacto transire exercitus poterat. ‖ Metaphorice vero homo aliquis ἄπορος dicitur, Qui ad ejusmodi angustias et difficultates redactus est, ut A ex iis se explicare nequeat, Qui rationem nullam invenire potest, qua se e difficultatibus, in quibus constitutus est, expediat: vel, ut Suid. exp., ὁ μηχανήν τινα μὴ δυνάμενος εὑρεῖν: sicut Hes. quoque ἀπόροις exp. ἀμηχάνοις, ab ea signif. vocabuli πόρος, qua pro μηχανὴ usurpatur. Thuc. 3, (53.) Πανταχόθεν δ' ἄποροι καθεστῶτες, In rebus dubiis constituti, e quibus expedire se non poterant, Inopes consilii, ἀμήχανοι. At 2, (59.) dicit, Πανταχόθεν δὲ τῇ γνώμῃ ἄποροι καθεστῶτες, pro Consilii inopes. Cui adde hoc Euripidis, ἄπορος ἐπὶ φρόνημα, pro μωρὸς κατὰ τὴν διάνοιαν, Amens, Stupidus: in qua signif. Aristoph. ἄπορος sine adjectione usurpat, N. (629.) Οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα, Οὐδ' ἄπορον, οὐδὲ σκαιὸν, οὐδ' ἐπιλήσμονα, Ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων, Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν. Itidem ap. Æschin. Πάντων γ' εἴην ἀπορώτατος, Bud. exp. Hebetissimus essem et nihil excogitare possem, Essem omnium hominum minime ποριστικός. Item res aliqua ἄπορος dicitur, e qua te explicare nequeas: ut ἄπορος αἰσχύνη, Extremum dedecus et quod eluere nequeas. Itidem ἄπορον κακὸν, et ἄπορον πρᾶγμα s. ἄπορα πράγματα. Frequentius vero sine πρᾶγμα dicitur simpliciter ἄπορον, et ἄπορα sine πράγματα. Thuc. 1, (136.) Ἀναγκάζεται κατά τι ἄπορον παρὰ Ἄδμητον, ὄντα αὐτῷ οὐ φίλον, καταλῦσαι, Necessitate quadam, In rebus dubiis: (52.) Ὁρῶντες σφίσι πολλὰ τὰ ἄπορα συμβεβηκότα, Sibi multas difficultates obortas esse. Sic dicitur ἐν ἀπόρῳ εἶναι et ἐν ἀπόροις εἶναι, pro In rebus dubiis constitutum esse. Dionys. H. Ἐν ἀπόρῳ γενέσθαι, Xen. K. Π. 1, (6, 3.) p. 15. Ὁπότε ἐν ἀπόροις εἴη. Cui opponit, Ὅτε ἄριστα πράττοι. Itidem ἐν ἀπόροις, Rebus dubiis. Philo V. M. 1. Ἐν ἀπόροις πόρων εὐπορεῖν, ἴδιον Θεοῦ, In rebus dubiis explicare et extricare se posse; Impedita expedire, Dei munus est, Turn. Item ἄπορα ἐρωτᾶν, Ejusmodi de Rebus interrogare, e quibus explicare et extricare te nequeas, Lucian. (1, 332.) Sic ἄποροι ἐρωτήσεις et ζητήσεις, Interrogationes quæstionesque impeditæ et intricatæ, e quibus explicare sese nemo C potest, (2, 388.) Πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων πάνυ εὐστόχως παρεσκεύαστο: (1, 369.) Ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους. Et Plut. Alex. Τῶν ἀπόρων ἐρωτήσεων ἀνάγκη καὶ τὰς ἀποκρίσεις ἀπόρους εἶναι. Aliquanto ante dicit, Ἐρωτήματα προὔγραφεν αὐτοῖς ἄπορα. Itidem ἄπορος controversia pro Inexplicabilis. Gell. 9, 15. Exponit igitur tentamenti gratia controversiam parum consistentem: quod genus Græci ἄπορον vocant, Latine autem id non nimis incommode Inexplicabile dici potest. "Ἀποῤῥος, Inventu difficilis, Dubius, Indi- " gens, Pauper, Impotens, VV. LL.: afferentia etiam " ἀποῤῥοι λόγοι e Gell. l. 8. cap. penult. pro Inex- " plicabiles. Sed perperam; scr. enim hæc unico " ρ." ‖ Ἄπορος accipitur etiam pro ἀδύνατος, et tam de persona quam de re dicitur: plerumque cum infin.: ut ἄποροι προσμίσγειν, Qui nequeunt congredi, Inhabiles ad dimicandum. Idem Thuc. 4, (65.) p. 142. Τὰ δυνατὰ ἐν ἴσῳ καὶ τὰ ἀπορώτερα, s. ἀπορώτατα, ut quidam Codd. habent, i. e. ἀδύνατα, Schol. D Et 2, (77.) Νομίσαντες ἄπορον εἶναι ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἑλεῖν τὴν πόλιν, Fieri non posse ut etc. Synes. Ep. 4. Ἄπορον ἦν ὁδῷ χρήσασθαι, μηδενὸς ἀνθρώπων ὁρωμένου, Non licebat uti via, Plut. de Def. Orac. Ἄπορόν ἐστι νοῆσαι, Intellectu assequi non possumus, Inexplicabile intellectu est, Turn. Rursum Thuc. 3, (22.) p. 90. Ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον, Non poterant conjicere. Alibi, (1, 25.) Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν: quod tamen exp., Ambigebant quid de re præsenti agerent. A Synesio opp. ἄπορον et πόριμον, Ep. 139. Θεοῦ δὲ παρόντος, ἅπαν ἄπορον πόριμον, Deo præsente, facile assequimur ea quæ alias assequi non possumus. ‖ Ἄπορος, Difficilis, Thuc. 5, (110.) p. 196. Ἀπορώτερος ἡ λῆψις. ‖ Inops, Indigus, ἐνδεὴς, ut Hes. et Suid. exp.: Thuc. 1, (99.) Ἀπαράσκευοι καὶ ἄποροι ἐς τὸν πόλεμον καθίσταντο, Imparati et inopes ad bellum veniebant. Plut. Τοῖς γὰρ ἀπόροις οὐ δανείζουσι. Aliquanto post dicit, Οὐδεὶς γὰρ δανείζει πένητι: ut satis manifestum sit cum ἄπορον et πένητα synonymως usur-

pare. Et cum gen. ap. Lucian. ἄπορος πάντων, Inops rerum omnium: (1, 182.) Ἄπορος πάντων καὶ ἀμήχανος ἡ ἡλικία. Plato de LL. Ἄπορος δίαιτα, Tenuis victus. || Ἄπορον θῦμα, Rara victima, ut exp. ap. eund. Plat. de Rep. 2. Οὐ χοῖρον, ἀλλὰ μέγα καὶ ἄπορον θῦμα θύσασθαι: ut ἄπορον ibi accipiatur pro δυσπόριστον, quod comparare vix queas, τὸ οὐ ῥᾳδίως πόριμον. [" Ad Charit. 568. Musgr. Iph. A. 41. T. 672. Wakef. Alc. 115. Phil. 1018. Georg. p. 18. Brunck. Aristoph. 2, 93. ad Æsch. Pr. 912. ad Soph. Phil. 854. Duker. Præf. Thuc. p. 6. ad Lucian. 1, 698. ad Diod. S. 2, 145. Boeckh. in Plat. Min. 192. Heind. ad Theæt. 338. Valck. Adoniaz. p. 232. Bergler. Alciphr. 30. Jacobs. Exerc. 2, 109. Abresch. Lectt. Aristæn. 55. ad Xen. Eph. 237. Ruhnk. ad Xen. Mem. 229. ad Herod. 457. 715. Cum gen., ad Diod. S. 1, 70. Τὸ ἄ., Ruhnk. ad Vell. p. 26. Ἐν ἀπόρῳ ἔχεσθαι, Kuster. V. M. 79. ad Dionys. H. 1, 165. ad Lucian. 1, 485. Εἰς δ' ἄπορον ἥκων δορὸς, Eur. Phœn. 1049." Schæf. Mss.] " Πανήπορος, affertur pro Inops, ἐνδεής. Quod si mendo " caret, Ionice s. poëtice pro πανάπορος positum est," [q. v. legitur in Theophyl. 1, 726.]

Ἀπόρως, Perplexe, Ita ut explicare te nequeas, Polyb. (4, 18, 6.) Ἀ. καὶ δυσχρήστως εἶχον πρὸς τὸ συμβαῖνον. Itidem Plut. Philopœm. (6.) p. 657. meæ Ed. Ἐνσχεθεὶς ὥσπερ δεσμῷ, παντάπασιν ἀ. εἶχεν, de Philopœmene, cui utrumque femur jaculo trajectum erat, Xen. Ἑλλ. 7, (4, 8.) p. 370. Εἰ ἀ. γινώσκετε ἔχοντα τὰ ὑμέτερα: quibus opponit, εἴ τινα ὁρᾶτε σωτηρίαν ὑμῖν, Æsch. c. Ctes. Παντελῶς ἀ. διακείμενοι. || Exp. etiam Tenuiter. ["Ἀ. ἔχω, seq. infin., Dionys. H. 5, 328." Schæf. Mss. " Ἀ. κείμενος, Pseudo-Herod. V. Hom. 11." Elberling. Mss.]

Ἀπορία, ἡ, Res dubiæ ac perplexæ, e quibus explicare nos non possumus; interdum etiam Anxietas, Angustia. Isocr. Hel. Enc. Μεγάλου φόβου καὶ μεγάλης ἀπορίας ἀπήλλαξε, Magno metu et anxietate, Evag. Εἰς πολλὴν ἀπορίαν ἂν κατασταίην. Itidem Thuc. 2. Ἐς ἀπορίαν καταστάντων, Ad consilii inopiam redactis. Redditur enim non solum Anxietas, sed etiam Consilii inopia, Hæsitatio, Dubitatio, Æstuatio ejus qui nescit quo se vertat, Herodian. 2, (12, 5.) Πολλῇ καταλαμβανόμενος ἀφασίᾳ τε καὶ ἀπορίᾳ, ὅπως χρήσηται τοῖς πράγμασιν οὐκ εἰδὼς, Hæsitabundus ac inops consilii. Et 4, (14, 1.) Ἐν ἀφασίᾳ τε ἦν καὶ ἀπορίᾳ τοῦ πρακτέου, Incertus erat quid ageret. Et εἰς ἀπορίαν ἐλθεῖν, Ad angustias redigi. Et ἐν ἀπορίᾳ γίνομαι, Thuc. (7, 44.) Hæsito. Et ἀπορίᾳ κεχρημένος, Hæsitans: Ἀπορίῃ εἴχοντο, Incerti erant quidnam agerent, Ἀπορίῃσι ἐνείχοντο, Inopes consilii erant, Herod. [cf. 1, 190.:] Πολλὴν ἀπορίαν μετὰ αἰδοῦς τοῖς κρίνουσι παρεῖχε, Plut. Symp. Et Plato Charm. Ὁρᾷς οὖν ὅση ἡ ἀπορία, Vides quam æstuare necesse sit. Atque ut in præcedentium locorum quibusdam dicitur de Dubitatione et Hæsitatione in respondendo, sic et in sequentibus, Lucian. (1, 725.) Ἰδιόν τε καὶ ἠρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπορίας: (565.) Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν. || Figura quædam orationis: de qua Rut. Lup. 2. Ἀπορία: hoc schema efficitur cum quærimus quid aut quemadmodum pro rei dignitate dicamus, nec reperire nos ostendimus. Exempla quæ e Lysia et Hegesia affert, ap. eum vide. De eadem figura Jul. Rufin. Ἀπορία, ead. est et διαπόρησις, Addubitatio quædam, cum simulamus quærere nos unde incipiendum, quid potissimum dicendum, an omnino dicendum; cumque artificialiter simulamus non res invenire, non paratos venisse. || Accipitur etiam pro Quæstione dubia, sicut Lat. quoque vocab. Dubitatio, Athen. 12. Ἐμπεσούσης δέ ποτε ἀπορίας καὶ σκέψεως περὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, Plut. Symp. (Sept. Sap. 583.) Τοιαύτας ἀλλήλοις ἀπορίας προβάλλειν, Proponere sibi invicem hujusmodi quæstiones, de Def. Orac. Τὴν περὶ τοῦ πλήθους τῶν κόσμων ὑποθεὶς ἀπορίαν, Quæstionem inducens. Adde ex Aristot. Analyt. Prior. ἀπορίαν ἔχει, dubitatur. Item e Luciano (1, 813.) Οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν, Ad principium et quæstionem propositam initio. || Difficultas, Plato de LL. 7. Ἀπορία περὶ αὐτὰ νομοθετεῖν, Difficile est de his leges scribere. Pro Difficultas accipitur et in alio loquendi genere, Plut. (7, 677.) Ἐν ταῖς αὐταῖς ἀπορίαις Ἐπικούρῳ γενησόμεθα, κινοῦντι τὰς ἀτόμους ἁπάσας εἰς τοὺς ὑπὸ πόδας τόπους, In easd. difficultates, in quas seipse Epicurus, nos etiam induemus, qui quidem omnia individua corpuscula in regiones pedibus subjectas detrudit, Turn. || Ἀπορία, sequente infin., redditur Periculum, Discrimen, Plato Epist. Εἰς ἀπορίαν ἐλθόντες πόλιν ἀνάστατον γενέσθαι, In discrimen adducti ne civitas vastaretur. || Ἀπορία accipitur etiam pro ἀδυναμία, sicut ἄπορος pro ἀδύνατος. Sic exp. Schol. Thuc. 2, (49.) p. 64. Καὶ ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν καὶ ἡ ἀγρυπνία ἐπέκειτο διὰ παντὸς, Nunquam posse quiescere, i. e. Inquies. Et δι' ἀπορίαν, Eo quod desit facultas. || Inopia, Egestas, Indigentia, Thuc. Οὐ γὰρ δίκαιον, ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτήθη, τῇ περιουσίᾳ ἀπολέσθαι, Quæ paupertate parta sunt, divitiis opibusque pessum ire. Ubi nota sibi opponi ἀπορίαν et περιουσίαν. Et 4, (29.) p. 132. Κακοπαθούντων τοῦ χωρίου τῇ ἀπορίᾳ, Ob loci illius inopiam et sterilitatem. Lucian. (1, 549.) Ἀποδύσας τὴν τρυφὴν καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας, Cum egestate, Herod. Ἐν ἀπορίῃσι εἴχετο, Rerum necessariarum penuria laborat. Et Herodian. 8, (5, 19.) Παντοδαπῆς οὖν ἀπορίας καὶ δυσθυμίας τὸν στρατὸν κατεχούσης, Cum prorsus inops et mœstus exercitus esset. Item cum gen. rei cujus penuria est, Thuc. 2, (51.) Ἀπώλλυντο ἔρημοι, ἀπορίᾳ τοῦ θεραπεύοντος, 1, (126.) Φλαύρως εἶχον, σίτου καὶ ὕδατος ἀπορίᾳ, Ob penuriam frumenti et aquæ, Herodian. 8, (4, 9.) Ἐπεὶ ξύλων ἦν ἀπορία καὶ νεῶν, Lignorum ac navigiorum penuria. Itidem Plato Apol. (29.) Ἀπορίᾳ μὲν ἑάλωκα, οὐ μέντοι λόγων, ἀλλὰ τόλμης καὶ ἀναισχυντίας. Eadem signif. capi potest, quod Xen. dicit K. Π. 1, (6, 19.) Συνεπικουρεῖν ταῖς ἀπορίαις αὐτῶν, ut sit, Subvenire inopiæ ipsorum: sicut Terent. dicit Subvenire inopi. [" Phryn. Ecl. 122. ad Herod. 670. 672. 736. 4, 83. 134. coll. 46. Fischer. Ind. Palæph. Abresch. Lectt. Aristæn. 271. 293. Wakef. S. Cr. 2, 94. Wernsd. ad Plut. Quæst. Comm. 1. p. 6. ad Xen. Eph. 221. 282. Inopia, Toup. Opusc. 2, 214. Conf. c. ἀπειρία, Schneid. Anab. 120.; cum εὐπ., ad Diod. S. 2, 322. Seq. infin., Schneid. Anab. 26. Ἀ. καὶ λύσις, Koen. ad Greg. Cor. 178. 204. Ἀπορίᾳ ἔχεσθαι, Boiss. Philostr. 410." Schæf. Mss.]

Ἀπορέω, Ad angustias, e quibus me explicare nequeo, redactus hæsito, simpliciter Hæsito, Dubius animi sum, Æstuo, Nescio quo me vertam. Isocr. Trapez. (12.) Ἀπορῶν δὲ καὶ οὐδεμίαν ἄλλην εὑρίσκων ἀπαλλαγὴν, Xen. Ἑλλ. 4, (5, 17.) p. 310. Οἱ δὲ ἀποροῦντες ἤδη, ὅτι ἔπασχον μὲν κακῶς καὶ ἀπέθνησκον, ποιεῖν δὲ οὐδὲν ἐδύναντο, Thuc. 2, (102.) Ὁ δ' ἀπορῶν, μόλις κατενόησε τὴν πρόσχωσιν ταύτην. Item cum dat., Isocr. Paneg. Ἀπορήσας τοῖς παροῦσι πράγμασι. Itidem Plut. Amat. Narr. Ἀπορῶν δὲ τῷ πράγματι Θεοφάνης, Incertus quid ageret Theophanes, Nescius quid agendum esset. Cum accus. quoque in eadem signif. construitur, sc. pro Dubius sum quid faciendum sit de, Xen. Ἑλλ. 6, (1, 4.) Ἐάν τέ τι ἀπορῶ, πρὸς ὑμᾶς ἰέναι, Si qua de re dubitem et nesciam quid sit agendum, Herod. 4, (179.) ἀπορέειν τὴν ἐξαγωγὴν, Hæsitare de egressu, Aristot. H. A. 7. Ἀπορῶ τὴν αἰτίαν, Dubito quæ causa sit, Rationem cur ita sit, comperire nequeo. Interdum construitur cum particulis istis, τίς, ὅς, ὅστις, πότερον, ποῖ, ὅπῃ, et similibus, itidemque significat Dubito, Ambigo, vel etiam Nescio, Non perspicio, Dem. Olynth. 3. Οὐχ ὅ,τι χρὴ περὶ τῶν παρόντων συμβουλεῦσαι, χαλεπώτατον ἡγοῦμαι, ἀλλ' ἐκεῖνο ἀπορῶ, τίνα χρὴ τρόπον πρὸς ὑμᾶς περὶ αὐτῶν εἰπεῖν, Xen. K. Π. (4, 5, 14.) ἀπορῶ ὅ,τι χρὴ ποιεῖν, Nescio quid agendum sit, Isocr. Panath. Ἀπορεῖν ἔφασκεν ὅ,τι χρήσηται τοῖς παροῦσι. Itidem Pla. Ἀπορῶ ὅ,τι χρήσομαι αὐτῷ, Quid eo facturus sim nescio. Rursum Xen. (K. Π. 1, 6, 2.) Ἀπορεῖς θείοις σημείοις ὅ,τι χρῷο, Nescis quid tibi faciendum esse divina signa indicent, divinis signis portendatur. Dem. pro Cor. Οὐκ ἀπορῶν δ' ὅ,τι χρὴ περὶ σοῦ καὶ τῶν σῶν εἰπεῖν, ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ, Nescio cujus primo loco mentionem

faciam, Thuc. 3. Ἀπορῶν ὅτῳ τρόπῳ πολιορκήσεται, A Inops consilii, et dubitans quonam modo etc. Isocr. Panath. Ἠπόρουν πότερον διεξίω, Xen. (K. Π. 2, 4, 8.) Ἀπορῶ πότερόν μοι κρεῖττον, et, Ἀπορεῖ πότερον συμβουλεύοι, (Ἀπ. 1, 4, 6.) Ἀπορεῖς πότερα τύχης ἢ γνώμης ἔργα ἐστὶ, Ambigis fortunæne an consilii opera sint, (K. Π. 3, 1, 2.) Ἀπορεῖ ποῖ τράποιτο, Ambigit quo se vertat, Nescit quo se convertat, Thuc. 1, (63.) p. 20. Ἠπόρησε μὲν ὁποτέρωσε διακινδυνεύσει χωρήσας, ἢ ἐπὶ τῆς Ὀλύνθου, ἢ εἰς τὴν Ποτίδαιαν, Plato, Ἀπορῶν ὅπῃ ποτὲ διαδύσεται, Incertus quanam effugeret. Ἀπορῶ pro Nescio, Ignoro, aliquando cum accus. construitur, Lucian. (1, 183.) Τὰ πλείω δ' ἀποροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, Multa ex iis quæ nobis accidunt, non cognoscentes, Nescientes, Ignorantes. Quo modo accipi potest et illud Aristotelis, Ἀπορῶ τὴν αἰτίαν, Ignoro causam. Alias cum particulis ὅστις, τίς, ὅς, πότερον, πῇ, ὅποι, ut tum in ll. supra citatorum quibusdam, tum in his seqq. Plato de LL. Ἀπορῶ τούτων τίνα εἰπεῖν, Nescio quam ex his esse dicam; ubi etiam nota eum B τίνα εἰπεῖν dixisse pro τίνα εἴπω: si tamen vera est hæc, quam VV. LL. habent, scriptura. Idem in Apol. (6.) Πολὺν μὲν χρόνον ἠπόρουν τί ποτε λέγει, Nesciebam quid diceret. || Ἀπορῶ cum infin. accipitur interdum pro Diffido me posse, Plut. Themist. Ἀπορῶν τοῖς ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς προσάγεσθαι τὸ πλῆθος, Populum humanis consiliis in suam sententiam traducere se posse diffidens. || Cum infin. junctum capitur etiam pro Nequeo, Non possum, ἀδυνατῶ, sicut ἄπορος accipitur pro ἀδύνατος, et ἀπορία pro ἀδυνατία, Aristoph. (Σφ. 590.) ἀπορῶ κρῖναι μέγα πρᾶγμα, Non possum judicare, Dem. (581.) Ἀπορῶ ποιῆσαι κακῶς, Nequeo. || Ἀπορῶ gen. adjunctum habens significat Egeo, Indigeo, Destitutus sum, Isocr. Symm. Ἀπορεῖν ἀποκρίσεως, Hel. Enc. Οὐδεὶς πώποτε λόγων ἠπόρησεν, alibi, Μηδενὸς τούτων ἀπορῶν, Nullo horum indigens, carens. Xen. Ἀπορῶ ἔργων, Deest mihi quod agam, Plut. Solone, Οὐκ ἀπορῶ τῶν βουλομένων ἐπαρκεῖν, Non mihi desunt qui me velint opibus suis juvare. || Ἀποροῦμαι quoque easdem C signiff. habet, quas ἀπορῶ. Nam significat Ad summas angustias redactus æstuo, et nescio quo me vertam, sicut et ἀπορῶ. Plut. Cæsare, Ἀπορούμενος καὶ περιπαθῶν, In anxietate constitutus, Polyb. 16, (2, 1.) Ἠπορεῖτο καὶ δυσχρήστως διέκειτο περὶ τοῦ μέλλοντος, Animi pendebat, nec satis perspiciebat quid sibi potissimum in posterum faciendum foret, Bayf. Jungitur itidem cum accus. ut ἀπορῶ, Eur. (Iph. A. 537.) ἠπόρημαι τάδε, Hæsito et nescio quid mihi faciendum hac in re. Item pro Dubito, Hæsito, in alio loquendi genere, Aristoph. N. (743.) κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων, Ἀφεὶς ἄπελθε, Si de quopiam conceptu et cogitatione dubites, dimitte. Item Nescio, sicut ἀπορῶ. Plato Epist. Ὑπὲρ οὗ πέπομφας ἀπορούμενος, Nesciens, etiam Ambigens, Dubitans: sicut Xen. K. (8, 3.) Ἀπορούμενος ὅπου κατακλιθῇ, Incertus et addubitans, et firmandi propositi nescius, Bud. || Accipitur etiam pro Egeo, Indigeo, ut ἀπορῶ, Aristot. Œcon. Ἀπορούμενος ἀργυρίου, Plato de LL. Ἀπορουμένη τῶν αὐτόθεν, Penuria laborans incolarum. Annotat D Bud. ἀπορεῖσθαι, in hac signif. plus esse quam ἀπορεῖν, sicut σπανίζεσθαι plus quam σπανίζειν. In h. autem l. Plut. de Clodio in ædem Bonæ deæ noctu ingresso, (Cicer. 28.) Ἠπορεῖτο τῶν διόδων, reddas potius Nesciebat qua exiret, quam Indigebat exitu. || Ἀπορεῖσθαι passiva quoque signif. dicitur Id, de quo dubitatur, quæstio est, Aristot. de Alcyon. Ἀπορεῖται δὲ ἐκ τίνος συντίθησι τὴν νεοττίαν, Non invenitur unde confingantur nidi, Plin. Sic et alibi ἀπορεῖται, impersonaliter pro Ambigitur, Dubitatur, Nescitur, Non invenitur. Unde τὸ ἀπορούμενον ap. Alex. Aphr. Id, de quo dubitatur, Controversum, De quo quæstio est: AB Ἀπορέω significante non solum Dubito, sed etiam Quæro, item Disputo addubitando, Dubitatione allata dissero, Philosophantis more inquiro, Bud. 329., ubi etiam e Themist. affert, Οὐ γὰρ ὅπως ἠπόρησέ τις τῶν προλαβόντων εἰς τὸ ἀληθὲς περὶ τοῦ τόπου, ἀλλ' οὐδὲ ἠπόρησεν ἱκανῶς, sic interpretans, De loco quod satis sit, disseruit addubi- A tando. ["Ἀπορέω, ad Charit. 521. Musgr. Rhes. 686. Jacobs. Anim. 242. Æschin. Epigr. Wakef. Georg. p. 18. Schneid. Anab. 97. Phryn. Ecl. 122. Thom. M. 858. Fischer. Ind. Palæph. v. Αἴνιγμα, ad Herod. 160. 195. Diod. S. 1, 308. 339. Wolf. ad Hesiod. p. 66. Ammon. 114. ad Xen. Eph. 183. Toup. Emendd. 1, 153. De constr., Heyn. ad Apollod. 877. Schneid. ad Xen. K. 'A. 25. Zeun. ad K. Π. 386. ubi signif. Careo. Cum infin., Schneid. ad K. 'A. 26. Ἀπορεῖν πρός τινα, Anxium esse, quomodo te erga aliquem geras, Bibl. Crit. 2, 2. p. 63. Ἀπορῶ ὅ,τι —, Heind. ad Plat. Gorg. 63. Med., Longus p. 69. Vill., Diod. S. 2, 14. 112. 127. 167. 393. 457. 554. Heyn. Hom. 7, 25. Plato Hipp. 136. Pass., Longus p. 77. Vill. Ἀπορούμεναι λέξεις, Ruhnk. Præf. ad Tim. p. xi." Schæf. Mss. * "Ἀπορητέον, Dubitandum, Clem. Alex. Pæd. 2, 7. p. 171. Sext. Emp. adv. Math. 11, 218." Kall. Mss.]

Ἀπόρημα, τὸ, Quæstio, s. potius Res de qua quæritur, Dubitatio in medium allata de qua disceptatur: B sicut ἀπορία quoque usurpatur. Simpliciter etiam pro Quavis dubitatione capitur. [Polyb. 1, 12, 6. Difficultas, 31, 21, 8. "Wernsd. ad Plut. Quæst. 1. p. 6. Phryn. Ecl. 112." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 9, 19, 4. Fr. 3, 45. 4, 53.] Et INDE Ἀπορηματικὸς σύνδεσμος, Conjunctio dubitativa, Gramm. ["Thom. M. 858." Schæf. Mss. * Ἀπορηματικῶς, Schol. Soph. Œd. T. 471=463. * Ἀπόρησις, Theophr. Fr. 4, 12. Schleusn. Lex. V. T.] "Ἀποῤῥησία, "ap. Suid. ex Eubulo pro εὐπορία. Sed puto scr. "ἀπορησία et ἀπορία: nam ἀποῤῥησία, gemino ρ scri- "ptum, esset potius i. q. ἀπόῤῥησις, h. e. ἀπαγόρευ- "σις, ἀποκήρυξις." [Ἀπορησία, Eubulus ap. Bekk. Anecd. 1, 443. "Ἀπορήσια, Ἀπόρησις, Toup. Opusc. 1, 48." Schæf. Mss.] Ἀπορητικὸς, Qui dubitare solet, Dubitator, Hæsitator: φιλόσοφοι, Qui de omnibus rebus dubitabant, a quibus secta ἀπορητική. Diog. L. Pyrrhone Eliensi p. 480. de sectatoribus Pyrrhonis loquens, Ἀπορητικοὶ δὲ καὶ σκεπτικοὶ καὶ ἔτι ἐφεκτικοὶ καὶ ζητητικοὶ, ἀπὸ τοῦ οἷον δόγματος προσηγο- C ρεύοντο. Quibus subjungit ibid. Ζητητικὴ μὲν οὖν φιλοσοφία, ἀπὸ τοῦ πάντοτε ζητεῖν τὴν ἀλήθειαν· σκεπτικὴ δὲ, ἀπὸ τοῦ σκέπτεσθαι ἀεὶ, καὶ μηδέποτε εὑρίσκειν· ἐφεκτικὴ δὲ, ἀπὸ τοῦ μετὰ ζήτησιν πάθους· λέγω δὲ τὴν ἐποχήν· ἀπορητικὴ δὲ, ἀπὸ τοῦ τοὺς δογματικοὺς ἀπορεῖν. [Plut. Æmil. 14. * "Ἀπορητικῶς, Dubitanter, Chrys. in Joann. Hom. 26. T. 2. p. 659, 23." Seager. Mss. "Brunck. Anal. 2, 27." Schæf. Mss. Sext. Emp. 337.]

[* Ἀνταπορέω, Sext. Emp. 264.]

Διαπορέω, i. q. ἀπορῶ, nisi quod præp. signif. aliquantum intendit. H. e. Animi dubius sum, Hæsito et nescio quid mihi sit faciendum. Synes. Ep. 4. Κᾆτα ἐπειδὰν ἐξόμνυσθαι δέῃ, διαποροίην ἀρνούμενος, Animi sim dubius. Item Dubito, Ambigo, ut ἀπορέω, s. ἀμφιβάλλω, Suid. exp.: Plut. de Def. Orac. Περὶ δὲ πλήθους ὡρισμένου διηπόρησε, Verum de eorum certa definitaque multitudine dubitavit, Act. 5, (24.) Διηπόρουν περὶ αὐτῶν, Ambigebam de illis. Item, Dubitationem affero, Addubitans quæro, ζητῶ, Suid.: D Plut. (8, 647.) Περὶ τῆς αἰτίας δι' ἣν πλεῖστοι τῶν ἄλλων ἐπὶ τὰ γαμικὰ δεῖπνα παραλαμβάνονται, διηπόρησε, Dubitationem movit et quæstionem: (7, 626.) Ὑμῖν προβάλλω διαπορῆσαι πῶς οὐχὶ καὶ τότε ἀπείρηκε, Quæstionem vobis propono: pro quo alibi (6, 583.) dicit ἀπορίαν προβάλλω. Itidem Philo de Mundo, Ἐκεῖνο δ' ἄξιον διαπορῆσαι, Operæ pretium est quærere. Item, Διαποροῦμεν περὶ αὐτῆς, De ea quærimus, In quæstionem venit. Bud. interpr. etiam Disputo, Disputando inquiro. Themist. in princ. 4 de Cœlo, Διαπορήσαντες ὅσα πρὸς τὴν σκέψιν ταύτην διελεῖν ἀναγκαῖον, Disputantium modo discutientes et disceptantes quæ ad commentationem explicatu necessaria sunt. Alicubi pro Nescio etiam ponitur, ut ipsum ἀπορέω, Herodian. 5, (4, 17.) Διηπόρουν ποῦ ποτε ἄρα εἴη, Ignari ubinam foret. || Pro Egeo s. Indigeo affertur ex Aristot. Œcon. 2. Ὁπότε διαποροίη τὸ στρατόπεδον, cum hac interpretatione, Cum se indigere diceret exercitus. || Διαποροῦμαι quoque eadem signif. usurpatum reperitur, qua διαπορῶ, sicut

ἀπορούμαι eadem qua ἀπορῶ. Unde διηπορημένος, Animi dubius, Ad inopiam consilii redactus: ut et διαπορηθεὶς, quod Suid. exp. διαπορῶν. Æschin. (47.) loquens de matre sua, quæ in judicio erat, Ἡ νῦν ἐμοὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν προφαίνεται, φοβουμένη περὶ τῆς ἐμῆς σωτηρίας καὶ διηπορημένη: (32.) Ἐξαίφνης ἐσίγησε καὶ διηπορήθη, Ad inopiam consilii et mentis redactus est, Deprehensus est, Bud. annotans synonymws ibi dici ἐταράχθη. Quod vero Plato Phædro dicit, Ἵνα μὴ βλέπων πρός σε ὑπ' αἰσχύνης διαπορῶμαι, Idem p. 361. vertit, Prorsus ad insaniam redigar. Aliquando Διαπορούμαι passivam signif. habet, sc. In quæstionem venio, Quærendo et addubitando de me disputatur. Unde ap. Themist. Ταῦτα μὲν οὖν ἔστω διηπορημένα, quæ Bud. sic interpr., Quærendo disputata, Disceptata et argumentis utrimque agitata. Idem, quod Philo de Mundo dicit, Καὶ δυσωπίας οὖν εἴ τις ἀποδιδράσκειν βούλοιτο τὰς ἐν τοῖς διαπορηθεῖσι, sic vertit, Si cui effugere propositum sit identidem recursantes hujus quæstionis difficultates. [" Ad Diod. S. 1, 132. 590. Plut. Alex. p. 61. Schm., Abresch. Lectt. Aristæn. 245. Toup. Opusc. 2, 296." Schæf. Mss. * Διαπορητέον, Longin. 2, 1. Ἡμῖν δὲ ἐκεῖνο δ. ἐν ἀρχῇ, Quærendum est. * Διαπόρημα, Hippocr. 391.] Διαπόρησις, Dubitatio, Addubitatio, [Consternatio, Anxietas, Polyb. 28, 3, 6. Τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπίστασιν καὶ δ. ἦγον.] Est etiam Figura oratoria, quæ ET Ἀπορία nominatur, ut supra dictum fuit. Aquila Romanus, Διαπόρησις, Addubitatio. Hac utimur, cum propter res aliquas volumus videri dubitare, et quasi ab ipsis judicibus consilium capere quo potissimum genere orationis utamur. Quale est pro Cluentio procemium, Equidem quo me vertam, judices, nescio. Negem fuisse illam infamiam judicii corrupti? Donatus ap. Terent. Hecyra, Quid agam? quo me vertam? Figura, inquit, διαπόρησις, apta turbatis. Idem in illud Eunuchi, Quid commemorem primum? dicit διαπόρησιν familiarem esse laudantibus, ut cum omnia et magna videntur et paria. [Hermog. 2, 300. * Διαπορητής, Gl. Cunctator.] " Διαπορητικὸς, Dubitans, Dubius," [Plut. 7, 552. Eust. Il. A. p. 47.] Διαπορητικῶς, Dubitanter. [* Προσδιαπορέω, Perplexas quæstiones aliis solvendas propono, Plut. 6, 154. 174. Incertus præterea sum, 8, 661.] Συνδιαπορέω, Una dubito, quæro, " Simul " quæstionem habeo, in quæstionem voco," [" Dionys. H. 4, 2219." Schæf. Mss.] Ἐξαπορέω, Prorsus hæsito, et ad angustias redactus nescio quo me vertam, Ingenti inopia rerum necessariarum s. consilii oppressus sum, 2 ad Cor. 4, (8.) Θλιβόμενοι, ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, Egentes, non etiam egestate afflicti, Non succumbentes egestati. Sic enim dicitur ἐξαπορεῖν ut ἐξασθενεῖν, Valde debilitari, Ad languorem usque debilitari, Viribus defici, Bud. 329. Ibid. 1, (8.) Ὥστε ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καὶ τοῦ ζῆν, Adeo ut prorsus animi penderemus, etiam quod ad vitam, Ut prorsus perplexi et inopes consilii essemus quomodo periculum vitæ evaderemus. Itidem Plut. Alcib. (5.) Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ τελῶναι ἐξηπορήθησαν, Prorsus animi pendebant s. hæsitabant. In quibus etiam Il. nota ἐξαπορεῖσθαι passiva voce dici pro ἐξαπορεῖν, sicut διαπορεῖσθαι et ἀπορεῖσθαι pro διαπορεῖν et ἀπορεῖν. [" Diod. S. 2, 507. Dionys. H. 3, 1354." Schæf. Mss. * Ἐξαπόρησις, Origen. 2, 491.] Ἐπαπορέω, Addubito, Insuper dubito, Aliam insuper dubitationem et quæstionem moveo. Bud. Ἐπαπορεῖν interpr. Addubitare, Quæstionem proponere: [Quærere de aliquo, Polyb. 6, 3, 6. 5, 3. 27, 8, 9. Philo de 7 Mirac. c. 4. Cf. Brunck. ad Soph. Trach. 1245. Schol. ad Aj. 340. Eust. Il. A. p. 71, 37. " Schol. Theocr. 2, 158." Wakef. Mss.] UNDE Ἐπαπόρημα, τὸ, Addubitatio, Quæstio, Dubitatio et quæstio super aliqua re. INDE Ἐπαπορηματικὸς λόγος, qui ET Ἐπαπορητικὸς, Oratio qua addubitantes quærimus, ut Δᾶος πάρεστι· τί ποτ' ἀγγέλλων ἄρα; idem fere cum ἐρωτηματικῷ. [Ἐπαπορητικὸς, Epiph. 1, 534. * Ἐπαπορητικῶς, Eust. Il. P. 443.] Ἐπαπόρησις, itidem Addubitatio et quæstio super aliqua re: qua signif. dicitur ETIAM Ἐπαπορία. Hes. et Suid. ἐπαπόρησις exp.

A simpliciter ἀπορία. [" Toup. Opusc. 1, 49." Schæf. Mss. Cyrill. Alex. in Jo. 2, 4. p. 180. " Greg. Nyss. 3, 251." Wakef. Mss. * Καταπορέω, Hippocr. 827. Ἢν καταπορηθῇ ἢ ἀμεληθῇ.] Προαπορέω, Prior dubito, quæro, dubitabundus disputo. Bud. 329. cum ἀπορῶ significare dixisset Disputo et philosophantis more inquiro, subjungit ex Aristot. Meteor. Περὶ δ' ἀνέμων καὶ πάντων πνευμάτων λέγωμεν, πρῶτον καὶ περὶ τούτων προαπορήσαντες πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, cum hac interpr., Prius de iis nobiscum ipsi disputantes et addubitabunde disceptantes, antequam quippiam constituamus. AT Προαπορίζω, quod in VV. LL. legitur, mendosum est * Προσαπορέω, Epiph. 1, 535. Orig. c. Cels. 2. p. 397. " Clem. Alex. 617." Kall. Mss. * Συναπορέω, Sext. Emp. adv. Math. 11, 236.]

Ἀραιόπορος, ὁ, ἡ, Meatus s. Foramina rara habens. Alii interpr. Laxus: ut ap. Alex. Aphr. Τὰ ἔμπρόσθια τῆς κεφαλῆς φαλακροῦται μόνα, διότι μαλακὰ καὶ ἀραιόπορα, Prior capitis pars sola calvescit, quoniam

B mollis et laxa est. Idem, Βρέγμα τῆς κεφαλῆς τὰ παιδία ἔχει δερματῶδες καὶ ἀραιόπορον, Sinciput instar cutis molle et laxum pueri habent. Et ἀραιόπορος τόπος, Laxus rarusque. [* " Αὐτόπορος, Nonn. D. 1, 308. 6, 370. 45, 344." Kall. Mss.]

Βραδύπορος, Tarde s. Lente pertransiens: quod ad πείρω potius pertinet quam ad πόρος. E Gal. Gl. 1. Βραδύπορα ἐδέσματα, Edulia quæ lente digeruntur et distribuuntur: quibus opposita dicuntur ὀξύπορα. [" Const. Manass. Chron. p. 130." Boiss. Mss. " Casaub. Athen. 1, 81." Schæf. Mss. Hippocr. 389, 39. 394, 42. 403, 54. Plut. 8, 476. 9, 711.] AT Βραδυπορέω, Lente incedo, Tardo passu progredior, [Plut. 9, 595.] Βραχύπορος, Breves meatus habens, [Plut. Mario 15. sed al. βραδ.: cf. Plato de Rep. 8. p. 188=546. " Βραχ. ὄρνιθες, Aves volatu minus valentes, Philostr. 134. c. 48." Kall. Mss.]

[* Δίπορος, Duas vias habens, Eur. Tro. 1097. κορυφάν.] Δύσπορος, Transitu difficilis, Lucian. (2, 375.) Ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα: (1,

C 230.) Δύσπορος ὁδὸς, Qua difficulter iri potest. Exp. tamen Inaccessa. Hesychio δύσπορον est δύσβατον, χαλεπόν. [" Valck. Adoniaz. p. 232." Schæf. Mss.] Δυσπορία, Difficultas transitus, Transitus difficilis, Viæ difficultas, Xen. [Ἑλλ. 3, 5, 13. K. Ἀ. 4, 3, 6.]

Εὐθύπορος, Cujus meatus in rectum porriguntur, Recto tramite procedens s. progrediens. At Plato de LL. metaph. εὐθύπορον ἦθος pro Recti mores. [Gal. 10, 145.] Εὐθυπορία, ἡ, Meatuum rectitudo, etiam Progressus qui recto tramite fit, Progressio in rectum, Plato de LL. et Synes. Ep. 133. Εἰς εὐθυπορίαν τῆς πτήσεως, Ad rectum cursum volatus. Εὐθυπορέω, Meatus mei in rectum porriguntur, Theophr. C. Pl. 1, (8, 4.) Καί τοι τὸ εὐθυπορεῖν ὑπάρχει τισὶ τούτων, Meatuum rectitudinem habere: quibus subjungit, Εὔρουν γὰρ τὴν φορὰν καὶ ἀνεμπόδιστον ἔχουσιν. Et 5, (3, 4.) Εὐθυπορούσης τῆς τροφῆς, Cum recto meatu descendat nutrimentum, ut Plin. Aliis recto meatu radices descendunt: in Εἰσοδέω. Aristot. de Gen. Anim. 5. Οὐ διασπῶνται, ἀλλ' εὐθυπορούσι: Idem, Πρὸς τὸ

D μὴ εὐθυπορεῖν, Quo minus recte commeet, Bud. Et Εὐθυπορούντων πόρων, Meatibus sese recto tramite porrigentibus. Εὐθυπορεῖν, Rectam viam sequi, Via porrecta iter facere, Bud. ap. Strab. in l. quodam c. supra in Κυκλοπορέω ei opposito: ubi εὐθυπορούσαι ipsæ ὁδοὶ dicuntur pro In rectum tendentes. [" Wakef. S. Cr. 1, 76." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1014. " Euseb. H. E. 379." Kall. Mss. Pind. Ὀ. 7, 167. Ἰ. 5, 76.]

Εὔπορος, oppositum τῷ ἄπορος, Pervius, Cujus meatus bene aperti sunt, Lucian. (2, 319.) Εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα, ἡ κυψελίς: quibus paulo ante, (318.) opponit κυψελόβυστα ὦτα. Item, Per quem transire s. meare facile est, nulla difficultate commeatur: Εὔπορον μάλα πέλαγος, Quod sine ullo periculo trajicitur. Et ap. Plat. Ὁδὸς ῥᾳδία καὶ εὔπορος, Via facilis et per quam nullo negotio transitur. Itidem Greg. Διὰ λείας τῆς ὁδοῦ φέρων καὶ ἄγαν εὐπόρου: q. l. citans Bud. εὔπορος ὁδὸς interpr. Via bona et facilis ingressu. Sic Xen. (Ἱππαρχ. 4, 4.) Ἢν ἀπόροις νάπαις ἐντυγχάνωσι,

παριόντες ἐπὶ τὰ εὔπορα, δηλώσουσι τοῖς ἱππεῦσιν, ᾗ χρὴ τὴν ἐλασίαν ποιεῖσθαι, de famulis quibusdam qui in δυσχωρίαις præmitti solent ad vias explorandas perviæne et faciles sint, an obstructæ ac impeditæ. Schol. Thuc. 4, (10.) p. 125. Ὑποχωρήσασι δὲ, (τοῦ χωρίου τὸ δυσέμβατον,) καίπερ χαλεπὸν ὂν, εὔπορον ἔσται, μηδενὸς κωλύοντος, illud εὔπορον exp. * εὐεπίβατον. Activa etiam signif. ap. Eur. (Iph. A. 765.) εὐπόροισι πλάταις, Velociter permeantibus, al. Actuariis navibus. Generaliter etiam accipitur pro Expeditus, Facilis: cui itidem oppositum ἄπορος, Impeditus, Perplexus, Difficilis. Thuc. 1, (93.) Τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆς οὖσαν, Maritimam expeditionem faciliorem expeditioremque esse terrestri, Dem. (33.) Ἑλέσθαι δὲ, ὅταν περὶ πραγμάτων προτεθῇ σκοπεῖν, οὐκέθ' ὁμοίως εὔπορον, i. e. ῥᾴδιον, εὔκολον, Facile. Et Synes. Ep. 152. Εὔπορος εὑρεῖν, εὔκολος εἰπεῖν ἐραστοῦ φύσιν, Promtus ad inveniendam, facilis ad dicendam amatoris naturam. Ubi etiam nota cum infin. jungi, sicut ἄπορος supra. Adde e Luciano (1, 179.) Πολλὰ φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα: nisi ibi malis accipere pro εὐπόριστα: sed commodius pro Factu facilia. || Abundans, Cui copia suppetit: τῷ ἄπορος significanti Inops, Egenus. Aristot. Œc. 2. Τῶν καρπῶν εὔπορος, Fructibus abundans, Fructuum dives. E Thuc. εὔπορος πᾶσιν, Omnibus affluens. Gaza vero εὐπορώτερος ἐκ διδασκαλίας dicit pro eo, quod Cic. Doctrina uberior. Et οἱ εὔποροι, Divites, Locupletes, sicut ἄποροι, Pauperes, οἱ πένητες, οἱ κεκτημένοι πολλὴν οὐσίαν, Qui sunt solvendo, Dem. (1045.) Item εὔπορος ἐγγυητὴς, Locuples fidejussor. In Pand. Græcis, Ἐπὶ δὲ παραστάσεως εὔπορος νομίζεται ἐγγυητὴς, οὐ μόνον ἐκ τῆς οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐνάγεσθαι. Quæ verba ex Ulpiano translata sunt, Fidejussor in judicio sistendi causa, locuples jubetur dari: non tantum e facultatibus, sed etiam e conveniendi facilitate, Bud. 222. in Παράστασις. [" Thom. M. 721. Markl. Iph. p. 106. Kuster. V. M. 39. Dionys. H. 1, 93. Heind. ad Plat. Theæt. 338. Gell. N. A. 1, 2. Toup. Opusc. 1, 324. Ammon. 113. 114. ad Charit. 225. ad Herod. 715." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 2, 5, 9. Ælian. H. A. 3, 30. Πλέκειν εὐπόρους ἐξ ἀπόρων μηχανάς. * Ἀνεύπορος, mendose pro ἂν εὐπ., Xen. K. 'A. 6, 5, 18. * " Πολυεύπορος, Cedrenus 140. Par. Ἥτις Διδὼ ἦν πλουσιωτάτη, ἔχουσα ἄνδρα Συχαῖον, ὃν ἐφόνευσεν ἐν κυνηγεσίῳ ὁ ἀδελφὸς τῆς Διδοῦς ὁ Πυγμαλίων, διαφθονούμενος αὐτῷ ὡς πολυευπόρῳ καὶ δυναστῇ. Idem similiter narrans Jo. Malala 206. Oxon. divise dat: Διαφθονούμενος αὐτῷ ὡς πολὺ εὐπόρῳ καὶ κελεύοντι πάσῃ τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ: quod Chilmeadus, cui Cedrenus ad manus erat, corrigere debebat." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 200.] Εὐπόρως, Facile. UNDE Εὐπορώτερον, Facilius, Expeditius. Plato Symp. Τοῦτ' εὐπορώτερον ἔχω ἀποκρίνεσθαι ὡς εὐδαίμων ἔσται. [" Brunck. Phil. 872. Wakef. ibid. ad Lucian. 2, 320." Schæf. Mss. Εὐπορωτέρως, Gl. Opulentius.] Εὐπορία, ἡ, Progressus non impeditus, Facilis cursus. Thuc. dicit (3, 45.) εὐπορία τῆς τύχης, quod Bud. interpr. Facilis fortunæ processus. Cui l. subjungi potest hic Plut. (10, 28.) Ἵνα μὴ καταλίπωσιν εὐπορίαν τοῖς στιβεύουσι, de leonibus, qui incedunt συνεστραμμένοις τοῖς ποσὶν, ἐντὸς ἀποκρύπτοντες τοὺς ὄνυχας: quamobrem vestigia ipsorum admodum obscura vestigatores fallunt. || Via, s. Ratio facilis, Facilitas, Facultas, Thuc. 3, (82.) Ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν, Commoditatem et facilitatem, Plut. Alcib. Εὐπορίαν δὲ τῆς ἀνόδου μετὰ ἀσφαλείας μάλιστα τὸν Φαρνάβαζον οἰόμενος παρέξειν, Commodam rationem. Adde e Thuc. 4, (52.) p. 138. Ναῦς τε γὰρ εὐπορία ἦν ποιεῖσθαι αὐτόθεν, Facultas suppetebat. Itidem Philo V. M. 2. Τίς εὐπορία σκαφῶν εἰς περαίωσιν, Unde ad transmittendum navium copia? Accipitur etiam pro Copia qua significatur Abundantia: εὐπορία χρημάτων, Herodian. (2, 6, 9.) Itidem εὐπορία πολλὴ τῶν ξύλων, Abundantia et copia materiæ. Item peculiariter pro Abundantia bonorum, i. e. pro Opulentia: ut Ἐξ εὐπορίας πονηροὶ, Quos opes et copiæ improbiores reddunt. Dem. c. Mid. Τὸ δοκεῖν τινὲς εἶναι δι' εὐπορίαν προσειληφότες, Copiosi patrimonii prærogativa sese aliquos esse existimantes. [" Diod. S. 1, 54. 324. Ruhnk. Ep. Cr. 146. Fischer. ad Palæph. 199. et Ind. v. Εἰμὶ, Alciphr. 22. Ammon. 114. ad Charit. 225. Conf. c. ἀγορὰ, ad Diod. S. 2, 484. Ἐξ εὐπορίας, ad 2, 451. Plur., 608. Dionys. H. 1, 49." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 7, 6, 37. cf. 4, 3, 7. Antip. Sid. 95. Agath. 71.] || Εὐπορία est etiam ejus qui assecutus est scientiæ facultatem, i. e. Certa cognitio vel promta, quæ dubitationi opponitur et hæsitationi, Aristot. Metaphys. 2. Ἔστι δὲ τοῖς εὐπορῆσαι βουλομένοις προὔργου, τὸ διαπορῆσαι καλῶς· ἡ γὰρ ὕστερον εὐπορία, λύσις τῶν πρότερον ἀπορουμένων ἐστί. ET Εὐπορεῖν, Jam non dubitare, Certius cognoscere veritatem. Idem in 1. Ὅσα δὲ περὶ αὐτῶν τούτων ἀπορήσειεν ἄν τις, ἐπανέλθωμεν πάλιν· τάχα γὰρ ἐξ αὐτῶν εὐπορήσαιμέν τι πρὸς τὰς ὕστερον ἀπορίας. Hæc Bud. Εὐπορέω, Facilem transitum vel viam nanciscor. Sed hujus signif. desideratur exemplum. At Thuc. (6, 44.) p. 212. Καὶ ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν, παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν, Schol. exp. ἔτυχον εὐπλοῆσαι. Εὐπορήσεις πρὸς ἑκάτερον ἐκ τῶνδε, Ad utrumque consequendum ex his abunde tibi adjumenta suppetent, Aristot. Rhet. quod pertinet ad Εὐπορέω, Est mihi copia et facultas, Abunde possum, etiam simpliciter Possum; nam oppositum ἀπορέω pro ἀδυνατῶ etiam accipi, supra docui. Plato de LL. Καθ' ὅσον εὐπορεῖ τις, Pro facultate sua, Quantum potest. Synes. Ep. 125. Δυστυχοῦμεν οἷς εὐποροῦμεν, πονηραῖς ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, Propterea quod abunde possumus, malis mutuo nuntiis remunerari; etiam Facile possumus, quomodo exp. ap. Plat. de LL. Εὐπορῶ εἰπεῖν, Facile possum dicere: et εὐπορῶ περὶ γνῶσιν, Facile possum cognoscere. Item Copia mihi est, Suppetit mihi, Habeo, Aristot. Œc. 2. Οὐκ εὐπορῶν ἀργυρίου, Cum ei pecunia non suppeteret, Indigens pecunia, Polit. Εὐπορεῖν χρημάτων ὀλίγων, Paucas habere pecunias, Lucian. (2, 930.) Ἀμπεχόνης εὐπορεῖν, Alex. Aphr. 2 Probl. εὐπορεῖν ὀργάνου εὐκράτου, Habere instrumentum bene constitutum. At Gal. Gl. 2. Εὐπορήσεις ἰάσεως, pro Facile tibi curatio suppetet. Item Abunde habeo, Abundo, Magna mihi copia est, Plut. Themist. Εὐπορεῖν τῶν ἐφοδίων, Abundare viatico, Lucian. (2, 888.) Εὐπορῆσαι τῶν μήλων, Abunde habere mala. Et εὐπορεῖν τῆς τροφῆς, Abunde pasci, Abundare pabulo. Est ubi commodius exponere possis, Abunde nanciscor, Multum mihi comparo, Magnam mihi copiam congero; simpliciter, Comparo mihi, Acquiro, πορίζω: quo referre potes, quod e Dem. affertur, (1019.) Ἄλλοθέν τε χρήματα εὐπορήσας: et ex Eod. Εὐπορεῖν τὰς εὐπορίας. Interdum pro Ditesco capitur, Xen. (Ἀπ. 2, 7, 4.) Αἰσχρὸν ἀπὸ τῶν πονηροτέρων εὐπορεῖν, Labore improborum hominum ditescere, Dem. Ὁπότε παρὰ τούτου κομιεῖσθαι ἔμελλεν εὐπορήσαντος, Cum ab isto jam locupletato creditum servaturus foret. || De εὐπορέω autem, quo Philosophi peculiariter utuntur pro Jam non dubitare, Certius cognoscere vetitatem, vide quæ e Bud. in Εὐπορία annotavi. || Εὐπορέομαι, pro εὐπορέω usurpatur, sicut ἀποροῦμαι et διαποροῦμαι pro ἀπορέω et διαπορέω, Act. 11, (29.) Καθὼς εὐπορεῖτό τις, Prout cuique suppetebat, Quisque pro sua facultate. Et εὐπορουμένη εὐθυμία, Abunde suppetens quies, Bud. Idem Bud. εὐποροῦμαι interpr. Affluo rerum copia, Opulentus sum, Non deficior nec pecunia, nec alia re. Item cum gen. pro Abundo, Abunde mihi suppetit, habeo, Aristot. Œc. 2. Συνέβαινεν εὐπορεῖσθαι τοὺς στρατιώτας τῶν ἐπιτηδείων. [" Valck. ad Phalar. p. xvi. Ammon. 114. Xen. Eph. 56. ad Diod. S. 1, 145. 324. 442. 717. 726. 2, 127. 532. 582. Schneid. Anab. 326. Longus p. 95. Vill. De augm., Phryn. Ecl. 202. Cum accus., Dionys. H. 3, 1673. Conf. c. εὐποιέω, ad 4, 2057." Schæf. Mss. " Εὐπορέω τινος, Wyttenb. Annott. in Eunap. p. 12." Boiss. Mss. Suppedito, Lobeck. Phryn. 595. Theopompus Athenæi 275. Οἱ μετρίως εὐπορούμενοι. * " Εὐπόρημα, Alcidamas περὶ Σοφ. p. 87, 19." Seager. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 772.] Εὐπόρητος, in VV. LL. exp. Bene administrans vel distribuens: [Hesychio ὁ καλῶς διοικῶν.] Significaret tamen potius, si mendosum non est, Cujus copia

facile nobis fit, Abunde suppetens. [* Εἰσευπορέω, Diod. S. 16, 40. χρήματα τῇ πόλει, ubi Pletho προσπορίζω habet. * " Προσεισευπορέω, Contribuere donum gratuitum, Conferre largitionem, Dionys. H. Isæo 309. Ἀνθ' ὧν ἐγὼ σωθεὶς ἐχρώμην αὐτῷ ἔτι μᾶλλον, καὶ κατασκευαζομένῳ τὴν τράπεζαν προσεισευπόρησα ἀργυρίου. ' Corrupte Bodl. προσεισευπόρισαν.' Hudson. ' Dudum ante, quam ab Hudsono de lect. Bodl. certior fierem, suspicatus fueram, aut de προεισευπόρησα, aut προσεισευπόρησα: quorum hoc posterius, ne literula periret, prætuli: εἰσευπορεῖν τινὶ ἀργυρίου, (sub μοῖραν, vel tale quid,) signif. Contribuere alicui summam æris: * προεισευπορεῖν, In antecessum dare, quod postmodum, per otium, pro facultate et opportunitate sua, refundat: προσεισευπορεῖν est Una cum aliis amicis, idem facientibus, contribuere.' Reisk." Seager. Mss. * Συνεισευπορέω, Athen. 367.] Ἐξευπορέω, i. q. εὐπορέω, Comparo, Plato de LL. (11. p. 132.) Ταὐτό γε πάντα δύναται, πᾶσιν ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν, Comparare, Copiam auxiliarem facere, Bud. 329. Alii interpr. Suppedito, Suggero. [Plato de LL. 9. p. 18. Περὶ τὴν τούτων ἀπορίαν οὔτ' ἐξευπορήσαντες οὔτε διορισάμενοι, ubi Corn. ἐξευρήσαντες legit. " Ἐξευπορέω, * Συνεξευπορέω, * Συνεξευπορίζω, Schneid. Anab. 326." Schæf. Mss. Lex. Xen. Cf. Εὐπορίζω. * Κατευπορέω, Diod. S. 17, 45. " Wyttenb. Annott. in Eunap. p. 12." Boiss. Mss.] Προσευπορέω, Præterea mihi comparo. Interdum etiam pro Abunde suppetit mihi: qua signif. pass. quoque vox accipitur. Dem. (731.) Τὰ γὰρ εἰς τὰς θυσίας καὶ τὴν βουλὴν καὶ τοὺς ἱππέας καὶ τἄλλα χρήματα ἀναλισκόμενα, οὗτος ἔσθ' ὁ νόμος ὁ ποιῶν προσευπορεῖσθαι, Ut abunde suppetant nobis: [" Correxi * προευπορεῖσθαι, Prius comparari, quam sc. eorum usus sit, e conjectura, quam postmodum ab Augustano confirmatam vidi." Reisk. Cf. p. 962. Lobeck. Phryn. 595.] Συνευπορέω, Una comparo, Adjuvo aliquem in comparando s. acquirendo. Συνευπορεῖν, inquit Bud. 328., dicitur Qui operam accommodat amico ad pecuniam conficiendam et inveniendam: cujus exemplum subjungit ibi e Dem. Item et hoc ex Eod. (894.) Ἐδεῖτό μου τριάκοντα μνᾶς συνευπορῆσαι, Ut conficerem sibi s. curarem, sc. οὐχ οἷός τε ὢν διαλῦσαι τὸ ὀφειλόμενον. Sic Dinarchus, Συνευπορῶν καθ' ὅσον δυνατὸς ἦν τῷ ἐστερημένῳ τῆς πατρίδος. Antipho pro Conferre dixit, Εἴ τις πρὸς τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἐκ τῶν ἰδίων συνευπόρησε. Bud. ibid. Συνευπορῶ signif. etiam generaliter Operam meam accommodo alicui, suppedito. Plut. Lycurgo (15.) Νύμφης ἐπιτεχνωμένης καὶ συνευπορούσης ὅπως ἂν ἐν καιρῷ καὶ λανθάνοντες ἀλλήλοις συμπορεύοιντο, Sponsa moliente et una suam operam accommodante, s. suppeditante, quo tempestive et clam convenirent: quomodo accipi posset etiam l. c. e Dinarcho. ‖ Συνευποροῦμαι, eadem signif. usurpatur qua συνευπορῶ, sicut εὐποροῦμαι et ἀποροῦμαι eadem qua εὐπορῶ et ἀπορῶ, Isocr. Paneg. Κατὰ μικρὸν αὐτοῖς συνευπορήσαντο: sic enim leg. esse tradit Bud. 329. [Lobeck. Phryn. 595. " Schneid. Anab. 326." Schæf. Mss.]

[* " Κυκλόπορος, Schol. Villois. Il. A. 46. Hunc Schol. locum sumsit, monente Bongiovannio, ex Heraclidis Alleg.; sed ibi est * κυκλοφόρος, in Ed. saltem Schowiana p. 43." Boiss. Mss. * Μακροπόρος, unde * Μακροπορέω, Strabo 8. p. 451. * Μακροπορία, 14. p. 943.] " Μεσόπορον, Hes. μέσην " ὁδεύων, Mediam viam carpens: pro quo puto scr. " μεσοπορῶν: cujus vestigia extant ap. Suid." [Legitur autem Μεσοπόρος in Eur. Ion. 1171. M. δι' αἰθέρος. Μεσσοπόρος, Opp. 'A. 5, 46. " Μεσοπορέω, Chrys. Hom. 139. T. 5. p. 878, 10." Seager. Mss. Diod. S. 18, 34. Theophr. Charact. 25. " Coray 304. Phryn. Ecl. 182. 184." Schæf. Mss.] " Με" σορῶν, ap. Suid. in Ms. etiam Cod., expositum " μέσην ὁδεύων: sed perperam, ut opinor, pro μεσο" πορῶν." [Μεσσοπορέω, Lobeck. Phryn. 416.]

Ὀξύπορος, Qui cito transit, opp. τῷ βραδύπορος, [" Jacobs. ad Meleagr. p. 6." Schæf. Mss. Tenui foramine, Opp. 'A. 2, 406. " Celer, Dionys. Areop. 57." Kall. Mss.] ut ap. Colum. l. 12. c. ult. Moretum oxyporum; vel, ut alii, oxygarum, quemadmodum componas. Quod ibid. docet in olla nova servatum, cum exegerit usus, aceto et garo dilui. Sic oxypora medicamenta et antidota. Plin. 20, 23. de fœniculo, Condimentis prope omnibus inseritur, oxyporis etiam aptissime. Idem 24, 8. Juniperis miscetur antidotis oxyporis. In priori autem l. Oxyporis sine adjectione dixit, pro Oxyporis medicamentis: sicut et Diosc. 3, 58. de ligustico, Μίγνυται δὲ ἡ ῥίζα καὶ τὸ σπέρμα χρησίμως καὶ τοῖς ὀξυπόροις καὶ ταῖς πεπτικαῖς δυνάμεσι. Itidem Stat. Oxyporum pro Oxyporum condimentum, Sylv. 4. Non sal, oxyporumve, caseusve. A Galeno, iisque qui eum secuti sunt, frequentius USURPATUR Ὀξυπόριον quam Ὀξύπορον. Gorr. Ὀξυπόριον Medicamenti genus est tenuium partium, et facile venas subiens ac permeans: ut nomen ipsum indicat, a cita penetratione inditum. Est autem facultate concoctorium, iis constans quæ cum tenuitate partium calore prædita sunt. Ejusmodi est, Τὸ διὰ τριῶν πεπέρεων, τὸ διὰ καλαμίνθης, τὸ διὰ κυδωνίων, τὸ διοσπολιτικόν: quæ habentur ap. Gal. de San. tuenda, et alia permulta ab Aëtio descripta 3, 90. 91.: et 5, 68. et 6, 10. Exhibetur vel in potu ante cibum tum mane, tum vesperi, vel in condimento, ad ciborum concoctionem digestionemque procurandam. Materia autem hæc fere deligitur, fœniculum, apium, ligusticum, ammi, piper, zingiber, ruta, cuminum, seseli, thymus, calamintha, cinnamomum, et reliqua ejusd. generis, de quibus ap. Aët. 9, 24. ubi de cruditate e Gal. disserit. Quibus etiam aliquid quandoque adjici potest, quod purgandi vim habet: e quo ὀξυπόριον καθαρτικὸν fiet, quemadmodum ap. Aët. 3. continetur. Hæc ille. Utitur hoc vocab. Oxyporium Marcellus quoque Empiricus. [* Οὐρανόπορος, unde * " Οὐρανοπορία, Cœli cursus, Dionys. Areop. 187." Kall. Mss.]

[* " Παλιμπόρος, Qui iter repetit, Nonn. D. 2, 690. 4, 207. Qui e contrario iter facit, Opp. 'A. 4, 529." Wakef. Mss. * Παντοπόρος, Ad omnia callidus, Soph. Antig. 369. " Brunck. ad Æsch. Pr. 912." Schæf. Mss.] Πολύπορος, Multos meatus habens. Exp. etiam Locuples, Dives, εὔπορος. [Multos poros habens, Plut. 8, 578. 628. 644. " Dionys. Areop. p. 51." Kall. Mss. " Toup. Opusc. 1, 16. Musgr. Heracl. 932." Schæf. Mss. * Πολυπόρος, Gl. Vadosus. * " Πρόσπορος, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 578." Schæf. Mss. * Πρωτοπόρος, Qui primus vadit, transit, Athen. 589. " Jacobs. Anth. 6, 341. 343." Schæf. Mss.]

[* Σκολιοπόρος, Sext. Emp. 33.] Στενόπορος, Meatus angustos s. arctos habens, Angustus, Arctus, Eur. (Andr. 1144.) στενόπορος ἔξοδος, Thuc. (7, 73.) Τὰ στενόπορα τῶν χωρίων, Angusta loca, Aristot. de Mundo, Ἐν δὲ τῷ πρὸς δύσιν στ. στόματι διανεφγὼς, In angustis autem faucibus, quæ ad occidentem vergunt, apertus, Alex. Aphr. Ὁ στ. αὐλὸς, ὀξυήκοος, Tibia angusta acutum sonum edit. Et στ. ὀφθαλμοὶ, Oculi arctos meatus habentes. [" Ad Diod. S. 2, 162. Markl. Iph. p. 26. 338. Musgr. 167." Schæf. Mss.] Ionice vero et metri plerumque causa a Poëtis USURPATUR Στεινόπορος, ut τόπος, Locus angustos meatus habens, s. Locus angustus, arctus. [" Ad Herod. 610. Markl. Iph. p. 338." Schæf. Mss. * Στενοπορία, Angustiæ viarum, Dio Cass. 557, 54.] Oppositum huic Στενόπορος EST Εὐρύπορος, Latos s. Amplos meatus habens. Exp. etiam Habens lata vada. [" De aëre, Marcell. Sidet. ap. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 17. * Σύμπορος, Anon. ap. Voss. ad Barnab. Epist. c. 7." Kall. Mss.]

[* Ταχυπόρος, Æsch. Ag. 494. Eur. Hel. 1288. El. 451.] Τετράπορος, Quatuor meatus s. foramina habens; Quadriforis, Plin. [" Jacobs. Anth. 11, 262. Huschk. Anal. 279. Monum. Byz. 3." Schæf. Mss.]

Ὑγρόπορος, Qui humida permeat, Per humida gradiens: ut sunt animalia ὑγρόβια, quæ in aquis degunt: item naves et nautæ. [" Const. Manass. Chron. p. 4. 80." Boiss. Mss. Nonn. D. 23, 182. 25, 67. Ὑγροπόρος, Schn. Lex.] Ὑγροπορέω, Humida loca permeo, Per humida gradior, Epigr. καὶ νέες ὑγροπόρουν, Per humida ibant naves. [* " Ὑδρόπορος, Nonn.

p. 66, 29. χαράδρα." Schn. Lex.] Ὑψίπορος, Per ardua loca gradiens, Loca sublimia permeans, Nonn. ἅρματος ὑψιπόροιο, Per cacumina currentis, [Opp. K. 3, 497. * Ψυχρόπορος, Apollin. Metaphr. 261.]

Ὠκύπορος, Cito permeans, Citato gradu locum aliquem pervadens, i. q. ὀξύπορος: quibus oppositum βραδύπορος. Uno verbo exp. Celer, Citus, Velox. Od. Δ. (708.) Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν· αἵθ' ἁλὸς ἵπποι Ἀνδράσι γίγνονται: Ε. (230.) ὠκυπόροισι νέεσσι, i. e. ταχέως πλεούσαις, ταχείαις, Hes. [" Wakef. Eum. 251." Schæf. Mss. * Ὠκυπορέω, Strabo 8. p. 541.]

[* " Πορέομαι, Navigor, Transeor, Andr. Cr. 205." Kall. Mss.]

Πόριον, τὸ, Navigium trajiciendis militibus comparatum, quo milites trans flumen aliquod vehuntur: sicut ἱππαγωγὰ πλοῖα dicebantur Quibus equi solebant transvehi. Diod. S. 20. Παρασκευασάμενος πόρια πρὸς τὴν παρακομιδὴν τῶν τε στρατιωτῶν καὶ τῆς παρασκευῆς, ἀνήχθη σὺν τῷ στόλῳ. Ibid. Οὐκ ἔχων ἱκανὰ πόρια πρὸς τὴν τῶν στρατιωτῶν διάβασιν. Ex Eod. affert Bayf. τὰ τῶν πειρατῶν πόρια, interpretans Prædonum pontones: qui etiam annotat πόρια videri Cæsarem nominare Pontones, B. C. 3. Plerasque naves in Italiam emittit, ad reliquos milites equitesque transportandos: pontones, quod est genus navium Gallicarum, Lyssi reliquit. Ubi tamen contra manifestum est eum diversos facere Pontones a Navibus quibus equites militesque transportantur. Paulus vero JCtus Pontones pro πορθμία usurpat, ut infra docebo. Vide et Πορεῖον. [" Ad Charit. 250. ad Diod. S. 2, 440. 442. 456. 509. Boeckh. in Min. 160." Schæf. Mss.]

Πόριμος, ὁ, ἡ, Qui transiri s. trajici potest i. fere q. εὔπορος, oppositum habens ἄπορος: vel Penetrabilis: Ovid. corpus nullo penetrabile telo, Stat. pectus nulli penetrabile ferro, et, caput haud penetrabile Nili. Gal. Καὶ τούτῳ ἅπαντα βάσιμα καὶ π., Transmissu facilia, Penetrabilia. Activam quoque signif. habet, dictum de eo qui facile transit s. penetrat. Quem usum habet Lat. quoque vox Penetrabilis. Virg. Aspice num nostrum mage sit penetrabile telum, Mart. Ne madidos intret penetrabile frigus in artus. At e Lucr. affertur Penetrale frigus, Gal. Βραδυπορώτεροι δὲ τούτων τῶν οἴνων οἱ κιῤῥοὶ καὶ παχεῖς, ἀλλ' ὅμως πάντων τῶν αὐστηρῶν πορι-μώτατοι, Lente quidem transeunt et penetrant, ex eo vinorum genere quæ fulva sunt et crassa, attamen omnium austerorum maxime penetrabilia existunt. Homo vero aliquis metaph. πόριμος dicitur Qui e quibuslibet difficultatibus se facile expedit, Qui ubique viam invenit: cui opp. ἄπορος, Qui in angustias redactus hæsitat, nec exitum invenit. Item, Qui acumine ingenii facile quævis penetrat, πόρον καὶ μηχανὴν ἐξευρεῖν δεινὸς, ut Eur. loquitur. Πόριμος ἀνὴρ, inquit Bud. 327., dicitur ἐνθυμητικὸς, ἐπινοητικὸς, ποριστικὸς, Acris commentationis ad excogitandum præsidium aut subsidium. Greg. de Juliano Cæsare, Οὐ γὰρ ἐγένετο ποριμωτέρα φύσις ἐκείνης εἰς κακῶν εὕρεσιν. Contra Synes. Ὦ πρὸς τὰ καλὰ πάντων σὺ ποριμώτατε, Omnium acerrime ad res honestas comminiscendas. Sic Antiph. pro Homine posuit ingenioso ad rem impeditam expediendam. Hæc ille. Itidem Eur. ap. Aristoph. B. (1429.) Καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον, Qui in suis rebus agendis ingeniosus est, suis rebus agendis facile viam invenit. Et Plato Symp. περὶ ἔρωτος, i. e. de Cupidine, quem Πόρου et Πενίας filium fingit, (23.) Θηρευτὴς δεινὸς, ἀεί τινας πλέκων μηχανὰς καὶ φρονήσεως ἐπιθυμητὴς, καὶ πόριμος: nisi malis pro ποριστικὸς accipere, i. e. Solers in acquirendis iis quæ desiderat. Quo pertinet ap. Suid. Ἐγχειρεῖν χρὴ ἔργῳ πορίμῳ, quod exp. ἄνυσιν καὶ ἐπίνοιαν ἔχοντι. Signif. etiam Transitum aperiens, Viam faciens s. sternens, Æsch. Pr. (904.) p. 55. meæ Ed. Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, εἰς ἄπορα Πόριμος, πόρον διδοὺς καὶ εἰς τὰ ἄπορα, s. τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρῶν καὶ πόριμος αὐτοῖς, Schol. Quomodo accipiendum videtur, quod e Thuc. (8, 76.) affertur, Ποριμώτεροι ἐς πάντα. Aliter tamen exp., Omnibus magis suppetens atque abundans. Itidem interpretari possumus πόριμος τόλμα ap. Ari-A stoph. (Elp. 1030.) Audacia viam ad omnia patefaciens. Nisi malis, Promta, Expedita. Alii, Animum suppeditans. || Qui comparari et acquiri potest, Parabilis, i. q. εὐπόριστος: Facile suppeditabilis, Bud. ap. Synes. Ep. 139. Θεοῦ δὲ παρόντος, ἅπαν ἄπορον πόριμον. Possis etiam sic reddere, Deo præsente, quævis vel impeditissima et perplexissima, expedita ac pervia sunt. || Omnium rerum copia affluens, i. q. εὔπορος: quibus itidem opp. ἄπορος. Gorg. Apol. Palam. Τίς γὰρ ἂν ἐποίησε τὸν ἀνθρώπινον βίον πόριμον ἐξ ἀπόρου, Omnibus copiis opibusque affluentem ex inopi omniumque egenti? || Quæstuosus, Lucrosus, ἐπικερδὴς, Suid. in h. l. Ταύτην ἔδοξεν εἶναι ποριμωτάτην ἐπιβολήν: nisi potius significet Expeditissimam. [" Brunck. ad Æsch. Pr. 912." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 777. * Ποριμότης, Eust. in Dionys. P. p. 15.]

[* " Πορώδης, Porosus Geop. 2, 6. p. 37. * Πόρινος, 7, 12." Kall. Mss.]

Πορίζω, Aditum patefacio, Viam aperio, potius B quam Via duco. Metaph. Eur. Med. (879.) οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι Θυμοῦ; τί πάσχω θεῶν πορίζόντων καλῶς; Diis bene omnia vertentibus et probe administrantibus, ut ibi πορίζειν καλῶς sit, quod εὐοδοῦν dicitur et εὐθύνειν, Recto tramite ducere. || Excogito, Comminiscor, Invenio: in qua signif. πορίζομαι usitatius est. Dem. (938.) Καὶ οἰόμενος δεινὸς εἶναι καὶ λόγους πορίεῖσθαι περὶ ἀδίκων πραγμάτων, οἴεται παράξειν ὑμᾶς ὅποι ἂν βούληται, Et cum sibi ipse videatur homo acutus, verbaque comminisci facilis ad tuendas res iniquas, sperat se posse transversos vos agere quocunque libitum ipsi fuerit, Bud. 326. Itidem Philemon ap. Athen. (659.) οὐδὲ ἓν μὰ τοὺς θεοὺς Ὧνπερ λέγει, συνίημι· καινὰ ῥήματα Πεπορισμένος γάρ ἐστι: Nova verba invenit, excogitavit. Xen. (K. Π. 4, 3, 5.) Πορίζεσθαι τὸν νόμον, Legem comminisci et excogitare. In ead. signif. πορίζω activa voce usurpatur, Eur. (Iph. A. 745.) πορίζω τέχνας ἐπὶ τοῖς φιλτάτοις, Technas excogito, Plato de LL. Πορίζω μηχανὴν, Viam invenio, Rationem comminiscor: pro quo C ibid. dicit πορίζω πόρον. Potest etiam exponi Quæro, Investigo, ζητῶ: quomodo Eur. quoque locum paulo ante citatum interpretari licebit. Sic Aristoph. (Ἀ. 386.) πορίζειν τριβὰς, Quærere moras. Et pass. signif. Aristot. Rhet. 1. Ἄτεχνα δὲ λέγω ὅσα μὴ δι' ἡμῶν πεπόρισται, ἀλλὰ προϋπῆρχεν, Quæ excogitata et inventa a nobis non sunt, etiam Parta a nobis. Sic enim Cic. de Orat. 2. loquens de oratoria materia qua sua probat, Earum rerum quæ non excogitantur ab oratore, sed in re positæ, ratione tractantur: ut tabulæ, testimonia, et reliqua, si qua sunt, quæ non ab oratore pariuntur, sed ad oratorem a causa atque a reis deferuntur. || Item Quæro, i. e. Acquiro s. Invenio, Paro, Comparo, Dem. Σὺ οὖν μοι πόρισον τὸ ἐλλεῖπον τοῦ ἀργυρίου, Quære, seu, ut Ciceronem loqui, pluribus docet Bud. 326., Cura, Confice mihi: vel συνευπόρει, ut idem Dem. loquitur supra in Συνευπορέω. Aristoph. Ἐκκλ. (236.) Χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή, ubi Schol. exp. εὑρίσκειν, συνάγειν. Isocr. Paneg. Τοῖς δὲ ἀκολουθήσασιν D αὐτοῖς πλείω τῆς ὑπαρχούσης ἐπόρισαν, Compararunt, Acquisierunt, vel etiam Suppeditarunt. Et πορίζειν ἑαυτῷ, Aristot. Polit. Pass. πεπορισμένον ἀργύριον, Dem. pro Pecunia ad dissolvendum æs alienum confecta, Bud. 326. Herodian. 2, (3, 23.) Φειδὼ σώφρονα τῶν καλῶς πορισθέντων, Eorum quæ honeste parta sunt. Alias πορίζεσθαι act. quoque signif. accipitur pro πορίζειν, Xen. (Œc. 11, 10.) Τὰ αὑτοῖς ἀρκοῦντα πορίζεσθαι ἀγαπῶσι, Contenti sunt si victum sibi quærere possint: (Ἀπ. 2, 8, 1.) Ἀναγκάζομαι τῷ σώματι ἐργαζόμενος τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι, Victum mihi quæritare. Aristot. Polit. 1, 5. Δι' ἄλλα γῆς καὶ καπηλείας πορίζονται τὴν τροφήν. Itidem Æschin. (78.) Τὸν βίον ἐκ τῶν ὑμετέρων κινδύνων πορίζεται: ut Isocr. Symm. (16.) πορίζεσθαι τὸν βίον ἐκ τῆς Ἀσίας, Victum quærere. Idem (84.) Ἐφόδια πεπόρισαι τῇ σαυτοῦ ἀνανδρίᾳ, Comparasti, Quæsivisti. Thuc. (1, 83.) Πορισώμεθα τὴν δαπάνην, Comparemus sumtus, Demus operam ut sumtus suppetat. Quod vero Plato Tim. dicit, Ἐξ ὧν ἐπορισάμεθα φιλοσοφίας γέ-

νος, Cic. sic interpr. Quibus e rebus philosophiam adepti sumus. Πορίζειν et πορίζεσθαι interdum sine casus adjectione ponuntur pro πορίζειν τροφὴν, Victum quærere, Quæstum facere, i. e. πορίζειν χρήματα. Aristot. Polit. 1, 5. Τὰ μὲν συνεκτίκτει τῶν ζώων τοσαύτην τροφὴν, ὡς ἱκανὴν εἶναι αὐτὸ αὑτῷ πορίζειν τὸ γεννηθὲν, Sibi victum quærere, Diog. L. in Tim. Ἀπορῶν μέντοι τροφῶν, ἀπῆρεν εἰς Ἑλλήσποντον· ἐντεῦθέν τε πορισάμενος, ἀπῆρεν εἰς Ἀθήνας. In quibus tamen ll. subaudiri potest τροφὴν s. τροφὰς, ex iis quæ præcedunt. Suid. quoque πορίσονται exp. κερδήσουσι. || Paro, i. e. Apparo, κατασκευάζω, ut Hes. quoque exp.: Thuc. 6, (29.) p. 207. Ἤδη γὰρ καὶ τὰ τῆς παρασκευῆς ἐπεπόριστο, Schol. ἐτετέλεστο ἐκ τοῦ πορισμοῦ. || Πορίζειν dicuntur etiam quæstores, οἱ πορισταὶ s. ταμίαι. Et πορίζεσθαι. Paus. Att. (29, 16.) p. 22. Λυκούργῳ δὲ ἐπορίσθη μὲν τάλαντα ἐς τὸ δημόσιον πεντακοσίοις πλείονα καὶ ἑξακισχιλίοις· κατεσκεύασε δὲ πομπεῖα τῇ θεῷ καὶ νίκας χρυσᾶς: quem Plut. quoque in Vitis decem Oratorum (p. 346.) dicit creatum fuisse ταμίαν quatuordecim millium talentorum: aliquanto post subjungens, Πιστευσάμενος δὲ ἐν παρακαταθήκῃ παρὰ τῶν ἰδιωτῶν διακόσια πεντήκοντα τάλαντα ἐφύλαξε, πομπεῖά τε χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ τῇ πόλει κατεσκεύασε καὶ νίκας χρυσᾶς. Vide et Ποριστής. || Πορίζω, Suppedito, Præbeo, Copiam facio; Xen. Τοῖς ἄλλοις πολίταις, ὧν δέονται, πορίζειν, Aliis ea, quibus egent, suppeditare, Isocr. Panath. Τροφὴν ἐκ τῶν πολεμίων τοῖς στρατιώταις πορίζειν. Nisi ibi malis in præcedenti signif. accipere pro Parare, Comparare, Quærere. Aristoph. Πλ. (1136.) Εἴ μοι πορίσαις ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον Δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας. Et pass. signif. e Plat. de LL. 2. Ἐκ θεῶν πορίζομένη δύναμις θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, Vis quæ divinitus suppeditatur sacrificiis et carminibus, Quæ acquiritur et comparatur. Πορίζομαι act. quoque signif. habet, pro Suppedito, Suggero, Subministro. Synes. Ep. 38. Σοῦ πρεπούσας ὑποθέσεις τῇ φύσει πορίζονται, Materiam tuæ convenientem suppeditant naturæ. || Πορίζειν est etiam vocab. Mathematicum, significans προσαποδεικνύειν, h. e. E demonstratis inferre et astruere. Et pass. πορίζεσθαι, Sic inferri et astrui. Procl. in Eucl. Περὶ τὰ ἐξ ἐκείνων ἀποδεικνύμενα καὶ πορίζόμενα. Pro ἀποδεῖξαι quoque Demonstrare, accipitur πορίσασθαι. Procl. ibid., Ἐνίοτε μόνον λέγει τὸ ζητούμενον, ὃ δεῖ γνῶναι ἢ πορίσασθαι. Ibid. dicit προβλήματα vocata fuisse, Ἐν οἷς τὰ μὴ ὄντα πως πορίσασθαι προτίθεται ἡ γεωμετρικὴ, καὶ εἰς ἐμφανὲς προαγαγεῖν καὶ προσμηχανήσασθαι. Unde πόρισμα. [" Valck. Phœn. p. 360. Ammon. 111. ad Diod. S. 1, 442. 569. Wakef. Alc. 222. Brunck. Aristoph. 2, 46. Πορίξω, Valck. ad Röv. p. 63. Act. et med., Mureti Opera 1, 402. Kuster. V. M. 38. 101. ad Diod. S. 2, 116. Med., Bergler. Alciphr. 23. Zeun. ad Xen. K. Π. 718. ad Herod. 654. ad Diod. S. 2, 64. 616. 631. ad Dionys. H. 2, 1219." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 88. * " Ποριστέον τὴν σωτηρίαν, Schol. Eur. Or. 671." Kall. Mss.] Πόρισμα, τὸ, verbum Dialecticorum, Proloquium, vel Problema, quod consecutionem habet necessariam, atque hærentem iis quæ jam probata sunt et comperta, Philop. ap. Aristot. Poster. Analyt. 1. Πόρισμά τι κατὰ τοὺς γεωμέτρας ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγει: quod est Additamentum et quasi corollarium τῆς ἀποδείξεως. Procl. ap. Eucl. 3. annotat, dici πόρισμα interdum etiam ἐπὶ προβλημάτων τινῶν, ut, τὰ Εὐκλείδου γεγραμμένα πορίσματα: proprie vero vocari, ὅταν ἐκ τῶν ἀποδεδειγμένων ἄλλο τι * συναναφανῇ θεώρημα μὴ προθεμένων ἡμῶν: quod etiam eam ob rem πόρισμα nominari, ὥσπερ τι κέρδος ὂν, τῆς ἐπιστημονικῆς ἀποδείξεως πάρεργον. Hæc e Bud. 327., ubi vide et alia. [" Abresch. Æsch. 2, 31." Schæf. Mss.] Πορισμὸς, Ipsa actio comparandi et acquirendi, Plut. (8, 80.) Ἄνδρα τῷ π. προστετηκότα καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἐπιστένοντα, Quærendis divitiis intabescentem et impensis illacrymantem. Itidem Philo V. M. 3. Τεχνῶν τῶν εἰς πορισμὸν, καὶ πραγματειῶν, ὅσαι κατὰ βίον ζήτησιν. Et aliquanto post, Αἱ περὶ πορισμὸν καὶ βίον ζήτησιν, Quæ in quæstu rebusque ad victum et cultum necessariis occupatæ sunt. Rursum Plut. Φησὶ γὰρ δυσὶ μόνοις κεχρῆσθαι πορισμοῖς, γεωργίᾳ καὶ φειδοῖ, Rationibus s. Modis victus quærendi, quæstus faciendi. || Hesychio πορισμὸς est μηχάνημα: sc. a πορίζω s. πορίζομαι, Machinor, Comminiscor, Excogito. || Exp. etiam Suppeditatio, Reditus, πρόσοδος, Vectigal: sed sine exemplis. [" Ad Charit. 684." Schæf. Mss.] Ποριστὴς, Quæstor, h. e. Qui quærit s. acquirit et comparat: seu, ut Turn. interpr. ap. Philon., Industrius conquisitor. Aristot. Rhet. 3, (2, 10.) Καὶ οἱ μὲν λῃσταὶ αὐτοὺς ποριστὰς καλοῦσι νῦν, Prædones se hoc tempore ποριστὰς appellant: h. e. Non se prædari, sed victum quærere dicunt, Rapinas suas non jam λῃστείας, sed πορισμοὺς nominant, Rapinis suis speciosum τοῦ πορισμοῦ nomen prætexunt: nam rem quærere honestum est et laudem meretur. Greg. Ἡ πενία τὸν π., ἡ εὐπορία τὸν οἰκονόμον ζητεῖ, Paupertas quæstorem, divitiæ dispensatorem desiderant: h. e. Egestas desiderat, qui opes acquirat et copias, divitiæ vero, qui dispenset partas opes. Dem. (49.) Τῶν μὲν χρημάτων αὐτοὶ ταμίαι καὶ π. γιγνόμενοι, Dispensatores simul quæstoresque: ubi de ærariis in rep. quæstoribus dicitur, sicut et Aristoph. in fine Ran. Καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων καὶ τούτοις τοῖσι ποριστaῖς, Feras tecum hoc, sub. σχοινίον quo se suspendat, et des Cleophonti ac hisce quæstoribus: seu, ut Schol. exp., φορολόγοις, τοῖς περὶ πόρου χρημάτων εἰσηγουμένοις, Qui ad populum verba faciunt de quærendis pecuniis, de pecuniæ conquirendæ rationibus ad populum referunt. Suidæ πορισταὶ sunt οἱ τοὺς πόρους εἰσηγούμενοι δημαγωγοὶ ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν λυσιτελεῖ. Metaph. vero Thuc. 8, (48.) p. 278. Ποριστὰς ὄντας καὶ ἐσηγητὰς τῶν κακῶν. || Ποριστὴς exp. Suppeditator a Bud. in l. Greg. quem paulo ante citavi. [" Ad Corn. Nep. 25. Stav. Toup. Emendd. 1, 118." Schæf. Mss. Antiphon 791. Παρὰ τῶν π. καὶ τῶν πωλητῶν καὶ τῶν πρακτόρων καὶ τῶν ὑπογραμματέων. Ptol. de Judic. Facult. p. 5. Ἡ δὲ αἴσθησις καὶ ὁ λόγος, διάστημα καὶ μεσότητες, ὥσπερ πορισταὶ κατὰ τὰς πρὸς τὰ ἄκρα διαδόσεις. Vide Schn. ad Aristot. Polit. 1, 4, 8.] Ποριστικὸς, Qui quærere novit, Industrius conquisitor, Aristot. Rhet. 1. Ἀρετὴ δ' ἐστὶ μὲν δύναμις ποριστικὴ ἀγαθῶν καὶ φυλακτικὴ, Quæ parare novit et parta tueri. || At ποριστικὴ πόλις Bud. interpr. Civitas in qua facile est victum invenire. Eid. Ποριστικὸς est Qui artificium novit et rationem comparandi quibus opus est. [Xen. Ἀπ. 3, 1, 6. " Clem. Alex. 247." Wakef. Mss.] Ποριστὸς, Qui acquiri et parari potest, Parabilis, i. q. πόριμος, etiam Partus, Acquisitus. || Exp. et, Qui facile suppeditatur. [Ποριστὸν, Gl. Præstabile.] Δυσπόριστος, ὁ, ἡ, Ægre parabilis, Qui magna cum difficultate et labore acquiritur s. comparatur, Plut. (6, 596.) Οὐ νομίζεις τὸ νέκταρ αὐτὸ δυσπόριστον εἶναι καὶ σπάνιον; Non facile parari, et rarum esse. Et τὸ δ., substantive Difficultas in acquirendo, Penuria. Δυσπόριστος, Paratu difficilis, s. comparatu: vide Εὐπόριστος. Δυσπόριστον, Hes. et Suidæ est δυσεύρετον, Inventu difficile. [* "Δυσποριστως, Pallad. V. Chrys. p. 3." Boiss. Mss.] Εὐπόριστος, Facile parabilis, Acquisitu et paratu facilis: oppositum præcedenti. Epicurus, Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὥρισται καὶ εὐπόριστός ἐστι, Natura divitias, quibus contenta est, et parabiles et terminatas habet, p. 53. mei Lex. Cic. Idem alibi, Τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν, εὐπόριστόν ἐστι· τὸ δὲ κενὸν, δυσπόριστον: i. e. eod. Cic. interpr., Divitiæ naturæ parabiles sunt, inanium autem cupiditatum genus ad potiendum difficile. Extat et Oribasii Εὐποριστων liber ad Eunapium, i. e. De Medicamentis facile Parabilibus, De Medicamentis quæ a Quovis Parari facile possunt, h. e. Comparari. [" Toup. Opusc. 2, 206. Emendd. 4, 475. ad Lucian. 1, 262." Schæf. Mss. * Εὐποριστία, Lobeck. Phryn. 509. * Δυσευπόριστος, Alex. Trall. 1, 27.] " Εἰσπορίζω, Suppedito. Item " Paro, in VV. LL. quæ interpr. suspecta est." [" Ad Diod. S. 2, 112." Schæf. Mss. " Εἰσπορίζομαι, Comparo, Andr. Cr. 200." Kall. Mss.] Ἐκπορίζω, Excogito, Adinvenio, Comminiscor, Machinor, Aristoph. Σφ. (365.) καινὴν [καὶ νῦν Br.] ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστα, Novam adinvenias

fabricam quam ocyssime: (859.) Εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ κἀπιχωρίως, Belle excogitas s. invenis ista instrumenta et lepide more Attico. Suid. quoque ἐκπορίζειν exp. ἐξευρίσκειν. ‖ Quæro, Acquiro, Comparo, Aristoph. Σφ. (1113.) κἀκπορίζομεν βίον, Quærimus s. Comparamus. Ἐκπορίζομαι eadem signif. usurpatur, sicut πορίζομαι quoque, Thuc. 1, (82.) Καὶ τὰ αὐτῶν ἅμα ἐκποριζώμεθα, Et simul domestica subsidia nobis comparemus, Plato Gorg. Καὶ αὐτοὶ ἐκπορίζεσθαι οὐ δυνάμενοι ταῖς ἡδοναῖς πλήρωσιν, Quærere et comparare sibi quibus voluptates expleant. Suid. quoque ἐκπορίζειν exp. συλλέγειν. ‖ Suppedito, Subministro, Suggero, Andocid. Τὰ ὑμέτερα πράγματα διαχειρίζοντες, ἀργύριον ὑμῖν ἐκπορίζουσι, Suppeditant, Plut. (Anton. 68.) Ὅπως ἀσφάλειαν ἐκπορίσῃ, Securitatem præstet, Bud. 326. Sic exp. ap. Plat. de Rep. 1. Ἡ τέχνη ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ζητεῖν τε καὶ ἐκπορίζειν πέφυκε, Ars ad hoc comparata est, ut cuique quod utile est quærat et suggerat. Additur ex eodem l. Τά γε αὐτῆς, ὥστε εἶναι βελτίστη, ἱκανῶς δήπου ἐκπεπόρισται, pro Nihil ei deest, quominus sit optima. Itidem Philo V. M. 1. Οὐδὲ τὰς ἀναγκαίας ἐκπορίζων τροφὰς, Ne alimenta quidem necessaria subministrans. ‖ Ἐκπορίσαι Hesychio est ἐξανύσαι, item ἐκβαλεῖν, quæ signif. convenit potius τῷ ἐξορίσαι. [" Ammon. 61. Lennep. ad Phal. 110. ad Herod. 693. Bergler. Alciphr. 23. 429. Bibl. Crit. 2, 2. p. 108. Schneid. Anab. 326. Boeckh. ad Sim. p. xxxiii. Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii. Act. et med., Kuster. V. M. 40." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 1030. ἄδικος ἄδικα ἐκπορίζων.] " Συνεκπορίζω, Simul subministro," [Lobeck. Phryn. p. 9. Plut. 6, 272. Cf. Εὐπορίζω.] Præcedentis autem Ἐκπορίζω positi pro Acquiro, signif. sequitur NOM. Ἐκπορία, ἡ, quod in VV. LL. exp. Quæstus, Negotiatio: quod tamen si mendo caret, est potius tanquam ab inus. ἔκπορος, ut εὐπορία ab εὔπορος. [* " Ἐμπορίζω, Georg. Lapitha Poëm. Mor. 685." Boiss. Mss. " Max. Planud. p. 395. Ed. Herm., sed leg. ἐμπυρίζω, ut in Cod. Par. 2562." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. Perperam pro ἐκπορίζομαι, Xen. Πόρ. 4, 38. HSt. * Καταπορίζει, Gl. Remeat. * " Παραπορίζω, Anna C. 327." Elberling. Mss. * Προπορίζω, Lucian. 515.] Προσπορίζω, Acquiro, Comparo, s. potius Acquiro et comparo præter illud quod partum s. paratum jam est, Dem. (48.) Προσποριεῖ τὰ λοιπὰ αὐτὸ τὸ στράτευμα ἀπὸ τοῦ πολέμου. Exp. etiam Insuper suppedito. ‖ Προσπορισθὲν, Suidæ ἐπινοηθὲν, προσοδευθέν. [" Act. et med., Kuster. V. M. 40. Wakef. Georg. p. 46. ad Diod. S. 2, 112." Schæf. Mss. Xen. Mem. 3, 6, 5. Assumo, Aristot. Meteor. 3, 5. mox sequitur * Προσπεριπορίζω.] Προσπορισμὸς, Acquisitio ejus quod adhuc deerat. Exp. etiam Quod nobis acquiritur per eos qui in nostra potestate sunt, Peculium. [* Προσποριστὸς, unde] " Ἀπροσπόριστα, τὰ, dicuntur Quæ " patrifamilias per filium non acquiruntur, ut bona " adventitia, Bud. e Pand." [* Δυσπροσπόριστος, Æneas Tact. 8. Δεῖ τὴν χώραν — καὶ * δυστρατοπέδευτον, καὶ δυσπροσπόριστον κατασκευάζειν, Commeatibus colligendis incommodam, Gron.] Συμπορίζω, Una quæro, acquiro, comparo, Comparo, Conquiro, Thuc. (7, 20.) p. 239. Ἐκ τῶν ἄλλων ξυμμάχων τῶν ὑπηκόων, εἴποθέν τι εἶχον ἐπιτήδειον ἐς τὸν πόλεμον, ξυμπορίσαντες, Conquirentes, Comparantes sibi, Schol. λαβόντες. Itidem συμπορίζομαι accipitur pro συμπορίζω, Dem. Κατὰ μικρὸν αὐτοῖς συνεπορίσαντο, Sibi compararunt. [Plut. Mario 40. " Thom. M. 506." Schæf. Mss.] Συμπορισμὸς, Comparatio, Conquisitio, [" Joseph. 1108, 5." Wakef. Mss.]

[* Εὐπορίζω, Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. Art. Rhet. 229.:—" Τοῦτο. Sic et V. Hoc si, ut arbitror, genuinum est, εὐπορήσεις corrigi oportet. Lenissima mutatio, et quæ nemini non in mentem veniat, εὐπορίσεις, Facile parabis. Tueri eandem videatur locus Luciani 2, 63. Τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι: ubi alii item εὐπορήσει. Sed εὐπορίζειν multum vereor ne hellenismus non agnoscat. Εὐπόριστος quidem, vocem cum aliis frequentatam, tum maxime ἰατρῶν παισὶν, frustra sit qui cum J. C. Suicero in Lex. Gr. Lat. ab εὐπορίζειν derivet, cum derivanda sit ab εὖ et ποριστός. En canonem Jos. Scaligeri Nunnesium, qui contra eum deliquerat, reprehendentis in Not. ad Phryn. 114.: ' Nemo hellenismi paulo peritior concedet εὐαγγέλλω Græcum esse. Nam τὸ εὖ καὶ τὰ στερητικὰ μόρια non componuntur cum verbis, sed cum nominibus. Itaque εὐάγγελος recte dicitur: unde v. εὐαγγελέω: non autem εὐαγγέλλω: quod est absurdissimum. Barbara sunt Euripidis δυσθνήσκω pro δυσθανατῶ, item δυσπροσίεσθαι Achillis Tatii: a quibus tanquam a scopulo vitandum.' Eadem docent T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 358. Dorv. ad Charit. 435. 555. Abresch. ad Cattier. Gazoph. Gr. p. 14. Reisk. ad Artemid. 179. Lips., Brunck. ad Apoll. Rh. 1, 356. 2, 1013. Profecto paucissima reperies, quæ huic regulæ repugnare videantur; corrupta illa, ni fallor, quæque auguror olim emendatiora lectum iri. Tale est ἀντευπάσχειν e Plat. (Gorg. 255. Heind.) excitatum ab HSt. Thes. 3, 79. Sed ipse Steph. ' In illo Platonis loco, inquit, ' scribitur etiam disjunctim ἀντ' εὖ πείσεται.' Hæcque ratio unice tenenda. Steph., qui pro rejicula haberet, oblitus erat Platonici in Phædro: Ξύμ μοι λαβέσθε τοῦ μύθου: de quo obiter Toup. Emendd. in Suid. 1, 162. et Wyttenb. in Villoisoni Animadv. ad Longum p. 186. Quod si e Poëta desumtum dicas, (cf. HSt. Annot. in Plat. 60. b.) alia tmeseos exempla e Scriptoribus prosaicis collecta habent Valck. ad Herod. 576, 66. Reiz. de Accent. Inclin. 38. Wolf., Coray ad Theophr. Char. 236. Tale porro Euripidis δυσθνήσκειν, ab ipso Scal. pro barbaro habitum; de quo judicium Porsoni cupidissime expecto. In transcursu vide, quam miro errore ignorantia aut oblivio illius canonis Wakefieldium implicarit. Æsch. Eum. 555. Ed. Schutz.: Καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐ-Δὲν, ἐν μέσᾳ δυσπαλεῖ τε δίνᾳ. Quid Anglus? Scilicet δυσπαλεῖ pro futuro habens verbi δυσπάλλω, ἐ. μ. δ. τ. δ. perperam vertit: ' Et ægre movebit (i. e. movebitur — vibrabit brachia,) medium inter turbinem.' Vim adjectivi δυσπαλὴς cum aliunde discere poterat, tum e Ruhnk. Ep. Cr. 222. Quæ cum ita sint, scr. puto, in Rhetore nostro ἐκπορίσεις, in Luciano ἐκπορίσει: nam diducta scriptura, εὖ πορίσεις, εὖ πορίσει, quæ malo item mederetur, vereor ut cuiquam, his quidem locis, approbari possit. Sic ut censeam, movent me aliquot ll. Xenophontis: K. 'A. 5, 6, 19. Εἰ μὴ ἐκποριοῦσι τῇ στρατιᾷ μισθόν. Mss. Par., Eton. et marg. HSt. ἐξευποριοῦσι: διττογραφίᾳ, opinor, id quod passim accidit, confusa in vocem monstruosam. Eadem, ni fallor, commistio διττογραφίας alium locum fœde corrupit ibid. 5, 8, 25. Ἡ ἀποροῦντι συνεξεπόρισά τι. Mitto reliquam varietatem: unus Ms. Par., συνεξεπόρησα legens, ad veram recta ducit. Scr. συνεξεπόρισα. Itaque in Lex. Xen., sane egregio thesauro Græcitatis, sed in quo κρίσιν sæpiuscule requiras, delenda verba βαρβαρικώτατα, * ἐξευπορίζειν et * συνεξευπορίζειν. Tali quidem accessione HSt. Thes. jam satis ille sordium trahens, quod tamen immortali viro condonandum, facile carebit. Ceterum permirum accidat, quid causæ sit, cur barbari illius εὐπορίζειν vestigia subinde occurrant. Num forte posterior Græcitas, delusa falso etymo vocis εὐπόριστος, quam vita communis, maxime sensu medicinali, frequentaret, εὐπορίζειν dicere cœpit, quod antiqui Scriptores ἐκπορίζειν dixerant? Persimili errore Grot. Excerpt. 431. in Euripideis (Fragm. Inc. 155. Musgr.) εὖ θυσαμένους edidit, quod ἐκθυσαμένους scr. erat. Vide Valck. ad Herod. 480. In Eur. Heracl. 181. Burnesiana habet εὐμάθῃ. Al. recte ἐκμάθῃ." Vide Brunck. ad Aristoph. Ἐκκλ. 820. Lobeck. Phryn. 595. " Εὐπορίζω non est vere Græcum. Leg. vel εὖ πορίζειν, vel ἐκπορίζειν. Sic Schæf. in Meletem. Cr. Spec. Prim. p. 6., etsi dicitur εὐπόριστος. Perinde est ac εὐχάριστος, quod probum est, etsi dici nequit εὐχαρίζομαι. Vide Εὐχαρίζεσθαι." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. * Προσεισευπορίζω, vide Προσεισευπορέω. " Ἐξευπορίζω, de quo Schæf. Meletem. Cr. p. 7. (68.) habet Lesbonax T. 8. p. 7. Casaub. ad Athen. 4, p. 170. ' Εὐπορί-

ζειν, quo parum aut nunquam utuntur Græci.' Plura ejusmodi compp. analogiæ repugnantia non omnino evitare videtur recentior Græcitas." Dindorf. Mss. * Συνευπορίζω, Lobeck. Phryn. 595.]

Cum Πορίζω significante Suppedito, Præbeo, eand. signif. habet Poët. VERB. Πόρω, cujus fut. Πόρσω: sicut ἀμείρω, ἀμέρσω et similia, quæ Æolica esse putantur. Alicubi non tam commode redditur Præbeo, quam Do. Il. Π. (185.) πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν, Od. Τ. (413.) ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα. Huc pertinent et quæ ap. Hes. leguntur, Πόρε, παρέσχε, περιεποίησε. Et, πόρεν οἱ ἐπιεικὲς, παρέσχεν αὐτῷ τὸ πρέπον. Et, πορεῖν, δοῦναι. Item, Πόρωσι, δώσωσι, χαρίσωνται. Itidem ap. Hom. Πόρῃ, παράσχῃ, περιποιήσῃ. Et part. Πορὼν, Qui præbuit, Qui dedit. [" Heyn. Hom. 4, 599. 5, 219. 235. 644. Π. υἱὸν, 7, 175. Περὶ, 6, 63. Δεῦρο πορεῖν, Soph. Œd. C. 1458. Πέπορε, Heyn. Hom. 8, 410." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 590. κελεύθους ἁλὸς πορεῖν, exp. Aperire.] " Πεπορεῖν, Hes. δοῦναι, Dare, poët. anadiplosi pro " πορεῖν," [Pind. Π. 2, 105. ἐλευθέρᾳ φρενὶ πεπορεῖν. " Scripti et editi habent πεπαρεῖν. Diu hæsi, quid sequerer. Vetat religio critica tam antiquam lectionem mutare: est tamen ea haud dubie vitiosa et e calami errore propagata. Habet quidem Hes. πεπαρεῖν, ἐνδεῖξαι, σημῆναι, et * πεπαρεύσιμον, εὔφραστον, σαφές. Ductum illud esse deberet e παίρω, πέπαρα, et πεπαρέω, πεπαρεῖν. At nec extant talia verba, nec analogia succurrit, nec est tamen unde sensum idoneum elicias. Enimvero agitur de munificentia: ea πορεῖ, πορίζει, πέπορε, πεπορεῖ. Sane πεπορεῖν supra ascriptum habebat August., quod et Æm. Portus conjectabat, Schmidiusque non improbabat; est enim ad analogiæ normam formata a πορέω, πέπορα, πεπορεῖν. Hesychii auctoritas nil aliud declarat, quam ipsum aut Grammaticum, quem exscripsit, in corruptum Cod. incidisse. Affert certe et ipse Hes. alio l. πεπορεῖν, δοῦναι. Et Schol. ad nostrum l. πεπαρεῖν, ἢ πορίζειν καὶ παρασκευάζειν· ἢ παρασχεῖν, καὶ πλουσίους ἀποδεῖξαι. Atqui hæc sunt interpretamenta τοῦ πεπορεῖν." Heyn.] At e fut. Πόρσω derivata SUNT Πορσαίνω ET Πορσύνω, sicut Ὀρσύσκω ex aor. Ὄρσα, Ionice pro ὦρσα. Atque ut Ὀρσύσκω ejusd. cum ὄρω signif. est, ita et πορσαίνω s. πορσύνω cum πόρω. Soph. Aj. (1396.) p. 76. meæ Edit. κεἴ τινα στρατοῦ Θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν· Ἐγὼ δὲ τἆλλα πάντα πορσυνῶ, i. e. παρέξω, Schol.: sed malim in sequenti signif. accipere pro Parabo, Curabo; ut sit, Quod vero reliquum est, ipse effectum dabo, curabo, Administrabo. Itidem Hes. πορσῦναι exp. πορίσαι." || Πορσύνω, s. Πορσαίνω, Paro, Il. Γ. (411.) Κείνου πορσανέουσα λέχος, i. e. μέλλουσα εὐτρεπίσαι, ut in Ms. Hom. exemplari, quod ap. me est, exp. Scribitur ibi etiam Πορσυνέουσα, a v. πορσύνω, sicut πορσανέουσα a πορσαίνω: quorum fut. πορσυνῶ et πορσανῶ, et Poëtica epenthesi πορσυνέω ac πορσανέω. Utramque scripturam agnoscit Eust. 430., ubi etiam dicit utrumque horum verborum esse Poëticum, significareque non solum παρέχειν, sed etiam εὐτρεπίζειν. Itidem ap. Hes. Πορσαίνει, κατασκευάζει, κοσμεῖ: et, Πορσανέουσα, ἑτοιμάσουσα, ἐπιμελησομένη. Idem tamen Πορσανέων in præs. quoque accipit, exponens εὐτρεπίζων: itidemque, Πορσανέουσα, εὐτρεπίζουσα, παρασκευάζουσα, στρωννύουσα: quasi a Πορσανέω. Meminit Idem et alterius: Πορσῦναι, παρασκευάσαι, εὐτρεπίσαι. Πορσύνων, παρασκευάζων, ἑτοιμάζων. Πόρσυνε, παρεσκεύασε: quo utitur Hom. Od. Γ. (403.) Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν, Pararat: q. l. annotat Eust. πορσύνειν dictum esse ὑπηρετικώτερον. || Alicubi etiam pro Ago, Perago accipitur, Administro, Efficio, Herod. (9, 7.) Πορσύνειν τὰ τοῦ θεοῦ, Sacra peragere, Eur. πορσυνῶ σοι τὸν πόνον, Eam rem tibi conficiam, effectam dabo, Terent. Utitur et Xen. K. Π. 4, (2, 20.) p. 58. Οὓς μὲν ἂν ὁρῶσι πορσύνοντας τὰ ἐπιτήδεια, ἐπαινούντων, οὓς δ' ἀμελοῦντας, κολαζόντων, Sedulo agere s. exequi ea quibus opus est: ubi etiam nota ei opponi ἀμελεῖν. Et pass. signif. 7, (5, 8.) p. 113. Ὡς δὲ τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορσύνετο, Re sic peracta s. confecta. || Colo, Honoro. Unde ap.

A Hes. Πορσαίνει, θεραπεύει, κοσμεῖ, Apoll. Rh. 2, (718.) de fano Concordiæ, ὃ ῥ' ἐκάμοντο Αὐτοὶ, κυδίστην τότε δαίμονα πορσαίνοντες, Schol. τιμῶντες, annotans scribi etiam κικλήσκοντες. Itidemque 3, (1124.) οἱ δέ σε πάγχυ θεὸν ὣς πορσανέουσι, exp. τιμήσουσι, καὶ ὡς θεὸν νομίσουσι σεπτήν: addens, alibi (1129.) ubi Jason dicit, Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι Πορσανέεις, significare προσκτήσῃ et αὐξήσεις: malim ego εὐτρεπίσεις, Parabis, ut ap. Hom. || Significat etiam Incito, Invito. Unde ap. Hes. Πόρσυνε, διήγειρε: Πορσύνεσκον, διήγειρον: Πορσύνων, ἐρεθίζων: Πορσύνουσα, ἐρεθίζουσα. || Πορσύνω, Alo, τρέφω, e Pind. Ὀ. (6, 54.) || Πορσύνεται Hesychio ὁδεύεται, [item Photio, e Soph. " Πορσαίνω, Ruhnk. ad H. in Cer. 156. Ilgen. Hymn. 604. Heyn. Hom. 4, 538. Musgr. Tro. 227. Brunck. Apoll. Rh. 82. 124. 147. 172. (4, 897. 1107.) Πορσύνω, ibid. Soph. 3, 527. Phil. 781. Jacobs. Anim. 43. Heyn. l. c. Musgr. l. c. Wakef. Phil. 781. Eum. 112. Ruhnk. l. c. Pierson. Veris. 62. Valck. Phœn. p. 384. Diatr.
B 110. Zeun. ad Xen. K. Π. 115. et Ind." Schæf. Mss. I. q. θεραπεύω, Eur. Rhes. 878. * Ἐπιπορσαίνω, Nicander Fr. 2, 54. * Ἐπιπορσύνω, Quint. Sm. 7, 712.] Καταπορσύνω, Exhibeo, ut dicitur Exhibere molestiam, vel Molior, Machinor, Xen. K. Π. 1, (6, 14.) p. 18. Μηδέποτε παύεσθαι ἢ τοῖς πολεμίοις καταπορσύνουσαν κακὰ, ἢ ἑαυτῇ ἀγαθὰ, ubi etiam scribitur ἢ τοῖς πολεμίοις κακὰ πορσύνουσαν, ἢ ἑαυτῇ ἀγαθά. [* Συμπορσύνω, Hippocr. 792. Apoll. Rh. 4, 549.]

¶ Πορεύω, Trajicio, Traduco, Transveho, Soph. Tr. (559.) p. 350. meæ Ed. de Nesso, Ὃς τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς Μισθοῦ 'πόρευε χερσὶν, οὔτε πομπίμοις Κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς: i. e. διεπέρα, διεπόρθμευε, Schol. Pro Traduco, Transveho, vel etiam simpliciter, Duco, usus est et Eurip. Hec. (447.) Αὔρα, ποντιὰς αὔρα, Ἅτε ποντοπόρους κομίζεις Θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας, Ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις; Quo me duces? ἄξεις, πορευθῆναι ποιήσεις, Schol.: afferens similem hujus verbi usum e Plat. Phædro (57.) Οἷ δεῖ τοὺς συλλεγέντας
C εἰς ᾅδου πορεύεσθαι, μετὰ ἡγεμόνος ἐκείνου ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι. || Mando, Mitto, Ire jubeo, Soph. El. (800.) p. 116. meæ Ed., οὔτ' ἐμοῦ καταξίως Πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου, i. e. πέμψαντος, ἀποστείλαντος, Schol. Itidem Hes. Πορεῦσαι exp. non solum ἀγαγεῖν, sed etiam πέμψαι. [" Gesner. Ind. Orph. v. Ἐπ., Valck. Phœn. (996.) p. 360. Beck. p. 215. Toup. Opusc. 1, 373. Abresch. Æsch. 2, 31. Wakef. Herc. F. 840. Musgr. ibid. Wakef. Alc. 450. Trach. 559. Act., med., Kuster. V. M. 11." Schæf. Mss. Liban. 2, 452. Pro πορεύομαι, Pind. Ὀ. 3, 45.]

Πορεὺς, έως, ὁ, Qui aliquem trajicit, Portitor, πορθμεὺς, Hes.

Πορεῖον, τὸ, Cujus ope trajicimus, Quo in trajectu utimur: ut navis, Vehiculum. Sic enim J. Poll. 3, 14. Καὶ Πορεῖα, τὰ ὀχήματα, ubi tamen perperam scriptum EST Πορία. Rectius 1, 9. Λέγοις δ' ἂν τὰς ναῦς, καὶ πορεῖα θαλάττια, καὶ ὀχήματα θαλάττια καὶ πελάγια, Vehicula marina. Hom. ἁλὸς ἵππους appel-
D lat. Plato πορεῖον pro Vehiculum usus est de LL. 3. (p. 109.) Πορεῖα δὲ ὥστε ἐπ' ἀλλήλους τότε πορεύεσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, Vehicula autem ut tunc inter se commeare possent sive terra s. mari. [Machina, transportandis in sicco navibus inserviens, Polyb. 8, 36, 11. " Valck. Adoniaz. p. 320. Phœn. p. 18. ad Charit. 250. Schweigh. ad Polyb. 6. p. 489. ad Diod. S. 2, 440. 442. 456. Boeckh. in Min. 160." Schæf. Mss. Chishull. H. A. p. 130. in quodam Fœdere exp. Commeatus legatis datus, Legativum.]

Διαπορεύω, Trajicio, i. q. πορεύω, sicut διαπείρω et διαπεράω, i. q. πείρω et περάω, Xen. K. Ἀ. 2, (5, 3.) Εἰσὶ δὲ τῶν ποταμῶν, οὓς οὐδ' ἂν παντάπασι διαβαίητε, εἰ μὴ ἡμεῖς ὑμᾶς διαπορεύοιμεν, [Aristot. Œcon. 2, 2, 38. Ὅπότε διαπορείη τὸ στρατόπεδον. * " Εἰσπορεύω, Eur. El. 1285. Πυλάδης μὲν οὖν κόρην τε καὶ δάμαρτ' ἔχων, Ἀχαιΐδος γῆς οἴκαδ' εἰσπορευέτω. Reisk. emendat ἐκπορευέτω, Ex Achaia deducat in suam patriam. * Ἐκπορεύω, Eur. Phœn. 1075. Ἀνοιγέτ',

ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων, Schol. ἐξάγετε. Herc. F. 723." Seager. Mss. "Brunck. El. 405." Schæf. Mss.] Προπορεύω, Prius trajicio, Præmitto, [Ælian. H. A. 10, 22.]

Πορεύομαι, sequendo signif. verbi activi reddendum esset Trajicior, Traducor, Transvehor; item Mandor, Mittor, Ire jubeor: nulla tamen horum usum exempla afferuntur. Pro Eo vero s. Proficiscor, Iter facio, frequentissimum est, Xen. K. Π. 4, (3, 3.) Τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι, Pedibus ire, iter facere, Thuc. πορεύομαι κατὰ γῆν, Terra iter facio: cui opp. Poëticum ὑγροπορῶ. Dem. πορεύομαι δι' ἀγορᾶς, Proficiscor s. Transeo per forum. Plato Tim. Πορευόμενα δι' οὐρανοῦ, Penetrantia per cœlum, Cic. Item cum accus. Isocr. Μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι, Longum conficere iter. Ad verbum, Longam ire viam. Xen. (K. Π. 2, 4, 17.) δύσβατα πορεύεσθαι, Iter facere per loca invia, Aristot. de Mundo, Πορεύεται διττὰς πορείας, Duplex iter facit: de sole. Interdum pro loco redditur Exeo, Abeo; aut aliter etiam. Πορεύομαι εἰς, Adeo, metaph. Plato de LL. Πορεύομαι εἰς πόνους, Labores adeo, aggredior, Dem. (1090.) Πορευομένων ἡμῶν εἰς τὰ κτήματα, Cum hæreditatem nos adiremus: habes totum locum ap. Bud. 104. Πορεύομαι ἐκτὸς τοῦ, Aberro a, Plato de LL. Πορευθῆναι ἄλλοθι, Alio ferri. Cui adde e Greg. Μὴ πορευθῶμεν τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς ἡμῶν, Ne feramur lumine ignis nostri. Πορεύεσθαι ἐν, Hebraici idiomatis imitatione usurpatur a V. T. Interprr. et Novi Scriptt. pro Versari in: sicut et βαδίζειν, huic πορεύεσθαι synonymum: 2 Petr. 2, (10.) Ἐν ἐπιθυμίᾳ μιασμοῦ πορευομένους. At Judas (16.) Κατὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν πορευόμενοι: sicut Joan. 2 Epist. (6.) Ἵνα περιπατῶμεν κατὰ τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ. || Aliquando signif. Incedo, Ingredior, etiam Gradior. [" Ammon. 140. Wakef. S. Cr. 3, 16. 4, 107. Zeun. ad Xen. K. Π. 718. ad Charit. 393. Jacobs. Anth. 9, 379. Tropice, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 9. Wyttenb. Select. 370. De fut., Valck. Hipp. p. 279. Πεπόρευτο, Epigr. adesp. 382." Schæf. Mss.] Πόρευμα νάϊον ex Eur. (Iph. A. 300.) pro Navalis expeditio, [Æsch. Eum. 239. " Abresch. Æsch. 2, 31. Musgr. Herc. F. 978." Schæf. Mss, " Π. πατρὸς dicitur Spiritus Sanctus, Amphiloch. 140." Kall. Mss. * Πόρευσις, Ambulatio, LXX. Gen. 33, 14. Schol. Lycophr. 11.] Πορεύσιμος, ὁ, ἡ, Meabilis, etiam Permeabilis, Qui transiri potest, Per quem iri potest, Xen. K. Π. 7, (5, 8.) p. 113. Ἐκέλευσε σκέψασθαι εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ. Paulo ante, Ἡ δὲ διὰ τῆς πόλεως τοῦ ποταμοῦ ὁδὸς πορεύσιμος ἀνθρώποις ἐγίγνετο. At Plut. (6, 322.) de mari, s. aqua marina, Πόμπιμόν ἐστι πάντῃ καὶ πορεύσιμον ὄχημα τοῖς κομιζομένοις, nam per ipsum navibus veluti vehiculis commeatur. [" Cattier. Gazoph. 28." Schæf. Mss. Πορευτέος, Soph. Phil. 993. Xen. K. Ἀ. 2, 5, 3.] Πορευτέον, Eundum est, Eur. [Iph. A. 1016. Heracl. 730. Xen. K. Ἀ. 4, 1, 2. 5, 1. Ἱππαρχ. 2, 7. Plato de LL. 968. 992. " Clem. Alex. 760. Euseb. H. E. 231." Kall. Mss.] Πορευτικὸς, Qui incedere potest, Qui ingreditur et ambulat, Ambulatilis, Vitr. Funduli ambulatiles: ζῷα, Aristot. (H. A. 1, 763.) Animalia quibus ingredi datum est; ad differentiam τῶν ἑρπυστικῶν et νηκτικῶν. At π. ὄργανον exp. Instrumentum incessui delegatum. [Polyb. 12, 19, 7. 20, 6.] Πορευτὸς, i. q. πορεύσιμος. Apud Theophr. autem C. Pl. 3, 25. Μέγιστον μὲν καὶ πρῶτον, εἰ τὴν π. χώραν κατείργασται καλῶς, reponitur σπορευτήν; UT Σπορευτὴ χώρα sit Arvum ad sementem excipiendam paratum. [Æsch. Ag. 295. " Ad Charit. 564." Schæf. Mss. Πορευταί, Gl. Istonæ, (sic.) Ἀπόρευτος, ὁ, ἡ, Per quem iter haberi nequit: ὁδὸς, Plut. Camillo (26.) quod tamen exp. Via inaccessa: (Mario 39.) Ἀπόρευτα redditur etiam Stabilia: ut sunt aquæ mortuæ. [* Δυσπόρευτος, Xen. K. Ἀ. 1, 5, 7. Diod. S. 4. p. 195, 11. Dio C. p. 717, 6. Schol. Thuc. 1, 107.] Εὐπόρευτος, Per quem facile iri potest, Pervius, Permeabilis, i. q. εὔπορος: et opposita habens δύσπορος et ἄπορος. [" Facile transiens, Tzetz. ad Lyc. 686." Kall. Mss. * Μακροπόρευτος, Schol. Ven. Il. E. 280. " Valck. ad Ammon. 9." Schæf. Mss. * " Ὁμοπόρευτος, Simul iter faciens, Comes, Dionys. Areop. 139. 150. * Παλιμπόρευτος, Retrogradus, Lycophr. 180. 628." Kall. Mss. Schol. Pind. Π. 9, 33. bis. * Πολυπόρευτος, J. Poll. 6. p. 663. Hesych. 777. * Ὑγροπόρευτος, Orph. H. 81, 1.]

Πορεία, ἡ, Profectio, Iter, Plato Epist. 11. Πάντα κινδύνων ἐν ταῖς πορείαις ἐστὶ μεστά, 7. Ἡ δὲ δὴ ὑστέρα πορεία τε καὶ πλοῦς εἰκότως γέγονε, Posterior profectio et navigatio non ab re suscepta est. Dicitur enim γίνεσθαι πορεία, ut ποιεῖσθαι πορείαν: quo Lucian. (3, 238.) utitur: necnon Herodian. 3, (4, 1.) Μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, Festinanter iter faciebat, Iter accelerabat. Et Xen. K. Π. 8, (8, 6.) Τὰς πορείας βραχείας ποιοῦνται, Brevia itinera conficiunt: (6, 9.) Θᾶττον τῶν γεράνων τὴν πορείαν ἀνύτειν: (5, 1.) Συνεσκευάζετο τὴν εἰς Πέρσας πορείαν, Parabat profectionem in Persiam, nisi malis Expeditionem: quomodo accipi potest et ap. Athen. 10. Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας, Alexandri profectionis, Expeditionis ab Alexandro in Persas susceptæ. Isocr. Τὰς κατὰ γῆν πορείας ὑπομένειν, Terrestria itinera sufferre. At Plato τὴν εἱμαρμένην πορείαν vocat τὸν θάνατον, ut Longin. testatur, hæc inter alia ex eo verba citans, Πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν. Alicubi exp. Progressus: ut πορεία τῶν στρατοπέδων. Polit. Transitum etiam interpr. Hæc enim Herodiani verba 6, (5, 12.) Τοῖς πεζοῖς καὶ τὴν βάσιν εὐπαγῆ καὶ τὴν πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν, sic vertit, Peditibus stabilem gressum facilemque transitum præbebat. Redditur etiam Gressus, Bud. ap. Plut. Τὴν πορείαν ἐπιστήσας, Gressum coërcens et resistens. Cui adde e Plat. de LL. Κατὰ τὴν πορείαν, Inter eundum. || Incessus, Ingressus: ut in libro Aristot. Περὶ Ζώων Πορείας, De Incessu Animalium, sicut Plin. Incessus omnibus animalibus certus et uniusmodi et in suo cuique genere. Plut. Pericle, Πρᾳότης πορείας καὶ καταστολὴ περιβολῆς. Itidem Athen. 14. Ἐν ὀρχήσει καὶ πορείᾳ καλὸν μὲν εὐσχημοσύνη καὶ κόσμος, αἰσχρὸν δὲ ἀταξία. || Πορεῖαι in SS. Literis dicuntur etiam, ut αἱ ὁδοί, pro Vitæ institutum, Facta ejus, vel recta, vel prava. Lat. Theologi interpr., Viæ: ut in Epist. Jacobi 1, (11.) Ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ μαρανθήσεται, Dives in viis suis marcescet: ut paulo ante, Ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, In omnibus viis suis inconstans. Annotat eo loco Erasmus, commodiore sensu fortasse leg. πορίαις, ut sit In abundantia sua: unde in VV. LL. puto IRREPSISSE Πορία, ἡ, Facultas, Abundantia: quod omnino mendosum est; nec enim ut εὐπορία ab εὔπορος, ἀπορία ab ἄπορος derivatur, ita et πορία a πόρος: sicut nec ὁδία ab ὁδὸς, licet ex εὔοδος, δύσοδος, et ἄνοδος, originem habere sciamus εὐοδία, δυσοδία, ἀνοδία. [" Πορεία, Valck. ad Phalar. p. xvi. Toup. Emendd. 1, 176. ad Lucian. 1, 287. ad Charit. 405. 742. Jacobs. Anth. Prolegg. 58. 8, 162. Wakef. S. Cr. 4, 107. Transvectio, Argum. Soph. Trach. p. xii. Erf. Conf. c. προθυμία, ad Diod. S. 2, 199. Πορία, ad Charit. 405." Schæf. Mss. * Μεσοπορεία, Media via, Schn. Lex. ἁμαρτύρως.] Πρωτοπορεία, ἡ, Dignitas præeundi, [Primum agmen, Polyb. 1, 76, 5. 2, 34, 14. 3, 79, 1.]

Πορεῖον, τὸ, Profectionis s. Itineris auxilium, Cujus auxilio iter facimus: quo sensu πορεῖα Suid. exp. τὰ εἰς πορείαν χρήσιμα: sicut ἐφόδια dicuntur Viæ auxilia, Viatica. Itidem in Lex. meo vet. Πορεῖον, τὸ διδόμενον τοῖς πρεσβευταῖς, ὥσπερ ἐφόδιον, περὶ τοῦ πορευθῆναι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν. Dicitur πορεῖον Navigium quoque, quo trajicimus, necnon Vehiculum, quo ex uno loco in alium transimus et vehimur: cujus signif. supra quoque memini. Pro quo ET Πόριον.

[* Ἀναπορεύομαι, Dio C. 816, 94. * Ἀναπορευτὸς, unde * " Δυσαναπόρευτος, Wakef. S. Cr. 3, 151." Schæf. Mss. Philo 1, 672. Maug., ubi Valck. ad Phal. p. xiv. corrigit * δυσδιαπόρευτος. * Δυσανάπορος, Invius, Plato Critia p. 39. πηλός.]

Ἀντιπορεύομαι, Contra eo, Vado in contrariam partem. Accipitur etiam metaph. signif., ut Intercedo, pro Resisto, Refragor. [" Dionys. H. 2, 994." Schæf. Mss. Xen. Ἑλλ. 7, 3, 5.] Ἀντίπορος, ὁ, ἡ,

Contra gradiens, Adversos gressus ferens, In contrariam partem tendens. Citatur etiam e Nonno pro Oppositus, E regione positus. Et ex Eur. Iph. A. (1493.) Συνεπαείδετ' Ἄρτεμιν Χαλκίδος ἀντίπορον. [Xen. K. 'A. 4, 2, 12. Æsch. Pers. 66. Musæus 215. 283. Nonn. D. 28, 270. "Jacobs. Anth. 11, 128. Schneid. Anab. 203. Lobeck. Aj. p. 356. * Ἀντιπορέω, Athlet. Stat. 7. Ruhnk. Ep. Cr. 236. Gesner. Ind. Orph. v. Ἀντεπ." Schæf. Mss.] Subjunxi vero hoc Ἀντίπορος verbo Ἀντιπορεύομαι, non autem compositis e πόρος annumeravi, quia significatione magis refert verbum πορεύομαι quam nomen πόρος: quemadmodum ET Ἰθυπόρος, Recta procedens, ex Epigr., quod tamen παροξύνεται, sicut ναῦται ποντοπόροι. ["Jacobs. Anth. 9, 158." Schæf. Mss. * Ἰθυπορέω, Recta progredior, Hippocr. 278, 45.] At proparoxytonum Ἰθύπορος significaret Rectos meatus habens, ut εὐθύπορος. Itidem σύνοδος significans Comes ad συνοδεύω potius referendum censeat aliquis quam ad ὁδὸς, si significationem spectet. [Ἀντίπορος, Xen. K. 'A. 4, 2, 12. Æsch. Pers. 66. Musæus 215. 283. Nonn. D. 28, 270.] A B

Ἀποπορεύομαι, Abeo, Abscedo, Discedo, Aristot. Œc. 2. Πρὸς τοὺς ἐναντίους φασκόντων ἀποπορεύεσθαι, Cum se ad hostes abire dicerent, s. Transire vel Deficere ad hostes. ‖ Redeo, Revertor. [Polyb. 25, 8, 6. Xen. K. 'A. 7, 6, 23. Ἑλλ. 3, 2, 5. 4, 8, 35. 36. 7, 1, 19.] Ἀποπορευτέον, Redeundum s. Revertendum est. Pro quo Attice dicitur Ἀποπορευτέα. Agathias, Ἀποπορευτέα αὐτῷ ἐδόκει τῶν ἐπὶ Φᾶσιν ποταμῶν καὶ τῶν ἐκείνῃ δυσχωριῶν, i. e. ἐπανακτέον, * ὑποστρεπτέον, ut Suid. eum locum citans exp. Revertendum esse et relinquenda loca illa. [* "Ἀποπόρευσις, Evagr. H. E. 4, 27. bis." Boiss. Mss.] Ἀποπορεία, ἡ, Abitus, Discessus. ‖ Reditus. Apud Suid. Ἐκκελεύσασθαι δὲ τοῖς ἑπομένοις οἰκέταις ἐπιταχῦναι τὴν ἀποπορείαν, i. e. τὴν ἀποστροφὴν, ἐπαναχώρησιν, ἐπάνοδον, ut ipse exp.: itidemque ap. Procop. Ὁ δὲ Χοσρόης οὐκ ἐβουλεύετο τὴν ἀποπορείαν ᾗπερ ἐληλύθει ποιήσασθαι, Non redire ea via qua venerat.

Διαπορεύομαι, Eo per, item Iter habeo per, Plut. Numa, Διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, Euntes per urbem, Plato de LL. Διαπορεύομαι τὰς ὁδοὺς, Aristot. Œcon. 2. Διαπορευόμενος διὰ τῆς χώρας, Proficiscens s. Iter faciens per regionem: pro Pertransire citat Bud. ex Isocr. ‖ Item pro simplici Eo, Proficiscor, Plato Epist. Εἰς Συρακούσας διεπορεύθην, Ivi Syracusas, Syracusas me contuli. Nisi malis, Syracusas trajeci; nam e Græcia in Siciliam navi itur. Plato de corporum cœlestium motu dixit in Epinom. p. 370. teste Bud., qui ex Ejusd. l. 10. de LL. affert, Εἴτε ἐν ᾅδου διαπορευθεὶς, εἴτε καὶ τούτων ἔτι ἀγιώτερον διακομισθεὶς τόπον, de metempsychosi loquens. ‖ Intercedo. Vide sequens Διαπορεία. [Polyb. 3, 68, 12. 12, 17, 2. Narrando percurro, 16, 26, 2. "Toup. Opusc. 1, 507. Diod. S. 1, 367. 368. Enarro, 639." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Διαπόρευμα, Transitus, 3 Reg. 7, 30. al. Διαπ.] Διαπορεία, ἡ, Itio s. Iter per locum aliquem: a Suida EXP. Διαπόρευσις, quo itidem significatur Itio per aliquem locum: AT Διαπορία, Dubitatio, Hæsitatio. Διαπορεία, inquit, ἡ διαπόρευσις· Διαπορία δὲ, ἡ ἀμφιβολία. De astrorum motu dicitur ap. Plat. Epinom. 370., Bud. ‖ Intercessio, ut Bud. e Bessarione interpr. Itidem in Comm. 108. Ad verbum etiam Διαπορευόμενος Intercessor dicitur, et Διαπορεία, Intercessio. Similiter Annot. in Pand. A Græcis Διαπορεία dicitur. Unde Cedere intercessioni dicebant, ut Cedere provocationi, i. e. non procedere ultra et admittere oppositionem: pro Intercessione citat idem Bud. e Plat. Epinom. 371. [* Διαπορεύσιμος, Schol. Ven. B. ad Il. Θ. 227. "Heyn. Hom. 7, 397. * Διαπορευτὸς, 8, 268." Schæf. Mss. Phavorin. Apollon. Lex. Hom. Niceph. Blemm. 82. "Schol. Xen. K. 'A. ap. Gail. 7, 330." Boiss. Mss. "Hes. v. Ἀμαξιτόν." Wakef. Mss. * Ἀδιαπόρευτος, Niceph. Blemm. l. c. * Δυσδιαπόρευτος, ibid. "Valck. ad Phalar. p. xiv." Schæf. Mss.] "Διαπρύσιος, Penetrabilis, Penetrans: κήρυκες, Greg. Naz., qui et διάτοροι nominantur: quoniam sc. voce sua, utpote alta et clara, penetrant aures. Unde et διαπρύσιον γεγωνεῖν dicitur Qui vocem ita intendit, ut ea aures etiam remotissimorum penetret, Il. Θ. (227.) P. (247.) Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὼς, i. e. διάτορον et ἐξάκουστον: P. (748.) ὥσπερ πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ Ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκὼς, pro παρ' ὅλον τὸ πεδίον * παρατεταμένως διήκων, Schol. exp. At δ. πόλεμος exp. potest Vehemens, in quo sc. ferrum et flamma omnia διαπορεύονται:" [Schn. Lex. ducit a διὰ et περάω. "Voss Myth. Br. 1, 104. Ilgen. Hymn. 439. ad Callim. 1, 195. Heyn. Hom. 5, 457. 6, 350. 7, 397. * Διαπρυσίως, Valck. Anim. ad Ammon. 79." Schæf. Mss. "Amphiloch. p. 21. Method. 402. 439. Andr. Cr. 52. 122. Phot. ap. Wolf. Anecd. 1, 24." Kall. Mss.] C D

Εἰσπορεύομαι, Ingredior, Ceb. Theb. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 104. De coitu, ad Anton. Lib. 280. Verb." Schæf. Mss. * Ἐπεισπορεύομαι, Superingredior, LXX. Levit. 26, 33. * Παρεισπορεύομαι, 2 Macc. 8, 1. * "Προεισπορεύομαι, Schol. Eur. Or. 57." Kall. Mss. Osann. Anal. p. 98.] Συνεισπορεύομαι, Una ingredior, proficiscor in, [Dionys. H. 1, 581.]

Ἐκπορεύομαι, Exeo, Egredior, Polyb. Εἷς δὲ τῶν προχειρισθέντων, ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος, Egressus castris. ‖ At Spiritus Sanctus ἐκπορεύεσθαι παρὰ τοῦ Πατρὸς dicitur pro Proficisci a Patre, vel, ut frequentius Lat. Theologi loquuntur, Procedere a Patre. Jo. 15, (26.) Ἐκπορευόμενον πνεῦμα παρὰ τοῦ Πατρός. ["De constr., Musgr. Herc. F. 109." Schæf. Mss. * "Ἐκπόρευμα, de Spiritu Sancto, Athan. 1, 396." Kall. Mss.] Ἐκπόρευσις, ἡ, Egressus, Processus, Greg. Naz., Τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ πνεύματος, Processum Spiritus a Patre. [* "Ἐκπορευτέον, Theod. Prodr. 382." Elberling. Mss.] Ἐκπορευτὸς, Procedens, etiam Egrediens. UNDE Ἐκπορευτῶς, More eorum quæ egrediuntur s. proficiscuntur aliunde. At Greg. Naz. de Spiritu Sancto dicit, Ἐκπ. προϊὼν ἐκ τοῦ Πατρὸς, pro Procedens e Patre; vel, ut Joan. loquitur, ἐκπορευόμενον παρὰ τοῦ Πατρός. [* "Ἀνεκπόρευτος, Jo. Geom. Parad. 85. in Lemmate." Boiss. Mss. * Δυσεκπόρευτος, Joseph. A. J. 13, 2, 4. * Ἐκπορευτικὸς, unde * "Ἐκπορευτικῶς, Athan. 2, 143." Kall. Mss.] Διεκπορεύομαι, Egredior s. Exeo per, Transeo per. Exp. tamen Progredior in VV. LL. [M. Anton. 7, 19. Dionys. H. 1, 559. "Polyæn. ap. Abresch. ad Aristæn. 2, 13." Boiss. Mss. * Συνεκπορεύομαι, LXX. Judic. 13, 25. * "Συνεκπορευτὸς, Vox Theol., Qui una procedit, Theophr. Chemicus in Fabr. B. Gr. 12. p. 763. Ed. 1." Boiss. Mss.]

Ἐπιπορεύομαι, Proficiscor ad, Eo ad: ut Plut. Apophth. Ἐπιπορεύεσθαι τόπους, dicit pro Conferre se ad loca. ‖ Eo s. Proficiscor per, Plut. Lyc. Ἐπιπορευόμενοι τοῖς ἀγροῖς, Per agros proficiscentes. Idem cum accus. junxit in eodem l. Τὴν οἰκουμένην ἐπιπορεύεται, Terrarum orbem peragrat. Idem in T. Flamin. (6.) p. 680. meæ Edit. Τὴν Βοιωτίαν ἀπολέμως ἐπιπορευομένῳ, Peragranti, Obeunti, etiam Proficiscenti et iter habenti per. Cum vero Eust. exponens ἀκρίζειν, dicit τὰ ἄκρα ἐπιπορεύεσθαι, reddideris potius Perambulare, Ire per. [* Ἐπιπορεία, Mathem. Vett. 261. * "Ἐπιπόρευσις, de stellis erronibus, Ptol. ap. Fabr. B. Gr. 4. p. 429." Kall. Mss. "Tzetz. Exeg. in Il. 85, 10." Schæf. Mss. * Παρεπιπορεύομαι, Hesych.]

Καταπορεύομαι, Redeo: peculiariter de exulibus, sicut et κάθοδος. Polyb. Ἦν οὐχ οἷόν τε ἀναλαβεῖν μὴ οὐχὶ καταπορευθέντων τῶν πεφυγαδευμένων, i. e. ἐπανόδου τυχόντων, ut Suid. eum locum citans exp. Alias significaret Eo s. Proficiscor deorsum, Descendo. [Idem Polyb. 4, 17, 8. 29, 8, 4. "Diod. S. 2, 470." Schæf. Mss. * Καταπορεία, Gl. Demeaculum.]

Μεταπορεύομαι, Proficiscor s. Eo post, Persequor; et specialiter Vindicta persequor, Vindico, Ulciscor, sicut μέτειμι et μετέρχομαι. Lys. 174 (=870.) Ἐγὼ τὴν κατὰ τουτουὶ Φίλωνος ποιήσομαι κατηγορίαν, οὐ μέντοιγε ἰδίαν ἔχθραν οὐδεμίαν μεταπορευόμενος, Ulciscens, Persequens. Itidem Polyb. (2, 58, 11.) Τοῖς μεταπορευομένοις τὴν ἀσέβειαν αὐτῶν: (8, 10.) Romanis dicit esse moris τὰ κατ' ἰδίαν ἀδικήματα κοινῇ μεταπορεύεσθαι. Itidem ap. Eur. in Argum. Orestis,

Τὸν φόνον τοῦ πατρὸς μεταπορευόμενος, ἀνεῖλεν Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν. || Ambio, ut μέτειμι: cujus signif. exemplum vide in Προσπορεύομαι. Alioqui Μεταπορεύομαι videri possit sonare Mutato itinere proficiscor, Iter muto, aut Transeo. [" Vindicta persequor, Argum. Eur. Or. Ambio, Diod. S. 2, 977." Schæf. Mss.] Μεταπορεύδην, Persequendo, μετελθὼν, ἐπελθὼν, Hes.

Παραπορεύομαι, Ad latus incedo, A latere eo, Adambulo, Bud. e Polyb. (6, 40, 7.) Παρὰ τὰ ὑποζύγια πλάγιοι παραπορεύονται, τὴν ἀσφάλειαν τούτοις παρασκευάζοντες. Sic Ælian. quoque. Et Greg. Τῷ στρατῷ παραπορευόμενος, Comitans, Ad latus incedens et deducens: pro quo alibi παραπομπεύων. Marc. 11, (20.) Καὶ πρωῒ παραπορευόμενοι εἶδον τὴν συκῆν ἐξηραμμένην, Adambulantes ficui, Juxta ipsam ficum iter facientes; erat enim in via, ut dicit Matth.: sicque παρὰ i. valebit q. Lat. Ad, i. e. Juxta. Erasm. Prætereuntes. Idem Marc. 9, (30.) dicit, Ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, pro Una iter faciebant, sc. quasi incedentes alter ad alterius latus. Erasm. simpliciter vertit, Iter fecerunt: qui tamen existimat e præp. παρὰ intelligendum eos clam aut celeriter per Galilæam iter fecisse. Sed rectius exp. vel Una iter faciebant, simpliciter Iter faciebant, ut et 2, (23.) Παραπορεύεσθαι αὐτὸν τοῖς σάββασιν διὰ τῶν σπορίμων. Item Prætereo, Iter facio, Transeo, Matth. 27, (39.) Marc. 15, (29.) Οἱ δὲ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτόν. [" Diod. S. 2, 307. Dionys. H. 3, 1332." Schæf. Mss. * Ἀντιπαραπορεύομαι, Polyb. 5, 7, 11.]

Περιπορεύομαι, Circumeo, In orbem obeo et lustro, Aristot. Œcon. 2. Τὰ ἱερὰ περιπορευόμενος, Fana deorum lustrans, [Polyb. 2, 27, 6. 3, 7, 3. 4, 54, 4. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 73. Luzac. Exerc. 114. Diod. S. 2, 631." Schæf. Mss. * Περιπόρευσις, Niceph. Blemm. p. 268. * Ἐκπεριπορεύομαι, LXX. Jos. 15, 3.]

Προπορεύομαι, Præeo, Prægredior, Anteambulo, Anteeo, Eo ante, Gradior ante, Præcedo. Unde Προπορευομένη ab Athen. 6. dicitur ἡ πρόπολος, Ancilla quæ heræ suæ præit: Martial. Anteambulones. Xen. dicit etiam προπορεύεσθαι ἔμπροσθεν, K. Π. 4, (2, 12.) p. 56. Καὶ ὑμεῖς μὲν ὑμᾶς αὐτοὺς προπετάσαντες ἡμῶν, προπορεύεσθε ἔμπροσθεν, Præite s, Præcedite nos. [" Toup. Opusc. 2, 77." Schæf. Mss. * " Προπόρευμα, Zoroast. Orac. ap. Maitt. Misc. p. 133." Kall. Mss. * Προπορεία, Polyb. 9, 5, 8. * Συμπροπορεύομαι, LXX. Deuter. 31, 8.]

Προσπορεύομαι, Proficiscor ad, Venio ad, Adeo, Accedo, Marc. 10, (35.) Προσπορεύονται αὐτῷ, Eum adeunt, Accedunt ad eum. Supplices etiam dicuntur προσπορεύεσθαι: ap. Suid. (e Polyb. 4, 3, 13.) Προσπορευομένων δ' αὐτῷ τῶν ἠδικημένων, τοὺς μὲν διέσυρε χλευάζων, i. e. προσερχομένων μεθ' ἱκετηρίας, Cum supplices eum adiissent, ad eum venissent. Ii etiam, qui populum in ambitione magistratus alicujus prensant, προσπορεύεσθαι dicuntur, Adire s. Accedere ad populum, Polyb. (10, 4, 2.) Ἔθους δ' ὄντος δύο πατρικίους καθίστασθαι, τότε καὶ πλειόνων προσπορευομένων, οὐκ ἐτόλμα μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ, Cum plures in ea dignitate ambienda populum prensarent, non ausus est fratri eam petere, ubi etiam nota μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν pro Ambire s. Petere magistratum: quo modo et alibi, (10, 4, 9.) Ἠξίου τήβενναν αὐτῷ λαμπρὰν εὐθέως ἑτοιμάσαι· τοῦτο γὰρ ἔθος ἐστὶ τοῖς τὰς ἀρχὰς μεταπορευομένοις, Iis qui magistratum aliquem ambiunt s. petunt: (10, 4, 1.) Τούτου προσπορευομένου πρὸς τὴν ἀγορανομίαν, Hoc in petitione ædilitatis populum adeunte et prensante. || Advento, ut cum dies aliquis adventare s. appropinquare dicitur. Aristot. Œcon. 2. Προσπορευομένης τε τῆς νουμηνίας, καὶ δέον τοῖς στρατιώταις σιταρχίαν δοῦναι. Ibid. Προσπορευομένου δὲ τοῦ μηνὸς ἀναπλεύσας διέδωκε τὴν σιταρχίαν, εἶτα τοῦ εἰσιόντος μηνὸς διέλιπεν ἕως τῆς νουμηνίας.

Συμπορεύομαι, Proficiscor cum, Una iter ingredior, Itineris comes sum. Item simpliciter Una cum aliquo eo, Comitor. Luc. 24, (15.) Ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς, Cum ipsis ibat. Et sine casu, Marc. 10, (1.) Καὶ συμπορεύονται πάλιν οἱ ὄχλοι πρὸς αὐτὸν, Una ipsum adeunt, In unum coëuntes accedebant ab ipsum. [Polyb. 5, 75, 1. 18, 17, 5. 29, 9, 6. " Ad Diod. S. 2, 322." Schæf. Mss.]

[* Ὑποπορεύομαι, Subeo, Plut. 7, 168. Timol. 18. * Ὑποπόρευσις, 10, 34.]

ἜΜΠΟΡΟΣ, ὁ, Vector, Qui mare trajicit, sed aliena navi, ut qui ναυσθλοῦται. Porphyrius initio sui Ὁμηρικῶν Ζητημάτων libri, Τὸ μὲν οὖν ἔμπορος οὐ κατὰ τὴν συνήθειαν τέτακται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς περώντων, οὓς συνήθως ἐπιβάτας νῦν λέγομεν. Aliquanto post dicit hunc Homericum ἔμπορον non a πορίζω derivari, sed a πόρος significante πορεία. Hæc autem exempla affert. Ex Od. Ω. (299.) ἦ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, B. (319.) Εἰμὶ μὲν —Ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπίβολος οὐδ' ἐρετάων Γίγνομαι. Itidem Eust. dicit ἔμπορον esse τὸν ἀλλοτρίας νηὸς ἐπιβάτην. || At vero ap. Posteros Homeri pro ἔμπορος usitatum est ἐπιβάτης, ipsum autem ἔμπορος capitur pro μεταβολεὺς s. πραγματευτὴς, et præsertim qui διὰ θαλάσσης περᾷ, a πόρος, Eust. Igitur ἔμπορος est Mercator, ut Plin. infra in Ἐμπορητικὸς interpr., s. Negotiator, Is præsertim qui mare trajicit et mercimonia inde advehit, aut emta, aut permutata suis quæ exportavit, Plato de Rep. 2. Δεῖ τῇ πόλει καὶ ἄλλων διακόνων που τῶν τε εἰσαξόντων καὶ ἐξαξόντων ἕκαστα· οὗτοι δέ εἰσιν ἔμποροι. Eod. libro dicit ἐμπόρους esse τοὺς πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις, qui modo in hanc, modo in illam urbem, mercium importandarum exportandarumve causa discurrunt. Isocr. ad Dem. (4.) Τοὺς ἐμπόρους τηλικαῦτα πελάγη διαπερᾶν, Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Ὁ τῶν ἐμπόρων πλείστην ἀγορὰν παρέχων, 4, (5, 14.) Πωλεῖν τοὺς καπήλους καὶ ἐμπόρους ὅ,τι ἔχει ἕκαστος πράσιμον, καὶ ταῦτα διαθεμένους ἄλλα ἄγειν, ubi etiam nota diversos esse καπήλους et ἐμπόρους: nam ἔμποροι iidem fere sunt qui αὐτοπῶλαι, inferiores autem iis κάπηλοι, quippe qui ab ipsis merces emant quas revendant. At, Ἐμπορός εἰμι σκηπτόμενος, Proverbium est in eos qui timiditati suæ falsam causam prætexunt, de quo plura ap. Erasm. Metaph. vero Oratores Athenienses in Epist. Philippi ap. Dem. (164.) dicuntur ἔμποροι τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας, ut Apul. de judicibus, Sententias suas pretio nundinantur. Quod porro Eur. Hipp. (964.) dicit, κακὴ ἔμπορος βίου, Schol. exp. * διοικήτρια, item προνοητικὴ, πραγματική. || Ἔμπορος adjective pro ἐμπορικὸς, de quo infra, usurpavit Nonn. (Jo. 23, 22.) ἔμπορος ἕδρη, pro ἐμπορικὴ ἕδρη. || Ἔμπορος, Viator, Soph. Œd. C. (25.) Πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτογ' ἡμῖν ἐμπόρων, In quoscunque enim incideremus viatores, locum hunc nobis dicebant. Schol. quoque exp. ὁδοιπόρων, addens hoc vocab. κεχιάσθαι. [" Markl. Iph. p. 278. Jacobs. Anth. 7, 128. 199. 9, 169. Theocr. Epigr. 8. Schol. Aristoph. Πλ. 1156. et Hemst., Diod. S. 1, 698. Brunck. Aristoph. 3, 224. ad Œd. T. 456. Heind. ad Plat. Gorg. 244. ad Xen. Mem. 3, 7, 6. Valck. Oratt. 409. Callim. 207. Adj., ad Diod. S. 1, 339. Cum gen., Expertus aliquid, Callim. 1. p. 441.: γυναικῶν, Jacobs. Anth. 12, 337. Σύνοδος ἐμπόρων, ad Herod. 191." Schæf. Mss. I. q. ἔμπειρος, Æsch. Choëph. 206. Pers. 597.] " Ἔμπολος, Mercator, VV. LL. perperam pro ἔμπο-" ρος." [" Ad Herodian. Philet. 445. Aristoph. Fr. 247." Schæf. Mss. * " Καλληέμπορος, (sic,) Bonus mercator s. Bona mercatrix, Amphiloch. p. 40." Kall. Mss.] Μεγαλέμπορος, Rerum magnarum et pretiosarum negotiator, Mercator qui grandes et splendidas merces vendit, [" Oudend. ad Apul. p. 27." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Ὄρν. 823. * " Ὁμέμπορος, Comes, Nonn. D. 27, 337." Wakef. Mss.] Φιλέμπορος, Mercatorum vel Mercaturæ amans, Negotiatorum vel Negotiationis amans, [" Nonn. D. 9, 88." Wakef. Mss. * " Χοιρέμπορος, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 237." Boiss. Mss.] AT VERO Συνέμπορος non est Mercaturæ s. Negotiationis socius, sed Comes et Itineris socius, i. q. σύνοδος s. συνοδοιπόρος, Plato Phæd. p. 57. Ταύτην μὲν ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται, καὶ οὔτε ξ., οὔτε ἡγεμὼν ἐθέλει γίγνεσθαι. Idem, Καθαρῶς τὸν βίον διεξελθοῦσα, καὶ ξυνεμπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν τυχοῦσα, Deos

que comites simul ac duces nacta. Itidem Greg. Naz. Λαβὼν ὁδοῦ κοινωνὸν καὶ σ. Utitur et Plut. Theseo (18.) Proprie vero συνέμπορος dici videtur Qui ead. navi conductitia trajicit, ab ea signif. τοῦ ἔμπορος, qua Hom. utitur: vel derivatum ex ἔμπορος, Viator. [Soph. Tr. 318. Eur. Bacch. 57. Hel. 1554. Aristoph. B. 396. " Jacobs. Anim. 282. Anth. 8, 77. 9, 36. 67. 291. Huschk. Anal. 58. Macedon. 12. et Jacobs., ad Diod. S. 2, 101. Timæi Lex. 242. et n., Toup. Opusc. 1, 388. 2, 37. Brunck. Œd. T. 456. Valck. Callim. 207. Bergler. Alciphr. 378. Eadem expertus, Callim. 1. p. 441." Schæf. Mss.: Gl. Commercator.] " Συναμπορεύω, Congredior, Una " eo, Succurro laboranti, VV. LL. sed absque ullo " testimonio: adeo ut hæc non immerito suspecta " sint; præsertimque cum sequatur Συνάμπορος pro " Coambulone s. Comite, e Nonno: pro quo repo- " nendum esse constat συνέμπορος."

Ἐμπορικὸς, Mercatorius, Negotiatorius: τέλη, Tributa s. Vectigalia quæ negotiatores persolvunt, quæ et ἐλλιμένια, J. Poll. 8. Apud Eund. l. eod., ἐμπορικαὶ δίκαι, αἱ τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν περὶ ἐμπορίου, quæ et ἔμμηνοι: Actiones negotiatorum. Itidem Dem. (571.) Ἐμπορικὴν δίκην καταδικασάμενος. Et ἐμπορικὴ τέχνη, Plato Theæt. Mercatura. Plut. autem ἐμπορικὰ χρήματα vocat Ipsas merces; sic enim Turn. interpr. (7, 650.) Ἐπιβῆναι νεὼς ἐμπορικὰ χρήματα καὶ συχνοὺς ἐπιβάτας ἀγούσης, Navigium conscendisse, quod non solum mercium vim, sed vectorum etiam magnam turbam ferret. Idem dicit etiam φόρτος ἐμπορικὸς, itidem pro Mercibus vel Navigiis quæ mercibus onerata sunt: Lycurgo (9.) Οὐδ' εἰσέπλει φόρτος ἐμπορικὸς εἰς τοὺς λιμένας. [" Jacobs. Anim. 251. ad Diod. S. 1, 339." Schæf. Mss. " I. q. ἔμπορος, Nicet. Eugen. 8, 182. ubi cf. Not." Boiss. Mss. * Ἐμπορικῶς, Basil. Epist. 3, 176.]

Ἐμπορία, ἡ, Mercatura, Negotiatio; ea præsertim qua mare trajicitur mercium causa. Hesiod. (Ἔργ. 2, 264.) Θυμὸν ἐπ' ἐμπορίην τρέψας, Isocr. Areop. Κατ' ἐμπορίαν ἐκπέμποντες, Trapez. init. Γεμίσας δ' ὁ πατήρ μου δύο ναῦς σίτου, καὶ χρήματα δοὺς, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν. Sic Plut. (7, 613.) Οὐ κατ' ἐμπορίαν, ἀλλ' ἀνὴρ φιλοθεάμων καὶ φιλομαθὴς, Non mercaturis faciendis, sed visendi studio: cui similem locum habes in Ἱστορία. Rursum Isocr. ad Nic. Οὐ δόσιν, ἀλλ' ἐμπορίαν ποιούμενοι, Non donantes, sed nundinantes. Aristot. Pol. 4, 4. Περὶ τὰς πράσεις καὶ τὰς ὠνὰς καὶ τὰς ἐμπορίας καὶ καπηλίας διατρίβων, Athen. (576.) Ἐμπορίᾳ χρώμενοι, de Phocæensibus Massiliæ conditoribus. E Plat. affertur etiam ἐμπορίαν ἐμπορεύεσθαι, et ἐμπορίαν στέλλειν. [" Valck. Oratt. 410. Xen. Eph. 33. ad Od. B. 319. Diosc. Epigr. 21. Asclepiad. fin. Nundinæ, Toup. Opusc. 1, 241. Merces ipsæ, Bibl. Crit. 3, 2. p. 14. Plut. Mor. 1, 598." Schæf. Mss. Κατ' ἐμπορίαν, Jambl. V. P. 20. Kiessl., Damochar. 2. Schæf. ad Julian. Or. p. 10. Xen. Vect. 3, 2. Philippi Corona 105. Polyb. 3, 23, 4. Κατ' ἐμπορίαν πλεῖν εἰς Σικελίαν, 3, 42, 2. Ταῖς ἐκ τῆς θαλάττης ἐμπ. χρῆσθαι, vulgo * ἐμπορείαις.]

Ἐμπόριον, τὸ, Forum nundinarium, Plin.: Urbis locus in quo mercaturæ et negotiationes exercentur, præsertim in portu situs. Lat. quoque Emporium appellant: Cic. Cum per emporium Puteolanorum iter facerem, Plaut. Apud emporium atque in macello, in palæstra atque in foro. Herodian. 8, (2, 6.) de Aquileia, Πολυάνθρωπος ἦν καὶ ὥσπερ τι ἐμπόριον Ἰταλίας ἐπὶ θαλάττῃ προκειμένη, Velut quoddam Italiæ emporium ad mare sita, Thuc. 1, (100.) Διενεχθέντας περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Θρᾴκῃ ἐμπορίων, De emporiis Thraciæ ex adverso sitæ, ubi de oppidis etiam nundinariis intelligi posset. Apud Dem. vero (915.) Ὅταν ἀποστέλλωνται ἐκ τῶν ἐμπορίων, Bud. vertit, Cum e portu egrediuntur, Cum e litore solvunt: non idem tamen significare Portum et ἐμπόριον, ostendit h. l. Xen. Ἑλλ. 5, (2, 12.) Χρημάτων πρόσοδοι ἐκ λιμένων καὶ ἐμπορίων. Idem annotat ap. Strab. identidem LEGI Ἐμπορεῖον, non ἐμπόριον: [Dio Cass. 508, 46. Polyb. 5, 59, 7.] Rursum Dem. pro Cor. Ἐμπορίου κατασκευή. J. Poll. τοῦ ἐμπορίου partes facit

A καπηλεῖα et πορνεῖα. || Suid. Ἐμπόριον exp. ἐπιτήδειον εἰς ἐμπορίαν, tanquam adjective accipiens. AT Ἐμπόριος, Hesychio est μέτοικος: ap. quem habetur ETIAM Ἐμπορῖται, itidem pro μέτοικοι, ἐπιβάται. [" Ἐμπόριον, Valck. Diatr. 280. Herod. 739. Ἐμπορίου προστάται, ad p. 191. Ἐμπορεῖον, Timæi Lex. 74." Schæf. Mss. Ἐμπόριος, Arrian. Ind. 41. γῆ.]

Ἐμπορέω, Negotior, Mercaturam facio. Ἐμπορητικὸς, Pertinens ad eos qui mercaturam faciunt. Plinio Emporetica charta dicitur, qua mercatores utuntur ad involvendas merces: 13, 12. Nam emporetica inutilis scribendo, involucris chartarum segestriumque in mercibus usum præbet: ideo a mercatoribus cognominata.

[Ἐμπορεύω, Polyb. 38, 4, 3. Πολλά τινα πρὸς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἐμπορεύων καὶ μεθοδευόμενος, Multa in hanc partem fraudulenter dicens, velut mercatores solent, qui persuadere hominibus cupiunt ut merces suas emant.] Ἐμπορεύομαι, i. q. ἐμπορῶ, sed usitatius, Thuc. 7, (13.) Εἰσὶ δ' οἳ καὶ αὐτοῦ ἐμπορευόμενοι,
B ἀνδράποδα Ὑκκαρικὰ ἀντεμβιβάσαι ὑπὲρ σφῶν πείσαντες τοὺς τριηράρχους, Chion Ep. 5. ad Matridem Φιλοσοφήσας πρότερον, εἶτα ἐμπορεύεται, E philosopho mercator s. negotiator factus est, Cum prius philosopharetur, tandem negotiatur, s. mercaturam facit. Synes. Ep. 52. Ἐπὶ μεῖζον ἐμπορεύεσθαι, Majorem esse negotiatorem. Greg. Enc. Macc. Οὐδ' οὕτως ἀθλίως ἐμπορευσόμεθα, Non tam misere negotiabimur. At ἐμπορεύεσθαι Πόντον significat In Pontum proficisci s. trajicere, negotiandi et mercaturæ faciendæ causa, In Pontum enavigare importandarum mercium gratia. Chion Ep. 5. ad Matridem, Ἀρχέπολις ὁ Λήμνιος ἐμπορευόμενος εἰς τὸν Πόντον. Interdum cum accus. construitur, et signif. Mare trajiciens importo, Ut negotiator et mercator importo, Lucian. (1, 38.) Εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος, Revera noctuas Athenas importans. Chion Ep. 11. ad Matridem, Ἡμεῖς δὲ ἀρετὴν ἐμπορευόμεθα: [cf. Athen. 569.] Itidem ἐμπορεύεσθαι τὴν σοφίαν pro Importare aliunde, citat Bud. e The-
C mist. 117. Et Greg. Or. εἰς Βασίλειον, de Saule loquens, qui asinas amissas quærens, regnum invenit, Μεῖζον τοῦ ἔργου τὸ πάρεργον ἐμπορευσάμενος. Plato Ep. ad Dionys. Οὐ μὴ γάρ ποτε τῆς ἐμπορίας ταύτης οὔτε σὺ στείλῃς, οὔτε Ἀρχέδημος ἐμπορεύσεται καλλίω καὶ λυσιτελεστέραν, Nec tu miseris, nec ille in Siciliam trajiciens importarit. Idem ibid. sine accus. Πέμψεις οὖν αὖθις τὸν Ἀρχέδημον, ὁ δ' ἐμπορευσάμενος ἥξει πάλιν, A me accipiens veluti merces, ad te importabit. Erat autem Archedemus internuntius inter Dionysium et Plat., cum Dionysius percunctabatur a Plat. quædam ad philosophiam pertinentia. Item, Ad negotiationem utor, Ad quæstum faciendum utor. In malam partem, 2 Petr. 2, (3.) Ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται, Per avaritiam fictis sermonibus vos negotiabuntur, i. e. Vobis tanquam pecoribus ad nundinationem abutentur: quomodo Plin. 29, 1. dicit imperitos medicos animas negotiari: et Apul. de judicibus, Sententias suas pretio nundinantur. Alicubi exp. etiam Lucror:
D ut ap. Synes. Ep. 4. Παρὰ τῶν γυναικῶν πλεῖστα ἐνεπορεύετο, Magnum lucrum consequebatur. Œcum. vero in Acta p. 47. cum dat. Ἐμπορεύομαι τῷδε τῷ πράγματι, Quæstum ex hac re facio, Hac re utor veluti ad negotiationem. || Ἐμπορεύομαι usurpatum pro πορεύομαι, Proficiscor, affertur ex Eur. Ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, Κείνου 'στὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ. Plut. in Pomp. (78.) Sophocli hos versus tribuit. [cf. Soph. El. 405. Jambl. V. P. 164. Kiessl., Polyb. 28, 10, 5. Ἐμπορεύεσθαι διὰ πόλεων, de agmine. " Kuster. Aristoph. 121. Brunck. 3, 224. Soph. 3, 478. El. 405. Dionys. H. 1, 534. 538. 2, 1238. 4, 1983. Lucian. 1, 26. Toup. Emendd. 1, 118. Valck. Hipp. p. 266. Diatr. 270. omnino Oratt. 408. I. q. simplex, ad Phœn. p. 66. Plut. Mor. 1, 124. Brunck. Œd. T. 456." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 449. Hippocr. de Arte c. 1. Justin. Mart. Or. 1. Clem. Alex. Str. 1. p. 82.] Ἐμπόρευμα, τὸ, ab Hes. exp. πραγματεία, ἐμπορία,—Negotiatio, Mercatura: videtur tamen etiam significare

posse Merces quæ a negotiatoribus importantur. [Xen. Πορ. 3, 4. Ἱερ. 9, 11.] Ἐμπορευτέος, Mercandus, Mercium loco importandus, Aristoph. Ἀ. (480.) Ὦ θῦμ' ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα. [* Ἐμπορευτικὸς, Plato Politico p. 290.] Εἰσεμπορεύομαι, i. q. ἐμπορεύομαι εἰς, ut Chion supra loquitur, h. e. Mercaturæ faciendæ gratia aliquo proficiscor, Importandarum mercium causa me confero aliquo. Hesychio vero εἰσεμπορεύεσθαι est τὸ εἰς πολέμους ἐμπορίας χάριν ἀπιέναι, Mercaturæ causa in militiam proficisci. Παρεμπορεύομαι, Obiter et quasi aliud agens negotior, Præter merces importo. Bud. 650. interpr. Obiter tracto, negotior, in Luciano (2, 13.) Ἡ ἱστορία εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο. Παρεμπόρευμα, τὸ, Lucrum obiter e mercatura factum, Basil. Ἐμπορικὸν βίον μεταχειριζόμενοι, π. ποιοῦνται τὴν ὑμετέραν διαβολὴν, Negotiantes et quæstum in Ecclesiis sectantes, obiter lucrum sese facere censent in obtrectando nobis, Bud. 651., qui paulo ante Παρεμπόρευμα interpr. Quod accessionis vice tractatur, quasi negotiationis destinatæ πάρεργον. His autem addit hunc Luciani l. (3, 507.) Οἶμαί σε ἐν ἐπιδεδεῖχθαί μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι (τὸν Ὅμηρον,) τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην. Verba sunt ei dicta, qui cum Hom. magnopere laudaret, quasi destinato opere, tamen in mentionem Demosthenis delapsus est, et ex amborum contentione laudes Oratoris attexuit, quasi ἐγκωμίου Ὁμηρικοῦ παράρτημα. [" M. Anton. 3, 12. Clem. Alex. Pæd. 3, 10." Kall. Mss. * Προεμπορεύομαι, Schneidero susp. * Συνεμπορεύομαι Synes. 145. 147.]

ΠΟΡΘΜΟΣ, ὁ, Fretum, Sinus maris in angustias coarctati, qui facile trajici potest, ὁ στενὸς πόρος τῆς θαλάσσης, Eust. στενὸν θαλάσσης, Hes. ἀμφίγειος θάλασσα, s. θάλασσα ἑκατέρωθεν ἔχουσα ἤπειρον ἐπικειμένην, ut Suid. Ἰσθμὸς autem, Terra angusta utrimque mari circumdata. Od. Δ. (671.) φυλάξω Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης, ubi Hes. exp. διαπεράματι, sicut et Schol.: Herodian. 5, (4, 22.) Περαιούμενον εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ τοῦ στενοῦ τῆς Προποντίδος πορθμοῦ, Transgredientem in Europam angusto Propontidis freto, Plut. (9, 264.) Ὁ παραπλεύσας τὴν σύρτιν, εἶτα ἀνατραπεὶς περὶ τὸν πορθμὸν, In freto vel etiam In angustiis maris. || Trajectus, Trajectio, Liv. In trajectu Albulæ amnis submersus, Cic. Trajectio Acherontis, Eur. (Iph. A. 1379.) πορθμὸς ναῶν, Navium trajectus, Trajicientium navium cursus: quomodo et πόρος usurpatur. Derivatur autem πορθμὸς a πείρω, ut σκαρθμὸς a σκαίρω. || Nomen civitatis Eubœæ ap. Dem. pro Ctes., Suid.: pro quo ap. Harpocr. SCRIPTUM Πορθμεὺς, perperam, ut opinor. [" Valck. ad Röv. p. xliii. Fischer. ad Palæph. 187. Bergler. ad Alciphr. 40. Toup. Opusc. 1, 369. 2, 40. Ammon. 76. Eur. Hec. 1092. Eran. Philo 169. Wakef. Trach. 571. ad Diod. S. 1, 511." Schæf. Mss.]

Ἀντίπορθμος, ὁ, ἡ, E regione obversus, interjecto freto, Oppositus ex ulteriore parte freti. Strabo Mauritaniam ἀντίπορθμον dicit τῇ Ἰβηρίᾳ. Est ἀντίπορθμος, inquit Bud., Intermedio freto s. mari objectus, E regione objectus ex altera parte maris, ut Bœotiæ Peloponnesus. Sic Strabo utitur cum alibi, tum h. l. Περιεχόμενος ὑπὸ τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Βοιωτίδος καὶ τῆς ἀντιπόρθμου Κορινθίας τῇ Φωκίδι. Aristot. de Mundo, Πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας νήσους τῆσδε ἀντιπόρθμους ἄποθεν κεῖσθαι. [Eur. Ion. 1585. " Wakef. 1607. Valck. Diatr. 137. Brunck. Aristoph. 1, 208." Schæf. Mss. * " Διάπορθμος, Proclus in Plat. Alcib. 1, 312. * Διαπόρθμιος, p. 69. Cor." Boiss. Mss. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 69. 150. * Δύσπορθμος, Tzetz. Ch. 11. p. 203.] Στενόπορθμος, Arcto freto constrictus, Eur. [Iph. A. 167. * " Στενοπορθμὶς, ἡ, Archestr. ap. Athen. 92. Μεσσήνη, Ad angustum fretum sita." Schw. Mss.]

Πορθμίον, τὸ, Navis qua fretum aliquod trajicitur, i. prope q. πόριον, πορεῖον, Eust. 1888. de πορθμεὺς loquens, Ὧν καὶ ὁ μισθὸς, ἤτοι ὁ ναῦλος, ἢ οὐδετέρως τὸ ναῦλον, πορθμεῖον λέγεται· καὶ τὸ αὐτῶν πλοῖον, οὐ ναῦς ἁπλῶς, ἀλλὰ παρωνύμως τῷ τόπῳ, πορθμίον. Igitur secundum Eust. πορθμίον per ι signif. Navem qua πορθμεῖς in trajectu freti utuntur: AT Πορθμεῖον, per diphthongum ει, Naulum quod pro trajectu freti persolvitur, Merces quæ τῷ πορθμεῖ numeratur: hoc a πορθμεὺς aut πορθμεύω derivatum, illud a πορθμός. E quo Πορθμεῖον resolutione Ionica FIT Πορθμήϊον, ut πρεσβήϊον e πρεσβεῖον. Callim. ap. Suid. Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται. Contra tamen ap. eund. Suid. legimus mortuis dari solitum fuisse obolum μισθὸν τῷ πορθμεῖ: verba ejus citavi in Μελιτοῦττα. Confirmat idem et h. l. ap. Lucian. (1, 342.) ubi Charon ait, Ἢν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδᾶναι ἐν τῷ πλήθει παραλογισάμενον τὰ πορθμία. Ubi etiam nota scribi πορθμία per ι, contra quam Eust. scr. docet. Itidemque (1, 640.) Τὰ πορθμία καταβαλεῖν, Naulum pro trajectu numerare. Sed et ap. Suid. prorsus inversa scriptura sic habetur, etiam in Ms. exemplari, Πορθμεῖον, τὸ πλοῖον· πορθμίον δὲ, τὸ ναῦλον: itidemque ap. Hes., Πορθμεῖον, σκαφίδιον διαπερῶν μισθῷ. Attamen idem Suid. πορθμήϊον ap. Callim. l. c. exp. non jam πλοῖον, sed ὁ μισθὸς τοῦ ναύτου: quod πορθμήϊον e πορθμεῖον factum esse resolutione Ionica docui, non vero e πορθμίον. Atque adeo una Callim. auctoritas facit, ut eam scripturam, quam Eust. sequitur, veriorem esse existimem, licet exemplarium fides iis in ll. quos attuli, illi reclamet, itemque Suidæ et Hes. exempl. Apud unicum Plut. Romulo (5.) p. 36. meæ Edit. reperi scripturam quæ cum Eust. facit. Sic enim ibi, Καλεῖται δὲ νῦν ὁ τόπος Βήλαυρον, (Velabrum Plauto, Ciceroni, Horatio, Propertio,) ὅτι τοῦ ποταμοῦ πολλάκις ὑπερχεομένου διεπεραιοῦντο πορθμίοις κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον εἰς ἀγοράν. Quibus verbis subjicit, τὴν δὲ πορθμίαν, Βηλατούραν καλοῦσι. Ubi etiam NOTA Πορθμία interpretari eum Velatura. Sed pro illo Πορθμία mihi dubium non est quin sit REPONENDUM Πορθμεία, ut sit verbale a Πορθμεύω, sicut Πορεία a πορεύομαι, et significet Trajectus per fretum. Quod et Catonis auctoritate confirmatur; nam is de L.L. 4. in etymo montis Aventini, cum dixisset videri sibi illum dictum ab advectu, quod cum olim mons ille paludibus esset ab reliquis disclusus, eo ex urbe ratibus adveherentur, quadrantem pro trajectu solventes; et sacellum quod ibi est, Velabrum nominari a vehendo: subjungit, Velaturam facere etiam nunc dicuntur, qui id mercede faciunt. Ubi quod dicit Velaturam facere, h. e. Rate per paludem mercede transvehere, πορθμεύειν Græci appellant: a quo verbale Πορθμεία, significans Ipsam actionem rate per paludem trajiciendi, soluta mercede: ea autem est Velatura. Rursum πορθμεῖον pro Rate ipsa qua fretum trajicitur, ap. eund. Plut. legitur Symp. 5, 5. Οἱ δὲ συνεχέστερον κατὰ τρεῖς ἢ τέτταρας ἀναλαμβάνοντες (sc. convivas) ὥσπερ πορθμεῖα, τὰ συμπόσια κοῦφα ποιοῦσι. Itidem ap. Strab. 17. Ὥστε καὶ ὀστράκινα ἐνίοις εἶναι πορθμεῖα, Ut nonnullis et testacea sint navigia ad transfretandum. Diod. S. πορθμεῖον cum πορεῖον confundere videtur, nisi mendum sit librariorum: Μετ' ὀλίγων ἐμβὰς ἐς τὰ πορθμεῖον, ἔλαθεν ἐκπλεύσας κατὰ τὴν δύσιν τῆς πλειάδος, Cum paucis conscensa nave, clam profugit sub occasum vergiliarum. Porro quod Plut. in l. eo quem priorem ex eo citavi, πορθμίον appellat, i. e. Navigium ratiarium, s. Ratem ad trajiciendum lacum aut flumen, Paulus JCtus in Tractatu de Servitutibus rusticis, Pontonem appellat, Flumine interveniente via constitui potest, si aut vado transiri potest aut pontem habet; diversum, si pontonibus trajiciatur: i. e. εἰ πορθμείοις διαπεραιοῦται. Verum ut aliquo modo conciliem hanc scripturæ diversitatem, puto πορθμίον significans Ratem ad transfretandum, dici ut Πόριον, Navigium ad equites militesque transportandos: hoc a πόρος, illud a πορθμός: quæ ut accentu differunt, ita et derivata ab ipsis: nec enim pro dimin. habenda sunt, quæ alioqui solent παροξύνεσθαι. At Πορθμεῖον itidem pro Rate ad transfretandum, ita a πορθμεύω derivari, ut πορεῖον, pro Navigio ad trajiciendos milites, a πορεύω deducitur: πορθμεῖον vero pro Mercede quam persolvunt τῷ πορθμεῖ οἱ πορθμευόμενοι,

a πορθμεύομαι: sicut πορεῖον pro Itineris auxilio quod datur τοῖς πορευομένοις, a πορεύομαι. [" Πορθμίον, Toup. Opusc. 1, 368. ad Charit. 249. Valck. Diatr. 280. T. H. ad Lucian. Dial. p. 17. ad 1. p. 423. ad Herod. 286. Cattier. Gazoph. 52. Πορθμεῖον, ibid. Toup. Opusc. 1, 77. 368. ad Charit. l. c. Valck. l. c. T. H. l. c. ad Herod. l. c. 522. Navis qua fretum trajicitur, ad Charit. 437. Philostr. 138. Boiss. Πορθμήϊον, ad Charit. 250. ad Herod. ll. cc. Valck. Callim. p. 10. Πορθμεία, Πορθμία, ad Charit. 250." Schæf. Mss.]

Πορθμὶς, ίδος, ἡ, dimin. a Πορθμὸς, Parvum fretum, nisi παρώνυμον appellare malis; nam et Eust. ea de re dubitat. Dionys. P. Ἢ ῥά τε Σικελικῆς ἐπὶ πορθμίδος ἐρρίζωται. Idem, ἐκ δὲ βορείης Ἄλπιος ἐρχόμενος Σικελὴν ἐπὶ πορθμίδα λήγει. ‖ Alias, inquit Eust., πορθμίδα vocant antiqui τὴν ἁλιάδα, h. e. ἁλιευτικὸν πλοιάριον, vel etiam simpliciter μικρὸν πλοῖον, ut ex Eur. patet, qui (Hipp. 753.) Κρησίαν πορθμίδα, dicit πλοῖον Κρητικόν. Signif. igitur, πορθμὶς Lintrem quo transfretamus: i. q. πορθμίον s. πορθμεῖον, et generaliter Quamvis navem vel naviculam, ut in Epigr. quoque. [" Toup. Opusc. 1, 369. Valck. Hipp. p. 245. ad Herod. 522. ad Charit. 437. Jacobs. Anth. 7, 116. * Πορθμηῒς, ad Herod. l. c. * Πορθμίδιον, Toup. l. c." Schæf. Mss.]

[* Πορθμὼν, Gl. Naulum.]

Πορθμεὺς, έως, ὁ, Qui lintre s. rate aliquem transportat, ὁ διὰ πορθμοῦ, ὅ ἐστι στενοῦ πόρου θαλάσσης, τοὺς περαιουμένους, ἄγων: diversus ab eo qui διὰ μακρᾶς θαλάσσης στέλλει τινὰ, inquit Eust. in Od. Υ. (187.) p. 1888. Πορθμῆες δ' ἄρα τούσγε διήγαγον, οἵτε καὶ ἄλλους Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται, Qui et alios transmittunt, qui ad ipsos venerint. Æschin. (76.) Ἐπὶ τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα πορθμεύοντας νόμον ἔθεσθε: quem νόμον supra in Πόρος habes, in fine primi tmematis. Aristoph. Ἐκκλ. (1086.) Χαλεπαί γ' ἂν ἦτε γενόμεναι πορθμῆς.—Ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε: solent enim οἱ πορθμεῖς lucri causa tantum non cogere τοὺς παριόντας εἰς τὰ ἴδια πλοῖα ἐμβαίνειν. Suid. ibi exp. περάται. [" Theocr. 1, 57. Valck. vertit Navicularius, Herod. p. 11, 39. ad Diod. S. 1, 103. Valck. Diatr. 281. Wakef. Trach. 560." Schæf. Mss.]

Πορθμεύω, Transfreto, Fretum trajicio, Velaturam facio, ut in Πορθμίον s. Πορθμεῖον admonui. Interdum absolute sine accus. ponitur, et tam περὶ πορθμέως, Qui velaturam facit, quam de Vectore dicitur qui transfretat, ut in l. Æschinis in Πορθμεὺς c.: itidemque in Axiocho (371.) Οὓς χρὴ πορθμεύσαντας [al. —τα.] ἀχθῆναι ἐπὶ Μίνω καὶ Ῥαδάμανθυν: necnon ap. Synes. Ep. 55. Ἐντεῦθεν ἐκεῖσε πορθμεύων. Itidem ap. Eur. Iph. A. (6.) sed improprie, Τίς ποτ' ἄρ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει; Transit et quasi transfretat. Interdum cum accus. fluminis aut freti quod trajicitur, ut Epigr. πορθμεύεις τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδωρ, Transfretas s. Trajicis. Nonnunquam cum accus. personæ vel ejus rei quæ transfretatur s. transportatur, Synes. de Insomn. Τὰ παρὰ τοῦ θείου πορθμεύει, Species a Deo profectas transmittit. Et πορθμεύειν γραφὰς, Literas ad aliquem transferre. Improprie Eur. itidem ut in duobus præcedentibus exemplis, (Iph. T. 936.) πορθμεύειν πόδα, et (266.) πορθμεύειν ἴχνος pro Movere e loco in quo eras, in eum ad quem cogitas. Pass. Πορθμεύομαι, Transmittor, Trajicior, Transfreto, Trajicio, s. potius Transmitto s. Trajicio me, Transeo, Eur. Andr. (1230.) Δαίμων ὅδε τις λευκὴν αἰθέρα Πορθμευόμενος. [" Valck. Phœn. p. 490. Toup. Opusc. 1, 375. Markl. Iph. p. 401. Musgr. Tro. 569. Wakef. Herc. F. 151. Alc. 450. Trach. 560. Jacobs. Anth. 11, 62." Schæf. Mss. " Æsch. Choëph. 683. ἐφετμάς. Med., Transeo, Nonn. Jo. 6, 65." Wakef. Mss. * Πόρθμευμα, Æsch. Ag. 1566. ἀχέων, i. e. Fluvius Acheron; Blomf. in Gloss. confert Cic. Tusc. 1, 5. Transvectio Acherontis.] Πορθμευτὴς, ὁ, Qui lintre s. rate aliquem transmittit, i. q. πορθμεὺς, Eust. 1888. [" Synes. 5, 8." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 376. * " Πορθμεύτρια, Const. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss.] Πορθμευτικὸς, Pertinens ad eum qui transfretat: πορθμευτικὸν δήμου εἶδος, Populi pars in transmittendis vectoribus aut mercibus occupata, τὸ περὶ τὴν πορθμείαν διατρῖβον, Velaturam faciens, ut Varro loquitur paulo ante in Πορθμίον, s. Πορθμεῖον. Aristot. Pol. 4, 4. ubi τοῦ δήμου εἴδη recenset, Ἓν μὲν, οἱ γεωργοί· ἕτερον δὲ, τὸ περὶ τέχνας· ἄλλο δὲ, τὸ ἀγοραῖον, τὸ περὶ ὠνὴν καὶ πρᾶσιν διατρῖβον· ἄλλο δὲ, τὸ περὶ θάλατταν· καὶ τούτου τὸ μὲν, πολεμικόν· τὸ δὲ, χρηματιστικόν· τὸ δὲ, πορθμευτικόν. At Πορθμικὸς, quod ex eod. c. citatur pro Portitor, reperire ibi non potui, nec dubito quin mendosum sit: [sic legitur in Ed. Ald. " Πορθμεία, Trajectio, Schol. Eur. Alc. 253." Kall. Mss. Vide Πορθμίον.] Διαπορθμεύω, i. q. πορθμεύω, Transfreto, Trajicio, Transporto, sicut διαπερῶ et περῶ synonyma sunt. Bud. 236. cum e Dionys. Areop. citasset pag. præcedente, Τοῦ ἱεράρχου κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ γινομένας τῶν πατρικῶν δικαιωμάτων ἀποκαλύψεις, * ἐκφαντορικῶς καὶ διαπορθμευτικῶς τοὺς θεοφιλεῖς προσιεμένου, subjungit, Διαπορθμευτικὸν autem cur hoc loco dixisset, mirarer, nisi ap. Plat. Symp. legissem de dæmonio, Ἑρμηνεῦον καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν. Ut enim Plato dæmonem ait esse Internuntium inter deos et homines, et interpretem voluntatum et arcanorum, sic Dionys. πορθμευτὴν pontificem facit, quasi conciliatorem, transmissorem, portitoremque et transportatorem humanarum precum ad Deum, divinarumque rerum ad homines deportatorem, per quem commeatus ultro citroque datur. Vide ibid. locum Philonis Platonico similem. Habes ibid. ex eod. Dionysio, Ταύτην διαπορθμεύοντας, Hanc transmittentes, ut in Πορθμεύω e Synes. ‖ Transfero ab uno sermone ad alium, Interpretor, Areth. Apocal. c. 16. Ἑρμαγεδὼν ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα διαπορθμευομένη, νοεῖν παρέχει τὴν διακοπὴν, Bud. i. e. μεθερμηνευθεῖσα. [Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 70. Mandata perferre, Herod. 9, 4." Schw. Mss. " Wakef. Trach. 560. Boiss. Philostr. 599. Fischer. Ind. Palæph. v. Διακομ." Schæf. Mss. * Διαπόρθμευσις, Epiph. 1, 626. " Dionys. Areop. 65. 197." Kall. Mss. " Tzetz. Ch. 11, 410." Elberling. Mss. * Διαπορθμευτικὸς, Niceph. Blemm. p. 86. " Qui transmittitur, Dionys. Areop. 47. 61. Qui transmittere potest, 64. (de Cœl. Hier. 15, 6.)" Kall. Mss. * Ἐκπορθμεύω, Eur. Hel. 1195. 1535. * " Μεταπορθμεύω, Epiphan. Hær. Manich. c. 25. Zacagnii Monum. p. 13." Kall. Mss.]

[* Πορθμέω, unde * Πορθμητὸς et * Ἀπόρθμητος, Dionys. H. 2, 147. * Ἀντιπορθμέω, Greg. Naz. 2, 281. * Διαπορθμέω, unde * Διαπορθμήτης, Gl. Portitor. Item * Πορθμίζω, unde * Διαπορθμίζω, Gl. Transfreto.]

" ΠΕΛΑΓΟΣ, τὸ, Pelagus, Altum, Æquor, τὸ " πλάτος τῆς θαλάσσης: quasi τήλαγος, utpote τῆλε " τῆς γῆς ὂν, ut volunt Etymologici: unde Matth. " 18, (6.) Πέλαγος τῆς θαλάσσης, Medium et pro- " fundum maris:" [cf. Apoll. Rh. 2, 608. 3, 349.] " Sic etiam alii Auctores usurpant. Od. Γ. (179.) " πέλαγος μέγα μετρήσαντες, Isocr. ad Dem. n. (4.) " Τηλικαῦτα πελάγη διαπερᾷν. Sic Thuc. Ἐς τὸ " πέλαγος ἀφῆκαν. Et (8, 80.) Ἀπάρασαι ἐς τὸ πέ- " λαγος. Et rursum, Ἀποφέρεται ἐς τὸ πέλαγος. " Itemque Lucian. (1, 46.) Ἐν πελάγει φερόμενος. " Metaph. vero Menander ap. Athen. (559.) Εἰς πέ- " λαγος αὑτὸν ἐμβαλεῖς γὰρ πραγμάτων, pro Immen- " sam multitudinem." [" Hesiod. Θ. 131. 190. (i. q. Πόντος, Mare mediterr.) Hymn. in Apoll. Del. 73. Valck. Hipp. p. 252. Wakef. S. Cr. 2, 39. 4, 123. Markl. Suppl. 824. ad Charit. 687. 697. Jacobs. Anim. 315. Anth. 6, 84. 8, 56. 9, 261. Sensu obscœno, 11, 327. Subaud., 9, 507. Πόντου π., 6, 180. Wakef. S. Cr. 5, 34. Julian. Æg. 26." Schæf. Mss. " Plur., Od. E. 335. Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα, Νῦν γ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς." Seager. Mss. " Π. κάλλους, Themist. 177. Clem. Alex. 86. ἀγαθότητος, Theod. 1, 15." Wakef. Mss. * Πελαγόσδε, Apoll. Rh. 4, 1233. 1270.] " Ἀμ-

“ πέλαγος, per sync. ap. Hesiod. (Θ. 190.) pro ἀνὰ π.” [* Πελαγολιμὴν, Leo Tact. 20, 190. Polyæn. 3, 9, 38. * “ Πελαγόπλοος, Const. Manass. Chron. p. 83.” Boiss. Mss. * Πελαγόστροφος, i. q. ἐν πελάγει στρεφόμενος, Opp. 'A. 3, 174. al. * Πελαγότροφος. * Μεσοπέλαγος, Jo. Lydus in Creuzeri Meletem. 1. p. 91.] “ INDE Πελάγειος, Marinus, intelligendo de alto mari, Aristot. H. A. 8, 19. Ὅσα εἰσὶ φύσει πελάγεια ἢ αἰγιαλώδη, Quæ sua natura altum amant aut litora. Ubi nota aperte distingui inter πελάγειος et αἰγιαλώδης. Dicitur ETIAM Πελάγιος, sine diphthongo, et quidem frequentius: ut ap. eund. Aristot. ejusd. Operis l. 1. πελάγια ζῶα, Pelagia s. Pelagica animantia, h. e. In alto degentia. Et πελάγιοι ἰχθύες, 6, 17. Pelagii s. Pelagici pisces, Colum. Pelagici pisces, et Pelagii piscium greges. Sic πελάγιον ὕδωρ, Pelagica aqua, Aqua ex alto petita: et ap. Diosc. 5, 15. Θαλάττης πελαγίας καὶ ὕδατος ὀμβρίου, Aquæ marinæ ex alto petitæ. Et πελάγιος ἄνεμος, Ventus ex alto spirans. Item aliquis facit aliquid πελάγιος, pro In alto mari: Aristot. H. A. l. 5. Πελάγιαι ἀποτίκτουσι, In alto partum edunt. Et ap. J. Poll. πελάγιοι ἐπλέομεν, Altum jam tenebamus, μετέωροι ἐπλέομεν. Sic Thuc. 8, (101.) Ἀπαίρουσιν ἐκ τῆς Χίου πελάγιαι: (44.) Ἐφάνησαν πελάγιοι. Quibus adde hoc Plut. de Genio Socr. Πελαγίους ἔτι καὶ πρόσω τῆς γῆς φερομένους. Fem. πελαγία absolute positum signif. τὴν πελαγίαν δίνην, Hes.: Plinio vero auctore, 9, 37. Purpuræ nomine alio Pelagiæ vocantur: qui c. seq. et Pelagium dicit, de Purpuræ quodam genere. At neutr. plur. πελάγια, Hes. exp. κρόταλα, Crepitacula: quæ et πλαταγαί.” [“ Πελάγιος, Bibl. Crit. 2, 2. p. 50. Toup. Opusc. 1, 228. Emendd. 1, 379. ad Diod. S. 1, 205. 210. 320. 328. 416. 2, 394. 633. Brunck. Trach. 651. Wakef. 649. S. Cr. 4, 124. ad Charit. 697. 699. Musgr. Rhes. 530. Hel. 1068. Boiss. Philostr. 443.” Schæf. Mss. * Πελαγία, Venus, Artemid. 2, 37. Otto de Tutela Viarum p. 149. * “ Δυσπελάγιος, Diod. S. 1, 205. et Add.” Schæf. Mss. * Πελαγαῖος, Epith. Neptuni, Paus. 7, 21, 3. sed perperam pro πελάγιος. * “ Εὐπελαγὴς, Ruhnk. Ep. Cr. 236. Toup. Emendd. 4, 468.” Schæf. Mss.] “ Dicitur ETIAM Πελαγικὸς pro πελάγιος s. πελάγειος, ut Lat. quoque Pelagicus pro Pelagius, Plut. (8, 733.) Τοὺς πελαγικοὺς [Πελασγικοὺς] θεοὺς πολυτέκνους καὶ πολυγόνους ἀποφαίνουσιν, Pelagicos, Altum amantes. Apud Suid. reperio et Πελαγιῶτις, λίμνη: sed id suspectum esse queat.” [* “ Πελαγίτης, Const. Manass. Chron. p. 91.” Boiss. Mss. * “ Πελαγῖτις, Jacobs. Anth. 6, 95.” Schæf. Mss.] “ Præterea inde deriv. VERB. Πελαγίζω, significans i. q. πελάγιος πλέω, Altum teneo: Hesychio et Suidæ τὸ πέλαγος πλέω: affertque Suid. hoc exemplum, Πελαγιζούσαις δὲ ταῖς ναυσὶ συνέβη τὰς πλείους καταδῦναι. Hes. πελαγίζειν exp. etiam ἀλαζονεύεσθαι καὶ ψεύδεσθαι μεγάλα: necnon τοὺς ὀδόντας συγκρούειν, ut πελάγια vocari dicit τὰ κρόταλα: forsan διὰ τὸ ἠχῶδες τοῦ πελάγους: unde ap. Lat. Poëtas Sonans pelagus, Sonora pelagi, Gemitus pelagi.” [“ Ad Charit. 697. ad Herod. 361. ad Diod. S. 1, 349. Inundo, Bibl. Crit. 3, 2. p. 30.” Schæf. Mss. Xen. Œc. 21, 3. Phryn. Bekkeri p. 111. Herod. 1, 184. 2, 92. Strabo 1. p. 82. 10. p. 703. 11. p. 803. 17. p. 1137. “ Const. Manass. Chron. p. 87.” Boiss. Mss. * “ Πελάγισμα, Tzetz. Chil. 9, 990.” Elberling. Mss. * “ Πελαγισμὸς, Alciphr. 256. (2, 4.) * Πελαγόω, Charit. 698. Wakef. S. Cr. 4, 236.” Schæf. Mss. “ Const. Manass. Chron. p. 9.” Boiss. Mss. * Ἐμπελαγέω, Achill. Tat. 5, 9. p. 297. Ὀλίγον δ' ἡμῶν ἐμπελαγησάντων, nisi leg. —ισάντων, ab * Ἐμπελαγίζω.]

“ ΠΕΛΑΝΟΣ, ὁ, dicitur πέμμα πλακουντῶδες ἐκ παιπάλης εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον, sicut ex Hes. discimus: ut sit Libum, quod placentæ in modum e farinæ polline fiebat, et sacrificiis adhibebatur. Aristoph. quoque sacrificiis adhibitum fuisse testatur, Πλ. (661.) Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί: innuens τὸν πέλανον igni injici solitum, τὰ πόπανα autem et τὰ προθύματα imponi aræ. Itidem ap. Eur. Hipp. (147.) ἀθύτων πελάνων. Eust. πελάνους fuisse dicit genus πεμμάτων πλατέων κυκλοτερῶν, quæ et σεληναῖα nominarentur: forsan a forma lunari. || Πέλανος dicitur etiam τὸ πεπηγὸς καὶ ἐξηραμμένον ὀπῶδες δάκρυον, Succus s. Lacryma plantæ concreta et arendo indurata, ut gummi, thus, et similia, Suid. Spuma etiam concreta πέλανος nominatur, ὁ πεπηγὼς ἀφρὸς, teste eod. Suida et Hes.: respicientibus ad Eur. Or. (220.) ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου Στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἄπο, ubi tamen cum Schol. potius exponemus πεπηγότα ῥύπον, cum subjungat Poëta ὀμμάτων τ' ἄπο: πελάνου nomine accipiens non modo Spumeas circum os concretas sordes, sed Sordes etiam circum oculos concretas. Additque Schol. esse qui πέλανον dici scribant πᾶν ἐξ ὑγροῦ πεπηγμένον, Quodvis humidum concretum et arendo induratum: παρὰ τὸ παλύνειν, quod est φυρᾶν: ex aquæ enim et farinæ mistura subactioneque massa fit, quæ postea coquendo induratur. Πέλανος significat etiam Obolum, Nicand. 'A. (488.) κεδρινέης πελάνου βάρος ἔμμορε πίσσης, pro ὀβολοῦ ὁλκὴν, Schol. Sic etiam πέλανος dicitur ὁ τῷ μάντει διδόμενος μισθὸς ὀβολὸς, Obolus qui vati mercedis loco datur, Suid. Pro quo ap. Hes. et πεδανός. Apud Eund. et neutro gen. Πέλανα reperio, expositum itidem πόπανα, μειλίγματα, et τὰ ἀπὸ τῆς ἅλω δράγματα. Idem tradit Lacones Πέλανορ dicere pro πέλανος, accipientes eo nomine τὸ * τετράχαλκον, Quatuor æreos.” [“ Toup. Opusc. 1, 36. Emendd. 1, 52. Timæi Lex. 211. et n., Eur. Hipp. 147. Or. 220. Valck. Diatr. 42. Wakef. Alc. 863. Eum. 107. 265. Abresch. Æsch. 2, 39. (1, 223.) Jacobs. Anim. 192. Coray Theophr. 220. Porson. Or. 214. Brunck. Aristoph. 1, 262. Kuster. 12. T. H. ad Plutum p. 220. Dionys. H. 2, 763. Musgr. Hel. 1350. Iph. T. 300. Ion. 226. Wakef. 233. * Πέλανον, Spuma concreta, Bergler. Alciphr. p. 4.” Schæf. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 209. 821. Ag. 95. Eur. Ion. 706. Tro. 1063. Rhes. 430. Fr. Erechthei 16. Inc. 155. Plato de LL. 6. p. 782=312. Θύματα οὐν ἦν τοῖς θεοῖσι ζῶα, πέλανοι δὲ καὶ μέλιτι καρποὶ δεδευμένοι, καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἁγνὰ θύματα, cf. Dionys. H. Ant. 2. p. 134. Paus. 8, 2. Apoll. Rh. 1, 1077. Eustathio ad Od. Θ. p. 1601. Rom. πέλανοι s. πελανοὶ sunt αἱ διὰ θυσιῶν μαντεῖαι. Vide Schn. Lex.] “ Ἐμπέλανα, Hesychio πόπανα.” “ Ἐπιπελανίαι, Liba. Vide Hes.” [* “ Ὑποπελανίζω, Geop. 2, 6. p. 37. n., sed susp.” Kall. Mss.]

ΠΕΛΑΣ, Prope: cui synonyma sunt, πλησίον, ἀγχί, ἀγχοῦ, et ἐγγύς. Plut. c. Col. Πέλας γὰρ ἑστὼς ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει. Item cum gen., Od. O. (257.) Ὅς τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο. Dicitur etiam cum articulo ὁ πέλας, pro Vicinus, Proximus, Thuc. 1, (69.) Ἐπιστάμεθα οἵᾳ ὁδῷ κατ' ὀλίγον χωροῦσιν ἐπὶ τοὺς πέλας, Pedetentim grassantur in proximos. Nisi malis Vicinos, Finitimos: 2, (61.) Ἢ εἴξαντας εὐθὺς τοῖς πέλας ὑπακοῦσαι, Finitimis parere. Et 4, (78.) p. 147. Τὴν τῶν πέλας διϊέναι, Transire per agrum finitimum: 2. Τὴν τῶν πέλας αὐτοὶ ἐπελθόντες, Regionem finitimarum gentium, vel, ut alii, Exterorum: 2, (37.) Πολιτείᾳ οὐ ζηλούσῃ τοὺς τῶν πέλας νόμους. Ubi sunt qui τῶν πέλας non interpr. amplius Finitimorum, sed generalius Aliorum. Atque adeo ὁ πέλας et οἱ πέλας Unusquisque homo dicitur, alius a nobis, quicunque ille sit, sive ejusdem urbis, regionis, conditionis, familiæ, sive diversæ. Thuc. 1, (141.) p. 46. Δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη, Aliis injunctum. Et (84.) p. 28. Νομίζειν δὲ τάς τε διανοίας τῶν πέλας παραπλησίους εἶναι, καὶ τὰς προσπιπτούσας τύχας οὐ λόγῳ διαιρετὰς, Aliorum sententias similes et pares esse nostris. Schol. exp. τῶν ὁμοίων ἀνθρώπων. Itidem Aristot. Rhet. 2. Καὶ ἐλεητικοὶ, διὰ τὸ πάντας χρηστοὺς καὶ βελτίους ὑπολαμβάνειν· τῇ γὰρ αὐτῶν ἀκακίᾳ

τοὺς πέλας μετροῦσι: Liv. Metiens aliorum in se odium suo in alios odio, Terent. ex aliarum ingeniis nunc me judices. Idem Eth. 4. in fine c. 2. Διὰ τὸ μήτε βλαβεραὶ τῶν πέλας εἶναι, μήτε λίαν ἀσχήμονες, Quod aliis minime noxiæ sint hominibus. Similem usum in sacris literis habet ὁ πλησίον. [" Ad Charit. 729. Markl. Iph. p. 112. 128. 285. Suppl. 1009. 1021. Musgr. Heracl. 657. De constr., Markl. Suppl. 1058. Cum gen., Eur. Phœn. 162. Hec. 486. Lennep. ad Phal. 52. Wakef. S. Cr. 3, 162. Cum dat., Eur. Phœn. 852. ad Xen. Eph. 216. ubi omnino de h. v. 'Ο π., Ammon. 128. Valck. Diatr. 153. Brunck. Antig. 479. Thom. M. 801. Οἱ π., Musgr. Heracl. 2. Jacobs. Anim. 297. cf. Dionys. H. 2, 1022." Schæf. Mss. Thuc. 1, 32. 37. Cum dat., Boeckh. in Pind. N. 11, 4. 'Ο. 7, 19. Superl., Hippocr. 616, 36. Τὸν πελαστάτω τόπον. Inscr. Sicula Gruteri p. 213. Τὰν πελαστάταν ῥῖνα ποτὶ τὸ * γυῤῥίδιον.]

Πελάω, ET Πελάζω, άσω, Propinquo, Appropinquo, Venio ad, Accedo, Soph. El. (496.) ἡμῖν Ἀψεγὲς πελᾷν τέρας, i. e. προσπελάζειν, Schol. Nisi potius sit scr. προσπελάσειν: ut πελᾷν pro πελάσειν dicatur, sicut ἐλᾷν pro ἐλάσειν, more Attico. Eur. (Iph. T. 1212.) πελάζειν εἰς ὄψιν, In conspectum accedere, Hesiod. Ἔργ. (2, 350.) πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς, Muro appropinquans, Prope murum accedens: sc. cum mingere volet. Epigr. Μή ποτε θαρσήσῃς ἄγχι τινὸς πελάσαι, Accedere prope aliquem. In eod. l., Ἵνα σοῖς ἐν μεγάροις πελάσῃ, Domum tuam veniat. Apoll. Rh. 2, (13.) ὅς κεν Βέβρυξι πελάσσῃ, Qui ad Bebrycas pervenerit. In prosa quoque non minus usitatum est pro Appropinquo s. Propinquo, Synes. Ep. 11. Ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ, Noctu appropinquare terræ, Xen. K. Π. 1, (4, 7.) Ἐπυνθάνετο ὁποίοις οὐ χρὴ θηρίοις πελάζειν, καὶ ὁποῖα χρὴ θαῤῥοῦντα διώκειν, Quibus feris propinquandum non sit, Ad quas bestias prope accedendum non sit, Plut. (8, 232.) Πρὸς ἀλλήλας ὑπ' εὐμενείας θαμὰ πελάζουσαι, Altera ad alteram subinde accedens. Idem etiam pro Appropinquo s. Propinquo usurpavit (10, 568.) de atomis, Ὅταν δὲ πελάσωσιν ἀλλήλαις ἢ συμπέσωσιν ἢ περιπλακῶσι, φαίνεσθαι τῶν ἀθροιζομένων τὸ μὲν, ὕδωρ, τὸ δὲ, πῦρ, τὸ δὲ, φυτόν· τὸ δὲ, ἄνθρωπον: Cum propinquarint aliæ aliis. [" Πελάζειν τῆς πόλεως, Urbi appropinquare, Polyb. Exc. Leg. 18." Seager. Mss.] Transitive quoque accipitur pro Appropinquare facio, s. Admoveo, Applico, Appello: quemadmodum Hes. quoque πέλασε exp. non solum προσήγγισε, itidemque πελάσαιμι, προσεγγίσω, et Πελάζειν, ἐγγίζειν, πλησιάζειν, sed etiam ἐγγίσαι ἐποίησεν. Itaque numen dicitur aliquem πελάσαι pro ἐγγὺς ποιῆσαι, ut Eust. exp., Facere ut prope stet: Il. O. (418.) Οὐδ' ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι, (sc. ἐδύνατο) ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων. Itidem Φ. (93.) Hector ad Achillem, οὐ γὰρ ὀΐω Σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων. Item πελάσαι aliquem dicitur ventus aut deus pro Appellere: Virg. Hinc me digressum vestris deus appulit oris. Od. H. (254.) Ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί. Itidem Od. Γ. (291.) Jupiter immissis ventis et fluctibus concitatis naves Κρήτῃ ἐπέλασσεν, Cretæis appulit oris. Et E. (134.) Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε, Huc appulit: Ξ. (315.) Γῇ δέ με Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῦμα. At πελάζειν ὀδύνῃσι, ut Plaut., omnes affectus tuos Ad probrum, damnum, flagitium appellere una et perdere, pro Conjicere in dolores. Item Admoveo, Applico, quoniam qui admovet et applicat, idem et appropinquare facit. Il. A. (434.) Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν, Admoverunt malum receptaculo cubilique suo. Et Hesiod. Ἔργ. (2, 48.) ἐν ἐλύματι πήξας, Γόμφοισιν πελάσας, προσαρήρεται ἱστοβοῆι, Clavis admovens, adjunxerit temoni. Rursum navibus πελάσαι aliquem dicitur, Qui eum quasi appellit eo, Facit ut eo veniat, aut Perducit, Il. N. init., Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε. Itidem (442.) πελάσσετόν με ταῖς νηυσὶ, pro ἐπὶ τὰς ναῦς ἀγάγετε. At πελάσαι χθονὶ Apoll. Rh. (1, 994.) pro Humi prosternere, Conjicere in terram: pro quo Hom. habet οὐδάσδε πελάσαι, Od. K. (440.) Τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδάσδε πελάσσαι Μερμήριξα. Quibus adde quæ ap. Plut. leguntur p. 813. meæ Ed. (=7, 794.) καὶ βαῖνε λὰξ Ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονὶ, ubi tamen dici potius videtur de eo qui jam in terram postratus est. At πελάσαι aliquid alicubi dicitur pro ἀποθέσθαι, Deponere s. Reponere: Od. K. (404.) Κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσατε, ὅπλα τε πάντα. ‖ Πελάζομαι, eand. signif. habet cum neutrali πελάζω: nam πελάσθη ex Hom. affertur pro προσήγγισε. Necnon ex Eur. (Rhes. 776.) πελάζομαι pro Appropinquo. E libro autem Judicum, 16, (3.) Ἐπελάζετο [—βετο vulgo] τῶν δύο θυρῶν, pro Apprehendit fores. At aor. med. πελάσασθαι pro πελάσαι, Il. P. (341.) Τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἵδε ἕκηλοι Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνειῶτα, Ad naves perducant. [" Πελάω, Brunck. ad Eur. Hec. 880. Phil. 1149. Wakef. ibid. Markl. Iph. p. 129. Πελάζω, Valck. Anim. ad Ammon. p. 5. Diatr. 132. Heringa Obss. 9. ad Herod. 112. 361. 568. 628. Callim. H. in Apoll. 88. ad Charit. 697. Markl. Iph. p. 129. 383. Musgr. Iph. T. 884. 886. Ion. 723. Wakef. Trach. 747. 1093. Phil. 1163. Rh. 45. Agathias 74. ad Diod. S. 2, 310. Heyn. Hom. 6, 365. 403. Active, Eur. Heracl. 44. sed v. Musgr., item ad Hel. 361." Schæf. Mss. Oraculum ap. Herod. 7, 141. ἀδάμαντι πελάσσας, Orph. Arg. 891. νηὸς ἐφ' ἡμετέρης ἐπελάσθη.]

Πελάτης, a πελάω, ut περάτης a περάω, Qui appropinquat, accedit, Soph. Phil. (677.) p. 408. meæ Ed., Τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ Διὸς Ἰξίονα, Qui ausus est ad thalamum Jovis accedere, ὡς πειρᾷν ἐπιχειρήσας τὴν ὁμόλεκτρον τοῦ Διὸς Ἥραν. Πελάτης loci alicujus dicitur pro Vicinus, Incola; nam quod Æsch. Pers. (49.) p. 127. meæ Ed. dicit, ἱεροῦ Τμώλου πελάται, Schol. exp. ἔνοικοι, γείτονες. Sed posteriori expositioni et hic et alibi potius assentior. Πελάται dicuntur etiam Inferioris conditionis homines qui domum nostram ventitant, et nos colunt, ut ap. Romanos qui dicebantur Clientes. Plut. Romulo (13.) p. 45. meæ Ed. Ἑτέροις δὲ τοὺς δυνατοὺς ἀπὸ τῶν πολλῶν διῄρει πάτρωνας ὀνομάζων, ὅπερ ἐστὶ προστάτας· ἐκείνους δὲ, κλίεντας, ὅπερ ἐστὶ πελάτας: de quibus clientibus paulo post, Ἐκεῖνοι δὲ τούτους ἐθεράπευον, οὐ μόνον τιμῶντες, ἀλλὰ καὶ πενομένοις θυγατέρας συνεκδιδόντες καὶ χρέα συνεκτινύοντες. Apud Suid. Ὑπηρέτην τε καὶ θεράποντα ἢ πελάτην, στρατιώτην τὸν ἐκ τοῦ καταλόγου ἐκώλυσε παρεῖναί τινι. Item, Ἑαυτὸν πελάτην ἐκείνου λέγει τε καὶ ᾄδει, Se clientem illius prædicat. Habetur et hic ap. Eund. locus, Συναγανακτῶν τοῖς πελάταις κατὰ πλῆθος ἐληλυθόσι, ubi πελάτης ab eo exp. ὁ ὑπηρετῶν: quemadmodum Hesychio quoque πελάται sunt οἱ λάτρεις, item οἱ μισθαρνοι, οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν μισθῷ δουλεύοντες. Nam et ii, qui famulantur ac ministrant nobis, πελάζουσι. [" Ad Mœr. 324. ad Timæi Lex. 211. 213. Act. Traj. 1, 120. Toup. Opusc. 2, 81. Valck. ad Ammon. 98. 111. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 17. Dionys. H. 1, 210. 216. 254. 334. 2, 695. 1145. ad 1181. ad Diod. S. 2, 549. ad Charit. 720. Wakef. Phil. 677. 1163. Ruhnk. ad Schol. Plat. Conf. c. πολίτης, ad Dionys. H. 4, 2061." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 50.] FEM. Πελάτις, ιδος, ἡ, Cliens, etiam Famula. Pro Cliente accipitur in Vita Catonis (24.) ap. Plut. p. 642. meæ Ed. Πελάτιν οὖσαν αὐτοῦ καὶ δεομένην τῆς ἐκείνου κηδεμονίας. [" Toup. Emendd. 2, 522." Schæf. Mss.] Πελατικὸς, Ad clientes pertinens. At τὸ π. dicuntur Ipsi clientes, s. Clientum caterva: ut τὸ στρατιωτικὸν, Ipsi milites. Πελατεία, ἡ, Clientela, [Gl.] quo vocab. utitur Gaza ap. Cic. de Senect. [" Cattier. Gazoph. 50. * Πελητὴρ, * Πελάτειρα, Toup. Opusc. 2, 81." Schæf. Mss.]

[* " Πέλασις, Accessio, Porph. ap. Villois. Anecd. Gr. 2, 198." Wakef. Mss.] Πελαστὴς, a πελάζω, i. q. πελάτης, Ammon. (111.) inter πελαστὴν et πενέστην distinguit, quod πελαστὴς sit ὁ πρόσφυξ: sic enim reponendum PRO πρόσψυγξ: πενέστης autem ap. Thessalos ὁ κατὰ πόλεμον δωρηθεὶς, ut εἵλωτες ap. Lacedæmonios. [" Valck. Anim. ad Ammon. 192. Act. Traj. 1, 120. * Πελαστικὸς, Bernard. Rel. p. 34. Heyn. Hom. 8, 287." Schæf. Mss.] " Πέλαιτον, Hesychio ἐφικτὸν, (ἀπὸ τοῦ πελάω) et μέγα."

[Forte leg. * πελαστὸν, sed cf. Ἄπλητος.] "Ἀπέ-A "λαστος, Cui appropinquare non est, Inaccessus, "ἀπρόσιτος," [Hes. * Δυσπέλαστος, Soph. Fr. Inc. 10. Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν. * Πολυπέλαστος, Schol. Theocr. 2, 14.]

"Ἀναπελάσας, Hesychio ἀναῤῥωσθεὶς, Pristinæ "valetudini restitutus: quo sensu et ἀνασφῆλαι di-"citur." [In Schn. Lex. refertur ad * ἀναπελέω. * Ἀντιπελάζω, Appian. 1, 14. Nicet. Eugen. 6, 224." Boiss. Mss. * Διαπελάζω, Schol. Theocr. 2, 14. Schleusn. Lex. V. T. * Ἐκπελάζω, Democr. ap Sext. Emp. 9, 19.] Ἐμπελάζω, Appropinquo, Pervenio ad, Aristot. de Mundo, Ἐπειδὰν ἐμπελάσῃ τῇ ἀκοῇ, cum auribus appropinquarit, Ad aures pervenerit, Auribus appulsum fuerit. Transitivam quoque signif. habet pro Admoveo, Committo, Congredi facio, Hesiod. Ἀ. (109.) ὄφρα τάχιστα Δίφρους ἐμπελάσαντες Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε, Μαρνώμεσθ'. [Soph. Tr. 17. "Toup. Opusc. 2, 80. 292. Phalar. 356. Wakef. Herc. F. 889. Trach. 747." Schæf. Mss. Dionys. P. 742. * Ἐμπέλασις, Sext. Emp. 625.] Ἐμ-B πελαδὸν, Prope, Appropinquando, Hesiod. Ἔργ. (2, 351.) Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου, Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν. Ἐμπελάδην pro eod. Quod vero Nicand. Ἀ. (215.) dicit, Δηθάκι δ' ἀχθόμενος βοάᾳ ἅ τις ἐμπελάδην φὼς, Schol. exp. * ἐμπελαστικῶς καὶ ὁρμητικῶς. [" Heyn. Hom. 6, 92. Lobeck. Aj. p. 386.] Ἐμπελάω quoque dicitur ut πελάω. Unde imper. Ἐμπέλα ap. Hes., quod exp. non solum προσπέλαζε, ἔγγιζε, sed etiam πρόσαγε. Itidem ἐμπελάζω ponitur tam pro Admoveo, Appropinquare facio, quam pro Appropinquo. Ab eod. derivatum est ETIAM [* Ἐμπελατὴρ, unde] Ἐμπελάτειρα, ἡ, Meretrix: ex eo dicta, quod corpus corpori admoveat, s. quod suis amatoribus corpus jungat, Ovid. Ignoto meretrix corpus junctura Quiriti. Sed et uxor dicitur Πλάτις itidem ex eo, quod jungat corpus, sed viro suo. [Callim. Fr. 170. " p. 506. Valck. 294. Ruhnk. Ep. Cr. 184. Toup. Opusc. 2, 80. Brunck. Aristoph. 3, 64. * Ἐπιπελάζω, Heringa Obs. 150. 216. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 15. (1, 3.)" Schæf. Mss. C * " Παραπελάζω, Suid. 1, 676." Wakef. Mss.] Προσπελάω ET Προσπελάζω, Appropinquo, Accedo ad, Herodian. 5, (4, 22.) Ἤδη τε τῷ Βυζαντίῳ προσπελάζοντα, Jamque Byzantio appropinquantem. ‖ Appropinquare facio, Admoveo. [Soph. Œd. T. 1101. " Fischer. ad Palæph. 143. ad Diod. S. 2, 35. Heyn. Hom. 5, 466." Schæf. Mss. " Προσπελάζομαι, Appellor, Deferor, Tzetz. ad Lycophr. 570." Kall. Mss. * Προσπέλασις, Gl. Applicatio.] Προσπελάτης, i. q. πελάτης, sicut προσπελάω idem cum πελάω significat: h. e. Cliens, Assecla, Famulus. Athen. (443.) e Theopompo, Ἀρκαῖοι δὲ κέκτηνται προσπελατῶν, ὥσπερ εἱλώτων, τριάκοντα μυριάδας. [" Ad Timæi Lex. 213. * Προσπελαστὸς, Wakef. Eum. 53." Schæf. Mss. Vide Πλατά.] Ἀπροσπέλαστος, ὁ, ἡ, Inaccessus, [" Schol. Pind. Π. 1, 38. 41." Boiss. Mss. " Eust. 113, 43." Seager. Mss. Strabo 1. p. 38. Schol. Soph. Œd. T. 480. C. 125. Trach. 699. Schol. Apoll. Rh. 1, 574.] Δυσπροσπέλαστος, Accessu difficilis, Qui difficulter adiri potest, Plut. Pomp. (28.) Πόλεις D καὶ νήσους χαλεπὰς βιασθῆναι καὶ δυσπροσπελάστους. [* Συμπελάζομαί τινι, Congredior cum aliquo, Schol. Eur. Andr. 25.]

[* Πελασσείω, Agath. 3. p. 92. " Pierson. ad Mœr. p. 14." Schæf. Mss. Vide Ἀγορασείω.]

Πελάθω, άσω, i. q. πελάζω, Eur. [Rhes. 557. El. 1293.]

Πλάω, ET Πλάθω, SIVE Πλάζω, eadem cum πελάω et πελάζω, s. πελάθω, ex iisque per sync. facta, ut πράω et κράω e περάω et κεράω. Ac sicut πελάω et πελάθω, non solum neutraliter ponuntur pro Appropinquo, Accedo ad, sed etiam transitive pro Accedere s. Appropinquare facio, Admoveo; ita et hæc duo Πλάω ac Πλάθω. Hom. (Batrach. 82.) Οὐρὴν μὲν πρῶτ' ἔπλασ' [πρῶθ' ἥπλωσεν] ἐφ' ὕδασι, Caudam aquis admovit. Pass. Ἐπλάσθην, Appropinquavi, Eur. (Rhes. 920.) pro ἐπελάσθην. Ex (Hec. 890.) affertur πλασθεῖσα pro Propinqua facta, Admota, Adjuncta. Quæ sunt a πλάζω, vel πλάθω, non autem a πλάω: quo πλάθω Soph. utitur in Phil. (728.) p. 410. sed neutraliter, θεοῖς Πλάθει: itidemque in El. (220.) p. 92. τοῖς δυνατοῖς Οὐκ ἐριστὰ πλάθειν. At Πλαθεῖσα, " Admota," quod ex eod. Eur. (Rhes. 911.) affertur, a πλάω, sicut πελάτης a πελάω. Verum πλάω format et aliud fut., sc. πλήσω: UNDE Ἔπλητο, i. e. ἐπλησίαζον ut Eust. exp. Il. Δ. (449.) ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι Ἔπλητ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, Appropinquabant sibi mutuo: quod ἐφερμηνευτικὸν esse ejus quod præcedit, Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, ibid. annotat Eust. " Πεπλημένος, pro πλησιάζων, " ἐγγίζων, per sync. a πελάω, Od. M." [108. " Πλάω, Brunck. ad Eur. Hec. 880. Steinbr. Mus. Tur. 1, 307. Wakef. Trach. 1093. Πέπλησαι, Jacobs. Anth. 10, 156. Πλαθεὶς, πλασθεὶς, Porson. ad Hec. 884. Πλάθω, Brunck. l. c. Andr. 24. Musgr. ibid. Jacobs. Anim. 31. 266. Anth. 7, 105. 8, 38. 12, 203. Wakef. S. Cr. 4, 219. Eur. Rhes. 777. Wakef. Herc. F. 748. Ἐπλάθης, Musgr. Rhes. 347. 911. 920. Brunck. Aristoph. 3, 64. (Ἀ. 132.) Πλάζω, unde ἐπλάσθης, Musgr. Rhes. ll. cc. Tro. 203. Wakef. Herc. F. l. c. Trach. l. c. S. Cr. 4, 219. 222. Kuster. Aristoph. 239." Schæf. Mss. " De consuetudine maritali, Æsch. Pr. 904. Μηδὲ πλαθεί-Ην γαμέτα τινὶ τῶν ἐξ Οὐρανοῦ." Seager. Mss. * Πλατὰ, Photio προσπελαστά.] " Ἄπλατος, i. q. ἄπλητος, Cui πελᾶν s. " πελάζειν tutum non est: a v. πλάω per sync. facto " e πελάω. Interdum etiam Immensus; exp. enim " non solum ἀπρόσιτος, Inaccessus, sed etiam ἄμε-" τρος, πολύς. Hesiod. Θ. (153.) Ἰσχὺς δ' ἄπλατος, " Robur inaccessum et immensum. Sic ex Epigr. " affertur ἄπλατος βότρυς, pro Racemus sacer et inac-" cessus, h. e., inquiunt, Cæsaries non tangenda; " tactu enim alicui rei πελάζομεν et appropinqua-" mus. Itidem ap. Athen. 3. Archestr. Ἔχει γὰρ " ταῦτο χρόνου διὰ μῆκος ἄπλατον, Per longissimum " temporis spatium et quod attingere propemodum " nequeas. Sophocli autem ἄπλατος αἶσα s. μοῖρα, " est μανία μεγάλη: nam et ad ipsam accedere pro-" pius, tutum non est." [" Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. Ep. Cr. 262. Mœr. 24. et n., Pierson. Veris. 187. Valck. Hipp. p. 176. Wakef. ad Bion. 7, 8. Trach. 1093. Brunck. ad Poët. Gnom. 328. Græv. Lectt. Hes. 602. Athen. 1, 47. ad Diod. S. 1, 161. 188. 207. 219. 259. 267. 360. ad Charit. 593. Musgr. Rhes. 310. Jacobs. Anth. 8, 356. Antiphil. 29." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 8, 28. Æschin. Dial. 2. Τἄλλα εἰς πλοῦτον ἥκοντα ἄπλατα, ἀνδράποδα καὶ ἵπποι κ. τ. λ.] " Δασπλὴς, a nonnullis exp. μεγάλων " κακῶν ἀναπιμπλάμενος, derivantibus a πλάω s. πιμ-" πλάω: ab aliis " [Schol. Theocr. 2, 14.] " δυσχε-" ρὴς τοῖς προσπελάζουσι, δυσπροσπέλαστος, ideoque " χαλεπὸς vel δεινὸς, a πλάω per sync. posito pro " πελάω. Latine satis bene redditur Difficilis, Gra-" vis, etiam Atrox. Nonn. δασπλῆτι μιῆς ἐνὶ νυκτὸς " ἀνάγκῃ. Sic Epigr. quidam τὸν θάνατον vocat " δασπλῆτα διάστασιν, Gravem disjunctionem s. di-" remptionem, animæ sc. a corpore." [" Jacobs. Anth. 6, 204. 11, 152. Lobeck. Aj. p. 243. Huschk. Anal. 195. Ruhnk. Ep. Cr. 155." Schæf. Mss.] " DICITUR Δασπλῆτις quoque, sed fem. tantum " genere. Od. O. (234.) θεὰ δασπλῆτις, ἐριννύς. " Sic δασπλῆτις νόσος ap. Nonn." [" Theocr. 2, 14. Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 156. Wakef. Eum. 69. Huschk. l. c. Lobeck. l. c." Schæf. Mss.] " Δυσπλῆτις, ap. Suid. legitur sine expos., forsan pro " δυσχερὴς πελάσαι: qua signif. et δασπλῆτις." [Lycophr. 1452. νῆπας δυσπλήτιδας.] Πλάτης, i. q. πελάτης. Unde FEM. Πλάτις, itidem pro πελάτις. Ab Aristoph. ponitur pro Conjux: παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην: Καὶ τοῖσι παιδίοισι καὶ τῇ πλάτιδι. Vide Ἐμπελάτειρα. Hes. substantive quoque exp. σύνοδος, ἄθροισμα: ut πλάτιν γυναικῶν, pro ἄθροισιν Idem accipit. [" Toup. Opusc. 2, 81. Brunck. ad Hec. 880." Schæf. Mss. * " Πλάτων, Conjux, Tzetz. ad Lycophr. 1294." Kall. Mss. * Ἐμπλάζω, i. q. ἐμπελάζω, Nicander Θ. 779. κακῇ δ' ἐπὶ τοῖσι χάλαζα Εἴδεται ἐμπλάζουσα. " Wakef. S. Cr. 4, 220. * Ἐμπλάθω, Jacobs. Anth. 8, 38." Schæf. Mss.] Ἔμπλην, Prope, πλησίον, Il. B. (526.) Βοιωτῶν δ' ἔμπλην, Prope Bœotos. Posset hoc adv. derivari ab ἐμπλάω, ut ἐμπελαδὸν ab ἐμπελάζω. [" Græv.

Lectt. Hes. 614. ad Charit. 781. Heyn. Hom. 4, 308." Schæf. Mss. Hesiod. 'Α. 372. Lycophr. 1029. I. q. χωρὶς, ap. Archilochum. I. q. πλὴν, Callim. H. in Del. 73. Dubia signif. ap. Nicandr. Θ. 322.] Προσπλάζω SIVE Προσπλάθω, Appropinquo, i. q. προσπελάζω, Od. Λ. (582.) de Tantalo, Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ, Appropinquabat, Attingebat, προσεπέλαζε. [" Wolf. ad Hesiod. p. 85. Heyn. Hom. 6, 323. 8, 165." Schæf. Mss.] Πρόσπλαστος, ὁ, ἡ, Cui appropinquare aliquis potest. Ad quem accessus et aditus patet, Æsch. (Pr. 715.) οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις, Ad quos hospitibus nullus patet aditus, Qui non patiuntur ad se commeare hospites. Ἀποτίπλαστος, i. q. ἀπροσπέλαστος, Cui appropinquare nemo potest, Ad quem accessus et aditus non patet, [Hes.]

Πλησίος, ὁ, Propinquus, pro quo Lacones DICUNT Πλήτιος, teste Suida, a πλάω, cujus fut. πλήσω. UNDE Πλήτης quoque, pro πελάτης s. *πλησιαστὴς, ut Hes. exp., Qui accedit ad aliquem, Assectator, Assecla. [" Πλησίος, ad Charit. 325. Conf. c. πλησίον, Heyn. Hom. 5, 242. 244. Lobeck. Aj. p. 398. * Πλησιοθάνατος, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 578. * Πλησιότης, Etym. 651, 32." Schæf. Mss. * " Πλησίων, Propior, Wolf. Anecd. Gr. 3. p. 73." Kall. Mss.] Πλησιαίτερος ET Πλησιέστερος, sicut Ὀψιαίτερος et Ὀψιέστερος ab ὄψιος, Propinquior, Propior. SUPERL. Πλησιαίτατος, ET Πλησιέστατος, Propinquissimus, Proximus. Herod. Τοὺς πλησιεστάτους ἡμῖν προσοικοῦντας τῶν Ἑλλήνων. [" Ad Xen. Mem. 2, 1, 23." Schæf. Mss.] Παραπλήσιος, metaphoricam habet signif., et ponitur pro Proxime ad aliquid accedens, quo sensu et πλησιάσαι usurpatur, s. Affinis, Similis. Dem. pro Cor., Παραπλήσια τούτοις ἐστὶ, Similia his sunt: pro quo παρακείμενα quoque diceres. Aristot. de Gener. et Corrupt. 1. Μανίᾳ παραπλήσιόν ἐστι, Thuc. 1, (140.) Ὁρῶ δὲ καὶ νῦν ὅμοια καὶ παραπλήσια ξυμβουλευτέα μοι ὄντα, ubi etiam nota copulari ὅμοια et παραπλήσια, sicut paulo post ὁμοίως et παραπλησίως, ap. Dem.: ac παραπλήσια ibi interpretari etiam queas Eadem fere. Item de corporis et formæ similitudine, Diosc. 3, 9. Πόα ὑπερικῷ παραπλήσιος, Herba similis hyperico. Gal. ad Gl. 1. Τὰ πάντα παραπλήσιος, Omni e parte similis, ubi nota πάντα pro κατὰ πάντα: cujus ellipsis exempla habes et in Ὅμοιος. Alicubi reddas Talis fere, Ejusmodi fere, etiam His similis, Idem propemodum cum his: Thuc. 4, (114.) p. 157. Ἔλεξε τοῖς ἐν τῇ Ἀκάνθῳ παραπλήσια, ὅτι οὐ δίκαιον εἴη κ. τ. λ. Interdum τῆς ποσότητος δηλωτικὸν est, cum sc. παραπλήσιοι s. παραπλήσιαι ponitur pro Totidem: sicut pro Tantundem accipitur παραπλήσιον in Thuc. 7, (19.) p. 238. Ἀπέχει δὲ ἡ Δεκέλεια σταδίους μάλιστα τῆς τῶν Ἀθηναίων πόλεως εἴκοσι καὶ ἑκατόν· παραπλήσιον δὲ, οὐ πολλῷ πλέον, καὶ ἀπό: sic enim Valla legit, non ἐπὶ, ut vulgatæ habent Edd., τῆς Βοιωτίας. Pro Totidem usurpavit Idem παραπλήσιαι, dicens παραπλήσιαι νῆες, Naves totidem numero. [" Plut. Mor. 1, 14. Eichst. Quæst. 36. ad Diod. S. 1, 341. Ὅμοιος καὶ π., Thuc. T. 1. p. 199. Bip. Τοιοῦτος καὶ π., 206. Ἀλλ' οὐδὲ π., Demosth. 1066, 9. 22. Τὸ π., adv., Diod. S. 2, 351. Παραπλήσιον, subaud. ἐκείνῳ, ὃ κ. τ. λ. Lucian. 3, 550. Παραπλήσιοι, Totidem, Diod. S. 1, 606. 2, 118. Παραπλήσια, ad Dionys. H. 1, 78. Παραπλήσιον, adv. Proxime, ad 2, 1042." Schæf. Mss. " Παραπλησία, ἡ, Orig. c. Cels. 181." Kall. Mss.] Παραπλησίως, Similiter, Eod. prope modo, Dem. (36.) Νυνὶ δὲ πῶς ὑμῖν ὑπὸ τῶν χρηστῶν τῶν νῦν τὰ πράγματα ἔχει; ἆρά γε ὁμοίως καὶ παραπλησίως; Ubi etiam nota copulari ὁμοίως et παραπλησίως, sicut ὅμοια et παραπλήσια in Thuc. l. c. [" Π. ὥσπερ, ad Charit. 631." Schæf. Mss. Herod. 1, 77. Ἀγωνισάμενος οὕτω π., Sic æquo Marte.] Πλησίον, Prope, i. q. πέλας, a quo et originem traxit, Od. K. (37.) Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, Intuens alterum sibi adstantem. Item cum gen., sicut πέλας, Od. Ξ. (14.) συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει Πλησίον ἀλλήλων, Alterum prope alterum. Et, Πλησίον ἐστὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Oculis in propinquo est, Gaza. Item, Πλησίον γίνεσθαί τινος, pro Propinquum s. Proximum fieri, Prope accedere, Aristot. de Mundo, Πλησίον αὐτῶν γινόμενος, Ipsis jam propinquus factus, Chrys. de Precibus, Οὐ τολμᾷ τοῦ Θεοῦ γενέσθαι πλησίον, Prope ad Deum accedere. Et, Πλησίον τῶν χρόνων γίγνομαι, Ad tempora accedo. Et, Πλησίον γίγνεται τοῦ λύεσθαι, Proximum est ut solvatur, Prope est ut solvatur, Gal. ad Gl. 1. Dicitur etiam ὁ πλησίον, Qui in propinquo est, Proximus: sicut supra, ὁ πέλας. Plato Charm. Ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τῶν καθημένων ξυγχωρῶν τὸν πλησίον ὤθει σπουδῇ, ἵνα παρ' αὐτῷ καθέζοιτο, Proximum quemque trudebat: Apol. (13.) Κακόν τι ἐργάζονται τοὺς μάλιστα πλησίον αὐτῶν, Nocent proximis quibusque, s. Vicinis suis. Et τὸ πλησίον, Quod in propinquo est, proximum est, Lucian. de Calumn. Τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας ὁρῶντες. Interdum οἱ πλησίον dicuntur Qui genere proximi sunt, ut et Lat. Propinqui. Item Domestici, Familiares: qua signif. Latino quoque vocabulo Proximi usus est Suet. Othone, Alii febrem simulasse ajunt, eamque excusationem proximis mandasse, si quæreretur. Alias τὸν πλησίον, sicut et τὸν πέλας, Quemvis alium hominem vocamus, Æschin. (78.) Ἤδη γάρ ποτε εἶδον μισηθέντας τοὺς τὰ τῶν πλησίον αἰσχρὰ λίαν σαφῶς λέγοντας. Itidem Aristot. utitur. Sed longe frequentissimum in sacris Literis, ut tum alibi, tum in hoc celebri mandato, Ἀγαπήσεις κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ τὸν πλησίον σου, ὡς σαυτὸν, Et proximum tuum, ut teipsum. [" Eur. Phœn. 163. ubi v. Paraphr., Abresch. Lectt. Aristæn. 59. ad Xen. Eph. 215. ad Charit. 325. Thom. M. 901. Πλ., ὁ πλ., Markl. Suppl. 110. Ὁ πλ., Villois. ad Long. 134. Τὸ, τὰ πλ., Porson. Hec. p. 61. Ed. 2." Schæf. Mss.] Dicitur ETIAM Πλησία pro πλησίον, Poëtice. [" Brunck. Aristoph. 2, 19." Schæf. Mss.] AT Πλατίον pro πλησίον Doricum est. [" Koen. ad Greg. Cor. 123." Schæf. Mss.] Id ipsum tamen Πλατίον interdum dimin. est nominis πλάτη, significans Parvum remum, vel Naviculam: qua signif. in Epigr. usurpatur. Πλησιαίτερον SIVE Πλησιέστερον, Propius, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 23.) Ὡς δ' ἐγενέσθην πλησιαίτερον τοῦ Ἡρακλέους, Ubi ad Herculem propius accesserunt, Theophr. Μέγιστον δὲ ἀεὶ τὸ πλησιέστερον τῆς ῥίζης, Quod propius radicem est, [4 Macc. 12, 3. Zonaras 1556. πλησιέστερον, ἐγγύτερον. Adde Etym. M. 309.] SUPERL. Πλησιαίτατα ET Πλησιέστατα, Proxime. [* Πλησιαιτέρω, Herod. 4, 112. * Πλησιάκις, Schleusn. Lex. V. T.]

Πλησιάζω, Propinquo, Appropinquo, Accedo prope, i. q. πελάζω, Plut. Symp. 2. Διὰ τὸ πλησιάζειν μάλιστα, καὶ γίνεσθαι πέλας, Appian. B. C. 4. Πλησιαζόντων δὲ τῶν ἐρευνωμένων, Appropinquantibus iis qui eum persequebantur, Lucian. (2, 777.) Τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ, Plato vero Epist. 7. Πλησιάζειν ἐγγύτατά τινος, pro Proxime ad aliquid accedere, ubi metaph. signif. est pro παραπλήσιον εἶναι. Plin. interpr. Intervenire, in h. l. Aristot. dicentis de camelis, Ἀποχωροῦσι εἰς ἐρημίαν ὅταν ποιῶνται τὴν ὀχείαν, καὶ οὐκ ἔστι πλησιάσαι: nam sic vertit, Solitudines aut secreta certa petunt, neque intervenire datur sine pernicie. || Πλησιάζειν, Accedere familiariter ad aliquem, Congredi familiariter, Familiariter uti aliquo, ὁμιλεῖν, Æschin. (76.) Τὸν Ἀλέξανδρον ὑποτρέχει, καὶ πλησιάζει ἐκείνῳ, Isocr. (ad Demon. 4.) Γίγνου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικός. Πλησιάζειν, Sectari, Lucian. Ὧι πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσι. Athen. Πεπλησιακὼς τοῖς Πυθαγορείοις, Sectator, Auditor, Discipulus: quomodo et Plut. utitur. Quo refer πλησιάζειν τῇ φιλοσοφίᾳ, quod et συνεῖναι et ὁμιλεῖν: Sectari studium philosophiæ, Versari in studio philosophiæ, Plato de Rep. 6. Ὅταν δὲ αὐτοὶ πλησιάζοντες ὁμιλῶσι φιλοσοφίᾳ μὴ κατ' ἀξίαν. Et Isocr. ad Nic. Τοῖς λόγοις πλησιάζειν, In literis versari, Animum ad bonas literas applicare. || Πλησιάζειν, Consuescere, Rem habere, Concumbere: de re venerea. Dem. (1010.) Τῇ δὲ τούτων μητρὶ Πλαγγόνι ἐπλησίαζεν ὀντιναδηποτοῦν τρόπον, Consuetudinem habebat, Concumbebat, Plut. Ταῖς δυσὶν ἀδελφαῖς πλησιάζειν τὸν Κλώδιον, i. e. συγγίνεσθαι, ut ibid. loquitur. Idem in Thes. (19.) Πασιφάη πλησιάζων, Aristot. de Gen. Anim. 3, 1. Πλησιάζει τῷ ἄρρενι, Isocr. ad Nic. Οὐδενὶ φανήσομαι σώματι πε-

πλησιακῶς πλὴν τῆς ἐμαυτοῦ γυναικός. Convenit autem hæc verbi πλησιάζειν signif. cum signif. nominis Πλάτις et Ἐμπελάτειρα, de quibus pag. præced. [Soph. Œd. T. 91. "Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 899. Coray Theophr. 311. Bergler. Alciphr. 153. Plut. Mor. 1. p. 3. Ox., Toup. Opusc. 1, 555. Emendd. 4, 480. Diod. S. 1, 327. 666. Transitive, Brunck. Aristoph. 1, 159." Schæf. Mss. Xen. Mem. 4, 4, 25. Isocr. Encom. Hel. 26. Eur. El. 634.] Πλησιασμὸς, Familiaris consuetudo et sectatio. In primis vero de re venerea dicitur, significans Coitus. Quam vocem licet J. Poll. rejiciat et improbet, utitur tamen ea Aristot. H. A. 4. Εἰσὶ γὰρ ἑκάστοις τῶν ζώων ἴδιαι φωναὶ πρὸς τὴν ὁμιλίαν καὶ τὸν πλησιασμόν: pro quo paulo post dicit ὀχείαν. Accipitur et in propria signif. pro Appropinquatio, Accessus. Greg. Περιόδους καὶ πλ. καὶ ὑποχωρήσεις, καταλαμβάνειν, Accessus planetarum et recessus, Bud. ["Toup. Opusc. 1, 555." Schæf. Mss. * Πλησίασμα, Coitus, var. lect. ap. Aristot. H. A. 6, 23. cf. Plin. 8, 44. * Πλησίασις, Coitus, Plut. 10, 576. * Πλησιαστὸς, unde * Ἀπλησίαστος, Schol. Pind. Π. 12, 15. "* Παραπλησιάζω, Propinquus sum, Prope accedo, Chrys. Hom. 117. T. 5. p. 757, 43." Seager. Mss. Aristot. H. A. 10, 3. Æsop. Fab. 270. * "Προσπλησιάζω, Accedo propius, Andr. Cr. 17." Kall. Mss.]

"Πιλνάω, i. q. πελάω, unde et factum est, testibus "Grammaticis:" [cf. σκεδάω, σκιδνάω, σκίδνημι:] "Appropinquare facio, Prope accedere cogo, Admoveo. Terræ aliquis aliquid πιλνᾷ, cum facit ut in "eam se inclinet s. cadat, cum id dejicit et prosternit: velut ap. Hesiod. Ἔργ. 2, (129.) de Borea, "Πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας Οὔρεος "ἐν βήσσαις πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, Ἐμπίπτων. "Dicitur etiam πίλνημι: unde pass. πίλναμαι, significans πελάζομαι, Hesiod. Θ. (703.) γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν Πίλνατο, Appropinquabat, Se admovebat, et veluti concurrebat, Il. T. (93.) de "noxa, s. ate, τῆς μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει: Non descendit in terram, Non tangit terram "pedibus; sed super hominum capitibus graditur." ["Πιλνάω, Πίλναμαι, Mitsch. H. in Cer. 150. Ruhnk. 115. Wolf. Præf. ad Il. 31. Valck. ad Il. 22. p. 58. ad Mosch. (2, 109.) p. 349. ad Il. X. 401. Brunck. ad Poët. Gn. 314. ad Charit. 668. Heyn. Hom. 5, 431. 7, 622. 8, 329. 434. * Ἀναπίλναμαι, ibid." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 952. * Ἐπιπίλναμαι, Od. Z. 44. * Περιπίλναμαι, Apolin. Metaphr. 201. 252.] "Προσπίλναμαι, Appellor, Admoveor et propinquus "fio, προσπελάζομαι, Od. N. (95.) Τῆμος δὴ νήσῳ "προσεπίλνατο ποντοπόρος ναῦς." ["Ad Charit. 668." Schæf. Mss.]

"ΠΕΛΕΘΟΣ, Stercus, Merda, i. q. σκῶρ, teste J. "Poll. 5, (91.) c. 14. Utitur eo vocab. Aristoph., "sed oxytonως ap. eum scripto, Ἀ. (1169.) ὁ δ' αὖ, "λίθον βαλεῖν βουλόμενος, ἐν σκότῳ λάβοι Τῇ χειρὶ "πελεθὸν ἀρτίως κεχεσμένον. Sed videri queat leg. "σπέλεθον," [nisi vetet metrum,] "ut in Concionantibus (591.) Ibi enim, dicente Praxagora, κατεδεῖ σπέλεθον πρότερός μοι: et respondente Blepyro, Μῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν; Schol. σπέλεθον "exponens κόπρον, alibi quoque Comicum usurpasse "ait, subjungens ea ipsa verba, ἐν σκότῳ λάβοι Τῇ "χειρὶ σπέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον, pro superiore "πελεθὸν posito σπέλεθον. Reperitur vero scriptum "et Σπέλθος pro σπέλεθος, ut ap. Athen. 15. (p. 698.) "Ἐς δὲ Θάσον μ' ἐλθόντα μετωρίζοντες ἔβαλλον Πολλοῖσι σπέλθοισι. Sed ea scriptura putatur esse "mendosa:" [Schw. reposuit σπελέθοισι. "Πέλεθος, Σπέλεθος, ad Mœr. 310. Phryn. Ecl. 157. Jacobs. Anim. 111." Schæf. Mss. * Πελλία, Hesychio σπέλεθοι. Cf. * Πελεθόβαψ, quod ap. Arcad. p. 94. scribitur πελεθοβάψ, ut * πλινθοβάψ.]

"ΠΕΛΕΘΡΟΝ, i. q. πλέθρον, h. e. μέτρον γῆς secundum quosdam continens μυρίους πόδας, secundum alios centum stadia, Hes. Il. Φ. (407.) Ἑπτὰ "δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών." ["Heyn. Hom. 6, 180. 8, 195. Lucian. 3, 587. Musgr. Ion. 1137. Antip. Thess. 40." Schæf. Mss.] "Πτέλεθρον affertur pro "Jugerum." [Phot. * Πέλαθρα· πλέθρα· ἔστι δὲ μέτρα γῆς· τὸ δὲ πλέθρον, σταδίου ἕκτον.] "Ἀπέλεθρος, ὁ, "ἡ, Immensus. Hesych. enim ἀπέλεθρον dici scribit "ἀμέτρητον, quia πλέθρον est Mensuræ genus: afferens et ἀπέλεθρον ἶνα pro ἀμέτρητον δύναμιν, Immensum robur, Immensas vires: respiciens sc. ad "Il. E. (245.) Ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας: quia dixerat in "præcedente versu, ἄνδρε κρατερώ. Sic Od. I. (538.) "Ἧκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον. Ab eod. "Hom. aliquis dicitur ἀπέλεθρον τρέχειν, sub. ὁδὸν, "vel tale aliquid, pro Procul currere, Longe, et "usqueadeo, ut immensum pene esse interstitium "videatur. Il. Λ. (354.) Ἕκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον "ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ, ubi Schol. ὃ οὐκ ἔστι πλέθρῳ μετρῆσαι. Sunt qui ἀπέλεθρον PRO πολυπέλεθρον accipiant, τῷ ἃ tribuentes vim epitaticam." ["Heyn. Hom. 5, 45. 6, 180." Schæf. Mss.] "Ἰσοπέλεθρον, Quod totidem jugerum est: Hesychio "ἰσόμηκες." [* Πολυπέλεθρος, Poëtice Πουλυπ., Quint. "Sm. 3, 396. * Πελεθρίζω, unde] "Πελέθρισμα, "Hesychio δρόμημα, Cursus: forsan Cursus plethri "mensuram æquans."

"Πλέθρον, τὸ, Jugerum, pro quo et πέλεθρον dicunt Poëtæ, Plut. Camillo, Ἐκέλευσεν οὗτος μηδένα "πλέθρων πεντακοσίων πλείονα χώραν κεκτῆσθαι: pro "eo quod Liv. Dec. 1, l. 5. Tulit hic legem ne quis "plus quingenta jugera agri possideret. Apud Agrimensores Jugerum unum pedes CCXL, et in latitudine pedes CXX, faciunt, terram modiorum IIII. "Suid. vero πλέθρον esse dicit Stadii sextam partem, "hoc est LXVIII cubitorum, s. C pedum." ["Wakef. Ion. 1156. Musgr. 1137. El. 883. ad Diod. S. 1, 61. 72. 654. ad Lucian. 2, 82. Heyn. Hom. 5, 45. 6, 180. 8, 195. Mœr. 311. Timæi Lex. 219. et n., Toup. Opusc. 1, 361. ad Herod. 48. 164. 177." Schæf. Mss. * "Ἀπειρόπλεθρος, Const. Manass. Chron. p. 119." Boiss. Mss.] "Δεκάπλεθρος, Qui decem plethrorum s. jugerum est." [* Δίπλεθρος, Lucian. 2, 82. Diod. S. 1, 30. alibi. * Ἑκατοντάπλεθρος, Julian. Ep. 24. p. 395. * Ἔκπλεθρον, Lobeck. Phryn. 412.] "Ἔκπλεθρος, Plethri s. Jugeri mensuram excedens. "Ex Eur. pro ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον et ὑπέρμετρον s. μέγα: ubi sc. dicit ἔκπλεθρον πήδημα." "Ἡμίπλεθρον, Dimidium jugeri," [Xen. K. Ἀ. 4, 7, 4. Herod. 7, 126.] "Πολύπλεθρος, Qui multorum ju"gerum est, Eur. Alc." [690. γύας. * Τετράπλεθρος, Strabo 17. p. 1165. Polyb. 6, 27, 2. * Τετραπλεθρία, Inscr. Corcyræa Muratorii p. 588. ἀμπέλων, item * Διπλεθρία ἀμπέλων, ibid. * "Πλεθρίζω, Coray Theophr. 294. Schneid. 252." Schæf. Mss. * Πλέθρισμα, Photio δράμημα.] "Ἐκπλεθρίζειν, Plethrum s. Jugerum cursu emetiri. Exercitii genus "est, quod Gal. de San. Tuenda 2, (10.) describit, "Τὸ δ' ἐκπλεθρίζειν ἐστὶν ἐπειδάν τις ἐν πλέθρῳ πρόσω "τε ἅμα καὶ ὀπίσω διαθέων ἐν μέρει πολλάκις ἐφ' ἑκάτερα χωρὶς καμπῆς, ἀφαιρῇ τοῦ μήκους ἑκάστοτε βραχὺ, καὶ τελευτῶν εἰς ἓν καταστῇ βῆμα." ["Schneid. ad Theophr. l. c." Schæf. Mss. * "Πλέθριον, dimin. a πλέθρον, item Circus, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] "Πλεθριαῖος, Plethrum s. Jugerum æquans, Qui plethri magnitudine est: διάστημα, ap. Suid. Eodem "Suida teste Xen. (K. Π. 7, 5, 6.) in agro Babylonio dicit πλεθριαίους φοίνικας φύεσθαι." [Strabo 16. p. 1095.] "Πλῆθρον, Hesychio κλῆθρον: item εἶδος "μέτρου, quod potius πλέθρον."

ΠΕΛΕΚΥΣ, εως, ὁ, Securis, Bipennis, Od. E. (234.) Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν ἄρμενον ἐν παλάμῃσι Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, Il. Ψ. (114.) Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες: ut Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Πέλεκυν ἔχοντας ξυλοκόπον. Il. N. (391.) Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, O. (711.) Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. Et Xen. Ἑλλ. 3, (3, 7.) p. 289. Πολλὰς μὲν μαχαίρας, πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκους, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας, καὶ πολλὰ δρέπανα. Synes. Ep. 108. Πελέκεις ἑτερόστομοι περὶ τὴν ζώνην ἑκάστῳ. Et ἀπὸ πελέκεος, pro Securi, Plut. (6, 718.) de Lycurgo loquens, Ἐκέλευε δὲ τὰς οἰκίας ποιεῖν ἀπὸ πελέκεως καὶ πρίονος μόνον: (7, 149.) de eodem, Ἀπὸ πρίονος καὶ πελέκεως

κελεύσας, τὰ θυρώματα ταῖς οἰκίαις ποιεῖν καὶ τὰς ὀροφάς. Sic et in Vita Lycurgi, *Ὅπως οἰκία πᾶσα τὴν μὲν ὀροφὴν ἀπὸ πελέκεως εἰργασμένην ἔχῃ, τὰς δὲ θύρας ἀπὸ πρίονος μόνου.* Apud Eund. (7, 143.) leges, cur *τῶν στρατηγῶν αἱ ῥάβδοι συνδεδεμέναι προσηρτημένων τῶν πελέκεων φέρονται.* Utebantur *πελέκεσι* in victimis quoque cædendis, necnon decollandis sontibus: quo itidem pertinent hæc, Securim infligere, impingere, Securi percutere, ferire. Apud Athen. 10. *Παίεσθαι πελέκει*, ubi etiam griphum quendam affert e Simonide, in quo *πέλεκυς* vocatur *Διονύσου βουφόνος θεράπων.* Herodian. 8, (6, 18.) *Ὥσπερ ἀποσεισάμενοι πέλεκυν τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον*, Quasi cervicibus imminentem securim excussissent. Itidem ap. Plut. (9, 242.) *Πολλοῖς μὲν ἐπέβη Δεινὸς κολαστὴς πέλεκυς, αὐχένος τομεύς.* Cic. Securibus hospitis sui cervices subjicere. Dionys. H. 9. *Πελέκει τοὺς αὐχένας ἀπεκόπησαν*, Cervices eis securi amputatæ sunt; Securis cervicibus eorum impacta, s. brevius, Securi percussi sunt. Apud Hes. legitur etiam accus. *Πελέκεα*, pro *πέλεκυν.* At Simmiæ Rhodii *Πέλεκυς*, est Poëmation, cujus *στίχοι* bipennis s. securis ancipitis formam exprimunt. Addi solet Theocriti Poëmatis in fine, una cum *Σύριγγι*, et *Βωμῷ*, et *Ὠῷ.* || Hesychio *πέλεκυς* est non solum *ἀξίνη δίστομος*, sed etiam *σταθμίον* * *ἑξαμναῖον, ἀρχαῖον*: vel, secundum alios, * *δωδεκαμναῖον.* Itidem Eust. 1878. *Πελέκεων μὲν οὐ μία σημασία· δηλοῖ γὰρ ἡ λέξις ὁμωνυμίας λόγῳ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ σταθμὸν ἐν Κρήτῃ* * *ἑξάμνουν ἢ δεκάμνουν.* Vide et *Ἡμιπέλεκκον.* [" Munck. ad Anton. Lib. 79. Verh., Voss Myth. Br. 1, 56. Valck. Diatr. 145. T. H. ad Lucian. Dial. p. 57. 67. Wyttenb. Select. 373. Heyn. Hom. 8, 529. 536. *Πέλεκυς, ἡ*, Wakef. Trach. 325. De gen., Jacobs. Anth. 8, 165. Gen. *πελέκεος*, Mœr. 345. ubi in not. de *πελέκυος.* Dat., Archimel. 2. *Πελέκει* armata Minerva, Mitsch. H. in Cer. 106." Schæf. Mss. " Figura mathematica, Hero Dasypodii p. 39. *τὸ περιεχόμενον σχῆμα ὑπὸ τεσσάρων περιφερειῶν, δύο κοίλων καὶ δύο κυρτῶν.*" Schn. Lex.] *Πελεκυφόρος*, Qui securim gestat, [Lictor,] Bipennifer Ovidio. [" Planud. Ovid. Met. 4, 22." Boiss. Mss. " Ad Charit. 567." Schæf. Mss. AT * *Πελεκύφορος*, Magistratus cui secures præferuntur, ut Consul, Prætor, Polyb. 2, 23, 5. sed vide Schw. *Πελεκηφόρος*, Eust. ad Dionys. P. 537. p. 215. Schæf. ad Greg. Cor. 1019.] *Πελεκοειδὴς*, Securis s. Bipennis formam habens: *σχῆμα*, Procl.

Ἀμφιπελέκη, ἡ, Securis anceps, Bipennis: *πελέκιον δίστομον*, Hes.: ap. quem tamen perperam HABETUR *Ἀμφιπελέη.* Aristarchus autem accipit pro *ὁ τῆς ἀξίνης στελεὸς*, Manubrium s. Capulus bipennis, Lignum quod securis foramini inditur. Pro Bipenne vero usurpant Cyrenæi. Sed scr. fortasse vel *Ἀμφιπελέκκη* vel *Ἀμφιπέλεκκον*, de quo infra. [" *Ἀμφιπελέκη*, * *Ἀμφιπέλεκος*, Heyn. Hom. 6, 475." Schæf. Mss.]

Ἡμιπέλεκκον, τὸ, Securicula, Dimidiata securis, i. e. Securis unicam tantum pennam habens, quæ bipennis et anceps non est, quæ *ἑτερόστομος πέλεκυς* a Synes. nominatur. Eust. exp. *μονόστομος πέλεκυς*, item *μικρὸς πέλεκυς*, annotans in eo vocab. geminari *κ* propter metrum. Il. Ψ. (851.) *Κὰδδ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα.* Utitur et alibi. Apud Suid. habetur ETIAM *Ἡμιπέλεκυς* in ead. signif. Apud Hes. vero legitur *Ἡμιπέλεκας, πέλεκας μονοστόμους*: pro quo fortasse reponendum *Ἡμιπελέκεις*, aut *Ἡμιπέλεκκα, πελέκεις μονοστόμους.* Idem RURSUS *Ἡμιπέλεκκα* adjective exp., *τὰ μὴ ἑκατέρωθεν ἐστομωμένα.* Adjective itidem *Ἡμιπέλεκκον* exp. *τριμναῖον ἢ τετραμναῖον ἢ πεντάμνουν*: eo quod Paphiorum lingua *τὸ δεκάμνουν* vocetur *Πέλεκυς.* IGITUR *Ἡμιπέλεκκος* Hes. significabit Ab una tantum parte acutus in modum *πελέκεως μονοστόμου*: item Quinque minas pendens. [* " *Ἡμιπέλεκον*, Heyn. Hom. 6, 475. *Ἡμιπέλεκκον*, 8, 529. 536." Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur ETIAM *Ἡμιπελέκιον*, Securicula.

Πελεκάω, pro quo Poëtice et metri causa USURPATUR *Πελεκκάω*, Securi cædo vel complano, Od. E. (244.) de lignis jam cæsis, *πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ, Ξέσσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.* Nam securi prius crassiora resecantur, deinde poliuntur ad perpendiculum, s. *ξέονται τῷ σκεπάρνῳ*, Ascia. Pass. *Πελεκάομαι*, Securi cædor. Utitur Theophr. H. Pl. 3, 10. *Τούτων γὰρ περιαιρεθέντων, καὶ καταλειφθείσης τῆς μήτρας, ἐκ ταύτης πελεκᾶται*, His enim detractis, medullæ relictæ securis adigitur, Gaza. [Aristoph. *Ὄρν.* 1157. " Musgr. Herc. F. 945. Diod. S. 2, 396. et n., Dawes. M. Cr. 294." Schæf. Mss. Suid. 3, 72. Araros ap. Anecd. Bekkeri p. 112. Schol. Lycophr. 349. Mathem. Vett. p. 82. *λίθοι πεπελεκημένοι.*] *Πελέκημα, τὸ*, Quod securis inter cædendum aut complanandum abstulit, Segmina quæ bipenni auferuntur e ligno quod cæditur aut complanatur: sicut Ramentum, quod lima aut radula, Scobs, quod serra: quorum illud, *ῥίνημα* et *ξύσμα*, hoc, *πρίσμα* nominatur. Aët. 8, 3. *Πελεκήματα κυπαρίσσου καὶ πρίνου ἐλαίῳ ἑψήσας, ἄλειφε τὸ σῶμα*, Geop. 9, 11. *Τοῦ πρέμνου ἐκκόψαντες πελεκήματα μετὰ τοῦ φλοιοῦ* * *τετραπάλαιστα.* In his tamen ll. non per *η* scriptum est *πελέκημα*, SED *Πελέκυμα* per *υ*: quod mendosum est; nec enim *πελεκύνω* aut *πελεκύω* dicitur, sed *Πελεκάω*: unde *πελέκημα* ut *ῥίνημα* a *ῥινάω.* [Gl. Fomes, Assula.] *Πελέκησις*, Sectio vel Dolatio quæ securi fit, Theophr. H. Pl. 3, 10. *Ἅπαν γὰρ τὸ ἄῤῥεν τῇ π. καὶ βραχύτερον, καὶ ἐπεστραμμένον μᾶλλον, καὶ δυσεργότερον, καὶ τῷ χρώματι μελάντερον· τὸ δὲ θῆλυ, εὐμηκέστερον.* Plin., Lignum maribus durum, et in fabrili opere contortum, feminæ mollius, publico discrimine in securibus: H. Pl. 5, (1.) *Καθ' ἑτέραν τὴν κτηδόνα ποιοῦνται τὴν π.* Idem, *Τὴν δὲ π. αὐτῶν γίνεσθαι τὴν αὐτήν.* *Πελεκητὴς*, Qui securi dolat, bipenni cædit vel complanat, [Gl. Dolator. * *Πελεκήτωρ*, Manetho 4, 324.] *Πελεκητὸς*, Qui securi dolatus est, Bipenni cæsus s. complanatus. Item, Qui securi cædi potest, bipenni dolari complanarique potest; Dolatilis, ut quidam interpr. *Π. ξύλα*, Quæ securi dolantur et complanantur, Theophr. H. Pl. 5, 7. *Τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν σχιστὰ, τὰ δὲ π., τὰ δὲ στρογγύλα*, Lignorum alia findi solent, alia securi dolari. Vel, Talia sunt ut findi debeant, etc. Vide et *Ἀποπελεκάω.* [Schleusn. Lex. V. T.] *Ἀπελέκητος, ὁ, ἡ*, Qui securi dolatus complanatusque non est, Rudis et inelaboratus. Vel etiam, Qui securi dolari complanarique nequit. [" Valck. Callim. p. 17." Schæf. Mss. Diog. L. 4, 27.] *Εὐπελέκητος*, Qui bene dolatus complanatusque securi est, Qui facile dolari complanarique securi potest, Securi facilis; vel, ut alii interpr., Dolatu facilis. Theophr. H. Pl. 5, 8. *Εὐπελεκητότερα καὶ εὐτορνότερα καὶ εὐξοώτερα τὰ χλωρὰ*, Facilius dolantur securibus complananturque. *Ἀποπελεκάω*, Securi aufero, inter dolandum detraho, Securi dolo, Bipenni complano, Theophr. H. Pl. 5, 7. *Πελεκητὰ δὲ ξύλα, ὅσων ἀποπελεκῶσι τὰ ἔξω· στρογγύλα δὲ, δῆλον ὅτι τὰ ἄψαυστα*: ubi nota *στρογγύλα* vocari Ligna securi intacta, quæ talia relinquuntur qualia ex arbore cæsa sunt: *πελεκητὰ* vero, Quæ securi solent dolari complanarique extrinsecus, et ad figuram quadrangulam redigi: in utrisque autem *ἐναπολείπεται ἡ μήτρα*, contra quam in fissilibus. Sed perperam ibi SCRIPTUM *Ἀποπλέκουσι.* Aliud exemplum ex Aristoph. vide in *Πελεκάν.* [" Alberti Peric. Cr. 63." Schæf. Mss. * " *Ἀποπελέκημα*, ad Hesych. 2, 433, 10." Dahler. Mss.] *Ἐκπελεκάω*, Securi excindo, eximo, aut potius excutio, Bud. e Theophr. H. Pl. 9, (2, 7.) *Τοῦτο ὅταν ἐκπελεκήσωσι.* [* " *Καταπελεκάω*, Heyn. Hom. 7, 246." Schæf. Mss.] " *Παραπελεκάω*, Circumdolo, Dedolo, Greg. Naz."

[* " *Πελεκέω*, Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxxii." Schæf. Mss. " *Πελεκέομαι*, Securi cædo, Pseudo-Chrys. Serm. 13. T. 7. p. 275, 15. *Αὐτὸς γὰρ (ὁ διάβολος) ἠρέθισε παῖδας Ἰουδαίων πελεκεῖσθαι τὸν σταυρόν.*" Seager. Mss.]

Πελεκίζω, Securi ferio s. percutio, Securim illido, impingo: proprie de animalibus aut hominibus, sicut superius *πελεκάω* de materie, ut et Suid. testatur, *Πελεκῶ, πελεκήσω, ξύλα· πελεκίζω δὲ, τὸ μετὰ σπάθης κόπτω.* Itidem Eust. 1531. *Πελεκῶ μὲν, ἐπὶ ξύλων· πελεκίζω δὲ, ἐπὶ προβάτων καὶ βοῶν, καὶ ὅλως ζώων.*

Eustathio igitur Πελεκίζω, i. q. Athenæo τῷ πελέκει παίειν. Diod. S. 36. Ῥαβδίσας ἐπελέκισε: 19. p. 726. Ῥαβδίσας ἐπελέκισε κατὰ τὸ πάτριον ἔθος, ubi tamen per η scribitur ἐπελέκησε. Et pass. voce ac signif. Apoc. 20, 4. Τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων, Securi percussorum. [Polyb. 1, 7, 12. 11, 30, 2. "Toup. Emendd. 2, 349. ad Diod. S. 2, 396. 530. 615." Schæf. Mss. Strabo 16. p. 331. Sieb.] AT Πελεκύζω, quod in VV. LL. habetur, itidemque exp. Securi cædo, percutio ac decollo, mendosum esse puto. [* "Ἀποπελεκίζω, Bekk. Anecd. 438. in Ἀποτυχίσαι," Kall. Mss.] Διαπελεκίζω, Securi percutio s. ferio, Gaza ap. Cic.

Πέλεκκον, τὸ, Manubrium s. Capulus bipennis, Lignum quod inditur securis foramini, et quo tenetur ipsa securis inter cædendum, Eust. 949. Πέλεκκον δὲ οὐδετέρως, ὁ στειλειὸς, τουτέστιν ἡ λαβὴ τοῦ πελέκεως, ἤτοι τῆς ἀξίνης· διπλασιασθέντος τοῦ κ, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡμιπέλεκκα. Il. N. (612.) ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ, Μακρῷ, εὐξέστῳ. Ubi annotat Eust. addi μακρῷ, sc. quoniam non est στελεὸς σκεπάρνου, sed ἀξίνης. Apud Hes. vero habetur non πέλεκκον, SED Πελεκκὸς, diverso genere et accentu, cum hac itidem exp. στελεὸς, ὅ ἐστι ξύλον εἰς τὴν ὀπὴν τῶν πελέκεων βαλλόμενον: quod ET Πελεκύστερον appellant: sic enim ap. Eund. Πελεκύστερον, τὸν στελεόν. [" Heyn. Hom. 6, 475." Schæf. Mss.] Ἀμφιπέλεκκος, Capulus securis, Bipennis manubrium, Bud. [Sic quidam legunt in Hom. l. c. et exp. δίστομος.]

Πέλεκρα, Securis, ἀξίνη, Hes.

[* Πελέκιον, Gl. Securicula, ad Greg. Cor. 29. Hes. v. Σάγαρις. " Zeun. Ind. Xen. K. II. v. Σάγαρις." Schæf. Mss. * " Πελέκνον, Securicula, Athan. 1, 664." Kall. Mss. * Πελεκύδιον, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Πελεκυνάριον, i. q. πέλεκκον, Theo ad Ptolem. Σύντ. 262.]

Πελεκῖνος, Securidaca, Diosc. 3, 146. Ἡδύσαρον τὸ ὑπὸ τῶν μυρεψῶν καλούμενον πελεκῖνος, θάμνος ἐστὶ φυλλάρια ἔχον ἐρεβίνθῳ ὅμοια, λοβοὺς δὲ κερατίοις ἐοικότας· ἐν οἷς τὸ σπέρμα πυῤῥὸν, ὅμοιον πελέκει ἀμφιστόμῳ, ὅθεν καὶ ὠνόμασται. Plin. 27, 12. (s. 95.) Pelecinum in segetibus discimus nasci, fruticosam cauliculis, foliis ciceris: semen in siliquis fert, corniculorum modo aduncis, ternis quaternisque. At 18, 17. (s. 44.) de herbis quæ complexu necant, Lentem (enecat circumligando se) herba securidaca, quam Græci a similitudine Pelecinon vocant: quæ desumsit e Theophr. H. Pl. 8, 8. ubi sic, Ἐν δὲ ταῖς ἀφάκαις ὁ πελεκῖνος γίνεται, ὅμοιον τῇ ὄψει τῷ πελέκει. [Hippocr. Morb. Mul. 665, 48. Sprengel. Hist. Rei Herb. 1. p. 183. Πελεκῖνος, ἡ, Geop. 2, 43.] ‖ Avis nomen ap. Aristoph. Ὄρν. (882.) Καὶ πορφυρίωνι καὶ πελεκᾶντι, Καὶ πελεκίνῳ. Sunt qui scribant hanc avem ita dictam a pelecini s. securidacæ corniculo, cujus formam ejus rostrum, sursum recurvum et coracini coloris, imitatur: esseque e genere τῶν στεγανοπόδων, Palmipedum: crura tibiasque habere coloris cærulei, pennis albis nigrisque convestiri: et a quibusdam appellari Avosetam. [" Species juncturæ ap. fabros a forma dictæ, Lat. Securicula, (Anglice A swallow's tail,) Vitruv. 4, 7. (10, 27.) Gesner. Thes. L. L. Hinc πελεκῖνοι τετράγωνοι et κανόνες * πελεκινωτοὶ, Vitruvio l. c. Securiculati et Trabes compactæ securiculis, πελεκινοὶ κρυπτοὶ, Mathem. Vett." Schn. Lex. * " Πελεκινοειδής, Archim. 135." Wakef. Mss.]

Πελεκὰν, ᾶνος, Lingua communi: ET Πελεκᾶς, ᾶντος, [item Πελέκας, αντος, ὁ, Schol. Aristoph. Ὄρν. 883. Πελεκάντος, —άντι, Suid.] Attice, Dorice autem Πελεκᾶς, ᾶ, Picus martius, παρὰ τὸ πελεκᾷν τὰ ξύλα, ut docet Schol. Aristoph., et confirmat ipse Comicus Ὄρν. (1154.) ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες, Σοφώτατοι πελεκᾶντες· οἳ τοῖς ῥύγχεσιν Ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας· ἦν δ' ὁ κτύπος Αὐτῶν πελεκάντων ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ. Ubi non dubito quin pro πελεκάντων reponendum sit πελεκώντων, ut sit partic. a πελεκάω: [sic reposuit Brunck., 'sagacissimo Dawesio' emendationis laudem tribuens.] Aristot. H. A. 8, 12. inter gregales aves, h. e. ἀγελαίους ὄρνιθας, recenset: ubi etiam ait, Οἱ πελεκᾶνες δὲ ἐκτοπίζουσι καὶ πέτονται ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ἐπὶ τὸν Ἴστρον: 9, 10. Οἱ δὲ πελεκᾶνες οἱ ἐν τοῖς ποταμοῖς γινόμενοι καταπίνουσι τὰς μεγάλας κόγχας καὶ λείας: [cf. Ælian. H. A. 3, 20.] Quæ confer cum iis quæ scribit Plin. 10, 40. ubi πελεκὰν interpr. Platea: quam Cic. de N. D. 2. vocat Platealem. Ab Hieronymo Ps. 101. redditur Pellicanus; hæc enim verba, Ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ, sic interpr. Similis factus sum pellicano solitudinis. Ubi etiam hæc annotat, Duo genera dicuntur esse horum volatilium. Unum in aquis est, et esca ejus pisces sunt; et unum in solitudine, et esca ejus venenata animalia: h. e., serpentes et crocodili et lacertæ. Dicuntur autem ista volatilia Latine Onocrotali. Hactenus ille. Ceterum Levit. ii, interdicitur Judæis harum avium esus, πορφυρίωνος et πελεκᾶνος et κύκνου. Ubi vet. Versio, quæ Hieronymo tribuitur, itidem habet Onocrotali: QUI Ὀνοκρόταλος, oloris similitudinem habet, ut Plin. docet 10, 47. ubi plura de eadem avi. Ceterum Aristoteli Πελεκὰν aliam avem videmus esse, quam Aristophani, itemque Hes. et Suidæ; namque Aristoph. pro Pico martio, qui δρυοκολάπτης et δενδροκολάπτης nominatur, accepisse, ipsum etymon, ad quod alludit, indicat: at de Hes. et Suida dubium nullum est: sic enim ille, Πελεκὰν, ὄρνεον τὸ κολάπτον καὶ τρυπῶν τὰ δένδρα: hic vero ita, εἶδος ὀρνέου τρυπῶν τὰ δένδρα, ἀφ' οὗ καὶ δενδροκολάπτης καλεῖται. [Artemid. 2, 20. Horapollo 1, 54. Oppian. Ixeut. 2, 6. " Sylb. ad Paus. 242." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Πελέκανος, Gl. θαλάσσιον ὄρνεον, Fulica.]

" Πελικὰν," [" imo Πελίκα, Dor. pro Πελίκη, cf. Casaub. ad Athen. 425." Schw. Mss.] " Species est " poculi lignei, sic nominata διὰ τὸ πεπελεκίσθαι, " Quod securi dolata et confecta sit. Alii volunt " esse ξυλίνην λεκάνην, Catinum ligneum, Hes. " Apud Athen. (l. c.) reperio Πελίκη in Poculorum " censu. Ibi enim Callist. πελίκας exp. κύλικας, Calices: Crates vero χόας quosdam nominatos fuisse " πελίκας ait: hujusque ἀγγείου τύπον prius quidem " similem fuisse τῷ τῶν παναθηναϊκῶν, quando sc. " πελίκη nominabatur: postea vero ipsum accepisse " οἰνοχόης σχῆμα, quales fuisse τοὺς ἐν τῇ ἑορτῇ παρατιθεμένους: talesque fuisse vocatos ὄλπας, et ad " infundendum vinum assumi solitos. At Πελίνη, " ἡ, dicitur esse Mensura Attica continens heminas " octo. Vide et Πέλυξ." [" Πελικὰν, ᾶνος, ὁ, Heyn. ad Apollod. 1158. Πελίκη, ibid." Schæf. Mss. J. Poll. 10, 78. Phot. Πέλικαν· Βοιωτοὶ τὴν ξυλίνην λεκάνην, διὰ τὸ ἐκπεπελεκῆσθαι· Ἀπολλόδωρος δὲ ποτηρίου εἶδος. Cf. Πελίχνη.]

"Πέλυξ, s. Πέλυς, Pelvis. J. Poll. enim 10, (78. 105.) " c. 22. quod est de vasis in quibus abluuntur pedes " et pocula, scribit τὴν λεκάνην a Tragicis vocari " πέλυν," [hodie legitur πέλλιν:] " Æoles autem " πέλυκα vocare maxime τὴν ξυλίνην λεκάνην, Ligneam pelvim, Ligneum catinum: sc. ἀπὸ τοῦ πεπελεκηκέναι. Pro eo Hes. habet Πελικὰν, ut supra " docui. Πέλυξ ponitur etiam pro πέλεκυς, Securis. " Jerem. 23, (29.) Οἱ λόγοι μου ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν, Sermones s. Verba mea ut securis incidens " petram:" [Ezech. 9, 2. Aqu. Deut. 19, 5. 20, 19.] " Meminit hujus signif. Eust." [Od. E. 240. p. 210.] " quoque." [cf. Athen. 392.] " Affertur πέλυξ et " pro Galea: pro quo apud Hes. πέλλιξ." [Phot. Πέλεκυς· ὁ δὲ πέλυξ βάρβαρον. Cf. Πέλλα.]

" ΠΕΛΜΑ, τὸ, Planta pedis, h. e. Ima pedis " pars, qua solum teritur, Lat. Solum dicta: Cic. " Tusc. 5. ex Epistola Anacharsidis, Mihi amictus " est Scythicum tegmen; calceamentum, solorum " callum; cubile, terra. Alex. Aphr. Οἱ γαργαλιζόμενοι τὰ πέλματα, γελῶσι. Tributur πέλμα " ceteris etiam animantibus: Herodian. 4, (15, 8.) " de camelis, Μάλιστα ἔχουσαι ἁπαλὰ τὰ πέλματα, et " propterea εὔτρωτοι si calcent murices et tribulos. " Rursum Alex. Aphr. πέλματα tribuit digitis, Imam " eorum partem sic appellans, quæ ungui subjacet: " Τὰ νεῦρα, inquit, κινοῦσα ἐν τοῖς πέλμασι τῶν " δακτύλων, ἐκ τῶν οἰκείων περιττωμάτων ποιεῖ τοὺς " ὄνυχας. Alii interpr. Extremitates digitorum, τὰ

ἄκρα τῶν δακτύλων, ut ibid. loquitur. Πέλμα vocatur etiam Solea calceamenti, Polyb. Τοὺς Λοκροὺς εἰς τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων ἐμβάλλοντας γῆν. Lat. etiam Solum hac signif. dicunt. Plaut. Qui soccis habeat auro suppactum solum, Martial. l. 9. in sutorem, Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre vetusque solum." [" Toup. Opusc. 1, 539. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 92. Jacobs. Anth. 7, 313. 8, 76. 161. 287. 9, 478." Schæf. Mss. Nicander Fr. 11. * Βαθύπελμος, Anal. 2, 28. * Μονόπελμος, 52. Bekk. Anecd. 425. * Πελματώδης, Gl. Plantaris. * Πελματίζω, Etym. Havn. (ad Etym. M. 1002. Sturz.) πελματίσατε, ξέσατε τὸ ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ. * " Πελματόω, Toup. Opusc. 1, 338." Schæf. Mss.] " Ἐκπελματῶσαι, ap. Suid. legitur, sed sine exp. vel exemplo. Putatur signif. Plantas pedis atterere." " Καταπελματόω, Pyctaciis consuo: ut redditur Josue (9, 5.) ibi enim hæc verba, Τὰ σανδάλια αὐτῶν παλαιὰ καὶ καταπελματωμένα ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν, redditur, Calceamenta eorum perantiqua et ad indicium vetustatis consuta pyctaciis erant: πέλματα tamen dicuntur Soleæ potius, et καταπελματοῦν σανδάλιον, Sandalium soleis novis in detritarum locum repositis resarcire." [" Hypatus de Partibus Corp. hum. 154. * Τέλμα, τὸ ὑποκάτω τοῦ ποδὸς, quod Bernard. confert, ad Ælian. H. A. 4, 3. ubi Cod. Med. pro πέλμα exhibet τέλμα. Sic Melampus περὶ Παλμῶν p. 110. Τέλμα δεξιὸν ἐὰν ἅλληται, ὁδὸν πορευθῆναι δηλοῖ, et Titulus in Polemon. Phys. 92. inscribitur περὶ Τελμάτων. Reisk. autem in Suppl. ad Hypatum πέλμα rescribere voluit." Schn. Lex.]

"ΠΕΛΟΣ, Niger, Fuscus: ut Suid. πελὸν χρῶμα esse dicit τὸ μέλαν. Etym. et Lex. meum vet. paroxytonως habent πέλον, exponentes itidem μέλαν: postquam enim πελαργὸν nominatum dixere ex eo quod nigras et albas habeat pennas, subjungunt, Πέλον γὰρ, τὸ μέλαν· ἀργὸν δὲ, τὸ λευκόν: pro quo πέλον, ap. Suid. iterum oxytonως πελὸν, afferentem id ipsum etymon." [" Ad Mœr. 325. Koen. ad Greg. Cor. 133. Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. Mss.] " Πενὸν, Hesychio * μεμελανωμένον, Denigratum. Supra πελὸν habuimus pro Nigro et fusco." " Περιπελὴς, affertur pro Lividus, a πέλος." [* Περίπελος, Apollon. Lex. 543.] " Inde Πέλειος, Niger, Fuscus: Hes. πέλειαι, μέλαιναι. Dicitur etiam de nigrore isto, qualis est sanguinis subter cutem collecti ex ictu aut alio aliquo casu: qui Lat. est Lividus. Idem enim Hes. πελιδνὸς, s. πελιτνὸς, quod hanc signif. habere paulo infra docebo, exp. per πέλειος." ["Ruhnk. Ep. Cr. 205." Schæf. Mss. * " Πελειώδης, i. q. πελιδνὸς, Schol. Il. Ψ. 717." Wakef. Mss.] " ITEM Πέλεια ET Πελειὰς a nomine πέλος s. πελὸς, dicitur Columbarum quædam species, propterea quod nigricante est colore, ut Aristot. etiam docet. Is enim H. A. 5, 13. cum dixisset τῶν περιστερῶν πλείω esse γένη, sc. φάττας, οἰνάδας, περιστερὰς, πελειάδας, τρυγόνας, subjungit, περιστερὰν et πελειάδα diversas esse; nam τὴν πελειάδα esse ἐλάττονα, item τραχύπουν et ἐρυθρόπουν, necnon μέλαιναν: περιστερὰν autem, majorem, et facilius τιθασσεύεσθαι: eamque ob rem non illam, sed hanc ali solere. Gaza Liviam interpr.: imposito ei isto nomine a colore livido, qui voce πέλειος significatur, ut paulo ante docui. Athen. vero 9. (p. 394.) Dores scribit πελειάδα dicere pro περιστερὰν, ut Sophronem in Γυναικείοις: attamen tutius est exponere Columbam nigram, περιστερὰν μέλαιναν, ut dicuntur ibid. λευκαὶ περιστεραί: et quidem agrestiorem, quod et ex Aristot. patet et ex aliis. Unde ap. eund. Athen. 1. Παγίδας καὶ νεφέλας ἐπὶ ταῖς κίχλαις καὶ πελειάσιν ἱστάντες: non enim nisi sylvaticis columbis tendi retia solent. Vocabulo πέλεια Hom. utitur, tam pro Nigra s. Livida columba quam pro Alba, Il. Φ. (493.) ὥστε πέλεια, Ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, Od. Υ. (526.) ἐν δὲ πόδεσσι Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε. Dicit etiam τρήρωνα πέλειαν, quod trepida et pavida sit hæc avis: (Υ. 243.) ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν: itemque ap. Athen. 11. (p. 491.) τρήρωσι πελειάσι. Alioqui τρήρων substantive quoque pro Columba positum reperitur: ut ibid. e Mœrone, de Jove, Τὸν μὲν ἄρα τρήρωνες ὑπὸ ζαθέῳ τρέφον ἄντρῳ, Ἀμβροσίην φορέουσαι ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων: pro his Homeri Od. M. (62.) πέλειαι Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διῒ πατρὶ φέρουσι. Πέλειαι et Πελειάδες vocantur etiam αἱ πλειάδες, Pleiades stellæ. Simmias, Αἰθέρος ὠκεῖαι πρόπολοι πίλναντο πέλειαι. Lamprocles dithyrambopœus, αἵ τε ποταναῖς ὁμώνυμοι πελειάσιν αἰθέρι κεῖσθε. Sic Astronomiæ Auctor cum alibi, tum h. l. Χειμέριαι δύνουσι πελειάδες. Athen. 11. Hesychio vero πέλειαι sunt etiam αἱ ἐν Δωδώνῃ θεσπίζουσαι μάντεις, Vates Dodonææ. Qua de re vide quæ Herod. scribit 2, (55. 57.) p. 70. Vide et Soph. in Tr. p. 337." [" Πέλεια, πελειὰς, Pierson. Veris. 6. Toup. Opusc. 1, 333. Ilgen. Hymn. 225. Πελειὰς, Porson. Or. 1001. Herodian. Philet. 446. et n. Πέλεια, tumulis imposita, Huschk. Anal. 6. Antip. Sid. 92. et Jacobs. Πέλειαι, Πελειάδες, Anus fatidicæ Dodonæ, Valck. Phœn. p. 497. Fabric. Bibl. Gr. 1, 140. ad Herod. 131. Wakef. Trach. 172. Musgr. Hel. 1505. Jacobs. Anth. 6, 437. Heyn. Hom. 6, 231. 7, 288." Schæf. Mss. * Πελιὰς, Hippocr. 638. 667. " Valck. Diatr. 200." Schæf. Mss. " Πεληϊὰς, Opp. K. 1, 350." Wakef. Mss.] " Apud eund. Hes. reperio voce COMP. Πελειοθρέμμονα νῆσον: quod sonat Columbarum altricem s. nutricem insulam." [Æsch. Pers. 308. Schol. Il. B. 502. * Πελειοτρόφος, Opp. K. 3, 153. in marg.] " Ad πέλειος vero ut redeam, sine diphthongo etiam SCRIBITUR Πέλιος, significans et ipsum Niger aut Fuscus. Hes. et Suid. πέλιοι exp. non solum μέλανες, Nigri, sed etiam ὠχροὶ, χλωροὶ, Pallidi: cum potius πέλιον, ut πελιδνὸν, significet τὸ μεταξὺ μελανίας καὶ ὠχρότητος, veluti μολυβδόχρουν, quod plumbeo colore est, medium inter pallidum et nigrum: Lat. Lividum. Et in hac signif. usurpatur fere ab omnibus. Ita igitur dicitur πέλιος τὴν χρόαν, Colore lividus: et πελία σὰρξ, Alex. Aphr. Livida caro." [Gl. Luridus, Lividus. " Ruhnk. Ep. Cr. 205. Mœr. 325. et n., Koen. ad Greg. Cor. 133. ad Diod. S. 2, 240. Jacobs. Anth. 8, 153. Brunck. Soph. 3, 526. Heyn. Hom. 6, 70." Schæf. Mss. " Demosth. 1157. Ἀμύχας δὲ ἐν τῷ τραχήλῳ εἶχεν, ἀγχομένη, πέλιον δὲ τὸ στῆθος, Lividum, Cruore stagnante subluteum." Seager. Mss.] " Ἐμπέλιος, Intus lividus, s. In quo livor est, Nicand." [Θ. 782. * Ὑποπέλιος, Hippocr. 76. 81. 210. * Πελιότης, Gl. Livor.] " Itemque VERB. Πελιοῦσθαι est Lividum fieri, Livore suggillari s. suffundi, Livescere," [" Apollod. 46. Diosc. 400." Schæf. Mss.] Πελίωμα, τὸ, Livor, s. Id quod livore suffusum est, Pars livida, Diosc. 5, 25. Αἴρει τὰ π. καὶ ὑπώπια σὺν μέλιτι: de aloë, de qua Plin. 27, 4. Insignita ac livida ea sanantur illita cum melle." [" Strabo T. 5. p. 284(=880.)" Boiss. Mss. " Fischer. ad Palæph. 167. Koen. ad Greg. Cor. 133." Schæf. Mss. Fabric. B. Gr. 12. p. 690. Hippocr. 181. 396. * Πελίωσις, 759. * Ἀποπελιόω, 397, 34. * Πελιαίνω, 152. 153. * " Ὑποπελιάζω, Sublividus sum, e Gal. Isag." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] " NECNON Πελία a Doriensibus vocatur ἡ μέλαινα τοῦ σώματος ἐπιφάνεια, ἡνίκα ἂν δι' ἐκδρομὴν αἵματος μελαίνηται, teste Corintho (105.) quod Livorem itidem s. Lividitatem possis interpretari. Affert Etym. ET Πελίας ὄνος, itidem pro Asino subnigro s. fusco: cum alias Πελίας sit Nomen proprium. Apud Hes. reperio ETIAM Πελιανὸν, expositum μολύβδῳ ἐοικὸς κατὰ τὴν χρόαν, Plumbum colore referens, Lividum. Pro quo frequentius DICITUR Πελιδνὸς, SIVE Πελιτνὸς, quorum Idem ille meminit, prius exponens Nigrorem plumbeum habens, et ὕφαιμος, Sanguine suffusus, Suggillatus; posterius, πέλειος, Lividus. Posterius rursum πελιτνὸς scriptum per τ, ap. Thuc. legitur, ut ap. Eust. annotat Æl. Dionysius. Prius vero, hoc usitatius est, atque adeo id ap. Thuc. etiam habent vulg. Edd., 2, (49.) p. 64. ubi peste laborantibus τὸ ἔξωθεν σῶμα fuisse dicit ὑπέρυθρον,

" πελιδνὸν, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός. " Sic Philostr. Ep. 2. Κατηγορεῖ δὲ καὶ γῆρας τοῦ " προσώπου, ὑφ' οὗ πελιδνὸν μὲν τὸ στόμα, ῥυσσὴ δὲ " ἡ παρειά. Itidemque cum ap. alios Medicos, tum " Gal., necnon ap. Suid., qui cum Schol. Thuc. " πελιδνὸν esse dicit τὸ μετέχον ὠχρότητος καὶ μελα- " νίας οἱονεὶ μολυβδῶδες." [" Πελιδνὸς, Bergler. Alciphr. 76. Mœr. 325. et n., Koen. ad Greg. Cor. 133. Jacobs. Exerc. 2, 174. Brunck. Soph. 3, 454. ad Diod. S. 2, 240. Πελιτνὸς, Mœr. l. c." Schæf. Mss.] " Πηλιδνὸς, Hesychio i. q. πελιδνὸς, Lividus." " Ὑποπέλιδνος, Sublividus," [J. Poll. 8, 79. Hippocr. 452. 557.] " FEMIN. Πελιδνὴ, substantive quoque " usurpatur PRO Πελιδνότης, s. πελίωμα, Lividitas, " Livor, ut Schol. Nicandri annot. in h. l. 'Α. (557.) " Σάρκα δ' ἐπιτροχόωσιν ἀοελλέες ἄκρα πελιδναί. Ubi " nota etiam substantivum illud πελιδνότης, ab ad- " jectivo πελιδνὸς derivatum: a quo est et VERB. " Πελιδνόω, Lividum reddo, Livore fœdo, Suggillo: " cujus pass. πελιδνοῦσθαι est Lividum fieri, Livorem " contrahere, Livescere." [" Heyn. Hom. 5, 69." Schæf. Mss. " Planud. Ovid. Met. 2, 776." Boiss. Mss. Aristot. Probl. 8, 1. sed Codd. πελιοῦται.] " Unde VERBALE Πελίδνωμα, τὸ, i. q. πελίωμα, " Livor, s. Pars livida, Schol. Theocr." [" Suid. v. " Ὑπώπια." Boiss. Mss. * Πελίδνωσις, Aret. 5, 8. * Ἀποπελιδνόω, Schneidero susp. * Πελιδνήεις, Marc. Sid. 47. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 19.] " Pro πελὸς s. " πέλος, reperitur ETIAM Πελλὸς, s. Πέλλος, duplici " λ scriptum, significans itidem Niger, s. Subniger, " Fuscus," [Pullus.] " Hes. oxytonως scriptum " habet πελλὸν, exponens φαιὸν χρῶμα ἐμφερὲς τῷ " πελιδνῷ: afferensque itidem πελλὴν pro φαιὰν τῷ " χρώματι, addens tamen etiam κούφην, Levem. Paro- " xytonως scriptum ap. Gal. Lex. Hippocr., πέλλα " sc. ex Hippocr. afferentem pro πέλια, * ὑπόκιῤῥα, " Livida, Subfulva. Quibus addit, eum pro eod. " dicere πελιδνά: Zenodotum vero ἐν ταῖς ἐθνικαῖς " Λέξεσι annotare Sicyonios πέλλον dicere τὸ κιῤῥὸν, " Fulvum. Itidem Erot. paroxytonως habet πέλλον, " exponens * ὑπόφαιον, Subfuscum: reprehendens- " que eos qui πέλιον scribunt, utpote ignorantes " Sophoclem quoque hoc vocabulo usum esse in Pa- " storibus, et in Amphiarao, dicentem πέλλης βοός. " Ita enim quædam ejus exempl. habent, alia simpli- " ci λ. Sic Etym. Πέλλαν urbem Macedoniæ nomi- " natam scribit, quod eam βοῦς εὗρε πέλλη τὸ χρῶμα, " quod eam invenerit bos fusco s. livido præditus " colore: a quo bove denominata etiam fuit Βοῦτις " et Βουνόμεια, teste Steph. B. Utitur hoc vocab. " Theocr. quoque, 5, (99.) Τὰν οἶν τὰν πέλλαν: quod " Schol. itidem exp. μέλαιναν, Nigram, Fuscam. " Item ap. Aristot. H. A. 9, 1. τῶν ἐρωδιῶν tria " genera sunt, sc. ὁ πέλλος, ὁ λευκὸς, et ὁ ἀστερίας, " i. e. ὁ πέλλος τὴν χρόαν, Qui colore est subnigro s. " fusco aut livido. Plin. Græcam vocem retinet, 10, " 60." [" Ad Anton. Lib. 53. Verh., Harles. ad Theocr. 97. ad Mœr. 325. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxxii. Koen. ad Greg. Cor. 133. Heyn. Hom. 6, 59. 8, 660." Schæf. Mss.] " Porro ab hoc " πέλλος idem Etym. DICI Πέλλην βοῦν scribit τὸν " πέλλον χρῶμα ἔχοντα, Qui fusci s. lividi coloris est. " Ab eod. derivatum est NOMEN Πελλαιὸς, Hesy- " chio φαιὸς, Fuscus," [" Jacobs. Anth. 7, 305." Schæf. Mss.] " ap. quem ET Πελλαιχρὸν, s. Πελλαι- " χνὸν, expositum πυῤῥὸν, Rufum:" [" Brunck. ad Poët. Gn. 278." Schæf. Mss.] " Præterea sicut e " πέλιος est verbum πελιοῦσθαι, e πελιδνὸς verbum " πελιδνοῦσθαι, ita e πέλλος verbum Πελλοῦσθαι, " superioribus synonymum, significans sc. Lividum " fieri, Livescere." [" Toup. Opusc. 1, 337." Schæf. Mss.] " Unde VERBALE Πέλλωμα, i. q. πελίωμα s. " πελίδνωμα, Livor, Pars corporis livida. Legitur " ap. Schol. Theocr. 5. Τὴν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, " ἡνίκα δι' ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, vocant " πέλλωμα s. πελίδνωμα. Ita enim repono pro πέλ- " λαμα, quod habent vulg. Edd." [Koen. ad Greg. Cor. 288. Schæf.]

" ΠΕΛΩ, Sum: Poëtice pro εἰμὶ, Il. I. (324.) " κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ, Ipsi autem male est, " Ipsa autem inopiam patitur: de avi quæ pullis " suis dat si quid invenerit. Sic alibi πέλε et πέλεν " pro Erat, ἦν. Exp. etiam Fio, γίνομαι. Utuntur " iidem Poëtæ passivo etiam pro activo: itidem " pro Sum, εἰμί: unde ap. Apoll. Rh. (1, 1320.) " πελέσθω, Sit. Item pro ἐπέλετο dicunt ἔπλετο, per " sync.: Od. Θ. (571.) τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειε, Ἤ " κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ, Ut animo " ejus gratum erit. Positum enim imperf., nisi aor. " 2 malis, pro futuro. Accipitur et πέλομαι hoc pro " γίνομαι, Fio; et sequente ἐπὶ ponitur pro Accido, " Ingruo: ad verbum Fio supra: nisi tmesin esse " malis, ET ἐπιπέλομαι dici ut ἐπιγίνομαι. Od. O. " (407.) Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι, " N. (60.) ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται." " Πέλεσκε, Io- " nice pro ἔπελε, Erat." [" Eur. Phœn. p. xxiv. Valck., ad Charit. 250=751. Markl. Suppl. 878. Jacobs. Anim. 222. 270. Anth. 11, 94. Heyn. Hom. 6, 190. 274. Gesner. Ind. Orph. Toup. Opusc. 2, 41. Valck. Callim. 147. Diatr. 169. Cum adv., Heyn. Hom. 4, 699. Π. et τελῶ conf., Lobeck. Aj. p. 331. Πέλομαι et πέτομαι conf., Heyn. Hom. 6, 190. Πέλοιτο et γένοιτο conf., 4, 699. Πέλουσι, Epigr. adesp. 518. Πέλον, Fui, Ruhnk. ad Longin. 245. Πέλε, Ep. Cr. 126. 140. Ἔπλεν, Heyn. Hom. 6, 274. 636. Ἔπλεο, Es, 5, 514. 534. Il. Z. 434. ad Charit. 410. Jacobs. Anth. 6, 410. Anyte 5. 16. Antip. Thess. 47. Marc. Arg. 23. Epigr. adesp. 333. Ἔπλετο, Est, Scheller. Præf. ad Ælian. p. 8. Ruhnk. Ep. Cr. 115. Villoison. ad Apoll. 1. p. 400." Schæf. Mss. Hesiod. Θ. 193. * " Πελέσκω, Ruhnk. Ep. Cr. p. vii. * Πέλημι, 91." Schæf. Mss. Infin. πελέναι, Parmenidis Fr. 65. 99. * Πελέω, Schleusn. Lex. V. T. Hesiod. ap. Schol. Apoll. Rh. 1, 156. ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι, Μύρμηξ. * " Πέλλομαι, Simonides περὶ Γυναικῶν 100. Οὐ γάρ ποτ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται Ἅπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλλεται, Degit." Seager. Mss.] " Πλόμενον, Hesychio γεννώμενον, φανὲν, δῆλον: " per sync. procul dubio pro πελόμενον." " Ἀνη- " πελίη, Hesychio ἀσθένεια: et sine ᾱ dicitur νη- " πελίη." " Νηπέλει, Gal. Lex. Hippocr. ἀδυνατεῖ:" [leg. νηπελεῖ.] " Εὐηπελεῖς, Hesychio πρᾶοι, εὐή- " νιοι, Mites, Mansueti, Morigeri: ET Εὐηπελία, " Eid. εὐθηνία, εὐεξία, Prosperitas, Bona habitudo." [Callim. H. in Cer. 136. * " Εὐπελὴς, Œnomaus Eusebii 5, 20. Schneidero susp.] " Κακηπελέων, a " Nicandro Θ. (878.) et 'Α. (93.) dicitur ὁ κακῶς " ἔχων, Qui male habet, Æger." [" Ad Callim. 1, 257. ad Charit. 775. * Κακηπελία, ibid. ad Callim. l. c. Toup. Opusc. 2, 82. Emendd. 2, 525." Schæf. Mss.] " Ἀμφιπέλομαι, Adsum, Advenio. Hes. enim " ἀμφιπέληται affert pro παραγένηται," [" Plato de Rep. 405. Bas. Φοβούμενος, ὅταν τις λέγῃ, ὡς τὴν ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπιφρέ*ἐουσιν ἄνθρωποι, Ἥτις ἀειδόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται." Seager. Mss. Desumtus est locus ex Od. A. 351. Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.] " Ἐκπέλω ex Hom. affertur " pro Exto. Ἐκπέλει. Hes. exp. ἔξεστι, Licet," [Soph. Antig. 485. "Ilgen. Hymn. 514. Ἐπιπέλομαι, Ind. Apoll. Rh. (Vide Πέλω.)" Schæf. Mss.] " Ἐπιπλόμενον ἔτος ap. Hom., et ceteros Poëtas, " Vertens annus, Volvens annus: Virg. Volven- " tibus annis. Nam idem esse ἐπιπλόμενον ἔτος, " quod περιπλόμενον, scribit Eust. Od. (H. 261.) " ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε. Hesiod. (Θ. 493.) ἐπιπλο- " μένου δ' ἐνιαυτοῦ, pro quo alioqui et ipse περιπλο- " μένου dicit. At in VV. LL. ἐπιπλόμενος redditur " Accedens, Profectus, Advolutus. Item, Subse- " quens, Superveniens, Insequens." [Soph. Œd. T. 1314.] " In illo tamen Hesiodi l., ἐπιπλομένου ἐνι- " αυτοῦ, redditur, Anno volvente et decurrente." [Apoll. Rh. 3, 25. Hesiod. 'A. 87. ἐπιπλομένῳ ἐνιαυτῷ, Apoll. Rh. 2, 1091. ἐπιπλομένῃ νυκτί.] " Παρα- " πλομένοισι, Hesychio παροῦσι, Præsentibus." " Πε- " ριπέλω, s. Περιπέλομαι, i. q. in prosa περίειμι et " περιγίνομαι, Supero, Superstes sum, maneo. Ac " sicut ἔπλεο pro ἐπέλου dicunt per sync., ita etiam " Apoll. Rh. (3, 130.) περιέπλεο pro περιεπέλου, quod " est περιεγένου, Superasti. Itidem partic. περιπλό-

" *μενος* ab iisd. Poëtis usurpatur pro *περιπελόμενος* A " potius quam pro *περιπολούμενος*, ut quibusdam " placet. In eoque *περιπέλεσθαι* est ad verbum In " orbem fieri, h. e. In orbem et circum suum redire, " In orbem suum revolvi, s. potius in punctum illud " e quo orbis duci cœpit. Dicunt igitur *περιπλομέ-* " *νου ἐνιαυτοῦ*, quod Lat. Vertente anno s. Volvente: " item, Olim volventibus annis, pro *περιπλομένων ἐνι-* " *αυτῶν*. Sic Virg. redit agricolis laboractus in orbem, " Atque in se sua per vestigia volvitur annus. Et " rursum, Interea magnum sol circumvolvitur an- " num. Od. Λ. (247.) Χαῖρε, *γύναι, φιλότητι, περι-* " *πλομένου δ' ἐνιαυτοῦ Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα*: pro quo " alibi *περιτελλομένου δ' ἐνιαυτοῦ*." [" Jacobs. Anth. 7, 60. 332. 9, 289. Epigr. adesp. 114. Heyn. Hom. 5, 486. cf. Tzetz. ad Lyc. p. 651." Schæf. Mss. * Ὑπερπέλομαι, Apoll. Rh. 4, 1636.]

" ΠΕΛΩΡ, *ωρος, τὸ*, Monstrum, Monstrum im- " mane ingens, Apoll. Rh. 1, (996.) *θεὰ τρέφεν* B " *αἰνὰ πέλωρα*: de gigantibus. Il. B. (321.) *δεινὰ* " *πέλωρα* pro *δεινὸν πέλωρ*, de dracone: unde et " Cic. sing. num. vertit Mirabile monstrum: atque " adeo paulo post pro eo idem Hom. dicit *τέρας* " *μέγα*. Idem Il. Σ. (410.) Vulcanum vocat *πέλωρ* " *αἴητον*, Magnum monstrum, s. immane: ob por- " tentosam ejus clauditatem deformitatemque. Ad- " jective etiam usurpatur pro Monstrosus, Porten- " tosus. Apoll. Rh. 2, (39.) *Γαίης εἶναι ἔϊ το πέλωρ* " *τέκος*, Monstrosus partus, Portentosa proles. Iti- " dem accipi potest in hoc ap. Eust. hemistichio, " *πέλωρ ἀθεμίστια εἰδώς*: nam et ipse ibi masculi- " num esse dicit." [" Ad Od. M. 87. Heyn. Hom. 5, 564. 7, 501." Schæf. Mss. Adj., Quint. Sm. 11, 273. *Ζῆνα πέλ.*, i. q. *ὕπατον*.] " Pro *πέλωρ* si- " gnificante Monstrosus, Portentosus, Insolens, dici- " tur ETIAM Πέλωρος, ET Πελώριος, Il. M. (220.) " *φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον*. Sic " Eur. (Iph. T. 1248.) de Pythone serpente *πελώ-* " *ριον τέρας* dicit: et quidam in Epigr. *πελώριος λέων*. C " Sed hisce ll. *πελώριος* exp. etiam Ingens, Imma- " nis, ob monstrosam non solum naturam aut for- " mam, sed etiam magnitudinem: item Miræ et inso- " litæ magnitudinis aut formæ. Quo exponi modo po- " test etiam, cum Hom. dicit Od. O. (161.) *ἀργὴν* " *χῆνα πελώρον*. Et Hesiod. Θ. (159.) *στοναχίζετο* " *γαῖα πελώρη*:" [cf. Quint. Sm. 2, 225.] " et rur- " sum (179.) *πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην*: nam et hic " Ingentem interpr. Interdum *πέλωρος* et *πελώριος* " simpliciter redditur *θαυμαστὸς*, Admirandus, Su- " spiciendus, Mirus. Ea signif. Hom. Il. Γ. 167. " dicit *πελώριον ἄνδρα*, Virum admirandum: sub- " jungens mox, *ἠΰς τε καλός τε*, et quo *κεφαλῇ* qui- " dem alii sunt *μείζονες*, verum non ita *καλοὶ* neque " *γεραροί*. Itidem in Epigr. *Μνῆμά τε Μαυσωλοῖο* " *πελώριον*: numeratum enim id fuit inter septem " miracula. Et Il. Σ. (83.) *τεύχεα πελώρια θαῦμα* " *ἰδέσθαι*: adeo enim erant *καλά*. Sic ap. Aristoph. " *Ὀρν*. (321.) *πρᾶγμα πελώριον* Schol. interpr. Rem " admirandæ utilitatis, Rem mirum in modum uti- D " lem. Gen. *πελώρου* substantive etiam usurpatus " reperitur pro Monstri, Portenti, *τέρατος*: Il. (E. " 741.) *Γοργείη κεφαλή, δεινοῖο πελώρου*, Horrendi " monstri, Mirabilis monstri," [Od. K. 168.] " Ubi " si metaplasmus non est pro *πέλωρος*, a nom. *πέλωρ*, " thema statuemus *πέλωρον*, quod idem significet ac " *πέλωρ* substantivum." [" Πέλωρος, ad Thom. M. 17. Ilgen. Hymn. 421. Valck. Phœn. p. 717. *Πέ-* *λωρον, τὸ*, Monstrum, Hesiod. Θ. 295. Moschus 4, 26. Heyn. Hom. 5, 12. Πελώριος, 6, 90. 8, 212." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 157. Athen. 84. 640. Apoll. Rh. 4, 1682. *Πελωρίη πεύκη*. *Πελώρης* Hesychio *εἱμαρμένης*. * " Πελωρίως, Orac. Sibyll. 188. Ops. =185. Gall." Elberling. Mss. * Πελωριστὸς, Vox susp. in Theocr. Ep. 17, 5.] " Alias Πέλωρον, Pelorum, " dictum fuit Unum e tribus Siciliæ promontoriis, " quod sc. in Italiam vergit. Strabo *Πελωρίδα ἄκραν*, " et *Πελωριάδα*, appellat. Inde quidam nominatas " existimant *πελωρίδας*" [s. *πελωριάδας*] " ostreas: " Athen. vero (p. 92.) *παρὰ τὸ πελώριον*, quod est " monstrosum vel monstrosæ et inusitatæ magni- " tudinis: quoniam sint *μεῖζον χήμης καὶ παρηλλα-* " *γμένον*. Plin. sub finem l. 32. peloridas et chamæ- " peloridas in cancrorum genere ponit. Aristot. eas " *ἐν ἄμμῳ γίνεσθαι* auctor est. Meminit Etym. quo- " que, et eand. nominis rationem affert, quam Athen.; " postquam enim e Dionys. P. attulit, *ἠνεμόεσσα* " *πελωρὶς*, de Siciliæ promontorio, subjungit, *πελω-* " *ρίδα* dici etiam Speciem quandam *ὀστρέου, παρὰ τὸ* " *πέλωρον*, quod signif. *μέγα*, quoniam sc. sit *μεῖζον* " *τῆς χήμης καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων ὀστρέων*." [" Πε- *λωρὶς*, ad Diod. S. 1, 328. 331. 686. Probl. Arithm. 22. *Πελωρίδες*, Bergler. Alciphr. 11. *Πελωριὰς*, Ja- cobs. Anth. 8, 117. Heroic. adesp. 21. ad Diod. S. 1, 686. 2, 501." Schæf. Mss.] " Quod vero attinet " ad etymon *τοῦ πέλωρ* s. *πέλωρος*, dictum volunt " quasi *πέλας ὄρους ὢν τῷ μεγέθει*, quod magnitu- " dine proxime ad montem accedat, h. e. Insolentis " et immanis magnitudinis, Admirandæ magnitudi- " nis: unde Hes. quoque exp. *μέγας* et *ὑπερφυής*." " *Πελωρεύει*, Hes. affert pro *φανερῶς ποιεῖ*, Palam " facit." [" Forte pro *κελωρύω*." Schn. Lex.]

ΠΕΜΠΩ, *ψω*, Mitto, Mando, Il. (Σ. 452.) *Πέμπε δέ μιν πολεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε*: ut Plut. in Arist. *Πέμποντες ἐπὶ τὸν πόλεμον*. At Thuc. *Πέμπω σοι περὶ τούτου*, Nuntium ad te super hac re mitto, De hoc te per literas admoneo: 8, (50.) p. 278. *Πέμπει ὡς τὸν Ἀστύοχον*, ut Xen. K. Π. 5, (4, 1.) *πέμπω πρός σε*, Mitto ad te: 1, (5, 4.) *Εἰς Πέρσας ἔπεμπε πρός τε τὸ κοινὸν καὶ πρὸς Καμβύσην*, In Persiam mandavit ad: (ibid.) *Ἔπεμπε πρὸς τὸν Κῦρον, δεόμενος αὐτοῦ πειρᾶσθαι ἄρχοντα ἐλθεῖν τῶν ἀνδρῶν*, Misit et rogavit: Ἑλλ. 3, (2, 1.) *Πέμπει πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτᾷ πότερον εἰρήνην ἢ πόλεμον ἔχειν βούλεται*: 6, (4, 3.) *Πέμψας πρὸς τοὺς ἐφόρους ἠρώτα τί χρὴ ποιεῖν*. Rursum Thuc. 2. *Παρά τε Φορμίωνα ἔπεμπον, κελεύοντες ἀμύνειν*. Itidem Plut. de Deo Socr. *Ἔπεμψαν ἡμᾶς, κελεύοντες ὡς τάχιστα ἥκειν πρὸς αὐτούς*. Idem in Amat. Narr. *Πέμψας γὰρ ᾔτει νεανίας χιλίους*, Misit qui peterent. Aliquanto post, *Πέμπουσι Θηβαῖοι ἐξαιτοῦντες τοὺς Φώκου φονεῖς*, Mittunt qui Phoci interfectores sibi dedi postulent. In quibus ll. subaudiendus relinquitur accus. *πρέσβεις* vel *πρέσβυν*, sicut et in Epist. Philippi ap. Dem. *Πέμψαντος ὑπὲρ αὐτῶν ἐμοῦ πολλάκις*: et ap. Xen. K. Π. 6, (2, 5.) *Πεπομφέναι δὲ Κροῖσον καὶ εἰς Λακεδαίμονα περὶ συμμαχίας*. Item *πέμψας κήρυκα*, Paus. Att. Et *πέμπειν τὰς βοηθείας*, Mittere suppetias, Polyb. Jungitur etiam cum infin., ut Xen. Ἑλλ. 3, (1, 5.) *Πέμπουσιν οἱ ἔφοροι, ἀπολιπόντα Λάρισσαν, στρατεύεσθαι ἐπὶ Καρίαν*, Mandant ut relicta Larissa in Cariam expeditionem faciat, ubi subaudiri potest *κελεύοντες*, ut paulo ante in l. quodam Plutarchi. || Dimitto, Od. O. (74.) *Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν*, K. (18.) *ὁδὸν ᾔτεον, ἠδ' ἐκέλευον Πεμπέμεν· οὐδέ τι κεῖνος ἀνήνατο, τεῦχε δὲ πομπήν*, Il. Ω. (430.) *πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσι*, Dimitte me. Verba Priami ad Achillem profecturi. || Procul amando, Od. I. (461.) *τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε*, Eur. (Hec. 99.) *ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς Πέμψατε*, Procul hoc avertite et depellite a filia mea. || Demitto, Il. Φ. (47.) *ὅς μιν ἔμελλε Πέμπειν εἰς ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι*, Ad orcum s. Orco demittere: Virg. demiserit orco. || Ponitur et pro Immitto. Quo refer *πέμπειν φόβους* ap. Plat., quod Cic. interpr. Incutere terrorem. Item pro Mitto in, Impono. Quo pertinet quod ex Aristoph. (B. 1037.) affertur, *ἔπεμπε τὸ κράνος*, Galeam mittebat in caput suum, Sibi imponebat et induebat. || Deduco, Veho, Transveho, Trajicio, Od. Π. (228.) *Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, οἵτε καὶ ἄλλους Ἀνθρώπους πέμπουσιν ὅτις σφέας εἰσαφίκηται*. Cui similem locum habes in Πορθμεύς: E. (140.) *πέμψω δέ μιν οὔπῃ ἔγωγε· Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης*, Qui vehere ipsum possint. Prius autem *πέμψω* reddere queas Transvehendum ac transmittendum curabo. Ex Eod. affertur *πέμπω νέεσθαι* pro Deduco, Duces præbeo reditus. || *Πομπὴν πέμπειν* alii inter-

pr. Ducere pompam, alii Celebrare pompam et ludum: quo utitur tum Dem., tum Plato de Rep. 1. Πομπὴν οἱ Θρᾷκες ἔπεμπον. [Thuc. 6, 56.] || Πέμπομαι pro Accerso, ex Eur. [" Πέμπω, T. H. ad Lucian. 1, 218. Toup. Opusc. 1, 335. ad Herod. 231. 383. Brunck. Phil. 133. ad Charit. 671. Eur. Iph. A. 1463. Wakef. Eum. 12. Alc. 1161. Phil. 133. 913. 1445. 1465. Stanl. Eum. 12. Abresch. Æsch. 2, 4. 23. Deduco, Il. A. 390. Brunck. Phil. 913. Legatos mitto, Staver. ad Corn. Nep. 75. ad Charit. 230. Deduci jubeo, Steinbr. Mus. Tur. 1, 307. De pompa, ad Lucian. 1, 324. Pro ἀποπ., Abresch. Æsch. 2, 74. Stanl. Eum. 484. ad Paus. 308. Pro ἐπιπ., Verh. ad Anton. Lib. 72. T. H. ad Plutum p. 124. Pro μεταπ., Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 366. Π. χορὸν, ad Xen. Mem. 3, 3, 12. : ῥήματα, Ruhnk. Ep. Cr. 292. : πόδα, Musgr. Iph. T. 123. : ἄγγελον, ad Diod. S. 1, 616. Π. ἀπὸ, Heyn. Hom. 7, 218. : ἐπὶ, ad Herod. 516. Πέπεμπτ', Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 475. Πεπομφὼς, Phalar. 318. 354. 376. De act. et med., ad Xen. Eph. 233. Brunck. ad Eur. Or. p. 173. Kuster. V. M. 20. Lobeck. Aj. p. 235. Med., Eur. Iph. A. 1356. Wakef. Herc. F. 1425. Musgr. ibid. Πέμπομαι, Arcesso, Eur. Hec. 967. Soph. Œd. C. 602." Schæf. Mss. " Πέμπεσθαι etiam dicitur res quæ in pompa ducitur, portatur, aut exhibetur, Herod. 2. Τὸν φαλλὸν τὸν τῷ Διονύσῳ πεμπόμενον, Qui in Bacchi pompa portatur." Brunck. Mss. Phot. Πεπεμμένην λέγουσιν, οὐ μόνον ἀπεσταλμένην.] Πέμψις, Missio, Thuc. 7. Καὶ τὴν προτέραν πέμψιν τῶν νεῶν ποιήσασθαι, i. e. ἀποστολήν. || At Hes. exp. * ἐγχυρασμός. [* Πεμπτὴρ, unde * " Πεμπτήριος, i. q. πομπευτὴς, Qui funeream pompam ducit, Greg. Naz. Carm. p. 24." Kall. Mss.] Πεμπτέος, Mittendus. At Πεμπτέον, Mittendum est. [" Lucian. 2, 198." Schæf. Mss.] Πεμπτὸς, Missus, Mandatus, Thuc. 8, (86.) p. 289. Ἄγοντες Ἀθηναίων ἐς Λακεδαίμονα ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμπτοὺς πρέσβεις Λεσποδίαν καὶ Ἀριστοφῶντα: ubi tamen et πέμπουσι quædam habent exempl. [* Δύσπεμπτος, Æsch. Ag. 1201. * " Παλίμπεμπτος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 147." Elberling. Mss.]

Πομπὴ, ἡ, Missio, Missus, Thuc. 4, (108.) p. 156. Ξύλων ναυπηγησίμων πομπῇ, i. e. διὰ τὸ πέμπειν ξύλα ναυπηγήσιμα, Ob missa s. transmissa ligna fabricandis navibus. Et ap. Demetr. Phal. σίτου πομπὴ, quæ et uno verbo σιτοπομπεία. Ælian. Τὸν δράκοντα τὸν ἐκ τῆς θείας πομπῆς ἥκοντα, Divino missu, Deo mittente, ubi Suid. exp. πέμψεως, ἀποστολῆς, Plato de Rep. 2. fin. Τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι, ubi etiam NOTA, Ὄνειρος, quo Hom. utitur, ab eo exponi ἐνύπνιον. Respicit vero ad Il. B. (8.) Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Item Plut. de Def. Orac. Πλεῦσαι δὲ αὐτὸς ἱστορίας καὶ θέας ἕνεκα πομπῆς τοῦ βασιλέως, Sese, cognoscendi visendique causa, imperatore mittente navigasse, s. Missu imperatoris: Tac. Missu principis. Affertur e Plat. de Rep. 2. etiam πομπαὶ σημείων, pro Signorum s. Portentorum missiones, Missa portenta. || Impulsus, Instinctus: quia ii, qui mittunt mandantque aliquem, impellunt et instigant. Eur. (Iph. A. 352.) Οὐρίας πομπῆς σπανίζων, Destitutus vento secundo, qui impelleret: nisi malis Qui transmitteret et transveheret. Quomodo et πομπῇ θεοῦ ap. Herod. exp. Dei instinctu, impulsu: quod possis etiam interpretari Missu instinctuque Dei. Itidem ap. Plut. in Rom. (9.) Πομπῇ θείᾳ φαίνεται, Divino impulsu apparet, Divinitus: de augurio. Aristid. 113. Πέμπουσι δὴ θείᾳ πομπῇ γῆν ἐπὶ πᾶσαν ἀφορμὰς τοῦ βίου, Athenienses mittunt instinctu divino, divino numine: de Triptolemo loquens. Bud. E Nonno autem (Jo. 27, 15.) πομπαὶ θεοῦ, pro Dei auspicia et ductus. || Deductio, qua sc. deducendum aut transmittendum transvehendumque curamus, qui apud nos aliquandiu deversatus est: quod et Reductio a Cic. nominatur. Od. Z. (290.) ὄφρα τάχιστα Πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμεῖο. Quomodo accipiunt et in Od. E. (32.) ὥσκε νέηται Οὔτε θεῶν πομπῇ, Diis deducentibus, Deorum ductu: παρακομιδῇ, προπέμψει. Itidem Plato Epist. Πομπὴν παρασκευάζω σοι, Paro qui te reducant. Quo refer Plut. Alcib. Φαρνάβαζον πρέσβεσιν Ἀθηναίων πρὸς βασιλέα πομπὴν μετ' ἀσφαλείας παρασχεῖν. Pro Deductione quæ honoris causa fit, et alio nomine προπομπὴ dicitur, Plut. Cicerone, Ἐπὶ τιμῇ καὶ θέᾳ τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ πομπῇ τῶν ἀρίστων μάλα σεμνῶς ἀνιόντος. || Pompa: de spectaculo apparatuque solemni in modum triumphi: quo nomine vocantur et funera, Ferales pompæ a Lucano dicta. Herodian. 7, (6, 3.) Εἵπετο δ' αὐτῷ πᾶσα ἡ βασιλικὴ πομπὴ τῶν στρατιωτῶν, Principalis pompa. Synes. Ep. 40. Ἐπὶ τῷ Λιβυκῷ τροπαίῳ πομπὴ ἐπινίκιος, Pompa triumphalis, Plut. Philopœm. (21.) p. 674. meæ Ed. de funere ejus, Ἐπινίκιον πομπήν τινα ἅμα ταῖς ταφαῖς μίξαντες. Rursum Herodian. 7, (11, 14.) Πρὸς πομπὴν μᾶλλον ἢ μάχην ἐπιτήδεια, de armis quibusdam quæ asservabantur. Et Thuc. 2. Ὅσα ἱερὰ σκεύη περί τε τὰς πομπὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας, Ad pompas et ludos. Et ap. Dem. (570.) Ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς ταῖς πομπαῖς, In pompis solemnibus per forum transvehi. Quod pompæ genus Transvectio a Latinis dicitur, ut supra in Ὀχέω pluribus docui. A Plat. πομπὴ ἵππων in l. de LL. nominatur. Item cum verbis, Thuc. 6, (56.) p. 216. Τοὺς τὴν πομπὴν πέμψαντας: quos ibid. paulo post πομπέας appellat, ubi etiam dicit, Μετὰ τῶν δορυφόρων διεκόσμει, ὡς ἕκαστα ἐχρῆν τῆς πομπῆς προϊέναι. Eod. loquendi genere utitur Dem. ac Plato. Terent. Heaut. Transeundum nunc est tibi ad Menedemum, et tua pompa eo traducenda est. Dem. (571.) Τὰς πομπὰς ἡγεῖτο, Pompas ducebat, Plaut. Ovid.: Plato de Rep. Πομπὰς ποιεῖσθαι. Et Plut. Apophth. Πομπὴν τελεῖν. Itidem Herodian. 1, (10, 11.) Μητρὶ θεῶν πομπὴν τελοῦσι, Matri deum pompam celebrant. Similiter Epigr. ἣν τελέσῃ δὲ Τὴν πομπήν. Virg. Æn. 5. Annua vota tamen solemnesque ordine pompas Exequerer. Eust. exp. θρίαμβος: dicens, κοινῇ γλώσσῃ vocari πρόελευσιν: cum qua voce convenit et Gall. Procession, a Procedendo. Vide et Πομπεία. In qua signif. metaph. quoque capitur, ut et Lat. Pompa. Herodian. 2, (4, 18.) Οὐδαμοῦ τῦφον καὶ πομπὴν παρεχόμενον βασιλικὴν, Imperatoriam pompam ostentare. In Axiocho (p. 369.) Εἰς πομπὴν καὶ ῥημάτων * ἀγλαϊσμὸν ἀνύτει, Ad pompam et verborum splendorem. Itidem Cic. Pompæ plena petitio. Item, Adhibere quandam in dicendo speciem atque pompam: [Off. 1, 36, 7.] Et Seneca, Detrahere pompam muneri suo. [Pind. Ὀ. 7, 145. " Toup. Epist. de Syrac. 343. Opusc. 1, 336. Emendd. 1, 30. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 190. ad Charit. 208. Timæi Lex. 220. et n., T. H. ad Lucian. 1, 218. 324. 325. Ammon. 115. ad Herod. 12. 236. 663. Thom. M. 729. Markl. Iph. p. 24. Musgr. 1324. Rhes. 229. Heracl. 780. Jacobs. Anth. 9, 134. 136. Missio, Toup. Opusc. 1, 22. Π. πέμπειν, ad Lucian. 1, 360. Jacobs. Anth. 8, 285. 9, 134." Schæf. Mss.] Πομπαγωγέω, Pompam duco, πομπῆς ἡγοῦμαι. Apud Hes. ETIAM Πομφαγαγεῖ, expositum τὴν πομπὴν ἄγει. " Πομπηγορῶσι, Hesychio προπέμπουσι."

Πομπικὸς, Ad pompas pertinens, Pompas decens, Pompis conveniens. Apud Athen. πομπικὸν σαλπίζειν, Ita tubam inflare ut in pompis fit. Alii, Buccinis solemnem pompam significare atque accendere: Virg., martemque accendere cantu. Et Πομπικὸν μέλος καὶ προσόδιον, Carmen triumphale, Bud. e Plut. vel Quo in pompis utuntur: [cf. 9, 361. " T. H. ad Lucian. 1, 184. Diod. S. 2, 278." Schæf. Mss. Dionys. H. 2, 125. 126. 127. 151. * Πομπικῶς, Ælian. N. A. 12, 33. Longin. 32. * " Πόμπιος, i. q. πομπικὸς, Diod. S. 12, 40. σκευή." Schn. Lex.]

Πόμπιμος, ὁ, ἡ, Qui mitti s. transmitti potest, Missus, Transmissus, Soph. Tr. (873.) p. 362. meæ Ed. οὐ σμικρῶν κακῶν Ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον, Ad Herculem missum: πεμφθὲν, ut Schol. exp. Et ex Eur. (Hipp. 578.) πομπίμα φάτις, Rumor qui emittitur. || Habet etiam act. signif., pro Qui mittere s. transmittere potest: ut πομπίμους πνοὰς Idem dixit pro Flatus secundos et qui transmittere s. transvehere aliquem possunt. Et πόμπιμος δαίμων, Qui deducit aliquem. Idem in Phœn. (991.) τί δῆτ' ἔρυμά [δῆτα ῥῦμά] μοι γενήσεται; sc. ad iter

ingrediendum. Respondet Creon, Πόμπιμος ὁ δαίμων, quod Schol. exp. ὁδηγήσει σε ἡ τύχη, Deducet te, Dux tibi et comes itineris erit. [Æsch. S. c. Th. 377. 861. "Musgr. ad Eur. Phœn. l. c. 1705. p. 215. Hec. 1276. Med. 848. Porson. p. 65. Valck. Anim. ad Ammon. 93. Jacobs. Specim. 27. Anim. in Eur. 25. Thom. M. 730. Soph. Trach. 872. Cattier. Gazoph. 28. 47. Huschk. Anal. 224. Jacobs. Anth. 9, 152." Schæf. Mss. "Act. sensu, Plut. Opp. Mor. 86." Boiss. Mss.] AT Πομπήμων, quod exp. Dux, Deductor, ap. Apoll. Rh. (2, 673.) καμάτῳ πομπήμονι βαῖνον ἔραζε, Omnino mendosum esse puto, et veram esse eam lectionem, quæ habet πολυπήμονι, a RECTO Πολυπήμων, Multum damnosus, πολυβλαβής.

Πομπαῖος, Mercurii cognomen, quod defunctorum animas ad inferos deducat: ut et Od. Ω. videre est initio. Ajax ap. Soph. (Aj. 832.) suo ense se transfossurus, καλῶ δ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι. Ubi Schol. exp. τὸν ψυχοπομπὸν, Qui animas defunctorum ad inferos transmittit s. deducit: a NOM. Ψυχοπομπός. Idem et omnes generaliter homines iter ingredientes deducere et comitari solet, ut patet ex Il. Ω. (337.) ubi Priamo ad Achillem ab Jove duxque comesque datur, dicente, Βάσκ' ἴθι καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ὣς ἄγαγ'. Eust. ibi πομπὸν et ὁδηγὸν eum vocat: imo ipse Mercurius, ibi ad Priamum dicit, σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν. Item τὰ πομπαῖα ἄγειν ap. Eust. 1695. videtur dictum pro Pompas ducere. Vide Πομπόν. [Æsch. Eum. 91. Eur. Med. 759. Iph. A. 1323. "Ruhnk. Ep. Cr. 286. Valck. Hipp. p. 321. Brunck. Phil. 133. Lobeck. Aj. p. 353." Schæf. Mss.]

Πομπὸς, ὁ, Qui aliquem deducit s. transmittit: ὁδηγὸς καὶ συνοδοιπόρος, ut Eust. exp. Il. N. (416.) ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπόν. Ab Hes. exp. ὁδηγὸς προπέμπων: ut et Suid. Πομπὸν, συνοδοιπόρον καὶ προπέμποντα. In VV. LL. exp. etiam Conventus: perperam erroris occasione sumta e σύνοδος, quod ibi non substantive Conventum Cœtumve significat, sed adjective Comitem, συνοδοιπόρον. E Plut. Pericle affertur etiam Πομποὶ τούτων καὶ κομιστῆρες, pro Exportatores eorum et bajuli. Vide et Πομπαῖος. ["Beck. ad Hec. 222. Brunck. Phil. 913. ad Herod. 69. Wakef. Trach. 617. Phil. 133. Jacobs. Anth. 11, 19. Boiss. Philostr. 440. 577. Thom. M. 730. Heyn. Hom. 7, 254. Π., ἡ, Od. Δ. 826. Heyn. Hom. 8, 515." Schæf. Mss.] AT Πομπὸν dicitur τὸ κηρύκιον, Caduceus. Eust. 1935. exponens quid SIT Διοπομπεῖν, SCRIBIT Δῖον a quibusdam vocari κώδιον ἱερείου τυθέντος Διὶ Μειλιχίῳ ἐν τοῖς καθαρμοῖς φθίνοντος μαιμακτηριῶνος, ὅτε ἦγοντο τὰ πομπαῖα, καὶ καθαρμῶν ἐκβολαὶ εἰς τὰς τριόδους ἐγίνοντο: quibus subjungit, Εἶχον δὲ μετὰ χεῖρας πομπὸν, ὅπερ ἦν, φασὶ, κηρύκιον, σέβας Ἑρμοῦ: e quo πομπὸν et δῖον compositum esse Διοπομπεῖν. "Εὔπομπος affertur "pro Bonus dux, ἀγαθὸς ὁδηγὸς, κυβερνήτης," [Æsch. Eum. 93. "Legebatur olim in Soph. Œd. T. 697., ubi Brunckius τὰ νῦν τε πομπός." Seager. Mss. * "Παντόπομπος, Theodos. Diac. Acr. 1, 34." Boiss. Mss. * Ταχύπομπος, Æsch. Suppl. 1053. * Τηλέπομπος, Ag. 308.]

Πομπίλος, Qui aliquem transmittit vel deducit. Est et Nomen proprium cujusdam viri, qui διαπερῶν κόρην φίλην Ἀπόλλωνος ἁρπαγῆς τρόπῳ, ab Apolline comprehensus, in cognominem piscem transformatus est, navi, qua eam vehebat, in saxum conversa, ut docet Eust. 1737. qui p. 1070. hoc πομπίλος dicit esse παράγωγον præcedentis πομπός: esse autem ζῶον θαλάσσιον, ἐρωτικὸν, ποικίλον, πηλαμίδι ἐοικός. Idem p. 1067. tradit hunc πομπίλον a quibusdam nominari ἱερὸν ἰχθὺν, ut a Timachide, ubi ait, πομπίλοι ἱεροὶ ἰχθύες: quod hemistichium et ap. Athen. (283.) legitur, ubi multa de hoc pompilo. Ibid. e Thalassiis Pancratis, Πομπίλος, ὃν καλέουσιν ἁλίπλοοι ἱερὸν ἰχθύν. Ceterum de amore hujus piscis erga nautas, ibid. e Nicandro, Πομπίλος ὃς ναύτῃσιν ἀδημονέουσι κελεύθους Μηνύσαι. Et ex Alexandro Ætolo, Πηδαλίῳ ἄκρῳ ἐπὶ πομπίλος ἀνιοχεύει. Aliquanto post ex Erinna, Πομπίλε, ναύτῃσιν πέμπων πλόον εὔπλοον ἰχθὺς, Πομπεύσαις πρύμναθεν ἐμὰν ἀδεῖαν ἑταίραν. Ibid. ex Apollonio prolixe refert fabulam de Pompilo illo, cujus mentionem feci paulo ante ex Eust.: sed aliter quam Eust. Ibid. e Dionysio Jambo, qui itidem a nautis Πομπίλον vocari ἱερὸν ἰχθὺν tradit, Ἔστι δὲ πελάγιος, καὶ παρὰ τὰς ναῦς πυκνὰ φαίνεται, ἐοικὼς πηλαμίδι, ποικίλος. Aliquanto post e Clitarchi Γλωσσῶν l. 7. Οἱ ναυτικοὶ πομπίλον, ἱερὸν ἰχθὺν προσαγορεύουσι, διὰ τὸ ἐκ πελάγους προπέμπειν τὰς ναῦς ἕως εἰς λιμένα· διὸ καὶ πομπίλον καλεῖσθαι, χρυσόφρυν ὄντα. Plin. 9, 15. de thynnis, Iidem sæpe navigia velis euntia comitantes, mira quadam dulcedine per aliquot horarum spatia et passuum millia a gubernaculis spectantur, ne tridente quidem in eos sæpius jacto territi. Quidam eos, qui hoc e thynnis faciant, Pompilos vocant. Idem sub fin. l. 32. Pompilum, qui semper comitetur navigiorum cursus: 9, 29. ναυτίλον ait a quibusdam vocari πομπίλον. Diversos tamen esse pisces, liquido patet ex iis quæ de utroque narrantur, et quæ in Ναυτίλος attuli. Idem potius cum ναυτίλος ille est, qui VOCATUR Ναύπλιος, de quo idem Plin. eod. l., c. 30. Navigeram similitudinem et aliam in Propontide visam sibi prodidit Mutianus: concham esse acatii modo carinatam, inflexa puppe, prora rostrata: in hac condi nauplium, animal sepiæ simile, ludendi societate sola: duobus hoc fieri generibus, tranquillo enim vectorem demissis palmulis ferire, ut remis: si vero flatus invitent, easdem in usu gubernaculi porrigi, pandique concharum sinus auræ. Hujus voluptatem esse ut ferat: illius, ut regat: simulque eam descendere in duo sensu carentia: nisi forte tristi, id enim constat, omine navigantium humana calamitas in causa est. Quibuscum cf. quæ in Παρακαθίημι attuli ex eod. Plin., item Aristot. et Athen. Pompilus porro ab Æliano DICITUR Πομφίλος, ut tradunt nonnulli. ["Heyn. Hom. 7, 210." Schæf. Mss. Schol. Ven. Il. Π. 407.]

Πομπεύω, Mitto, Transmitto, Transveho, Deduco: cujus signif. exemplum ex Erinna habes in præcedenti Πομπίλος. Pro Deduco vel etiam Mitto, accepit Hom. quoque Od. N. (422.) Αὐτή μιν πόμπευον ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο Κεῖσ' ἐλθών: Schol. ibi exp. παρέπεμπον. || Cum pompa incedo, etiam Pompam duco: Ovid. cineri materno ducere pompam; item, pompam Ducit, et adjunctos aureus urget equos. Synes. Ep. 127. Καὶ ἧκε μετάπεμπτος, ὥσπερ εὐεργέτης Ῥωμαίων, ὀχήματι δημοσίῳ πομπεύων διὰ τῶν πόλεων, Vehiculo publico per urbem pompam ducens, Cum pompa incedens per urbes. Sic Greg. Ἔπειτα πομπεύει διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐπὶ τὸ λουτρὸν προαγόμενος, Pompatice incedit, Bud.: qui πομπεύω exp. non solum Pompatice incedo, sed etiam Exulto, Efferor, Mihi placeo, Triumpho: sumta metaph. ab iis qui in pompis se præ ceteris efferunt et ostentant. Quo refer πομπεύει, quod Suid. exp., ὡς νενικηκὼς μεγαληγορεῖ. || Idem exp. etiam λοιδορῶ, in Dem. (268.) Ταῦτα τοίνυν εἰδὼς Αἰσχίνης οὐδὲν ἧττον ἐμοῦ, πομπεύειν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν εἵλετο: ut πομπεύειν hic fere sit quod et E plaustro convitiari. Remittit vero ad Hermog. 248. Sic et Philostr. Her. πομπεύω εἰς σε, In te convitia jacto. Vide Πομπεία. [Suet. Cæs. 49. Inter cetera carmina, qualia currum prosequentes joculariter canunt milites.] || Πομπεύω rursum significat In pompa transvehor, Athen. Ἔφηβοι μὲν γὰρ ἐπόμπευσαν ἐς ὀκτακίους, ut Bud. interpr. Sic Idem, Ἐπόμπευσαν δὲ καὶ θρόνοι πολλοὶ ἐξ ἐλέφαντος κατεσκευασμένοι. Et Lucian. p. 65(=1, 477.) Τὸν Μαιάνδριον τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, Qui in pompa famulorum transvehebatur. || Habet et transitivam signif. pro In triumphum duco, Ostento in pompa et triumpho. Ab Hes. vero περιάγω exp. Unde πομπευθεὶς, In triumphum ductus, Triumphatus. Plut. Πομπευθέντες αἰχμάλωτοι. Sic et in Tito Flamin. 689. meæ Ed. Τὰ λάφυρα πομπευόμενα: paulo post dicit, Ἐν τῷ θριάμβῳ κομισθῆναι, pro πομπεύεσθαι. Item πομπευθὲν, Pompatice transvectum. Idem Plut. Anton. (58.) Κἂν ἐν Ῥώμῃ τὸ σῶμα τελευτήσῃ, δι' ἀγορᾶς πομπευθὲν, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὡς Κλεοπάτραν ἀποσταλῆναι, Pompatice s. Funebri pompa

transvectum, Bud., qui et similem locum affert e Greg. Naz. Stelit. 2. Μῖμοι γελοίων ἦγον αὐτὸν, καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς σκηνῆς αἴσχεσιν ἐπομπεύετο: quæ vide et in Καταρχούμενος supra. || Affert idem Bud. et hæc e Greg., sed sine interpretatione: Ἡ βασίλισσα τῶν ὡρῶν τῇ βασιλίδι τῶν ἡμερῶν πομπεύει καὶ δωροφορεῖ παρ' ἑαυτῇ πᾶν ὅ,τι κάλλιστον. Et in Julian. 101. Πομπεύει ἐλευθερίαν τῷ κηρύγματι. || Πομπεύει, Hes. etiam * κατασχολάζει: ap. quem legitur et Πομπεῖ, πομπεύεται: a VERBO Πομπέω. [" Πομπεύω, Toup. Opusc. 1, 335. Bergler. Alciphr. 229. ad Lucian. 1, 324. ad Herod. 529. ad Charit. 364=459. Theocr. 2, 68. Thom. M. 730. Soph. Trach. 620. Wakef. Phil. 1465. Eum. 12. S. Cr. 4, 154. Matth. Anecd. 1, 42. ad Diod. S. 2, 153. 440. Dionys. H. 1, 380. Insolenter aliquem tracto, Boiss. Philostr. 432." Schæf. Mss. Arrian. Epict. 3, 24. Heracl. Alleg. 29. In Schn. Lex. affertur πόμπεσκεν ex Antimacho ap. Athen. 469., sed vulgo legitur πέμπεσκεν. Πομπεύεσκον, Theocr. 2, 68. * Πόμπευσις, Plato de LL. 949.] Πομπευτὴς, Qui aliquem deducit, pompam ducit. [" Ad Lucian. 1, 477." Schæf. Mss. * Πομπευτὴρ, unde * " Πομπευτήριος, Ad pompam comparatus, Dionys. H. 2, 1056." Wakef. Mss.] Πομπεὺς, έως, ὁ, Idem. UNDE Πομπῆες, Ionice pro πομπεῖς, quod Hes. exp. προπομποὶ, οἱ προπέμποντες, ὁδηγοὶ, Qui aliquem deducunt, Duces viæ. || Πομπεῖς dicuntur etiam Qui pompam ducunt, οἱ πομπεύοντες, Thuc. 6, (58.) p. 216. Ἐπὶ τοὺς πομπέας τοὺς ὁπλίτας ἐχώρησε, i. e. τῶν πολιτῶν τοὺς ἐν ὅπλοις τὴν πομπὴν πέμποντας, ut paulo ante loquitur. Valla πομπεῖς ibi interpr. Pompatici: alii Ductores pompæ. [" Jacobs. Specim. 27. Anth. 9, 152." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 422.]

Πομπεία, Pompa, Transvectio qualis in pompa esse solet. Πομπεύειν, inquit Bud., et πομπεία quid sit, facile intelligitur ex Athen., τὴν Ἀντιόχου πομπείαν describente 57. 58(=194. 195.) de ludis enim et spectaculis gladiatorum et venationum loquens, quos ille exhibuit, ita scribit, Ἀρχὴν δ' ἐποιήσατο τῆς πανηγύρεως τὴν πομπείαν, οὕτως ἐπιτελεσθεῖσαν· καθηγοῦντό τινες Ῥωμαϊκὸν ἔχοντες καθοπλισμὸν, μεθ' οὓς Μυσοὶ, et quæ sequuntur, prolixe ibi descripta sua serie. Quam pompam ibid. sequitur ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γεγενημένη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου πομπή. || Convitiorum jactatio. Veteres, inquit Erasm. Chil., πομπεύειν dicebant Convitiari: πομπείας, Convitia: hinc natum quod in pompis bacchanalibus quidam e curribus convitia jaciebant in alios, et vicissim ab illis impetebantur. Citantur hi versus e Menandri Perinthia, Ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσὶ πομπεῖαί τινες Σφόδρα λοίδοροι, i. e. In curribus nonnulla sunt dicteria Acerba valde. Hæc ille, remittens ad affine Prov. De plaustro loqui. Additur e Dem. (229.) Τῆς δὲ πομπείας τῆς ἀναίδην οὑτωσὶ γεγενημένης: quem usum habet et τὸ πομπεύειν ap. Eund., ut paulo ante e Bud. docui. Ammon. quoque ap. eund. Dem. exp. λοιδορία: at πομπὴν esse ait ἣν τοῖς θεοῖς πέμπουσι. [" Ammon. 115. Wakef. S. Cr. 4, 152. 154. Thom. M. 730. ad Charit. 405. * Πομπία, ibid." Schæf. Mss.]

Πομπεῖον, τὸ, Vas quo in pompis utuntur: et plur. Πομπεῖα, Vasa sacra, Supellex qua in pompis solemnibus utebantur: σκεύη χρήσιμα ἐν δημοσίαις πομπαῖς, s. ἱερὰ σκεύη χρήσιμα ἐν ταῖς πομπαῖς, Eust. Alii Vasa pompalia, quæ ad pompas solemnes et lustrationes pertinent. Dem. (702.) Ἠδικηκότα κοινῇ πᾶσαν τὴν πόλιν καὶ περὶ τὴν εἴσπραξιν τῶν εἰσφορῶν καὶ περὶ τὴν ποίησιν τῶν πομπείων. Ex Eod. (618.) ap. Hermog. περὶ γοργότητος, l. 2., Ἀλλ' Ἀνδροτίων ἡμῖν πομπείων ἐπισκευαστής, ubi exp. Pompæ ferculorum s. gestaminum. J. Poll. l. 10. sub fin. ETIAM Παραπόμπεια, inter sacra vasa numerat, quæ ipse APPELLAT et Ποδόπομπα, [al. * Ἐπίπομπα.] || Πομπεῖον Idem existimat esse etiam οἴκημα κοινὸν, cum Dem. (918.) dicat, Ἐν τῷ πομπείῳ διαμετρούμενοι. Sic Diog. L. in Socr. p. 82. Ἣν ἔθεσαν ἐν τῷ πομπείῳ: de statua Socr. Ubi Interpres vertit, In urbis celeberrimo loco. Idem ap. Eund. in Vita Diogenis p. 271. Δεικνὺς τὴν τοῦ Διὸς στοὰν καὶ πομπεῖον, vertit Palatium. [" Ad Mœr. 332. Pausan. 75. ad Diod. S. 1, 504. Thom. M. 729. Duker. Præf. Thuc. 13. Ruhnk. Hist. Orat. 56." Schæf. Mss.]

Διαπομπεύω, In pompa transvehor, Pompatice transeo, Lucian. (1, 478.) Πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα εἰς τέλος διαπομπεῦσαι. [" Jacobs. Anth. 9, 166. 12, 393. De poculis, ad Thom. M. 102." Schæf. Mss. Ministro, Critias Athenæi 600. Ἔστ' ἂν ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσι παῖς διαπομπεύῃ.] Ἐκπομπεύω, Pompatice me effero, Pompatice et cum fastu incedo, Lucian. Ἐκπομπεύει τῷ κάλλει, de pavone. || Effero, Evulgo. Alii, Pando secreta: ut ἐξορχοῦμαι. Dionys. Areop. Μέχρις ὅτε τοῖς ἀδύτοις ἐπεισπηδήσας, ἐκπομπευθῆναί σοι τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἠνάγκασας: q. l. Suidas quoque citat, ἐκπομπεύων tamen exponens λοιδορῶν, ἀχρειῶν. [" Ad Charit. 460." Schæf. Mss. * Ἐκπομπευτὸς, unde * " Ἀνεκπόμπευτος, Minime evulgatus, Dionys. Areop. 63. 151. * Ἀνεκπομπεύτως, Sine emissione, 62. 110." Kall. Mss.] Ἐμπομπεύω, Pompatice jacto et ostento me aliqua re: ut ἐμπομπεύω τῇ κιθάρᾳ, Cithara pulsanda me pompatice ostento, q. d. Triumpho in cithara. At Dem. Ἐμπομπεύει τοῖς κατορθώμασι, Pompatice illorum præclara facinora memorat. Basil. Πανηγυρικῶς ἐμπομπεύει τοῖς ἐγκωμίοις τῶν μακαρίων, Sese jactat in laudationibus defunctorum. Idem ad Liban. Σοὶ ταῖς μελέταις ἐμπομπεύοντι, Tibi eloquentiæ facultatem in declamationibus ostentanti, Bud.: qui etiam superiorem Dem. l. Ὅταν ἐμπομπεύῃ τοῖς Κόνωνος καὶ Χαβρίου κατορθώμασι, sic interpr. Pompatice immoratur et digressionem facit ostentationis plenam. Similem hujus verbi usum affert e Luciano 105. 332. [Lucian. 1, 712. 3, 109.] Ἐπιπομπεύω, idem, Plut. Cæsare (56.) Ταῖς πατρίδος ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς οὐ καλῶς εἶχεν, de quarto triumpho ipsius, i. e. Pompam ducere et triumphare in patriæ cladibus et calamitatibus. Alicubi exponi potest etiam Insulto. [* Καταπομπεύω, Lucian. 2, 438. * Περιπομπεύω, Schol. Aristoph. Πλ. 1198.] Προπομπεύω, In solemni pompa præeo vel præferor: de animatis pariter et inanimis. Athen. Προεπόμπευον δ' αὐτοῦ καὶ ἐφείποντο θεράποντες πολλοὶ, Servi anteambulones et asseclæ ei multi erant, Prævii famuli, Herodian. 5, (6, 20.) Οἵ τε ἱππεῖς καὶ στρατὸς πᾶς προεπόμπευον, τοῦ θεοῦ, Pompam ejusmodi comitabantur, Polit.: 1, (8, 8.) Ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου καθῆστο ἐν τοῖς θεάτροις, καὶ τὸ πῦρ προεπόμπευεν αὐτῆς, Ignis ei de more præferebatur: (10, 11.) Καὶ πάντα ὅσα παρ' ἑκάστοις πλούτου σύμβολα, κειμήλιά τε βασιλέων, ὕλης τε ἢ τέχνης θαύματα τῆς θεοῦ προπομπεύει, Præferri ante deum solent in pompa solemni: 2, (13, 4.) Εἰώθασι θύοντος ἢ ἑορτάζοντος βασιλέως προπομπεύειν, In pompam procedere, Polit. At 4, (5, 1.) Εἰς τὴν σύγκλητον κατῆλθε μετὰ παντὸς τοῦ στρατοπέδου, ὡπλισμένου μᾶλλον ἢ ἔθος ἐστὶ βασιλέα προπομπεύειν, Regem prodire in pompa aliqua. Nisi malis προπομπεύειν ibi accipere pro προπέμπειν, in quo similem plane ex eo locum proferam. Προπομπεία, ἡ, Deductio in pompa solemni: quæ et προπομπή. [Hermog. 344.] Συμπομπεύω, Una pompam duco. Alii, Ludos concelebro. [" Arrian. Epict. 357. Polyæn. 48. Clem. Alex. 270." Wakef. Mss.]

Ἀναπέμπω, Remitto, Isocr. Ἀναπέμπειν χρήματα. Item Emitto, Plut. Coriol. (6.) loquens περὶ τῆς γαστρὸς, i. e. de ventre, Τὴν τροφὴν ὑπολαμβάνει μὲν εἰς ἑαυτὴν ἅπασαν, ἀναπέμπει δ' αὖθις ἐξ αὐτῆς καὶ διανέμει τοῖς ἄλλοις. || Sursum mitto. || Exhalo, Exhalando mitto sursum, Alex. Aphr., Βόρβορος κινούμενος ἀναπέμπει δυσωδίαν, Fœtorem exhalat. || Ἀναπέμπομαι, Pass. Remittor, Emittor etc. || Interdum act. signif. habet, pro ἀναπέμπω, Xen. K. Ἀ. (1, 1, 5.) Πάντας οὕτω διατιθεὶς ἀνεπέμπετο. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 64. Abresch. Lectt. Aristæn. 71. Diod. S. 1, 287. 326. 2, 295. 542. 615. 630. Athen. 1. p. 28. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 309. De act. et med., Steph. Dial. 65." Schæf. Mss. Ἀμπέμπω, Æsch. Choëph. 379.] " Ἀμπέμψει, Æolica " sync. pro ἀναπέμψει, Hes. exp. ἀποπέμψει." [* " Ἀ-

ναπεμπτέον, Orig. c. Cels. 239." Kall. Mss.] Ἀναπομπή, Remissio, i. e. Ipsa actio remittendi. ‖ Sursum missio: ἀναπομπαὶ θησαυρῶν, Lucian. (2, 213.) Effossiones thesaurorum, Bud.; nam qui effodiunt, sursum mittunt terram. [" Ad Lucian. 1, 464." Schæf. Mss. * Ἀνάπομπος, Sursum mittens, Æsch. Pers. 651.] Ἀναπόμπιμος, ὁ, ἡ, Qui remittitur, Lucian. (2, 926.) Ἀναπόμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦνται, In vitam remittuntur. Hunc autem Luciani locum, ut opinor, respiciens Bud., ita scripsit, ἀναπόμπιμος, Remissus, Sursum versus missus, ut qui ex inferis ad superos redeunt. Citatur in VV. LL. hic locus, sine Auctoris nomine, Ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Suid. ἀναπόμπιμα δῶρα exp. ἀποστρεφόμενα: sed leg. puto ἀναστρεφόμενα. Vide Eust. [" Diod. S. 1, 715. ad Lucian. 2, 359." Schæf. Mss. * " Ἀνταναπέμπω, Planud. Ovid. Met. 12, 124. 496." Boiss. Mss.] " Ἐπαναπέμπω, " Remitto, al. Reveho, Reduco," [Hippocr. 648. * Προσαναπέμπω, Gl. Missito.] " Συναναπέμπω, Si" mul transmitto, ita VV. LL. non sequendo signif. " τοῦ ἀναπέμπω, quod vide," [Plut. Romulo 28. sub fin.]

Ἀντιπέμπω, Remitto, Bud. e Plut. Citatur item ex Alex. Aphr. Probl. 1. Ἀντιπέμπουσι ταῖς φωναῖς ἦχον. [" Herod. 231. Jacobs. Anth. 6, 110. Cattier. Gazoph. 67." Schæf. Mss. Vicissim mitto, Xen. Ἑλλ. 4, 8, 13. 7, 1, 23. * Ἀντίπεμψις, Arrian. 6, 3, 7. * " Ἀντίπομπος, Repercussus, Andr. Cr. 167." Kall. Mss.]

Ἀποπέμπω, Dimitto, Potestatem abeundi facio, Xen. K. Π. 5, (4, 13.) Ταῦτα ἐπιστείλας τῷ κήρυκι ἀπέπεμπεν: 7, (5, 14.) Προσεδέχετο τὸν βουλόμενον λέγειν τι, καὶ ἀποκρινόμενος ἀπέπεμπεν. Sic Od. Ω. (311.) ἦτέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι Δεξιοί, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκεῖνον, Χαῖρε δ' ἐκεῖνος ἰών. Sic E. (146.) Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε: et paulo post, ἤδη γάρ σε μάλα πρόφασσ' ἀποπέμψω. Nisi forte hic non simpliciter existimemus significare Dimittere, sed Dimittere cum comitatu, instructum iis quæ ad iter conficiendum necessaria sunt: K. (73.) Ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων. Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν Ἄνδρα τὸν ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν. Ubi Eust. annotat, ἀποπέμπειν esse i. q. πέμπειν. Adeo autem esse aptum hoc verbum ut Hom. id passim retineat, vel ab eo derivata: ut ἠδὲ κέλευσον πεμπέμεν: et τεῦχε δὲ πομπήν. Item, ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν. Item, οὐ κομιζέμεν, οὐδ' ἀποπέμπειν. Item, οὐκέτι φαίνετο πομπή. Ceterum in hoc versu, Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε κ. τ. λ., si accipiatur ἀπόπεμπε ut πέμψω ibid. accipi certum est, sexto versu ante, non dubium est quin ἀπόπεμπε sit Dimitte, ei suppeditans ad viam conficiendam necessaria: cum dixisset, πέμψω δέ μιν οὔπῃ ἔγωγε· Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. Præterea vero notandum est ibi esse proxime præcedentia verba hæc, Ἐῤῥέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον: sicut et in l. paulo ante c. ex Od. K. Ἔῤῥ' ἐκ νήσου—οὐ γάρ μοι θέμις ἐστ' ἀποπέμπειν. Ceterum videndum est annon quod in illis Hom. Il., idem sit et in hoc Xen., ἀποπέμπειν, K. Π. 8, (7, 3.) Τούτους εὐποιήσαντες ὁπόσα ἐπ' ἀνδρὶ εὐδαίμονι νομίζεται, ἀποπέμπετε. ‖ Interdum gen. adjungitur huic verbo, ut in eod. l. Od. K., quem modo citavi, post — ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν, sequitur, Ὣς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα. Ubi videtur esse simpliciter, Dimittebat ex ædibus. ‖ Ἀποπέμπω, Amando, Ablego, Æschin. Οὐκ ἀποπέμψε τε τοῦτον; Non in exilium mittetis, et ablegabitis quoquo gentium? Bud. ‖ Ἀποπέμπω, Mitto (aliquid ad quempiam,) Remitto, Xen. K. Π. 8, (6, 3.) Ὅ,τι ἂν ἐν τῇ γῇ ἑκάστῃ καλὸν ἢ ἀγαθὸν ᾖ μεμνήσονται καὶ δεῦρο ἀποπέμπειν, K. Ἀ. 1, (2, 1.) Ἀποπέμψαι πρὸς ἑαυτὸν ὃ εἶχε στράτευμα. Od. P. (76.) Ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἅ τοι Μενέλαος ἔδωκε. Hesiod. Ἔργ. (1, 86.) μή ποτε δῶρον Δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν Ἐξοπίσω. Citatur ex Aristoph. (Πλ. 581.) junctum dativo personæ cum accus. rei, ταύτην ἡμῖν ἀποπέμπει: pro ταύτην πρὸς ἡμᾶς ἀποπέμπει: ut Xen. ἀποπέμψαι πρὸς ἑαυτὸν dicit in l. quem modo citavi. ‖ Ἀποπέμπειν τἀπόῤῥητα citatur ex Aristoph. (B. 362.) pro Transmittere secreta s. arcana; vel Emittere, i. e. Evulgare. ‖ Passiva autem voce Ἀποπέμπομαι aliquando capitur pro Dimitto a me, sicut ἀποπέμπω, Xen. K. Π. 1, (4, 27.) Τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τὸν Κῦρον τῷ στόματι, ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ. ‖ Ἀποπέμπομαι est etiam Rejicio, Repudio, A me summoveo: ut ἀποπέμπομαι τὴν ἁμαρτίαν. Aristot. Eth. 2, (9.) Οὕτω γὰρ τὴν ἡδονὴν ἀποπεμπόμενοι, ἧττον ἁμαρτησόμεθα, Greg. c. Jul. Ὥσπερ τὴν Καῒν θυσίαν ὁ τῶν μαρτύρων θεὸς ἀπεπέμπετο, Basil. Νῦν δὲ νηστείαν ἀποπεμπόμενοι, τὴν τρυφὴν δὲ μεταδιώκοντες. Aliquando Ἀποπέμπεσθαι repudio accommodatur, et dicitur ἀποπέμπεσθαι s. ἀποπέμψασθαι τὴν γυναῖκα, pro Repudiare uxorem, vel Nuntium uxori remittere, ut loquitur Cic. Sic autem usus est Plut. Ead. porro forma et ἀπολύειν τὴν γυναῖκα dicunt, quasi Dimittere uxorem. ‖ Sed ap. Eur. (Hec. 72.) ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν est Non agnosco, Abnuo, Abominor. Sic dicitur ἀποπέμπεσθαι τὸ τέρας pro ἀποδιοπομπεῖσθαι et ἀποτρέπεσθαι. [" Jacobs. Anth. 10, 319. ad Charit. 501. 671. Cattier. Gazoph. 69. T. H. ad Plutum p. 351. Thom. M. 100. Heyn. ad Apollod. 230. Xen. K. Π. 48. ibique Zeun., Fischer. Ind. Palæph. Koen. ad Greg. Cor. 14. ad Herod. 273. ad Eran. Phil. 160. ad Lucian. 1, 208. 331. Med., Musgr. Rhes. 900. Kuster. V. M. 71. Act. et med., Steph. Dial. 65. Ἀποπέμπω δυσωδίαν, Koen. ad Greg. Cor. 265. Ἀποπέμπομαι, Abominor, Musgr. ad Hec. 72. De divortio, Kuster. Aristoph. 16. ad Thom. M. 97." Schæf. Mss. * " Ἀππέμπω, pro ἀποπέμπω, Od. O. 83." Schn. Lex.] Ἀπόπεμψις, Dimissio, Missio. ‖ Rejectio, Repudiatio. Et peculiariter etiam Repudium: Dem. (1365.) Ἀπόπεμψις τῆς ἀνθρώπου. [" Valck. ad Eran. Phil. 160. ad Herod. 273." Schæf. Mss. * " Ἀποπεμπτέος, Amandandus, Clem. Alex. 163." Kall. Mss.] Ἀπόπεμπτος, ὁ, ἡ, Dimissus. ‖ Secundum Hes., ἀπόπεμπτοι dicuntur Digni qui rejiciantur propter improbitatem, οἱ ἄξιοι ἀποπεμφθῆναι διὰ μοχθηρίαν ἤθους. [" Toup. Opusc. 1, 489." Schæf. Mss. * Ἀποπεμπτικός, Menand. Rhet. p. 30.] Ἀποπομπή, i. q. ἀπόπεμψις, Dimissio, Missio: ut ἀποπομπὴ τοῦ μισθοῦ. ‖ Ablegatio, sicut ἀποπέμπειν est Ablegare, Amandare, Æschin. Et ἀποπομπαὶ πυρετῶν exp. Febrium profligationes, ubi fortasse Amandationes verti posset ad verbum, sicut ἀποπέμπειν νόσον, Amandare morbum et ablegare alio: ut vernaculo sermone dicitur, Envoyer la maladie au loin, pro Profligare. Præterea Rejectio, Repudiatio: item peculiariter Repudium, sicut et ἀπόπεμψις. J. Poll. Καὶ τὸ ἀποπέμψασθαι γυναῖκα· καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. ‖ Procuratio et depulsio sceleris aut prodigii, Bud.: ἀποτροπή exp. Suidæ. Hinc ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι Isocrati ad Phil. (49.) Procurare et depellere, A se ablegare et summovere: quod fiebat certis precationibus. Erant præterea ἀποπομπαί, teste Hes., Stati dies, quibus sacrificabatur diis, qui ἀποπομπαῖοι vocabantur. [" Valck. ad Eran. Phil. 160. Thom. M. 100. ad Lucian. 1, 208." Schæf. Mss.] Ἀποπομπεῖν verbum fit ab hoc verbali ἀποπομπή, et quidem sequitur eam quam postremo loco posuimus ejus signif. Est enim Procurare s. Depellere prodigia, aut quicquid nociturum putatur: ἀποπομπεῖν, inquit Hes., τὸ ἀποπέμψασθαι καὶ ἀποκαθήρασθαι. " Ἀπόμ" πιμοι, Hesychio sunt αἱ ἀποφράδες ἡμέραι, Dies " nefasti; sed alphabetica series innuit SCR. ἀπο" πόμπιμοι." [" Ἀποπόμπιμος, Orig. c. Cels. 311. φωνή." Kall. Mss.] Ἀποπομπαῖος, ad verbum Depulsorius, Ad depellendum aptus. Sed peculiariter vocantur ἀποπομπαῖοι δαίμονες, Malorum depulsores et aversores, defensoresque pestium et calamitatum, Bud. Iidem vero et ἀποτρόπαιοι et ἀλεξίκακοι et λύσιοι dicuntur, teste J. Poll. ‖ Ἀποπομπαῖον hircum a Gr. Interprr. dictum vet. Interpres reddit Hircum emissarium, Levit. 16, (8. 9.) Dictum autem putant emissarium ex eo, quod in desertum emitteretur. Apud Suid. legitur ἀποπομπαῖος, ὁ χίμαρος, ὁ τράγος. [Schleusn. Lex. V. T. " Heyn. ad Apollod. 1045." Schæf. Mss.] " Ἀποπεμπαῖος, ap.

" Hes. ὁ ἀποστραφεὶς ἄπρακτος, καὶ ὁ κεκαθαρμένος: sed " perperam, ut opinor, pro ἀποπομπαῖος: ut alpha- " beticus etiam ordo arguit." [* " Ἀποπομπεῖον, ad Mœr. 333. "Ἀποπομπεῖα, τὰ, Bekk. Anecd. 183." Kall. Mss.] " Ἀνταποπέμπω, Vicissim dimitto s. " amando," [" Matth. Anecd. 1, 33." Schæf. Mss. * Ἐξαποπέμπω, Tzetz. Ch. 3. p. 56.] " Προαποπέμ- " πω, Ante dimitto: al. Præmitto," [Thuc. 3, 25. Xen. K. Π. 4, 2, 29. * Προσαποπέμπω, Brunck. ad Aristoph. Πλ. 999. * Συναποπέμπω, Xen. K. Π. 3, 1, 2.]

Διαπέμπω, Transmitto, Aristoph. Πλ. (398.) Εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους; Thuc. 4, (123.) p. 160. Αὐτοῖς πεντακοσίους ὁπλίτας διέπεμψε. Ex Eod. (1, 129.) διαπέμπω τὴν ἐπιστολὴν, Transmitto epistolam. Et pass. Διαπέμπομαι, act. itidem signif. pro διαπέμπω ponitur, i. e. Transmitto, Thuc. 3, (75.) Διακομίζει εἰς τὴν πρὸ τοῦ Ἡραίου νῆσον, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμπετο, Eo illis transmittebat, Polyb. (6, 58, 2.) Ὁ δὲ Ἀννίβας ζωγρήσας ἅπαντας, συνεχώρησε διαπέμπεσθαι σφίσι πρὸς τοὺς ἐν οἴκῳ περὶ λύτρων, ubi fortasse simile illi Thucydidis διαπέμπω τὴν ἐπιστολήν. Pro Transmitto citat Bud. e Plut. quoque p. 135(=6, 590.) et in Demetr. 290. || Dimitto, h. e. In diversas partes mitto: Cæsar, Nuntios legationesque in omnes partes dimittebat, Liv. Dimittere literas in alias urbes, Cic. Pueros circum amicos dimittit, Virg. equidem per litora certos Dimittam, et Libyæ lustrare extrema jubebo. Thuc. 8, (64.) p. 282. Τοὺς δὲ ἡμίσεις εἰς τἄλλα τὰ ὑπήκοα χωρία ἄλλον ἄλλῃ διέπεμπον: 4, (55.) p. 138. Κατὰ τὴν χώραν φρούρας διέπεμψαν, ὁπλιτῶν πλῆθος, ὡς ἑκασταχόσε ἔδει, Schol. διαμερίσαντες ἔπεμψαν. Sic Herodian. (2, 2, 4.) Διαπέμπουσι δή τινας τῶν πιστῶν τοὺς διαβοήσοντας ὅτι ὁ Κόμμοδος τέθνηκε, Mittunt qui passim rumorem disseminent, Polit. (3, 1, 3.) Διέπεμπέ τε κατὰ ἔθνη πρὸς τοὺς ἡγουμένους: 2, (9, 17.) Διέπεμψεν εἰς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη καὶ πρὸς τοὺς ἄρχοντας τῶν ἐπ' ἄρκτῳ. Pass. Διαπέμπομαι, Dimittor, 8, (6, 18.) Ἔς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο, Nuntii per omnes provincias laureati dimittebantur. [" Xen. K. Π. p. 83. ubi v. Zeun., Toup. Opusc. 1, 336. ad Xen. Eph. 216. Alciphr. 220. 226. 266. Plut. Mor. 1, 205. ad Diod. S. 2, 419. Scil. ἀγγέλους, ad 1, 616. 2, 288. 420. Act. et med., Steph. Dial. 65. Plut. Alex. 57. Schm. Med., Arcesso, Cattier. Gazoph. 73. ad Dionys. H. 1, 562." Schæf. Mss. * " Διάπεμψις, Transmissio, sc. literarum, Themist. Epist. 2, 10." Kall. Mss.] Διαπομπὴ, ἡ, Transmissio, Dimissio, Appian. de tractatu pacis inter Antonium, Cæsarem, et Sextum Pompeium, post bellum Philipp. Διαπομπαὶ δὲ συχναὶ τῶν φίλων ἐγίγνοντο. Διαπόμπιμος, ὁ, ἡ, Transmissus: ut πόμπιμος supra pro Missus, πεμφθείς. Opp. K. 3, (47.) Κοιρανικοῖς τ' ἔμολεν διαπόμπιμος ὀφθαλμοῖσι, Transmissus oculis imperatoris. [* Ἐπιδιαπέμπω, Dio C. 678. * Προδιαπέμπω, Polyb. 8, 20, 3.]

Εἰσπέμπω, Mitto in vel intro, Plut. Philopœm. 673. meæ Edit. Ἀνοίξας τὸ δεσμωτήριον, εἰσέπεμψε δημόσιον οἰκέτην, Intromisit carnificem. || Exp. etiam Induco, Importo, Accerso. Attice DICITUR Ἐσπέμπω. Unde Ἐσπέμπομαι, quod etiam interpr. Accerso. [" Ad Xen. Eph. 216." Schæf. Mss. Xen. Ἀν. 1, 4, 6. Ἑλλ. 2, 4, 30. 4, 4, 8.] Εἰσπομπὴ, Intromissio. Apud Suid. ita legitur, Εἰσπομπὴ, εἰσβολή. Eunap. Περιεφέρετο δὲ ὁ Ἀριστεὺς καὶ δόρατα εἰσπομπὴν ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου βραχίονος: pro quo divisim reponendum εἰς πομπήν: itidemque in expositione, εἰς βολήν. Verum censeo ibi πομπὴν non signif. βολὴν, sed Pompam. In VV. LL. Εἰσπομπὴ exp. Impetus, Insultus; occasione hujus expositionis sumta ex isto Suidæ loco. [* Ἐπεισπέμπω, Dio C. 768. * Παρεισπέμπω, Joseph. B. J. 5, 3, 1.] " Προεισπέμπω, " Intromitto ante, Accerso ante, Magna pompa et " comitatu induco, Lucian. Προεισπέμπεται δὲ ὁ " Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη καὶ πλοκάμους καθειμένος, " Bud." [Palæph. p. 13. * " Προσεισπέμπω, Insuper immitto, Chrys. Hom. 153. T. 5. p. 928, 21." Seager. Mss. * Συνεισπέμπω, Simul immitto, Ælian. V. H. 12, 43.]

Ἐκπέμπω, Emitto, Mitto foras, Mitto ex, Il. Φ. (598.) Ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ ἠέρι πολλῇ, Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι, E prælio domum misit. Isocr. Archid. Τὸν ὄχλον τὸν ἄλλον ἐκ τῆς πόλεως ἐκπέμψαι, Foras mittere; quippe cujus usus belli tempore nullus sit. Idem in Areop. Τοὺς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἐκπέμποντες. Dem. (14.) Τοὺς τοῦτο ποιήσοντας στρατιώτας ἐκπέμπειν, In expeditionem emittere milites: quod et ap. Thuc. legitur, ap. quem etiam ἐκπέμπειν ναῦς: et ἐκπέμπειν ἄρχοντα. Apud Eund. ἐκπέμπειν πρεσβείαν, et ἐκπέμπειν ἀποικίας, Legationem emittere, Colonias emittere, mittere. Et οἱ ἐκπέμψαντες, Qui colonias miserunt, deduxerunt. Thuc. 6, (6.) p. 199. Καὶ ἅμα ἄποικοι τοῖς ἐκπέμψασι Πελοποννησίοις βοηθήσαντες, Peloponnesiis, a quibus deducti fuerant, Peloponnesiis suis conditoribus, s. οἰκισταῖς. Sicut vero idem Thuc. et Dem. dicunt ἐκπέμπειν στρατιώτας, sic etiam Herodian. 3, (7, 5.) Τὸν δὲ στρατὸν εἰς τὴν μάχην ἐξέπεμψε, Exercitum emisit in pugnam. Pass. Ἐκπέμπομαι, Emittor, Xen. K. Π. 4, (1, 11.) Τότε δὴ ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους, προθύμως ἀπήγγειλε τοῖς Μήδοις. || Cum contumelia et ignominia emitto, Ejicio, Relego, Lucian. (2, 124.) Τοὺς πονηροὺς ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι. Et ἐκπέμπειν τὴν γυναῖκα ap. Dem., quod et ἀποπέμπειν et ἐκβάλλειν: Lat. Dimittere et Repudiare dicas. Suet. non solum Dimittere dicit, sed etiam Dimittere e matrimonio. Pro Ejicio, Expello, Thuc. quoque utitur: 4, (49.) p. 137. Ἐκπέμψαντες Κορινθίους αὐτοὶ Ἀκαρνᾶνες οἰκήτορας ἀπὸ πάντων, ἔσχον τὸ χωρίον, i. e. ἐκβαλόντες τοὺς ὄντας ἐκεῖ Κορινθίους, Ejicientes, Expellentes, sc. ex oppido capto: quod vero idem Thuc. 5, (52.) p. 183. dicit, ὡς οὐ καλῶς ἄρχοντα ἐξέπεμψαν, idem Schol. exp. ἐξεδίωξαν: et Latine itidem interpretabimur Ejecere, Expulere, Exterminavere, Relegavere. [" Ad Charit. 501. 534. Eur. Tro. 410. T. H. ad Plutum p. 351. ad Diod. S. 2, 298. Bast Lettre 125. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀφιέναι, Valck. ad Eurip. Phil. 160. ad Herod. 273. Med., Brunck. ad Eur. Or. p. 173. ad Soph. Œd. C. 1347. Ἐκπέμπω δυσωδίαν, Koen. ad Greg. Cor. 265." Schæf. Mss.] Ἔκπεμψις, Emissio, Legatio, Thuc. 4, (85.) p. 149. Ἡ μὲν ἔκπεμψίς μου καὶ τῆς στρατιᾶς ὑπὸ Λακεδαιμονίων, Schol. ἀποστολή. Ἐκπομπὴ, ἡ, itidem Emissio: cui opp. εἰσπομπὴ, sicut εἰσπέμπειν et ἐκπέμπειν sibi ἀντίκεινται. Plato de LL. Ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, Emissio vel Deductio coloniarum: ut supra ἐκπέμπειν ἀποικίας pro Mittere s. Deducere colonias. Hes. exp. ἀποστολή, ut præcedens ἔκπεμψις a Schol. Thuc. E Thuc. affertur etiam ἐκπομπαὶ λῃστῶν, pro Excursiones latronum: malim Excursiones latronum a suo principe emissorum. Exp. etiam Relegatio, Repudium: sicut interdum pro Repudiare dicitur ἐκπέμπειν. [" Ad Timæi Lex. 220. ad Herod. 273." Schæf. Mss. * Ἀντεκπέμπω, Appian. B. C. 1. p. 634, 11. Xen. Ἑλλ. 4, 7, 25. 34. * " Παρεκπέμπω, Philo de Monarch. 2, 822." Kall. Mss. "Theod. Prodr. Rhod. 2, 314." Boiss. Mss.] Προεκπέμπω, Prius emitto, Plut. Mario 762. meæ Ed. Προεξέπεμπε τοὺς ἱππέας εἰς τὸ πεδίον: [Alcib. 34. Othone 11. Lucian. 2, 260. * Προσεκπέμπω, Xen. K. Π. 5, 3, 24. " Theod. Prodr. Rhod. 2, 280." Boiss. Mss.] Συνεκπέμπω, Una emitto, Xen. Ἑλλ. 7, (2, 18.) p. 367.: [Œc. 7, 35.] Ὑπερεκπέμπω, Emitto ultra, Ultra scopum ejaculor, [Schneidero susp.] Ὑπεκπέμπω, Clam emitto. Exp. etiam Furtim mitto, Summitto. [Soph. El. 1350.]

[* Ἐμπέμπω, Immitto, LXX. Nehem. 2, 5.]

Ἐπιπέμπω, Insuper mitto, Thuc. 7, (15.) p. 237. Ἢ τούτους μεταπέμπειν δέον, ἢ ἄλλην στρατιὰν μὴ ἐλάττω ἐπιπέμπειν, Aut hi accersendi sunt et revocandi, aut alius exercitus non minor insuper mittendus. || Mitto ad, simpliciter Mitto, Plato Apol. Socr. Ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ἐπιπέμψει, Alium deus vobis mittet. || Immitto, Herodian. 3, (3, 5.) Ἐπιπέμπει ταῖς πόλεσιν ἀμφοτέραις Μαυρουσίους ἀκοντιστὰς, Immittit utrisque urbibus Mauros jaculatores, i. e. Hostiliter mittit adversus eos. || Exp. etiam Remitto, Relaxo; sed sine exemplo. [" Ad Diod. S. 2, 283. Aristoph. Fr. 219. Verh. ad Anton. Lib. 72., ad

Timæi Lex. 115. Koppiers. Obs. 119. Zeun. ad Xen. K. Π. 391. ad Lucian. 1, 208. Valck. Callim. 186. Sic lego Diod. S. 1, 256." Schæf. Mss.] Ἐπίπεμψις, Missio in aliquem locum, Thuc. 2, (39.) Διὰ τὴν ἐν τῇ γῇ ἐπὶ πολλὰ ἡμῶν αὐτῶν ἐπίπεμψιν, Quoniam mittimus terrestres copias nostras in multas terras. [* " Ἐπιπομπὴ, Dæmonum, morborum, et incantationum immissio, vet. Poëta ap. Fabric. B. Gr. 3. p. 6. §. 4. v. (22.) 165. 176. Ἐπιπομπαὶ, Anon. ap. Vossium ad Barnab. Ep. 7." Kall. Mss. Diosc. Notha 478.]

Καταπέμπω, Demitto, Deorsum mitto: vide in Πορθμίον. Redditur simpliciter verbo Mitto. Herodian. 2, (12, 5.) Ἀθροισθῆναι κελεύσας τὴν σύγκλητον καταπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς Σεβῆρον, Convocato prius senatu literas ad Severum mittit. Et Plut. Flamin. (15.) Στρατηγὸν μὲν ὕπατον τοῦ πολέμου Μάνιον Ἀκύλιον κατέπεμψαν. Exp. etiam Subditis edicta mitto. [" Ad Charit. 280." Schæf. Mss. " Orig. Exeg. p. 30." Routh. Mss. Lucian. 1, 137. 257. 633. 3, 537. * " Καταπομπὴ, Demissio, Chrys. ad Stagyr. 3. T. 6. p. 132, 37. * Ἀντικαταπέμπω, Vicissim demitto, Chrys. Liturg. T. 6. p. 986." Seager. Mss. Basil. 2, 677. Andr. Cr. 317.]

Μεταπέμπω, Mitto post aliquem, qui aliquem accersant, simpl. Accerso, Accio: cujus signif. exemplum habes in Ἐπιπέμπω. Usitatius μεταπέμπομαι, itidem act. signif. Xen. K. Π. 4, (5, 12.) p. 64. Συμβουλεύω σοι, ὅταν τινὰ βούλῃ πρός σε ταχὺ ἐλθεῖν, μὴ ἀπειλοῦντα μεταπέμπεσθαι, Plato Apol. (20.) Μεταπεμψάμενοί με εἰς τὸν Θόλον, Plut. (8, 360.) Μετεπέμψαντο δεσμώτην οἱ πολέμαρχοι; An miserunt qui eum vinctum accerserent? s. Adducerent. Et pass. signif. ap. Apollon. μετεπέμφθην, Accersitus s. Accitus sum. Alicubi reddi potest non tam Mitto qui accersat, quam Mitto qui petat, Mitto ad aliquem qui afferat aut advehat; etiam simpliciter Peto. Isocr. Archid. Ἐδήλωσε παρ' ὧν ἔδει βοήθειαν μεταπέμπεσθαι, Unde accersenda essent auxilia, petendæ copiæ auxiliares. Xen. K. Π. 6, (2, 1.) Πέμπω σοι χρήματα· κἂν ἄλλων δέῃ, μεταπέμπου, Mitte qui petant, ad te ferant; aut Pete. Aristot. Œcon. 2. Μεταπέμψασθαι ἐκ τῆς Ἑλλάδος κόμην. In eadem signif. Aristoph. activa voce usus est: Σφ. (679.) παρ' Εὐχαρίδου τρεῖς ἀγλῖθας μετέπεμψα, Tria capita alliorum ab Eucharide qui peteret misi. [" Mœr. 326. et n., Abresch. Lectt. Aristæn. 153. Valck. Phœn. p. 446. Bergler. Alciphr. 114. 436. ad Xen. Eph. 233. Eur. Hec. 504. Porson. Hec. p. 33. Ed. 2. Ammon. 98. Wakef. Diatr. 24. ad Herod. 516. Xen. K. Π. 31. Thom. M. 610. ad Charit. 417. Cattier. Gazoph. 81. Kuster. V. M. 21. Boiss. Philostr. 538. Monthly Review Febr. 1799. p. 204." Schæf. Mss.] Μετάπεμψις, ἡ, Missio qua aliquem accersimus. Seu Accersitus: Cic. Cum ipsius rogatu accersituque venissem. Plato Epist. 7. Ἐδεῖτο ἡμῶν τῇ μεταπέμψει μὴ ἀπειθεῖν, Ut sibi accersenti morem gererem. Alii, Ne nuntium remitterem vocanti, Ne vocationem prætermitterem. [Plut. 8, 349. Alex. 33.] Μεταπεμπτέος, Accersendus. Et Μεταπεμπτέον, Accersendum. [Thuc. 6, 25.] Μετάπεμπτος, Accersitus, Accitus, Thuc. 6, (74.) p. 221. Ὅτ' ἀπῄει ἐκ τῆς ἀρχῆς ἤδη μετάπεμπτος: de Alcibiade, de quo similiter Plut. in Vita ipsius, Μετάπεμπτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τὴν κρίσιν γενόμενος. Sic (7, 652.) Γενέσθαι μετάπεμπτον ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος, A Tiberio Cæsare accersitum fuisse. Et Ἧκε μετάπεμπτος, Venit accersitus: quod e Synesio attuli in Πομπεύω. Rursum Thuc. 6, (29.) p. 207. Βουλόμενοι μετάπεμπτον κομισθέντα αὐτὸν ἀγωνίσασθαι, Accersitum et advectum causam dicere: de Alcibiade. Exp. etiam alicubi Revocatus. [Jambl. V. P. 464. Kiessl. " Diod. S. 2, 549." Schæf. Mss. * Δυσμετάπεμπτος, vide Δυσπέμφελος.] Μεταπομπὴ, i. q. μετάπεμψις, Plato Epist. 7. Ἀπὸ τῆς προτέρας μεταπομπῆς. Attuli et μετάπεμψις ex ead. Epist. * Προσμεταπέμπω, Thuc. 2, 100. Dio C. 216. Dionys. H. 1, 106. 339. Æschin. 286.]

Παραπέμπω, Prætermitto, Transmitto. Item in metaph. signif. pro Transmitto, ut negligens: qua signif. Dimitto quoque usurpatur; nam Cæsar dicit Dimittere occasionem et facultatem rei gerendæ: quod Liv. Occasionem prætermittere. Possumus etiam reddere Missum facio. Dem. (283.) Τοὺς οὐκ ὀρθῶς συμβουλεύοντας ὑμῖν παραπέμψαντες. In qua signif., sc. pro Transmitto, Prætermitto, Dimitto, Missum facio, Negligo, Non admitto, Bud. accipit et h. l. Chrys. in Ep. ad Thess. 5. Οὐκ ἐπικαμπτόμεθα, ἀλλὰ παραπεμπόμεθα τὰς αὐτῶν ἱκετηρίας, ubi nota vocem pass. in activa signif. usurpatam. Et παραπέμψασθαι σιωπῇ ap. Greg. quod Latine dicitur Prætermittere s. Præterire s. Transmittere silentio: quo Tac. utitur. Silius vero dicit Tacitus transmitto, itidem pro Silentio transmitto. At Ἐμοὶ τὴν μάχην παράπεμψον, Prætermitte mecum pugnare, i. e. Ne mecum in certamen descendas, e Chrys. Pro Negligo, Sperno, Non curo, accipitur in libro Esther (3, 13.) Παραπέμποντες τὰ τῶν βασιλέων διατάγματα, Spernentes regum edicta. ‖ Contra παραπέμπειν se alicui rei dicitur aliquis pro Dedere se ei aut Permittere se, Indulgere, Plut. Solone, Παραπέμπων ἑαυτὸν πότοις καὶ μουσικῇ, Compotationibus et musicæ indulgens. ‖ Mando, ut dicitur Memoriæ mandare, Hermog. de Invent. Σὺ δὲ παράπεμπε τῷ νῷ τὰς θεωρίας, Animo mentique tuæ manda præcepta. ‖ Παραπέμπεσθαι πόνον, Fallere laborem, Aristoph. Schol. in v. Κάχρυς, Ἄιδουσι δὲ ἀλήθουσαι ὑπὲρ τοῦ παραπέμψασθαι τὸν κάματον. Affinem signif. habet Transmitto ap. Plin. Ep. 183. Omne hoc tempus inter pugillares ac libellos jucundissima quiete transmisi. ‖ Παραπέμπειν ὄμματα, Oculos avertere, e Lascari, ubi παραπέμπειν est quasi Ad latus mittere. ‖ Lateri alicujus adjunctus eum deduco, simpliciter Deduco, Comitor, Prosequor, Plut. Camillo, Τὸν Κάμιλλον οἴκαδε κρότῳ καὶ βοῇ παρέπεμπον, Plausu et clamore domum deducebant: Pericle, Προσέταξέ τινι τῶν οἰκετῶν, φῶς λαβόντι παραπέμψαι καὶ καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον. Et Greg. Naz. de cicadis, Ὅταν καταφωνῶσι τὰ ἄλση καὶ ὁδοιπόρον ταῖς φωναῖς παραπέμπωσι. Herodian. 3, (12, 17.) Ὀλίγων αὐτὸν παραπεμπόντων, Paucis eum deducentibus: 1, (10, 16.) Παρέπεμπε τὴν θεὸν χαίρων: 4, (1, 7.) Ἐκείνην παραπέμψαντες καὶ προπομπεύσαντες αὐτῆς, Comitati magna pompa, Polit.: 6, (4, 4.) Οὐδὲ τῶν δημοτῶν ἦν τις ὃς ἀδακρυτὶ παρέπεμπεν αὐτὸν, Nec popularium quisquam erat, qui eum lacrymis non prosequeretur, sine lacrymis eum deduceret, non cum lacrymis eum comitaretur abeuntem. Apud Eund. in pass. signif., eod. in loco, Παραπεμφθεὶς τε ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς καὶ παντὸς τοῦ δήμου, τῆς Ῥώμης ἀπῆρεν, Deducente senatu populoque, Comitatus senatu ac populo. Sic Diog. L. Platone, Ἐτάφη ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ παρεπέμφθη πανδημεὶ πρὸς τῶν αὐτόθι. Ubi nota etiam παραπέμπειν τὸν τεθνεῶτα, pro Prosequi et funus ejus deducere: sicut et ap. Athen. (594.) de Harpalo, qui amicam funerabat, Ἐκφέρων τε αὐτὴν ἐπὶ τὰς ταφὰς, τεχνιτῶν τῶν ἐπισημοτάτων χορῷ μεγάλῳ καὶ παντοίοις ὀργάνοις καὶ εὐφημίαις [—φωνίαις] παρέπεμπε τὸ σῶμα, Deducebat, Prosequebatur, Pompatice comitabatur, Bud. Ubi sicut εὐφημίαις παραπέμπειν dicitur, sic Lucian. (1, 20.) Ἐπῄνουν καὶ μετ' εὐφημίας παρέπεμπον, Laudibus prosequebantur. ‖ Παραπέμπειν τὴν φήμην in aliquem locum dicitur, qui illam velut eo euntem deducit, aut illam eo perfert: quem qui prævertit, φθάνειν dicitur. Synes. Ep. 94. Κἀγὼ μὲν διενοούμην ᾗ τάχος ἐπὶ τὰ Τεύχειρα παραπέμψαι τὴν φήμην. Sed ἔφθακεν eum alius, qui eam jam pertulerat, ut ibi legitur. ‖ Παραπέμπω, Adveho, Importo, i. q. παρακομίζω, e Dem. (251.) Τὸν σῖτον παραπέμποντα ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς Λῆμνον, Frumentum importantem ex Hellesponto in Lemnum. Sic Herodian. 8, (4, 10.) Οἷς ἐχρῶντο πρότερον εἰς τὸ παραπέμπειν τὸν οἶνον ἀσφαλῶς τοῖς δεομένοις, Ad vinum importandum, Polit. Vide Παραπομπή. [" Ad Xen. Eph. 78. 224. 249. Phalar. 160. ad Herod. 319. Lucian. 1, 428. 467. 815. Diod. S. 1, 280. 582. 2, 221. 302. 572. J. Gronov. not. ad Paraphr. Epict. 271. ad Charit. 417. 437. 475. 494. 513. Jacobs. Anth. 6, 349. 8, 191. Matth. Anecd. 1, 12. Aristoph. Fr. 267. Dimitto, Heyn. ad Apollod. 230. Negligo, Xen. Eph. 18. 22.

ad Lucian. 1, 260. Meric. Casaub. ad Anton. 392. Gatak.: Med., Lucian. 3, 311. * *Παράπεμψις*, Diod. S. 2, 631. * " *Παραπεμπτέος*, Clem. Alex. Pæd. 2, 3. p. 187. Ἡ δ' *οὖν πρὸς ἐρυγὴν* * *ἀναπλωτάζουσα* (Bodl. * *ἐναπλωτάζουσα*) *τοῦ ἀέρος* * *ἐφέπειξις*, *ἡσυχῇ παραπεμπτέα*, (ubi Sylb. in Ind., *ἐφέπειξις* pro *ἐπέπειξις* s. *ἐπίσπερξις*.)" Routh. Mss. " *Παραπεμπτέον*, Prætermittendum, Apoll. Dysc. de Pronom. 298. 306.] Παραπομπὴ, ἡ, Deductio, Comitatio: qua lateri alicujus adjuncti eum deducimus. Aristot. Œc. 2. *Παραπομπὴν διδόναι*, Comitatum præbere, Adjungere qui deducant. Bud. interpr. Præsidium deducens aliquem, in Dem. 103(=249.) Τὰ *μετ' αὐτοῦ ἀποσταλέντα σκάφη ἐπὶ τὴν π. τοῦ σίτου εἰς* Ἑλλήσποντον. Sed addit exponi tamen posse Trajectio, quemadmodum ab Hes. quoque exp. *μετακομιδὴ*, Transvectio. Alii vero interpr. Advectio, Importatio, sicut *παραπέμπω* pro Adveho, Importo, accipi paulo ante docui. Sic ap. Aristot. Polit. 7. Πρὸς *τὰς τῶν γιγνομένων καρπῶν π.*, Fructuum importationes, s. vectationes. Itidem Xen. Ἑλλ. 7, (2, 23.) p. 367. Ἑ*κάστης ἡμέρας π. ἐγίνοντο*, Advehebantur s. Importabantur commeatus: paulo ante, *Κηρύξαντες τὰ ζεύγη καὶ τὰ ὑποζύγια πάντα, καὶ σίτου γεμίσαντες, εἰς τὸν Φλιοῦντα παρήγαγον.* Sed *παραπομπὴ*, sicut *κομιδὴ*, dicuntur etiam Ea ipsa quæ advehuntur s. importantur, Commeatus: ut initio ejusd. pag. Ἤ*δη δὲ παντάπασιν ἀποροῦντες, Χάρητα διεπράξαντο σφίσι παραπέμψαι τὴν π.*, Commeatus advehere. Sic accipiendum videtur et in Æschine (50.) Π*ρώτην δ' ἐξελθὼν στρατείαν τὴν ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένην, καὶ συμπαραπέμπων μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν καὶ τῶν* Ἀ*λκιβιάδου ξένων τὴν εἰς Φλιοῦντα π.*: ut significet, Una cum aliis deducens commeatus qui in Phliuntem importabantur, Una cum aliis commeatus Phliuntem advehens. Nam de re ead. loqui ibi Æschin. videtur et Xen. l. c., ut patebit iis qui conferre volent. [" Ad Xen. Eph. 104. 224. 225. ad Charit. 513. ad Diod. S. 2, 439. Fischer. Descr. Lectt. 1793—4." Schæf. Mss.] Παραπομπὸς, ὁ, ἡ, Qui lateri alicujus adjunctus eum deducit, Comes, s. Deductor, ut Cic. dicit, Salutatores, Deductores, Assectatores, i. q. *πομπός*. Hes. in Πάροχος, ait, Π*άροχοι, παραβάται, παραπομποὶ, καὶ οἱ συμπορεύοντες τῇ νύμφῃ ἐπὶ τοῦ ζεύγους*: qui et *παράνυμφοι*. In ead. signif. fem. gen. usus est Polyb. 1, (52, 5.) Τὸν *ἕτερον τῶν ὑπάτων ἐξέπεμπον Λεύκιον* Ἰ*ούνιον, τάς τε σιταρχίας παρακομίζοντα τοῖς τὸ Λιλύβαιον πολιορκοῦσι, καὶ τὰς ἄλλας χορηγίας τῷ στρατοπέδῳ· πρὸς δὲ καὶ παραπομποὺς τούτοις ἑξήκοντα ναῦς*: Sexaginta naves, quæ eos deducerent: potius quam Quæ eis commeatum advehenrent. Ubi etiam obiter NOTA, Παρακομίζω poni synonymως PRO Παραπέμπω, Adveho: ET Σιταρχίαν AC Χορηγίαν nominari QUOD Παραπομπὴν Xen. paulo ante appellat. [" Ruhnk. Ep. Cr. 239." Schæf. Mss. * " *Παραπόμπιμος*, Qui deducit, Epith. Mercurii, Schol. Eur. Med. 759." Kall. Mss. * Ἀ*ντιπαραπέμπω*, Plut. 10, 523.] Συμπαραπέμπω, Una deduco, prosequor, ut in funere, Greg. Naz. Stelit. 2. Ἐ*πὶ τὸν τάφον συμπαραπέμψαι τοῖς ἄγουσι*: qua de re *παραπέμπω* quoque usurpatum habes paulo ante. Συμπαραπέμπω itidem pro Una deduco, adveho, importo, habes in Παραπομπὴ ex Æschine.

Περιπέμπω, Dimitto circum. Alii, Ad inquisitionem mitto. [" Ruhnk. ad Vell. 254." Schæf. Mss. * Περίπεμπτος, Qui circumcirca mittitur, Æsch. Ag. 87. * Περιπομπὴ, Schol. Æsch. Eum. 11.]

Προπέμπω, Prior mitto, Mitto ante, Prius mitto, Thuc. 1, (53.) p. 18. Ἔ*δοξεν οὖν αὐτοῖς ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάσαντας, ἄνευ κηρυκίου προπέμψαι τοῖς* Ἀ*θηναίοις, καὶ πεῖραν ποιήσασθαι*, Prius ad Athenienses mittere, et periculum facere: 8, (79.) p. 287. Π*ροσεδέχοντο τὸν Στρομβιχίδην ἐκ τοῦ* Ἑ*λλησπόντου σφίσι προσβοηθήσειν· προὔπέμπετο γὰρ αὐτῷ ἄγγελος*: nam nuntium ad eum prius ea de re miserant. Activa voce Plut. quoque utitur in Pyrrho 717. meæ Ed. Ἐ*ξῆλθε μετὰ τῆς δυνάμεως*, sc. ad prælium, *προπέμψας κήρυκα πρὸς τοὺς* Ῥ*ωμαίους*, Misso prius caduceatore ad Romanos, qui sc. peteret ut se arbitro uterentur. Item pro simplici Mitto, Il. A. (442.) ad Chrysen, *πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν* Ἀ*γαμέμνων, Παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν*, Misit me ut filiam ad te perducerem. || Deduco, Prosequor, Comitor, i. q. *παραπέμπω*: licet quidam illud de iis proprie dici velint, qui in comitatu latus stipant; hoc vero de iis qui præeunt, ut sunt qui anteambulones et *πρόμολοι* vocantur: quamobrem sic interpretantur, Anteambulonis vice fungor in aliquo deducendo, Honoris causa alicui præeo, et operam togatam præsto: qua signif. et *προπορεύομαι* usurpatur. Sed promiscue de omnibus dicitur, qui comitantur et deducunt, sive illi præeant, s. latus stipent, s. a tergo prosequantur, ut e seqq. patet. Eur. *προπέμψατέ με χθονὸς*, Concomitamini me extra solum hoc, Aristoph. B. (1524.) Φ*αίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ Λαμπάδας ἱερὰς, χἄμα προπέμπετε Τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν Καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες*: verba Plutonis Æschylum ex inferis dimittentis. Xen. K. Π. 1, (4, 25.) Ἀ*πιόντα δὲ τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἅπαντες*, Herodian. 2, (6, 17.) Τ*ὰ δὲ σημεῖα ἄραντες, καὶ τὰς ἐκείνου εἰκόνας ἀποκαταστήσαντες προπέμπειν ἐπειρῶντο*, Signis sublatis impositisque illius imaginibus, deducere hominem tendebant, Polit. Aliquanto post, Μ*ηδενὸς τῶν δημοτῶν εὐφημοῦντος, ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν βασιλέας*: imperatores enim, simul ac creati erant, deducere milites prætoriani et cetera multitudo faustis acclamationibus prosequi solebat. At Synes. Ep. 55. Τ*οῖς ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦντο, προὔπεμψα*, Oculis vos prosecutus sum quousque eis pervenire concedebatur. Mortuorum quoque funera *προπέμπομεν*, sicut *παραπέμπομεν*, Deducimus et prosequimur, Lucian. (1, 354.) Μ*ηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψῃς πάντας τοὺς κόλακας.* Pass. Προπέμπομαι, Deducor honoris causa, Plut. Coriol. Ὑ*πὸ τῆς βουλῆς προπεμπόμενος.* Sed ap. Greg. Naz. Stelit. 2. Π*οῦ δὲ οἱ προπεμπόμενοι, καὶ οἱ προπέμποντες καὶ παραπέμποντες καὶ προπολεμοῦντες καὶ συμπολεμοῦντες θεοί*; accipiendum illud *προπεμπόμενοι* videtur potius Ii qui honoris causa præmittuntur, Anteambulones, *οἱ προπορευόμενοι*; sicut *προπέμπειν* quoque accipitur pro Honoris causa præire alicui, ap. Lucian. Τ*οὺς προπέμποντας καὶ ἑπομένους.* Alias Προπέμπομαι active quoque ponitur pro Deduco, Prosequor, ut ipsum *προπέμπω*. Sic redditur ap. Xen. K. Π. 5, (3, 19.) Τ*ὸν μὲν προσιόντα προὐπέμπετο ἐν τάξει*, Deducebat. " Π*ροὔπεμπε*, Deducebat, Attica synaliphe pro *προέπεμπε*. " Sic *προὔπεμψαν* pro *προέπεμψαν*, Deduxerunt." [Soph. Phil. 1205. " Valck. Hipp. p. 282. Adoniaz. p. 190. ad Charit. 214. 286. 333. ad Xen. Eph. 40. 216. Jacobs. Exerc. 2, 145. Anim. 305. Ind. Xen. Mem. Heyn. ad Apollod. 285. Heyn. Hom. 4, 6. 5, 479. Wyttenb. ad Plut. 1, 834. Brunck. Aristoph. 1, 260. T. H. ad Plutum p. 195. Villoison. ad Long. 174. 227. Bentl. Aristoph. 320. Diod. S. 2, 374. 548. Antip. Sid. 42. Wakef. Phil. 1465. Coray Theophr. 340. Act. et med., Steph. Dial. 65. Schneid. Anab. 395." Schæf. Mss. * *Προπεμπτὴρ*, unde] Προπεμπτήριος, Quo prosequimur et deducimus aliquem abeuntem, Greg. [Or. 11, 188.] Π*ροπεμπτήριος ἢ ἐπιτάφιος ἔπαινος*, Laus qua funus alicujus prosequimur, inhumandum prosequimur in suo funere: quales multæ sunt ejus orationes, qui etiam *ἐν τῷ εἰς ἑαυτοῦ ἀδελφὸν ἐπιταφίῳ* appellare *προπεμπτήρια* videtur, inquit Bud., preces et expiationes in morientes effusas: p. 117. Χ*ορὸς περὶ αὐτὴν οἰκείων τε καὶ ξένων χαριζομένων τὰ πρ.* [Philostr. 3, 49. * *Πρόπεμπτος*, unde * *Προπεμπτικὸς*, Schol. Aristoph. Ἱππ. 496. * *Προπεμπτικῶς*, Jambl. V. P. 121.] Προπομπὴ, ἡ, Præmissio, Plut. Galba (8.) Τ*ὰς προπομπὰς τῶν γραμματηφόρων ἐν ταῖς τῶν ὀχημάτων ἀμοιβαῖς ἐπιταχύνουσι*, Tabellarios qui præmittuntur. || Deductio et comitatus quo prævia turba in pompis solemnibus anteit ferculis pomparum, Plut. Numa, Ἐ*ν δὲ ταῖς προπομπαῖς καὶ ὅλως τῶν ἱερέων ταῖς πομπαῖς προηγοῦντο κήρυκες ἀνὰ τὴν πόλιν*, Thuc. 6, (58.) p. 216. Μ*ετὰ γὰρ ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰώθεσαν τὰς προπομπὰς ποιεῖν.* Ead. pagina dicit, Ἐ*ν ὅπλοις τὴν πομπὴν πέμπειν*: adeo ut *πομπὴν* et *προπομπὴν* pro eod. accipere videatur. [" Valck. Adoniaz. p. 190.] Προπόμπιος, ὁ, ἡ, ut *τιμὴ*, Cum honoris gratia alicui præimus et deduci-

mus, Greg. Naz. Stelit. 2. de funere Constantii, cui obviam effusa civitas eum ad tumulum usque deduxit pompatice, Μέρος γίνεται καὶ αὐτὸς ἐκείνῳ τῆς πρ. τιμῆς. AT Προπομπία, sicut ET Προπομπεία, Ipsam deductionem significat, cum honoris causa alicui præimus. [Lucian. 2, 418.] Suid. annotat compositum Προπομπία scribi per ι, πομπεία vero per diphthongum. Affertur tamen et προπομπεία per diphthongum ex Hermog. (344.) pro ἡγεμονία. RURSUM Προπόμπιος pro πρόπομπος usurpatum legitur ap. Theophyl. Ep. 51. Μειράκιον ἐδᾳδούχει, καὶ προπόμπιος ἡ φιλία, γραῦς ὑπῆρχεν Ἀβρόνονον, Præibat, Deducebat. Προπομπὸς, ὁ, ἡ, Anteambulo, Prævius, Deductor, ut παραπομπός: vel etiam Prævius deductor. Sic autem scr. sunt, non πρόπομπος, παράπομπος. Xen. K. Π. 4, (5, 8.) Τὸν λόχον προπομπὸν ἄγε. Plut. Cat. Maj. 626. meæ Ed. Λαβὼν σπείρας ὁπλιτῶν πέντε καὶ πεντακοσίους ἱππεῖς προπομπούς, A quibus deduceretur: ut Polyb. dicit παραπομπούς. Idem Plut. (8, 508.) Ἤτησε προπομποὺς καὶ φύλακας. Ὅπως, ἔφη, μὴ ἐπιβουλευθῶ, Anteambulones et custodes sui corporis petebat, ne insidiis opprimeretur. Vel Deductores et stipatores. Cui similem locum habes in Θρόνος. Apud Athen. vero (552.) in h. l. Alexidis, Ἑρμῆ πρόπεμπε, καὶ Φιλιππίδου Κληροῦχε νυκτός τ' ὄμμα τῆς μελαμπέπλου, videri possit reponendum προπομπέ: certe πρόπεμπε imperativus cum gen. junctus sicut προπόμπευε, insolens mihi videtur. [" Ad Thom. M. 11. Bergler. Alciphr. 382. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Wakef. Alc. 445. Eum. 1008." Schæf. Mss. * Παραπροπέμπω, Præmitto, Schneidero dubiæ fidei.] Συμπροπέμπω, Una deduco et comitor, i. q. συμπαραπέμπω, Plut. Cat. Maj. (24.) p. 646. meæ Ed. Σαλωνῖνόν τινα τῶν ὑπογεγραμματευκότων αὐτῷ, παρόντα καὶ συμπροπέμποντα, de Catone prodeunte in forum: [Crasso 16. Pomp. 48.]

Προσπέμπω, Insuper mitto, sicut ἐπιπέμπω: quo modo exp. ap. Aristoph. Πλ. (999.) Ἀμητά τε προσέπεμψεν [προσαπέπεμψεν Br.] ἡμῖν, Placentamque insuper misit ad nos. || Mitto ad, Thuc. 3. Προσπέμπει δὲ αὐτοῖς κήρυκα, Mittit ad eos caduceatorem. Sic 7, (3.) p. 234. Κήρυκα προσπέμπει [προπ.] αὐτοῖς. [" Ad Charit. 286. 333. ad Herod. 740. Heyn. ad Apollod. 285. ad Xen. Eph. 216. Coray Theophr. 340." Schæf. Mss.]

Συμπέμπω, Simul mitto, [" T. H. ad Plutum p. 261." Schæf. Mss. Lex. Xen. Pind. 'I. 5, 81.]

Ὑπερπέμπω, Mitto super, ultra. Unde exp. etiam Ultra scopum jaculor, ὑπερακοντίζω. [" Anna C. 297." Elberling. Mss.]

Ὑποπέμπω, Submitto, Clam mitto, Suborno, Suppono, Synes. Φῆμαι δὲ ὑπέπεμπε, νῦν μὲν ὡς κατεαγὼς εἴη καὶ διαπρίεται τὸ σκέλος· νῦν δὲ, ὡς ἄσθμα νοσεῖ. Utitur et Plut. Pyrrho 696. meæ Ed. [et Arato 17. Xen. K. 'A. 2, 4, 11. " Ad Charit. 9. Eur. Hec. 208. Brunck. Aj. 225." Schæf. Mss. * " Ὑποπεμπτέος, Clem. Alex. 163." Kall. Mss. * Ὑπόπεμπτος, Xen. K. 'A. 3, 3, 4. * Ὑποπομπὴ, Æsch. Pers. 58. sed falso pro ὑπὸ π.]

¶ Πέμπελοι dicuntur Senes admodum decrepiti et capulares, utpote jam orco demittendi, et προπεμπτέοι. Quod Gal. quoque docet de Sanit. Tuenda, 5. Ὀνομάζουσιν τὸν κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην, πέμπελον, ὡς οἱ ταῖς ἐτυμολογίαις χαίροντές φασι, παρὰ τὸ ἐκπέμπεσθαι τὴν εἰς ᾅδου δηλονότι πομπήν. Itidem Suidæ πέμπελος est γέρων, γραῦς, παρὰ τὸ πέμπεσθαι εἰς ᾅδην. Hes. vero πέμπελον exp. non solum λίαν γηραλέον, sed etiam στωμύλον, λάλον: est enim senectus garrula et loquax. [" Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. Mss. Lycophr. 125. Nicet. Annal. 17, 9. * Ἑκατονταπέμπελος, Eust. Ism. 4. p. 146. Teuch. * Εὐπέμπελος, Felix, Æsch. Eum. 473. Αὗται δ' ἔχουσαι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον. * " Τριπέμπελος, Const. Manass. Chron. p. 78. 82. 92. Eumath. 410." Boiss. Mss.]

" Πέμφελα, Hesychio δύσκολα, τραχέα: item βαθέα:" [quod potius δυσπέμφελα.] " Δυσπέμφελος, " a Poëtis dicitur ὁ πόντος et ἡ θάλασσα, quoniam " δι' αὐτῶν δυσχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται: ut sit Traje" ctu difficilis. Il. (Π. 748.) Νηὸς ἀποθρώσκων, (sub.

A " εἰς πόντον ἰχθυόεντα,) εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη. Item" que ἡ ναυτιλίη dicitur δυσπέμφελος, quoniam fit in " mari δυσπεμφέλῳ. Hesiod. Ἔργ. 2, (236.) Εἰ δέ " σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ: ubi genera" lius etiam exp. Difficilis. Itidem certe cum homo " quispiam δυσπέμφελος vocatur, accipiunt pro χα" λεπὸς, δυσάρεστος, μεμψίμοιρος: ut Eust." [Il. p. 1084, 41=1111, 42.] " quoque in hoc Hesiodeo " præcepto, Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶ" ναι, exp. δύσκολος, δυσμετάπεμπτος: ut Schol. " etiam σκληρὸς καὶ δυσάγωγος, δυσάρεστος καὶ ἀσυν" δύαστος. Sunt enim qui fugitent τοὺς ἐράνους, " quos hic πολυξείνου δαιτὸς nomine intelligit: atque " ita δυσπέμφελοι sunt οἱ δυσμετάπεμπτοι, Qui diffi" ciles se præbent iis a quibus accersuntur ad collati" tias epulas. Proclus tamen et act. ei signif. tribui " posse existimavit, exponens δυσπρόσιτον καὶ δύσ" κολον, intelligensque Eum qui inhospitalis est, " atque ita difficilis ac morosus ut neminem epula" tum secum accersat." [" Ad Charit. 744. Jacobs. B Anth. 8, 195. Heyn. Hom. 7, 263. 790. Hesiod. Θ. 440. Wakef. S. Cr. 3, 189. Græv. Lect. Hes. 586. Valck. Phœn. p. 157. Wessel. Probab. 339. Abresch. Æsch. 2, 73. * Δυσπέμπελος, ibid." Schæf. Mss.]

[* " ΠΕΜΦΗΡΙΔΕΣ, Pisciculi nescio qui, memorati Numenio ap. Athen. 309." Schw. Mss.]

ΠΕΜΦΙΞ, ιγος, ἡ, Flatus, πνοή: cujus signif. exempla Gal. ap. Hippocr. Epidem. 6. Comm. 1. artic. 29. (p. 454. Bas.) affert e Sophocle: item ex Æschyli Pr. V. εὐλαβοῦ Βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ Δυσχειμέρῳ πέμφιγι τρέψας ἄφνω. [Bentl. Ep. ad Mill. p. 57.] || De radiis solaribus, ἐπὶ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν, inquit ibid. Gal., videtur usurpasse Soph. in Colchis, κἂν ἐθαύμασα Τῇδε σκοπῶν πέμφιγα χρυσέαν ἰδών. Itidem Æsch. Ἐξ ἀντιαίας οὔτε πέμφιξ ἡλίου Προσδέρκεται. [Phot. Πέμφιξ· πνοή· Αἰσχύλος Ξαντρίαις ἐπὶ τῶν ἀκτίνων.] || Pro Gutta, ἐπὶ τῆς ῥανίδος, usurpavit idem Æsch. Pr. Ἐξευλαβοῦ δὲ μή C σε προσβάλλῃ στόμα Πέμφιξ: Pentheo, Μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. Prognosticorum vero major pars πέμφιγας accipi scribit ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων. || Ibid. affert exemplum e Soph., ubi ἐπὶ νέφους, Pro Nube, positum videtur. Quibus addit quædam e Callim., Ibyco, et Euphorione: quæ quoniam mendo non carent, aliis ibi videnda reliqui. Hæc igitur e Gal. Itidem Hes. πέμφιξ exp. πνοή, ψυχή, καὶ αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες. || Pustula, Bulla e cute erumpens, Euryphon Medicus ap. Gal. l. c. Οὐρέει ὀλίγον ἑκάστοτε, καὶ κάει, καὶ ἐφίσταται πέμφιξ οἷον ἐλαίου χλωρὴ, ὥσπερ ἀράχνιον. Verum, inquit Gal., videtur πέμφιγα vocare non totam φλύκταιναν, sed μόνον τὸ περιγράφον αὐτὴν ἔξωθεν ἀραχνίῳ παραπλήσιον. Pro Bulla vero, quæ in aquis et humidis quibuslibet flatu quodam extruditur et supernatat, dicitur a Nicandro Θ. 272. αἱ δὲ πελιδναὶ Φλύκταιναι πέμφιξιν εειδόμεναι ὑετοῖο, Δήγμα πέριξ πλάζονται: ubi Schol. exp., φύσαις, ταῖς ἐν ὕδατι γινομέναις πομφόλυξι. [" Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. Mss. D Schn. Lex.] Πεμφιγώδης, Referens πέμφιγα: πυρετοί, ap. Hippocr. Epid. 6. artic. 29. (p. 1165.) quod quidam, teste Gal., exp. πνευματώδεις: vel τοὺς μετὰ φλυκταινῶν: ipse vero ait πεμφιγώδεις intelligi posse etiam τοὺς οἷον σπινθήρων ἐξαλλομένων καὶ ἀπαντώντων τῇ χειρὶ φαντασίαν ἀποστέλλοντας: ut qui et πνευματώδεις sunt et πυρώδεις. In qua sententia qui sunt, auferunt verbum ἰδεῖν, quod in quibusdam exempl. legitur. Qui vero id non auferunt, intelligunt vel τοὺς μετὰ φλυκταινῶν, vel τοὺς τῆς ψυχῆς ἁπτομένους. Πεμφιγώδης πυρετὸς, inquit Gorr., Flatulenta s. Inflata febris. Est differentia febris ap. Hippocr. Epidem. 6. Sed quam plerique vario modo interpretati sunt, ut scribit Gal. Alii diariam febrem intelligunt, natam spiritibus incensis, quæ et πνευματώδης, i. e. Spirituosa, a quibusdam propterea dicitur. Vel πεμφιγώδης πυρετὸς dicitur, ut ait Galen. ἐν ταῖς Γλώσσαις, νοτίδος μεστὸς, h. e. Febris madens et humida, ab effluvio quodam aëroso et vaporoso percutem sæpius erumpente. Vel ea febris sic vocatur, quæ

veluti exilientium et manui occurrentium scintillarum opinionem præbet. Vel ita appellatur pestilens ἡ μετὰ πεμφίγων, Quæ cum pustulis efflorescit. Verum Gal. in eam sententiam inclinat, ut diaria intelligatur, quæ in spiritibus incensis et interdum putrentibus consistit. Quanquam et per πεμφιγώδη possit intelligi σύνοχος non putris, quam ob id Inflativam vulgus practicorum vocat, quod sanguinis calore febrili ferventis copia, venæ omnes plurimum sint inflatæ, et sanguine flatuoso ac bullante plenæ.

Πεμφὶς, ίδος, ἡ, i. q. πέμφιξ. Hes. Πεμφίδες, πομφόλυγες, πτηνῶν ψυχαί. Itidem πέμφιξ significat πομφόλυγα et ψυχήν. [" Wakef. Herc. F. 123." Schæf. Mss. Lycophr. 686.] Πεμφιδώδης i. q. πεμφιγώδης. Unde ap. Hes. Πεμφιδώδεις πυρετοὶ, φλυκταινώδεις, πνευματίαι. Non dubium vero est quin ad Hippocr. l. c. respiciat, ubi πεμφιγώδεις legit Gal., itidemque exponi scribit τοὺς πνευματώδεις, vel τοὺς μετὰ φλυκταινῶν.

¶ Πομφὸς, ὁ, Eminentia cutis tumida, simulque humore redundans et rubicunda; nam Galeno Lex. Hippoc. πομφοὶ sunt ἐπαναστάσεις τοῦ δέρματος ὀχθώδεις τε ἅμα καὶ πλαδαραὶ καὶ ἐνερευθεῖς: quale quid et πέμφιξ significat. Utitur autem eo Hippocr. de Morb. 2. Καταπίμπλαται πομφῶν ὡς ὑπὸ κνίδης. [* Πομφολύζω, s. * Πομφολύσσω, Ebullio, Pind. Π. 4, 215. Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν Δάκρυα γηραλέων γλεφάρων.] Πομφόλυξ, υγος, ἡ, Bulla, i. q. πέμφιξ: sed a πομφὸς, quod proxime præcedit, derivatum esse videtur. Lucian. (1, 515.) Ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδασιν ἐθεάσω, ὑπὸ κρουνῷ τινι καταῤῥάττοντι ἀνισταμένας; τὰς φυσαλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός. Ubi pulcre exprimit quid sit πομφόλυξ. Nicand. Θ. (239.) paulo ante l. in Πέμφιξ huic similem citatum, αἱ δὲ θαμιναὶ [—ειαὶ] Πομφόλυγες τῶς, ἔν γε πυρὶ φλύκταιναι ἀραιαὶ Οἷα πυρικμήτοιο χροὸς πλαδόωσιν ὕπερθεν, ubi Schol. πομφόλυγες exp. αἱ ἀναῤῥήξεις τῶν ὑδάτων. Plut. (8, 231.) Ἔφη τὰς ψυχὰς τῶν τελευτώντων, κάτωθεν ἀνιούσας πομφόλυγα φλογοειδῆ ποιεῖν ἐξισταμένου τοῦ ἀέρος· εἶτα ῥηγνυμένης ἀτρέμα τῆς πομφόλυγος, ἐκβαίνειν τύπον ἐχούσας ἀνθρωποειδῆ. Itidem Hes. πομφόλυγες exp. αἱ ἐν τῷ ὕδατι γινόμεναι οἰδήσεις, et φυσήματα ὕδατος, et ὕδατος * κοχλάσματα. Sed poni etiam scribit ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσωμένων: quibus verbis significare videtur, πομφόλυγας dici Qui inani tumore inflantur. Πομφόλυξ, vocatur Elevatio in humore facta a spiritu flatuoso, cujusmodi in urinis sæpe visitur, ut inter alia tradit Gorr. || Est et Metallicum quiddam. Plin. 34, 13. Etiamnum in ærariis reperiuntur, quam vocant πομφόλυγα et σποδόν. Differentia, quod pompholyx lotura paratur: spodos, illota est. Aliqui id, quod sit candidum lævissimumque, Pompholygem dixere, et esse æris et cadmiæ favillam: spodon, nigriorem ponderosioremque esse, derasam parietibus fornacum, mistis scintillis, aliquando et carbonibus. Quæ desumsit e Diosc. 5, 85. ubi etiam duo pompholygis genera ponit, unum ἀερίζον et ὑποπίμελον, alterum λευκόν. De conficiendæ vero ejus et lavandæ ratione vide ibi Diosc. et Georg. Agricolam. Πομφόλυξ, inquit Gorr., Medicamentum metallicum, quod in coctura æris sursum fertur, et in cameris parietibusque fornacum, bullarum modo tumens, colligitur. Nihil enim aliud est quam æris favilla. Effertur autem vel ex ære solo, vel e cadmia sola, vel ex ære et cadmia, quod eam aliquando friatam metallici inspergant æri. Primum autem in bullas, ut aqua, tumet, atque ex eo nomen accepit: mox, majore accedente incremento, lanarum assimilatur peniculis. || Πομφόλυγες, Hesychio τῶν ἀσπίδων αἱ ἐξοχαί: fortasse ii qui ὀμφαλοὶ, Umbones, nominantur; nam Eust. quoque ὀμφαλὸν in clypeo esse dicit Bullam quandam. [" Mœr. 301. et n., Act. Traj. 1, 116. Toup. Opusc. 2, 132. 271. Emendd. 3, 160. Wakef. Georg. 116. Aristoph. Fr. 250. Huschk. Anal. 120." Schæf. Mss. Πομφόλυξ, ὁ, Gal. Comp. Med. sec. Gen. 3, 8. p. 731.] Πομφολυγοπάφλασμα, τὸ, Bulla cum strepitu erumpens, ebulliens, Aristoph. B. (249.) εἰ Ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν Αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα Πομφολυγοπαφλάσμασι, Schol. ἐν φύσαις ῥηγνυμέναις καὶ ἦχόν τινα ἀποτελούσαις: vel etiam, ἐν ταῖς δίναις τῶν ὑδάτων: quoniam πομφόλυγες sunt αἱ φλυκταινώδεις δῖναι. Dixisse autem eum scribit πομφολυγοπαφλάσμασι, quia cum guttæ pluviales in aquam decidunt, et bullæ, h. e. πομφόλυγες s. φύσκαι, oriuntur, eæ intereuntes ἦχον ἀποτελοῦσι. Sed Poëta id vocab. finxit, sicut pleraque alia. Πομφολυγώδης, Bullis turgens, Bullam referens, [Gal.] Πομφολυγηρὸς, idem. Apud P. Ægin. vero 7, 17. πομφολυγηρὸν est Nomen emplastri cujusdam. Πομφολυγόω, In bullas converto vel cogo. Pass. Πομφολυγοῦμαι, In bullas convertor, coëo. Diosc. 5, 75. de cadmia loquens, quæ candidæ pompholygis cocturæ inspergitur, Ἡ γὰρ ἀπὸ ταύτης ἀναφερομένη αἰθάλη, λευκοτάτη οὖσα, πομφολυγοῦται, In pompholygem coit, Ruell. In bullas tumet, Marc. Virg. [* Πομφολυγωτὸς, Mathem. Vet. p. 66. περόναις πομφολυγωταῖς, Fibulis bullatis.] " Ἀπομφολύγωτος, Bullas non excitans, Non erum-" pens in bullas, Diosc. 5, 116. de psorico, Τὸ " ἀπομφολύγωτον καὶ καλῶς ξηρὸν γενέσθαι, Desinere " bullas excitare et perfecte inarescere." Πομφολυγέω, Bullo: ut Plin. Bullantium aquarum sufflatio. Item, Urinæ bullantis et crassæ. At Cels. dicit, Urina quæ bullulas excitat. Diosc. 5, 84. de cadmia, Καυστέον δὲ τὴν προειρημένην καδμείαν ἐγκρύπτοντας εἰς ἄνθρακας, ἕως οὗ διαφανὴς γένηται, καὶ πομφολυγήσῃ ὡς σιδήρου σκωρία, Donec translucida spectetur, et ferrei stercoris modo bullet, Ruell. Alii ibi scribunt πομφολυγίσῃ, a VERBO Πομφολυγίζω, quod potius signif. Bullas refero s. repræsento. Πομφαγεῖται quoque ap. Hes. legitur, exponiturque φυσοῦται: item ἀνακράζει. Pro quo forte leg. ἀναβράζει, Ebullit, Bullas emittit s. excitat. Quod verbum si mendosum non est, videtur derivatum a πόμφαξ idem significante cum πέμφιξ et πομφόλυξ, Bulla.

" ΠΕΜΦΡΗΔΩΝ, όνος, ἡ, Pemphredo, Insectum " σφηκῶδες, e vesparum genere, majus formica, mi" nus api, aligerum, albo nigroque colore varium: " montes saltusque amat, et e fruticum floribus " melleos succos carpit: inde in cavas quercus de" volat, ut tradit Schol. Nicandri. Meminit vero " ejus Nicander Ἀ. 183. μέλισσαι, Πεμφρηδὼν, σφῆ" κές τε καὶ βέμβικες ὄρειαι: Θ. (812.) ὀλοὺς σφὴξ, " Πεμφρηδὼν ὀλίγη τε. Existimatur hoc insectum " idem esse cum Aristotelis τενθρηδόνι, ut quæ et " ipsa crabronibus non absimilis sit, sed varia, et " latitudine similis apibus." [Cf. Demetr. de Elocut. §. 304. * Πεμφρηδὼ s. * Πεφρηδὼ, s. * Πεφριδὼ est Nom. propr. ap. Apollod. 2, 4, 2. Vide Schn. Lex.]

" ΠΕΝΘΕΡΟΣ, ὁ, Socer, Is cujus filiam aliquis " in matrimonio habet; volunt enim genero πενθε" ρὸν esse Patrem uxoris, nurui ἑκυρὸν Patrem ma" riti. Ita igitur Bellerophontem Prœtus jubet τὸν " πτυκτὸν πίνακα δεῖξαι ᾧ πενθερῷ: et ap. Plut. Ro" mani vetantur παρὰ γαμβροῦ καὶ παρὰ πενθεροῦ λα" βεῖν δῶρα." [" Brunck. ad Soph. Œd. T. 70. Valck. Phœn. p. 159. Mœr. 227. et n., Herod. 750. Theocr. 22, 162. Thom. M. 531. Musgr. El. 1286. Brunck. Soph. 3, 526. Toup. Opusc. 1, 337. ad Callim. 1, 122. Ruhnk. ad Vell. p. 199. * Πενθεροκτόνος, * Πενθερόκτονος, Thom. M. 141." Schæf. Mss. Tzetz. ad Lycophr. 161. Πενθεροφθόρος, Lycophr. l. c. "Eust. 139, 7." Seager. Mss. * Δυσπένθερος, Nonn. D. 3, 309. * Εὐπένθερος, Theocr. 18, 49. * "Προπένθερος, Schol. Soph. Œd. T. 1480. Συμπένθερος, Codin. Orig. p. 6." Boiss. Mss. " Anna C. 28. 30. 37. 67. alibi." Elberling. Mss. Lobeck. Phryn. 173. * Πενθερίδης, Ehiph. 2, 170. * Πενθερικὸς, Manetho 5, 297. * Πενθέριος, Arat. 252.] " Πενθερὰ, Socrus, Uxoris mater," [Marc. 1, 30. Suid. 3, 74. " Toup. Opusc. 1, 337. ad Callim. 1, 122." Schæf. Mss. * " Συμπενθέρα, Anna C. 54. * Συμπενθερία, 27." Elberling. Mss. " Schol. Eurip. p. 189. Matth." Schæf. Mss. * Συμπενθεριάζω, Lobeck. l. c.]

ΠΕΝΘΟΣ, τὸ, Luctus, Mœror e morte propinquorum, vel amicorum: generaliter vero, pro Quovis mœrore capitur ap. Poëtas. Il. P. (37.) Ἄῤῥητον δὲ

τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, sc. χηρώσας γυναῖκα, Od. T. (512.) Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων. Item πένθος dicitur ὄρεσθαι et ἵκειν, pro Excitari, Venire, Advenire. Il. Λ. (657.) οὐδέ τι οἶδε Πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατὸν, A. (254.) ἢ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει, Od. Z. (169.) χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει, A. (342.) ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον, Il. Ω. (708.) πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος, A. (362.) τί κλαίεις, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Quibus adde ex Π. (548.) Τρῶας λάβε πένθος Ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν. Item Λ. (249.) κρατερόν ῥά ἑ πένθος Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος. Item aliquis dicitur ἔχειν vel ἀέξειν πένθος, Il. Ω. (105.) Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρένας, [φρεσίν:] ut Hesiod. Θ. (467.) Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον. Od. Λ. (194.) Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει, Σὸν πότμον γοόων. Sic Il. P. (139.) Εἱστήκει μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων, Fovens s. Premens magnum animo mœrorem. Item πένθει βεβλῆσθαι et πένθει τείρεσθαι, et ἐν πένθει εἶναι, Il. I. (3.) Πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες, X. (242.) Ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ, Σ. (88.) ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη Παιδὸς ἀποιχομένοιο. Adde his, Od. K. (376.) στυγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα. Item ἐν πένθεϊ λείπειν, ut qui viduat conjugem vel amicos sua morte, Il. X. (483.) ἐμὲ στυγερῷ ἐν πένθεϊ λείπεις Χήρην. Superioribus autem, quæ primo loco citavi, πένθος ἔθηκε, et πένθος πόρε, oppositum est, quod Od. Σ. (323.) legitur, σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης, Cohibuit et repressit luctum Penelopes. In prosa pro Luctu tantum usurpatum reperio, Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, In luctu consenescens, Herod. 6. Ἀπεκείροντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο, Capita raserunt et ingentem luctum præ se tulerunt: Suet. Uxorum capita rasisse ad indicium maximi luctus. Itidem Plut. Alex. Ἵππους τε κεῖραι πάντας ἐπὶ πένθει καὶ ἡμιόνους ἐκέλευσε: Fabio, Πένθους καὶ τόπον καὶ χρόνον ὥρισε: Probl. Hellen. Μετὰ πένθος, Deposito luctu. Idem plurali numero utitur, in Cons. ad Apoll. (p. 430.) Οὐκ ἐπὶ παντὶ θανάτῳ τὰ πένθη δεῖν οἴονται γενέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀώροις. Aliquanto post, Εἰς ἄπρακτα καὶ βαρβαρικὰ πένθη παρεκτρέπεσθαι. [" Valck. Phœn. p. 649. Hipp. p. 318. ad Herod. 201. 464. ad Xen. Eph. 193. Musgr. Bacch. 1243. Jacobs. Anth. 9, 238. Π. φέρειν, Bast Lettre 73. Π. ποιεῖσθαι, φέρειν, Munck. ad Anton. Lib. 18. Verb." Schæf. Mss. Quidam deducunt a πένομαι, Valck. autem, cum Gatakero in Mss., a πάθος, ut βένθος a βάθος.]

[* Ἀντιπενθὴς, Æsch. Eum. 785. al. ἀντιπαθής.] Ἀξιοπενθὴς, Dignus luctu, Eur. [Hipp. 1465.] Ἀπενθὴς, Luctu carens, Synes. Ep. 57. Ἀπενθὴς τὸ μέχρι πρώην διαγενόμενος, νεκρὸν ἐπεῖδον, Qui sine luctu vixeram, Luctus expers, [Æsch. Pr. 955. " Jacobs. Anim. 167. Anth. 12, 84. Heyn. Hom. 7, 251." Schæf. Mss.] Βαρυπενθὴς, Gravi luctu oppressus, Graviter lugens: de homine aliquo. Sin de re aliqua dictum reperiatur, signif. Gravem luctum et mœrorem afferens, ut νηπενθὲς Luctum et mœrorem animo eximens. [" Ad Charit. 719. Meleager 117. Jacobs. Anth. 9, 194." Schæf. Mss.] Βαρυπένθεια, ἡ, Gravis luctus, [* Βαρυπενθία, Plut. 6, 448.] Ex Epigr. vero affertur ETIAM Βαρύπενθος, eadem signif. qua βαρυπενθής. [" Jacobs. Anth. 9, 194. * Βαρυπενθέω, Const. Manass. Chron. p. 53. 72. Meurs. (=27. 38.) * Βαρυπενθητὸς, Antip. Thess. 63. Wakef. S. Cr. 2, 114." Schæf. Mss.] Δυσπενθὴς, Graviter lugens, [" Epigr. adesp. 677. Mus. Turic. 1, 216. Toup. Opusc. 2, 40." Schæf. Mss.] Δυσπενθέω, Graviter lugeo, Vehementer lugeo, Plut. [6, 401. * Ἰσοπενθὴς, Schol. Æsch. Eum. 785. * " Μεγαλοπενθὴς, Etym. M." Wakef. Mss. * Μεγαπένθης, Nom. propr., ap. Hom.] Νεοπενθὴς, Qui in recenti luctu est, Qui recens luget, [" Epigr. adesp. 754." Schæf. Mss.] Νηπενθὴς, Luctu et mœrore carens, etiam Tristitia carens. In Epigr. vero cum dicitur νηπενθὴς Ἀπόλλων, exponere possumus Serenus, Lætus: cum enim sol serenus est, minime videtur tristis, sed lætus. Exp. alii Hilaris, et luctu mœroreque privans. Verum νηπενθὴς in ea signif. usurpatum, videtur dici de rebus potius inanimatis; nam φάρμακον aut λοετρὸν νηπενθὲς dicitur Quo luctus tollitur, Quod omnem tristitiam animo eximit, atque adeo quod exhilarat: non tam significans τὸ ἐστερημένον πένθους, quam τὸ στερίσκον πένθους, i. e. ἄλυπον, inquit Eust. Od. Δ. (221.) de Helena maritum suum et Telemachum hospitem in convivio exhilarare volente, εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, Νηπενθές τ', ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων: quo alludit Lucian. (2, 310.) Ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν νηπενθὲς καὶ ἄχολον πιών. Respicit eodem Julian. Epist. quadam, cujus initium Οὐκ ἀδακρυτὶ, dicens, Ἀνδρὸς εἴπω σοφοῦ μῦθον εἴτε δὴ λόγον ἀληθῆ, ᾧ δὴ καὶ μόνῳ χρησάμενος, ὥσπερ φαρμάκῳ νηπενθεῖ, λύσιν ἂν εὕροις τοῦ πάθους, οὐκ ἐλάττω τῆς κύλικος, ἣν ἡ Λάκαινα τῷ Τηλεμάχῳ πρὸς τὸ ἴσον τῆς χρείας ὀρέξασθαι πιστεύεται. Itidem Theophyl. Ep. 25. Meminit hujus l. Theophr. quoque H. Pl. 9, 15. ubi probat loca quædam esse φαρμακώδη, ut Tyrrheniam, agrum Latinum, et Ægyptum, in qua multa bona, multa etiam noxia terram producere, Ἐν οἷς δὴ, inquit, καὶ τὸ νηπενθὲς ἐκεῖνό φησιν εἶναι καὶ ἄχολον, ὥστε λήθην ποιεῖν καὶ ἀπάθειαν κακῶν. Unde et Plin. 25, 2. Herbas certe Ægyptias a regis uxore traditas suæ Helenæ plurimas narrat Hom., ac nobile illud nepenthes, oblivionem tristitiæ veniamque afferens, et ab Helena utique omnibus mortalibus propinandum. Itidemque 21, 21. de Helenio, Attribuunt et hilaritatis effectum eidem potæ in vino, eumque quem habuerit nepenthes illud prædicatum ab Hom., quod tristitia omnis aboleatur. Gal. quoque herbam esse tradit, cujus succus vino immistus tristitiam discutit. Sunt qui hanc herbam eandem cum buglossa esse velint; sed probabilior eorum est opinio, qui Helenium esse putant, ipsius Helenæ nomine prædicatum: quod et νεκτάριον appellari scribit Diosc., unde νεκταρίτης οἶνος, Vinum e nectario s. Helenio paratum. At nonnulli per νηπενθὲς illud Helenæ jucundam narrationem malunt intelligere, qua mœrorem discussit. Apud eund. Hom. νηπενθὲς λοετρὸν, Quod tristitiam et dolorem animo simul ac corpori aufert, ut sunt θερμὰ λουτρὰ, grata corpori. [" Ad Charit. 314. ad Diod. S. 1, 109. Epigr. adesp. 336." Schæf. Mss.] Νηπενθέως, Sine luctu, Plut. (6, 450.) N. ἀνέτλη, Citra luctum sustinuit. [* " Παραπενθὴς, * Παννπενθὴς, Jacobs. Anth. 12, 28." Schæf. Mss.] Πολυπενθὴς, Multum lugens, Quem crebræ calamitates luctu afficiunt, Miser, ὁ πολλὰς λύπας ἐν ἑαυτῷ ἔχων, ut exp. Od. Ξ. (386.) Καὶ σύ, γέρων [—ον] πολυπενθές. Exp. etiam Luctuosus, Luctu plenus, cum de re dicitur. [" Jacobs. Anth. 9, 195." Schæf. Mss. * " Συμπενθὴς, Greg. Naz. Or. 16. init." Boiss. Mss.] Ταλαπενθὴς, Luctum ferens, Luctu affectus, etiam Fortiter luctum et mœrorem perferens, Hom. Od. ταλαπενθέα θυμὸν ἔχουσαν, i. e. ὑπομένοντα τὰ πένθη, s. ὑπομονητικόν. Itidem E. (222.) Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν. [" Panyas. ap. Stob. Tit. 18, 22." Boiss. Mss.] Φιλοπενθὴς, Luctus amans, Qui facile luget, Ad luctum proclivis. Alii, Luctui libenter indulgens. Plut. (6, 429.) Γυναῖκες γὰρ ἀνδρῶν φιλοπενθέστεραί εἰσι: [9, 271. " Gorgias Helen. p. 95. R.=129. HSt." Boiss. Mss.]

[* Πένθεια, i. q. πένθος, Æsch. Ag. 439.]

Πενθηρὴς, Luctuosus, Eur. [Phœn. 327. Tr. 141. * Πενθηρὸς, Anaxilas Draconis p. 75. ἱμάτιον. AT * Ἀπενθήριστος, Timon Sexti Hypot. 1, 33. est mendosum pro ἀναμφήριστος.]

Πενθικὸς, Lugubris, potius quam Luctuosus: ἐσθὴς πενθικὴ, Can. 5. Concil. Ancyr., Terent. Vestitam veste lugubri. Itidem Cic. Ornatu lugubri, et Sordes lugubres. Πενθικῶς, Lugubriter: pro quo Plaut. Lugubre dicit: Si hæc non nubat, lugubre Fame familia pereat. Lucian. (3, 132.) Πάνυ π. ἐσκευασμένη, μελανείμων καὶ κατεσπαραγμένη: quæ erat ἡ μετάνοια. Pœnitentia. Xen. K. Π. 5, (2, 3.) p. 71. Π. ἔχουσαν τοῦ ἀδελφοῦ τεθνηκότος.

Πένθιμος, ὁ, ἡ, itidem Lugubris, Luctuosus, ut vertit Turnebus in l. quodam Plutarchi supra in Ὀργιάζω c.: Plut. Cons. ad Uxorem, Κουρὰς πενθίμους καὶ

βαφὰς ἐσθῆτος μελαίνης, καθίσεις ἀμόρφους, καὶ κατακλίσεις ἐπιπόνους. Aliquanto ante, Οὐδὲ ἱμάτιον ἀνείληφας πένθιμον. Sic Athen. 12. Ἐν χρῷ κεκαρμένοι, καὶ στολὴν πένθιμον ἀμπεχόμενοι. Sicut vero Plut. paulo ante dicit πένθιμος κουρὰ, sic et Eur. Alc. (515.) Τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις; solebant enim radere capita ad indicium maximi luctus, ut in Πένθος quoque videre est. Item in Epigr. πένθιμος ὑμέναιος, Lugubris s. Luctuosus. Sic et Epigr. Λέξατε Διογένει πένθιμον ἀγγελίην, Nuntium tristem et luctuosum. Affertur et e Plut. Οἱ ἐν τοῖς πενθίμοις, pro Qui in luctuosis et lugubribus versantur. At ex Eur. (Suppl. 1056.) πένθιμος ἀνὴρ, Vir qui lugetur. [" Valck. Hipp. p. 318. Chardon ap. Millin Mag. T. 5. an. 2. p. 487. Markl. Suppl. 1035. 1056. Jacobs. Anim. 145. Huschk. Anal. 211. Diod. S. 1, 624. 2, 624. Phryn. Ecl. 38. * Πενθίμως, Markl. Suppl. 1056. (Theod. Prodr. 21.) * Ἐπιπένθιμος, ad Charit. 652. * Πολυπένθιμος, Jacobs. Anth. 7, 165." Schæf. Mss.]

Πενθαλέος, Luctuosus, Epigr.

B Πενθὰς, άδος, ἡ, Luctuosa, Lugubris, Nonn. (Jo. 140, 25.) φωνή: [199, 11. 247, 27. " Ruhnk. Ep. Cr. 131." Schæf. Mss.]

Πενθέω, Lugeo. Pro quo Poëtica epenthesi DICITUR Πενθείω sicut πνείω pro πνέω, πλείω pro πλέω. Il. T. (225.) νέκυν πενθῆσαι, Ψ. (283.) Τὸν τώ γ' ἑστάοτες πενθείετον. Isocr. Ἐπένθουν αὐτὸν ὥσπερ τοὺς οἰκείους νόμος ἐστὶ, Æsch. (84.) Ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείρατο. Aliquanto post dicit, Πενθοῦσαν παραμυθεῖσθαι. Plut. Εἰς οἰκίαν πενθοῦσαν. Priori autem Æschinis loco similis hic Theophyl. Ep. 25. Ἀφροδίτη δὲ οὐδὲ πενθοῦσα ἀπεκείρατο. Et hic Plut. Ἤρξαντο τὴν ἐσθῆτα μεταβάλλειν ἐπ' αὐτῷ καὶ πενθεῖν. At Ἐν πενθοῦσι παίζειν, Prov. est ap. Demetr. Phal. Apud Hom. legitur ETIAM Πενθήμεναι, qui infin. est vel a VERBO Πένθημι, VEL Πενθαίνω, ut Eust. tradit, Od. Σ. (173.) et T. (120.) ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί. [" Toup. Opusc. 1, 438. Thom. M. 702." Schæf. Mss. * Πένθημα, Theocr. 26, 26. " Π. φέρειν, Bast Lettre 73." C Schæf. Mss. * Πενθήμων, Æsch. Ag. 429. * Πενθητὴρ, S. c. Th. 1070. Pers. 951.] Πενθητήριος, Lugubris, Qualis eorum est qui lugent, Plut. (6, 430.) ex Ione, βότρυς λιποῦσα πενθητηρίους. Et πενθητήριος πλόκαμος ap. Eust. p. 165. Cæsaries quam in luctu tondebant. Contra θρεπτήριος πλόκαμος, Cæsaries quam alere solebant. In VV. LL. vero perperam SCRIPTUM Πενθήριος. [" Valck. Phœn. p. 113. Jacobs. Anim. 58." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 7. * Πενθητὴς, unde * Πενθητικὸς, Schol. Aristoph. Θ. 1056.] Πενθητικῶς, Lugubriter, More eorum qui lugent, πενθικῶς. [Plut. 6, 431.] Πενθήτρια, ἡ, exp. etiam Præfica. Præficæ autem dicebantur ap. veteres, teste Nonio, quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ, ut flerent et fortia facta laudarent. Ex Eur. Hipp. (805.) affertur πενθήτρια κακῶν, ubi simpliciter poni videtur pro Quæ luget. [* Πενθήτωρ, Theod. Prodr. Ep. p. 80. * Πενθητὸς, unde] Ἀπένθητος, ὁ, ἡ, Quem luctu nemo prosecutus est, D prosequitur. Potes etiam reddere, Indeploratus, Indefletus: quorum utroque Ovid. utitur ea signif. qua ἀπένθητος usurpatur. Julian. Ep. 38. de Democrito, Εἰ τριῶν ἀπενθήτων ὀνόματα τῷ τάφῳ τῆς γυναικὸς ἐπιγράψειεν, εὐθὺς αὐτὴν ἀναβιώσεσθαι. [Æsch. Ag. 904. Eum. 915. " Wakef. S. Cr. 3, 102. Abresch. Æsch. 2, 124." Schæf. Mss.] Ἀποπενθέω, Lugeo, Elugeo: quo Cic. utitur, et videtur esse aliquanto significantius quam Lugeo, sicut ἀποπενθῶ significantius quam πενθῶ. Plut. Coriol. (39.) Αἰτησαμέναις δὲ ταῖς γυναιξὶν ἐπέτρεψεν ἀποπενθῆσαι δέκα μῆνας, ὥσπερ ἔθος ἦν, ἑκάστῃ πατέρα καὶ παῖδα καὶ ἀδελφόν. Διαπενθέω, Lugeo, sed sonat q. d. Perlugeo, Plut. Popl. (23.) Διεπένθησαν ἐνιαυτὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ πένθος ἔντιμον καὶ ζηλωτὸν, Totum annum luxerunt. Καταπενθέω, Lugeo, Defleo, Deploro, [" Epigr. adesp. 510." Schæf. Mss. * Συμπενθέω, Æsch. Ch. 197. Eur. Herc. F. 1390. Diod. S. 3. p. 102, 34. 17. p. 581, 24. Demosth. 1399. " Const. Manass. Amat. 1, 54." Boiss. Mss. " Ad Herod.

A 455." Schæf. Mss. * Ὑπερπενθέω, Philostr. 556.]

ΠΕΝΤΕ, Quinque: cujus πέντε exempla ubique occurrunt. Plutarcho deductum inde videtur πάντα. Sic enim scribit (7, 690.) Οἶμαι δὲ καὶ τὰ πάντα τῶν πέντε παρώνυμα γεγονέναι κατὰ λόγον, ἅτε δὴ τῆς πεντάδος ἐκ τῶν πρώτων ἀριθμῶν συνεστώσης: i. e., Atque arbitror πάντα, i. e. Omnia, a πέντε, i. e. Quinque, deducta: sed non abs re, cum præsertim πεντὰς e primis numeris integrata sit, Turn. De eod. numero vide et alia ap. Eund. initio Probl. Rom., ubi quærit cur nec plures nec pauciores quam quinque cereos in nuptiis accenderint. [" Πέντε καὶ δύο, Porson. Med. p. 8. Πένθ' ἡμέρας, Diod. S. 2, 346. Quid in composs., Neue Philol. Bibl. 4, 125. Cattier. Gazoph. 95." Schæf. Mss.]

Πεντεκαίδεκα, Quindecim, [" ad Diod. S. 1, 664. De orthographia, Duker. Præf. Thuc. p. 6." Schæf. Mss.] pro quo inversa comp. DICITUR Δεκαπέντε. A Πεντεκαίδεκα autem derivatum EST Πεντεκαιδέκατος, Decimus quintus, Quintus decimus, [Luc. B Evang. 3, 1. Diod. S. 12. p. 327. Dionys. H. 2, 66. De * Πεντεδέκατος, Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 33. * " Πεντεκαιδέκατος, Agathias 72." Schæf. Mss.] Πεντεκαιδεκαταῖος, Qui decimoquinto die fieri solet, Theophr. C. Pl. 4. Πεντεκαιδεκαταῖον βλαστάνει, Decimoquinto die germinat, [Strabo 10. p. 1055., 16. p. 1127.] Πεντεκαιδεκαέτης, Qui quindecim annorum est, [Plut. 6, 432. 8, 350. Aristot. H. A. 1, 842.] pro quo LEGITUR Πενταδεκαέτης in Hippiatr., Bud. [* Πεντεκαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, Quindecim anni. * " Πεντεκαιδεκαετηρικὸς, Anon. ap. Wolf. Anecd. 3, 195." Boiss. Mss. " Euthal. Edit. Epist. Pauli p. 536." Kall. Mss. * Πεντεκαιδεκαναΐα, Quindecim naves, Demosth. 183. * Πεντεκαιδεκάπηχυς, Athen. 197. Diod. S. 17. p. 624. * " Πεντεκαιδεκαπηχυαῖος, Tzetz. Chil. 1, 813." Boiss. Mss. * Πεντεκαιδεκαπλασίων, Quindecuplo major, Athen. 58. * Πεντεκαιδεκατάλαντος, Demosth. 838.] ET Πεντεκαιδεκήρης navis ap. Plut. Demetrio (20, 43.) Quindecim ordinum, C ut Bayf. interpr. Sic Plin., Instituit naves ad duodecim ordines. I. e. In quibus essent duodecim ordines remorum. [" Ad Diod. S. 2, 442. * Πεντεκαίεικοσι, de orthographia, Duker. Præf. Thuc. p. 6." Schæf. Mss. * " Πεντεκαιεικοσάσημος, Aristid. Quintil. 2, 35." Boiss. Mss. * Πεντεκαιεικοσιοστὸς, Plato Theæt. 175. * " Πεντεκαιεικοστὸς, Heindorf. 395." Schæf. Mss. * Πεντεκαιτεσσαρακονθήμερος, Hippocr. 1. p. 278. Lind.]

Πεντέγραμμος, ὁ, ἡ, Quinque literis constans, Qui quinque literarum est. At π. πεσσὰ Tesseræ quinque notis s. punctis inscriptæ. Ab Erasmo exp. Tesseræ quinque linearum. Invenitur ET Πεντάγραμμος. [* Πεντεδάκτυλος, Hippocr. 783. * " Πεντέκλινος, Pierson. Pr. ad Mœr. 36. Mœr. 321. et n., Phryn. Ecl. 181. Thom. M. 702." Schæf. Mss.] Πεντέκτενος, Quinque pectinibus intextus. Unde Πεντέκτενα Polluci (7, 52.) χιτωνίσκοι παρὰ τὴν ὤαν πορφύραν ἔχοντες πέντε κτένεσιν ἐνυφασμένην. Suid. πεντέκτενοι exp. περιπόρφυροι, διὰ τὸ ἐνυφάνθαι περὶ τὰς D ὤας πέντε κτένας πορφυροῦς. [Phot. v. Περίνησα, Μένανδρος Βοιωτίᾳ, Πεντεκτένους μὲν καὶ περίνησα πορφυρᾶ.] Apud Hes. vero legitur, Πεντεκτενῆ, ἐνδύματα οἷον πριόνων ὀδοῦσιν ἐμφερῆ, πεποικιλμένα: a NOMIN. Πεντεκτενής. Πεντέλοχοι dicti quidam Argivorum, ap. Thuc. 5, (72.) p. 189. [* " Πεντέπηχυς, ad Mœr. 322. Phryn. Ecl. 182." Schæf. Mss. * Πεντέπους, Plato Theæt. 300=147.] " Πεντετριαζόμενος, Qui quintum vincitur, Quinquies victus: " τριάζειν enim et ἀποτριάζειν est Vincere, et proprie " quidem quinquertio. Epigr. πέντε δ' ἀπ' ἄθλων " Πρῶτος ἐκηρύχθην πεντετριαζόμενος," [" Jacobs. Anth. 9, 446. * Πεντέχους, Aristoph. Fr. 229. * Πεντέχορον, T. H. ad Plutum p. 178." Schæf. Mss.]

Πένταιχμος, Quinque cuspides s. mucrones habens, In quinque cuspides s. mucrones divisus: Epigr. πενταίχμοισιν αἰχμαῖς, [" Paul. Sil. 47. * Πεντάλφα, ad Lucian. 1, 730." Schæf. Mss.] Πενταρχία, Quinqueviratus, Aristot. Polit. 5, 9. Πεντήρης, Thuc. Quinqueremis, Cic. Liv. At Hircius s. Opius dicit

etiam Pentiremis. De quo plura Bayf. [" Ad Diod. S. 1, 675. 2, 356." Schæf. Mss. Gl. Πεντήρης, * πεντάκωπος, Quinqueremis.] Πεντηρικὸς, itidem Quinqueremis: ut πεντηρικὰ πλοῖα pro πεντήρεις, Quinqueremes naves. [Polyb. 1, 59, 8. 3, 41, 2. 8, 3, 7. " Ad Diod. S. 1, 118. 675. 2, 251. 443. 460." Schæf. Mss.] Πεντόβολος, Qui quinque obolorum est. Scribitur ET Πεντώβολος, sicut πεμπώβολος: quod ap. Aristoph. legitur, (Ἱππ. 798.) cum ait πεντώβολον ἠλιάσασθαι: nam judicibus quinque oboli pro mercede numerabantur. [Athen. 420. ἀλλὰ κυλίκιον Ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε τοῦ πεντωβόλου, Vini quinquobolaris. " Toup. Opusc. 1, 498. 2, 269." Schæf. Mss.] Πεντόροβον, Herbæ nomen, Diosc. 3, 157. Παιονία, ἢ γλυκυσίδη· οἱ δὲ πεντόροβον. Itidem Plin. 25, 4. Vetustissima inventu pæonia est, nomenque auctoris retinet, quam quidam Pentorobon appellant, alii Glycysiden. Eadem repetit 27, 10. [" Thom. M. 207." Schæf. Mss. * Πεντουγκία, * Πενταούγκιον, Gl. Quincunx.]

[* Πεντάβιβλος, Euseb. Chron. p. 70.] Πεντάγωνος, Quinque angulos habens: ut π. λίθος. Ex Aggeno de Limitibus, Cultellatus lapis qui pentagoni recipit rationem. [Athen. 294. * Πενταγωνικὸς, unde * Πενταγωνικῶς, Jambl. Arithm. p. 85. Π. σχηματιζόμενος ἀριθμός.] Πεντάκλινος, Quinque clinis s. lectis instructus: σχολαστήριον, Athen. (207.) quod Bud. interpr. Exhedra quinque lectorum capax: [205. 514. " Pierson. Præf. ad Mœr. 36. Mœr. 321. et n., Phryn. Ecl. 81. Thom. M. 702." Schæf. Mss.] Πεντακόρωνος, Epigr. πεντακόρων' Ἑκάβη, O Hecuba, quæ quinque cornicum ætates vixisti, [" Ruhnk. Ep. Cr. 113. Jacobs. Anth. 8, 284." Schæf. Mss.] Πεντακυμία, Immanis unda s. fluctus. Lat. Decumanos fluctus dicunt. Ad verbum, Quinque fluctus, sc. uno impetu adventantes. [" Lucian. 1, 653. ad Charit. 243. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2. Præf. p. xii." Schæf. Mss.] Πεντάλεκτρος, Quinque lectos habens. A Lycophr. (142.) vero πεντάλεκτρος θυὰς dicitur Helena, quod quinque toros conjugales fuerit experta, ut et Schol. tradit, [851. " Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 500." Schæf. Mss.] Πεντάλιθος, Quinque lapidibus constans. At Πεντάλιθα, Ludus quidam muliebris, quo ludebant quinque lapidibus. Πενταλιθίζειν, Ejusmodi ludum ludere. De quo ludo vide J. Poll. 9, [126. " Aristoph. Fr. 254." Schæf. Mss.] Πεντάλιτρος, Qui quinque librarum est, J. Poll. e Cratete. Columellæ Qinquelibralis, qui dicit Quinquelibrale pondus. Πενταμερὴς, Quinquepartitus, Cic. I. e. In quinque partes divisus. [Strabo 3. p. 252.] Πενταμερῶς, Quinquepartito, Plin. Πενταπάλαιστος, Qui quinque παλαιστῶν s. palmorum est. Alii ap. Xen. (K. 10, 3.) πενταπάλαιστον exp. Quod habet quinque pedes: de lancea venabuli: [9, 14.] Πενταπέτηλος, Quinque folia habens, i. q. πεντάφυλλος. ET Πενταπέτηλον herba ap. Nicand. Θ. 839. quæ alio nomine πεντάφυλλον a quinque foliis nominatur, Schol. Vocatur ET Πενταπετὲς, Plin. 25, 9. Quinquefolium nulli ignotum est, cum etiam fraga gignendo commendetur. Græci vocant Pentapetes, s. Chamæzelon, s. Pentaphyllon. [Theophr. H. Pl. 9, 13, 5. " Diosc. Notha 465." Boiss. Mss.] Πεντάπηχυς, Qui quinque cubitorum est, Athen. [202. 213. " Ad Herod. 556. Toup. Epist. de Syrac. 330. ad Mœr. 322." Schæf. Mss. Herod. 9, 82. Eust. Od. A. p. 56, 24. Diod. S. 17. p. 624. * Πενταπήχης, Philostorg. Hist. Eccl. 10, 11. Strabo 17. p. 1187. * " Πενταπλασιεφήμισυς, * Πενταπλασιεπίτριτος, * Πενταπλασιεπιτέταρτος, * Πενταπλασιεπίπεμπτος, Nicom. Arithm. p. 102. Cf. Πολλαπλασιεπιμόριος," Schn. Lex. Suppl. * Πεντάπλεθρος, Joseph. c. Apion. 1, 22. * Πεντάπλοκος, P. Ægin. 6, 78. λίνον. Cf. Δεκάπλοκος. * Πεντάπολις, Pentapolis, Quinque urbes, LXX. Sap. 10, 6.] Πεντάπορος, Quinque meatus s. alveos aut canales habens. Pro Quinquefluus affertur e Dionys. P. [* Πεντάπους, Arrian. Peripl. p. 2. Ed. Oxon. * Πεντάρραβδος, Athen. 637. * " Πεντάσημος, Aristid. Quint. 2, 35. Schol. Soph. Aj. 684. Pentasemus, Quintil. Inst. 9, 4, 51." Boiss. Mss. * Πεντάσκαλμος, Athen. 347. * Πενταστίθαμος, Strabo 15. p. 1037. Xen. K. 2, 5. 8.] Πεντάστιχος, Quinque versibus vel ordinibus constans, [Anthol. 1. p. 35.] Πεντάστομος, Quinque ora s. ostia habens, ut Ister: Herod. [2, 10. 4, 47. Strabo 4. p. 279. Tzetz. Ch. 12. p. 220. * " Πενταστόμως, Idem 2, 933." Elberling. Mss. * Πεντάσχημος, Plut. 10, 811. 812.] Πεντάσχοινος, Qui quinque funium est: Πεντάσχοινον, Hes. στάδιον, forsan quod quinque σχοίνους longum esset. [* " Πεντάτομον, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. * Πεντάτονος, in Musica, Schn. Lex. * " Πεντάτροπος, Dionys. Areop. Epist. 7, 2." Kall. Mss. * Πενταφυὴς, Quintuplex, Anal. 2, 230. ὄνυχες.] Πενταχιλιοστὸς, Unus de quinque millibus, Plato de LL. Πεντάχορδος, Quinque chordas s. fides habens. Unde πεντάχορδον, Instrumentum musicum ap. J. Poll. 4. [Athen. 637. * Πεντάχρονος, Dionys. H. 2, 55.]

Πέντε alicubi postponitur: UT Δεκαπέντε, Quindecim: ET Εἰκοσιπέντε, Vigintiquinque: [* Εἰκοσιπενταέτης, fem. * " Εἰκοσιπενταέτις, Epigr. adesp. 721." Schæf. Mss.] ET Τριακονταπέντε, Trigintaquinque. ITIDEMQUE Τετταρακονταπέντε, Quadragintaquinque, et sic deinceps: Interdum etiam inverso ordine, et interposita copula καὶ, dicitur πέντε καὶ εἴκοσι, et sic deinceps. [* Διάπεντε, τὸ, Dionys. H. 2, 18. * Σύμπεντε, Lobeck. Phryn. 414. " Wolf. ad Reiz. de Acc. 103. Valck. ad Herod. 311." Schæf. Mss.]

Πεντὰς, άδος, ἡ, Quinarius numerus, i. e. Quinque: cujus exemplum habes in ipso Πέντε. Gaza vero dixit ὀρθοὺς εἰς πεντάδα εὐγώνιον στίχους pro his Tullii de Senect. Directos in quincuncem ordines. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 163. Jacobs. Anth. 7, 76." Schæf. Mss.] Πεντάδαρχος SIVE Πενταδάρχης, Qui quinque viris præest. Philelphus vertit Quincurio: quod ea forma dicitur ut Decurio, Centurio. Utitur Xen. K. Π. 2, (1, 9.) illo πεντάδαρχος. Ab eodem DERIVATUM Πεντάδιμνον, quod ex Herod. 5. affertur ab J. Poll. (9, 6.) pro Quinque minæ. Adjective vero acceptum significat Quod quinque minarum est: UT Εἰκόσιμνος, Qui viginti minarum est, ap. Lysiam, " Τετύχηται δέ μοι καὶ εἰκοσίμνος ἔρανος." Diversa autem forma dicuntur Δεκάμνους, et similia. Πενταδικὸς, Quinarius, Pentade constans. AT Πεντάδιον, i. q. πεντάς. Pro quo in VV. LL. perperam legitur ETIAM Πεντάνιον, Quinternio.

Πεντάκις, Quinquies, [Aristoph. Eip. 242. " Πεντάκι, Ammian. 2. Epigr. adesp. 120. ad Diod. S. 2, 14." Schæf. Mss. " Opp. K. 3, 56." Wakef. Mss.] Πεντακισμύριοι, Quinquaginta millia: ut πεντακισμύριοι Ῥωμαίων. [Herod. 7, 103.] Πεντακισχίλιοι, Quinquies mille, Quinque millia, Plato de LL. Πεντακισχίλιαι οἰκήσεις, [Diod. S. 11. p. 253, 20. 267, 21. Sing. num. ap. Lucian. 3, 303. πεντακισχιλίαν ἀσπίδα. * " Πεντακισχιλιοστὸς, Codin. Orig. p. 8." Boiss. Mss.]

Πενταχῇ ET Πενταχῶς, Quinquefariam, Quinque modis. Legitur ETIAM Πένταχα, Il. M. (87.) Πένταχα κοσμηθέντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο. Ubi πένταχα κοσμηθέντες exp. πενταχῶς καὶ εἰς πέντε τάξεις διαταχθέντες, In quinque ordines distributi. Sed Πενταχὰ etiam invenitur. [* " Πενταχοῦ, Quinque in locis, Quinque per loca, Herod. 3, 117. Schw. e Cod. Ms., Ποταμὸς διαλελαμμένος πενταχοῦ, Fluvius in quinque alveos divisus, ubi vulgo olim πανταχοῦ." Schw. Mss.]

Πεντακόσιοι, Quingenti. Πεντακόσιοι, ut habent VV. LL., Athenis peculiariter vocabatur Magistratus quidam, secundum ab Areopagitis locum obtinens: cujus officium erat civilia munera actionesque, de quibus quotidie inter populares lis erat, judicare. Lat. Quingentiviri dici possunt, ut Centumviri, Decemviri, Triumviri. [Luc. Evang. 7, 41. Sing. num. ap. Long. 3, 1. πεντακοσία ἵππος.] Πεντακοσιομέδιμνος, Qui quingentorum medimnorum est, J. Poll. Πεντακοσιομέδιμνοι vero Athenis dicebantur, οἱ ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς μέτρα πεντακόσια ποιοῦντες, Plut. Solone 160. meæ Ed. Item Aristot. eorum meminit, Pol. 2, 10. necnon J. Poll. et Harpocr. Quinetiam ap. Thuc. Πεντακοσιομέδιμνοι exp. Qui quingentis

medimnis censi erant. At ap. Synes. de Insomn. πενταποσιομέδιμνος, Qui e suis fructibus reficit medimnos quingentos. [Thuc. 3, 16. "Ad Timæi Lex. 151." Schæf. Mss.] Πενταποσιοστὸς, Quingentesimus. [Ἡ πενταποσιοστή, Aristoph. Ἐκκλ. 1007. In Schn. Lex. agnoscitur etiam * Πενταποσιαστός.* "Πενταποσιοστὺς, i. q. πενταποσίαρχος, Etym. M." Wakef. Mss.]

Πεντήκοντα, Quinquaginta: ultima brevi, Il. B. (509.) Πεντηκοντακάρηνος, Quinquaginta habens capita, Cerberi epith. ap. Hesiod. [Θ. 312. "Ruhnk. Ep. Cr. 259." Schæf. Mss. * Πεντηκοντοκάρηνος, Schn. Lex. * Πεντηκοντάλιτρος, Diod. S. 11, 26. * Πεντηκοντάπαις, Æsch. Pr. 878. "Πεντηκοντάπαις, Rob. Eust. Il. A. p. 37, 32. quod olim in textum recepi; sed pœnitet me facti. Debueram sane meminisse Atticos numerorum terminationes in compp. servasse, de qua re insignis est locus ex Herodiano περὶ Παθῶν ab Etymologo asservatus p. 346, 14. Ἑξάκλινον, ἑξάπουν, Ἀττικῶς μὲν ἕξπουν καὶ ἕξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ Ἑξπηχυστί (eadem habet Philemon Gramm. ap. Brunck. Lex. Soph.) καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ Κωμικῷ Ἕξπουν· φυλάττει γὰρ τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν ἐν τῇ συνθέσει, Πεντέμηνον λεγόμενον καὶ Ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ· (Aristoph. Ἱππ. 1046.) ἡμεῖς δὲ Πεντάμηνον. Ὀκτώπουν· ἡμεῖς δὲ Ὀκτάπουν. Et profecto ὀκτώπηχυς dixit Philemon, ὀκτώπους Philemon, Cratinus, Æschylus, teste Photio Lex. Ms. cf. Hes. in vocc. Ἑξμέδιμνον scribitur in Aristoph. Eip. 631. Hesych. Ἔξμετρον· ἑξάμετρον: ut putem nihil contra tot Grammaticorum auctoritatem valere Th. Magistri præceptum, Ἑκκαίδεκα, οὐχ ἑξκαίδεκα, διότι τὸ διπλοῦν μετὰ συμφώνου τιθέμενον τραχύτητα ποιεῖ τῆς φωνῆς. Alioquin facilis esset Aristoph. correctio ἐκμέδιμνον, ut in Suida, ἐκμήνω· ἐξ μηνῶν." Blomf. in Nota. "Πεντηκοντόπαις, Tzetz. Exeg. in Il. p. 9, 24." Schæf. Mss. Schol. Lycophr. 481. * "Πεντηκονταπέλεθρος, Nonn. D. 25, 502." Wakef. Mss. * Πεντηκοντάπηχυς, Joseph. B. J. 5, 5, 8. 7, 8, 3. * "Πεντηκοντάωρος, Evagr. de 8 Cogit. p. 352." Kall. Mss. * "Πεντηκοντοφύλαξ, Etym. M. 729, 17." Wakef. Mss.]

[* Πεντηκονταέξ, Joseph. c. Apion. 1, 18. * "Πεντηκονταπέντε, Joannes Hist. Barlaami Cod. Reg. p. 13." Boiss. Mss.] Πεντηκοντατέσσαρες, Quinquagintaquatuor.

Πεντεκόντερος, ἡ, sub. ναῦς, Quinquaginta remorum navis, s. Navis actuaria quinquaginta remorum. Citatur ex Herod. 7, (36. 97.) et aliunde. E quo Herod. Bayf. affert non Πεντηκόντερος, SED Πεντηκόντορος, quod ea forma dicitur, qua τριακόντορος et εἰκόσορος: licet πεντηκόντερος magis ad etymon accedat, sc. ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη, Navis quæ a quinquaginta remigibus agitur: ut Thuc. Schol. exp. posterius πεντηκόντορος. Legitur autem id πεντηκόντορος tum ap. Thuc. sæpenumero, tum ap. Diod. S. et alios. [Polyb. 1, 20, 14. 73, 2.] Quod si exempla desideres, ap. Bayf. invenies, qui πεντηκόντοροι interpr. Quinquaginta remorum actuariæ, sc. naves. ["Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀργώ, Mœr. 308. et n., Wassenb. ad Hom. 150. Markl. Iph. p. 368. (1124.) ad Diod. S. 1, 698. 2, 550. Heyn. Hom. 7, 170." Schæf. Mss. Additur vocab. ναῦς, quod alias subaudiri solet, Eur. Hel. 1428. Lex. Xen. * "Πεντηκοντήρης, ad Diod. S. 2, 356." Schæf. Mss. * Πεντηκοντηρικὸς, Polyb. 25, 7, 1. πλοῖα. In Lexico autem Polybiano est * Πεντηκοντορικός.]

Πεντηκόνταρχος, Qui quinquaginta militibus præest, ut πεντάδαρχος, qui quinque. Quo modo Centuriones vocantur qui centum præsunt militibus, et chiliarchi qui mille: quos nos Tribunos appellamus ab eo, quod præsint tribui: sic in Israëlitico exercitu Quinquagenarii vocabantur, qui in capita erant quinquaginta militum. Hæc e Comment. Hieron. in Es. 4. Πεντηκόνταρχος exp. ap. Thuc., non solum ὁ πεντήκοντα ἄρχων, sed etiam ὁ πεντηκοντόρου ἄρχων. Idem πεντηκόνταρχος dicitur etiam πεντηκοστήρ. [J. Poll. 1, 119. Demosth. 1212.] Πεντηκονταρχία, ἡ, Munus et dignitas qua quis militibus

A quinquaginta præest. Alii, Quinquaginta virorum principatus. E libello de Vocabulis Militaribus exp. Præfectura militum sexaginta quatuor. Pro præfectura navis pentecontori affertur e Plat. de LL. [707. J. Poll. 1, 80.] Itidem DICITUR Πενταποσίαρχος, Quingentorum militum præfectus, Plut. Alex. (76.) p. 231. "Idem DICITUR Πενταποσιάρχης. "Ælian. in Tacticis scribit τὰ δύο συντάγματα esse "ἀνδρῶν φιβ', λόχων λβ': et τὸν τούτων ἀφηγούμενον "dici πενταποσιάρχην: at τὰς δύο πενταποσιαρχίας "vocari χιλιαρχίαν, ἀνδρῶν χιλίων κδ', λόχων ξδ': "quia UNA πενταποσιαρχία facit viros 512, λόχους 32."

Πεντηκοντήρ, ῆρος, ὁ, [et * Πεντηκοστήρ,] Quinquaginta militum præfectus, Qui quinquaginta militibus præest, i. q. πεντηκόνταρχος, Xen. A. (11, 4.) de iis loquens, qui sub πολιτικῇ μόρᾳ continentur, Πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοστῆρας ὀκτώ. Affertur idem et e Schol. Thuc. (5, 66.) ex ipso autem Thuc. CITATUR Πεντηκονταήρ: [leg. * Πεντηκοντατήρ.
B Πεντηκοντήρ, Xen. K. Ἀ. 3, 4, 13. Πεντηκοστήρ, A. 13, 4. Ἑλλ. 3, 5, 15. 4, 5, 7.* "Πεντηκοστὴς, ad Mœr. 117." Schæf. Mss.]

[* "Πεντηκοντὰς, Brunck. Soph. 2, 429." Schæf. Mss. "Theodos. Diac. Acr. 1, 177." Boiss. Mss. "Tzetz. Chil. 2, 222." Elberling. Mss.]

Πεντηκοστὸς, Quinquagesimus: πεντηκοστὸν ἔτος ἄγειν, Quinquagesimum annum agere, Gal. 2 ad Gl. Πεντηκοστή, ἡ, Quinquagesima, sub. ἡμέρα, Dies. In sacris Literis πεντηκοστή, Quinquagesima dies a festo paschatis, Festum quod eo die agitur. Ut Act. 2, (1.) et 20, (16.) ἡμέρα τῆς πεντηκοστῆς, Dies pentecostes; nam et Latini Theologi id vocab. retinent. || Quinquagesima pars, simpl. Quinquagesima, ut dicitur Decima. Alii, Tributum quinquagesimæ bonorum partis. Frequens ap. prosæ Scriptt. [Demosth. 568. 1353. "Ad Mœr. 166. Valck. Diatr. 293." Schæf. Mss. * "Μεσοπεντηκοστή, (Mesopentecoste, Solemnitas inter Pascha et Pentecosten celebrata,) Andr. Cr. 326. 330." Kall. Mss.] Πεντηκοστεύομαι,
C ut δεκατεύομαι, Quinquagesimam solvo, Quinquagesima a me exigitur: τὴν πεντηκοστὴν πράττομαι, ut Harpocr. exp. At vero, οἱ τοῦτο τὸ τέλος ἐκλέγοντες, dicuntur πεντηκοστολόγοι, de quo in proxime sequenti ordine. In VV. LL. perperam PONITUR Πεντηκοντεύομαι, cum hac exp. Quinquagesimam partem exigo. [Demosth. 932. Οὐδ' ὁτιοῦν εὑρίσκομεν πεπεντηκοστευμένον ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτων: Schol. Aristoph. Ἐκκλ. 999.] Πεντηκοστολόγος, Qui quinquagesimam partem colligit, s. exigit. Alii, Quinquagesimæ partis redemtor. Utitur Dem. 231(=558. "Casaub. ad Athen. 100. ad Mœr. 166." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. l. c.] Πεντηκοστολογέω, Quinquagesimam colligo s. exigo, J. Poll. e Philonide. Legitur ap. Eund. (2, 124.) Πεντηκοστολόγος, poniturque sub τελῶναι, ἐκλογεῖς, veluti sub genere. [* Πεντηκοστολόγιον, Suid. 3, 75. * Πεντηκοστόπαις, Æsch. Suppl. 325. * Πεντηκοστώνης, vide Πεντηκόσταρχος.] Πεντηκοσταῖος, Qui quinquagesima die aliquid facit: Πεντηκοσταῖον βλαστάνει, Quinquagesimo die germinat.
D Πεντηκοστὺς, ύος, ἡ, Ordo Militaris qui συνίσταται ἀπὸ ἀνδρῶν ἑκατὸν εἰκοσιοκτώ: habens sedecim πρωτοστάτας, Schol. Thuc. 5, (68.) p. 187. [Lex. Xen.]

¶ Πέμπε, Æolica dialecto pro πέντε, Quinque, Hes. Eust. atque alii. ["Herod. 761. Wakef. Eum. 751." Schæf. Mss.] Πεμπώβολος, Qui quinque obolorum est, Quinque obolis valens, i. q. πεντώβολος, s. πεντώβολος, Suid. || Πεμπώβολοι SIVE Πεμπώβολα dicuntur etiam Veruta in quinque mucrones fissa. Hes. πεμπωβόλους exp. πέντε ὀβελίσκους ἐκ μιᾶς λαβῆς συνεχομένους * τριαινοειδῶς, ut sunt hastilia quinque cuspidibus s. verubus præfixa. Eust. πεμπώβολον dicit esse Cumanum vocab. et instrumentum ἐκ πέντε ὀβελῶν συνεστηκός. Utitur autem Hom. Il. A. (463.) et Od. Γ. (460.) νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν. ["Ad Eur. Andr. 1134. Herod. 760. (V. Hom. 37.) Heyn. Hom. 4, 123." Schæf. Mss. Figuram hujus instrumenti vide in Porti Lex. Ion.]

Πεμπὰς, άδος, ἡ, i. q. πεντὰς, Numerus quinarius, Aristot. Polit. 5. c. ult. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 163.

Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 184." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 278. K. * Πεμπαδάρχης, ET] Πεμπάδαρχος, Qui quinque militibus præest: pro quo supra πεντάδαρχος, a πεντάς. Xen. K. Π. 2, (3, 9.) Οὕτω δὴ οἱ πεμπάδαρχοι αὖ παρῆγον. Apud Eund. legitur ETIAM Πεμπτὰς, haud scio an pro πεμπάς: 'Ελλ. 7, (2, 6.) p. 365. 'Αφ' ἑκάστης δὲ τῆς πεμπτάδος εἷς ἡμεροφύλαξ ἐλείπετο. Dicitur enim πεμπὰς Numerus quinque militum, quibus qui præest, πεμπάδαρχος. [" Zeun. l. c. Fischer. l. c." Schæf. Mss. Schn. Lex. Suppl.]

Πεμπάζω SIVE Πεμπάζομαι, Numero per πεμπάδας: nam Eust. exp. κατὰ πέμπε, ἤγουν πέντε, ἀριθμεῖν. Idem etiam πεμπάζειν simpliciter pro ἀριθμεῖν usurpari tradit. Apoll. Rh. 2, (975.) εἴ τις ἕκαστα Πεμπάζοι, Si quis singula enumeret, sc. fluenta quæ e se Thermodon emittit: ubi Schol. πεμπάζειν ait significare ψηφίζειν et μετρεῖν. Passiva voce, sed in act. signif., utitur Hom. Od. Δ. (412.) Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἴδηται, Λέξεται ἐν μέσσῃσι, ubi Schol. quoque exp. κατὰ πέντε ἀριθμήσῃ: paulo ante pro hoc πεμπάσσεται dixerat ἀριθμήσει. Sunt autem et qui πεμπάζειν esse dicant Per quinos digitos numero. [" Ruhnk. Ep. Cr. 172. ad Timæi Lex. 34. Bergler. Alciphr. 108. ad Thom. M. 59. Wolf. Prol. Hom. 45. Wakef. Eum. 751. Stanl. ibid. Jacobs. Anth. 11, 97." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 350. * Πεμπαστὴς, Æsch. Pers. 974. vide Blomf. Gloss.] 'Αναπεμπάζω, Iterum numero, Calculum repeto. Bud. 663. ἀναπεμπάζομαι scribit idem significare cum ἀναλογίζομαι, In memoriam redeo, Præterita reputo: quod et ἀναμιμνίσκω et ἀναπολῶ, Animo verso rem præteritam et reminiscor. Lucian. (1, 473.) "Ωσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, i. e. ἀναπολοῦντες, ἀνανεούμενοι: quorum verborum exempla ibid. affert e Plat. et Luciano. " 'Αναπομπαζόμενον, Hes. exp. ἐν * ἀναπολήσει γενόμενον: pro quo ἀναπεμπαζόμενον rectius." [" Ad Timæi Lex. 33. Bergler. ad Alciphr. 230. Thom. M. 59. Jacobs. Anth. 11, 97. Heindorf. ad Plat. Lys. 51. * 'Αναπέμπασις, Fähse ad Soph. p. 216." Schæf. Mss.]

AT VERO Πέμπτος, Quintus. Apud Plut. πέμπτος μὴν, Quintilis mensis, quia quintus est ab Januario, a quo annus initium sumit. Vocatur etiam Julius. Apud Eund., nec non ap. alios, passim πέμπτη, pro πέμπτη ἡμέρα: ut πέμπτη ἐπὶ δέκα, Decimaquinta mensis dies. Πέμπτη dicitur etiam Quinta pars: ut τρίτη, Tertia pars; τετάρτη, Quarta: itidemque ἕκτη, et sic deinceps. [" Τὸ π., ad Diod. S. 2, 378." Schæf. Mss. * Πεμπτήμερος, Dor. Πεμπτάμερος, Pind. 'O. 5, 13. ἅμιλλαι. Vocab. suspectum a Struve in Schn. Lex. Suppl.] Πεμπτημόριον, τὸ, Quinta pars, ap. Plat. ut τριτημόριον et τεταρτημόριον. 'Επίπεμπτος, Sesquiquintus, ut ἐπίτριτος, Sesquitertius: ἐπόγδοος, Sesquioctavus. Quare Levit. 27. ἐπίπεμπτον pro Quinto, merito suspectum est. E τὸ ἐπίπεμπτον vero Attica crasi FIT Τοὐπίπεμπτον, sicut τοὔλαιον e τὸ ἔλαιον. Citat Etym. ex Aristoph.: ubi etiam annotat, τοὺς μὴ καταλαβόντας τὸ πέμπτον τῶν ψήφων μέρος, fuisse ἀτίμους. [" Aristoph. Fr. 240. Jacobs. Anth. 10, 53." Schæf. Mss.] Πρόπεμπτα, Didymo videntur fuisse ἐπιτίμιά τινα τὰ πρὸ τῆς καταβολῆς: quoniam nonnulli dicunt moris fuisse τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων παρακαταβάλλεσθαι: quod et Lysias in Or. c. Apollod. innuit. Nisi forte πρόπεμπτα significet πρὸς ἡμέρας πέντε: propterea quod ταῖς μεγάλαις δίκαις οὐκ ἤρκει μία ἡμέρα πρὸς τὴν κρίσιν. Hæc ex Harpocr. et Suida. [Demosth. 1076. * " Τριακοστόπεμπτος, Tzetz. Ch. 13, 287." Elberling. Mss. * Πεμπτόω, unde] 'Αποπεμπτόω, Quintam partem, i. e. τὴν πέμπτην, persolvo, Genes. 47, (26.) "Εθετο αὐτοῖς εἰς πρόσταγμα ἐπὶ γῆς Αἰγύπτου τῷ Φαραὼ ἀποπεμπτοῦν, Quintam partem Pharaoni pendere. [* Πεμπταΐζω, * Πεμπτάζω, Schleusn. Lex. V. T.] Πεμπταῖος, Quintanus, quo Plin. utitur ea signif., qua etiam Quartanus, Tertianus, ut πεμπταῖος πυρετὸς ap. Alex. Aphr. Probl. Febris quintana, i. e. Quæ quinto quoque die redit. Aliquid etiam πεμπταῖον fieri dicitur, aut aliquis πεμπταῖος aliquid facere, pro Quinto post die. Od. Ξ. (257.) Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον ἐϋῤῥείην [— είτην] ἱκόμεσθα, Quinto die in Ægyptum venimus. Itidem e Dem. (359.) Πεμπταῖα γενέσθαι, Quinto die fuisse. At Plut. Fab. Πεμπταῖος ἀπὸ τῆς νίκης ἐν Καπιτωλίῳ δειπνήσων, Quinto a victoria die in Capitolio cœnaturus. Ubi nota ἀπὸ, sicut et in h. l. Luciani (1, 181.) Τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα, Infantes quinque decemve dies nati. AT Πενταῖος, quod in VV. LL. habetur, itidemque exp. Quinto die aliquid faciens, cum hoc exemplo, Πενταῖον βλαστάνει, Quinto die germinat, prorsus mendosum est. Nec enim πενταῖος dicitur, sicut nec τριαῖος, τεσσαραῖος, verum πεμπταῖος, ut τεταρταῖος, τριταῖος, [ἑβδομαῖος. " Wakef. S. Cr. 5, 44. Valck. Oratt. 399." Schæf. Mss. Pind. 'O. 6, 89. παῖδα. * " Πεμπτάκις, mendose aut nove pro πεντάκις, Alex. Trall. 8. p. 437." Schn. Lex. Suppl.] Πεμπτὰς, άδος, ἡ, in VV. LL. exp. Quinquennium, sine ulla auctoritate vel exemplo. Pro numero autem quinque militum attuli e Xen. in Πεμπάς.

ΠΕΝΩ, Eust. exp. σπουδαίως ἐνεργῶ, Studiose aliquid efficio s. facio. Cujus tamen nulla affert exempla. [Cf. Schutz. ad Æsch. Ag. 1215.] At PASS. Πένομαι aliquoties ap. Hom. legitur, itidem act. signif. pro Facio. Od. Π. (319.) 'Ανδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι 'Υμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι, Sed posteriore loco ea facere, satagere. Dicitur etiam aliquis prandium aut cœnam πένεσθαι pro Parare, quod alio verbo ἀρτύνεσθαι. Il. Ω. (124.) φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι 'Εσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον. At Od. Δ. (624.) cum περὶ, dicit, περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. Ubi possemus etiam dicere esse tmesin, a VERBO Περιπένομαι idem significante cum sequenti 'Αμφιπένομαι. In Lex. meo vet. πένομαι exp. non solum ἐνεργῶ, sed etiam κάμνω: indeque derivatur Πόνος. [" Koppiers. Obs. 20. Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xiv. Eur. Hec. 1206. Dawes. Misc. Cr. 336. Valck. ad Herod. 217. ad Od. Υ. 281. Markl. Suppl. 210. 420. Musgr. El. 785. Æsch. Eum. 434. Jacobs. Anth. 7. Errat. fin., Longus p. 90. Vill., Lucian. 2, 180. ad Dionys. H. 1, 255. Cum gen., Schol. Aristoph. Πλ. 271." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 3, 2, 16. 'Αγ. 4, 5. 'O. 2, 2. Σ. 4, 35. Porph. ad Marcell. p. 48. Πάντων ἀεὶ πένονται.] 'Αμφιπένομαι, Circa aliquid vel aliquem satago, Illaboro alicui rei, Operam pono circa aliquid, πονοῦμαι περί τι καὶ ἐνεργῶ, Eust. Il. Π. (28.) Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται "Ελκε' ἀκειόμενοι, Circa illos medici occupati sunt, curantes eorum ulcera. Vel, Circa eos operam et laborem impendunt. Nonnulli vertunt, Quos circumstantes operantur: quæ interpr. mihi non placet. Item cum accus. pro Occupatus sum circa, Il. (Δ. 220.) ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον. Sic Ψ. (184.) τόνδ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο, Circa eum (sc. discerpendum et lacerandum) canes occupati non erant. [" Heyn. Hom. 4, 347. 8, 152. Valck. Anim. ad Ammon. 144. Brunck. Apoll. Rh. 109." Schæf. Mss.]

¶ Πόνος, ὁ, Labor, Studium et opera rei alicui impensa, Il. K. (164.) ad Nestorem, Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις: Nunquam a labore cessas: A. (467.) ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα, qui versus legitur etiam Od. Π. (478.): Λ. (54.) ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε, Quoniam alia nos urgebant negotia. Frequens etiam in prosa, Isocr. ad Dem. Τὸν μὲν ὄκνον, ψόγον· τὸν δὲ πόνον, ἔπαινον ἡγουμένη. Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Οἱ γὰρ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς, 8, (8, 5.) Διὰ πόνων καὶ ἱδρώτων τὰ σώματα στερεοῦσθαι. Sic Isocr. ad Dem. Τὰ σώματα τοῖς συμμέτροις πόνοις αὔξεσθαι πέφυκε. Rursum Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ἡδέως ὑποδύεσθαι: ut Lat. quoque Sufferre laborem. Et ap. Plut. (8, 152.) Τοὺς πίπτοντας οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους, Non detrecto. Rursum Xen. K. (9, 10.) Τῷ πόνῳ οὐ δύνανται ἀντέχειν, Laborem sustinere et perferre nequeunt: 'Ελλ. 7, (5, 19.) 'Ως πόνων μηδένα ἀποκάμνειν: quod Lat. dicunt Succumbere laboribus. At Dem. Olynth. 2. 'Ῥᾴδιον

καὶ πόνος οὐδεὶς πρόσεστι τῷ πράγματι. Alicubi exp. A Negotium: (Il. Φ. 524.) de fumo urbis incensæ, Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκε, Omnibus facessit negotium, properantibus sc. extinguere ignem. Quo refer et hoc Il. P. (158.) οἱ περὶ πάτρης Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο. Addi his potest quod Il. Z. (77.) legitur, πόνος ὔμμι μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐπικέκλιται, [ἐγκ.] Ubi etiam exponere queas In vos tota res recumbit. || Molestia, conjunctim Labor ac molestia, Labores molesti, Il. K. (88.) τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές: N. (2.) Τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν Νωλεμέως, Φ. (249.) ἵνα μιν παύσειε πόνοιο Δῖον Ἀχιλλῆα, Ut liberaret laboribus et molestiis, Od. H. (192.) ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης Πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ, ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται. Et Thuc. Ἐν πόνῳ εἶναι: quod Schol. exp. ἐν ταλαιπωρίᾳ. Nec incommode redditur etiam Ærumna; nam Festo Ærumnæ sunt labores onerosi. Philo V. M. 1. Οὐκ ἔσται πόνος ἢ μόχθος ἐν Ἑβραίοις, Nulla vel ærumna vel calamitas Hebræos attigerit. || Morbus, Dolor, B etiam Vitium, Thuc. 2, (49.) Ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ, Dolor. Et ap. Gal. Πυρετοὶ καὶ πόνοι. Item cum gen. ejus rei in qua dolor s. vitium est, Hippocr. ἄρθρων πόνοι, quod Cels. supra in Δυσουρία interpr. Gravedo articulorum. Sic Diosc. de acoro, Ἁρμόζει καὶ πρὸς θώρακος πόνον, Pectoris doloribus subvenit, Plin. Itidem Diosc. 1, 78. Πρὸς βῆχα χρόνιον καὶ ὀρθόπνοιαν, καὶ πλευρᾶς πόνον καὶ θώρακος, Ad laterum pectorisque dolores. Ex Eod. πόνος μασχαλῶν, Alarum tædium, Ruell. Alarum virus, Herm. Alarum fœtor, Marc. At πόνος σελήνης dicitur Defectus lunæ. [" Il. B. 291. ad Xen. Eph. 177. Heyn. ad Virg. 2, 82. Hom. 8, 160. 237. Lennep. ad Phal. p. x. 61. ad Herod. 491. 660. 723. Gell. N. A. 1, 2. Fischer. ad Anacr. p. 5. Act. Traj. 1, 246. Porson. ad Hec. 382. Med. p. 77. Valck. Phœn. p. 515. Ruhnk. ad Xen. Mem. 226. Wakef. S. Cr. 1, 152. 5, 83. Ion. 1107. Herc. F. 1282. Trach. 21. Eum. 559. ad Charit. 468. Markl. C Suppl. 808. Musgr. Iph. A. 1230. Tro. 270. Ion. 1088. Herc. F. 387. Heindorf. ad Plat. Phædr. 243. Jacobs. Anth. 6, 73. 75. 9, 303. 10, 165. Anim. 324. Res labore parta, Abresch. Lectt. Aristæn. 234. Dolor, Toup. ad Longin. 329. Cruciatus, Wakef. Ion. 1225. Pro μάχη, Heyn. Hom. 4, 502. 5, 197. 6, 365. 412. Homericus usus h. v., 4, 125. 251. 5, 122. 6, 34. 365. Conf. c. μόχθος, Brunck. Andr. 305.; cum φθόνος, Jacobs. Anth. 6, 73. ad Diod. S. 1, 214. Πόνῳ πονηρὸς, Lennep. ad Phal. 61. Π. ἔχειν, Harles. ad Theocr. 365. Aristoph. Εἰρ. 1216. Villois. ad Long. 52. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 120. (7, 139.) Πόνος πόνῳ, Porson. Hec. p. 38. Ed. 2. Οὐδένι π., Philostr. 204. Boiss. Πόνοι, ad Dionys. H. 1, 559. Dolores partus, ad Anton. Lib. 190. Verh., Abresch. Lectt. Aristæn. 119." Schæf. Mss.] "Ἀμπόνον, Hom. dicit pro ἀνὰ πόνον, [Il. N. 239. Π. 726.] ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν. Ubi etiam nota πόνον ἀνδρῶν dici τὸν πόλεμον, κατ' ἐξοχήν." [* Πονόψυχος, unde D * Πονοψυχία, Gl. Animi dolor.]

[* " Ἀντίπονος, Jambl. Pyth. §. 22. (p. 57. K.) μισθὸν καὶ ἀντίπονον, nisi leg. ἀντίποινον." Schn. Lex.] Ἄπονος, ὁ, ἡ, Labore carens, Facilis, Carens molestia, Molestiam non exhibens, Quem nullus morbus aut dolor vexat, Morbi dolorisque expers, i. q. ἄνοσος et ἀνόσητος, teste J. Poll. || Rursum Ἄπονος ap. Xen. Λ. (5, 8.) Qui non se exercet laboribus. Apud Eund. Ἑλλ. 3, (4, 19.) Abhorrens a labore, s. Alienus, Qui non est tolerans laboris. || Dolores sedans, ut ἄλυπος: unde ἄπονα medicamenta, "quæ dantur ad levandum lassitudinem vel dolorem," quæ et ἄκοπα. [Æsch. Pers. 864. " Wakef. Ion. 899. Fac. ad Paus. 1, 518. ad Charit. 213. Conf. c. ἄγονος, Boeckh. ad Sim. p. xl. Ἀπονέστερος, Heyn. Hom. 5, 210. Wakef. S. Cr. 2, 85." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 2, 3. Ἀπονώτερος, Hippocr. 838.] Ἀπόνως, Sine labore, Carendo labore, s. laboribus, Nullo negotio, Facile, Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Οἳ νομίζουσι τὸ μὲν πονεῖν, ἀθλιώτατον· τὸ δὲ ἀ. βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν: [1, 6, 8. Ἀπ. 2, 1, 24. Libenter, Soph. Œd. C. 300. " Ad Diod. S. 1, 169." Schæf. Mss.] Ἀπονία, ἡ, Esse vacuum a labore et molestiis. Vel πόνων ἀνάπαυσις, ut Plut. loquitur, i. e. Requies a laboribus. Item, Molestiarum vel Doloris vacuitas. || Exp. etiam Desidia, Inertia, Otium. [Xen. K. Π. 2, 2, 15. * Αὐτόπονος, Nicander Θ. 23. * Βαρύπονος, Philo 5. p. 50. P.]

Διάπονος, Laboriosus, Laboris patiens, Industrius. Pro Laboris patiens, Ad labores assuefactus, In laboribus exercitatus, accipitur a Plut. Mario (26.) p. 769. meæ Ed., de militibus, Οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα καὶ κατηθληκότες, ὡς μήτε ἱδροῦντά τινα μήτε ἀσθμαίνοντα ὀφθῆναι: (Othone 9.) || Cretenses vero διαπόνους vocabant Canes quosdam quibus in venando gloria erat plurima; nomine ducto a labore: siquidem noctu etiam laborabant, sæpeque feris assidentes dormiebant, mox exorta luce dimicaturi. J. Poll. 5, [41. " Plut. Mor. 1, 532." Schæf. Mss.] Διαπόνως, Laboriose, Magno cum labore et difficultate, Plut. Fabio, Βραδέως καὶ δ. δεχόμενον τὰς μαθήσεις. " Δυσπονής, Laboriosus, Ærumnosus, h. e. Graves et difficiles afferens labores, χαλεποὺς πόνους ἐπιφέρων, Od. E. (493.) ἵνα μιν παύσειε τάχιστα Δυσπονέος καμάτοιο φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας." [* Δύσπονος, Soph. Ant. 1277. πόνοι. Eust. Od. Δ. 429. p. 1548, 10. * " Δυσπονία, Manetho 4, 259. ad Charit. 749. Δυσπονίη, ad Mœr. 239." Schæf. Mss. * Δυσπονέως, Maxim. v. 194.]

Ἔμπονος, Laborum patiens, VV. LL. [Aret. 1, 9. Δέει τῶν ἐμπόνων, Schneidero susp. Ezechiel. ap. Euseb. Pr. E. 9. Ἔμπονοι κύπῳ, 3 Macc. 1, 28. Ἔμπονος κραυγή, Vehemens vociferatio. * " Ἐμπόνως, Theodos. Diac. Acr. 2, 13. Jo. Climac. 470. Schol. 213." Boiss. Mss. " Chrys. Serm. 105. T. 6. p. 914, 12." Seager. Mss.] Ἐπίπονος, Laboriosus, Operosus, Isocr. Hel. Enc. (6.) Τὸ σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιπονώτερόν ἐστι: (9.) Τοῦ μὲν ἐπίπονον καὶ φιλοκίνδυνον τὸν βίον κατέστησε. Ubi potius active ponitur pro Laborum tolerantem. Pro Laboriosus, Labores ac molestias afferens, in Defin. Stoic: Ὀδύνη, λύπη ἐπίπονος: quod Cic. interpr. Ærumna, ægritudo laboriosa. Quod vero Plato dicit, Γῆρας μετρίως ἐπίπονον, idem Cic. supra in Εὔκολος vertit Senectus tolerabilis. At Τὸ ἐπίπονον, Labor et molestia, Xen. K. (12, 15.) Οἱ δὲ μὴ θέλοντες διὰ τὸ ἐπίπονον διδάσκεσθαι, ἀλλὰ ἐν ἡδοναῖς ἀκαίροις διάγειν. || Αἱ διὰ τῶν ἐπιπόνων βοήθειαι, Plut. Symp. 4. Remedia in rebus tristibus et dolorem afferentibus. || Lassescens, Lassitudinem sentiens, ut exp. ap. Aristot. de Mundo. [" Wakef. Trach. 829. Timocl., Brunck. Aristoph. 2, 142. Boeckh. in Plat. Min. 126. Ruhnk. Ep. Cr. 115. 206. Valck. ad Phalar. p. xvi. Athen. 223. Ἐπίπονα, adv., Brunck. Œd. C. 1560. El. 123." Schæf. Mss. Ἐπιπονώτερος, Hippocr. 944. Xen. K. Ἀ. 1, 3, 19. Ἐπιπονώτατος, K. Π. 8, 1, 10. Ἐπιπονέστατος, Schol. Apoll. Rh. 2, 374.] Ἐπιπόνως, Magno cum labore, Difficulter, Ægre, Thuc. 1, (22.) Ἐ. δ' εὑρίσκετο, Ægre autem inveniebatur. Item ἐπιπόνως, Laboriose, In magnis laboribus, Xen. K. Π. 7, (5, 24.) Κακοβιωτάτους μὲν ὄντας διὰ πενίαν, ἐπιπονώτατα δὲ ζῶντας διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα, Laboriosissimam durissimamque vitam agentes. Isocr. Panath. Ὥστ' ἐ. ἐργαζομένους, μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν. Et Diligenter, Sedulo, Magno cum studio, Archedicus Comicus ap. Athen. (294.) Οὐδεὶς δὲ διηκόνησεν ἐπιπονώτερον: verba sunt coqui, i. e. Majore cum labore et diligentia. [" Thom. M. 512. Diod. S. 2, 485." Schæf. Mss. * Εὔπονος, unde adv. * " Εὐπόνως, Schol. Jo. Climac. 39." Boiss. Mss.]

[* Κακόπονος, * Κακοπονέω, * Κακοπόνητος, unde] " Κακοπονητικὸς, ex Aristot. (Polit. 7, 16.) pro Pessime affectus ad labores tolerandum, Ineptus ad laborandum, Debilis." [* Καλλίπονος, Paul. Sil. Ecphr. 138. * Καρτερόπονος, Schol. Opp. Ἁ. 1, 35.] Κατάπονος, Labore delassatus, defessus, confectus, s. enervatus, Plut. Sulla (29.) Καθάπερ ἔφεδρος ἀθλητὴς καταπόνῳ προσενεχθεὶς, Ut athleta insurgens integer

in labore jam confectum, Bud. Idem Alcib., Ποιεῖ ἀμφοτέρους βασιλεῖ χειροήθεις καὶ καταπόνους ὑπ' ἀλλήλων. Ubi etiam nota construi cum ὑπό.

Ἀνσίπονος, Laboribus et molestiis liberans, etiam Doloribus eximens: μῦθος, Verba quæ molestiis et doloribus exolvunt, eas sc. mitigando. [" Ruhnk. Ep. Cr. 247. Pierson. Veris. 231. Jacobs. Anth. 1, 47. Anim. 194. Paul. Sil. 31." Schæf. Mss. * Ἀνσιπόνιον, Unguentum, Alex. Trall. 1. p. 97., 11. p. 627.]

[* " *Ματαιοπόνος*, Qui operam perdit, inaniter laborat, Chrys. in Matth. Hom. 49. T. 2. p. 317, 43." Seager. Mss.] *Ματαιοπονία*, ἡ, Inanis labor, Opera frustra impensa. Utitur Lucian. (1, 369.) de philosophis sophistice argutantibus. Item Plut. (6, 454.) Et Chrys. Comment. in Epist. ad Eph. p. 166. necnon Artemid. [" Suidas s. v. Hesychius Milesius, ubi v. in Edit. Hesychii Albert. T. 1." Schæf. Mss.] *Ματαιοπονέω*, Frustra laboro, Nequicquam in aliqua re vexor et contendo. I. e. Successus non respondet labori, Frustra nitor, et nihil promoveo. Utitur Schol. Aristoph. Item Chrys. l. c., loquens περὶ τῶν εἰς πίθον τετρημένον ἀντλούντων. Bud. [Polyb. 9, 2, 2. 25, 5, 11." Jacobs. Anim. 235. * Ματαιοπόνημα, Jambl. V. P. 58. Kiessl." Schæf. Mss. * " Μεγαλόπονος, Const. Manass. Amat. 6, 62." Boiss. Mss.]

Πολύπονος, Laboriosus, Ærumnosus, Calamitosus, Eur. (160.) Phœn. ὃς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματέρος Πολυπόνῳ μοίρᾳ, Schol. * κακομοιρίᾳ. In h. vero Soph. l. (Aj. 636.) ἐκ πατρῴας Ἥκων γενεᾶς ἄριστος Πολυπόνων Ἀχαιῶν, ambiguum est an accipiatur pro Laboriosorum, h. e. Labores multos strenue perferentium vel adeuntium, an pro Ærumnosorum et calamitosorum: [Œd. C. 205. Phil. 777. Tr. 118. Æsch. Pers. 320. Suppl. 387. " Valck. Phœn. p. 372. Eur. Hel. 200. Wakef. Alc. 992." Schæf. Mss. Πουλύπονος, Soph. El. 508.] Πολυπόνως, Multo cum labore, Multis cum laboribus, Phalar. Epist. (p. 356.) Et Plut. Alex. (63.) Χαλεπῶς καὶ π. [* Πολυπονία, Plato Amat. 133.]

[* Ῥυσίπονος, Anal. 2, 518. * Σεμνόπονος, Athen. 471., ubi Schw. * Σεμνόποτος. * " Σύμπονος, Qui una s. conjunctis viribus laborat, 3 Macc. 2, 25. συμπόνων sec. Ald. et Compl., ubi alii fortasse rectius συμποτῶν habent." Schleusn. Lex. V. T.: Gl. Assessor. Hermann. Lex. Prosod. 462. " Jacobs. Anth. 8, 380. * Συμπόνως, Lucian. 3, 638." Schæf. Mss. Hoc autem adv., Schneidero judice, est depravatum a συντόνως.]

Ὑπέρπονος, Laboribus confectus: i. q. κατάπονος: vel etiam Qui supra modum laboravit, et eam ob rem viribus solutus est ac defectus. Plut. Alex. (61.) p. 228. a tergo, de bucephalo, Διὰ γῆρας ὑπέρπονος γενόμενος· τριάκοντα γὰρ ἐτῶν ἀποθανεῖν αὐτόν.

Φιλόπονος, Laborum amans, Gnavus, Isocr. ad Dem. (4.) Πειρῶ τὸ μὲν σῶμα εἶναι φιλόπονος, τὴν δὲ ψυχὴν φιλόσοφος, Plut. Symp. 1, 5. de amore, Ἐπιμελῆ δὲ καὶ φιλόπονον ποιεῖ τὸν ἀμελῆ καὶ ῥάθυμον. Ubi nota etiam opponi inter se φιλόπονος et ῥάθυμος, Gnavus et Ignavus. At Xen. K. Π. 7, (5, 17.) Ἐπειδὴ ὁ φιλοπονώτατος πόλεμος ἀναπέπαυται. Φιλοπόνως, More eorum qui sunt laborum amantes, Gnaviter, Diligenter, Studiose, Dem. (292.) Δικαίως ταῦτα καὶ ἐπιμελῶς ἔπραξα καὶ φ. ὑπὲρ δύναμιν, ubi nota copulari ἐπιμελῶς et φιλοπόνως, sicut Plut. copulat ἐπιμελῆ et φιλόπονον, Xen. Ἑλλ. 6, (1, 4.) p. 339. Καὶ οὓς μὲν ἂν μαλακοὺς τῶν ξένων αἰσθάνηται, ἐκβάλλει· οὓς δ' ἂν ὁρᾷ φ. καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντας πρὸς τοὺς πολεμίους, τιμᾷ. [" Andr. Cr. 57. Φ. ἐπιθυμέω, 89. 251. Euseb. H. E. 197." Kall. Mss.] Φιλοπονία, ἡ, Laborum amor, Studium, Industria, Plato de LL. 7. [Xen. Œc. 20, 25. K. 1, 7. 7, 2. Plut. 6, 336. 343. * Ἀφιλόπονος, Gl. Instudiosus, Sine studio.] Φιλοπονέω, Laborum amans sum, Cum labore efficio, Studiose et gnaviter aliquid facio, cum sc. accus. jungitur, Plato de Rep. 7. Ὅταν τις φιλογυμναστὴς μὲν καὶ φιλόθηρος ᾖ, καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ: cui opponit ibid. ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονῇ. Bud. interpr. Diligenter persequor et stylo prosequor, subjungens Greg. Or. in sacrum Pascha, Ἄξιον δὲ μηδὲ τὸν τῆς βρώσεως τρόπον παραδραμεῖν, ὅτι μηδὲ ὁ νόμος, ἄχρι καὶ τούτου τὴν θεωρίαν φιλοπονῶν ἐν τῷ γράμματι, Quoniam lex quoque diligenter executa est vescendi modum. Ex eod. Greg. affertur, Μόνον ἀεὶ φιλοπονεῖ τὴν κάθαρσιν, pro Tantum assidue operatur purgationem. At Bud. vertit, Magno labore assequitur. Exp. etiam Elaboro et elucubro: Φιλοπονῶ τοῦτο τὸ σύγγραμμα. Itidem Bud. interpr. in h. l. quem e Pandectis affert, Φιλοπονῶ ταύτην τὴν διάταξιν, Elucubro. Idem ex Ecclesiastico (in Prol.) Πεφιλοπονημένον, Elaboratum, Cum labore peractum. Φιλοπονοῦμαι etiam dicitur pro φιλοπονῶ, Aristot. Rhet. 3. Δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τῶν μεταφορῶν. Bud. 856. [Schæf. ad Greg. Cor. 1040.] Φιλοπόνημα, τὸ, Opus elaboratum, [Phot. Bibl. 169. 175. 479. * " Ἐμφιλοπονέω, Studiose et gnaviter occupor in, Anonym. Vit. Chrys. 307, 13. Ταῖς προσευχαῖς ἐσχόλαζε, καὶ ταῖς ἁγίαις γνησίως ἐνεφιλοπόνει γραφαῖς." Seager. Mss.] Ἐπιφιλοπονέω, Gnaviter alicui rei operam do. Pass. Ἐπιφιλοπονοῦμαι pro eod. Xen. Œc. (5, 5.) Θήραις τε ἐπιφιλοπονεῖσθαι συνεπαίρει ἡ γῆ, Animos etiam facit ad venationem ab aratione exercendam laboriose, s. Ut laboriose etiam venemur, Bud. Προσφιλοπονέω, idem, s. φιλοπόνως καὶ σπουδαίως προστίθεμαι, VV. LL. [* Συμφιλοπονέω, Orig. c. Cels. 1, 332.]

Πονέω, Laboro, Plut. Alex. (40.) Δουλικώτατον μέν ἐστι τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν, Xen. πονεῖν ἐπ' ἀξίοις, Laborem atque operam recte ponere, Operæ pretium facere, Isocr. ad Nic. Τῇ ψυχῇ πονῆσαι, quod Cæsar dicit itidem Animo laborare. Rursum Xen. οὐδὲν πονεῖν, Nequicquam laborare, i. e. ματαίως πονεῖν, ματαιοπονεῖν. Pass. Πονοῦμαι eadem signif. qua πονῶ, in Axiocho (p. 368.) Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἐπέλθωμεν καὶ βαναύσους, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, Laborem exercentes a nocte in noctem, Laborantes. Hom. vero passim πονεῖσθαι de iis dicit, qui dimicant, sicut Xen. πονεῖν de iis qui currunt. Il. Δ. (374.) de Diomede, Ὣς φάσαν οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον, H. (442.) Ὣς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. Simile ex Eod. exemplum attuli in Ὄκνος. At O. (447.) πεπόνητο καθ' ἵππους, Occupatus erat circa equos, ἀμφεπένετο. Quod loquendi genus infra quoque habes in Πονῶ εἰς s. περί. Adde e Greg. Ὁ γεωργοῦσι πηγαὶ μηδὲν πονουμένοις, Nil laborantibus, Sine eorum labore. || Interdum πονῶ accus. adjunctum habet, Aristot. Œc. 1, 8. Ἃ πονήσωσιν εἰς ἀδυνάτους, Quos labores impenderint. Et pass. τὸ πονηθὲν, Labor impensus alicui rei, Greg. in Jul. Ἡ γῆ δὲ τὸ πονηθὲν ἀπεσείετο, Terræmotu excutiebatur ejus labor. Itidem Plut. Theseo, Ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αὐτῷ πονηθέντα, Labores quos pro Græcia suscepit et exantlavit. Rursum Aristot. πεπονημένος dicit pro Laboribus exercitatus, Polit. 7. Πεπονημένην μὲν οὖν ἔχειν δεῖ τὴν ἕξιν, πεπονημένην δὲ πόνοις μὴ βιαίοις. Πολλὰ πονήσας, Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Multos labores passus, Qui multos labores exantlavit. Sic Plut. Camillo, Πολλὰ πεπονηκώς. Item πόνους πονῆσαι, Labores exantlare, Aristoph. N. (1049.) Sed et pass. πόνος ipse dicitur πονεῖσθαι, Exantlari s. Exhauriri, Lucian. (1, 75.) Ὑπέφαινε γοῦν, τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς ἕνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον. Gorgias, Τοὺς οὖν τῷ παροιχομένῳ βίῳ πόνους ἐπ' ἀρετῇ πεπονημένους ἀποῤῥίψας, Labores exhaustos. Cum accus. significat etiam Elaboro. Unde pass. πονούμενα, Quæ elaborantur. Greg. de Basilio, Καὶ τὰ πάρεργα τοῦ ἀνδρὸς τῶν πονουμένων ἑτέροις πολὺ τιμιώτερα, Opera ejus illaborata, et obiter aliudque agendo facta, aliorum elaboratis erant præstantiora. Cum eod. accus. constructum significat etiam Facio, ut πένομαι. Soph. (Aj. 1366.) Ἦ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ, Facit quæ sibi utilia sint. In ead. signif. Hom. utitur passivo πονεῖσθαι, Od. X. (377.) Ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι ὅττεό με χρή: (I. 310.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσαι [σπεῦσε] πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, Sua negotia executus. At Λ. (9.) Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆας Ἥμεθα, ubi πονησάμενοι exp. ἐργασάμενοι. || Πονῶ εἰς, Rei alicui operam do, Incumbo in, Laborem pono in, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 19.) Πονεῖν ἡδέως εἰς τὰ τοιαῦτα. Quod loquendi genus Cic. imitatus est Verr. 7. [5, 72.] Si nullam

ad rem nisi ad officium et veritatem omnes meæ curæ, vigiliæ, cogitationesque laborarunt. Itidem dicitur πονεῖσθαι περὶ, Exerceri in, Laborem impendere, ponere in, Occupari in: quod Hom. ἀμφιπένεσθαι dicit. Habes ejus usus duo exempla ap. Bud. 749., alterum ex Aristot., alterum e Basil. Sic πονεῖσθαι κατὰ, paulo supra ex Hom. || Exp. etiam Tolero, Labores exantlo, Plato Epist. 7. Ἀναγκαῖον ἴσως ἐνιαυτόν γ' ἔτι πονεῖν, Per annum adhuc sufferre. || Viribus frangor, Labore frangor s. conficior, Laboribus succumbo, οὐκ ἀντέχω, τῷ πόνῳ οὐκ ἀντέχω, ut Xen. loquitur, Plato Phædro, Δοὺς δὲ οὕτω φύσει ἰσχυρὸν εἶναι ὥστε πολλάκις γιγνομένην ψυχὴν ἀντέχειν, μηκέτι ἐκεῖνο συγχωρεῖ, μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι: q. l. citans Bud. p. 749. πονῶ interpr. Frangor et fatisco, Non duro: subjungens et hunc Luciani (1, 660.) Πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα ὑπὸ νόσου, ἢ ὑπὸ γήρως. Huc pertinet quod Ovid. dicit, Atlas en ipse laborat. || Lassor, Lassesco, Defatigor, Aristot. Probl. Διὰ τί ποτε ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν μηρῶν τὸ μέσον μάλιστα πονοῦμεν, ubi tamen Bud. interpr. non solum Lassesco, sed etiam Doleo. Itidem Pass. Πονοῦμαι in h. l. Chionis Ep. ad Matridem, Πεπονημένοι γὰρ οἱ Ἕλληνες πολυχρονίῳ καὶ χαλεπῇ στρατείᾳ, Confecti atque lassi, Bud. 749. || Laboro, ut sc. in bello πονεῖν dicitur ea pars Quæ hostem non amplius sustinere potest, premitur et inclinat, Thuc. 1. Ἐπεὶ σφῶν οἱ ξύμμαχοι ἐπόνουν, Quoniam socii ipsorum laborabant: 5, (73.) p. 189. Ὡς ᾔσθετο τὸ εὐώνυμον σφῶν πονοῦν. Itidem Synes. Ep. 104. Πρὸς τὸ πονοῦν ἔφη καταδεδραμηκέναι, Succurrisse parti laboranti: Ovid. Opem ferre laboranti, Plin. Cujus cornu in acie laboraret. || Navis quoque et ejus instrumenta dicuntur πονεῖν, cum tempestate quassata et tantum non fracta sunt, Thuc. 7. Ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς, εἴ τις ἐπεπονήκει, Schol. ἐπεπόνθει κατεαγυῖα, Dem. (293.) Πονησάντων αὐτῷ τῶν σκευῶν ἢ καὶ συντριβέντων ὅλως, sc. in tempestate et naufragio. || Laboro, i. e. Ægroto, Doleo: cujus signif. exemplum e Gal. habes in Παροξύνω. Interdum additur accus. ejus partis quæ laborat s. dolet: pro quo Lat. dicunt Laborare ex: ut Cic. Laborare e renibus, ex intestinis. Item Dolere ex. Aristot. de Part. Anim. 3. Πονεῖν τοὺς νεφρούς: quod etiam reddi potest, Laborare vitio renum. Aristoph. (Εἰρ. 820.) πονεῖν τὰ σκέλη. Pass. Πονοῦμαι, Laboro, Ægroto, itidem ut πονῶ, Thuc. 2, (51.) Τόν τε θνήσκοντα καὶ τὸν πονούμενον ᾠκτίζοντο, Et morientem et laborantem miserabantur. "Πονεύμενος, Dorice "pro πονούμενος, Etym." "Πεπονήατο, Ionice pro "ἐπεπόνηντο, Apoll. Rh. 2, (263.) usurpavit pro "ἐπόνουν, ἡτοίμαζον, Parabant, Apparabant, πεπο"νήατο δαῖτα γέροντι." [" Toup. Epist. de Syrac. 340. Valck. Callim. 178. ad Theocr. x. Id. p. 184. 397. Alberti Peric. Crit. 155. Ammon. 118. Fischer. ad Anacr. p. 18. Wyttenb. Select. 342. Wakef. S. Cr. 1, 152. 3, 169. 5, 161. Herc. F. 258. Trach. 103. Phil. 39. ad Lucian. 1, 500. ad Charit. 405. 751. 756. ad Diod. S. 1, 409. 2, 568. Musgr. Hel. 1525. Jacobs. Anim. 280. Anth. 8, 142. 9, 67. 10, 93. 165. Heyn. Hom. 5, 434. 527. 6, 27. 411. 420. 7, 502. 8, 403. 687. Boiss. Philostr. 487. Viribus frangor, Diod. S. 2, 168. Dionys. H. 1, 205. Active, Fischer. ad Anacr. p. 156. Brunck. p. 111. Ed. 1. Musgr. Herc. F. 1293. Conf. c. ποιῶ, Wessel. Itin. 578. ad Diod. S. 1, 436. 2, 334. Wakef. S. Cr. 4, 56. V. fin., ad Hesych. 2, 571. Jacobs. Anim. 285. Schneid. ad Xen. K. Π. 243. Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 111.; cum πολεμῶ, ad Diod. S. 1, 557. Πονεῖν, πονεῖσθαι, Valck. Adoniaz. p. 396. Τὸ πονοῦν, Plut. Alex. p. 54. Schm. Π. τῷ σώματι, ad Lucian. 1, 187. Πονήατο, Gesner. Ind. Orph. Ἀθανάτου φύσεως πεπονήαται, Probl. Arithm. 1. Πεπονηκὼς, πεπονημένος, Fractus, ad Diod. S. 1, 499. 577. 2, 347. 402. Jacobs. Anth. 10, 374. Tzschucke ad Strab. 4. p. 123." Schæf. Mss. Ad Orph. Arg. 460. 770. Schn. Lex. et Suppl. Xen. K. Ἀ. 7, 6, 25. Πολλὰ σὺν ὑμῖν πονήσαντα καὶ κινδυνεύσαντα, Pind. Π. 4, 268. πονεῖ με, Arat. 758. κείνων πεπόνησο, i. e. ἐπιμέλειαν ἔχε, Moschus 4, 100. πονεύμενος ἕρκος ἀλωῆς. * Πεπονημένως, Ælian. N. A. Epit. p. 564.] Πόνημα, τὸ, Labor, Opus, Epigr. [" Palladas 12. * Πονημάτιον, Libellus, Ruhnk. Præf. ad Tim. p. xii." Schæf. Mss. " Athan. 2, 166." Kall. Mss. Ad Greg. Cor. 255. " Phot. Bibl. Cod. cli. de Timæi Lex. Plat., Epiphan. 1, 932." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Πόνησις, Critias ap. Sext. Emp. adv. Math. 9, 54. v. 30.] Πονητέον, Laborandum est. [* Πονητὸς, unde] Πονητικὸς, Ad laborandum promtus, Ad laborem perferendum aptus, Laborifer, Laboriosus. Ἀπόνητος, ὁ, ἡ, Illaboratus. Vel etiam idem cum ἄπονος. [" Brunck. El. 1065." Schæf. Mss.] UNDE Ἀπονητὶ, Sine labore, Nullo negotio, i. q. ἀπόνως, s. ἄνευ πόνου. Et ἀπονητότατα, Minimo cum labore, Minima cum difficultate. [Plut. Alcib. 11. " Ad Charit. 219. Abresch. Lectt. Aristæn. 96." Schæf. Mss.] Αὐτοπόνητος, Per se elaboratus: Epigr. αὐτοπόνητον ῥεῦμα μελίσσων, [" Antiphil. 29." Schæf. Mss.] " Δυσπό"νητος τροφὴ dicitur Nutritio quæ difficili labore "fit: ut ap. Soph. (Œd. C. 1614.) p. 323, Œdipus "filiabus suis dicit, κοὐκέτι Τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' "ἐμοὶ τροφήν: sc. δ. τροφὴν appellans τὴν γηροκομίαν, "teste Schol.; ut sensus sit, Non amplius laborabitis "in me alendo et curando." Τριπόνητος, Ter elaboratus, textus, Epigr. [" Leon. Tar. 20. et Jacobs." Schæf. Mss.]

Ἀμφιπονέω, s. Ἀμφιπονοῦμαι, Satago circa, Occupor circa, i. q. ἀμφιπένομαι, Il. Ψ. (681.) Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο, Θαρσύνων ἔπεσι. || Exp. etiam Absumo, afferturque e Plut. (6, 81.) ἀμφεπονήθη, pro Consumsit, Depastus est. Qui hujus verbi usus mihi valde insolens videtur. [" Heyn. Hom. 8, 390. Jacobs. Anth. 6, 153." Schæf. Mss. * Ἀντιπονέω, Appian. B. C. 5. p. 690.] Ἀποπονέω, Finem laborandi facio, Laborare desino, A labore s. laboribus desisto. Sic enim Suidas ἀποπεπόνηκας exp. τῶν πόνων ἔληξας: itidemque Ἀπεπόνουν, τοῦ πόνου ἔληγον: citans h. l. Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβοδιφῶντες τὰ ὑποχθόνια. [Aristoph. Θ. 245. " Valck. Adoniaz. p. 203. ad Herod. 706. Cattier. Gazoph. 70." Schæf. Mss.]

Διαπονέω, et Διαπονέομαι, Elaboro, Expolio, Conficio: cujus signif. exemplum ex Isocr. ad Phil. affert Bud. 751. in quo copulantur ἐξεργάζεσθαι et διαπονεῖν. Ibid. annotat, Platonem sæpe uti pro Excolo: subjungens e Xen. (K. Π. 3, 1, 16.) Ἔκπλεω δὲ πάντα διαπονούμενοι, Summo labore efficientes. || Operam do, etiam Exerceo, Factito, Plato de LL. 8. Δύο δὲ ἐπιτηδεύματα ἢ δύο τέχνας ἀκριβῶς διαπονεῖσθαι σχεδὸν οὐδεμία φύσις ἱκανὴ τῶν ἀνθρωπίνων, Plut. Pericle (4.) Ἀριστοτέλης παρὰ Πυθοκλείδῃ μουσικὴν ἂν διαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησὶ, Musicæ operam dedisse, (6, 26.) Πέμποντας ἐς παιδοτρίβου τοὺς παῖδας ταῦτα διαπονεῖν, His operam dare, Hæc exercere et satagere, In hæc incumbere. Itidem Xen. (Ἀπ. 2, 1, 33.) Τοιαῦτά σοι ἔξεστι διαπονησαμένῳ τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι, Talia si exercueris et in hujusmodi operam posueris. In qua signif. dicitur etiam διαπονοῦμαι εἰς vel περὶ, sicut πονῶ quoque usurpatur. Plato Epist. Εἰς εὐωχίας καὶ πόνους καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονεῖσθαι, Compotationibus et veneri operam dare, Aristot. de Gener. Anim. 3. Διαπονεῖσθαι περὶ τὰ τέκνα. Idem, Πάντα γὰρ ὅσα πραγματεύεται περὶ τὰ τέκνα, περὶ τὸν φαινόμενον οἰκεῖον διαπονεῖται γόνον, Satagunt et cum labore occupata sunt, Prolis causa laborem suscipiunt. Adde e Plut. Διαπονεῖσθαι ἐν ὅπλοις, In armis tractandis operam ponere. || A superiori signif. non multum alienum est διαπονῶ τἀγαθὸν, quod ex Aristot. Eth. 9. affertur pro Bonum ago. || Labore pario, s. quæro: ut διαπονῶ τὴν τροφὴν, Meo labore victum mihi paro. || Cum labore conficio, simpl. Conficio. At vero, Διαπονεῖται ἡ τροφὴ, Conficitur cibus, i. e. Concoquitur. In simili loquendi genere ἐκπονεῖν quoque usurpatur. || Exerceo, in alia signif. quam supra, i. e. γυμνάζω, etiam Excolo, Plut. Lycurgo (14.) Τὰ δὲ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διεπόνησεν, Exercuit, Excoluit, ἤσκησε. Idem Mario (13.) p. 754. meæ Ed. Ἐν δὲ τῇ στρατείᾳ τὴν δύναμιν διεπόνει καθ' ὁδὸν, ἐξασκῶν δρόμοις τε παντοδαποῖς καὶ μακραῖς ὁδοιπορίαις: quo referri potest quod e Luciano

affertur, (2, 898.) Τοὺς νέους παραλαβόντες ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε. || Exp. etiam Conor, Cum labore suscipio, in h. l. Isocr. Τὰ πλεῖστα τῶν περὶ τὸν βίον τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονοῦμεν. || Neutraliter quoque accipitur pro simplici πονῶ, Laboro, Labores adeo s. perfero, Plato Epist. 7. Πρὸς τοὺς τρυφῶντας καὶ ἀδυνάτους διαπονεῖν, Qui labores perferre nequeunt, Lucian. (2, 893.) Διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, Labores adire et ferre corpus cogimus. Itidem pass. voce διαπονούμενα σώματα, Corpora quæ labore exercentur. Et Xen. Λ. (5, 8.) Ἀπὸ τῶν σίτων οἱ διαπονούμενοι εὔχροοί τε καὶ εὔσαρκοι καὶ εὔρωστοί εἰσι: quibus opp. ibid. τοὺς ἀπόνους, Qui non laborant, labores fugiunt et detrectant. Idem dicit διαπονεῖσθαι ἕως, Nulli labori parcere, Omnem lapidem movere donec etc. Ἑλλ. 2, (3, 17.) Ὥσπερ ἐν νηὶ διαπονεῖσθαι ἕως ἂν ἐς οὖρον καταστῶσι. At in Symp. p. 512. Παντὶ διαπονεῖν τῷ σώματι, simpl. pro Toto corpore laborare, Totum corpus exercere; nam quidam τὰ σκέλη ἐγύμναζον, quidam τοὺς ὤμους. || Διαπονηθεὶς, Ægre ferens, Tædio affectus, Moleste ferens: ut accipitur Act. 16, (18.) Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας. Itidem 4, (2.) Διαπονούμενοι διὰ τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὸν λαὸν, Moleste ferentes quod docerent populum. [Jambl. Protr. 112. Kiessl. "Toup. Epist. de Syrac. 340. Plut. Mor. 1, 27. Wakef. S. Cr. 3, 169. ad Diod. S. 1, 220. 409. 2, 411. Jacobs. Anth. 8, 142. Διαπονεῖσθαι, Plato Phædro 338." Schæf. Mss. Aristot. Poët. 25, 1. Polyb. 4, 45. Xen. Œc. 7, 32. Ages. 11, 7. Æsch. Ag. 19. οἴκου ἄριστα διαπονουμένου, pro διοικουμένου.] "Διαπονθεὶς, Hesychio λυπηθεὶς, Molestia affectus:" [leg. διαπονηθείς. * Διαπεπονημένως, Isocr. Ep. 6. p. 430, 10. Cant.] "Διαπόνημα, Labor et exercitatio, "Plato de LL. Ἅπαντα τοῖς σώμασι διαπονήματα:" [7. p. 372. Critia p. 52. 59. Procop. Ædif. 4, 3.] "Διαπόνησις, Labor, Exercitatio," [" Clem. Alex. 241. 243. * Διαπονητέον, 242." Kall. Mss. * Διαπονητὸς, unde * Ἀδιαπόνητος, Athen. 402. * Συνδιαπονέω, Plato Soph. 218.]

[* " Εἰσπονέω, Erot. Lex. Præf. 1." Wakef. Mss. * Παρεισπονέω, Eur. Beller. 96. μουσικήν. Schneidero susp.]

Ἐκπονέω, Elaboro, Excolo, Thuc. (3, 38.) Τὸ ἐκπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας, Luculenta oratione elaborata, Synes. Epist. 67. Ὧν τοὺς ἀγροὺς ἐκπονεῖ, Quorum agros exercet et colit. Sic Joseph. c. Apionem, Χώραν δὲ ἀγαθὴν νεμόμενοι, ταύτην ἐκπονοῦμεν. Et Theocr. (16, 94.) pass. ἐκπονέοιντο νειοὶ, Elaborentur novales. || Satago, Operam pono in, Exerceo. Interdum etiam Meditor: quam signif. habet et præcedens διαπονῶ. Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, προθύμως αὐτὰ ἐκπονοῦνται· ἃ δὲ αἰσχρὰ ἡγεῖται εἶναι, παντελῶς τούτων ἀπεχομένους: Exercentes et meditantes, Bud. Idem Xen. οὐχ ὡς μαχούμενοι μηδέποτε παύσονται, τοῦτ' ἐκπονοῦνται, Hoc meditantur et exercent. Plut. Pericle, Τὴν ὕλην ἐκπονοῦσαι τέχναι, Artes materiam exercentes et tractantes. Rursum Xen. (K. Π. 1, 2, 16.) Μαρτυρία δὲ τῆς μετρίας διαίτης αὐτῶν, καὶ νῦν ἔτι ἐκπονεῖσθαι τὴν δίαιταν, Quod cultum vel moderatum vitæ genus teneant et labore exercitatum, Bud. Idem Bud. quod Xen. Ἱππαρχ. (9, 1.) dicit, Τὸ ξυμφέρον ἐκπονεῖν, vertit, Efficere quod in rem esse videatur. At, Ἐκπονήσας παιδευτικὸν τῆς μουσικῆς τρόπον, exp. Qui capessendæ disciplinæ musicæ curam adhibuit. Et sicut διαπονεῖσθαι περὶ, pro Satagere, Occupatum esse in, sic etiam Aristot. H. A. 9. Περὶ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων ἐκπονεῖται. || Ἐκπεπονημένος, Exercitatus, Laboribus assuefactus, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 28.) p. 330. Μισθοφόρους πολλοὺς τρέφειν περὶ αὐτὸν, καὶ πέζους καὶ ἱππέας, καὶ τούτους ἐκπεπονημένους ὡς ἂν κράτιστοι εἶεν: e K. Π. (3, 3, 25.) affert Bud., Ἐῤῥωμένως δὲ εἵποντο, διὰ τὸ ἐκπεπονῆσθαι τὰ σώματα, Propter corpora labori assuefacta. Et (Ἱππαρχ. 8, 3.) Ἐκπεπονημένοι τοὺς πόδας, Qui pedibus iter facere assueverant. || Labore conficio, simpl. Conficio, sicut etiam διαπονῶ, Aristot. Probl. s. 4. Ὅτι ἥκιστα ἐκπονεῖ τὴν τροφὴν, Labore conficit et concoquit. Item in alio sensu Labore conficio et domo, Defatigo. Unde pass. signif. Plut. Othone, (9.) Ἐκπονούμενος ταῖς φροντίσι, Curis defatigatus. || Neutraliter quoque ponitur pro Labores perfero, ut διαπονῶ, Xen. K. Π. 4, (3, 3.) Ἱκανώτεροι τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν. [" Ad Xen. Mem. 1, 4, 13. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 114. Phœn. p. 553. Hipp. p. 218. 234. Diatr. 143. Ruhnk. Ep. Cr. 298. Brunck. ad Eur. Hipp. 636. Zeun. ad Xen. K. Π. 370. Jacobs. ad Meleagr. p. 3. Anim. 47. Anth. 7, 207. Wessel. Itin. 578. Wakef. Ion. 387. 1375. Herc. F. 308. Musgr. ibid. Wakef. 582. et Corrig. Musgr. ibid. Porson. Phœn. 1662. Epigr. adesp. 168. Laborando cibum digero, Xen. Mem. 1, 2, 4. ubi v. Ind., K. Π. p. 30. Med., Longi Pastorr. p. 2. Zeun. ad Xen. K. Π. 89." Schæf. Mss. Ἐκπονέω τείχη, Aristoph. Ὄρν. 377. Antip. Sid. 40. Anal. 3, 183. Strabo 5. p. 205. Theocr. 29, 24. Κἤμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδηρέω, Mollem fecit e ferreo. * Ἀντεκπονέω, Phav. 90, 3. * Προεκπονέω, Athen. 658. * Προσεκπονέω, Plut. Nicia 17. " Allaboro, Clem. Alex. 314.; cum dat., 476.; cum accus., Elaboro, 750. Kall. Mss. * Συνεκπονέω, Eur. Ion. 740. Iph. T. 1063. Hel. 1394. 1422. Andr. 19. Strabo 16. p. 1072=737=247 * Συνεκπονητέον, Clem. Alex. Str. 453. * Ὑπεκπονέω, Jo. Poll. 9. p. 1097.]

Ἐμπονέω, Illaboro alicui rei, Operam alicui rei impendo, [" Alciphr. 332. (3, 25.)" Schæf. Mss. " Schol. Il. Δ. 374." Wakef. Mss.] Ἐμπόνημα, τὸ, Labor alicui rei impensus. In VV. LL. exp. Labor, Exercitamentum. Ἐπιπονέω, idem. Alii exp. Labores tolero. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 75." Schæf. Mss. Xen. Λ. 2, 5. Ἑλλ. 6, 1, 4. * Προσεπιπονέω, Æschin. 34.] Συνεπιπονέω, Simul illaboro, simpl. laboro, Xen. K. Π. 5, (4, 9.) p. 80. Ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν ἐθέλουσι.

Καταπονέω, Labore conficio, opprimo, Defatigo. Pass. Καταπονοῦμαι, Labore conficior, Fatisco. Alicubi simpliciter pro Conficior, Debilitor, Diog. L. Lycone, Νόσῳ ποδαγρικῇ καταπονηθείς. || Καταπονούμενος exp. etiam Exercitatus, [Hesychio πειραζόμενος,] a Καταπονέω, Laboribus exerceo. [" Ad Diod. S. 1, 260. 408. 585. 622. 721. 2, 70. 347. 348. Argum. Aristoph. Nub. ad Charit. 217. Conf. c. καταπολεμῶ, ad Diod. S. 2, 414. cf. Plut. Alex. (c. 40.) p. 99. Schm." Schæf. Mss. * " Καταπόνησις, Defatigatio, Chrys. Hom. 65. T. 6. p. 671, 8." Seager. Mss. Inc. Exod. 3, 7. * Καταπονητὸς, unde * Ἀκαταπόνητος, Gl. Infatigabilis, Schol. Æsch. Pr. 679. " Eust. 108. penult." Seager. Mss. " Schol. Soph. Œd. T. 1064. 1200. 1309. Schol. Pind. Ὀ. 2, 60. 146. 11, 4. Grammaticaster in meis ad Planud. Notis, Ovid. Met. p. 315." Boiss. Mss. * Δυσκαταπόνητος, M. Anton. 6, 19. Arrian. Ep. 3, 12.]

" Προπονεῖν, Ante frangi labore et fatigari, Præ- " delassari, ut Ovid." [Etym. M. 73, 28. Lex. Xen., Soph. Œd. T. 704. " Jacobs. Anim. 244. ad Lucian. 2, 24. * Προσπονέομαι, ad Diod. S. 1, 675." Schæf. Mss. Προσπονέω, Appian. 1, 423. Γεωργία καὶ ἠρεμίᾳ προσπονῶν βίος, al. πρὸς πόνων.]

Συμπονέω, Una laboro, Laborantem juvo, In labore perferendo socius sum. Attice DICITUR Ξυμπονέω, quod ap. Soph. (Ant. 41.) legitur. [Æsch. Pr. 274. Lucian. 1, 723. " Steinbr. Mus. Tur. 1, 170. Musgr. Tro. 62." Schæf. Mss.]

Ὑπερπονέω, Supra modum laboro, Nimium labore me exerceo, Labore me conficio, Gal. ad Gl. 1. || At ὑπερπονῶ σου, s. ὑπερπονοῦμαι, Labores pro te suscipio, sustineo, perfero, Tua causa laboro, Soph. Aj. (1310.) ὑπερπονοῦμαι τοῦδε pro ὑπὲρ τοῦδε ἀγωνίζομαι, Pro hoc dimico: (Œd. C. 345.) sicut Homerum quoque accipere πονεῖσθαι pro Pugnare s. Dimicare supra docui. [" Xen. Mem. 1, 2, 4. v. Ern. Ind." Schæf. Mss.] * Ὑποπονέω, Hipp. 1089.]

[* Πονικὸς, Laboriosus, Diog. L. 7, 170. Molestus, Theod. Prov. 15, 1. * Πονόεις, ad Greg. Cor. 255. Manetho 4, 373. ad Charit. 405. * " Πονιάω, Koen. ad Greg. Cor. 105." Schæf. Mss.]

¶ Πονηρὸς, a πόνος, ut μοχθηρὸς a μόχθος, καματηρὸς a κάματος, Improbus, Scelestus, Pravus, Perversus: quam signif. habet etiam μοχθηρός. Possit

alioqui videri τοῦ πόνηρος proparox. pro ἐπίπονος, dandus esse prior locus. Æschin. (67.) Διὸ καὶ μάλιστα ἄξιός ἐστι μισεῖσθαι, ὅτι πονηρὸς ὤν, καὶ τὰ τῶν χρηστῶν σημεῖα διαφθείρει: ubi etiam nota opponi πονηρὸς et χρηστὸς, sicut ap. Xen. Ἀθ. (1, 1.) necnon ap. Plut.: Isocr. vero τοῖς πονηροῖς opp. τοὺς καλῶς γεγονότας καὶ τεθραμμένους καὶ πεπαιδευμένους. Dem. pro Cor. Οὕτως ἀχάριστος εἶ καὶ πονηρὸς φύσει. Idem (p. 1122.) Οἱ ἐκ περιουσίας πονηροὶ, Qui in bonorum facultatumque copia prave agunt, Bud. Ex Eod. affertur (p. 377.) Πονηρός ἐστιν ἀργυρίου, pro ἕνεκα ἀργυρίου, Qui pecuniæ conquirendæ causa nulla scelera non admittit. Plut. (8, 189.) Μήτε τοὺς ἄλλους ἐκ κακῶν καὶ πονηρῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς καὶ μεγαλωφελεῖς γενομένους. Ubi etiam observa opponi sibi πονηροὺς et μεγαλωφελεῖς, sicut supra πονηροὺς et χρηστούς: non aliter quam ap. Cic. Servus frugi et Servus nequam. Item πονηρὰ ἔργα, Improba et scelesta facta, Dem. (551.) Τῷ δὲ μηδὲν αὑτῷ συνειδότι δεινὸν εἰσήει, εἰ πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων δόξει κοινωνεῖν τῷ σιωπῆσαι, Vehemens et acer metus incessit ne silentio sese indicare scelestæ conscientiæ videretur. Dicitur et πόνῳ πονηρὸς pro σφόδρα πονηρὸς, Suid. Improbissimus, Nequissimus: quo tropo ap. Athen. (563.) Κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς. Utitur Aristoph. hoc loquendi genere, Σφ. (466.) πόνῳ πονηρὲ καὶ κομηταμυνία, ubi tamen Schol. exp. ἀσκήσει καὶ μελέτῃ πεπονημένε τῆς τυραννίδος. Sed ibi male conjunctim SCRIPTUM Πονωπόνηρε. || Malus, Male se habens: qua signif. πονεῖν quoque dicitur, et τὰ πονοῦντα, Thuc. 8, (97.) p. 294. Ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήνεγκε τὴν πόλιν. At p. 271. ejusd. libri (c. 24.) proparoxytonως ead. signif. legitur, Ὡς οὐ πάνυ πόνηρα σφῶν βεβαίως τὰ πράγματα εἴη, Non prorsus malo loco esse res ipsorum. Rursum ὀξυτόνως ap. Philon. V. M. 1. Χρηστὰ προσδοκᾶν ἐκ πονηρῶν, E malis meliora sperare. Item compar. gradu ap. Thuc. Πονηρότερα πράγματα, Res deteriores, deterius vel pejus se habentes. Item πονηρὰ πράττων, Cujus res malo loco sunt. Item σῶμα πονηρὸν, Corpus imbecillum et languidum. Pro Malus accipitur et in aliis loquendi generibus: ut πονηρὰ ἱππάρια, et πονηρὸν ὄψον, ὕδωρ, necnon πονηρὰ ἐλπίς. Xen. K. Π. 1, (4, 19.) Πονηροί γε φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ πονηρῶν ἱππαρίων ὀχούμενοι ἄγουσιν ἡμῶν τὰ χρήματα. Apud Athen. Ὄψῳ πονηρῷ πολυτελῶς ἠρτυμένῳ, Plut. Alex. Διεφθαρμένον ὕδωρ καὶ πονηρὸν, Herodian. 2, (1, 17.) Πονηρᾶς ἐλπίδος καὶ φόβου συνεχοῦς ἀπαλλάξομαι. Præterea ap. Aristoph. (Πλ. 352.) πονηρὸν φορτίον, Malum onus: quod fortasse etiam reddi queat Grave et laboriosum. Ex Eod. affertur (N. 542.) πονηρὰ σκώμματα pro Inepti ac insulsi sales. || Redditur alicubi etiam Vitiosus, Vitiatus, In quo vitium est: ab ea signif. τοῦ πόνος, qua ponitur pro Vitium, Morbus. In VV. LL. exp. præterea Carie vitiatus, Putris, Defectus, Mancus, Debilis et Infirmus, necnon Inops. || In sacra Scriptura ὁ πονηρὸς, quod Lat. reddunt Malus, vocatur Malus spiritus s. Diabolus, omnis malitiæ et improbitatis auctor: quod per antonomasiam dictum videri potest, et ad primam signif. τοῦ πονηρὸς referri, qua sc. ponitur pro Improbus, Scelestus, Pravus, Nequam. Matth. 13, (19.) Ἔρχεται ὁ πονηρὸς, καὶ ἁρπάζει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, Venit malus ille. Quo modo et in Orat. Dominica, Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ceterum diverso accentu ad diversam signif. indicandam, scribitur ETIAM Πόνηρος, SIVE Πονῆρος, sc. pro ἐπίπονος, Eust. Itidem ap. Aristoph. Πλ. (220.) Παπαὶ, πονήρους γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους, Schol. exp. ἐπιπόνους, ἀτυχεῖς, ἀθλίους, πόνου φροντίζοντας, ἀσθενεῖς, ἀπράκτους. Commodius interpretabimur Miseros, i. e. ἀθλίους, ταλαιπώρους: quemadmodum N. (102.) πόνηροί γ' οἶδα, itidem exp. idem Schol. ἄθλιοι, ἐπίπονοι. Eadem signif. Σφ. (977.) Ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα καὶ κνυζούμενα, O miseri et vagientes, s. Calamitosi, Ærumnosi. Hes. quoque πόνηρον exp. ἐπίπονον, κακοπαθῆ: sed ap. eum ὀξυτόνως tamen scribitur πονηρόν. Ac certe sunt qui hoc discrimen ex accentu vanum esse dicant, et πόνηρος Attice tantum dici, mutato accentu, sicut ἄδελφε, et nonnulla alia. [" Πονηρὸς, Toup. Opusc. 1, 339. 2, 271. Ammon. 80. Lennep. ad Phal. 61. Wakef. S. Cr. 5, 12. 15. Markl. Suppl. 548. Coray Theophr. 330. ad Lucian. 1, 678. Πονηρὲ σὺ, Aristoph. Fr. 219. 243. Πόνηρος, Köppen Blumenl. III. Einl. p. cxviii. Ruhnk. Ep. Cr. 115. ad Xen. Eph. 142. T. H. ad Plutum p. 69. 417. ad Lucian. 1, 678. 2, 224. ad Dionys. H. 2, 946. Thom. M. 620. Markl. l. c. Coray l. c. Πονηρὸς, πόνηρος, Ammon. 95. 116. ad Charit. 384." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 389. Arcad. p. 71. " Non secundus, de vento, Dionys. H. 1, 131." Wakef. Mss. * " Πονηρογνώμων, Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss. * Πονηροκράτης, unde] Πονηροκρατέομαι, Improborum imperio regor: cui opp. εὐνομοῦμαι. Aristot. Polit. 4. (p. 372.) Δοκεῖ δὲ εἶναι τῶν ἀδυνάτων τὸ μὴ εὐνομεῖσθαι τὴν ἀριστοκρατουμένην πόλιν, ἀλλὰ πονηροκρατουμένην. [" Dionys. H. 1, 1573. * Πονηροκρατία, 1514." Wakef. Mss. " Pseudo-Diog. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 263." Boiss. Mss.] Πονηρολογίαι, Maledicta, Contumeliæ, etiam Sermones improbi et nequam, Verba quæ de rebus malis fiunt, [Aristot. Top. 8, 12. * Πονηροποιὸς, Epiph. 1, 665.] Πονηρόπολις, ἡ, Improborum civitas, quam in Thracia Philippus condidit, et in quam pessimos quosque homines transtulit, Suid. e Theopompo. Item Plut. (8, 65.) Ὥσπερ ἡ πόλις, ἣν ἐκ τῶν κακίστων καὶ ἀναγωγοτάτων κτίσας ὁ Φίλιππος, πονηρόπολιν προσηγόρευσε. Πονηρόφιλος, ὁ, ἡ, Improborum amans, Qui improborum consuetudine et commercio gaudet, Aristot. Polit. 5, 11. Πονηρόφιλος ἡ τυραννίς· κολακευόμενοι γὰρ χαίρουσι. Huic opp. Μισοπόνηρος. Inversa autem comp. pro πονηρόφιλος DICITUR Φιλοπόνηρος, quo utitur idem Aristot. Eth. 9, [3. * Φιλοπονηρία, Theophr. Char. 29. Arethas Apocal. 673. * " Πονηρόφρων, Qui mala mente est, Apost. Const. 365." Wakef. Mss. * Πονηρόψυχος, Gl. Malicordis.]

Ἀπόνηρος, Qui improbus et nequam non est, Minime malus, ἄκακος, [" Asterius Hom. 56. Ruhen." Boiss. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 178. Toup. Opusc. 2, 193." Schæf. Mss. * Βαθυπόνηρος, Procl. Paraphr. Ptol. 223. * " Δουλοπόνηρος, J. Poll. 10, 164." Kall. Mss.] " Ἡμιπόνηρος, Semimalus, Semiimprobus, " Aristot. Eth. (7, 10.) et Polit." Λιπόνηρος, Eximie improbus, Insigniter nequam, λίαν πονηρὸς, Hes. [" Ruhnk. Ep. Cr. 88. Cattier. Gazoph. 94." Schæf. Mss.] " Μακροπόνηρος, Longe improbissimus, ap. " Suid." [Photio ὁ εἰς μακρὸν ἐκτείνων τὴν πονηρίαν καὶ μνησικακῶν.] Μικροπόνηρος, Qui in parva re s. parvis rebus improbus est. CONTRA Μεγαλοπόνηρος, Qui in magna re s. magnis rebus improbus est, Immani improbitate præditus: qui et ὑβριστὴς dicitur, inquit Bud. Utroque utitur Aristot. Pol. 5, 11. Γίγνονται γὰρ οἱ μὲν, ὑβρισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι μᾶλλον, οἱ δὲ, κακοῦργοι καὶ μικροπόνηροι λίαν. [* Νεοπλουτοπόνηρος, Lobeck. Phryn. 661. Cratinus Stephani Byz. in Δούλων πόλις.] " Παμπόνηρος, Omnino im" probus, Improbissimus, Perversissimus," [J. Poll. 6, 38. Demosth. 267. 794. " Alciphr. 2, 30." Boiss. Mss. Aristoph. N. 1318. * Παμπονήρως, Lucian. 2, 172. " Thom. M. 373." Schæf. Mss.] " Περιπόνηρος, " Admodum improbus, Improbissimus, Improbitate " nobilitatus, Aristoph. Ἀ. (850.) ὁ περιπόνηρος " Ἀρτέμων." [* Πολυπόνηρος, Melampod. Divin. e Nævis p. 506. Fr. " Grammaticaster in meis ad Planud. notis, Ovid. Met. p. 315." Boiss. Mss. * Ὑποπόνηρος, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 4. p. 97. 98. Hippocr. 1194.]

Πονηρῶς, Improbe, Scelestè, Nequiter. AT Πονήρως, Male, Misere. Dicitur enim corpus πονήρως ἔχειν, i. e. Male se habere, Languidum esse. Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Τὰ σώματά γ' αὐτὰ εὖ ἔχοντα, ὁπόταν τις αὐτὰ ἀνῇ ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν, πονήρως πάλιν ἔχει, Isocr. Ἐπειδὴ πονήρως διέκειτο, καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα εἶχε τοῦ βίου. Præterea aliquis dicitur πονήρως ἔχειν vel ζῆν, Qui miseram vitam trahit; in miseriis agit, Thuc. 7. Εἶχον πονήρως, σίτων τε καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἀπορίᾳ, Synes. Ep. 57. Καὶ ζῶ πονήρως, ἅμα πάντων ἀφῃρημένος, Misere vivo simul omnibus spoliatus bonis, 43. Πράττων οὖν πονήρως παρ' ἡμῖν, καὶ τῶν πατρῴων ἀκριβῶς ἐκκοπεὶς, Agens misere ap. nos. Sic 79. Πέπραγε πονήρως, Misere agitat, vivit, Ærumnosam et

calamitosam vitam agit. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 115. ad Xen. Eph. 139. T. H. ad Plutum p. 70. Boiss. Philostr. 321. 432. ad Charit. 488. ad Lucian. 1, 678. 2, 224. Π. ἔχειν τινὰς, Wakef. Trach. 260." Schæf. Mss. * " Πονηροτέρως, Marcus Eremita p. 31." Boiss. Mss.]

Πονηρία, ἡ, Improbitas, Nequitia, Malitia. Apud Plut. (6, 76.) Ποτὶ τὸν πονηρὸν οὐκ ἄχρηστον ὅπλον ἁ πονηρία, ut ille dicit, sic ars deluditur arte. Utitur et Xen. necnon Æschines, Aristot. Plut. et alii passim. Sed hic utitur etiam plurali, (8, 128.) Αἱ μὲν ἄκρατοι πονηρίαι συνεκτείνουσι τὸ μῖσος. Item Vitium, Pravitas, Plut. (8, 667.) Τὸ θολερὸν περὶ τὴν δίαιταν τοῦ θρέμματος ἔχει τινὰ πονηρίαν, Vitium et pravitatem, i. e. facit ut caro suis mala sit. ‖ In VV. LL. exp. etiam Defectus, Inopia, Infirmitas: cui expositioni subjungitur h. l. Plat. de Rep. 1. Οὔτε γὰρ πονηρία οὔτε ἁμαρτία οὐδεμία οὐδεμιᾷ τέχνῃ πάρεστι. ‖ Ab Hes. exp. * ἐπιπονία, qua significatur Vitæ conditio laboriosa ac ærumnosa. [" Coray Theophr. 330." Schæf. Mss.]

Πονηρεύω, Improbus sum, Improbe s. Nequiter ago. Et Πονηρεύομαι pro eod. [" Phryn. Ecl. 149. Brunck. Aristoph. 1, 212." Schæf. Mss. Hippocr. 149. 173.] Πονήρευμα, τὸ, Facinus improbum et scelestum, Scelus, Flagitium, Chrys. Φόβος κωλύει πονηρευμάτων, Horat. Oderunt peccare mali formidine pœnæ, [Dem. 423. " Dionys. H. 2, 1234." Schæf. Mss. * Πονηρευτὸς, unde * " Ἀπονήρευτος, Acta S. Eliæ 158. Combef." Boiss. Mss. * Ἀπονηρευσία, Schol. Demosth. Olynth. 1. p. 49. Mount. * Διαπονηρεύομαι, Dionys. H. 2. p. 167, 6.] Ἐκπονηρεύω, Pravum et vitiosum reddo, Vitio, Synes. Ep. 114. Εἰ ῥιγοῖς καὶ τὸ αἷμα ἐξεπονήρευσας, Et sanguinem vitiasti, sc. τοὺς αὐχμώδεις Φυκοῦντος οἴκων. [* Ἐπιπονηρεύομαι, LXX. Levit. 26, 33. * Συμπονηρεύομαι, Aristoph. Λ. 405.]

ΠΕΝΟΜΑΙ signif. etiam Pauper sum, Inops sum, qui hujus verbi usus in prosa frequentior est: sicut alter in carmine. Athen. 4. Νέους ὄντας καὶ πενομένους: paulo post pro hoc πένητες dicit κεκτημένοι οὐδέν. Plut. Quomodo quis sentiat se in Virtutis Studio proficere, Τῶν πενομένων οἱ προσποιούμενοι πλουτεῖν, ἔτι μᾶλλον πένονται διὰ τὴν ἀλαζονείαν. Ubi etiam nota oppositum ei πλουτεῖν. Utuntur et alii. [" Phalar. 328." Schæf. Mss.] Videtur vero ideo a Πένομαι superiori fluxisse hæc signif., quia nonnisi pauperes ac inopes Laborare soleant; ut hoc πένομαι proprie sit Labore victum quæro: quod pauperum proprium est. Hes. quoque πένεται exp. ἀχρηματεῖ. Apud quem legitur etiam Πενεῖν, πενητεύειν, Inopem ac pauperem esse, a VERBO Πενέω. [* " Πενοῦμαι, Γνῶμαι Μονοστ. 508. (p. 243.) ubi v. Schæf. (Αὐτὸς πενωθεὶς, τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.)" Boiss. Mss. * " Συμπένομαι, Plato Menone p. 71. Συμπένομαι τοῖς πολίταις τούτου τοῦ πράγματος, In eadem paupertate versor, qua et concives mei.]

Πένης, ητος, ὁ, Pauper, Inops; proprie Qui labore victum quærit: at πτωχὸς, Mendicus, Qui nil habet nisi quod ostiatim acceperit. Item ὁ πένης ζῇ φειδόμενος, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχων, οὔτε περιγίνεται αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπει, ut Aristoph. Πλ. (553.) docet: adeo ut esse πένητα, probrosum adeo non sit ut esse πτωχόν. Itidem Ammon. πένητα esse dicit τὸν ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν πορίζόμενον τὸν βίον: at πτωχὸν esse τὸν ἐπαίτην. Plut. (9, 225.) Χρηστὸς οὗτος ὢν πένης ἐστί· σὺ δὲ πλουτεῖς, πολλὰ τῆς πόλεως νενοσφισμένος. Aristot. Polit. 2. Ἄνθρωποι σφόδρα πένητες, Admodum inopes et egeni. Rursum Plut. (8, 305.) Πλουσίας ἐν οἴκῳ πένητι γηροκομίας τυχών: Virg. Domus pauper. Construitur cum gen. quoque, et signif. Egens, Plato Epist. 7. Πένης γὰρ ἦν ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν, Pauper erat amicorum et fidorum hominum. Ibid. cum accus. Ὁ φιλοχρήματος πένης τε ἀνὴρ τὴν ψυχὴν, Animo pauper, i. e. Pauper quod ad animum. ‖ Hesychio πένης est ὁ αὐτοδιάκονος. [" Ad Charit. 218. Koppiers. Obss. 21. Segaar. Epist. ad Valck. p. 30. Ammon. 111. Eran. Philo 172. Musgr. Suppl. 420. Lobeck. Aj. p. 270. Conf. c. πολίτης, ad Dionys. H. 3, 1320. Quomodo differat a πτωχὸς, Valck. Diatr. 144. T. H. ad Plutum p. 163." Schæf. Mss. Lex. Xen. Exp. ab Euthydemo ap. Xen. Mem. 4, 2, 37. ὁ μὴ ἱκανὰ ἔχων εἰς ἃ δεῖ τελεῖν. * Πενητοκόμος, Greg. Naz. Epigr. 31. p. 139. * " Πενητοτρόφος, i. q. πενήτων τροφεὺς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 7, 257." Elberling. Mss. * " Πενητοτροφεῖον, Const. Manass. Chron. p. 71(=134.)" Boiss. Mss. * Νεοπένης, Phrynichus Bekkeri 52. * " Φιλοπένης, Pauperum amans, Chrys. περὶ Ἐλεημ. 1. T. 6. p. 811, 32. Καλείσθωσαν οὖν εἰς μέσον οἱ φιλόθεοι, καὶ φιλότιμοι, καὶ φιλοπένητες." Seager. Mss. " Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss.]

Πένησσα, Paupercula, Paupera Plauto, πτωχή. Hes. [Item * Πένισσα, Phot. Πενιχρὰν λέγουσι τὴν γυναῖκα καὶ πένισσαν.]

Πενέστερος, Pauperior: ET Πενέστατος, Pauperrimus, Xen. Ἀθ. (1, 13.) Ἵνα αὐτός τε ἔχῃ καὶ οἱ πλούσιοι πενέστεροι γίνωνται. Et ap. Plut. Apophth. Ταῦτα δοὺς, οὐκ ἔσομαι πενέστερος. Superlativo autem utitur Gal. de parva pila loquens, Τοῦτο δὲ μόνον οὕτω φιλάνθρωπον, ὡς μηδὲ τὸν πενέστατον ἀπορεῖν, Ut ne pauperrimo quidem ejus penuria sit.

Πενητεύω, Pauper sum, i. q. πένομαι, Hes. [Phocyl. 26. " Phryn. Ecl. 194. Empedocles Peyronii p. 46." Schæf. Mss. * Πενιτεύω, Plut. Stobæi Serm. 235. quod verbum derivandum est e * Πενίτης.]

Πενία, SIVE Πενίη, Ionice, Paupertas, Inopia, μεμετρημένη ἔνδεια, πόνῳ τὰ χρειώδη θηρῶσα, παρὰ τὸ πένεσθαι, significante ἐνεργεῖν, inquit Schol. Aristoph. at πτωχεία plus est. Aristoph. Πλ. (549.) πενίαν dicit esse ἀδελφὴν πτωχείας, Sororem mendicitatis: (559.) ait πενίαν ἰσχνοὺς ἀνθρώπους ποιεῖν, τὸν δὲ πλοῦτον πίονας. Hesiod. Ἔργ. (2, 255.) Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον, Ἀλλὰ κακὴν πενίην: (335.) Μηδέποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρῳ ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν. Theognis (177.) πενίῃ δεδμημένος. Plut. de Fort. Alex. Ἐν πενίᾳ καὶ ἀδοξίᾳ διάγοντος, Herodian. 7, (3, 12.) Τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἴκων ἐς πενίαν περιστήσας, Postquam plurimas illustrium virorum familias ad egestatem redegit. Lepide τὴν πενίαν describit Theophyl. Ep. 241. vocans δυσνουθέτητον θηρίον καὶ δύσκολον, ὃ δίκην ἕλκους τοῖς κεκτημένοις ἐμπλέκεται: vocat etiam φιλοσύνηθες κακὸν, ῥαθυμοποιὸν, κατηφὲς, πρὸς λύπην ἀπαρηγόρητον. Plut. vero in l. περὶ Φιλοπλουτίας (p. 81.) duplicem πενίαν facit, χρηματικὴν et ψυχικὴν, sicut Plato dicit πένης τὴν ψυχήν. [" Πενία, Pauperes, Boeckh. in Plat. Min. 183. Π. ἔχειν, Kuster. Aristoph. 109. Plur., Plato 1, 1. p. 277. 374. Bekk." Schæf. Mss. Manetho 1, 177.]

Πενιχρὸς, Pauper, i. q. πένης, Aristoph. Πλ. (976.) μειράκιον πενιχρὸν, Adolescentulus pauperculus. Et ap. Aristid. πενιχρὰ, Paupercula. Pro quo in Epigr. Πενιχρή, Ionice: πενιχρὴ σιπύη. [" Jacobs. Anth. 11, 391." Schæf. Mss. " Media brevi, Manetho 2, 416." Wakef. Mss. * " Πενιχρόφρων, Philo Carpas. in Cant. Cantic. p. 2." Boiss. Mss.] Πεντεπενιχρὸς, Quinquies pauper, i. e. Pauperrimus: Virg. o terque quaterque beati, pro Beatissimi: quomodo et Hom. τρισμάκαρες. Comparativo gradu utitur Argent. Epigr. ἦν δὲ παλαιστὰς Ὁ τλήμων Ἴρου πεντεπενιχρότερος, Quinquies pauperior Iro, i. e. Multo pauperior. Fuerit autem πέντε in hoc comp. pro πεντάκις. [" Jacobs. Anth. 9, 281. Cattier. Gazoph. 95." Schæf. Mss.] Πενιχρῶς, Pauperum more, Per inopiam, Aristot. Polit. Πενιχρότης, ἡ, Paupertas, Pauperies, Inopia, Indigentia, [" Hes. v. Εὐτέλεια." Wakef. Mss.] Πενιχραλέος, Pauper, Pauperculus, Paupertinus, Inops, [Anal. 2, 166. * Πενίχρομαι, i. q. πένομαι, Orac. Sibyll. p. 364.]

" ΠΕΟΣ, τὸ, Penis, Mentula, Veretrum: in Epigr. et " ap. Aristoph. (Ἀ. 158.) τὸ πέος ἀποτεθρίακε." [Σφ. 739. Ἱππ. 1010. " Valck. Diatr. 205. Toup. Opusc. 2, 245." Schæf. Mss.] " UNDE Πεοίδης, Qui tumido " s. crasso pene est, ap. Eust." [Od. 434, 39.] " qui " et πειώλης hinc dici scribit ἐπὶ κιναίδου. Ionicum " autem πειώλης est pro πεώλης." " Πεώλης, signif.

" τὸν πόρνον, Catamitum, Pathicum : quasi διὰ τὸ πέος ἀπολλύμενον, e πέος et ὄλλω, Ionice inserto ι. Etym. Meminit et Suid. Vide et Πέος." [" Πεοΐδης, Phryn. Σοφ. Προπαρ. 72." Boiss. Mss. * Πεώδης, Lucian. 2, 334.]

" ΠΕΠΛΟΣ, ὁ, et Πέπλον, τὸ, Hesychio auctore dicitur Vestis s. Indumentum muliebre ; et id quidem e subtili stamine, ceteris vestibus superinjici solitum. Od. Ζ. (38.) Ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα : de filia Alcinoi Nausica. Il. Ζ. (289.) de thalamo Hecubæ, Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων : e quibus unum Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν, (paulo ante χαριέστατος dicit,) ἠδὲ μέγιστος, Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο : isto eam munere placatura. Sic Il. Ε. (734.) Minerva πέπλον κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Et Venus ibid. Æneæ obtendit πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα, ut ei sit ἔρκος βελέων. Itemque ap. Xen. Κ. Π. 3, (3, 29.) Καταῤῥηγνύμεναι τοὺς πέπλους καὶ δρυπτόμεναι. Habebant et viri suos πέπλους. Nam Il. Ω. (229.) Priamus e suis φωριαμοῖς δώδεκα περικαλλέας ἔξελε πέπλους, Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας, Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας : Achilli hæc muneri oblaturus. Et Od. Η. (96.) in sedilibus Alcinoi affixis parieti ἐνὶ πέπλοι Λεπτοὶ ἐΰννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν. Sic ap. Xen. Κ. Π. 3, (1, 8.) Armenius Tigranes περιεσπάσατο τὴν Τιάραν, καὶ τοὺς πέπλους κατεῤῥήξατο. Et Hyllus ap. Soph. Tr. (760.) ad Dejaniram de Hercule, Τὸν σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον. Ubi quem πέπλον dixit, mox appellat χιτῶνα, dicens, προσπτύσσετο Χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον : sicut Dejanira etiam de eod. Χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα. Generalius etiam vocat στολὴν, Amictum, dicens, Κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ κατηύχετο : ut et Schol. ait curasse eum Trachine sibi afferendam λαμπρὰν ἐσθῆτα, Vestem splendidam, utpote sacrificaturo. Hom. πέπλους vocat etiam Vela quibus currus et defunctorum cadavera integuntur, Il. Ε. (194.) de rhedis Lycaonis, ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπτανται. Et sub finem Il. Ω. fratres et sodales Hectoris ossa ipsius χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες, Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσι. Neutro autem πέπλον, cujus et Hes. mentionem facit, usi sunt posteri Homeri : ut Nonn. ἐπὶ χροῒ πέπλα βαλόντες. Et quidam in Epigr. θέσκελα πέπλα. Lat. quoque utroque genere Peplum dicunt, sed frequentius neutro. Plaut. Nunquam ad civitatem veni nisi cum infertur peplum. Virg. Crinibus Iliades passis, peplumque ferebant. Claud. Et crines festina ligat, peplumque fluentem Allevat. Ubi etiam nota illud Fluentem ; ex eo enim intelligitur fuisse στολὴν promissam et fluxam, qualibus e lino subtilissimo aut serico hodieque utuntur nonnullæ gentes, laxis itidem et fluentibus. Eust. quoque dicit fuisse περίβλημα σινδονοειδὲς, anteriore parte fissum, laxum, fibulas habens, quibus stringeretur ubi opus foret. Athenis vero πέπλος peculiariter dictum fuit Velum Panathenaicæ navis, quam Athenienses quinto quoque anno Minervæ apparabant, festo sc. Panathenæorum majorum. Id velum festo illo magna cum pompa circumferebatur ; in eoque pictus erat Enceladus gigas a Minerva interemtus, nomina item eorum qui strenue fortiterque se in bellis gessissent : ut e Suida discimus. Aristot. vero Πέπλον inscripsit quoddam suum σύγγραμμα, in quo genealogias ducum, et navium singularum ad Trojam numerum persequitur, scriptis etiam in eos epigrammatis distichis, Eust. Denique πέπλος est Frutex parvulus, folio rutæ, sed latiore, coma rotunda, humi sparsa : succo plenus, eamque ob rem et μήκων ἀφρώδης ac συκῆ dictus, ut inter alia tradit Diosc. 4, 168. et Plin. 27, 12. Meminit et Gal. Lex. Hippocr. Huic peplo similis EST ἡ πεπλὶς, plena etiam ipsa candido succo, late opaco frutice, fructu sub foliis rotundo, ut peplos : foliis portulacæ sativæ, quamobrem et ἀνδράχνη ἀγρία nominatur. Ab Hippocr. VOCATUR Πέπλιον, teste Diosc. 4, 169. et Gal. Lex. Hippocr. Sic Plin. 20, 20. Est et portulaca quam Peplion vocant, non multum sativa efficacior." [" Πέπλος, Fac. ad Paus. 1, 182. Musgr. ad Hec. 933. Steinbr. Mus. Tur. 1, 331. Valck. Hipp. p. 321. Zeun. ad Xen. Κ. Π. 249. 426. ad Diod. S. 1, 283. Markl. Suppl. 110. Wakef. Herc. F. 411. Musgr. 413. Jacobs. Anth. 11, 42. Kuster. Aristoph. 110. Heyn. Hom. 5, 64. 729. 8, 636. Velum, Kuster. Hist. Cr. Hom. p. 124. Wolf. Etiam Vestis virilis, ad Diod. S. 1, 332. Brunck. Trach. 602. Titulus libri, Gell. N. A. T. 1. p. 4. Bip., Jacobs. Anth. 6, 367. De Tela araneæ, Huschk. Anal. 137. Toup. Opusc. 2, 89. Emendd. 2, 556. Conf. c. χείρ, Markl. Iph. p. 406. ; cum τέκνον, Musgr. Herc. F. 925. Plur. pro sing., Porson. Med. p. 72. Π. τῆς Ἀθηνᾶς, ad Diod. S. 2, 440. Πέπλον, Jacobs. Anth. 12, 70. Heyn. Hom. 5, 64. Πέπλιον, Heringa Obss. 208." Schæf. Mss. Πέπλος, i. q. κνίσσα, δημὸς, Orph. Arg. 310. sed v. nott. cf. Meletium de Natura Hominis p. 80. * Πεπλοδόχος, Eust. in Od. Ο. 104. * " Ἀγριώπεπλος, Quint. Sm. 11, 240." Kall. Mss.] "Ἄπεπλος, Peplo carens, non amictus. Eur. vero Phœn. (328.) dicit ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, pro ἀνείμων λευκῶν ἱματίων, Candidos exuta peplos." [" Jacobs. Anim. in Eur. p. 8. Steinbr. Mus. Tur. 1, 313. Brunck. Œd. T. 191." Schæf. Mss. * Βαθύπεπλος, Quint. Sm. 13, 552. " Jacobs. Anth. 8, 76. Heyn. Hom. 5, 668." Schæf. Mss. * Βαρύπεπλος, Nonn. D. 48, 418. p. 1272, 14.] " Εὔπεπλος, s. Ἐΰπεπλος, Pulcrum habens peplum," [Theocr. 7, 32. * Καλλίπεπλος, Pind. Π. 3, 45. Eur. Tro. 338. Eust. Il. Β. 128, 48. * " Λαμπρόπεπλος, * Σκοτεινόπεπλος, Const. Manass. Chron. p. 134." Boiss. Mss. * Μακρόπεπλος, Eust. Il. Η. p. 556, 26.] " Μελάμπεπλος Περσεφόνη, Nigro vestita peplo, Epigr." [" Jacobs. Anth. 8, 73. 11, 153. 12, 167. Anim. 34. Wakef. Ion. 1169. Alc. 434. 445. 855. Musgr. 846. Lobeck. Aj. p. 284. ad Liv. 1, 223. Eichst. Quæst. p. 16." Schæf. Mss.] " Μονόπεπλος, Uno s. Simplici indutus peplo, μονοχίτων," [" Schol. Pind. N. 1, 74." Boiss. Mss. Eur. Hec. 933. * Ῥοδόπεπλος, Quint. Sm. 3, 608. * Χρυσόπεπλος, Pind. Ἰ. 6, 110. Anacreon Hephæstionis p. 19. * Ἀχρυσόπεπλος, Plut. 7, 583.] " At a πέπλος quatenus est περιβόλαιον, DERIV. Πέπλωμα, τὸ, idem ac ipsum primitivum πέπλον, vel saltem ὕφασμα * πεπλῶδες. Soph. sane pro eod. utrumque posuit : πέπλωμα appellans, quod ante πέπλον et χιτῶνα nominarat, Tr. (613.) de veste Herculi sacrificaturo a Dejanira missa, Θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι." [" Villoison. ad Long. 44." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 1047. Suppl. 728. Aristoph. Ἀ. 426. Eur. Suppl. 97. At Πέπλωμα derivandum est e * Πεπλόω. Cf. Πλεύρωμα.]

ΠΕΠΤΩ, ψω, Coquo, Plato de LL. 2. Θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα ποιήσαντες· ἐκ δὲ τῶν πυρῶν, ἄλευρα· τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες. Et pass. Aristoph. (Πλ. 1136.) ἄρτον εὖ πεπεμμένον, Panem bene coctum. Dicitur de concoctione ventriculi, a Medicis quoque frequentissime : et nominatim a Gal. ut ad Gl. 1. Τοὺς δ' ἐπὶ κόποις, ὅσα καλῶς πέψαι δύνανται, κελεύειν ἐσθίειν, Esitare quæcunque possunt concoquere, Aristot. Πεπεμμένη τροφὴ, Cibus concoctus, simpl. Coctus, sc. in ventriculo. Et πεπέφθαι, Concoctum esse. Πεπεμμένον signif. etiam Ad maturitatem perductum. Præterea πέψαι τὴν ὀργὴν, ut Lat. quoque Concoquere iram. Aristot. Eth. 4, 5. Ἐν αὑτῷ δὲ πέψαι τὴν ὀργὴν, χρόνου δεῖ. Hes. Πέψαι exp. non solum ἑψῆσαι, sed etiam πραῧναι, et ἡδὺν κατασκευάσαι. [" Valck. Adoniaz. p. 397. Casaub. ad Athen. p. 42. 70. Thom. M. 311. Heyn. Hom. 4, 41. Lobeck. Aj. p. 280. Ernest. ad Il. Β. 236. Toup. Opusc. 2, 106. ad Herod. 685. Conf. c. πέμπω, Abresch. Æsch. 2, 23. Jacobs. Anth. 9, 455. ad Diod. S. 2, 346. Πέπεπται, Aristoph. Εἰρ. 869. Πέπτω, * Πέπω, Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. Mss.] Æolice vero ex hoc πέπτω FIT Πέσσω, sicut ὄσσω ex ὄπτω, ut Herodian. ap. Eust. tradit: pro quo πέσσω Attici DICUNT Πέττω: quod

et specialiter de coctione panis accipitur 1 Reg. 8, (13.) Τὰς θυγατέρας ὑμῶν λήψεται εἰς μυρεψοὺς, καὶ εἰς μαγειρίσσας καὶ εἰς πεσσούσας, Filias vestras faciet sibi unguentarias, coquas et panifices. [Gl. Pinso.] At de concoctione s. coctione cibi in ventriculo, ab Alex. Aphr. Στρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει, Ferrum concoquit, conficit: quod Aristot. διαπονεῖν et ἐκπονεῖν quoque appellat. Sol etiam et aura æstiva fructus arborum πέσσειν dicitur pro Maturare, πεπαίνειν: Virg. Æstas coquit uvas, Plin. Antequam fici coquantur autumno. Od. H. (119.) αἰεὶ Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, Alia producit, alia coquit. Quemadmodum ap. Plin. 15, 24. Pariterque floret subnascens et prior coquitur. || Iram quoque aut dolorem πέσσειν dicitur, ut supra πέψαι, Il. Δ. (513.) ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσων, de Achille. Sic et I. (561.) χόλον θυμαλγέα πέσσων, Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, Ω. (639.) Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω. Itidem (617.) de Niobe, Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ, κήδεα πέσσει. Basilius, Ἐν ἡσυχίᾳ πέσσειν τὴν ἐμαυτοῦ λύπην. Annotat Eust. hoc in loquendi genere πέσσειν dici pro κρύπτειν et πιέζειν: unde κρυψίχολοι, et ap. Herod. χόλον πιέσαι: Virg. premit alto corde dolorem, Lucan. graves premit iras, qui autem θυμὸν κρύψαι non norunt, ii non πέττουσι, sed quodammodo ἐξεμοῦσι: quod Lat. Effundere iras dicunt: ut πέττειν θυμὸν s. χόλον, Silius ad verbum dixit Coquere iras. At πέσσειν γέρα Eust. exp. κατέχειν et * ταμειουχεῖν: annotans, quosdam etiam accepisse pro κατακυβεύειν, derivantes a πεσσός. Il. B. (237.) τὸν δὲ ἐῶμεν Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν: quæ verba sunt etiam qui sic interpretentur, Hunc autem sinamus ibi præmia manubiasque cauponari. Idem Eust. alibi γέρα πέσσειν exp. συνέχειν καὶ περιέπειν. Præterea πέσσειν βέλος ap. Hom. legitur, quod idem Eust. accipit pro θεραπεύειν, quemadmodum τὰ πρὸς θεραπείαν γενόμενα ἕλκη dicuntur πέττεσθαι. Il. Θ. (513.) Ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ, Βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Hes. Πέσσει, πεπαίνει, θεραπεύει, κατέχει, καταπραΰνει. Apud Eund. pass. voce et signif. πέσσεται, ὀπτᾶται, Assatur, Coquitur. [" Ernest. ad Il. B. 236. ad Charit. 322. Koen. ad Greg. Cor. 247. ad Herod. 685. (8, 137.) Athen. 1. p. 42. Thom. M. 311. Wakef. Phil. 1266. Jacobs. Anth. 6, 149. 391. 393. 11, 143. Villoison. ad Long. 231. Aristoph. Fr. 244. Heyn. Hom. 4, 241. 687. 5, 503. 660. 8, 727. 731." Schæf. Mss. Πέσσειν αἰῶνα, Pind. Π. 4, 331. Apoll. Rh. 1, 283. Aristoph. Probl. 26, 35. Ὁ ζέφυρος τὸν ἀέρα θερμαίνων πέττει καὶ διακρίνει.]

Πέψις, ἡ, Coctio, Concoctio, Coctura. Medicis Πέψις, i. e. Coctio s. Concoctio, est Alteratio nutrientis in propriam qualitatem ejus quod nutritur, ut Gorr. definit: qui etiam hæc post alia multa addit, Quod autem ad nominis rationem attinet, Aristot. πέψεως nomen commune facit πεπάνσει, ὀπτήσει, et ἑψήσει. Tres enim has species τῆς πέψεως constituit: ET Πέπανσιν SIVE Πεπασμὸν appellat Coctionem eam quæ fit a calore interno, de qua superiora omnia dicta sunt, et cui πέψεως potius quam πεπάνσεως nomen dedimus, Hippocratem et Medicos omnes secuti: AT Ὄπτησιν ET Ἕψησιν, eam quæ fit ab externo. Alii vero πέψιν vocant, ut scribit Gal. Comm. 2. in l. 1. τῶν Ἐπιδημιῶν, Deductionem quandam ejus, quod coquitur, in coquentis substantiam, quæ in sanis fiat, e qua paucissimum supersit semicoctum: πεπασμὸν autem, veluti Coctionem quandam et maturationem humoris morbifici, in qua quod assimilatur, paucum est: quod autem semicoctum et superfluum relinquitur, multum. Gal. tamen passim Concoctionem quæ in morbis fit, πέψιν indifferenter appellat. Opp. autem πέψει ὠμότης. De concoctione cibi quæ fit in ventriculo, Gal. ad Gl. 1. Τὰ οὖρα φέρει τι σημεῖον πέψεως. At Athen. (276.) Τὸ γὰρ τῆς σελήνης ἄστρον πρὸς τὰς τῆς τροφῆς ἁρμόττει πέψεις, σηπτικὸν ὑπάρχον· κατὰ σῆψιν δὲ ἡ πέψις. [Theophr. C. Pl. 6, 16, 3.]

Ἀπεψία, ἡ, Coquere s. Concoquere non posse. Ἀπεψία, inquit Gorr., Symptoma est alteratricis facultatis, quando cibum omnino non concoquit. Proprie enim significat Abolitam concoctionem, absolutamque cruditatem, alimento nulla sui parte in chylum mutato alteratoque. Id quod evenit ventriculi facultate coctrice læsa, extremeque imbecilla et plane victa, tum propter insignem aliquam intemperiem activarum qualitatum, aut longiorem passivarum, tum propter morbum aliquem ventriculi organicum. Ac quamvis ἡ ἀπεψία proprie sic dicatur, aliquando tamen Concoctionis depravationem signif., per quam alimenta in alienam qualitatem mutantur. Sed major quidem perspicuitas foret, si sola concoctionis privatio abolitioque ἀπεψία vocaretur, δυσπεψία autem, ea quæ depravata est. Hæc ille inter alia. Plut. (6, 484.) Αἱ πλεῖσται νόσοι, καθάπερ προαγγέλους καὶ προδρόμους καὶ κήρυκας ἔχουσιν ἀπεψίας καὶ δυσκινησίας: (486.) Αἰσχυνόμενος ἀπεψίαν ὁμολογῆσαι τήμερον, αὔριον ὁμολογήσει κατάῤῥοιαν ἢ πυρετὸν ἢ στρόφον. Βραδυπεψία, ἡ, Tarda concoctio, i. e. Imbecilla et imperfecta cibi concoctio: symptoma laborantis ventriculi, et nonnisi tarde alimentum concoquentis. Causa est, nativi caloris imbecillitas, propter quam ventriculus vel non probe cibum undique amplectitur, vel non usque ad consummatam concoctionem, vel quod ambo hæc simul incidant. Gal. de Sympt. Causis 3 βραδυπεψίαν dicit esse Speciem quandam depravatæ concoctionis; sed ibi Depravatam intelligit non Quæ vitium a natura alienum cibis invehit; sed multo generaliori signif. Quæ a perfecta concoctione quovis modo descivit. Δυσπεψία, ἡ, Concoctionis difficultas, Difficulter cibum concoquere. Δυσπεψία, inquit Gorr., est Depravata alimenti concoctio, sive alimenti corruptela: symptoma actionis naturalis coctricis depravatæ: quam libuit eo nomine appellare, sicut debilem, βραδυπεψίαν, prorsusque abolitam, ἀπεψίαν. Depravatur autem, cum alimenta in qualitatem a natura alienam alterantur. Ea gemina statuitur, κνισσώδης et ὀξώδης, h. e. Nidorosa et acida: hæc frigidis, illa calidis de causis evenit. Machon ap. Athen. (341.) de Philoxeno, qui totum fere polypum comederat, ἀλύοντα δ' ὑπὸ δυσπεψίας, Κακῶς ἔχειν σφόδρ'. Εὐπεψία, ἡ, Facilis concoctio, Facile concoquere cibum, etiam Bene concoquere. Oppositum præcedenti Δυσπεψία.

Πεπτικὸς, Coquendi s. Concoquendi vim habens: δυνάμεις, Medicamenta concoctionem juvantia; s. Medicinæ pepticæ, ut Plin. 20, 18. Ego tamen damnarim collyriis addi; multoque magis quas vocant Lexipyretas, quasque Pepticas et Cœliacas. Eadem et πεπτικὰ φάρμακα nominantur. Π. φάρμακα, inquit Gorr., Concoquentia medicamenta. Ea duobus modis, ut et concoctio, dicuntur. Ut enim una sanorum est, et circa alimenta versatur, altera vero, morborum et vitiosi humoris maturatio: sic medicamenta concoquentia dicuntur, tum quæ ad stomachi ventriculique imbecillitatem vel inflationem adhibentur, quo cibi melius concoquantur, tum quæ ad pus movendum conducunt; id enim naturæ quadam concoctione generatur. Hæc autem eadem facultate pollent, qua et suppurantia medicamenta. Græcis ἐκπυΐσκοντα appellata. Præterea π. δύναμις, Concoctrix facultas, i. e. Vis naturalis attractum alimentum in propriam corporis quod nutritur qualitatem alterans, quæ et ἀλλοιωτικὴ, Alteratrix, dicitur. Vide et Πέψις. Hæc e Gorr. De ventriculi concoctione Diosc. 3, 58. Δύναμις δὲ τοῦ σπέρματος καὶ τῆς ῥίζης θερμαντικὴ, πεπτική. At de vitiosi humoris maturatione ap. Gal. ad Gl. 2. Τὴν π. τε καὶ διαπυητικὴν ἀγωγὴν, Rationem maturandi et suppurandi, quam præcedit ἡ ἀνώδυνος καὶ χαλαστικὴ, ut ibid. habetur paulo ante. [Galen. de Comp. Med. sec. Loc. 2. T. 2. p. 99, 30. 113, 30. Alex. Trall. 7. p. 331. * Πεττικὸς, i. q. πεπτικὸς, Theophr. p. 466. Heins.]

[* Πεπτὴρ, unde fem. * " Πέπτρια, Hes. v. Σιτοποιός." Wakef. Mss. * " Πεπτήριος, Ad coquendum factus, destinatus, Aretæus 2, 7." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Πεπτὸς, Coctus, Coctibilis, Plin. [" Plut. Mor. 1, 497." Schæf. Mss. Strabo p. 692. vid. Falconer. 986.] Ἄπεπτος, Non coctus, Qui concoqui nequit, [" Casaub. Athen. 1, 80. Lucian. 2, 331." Schæf. Mss. Ἀπεπτότερος, Hippocr. 1221. * Ἀπέπτως, 386.

* Ἀπεπτέω, Gl. Crudito, Non digero, Geop. 17, 7, 1. Plut. 6, 517. Alex. Trall. 7. p. 111. " Ad Lucian. 1, 331." Schæf. Mss. " Basil. Cæs. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 126." Boiss. Mss. * Βαρύπεπτος, Rei Accip. 44. * Βραδύπεπτος, unde] " Βραδυπεπτέω, Tarde coquo; et " peculiariter Tarde concoquo cibum in ventri- " culo: Diosc. 5, 49. de vino absinthite, Χρήσι- " μος βραδυπεπτοῦσι: tardam enim concoctionem " accelerare putatur." Δύσπεπτος, Coctu s. Concoctu difficilis, Qui ægre concoquitur: ut sunt vel cibi vel suppurationes. Diosc. 1, 182. Δύναμιν ἔχει ὁ ὀπὸς διαφορητικὴν τῶν δυσπέπτων, Discutit collectiones concoctioni repugnantes, Ruell. Alii, Suppurationes difficiles et quæ ægre maturantur discutiens. Apud Eund., Δύσπεπτα ἀποστήματα, Abscessus concoctioni repugnantes, s. Qui difficulter concoqui et maturari possunt. Et l. 4. Δύσπεπτα φύματα, Tubercula morosæ suppurationis, Quæ ægre ad concoctionem et maturitatem perducuntur. [" Ad Charit. 782." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 297. Plato Tim. 415.] Δυσπεπτέω, Difficulter concoquo, Ægre coquo. Et δυσπεπτοῦντες dicuntur Qui cibum ægre conficiunt et concoquunt. At pass. δυσπεπτούμενος ap. Diosc. 4. i. q. δύσπεπτος, Qui ægre concoquitur. ‖ Exp. etiam δυσανασχετεῖν καὶ παραιτεῖσθαι, ut Lat. quoque Non concoquere dicunt pro Ferre non posse. Liv. 4. ab urbe condita, Ut quem senatorem concoquere civitas vix posset, regem ferret. Sic ap. Cic. Κρίσις, quam Diodorus non concoquebat: i. e. ἣν δυσπεπτῶν παρῃτεῖτο. Apud Hes. itaque PRO Δυσπετεῖ, quod exp. δυσανασχετεῖ, παραιτεῖται, reponendum δυσπεπτεῖ. Εὔπεπτος, opp. præcedenti δύσπεπτος: significat enim Concoctu facilis, Qui concoqui facile potest, Qui non ægre concoquitur: Ῥοφήματα τὰ εὔπεπτα, Gal. [" Active, Phot. c. 374." Schæf. Mss. Hippocr. Vict. San. 2, 6. εὐπεπτέστεροι, Codd. πεπειρότεροι. * Εὐπεπτέω, Hippocr. de Dentit. Initio T. 1. p. 590. Lind. Sect. 3. p. 49. Foës., Gal. de Comp. Med. sec. Locc. T. 2. p. 102, 18. Ald.] " Ἡμίπεπτος, Semi- " coctus, ap. Plut. de Frugibus anni." [* Νεόπεπτος, Aretæus, ap. Schn. Lex.]

" Ἐμπέπτας, Placentæ genus, ap. Athen. 14." [p. 645. Ἐμπέμπτας Mss.]

Ἀναπέπτω, SIVE Ἀναπέττω, Iterum coquo, Recoquo, [Aristot. H. A. 6, 10. * " Ἀντιπέττομαι, Aristot. Probl. 5, 30." Kall. Mss.] Διαπέπτω, Percoquo; nam διὰ habet epitasin. [Διαπέψαι erat in Theophr. C. Pl. 6, 19, 3. ubi διαπέμψαι dedit Schneid. * Διαπέττω, Aristot. de Gen. An. 4, 1. p. 275. * Διάπεψις, Hippocr. 344, 26. * Διάπεπτος, Theophr. C. Pl. 6, 16. διαπέπτου γινομένης, sed perperam pro διὰ πέψιν γ. * " Ἀδιάπεπτος, Schol. Nicandri Ἀ. 66." Wakef. Mss.] Ἐκπέπτω SIVE " Ἐκπέσσω, Attice " Ἐκπέττω, Excoquo. Metaphorice dicitur ἐκπέττειν καρπὸν, Excoquere et ad maturitatem perducere, Theophr. H. Pl. 2, (2, 4.) Ὥστε μήτε ἐκπέττειν τὸν καρπὸν, αἱ δ' ὥστε μήτε ἀδρύνειν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀνθῆσαι μόνον ἀφικνεῖσθαι. Apud Aristot. Τῆς τροφῆς ἐκπεττομένης, Cibo excocto. [Aretæus 4, 3. " Athen. 72." Wakef. Mss. * " Ἔκπεψις, Aristot. de Color." Kall. Mss.] " Συνεκπέττω, Ad consummationem concoquo: ut " Bud. videtur velle exp. ap. Theophr. Significare " etiam potest, Ad concoctionem perduco, adjuvo." [Plut. 8, 567. 572. 689. 9, 703.] Καταπέπτω, Percoquo, vel simpl. Coquo. Metaph. vero καταπέψαι χόλον dicitur, ut πέψαι, Coquere iram in corde: Il. A. (81.) Εἴπερ γάρ τε χόλον καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ Ἐν στήθεσσιν ἑοῖσιν. " Καταπέττω, Attice pro kata- " πέσσω, Concoquo, Coctione absumo s. consumo. " Metaphorice aliquis χόλον καταπέττει, ut Odium " concoquit ap. Cic.: metaph. a stomacho s. ven- " triculo, qui cibum coquendo consumit." [Jambl. V. P. 402. " Heyn. Hom. 4, 41. Wassenb. ad Hom. p. 28. Valck. ad Herod. 59. Zeun. ad Xen. K. Π. 394." Schæf. Mss. * Παραπέπτω, unde * " Παράπεψις, Concoctio, Clem. Alex. 412(=491.)" Kall. Mss. * Περιπέπτω, s.] " Περιπέττω, Attice pro περι- " πέσσω, i. q. περικαλύπτω, Intego et involvo, Con- " tego: metaph. a panificibus, qui pastam crassiorem " speciosa farina circumquaque conspergunt, at- " que ita coctam reddunt vendibiliorem. Aristoph. " Πλ. (159.) Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν:" [Glossa: Δι' ὀνόματος ἑτέρου περικαλύπτουσι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀργυρίου.] " Sic ap. Suid. Διανοούμενοι " μηχανᾶσθαί τι Ῥωμαίους, καὶ προκαλύμματι ἀπο- " δράσεως περιπέττειν ὅ, τι ἂν εἴη αὐτοῖς τὸ πανούρ- " γημα. Plato sequente εἰς, de LL. 10. Λόγοις δὲ " ταῦτα εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα, Specio- " sis verborum involucris et velamentis reddita pro- " babiliora, s. Scite verbis involuta et velata ut sint " magis persuasibilia. Lucian. dativo instrumentali " præmittit etiam præp. ἐν, in Anacharsi dicens, " Περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Ab Ari- " stoph. homo etiam dicitur se περιπέττειν re aliqua, " qua sc. vitium aliquod suum velat et occulit: " Θεσμ. (ἑτέραις,) Ὅσαι ἔτι ἑαυτὰς περιπέττουσι προσθέ- " τοις, Comis appositititiis suorum crinium turpitudi- " nem velant, s. Coma appositititia sibi lenocinantur:" [affertur hic locus e Schol. ad Πλ. 159. sic emendatus a Toupio ad Suid. 3, 38. Κόμαισι περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις.] " Ab Eod. περιπεφθεὶς usurpatur " pro Delinitus, Circumventus, Deceptus, Σφ. (668.) " αὐτοὺς Ἄρχειν αἱρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥηματίοις " περιπεφθεὶς, Schol. enim ibi exp. ἀπατηθείς. Inde " VERBALE Περίπεπτον, quod Hes. exp. περιπεπεμ- " μένον." [" Περιπέπτω, Gail. ad Xen. 349. Schneid. ad Œcon. p. 8. Toup. Opusc. 1, 344. Περιπέττω, 343. 2, 131. Emendd. 2, 55. ad Charit. 249. Valck. Phœn. p. 196. Diatr. 258. Brunck. Aristoph. 3, 195. Fr. 250. T. H. ad Plutum p. 43." Schæf. Mss. Plut. Mario 37. Ὕλη περιπέσσειν δυναμένη. Cf. Jacobs. Addit. Anim. ad Athen. 280. * Προπέπτω s. * Προπέσσω, Galen. de Potest. Simpl. 3. T. 2. p. 20. 43. Ald.] Συμπέπτω, SIVE Συμπέττω, Concoquo, Conficio. Aristot. de apibus, Ἐπικάθηνται δὲ τοῖς κηρίοις καὶ συμπέττουσι. Bud. accipit pro Ἐκπέττω, Excoquo, in h. l. Aristot. H. A. 6. Ἐκ τοῦ ᾠοῦ πάλιν συμπεττομένου ἡ τοῦ νεοττοῦ γένεσις. [Diosc. 4, 9. * " Σύμπεψις, Nonn. Epist. c. 61." Kall. Mss. Galen. de Potest. Simpl. 2. T. 2. p. 12. Alex. Trall. 4. p. 222., 8. p. 441.] " Συμπεπτικὸς, Concoquendi " facultate præditus. Redditur etiam Concoquens." [Ὑπερπέπτω, s.] " Ὑπερπέττω," [s. Ὑπερπέσσω,] " Su- " pra modum concoquo," [Hippocr. Loc. in Hom. c. 15. ubi Edd. ὑπερπεσεῖν.]

¶ Πέμμα, τὸ, generaliter dicitur πᾶν τὸ πεπτόμενον: specialiter vero Genus quoddam Placentæ Hes. qui etiam πέμματα exp. ποικίλα ἐδέσματα. Adeo ut πεμμάτων nomen comprehendat Latius cocta apparataque edulia, item Panificium s. Pistorium opus delicatius, quemadmodum Paus. ap. Eust. πεμμάτων speciem facit πλακοῦντας ἀναστάτους ac σελήνας: pertinebant autem ad mensas secundas. Suid. πέμματα exp. πλακούντια, Placentulas, in h. l. Arriani (Ind. 28, 1.) Οἱ δὲ ξένια ἔφερον, θύννους ἐν κριβάνοις ὠπτημένους, καὶ πέμματα ὀλίγα, καὶ βαλάνους φοινίκων. Plut. (8, 551.) Οὐ πέμματα καὶ κανδύλους καὶ καρυκείας, ἄλλας τε παντοδαπὰς ὑποτριμμάτων καὶ ὄψων παραθέσεις. Athen. 14. Πέμματα καὶ τραγήματα. In his ll. πέμματα specialiter accipitur pro Opere pistorio delicatiori, ut sunt placentæ: quod latius videre est ap. Athen. 14. ubi δειπνοσοφισταὶ de placentis disserunt. [" Πέμματα, Valck. Adoniaz. p. 397. Diatr. 43. Bergler. Alciphr. 86. Gail. ad Xen. 349. Toup. Emendd. 1, 52. ad Herod. 66." Schæf. Mss.] Πεμματουργὸς, Qui pemmata conficit, h. e. omne panificii genus delicatius, s. delicias operis pistorii. Bud. interpr. Pistor dulciarius. [Lucian. 1026.] Πεμματολόγος, Qui de opere pistorio delicatius apparato verba facit, de placentis et opere pistorio delicatiori librum conscripsit, rationem placentarum operisque pistorii delicatioris apparandi tradit. Athen. (648.) cum exposuisset rationem conficiendi κοπτοπλακοῦντος, subjungit, Ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς πεμματολόγος Χρύσιππος. Est autem ille Chrysippus, Tyaneus, cujus Σύγγραμμα ἀρτοποιϊκὸν citat idem Athen. [113. * Πεμμάτιον, Athen. 645. 646. " Valck. Adoniaz. p. 398. Wagner. Alciphr. 2, 226." Schæf. Mss.]

Πόπανον, τὸ, itidem sub Pistorio opere et Pani-

ficio continetur; nam Suid. πόπανα esse tradit πλακούντια πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ, Placentulas latas, tenues et rotundas: Eust. vero dicit esse εἶδος πέμματος, qui etiam derivat a πέπτω. Nimis autem remota est illa etym., qua πόπανον dictum quasi πόπῳ ἄνακτι ὁσιούμενον. Erat harum placentularum usus maxime in sacrificiis, imo erant ἀπαρχαί quædam et προθύματα. Suid. scribit ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις solitos fuisse θύειν βοῦν, qui πέμπτος βοῦς vocaretur. Quo pertinent et hæc, quæ Eust. 1165. e Paus. tradit, Σελῆναι, πέμματα ἦσαν πλατέα κυκλοτερῆ· ἐπὶ δὲ ἓξ σελήναις τοιαύταις βοῦν, φασὶν, ἕβδομον ἔπεττον κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν πρωτοφυοῦς σελήνης· ἔθυον μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις τοῦτον τὸν βοῦν, καὶ ἐκάλουν αὐτὸν πέμπτον βοῦν· μᾶλλον μέντοι ἐπὶ ταῖς ἓξ ἔθυον αὐτὸν, ὃς καὶ ἐκαλεῖτο διὰ τοῦτο ἕβδομος βοῦς. Ubi etiam nota quid SINT Σελῆναι, i. e. Placentulæ orbiculares s. lunatæ, quid ITEM Βοῦς. Aristoph. Πλ. (660.) βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη, Lucian. (1, 536.) Ὁ δέ τις λιβανωτὸν ἢ πόπανον προσάγει. Hesychio πόπανα sunt πλακούντια ἀπὸ ἄρτου. "Πόπανα, Suidæ πλακούντια "πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ, Placentæ latæ, "tenues et orbiculares. Earum usus in sacrificiis "erat, Aristoph. Πλ. (l. c.) Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα "καὶ προθύματα Καθωσιώθη, Lucian. de Sacrif. Ὁ δέ "τις λιβανωτὸν ἢ πόπανον προσάγει. Suida auctore "ἐπὶ τέσσαρα ποπάνοις ἔθυον βοῦν, quem vocabant "πέμπτον βοῦν: qua de re et in Βοῦς supra. Di"cuntur autem πόπανα παρὰ τὸ πέπτειν, ut quæ sint "πεμμάτων γένος. SIC Ποπάδες * ἰτρινέαι dicuntur "πέμματα ἐξ ἰτρίων, ap. Suid. ex Epigr. μελισσῶν "Ἀμβροσίη πυκναί τ' ἰτρινέαι ποπάδες." [" Πόπανον, Toup. Opusc. 1, 36. ad Mœr. 307. 366. ad Timæi Lex. 220. 278. Thom. M. 456. 606. 896. Cattier. Gazoph. 36. Jacobs. Anth. 8, 382. Ποπὰς, ibid. ad Mœr. 203. Toup. Opusc. 2, 168. * Ποπανοποιὸς, Valck. Adoniaz. p. 397. 399." Schæf. Mss. " Proclus ap. Casaub. ad Athen. T. 2. p. 615." Dindorf. Mss. * Ποπανώδης, Hes. v. Φυσακτήρ. * Ποπανεύω, unde * " Ποπάνευμα, ad Timæi Lex. 220. Toup. Opusc. 2, 58. Philippus 10." Schæf. Mss. Anal. 2, 214. * Ποπανεῖον, Gl. Panificium.]

¶ Πέπων, ονος, ὁ, ἡ, Coctus s. Excoctus a sole, vel etiam Solibus coctus, et ad maturitatem perductus, s. brevius Maturus: a πέπτω, Coquo, i. e. Maturo. Eust. (51.) exp. ὡραῖος τοῦ φαγεῖν. Athen. de moris Ægyptiis ungue ferreo scalptis s. incisis, Ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα, ἐντὸς ἡμερῶν τριῶν οὕτω πέπονα καὶ εὐώδη γίνονται καὶ ἐδώδιμα. Aliquanto post (p. 57.) περὶ τοῦ καρύου τοῦ Ποντικοῦ ex Herod. (4, 23.) Πυρῆνα δ' ἔχει τοῦτο ἐπὰν γένηται πέπον: q. l. Eust. quoque citat, p. 211. addens et hæc, Τρώγουσι μύρτα καὶ πέπονα μιμαίκυλα. Item, Μῆλα καὶ μόρα πέπονα. Item, Κοκκυμήλων σπυρίδα πεπόνων. Et πέπονες βότρυς ap. Xen. Œc. (19, 19.) Itidem Gaza ap. Cic. de Sen. pro Poma matura et cocta dicit πέπονες ὀπῶραι. Necnon Theophr. H. Pl. 3, 12. de junipero, Τρεῖς ἅμα καρποὺς ἴσχει, τόν τε περυσινὸν, οὔπω πέπονα, καὶ τὸν προπερυσινὸν, ἤδη πέπονα καὶ εὐώδιμον, καὶ τρίτον τὸν νέον ὑποφαίνει. Simile quid de pinu tradit Plin. 16, 26. In maxima tamen admiratione pinus est; habet fructum maturescentem, habet proximo anno ad maturitatem venturum, ac deinde tertio: de junipero vero ibid. Juniperus et ilex anniferæ habentur, novusque fructus in his cum annotino pendet. Simile item quod de unedine idem Plin. 15, 24. Fructus anno maturescit, pariterque floret subnascens, et prior coquitur. Pro Maturus, Qui ad maturitatem pervenit, accipitur et in alio loquendi genere, ut ap. Hippocr. Πέπονα φαρμακεύειν, οὐκ ὠμά. ‖ Mollis; nam ea, quæ solibus percocta maturuere, mollia etiam evasere vel mitia. Sic accipere possumus σίκυος πέπων, ap. Aristot. Probl. 20, 32. Διὰ τί οἱ σίκυοι πέπονες ἄριστοι γίνονται ἐν τοῖς ἑλώδεσι πεδίοις; ut οἱ σίκυοι πέπονες dicantur Cucumerum genus illud quod mollius est et dulcius. Gaza vertit Cucumeres cognomento pepones. Anaxilas ap. Athen. (68.) Τὰ δὲ σφόδρα ᾄδει μᾶλλον ἢ σικυὸς πέπων. Alicubi vero, et quidem frequentius, omisso σικυὸς dicitur absolute πέπων, ut Diocles Carystius ap. Athen. (l. c.) Ὁ πέπων δ' ἐστὶν εὐκαρδιώτερος καὶ εὐπεπτότερος. Ibid. σικυὸς καὶ πέπων, ex aliis. Addit etiam, πέπονα a quibusdam vocari σικύαν, a Cratino vero σικυὸν σπερματίαν: cujus hæc verba ibid. leguntur, Σικυὸν μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον. Plin. 19, 5. scribit cucumeres, cum magnitudine excessere, Pepones vocari. Idem 20, 2. de cucumerum generibus, Pepones qui vocantur, refrigerant maxime in cibo et emolliunt alvum. Quibus quæ subjungit, cf. cum verbis Diosc. 2, 64. Esse vero pepones molliores ceteris cucumeris generibus, satis liquet ex hoc, quem subjiciam, loco. Theopomp. Μαλακωτέρα πέπονος καὶ σικυοῦ μοι γέγονε, ap. Athen. l. c. Ibid. σικυοῦ πέπονος κνῆμαι per jocum dictæ a Plat. Comico, κόκκυξ ἠλίθιος περιέρχεται Σικυοῦ πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων: quemadmodum Eust. quoque πέπονας dici scribit τοὺς ἐκλύτους: verum non tradit sumtam metaph. a peponibus, sed ἀπὸ τῶν πεπόνων καρπῶν, οἳ ἔκλυτοι γίνονται πεπανθέντες, sicut contra, οἱ ὠμοὶ τῶν καρπῶν σκληροὶ ὄντες, ἐπίθετον γεγόνασι τοῖς ἀνενδότοις ἀνθρώποις καὶ ἀνυπείκτοις. Pro ἔκλυτοι igitur accipit in h. l. Hom. Il. B. (235.) Ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Alibi vero hujus l. mentionem faciens, dicit Heraclidem hoc πέπονες a φόνος derivare, facto anadiplasmo, et φ in π converso: quoniam Dorica lingua φόνους appellat τοὺς ὀνειδίστους: quæ expositio et etymologia nimis longe petita est, ideoque facilior est quam Eust. affert. Pro Mollis et Mitis accipitur in h. quoque l. ap. Plut. (6, 230.) Ἂν μὴ ποιήσω πέπονα μαστιγῶν ὅλον, Ἂν μὴ ποιήσω σπογγιᾶς μαλακώτερον Τὸ πρόσωπον. ‖ At ὦ πέπον accipiunt pro Jucundissime, Amicissime, ut sit a fructibus maturis et jam mitibus sumta metaph.; ii enim jucundiores sunt et suaviores. Il. P. (238.) Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφές: E. (109.) Ὄρσο, πέπον Καπανηϊάδη: sic alibi sæpe. [" Casaub. ad Athen. 70. 142. Toup. Opusc. 1, 293. Valck. Hipp. p. 274. Plut. Mor. 1, 237. Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 884. Wakef. Eum. 65. 66. Abresch. Æsch. 2, 7. Bacchyl. 20. T. H. ad Plutum p. 277. Aristoph. Fr. 277. Pepo, Schneid. ad Colum. 545. Herodian. 463. et n., Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Ὦ πέπον, Brunck. Apoll. Rh. 205. Heyn. Hom. 4, 241. 5, 21. 585. 6, 174. 330. 391." Schæf. Mss. Musgr. ad Soph. Œd. C. 450. Æsch. Eum. 66. Ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων. * Ὑποπέπων, Hippocr. 1059.]

Πεπαίτερος, Maturior: ὡριμώτερος, ut Eust. (Il. Λ. p. 883, 33.) ap. Æsch. exp. Ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων: nisi forte significet ibi potius Mollior moris maturis s. sole percoctis. Citat eund. versum Athen. (51.) ex Æschyli Phrygibus, et de Hectore dici ait. Item Πεπαιτέρα dicitur Quæ maturior ætate est, s. Quæ ætatis maturioris et constantis est. Xenarch. ap. Athen. (569.) de meretricibus, Νέᾳ, παλαιᾷ, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρᾳ. [Æsch. Ag. 1357. μοίρα πεπαιτέρα, Mitior, Tolerabilior.] SUPERLAT. Πεπαίτατος, Maturrimus, Alexis ap. Athen. (650.) de pyris, quæ in aqua apponuntur, accumbentibus, Οὐκοῦν ἕκαστος ἐκλεγόμενος λαμβάνει Τῶν ἐπινεουσῶν τὴν πεπαιτάτην ἀεί. [" Toup. Append. in Theocr. p. 15. ad Mœr. 121." Schæf. Mss.]

Πεπαίνω, ανῶ, Maturo, Excoquo et ad maturitatem perduco: qua signif. πέπτω quoque et πέσσω s. πέττω usurpatur. Proprie calor æstivus dicitur πεπαίνειν τοὺς καρπούς. [" Sed et ipsa arbor πεπαίνει τοὺς καρποὺς ap. Athen. 77." Schw. Mss.] Unde πεπανθεὶς, Ad maturitatem perductus, Maturatus, Qui maturuit. Et πεπανθῶσι, Maturuerint, Ad maturitatem pervenerint. Medicamentum quoque aliquod dicitur vitiosum humorem in corpore collectum πεπαίνειν, itidem pro Maturare, Ad maturitatem perducere. Diosc. 1, 184. de ficubus, Δοθιῆνας μαλάσσει, φύγεθλα πεπαίνει, καὶ μᾶλλον σὺν ἴριδι ἢ νίτρῳ ἢ ἀσβέστῳ. Unde Plin. 23, 7. Omnibusque, quæ maturanda aut discutienda sunt, imponuntur; efficacius calce aut nitro admisto. Tempus quoque πεπαίνειν dicitur res omnes, quasi Maturare et ad maturitatem perducere: ut Plut. (6, 387.) Χρόνος ὁ πεπαίνειν εἰωθώς. Præterea aliquis dicitur iram πεπαίνειν: sicut supra

ex Aristot. habuimus ὀργὴν πέψαι, ex Hom. θυμὸν πέσσειν, quod Lat. dicunt Coquere et Premere iram. Xen. K. Π. 4, (5, 10.) Καὶ ἡ ὀργὴ σὺν αὐτῇ σαφῶς οἶδ' ὅτι ὑπό γε τῶν ἀγαθῶν πεπανθήσεται, καὶ σὺν τῷ φόβῳ λήγοντι ἄπεισι. "Πεπᾶναι, aor. 1. a πεπαίνω: He-"sychio πραῦναι, μαλάξαι." [Aristoph. Σφ. 646. Eur. Heracl. 160. Maturesco, Aristoph. Εἰρ. 1163. "Πεπαίνω, ad Herodian. 472. Valck. Phœn. p. 545. Anim. ad Ammon. 176. ad Herod. 92. ad Charit. 322. Ilgen. Hymn. 598. Jacobs. Anth. 6, 71. 391. 7, 103. Anim. 253. Villois. ad Long. 231. Heyn. Hom. 6, 641. Lenio, Zeun. ad Xen. K. Π. 394. Πεπαίνομαι, Theocr. 2, 140. ubi vertitur Intepesco." Schæf. Mss.] Πεπασμὸς, Maturatio, Actio illa qua aliquid ad maturitatem perducitur, ut fructus, necnon humores morbifici. Erot. in Lex. Hippocr. scribit πεπασμὸν proprie dici ἐπὶ τῶν ἀκροδρύων, cum ἐξ ὠμότητος πέπειροι οἱ καρποὶ γίγνονται: sed καταχρηστικῶς dici etiam de corporibus nostris, ὅταν οἱ χυμοὶ πεπανθῶσι, i. e. Cum humores ad maturitatem perducuntur. Πεπασμὸς, inquit Gorr., Maturatio, Concoctio. Dicitur, auctore Gal. Comm. 2. in l. 1. τῶν Ἐπιδημιῶν, morbi et eorum quæ præter naturam sunt, veluti coctio quædam et maturatio, in qua quod assimilatur, paucum est; quod autem semicoctum superfluumque relinquitur, multum. Idem vero Comm. 5. in l. 6. τῶν Ἐπιδημιῶν, τοῦ πεπασμοῦ signif. latius extendit, Omnem deductionem ad mediocrem temperiem sic appellans. In morbis utplurimum dicitur, sicut πέπανσις in fructibus. Vide et Πέψις. [" Ad Charit. 322." Schæf. Mss. * " Πεπαστικὸς, Qui coquendi s. maturandi vim habet, Fernel. Therapeut. 6." Lex. Gr. Lat. ap. Baldvin. 1611.]

Πέπανσις, i. q. πεπασμὸς, Maturatio. Dicitur proprie, auctore Aristot., Alimenti in fructibus concoctio. Ac quoniam concoctio, perfectio quædam est, tunc maturatio perfecta est, cum semina, quæ fructu continentur, tale aliquid efficere possunt, qualia ipsa sunt. Quamvis autem ad fructus proprie ἡ πέπανσις pertineat, tamen multa alia præter fructus πέπονα dicuntur per metaph.: quoniam non sunt primum indita nomina singulis, quæ a naturali calore et frigore perfectionem consecuta sunt; nam et phymata et pituita, et reliqui tum humores, tum morbi, πεπαίνεσθαι dicuntur. Gorr. de Maturatione et coctione fructuum, ap. Theophr. Ἅπαντα γὰρ τὰ γλυκέα βραχυτέρας ποιεῖ τὰς πεπάνσεις. Aristot. de Mundo itidem dicit πεπάνσεις καρπῶν, Maturationes fructuum, s. Maturitates. Idem dicit etiam τροφῆς πέπανσις, Alimenti concoctio, Meteorol. 4. Ἡ ἐν τοῖς περικαρπίοις τροφῆς πέπανσις. [" Phryn. Ecl. 108." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 5, 1, 2. * Πεπαντὸς, unde * Πεπαντικὸς, Hippocr. 395, 31.] Ἀπέπαντος, ὁ, ἡ, Qui maturatus s. ad maturitatem perductus non est, non maturuit, Non maturus, Non coctus, ut quæ a sole coqui dicuntur, [" Jacobs. Anth. 8, 382. 9, 196." Schæf. Mss. * Δυσπέπαντος, Schol. Soph. Aj. 203. p. 210. Erf. * Εὐπέπαντος, Theophr. Fr. 4, 39. Schn.] Ἐκπεπαίνω, Ad maturitatem perduco, Prorsus maturo et percoquo, Theophr. [H. Pl. 5, 1, 1. C. Pl. 1, 16, 2. 6, 16, 2. * Συνεκπεπαίνω, Una maturo, Plut. 8, 800. * " Ἐμπεπαίνω, Greg. Nyss. 3, 631." Wakef. Mss. * Ἐπιπεπαίνω, Theophyl. 3. p. 687. * Καταπεπαίνω, Gl. Commitigo. * " Προπεπαίνω, Clem. Alex. 106." Kall. Mss. Hippocr. 1133. * Συμπεπαίνω, 1165. " Ruf. Eph. 7." Wakef. Mss. * Ὑπερπεπαίνω, Apollon. Lex. Hom. v. Πέπον, p. 542. Etym. M. 661, 53.]

Πέπανος, Maturus, Mollis, Lenis. Aristoph. Schol. πέπανον scribit significare τὸ ἥμερον καὶ ἡδύ: et oppositum habere τὸ ὠμὸν καὶ σκληρόν. [" Valck. Anim. ad Ammon. 176. Jacobs. Anth. 9, 196. 405. Paus. 3, 59." Schæf. Mss. Artemid. 1, 75. 2, 25. Πεπανὸς, Gl. Maturus, Mitis, Passus. * Ἀπεπάνος, Immaturus. * Ἡμιπέπανος, Herodotus Oribasii p. 81. Matth.]

Πέπειρος, ὁ, ἡ, Maturus, i. q. πέπων, ejusdemque originis, Aristoph. Schol. Αἱ σταφυλαὶ δριμεῖαι οὖσαι καὶ πέπειροι, ut Xen. supra dicit βότρυς πέπονες. Ad ætatem quoque transfertur, ut et Lat. vox Maturus. Plut. Lycurgo, Ἐγάμουν δὲ δι' ἁρπαγῆς οὐ μικρὰς οὐδὲ ἀώρους πρὸς γάμον, ἀλλὰ ἀκμαζούσας καὶ πεπείρους. Sic (1, 309.) dicit, Πεπείρους καὶ ὀργώσας παρθένους, Maturas ac virorum appetentes virgines. Itidem compar. gradu supra habuisti πεπαιτέρα, Quæ maturioris est ætatis. [Aristoph. Ἐκκλ. 896. Soph. Tr. 741. " Dionys. H. 3, 1875. Mœr. 120. et n., ad Charit. 322. Jacobs. Anth. 9, 331. 405. 10, 58. Brunck. Aristoph. 2, 50." Schæf. Mss.] Ἀπέπειρος, Immaturus, Non maturus, VV. LL. [" Jacobs. Anth. 9. 196." Schæf. Mss. * " Ἡμιπέπειρος, Hes. v. Βλήσσαι." Boiss. Mss. * Νεοπέπειρος, Photio ὁ ἄρτι πεπανθείς.]

" ΠΕΡ Particula est ex earum numero quæ anne-" cti aliis orationis partibus solent, signif. habens ἐ-" ναντιωματικήν: ponitur enim pro Quanquam, Quam-" vis, Tametsi, Licet. Od. Γ. (240.) Μέντορ, μηκέτι " ταῦτα λεγοίμεθα κηδόμενοί περ. In hac signif. dicitur " etiam καίπερ: solentque Poëtæ hoc καὶ per tmesin " interdum a περ divellere: Il. A. (217.) Χρὴ μὲν " σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσσασθαι, Καὶ μάλα περ " θυμῷ κεχολωμένον. Sic (O. 652.) οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο " καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου Χραισμεῖν: nisi πὲρ hic " malis pro περὶ accipere: quomodo ipsum ab Æoli-" bus usurpari tradit Hellanicus ap. Eust. Respondet " interdum hæc particula Latinæ Cunque: ut ap. " Eur. ὅπου περ ἐστὶ, Ubicunque sit. Sæpius vacat " s. abundat: ut cum Homer. dicit οὐκ ὀλίγον περ " pro οὐκ ὀλίγον, Non parum: et Aristoph. ὅπου περ " pro ὅπου, Ubi. Vide et T. 2. c. 1678." [" Zeun. ad Xen. K. Π. 26. Clark. ad Il. A. 508. 587. Ernest. ad Il. Δ. 524. Λ. 787. ad Herod. 640. Brunck. Apoll. Rh. 135. Heyn. Hom. 4, 55. 97. 6, 139. 429. 7, 108. 8, 23. 31. 146. 334. 748. Quanquam, Eur. Phœn. 1618. ubi v. Beck. p. 233. Valck. p. 98. Quid proprie? Gesenius Symb. in Ovid. Fast. p. 66. Conf. c. παρ—, Brunck. Phil. 425. Markl. Iph. p. 347. Musgr. Heracl. 136. Wakef. Ion. 17. 397. 1456. ad Diod. S. 1, 661. 665. Brunck. Aristoph. 2, 31. 243. 3, 16. ad Lucian. 2, 356.; cum πως, Schneid. ad Xen. Œc. 37.; cum πρὶν, Porson. Hec. p. xxxii. Ed. 2.; cum πρὸ, ad Diod. S. 2, 538. Ἔς περ, Ilgen. Hymn. 559. Ὅς ῥ' —περ, Heyn. Hom. 4, 650. * Πὲρ, Æolice pro περὶ, 7, 108." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.]

ΠΕΡΑΣ, ατος, τὸ, Finis, Terminus, Plut. (7, 673.) Πέρατα γὰρ ταῦτα· τὸ δὲ ἄπειρον, καὶ ἀπεράντον, Nam hi sunt termini, cum infinitas sit interminata. Philo V. M. Ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα, A finibus ad fines. Sic Thuc. (1, 69.) Ἐκ περάτων γῆς, Ab ultimis s. extremis terræ finibus et limitibus. Aristot. Metaphys. 6. Τὰ τοῦ σώματος πέρατα, οἷον ἐπιφάνεια, γραμμὴ, καὶ στιγμὴ καὶ μονάς: Metaphys. 4. πέρας sic definit, Πέρας λέγεται τὸ ἔσχατον ἑκάστου, καὶ οὗ ἔξω μηδὲν ἐστι λαβεῖν πρῶτον, καὶ οὗ εἴσω πάντα πρώτου: quemadmodum ὅρος quoque signif. Omne extremum ambiens. Pro Finis accipitur et in aliis loquendi generibus, Dem. (292.) Τὸ πέρας ὡς ἂν ὁ δαίμων βουληθῇ, πάντων γίγνεται. Aliquanto ante, Οὐκ ἦν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ' ἀπαλλαγὴ Φιλίππῳ. In Select. Sentent. Epic. Εἰ τὸ πέρας τῶν ἐπιθυμιῶν ἐδίδασκεν, Si doceret qui essent fines cupiditatum, p. 55. mei Lex. Cic. Dicitur πέρας Finis etiam et meta ad quam singula tendunt, Scopus: qua signif. Ὅρος quoque usurpatur. Unde dicitur πρὸς τὸ πέρας ἥκειν, Scopum et metam propositam assequi. Lucian. (1, 853.) Ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, Voti compos evades: (855.) Ἐπὶ πέρας ἥκειν τῆς ἐλπίδος. || Πέρας alicubi accipitur pro Tandem, Ad extremum, Denique, Æschin. (9.) Αὐτὸς δὲ οὗτος ὑπογενειάζων τὸν ἄνθρωπον, καὶ πάντα φάσκων πράξειν ἃ ἂν ἐκείνῳ συνδοκῇ, πέρας πείθουσιν ἀναστῆναι ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, Cebes Theb. Οὐδὲν κωλύει μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι καὶ φιλάργυρον καὶ προδότην καὶ τὸ πέρας ἄφρονα. Interdum vero dicitur πέρας δὲ, Proclus, Πέρας δέ ἐστι χώρα τις, Denique regio quædam est. Dem. hoc πέρας initio quoque periodi posuit, quomodo et τέλος usurpatur: Πέρας οὖν, λαβὼν ὁ Παρμενίσκος τὰ τούτου γράμματα. [" Sylb. ad Paus.

114. Toup. Opusc. 1, 122. Emendd. 1, 186. ad Charit. 343=720. Markl. Suppl. 112. Musgr. Hel. 1153. Jacobs. Anth. 9, 327. Diod. S. 2, 491. Heyn. Hom. 5, 211. Casaub. ad Athen. 91. Denique, Alciphr. 212. Diod. S. 1, 259. 296. 685. Jacobs. Anth. 9, 476. Lucian. 3, 535. Argum. Aristoph. Σφ. Conf. c. πέλας, Brunck. Apoll. Rh. 88.; cum τέλος, ad Diod. S. 2, 208. Heind. ad Plat. Phædr. 234. Tzsch. ad Strab. 6. p. 203. Schneid. ad Aristot. H. A. 364.; cum περιττὸν, ad Dionys. H. 1, 525. Τὸ π., Plut. Nicia 11. Τὸ δὲ π., Jacobs. Anth. 11, 186. Argum. Soph. Aj. p. 5. Lob. Ἐπὶ τὸ π. ἀφικέσθαι, Heyn. ad Apollod. 766. Π. κάλλους, Casaub. ad Athen. 39.: de talibus, Valck. Oratt. 332. Π. τοῦ ἀπαλλαγῆναι τοῦ κινδύνου, Thuc. 2, 230. Baver." Schæf. Mss. Aristot. Nicom. 1, 2. Plut. Alex. 40. Cor. Hegesippus Athenæi 290. 377. Πέρατα, Barker. ad Etym. M. 1115. "Gen. πέρaος, unde περῶν pro περάτων, Æsch. Pr. 572." Schn. Lex. * Περατοειδὴς, Plato Philebo p. 25.]

Ἀπέρατος, ὁ, ἡ, Finem et terminum non habens, Infinitus. Unde ap. Hes. Ἀπέρατοι, ἀόριστοι, τέλος μὴ ἔχοντες. Sic accipit et Schol. Aristoph. N. init. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον Ἀπέρατον, exponens μέγα, οὗ πέρας οὐκ ἔστι, et errare eos dicens, qui scribunt ἀπέραντον. ["Valck. Hipp. p. 238. Kuster. Aristoph. 50. ad Lucian. 2, 127." Schæf. Mss. * "Τετραπέρατος, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 495, 26. Σημέρον σταυρὸς προσκυνεῖται, καὶ ὁ τετραπέρατος κόσμος ἀγάλλεται." Seager. Mss.]

Περατεύω, Finio. Sed Hes. περατεύει exp. non solum ὁρίζει, verum etiam στέλλει, item λέγει.

Περατόω, Finio, Termino, i. q. ὁρίζω, Aristot. de Mundo, Ἀρχὴν περατουμένην Ἑλλησπόντῳ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν, Imperium Hellesponto terminatum ab occidentis partibus, ["Phryn. Ecl. 117. Περατοῦσθαι εἰς, Koppiers. Obs. 47." Schæf. Mss.] Inde per sync. factum SCRIBUNT Πέπρωμαι pro πεπεράτωμαι, Fato destinatus sum: cujus tertia PERS. Πέπρωται, Fato destinatum est, quod Christiani dicerent προώρισται: quod ut ab ὁρίζω derivatum est, sic hoc a περατόω synonymo. Antiphan. ap. Athen. (60.) τίς γὰρ οἶδ' ἡμῶν τὸ μέλλον ὅ,τι παθεῖν Πέπρωθ' ἑκάστῳ τῶν φίλων; Bud. e Luciano quoque affert πέπρωται, interpretans Fatum est, ut Cic. de Fato dicit, Si tibi fatum est non convalescere: pro quo dicitur etiam εἵμαρται. ["Πέπρωται et πέπρακται conf., Musgr. Med. 1064." Schæf. Mss.] Præt. plusquamperf. Πέπρωτο, Fatum erat, In fatis erat. Hesiod. (Θ. 464.) Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι, Quoniam fatale ei erat, ut a filio perimeretur. Hinc PARTIC. Πεπρωμένος, Fatalis, Fato destinatus, Il. Γ. (309.) Ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον, Cui in fatis est ut moriatur. Xen. quoque (Ἀπ. 2, 1, 33.) πεπρωμένον τέλος, Fatalem vitæ exitum dicit: quemadmodum et Herodian. 2, (2, 14.) Τὸν μὲν οὖν κατέλαβε τέλος τὸ πεπρωμένον: quæ verba Polit. sic vertit, Atque is quidem suo sibi fato extinctus periit. Apoll. Rh. 2, (815.) πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα, Fatalis sors, h. e. Fatum. Et ap. Eur. (Iph. A. 882.) πεπρωμένος νόστος, Fato destinatus reditus. Rursum ap. Hom. ἀνὴρ πεπρωμένος αἴσῃ, Cui fatum est mori, quasi, ut Eust. exp., αἴσῃ πεπερατωμένος καὶ εἰς τέλος ἐλθὼν τοῦ ζῆν. Il. Π. (441.) et X. (179.) Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι, Virum mortalem, et cui jam olim fatum est mori, Cui jam olim fatum vitæ terminum statuit et præfinivit. Et τὸ πεπρωμένον, Fatum, Quod fato destinatum et præfinitum est, Plut. Ἔοικεν οὐχ οὕτω ἀπροσδόκητον ὡς ἀφύλακτον εἶναι τὸ π.: alibi, Ὁ τὸ π. τελέσας, quod Lat. dicunt Fato functus. Alicubi reperitur πεπρωμένον pro πεπρωμένον ἐστὶ, cum infin. Et πεπρωμένον, sub. ὂν, pro πεπρωμένου ὄντος, Plut. Ὡς τῷ τόπῳ πεπρωμένον ἐκείνῳ τῆς Ἰταλίας κεφαλῇ γενέσθαι, Fatum esse ut locus ille caput sit Italiæ. Apoll. Rh. vero 2, (116.) Οὔπω κηρὶ κακῇ πεπρωμένον, pro Nondum fato et morti destinatum. Rursum τὸ π. dicitur pro τὸ π. τέλος, Fatalis exitus vitæ, Fatum, Lucill. Epigr. 2. in Astrologos, Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον αὐτὸς ἑαυτοῦ, Fatalem horam sibi advenisse. Dicitur præterea ἡ π. pro ἡ π. μοῖρα, sicut et εἱμαρμένη. Dem. (1396.) Ἐπειδὴ ἡ π. τούτους ἀνεῖλεν. Aristot. de Mundo scribit πεπρωμένην dici διὰ τὸ πεπερατῶσθαι πάντα, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς οὖσιν ἄπειρον εἶναι. ["Πεπρωμένος, Heyn. Hom. 7, 43. Π. μοῖρα, Eur. El. 1290. Jacobs. Anth. 7, 143. Priscian. 1327. Æsch. Pr. 103. (αἶσα,) Soph. Antig. 1338. Πεπρωμένον, ad Xen. Eph. 162. ad Callim. 1, 171. Wakef. Herc. F. 1231." Schæf. Mss. Phot. Πεπρωμένη· εἱμαρμένη· τύχη· γένεσις. Πεπρωμένον· εἱμαρμένον· ὡρισμένον· πεπερασμένον ἀπὸ μοίρας εἰς πέρας. Æsch. Ag. 1649. πρὸς δόμους πεπρωμένους. Schneider. autem et Ernesti deducunt a * Πρόω, πρώσω, unde ἔπρωσεν Hesychio et Suidæ ἐμοίρασεν, et] "Πρωτὸς, Fatalis, πεπρωμένος, Cyrill." [* "Περάτωσις, Finis, Dionys. Areop. p. 41." Kall. Mss. * Περατωτὸς, unde * "Περατωτικὸς, Qui finit, Eust. Od. 137, 4." Wakef. Mss. Phot. Bibl. 238.]

Ἀπεράτωτος, Interminatus. Vide Πέρας. [* Εὐπεράτωτος, Spohn. Niceph. Blemm. n. 132.] Ἀποπερατόω, Termino, Finio, Ad finem perduco, quomodo Ἀποπερατοῦσαν Suid. exp. συμπληροῦσαν, ["Dionys. Areop. 21. 37." Kall. Mss. * Ἀποπεράτωμα, Theophil. Protosp. 857. Ξιφοειδὴς χόνδρος ἀποπεράτωμα τοῦ στήθους. * Ἀποπεράτωσις, P. Ægin. 6, 77. τοῦ ὀστέου. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 218. "Dionys. Areop. 54. 62. 160. 187. 259. Damascius ap. Wolfii Anecd. Gr. 3, 215. 252." Kall. Mss. * "Συμπερατόω, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 273. Nicetas in Greg. Naz. 59. Matth." Boiss. Mss. "Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 36." Elberling. Mss. * Ὑποπερατόω, unde] "Ὑποπεράτωσις, Perfectio, Consummatio, τελείωσις, Hes."

Περαίνω, Finio, Termino, i. q. περατόω: unde πεπερασμένος, Finitus, Terminatus. Aristot. Metaphys. 5. Τοῦτο δὲ οἱ μὲν ἓν εἶναί φασι, οἱ δὲ πλείω ἢ ἕν· καὶ οἱ μὲν πεπερασμένα, οἱ δὲ ἄπειρα. Ubi etiam nota opponi sibi πεπερασμένον et ἄπειρον, et dici πεπερασμένον a περαίνω, ut μεμιασμένον a μιαίνω. Additur περαίνεσθαι εἰς, pro Terminari et desinere in, e Liban. Argum. Or. Dem. pro Cor. Εἰς οὓς ἔδει τὴν ἐπιμέλειαν περαίνεσθαι τοῦ ἔργου. || Finio, h. e. Ad finem et exitum perduco, Perficio: quemadmodum Hes. περαίνει exp. ἐπὶ πέρας ἄγει, πληροῖ, ἀνύει: et Περαίνειν, ἐξανύειν, ἀποπληροῦν: itidemque Suid. Περᾶναι, τελειῶσαι. Aristoph. Πλ. (648.) Πέραινε τοίνυν ὅ,τι λέγεις ἀνύσας ποτέ, Ad finem perducas et efficias quod dicis. Pass. Περαίνομαι, Ad exitum perducor, Perficior, etiam Evenio, Aristoph. Σφ. (799.) Ὁρᾷς τὸ χρῆμα, τὰ λόγια ὡς περαίνεται, Ut efficitur et evenit quod oraculis prædicitur. Item περαίνειν ὁδὸν, ut ἀνύειν ὁδὸν, Conficere iter. Nec multum diversa signif. ex Isocr. Καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν, pro Jam tempus est accusationem exequi. Alicubi commodius redditur Efficio, Proficio, Promoveo: ut οὐδὲν περαίνειν ap. Plut. identidem, Nihil proficere, promovere: sicut et Thuc. 6, (86.) p. 225. Ὅτε οὐδὲν ἔτι περανεῖ παραγενόμενον, Nihil efficiet, promovebit, proderit. Et passiva signif. e Platone, Περαίνεσθαι εἰς τοὔμπροσθεν, Promoveri et progredi. Item e Phalar. Περαίνονται οἱ γόοι εἰς οὐδὲν, Nihil lamentis proficimus. || Περαίνειν est etiam vocab. Dialecticorum; nam dicunt περαίνειν pro E positis vel concessis aliquid efficere, h. e. Inferre vel Concludere: ac Pythagoricorum fuisse proprium vocab. tradunt. Plut. Symp. 8. Τοὺς ῥήτορας ἐάσομεν περαίνειν τὸ οἰκεῖον ἐξ εἰκότων καὶ πιθανῶν ἐπιχειροῦντας. Apud Plut. vero de Procreat. Animi, Ἴδια δόγματα περαίνειν, Sua dogmata contexere, Turn. || Περαίνειν Suid. exp. etiam συνουσιάζειν: Bud. Pædicare ap. Diog. L. Menedemo p. 122. Ἠρώτησεν εἰς τί αὐτὸν Ἀντίγονος περαίνει. Itidem paulo ante, Λαβὼν δὲ κάρφος διέγραφεν εἰς τοὔδαφος περαινομένου σχῆμα, ἕως ὁρώντων πάντων συνὲν τὸ μειράκιον τὴν ὕβριν ἀπηλλάχθη. ["Bibl. Crit. 2, 1. p. 94. Wyttenb. Select. 416. Ilgen. Hymn. 401. Clark. ad Il. A. 338. Plut. de S. N. V. 59. Wyttenb. 73. ad Mor. 1, 169. Oxon., Valck. Oratt. 342. ad Xen. Mem. 238. Diatr. 54. Musgr. Med. 213. Iph. T. 516. Hel. 1023. 1039. Boiss. Philostr. 337. Heind.

ad Plat. Gorg. 87. Markl. Suppl. 112. Jacobs. Anth. 6, 71. 169. Wakef. Herc. F. 89. Musgr. ibid. T. H. ad Plutum p. 171. Villoison. ad Long. 102. Diod. S. 1, 619, 40. Kuster. Aristoph. 116. ad Dionys. H. 5, 299. 300. 358. Narro, Bibl. Crit. 3, 2. p. 26. Plut. Alex. 125. Schm. Heindorf. ad Plat. Phædr. 306. Ineo, sc. feminam, Jacobs. Anth. 7, 49. 10, 116. Huschk. Anal. 246. Brunck. Aristoph. 1, 283. 2, 10. Rossii Comm. Laërt. 253. Heind. ad Plat. Lys. p. 6. De oraculis, Eur. Phœn. 1717. Pors. Aristoph. Σφ. 799. De aor. 1., Valck. Hipp. p. 255. ad Herod. 758." Schæf. Mss. Eur. Cycl. 892. Isocr. 'Αντιδ. 321. Cor.] "Πεπερασμένος, Finitus, Conclusus," [unde * Πεπερασμένως, Aristot. Anal. 1, 21, 5. * Περασμὸς, i. q. πέρας, Ecclesiast. 4, 8. 16. 12, 12. * Περαντὸς, unde] Περαντικὸς, Ad finem perducendi et efficiendi vim habens, Qui peritus est s. probe novit inferre et concludere aliquid, ut argutus dialecticus, Aristoph. ('Ιππ. 1378.) Ξυνερκτικὸς γάρ ἐστι καὶ περαντικὸς, ubi Schol. exp. totum eum l. in hunc modum, συνείρειν τοὺς λόγους καὶ συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως, καὶ πέρας αὐτοῖς ἐπιτιθέναι: quam exp. sequendo, περαντικὸς esset Argutus perorator. [Bekk. Anecd. Gr. p. 60. * "Περαντὰς, Tzetz. Chil. 12, 886." Elberling. Mss.] 'Απέραντος, ὁ, ἡ, Infinitus, i. q. ἄπειρος, ἀπεράτωτος, οὐ πεπερασμένος, πέρας οὐκ ἔχων: quæ ap. Epicurum synonyma sunt, et sonant, Infinitus, Extremum non habens, ut Cic. interpr.: Hes. quoque ἀπεράντοις exp. ἀπείροις. UNDE 'Απεραντολόγος, Nullum finem faciens loquendi, Multiloquus, Loquax, Verbosus, [" Diog. L. 1, 35." Wakef. Mss.: Gal. Dogm. Hipp. e Plat. 3, 4. * " 'Απεραντολογέω, Heyn. Hom. 5, 199." Schæf. Mss. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 140." Elberling. Mss.] A quo SUBST. 'Απεραντολογία, ἡ, Verbosa oratio, Loquacitas, Lucian. (1, 373.) Citatur e Cic. quoque Ep. ad Att. [Athen. 262. 270.] Ab eod. 'Απέραντος est etiam ADV. 'Απεράντως, More eorum quæ infinita sunt, nullo fine et extremo terminantur s. circumscribuntur. Apud Aristot. (Nat. Auscult. 3, 7.) "Απειρον δ' ἐστὶ τὸ ἀπεράντως διεστηκός. || 'Απέραντος, Qui ad finem perduci non potest, perfici nequit, Cui finis imponi nequit: ut ἀ. πολιορκία. Apud Aristid. 'Απέραντα ποιεῖν, Frustra contendere, Nequicquam laborare, Actum agere. [Lucian. 1, 812. " Valck. Hipp. p. 238. Wakef. S. Cr. 3, 192. Musgr. Med. 213. Kuster. Aristoph. 50. 'Απέραντα συμπεραίνειν, Lucian. 3, 37." Schæf. Mss. Thuc. 4, 36. Diog. L. 10, 12. Æsch. Pr. 152. Eur. Med. 211. Plato Soph. 245. Polyb. 1, 57, 3. * Συναπέραντος, Phot. Bibl. 497. " Una infinitus, Method. 342. 344." Kall. Mss.] 'Απέραστος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπέραντος. [" Ad Lucian. 2, 127." Schæf. Mss. * " 'Ισοπέραστος, Buttm. Schol. Od. A. 98." Elberling. Mss. * Εὐπέραντος, Spohn. Niceph. Blemm. n. 132.]

[* " 'Αντιπεραίνω, ad Hesych. 1, 1375, 5." Dahler. Mss. Anal. 2, 377. " Jacobs. Anth. 10, 116. 229." Schæf. Mss.] 'Αποπεραίνω, Ad finem perduco, Perficio, Efficio, Perago. Unde ap. Hes. 'Αποπερανῶ, quod exp. ἀποπληρώσω, ἀποτελέσω. Suid. postquam ἀποπεραίνοντες exposuit τελειοῦντες, subjungit h. l., Παιδαρίων δὲ καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες. [" Toup. Opusc. 2, 175." Schæf. Mss.] * Προαποπεραίνω, Cyrill. Alex. Glaph. 2. p. 219. Διαπεραίνω, itidem Ad finem perduco, Finem impono, Perficio, Absolvo, Plato Gorg. Εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον, Absolvi et claudi. Ex eod. Plat. 'Ο δὴ πρῶτος χρόνος διεπεράνθη, Traductum et exactum est. Et Plut. Numa, Δι' ᾠδῆς ὑπὸ τῶν σαλίων ἅμα τῇ πυῤῥίχῃ διαπεραινομένης, Quæ peragitur una cum pyrrhicha. Διαπεραίνομαι activam quoque signif. habet, Aristot. de Mundo, Σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον, Suum orbem menstruo spatio absolvit. Item Plato de LL. Διεπερανόμεθα λόγον. [" Ad Lucian. 2, 319. Boiss. Philostr. 337. Heindorf. ad Plat. Phædr. 306. Narro, Bibl. Crit. 3, 2. p. 26." Schæf. Mss. * Διαπεραντέον, Plato de LL. 4. p. 715.] Συνδιαπεραίνω, Una absolvo, Plato Gorg. 'Επεί συ οὐκ ἐθέλεις συνδιαπεράναι τὸν λόγον. 'Εκπεραίνω, i. q. διαπεραίνω, Plato Epist. 7. 'Ινα δ' ἐκπεραίνωμεν οὐκ ὀλίγα πράγματα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. [" Ad Herod. 474." Schæf. Mss. * 'Εκπεραντὸς, unde] Δυσεκπέραντος, Qui ad finem perduci et absolvi difficulter potest. In VV. LL. exp., Cujus finis et exitus gravis est. [" Δυσεκπέραντος, * Δυσεκπέρατος, Valck. Hipp. p. 238. 258. Musgr. ad v. 678." Schæf. Mss.] Διεκπεραίνω, Absolvo et ad finem perduco rem institutam, Cœpto ultimam manum impono. Exp. etiam Percurro. [" Soph. in Stob. 560, 10." Wakef. Mss. * 'Επιπεραίνω, Artemid. 1, 82. 'Επιπεραίνεται, i. e. μοιχεύεται, " Ad Hesych. 1, 1375, 5." Dahler. Mss. Cf. 'Επιπείρω.] Συμπεραίνω, Una perficio, Adjuvo ad aliquid peragendum: συνδιαπράττομαι, ut Bud. exp. ap. Dem. (281.) Συμπεραναμένων δὲ τῶν ἄλλων συνεργῶν αὐτῷ τὴν πρὸς τοὺς Θηβαίους ἔχθραν. || Συμπεραίνω et Συμπεραίνομαι, Concludo, Colligo, συνάγω: vox Dialecticorum, ut et περαίνω: qua signif. utitur Aristot. Eth. 1, 3. necnon Themist. Apud Alex. Aphr. vero Συμπεραίνεται, Efficitur et concluditur, ut Cic. sæpe loquitur. || Συμπεραίνω, Coitum perago, ut Bud. interpr. ap. Aristot. H. A. 5, (5.) Τοῦτο δὴ συμπεραίνει καὶ ἐπεκτείνεται εἰς τὴν τοῦ θήλεος χώραν καὶ ὑποδοχήν. At Gaza, Inseritur et in locos tenditur feminarum. [" Clark. ad Il. A. 338. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 73. Matth. Anecd. 1, 8. Schol. Aristoph. Πλ. p. 171. Hemst., Kuster. Aristoph. 116." Schæf. Mss. Eur. Or. 1577. κλῇθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς, Claustra jungentes et firmantes vectibus vel seris. * Συμπέρανσις, unde * Συμπεραντικὸς, Phot. Bibl. 255.] Συμπέρασμα, τὸ, Conclusio, Connexio, Complexio, Id quod e positis vel concessis efficitur et concluditur, Ultima pars syllogismi, in qua duo πέρατα, i. e. Termini s. Extrema, relicto medio conjunguntur. Plut. de Solert. Anim. Τὸ σ. τοῖς λήμμασιν ἐπιφέροντος. Vide Quint. 5, 14. [" Wakef. Eum. 213. S. Cr. 4, 164. Schol. Aristoph. Πλ. p. 171. Hemst." Schæf. Mss. Ocellus 1, 3. Τὸ σ. τῆς μεταβολῆς. * Συμπερασματικὸς, Schol. Eur. Hec. 511. 996. Or. 189.] Συμπερασματικῶς, ut συλλογίσασθαι σ., Ratiocinari et syllogismum proponere, in quo concessis vel positis duabus propositionibus infertur conclusio. Aristot. Rhet. 2. Μὴ συλλογισάμενον σ. * Συμπερασμὸς, Artemid. 3, 58. * Συμπεραστὸς, unde * 'Ασυμπέραστος, Aristot. Nat. Auscult. 1, 4. " Schol. Pind. 'I. 1, 6." Wakef. Mss. * Συμπεραστικὸς, unde * Συμπεραστικῶς, Aristot. Soph. Elench. 1. p. 297.]

[* " Περαινάζω, Clem. Hom. 10, 19." Kall. Mss.]

¶ Πεῖρας SIVE Πεῖραρ, Finis, i. q. πέρας, Il. Θ. (478.) οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι Γαίης καὶ πόντοιο, (Ξ. 301.) Ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης Ὠκεανόν τε, Od. Ψ. (248.) οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων Ἤλθομεν, Ad exitum et finem omnium certaminum, Il. (Ζ. 143.) Ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι. Sic Od. Χ. (33.) Ὡς δή σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, Extremum exitium: (Ε. 288.) ἔνθα οἱ αἶσα Ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος. Apud Eund. οἱ δικαζόμενοι dicuntur ἐπὶ μάρτυρι vel κριτῇ πεῖραρ ἑλέσθαι, Finem et exitum controversiæ suæ: Il. Σ. (501.) Ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. At χαλκήϊα πείρατα τέχνης vocat Fabrilia instrumenta, quod eis ars ipsa περατοῦται, ut Eust. tradit Od. Γ. [433. " Ad Il. N. 359. Musgr. Or. 783. Callim. 1, 421. Heyn. Hom. 6, 177. 437. 439. 564. 7, 531. 8, 430. Πείρατα, Wakef. Trach. 167. Jacobs. Anth. 6, 171. 7, 65. 8, 186. Heyn. Hom. 5, 211. 327. 376. 'Ολέθρου πείρατα, 6, 289. * Πεῖρα pro πείρατα, Ruhnk. Ep. Cr. 178. Callim. 1, 421." Schæf. Mss. * Πείρατα γαίης, Barker. ad Etym. M. 1115-6. * " Πολυπείρατος, Manetho 1, 67. nisi leg. * Πολυπείριτος." Schæf. Mss.]

Ἄπειρος, ὁ, ἡ, Terminum s. Finem non habens, Interminatus, Infinitus. Cic. ἄπειρον χρόνον vertit Tempus infinitum: et contrarium, πεπερασμένον, Finitum. Exp. etiam Immensus. Plut. de Plac. Phil. Ἄπειρος κατὰ τὸ πλῆθος ὁ κόσμος, Mundus est infinitus quod ad multitudinem attinet, i. e. Infinita multitudine sunt mundi, pro Innumerabiles. Cic. ἄπειρον αἰθέρα ap. Eur. reddit, Immoderatum æthera. Idem hæc Epicuri verba, 'Ο δὲ τῶν κενῶν δοξῶν πλοῦτος εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει, sic vertit, Inanium au-

tem cupiditatum nec modus ullus nec finis inveuiri potest. Plur. autem ἄπειροι sæpe vertitur, Innumeri s. Innumerabiles: ut a Cic. etiam redditur in Plat. Timæo. || Ἄ. δακτύλιος, i. e. Annulus ἄπειρος, vocatur Qui non habet fundam, vel, ut alii, Qui non habet gemmam, ἄλιθος, Aristot. Auscult. 3. Καὶ γὰρ τοὺς δακτυλίους ἀπείρους φασὶ τοὺς μὴ ἔχοντας σφενδόνην. Secundum alios ἄλιθος δακτύλιος dicitur ὁ ἄπειρος. J. Poll. 7. Τὸν δὲ περιφερῆ καὶ ἄλιθον δακτύλιον, ἀπείρονα καλοῦσι, i. e. Rotundum autem et gemma carentem annulum ἀπείρονα vocant. Sed mendose legitur in vulgatis Pollucis Edd. λίθον pro ἄλιθον. Præterea fortasse non ἀπείρονα, sed ἄπειρον, J. Poll. scriptum reliquit; nam ἀπείρων valet quidem i. q. ἄπειρος, sed Poëticum est. [" Heyn. Hom. 6, 564. Brunck. Œd. T. 1088. Rotundus, Steinbr. Mus. Tur. 1, 311. ubi et de ἄ. δακτύλιος. Ἄπειρος τὸ πλῆθος, Xen. Mem. 1, 1, 14. Ἐπ' ἄπειρον αὔξειν, Heyn. Hom. 4, 694." Schæf. Mss. * Ἀπειροβαθὴς, Valde profundus, Synes. H. 4, 171. p. 338. Lobeck. Phryn. 534. " Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. * Ἀπειρόγνωστος, Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 14. p. 158. * " Ἀπειρόδωρος, Andr. Cr. 39. 50. 122. 248. Dionys. Areop. 223. 248." Kall. Mss. * Ἀπειροειδὴς, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. 3, 136. * Ἀπειροπαθὴς, unde] Ἀπειροπάθεια, ἡ, Infinitas quædam vel Immensitas affectionum animi præter naturam, Synes. Herculiano, Εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτὴν, αἱ μέσαι δὲ ἕξεις εἰς μετριοπάθειαν ἵστανται, τὴν ἀ. καὶ τὸ * εὐταπείνωτον ποῦ χώρας τάξομεν; Sonat autem ἀπειροπάθεια, ἡ ἀπειρία τῶν παθῶν. Ἀπειροπλάσιος, ad verbum Infinitiplex; ea forma, qua dicitur Multiplex. Ab Hes. ἀπειροπλάσιον exp. πολυπλάσιον, i. e. Multiplex. [Eust. p. 89, 8. * Ἀπειροπλασίων, 67, 4. " Basil. Hom. 6." Wakef. Mss. * " Ἀπειροπληθὴς, Qui magnitudinis infinitæ est, Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 4. T. 3. p. 261, 34. Μέγας οὐρανὸς, καὶ ἀ. ἡ γῆ; θαύμασον τοίνυν τὸν πεποιηκότα." Seager. Mss. " Anna C. 96. 103. 105. 184." Elberling. Mss. " Heyn. Hom. 5, 59. Niceph. Blemm. Phys. p. 130." Schæf. Mss. Nicander Θ. 310. * Ἀπειρόπλουτος, Euseb. in Hierocl. c. 19. p. 444. * " Ἀπειροτέρμων, Asclepius ad Ammon. 101. Ed. Par. 1554." Boiss. Mss. * " Ὑπεράπειρος, Dionys. Areop. 241. * Ὑπεραπείρως, Andr. Cr. 144. * Ἀπείρως, Supra modum, Suid. in Ἄδην et Ἀνατραπέντες. Infinities, Athan. 1, 309. Andr. Cr. 133." Kall. Mss.] Ἀπειράκις, adv., Infinities, Bud. citans e Dionys. Areop., Ἀ. ἄπειροι. [" Cleom. 208. Philo J. 1, 506." Wakef. Mss.] Ἀπειραχῶς, aliud adv., Infinitis modis, Procl. in Eucl. Τὰ μὲν μοναχῶς γίνεται, τὰ δὲ πλεοναχῶς, τὰ δὲ ἀ. [Plut. 8, 922.] Ἀπειρία, ἡ, Infinitas, Immensitas, [" Hierocl. 260. Plut. 2, 399(=7, 568.)" Wakef. Mss.]

Ἀπείρων, ονος, ὁ, ἡ, ap. Poëtas, i. q. ἄπειρος, et ex eo factum παρωνύμως, Eust.: Hesiod. (Ἀ. 472.) λαὸς ἀπείρων, Infinitus populus. Et in plur. ἀπείρονες, Infiniti, Od. Θ. (340.) Δεσμοὶ μὲν τρὶς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν. Idem somnum ἀπείρονα dicit quasi Immensum, i. e. Profundissimum, Od. H. (286.) ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν. || Frequenter etiam tam ap. Hom. quam Hesiod. reperimus terram ἐπιθετικῶς appellatam ἀπείρονα, i. e. Rotundam, ut vult Eust., et alii nonnulli. || Ἀπείρονας vult Hes. Sophoclem in Thyeste posuisse pro ἀπειράτους. Duobus autem modis capi ἀπείρατος, paulo ante dictum fuit. [" Brunck. Soph. 3, 500. Œd. T. 1088. Heyn. Hom. 5, 385. 6, 564. 7, 607. 8, 21. 712. Toup. ad Longin. 326. Valck. Hipp. p. 245. Græv. Lectt. Hes. 616. Rotundus, Steinbr. Mus. Tur. 1, 311." Schæf. Mss.] " Ἀπέρων, Interminatus, Nullo limitatus fine, Nullo circumscriptus s. definitus termino: ut Hes. quoque ἀπέρονα exp. πέρας μὴ ἔχοντα. Poëtæ Ionica τοῦ ι ἐπενθέσει dicunt ἀπείρων." [* Πανταπείρων, Schn. Lex. ὁμαρτύρως. * Πολυπείρων, Multiplex, Varius, Orph. Ag. 33. " Hymn. in Cer. 296." Schæf. Mss.]

Ἀπείριτος, ὁ, ἡ, sicut ἀπείρων a Poëtis pro ἄπειρος ponitur: ut πόντος modo ἀπείρων appellatur ἐπιθετικῶς, modo ἀπείριτος, pro commoditate metri. Legitur vero cum ap. alios, tum ap. Hesiod. (Θ. 109.) πόντος ἀπείριτος. Idem ut γαῖαν ἀπείρονα, sic et (Ἔργ. 1, 159.) γαῖαν ἀπείριτον dixit. Si igitur ἀπείρονα γαῖαν exponamus Rotundam, Eustathium sequentes: sic et ἀπείριτον γαῖαν exponere conveniet. [" Jacobs. Anth. 9, 248. ad Charit. 261." Schæf. Mss. * " Παναπείριτος, Opp. K. 2, 517." Wakef. Mss. * " Παναπείρατος, (sic,) Didym. de Trin. 2, 16." Routh. Mss. Cf. Πολυπείρατος.]

Ἀπειρίδιος, Infinitus. Ἀπειρίδιον Hes. πολὺ, sicut ἄπειρον. Idem exponit itidem πολύ.

Ἀπειρέσιος, ὁ, ἡ, itidem ap. Poëtas pro ἄπειρος ponitur, sicut ἀπείρων et ἀπείριτος: ut δῆριν ἀπειρεσίην, ap. Hom. (Batrach. 4.) Bellum immensum. [" Theogn. 8. Jacobs. Anth. 9, 248. ad Charit. 752. Heyn. Hom. 6, 564." Schæf. Mss.] Dicitur ETIAM Ἀπερείσιος ab Eod. per metathesin, Il. A. (13.) ἀπερείσι' ἄποινα, Infinita munera. Frivola enim est altera opinio, ut sit ἀπερείσια pro λαμπρὰ, ita dicta quasi εἰς ἅπερ ἀπερείσειεν ἄν τις τὸν λογισμόν.

Πειραίνω, Finio, Termino, i. q. περαίνω, s. περατόω. " Πειρήνας, Qui perfecit." [Od. X. 175. " Jacobs. Anth. 9, 271. Ilgen. ad Hymn. 401. Soph. Trach. 581. (male Brunck. in Ind., cf. Damm. p. 1976.) Wakef. ibid." Schæf. Mss. Arat. 24. 289. 365. * Πειραντὸς, unde * Ἀπείραντος, Immensus, Pind. Π. 9, 61. ἀλκά.]

ΠΕΡΑ, Ultra: construitur cum gen. Aristot. Polit. 6. Καὶ τούτου μὴ πέρα προβαίνειν, Ultra hoc non progredi, Cic. Adhibent modum quendam, quem ultra progredi non oporteat. Idem Aristot. πέρα sine adjectione posuit pro Ultra modum: Polit. 7. Χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν· καὶ οἵ τι πέρα στέρξαντες, οἵδε καὶ πέρα μισοῦσι. Pro Ultra, sine adjectione itidem ponitur ap. eund. Plat. Tim. Μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, Nihil ultra requirere, Cic. || Alicubi cum suo casu redditur Ultra quam, Plus quam: Πέρα τοῦ φυσικοῦ καὶ μετρίου, Plus quam natura et modus exigit. || Supra, Philostr. Her. Π. ἀνθρώπου, Supra hominem. Ibid. Π. τέχνης, Supra artem. Greg. Naz. Π. τοῦ μυστηρίου, Supra mysterium. Et πέρα πίστεως, Supra fidem; δυνάμεως, Supra vires. At πέρα τοῦ λόγου, Supra quam dici potest. || Exp. etiam Præter: Π. τοῦ μέτρου, ap. Lucian. Præter modum, quod tamen et in superiori signif. queas accipere pro Ultra modum, ut et ap. Dem., Π. τοῦ μετρίου. Rursum pro Præter, cum dicitur, Πέρα ὧν προσεδεχόμεθα, Præter expectationem. Nisi potius et ibi Ultra expectationem interpretandum sit, h. e. Ultra et plus quam expectabamus. Bud. quoque ap. Dionys. Areop., Π. τοῦ δέοντος interpr. Præter modum, Plus quam expedit. [" Kuhn. ad Paus. 119. Lennep. ad Phal. p. 7. Eur. Hec. 707. Bergler. Alciphr. 201. 383. 422. ad Lucian. 1, 280. 474. 663. 688. 2, 280. Valck. Hipp. p. 274. Thom. M. 665. 666. Markl. Iph. p. 60. 238. Musgr. 397. Iph. T. 839. 900. Ion. 274. Soph. Phil. 1275. 1277. 1286. Reitz. Defens. Lucian., ad Paus. 291. Fac. ad 1, 560. Kuster. Aristoph. 215. Brunck. Soph. 3, 408. Boiss. Philostr. 210. 584. Tzschuck. ad Strab. 5. p. 513. Heind. ad Plat. Phædr. 234. Dionys. H. 4, 2255. Conf. c. παρὰ, Bredow Ep. Par. p. 100, 6. Cum inf., Aristoph. Ὄρν. 416. De quant., Brunck. ad Hipp. 1044." Schæf. Mss. * Πέρα, ἡ, Æsch. Suppl. 270. ἐκ πέρας Ναυπακτίας, sed locus est susp.]

Πέραν itidem pro Ultra accipitur, sed de loco tantummodo dicitur; at præcedens πέρα, nunquam. Aristot. de Mundo, Π. Ἰνδῶν, Ultra Indos, Thuc., Π. θαλάσσης, Trans s. Ultra mare. Idem sine casu dixit, Διαπλεύσαντες πέραν, pro Trajicientes in ulteriorem partem. Synonyma huic πέραν sunt ἐπὶ θάτερα δὲ, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, ut Bud. tradit: opposita, ἐπὶ τάδε μὲν, ἐπὶ θάτερα μὲν, quæ significant Cis, Citra. Interdum articulus additur, et in nomen transit, ut ὁ πέραν, Ulterior, Qui in ulteriore parte est, est e regione, ex opposita s. objecta parte est. Quo sensu dicitur etiam ὁ κατ' ἀντικρύ: ut ἡ πέραν ὄχθη, Ulterior ripa, Opposita fluminis ripa. Et τὰ πέραν, Thuc. Quæ sunt in adversa parte, Quæ sunt e regione. Et τὰ πέραν πράγματα, Res quæ in ulteriore parte agun-

tur, Polyb. 3, (97, 5.) Οὐδέποτε γὰρ πρότερον θαῤῥήσαντες διαβῆναι τὸν Ἴβηρα ποταμὸν, ἀλλ' ἀσμενίζοντες τῇ τῶν ἐπὶ τάδε φιλίᾳ καὶ συμμαχίᾳ, τότε διέβησαν, καὶ τότε πρῶτον ἐθάῤῥησαν ἀντιποιεῖσθαι τῶν πέραν πραγμάτων. Ubi nota opposita sibi τὰ ἐπὶ τάδε et τὰ πέραν, i. e. Citeriora et ulteriora. [" Jacobs. Exerc. 1, 5. ad Lucian. 1, 280. Musgr. Alc. 588. Wakef. 596. Markl. Suppl. 676. Herc. F. 386. Brunck. Apoll. Rh. 223. Diod. S. 2, 326. Tzschuck. ad Strab. 5. p. 513. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 74. Πέραν θαλάττης, ad Diod. S. 2, 531. Heyn. Hom. 4, 344. Εἰς π., 8, 122. Εἰς τὸ π., 124." Schæf. Mss. Τῇ π. τιμῇ, Ælian. H. A. 15, 29.]

Ἀντιπέραν, VEL Ἀντιπέρας, E regione, Ex adverso, Aristot. de Athenis loquens, Ὥστε καὶ ἐπὶ τῆς ἀντιπέραν ἠπείρου προὐβάλετο ἑτέραν Ἑλλάδα ἄποικον ἑαυτῆς. Sic ap. Plut. Pericle, Εἰς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον. Apud Thuc. (1, 100.) Ἐν τῇ ἀντιπέρας Θρᾴκῃ, In Thracia quæ est ex adverso. Dicitur etiam τὸ ἀντιπέρας sine adjectione, Xen. (K. 9, 3.) Ἀπελθοῦσα εἰς τὸ ἀντιπέρας, i. e. In locum e regione situm, Bud. Volunt autem Gramm. esse adverbium ἀντιπέραν s. ἀντιπέρας, et dici ὁ ἀντιπέρας, ut dicitur ὁ ἄνω vel ὁ κάτω. Suid. tamen ait acuendam esse penultimam vocabuli ἀντιπέρας, quod nomen sit fem. genitivi casus. || Invenitur ET Καταντιπέρας, uno vocabulo, pro ἀντιπέρας, ap. Lucian. Sed quidam malunt divisim scribere κατ' ἀντιπέρας. || Ἀντιπέραν et ἀντιπέρα, etiam pro Ultra, Polyb. 5, (48, 6.) Ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀντιπέρα παρεμβολῆς ὑπὸ τὴν ὄψιν οὔσης, Bud. [" Ἀντιπέραν, Heyn. Hom. 4, 347. Schneid. Anab. p. 6. Ἀντιπέρα, Apollod. 243. Heyn. 738. ad Charit. 309. Ἀντιπέρα, —αν, ad Diod. S. 1, 378. Ἀντιπέραν cum gen., Argum. Eur. Hec. ad Diod. S. 1, 158. 329. 348. Κατ' ἀντ., ad Charit. 521. Ἀντιπέρας, Ruhnk. Ep. Cr. 293. ad Diod. S. 1, 348." Schæf. Mss.]

[* " Πέραθεν, Ex ulteriori loco, Eur. Heracl. 83." Seager. Mss. Strabo 12. p. 811. Symm. Es. 18, 1. Soph. 3, 10.]

Περάτη, ἡ, Ulterior, Apoll. Rh. 2, (1090.) περάτης εἰς οὔρεα γαίης, In montes terræ ulterioris: de fuga martiarum avium. || Accipitur etiam substantive pro πέρας, i. e. Finis, Extremum; ad quam signif. respiciendo ponendum fuerit ante Πέρα. Od. Ψ. (243.) Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν: ubi Schol. exp. ἤδη πρὸς τῷ πέρατι καὶ τῷ τέλει οὖσαν. Faciebat igitur Minerva ut extrema noctis pars sub ipsam auroram longior esset. Ab Apoll. Rh. 1, (1281.) περάτη dicitur Extremitas horizontis orientem versus, ἠὼς Ἐκ περάτης ἀνιοῦσα: ubi annotat Schol. περάτην quosdam accipere τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον: sed proprie ita dici τὴν ἀνατολὴν, quia sit πέρας τῆς τοῦ ὠκεανοῦ κινήσεως: nam ab ea incipit et in eam desinit. At idem Apoll. 2, (164.) dicit, ἥλιος —Ἐκ περάτων ἀνιών: ubi rursum Schol. exp. ἐκ τοῦ ὑπὲρ ὁρίζοντος ἡμισφαιρίου. [Barker. ad Etym. M. 1115-6. " Musæus 111." Seager. Mss. " Ad Charit. 223. ad Callim. 1, 179." Schæf. Mss. Arat. 499. * Περάτηθεν, Apoll. Rh. 4, 54. Barker. l. c. " Ad Charit. 521. 736." Schæf. Mss.]

Περαίτερος, Ulterior, Eust. [" Heyn. Hom. 8, 622. ad Dionys. H. 4, 2255." Schæf. Mss.] UNDE Περαιτέρω, Ulterius, Ulterius quam, Æschin. Π. τοῦ δέοντος, Ultra quam oportet, Ultra modum. Sic Π. τοῦ προσήκοντος. At Plut. Galba, Π. τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτὸν, pro Multo audacior evasit. [Aristoph. Θ. 705. " Ruhnk. Ep. Cr. 217. Eur. Phœn. 1675. Andr. 270. Valck. Diatr. 249. Brunck. Trach. 665. Wakef. 948. Brunck. Apoll. Rh. 74. 119. 232." Schæf. Mss.]

Περαῖος, Ulterior, In ulteriore parte situs. Unde ἡ περαία, sc. γῆ vel χώρα, Terra vel Regio ulterior, i. e. e regione sita. Strabo, Τοὺς Σάλλυας ἔχοντες ἀντιπαρήκοντας ἐν τῇ περαίᾳ, et, Κατὰ τὰς Πιθηκούσας καὶ τὴν περαίαν ἅπασαν, Apoll. Rh. 1, (1112.) etiam cum gen. καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίης, i. e. πᾶσα ἡ ἐναντία χώρα τῆς Θρᾴκης, Regio illa tota quæ ultra Thraciam est, Thraciæ objecta et opposita. [" Ad Herod. 639. Περαία, ad Diod. S. 1, 707. 2, 465. 476." Schæf. Mss.] Περαιόθεν, Ex ulteriori parte, ut πέρηθεν. Quod vero Arat. (606.) dicit, Παρθένος ἦμος ἅπασα περαιόθεν ἄρτι γένηται, Cic. vertit, Et jamjam toto processit corpore virgo. [Apoll. Rh. 4, 71.] AT Περαίας, ὁ, Piscis de genere capitonum, ap. Aristot. H. A. 8, 2.: cui opp. πρόσγειος. Gaza vertit Translitoranus. Sed ap. Athen. LEGITUR Φεραῖος. Ἀντιπέραιος, Ex adverso s. E regione situs: ut ἀντιπεραία γῆ, Apoll. Rh. (2, 351.) Apud Hom. autem Il. B. (635.) ἀντιπέραια exp. τὰ ἐξ ἐναντίας κείμενα χωρία: secundum quosdam, Loca ex adverso sita. Vide Eust. Πρὸς ἀντιπεραίαν VEL Προσαντιπέραιαν conjunctim citatur e Dionys. P. (962.) pro ἀντιπέραν, E regione. [" Heyn. Hom. 4, 347." Schæf. Mss.] Περαιόω, Transmitto s. Transveho εἰς τὴν περαίαν, Trajicio in ulteriorem oram, Transporto. Et Περαιόομαι, pass. signif. In ulteriorem partem trajicior, Trans flumen, lacum, aut fretum vehor, Lucian. (2, 924.) Περαιωθέντας τὴν λίμνην εἰς τὸ εἴσω λειμὼν ὑποδέχεται, Paludem trajectos, Cum in ulteriorem paludis ripam transvecti sunt. Alias Περαιοῦμαι neutraliter etiam redditur Trajicio, Transmitto, Transeo: quod et περάω. Herod. Ἐπεραιώθην τὸν ποταμὸν, Transmisi fluvium. Thuc. Ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰόνιον, Ionii maris sinum trajecerunt: (1, 26.) Περαιούμενοι κατὰ θάλασσαν, Schol. πλέοντες: sed reddemus potius Transmittentes mare, vel Transfretantes. [" Toup. Opusc. 1, 369. Wyttenb. Select. 416. Thom. M. 189. 704. Phryn. Ecl. 117. Wakef. Herc. F. 409. Diod. S. 1, 721. Act. et med., Kuster. V. M. 41. Περαιωθείς, 56." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 7, 2, 12. * " Περαίωσις, Transitus, Philostr. p. 67. c. 15. Finis, Method. 396. 402. Andr. Cr. 1. 145. τοῦ βίου." Kall. Mss. * Περαιωτὸς, unde * Δυσπεραίωτος, Palladius de Brachman. p. 10. * Περαιωτικὸς, Gl. Penetrabilis. * " Ἀναπεραιόομαι, Schol. Eur. Andr. 938." Kall. Mss. * Ἀντιπεραιόω, Sozom. H. E. 9, 15. * " Ἀποπεραιόω, Desino, εἰς, Dionys. Areop. 122." Kall. Mss.] Διαπεραιόω, i. q. περαιόω, ut διαπορθμεύω ac διαπεράω i. q. πορθμεύω ac περάω, Plut. Sulla (27.) p. 857. meæ Ed. Μέλλοντος δὲ τοὺς στρατιώτας διαπεραιοῦν, Trajicere, Transportare. Unde Διαπεραιωθεὶς τὸν ποταμὸν, Flumen transvectus, Qui flumen transmisit. At Soph. Aj. (730.) improprie εἰς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χεροῖν Κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη, pro Ut et e vaginis districti fuerint enses. Διαπεραίωσις, Transvectio, Trajectio, Transmissus, Trajectus, [Schol. Thuc. 3, 76. * Συνδιαπεραιόω, Schol. 6, 44. Basil. 3, 337. * Ἐκπεραιόω, unde * Διεκπεραιόω, Strabo 12. p. 809. * " Καταπεραιόω, Eust. p. 13, 14. * Καταπεραίωσις, 81, 5." Seager. Mss. * Συμπεραιόω, Phot. Bibl. 498. " Una prætereo, Method. 346. Terminor, εἰς, Clem. Alex. 379. * Συμπεραίωσις, Finis, 526. τοῦ βίου." Kall. Mss.]

Πέρην, Ionice pro Πέραν, Trans, Ultra. Itidem cum gen. Il. B. (535.) ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης: [626.] AT Πέρηθεν, Ex ulteriori parte, De ulteriori parte, [Lucian. 3, 459." Schæf. Mss.] Ἀντιπέρην, Ion. pro Ἀντιπέραν, Apoll. Rh. [2, 177. 722. 4, 68. " Antip. Thess. 18." Schæf. Mss. * Καταντιπέρην, Manetho 2, 22. 3, 423. 6, 287.] AT Ἀντιπέρηθεν, i. q. πέρηθεν, Ex ulteriori parte, opposita regione, [" Huschk. Anal. 117. Antiphil. 45." Schæf. Mss.]

[* " Περαίτης, Transitor, Qui transit, Aqu. Gen. 14, 13. Vide Schol. Aristoph. Ὄρν. 823. Casaub. in Athen. p. 421, 23. et Joseph. de B. J. 2. p. 203, 8. 220, 10." Schleusn. Lex. V. T. * Ἀντιπεραίτης, unde fem. * " Ἀντιπεραῖτις γῆ, Regio quæ ex adverso est, Tzetz. Ch. 1, 896. (p. 18.)" Elberling. Mss.]

ΠΕΡΑΩ, ήσω, et άσω, quod in prosa potius usitatum, Transeo, διαβαίνω, i. q. πείρω: unde et derivatum esse putant nonnulli: alii a πέραν vel πέρας, ut sit i. q. περαιοῦμαι. Il. M. (53.) de fossa ampla, οὔτ' ἄρ ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὐδὲ περῆσαι Ῥηϊδίη, Quam nec transilire nec transire facile erat, Nec transultu nec transitu facilis. Paulo ante dicit, Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν: accipiens synonymως περᾶν et διαβαίνειν: quibus opp. ὑπερθορεῖν s. ὑπερπηδᾶν, Saltu superare. Il. Ψ. (71.) Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐ-

δαο περῆσαι, Ut portas Plutonis transeam ; nam arcebatur a ceteris animabus. Item περᾷν fluvium dicimur pro Transire, Il. Φ. (283.) de subulco, Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα, Quem torrens oppresserit hyeme transeuntem. Solent enim hyeme, propter crebriores et majores imbres, torrentes esse violentiores et transitu difficiliores. Plut. Camillo, Οὐκ ἦν ποταμὸν περάσαι, Transiri fluvius non poterat. E Xen. autem, (Ἀπ. 2, 1, 31.) Ἐπιπόνως διὰ γήρως περῶντες, Ægre per senectutem transeuntes, senectutem transmittentes, vel etiam Transigentes, ut dicitur Transigere vitam, et Transire vitam, ap. Sallust. Telum quoque περᾷν dicitur, itidem ut πείρειν. Sic Stat. longo perlata tenore Transiit hasta duos. Il. Φ. (593.) πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε Βλημένου, οὐδὲ πέρησε, Nec transiit, transadegit, penetravit. At Δ. (460.) πέρησε δ' ἄρ ὀστέον εἴσω Αἰχμὴ χαλκείη, ubi nota εἴσω. Cum infin. quoque construitur: Nonn. ὄφρα πιοῦσα Μηκέτι διψήσω, καὶ μηκέτι δεῦρο περήσω Ἐκ βυθίων λαγόνων ἀρύειν, Nec amplius huc transeam haustum aquam e profundis laticibus. Vel simpliciter Huc veniam ; nam vox δεῦρο ei addita signif. aliquantulum mutat. Sic enim Joannes dixerat, Μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Idem alibi, εἴς σε περήσει, Ad te veniet. Itidem cum dicitur πέρασον ἔξω redditur tantummodo Exi. Soph. πέρασον ἔξω δόμων, Prodi ex ædibus, Exi e domo. Hom. dicit etiam περᾷν ἐπὶ οἴνοπα πόντον pro διαπερᾷν s. περᾷν, Trajicere, Transire, διαβαίνειν. Item Supero, Soph. (Œd. T. 673.) ὅταν Θυμοῦ περάσῃς, Ubi fororem superaris et veluti transieris : ὅταν ἐπὶ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς. Epigr. εἴ σε περήσω, Si te effugero, evasero, et veluti transiero. || Interdum est μεταβατικὸν, et significat Transporto, Trajicio ; peculiariter vero de iis qui transportant ut vendant. Il. Φ. (40.) Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε Νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε, Transvexit ut venderet. Eust. exp., πέραν ἀπέδοτο, καὶ διὰ θαλάττης πλεύσας διεπώλησε : itidemque alibi dicit, περᾷν significare πέραν πιπράσκειν, In ulteriore regione vendere, In ulteriora loca transferre ut vendas : a quo περάω derivat πέρνημι : et πρᾶσαι, a quo πρᾶσις, de quibus infra. In ead. signif. Od. O. (386.) Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον ἠδ' ἐπέρασαν Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δῶμαθ'· ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκε : Vendiderunt me transvectum ad hujus viri domum : [cf. 428.] Et in pass., εἰς Λῆμνον πεπερημένος, in Lemnum transvectus et venditus : quod Eust. ex eodem Hom. affert. Cum vero ei junguntur adverbia motum in loco significantia, simpliciter redditur Vendo : Od. Ξ. (297.) Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσῃσι, καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, Ut ibi me venderet, πωλήσῃ, Schol. Sic Il. (Φ. 454.) Δήσειν καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων, Se vincturum et vendíturum me in insulis longinquis. Ubi etiam nota περᾷν, s. περάαν Poëtice, usurpatum Attico more pro περάσειν, ut ἐλᾷν pro ἐλάσειν. Ad περάω autem significans simpliciter Transfero, pertinet quod ex Eur. (Hec. 53.) affertur, περᾷ ὑπὸ σκηνῆς πόδα, pro E tentorio profert pedem. Poëtice vero DICITUR Περόω pro περάω, ut ὁρόω pro ὁράω, quod legitur in Epigr. "Περῆσαι, Ionice pro περάσαι." [" Brunck. Antig. 337. 1182. Œd. T. 674. Apoll. Rh. 79. Musgr. Or. 208. Valck. Diatr. 239. Xen. K. Π. 651. Gesner. Ind. Orph. v. Ἐπέρησεν, ad Thom. M. 136. Eur. Phœn. 147. Hec. 53. ubi v. Brunck., item 661. Markl. Suppl. 112. Musgr. Iph. T. 516. Hel. 361. 1039. Herc. F. 139. Jacobs. Anim. 166. Anth. 11, 106. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. Heyn. Hom. 5, 54. 7, 405. 8, 121. 124. 126. 130. Huschk. Anal. 27. Vendo, Ruhnk. ad H. in Cer. 132. it. Mitsch. cf. Clark. ad Il. A. 67. Ω. 8. : πρὸς, Herod. 668. Act., Porson. Or. 1427. Diod. S. 2, 502. Περάσω, περήσω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 51. 57. Clark. ad Il. A. 67. Περᾶσαι, περῆσαι, Heyn. Hom. 6, 284. Fut. περῶ, ad Mœr. 124. De forma, Valck. Oratt. 342. De quant., Clark. l. c. Περᾷν πόδα, ποδὶ, Wakef. Diatr. 10. : ἐπὶ, Heyn. Hom. 4, 339. Π. εὐδαίμων, Xen. K. Π. 7, 2, 20. Περόων, Agathias 50." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 268. κίνδυνον. Περόωντο, Opp. K. 2, 621. De περῆσαι et περᾶσαι, vide Hermann. ad Orphica p. 28.]

Πέραμα, τὸ, Trajectus, Transitus. Utitur hoc vocab. Schol. Homeri (Od. Δ. 671.) πορθμῷ exponens τῷ διὰ περάματος τῷ στενῷ τόπῳ. Πέρασις, ἡ, Transitus, διάβασις, δίοδος : de ipsa Transeundi actione. Theophr. C. Pl. 2, (8, 4.) Τοῦτο δὲ παθόντα, h. e. ἐπικνισθέντα, Scalpta s. Incisa, καὶ πέρασίν τινα ἔλαβεν ὑγροῦ καὶ πνεύματος, καὶ τὸ θερμὸν εἰσδέχεται, ubi tamen non πέρασιν scriptum est, SED Ἀπέρασιν, mendose : [retinuit autem Schneid. in sua Ed., cf. 1, 17, 10. Ἀπέρασις, pro Vomitus, legitur ap. Plut. 6, 570. Cf. Ἐράω.] || Πέρασις βίου pro ἡ τελευτὴ, Finis, Exitus, ut Suid. exp. in h. l. Δότε βίου πέρασιν καὶ καταστροφήν τινα. [" Brunck. Œd. C. 102." Schæf. Mss.] Περάσιμος, ὁ, ἡ, Transmeabilis, Qui transiri potest, Vadosus, ut Cæsar loquitur : Arrian. (5, 9, 8.) de fluminibus Indiæ, Χειμῶνος ἴσχουσιν, ὀλίγοι τε γίνονται καί εἰσιν ὅπου περάσιμοι, Vado pedibusque transiri possunt. Ubi tamen mendose scriptum EST Παράσιμοι. [" Valck. Diatr. 270." Schæf. Mss.] Περατὸς, i. q. περάσιμος, Permeabilis, Per quem transitus patet, Qui transiri potest, Plut. Pyrrho (28.) p. 724. meæ Edit. Τάφρον οὐ περατήν. Ἀπέρατος, Qui transiri et permeari nequit, Impervius, Immeabilis, Innavigabilis, [" Philo J. 1, 554." Wakef. Mss.] Δυσπέρατος, Transitu difficilis. Apud Eur. (Med. 648.) δυσπέρατος αἰὼν, Ætas quæ difficulter transigitur. Ubi annotant legi ETIAM Δυσπέραστος, quod fuerit potius a περαίνω, quam a περάω, sicut ἀπέραστος. Περάτης, Peregrinus, q. d. Transitor, VV. LL. At Περάται Suid. accipit pro πορθμεῖς, ut infra videbis. [" Chrys. in Genes. Hom. 35. T. 1. p. 284, 14. Ἐπειδὴ γὰρ πέραν τοῦ Εὐφράτου τὴν κατοίκησιν εἶχε, διὰ τοῦτο καὶ περάτης ἐλέγετο." Seager. Mss. Procl. Paraphr. 250. Schleusn. Lex. V. T. * " Περατικὸς, ad Diod. S. 2, 643." Schæf. Mss. Περατικοὶ, Gl. Transfluminales, Orig. Exh. ad Mart. 197.] Περητὸς, Ionice pro περατὸς, ut περήσω pro περάσω, Herod. (5, 52.) Περητὸς νηυσὶ ποταμὸς, Fluvius qui navibus transitur, non nisi navibus potest trajici. [* Περητὴρ, unde] Περητήριον, Quo perforare et transfodere aliquid possumus. Sic dicitur ab Hippocr. (Intern. Aff. 24.) Terebra recta et acuta, diversa a modiolo, Gal. Lex. Hippocr. περητηρίῳ exp. τρυπάνῳ τῷ εὐθεῖ καὶ ὀξεῖ : subjungens, Ἐστὶ γὰρ καὶ ἕτερον, ἡ χοινικίς : [legitur etiam * Τρυγλητήριον.] " Περιτήριον, Terebrum, τρύπανον, VV. LL. perperam pro " περητ."

" Ἀναπράω, per sync. pro ἀναπεράω, Penetro, Perforo, Perterebro : unde ap. Hippocr. ἀναπρῆσαι, " quod Gal. exp. ἀνατρῆσαι, ἐκτρῆσαι." [* " Ἐπαναπεράω, vide Προδρ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. 235. meæ Ed." Corai. Mss. * " Ἀντιπεράω, Trajicio, Tzetz. ad Lyc. 630. Leon. Gramm. Chronogr. 365. 379. 402." Kall. Mss. Ad Orph. Arg. 137. " Jo. Malal. 1, 98. 119. 177." Elberling. Mss.] Ἀποπεράω, Trajicio alicunde, Plut. Mario (37.) p. 780. meæ Ed. Ἀπεπέρασαν εἰς τὴν ἀντικρὺ νῆσον : [35. Lysandro 11. Pomp. 62.] Διαπεράω, Pertranseo, Trajicio, i. q. περάω, sicut διαπείρω cum πείρω, Isocr. Πελάγη διαπερᾷν, Maria transmittere, Xen. Œc. (11, 17.) Διαπερᾷν τὸν βίον, Transire vitam, ut Sallust. loquitur, s. Transigere, Traducere. Sic Chrys. Διαπερᾷν τὸν χρόνον, Traducere tempus. [" Clark. ad Il. A. 67. Brunck. Andr. 855. Wakef. Herc. F. 832. Porson. Phœn. 1409. Dionys. H. 1, 486. Narro, Bibl. Crit. 3, 2. p. 26." Schæf. Mss.] " Διαπέρω, ερῶ, Transeo, Trajicio, " Plut. Themist. Διαπέροντες εἰς νῆσον, In insulam " transeuntes, VV. LL. ; sed perperam, procul dubio " pro διαπερῶντες, a διαπεράω." Διαπέραμα, τὸ, Trajectus, Hes. v. Πορθμὸς, [" Fischer. ad Palæph. 187." Schæf. Mss. * " Διαπέρασμα, Buttm. Schol. Od. Δ. 671." Elberling. Mss. * Διαπερασμὸς, Epiph. 1, 630. * Διαπέρασις, unde * Διαπεράσιμος, Hes. 185. Phav. 151. " Heyn. Hom. 5, 457." Schæf. Mss.] Εἰσπεράω, Transeo, Trajicio in, περάω εἰς, Nonn. εἴς σε περήσει, " Penetro, Ingredior," Hesiod. Ἔργ. 2, (272.) Ἐνθάδ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα, In Chalcidem trajeci, sc. navi. [Orph. Arg. 74. 354. 466. 905. 1372.]

Ἐκπεράω, Transeo ex, Eur. (Andr. 824.) δωμάτων ἐκπερᾷ, Exit ex ædibus. Sic Soph. πέρασον ἔξω δόμων, Exi e domo. Pro Trajicio, ἀποπεράω, usus est Hom. Od. H. (35.) νηυσὶ πεποιθότες ὠκείῃσι Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι. Eur. (Iph. A. 18.) dicit ἐκπερᾷν βίον, Vitam transire s. traducere, Ævum transmittere, ut alii interpr. || Accipitur etiam transitive pro Traduco, Trajicio, Transporto, sicut et περάω, Num. 11, (31.) Ἐξεπέρασεν ὀρτυγομήτραν ἀπὸ τῆς θαλάττης τὸ πνεῦμα, Ventus abreptas trans mare coturnices detulit. [" Brunck. ad Eur. Med. 436. Or. p. 216. Valck. Hipp. p. 252. Musgr. Herc. F. 387. Cycl. 510. Or. 54. Porson. ibid. Jacobs. Anth. 11, 283. Abresch. Æsch. 2, 32. Huschk. Anal. 28. Wakef. Georg. 138. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. Ἐκπ. ποδὶ, Wakef. Diatr. 10." Schæf. Mss. * Ἐκπέραμα, Æsch. Ch. 653. * Ἐκπερατὸς, unde * Δυσεκπέρατος, Eur. Hipp. 678. 882.] Διεκπεράω, Transeo. Sed sonat q. d. E loco aliquo per alium transeo. Interdum pro Exeo, sicut διέξοδος modo pro Exitu, modo pro Transitu usurpatur. Frequentius pro Transeo, Trajicio, Apoll. Rh. 2, (901.) Ἀχέροντα διεξεπέρησαν ἐρετμοῖς, Trajecere remis. || Trajicio, Transfigo, Perforo, Aristoph. (Πλ. 283.) πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες. [" Transeo, itinere terrestri, τὴν ἄνυδρον, Herod. 3, 4. τὸν ποταμὸν, 5, 52." Schw. Mss. * Συνεκπεράω, Xen. K. 4, 5. * Ὑπεκπεράω, Orph. Arg. 68.] Ἐμπεράω, Trajicio s. Transeo in, etiam Transveho in: sicut ἐκπεράω tam neutraliter quam transitive capitur. Cujus verbi nulla afferuntur exempla, sed inde derivatum videtur ESSE Ἐμπέραμος, Qui transit s. trajicit in, Vector, ἔμπορος. Callim. H. in Jovem (71.) οὐ σύ γε νηῶν Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, Schol. ἐμπόρους. || Alias tamen ἐμπέραμος idem significat cum ἔμπειρος, Peritus, ut et Hes. testatur, qui ἐμπέραμον exp. ἔμπειρον. Et sic exponi etiam potest νηῶν ἐμπεράμους, Rei nauticæ peritos, Nautas. [" Ruhnk. Ep. Cr. 129. Brunck. Soph. 3, 509." Schæf. Mss.] Ἐμπεράμως, Perite, Scite, ἐμπείρως, Schol. Callim. H. εἰς Λ. Π. (25.) ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα Χρίματα. Cui Ἐμπέραμος ADDE Ἐμπερὴς, quo itidem pro ἔμπειρος usus est Soph. Ulysse Furente, Hes. [* "Καταπεράω, Anna C. 398." Elberling. Mss. * Συμπεράω, Plotin. de Pulcr. 134. Cr. " Schol. Eur. Or. 1551." Kall. Mss.]

Περαάσκω, Poëtice pro περάω, Transeo, Trajicio, Od. E. (480.) de duobus fruticibus, Τοὺς μὲν ἄρ οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων, Οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερὲς, Nec unquam eos pertransiit imber.

Πρήσσω originem traxit e περήσω, facta syncope, ut in κρητὴρ, a κεράσω s. potius κερήσω, Ionico. Dicitur vero πρήσσειν ὁδὸν pro Transire viam, h. e. Iter facere, Viam ire, Apoll. Rh. 1, (1267.) πρήσσει δ' ὁδὸν, Od. N. (83.) de equis scutica incitatis, Ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον, Eunt s. Carpunt viam. Idem dicit etiam πρήσσειν ὁδοῦ, ubi subaudiri potest διὰ, sicut cum alibi dicit ἔλησιν πεδίοιο, et ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο, Eust. subaudiri scribit διά. Od. O. (47.) ἵππους Ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' ἄγων, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο, Ut viam carpamus, eamus, s. Per viam. Schol. exp. περάσωμεν. [" Pierson. Veris. 158. Wakef. S. Cr. 2, 4. Kuster. Bibl. Chois. 87." Schæf. Mss.] UNDE Διαπρήσσω, quod ejusd. est signif., sicut διαπεράω et περάω idem valent, i. e. Pertranseo, Transeo per, Od. B. (429.) et Il. A. (483.) Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον, Il. B. (785.) μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο, ubi exp. διεπέρων διὰ τοῦ πεδίου, Transibant campum, Currebant per campum. Item Percurro, Od. Ξ. (197.) Οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ: i. e. διέλθοιμι. [" Kuster. l. c. Heyn. Hom. 4, 399. 5, 595. 8, 383. Ruhnk. Ep. Cr. 249. Pierson. l. c. Wakef. S. Cr. 2, 3. ad Herod. 318." Schæf. Mss.] SED ET Πρῆσε ejusd. originis esse videtur Eustathio, vel a VERBO Πρήθω: nam hæc verba Il. A. (481.) Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, enarrans p. 139. πρῆσεν exp. ἐφύσησε, subjungens, Θέμα δὲ τοῦ πρῆσεν, ἢ τὸ πρήθω, ἢ τὸ περῶ συγκοπὲν, ἐξ οὗ καὶ τὸ πρήσσουσα καὶ διαπρήσσουσα κέλευθον, ὅ ἐστι διαπερῶσα. Igitur πρῆσεν s. potius ἐνέπρησεν, est enim tmesis, AB Ἐμπρήθω, significat Inflavit, Flatu implevit, ἐπούρισε, κατούρωσε. "Διαπρηστεύω, " Indicium defero. Affertur enim ex Herod. (4, 79.) " Διεπρήστευσε πρὸς τοὺς Σκύθας, pro Indicium detulit " Scythis, Indicavit." [" Sed fortasse τὸ διαπρηστεύειν, quod a διαπρήσσειν deductum videtur, idem signif., sc. Pertransire, Percurrere. Quare l. h. ita vertetur, Ad Scythas transiit, Profectus est, Ivit." Porti Lex. Ion. " Vitiosa forsan est scriptura pro διεδρήστευσε, Transfugit." Schw. Mss.]

¶ Περάω accipi et pro Vendo supra docui: a quo quæ derivata sunt, seorsim ponere satius visum est, propterea quod signif. multum a præcedentibus sunt diversa: necnon quoniam syncopen quandam patiuntur. NAM Πρηθῆναι dicitur ET Πραθεὶς pro Περηθῆναι et περαθεὶς, sicut κεκραμένος pro κεκεραμένος: ET Πρᾶσις AC Πρατὴρ pro πέρασις ac περατὴρ, sicut κρᾶσις et κρατὴρ pro κέρασις et κερατήρ. SOLUM Πέρνημι non συγκέκοπται. Porro quod AD Πρηθῆναι attinet, formatum est e fut. περήσω, facta sync.: unde ap. Herod. (2, 54.) Πρηθεὶς εἰς Λιβύην, Venundatus in Libya, s. potius In Libyam traductus et venundatus. Itidem πεπρῆσθαι, Venditum esse, Veniisse. Est indidem et VERBALE Πρητήριον, [e * Πρητὴρ,] Locus in quo venum exponuntur res venales, i. e. Forum: pro quo communis lingua dicit Πρατήριον. Legitur autem illud Πρητήριον ap. Herod. [7, 23.]

Πράω igitur, UNDE Πιπράσκω, per reduplicationem, ut πιφαύσκω a φάω, et πιπίσκω a πίω, significat Vendo. Apud Schol. Thuc. Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον, Argento omnia vendit, Nihil non venale habet proposita pecunia: quod ei sit lucri bonus odor e re qualibet. Plut. Apoph. Ληφθέντων δὲ πολλῶν αἰχμαλώτων, ἐπίπρασκεν αὐτούς: Solone, Πιπράσκονται ἐπὶ τῇ ξένῃ, Venduntur in extera regione, Alii, In exteram regionem vendendi emittuntur. Pro quo Hom. diceret περῶνται. Præt. act. πέπρακα. Unde partic. ap. Demosth. Phil. 4. Τοὺς πεπρακότας αὐτούς. Apud Eund. Πεπρακέναι ἑαυτὸν, Sese vendidisse. Pass. Πέπραμαι, Venditus sum, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 9.) Ἐκήρυξεν πεπρᾶσθαι ὅστις αὐτομολοίη, Vendendos esse qui transfugerent, Hastæ addicendos. Et partic. ap. Paul. ad Rom. 7, (14.) Πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, Venditus et addictus peccato. Aor. pass. est Ἐπράθην. Unde ap. Thuc. Ἐπράθη ταλάντων εἴκοσι, Venditus est viginti talentis: Et Ἐπράθησαν, Venundati sunt, Plut. Pericle. Item Πραθεὶς, Venditus, Venundatus, Idem in Fabio: et in Act. 5, (4.) Ii vero, qui hæc deducunt a VERBO Πράσσω s. πράττω, exempla ejus usus nulla afferunt; nam quod e Plat. de LL. affertur, Πραττέσθω διπλοῦν, pro Solvat duplum, non est ab hoc πιπράσκω, sed a Πράττω, Exigo, a quo et Εἰσπράττω, item Ἐκπράττω, de quibus suo loco. [" Πιπράσκω, Thom. M. 703. 719. 740. Musgr. Hel. 891. Wakef. Phil. 978. S. Cr. 4, 134. ad Charit. 268. Π. πρὸς ἀργύριον, Valck. Callim. 299. Πεπράσομαι, πραθήσομαι, Mœr. 294. et u. Πέπραμαι, de quant., Porson. Med. p. 20. Πεπραμένος, Valck. Diatr. 274. Πραθῆναι εἰς, Idem Oratt. 409. ad Herod. 131. Hinc περάσω, Clark. ad Il. A. 67. Πιπρήσκω, Callim. 1, 458." Schæf. Mss. Manetho 6, 727.] Πρᾶσις, ἡ, Venditio, alicubi etiam Auctio, Plato de Rep. 2. Πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονεῖν, Operam suam ad emtionem et venditionem locare. Idem, Τὴν πρᾶσιν ποιεῖσθαι, Vendere, Venale habere, In vendendo occupatum esse. Quod vero Plut. Othone (4.) dicit, Τὴν ἐπὶ πράσει διαπωλοῦσι σῖτον, Philelph. vertit, Ad emtiunculas annonam vendunt. Item Βίων Πρᾶσις inscribitur Luciani Dialogus quidam, i. e. Vitarum auctio, ut Micyllus vertit. Ex 4 Reg. 12, (5.) Ἀπὸ τῆς πράσεως αὐτῶν, pro Juxta ordinem suum. Alicubi scribitur Πράσις. [" T. H. ad Plutum p. 477. Porson. Hec. p. 75. Ed. 2. Thom. M. 268. 329. 768. Aristoph. Fr. 275. Πρ. εἰς, ad Charit. 78. Πρᾶσιν αἱρεῖσθαι, 317. T. H. ad Lucian. Dial. p. 76. ad 1, 277." Schæf. Mss.] Ἀπρασία, ἡ, Emtorum penuria, Cum nihil vendere possumus; alii interpr. Vilitas: quo tamen vocabulo significatur potius ἡ εὐωνία. Liban. Κατέλαβεν ἀπρασίαν τῶν φορτίων,

ῶν ἐκύμιζε. [Eupolis ap. Bekk. Anecd. 83.] Ἐλευθεροπράσιον, τὸ, Liberorum venditio. Unde ἐλευθεροπρασίου δίκη, Actio quæ in eum instituebatur, qui liberum vel etiam servum alienum vendidisset. JCti appellant Crimen plagii. J. Poll. l. 3. Καὶ δίκη δὲ κατὰ τῶν ἀνδραποδιστῶν ἐλευθεροπρασίου. "Παμπρασία, "Omnium rerum venditio, s. rerum omnis generis. "Dicitur ἐπὶ τῶν πάντα πωλούντων: necnon ita vo-"catur ἡ πρᾶσις τῶν ἐπίπλων, quæ fit per præconem. "J. Poll." Πράσιμος, ὁ, ἡ, Venalis, Qui venum exponitur, Vendibilis, J. Poll. (7, 8.) ex Isæo et Xen. Vide Ἔμπορος. [" Ad Mœr. 423. ad Lucian. 1, 528." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 4, 5, 14.] Πρατέος, Vendendus, Plato de LL. Πρατὴρ, ὁ, Venditor, Plato de LL. 11. Ἀναγέτω μὲν ὁ ἔχων εἰς τὸν πρατῆρα ἢ τὸν δόντα, Ad venditorem, vel donatorem. Item πρατὴρ λίθος, Lapis cui mancipia venalia imponebantur, unde mancipia vendebantur: quem Aristoph. vocat τράπεζαν, Plut. Solone, Τὸν κήρυκος λίθον. [" Liban. 47. Theod. 4, 339." Wakef. Mss.] Πρατήριον, τὸ, Locus in quo res venales venum exponuntur, Forum: pro quo ap. Herod. Ionica dialecto Πρητήριον, cui synonymum πωλητήριον. Sic dicitur etiam ὁ πρατὴρ λίθος, Lapis ille in quo servi venales exponebantur, J. Poll.: Plaut. O stulte, nescis nunc vendite; atque in eo stas lapide, ubi præco prædicat: i. e. ἐπὶ τοῦ πρατηρίου, ἐπὶ τοῦ πρατῆρος λίθου. In hoc vero Basil. I., qui non integer citatur, Τούτους ἀγαγὼν εἰς τὸ πρατήριον, ambiguum est an pro illo Lapide accipiatur, an pro Foro et mercatu. [" Ad Mœr. 314. Wytteub. Select. 372. ad Herod. 522. Thom. M. 768." Schæf. Mss. Plut. 7. p. 172. Hutt. τὰ τῆς ὀπώρας πρ., sc. ἀγγεῖα.] Πράτης, ὁ, Venditor, i. q. πρατὴρ, J. Poll. ex Isæo et Hyperide. [Gl. Venditor, Auctor, Distractor. "T. H. ad Plutum p. 444. * Παλιμπράτης, 446. " Epist. Socr. 1. init., ubi v. Orell." Boiss. Mss.] Πράτρια, ἡ, Venditrix. [* Πρατὸς, Vendendus, Venalis, 2 Macc. 11, 3. Soph. Trach. 279.] Ἄπρατος, ὁ, ἡ, Qui nondum venditus est, non venditur. Nam J. Poll. ἄπρατα exp. non solum τὰ μήπω πεπραμένα, sed etiam τὰ μὴ πιπρασκόμενα: quemadmodum, inquit, ἄπρατος ἀνὴρ dicitur ὁ μὴ πιπράσκων ἑαυτὸν, Qui se non vendit, operam linguamve suam non habet venalem, i. e. Integer, Incorruptus, Qui fidem addicere pecunia non didicit, ὁ μὴ δωροδοκῶν, ἀδωροδόκητος, ἀδέκαστος. [" Toup. Opusc. 1, 235. ad Charit. 296. * Δύσπρατος, Monthly Review Aug. 1799. p. 433." Schæf. Mss. Athen. 262.] Παλίμπρατος, Qui iterum venditus est, se sæpius vendi sivit, sæpe commutata servitute vafer evasit, priore hero relicto subinde alii se addixit, Veterator, J. Poll. Ὁ δὲ πολλάκις πραθεὶς, ὃν εἴποι τις ἂν παλίμπρατον, παλίμβολος ἂν λέγοιτο. Et παλίμπρατα, Iterum s. Sæpius vendita. Idem J. Poll. Καὶ τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα, ἀναπωλούμενα, ἀναπιπρασκόμενα, παλίμπρατα, παλίμβολα. [" Ad Timæi Lex. 205. Jacobs. Anth. 8, 396. T. H. ad Plutum p. 446. * Τρίπρατος, Cattier. Gazoph. 95. Aristoph. Fr. 288." Schæf. Mss. " Herodian. Epimer. 288." Boiss. Mss. Schol. Soph. Œd. T. 1063. Eust. Il. Θ. p. 616, 44. Od. A. p. 39, 17. 19. * Πρατίας, Photio ὁ τὰ δημόσια πωλῶν, κῆρυξ δημόσιος. * Πρατίζομαι, unde * Ἀποπρατίζομαι, Vendo, LXX. Tob. 1, 7. * " Ἀργυροπράτιον, Jo. Malal. 2, 109." Boiss. Mss.]

Ἀναπιπράσκω, Revendo, Venditum mihi vendo vicissim: ut faciunt οἱ παλίμπωλοι s. παλιγκάπηλοι: UNDE Ἀνάπρασις, Cum venditum nobis revendimus aliis. J. Poll. Τὸ δὲ δεύτερόν τι πιπράσκειν, ἀναπωλεῖν ἐρεῖς καὶ ἀναπιπράσκειν· καὶ τὸ ἔργον, Ἀνάπρασις. Ibid. Οἱ ἀναπιπράσκοντες: item τὰ ἀναπιπρασκόμενα, quæ et παλίμπρατα paulo ante. Ἀναπράτης, Qui revendit sibi vendita. Διαπιπράσκω, Divendo, Plut. 672. meæ Ed.(=3, 165.) Οὐσίαν μεγάλην διαπιπράσκων τιμῆς τῆς τυχούσης. [" Ad Charit. 255." Schæf. Mss.] Διάπρασις, ἡ, Ipsa divendendi actio, Venditio, Plut. Sulla (33.) p. 865. meæ Ed. Τὰς δ. τῶν δεδημευμένων οἴκων, [" Dionys. H. 3, 1376." Schæf. Mss. * Διαπράτης, Gl. Distractor. * " Ἐκπιπράσκω, Dem. 121. 145." Seager. Mss.] Ἐμπιπράσκω, Vendo in. Unde ἐμπέπραται ap. J. Poll. 7, (9.) c. 2. [* " Ἐπιπιπράσκω, Clem. Alex. Pæd. 3, 3." Routh. Mss. " Schol. Aristoph. Πλ. 1038." Kall. Mss.] Καταπιπράσκω, Vendo, Venundo, Venum expono. Unde καταπραθεὶς ap. Lucian., Venditus, Venum expositus. [* " Μεταπιπράσκω, Phryn. Σοφ. Προπαρ. 51. Schol. Aristoph. N. 1199. Suid. v. Προθέν." Boiss. Mss.] " Μεταπράσεις ædium dicun-"tur, cum venditæ aliter extruuntur, Strabo 5. p. "108(=359.) Ξύλοις καὶ λίθοις πρὸς τὰς οἰκοδομίας, "ἃς ἀδιαλείπτως ποιοῦσιν αἱ συμπτώσεις καὶ ἐμπρήσεις "καὶ μεταπράσεις, ἀδιάλειπτοι καὶ αὗται οὖσαι. Qui-"bus subjungit, Καὶ γὰρ αἱ μεταπράσεις ἑκούσιοί τινες "συμπτώσεις εἰσὶ καταβαλόντων καὶ ἀνοικοδομούντων "πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἕτερα ἐξ ἑτέρων: nam qui veteres "domus emunt, de novo eas ædificare solent, et alias "facere ab illis quæ ipsis venditæ sunt." [Gl. Cocinatura, Cocionatura. Μεταπράτης· Cocio: Μ. ἀνδραπόδων, Mango, Venalicarius. Μεταπράται· Bolanæ. " T. H. ad Plutum p. 446." Schæf. Mss. * Περιπιπράσκω, Bekk. Anecd. 432." Boiss. Mss.] Προπιπράσκω, Prior Vendo. UNDE Προπράτης, [s. * Προπρατὴρ,] Qui prior vendit. A quo οἱ ἀναπράται emunt quæ revendant, qui ET Προπράτωρ: idem ferme qui προξενητὴς et Pararius. Sed tamen Proxeneta tam apponitur ab emtore, quam a venditore, atque ab utraque parte contrahentium: Προπράτωρ vero tantum stat a parte venditoris, ideoque et προπώλης dicitur; estque velut Venditoris institor. J. Poll. 7, c. 2. Ὁ δὲ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν, προπράτωρ: quem Aristoph. προπώλην appellat, Plato προπωλοῦντα. Utitur porro ea voce προπράτωρ Dinarch. et Isæus, Lysias voce προπράτης, ut ibid. annotat. Locus autem Plat., ad quem J. Poll. respicit, est de LL. 12. Ἐγγυητὴς μὲν δὴ καὶ ὁ προπωλῶν ὁτιοῦν, τοῦ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος ἢ καὶ μηδαμῶς ἀξιόχρεω· ὑπόδικος δ' ἔστω καὶ ὁ προπωλῶν καθάπερ ὁ ἀποδόμενος: quæ verba Bud. sic vertit, Qui quippiam vendit, sponsor esto et repromissor pro emtore, ut si is non jure postea alii eam rem vendiderit, i. e. mancipio tradere nequiverit, non minus ille prior venditor auctorque quam posterior teneatur. Sed sunt qui perperam a Bud. προπράτωρ reddi Auctor contendant, eum l. sic vertentes, Porro fidejussor et proxeneta, qui malo auctori et venditori malæ fidei, aut qui non est solvendo, in quovis negotio institoris munere fungitur: tam vero evictionem præstet institor quam venditor. Ubi etiam annotant, venditorem, i. e. τὸν πωλοῦντα, proprie auctorem esse: institorem vero, i. e. τὸν προπωλοῦντα, fidejussoris sive sponsoris, qui sua fide jubet, tantum partes tenere, qui auctor credendi a Donato dicitur: i. e. auctor secundus, ut Ulp. tradit a vulgo nominari. Προσπιπράσκω, Aliis adjunctum vendo, Vendo cum. Unde ap. J. Poll. 7, c. 2. προσπεπρᾶσθαι. Συμπιπράσκω, Una vendo, Venditionis socius sum et particeps, [" Joseph. 525, 26." Wakef. Mss.] Συμπράτης, ὁ, Qui cum alio aliquid vendit. Quod vocab. Lysias usurpavit; dixit enim is, Προπράτας, τοὺς σὺν ἄλλοις πιπράσκοντας, Poll. l. c.

Ab eod. Περάω FIT Περνάω pleonasmo literæ ν, ut tradit Eust. INDE Πέρνημι. Significat autem Περνάω s. Πέρνημι itidem Vendo, In aliam regionem venum exporto, ut ipsum Περάω. Eust. exp. πέραν που καὶ μακρὰν τῆς οἰκείας πωλῶ. E quo est partic. Περνὰς, quo utitur Hom. Il. X. (45.) Κτείνων ἢ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων. Ubi simpliciter accipitur pro Vendens: nisi malis, Domo exportatum vendens. PASS. Πέρναμαι, Vendor, Venum exportor. Aristoph. Ἱππ. (176.) διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται, i. e. πιπράσκεται. Et partic. Περνάμενος ap. Eust. [" Περνάω, ad Timæi Lex. 273. ad Il. Ω. 8. Πέρνημι, Theogn. 1167. Ammon. 193. Περνὰς, Schol. Plat. 121." Schæf. Mss.] Περνάσκω, Vendo, Venum exporto, Venum abduco, Il. Ω. (752.) Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Πέρνασχ' ὅντιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον. Ubi nota hoc verbum cum præp. ἐς, sicut supra habuimus, ἐπέρασαν Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώματα, Venum exportarunt, abduxerunt.

HINC Πόρνος, ὁ, Qui corpus suum prostituit et

veluti vendit, corpore quæstum facit, ut pueri meritorii, qui et ἑταιρεύοντες. Bud. interpr. Cinædus, Exoletus. Πόρνος quis sit, et unde dictus, Xen. Ἀπ. 1, (6, 13.) p. 426. aperte ostendit, Τήν τε γὰρ ὥραν ἐὰν μέν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσι: mox, Καὶ τὴν σοφίαν ὡσαύτως τοὺς μὲν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας, σοφιστὰς, ὥσπερ πόρνους, ἀποκαλοῦσι. Et ap. Aristoph. (Πλ. 155.) παῖδες πόρνοι, Pueri qui corpore quæstum faciunt, meritorii. [" Ad Charit. 217. ad Xen. Eph. 181. Lennep. ad Phal. 60. 130. Tresling. Advers. 58. Phryn. Ecl. 183. Thom. M. 534. 911. Jacobs. Anth. 6, 379. 12, 88. Trium generum, Herodian. Philet. 458. Piers." Schæf. Mss.] Πόρνη, ἡ, Femina quæ corpus suum prostituit et veluti vendit, quæstum corpore facit. Uno verbo Meretrix, Scortum, Prostibulum. Cui multa synonyma a Comicis ficta vide in Σποδησιλαύρα. Apud Athen. 14. ἡ παρ' ἐμοὶ πόρνη. Anaxilas ap. eund. Athen. 13. (p. 572.) Ἐκ τῆς ἑταίρας, ἑταίρας τοὔνομα Προσηγορεύθη· καὶ σὺ νῦν οὐχ, ὡς λέγεις, Πόρνης, ἑταίρας δ', εἰς ἔρωτα τυγχάνεις Ἐληλυθώς. [" Munck. ad Anton. Lib. 168. Verh., ad Charit. 217. ad Xen. Eph. 181. Tresling. Advers. 58. Wakef. S. Cr. 5, 149. Π. γυνὴ, Jacobs. Anth. 6, 169. Π. ἄδοξος, Mœr. 415. * Πόρνης, (ὁ, pro πόρνος,) Crates 2. Jacobs. 380." Schæf. Mss. Anal. 1, 186.] Πορνοβοσκὸς, ὁ, ἡ, Leno, Lena, ad verbum Qui scorta et meretrices alit, prostibula alit: Cic. Qui alieno amori servit. Synonyma, προαγωγὸς, μαστρωπὸς, et ἡ προϊστῶσα γυναῖκας ἐπὶ μισθῷ τοῖς παρατυχοῦσι συμφθειρομένας. [Æschin. 26. 89. Demosth. 1354. Aristoph. Ἱππ. 1066. Θ. 565. et Schol., Athen. 55. " Phryn. Ecl. 183. 190. Thom. M. 731." Schæf. Mss.] Πορνοβοσκία, ἡ, Lenocinium: Plaut. Lenocinium facere pro Πορνοβοσκεῖν, Meretrices alere. Æschin. (84.) Τὴν τοῦ Κτησιφῶντος πονηρίαν καὶ π. Πορνοβοσκέω, Lenocinium facio, Plaut. i. e. Meretrices et prostibula alo: qua signif. ex Ulp. affertur Quæstuarias mulieres alere atque prostituere. Lat. uno verbo dicunt Lenocinari: Cic. dicit etiam Alieno amori servire. Hermog. de Stat. Οἷον εἰ Σωκράτην τις πλάττοι πορνοβοσκοῦντα, ἢ Ἀριστείδην ἀδικοῦντα. Utitur Aristoph. quoque (Εἰρ. 849.) et Plut. [6, 661. Athen. 44. " Thom. M. 731." Schæf. Mss.] Πορνοβοσκεῖον, τὸ, Locus in quo meretrices et scorta aluntur, Lupanar: quod et πορνεῖον nominatur. [Πορνοβοσκειομάχοι, Qui lupanaria defendunt, et suo patrocinio comprobant, Schneidero susp. * Ἀντιπορνοβοσκὸς, Athen. 100. " Cf. Bibl. Gr. 2, 436. Osann. Anal. p. 75." Boiss. Mss.] Πορνογράφος, Qui meretrices depingit, describit, de meretricibus librum conscribit, ὁ συγγεγραφὼς περὶ τῶν ἑταιρίδων, Athen. (567.) ubi etiam hoc composito πορνογράφος utitur. Πορνοκόπος, ὁ, ab Hes. exp. * ἑταιροτρόφος, necnon πόρνος, adeo ut significet non solum Lenonem, sed etiam Illum ipsum qui corpus suum prostituit. [Phrynichus Bekkeri p. 12. Lobeck. 416. LXX. Prov. 23, 21. " Thom. M. 731." Schæf. Mss. * Πορνοκοπία, Schol. Aristoph. Ὀρν. 286.] Καταπορνοκοπέω, In meretrices insumo: ut καταψοφαγέω dicitur In opsonia insumo; vel etiam Mereretricibus alendis exhaurio, ut faciunt οἱ πορνομανεῖς, Scortando exhaurio. [J. Poll. 3, 117.] Πορνομανὴς, Meretrices insano amore prosequens, Meretricio amore ad insaniam usque flagrans, [Schol. Aristoph. Β. 432. * " Πορνομύστης, Theod. Diac. Acr. 1, 69." Boiss. Mss. * Πορνοσκόπος, Ignat. Epist. 9. p. 200. nisi scr. πορνοκόπος.] Πορνοτελώνης, Leno, Qui pecuniam aliquam publico ærario solvit, ut lenocinium facere possit, h. e. scorta alere et ex eis quæstum facere, J. Poll. ex Hermippo Comico. [* " Πορνότριψ, Thom. M. 103. 731. Phryn. Ecl. 182." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1097—8. Synes. Ep. 32. * Πορνοτρόφος, Euseb. Hist. Eccl. 266. * " Πορνονύκη, ad Mœr. 416." Schæf. Mss. * Πορνοφίλας, Anal. 3, 239. * Πορνοφόνος, Greg. Naz. 2, 134. * " Τρίπορνος, Triscortum, Inde ab avia meretrix, Athen. 595. Hinc * Τριπορνεία, Triplex scortatio, Avita scortatio, 587." Schw. Mss. * Φιλόπορνος, Nilus Parœn. 222. * Πορνοσύνη, Manetho 4, 314.] Πορνικὸς, Meretricius,

A Chrys., Πορνικῆς ὀρχήσεως μισθὸς, Greg. Naz. Γέλως πορνικός. Item ap. Æschin. p. 20(=16.) πορνικὸν τέλος, Tributum meretricium: quod sc. persolvunt vel ipsæ πόρναι, vel οἱ πορνοτελῶναι s. πορνοβοσκοί. [" Jacobs. Anth. 10, 56. 96." Schæf. Mss. * Πορνικῶς, Eust. Od. p. 1438. " Theod. Diac. Acr. 5, 106." Boiss. Mss.] Πορνίδιον, Meretricula, ut ἑταιρίδιον, Scortillum, Catullo, Aristoph. N. (997.) Μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, Malo petitus a scortillo: B. (1301.) πορνίδια σκολιά. [Lucian. 1, 136. " Ad Mœr. 427. Ammon. 42." Schæf. Mss.] Πορνεύω, Scortor, Meretricor, ut Colum. loquitur, Quæstum corpore facio, Corpus meum prostituo, Æschin. p. 18(=13.) Εἰ οὗτος πεπόρνευκέ τε καὶ τὰ πατρῷα κατεδήδοκεν. In frequentiori usu est pass. Πορνεύομαι, teste Bud.: qui etiam addit, πορνεύομαι pleniorem habere signif. quam πορνεύω, sicut ἀποροῦμαι quam ἀπορῶ, et similia. Æschin. l. c. Οὐ γὰρ δὴ δοκεῖ αὐτῷ εἶναι δυνατὸν, τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον πεπορνεῦσθαι καὶ τὰ πατρῷα κατεδηδοκέναι, Corpore meruisse s. quæstum fecisse, Corpus
B prostituisse pecunia. Utitur Demosth. (414. 612.) quoque et Lucian. (2, 212. 700.) Et Athen. l. 13. Ἐπαύσατο πορνευομένη ἔτι νέα οὖσα. [" Toup. Opusc. 1, 369. Lennep. ad Phal. 45. 60. Valck. ad Herod. 48. Thom. M. 376. Wakef. S. Cr. 4, 117. * Πορνεία, 5, 150. Toup. Opusc. 1, 369." Schæf. Mss.: Gl. Fornicatio, Lenocinium. Schleusn. Lex. V. T. " Metaphor. notat πλεονεξίαν, εἰδωλολατρίαν, Clem. Alex. 464. φιληδονίαν, 744. Athan. 2, 59. * Μαστροπορνεία, 553. fors. μαστροπεία." Kall. Mss. * Πορνευτὴς, fem. * Πορνεύτρια, Aristoph. Fr. Γεωργ. 12. ex J. Poll. 7, 201.] Πορνεῖον, τὸ, Locus in quo scorta se prostituunt, quæstum corpore faciunt, i. e. Lupanar: quod et πορνοβοσκεῖον. Utitur Xenarch. Comicus ap. Athen. (569.) Ἐπὶ τοῖσι πορνείοισιν ἃς ἔξεσθ' ὁρᾷν Εἰληθερούσας. [Aristoph. B. 113. Σφ. 1283. " Ἐπὶ πορνείου καθέζεσθαι, Toup. Opusc. 1, 63." Schæf. Mss.] Ἐκπορνεύω, i. q. πορνεύω, Scortor, Meretricor, Corpus meum prostituo. Sed præp. signif. aliquatenus intendit. In Epist. Judæ (7.) Ὡς Σόδομα
C καὶ Γομόῤῥα καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι, καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἑτέρας, Simili modo atque illæ scortatæ et carnem alienam sectatæ. [" Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 35." Kall. Mss. * " Συνεκπορνεύω, Una effuse scortor, Jer. 3, 1. sec. Compl. συνεξεπόρνευσας, quæ lectio fortasse orta est e σὺ ἐξεπόρνευσας, quod reliqui libri habent." Schleusn. Lex. V. T.] Καταπορνεύω, Scortor. || Stupro, Constupro, Stuprum infero, Plut. (9, 268.) Τοὺς μὲν γὰρ Διονυσίου παῖδας καὶ τὴν γυναῖκα καταπορνεύσαντες οἱ περὶ τὴν Ἰταλίαν ἀνεῖλον. || Prostituo: quo sensu ex Herod. (1, 94. 196. affertur καταπορνεύω τὰ θήλεα τέκνα, Filias adigo ad quæstum corpore faciendum. || Lenocinor, eo sensu quo Cic. dicit Tibi serviet, tibi lenocinabitur, i. e. Lenociniis ubblandior, Greg. Naz. Μὴ γεῦσιν καταπορνεύσωμεν, Ne gustui lenocinemur, ablandiamur, gustum deliniamus saporum lenociniis et illecebris. [" Ad Herod. 48. 94. ad Lucian. 1, 389. Lennep. ad Phal. 45. 60. Thom. M. 377. 375." Schæf. Mss.]
D Καταπόρνευσις, ἡ, Scortatio, Constupratio, [" Heind. ad Plat. Gorg. 90." Schæf. Mss. * " Συμπορνεύω, Clem. Alex. 40." Kall. Mss.]

" ΠΕΡΥΣΙ, Anno præterito, s. Anno proxime " elapso, Anno superiore: ut ὁ πέρυσι σῖτος, Frumen- " tum anni superioris: et αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι, Lega- " tiones anni superioris, ap. Dem. Sic etiam aliquis " aliquid facit πέρυσι, Philostr. Her. (670.) Εἶδον αὐ- " τὸν π., Vidi ipsum anno superiore, Dem. Π. ἐπιδη- " μῶν, Cum anno superiore esset in urbe. Item " Synes. Ep. 72. Τὸν οὔπω π. ἡμμένον τοῦ πράγμα- " τος: 66. Πέρυσιν οὔπω γεγονότι τοῦ καταλόγου, " Qui anno superiore nondum eram in hoc numero. " Et προπέρυσι, Ante annum superiorem, Ante an- " num proxime elapsum, s. Anno ab hinc tertio. " Accipitur πέρυσι latius etiam pro Antehac, Ante " hoc tempus: ut Hes. quoque in genere dicit signi- " ficare παρεληλυθότα χρόνον. Xen. Ἑλλ. 3, (2, 6.) " Ἐσμὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι, Iidem nunc " sumus qui ante hoc tempus. Sunt qui pro Nuper

" etiam usurpari dicant: nullum tamen istius signif. " afferentes exemplum." [" Valck. Adoniaz. p. 389. ad Lucian. 2, 318." Schæf. Mss. Cf. Gataker. ad M. Anton. 10, 7.] " Πέρισυ, perperam in quibusdam " Codd. scribitur pro πέρυσι." [* " Ἐκπέρυσι, Lucian. Pseudo-Soph. 7." Elberling. Mss. Lobeck. Phryn. 47.] " Προπέρυσι, Ante annum superiorem, Tertio " anno ante præsentem." [Plato Euthyd. 272. Demosth. 467. 901.] " UNDE Προπερυσινὸς, Qui est " anni ante præsentem tertii. Vide infra." [* Τριπέρυσι, J. Poll. 6, 165.] " INDE Περυσινὸς, Qui anni " superioris est: ut οἱ π. ἄρχοντες ap. Plat. Epist. " Qui anno proxime exacto magistratum gesserunt. " Sic οἱ π. ἡγεμόνες ap. Aristot. H. A. 9. Duces " anni superioris. Et ὁ π. καρπὸς, Fructus anni " proxime elapsi, Theophr. H. Pl. 3, 12. de fructu " juniperi, Διαμένει δ' εἰς ἐνιαυτόν· εἶθ' ὅταν ἄλλος " ἐπιφυῇ, ὁ π. ἀποπίπτει. Et mox de ipsa junipero, " Ὡς δὲ οἱ ἐν Ἀρκαδίᾳ λέγουσι, τρεῖς ἅμα καρποὺς " ἴσχει, τόν τε π., οὔπω πέπονα· καὶ τὸν προπερυσινὸν, " ἤδη πέπονα καὶ ἐδώδιμον· καὶ τρίτον τὸν νέον ὑπο- " φαίνει. Itidem Aristot. H. A. l. 5. dicit, Ἐκ τῶν " π. κυημάτων, pro E fœtu anni superioris. Περυσινὸς " dicitur etiam ὁ ἔφηβος ἄρτι, teste J. Poll., ut qui " proxime exactos pueritiæ annos excesserit. Perpe- " ram pro eo ap. Hes. scriptum Περσινὸς, omisso υ." [" Ad Thom. M. 33." Schæf. Mss. * Περσύας, * Περσυνὸς, pro * Περυσίας, περυσινὸς, Gal. Gloss. J. Poll. 2, 56. Ælian. H. A. 7, 47.]

" ΠΕΡΔΙΞ, ικος, ὁ, ἡ, Perdix, Avis satis nota: de " qua vide Aristot. H. A. 9, 8.: Plin. 10, 33.: nec- " non Athen. l. 9. Masc. οἱ πέρδικες passim legitur: " fem. αἱ πέρδικες ap. Aristot. H. A. 6, 1., ubi de fe- " mineo sexu dicitur." [" Brunck. Aristoph. 2, 186. Soph. 3, 419. Callim. 1, 468. Jacobs. Anth. 7, 5. 11, 113. Schneid. Anab. 40. Thom. M. 550." Schæf. Mss. * Περδικοθήρας, Ælian. H. A. 12, 4. * Περδικοτρόφος, Strabo 14. p. 965.] " Περδικοτροφεῖον, Lo- " cus ubi aluntur perdices, J. Poll." [Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss.] " Περδίκιον, τὸ, Parvus per- " dix, Athen. l. 14. Περιεφέρετο περδίκια καὶ χηνία " ὀπτὰ, 8. e Philippo Comico, Ἀλεκτρυόνιον, φάττιον, " περδίκιον." [" Sed pro περδικίων ap. Athen. 105. corrigendum περκιδίων e p. 329." Schw. Mss.] " A- " lias περδίκιον est etiam Herbæ nomen, quæ et " ἑλξίνη dicitur, Lat. itidem Perdicium, Celso Herba " muralis, Scribonio Herba urceolaris: vulgo Parie- " taria. Nomen ei dedit perdix avis, id maxime " eruens, Plin. 21, 17. et ante eum Theophr. H. Pl. " 1, 11. Idem Plin. ejusd. l. c. 30. Parthenium, " inquit, Celsus ap. nos Perdicium et Muralium vo- " cat." [" Casaub. ad Athen. 140." Schæf. Mss.] " Περδικιδεὺς, Pullus perdicis. Vide Περιστερεὺς," [et Ἀηδονιδεύς. " Valck. Adoniaz. p. 401. ad Herod. 252. Περδικιόνης, Valck. Adoniaz. p. 402. Huschk. Anal. 102. * Περδικικὸς, Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss. J. Poll. 10, 159. * Περδίκειος, 6, 33. * Περδικιὰς, άδος, ἡ, Herba Parietaria, Alex. Trall. 1. p. 19., 2. p. 157. 161., 3. p. 172. * Περδικίτης, ὁ, λίθος, 11. p. 640. * Περδικίζω, unde] " Διαπερδικίσαι, Hesychio διαλα- " λῆσαι, διαφυγεῖν. Itidemque Etym. Infra διεκπερ- " δικίσαι." " Ἐκπερδικῆσαι, metaphorice a perdici- " bus est διολισθῆσαι καὶ διαδράναι: nam animal hoc " est πανοῦργον καὶ διαδιδράσκον τοὺς θηρῶντας, Hes. " Suid. Supra διαπερδικίσαι, ut ap. Suid. quoque " ἐκπερδικίσαι per ι, atque ita ap. Aristoph. etiam " scriptum reperitur Ὄρν. (768.) Ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν " αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι, Perdicis modo callide " effugere; astutissimum enim hoc animal est in " quærendis sibi pullisque suis effugiis, ut fusius ibi " docet Schol. et ante eum Aristot. ac Plin. ille " H. A. 9, 8. hic vero, 10, 33." " Διεκπερδικίσαι, " Suidæ est διαδράναι, ἐκφυγεῖν, ἐξαπατῆσαι, Effu- " gere, Decipere: ἀπὸ τοῦ πέρδικος, inquit, πανούρ- " γου ὄντος καὶ ἀποδιδράσκοντος. Supra διαπερδικί- " σαι."

" Περδίκα, ἀγρίππα, σίττα, ψίττα, sunt ἐπιφθέγματα " ποιμενικὰ, αἰπολικὰ καὶ βουκολικὰ, quibus utuntur, " cum διώκουσιν, Schol. Theocr."

ΠΕΡΔΩ, Pedo, Crepitum ventris emitto. At Plaut. Crepitat mihi venter: de eo, cui incogitanti erumpit crepitus. Unde fut. 2. Παρδῶ, a quo aor. 2. ἔπαρδον, Pepedi, Crepitum ventris emisi. Ex Aristoph. cum gen. affertur πέρδω σου pro πέρδω κατὰ σοῦ, vel καταπέρδω σου, Oppedo tibi. Pass. Πέρδομαι, eadem signif. usurpatur, qua act. Πέρδω, Aristoph. N. (9.) πέρδεται Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. Inde fut. 2. παρδήσομαι, ut ἀποπαρδήσομαι. Præt. med. πέπορδα, Pepedi, Aristoph. N. (392.) Σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουῒ οἷα πέπορδας, Quales crepitus emisisti. || Πέρδειν, est etiam σχῆμα παλαίσματος, J. Poll. [Aristoph. Εἰρ. 547. ὁ δέ γε τὰς σμινύας ποιῶν Πέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουΐ. " Πέπαρδε vox Græca non est. Thema est πέρδομαι: nam act. forma præsentis ap. Comicum non occurrit; præteritum med. πέπορδα, quod supra 335. plusquamperf. ἐπεπόρδειν, Σφ. 1305. aor. 2. ἔπαρδον, fut. 2. med. παρδήσομαι. Compp. sunt καταπέπορδα et κατέπαρδον. Barbarum est πέπαρδα. Impressorum omnium lectio est πέπαρδεν, et sic liquido scriptum in A. In B. hanc scripturam reperi καταπέπαρδεν ἄρτι. Est illud καταπέπαρδεν eodem nomine, quo simplex, vitiosum, et præterea duabus supervacuis syllabis versum onerat; sed ex eo sponte sua enascitur genuina et sincera lectio, quam reposui, κατέπαρδεν ἄρτι κ. τ. λ. Sic Σφ. 618. Βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν. Πλ. 618. Καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν." Brunck. ad l. c. " Aristoph. Fr. 285." Schæf. Mss.] Πορδὴ, Crepitus ventris, [Gl. Peditus, Schol. Aristoph. N. 392. * Πορδαλέος, Qui præ timore pedit, Lucian. Lexiph. 10.] In VV. LL. ponitur ETIAM Περδὴ, ἡ, itidem pro Crepitus ventris: quod mendosum esse puto. [Foës. Œcon. Hippocr. * Πέρδησις, Hippocr. 40. 196.] Ἀποπέρδω, Pedo, Crepitum ventris emitto, Diog. L. Ὥστε ποτὲ μελετῶν, καὶ μεταξύ πως ἀποπαρδὼν, ὑπ' ἀθυμίας οἴκοι κατάκλειστος ἦν, Aristoph. Πλ. (699.) μέγα πάνυ Ἀπέπαρδον· ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου. Et ἀποπάρδῃς, Pedas, " Crepitum ventris emittas, " ap. Alex. Aphr. Probl. Est aor. 2 subj. Ab eod. " ἀποπαρδεῖν dici Ἀποπαρδακᾷ, tradit Hes., sed non " exp." Apud Aristoph. item ἀποπαρδήσομαι fut. passivæ vocis, B. (10.) Εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι. Dicitur ET Ἀποψοφεῖν ET Ἀποπνέειν pro ἀποπέρδειν. [" Eust. 102, 7." Seager. Mss. " Valck. Phœn. p. 750. (Schol. ad v. 1183.)" Schæf. Mss. Anal. 3, 208. * " Ἀποπάρδημα, Const. Manass. Amat. 2, 82." Boiss. Mss.] Ἀποπορδὴ, ἡ, I. q. simplex πορδὴ, Crepitus ventris, Alex. Aphr. [" Probl. 1. p. 296. perperam pro * Ἀποπάρδησις." Schn. Lex. Suppl.] Ἀνταποπέρδω, Crepitum ventris emittenti oppedo, Crepitum ventris emitto adversus, Oppedo, Aristoph. N. (293.) βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν Πρὸς τὰς βροντὰς, Tonitribus oppedere volo. Καταποπέρδω, Crepitum ventris emitto contra, Oppedo. [* Ἀποπαρδίζω, Phav. Lex. 101. * " Ἐκπορδέω, Nicet. Eugen. 7, 285." Boiss. Mss.]

Καταπέρδω, i. q. καταποπέρδω, Aristoph. Πλ. (617.) Τῶν χειροτεχνῶν Καὶ τῆς πενίας καταπαρδεῖν, Paupertati oppedere: [Σφ. 618. Vide Πέρδω.] Προσπέρδω, idem, vide Θαλάμαξ. " Προσπαρδεῖν, Oppedere, ap. " Aristoph." [B. 1074. * Ὑποπέρδομαι, Suppedo, 1129.]

[* Σιληπορδεῖν, Photio τρυφᾷν, καὶ * Σιληπορδία, ἡ ἄγαν τρυφή. Vide Lucian. Lexiph. 21. et Schol., item Athen. 212.]

[* Πέρδωνες, οἱ, nominantur Cynici ap. Arrian. Epict. 3, 22, 80.]

[* Πεπραδίλαι, Photio πορδαὶ, ἡ γένος ἰχθύων ὅμοιον μεμβράδι. Vide etiam Hes., ap. quem est * Πέπριλος pro Piscium genere. Apul. de Herbis c. 7. dicit Leontopodion Græce vocari Prapedilos et Prapedios.]

ΠΕΡΘΩ, έρσω, Diruo, Everto, Vasto, Depopulor, Od. E. (107.) δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν, Decimo anno vastata et eversa urbe abierunt. Itidem Ξ. (241.) πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν, Il. Σ.

(454.) Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ σκαιῇσι πύλῃσι, Καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν Ἔκτανε, Urbem expugnassent et evertissent, cepissent et diruissent. Ubi etiam nota AOR. 2. Ἔπραθον a FUT. 2 Πραθῶ, pro Παρθῶ, per metathesin; regulariter enim dicendum esset Παρθῶ a πέρθω, ut παρδῶ a πέρδω. Pass. Πέρθομαι, Evertor, Vastor, Expugnor et diruor, Il. B. (374.) πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, Ω. (729.) πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης Πέρσεται, Π. (708.) Χάζεο διογενὲς Πατρόκλεις, οὔ νύ τοι αἶσα Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων, Quoniam fatum non est Trojam tuis manibus excindi et everti. Ubi etiam NOTA Πέρθαι pro πεπέρθαι, vel πέρθεσθαι. Schol. per aor. exp. πορθηθῆναι. || Homines quoque πέρθειν dicitur aliquis pro Perdere, Neci dare, Trucidare, Perimere, quasi Evertere vita, Soph. (Tr. 1198.) Κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους. Eust. scribit Πέρθω derivari a πρήθω facta metathesi et τροπῇ literarum: ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ταῖς πορθουμέναις πόλεσι. Solent enim hostes incendere urbes quas vastare volunt. [" Valck. Phœn. p. 180. Tull. Gem. 4. Musgr. Tro. 72. Herc. F. 700. Porson. Phœn. 498.: ἀνθρώπους, Lobeck. Aj. p. 401." Schæf. Mss. Heind. ad Plat. Protag. 521. Buttm. Lexil. 107.]

Πέρσις, ἡ, Vastatio, Eversio, Expugnatio, Aristot. Poët. recensens fabulas e Parva Iliade desumtas, Ἰλίου πέρσις καὶ ἀπόπλους, καὶ Σίνων καὶ Τρωϊάδες. [" Paus. 3, 238. 241. Heyn. Hom. 4, 477." Schæf. Mss.] Περσέπτολις, ὁ, ἡ, Urbium vastator, eversor, populator, Epith. Palladis ap. Aristoph. [N. 967. " Brunck. 1, 86. 2, 104. Bentl. 323. Jacobs. Anth. 7, 153." Schæf. Mss.] Inversa compositionis forma DICITUR Πτολίπορθος pro eod. Περσεφόνη, SIVE Περσεφόνεια, ut Πηνελόπη et Πηνελόπεια, Quæ cædibus omnia vastat: est Nomen proprium filiæ Jovis et Cereris, quam Proserpinam Lat. appellant. Etymon Græci ita exprimunt, διὰ τὸ πάντα πέρθειν τῷ φόνῳ. Aïdoneus quoque Molossorum rex filiam suam Περσεφόνην appellavit, uxorem, Δήμητρα [Κόρην,] et canem, Κέρβερον, ut refert Plut. Theseo (31.) Vocatur eadem Περσεφόνη, ETIAM Φερσεφόνη, ITEM Περσέφασσα. [" Ad Anton. Lib. 169. Verh., Mœr. 396. et n., Thom. M. 892. Agathias 7. et Jacobs., item Anth. 6, 131. 11, 153. Heyn. Hom. 5, 627. Φερσεφόνη, Jacobs. Anim. 35. Anth. 6, 131. 265. 318. 8, 337. 9, 18. 265. 10, 46. 395. 12, 153. ad Diod. S. 1, 232. 385. 2, 571. ad Dionys. H. 1, 274. Thom. M. l. c. * Φερσεφόνειος, Jacobs. Anth. 12, 235. * Φερσεφόνεια, Heyn. Hom. 5, 627. Φερσέφαττα, Thom. M. 550. 892. Add. ad 535. Eur. Hel. 173. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 194. Toup. Opusc. 1, 126. Verh. ad Anton. Lib. 298. ad Mœr. 396. Φεῤῥέφαττα, Thom. M. ll. cc. Fischer. l. c. * Φεῤῥεφάττιον, Thom. M. 892." Schæf. Mss.]

Διαπέρθω, Devasto, Diruo, Depopulor, Everto. Unde FUT. Διαπραθῶ, Evertam, Devastabo. A quo AOR. 2. Διέπραθον, Everti, Vastavi, Dirui, Expugnavi. Il. A. (367.) Τὴν δὲ διεπράθομέν τε καὶ ἥγομεν ἐνθάδε πάντα. Fut. 2. infinitivi modi Διαπραθεῖν, et resolutione Ionica Διαπραθέειν, H. (32.) διαπραθέειν τόδε ἄστυ, Σ. (511.) Ἠὲ διαπραθέειν ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι. Et pass. διεπράθετο πόλις, Od. O. [383. " Conf. c. διαῤῥαίω, Heyn. Hom. 6, 250." Schæf. Mss.] " Διαμπραθέειν, Hesychio διαπορθῆσαι, Deva- " stare. Poëtice pro διαναπραθεῖν, s. διαπραθεῖν, a " διαπέρθω." Ἐκπέρθω, Vastando excindo, Expugno et everto, Il. A. (19.) Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, i. e. ἐκπορθῆσαι, καταστρέψαι. Unde AOR. 2. Ἐξέπραθον, (125.): a QUO Ἐκπραθέειν pro Ἐκπραθεῖν, Expugnare, Vastando evertere et excindere. [" Heyn. Hom. 5, 467. Ilgen. ad Hymn. 412. * Συμπέρθω, Markl. Iph. p. 403." Schæf. Mss. " Eur. Hel. 105. Καὶ ξύν γε πέρσας, αὐτὸς ἀνταπωλόμην." Seager. Mss.]

Πορθέω, i. q. πέρθω, e quo et derivatum est: commune prosæ Scriptoribus cum Poëtis, superius autem πέρθω Poëtis peculiare. Od. Ξ. (264.) Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον, Vastabant et populabantur agros, Thuc. 3 Τῆς Λακωνικῆς τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν, Devastarunt, 8, (57.) p. 281. Μὴ τῆς τροφῆς ζητήσει πορθῶσι τὴν ἤπειρον. Sic Xen. Ἑλλ. 4, (6, 12.) Τὴν μὲν χώραν ἔκαε, Incendiis vastabat. At 6, (5, 27.) Κάοντες καὶ πορθοῦντες πολλῶν ἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας. Ubi etiam nota οἰκίας πορθοῦντες, sicut ap. Plut. Camillo, Τὰς οἰκίας ἐπόρθουν, Vastabant et diripiebant. Et πόλιν s. πόλισμα πορθεῖν, Thuc. 2. Τῆς τε γῆς ἔτεμον, καὶ αὐτὸ τὸ πόλισμα εἷλον καὶ ἐπόρθησαν, Ceperunt et vastarunt: ut supra ex Hom., ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Sic Herodian. 3, (9, 6.) Πολλὰς δὲ πόλεις καὶ κώμας πορθήσας, Expugnatis urbibus vicisque multis, Polit. At ad Galat. 1, (13.) Ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτὴν, Vastabam. Apud Thuc. πορθεῖν τὰ ἱερὰ Schol. exp. καίειν. Pass. Πορθοῦμαι, Vastor: Item Evertor, Diruor, Isocr. Paneg. Τοσαύτην ἐποιήσαντο σπουδὴν ὅσην περ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας πορθουμένης, Tam præsto fuerunt quam futuri erant, si suos agros vastari vidissent. Herod. Πορθουμένη λῃστείαις, Prædonum incursionibus vastata. Πόλεις quoque πορθεῖσθαι dicuntur, Isocr. Panath. Τὰς πόλεις αὐτῶν, τὰς μὲν παντάπασιν ἀναστάτους γεγενημένας, τὰς δὲ, πεπορθημένας. Ubi etiam nota πεπορθημένας minus significare quam παντάπασι ἀναστάτους γεγενῆσθαι, i. e. Funditus eversas s. dirutas aut excisas. Idem in Archidamo, (A. 164.) Πεπορθῆσθαι δὲ τὰς πόλεις. Ex Aristoph., πορθούμενος σκόροδα, activa signif. pro Depopulans. [" Eur. Phœn. 568. Valck. p. 180. Ilgen. Hymn. 412. Thom. M. 321. ad Diod. S. 1, 429. 592. 597. 680. 684. 731. 2, 6. 12. 14. Tull. Gem. 3. Tzschuk. Ind. ad Eutrop. v. Vastare." Schæf. Mss. Τοὺς καταφυγόντας διώξαντες ἐπόρθησαν προθύμως, Diod. S. 11, 32. cf. 12, 34. Plato 4, 571. Heind. Themistocl. Ep. 19. √* " Πεπορθημένως, Suid. v. Ἀνάστατος." Kall. Mss. " Bekk. Anecd. 393." Boiss. Mss. * Τρίπορθος, pro τριπόρθητος, Dosiadæ Ara 2. * Πόρθημα, Plut. Sulla 16.] Πόρθησις, Eversio, Vastatio, Populatio, Depopulatio, etiam Direptio. Ab Hes. exp. ἐρήμωσις, καθαίρεσις, ἁρπαγή. Utitur Hermog. [Diod. S. 16. p. 526, 42. Schol. Soph. Phil. 1376. * Πορθητὴρ, unde * Πορθητήριος, Tzetz. Chil. 11. p. 215. * Πορθήτωρ, Æsch. Ag. 915. Choëph. 974.] Πορθητὴς, Eversor, Vastator, Depopulator, Populator, Ovid. [Schol. Lycophr. 38. 524. * Πορθητικὸς, Hes. p. 17. Phav. 12. Gl. Πορθητικὴ μηχάνη· Sambuca. * Πορθητὸς, unde] Ἀπόρθητος, ὁ, ἡ, Non vastatus, Non eversus et dirutus. Hes. ἀπόρθητοι exp. * ἀδιαμέριστοι, * ἀναιχμάλωτοι. Alioqui potest etiam significare Qui vastari et dirui non potest. [" Ad Corn. Nep. 75. Stav., ad Diod. S. 2, 53. Ἀπορθήτη, Porson. Med. p. 64. Lobeck. Aj. p. 243. Ἀπόρθητος, ἡ, ἀπορθήτη, Valck. Phœn. p. 87. ad Med. 826." Schæf. Mss. * " Δυσπόρθητος, Schol. Æsch. Pr. 166." Dindorf. Mss. Tzetz. Exeg. Il. 140, 13. * Εὐπόρθητος, Phav. 47.]

[* Ἀντιπορθέω, Lycophr. 1397. Eur. Tro. 359.] Διαπορθέω, Devasto, Depopulor, Diripio, i. q. διαπέρθω, Il. B. (691.) Λυρνησσὸν διαπορθήσας. At cum homo aliquis διαπεπορθῆσθαι dicitur, reddas potius Eversus esse. Soph. Aj. (896.) Ὤιχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι. [" Koen. ad Greg. Cor. 27." Schæf. Mss.] Ἐκπορθέω, Devasto, Everto, i. q. ἐκπέρθω, Depopulor, Diripio. Plato, Πόλεις ἐκπορθεῖν, Vastare et diripere urbes, λεηλατεῖν. [" Fischer. ad Palæph. 158. et Ind., Diod. S. 1, 716. ad 2, 158. Lobeck. Aj. p. 401. * Ἐκπορθεύω, Jacobs. ad Anthol. Palat. 474." Schæf. Mss. * Ἐκπόρθησις, Gl. Devastatio, Expugnatio, " Auna C. 63." Elberling. Mss.] Ἐκπορθήτωρ, Eversor, Vastator, Depopulator, Eur. (Suppl. 1222.) ἐκπορθήτορες πόλεως. [* Ἐκπόρθητος, unde * Εὐεκπόρθητος, Apollon. Lex. p. 90. * Καταπορθέω, Gl. Devasto. * Συμπορθέω, Eur. Or. 885. Strabo 8. p. 541.]

ΠΕΡΙ, CUM GEN. De, Hesiod. Ἀ. (251.) Δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων, Contentionem habebant de iis qui cadebant, i. e. Contendebant de iis etc. Sic in soluta quoque oratione dicitur ἐρίζειν περί τινος, et ἀμφισβητεῖν περί τινος: ut a Plat. Protag. Ἐγὼ μὲν καὶ

αὐτὸς, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν, καὶ ἀλλήλοις περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή: quæ Cic. vertit, Nunc a vobis, Protagora et Socrates, postulo, concedatis alter alteri, et inter vos de hujusmodi rebus controversemini, non concertetis. Huic affine est, *στασιάζειν περί τινος*, et *στάσις* s. *στάσεις περί τινος*: Aristot. Polit. 5. *Γίγνονται μὲν οὖν αἱ στάσεις οὐ περὶ μικρῶν, ἀλλ' ἐκ μικρῶν.* Item, *ἐρωτᾷν περί τινος*, Interrogare de aliqua re. Et *λέγειν περί τινος*, Dicere de aliqua re, Verba facere de re aliqua. Vel *λέγειν τι* aut *εἰπεῖν τι περί τινος*, Demosth. (318.) *Ὡς ἐὰν πρότερός τις εἴπῃ τὰ προσόνθ' ἑαυτῷ, περὶ ἄλλου.* Et *βουλεύεσθαι περί τινος*, Deliberare de aliqua re, aut etiam de homine quopiam: Plut. Apoph. *Τὴν πόλιν περὶ ἐμοῦ πείθων βουλεύεσθαι, καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ.* Quinetiam *ποιεῖν τι περί τινος*: ut in Xen. (Ἀν. 1, 3, 1.) *Ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας, ἢ περὶ προγόνων θεραπείας, ἢ περὶ ἄλλου τινὸς τῶν τοιούτων.* Alio etiam sensu Thuc. 2, (6.) *Μηδὲν νεώτερον ποιεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν.* Sed hi duo loci aliter potius quam ad verbum Latine reddi debent. Alicubi certe commode additur accus. ante præp. De in Lat. interpretatione: ut cum dicit Thuc. 1, (85.) *Καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πέμπετε μὲν περὶ τῆς Ποτιδαίας, πέμπετε δὲ περὶ ὧν οἱ ξύμμαχοί φασιν ἀδικεῖσθαι*, possumus vertere Mittite ad Athenienses legatos de Potidæa. Quæ tamen interpr. ferri et ipsa potest. Sic autem et Xen. verbo *πέμπω* usus est, cum alibi, tum K. Π. 6, (2, 5.) *Πεπομφέναι δὲ Κροῖσον καὶ εἰς Λακεδαίμονα περὶ συμμαχίας.* Sed et ap. ceteros Scriptt. huic verbo sæpe adhibetur hæc præp. Adhibetur autem et aliis multis, sicut Lat. præp. De, quæ tibi lectio eorum facile ostendet. Sed hoc sciendum est, interdum in hac signif. SCRIBI *Πέρι*: ut *ταῦτα λέγοντες Ἡρακλέους πέρι*, Hæc dicentes de Hercule. Sic *Μιῆς πέρι παρθένου*, Herod. De una virgine. Item cum gen. longius ab ipsa præp. remoto, ut ap. Plat. Apolog. (3.) *Ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω.* || Pro: ut exp. Il. Ψ. 437. *ἐπειγόμενοι περὶ νίκης*, ubi tamen et aliter reddi potest. Affertur itidem e Plat. de LL. *περὶ ψυχῆς μάχομαι*, quod redditur Pugno pro anima. Sic autem Orationem Demosthenis, *περὶ Στεφάνου* inscriptam, quibusdam placuit appellare Orationem Pro Corona: aliis tamen alioqui reddentibus De Corona. At de hoc loquendi genere, *Περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι*, quod redditur Pro nihilo duco, dicam paulo post. || Propter, Ob: Eur. Phœn. (527.) *τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν*, Propter tyrannidem, regnum; Regnandi gratia, Cic. p. 111. mei Cic. Lex. perinde ac si dictum esset *ἕνεκα*: quod adverbium reddi solet Gratia, s. Causa. Itidem certe *περὶ* pro *ἕνεκα*, ap. Thuc., *Περὶ ὧν ἥκουσι.* Sed et ap. Aristoph. exp. *ἕνεκα*, N. (1004.) *Οὐδ' ἑλκόμενος περὶ πραγματίου.* At vero ap. Jo. 10, (33.) *Περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε*, Ob bonum opus, aptius quam Boni operis gratia. || *Περὶ* Poëtice cum gen. quoque, pro Circum, Circa, ut *περὶ σπείους*, quod ex (Od. E. 68.) affertur pro Circa specum: (130.) *περὶ τρόπιος βεβαῶτα*, pro *περὶ τὴν τρόπιν βεβαῶτα*, i. e. *τὴν τρόπιν περιβεβηκότα*, quibus verbis significat, *περιβάδην τρόπει νεὼς ἐποχούμενον.* Apud Hesiod. vero (Ἔργ. 2, 98.) *περὶ χειρὸς ἐέργων* exp. *χειρὶ περιλαμβάνων.* || Præ, Ultra: sed poëticus est hic quoque usus: Il. A. (417.) *Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων Ἔπλεο*, i. e. *περισσότερον πάντων*, Eust., Latine reddideris, Præ omnibus, Ultra omnes, etiam Plus quam omnes. Et *περὶ πάντων σε τίω*, ap. Eund. Præ omnibus te honoro. Il. Φ. (105.) *Καὶ πάντων Τρώων, περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων*, ubi etiam exp. *περισσῶς* ab Eust., dicente significare aperte *ἐπίτασιν.* Quidam certe ex hoc ipso *περισσῶς* per sync. factum esse crediderunt. Sed et hoc sciendum est, his in Il. inveniri etiam SCRIPTUM *πέρι.* Quam ego scripturam dederim potius ultimo illi loco, ubi per se ponitur, et sine casu, sicut et in aliis ejusd. Poëtæ Il., quam ceteris duobus. || At vero cum dicitur *περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι* s. *ποιοῦμαι*, item *περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι*, s. *πλείονος*, vel *πλείστου*, aut *περὶ ὀλίγου*, s. *περὶ ἐλάττονος*, et *περὶ οὐδενὸς*, in his inquam ac similibus loquendi generibus, præpositioni *περὶ* nulla seorsum datur interpr. in sermone Lat.: qui genitivo contentus, pro *περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι*, et *περὶ πλείονος*, et *περὶ πλείστου*, dicit Magni s. Pluris s. Plurimi s. Maximi facio: itidemque *περὶ οὐδενὸς ποιοῦμαι* s. *ἡγοῦμαι*, Nihili facio, duco: ut dicitur Parvi duco, et Minoris duco. Fateor alioqui dici potius, Pro nihilo duco: ac certe si in ceteris itidem uti possemus præpositione hac Pro, idem valere *περὶ* in illis, quod Pro ap. Lat. in hujusmodi loquendi formula, dicendum foret: sed contra si interpr. respiciamus, quæ ceteris convenit, habens nimirum solum gen., vacare potius dicemus præp. *περί.*

Περὶ, CUM DATIVO, Circum, Circa: ut *περὶ στήθεσσι* ap. Hom., Circum pectora: Il. K. (131.) *Ὣς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα.* Itidem Od. O. (60.) *Σπερχόμενός ῥα χιτῶνα περὶ χροῒ σιγαλόεντα Δῦνεν*, Il. A. (317.) *Κνίσση δ' οὐρανὸν ἶκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ*, Nidor qui circa fumum volvebatur, fumo circumvolvebatur, obvolvebatur: aut circumvolutus s. obvolutus: sicut et *περὶ* quidam cum verbo jungentes, exp. *περιελισσομένη καπνῷ*: atque ita in aliis plerisque Il. jungi solet verbo hæc præp., ubi dat. habet. Sic autem et in soluta oratione *περὶ* interdum dat. habet pro Circa, et quidem in certis loquendi generibus; alioqui enim magis usitata est cum accus. constructio. Plato de Rep. 2. Π. *τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν*, Herod. Π. *τῇσι κεφαλῇσι ἔχειν*, Xen. (K. Ἀ, 7, 4, 2.) Π. *τοῖς στέρνοις*: ut ap. Hom. *περὶ στήθεσσι*, Philostr. Her. Π. *αὐτοῖς φαίνεται τὸ αἷμα*, Diosc., Π. *τοῖς στόμασι τῶν σμηνίων εὑρίσκεται.* Apud Thuc. autem, Π. *τοῖς δορατίοις, ἐφθείροντο*, ubi non assentior iis qui præpositionem vacare existimant. || In: ut *περὶ θυμῷ*, et *περὶ κηρὶ*, ap. Hom. Sed *περὶ θυμῷ φιλεῖν* et *περὶ κηρὶ φιλεῖν*, id potius est quod Lat. dicunt, Amare ex animo. At *μαχήσασθαι περὶ δαιτὶ*, Od. B. (245.) exp. non solum *μαχήσασθαι ἐν δαιτὶ*, sed et *μαχήσασθαι περὶ δαιτός*: de q. l. consule Eust. Hoc certe addendum videtur iis quæ de *περὶ* sumto pro In: sc. non solum accipi pro In habente ablativum, sed et pro In habente accus.: i. e., non solum pro *ἐν*, sed et pro *εἰς*: Apoll. Rh. (2, 128.) *πίπτοντα περὶ σφίσι*, Cadentia in sese: alii tamen, Inter sese, item Alia super alia. || Cum autem verbo *φοβοῦμαι*, aut *δέδοικα*, s. *δέδια*, aliive synonymo jungitur *περὶ* dativum habens, tunc reddi solet De, perinde sc. ac si gen. haberet. Il. P. (242.) *Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια, μήτι πάθῃσι, Καὶ σῇ.* Tale est (K. 240.) *ἔδεισε περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.* Sic in soluta oratione, Thuc. *Περὶ τῇ πάσῃ πόλει δεδιέναι*: 2. *Δείσαντες περὶ τοῖς ἔξω*, et, *Φοβηθεὶς περὶ τῷ χωρίῳ ἐρήμῳ ὄντι.* Tale est ap. Eund. (6, 9.) *Περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι ὀῤῥωδῶ.* Et ap. Herod. *Περὶ τῇ Πελοποννήσῳ δειμαίνω.* Invenitur autem et cum duplici casu, i. e. cum dat. simul et accus.: ut cum dicit Thuc. 4, (123.) *Ἀλλὰ περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβουμένων τὸ κατάδηλον*, Timentium sibi ipsis ne patefierent.

Περὶ, CUM ACCUS. Circa, Circum, Il. M. (303.) *φυλάσσοντας περὶ μῆλα*, sc. *βώτορας ἄνδρας.* Alicubi autem ei præfigit *ἀμφὶ*, Il. B. (305.) *ἀμφὶ περὶ κρήνην*, Undique circa fontem, Lucian. (3, 217.) *Πρῶτον μὲν ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχήν.* Cic. autem vertit Ob, ap. Plat. Timæo, *Τοῦ περὶ τὸ πρόσωπον πυρὸς*, Ignis qui est ob os offusus. Possimus autem, ut opinor, interpretari etiam Ignis qui est ori circumfusus. Juncta autem accusativo personæ præp. *περὶ*, interdum simpliciter redditur Circa, ut cum dicit Dem. (23.) *Τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὑτὸν ἔχει*, Hos amat et circa se habet, Herodian. 1, (6, 22.) *Ἐγκειμένων δὲ τῶν περὶ αὐτὸν θεραπόντων*, Plut. de Def. Orac. *Εἰκάζειν δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν φιλολόγους συχνοὺς ὄντας.* Idem vero dixit, *Τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκοὺς*, sed habente *περὶ* alium quam in præcedentibus verbis usum, ut paulo post docebo. Cum autem dicitur *οἱ περὶ αὐτὸν* sine adjectione, geminum usum habet; nam interdum sumitur pro iis qui sunt circa ipsum, i. e. ipsum circumstant, et ejus latus cingunt, ut solent comites aut familiares, et sodales, vel generalius amici, aut etiam ministri, atque adeo servi; ideoque redditur alicubi illis aliisve hujusmodi vocabulis, e quibus est Asseclæ s. Sectatores: red-

ditur et Sui. Nonnunquam vero capitur οἱ περὶ αὐτὸν [A] pro Ipse. Exempla prioris usus sunt hæc. Æschin. c. Ctes. Φέροντας μὲν τῷ δήμῳ ἐλπίδας κενὰς, Δημοσθένει δ' ἀργύριον καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν, Plut. Cimone init. Καὶ καταβαλόντες αὐτόν τε καὶ τῶν περὶ αὐτὸν οὐκ ὀλίγους, Sulla, Ἐφιέντος αὐτοῦ καὶ χαριζομένου τοῖς περὶ αὐτὸν, Galba, Πλεῖστοι τῶν περὶ Τιγελλῖνον καὶ Νυμφίδιον ἐν τιμῇ γεγονότων, ubi redditur, Plurimi Tigellini Nymphidiique familiares. Bud., postquam dixit οἱ περὶ accipi interdum pro Homine et comitatu ejus vel sodalitate, affert ex ejusd. Plut. Demetrio, Οἱ δὲ περὶ τὸν Φαληρέα πάντες μὲν ᾤοντο δέχεσθαι κ. τ. λ. Gaza autem ap. Aristot. Probl. s. 19. οἱ περὶ Φρύνιχον vertit Phrynichus ceterique ejus ætatis musici: cujus loci falsam et scripturam et interpretationem habent VV. LL. Venio ad alterum usum, cujus etiam exempla passim sunt obvia: cum sc. dicitur οἱ περὶ Σωκράτην pro Socrates, et οἱ περὶ Σόλωνα pro Solon, et οἱ περὶ Ἀλκιβιάδην pro Alcibiades: itidemque in nominibus personarum alius generis, ut ita dicam. Sic tamen ut existimem hanc lo- [B] quendi formulam a doctoribus manasse, quos sui circumstare solerent discipuli, et raro ab eorum latere discedere; aut certe a ducibus, qui semper magna militum turba stipati essent. Aristot. Rhet. 3. Ὅπερ ἐποίουν οἱ περὶ Θεόδωρον. Sic οἱ περὶ Ἀναξαγόραν, in alio ejus loco, pro Anaxagoras. Itidem οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλέξανδρον ap. Plut., Philippus et Alexander. Itidemque Jo. 11, (19.) Πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν, pro Ad Martham s. Mariam, ut etiam vetus Interpres vertit, qui tamen et ipse Act. 13, (13.) Οἱ περὶ τὸν Παῦλον reddidit, Paulus et qui cum eo erant. Sic autem usus est Hom. præpositione ἀμφὶ, usi vero sunt post eum et solutæ orationis Scriptt., ut videre potes T. 1. c. 407. 408. Ubi et de περὶ vicissim dicta fuerunt nonnulla, quæ ibi videnda tibi relinquo, et quidem eorum aliqua ap. Bud. quoque Comm. 1055. 1056. Ubi etiam affert e Plat. Symp. Τοὺς περὶ Λυσίαν λόγους dictum pro τοὺς τῶν περὶ Λυσίαν λόγους. Quinetiam scribit dixisse itidem Fabium Circa Tisiam et Coraca, pro τοὺς περὶ Τισίαν καὶ [C] Κόρακα: qua in re assentiri illi nequeo. Addendum est autem iis quæ et ab eo illic, et a me in Ἀμφὶ dicta sunt, inveniri interdum adjunctum nomen articulo οἱ: ut cum dicuntur a Plut. οἱ περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκοί: ita enim in l. Adv. Col. Βούλεται δὲ προτέρους μὲν, ὡς ὑπονοῶ, τοὺς Κυρηναϊκοὺς ἐλέγχειν, δευτέρους δὲ, τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκούς. Ubi nequaquam iis assentior, qui τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκοὺς interpr. Arcesilaum Academicum; sed potius interpretandum censeo Arcesilaum et ejus sectatores Academicos; vel Academicos Arcesilai sectatores: nisi pro hoc nomine Sectatores alio quopiam hujusmodi uti quis malit, ut sc. Arcesilaus intelligatur esse is, εἰς ὃν ἄνωθεν ὁ Ἀκαδημαϊκὸς λόγος ἥκει, ut loquitur idem Plut. aliquanto post, scribens, Καὶ παντὶ τῷ τὸν Ἀκαδημαϊκὸν λόγον ἄνωθεν ἥκειν εἰς Ἀρκεσίλαον ἀποφαίνοντι. Ut porro hic nomen videmus postponi articulo, sic ei præponi interdum sciendum est; et quidem ab hoc ipso etiam: ut in l. de Def. Orac. Εἴτε μάγων τῶν γε περὶ [D] Ζωροάστρην ὁ λόγος οὗτός ἐστιν, εἴτε Θράκιος ἀπ' Ὀρφέως, εἴτ' Αἰγύπτιος κ. τ. λ. Non dubium est autem quin idem interpretationis genus huic quoque loco conveniat: ut sc. μάγων τῶν περὶ Ζωροάστρην reddamus Zoroastris et magorum sectatorum ejus; vel simpliciter, Magorum sectatorum Zoroastris. Fateor tamen vulgatas Edd. habere τῶν τε non τῶν γε, illamque lectionem me quoque in mea secutum esse; sed hanc, quæ e vet. Cod. petita est, germanam esse, alii Zoroastris mentionem facientes loci ostendunt. Ceterum admonendus hic est lector, et verborum quorundam Aristot. quæ ut quidem in VV. LL. scripta sunt, habent idem loquendi genus, quod et in duobus proxime præcedentibus Plut. ll. legimus; sed et eorum scripturam, et eam, quam illis Gaza dedit, interpr., depravatam esse constat: cum enim ita scriptum sit ap. Aristot. Probl. 31, 19. Διὰ τί οἱ περὶ Φρύνιχον ἦσαν μᾶλλον μελοποιοί; et Gaza hæc ita verterit, Cur Phrynichus ceterique ejus ætatis

[A] musici modulandi potius scientiam exercebant? cum inquam hæc vera sit hujus loci lectio, et quidem quam vulgatæ etiam Edd. habent, cum item illa germana sit Gazæ interpr., in illis tamen Lexicis contra ex illo Aristot. loco afferuntur ista verba, Οἱ περὶ Φρύνιχον μελοποιοὶ, cum hac Gazæ interpr., Phrynichus ceterique ejusd. ætatis, modulandi scientiam exercentes. Ut autem hic locus, si ita esset scriptus, haberet loquendi genus conveniens cum illis Plutarchi quæ proxime præcedunt, ita scripturam alteram habens quæ genuina est, eo referendus est quo eum supra retuli. Περὶ in aliis quibusdam loquendi formulis capitur quidem pro Circa itidem, sed ita ut aliquas etiam admittat interpretationis formas, quibus non adhibetur hæc præp. Xen. Ἑλλ. 5, (3, 18.) Καὶ ὁ Ἀγησίλαος μὲν δὴ περὶ ταῦτα ἦν, pro, Circa hæc s. In his occupatus erat, versabatur, Hæc agebat. Dem. (1168.) Ὄντων δ' ἡμῶν περὶ ταύτην τὴν πραγματείαν, ἐξαίφνης λόγον μοι προσφέρει, Cum in ea re occupati et intenti essemus: ut vertit Bud. [B] subjungens ex Eod. Ὄντι περὶ τὴν ἀναγωγὴν, pro Jamjam profecturo, Sub tempus profectionis e litore. Apud Athen. tamen p. 114(=310.) Ἦν δὲ καὶ Θέογνις περὶ ἡδυπάθειαν, non reddideris, Erat in voluptate occupatus, Voluptati intentus, sed potius Voluptati deditus, Voluptatis studiosus. Sæpe autem et cum verbo ἔχειν: Lucian. Πάντες οἱ περὶ παιδείαν ἔχοντες. Cui simile est (3, 376.) Περὶ τοὺς λόγους ἔχων. Apud Herodian. autem 4, (11, 6.) Περὶ σπονδὰς καὶ κύλικας εἶχον, Polit. vertit, Inter libamina et calices agitabant. Huc pertinere videri potest et hoc, Οἱ περὶ τὴν θάλασσαν: significat enim Qui circa mare sunt occupati, Qui rei nauticæ dant operam. Tale est Οἱ περὶ τὴν φύσιν, pro Physicis s. Physiologis, ut vertit Bud, ap. Aristot. H. A. 3. Εἰσὶ δὲ καὶ τῶν περὶ τὴν φύσιν, οἳ τοιαύτην μὲν οὐκ ἐπραγματεύθησαν τὴν ἀκριβολογίαν περὶ τὰς φλέβας. Itidem vero Οἱ περὶ μουσικὴν ὄντες affert ex Athen. pro Studiosi musicæ: 173. Εἶχε περὶ αὐτὸν συχνοὺς καὶ τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ὄντων καὶ τῶν τὰ γελοῖα λεγόντων. Quinetiam e Plat. de Rep. Οἱ [C] περὶ μουσικὴν ποιηταί τε καὶ τούτων ὑπηρέται, ubi etiam οἱ περὶ τὰ σχήματά τε καὶ χρώματα. Huc pertinet Οἱ περὶ τὴν ποίησιν καὶ τοὺς λόγους ὄντες, ex Isocr. pro Poëtæ et oratores. Alium vero usum habet περὶ cum accus. personæ præcedente articulo τά: ut τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα, vel simpliciter τὰ περὶ ἐμὲ, Ea quæ ad me pertinent, Res meæ. Aut etiam Vitæ meæ cursus, Bud. ap. Synes. Ἵν' ἀκόλουθον ὑμῖν διδασκαλίαν τῶν περὶ ἐμὲ πραγμάτων ποιήσομαι. Affertur et τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα pro Res meæ e Plat. Epist. 7. Et τὰ περὶ ἐμαυτὸν, ex Isocr. ad Phil. Οὐκ ἀγνοῶν οὐδὲν τῶν περὶ ἐμαυτὸν, ubi vertit Probe me et ingenii mei vires noscens. At hæc Synesii, Τὰ δὲ περὶ ἡμᾶς, οἷα εἰκὸς ἦν ἐν τούτοις, vertit, Nos sic affecti eramus, ut casus ferebat. Item, Quod autem ad nos pertinet. At vero τὰ περὶ θεὸν ap. Greg. reddit Quæ de Deo dicuntur, quæ sc. non sunt de substantia ejus. Distinguit autem ille, inquit, Τὰ περὶ αὐτὸν et τὰ κατ' αὐτὸν, scribens, Οὔτε οὐσίαν θεοῦ παντελῶς ἢ νοῦς ἐχώρησεν, ἢ φωνὴ περιέλαβεν· ἀλλ' ἐκ τῶν περὶ [D] αὐτὸν σκιαγραφοῦντες τὰ κατ' αὐτὸν, ἀμυδράν τινα φαντασίαν συλλέγομεν. Quod explanans addit, Κύριος δὲ ὄνομα αὐτῷ, ἡμεῖς δὲ τὴν φύσιν ἐπιζητοῦμεν, ἢ τὸ εἶναι καθ' ἑαυτὸ, καὶ οὐκ ἄλλῳ συνδεδεμένον. Idem τὰ περὶ τὴν οὐσίαν et τὰ συμβεβηκότα pro iisd. posuit, sicut τὰς οὐσίας et τὰ καθ' ἑαυτὰ ὑφεστηκότα, pro iisd. Observa autem obiter hic præpositionis περὶ usum et in his verbis, τὰ περὶ τὴν οὐσίαν. Affertur porro ex eod. Greg. et τὰ περὶ τὴν κτίσιν pro Quæ cadunt in creaturam. || Περὶ alioqui cum accus. personæ frequenter ponitur pro Erga, In: Dem. (18.) Ὅπως μὴ χείρους περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς εἶναι δόξωμεν τῶν ὑπαρχόντων. Itidem vero cum dicit Isocr., ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια. Apud Aristoph. autem pro In significante Adversus, (N. 994.) περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν. Sic Isocr. Περὶ τὸν δεξάμενον κακὸς γενόμενος. Nisi quis et hic uti velit particula Erga.

Περὶ habet et alterum præpositionis Circa usum, eum sc., quo dicitur Circa id tempus, horam primam, etc. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 8.) Π. ἀρίστου ὥραν ἥκον

εἰς Προικόννησον. Sic dicitur *περὶ τρίτην ὥραν*, etc. Et *περὶ τὸν χρόνον τοῦτον*, itidemque *περὶ ταύτας τὰς ἡμέρας*, et *περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας*, quod legitur ap. Thuc.

Περὶ, Circiter, Thuc. Π. *ἑβδομήκοντα ναῦς*, Naves circiter septuaginta, Ad septuaginta naves; nam et præp. Ad hunc interdum usum habet. Idem, Π. *εἴκοσι καὶ ἑκατόν.* Isocr. Evag. *Ἀνθρώπους περὶ πεντήκοντα παρακαλέσας.* Dicitur ETIAM *Περί που*, ut ab Herodiano 5, (7, 7.) *Ἔτη γεγονότα περί που ἑκκαίδεκα*, 7, (5, 3.) *Ἔτος ἤδη περί που ὀγδοηκοστὸν ἐληλακώς.*

Περὶ πρὸ autem, VEL *Περιπρὸ*, ap. Poëtas accipitur pro *περισσῶς*, sicut et *περὶ* interdum, i. e. Summe, Eximie, Supra modum, Il. Λ. (180.) *περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν*, ubi Eust. *περισσῶς προώρμα τῶν ἄλλων τῷ δόρατι προμαχόμενος.* Habetur autem istud hemistichium et Il. Π. (699.) ubi ille exp. itidem, *περισσῶς προώρμα τῶν ἄλλων ἐν ἔγχεϊ, προμαχόμενος καὶ ἀριστεύων, καὶ οὕτω τρέπων εἰς φυγήν.* Exp. etiam *διαφερόντως*, item *σφόδρα*, et *πάνυ.* Apoll. Rh. 2, (867.) *περιπρὸ γὰρ εὖ ἐκέκαστο Ἰθύνειν.* Sic autem conjunctum invenitur SCRIPTUM *Διαπρὸ*, pro Penitus, Prorsus, etc.

[" *Περὶ*, Zeun. ad Xen. K. Π. 156. Thom. M. 679. 704. Musgr. Ion. 1075. Wakef. Trach. 987. Jacobs. Anim. 111. Cattier. Gazoph. 87. Ammonius Epigr. 2. Conf. c. *πρὸς*, ad Xen. Eph. 173.: cum *ἐπὶ*, vide *Ἐπί*: cum *παρὰ*, Fischer. ad Palæph. p. 83. 142. ad Phalar. 43. 234. Brunck. ad Phœn. 893. ad Mœr. 313. ad Herod. 21. ad Lucian. 1, 178. ad Od. I. 144. ad Diod. S. 1, 204. 226. 229. 289. 387.: cum *ἀμφὶ*, Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 88.: cum *ὑπὲρ*, ad Dionys. H. 4, 2087. Admodum, Heyn. Hom. 7, 546. Circa, de constr., Valck. Phœn. p. 43. Præ, de excellentia, Ilgen. Hymn. 209. 419. Wolf. ad Hesiod. 119. Il. Δ. 53. Wolf. 257. E. 325. Π. 186. ad Od. A. 66. (255.) Γ. 112. Δ. 190. 201. 608. H. 108. 110. Ξ. 146. I. q. *ὑπὲρ*, Heyn. Hom. 8, 410. ad Dionys. H. 2, 730. 790. (Ruhnk. Orat. Gr. 78.) Interdum deficit intelligendumque est, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 12. Valck. Phœn. p. 454. Musgr. p. 224. Wyttenb. Select. 385. Heyn. Hom. 5, 660. 728. Quomodo sæpe depravatum, ad Herod. 517. Cum verbis metuendi, de constr., Brunck. Apoll. Rh. 156. 229. Boiss. Philostr. 439. Absolute, Jacobs. Anth. 7, 6. Heyn. Hom. 5, 125. 6, 190. I. q. *περισσῶς*, Cattier. Gazoph. 93. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 311. 3, 235. Heyn. Hom. 6, 380. 496. Postponitur, ad Dionys. H. 1, 329. Servit periphrasi, Cattier. Gazoph. p. 6. Quatenus Tragici vocem puram a *περὶ* compositam adhibeant, Porson. Med. 30. Brunck. Aristoph. 3, 44.:—'Ultima in *περὶ* nunquam eliditur, nec sequente quavis alia vocali ingratum facit hiatum, cui vitando inseri debeat, vel soleat particula *γε*.' *Γίνεται περὶ —, συμβαίνει περὶ —*, ad Mœr. 343. *Περί τ' ἀμφί τε*, Hymn. in Cer. 276. *Περὶ πάντοθεν*, Musgr. Ion. 285. *Περί που*, Schneid. ad Nicandr. Θ. p. 238. *Περί τί που*, 344. Cum gen., Wakef. Herc. F. 350. Jacobs. Anth. 7, 134. Cattier. Gazoph. 86. De, Pro, Propter, Valck. Phœn. p. 449. De, subaud., Wakef. Trach. 1122. Abresch. Æsch. 2, 25. 125. Quod attinet, ad Xen. Eph. 206. Callim. 1, 451. 453. Lucian. 3, 457. Heind. ad Plat. Phædr. 263. 339. Circa, ad Xen. Eph. 269. Circum, Epigr. adesp. 705. An i. q. Apud, Juxta, Valck. ad Mosch. p. 358. De excellentia, Ion Epigr. 3. et Jacobs., Chæremon 3. Jacobs. Anth. 12, 147. Wakef. S. Cr. 5, 150. Timon Phlias 21. Heyn. Hom. 5, 61. 6, 449. Cum gen. et acc., Ob, Cattier. Gazoph. 87. *Τὰ περί τινος*, Lennep. ad Phal. 126. *Μάχεσθαι περί τινος*, ad Herod. 150. Zeun. ad Xen. K. Π. 309.; *περὶ πόλεως*, Ad urbem expugnandam, Heyn. Hom. 7, 470. *Ποιεῖν περί τινος*, Abresch. Æsch. 2, 25. *Περί τινος ἥκειν*, Porson. Hec. p. 81. Ed. 2. *Θάνατος περὶ τῆς πατρίδος*, Dionys. H. 4, 2063.: Theogn. 120. *εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.* *Τοῦ πέρι*; Heind. ad Plat. Phædr. 218. *Τεχνικὸς λόγων περὶ*, 338. Cum dat., Valck. Phœn. p. 330. Markl. Iph. p. 150. Jacobs. Anth. 7, 96. 10, 71. 11, 226. Heyn. Hom. 5, 445. Cum dat. et acc., ad Dionys. H. 2, 1063. *Περὶ ὀδύνῃ*, Præ dolore, Brunck. Apoll. Rh. 61. Jacobs. Specim. p. 7. Mitsch. H. in Cer. 214. Ilgen. Hymn. 560. ad Charit. 427. *Περὶ θυμῷ, περὶ κῆρι*, ad Il. Ω. 236. *Περὶ δουρὶ*, Heyn. Hom. 6, 452. 7, 193. 8, 363. *Σφάλλεσθαι περὶ αὐτῷ*, ad Dionys. H. 2, 1187. *Περὶ τῷ ξίφει κείμενον*, Philostr. 176. Boiss. Heyn. Hom. 7, 193. Cum accus., Jacobs. Anth. 9, 51. ad Lucian. 1, 575. 595. Boiss. Philostr. 422. Circiter, Apoll. Dysc. 102. Ob, Theodorid. 14. Quod attinet ad, Jacobs. Anth. 10, 200. Prope, Ad, Plut. Alex. 33. 42. Schm., (v. not. in Ed. Reisk.) *Οἱ περί τινα*, omnino Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. ad Xen. Eph. 182. 282. ad Lucian. 1, 383. ad Diod. S. 1, 30. 32. 394. Wyttenb. Select. 154. Lennep. ad Phal. 165. Græv. Lectt. Hes. 553. Bentl. Opusc. 105. Heringa Obs. 122. Valck. Phœn. p. 618. 634. Act. Traj. 1, 236. Fischer. Ind. Palæph. v. *Ἀταλάντη*, Wolf. Prolegg. 217. *Τὰ περί τινα*, ad Charit. 255. ubi et de *τὰ περί τινος.* *Ἡ περὶ πόλεμον ἐπιμέλεια*, pro *πολέμου*, de talibus, Bibl. Philol. 2, 174. *Γίνεσθαι περί τι*, ad Charit. 285. ubi et de *γ. π. αὐτόν.* *Σύμπτωμα, πάθος περὶ ἐμὲ*, ad Diod. S. 1, 217. *Ἱστορεῖν περί τι*, Heyn. Hom. 5, 715. *Οἱ περὶ ταῦτα*, Heind. ad Plat. Phædr. 334. 336. Hipp. 124. *Πέρι*, Apoll. Rh. 1, 65. 101. 138. Brunck. p. 31. 59. 64. 154. Cattier. Gazoph. 61. Heyn. Hom. 4, 81. 87. 413. 562. 564. 625. 5, 107. 442. 534. 542. 6, 47. 125. 218. 380. 391. 449. 496. 497. 7, 175. Thom. M. 704. Pro *περίεστι*, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 186. 408. qui negat in usu esse. *Περιπρὸ*, ad Callim. 1. p. 33. Eratosth. 2. Heyn. Hom. 6, 156. *Περίπου*, Hieron. ante Orig. c. Cels. p. 126. Bibl. Eccles. Fabric." Schæf. Mss.]

" *Περιδευκὲς*, Hesychio est *περισσῶς πεποικιλμένον.*"

ΠΕΡΙΞ, sicut *περὶ*, Circum, Circa: ut Π. *τὸ τεῖχος*, Herod. (3, 158.) Circa muros: (1, 196.) Π. *δὲ αὐτάς.* Et ap. Galen. ad Gl., *Τὸ πέριξ δ' αὐτὸ πάντ' εἰς φλεγμονὴν ἐξαίρει.* Affertur vero et cum gen. ex Herod. (4, 152.) Π. *δ' αὐτοῦ*, pro Circa ipsum, In ejus circuitu. Item sine casu pro Circumquaque, Circumcirca, Undique, Polyb. Π. *δὲ παντὸς τοῦ δήμου στάντος.* Et *ὁ πέριξ ὠκεανὸς*, ap. Aristot. Cic. ap. Eur. (Fr. inc. 1, 2.) *γῆν πέριξ ἔχοντα*, vertit Qui terram amplectitur. Idem ap. Plat. Timæo, *Πέριξ αὐτὰς ἔλαβε*, vertit, Undique est eas circumplexus. Et *τὰ πέριξ τῆς γῆς*, Oræ s. Extremitates terræ, q. d. Quæ sunt in circuitu terræ. Ubi tamen aliquis fortasse malit *γῆς* regi a *πέριξ.* [" Casaub. ad Athen. p. 13. Verh. ad Anton. Lib. 199. LB., Ruhnk. Ep. Cr. 258. Valck. Phœn. p. 271. Diatr. 47. 66. Toup. Opusc. 1, 237. ad Herod. 143. 288. 314. 318. 348. 360. 718. ad Il. Ψ. 2. ad Callim. 1. p. 55. Æsch. Pers. 367. Schutz. Ed. 2. Dionys. H. 1, 583. 3, 1799. 4, 2241. Wakef. Herc. F. 242. Musgr. ibid. Cattier. Gazoph. 87. Cum gen., Dionys. H. 2, 1183. Cum acc., Herod. 3, 158." Schæf. Mss.]

ΠΕΡΙΣΣΟΣ, VEL *Περιττὸς*, Ultra ceteros aliquid habens in suo genere, Qui præ ceteris aliquid habet, quo illis præstet: quasi sc. *ὢν περὶ τῶν ἄλλων*: sicut *περὶ πάντων*, s. *πέρι πάντων* pro Præ omnibus, habuisti supra, ubi hanc signif. poëticam esse, dictum etiam fuit, unde redditur Eximius, Egregius: item Præstans, Excellens, Insignis. Sic *περισσὸς ἀνὴρ*, Eur. (Hipp. 948.) Vir eximius. Itidem Aristot. Rhet. 2. *ἄνδρες περιττοί.* Legitur vero et ap. Plut. Sed et Matth. 11, (9.) *Περισσότερον προφήτου* quidam interpr. Excellentiorem propheta, s. Præstantiorem. Interdum cum accus., ut *περισσὸς τὴν σοφίαν* ap. Synes. Sic *περιττοὶ τὰ σοφιστικὰ*, Greg. Apud Eund. vero et in malam partem, *περιττὸς τὴν ἀσέβειαν*, de Juliano: sicut et Latine Insignis interdum in malam partem. Invenitur etiam *περιττὸς κατά τι*: Aristot. Probl. 1, 3. *Διὰ τί πάντες ὅσοι περιττοὶ γεγόνασιν ἄνδρες ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, ἢ πολιτικὴν, ἢ ποίησιν, ἢ τέχνας, φαίνονται μελαγχολικοὶ ὄντες.* E q. l. putatur scripsisse Cic. Tusc. 1. Aristotelem dixisse omnes ingeniosos esse melancholicos. Dicunt præterea *περισσὸς ἔν τινι*: ut Plut. Romulo, *Περισσὸς ἐν αὐτῇ δοκῶν εἶναι*, Visus in ea excellere. Eust. *περιεῖναι* ap. Hom. exp. *περισσότερον εἶναι.* Dicitur itidem aliquid esse *περιττὸν*, Eximium, Egregium, etc. Aut etiam Admirandum, Singulare. Bud. ver-

tit, Eximium et scitum, in Aristot. Metaphys. 9. A Οὐδὲν δὴ λέγοντες, περιττόν τι φαίνονται λέγειν, cum igitur nihil dicant, eximium quippiam et scitum dicere videntur. Idem postquam scripsit accipi pro Eximium, Admirandum, Singulare, affert hæc Athenæi, de cane, (611.) Καί τοι τοῦ ζώου τούτου ἐν τέτταρσι τὴν φύσιν περιττὴν ἔχοντος· αἰσθήσει τε γὰρ τῇ πρὸς ὄσφρησιν, καὶ πρὸς τὸ οἰκεῖον καὶ ἀλλότριον, θαυμαστόν· τό,τε συνανθρωπίζον καὶ οἰκουρὸν καὶ φυλακτικὸν τοῦ τῶν εὖ δρώντων βίου, πάντων περιττότατον. Plut. dixit etiam περιττὴν σύνεσιν. Vocavit autem et Hesiod. (Θ. 399.) περισσὰ δῶρα, Munera eximia s. insignia. || Sed περιττὸς dicitur etiam Qui aliquid singulare ac sibi peculiare habet, quo præstat aliis, Aristot. Ἔστι δὲ καὶ ὁ ναυτίλος πολύπους τῇ τε φύσει καὶ οἷς ποιεῖ περιττός, et, Οὗτος δὲ περιττοῦ τε γένους τῶν μελιττῶν, καὶ ἰδίου, καὶ ἡ γένεσις αὐτῶν ἴδιος ἔσται, i. e. Cum singulari quadam peculiarique natura sit, Bud. et quidem e Gaza, ut opinor. || Περισσὸς, Qui est ultra id quod esse debet, Modum excedens, Nimius; Supervacaneus, Redundans. Hermog. de B Isocr. Καὶ ταῖς ἐργασίαις περιττός ἐστι, Multus supra modum fuit in argumentis et epicherematis et κατασκευαῖς, Bud. Dicitur tamen frequentius aliqua res esse περιττή: ut περιττὴ πρᾳότης Herodian. 6, (1, 24.) Ὑπὸ περιττῆς πρᾳότητος, καὶ αἰδοῦς πλείονος ἢ ἐχρῆν, Mansuetudine nimia, et reverentia majore quam oporteret, Polit. Qui ap. Eund. 2, (1, 2.) Ὡς δή τι σκεῦος τῶν ἐκ τοῦ θαλάμου περιττῶν, reddit Velut aliquid supervacaneum e cubiculi supellectile. Plut. περὶ Φιλοπλ. opposuit τὰ περιττὰ τοῖς ἀναγκαίοις, i. e. Necessariis. Paul. 2 ad Cor. 9, (1.) Περισσόν μοί ἐστι τὸ γράφειν. Et Gramm. dicunt vocem aliquam poni ἐκ περισσοῦ, i. e. Ex abundanti, redundanti, cum est supervacanea. At ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ legitur ap. Paul., quod sonat q. d. Supra quam redundanter: ad Ephes. 3, (20.) Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ ὧν αἰτούμεθα, ἢ νοοῦμεν, ubi redditur a doctiss. Interpr. Ei qui infinita cum redundantia potest omnia facere supra ea quæ putamus, aut mente concipimus. Sed scribitur etiam CONJUNCTIM Ὑπερεκπερισσοῦ. [Schleusn. Lex. V. et N. T.] Ad hac autem C τοῦ περισσοῦ signif., qua sc. de redundanti dicitur, est περισσὸν pro Excremento, ap. Aristot., itidemque in Epigr. ἀρκυιῶν τὰ περισσά. Quinetiam quoniam reliquiæ cibi veluti redundant, ideo τὰ π. dicitur et de Reliquiis, a Lucillio Epigr. Affertur vero περισσὰ et pro Reliqua s. Cetera, e Xen. || Sed aliquando simplicius capitur περισσὸν, Matth. 5, (47.) Τί περισσὸν ποιεῖτε; Quid facitis quod sit ultra ea quæ fiunt a ceteris? Item cum gen., (37.) Τὸ δὲ περισσὸν τούτων, ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν. || Sed περισσὸς videtur etiam poni interdum pro Eo quod abundans est: accipiendo id non pro Redundans, sed pro Copiosus, Multus: unde est ἐκ περισσοῦ ὑπερέχειν ap. Plat., quod exp. Multis partibus superare: sc. q. d. Abundanter superare, Abunde superare. E Luciano autem affertur Ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παῤῥησίᾳ, pro Usus ingenti libertate: quæ tamen interpr. mihi suspecta est. Quinetiam περισσοτέρη ζωὴ Epigr. q. d. Abundantior et copiosior vita, pro Vita diutur- D nior et longior. Et περισσότερον κρῖμα ap. Matth. (23, 14.) et Marc. (12, 40.) pro Majori s. Graviori. Item περισσοτέρα λύπη ap. Paul. (2 Cor. 2, 7.) || Περισσὸς ἀριθμὸς, Impar numerus: quasi sc. in hoc numero redundantia quædam sit; hanc enim istius signif. rationem quidam afferunt. Cui opp. ἄρτιος, Par, Plut. de Def. Orac. Τῷ περισσῷ τοῦ ἀρτίου κρατηθέντος. Et περισσοὶ, Qui sunt numero impari, s. Quorum numerus est impar. Itidemque genere neutro τὰ περισσά. HINC Περισσοδάκτυλος, SEU Περιττοδάκτυλος, Cui sunt digiti numero impari, Qui est digitis imparibus. Sic legimus ap. Plin. Digitis imparibus pro περιττοδάκτυλοι, quod habetur in Geoponicis. Et ADV. Περισσάκις, [s. Περιττάκις,] Numero impari, Impariter, Plut. [Q. Symp. 9, 14. Plato Parmen. p. 143. Jambl. Arithm. 27. * Περισσαχῶς, 14. Π. μετρεῖται. " Περισσὸς, Valck. Hipp. p. 177. 214. 248. Diatr. 118. Oratt. 390. Tyrwh. ad Aristot. 194. ad Callim. 1. p. 172. Schol. Soph. Œd. C. 1375. Bergler. Alciphr. 418. Fischer. ad Anacr. p. 1. Brunck. ad Bacch. p. 401. ad Xen. Eph. 212. Toup. Emendd. 1, 463. Jacobs. Exerc. 2, 135. Anim. 108. 272. Anth. 6, 333. 7, 146. 170. 203. 247. 9, 284. 497. 10, 72. 11, 222. 235. 362. ad Phalar. 273. Dawes. M. Cr. 356. Theodorid. 9. Leonid. Alex. 6. 17. Philipp. Thess. 1. Villoison. ad Long. 193. ad Diod. S. 2, 382. Dionys. H. 1, 159. Crassus, de veste, Wessel. Obs. 33. Eximius, Valck. Hipp. p. 266. Inanis, Bast. Specim. p. 40. Excellens, Epigr. adesp. 669. Heindorf. ad Plat. Hipp. 124. Rittersh. ad Porph. p. 18. Kust. Impar, de numero, Phryn. Ecl. 117. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 44. Heind. ad Gorg. 18. Cum gen., ad Lucian. 2, 334. Xen. K. Π. 8, 2, 22. Seq. inf., Dionys. H. 5, 117. Περισσὸς τὴν ὥραν, Alciphr. p. 50. Τέχνῃ π., Longus p. 1. Villois. Ἐκ περιττοῦ, Bibl. Crit. 1, 3. p. 50. Insuper, Ex abundanti, Toup. ad Longin. 346. Περιττὸν, Toup. Opusc. 1, 304. 341. Τὰ π., Burm. ad Phædr. 66. Mit., Voss Myth. Br. 1, 229." Schæf. Mss. Ἐκ περισσοῦ ὑπερέχει τοῖς ἄλλοις, Plato de LL. 5. p. 219. Componitur e περὶ et ἴσος, Theolog. Arithm. p. 13. Περισσὰ, adv., Pind. N. 7, 63. Dio Cass. 37. Περισσὸν, Excrementum, Athan. Vit. S. Ant.]

Περισσὸν, SEU Περιττὸν, Solani species. Vide Theophr. (H. Pl. 9, 11, 6.) et Plin.

Περισσόβοτος, dictum a Nonno (Jo. 72.) περὶ τραπέζης, i. e. De mensa, ea sc. quæ cibum abundantem aut etiam redundantem habet. [* Περισσοκαλὴς, Cratinus ap. Bekk. Anecd. 335.] Περισσόκομος, Abunde comans, Opp. K. 3, [317. ἐθείραις.] Περισσολόγος, SIVE Περιττολόγος, Supervacaneo sermone utens, Themist. Ἀλλ' ὅπως μή με ἀδολέσχην καὶ π. νομίσητε, [Schol. Aristoph. Ἱππ. 89.] Περισσολογία, SEU Περιττολογία, Sermo supervacaneus, [Isocr. περὶ Ἀντιδ. 117. Orell., Περὶ τὴν π. καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀστρολογίας καὶ γεωμετρίας διατρίβοντας, Dionys. H. 2, 204.] Περισσολογέω, Sermone supervacaneo utor. [Περιττολογέω, Suid. 3, 89. Chrys. in Rom. T. 3. p. 8, 43.] Dicitur autem pro περισσολογῆσαι, ETIAM Περισσοεπῆσαι: nam hoc, quod Poëticum potius esse puto, exponitur illo. SIC Περισσοεπὴς, " s. Περιττοεπὴς," idem qui περισσολόγος. [* Περισσοέπεια, s. * Περιττοέπεια, Cyrill. in c. 1. Nahumi p. 487.] Περισσόλοφος, Valde profusam cristam habens, q. d. supra modum profusam, Opp. [K. 3, 369.] Περισσόνοος, Cui eximia mens est, Excellenti mente præditus, [Nonn. Jo. 92. 200. Opp. Ἁ. 3, 12. * Περισσοπαθὴς, unde * Περισσοπαθέω, Cassii Probl. 15. * Περισσόπους, Nonn. D. 7, 43. * Περισσόπρακτος, unde * " Περισσοπρακτία, ἡ, Cyrill. Scythopolitan. ap. Alemann. ad Procop. p. 101. Dufresne Glossar. p. 1154." Schn. Lex. Suppl. * Περισσόσαρκος, Suid. v. Πρίαπος, Eudocia p. 345. * Περισσόσοφος, unde * " Περισσοσοφέω, Const. Manass. Chron. p. 74." Boiss. Mss. * Περισσοταγὴς, Nicom. Arithm. 1, 22. p. 103. Jambl. Arithm. p. 135. opp. * Ἀρτιοταγής. * Περισσοτέχνης, unde * Περισσοτεχνία, Demetr. Phal. 247. * Περισσοτρυφέω, unde * Περισσοτρύφητος, Athen. 160. οἰζὺς, pro quo Valck. Sched. ad N. T. p. 390. legere maluit πᾶσ' * ἀπερισσοτρύφητος. " Timon Phlias. 38." Schæf. Mss. * Περισσόφρων, Æsch. Pr. 328. * Περισσοχόρηγος, * " Περισσοχορηγία, Cod. Theod. T. 5. p. 300." Schæf. Mss. * Περισσόχρονος, Theophr. C. Pl. 1, 18, 2. ubi Schneid. ἰσόχρονα dedit. * " Περισσώνυμος, Jambl. Arithm. 118. λόγοι. * Περισσωνυμέω, 29. Τοῖς τῶν ἐν τῷ ἀρτίῳ ἀριθμῷ μερῶν ὀνόμασιν αἱ αὐτῶν δυνάμεις ἀντιποιοῦσιν, ἄρτιαι μὲν οὖσαι περισσωνυμούντων ἐκείνων, περισσαὶ δὲ * ἀρτιωνυμούντων, Vocabula sunt denominatione imparia, cum potentiæ denominatione sunt impares, vocabula paria." Schn. Lex. Suppl.]

Περισσῶς, SEU Περιττῶς, Eximie, Egregie, Excellenter: περιττῶς ἠσκημένον, item ἐξειργασμένον, Athen. [cf. 501.] Item, Singulari quodam modo et peculiari. Quod autem dicit Aristot., Περιττότατα δὲ πάντων ὁ δελφὶς ἔχει ζώων, redditur, Natura omnium maxime animantium peculiaris delphino est. || Redundanter, Supervacunee, Abundanter, Abunde. || Interdum vero et pro Amplius, Magis, Vehementius. Pro quo et gradu COMP. Περισσοτέρως: utrumque in N. T. SED ET

Περισσότερον adverbialiter, ibid. [Plut. Theseo 19. " Herod. 2, 129. Περισσότερον τῶν ἄλλων θάψαι τὴν θυγατέρα." Schw. Mss. " Περισσῶς, Valck. Hipp. p. 289. ad Paus. 217. Bast Lettre 79. Cum gen., Rittersh. in Porph. p. 87. Kust. Περιττῶς, Inaniter, Bast. Specim. p. 40." Schæf. Mss. Περισσοτέρως, 1 Thess. 2, 17. Philipp. 1, 14. Schol. Thuc. 3, 65. Περιττοτέρως, Athen. 192. Diod. S. 13. p. 390.] Περισσότης, SEU Περιττότης, Excellentia, Præstantia. ‖ Redundantia. Et peculiariter ex Hermog. de Ea sermonis redundantia quæ et πλεονασμὸς vocatur. [" Diod. S. 1, 106." Schæf. Mss. Polyb. 9, 10, 5. Dionys. H. 2, 119. Eust. Od. Λ. p. 41. Schol. Aristoph. Θ. 428.]

Περισσεύω, SEU Περιττεύω, Redundo, Abundo, Affluo, Polyb. Τάρκοῦντα ἔχειν καὶ τὰ περισσεύοντα, Etiam quæ redundent, Quæ supersint. Sic ap. Lucam 21, (4.) Ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς. Apud Eund. vero, 12, (15.) περισσεύειν, vel pro Redundare, vel simpliciter pro Abundare, capi potest: qua in signif. frequens est et Paulo. At ἐπερίσσευε e Thuc. (2, 65.) pro Abundabat, Affluebat. Jungitur et genitivo: Luc. 15, (17.) Περισσεύουσιν ἄρτων, Abundant panibus. Sed ap. Act. 16, (5.) Ἐπερίσσευον τῷ ἀριθμῷ καθ' ἡμέραν, non tam est Abundabant numero, quam Abundantiores s. Copiosiores erant, reddebantur. Sed Latine dicitur potius Augebantur numero. Quidam interpr. et Exuberabant. A Paulo autem περισσεύω capitur etiam μεταβατικῶς, pro Abundare facio, Facio ut abundet, Abunde subministro, suppedito: 2 ad Cor. 9, (8.) et 1 ad Thess. 3, (12.) Περισσεύω, inquit Bud., i. fere q. πλεονεκτῶ: ut in Eccles. 3, (19.) Τί ἐπερίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ κτῆνος; Quid amplius habet? Vel, Quid præcipuum habet et singulare? Aut, Quid præstat homo? Sequendo autem duas hasce posteriores interprr. erit περισσεύειν ab ea nominis περισσὸς signif., quæ illi data prima fuit. ‖ Περισσεύειν est etiam Superesse, i. e. Residuum esse, Reliquum esse, unde περισσεύματα, Reliquiæ, ut Matth. 14, (20.) Ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων, 6, (12.) Τὰ περισσεύσαντα κλάσματα. Quam signif. et PASS. Περισσεύομαι habet ap. Nonn.; dicit enim ὅσσα περισσεύοντο pro Quæcunque residua erant. At Matth. 13, (12.) et 25, (29.) Περισσευθήσεται pro Reddetur abundantior. [" Wyttenb. Select. 114. Thom. M. 298. 338. De augm., Phryn. Ecl. 10." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 4, 8, 11. Περιττεύσουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι, cf. Œc. 7, 36.: Dionys. Antiq. 3, 11. Thuc. 2, 65.] Περίσσευμα, SEU Περίττευμα, Abundantia, ap. Matth. (12, 34.) et Paul. (2 Cor. 8, 14.) Item Reliquiæ, ap. Marc. (8, 8.) Item Excrementum, Stercus, ap. Plut. Qua tamen in signif. frequentius EST Περίττωμα, pro Excremento sc.: sed intelligendo Quicquid in corpore supervacaneum est: unde φλεγματώδη περιττώματα ap. Alex. Aphr. [Plut. Artax. 16. Aristot. H. A. 1, 762. 765. 772. 781. 814. 822. 823.] ITEM Περίττωσις pro eod., Aristot. [H. A. 1, 765. 821. Περίσσωσις, Hippocr. 1185.] Et ADJ. Περιττωματικὸς, q. d. Excrementosus, i. e. Excrementis abundans. Item simpliciter, Cui excrementa insunt, Aphr. Probl. Τὰ βρέφη ὑγρὰ καὶ ὑπνώδη καὶ περιττωματικά. Item Τροφὴ περιττωματικὴ καὶ ποικίλη, Theophr. [Plut. 6, 494. 8, 583. Aristot. H. A. 1, 823.] Cui est CONTR. Ἀπερίττωτος καὶ ἁπλῆ, Excrementis carens. Et ἀπερίττωτον φυτὸν ap. Eund. [C. Pl. 6, 10, 3. * Περίσσευσις, Gl. Abundantia.] Περισσεία, itidem Abundantia, Paulo 2 ad Cor. 8, (2.) At in Eccles. (1, 3.) Τίς περισσεία τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ; Quid amplius est homini? vel Quid superest homini, ut Bud. vertit: qui ibid. (2, 13.) Εἶδον ὅτι ἐστὶ περισσεία τῇ σοφίᾳ ὑπὲρ τὴν εὐφροσύνην, reddit, Quod sapientia præstat stultitiæ. [" Koen. ad Greg. Cor. 217." Schæf. Mss.]

Ἀπέριττος, ὁ, ἡ, Nihil supervacaneum habens, Luxu carens, Greg. Naz. In VV. LL. ἀπέριττος γλῶσσα, Minime fucata lingua. Ibid. Ἀπέριττος χυμῶν e Gal. Supervacaneis humoribus non redundans. Et Ἀπέριττοι τὰς ἐκροὰς τῶν περιττωμάτων, ex Alex. Aphr. [" Schol. Il. A. 52. Simplex, de Stylo, Diog. L. Anaximene p. 50. HSt." Seager. Mss. " Ἀπέριττον, τὸ, Immunitas a luxu, M. Anton. 5, 5. * Ἀπερίττως, Ut nil redundet, Clem. Alex. 211. Absque verborum ambage, Euseb. H. 274." Kall. Mss. Schol. Eur. Hec. 113. Diod. S. 12. p. 301., 13. * " Ἀπεριττότης, Sext. Emp. Math. 2, 23. Clem. Alex. Pæd. 1, 13. p. 134." Kall. Mss.] " Ἀπερισσόχρονος, " Qui tempore s. annis impar non est, Suppar ætate, " e Theophr. C. Pl. 1, 12. Ἀπερισσόχρονα κυεῖ " affertur pro Pari tempore in utero ferunt." [Cf. Περισσόχρονος.] " Ἀπερισσεία, Natura superfluitatis " immunis, puraque recrementorum, φύσις περιττώ" ματα οὐκ ἔχουσα. Ita quidam reponunt pro ἀπερι" σία, ap. Theophr. C. Pl. 2, 12." " Ὑπερπερισσῶς, " Supra modum, Plusquam abundanter," [Marc. 7, 37.] " a nomine Ὑπερπερισσός. Unde Ὑπερπερισ" σεύω et Ὑπερπερισσεύομαι, quorum rarus est usus. " Paulus pass. vocem usurpavit, 2 Cor. (7, 4.) Ὑπερ" περισσεύομαι τῇ χαρᾷ, ubi redditur Superabundo " gaudio, Vehementer exundo gaudio:" [ad Rom. 5, 20.]

" Περισσομένη, ap. Hes. πορθουμένη: sed suspe" ctum."

" ΠΕΡΙΓΡΑ, ἡ, Instrumentum fabrile, denomina" tum παρὰ τὸ πέριξ γράειν, i. e. ἐσθίειν s. γράφειν " καὶ ξέειν τὰ ξύλα, οἷς ἐπισύρεται περιαγομένη, καὶ " οὕτως ἐξακριβοῦν σχημάτων ἰσότητα: veluti cum " dicitur ἐκ περίγρας τετράγωνος pro ἴσος πάντη ὡς εἰ " ἐτετραγωνίσθη διά τινος περίγρας. Ita Eust. Latini " Circinum vocant, Græci alio nomine διαβήτην." [Greg. Naz. Orat. 32. cum variante πύραγρα, q. l. habet Suid.]

" ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, ἡ, Columba, Avis nota, de qua " Aristot. H. A. 5, 13. Plin. 10, 34. et Athen. l. 9. " ἐπικοίνως tam de mare dicitur, quam de femina: " quamobrem ap. Lucian. Solœcista (7.) Socrates " ὁ ἀπὸ Μόψου quendam dicentem ὁ περιστερὸς, ve" luti Atticum, deridet; ita enim dicendum fore et " ὁ φάττος pro ἡ φάττα. Attamen et Athen. 9. " (p. 395.) Atticos περιστερὸν dicere scribit: ut " Alexidem, Ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης γάρ εἰμι περιστερός. " Aristot. discriminandi sexus causa masc. gen. " utitur, dicens, Ὁ πρεσβύτερος προαναβαίνει, μὴ " κύσας· οἱ δὲ νεώτεροι ἀεὶ τοῦτο ποιήσαντες ὀχεύουσιν: " ut et Lat. interdum Columbum dicunt de mare: " alioquin et ipsi in genere Columbas vocantes " utrumque sexum." [" Περιστερὰ, Heyn. ad Apollod. 1056. Περιστερὸς, ad Lucian. 3, 574." Schæf. Mss.] " Comp. HINC Περιστεροειδὴς," [s. * Περιστερώδης,] " Qui e columbino genere est, Qui sub " columbarum genere comprehenditur, Athen. (394.) " Ἐπωάζουσι δ' ἐκ διαδοχῆς πᾶν τὸ περιστεροειδὲς γένος. " Aristot. H. A. 5, 17. τῶν περιστεροειδῶν plura " genera esse tradit: maximam horum esse φάτταν, " deinde οἰνάδα, περιστερὰν, πελειάδα, minimam τρυ" γόνα. ET Περιστεροτροφεῖον, τὸ, Locus alendis " columbis destinatus, in quo columbæ aluntur. " Legitur hoc vocab. ap. Varron. R. R. 3, 7. Ibi " enim Merula, in villam intro involantibus columbis, " Axio dicit, Si unquam περιστεροτροφεῖον constituis" ses, has tuas esse putares, quamvis feræ essent. " Ibid. ET Περιστερεὼν vocatur τὸ περιστεροτροφεῖον. " Nam cum dixisset duo genera columbarum in πε" ριστεροτροφείῳ esse solere, unum agreste, alterum " clementius: subjungit, Ex his duabus stirpibus " fit miscellum tertium genus fructus causa, atque " incedunt in locum unum, quod alii vocant περιστε" ρεῶνα, alii περιστεροτροφεῖον: in quo uno sæpe vel " quinque millia sunt inclusæ. Ibid. Columbarium " distinguitur a περιστεροτροφείῳ s. περιστερεῶνι, ut " pars a toto. Περιστερεὼν, inquit, fit ut testudo, " magna camera tectus, uno ostio angusto, fenestris " punicanis aut latioribus, reticulatis utrimque, ut " locus omnis sit illustris, neve serpens aliudve quid " animal maleficum introire queat. Intrinsecus quam " levissimo marmorato toti parietes ac cameræ obli" nuntur, et extrinsecus circum fenestras singulis pa" ribus columbaria fiunt rotunda in ordine crebra:" [Plato Theæt. 197. 198.] " Alioqui περιστερεὼν

" Herba quædam dicitur, tracto nomine ἐκ τοῦ τὰς A
" περιστερὰς ἡδέως διατρίβειν ἐν αὐτῇ, Diosc. 4, 60.
" latius eam ibi describens, ac cap. seq. docens
" ἱερὰν quoque βοτάνην a nonnullis περιστερεῶνα
" vocari. Apud Plin., non Peristerewn solum dici-
" tur, sed etiam Peristereos, περιστέρειος. Priore
" modo, 27, 4. Folia similia verbenacæ, quæ et
" Peristereon cognominatur: posteriore, 25, 9. Nulla
" tamen Romanæ nobilitatis plus habet quam Hiera
" botane: aliqui Peristereon, nostri Verbenacam
" vocant. Hæc est, quam legatos ferre ad hostes
" indicavimus; hac Jovis mensa verritur, domus
" purgantur lustranturque. Et cap. seq. Periste-
" reos vocatur, caule alto, foliato, cacumine in alios
" caules se spargens, columbis admodum familiaris:
" unde et nomen." [* Περιστερών, Æsopi Fab.
* Περιστερέμπορος, Theod. Prodr. Ep. p. 49. * Περι-
στερόεις, Nicander Θ. 860.] " Denique a περιστερὰ
" sunt DIMIN. Περιστέριον, ET Περιστερίδιον, τὸ,
" Columbula, Parvula columba. Quorum posteriore
" utitur Athen. 14. (p. 654.) Περὶ κρεῶν καὶ ὀρνίθων B
" καὶ περιστεριδίων. Priore, Alexandrides ibid. Πε-
" ριστέρια γὰρ εἰσάγων καὶ στρουθία. Et Phrynich.
" Περιστέριον δ' αὐτῷ τι λάβε τριωβόλου. Quidam
" περιστερίδιον interpr. Pullus columbinus, Pipio:
" qui et περιστεριδεὺς dicitur. Eustathio enim teste,
" περιστεριδεῖς, περιδικιδεῖς, χηνιδεῖς, χελιδονιδεῖς,
" κορωνιδεῖς, ἱερακιδεῖς, dicuntur οἱ περιστερῶν καὶ
" περδίκων et sequentium avium γόνοι. At περιστέ-
" ρια Hesychio sunt etiam κοπμάρια ποιά." [" Πε-
ριστέριον, Diosc. Notha 470." Boiss. Mss. Περιστε-
ριδεύς, Valck. Adoniaz. p. 401. ad Herod. 252.
Huschk. Anal. 101. Brunck. Aristoph. 3, 150."
Schæf. Mss. Schol. Aristoph. 'A. 866.]

" ΠΕΡΚΟΣ, ET Περκνὸς, Niger, Nigris distinctus
" maculis, Varius. Frequentiori in usu est posterius
" περκνὸς, e priore πέρκος derivatum, et ab Hes. exp.
" non solum μέλας et ποικίλος, sed etiam γλαυκὸς,
" Glaucus, Cæsius: a Suida μέλανι κατάστικτος.
" Hom. μορφνὸν et περκνὸν pro eod. accipit: Il. Ω. C
" (316.) Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν,
" Μορφνὸν θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι: appel-
" lans μορφνὸν s. περκνὸν ἀετὸν Hesychio auctore τὸν
" * μελανὸν ἢ ποικίλον, Nigrum, Varium. Sed videtur
" exponendum potius Varium, Nigris distinctum ma-
" culis: cum Aristot. manifestum discrimen consti-
" tuat inter τὸν μορφνὸν ἀετὸν et τὸν μέλανα. Nam
" H. A. 9, 32. cum dixisset Quoddam aquilarum ge-
" nus vocari πλάγγον, a nonnullis cognominari νηττο-
" φόνον et μορφνὸν, cujus mentionem fieri ab Hom.
" in profectione Priami ad Achillem: subjungit,
" esse Aliud genus μέλαν τὴν χρόαν, quod μελαναίε-
" τον appellari et λαγωφόνον. Plin. quoque distin-
" guit inter Melænaëton et Percnon: nihilominus
" tamen et Percnon esse nigram prodens. Aquila-
" rum, inquit, 10, 3., sex genera: Melænaëtos a
" Græcis dicta, eademque Valeria, minima magnitu-
" dine, viribus præcipua, colore nigricans. Secundi
" generis Pygargus, albicante cauda: tertii Mor-
" phnos, quam Hom. et Percnon vocat, aliqui et D
" Plancum et Anatariam, secunda magnitudine et vi.
" Phemonoë eam aquilarum nigerrimam esse prodi-
" dit, prominentiore cauda. Hæc ille inter alia:
" unde intelligis περκνὸν recte exponi Niger, Ater,
" etiam Nigerrimus." [" Jacobs. Anth. 9, 163. Heyn.
Hom. 8, 161. 660." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 129."
Wakef. Mss. Vid. Corai. ad Plut. 6, 441.] " Ab
" eod. rursum Aristot. et Plinio commemoratur
" ETIAM Περκνόπτερος ἀετὸς, vulturina specie, alis
" minimis, reliqua magnitudine antecellens, sed im-
" bellis et degener, ut quem verberet corvus: alio
" nomine dictus ὀρειπελαργὸς et γυπαίετος, quod
" montes ac nemora amet, et vulturina sit specie.
" Vocatur autem περκνόπτερος, quoniam alas habet
" περκνὰς, h. e. Nigris distinctas maculis. Rursum
" ab Aristot. memorantur etiam πέρκοι ἱέρακες, 9,
" 36.: procul dubio et his nomine imposito a nigris
" maculis quibus sunt insigniti. Quomodo et Piscis
" quidam DICITUR Πέρκη SIVE Περκὶς, quod nigris
" maculis sit varius: eam ob rem * ἀνθεσίχρως di-
" ctus a Matrone ap. Athen. (135.) Nigris maculis
" ceu flosculis variegatum corpus habens. Meminit
" ejus Aristot. cum alibi, tum H. A. 8, 15. et Plin.
" 9, 16.: ubi tradunt eam hybernis mensibus jacere
" speluncis conditam. Diosc. saxatilibus piscibus
" annumerat, 2, 35. dicens Ζωμὸς ὁ ἀπὸ ἰουλίδων καὶ
" περκίδων καὶ τῶν ἄλλων πετραίων. Plin. vero inter
" Percam et Percidem distinguere videtur, ut qui
" Percidem in ostreorum numero ponat: Pectun-
" culi, inquit, purpuræ, percides, pinna, pinnothera,
" rhina." [" Πέρκη, Jacobs. Anth. 7, 145. Aristoph.
Fr. 269. Callim. 1, 428." Schæf. Mss. * Περκίδιον,
Athen. 329. * Περκὰς, i. q. περκή, Eratosthenes ap.
Eund. 284. κίχλην. " Jacobs. Anth. 7, 313. * Περ-
κεὺς, 137." Schæf. Mss.] " Περκάζω, Fio περκνὸς,
" h. e. Nigresco, s. Nigris distingui maculis incipio,
" μελαίνομαι, αἰόλλομαι. Ac sicut αἰόλλεσθαι dicun-
" tur uvæ, cum pingi incipiunt et nigrescere, ita
" etiam περκάζειν. Hesiod. 'A. (399.) ὅτ' ὄμφακες
" αἰόλλονται, Od. H. (126.) πάροιθε δέ τ' ὄμφακές
" εἰσιν, Ἄνθος ἀφιεῖσαι· ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι.
" Prosæ etiam Scriptt. ita hoc verbum usurpant de
" uvis, Theophr. (H. Pl. 9, 11, 7.) Ὅταν ἄρτι περ-
" κάσῃ σταφυλὴ, C. Pl. 3, 22. Ὅταν ἄρχωνται περκά-
" ζειν οἱ βότρυες. Sic Diosc. Λαβὼν ὄμφακας μήπω
" περκαζούσας. Et Plut. (8, 571.) Ὄμφακι περκάζοντι
" προσεοικώς. Active etiam accipitur hoc verbum
" aliquando pro Vario: ut Hes. quoque περκάζει
" exp. non solum μελανίζει, sed etiam ποικίλλει.
" Diosc. 5, 2. de vite agresti, Οὐ περκάζει τὴν σταφυ-
" λὴν, ἄχρι δ' ἀνθήσεως ἄγει τὴν λεγομένην οἰνάνθην.
" Ubi quidam interpr. Maturat, πεπαίνει: minus
" recte, cum τὸ περκάζειν initium tantum sit τοῦ πε-
" παίνεσθαι, ut satis clare patet e Theophr. C. Pl.
" 3, 22. Τὴν δ' ὑποκόνισιν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν
" ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐᾷν ἄχρις οὗ πε-
" πανθῶσι." [" Jacobs. Anth. 9, 142. 163. 11, 322.
Villois. ad Long. 62. 234. ad Herodian. Philet. 444."
Schæf. Mss. * " Ἐμπερκάζω, ad Hesych. 1, 1200,
17." Dahler. Mss. * Ἐπιπερκάζω, Anal. 2, 212.
" Jacobs. Anth. 9, 142. Pierson. Veris. 84. Toup.
Opusc. 1, 201." Schæf. Mss. * " Ὑπερπερκάζω, Ad-
" modum maturesco, Eust. Ism. 241." Wakef. Mss.]
" Ὑποπερκάζω, Propemodum περκάζω, quod verbum
" vide," [Achill. Tat. p. 49. Bip. Κατὰ μικρὸν ὁ βό-
τρυς ὑποπερκάζεται. " Ad Nicet. Eugen. 4, 122. ubi
legitur et ὑπερπ." Boiss. Mss.] " Est a πέρκος
" et aliud VERBUM, Περκαίνειν sc., significans et
" ipsum διαποικίλλεσθαι, Variari, Varium fieri, Hes.
" Item VERBALE Περκώματα, quod idem significare
" ait τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα:" [" Jacobs.
Anth. 9, 163." Schæf. Mss. Est a * Περκόω, unde
* " Ἀποπερκόω, Soph. ap. Schol. Eur. Phœn. 236."
Kall. Mss.] " Denique a πέρκος est COMP. Ἐπίπερ-
" κος, quod est, Accedens ad τὸ περκνὸν χρῶμα, Ali-
" quantum περκνὸς, Nigricans, Subniger, Nigris ma-
" culis aliquantum distinctus. Xen. K. (5, 22.) de
" duplici τῶν δασέων λαγωῶν genere, p. 573. Οἱ μὲν
" μεγάλοι, ἐπίπερκοι, καὶ τὸ λευκὸν τὸ ἐν τῷ μετώπῳ
" μέγα ἔχουσι. Ubi quidam scribunt ἐπίπερκνοι,
" quod idem est."

" Περνὸς, ap. Varinum ὁ κυνηγετικὸς ἀετός: sed
" perperam pro περκνὸς vel πέρκος, ut vel ex etymo
" patet, quod subjungit, ὁ περισσῶς καίνων καὶ κό-
" πτων."

" Πέρνης, et ἀστερίας, ab Aristot. numerantur in
" genere τῶν ἱεράκων, Accipitrum, H. A. 9, 36.
" Paulo post πέρκοι καὶ σπίζαι, itidem in Accipi-
" trum genere. Unde sunt qui pro eodem accipiant
" πέρνην et πέρκον ἱέρακα: Gazæ ille Pernix est, hic,
" Perca."

ΠΕΤΑΩ, UNDE Πετάζω, ET Πεταννύω, SIVE Πε-
τάννυμι, ἄσω, Pando, Explico, Il. Ξ. (495.) ὁ δ' ἕζετο
χεῖρε πετάσσας Ἄμφω, Ambas manus pandens, vel
Ambo brachia. Itidem Φ. (115.) ὁ δ' ἕζετο χεῖρε
πετάσσας Ἀμφοτέρας. At N. (549.) ὁ δ' ὕπτιος ἐν
κονίῃσι Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας,
ubi propter dativum ἑτάροισι reddideris potius Teu-

dens, etiam Expansas tendens. || Aperio, Opp. K. 3, (414.) τρίστοιχα πετάσσας Χείλεα καὶ χάος εὐρὺ καὶ ἄσπετον αἰόλον ἕρκος, Triplicibus apertis labris. Inde præt. PASS. Πέπταμαι, Pansus sum, Expansus s. Explicatus sum; interdum etiam Apertus sum. Il. E. (195.) de bigis, sic enim δίφροι redditur, ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπτανται, Et circum eas pepli expansi s. tensi sunt. Solent enim linteis laneisve velaminibus integi desuper expansis. Eust. exp. ἐξήπλωνται. Sic (Od. Z. 45.) αἴθρη Πέπταται ἀννέφελος, Idem exp. ἐξήπλωται. Apoll. Rh. 2, (405.) πεπτάμενον κῶας, Expansum et explicatum, Opp. K. 3, (106.) Πεπτάμεναι περὶ τέκνα μέγα κλαίουσι γυναῖκες, Passis ulnis amplexæ natos, περιβεβληκυῖαι τὰ τέκνα: quemadmodum Hes. πέπτασθαι exp. περιέχειν, ἀνεῳχθῆναι. Secundum quam signif. dicuntur Πεπταμέναι πύλαι, Portæ apertæ et passæ: Virg. Portæ panduntur, Catull. Claustra pandite januæ. Il. Φ. (531.) ad janitores, Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', i. e. ἀνεῳγμένας, Apertas, Passas: de quibus mox, Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος, postquam sc. janitores eas ἄνεσαν καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. Adde ex Epigr. Ὄστρεον ἀθρήσας χείλεσι πεπτάμενον, Aperta habens labia, i. e. Hians. At ex Aristoph. (N. 342.) πεπταμένοις ἐρίοις, Lanis volantibus. || Πετάζω exp. etiam Tendo. || Hes. vero πετάσειν exp. non solum ἁπλώσειε, sed etiam κουφίσειε, a præs. Πετάζω. [Πετάω, Schæf. ad Æsop. p. 143. "Nic. Hydrunt. ap. Bast. Spec. novæ Ed. Aristæn. p. 17." Boiss. Mss. "Ilgen. Hymn. 329. Bergler. Alciphr. p. 3. Valck. Hipp. p. 290. ad Od. Σ. 159. Heyn. Hom. 4, 97. Jacobs. Anth. 6, 437. Πέπταται, Koppiers. Obs. 122. Dawes. Misc. Cr. 288. Πεπταμένος, Toup. Opusc. 2, 123. 216. Brunck. Œd. C. 717. ad Charit. 480. Jacobs. Anth. 7, 131. 8, 183. Heyn. Hom. 5, 36. Πετάννυμι, Wakef. Eum. 381. Jacobs. Anth. 11, 266." Schæf. Mss. * Εὐπετάζω, vox analogiæ repugnans, Schol. Aristoph. Θ. 1009. εὐπετασθεὶς, leg. εὖ π. Vide Εὐπορίζω.] Πέτασμα, τὸ, Explicatio, Extensio, [Æsch. Ag. 918. "Ad Herod. 729." Schæf. Mss. * "Πετασμὸς, Const. Manass. Chron. p. 4(=8.) * Πεταστὸς, Theod. Diac. Acr. 5, 188." Boiss. Mss.] "Εὐπέταστος, Expassu explicatuque "facilis. Hes. εὐπέταστον exp. πλατὺ, εὐρίπιστον, "Amplum, Flatibus pervium."

[* Ἀμφιπετάω, s. * Ἀμφιπετάζω, unde ἀμφιπετάσσας, Orph. A. 643.]

Ἀναπετάω, SEU Ἀναπετάζω, ET Ἀναπεταννύω, SIVE Ἀναπετάννυμι, Expando, Explico, Aperio, Lucian. (1, 121.) Ἀναπετάσαι τὰς θύρας, Aperire fores, Il. A. (480.) ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν, pro ἀνεπέτασαν, Vela explicarunt, expanderunt. Licet Pandere vela dicatur frequentius. || Interdum etiam Laxo, Gal. Τὸ συνιζηκὸς τῶν πόρων ἀναπεταννύντες. Attici ἀναπετῶ in fut. pro ἀναπετάσω dicunt. Affert Suidas e Menandro exemplum. || Ἀναπετάννυμαι, Pass. Expandor, Explicor, Aperior, Xen. K. Π. 8, (3, 6.) Ἐπεὶ δὲ ἀνεπετάννυντο αἱ τοῦ βασιλείου πύλαι. Sæpe occurrit præt. PASS. Ἀναπεπταμένος, per sync. pro ἀναπεπεταμένος, ab Ἀναπετάομαι: usurpatur autem pro Apertus, Patens, Expansus: ut ἀναπεπταμέναι θυρίδες, Apertæ fenestræ. Eust. ap. Il. M. (122.) ait, ἀναπεπταμένας σανίδας, i. e. θύρας, dici metaph. ducta ab avibus, quæ alas expandunt ἐν τῷ ἵπτασθαι, Inter volandum. Ceterum ἀναπεπταμένος pro Apertus, de aliis etiam rebus dicitur. Sic, Ἀναπεπταμένου τοῦ Πλάτωνος περιπάτου, ap. Athen.: eod. modo, quo Lat. Ludum aperire dicunt; et Hes. ἀναπεπταμένον exp. ἀνεῳγμένον. Apud Xen. Ἑλλ. 4, (1, 8.) ἀναπεπταμένοι τόποι, Aperta loca, ut Aperta æquora, Virg. mare, Liv.: sic Apertus campus, utrique. Suid. quoque scribit, ἀναπεπταμένα χωρία, πεδία, Campi: sed ibi κάμποι literis Græcis scribitur. Ceterum ut Aperta æquora, ita et Virg. Pelagus patens; et ut Campus apertus, ita Campi patentes, ab Eod. dicitur. Itidem vero a Cic.: cujus etiam est, Patens et apertum ex omni parte cœlum, i. e. πάντοθεν ἀναπεπταμένον. Apud Plut. Themistocle, Ἀναπεπταμένος εἰς βορέαν ναὸς, exp. Templum in boream exporrectum, vel patens. || In VV. LL. citatur, Ἀναπεπταμένος πρὸς θεραπείαν, pro Ad curationem sponte propensus. Sed Auctor hujus generis loquendi non nominatur: esset autem signif. metaph. [Ἀναπετάω, Schæf. ad Æsop. p. 143. "Pierson. Veris. 148. ad Lucian. 1, 234. Ἀναπετῶ, ἀναπετάσω, Pierson. ad Mœr. 17. 124. ad Thom. M. 32. 61. Ἀναπετάζω, 531. Ἀναπετάννυμι, Valck. Adoniaz. p. 309. Phœn. p. 294. Musgr. ad Hec. 1040. ad Charit. 480. Ἀναπεπταμένος, ibid. Jacobs. Anim. 304. Anth. 7, 131. 181. Huschk. Anal. 122. Longus p. 83. Vill., Plato Phædro 231. Koppiers. Obs. 122. Toup. Opusc. 1, 341. Xen. Eph. p. 6. Ruhnk. ad Xen. Mem. 227. ad Lucian. 1, 234. 375. Valck. Hipp. p. 297. Plut. Mor. 1, 550. 769. Diod. S. 1, 267. 328. 363. Athen. 1. p. 6. ad Herod. 644. Eur. Hipp. 202." Schæf. Mss.] "Ἀμπέτασον, quod Hes. exp. ἀνακάλυψον, "syncopen Æolicam habet pro ἀναπέτασον, a th. "ἀμπετάζω," [Eur. Phœn. 304. ἀμπετάσας, 794. Alc. 600. Iph. A. 34. Ἀναπετάζω, unde * Ἀναπετασμένος, Adamant. Phys. p. 437. βλέφαρα, pro quo Polemon p. 287. male habet * εἰσπεπετασμένα. * Προσαναπετάομαι, unde "Προσαναπεπταμένος, Planud. Ovid. Met. 4, 526." Boiss. Mss. * Ἀναπετὴς, Hippocr. Gland. 3. p. 272, 12. Aret. 1, 6. p. 5. ὀφθαλμοί, Alex. Trall. 8. p. 137. * Ἀναπέτεια, Alex. Aphr. Probl. 1, 90. Cassii Probl. 62. πόρων. Cf. Διαπέτεια. * Ἀμπετὴς, i. q. ἀναπετὴς, Heliodorus Stobæi Serm. 98. ὄμμα.]

[* "Ἀποπετάω, Diog. L. 6, 77." Boiss. Mss. * Ἀποπετάζω, Schleusn. Lex. V. T. * "Ἀποπετάννυμι, Etym. M." Wakef. Mss.]

"Διαπετάννυμι, Pando, Aperio," [Eust. in Od. Σ. 159. Il. A. p. 58. 87. Aristoph. A. 732. 733. et Brunck. "Διαπεπταμένος, Koppiers. Obs. 121. Διαπεπετασμένος, Heyn. Hom. 7, 333." Schæf. Mss. * Διαπέτασμα, Athan. 2, 425. * "Διαπετὴς, Hippocr. de Corde, Ὁκοῖον ἀράχναι διαπετέες." Schn. Lex.] "Unde Διαπέτεια πόρων dicitur Cum sese meatus aperiunt. Nam Eust. 1842. Homericum illud πετάσειε θυμὸν μνηστήρων exponens διαχέοι, dicit esse metaph. ἀπὸ τῶν διαπεταννυμένων σωμάτων: unde esse et πόρων διαπέτειαν παρὰ τοῖς σοφοῖς."

[* Εἰσπετάζω, vide Ἀναπετάζω.]

Ἐκπετάζω, [Ἐκπεταννύω,] SIVE Ἐκπετάννυμι, Expando, Explico, Extendo. At Theophyl. Epist. 38. Τί δῆτα, τρισάθλιε, τὴν ἐσθῆτα διήλλαξας, καὶ τοὺς πέρδικας ἐξεπέτασας; accepisse videtur pro Evolare fecisti: quæ signif. nova fuerit. Pass. Ἐκπετάζομαι: item Ἐκπεταννύομαι, vel Ἐκπετάννυμαι, Expandor, Explicor. Plut. de Deo Socratis, Ὥσπερ ἱστίον ἐκπεταννύμενον. ["Pierson. Veris. 56. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 102. ad Lucian. 1, 434. T. H. ad Dial. p. 114. Valck. ad Bion. p. 315. Musgr. Cycl. 495." Schæf. Mss. Polyb. 1, 44, 3. Ἐκπετάσας πᾶσι τοῖς ἀρμένοις.] Unde præt. PASS. Ἐκπέπταμαι, Expansus et explicatus sum. A quo ADV. Ἐκπεπταμένως, q. d. Explicate s. Expanse, Cum expansione s. explicatione, [Xen. K. Π. 8, 7, 3. εὐφραίνεσθαι. "Musgr. l. c. * Ἐκπέτασμα, Brunck. Soph. 3, 509. * Ἐκπέτασις, Musgr. l. c. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 102. (8, 232.)" Schæf. Mss. "Eust. 105, 25. (Od. Ω. 396.)" Seager. Mss. * Διεκπετάννυμι, Theophr. C. Pl. 2, 19, 1. Διεκπετάννυται τὰ ἄνθη, sed ibi Codd. ἐκπ. simplex habent.]

Ἐμπεταννύω, Explico, Extendo, Appendo cortinam, VV. LL. || Pro Explico s. Expando in, accipit Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες. ["Οἱ τοῖχοι διαχρύσοις ἐμπετασμένοι ὕφεσι, Aureis tapetibus tensi parietes, Socrates Rhodius ap. Athen. 147. Ἐμπεπετασμένα δίκτυα τοῖς κάλυξι, 148. Ἐφ' ὧν αὐλαῖαι ἐνεπετάννυντο, 206." Schw. Mss. * Ἐμπέτασμα, Athen. 296.]

[* Ἐπιπετάννυμι, Super extendo, Aret. Ἐπιπεταννύναι τῇσι ἐσχάρῃσι.]

Καταπετάζω, SIVE Καταπεταννύω, AUT Καταπετάννυμι, Expando, Explico, Extendo: qua signif. e Plut. Theseo (25.) affertur Ἱστίον καταπετασθὲν, Extentum velum. || Obtego, Velo, Aristoph. Πλ. (731.) Κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι, Cooperuit et obtexit caput ejus panno rubeo: Σφ. (131.) Ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν δικτύοις Καταπετάσαντες, ἐν

κύκλῳ φυλάττομεν, Compluvium omne retibus obtegentes: vel Compluvio omni retia obtendentes: ut Cic. Simulationum involucris tegitur et quasi quibusdam velis obtenditur uniuscujusque natura. Ex Eod. *Καταπεταννύναι τοῖς ἱστίοις*, Velis operire: sicut Bud. e Plat. Parmen. p. 190. *Καταπετάσαι ἱστίῳ πολλοὺς ἀνθρώπους*, Velare multos homines uno velo. [* " *Καταπετάω*, Eumath. 137." Boiss. Mss. " *Καταπετάζω*, Diod. S. 2, 412." Schæf. Mss. *Καταπεπταμένος*, Xen. K. II. 8, 3, 6. 8.] *Καταπέτασμα, τὸ*, Velum quo aliquid obtenditur s. obtegitur, seu, ut Erasm. exp. in Epist. ad Hebr. c. 6., Aliquid obtentum atque obductum, quod arceat conspectum, Matth. 27, (51.) Marc. 15, (38.) *Τὸ κ. τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο*, Velum templi, ad Hebr. 6, (19.) *Εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος*, Philo V. M. 3. loquens de vestibulo templi, (*πρόναον* ipse vocat,) *Εἰργόμενον δυσὶν ὑφάσμασι· τὸ μὲν ἔνδον ὂν, καλεῖται καταπέτασμα· τὸ δ' ἐκτὸς, καλεῖται κάλυμμα.* Ubi Turn. retinet vocem Græcam, sic interpretans, Quorum penetrale, catapetasma dicitur. [" Ad Charit. 445. T. H. ad Plutum p. 49." Schæf. Mss.]

Παραπετάζω, VEL *Παραπεταννύω*, i. q. *καταπετάζω* s. *καταπεταννύω*, Obtendo, Obtego, Obvelo. || Videtur etiam accipi pro Expando, Explico. UNDE *Παραπέπταται*, Expansus s. Explicatus est, etiam Se expandit et explicat, Arat. (312.) *ὁ δέ οἱ παραπέπταται ὄρνις Ἀσσότερον βορέω*: quæ verba Festus Avienus sic vertit, de olore loquens, Threicio conterminus axi Cana pruinosas extendit colla sub arctos. Cic. vero ita, Et clinata magis paulo est aquilonis ad auras. [Dionys. P. 88. " *Παραπεπταμένος*, Brunck. Œd. C. 717." Schæf. Mss.] *Παραπέτασμα, τὸ*, Velum quo aliquid obtenditur et obtegitur, quod alicui rei obtenditur, i. q. *καταπέτασμα, παρακάλυμμα*, * *παράπλωμα*, ut Suid. exp.: qui etiam addit, *καὶ τὸ λεγόμενον βῆλον*, i. e. Velum. Plut. Artax. (5.) de Statiræ curru loquens, *Γυμνὴ τῶν παραπετασμάτων*, q. d. Nuda velis quæ obtendi curribus solent, Nullis obtecta velis. Peculiariter autem hoc nomine vocatum traditur, Quiddam quod obtendere solebant meretrices, ne ab amatoribus, qui ad eas accedebant, conspicerentur. Dicitur enim et in Lex. meo vet. proprie esse *τὸ προκάλυμμα τῶν πορνῶν, ὃ προβάλλονται διὰ τὸ μὴ ὁρᾶσθαι τοὺς εἰσιόντας.* At Diphilus ap. Athen. (225.) de quodam piscatore comam alente, *ἐστιγμένος, Πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασμ' αὐτὴν ἔχει*, Ideo comam alit, ut stigmata, quæ in fronte gerit, ea obtendat et obtegat. At Plut. (6, 149.) loquens de disputationibus et declamationibus sophistarum, *Τοῖς ὀνόμασι παραπετάσμασι χρῶνται τῶν διανοημάτων.* Aulæa quoque, quæ parietibus obtenduntur, *παραπετάσματα* nominantur. Aristoph. (B. 938.) *παραπετάσματα Μηδικὰ*, Aulæa Medica, etiam Medica tapetia. Plaut. dicit Babylonica tapetia. Synes. Ep. 4. *Παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπετείχιζε*, Aulæum nos separabat, sc. a mulieribus quæ in navi erant, *νέαι καὶ ἀγαθαὶ τὰς ὄψεις.* Vide et *Περιπέτασμα*. Exp. etiam *σκηνὴ*, et Umbraculum. [" Ad Timæi Lex. 222. Bergler. Alciphr. 189. Athen. 225. Herod. 729. ad Charit. 439. 444. 699. ad Diod. S. 1, 447. T. H. ad Plutum p. 49." Schæf. Mss.]

Περιπετάζω, VEL *Περιπεταννύω*, In orbem expando, etiam Circumcirca obtendo, Æschin. (64.) *Πρέσβεις εἰς προεδρίαν ἔθηκε, καὶ προσκεφάλαια ἔθηκε, καὶ φοινικίδας περιεπέτασε*, ubi videtur dicere Demosthenem, locum, in quibus legati sedebant, aulæis et tapetibus stravisse et obtendisse. Itidem *Περιπετάσαντες* exp. Circum explicantes, Obtendentes. [" Ad Diod. S. 2, 645." Schæf. Mss.] INDE *Περιπέπταμαι*, Circumcirca expansus s. obtentus sum. Et ap. Apoll. Rh. *περιπέπταται*, Obtentus est. [Quint. Sm. 7, 333. " *Περιπεπταμένος*, Opp. K. 3, 106." Wakef. Mss. * *Περιπετάδην*, Tzetz. Exeg. Il. p. 4, 20.] *Περιπέτασμα, τὸ*, Velum vel Aulæum quod rei alicui circumcirca obtenditur, i. fere q. *περίστρωμα*, Plut. Pomp. (24.) de luxu piratico loquens, *Περιπετάσμασιν* [*Παραπ.*] *ἁλουργοῖς καὶ πλάταις ὑπαργύροις*, ubi videtur loqui de Velis s. Aulæis tapetibusque quorum in

A navi usus est. Est etiam verbum Theologicum, significans Integumentum mysticum spiritualis sensus, ap. Dionys. Areop. p. 2. teste Bud. Apud Eund. de Cœl. Hier. c. 1. legitur *παραπέτασμα*: sic enim ibi, *Οὐδὲ δυνατὸν ἑτέρως ἡμῖν ἐπιλάμψαι τὴν θεαρχικὴν ἀκτῖνα, μὴ τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἱερῶν παραπετασμάτων ἀναγωγικῶς περικεκαλυμμένην*, ubi Maximus annotat, *παραπετάσματα* eum vocare *τὰ σωματικῶς περὶ Θεοῦ λεγόμενα.* Ibid. idem Max. dicit in propria signif. *τὰ ἐν τῇ σκηνῇ παραπετάσματα*, Vela quibus tabernaculum obtendebatur et obtegebatur. Exp. *περιπέτασμα* non solum Velum, sed etiam Cortina: et *Περιπετάσματα*, Aulæa quæ ad ornandum locum aliquem extenduntur. [" Bergler. Alciphr. 413. T.H. ad Plutum p. 49. ad Charit. 699." Schæf. Mss.] *Περιπεταστὸς, ὁ*, Circumcirca expansus, obtentus. *Περιπεταστὸν* ex Aristoph. (Ἀ. 1201.) affertur et pro Basii quodam genere. [" Kuster. Aristoph. 127. Bergler. Alciphr. 148. Athen. p. 20." Schæf. Mss.]

Προπετάζω, SEU *Προπεταννύω*, aut *Προπετάννυμι*,
B Ab anteriore parte expando vel obtendo, Prætendo, Xen. K. Π. 4, (2, 12.) *Ὑμᾶς αὐτοὺς προπετάσαντες ἡμῶν, προπορεύεσθε ἔμπροσθεν*, Explicantes vos ante nos et vos nobis veluti prætendentes. Nam acies se explicare dicitur, cum se latius diffundit et cornua extendit. [" *Προπέπταται*, Aristoph. Fr. 226." Schæf. Mss. * *Προπέτασμα*, Themist. 165.]

Προσπετάννυμι, Extendo, Illido, VV. LL. [Athen. 395. *προσπετασθείσης*, Schw. autem reposuit *προπ.*]

[* *Συμπετάω*, s. * *Συμπετάννυμι*, Æneas Tact. 37. *Δύο ἁμαξῶν τοὺς ῥυμοὺς εἰς τὸ αὐτὸ δῆσαι συμπετάσαντα κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς ἁμάξης.*]

[* *Ὑπερπετάννυμι*, Dio Cass. 358, 24. * *Ὑπερπετὴς*, i. q. *ὑπερπετὴς*, Dionys. Antiq. 9, 11. Quod super caput eminet, Præaltus, Polyb. 8, 6, 4. *Ὑπερπετέσι θωρακίοις σκεπάσαντες*, Quod super caput transit, Supervolans, 8, 7, 3. *βέλη*, cf. 18, 13, 3. Pertinet autem in hoc sensu ad *Ὑπερπέτομαι*.]

[* *Ὑποπετάζω*, Hippocr. 887. Eust. Od. A. p. 32, 18. * " *Ὑποπετάννυμι*, unde *Ὑποπεπταμένος*, Jacobs.
C Anth. 7, 131." Schæf. Mss. * *Ὑποπέτασμα*, Plato Polit. 279.]

" *Πεταιτὰ*, Vites suspensæ, ut *αἱ ἀναδενδράδες*, " Hes."

ΠΕΤΑΣΟΣ, *ὁ*, Petasus, Galerus, Tegmen capitis latum et expansum, ut videre est in *Πετασίτης*, quod fuisse *ἐφήβων φόρημα* tradunt J. Poll. et Hes.: Eust. quoque dicit fuisse *φόρημά τι*, a *πετάζω* derivans, et hoc exemplum afferens, *Παιδία χιτῶνας ἔχοντα καὶ ἡνιοχικοὺς πετάσους.* Gestamen Mercurii ap. Athen. (537.) *Καὶ τὸν πέτασον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὸ κηρύκειον ἐν τῇ χειρί.* Sic l. 5. *Εἶχε δὲ αὐτῶν ὁ μὲν πέτασον καὶ κηρύκειον χρυσοῦν.* || Exp. etiam Umbraculum, Umbella, *σκιάδιον.* || Herbis quoque nonnullis *πέτασοι* tribuuntur, sicut *πῖλοι*, Theophr. H. Pl. 4, 10. de loto herba, *Τούτου δὲ ἡ μὲν τοῦ καυλοῦ φύσις ὁμοία τῇ τοῦ κυάμου, καὶ οἱ πέτασοι δὲ ὡσαύτως, πλὴν ἐλάττους καὶ λεπτότεροι.* Unde Plin. 13, 17. Est autem eodem nomine et herba, et in Ægypto caulis, in palustrium genere. Recedentibus enim aquis Nili riguis, pro-
D venit similis fabæ, caule foliisque densa congerie stipatis, brevioribus tantum gracilioribusque. Ubi nota eum pro *πέτασοι* dicere Folia densa congerie stipata. || *Πέτασος* a Suida [vv. *Δράκων*, *Περιαγειρόμενοι*,] dicitur etiam esse *εἶδος ὑφάσματος.* [" Bibl. Crit. 2, 1. p. 82. Voss Myth. Br. 1, 117. Toup. Opusc. 1, 457. 2, 42. Jacobs. Anth. 1, 24. 7, 31. 8, 118. 170. Valck. Adoniaz. p. 343." Schæf. Mss. *Πέτασος, ἡ*, Athen. 499. Theophr. H. Pl. 4, 8, 7. 9. Schn. Lex. * " *Πετάσιον*, Petasunculus, Posidonius ap. Athen. 176." Schw. Mss. " Schol. Mosq. ad Dioscoridem Oribasii editum a Matth. Opusc. Medic. p. 362. *Ἀπὸ τούτου καὶ Ἀλεξανδρεῖς καλοῦσι πετάσια* * *κωνωπικὰ τὰ τὴν κεφαλὴν σκέποντα, ὥς φησιν Εἰρηναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων Διαλέκτου.*" Schn. Ind. Theophr.] *Πετασίτης*, Petasi speciem gerens, Plantæ nomen ap. Diosc. 4, 108. *Πετασίτης μίσχος ἐστὶ, μείζων πήχεως, δακτύλου μεγάλου πάχος· ἐφ' οὗ φύλλον πετασῶδες μέγα, προσκείμενον ὥσπερ μύκης*: i. e., Ruellio interpr., Petasites pediculus

cubito major, crassitudine pollicis: a quo prægrande folium, galeri modo amplum, ceu fungus, dependet. *Πετασώδης*, itidem Petasi speciem gerens. Et *πετασώδεις* Plantæ, Quæ folia habent ampla in modum petasi, quemadmodum Theophr. H. Pl. 4, 10. dicit fabam Ægyptiam gestare folia quæ sua magnitudine referant *πῖλον Θετταλικὴν*, Pileum s. Galerum Thessalicum. Et Diosc. *Ἔχειν φυλλὸν μέγα ὡς πέτασον*: Plin. Habere folia ampla. Talis est *ὁ πετασίτης*, de quo jam dictum fuit. Sic Athen. (371.) e Phaniæ l. 5. Hist. Plant., *Πετασώδη τὴν τῶν σπερμάτων ἀπείληφε φύσιν ἄννισον, μάραθρον, σταφυλῖνος, καυκαλὶς, κώνειον, κόριον, σκιάς*: nam harum herbarum summum caput est quædam veluti umbella, in qua semen continetur: adeo ut *πετασώδεις* herbæ sint quæ umbellam ferunt. [" Casaub. ad Athen. 105." Schæf. Mss.]

" ΠΕΤΑΣΩΝ, *ῶνος, ὁ*, Petaso, Perna. Vide *Πέρνα*. " Vocabulum hoc Lat. cum Græcis commune ha- " bent: inter quos Martial. Nam mihi cum vetulo " sit petasone nihil, Juven. diminutive, siccus peta- " sunculus et vas Pelamidum." [" Itidem a *πετάζω*, a latitudine et explicatione carnium." Ernesti. Schneid. ad Caton. R. R. 213." Schæf. Mss.]

ΠΕΤΑΛΟΝ, *τὸ*, Folium; proprie Folium quod est in amplitudinem expansum. Eust. *πέταλα* exp. *ἀναπεπταμένα καὶ πλατέα φύλλα*, a *πετάζω* derivans. Od. T. (20.) de luscinia, *Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσι*, Il. B. (312.) *Ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ πετάλοις ὑπὸ πεπτηῶτες*, Epigr. *δροσερῶν ἐκ πετάλων στέφανος*, Corona e foliis roscidis. Et ap. Suid. *Ἔχοντες γέῤῥα πάντες βοῶν λευκῶν δασέα, εἰκασμένα κιττοῦ πετάλῳ*, Folio hederæ. Diosc. 1, 44. *Πέταλα χίλια τῶν ῥόδων*, Folia mille rosarum: alii Mille rosæ. || *Πέταλον* dicitur etiam *τῆς ἐπιγλωσσίδος τὸ καλύπτον στόμα*, Hes.: ap. quem geminato λ, SCRIBITUR *Πέταλλον*: itemque *Πέταλλα, φύλλα*. || Lamina, Bractea, Philo V. M. 1. *Πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο*, Nam bracteæ in tenuissima capillamenta sectæ liciis omnibus contexebantur, Turn. Itidem Exod. 28, (32.) *Πέταλον χρυσοῦν*, Lamina s. Bractea aurea. Apud Diosc. quoque 5, 91. *Λεπίδων, αἷς περιεχόμενα τὰ χρυσᾶ πέταλα ἐλαύνεται*, E laminis, quibus bracteæ auri conclusæ malleo ducuntur, Ruell. At Marc. Virg. *πέταλα χρυσᾶ* ibi vertit Aurea coronarum folia. [Clem. Alex. 1. p. 46. Potter. *Κεχρυσωμένον πετάλοις ἄγαλμα*.] || *Πέταλον* capitur etiam pro Petaso, s. Galero, i. e. Pileo latiore in modum folii ampli: *πίλημα ἐξ ἐρίου πιληθὲν* exp. Suid., citans hoc Epigr. *Σοὶ τὸν πιληθέντα δι' εὐξάντου τριχὸς ἀμνοῦ Ἑρμᾶ Καλλιτέλης ἐκρέμασεν πέταλον*. Mihi tamen *πέταλον* masc. genere usurpatum eo loco insolens videtur, ideoque existimo scr. *πέτασον*: erat enim *πέτασος*, Peculiare Mercurio gestamen capitis. [" Casaub. ad Athen. p. 20. Toup. Opusc. 1, 349. Bergler. Alciphr. 400. Jacobs. Anth. 8, 118. 12, 420." Schæf. Mss. * *Πεταλοποιὸς*, Gl. Bracharius: * *Πεταλουργὸς*, Blattearius: in utroque loco leg. Bractearius, ut est in Cod. Justin. de Excus. Artificum. " Jacobs. Anth. 12, 420." Schæf. Mss.] *Ἐκπέταλος, ὁ, ἡ*, Amplus passusque in modum folii: *ποτήρια*, Eust. 229. *τὰ πλατέα, ὁποῖα τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα πατέλλια*: quo vocabulo Pateras significare videtur. Athen. 11. (p. 501.) exponens quid *ἀμφίθετος φιάλη* significet Homero, *Οὐ τὸ ποτήριον λέγει, ἀλλὰ χάλκεόν τι καὶ ἐκπέταλον λεβητῶδες*. Et paulo post, *Ὥστε καὶ τὴν φιάλην εἶναι χαλκείῳ προσεοικυῖαν ἐκπετάλῳ, δεχομένην ψυχρὸν ὕδωρ*. Eod. l. non procul ab initio, rursum explicans quid sit *φιάλη ἀμφίθετος*, ait, *Ἔστι δὲ χαλκεῖον ἐκπέταλον, λεβητῶδες, ἐπιτηδείως ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδοχάς*. Utitur etiam comparativo *ἐκπεταλώτερος* eod. l. (485.) e Moscho, tradens *λεπαστὴν* esse *κεραμεοῦν ἀγγεῖον, ἐοικὸς ταῖς λεγομέναις πτωματίσιν, ἐκπεταλώτερον δέ*. Et *ἐκπέταλα κέρατα*, Cornua lata in modum folii vel bracteæ. Vide *Πέταλος*. [" Aristoph. Fr. 243. Heyn. Hom. 8, 408. ad Herod. 264. Bergler. Alciphr. 400." Schæf. Mss. * " *Καλλιπέταλος*, Const. Manass. Chron. p. 4. var. lect. * *Καλλιπέταλον*, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. * " *Μελαμπέταλος*, ad Hesych. 2, 562, 14." Dahler. Mss. Anal. 2, 228.] *Παραπέταλος*, Foliis obtectus, obtentus et opertus. Apud Suid. *Αἱ δὲ τριήρεις ἦσαν κόσμῳ διαπρεπεῖς, ἀργύρῳ τε τὰ ἔμβολα καὶ χρυσῷ τὰς πρύμνας παραπέταλοι*, ubi ipse Suid. exp., *πετάλοις ἐσκεπασμέναι*. Videtur certe reddi debere Bracteis s. Laminis aureis obductæ. [* " *Χαλκοπέταλον*, Ærea lamina, Schol. Eur. Phœn. 115." Kall. Mss.]

Ἐμπεταλὶς, ίδος, ἡ, Hesychio *ἔδεσμα διὰ τυροῦ σκευαζόμενον*: fortassis quoniam foliis obductum coqui solebat: qualia erant etiam *τὰ θρία*, quæ foliis ficulnis involuta coquebantur.

Πεταλώδης, Folio vel Laminæ similis. *Πεταλῶδες οὖρον*, Foliosa urina, dicitur ea in qua foliis similia sive squamis aut laminis subsident. At DICUNTUR *Πέταλα*, inquit Actuar., quæ et longitudinem et latitudinem habent, non etiam evidentem profunditatem. Eodem, inquit ille, donata sunt nomine Instrumenta quædam ad lanificia comparata. Quinetiam Lapis quidam *Πεταλίτης* dicitur, quasi *εἰς πέταλα*, h. e. In laminas, solutus: e quibus omnibus *τὴν πεταλώδη ὑπόστασιν* considerare oportet. [Schol. Lycophr. 270.]

Πεταλοῦσθαι, In folium mutari. Apud Hes. vero ita legitur, *Πεταλοῦνται, ἐξυπτοῦνται, τρυφῶσιν*, [* *ἐξυπτιῶνται* corrigit T. H.; sed Barker. leg. esse censet * *ἐξυπτιοῦνται*.] " *Πεδαχνοῦται, ἐξυπτίωται καὶ τρυφᾷ*, " Hes." [Cf. *Πεταχνόω*. * " *Πετάλωσις*, Brunck. Soph. 3, 495." Schæf. Mss. Etym. M. Aristeas de LXX. Interprr. p. 255.] *Πεταλωτὸς*, Foliatus: Hes. *πεταλωτὸν, ἀκμαιότατον*, et *εὐειδέστατον*. [* *Περιπεταλόω*, Gl. Stagno, leg. Stanno, " Casaub. ad Athen. p. 20. * *Περιπετάλωσις*, 28." Schæf. Mss.]

Πεταλίζω, Folia decerpo, emitto, Germino: Hes. *πεταλίζειν, βλαστεῖν, φυλλολογεῖν*. *Πεταλισμὸς*, Idem exponit, *ὁ διὰ φύλλων ὀστρακισμός*: forsan cum laminis inscribebantur nomina eorum quos commune suffragium relegandos censebat: ut testulis fiebat *ὀστρακισμός*. [" Münter Parerg. p. 87. ad Diod. S. 1, 445. 470." Schæf. Mss.]

Πεταλίτης, ὁ, Folium referens, ut *πετασίτης*, Qui petasum. *Πεταλῖτις, ιδος, ἡ*, ap. Nicandr. (Θ. 864.) de Herba quadam. Vide et *Πεταλώδης*.

Πέταλοι dicuntur *οἱ μόσχοι, ἀπὸ τῶν κεράτων, ὅταν αὐτὰ ἐκπέταλα ἔχωσιν*, Athen. (376.) UNDE *Πεταλίδες ὗες* per metaph. ap. Achæum, quemadmodum Eratosthenes *τοὺς σύας λαρινοὺς* vocavit, *Μεταγαγὼν καὶ αὐτὸς ἀπὸ λαρινῶν βοῶν*. Itidem Hes. cum citasset *Πεταλίδων ὑῶν*, quod legitur ap. Athen. in l. Achæi quem citat, subjungit, *Μετήχθη ἀπὸ τῶν μόσχων· πέτηλοι γὰρ οὗτοι λέγονται*. Ubi etiam NOTA *Πέτηλοι* scribi pro *πέταλοι*, quod ap. Athen. legitur. Videtur dici de tenera adhuc ætate vitulorum et porcellorum. [" *Πέταλος*, Diodor. Zon. 6." Schæf. Mss.] *Πετάλη, ἡ*, fem. a *πέταλος*, significare videtur Tenera, ut folia et germina quæ recens ab arbore emissa sunt. In [Anal. 2, 81.] *πετάλης πικρογάμου*, Puellæ s. Juvenculæ: nisi potius, ut Lascaris putavit, sit Nom. propr. [" Jacobs. Anth. 9, 126." Schæf. Mss.] Rursum ex [Anal. 2, 81.] *πετάλας μάκωνας*, pro Folia papaveris: forsan reddendum Papavera tenera et quæ recens folia emiserunt. [" *Πετάλη*, Pherecratis Fabula, Priscian. 18, 25, 243." Elberling, Mss.]

[* *Πετάλειον*, i. q. *πέταλον*, Nicander Θ. 629. 639.]

Πέτηλον metri causa dicitur pro *πέταλον*, Folium, Folium latum, amplum, Hesiod. (Ἀ. 289.) Nicander (Fr. 5, 4.) dicens *ἄρου πέτηλον*, [" Jacobs. Anth. 6, 120. Culmus, Ruhnk. ad H. in Cer. 457. Græv. Lectt. Hes. 610." Schæf. Mss. * *Ἀμφιπέτηλος*, Plut. 8, 49. *δρῦς*, ubi vide Reisk.] " *Ἀπέτηλος*, Foliis " carens, Epigr." [Anal. 2, 16.] " ubi et compar. " *ἀπετηλοτέρη* legitur pro Minus foliosa, frondosa." *Καλλιπέτηλος*, Pulcra habens folia, i. q. *εὐπέταλος*. In Epigr. *καλλιπέτηλον λήϊον*. [" Græv. Lectt. Hes. 610." Schæf. Mss.] *Πενταπέτηλος*, Quinquefolius, *πεντάφυλλος*: de quo et supra. *Τριπέτηλος*, Trifolius. Et *Τριπέτηλον*, Herba quædam quæ synonymως *τρίφυλλον* nominatur, Lat. Trifolium: a tribus foliis. [" Valck. Adoniaz. p. 220. ad Callim. 1. p. 125. 551. ad Charit. 747. 783." Schæf. Mss.] *Ὑψιπέτηλος*,

Folia in cacumine gerens, ut ὑψίκομος, In cacumine comatus. Vel Altus, Excelsus; nam ὑψιπέτηλον in Lex. meo vet. exp. ὑψηλόν. [Il. N. 437.] Dicitur ETIAM Ὑψιπέταλος, ead. signif. qua ὑψιπέτηλος, Athen. (370.) e Polyzelo, Ὑψιπέταλοί τε κράμβαι. [* " Πετηλώδης, Eust. 136, 12." Seager. Mss.]

[* Πέτηλος, η, ον, Arat. 271. τὸ δ' ἐπὶ σκελέεσσι πέτηλον (εἴδωλον) Γούνατί οἱ σκαιῷ πελάει, Schol. πέτηλον δὲ, ἢ τὸ ἀναπεπετασμένον, ἢ τὸ ἀναπεπτωκός: redditur Volatile, quasi a Πέτομαι, Volo. * Πετήλη, unde Πετήλας, Hesychio τοὺς μικροὺς καὶ θαμνώδεις φοίνικας. * Πετηλὶς, Eid. ἀκρίς. * Πετηλίας, Ælian. H. A. 7, 30. πετηλίαι καρκῖνοι.]

Εὐπέταλος, Bene foliatus, Foliis decorus, Pulcra habens folia. Alii, Frondens, Virens. Epigr. [" Jacobs. Anth. 9, 403." Schæf. Mss.] || Εὐπέταλον vero Fruticis nomen: δαφνοειδὲς alio nomine vocant: habens multos ramulos φυλλοφόρους, Diosc. 4, 148. de quo Plin. 15. c. ult., Id quoque, quod Daphnoides vocatur, genus, in nominum ambitu est. Alii enim Pelasgum, alii εὐπέταλον, alii στέφανον Ἀλεξάνδρου vocant. Et hic frutex est ramosus, crassiore ac molliore quam laurus folio. || Εὐπέταλος λίθος: de quo idem Plin. 37, 10. Eupetalos, quatuor colores habens, cœruleum, igneum, minii, mali. [* " Εὐπετάλεια, Foliis decora, dicitur ῥάμνος, vet. Poëta de Viribus Herb. ap. Fabric. B. Gr. 3, 26. p. 633. Anonym. ap. Voss. ad Barnab. Epist. c. 7." Kall. Mss.]

ΠΕΤΑΚΝΟΝ, SIVE Πέταχνον, Poculum latum et tenue, ut patera, et τὰ ἐκπέταλα ποτήρια. Athen. (496.) Πέταχνον esse dicit ποτήριον ἐκ πετάλου, afferens ex Aristoph. [VERB. Πεταχνόω,] πάντες δ' ἔνδον πεταχνεῦνται: ubi signif. videtur Potant ἐκ τῶν πετάχνων: [" Olim edebatur πεταχνεῦται, nunc e Cod. Ms. πεταχνευταὶ, tanquam a SING. ὁ * Πεταχνευτής." Schw. Mss. Cf. p. 125.] Utriusque scripturæ meminit Hes., sc. Πέταχνον et Πέτακνον, dicens esse ποτήριον, quod et ἐκπέταλον: adeo ut ap. Athen. pro ἐκ πέταλου reponendum putem ἐκπέταλον.

ΠΕΤΡΟΣ, ὁ, Lapis, Saxum, i. q. λᾶας et λίθος, Il. Π. (734.) ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον ὀκριόεντα, (Υ. 288.) ἐπεσσυμένον βάλε πέτρῳ. Sic H. (270.) Εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ, Xen. Ἑλλ. 3, (5, 13.) Ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρους ἐς τὸ κάταντες, Saxa devolvebant. || Nomen proprium primarii Apostoli, a Christo ei impositum, Matth. 10, (2.) ubi nomina Apostolorum recensentur, Πρῶτος ὁ λεγόμενος Πέτρος, Marc. 3, (16.) Ἐπέθηκε τῷ Σίμωνι ὄνομα Πέτρον. Sic Lucæ 6, [14. " Valck. Phœn. p. 291. Diatr. 31. ad Diod. S. 1, 38. 2, 467. Musgr. Herc. F. 1103. Jacobs. Anth. 6, 138. 11, 407. Porson. Or. 59. ad Dionys. H. 4, 2223. Sol, Callim. 1. p. 491. Πάντα κινῆσαι π., Musgr. Heracl. 1002. Π., ἡ, Theodorid. 18. Orestes 9." Schæf. Mss.]

Πέτρα, IONICE Πέτρη, ἡ, Lapis, Saxum, i. q. πέτρος. De Latino autem Petra, mox. Hesiod. Θ. (675.) Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρὰς ἐν χερσὶν ἔχοντες, Lapides s. Saxa quibus hostes impeterent, Plut. de Orac. Pyth. Πετρῶν καὶ φλεγμονῶν ὑπὸ πνεύματος ἀναῤῥίψεις. Dicitur interdum de Saxis quæ in mari visuntur, et tunc reddi etiam potest Scopulus, Cautes, Od. Δ. (501.) ἐπέλασσε Πέτρῃσιν μεγάλῃσι, M. (260.) Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινήν τε Χάρυβδιν. Sic K. (131.) ἐπηρεφέας φύγε πέτρας Νηῦς ἐμή. At Il. O. (619.) ἠΰτε πέτρη Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα. Ubi etiam exponere possis Rupes. Festus itidem Petram ab Ennio et Liv. vocari ait Saxum prominens in mari. Itidem Plin. de gaviis, avibus marinis, In petris nidificant. Dicitur etiam de Saxo quod e terra aut monte prominet, et alicubi reddi potest Rupes: quomodo accipi potest Hom. l. c., ubi de Saxo dicitur, quod in mare prominet: quemadmodum et Od. E. (156.) Ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠϊόνεσσι καθίζων. De saxis et rupibus montanis, Il. Ω. (614.) ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισι, Plut. Amat. Narr. Ῥίπτει ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν: sicut ap. Athen. 12. Κατὰ πετρῶν ὠθεῖν. Rursum Plut. (8, 203.) Ἀπέκτειναν, ὤσαντες ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης, ἣν Ὑάμπειαν καλοῦσι. Vide alium ex eo locum in Κρημνός. || Nomen urbis Indicæ ap. Athen. (124.) UNDE Πετρίτης: Plin. 14, 7. Vino Gnidio, Catacecaumenitæ, Petritæ. [" Πέτρα, Longus p. 5. Vill., Theocr. 13, 36. Valck. Phœn. p. 291. Hipp. p. 298. Diatr. 31. Toup. Opusc. 2, 137. Wessel. ad Diod. S. 1, 38. Græv. Lectt. Hes. 578. Musgr. Herc. F. 320. Porson. Or. 59. ad Dionys. H. 4, 2223. Arabiæ pars, ad Diod. S. 1, 209. Conf. c. πέτρος, Heyn. Hom. 6, 396. Schneid. Anab. 32. Lobeck. Aj. p. 333. Π. Παλλάδος, Valck. Hipp. p. 165. Ψήχει καὶ πέτρην, Jacobs. Anth. 12, 85." Schæf. Mss. " Μακραὶ π., Potter. Archæol. T. 1. p. 35." Seager. Mss. Ἀμπέτραις, pro ἀνὰ πέτραις, Æsch. Suppl. 355.]

[* Πετροβάτης, Appian. B. C. 4, 56. Stob. Ecl. Phys. 1. p. 68. * Πετροβατέω, Strabo 11. p. 551. Eust. in Dionys. P. 730. " Diod. S. 2, 6. Appian. 2, 631. * Πετροβατικὸς, Eust. Il. 626, 35." Wakef. Mss.] Πετροβόλος, Qui lapides ejaculatur, lapidibus impetit, ὁ πέτροις βάλλων, ut Hom. loquitur: synonymum τῷ λιθοβόλος. [* " Πετροδείμων, Phlegon de Longævis p. 128. perperam pro πτεροείμων." Schn. Lex. * Πετροκόπος, * Πετροκοπέω, unde * Καταπετροκοπέω, Diod. S. 16, 60. * Πετροκυλιστὴς, Strabo 15. p. 1037. * Πετρολάπαθον, Diosc. Parab. 2, 47. * Πετροποιὸς, unde] Πετροποιΐα, ἡ, Structura e petris, Structura saxea, Athen. (205.) de Philopatoris nave, Ἄντρον κατεσκεύαστο, οὗ χρῶμα μὲν ἦν ἔχον τὴν πετροποιΐαν ἐκ λίθων ἀληθινῶν καὶ χρυσοῦ δεδημιουργημένον. Festus quoque tradit esse petrarum quoddam genus manu factum: afferens hæc ex Ælio Gallo verba, Petra est, quæ Jovis dextra ac sinistra fornicem expletura est, ad libramentum summi fornicis. [* " Πετροπομπὸς, Tzetz. Chil. 2, 597. (11, 381.) Nic. Hydrunt. ap. Bast. Spec. Aristæn. p. 8. Nicet. Eugen. 1, 9. et n., 5, 373. 395. et in Notit. Mss. 6, 230." Boiss. Mss.] Πετροπομπὴ, in VV. LL. dicitur esse Machina qua saxum emittitur: Polybio πετροβόλος et πετροβολικὸν ὄργανον. Posset etiam significare Lapidum ejaculatio. [* Πετροῤῥιφὴς, Eur. Ion. 1222. " Jacobs. Exerc. 160." Schæf. Mss. * Πετρόῤῥυτος, Orph. H. 50, 9. " Ruhnk. Ep. Cr. 279." Schæf. Mss.] Πετροσέλινον, τὸ, Apium petræum, in petris et saxis s. locis petrosis et saxosis nascens: Gaza modo Petrapium, modo Saxapium vertit. Plin. 20, 12. cum de apii quibusdam generibus locutus esset, sc. hipposelino, eleoselino, oreoselino, subjungit, Alio genere Petroselinon quidam appellant, in saxis natum. Diosc. 3, 77. Σέλινον, τὸ καὶ πετροσέλινον· τοῦτο φύεται ἐν Μακεδονίᾳ ἐν ἀποκρήμνοις τόποις. UNDE Πετροσελινίτης οἶνος, Vinum e petroselino, Diosc. 5, 67. [* Πετρόστεγος, Pisid. Opif. 423. * " Πετρόστερνος, Const. Manass. Amat. 4, 149. * Πετροστίβαστος, Const. Manass. Chron. p. 2(=5.)" Boiss. Mss. * Πετροτόμος, Anal. 2, 575. " Musgr. Bacch. 1155." Schæf. Mss.] Πετροφυὴς, Saxis adhærescens, Petris hærens, ἐμφὺς ταῖς πέτραις, Phocyl. (44.) πετροφυὴς πολύπους, Saxis adhærens polypus. Πετροφυὲς dicitur et τὸ ἀείζωον, sive Sedum majus, quod in petris nascatur, [" Diosc. Notha 468." Boiss. Mss. * " Πετροχελιδὼν, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 234." Schæf. Mss.]

Πετρέλαιον, Petroleum: dicitur a quibusdam Bitumen liquidum, quod effluat e saxis, vel quod eo ad lucernarum lumina olei vice antiqui uterentur. Scribit Platearius fieri, cum pinguedo terræ et aquæ actione caloris in igneas partes convertitur; et inveniri super lapides, quia per eos resudet et ex eis; et supra muros inveniri, sed nigri coloris, postea vero per excoctionem fieri album. Gorr. Πετρέμβατοι, Qui per saxa gradiuntur. At Hes. exp. ὑψηλοὶ κρημνοί. " Πατρέμβατοι, Eid. ὑψηλοὶ, Alti, " Celsi." Πετρώροφος, Cujus tectum e lapidibus factum est, Contignationem habens lapidibus tectam. Alii, Saxis laqueatus. [Tzetz. ad Lycophr. p. 268. Müller.]

[* Ἀντίπετρος, ὁ, ἡ, Soph. Œd. C. 188. " Qui saxi vice stratus est ære, Suid. v. Ἀντιπέτρου βή-

ματος." Kall. Mss.] *Ἔμπετρος*, Qui in petris nascitur, Qui in saxis, s. locis petrosis et saxosis provenit. *Ἔμπετρον* vero, Herba est nascens in montibus et maritimis, salso gustu: a Romanis Saxifraga dicta. Est et alia ejusd. nominis, quam Latini Calcifragam appellant, ut Gorr. tradit. Plin. 27, 9. Empetron, quam nostri Calcifragam vocant, nascitur in montibus et maritimis, fere in saxo: quo propius mari fuerit, minus salsa est. Quæ e Diosc. 4, 181. desumsit, ubi sic scribit, *Ἔμπετρον· οἱ δὲ φακοειδές· ἐν παραλίοις καὶ ὀρεινοῖς φύεται, ἁλυκὸν τῇ γεύσει· τὸ δὲ προσγειότερον, πικρότερον.* [* *Εὔπετρος*, Anal. 2, 258. * *Ἰσόπετρος*, Schol. Soph. Œd. C. 188. "Suid. v. *Ἀντιπέτρου.*" Kall. Mss. * *Μεγαλόπετρος*, Aristoph. Λ. 482. * "*Μελάμπετρος*, Philet. ap. Schol. Theocr." Wakef. Mss.] "*Περίπετρον*, Hes. affert "pro *πανταχόθεν ἐξέχον*, ut sit Undique habens emi- "nentes petras s. rupes." *Ὑπόπετρος*, Sub quo petræ s. saxa latent, Petrosus, Saxosus, i. q. *ὑπόλιθος*, [Herod. 2, 12.]

Πετρώδης, Petrosus, Saxosus, Lapidosus, i. q. *λιθώδης*, Matth. (13, 5.) de semente, *Ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη*, Diosc. de Smyrnio, *Φύεται δὲ ἐν πετρώδεσι τόποις καὶ γεωλόφοις.* De quo Plin. Nascitur in saxosis collibus et in terrenis. [Plut. Sulla 16.]

Πετραῖος, Saxatilis, In saxis stabulans, Inter petras s. saxa versans, Od. M. (231.) *Σκύλλαν πετραίην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισι.* Ubi Eust. annotat, scyllam vocari *πετραίαν* quasi *προσπεφυκυῖαν ταῖς κατ' αὐτὴν πέτραις.* Item *πετραῖοι ἰχθῦς*, Pisces saxatiles: ut Plin. et item Colum. Qui quod in petris stabulentur, saxatiles dicti sunt. Athen. 7. *Οἱ πετραῖοι καλούμενοι ἰχθῦς.* Apud Eund. 14. (p. 649.) *Τὰ πετραῖα τῶν ἰχθυδίων ἀπέσθιε*, Pisciculos saxatiles ne comede. Itidem Gal. 1 ad Gl. *Οἱ πετραῖοι τῶν ἰχθύων*, E piscibus ii qui saxatiles nominantur. Item *συκῆ πετραία*, Ficus quæ in petris s. locis petrosis et saxosis nascitur; vel etiam Quæ in rupibus s. locis præruptis provenit. Apud Athen. (594.) *Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας*: ad eam enim corvi et cornices advolant, hominibus inaccessam. Item *πετραία κράμβη*, Brassica petræa, i. e. sylvestris, sive erratica, Plin. 20, 9. At *Πετραίη σκιὴ* ap. Hesiod. (*Ἔργ.* 2, 207.) Umbra quam petra s. rupes facit. Athen. 12. dicit, *αἱ τῶν πετρῶν σκιαὶ*, Umbræ petrarum, saxorum s. rupium. ‖ Saxeus, Saxosus, Petrosus, Soph. *πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι.* ‖ Neptunus: quod olim, ut fabulantur, super saxo consopitus, urinam profuderit genitalem: unde enatus equus primus, quem dixere *σκύφιον*. Plut. vero (8, 683.) meminit cujusdam *Πετραίου ἀγωνοθέτου.* [Æsch. Pr. 1018. "Ruhnk. Ep. Cr. 22. Græv. Lectt. Hes. 578. Villoison. ad Long. 108. Erycius 7. et Jacobs., item Anth. 12, 23. Wakef. Ion. 284." Schæf. Mss.]

Πετρήεις, Petrosus, Saxosus, Lapidosus, *πετρώδης*, s. *τραχὺς*, ut exp. ap. Hom.: qui Il. B. (496.) utitur fem. *Πετρήεσσα*. Neutro utitur Hesiod. *Ἔργ.* (2, 150.) dicens, *πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι, Καὶ γλάφυ πετρῆεν*, Cavernam petrosam. [" Græv. Lectt. Hes. 578. Jacobs. Anth. 7, 145. Archias 14." Schæf. Mss. * "*Πετρώεις*, Petris gaudens, Marc. Sidet. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 15, 14." Kall. Mss.] AT *Πετρήκης*, Nomen lapidis esse dicitur ap. Orph.: ap. quem tamen non *πετρήκης*, SED *Πετράκης* reperi, (Λ. 228.) *Χρὴ δὲ καὶ εὐπέταλον πετράκεα λᾶαν ἔχοντας Ἀρᾶσθαι παρὰ βωμόν.* Ubi dubium est *πετράκεα* ne substantivi vice sit, an *εὐπέταλον*: nam Eupetalon inter Gemmas numerat Plin.

[* "*Πετρήρης*, Brunck. ad Soph. El. 89. Phil. 1262." Schæf. Mss.]

Πέτρινος, Lapideus, Saxeus, ut *λίθινος*, [Æsch. Pr. 564. Eur. Iph. T. 290. 1089. Andr. 116. "Jacobs. Anth. 12, 22. 23." Schæf. Mss. Herod. 2, 8. *ὄρος*.]

Πετρίδιον, *τὸ*, Saxulum, ut Cic. loquitur, *λιθίδιον*. Exp. etiam Saxum, Petra, ut ap. Aristot. H. A. 5. *Τῶν πετριδίων σήραγγες*, Saxorum ruinæ. [" Huschk. Anal. 149. Jacobs. Anth. 8, 245. Valck. Anim. ad Ammon. 141." Schæf. Mss.] AT *Πετρόδιον*, quod in VV. LL. habetur, mendosum est.

Πετρηδὸν, In modum petrarum, *δίκην πετρῶν*, Lucian. [1, 105. "334. T. H. ad Dial. p. 95." Schæf. Mss.]

Πετρόω, In petram muto, In lapidem vel saxum verto, ut *λιθόω*. Exp. etiam Lapido: qua signif. *καταλιθόω* et *λιθάζω* usurpantur. Eur. Or. (994.) *Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρούμενος θανεῖν*, i. e. *λίθοις βαλλόμενος*, Schol. Vix eis persuasit, ne se lapidarent. [" Wakef. Ion. 1131. (1241.) 1255. Jacobs. Anth. 6, 128." Schæf. Mss.] *Πέτρωμα*, *τὸ*, Lapidatio, Lapidum jactus, Eur. Or. (442.) *Θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι*, Lapidum jactu s. Lapidatione perimi a civibus. [* "*Ἀποπετρόω*, Andr. Cr. 166." Kall. Mss.] *Καταπετρόω*, Lapidibus obruo, i. q. *καταλιθόω*, [Xen. K. 'A. 1, 3, 2.]

[* "*Πετρίζω*, Valck. Adoniaz. p. 289." Schæf. Mss.] "*Περιπετρίζεσθαι*, Hesychio *περικρούεσθαι*, "Allidi." [" Valck. ad Röver. 77." Schæf. Mss.]

[* "*Πετρὼν*, Chandler. Inscr. p. 14." Schn. Lex.]

[* *Πέτρις*, Gl. *δένδρον*, Cerrus.]

ΠΕΥΚΗ, *ἡ*, Picea, ut nonnulli interpr., Plin. vertit Larix; nam quod Theophr. H. Pl. 3, 4. dicit, *Ἀείφυλλα μὲν οὖν ἐστὶ τῶν ἀγρίων, πεύκη, πίτυς ἀγρία*, ipse sic vertit 16, 21. Sylvestrium generis folia non decidunt abieti, larici, pinastro. Ubi etiam NOTA *Πίτυς ἀγρία* reddi Pinaster: de qua arbore, eod. l., c. 2. Pinaster nihil aliud est quam pinus sylvestris. Eandem interpr. confirmat, quod eod. cap. 2. scribit, Laricis morbus est ut tæda fiat: si conferas cum Theophrasti verbis quæ in *Δᾳδώσεις* citavi. Quemadmodum Diosc. quoque 1, 92. *πεύκην* innuit vocari Laricem: quod manifestius fit, si conferas quæ ibi de resina scribit cum iis quæ Plin. 24, 7. Idem tamen alibi pro Picea quoque accipere videtur. At in Theophr. H. Pl. 1, 16. *Ἀκανθώδεις δὲ ἐκ τῶν ἄκρων φύλλον κατὰ τὸ τῆς πεύκης καὶ πίτυος καὶ ἐλάτης, ἔτι δὲ κέδρου*: quem sic interpretatus est 16, 24. Pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro: ambiguum *πεύκην* accipiat pro Picea an pro Larice. Pro Picea accepisse, ex hoc Theophrasti l. colligo: H. Pl. 1, 13. *Ὀζώδεις δὲ, ἐλαία, πεύκη, κότινος.* Unde Plin. 16, 30. Quædam individuæ, ramosæ, ut piceæ: quibusdam ramorum ordo, ut piceæ, olivæ. Præterea quod Theophr. eod. l., c. 16. dicit, *Τὰ δ', ὥσπερ σπανόφυλλα, καθάπερ πεύκη, πίτυς, κέδρη*: Idem sic transtulit, 16, 10. Piceæ rariora folia. Sed afferam discrimen quod inter laricem et piceam facit l. c. Picea minus alta quam larix. Illa crassior, leviorque cortice, folio villosior, pinguior, et densior, molliorque flexu. At piceæ rariora siccioraque folia et tenuiora, ac magis algentia: totaque horridior est, et perfusa resina. Lignum abietis similius. Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat. Quibus vero notis *πεύκη* et *ἐλάτη* distinguantur, ap. Theophr. vide, H. Pl. 3, 10. Minus proprie Ennius Abietem interpr., hos Eur. versus initio Medeæ, *Μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτὲ Τμηθεῖσα πεύκη*, sic transferens, At utinam ne in nemore Pelio securibus Cæsa cecidisset abiegna ad terram trabes. Aristot. H. A. 5, 19. *Ἡ πεύκη δᾳδοκοπουμένη σώζεται*, Plut. Symp. 5, 3. de pinu, i. e. *περὶ πίτυος*, loquens, *Καὶ γὰρ αὕτη καὶ τὰ ἀδελφὰ δένδρα, πεῦκαι καὶ στρόβιλοι, τῶν τε ξύλων παρέχει τὰ πλωϊμώτατα, πίττης τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφήν.* Ubi et ipse Piceam intelligere videtur, quæ sicut a Pix denominatur, ita *πίτυς* a *πίττα* deductum existimo: quo tamen vocabulo non Picea, sed Pinus significatur. ‖ Accipitur interdum pro Face s. Tæda e picea execta, Aristoph. N. (604.) *σὺν πεύκαις σελαγεῖ*: quod Schol. exp. *μετὰ δᾳδῶν καὶ λαμπάδων χορεύει.* Itidem ap. Athen. 15. *Ἐκφέρετε πεύκας κατ' Ἀγάθωνα φωσφόρους*: nam *πεύκη* arbor est e genere *τῶν δᾳδωδῶν*, ut tum e prædictis patet, tum e Plut. Symp. 3, 2. *Τὰ δᾳδώδη καὶ πισσοτρόφα τῶν φυτῶν, μάλιστα πεύκας καὶ στροβίλους, ἐκφέρουσιν οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμενοι τόποι.* ‖ Apud Eur. Phædra ponitur pro Pugillaribus s. Codicillis e picea s. larice factis ante repertum chartæ usum, *δέλτος ἐκ πευκίνου ξύλου*, Eust.

[" Schreber. ad Theocr. 347. Toup. Opusc. 2, 77. Valck. ad Hipp. p. 299. Eurip. 3. p. 293. ad Herod. 454. Musgr. Suppl. 377. Iph. A. 39. Wakef. Alc. 936. Jacobs. Anth. 6, 324. 9, 120. 12, 42. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 58. ad Diod. S. 2, 363. Tæda, Fax, Ruhnk. Ep. Cr. 117. Toup. Opusc. 1, 18. 499. Πεύκης τρόπον, Bentl. Opusc. 16. Lennep. ad Phal. 48. ad Herod. 454. Πεύκης voris, Jacobs. Anth. 9, 10." Schæf. Mss.] " Ἄπευκος, Tædæ " inutilis, E quo tædæ fieri nequeunt: ut sunt ar- " bores quæ non sunt pingues nec resinosæ, ut Plin. " loquitur. Theophr. H. Pl. 3, 10. Ἀπευκοτέρα καὶ " ἧττον ἔνδᾳδος."

Πευκήεντα οὔρεα, ap. Dionys. P. (678.) Montes in quibus multæ πεῦκαι nascuntur; nam in locis montosis nasci solere docet Plut. l. paulo ante c. in Πεύκη. " Πευκᾶεν σκάφος, ap. Eur. (Andr. 864.) " Dorice pro πευκῆεν, Navis s. Scapha e picea." [" Πευκήεις, Jacobs. Anim. 71. Heyn. Hom. 7, 557. ad Charit. 751. Abresch. Add. ad Aristæn. 133." Schæf. Mss. Orph. Arg. 1194. Soph. Antig. 124. Æsch. Choëph. 377. Opp. 'A. 2, 457. " Manetho 4, 345." Wakef. Mss.]

Πεύκινος, Piceus, Qui est e picea arbore: ῥητίνη, Diosc. 1, 93. Resina picea; Resina quæ e picea arbore manat; Resina quam picea profundit: nam ἡ πεύκη παρέχει πίττης τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφὴν, ut patet e quodam Plut. l. in Πεύκη citato: Τῆς μέντοι ξηρᾶς, ἡ μέν ἐστι στροβιλίνη καὶ ἐλατίνη, ἡ δὲ πευκίνη, ἡ δὲ πιτυΐνη. Unde Plin. 24, 7. posteriora tantum duo, sed inverso ordine exprimens, Sicca e pinu et picea fit: liquida, e terebintho, larice, lentisco, cupresso. Et ap. Eur. (Med. 1200.) πεύκινον δάκρυ, Lacryma quam picea fundit, i. e. ἡ πευκίνη ῥητίνη. Et 3 Reg. 5, (10.) Πεύκινα ξύλα, Ligna e picea vel larice. Nam ibi perperam redditur Abiegna ligna. [" Valck. Diatr. 239. Bergler. ad Alciphr. p. 18. Jacobs. Anth. 9, 10. ad Diod. S. 2, 363." Schæf. Mss.]

[* " Πευκία, ἡ πικρία πίσσης, Tzetz. Ch. 9, 836." Elberling. Mss.]

[* " Πεύκιον, Schol. Aristoph. Πλ. 528. T. H. ad p. 159." Schæf. Mss.]

[* " Πευκεὺς, Tedifer, dicitur Hercules, Lycophr. 663." Kall. Mss. Vide Lex. VV. Peregr.]

[* " Πευκὼν, Heyn. Hom. 7, 557." Schæf. Mss.]

[* " Πεῦκος, Amaritudo, Etym. M." Wakef. Mss. Vide Ἐμπευκής.]

In sequentibus Πεύκη Amaritudinis quandam signif. habet.

Ἐμπευκὴς, Amarus, VV. LL. [Nicander 'A. 202. ubi Codd. ἐν * πεύκεϊ.] Ἐχεπευκὴς, Amarus, Il. A. (51.) Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς Βάλλε. Ubi Eust. ἐχεπευκὲς exp. τὸ οἷον ἔχον τι πεύκης, sc. πικρίαν: nam πικρὸν est τῆς πεύκης τὸ δάκρυον: unde fortassis, inquit, τὸ πικρὸν, πευκέδανον παρωνόμασται: a quo βέλος πευκεδανὸν, τὸ καὶ ἐχεπευκὲς, i. e. * ἐχέπικρον, secundum antiquos; nam ἐχρίετο τὰ βέλη πεύκῃ, ubi πεύκη accipiendum pro Resina ipsa quam fundit arbor picea. Alii ἐχεπευκὲς accipiunt pro θανάσιμον, καὶ ἐκτέμνον τοῦ βίου τὸν βληθέντα, δίκην πεύκης, ἥτις ἐκτμηθεῖσα οὐκ ἔτι βλαστάνει: quod confirmatur his Plinii verbis, si πεύκην pro Larice accipiamus, 16, 10. Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat. Simile narrat de pinu Herod., ut in Πίτυς dicetur. [" Heyn. Hom. 6, 267. Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.] Περιπευκὴς, Peramarus, Il. Λ. (844.) ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ Ὀξὺ βέλος περιπευκές. Ubi Eust. annotat περιπευκὲς habere epitasin τοῦ ἐχεπευκὲς, de quo nunc dictum fuit.

Πευκεδανὸς, Amarus, πικρὸς, ut Eust. exp. Il. K. initio, Ἠὲ ποτὶ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. Alii πευκεδανοῖο ibi exp. πικρίαν ποιοῦντος: nonnulli ὀλεθρίου, Exitiosi, Lethiferi: quoniam ἡ πεύκη excisa non repullulat, ut idem sit quod nonnullis ἐχεπευκές. [" Ilgen. Hymn. 641. Wakef. Trach. 1035. Heyn. Hom. 6, 8." Schæf. Mss. Opp. 'A. 2, 33. θάλασσαν. Vide Buttmann. Lexil. 18.] At Πευκέδανον, ut Ἐρυθρόδανον s. Ἐρευθέδανον, dicitur βοτάνη τις οὐκ ἀγαθὴ γεύσασθαι, inquit Eust.: etiam ipsa nomen sortita ab amaritudine. De qua Theophr. H. Pl. 9, 15. et Diosc. 3, 92. ap. quem non πευκέδανον legitur, ut ap. Theophr., SED Πευκέδανος. Plin. Peucedanum nominat.

Πευκάλιμος, Amarus, Cautus, Prudens, Il. O. (81.) νόος ἀνέρος ὅστ' ἐπὶ πολλὴν Γαῖαν ἐληλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ Ἔνθ' εἴην. Ubi Eust. annotat quosdam exponere πικραῖς καὶ συνεταῖς: per πικρίαν intelligentes τὸ δυσπρόσιτον τῆς φρονήσεως, καὶ μὴ πάντῃ πάντως διόλου μελιχρὸν καὶ μειλίχιον. Idem Eust. ap. eund. Hom. Il. Y. (35.) de Mercurio, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκαστο, exp. πυκναῖς, συνεταῖς: alii etiam φρονίμοις: ut πευκαλίμη φρὴν sit Solers mens, s. Prudens: quæ exp. aptior loco esse videtur. [" Jacobs. Anth. 12, 76. Heyn. Hom. 5, 478. 6, 554. 7, 22." Schæf. Mss. Cf. Buttm. Lexil. 18. Orac. ap. Diog. L. 1, 30. πραπίδεσσιν ἀρηρότα πευκαλίμῃσι.]

[* Πευκαλέος, unde Πευκαλέον, Hesychio ξηρὸν ἀγγεῖον, et * Πευκαλεῖται· ξηραίνεται· οἱ δὲ ζητεῖται. Ἀριστέας.]

" Πεικὸν, Hes. exp. πικρὸν, πευκεδανὸν, Amarum." [Cf. Πικὸς, Πέσκον.]

ΠΗΓΝΥΩ, SIVE Πήγνυμι, ITEM Πήσσω, SEU Πήττω, ξω, Compingo, Fabricor, Struo, Compingendo struo et fabricor, Il. B. (664.) Αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, i. e. ναῦς κατεσκεύασε, vel uno verbo ἐναυπήγησε, Naves ædificavit, Liv. Item pass. voce, signif. tamen activa: Hesiod. Ἡμέρ. (45.) Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς. Sic πηξάμενοι νῆας, Naves fabricati, Cum naves compegissent et fabricassent. At Greg. Naz. Μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, Ne altos toros struamus. Rursum activa terminatione πηγνύω σκηνὴν, Struo tabernaculum, vel etiam Figo: de qua signif. dicetur infra. Et rursum pass. voce, Greg. Naz. Ἄρτι δὲ γεωργὸς ἄροτρον πήγνυται, Aratrum compingit, compingendo fabricatur. Idem, Καλιὰν ὄρνις πήγνυται, Nidum compingit, componit. Pro eo vero, quod Basil. de ape dicit, Κήρια πήγνυται, Colum. et Plin., Cellulas confingit; alii Favos fingit et concinnat. Pro Coagmento, in paulum diverso loquendi genere: cujus exemplum vide in Κολλητικός. Adde e Diosc. 4. Πήσσει τὰ διαλελυμένα, Dissipata cogit, Ruell. Præt. MED. Πέπηγα, Compactus sum, Coagmentatus sum, Fixus sto, συνέστηκα. Chrys. Σῶμα διὰ τῶν νεύρων συνέχεται καὶ πέπηγε, ubi observa copulari συνέχεται καὶ πέπηγε, ut in l. Plut. ad quem remisi, copulantur συνέχει καὶ πήττει. || Concrescere facio, Cogo, Coagulo, Congelo, Plato Tim. Ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα: quæ verba Cic. sic interpr., p. 38. mei Lex. Cic., Quæ vim habeant frigorum et caloris, concretionis et liquoris. Ubi nota, causam antecedentem concretionis, esse frigus. Unde et Lucan. astrictum frigore pontum dicit, et Ovid. per metaphoram Astrictum gelido frigore pectus erat. In Geop. Ὁ τυρὸς, ὃν ἔπηξε τὰ ἁπαλὰ συκῆς κλώνια, pro his Columellæ, Fici ramulis glaciatus caseus. Sic Diosc. 4. Πήσσει γάλα, Lac cogit, coagulat: pro quo Hom. dicit συμπήσσει, ut videbis in Ὀπὸς, ubi et alia quædam synonyma habes. Pass. Πήγνυμαι, Cogor, Coagulor, Concresco, Congelo, Conglacio, Coëo, Aristot. de Part. Anim. Ψύχεται δὲ θᾶττον τὸ ὕδωρ καὶ πήγνυται τοῦ ἐλαίου, Citius concrescit, congelat, congelatur. Cic. dicit Frigore conglaciare, ut Athen. 8. Περὶ τῶν πηγνυμένων διὰ χειμῶνα τῷ κρυστάλλῳ: sicut et Plut. de Pr. Frig. Καὶ γὰρ πήγνυται πολλὰ τῷ ψυχρῷ καὶ συγκρίνεται καὶ πυκνοῦται, Frigore enim conglaciant multa. Rursum Aristot. de melle thymoso, Οὐ πήγνυται τοῦτο: de quo Plin. Non coit. Idem de lacte, Ὑπὸ τοῦ πυρὸς πήγνυται καὶ παχύνεται: pro quibus Plin. Omne lac igne spissatur. Idem Aristot. de ovo, Ἐξέρχεται μὲν οὔπω πεπηγός· ἐξερχόμενον δὲ, εὐθέως πήγνυται καὶ γίνεται σκληρόν: qua de re Plin. Exeunt ova a rotundissima sui parte, dum pariuntur, molli putamine, sed protinus durescente, quibuscunque emergunt portionibus. Habes itaque πήγνυσθαι dictum de aqua, oleo, melle, lacte, ovis. Sed frequentius de aquis et fluminibus: ut Hero-

dian. 1, (6, 4.) Πηγνύμενόν τε καὶ ὀρυττόμενον ὕδωρ πίνων, Concretam gelu atque effossam aquam potans. Sic Philo de aquis Jordanis, Καὶ παγέντα τρόπον τείχους κραταιῶς ἠρέμει καὶ ἡσύχαζε, Solidaque, more munitionis, et firma stabilitate concretæ hærebant, Turn. Rursum Herodian. 2, (10, 10.) Ποταμοὺς πηγνυμένους πατεῖν, Concreta gelu calcare flumina, Astrictos frigore fluvios: sicut 6, (7, 15.) idem de Rheno et Danubio, Τοῦ δὲ χειμῶνος παγέντος ὑπὸ τοῦ κρύους ἐν πεδίου σχήματι καθιππεύονται, Hyeme concreti gelu camporum in morem perequitantur. At 8, (4, 3.) Idem dicit, Τὰς δι' ὅλου χειμῶνος παγείσας χιόνας. Cic. de aqua dicit, Quæ neque conglaciaret frigoribus, neque nive pruinaque concresceret. At Greg. Naz. Μὴ παγῶμεν εἰς στήλην ἁλὸς, ut Ovid. Metam. 11. in lapidem rictus serpentis apertos Congelat, et patulos, ut erant, indurat hiatus. Unde Πέπηγα: et partic. πεπηγὸς, ut πεπηγὸς γάλα, Diosc. πεπηγὸς αἷμα, Plut. Metaph. Il. X. (453.) νέρθε δὲ γοῦνα Πήγνυται, ut Ovid. Astrictum gelido frigore pectus erat; nam gelido pavore velut membra congelant et rigent. || Pango, Figo, Depango, Defigo, Hesiod. ἐν ἐλύματι πήξας, In dentali figens, Dentali infigens: q. l. vide in Πελάζω. Od. Λ. (77.) πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν, Depange remum super tumulo meo quo utebar cum viverem, s. Infige tumulo. Il. Γ. (217.) κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, Humi figens, In terram defigens, Xen. K. (6, 7.) Πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας ὑπτίας, Varos pronos figere convenit. At Philo de Mundo, Τὰ μὲν φυτὰ κατώκαρα εἰργάσατο, τὰς κεφαλὰς αὐτῶν τοῖς βαθέσι τῆς γῆς μέρεσι πήξας, Cum imæ terræ infixisset. Ubi nota cum dat. sine præp. constructum. Cum præp. vero Lucian. (1, 774.) Ἐπὶ κοντοῦ πήξαντες, Cum conto infixissent: cui similia loquendi genera vide in Περιπείρω. Pass. Πήγνυμαι, Pangor, Figor, Depangor, Defigor, Il. Γ. (135.) παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν, Juxta eos depactæ sunt hastæ: sc. juxta milites quiescentes et clypeis acclinatos: nisi malis a Παραπήγνυμαι deducere. Soph. (Aj. 819.) Πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ, Fixus est in hostili solo, Plut. Themistocle, Πεπήγασι στῆλαι, Stelæ fixæ sunt, Cippi in terram depacti. Alii, Columnæ erectæ. Item Theophr. H. Pl. 7, 4. Τὰ πηγνύμενα, de plantis quæ non seruntur, sed in terra deponuntur et veluti depanguntur. Paulo ante de rapis, Πηγνύναι δεῖ μανάς. Dicitur aliquis telum quoque πῆξαι in corpore inimici, i. e. Figere. Il. Θ. (95.) Μή τις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ, Ne tibi fugienti quispiam terga figat. Item pass. voce et signif. Il. O. (315.) πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν, N. (442.) δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, Δ. (528.) πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός. || Metaph. vero res aliqua πεπηγέναι dicitur pro Fixa esse, s. Ita constituta, ut nullo modo de statu suo dimoveri queat, Immobilis esse et perpetua, Dem. (42.) Μὴ γὰρ ὡς θεῷ νομίζετ' ἐκείνῳ τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀθάνατα. Sic ex Eod. Πεπήγασι τὰ πράγματα, Constitutæ sunt et stabilitæ. || Item πῆξαι ὅρκους dicitur Pangere fœdera: ut Liv. Pacem, Inducias, Societatem pangere. Unde ap. Eur. (Iph. A. 395.) παγεὶς ὅρκος, Pactum et initum fœdus. [" Πηγνύω, Valck. Diatr. 224. ad Theocr. x. Id. p. 84. ad Il. Ξ. 40. ad Callim. 1. p. 54. Ruhnk. Ep. Cr. 139. ad Lucian. 1, 387. Wakef. Ion. 1325. Herc. F. 1421. Eum. 190. Georg. p. 13. ad Charit. 495. Markl. Iph. p. 58. Jacobs. Anim. 321. Anth. 8, 376. 9, 7. 378. Luzac. Exerc. 30. 153. Coray Theophr. 283. Monthly Review Febr. 1799. p. 194. Heyn. Hom. 6, 530. De lacte, caseo, Longus p. 19. Villois. ad 229. Toup. Append. in Theocr. p. 21. Valck. ad x. Id. p. 18. ad Diod. S. 1, 324. De retibus, Zeun. ad Xen. K. Π. 139. De act. et med., Villois. ad Long. 146. Πηγνύω βέλος, Toup. Append. in Theocr. p. 19. Φρὴν πηγεῖσα, Valck. Diatr. p. 13. Res dicitur πεπηγέναι, Firmiter constituta, rata, Valck. Phœn. p. 339. Πέπηγα, Heind. ad Plat. Phædr. 199. Heyn. Hom. 7, 35. Πέπηγε, Thom. M. 823. Wakef. Herc. F. 1398. 1421. Meleager 117. Coray Theophr. 283. Jacobs. Anth. 8, 124. 11, 377. Parrhas. 2. Πεπηγὼς, ad Herod. 538. Πεπάγασιν, Congelatæ sunt (aquæ,) ad Horat. 24. Zeun. Πέπηχα, Etym. M. 354, 34. Πήγνυτο, πῆχθεν, Heyn. Hom. 7, 58. Πῆξαι, πήξασθαι ναῦν, quid differant, Herodian. Philet. 468. Πήσσω, Casaub. ad Athen. 125. Schleusn. Cur. Nov. c. 324. Heyn. Hom. 7, 309. * Πήγω, Kuster. V. M. 9." Schæf. Mss. Heliod. p. 84. Ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκοὴν, cf. 148. 157.]

Πῆγμα, τὸ, Id quod concretum est, Concretus, Plin. In concretu albicantis succi. Cic. alicubi Concretum neutraliter et substantive usurpat. Polyb. (3, 55, 5.) Πῆγμα τῆς χιόνος, Concretus s. Concretio nivis, Nix frigore concreta; nam dicuntur πήγνυσθαι nives quoque, ut in Πήγνυμι videre est. Pro Coagulum citat Bud. ex Aristot. [H. 'A. 3, 6.] Item Coagmentum. Ex Epigr. πήγματα pro Concinnationes, Compositiones: sicut πήττειν pro Coagmentare, Compingere, Concinnare, Componere, usurpari docui. Lat. quoque Pegma usurpant. Et annotat Turn. JCtos Pegmatum nomine Antepagmenta videri intelligere, quæ valvarum sunt ornamenta affixa antis: qui hujus vocabuli usus pertinet ad πήγνυμι, Figo, Defigo, Depango. Festus scribit Pegmata esse aut ex ære aut e marmore ornamenta, quæ utplurimum in atriis, quandoque in porticibus aulisque affigunt, majorum aliorumque fortium virorum gesta certius quam pictura ostendentia: qua in signif. utitur tum Cic., tum Juv., et alii. Præterea Pegma dicitur machina lignea in qua statuæ collocantur, et quasi figuntur ad illas sustinendas. Interdum pegmata cum ludicris producebantur in scenam, cum pueris etiam considentibus, e lignis tabulisque vario picturæ genere illustratis compacta. Seneca ad Lucill. His annumeres licet machinatores qui pegmata per se surgentia excogitant, et tabulata tacite in sublime crescentia. Suet. Claud. Qui pegmata in scenam parum feliciter produxissent. Sic Plin. et Juv. Apud Græcos autem Joseph. B. J. 7. [" Ad Timæi Lex. 114. 205. 259. 266. Toup. Opusc. 1, 224. ad Charit. 668. Markl. Iph. p. 59. Meleager 77. Jacobs. Anth. 12, 107." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1209. ὅρκος, πῆγμα γενναίως παγέν: 4 Macc. 9, 21. Τὸ τῶν ὀστέων π., Carnium compages.] Πηγματώδης, Concretus, Πῆγμα referens.

Πῆξις, Coagmentatio, Coagulatio, Concretio, Congelatio, Aristot. Meteor. 1. Ὅσα διὰ πῆξιν συμβαίνει πάθη τῶν αὐτῶν σωμάτων, Affectus qui accidunt cum hæc ipsa corpora condensantur et concrescunt. Turn. interpr. Glacies, hæc Plutarchi verba de Primo Frig. Ἔστι δ' ὑπερβολὴ ψύξεως, πῆξις, sic vertens, At refrigerationis exuperantia glacies est. Eod. modo hæc verba, Σφοδρότατον καὶ βιαιότατον ἡ πῆξις οὖσα, interpr., Cum nulla sit acrior et violentior quam glacies. [" Segaar. in Daniel. p. 89. Toup. Opusc. 2, 87. Π. γάλακτος, Diod. S. 1, 324." Schæf. Mss. * Πηξιθάλαττα, Phrynichus Bekkeri p. 61. * Παλίμπηξις, Theophr. Char. 24. Ὑποδήματα παλιμπήξει κεκαττυμένα.]

Πηκτὸς, Compactus, Coagmentatus, Hesiod. Ἔργ. (2, 50.) Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον, Αὐτόγυον καὶ πηκτὸν, ubi nota opposita αὐτόγυον et πηκτόν: dicitur enim αὐτόγυον, Hesychio * μονόβολον, quod per se burim habet: πηκτὸν vero, quod compactum est s. compactitium, Compactile. Hes. exp. τὸ ἀπὸ δύο ἀρότρων, quoniam quædam sunt μονόβολα. Idem πυκτὸν exp. ἐκ πολλῶν ξυλῶν πεπηγμένον. || Πηκτὰ δωμάτων, Compactitiæ ædium partes, i. e. Fores; eæ enim e pluribus tabulis compingi solent et coagmentari: quamobrem ab Hom. quoque dicuntur σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, et κολληταὶ σανίδες: item θύραι εὖ ἀραρυῖαι, item θύραι πυκινῶς ἀραρυῖαι. Aristoph. 'A. (479.) Ἀνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πηκτὰ δωμάτων, Claude fores. Schol. quoque ibi πηκτὰ δωμάτων exp. θύρας, subjungens hæc Hom. verba θύρας πυκινῶς ἀραρυίας. Sed addit et alia quædam, quæ ibi videre licebit. || Concretus, Coagulatus, Coactus, Congelatus, Qui concrescere solet et cogi, solet coagulari et congelari: ut πηκτὰ σώματα ap. Aristot. Meteor. 4. pro quo ibid. Τῶν σωμάτων ὅσα πηγνύεται καὶ σκληρύνεται: quibus opp. τὰ ἄπη-

κτα. Et ap. Diosc. 5, 114. πηκτὸν χάλκανθον, Concretitium, Ruell.: sc. quod solet concrescere: de quo his verbis, Τὸ δὲ ἁπλῶς ἐργαζόμενον ἐν σπηλαίοις, ἔπειτα μεταχεόμενον εἰς βόθρους, τὴν πῆξιν λαμβάνει· ὃ δὴ καὶ πηκτὸν ἰδίως ὀνομάζεται. Unde Plin. desumsisse videtur, quod scribit 14, 12. Fit et in saxorum catinis, pluvia aqua corrivato limo gelante. Item Πηκτὸν γάλα, SIVE Πηκτὴ, Lac concretum per coagulum admisto melle, Gorr., qui in vocabulo Γάλα, Est et alia, inquit, lactis præparatio, cum per coagulum melle admisto lac cogitur: Medici γάλα πηκτὸν, Aëtius πηκτὴν appellat. Sic enim serum lactis a crassiore parte secedit. Præterea πηκτὸς ἅλς, Sal concretitius, qui concrevit: quem uno nomine Lycophr. πάγον, Comicus quidam ap. Athen. πῆγον appellat. Sed sunt qui Fossitium s. Fossilem salem ita vocari scribant, i. e. τὸν ὀρυκτὸν καὶ * ἐμμέταλλον. Nicander 'A. (518.) Πολλάκι δ' ἢ ἅλα πηκτὸν ὁμιλαδὸν, ἢ ἁλὸς ἄχνην. Πηκτὸν, Concretile, inquit Gorr., Id quod condensari atque indurari potest. Duobus autem id contingit modis, calore et frigore; illo quidem desiccante humorem, hoc vero calorem expellente. Itaque alia humoris absentia, alia vero caloris, concrescunt: aquea quidem, caloris: ut glacies, cera, sævum: terrea vero, humoris, ut sal, nitrum, lutum. Vide Aristot. Meteor. 4. || Fixus, Defixus, Depactus, Soph. Aj. (907.) ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔγχος, Telum in terra fixum. Et πηκτὰ σκόροδα, Allia quæ solent pangi, τὰ πηγνύμενα, Quæ deponi et plantari solent. Colum. Modicis spatiis, id est inter quaternos digitos, depangas. Quod alibi Idem Pangere et Deponere dicit. Utitur illo Theophr. H. Pl. 7, 5. ubi etiam τὰ πηγνύμενα dicit pro τὰ πηκτὰ, ad differentiam eorum quæ seruntur. || Πηκτὸν dicitur etiam Symphyti herbæ species quædam, Diosc. 4, 10. || Πηκτὰ, δάκρυα, παρὰ τὸ πεπηγέναι ὡς ἐκ πηγῆς ῥέοντα, Hes. Ubi nota Πηκτὰ substantive usurpatum: sicut et FEMIN. Πηκτή. Nam Πηκταὶ, dicuntur θύραι, s. θύραι εὔπηκτοι, Fores bene compactæ et coagmentatæ, Hes.: quas Aristoph. appellat πηκτὰ δωμάτων, Eur. πακτά. || Præterea Πηκταὶ sunt θηρευτικὸν ὄργανον ap. Aristoph., Suid., s. εἶδος δικτύου, ut Schol. annotat "Ορν. (528.) Πᾶς τις ἐφ' ἡμῖν ὀρνιθευτὴς Ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους, Ἕρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς. Itidem Aristot. H. A. 9, (8.) de perdicibus, Τούτου δ' ἁλόντος ἐν ταῖς πηκταῖς: pro quo Plin. 10, 33. simpliciter dicit Capto eo. Putarim certe πηκτὰς idem prorsus esse quod πάγας et παγίδας, nisi Aristoph. l. c. simul παγίδας et πηκτὰς tanquam diversa posuisset. Utut sit, h. e. sive laquei sive reticula sint, a πήγνυμι significante Figo, Depango, πηκταὶ dicuntur, ut Tendiculæ a Tendo. Gaza tamen ibi vertit Compago, sc. ap. Aristot. H. A. 9, 8. || Πηκτὴ ab Aëtio vocatur etiam Lac concretum per coagulum, admisto melle, ut paulo ante e Gorr. docui: quo referri posse existimo hæc Suidæ ex Epigr. Πειθοῖ καὶ Παφίᾳ πακτὰν καὶ κηρία σίμβλων ἀνέθηκεν ὁ βουκόλος: ubi DORICE Πακτὰν positum pro Πηκτήν. Idem Suid. πηκτὴν esse dicit εἶδος ἀκολάστου σχήματος. ["Πηκτὸς, ad Charit. 668. Jacobs. Anth. 8, 226. 9, 57. Brunck. Soph. 3, 413. Heyn. Hom. 6, 75. 492. Lobeck. Aj. p. 372. Casaub. ad Athen. 117. Bibl. Crit. 2, 1. p. 5. Bernard. Reliq. 32. 43. Valck. Hipp. p. 250. Græv. Lectt. Hes. 558. Musgr. Bacch. 1211. Concretus, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 161. Πηκτὴ, Jacobs. Anth. 11, 19." Schæf. Mss. * "Πηκτώδης, Paraphr. Ms. Dionysii P. 745." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Ἄπηκτος, ὁ, ἡ, Qui compactus s. coagmentatus non est. || Non concretus, Qui frigore non coiit; Incongelabilis, Gell. 17, 8. ubi etiam Qui nunquam concrescit, Qui gelu non duratur: item Gelu stringi et consistere, et Facilia ad coëundum: quæ omnia pertinent ad exprimendum Gr. verbum πήγνυσθαι. Ceterum Gr. voce ἄπηκτος pro Incongelabilis, Qui gelu non duratur et stringitur, Qui gelu non coit, Qui nunquam concrescit, utitur Aristot. Meteor. 4. Πηκτὸν, ἄπηκτον· τηκτὸν, ἄτηκτον· μαλακτὸν, ἀμάλακτον. Aliquanto post, Ἄπηκτα δὲ ὅσα μὴ ἔχει ὑγρότητα ὑδατώδη, μηδ' ὕδατός ἐστιν, ἀλλὰ πλεῖον θερμοῦ καὶ γῆς, οἷον μέλι καὶ γλυκὺς οἶνος. ["Schol. Od. P. 225." Wakef. Mss.] Εὔπηκτος, Bene compactus et coagmentatus, i. q. εὐπηγὴς et εὐπαγὴς, Il. B. (661.) ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, In domo bene coagmentata, s. bene structa et ædificata, καλῶς κατεσκευασμένῳ. Item, Qui facile conglaciatur, Facilis ad coëundum, ut Gell. loquitur in Ἄπηκτος. Vide Πηκτικός. [Eust. 316. "Markl. Iph. p. 265. Jacobs. Anth. 8, 226. Theocr. 1, 128. Heyn. Hom. 7, 490. 514." Schæf. Mss. * Εὐπηξία, Adamant. Phys. 2, 16.] AT Νεόπηκτος, Recens compactus et coagmentatus, ut νεοπαγὴς et νεοπηγὴς, Recens coagulatus, Hom. (Batr. 38.) Οὐ τυρὸς νεόπηκτος. Redditur et simpliciter Recens. [Schæf. ad Longum p. 382. 405. "Bergler. Alciphr. 188. Jacobs. Anth. 8, 314." Schæf. Mss.]

Πηκτικὸς, Congelandi s. Conglaciandi vim habens, Vim habens cogendi s. coagulandi: Πηκτικός ἐστι γάλακτος, Coaguli modo lac contrahit, Lac coagulat: quæ vide in Ὀπὸς, col. 1375. Compar. gradu utitur Theophr. C. Pl. 5, 20. Ταύτῃ μὲν οὖν δόξειεν ἂν ὁ λεπτὸς ἀὴρ πηκτικώτερος εἶναι, Facilius astringere et congelare. Alii passive exp., Concretioni magis obnoxius, ut sit i. q. εὔπηκτος. Sequitur enim mox, Ὁ δ' ἀκίνητος, εὐπηκτότερος.

Πηκτὶς, ίδος, ἡ, Gelu fictitium, VV. LL. || Est etiam Instrumentum musicum, quod et μάγαδις nominatur, Sapphus inventum, Athen. 14. (p. 635.) e Menæchmi libro περὶ Τεχνιτῶν: quod tamen eod. l., necnon l. 4. (p. 182.) ex Aristoxeno etiam refert. Aliquanto post autem e Phillide Delio l. 2 de Musica tradit πηκτίδα διαφέρειν μαγάδιδος: quippe qui sic scribat, Φοίνικες, πηκτίδες, μαγάδιδες, σαμβῦκαι. Eodem l., paulo ante verba citata, Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον. Ubi etiam nota Lydis fuisse peculiare instrumentum: ut et Telestes indicat, cum ap. eund. Athen. eod. l. (p. 626.) ait, Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον. Idem Athen. 4. (p. 175.) e Soph. Οἴχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη. Aristot. Pol. 8. πηκτίδας et βαρβίτους inter ἀρχαῖα ὄργανα numerat. Meminit et Herod. (1, 17.) necnon Chrys. At Suid. dicit esse εἶδος ὀργάνου κιθαρῳδικοῦ ap. Aristoph.: afferens et h. l. ex Epigr. Ἁδὺ μέλος νὴ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα πηκτίδι μέλπεις. Hesychio est ὄργανον μουσικὸν, πανδούριον, ψαλτήριον: item σύριγξ, Tibia, Fistula. [Cf. Platon. de Rep. 3. p. 399=288.] || Rursum Suidæ est μάχαιρα κρεωκόπος, Culter ad scindendas carnes aptus, qui κοπὶς quoque nominatur. ["Bibl. Crit. 1, 2. p. 29. Toup. Opusc. 1, 354. Valck. Diatr. 236. ad Lucian. 1, 222. Wessel. Lex. Herod. 173. Gesner. Ind. Orph., ad Charit. 607. Jacobs. Anth. 6, 78. 100. 11, 25. 81. 206. Marcus Arg. 23. Brunck. Soph. 3, 413." Schæf. Mss. Heliod. 4. p. 191.]

Derivata a præt. med. Πέπηγα.

Πηγὸς, Bene compactus et compositus, coagmentatus et concretus: ut πηγοὶ ἵπποι, Equi bene compacto et coagmentato corpore. Il. I. (124.) δώδεκα δ' ἵππους Πηγοὺς, ἀθλοφόρους: i. e. εὐπαγεῖς καὶ στερεοὺς, Eust., qui etiam annotat, πηγοὺς ibi vett. quosdam accipere pro μέλανας, quod ii censerentur optimi. Idem Eust. 1539. exponens πηγὸν κῦμα, ait πηγὸν significare vel εὐτραφὲς, et, ut idem Poëta appellat, τροφόεν: vel τὸ εὐπαγὲς, in modum ὀρεινοῦ πάγου: quo modo et πηγοὺς ἵππους dici τοὺς στερεούς: Vocat autem πηγὸν κῦμα Od. Ψ. 234. εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ Ῥαίσῃ ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ. Hes. quoque πηγὸν annotat quosdam capere pro εὐτραφῆ, quosdam pro μέλανα, quosdam pro λευκόν. Pro Albus, s. Niveus, qualis est glaciei color, usurpavit Lycophr. (336.) qui πλόκαμον πηγὸν vocavit λευκὴν πολιὰν, i. e. Canos, Niveos capillos, quales sunt senum canorum. || Ponitur etiam substantive pro Sale; nam et ipse concretus est. Apud Athen. (383.) e Stratone Comico, Πηγὸς πάρεστι; quæ verba non intelligens coquus, et πηγὸς accipiens pro μέλας, respondet, πηγὸς οὐχὶ λευκὸς εἶ: succensens seni, a quo multis vocabulis ambiguis deludebatur. Tandem senex exponens quid per vocab. πηγὸς intelli-

gat, ait, ἅλας φέρε. Τοῦτ' ἐστὶ πηγός. Sed malim ibi SCRIBERE Πῆγος, ut Πάγος. [" Ad Callim. 1. p. 108. (3, 90.) Jacobs. Anth. 8, 54. 9, 179. Heyn. Hom. 4, 489. 5, 550. 6, 651." Schæf. Mss.] Πηγεσίμαλλος, Γ. (197.) Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ, Ὅστ' οἴων μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων. Ubi Eust. annotat πηγεσιμάλλῳ quosdam exponere μελανομάλλῳ, eo quod nigri velleris aries ἐν λευκῷ ποιμνίῳ magis sit διάδηλος: quosdam contra λευκομάλλῳ, a πηγὸς significante λευκός. Sed addit, videndum ne forte hoc πηγεσίμαλλος sit a verbo πηγέω, quod formet fut. in έσω, aut a substantivo neutrius generis πῆγος: ut ἐγχεσίμωρος ab ἔγχος. Dubitat tamen an hæc duo, sc. πηγέω et πῆγος, in usu sint. [" Theod. Hyrt. Ep. 2." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 4, 489. 696. * Πηγόμαλλος, 489." Schæf. Mss.]

Εὐπηγὴς, Bene compactus, coagmentatus, Apoll. Rh. 2, (1017.) πύργους εὐπηγέας, [Od. Φ. 334. Eust. 1912.] Νεοπηγὴς, Recens compactus s. coagmentatus. In Epigr. νεοπηγέος ἔνδοθι Ῥώμης, Romæ recens coagmentatæ, s. Recens constructæ et ædificatæ. Nisi malis Recens fundatæ, fixæ et stabilitæ. [" Cyrus Epigr. 6. Bergler. ad Alciphr. 188." Schæf. Mss. * Παλιμπηγὴς, Hippocr. de Septim. Spur. T. 1. p. 165.]

Πηγὰς, άδος, ἡ, Glacies, i. q. πῆξις, a πέπηγα sumto pro Conglaciavi, Congelavi, Frigore concrevi, s. astrictus sum, Hesiod. Ἔργ. 2, (123.) Τοῦτον ἀλεύασθαι καὶ πηγάδας, αἵτ' ἐπὶ γαῖαν Πνεύσαντος βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσι, i. e. παγετοὺς, ut Moschop. et Tzetzes exp.; Proclus vero per παγάδας intelligendas censet vel τὰς παγερὰς ἡμέρας vel τὰς πάχνας τῆς χιόνος. Ego πηγὰς acceperim pro πηγυλὶς, subaudiendo ἡμέρα. Exp. etiam Rupes, Scopulus, e Schol. Apoll. Rh. 2. || Hes. πηγάδα exp. τὴν οὐ πολλῷ ὕδατι κεχρημένην γῆν, ὕστερον γεγενημένην ξηρὰν καὶ πεπηγυῖαν. [" Heyn. Hom. 8, 40. Segaar. in Daniel. p. 89. * Πηγάδιον, T. H. ad Plutum p. 276. 455." Schæf. Mss. " Herodian. Epimer. 143." Boiss. Mss.]

Πηγετὸς, itidem Glacies, Gelu: pro qua signif. affertur e Dionys. P. [667. " Segaar. in Daniel. p. 89." Schæf. Mss.]

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, Glacialis, Gelida, Qua conglaciant et congelant omnia, Od. Ψ. (476.) νὺξ δ' ἄρ ἐπῆλθε κακὴ βορέαο πεσόντος Πηγυλὶς, i. e. παγετώδης, Eust., qui tamen veteres annotat πηγυλὶς accepisse ibi pro παγετὸς, Glacies. Sic Apoll. Rh. 2, (737.) ἀϋτμὴ Πηγυλὶς ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο, ubi Schol. itidem exp. παγετώδης καὶ ψυχρή. || Suid. πηγυλὶς exp. per substantivum κρύος, Frigus, Gelu: sicut Eust. tradit a vett. itidem Gramm. capi pro παγετὸς, Glacies: adeo ut non adjective solum usurpetur, sed etiam substantive, sicut πηγάς. " Πηλυγὶς, Etymologo et Lex. meo vet. est ἡ ἐκ τοῦ κρύους " πῆξις, in exemplum afferentibus, Πηλυγὶς ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο Συνεχὲς ἀργινόεσσαν ἀεὶ " περιτέτροφε πάχνην: derivantibusque e πήσσω, e " quo primum sit πηλὺς, inde πηλυγίς. Sed rectius " pro eo scriptum habent Apollonii Edd. πηγυλίς: " ex eo enim locus is desumtus est. Significat Gla- " ciale frigus." [" Gesner. Ind. Orph. Bergler. ad Alciphr. 97. Segaar. in Daniel. p. 89. Toup. Opusc. 1, 440." Schæf. Mss.]

" Πήγανον, τὸ, Ruta, Herba ita nominata ἀπὸ τῆς " δυνάμεως, ut quæ propter suam θερμότητα πήγνυσι " τὸ σπέρμα, atque adeo et ταῖς κυούσαις inimica est, " ut testatur Plut. Symp. 3. Itidem Nicandri Schol. " dictam tradit παρὰ τὸ πήγνυσθαι τὴν γονήν: esse " enim ἐπισχετικὴν τῆς συνουσίας: quamobrem et " τοὺς μυουμένους ea uti. Duorum generum est τὸ " πήγανον: alterum ἥμερον, alterum ἄγριον: de qui- " bus Diosc. 3, 52. 53. Plin. 19, 8, (45.) 20, 13," [51. " Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 220. Græv. Lectt. Hes. 572. Jacobs. Anth. 9, 20. Lobeck. Aj. p. 280. Οὐδ' ἐν πηγάνῳ, Brunck. Aristoph. 2, 221. (Σφ. 480.)" Schæf. Mss. Ὀρεινὸν π., Clusii Hist. Pl. 2. p. 136. Columella 9, 3, 38. " Tzetz. ad Lyc. 679. Suid." Kall. Mss. * Πηγανόσπερμον, Geop., ap. Schn. Lex. * Πηγανέλαιον, Alex. Trall. 1. p. 95.] " Πηγανώδης, Rutaceus, h. e. Ad rutam

A " proxime accedens, Rutæ similis." [* Πηγάνινος, Gal. de Potest. Simpl. T. 2. p. 10. 26. Alex. Trall. 1. p. 22. 98., 10. p. 573. 574., 12. p. 676. * Πηγάνειος, male pro πηγάνινος, ap. Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 2. T. 2. p. 99. 33. Ald. * Πηγανηρὰ, ἡ, Nomen emplastri, Alex. Trall. 5. p. 265., 6. p. 270. 275. Dufresne Gloss. 1163. * Πηγανόεις, Nicander Ἀ. 154. * Πηγανίτης, Geop. 8, 13. * Πηγανῖτις, Athen. 102. " Jacobs. Anth. 9, 417." Schæf. Mss.] " ET Πηγάνιον, τὸ, Rutula, Herbæ genus ap. Theo- " phr. H. Pl. 1," [10, 4. Nicander Θ. 531. Ἀ. 49.] " Item VERB. Πηγανίζειν, Rutam imitari, referre: " ap. Diosc. 3."

Derivata ab aor. 2. Ἐπάγην.

Ἀκροπαγὴς, In summo fixus, e Nonno [Jo. 47.] Ἀπαγὴς, Qui compactus et concretus non est, ἀσύγκριτος, Plut. (9, 738.) Αὐτὸ μὲν γὰρ καθ' ἑαυτὸ τὸ ὕδωρ εὐδιάχυτον καὶ ἀπαγὲς καὶ ἀσύστατόν ἐστι, Humor enim suapte natura liquefactus et dilapsus diffunditur, omni concretione vacuus et soliditate, Turn. [" Ad Herod. B 538." Schæf. Mss. * Ἀπάγεια, Lobeck. Phryn. 538. * " Ἀρτιοπαγὴς, Nicom. Harm. p. 22. Meib. (χορδαί.)" Kall. Mss.] Ἀρτιπαγὴς, Recens compactus et coagmentatus. E Greg. Naz. vero ἀρτιπαγὴς εἰς εὐσέβειαν, pro Nuper pietati connexa. [" Theocr. Epigr. 3. Philodem. 30." Schæf. Mss. " Planud. Ovid. Met. 14, 274." Boiss. Mss. * " Αὐτοπαγὴς, (A semet ipso factus sibi,) Jacobs. Anth. 7, 156. 8, 356. Antiphil. 29. Wakef. S. Cr. 4, 48. D. R. ad Longin. 253." Schæf. Mss. Aristid. 3, 590. Apud Suid. autem ὕδωρ αὐτοπαγὲς exp. τὸ αὐτομάτας πηγὰς ἔχον, quod pertinet ad πηγή, unde * Αὐτοπηγής.] Εὐπαγὴς, Bene compactus et coagmentatus, Solidus. Pro quo dicitur etiam εὐπηγὴς in metro. Utitur Eust. in Πηγός. [J. Poll. 5, 59. Opp. K. 1, 188. " Boiss. Philostr. 378. 574." Schæf. Mss.] * Εὐπαγέως, Opp. Ἀ. 3, 401.] Ἡμιπαγὴς, Semiconcretus, vide Πάχνη, [Hippocr. 405. Plato Timæo p. 60. * " Ἰσοπαγὴς, Nicom. Harm. 11." Wakef. Mss. * Μελαμπαγὴς, Æsch. Ag. 391. S. c. Th. 742.] " Μεσοπαγὲς, Usque ad medium terræ C " defixum, Hes." [" Μεσσοπαγὴς, Synes. H. 6, 9." Boiss. Mss.] Νεοπαγὴς, i. q. νεοπηγὴς et ἀρτιπαγὴς, Recens compactus et coagmentatus, constructus, [Schæf. ad Longum 382. 405. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 146." Schæf. Mss.] Πρωτοπαγὴς, Qui primus compactus et coagmentatus est, fixus et depactus est. Unde ap. Suid. Πρωτοπαγῆ, πρώτως πεπηγότα. Apud Hom. πρ. ἅμαξα, Currus nunc primum compactus et fabricatus: quemadmodum Hes. quoque πρωτοπαγεῖς δίφροι exp., οἱ πρῶτον πεπηγμένοι, καινοί: Il. Ω. (267.) Ἐκ μὲν ἅμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην, Καλὴν, πρωτοπαγῆ. Itidem πρωτοπαγὴς ναῦς dicitur Navis nunc primum coagmentata et ædificata. [" Heyn. Hom. 5, 36. 8, 646. Ruhnk. Ep. Cr. 186." Schæf. Mss.] In VV. LL. ponitur ETIAM Πρωτοπαγὸς, itidem pro Nuper compactus, Recenter constructus, fabricatus, πρώτως πεπηγὼς, * νεοκατασκεύαστος: sed sine Auctore et exemplo. Cui aliquatenus simile EST Παλιμπηγὸς, Iterum compactus: quod a πέπηγα derivatur. Unde παλίμπηγα D Comici appellant τὰ παλαιὰ καττύματα, teste J. Poll. (6, 164.) i. e. Calceamenta vetera; alii Veteramenta sæpius suppacta. [* Σκληροπαγὴς, Xenocr. de Alim. ex Aquat. c. 8. * Ὑγροπαγὴς, c. 33. p. 471. Gal. Comp. Med. sec. Loc. 8, 8. Nonn. D. 8, 92. Lobeck. Phryn. 530.] " Ὑπερπαγὴς pro Valde gla- " ciato affertur e Xen." [K. 8, 2. * Ὑψιπαγὴς, Anal. 2, 47. * Χαμαιπαγὴς, Paul. Sil. Ecphr. 126.]

¶ Πάγη, ἡ, Laqueus depactus ad irretienda animalia; etiam Decipulum, Apul.: Xen. K. Π. 1, (6, 19.) p. 21. Καὶ πρὶν κινεῖσθαι τὰς ὄρνιθας ἐπεποίηντό σοι ἐπὶ τούτῳ αἱ πάγαι αὐταῖς. Philo V. M. 1. Ἅτε σαγηνευθεὶς πάγαις πολυειδέσι, Multiplicibus laqueis implicatus. Theophylact. Ep. 65. Αἱ μὲν γὰρ εἱρκταὶ καὶ πάγαι τοὺς λαγωοὺς ἀπελαύνουσι, δι' ὧν καὶ ἁλίσκονται. Et ap. Herod. Πάγας ἐργάσασθαι, Laqueos fabricatum esse. Apud Eund. πάγαις ἐνέχεσθαι, Laqueis irretitum teneri. Non incommode redditur etiam Tendicula; sicut enim Tendiculæ dicuntur a Tendo, quod tendantur ad capiendas feras, sic

πάγαι a *πήγνυμαι*, quod humi in eund. usum figantur: *παρὰ τὸ πρὸς θήραν πεπηγέναι*, Eust. ‖ Πάγην, Hes. exp. etiam *ὑψηλὸν τόπον*, ut *πάγον*. [" Valck. Oratt. 410. Hipp. p. 162. ad Herod. 159. 160. Toup. Opusc. 1, 315. 2, 60. Zeun. ad Xen. K. Π. 139. ad Lucian. 1, 500. Thom. M. 450. Wakef. Ion. 175. Trach. 1051. Jacobs. Anim. 69." Schæf. Mss. Opp. Ixeut. 3, 13.] UNDE Παγὶς, *ίδος*, *ἡ*, i. q. *πάγη*, Laqueus qui tenditur, in terram depangitur, ad capiendas feras. Vide in Νεφέλη, quod pro Reti capitur. Bud. interpr. Decipula avium, afferens ex Eccles. 9, (12.) *Ὥσπερ ὄρνεα θηρευόμενα ἐν παγίδι*. Metaph. autem ap. Athen. (567.) Amphis Comicus meretrices appellat *παγίδας τοῦ βίου*. Sunt enim velut amatorum laquei. Citatur ex Aristoph. pro Pedica; at ex Epigr. pro Retinaculum. [" Athen. p. 25. ad Herod. 159. Jacobs. Anth. 6, 309. 7, 409. 9, 44. 11, 93. 117. 290. Philipp. 22. Thom. M. 449. De retibus, Bergler. Alciphr. p. 7. Toup. Opusc. 1, 315." Schæf. Mss. Apud Theoph. Protosp. est *παγίδες τῶν πλευρῶν*, pro Costis s. Compagibus laterum.] Ex hoc Παγὶς fit VERB. Παγιδεύω, Illaqueo, Tendiculis irretio, Matth. 22, (15.) *Συμβούλιον ἔλαβον ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν*. Et in Eccles. l. c. in Παγὶς, itidem, *Ὡς αὐτὰ, παγιδεύονται υἱοὶ ἀνθρώπου*. Legitur et 1 Reg. [28, 9. " Ad Anton. Lib. 43. Verh." Schæf. Mss. * " Παγίδευμα, Clement. Epist. ad Jacob. §. 7." Kall. Mss. * Παγιδευτὸς, unde * Ἀπαγίδευτος, Nicet. Annal. 5, 5. * Παγιδευτικὸς, Insidiosus, vide Γοητόστομος. * " Καταπαγιδεύω, Planud. V. Æsop. 133." Boiss. Mss. " Irretio, Eust. Ism. 133." Wakef. Mss.]

¶ Πάγος, Collis, Tumulus, Terra in tumulum coagmentata, Od. E. 405. *ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε*: paulo post, *Ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες*, ubi Schol. exp. *πετρώδεις ἐξοχαὶ*, vel *ὀξεῖαι πέτραι*, vel *εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι*: quam exp. Eust. quoque sequitur: alibi *πάγον* esse dicens *ὀξύτητα ὀρεινήν*. Secundum vero alteram exp. *πάγοι* fuerint Petræ s. Saxa in acumen desinentia, quæ depacta in terram videntur. Pro Colle s. Tumulo usus est Hesiod. Ἀ. (439.) loquens de saxo quod e loco declivi devolvitur, *πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν Ὑψηλὸς, τῷ δὴ συνενείκεται ἔνθα μιν ἴσχει*. Item Lucian. (1, 158.) *Πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς, ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος*; Sic Ἄρειος πάγος, Aristot. Polit. 2, 10. Collis Martius: alii vero minus recte Vicus Martius, *πάγος* ea signif. accipientes, qua Lat. vocab. Pagus. Eur. plurali etiam dixit (Iph. T. 1470.) *ἐν Ἀρείοις πάγοις*, pro *ἐν Ἀρείῳ πάγῳ*, teste Eust. ubi *πάγος* exp. *ὄχθος*. ‖ Humor frigore astrictus s. concretus, Glacies, Plut. de Pr. Frig. *Ἐμφαίνεται δὲ μᾶλλον, ὅσων τὸ θερμὸν ἐξεθλίβη καὶ διέπτατο, πάντα ταῦτα παντάπασιν ὑπὸ τῆς ψυχρότητος παγῆναι· διὸ καὶ πάγοι καλοῦνται*, i. e. Turn. interpr., Cum potius appareat, quorum calor expressus evolarit, ea prorsus omnia a frigore concrescere: e quo etiam *πάγοι* Græce vocantur. Aristot. de Mundo, *Ἀπὸ τῆς ἀτμώδους ἀναθυμιάσεως γίνονται δρόσοι καὶ ὀμίχλαι καὶ πάγων ἰδέαι*, ubi Bud. vertit Gelu species, Gelu omne genus. Itidem in Epigr. *πάγος κρυόεις*, Gelida glacies, Theophr. C. Pl. 5. *πάγος ἰσχυρὸς*, Solida et firma glacies: pro quo et *στεῤῥὸς πάγος*, ut Plut. (10, 37.) *Ἀλώπεκα ποιοῦνται γνώμονα τῆς τοῦ πάγου στεῤῥότητος· ἡσυχῇ γὰρ ὑπάγουσα παραβάλλει τὸ οὖς*, et quæ sequuntur. Sic Plin. 8, 28. Observatum, eam aure ad glaciem apposita conjectare crassitudinem gelu. Rursum Aristot. Probl. (12, 5.) dicit *ἐν πάγεσι*, pro In glacie, a Πάγος neutro genere posito. Pro Gelu, i. e. Glaciali frigore, usus est Plato Symp. *Καί ποτε ὄντος τοῦ πάγου οἵου δεινοτάτου, καὶ πάντων ἢ οὐκ ἐξιόντων ἔνδοθεν, ἢ, εἴ τις ἐξίοι, ἠμφιεσμένων τε θαυμαστὰ δὴ ὅσα, καὶ ὑποδεδεμένων καὶ ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας*. ‖ Πάγος dicitur etiam Sal; nam et ipse est ex humore salso concretus: qua signif. *πῆγος* quoque usurpat Comicus quidam. Lycophr. (134.) *Αἰγαιῶνος ἀγνίτην πάγον*, quasi Lustrale Neptuni concrementum. [" Segaar. in Daniel. p. 89. Toup. Opusc. 2, 41. 94. Emendd. 2, 545. ad Il. Δ. 185. Jacobs. Exerc. 2, 151. Anth. 7, 94. ad Diod. S. 1, 350. Brunck. Phil. 293. Wakef. ibid. Plut. Alex. p. 43. Schm. Glacies, ad Mœr. 383. Sal, T. H. ad Plutum p. 480." Schæf. Mss. Quint. Sm. 14, 516. * Παγόλυτος, Herodotus Oribasii p. 77. Matth. * Παγόπληκτος, unde] Παγοπληξία, *ἡ*, Veterinorum morbus, cum nimirum gelu percelluntur, Virg. Georg. 3. ubi frigidus imber Altius ad vivum persedit, et horrida cano Bruma gelu. Qui morbus peculiariter in bobus a Colum. vocatur Coriago. Apsyrtus, *Χειμῶνος ὥρᾳ πάγοι λυποῦσι περὶ τὰς ὁδοιπορίας ἵππους τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὑποζυγίων, ὡς ἂν ἔτυχε· παῖδες δὲ ἰατρῶν τὸ πάθος ἐκάλεσαν παγοπληξίαν*. Πάγουρος dicitur Cancri quoddam genus, *παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττεσθαι ἐν πάγοις* i. e. *κρημνώδεσι τόποις*, ut in Lex. meo vet. traditur. [Cf. Schol. Nicandri Θ. 788.] Omnes tamen generaliter cancri sub *πάγοις* fluminum latere solent, i. e. sub ripis præruptis. Vide Aristot. et Ælian.: Plin. quoque Pagurum appellat. ‖ Lycophr. aliter etiam usurpat, Eust. 762. *Καὶ ὅρα τὸ, Γῆρας ἀποξύσας, προσφυῶς ῥηθὲν τῇ τοῦ γεροντικοῦ δέρματος τραχύτητι· δι' ἣν καὶ πάγουρον αὐτὸν ἡ Κασάνδρα που καλεῖ*. Loquitur autem de Phœnice Achillis pædagogo. [Vide Schn. Lex. " Coray Theophr. 260. Jacobs. Anth. 9, 216. 271. * Παγουράδας, Lucian. 2, 99." Schæf. Mss.]

Ἐπίπαγος, Superficies aquæ concreta, s. Id quod in summa aquæ parte congelatum est, Diosc. 1, 134. de succo acaciæ, *Πλύνεται δὲ καὶ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ τριβομένου μεθ' ὕδατος, ἀποχεομένου τοῦ ἐ. ἄχρις ἂν καθαρὸν ἐφιστῆται τὸ ὕδωρ*, Effuso, quod in summa parte concreverat. Ab eod. Diosc. dicitur Succus ille, qui inciso arboris cortice emanans concrescit et congelat: 1, 182. de moro, *Ὀπίζεται δὲ περὶ τὸν πυραμητὸν τῆς ῥίζης περιορυχθείσης καὶ ἐκκοπείσης· εὑρίσκεται γὰρ τῇ ὑστεραίᾳ ἐπίπαγός τις*: i. e., Ruellio interpr., Succum emittit, qui postridie concretus inveniri solet. Plin. vero hoc vocab. non expressit, cum 23, 7. dixit, Radix per messes incisa succum dat. Quod vero idem Diosc. 4, 8. de fungis venenatis scribit, *Ἔχουσι δὲ καὶ γλοιώδη οἱ τοιοῦτοι ἐπίπαγον*, idem Ruell. sic vertit, Continent qui tales sunt, nescio quod strigmentum concretamque pituitam. Ad primum vero locum, quem citavi, magis accedit hic ejusdem Diosc. 5, 137. de adarca, *Ἔστι δὲ ὥσπερ ἐπίπαγος ὑφαλμυρίζων, καθ' ὑγρῶν καὶ τελματωδῶν τόπων ἐν ξηρασίᾳ ἐπιγινόμενος, καὶ περιπηγνύμενος καλάμοις καὶ χορταρίοις*, Est autem tanquam concreta salsilago, humidis et palustribus locis siccitate emergens, et arundinibus ac herbis agglutinata, Ruell.: Plin. 32, 10. dicit nasci circa arundines tenues, e spuma aquæ dulcis ac marinæ, ubi se miscent. [" T. H. ad Plutum p. 480." Schæf. Mss.]

Ὁμόπαγοι, Qui ejusd. pagi sunt, VV. LL. sine Auctore et exemplo. Verisimile est certe ex aliquo alio recenti esse sumtum. [Dionys. Antiq. 4, 15.] NAM Πάγος pro Pagus s. Vicus a vetusto Scriptore usurpatum nusquam inveni. Apud Suid. tantum REPERI Παγανοὶ, quod mere Lat. est. Nam Pagani Latinis dicuntur Qui in pagis habitant. Ipse tamen Suid. exp. *ἀστράτευτοι*, hunc locum afferens, *Συνέθεον δὲ γύναιά τε καὶ ἡ στρατεία καὶ παγανοί*. [" Geop. 1, 5." Kall. Mss.]

Παγώδης, Glacialis, Gelidus, i. q. *παγετώδης*, [" Geop. 1, 50." Wakef. Mss. Theophr. C. Pl. 2, 4, 12. *Πίειρα καὶ μὴ παγώδης γῆ*.] Παγερὸς, Glacialis, vide Πηγὰς, [" Dio Chrys. 1, 550." Wakef. Mss. Aretæus 6, 2. *Ξὺν γὰρ τῷ λείῳ καὶ τὸ π. ἴσχει*, Simul cum lævandi, glutinandi etiam facultatem habet. Cf. 2, 2. ubi pro *παγετώτερον*, f. leg. est *παγερώτερον*.]

[* " Παγέω, Gelo, Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 9. T. 4. p. 57, 6." Seager. Mss. " Tractat. Eccles. de 70 Domini Discipul. in Cave Hist. Liter. p. 108." Schn. Lex. Suppl.]

Παγετὸς, i. q. *πάγος* significante Glacies, Gelu, Xen. K. (5, 1.) *Ὅταν πάχνη ᾖ, ἢ παγετός*. Hes. Παγετὸς exp. non solum *κρύσταλλος*, sed etiam *ψῦχος*, itidemque Παγετῷ, *ψύχει*, *κρυμῷ*. Exp. etiam *κρημνὸς*, *σκόπελος*, ut *πάγος*. [" Πάγετος, Παγετὸς, Eran.

Philo 172." Schæf. Mss. Arcadius p. 81. Πάγετος, A ὅπερ ὀξύνει ἡ συνήθεια.] Παγετώδης, Glacialis, Gelidus, Glaciei instar concretus, Glacie s. Gelu astrictus, Aristot. de Mundo, Ἀὴρ ὑποκέχυται ζοφώδης ὢν καὶ π. τὴν φύσιν, Aër suapte natura caligine et gelu permistus s. concretus. [Soph. Phil. 1083. Polyæn. 4, 6, 11. "Ad Diod. S. 2, 347." Schæf. Mss.]

Παγὰς, i. q. πηγάς. Hes. ita vocari scribit Terram quandam ab agricolis. Quæ vero ea sit, vide ex Eod. in Πηγάς. In Suidæ autem Codice pro Παγὰς, quod dicit esse ἐπίνειον Φεραίων ap. Demosth. in Philippicis, REPONE Παγασαὶ ex Harpocr. et Demosth. ipso. UNDE Παγασαῖος, Ex oppido isto oriundus, Epith. Apollinis ap. Hesiod. 'A. (70.) quod ibi coleretur. ["Jacobs. Anth. Prolegg. 55. * Παγασηὶς, Ruhnk. Ep. Cr. 229. * Παγασητικὸς, ad Diod. S. 2, 359." Schæf. Mss.]

¶ Πάγιος, Fixus, Firmus, Stabilis, πεπηγμένος καὶ ἑδραῖος, ut exp. in Lex. meo vet.: Greg. Naz. Γῆ παγία, Terra fixa et stabilis. Apud Eund. πάγιος λόγος: quod exp. Certa ratio. Magis ad verbum, B Firma. COMPAR. Παγιώτερος, Firmior, Stabilior. Ex eod. Greg. Naz., Παγιώτεροι πρὸς τὸ καλὸν, pro Stabiliores in bono. ["Ad Lucian. 1, 287. 2, 291." Schæf. Mss. "Andr. Cr. 155. Tzetz. ad Lyc. 336." Kall. Mss.] "Παῖον, Tutum, Firmum, Hes." ["Caussa corruptelæ proxima recentioribus literarum γ et ι pronunciatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in Hes. Παῖον, ἀσφαλὲς, βέβαιον, pro πάγιον: Λοῖα, ὀλέθρια, pro λοίγια: ἦγε et ἦιε, ἀγὼν et αἰὼν in membranis sæpe commutata. Ἐργώλας nullius pretii vocab. in Apoll. Rh. 1, 1132. pro ἐριώλας, quod usurpat ipse 4, 1778. Sed exemplis parco." T. H. ad Lucian. 1, 287. et Brunck. ad Aristoph. 'A. 1177.] Παγίως, Cum firmitudine, sicut ea quæ fixa sunt, Firme s. Firmiter, Plato Theæt., Philo. At Aristot. παγίως λέγειν dicit pro Asseverare, Constanter affirmare: Rhet. 2. Καὶ ἀμφισβητοῦντες, προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα· καὶ πάντα λέγουσιν οὕτω, παγίως δ' οὐδέν. COMPAR. Παγιώτερον, Firmius, Constan- C tius. ["Ad Timæi Lex. 108. Valck. Hipp. p. 281. Wakef. S. Cr. 4, 206. Boeckh. in Plat. Min. 175. Heind. ad Theæt. 333." Schæf. Mss.] "Παγιότης, "Soliditas," [Hes.] Παγιόω, Firmum et fixum statuo, Firmo, Stabilio: unde παγιωθῆναι, et partic. Παγιωθεὶς, quod in Lex. meo vet. exp. ἑδραιωθείς. [Etym. M. * Παγιωτὸς, unde * "Ἀπαγίωτος, Insolidus, Planud. Ovid. Met. 15, 203." Boiss. Mss.]

"Παγελὸς, Pedis talus, VV. LL. ἀμαρτύρως."

"Παγηνὸς, Pulvis ex itinere aut cursu, VV. LL.; "sed verba Hesychii sunt, ὁ ἐξ ὁδοιπορίας καὶ διωγμοῦ "κονιορτός." [Schneidero leg. videtur παληνὸς a πάλη.]

Compp. cum præpp.

Ἀμφιπαγὴς, Circumquaque firmus, firmiter hærens. Apud Nonn. ἀμφιπαγὴς λίθος exp. Solidus lapis: [Jo. 227.] Sed VERBI Ἀμφιπήγνυμι pro Circumcirca compingo et coagmento, Circumquaque Figo et firmo, nulla afferuntur exempla. [At vide Opp. 'A. 1, 241. 297.] D

Ἀντιπαγὴς, E contrario compactus, Ex adverso compactus, fixus. Aliis, Contrario modo constitutus. [Etym. M. * "Ἀντίπαγος, Aristot. H. A. 5, 2. Αἱ δὲ κάμηλοι ὀχεύονται, τῆς θηλείας καθημένης· περιβεβηκὼς δὲ ὁ ἄῤῥην ὀχεύει, οὐκ ἀντίπαγος, ἀλλὰ καθάπερ καὶ τὰ ἄλλα τετράποδα, Gaza vertit Aversus." Seager. Mss.] Verbi AUTEM Ἀντιπήγνυμι, pro Ex adverso figo; compingo, nullum usum reperi. "Ἀντίπηξ, Hesychio κιβωτὸς, Arca, Cista: qui ἀντίπηγα itidem "pro κίστην, s. ἀγγεῖον, posuisse dicit Eur. in Ione" [19. 40. 1338. 1380. 1391.] "Sic et Suid. et Eust." ["Thom. M. 532. Valck. Adoniaz. p. 334. Ammon. 82. Heyn. Hom. 7, 785." Schæf. Mss.] "Ἀντίπυξ, "Scrinium, VV. LL., sed perperam pro ἀντίπηξ. Per "η enim scrib. aperte docent Suid., Etym. et Eust."

Ἀναπήγνυμι, Suffigo, Suspendo, vide Διαπατταλεύω, ["Thom. M. 406. ad Charit. 495. Ἀναπεπηγὼς, Dionys. H. 2, 768." Schæf. Mss. * Ἐπαμπήγνυμι, pro ἐπαναπήγνυμι, Orph. Arg. 316.]

Ἀποπήγνυμι, Congelo, Conglacio, Frigore cogo et A astringo, s. Concrescere et congelascere facio. Pass Ἀποπήγνυμαι, Congelo s. Pergelo, i. e. Penitus gelu astringor et coëo: qua signif. Bud. affert e Xen. (K. 'A. 5, 8, 6.) Itidem Athen. 2. Κρήνην νᾶμα ἀνιεῖσαν χιόνος ψυχρότερον· ἐξ ἧς πολλοὺς μὴ πίνειν, ἀποπαγήσεσθαι προσδοκῶντας. "Ἀποπαγήσομαι, Concrescam, fut. 2. pass. verbi ἀποπήσσω s. ἀποπήγνυμι." [Ἀποπηγνύω, Gl. Derigeo: Ἀποπήσσομαι· Derigeor. Ἀποπήσσω, Stob. Phys. p. 994. * "Ἐναποπήγνυμι, Infigo, Athan. 1, 548." Kall. Mss.] Διαπήγνυμι, Compingo, Concinno, Compono, e Luciano (1, 386.) Videtur habere aliquam διαχωρίσεως quoque signif.: UNDE Διάπηγα, τὰ, intercolumnia, ut exp. 3 Reg. 7, (30.) Καὶ ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ διατορεύματα καὶ διάπηγα αὐτῶν τετράγωνα. Ubi Hebr. textui apposita versio sic habet, In angulis autem columnarum variæ cælaturæ erant, et media intercolumnia quadrata. Ita ut Διάπηγα sint Intercolumnia, h. e. Columnulæ parvæ, quæ inter majores columnas panguntur. Atque ita Διαπήγνυμι fuerit Depango B inter, vel Distinguo et separo iis quæ depanguntur. ["Διαπήγνυμι, Jacobs. Anth. 6, 154. ad Charit. 303." Schæf. Mss. "Schol. Apoll. Rh. 1, 1077." Boiss. Mss. "Διαπήγνυμαι, Concinno, Constituo, Athan. 1, 488." Kall. Mss. * "Διαπήσσω, Suid. v. Πιμέλη." Wakef. Mss. * Διάπηγμα, 2 Reg. 16, 17. Oribas. de Machin. c. 4. Mathem. Vett. 74. * Διαπηγμάτιον, 64. * Διαπὴξ, ῆγος, ὁ, 32. μόχλοι: cf. Philon. de 7 Mirac. c. 4. * Διάπηξις, Stob. Ecl. Phys. 1094. cf. 944.]

Ἐκπήγνυμι SIVE Ἐκπηγνύω, Congelo, Conglacio, Gelu astringo, Frigore coire et concrescere facio, Theophr. C. Pl. 5, 20. Καὶ ὅλως οἱ πρώτως οὐκ ἐκπηγνύντες τόποι, παχέος ὄντος τοῦ ἀέρος, νῦν ἐκπηγνύουσι. Ibid. pass. Πλείω γὰρ ἐκπήγνυται καὶ πολλάκις ἐν τούτοις. Aliquanto post, Πρότερον μᾶλλον ἐξεπήγνυντο. ["Plut. 8, 521. 10, 71. Strabo 489." Wakef. Mss.] Ἔκπηξις, ἡ, Congelatio, Concretio quæ frigore fit, i. q. πῆξις, Theophr. l. c., Αἱ δ' ἐκπήξεις πότερον διὰ τὴν παχύτητα τοῦ ἀέρος, ἢ διὰ τὴν λεπτότητα γίνονται. C Ibid. aliquoties SCRIPTUM Ἔκπληξις perperam pro ἔκπηξις. Ἐκπηκτικὸς, Congelandi et conglaciandi vim habens, i. q. πηκτικὸς, Theophr. l. c., sub finem capitis, Διὸ καὶ εἴ που μὴ ὑδατώδης ὁ ἀὴρ, ἀλλ' ἅμα τῷ πάχει ξηρὸς, οὐκ ἄλογον εἰ μᾶλλον ἐκπηκτικός.

Ἐμπήγνυμι, Compactum et coagmentatum insero; Infigo, Depango in, Macedon. Epigr. τίς γὰρ ὀδόντων Ὄρχατον ἐμπήξει φαρμακόεντι δόλῳ; Quis enim infiget et inseret ordinem dentium pharmacis? Nullis enim medicamentis dentes qui exciderunt vetulæ, reparare quisquam possit. || Exp. etiam Concrescere facio, Cogo, Coagulo; itidemque Ἐμπήγνυμαι Congelor, Gelu concresco s. coëo. ["Kuster. Aristoph. 119. Bast Lettre 53. Lobeck. Aj. p. 357. Jacobs. Anth. 7, 361. 11, 144. Villoison. ad Long. 229. ad Herod. 624. * Ἐμπήσσω, Heyn. Hom. 4, 652." Schæf. Mss. "Translate, Diphilus Athenæi 292. Ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν, In ministerium totus incumbo." Schw. Mss. Ἐμπήσσομαι, Basil. 3, 129.] "Ἔμπηξις, Infixio," [Gal. 4, 11. Γόμφωσις συνάρ- D θρωσίς ἐστι κατ' ἔμπηξιν.] Ἐμπήκτης, Hesychio ὁ τὰ δικαστικὰ γραμματίδια παρὰ τοῦ θεσμοφόρου λαμβάνων ὑπηρέτης, καὶ πήσσων εἰς τὴν κανονίδα: quæ verba sic exponunt, Minister qui forenses legalesque tabulas a legislatore accipiens in libellos compingit. Librorum quoque, ut hodie vocamus, compactores ἐμπήκτας fortasse nominare licebit. [Etym. M. * "Ἐμπηκτέον, Geop. 18, 2." Kall. Mss. * Ἐμπαγὴ, Schleusn. Lex. V. T. * Ἀντεμπήγνυμι, Aristoph. 'A. 230. * Διεμπήγνυμι, Schol. Ven. Il. E. 724. * Ἐπεμπήγνυμι, unde * Ἐπέμπηκτος, quod affertur ex Heliod. ap. Schn. Lex. * "Παρεμπήγνυμι, Theod. Prodr. 213." Elberling. Mss.]

Ἐπιπήγνυμι, VEL Ἐπιπήσσω, In summa parte congelo, In superficie conglacio. Pass. Ἐπιπήγνυμαι, vel Ἐπιπήσσομαι, In superficie congelor, In summa parte concresco et coëo, Theophr. (C. Pl. 6, 11, 15.) Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν αὐτομάτως ἐπιπηγνυμένων δακρύων, οἷον ἐπὶ ταῖς ἀκάνθαις τισί. Ab altero autem ἐπιπήσσομαι est ἐπιπήσσεται, In summa parte s. superficie concrescit. ["T. H. ad Plutum p. 480." Schæf.

Mss.] Glacies vero superficiaria, Humor in summa parte concretus, DICITUR Ἐπίπαγος, ab hoc Ἐπιπήγνυμαι, ut πάγος a Πήγνυμαι. Gal. ad Gl. 2. Τοῖς γεμὴν ἐν τῷ παραυτίκα κιῤῥοῖς φαρμάκοις ἐπίπαγός τις ἔξωθεν ἐπιπήγνυται φαιὸς, ὑφ' ᾧ τὸ βάθος τοῦ φαρμάκου κιῤῥότερον ἢ ἐξ ἀρχῆς φαίνεται. Hesychio quoque ἐπίπαγος est τὸ ἐπὶ τῶν ἑψομένων, ἡ γραῦς, sc. Cuticula rugosa, quæ in superficie pultis contracta et concreta frigore ei innatat: alio nomine γραῦς appellata, de quo supra, T. 1. c. 849. De Ἐπίπαγος vero dixi et paulo ante, post πάγος. [* Ἐπίπηγμα, Mathem. Vett. 54. * Ἐπιπὴξ, ῆγος, ὁ, 40. Surculus, Geop. 4, 12. 10, 57. * Παρεπιπήγνυμι, Athen. 202.]

Καταπήγνυμι, Gelu constringo, Congelo, Conglacio, Pass. Καταπήγνυμι, Gelu coëo et concresco, Aristot. H. A. 6. Ὑπὸ ψύχους καταπήγνυται, Gelu concrescunt. || Defigo, Depango: ut καταπῆξαι πάτταλον: quod vide in Πάσσαλος. Item Aristot. H. A. 5. Εἰς τὴν γῆν καταπῆξαι τὸν αὐλὸν, In terram depangere cauliculum. Quo loquendi genere uti Colum., in Πηκτὸς docui. Idem Aristot. Polit. 7. Ἐν δὲ τοῖς Ἴβηρσι τοσούτους τὸν ἀριθμὸν ὀβελίσκους καταπηγνύουσι περὶ τὸν τάφον ὅσους ἂν διαφθείρῃ τῶν πολεμίων. Passive autem βρόχοι et παγίδες dicuntur καταπεπηγέναι, In terram depacti esse, ad capiendas feras. Bas. Κεκρυμμένοι βρόχοι παρὰ τοῦ ἐχθροῦ πολλαχόθεν καταπεπήγασι. Dicitur ETIAM Καταπήσσειν SEU Καταπήττειν pro Defigere, Depangere; sicut non πηγνύειν tantum, verum etiam πήσσειν. [" Jacobs. Anim. 305. Boiss. Philostr. 601. Herod. 625." Schæf. Mss.] Καταπὴξ, ῆγος, ὁ, Palus, qui in terram depangitur, qui et σταυρός. Suid. καταπῆγας, τὰ πηγνύμενα ξύλα ἐν τοῖς ὕδασιν, subjungens h. l., Ἐπεὶ τὰ ὑποκείμενα οὐχ οἷά τε ἦν καταπῆγας δέχεσθαι, ὑφ' ὧν ἔδει συνέχεσθαι τὰ ἐπὶ τοῦ ῥεύματος καθιέμενα. In VV. LL. Καταπῆγες sunt etiam Pessuli; sed perperam ibi SCRIPTUM Καταπίγες. [Lobeck. Phryn. 611. Mathem. Vett. p. 41. Joseph. B. J. 6, 5, 3. Surculus, Geop. 10, 65, 2.] " Κατοπήγιον, vulgari " lingua Græca dicitur Vectis, Obex, Repagulum, " Schol. Theocr. (2, 124.) Θύρα ἠσφαλισμένη ἦν τῷ μο- " χλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κ.": [perperam pro * Καταπήγιον. * " Καταπάγιος, unde * Καταπαγίως, Isocr. Ἀντιδ. p. 83. Orell. Πόλιν οὐδεμίαν καταπ. οἰκήσας." Schn. Lex.] " Κατάπακτος, Compactus, VV. LL. sine " exemplo." [" Καταπακτὸς, (Ionice pro καταπηκτὸς,) Compactus, Firmus, Solidus, Herod. 5, (16.) Κρατέων ἕκαστος θύρης καταπακτῆς διὰ τῶν ἰκρίων κάτω φερούσης ἐς τὴν λίμνην, ubi θύρη καταπακτὴ nihil aliud videtur esse quam Homeri πυκιναὶ θύραι, et πύλαι εὖ ἀραρυῖαι." Brunck. Mss. " Janua depacta, Gron. et Wess., Plicatilis vel versatilis, Schweigh. cum Schneid. Vide ne sit Janua humi deposita, juxta solum porrecta." Schw. Mss.] Ἐγκαταπήγνυμι, Defigo s. Depango in. Unde partic. Ἐγκαταπήξας, [" Herodian. 1, 550. Il. I. 350. (ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν.)" Schæf. Mss.] " Παρακαταπήγνυμι, Depango juxta, " Defigo apud," [Thuc. 4, 90. * Προσκαταπήγνυμι, Ælian. H. A. 8, 10.]

[* " Μεταπήγνυμι, Dio Chrys. 2, 387." Wakef. Mss.]

Παραπήγνυμι, A latere figo, Juxta defigo s. depango. Unde παραπέπηγα, Defixus s. Depactus sum. Il. Γ. (135.) παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν, Juxta vero eos, (milites sc. a belli labore respirantes, et scutis acclinatos,) defixæ sunt hastæ: ut ibi tmesis sit pro παραπέπηγε. Item metaph. Isocr. Αἱ λῦπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπεπήγασι, pro Doloribus adjunctæ sunt voluptates. Vel, Nulla voluptas est, cui non affixa adjunctaque sit aliqua molestia. Itidem Greg. Παραπεπήγασι ταῖς ἀρεταῖς αἱ κακίαι, καὶ εἰσί πως ἀγχίθυροι: nisi potius ibi significet Posita sunt juxta virtutes vitia; nam fere una quælibet virtus habet sua a latere vitia: unde et in medio consistere dicitur. Vera tamen est et altera expositio, sc., nullam in quopiam homine virtutem esse, cui non vitiosi aliquid admixtum sit. Bud. ibi interpr. In vicino collocatæ sunt, Adhærent. Itaque Παραπήγνυμι significat Juxta defigo, colloco, pono: item Affigo: qua signif. παραπήγνυμαι quoque accipi tradunt. At ex Alex. Aphr. Præf. l. 2 Probl. affertur Οἰκείαν ἀρχὴν παρεπήξατο, pro Constituit. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 190." Schæf. Mss. Æschines Dial. 3, 17. * Παραπηκτέον, Eust. Il. A. p. 758, 51. Σ. p. 1163. Od. E. 277. p. 1535, 60.] Παράπηγμα, τὸ, Instrumentum Astronomicum, quo ortus occasusque siderum, tempestatumque significationes cognoscuntur atque inveniuntur: inde dictum, ut putant nonnulli, quod e multis variisque concinnatum esset. Vitruv. 9, 7. Quorum inventa secuti, siderum et occasus et ortus, tempestatumque significatus, Hipparchus, Aratus, ceterique ex astrologia parapegmatum disciplinis invenerunt, et eas posteris explicatas tradiderunt. Apud Suid. ita legitur, Παράπηγμα, κανὼν, καὶ εἶδός τι ὀργάνου ἀστρονομικοῦ. Quibus verbis hunc locum subjungit, Εἰ δὲ ἰδιωτικὸν παράπηγμα * ἀψικάρδιον ἐθέλεις πρὸς τὸν θάνατον εἴπω, [e M. Anton. 9, 3.] Diog. L. l. 8. tradit Democritum astronomica scripsisse Παραπήγματα. [" Ad Diod. S. 1, 8." Schæf. Mss. Cic. ad Att. 5, 14. Sext. Emp. adv. Math. 1, 223. 237. 240. 269.] " Παράπαγος, Hesychio μάνδαλος θύρας." [* Προσπαραπήγνυμι, Geop. 4, 12, 18.]

Περιπήγνυμι, Circumquaque compingo et coagmento, figo s. defigo, congelo et concrescere facio. Vide Ἐπίπαγος. [" Aristoph. Fr. 247. Lobeck. Aj. p. 372. Cattier. Gazoph. 86. Jacobs. Anth. 7, 314. ad Paus. 410." Schæf. Mss. * Περιπήσσω, Gl. Circumfigo. * Περιπήττω, Strabo 12. p. 852. * Περίπηγμα, Philo Mathem. p. 78. * Περίπηξις, Strabo l. c. * Περιπηγὴς, Nicander Ἀ. 107.]

Προπηγνύω, Prius congelo, concrescere facio. UNDE Προπεπηγὸς, Prius conglaciatum, concretum. Apud Diosc. vero 3, 92. Ἐνίοτε δὲ εὑρίσκεται προπεπηγὸς δάκρυον, Ruell. vertit, Interdum etiam concreta invenitur lacryma. [Gl. Præfigo. * Προπήγματα· Antepagmenta.] AT Προπαγὴς, Promineus, Protuberans, Lucian. (3, 92.) Ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, Prominentes oculi, s. Ita prominentes ac si ante ipsa oculorum cava fixi essent, non intus collocati.

Προσπήγνυμι SIVE Προσπηγνύω, Appingo, Affigo, Cruci affigo, suffigo: quorum illo Curt. utitur, hoc Suet. Act. 2, (23.) Προσπήξαντες ἀνείλετε, Cruci affixum peremistis, In crucem sustulistis. Alibi σταυροῦν usurpat. [" Valck. Phœn. p. 748. Wakef. Trach. 836. Προσπήγνυμαι, Adhæreo, Casaub. ad Athen. 93." Schæf. Mss.] " Προσπήσσομαι, s. " Προσπήττομαι, i. q. προσπήγνυμαι." [Προσπήσσω, Gl. Affigo, Artemid. 1, 76.] Πρόσπηγμα, τὸ, Id quod affixum est. Προσπήγματα, Hesychio sunt Pars quædam navis.

Συμπήγνυμι, VEL Συμπηγνύω, ITEM Συμπήσσω, Compingo, Coagmento. Cui opp. λύω, Solvo, Dissolvo. Unde συμπεπηγὼς, Compactus, Coagmentatus, Cohærens. Lucian. (2, 309.) Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα καὶ συμπεπηγὼς· ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συνεστάσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Συμπήγνυμαι activa quoque signif. accipitur pro Compingo, Coagmento, Compingendo fabricor, Coagmentando ædifico, Appian. Mithridate, Ἐν τούτῳ Μιθριδάτης ναῦς πλείους ἐπὶ τοὺς Ῥοδίους συνεπήγνυτο. Metaph. quoque signif. usurpatur, Plut. Romulo, Συνέπηξε τὰ γένη, Compegit et commiscuit, Camillo, Συμπηγνύναι τὰ λείψανα πόλεως διεφθαρμένης, Eversæ urbis reliquias colligere et coagmentare. || Concrescere s. Coalescere facio, Cogo, Coagulo, i. q. συνάγω, συγκρίνω. Cujus signif. exemplum ex Hom. vide in Ὀπὸς, supra, T. 2. c. 1375.: ubi de lactis coagulatione dicitur. Item συμπήττειν carnes herba incocta dicitur pro Facere ut inter coquendum coëant et in unam massam cogantur: ipsas autem carnes ita inter coquendum συμπηττομένας Lat. dicunt Confervere, Confervescere. Diosc. 4, 9. de symphyto petræo, Καὶ τὰ κρέα δὲ συμπήττει ἑψόμενον σὺν αὐτοῖς: sic enim reponendum pro ἑψόμενα. Unde Plin. 27, 6. Tanta præstantia est, ut carnes quoque, dum coquuntur, conglutinet addita: unde et Græci nomen imposuere. Rursum Diosc. cap. seq. de altero symphyti genere, QUOD Πηκτὸν nominatur, Καὶ τὰ κρέα δὲ συνεψόμεναι (αἱ ῥίζαι) συνάγουσι. Itidem cap. seq. de holosteo, Δύναται δὲ καὶ αὐτὴ κρέα συνάγειν

συνεψομένη: de qua herba Plin. 27, 9. Vulnera quoque conglutinat; nam et carnes coguntur addita. Ubi etiam NOTA Συνάγω ET Συμπήττω synonymως usurpari. Sed perperam ap. Diosc. pro συμπήττει SCRIPTUM Συμπέττει, ut e Plinii quoque verbis liquido apparet. Pass. signif. συμπέπηγε, Coaluit, Concrevit. Et συμπεπηγὼς ac συμπαγεὶς, Qui coaluit, Concretus. [" Ad Lucian. 1, 387. Boiss. Philostr. 379." Schæf. Mss. Eur. Suppl. 938. συμπήξας τάφον.] Σύμπηξις, ἡ, Compactio, Coagmentatio, Conglutinatio, i. q. πῆξις, κόλλησις, Herodian. 4, (2, 12.) Ἄλλης μὲν ὕλης οὐδεμιᾶς μετέχον ἢ ἐκ μόνης συμπήξεως ξύλων μεγίστων, εἰς σχῆμα οἰκήματος, Nulla præterquam lignorum ingentium materia compactus in tabernaculi formam. Metaph. vero Plut. de Def. Orac. Τοιαύτην πρὸς τὸ μαντικὸν πνεῦμα λαμβάνειν σύγκρασιν τὴν ψυχὴν καὶ σ., οἵαν πρὸς τὸ φῶς ἡ ὄψις ὁμοιοπαθὲς γινόμενον, Animum cum divino anhelitu sic temperari atque cohærescere, ut aspectus cum lumine consentiente atque congruente, Turn. [Tatian. 154. Andr. Cr. 244. Plut. 6, 357. 524. 7, 255.] Σύμπηκτος, ὁ, ἡ, Compactus, Coagmentatus, Compactilis, Plin.: Aristoph. B. (800.) Καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν, Καὶ πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύσουσί γε, Ita struent quadrata, ut coëant et coagmententur. [* Συμπαγὴς, Clem. Alex. Pæd. 3, 5. p. 272=231. Villoison. Anecd. Gr. 2, 12.] Ἀσυμπαγὴς, Qui compactus et coagmentatus non est, Compage carens, ὁ μὴ συμπαγεὶς, s. ὁ μὴ συμπεπηγώς. Vel, Male compactus, coagmentatus. [Lucian. 1, 727. 2, 286. * Συμπαγία, i. q. σύμπηξις, Stob. Phys. 1100.]

[* Ὑπερπηγνύω, Hippocr. Epidem. 6. T. 1. p. 804. Lind.=Sect. 7. p. 268. Foës.]

[* Ὑποπήγνυμι, Ælian. H. A. 3, 30. 14, 7.]

Πητύα quoque a πήσσω s. πήττω derivat Gaza l. 3 Gramm. quo modo πίτυς a πίττα ortum esse opinor. Significat autem πητύα Coagulum: quod et ipsum a Cogo, synonymo verbi πήσσω s. πήττω, denominatum est. Suid. exp. ὁ ὀπὸς ὁ τυρεύων τὸ γάλα, Succus qui lac in caseum contrahit: afferens hunc versum Proverbialem, Αὐτὸς γὰρ εὗρες τοῦ κακοῦ τὴν πητύαν: et πητύαν exponens πυγὴν, annotansque dici ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων. [" Diogen. 3, 18." Wakef. Mss.] Frequentius reperio diversa SCRIPTURA Πυτία, itidem pro Coagulum, Lactis coagulum: alio nomine ὀπὸς dictum κατ' ἐξοχήν: de quo supra p. 1375., ubi etiam exempla hujus vocabuli πυτία invenies, sc. ex Eust., Ἡ τὸν τυρὸν συμπήττουσα πυτία: item e Diosc., Πηκτικός ἐστι γάλακτος, ὥσπερ ἡ πυτία, cum hac interpr. Plinii, Coaguli modo lac contrahit. Idem Diosc. 2, 85. de coagulo leporino, Πᾶσα πυτία πήσσει, μὲν τὰ διαλελυμένα, λύει δὲ τὰ συνεστῶτα. [" Toup. Append. in Theocr. p. 21. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 43. Mor. 1, 301. Lips., ad Mœr. 290. Alberti Peric. Cr. 97. Wagner. Alciphr. 2, 226. Heyn. Hom. 5, 170. Πιτύα, ibid." Schæf. Mss. Schn. ad Nicandri Ἀ. 373. * Πυτιάζω,] UNDE Ἐμπυτιάζω, Coagulo injecto contraho, Coagulo. A quo partic. Ἐμπυτιασθεὶς, Coagulatus, ut ἐμπυτιασθὲν γάλα, Lac coagulatum, Lac quod coagulo injecto coiit: τὸ πεπηγὸς, ut Diosc. 6, 26. Πήγνυται καὶ τυροῦται τὸ γάλα, In caseum glaciatur s. congelatur. Sic enim loquuntur Colum. et Ovid.: Diosc. l. c. Καὶ τοῖς λαβοῦσιν ἐμπυτιασθὲν γάλα ἀθρόως, πολὺς πνιγμὸς γίγνεται, διὰ τὸ θρομβοῦσθαι· οἷς βοηθοῦντας προσφέρειν δεῖ ὥσπερ ἀντίδοτον, πυτίαν σὺν ὄξει. Unde Scrib. Largus c. 65. Lac potum et gelatum odore spirationis cognoscetur: præfocantur autem et hoc homines. Adjuvari autem debent qui ab eo laborant, mentha quamplurima sæpius sumta: item coagulo agnino, leporino, porcino. Venenosum porro esse coagulatum lac atque adeo coagulum, tum ipse Diosc. et alii docent, tum Plin. 28, 10. Asinino lacte poto venena restinguuntur, etsi coagulum alicui nocuerit; nam id quoque venenum est in prima lactis coagulatione. Sed notandum, passim inversa scriptura LEGI Πιτύα ET Ἐμπιτυασθεὶς, ut tum ap. Diosc., tum ap. P. Ægin., et alios: quæ scriptura mendosa est. Nam Πιτύα SIVE Πιτύεια, Promontorium est prope Lampsacum, ita nominatum διὰ τὸ πίτυς πολλὰς ἔχειν, ut in Lex. meo vet. habetur. Itidem ap. Eust. 355. Πιτύα ἢ Πιτύεια, ἐκ πιτύων παρονομασθεῖσα. Et mox, Ἡ Πιτύα τῆς Παριανῆς ἐστιν, ᾗς ὑπέρκειται πιτυῶδες ὄρος: quæ e Strab. refert. Steph. B. vero discrimen facit inter Πιτύην et Πιτύειαν: nam Πιτύειαν dicit esse Urbem sitam inter Parium et Priapum: cujus GENTILE Πιτυεύς: at Πιτύην esse Urbem Cariæ, cujus cives VOCARI Πιτυάτας. Nominis autem Πιτύα pro Coagulo usurpati nullam ap. quempiam Lexicographum mentionem reperi: contra Πυτία ap. Hes. serie alphabetica legitur, necnon ap. Eust. et Diosc. aliquot in ll. " Πυετία, ap. Aristot. H. A. 3, 20. Coagulum: Πήγνυσι δὲ " τὸ γάλα ὀπός τε συκῆς καὶ πυετία. Et cap. seq. Ἡ δὲ " πυετία γάλα ἐστί. Supra pro eo πυτία, trisyllabως: et " ap. Diosc. πιτύα, literis vocalibus permutatis." [Nicander Ἀ. 68. 323. deducit a πύος, Colostrum.]

¶ Πάσσω, VEL Πάττω, pro Πήσσω s. Πήττω usurpatum nusquam reperi: sequentia tamen ex eis deducta sunt: nisi Dorice η in α mutasse verius dici possint.

[Πακτὸς, i. q. πηκτὸς, i. e. Compactus, Coagmentatus. At πακτὰ δωμάτων dicuntur Fores, pro quo Aristoph. πηκτὰ δωμάτων, ut supra in Πηκτὸς docui, ad quod te remitto. Eur. λύε πακτὰ δωμάτων, Resera fores, Reclude januam, claustra. Apud Diosc. quoque πακτὸς pro Compacto et spisse coagmentato sæpe usurpari putatur, eique opponi ἀραιὸς, Rarus, Laxus. Et Πακτὰ ap. Hes. ἡρμοσμένα, πεπορπημένα. [" Valck. Hipp. p. 250." Schæf. Mss.] At FEM. Πακτὰ, ἡ, i. q. πηκτὴ, Lac concretum per coagulum, admisto melle, etiam Caseus recens coagulatus. Theocr. 11, (20.) de Galatea, Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδῆν, ἁπαλωτέρα ἀρνὸς, ubi Schol. exp. τυροῦ πεπηγότος, quem Attici τροφαλίδα appellant. Habes et alium l. ex Epigr. supra in Πηκτὴ c. [" Ad Diod. S. 2, 546. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 161." Schæf. Mss.]

Πακτόω, Compingo, Coagmento. ‖ Πακτῶσαι θύρας, Obserare fores, Claudere januam, Obdere pessulum januæ, Obice obfirmare ostium: κλεῖσαι, ut J. Poll. exp., ex Archilocho ejus usum afferens: itidemque ex Aristoph. προπύλαια πακτοῦν, Vestibuli fores claudere: et synonymως ex Eod. (Ἐκκλ. 361.) οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν. Idem Aristoph. ὑδρορρόας et ὀπὰς πακτοῦν dicit pro Obstruere: itidemque τετρημένα πακτοῦν, Σφ. (128.) ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα, Ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι κἀπακτώσαμεν, Schol. ἐφράξαμεν, ἐπληρώσαμεν: eo quod πακτῶσαι significet σφηνῶσαι. Suid. quoque πακτοῦν exp. κλείειν, ἀσφαλίζεσθαι, ex Aristoph. Λ. (265.) μοχλοῖς—Τὰ προπύλαια πακτοῦν, Pessulis obfirmare vestibula: cujus l. ex J. Poll. quoque mentionem ante feci. Sic Eust. 1532. δῶμα πάκτου, e Soph. (Aj. 579.): itemque ex Aristoph. κἀπακτώσαμέν γε τὰς θύρας. In hoc vero Herod. loco, quem ibid. affert, (2, 96.) Πακτοῦσι τὰς ἁρμονίας βύβλῳ, exponens κατασφαλίζονται, malim in prima signif. interpretari Compingunt, Coagmentant. ‖ Pro Distendere et compactius reddere, ex Aristoph. affertur: quæ tamen, sc. Distendere et Compactius reddere, contraria sibi sunt. Pro Distendere usurpatum videtur in hoc Epigr. de vento vela implente, Ἀλλ' ὅταν ἐμπνεύσῃ, κατά θ' ἱστία πάντα φέρηται, Λαίφεα πακτώσας, μέσσα θέει πελάγη. [" Kuster. Aristoph. 238. Brunck. 3, 77. Jacobs. Anth. 9, 137." Schæf. Mss. * Πάκτωσις, J. Poll. p. 57. c. 84. * " Ἐμπακτόω, Obturo, Obstruo, Herod. 2, 96. Τὰς ἁρμονίας ἐν ὦν ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ, Commissuras (navis) obturabant papyro." Schw. Mss.] Ἐπιπακτόω, i. q. πακτόω. Unde ἐπιπακτοῦν θύρας, Obserare s. Claudere fores, ut πακτοῦν. J. Poll. 10, (27.) c. 4. Τῷ δὲ κλεῖσαι ἴσον καὶ τὸ Πακτοῦν καὶ τὸ Ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας ἐστί· ὥσπερ τῷ Ἀνοίγειν ταυτὸ τὸ Λύειν, ὡς ἔφη Εὐριπίδης, λύε πακτὰ δωμάτων. Ubi observa opposita πακτοῦν s. ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας, et λύειν πακτὰ δωμάτων. [" Brunck. Aristoph. 3, 77. ad Lucian. 2, 122." Schæf. Mss.]

Πάκτων, ωνος, ὁ, Genus navigii fluviatilis, quod solvi poterat, ut expeditius transportaretur, iterumque, ubi opus esset, compingi. De quo Diod. S. 20.

Διεσκευάσατο κατασκευάζειν ποτάμια πλοῖα διαιρετὰ, διὰ τὴν μετακόμισιν διακεκομμένα, καὶ πάλιν ἁρμοζόμενα. Strabo 17. p. 353(=609.) Διέβημεν δ' εἰς τὴν νῆσον ἐπὶ πάκτωνος· ὁ δὲ πάκτων διὰ σκυταλίδων πεπηγός ἐστι σκαφίον, ὥστε ἐοικέναι * διαπλοκίνῳ. Hæc e Bayfio, qui πάκτωνα scribit ab Eod. vocari πορθμεῖον. Erat igitur Navigium e vitilibus virgultisque contextum, ut e Strab. patet, et vel corio obtegebatur vel bitumine oblinebatur, ne aquam transmitteret. [" Wessel. Obss. 123." Schæf. Mss.: Gl. Remulcus, cf. Hyginus Sosipatri p. 108. Ed. Putsch., Salmas. Exerc. Plin. 785.]

Πακτὶς, ίδος, ἡ, Instrumentum musicum, i. q. πηκτὶς, de quo supra, Demetr. Phal. e Sapphone, πολὺ πακτίδος ἀδυμελεστέρα.

" Ἐπιπακτὶς, inquit Diosc. 4, 109. οἱ δὲ ἐλλεβορίνην· θαμνίσκος μικρὸς, ἐλάχιστα φυλλάρια ἔχων· πρὸς τὰ θανάσιμα δὲ πίνεται, καὶ πρὸς τὰ ἐν ἥπατι πάθη. Unde Plin. (13, 20.) Epipactis ab aliis Helleborine vocatur, parva herba, exiguis foliis, jecinoris vitiis utilissima et contra venena pota. Theophr. H. Pl. 9, 11. de helleboro loquens, Μίσγεται δὲ πρὸς τὴν πόσιν, ὅπως εὐεμέσῃ, τὸ τῆς ἐλλεβορίνης σπέρμα· τοῦτο δ' ἐστὶ ποάριον." [Sprengel. Hist. Rei Herb. 1, 189. Diosc. 4, 152. Plin. 22, s. 64. Strabo 9. p. 497. Sieb.]

ΠΑΧΝΗ, ἡ, Ros glaciatus, i. e. Pruina, Aristot. de Mundo, Κρύσταλλος δὲ, ἀθρόον ὕδωρ ἐξ αἰθρίας πεπηγός· πάχνη δὲ, δρόσος πεπηγυῖα· δροσοπάχνη δὲ, ἡμιπαγὴς δρόσος: Glacies est aqua conferta a serenitate compactilis; πάχνη, Ros coucretus; δροσοπάχνη, Ros semiconcretus, quasi Ros pruinosus. Bud. Itidem Plin. 2, 60. Grandinem conglaciato imbre gigni, et nivem eod. humore mollius coacto: pruinam autem e rore gelido. Od. Ξ. (476.) χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη Ψυχρή. Aliud exemplum ex Apoll. Rh. vide in Συνεχὲς, supra, T. 1. c. 1357. Confer etiam quæ Theophr. scribit C. Pl. 5, 19. cum iis quæ Plin. 17, 24. Secundum Suid. Ἐπειδὰν ἐκ γῆς ἢ ἐκ θαλάσσης ὑφ' ἡλίου ὑγρασία ἀνενεχθεῖσα μὴ κατεργασθῇ, καταψυχθῇ δὲ, πάχνη καλεῖται. Hesychio πάχνη est παχεῖα δρόσος, vel λεπτὴ χιὼν, vel τὸ πηγνύμενον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους. Idem πάχνη exp. etiam ψυχρότης, a πήσσειν derivans. [" Ad Timæi Lex. 122. 210. Callim. H. in Dian. 125. Valck. Hipp. p. 249." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 25. Metaph. Horror, Ag. 1505. Cani capilli, Comicus ap. Aristot. de Gen. Anim. 5, 4.] Παχνήεις, ET Παχνώδης, Pruinosus. [" Παχνήεις, Nonn. D. 3, 4." Wakef. Mss. Παχνώδης, Suid. 1, 24.] Παχνόω, Gelu constringo, Conglacio, Congelo, i. q. πήσσω, quemadmodum Suid. παχνοῦται exp. πήσσεται, πήγνυται, Plut. (7, 557.) Αὐτὸς γὰρ ὑφ' αὑτοῦ παλαιούμενος ὁ χαλκὸς ἀποπνεῖ καὶ μεθίησι τὸν ἰὸν, ὃν ἡ πυκνότης συνέχουσα καὶ παχνοῦσα, ποιεῖ ἐκφανῆ διὰ πλῆθος. At παχνοῦν ἦτορ aliquid dicitur pro λυπεῖν, ut Schol. Hesiodi exp., dicens metaph. sumtam a pruina, quæ λυπεῖ τὰ λήϊα. Hesiod. Ἔργ. (1, 358.) Ὅς δέ κεν αὐτὸς ἕληται ἀναιδείηφι πιθήσας, Καί τε σμικρὸν ἐὸν, τό γ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ. Itidem Hes. παχνοῦται exp. λυπεῖται, ἀνιᾶται, φρίσσει, θυμοῦται, respiciens ad Il. P. (112.) de leone quem canes et rustici persequuntur, τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ Παχνοῦται, ubi Eust. exp. πυκνοῦται καὶ οἷον πήγνυται τῇ λύπῃ, vel etiam ψύχεται: quoniam ψυχρῶν nomine intelliguntur interdum τὰ ἀηδῆ. Bud. Παχνοῦται interpr. Pruina retorridum fit: qui etiam in suis Epist. dicit παχνουμένη ἄμπελος, Vitis quam pruina adurit, ut Plin. locutus est, 17, 24. [" Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. Ep. Cr. 120. 258. 270. Toup. Opusc. 1, 140. Valck. Hipp. p. 249. (803.) Heyn. Hom. 7, 309. 792." Schæf. Mss. Phot. Παχνοῦται· πήσσεται· πήγνυται· λυπεῖται. Παχνουμένης· ἀνιωμένης. Παχνόω, i. q. πήγνυμι, Plut. Q. S. 8, 10. Παχνουμένου τοῦ πνεύματος, Densato spiritu. * Περιπαχνόω, Orph. Λιθ. 520. Schol. Apoll. Rh. 2, 738.]

[* Παχνίζω, Pallad. Laus. 117.]

Παχὺς quoque ejusd. cum præcedentibus originis est, Spissus, Densus, Crassus. Qualia sunt ea quæ gelu constringuntur, et ea quæ coagmentantur; imo ET Πυκνὸς alicui huc referendum videatur. Seorsim tamen illud superius ordine literario posui, de hoc vero infra suo loco dicetur.

ΠΑΣΣΑΛΟΣ etiam huc refert Eust., sc. e πήσσω FACTO Πάσσος, e quo Πάσσαλος, interjecta syllaba αλ: at πάσσαξ dimin. esse ait: 1348. Δοκεῖ δὲ τοῦ πασσάλου προηγεῖσθαι ὁ Πάσσος, ἐκ τοῦ πήσσω ῥήματος· ἐκεῖθεν δὲ, πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, γενέσθαι πάσσαλος· ἄλλως δὲ καθ' ὑποκορισμὸν, ὁ παρὰ τῷ Κωμικῷ πάσσαξ. Igitur Πάσσαλος, Clavus ligneus, Paxillus, [Pessulus,] dicitur a πήσσω significante Figo, Pango, Defigo, Depango. ATTICE Πάτταλος, sicut πήττω pro πήσσω, Attico itidem more dicitur, Od. A. (440.) Πασσάλῳ ἐγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι, Φ. (53.) ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, Alcæus ap. Athen. (627.) χάλκεαι δ' αὖ πασσάλοις Κρυπτοῖσιν περικείμεναι λαμπραὶ Κναμῖδες, Synes. Ep. 45. Διάβηθι κατ' αὐτῶν· οἱ πάτταλοι γὰρ παττάλοις ἐκκρούονται: Paxilli enim paxillis excutiuntur, Paxillos impactos aliis paxillis superadactis expellere solent. Quod Proverbii vice usurpatur, sicut et, Παττάλῳ ἀνακρεμάσαι, Clavo suspendere, de re cujus curam abjicimus. Præcedenti autem Synesii loco similis hic ap. J. Poll. (10, 56.) Ἥλῳ τὸν ἧλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον, ubi ludum quendam memorat, quo non solum oportebat καταπῆξαι τὸν ἧλον, Pangere s. Figere clavum, Liv., κατὰ γῆς διύγρου, sed etiam τὸν καταπαγέντα ἐκκροῦσαι, πλήξαντα τὴν κεφαλὴν ἑτέρῳ παττάλῳ. [" Πάσσαλος, ad Mœr. 330. 410. Toup. Opusc. 1, 569. Emendd. 2, 381. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 95. Jacobs. Anth. 9, 129. 10, 157. Πασσάλῳ τὸν π., Toup. Opusc. 1, 379. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 502. Ilgen. ad Hymn. 193. Μηδὲ πάσσαλον καταλείπειν, Steph. Dial. Att. p. 13. Brunck. Aristoph. 2, 17. Πάτταλος, ad Lucian. 1, 67. Brunck. Aristoph. 1, 70. 2, 56. 3, 199. Kuster. 218." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 322.] Poëtice AUTEM Πασσαλόφιν dicitur pro Πασσάλου, ut ὀστεόφιν pro ὀστέου, Il. Ω. (268.) Καδδ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον. Sic Od. Θ. (67.) Καδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα. Itidem ap. Athen. 11. Ὕψου κρέμαται περὶ πασσαλόφιν. [* Πασσαλοκόπος, * " Πασσαλοκοπέω, Dosith. Gloss. ap. Valck. Opusc. 1, 239=Misc. Obs. T. 10. p. 110." Boiss. Mss. * Πασσαλοκοπία, Apoll. ap. Mathem. Vett. p. 15.]

Πασσάλιον, τὸ, ET Πασσαλίσκος, ὁ, SIVE Παττάλιον, ET Παττταλίσκος, Claviculus ligneus, Paxillus: ut παιδιὰ διὰ παττταλίων, ap. J. Poll. 9. alio nomine κινδαλισμὸς dicta: de qua vide in Πάτταλος. Hesychio πασσάλιον est τοῦ ζυγοῦ τῆς κιθάρας τὸ μέσον. At Πασσαλίσκος ap. Hippocr. (671.) legitur, ap. quem Gal. Πασσαλίσκῳ exp. τῷ σμικρῷ πασσαλίῳ. [" Πασσαλίσκος, Valck. Phœn. p. 408. Hipp. p. 297. (1249.)" Schæf. Mss.] Est et aliud dimin., NIMIRUM Πάσσαξ, quod a Πάσσος potius deducemus, ut νόσσαξ a νοσσὸς, pro νεοσσὸς, Aristoph. Ἀ. (763.) Πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε, Paxillo effodite. Ubi Schol. quoque πάσσακι ait ὑποκοριστικῶς dici pro πασσάλῳ. [" Koen. ad Greg. Cor. 111." Schæf. Mss.] " Παστὰξ, Hesychio πάσσαλος."

[* " Πασσαλεῖον, Etym. M. 323, 9." Wakef. Mss. Osann. Philem. p. xxxv.]

Παπταλίαι ἔλαφοι, Quorum cornua πασσάλου speciem gerunt, Aristot. H. A. 9, 5. Φύουσι δὲ διετεῖς πρῶτον τὰ κέρατα εὐθέα, καθάπερ παττάλους· διὸ καὶ καλοῦσι τότε παπταλίας αὐτούς. Unde Plin. 11, 37. Aliis simplicia tribuit, ut in eod. genere subulonibus ex argumento dictis.

Πασσαλεύω SEU Παπταλεύω, Palum figo, Palo figo, affigo: unde Παπταλεῦσαι, quod Suid. exp. προσπῆξαι, Affigere, Appingere. [" Valck. Phœn. p. 32. ad Eur. Rhes. 180." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 1215. Nicet. Annal. 17, 10. * Πασσαλευτὸς, Affixus, Æsch. Pr. 112.] Διαπαπταλεύω SEU Διαπασσαλεύω, Distendo clavis ab extrema parte fixis, Plut. Artax. (17.) p. 307. Προσέταξεν ἐκδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν σταυρῶν ἀναπῆξαι, τὸ δὲ δέρμα χωρὶς διαπατταλεῦσαι. Itidem ap. Aristoph. Ἱππ. (369.) Ἡ βύρσα σου θρανεύσεται. Δερῶ σε θύλακον κλοπῆς. Διαπατταλευθήσει χαμαί: Humi distentus paxillis

affigeris: τὰς γὰρ βύρσας ἐκτείνοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ συνάγοιντο καὶ συστέλλοιντο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, κατὰ ἄκρα πατταλοις κατακρούοντες ἐκτείνουσιν, Schol. [" Herod. 7, 33. Ζῶντα πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν." Schw. Mss. " Cattier. Gazoph. 72." Schæf. Mss.] " Προσδιαπασσαλεύω πρὸς σανίδα, Tabulæ trajecto " paxillo affigo," [Herod. 7, 33. sed vide supra, et cf. Eust. ad Od. 1923, 43. * Ἐκπασσαλεύω, Greg. Naz. 2, 275.] Προσπασσαλεύω SIVE Προσπατταλεύω, Paxillis appingo s. affigo, Aristoph. Πλ. (943.) Καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα Ὥσπερ κοτίνῳ, προσπατταλεύσω τουτωΐ, i. e. προσπήξω. Et pass. voce ac signif., Lucian. (1, 323.) Ὁρᾷν τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπί τινος πέτρας προβλῆτος προσπεπατταλευμένην, Paxillis affixam, Palo alligatam, Bud. [" Planud. Ovid. Met. 5, 26." Boiss. Mss. Προσπεπαττάλευμαι, Lobeck. Phryn. 598. " Toup. Opusc. 1, 569. ad Herod. 525. 745. ad Xen. Eph. 196. Coray Theophr. 112. Huschk. Anal. 14. Wakef. S. Cr. 4, 191." Schæf. Mss.]

[* Πασσαλόω, unde ξύλον πεπασσαλωμένον, Schol. Aristoph. Ὄρν. 436. * Προσπασσαλόω, Clem. Alex. 486=407. " Coray Theophr. 112." Schæf. Mss.]

[* Πασσαλίζω, unde * " Πασσαλιστὴς, Hes. v. Κυνδάλη." Wakef. Mss.]

Πάσσαξ a Πάσσος potius derivari, supra docui. Apud Hes. legitur etiam Πάσσακον, quod exp. πάσσαλον: a NOMIN. Πάσσακος. Ab hoc autem sive Πάσσαξ s. Πάσσακος deductum est DIMIN. Πασσάκιον, τὸ, unde ap. eund. Hes. Πασσακίῳ, πασσάλῳ. Item VERB. Πασσακίζω, Palo figo, affigo: unde Πασσακίζουσα, quod Idem exp. πασσαλεύουσα. AT Πασσάριος Eid. est σταυρὸς, Palus.

" ΠΗΔΑΛΙΟΝ, τὸ, Gubernaculum, Temo s. Clavus navis, Od. E. (255.) Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο ὄφρα ἰθύνοι: (270.) Γηθόσυνος δ' οὔρῳ πέτασ' ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς· Αὐτὰρ ὃ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως. Legitur et in prosa; et interdum pro " eo usurpatur οἴαξ. Hesiod. videtur accepisse etiam " pro Temone aratri, s. Stiva, quoniam ea aratrum " ut gubernaculo navis regitur: Ἔργ. (1,) 45. Αἶψά " κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο, Ἔργα βοῶν " δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν. Ita tamen ut " nil vetet et hic pro Gubernaculo navis accipere; " præsertim cum 2, 247. itidem dicat, Πηδάλιον δ' " εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι, Αὐτὸς δ' ὡραῖον " μίμνειν πλόον. Metaph. et Proverbialiter dicitur, " Ἐρέτην χρὴ πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχει- " ρεῖν. Item, Ὁ οἶνος οὐκ ἔχει πηδάλια." [" Ruhnk. Ep. Cr. 122. Valck. Phœn. p. 615. Diatr. 273. Ammon. 112. Græv. Lectt. Hes. 514. Brunck. Aristoph. 3, 123. Kuster. 110. Jacobs. Anth. 6, 279." Schæf. Mss. Lucian. Navig. 6. " Bis tantum legitur in N. T. Jacob. 3, 4. Act. 27, 40. Ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων, Laxantes vincula gubernaculorum. Scilicet antiquitus duo fere gubernacula habebant singulæ naves, inprimis majores; unum ad puppim, alterum ad proram, ut docuit Perizon. ad Ælian. V. H. 9, 40. et Græv. ad Hesiod. Ἔργ. 45. in Lectt. Hes. c. 2." Schleusn. Lex. N. T. " Πηδάλια, Gubernacula quædam saltui accommodata, sc. Membra quibus in saltando utuntur cicadæ, Aristot. H. A. 4, 7. 9." Seager. Mss. Alex. Trall. 8. p. 136. Metaphorice de Fræno, Æsch. S. c. Th. 212. Phot. Πηδάλια· οἴακες· αὐχένες.] " Inde COMP. Πηδαλιουχεῖν, " Gubernaculum tenere, Gubernacula navis in " manu habere, Sedere ad clavum navis, h. e. Gu- " bernare: Suidæ κυβερνᾷν. Apud Hes. pass. πη- " δαλιουχούμενοι pro κυβερνώμενοι." [" Kuster. Aristoph. 110. ad Diod. S. 2, 302." Schæf. Mss. " Pseudo-Chrys. Serm. 32. T. 7. p. 337, 25." Seager. Mss. " Philo J. 1, 131. Cyrill. p. 152." Wakef. Mss. " Euseb. V. C. 2, 19. p. 372. Proclus Metropol. Cpl. p. 9. Elmenhorst. * Πηδαλιουχία, Const. Manass. Chron. p. 104." Boiss. Mss.] " ET Πηδα- " λιοῦχος, Qui clavum tenet, Gubernator," [" Philo J." Wakef. Mss.] " Ἀπήδαλον ναῦν, Gubernaculo carens navis," [Aristot. de Incessu Anim. 10.] " De- " rivatum inde ET Πηδαλιώδης, Gubernaculi speciem " gerens, Gubernaculi effigiem imitans, Gubernaculo " similis. ET Πηδαλιωτὸς, quod ex Aristot. Κατη- " γορίαις (c. 7.) affertur pro Clavatus:" [quasi a v. * Πηδαλιόω.] " Apud Hes. reperio ETIAM Πῆδον " expositum πηδάλιον, Gubernaculum. E quo forsi- " tan illud πηδάλιον derivatum est. Πηδὸς autem " aliter exp., sc. τὸ πλατὺ τῆς κώπης, Latiorem remi " partem, Palmulam remi: quæ et πλάτη dicitur. " Sed addit, quosdam velle esse ξύλον εὔθετον πρὸς " τὴν τῆς κώπης κατασκευὴν, Lignum conficiendis re- " mis aptum: eosque in Hom. illo loco Il. E. (838.) " μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων Βριθοσύνῃ, pro φήγινος " scribere πήδινος. Quomodo Eust. quoque ibi an- " notat veteres pro φήγινος SCRIBERE πήδινος, di- " centes πῆδος esse Speciem ligni: UNDE ET Πηδὸς " dicatur ἡ πλάτη, utpote ἐκ τοιούτου ξύλου σκευα- " σθεῖσα. Ita ut πῆδος i. sit q. φηγὸς, Fagus: unde " πήδινος, Faginus: et πηδὸς, Palmula faginea, Re- " mus e fago confectus: quoniam id ligni genus " appositissimum est ad conficiendum istud navis " instrumentum. Legitur autem illud oxytonon πη- " δὸς Od. H. (328.) Ibi enim Alcinous dicit, Εἰδή- " σεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὅσσον ἄρισται Νῆες ἐμαὶ " καὶ κοῦροι ἀναῤῥιπτεῖν ἅλα πηδῷ, Videbis quam " præstantes sint in pulsando palmula mari. Ubi " Eust. annotat, τὸ πηδὸν significare eo loco τὴν κώ- " πην, Remum, ut Suid. etiam exp.: Hes. autem τὸ " πλατὺ τῆς κώπης, Latiorem remi partem, Palmulam. " His addit Eust. ex isto πηδὸν fieri τὸ πηδάλιον, " pleonasmo syllabæ αλ. Notandum vero eum illo " loco thema statuere τὸ πηδὸν, et exponere κώπην: " supra autem, ὁ πηδὸς, et reddere ἡ πλάτη: malim " ego Hesychianum πῆδον, præsertim cum id ab " eo exponatur nec κώπη, nec πλάτη, sed πηδά- " λιον." [" Toup. Emendd. 3, 30. Heyn. Hom. 5, 155." Schæf. Mss. Od. N. 78. Apoll. Rh. 4, 200. Arat. 155. Mathem. Vett. p. 46. Κάρυα πάδινα ἢ πρίνινα, pro πήδινα. Cf. Demetrium Scepsium ap. Plin. 3, 16. Schn. Ind. Theophr. Πηδὰ, τὰ, Strabo 8. p. 560.]

ΠΗΔΑΩ, Salio, Salto, Il. Φ. (269.) ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα. Xen. K. (5, 31.) de lepore, quem ἐλαφρὸν esse ait, Ὅταν ἀτρέμα διαπορεύηται, πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν: ubi nota opposita sibi, βαδίζειν, Ambulare, et πηδᾷν, Saltare, seu, ut Suet. loquitur, Subsultim currere. Aristot. de leone, Ἐὰν ἀναγκασθῇ φεύγειν, οὐ πηδᾷ· διώκων μέντοι ἐπιῤῥίπτει ἑαυτόν: de quo Plin. Dum sequitur, insilit saltu, quo in fuga non utitur. Eubul. Comicus ap. Athen. 3. (p. 108.) de piscibus qui in sartagine friguntur, (ταγηνιστοὺς ἰχθῦς appellat,) Πηδᾷ, χορεύει, πῶλος ὡς ὑπὸ ζυγοῦ. Apud Eund. 8. κύβιον πηδῶντ' ἔτι, Salientem adhuc. E quo intelligitur Vivum. Rursum de homine in Epigr. τοὺς δὲ πόδας μου Ἐξάραι πηδῶν ἴσχυον οὐδέποτε, Neque unquam pedes meos ad saltum attollere valui. At Soph. Aj. (30.) p. 3. Πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει, Subsultim percurrentem campos, Saltantem per campos, ubi subaudiunt κατά: ut Hom. de equis currentibus, (Il. B. 785.) ὦκα διέπρησσον πεδίοιο, pro διὰ πεδίοιο. Et Herod. πηδᾷν ἵππῳ pro Insilire equo, sed constr. illam cum dat. merito quis miretur. Proverbiale et metaph. est πηδᾷν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, pro Transilire metam, s. τὸν ὅρον ὑπερπηδᾷν, ut J. Poll. loquitur. Basil. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντες: quæ verba Bud. 270. sic interpr. Philosophiæ fines egredientes, et immodice philosophantes, ut qui saltu sulcum stadii transilientes, efferuntur ultra modum athletarum. Meminit et Erasm. Adag. Ch. Ubi interpr. Scamna transilire. Πηδᾷν καρδία dicitur in pavore et tremore: ut ap. Plaut. jam horret corpus, cor salit. Item in ancipiti expectatione. Aristoph. N. (1391.) Οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας Πηδᾷν ὅ,τι λέξει, Trepide expectare. [" Wakef. S. Cr. 1, 79. Ion. 1144. Herc. F. 66. Brunck. ad Bacch. 303. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 29. ad Callim. 1. p. 250. Musgr. Iph. A. 919. Kuster. Aristoph. 240. T. H. ad Plutum p. 431. De καρδίᾳ, Villoison. ad Long. 39. Lobeck. Aj. p. 338. Fut., Lucian. 3, 204. Plato Lys. p. 34. Arrian. de Ven. 15. fin. Schneid."

Schæf. Mss. Hippocr. de Nat. Pueri c. 2.; cf. Theolog. Arithm. p. 46. Macrob. in Somn. 1, 6. p. 39. Παδάω, Dor. pro πηδάω, Sophron Apollonii Dyscoli p. 424. Reitz. * "Πήδημι, Koen. ad Greg. Cor. 79. 105." Schæf. Mss.] Πήδημα, τὸ, Saltus, Ipsum effectum τοῦ πηδῶντος, Lucian. (2, 288.) Ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, de Saltationis genere quodam Phrygio, quod inter pocula ebrii desaltabant, Plut. (7, 856.) Πηδήματα καρδίας καὶ σφυγμοὺς ἀφαιροῦσι, ubi πηδήματα καρδίας dicit quas alibi πηδήσεις, sicut Aristoph. quoque τὰς καρδίας πηδᾷν ait. [Æsch. Pers. 95. 305. Ag. 835. Soph. Aj. 833. "Ad Lucian. 1, 220. Valck. Hipp. p. 253. Casaub. Athen. 1, 39. Cordis, Lobeck. Aj. p. 338." Schæf. Mss. * Πηδηθμὸς, Hippocr. 1221. φλεβῶν.] Πήδησις, ἡ, Saltus, i. e. Actio ipsa salientis. Et πηδήσεις καρδίας de Corde saliente, ut paulo ante πηδήματα καρδίας. Plut. (7, 771.) Τοῦ δὲ ἀνθρώπου ταῖς μὲν παθητικαῖς ὁρμαῖς τὸ σῶμα συμπαθοῦν καὶ συγκινούμενον ἐλέγχουσιν ὠχρότητες, ἐρυθήματα, τρόμοι, πηδήσεις καρδίας: [8, 237. * Πηδητὴς, Gl. Pedicio, Saltuosus.] Πηδητικὸς, Qui salire solet, subsultim incedere consuevit. Assultim ingredi dicit Plin. de phalangiis. Gaza vertit Salax, quod potius de eo dicitur, qui ad coitum pronus est. Et πηδητικὰ μέτρα, Eustathio τὰ κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸν ποδιζόμενα: quale esse dicit, Ὣς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ. [Schol. Aristoph. Ἱππ. 753. Lucian. 2, 802. * Πηδητικῶς, Gl. Saltim. * Πηδητὸς, unde * Πολυπήδητος, Hesychio πολύσκαρθμος.]

Ἀναπηδάω, Subsilio, Sursum salio: Ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον, Cum subsiluisset in equum, Xen. K. Π. 7. (3, 2.) et Ἑλλ. 4, (1, 18.) Item Prosilio, Exilio, K. Π. 1, (3, 8.) Ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον: (4, 2.) Καὶ πάντων ἀοκνότατα ἀνεπήδα ὑπηρετήσων ὅ,τι οἴοιτο χαριεῖσθαι. Æschin. c. Ctes. Ἀναπηδήσας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ οὐθενὸς ἀνθρώπων λέγοντος, Dem. (596.) Ἀναπηδῶντες οἱ βουλευταί. ‖ Interdum ἀναπηδᾷν capitur pro Resilire, i. e. Retrorsum salire, quasi Saliendo alicunde proripere se, Aristoph. B. (566.) νὼ δὲ δείσασαί γέ πω Ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν. ["Fischer. Ind. Palæph., ad Herod. 275. Abresch. Æsch. 2, 12. Schneid. Præf. ad Anab. p. xvi.: τῶν ὕπνων, Longus p. 50. 133. Vill., Boiss. Philostr. 335. * Ἀναπήδησις, Musgr. Ion. 1049." Schæf. Mss. Aristot. 1, 453. Hippocr. 303, 15.] "Ἐπαναπηδάω, ex Aristoph. N. (1375.) pro Insilio, "Insurgo." [* Προσαναπηδάω, Ælian. H. A. 5, 23. * Συναναπηδάω, Aristot. Mirab. 139. Appian. 1, 209.]

Ἀντιπηδάω, Vicissim et ipse salio. In VV. LL. ἀντιπηδᾷν ἐφ' ἵππον simpliciter exp. Insilire in equum. [Plut. 8, 623.]

Ἀποπηδάω, Desilio, Resilio: Ἀποπηδᾷ τοῦ ἅρματος, Plut. Fabio, Curru desilit, vel E curru; aut, Prosilit e curru. Apud Eund. ibid. ἀποπηδήσαντες absolute ponitur; sed facile subaudiendus relinquitur gen. τῶν ἵππων, cum de equitibus loquens, dicat, Πάντες ἀποπηδήσαντες, πεζοὶ συνεπλέκοντο τοῖς πολεμίοις. Pro Resilio Bud. accipit in Aristot. Probl. Ἅπαντα δὲ ἀποπηδᾷ πρὸς ὁμοίας γωνίας. I. q. ἀφάλλεσθαι, inquit. Suid. ait non solum gen. jungi hoc verbum, verum etiam accusativo. Sed viderit quomodo id probari possit hoc, quod affert, exemplo, Ἀποπηδᾷν λόγον σοφὸν μὴ δυνάμενον παρὰ δήμου: nam hic in ἀποπηδᾷν παρὰ δήμου verbum ἀποπηδᾷν genitivo jungitur, præfixa præp. παρά: accusativus autem λόγον σοφὸν a parte anteriori regitur. ‖ Pro Aufugio, Refugio, Celeriter et cupide abscedo, Aversor, identidem ap. Chrys. Cui opp. ἐπιπηδῶ, pro Cupide accedo. Bud. ["Ad Xen. Mem. 1, 2, 16. Ruhnk. p. 219. Wessel. ad Herod. 275. ad Charit. 448." Schæf. Mss. * Ἀποπήδησις, Resultus, Plut. 9, 83.]

Διαπηδάω, Transilio, Saltu supero s. transeo, i. q. ὑπερθορέω, oppositum habens διαβαίνειν, Xen. Ἱππ. (3, 7.) Τάφρους διαπηδᾷν, τειχία ὑπερβαίνειν: (8, 1.) Ἔστιν ὅπου τρέχειν δεήσει τὸν ἵππον καὶ πρανῆ καὶ ὄρεια καὶ πλάγια, ἔστι δ' ὅπου διαπηδᾷν, ἔστι δ' ὅπου καὶ ἐκπηδᾷν, ἔνθα δὲ καὶ καθάλλεσθαι. Item, Διεπήδησε τὴν φλόγα, Saltu per ignem transivit, Saltu ignem pertransivit. Alii, Exiliit e flamma. Sanguis quoque e vena διαπηδᾷ, cum ea rupta aut aperta prosilit. Gal. de LL. Affectis 5. Ὁ χιτὼν θλᾶται τῶν φλεβίων, ἐξ ὧν διαπηδᾷ τὸ αἷμα. ["Xen. K. Π. p. 56. Boiss. Philostr. 426." Schæf. Mss. Hippocr. de Humor. c. 41. Ὑδρήϊον νέον διαπηδᾷ, sed vide Schn. Lex. v. Διαπιδύω.] Διαπήδησις, Transitus qui saltu fit. Est Solutæ continuitatis species, per quam sanguis veluti transcolatus sive sudoris modo transmissus effluit: sc. vel vasorum tunica ipsa rarefacta, sanguineque tenuato, vel e gracilium vasorum ore adaperto. Non est autem hæc sanguinis effusio, qualis per anastomosin, in qua tum majorum venarum ora aperiuntur, tum sanguis impetu et copia erumpit; siquidem per διαπήδησιν veluti transcolatur sive sudoris modo transmittitur, perque carnem sub cute diffunditur in modum τῶν ἐκχυμωμάτων: temporisque progressu livescit, et ater evadit, parvis grumulis ex eo in multas cutis partes disperso coactis. Hæc e Gorr., qui etiam addit, non proprie sanguinem esse, qui per διαπήδησιν effunditur, sed seri potius speciem, ut scribit Gal. de Sympt. Causis: (8, 645.) Itaque τῆς διαπηδήσεως præcipuam causam esse sanguinem serosum, tenuem et calidum, effluentem per vasorum tunicas rarefactas, eoque proprie differre ab anastomosi. Quod si contigerit aliquando διαπήδησις apertis vasorum osculis, vasa quidem omnino exigua esse, et e quibus sanguis cum impetu et copiosus emanare nequeat. Vide et Gal. 7. et 4 Methodi Med. ["Perperam pro * Διαπίδυσις ap. Hippocr. 241." Schn. Lex. Sudatio, Cæl. Aurel. Tard. 2, 10. Theoph. Protosp. 833. Δ. τοῦ αἵματος ἐκ τῶν φλεβῶν εἰς τοὺς μύας. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Εἰσπηδάω, Insilio, Saltu impetuque invado, Saltu irruo, insilio, Plin.: Dem. (539.) Εἰσεπήδησαν εἰς τὴν οἰκίαν, Assiliebant isti introque irruebant in ædes meas, Bud.: Herodian. 7, (5, 6.) Οἱ δὲ νεανίσκοι ξιφήρεις ξὺν παντὶ τῷ πλήθει βιασάμενοι τοὺς ταῖς αὐλείαις προεστῶτας, εἰσπηδήσαντες καταλαμβάνουσιν αὐτὸν, Proturbatis janitoribus impetum in ædes faciunt, Polit. Rursum e Dem. (522.) Εἰσπηδήσας πρός με. [* Εἰσπηδησιῶνες, Gl. Defectarii, l. de Off. Proconsulis; Derectarii; Ἐπεισπηδηταὶ, Labb.] Ἐπεισπηδάω, Insuper insilio. ["Cum dat., Philostr. p. 18. c. 31. Dionys. Areop. 293. Athan. 1, 678." Kall. Mss. * Ἐπεισπηδητὴς, Gl. Derectarius. * Συνεισπηδάω, Appian. B. Mithr. 396, 23. "Const. Manass. Chron. p. 29." Boiss. Mss.]

Ἐκπηδάω, Exilio, Saltu exeo: cujus signif. exemplum e Xen. habes in Διαπηδάω, ubi ei opp. καθάλλεσθαι. Herod. 1, (24.) de Arione, Κελεύειν τοὺς πορθμέας ἐκπηδᾷν ἐς τὴν θάλατταν τὴν ταχίστην, Imperasse nautas ut jam statim coram desiliret præceps in mare, Gell. 16, 19. Ubi nota ἐκπηδᾷν eum reddere Desilire. Alicubi etiam Prosilio exp. ["Ad Charit. 381. Wakef. S. Cr. 5, 138. Boiss. Philostr. 335. De καρδίᾳ, Villois. ad Long. 38. 72. ad Callim. 1. p. 250. Fischer. Ind. Palæph. Ἐκπηδέω, Ionice, Wessel. Diss. Herod. 158. ad p. 638. 675. * Ἐκπήδημα, Wakef. Eum. 112." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1385.] Ἐκπήδησις, Exitus ejus qui exilit, q. d. Exilitio, [Plato de LL. 7. p. 815. * Διεκπηδάω, Aristæn. 2, 13, 13. p. 92. Καρδίαν διεκπηδῶσαν, cf. Abresch. Suppl. * Παρεκπηδάω, Athan. 2, 421. * Προεκπηδάω, Joseph. B. J. 1, 27, 5. Diod. S. 12. p. 319. * "Προεκπηδητέον, Clem. Alex. 172." Kall. Mss.] "Προσεκπηδάω, Insuper exilio s. prosilio." [* Συνεκπηδάω, Philostr. Her. 733. * Ὑπεκπηδάω, Aristæn. 2, 5, 26.]

Ἐμπηδάω, Insilio, i. q. εἰσπηδάω, et poët. ἐνθορέω. A Luciano ἐμπηδᾷν, si mendo caret locus, dicitur et de eo qui velut insiliens manum patinæ infert: (2, 28.) Ὃς οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον οἶδεν, ἀλλ' ἐμπηδήσας πολλάκις, ὀρνίθων καὶ συείων καὶ λαγωῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς ἢ ταρίχου. ["T. H. ad Plutum p. 431." Schæf. Mss. * Ἐμπήδησις, Hippocr. 1008.] "Ἐπεμπηδάω, idem fere quod "ἐπεμβαίνω, Insuper insulto calcibus. Dicitur enim "ἐπὶ τῶν λὰξ ἐναλλομένων." [Gal. de Diff. Puls. 1, 29.]

Ἐπιπηδάω, i. q. εἰσπηδάω et ἐμπηδάω, Aristoph. Σφ. (705.) ἵν' ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς, Ut atrociter in eos insilias, eos invadas, Herodian. 6, (9, 14.) Οἱ δὲ ἀφικόμενοι καὶ ἐπιπηδήσαντες τῇ σκηνῇ, αὐτὸν ἀναιροῦσι, Impetu facto in tabernaculum, Polit. sicut et supra εἰσπηδήσαντες. Rursum Aristoph. (N. 550.) ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ, Insilii in eum jacentem, Eum insultavi. Item e Plut. Pericle, Ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾶν, In insulas insilire. Cum accus. quoque construitur: ut ap. Suid. Ἐπεπήδησεν ἀναιδῶς τὴν ἐξουσίαν, pro Invasit. Itidem Servius Insultare pro Invadere et Impetum facere, accipit ap. Sallust. Multos a pueritia bonos insultarat. Annotant a Chrys. Comment. in 1 Epist. ad Cor. accipi pro Cupide accedo; eique opponi ἀποπηδῶ, itidem pro Cupide aversor, ut Lat. Resilio. [" Toup. Opusc. 1, 530. Hemst. ad Plutum p. 491. Philostr. p. 72. Boiss. * Ἐπιπήδησις, (Gl. Insultura,) Thom. M. 636." Schæf. Mss. Plut. 6, 283. 9, 78. 628. * " Ἀνεπιπηδάω, Supra insilio, Chrys. ad Stelech. T. 6. p. 153, 14. Ἐν τῇ γῇ βαδίζων, πρὸς αὐτὴν ἀνεπεπηδήκει τοῦ οὐρανοῦ B
τὴν κορυφήν." Seager. Mss. * Προσεπιπηδάω, Liban. 4, 804.]

Καταπηδάω, Desilio, i. q. ἀποπηδάω et ἀποθρώσκω, Xen. K. Π. 7, (1, 18.) Καταπηδήσας δέ τις ἀπὸ τοῦ ἵππου τῶν τοῦ Κύρου ὑπηρετῶν, ἀναβάλλει αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ. [" Ad Charit. 448." Schæf. Mss. * Ἐπικαταπηδάω, Joseph. B. J. 3, 10, 9.]

Μεταπηδάω, Transilio, Transulto: vide Ἀμφιπποι. Vel, Resilio ab eo ad quod assilieram. Chrys. de Prec. Ἀπὸ φαυλοτέρου βίου πρὸς εὐσέβειαν μετεπήδησε, A turpiori vita ad pietatem resiliit. At e Gal. affertur, Εἰς τὰ πλάγια μεταπηδᾶν, pro In obliquum salire. [" Insilio, Appian. 1, 257." Wakef. Mss.] Μεταπήδησις, Saltus mutatus, mutatio. Apud Plut. Symp. 9, 4. ubi quæritur utram manum Veneris vulnerarit Diomedes, et exp. versus iste, Il. E. (336.) Ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ δουρὶ, Maximus ait, Δῆλόν ἐστιν ὅτι πατάξαι βουλόμενος οὐκ ἐδεῖτο μεταπηδήσεως· ἐπεὶ κατὰ τὴν ἀριστερὰν τὴν δεξιὰν εἶχεν, ἐξ ἐναντίου προσφερόμενος. Ubi etiam NOTA Μετάλ- C
μενος ab eo exponi μεταπηδήσας, non ἐφαλλόμενος, ut a Schol.

Παραπηδάω, Saltu prætergredior. Dicitur παραπηδῆσαι τὸν νόμον, ut παραβαίνειν, quod Latine redditur potius Transgredior: ut παραπηδᾶν idem fere sit cum ὑπερπηδᾶν. Æschin. (81.) Οὐκ εἰ πάντας παραπηδήσαιεν τοὺς νόμους, ἀλλ' εἰ μίαν μόνην συλλαβὴν παραλλάξαιεν.

[* Περιπηδάω, Resilio, Resiliendo circumeo, Lucian. p. 801. * " Περιπήδησις, Saltus qui circumcirca fit, Dissultatio, Gal." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. A Schneidero non agnoscitur.]

[* Προπηδάω, Gl. Prosilio, Emico, Philo J. 371. Appian. 1, 24. Herodian. 4, 4, 8. 6, 9, 1. 7, 6, 19. " Athan. 1, 59. 441. Dionys. Areop. 28. Euseb. V. Const. 438. Chrys. in Gen. 140. Tzetz. ad Lyc. 245." Kall. Mss. * Προπήδησις, Polemon Phys. 1, 6. p. 221.]

Προσπηδάω, Assilio, Saltu appeto, [" Aristæn. 2, 14." Boiss. Mss. " Jacobs. Exerc. 2, 8. Abresch. D
Æsch. 2, 89." Schæf. Mss.]

[* Συμπηδάω, Eur. Bacch. 728. cf. Markl. ad Iph. T. 955. * Συμπήδημα, * σύναλμα, Hes.]

Ὑπερπηδάω, Supersilio, Colum., Saltu supero, Transilio. Dicitur metaph. ὑπερπηδᾶν νόμον, ut παραπηδᾶν, Transgredi. Æschin. (55.) Ὑπερπηδήσας τὸν νόμον περὶ τῶν ὑπευθύνων κείμενον. Idem dicit (82.) Ὑπερπηδήσας τὴν δικαίαν ἀπολογίαν, quod commode reddemus Transiliens, ut Cic. Transilire ante pedes posita, et alia longe petita sumere. [" Soph. ap. Theophyl. ad Autol. 2. Stob. tit. 1. l. 1. c. 7." Gataker. Mss. * Ὑποπηδάω, Ælian. H. A. 12, 15.]

Πήδασος, Uliginosus et fonticulis scatens, Unde aqua prosilit, Nicander Θ. 802. οἵ θ' ὑπὲρ ἄκρων Ἱππάμενοι ἀθέρων λεπυρὸν στάχυν ἐκβόσκονται, Πήδασα καὶ κισσοῖο κατὰ πτύχας ἐμβατέοντες, ubi Schol. exponendum censet vel τὰ πηγάζοντα χωρία, vel τὰ ὀρεινά: subjungens, πήδασος γὰρ τὸ ὄρος. Hesychio et Suidæ est Nomen urbis; item equi. Urbis nomen Il. Y. (92.) et Athen. (30.): sed et equi Achillis, Il. Π. [467.]

Πηδύω, Aquæ e me saliunt, Aquis scateo: Hes. πηδύειν, πηγάζειν, νάειν, βρύειν, βλύζειν, ὀμβροῦν, ἱδροῦν. [" Wakef. Phil. 784. 1360. Jacobs. Anth. 9, 305. Callim. 1. p. 448." Schæf. Mss. * " Ἀναπηδύω, Clem. Alex. Pæd. 3, 7. p. 236." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 820.] " Διαπηδύει, Hesychio est διαπηδᾷ, Dissilit " vel Transilit. Significat alioquin etiam Scaturit, ut " διαπιδύει." Πηδυλὶς πέτρα, Rupes e qua salit aqua, ἐξ ἧς ὕδωρ ῥέει, Hesychio.

ITEM Πιδύω, i. q. πηδύω, Aqua e me prosilit, Aquis scateo, Salientes emitto, ἀναδίδωμι, Suid. Sin de ipso humore effluente dicatur, reddemus Prosilio, Profluo, Salientis in modum erumpo: ut in Epigr., πιδύων ἱδρώς. Quomodo et Πιδύομαι usurpatur. Nicander Θ. (302.) Αἷμα δι' ἐκ ῥινῶν τε καὶ αὐχένος ἠδὲ καὶ ὤτων Πιδύεται, Schol. σκαίρει καὶ πηδᾷ. Unde et constat a πηδάω ortum esse. Eust. quoque πιδύειν exp. γῆθεν ἅλλεσθαι. [" Pierson. Veris. 112. ad Timæi Lex. 30. ad Charit. 380. Wakef. Phil. 784. 1360. (ubi et de * Πιδεύω,) Jacobs. Anth. 9, 305. Heyn. Hom. 8, 151." Schæf. Mss. Aristot. Meteor. 1, 13.] UNDE Πιδύτης, ut Ἠπύτης ab ἠπύω: ambo, Nomina propria. Eust. (677, 32.) et Lex. meum vet. [Etym. M. 671, 19.] AT Πίδυς, Fluvius alio nomine Κάρησος dictus, forsan et ipse nomen a frequenti aquarum scaturigine nactus, Eust.]

Πιδύεις, Aquis salientibus scatens, E quo crebræ scatebræ saliunt. FEMIN. Πιδύεσσα, quod Eust. ap. Hom. (Il. Λ. 183.) exp. κάθυγρος, a πιδύω derivans. At in Lex. meo vet. diversa scriptura HABETUR Πιδήεις, in quo Πιδηέσσης itidem exp. πηγὰς ἐχούσης, καθύγρου: quæ scriptura ap. Hes. quoque et Suid. extat: [" Heyn. Hom. 6, 156." Schæf. Mss.]

Ἀναπιδύω, Erumpo e scaturigine, Scaturio, ἀναβλύζω, Eust. [Il. B. p. 309, 42.]: Plut. Æmylio (14.) Τὰ γοῦν ὀρυττόμενα τῶν χωρίων μᾶλλον ἀναπιδύει καὶ διανάει πρὸς τὴν τοιαύτην ψηλάφησιν. In Parab. Salom. (18, 4.) Ποταμὸς δὲ ἀναπιδύει καὶ πηγὴ ζωῆς. " Διαπιδύω, Scaturio, Persilio s. Persudo in " modum salientum fontium, Aristot. de Gener. " Anim. 2. Διὰ μὲν οὖν τῶν φλεβῶν καὶ τῶν ἐν ἑκά- " στοις πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφὴ, καθάπερ ἐν κερα- " μίοις ὠμοῖς τὸ ὕδωρ, γίνεται σάρκες." [Aristot. Meteor. 1, 13. Οἱ ὑψηλοὶ τόποι διαπιδύουσι καὶ συλλείβουσι τὸ ὕδωρ. * Διαπίδυσις, vide Διαπήδησις, et Schn. Lex. v. Διαπιδύω. * Ἐκπιδύω, Æsch. Pers. 813. Vide Blomf. Gloss.]

Πίδαξ, ακος, ὁ, ἡ, ejusdem originis cum πιδύω, sc. a πηδάω, [s. * Πιδάω]: quod et ipsum nonnunquam ἐπὶ τοῦ ἀλλομένου ὕδατος dicunt: ut in Lex. meo vet. traditur, ubi hæc μετάθεσις τοῦ η in ι dicitur esse Bœotica, sicut in ἵκω facto ex ἥκω: ideoque remotior est ea etym. qua derivatur a πίω, ut πίδαξ sit ἀφ' ἧς ἐστὶ πίνειν. Est autem πίδαξ i. q. πηγὴ, i. e. Fons, Scatebra, Saliens, Aqua saliens: Hesychio, ἀναβολὴ ὑδάτων, λιβὰς, σταγὼν, κρήνη, πηγή. Nec masculino tantum genere usurpatum legitur, sed etiam fem. Masculino, Epigr. 4. Πίδακά τ' ἐκ παγᾶς ψυχρὸν πίε. Feminino vero usus est Antipater Epigr. Πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ὕδωρ. Quid autem sit τυφλὴ πίδαξ, vide in Πηγή. Itidem Paus. Phoc. Ὕδωρ ἐκ τῆς ὑπὸ τῷ τείχει λαβεῖν πίδακος: paulo post πηγὴν dicit. [" Toup. Opusc. 1, 355. ad Charit. 712. Anyte 7. Jacobs. Anth. 8, 354. 9, 403. Heyn. Hom. 6, 551. Lactis, Musgr. ad Eurip. 231." Schæf. Mss. Πίδαξ, Etym. M. v. Θώραξ, et Grammaticus Hermanni p. 433.] Εὐπίδαξ, Fontibus scatebrisque ornatus, Pulcros fontes habens: χῶρος, Suid. ὁ καλὴν πηγὴν ἔχων: ap. quem tamen perperam SCRIPTUM Εὐπήδαξ. Rectius in Πίδαξ, ubi ex Epigr. citat, Πορφυρίαν τε βότρυν κ' εὐπίδακα πυκνοῤῥᾶγα. [" Crinag. 7. * Μεθυπίδαξ, (Vini fons, Epith. uvæ,) Jacobs. ad Meleagr. p. 8. Anth. 8, 203. 229." Schæf. Mss.] Πολυπίδαξ, Multos fontes habens, Fontibus scatens, Irriguus, Il. Θ. (47.) Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα:

[Ξ. 283. O. 151.] Pro Πολυπίδαξ dicitur ETIAM Πολυπίδακος, ὁ, Eust. [" Ad Il. Ξ. 307. Υ. 59. Wolf. Prolegg. 239. Heyn. Hom. 5, 423. 6, 275. 551. 590. 7, 785. 8, 21. 53. 382." Schæf. Mss.] Πιδακόεις, Aquis salientibus scatens, Irriguus, Uvidus. Ex Eur. (Andr. 116.) λιβὰς πιδακόεσσα, pro Latex fontis. Vel, Scatebra fontis, Plinio. Hes. πιδακοέσσης exp. καθύγρου, ut πιδηέσσης. Πιδακώδης, i. q. πιδακόεις s. πιδήεις, Hes. [" Apollon. Lex v. Πιδηέσσης." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 6, 156. *Πιδάκιον, Toup. Opusc. 1, 356. * Πιδακίτιδες, αἱ, (Nymphæ fontanæ,) Abresch. Lectt. Aristæn. p. 10. Diodor. Zon. 6. et Jacobs." Schæf. Mss. Hippocr. 1278, 42.]

ΠΗΓΗ quoque a Πηδάω dicta creditur, [" quasi Πήδη, Schol. Eur. Phœn. 1304." Kall. Mss.] Significat autem πηγὴ i. q. πίδαξ, i. e. Fons, Scatebra, Aqua saliens. Il. Υ. (9.) νυμφάων ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πείσεα ποιήεντα, ubi etiam nota addi gen. ποταμῶν: habent enim fluvii suos fontes, s. scaturigines, unde manant. Item cum gen. ὕδατος. Athen. 8. Πηγὴν ἀναδίδοσθαι γλυκέος ὕδατος, Plut. (8, 665.) Ἀναφήναντα πηγὴν αὐτοῖς ὕδατος, Alex. (57.) Ἀνεκάλυψεν πηγὴν ὑγροῦ λιπαροῦ καὶ πιμελώδους. At Βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς vocat quidam τὸν οἶνον, ap. Athen. 10. i. e. Sudorem Bacchici fontis. Quo nomine, nimirum βρομιὰς πηγὴ, significatur et ἡ ἄμπελος, i. e. Vitis. Rursum Plut. (8, 810.) Νάματος ἐμφορηθέντας, πηγὴν ἀποτυφλοῦν καὶ ἀποκρύπτειν. Unde forsan peti potest exp. τοῦ πίδαξ τυφλὴ, quod paulo ante ex Epigr. citavi: Cum aliis quoque genn. Aristot. de Mundo, Ἐμπεριέχει πολλὰς ἡ γῆ ἐν αὐτῇ, καθάπερ ὕδατος, οὕτω πνεύματος καὶ πυρὸς, πηγὰς, Terra continet ipsa in se, ut aquæ, ita spiritus ignisque fontes et scaturigines. Soph. (El. 895.) πηγὴ γάλακτος, Fons lactis, i. e. Multum lactis, Lac plena scaturigine manans. Æsch. vero (Pr. 808.) ἡλίου πηγὰς vocavit Eam mundi partem in qua sol oritur. Magis proprie Lucr. ipsum solem vocavit Largum fontem luminis. Diversa metaph. Xen. K. II. 7, (2, 5.) Αἱ τέχναι, ὡς πηγάς φασι τῶν καλῶν εἶναι. Plut. Rom. πηγὴ τῆς εὐνοίας, Fons et origo, Principium et fons; sic enim Latini sæpe copulant. Idem (7, 864.) Τὴν τοῦ βίου πηγὴν τὸ ἦθος ἀτάραχον ἔχουσα καὶ ἀμίαντον, ἀφ' ἧς αἱ καλαὶ πράξεις ῥέουσι. || Πηγαὶ dicuntur etiam τῶν ὀφθαλμῶν οἱ πρὸς τῇ ῥινὶ κανθοὶ, Hes. i. e. Oculorum anguli qui sunt ad nares: alio nomine ῥαντῆρες. || Πηγαὶ, Nomen emporii Megarensium, Thuc. [1, 103. " Ad Charit. 374. Valck. Hipp. p. 180. Toup. Emendd. 3, 57. Musgr. Herc. F. 482. Ion. 147. Wakef. Herc. F. 99. Alc. 1089. Trach. 852. Jacobs. Anim. 156. Anth. 6, 311. 10, 5. 274. 288. Porson. Phœn. 381. ad Lucian. 2, 222. Thom. M. 711. Markl. Iph. p. 110. De lacrymis, ad Charit. 224. Jacobs. Spec. 62. De Homerico usu h. v., Heyn. Hom. 4, 307. Π. καὶ ῥίζα, ad Lucian. 2, 70. Π. ἀκούουσα, Valck. Callim. 243. Πηγαὶ, Toup. Emendd. 1, 218." Schæf. Mss.] " Παγῶν, Dorice pro πηγῶν, Fontium, a παγὴ pro " πηγή." Πηγύβρυτος, ὁ, ἡ, E fonte scaturiens, ὁ ἀπὸ πηγῆς βρύων. [* Πηγόῤῥυτος, Orph. H. 82, 5. * "Ἀντροπηγὴ, ἡ, Os fontis, Schol. Eur. Hipp. 123." Kall. Mss. * " Αὐτοπηγὴ, Fons ipse, Chrys. in Joann. Hom. 14. T. 2. p. 608, 14. Αὐτοπηγὴ καὶ * αὐτοῤῥίζα ἐστὶ πάντων τῶν καλῶν, αὐτοζωὴ καὶ αὐτοφῶς καὶ αὐτοαλήθεια." Seager. Mss. Cf. Athan. ap. Lactant. 1, 7. p. 32. * " Αὐτοπηγὴς, Sponte scaturiens, Etym. M. 774, 53." Wakef. Mss. * Πηγίον, Gl. Fonticulus.] Πηγήδιον, Fonticulus, ἡ μικρὰ πηγὴ, Suid. [Leg. * Πηγίδιον.] Πηγαῖος, Fontanus, E fonte manans: ὕδωρ, Aristot. Plato de LL. At Dionys. Areop. (p. 39.) Τὴν πηγαίαν καὶ ἀνέκλειπτον αἰτίαν καὶ διανομὴν τῶν ἀγαθοπρεπῶν δώρων, Causam velut e perenni fonte manantem. || Πηγαῖον, Hesychio τὸ ὄστρακον, quod et ἀρδάνιον similiter nominari scribit. [" Musgr. Alc. 99. Musgr. Rhes. 929. Bredow Ep. Par. 245. Πηγαῖον, Kuster. Aristoph. 215. * Πηγιμαῖος, Valck. ad Ammon. p. 32." Schæf. Mss. " Herodian. Epimer. p. 68. et n., Pseudo-Antisthenes de V. Alexandri ap. Allat. de Engastrimytho p. 423.

A Nicet. Eugen. 1, 91." Boiss. Mss. Nicet. Annal. 11, 5. Theo ad Arat. 946. In Niceph. Blemm. Epit. Phys. 118. male legitur Πηγημαῖα, item in Gloss. Πηγημαῖον· Fontanum.] Πηγάζω, Scateo, Scaturio, i. q. πιδύω s. πιδύομαι, vel ἀναβλύζω, Hes. Aut etiam In modum fontis effundo, Fontis in modum mano. Greg. in Epit. Patris, Μωϋσῆς ἐκεῖνος, ᾧ θάλασσα τέμνεται, καὶ ἄρτος ὕεται, καὶ πέτρα πηγάζει, Et petra aquam fundit in modum fontis. Idem, Πηγάζειν ὑπέσχετο τοὺς πιστεύοντας: alludens ad verba Christi, quibus promittit se daturum talem aquam, quæ fiat πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον, Jo. 4, (14.) Interdum cum accus. construitur, et tunc redditur, Effundo veluti fons, In modum fontis effundo, Scateo in modum fontis, E me velut e fonte manat. Greg. de Chananæa, Χθὲς ἐξηραίνου, θάλλουσα τῇ αἱμοῤῥοίᾳ· ἐπήγαζες γὰρ τὴν φονικὴν ἁμαρτίαν: Scatebas peccato non aliter ac fons aquis. In sequentibus ll. commodius redditur, In modum fontis effundo, Scatere facio. Damasc. p. 94. de
B incarnatione Christi, Τὴν χάριν καὶ τὴν σοφίαν καὶ πάντων ἀγαθῶν τὴν πληρότητα τῷ κόσμῳ πηγάζουσα: de baptismo loquens, Ἐπήγασεν ἡμῖν ἐκ τῆς ἁγίας καὶ ἀχράντου αὐτοῦ πλευρᾶς πηγὴν ἀφέσεως, Scaturire fecit, Bud. Sic Greg. Ἴσως καὶ ὁ πυθμὴν πηγάσει σοι τροφὴν, In modum fontis uberi copia profundet. Et Πηγάζομαι, Velut e fonte mano, Damasc. p. 52. Φυσικῶς ἀεὶ ἐξ αὐτῆς πηγαζόμενος: nisi malis passive, Qui semper ex ea, veluti fonte perenni, effunditur. Item, Aquis scatere facio, Facio ut aquam in modum fontis effundat, Bas. p. 520. de Mose, Ῥάβδῳ πέτραν πηγάσας. Item, Scatere s. Fluere facio, i. e. Irrigo. Greg. in Epit. Patris p. 136. Τὰς γεραιὰς ἐκείνας καὶ δροσερὰς κατατρύχων σάρκας, δάκρυσι δὲ πηγάζων τὸ ἔδαφος: q. tamen locum Bud. citans, πηγάζω interpr. Profundo. [" Heyn. Hom. 7, 792. Jacobs. Anim. 115. Anth. 9, 58. 11, 120." Schæf. Mss. Heracl. Alleg. c. 9.] Ἀναπηγάζω, Emitto in modum fontis et scaturiginis, Effundo more fontis, i. q. πηγάζω. Unde ἀναπηγάζει, quod Hes. exp. ἀναδίδωσι.
C [" Heyn. Hom. 7, 300." Schæf. Mss. * Ἐπιπηγάζω, Irrigo, Clem. Alex. 323=118=275.]

ΠΗΛΟΣ, ὁ, Lutum, Cœnum, Limus, quod postremum magis proprie dicitur de uliginosis et stagnantibus locis, sicut ἰλὺς, Thuc. (2, 4.) Ἄπειροι ὄντες οἱ πλείους ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ, τῶν διόδων, Luto s. Cœno, βορβόρῳ, 7, (84.) Οὐδὲν ἧττον ἐπίνετο ὁμοῦ τῷ πηλῷ ἡματωμένον, Una cum limo, Plut. (8, 436.) Τὸν πηλὸν ἀπονιψάμενοι τῶν ποδῶν, Plato de Rep. 1. Εἰς πηλόν τινα κατορύττουσιν ἐν ᾅδου. Ubi potius de limo dicitur: sicut et ap. Aristot. Ἥ τε νάρκη κατακρύπτεται εἰς τὴν ἄμμον καὶ πηλὸν, pro quibus Plin. Torpedo mersa in limo se occultat. Interdum de luto s. limo dicitur, quo parietes oblinuntur, aut avium nidi construuntur. Ut Virg. lævi rimosa cubilia limo Unge. Plut. (10, 89.) loquens de alcyone, Οὐ φυρῶσα πηλὸν, οὐδὲ προσερείδουσα τοίχοις καὶ ὀρόφοις, ὥσπερ αἱ χελιδόνες: (10, 28.) de hirundinibus, Ἂν πηλοῦ τινος ἐχεκόλλου δεομένην αἴσθωνται τὴν νεοττίαν. Exp.
D etiam Mortarium ap. Thuc. Itemque ap. Aristoph. πηλὸν ἔργασον, Confice mortarium. Dicitur etiam de Terra s. Creta figlina: ut et ap. Cic. Fictus ex argilla et luto homulus. Argillam quoque interpretari possumus, secuti Plin., qui de plastice, cujus materia est ὁ πηλὸς, sic scribit, 35, 12. Ejusd. opere terræ fingere ex argilla similitudines. Dibutades Sicyonius figulus primus invenit Corinthi filiæ opera, quæ capta amore juvenis, illo abeunte peregre, umbram e facie ejus ad lucernam in pariete lineis circumscripsit, quibus pater ejus impressa argilla typum fecit, et cum ceteris fictilibus induratum igni proposuit. Diosc. ad differentiam vocat πηλὸν κεραμικὸν, Lutum figlinum, Terram s. Cretam figlinam. Aristoph. (Ὄρν. 686.) πηλοῦ πλάσματα, Figmenta lutea, de hominibus, Paus. Att. Τῷ δὲ ἀγάλματι τοῦ Διὸς πρόσωπον ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ πηλοῦ τέ ἐστι καὶ γύψου, Lucian. (1, 23.) Οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν· εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλὸς, οἷος δῆθεν ἐκ τριόδου βόρβορός τις: ubi etiam nota, πηλὸν fictorum

non amplius capi pro βόρβορος, i. e. pro Eo luto, s. cœno, quod in compitis est. De eodem luto, (ni malis, de limo,) Hippocr. de Morb. 3. dixit πηλὸς τριχώδης, Lutum cum pilis subactum, Argilla cum pilis subacta. Πηλὸς, SICUT Λιμὸς, fem. quoque genere usurpari tradit Eust. [Od. Δ. 442. p. 1504, 78.] e Diodoro Gramm. Idem Eust. derivat a παλάσσειν significante μολύνειν. Πηλὸς ἀϊδνὸς, Locus quidam Libyæ, Hes. Apud Plut. tamen Theseo init. πηλὸς ἀϊδνὴς aliter exp. Πηλὸν idem Hes. tradit ab Ionibus dici τὸν οἶνον: UNDE Κάπηλος, ὁ πωλῶν τὸν οἶνον. [" Πηλὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 183. ad Charit. 222. Fischer. Ind. Palæph. v. Γῆ, Valck. Callim. 292. Anim. ad Ammon. 43. Hemst. ad Lucian. 1, 203. ad Thom. M. 148. 712. Wakef. S. Cr. 2, 60. Phryn. Ecl. 16. Jacobs. Anim. 310. Anth. 9, 362. 10, 257. 11, 331. Heyn. Hom. 6, 141. Vinum, Harles. ad Theocr. 168. Wessel. Diss. Herod. 53. Toup. Opusc. 1, 202. Emendd. 1, 306. Valck. ad Herod. 120. 196. Brunck. Soph. 3, 526. Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. liv. Οἴνου π., Neue Bibl. d. Sch. W. lx. 2. p. 262. Conf. c. πῖλος, Jacobs. Anth. 9, 482. Π. et βόρβορος, Brunck. Aristoph. 2, 211." Schæf. Mss. Vinum, ad Theocr. 10, 13. Soph. ap. Schol. Ven. ad Il. A. 596. Οἱ π., Limus, Polyb. 3, 79, 9. 11.]

" Πηλοβάτης, Qui per lutum graditur, Luti calca- " tor, s. cœni. Apud Hom. Batr. (234.) est Nomen " ranæ." Πηλόγονος, ὁ, Cui genus e luto est, E luto natus. Πηλόγονοι dicuntur Gigantes, quod e terra creati esse putantur, synonymως γηγενεῖς, itidemque Lat. Terrigenæ, ut et Virg. G. tum partu terra nefando Cœumque Iapetumque creat. Callim. Hymno in J. (3.) Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδησι, i. e. γιγαντοδιώκτην, γιγαντολετῆρα. Schol. quoque πηλογόνων ibi exp. γιγάντων, subjungens, παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι, τουτέστι τῆς γῆς. Apud Hes. vero LEGITUR Πηλάγονες, γέροντες, παλαιοὶ, γηγενεῖς. Stephano B. Πηλαγόνες sunt οἰκήτορες τῆς Πηλαγονίας, quæ μοῖρα est τῆς Μακεδονίας: quod et ap. Suid. habetur, sed addentem, Πηλαγὼν esse quoque Nomen gigantis. In Lex. meo vet. itidem, Πηλαγόνες, οἱ γίγαντες· παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ, ἤγουν γῆς, γεγενῆσθαι: in quo locus ille Callim. citatur, Πηλαγόνων ἐλατῆρα. Alicubi metri causa SCRIBITUR Πηληγόνες. " Παληγόνες, Gigantes, pro πηλαγόνες, Etym." [* Πηλογόνας, * Πηλογόνη, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 230. " Πηλαγόνες, Phryn. Ecl. 41. Koen. ad Greg. Cor. 207. ad Diod. S. 1, 316. Bentl. ad Callim. l. c. Πηλόγονος, ibid." Schæf. Mss. Vide Barker. Aristarcho Anti-Blomf. p. 78.] Πηλόδομος, E luto s. limo structus, Epigr. πηλοδόμοις τοίχοις. [" Huschk. Anal. 275. Agathias 52." Schæf. Mss.] AT Πηλοδόμος, Qui e luto struit. Πηλοδομέω, E luto struo, fingo, Epigr. de hirundine, πηλοδομεῖ θάλαμον: de qua vide et in Πηλός. [" Marcus Arg. 24. Satyr. Thyill. 5." Schæf. Mss. * Πηλοπατὴς, unde] Πηλοπατέω, Lutum calco, βωλοκοπέω, Bud. [Schol. Aristoph. Εἰρ. 1148.] AT Πηλοπατίδες SIVE Πηλοβατίδες, Calceamenta quædam altiora, quibus utuntur qui lutum proculcant, s. per lutum incedunt: Lat. Perones, Hippocrati (828.) ἀρβύλαι. Πηλοπλάθος, Qui e luto s. argilla similitudines fingit: ut κοροπλάθος, Qui puppas fingit. Vide Πηλὸς, in loco quodam Luciani. [* Πηλοπλάσσομαι, Verbum nihili, Athan. 2, 682. * Πηλόπλαστος, Æschylus Procli ad Hesiod. p. 46. " Hemst. ad Lucian. 1, 185." Schæf. Mss. * Πηλοπλάτων, Nomen Alexandri, Philostr. V. Soph. 2, 5.] Πηλοποιὸς, i. q. πηλοπλάθος, Figulus, Qui vasa fictilia e luto conficit, i. q. πηλουργὸς, Gal. Alex. Aphr. [Probl. 1. p. 262. Sylb.] Πηλοποιέω, E luto fingo, Figlinam factito, [Lycophr. 473.] A quo VERBALE Πηλοποιητικὸς, [s. * Πηλοποιικὸς,] Pertinens ad eos qui e luto fingunt, Pertinens ad figulos. [Cornarius ad Gal. de Comp. Med. sec. Loca 303.] At Πηλοποιητικὴ κονία s. πηλοποιητικὸν ὕδωρ ab omnibus fere Interprr. male vertitur. Alius Lixiviam figuli aquam, alius Cum luto suo lixiviam, alius Aquam lutariam reddidit; alius se plane nescire quid sit, professus est. Nec immerito quidem, quod non animadverterint per ι scr. esse πιλοποιητικόν: quod quid significet, vide suo loco. Gorr.

A [Vide Schn. Lex. Suppl. * " Πηλόρρυτος, Theod. Prodr. 170." Elberling. Mss. * Πηλότροφος, Opp. K. 1, 288.] Πηλοφόρος, Qui lutum s. limum bajulat. Alii, Cæmenti bajulus. Suidæ autem πηλοφόροι sunt χειροτέχναι, μισθωτοί. Πηλοφορέω, Lutum fero s. bajulo, Aristoph. [Ἐκκλ. 310. Ὀρν. 1142. * " Πηλοφύρατος, Const. Manass. Amat. 4, 18. * Πηλόφυρτος, Chron. p. 6. 49(=11. 94.)" Boiss. Mss.] Πηλόχυτος, E luto fusus, Epigr. [Theæteti 2.] πηλοχύτοις θαλάμοις, de Nidis hirundinis, quæ πηλοδομεῖν in iisd. Epigr. dicitur. Πηλουργὸς, Qui e luto fictilia vasa conficit, Figulus, i. q. πηλοποιός. Vide Ἰπνοποιός. [Lucian. 1, 26. * " Πηλουργέω, Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. 18. p. 162." Kall. Mss. * Πηλουργία, Epiphan. 1, 8.]

Ἀκρόπηλος τόπος, ap. Polyb. Locus in summo lutosus, intus durus, Bud.: [cf. 3, 55, 2. * Ἄπηλος, Greg. Naz. Ep. 6. p. 771. * " Ἔμπηλος, Lutosus, Geop. 2, 5, 7. * Κατάπηλος, Const. Manass. Chron. p. 33." Boiss. Mss. * Ὑπόπηλος, Lectio vitiosa ap.

B Lucian. 2, 739.]

Πηλώδης, Lutosus, Limosus, [Thuc. 6, 101. Diod. S. 789.] Πήλινος, Luteus, E luto factus, Plut. (6, 588.) Τὰ πήλινα καὶ κεράμεα στεγάσματα, Lucian. (2, 336.) Πήλινα ποτήρια. Aliud ex Eod. exemplum vide in Κύανος. E Dem. vero (47.) Οἱ πλάττοντες πηλίνους, pro πηλίνους ἀνδριάντας, Simulacra e luto, s. argilla. Πήλινον ἀσκὸν Theophyl. appellat Corpus vel Ventrem humanum, Ep. 79. Τί δῆτα τὸ κενὸν τοῦτο δοξάριον ἐπὶ τοσοῦτον τὸν πήλινον ἀσκὸν διεφύσησε; [" Wakef. S. Cr. 4, 8. Jacobs. Anth. 7, 229. Porson. Med. 21." Schæf. Mss. Πηλινολεκὶς, ap. J. Poll. 10, (87.) ex Epicharmo, quod interpretantur Catinus luteus: ponit ipse inter τὰ τῆς τραπέζης σκεύη: [hodie legitur πηλίνων λεκίς. * " Πήλιος, Agapet. Sched. 4., sed puto leg. πήλινος." Boiss. Mss. * Πηλῖνος, Manetho 4, 292. πλίνθος. " Ad Charit. 750. Fac. ad Paus. 1, 580." Schæf. Mss. * " Πηλώεις, Lutosus, Opp. Ἁ. 4, 520. Nonn. D. 2, 59." Wakef. Mss.]

C Πηλόω, unde pass. Πηλούμενος, quod exp. Limum contrahens, Putrescens. [" Geop. 609. Joseph. 12, 31. Plut. 9, 302. 10, 80. Lucian. (2, 886.)" Schæf. Mss.] Πήλωσις, ἡ, Volutatio in luto, Plut. (6, 633.) Ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες κακὰ τῇ δεισιδαιμονίᾳ, πηλώσεις, καταβορβορώσεις, σαββατισμοὺς, ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον, αἰσχρὰς προσκαθίσεις: qui l. declaratur hoc paulo post sequente, Ἔξω κάθηται σακκίον ἔχων, ἢ περιεζωσμένος ῥάκεσι ῥυπαροῖς· πολλάκις δὲ γυμνὸς ἐν πηλῷ καλινδούμενος, ἐξαγορεύει τινὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ καὶ πλημμελείας: ita ut πήλωσις i. sit q. ἐν πηλῷ καλινδεῖσθαι. [* Παραπηλόω, unde * Παραπηλωτὸς, Luto obsitus, Geop. 12, 1, 6.]

[* " Περιπηλίζω, Circumlinio, Obduco, Aqu. Theod. 1 Reg. 6, 20. περιεπήλισεν, Obduxit. Sed in Cod. Alex. LXX. Intt. legitur * περιεπίλησεν. Utramque tamen vocem ignorant Lexica." Schleusn. Lex. V. T.]

Πηλουσιώτης, ου, ὁ, Hieron. in Jer. 29. Quæ cum audiunt discipuli ejus, et Grunnianæ familiæ stercora, putant se divina audire mysteria, nosque, qui ista

D contemnimus, quasi pro brutis habent animantibus, et vocant πηλουσιώτας, eo quod in luto istius corporis constituti non possimus sentire cœlestia. || Alias Πηλουσιώτης, Pelusiota, Gentile nomen, [" Xen. Eph. 74." Schæf. Mss.] pro quo ET Πηλούσιος, et Πηλουσιακὸς, ab urbe Ægypti quæ VOCATUR Πηλούσιον, Steph. B.: qui etiam addit, Πηλούσιον nominari Portum quendam in Thessalia. Plin. quoque Pelusii meminit, et ostii Pelusiaci.

" Πηλακισμὸς, Suidæ ἐμπαιγμὸς, Illusio, Irrisio: " Lexico meo veteri ὕβρις, Injuria, Contumelia, Pe- " tulans et contumeliosa injuria. Additurque in isto " meo Lex., necnon ap. Etym., πεποιῆσθαι hanc λέξιν " ἐκ τῆς τῶν παλήκων ὕβρεως, facta ὑπερθέσει e παλη- " κισμός. Sed esse qui dicant, veteres, cum volebant " ἐμπαῖξαι ἢ ὑβρίσαι τινὰ, πηλὸν χρίσαι τὸ πρόσωπον " αὐτοῦ: ita ut a πηλὸς sit PRIMUM πήλαξ, inde " VERB. πηλακίζω, et hinc verbale πηλακισμός. Hæc " illi. Posterius etymon videtur esse non absurdum:

" ut πήλαξ, et πηλακίσαι, et πηλακισμὸς, dicantur A " proprie de Luti illitione aspersioneve quæ fit pe- " tulanter et per contumeliam, generaliter vero de " Quavis injuria insolente, contumelia, probro, illu- " sione : quomodo et COMP. προπηλακίζειν est In- " juria et contumelia afficere, Probro afficere, Irri- " dere lædereque petulanter. Apud Suid. quoque " πήλαξ legitur, sed expositum ῥάγας : quo vocabulo " nescio quid sibi velit : sunt qui et ipsum significare " velint Contumelia, Probrum. Apud Hes. vero " Πήλιξ, ῥαγάς." [" Πήλαξ, Πηλακίζω, Valck. Anim. ad Ammon. p. 44." Schæf. Mss. " Πηλακίζομαι, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2. p. 153." Kall. Mss.] " Προπηλακίζω, Probro et ignominia afficio, a πη- " λακίζω : quorum etymon esse dicitur παρὰ τὸ πηλὸν " ἐπιχρίεσθαι τὰ πρόσωπα τῶν ἀτιμίαν καὶ ὕβριν κατα- " ψηφιζομένων, Suid., qui subjungit, postmodum eos- " dem ἀσβόλῳ illini solitos, fuligine. Apud Dem. con- " junguntur ὑβρίζεσθαι et προπηλακίζεσθαι, necnon " σκορακίζεσθαι et προπηλακίζεσθαι : c. Mid. Ὕβρισμαι " μὲν ἐγὼ, καὶ προπεπηλάκισται τὸ σῶμα τοὐμὸν τότε : B " Phil. 3. (p. 126.) Ὡς ὑβρίζετο καὶ προεπηλακίζετο ὑπὸ " τοῦ δήμου τοῦ τῶν Ὠρειτῶν : Or. ad Ep. Philippi (155.) " Ὅταν μέγιστα κατορθώσωσι, τότε μάλιστα σκορακί- " ζονται καὶ προπηλακίζονται παρὰ τὸ προσῆκον. Idem " cum dativo instrumentali, c. Mid. (584.) Οὐδὲ " δύναιτ' ἂν οὐδέποθ' ὑμᾶς ἅμα πάντας μιᾷ χειρὶ οὐδεὶς " προπηλακίσαι. Et Plato de LL. Προπηλακισθεὶς " λόγοις ἢ ἔργοις, Verbis aut factis contumeliosis " læsus, Probris aut contumeliosa injuria lacessitus. " Rem etiam aliquam προπηλακίζει aliquis, qui eam " ludibrio habet, perque contumeliam deridet ; seu, " qui ei probrose contumelioseque illudit. Dem. pro " Cor. (312.) Οὔτ' εἴ τις πενίαν προπηλακίζει, νοῦν " ἔχειν ἡγοῦμαι, οὔτ' εἴ τις ἐν ἀφθόνοις τραφεὶς, ἐπὶ " τούτῳ σεμνύνεται." [" Ammon. 9. ad Charit. 369. Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. liv. Heind. ad Plat. Theæt. 358." Schæf. Mss.] " Προπηλάκισις, ET " Προπηλακισμὸς, Læsio quæ fit per contumeliam, " Probrosa illusio, Contumeliosa derisio, Dem. (330.) " Εἰς ἀχαριστίαν καὶ πρ. ἄγειν, Æschin. (90.) Ἐπὶ τῷ C " τῆς δικαιοσύνης πρ. Ubi redditur etiam Contumelia, " Probrum, Opprobrium. Prius προπηλάκισις e Plat. " de LL. 1. affertur pro Vituperatio." [* Προπηλα- κιστὸς, * Προπηλακιστικὸς, unde ADV. * Προπηλακι- στικῶς, Demosth. 874. Schol. Aristoph. Θ. 542. * " Συμπροπηλακίζω, Phot. ap. Wolf. Anecd. 2, 183." Kall. Mss.]

" Παλακίζω, Injuria s. Contumelia afficio. Et " Παλακισμὸς, Injuria, Contumelia, Illusio. VV. LL. " ex Etym. : ap. quem tamen nondum invenire po- " tui."

" Παλακῖνος, Bellicosus, Ad bellum aptus, aut Ad " usus bellicos, πολεμιστήριος, Hes."

" Πηληκίσματα, Hesychio * φενακίσματα : quæ et " πηνικίσματα."

ΠΗΛΑΜΙΣ, ίδος, ἡ, Pelamis, Genus piscis, dictum quod in luto moretur, quod Græce dicitur πηλὸς, inquit Festus. Plin. 9, 15. de thynnis, Cordyla appellatur partus qui fœtas redeuntes in mare autumno comitatur. Limosæ vero, a luto Pelamides incipiunt D vocari, et cum annuum excessere tempus, Thynni. Et mox, Pelamides in apolectos particulatimque consectæ, in genera cybiorum dispartiuntur. Idem l. 22. cap. ult., Cybium : ita vocatur concisa pelamis, quæ post quadraginta dies a Ponto in Mæotin revertitur. Cordyla, et hæc pelamis pusilla, cum in Pontum e Mæotide exit, hoc nomen habet. Utitur Juv. quoque, petasunculus, et vas Pelamidum. Sostratus, teste Athen. (303.), scribit τὴν πηλαμίδα vocari θυννίδα. Hicesius vero, ut Idem refert (116.), πηλαμίδας esse dicit κύβια μεγάλα. Sunt tamen κύβια potius τεμάχη e pelamide particulatim concisa, ut e Plin. aliisque liquet. Vide alia ap. Ælian. et Aristot. H. A. 6, 17. qui et ipse θυννίδα sic vocari scribit. Sed notandum, ap. Hes. diversa scriptura ita LEGI, Πηλαμὺς, διὰ τοῦ ῦ, ἰχθὺς ἐν Πόντῳ. [" Bergler. Alciphr. 65. Brunck. Soph. 3, 439." Schæf. Mss. " Πηλαμὺς, Marc. Sid. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 15. 19." Kall. Mss. Schæf. ad Greg. Cor. 541. * Πηλαμύδιον, Strabo 12. p. 70. * Πηλαμυδία, Pelamydum captura, 89.]

" ΠΗΛΕΥΣ, έως, ὁ, Peleus, Ranæ nomen ap. " Hom. Batrach. παρὰ τὸν πηλὸν, ut πηλούσιος et " πηλοβάτης." [" Jocus de Vini corruptore, Toup. Opusc. 1,203." Schæf. Mss.] " Alioquin est No- " men proprium viri, qui filius Æaci, frater Tela- " monis fuit, pater Achillis ; qui Achilles ab eo " patronymicῶs VOCATUR Πηλείδης, ET Πηλείων, " Pelides, Pelei filius : Il. O. (614.) ὑπὸ Πηλείδαο " βίηφι, Υ. (294.) Πηλείωνι δαμεὶς, Ψ. (35.) ποδώκεα " Πηλείωνα. Pro Πηλείδης dicitur etiam Πηλειάδης : " e quo Ion. dialysi Poëtæ FECERUNT Πηληϊάδης : " ut Hom. initio Iliadis, μῆνιν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. " Sic PRO Πηλεῖος DICUNT Πηλήϊος, e quo Lat. " Peleus. Legitur etiam in Epigr. Πηλεῖον δόρυ, " Peleia hasta," [" Heroic. adesp. 8." Schæf. Mss.] " h. e. Fraxinea Pelei hasta. Eam Achilli donavit " Peleus, Peleo Chiron, cæsam in monte Pelio ; ita " ut denominata dici queat tam a Pelio monte, e quo " petita fuit, quam a Peleo, qui eam gestavit et po- " stea Achilli donavit. Testis Hom. Il. Π. (143.) " de Patroclo Achillis arma induente canens, Ἔγχος " δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο, Βριθὺ, μέγα, " στιβαρὸν, τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν Πάλλειν, " ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς· Πηλιάδα " μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων, Πηλίου ἐκ κορυ- " φῆς. Ubi etiam alludit ad v. πῆλαι. Ab Ovidio " quoque Pelias hasta nominatur. Hes. abusive de " Quavis hasta dici tradit πηλιὰς, proprie autem de " Achillis." [" Πηλιὰς, Plut. Mor. 1, 224. Eur. Herc. F. 369. Musgr. 389. Wakef. Alc. 936. Huschk. Anal. 285. Lobeck. Aj. p. 271. 443. * Πηλιακὸς, Philostrati Epigr. Πήλιον, ad Charit. 738. * Πηλιῶται, Thom. M. 793. * Πηλιωτικὸς, Brunck. Soph. 3, 405." Schæf. Mss.]

ΠΗΜΑ, τὸ, Damnum, Exitium, Hesiod. Ἔργ. (1, 344.) Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ, Damnosa atque exitiosa res est, malus vicinus. Ubi etiam nota ei opponi ὄνειαρ, ut i. sit q. βλάβη, i. e. Damnum, Detrimentum, Noxa. Il. X. (421.) de Peleo Achillis patre, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι Τρωσὶ, Ut damno exitioque Trojanis esset. Itidem Z. (282.) μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα, ubi sicut τρέφειν πῆμα deus dicitur, quem in perniciem aliorum servat, ita idem alibi ἄγειν et κυλίειν s. κυλίνδειν πῆμα : Ω. (547.) Αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον οὐρανίωνες, P. (688.) Γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει. Et πῆμα ipsum κυλίνδεσθαι dicitur, cum e cœlo velut in cervices alicujus devolvitur. Od. B. (163.) Τοῖσι γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται, Il. P. (99.) Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη, Od. Θ. (81.) τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ, Exitium in eos devolvi incipiebat. Item ὑποδέχεσθαι πῆμα cum dicitur, quem velut in insidiis excipit : Ξ. (275.) ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο. Rursum πῆμα τιθέναι dicitur, qui damno afficit, vel qui cladem infert, Il. O. (721.) Νῆας ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι Ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν. Alicubi cum gen. dicitur πῆμα κακοῦ, pro πῆμα s. κακόν : itidemque πῆμα δύης. Od. Γ. (152.) ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο, Exitium parabat. Cujus exemplo Soph. πῆμα ἄτης dicit periphrasticῶs pro ἄτη, Eust. : qui alibi, sc. Od. Ξ. (338.) p. 1761. ubi Hom. ait, ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην, Sophoclis locum ascribit, (Aj. 363.) μὴ κακὸν κακῷ τιθεὶς Ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει, ubi etiam annotat, videri δύην et ἄτην a Poëtis fingi δαιμονιώδεις τινὰς οὐσίας : πῆμα autem esse τὸ ἐκ τῆς δύης καὶ ἄτης κακόν. Brevium Schol. Auctor Homericum locum sic exp., ἵνα ἐπὶ ταῖς συμβεβηκυίαις τιμωρίαις ἄλλην βλάβην ὑπομείναιμι : sunt autem verba Ulyssis narrantis, quomodo nautæ sibi exitium machinati fuerint, sc. ut præter superiores calamitates et miserias, prorsus veluti ἄθυρμα τῆς ἄτης fieret. Bud. interpr. Clades, ap. Paus. Achaic. Σὺν δὲ σεισμῷ καὶ ἄλλο πῆμα ἐπιγενέσθαι φασί. Sunt qui πῆμα dicant esse verbale a

πήθω τὸ πάσχω, ut i. sit q. πάθος. [" Pierson. Veris. 231. Valck. Hipp. p. 313. Wessel. ad Herod. 33. Wakef. Diatr. 15. Trach. 1089. Markl. Iph. p. 411. Monthly Review Febr. 1799. p. 193. Jacobs. Anth. Prolegg. 118. Porson. Med. p. 23. Fæx vulgi, Jacobs. Anth. 12, 69. Conf. c. πένθος, 11, 275. Π. κακοῦ, Lobeck. Aj. p. 278." Schæf. Mss.]

[* Πήμων, Noxius, Orph. H. 1, 31. " Pierson. Præf. ad Mœr. p. xxi. * Πημοσύνη, ibid. Valck. Diatr. 26." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 1057. " Eur. ap. Clem. Alex. 536." Seager. Mss.]

Ἀπήμων, ὁ, ἡ, Nullo damno affectus, Cui noxam nemo fecit, Illæsus; etiam Salvus, Incolumis. Il. A. (415.) Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων Ἦσθαι, Od. E. (40.) Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν. Sic Δ. (487.) Εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί. Et N. (39.) Πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, Incolumem me deducite; itidemque O. (435.) ἀπήμονα οἴκαδ' ἀπάξαι, Incolumem reducere domum, ἀβλαβῆ. Aliud exemplum habes in Ἀνώλεθρος. ‖ Innocuus, h. e. Non nocens, Noxam non faciens, Minime damnosus, exitiosus. Et interdum Prosper. Hesiod. Ἔργ. (2, 288.) Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων, Εὔκηλος, Et pontus innocuus est, h. e. navigantibus non nocet, Tuto navigari potest. Quo referunt etiam ex Apoll. Rh. 2, (1276.) γουνοῦτο δ' ἀπήμονας εἶναι ἀρωγούς, Adjutores innocuos. Ex Eod. πομποὶ ἀπήμονες, Innocui deductores, qui sc. aliquem πέμπουσιν ἀπήμονα ἠδ' ἀνόλεθρον. Dixi etiam interdum reddi Prosper, Faustus, etiam Innoxius: Od. Δ. (519.) Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων. Itidem Euripidi πλοῦς ἀπήμων, Prospera navigatio. At οὖρος ἀπήμων utroque modo reddi potest, sc. vel Prosper, vel Innocuus, Od. E. (268.) Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε. [" Bergler. ad Alciphr. 272. Æsch. Eum. 896. Abresch. Æsch. 2, 121. Heyn. Hom. 6, 290. 503. 553." Schæf. Mss.] Ἀπημοσύνη, ἡ, quod reddi potest Incolumitas. At Indemnitas, alium usum habet, item Innocentia: quæ tamen habentur in VV. LL. [" Theogn. 736." Schæf. Mss. * Ἀπημονία, Incolumitas, Callim. H. in Jov. 91. Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων, Δῶτορ ἀπημονίης.] Sed Ἀπήμιος Ζεὺς videtur esse Jupiter qui tristes noxas pellit a foribus, ut Ovidianis verbis utar, Jupiter qui damna et calamitates avertit, Paus. Att. p. 24 (=124.) Θύουσι δὲ ἐπ' αὐτοῦ, τοτὲ μὲν ὄμβριον, τοτὲ δὲ ἀπήμιον καλοῦντες Δία. [Cf. Ἀπημονία.] Παναπήμων, Prorsus innocuus, Omnino innoxius, Hesiod. Ἡμ. (47.) εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισι, i. e. ἀγαθὴ ἐπὶ πάντα. Alicubi etiam pro Prorsus illæsus, Salvus et incolumis, accipi potest, ut ἀπήμων. [* Αὐτοπήμων, Sibi ipsi nocens, Æsch. S. c. Th. 923.] " Βαρυπήμων, Suidæ ἄθλιος, βεβαρημένος, " κακὸς, Miser, Gravatus, Malus. Signif. tamen po- " tius Gravibus detrimentis afflictus, Gravia afferens " detrimenta." [* Λυσιπήμων, Anacreon 39, 9. ex opt. Piersoni emend. in Veris. 231. al. * Λυσιπαίγμων et * Λησιπαίγμων, Hermann. de Metr. Gr. 346. * Λυροπαίγμων: Idem Orpheo H. 2, 11. * Λαθιπήμων restituit pro λυσιπ.] Πολυπήμων, Multa damna afferens, Damnosus, Noxius, Exitiosus, i. q. πολυβλαβής: opp. τῷ ἀπήμων significanti Innocuus. [" Brunck. Apoll. Rh. 81. (4, 228. 1044.) Infelix, Manetho 1, 85. 4, 49." Schæf. Mss. * Πρωτοπήμων, Æsch. Ag. 231.]

[* " Βαρύπημα, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 168. Ὅς σε τύχης βαρυπήματα, ἠδ' ἔτι λύσει." Elberling. Mss. * " Βαρυπήματος, Const. Manass. Chron. p. 168." Boiss. Mss. * Δυσπήματος, ad Æsch. Eum. 484. * Εὐπήματος, Fac. ad Paus. 10, 22. p. 225.]

Πημαίνω, ανῶ, Noxam facio, Damnum do, Damno afficio, Noceo, Lædo, i. q. βλάπτω. Hes. enim πημαίνει exp. βλάπτει, κακοποιεῖ: πημαινούσης, κακούσης. Itidem Suid., ap. quem legitur hoc exemplum, Ὁ δὲ οὐ πρότερον ἀνῆκε πρὶν σφόδρα πημῆναι τὸ δυσμενὲς καὶ πολλοὺς ὅσους διαχειρίσασθαι, Antequam ingenti clade hostes affecisset. Idem ex Aristoph., οὐδὲ Κτησίας Ὁ συκοφάντης πημανεῖ, Nec nocebit Ctesias, Nec ulla damna dabit. Pro Noceo, Lædo, Plato quoque utitur, de LL. 11. p. 346. πημαίνειν ἄλλον φαρμάκοις. Necnon Aristot. Probl. sect. 31. Πημαίνει τὰ ὄμματα ὑγρότης, οὖσα πολλὴ ἐν τῷ περὶ τὴν κεφαλὴν τόπῳ. Sic Idem, Πημαίνει τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ περίττωμα γενόμενον. Hom. quoque pro Noceo, Damnum do, usus est, Il. Ω. (781.) Ἀχιλλεὺς Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν, Οὐ πρὶν πημανέειν πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς, Nihil se damni daturum, cladis exitiive illaturum, se nociturum. Itidem Γ. (299.) Ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, Violato fœdere damni quidpiam intulerint aliis, etiam Clade affecerint. Pass. Πημαίνομαι, Damno afficior, Nocetur mihi, Lædor, i. q. βλάπτομαι. Od. Ξ. (255.) οὐδέ τις οὖν μοι Νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκεθέες καὶ ἄνουσοι Ἥμεθα, Nulla navis quicquam damni passa est, Nulla læsa fuit, sed evasimus ἀπήμονες, eo quod uteremur οὔρῳ ἀπήμονι. Sic Θ. (563.) οὐδέποτέ σφιν Οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι. Itidem Soph. (Aj. 1155.) Εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος, i. e. βλαβησόμενος, Scias tibi fraudi futurum, te damnum ac detrimentum accepturum; etiam, tibi exitio futurum. Aristoph. voce media in activa quoque signif. usus est, Ἀ. (842.) Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται, Tibi nocebit, damnum dabit. Schol. exp. βλάψει, λυπήσει. [" Heyn. Hom. 4, 515. 8, 158. Act. Traj. 1, 246. Valck. Hipp. p. 182. Musgr. Iph. T. 189. Wakef. Trach. 1089. Eum. 484." Schæf. Mss. Quint. Sm. 13, 379. Soph. Trach. 715.] Πημαντὸς, Noxius, VV. LL. Significarit tamen potius Cui damnum datum est, Læsus. Sicut Ἀπήμαντος, ὁ, ἡ, Cui damnum datum non est, Nullo detrimento affectus, Illæsus, Incolumis: qua signif. ἀπήμων quoque usurpari docui supra. Od. T. (282.) πέμπειν τέ μιν αὐτοὶ Οἴκαδ' ἀπήμαντον: cui loco duos similes vide in Ἀπήμων. Hesiod. Θ. (955.) Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα, Sine ulla noxa ac calamitate: ἄτης ἄτερ, s. ἀβλαβής. [" Bergler. Alciphr. 347. Jacobs. Anth. 6, 120. Fac. ad Paus. 3, 225." Schæf. Mss. * " Ἀπημάντως, Tzetz. ad Lyc. 886." Kall. Mss. * " Δυσπήμαντος, Wakef. Eum. 484. Stanl. ibid. Abresch. Æsch. 2, 74." Schæf. Mss.] " Καταπημαίνω, Noceo, Damnum infero: unde aor. " 1. καταπημήνειεν, Hesychio et Suidæ καταβλά- " ψειεν."

Πημονὴ, ἡ, Noxa, Nocumentum, Damnum, Detrimentum, i. q. πῆμα, sed in prosa usitatius; βλάβη, ut Suidas exp. Thuc. 5, (18.) p. 171. Ὅπλα δὲ μὴ ἐξέστω ἐπιφέρειν ἐπὶ πημονῇ. Cum vero Soph. ap. Athen. (40.) τὸ μεθύειν vocat πημονῆς λυτήριον, malim πημονῆς accipere pro Dolore, et animi molestia, quam affert τὸ πῆμα, i. e. Damnum quod accepimus s. calamitas. Quamobrem et ἡ ἄμπελος ibid. πανσίλυπος vocatur, et ἀκεσφόρος λύπης: ut πημονὴ i. sit q. λύπη: sicut ap. Aristoph. πημανεῖται exp. λυπήσει. [" Brunck. Œd. T. 363." Schæf. Mss.] At Πημονὸν, pro πῆμα, ex Eur. (Alc. 517.) πημονὸν εἴργοι θεὸς, mihi suspectum est, et scr. puto aut πημονὴν, aut deducendum a nominativo ὁ πημονὸς, quo significetur ὁ βλάπτων. [* " Πημνὴ, Lobeck. Aj. p. 266." Schæf. Mss. Cf. Ποίμνη.]

" ΠΗΝΟΣ, (τὸ,) Hesychio ὕφασμα, Textum s. " Tela. Existimatur dictum παρὰ τὸν πᾶνα: utpote " qui perhibeatur inventor fuisse τῆς ὑφαντικῆς, Artis " textricis: aliis tamen deducentibus a verbo πένω, " q. e. ἐνεργῶ." [" Heyn. Hom. 8, 513." Schæf. Mss. In Phot. Lex. est * Πηνώμενον· πηνιζόμενον· τριβόμενον. * Πηνοειδὴς, Paus. Gramm. ap. Eust. 884, 17. * " Πηνοϋφὴς, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 38." Elberling. Mss.] " Εὔπηνος ὑφὴ, ap. Eur. (Iph. T. " 814.) Textum e pulcro stamine:" [cf. 1465. " Pierson. Veris. 18. Valck. Phœn. p. 577. Wessel. Probab. 47. Wakef. S. Cr. 1, 41." Schæf. Mss. * " Εὐπηνὴς, J. Poll. 7, 43." Kall. Mss. * Πολύπηνος, Eur. El. 190. " Wessel. l. c. Wakef. S. Cr. 1, 40. * Πηνῆτις, Pierson. ad Herodian. Philet. 464. Ἀθαναία Πανᾶτις." Schæf. Mss.] " Affertur et Πήνη pro " Textum, Tela, Pannus, νῆμα: sed sine exemplo: " videtur potius pro Fusorum quodam genere accipi

"in Epigr. p. 424. ubi Telesilla τῇ εἰροκόμων δεσπότιδι dedicat κερκίδα, Τόν τε καρηβαρεόντα * πολυρῥοίβδητον ἄτρακτον, Κλωστῆρα στρεπτῆς εὔδρομον ἀρπεδόνας· Καὶ πήνας καὶ τὸν * φιληλάκατον καλαθίσκον, Στάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακα." [" Eur. Hec. 471. ad Il. Ψ. 762. Heyn. Hom. 8, 512. 514. Wakef. Ion. 199. Musgr. 197. Jacobs. Anth. 7, 67. 69. 8, 35. Brunck. Aristoph. 1, 178. (B. 578.) ad Lucian. 2, 18." Schæf. Mss. Ind. ad Scriptt. R. R. 366.] "Sane nomen hinc DERIV. Πηνίον, τὸ, a Suida esse dicitur ἄτρακτος ἐν ᾧ, Hes. dicit εἰς ὃν, εἰλεῖται ἡ κρόκη, Fusus super quo volvitur trama: innuens de textorio fuso dici, et diversum esse a τῷ δακτυλοτρίπτῳ s. σφονδυλοδινήτῳ ἀτράκτῳ, quo stamen e colo deducitur: circumagi vero solere τὸ πηνίον, patet ex epith. τροχαῖον, quod ei tribuunt παρὰ τὸ τρέχειν: affert enim Idem ex Epigr. καὶ τὰ τροχαῖα Πηνία. In cod. Epigr. volumine, l. 6. p. 442. Nicarete Ἡ πρὶν Ἀθηναίης ὑπὸ κερκίσι καὶ τὰ καθ' ἱστὸν Νήματα πολλὰ μιτωσαμένη, Κυπρίδι τὸν κάλαθόν τε, τὰ πηνία, καὶ τὰ σὺν αὐτοῖς Ἄρμενα ἀνατίθησι. Apud Hom. exp. εἴλημα κρόκης, Il. Ψ. (762.) ubi dicit, κανὼν γυναικὸς ὄντ' εὖ μάλα χειρὴ τανύσσῃ Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον. Eust. ibi annotat τὸν μίτον eo loco vel eund. esse cum τῷ πηνίῳ, διασαφητικὸν ὄντα τοῦ πηνίου, vel ἀντιδιαιρεῖσθαι τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ. Vet. Cod. Ms. habet παρὲκ μίτου, non παρὲκ μίτον: quam scripturam sequendo, satis liquet poni pro Stamine s. Filo quod e colu deducitur devolviturque fuso: ut Eust. quoque dicit τὸ ἐξελκόμενον ἀπὸ τοῦ κανόνος πηνίον, κανόνα accipiens pro Instrumento ἠλακατώδει. J. Poll. quoque πηνίον ponit inter τὰ καθ' ἱστουργίαν ὀνόματα, una cum ἀγαθίς, ἄτρακτος, σφόνδυλος, κλωστήρ: atque sunt qui eum synonymως posuisse existiment πηνίον et ἀγαθίς, interpretantes Glomus. Quinetiam quædam quæ ἐνετίθετο τοῖς πλακοῦσι, nominabantur πηνία, ex eo, quod τοῖς πηνίοις essent assimilia, colore alba, ut J. Poll. tradit, et Hes.: ap. quem Hes. legitur ET Πήνειον cum diphthongo, itemque in Lex. meo vetere, expositum itidem Fusus. ‖ Insectum quoddam nascens ex eo τῶν καμπῶν, Erucarum, genere, quæ κυμαίνουσι τῇ πορείᾳ, καὶ προσβᾶσαι τῷ ἑτέρῳ κάμψασαι ἐπιβαίνουσι, Aristot. H. A. 5, 19.: Aristoph. Schol. et Suid. esse dicunt Animal e genere τῶν κωνώπων: s. simile κώνωπι, scribente et Speusippo τῶν Ὁμοιοτήτων 12. Πηνίον, ἐμπὶς, κώνωψ. Utitur autem hoc vocabulo Aristoph. Vespis dicens, Κείσεσθον ὥσπερ πηνίω βινουμένω." [" Act. Traj. 1, 325. Heyn. Hom. 8, 510. Jacobs. Anth. 7, 67. 8, 35. Nicarchus 10. Insectum, Aristoph. Fr. 256. * Πηνίδιον, 257. Brunck. 3, 167." Schæf. Mss.] "A πῆνος s. πήνη deriv. et VERB. Πηνίζω, Stamina e colu deduco et devolvo fusi circumactu: unde πηνίσασθαι, quod J. Poll. 7. affert e Philylio." [" Theocr. 18, 32. Heyn. Hom. 8, 511." Schæf. Mss. Vide Ind. Scriptt. R. R. v. Tela.] "Πήνισμα, τὸ, Stamen s. Filum e colu deductum devolutumque fuso, Filum, Licium, Aristoph. B. (1315.) Αἵ θ' ὑπωρόφιοι — εἰλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες Ἱστότονα πηνίσματα, Κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας: appellans ἱστότονα πηνίσματα, Fila e colu deducta s. devoluta fuso, Stamina, Licia, quæ super malo textorio extenta sunt: metaph. Aranearum fila sic extenta. Schol. maluit interpr. ὑφάσματα, Texta, Telas. In Epigr. etiam pro Fila s. Stamina ponitur, 6. p. 422. Μίσθια νῦν σπαθίοις πενιχροῖς πηνίσματα κρούει." [" Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss. * Πηνιστήρ, unde * Πηνιστήριον, Gl. Pannuculum.] "Ἀναπηνίζω, i. q. ἀναμηρύομαι supra, Fuso circumacto recolligo, attraho: ut Suid. quoque exp. ἀναλέγομαι, ἀνακυλίω. Aristot. H. A. 5, 19. Ἐκ δὲ τούτου ζῴου καὶ τὰ βομβύκια ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι, κἄπειτα ὑφαίνουσι. Plin. quoque 11, 23. bombyces scribit in fila tenuari junceo fuso: ubi etiam late descriptam habes hujus vermis historiam." "Ἐκπηνίζειν, i. q. πηνίον ἐξέλκειν ap. Hom. cum dicit, Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτου, Stamen s. Filum educens: dicitur enim πηνίον ibi esse εἴλημα κρόκης. Aristoph. B. (578.) de Cleone, ὅς αὐτοῦ τήμερον Ἐκπηνιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος, ubi Schol. exp. ἀφελκύσει ἃ ἔφαγεν ἡμῶν, dicens metaph. esse ἀπὸ τῶν τὴν κρόκην μηρυομένων εἰς πηνία: vel ἀπὸ τῆς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ σκώληκος ἐξαγομένης πήνης. At si per diphthongum scribatur ἐκποινιεῖται, esse μετὰ τιμωρίας ἀπαιτήσει. Hes. quoque ἐκπηνιεῖται exp. ἐκμηρύσεται." [" Brunck. Anal. 1, 178. Act. Traj. 1, 225. Heyn. Hom. 8, 511. 513." Schæf. Mss.]

"Πάννυσσα, Hesychio τροφὸς, Nutrix. Item ἀναδέσμη, s. κειρία, ᾗ τὰς τρίχας ἀναλαμβάνουσι, Ligamen s. Fascia qua crines revinciunt."

"ΠΗΡΑ, et Ionice Πήρη, ἡ, Pera, Saccus, κώρυκος, θύλαξ: et plerumque Qualem mendici gestant, ut Minerva ap. Od. P. (198.) Ulyssi mendico ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην Πυκνὰ ῥωγαλέην. Et aliquanto post eidem πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πήρην Σίτου καὶ κρειῶν. Sic ap. Plut. Græc. Quæst. Καταλαβὼν ῥάκια καὶ πήραν, καὶ προσαίτης ὤν. Apud Athen. (422.) Crates Cynicus Demetrium Phal. ἐπεῤῥάπισε σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων. Ibid. discrimen fit inter πήραν et σπυρίδα: nam ἐν πήρᾳ, inquit Diphilus, φέροις Ἄρτους ἄν, ἀλλ' οὐ ζωμόν. —Ἐς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν. Proverbialiter etiam dicitur, Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται, Mendici pera non expletur: eo quod mendici sint inexplebiles, et quanto plura acceperint, tanto plura flagitent." [" Ad Charit. 261. ad Lucian. 1, 442. T. H. ad Dial. p. 116. Toup. Opusc. 1, 388. Ammon. 112. Valck. Anim. 195. Thom. M. 139. 699. Longus p. 6. 20. Vill., Jacobs. Anth. 7, 209. 11, 390. Aristoph. Fr. 245. Πτωχοῦ π. οὐ πίμπλαται, Toup. l. c." Schæf. Mss.] "Πηρόδετος ἱμὰς in Epigr. Lorum quo pera ligata est, Lorum peræ, quo stringitur aut alligatur, qualis est ap. Hom. στρόφος ἀορτὴρ," [" Antip. Sid. 94." Schæf. Mss. * Πηροφόρος, Qui peram gestat. * Πηρώνυμος, A pera nomen habens, Schol. Lycophr. 183.] "Ἄπηρος, Suidæ ὁ μὴ ἔχων μαρσίπιον, Qui marsupium s. peram non habet." [* Κακόπηρος, * Μονόπηρος, Etym. M. * Σακκοπήρα, Pera, vox non proba, J. Poll. 10. p. 1437.] "Πηρίδιον, τὸ, Perula, θυλάκιον, κωρύκιον, Aristoph. N. (921.) ἐκ πηριδίου γνώμας τρώγων πανδελετείους," [" Kuster. Aristoph. 60. Fr. 256." Schæf. Mss. * Βακτροπηρίτης, Bactroperita, Hieronymus ad Matth. 11, 10. * " Αὐτοπηρήτης, Epist. Ms. Menippi." Boiss. Mss.]

"Παροπαιδία, Hesychio est Species quædam πήρας, Peræ: afferenti et Παροπαίδιον pro μικρὰ μάχαιρα, Gladiolus, Pugio: ut i. sit q. παραξιφίς."

"ΠΗΡΙΝ, dicitur ὁ ὄρχις, Testiculus, quasi σπεῖριν, παρὰ τὸ σπείρεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα, Etym. A Suida esse dicitur τὸ αἰδοῖον. Gen. facit πηρῖνος." [" Heringa Obs. p. 12." Schæf. Mss.] "Ποιρὶν, ῖνος, significat interdum τὸ ἀγγεῖον τῶν διδύμων, Scrotum: interdum τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοίου, ἐξ οὗ αἱ * προῤῥεύσεις γίνονται, ut annotat Schol. Nicandri, qui Nicander in posteriore signif. usurpavit Θ. 586. dicens, Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν ποιρῖνα θοραίαν, ut patet ex epith. θοραίαν, significante σπερμαίνουσαν. Et pro Scroto igitur ponitur et pro Pene s. Mentula. Etym. et Lex. meum vet. pro eo habent πηρὶν, per η in priore syllaba, exponentes ὄρχις, dictumque tradentes quasi πειρὶν, παρὰ τὸ σπείρεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα. Sed in Lex. illo scribitur etiam πηρὶς pro πηρίν." [* " Ἀπήρινος, Privé des parties génitales, voy. le Traité d'Hippocrate περὶ Ἀέρων κ. τ. λ. 2, 242. de mon Edit. et Xenocrate p. 204. de mon Edit." Corai. Mss. Archestratus Athenæi p. 299.] "Περίνα, et Περίνεον, Hesychio est τὸ αἰδοῖον: derivanti inde τὸ περαίνεσθαι." [Περίνεος, Gl. Coleus. " Aristot. H. A. 1, 14." Seager. Mss.] "Περίναιος, ab Hes. exp. τὸ αἰδοῖον: ab aliis ὁ καυλὸς, et τὸ τῶν διδύμων δέρμα, i. e. ὁ ταῦρος." "Περίλος, unico λ, τὸ αἰδοῖον dicitur: gemino, Proprium nomen est. Suid." "Περίαλος, Hesychio et Suidæ τὸ ἰσχίον, Coxa."

ΠΗΡΟΣ, Mutilus, Mancus, Captus parte aliqua corporis, *ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος*, Schol. Hom. in loco quem mox citabo. In Epigr. *Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἂρ ὄμμασι*, Alter truncus manibus pedibusque, alter oculis captus. Cic. de Qu. Scævola, Mancus, membris omnibus captus ac debilis. Ubi Mancum dicit *τὸν πηρὸν χερσί*. *Πηρὸς* dicitur etiam Qui mutus est: quemadmodum Hes. *πηρὸν* esse dicit *τὸν ἐστερημένον*: qui etiam addit, cum *προπερισπωμένως* SCRIBITUR *Πῆρος*, significare *τυφλὸς*, Cæcus, Captus oculis. Apud Eund. tamen rursum oxytonws legitur, *Πηρὸν, τὸν παντάπασι μὴ ὁρῶντα*, sicut et ap. Suidam *Πηρὸς, ὁ παντάπασι μὴ ὁρῶν*. Utroque modo exp. Il. B. 599. de Thamyri Thrace, *Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν*: ibi enim in paraphrasi Hom. Ms. qui ap. me est, *πηρὸν* exp. *τυφλόν*: brevium autem Scholiorum Auctor *πηρὸν θέσαν* accipiendum censet vel pro *τῆς τέχνης ἔπαυσαν καὶ ἔκφρονα ἐποίησαν*, vel pro *περὶ τὴν φωνὴν ἔβλαψαν*: eo quod *πηρὸς* vocetur *ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος*, ubi etiam nota cum *πηρὸν* exponere *ἄφρονα*, quemadmodum Hes. quoque, cum *πηρὸν* explicasset *ἄφωνον, ἐνεὸν*, addit quosdam accipere pro *πεπηρωμένον καὶ βεβλαμμένον τὴν διάνοιαν*. Ii certe, qui natura muti sunt, mente utplurimum capti sunt. [" Wassenb. ad Hom. 78. ad Charit. 227. Plato Junior Epigr. 1. Philipp. 69. Antip. Thess. 41. Jacobs. Anth. 9, 148. 11, 407. ad Justin. Mart. 288. Heyn. Hom. 4, 366. Mutilus, Valck. Adoniaz. p. 316. Cæcus, Apollod. 209." Schæf. Mss.] *Πηρομελὴς*, Membris mutilus, captus, Membro aliquo captus. Alii, Qui non integro, sed mutilo corpore est: cui opp. *ἄπηρος*. [Diog. L. 5, 40.]

Ἀμφίπηρος, i. q. *πηρός*. Hes. enim *ἀμφιπήρους* exp. *τυφλοὺς, ἢ μηδὲν λέγοντας*, itidem ut *πηρούς*. Non videtur tamen debere pro otiosa haberi præp. *Ἀνάπηρος, ὁ, ἡ*, Mutilus. Secundum J. Poll. autem non simpliciter Mutilus, sed Mutilus toto corpore, *ὁ πᾶν τὸ σῶμα πεπηρωμένος*: ut in hoc Isæi loco adversus Aristarchum, *Κατέλιπεν ἐν τῷ χωρίῳ γέροντας καὶ ἀναπήρους*. Plut. Popl., *Πᾶσαι γὰρ αἱ κυοῦσαι γυναῖκες ἐξέβαλλον ἀνάπηρα, καὶ τέλος οὐδεμία γένεσις εἶχε*. Quæ tamen signif. non potest esse perpetua: cum inveniatur dici alius *ἀνάπηρος τὰ ὦτα*, alius *ἀνάπηρος τὴν ῥῖνα*, vel aliud membrum corporis. Suid. e Lysia citat, *Ὁ δὲ δέσμιος ἐς μέσον παραγίνεται, ῥῖνα καὶ ὦτα ἀνάπηρος*. Ab Eod. *ἀνάπηρος* exp. *ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος μέλει τινὶ τοῦ σώματος*. Apud Chrys. *ἀνάπηρος τὸ σῶμα*. A Gaza *ἀνάπηρος* alicubi vertitur Oblæsus. A nonnullis redditur et Mancus. ‖ Interdum peculiariter dicitur Qui est claudus, *χωλὸς*, Suidæ. Interdum etiam Cæcus, Hes. ‖ Per metaph. nonnunquam generaliter pro Vitiato ponitur: unde et *ἀνάπηρος ψυχὴ* ap. Plat. *ἡ μὴ ὑγιαίνουσα, ἀλλὰ σεσινωμένη*. Sic et *ἀνάπηρα θύειν* ap. Eund. Alcibiade posteriore (12.) quidam exp. Vitiatas hostias immolare. ‖ Eust. aliique Gramm. volunt eo modo fieri e duobus α privativis, quo *ἀάατος*: ut sit *ἀάπηρος*, Qui minime est *ἄπηρος*, inserto deinde *ν* ad vitandam *κακοφωνίαν*. At ego non video cur necesse sit vocabulo huic in prosa oratione usitatissimo formationem vocis poëticæ dare; nec intelligo quid obstet quominus dicere possim, quod multo est simplicius, *ἀνάπηρος* esse e *πηρὸς* et *ἀνὰ*, habente vim augendi, ut aliis multis in ll. In hanc certe suspicionem me adduxit illa quæ est ap. Suid. exp. *ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος*. [" Valck. Adoniaz. p. 317. ad Herod. 755. Phryn. Ecl. 190. Cattier. Gazoph. 65. Kuster. Aristoph. 195. Brunck. 1, 291. Epigr. adesp. 576. ad Dionys. H. 1, 61." Schæf. Mss.] *Ἀναπηρία, ἡ*, Mutilitas, ad verbum: si modo Latine dici posset. Mutilatio vertitur a nonnullis, sed non satis proprie; nam Mutilatio est ipsa actio mutilandi. Citat J. Poll. e Cratini Pluto, ubi videtur accipi pro Cæcitas, si illius Fabulæ argumentum idem est cum Aristophanico Pluto. [" Brunck. l. c." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 10, 26. *τῶν σκελῶν*.] "*Ἄμπηρος*, Æolica syncope pro " *ἀνάπηρος*: Hesychio *πεπηρωμένος*. At *Ἀμπηλίδιον*,

A " quod Idem affert pro *πήλιον*, suspectum est." *Ἄπηρος, ὁ, ἡ*, Nullo membro mutilus, captus. Suid. *ἄπηρα* exp. *ἀβλαβῆ*. Meminit J. Poll. quoque hujus vocabuli, cum de *ἀνάπηρος* locutus esset. [" Wessel. Diss. Herod. 93. ad p. 16. Valck. Adoniaz. p. 316." Schæf. Mss.] Apud Hes. legitur etiam *Ἀπηρεῖς, ἀπήρωτοι, μὴ πεπηρωμένοι*, a NOMIN. *Ἀπηρής*. [" Valck. l. c. Brunck. Apoll. Rh. 39. * *Ἀπηρῶς*, ibid." Schæf. Mss. " *Παναπηρὴς*, Omnis " prorsus mutilationis et læsionis expers, Callim. " H. in Cer. (126.) *Ὡς πόδας, ὡς κεφαλὰς παναπηρέας* " *ἕξομες αἰεί*." *Ἔμπηρος, ὁ, ἡ*, i. q. *πηρὸς*, s. *ἀνάπηρος*, Mutilus, Membro aliquo captus, Membris suis non absolutus. Apud Suid. *Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἔμπηρα καὶ τέρατα*, ubi ipse *ἔμπηρα* exp. *πεπηρωμένα*. Aliter ap. Hes. *Μεθ' ἡμῶν τὰ τείχη κατέβαλον, καὶ τὰς τριήρεις ἔλαβον ἐμπήρους, ὅπως μηκέτι θαλαττοκρατοῖντο Πελοποννήσιοι*, ubi ipse *ἐμπήρους* exp. *ὁμήρους, τοὺς ἐν ὁμηρείᾳ ὄντας, τοὺς ἐπὶ συμβάσει διδομένους ὥσπερ ἐνέχυρα τῶν ὡμολογημένων*, Obsides. [Herod. B 1, 167. 196. " Wessel. Diss. 93. ad p. 17. 79. 93. ad Dionys. H. 1, 61." Schæf. Mss. Hippocr. 446. * " *Κατάπηρος*, Mutilus, Erot." Wakef. Mss.]

[* " *Πηρότης*, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 136." Elberling. Mss. * *Πηρώδης*, Hes. v. *Γυιός*.]

Πηρόω, Mutilo, Trunco, Partem aliquam corporis debilito. Pass. *Πηροῦμαι*, Mutilor, Aliqua corporis mei pars oblæditur et debilitatur. Herodian. 8, (4, 29.) *Ἔκ τε τοῦ τοιούτου πάμπλειστον πλῆθος τοῦ στρατοῦ τάς τε ὄψεις ἐπηροῦτο καὶ τὸ πρόσωπον, ἠκρωτηριάζετο τὰς χεῖρας καὶ εἴ τι γυμνὸν ἦν τοῦ σώματος*: q. l. Polit. sic vertit, E quo factum est ut plerisque militibus oculi extinguerentur, ac summæ oris partes manusque item igni labefactarentur. Aristot. *Πεπήρωται τὰ θήλεα*, Feminæ manca oblæsaque natura desciscunt, ut in VV. LL. exp., e Gaza, ut arbitror. Idem Aristot. de Gener. Anim. 2. causas recensens *τῆς ἀγονίας*, i. e. Sterilitatis, *Καὶ γὰρ ἐκ γενετῆς ὅταν πηρωθῶσι τοὺς τόπους τοὺς πρὸς τὴν μίξιν χρησίμους, ἄγονοι γίνονται καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες*, ubi etiam reddere queas De- C bilitantur. Frequens est partic. *πεπηρωμένος* et *πηρωθεὶς*, Oblæsus, Captus membro aliquo corporis. In Epigr. *γυῖα πηρωθεὶς*, Membris captus, mutilatus. Dem. (247.) *Ὁ πεπηρωμένος τὸ σκέλος*, de Philippo: de quo Athen. (248.) *Πάλιν ὅτε τὸ σκέλος ἐπηρώθη, σκάζων * συνεξώδευε τῷ βασιλεῖ*, sc. *ὁ κόλαξ*. Quod vero Aristot. de Gener. Anim. 2. dicit, *Τὸ γὰρ θῆλυ ὥσπερ ἐστὶν ἄρρεν πεπηρωμένον*, redditur, Femina perinde est ut mas mancus, nec omnibus suis membris absolutus: quo genere loquendi Cic. utitur. Itidem *πεπηρωμένον τετράπουν*. Oblæsa imperfectaque quadrupes, Non integra, sed degenerans quadrupes. *Πεπηρωμένος* dicitur etiam Qui excæcatus s. oculis captus est, sicut *πηρὸς*, Lucian. (1, 76.) *Ἀνέχονται φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας καὶ πεπηρωμένοις*: supra enim dixerat, *Δεινὸν οὖν εἰ ὀφθαλμῶν ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέονται προοψομένων*. Bud. [" Ad Charit. 228. Bentl. Opusc. 77. Toup. Opusc. 1, 101. Ammon. 61. Valck. Anim. 84. Diatr. 269. ad Lucian. 1, 286. Lennep. D ad Phal. 72. Wakef. S. Cr. 4, 203. Schol. Aristoph. Πλ. 261. Thom. M. 378. Jacobs. Anth. 9, 149." Schæf. Mss. Charon ap. Etym. M. v. *Ἀμαδρυάδες*.] *Πήρωμα, τὸ*, Oblæsa pars corporis, Gaza ap. Aristot., de sterilitate loquentem, *Πολλοῖς δὲ καὶ πολλαῖς καὶ διὰ πηρώματα τοῦτο συμβαίνει τὸ πάθος, περὶ τὰ μόρια καὶ τοὺς τόπους τοὺς πρὸς τὴν ὁμιλίαν χρησίμους*. Quo cum loco cf. quendam in *Πηρόω* citatum, huic prorsus similem. Exp. etiam Naturæ oblæsæ vitium. Bud. vero interpr. Animal natura imperfectum, Homo natura imperfectus, in h. l. Themistii, p. 23. et 24. *Ὡς τὰ ἐκ γενετῆς π.* *Πήρωσις, ἡ*, Mutilatio, Debilitatio et oblæsio membri alicujus in corpore, Plato de LL. 11. *ἐκ τραυμάτων*, Membrorum per volnera truncationes, Aristot. de Gener. Anim. 4. *Γίνονται δὲ μεταβολαὶ καὶ π. περὶ τὰ ἐντὸς μόρια*. Paulo post, *κολοβώσεις* appellat, quo vocab. itidem significatur Mutilatio, Truncatio: non tamen prorsus idem cum hoc est. Plut. Symp. 2. (p. 507.) *ὀφθαλμῶν*, Debilitas oculorum, Cæcitas. Idem in Polit. præc. *Νόσον καὶ*

π. μᾶλλον ἢ γήρως κατηγοροῦσι. Ubi π. itidem signif. vel Oculorum debilitatem, Cæcitatem, vel Membrorum debilitatem: ut ap. Theophr. Ἔνιαι δὲ π. οὐκ εἰς φθορὰν γίνονται τινῶν, ἀλλ' εἰς ἀκαρπίαν, Plin. vertit, Quibusdam debilitas sterilitatem non necem affert. Hesychio πήρωσις est non solum τύφλωσις, sed etiam βλάβη, λύπη. [" Valck. Adoniaz. p. 303. Lennep. ad Phal. 72. ad Charit. 228. Wakef. S. Cr. 4, 204." Schæf. Mss. Lucian. 1, 294. 3, 206. Plut. 6, 36. 638. ἀκοῆς. * Φρενοπήρωσις, Lobeck. Phryn. 671. :—" Contractionis s. elisionis in verborum compositione Grammatici hæc ferunt exempla: εἰλίπους, (εἰλόπους, Hes. et Ed. Junt. Hesiod. 290.) τανύπεπλος, μιαίφονος, quam rationem respuit μαραυγέω, quod parum recte ab ἀμαρυγὴ derivant, et μαραίπους Hesychii, (cf. Σαράπους.) Nobis hæc omnia liberis quotidiani sermonis motibus obliquata videntur, verba velut inter loquendum corrumpentis. Quod quo manifestius sit, pauca e diversis generibus et ætatibus huc transferam acceleratæ pronuntiationis exempla: ἀρύβαλος, * βδελύκτροπος, * ἐλίτροχος, κνιμήδης, τέτροχμον, στρέμβολον, ὠλέκρανον, φρεμπάρωσις, i. e. φρενοπήρωσις. Sic enim Salmasius Hesychii glossam interpretatur: Φρεμπάρωσις, βλαψίφρων. Ut glossa glossemati conveniat, præstat φρενοπάμων scribere, i. e. * φρενοπήμων, ut δενδροπήμων. Literas ρ et μ confundi posse esse sine exemplis creditur; syllaba ις unde venerit, mysterium palæographicum est. Sed sive sic est, sive alio modo, illud indubitatum videtur, antiquum Græcorum sermonem, toto genere flexibiliorem, in vocabulorum textura a primis velut staminibus progressum esse atque bis modo ipsis, modo interposita litera connexiva (σημ—ο—θετης,) aliud adnexuisse vocabulum." * Πηρωτὸς, unde] Ἀπήρωτος, ὁ, ἡ, Qui mutilatus non est, Cui membrum aliquod corporis oblæsum non est, Hes. v. Ἀπηρής. [* Πηρωτικὸς, Procl. Inst. Theol. §. 131.] Ἀναπηρόω, Reddo ἀνάπηρον, i. e. Mutilum, Mutilo, ut πηρόω, [" Jacobs. Anth. 9, 148. 157." Schæf. Mss.] Ἀντιπηρόω, Vicissim mutilo, oblædo partem aliquam corporis, Aristoph. B. (624.) κἀντιπηρώσω γέ σοι Τὸν παῖδα τύπτων: [vulgo κἄν τι πηρώσω. " Philo J. 2, 332." Wakef. Mss. * Ἀντιπήρωσις, Gl. Talio. * Διαπηρόω, unde] " Διαπήρωμα, Id quod mutilatum est," [Schneidero susp. * Ἐκπηρόω, Hippocr. 233, 11.]

ΠΗΧΥΣ, εως, ὁ, Cubitus. Duo significat ap. Hippocr. Sic enim aliquando vocavit Eam partem totam quæ inter manum et cubiti articulum est: interdum Cubitum, Id os sc. quod e duobus ossibus longius est et grandius. Πῆχυς enim osse gemino constat: quorum alterum APPELLATUR Κερκὶς, i. e. Radius, alterum πῆχυς, eodem cum tota parte nomine, dicitur: SICUT Κνήμη et totam partem et totius partis portionem significat, Gal. Comm. 4 εἰς τὸ Περὶ Ἄρθρων. Subest autem cubitus radio, habetque duas apophyses acutas, quæ ob id NOMINANTUR Κορῶναι: earumque anterior est minor, altera major. Inter eas autem cavitas est, DICTA Σιγμοειδὴς, SIVE Σιγματοειδὴς, similis, C Græcorum literæ, ut asperæ arteriæ bronchia, in quam orbita trochleæ similis, inter duos condylos sita, brachio inseritur. Hujus autem ossis, quod cubitum speciatim nominant, sinus uterque validis ligamentis radio colligatur; media vero amborum omnino inter se dehiscunt. Utrimque autem os juxta carpum epiphysin foris gibbam, intus cavam habet: cubitus quidem, minimo digito, radius autem maximo respondentem: in quam civitatem carpus immittitur et diarthrosi inarticulatur. Inest præterea cubito ex abundantia quadam apophysis DICTA Στυλοειδὴς SIVE Στηλοειδὴς, a styli vel columnæ figura, ipsa etiam carpo per διάρθρωσιν inarticulata, motus carpi obliquos dirigens, ac firmans tum ligamentis, tum etiam occursu ossis carpi ipsam parva cavitate excipientis. Hæc Gorr. Od. P. (38.) Ω. (346.) Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα. Sic Il. E. (314.) Ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκώ, ubi πήχεε interpretari etiam possumus Ulnas: unde περιπηχύνομαι, Ulnis complector.

Est et Mensuræ nomen, qua rerum intervalla dimetimur: sc. spatium a cubito usque ad summum medium digitum, pedis unius et dimidii, ut scribunt J. Poll. Hes. Suid. Est igitur Mensura digitorum quatuor et viginti. Lat. Cubitum etiam vocant, non tantum masc., sed et neutro genere. Quamvis porro πῆχυς et ὠλένη idem sint, non tamen prorsus conveniunt Cubitus et Ulna e Græco ὠλένη dicta; nam Ulna s. ὀργυιὰ, dicitur Spatium illud quod inter utrumque brachium extensum interest: non item Cubitus, ut ex antedictis patet. Sunt tamen qui et Ulnam pro Cubito accipiant: ut Serv. in Georg. 4. alto Terra gelu late septemque assurgit in ulnas, annotat, Ulna secundum alios utriusque manus extensio est; secundum alios, cubitus: quod magis verum est, quia Græce ὠλένη dicitur Cubitus: unde est λευκώλενος Ἥρη. Itidemque in illud, Dic quibus in terris—Tres pateat cœli spatium non amplius ulnas, Ulna, inquit, proprie est Spatium in quantum utraque extenditur manus: dicta ἀπὸ τῶν ὠλενῶν, A brachiis: licet Suet. unum cubitum esse velit tantummodo. Ita secundum quosdam πῆχυς reddi etiam potest Ulna, sed tutius Cubitus s. Cubitum: ut pro his Theophr. de papyro, (H. Pl. 4, 8, 3.) Φύεται οὐκ ἐν βάθει τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ὅσον ἐν δύο πήχεσιν, Plin. dixit, Nascitur in palustribus Ægypti, duo cubita non excedente altitudine gurgitum. Et mox, Μῆκος δὲ οὐχ ὑπὲρ δέκα πήχεις: pro quibus iterum Plin. Decem non amplius cubitorum longitudine. Athen. (414.) de Herodoto tubicine Megarensi, Γενέσθαι τὸ μέγεθος πηχῶν τριῶν καὶ ἡμίσους, Aristot. Polit. 5, 3. Ὅταν ὁ μὲν ποὺς τεττάρων πηχῶν ᾖ, τὸ δ' ἄλλο σῶμα, δυοῖν σπιθαμαῖν: quæ constitutio corporis est ἀσύμμετρος. In his ll. πῆχυς accipiendum pro Cubito communi, quo significatur τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μέσου δακτύλου ἄκρον διάστημα, ἔχον πόδα ᾱ καὶ ἥμισυ· ὁ δὲ ποὺς δακτύλους ις', ut J. Poll. (2, 157.) et Suid. tradunt ac Hes. Ex Origenis vero Comm. in Gen. tradunt communem cubitum, qui et cubitus minor, continere duos pedes: majorem, novem: geometricum vero, tantum valere, quantum nostra cubita sex valent. Sed et a regionibus denominabantur οἱ πήχεις: Herod. 2, (168.) Ἡ δὲ ἄρουρα ἑκατὸν πήχεών ἐστι Αἰγυπτίων πάντῃ· ὁ δὲ Αἰγύπτιος πῆχυς τυγχάνει ἴσος ἐὼν τῷ Σαμίῳ. Erat item regius cubitus, de quo idem Herod. 1. Ὁ δὲ βασιλήϊος πῆχυς τοῦ μετρίου ἐστὶ πήχεος μέζων τρισὶ δακτύλοισι.

Πῆχυς a similitudine cubiti, cum ad angulos rectos brachium flectitur, pro Architectorum instrumento sumitur, e duabus regulis coagmentatis ad angulum rectum: quod Latine Norma dicitur, Græce etiam γνώμων: sicut Regula est κανὼν, Amussis στάθμη: Libra s. Libella, quæ e norma fit, tertia addita per medium regula et subtensa triangulo, atque pendente perpendiculo ab angulo qui rectus est, κάθετος vocatur, a demissi perpendiculi nomine. Ac materiarii, quos Carpentarios vocant, amussi, sive linea, Gellio, utuntur ad exigendam rectitudinem: sicut et regula fabri præcipue, structores libella, ad explorandas directiones et longitudines; nam exiguntur longitudines ad regulam, ad perpendiculum altitudines, et ad normam anguli. VV. LL. Qua signif. accipitur in Epigr. Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει τῷ τε χαλινῷ, Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν. Item, Ἡ Νέμεσις πῆχυν κατέχω· τίνος οὕνεκα; λέξεις. Πᾶσιν ἀπαγγέλλω, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Ubi tamen Erasmus et alii verterunt Cubitum. Metaph. vero Aristoph. πήχεις ἐπῶν, Mensuras versuum. ‖ Pars citharæ quæ verticillos continet, quibus fides contenduntur et laxantur: Hom. ζυγὸν, i. e. Jugum appellat. Schol. Homeri, Ζυγὸς, ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας, ᾧ ἔγκεινται οἱ κόλλαβοι. Et Hes. κιθάρας δὲ πῆχυς, ὁ ἀγκών. [" Hac notione habes id vocab. ap. Herod. 4, 192. Ὄρυες, τῶν τὰ κέρεα τοῖσι Φοίνιξι οἱ πήχεες ποιεῦνται." Schw. Mss.] ‖ In arcu vero πῆχυν nominari scribunt Partem brachiorum mediam, qua arripitur, et quæ sagittam sustinet, Od. Φ. (419.) Τόν ῥ' (ὀϊστὸν) ἐπὶ

πήχει ἑλὼν εἷλκε νευρὴν γλυφίδας τε, Schol. *θεὶς ἐπὶ τῷ πήχει τοῦ τόξου, ἤγουν τῷ κέρατι, ἔνθα ἡ τοῦ τόξου λαβή*. Et Il. Λ. (375.) *ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε*, ubi Idem annotat, *τόξου πῆχυν* periphrastice dixisse pro *τὸ τόξον*: nam *τὸ ὅλον τόξον*, inquit, *ἐκ δύο κεράτων σύγκειται, ὧν ἑκάτερον πῆχυς καλεῖται*. Et sic *πῆχυν* nominari volunt, quia arcus duo brachia in medio imitantur formam cubiti: id autem a Vitruvio in catapultis vocari Capitulum.

[" Πῆχυς, Barthelemy Voy. 3, 46. Schneid. ad Demetr. Phal. 120. ad Mœr. 282. Jacobs. Exerc. 2, 125. Anth. 6, 312. 7, 28. 9, 343. 346. Valck. Hipp. p. 319. Wessel. ad Herod. 23. 177. 185. 365. 556. T. H. ad Lucian. Dial. p. 69. Wakef. Trach. 12. Varia genera hujus mensuræ, Wessel. ad Herod. 84. Pars testudinis, ad Lucian. 1, 222. T. H. ad Dial. p. 68. Valck. Hipp. p. 286. Jacobs. Anth. 9, 315. Brunck. Aristoph. 1, 229. Instrumentum architectonicum, ad Lucian. 2, 7. 53. Pars arcus, Heyn. Hom. 6, 185. 472. De gen., Phryn. Ecl. 104. Thom. M. 73. 714. Orell. Suppl. ad Nic. p. 64. ad Mœr. 327. ad Diod. S. 1, 67. De accus. plur., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 123. *Κατὰ πῆχυν*, Toup. Opusc. 1, 209. *Στιβὰς πήχεως*, h. e. *πηχυαῖος*, Toup. in Schol. Theocr. 215. Dor. *πᾶχυς*, Valck. Adoniaz. p. 309." Schæf. Mss. Hes. v. *Ζυγὰ, Καὶ οἱ πηχεῖς τῶν κιθαρῳδικῶν ὀργάνων, εἰς οὓς οἱ κόλλοπες ἐνίενται*. Phot. v. *Ζυγὸς, Τῶν μουσικῶν ὀργάνων ὁ π. τὸ τὰς ἰσότητας διακρῖνον σκεῦος*: cf. Schol. Ven. Il. B. 293. Schn. Lex.]

Δεκάπηχυς, Qui decem cubitorum est, Lucian. (1, 107.) *κεραυνός*. [* *Δεκαπηχυαῖος*, Geop. 9, 9, 10. 15, 2, 22. * *Τρισκαιδεκάπηχυς*, Theocr. 15, 17.] *Δίπηχυς*, Qui duorum cubitorum est, Duo cubita æquans, Bicubitalis: Plin. Bicubitalis caulis. [" Tzetz. Ch. 7, 744." Elberling. Mss. Lobeck. Phryn. 549. Herod. 2, 78. 91. 4, 82. Xen. K. Π. 6, 1, 30.] Ejusd. signif. EST *Διπηχυαῖος*, quo utitur Diosc. 4. [Lobeck. l. c.] AT *Διπηχαϊκὴ*, Interscalmium, Vitruv. 1, 2. Et primum in ædibus sacris, ut e columnarum crassitudinibus, aut e triglypho, aut etiam embatere balistæ foramine, quod Græci *περίτρητον* vocitant: navibus interscalmio, quod *διπηχαϊκὴ* dicitur: item ceterorum operum e membris invenitur symmetriarum ratio. *Ὑπερδίπηχυς*, Duos cubitos excedens. *Δωδεκάπηχυς* SIVE *Δυωδεκάπηχυς*, Qui duodecim cubitorum est, [" Philostr. 152." Kall. Mss.] *Εἰκοσίπηχυς*, ut *εἰκόσιμνος*, SIVE *Εἰκοσάπηχυς*, ut *εἰκοσάμηνος*, Qui viginti cubitorum est, [Athen. 538. *Κίονες εἰκοσαπήχεις*. * *Ἑκατόμπηχυς*, Apollon. Lex. 251. " Ad Hesych. 1, 1127, 6." Dahler. Mss. * *Ἑκατοντάπηχυς*, Joseph. B. J. 2, 10, 2.] *Ἕκπηχυς*, Qui sex cubitorum est. Phrynich. scribit Atticos hoc uti, NON *Ἑξάπηχυς*. Nisi potius SCR. *Ἕξπηχυς*, sicut Etym. Attice pro *ἑξάπους* et *ἑξάκλινος* dici annotat *ἕξπους* et *ἕξκλινος*. [*Ἕξπηχυς*, Lobeck. Phryn. 414=182. " *Ἑξάπηχυς*, Arrian. de Reb. Ind. 556." Kall. Mss. " Musgr. El. 883." Schæf. Mss. * *Ἑξπηχυστὶ*, Osann. Philem. p. xxxiv.] *Ἑνδεκάπηχυς*, Qui undecim cubitorum est: *ἔγχος*, [Il. Θ. 494.] *Ἐπίπηχυς*, Qui supra cubitum est. Et *τὸ ἐ.*, Pars cubiti superior, *τὸ ἄνωθεν τοῦ πήχεως*, J. Poll. 1. *Εὔπηχυς*, Pulcros cubitos habens. Eur. (Hipp. 200.) *εὐπήχεις χεῖρες*, Manus quæ pulcris annexæ sunt cubitis, i. e. Pulcræ. Nisi potius *χεῖρες* de brachiis intelligamus. Sunt qui interpr. Bene compactæ: in qua signif. scr. foret *εὐπηγεῖς*, a nomin. sing. *Εὐπηγής*. [" Rhian. 1. Valck. Phœn. p. 60." Schæf. Mss. * " *Ἡμίπηχυς*, Semicubitalis; sic ap. Athen. 199. vulgo olim legebatur *ζῶα τρία ἡμιπήχη*, ubi quidem *τριημιπήχη* correxit Schweigh." Schw. Mss.] " *Ἡμιπηχυαῖος*, Semi-" cubitalis, i. e. Dimidium cubitum altitudine vel " longitudine æquans, Dioscor. 3," [145. Geop. 10, 4. Aristeas de LXX. Interprr. p. 256. ubi perperam * *ἡμιπήχιον*. * *Ἡμιπήχειον*, Sext. Emp. 391. * *Τριημίπηχυς*, Sesquicubitalis, vide *Ἡμίπηχυς*. * " *Ἡμισύπηχυς*, Dimidius cubitus, Method. 418." Kall. Mss.] *Ἰσόπηχυς*, Cubitorum numero par, Qui totidem cubitorum est. Et plur. *ἰσοπήχεις*, Pares s. Æquales cubitorum numero. [Opp. Ἁ. 1, 213.

A * *Καλλίπηχυς*, Eur. Tro. 1194. " Alciphr. 3, 67." Boiss. Mss.] *Ὀκτώπηχυς*, SIVE *Ὀκτάπηχυς*, Qui octo cubitorum est: Hes. *ὀκτώπηχυ, τὸ ὀκτάπηχυ*. [Polyb. 5, 89. Strabo 3. p. 259. Athen. 196. 198. 202.] *Παράπηχυς*, Cubito adjunctus, appositus. At *παράπηχυ* J. Poll. 7. fuisse scribit *ἱμάτιον λευκὸν πῆχυν πορφυροῦν ἔχον παρυφασμένον*. L. 4 autem refert inter vestes quibus mulieres in scena utuntur. Apud Hes. vero sic legitur, *Παραπῆχυν, ἱμάτιον τὸ παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν*. [" Ad Herod. 416. T. H. ad Plutum p. 224." Schæf. Mss. Athen. 582. *Κορίνθιον παράπηχυ καινὸν λήδιον*.] *Πεντάπηχυς*, Qui quinque cubitorum est, Theophr. (H. Pl. 9, 4, 2.) *Εἶναι δέ φασι τὸ τοῦ λιβανωτοῦ δένδρον πεντάπηχυ*, i. e. Altitudinem ei esse quinque cubita: ut Plin. de myrrha, Arbori altitudo quinque cubita. [" Ad Herod. 556. Toup. Epist. de Syrac. 330. ad Mœr. 322. Phryn. Ecl. 182. Diod. S. 2, 251. 607." Schæf. Mss. * " *Τριακονταπεντάπηχυς*, Tzetz. Ch. 3, 903. 4, 623." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 1,
B 202." Schæf. Mss. * *Πολύπηχυς*, Nonn. D. 1, 204. 2, 245.] *Τετράπηχυς*, Qui quatuor cubitorum est, Theophr. de papyro, (H. Pl. 4, 8, 3.) *Ἄνω δὲ τοὺς παπύρους καλουμένους, τριγώνους, μέγεθος ὡς τετραπήχεις*. [* *Τετραπηχυαῖος*, Apollod. 2, 4, 10. Lobeck. Phryn. 549.] *Τριακοντάπηχυς*, Qui triginta cubitorum est, [" ad Diod. S. 1, 202." Schæf. Mss.] *Τρίπηχυς*, Qui trium cubitorum est, Tricubitalis, Diosc. 1, 133. Hesiod. *Ἔργ.* (2, 41.) *τρίπηχυς ὕπερος*, Pistillum tricubitale, cujus longitudo tria cubita æquat, [Lobeck. Phryn. 549. " Valck. Adoniaz. p. 310. Musgr. Cycl. 234." Schæf. Mss. *Τριπάχυιος*, Dor. pro * *τριπήχυιος*, Æsch. Ag. 1485. sed v. nott.]

Παραπήχιον, τὸ, ET *Προπήχιον*. Cubitus duo habens ossa, quorum minus appellatur *κερκὶς*, i. e. radius, et *παραπήχιον*, i. e. cubito additum. Nam alterum os majus, cubiti nomen habet: quod et *προπήχιον* quidam nominarunt, ante illud alterum, sc. *παραπήχιον*, collocatum. Cam. ex J. Poll.

Πηχύνω, Cubito impositum s. appensum gesto,
C In cubitum reclino, Apoll. Rh. 4, (972.) de filia Solis pascente boves, *Ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἐνὶ πηχύνουσα*, Schol. *τῷ πήχει τῆς χειρὸς προσηρτηκυῖα*. [" Ruhnk. Ep. Cr. 126. Musgr. Ion. 270. Wakef. Herc. F. 151." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 4, 286.] *Περιπηχύνομαι*, Ulnis circumdo, ut Stat. loquitur: quomodo et Claud., niveis reducem complectitur ulnis: quibuscum confer duos Homeri locos in *Πῆχυς* citatos. Item ap. Suid. *περιπηχύναντες*, e Callim., quod exp. *περιπλέξαντες*. [" Ruhnk. Ep. Cr. 126. Valck. Hipp. p. 319. ad Callim. 1. p. 19. 553. Jacobs. Anth. 7, 324." Schæf. Mss.] *Προσπηχύνομαι* itidem exp. Ulnis amplector: nisi potius sit Ulnis attollo, amplectens, corpori meo admoveo. Exp. etiam Cubito metior. [Callim. H. in Jov. 46. " Valck. Adoniaz. p. 310. Rhian. 5." Schæf. Mss.]

Πηχυαῖος, Qui unius cubiti est, mensuram æquat, Cubitalis, Theophr. *Ἡ αἰγίλωψ μόνη φέρει πόλιον καὶ βράγχιον· καὶ γὰρ πηχυαῖον κατακρεμάννυται καθάπερ τρύγχος ὀθονίου μακρόν· φύεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ φλοιοῦ,*
D *καὶ οὐκ ἐκ τῆς κορύνης*: Plin. E glandiferis sola quæ vocatur Ægilops fert pannos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modo, verum et e ramis dependentes, cubitali magnitudine. Rursum Theophr. de palma Æthiopica, *Τὰς δὲ ῥάβδους οὐ μακρὰς, ἀλλ' ὅσον πηχυαίας*: Plin. Gignitur in frutice ramis cubitalibus. [Herod. 8, 55. " Schol. Il. Γ. 6." Wakef. Mss.]

Πήχυιος, Cubitalis, i. q. *πηχυαῖος*, ut mox dicetur. Apud Apoll. Rh. vero, (1, 379.) *Πήχυιον προὔχοντα περὶ σκαλμοῖσιν ἔδησαν*, sunt qui exp. *μικρὸν ἱμαντίδιον τὸ συνέχον τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμόν*: quod vulgo APPELLATUR *Τροπωτὴρ*, ATTICE *Πηχυαλεύς*: alii vero *τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κώπης, ὅπερ κατέχων ὁ ναύτης κωπηλατεῖ*, ut annotatur in Lex. meo vet., in quo *πήχυιος* exp. etiam *πηχυαῖος*, Cubitalis: citanturque hæc ex Od. Homeri verba, *Πήχυιον δ' ἄρ ἔπειτα πέδῳ ἐνὶ βόθρον ὀρύξας, Ἀρνειοῦ τάμνε λαιμὸν*, ut *Πήχυιος* i. sit q. *Πυγούσιος*, quo utitur idem Poëta. Od. K. 516. *Βόθρον ὀρύξαι ὅσσον τε πυ-*

γούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ubi Eust. quoque annotat πυγούσιος significare πηχυαῖος, vel potius, secundum veteres, ὁ πυγονιαῖος: quod vocab. legitur ap. Athen. (494.) ubi ait, ὅλμον esse ποτήριον κερατίου τρόπον εἰργασμένον, ὕψος ὡς πυγονιαῖον [πυγωνιαῖον.] Altero autem Πυγούσιος utitur et Arat. 896. Ἀστέρες οὔτε τι πολλὸν ἀπήοροι, οὔτε μάλ᾽ ἐγγὺς, Ἀλλ᾽ ὅσσον τε μάλιστα πυγούσιον οἰήσασθαι: quæ verba Theon sic exp., τοσοῦτον φαίνονται ἀφεστηκότες ὅσον ἐστὶ πυγούσιον ὑπονοῆσαί τινα: πυγούσιον autem i. esse dicit q. πυγόνα: at πυγὼν, inquit, τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου ἐπὶ τὸν μικρὸν δάκτυλον τῆς χειρὸς ἐκτεταμένον μέτρον. Itidem Eust. p. 372. Πυγούσιον δέ ἐστι διάστημα τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου, ἢ καὶ τῶν δακτύλων συνεσταλμένων. Necnon Suidæ πυγούσιον est ὁ πῆχυς κεκαμμένων τῶν δακτύλων, Cubitus in quo digiti sunt in pugnum contracti. Hes. vero πυγούσιον adjective exp. πηχυαῖον, Cubitale. IGITUR Πυγούσιος ET Πυγονιαῖος idem significant cum πήχυιος et πηχυαῖος, i. e. Cubitalis, Cubitum magnitudine æquans: a NOMIN. Πυγὼν, όνος, ἡ, quod i. est q. πῆχυς, Cubitus. Et quemadmodum πῆχυς non solum de Membro illo corporis dicitur, verum etiam de Mensura quæ membrum id sua magnitudine æquat, sic et πυγών: ut tum Theon ap. Arat. l. c. annotat, tum Hes., sic scribens, Πυγὼν, μέτρον τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου, ὅπερ ἐστὶν ὁ ἀγκὼν, ἕως ἔξω τῆς χειρὸς, ἐπικεκαμμένων τῶν δακτύλων: item σπιθάμη. Sic Idem πυγόνος exp. πήχεως, subjungens, Ἐστὶ δὲ ἡ πυγὼν ἀπὸ ὠλεκράνου ἄχρι τοῦ μικροῦ δακτύλου. Suid. quoque πυγόνος exp. πήχεως, in hoc Æliani loco, Τετράγωνοι δὲ ἄμφω, πυγόνος δὲ τὸ μῆκος. Sed utitur et Xen. hoc vocabulo, K. (10, 2.) Τὸ δὲ βάθος τῶν βρόχων, πυγόνος. Et Archestr. ap. Athen. (321.) τὸν σκόρπιον ὠνοῦ ἂν ᾖ Μὴ μείζω πυγόνος· μεγάλου δ᾽ ἀπὸ χεῖρας ἴαλλε. In VV. LL. autem hoc exemplum affertur, sine Auctoris nomine, Τὸ δὲ μῆκος, ὀκτωκαίδεκα πήχεων καὶ πυγόνος, cum hac interpr., Duodeviginti et amplius cubitorum est longitudo. Ubi ambiguum est quid πυγόνος nomine sit accipiendum: an Spithama, ut Hes. a nonnullis exponi tradit, an Mensura alia cubito minor: nisi πῆχυς ibi significet Intervallum a nodo cubiti usque ad extremum digiti medii, πυγὼν vero Intermstitium ab eod. cubiti nodo usque ad extremum manus in pugnum complicatæ: ut πυγὼν a πῆχυς differat quatuor digitorum latitudine. Hæc de Πυγὼν cum suis derivatis addere superioribus libuit, quoniam in mentionem eorum incidi, et quoniam synonyma quoque illis hæc sunt. Apud Hes. vero habetur ETIAM Πυγὸς, expositum itidem ὁ πῆχυς. [" Πήχυιος, Jacobs. Anth. 6, 265. 7, 28." Schæf. Mss. Mimnermi Fr. 2. ἐπὶ χρόνον πήχυιον.]

[* Πηχώδης, Eudocia p. 30.]

[* Πηχίζω, * Πήχισμα, Symm. Ezech. 43, 15. πήχισμα πεπηχισμένον, Cubitalis dimensio cubito dimensa. * " Πηχισμὸς, Dimensio Cubitalis, Iren. Fragm. 16. (p. 447.)" Kall. Mss. " Schol. Nicandri Θ. 42." Wakef. Mss.]

[* " Πηχυαλὲς ἱμάτιον, Ionice, i. q. παραλουργὲς, J. Poll. 7, 53." Schn. Lex.]

Πηχίσκος, ὁ, Stipes cubitalis, ξυλάριον πηχυαῖον, ut Suid. exp., hunc locum afferens, Τῶν δὲ τὸν σχοῖνον ἑλκυσάντων, ἐν ᾧ πηχίσκους τινὰς ἐμβαλόντες, ἀνάβασιν ἀσφαλῆ ἀπειργάσαντο.

" ΠΙΓΓΑΛΟΣ, Hesychio est σαῦρος ille, qui " χαλκὶς dicitur." " Πιπαλὶς, nonnullis est ἡ χαλκὶς " σαῦρα, teste Hes., quæ supra πίγγαλος." [Apud Ælian. H. A. 13, 25. est Πίνδαλος, Nomen avis.]

ΠΙΕΖΩ, έσω, Premo, i. q. θλίβω, etiam Stringendo premo; exp. enim et σφίγγω. Il. Π. (510.) Χειρὶ δ᾽ ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα, Od. Δ. (419.) Ὑμεῖς δ᾽ ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν, Premite: ne sc. elabatur: de Proteo. Aristot. Rhet. 1. Ἀνάγκη δὲ (δύναμίς ἐστι τοῦ) κινεῖν ἕτερον, ἢ ἕλκοντα, ἢ ὠθοῦντα, ἢ αἴροντα, ἢ πιέζοντα, ἢ συνθλίβοντα. Hostis quoque hostem et agmen alterum agmen πιέζειν dicitur, ut et Lat. Premere; itidemque passive πιέζεσθαι, Premi. Xen. Ἑλλ. 7, (1, 31.) Ἐπιέζοντο μὲν γὰρ οἱ Ἀρκάδες, ἔνθεν μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων, ἔνθεν δὲ ὑπὸ Ἀχαιῶν. Itidem Plut. Camillo, Ἐπιέσθησαν δὲ ὑπὸ Καμίλλου, ubi tamen exp. A Camillo oppressi sunt. Item πιέζεσθαι dicitur pro πονεῖν, sicut et Premi pro Laborare, sc. vel in prælio vel in obsidione. Thuc. 1. Παραγινόμεναι τοῖς Κερκυραίοις εἴ πῃ πιέζοιντο, Cum præsto essent Corcyræis, sicubi premerentur et laborarent. Paulo ante, Ὁρῶντες τοὺς Κερκυραίους πιεζομένους. Videtur autem esse metaph. vel ab oneribus, vel a luctatoribus: de utrisque enim πιέζειν dicitur: Xen. K. Π. 7, (5, 6.) Πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ ὄνοι οἱ κανθήλιοι. Aristoph. B. (30.) ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται. De luctatore autem dictum vide in Πιεζέω. ‖ Præterea res aliqua molesta πιέζειν dicitur, itidem ut Lat. Premere, pro Cruciare, Angere, Thuc. 2, (52.) Ἐπίεσε δ᾽ αὐτοὺς μᾶλλον πρὸς τῷ ὑπάρχοντι πόνῳ, καὶ ἡ ξυγκομιδὴ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ ἄστυ, Cruciabat ipsos magis præter præsens malum, comportatio frugum ex agris in urbem. ‖ Πιέζειν λιμῷ quoque, ut Lat. Fame premere, Xen. Ἑλλ. (2, 3, 18.) Ὀλίγον ἔτι χρόνον τῷ λιμῷ πιέσαντας. Et passive λιμῷ s. σπάνει πιέζεσθαι, interdum etiam simpliciter πιέζεσθαι: (5, 4, 56.) Πιεζόμενοι σπάνει σίτου. Thuc. 1, (126.) p. 40. Ὡς ἐπιέζοντο, καί τινες καὶ ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Cum penuria premerentur, Schol. exp. ἐταλαιπώρουν: quæ potius exp. conveniret huic loco, 2. Τοιούτῳ δὲ πάθει οἱ Ἀθηναῖοι περιπεσόντες ἐπιέζοντο, Afflictabantur. Xen. Ἑλλ. 7, (2, 1.) Μάλα ἐπιέζοντο οἱ Φλιάσιοι καὶ ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων. Sic πιέζεσθαι πενίᾳ, ut Lat. Paupertate premi. Item πιέζεσθαι νόσῳ, Morbo premi. Necnon Πιεζόμενος ταῖς περὶ τοὺς παῖδας συμφοραῖς, Xen. K. Π. 7, (2, 7.) Plut. vero in Pericle (31.) Πιέζει φθόνῳ τὸν Φειδίαν, ut Lat. quoque Premere s. Onerare invidia. Necessitas quoque πιέζει, itidem Premit, Urget, et ad angustias redactum cogit, Aristoph. (N. 437.) ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει, ubi exp. στενοχωρεῖ, et ἀναγκάζει. Ac sicut ibi accipiunt pro στενοχωρεῖν et Coarctare, sic Plut. Alcib. Πιέζων τῷ λόγῳ καὶ συστέλλων, ταπεινὸν ἐποίει καὶ ἄτολμον. ‖ Πιέζειν, s. χειρὶ πιέζειν, Stricta manu s. Firmiter tenere, retinere, Plut. de Aud. Poëm. Ταῦτα τοῖς γραμματικοῖς παρέντας, ἐκεῖνα μᾶλλον πιέζειν, οἷς ἅμα τὸ χρήσιμον καὶ πιθανόν ἐστι. E Nonno vero (Jo. 255.) χερσὶ πιέζειν οὐδὲν, pro Manibus nihil capere. ‖ Reperitur ETIAM Πιεζέω pro πιέζω usurpatum, Od. M. (196.) Πλείοσί μ᾽ ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλόν τε πιέζευν: paulo ante vero χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον. Utitur et Plut. aliquoties, ut in Alcib. (2.) de lucta, Ἐν μὲν γὰρ τῷ παλαίειν πιεζόμενος, ὑπὲρ τοῦ μὴ πεσεῖν, ἀναγαγὼν πρὸς τὸ στόμα τὰ ἅμματα τοῦ πιεζοῦντος, οἷος ἦν διαφαγεῖν τὰς χεῖρας. Quod in Apophth. (p. 707.) refert his verbis, Ἐλήφθη ἐν παλαίστρᾳ, καὶ μὴ δυνάμενος διαφυγεῖν, ἔδακε τὴν χεῖρα τοῦ καταπαλαίοντος: ut luctator adversarium suum πιέζειν dicatur, cum ita eum prehendit et constrictum tenet ut elabi nequeat. Sed in Theseo (init.) Τὰ διαφεύγοντα τὴν γνῶσιν αὐτῶν, τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν πινάκων πιεζοῦντες, videtur πιεζοῦντες significare Augusto spatio constringentes. At pro Cohibere vel Reprimere idem accepisse potius videtur in h. l. Πιεζοῦντος τὸν κενὸν καὶ ἀνόητον τῦφον. [" Πιέζω, Anton. Lib. p. 86. Verh., Valck. ad Röv. 61. Hipp. p. 234. Sylb. ad Paus. 187. Bernard. Reliq. 97. ad Herod. 59. Wakef. S. Cr. 3, 55. 5, 121. Jacobs. Anth. 11, 280. ad Dionys. H. 1, 347. ad Charit. 756. Vexo, Molestia afficio, Jacobs. Anth. 12, 258. Πεπιεσμένος cum gen., Musgr. Iph. A. 1072. Πιεζέω, Wessel. Diss. Herod. 143. Koen. ad Greg. Cor. 222. Plut. Mor. 1, 494. 497. sic et videtur esse p. 506. ad Od. M. 174. ad Herod. 488. 688. 700. ad Diod. S. 2, 95. Plut. Thes. init. T. 3. p. 334. Cor., Gronov. Diatr. Stat. 239. Lips., Schneid. ad Xen. Mem. 186. Ed. 3. Polyb. 3, 378." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 1, 1, 10. 3, 4, 27.] " Βαρυπιέζω, Graviter pecco, VV. " LL. sed mendose."

Πίεσμα, τὸ, Retrimentum quod ab expresso succo reliquum est. Πίεσμα, inquit Gorr., Retrimentum cujuscunque rei post expressionem relictum. Dicitur ETIAM Ἐκπίεσμα, ET Ἀπόθλιμμα. Plerique tamen non Retrimenta tantum a succo expresso reliqua, sed Ipsum etiam succum aliquando significare

contendunt. Pro Retrimento quod ab expresso succo reliquum est, accipiunt in his ll. Gal. κ. Τόπ. 1. Μυροβαλάνου πίεσμα. Aët. 13, 21. Μελίης φύλλα κόψας καὶ χυλίσας, δίδου πίνειν τὸν χυλὸν, τὸ δὲ ἀποθλίμμα κατάπλαττε, Gal. Simpl. 6. Τὸ δ' ὑπόλοιπον ἀποθλίμμα τὸ γεῶδες καὶ σκληρόν. At pro Succo, Diosc. 1. de baccis lauri, Τὸ δὲ π. αὐτῶν ὠταλγίαις καὶ δυσηκοΐαις βοηθεῖ: ut Plin. 23, 8. Succus baccarum aurium dolori et gravitati instillatur. Gal. κ. Τόπ. 2. dicit, Δαφνίδων ἐκπίεσμα. [Πίεσμα, Meleager 49. "Casaub. ad Athen. 114. Pressio, ad Charit. 222. Valck. Anim. ad Ammon. 41. Toup. Opusc. 1, 382. 2, 277. * Πιεσμὸς, Heyn. Hom. 7, 657." Schæf. Mss. "Greg. Naz. Carm. p. 19." Kall. Mss. Hippocr. 241, 40. "Schol. Pind. 'O. 4, 10." Boiss. Mss.] Πίεσις, Pressio, Pressura, ["Aret., Phot. Bibl." Wakef. Mss.: Gl. Pressus. * Πιέσιμος· Pressivus. * Πίεξις, Hippocr. 744. 759. 829. "Gal. v. Σχέσει. * Πιεστέος, Hippocr. 767." Wakef. Mss.] Πιεστὸς, Pressus, Qui premi s. comprimi potest, premendo coarctari et stringi potest, Aristot. Π. ταῦτα ὅσα δυνατὰ εἰς τὰ ἑαυτῶν κενὰ συνιέναι, ἢ εἰς τοὺς ἑαυτῶν πόρους: q. l. sic exp. Compressilia sunt ea, quæ possunt in suas ipsorum inanes partes aut in suos ipsorum meatus coire: ut spongia, lana, cera, caro. [Theophr. Fr. 7, 8. * Ἀπίεστος, Aristot. Meteor. 4, 9. p. 107. Sylb.] Πιεστὴρ, ῆρος, ὁ, Prelum, Torcular, [Gl. Prelum.] Πιεστήριον, τὸ, idem: seu, τὸ ἔκθλιβον, ut Suid. exp., Tormenti genus ap. Synes. (201.) ubi exp. Prelum pressorium. Vide Δακτυλήθρα. [Diosc. 4, 76.] Πίεστρον, τὸ, idem. Item, Instrumentum chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum, Gal. Lex. Hippocr. Θλάσιν, τὸν ἐμβρυοθλάστην· ὅπερ καὶ π. καλεῖται.

[* "Ἀναπιέζω, Hippocr. 807." Wakef. Mss. * Ἀναπίεσμα, J. Poll. 4, 127. 132. * Ἀναπιεσμὸς, Erot. v. Ἀνακωχή.] Ἀντιπιέζω, Vicissim premo, Prementem vicissim premo. Budæo Impressionem facio vicissim, e Polybio afferens, Λοιπὸν ἀντιπιέσωσιν οἱ φαλαγγῖται τοὺς καθ' αὐτούς. Item pass. Ἀντιπιεσθῶσιν ὑπὸ τούτων. Ἀποπιέζω, Exprimo, [Theophr. C. Pl. 6, 7, 3. Fr. 11. Ἀποπίεσμα, τὸ, Retrimentum ab expresso succo reliquum, Id unde succus s. liquor expressus fuit, Quod post expressionem succi remanet, ut vinacia. Idem cum πίεσμα et ἐκπίεσμα. ["Ad Mœr. 357." Schæf. Mss. * Ἀποπίεσις, Theophr. Fr. 3, 11. 58. 7, 7. * Διαπιέζω, Gl. Interpremo, Lucian. Lexiph. 11. "Ad Charit. 328." Schæf. Mss.] Ἐκπιέζω, Exprimo, Premendo expello, Plut. (9, 741.) Ἂν γὰρ τὸ λευκότατον ἐμβάλῃς ἔριον εἰς ὕδωρ, ἢ ἱμάτιον, ἀναφαίνεται μέλαν, καὶ διαμένει, μέχρις ἂν ὑπὸ θερμοῦ ἐξικμασθῇ τὸ ὑγρὸν, ἢ τισι στρέβλαις καὶ βάρεσιν ἐκπιεσθῇ, Dum humorem calor arefecerit, aut preli tormentum pondusve expresserit, ["Fischer. ad Anacr. p. 16." Schæf. Mss. Aristoph. Εἰρ. 1136. ξύλα ἐκπεπιεσμένα, sed cf. Schol. et Hermann. de Metris Gr. p. 361.] Ἐκπίεσμα, τὸ, Id quod expressum est, Succus s. Liquor expressus, Gal. de LL. Aff. 2. Δαφνίδων ἐκπίεσμα, pro quo Dioscor. πίεσμα, ut supra docui, ubi et Plinii interpr. ascripsi. Item, Retrimentum et reliquiæ succi expressi, Fæx et veluti stercus succi expressi, Quod post expressionem remansit, i. q. πίεσμα, ἀποπίεσμα, μάγμα, Diosc. 4, 160. de glande unguentaria, Τὸ δ' ἐκκοπείσης καὶ ἐκθλιβείσης αὐτῆς ἐκπίεσμα μίγνυται σμήγμασι, Tusæ et expressæ recrementum, Quod e tusa expressaque superest. Cels. 6, 5. dicit Myrobalani magma. Ruellius tamen l. c. vertit Tusæ et expressæ succus. || Fractura calvariæ in multas partes, in qua profundius fracta ossicula descendunt, et membranam cerebri comprimunt, Gorr. Quæ desumta sunt e Defin. Medic., quæ Galeno ascribuntur, Ἐκπίεσμα, ἐστὶν ὀστοῦ πολυμερὴς διακοπὴ, μετὰ τοῦ τάσιν δρᾷν τῶν ὀστῶν, εἰς τὸ βάθος ὑποκεχωρηκέναι καὶ θλίβειν τὴν μήνιγγα. P. Ægin. 6, 9. ἐκπίεσμα speciem facit τῶν τῆς κεφαλῆς καταγμάτων, sic definiens, Ἐκπίεσμα δέ ἐστι πολυμερὴς τοῦ ὀστέου διαίρεσις, μετὰ τοῦ τὰ κατεαγότα ὀστάρια ὑποκεχωρηκέναι κάτω πρὸς τὴν μήνιγγα. Sed in illo Gal. l. SCRIPTUM Ἐκπίασμα: quod si mendosum non est, deducemus AB Ἐκπιάζω posito pro Ἐκπιέζω, sicut πιάζω pro πιέζω. Ibid. illa duo verba, τάσιν δρᾷν, mendo non carent, et forsan e Paulo pro eis reponendum τὰ κατεαγότα. ["Ἐκπίεσμα, Cocchii Chirurg. p. 4. 16." Kall. Mss. "Phryn. Ecl. 180. Casaub. ad Athen. 114." Schæf. Mss. Vide Ἐμπίεσμα.] Ἐκπιεσμὸς, Expressio, Aristot. de Mundo, Ὄμβρος γίνεται κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους, Imber fit expressione nubis. || Dicitur etiam, ut tradit Gorr., Totius oculi prolapsus extra cavitatem suam. Sic enim oculi aliquando exprimuntur ut prominentes permaneant. Avicenna Oculi exitum et egressionem vocat. Differt ἀπὸ τῆς προπτώσεως, quod in hac, uvea tantum tunica, in illa totus oculus foras erumpat. Id malum intellexit Cels., cum ait, nonnunquam ingentem inflammationem toto impetu erumpere, ut oculos sua sede propellat. Contingit et iis qui strangulantur, ut scribit Aët., et in athleticis certaminibus, et feminis quæ in partu præ dolore vehementius distenduntur, aut e magnis fluxionibus quæ a capite impetu descendunt. ["Ἐκπιεσμὸς, * Ἐκπιασμὸς, Matth. ad Gloss. min. p. 33." Schæf. Mss.] Ἐκπίεσις, Expressio, i. q. ἐκπιεσμὸς, ex Aristot. autem de Part. Anim. 4. Λῆψις καὶ ἐκπίεσις, pro Comprehensio et compressio. Ἐκπιεστὸς, Expressus, Qui exprimi potest. At e Probl. Aristot. ἐκπιεστὰ ξύλα, pro Lignei cunei, Gaza. [Vide Ἐμπιεστός. * Ἐκπιεστὴρ, unde] Ἐκπιεστήριον, τὸ, Id quo aliquid exprimere possumus, Prelum, Torcular, J. Poll. 10. citat ex Aristoph. numerans inter σκεύη τὰ περὶ τὴν θεραπείαν τῶν ἐσθήτων. Et forsan fuit Prelum quo fullones humorem e vestimentis lotis exprimebant. [* Συνεκπιέζω, Gl. Premo. * Συνεκπιεστέον, Geop. 3, 7, 1. * Ἐμπιέζω, Themist. Or. 2. p. 39. Hippocr. 272. ult. * Ἐμπίεσμα, Chirurg. Vet. p. 98. Gal. et P. Ægin. p. 249. ubi perperam legitur ἐκπ., quod vide. * Ἐμπιεστὸς, Aristot. Probl. 16, 8. ξύλα, Edd. ἐκπιεστὰ, sed Cod. Par. rectius ἐμπ. Vide Ἐκπιεστός. * "Ἐπιπιέζω, Brunck. Apoll. Rh. 235. (3, 1335.)" Schæf. Mss. * Ἐπιπιεσμὸς, Galen. 8, 19.] Καταπιέζω, Deprimo, Opprimo, Comprimo, [Gl. Deprimo, Presso.] Καταπίεσις, ἡ, Depressio, Compressio, Oppressio. [* Παραπιέζω, unde * Παραπιεσμὸς, Chirurg. Vett. 101.] "Περιπίσματα, τὰ, Vinacei s. Vinacea, etiam Fraces, "h. e. Ea quæ vino oleoque expresso supersunt: "quam in uvis Brisam vocat Colum. Scribit Schol. "Aristoph. (N. 45. Ἱππ. 803.) στέμφυλα proprie "dici τὰ ἀποπιέσματα τῶν ἐλαῶν: περιπίσματα autem, τὰ ἐκ τῶν σταφυλῶν ἀποπιεζόμενα: sed reperiri hæc vicissim etiam usurpata, στέμφυλα sc. ἐπὶ "τῶν σταφυλῶν, περιπίσματα vero ἐπὶ τῶν ἐλαῶν. "Apud alios vocabuli hujus nulla mentio." [Ernesti censet aut leg. περιπιέσματα, a * Περιπιέζω, aut * Παριπίσματα, a * Παριπίζω. Conjectum est etiam * Περιπτίσματα. * Προσπιέζω, Gl. Appremo, Æsch. Cho. 299. Hippocr. 406, 35.] Συμπιέζω, Comprimo. Exp. etiam Opprimo. ["Xen. Ἀπ. 3, 10, 7. in statuis τὰ ὑπὸ τῶν σχημάτων—συμπιεζόμενα καὶ τὰ διελκόμενα. In Lexx. caret auctoritate. Sed Grammius præter h. l. attulit Aristot. Probl. 11, 44. Συμπιέζεσθαι ἀναγκαῖον τὰς ἀκοὰς διασπωμένου τοῦ σώματος, et e Dione Cassio 36. p. 24. Συμπιέζετο τὰ μέσα." Lex. Xen. * Συμπιεσμὸς, Sext. Emp. adv. Math. 9, 82. "Nicet. Eugen. 6, 182." Boiss. Mss. * Συμπίεσις, Compressio, Plato Cratylo 3. p. 319=427.] Ὑποπιέζω, Supprimo. Suid. exp. ἐκθλίβω, i. e. Exprimo, Elido. Alii etiam Vexo. ["Ad Lucian. 1, 461. Wakef. S. Cr. 5, 121. Ὑποπιέζω, * Ὑποπιάζω, Phryn. Ecl. 206(=461. Lob.) T. H. ad Plutum p. 403." Schæf. Mss.]

Πιάζω, Dorice pro Πιέζω dici tradit Eust. Unde ap. Hes. Πιαζόμενος, θλιβόμενος. Synonyma enim sunt πιέζειν et θλίβειν. Apud Herod. (4, 11.) Πιασθεὶς πολέμῳ, Bello pressus, vexatus. || Exp. etiam Injecta manu premo, Prehendo, Comprehendo, Corripio, Act. 3, (7.) Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε, Prehensum dextra manu excitavit. Frequens ap. Jo. 7, (30.) Ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι: 10, (39.) Ἐζήτουν πάλιν αὐτὸν πιάσαι: 11, (57.) Ἵνα ἐάν τις γνῷ ποῦ ἐστιν, μηνύσῃ, ὅπως πιάσωσιν αὐτόν. Pro

quibus Matth. et Marc. Ἐζήτουν πῶς αὐτὸν δόλῳ κρατήσαντες ἀποκτείνωσιν. Itidem Paul. 2 ad Cor. (11, 32.) Πιάσαι με θέλων. Pisces quoque et belluas πιάσαι dicuntur, qui capiunt. Jo. 21, (3.) Ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδὲν, Nihil ceperunt, de Petro et quibusdam aliis Christi discipulis piscantibus, Apoc. 19, (20.) Ἐπιάσθη τὸ θηρίον. At VERBI Πιάω, sub quo nonnulla horum exemplorum posita fuere in VV. LL., nullum affertur exemplum. [" Πιάζω, Wakef. S. Cr. 3, 54. Valck. ad Herod. 285. Brunck. Aristoph. 1, 24. Πιαξῶ, Valck. ad Röv. 61. * Πίασμα, Bergler. Alciphr. 249." Schæf. Mss. " Eubulus, Comicus Poëta Atticus, ap. Athen. 108. δακτύλου πιάσματι, Pressu digiti." Schw. Mss. * Πιαστὴς, vide Στρουθοπιαστής. * Πιαστὴρ, unde * Πιαστήριον, Gl. Pressorium, ITEM * Πιατήριον, Heliod. in Stob. Ecl. Phys. 467. * " Ἀμφιπιάζω, Theocr. Epigr. 6. Ἀμφιπιάσω, Ἀμφιπιαξῶ, Valck. ad Röv. p. 61. Theocr. p. 296. * Ἀντιπιάζω, Wakef. S. Cr. 3, 56." Schæf. Mss. * " Ἀποπιάζω, Comprimo, Chrys. Hom. 117. T. 5. p. 760, 33. Τὸν πόκον ἀπεπίασεν, καὶ εὑρέθη λεκάνη μεστὴ ὕδατος." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Ἐκπιάζω, vide Ἐκπιέζω. " Thom. M. 708. Brunck. Aristoph. 1, 24." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Ἐκπιασμὸς, vide Ἐκπιεσμός. " Diog. L. 10, 101." Wakef. Mss. Stob. Ecl. 661. Ἐμπιάζω, unde] " Ἐμπιασθὲν " γάλα, e Diosc. 2. pro Colostrum." [* " Ὑποπιάζω, Athan. 1, 825. 832. 9, 148. 327. Orig. c. Cels. 272. 404." Kall. Mss. " Matthæi Animadv. in IV Homil. Chrys., Witteb. 1795. 8. p. 9." Schæf. Mss. Vide Ὑποπιέζω.]

" ΠΙΘΗΞ, ET ΠΙΘΗΚΟΣ, Suidæ ἡ μιμὼ, Imitatrix " hominis simia: dicta, ut quidem ipse vult, παρὰ τὸ " πείθειν ἡμᾶς: malim ego παρὰ τὸ πείθεσθαι ὑφ' " ἡμῶν: nam, Plut. etiam teste (6, 190.) Ὁ πίθηκος " μιμεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιχειρῶν, ἁλίσκεται συγκι" νούμενος καὶ συνορχούμενος. Proverbia, Γέρων πί" θηκος οὐχ ἁλίσκεται, nisi μετὰ χρόνον, et Πίθηκος ἐν " πορφύρᾳ, vide ap. Suid. || Πίθηξ, teste Suida, παρά " τισιν est non solum ἡ μιμὼ, sed etiam ὁ βραχὺς ἀν" θρωπίσκος, Parvulus, s. Brevis staturæ, Homuncio, " Pumilio." [" Πίθηξ, Jo. Mauropus in Mustox. Syll. Fasc. 2. p. 4=ad Marin. 133." Boiss. Mss. Salmas. in Solin. 267. " Toup. Opusc. 1, 358. Πίθηκος, Bergler. Alciphr. 139. Abresch. Lectt. Aristæn. 153. Toup. Opusc. l. c. Wagner. Alciphr. 2, 221. Jacobs. Anth. 9, 462. 10, 166. 222. Aristoph. Fr. 257. Γέρων π., Toup. Opusc. 1, 68. Π. ἐν πορφύρᾳ, 356. 2, 69." Schæf. Mss. Homo turpi facie, Schæf. ad Long. 385.] " INDE Πιθηκοειδὴς, Simiæ " similis, speciem gerens; Qui de simiarum genere " est, PRO πιθηκώδης: Aristot. (H. A. 1, 778.) Περὶ " τῶν πιθηκοειδῶν, De simiarum genere, Gaza." [Πιθηκώδης, Phot. Bibl. p. 100. " Aristot. Phys. Ælian. H. A. 691." Wakef. Mss. * Πιθηκόμορφος, Lycophr. 1000. " Bergler. Alciphr. 139." Schæf. Mss. * Πιθηκοφάγος. " Πιθηκοφαγέω, Simias come" do, Simiis vescor," [Herod. 4, 194. * Πιθηκοφόρος, Lucian. 1, 614.] " Derivatum inde ET Πιθή" κειος, q. d. Simiaceus, Greg. πιθήκειον βλέπειν, " Simiaceum tueri, Simiæ vultum exhibere spectan" tibus: Εἰ μὴ καὶ λέοντα αἰτιῷτό τις ὅτι μὴ πιθή" κειον βλέπει." [* Πιθήκινος, vide Τριπιθήκινος.] " NECNON Πιθηκίζειν ET Ὑποπιθηκίζειν, Simiam " imitari, agere, h. e. Adulari, s. Dolosis adulationi" bus uti, Aristoph. Σφ. (1290.) Ταῦτα ἰδὼν, ὑπό τι " μικρὸν ἐπιθήκισα, Aliquantum simiam egi, et dolose " adulari cœpi." [" Πιθηκίζω, Phrynichus Bekkeri 34. Schol. Dem. de Cor. 323. Bekk." Boiss. Mss.] " Πιθηκισμὸς, Imitatio simiæ, Imitatio adulatoria, " Adulatio dolosa, qua sc. simiæ modo imitando " adulamur et capimus aliquem: unde exp. et μίμη" μα, et θώπευμα et ἀπάτη. Aristoph. Ἱππ. (887.) " οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις." [M. Anton. 9, 37. I. q. πανουργία, Anecd. Bekk. 60.] " Διαπιθηκίσαι, " Suidæ est τὸ διαπαῖξαι, Colludere, Ludere inter " se: metaph. a simiis, quæ animal sunt φιλοπαι" γμονέστατον." [* Ἐπιπιθηκίζω, Schol. Aristoph. Θ. 1133. * Πιθήκιον, Mathem. Vett. p. 9. " Jacobs. Anth. 10, 166. * Πιθηκιδεὺς, Valck. Adoniaz. p. 401. ad Herod. 252." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 47. Vide Ἀηδονιδεύς. * " Πιθηκιαῖος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 556." Boiss. Mss. * " Πιθηκοῦσαι, Jacobs. Anth. 11, 179. ad Diod. S. 2, 438. 449. Πιθηκοῦσσαι, Valck. Phœn. p. 370." Schæf. Mss.] " Dicitur ETIAM Πίθων pro πίθηξ s. πίθηκος, Pind. " καλός τοι πίθων παρὰ παισὶν ἀεὶ, Apud pueros simia " semper pulcra." [Sostratus Eustathii ad Od. K. p. 407. " Πίθηκος πίθων, ut κάνθηλος κάνθων, κάπηλος κάπων, Caupo, Cupo, Scal. ad Varron." Gataker. Mss.]

ΠΙΘΟΣ, ὁ, Dolium, Hesiod. Ἔργ. (1, 366.) Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι, Μεσσόθι φείδεσθαι: q. l. a Plut. explicatur (8, 803.) Ἀρχομένου πίθου καὶ λήγοντος ἐμφορεῖσθαι. Pro λήγοντος πίθου autem dicit ibid. Ἀποδεοῦς τοῦ πίθου γενομένου. Idem Plut. de Orac. Pyth. Ἐπίμπλων πίθους. Lucian. (1, 801.) Ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκώς: (802.) Ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, Totum ebibere vini dolium. Vide alium his similem locum in Κρατήρ. Proverbiale autem est, Ἐκ πίθου ἀντλεῖν, pro Largiter promere quasi e pleno dolio: quomodo accipiunt et ap. Cic. De dolio sibi haurire. Theocr. 10, (13.) Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον, ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος. Sic ἐκ πηγῶν dixit Chrys. Et Athen. 11. ἐκ πελλίδος πίνειν. In Proverbium abiit etiam ὁ τετρημένος τῶν Δαναΐδων πίθος, Dolium Danaidum pertusum, quod frustra replere conantur. Aristot. Œcon. 1. Καὶ γὰρ τὸ κτᾶσθαι δυνατὸν χρὴ εἶναι καὶ φυλάττειν· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτᾶσθαι· τῷ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἐστὶ, καὶ ὁ λεγόμενος τετρημένος πίθος: Polit. 6. Ὁ τετρημένος γάρ ἐστι πίθος ἡ τοιαύτη βοήθεια τοῖς ἀπόροις, Lucian. (1, 803.) Ἐπιῤῥεῖ γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον, ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος, ubi sibi opponuntur Inexhaustus philosophiæ fons et inexplebile Danaidum dolium. De quo et Plaut. Pseudolo, In pertusum ingerimus dolium, operam ludimus. Sic Catull. Dolia virgineis idem ille repleverit urnis. Est item aliud Prov. Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, sub. μανθάνειν, In dolio figlinam discere: ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, καὶ ἁπτομένων εὐθέως τῶν μεγάλων καὶ τελείων, ὡς εἴ τις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειρεῖ, Hes. Quæ Proverbii istius exp. confirmatur h. Greg. l. in Apologia de Fuga, Τό γε παιδεύειν ἄλλους ἐπιχειρεῖν πρὶν αὐτοὺς ἱκανῶς παιδευθῆναι, καὶ ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐν ταῖς τῶν ἄλλων ψυχαῖς ἐκμελετᾶν τὴν εὐσέβειαν. Utitur et Plato Lachete. Vide Erasm. Finguntur porro et δοιοὶ πίθοι κηρῶν ἔμπλειοι ἐν οὐρανῷ κεῖσθαι, ὁ μὲν ἀγαθῶν, ὁ δὲ φαύλων, Plut. περὶ Φυγῆς, ubi lege quæ de his disserit. Item Il. Ω. 527. Talis est et ὁ Πανδώρας πίθος, Hesiod. Ἔργ. 1, 94. || Πίθοι numerantur et inter Species rerum in cœlo apparentium, Aristot. de Mundo, (4, 23.) Πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι φαντασμάτων ἰδέαι θεωροῦνται, λαμπάδες τε καλούμεναι, καὶ δοκίδες καὶ πίθοι καὶ βόθυνοι, κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα ὧδε προσαγορευθεῖσαι. Q. l. Bud. sic vertit, Complures item et aliæ rerum formæ cernuntur in cœlo apparentium, ut quæ faces, quæ trabeculæ, quæ dolia, quæ scrobes nuncupantur: omnia ab earum rerum similitudine appellata, unde nomina mutuata sunt. Hi πίθοι a Plin. APPELLANTUR Πιθῖται κομῆται: 2, 25. de cometarum generibus, Disceus suo nomini similis, colore autem, electro, raros e margine radios emittit. Pithites, doliorum figura cernitur, in concavo fumidæ lucis. Sed ibi quædam exempl. habent Pitheus, ut ibid. Disceus, Hippeus: quæ quomodo Græce scribenda sint, sc. AN Πιθεὺς, ET Δισκεὺς, ET Ἱππεὺς, AN Πίθειος, ET Δίσκειος, ET Ἵππειος, ambiguum est. Vide et Πιθίτης. [" Πίθος, Græv. Lectt. Hes. 549. Heind. ad Plat. Gorg. 159. Locus ubi π. conficiuntur, Act. Traj. 1, 208. Conf. c. λίθος, ad Lucian. 2, 69. Π. Δαναΐδων, Bergler. Alciphr. p. 10. Π. τετρημένος, Valck. Hipp. p. 261. Ἐν πίθῳ ἡ κεραμεία, Heind. ad Plat. Gorg. 235. Πίθος, Πιθεὺς, Ruhnk. ad Schol. Plat." Schæf. Mss.]

Πιθοκοίτης, Qui in dolio cubat, ut ὑληκοίτης. Tale A erat Diogenis domicilium, de quo Lucian. (2, 5.) Ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν. Sed et alii in hujusmodi domiciliis vivebant tempore belli, aut exilii, aut similis calamitatis, ut locus Aristoph. in Πιθάκνη citatus indicat. Rursum ap. Lucian. (1, 549.) Diogenes, τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. Aristoph. vero Schol. ETIAM Πιθοκοίτη usurpasse videtur pro Dolio in quo cubatur. Vide Πιθάκνη.

Πιθαύλης, ὁ, Pithaules, Utricularius, i. e. Qui tibia utitur quæ sua forma πίθον refert. Utrem Lat. vocant id tibiæ genus, pastoribus familiare. Seneca Ep. 10, 77. Pithaules bonus judicatur. Habet tibicen quoque Græcus et præco concursum. Vibiscus, Choraulas centum, etiam pithaulas centum. Utricularium autem dicit Suet. Nerone 54. Voverat proditurum se parta victoria ludis etiam hydraulam et choraulam et utricularium. UNDE Πιθαυλικὸς, Ad pithaulem pertinens: ᾄσματα, Cantica pithaularum, Cantica quæ utricularii solent modulari. Diomedes B l. 3. Quando enim chorus canebat choricis tibiis, i. e. choraulicis, artifex concinebat: in canticis autem pithaulicis responsabat. Sic enim reponit Brodæus pro Pyraulicis, quod in vulg. Edd. legitur. Erasm. autem in illo Senecæ l. annotat, in quibusdam exempl. scriptum fuisse Pytholaus; sed forte LEGENDUM Φυσαύλης, ab inflandis tibiis. [" Πιθαύλης, Phryn. Ecl. 66." Schæf. Mss.]

Πιθοίγια, τὰ, Doliorum apertiones; AT Πιθοιγία, ἡ, Doliorum apertio. Festum erat Bacchicum ap. Græcos, quale est quod in honorem S. Martini agitatur. Proclus exponens Hesiodi versus in Πίθος citatos, Ἐν τοῖς πατρίοις, inquit, ἐστὶν ἑορτὴ πιθοιγία, καθ' ἣν οὔτε οἰκέτην οὔτε μισθωτὸν εἴργειν τῆς ἀπολαύσεως τοῦ οἴνου θεμιτὸν ἦν, ἀλλὰ θύσαντας, πᾶσι μεταδιδόναι τοῦ δώρου τοῦ Διονύσου. Itidem Tzetz. in eund. l. annotat, Ἐν ταῖς πατρίοις τῶν Ἑλλήνων ἑορταῖς ἐτελεῖτο καὶ τὰ ἀσκώλια καὶ τὰ πιθοίγια εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Et aliquanto post, sc. postquam exposuit quæ sint ἀσκώλια, addit, Ἡ δὲ πιθοιγία, κοινὸν ἦν C συμπόσιον, ἀνοίξαντές τε τοὺς πίθους, πᾶσι μετεδίδουν τοῦ Διονύσου δωρήματος. Sed ibi quædam Edd. perperam HABENT Πιθηγία, ET Πιθαγία, sicut et ap. Plut. mendose LEGITUR Πιθωνία, Symp. 3, 7. Τοῦ νέου οἴνου Ἀθήνῃσι μὲν ἑνδεκάτῃ μηνὸς κατάρχονται, πιθοιγίαν τὴν ἡμέραν καλοῦντες. Rectius ap. Eund., Symp. 9, 10. Καὶ μὴν οἶνόν τε τὸν νέον οἱ πρωϊαίτατα πίνοντες, ἀνθεστηριῶνι πίνουσι μηνὶ μετὰ χειμῶνα, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡμεῖς μὲν ἀγαθοῦ δαίμονος, Ἀθηναῖοι δὲ πιθοιγίαν προσαγορεύουσι. Dicitur autem Πιθοιγία sing. num. fem. gen. [Gl. Vinalia.] et Πιθοίγια pluraliter ac neutraliter, ut Ἱερομηνία, et Ἱερομήνια, [" Bibl. Crit. 2, 3. p. 56." Schæf. Mss.]

Πιθώδης, Dolii figuram gerens. At πιθώδης βόθυνος, Scrobs dolii amplitudine.

Πιθίτης, ὁ, itidem Dolii formam imitans, Dolio similis: πιθῖται κομῆται, qui et πίθοι, ut supra ex Aristot. et Plin. docui. Sic et ap. Senecam leg. puto PRO Πιθίαι, quod vulg. habent Edd.: Nat. Quæst. 1, 14. Horum (ignium) plura genera conspiciuntur. D Sunt enim velut corona cingente introrsus ignes: cœli recessus est similis effossæ in urbem speluncæ: sunt pithiæ, cum magnitudo vasti rotundique ignis dolio similis vel fertur vel in uno loco flagrat. [Hoc sensu Schn. Lex. affert *Πιθείας, ὁ, e Procli Paraphr. Ptolem. 131.] FEM. Πιθῖτις, ιδος, ἡ, Quæ dolii figura est, formam repræsentat, Diosc. 4, 65. de sativi papaveris generibus, Ἡ δέ τις ἀγρία ἐγκαθημένη ἔχουσα τὴν κωδίαν, μέλαν σπέρμα, ἣ καὶ π. ὀνομάζεται, ὑπ' ἐνίων δὲ ῥοιάς. Dicitur igitur πιθῖτις μήκων, Papaver sylvestre s. erraticum, Rhœa alio nomine appellatum.

[* " Πίθιον, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.]

Πιθάριον, τὸ, Doliolum, Hes. in Φιδάκνη, ut videbis in Πιθάκνη. [* Πιθίσκος, Plut. Camillo 20. e Coraii emend.]

[* Πιθὼν, Gl. Doliarium: * Πιθεών· Torcular, Cella vinaria.]

Πιθάκνη, ἡ, Doliolum, ὁ μικρὸς πίθος, Hes. Suid. Πιθάκναι erant et Pocula quædam dolii figura, vel e ligno, vel e terra figlina; nam et ex Herod. affertur Ἐς πίθους κεραμέους, pro In fidelias fictiles: et Prov. illud, Ἐν πίθῳ κεραμείαν, a figulis manavit. Athen. (483.) de Lacedæmoniis, Κατὰ τὰς ἑορτὰς ἔν τε τοῖς ἐπινικίοις καὶ τοῖς γάμοις τῶν παρθένων πίνουσιν ἐκ κεραμέων ποτηρίων, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις συμποσίοις καὶ φιδιτίοις, ἐν πιθάκναις. Aliquanto post (495.) ubi de Πελίκῃ sermo est, affert hunc Ionis locum, Ἐκ ζαθέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες ὄλπαις οἶνον ὑπερφίαλον κελαρύζετε, ubi videtur potius accipi pro Vase in quo vinum ferebatur in cœnaculum, et e quo illud promebant in ὄλπας, quod poculis infunderent; ibi enim Athen. scribit ὄλπαις usos fuisse πρὸς τὴν τοῦ οἴνου ἔγχυσιν, Ion autem solitos fuisse haurire ἐκ πιθακνῶν. Nisi malis accipere pro Doliolo in cella vinaria reposito, unde vinum promitur in ὄλπας. Utitur hoc vocabulo Aristoph. Πλ. (546.) ἀντὶ δὲ μάκτρας Πιθάκνης πλευρὰν ἐρρωγυῖαν, ubi Schol. annotat πιθάκνη forma dimin. dici, ut πολίχνη. Suid. tradit ab eod. Aristoph. πιθάκνας dici τοὺς ἐρήμους τόπους, subjungens, διὰ γὰρ τὸν πόλεμον ἐν σπηλαίοις ᾤκουν οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν: vett. autem pro Πιθάκνη DICERE Φιδάκνη. Idem fere annotat Schol. ap. Aristoph. Ἱππ. (792.) τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖς πιθάκναισι, Καὶ γυπαρίοις. Sed nihil vetat hic in propria signif. πιθάκναις accipere pro Doliolis, in quibus propter bellum habitare necesse erat, τῇ σπάνει τῶν οἰκημάτων: cujus rei exempla vide in Πιθοκοίτης: ideoque ea exp. simplicior est, qua πιθάκναις reddit, μικροῖς πίθοις, πιθοκοίταις. Ipsum etiam Φιδάκνη Hesychio est πιθάριον μικρὸν, στενὸν, Doliolum angustum. [" Πιθάκνη, Mœr. 392. et n., Valck. Phœn. p. 479." Schæf. Mss. Demosth. 871. Phot. Φιδάκνας· πιθάκνας· Δημοσθένης. J. Poll. 10, 74. affert Φιδάκνη et * Φεταχνὶς pro ὑδρία.] " Πισάκνα, Hesychio πιθάκνη," [Laconice, " ad Mœr. 393." Schæf. Mss.] " AT Πισάκνιον, περιστόμιον." " Πυθάκνη, perperam ap. Diosc. scriptum legitur pro " πιθάκνη. SIC Πυθανάγκη perperam ap. Cic. pro " πειθανάγκη." A Πιθάκνη autem est DIMIN. Πιθάκνιον itidem pro Doliolo, s. Poculo parvo figuram dolioli habente, Athen. (28.) ex Eubulo, Κνίδια κεράμια, Σικελικὰ βατάνια, Μεγαρικὰ πιθάκνια. Hesychio vero Πιθάκναι et Πιθάκνια sunt non solum οἱ μικροὶ πίθοι, sed etiam αἱ σηπίαι. [" Ad Mœr. 392. Bergler. Alciphr. 311. ad Lucian. 2, 332. * Πίθαξ, Toup. Emendd. 2, 73. * Πιθάκιον, ibid. Bergler. l. c." Schæf. Mss.]

ΠΙΚΡΟΣ, Amarus: cui opp. γλυκὺς, Dulcis. Plut. ad Col. Γλυκὺ τὸ μέλι καὶ πικρὸς ὁ θαλλός: Symp. 5. Περὶ τῶν σύκων διηπορήθη, τί δή ποτε πίων καὶ γλυκὺς οὕτως καρπὸς ἀπὸ δένδρου φύεται πικροτάτου: 1. ex Hom. ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν Χερσὶ διατρίψας ὀδυνήφατον. Sic Idem πικρὸν φάρμακον et πικρὰ χολὴ dicit in suo περὶ Ἀοργ. libello, Οἱ ἰατροὶ πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν. Apud Eund. πικρὸν βρῶμα, Cibus amarus, amari saporis: item πικρὸς χυμὸς, Succus amarus: quod vide in Ἥδυσμα. Item πικρὸς τῇ γεύσει, Gustu s. Gustatu amarus, Diosc. Ἔμπετρος ἐν παραλίοις καὶ ὀρεινοῖς φύεται, ἁλυκὸν τῇ γεύσει, τὸ δὲ προσγειότερον, πικρότερον. Quæ Plin. sic vertit, Nascitur in montibus et maritimis, fere in saxo: quo propius mari fuerit, minus salsa est: quo longius magisque terrena, amarior sentitur. Quamvis vero proprie de sapore dicatur, Hom. tamen odori etiam tribuit, Od. Δ. (406.) Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβένθεος ὀδμὴν, de phocis: de quibus paulo post, Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή, ubi etiam nota ὀδμὴ cum masculinis copulatum. Transfertur ad alia quoque. Dicitur enim aliquoties ap. Hom. πικρὸς ὀϊστὸς, Telum amarum, ut Lat. Mors amara. Item verba s. dicta πικρὰ, ut Horat. Sermo amarus, Ovid. Dicta amara, Monitus amarus. Isocr. Symm. Πικρότατα καὶ μάλιστ' ἂν ὑμᾶς λυπήσαντα παραλείψω. Et πικρὸν εἰπεῖν, Dictu amarum, Dem. (16.) Μὴ λίαν πικρὸν εἰπεῖν ᾖ. Sic Synes. Ep. 138. Εἰ μὴ πικρὸν εἰπεῖν ᾖ, Si amarum dictu non sit. Necnon ἀπομνημονεύματα πικρὰ, Plut. Lycurgo p. 95. meæ Ed. Ἃ δὲ τῶν πικρῶν ἔφην ἀπομνημονευμάτων οὐκ ἀμοιρεῖν χάριτος, τοιαῦτ' ἐστί. Sed et

quod ab aliquo fit, dicitur πικρὸν, Athen. (225.) ex Alexide, Ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς; Ipsa bile amariora. Sic πικρὸν πολίτευμα, Dem. (262.) Βάσκανον καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδέν ἐστι πολίτευμα ἐμόν. Homo etiam aliquis πικρὸς dicitur, et πόλις πικρά. Itidem Terent. Amaræ mulieres sunt, non facile hæc ferunt. Et Cic. Amariorem me facit senectus: stomachor omnia: ut πικρὸς i. propemodum hic sit q. πικρόχολος. Amarulentus quoque a Gell. sic usurpatur. Aristot. Eth. 4, 5. Οἱ δὲ πικροὶ, δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται· κατέχουσι γὰρ τὸν θυμόν: Rhet. 1. Ὁ δ' ὀξύθυμος, δι' ὀργὴν, ὁ δὲ πικρὸς, διὰ τιμωρίαν. Isocr. Panath. Τήν τε πόλιν τὴν Σπαρτιατῶν ἐπιδείξειν περὶ τὰς πράξεις τὰς προειρημένας πολὺ πικροτέραν καὶ χαλεπωτέραν τῆς ἡμετέρας γεγενημένην. Necnon πικρὸς orator, cujus oratio amara est, Amarus in reprehendendo. Quo pertinentia quædam vide et in Πικρία. || In VV. LL. annotatur Plin. 21, 19. πικρὸς ap. Theophr. H. Pl. 7, 12. vertisse Asper. || Macedones vero pro Πικρὸς DICUNT Βικρὸς, SICUT Βατεῖν, ITEM Βίλιππος ET Βαλακρὸς ET Βερονίκη, pro Πατεῖν, Φίλιππος, Φαλακρὸς et Φερονίκη, Plut. Hellen. 522. meæ Ed.(=7, 174.) || Πικρὰ Pharmaci nomen, vide Ἱερά. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 44. Valck. Phœn. p. 352. Hipp. p. 251. Steinbr. Mus. Tur. 1, 284. Abresch. Lectt. Aristæn. 337. Lennep. ad Phal. 28. 116. ad Herod. 61. ad Charit. 467. 711. Eur. Iph. A. 955. Musgr. Tro. 344. Wakef. Herc. F. 484. Alc. 1090. Phil. 254. S. Cr. 3, 131. 5, 129. 155. Georg. 58. Abresch. Æsch. 2, 17. Jacobs. Anim. 182. Anth. 8, 345. 9, 329. T. H. ad Plutum p. 297. Bion p. 336. Valck., ad Soph. Aj. p. 585. Erf. Conf. c. λυπρὸς, Murator. Anecd. Gr. 115.: cum μικρὸς, Jacobs. Anth. 9, 34. T. H. ad Plutum p. 297. Πικρὸν ὄψει, Minandi formula, Brunck. Aristoph. 1, 129. 2, 178. Πικραὶ λίμναι, ad Diod. S. 2, 198." Schæf. Mss. Aristot. Nicom. 4, 11. Philostr. p. 30. Χώρα πικρὰ ἐμφυτεῦσαι, 388. Τὴν ὀφρὺν πικρός. * Πίκρα, Antidotum, Alex. Trall. 1. p. 26. * " Πικρόνους, Musgr. Heracl. 416." Schæf. Mss. * Πικροποιὸς, Eust. Il. K. p. 746, 23. " Const. Manass. Chron. p. 55. 111." Boiss. Mss. " Schol. Il. E. 278. Schol. Opp. Ἁ. 1, 559." Wakef. Mss. * " Πικρόποτος, Const. Manass. Chron. p. 81. * Πικροφόρος, * Πικρόφρουρος, 80." Boiss. Mss. * Πικρόφυλλος, Pisid. Opif. 410. * Πικρόχυμος, Theod. Prodr. Ep. p. 13. " Tzetz. Exeg. in Il. 108, 25." Schæf. Mss. * Πικρώδης, Æliani Fragm.]

" * Ἄπικρος, Non amarus, Amaritudinis expers," [" Jacobs. Anth. 8, 337. Eldik Suspic. p. 27." Schæf. Mss. * Ἀρίπικρος, Valde amarus, Hesych. Phav. 119.] Βαθύπικρος, Qui amaritudine sua in ima penetrat, Summopere amarus. Βαθύπικρον a summa amaritudine dicitur a quibusdam Absinthium, Diosc. 3, 26. Ἀψίνθιον, βαθύπικρον, γνώριμος ἡ πόα. Ubi puto leg., οἱ δὲ βαθύπικρον, subaudiendo καλοῦσι, ut passim ap. eum videre est. Sic enim et Ruell. Absinthium, aliqui Bathypicron: herba vulgo cognita. [* Διάπικρος, Diod. S. 2. p. 92, 36.; 19. p. 724, 26.] Ἔκπικρος, Amaritudine modum excedens, Vehementer amarus. Apud Aristot. vero ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, Gaza reddit, Alvus amara secedit: Probl. Χολή τε προσίσταται αὖθις πολλάκις, καὶ ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, καὶ φλέγμα ἁλμυρὸν γίνεται. [" Cattier. Gazoph. 74." Schæf. Mss.] " Ἔμπικρος, In " quo amaror est, Amarulentus," [" Casaub. ad Athen. 60. Villois. ad Long. 54." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 80. Diosc. 2, 148." Boiss. Mss.] " Ἐπίπικρος, Ad amaritudinem vergens, " Aliquid amaroris habens; Amaricans, Gaza ap. " Theophr." [Schneidero susp.] Κατάπικρος, Peramarus, [" Cattier. Gazoph. 80." Schæf. Mss. * Περίπικρος, Procl. Paraphr. Ptolem. 3, 18. p. 225. " Const. Manass. Chron. p. 62(=118.) Amat. 9, 61." Boiss. Mss.] " Πολύπικρος, Cui multum ama- " roris inest, Multum amarus," [Od Π. 255. * Πολυπίκρως, Phav. Lex. 615. Eust. 1801, 35. * Ὑπέρπικρος, Æsch. Pr. 943.] Ὑπόπικρος, Subamarus, Aliquantum amarus, [Etym. M.]

Πικρῶς, Amare: accipitur tam in metaph. quam propria signif. Plut. Coriol. Ἀπεκρίνατο π. ὑπὲρ αὑτοῦ καὶ πρὸς ὀργὴν ὧν ἔπαθε. Item πικρῶς ἐξετάσαι, Dem. (26.) Οὐ γάρ ἐστι π. ἐξετάσαι τί πέπρακται τοῖς ἄλλοις. Sic (315.) Ἐξετάσωμεν τοίνυν παράλληλα τά σοι καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα πράως, καὶ μὴ π. Item π. ἔχειν πρός τινα, ut δυσκόλως. Idem Dem. 242(=583.) Παρὰ τἀδικήματα ὀργίλως καὶ π. καὶ χαλεπῶς ἔχοντες. Sic Idem pro Cor. Κελεύων ὑμᾶς ἐμοὶ π. ἔχειν. [Abresch. Add. ad Aristæn. 133. Lectt. 135. 337. Jacobs. Exerc. 1, 80. Wakef. Alc. 1090. T. H. ad Plutum p. 297. Π. καὶ ἁπλῶς, Demosth. 599, 14." Schæf. Mss. Philostr. 260. Π. ἐξετάζειν. * " Πικροτέρως, Jo. Climac. p. 11." Boiss. Mss. Schol. Eur. Med. 500. Πικρότατα, adv., Dio Cass. 188.]

Πικρότης, ητος, ἡ, Amaritudo, Amarities, Amaror, Plut. (8, 471.) Ἡ τῶν ἀμυγδάλων πικρότης. Aliud exemplum ex Eod. habes in Ὀξίνης. Alex. Aphr. Probl. 2, 70. τὴν πικρότητα ait oriri e siccitate et calore pleniore. [" Ad Herod. 61." Schæf. Mss.]

Πικρία, ἡ, idem. Metaphorice plerumque capitur, ut et Lat. vocab. Amaritudo, ap. Plin. Ep. Questus Senecionem non advocati fidem, sed inimici amaritudinem implesse. Sicut enim πικροὶ dicuntur non solum Quorum mores injucundi sunt ac velut amari, sed etiam Qui odio vindictæ cupido exasperantur, ita et πικρία. Fortasse autem et Amarulentia dici hac signif. possit. Dem. (580.) Τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρίαν καὶ κακόνοιαν, Plut. Coriol. (15.) Μεστὸς πικρίας πρὸς τὸν δῆμον, Plenus amara ira, qua adversus populum exasperatus erat. Idem, Οὐκ ἄν μοι δοκοῦσι τὴν Δημοσθένους ἀμβλῦναι πικρίαν. Deut. 29, (18.) Μή τίς ἐστιν ἐν ὑμῖν ῥίζα ἄνω φύουσα ἐν χολῇ καὶ πικρίᾳ. Quo allusit Auctor Epistolæ ad Hebr. 12, (15.) Ἐπισκοποῦντες μή τις ῥίζα πικρίας ἄνω φύουσα ἐνοχλῇ, Ne qua radix amara suppullulans obturbet, qua sc. Deus possit πικραίνεσθαι: ad Ephes. 4, (31.) Πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ ἀρθήτω ἀφ' ἡμῶν. Duplicem vero faciunt πικρίαν, unam τῶν ὀξυχόλων, qua animus facile exasperatur, et ira exardescit: alteram, τῶν μνησικακούντων. De priori vide l. Plut. quendam in Δυσκολία citatum: ad quem hæc quoque pertinent. Theocr. (1, 17.) de Pane, ἐντί γε πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. Athen. 9. de Anaxandride Comico, Πικρὸς ὢν τὸ ἦθος: mox dicit, Δυσκολαίνων τοῖς θεαταῖς διὰ τὸ ἦθος: ut idem propemodum sit πικρὸς et δύσκολος, i. e. Morosus, licet Plut. in l. ad quem remisi, diversa vitia esse innuat πικρίαν et δυσκολίαν, ambo tamen orta ἐκ συνεχείας τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ προσκρούειν πολλάκις. Ad alteram πικρίαν referunt, quod Aristot. Rhet. 1. dicit, Τὸν πικρὸν διὰ τιμωρίαν ἁμαρτάνειν, Amarum peccare eo, quod nimis ardeat sumendæ pœnæ desiderio: quod confirmat l. quem ex Ejusd. Ethicis citavi in Πικρός: itaque πικρὸν dici volunt Qui accepta injuria non facile placatur, sed diu μνησικακῶν simultatem gerit, ut Juno ap. Virg.: qui et hostem amarum eadem signif. dicit. Porro est et in verbis quædam πικρία. Plut. Lycurgo p. 94. meæ Edit. de Lacedæmoniis, Ἐδίδασκον δὲ τοὺς παῖδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι πικρίαν ἔχοντι μεμιγμένην χάριτι: quo respicit l. quem in Πικρὸς citavi. Pertinet huc quod Quintil. 8, 3. scribit, Est et amarum quiddam, quod fere in contumelia positum est: quale Cassii, Quid facies cum in bona tua invasero? h. e., cum te docuero nescire maledicere? Πικρῶν vero apophthegmatum exempla affert Plut. l. c., sc. p. 95. meæ Ed. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 43. Wakef. S. Cr. 5, 129." Schæf. Mss. * " Αὐτοπικρία, Amaritudo ipsa, Chrys. in Ep. ad Ephes. Serm. 16. T. 3. p. 840, 32. Μὴ γάρ μοι τὸν βαρύμηνιν εἴπῃς, καὶ μνησίκακον, καὶ αὐτοπικρίαν, καὶ * αὐτοχολήν." Seager. Mss.]

[* Πικρὰς, i. q. πικρὰ, Hesych. " Diosc. Notha 460." Boiss. Mss.]

Πικρὶς, ίδος, ἡ, Amara, Nomen herbæ, Plin. 19, 8. de lactucæ generibus, Pessimum autem genus, cum exprobratione amaritudinis appellavere Picrida. Exod. 12, (8.) Φάγονται τὰ κρέα τῇ νυκτὶ ταύτῃ ὀπτὰ πυρὶ, καὶ ἄζυμα ἐπὶ πικρίδων ἔδονται, Ubi sic redditur, Azymos panes cum lactucis agrestibus comedent. Sic et

Gaza ap. Aristot. H. A. 9, 6. interpr.: Diosc. certe 2, 166. τὴν ἀγρίαν θρίδακα dicit esse πικρὰν τῇ γεύσει, Gustui amaram. Theophr. πικρίδα videtur numerare inter τὰ κιχωριώδη: H. Pl. 7, 11. Ὡσαύτως δὲ ἡ πικρίς· καὶ γὰρ αὕτη τῷ ἦρι ἀνθεῖ, καὶ παραπλήσια δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους παρανθεῖ· τῇ γεύσει δὲ πικρά· διὸ καὶ τοὔνομα εἴληφε. Unde Plin. 21, 17. Amara aphace, et quæ Picris nominatur, et ipsa toto anno florens: nomen ei amaritudo imposuit. Hinc et illud Virg. esse volunt, et amaris intyba fibris. Gaza ibi vertit Amarago. Esse autem Cichorii s. Intybi speciem, Diosc. quoque testatur, 2, 160. Σέρις δισσή· ὧν ἡ μὲν ἀγρία, πικρίς, ἡ καὶ κιχώριον καλουμένη. Unde Plin. 20, 8. Seris, et ipsa lactucæ simillima, duorum generum est: sylvestris melior, deterior hyberna. || Πικρὶς dicitur etiam a quibusdam τὸ ἀνδρόσαρκες, ut e Diosc. tradit Gorr. [Schleusn. Lex. V. T. * "Πικρίδον, i. q. πικρίς, vox sine dubio sequioris ævi, Geopon. 12, 1." Kall. Mss.]

Πικρίδια σῦκα ap. Athen. (78.) ubi videtur intelligere Ficus subamaras, Quæ picridem gustantibus referant. Fortasse autem et πικρίδια sine adjectione.

[* "Πίκρια, τὰ, dicitur Locus deserti, al. Mara, Athan. 2, 71." Kall. Mss.]

Πικρόω, Amarum reddo, Amarorem affero. Pass. Πικροῦμαι, Amarus fio, Amaresco, Pallad.: Alex. Aphr. Τὸ μέλι παλαιούμενον πικροῦται. Contra αἱ κυψέλαι φύουσαι πικραὶ, γλυκεῖαι γίνονται ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων, Cassius Probl. || Exp. etiam Exacerbo. Ἐκπικρόω, i. q. πικρόω: nisi malis, Peramarum reddo, Extreme amarum efficio. Pass. Ἐκπικροῦμαι, Amarus reddor, Amaresco, ἔκπικρος γίνομαι, Aristot. Probl. Μὴ ἀπτομένου δὲ τῆς ὁμιλίας τὸ περίττωμα ἐκπικροῦται καὶ ἀλμυρὸν γίνεται. Et ap. Hippocr. Στόμα ἐκπικρούμενον, Os amarescens. [Theophr. C. Pl. 4, 2, 1. Τὰ κάρυα ἐκπικροῦται, 6, 7, 5. Ὁ οἶνος παλαιούμενος ἐκπεπίκρωται. * Ἐκπίκρωσις, Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 2. T. 2. p. 104, 33. * "Ἐπιπικρόω, Wakef. Alc. 1090." Schæf. Mss. "Amarum reddo, Diog. L. 538." Wakef. Mss.]

Πικρίζω, Amaresco, Amarorem refero, Amaro similis sum, ["Strabo 762. Clem. Alex. 893." Wakef. Mss.]

[* "Πικράζω, Amarore afficio, Orig. c. Cels. (154.) 159." Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 63. 65. Amat. 3, 66." Boiss. Mss. Clem. Alex. Str. 8. p. 933=787. Τὸ μέλι γλυκάζει τοὺς ὑγιαίνοντας, πικράζει δὲ τοὺς πυρέσσοντας. * Ἐκπικράζω, Hippocr. 601. Ἐκπικράζοιτο ἡ γλῶσσα. * "Παραπικράζω, Jo. Climac. p. 8." Boiss. Mss.]

Πικραίνω, i. q. πικρόω, i. e. Amarum reddo, Amarorem concilio, Amaritudinem affero, Apoc. 10, (9.) Λάβε καὶ κατάφαγε αὐτό· καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν· ἀλλ' ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς μέλι, Amaritudinem afferet ventri tuo. Porro sicut πικρὸς metaph. capitur, ita et πικραίνω pro Exacerbo. Et pass. Πικραίνομαι, Exacerbor. Philo V. M. 3. Εἰκότως ἐπὶ τοῖς ἀπειθέσι πικραίνεται: 1. Πάνυ πικρανθεὶς καὶ πληρωθεὶς ὀργῆς δικαίας, Exacerbatus indignitate rei. Pro πικραίνειν quidam dixerunt Amaricare, ut, Ipsi amaricarunt Deum: pro Amara ira accenderunt vel exasperarunt. ["Dionys. H. 5, 66. 90. 154." Schæf. Mss. Demosth. 1464. Athen. 258. * "Πικρασμὸς, Const. Manass. Chron. p. 22. Amat. 1, 45." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Πίκρανσις, * Πικραντικὸς, unde * Πικραντικῶς, Sext. Emp. adv. Math. 7, 367. Vide Schn. Lex. Suppl. * Διαπικραίνω, Exacerbo, Plut. 7, 792.] Ἐκπικραίνω, Exacerbo, Exaspero, [Clem. Alex. 841. * Συνεκπικραίνω, Una exacerbo, Plut. 7, 832.] Ἐμπικραίνω, q. d. Exacerbo in (aliqua re). Pass. Ἐμπικραίνομαι, Exacerbor et exasperor. Alii Infensus sum. [Herod. 5, 62.] Προσεμπικραίνομαι, q. d. Insuper exacerbor (aliqua re). Ex Herod. (3, 146.) Προσεμπικρανέεσθαι Σαμίοις, pro Sævire in Samios. Vel etiam Hostilem quandam amaritudinem in Samiis implere. [* Ἐπιπικραίνω, Hippocr. 394, 36. * Καταπικραίνω, Amarum facio, Eumath. 265. 381.] Παραπικραίνω, Ad amaram iram concito, Amara ira succendo et exaspero, Exacerbo, i. q. παροξύνω et παροργίζω, i. e. Ad iram incito, Irrito, ad Hebr. 3, (16.) Τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν, Exacerbarunt Dominum. [Schleusn. Lex. V. T.] Παραπικρασμὸς, Exacerbatio, ad Hebr. (3, 8.) Μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ π., κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ne obdurate corda vestra, sicut in exacerbatione. ["Clem. Alex. 54. 126." Kall. Mss.]

ΠΙΛΟΣ, ὁ, Pileus, s. Pileum, Indumentum capitis e lana compactum, Hesiod. Ἔργ. (2, 164.) κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, Athen. 6. Πίλους τε ταῖς κεφαλαῖς περικείμεθα προβατείων δερμάτων δασεῖς, Lucian. (2, 314.) Διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἴ γε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο κ. τ. λ.: ubi etiam nota πίλους fuisse e lana spissa s. crassa compactos. Aristot. de Gener. Anim. 5, 5. Τὰς σκεπαζομένας τρίχας πίλοις ἢ καλύμμασι πολιοῦσθαι θᾶττον, Pilos qui pileo aliove tegumento integuntur, citius canescere. Rursum Lucian. Πίλους φοροῦντες, Herod. (4, 23.) Ἐπὰν τὸ δένδρεον περικαλύψῃ πίλῳ στεγνῷ, Ubi arborem pileo spisso crassoque intexerit, ut Colum. de Arbor. 25. dicit contra frigus arboribus quasi pileolos induere. At πῖλος χαλκοῦς, Hesychio εἶδος περικεφαλαίας. Theophr. fem. quoque genere usurpavit hoc vocab., H. Pl. 4, 10. de fabæ Ægyptiæ foliis, Ὧν καὶ τὰ μεγέθη πίλῳ Θετταλικῇ: quibuscum cf. Diosc. in Πέτασος c. Idem plantis quoque πίλους tribuit, ut πετάσους, Quosdam quasi pileos et galeros; nam de faba Ægyptia, cui πίλους tribuerat, locutus, de loto subjungit, Τούτου δὲ ἡ μὲν τοῦ καύλου φύσις ὁμοία τῇ τοῦ κυάμου· καὶ οἱ πέτασοι δὲ ὡσαύτως, πλὴν ἐλάττους καὶ λεπτότεροι. || Alias πῖλος, in plantis dicitur Pilula quædam e laneis flocculis coacta, ut tradit ipse Theophr. H. Pl. 3, 8. de robore, Φύει δὲ καὶ τὸν ὑπ' ἐνίων καλούμενον πῖλον· τοῦτο δ' ἐστὶ σφαιρίον ἐριῶδες, μαλακὸν, περιπυρηνίου σκληρότερον πεφυκός· ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς λύχνους. Sic accipiendum videtur H. Pl. 4, 10. de faba Ægyptia, Συντρίψαντι δ' ἕκαστον τῶν κυάμων φανερόν ἐστι τὸ μικρὸν, (ita enim reponunt pro πικρὸν, accipientes pro Hilum,) συνεστραμμένον, ἐξ οὗ γίνεται ἡ πῖλος. || Πῖλοι dicuntur etiam τὰ ἐξ ἐρίου πηκτὰ ἐνδύματα, ὥσπερ θωράκιά τινα, ὑπὸ τὰ στήθη, ut Schol. Thuc. exp. 4, (34.) p. 133. Οὔτε οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα: sed addit Idem, quosdam intelligere τὰ ἐπικείμενα ταῖς περικεφαλαίαις. Tale quid sunt Centones s. Centunculi: qua voce utitur Suid. in exponenda Græca. || Πίλους quidam accipiunt pro Tapetibus spissis, s. e lana crassa compactis, ap. Herod. 5. Πίλους εἰρινέους περιτείνουσι: ubi tamen Valla, Pilea lanea circumtendunt. Apud Xen. quoque πίλων Μηδικῶν Philelphus vertit Tapetorum Medicorum, K. Π. 5, (5, 2.) p. 84. Ἀπαγαγὼν αὐτὸν τῆς ὁδοῦ ἔξω ὑπὸ φοίνικάς τινας, τῶν τε Μηδικῶν πίλων ὑποβάλλειν ἐκέλευσεν αὐτῷ, καὶ καθίσας αὐτὸν καὶ παρακαθισάμενος ἤρετο ὧδε. Itidem Plut. Artax. (11.) Τὸν ἐφίππειον πῖλον ἀποῤῥυέντα λαμβάνει. || Πῖλοι, Socculi lanei, J. Poll. 2. Ὁ δὲ Κωμικὸς Πλάτων καὶ ποδεῖα εἴρηκε τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πίλους: 7. Ἃ δὲ ποδεῖα Κριτίας καλεῖ, εἴτε πίλους αὐτὰ οἰητέον, εἴτε περιειλήματα ποδῶν, ταῦτα πέλυντρα καλεῖ Αἰσχύλος: 10. cum mentionem fecisset loci Plat. quem in Πάγος citavi, addit et hunc Cratini, ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους πλεκτούς. In ead. signif. Hesiod. Ἔργ. (2, 159.) Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο Ἄρμενα δήσασθαι πίλοις ἔντοσθι πυκάσσας. Latini hos πίλους Udones vocant, estque ap. Martial. de udone Cilicio hoc epigramma, Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti: Cyniphio poterit planta latere sinu. Apud JCtos vero legitur Odones, ut ap. Ulpian. Alia causa est odonum, quia usum calceamentorum præstant. || Πῖλος idem etiam significat cum σφαῖρα s. πάλλα, i. e. Pila, Eust. 1554. ubi et hoc affert e Suida exemplum, Ἡ Λάρισσα σφαιρίζουσα πίλῳ, ὤλισθεν εἰς τὸν Πηνειόν. || Πῖλος Suidæ est non solum ὁ κόσμος περικεφάλαιος, sed etiam τὸ τάγμα: unde, inquit, ὁ πρῶτος πῖλος καλούμενος, ut ap. Cæs. Qui superiore anno primum pilum duxerat. Sed id vocab. Latinum, non Græcum esse existimo. || Idem Suidas, πίλοις adjective

quoque exp. πιλωτοῖς. Apud Hes. vero diverso ac- A centu legitur Πιλοῖς, πιλωτοῖς. Item Πιλὸς κοχλιός. Ubi etiam NOTA Πιλός. [" Πῖλος, ad Charit. 199. Levesque in Thuc. II. ad fin. Eratt., Voss Myth. Br. 1, 126. Toup. Opusc. 1, 359. Jacobs. Emendd. p. 15. Anth. 7, 73. 8, 118. 9, 40. 144. 428. 10, 133. ad Herod. 199. 291. Alciphr. 210. Toup. Emendd. 2, 465. Zeun. ad Xen. K. Π. 745. ad Lucian. 1, 281. 284. 467. Græv. Lectt. Hes. 571. Heyn. Hom. 6, 58. Phryn. Ecl. 72. Casaub. ad Athen. 134. Valck. Adoniaz. p. 343. 345. Mœr. 241. et n. Cassis, (Aristoph. A. 562.) Koppiers. Obs. 40. Conf. c. ῥόπαλον, ad Lucian. 1, 467." Schæf. Mss. Synes. Calvit. 81. Τὸ δὲ κράνος χαλκοῦν κρανίον ἐστὶν — ὡς ὄπισθεν σκευάζεται στοχηδὸν διατεθείσαις θριξὶ μεταξὺ τοῦ πίλου καὶ τοῦ κράνους· ἐπεὶ τήν γε κυρτὴν ἐπιφάνειαν οὐδ' ἂν Ἥφαιστος ἐγκρατῆ τριχῶν ἀπεργάσαιτο: cf. Aristot. H. A. 5, 16. Livius 9, 40.]

[* Πιλοειδὴς, Stob. Ecl. 1, 27, 1. p. 554.] Πιλοποιὸς, Qui pileos conficit, e coactis lanis pilisve conficit pileos, ὁ τοὺς πίλους ποιῶν, Coactiliarius, quod B sc. coactilia s. subcoacta conficiat. [J. Poll. 1. p. 101.] Πιλοποιϊκὸς, Ad coactiliarium pertinens. Πιλοποιέω, Pileos et coactilia conficio. [* Πιλοποιητὴς, Alex. Trall. 1. p. 4.] Πιλοποιητικὸς, i. q. πιλοποιϊκὸς, Ad coactiliarium pertinens. Πιλοποιϊκὴ s. Πιλοποιητικὴ κονία, inquit Gorr., Lixivium quo πιλοποιοὶ utuntur cogendis parandisque lanis. Est ENIM Πῖλος, τὸ ἐξ ἐρίου πηκτὸν ἔνδυμα, Indumentum e lana compactum, sive in subuculæ modum induatur, s. pro calceo pedibus aptetur, caloris causa, s. eo ut pileo caput contegatur, s. aliis usibus inserviat. NAM Πιλεῖν SIVE Πιλοῦν est Lanas cogere et compingere. UNDE Πίλημα deductum est, quod signif. Lanam coactam, cujusmodi ap. Gallos feltrum est. INDE ET Πιλητὰ κτήματα, Lanæ coactæ, quas JCti Coactilia appellant: a quibus ET οἱ Πιλοποιοὶ Latine Coactiliarii dici possunt. Ceterum eo in opere lanas aqua abluere oportet: quæ cum οἰσυπηραὶ, i. e. Succidæ, sint, non est dubium quin aliquam vim medicamentosam in aqua relinquant. Nam ut aqua quæ C per cinerem aut calcem colata est, vim aliquam inde accepit, ita ea qua lanæ succidæ abluuntur: e quo perinde atque illæ, inter κονιῶν, i. e. Lixiviorum, genera censetur. Est autem prædita facultate digerendi atque incidendi, præsertim si additum est acetum, quod cogendis lanis quondam misceri solitum Plin. scripsit 8, 48. ubi de lanarum generibus disserit. Proinde strenuum est lactis coagulati remedium, ut habetur ap. Diosc. 6.: nec temere Gal. Meth. Med. 6. [Comp. Med. sec. Loca p. 303.] ab ea petivit remedium ad nervum punctum, in penuria alterius medicamenti, cum ægro forte vicinum πιλοποιὸν vidisset. Sic enim leg. est, per ι, non, ut Linacer, πηλοποιὸν, quem Figulum mare videtur interpretari. Quod tamen mirum est a nullo Græcorum Medicorum Interpr. animadversum fuisse, quod ubique ap. Diosc. Gal. et reliquos per η scriptum legeretur. Ac quamvis magna pars Medicorum eam in lixiviorum genere annumerent, κονίαν πιλοποιητικὴν s. πιλοποιϊκὴν appellantes, a multis tamen ὕδωρ πιλοποιη- D τικὸν s. πιλοποιϊκὸν s. τῶν πιλοποιῶν vocari reperies: ab Aëtio vero (12, 42.) στακτὴν τῶν πιλωταρίων, cum nulla prorsus ipsius rei differentia. Hæc Gorr., qui etiam annotat, quamvis πηλὸς Lutum significet, neminem tamen Græcorum, eum, qui e luto aliquid fingit, APPELLASSE Πηλοποιὸν, sed vel κεραμέα, vel κοροπλάθον: neque enim lutum ipsum fingi, sed ex eo alia fieri ab artifice. Ego tamen, sicut πηλουργὸς et πηλοπλάθος a πηλὸς dicitur, sic etiam πηλοποιὸς quin dici possit non dubito. Vide et Κονία, T. 2. c. 338. et 339. ET Πιλοποιϊκὴ SIVE Πιλοποιΐα, Ars τῶν πιλοποιῶν, J. Poll. 7, 30. περὶ πιλοποιοῦ. [Vide Lobeck. Phryn. 820. et Schn. Lex. Suppl. v. Πηλοποιός.] Πιλοφόρος, Qui pileum gestat, [Crinagor. Epigr. 21. Dio Cass. 773. " Ad Mœr. 422." Schæf. Mss.] AT Πιλοφορικοὺς a Luciano (1, 859.) vocari scribunt Qui sunt ap. Scythas secundæ a rege dignitatis. [* Πιλοφορέω, Appian. B. C. 1, 65. " Jacobs. Anth. 9, 428." Schæf. Mss.]

A [* Ἔμπιλος, unde * Διέμπιλος, Lucian. Lexiph. 13. Διέμπιλον ἔχω τὴν κεφαλὴν, Schol. τὴν πολλοῖς πίλοις περιτεθειμένην. * " Πλατύπιλος, Schol. Soph. Œd. C. 306." Boiss. Mss. * Τετράπιλος, Suid. 1, 446. cf. not. Kusteri et Schol. Aristoph. 'A. 1081.]

[* " Ἐμπίλιον, Hes. v. Νακτός." Wakef. Mss. Braun. de Vestit. 2, 503. " Græv. Lectt. Hes. 574." Schæf. Mss.]

Πιλίον, τὸ, Pileolus: sæpe pro primitivo πῖλος, i. e. Pileus. Plut. in Tito Flam. de civibus Rom. a Tito exemtis servitute, Καθάπερ ἔθος ἐστὶ τοῖς οἰκέταις, ὅταν ἐλευθερωθῶσι, ξύρεσθαί τε τὰς κεφαλὰς καὶ πιλία φορεῖν. Sic et Plaut. Ut ego hodie raso capite calvus accipiam pileum. Rursum Plut. (7, 328.) de Nicomede, Τὴν κεφαλὴν ξυράμενος, καὶ πιλίον ἐπιθέμενος, ἀπελεύθερον ἑαυτὸν Ῥωμαῖον ἀνηγόρευσεν. Πιλίον a Suida exp. etiam Centunculus: quem secuti possumus ETIAM Πῖλος alicubi interpr. Cento: de quo vocab. vide l. quendam Cæsaris in Πιλητὸς c. [" Ad Lucian. 1, 284. ad Diod. S. 2, 625." Schæf. Mss.]
B Πιλίδιον, τὸ, i. q. πιλίον. Exemplum e Dem. habes in Περινοστέω: cui similia hæc sunt. Plato de Rep. 3. Πιλίδιά τε περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθείς: Ovid. nec turpe putaris Pileolum nitidis imposuisse comis. Aristoph. 'A. (439.) Τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλήν. Ubi Schol. πιλίδιον EXP. Καμελαύκιον: quod vocab. recentioribus Græcis peculiare est, quamobrem dicit τὸ νῦν καμελαύκιον καλούμενον. Itidemque in Lex. meo vet. Πῖλος, τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειον, ὃ πιλωτὸν φαμὲν ἡμεῖς, ἢ καμελαύκιον. In cod. meo Lex. καμελαύκιον derivatur παρὰ τὸ ἐλαύνειν καῦμα, quod etymon et ap. Suid. habetur, ap. quem SCRIPTUM Καμηλαύκιον, addentem etiam esse Ῥωμαίων τὴν λέξιν. Porro in VV. LL. habetur ETIAM Πιλάδιον, itidemque pro Pileolus. [" Πιλίδιον, Ruhnk. ad Rutil. 104." Schæf. Mss.] AT VERO Πιλαμὴν a Πῖλος fictum vocab. est, Plut. Numa (7.) p. 117. meæ Ed. Ἐκάλουν δὲ καὶ τοὺς προγενεστέρους Φλαμίνας, ἀπὸ τῶν περικρανίων πίλων, οὓς περὶ ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι· πιλαμένας τινὰς ὄντας,
C ὡς ἱστοροῦσι. At paulo aliter Serv. ap. Virg. Æn. 8. in hæc verba, Lanigerosque apices, annotat, Flamines in capite habebant pileum, in quo erat brevis virga desuper habens lanæ aliquid: quod cum per æstus ferre non possent, filo tantum capita religare cœperunt; nam nudis penitus eos capitibus incedere nefas fuerat. Unde a filo, quo utebantur, Flamines dicti sunt, quasi Filamines. Verum festis diebus filo deposito, pilea necesse erat accipere. In Plut. autem l. NOTA Πῖλος περικράνιος dici ad ceterorum πίλων differentiam: ut περικράνιος πῖλος sit ὁ περιτιθέμενος τῇ κεφαλῇ, s. τῇ κεφαλῇ περικείμενος, Athen. Πιλίσκος, ὁ, Pileolus, i. q. πιλίον et πιλίδιον, Diosc. 3, 161. de lonchitide. Idem de aristolochia rotunda, Ἄνθη λευκὰ ἔχουσα οἱονεὶ πιλίσκους, Pileolos, Galericulos, Bud. [* Πιλάριον, Collyrium, Alex. Trall. 2. p. 133. 141.]

[* Πιλώδης, Ptolem. de Judic. Fac. p. 25.]

Πιλόω, Cogo s. Coacto more τῶν πιλοποιῶν, Constipo: cui opp. μανόω. Theophr. C. Pl. 3, 29. Ὁ δὲ
D χειμὼν πιλώσας καὶ καρκινώσας τὰς ῥίζας, σύμμετρον εἰς τὸ ἔαρ ποιεῖ τὸ μέγεθος: 5, 4. Οὐ δύναται συμπυκνῶσαι καὶ πιλῶσαι, Condensare et constipare. Paulo ante, Διὰ τὸ πιλοῦσθαι τῷ ψύχει. Peculiariter signif. Lanas cogo. [" Ad Charit. 251. Casaub. ad Athen. 135. Kuster. Aristoph. 238." Schæf. Mss. Ephippus Athenæi p. 65. Πιλοῦν τε πολλὰς πλεκτάνας ἐπιστρεφῶς, cf. 370. Aristot. H. A. 9, 25, 10. de polypode, Τὸ πλεῖστον γένος οὐ διετίζει· καὶ γὰρ φύσει συντηκτικόν ἐστι· σημεῖον δέ· πιλούμενος γὰρ ἀφίησι— καὶ τέλος ἀφανίζεται. Cf. Suid. et Schneid. ad Aristot. p. 178. De formis πιλόω, πιλέω, vide Schn. Lex. Suppl. et Ind. Theophr.] Πίλωσις, ἡ, Coactio et constipatio: qualis eorum est qui lanas cogunt, τῶν πιλοποιῶν. Utitur Theophr. C. Pl. 5, (8, 3.) Οἱ δ' ὡραῖοι χειμῶνες ἰσχὺν ἐμποιοῦσι τῇ π. καὶ πυκνώσει. Legitur et ap. J. Poll. 7, 30. περὶ πιλοποιοῦ, ubi videtur accipi pro Lanarum coactione. Πιλωτὸς, Coactus et constipatus. Peculiariter autem signif. E lanis coactus s. compactus: idem CUM Πίλινος,

i. e. Confectus e πίλῳ, h. e. Lana coacta: quod vocab. legitur ap. J. Poll. 7, c. 30. ubi περὶ πιλοποιοῦ. Apud eund. Poll. 6, c. 10. sic legitur, Ὅτι δὲ καὶ πτίλοις τὰ κνέφαλα * ἐφήπλουν, Εὔβουλος ἐν Ἀγχίσῃ δίδασκει· καὶ πτερωτὰ καὶ πιλωτὰ προσκεφάλαια ὀνομάζουσι: ubi propter sequens πιλωτὰ putarim scr. πίλοις. Ac πίλους ibi accipio pro Integumentis τῶν κνεφάλων e lana coacta, s. pro Centonibus qui κνεφάλοις farciuntur; nam πῖλος non tantum Pileum signif., sed etiam Lanam crassam in quemvis alium usum coactam, ut in tapetes, in strata equi, in soccos, quorum hyberno tempore usus est: ut πιλωτὰ προσκεφάλαια sint Pulvinaria e lana coacta, s. οἷς ἐφήπλωνται πῖλοι: quæ etiam simpliciter πιλωτὰ nominantur. Sic enim in Lex. meo vet. LEGITUR, Πῖλος, τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειον, ὃ πιλωτὸν φαμὲν ἡμεῖς. SIN Πτιλωτὰ ap. J. Poll. legamus, significabit Plumatilia, Plumis farta, ut πτερωτά. [" Πιλωτὸς, ad Herod. 199. Τὸ π., Dionys. H. 1, 371." Schæf. Mss. * Πιλωτοποιὸς, Gl. Coactiliarius.] Πιλωτάριος, Coactiliarius, i. q. πιλοποιός. Vide Πιλοποιητικὸς, Κονία. [* " Καταπιλόω, Diod. S. 2, 2, 8." Boiss. Mss.]

Πιλέω, i. q. πιλόω: ita e πῖλος derivatum, ut φιλέω e φίλος, sicut in Lex. meo vet. annotatur. Exemplum habes in Πέταλον, ubi Suid. πιληθέντα exp. πυκνωθέντα. Item Epigr. μάζα ὕδατι πιληθεῖσα, Maza subacta aqua ac coacta in modum lanæ coactilis. Citat Bud. et hæc e Gal. Πεπίληται τὸ δέρμα καὶ πεπύκνωται. Item, Χάλασις τῶν συντεταμένων, χύσις τῶν πεπιλημένων. Peculiariter autem Πιλεῖν significat Lanam cogo et constipo. [Etym. M. 579. 661. " Casaub. ad Athen. 135. Toup. Opusc. 1, 461. Valck. Diatr. 195. Græv. Lectt. Hes. 574. ad Diod. S. 1, 188. Jacobs. Anth. 8, 118. 9, 48. 11, 177. Aristoph. Fr. 234. Dionys. H. 3, 1906. 5, 125." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 678. γαῖα ὑπ' ἠέρι πιληθεῖσα. " Subigo, Mollio plagis, Zenob. 3, 24." Wakef. Mss.] Πίλημα, τὸ, Lana coacta: ut Plin. Lanæ coactæ et per se vestem faciunt, i. q. πῖλος. Seu Cento, Centunculus. Gal. κ. Τόπ. 2. Lanam coactam πίλημα vocavit, et πτύγμα ἐρίου dixit, quod alibi στρόφιον ἐρίου: pro quo δίπτυχον ῥάκος, Meth. 10.: P. Ægin. 3, 27. σύστρεμμα ἐξ ἐρίων nominare maluit. Corn. Cels. 7, 26. Hapsum lanæ appellat. Diosc. 1, (68.) de amaracino oleo, Καὶ πρὸς τὰ νευρότρωτα ἐν πιλήμασιν ἀραιῶς βρεχόμενον καὶ ἐπιτιθέμενον, Gal. Meth. 12. Τῷ δὲ ὅλῳ κώλῳ περιελιττομένου πιλήματος ἐλαίῳ θερμῷ βεβρεγμένου: 8. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιτιθέναι τὸ πίλημα, Hapsum lanæ coactæ inducere atque imponere. Linacer vertit, Penicillum incingere: occasione forsan sumta ex eo quod sequitur, μὴ φερόντων τὴν ζώνην. Sed ibi ζώνην non pro Cinctu, verum pro Subligaculo accipiendum dicunt nonnulli. Item λημνίσκων πιλήματα pro λημνίσκοι πιληθέντες. Athen. (210.) et (540.) e Posidonio, de Antiochi splendore circa convivia, Μελιπήκτων καὶ στεφάνων ἐκ σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ σὺν ἀνδρομήκεσι λημνίσκων χρυσῶν πιλήμασι, πλήθη. Idem Athen. (535.) Ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας, Confectus e lana purpurea in modum πίλων. Similem huic locum vide in Συμπιλέω. Alias pro Quavis re constipata in modum lanæ coactæ: ut Aristot. de Mundo, Cohærentes et spissas nubes (Lucano) συνεχῆ πιλήματα νέφους appellat. Ibid. Χάλαζα γίνεται ἐκ νιφετοῦ συστραφέντος, καὶ βρῖθος ἐκ πιλήματος εἰς καταφορὰν ταχυτέραν λαβόντος, Grando fit e nive volutim contorta, libramentumque e compressu capiente ad celeriorem lapsum, Bud. Πίλημα sicut πῖλος capitur etiam pro Pileo, Indumento capitis e lana et pilis coactis, unde fastigiatos ac velut turritos pileos Strabo πιλήματα πυργωτὰ appellat. Suidæ πίλημα est περιφερὲς σκέπασμα: Hesychio ζώνη, μίτρα. [" Casaub. ad Athen. 135. Valck. Adoniaz. p. 344. ad Phœn. p. 291. Toup. ad Longin. 342. Opusc. 1, 359. Jacobs. Anth. 6, 176. 8, 118." Schæf. Mss. Hippocr. 268, 50. Vide Πιλητός. " Quævis res constipata, Joseph. 347, 38." Wakef. Mss. I. q. πῖλος, Pileus, Callim. Fr. 125.] Πίλησις, i. q. πίλωσις. A Suida exp. πύκνωσις, in h. l. Τῶν ἀχθοφόρων ζώων διὰ τὰς π. οὐ σθενόντων τὰ πρὸς ἐδωδὴν παράγειν. Exp. non solum Densatio, sed etiam Coarctatio, Compressio. Gal. πίλησιν et πύκνωσιν diversa facit; utpote qui sic scribat, Τὴν μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, τὴν δὲ π. τοῖς χέουσι. Proprie Lanarum coactio, ap. J. Poll. 7, 30. ubi περὶ πιλοποιοῦ. [" Philo J. 1, 385. Vox restituenda est Schol. Arat. 114." Wakef. Mss. Theophr. C. Pl. 2, 1, 4. 5, 8, 3. Plato de LL. 8. p. 849.] Πιλητὸς, i. q. πιλωτὸς, Coactilis, E lana coacta factus: ut πιληταὶ φοινικίδες, Purpureæ vestes e lana coacta. Apud Diod. vero S. (17, 115.), ubi narrat Alex. in funere Hephæstionis posuisse ἀνδριάντας καθωπλισμένους, καὶ ὅτι τοὺς μεταξὺ τόπους φοινικίδες ἀνεπλήρουν πιληταὶ, intelligunt Pilas purpureas, eo quod, teste Festo Pomp., pilæ fuerint effigies viriles et muliebres e lana, quæ in compitis suspendebantur, quod essent inferorum deorum, quos vocant Lares, quibus tot pilæ quot capita habitantium in compitis ponebantur: ut essent iis pilis et simulacris contenti, vivisque parcerent. Quin et illis sigillis atque imaginibus vestes circumponi solitas fuisse ajunt. Et πιλητὰ κτήματα dicuntur τὰ πιλήματα, s. πῖλοι, Coactilia s. Subcoacta: Cæs. B. C. 3. Atque omnes fere milites aut e subcoactis aut e centonibus aut e coriis tunicas aut tegmenta fecerant, quibus tela vitarent. Plato dicit π. κτήματα apponi solita fuisse ne πτώματα corpus læderent: qualia sunt Polluci, τὰ πιλωτὰ προσκεφάλαια, Pulvinaria tomentis farta, et πίλοις obducta: in Tim. 170. Ald. Τὴν δὲ σάρκα, προβολὴν μὲν καυμάτων, πρόβλημα δὲ χειμώνων, ἔτι δὲ πτωμάτων, οἷον τὰ πιλητὰ ἔσεσθαι κτήματα σώμασι μαλακῶς καὶ πρᾴως ὑπείκουσαν. Item π. θώρακες, Thoraces e lana coacta: quo sensu Schol. Thuc. πῖλοι exp. Apud Suid. Φοροῦσι δ' ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς θώρακας π., ὧν τὰ κύτη ὑπάρχουσι στεῤῥὰ, διὰ τὴν χρηστότητα τῶν πιλημάτων. Ex Aristot. πιλητὰ esse dicuntur ὅσα τῶν πιεστῶν μόνιμον ἔχει τὴν πίεσιν, Quæ cogi possunt, et coacta compressaque pressuræ vim firmiter retinent. [" Toup. Opusc. 1, 359." Schæf. Mss. * Ἀπίλητος, Aristot. Meteor. 4, 8. p. 108, 13. Sylb. * Εὐπίλητος i. q. εὔστιπτος, Phav. 331.] Πιλητὴς, Qui cogit ac constipat. Peculiariter Qui lanas cogit, e lanis coactis πίλους conficit, Coactiliarius. J. Poll. 7, c. 30. ubi περὶ πιλοποιοῦ. [" Græv. Lectt. Hes. 574. 575. Πιλήτης, ad Charit. 779." Schæf. Mss.] Πιλητικὸς, Cogendi ac constipandi vim habens, Vi sua cogens ac comprimens, Aristot. Probl. segm. 14. Quæst. 8. Τὸ δὲ ψύχος πιλητικόν ἐστι, Vi sua densat ac cogit. Quibuscum cf. locos duos Theophrasti in Πιλόω et Πίλωσις citatos. [Πιλητικὴ, ἡ, sub. τέχνη, Plato Polit. §. 21. * Ἐκπιλέω, Athen. 646. var. lect. * Ἐκπίλησις, Eust. 1937, 34.] Ἐμπιλέω, Cogo ac constipo in, Plato Tim. paulo post l. in Πιλητὸς c. Μήτ' αὖ πολλαὶ καὶ πυκναὶ, σφόδρα τ' ἐν ἀλλήλαις ἐμπεπιλημέναι, de carnibus quibus ossa convestiuntur et integuntur: quæ paulo ante corpori dicit esse loco πιλητῶν κτημάτων contra πτώματα. [" Græv. Lectt. Hes. 574." Schæf. Mss. * Καταπιλέω, Man. Philes 9, 22. p. 302. Alciphr. 2, 2. p. 210. " Καταπιλέομαι, Constipor, Schol. Aristoph. Πλ. 541." Kall. Mss. * " Προσπιλοῦμαι, Bekk. Anecd. 810. 811." Boiss. Mss.] Συμπιλέω, Cogo ac constipo, Cogo ac condenso, Plato Tim. aliquanto post l. c., p. 172. Ξυγγενὲς μὲν ἱμαντῶδες ὂν αὐτοῦ, σκληρότερον δὲ καὶ πυκνότερον τῇ πιλήσει τῆς ψύξεως, ἣν ἀποχωριζομένη δέρματος ἑκάστη θρίξ, ψυχθεῖσα συνεπιλήθη. Bud. interpr. Comprimo, in h. l. Aristotelis de Cœlo 3. Τὸ γὰρ αὐτὸ μέγεθος οὐ δοκεῖ συμπιληθὲν γίνεσθαι βαρύτερον. Idem e Plut. Demetrio (41.) affert h. l. Περὶ τοῖς ποσὶν ἐκ πορφύρας ἀκράτου συμπεπιλημένης χρυσοβαφεῖς πεποιημένος ἐμβάδας, ubi συμπεπιλημένη πορφύρα dicitur Lana purpurea coacta. Cf. autem hæc verba cum l. quodam Athen. in Πίλημα citato. In Lex. meo vet. συμπεπιλημένος exp. συνεσφιγμένος, Constrictus. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 610. ad Diod. S. 1, 188. Thom. M. 565. 804." Schæf. Mss. Lucian. 2, 539.] Porro sicut πιλόω simul ac πιλέω dicitur, ita non modo Συμπιλέω, SED ET Συμπιλόω,

quo Theophr. utitur, Bud. [" Schol. Od. Φ. 122." Wakef. Mss.] A Συμπιλέω autem est VERBALE Συμπίλησις, Coactio et constipatio: proprie Lanæ coactio ac constipatio. [Plut. 7, 532.] Legitur ap. J. Poll. 7, 30. περὶ πιλοποιοῦ. IBID. Πιλῖται ET Συμπιλῖται: quibus verbis videtur intelligere τοὺς πιλοποιοὺς, Qui lanas cogunt ac constipant, Qui e lanis coactis πίλους conficiunt, qui et Coactiliarii. [* " Συμπιλητὴς, J. Poll." Schn. Lex. A Συμπιλόω autem EST * Συμπιλωτὴς, et * Συμπιλωτικὸς, Constringendi vim habens, Plato Tim. Locr. 100.]

[* Πίλεος, Lat. Pileus, Polyb. 30, 16, 3. " Ad Diod. S. 2, 625." Schæf. Mss.]

" Πειλὸς, Hesychio πᾶν τὸ πεπιλωμένον. Sed forsan πεῖλος scr., ut sit pro πῖλος, sicut εἴλη pro ἴλη."

" Ἄπιλος, ap. Hes. legitur, exp. * ἀσπάργαντος: forsan pro ἄπιλος et ἀσπαργάνωτος."

ΠΙΝΑΞ, ακος, ὁ, Tabula, Asser, σανὶς, Od. M. (67.) Ἀλλά θ' ὁμοῦ, πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι. || Tabula, i. e. Mensula, Abacus, Epigr. Σπόγγον ἔχων κενεὸν τῶν γραφικῶν πινάκων, E fullonum tabulis. || Capitur et pro Arithmeticorum tabulis atque abacis, Bud. e Plut. Rom. (12.) Ἁπτόμενος τῆς περὶ τὸν πίνακα μεθόδου, Supputator et abaci peritus mathematicus: [interpr. Genethliacus: cf. Eund. in Compar. Aristid. 3. Εἰς ἀγυρτικοὺς κατέβαλε πίνακας ἡ πενία.] || Tabula s. Tabella scriptoria, Codex, Libellus, Il. Z. (169.) Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ, Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Quo allusit Herodian. (6, 6, 11.) Οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πτυκτοῖς πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἀποστέλλεται, Literas obsignatas duplicibus tabellis, Polit. Item Πίνακες dicuntur Tabellæ quibus capita libri alicujus continentur: Ciceroni Indices et σύλλαβοι, Hesychio περιοχή. Itidemque Tabellæ et indices rerum ex aliis libris exscriptarum. Plut. ad Col. Ὥσπερ ἀγορὰν ἢ πίνακα τεράτων συντίθησι τὸ βιβλίον, Athen. (585.) Ἀνέγραψε δ' αὐτὸν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ Πίνακι τῶν Νόμων. Latini paulo aliter Tabulas legum dicunt. Item Tabula qua in publico loco suspensa memoria rei alicujus conservatur ac propagatur. Hes. ἀναγραφὴν et ἱστορίαν exp. Athen. (573.) Ἀναθέντων τῶν Κορινθίων πίνακα τῇ θεῷ τὸν ἔτι καὶ νῦν διαμένοντα, καὶ τὰς ἑταίρας ἰδίᾳ γραψάντων τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱκετείαν. Item de Pictorum tabulis, in quibus simulacra et formas depingunt hominum, ceterorumque animantium, Athen. 12. (p. 543.) de Parrhasio, Ὅτε τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα ἔγραφεν, ἐπέγραψε τῷ πίνακι, et quæ sequuntur. || Discus, Quadra, cui carnes in mensa imponuntur, vel cui impositæ intro feruntur. Exempla ex Hom. Matrone, Epigr. vide in Ὀπταλέος, Ὀψοφόρος, Πειναλέος: cui postremo simile hoc ap. Athen. l. 4. Ἔπειτ' εἰσφέρεται πλοῦτος ἀντὶ δείπνου, πίναξ ἀργυροῦς. Et initio libri, Ἐν χαλκῷ πίνακι ἄρτος ἑκάστῳ ἐδόθη. [" Herodian. Philet. 448. et n., Athen. 25. Wolf. Prol. ad Hom. 74. 82. 276. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 13. Lennep. ad Phal. 53. ad Herod. 394. 624. Thom. M. 714. 745. Jacobs. Anth. 6, 237. Lucillius 27. Hemst. ad Plutum p. 275. Tabula picta, Act. Traj. 1, 206." Schæf. Mss. " Tabula navis, Opp. 'A. 1, 194." Wakef. Mss. Buttm. A. Gr. 1, 74. Theophr. H. Pl. 5, 5, 1. 5, 7, 4.]

[* " Πινακοειδὴς, (In formam tabulæ,) Diogenian. 5, 72." Boiss. Mss.] Πινακοθήκη, ἡ, Repositorium tabularum, Locus ubi tabulæ reponuntur; Tablinum, Plin., Tabularium, Cic. Et pro Grammatophylacium. Item, Ubi tabulæ pictæ reponebantur. Plin. 35, 2. de honore imaginum, Et inter hæc pinacothecas veteribus tabulis consuunt, alienasque effigies colunt. Paulo post Tablinum dicit pro Tabellarum et codicum repositorio: Tablina codicibus implebantur, et monumentis rerum in magistratu gestarum. Eod. l., c. 11. Celeberrimos eadem ætate imaginum pictores, Sophylon et Dionysion, quorum tabulæ pinacothecas implent. [Strabo 14. p. 944.] Πινακοπώλης, ὁ, Qui tabulas vendit. Comici πινακοπώλας appellant non solum Eos qui τοὺς πίνακας vendunt, verum etiam qui aves ἐπὶ πινάκων κεραμέων venales proponunt, ut ex J. Poll. docui in Ὀρνιθοκάπηλος. Itidem Schol. Aristoph. πινακοπώλης exp. ὁ ὀρνεοπώλης, ὁ τὰ λιπαρὰ τῶν ὀρνέων ἐπὶ πινάκων πωλῶν: Ὀρν. (14.) Ἡ δεινὰ νῷ δέδρακεν οὑκ τῶν ὀρνέων Ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης.

Πινάκιον, τὸ, Tabella, Codicillus, Aristot. Polit. 2, 6. Τὰς δὲ κρίσεις ἐν τοῖς δικαστηρίοις οὐ διὰ ψηφοφορίας ᾤετο γίνεσθαι δεῖν, ἀλλὰ φέρειν ἕκαστον πινάκιον, ἐν ᾧ γράφειν εἰ καταδικάζοι ἁπλῶς τὴν δίκην, Tabellam unumquemque judicum ferre. Pro quo Plut. dicit γραμματεῖον, ut te docebit l. quidam in Γραμματεῖον citatus. Itidem Aristoph. Σφ. (167.) πινάκιον τιμητικὸν, Tabella censoria. Cum Aristoph. vero loco affine quid habent hæc Asconii verba, Tabulas judicum, tabellas cereas intelligit, quibus sententias ferebant: erant enim sententiæ non vocales, sed tabellariæ. Item, In causis majoribus judices universi in cistam tabulas simul conjiciebant, suas insculptas literas habentes, absolutionis sive condemnationis, cum de alicujus capite agebatur: N et L, ampliationis. Et in Lex. meo vet. πινάκιον esse dicitur σύμβολον δικαστικὸν, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο τὸ τοῦ κρινομένου πρᾶγμα, καὶ ὁ δῆμος. In eod. meo Lex. exp. ψήφισμα et γραφὴ, citaturque h. l. Dem. Μικρὸν πινάκιον ταῦτ' ἐπισχεῖν ἐδύνατο, (cf. p. 96.) Ubi continens accipitur pro ipso contento synecdochice. Nam πινάκια dicuntur Tabulæ s. Tabellæ quibus publice aliquid proponitur, ut vel leges, vel nomina reorum, vel alia aliqua programmata, ut videbis in Ἔκκειμαι, T. 2. c. 165. Hermog. Γράφει τις τὸ κατὰ Μεγαρέων ἀναιρεῖσθαι πινάκιον. Ubi πινάκιον signif. Tabellam in qua nomina Megarensium, i. e. pecunia quam debebant, pendebant. Bud. sic interpr. 583. Ad populum tulit, et eo auctore populus nomen delendum scivit pecuniæ a Megarensibus debitæ. De Tabella dictum, in qua programma aliquod pendet, vide in Πρόγραμμα, T. 1. c. 876. Sic Lucian. (1, 41.) Προὔκειτο δ' ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον. E Moschop. annotatur πινάκια dicta fuisse, ἐν οἷς τὰ δικαστήρια ἐγράφοντο καὶ αἱ ἀρχαί· ἃ καὶ ἐλάμβανον οἱ λαχόντες δικάζειν, ἤγουν ἄρχειν. De tabella pictoris ap. Plut. dicitur. [" Ad Diod. S. 1, 503. Callim. 1, 460. Thom. M. 714. 745. ad Charit. 680. Act. Traj. 1, 206. Valck. Hipp. p. 300. ad Herod. 262. 394. 633. Dawes. M. Cr. 259." Schæf. Mss. Plut. Aristid. 27. Theophr. H. Pl. 3, 9, 7. Τὰ π. τῶν ζωγράφων. " Quadra, Discus, Orbis, Chrys. in Ep. ad Coloss. c. 3. p. 127. Ed. Savill." Seager. Mss. * " Στυλοπινάκιον, Lemma Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 620." Boiss. Mss.]

Πινακὶς, ίδος, ἡ, i. q. πινάκιον, i. e. Tabella. De Tabella scriptoria dictum habes in Γραφεῖον, et in Μάλθη. Exp. quidam et Pugillares. Exp. et Scutella, Parva lanx, qua signif. usurpatur πινακίσκος. || Aristoph. Schol. πινακίδας dici scribit, τὰς μεγάλας σανίδας τῶν πλοίων, in l. illo quem in Πινακηδὸν citabo. Hom. πίνακας ea signif. dixit. || Est et Genus Saltationis, Athen. (629.) Μετ' αὐλῶν δὲ ὠρχοῦντο καὶ τὴν καλουμένην πινακίδα. Meminit et J. Poll. 4, 14. his verbis, Τὰς δὲ πινακίδας ὠρχοῦντο οὐκ οἶδα εἴτ' ἐπὶ πινάκων, εἴτε πίνακας φέροντες. [" Ad Xen. Eph. 37. 190. 199. Valck. Hipp. p. 300. ad Lucian. 1, 377. ad Herodian. Philet. 418. Porson. Med. p. 92. De quant., Phryn. Ecl. 70." Schæf. Mss. Πινακίδες, Codicilli, Arrian. Epict. 3, 9. Plut. Graccho 6. Casaub. ad Suet. Claud. 29.] Πινακίδιον, Tabella. Pro Tabella cerata, in qua olim scribebant, accipitur Luc. 1, (63.) item Tabella, h. e. Index rerum aliquo libro comprehensarum, vel aliquibus e libris excerptarum. Quo nomine in inscriptione librorum usi fuerunt nonnulli. Plin. in præf. suæ Historiæ Naturalis, loquens de inscriptionibus Græcorum, Jam Μοῦσαι, Πανδέκται, Ἐγχειρίδιον, Λειμὼν, Πινακίδιον, inscriptiones propter quas vadimonium deseri possit. Itidem Gell. N. A. fin. Nam quia variam et miscellam et quasi confusaneam doctrinam conquisirant, eo titulos quoque ad eam sententiam exquisitissimos

indiderunt. Namque alii Musarum inscripserunt, A alii Sylvarum : ille *κηρίον*, alius *κέρας Ἀμαλθείας*: quidam Lectionis suæ, alius Antiquarum Lectionum : atque alius *πινακίδιον*, et item alius *ἐγχειρίδιον*. Paulo post, Neque item desunt qui indices suis libris fecerunt. [Cf. J. Poll. 10, 83. 84. " Ad Charit. 469. 680. Heyn. Hom. 5, 717." Schæf. Mss. Π. *κεκηρωμένον*, Trypho de Tropis.]

Πινακίσκος, ὁ, itidem Tabella. Plerumque accipitur pro Parvo disco s. Scutella : cujus signif. exemplum habes in Ἰχθυηρός. Itidem ap. Athen. et J. Poll. [Aristoph. Πλ. 813. " T. H. p. 275. Aristoph. Fr. 271." Schæf. Mss.] *Πινακίσκιον, τὸ*, itidem Tabella, Scutella. Legitur ap. Athen. 15. init. [" Ad Lucian. 2, 325." Schæf. Mss.]

Πινακηδὸν, In modum tabularum s. asserum, *δίκην σανίδων*, Eust.: Aristoph. B. (824.) *Ῥήματα γομφοπαγῆ πινακηδὸν ἀποσπῶν*, ubi et Schol. exp. *ἀποσπῶν τὰ ῥήματα, ὥσπερ πίνακας ἀπὸ πλοίων.* Et mox hæc subjungit, *Δίκην σανίδων τῶν ἐκ νεὼς ἀποσπωμένων ἐν τρικυμίᾳ.* In VV. LL. perperam SCRIPTUM *Πινακιδόν*. B

[* *Πινακόω*, unde] *Πινάκωσις, ἡ*, Tabulatio, ut Cæsar appellat ; vel etiam Tabulatum, ut Idem, et alii. Plut. Symp. 3. Probl. ult., de ligno oleagino, *Τοῖς δὲ βαλανείοις πολέμιόν ἐστι, καὶ λυμαίνεται τὴν π. αὐτῶν καὶ τοὺς θεμελίους ὑποκαιόμενον.* [* *Καταπινακόω*, vide *Καταπυλτόω*.]

[* " *Πινακικὸς*, Bredow Ep. Par. 165." Schæf. Mss. * *Πινακιαῖος*, Hippiatr. 252.]

" ΠΙΝΝΑ, s. *Πίννη, ἡ*, Pinna, Genus conchæ s. " ostrei semper comitem sociumque in comparando " cibo habens cancellum vel squillam, qui VOCATUR " *Πιννοτήρης* ET *Πιννοφύλαξ*, Observator et custos " pinnæ : quoniam semper eam assectans, biantem- " que observans, si pisciculi in ipsam ingressi sint, " levi morsu docet comprimendam esse concham, " capiendamque prædam in retia iam illapsam. " Testes auctores Historiæ Animalium. Athen. (89.) " *Ἡ μὲν οὖν πίννη ὄστρεόν ἐστιν· ὁ δὲ πιννοτήρης, καρ-* C " *κῖνος μικρός· καὶ ἡ πίννα διαστήσασα τὸ ὄστρακον,* " *ἡσυχάζει τηροῦσα τὰ ἐπεισιόντα ἰχθύδια· ὁ δὲ πιννο-* " *τήρης, παρεστὼς, ὅταν εἰσέλθῃ τι, δάκνει αὐτὴν ὥσπερ* " *σημαίνων· ἡ δὲ, δηχθεῖσα, συμμύει· καὶ οὕτως τὸ* " *ἀποληφθὲν ἔνδον κατεσθίουσι κοινῇ.* Meminit et " Aristot. H. A. 5, 15. Ibi enim scribit *τὰς πίννας* " *ὀρθὰς φύεσθαι ἐν τοῖς βορβορώδεσιν, ἔχειν δ' ἐν αὐ-* " *ταῖς πιννοφύλακα, τὰς μὲν, καρίδιον, τὰς δὲ, καρκί-* " *νιον· οὗ στερισκομένας διαφθείρεσθαι θᾶττον* : non " mutare vero locum, sed *ἐρριζῶσθαι* : *τὸ καρκίνιον* " autem, primum *εἰς τὰ κενὰ τῶν ὀστράκων εἰσδύεσθαι,* " *αὐξανόμενον δὲ μετεισδύνειν πάλιν εἰς ἄλλο μεῖζον* " *ὄστρακον.* Sic Plin. 9, 42. Concharum generis et " pinna est : nascitur in limosis, subrecta semper, " nec unquam sine comite, quem Pinnoteren vocant, " alii Pinnophylacem. Is est squilla parva, alibi " cancer, dapis assectator. Pandit se pinna, lumi- " nibus orbum corpus intus minutis piscibus præ- " bens. Assultant illi protinus, et ubi licentia au- " dacia crevit, implent eam. Hoc tempus speculatus D " index, morsu levi significat. Illa, ore compresso, " quidquid inclusit, exanimat, partemque socio tri- " buit. Et Cic. de Nat. Deor. 2. Pinna vero, sic " enim Græce dicitur, duabus grandibus patula " conchis, cum parva squilla quasi societatem coit " comparandi cibi. Rursum Plin. 9, 31. de cancris, " Pinnoteres autem vocatur minimus ex omni genere. " Huic solertia est inanium ostrearum testis se con- " dere, et, cum accreverit, migrare in capaciores. " Notandum porro, ap. Aristot. et Ælian. scribi " etiam *πιννοθήρης*, per θ, sed perperam ; nam et Suid. " dicit *πιννοτήρην* vocari *τὸν τῆς πίννης φύλακα* : et " Cic. de Fin. 3. eum qui enat e patula pinnæ con- " cha, *πιννοτήρην* nominari, quod eam custodiat. " *Πιννοφύλαξ* nominatur etiam Animalculum quod- " dam in spongiarum cubilibus araneo simile, quod " superiorem pinnoteren imitetur, Aristot. H. A. 5, " 16. Metaph. Soph. Amphiar. *Ὁ πιννοτήρης τοῦδε* " *μάντεως χοροῦ.* Sic Aristoph. Σφ. (1510.) *Ὁ πιν-* " *νοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους Ὁ σμικρότατος.* Hes. " *πίνα* etiam scribit, unico ν : Schol. vero Soph. in- " ter hæc discrimen facit, ut docui T. 3, c. 300." [" *Πίννα*, Munck. ad Anton. Lib. 63. Verh." Schæf. Mss. Scribitur *Πίνη* et *Πινοθήρας*, ap. Plut. 10, 78. * *Πιννοτρόφος*, Schol. Lycophr. 419. * *Πίννινος* s. * *Πίνινος λίθος*, Margarita, LXX. Esther. 1, 6. Vide Schleusn. Lex. V. T. * *Πινικὸν, τὸ*, Margarita, Arrian. Peripl. p. 33. 35. Ed. Oxon. In Schn. Lex. affertur ex Eod. ibid. p. 20. * *Πιννικίου κόγχου. Πίνινον*, Gl. Marinum, sc. vellus, i. e. lanugo qua pinnæ comant. * *Πιννινόθριξ, μαλλὸς*, Schn. Lex. *ἀμαρτύρως*. * *Πιννώδης*, Xenocr. de Alim. ex Aquat. c. 27. p. 468. Fabr.: Coraius autem reposuit *πηλώδης*.]

ΠΙΝΟΣ, *ὁ*, Sordes, Squalor et illuvies, i. q. *ῥύπος*, Schol. Eur. citans hoc hemistichium, *πίνῳ δέ οἱ αὐαλέος χρὼς Ἐσκλήκει.* Epigr. in Philosoph. *Καὶ τὸ χύδην ῥυπόωντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔσθος*, Sordibus squalentibus. Plut. de Orac. Pyth. init. *Ἐθαύμαζε δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθηρὸν, ὡς οὐ πίνῳ προσεοικὸς οὐδὲ ἰῷ, βαφῇ δὲ κυανοῦ στίλβοντος.* Strabo *περὶ ὑφασμάτων* loquens, quæ texuntur e lapide quodam Carystio, *Ῥυπωθέντα δ' εἰς φλόγα βάλλεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τῇ πλύσει τὸν πίνον ὁμοίως*, Quæ sordida in flammam conjici, ac sordibus emaculari, non secus quam lota. Quod idem refert Plut. de Def. Orac. 770. meæ Ed. Metaphorice verbis quoque antiquis *πίνος* tribuitur, ubi videndum an reddi possit Sordes : Sordida oratio ap. Quint., cui opponit Nitidam. Et *τῆς ἀρχαιότητος πίνος*, Sermonis antiqui squalor quidam, Oratio et verba squalida antiquitate. Dionys. H. (Ep. ad Pompeium p. 204.) *Ὅ, τε πίνος αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει*, Squalor situsque vetustatis. Observandum autem in laudem poni. Itidem Suid. e Damascio, *Ὁ δὲ ἦν καὶ λέγειν ἱκανὸς, οὐ τοὺς νεωτέρους ἐκμιμησάμενος σοφιστὰς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πίνον τῆς λογογραφίας ἁμιλλώμενος.* [Vide *Εὐπίνεια*.] Erot. ap. Hippocr. annotat se quibusdam in *ὑπομνήμασιν* reperisse, *πίνον* vocari *τὸν σπίλον*. ‖ *Πῖνος* dicitur interdum Homo sordidus, sicut *αὐχμὸς*, Eust. Homo squalidus. Similem usum habet *ζωμὸς* et *κονιορτὸς*, ut in *Ζωμὸς* docui, T. 1. c. 1408. In VV. LL. annotatur, accipi pro Homine spurco et pestilente, ut Lat. Pestis. Notandum porro passim scriptum LEGI *Πῖνος*, licet in Epigr. corripiatur prior syllaba, itidemque ap. Apoll. Rh. Rectius ergo in Lex. meo vet. *Πίνος*. Ceterum pro *Πίνος* usurpatur ETIAM *Πίνα*, itidem Sordes, Illuvies, Schol. Soph. p. 23. meæ Edit. *Πίνα ὁ ῥύπος, δι' ἑνὸς ν̄· πίννα, τὸ ὄστρεον, διὰ δύο ν̄.* AT VERO *Πῖνον*, Vinum hordeaceum, ut scribit Aristot., quo qui inebriantur, non in omnem partem, ut ceteri, corruunt, sed proni tantum aut supini. Paulus autem vinum quod e sordibus vellerum elutis conficitur, *πῖνον* vocari putat. Gorr. Idem habetur ap. Athen. (447.) ubi hunc *οἶνον κρίθινον* ait vocari etiam *βρῦθον* : alias *ζῦθος* quoque appellatur : vulgo Cervisia. RURSUM *Πῖνος* Theophr. pro Pinu accepisse putatur, C. Pl. 6, 17. *Τῶν αὐτομάτως ἐπιπηγνυμένων δακρύων, οἷον ἐπί τε τῆς πίνου καὶ ἀκάνθαις τισί.* [" *Πῖνος* s. *Πίνος*, Toup. Add. in Theocr. p. 394. ad Longin. 336. Meurs. ad Apoll. Dysc. 81. Brunck. Œd. C. 1259. ad Dionys. H. 5, 150. 166. Geschichte der Paris. Acad. xi. p. 46." Schæf. Mss. " Aqua, Etym. M. 395, 4." Wakef. Mss.]

Ἀπινὴς, Sordium purus, Qui sordidus non est, *καθαρὸς*, Suid. [Athen. 661. Salmas. ad Tertull. de Pall. 275.] Apud Hes. vero LEGITUR *Ἀπινοῦται, ἀπορυποῦται*, AB *Ἀπινόω*. Sed putarim SCR. *Ἀποπινοῦται*, AB *Ἀποπινόω*, Sordibus emaculo. Alioqui *Ἀπινοῦται* et *Ἀπινόω* essent potius ab *Ἄπινος* derivata, et *Ἀπινόω* significaret *ἄπινον* reddo. *Δυσπινὴς*, Sordibus ac illuvie deformis, Sordidus, Sordidatus : ut *δυσπινῆ ἱμάτια* ap. J. Poll. 4. quibus *ἐν δυστυχίαις* usos fuisse scribit. Sic Aristoph. Ἀ. (426.) *Ἀλλ' ἦ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα* ; Ubi Schol. exp. *ἐῤῥυπωμένα, ῥυπαρά.* Alibi, *ἔδυσε δυσπινεῖς στολάς.* [" Toup. Add. in Theocr. 394. Brunck. Œd. C.

1259." Schæf. Mss. * Ἐμπινὴς, Gl. Politus, "Diogenes, de Lycone, Ὠτοθλαδίας καὶ ἐμπ. ὤν." Schn. Lex. v. Εὐπινής. "Suid. 2, 773." Wakef. Mss.] "Εὐπινὴς, Sordidus. Hes. enim εὐπινῆ affert pro "πεπινωμένον, Sordidatum, Inquinatum." [Exp. etiam Nitidus, quæ signif. Schneidero a palæstra desumta videtur; cf. Ἐλαιοπινὴς, et Πεπινωμένως. Tribuitur etiam orationi, de quo sensu vide Εὐπίνεια. Phot. Εὐπινές· τὸ ἀφελὲς καὶ μὴ λίαν τετημελημένον· ἀλλὰ μέτριον πίνον ἔχον. "Ad Dionys. H. 5, 166. ad Diod. S. 1, 183." Schæf. Mss. * Εὐπινῶς, Venuste, Nitide, Eleganter, "Cic. ad Att. 15, 17." Elberling. Mss. * Εὐπίνεια, Grata simplicitas, Longin. 30, 1. "Vox elegantissima, et quam alibi frustra quæsiveris. Est autem sumta a re statuaria. Nam πίνος est Robigo illa antiquitatis, quæ veterum artificum opera commendabat maxime. De eo pluribus cl. Salmas. et Kust.; hic ad Jambl. Pyth. et Hesychium v. Εὐπινῆ, ille in Plinianis et ad Tertull. Pallio. Sed uterque parum accurate et in tenebris micans. Dionys. H. Ep. ad Pomp. 204. Ὅ τε πίνος αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει. Ubi ineptit Interpres, neque enim quid sit πίνος satis intellexit. Optime Scholion margini Codicis Sylburgiani ascriptum: Πίνος, ὁ ῥύπος, ἤτοι ὁ ἐπικείμενος χνοῦς, ὡς ἐπὶ μήλων καὶ ἀπίων καὶ δαμασκηνῶν. Quod undequaque verum est, et inprimis notandum. Hinc χνοῦς * ἀρχαιοπινής. Dionys. H. in Dem. 303. Πολλῆς δέ τινος ἐνταῦθα δεῖ τῆς τεχνήσεως, ἵνα μὴ κακόφωνον μηδὲ ἀηδὲς ἐνεγκάμεναι ταῖς ἀκοαῖς λάθωσιν αἱ τοιαῦται συζυγίαι, ἀλλ' ἐπανθῇ τις αὐταῖς χνοῦς ἀρχαιοπινὴς καὶ χάρις ἀβίαστος. Ubi notandum verbum ἐπανθεῖν. Nam πίνος s. χνοῦς ἀρχαιοπινὴς est Robigo illa s. Flos antiquitatis, quæ in veterum statuis quasi ἐπανθεῖν dicebatur. Hinc mox Longin. Μέγεθος, κάλλος, εὐπίνειαν τοῖς λόγοις, ὥσπερ ἀγάλμασι καλλίστοις, δι' αὐτῆς ἐπανθεῖν παρασκευάζουσα. Quæ egregia sunt, et nostram sententiam mire confirmant. Atque hinc intelligenda vox Εὐπίνεια ap. Nostrum, et oratio εὐπινὴς s. πεπινωμένη, Quæ antiquitatem redolet, et vetustatis flore commendatur: de qua Cic., Dionys. H., Damascius ap. Suid. v. Σαλλούστιος, alii." Toup. ad Longin. l. c.] Κακοπινὴς, Sordibus male contaminatus, Sordibus et illuvie fœdus, Impurus, Athen. 13. Καὶ δὴ τοιοῦτοι ὑμῶν εἰσὶν οἱ πλεῖστοι, συνεσπασμένοι καὶ κακοπινεῖς οὐ μόνον τοῖς ἤθεσιν ἀλλὰ καὶ ἕξει. Itidem Soph. Aj. (381.) p. 23. meæ Edit. de Ulysse, ἁπάντων τ' ἀεὶ Κακῶν ὄργανον, — Κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ. Ubi Schol. annotat DICI Πίνος interdum ἐπὶ τῆς ἰδέας, interdum ἐπὶ τοῦ ἤθους, quod ex Athen. l. discimus, hic vero significare τὸν κακοήθη, s. τρίμμα κακορύπαρον. ‖ Hesychio Κακοπινὴς est κακὸς, * μεθυστής. ["Hemst. Auct. ad Hesych. 2, 114." Schæf. Mss. * Πολυπινὴς, Eur. Rhes. 716.]

Πινόεις, Sordidus, ῥυπαρός: ἔριον, Lana sordida, quod et οἰσυπηρὸν ἔριον, et ῥυπαρόν. Et fem. πινόεσσα in Epigr. Θυμοβαρὴς ἀρετὰ μύρομαι ἑζομένα, Ἀπλόκαμος, πινόεσσα, διὰ κρίσιν· ὅττι Πελασγῶν Οὐκ ἀρετὰ νικᾷν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος: q. l. Suid. citans πινόεσσα exp. ῥυπῶσα, αὐχμῶσα, Sordida, Squalida; sed perperam ap. eum SCRIPTUM Πινύεσσα: perperam ITEM Πινύεις in VV. LL. pro Πινόεις. ["Ad Mœr. 66." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 301. * "Πινήεις, dicitur de farinis oleo et vino mistis, quæ Diis offerebantur, Epigr. ap. Suid. v. Ἀνειρύσω." Kall. Mss.]

Πινώδης, i. q. πινόεις, Eur. Or. (225.) Ὦ βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα, Schol. αὐχμηρὸν καὶ ῥυπῶδες, Squalidum et sordidum. Item ap. Hippocr. [de Humor. T. 1. p. 322. Lind. Sect. 2. p. 17. Foës.] πινώδεσι Erot. [Hes. et Zonar.] accipit pro ῥυπαροῖς: qui etiam dicit πινώδη ἔρια, Lanas sordidas s. succidas, quæ et πινόεντα et οἰσυπηρά. ["Brunck. ad Æsch. Pers. 94. Wakef. Alc. 438. S. Cr. 4, 82." Schæf. Mss.] Πινωδία, ἡ, Sordida illuvies, Immundities, Impuritas, etiam Sordes, ἀκαθαρσία, Hes. AT Πινάδης, quod in VV. LL. itidem exp. Sordidus, mendosum est, et pro eo scr. Πινώδης.

Πινηρὸς, i. q. πινόεις et πινώδης. Erot. annotat, cum Hippocr. dicit πινηρὰ ἔρια, intelligenda esse τὰ οἰσυπηρὰ, quæ idem πινώδη et πινόεντα appellat. Πιναρὸς, idem. Hes. ῥυπαρὸς, εὐτελὴς, ἐλάχιστος: qui πιναρὰ itidem exp., necnon et ταπεινά. [Aristoph. A. 279. Πλ. 297. "Toup. Opusc. 1, 447. ad Charit. 315=585. Jacobs. Anth. 7, 355. Diod. S. 2, 631." Schæf. Mss. * Πιναροχαίτης, Tzetz. Carm. Il. 225. * Πιναρότης, Valck. Phœn. p. 132. * Πιναρόω, * Καταπιναρόω, Toup. Opusc. 1, 338." Schæf. Mss. Suid. v. Πεπελτωμένα.] "Πειναρὸν, Hesychio ῥυπαρὸν, "Sordidum." AT Πινάριον vocat Peteesius ap. Diosc. 5, 114. Atramenti sutorii genus quoddam, ab aliis σταλακτὶς nominatum. Apud Romanos vero Πινάριοι erat Familia quædam, quam Plut. Probl. Rom. 497. meæ Ed., (=7, 126.) παρὰ τὸ πεινᾶν ita nominatam scribit, causam ibid. afferens: QUASI Πεινάριοι.

Πινόω, Sordibus inquino. Pass. Πινοῦσθαι. UNDE Πεπινωμένος, Sordibus fœdatus, Sordidatus. Plut. Alex. (4.) p. 218. Φαιότερον καὶ πεπινωμένον ἐποίησεν. In VV. LL. habetur ETIAM Πινάω, Contamino; sed id mendosum esse reor. ["Πινόω, Toup. Add. in Theocr. 394. ad Longin. 337. (§. 30.) Jacobs. Spec. 107." Schæf. Mss. * Πεπινωμένως, Nitide, Cic. ad Att. 15, 16. cf. 14, 7. Cf. Εὐπίνεια. * Πίνωσις, Inc. Prov. 25, 12. χρυσοῦ, vide Schleusn. Lex. V. T.]

ΠΙΝΩ, Bibo, Poto. Præt. πέπωκα, tanquam a Πόω. Aor. 2. ἔπιον, tanquam a Πίω, ut annotant Gramm. Od. O. (390.) τέρπεο, πῖνέ τε οἶνον: (Il. Δ. 346.) πινέμεναι οἴνου κύπελλα: B. (825.) πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο: Od. P. (225.) ὀρὸν πίνων. Sæpius autem sine adjectione ap. Eund., ut A. (258.) πίνοντά τε τερπόμενόν τε. Et πίνειν καὶ ἔσθειν, vel ἔσθειν καὶ πίνειν, ap. Eund. non raro. In soluta autem oratione dicitur et πίνειν οἶνον et πίνειν τοῦ οἴνου, ut Gall. Boire du vin, quæ constr. putatur esse Attica. Aristoph. B. (1150.) Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν. Et in cujusdam Oraculi versu, Πῖν' οἶνον τρυγίαν. Et πίνειν φάρμακον, ap. Gal. Frequentius sine accus. Thuc. 7. Πίνοντάς τε τοὺς πολλοὺς, Xen. K. Π. 4, (5, 4.) Ἀνειμένως καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν, (3.) Καὶ ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο, 8. Μήτε ἐσθίειν, μήτε πίνειν, Dem. Εἰς τὸ πίνειν ἥκειν. Et πιεῖν ᾔτησε ap. Plut. et Athen. ut Gall. Demander à boire. Item ἐνέχεον πίνειν ap. Athen. ut Gallice Verser à boire. Legimus præterea πίνειν cum præp. ἐκ, ut ap. Xen. K. Π. 5, (3, 3.) Ἐκ χρυσῶν φιαλῶν ἐπίνομεν: 4, (5, 2.) Πιεῖν ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. Apud Athen. 11. πίνειν μεγάλοις ποτηρίοις. Ceterum ab ἔπιον est πίῃς, Philostr. Οὐδὲ πηγὴ λέγει, μὴ πίῃς· οὐδὲ ὀπώρα, μὴ λάβῃς. Pro quo invenitur et POET. Πίῃσθα. Et infin. πιεῖν sæpe obvius: pro quo HOM. Πιέειν etiam dixit per dialysin. Imperativus itidem Πίε legitur ap. Eund., Od. I. (347.) Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον. ITEM Πῖθι in imperandi modo: ut in illo celebri atque adeo Proverbiali dicto, ἢ πῖθι, ἢ ἄπιθι, Aut bibe aut abi: [Athen. 400.] A passiva autem voce sumuntur FUT. Πιοῦμαι ET Πίομαι. A quo πιοῦμαι est πιῇ ap. Aristoph., πικρότατον οἶνον τήμερον πιῇ: unde videmus Phrynichum immerito hanc futuri formam rejecisse. Πίομαι autem legitur cum alibi, tum Epigr. Πίομαι, ὦ Ληναῖε, κ. τ. λ. Cujus secunda persona πίεσαι ap. Lucam 17, (8.) Φάγεσαι καὶ πίεσαι. "Πίεσαι, Bibe: Luc. 17. ut φάγεσαι, Ede, "Comede: a πίομαι et φάγομαι contra regulam. Sed "id πίομαι habet futuri etiam signif. Unde πίεσθε, "Bibetis." Et partic. Πιόμενος: unde ap. Hom. πιόμεν ἐκ βοτάνης. Quinetiam FUT. Πίσω ET Πίσομαι affert Eust. p. 1253. hoc ex Antiphane, illud e Pind. ('I. 6, 108.) Sed et alibi πίσαι pro ποτίσαι ex eod. Pind., necnon ex Eupolide affert. Unde appellata fuit, inquit, URBS Πίσα, Pisa: item Πίσα nomen appellativum pro Fonte, quasi ποτίστρα. [Schol. Pind. 'I. 6, 108.] SED ET Πίσεα, neutrum plurale de Loco irriguo, quasi sc. qui possit πίσαι, i. e. ποτίσαι, Potum præbere: apud Hom. aliquot locis, ut Il. Y. (9.) Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα. Ab eadem origine EST Πιστὸς, q. d. Potabilis, Pocu-

lentus, Potui aptus, Qui potatur, Qui bibitur, s. A bibi potest: ut πιστὰ φάρμακα ap. Æschyl. Pr. (479.) p. 32. meæ Ed. Quod autem ad illud πίσομαι attinet, ab Antiphane accipi pro πίω tradit, nisi mendose scriptus est h. l.: quod ego plane persuasum habeo. Denique et πίοντο passiva voce quidam usurpasse Hom. existimarunt, ut Idem tradit, scribentes ita secundum versum Il. X. (2.) Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν. Alii legere maluerunt πίον τ' ἀκέοντό τε.

Admonitio de passivo aoristo Ἐπόθην, item de verbalibus Πόμα, Ποτὸς, etc.

Invenitur ap. Gramm. non solum præt. πέπωκα, unde est præt. plusquamperf. ἐπεπώκει ap. Luc. Lapithis, sed et FUT. Πώσω per ω in priori quoque syllaba, verum nullum ejus usus exemplum affertur: ac certe videmus πόμα et πόσις ac πότος ceteraque per ο scribi, quæ scriptura consentanea est scripturæ isti, πόσω, non illi πώσω: necnon isti πέπομαι ac πέποται, non autem πέπωμαι et πέπωται. Atque adeo scripturæ illius exempla invenio, non item hujus; B nec enim ἐπώθην, quod sciam, sicut ἐπόθην legitur: Sic πέποται, et comp. ἐκπέποται, etc. licet alioqui πέπωκα, uti dixi, in præt. perfecto activo scribatur: quam etiam sequitur πῶμα, quod alicubi reperitur pro πόμα, ut docebo in proxime sequente verbali Πόμα. "Ποθῆναι, ex Epigr. (Orestis 5.) affertur pro "Potare." "Ποθεὶς, Potus, Bibendo haustus, unde "neutr. ποθέν."

["Πίνω, Abresch. Æsch. 2, 131. Jacobs. Anth. 7, 337. 8, 294. 10, 22. 11, 317. Boiss. Philostr. 311. De ellychnio, coloribus, Valck. Callim. 191. 198. Casaub. Athen. 1, 64. Etiam de cibo, Levesque in Thuc. 2, 352. Bernard. Rel. 101. Audio, Jacobs. Anth. 6, 83. Conf. c. πίπτω, Zeun. ad Xen. K. Π. 765. ad Herod. 352. Brunck. Trach. 1053. Πεπωκὼς et πεπτωκὼς conf., Brunck. Aristoph. 2, 11. T. H. ad Plutum p. 201. Heind. ad Plat. Gorg. 52. Heyn. Hom. 7, 169. Πιεῖν et ποιεῖν conf., ad Herod. 358. 368. Thom. M. 911. Πίνειν et πιεῖν conf., ad Diod. S. 2, 336. De quant., ad Od. Π. 143. Brunck. C Aristoph. 1, 200. 2, 156. Jacobs. Anth. 10, 127. 11, 408. Passiv., Philipp. 59. Fut., Epigr. adesp. 78. Πίνω οἶνον, οἶνον, Mœr. 165. et n., Wakef. ad Mosch. 3, 78. ad Charit. 288. Koen. ad Greg. Cor. 51. ad Lucian. 1, 117. 496. Πίνει γῆ ὄμβρον, Wessel. Diss. Herod. 182. ad p. 368. T. H. ad Lucian. Dial. p. 102. P. Abresch. Paraphr. 407. Π. τοῦ ποταμοῦ, Toup. Opusc. 1, 222. Wakef. ad Mosch. 3, 78. Πίομαι, πιοῦμαι, πῖθι, πίε, ad Mœr. 322. Phryn. Ecl. 12. Πίομαι, πιοῦμαι, 144. Thom. M. 716. 911. Wakef. Alc. 807. Heyn. Hom. 6, 461. Πίομαι, Toup. Opusc. 2, 90. Musgr. Alc. 798. Aristoph. Fr. 246. Buttm. ad Plat. Gorg. 522. Pass., Nicarchus 3. Πίοιμι, ad Charit. 410. Πίε, Thom. M. 716. 911. Jacobs. Anth. 10, 127. Πιέτω, Epigr. adesp. 196. Πιέειν, 97. Πίθι, Thom. M. 716. Πῖνε, πῖθι, Heyn. Hom. 6, 519. Πέπωκα, Apoll. Dysc. 103. Toup. Opusc. 1, 429. Πεπωκὼς, Jacobs. Anim. 310. Ποθεὶς, Xen. Eph. 62. et n. Ἔπιον οἶνον, Thom. M. 351. 499. 715. Wakef. Eum. 106. Jacobs. Anth. D 11, 407." Schæf. Mss. Imper. πίνεο, Nicander Θ. 912. "Perf. pass. πέπομαι, Philostr. 675. Plut. 2, 603. Aor. 1. ἐπόθην, Longus p. 108. Imper. πῖθι, Ion ap. Etym. M." Wakef. Mss.]

"Πίω, inus. thema, a quo πίνω et πιπίσκω derivata "sunt et tempora quædam sua mutuantur, hoc, fut. "1 πίσω, et aor. 1 ἔπισα: illud, fut. 2 πιῶ, et aor. "2 ἔπιον. Ab eodem sunt etiam verbalia illa, πισμὸς, πιστὴρ, πιστήριον, πίστρα, et si qua his sunt "similia." ["Heyn. Hom. 6, 461. 8, 7. 236." Schæf. Mss. * Πίζω, Πιπίζω, (vide Πίππος,) s.] "Πιπίσκω, i. q. ποτίζω, Potum præbeo, Propino, "h. e. Potandum præbeo, Potui do: Cels. Medica-"mentum quod potui datur. Hippocr. Φάρμακα "ἐλατήρια διδόναι, καὶ ὀῤῥὸν καὶ γάλα ἐς τὴν ὥρην "πιπίσκειν. Idem de Loc. in Hom. Θερμαντήρια φάρ-"μακα πιπίσκοντα διαθερμαίνειν. Ex Eod. in Κρί-"μνον habes duos ll., in quorum altero dicit πιπί-"σκειν, in altero διδόναι πίνειν. At Lucian. (2, "345.) Πιπίσκοντές με τουτουὶ τοῦ φαρμάκου, ut dici-"tur πίνειν οἴνου et φαγεῖν ἄρτου, Attice. Futurum "1 mutuatur ab inus. th. πίω, unde et ipsum deri-"vatum est. Pind. Ἰ. 6, (108.) πίσω σφὲ Δίρκας "Ἁγνὸν ὕδωρ." ["Πιπίζω, Valck. Anim. ad Ammon. 231. Πιπίζω, Πιπίσκω, Brunck. Aristoph. 1, 102. Kuster. 219. Heyn. Hom. 4, 256." Schæf. Mss.] "Πισμὸς, Hesychio πιστὴρ, ποτίστρα, ληνός: "a th. πίσαι." "Πιστὴρ, in Πισμὸς, et Πίστρα. He-"sychio est ληνὸς, afferenti et πιστήριον pro ποτι-"στήριον." "Πίστρα, i. q. ποτίστρα, a πιπίσκω s. πίω, "q. e. ποτίζω, teste Etym. et Suida, h. e. Canalis "in quo adaquantur pecora: dictus πιστὴρ etiam et "πιστήριον, quoniam ibi πιπίσκονται τὰ θρέμματα. "Apud Eur. Cycl. (47.) interpr. Alveum," [Strabo 8. p. 545. "Ad Diod. S. 1, 186." Schæf. Mss. "Bast. in Bredowii Epist. 101." Boiss. Mss. * Πίστρον, Poculum, Eur. Cycl. 29. Ἐγὼ δὲ πληροῦν πίστρα καὶ σαίρειν στέγας Μένων τέταγμαι τάσδε. Πιστὸς, Potabilis, vide Πίνω. "T. H. ad Plutum p. 240. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 156. Valck. Hipp. p. 223." Schæf. Mss. De πιστὰ φάρμακα, vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. 488. Πίσεα, Prata, Loca irrigua, vide Πίνω. "Brunck. Apoll. Rh. p. 7. 134. Ruhnk. Ep. Cr. 53. Toup. Opusc. 1, 54. Ilgen. Hymn. 487. 575." Schæf. Mss.] "Πεῖσαι, "pro πίσαι dicitur, q. e. ποτίσαι, Potare, Potum "præbere, Rigare; itemque πείσαντες pro πίσαντες, "h. e. ποτίσαντες, Hes. UNDE Πείσεα dicuntur οἱ "διύγροι καὶ ὑδατώδεις τόποι, ἕλη, λειμῶνες, Loca "rigua et aquosa, Prata, Il. Υ. (9.) de nymphis, ταί "τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ "πείσεα ποιήεντα. Testis Schol. et Hes." ["Brunck. Apoll. Rh. ll. cc. Πίσα, (vide supra in Πίνω,) Fischer. ad Palæph. 122. ad Diod. S. 1, 186. Markl. Iph. p. 228. Jacobs. Anth. 9, 448. Brunck. Aristoph. 1, 208. Πίσηθεν, Antip. Th. 67. Πισαῖος, Doricus, Epigr. Diod. S. 2, 67. Jacobs. Anth. 11, 279. ad Epigr. adesp. 313. * Πισάτης, Diod. S. 2, 63. * Πισᾶτις, Eur. Iph. T. 824. * Ἐκπιπίζω, Brunck. Aristoph. 1, 103." Schæf. Mss.] "Ἐμπίσαι, Potu "implere, Irrigare: Hes. ἔμπισον, πότισον. Nican-"der media voce utitur in activa signif. Ἀ. 320. "Ὄξει δ' ἐμπίσαιο, τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μίξας: ubi "Schol. exp. βρέξον. Idem passiva utitur in signif. "pass. Θ. 623. νύμφαις Ἐμπισθὲν, id est ποτισθέν. "Utitur Idem activa etiam voce transitive, h. e. "duplicem ei accus. jungens, rei et personæ: Ἀ. "518. Πολλάκι δ' ἢ ἅλα πηκτὸν ὁμιλαδὸν ἢ ἁλὸς ἄχνην "Ἐμπίσαις, Potandam præbeas s. infundas, Schol. "ἐμμίξαις:" [Θ. 877. ἐμπίσαιο, cf. 573.: ἐμπίσεο, Ἀ. 277. * Προπιπίσκω, Hippocr. 486. * Προσπιπίσκω, 477. 484. * Ὑποπίζω, s. * Ὑποπίω, unde Ὑπέπισα, Suidæ ἐπότισα.]

"Πὶν, [s. Πῖν,] in Epigr. interrupto verbo τοῦ "πίνειν usurpari dicitur ab iis qui genio indulgent. "Auctor quidam incertus l. 2. in Grammaticos, "Οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν, οὐ πὶν φίλον, Quibus non "gratum est nec dicteria jacere nec bibere:" [Anal. 2, 323.]

[* "Ἄπιος, Sine potu, Apoll. Hist. Mirab. p. 109. Xyland." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Πόμα, τὸ, Potio, Potus, Lucian. (1, 801.) Τὸ νεκτάρεον ἐκεῖνο πόμα, Athen. 1. Ἐχρῶντο δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ πόματί τινι ἐξ ἀρωμάτων κατασκευαζομένῳ. Et de Potione quam Medicus exhibet, affertur e Gal. ad Gl., διδόναι πόμα. Sciendum est autem inveniri scriptum ETIAM Πῶμα: aut certe versum alicubi, hanc scripturam poscere, ut in Eur. (Fr. inc. 14, 2.) Δήμητρος ἀκτῆς, πώματός θ' ὑδρηχόου. Sic et alibi ap. Eund. Quinetiam Anacreontis quidam ll. eandem scripturam postulant, et Gr. Epigr. Quidam tamen his omnibus in ll. o servari posse existimarunt, ut prima syllaba vi liquidæ literæ μ producatur. Qua in opinione et Janus Lascaris fuit. ["Pierson. Pr. ad Mœr. 48. Pauw. ad Herodian. 201. Steinbr. Mus. Tur. 1, 183. Musgr. Hipp. 556. Ion. 147. Diod. S. 1, 553. Phryn. Ecl. 207. Thom M. 481. Wakef. Phil. 714. Eum. 266. Jacobs. Anim. 28. Anth. 9, 96. 11, 407. 12, 223. Ælius Gall. 2. An-

tiphil. 14. Brunck. Soph. 3, 386. Fr. 253. Eur. Hec. 396. πῶμ' αἵματος, ubi Porson.:—'Πόμ' Mss. et Edd. Sed hæc forma Atticis erat incognita. Quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt ll. in quibus metrum πῶμα flagitet; nullum, ubi πόμα postulet, pauca, ubi admittat.' Vide Eund. ad v. 585." Schæf. Mss. Πόμα, Πῶμα, Lobeck. Phryn. 456. * Πομάτιον, Etym. M. 524. Schæf.]

Πόσις, εως, ἡ, I. q. πόμα ap. Hom., passim copulantem βρῶσιν et πόσιν, Cibum et potum: alicubi vero πόσιος et ἐδητύος: ut in hoc versu, qui aliquoties repetitur, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. Alioqui accipitur pro Potatione, quam signif. habet et Potus, Thuc. 7, (73.) Ὑπὸ γὰρ τοῦ περιχαροῦς τῆς νίκης, πρὸς πόσιν τετράφθαι τοὺς πολλοὺς ἐν τῇ ἑορτῇ, Ad potationem, aut etiam Ad compotationem. Possumus vero παρὰ τὴν πόσιν reddere aptius, Inter potandum. [" Toup. Opusc. 2, 244. Wakef. Diatr. 18. Π. τελευταία, Mœr. 72." Schæf. Mss. * Ἀρχιπότης, unde] Ἀρχιποσία, q. d. Principatus bibendi: quem qui consecutus est, Arbiter bibendi vocatur ab Horat. E quo fortasse ἀρχιποσία potest etiam reddi Regnum vini: sequendo sc. hunc ejus versum, Od. 1, 4. Nec regna vini sortiere talis. Ibi enim annotatur, eum Regna vini appellare, quæ in conviviis constituebantur: in quibus is e convivis, cui hoc regnum sorte obtigerat, leges bibendi ferebat: quibus ceteros omnes parere necesse erat. Verum Bud. ἀρχιποσίαν exp. non solum Principatum bibendi, sed et Primum bibendi locum, e Plauto Curc. [" Ad Horat. p. 487. Zeun." Schæf. Mss. Μετριοπότης, unde * Μετριοποσία, Suid. Πολυπότης, unde] Πολυποσία, Multa s. Immodica potatio, Immodicus potus, Diosc. 5, 11. Καὶ παθῶν ὀξέων ἀρχὰς ἐνδίδωσι καθ' ἡμέραν ἡ π., Largus s. Largior potus. [" Toup. Opusc. 1, 442." Schæf. Mss. Polyb. 5, 15, 2. 29, 5, 7. Hippocr. 1258. Athen. 415. * Ὀλιγοπότης, unde] Ὀλιγοποσία, q. d. Pauca potatio. Pro quo dixerim potius Parcus potus. [Lucian. 2, 853. Lobeck. Phryn. 522. Φιλοπότης, unde] Φιλοποσία, q. d. Amor potationis, s. potus. Dicitur de Inexhausta quadam et inexplebili bibendi aviditate. Redditur autem et uno verbo Vinositas. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 22.) Εἰς φιλοποσίαν προαχθῆναι. [Lobeck. l. c.] " Πόσιμος, Pota-"bilis, pro quo et πότιμος." [* " Ἑτεροπόσιμος, Tzetz. Ch. 8. tit. 170." Elberling. Mss.] " Ἐπιποσόω, Potum " do, VV. LL. absque ullo testimonio."

" Ποτέον, Bibendum," [Plato Conviv. 213.]

Πότος, Potatio, Compotatio. Possumus vero et Convivium interpretari alicubi, Athen. 4. Ὅταν δὲ βασιλεὺς πότον ποιῆται, συμπόται αὐτῷ εἰσὶν ὡς μάλιστα δώδεκα. Apud Eund., itidemque ap. Plut. παρὰ πότον, In potatione s. compotatione. Vel, Inter potandum s. compotandum. Bud. ap. Plut. (6, 671.) Παρὰ πότον βλάσφημα πολλὰ περὶ αὐτοῦ εἰρηκέναι, vertit Inter potandum, Super convivium. Usitatus est et plur. πότοι, Potationes, Compotationes. Quidam Comicus ap. Athen., πότους ἑωθινοὺς πίνει διά σε νῦν. Et πότους ποιεῖσθαι, J. Poll., sicut πότον ποιεῖσθαι ex cod. Athen. protuli modo, Plato de Rep. 1. Περί τε τἀφροδίσια καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας, Isocr. Εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας, Lucian. Καὶ τοὺς πότους ἐρεῖς καὶ τὰ δεῖπνα, (1, 54.) Φίλος πότων καὶ ἀφροδισίων. Ceterum quamvis hoc nomen in hac signif. reperiatur in posteriore etiam notatum accentu, non dubium est quin germana sit ea quæ accentum in priori collocat scriptura. Exempla autem illius adulterinæ extant cum alibi, tum ap. Lucian., et Aristot. Probl. in Ald. Ed. [" Casaub. ad Athen. 73. Segaar. Ep. ad Valck. 25. Ammon. 118. ad Diod. S. 1, 199. Villois. ad Long. 137. 227. Conf. c. πόνος, Segaar. in Daniel. p. 26. ad Diod. S. 1, 363. 2, 96. 583. ad Plut. Parall. 1, 93. Bry., Bredow Ep. Par. p. 100.: cum πόνος, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 55. De accentu, ad Diod. S. 2, 460. Schneid. Anab. 105. Παρὰ πότον, ad Diod. S. 2, 221." Schæf. Mss.]

Ποτὸς, q. d. Potabilis, Potulentus, Poculentus: φάρμακον, Eur. (Hipp. 516.) quod et πιστὸν vocatum fuisse, dictum est supra. [Schol. Aristoph. Πλ. 717.] Et ποτὸν ὕδωρ ap. Thuc. Aqua potui apta. Quidam interpr. Aqua ad potandum. Qua signif. dicitur et πότιμον. [" Ammon. 118. Valck. Hipp. p. 223. Markl. Suppl. 1110. Wakef. S. Cr. 4, 64." Schæf. Mss.] At neutrum SUBST. Ποτὸν, τὸ, sicut πόμα et πόσις, Potio, Potus, Quod bibitur, Od. I. (205.) Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας, Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν. Sic et alibi θεῖον ποτὸν ap. eum legimus. Itidem in soluta oratione, Xen. (Ἀπ. 1, 3, 5.) Ποτὸν πᾶν, ἡδὺ ἦν αὐτῷ: K. Π. 8, (2, 2.) Σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις. Alibi autem dicit (Ἀπ. 2, 1, 33.) Ποτῶν καὶ σίτων ἀπόλαυσις. Itidemque Plato, Ποτῶν καὶ σίτων ἀνάλωσις, necnon σιτία καὶ ποτά. Lucian. (2, 924.) Καὶ ποτὸν μνήμης πολέμιον. Et γλυκὺ ποτόν. Apud Alex. Aphr. Τῷ ποτῷ χρῆσθαι, pro Potare: et ap. Diosc. Ποτὸν δίδοται, pro Datur in potu, q. d. Potulentum datur. [" Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄσιτος, ad Diod. S. 1, 199. 210. Longus p. 8. 137. 227. Vill., ad Lucian. 2, 89. Ποτὰ, Toup. Opusc. 2, 204. Emendd. 3, 73." Schæf. Mss. " SED ET * ὁ Ποτὸς substantive dicitur pro τὸ ποτὸν, Potus. Suidas: Ποτός· πινόμενον. Πότος δὲ τὸ συμπόσιον. Sic Θερμός τις ποτὸς, Athen. 129. et Τοῦτο εἰς τὸν ποτὸν ἐμβάλλουσιν, 152. e vet. Cod. unice probatissimo." Schw. Mss. " Τὸν ποτὸν, in Longo p. 15. 16. 19. 122=110. Sch." Schæf. Mss.] COMP. Ἄποτος, q. d. Impotus, i. e. Non potus: ut Ἄσιτος ὠνὴρ, ἄποτος, Soph. (Aj. 324.) Impastus et impotus. Tale est, Ἄποτος ἔτι γράφει. Legimus et ἄποτα ζῶα, ap. Theophr. de animalibus, Quæ potu non utuntur. Interdum vero dicitur Potui inutilis, q. d. Non potabilis: qua in signif. usus est Greg. Naz. [" Ruhnk. Ep. Cr. 168. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄσιτος, Wessel. Præf. Herod. p. 4. Bast Lettre 50. ad Charit. 103. 538. Lucian. 1, 650." Schæf. Mss. * Δύσποτος, Æsch. Eum. 261. πόμα.] " Εὔποτος, Potatu s. Bibitu facilis, E quo potare s. " bibere facile est aut jucundum, Athen. 11. de " cymbio, ex Eratosthene, (p. 482.) * Προσπαρετί-" θεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κάλλιστα καὶ εὐπο-" τώτατα ἐκπωμάτων," [Æsch. Pr. 681. 818.] Ἡδύποτος, Cujus potus suavis est, Od. B. (340.) Ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο Ἕστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες. [* Νεόποτος, Hippocr. 395, 24. * Παλίμποτον, τὸ, Chishull. Antiq. A. p. 70, 5. 6.] AT VERO Ὀλιγόποτος, Pauco potu contentus, Qui parum potat, bibit. Aristot. (H. A. 8, 4.) ὀλιγόποτα τοῖς διψητικοῖς opponit, Bud. Ὀλιγοποτέω, Pauco potu utor, Parum poto, ap. Eund. de Part. Anim. 3, 178. Sic et Plut. (6, 838.) Ἐρωτώμενος δὲ διὰ τίνα αἰτίαν ὀλιγοποτοῦσιν οἱ Σπαρτιᾶται, ἔφη, ἵνα μὴ ἄλλοι ὑπὲρ ἡμῶν βουλεύωνται. * Περίποτος, Athen. 783. περίποτον, τὸ πανταχόθεν πίνειν ἐπιτήδειον. * " Φιλόποτος, Liban. 4, 219. e vera Cod. Par. lectione." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Φιλοποτέω, Athen. 438. * Φιλοποτία, Phrynichus Bekkeri 21. Lobeck. 522. Hippocr. de Morbis 2, 28. sed perperam pro — ποσία.]

Ποτικὸς, Bibax: eadem forma qua βρωτικὸς, Edax. J. Poll. ποτικὸς subjungit superlativo ποτίστατος. Plut. (Demetr. 1.) de Demetrio et Antonio, Γενόμενοι δὲ ὁμοίως ἐρωτικοὶ, ποτικοὶ, στρατιωτικοὶ, μεγαλόδωροι. [* Ποτικῶς, Plut. Demetr. 36.]

Πότιμος, ὁ, ἡ, Potui aptus: ὕδωρ, Theophr. (C. Pl. 2, 5, 1.) et Aristot., oppositum habens ἄποτον ap. Eosd. Aqua potui apta. Quidam vero interpr. et Potabilis. Item φρέαρ πότιμον, Puteus cujus aqua est πότιμος. At in VV. LL. non solum πότιμος ἄμμος, Dulcis arena, e Gaza ap. Theophr., sed et καρποὶ γλυκεῖς καὶ π., Fructus dulces et grati palato. Diosc. τὸν δευτερίαν οἶνον vocatum etiam πότιμον tradit 5, 13. Plato metaphorice πότιμον λόγον dixit, scribens, Π. λόγῳ ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλύζεσθαι. [Lucian. 3, 234. " Toup. Emendd. 1, 345. Add. in Theocr. 406. et Ind., Kuhn. ad Paus. 71. Wyttenb. Ep. Cr. 55. Xen. Eph. 15. Jacobs. Anth. 8, 383. Heyn. Hom. 4, 598. Heind. ad Plat. Phædr. 239." Schæf. Mss. Heliod. 122. Εὔμηλον καὶ ποτιμώτερον τὸ συμπόσιον ἀπεργαζόμενος, Greg. Naz. Ep. 43. ποτίμους βίβλους, Suaves.]

Πότης, Potor, Potator, Bibax, etiam Bibosus: si

et hoc post Nigidium ac Laberium uti licet. Aristoph. A N. (57.) λύχνον quoque vocavit πότην, Lucernam bibacem, bibulam, ut alii interpr. [" Herodian. Philet. 432. et n., Segaar. Epist. ad Valck. 9. Toup. Opusc. 2, 160. 162. Kuster. Aristoph. 52. De lucerna, Valck. Callim. 191." Schæf. Mss. Πότης, * Πώτης, Lobeck. Phryn. 456.] Sunt autem e πότης compp. cum alia, tum οἰνοπότης, quod et ipsum interdum de Bibaci dicitur. AT Φιλοπότης eand. quidem et ipsum signif. habet, sed e πότος compositum esse arbitror. [Gl. Bibaculus. " Helluo, Philostr. p. 14. c. 13. Clem. Alex. 155." Kall. Mss. " Phryn. Ecl. 200. Wakef. Phil. 714. Segaar. Ep. ad Valck. p. 9. Pierson. Pr. ad Mœr. 48. ad p. 261. ad Herodian. Philet. 432. 457. it. not. in Ed. Pauw. p. 201. * Φιλοπώτης, ibid." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 456. * Φιλοπωτέω, ibid. * Φιλοπότις, Ælian. V. H. 2, 41.] " Ἀῤῥυθμοπότης, Qui non bibit ad rhythmum et certam mensuram, sed plenis poculis merum in se ingurgitat. Testatur enim Athen. (446.) Timonem Phliasium ἀῤῥυθμοπότας vocare τοὺς τὸν πολὺν σπῶντας οἶνον ἄκρατον, l. 2. τῶν Σίλλων, e quo hæc af- B fert, Ἠὲ βαρὺν βουπλῆγα τομώτερον ἢ Λυκόοργος, Ὅς ῥα Διωνύσου ἀῤῥυθμοπότας ἐκέκοπτε." " Βραχυπόται, Brevi tractu bibentes, Parum potantes, Hippocr. Prorrhet. 1. Οἱ φρενιτικοὶ βρ. Itidem et Βραχύποτοι dicuntur, Gal. Comm. 3. in Epidem. 3. Βραχυπότους ἐρεῖς, ὅσοι καὶ βραχὺ καὶ διὰ πολλοῦ πίνουσιν· εἰ δέ τις βραχὺ μὲν, ἀλλὰ συνεχῶς πίνει, τοῦτον ἁπλῶς οὐκ ἂν εἴποις βραχύποτον, ἀλλὰ μετὰ βραχὺ πίνοντα." [Hippocr. 8, 712.] " Ζαπότην, Hes. exp. * ἰσχυροπότην, Valde bibacem, s. Magnum potorem, Strenuum potorem." Μετριοπότης, ap. Xen. (Ἀπολ. 19.) signif. Qui modice s. moderate potat. Aut q. d. Moderatus potator. Habet vero J. Poll. (6, 20.) et SUPERL. Μετριοποτίστατος, quod magis probat quam τὸ ἁπλοῦν μετριοπότης: dicit enim esse εὐτελές. Μετριοποτέω, Modice poto s. Moderate. ITIDEM Κλεψιπότης ET Κλεψιποτέω. Legitur tamen ap. Suid., ipsum duntaxat verbum Κλεψιποτῶ, exponentem Parce bibo, ac compotorem fallo. Et sub- C jungentem hunc locum, Αὐτή γε μὴν κλεψιποτοῦσα καὶ σωφρονοῦσα. Ubi fortasse reddi possit, Fallaciter potans, s. Fallacia utens in potando: ut nimirum faciunt qui ut compotorem ad large potandum provocent, ipsi quoque large se potare simulant, parce alioqui potantes. Itidem vero κλεψιποτεῖν eleganter dici potest, meo quidem judicio, Tibullus, faciens id quod his versibus describit l. 1. El. 6. Sæpe mero somnum peperi tibi: at ipse bibebam Sobria supposita pocula victor aqua. AT Κλεψιπότης fuerit itidem Qui fallaciter potat. [* Ὀλιγοπότης, Athen. 419.] " Πολυπότης, Qui multum bibit, Multibibus Plauto; Bibax, Magnus potor. Plut. (8, 832.) Ἀσυναρμόστους ἐπάγων, οἷον νηπτικῷ πολυπότας. Paulo post dicit νέῳ ποτικῷ καὶ φιλοπαίγμονι, Juveni bibaci et lusuum amanti." [Hippocr. 282, 25. Athen. 415. 433. 438. 440. " Hymnus in Bacchum." Schæf. Mss. * Πολυπότις, Ælian. V. H. 2, 41.] " Affertur ET Πολύποτος ex Aristot. (H. A. 1, 913.) pro Potioni indulgens, Bibulus, Bibax." [Hippocr. D 358. * Πολυποτέω, 83.] " Πουλυπότης, Multum bibens, Multibibus, Epigr." FEM. Πότις, Potrix, ut dicitur Compotrix, Quæ est bibax: πότις γυνή, quo uti Phrynichum testatur J. Poll. Utitur vero et quidam alius Comicus ap. Athen. (570.) Affert idem Poll. et gradum SUPERL. Ποτίστατος, Bibacissimus, [Θ. 735. Ælian. V. H. 12, 26. " Πότις, Kuster. Aristoph. 52. ad Herodian. Philet. 432." Schæf. Mss.]

Ποτὴς, ῆτος, ἡ, Potus, Potio. Sed Poëticum est hoc ποτὴς, quo et Hom. aliquot locis est usus: ut Od. Σ. (406.) Βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, (Δ. 788.) ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Il. T. (306.) Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος Ἄσασθαι φίλον ἦτορ.

Πότημα, τὸ, Potus, Potio. Cujus nominis pluralis numerus e Diosc. affertur, Ἐν ἐκλεικτοῖς καὶ ποτήμασι λαμβανόμενον. [LXX. Jerem. 51, 39. Hippocr. p. 520, 40.] ‖ Poculum, si Hesychio credimus, qui scribit, Πότημα, ποτήριον· ἢ ὁ τόπος αὐτός: sed pro τόπος non dubito quin reponi debeat πότος. [" Segaar. in Daniel. p. 26. Thom. M. 731." Schæf. Mss. * Ποτηματοποιὸς, Qui pocula conficit, Athen. 608. pro quo Stephanus infra male affert Ποτισματοποιός.]

Ποτήριον, τὸ, Poculum: ἀργυροῦν, χρυσοῦν, χαλκοῦν, κεραμεοῦν, ξύλινον, Athen. Sed et μικρὰ ποτήρια, item μεγάλα, ap. Eund.: Plut. de Socr. Dæm. Αἰτήσας δὲ ποτήριον, ἐκέλευσεν ἐγχεῖν. ‖ Canalis, s. Piscina, VV. LL. ex Hieron. in Ezech. ‖ Indumentum laneum, si Etym. credimus, ita sc. dictum quasi quod fuerit ποτὲ ἔριον: quod quam ridicule dicatur, lector ipse judicet. Paulo certe minus ridiculum esse videtur etymon quod dat huic nomini, habenti suam illam primam signif., nempe vasis in quo bibimus: sc. ἀπὸ τοῦ τὴν πόσιν τηρεῖν: quis enim dubitet, quin hæc terminatio nominis ποτήριον, παραγωγὴ sit duntaxat? Frutex spinosus, quem φρύνιον etiam ac νευράδα vocant. Quidam falso Pomum sylvestrem esse putarunt, cujus fructus sint quæ βράβυλα vocantur. Vide Diosc. (3, 17.) et Plin. [25, 10.27, 12. " Thom. M. 288. 342. Varia eorum genera, Valck. Callim. 252. Sensu rarissimo, Bast Lettre 225. Ἐπὶ τοῦ π. λέγειν, Casaub. ad Athen. p. 7. Valck. Callim. p. 15." Schæf. Mss.] Ποτηριογλύπτης, ὁ, Poculorum sculptor, s. cælator, ex Euphorione, [Schol. Theocr. 2, 2. " Toup. Append. in Theocr. p. 6. * Ποτηριοκλέπτης, ibid." Schæf. Mss. Steph. B. v. Ἀλύβη. Ποτηριοφόρος, q. d. Poculi gestator, gestatrix, In Achaia colebatur Ceres Ποτηριοφόρος, Athen. [460. " Eust. Il. 815, 36." Wakef. Mss. * Ποτηρίδιον, Gl. Pocillum, " Menander Fr. 6. e Piscat." Boiss. Mss. " Ad Charit. 469." Schæf. Mss.] ETIAM Ποτὴρ significans i. q. ποτήριον, i. e. Poculum, ex Eur. (Alc. 759. Cycl. 151.) affertur. Hesychio autem ποτὴρ est μέτρον ποιόν. [* Ποτηροθήκη, Gl. Calicularium, * Ποτηροπλύτης, Cratera, " ad Lucian. 2, 332." Schæf. Mss.]

Ποτίζω, Potum præbeo, ministro, Potandum præbeo, Greg. Naz. Ποτίζει τοὺς πιεῖν ἐθέλοντας, ad Rom. 12, (20.) Ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτὸν, Geop. Ποτιστέον αὐτὸν ὕδωρ ψυχρότατον: pro quibus legitur ap. Colum. Ei convenit aquam frigidam præberi potandam. Interdum vero ποτίζειν dicitur Medicus, potionem præbens: ut in Ep. quadam Democriti, Εἰ γὰρ πεισθεὶς τουτοισὶν ὡς μεμηνότα με ἐπότισας. Dicitur idem, Medicus inquam, et ποτίζειν φάρμακον, Medicamentum potui dare, Potandum præbere, exhibere. Fortasse autem et Potionare medicamento dici queat: cum dixerit Suet. Potionatus medicamento amatorio. Aristot. Phys. 2. Καὶ ἐπότισεν οὐκ ὀρθῶς ὁ ἰατρὸς τὸ φάρμακον, καὶ ἔγραψεν οὐκ ὀρθῶς ὁ γραμματικός. Sic utitur et Gal. cum hoc ipso accus. φάρμακον. Jungitur et alius generis accus., cum de aliis quam medicis dicitur. Plato Phædro, Ὁ δὲ ἡνίοχος πρὸς τὴν φάτνην τοὺς ἵππους στήσας, παρέβαλεν ἀμβροσίαν τε καὶ ἐπ' αὐτῇ νέκταρ ἐπότισε. At cum accus. ποτήριον ap. Marc. 9, (41.) Ὃς γὰρ ἂν ποτίσῃ ὑμᾶς ποτήριον ὕδατος. In hoc autem Pauli loco (1 Cor. 3, 2.) Γάλα ὑμᾶς ἐπότισα, καὶ οὐ βρῶμα, ἐπότισα commode redditur Alui potu, hoc modo, Lactis potu vos alui, et non esca: cum alioqui βρῶμα non conveniat cum ἐπότισα. Pass. Ποτίζομαι, Potus mihi præbetur: nisi Potionor reddi potest ex illo Suet. loco. Interdum cum accus. sicut et ποτίζω, ut, Ποτιζόμενοι τὸ γάλα, ap. Greg., respicientem, ut opinor, ad l. Pauli quem modo protuli. Quibus lac potui datur, lactis potus præbetur. Et ποτίσθητι ὄξος ap. Eund., Acetum sit tibi potus, s. tuus potus. Redditur vero et Acetum bibe. Apud Paulum autem Ep. 1 ad Cor. 12, (13.) Εἰς ἓν πνεῦμα ἐποτίσθημεν, quidam interpr. Unum spiritum hausimus; sed in eo legi etiam sciendum est, ἓν πόμα ἐποτίσθημεν εἰς ἓν πνεῦμα: de qua lectione, simulque de loci hujus sententia lege annot. doctiss. Interpretis. Nonnunquam et id ipsum quod potui præbetur s. potatur, ποτίζεσθαι dicitur, ut ποτιζομένη πόα, Diosc. In potionem data; sed malim Potui data: ut dicit Celsus, Medicamentum quod potui datur. ‖ Ago potum, Appello ad bibendum, ad aquam, Bud. e Varr. Interpretatur et Adigo potum, e Vitruvio. ‖ Rigo, Irrigo. Sic 1 ad Cor. 3, (6.) Ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν: sed et in proxime

sequentibus φυτεύων ac ποτίζων bis repetitur. Et A pass. ποτίζεσθαι: Greg. Τὰ ταῖς ῥίζαις ποτιζόμενα. Item ποτιζομένη γῆ, Irrigata terra, s. rigua, Terra uliginosa, Bud. e Luciano. [" Theocr. 1, 121. Bernard. Rel. 106. Thom. M. 351. ad Diod. S. 2, 450. Plato Phædro 255." Schæf. Mss. * " Ποτιστέον, Geop. 16, 3. 17, 20." Kall. Mss.] Πότισμα, τὸ, Potio, Diosc. [20.] Ποτισματοποιὸς, Potionum confector, Athen. 258(=608.) inter Darii impedimenta enumerat ὀψοποιοὺς et π., et οἰνοηθητάς: [hodie legitur ποτηματοποιούς.] " Ποτισμὸς, exp. itidem Potio, ut " πότισμα. Sonat potius Præbitio potionis, Adaqua- " tio, Irrigatio." [LXX. Prov. 3, 8. Vide Schol. Apoll. Rh. 4, 1247. Phav. v. Ἀρδηθμὸς, et Hesych. v. Ἀρδεία. * Πότισις, Gl. Potatio.] Ποτίστρα, Ubi animalia aquantur, s. aquatum compelluntur, Bud. [Strabo 8. p. 545. LXX. Exod. 2, 16. Callim. H. in Dian. 50.] AT Ποτιστήριον in VV. LL. ex LXX. interpr. pro Canali, [Genes. 24, 20. Ezech. 45, 15. " Const. Manass. Chron. p. 82. Meurs." Schæf. Mss. * Ποτιστὴς, Pocillator, Pincerna, LXX. Genes. B 40, 1. * Ποτιστρίδες, Tzetz. Ch. 4, 890." Elberling. Mss. * Ποτιστὸς, unde * " Ἀπότιστος, Greg. Thaum. in Orig. 12." Kall. Mss. * Εὐπότιστος, Gl. Riguus. * Νεοπότιστος, Hes. * Διαποτίζομαι, Leo Allat. Exc. p. 219. * Διαπότισις, unde Διαποτίσεις, Gl. Fora venalium. * Ἐκποτίζω, unde * Ἐκποτισμὸς, Strabo 3. p. 247.] " Προποτίζω, Ante bibendum præbeo, in " potione porrigo; Budæo Potionem porrigo, ex " Hippiatr. Ταῦτα συγκόψας καὶ μετὰ ἑψήματος μίξας, " προπότισον. Et in hoc indidem desumto, Ταῦτα " ἑψηθέντα διὰ κέρατος προπότισον." [Alex. Trall. 9. p. 165. " Bernard. Reliq. 106." Schæf. Mss. * " Προποτιστέον, Theoph. Nonn. 176." Boiss. Mss.] " Προπότισμα, Hippiatr. Potio quæ ante præbetur. " Προποτισμὸς, Diosc. Præbitio ejusmodi potionis. " Apud Diosc. pro Potione medicinali quæ datur " ἐν τῇ προφυλακῇ, Bud. Apud Colum. Salviare et " Salviatum hac signif. leguntur, seu Salivare et Sa- " livatum, ut quidam Codd. habent."

Ἀναπίνω, q. d. Rebibo, Resorbeo. Nam resorbens C videtur esse ἀναπίνων in Virg. Æn. 11. Qualis ubi alterno procurrens gurgite pontus Nunc ruit ad terras, scopulosque super jacit undam Spumeus, extremamque sinu perfundit arenam: Nunc rapidus retro atque æstu revoluta resorbens Saxa, fugit, litusque vado labente relinquit. Videtur inquam Resorbens hic esse proprie ἀναπίνων, si quidem verum sit ἄμπωσιν, cujus pulcram descriptionem continent illi Virg. versus, sicut et τῆς πλημμυρίδος, dici quasi ἀνάπωσιν, quod in ea mare aquam velut rebibere ac resorbere videatur. Sed magis etiam usitatum EST Ἄμπωτις, per τ, quod exp. Reciprocatio æstus, e Plin.; diciturque fieri, quando post exundationem aqua ad mare revertitur ac reciprocando subsidit. Unde vertitur etiam Recessus æstus. Sunt alioqui et qui ἄμπωτιν simpliciter reddant Æstum; atque ita Bud., quamvis et ipse Comm. p. 725. ἄμπωτιν vertat Recessum æstus litora destituentis, ap. Theophr. (Fr. 6, 2, 4.) ei opponentem πλημμυρίδα, ἀμπώτεις vertit Æstus, in isto Aristot. l. de Mundo, Πολλαὶ δὲ D ἀμπώτεις λέγονται καὶ κυμάτων ἄρσεις * συμπεριοδεύειν ἀεὶ τῇ σελήνῃ κατά τινας ὡρισμένους καιρούς: hæc enim sic interpr., Ajunt etiam multos æstus undarumque sublationes statis quibusdam temporibus cum luna circumagi. Idem alioqui ἀμπώτεις vertit Æstuaria ap. Philostr., itidemque in Herodiano 3, (14, 11.) Τὰ γὰρ πλεῖστα τῆς Βρεττανῶν χώρας ἐπικλυζόμενα ταῖς τοῦ ὠκεανοῦ συνεχῶς ἀμπώτισιν, ἑλώδη γίγνεται. At Polit., Siquidem Britanniæ pleraque loca Oceani alluvionibus paludescunt. Ab Eust. in Dionys. P. p. 36. Ed. patris mei, esse dicitur ξηρασία, (itidemque ab Hes. et Suida,) addente, Καὶ ἀνάπωσις ὕδατος περιοδική· ἀνάπωτις οὖσά τις, καὶ ἐν συγκοπῇ ἄμπωτις: quibus addit, Πάθος δέ ἐστι γινόμενον πολλαχοῦ οἷα τοῦ ἐπιπαλάζοντος ὕδατος ἀπονοστοῦντος, καὶ ἐν τῷ οἷον ἀναπίεσθαι, nisi potius ἀναπίνεσθαι scr. est, ὑπὸ γῆν δυομένου κατὰ χρονικὰς περιόδους τινάς. Et paucis interjectis, Ὥσπερ αὖ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου ἡ πλημμύρα ὠνόμασται, ὡς ἀπὸ τοῦ πλῶ πλήσω, τὸ ἀναπληρῶ. Mirum autem videri possit, cum hoc vocab. πλημμύρα s. πλημμυρὶς sit illi ἄμπωτις oppositum, ut non solum ex h. Eust. patet l., sed e præcedentibus etiam, atque adeo ex Aristot., a quo ἄμπωτις dicitur sorbere πλημμυρίδα: mirum, inquam, cum hæc ita sint, Suidam vocem ἄμπωτις hac quoque πλημμύρα exponere. Sed suspicor, quod hæc tanquam correlativa sint, et unum ex altero intelligatur, ideo hac expositione usum esse. Obiter autem observandum, inveniri NOMEN Ἄμπωσις cum σ: ap. Eust. in Comm. in Od. M. ubi etiam tradit ω in Ἄμπωτις esse e lingua Attica. || Ab Hippocr. autem ἄμπωτις ad corporis humores transfertur, et sic appellatur ἡ εἰς βάθος μετάστασις τῶν ὑγρῶν, Humoris revocatio ab externis partibus ad internas. Ἀμπωτίζω, ut πέλαγος ἀμπωτίζον, ap. Philon. (1, 298.) Quod se resorbet, Turn. [" Ἀναπίνω, de colore, ad Timæi Lex. 77. Valck. Callim. 193. ad Herod. 680." Schæf. Mss. * Ἀνάποσις, Lobeck. Phryn. 340. * Ἀνάπωσις, Pind. O. 9, 77. Ἄμπωσις, Gl. Gurges.] " Ἀνάπωτις, εως, " ἡ, veluti ἀνάποσις, dicitur Discessus et reciprocatio " maris, cum sc. aquas suas veluti resorbet; nam " cum æstuans accedit, πλημμυρὶς vocatur. Polyb. " (10, 14, 2.) Προσδοκῶν τῆς ἀναπώτεως καιρὸν, Ex- " pectans maris recessum. Frequentius ἄμπωτις di- " citur." [De gen., Lobeck. Phryn. 340. " Ad Diod. S. 1, 347. ad Lucian. 1, 265. Ἄμπωτις, Toup. ad Longin. 298. et Ind. v. Ἠπειρούμενος, ad Herod. 108. 598. 680. ad Callim. 1, 171. Diod. S. 1, 184. 2, 243. ad Lucian. 1, 498. Thom. M. 720. Jacobs. Anth. 6, 84." Schæf. Mss. De gen., Lobeck. l. c. " Ἀμπωτίζομαι, Eust. Il. 565, 40." Wakef. Mss.]

[* Ἀποπίνω, Herod. 4, 70. " Reiz. Belg. Gr. 631. Jacobs. Anth. 11, 145." Schæf. Mss.]

Διαπίνω, Perpoto, Epoto, Ebibo: ut διὰ sit ἐπιτατικὸν, et quidem habens eand. ἐπίτασιν quam ἐκ in Ἐκπίνω, quod proxime sequitur. Alioqui redditur etiam Interbibo, Interpoto. [" Jacobs. Anth. 7, 334. Kuster. Aristoph. 116. 124. Toup. Opusc. 1, 544. Tyrwh. ad Aristot. 215. ad Herod. 379. 698. Athen. 21." Schæf. Mss.]

[* " Εἰσπίνω, i. q. ἐμπίνω, si vera scriptura εἰσπιόντες ap. Eubulum Athen. 36. ubi al. ἐκπιόντες." Schw. Mss.]

Ἐκπίνω, Ebibo, Epoto, Od. I. 353. ὁ δ' ἔδεκτο, καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς Ἡδὺ ποτὸν πίνων: ubi significat, teste Eust., τὸ πᾶν ἐξέπιε, nisi potius scripsit ἔπιε, hoc quidem in loco, sicut καταφαγεῖν est πάντα φαγεῖν. Xen. (K. Π. 1, 3, 8.) Οὐκ ἐκπίομαι αὐτὸς τὸν οἶνον, Aristoph. N. (712.) Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν. Pro Sicco calicem mihi propinatum, Bud. ex Athen.: qui affert et pro comp. προπίνω. [" Coray Theophr. 58. Jacobs. Anth. 7, 89. 333. Huschk. Anal. 37. Toup. Opusc. 1, 525. Valck. Hipp. p. 233." Schæf. Mss.] Ἔκπωμα, τὸ, tanquam ab ἐκπέπωμαι, præt. passivi ἐκπίνομαι: ut ἐκπέπωκα est præt. activi ἐκπίνω, Poculum. Plato Symp. Ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων εἴ τί ἐστιν ἔκπωμα μέγα, Xen. K. Π. 8, (8, 9.) Item Χρυσώσεσιν ἐκπωμάτων, Plut. (6, 548.) Et ἀργυροῦν ἔκπωμα, Athen. [" Thom. M. 288. 342. Wakef. Ion. 1194. Wyttenb. Select. 374." Schæf. Mss. * Ἐκπωματοποιὸς, Athen. 691. * Ἐκπωμάτιον, Gl. Pocillum, " Strabo 1099." Wakef. Mss.] " Ἔκπομα, Hesychio " φιάλη, ποτήριον, Phiala, Poculum." [* Διεκπίνω, unde * " Διέκπωμα, Anna C. 502. nisi pro διεκπώματος leg. δι' ἐκπ." Elberling. Mss. * Ἐπεκπίνω, Eur. Cycl. 326. * Συνεκπίνω, Anal. 1, 483.] " Προεκπί- " νω, Præebibo, Prius ebibo, Bud. ex Athen. 5. " Προέπινον δ' ἀλλήλοις οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, τοῦτο γὰρ " προεκπιεῖν ἐστὶν, ἀλλὰ μέσον τὸν σκύφον." [* Προσεκπίνω, unde * Προσεκποτέον, Plut. 10, 571.] Συνεκπίνω, Simul ebibo, Una etiam ebibo, Pariter ebibo, Aristoph. Πλ. (1084.) Ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους Πίνειν, ξυνεκποτέ' ἐστὶ σοι καὶ τὴν τρύγα: UBI Συνεκποτέα ponitur pro συνεκποτέον, more Attico, ut Πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι, Thuc. pro πολεμιστέον εἶναι.

Ἐμπίνω, Ebibo, ut quidem redditur in VV. LL. ubi et Imbibo: cum alioqui afferatur ex Herod. (4, 64.) Ἐμπίνει τοῦ αἵματος, pro Potat sanguinem: et

ex Aristoph. ὡς ἂν ἐμπιώμεθα, pro Ut bibamus. At Bud. ἐμπιεῖν dicens esse, Haurire, Deglutire, e Luciano profert, (1, 673.) Πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ καὶ δριμέος. [" Fischer. Descrr. Lectt. 1798-9. p. iv. Kuster. Aristoph. 210. Musgr. Cycl. 335. Cum gen., Markl. Suppl. 53." Schæf. Mss. * " Ἐμπότης, Anna C. 94." Elberling. Mss. * Ἔμποτος, Aret. 7, 13. * Παρεμπίνω, Hes. 735. Phav. 579.]

Ἐπιπίνω, Superbibo, quo comp. utitur Plin., ut cum quis potui potum addit, s. potius uni potus generi aliud potus genus addit. Exp. et Postea bibo. Aristoph. Πλ. (1133.) Ταύτην ἐπιπιών. Apud Plat. cum gen. de Rep. 2. Εὐωχήσονται αὐτοί τε καὶ τὰ παιδία, ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου, ἐστεφανωμένοι καὶ ὑμνοῦντες τοὺς θεούς. Nisi potius reponendum est ὑποπίνοντες, quo paulo post utitur cum adverbio μετρίως. [" Jacobs. Anth. 11, 70. Casaub. ad Athen. 43." Schæf. Mss. * " Ἐπιπότιος, Schol. Aristid. 2, 137. Σκολιὰ δὲ κυρίως ἐστὶ τὰ ἐν συμποσίοις ἐπιπότια ᾄσματα, ἃ ᾖδον οἱ κιθαρισταί, οὐ τὸ κυρίως μέλος σώζοντες, ἀλλ' * ἐσκιασμένως, ἵνα μὴ καὶ ἄλλοι μάθωσι." Bast. de VV. Nihili vel Dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Καταπίνω, Absorbeo, Ebibo, Epoto; possumus enim præpositioni κατὰ eam signif. hic dare, quam habet ἐκ in Ἐκπίνω, atque adeo quam habet κατὰ in Καταφαγεῖν. Sed hoc sciendum est, usurpari potius pro Deglutio, Devoro, degenerando a simplici πίνω, ut ita dicam: quo magis miror scripsisse J. Poll., de h. v. agentem, Ἤδη δὲ τοῦτο ἔνιοι καὶ ἐπὶ τροφῆς λέγουσι: cum enim hic ἐπὶ τροφῆς usus sit passim obvius, alter autem ille contra, dicendum potius fuerat καταπίνειν usurpari ἐπὶ τροφῆς, deinde addendum, ἤδη δὲ τοῦτο ἔνιοι καὶ ἐπὶ πόσεως λέγουσι. Aristot. Rhet. 3. Ὡς ὁ Δημοκράτης εἴκασε τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι, τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι. Lucian. autem et de carnibus usus est; nam eas καταπίνειν dicitur aliquis ap. eum. Plut. (6, 496.) Ἄκανθαν ἐτύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκώς. Et ap. Athen. Καὶ ᾠὸν δὲ καταπίνοιμ' ἄν. Quinetiam metaphorice dicitur ap. Eund. Τόν τε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει. Et ap. Plut. Alcibiade, Καταπιοῦνται ὑμᾶς Ἀθηναῖοι, ἴσως, εἶπεν ὁ Ἀλκιβιάδης, κατὰ μικρὸν καὶ κατὰ τοὺς πόδας· Λακεδαιμόνιοι δὲ καὶ κατὰ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀθρόως. Et pass. Καταπίνομαι, sequens signiff. activæ vocis; nam καταποθήσεται legitur ap. Aristoph. pro Devorabitur. Et καταποθῆναι ap. Philon. pro Absorptum esse. Sic ap. Plut. Antonio, Κατεπόθη πόλις χασμάτων ὑποῤῥαγέντων. Sic et ap. Aristot. Probl. Διὰ τί ἐνίοτε πλοῖα θέοντα ἐν τῇ θαλάττῃ εὐδίας καταπίνεται καὶ ἀφανῆ γίνεται. Item alio metaphoræ genere, 2 ad Cor. 2, (7.) Μήπως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος. Quod loquendi genus retinens Chrys. dixit de Sacerd. Ὑπὸ τῆς περισσοτέρας λύπης καταποθείς. " Καταπεπόσθαι, Deglutitum esse." " Καταποθείς, Absorptus, Deglutitus." [" Καταπίνω, ad Diod. S. 2, 274. 284. 589. ad Dionys. H. 1, 560. Heyn. Hom. 4, 455. Thom. M. 740. Dawes. M. Cr. 355. Jacobs. Anth. 6, 242. 7, 89. 333. 9, 13. 10, 22. Valck. Hipp. p. 233. Devoro, Ruhnk. Ep. Cr. 101. Bergler. Alciphr. 86. 346. ad Mœr. 43. Plut. de S. N. V. p. 37. Mor. 1, 514. Theogn. 688. Toup. Opusc. 2, 88. Bernard. Rel. 101. Levesque ad Thuc. 2, 352. Diod. S. 1, 201. Casaub. Athen. 397." Schæf. Mss.] " Καταπίω, i. q. καταπίνω, Deglutio: ut Hes. quoque καταπίει exp. per καταπίνει." Κατάποσις, ἡ, Absorptio, Epotatio, Devoratio. Peculiariter autem Deglutitio, i. e. Cibi potionisque ab ore in ventriculum descensus. Sed accipitur et pro Ipso deglutiendi meatu, Marc. Virg.; s. Faucium meatu, Ruell.: uterque in interpr. l. h. Diosc. 6. Τοὺς περὶ τὰ παρίσθμια καὶ τὴν κ. πόρους. Redditur et Gula ap. Eund., cum alibi, tum in hoc libri 3 loco, Βδέλλας τὰς προσισχομένας τῇ καταπόσει. [Aret. 83. " Wakef. S. Cr. 4, 42. Bergler. Alciphr. 85." Schæf. Mss. " Potus, Stob. 31, 27." Wakef. Mss.] Καταπότης, Gula, Guttur, [Hes. Gl. Devorator: * Καταπότις· Decaligator. * " Καταποτέω, Devoro, Schol. Il. Z. 282." Wakef. Mss. * Κατάποτος, unde * Ἀκατάποτος, Job. 20, 18.] " Δυσκατάποτος τροφή, Cibus qui ægre deglutitur, Aristot." [" Suid. 2, 399." Wakef. Mss. * Δυσκαταποτέω, Herodotus Oribasii p. 77. Matth. * Κατάποτον, τὸ, i. q. sequens, Aret. 97. Hippocr. 407, 32. 1146, 7. 1147, 2.] Καταπότιον, τὸ, Medicamentum quod deglutiendo sumitur, non diluitur, sed devoratur, ut tradit Scrib. Largus. Formatur fere in pilulas: quo facilius devorari possit et in ventriculo dilui indeque transire in venas. Quidam non solum Pilulam, sed et Pastillum e Plin. interpr. At δίδοσθαι καταπότιον, Potui dari, si sequimur Gazam, qui ap. Theophr. H. Pl. 9, 8. de cicuta, Καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν θᾶττον καὶ ῥᾳδίως ποιεῖ καταπότιον δοθὲν, vertit Potui datum. Sic autem et Diosc. dixit, Δίδοται καὶ κοιλιακοῖς καταπότιον. Ubi quidam, Græcam vocem retinendo, (nam et in Lat. sermone retinetur interdum, interpr.) Cœliacis catapotium est. [P. Ægin. 7, 5.] Καταπόθρα, ἡ, Fauces infimæ, quibus cibus devoratur, Stomachi orificium. Hoc videri significare καταπόθραν ap. P. Ægin., tradit Bud., qui in alio loco scribit esse partem gutturis equini, in Hippiatria. [Schn. Lex. affert * Καταπότρα e P. Ægin. 6, 2. quasi per contr. pro * καταποτίστρα.] Προκαταπίνω, Ante s. Prius absorbeo, deglutio, devoro, [Joseph. B. J. 5, 10, 3. * " Συγκαταπίνω, Clem. Alex. 11." Kall. Mss.]

[* Μεταπίνω, Hippocr. 393, 32. * Μεταπυτέον, Gal. Hippocr. 394, 50.]

Προπίνω, Propino. Retinuerunt enim Lat. hoc comp. Ceterum cum προπίνω, si compositio spectetur, sonet Præbibo, tamen προπίνειν non est proprie τὸ ἑτέρῳ πρὸ ἑαυτοῦ δοῦναι πίνειν, si Athen. 11. credimus, et post eum Eustathio, qui addit, Ἔστι δὲ ὅτε καὶ τὸ ποτήριον ἀποχαρίζεσθαι: vide p. 1732. ex Hom., quem citat et Athen. Qui alio in loco scribit, sc. (193.) Προέπινον δ' ἀλλήλοις, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, τοῦτο γὰρ προεκπιεῖν ἐστὶν, ἀλλὰ μεστὸν τὸν σκύφον. Unde existimatur significasse olim προπίνω, Trado poculum s. porrigo ebibendum, antequam ipse biberim, cum alioqui Ciceroni (Tusc. 1, 11.) Propinare esse videatur Præbibere: sed pro eo quod dicit Propino hoc pulcro Critiæ, non legitur ap. Xen. Προπίνω τοῦτο τῷ καλῷ Κριτίᾳ, sed Κριτίᾳ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ, ut videbis p. 132. mei Cic. Lex. Colligimus autem et ex ipsius Athen. verbis non servatam fuisse posterioribus sæculis antiquam illam verbi προπίνω signif., Pindari autem Schol. exp. ἅμα τῷ πόματι καὶ τὴν φιάλην χαρίζεσθαι. Bud. προπίνω σοι reddit etiam Poculo te provoco, afferens ex Athen. 172 (=434.) Ἀλέξανδρος οὖν αἰτήσας ποτὲ ποτήριον δίχουν, καὶ πιὼν, προὔπιε τῷ Πρωτέᾳ: et addens, eum identidem sic uti. Afferens præterea e p. 174(=438.) Προπίνω σοι κύλικα: et 185. Προπίνω σοι κύλικα πλήρη. Legimus vero et προπίνειν φιλοτησίαν ap. eund. Athen. item cum plurali, προπίνειν φιλοτησίας ap. Dem. περὶ Παραπρ., Propinare pocula amicitiæ, (380.) Συνεπαιάνιζε Φιλίππῳ καὶ φιλοτησίας προὔπινε. Sed et cum φιλοτησίας gen. sing. ap. Lucian. (3, 188.) ac fortasse φιλοτησίας in illo Dem. loco est itidem gen. sing. Tunc autem subaudiendum esse puto accus. κύλικα, aut alium tale quid significantem. Apud Xen. Ἑλλ. 1, (5, 4.) cum solo dat. Ἐπεὶ αὐτῷ προπιὼν ὁ Κῦρος ἤρετο κ. τ. λ. Item pass. Προπίνεσθαι: unde προποθεῖσα κύλιξ, ap. Athen. διὰ τὸ μὴ δυνηθῆναι ἐκπιεῖν τὴν προποθεῖσαν αὐτῷ κύλικα. || Metaph. pro In gratiam alicujus alium prodo, ac porrigo perdendum, Bud. e Dem. Apud quem alioqui legitur cum accus. rei: Προὔπιε τὴν Ἑλλάδα. Item τὰς πατρίδας προπίνειν de proditoribus dictum, quod exp. Ad occupandam patriam invitare et allicere. Et τὴν ἐλευθερίαν προπίνειν, ap. Eund. (324.) Τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες πρότερον μὲν Φιλίππῳ: ut si dicas Latine Libertatem suam propinare alicui. Apud Plut. autem in Galba legitur etiam, Προὔπιεν ὁ Τιγελλῖνος αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας, ubi quidam interpr. Propinando obtulit. Et pass. Προπίνομαι itidem metaph., ut ap. Dem. (34.) Προπέποται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, Propinatur respubl. præsenti voluptati et delectationi, Bud.: Hermog. certe προπέποται vult esse pro προδέδοται. " Προὔπιε, Propinavit: Attica synaliphe pro προέπιε,

“Itemque προύπινε pro προέπινε, Propinabat.” A [“ Toup. ad Longin. 339. Opusc. 2, 113. Plut. Mor. 1, 605. Valck. ad Herod. 264. Callim. 260. 264. Fischer. ad Anacr. 20. Thom. M. 715. ad Charit. 535. Musgr. Rhes. 405. Jacobs. Anim. 310. Meleager 94. Lent. Gæt. 9. Brunck. Aristoph. 1, 196. Kuster. 72. Schneid. ad Plut. Alex. 141. Προποθεὶς, Callim. Ep. 42.” Schæf. Mss. Pind. 'O. 7, 1. Aristoteles Athenæi 576. Appian. B. C. 2, 143. Τυράννου κατηγορίαις προπεπωμένοι.] Πρόπομα, τὸ, q. d. Propinamentum. I. e. Potus qui propinatur. Sed peculiariter de Certo quodam potionis s. potus genere dictum fuit πρόπομα, sive quod eo in propinando uterentur, s. etiam quod illum ceteris præbiberent: cum πρόπομα præcedat τὸ ἄριστον ap. Plut., ut mox docebo. Erat autem hic potus e vino et melle confectus: cum vini sextariis quatuor, mellis despumati unus misceretur, citra quidem cocturam, sed longa satis insolatione. Verum fuerunt et alii προπομάτων conficiendorum modi, utpote quæ ad varios usus comparata essent. Vide Aët., qui vina purgantia B vocat προπόματα, et alibi rosatum flavæ bilis purgatorium, itidem πρόπομα. Quinetiam sub nomine κονδίτου videtur πρόπομα comprehendere, 11, 10. Μετ' οἴνου, ἢ κονδίτου, ἢ ἑτέρου προπόματος. Apud Athen. legimus, εἰς πρόπομα, intellige autem de eo quo voluptatis gratia utebantur, injici hæc fuisse solita, πέπερι, σμύρναν, κύπειρον, μύρον Αἰγύπτιον. Discimus ex Eod., in antecœniis, ut loquitur Apul., προπόματα locum habuisse; scribit enim ille, s. potius Phylarchus ap. illum, Πρόπομά τι πρὸ τοῦ δείπνου περιεφέρετο, καθὼς εἰώθει τὸ πρῶτον. Non dubium est autem quin et in anteprandiis, liceat enim hanc vocem ad illius exemplum fingere, idem fuerit προπομάτων usus. Imo vero Anteprandium quoddam videtur esse Plutarcho, s. Potus quidam anteprandianus, (et hoc nomine uti fas mihi esto,) Symp. 1, 6. de quodam Heraclide pugile, Οὗτος ἀπορῶν συμπότου παραμένοντος, ἐκάλει, τοὺς μὲν ἐπὶ πρόπομα, τοὺς δ' ἐπ' ἄριστον, ἄλλους δ' ἐπὶ δεῖπνον, ἐσχάτους δέ τινας ἐπὶ κῶμον. Paulo post autem inter πότους enumerat et C πρόπομα, dicens, Κἀκεῖνος οὐθὲν διάλειμμα ποιῶν, ἅπασιν ἐξήρκει, καὶ τοὺς τέσσαρας πότους συνδιέφερε. Non dubium est alioqui quin rarus esset his quatuor πότοις utentium numerus. Sed sive ante prandium, s. potius ante cœnam προπόμασιν utebantur, hoc constat, fuisse quædam potus genera a quibus compotationis initium faciebant, vel quæ compotationis velut præludium erant. Nisi potius ad illam verbi προπίνειν respicientes signif., de qua dictum est, et ad illam verbalis πρόποσις, de qua dicetur, inde προπόματα nomen accepisse putemus, quod essent velut Propinamenta, uti dixi: i. e. quod ea potus genera propinationibus primum fuerant destinata. [“ Casaub. ad Athen. 118. 122. Musgr. Hel. 576. Jacobs. Anth. 7, 359.” Schæf. Mss. Athen. 52.] Πρόποσις, Propinatio, Athen. 1. Ἦν δέ τις καὶ διὰ τῆς προπόσεως ἀσπασμὸς, Plut. (8, 552.) Λόγους, προπόσεις, φιλοφροσύνας, Epigr. ὅτ' οὖν χρόνος ὥριος ἡμῖν, Πάντα χύδην ἔστω, ψαλμὸς, ἔρως, προπόσεις. Quidam vero non solum Propinationes, sed et Invitationes interpr. Habes D et e Greg. Naz. exemplum usus hujus vocis in bicomp. Ἀντιπροπίνω. Sed putatur πρόποσις dictum etiam fuisse de Potu qui propinatur. [“ Ruhnk. Ep. Cr. 73. Bibl. Crit. 1, 2. p. 35. Toup. Opusc. 2, 243. Valck. Anim. ad Ammon. 85. Callim. 254. ad Charit. 371=621. Jacobs. Anth. 7, 359.” Schæf. Mss. * Προπότης, Propinatorius, Eur. Rhes. 361. * Προπότιον, Epiph. 1, 604.] Ἀντιπροπίνω, Vicissim propino. Apud Athen. metaphorice ponitur ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι, in versu cujusdam Poëtæ. Pass. Ἀντιπροπίνομαι pro Vicissim mihi propinatur, ap. Greg. Naz. Τὰς δὲ προπόσεις τε καὶ φιλοτησίας, ἃς δημοσίᾳ πόρναις προὔπινέ τε καὶ ἀντεπρούπίνετο. [“ Const. Manass. Amat. 5, 21.” Boiss. Mss.]

[* Προσπίνω, Dio Cass. 849.]

Συμπίνω, Compoto, Plut. Symp. 2. Οὐ γὰρ τοῦ φαγεῖν, ὁ Ἁγίας ἔφη, χάριν, οὐδὲ τοῦ πιεῖν, ἀλλὰ τοῦ συμπιεῖν καὶ συμφαγεῖν, ὡς ἐγᾦμαι, καλοῦμεν ἀλλήλους, Plato Minoë, Ἐν Κρήτῃ δὲ εἷς οὗτός ἐστι τῶν ἄλλων νόμων, οὓς Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις A εἰς μέθην, ubi observa additum dat. ἀλλήλοις, Lucian. (2, 538.) Καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγοῦντο εἶναι εἰ συνέπιόν ποτε. || Combibo, non quidem pro Compoto, ut sc. Combibo sit Simul bibo, sicut in VV. LL. legitur; sed ea signif. qua dicitur ab Ovidio, ara cruorem Combiberat: ut alios aliorum locos omittam, in quibus idem hujus verbi usus cernitur. Vel Imbibo, i. e. Humorem concipio, Bud. e Theophr. Ἐπεὶ πρός γε τὴν κόλλησιν ἡ ξηροτέρα ὕλη συμφέρει· ἵσταται γὰρ καὶ νῦν ναυπηγούμενα, καὶ ὅταν συμπίῃ καθελκυσθέντα, συμμύει καὶ στέγει: i. e. Cum humorem imbiberint, comprimuntur, et aquam arcent, rimis astrictis, ut vertit Idem. [“ Casaub. ad Athen. 1. p. 64.: μετὰ, Bast Lettre 124.” Schæf. Mss.] Συμποσία vide post συμπόσιον. Συμπόσιον, τὸ, Compotatio, s. potius quod Lat. dicunt Convivium, sonans alioqui potius q. d. συμβίωσιν: et quidem quod sequatur signif. verbi συμβιῶναι, copulati cum συμπιεῖν, ut videbis T. 1. c. 741. in princ. Cic. in l. de Sen., aut, si mavis, M. Cato ap. Cic., Neque enim B ipsorum conviviorum delectationes corporis voluptatibus magis quam cœtu amicorum et sermonibus metiebar. Bene enim majores accubitionem epularem amicorum, quia vitæ conjunctionem haberet, convivium nominarunt: melius quam Græci, qui hoc idem tum Compotationem, tum Concœnationem vocant: ut, quod in eo genere minimum est, id maxime probare videantur. Ubi non dubium est quin compotatio sit interpretatio nominis συμπόσιον, at vero Concœnatio, nominis σύνδειπνον. Dico autem συμπόσιον esse potius Convivium, quod licet συμπόσιον sonet Compotatio, aut, magis etiam ad verbum, Compotamentum, (si cum bona Latinitatis venia fingere hoc, docendi tantum causa, liceat,) dicitur tamen non simpliciter de Compotatione, sed de Compotatione quadam convivali, ut ita dicam. Plut. Symp. 7. Κοινωνίας γάρ ἐστι καὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς καὶ λόγων καὶ πράξεων τὸ συμπόσιον, Plato de Rep. 2. Εἰς ᾅδου γὰρ ἀγαγόντες τῷ λόγῳ, καὶ κατακλίναντες, καὶ συμπόσιον τῶν ὁσίων κατασκευάσαντες κ. τ. λ. Pro eo autem, C quod dicit hic συμπόσιον κατασκευάσαντες, dici etiam possit συμπόσιον συναγαγόντες, cum ap. Athen. legamus συμποσίου συναγωγή. Sed et συγκροτεῖν συμπόσιον, alicubi me legere memini. At συμπόσιον διαλῦσαι, Convivium dissolvere, i. e. finire: aut etiam συμπόσιον καταλῦσαι: unde συμποσίου κατάλυσις ap. Xen. (Σ. 9, 7.) Et plur. συμπόσια, in frequenti etiam usu, K. II. 8, (8, 6.) Ἦν δὲ αὐτοῖς νόμιμον, μηδὲ προχοΐδας εἰσφέρεσθαι εἰς τὰ συμπόσια, Demetr. Phal. Ἐν ἑορταῖς καὶ ἐν συμποσίοις. || Interdum συμπόσιον Ipsum convivii locum [Cœnaculum] significat, ut ex Athen. (209. 519.) necnon ex J. Poll. patet. || Nonnunquam συμπόσιον de Ipsis convivis dicitur, quam itidem signif. habet aliquando Lat. Convivium. || Vocarunt præterea συμπόσιον cum alii, tum Plato et Xen. ac Lucian., Librum s. Libellum quo convivium a quibusdam agitatum descripserunt. Vide Plut. Symp. init. [“ Toup. Emendd. 2, 367. Ξυμπ., Boiss. Philostr. 596. Convivii locus, Lucian. 2, 112. 3, 417. 420. Dial. p. 80. ad Charit. 518. Convivæ, D Plut. Mor. 1, 620.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 517.] AT VERO Συμποσία, quod magis ad verbum et regulariter, ut ita dicam, sonat Compotatio, sicut συμπόσιον dixi sonare Compotamentum, ab J. Poll. quidem ponitur tanquam synonymum nomini πότος, item nomini συσσιτία, atque aliis, sed nullius Scriptoris auctoritate confirmatur. In VV. LL. autem affertur e 3 Macc. (5, 16. 17.) Τὸν τῆς συμποσίας καιρόν. Συμποσίαρχος, ET Συμποσιάρχης, Convivii præfectus, Convivii magister; Qui modum convivis imponebat, Bud.: cum alii e Varrone interpr. uno verbo Modiperator. Legitur autem hoc nomen συμποσίαρχος cum ap. alios, tum ap. Athen. et Plut.: ap. quem extat etiam locus e quo συμποσιάρχου officium cognoscere possumus: hic sc. in Apophth. (Lacon. init.) Ἀγησίλαος ὁ μέγας παρὰ πότον ποτὲ λαχὼν συμποσίαρχος, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ οἰνοχόου πόσον ἑκάστῳ προσφέροι, Εἰ μὲν πολύς ἐστιν οἶνος, ἔφη, ὅσον ἕκαστος αἰτεῖ· εἰ δὲ ὀλίγος, ἐξ ἴσου δίδου πᾶσιν: Symp. 1, (4.) agitatur hæc quæstio, Ποῖόν τινα δεῖ τὸν συμποσίαρχον εἶναι; ubi etiam ejus munus esse dicitur ἡ

περὶ τὰ συμπόσια ἐπιστασία καὶ διακόσμησις. Sed et e toto illo l., quæ ejus essent partes, manifestissimum esse potest. Verum hoc sciendum est, sorte munus illud solitum tribui: quod et in illo Plut. Apophth. loco videre est. Συμποσιαρχία, q. d. Præfectura convivii. Sunt et qui reddant Magisterium convivii. Bud. vertit Magisterium in convivio, e Cic. de Sen.: ap. quem tamen legimus Magisteria, sine adjectione, sed loquendo de conviviis. Est certe συμποσιαρχία, illa quæ vocatur a Plut. ἡ περὶ τὰ συμπόσια ἐπιστασία καὶ διακόσμησις, ut modo dixi: [8, 452.] Συμποσιαρχέω, Præfectus sum convivii, Præsum convivio, Sum magister convivii, modiperator. Utitur Aristot. Polit., item Plut. (8, 453.) Ὅ, τε αὖ παντάπασι νήφων, ἀηδὴς καὶ παιδαγωγεῖν μᾶλλον ἢ συμποσιαρχεῖν ἐπιτήδειος. Compositione autem caret adjectivum NOMEN Συμποσιακὸς, sonans Convivalis: ut συμποσιακὰ προβλήματα s. ζητήματα Plutarchi, quæ et συμποτικὰ ζητήματα appellat, Convivalia problemata, Convivales quæstiones. Legimus tamen et τῶν συμποσιακῶν ap. eum l. 8. sine adjectione: et ita dicetur etiam τὰ συμποσιακὰ substantive, [cf. 2, 1. "Fischer. Præf. ad Anacr. p. v." Schæf. Mss. * Συμποσιαῖος, Lobeck. Phryn. 553. "Eust. Il. 677, 31." Wakef. Mss.] Caret itidem compositione, eandem originem habens, etiam VERBUM Συμποσιάζω, Una convivor, convivium celebro. At si reddas Compoto, videbitur sonare simpliciter i. q. συμπίνω. Greg. Naz. Encom. Macc. Καλὸν μὲν καὶ συνοικοῦντες ἀλλήλοις ἀδελφοὶ καὶ συμποσιάζοντες καὶ συνασπίζοντες. [LXX. Deut. 21, 20. "Ad Charit. 523." Schæf. Mss. "Schol. Pind. Π. 4, 521. Heliod. 251." Wakef. Mss.]

Συμποσιαστὴς, Convivator. [* "Συμποσιαστικὸς, ad Nicet. Eugen. 3, 151. 162. 173. 207. 217." Boiss. Mss. * Ἀντισυμποσιάζω, Lucian. 2, 318. τὸν Πλάτωνα.]

AT VERO Συμπότης a tertia præt. verbi συμπίνομαι persona formatur, sicut συμπόσιον et συμποσία, a secunda. Est autem Συμπότης, Compotor, etiam Combibo: Cic. Cum tuis combibonibus Epicureis. Athen. 4. Ὅταν δὲ βασιλεὺς πότον ποιῆται, ποιεῖ δὲ πολλάκις, συμπόται αὐτῷ εἰσὶν ὡς μάλιστα δώδεκα, Lucian. (2, 932.) Σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, [Xen. Σ. 9, 4. "Herodian. Philet. 476. et n., T. H. ad Lucian. Dial. p. 74. Phryn. Ecl. 214. Thom. M. 208. 729. Villois. ad Long. 140." Schæf. Mss. * "Ἀρχισυμπότης, Combibonum princeps, Chrys. in Ps. 95. T. 1. p. 921, 31." Seager. Mss.] Et FEM. Συμπότις, ιδος, ἡ, ["ad Charit. 684." Schæf. Mss.] ITEM Συμπότρια, Compotrix, Terentio, [Gl. Compotrix.] Συμποτικὸς, q. d. Compotorius, Athen. 11. συμποτικαὶ ὁμιλίαι, Compotorii congressus, Convivales congressus, Ad compotores pertinens, s. potius Ad ipsam compotationem, Ad convivium pertinens, Convivalis: ut συμποτικοὶ νόμοι, et συμποτικὰ ζητήματα, Plut.: quæ et συμποσιακὰ vocari modo dixi, et συμποτικαὶ ἀπάται, ap. Lucian. (1, 191.) Καί τοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς σ. οὔσας οὐ χρὴ, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν. Item σ. ἀστεϊσματα, in quodam titulo l. 2 Epigr. ¶ Interdum vero συμποτικὸν significat Compotationi conveniens, aptum, Convivio conveniens: qua in signif. cum alii utuntur, tum Plut. ¶ Qui novit quomodo se inter compotores gerere debeat, estque illis jucundus, Compotor suavis et jucundus, Conviva jucundus, Qui novit jucunde convivari, Aristoph. Σφ. (1209.) Παῦ', ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε Ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικὸς, Plut. (8, 453.) Ὅτι δεῖ τὸν μὲν φυλάκων ἄρχοντα, φυλακικώτατον, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, εἶναι, τὸν δὲ συμποτῶν, συμποτικώτατον. Additque talem fore, si neque τῷ μεθύειν εὐάλωτος ᾖ, neque πρὸς τὸ πίνειν ἀπρόθυμος: item si sit σπουδῆς οἰκεῖος, et παιδιᾶς μὴ ἀλλότριος, sed εὖ πως συγκεκραμένος πρὸς ἀμφότερα, etc. Sic utitur et Lucian. (1, 689.) Ὥστε ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός. Apud quem tamen est συμποτικὸς et Qui libens ac bene lauteque convivatur, Bud., afferens ex ejus Timone, (1, 159.) Χαῖρε, Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε: quæ verba sunt parasiti. ["Valck. ad Herod. 188. ad Lucian. 1, 217. Casaub. ad Athen. 1. p. 10." Schæf. Mss. * "Συμποτικῶς, J. Poll. 6, 20." Kall. Mss. * "Συμποτάζω, Basil. Cæs. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 89." Boiss. Mss.]

[* Ὑπερπίνω, Nimium bibo, Xen. K. Π. 8, 8, 10.]

[* "Πιόνα, ἡ, Poculum, Montfauc. Palæogr. 405." Kall. Mss.]

Ὑποπίνω, Subbibo, i. e. Plusculum s. Aliquantum bibo, ut exp. in hoc Plauti loco, in Truculento, Qui improbus est, sive subbibit, sive adeo caret temeto, Tamen ab ingenio est improbus. Xen. K. Π. 8, (4, 5.) Ἐκ τούτου δὴ, ἐπεὶ ὑπέπινον, ἤρετο ὁ Ὑστάσπας τὸν Κῦρον, Cum plusculum poti essent, Ἑλλ. 6, (4, 8.) Ἐν τῇ μεσημβρίᾳ ὑποπινόντων. Sic Aristoph. Ὄρν. (494.) ὑπέπινον ἐν ἄστει. Usus est et Anacr. hoc verbo non semel. Camer. exp. etiam Largius bibo. Bud. autem ὑποπεπωκὼς in h. Xen. l. reddit Appotus, (Σ. 9, 2.) Μετὰ τοῦθ' ἥξει Διόνυσος ὑποπεπωκὼς παρὰ θεοῖς. At præsens ὑποπίνειν aptissime verbo Subbibere redditur, plane etiam expressa præp. Atque ut Suet. addidit Paulum huic verbo Subbibere, (in Nerone, Si paulum subbibisset,) sic verbo ὑποπίνειν addidit adverbium μετρίως, Plato de Rep. 2. Μετρίως ὑποπίνοντες. Sed a Nicophonte dictum ὑποπίνειν pro μεθύσκεσθαι, tradit Suid. ["Nempe primitivus verbi ὑποπίνειν signif. non tam esse videtur Subbibere, Aliquantum bibere, ut cum H. Stephano Schn. statuit, quam Post, nempe Post cœnam, potare potuique indulgere. Vide Athen. p. 34. et cf. Ὑποτρώγω." Schw. Mss. "Casaub. ad Athen. 66. Bibl. Crit. 2, 1. p. 102. ad Timæi Lex. 282. Abresch. Lectt. Aristæn. 289. Zeun. ad Xen. K. Π. 765. Brunck. Aristoph. 1, 31. 3, 143. Kuster. 238. Heind. ad Plat. Lys. 6. 52." Schæf. Mss.]

"ΠΟΣΙΣ, ὁ, Maritus: itidem παρὰ τὸ πίνειν, quoniam ut τὸ ὕδωρ τῇ γῇ μιγνύμενον causa est seminum et plantarum, ita vir mulieri mixtus, prolis. Il. Γ. (429.) Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν, Od. Θ. (523.) Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, Λ. (429.) Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. Sic O. (112.) Ζεὺς πόσις Ἥρης. Pro eod. in Epigr. (Leonidæ Alex. 33.) metri causa usurpatum REPERITUR Πόσσις. Est et Nomen proprium Historici ap. Athen." [296. "Πόσις, Mœr. 328. et n., Koppiers. Obs. 78. Valck. Phœn p. 348. ad Charit. 747. Wakef. Trach. 550. 572. Differt ab ἀνὴρ, Brunck. Trach. 551. De gen., Porson. Med. p. 68. De dat., Heyn. Hom. 4, 497. Αἰγὸς π., Jacobs. Anth. 7, 117. 11, 419. Ποσίεσσι, ad Charit. 765." Schæf. Mss. Aristot. Polit. 7, 16.] "Μελλέποσις, Futurus maritus, J. Poll. 3, (45.) e Soph. Itidem ab Hes. exp. ὁ μέλλων ἀνὴρ γίνεσθαι." "Πρωτόποσις, dicitur ἡ ἐκ παρθενίας τινὶ γεγαμημένη, J. Poll. h. e. Quæ virgo alicui nupsit; ei enim primo nupta est, non alii ante. Eadem a Theopompo Comico πρωτόπειρος dicitur, utpote primum experiens maritum. Testis idem Poll." [3, 39. Athen. 235.]

"ΠΟΤΑΜΟΣ, Fluvius, Flumen: παρὰ τὸ ποτὸς εἶναι, h. e. πόσιμος εἶναι, quod potabilis sit, h. e. potabilem aquam habeat, non salsam, ut mare. Hom. tamen et Oceanum vocat ποταμὸν, Od. (Λ. 156.) Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, Πρῶτα μὲν Ὠκεανὸς, ὃν οὔπως ἐστὶ περῆσαι Πεζόν. Sic Λ. fin. Τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο: Od. M. init. Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὠκεανοῖο Νηῦς. Ubi ποταμὸν ὠκεανὸν doctiores accipiunt τὸν ἔξω Ὠκεανὸν, Exteriorem s. Ulteriorem Oceanum: quidam etiam Fluvium qui in exteriorem Oceanum defert, cum subjungat Poëta, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο. At cum Il. Ξ. (245.) dicit, ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῦ, de toto Oceano intelligit: nam ut ibi subjungit, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται, ita alibi dicit, Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, ut et Virg. Pater Oceanus. Alioqui ποταμοὺς appellare solet Flumina quæ ex Oceano orta in eund. remeant: Il. Φ. (196.) βαθυῤῥείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο, Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσι. Idem epitheticῶs dicit εὐῤῥείος ποταμοῖο: et ποταμὸς εὐῤῥοος ἀργυροδίνης, et ποταμὸς βαθύῤῥοος ἀργυροδίνης, et Εὐρὺ ῥέων ποταμὸς,

“ et ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήεντα: item, ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα. Hesychio ποταμὸς est ὠκεανὸς, et τὸ “ ὑγρὸν, et ὁ σωματοειδὴς θεός: necnon ἐπὶ τοῦ ἥπατος “ σημεῖον.” [“Musgr. Hipp. 78. ad Charit. 712. Wakef. S. Cr. 4, 99. Jacobs. Anth. 10, 5. Π., ὁ π., Boiss. Philostr. 651. Nom. propr., Sylb. ad Paus. 77. Conf. c. ποτὸν, Jacobs. Anth. 12, 93. ad Dionys. H. 2, 930. Valck. Opusc. 1, 209.: cum τόπος, Heyn. Hom. 7, 151.: cum πόλις, Potter. ad Lycophr. p. 1528. Π. πυρὸς, Alberti Peric. Cr. 85. Οἴκημα ποταμοῦ, i. e. παρὰ ποταμῷ, Musgr. ad Eurip. p. 211. Jacobs. Anim. 25. Ἀνὰ ποταμὸν, κατὰ π., ad Herod. 199. Κατὰ τὸν π., Schneid. ad Plut. Alex. 164. Οὐ τὸν π. καθηγούμενος, Bast Lettre 221. Μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ π., Strabo p. 112. A. Almel. Ἐπὶ τὸν χείμαῤῥον π., Paus. 198. Π. ἱεροὶ, Musgr. Med. 410. Ἄνω ποταμῶν, ibid. Porson. p. 38. T. H. ad Lucian. Dial. p. 31. ad 1, 348. 709. Bergler. Alciphr. 344. Markl. Suppl. 520. Ποταμοὶ, ποταμοῖ, T. H. ad Plutum p. 471. ad Diod. S. 2, 380.” Schæf. Mss.] “ Ποταμογείτων, Fluvio vicinus, Amnicola, Herbæ nomen, “ de quavi de T. 1. c. 810. Ετ Ποταμοδάρτης, Suidæ “ ὁ περῶν ἀεὶ τὸν ποταμὸν, Qui semper flumen trajicit.” [* Ποταμοδιάρτης, Artemid. 4, 66. * Ποταμόῤῥυτος, Phrynichus Bekkeri p. 60. Ποταμήῤῥυτος, Paul. Sil. Ecphr. 596. ὄλβος. * Ποταμοφορέω, unde] “ Ποταμοφόρητος, ὁ, ἡ, Qui a fluvio aufertur s. rapitur, “ Apoc. 12, (15.) Ἔβαλεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ “ ὕδωρ ὡς ποταμὸν, ἵνα ταύτην ποταμοφόρητον ποιήσῃ. “ Ετ Ποταμόχωστος γῆ, Terra operta limo arenave a “ fluvio devecta.” [“ Ad Herod. 105. ad Diod. S. 1, 40. * Ποταμηγὸς, ad Timæi Lex. 43.” Schæf. Mss. Dionys. H. 1, 112. 113. 175. 184.] “ Ποταμηπόρος, “ Fluvium trajiciens, ὁ περῶν τὸν ποταμὸν, Oppian.” [K. 2, 178. 4, 84. * “ Ποταμηφόρος, Andr. Cr. 21.” Kall. Mss.] “ Διπόταμοι, Duos habens fluvios,” [Eur. Suppl. 621. * Καλλιπόταμος, Phœn. 648. * “ Μεσοπόταμος, Plut. 8, 386. H., Μεσοποταμία, (vide Μέσος,) ad Diod. S. 2, 286.” Schæf. Mss. * Μεσοποταμίτης, Homo e Mesopotamia. * Πολυπόταμος, Eur. Herc. F. 409.] Ποτάμιος, Fluvialis: ὕδωρ, Aqua fluvialis, “ e flumine petita. Et π. ἰχθῦς, Pisces fluviales, οἱ “ ἐν τοῖς ποταμοῖς βιοτεύοντες Athenæo, qui itidem “ dicit ποτάμιος κεστρεὺς, ad differentiam τοῦ θαλασσίου. Sic π. ἵππος, Equus fluvialis: qui et ἱπποπόταμος. Necnon ποτάμια πλοῖα, Fluviales naves, “ Navigia quorum in fluminibus usus est. Plin. dicit “ etiam Amnica insula.” [“ Wakef. Alc. 466. Casaub. ad Athen. 115. ad Timæi Lex. 43. Ilgen. Hymn. 511. Eur. Hipp. 78. ubi v. Musgr. De nave, Toup. Opusc. 1, 479. Emendd. 2, 79. 251. Ποτάμιοι, T. H. ad Plutum p. 470. * Ποτάμειος, Musgr. Tro. 1067. Ποταμήϊος, ibid. (Nonn. D. 11, 309.) * Ποταμηΐς, Ruhnk. Ep. Cr. 126. 229. Thom. M. 155. ad Diod. S. 1, 241. Brunck. Apoll. Rh. 135. (3, 1217.) * Ποταμῆτις, ibid. (Paul. Sil. Ecphr. 209.) * Ποταμώδης, ad Charit. 224. ad Lucian. 1, 335. (Phot. Bibl. 100.) * Ποτάμιον, Heyn. Hom. 5, 333. (Strabo 8. p. 527.) * Ποταμίσκος, Strabo 5. p. 515. (14. p. 943.)” Schæf. Mss. * Ποταμίτης, Gl. Aquilex. * Ποταμιαῖος, Aristot. Meteor. 2, 1. “ Jo. Malal. 2. 141.” Elberling. Mss. * Ποταμίσιος, Geop. 2, 5, 15, καρκῖνος. * “ Ἐπιποταμὶς, ίδος, ἡ, Schol. Il. Υ. 8. * Ἐπιποτάμιος, Synes. 111.” Wakef. Mss. “ Greg. Nyss. Ep. 3. ap. Zacagniam.” Kall. Mss.] “ Παραποτάμιος, Qui ad fluvium est, Ad fluvium “ situs: πόλις, Herod.: ὄχθη, exp. Fluminea ripa. “ Homines παραποτάμιοι dicuntur Flumen accolentes, “ Fluminis accolæ, Amnicolæ, Ovid.” [“ Ad Diod. S. 1, 296. 533. 2, 261. Kuster. Aristoph. 54. Heyn. Hom. 6, 72. 8, 113.” Schæf. Mss. “ Schol. Aristoph. N. 158.” Boiss. Mss. Plut. 7, 259. * Περιποτάμιοι, Gl. Amnenses.] “ Denique a ποταμὸς est “ ADV. Ποταμηδὸν, In modum fluminis, Fluminis “ in morem, More fluvii: δίκην ποταμοῦ, Hes. et “ Suid.” [Lucian. 3, 390. “ Chrys. πρὸς Πιστ. Πατ. T. 6. p. 184, 30.” Seager. Mss. “ Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 223.” Boiss. Mss. * Ποταμόομαι, Schleusn. Lex. V. T.]

“ ΠΙΠΟΣ, Pipus: Avis, Aristot. H. A. 9, 21. “ dicit τὸν κύανον, (Avis et hæc est,) habere σκέλη βραχέα τῷ πίπῳ παρόμοια. Ubi Gaza, Crure brevi “ similiter ut pipo est: legens forsitan πιποῖ, a NOMIN. Πιπὼ, cujus Hes. meminit, dicens esse ὄρνεον “ πολεμικὸν, secundum quosdam ἐρωδιὸν, Ardeam.” [“ Munck. ad Anton. Lib. 65. 101. Verh.” Schæf. Mss. Schneid. ad Eclog. Phys. 42. 43. Πιπὼ, Lycophr. 476.]

“ Πίπποι, Avium pulli, Pipiones, Athen. (368.) “ Καὶ νεοσσῶν ὀρνίθων, οὓς πίππους καλοῦσι. INDE “ Πιππίζω, Avium pullos voce imitor, Pipio. Aristoph. Schol. dicit hanc λέξιν πεποιῆσθαι κατὰ μίμησιν τῶν ὀρνέων, ut Hes. etiam κατὰ μίμησιν τῆς “ τῶν ὀρνέων φωνῆς: dicente Aristoph. Ὄρν. (307.) “ Ἰοὺ ἰοὺ τῶν ὀρνέων, Ἰοὺ ἰοὺ τῶν κοψίχων· Οἷα πιππίζουσι καὶ τρέχουσι διακεκραγότες. Sed notandum “ est, Schol. Aristoph. et Suidam, necnon textum “ Aristophanis, scriptum habere πιππίζουσι gemino “ π, Hes. vero unico: quam scipturam esse meliorem, vel ex eo patet, quod subjungit, accipi id “ verbum et pro ποτίζειν: in hac enim signif. unico “ π scr. est ut πιπίσκειν, utpote a πίω derivatum anadiplosi duarum literarum initialium. Atque ita “ malim et πίποι pro πίπποι: præsertim cum ap. “ Latinos quoque scribatur Pipiones et Pipire, unico “ p., quæ a Græco originem traxisse, extra controversiam est.”

“ Πίπρα, ἡ, Pipra, Avis inimica τῷ χλωρεῖ, Aristot. H. A. 9, 1. Gaza ibi habet Pipo, πιπώ: non “ male forsan; nam ἡ πιπὼ ab Hes. esse dicitur ὄρνεον πολεμικὸν, Avis pugnax.”

ΠΙΠΤΩ, Cado, Labor, f. πέσω, tanquam a TH. Πέτω, et Dorice πεσῶ: sed in usu est potius media vox πεσοῦμαι. Præt. autem πέπτωκα, tanquam a Πτόω, Il. A. 597. Ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα. Ab Eod. P. (633.) βέλεα dicuntur ἐτώσια πίπτειν ἔραζε, i. e. πίπτειν εἰς γῆν. Apoll. autem Rh. 2, (827.) dixit οὔδει πέσε, pro εἰς οὖδας. At πίπτω ἐνὶ κύμασι ap. Eund. (1, 506.) possumus accipere pro ἐμπίπτω κύμασι: itidemque στενάχουσιν ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες, pro λεχέεσσιν ἐμπεσόντες. Magnus est verbi πίπτω usus et in soluta oratione, Plut. Οὔτε γὰρ πίπτοντός ἐστιν ὀρθοῦν. Interdum cum præp. εἰς: ut πίπτειν εἰς γόνατα, Xen. K. Π. 1, (4, 8.) Et, Ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι, Athen. 10. Ceterum quoniam interfecti cadere solent, Herodian. 7, (3, 15.) Ἀναιρεθέντας πρὸ τῶν βωμῶν πεσεῖν, ideo sæpe, sicut et Cadere, accipitur pro Interfici, Prosterni: qua in signif. usi sunt post Hom. ceterosque Poëtas, prosæ etiam Scriptores: Πεσόντε ἐν τῇ μάχῃ, Paus. Item cum constr. conveniente verbo passivo, ut ap. Plut. Πεσὼν ὑφ' ἑτέρου. Nonnunquam vero est potius Profligari: Thuc. 2. Πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἤδη ἔπεσεν ὑπ' ἐλασσόνων. Sed et ἄνεμος, i. e. Ventus, πίπτειν dicitur ab Homero: qua in signif. Virg. utitur verbo Cadere. Dicuntur et δάκρυα πίπτειν ap. Hom., sicut Latine quoque Lacrymæ cadere: vicissimque aliquis Ἐς δάκρυα πίπτειν ap. Herod. Est vero ubi reddatur potius Incido quam Cado: ut in πεπτωκότες συμφορᾷ, quod ex Epigr. affertur; dicunt enim Lat. potius Incidere in calamitatem. Itidemque e Soph. (Aj. 759.) Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις, pro Incidere in ærumnas. Et ita quidem interpretando, fuerit utrobique simplex pro comp.: sc. hic πίπτειν pro ἐμπίπτειν, illic πεπτωκότες pro ἐμπεπτωκότες. || Interdum πεσὼν dicitur Qui procubuit, Procumbens, Synes. Καὶ πεσόντες ἱκέτευον. || Apud Herod. Τῇ πίπτουσι τὰ πρήγματα, Eo res spectant, VV. LL. [cf. 8, 130.] || Apud Polyb. Ὅσα τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων πίπτει δυναστείαν, pro Subjecta sunt imperio Carthaginiensium. Apud Diosc. autem, Γῆ πᾶσα ἡ πίπτουσα εἰς ἰατρικὴν χρῆσιν, Bud. vertit, Omnis terra in usum medicamenti recepta. || Πίπτειν affertur et pro Irruere; sed e quibusdam ll. in quibus præp. jungenda est verbo, ut docebo in Ἐμπίπτω. “ Πέσῃσι, poëtice pro πέσῃ, “ Ceciderit, a πεσέω s. πίπτω.” “ Πεσσέμεν, pro πεσέμεν metri causa dicitur: hoc autem, Dorice pro “ πεσεῖν, a πεσέω s. πίπτω. Interdum et pro πέσσειν.” [“ Πίπτω, ad Charit. 210=692. Valck. Phœn. p.

286. 470. 736. Hipp. p. 168. Abresch. Add. ad Aristæn. 148. Lectt. 315. ad Herod. 585. 649. Brunck. Œd. C. 1754. Jacobs. Anth. 6, 57. 9, 492. Markl. Iph. p. 185. Musgr. 1343. T. 1010. Rhes. 446. Ion. 420. Wakef. Eum. 147. Abresch. Æsch. 2, 79. Luzac. Exerc. 15. Occidor, ad Diod. S. 1, 310. De tempore, Præterco, ad Herod. 233. Vincor, Jacobs. Anth. 7, 277. Kuster. Aristoph. 109. Metaphorice, Heyn. Hom. 7, 54. De tesserarum ludo, Valck. Hipp. p. 242. Wakef. Herc. F. 1231. Jacobs. Anth. 8, 88. T. H. ad Plutum p. 205. De sorte, ad Diod. S. 1, 286. Conf. c. *παίω*, Brunck. Antig. 855. ad Hec. 114. Bergler. Alciphr. 439. ad Charit. 437.: cum *πλέω*, ad Diod. S. 1, 707.: cum *ἀποθνήσκω*, Boiss. Philostr. 617. cf. Heyn. Hom. 5, 498. Schneid. Anab. 77.: cum *ῥίπτω*, T. H. ad Plutum p. 205. Π. *ἐς δάκρυα*, ad Herod. 447. Toup. ad Longin. 329. Add. Koen. ad Greg. Cor. 25.: *εἰς ὕπνον*, Abresch. Æsch. 2, 8. Π. *εἰς*, Porson. Hec. p. 62. Ed. 2.: *ἐν*, P. Abresch. Paraphr. 265. Mitsch. H. in Cer. 190. Musgr. Or. 88. Heyn. Hom. 4, 686. 5, 110. Wakef. Herc. F. 1094. Lucian. 3, 557.: *ἐν ναυσὶ*, Heyn. Hom. 7, 774.: *ὑπό τινος*, ad Herod. 519.: *πρὸ τῶν ποδῶν*, ad Xen. Eph. 283.: *κατὰ*, ad Diod. S. 2, 97.: *κατ' ὀρθὸν*, Toup. Opusc. 2, 92.: *περὶ σφίσι*, ad Dionys. H. 2, 1187. Πεσοῦμαι, Diod. S. 2, 474. Τὰ *πεσόντα*, ad Lucian. 1, 487. Πεπτεὼς, ad Il. Φ. 503. Heyn. Hom. 8, 209. Πεπτηὼς, Jacobs. Anth. 6, 308. 8, 88. Πεπτηῶτα, Ruhnk. Ep. Cr. 167. Πίπτων, i. q. *πεσὼν*, Heyn. Hom. 6, 39. 519. Τὸ *πίπτον*, Brunck. Phil. 872." Schæf. Mss. Sext. Emp. 140. *Χρόνοι οἱ πίπτοντες ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν.* "Πέτω, Valck. Phœn. p. 470. Brunck. Aristoph. 2, 54." Schæf. Mss. Buttm. Lexil. 295.]

"Πεσέειν, Ionica dialysi pro *πεσεῖν*, Cecidisse, "Cadere, Casurum esse: ut et *πεσέονται* pro *πεσοῦνται*, Cadent: ab inus. th. *πεσέω*, pro quo dicitur "*πίπτω*. Ab eo est VERBALE Πέσημα, *τὸ*, i. q. "*πτῶμα*, Casus, Lapsus, Soph. Aj. (1033.) *Πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι*, Ab hoc interemtus "est mortifero casu. Id ipsum etiam, quod cecidit "vel cadit, *πέσημα* dicitur. Eur. (643.) de Cadmo, "*ᾧ τετρασκελὴς Μόσχος ἀδάμαστον πέσημα Δίκε*, ubi "Schol. *ἀδάμαστον πέσημα* exp. *τὸ μηδέπω ζεύγλῃ* "*δαμασθὲν σῶμα*, nimis generaliter *πέσημα* reddens "per *σῶμα*, cum sit *τὸ πεσὸν σῶμα*, s. *τὸ πεπτωκὸς* "*σῶμα*: quomodo et *νεκρῶν πεσήματα* dicuntur "Mortuorum cadavera, h. e. Corpora, quæ in "conflictu s. pugna cecidere: quæ et *πτώματα*." "Πέσσημα, poëtice metri gratia dicitur pro *πέσημα*, "q. e. *πτῶμα, πτῶσις*, Hes." ["Musgr. Herc. F. 1007. Med. p. 19. Jacobs. Anth. 12, 136. Beck. ad Eurip. 203. Valck. Phœn. p. 503. Eur. Hec. 694. Phœn. 1695. * Πέσος, *τὸ*, (i. q. *πέσημα*,) 1307. * Βαρυπεσὴς, Æsch. Eum. 375. Wakef. 377. Abresch. Æsch. 2, 54." Schæf. Mss.]

"Πίσσω, Æolice a *πίπτω*, ut *ὄσσω* ab *ὄπτω*, teste "Etym."

[* "Πιπτέον, gerundium male formatum, Pseudo-Soph. Clytæm. v. 315." Schn. Lex. Suppl.]

Πτῶμα, *τὸ*, Casus, Lapsus. Apud Diosc. aliquoties, *Πρὸς πτώματα ποτίζεται*, Bibendum præbetur præcipitatis ex alto. Sic ap. Scrib. Larg. de hiera Pachii, Nec minus arbore alta delapsis vel scalis devolutis, excussis a rheda vel curriculo. Pro quibus sic ap. Marc. Nec minus eorum maxime sanitati convenit, qui arbore alta delapsi sunt, vel scalis devoluti, aut excussi rheda. || Metaph. pro Delicto s. Errato: qua signif. usurpatur tum a Luciano, tum in sacra Scriptura aliquoties. || Πτώματα dicuntur etiam Ea ipsa quæ cecidere: ut Lysias (Fr. 26.) *πτώματα ἐλαιῶν* dicit Olivas quæ cecidere ex arbore, s. Cadivas olivas; vel etiam Ipsas arbores quæ cecidere s. corruere: nam Harpocr. ejus loci mentionem faciens, ait ita vocari vel *τὸν καρπὸν τὸν ἀποπεπτωκότα τῶν φυτῶν*, vel *αὐτὰ τὰ δένδρα κατά τινα τύχην πεπτωκότα.* || Peculiariter autem *πτώματα* Corpora mortua, quæ itidem a cadendo dicta Cadavera, Plut. Alexandro, *Οἵ τε τροχοὶ τῶν ἁρμάτων διελαυνόντων συνείχοντο, πτώμασιν πεφυρμένοι τοσούτοις, οἵ τε ἵπποι καταλαμβανόμενοι καὶ ἀποκρυπτόμενοι τῷ πλήθει τῶν νεκρῶν.* Itidem Herodian. 7, (9, 16.) *Ὡς διὰ πλῆθος πτωμάτων, μήτε νεκρῶν ἀναίρεσιν πρὸς ταφὴν γενέσθαι δυνηθῆναι.* Quæ verba Polit. sic vertit, Sic ut multitudine interfectorum neque discerni ad sepulturam funera potuerint. Itidem 4, (6, 2.) *Τὰ δὲ πτ. φερόμενα μεθ' ὕβρεως πάσης, ἁμάξαις ἐπιτεθέντα, ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα, σωρηδὸν κατεπίμπρατο, ἢ ὁπωσδὴ ἐρρίπτετο*, Porro ipsa cadavera plaustris omnibus per contumeliam imposita, atque extra urbem exportata, acervatim aut temere injecta rogis comburebantur, Polit. Itidem ap. Marc. 6, (29.) *Ἦραν τὸ πτῶμα αὐτοῦ*, Sustulerunt cadaver ipsius, nimirum ad sepulturam. ["Wessel. Ep. ad Venem. p. 17. Valck. Diatr. 226. ad Herod. 632. Phryn. Ecl. 164. Thom. M. 765. Markl. Suppl. 62. Wakef. Herc. F. 1231. Luzac. Exerc. 15. ad Dionys. H. 2, 1063. Cadaver, Eur. Phœn. 1491. ubi v. Valck. item v. 1691. Conf. c. *σῶμα*, ad Lucian. 2, 345." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 373. * "Πτωματόστρωτος, Const. Manass. Chron. p. 65. var. lect." Boiss. Mss.] Πτωματίζω, Cadere facio, etiam Præcipito, Cyrill. *Οἱ ἐπιχαίροντες ἐπὶ πτώμασιν ἑτέρων ἑαυτοὺς πτωματίζουσι.* ["Xyland. ad Apoll. Dysc. p. 84. Teuch." Schæf. Mss. Apollon. Hist. Mirab. c. 36. Paul. Alex. K. 3. Theano Epist. * Πτωματισμὸς, Procl. Paraphr. Ptolem. 277. * Πτωματικὸς, 277.] AT Πτωματὶς, *ίδος, ἡ*, Poculi s. Alius vasis genus, cujus mentio facta est in Λεπαστὴ et Ἐκπέταλος, [Athen. 485. nisi leg. * Πωματὶς, Operculo instructo.]

Πτῶσις, Casus, Lapsus, i. q. *πτῶμα*, Luc. 2, (34.) *Οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν*, Positus est iste in casum et resurrectionem multorum: verba Simeonis de Christo, ubi etiam nota opposita *πτῶσις* et *ἀνάστασις*. Matth. 7, (27.) de domo in loco arenoso structa, *Ἔπεσε, καὶ ἦν ἡ πτῶσις αὐτῆς μεγάλη*, Cecidit, et fuit casus ejus magnus, i. e. magna cum ruina collapsa est. Quod vero Exod. 30, (12.) legitur, *Οὐκ ἔσται ἐν αὐτοῖς πτῶσις ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτῶν*, vulgo sic redditur, Non erit in eis plaga, cum fuerint recensiti. Malim, Nemo ex eis cadet, h. e. Interimetur: quo modo interemta corpora et quæ cecidere, *πτώματα* appellantur. || Casus, vocab. Gramm. Epigr. *Πτώσεις, συνδέσμους, σχήματα, συζυγίας*, Aristot. Poët. *Τῆς δὲ λέξεως τάδ' ἐστὶ τὰ μέρη, στοιχεῖον, συλλαβὴ, σύνδεσμος, ὄνομα, ῥῆμα, ἄρθρον, πτῶσις.* Idem Aristot. *πτώσεις* non nominibus tantum tribuit, de more Gramm., sed etiam verbis: quod latius ap. eum videre est Rhet. 3. At Rhet. 1. hæc ap. eum leguntur, *Ὡς ἂν ἐκ τῶν συστοίχων καὶ τῶν ὁμοίων πτώσεων καὶ τἄλλα ἀκολουθῇ, οἷον, εἰ τὸ ἀνδρείως κάλλιον καὶ αἱρετώτερον τοῦ σωφρόνως, καὶ ἀνδρεία σωφροσύνης αἱρετωτέρα, καὶ τὸ ἀνδρεῖον εἶναι, τοῦ σωφρονεῖν.* Cui simile est hoc exemplum *ἀπὸ πτώσεων*, quod Topic. 4. affert, *Εἰ τὸ δικαίως αἱρετώτερον τοῦ ἀνδρείως, καὶ ἡ δικαιοσύνη τῆς ἀνδρείας αἱρετωτέρα*: utrobique autem observa adverbia quoque et conjugata *πτώσεων* nomine comprehendi. ["Toup. Opusc. 2, 18. Jacobs. Anth. 9, 439. 10, 222. 238. Fischer. ad Weller. Gr Gr. 1, 351. Musgr. Iph. A. 1343.: *κύβων*, Valck. Hipp. p. 242.: *ῥηματικὴ*, Dionys. H. 5, 41." Schæf. Mss.] INDE Ἀντίπτωσις, *ἡ*, Casus unius pro alio positio, Casus pro casu, Figuræ nomen ap. Gramm. [Schol. in Lycophr. 1, 495. in Soph. El. 761. in Thuc. 1, 140. Eust. Il. p. 62, 8. 70, 10. Hippocr. 22, 46. "Ad Corn. Nep. 239. ad Il. Γ. 211. Θ. 377. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 319." Schæf. Mss. * Πτωσία, *ἡ*, *οἴκων*, Domuum ruina, Manetho 4, 617.] Πτώσιμος, Caducus, Cadivus, [Æsch. Ag. 648. 1114.]

Πτωτὸς, Qui cadere potest vel solet, Cadivus, Caducus: Hes. *πτωτὸν, τὸ πίπτον.* Πτωτικὸς, Casualis, vox Gramm. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 296. 314. 2, 200. 3, 319." Schæf. Mss.] Ἄπτως, *ῶτος, ὁ, ἡ*, Qui non cadit, corruit nec collabitur, Cadere s. Corruere nescius; et per consequens Stabilis, Firmus, Constans. Vel, Non vacillans, Qui erectus et non vacillans incedit: ut Gaza, ap. Cic. de Sen. Alacri et erecto animo, vertit, *ἀκραιφνεῖ καὶ ἀπτῶτι ψυχῇ.*

Item ἀπτὼς, Qui non cecidit. [" Ad Charit. 358. Huschk. Anal. 154." Schæf. Mss. Pind. 'O. 9, 138. Plato de Rep. 7. p. 534. " Clem. Alex. 273." Wakef. Mss. * "Ἄπτωτος, Gl. ὁ ἄκλιτος, Indeclinabilis, Hesych. 135. Suid. 1, 306. Phav. 114. Non lapsus, Longin. 33, 4. " A prolapsione integer, Dionys. Areop. 27. 260. Athan. 1, 290. Method. 322." Kall. Mss.] Ἀπτώτως, Citra lapsum, Ita ut non cadas nec vacilles. Alii, Sine defectu. [* Δίπτωτος, Duabus terminationibus flexus, Apollon. Dysc. de Pronom. 376. Bekk. *Δύσπτωτος, vide Εὐέμπτωτος. * Ἑτερόπτωτος, 271. 375. " Matth. Camariota Comp. Rhet. p. 12. Scheffer." Boiss. Mss.] " Ἡμίπτωτος, Semi-" rutus, Qui dimidia e parte corruit, Bud." [" Hes. v. Ἐρείπιον." Boiss. Mss. * Ἰσόπτωτος, Apollon. Dysc. de Pronom. 375. * Μονόπτωτος, Unum tantum habens casum.] Ὁμοιόπτωτος, Similiter cadens, Similes casus habens. Ὁμοιόπτωτον Figura est oratoria. Quintil. 9, 3. Tertium est, quod in eosd. casus cadit: ὁμοιόπτωτον dicitur. Sed neque quod finem habet similem, est ὁμοιόπτωτον: utique in eund. finem venit, ὁμοιοτέλευτον. Est enim ὁμοιόπτωτον tantum casus similis, etiamsi dissimilia sint quæ declinentur: nec tantum in fine deprehenditur, sed respondent vel prima inter se, vel mediis vel extremis, vel etiam permutatis his: ut media primis, et summa mediis accommodentur, et quocunque modo accomodari poterunt. Nec enim semper paribus syllabis constat; ut est ap. Afrum, Amisso nuper infelicis aulæ si non præsidio inter pericula, tamen solatio vitæ inter adversa. Meminit et Rut. Lupus, necnon Beda, qui hoc ex Ennio exemplum affert, Mœrentes, flentes, lacrymantes, commiserantes. Utitur eod. vocab. Plut., ut videbis in Κολλάω. [" Ad Diod. S. 1, 514. Jacobs. Anth. 7, 385. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 228." Schæf. Mss. * " Ὁμοιοπτώτως, Philem. Lex. 35. p. 12." Boiss. Mss. Schol. Apoll. Rh. 4, 5. Eust. Il. A. p. 94, 12. Od. A. p. 12, 26. 17, 46. * Ἀνομοιόπτωτος, 12, 27. * Ὁμόπτωτος, unde] " Ὁμοπτώτως, " Eodem casu: quod et ὁμοιοπτ." [* " Ὀρθόπτωτος, Schol. Æsch. Pers. 135." Boiss. Mss.] Πολύπτωτος, Multos casus habens. Πολύπτωτον, Figura oratoria, itidem ut ὁμοιόπτωτον. Aquila Rom. Πολύπτωτον, e pluribus casibus: hanc figuram ex eo nominarunt, quod cum sæpius initio ab eadem parte orationis stat, illa ipsa pars declinationibus casuum aut generibus aut numeris immutatur. Cujus exempla ap. eum vide, necnon ap. Rut. Lupum. Bedæ Polyptoton est cum diversis casibus variatur oratio, ut Litora litoribus contraria, fluctibus undas Imprecor, arma armis. Huc pertinent quæ Quintil. scribit 9, 3. de epanodo, Interim variatur casibus hæc et generibus iteratio. Magnus est labor dicendi, magna res est. Et ap. Rutil. longiore periodo et hæc initia sententiarum sunt, Pater hic tuus? patrem hunc appellas? patris tu hujus filius es? Fit casibus modo hoc schema, quod πολύπτωτον vocant. Simile exemplum ap. Terent. Ejus me miseret, ei nunc timeo, is nunc me retinet. [Phav. Lex. 616. cf. not. ad Eur. Cycl. 120. Eust. Il. A. p. 79, 19. 264, 43.]

Ἀμφιπίπτω, Circum cado, procumbo, Od. Θ. (523.) Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, Terræ advoluta circa illum. Eust. annotat ἀμφιπεσοῦσα hic aptissime dictum esse de mortuo, cum vivos dicamus ἀμφιβαλεῖν. " Ἀμφιπεσοῦσα, partic. " aor. 2 act. AB ἀμφιπίπτω, mutuatitium ex ἀμφιπε-" σέω: signif. autem Amplexibus veluti obruens, " Circumfusa humeris, amplexibus nimirum." [Soph. Tr. 940. ἀμφιπίπτων στόμασιν.]

Ἀναπίπτω, Recumbo, Decumbo, Procumbo, Eur. Cycl. (410.) Ἀνέπεσε, φάρυγος αἰθέρ' ἐξιεὶς βαρύν. Interdum pro Accumbo in mensa, convivio: quod solet simpliciter Accumbo dici. Alexis Comicus Poëta ap. Athen. μετὰ ταῦτ' ἀναπεσεῖν ἐκέλευον αὐτὴν παρ' ἐμέ. Sic usurpant verbum hoc et Matth. et Marc. || Supinus sum, inquit Bud.: Xen. Œc. (8, 8.) Ἐν τάξει μὲν κάθηνται, ἐν τάξει δὲ προνεύουσιν, ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσιν, Vicissim et recte atque ordine incumbunt in remos, et rursus resupinantur. Sic et Ἱππ. (8, 17.) dixit ἀναπίπτειν pro ὑπτιώτερον εἶναι, (ut exp. Bud.,) cui opponit προνεύειν. Athen. autem illum priorem Xenophontis l. cum hoc Cratini conjungit, itidem de remigibus usurpantis ἀναπίπτειν: cum scribit, ῥοθίαζε, κἀνάπιπτε. || Ἀναπίπτω, ἀθυμῶ, ὀλιγωρῶ, Athen. (p. 23.) citans h. Thuc. l. 1, (70.) Νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι. Ad animum retulit Dem. ἀναπίπτειν, ut scribit Bud., (411.) Δέδοικα μὴ νῦν ἀναπεπτωκότες ἦτε, i. e. ὕπτιοι καὶ νυστάζοντες, inquit Interpres: οὐκ ὀρθοὶ καὶ νήφοντες, Animo nec strenuo nec vigilanti erectoque; sed supini et desides, et malis vestris indormiscentes. Cic. Si simul animus cum re concidit, Liv. Victi autem ceciderant animis. Hactenus Bud. Est autem operæ pretium considerare, ut de iisd. dixerit Liv. Animis cadere, de quibus Thuc. ἀναπίπτειν: ille enim scribit, Νικώμενοι ἀναπίπτουσιν, hic, Victi ceciderant animis. || Addit Bud., Ἀναπίπτω ponitur et pro Frigeo, Remissus sum: Dem. (567.) Ἀναπεπτώκει δὲ τὰ τῆς ἐξόδου, Quod agitatum fuerat de equitatu mittendo, refrixerat: populus jam consilium mutarat. Idem ἀναπεπτωκὼς ap. Chrys. ad Rom. exp. Supine et per desidiam agens, Thuc. Schol. ἀμβλύνεσθαι ap. Eund. (2, 87.) metaphorice positum exp. per ἀναπίπτειν. Ab Eust. ἀναβολὴ exp., ἡ ἀνάπτωσις, καὶ ἀργία. [Lobeck. Phryn. 216. " Ad Anton. Lib. 283. Verh., Herodian. Philet. 441. et n., Thom. M. 60. Valck. Hipp. p. 284. Diod. S. 1, 341. ad 2, 412. Athen. 1. p. 38. Casaub. 74. Dionys. H. 2, 969. Heyn. Hom. 6, 655. Animo concido, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 57. Thom. M. 52. 60. De remigibus, ad Xen. Œc. 8, 8." Schæf. Mss. * " Ἀναπεπτωκότως, J. Poll. 3, 23." Kall. Mss.] Ἀνάπτωσις, ἡ, Decubitio, Recubitio, Accubitio. || Resupinatio. || Animi remissio: sive cum Bud., Animus jacens et remissus. [* " Ἀνάπτωτος, cf. Advers. mea p. 89." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Ἐπαναπίπτω, Ælian. V. H. 9, 24, 6. * " Παραναπίπτω, Artemid. 1, 79." Kall. Mss.] " Προαναπίπτω, Prius concido, Ante " collabor s. corruo, Philo V. M. 1, (1, 154.) Ὡς ἐν " βραχεῖ αὐτοῖς τὰ σώματα ἀπαγορεύειν, ἅτε καὶ τῆς " ψυχῆς προαναπεπτούσης." " Προσαναπίπτω, Recum-" bo s. Accumbo apud, Athen. (439.) Περιπορευόμε-" νος, sc. in symposio, οὗ μὲν προσεκάθιζεν, οὗ δὲ " προσανέπιπτε." [" Diod. S. 2, 583." Wakef. Mss. * Συναναπίπτω, Gl. Concubo," Simul accumbo, (sc. epulis,) Chrys. in Joann. Hom. 21. T. 2. p. 638, 24." Seager. Mss.]

Ἀντιπίπτω, Contra irruo. Item, Obsisto, Renitor, Adversor, Plut. Theseo (28.) Μηδὲν ἀντιπίπτει παρὰ τῶν ἱστορικῶν τοῖς τραγικοῖς. Pro Intercedo, i. e. ἐνίσταμαι, ap. eund. Plut. sæpe, ut ait Bud. Exp. etiam Occurro, ap. Rhett., eo sensu quo dicitur aliquis objectioni adversarii occurrere. Sed et Objicio, Occupo, Occupatione utor, ap. Eosd. exp.: ut cum dicunt, λύει τὸ ἀντιπῖπτον pro Solvit objectionem, Occurrit ei quod objiciebatur, vel objici poterat. || Dicuntur etiam ἀντιπίπτοντα πράγματα, Adversæ res, quasi contra cadentes, Greg. Naz. in Jul. [" Stel. 1. p. 27. Mont." Boiss. Mss.] Ἐνὶ τούτῳ, τῷ ἐντεῦθεν ῥαστώνῃ, μετροῦντες τὸ εὐδαιμονεῖν, καὶ τῷ ἐναντίῳ τὸ κακοδαιμονεῖν, τοῖς ἀντιπίπτουσι. [" Schol. Theocr. 15, 1." Boiss. Mss. " Ammon. 147. Xen. Eph. p. 8. Diod. S. 2, 567." Schæf. Mss.] " Ἀντί-" πτωμα, nescio unde afferant VV. LL. pro Ruina," [Sirach. 31, 34. 32, 21. Ἐν ὁδῷ ἀντιπτώματος μὴ πορεύου, Viam impeditam, asperam, ubi facilis est lapsus, aut offensio, ne ingrediaris. Ἀντίπτωσις, vide post Πτῶσις. * Ἀντιπτωτικὸς, unde * Ἀντιπτωτικῶς, Casuum permutatione facta, Eust. Il. A. p. 22, 42. 28, 16. 70, 34.]

Ἀποπίπτω, Decido, Delabor, Epigr. Νῦν Λιβυκοὺς κάνθωνας ὀχούμενος, εἶτ' ἀποπίπτων Πολλάκις, ἐξαίφνης γραμματικὸς γέγονεν. " Ἀποπεσέω, inus. th., a quo " ἀποπίπτω mutuatur fut. 2 ἀποπεσῶ, et aor. 2 ἀπέ-" πεσον: e quo imper. ἀποπεσέτωσαν in Epigr. De-" cidant." [" Agathias 65. ad Diod. S. 2, 165. 500. Excido spe, ad Charit. 225." Schæf. Mss. * " Ἀπόπτωμα, Casus, Clem. Alex. 222." Kall. Mss. Polyb. 11, 2, 6. Schleusn. Lex. V. T.] Ἀπόπτωσις, q. d. Delapsio. Exp. et Lapsus, Casus. Affertur-

que e Gal. ad Gl. 2. Πρὸς τὰς ἀ. τῶν ἐσχαρῶν, pro Ad hoc ut cadant crustæ. Exp. etiam, Ad crustas resolvendas. Erot. ap. Hippocr. ἀπόπτωσιν exp. τὴν τῶν ἐπιδέσμων ἄνεσιν. [" Expulsio, Cyrill. Hieros. 106. ἐκ Παραδείσου." Kall. Mss. " M. Anton. 10, 12." Gataker. Mss. Athen. 530. " Diosc. 4. Hierocl. 14." Wakef. Mss. Paul. Æg. 6, 79.] AT VERO Δυσαπόπτωτος, Qui vix decidit, delabitur. Affertur autem e Theophr. (C. Pl. 1, 11, 8.) et alia signif. in VV. LL. sc. Qui difficile potest absolvi; sed non dubium est quin aut alia signif., aut alia lectio quærenda sit. [* Εὐαπόπτωτος, Theophr. C. Pl. 2, 9, 3. Schn., ubi erat Εὐκατάπτωτος. * " Ἀποπτωτικὸς, Qui proposito excidit, Euseb. Pr. E. 295." Wakef. Mss. Orig. 2, 568.] " Προαποπίπτω, Ante " decido, Prædeciduus sum. Vide Πρόπτωτος, una " cum verbali Προαπόπτωτος."

Διαπίπτω, Intercido, Interlabor, Elabor: Ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, Xen. (Ἑλλ. 3, 2, 3.) E quo (4, 3, 11.) est etiam, Διαπεσεῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν, quæ latius habes ap. Bud. 536. ubi etiam tradit significare Intercidere: addens, quasi Inter digitos labi, cujus tamen signif. nullum exemplum affert: extare autem existimo in isto Synesii loco, Ἀμφίβολος ὢν πότερον διαπέπτωκεν ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα. ‖ In VV. LL. exp. et Aberro, item Spe frustror, ap. Aristoph. Quinetiam Excido, ap. Greg. Naz. Διαπέπτωκέ σοι λόγος. ‖ Ibid., e Plut. Galba, Λόγου διαπεσόντος εἰς τὰ στρατεύματα, Cum inter exercitus dispersus esset rumor. Atque ita διαπίπτω interdum erit Dimano, sicut ἐκπίπτω, Emano. ‖ At διαπίπτω redditum ap. Plat. Diffluo et vanesco, quibus est aliqua cum signif. verbi Intercido cognatio, habes in eadem illa p. 536. " Διαπέσοιμι, Exciderem, Fru- " strarer, Aristoph." [Ἱππ. 692. " Reiz. Præf. ad Herod. p. 18. Bibl. Crit. 3, 2. p. 67. Abresch. Lectt. Aristæn. 231. Wessel. ad Diod. S. 1, 59. Valck. ad Herod. 318. Plut. Mor. 1, 905. Callim. 1, 450. Vanesco, ad Charit. 225. ad Lucian. 1, 477. Dionys. H. 1, 495. Pecco, Diod. S. 2, 343. 513. ad Epist. Socrat. 369." Schæf. Mss. " Pro ἐκπίπτω, ap. Creuzer. ad Procl. in Plat. Alcib. p. 47." Boiss. Mss.] Διάπτωμα, τὸ, Lapsus, VV. LL.; cum tamen διαπίπτειν reddatur Interlabi et Elabi, non simpliciter Labi. [Plut. 7, 831. 832. 10, 330. " Philemon Athen. 516." Strong. Mss.] In iisd. EST Διάπτωσις, expositum Ruina, Infortunium, Opinionis et spei frustratio; sed absque exemplo. Ego autem ap. Plut. invenio copulata ἁμαρτίαν et διάπτωσιν. [" Wessel. ad Diod. S. 1, 59." Schæf. Mss.] Quo pertinet BICOMP. Ἀδιάπτωτος, cum significat, In quo nulla erratio est, error non admittitur. Quam signif. Bud. e Polyb. (5, 98, 10.) affert. Qui alioqui ἀδιάπτωτον interpr. etiam Quod nec intercidit, nec dilabitur, nec intercipi potest. " Ἀδιαπτώτως, Ita ut non intercidas, s. " Sine lapsu et errore, Plut. (10, 599.) Τὸ πιστεύειν " ὡς ἀληθέσι πάντη καὶ ἀδιαπτώτως, οὐ δίδωσιν αὐταῖς, " sc. ταῖς αἰσθήσεσι." [" Euseb. V. C. 3, 18." Boiss. Mss. Sine ullo errore, Exacte, Polyb. 6, 26, 4. 41, 11. 10, 47, 3. * Ἀδιαπτωσία, Hippocr. ad Damaget. 1282, 3. Jambl. Protr. 354. Kiessl. * Εὐδιάπτωτος, Porphyr. ad Marc. p. 46.]

Εἰσπίπτω, Incido in, super: Virg. et Danaum super agmina late Incidit, Irruo, Irrumpo, Impetum do: Εἰσπίπτειν εἰς τὴν πόλιν, Herod.: post quem ita usus est et Herodian. (8, 6, 16.) Sed et ap. Isocr. pro Irruo s. Irrumpo legitur. Apud Thuc. vero (1, 131.) Εἰσπίπτειν εἰς τὴν εἱρκτὴν redditur et verbo passivo Conjici in carcerem. Sic, Ἐμπεσὼν εἰς δεσμωτήριον Bud. vertit Conjectus in carcerem. [" Ad Herod. 337. 367. 531. 596. Wakef. Ion. 603. 1107. 1215. De constr., ad Dionys. H. 2, 661." Schæf. Mss.] Ἐπεισπίπτω, Magno cum impetu irruo, μετὰ σφοδρᾶς ὁρμῆς εἰσέρχομαι, Irrumpo, Bud., qui et addit ἐπεισπαίειν huic esse simile. Sed ego præp. ἐπὶ Valde repentinæ irruptionis indicem potius esse crediderim. Alioqui ἐπεισπίπτειν esset Insuper irruere i. e. Ultra irruere: intelligendo, Ultra eos qui jam irruerint. [Dio C. 579. " Bergler. Alciphr. 408. Zeun. ad Xen. K. Π. 636. T. II. ad Plutum p. 271. Kuster. Aristoph. 14. 107. ad Diod. S. 2, 350. Boiss. Philostr. 543." Schæf. Mss. * " Συνεπεισπίπτω, Plut. Fabio 17." Boiss. Mss.] Παρεισπίπτω, Irrumpo, Ingredior hostiliter, Plut. Demetrio, Εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσὼν, ubi Bud. Ingrediens et irrumpens hostiliter: (cf. Rom. 7. Arat. 22.) Sed ita interpretando, supervacanea fuerit præp. παρά: propter quam potius existimo significari hoc verbo Occultam quandam irruptionem, ac minime apertam: qualis est ejus, qui velut in transitu eam facit. Ac certe non absimilis est hujus præp. usus in παρεισπίπτω posito pro Irrepo, Obrepo, Insinuo me: quas signiff. vide ap. illum p. 535. e Theophr. et Luciano. " Προεισπίπτω, Prior incido: unde " particip. προεισπεπτωκότες, quod Hes. exp. προ- " εισελθόντες." Συνεισπίπτω, Simul irruo, irrumpo. At in VV. LL. affertur e Plut. (Coriol. 8.) Συνεισπίπτων τοῖς φεύγουσι, pro Persequens fugientes. Cum ille significare voluerit fortasse, Simul irruens in fugientes: [Bruto 42. Herod. 3, 55.]

Ἐκπίπτω, Excido, Decido ex, Od. Ξ. (31.) σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, Il. O. (465.) τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. At Φ. (492.) sine casu, ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί. Et Xen. K. Π. 5, (4, 4.) Ἐκπιπτόντων τῶν ἡνιόχων. Item, Ἐκπεπτωκὼς ἐκ τῶν ἐόντων, ex Herod. (3, 14.) Qui bonis suis excidit, bona sua amisit. Item, Ἐκπίπτειν ἐκ τῆς δόξης, Isocr. (ad Phil. 25.) Qui dixit etiam, Τὴν πόλιν εἰς ταυτὸ καταστῆσαι ἐξ ὧνπερ ἐκπέπτωκε. Dicitur vero et ἐκπίπτειν τῆς πόλεως, quo utitur Plut. Camillo, s. τῆς πατρίδος, Qui excidit civitate sua, s. patria, et in exilium mittitur. Sed et sine adjectione genitivi: Dem. (290.) Οἰδίπουν καὶ τοὺς μετ' ἐκείνου ἐκπεσόντας ὑπεδεξάμεθα. Quinetiam cum constr. verbi passivi ap. Isocr. ad Phil. (24.) Ἐκεῖνος γὰρ ἐκπεσὼν παρ' ἡμῶν, Qui excidit a nobis. I. e. Qui patria excidit, ejectus a nobis. A Bud. ἐκπίπτω redditur non solum Ejicior, Expellor, sed etiam Explodor, et quidem ea etiam in signif., qua dicitur explodi fabula quæ stare non potuit: ut videbis Comm. 536. Itidem reges dicuntur ἐκπίπτειν, cum exiguntur regno suo et ejiciuntur. Lat. dicunt itidem Excidere regno. ‖ Excido instituto, s. potius Descisco ab instituto. Item Degenero, et mutor, Bud. 536. e Plat. Εἰς ἀλλότριον εἶδος τῆς πολιτείας ἐκπίπτει. Cui subjungit ex Eod. Ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, ubi cum addatur ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, erit ἐκπεσεῖν simpliciter Desciscere. At vero ἐκπίπτειν τοῦ λόγου s. ἐκ τοῦ λόγου dicitur, Qui deficitur sermone, et Cui oratio non suppetit, et Quem memoria deficit ac destituit: ut Idem ap. Æschin. (32.) vertit. ‖ Emano, Exeo, et Prodeo foras: ut Idem exp., afferens tamen Aristot. l. in quo est bicomp. συνεκπίπτειν. Addit accipi et pro Emanare ad vulgus, ap. Plat. Εὐλαβοῦ μέντοι μήποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους. His autem, quæ a Bud. ibi de signif. verbi ἐκπίπτω traduntur, addendum est, accipi et pro Elabor, Prolabor, Delabor, Erumpo, Evado. Quarum signiff. exempla eodem ordine subjungam. Plut. Lycurgo, Ἐξέπεσε τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ, Cursu e foro elapsus est. In h. autem l. ex Epicuri selectis Sententiis, Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὥρισται καὶ εὐπόριστός ἐστιν· ὁ δὲ τῶν κενῶν δοξῶν, εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει, videtur ἐκπίπτει esse Prolabitur, s. potius Delabitur. At Cic. eund. l. interpretans, in his reddendis verbum verbo non reddidit, ut videbis 53. mei Cic. Lex. Sed pro Erumpo ap. Plut. Popl., Ἐκπεσεῖν φωνὴν ἐξ ἄλσους. Ex Ejusd. Romulo affertur, Εἰς ἔργον ἐξέπεσε, pro In opus erupit. At in Thuc. (7, 50.) Ἡ τοῖς Συρακουσίοις στάσις ἐς φιλίαν ἐξεπεπτώκει, non male fortasse reddetur Evaserat. [Ἐκπ. πρός τινος, Soph. Ant. 679. Xen. K. Ἀ. 6, 2, 2.: Diod. S. 4, 47. Χρησμὸν ἐκπεσεῖν Αἰήτῃ. " Athen. 1. p. 10. 29. 42. ad Herod. 726. Abresch. Lectt. Aristæn. 116. Toup. Opusc. 1, 323. D. W. ad Plut. 1, 31. ad Xen. Eph. 237. 238. Valck. Diatr. 220. ad Lucian. 1, 339. ad Diod. S. 1, 372. 2, 361. Jacobs. Anth. 7, 284. 8, 105. 10, 31. Cattier. Gazoph. 74. Thom. M. 279. ad Charit. 669. Porson. Phœn. 1422. Evulgor, ad Herod. 760. De nave excido, Villoison. ad Long.

68. Expellor, Reisk. ad Dion. Chrys. 1, 629. ad Lucian. 1, 242. Heind. ad Plat. Gorg. 242. Erumpo, Edor, ad Diod. S. 1, 286. De tempore, Athen. 26. De re nautica, ad Lucian. 1, 240. Herod. 625. De naufragis, ad Diod. 1, 172. 373. De sortibus, 286. De oraculis, Kuster. Aristoph. 114. ad Diod. S. 2, 319. 639. Lucian. 2, 232. 249. Boiss. Philostr. 379. De proverbio, Jacobs. Anth. 12, 86. Ἐκπ. τοῦ, seq. inf., cum negatione, quæ redundat, Bergler. Alciphr. 215. Ἐκπ. τοῦ λόγου, Reisk. l. c. Lucian. 1, 56. Ἐκπίπτει χρησμὸς, Heyn. Hom. 8, 79." Schæf. Mss. Strabo 1. p. 44., 6. p. 237. 261., 12. p. 137. Philostr. 557. 619. Ælian. H. A. 4, 42. Babr. Fab. 14. ἀπεθρήνει Τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.] Ἔκπτωμα, vide in Ἔκπτωσις, quod proxime sequitur. Ἔκπτωσις, ἡ, Delapsio, Prolapsio, Strabo 10. Εἴ τις ἔκπτωσις πρὸς τὸ χεῖρον γένηται τῆς μουσικῆς, Si qua contingat prolapsio in deterius, Si contingat musicam in deterius prolabi, delabi. E Cebete autem affertur pro Casus, s. Calamitas, Ἐκπτώσεις γὰρ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίνονται. [" Usurpatur etiam verb. Ἐκπίπτω de Sorte, quæ alicui excidit, i. e. obtingit. Vide Συνεκπίπτω." Schw. Mss.]

Ἔκπτωσις, sicut ET Ἔκπτωμα, Prolapsio ossium e sua sede. Una voce, Luxatio, h. e. Ossium e propria sede excessus, sine fractione, ut inquit Gorr. addens, non id modo significare, sed etiam ἐξάρθρωσιν s. ἐξάρθρωμα ap. Hippocr., (699, 29.) ut Gal. annotavit, initio Comm. εἰς τὸ περὶ Ἀγμῶν. Esse autem duplicem omnis luxationis differentiam, unam sursum, cum a musculorum contentione articulus ad supernum locum trahitur; alteram extrorsum, cum in partem anteriorem aut posteriorem, dextram aut sinistram, emotus transit. Omnem vero ejusmodi luxationem aut esse simplicem, aut compositam etc. In VV. LL. ἐκπτώσεις et ἐκπτώματα exp. etiam Articuli qui suis sedibus excidunt. [Hippocr. Aphor. 5, 49. ὑστέρας. "Ἔκπτωσις, Exilium, Diod. S. 1, 593. Finium transgressio, Strabo 455.: Manetho 2, 482. Hierocl. 192." Wakef. Mss.] Ἔκπτωτος, ὁ, ἡ, Delapsus, Qui excidit. In VV. LL. e Greg. Naz. Τῶν προκειμένων ἔκπτωτοι καὶ ἀλλότριοι, [Etym. M. * "Ἀνέκπτωτος, Theophil. de Corp. Fabr. 1, 8." Boiss. Mss.] Διεκπίπτω, Per medium elabor, et evado, Per medios elabor, Per rimam vel foramen elabor, Plut. (Anton. 67.) de pugna Actiaca loquens, Αἱ δὲ Κλεοπάτρας ἑξήκοντα νῆες αἰρόμεναι τὰ ἱστία πρὸς ἀπόπλουν καὶ διεκπίπτουσαι, ταραχὴν ἐποίουν. E Philostr. Διεκπίπτω τοῦ ὁμίλου. Et e Plut. rursum (6, 186.) Διεκπίπτει τῶν πόρων, ubi redditur Per foramina exit. Et cum præp. ex Eod. Διεκπίπτειν ἐκ τῶν στρατοπέδων, pro Effugere e castris. ‖ Et pro Intercido, ut addit Bud.: afferens tamen l. in quo legitur non ipsum verbum, sed verbale διέκπτωσις. Gal. ad Gl. 2. Δεῖ δὲ καταπάττειν αὐτὰ διὰ κοσκίνου μετεώρου κρατουμένου κατὰ τοῦ μέλιτος· ἀρκεῖ δὲ ἅπαξ ἢ δὶς κροῦσαι αὐτὸ πρὸς τὴν συμμετρίαν τῆς δ. [" Ad Charit. 225. Toup. Emendd. 2, 35. ad Herod. 318. ad Diod. S. 1, 298. 516. 2, 180. 198. Brunck. Soph. 3, 400. Boiss. Philostr. 543." Schæf. Mss. Galen. 4, 526.] Διέκπτωσις, Per medium s. Per medios elapsio. Exp. etiam Effugium: sicut διεκπίπτειν quidam alicubi interpr. Effugio. Vide et in Διεκπίπτω alium usum ap. Gal. [* Συνδιεκπίπτω, Plut. Popl. 19.] Παρεκπίπτω, Clam elabor: ut παρὰ eam habeat hic signif. quam et in παρεισπίπτω, quod huic contrarium est, ut παρεκβαίνειν τῷ παρεισβαίνειν, habere dictum est. Sic et in VV. LL. redditur, Clanculum elabor, Furtim excido, et me subduco. [Dionys. H. 2. p. 54, 19. Æschylus ap. Valck. Diatr. 143.] Προεκπίπτω, Ante elabor. Atque ut dicitur ἐκπίπτειν λόγος, vel φήμη, pro Emanare, Evulgari: sic προεκπίπτειν pro Ante emanare, evulgari: Plut. Galba (5.) Λαλιὰ καὶ φήμη προεκπεσοῦσα. [" Dionys. Areop. 94." Kall. Mss. * Προσεκπίπτω, Strabo 1. p. 30.] Συνεκπίπτω, Simul elabor, Plut. de Primo Frigido, Ὁ γὰρ ἀτμὸς, ὃν τὰ ζέοντα τῶν ὑδάτων μεθίησιν, ἀπιόντι τῷ θερμῷ συνεκπίπτει, Vapor enim, quem effervescentes remittunt aquæ, cum discessu caloris emigrat, Turn. Apud Eund. Symp. (4, 2.)

A Ὅτι ταῖς βρονταῖς πολλάκις ὕδωρ συνεκπίπτει γόνιμον, pro Simul decidit. At in VV. LL. affertur Plut. Pericle, Περικλῆς οὐ συνεχώρει ταῖς ὁρμαῖς τῶν πολιτῶν, οὐδὲ συνεξέπιπτεν ὑπὸ Ῥώμης καὶ τύχης τοσαύτης ἐπαιρομένοις, pro Non indulgebat cupiditatibus civium etc. Sed, si mendo caret l., alia quærenda est interpr., quæ non tam longe a propria hujus verbi signif. recedat. In Iisd., ex Aristot. de Mundo, Ταῦτα ἐκ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πέφυκε συνεκπίπτειν, pro, Hæc naturæ vi ab humida expiratione evenire comparatum est. [" Item, de Sorte quæ alicui excidit, i. e. obtingit, cum alio, Herod. 5, 22. Ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ, Cum stadio esset certaturus, sors ei excidit cum primo: de Sententiis consentientibus, 1, 206. Κατὰ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι συνεξέπιπτον: 8, 49. Αἱ πλεῖσται γνῶμαι συνεξέπιπτον, seq. inf. Pleræque sententiæ in hoc consentiebant ut etc. E quo intelligitur illa phrasis 8, 123. Οἱ πολλοὶ συνεξέπιπτον Θεμιστοκλέα κρίνοντες, Plerique in hoc consenserunt, ut Themistoclem nominarent." Schw. B Mss. * Συνέκπτωσις, Phot. Bibl. 246.] Ὑπερεκπίπτω, Supergredior, Exupero, Excello, Bud. e Greg. Naz. εἰς τὰ Γενέθλια, ubi de Deo loquitur, Πᾶσαν ὑπερεκπίπτων ἔννοιαν καὶ χρόνου καὶ φύσεως, τῷ μόνῳ σκιαγραφούμενος, καὶ τούτῳ λίαν ἀμυδρῶς. Addit autem uti et Hermogenem pro Exuperare. [" Hermog. de Form. 2. p. 511. Laurent." Boiss. Mss. * Ὑπερέκπτωσις, Longin. 15, 16. Clem. Alex. Str. 605, 35.]

Ἐμπίπτω, Incido, Illabor, Xen. (K. Π. 3, 3, 28.) Ἐμπίπτειν εἰς τάφους, Incidere s. Cadere in fossas: (13.) Ἐμπίπτειν εἰς τὰς προφυλακάς. Cui simile est Ἐμπεσὼν εἰς τοὺς πολεμίους, Qui incidit in hostes, Illapsus in hostes, Virg. Sed et, Ἐμπίπτειν εἰς κίνδυνον, ap. Gal.: ut Lat. Incidere in periculum. Quinetiam Εἰς λόγους, λόγον ἐμπίπτειν, eod. modo quo Lat. dicunt Incidere in sermonem. Dem. (240.) Ἀλλὰ γὰρ ἐμπέπτωκα εἰς λόγους, οὓς αὐτίκα μᾶλλον ἁρμόσει λέγειν ἴσως: (312.) Εἰς τοιούτους λόγους ἐμπίπτειν ἀναγκάζομαι: (244.) dixit simul εἰς πράξεις et εἰς λόγους ἐμπίπτειν, scribens, Ἐὰν εἰς Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους C ἐμπέσω: ubi Si incidero in res gestas, ponitur pro In mentionem rerum gestarum. Ut porro dicimur ἐμπίπτειν εἰς λόγους, s. εἰς λόγον, sic etiam λόγος dicitur ἐμπίπτειν, ut et Lat. Incidere in sermonem, et Sermo incidere dicitur. Plato de Rep. 1. Ἐμπεσόντος αὖ ὕστερον λόγου, ὅτι λυσιτελέστερον ἡ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης. Sed cum hac constr., i. e. junctum accusativo, exp. et aliter, sicut et cum cuipiam alius generis accusativo junctum est: Plut. Themistocle, Ἐμπεσεῖν εἰς Σαλαμῖνα, In Salaminem delatum esse. Item cum res dicitur ἐμπίπτειν in aliquem: Ἐμπίπτει εἰς ἐκεῖνον ἡγεμονία, pro Demandatur illi imperium, ex Eod. Themistocle. Et, Ἐμπίπτει διαφορὰ εἰς τοὺς δικαστὰς, pro Refertur controversia ad judices. Ubi fortasse reddi possit Delabitur, Devenit. Sæpe autem et cum dat. dicitur aliquid ἐμπίπτειν τινί: ut, Ἐνέπεσεν ἀθυμία τοῖς Ῥωμαίοις, Incidit Romanis anxietas, Romanorum animis: Cæsar, Incidit terror exercitui. Liv. autem, Incidit animis metus. Sic ἔμπεσε θυμῷ, Od. M. (266.) καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ. Hic D tamen paulo alium usum haberet Incidit animo, sc. pro eo quod dicimus potius Venit in mentem. Dicitur vero aliquis etiam ἐμπίπτειν τινὶ, pro εἴς τι: ut ap. Plat. Epist. 7. Ἀλιτήριός τις ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ, In flagitium aut flagitia delapsus, prolapsus. Apud Poëtas vero interdum sejuncta præp.: ut πίπτειν ἐνὶ κύμασι, Apoll. Rh., pro ἐμπίπτειν κύμασι. Item ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες, pro ἐμπεσόντες λεχέεσσι, Illapsi toris. Affertur alioqui et Ἐμπίπτει ἐν τούτοις ex Hermog., pro In hæc incidit: sed h. l. suspectus est. Interdum vero et sine casus adjectione positum invenitur ἐμπίπτων pro Occurrente s. Obvio, Herodian. 7, (11, 15.), Ὅ, τε δῆμος ἐνθουσιῶν πᾶν τὸ ἐμπίπτον ὕλης ἀξιομάχου ἐργαλεῖον, ὅπλον ἐποιεῖτο: quæ Polit. interpr. Cum quicquid occurrerat, furor in arma converteret. Ut autem hic dicit πᾶν τὸ ἐμπίπτον, sic alibi, non semel, πάντα τὸν ἐμπίπτοντα: 3, (9, 19.) Πάντα δὲ τὸν ἐμπίπτοντα ἐφόνευον: ubi reddiderim, Quicunque obvius factus esset. Possis tamen et verbum Incido retinens, dicere, Quicunque

in ipsos incidisset. Utitur vero hoc verbo in ista A signif., et absque illo nomine: 4, (9, 14.) Ἕλκοντές τε τοὺς ἐμπίπτοντας ἐνέβαλλον. Sed ἐμπεπτωκότες, sine adjectione dicti sunt etiam Transfugæ ab LXX. 4 Reg. 24, ut annotant VV. LL. In quibus tamen et cum adjectione, ex eod. l. Οἳ ἐνέπεσον πρὸς τὸν βασιλέα, Qui transfugerunt ad regem. || Irruo, Invado, προσβάλλω, ἐπέρχομαι, Bud., nullum afferens exemplum; sed afferri possunt cum alia, tum hoc e Xen. (Ἱππαρχ. 8, 25.) Ἐπαναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις ἐμπεσεῖν. Possumus vero et jam inde ab Hom. hunc verbi istius usum repetere, ap. quem legitur Od. Ω. (525.) Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός. [" Valck. Phœn. p. 549. Hipp. p. 212. Eur. Hec. 1014. et Porson., ad Herod. 337. 367. 531. 545. 636. Brunck. Œd. C. 942. ad Xen. Eph. 237. ad Lucian. 1, 387. Ilgen. Hymn. 491. Mitsch. H. in Cer. 190. Thom. M. 279. 387. 394. Wakef. Phil. 699. Porson. Phœn. 1422. Kuster. Aristoph. 5. Brunck. 3, 201. ad Diod. S. 2, 332. 456. 501. Heyn. Hom. 5, 197. 580. 6, 265. 293. 464. B 635. 7, 16. 17. 19.: ἐν, Plato Hipp. 167." Schæf. Mss. " Sensu Atticis peculiari, ad Hesych. 1, 1200, 21." Dahler. Mss.] Ἔμπτωσις, q. d. Ipsa actio incidendi. Exp. tamen Casus, Lapsus, Prolapsio, VV. LL. [" Dionys. H. 3, 1806." Schæf. Mss. * Ἔμπτωτος, M. Anton. 10, 7. εἰς τὸ κακόν. * " Ἐμπτωσία, Clem. Alex. 377." Kull. Mss.] " Ἀνέμπτωτος, op-" positum τῷ εὐέμπτωτος, Qui incidere non potest, " Diog. L. Zenone, Φασὶ δὲ ἀπαθῆ εἶναι τὸν σοφὸν, " διὰ τὸ ἀ. εἶναι, Quoniam in ipsa πάθη incidere ne-" queat, Quoniam in eum non cadant τὰ πάθη. In " VV. LL. exp. Qui non labitur, Irreprehensus et in-" culpatus, Talis ut nemo de eo conqueri possit." [Plato T. 11. p. 290. 292. bis. * Δυσέμπτωτος, Nicomach. Music. p. 20.] Εὐέμπτωτος, Qui facile incidit, labitur, q. d. Labilis, [" Schol. Eur. Hipp. 647." Wakef. Mss. " Gal. e Pos. de Dogm. Hipp. et Plat. 5, 2. Τὰ μὲν εὐέμπτ., τὰ δὲ δύσπτωτα. * Εὐεμπτωσία εἰς πυρετοὺς, ibid. (4, 10.) Εὐεμπτώτως ἔχειν, ibid. c. 4." Gataker. Mss.] Εὐεμπτώτως εἰς τὰ πάθη C ἔχει, Facile incidit, Facile labitur, Proclivis est ad etc. Possis vero et uno verbo εὐεμπτώτως, si per se interpretandum sit, reddere Procliviter. [Vide supra. " Diosc. 416." Wakef. Mss. Εὐεμπτωσία, vide supra, Clem. Alex. Pæd. 1, 2. p. 80. Str. 7. p. 895, 34. Diog. L. 7, 115. * Διεμπίπτω, i. q. ἐμπίπτω, Polyb. 38, 1, 4. Dio C. p. 6.] Ἐπεμπίπτω, sicut et ἐμπίπτω interdum, Irruo, Invado. Apud Soph. Aj. (42.) p. 3. meæ Ed. cum accus., Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; sed fortasse subaudienda est præp. κατὰ cum hoc accus.: ut reddatur βάσιν et per ablativum, Cur greges invadit hoc gressu? vel In greges irruit. Potest tamen et videri dictum ut πολεμῶ πόλεμον. Vide Triclin. Παρεμπίπτω, Intercido, Interlabor, Interrepo, Aristot. de Part. Anim. 2. de piscibus loquens, Ταχεῖα δὲ ἡ δίοδος εἰς τὴν κοιλίαν τῶν χυμῶν, διὰ τὸ μὴ οἷόν τ' εἶναι διατρίβειν ἐκχυμίζοντας· παρεμπίπτοι γὰρ ἂν τὸ ὕδωρ: Aqua enim interlaberetur. Greg. περὶ Θεολ., Οὕτως ἀμήχανον τοῖς ἐν σώματι, δίχα τῶν σωματικῶν πάντη γενέσθαι μετὰ D τῶν νοουμένων· ἀεὶ γάρ τι παρεμπεσεῖται τῶν ἡμετέρων. Idem, Μήτι παρεμπέσῃ μέσον καὶ διακόψῃ τὸν πόθον, Ne interrepat quidpiam quod interpellet desiderium. Gal. Παρεμπεσόντος τοιούτου, ὡς ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν ὕλην ἐπιστρέψαι θεραπείαν, Æschin. (51.) Παρεμπεσόντων δὲ εἰς τὴν πολιτείαν οὐκ ἐλευθέρων ἀνθρώπων, καὶ τοῖς τρόποις οὐ μετρίων, πάλιν εἰς πόλεμον κατέστημεν, Obrepentibus. Hactenus Bud. Sciendum est autem verbum hoc παρεμπίπτειν reddi etiam Intervenire a Cic., ut videbis p. 54. mei Lex. Cic. Apud Medicos autem παρεμπίπτων σφυγμὸς redditur Intercidens pulsus et coincidens. Est vero pulsus inæqualis systematicus, in quo, expectata quiete, in medio tanquam supervacuus aliquis pulsus sentitur. Contrarius est pulsui τῷ διαλείποντι, Deficienti, in quo sæpe aboletur aut minor apparet pulsus: cum in illo contra inter binos ictus, qui suo ordine pulsant, medius quidam ictus præter legitimum numerum incidat. Gorr. [" Bibl. Crit. 2, 2. p. 12. Bergler. ad Alciphr. 54." Schæf. Mss. Plut. 6, 373. 8, 789.] Παρέμπτωσις, q. d. Intercidentia. Grammaticam autem παρέμπτωσιν dicemus esse quasi Intervenientiam, s. potius Interventionem, ut Cic. alicubi παρεμπίπτειν vertit Intervenire, potius quam Intercidentiam. Volunt enim esse παρέμπτωσιν, cum litera inseritur: ut ξεῖνος pro ξένος, et λεγόμεσθα pro λεγόμεθα, necnon πτόλις et πόλις, ac similia. Vide Tryphonem in Appendice. Dicemus autem hic literam intervenire, potius quam Intercidere. Sic et in isto Plut. l. (9, 735.) Τὸ γὰρ ἐγγυτάτω τοῦ πάθους αἴτιον ἂν συνοφθῇ, πυρετοῦ μὲν ἔντασις, ἢ παρέμπτωσις. Ita enim reddit Turn. Nam si proximam affectionis causam pervidere possint, velut febris intensionem, vel interventionem. Apud Gal., teste Bud., Παρέμπτωσις αἵματος ἐν ἀρτηρίαις, Sanguis in arterias aberrans et cursum suum flectens. At in VV. LL. annotatur, παρέμπτωσιν esse proprie Medicis, cum humor aliquis in meatum, qui in oculum videndi facultatem defert, vase vel rupto vel aperto, incidit, ac eundem obturat. Et ab Aristot. de Mundo, Τῶν πνευμάτων παρεμπτώσεις, dici de ventis qui introrsus se insinuarunt. [" Greg. Cor. 217. Koen. ad p. 78. Thom. M. 318. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 3. Heyn. Hom. 8, 372." Schæf. Mss.] Προεμπίπτω, Ante s. Prius incido, occurro, obvius fio. Turnebus vertit παρεμπίπτειν, Prius occurrere, in Plut. (9, 734.) Οὐ τὸν ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ τὸν ἀέρα τὸν πρὸ τοῦ στόματος, ὠθεῖσθαι ψυχρὸν ὄντα, καὶ προεμπίπτειν. Ita enim hæc interpr., Non aërem a nobis conceptum, sed frigidum eum qui ori offusus est, protrudi et prius incurrere. [* Προσεμπίπτω, Aristid. 1, 544.] " Συνεμπίπτω, Simul incido, Incurro," [Etym. M. 20. 25. " Chrys. in Ps. 110. T. 1. p. 738, 29." Seager. Mss. Clem. Alex. Str. 6. p. 664. " Plut. Demetrio 34. Schol. Aristoph. N. 651. Bekk. Anecd. 814. Philem. Lex. 35. p. 12. Herodian. Philet. 432." Boiss. Mss. " Ad Thom. M. 73. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 310. 415. Steph. Dial. 60. Plato Tim. 3. p. 84. Hippocr. 347. 390. * Συνέμπτωσις, Eust. Il. A. p. 65, 38. 525, 47. Od. A. p. 9, 40. " Etym. M. 101." Boiss. Mss. * Συνέμπτωτος, unde * Ἀσυνέμπτωτος, Eust. Od. A. 429. p. 1427, 58. * Ὑπερεμπίπτω, Gl. Superincido.]

Ἐπιπίπτω, Supercido, s. potius Superincido; nam et ap. Colum. pro Supercidentem alii Codd. habent Superincidentem. Sed et Incido fortasse alicubi adhiberi possit interpretationi verbi ἐπιπίπτειν: et quidem vel ad h. Cic. l. respiciendo, in Orat. pro Plancio, Equidem, siquando, ut fit, jactor in turba, non illum accuso, qui est in summa sacra via, cum ego ad Fabium fornicem impellor, sed illum qui in me ipsum incurrit atque incidit. Omnino enim talis esse videtur usus verbi ἐπιπίπτειν ap. Marc. 3, (10.) Ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ, ἵνα αὐτοῦ ἅψωνται, ὅσοι εἶχον μάστιγας. Ubi tamen alii interpr. Ruerent in eum: vet. autem Interpres, Irruerent in eum. Dici autem ἐπιπίπτειν ibi τοὺς θλίβοντας, e proxime præcedente versu apparet. Possumus alioquin, opinor, illud ἐπιπίπτειν reddere etiam Incumbere, ex eod. Cic. l.; subjungit enim, paucis interjectis, Et ab eo qui hos demovit, potius quam ab iis qui in teipsum incubuerunt, te depulsum putas. Erit certe et huic Joannis loco aptum hoc verbum Incumbere, utentis itidem verbo ἐπιπίπτειν, 13, (25.) Ἐπιπεσὼν δὲ ἐκεῖνος ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ, Cum incubuisset in pectus Jesu, vel pectori. Vetus autem Interpres, Cum recubuisset supra pectus. Aut per præsens, Incumbens in pectus. || Irruo, Invado, Adorior, Thuc. 3, (112.) Ἐπιπίπτει τοῖς Ἀμπρακιώταις ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς, καὶ οὐ προῃσθημένοις τὰ γεγενημένα: 1, (117.) Ἀφράκτῳ τῷ στρατοπέδῳ ἐπιπεσόντες. Ab Eod. dicitur pestis ἐπιπίπτειν, Invadere, Ingruere, 3, (87.) Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος, ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις. Sic autem et 2, (48.) dixerat de eadem, p. 63. meæ Ed. Εἴ ποτε καὶ αὖθις ἐπιπέσοι. Est alioqui magis usitatum ἐπιπίπτειν de iis qui hostes invadunt, adoriuntur, aggrediuntur, atque adeo impetum in eos faciunt. Xen. K. Π. 7, (1, 5.) Οὕτω γὰρ μάλιστα τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσούμεθα: (4, 2.) Ὡς δὴ οὕτω μᾶλλον ἐπιπεσὼν ἀπαρα-

σκεύοις τοῖς ἐναντίοις. Ut autem hic legimus *ἐπιπεσὼν ἀπαρασκεύοις*, sic ap. Herodian. *Ἐπιπίπτειν οὐ προσδοκῶσι*, necnon *ἐπιπίπτειν αἰφνιδίως*, aliquoties: e quibus apparet *ἐπιπίπτειν* repentinum aliquid significare. Ita igitur ille 3, (3, 6.) *Μετ' ἀπογνώσεως ἐπιπεσόντες τοῖς Λαοδικεῦσιν οὐ προσδοκῶσι κ. τ. λ.*, ubi tamen *μετ' ἀπογνώσεως* malim præcedentibus jungere: J. Poll. ibi vertit, Laodicenis de improviso oppressis. Idem 3, (5, 8.) *Δορυφόρων ἐρήμῳ ἐπιπεσεῖν αἰφνιδίως, καὶ φονεῦσαι.* Ubi idem ille Interpres reddidit, Utprimum seorsum a custodibus nacti eum forent, facto impetu obtruncarent: (7, 13.) *Αἰφνιδίως αὐτοῖς ἐπιπεσούσης γενναίας καὶ οὐ προηγωνισμένης δυνάμεως.* ‖ Ut vero dicitur et pestis *ἐπιπίπτειν* in illis Thucydidis ll. quos modo protuli, sic *ταραχὴ* in isto Æschinis (65.) *Τοιαύτης δὲ ἐπιπιπτούσης ταραχῆς μετὰ τῶν συμφύτων νοσημάτων αὐτῷ.* At vero *τεταραγμένοις ἐπιπεσούμεθα* in loco Xen., ad alterum usum pertinet. Quinetiam simpliciter pro *συμβαίνειν*, si Schol. Thuc. credimus, qui in hoc illius loco (3, 82.) p. 109. *Καὶ ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι, γιγνόμενα μὲν, καὶ ἀεὶ ἐσόμενα, κ. τ. λ.* *συνέπεσε* exp. *συνέβη.* Quam exp. sequendo, *ἐπέπεσε* reddere poterimus Acciderunt. [" Luzac. Exerc. 120. ad Paus. 296. ad Herod. 531. 596. * *Ἐπίπτωσις*, Heyn. Hom. 6, 632." Schæf. Mss. Strabo 2. p. 161. Stob. Serm. 1. p. 20. Sch.] *Προσεπιπίπτω*, Insuper incido, incumbo, incurro, VV. LL. e Philone. Sic autem *ἐπιπίπτειν* pro Incidere, Incumbere, Incurrere, habes in iis quæ proxime præcedunt.

Καταπίπτω, Decido, Delabor, Aristoph. N. (1273.) *ἀπ' ὄνου καταπεσὼν*, Demetr. Phal. *Καὶ οἷον καταπεπτωκέναι ἀπὸ ἰσχυροτέρου ἐπὶ ἀσθενές.* Dicitur vero *καταπίπτειν* et cum *εἰς*, vel *ἐπί*: ut *καταπίπτειν εἰς, ἐπὶ τὴν γῆν*, s. *ἐπὶ τῆς γῆς*: Xen. K. Π. 4, (5, 17.) *Καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτοντες.* At *Καταπίπτειν εἰς τὴν γῆν*, legitur cum alibi, tum Act. 26, 14. *Πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν.* Ponitur alioqui sine adjectione quoque: 28, (6.) *Ἢ καταπίπτειν ἄφνω νεκρόν.* Item, *Τὰ τείχη κατέπεσε*, ad Hebr. 11, [30. ubi al. *ἔπεσε.* " Ad Diod. S. 2, 412. ad Charit. 577. 704. Ruhnk. ad Rutil. p. 8. Heyn. Hom. 7, 54. Toup. Opusc. 2, 230. ad Xen. Eph. 149." Schæf. Mss. Alex. Trall. 8. p. 407. *στόμαχος καταπεπτωκώς.*] *Κατάπτωμα, τὸ*, ET *Κατάπτωσις*, Lapsus, Casus, Ruina, Alex. Aphr. *Κατάπτωσιν ποιεῖ τὰ δυσώδη*, Sunt causa lapsus, Faciunt ut quis collabatur. [*Κατάπτωμα*, Alex. Trall. 8. p. 405. " *Κατάπτωσις*, Schol. Aristoph. ΙΙλ. 874." Schæf. Mss. Eust. Il. Ω. p. 146, 28. * *Καταπτωτὸς*, Gl. Succiduus.] *Εὐκατάπτωτος*, Proclivis ad lapsum, Qui facile labitur, cadit, delabitur, decidit. Exp. et Caducus. [Cf. *Εὐαπόπτωτος.* * " *Ἀποκαταπίπτω*, Hes. v. *Ῥόπτρον.*" Kall. Mss. * *Ἀποκατάπτωσις*, Hippocr. 861. * *Ἐγκαταπίπτω*, unde *ἐνικάππεσε*, Anal. 2, 122. Apoll. Rh. 3, 655. Theod. Prodr. Ep. p. 23.] " *Ἐπικαταπίπτω*, " Superincumbo, Lucian." [2, 884. * " *Προκαταπίπτω*, M. Anton. 4, 15. Cyrill. Hieros. 210." Kall. Mss. Diod. S. 20. p. 737, 23. Plut. Pomp. 43. " Chrys. Statuar. 54. T. 6. p. 567, 39." Seager. Mss. * *Συγκαταπίπτω*, Dionys. H. Isocr. c. 9. * *Ὑποκαταπίπτω*, Quint. Sm. 1, 588. *ὑποκάππεσε γυῖα.*] Per sync. autem dicitur POETICE *Κάππεσον* pro *κατέπεσον*, Decidi, Lapsus sum, Il. A. (593.) *Κάππεσον ἐν Λήμνῳ.* ITIDEM *Περικάππεσε* ap. Apoll. Rh. 2, (831.) pro *περικατέπεσε*, tanquam a TH. *Περικαταπίπτω*, Cado circum, *περικάππεσε δουρί.* Redditur tamen Decidit in hastam, non Decidit circum hastam: [3, 543.]

Μεταπίπτω, Recido, Herodian. 2, (3, 3.) *Οὓς ὑπώπτευεν οὐκ ἀνεξομένους, μετὰ βασιλέα εὐγενέστατον τὴν ἀρχὴν μεταπεσοῦσαν εἰς ἄνδρα ἐξ ἰδιωτικοῦ καὶ ἀσήμου γένους ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα*, Post imperatorem generosissimum, recidisse principatum ad hominem privatæ stirpis atque obscuræ, Polit. Itidem vero ap. Herodian. 2, (10, 5.) *Εἰς Κόμμοδον δὲ μεταπεσοῦσα* (*ἡ Ῥωμαίων ἀρχή*,) vertit, Posteaquam ad Commodum recidit: (1, 1, 5.) *Ἐξ οὗπερ ἡ Ῥωμαίων δυναστεία μετέπεσεν εἰς μοναρχίαν*, vertit, Cum sc. Romanorum potentia ad unius est arbitrium devoluta. ‖ Excido spe, Æschin. (89.) *Εἰ δὲ μιᾷ μόνον* (*ψήφῳ*) *μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἄν*, h. e. *ἀφήμαρτεν*, Bud. Sed et ipsæ *ψῆφοι* dicuntur *μεταπίπτειν*, ut mox videbis in quodam Platonis loco. ‖ Dilabor, Isocr. ad Phil. *Καὶ πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης.* Q. l. affert Bud. postquam dixit *μεταπίπτειν* accipi pro In deteriorem partem mutari, h. e. Labi et everti. At ego malo Dilabi; præsertim cum junctum reperiatur nomini Fortuna, quod est illi Græco *τύχη* synonymum: junctum inquam illi in eadem re significanda. Apud Plat. autem Epist. 7. *Μετέπεσε τὰ τῶν τριάκοντα*, perinde est ac si dictum esset, *μετέπεσεν ἡ τῶν τριάκοντα τύχη.* Quidam vero interpr., Eversæ sunt res triginta tyrannorum. Porro ut in illo Isocr. loco *μεταπίπτειν* vertit Bud. In deteriorem partem mutari, sic pro Mutari in meliorem voluntatem et laudabiliorem, ex Isocr. affert [Herod. 6, 61.] Item et *μεταπεσὼν Ἑρμείας*, e Polyb., Mutatus e priore habitu. Denique generalius etiam pro Mutor, Plato Apol. (25.) *Εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀπεπεφεύγειν ἄν*, Si tres sententiæ e damnatoriis in absolutorias mutatæ essent. Dicitur item aliquis *μεταπίπτειν μιᾷ ψήφῳ* ab Æschine in l. quem modo protuli. Vide Bud. 535. 536. ‖ Transeo, et degenero ab una specie ad aliam, h. e. *μεταβάλλομαι*, Bud., exemplum tamen non afferens; sed habemus in his Chrys. verbis, *Εἰς ὀξίνην μεταπεσεῖν.* [Aristoph. *Ὄρν.* 625. Abresch. Auct. Dilucc. Thucyd. 424. Isocr. 2, 68. Cor. " Heind. ad Plat. Theæt. 351. Valck. ad Ammon. 111. Wakef. Ion. 424. Alc. 934. Abresch. Æsch. 2, 107. Jacobs. Anth. 9, 502. Dionys. H. 5, 32." Schæf. Mss.] *Μετάπτωσις, ἡ*, Dilapsio: ab ea verbi Dilabor signif. qua dicitur Dilapsa fortuna. ‖ Mutatio a specie in speciem, Degeneratio, Gal. *κατὰ Τόπ.* 2. *Ἤτοι φυλάττειν ἀεὶ τὴν ἀπ' αὐτῆς ἔνδειξιν, ἢ περὶ τῆς μ. εἰρηκέναι τι.* Item, Mutatio in utramque partem, Bud.: quæ verba ita sunt intelligenda, ut *μ.* dicatur aliquando significare Mutationem in deteriorem partem, s. in deterius, aliquando contra in meliorem partem, s. in melius: quod et in ipso verbo videre est. [Plut. 8, 201. " Koen. ad Greg. Cor. 302. 305. 308. 311. * *Μεταπτωτὸς*, Cattier. Gazoph. 32." Schæf. Mss. M. Anton. 5, 10. Plut. 7, 756. * " *Μεταπτωτῶς*, (Incerte,) Arrian. ad Epict. 2, 22. p. 311, 10." Kall. Mss.] *Ἀμετάπτωτος*, Qui transire in aliam speciem et degenerare non potest, Immutabilis: *Φίλος ἀ. καὶ βέβαιος*, Plut. [8, 619. cf. 7, 736.] Vide Suid. [* *Ἀμεταπτώτως*, Plut. Dione 14. " Dionys. Areop. 241. Clem. Alex. 726." Kall. Mss. * *Ἀμεταπτωσία*, Hierocl. 280. Arrian. Epict. 3, 2, 26. * " *Δυσμετάπτωτος*, Theod. Prodr. Ep. in Lazerii Misc. 1, 52=Notit. Mss. 6, 547." Boiss. Mss.] CONTR. *Εὐμετάπτωτος*, Qui facile mutatur, Mutationi obnoxius, [Schol. Pind. Ἰ. 3, 31. Chrys. in 1 Cor. p. 441. Greg. Naz. Ep. 64. * *Μεταπτωτικὸς*, Inconstans, M. Anton. 11, 10. Dionys. H. π. Συνθ. 14. " Clem. Alex. 393. * *Συμμεταπίπτω*, Una excido, Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. L. 4. p. 427, 5." Kall. Mss. Æschin. in Ctes. 285. Polyb. 9, 23, 8. 10, 36, 7. Dionys. H. 1. p. 94, 42. 2. p. 8, 1.]

Παραπίπτω, Incido, Accido, Evenio, Xen. (*Ἱππαρχ.* 7, 4.) *Ὁπότε καιρὸς παραπέσοι*, Cum occasio et tempus inciderit. Cui signif. vicina est ea, qua ponitur *παραπίπτων* pro Occurrens, Obvius; nam occasio, quæ incidit, velut occurrit nobis, estque obvia. Atque ita *παραπιπτούσης* ap. Aristidem reddiderim Occurrentis, Obviæ, potius quam ut Bud. p. 535. Qui alioqui p. 534. ap. Plut. (Galba 8.) *Τὸν παραπίπτοντα τῶν Νέρωνος*, vertit Obvium quemque Neronianorum. Affert tamen h. l., postquam dixit *παραπίπτω* significare Impingo, Offenso: addens, H. e. Incurro, et Obviam fio. Subjungit autem e Polyb. (2, 53, 6.) *Παραπεσὼν δ' εἰς Ἄργος*, quod reddit Cum vi irrumpere tentasset. ‖ At pro Accido, Evenio, Contingo, e Plat. affert ibid. Quinetiam aliam verbi Accido signif. ei dat ex Aristot. ‖ *Παραπίπτειν* ait esse præterea quasi *παρεμβάλλειν ἑαυτὸν*, Intercalare, Interserere, Interlabi. [" Valck. Diatr. 125. P. Abresch. Paraphr. 395. ad Diod. S. 1, 520. ad Dionys. H. 2,

1141." Schæf. Mss.] Παράπτωμα, τὸ, Lapsus, Offensa, Erratum, Peccatum, ab ea verbi παραπίπτω signif. qua ponitur pro Offenso, Impingo, ad Gal. 6, (1.) Ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι π. [" Diod. S. 2, 395." Schæf. Mss. Polyb. 9, 10, 6.] Παράπτωσις, Lapsus, Offensa, s. potius Ipsa labendi actio, s. offendendi. Item Incursus partium et attritio. Bud. 534. ex Aristot. || Figura quædam, qua casus pro casu ponitur, VV. LL. e Schol. Hom. Hac autem in signif. fiet a πτῶσις, quo utuntur Gramm. Græci pro eo, quod Lat. vocant Casum: sicut ab eod. fit ἀντίπτωσις. [Lex. Polyb. " Wakef. S. Cr. 4, 70. P. Abresch. Paraphr. 396." Schæf. Mss. * Παραπτωτὸς, unde * " Ἀπαράπτωτος, Diog. L. 7, 122." Kall. Mss. * Συμπαραπίπτω, Polyb. 3, 51, 5.]

Περιπίπτω, proprie q. d. Cado circum, sed ponitur potius pro Cado super, et incumbo: περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει, Aristoph. (Σφ. 523.) Cadam super ensem, Incumbam ensi, gladio. Plut. Othone (17.) Ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ περιπεσὼν ἄνωθεν. Dicitur autem et de eo qui non consulto, sed casu id facit: Herodian. (5, 6, 22.) Ἐν δὲ ταῖς ἁρπαγαῖς πολλοὶ διεφθείροντο ὑπό τε ἀλλήλων πατούμενοι, καὶ τοῖς δόρασι τῶν στρατιωτῶν περιπίπτοντες. || Incido: νοσήματι περιπίπτειν, Xen. K. Π. 6, (2, 10.) Incidere in morbum, Ὡς οὖν μὴ ἐξαπίνης ἄοινοι γενόμενοι νοσήματι περιπίπτωμεν. Itidemque νόσοις περιπίπτοντες, Herodian. 3, (9, 11.) Καὶ μὴ φέροντες τὸ πνιγῶδες τοῦ ἀέρος, διὰ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ἡλίου πῦρ, νόσοις περιπίπτοντες διεφθείροντο. Sic πάθει περιπίπτειν, Thuc. (2, 54.) Et, Τοιούτοις κακοῖς περιπεσεῖν, Isocr. ad Phil. Τοὺς δ' ἄλλους τηλικούτοις κακοῖς περιπεσεῖν, ὥστε μηδέπω νῦν ἐξιτήλους εἶναι τὰς συμφορὰς κ.τ.λ. Idem dicit etiam, Μεγίσταις ζημίαις περιπίπτειν, simulque ταῖς ἐσχάταις αἰσχύναις. Itidemque Xen. Ἑλλ. 7, (3, 7.) Αἰσχύνῃ περιπίπτουσιν. Necnon συμφοραῖς περιπίπτειν. Dem. autem dixit etiam, Συμφοραῖς περιπίπτειν ὑπό τινος, c. Mid. Τηλικαύτῃ καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου, ubi ideo Bud. reddit verbo passivo Dejectus est, addens tamen et Decidit. Talem autem constr., quæ alioqui verbo passivo convenit, habes et in aliis quibusdam verbi πίπτω compp. Sed invenitur περιπίπτειν junctum quibusdam etiam dativis, cum quibus potest et alio verbo reddi quam Incidere: ut περιπίπτειν ὑποψίᾳ ap. Plut. Pericle, non solum Incidere in suspicionem, sed et Venire in suspicionem, sequendo Lat. linguæ consuetudinem, reddi potest. Bud. interpr. et verbo Recidere, cum ap. Greg. Ἀπληστίας περιπέσω γραφῇ, vertit Recidam in crimen intemperantiæ. Sed cum dicitur περιπίπτειν τραύματι a Plut. Alcibiade, et in Popl., itidemque περιπίπτειν πληγῇ in Camillo, tunc nullum eorum verborum adhibere interpretationi possumus: sed quamvis περιπίπτειν τραύματι sonare videatur ad verbum Incidere in vulnus, reddere tamen cogimur Accipere vulnus. Alioqui utendum circumlocutione esset ad exprimendam vim verbi περιπίπτειν, et pro τραύματι περιέπεσε, dicendum, Contigit ei ut vulnus acciperet. || Περιπίπτω capitur etiam pro Incido, et Offendo, Obviam fio, sicut περιτυγχάνω, Bud., nullum tamen exemplum afferens. At in VV. LL. e Thuc. Περιέπεσον αὐτοῖς, Offenderunt ipsos, Inciderunt in ipsos. Et e Dem. (1264.) Περιπίπτοντι τοῖς ἀσελγαίνουσι, Qui in petulantes inciderit. || Incurro, ut προσπίπτω, nisi quod Ad extremum incurrere, et quodam circuitu revolvi significat, Bud. 533. afferens e Greg. in Jul. Ἔδει γάρ σε πολλοῖς ἐγχειροῦντα καὶ παραπλησίοις κακοῖς, εἰς τοῦτο ἐπαχθῆναι τελευτῶντα, καὶ σαυτῷ προδήλως περιπεσεῖν. Addit vero et hanc interpr., Tibi ipsi tandem male consulere, In teipsum secus quidpiam statuere et admittere. Sed Idem exemplum paulo post rursus afferens, vertit, In teipsum incurrere, De te male consulere, Tecum ipsum pugnare. Idem p. 431. ex eod. l. affert περιπίπτειν ἑαυτῷ pro Agere ita ut rei exitus in perniciem agentis cedat. Præcedit vero ex eod. Greg. in Jul. Οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, q. l. affert et p. 533., quod reddit, In semetipsam incurrens, Ipsa sibi contraria. Ceterum ut in priore illo Greg. l. περιπίπτειν σαυτῷ reddit etiam Tecum ipsum pugnare, sic et ap. Chrys. Περιπίπτειν ἑαυτῷ vertit Secum pugnantia dicere, Sibi ipsi contradicere: sic tamen ut alicubi significet etiam Secum pugnantia agere, Comm. in 1 ad Cor. 1. Καὶ ἵνα μὴ δοκῇ ἑαυτῷ περιπίπτειν, οὐκ εἶπεν ὅτι οὐδεὶς σοφὸς, ἀλλ' οὐ πολλοὶ σοφοί. ["Sic vero etiam Lucian. Dial. Mort. 26, 2. Ὅρα μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, Vide ne tecum ipse pugnes." Schw. Mss. "Casaub. ad Athen. 106. Bibl. Crit. 2, 1. p. 95.; 3, 2. p. 67. Hemst. ad Hesych. Epist. ad Eulog. 41. ad Herod. 54. 545. 626. Wakef. S. Cr. 3, 152. Rhoer. ad Porph. p. 29. ad Diod. S. 1, 103. 218. 520. 2, 68. 70. 284. 444. ad Lucian. 1, 436. Musgr. Andr. 983. Wakef. Herc. F. 7. Cattier. Gazoph. 87. Occido, Longus p. 26. Schneid. ad Aristot. H. A. 188. 190. In malam partem, Villois. ad Long. 43. Eur. Hec. 498. ad Diod. S. 1, 162. Περιπ. θανάτῳ, Diod. S. 1, 88. 94. Περιπεπτηυῖαι, Eratosth. 2." Schæf. Mss. Herod. 1, 108. Ὁ μῦθος αὐτὸς ἑαυτῷ περιπίπτει.] Περίπτωμα, τὸ, ET Περίπτωσις, Quod accidit, Casus, Calamitas. || Περίπτωσις, fuit et Empiricorum proprium vocab., quo significabant Occasionem quandam fortuitam, e qua in aliquos morbos et remedia improviso incidissent. Inde enim species experimenti fiebat per fortuitam occasionem, quæ ab ipsis est DICTA Περιπτωτικὴ πεῖρα. Gorr. Vide Gal. de Sectis l. 1. Affertur certe et e Plut. περίπτωσις, pro signif. affini nomini πεῖρα: (9, 635.) Τούτων δὲ οὔτε πεῖρα καὶ περίπτωσις γέγονεν αὐτοῖς: [7, 730. Περίπτωμα, Plato Protag. p. 158. " Περίπτωσις, Ammon. 61." Schæf. Mss. Περιπτωτικὸς, Plut. 7, 656. Arrian. Epict. 3, 6. ἔκκλισις. * Περιπτωτικῶς, 4, 10. Sext. Emp. adv. Math. 11, 250. * Περιπτωτὸς, unde] Ἀπερίπτωτος, Qui talis est ut non incidat, Cui periculum non est ne incidat, Diosc. 2, 49. Ἀ. ὑδροφοβίας τηρεῖν πιστεύεται, [Lobeck. Phryn. 249. * " Ἀπεριπτώτως, Greg. Neoc. 85." Routh. Mss. * Ἀντιπεριπίπτω, Clem. Alex. p. 67=156. * Ἐμπεριπίπτω, Hippocr. 297, 23. * " Συμπεριπίπτω, Wakef. S. Cr. 4, 181." Schæf. Mss.]

Προπίπτω, Procido, ap. Od. I. (49.) M. (194.) οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον, est προπεσεῖν, quod Xen. dicit προνεύειν, de remigibus itidem loquens, Eust. 1641. [" Ad Xen. Eph. 269. ad Lucian. 1, 472. ad Charit. 381. Markl. Suppl. 63. Musgr. ibid. Wakef. Alc. 141. ad Diod. S. 2, 53. 71. 221. 469. Ruhnk. Orat. Gr. p. 71. Heyn. Hom. 5, 595. Promineo, ad Diod. S. 1, 221." Schæf. Mss. " Προέπεσον πλημμελῆσαί τι, M. Anton. 1, 17." Gataker. Mss. De vario usu verbi προπίπτω, cf. Schw. Lex. Polyb. Vide post Πρόπτωτος.] " Πρόπτωσις, Prolapsio, Procidentia: quorum " illud Ciceronis est, hoc Plinii. Ac ut is Sedis pro- " cidentia dicit, et Procidentia oculorum, ita Diosc. " πρόπτωσις δακτυλίου, ὀφθαλμῶν: 1, 90. Ποιεῖ πρὸς " προπτώσεις ὑστέρας καὶ δακτυλίου, 102. Ποιοῦσα " πρὸς πνίγας ὑστερικὰς καὶ πρ., Ad suffocationes et " procidentias vulvæ, 134. Προπτώσεις ὀφθαλμῶν κα- " θίστησι. Porro πρόπτωσις ὀφθαλμοῦ est προπέτεια τοῦ " ῥαγοειδοῦς χιτῶνος, ἐκ διαβρώσεως ἢ ῥήξεως τοῦ κερα- " τοειδοῦς γινομένη, P. Ægin.: qui etiam subjungit, " eam, si parva adhuc sit, ita ut muscæ capiti similis " sit, nominari μυιοκέφαλον: sin aliquantum aucta " ῥαγὸς magnitudinem similitudinemque accipiat, στα- " φύλωμα vocari: plurimum vero auctam, ut palpe- " bras etiam excedat, μῆλον dici, quod si τυλωθείη, " et in callum induretur, nuncupari ἧλον. Cels. 6. " Nonnunquam autem ingens inflammatio tanto im- " petu erumpit, ut oculos sua sede propellat: πρό- " πτωσιν id, quoniam oculi procidant, Græci appel- " lant. Sic Scrib. Larg. in Collyrio psittacino, Facit " et ad vastum tumorem, quem, quia a loco interdum " videtur propellere oculum, πρόπτωσιν vocant." [Athen. 180.] " Πρόπτωτος, Prociduus, ut πρόπτω- " σις est Procidentia. Apud Theophr. προπτώτοις " reponunt nonnulli, ubi vulg. Edd. habent προαπτώ- " τοις, H. Pl. 3, 6. Τὸν κύτταρον τὸν πιτύϊνον ὅμοιον " καὶ ἀνάλογον εἶναι τοῖς προαπτώτοις ἐρινεοῖς. Ego " vero dico potius leg. esse προαποπτώτοις, Deciden- " tibus ante tempus, Defluentibus antequam matu-

" rescant, q. d. Prædeciduis: nisi malis cum Gaza " Præciduis, præsertim cum in eod. l. pro eod. " dicat προαποπίπτουσι: c. 8. Τὰ ἔρινα τὰ προαποπί- " πτοντα. Et mox, Ἡ πεύκη φέρει τὸν προαποπίπτοντα " κύτταρον. At Prociduus Plinio aliud est, cum " dicit Salix procidua, Sedes procidua, Oculus pro- " ciduus." [" Verbum Προπίπτω, (unde derivantur nomina προπετὴς et προπέτεια,) a Philosophis usurpatur de his, qui Præcipitanter et Temere judicant. Sic et alii et Epict. Diss. passim. Cf. Gataker. ad M. Anton. 3, 9. Inde ADJ. * Ἀπρόπτωτος, Cautus in assentiendo et pronuntiando, Epict. Diss. 2, 8. (4, 49. 7, 55.) Et SUBST. * Ἀπροπτωσία, ἡ, Cautio, Fuga temeritatis, in assentiendo et pronuntiando, M. Anton. 3, 9. et Diog. L. 7, 46. ubi Zeno Stoicus τὴν ἀ. definit ἐπιστήμην τοῦ πότε δεῖ συγκατατίθεσθαι καὶ μή." Schw. Mss. "Timon ap. Diog. L. 9, 74." Boiss. Mss. * Ἀπροπτώτως, Plut. 10, 298.] UNDE Δυσπρόπτωτος, Non facile procidens. Redditur tamen in VV. LL. Difficulter cadens, s. labens, e Gal. [* " Προπτωτικὸς, Temerarius, M. Anton. 11, 10." Kall. Mss. * Ἐκπροπίπτω, Orph. de Lapid. 18. * Ἐπιπροπίπτω, Nicand. 'A. 496. Apoll. Rh. 4, 1449. * Συμπροπίπτω, Una exeo, Polyb. 31, 22, 1.] Προσπίπτω, Accido, Aristot. Polit. 3. Ἀλλ' οὐ πρὸς τὰ προσπίπτοντα ἐπιτάττειν, Non autem de iis statuere, quæ quotidie alia atque alia accidunt et occurrunt. Et φέρειν τὰ προσπίπτοντα, Herodian. (6, 3, 7.) Ferre quæcunque accidant. || Sed dicitur etiam προσπίπτειν ἡμῖν, Polyb. (5, 101, 3.) Quod accidit auribus nostris, ut Cic. quoque loquitur, Quod auribus incurrit, Cujus sonus aures pepulit. Aristot. de Mundo, Ἀστραπὴ πρότερον τῆς βροντῆς προσέπεσεν, ὕστερον γενομένη, Lucian. (1, 178.) Ἀλλά μοι ξένη τις φωνὴ προσέπεσε, Plut. Camillo (30.) Προσέπεσεν ἐκ θεοῦ φωνὴ τῷ Μάρκῳ Κεδικίῳ. Item, Προσέπεσέ μοι τοῦτο, Hoc ad aures accidit, pervenit, Hoc fando audivi, Nuntius ad me perlatus est de hoc, Polyb. Προσπεσόντων δὲ τούτων εἰς Τάραντα. Alia exempla vide ap. Bud. 532. Præterea προσπίπτειν τοῖς γόνασι, Accidere ad genua, aut etiam cum dat. itidem, Accidere genibus, Tac. Pro quo dicitur et Advolvi genibus. Sed hac in signif. προσπίπτω redditur etiam Supplex fio, Supplicem me offero, Greg. Nectario, Αὐτῆς προσπιπτούσης σοι δι' ἡμῶν, Aristoph. Ἱππ. (31.) προσπεσεῖν πρὸς βρέτας θεῶν, ubi non dubitem uti verbo Procumbere e Tibullo, dicente Procumbere templis, pro ad templa. Quamvis autem προσπίπτω per se quoque intelligatur de supplice, interdum tamen additur ἱκέτης, atque ita usus est Xen. K. Π. 4, (6, 2.) || Irruo, Adorior, Invado, Impetum facio: quæ signif. frequens est et verbo ἐπιπίπτω. Aut, Vehementer Irruo, Impetum s. Impressionem facio. Thuc. non semel, Προσπίπτουσί τε καὶ τρέπουσι. A Bud. exp. etiam Impingo, Incurso, et βαρέως ἐπιτίθεμαι καὶ σφοδρῶς. Esse certe significantius quam ἐπιτίθεμαι, ostendere videtur h. Thuc. l. 3. Καὶ ἐπιτίθενται οἱ ἐκ τοῦ τειχίσματος Συρακούσιοι, καὶ προσπεσόντες τρέπουσί τε μέρος. Cum πρὸς, e Plat. de LL. Προσέπεσε πρὸς τὰς ψυχάς. || Occurro, Obvius fio, Aristoph. Ἐκκλ. (693.) Αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους Προσπίπτουσαι τοῖς κ. τ. λ. exp. συναντῶσαι. || Προσπεπτωκότα dictum de iis, quæ cum intumuerunt, postea considunt et contrahuntur, vide Συμπίπτω. [" Wakef. S. Cr. 3, 64. Brunck. ad Soph. Œd. C. 1754. ad Eur. Andr. p. 138. Med. 1205. ad Diod. S. 1, 218. 286. 2, 53. 71. 469. 549. ad Herod. 532. ad Charit. 210. Toup. ad Longin. 335. Apoll. Dysc. 76. et not., ubi videtur leg. προπ., Valck. Hipp. p. 162. Phœn. p. 103. Beck. p. 19. Musgr. Hipp. 19. Or. 1507. Eur. Hec. 727. Jacobs. Exerc. 2, 7. 74. ad Xen. Eph. 225. 269. ad Corn. Nep. 138. 322. Stav., Bergler. Alciphr. 54. Abresch. Lectt. Aristæn. 135. Æsch. 2, 89. 115. ad Lucian. 1, 472. ad Phalar. 235. Boiss. Philostr. 413. 497. Markl. Suppl. 44. 63. Musgr. ibid. Markl. Iph. p. 166. Ruhnk. ad Rutil. p. 96. Adulor, ad Charit. 225. Adorior, Heringa Obs. 129. Τὸ προσπεσὸν, ad Lucian. 1, 485. Προσπεσοῦμαι, Musgr. Iph. A. 1191. Ποτιπεπτηυῖαι, Heyn. Hom. 4, 255." Schæf. Mss. " In mentem evenio, succurro, M. Anton. 7, 13. προσπεσεῖται." Gataker. Mss. * Πρόσπτωσις, M. Anton. 7, 14. Diod. S. 3. p. 124, 10. Hippocr. 379, 32. " Actio procumbendi, Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 640, 12." Seager. Mss.] Ἀπρόσπτωτος, VV. LL. e 3 Macc. (3, 14.) sc. ἀ. συμμαχία pro Belli societas indecidua. Quæ interpr. cum nulla e præcedentibus verbi προσπίπτειν signiff. convenit: [vulgo ἀπροπτ. corrige ἀπρόσπτος: vide Schleusn. Lex. V. T.] Ἀπροσπτωσία, ἡ, Certa et erroris expers methodus, qua instructi cavemus ne quid intempestiva assensione peccemus, VV. LL. e Diog. L. Zenone. Fuerit autem fortasse hæc nominis hujus signif. a προσπίπτειν, Impingere, quam signif. dat Bud., nullum exemplum afferens, et Offendo. [" At ap. Diog. L. 7, 46. non ἀπροσπτωσία legitur, sed ἀπροπτωσία, et recte id quidem. Vide Προπίπτω." Schw. Mss. * " Συμπροσπίπτω, Una mentem subeo, M. Anton. 7, 22. 10, 31. 12, 27." Kall. Mss.]

Συμπίπτω, q. d. Simul s. Una cado. At Concido alium usum habet, unde ponitur pro In idem desino, Coëo, Competo, Incurro, Bud., qui et σύμπτωσιν esse dicit Incursionem rerum eodem desinentium, ut linearum quæ non sunt parallelæ. Aristot. H. A. 1. Οἱ μὲν οὖν μέγιστοι πόροι παράλληλοί εἰσι, καὶ οὐ συμπίπτουσιν, οἱ δὲ συμπίπτουσι. Sed et coëuntia animalia dicuntur συμπίπτειν ab eod. Aristot., Κατὰ τὸ ὀῤῥοπύγιον, καθ' ὃ συμπίπτουσιν ὀχεύοντες ὄρνιθες, ubi Bud. reddit Hærere. || Corruo, Xen. K. 'A. (5, 2, 17.) de æde, Ὡς δὲ αὐτὴ συνέπιπτεν. || Accido, Contingo, Isocr. Θεώρει τὰ γιγνόμενα καὶ τὰ συμπίπτοντα καὶ τοῖς ἰδιώταις καὶ τοῖς τυράννοις, Gal. ad Gl. 1. Καὶ ἡλικίαις καὶ φύσεσι, καὶ ὥραις ἔτους καὶ κράσεσιν ὑγροτέραις συμπίπτουσιν οἱ ἀμφημερινοὶ πυρετοί. A qua signif. est Σύμπτωμα. At de συνέπεσε juncto cum infin., dixi T. 1. c. 572. circa principium: ubi et de κατέλαβε. || Συμπίπτω φόνῳ, Incido in cædem, Poëtice dictum a Soph. (Œd. T. 113.) || Recido, Devenio: Ξυνέπεσον ἐς τοῦτο ἀνάγκης, Thuc. (1, 49.) || Convenio, Congruo, Bud., sine exemplo. [" Vide Herod. 7, 151. ap. quem et alia similia occurrunt exempla." Schw. Mss.] || Συμπίπτειν, dicuntur et Qui concurrunt et congrediuntur ac confligunt: Συμπίπτειν τοῖς πολεμίοις, Xen. (K. Π. 2, 1, 4.) Sic Soph. (Aj. 467.) ξυμπεσὼν μόνος μόνοις. Et, Ξυμπεσεῖσθαι πρὸς ἀλλήλας τὰς ναῦς, Thuc. (2, 84.) Naves collisum iri inter se. || Συμπίπτειν dicitur etiam res tumida, cum ad habitum suum redit et considit. Hinc τὸ συμπεπτωκὸς quod considit, cujus tumor considit. Pro qua signif. affertur et προσπεπτωκὸς e Gal. Sed et σταφυλὴ συμπεπτωκυῖα, de uva arefacta, ex Aëtio. Contra ἀσύμπτωτον Galeno, Quod præ ariditate non considit et contractum non est. Item pro Contrahi et astringi: ut Xen. (Ἱππ. 1, 10.) μυκτῆρας ἀναπεπταμένους opp. τοῖς συμπεπτωκόσι. Vide Bud. 532. Sic et προσπεπτωκότα quidam putant alicubi dici, quæ et συμπεπτωκότα. " Συμπεπτωκὼς, Soph. (Aj. 429.) " κακοῖς, Qui in mala incidit, Malis circumventus," [" Herodian. Philet. 432. Valck. Phœn. p. 548. Hipp. p. 205. Musgr. ad Hec. 1029. ad Or. 1309. Steinbr. Mus. Tur. 1, 321. Toup. Emendd. 1, 151. ad Herod. 123. 532. 737. Plut. Mor. 1, 508. Phryn. Ecl. 104. Thom. M. 387. 819. ad Diod. S. 1, 449. 2, 352. ad Charit. 636. Wakef. Trach. 513. Eum. 338. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 113. Villois. ad Long. 235. ad Lucian. 1, 784. Boiss. Philostr. 266. 457. Schneid. ad Xen. Œc. 39. De pugnantibus, Dionys. H. 1, 325. Conf. c. συμπαίω, Brunck. ad Eur. Hec. 114.: cum συνεσπίπτω, Koen. ad Greg. Cor. 172. ad Herod. 738. Συμπίπτει ὥστε, Contigit ut, 626. 682. 688. ad 737. Συνέπεσε, Contigit, Apoll. Dysc. p. 43. Teuch., Dionys. H. 1, 460." Schæf. Mss. Συμπτωθὲν, Lobeck. Phryn. 249. Astringo, Schol. ad Hesiod. p. 119. 122. 125.] Σύμπτωμα, τὸ, Quod accidit, Casus, Thuc. 4, (36.) p. 134. meæ Ed. Καὶ γενόμενοι ἐν τῷ αὐτῷ ξυμπτώματι, ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι, τῷ ἐν Θερμοπύλαις. Et, Τὸ ἀκούσιον σύμπτωμα, Dem. (1295.) Quod fortuito accidit. Aristot. de apibus, Ἀπόλλυνται διά τε ἄλλα σ., καὶ ὅταν

ἡγεμόνες πολλοὶ γενόμενοι, ἕκαστος αὐτῶν μέρος ἀπαγάγῃ. Item pro Casu rei alicujus assecla ap. eund. Aristot., Bud. 531. ‖ Σ. in morbo esse accessionem ejus, et differre *ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος*, docet ibid., e Gal. Therap. 1. *Τὰ δὲ ἐξ ἀνάγκης ἑπόμενα ταῖς κατασκευαῖς, ἀφ' ὧν ἐνεργοῦμεν, ὑγιαινόντων μὲν ἡμῶν, συμβεβηκότα· νοσούντων δὲ, συμπτώματα καλεῖται.* Idem, *Οὕτως οὖν κἀκεῖνοι συγχωρείτωσαν ἡμῖν· Ἑλληνιστί τε ἅμα καὶ διαλεκτικῶς, οὐχ ἅπασαν τὴν παρὰ φύσιν διάθεσιν, ἀλλ' ἥτις ἂν ἐνέργειαν βλάπτῃ, νόσημα προσαγορεύειν· ἥτις δ' ἂν παρὰ φύσιν μὲν ᾖ, μὴ μέντοι βλάπτῃ γ' ἐνέργειαν, οὐ νόσον, ἀλλὰ σύμπτωμα νοσήματος.* Vide ibid. plura de hac voce. *Σύμπτωμα*, inquit Gorr., duobus modis dicitur, auctore Gal.: generatim quidem, quicquid animanti præter naturam accidit, i. e. morbus et causa morbi interna, quæque morbo superveniunt: speciatim vero, quicquid præter naturam accidit, exceptis morbis et eorum causis. Sic sumtum *σύμπτωμα*, non aliud est quam affectus præter naturam, qui morbum, velut umbra corpus, sequitur. Hujus tres a Medicis differentiæ assignantur. Aut enim consistit in actionum offensa, aut in corporum ipsorum affectu, aut in retentis vacuatisve immodice. Quorum symptomatum singula varias etiam habent differentias. Siquidem animalium actionum noxæ triplices sunt. Primæ quidem, sensilium: ut visionis, auditionis, gustus, odoratus, tactusque aboliti, debilis aut depravati: vel sunt motricum actionum, vel principum: ut imaginationis, ratiocinationis, et memoriæ similiter abolitæ vel debilis vel depravatæ. Secundæ vero, sunt naturalium: ut attractionis, retentionis, alterationis et expulsionis. Tertiæ vero, vitalium: ut pulsationis abolitæ, debilis aut depravatæ. Eorum autem symptomatum, quæ consistunt in corporum affectionibus, quinque sunt differentiæ, pro sensuum numero. Aut enim etc. [" Ad Diod. S. 1, 69. Phryn. Ecl. 104. T. H. ad Plutum p. 326. Brunck. Soph. 3, 399." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 248. " Sors, Casus, Eventus, Stob. 516, 46. Conjunctio, Suid. 2, 590." Wakef. Mss.] *Συμπτωματικὸς*, Qui est ex accessione morbi: ut dicitur *σύμπτωμα*, Accessio morbi. [* " *Συμπτωματικῶς*, Procl. in Ptol. Tetrab. p. 88." Boiss. Mss.] *Σύμπτωσις*, Casus, sicut *σύμπτωμα*, Bud. 531. ex Aristot., ubi exp. etiam Incursio rerum eod. desinentium, ut linearum quæ non sunt parallelæ. Item Contractio, Compressio. In VV. LL. *σύμπτωσις τῆς κοιλίας*, Ventris compressio, e Gell. 16, 3. [Gal. de Sect. Opt. 21." Gataker. Mss.] Item q. d. Considentia: ut *συμπίπτειν* est Considere, dictum de re quæ intumuerat. [Hippocr. Aphor. 3. * *Συμπτωτὸς*, unde] *Ἀσύμπτωτος*, Qui non considit et compressus est: de quo vide paulo ante in *Συμπίπτειν* dicto de re quæ intumuerat, cum considit. [Hippocr. 47, 42.] Est præterea *Σύμπτωσις*, Concursio, Conflictus, sicut *συμπίπτειν*, Confligere. Vide Suid. * *Συμπτωσία*, Archimed. *π. Ἑλίκων*, p. 94, 44. Bas. nisi leg. *τᾶς συμπτώσιος.* * *Ἐπισυμπίπτω*, Joseph. A. J. 15, 10, 3. " Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. 4. §. 5. p. 427." Kall. Mss.]

" *Ὑπερπίπτω*, Superincido, Illabor," [" Præterlabor, Wessel. ad Herod. 233." Schæf. Mss. Hippocr. 648. *Ὅταν ὑπερπέσῃ οὗτος ὁ χρόνος.*]

Ὑποπίπτω, Cado sub, Succido: ut si dicas, *Ὑποπίπτοντα τὰ θήλεα δέχονται τὴν γονὴν*, Succidentia, Se submittentia. Nam Bud. postquam dixit *ὑπάγω* esse Demittor, Clunem submitto, s. *ὑποπίπτω*, Succido, affert exemplum illud ex Aristot. Sed et *ὑποπεσεῖν δόρασι* ap. Plut. sonat potius Submittere se telis, quam Objicere se telis. Apud eund. Aristot. Eth. 2. *Ὑποπίπτει ὑπὸ τὴν τέχνην*, exp. Cadit sub artem. Sic, *Ὑπὸ λύσιν ὑποπίπτειν*, Alex. Aphr. Redditur alioqui Subjacere, Subjici: Diosc. *Ὑποπίπτειν τι ταῖς τῶν αἰτίων διαφοραῖς.* At vero in h. Alex. Aphr. loco ubi eand. constr. habet, *Πολλοῖς ἔρωσιν ὁ αὐτὸς πολλάκις ὑποπίπτει*, redditur Incidit in multos amores. Videtur tamen et hic Subjacendi signif. habere: nisi quis malit dicere Obnoxius est, quam Subjacet. Apud Herodian. autem 6, (1, 15.) *Καίτοι τινῶν μεγίσταις αἰτίαις ὑποπεσόντων* vertit Polit., Licet permulti maximis criminibus impegerint. Sed fortasse *ὑποπίπτειν αἰτίαις* reddi potest, Incurrere in crimina: quæ tamen interpr. magis exprimit *τὸ περιπίπτειν* et *τὸ περιπετῆ γίνεσθαι.* ‖ *Ὑποπίπτω* habet et aliam Submittendi signif., ap. Dem. (1121.) *Τοῖς δὲ τοιούτοις ἐθελοντὴς ὑποπίπτει*, Talibus se sponte submittit. Sed et Cedo redditur ap. Aristid. *Ὑποπίπτει τῇ πόλει.* Quo pertinet *ὑποπίπτω*, Suppliciter ago, Plut., teste Bud.: non addente tamen exemplum. Eod. pertinent et quæ leguntur in VV. LL. sc. *ὑποπίπτω* pro Adulor, Assentior, ut canes *ὑποπίπτοντες τοὺς ἥκοντας*, ap. Philostr. Sed hæc constr. nova videri possit, præsertim cum et Suid. dativo jungi verbum hoc tradat. [" Thom. M. 603. Jacobs. Anth. 9, 335. ad Diod. S. 1, 558. 678. Brunck. Aristoph. 3, 143. Fr. 286. Marcell. de V. Thuc. p. 6. 7. Heyn. Hom. 4, 255. Boiss. Philostr. 303.: *ἀριθμῷ*, Tzetz. Exeg. in Il. p. 11, 26." Schæf. Mss. Strabo 6, 2, 5. " *Τὸ ὑποπίπτον*, M. Anton. 7, 67." Gataker. Mss.] AT VERO *Ὑποπεπτηὼς*, cujus plur. *ὑποπεπτηῶτες* extat Il. B. (312.) *Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα Ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες*, vel pro *ὑποπεπτωκὼς*, Subjacens: vel pro *ὑποπεπτηχώς*: vel pro *ὑποπετόμενος*, a *Πτῶ πτήσω.* Vide Eust. 229., ubi tamen secundam illam exp. prætermittit. [* *Ὑποπεπτωκότως*, Demisse, Polyb. 35, 2, 13. *Ὑποπ. καὶ ταπεινῶς.*] " *Ὑπόπτωσις*, " Casus, Ruina, *κατάπτωσις*, Hes. Item Submissio, " qualis est eorum qui pœnitentia ducuntur; atque " adeo pro Ipsa quoque pœnitentia affertur e Ca" none 5. Concilii Anticyrani. Apud Dionys. Theo" logum autem *ὑπόπτωσις* est Genu summissio et " flexio." [Menag. ad Diog. L. 291. " Schneid. ad Epicur. 107. Kuster. V. M. 105. in Bibl. Sikii 2, 104." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 127. * *Ὑποπτωτὸς*, Hes." Wakef. Mss. * *Συνυποπίπτω*, Sext. Emp. 489. * *Συνυπόπτωσις*, 490.]

¶ *Πιτνέω*, ap. Poëtas, i. q. *πίπτω*, Cado: ut ab *ἔχω*, fit *ἴσχω*, et *ὀριγνῶ* ab *ὀρέγω*, et *μίμνω* a *μένω*, et *γίγνω* a *γένω*, sic a *πέτω* fit *πίτνω* et *πίπτω*, et a *ῥέπω*, *ῥίπτω*, Eust. Affertur autem ex Eur. (Hipp. 576.) *πιτνεῖ ἐν δόμοις κέλαδος.* Item *πιτνοῦντα κακῶς*, pro *ἐκπίπτοντα*, et *εἰς κακὸν ἀποβαίνοντα.* Ex Eod. pro Cadere, quod dicitur de interfecto. ‖ Ab Hes. *πιτνεῖ* exp. non solum *πίπτει*, sed etiam *ἐκτείνει.* [" Wolf. Præf. ad Il. p. 31. Brunck. ad Hipp. 566. Valck. Diatr. 119. Græv. Lectt. Hes. 568. 611. Wakef. Herc. F. 74. Abresch. Æsch. 2, 79. Porson. Med. p. 11. 84. 89. Markl. Suppl. 284. * *Ἀμφιπιτνέω*, Eur. Suppl. 278. * " *Εἰσπιτνέω*, Eur. Tro. 746. *Νεοσσὸς ὡσεὶ πτέρυγας εἰσπιτνῶν ἐμάς.*" Seager. Mss. * *Ἐκπιτνέω*, Æsch. Pr. 311.] *Ἐμπιτνέω*, Irruo, Aggredior, Adorior, sicut *ἐμπίπτω*, Soph. Aj. (185.) *ἐν ποίμναις πιτνῶν*, pro *ἐμπιτνῶν ποίμναις*: [58. 300. * *Περιπιτνέω*, Æsch. S. c. Th. 840.] " *Προπιτνέω*, " affertur pro Accidens supplico, quod et *προσπ.*" [Soph. El. 1380.] *Προσπιτνέω*, Accido, ea signif. qua dicitur Accido ad genua, i. e. Advolvor genibus: sic *προσπιτνοῦσα* ap. Soph. (Tr. 906. cf. Phil. 485.) Habere autem hanc signif. et verbum *προσπίπτω*, supra docui. [Eur. Phœn. 300.] " *Συμπιτνέω*, " Accido, Evenio, Contingo, Eur. (Hec. 846.) *Δει" νόν γε θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ:*" [966. Fr. Erechth. 1.]

Est ETIAM *Πίτνω* significans Jacio, Projicio: unde ap. Hesiod. ('A. 291.) *Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἀλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιτνον ἀλωῇ*, exp. *ἔῤῥιπτον εἰς τὴν ἅλωνα*: [al. *ἔπιπλον ἀλωήν.* Boeckh. ad Pind. N. p. 529. " Ruhnk. Ep. Cr. 103. Valck. Phœn. p. 498. Græv. Lectt. Hes. 611. Brunck. Œd. C. 1754. Porson. Med. p. 11. * *Προπίτνω*, Brunck. ad Æsch. Pers. 587. ad Xen. Eph. 269. Musgr. Suppl. 63." Schæf. Mss.]

Invenitur et PARTIC. *Πιτνὰς*, quod Eust. exp. *προσπίπτων* in Od. Λ. (391.) *Κλαῖε δ' ὅγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων, Πιτνὰς, εἰς ἐμὲ χεῖρας ὀρέξασθαι μενεαίνων.* At vero Il. Φ. (7.) imperf. PRÆT. *Πίτνα* Idem exp. *κατεπετάννυε πρὸ ὀφθαλμῶν*: *ἠέρα δ' Ἥρη Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν.* " Participium

"illud πιτνὰς est a th. πίτνημι, ut ἱστὰς ab ἵστημι, a "quo πίτνημι derivari potest et præt. imperf. πίτνα: "ut positum sit pro ἐπίτνη, sicut ἔκτα pro ἔκτη, et "ἐτίθει pro ἐτίθη, formatumque non e verbo in μι, sed "ex ipso ejus th., quod est πιτνάω. Significat porro "hoc πίτνημι s. πιτνάω, Extendo, Hes. Eust., quorum "ille πιτνὰς exp. ἐκτείνων: hic vero, πίτνα interpr. "κατεπετάννυε, Explicabat, Expandebat: sicut in "Epigr. etiam πίτνατε reperitur pro Expandite, Ex- "tendite. Verum et πιτνεῖ Hes. exp. non solum "πίπτει, sed etiam ἐκτείνει, Extendit." ["Πίτνημι, Πιτνάω, Toup. Opusc. 1, 419. Græv. Lectt. Hes. 567. Antip. Sid. 98. ad Charit. 667. ad Eur. El. 713. Satyr. Thuill. 6. Heyn. Hom. 4, 97. 623. 8, 116. 329. ad Il. X. 402. * Ἀμφιπίτνημι, ibid." Schæf. Mss.] "Ἀναπίτναμαι, Aperior, ἀναμύω, ἀναπετάν- "νυμαι, Nicander Ἀ. (435.) Γυῖα καταψύχουσι, τὰ δ' "οὐκ ἀναπίτναται ὄσσε, ubi et Schol. exp. ἀνοίγονται. "Hes. vero ἀναπιτνᾶσθαι exp. non solum ἀνοῖξαι, "Aperire, sed etiam ἀνοιμῶξαι, In ejulatus erum- "pere." [Pind. Ὀ. 6, 44. πύλας ἀναπιτνάμεν, at Ἰ. 4, 79. ἀναπιτναμένα est i. q. ἀναπίπτουσα, ὑπτία.]

¶ At vero a TH. Πέτω, e quo Πίπτω fut. suum mutuari existimatur, derivata sunt quæ sequuntur.

Δυσπετὴς, Male cadens, Adversus. || Difficilis. Hesychio enim δυσπετὲς est δυσχερὲς, qui Δυσπετέστερος itidem exp. δυσκολώτερος, * δυσεπιτευκτότερος. Sic μαθεῖν δυσπετὴς, Cognitu s. Agnitu difficilis, ut εὔκολος εἰπεῖν. Soph. Aj. (1046.) p. 60. meæ Edit. Ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ὢν, οὐ δυσπετής: Video; nec enim agnitu difficilis est, cum prope sit. Schol. sic exp. ἐγγὺς γὰρ ὢν, οὐ δυσπετής ἐστιν εἰς τὸ θεαθῆναι, additque δυσπετῆ dici τὸν δυσκόλως ὑπείκοντα, sive τὸν δυσχερῆ: contra εὐπετῆ, τὸν εὐκόλως ὑπείκοντα. [* Δυσπετῶς, Æsch. Pr. 751. * Δυσπετεστέρως, Hippocr. 456, 22.] Δυσπετέω, Res mihi male cadunt, Adversis casibus agor: unde partic. Δυσπετοῦντα Suidæ κακῶς πάσχοντα. || Difficulter et ægre fero. Quo pertinet quod ap. Hes. legitur, Δυσπετεῖ, δυσανασχετεῖ, παραιτεῖται: pro quo tamen nonnulli reponunt Δυσκεπτεῖ, ut supra annotavi. Pro Ægre et impatienter fero, usus est Cyrill., e quo Bud. affert, Ὁ γογγύζων καὶ δυσπετῶν ἐν ταῖς συμπιπτούσαις συμφοραῖς, interpretaturque Impatiens. Δυσπέτημα, τὸ, Casus adversus, Infortunium, Calamitas, δυστύχημα, s. ἀμοίρημα, ἀκλήρημα. [2 Macc. 5, 20. "Abresch. Æsch. 2, 74." Schæf. Mss.] Apud Hes. legitur etiam Δυσπετευμάτων, ἀποτυχημάτων: quod si mendo caret, erit ITIDEM Δυσπέτευμα, ἀποτύχημα. Ἀποδυσπετέω, Stomachor, Ægre fero, Impatienter agitor, ut injuriam passi facere solent, Chrys. in Ep. ad Col., Bud. Sic Diog. L. Socrate, Πρὸς τὸν ἀποδυσπετοῦντα ἐπὶ τῷ παροπᾶσθαι ὁπότε ἐπανέστησαν οἱ τριάκοντα, Ἆρα, ἔφη, μήτι σοὶ μεταμέλει; Rursum Chrys. de Prov. Ἀλλ' ἀποδυσπετοῦντες τὸν ἅπαντα διατελοῦμεν χρόνον· καὶ ὁ μὲν πενίαν, ὁ δὲ νόσον ὀδύρεται. Suid. et Hes. ἀποδυσπετεῖν exp. ἀποδύρεσθαι. A quibusdam exp. Cuncta fastidire, ægrotorum more. Accedit certe ἀποδυσπετεῖν, si ad nominis δυσπετὴς signif. respiciamus qua ponitur pro Difficilis, ad id quod dicimus vernacula lingua, Faire du difficile, vel du fâcheux. || Renitor, Restito, Lucian. (1, 744.) Ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται, πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε καὶ ἀναστρέφουσιν ἀσθμαίνοντες. Sic, addit Bud., et in quadam historia Constantini, Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδυσπετοῦντος, ἔφη πρὸς αὐτὸν ὁ φίλος, Renitente et consilium amici rejiciente. || Lascivio, Ferocio, Contumaciter ago. Lascivire etiam equi et pecora dicuntur, inquit Bud., quod Græci σκιρτᾶν dicunt, et ἀποδυσπετεῖν: ut equi obesi, ob idque lusitabundi et contumaces et interdum ἐξυβρίζοντες. ["Ad Od. M. 156. Schol. Aristoph. Πλ. 361." Schæf. Mss. Plut. 8, 3. Aristot. Top. 8, 14. "Diog. L. 101. Clem. Alex. 556." Wakef. Mss. * "Ἀποδυσπέτημα, Schol. Lucian. Tim. 3." Kall. Mss.] Ἀποδυσπέτησις, Verbale, Stomachatio in rebus adversis, Impatientia, Bud. e Chrys. ["Phornut. 103." Wakef. Mss.]

Εὐπετὴς, opp. præcedenti δυσπετὴς, significans Facilis, εὐχερὴς, Suidæ et Hes.: Plato, Οὐδὲν εὐπετὲς φήσομεν τῶν μεγάλων, Nihil magnum facile factu esse. Itidem ap. Suid. Φύσει γὰρ πάντες πρὸς τὸ εὐπετὲς τρέπονται. Porro sicut δυσπετὴς cum infin. construitur, ita et εὐπετής: Plato de Rep. 2. Ἀκολασία μὲν καὶ ἀδικία ἡδὺ μὲν καὶ εὐπετὴς κτήσασθαι, δόξῃ δὲ καὶ νόμῳ αἰσχρὸν, Res partu facilis. Sic Idem eod. l. Εὐπετέστερον ἰδεῖν ὃ ζητοῦμεν. || Εὐπετέων τεσσάρων δακτύλων, Quatuor fere digitorum, ex Herod. ["Ad Mœr. 65. Heringa Obss. 7. Toup. Opusc. 1, 456. Ammon. 122. Ruhnk. ad Xen. Mem. 227. Græv. Lectt. Hes. 610. Viger. de Idiot. 575. ad Herod. 396. Jacobs. Anim. 250." Schæf. Mss.] Εὐπετῶς, Facile, εὐχερῶς, εὐκόπως, εὐκόλως, ῥᾳδίως, Hes. et Suid.: Xen. Κ. Π. 3, (3, 14.) Τάφρον περιβάλλονται διὰ τὴν πολυχειρίαν, Facile, et Facili labore, Nullo fere negotio: Epist. Ἑλεῖν εὐπετῶς πάλιν τὴν ἀρχὴν, Facile dominatum recuperare. Quod vero Plut. (Anton. 27.) de Cleopatra dicit, Τὴν γλῶτταν, ὥσπερ ὄργανόν τι πολύχορδον, εὐπετῶς τρέπουσα, reddere etiam queas Expedite. Item Facile, in alia signif., qua sc. dicitur Facile ferre pro Leniter ferre, Non ægre ferre. E Xen. (Ἀπ. 2, 1, 6.) Ταῦτα εὐπετῶς φέρειν. || Hes. εὐπετῶς exp. etiam * εὐθέτως, ἀρτίως, et Suid. εὐσταλῶς. AT Εὐπετέως pro Εὐπετῶς, Ionicum potius est. Ex Herod. enim affertur, itidemque exp. Facile, Citra negotium, [1, 189. 193. 2, 70. 102. "Brunck. Phil. 872. Soph. 3, 450. ad Dionys. H. 1, 164." Schæf. Mss. * Εὐπετεστέρως, Herod. 3, 143. Hippocr. 52, 15. 456, 22.] Εὐπέτεια, ἡ, Facilitas, Xen. (Œc. 5, 5.) de agricultura, Καὶ κυσὶν εὐπέτειαν τροφῆς παρέχει, Alimenti facilitatem et copiam: εὐμάρειαν ibid. pro eod. fere ponit. Bud. Exp. etiam Proclivitas, ap. Plat. de LL. 2. Τούτοις δὲ πᾶσι τοῖς λόγοις μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται, οἱ μὲν, κακίας πέρι εὐπετείας διδόντες, ὡς τὴν μὲν κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι. Ionice vero DICITUR Εὐπετείη, quo Herod. (5, 20.) utitur, itidem pro Facilitas. ["Eur. Phœn. 269. Κατὰ πολλὴν εὐπέτειαν, Dionys. H. 2, 1158." Schæf. Mss.]

[* "Ἰσοπετὴς, Matthiæ ad Schol. Eur. Or. p. 337." Schæf. Mss. * "Μεσοπετὴς, Qui medio loco est, Dionys. Areop. 28." Kall. Mss.]

Παλιμπετὴς, Retro relapsus. Hes. enim παλιμπετὲς exp. εἰς τοὐπίσω πεπτωκός. Eid. παλιμπετὴς est ὀπισθόρμητος: item * ἐναντιοπετής. Adverbialiter autem CAPITUR Παλιμπετὲς pro Retrorsum, Retro, i. q. ὀπίσω, εἰς τοὐπίσω, Il. Π. 395. Ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς, Schol. εἰς τὰ ὀπίσω πεπτωκότας. Sic Od. E. (27.) Μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετὲς ἀπονέονται, Idem, ἐξ ὑποστροφῆς, εἰς τὰ ὀπίσω, Retro redeunt. Apoll. Rh. 2, (1252.) Αἰετὸν ἤματι φέρβε παλιμπετὲς ἀΐσσοντα, Identidem redeuntem, Sæpius revertentem, Iterum atque iterum irruentem. ["Cattier. Gazoph. 99. Heyn. Hom. 7, 209. * Παλιμπετῶς, ibid." Schæf. Mss. * Παλιμπέτεια, i. q. παλινῳδία, Theolog. Arithm. p. 58.]

Περιπετὴς, Qui incidit, ὁ περιπεσών: cum dat. construitur, sicut verbum περιπίπτω. Plut. Ὁ δὲ Καῖσαρ μικροῦ ἐδέησε διώκων τοῖς ὀρύγμασι περιπετὴς γενέσθαι, Parum abfuit quin in foveas inciderit. Idem in Cic. Ἦν δέος ἐμφυλίοις πολέμοις περιπετῆ γενέσθαι τὴν πόλιν: Fabio, Πρὶν ἀπολη̣φθῆναι καὶ γενέσθαι περιπετεῖς, οἷς αὐτοὶ τοὺς Ῥωμαίους ἐποίησαν, Priusquam circumvenirentur et in ea inciderent quibus Romanos affecerant, Paterentur ea quibus Romanos affecerant. Quod vero Idem dicit, Ἵνα μὴ περιπετὴς τῇ αἰτίᾳ τοῦ φόνου τοῦ ζητουμένου γένηται, redditur potius, Ne in crimen incurreret: sicut et ap. Hermog. Περιπετεῖς γὰρ ἑαυτῶν ἄμφω γίνονται λόγοις, Bud. interpr. In verba sua uterque incurrit, i. e. Uterque suis ipsius verbis redarguitur. Ἔγχος οἱ περιπετὲς κατηγορεῖ, Soph. Aj. (907.) dicit pro ᾧ περιέπεσε, In quod incidit, procubuit. Περιπετὴς ab Eod. usurpatur simpliciter pro πεσὼν, Qui cecidit s. corruit, Ant. (1223.) ubi narrat Hæmona circumfusum Antigonæ, et complexum illam, ita in tumulo repertum fuisse: dicens, ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον. || Περιπετεῖς, περιπεσόντες, προπετεῖς, περιερχόμενοι, ἐναντίοι,

Hes. || Res vero *περιπετεῖς* dicuntur, in quibus *περιπέτεια* facta est, In contrarium statum lapsæ, Eur. (Andr. 983.) *περιπετεῖς τύχαι*, Herod. (8, 20.) *Περιπετέα πρήγματά σφι ἐποιήσαντο*, Fecerant ut res suæ in contrarium statum reciderent. Alii, Res sibi ipsis obscuras effecerant. [Jambl. V. P. 384. Kiessl. "Toup. Opusc. 1, 343. Wyttenb. Select. 322. Wakef. S. Cr. 3, 152. ad Herod. 628. Brunck. Aj. 658. Lobeck. p. 372. Dionys. H. 1, 271." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 225. *Πέπλοισι περιπετῆ*, Involutum. "Sensu singulari. Hes. *Περιπετεῖς· περιερχόμενοι*: forte *περιεχόμενοι*." Blomf. Gloss.] *Περιπέτεια, ἡ*, Conversio, In contrarium statum mutatio: ut in Tragœdiis aliisve Fabulis *π.* dicitur Fortunarum mutatio. Aristot. Poët. *Τοῦ μύθου μέρη ἐστὶν αἵ τε π. καὶ ἀναγνωρίσεις.* Aliquanto post, *Καλλίστη δὲ ἀναγνώρισις, ὅταν ἅμα π. γίνωνται.* Itidem Rhet. 1. ubi quæ *θαυμαστὰ* sint, docet, *Καὶ αἱ π. καὶ τὸ παρὰ μικρὸν σώζεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων.* Idem rursus de Poët. *περιπέτειαν* sic definit, *Ἔστι δὲ περιπέτεια μὲν ἡ εἰς τὸ ἐναντίον τῶν πραττομένων μεταβολή*: sed malim addere Subita, Repentina, ut sit Subita mutatio in contrarium, ut cum repente et inexpectato aliquis e beato miser, e misero beatus fit. Sic accipi potest et in h. l. Polybii, 1, (39, 9.) *Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων π. συνέβη πάλιν ἐπικυδέστερα γενέσθαι τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα*: quem Bud. 534. sic interpr. E supradictis autem cladibus naufragiisque Romanorum, quæ tempestatibus acciderant, evenit ut uberiores jam partes Carthaginiensium existimatioresque essent. Vide ibid. et alium l. in quo *ἐπιτυχίαι* et *περιπέτειαι* sibi opponuntur, itidemque *περιπέτεια* a Bud. exp. *συμφορὰ* et *περίστασις*. Pagina vero illam præcedente, Strabonis quendam l. affert, ubi historiam belli Trojani vocat *ἀληθεῖς περιπετείας*: quibus verbis innuit, bellum Trojanum ab Hom. fictum non esse, sed veram fuisse cladem illam, urbemque illam e statu fortunato, in quo erat, revera fuisse eversam. Sic et Greg. Naz. *Διά τινα τελείως ἀκούσιον π.*, pro Propter calamitatem quandam contra voluntatem incidentem. Ibid. Bud. *περιπέτεια* interpr. Casuum varietas et rerum eventus, in Chrys. *Ἡ γὰρ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος οὐχὶ τούτων ἐστὶ περιπέτεια, ἀλλ' ἡμεῖς καὶ ἡ ἡμετέρα διάνοια.* In h. vero l. Aristot. H. A. 8. *Οἱ δὲ κάραβοι κρατοῦσι μὲν τῶν μεγάλων ἰχθύων, καί τις συμβαίνει περιπέτεια τούτων ἐνίοις*, Eid. *περιπέτεια* accipiendum videtur pro *θαυμάσιον σύμπτωμα*. Sic Herm. Barb. ap. Plin. Casus mirabiles, Eventus varios, quos Græci *περιπετείας* et *πλοκὰς* appellant. Eustathio *περιπέτεια* est *τὸ τυχηρὸν σύμβαμα*, Casus fortuitus: quemadmodum et Suid. exp. non solum *προπέτεια*, sed etiam *σύμπτωμα, σύμβασις*, hæc subjungens exempla, *Πάντα δ' ἦν πλήρη, ἀρχομένης φαρμακείας, τῶν ῥιπτούντων ἑαυτοὺς εἰς τὰ φρέατα καὶ κατὰ κρημνῶν, ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, κἂν ἐχθρὸν ἐλεῆσαι θεασάμενον τὴν τότε περιπέτειαν τοῦ ἀνθρώπου.* Item, *Τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἀρχὴν, οὐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χρώμενος, οὐδὲ ἐκ περιπετείας, ἀλλ' ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας.* Itidem accipit Petr. Victor. ap. Aristot. Poët. *Αἱ δὲ ἐκ περιπετείας ἀναγνωρίσεις, ὥσπερ ἡ ἐν νίπτροις, βελτίους*: sic interpretans, Quæ vero repentino quodam casu, ut quæ in niptris, meliores sunt. Ibid. in Comm. suo, Quæ vero repente existunt ac non meditato, ut cum Ulysses a nutrice nolens invitusque, abluente illius pedes, cognitus est, meliores ingeniosioresque sunt. Non valet igitur hic *περιπέτεια* mutationem illam ingentem fortunarum, sed *ἐκ περιπετείας* signif. Casu, Fortuito, et Quia ita cecidit. E Diod. S. in bonam partem pro Admiranda et rara fortuna felicique. ["Diod. S. 1, 226. 255. 286. 379. 2, 519. 520. 521. Cattier. Gazoph. 87. ad Dionys. H. 1, 249. Heyn. Hom. 4, 675." Schæf. Mss.]

Προπετής, Prociduus: ea signif. qua Plin. Umbilicus prociduus, Sedes procidua. Apud Gal. et Alex. Aphr. *προπετεῖς ὀφθαλμοί*: quod tamen exp. etiam Prominentes, ut sit i. q. *προπαγεῖς ὀφθαλμοί*: quibus opp. *οἱ κοῖλοι*. Item Prociduus, ut Plin. Salice procidua atque detruncata, i. e. Qui pronus corruit, Soph. Tr. (703.) *Τοιόνδε κεῖται προπετὲς*, ubi exp. *ἐῤῥιμμένον καὶ προπεσὸν χαμαί*. Quod vero Hippocr. Prognost. dicit, *Εἰ δὲ καὶ προπετὴς γένοιτο καὶ καταῤῥέοι ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ πόδας*, Cels. 2, 6. ita interpr. Ubi deorsum ad pedes subinde delabitur. Item, Præceps, Qui pronus fertur, ruit, Aristot. Rhet. 3. *Προπετῆ οὖν ἄγει τὸν ἀκροατὴν*, Præcipitem rapit. In hac signif. sc. pro Præceps, Qui præceps vel pronus ruit, etiam Pronus, Proclivis, construitur et cum præp. *εἰς, ἐπὶ, πρὸς*, Phocyl. (51.) *Μὴ προπετὴς εἰς χεῖρα*, Proclivis et præceps ad verbera ingerenda: pro quo Plut. Marcello init. *Τῇ χειρὶ πλήκτης.* Plato de LL., *Πρ. πρὸς τὰς ἡδονὰς*, Proclivis ad voluptates. Quod vero Eur. (Alc. 913.) dicit, *προπετὴς πολιὰς ἐπὶ χαίτας*, malim interpretari Inclinans s. Vergens in ætatem senilem, quam cum aliis In ætate præcipiti et ultima. Xen. cum infin. quoque *Ἑλλ.* 2, (3, 17.) p. 273. *Προπετέστατος ἐγένετο τὴν δημοκρατίαν μεταστῆσαι εἰς τοὺς τετρακοσίους.* || Rursum Præceps, i. e. Temerarius, *προπίπτων πρὸ τοῦ λογισμοῦ*, Hes., quemadmodum Erot. quoque cum ap. Hippocr. *προπετὴς* exposuisset *προπίπτων*, subjungit, metaphorice *προπετεῖς ἐν τῷ βίῳ ἀνθρώπους* dici *τοὺς μὴ κατέχοντας ἑαυτῶν, ἀλλ' οἷον πρὸ καιροῦ προπίπτοντας ταῖς πράξεσι.* Aristot. Eth. 3, 7. *Οἱ μὲν θρασεῖς, προπετεῖς, καὶ βουλόμενοι πρὸ τῶν κινδύνων, ἐν αὐτοῖς δ' ἀφίστανται*, Herodian. 2, (8, 4.) *Τὸ τολμᾶν ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις, οὐκ οὔσης εὐλόγου προφάσεως, προπετὲς καὶ θρασὺ*, Citra occasionem aliquam res aggredi tantas, audax sane temerariumque est, Polit. qui hæc Ejusd. verba 1, (8, 11.) *Προπετῆ δὲ καὶ θρασὺν*, sic reddidit, Promti atque audacis animi. Plut. ad Colot. *Θύρα μειρακίων λαμυρῶν καὶ προπετῶν*: nisi ibi potius significet Proclivium ad voluptates. Redditur etiam Prominens, uti paulo ante dicere cœpi: quo modo accipiendum et ap. Athen. 12, *Τὸν ὄγκον τοῦ σώματος προπετὴς ἐφαίνετο*, Prominente ventris mole erat, Ventris moles ei prominebat: magis proprie 13. *Ἐτύγχανε δὲ ἡ μὲν αἰτίαν ἔχουσα λιθιᾷν, ἡ δὲ κοιλίαν προπετεστέραν ἔχειν.* Alex. Aphr. *Προπετὴς ἐπὶ τὰ ἔξω*, In partem exteriorem prominens. Nam sic reddendum potius quam Propensus. At *προπετὴς γέλως* alii interpr. Risus profusus; alii Procax, Effrænatus, i. e. Immodestus. Isocr. ad Dem. (4. init.) *Μήτε γέλωτα προπετῆ στέργε.* Suidæ *προπετὴς* est non solum *ὁ εἰς τοὔμπροσθεν νενευκὼς*, cui expositioni hoc exemplum subjungit, *Προπετὴς τῷ βάρει γινόμενος πίπτει*, sed etiam * *πρόγλωσσος*, Qui linguam exerit. In VV. LL. autem annot. ap. Hippocr. poni pro Exertus, de lingua, ubi etiam ex Epigr. *προπετεῖς γλώσσῃ*: nisi id potius significet Præcipites lingua, i. e. Loquaces, Nimium in verba proni. ["Bernard. Reliq. 39. Phryn. Ecl. 105. Wakef. Alc. 931. Trach. 976. Meleager 123. Cum. gen., qui a *πρὸ* pendet, Eur. Hec. 148." Schæf. Mss. Soph. Tr. 976. Xen. *Ἱππ.* 1, 8. 8, 8. K. Π. 1, 3, 8. 4, 4. Phocyl. 51. Menander Stobæi Flor. Tit. 53. *Στρατεία οὐδεμίαν περιουσίαν φέρει, ἐφήμερον δὲ καὶ προπετῆ βίον*, Alciphr. 3, 57. *γλῶσσαν*, Athen. 584. *Γαστέρα προπετεστέραν ἔχειν.*] *Προπετῶς*, Præcipitanter, More eorum qui præcipites sunt ac temerarii, Temere atque inconsiderate, Isocr. Panath. *Μὴ πρ. ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν οὐκ ἴσασι*, Archid. *Χρὴ μὴ πρ. ἡμᾶς αὐτοὺς ἐμβάλλειν εἰς αἰσχρὰν ὁμολογίαν*, Aristot. Eth. 3, 7. Plut. Cam. *Πρ. μάχῃ χρησάμενος*, Cum temere pugnasset, Herodian. (6, 9, 2.) *Ὡς πρ. καὶ ἐπιόρκως ταῦτα τετολμηκότας*, ubi Polit. Proterviter; at (3, 1, 7.) *Πρ. μᾶλλον ἢ ἐμπείρως*, Audacius magis quam prudentius. Rursum 4, (6, 12.) *Οἱ προπετέστερον φθεγξάμενοι*, Idem interpr. Protervius locuti. ["Xen. K. Π. 38. 53. Toup. Opusc. 1, 258. ad Phalar. 376. Phryn. Ecl. 104. Thom. M. 744. Jacobs. Anth. 7, 23. 256." Schæf. Mss. *Προπέτεια, ἡ*, Præcipitantia, Præcipitatio, (ut Seneca de Ira, Consilium omne et pœnitentia irrevocabilis præcipitatio abscondit,) Temeritas, Dem. (526.) *Ὀργῇ καὶ τρόπου προπετείᾳ φθάσαι τὸν λογισμὸν ἁμαρτὼν ἔπαισεν*, ubi sunt qui etiam interpr. Protervia, Petulantia, Improbitas: rectius Bud., Ira præcipite atque temeritate lapsum rationi antevertisse. Isocr. ad Phil. (37.) *Διὰ τὴν Κύρου προπέτειαν*, Cyri temeritatem: qui sc. partam jam certam victoriam nimia elatione

animi virtutisque suæ ostentandæ cupiditate corrupit. Plut. de Deo Socr. Μηδὲ τὴν προπέτειαν εὐτολμίαν οἰόμενοι. Accipitur et pro Linguæ præcipitantia et incontinentia, s. pro Lingua præcipiti, pro Lingua procace et proterva. Vel, ut Suid. exp., ἡ ἀχαλίνωτος γλῶσσα, Lingua effrænata, infræna. Exp. etiam Proclivitas, Propensio: præsertim vero pro Proclivitas ad voluptates corporis. Plut. de Deo Socr. Προπέτειαν καὶ λαμυρίαν ἐμποιεῖ νέοις. [" Jacobs. Anth. 7, 256. Bentl. ad Callim. 310. Paus. 1, 362. Ruhnk. Ep. Cr. 175." Schæf. Mss.: Gl. Protervia, Procacitas, Protervitas, Petulantia, Temeritas. * Προπετεύομαι· Perperam ago. Προπετεύεται· Præperperat. " Orig. c. Cels. 6. p. 318. Temere ago, Chrys. in 1 Cor. Serm. 33. T. 3. p. 459, 9. Οὐ περπερεύεται· τουτέστιν, οὐ προπετεύεται· καὶ γὰρ συνετὸν ἐργάζεται τὸν ἀγαπῶντα, καὶ βαρὺν, καὶ βεβηκότα." Seager. Mss. " Athan. 1, 557. 2, 108. Orig. c. Cels. 328. Suid. in 'Αγάπη οὐ * περιπετεύεται." Kall. Mss. Horapoll. 2, 52. Schol. Eur. Phœn. 362. Nonn. 2, 20. p. 167. Mont. ubi vitiose προπητευσόμενος. * Προπετέω, Arrian. Epict. 4, 13. Democritus Maximi Serm. p. 122. Orell. 'Ασκέπτως οὐ δεῖ προπετεῖν ἐν τῷ κρίνειν.]

[* Προσπετὴς, Dionys. H. 6. p. 1076. ἁρμονίαι προσπετεῖς, exp. Congruentes. Dio Cass. 117. * Τριπετὴς, Nicander 'A. 347. * " 'Υπερπετὴς, ad Diod. S. 1, 658. 2, 165." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1059. Lex. Polyb.]

'Υψιπετὴς, Ex alto lapsus, Qui ex alto cecidit, ὁ ἀπὸ ὕψους πεσὼν, Suid. [" Eur. Hec. 1088. ubi v. Musgr. (1101.) Steinbr. Mus. Tur. 1, 327. Reiz. de Acc. 114. Heyn. Hom. 6, 309. Thom. M. 880. Jacobs. Anth. 8, 100. 362." Schæf. Mss.]

Χαμαιπετὴς, In terram prociduus, Humi stratus, χαμαὶ ἐῤῥιμμένος: Hes. χαμαιπετεῖ, ταπεινῷ, χαμαὶ κειμένῳ, Humili, Humi jacenti. [" Ad Mœr. 121. Abresch. Lectt. Aristæn. 314. Musgr. Tro. 508. ad Lucian. 1, 745. 2, 336." Schæf. Mss. Pind. 'O. 9, 19. Π. 6, 37. Lucian. 1, 18. 2, 24. 3, 235.] Χαμαιπετῶς, quod ap. Hes. legitur, subjuncta habens hæc verba, Ὥστε μὴ εἰς τοὔδαφος ῥίψαι. [Lucian. 2, 762.] Χαμαιπέτεια, ἡ, Humilitas, Humi jacere vel abjectum esse, Suid. [Jambl. Protr. 346. Kiessl. * Χαμαιπετέω, Pind. N. 4, 66. Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει Χαμαιπετοῖσαν, al. χαμαὶ πετοῖσαν.]

" ΠΟΤΜΟΣ, ut μόρος, Sors, Fatum: eo modo " quo dicitur Sors mea, Fatum meum, pro Casus s. " Fortuna fatali sorte mihi obveniens, et specialius " interdum Interitus, Mors. Il. Π. (857.) Ψυχὴ δ' ἐκ " ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, " λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην, Σ. (96.) Αὐτίκα γάρ τοι " ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, Od. Ξ. (274.) " ὡς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν." [" Brunck. Antig. 83. Heyn. Hom. 4, 589. 5, 443. Markl. Suppl. 623. 808. Iph. p. 419. Musgr. Ion. 554. Antip. Sid. 84. Conf. c. βίος, Porson. ad Hec. 1260. Brunck. l. c.: cum πόντος, Jacobs. Anth. 11, 280.: cum τύμβος, 9, 106." Schæf. Mss.] " Ἄποτμος, Infelix, " Infortunatus, ἀτυχὴς, δυστυχὴς, Hom. Il. Ω. (388.) " Ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες. Pro " Misero et calamitoso Idem accepit Od. Υ. (140.) " de Ulysse loquens, ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος, Οὐκ ἔθελεν λέκτροισι καὶ ἐν ῥηγέεσσι καθεύδειν. " Idem τὸν ἄποτμον opp. τῷ μάκαρι: ap. cum enim " Od. A. (219.) Telemachus ait, Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον " μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν " ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε· Νῦν δ' ὃς ἀποτμότατος γένετο " θνητῶν ἀνθρώπων, Τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι. Affertur " et πότμος ἄποτμος pro Sors misera." [Eur. Phœn. 1316. Hipp. 1144. Alc. 116.] " Πανάποτμος, Omnino infortunatus, Infelicissimus. Priamus Il. Ω. " (255.) de filiis suis fortiss. interfectis, Ὢ μοι ἐγὼ πανάποτμος." " Βαθύποτμος, Infelix, VV. LL. ex " Epigr. sed perperam fortassis pro βαρυπ." " Βαρύποτμος, Cujus sors gravis s. difficilis est, i. e. mi- " sera. Infelix: unde superl. βαρυποτμότατος, Infelicissimus, Infortunatissimus." [" De compar., Porson. Phœn. 1367." Schæf. Mss. Anthol. p. 22. 528. Soph. Œd. C. 1516. Phil. 1110. Eur. Hipp. 826. Heracl. 608.] " Δύσποτμος, i. q. βαρύποτμος, " Infortunatus, Miser, Calamitosus; non tam de " homine, quam de re animata: ac cum de homine " dicitur, modo signif. Eum cui mala sors obvenit, " Adversa fortuna utens, modo specialius δυσθάνατος, " Mala s. Gravi morte peremtus. At δύσποτμος χλιδὴ e Soph. (Œd. T. 888.) affertur pro ἀνόσιος " τρυφὴ, et pensanda sc. βαρεῖ πότμῳ." [" Valck. Hipp. p. 315. De compar., Porson. Phœn. 1367. Med. p. 17." Schæf. Mss.] " Δυσπότμως, Infeliciter, Misere, " Calamitose, Plut. Fab. Ὡς ἄν τις αἴσχιστα καὶ " δυσποτμότατα πεπραχὼς ἐπανίοι: de Varrone, qui " adverso marte præliatus fugerat." [Æsch. Pers. 272.] " Δυσποτμία, ἡ, Sors s. Fortuna adversa, In- " felicitas, ἀτυχία." [Suid. 1, 638.] " Δυσποτμέω, " Adversa fortuna utor, Infelici fato affligor, Polyb. " Ἐς παραπλησίαν διάθεσιν ἦλθον τοῖς ἐν ταῖς πολυχρονίοις ἀῤῥωστίαις δυσποτμοῦσι." " Εὔποτμος, Felix, Fortunatus. Apud Suid. Ἡ τοῦ στρατηγοῦ " φρόνησις ἔχουσά τι καὶ τύχης εὐπότμου δι' αὐτήν." [" Superl., Brunck. Soph. 3, 401." Schæf. Mss. Suid. 3, 162.] " Εὐπότμως, Fortunate, Feliciter, Se- " cunda fortuna, εὐτυχῶς, eid. Suidæ. Εὐποτμία, " Bona fortuna, Felicitas, εὐτυχία. Apud eund. " Suid. Εὐποτμίας δὲ ἀπολαύουσι πάσης ἐξ οὐρίων φερόμενοι. Et rursum, Ἐν εὐποτμίᾳ τε καὶ εὐδαιμονίᾳ " διῆγον πολλῇ. Idem dici tradit, Ζηλῶ τοῦτον τῆς " εὐποτμίας. Reperitur et ap. Lucian. (1, 17. 241.) " hæc vox." [Ælian. H. A. 11, 40. " Conf. c. εὐτολμία, ad Dionys. H. 2, 1079." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 30." Boiss. Mss.] " Κακόποτμος, Qui infelici sorte s. fato utitur, Infortunatus." [" Wakef. Phil. 692." Schæf. Mss. Inauspicatus, Aristot. H. A. 9, 17. * " Κακοπότμως, Const. Manass. Chron. p. 112." Boiss. Mss. * Νήποτμος, var. lect. ad Hesiod. Θ. 795. * Πολύποτμος, Orph. H. in Eum. 9.]

ΠΕΣΣΟΣ, ὁ, SIVE Πεττὸς, Calculus s. Scrupus lusorius: Quintil. 11, 2. Cum in ludo duodecim scruporum calculum prior promovisset: de quo ludo Ovid. de A. A. 3. Parva tabella capit ternos utrimque lapillos: In qua vicisse est, continuasse suos. Sed sunt qui hunc lusum duodecim scruporum non ad τὸ πεττεύειν referunt, verum ad τὸ σκιραφίζειν, cum sc. calculi tantum promoventur ducendo ac reducendo; ideoque πεττείαν esse volunt Lusum latrunculorum, cum sc. ἐν πεντεγράμμῳ καὶ ἀβακίῳ calculis ludebant. De quo lusu Ovid. Sive latrocinii sub imagine calculus ibit. Et Auctor carminis ad Pisonem, Te si forte juvat studiorum pondere fessum, Non languere tamen, lususque movere per artem, Callidiore modo tabula variatur aperta Calculus, et vitreo peraguntur milite bella, Ut niveus nigros nunc et niger alliget albos. Item Martial. 14. Ingeniosorum si ludis bella latronum, Gemmeus iste tibi miles et hostis erit. Item, Hic mihi bisseno numeratur tessera puncto, Calculus hic gemino discolor hoste perit. Diversum genus lusus ὀστομαχία, diversum item τὸ ἀστραγαλίζειν, i. e. Talis s. Taxillis ludere, τοῖς ἀστραγάλοις παίζειν, ut in talario ludo conjectis in alveolum talis: diversa itidem ratio τῶν κύβων, i. e. Tesserarum; eæ enim διεσείοντο ἐν τῷ πύργῳ, Concutiebantur et agitabantur in fritillo, ut fit ab iis, qui ταυλίζειν dicuntur a recentioribus Græcis pro ψηφίζειν. Discrimen autem inter πεττείαν et κυβείαν Hes. hoc affert, quod ἐν τῇ κυβείᾳ τοὺς κύβους ἀναῤῥιπτοῦσιν, ἐν τῇ πεττείᾳ vero μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσι. Ubi etiam nota πεσσοὺς vocari ψήφους, ut et ab J. Poll. 9. Ἐπειδὴ δὲ ψῆφοι μέν εἰσιν οἱ πεσσοὶ, πέντε δὲ ἑκάτερος εἶχε τῶν παιζόντων ἐπὶ πέντε γραμμῶν, εἰκότως εἴρηται Σοφοκλεῖ, Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαί. Ubi etiam NOTA Πεσσὰ metaplasmo generis dici pro πεσσοὶ, ut σταθμὰ et ζυγά. Eust. 1396. hujus loci mentionem faciens, ait πεσσὰ ibi ὁμωνύμως vocari et τὴν γραμμὴν et τὰς ψήφους: addens, quinque πεσσοῖς ludere solitos fuisse, et ἐπὶ πέντε γραμμαῖς τὰς ψήφους τιθέναι, ὧν ἡ μέση ἱερὰ ἐκαλεῖτο: unde Prov. Κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, quod ipsum et J. Poll. refert l. c. Paulo post e Soph. Palamede, ἐφεῦρε πεσσοὺς κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος, ubi etiam obiter nota eum Palamedi tesserarum ac

calculorum inventum tribuere, quod Plato Ægyptiis. Herod. autem scribit, 1, (94.) Ἐξευρεθῆναι δὴ καὶ τότε τῶν κύβων καὶ τῶν ἀστραγάλων καὶ τῆς σφαίρης καὶ τῶν ἄλλων πασέων παιγνιέων τὰ εἴδεα, πλὴν πεσσέων· τούτων γὰρ ὦν τὴν εὕρεσιν οὐκ οἰκηϊοῦνται Λυδοί. Utitur et Hom. hoc vocab., Od. A. (107.) de procis, Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον. Vide et πεττῶν θέσεις in Πεττευτικός. Accipitur etiam pro πεττεία, i. e. pro Ludo ipso calculorum, in Plut. (7, 105.) Ἐν πεττοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν, q. l. confer cum iis quæ Macrob. refert Saturn. 1, 10. Itidem in præcedentium ll. quibusdam capi potest. Ceterum πεσσὸς derivari παρὰ τὸ πεσεῖν tradunt Hes. et Eust. a πεσεῖν inquam, unde et περιπέτεια, τὸ τυχηρὸν σύμβαμα, quoniam sc. et ipse πεσσὸς sit τύχης ἄθυρμα. Quæ ratio firmior esset si πεσσὸς acciperetur etiam pro κύβος s. βόλιον, quorum jactus fortuitus est: contra autem τῶν ψήφων positio et promotio, artis est, non casus. Hes. certe πεσσοῖς exp. non solum ψήφοις, αἷς ἔπαιζον, verum etiam βολίοις, κύβοις. Necnon Eust. 1396. antiquos vocasse πεσσοὺς scribit τὰ βόλια κυβιστῶν: quamvis ex ante cc. ll. manifestum sit differre inter se πεσσοὺς, κύβους, item ἀστραγάλους: quæ duo posteriora βολίων nomine continentur. || Apud Strab. pro Lapide quadrato cubica forma. Sic enim inquit, de fornicibus hortorum pensilium Babylonis, (16. p. 1073.) Συνέχεται δὲ ψαλιδώμασι καμαρωτοῖς ἐπὶ πεττῶν ἱδρυμένοις κυβοειδῶν, ἄλλοις ἐπ' ἄλλοις: Interpres pilas vertit. Hæc Bud. [Procop. de Æd. 1, 1.] || Πεσσὸς, Hesychio τὸ περὶ τὴν κόρην μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Nigrum illud quod oculi pupillam ambit. J. Poll. itidem 2. Τὰ δὲ παρὰ τῇ κόρῃ μέλανα, πεσσοί. || Πεσσὸς, inquit Gorr., Pessus, Pessarium, Lana concerpta et ad digiti figuram rotunda facta, in qua pharmaca excipiuntur et continentur. Veruntamen non e lana sola, sed e panno etiam aut bombace aut linamentis primum demersis in medicamentum curationi conducens, deinde involutis serico filoque appensis, parantur. Fiunt et e gummi et resinis, et cera aliisque liquoribus ad talem formam redactis. De quorum usu et differentiis P. Ægin. 7, 24. abunde tradit, qui 3, 61. πεσσὸν esse ait ἔριον διεξεσμένον καὶ σφαιρωθὲν, δακτύλου σχῆμα εἰληφὸς, ἐν ᾧ ἐγκατέχεται τὰ φάρμακα. Diosc. 1, 143. Ἐν πεσσοῖς λεῖον προστίθεται ῥοϊκαῖς γυναιξί: 2, 66. de bupresti, Ἄγουσι καὶ ἔμμηνα πεσσοῖς μαλακτικοῖς μιγεῖσαι. Rursum 1, 87. Πρὸς σκευασίας πεσσῶν. Cels. 5, 21. Sed alia quoque utilia sunt, ut ea quæ feminis subjiciuntur: πεσσοὺς Græci vocant. Eorum hæc proprietas est: medicamenta composita molli lana excipiuntur, eaque lana naturalibus conditur. Ceterum in hac signif. reperitur ETIAM Πεσὸς unico σ, imo Eust. dubitat an πεσσὸς gemino σ scr. sit: p. 1397. cum de πεσσὸς significante Calculum lusorium locutus esset, Τῆς δὲ λέξεως τῶν πεσσῶν ἡ ἐν δυσὶ σίγμα γραφὴ ζητητέα εἰ φυλάσσεται ἐν τοῖς παρὰ Ἀρχιγένει πεσοῖς· φάρμακα δέ εἰσιν ἰατρικὰ, φασὶν, ἐκεῖνα, οὐ γνωστὰ εἰ ἐν δυσὶ σσ γράφεται. [" Ad Herod. 48. ad Timæi Lex. 217. Valck. ad Ammon. 85. ad Diod. S. 1, 124. Thom. M. 556. Brunck. Aristoph. 2, 53. (Ἐκκλ. 987.) Jacobs. Anth. 11, 103. De loco, ubi πεσσοῖς ludunt, ad Mœr. 352. Musgr. Med. 68. Πεσσὰ, Brunck. Soph. 3, 431. 526." Schæf. Mss. " Euseb. V. C. 3, 36. ubi v. Vales." Boiss. Mss. Plato de Rep. 6. p. 75. Πεσσοὶ ἐκ μολύβδου, Glandes, Appian. Mithrid. 31. Πεσσὸς πρὸς ὑστέραν, Theophr. H. Pl. 9, 20, 4.]

[* Πεσσονόμος, unde] Πεσσονομέω, Calculos dispono et promoveo, Calculis ludo. J. Poll. enim 8. πεσσονομεῖν Cratetem dixisse ait τὸ πεσσοῖς παίζειν: [7, 204. 9, 97. Æsch. Suppl. 13. * Πεσσοποιὸς, unde * " Πεσσοποιέομαι, Pessum s. Pessarium facio, Poëta Vet. ap. Fabric. Bibl. Gr. 3. p. 646. v. 103." Kall. Mss. Misc. Obs. Vol. 10. T. 3. p. 418. * Πεττόριπτος, unde * " Πεττοριπτέω, Aleas jacio, Gal. 1, 3. 47." Wakef. Mss. * " Πεττευριπτέω, Tesseras bene jacio, Bibl. Crit. 2, 2. p. 100." Schæf. Mss. Galen. Προτρ. c. 9.]

Πεσσικὸς, ut πεσσικὸς βόλος, Calculus lusorius, i. q. πεσσὸς, Eust. 1397. ex Apione, Ἀστράγαλος τρία σημαίνει, τὸν ἐν σφυρῷ, καὶ τὸν σπόνδυλον ἁπλῶς, καὶ τὸν παιστικὸν ἢ πεσσικὸν βόλον. Ubi etiam NOTA Ἀστράγαλος quot signiff. habeat.

[* Πέττιον, Lusus tesserarum, Plut. 7, 401. Παίξας πέττια πρὸς τὴν σελήνην.]

Πεσσεύω, SIVE Πεττεύω, Calculis ludo, πεσσοῖς παίζω, ψηφίζω. Ovid. dicit Prælia latronum ludere, de A. A. 3. Seneca Ludere latrunculis. Utitur Polyb. 1. [cf. 40, 7, 2.] item et alii. Eust. 1396. Πεττεύειν, τὸ ταυλίζειν φασὶ καὶ μετατιθέναι καὶ παίζειν. Ubi etiam obiter nota eum πεσσεύειν exponere μετατιθέναι, sicut Suid. Πεττεύει, μεταφέρει: dicens metaph. sumtam esse ἀπὸ τῶν πεττῶν: solent enim ii in tabula modo huc, modo illuc traduci. Idem in h. l. Καὶ ὁ δραπέτης, ὁ ἀποδρῶν τῆς δουλείας, ὁ τὸ δρᾶν πεττεύων, exp. φεύγων, Fugiens, Refugiens. Philo V. M. 1. Τύχης γὰρ ἀσταθμητότερον οὐδὲν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης, Rerum humanarum sursum deorsumque aleam quandam ludit, Turn. Malim ego exponere cum Hes. et Suida, μεταστρεφούσης. Apud Hes. vero hæc leguntur, Πεσσεύων, μετατίθεσο τὴν γνώμην πρὸς τὸ κρεῖττον: pro quo non male REPONITUR Πεσσεύου. [" Ammon. 85. Mœr. 317. et n., ad Timæi Lex. 217. Brunck. Aristoph. 2, 54. Thom. M. 556." Schæf. Mss. * Πέττευμα, Nicet. Annal. 15, 4. * Πεσσευτὴρ, unde] Πεσσευτήριος, Quo utuntur οἱ πεσσεύοντες, i. q. πεσσικός. Attice DICITUR Πεττευτήριος: ut πεττευτήριον πλινθίον: de quo vide in Πεττευτικός. [" Πεττευτήριον, ad Mœr. 307. ad Timæi Lex. 218." Schæf. Mss.] Πεσσευτὴς, SIVE Πεττευτὴς, Qui calculis ludit. Calculator vero pro Ratiocinatore ponitur. Utitur Plato de LL. 1. Item Polyb. 1, (84, 7.) Πολλοὺς μὲν γὰρ αὐτῶν ἐν ταῖς κατὰ μέρος χρείαις ἀποτεμνόμενος καὶ συγκλείων, ὥσπερ ἀγαθὸς πεττευτὴς, ἅμα καὶ διέφθειρε. Πεσσευτικὸς SIVE Πεττευτικὸς, Ad eos pertinens qui calculis ludunt, i. q. πεσσευτήριος. Item Calculis ludendi peritus, Qui calculorum lusum probe callet. Plato de LL. 1. Ἆρ' οὖν ὁ δίκαιος, ἀγαθὸς καὶ χρήσιμος κοινωνὸς εἰς πεττῶν θέσιν, ἢ ὁ πεττευτικός; ubi etiam nota πεττῶν θέσις. Idem 2. Πεττευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὸς ἱκανῶς οὐδ' ἂν εἷς γένοιτο, μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, Peritus lusus calculorum vel tesserarum nemo evadat. Et ἡ πεττευτικὴ, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars s. Scientia ludendi calculis. At πεττευτικὴ παιδιὰ, Ludus calculorum. Eust. 1397. cum annotasset ὑπομνηματιστὰς Platonis Phædro, ubi dicit Ægyptios primos πεττείαν invenisse, non intelligere τὴν παρ' Ἕλλησι πεττείαν, sed τὴν τοῦ λεγομένου πεττευτηρίου, subjungit, Καταγράφεσθαι γάρ τι πλινθίον ὥσπερ ἐν τῇ πεττευτικῇ παιδιᾷ, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἔτι δὲ τὰ ἐλλειπτικὰ πραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι. [Plato Alcib. 1. c. 16. " Ad Mœr. 307. ad Timæi Lex. 218. Kuster. Aristoph. 72. Πεττευτικὴ, Athen. 1. p. 27." Schæf. Mss.]

Πεττεία, ἡ, Calculorum lusus, ἡ πεττευτικὴ παιδιὰ, Eust.: Athen. (16.) Οὐ παρὰ τοῦ Μεγαλοπολίτου Διοδώρου ἢ Θεοξένου μαθόντες τὴν πεττείαν, ubi etiam interpretari queas Artem ludendi calculis, Scientiam ludendi calculis, τὴν πεττευτικήν. Aristot. Rhet. 1. recensens quæ παιδιαὶ sint ἡδεῖαι, sc. in quibus vincere datur, Καὶ ἀστραγαλίσεις, καὶ σφαιρίσεις, καὶ κυβείας καὶ πεττείας: quas distinguit ἀπὸ τῶν ἐσπουδασμένων παιδιῶν, qualem esse dicit venationem. Κυβεία, quæ aleæ nomine continetur, interdicta infamisque Romanis etiam legibus: honesta vero ἡ πεττεία, quæ nullam subit aleam, sed ingenio peragitur ac arte. [" Ad Mœr. 307. ad Timæi Lex. 217. Brunck. Aristoph. 2, 53. Soph. 3, 526. Heind. ad Plat. Phædr. 340. Thom. M. 213. 556. Πεσσεία, Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. Mss.] Πεττειάω, i. q. πεττεύω, Calculis ludo: Hes. πεττειᾷ, παίζει.

" Διαπεττεύων, Hes. μεταφέρων, Transferens: dicens esse metaph. ἀπὸ τῶν πεττῶν. Sed Idem Διαπεττεύεσθαι exp. etiam πεττοῖς ἀποπαῖξαι, Tesseris ludere: addens, usurpari etiam pro συντελέσαι." " Μεταπεττεύω, Mutatis calculis ludo, ut ii, qui calculos initio male posuerunt, postea rectius collocant et promovent. Metaph. Plato Minoë, Ἴσως γὰρ οὐκ ἐννοεῖς ταῦτα μεταπεττευόμενα ὅτι ταυτά ἐστι, pro Eadem esse etiamsi transponantur ac

"transmutentur." ["Simon. Dial. p. 11." Schæf. Mss. Aristænetus p. 57. * Ὑποπεττεύω, unde * Ὑποπέττευμα, Plut. 10, 107. Νεοσσοῖς δὲ καὶ σκύμνοις τούτων, δι' ἡλικίαν εὐαγώγοις καὶ ἁπαλοῖς οὖσιν, πολλὰ καὶ ἀπατηλὰ μειλίγματα καὶ ὑποπεττεύματα προσφέροντες καὶ καταφαρμάττοντες. Reiskius suspectum habet. Possit autem deduci ab ea τοῦ πεσσὸς signif., qua pro Lana ad pharmaca excipienda ponitur.]

ΠΙΣΣΑ, SIVE Πίττα, ἡ, Pix, Il. Δ. (277.) μελάντερον ἠΰτε πίσσα Φαίνετ': Ovid. Pice nigrior, Virg. picis atræ massa. Herodian. 8, (4, 30.) Δᾷδας ἐπέβαλλον ὁμοίως πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας: (26.) Κιρνῶντες θείῳ τε καὶ ἀσφάλτῳ, πίτταν ἑλόντες, κοίλοις σκεύεσιν ἐμβαλόντες λαβὰς ἐπιμήκεις ἔχουσι, Sulphur bitumine ac pice mixtum, doliolis quorum manubria longiora, immittebant, Polit.: Plut. (8, 336.) de picea et pinu, Πίονα καὶ πεπειραν ἔχει τὴν φύσιν, ὥστε πίσσαν ἀποδακρύειν καὶ ῥητίνην: Plin. Arborum succo manantium picem resinamque. Diosc. 1, 95. Πίσσα, ἡ μὲν ὑγρὰ, ἣν ἔνιοι κῶνον καλοῦσι, συνάγεται μὲν ἐκ τῶν λιπαρωτάτων ξύλων, πεύκης καὶ πίτυος, 98. Ἡ δὲ ξηρὰ πίσσα, ἑψομένης τῆς ὑγρᾶς γίνεται· καλεῖται δὲ αὐτὴ ὑπ' ἐνίων παλίμπισσα: de qua, sc. de pice arida, intelligendus est l. Hom.: de altera autem, verba Plutarchi et Plinii: de utravis, quæ ex Herodiano citavi. Plin. coctæ picis duo genera facit, spissum liquidumque, 24, 7. Idem 16, 11. Pix liquida in Europa e tæda coquitur. Et mox, Sequens liquor, crassior jam, picem fundit. Hæc rursus in cortinas æreas conjecta, aceto spissatur, et coagulata, Brutiæ cognomen accipit. De arboribus vero picem fundentibus vide plura 14, 20. 16, 10. Schol. Nicandr. Ἀ. (488.) Καὶ ποτὲ κεδρινέης πελάνου βάρος ἔμμορε πίσσης, annotat eum πίσσαν vocare πᾶν τὸ ἀποστάζον. Sed et ibi pro Pice cedrina accipere nil vetat, cum Plin. 14, 20. scribat, terebinthos, lentiscos, mastichen, cupressum fundere picem liquidam et resinam tantum, cedrum vero, crassiorem et ad pices faciendas. De differentia picis et resinæ, necnon de generibus picis, hæc inter alia Gorr., Πίσσα, Pix: nihil aliud est quam fluxus combustæ in tæda sua resinæ; quod enim e viventibus plantis destillat, Resinæ nomine donatur. Item vero incensa in furnis eadem materia, picis appellatione fluit, et canaliculis quibusdam circa pyram compositis excipitur. De pinu fere omnis est, ut Theophr. inquit, quanquam in Syria terebinthi quoque picem ferant: e picea quoque, cedro, palma, abiete, strobilo colligitur. Quæ prima diffluit, simplex et liquida tantum est: quæ postrema venit, siccior paulo, sed quæ tamen liquidæ nomen adhuc retineat; sicca enim pix fit, alterutra earum iterum decocta, ideoque a quibusdam NUNCUPATUR Παλίμπισσα. || Πίσσα dicitur a quibusdam et ἡ κόνυζα, ut habetur ap. Diosc. Ratio est a glutinoso ejus lentore, quod, ut ait Plin., trita mellis odorem habeat, digitis tactu ejus cohærentibus. Gorr. ["Wessel. Diss. Herod. 59. ad p. 367. Toup. Opusc. 1, 139. 2, 244. Emendd. 1, 214. ad Diod. S. 1, 102 ad Lucian. 1, 66. 310. ad Charit. 751. 784. Wolf. ad Herodian. xxii. Jacobs. Anth. 7, 327. 9, 10. Coray Theophr. 245. Μελάντερος πίσσης, Bast Lettre 56. Τὸ ἐκ τῆς πίττης ἔλαιον, 126. Μῦς πίττης γεύεται, Demosth. 1215, 10." Schæf. Mss. "E cedro, Manetho, 6, 462." Wakef. Mss. Geop. 16, 18. Quint. Sm. 9, 454. Alciphr. 3, 28. Τῷ τῆς πίττης ἐλαίῳ ἀλείφειν.]

Πισσοειδὴς SIVE Πιττοειδὴς, Qui speciem picis gerit. [* Πισσόκαυτος, unde] Πισσοκαυτέω SIVE Πιττοκαυτέω, Eliciendæ picis gratia uro, Theophr. H. Pl. 9, 2. Πιττοκαυτοῦσι πεύκην, Picem ex arbore elicio et eximo, quod fit tædis exectis, Bud. Πισσόκηρος, ὁ, vocab. τῶν μελιττουργῶν, Aristot. H. A. 9, 40. Ἡ δὲ συνεχὴς ἀλοιφὴ τούτῳ, (sc. τῇ μίτυϊ,) πισσόκηρος, ἀμβλύτερον καὶ ἧττον φαρμακῶδες τῆς μίτυος. Plin. 11, 7. Prima fundamenta Commosin vocant periti, secunda Pissoceron, tertia Propolin. Et mox, Commosis crusta est prima, saporis amari: Pissoceros super eam venit, picatus modo, ceu dilutior cera. [* Πισσόκηρον, Gl. Maltana, leg. Malta. * Πιττοκόπος, J. Poll. 7, 165.] Πισσοκοπέω, Pice oblino s. circumlino, i. q. πισσοκωνάω. Hes. Κωνῆσαι, πισσοκοπῆσαι, καὶ κύκλῳ περιενεγκεῖν. Attici DICUNT Πιττοκοπέω, [J. Poll. l. c.] Unde πιττοκοπούμενος, Qui pice illinitur, Alexis ap. Athen. (565.) Πιττοκοπούμενόν τιν' ἢ ξυρούμενον ὁρᾷς: quo cum cf. l. in Πιττόω citandum. ["Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 294. (Cod. Bodl. περιττοκ.)" Kall. Mss. "Ad Lucian. 1, 691." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 5, 4, 5. Πιττοκοπηθέντα ξύλα. Omnino vide Barker. ad Etym. M. 1100. ubi et * Πισσοκοπία, Aret. 7, 2. * Πιττοκοπικὸς, J. Poll. l. c.] Πισσοκωνάω, Pice circumlino, [Barker. ad Etym. M. 1099-1100. * Πισσοκωνέω, ibid. * Πισσοκονέω, Schn. Lex. * "Πισσοκωνία, Wessel. Diss. Herod. 59." Schæf. Mss. Hesychio πίσσῃ χρίεσθαι, ex Herod. Apud Eund. in v. Κωνῆσαι, extat etiam * Πισσοκονία, ἡ νῦν * Πισσιδία, ᾗ χρίουσι τὰ παρίσθμια τῶν προβάτων. Vide Schn. Lex. Suppl. v. Κωνάζω, Barker. l. c. 1098-1112.] Πισσοκώνητος, ὁ, ἡ, Pice circumlitus, circumcirca obductus. Æschyl. et Cratinus πισσοκώνητον μόρον appellant ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν. Hæc fere Hes. in Κωνῆσαι et Πισσοκώνητος: ubi et alia quædam reperies, sed depravata. [Phot. Πισσοκωνήτῳ πυρί· τῷ * εὐκαύτῳ· ἐπεὶ τὰ καιόμενα πίσσῃ χρίεται· Αἰσχύλος Κρήσσαις. Πισσοκώνητος, * Πισσοκόνιτος, Barker. ad Etym. M. 1099-1111. * Πισσοκωνίζω, Schn. Lex.] Πισσοτρόφος, Picem olens, fundens, manans. Plut. (8, 570.) Οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμενοι τόποι τὰ δᾳδώδη καὶ π. τῶν φυτῶν, μάλιστα πεύκας καὶ στροβίλους, ἐκφέρουσι. De quibus arboribus vide et in Πίσσα. Sed ibi in vulg. Edd. SCRIPTUM Πισσότροφα. [* "Πισσόχριστος, Hes." Wakef. Mss.]

Πισσαλιφὴς, Pice oblitus, Eust. 1561. Ἀνηλιφὴς ναῦς, ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πίσσῃ· καὶ πισσαλιφὴς, ἡ πεπισσωμένη. Πίσσανθος, Picis flos: id dicitur, inquit Gal. 2 de Simpl. Med. Fac., quod oleosum in pice liquida superne fluitat. Id autem est, ut Idem ait, multo tenuiorum quam pix ipsa partium, s. ejus compagem, s. etiam facultatem spectemus. P. Ægin. 13, 74. idem videtur τῆς ὀῤῥοπίσσης nomine intelligere. Scrib. Larg. c. 40. ait, Picis florem, quod πισσέλαιον appellant: quamvis Gal. eo loco πίσσανθος et πισσέλαιον plurimum inter se differre scribit. Gorr. Vide et Πισσέλαιον. Πισσάσφαλτος, Pix bitumine mixta, Bituminis genus picem odore referens, Plin. 24, 7. Est et pissasphaltus, mista bitumine pice, naturaliter ex Apolloniatarum agro. Idem 35, 15. Est vero liquidum bitumen, sicut Zacynthium, et quod a Babylone invehitur. Liquidum est et Apolloniaticum: quæ omnia Græci πισσάσφαλτον appellant, ex argumento picis et bituminis. Attice DICITUR Πιττάσφαλτος. Diosc. 1, 101. Καλεῖται δέ τις καὶ πιττάσφαλτος, γεννωμένη ἐν Ἀπολλωνίᾳ τῇ πρὸς Ἐπιδαύρῳ, ἥτις ἐκ τῶν Κεραυνίων ὀρῶν συγκαταφέρεται τῇ τοῦ ποταμοῦ ῥύμῃ, καὶ ἐκβράσσεται κατὰ τὰς ᾐόνας, * βωλοειδῶς συμπεπηγυῖα, ὄζουσα πίσσης μεμιγμένης ἀσφάλτῳ. Marc. Emp. πισσάσφαλτον Lat. dici scribit Rubricam Scythicam. Πισσέλαιον, τὸ, Oleum picinum. Plin. 24, 5. de succo cedri, Fit ex eo et oleum, quod Pisselæon vocant: 23, 5. Picinum oleum appellat. Πισσέλαιον, inquit Gorr., Oleum picinum. Fit, ut tradit Diosc., e pice separato liquore aquoso, qui supernatat pici, sicut serum lacti. Nam expansa, quamdiu pix coquitur, supra eam vellera plura, halitu ejus madescunt, qui postea exprimitur in vas. Ob id puto idem esse cum τῇ ὀῤῥοπίσσῃ s. τῆς πίσσης ὀῤῥῷ, cujus sæpe Medici meminerunt. At non sic Gal., qui omnium solus, quod sciam, scribit l. 1. τῶν κατὰ Τόπους, dici πισσέλαιον Picem liquidam oleo permistam, πίσσανθος autem esse Id quod liquidæ pici superstat: quod tamen Dioscoridi πισσέλαιον est. Fortasse jam cœperat Galeni sæculo vera et antiqua τοῦ πισσελαίου signif. attribui medicamento ex oleo et pice liquida composito. Gorr. Vide et Πίσσανθος. ["Ad Charit. 751." Schæf. Mss. * "Πισσουργὸς, s. * Πιττουργὸς, Etym. M. 339." Wakef. Mss. * Πιττουργέω, Dionys. Hal. Epitome 20, 6. Ἡ πλείστη καὶ πιοτάτη ὕλη πιτ-

τουργεῖται. * Πισσούργιον, s. * Πιττούργιον, Strabo 5. p. 334.]

Ζώπισσα, ἡ, Pix cum cera derasa navibus maritimis, quam aliqui VOCANT Ἀπόχυμα. Diosc. 1, 99. Ζώπισσαν δὲ οἱ μὲν εἶπον τὴν ἐκ τῶν πλοίων ξυομένην ῥητίνην μετὰ τοῦ κηροῦ, καλουμένην ὑπ' ἐνίων ἀπόχυμα, οἱ δὲ τὴν πιτυΐνην ῥητίνην. Plin. 16, 12. Non omittendum, ap. eosdem Zopissam vocari derasam navibus maritimis picem cum cera: 24, 6. Zopissam eradi navibus diximus, cera marino sale macerata. Optima hæc a tyrocinio navium. Παλίμπισσα, Pix recocta, ut satis patet ex iis quæ in Πίσσα attuli e Diosc. itemque e Gorr. Quibus addo quæ Plin. scribit 24, 7. Liquida pix, oleumque quod πισσέλαιον vocant, quemadmodum fieret diximus. Quidam iterum decoquunt, et vocant Palimpissam.

Πισσώδης, SIVE Πιττώδης, Piceus, Pice abundans, plenus, Picem affatim fundens: πεύκη, Theophr. C. Pl. 1, [12, 2. 3, 9, 2.] Item Piceus, Picem referens: ut Lat. Picea nubes, caligo, i. e. Picem atrore suo referens, Atra in modum picis: sic πισσώδης τῇ χρόᾳ, Qui piceo colore est, Picem colore suo imitans, i. e. Ater, s. Niger. Intellige autem de Pice sicca. [* Πίσσινος s. Πίττινος, Aristoph. Pollucis 10, 185. " Fr. 244. Lucian. 2, 126." Schæf. Mss.] Πισσήεις, i. q. πισσώδης, Picem colore imitans, sicut Lat. Picea caligo, nubes, Nicander Θ. (716.) de phalangiorum generibus, ὁ μὲν, αἰθαλόεις ῥὼξ Κέκληται, πισσῆεν, ἐπασσύτερος ποσὶν ἕρπει, ubi et Schol. πισσῶδες, μέλαν: πισσῶδες, inquam, διὰ τὸ τοιοῦτον εἶναι τὴν χρόαν ἢ τὴν πνοήν. [" Ad Charit. 751." Schæf. Mss. " Manetho 4, 346." Wakef. Mss.] Πισσηρὸς, Piceus, h. e. vel E Pice confectus, vel Picem referens. Πισσηρὰ κηρωτὴ, inquit Gorr., est Ceratum rosaceo oleo et arida pice constans, Gal. Comm. 1 εἰς τὸ περὶ Ἀγμῶν. [Athen. 524. πισσηρῶν μόρον, male autem editur πισσήρων in Ed. Schw. * Πισσήρης, Æsch. Cho. 266.]

Πισσίτης, ut πισσίτης οἶνος, Vinum picatum, Pice conditum, Diosc. 5, 48. Οἶνος π. σκευάζεται διὰ πίσσης ὑγρᾶς καὶ γλεύκους. Ubi vide sequentia. Plin. 23, 1. Novitium resinatum nulli conducit: innocentius pice sola conditum. Sed et picem meminisse debemus non aliud esse quam combustæ resinæ fluxum. Paulo post, Ad omnia hæc utilius id quod sponte naturæ suæ picem resipit, picatumque appellatur. Ubi etiam nota quid SIT Πίσσα. Plut. (8, 690.) Ἐκ δὲ τῆς περὶ Βίενναν Γαλατίας ὁ πισσίτης οἶνος κατακομίζεται, διαφερόντως τιμώμενος ὑπὸ Ῥωμαίων: Martial. 13. Hæc de vitifera venisse picata Vienna Ne dubites. Meminit et Plin. Picatorum ap. Viennenses vinorum, 14, 4. Idem et πισσίζων οἶνος dicitur a Schol. Aristoph. [Ἀ. 189. " Πισσίτης οἶνος, Toup. Opusc. 2, 244. Jacobs. Anth. 7, 327." Schæf. Mss.]

Πισσίζω, Sum πισσώδης, s. πισσήεις, Sum piceus, h. e. Picem imitor colore, vel odore. Apud Diosc. 7. Πισσίζει τὴν χρόαν, Picem colore refert, Piceo colore est, i. e. Atro in modum picis. Item πισσίζων οἶνος, Vinum quod picem odore refert, sponte naturæ suæ picem refert, Vinum picatum. Sic enim Plin. vocari ejusmodi vinum tradit paulo ante in Πισσίτης.

Πισσόω, SIVE Πιττόω, Pico, Pice oblino, incrusto: ut Πιττοῦν ναῦν, Navem picare. Unde ap. Eust. ἡ πεπισσωμένη ναῦς, quæ et πισσαλιφής. Schol. Aristoph. scribit πιττοῦν proprie esse τὸ τὰς πλατείας ναῦς πίσσῃ χρίειν. Item in Geop. πιττοῦν vasa et dolia, ut Colum. dicit itidem de vase, Ferventissima pice infusa picatur. A Medicis corpora etiam ἐπιττοῦντο, ut in Πίττωσις pluribus referetur. Ii etiam, qui glabram et depilem cutem suam esse volebant, ἐπιττοῦντο s. ἐπιττοκοποῦντο, Pice illinebantur: præsertim in balneis, ut ex h. l. Suidæ patet, Τήν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιροῦντας, καὶ τὰς παρατιλτρίας ἐξελαύνοντας, ubi sicut πίττα et παρατίλτριαι copulantur, sic in Philostr. V. S. de Scopeliano, Ὡς ἐκδεδωκὼς ἑαυτὸν πίττῃ καὶ παρατιλτρίαις. Verbi autem πιττοῦν et πιττοκοπεῖν hæc sunt exempla. Clem. Alex. Pæd. 3. Διὰ τούτους γοῦν πλήρεις αἱ πόλεις πιττούντων, ξυρόντων, παρατιλλόντων τοὺς θηλυδρίας τούτους. Et alibi, Ὥσπερ ἑτέρους ὁρῶ κιναίδους ἐνθάδε πολλοὺς ἐν ἄστει πεπιττοκοπημένους. Athen. 12. Γίνονται παρ' αὐτοῖς πάνυ καλοὶ τὰς ὄψεις, ἅτε τρυφερῶς διαιτώμενοι καὶ λεαινόμενοι τὰ σώματα· πάντες δέ οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες βάρβαροι πιττοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα. Ubi etiam addit, ap. Tyrrhenos hujusmodi τεχνιτῶν publica esse ἐργαστήρια sicut κουρέων ap. Græcos. Lucian. (2, 391.) Τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη καὶ τὸ σῶμα ὅλον. Plin. 14, 20. de resina, Pudetque confiteri maximum jam honorem ejus esse in evellendis virorum corpori pilis. In tormentis etiam ἐπιττοῦντο: unde πισσοκώνητος μόρος. Vide Καταπιττόω. [" Πισσόω, Casaub. ad Athen. 125. Bergler. Alciphr. 383. T. H. ad Plutum p. 411. ad Lucian. 1, 691. 2, 333. Phryn. Ecl. 180. Thom. M. 690. Brunck. Aristoph. 1, 284. Πιττόω, Ind. Græc. in Clem. Alex. Schol. Aristoph. Πλ. p. 412. H., Kuster. Aristoph. 16. * Πιττάω, ibid." Schæf. Mss. * Πίσσωσις s.] Πίττωσις, ἡ, Picatio, Picis ad cutem illitio; Dropax simplicissimus, pice arida cum exiguo oleo liquata, cutique, dum calet, illita. Species est dropacis, qui cum multiplex esse possit variaque materia ad varios usus constare, qui simplicissimus est, atque ita ut dictum est, apparatus, π. appellatur. Adhibetur id remedii genus vel corpori universo, vel certis interdum partibus. Raduntur primum pili, vel psilothro avelluntur: deinde pix modico soluta oleo calensque, cuti superlinitur, et priusquam plane refrixerit, avellitur: deinde rursum, ut ante, admovetur et avellitur, atque hoc identidem repetitur, quantum medendi ratio postulat, vel uno eodemque die, vel pluribus. Inter alia movet atque adauget calorem nativum, unaque sanguinis copiam allicit, quam, quia poros opplet, diffiari vetat: proindeque εἰς σάρκωσιν, h. e. ad reparandam carnem, optimum medicamentum a Gal. perhibetur: præsertim si diutius parti adhæreat, nec sæpe uno die mutetur. Gorr. Vide et Gal. τῶν κατὰ Τόπ. 1. Aëtiumque 9, 36. In VV. LL. annotatur, mangones quoque πιττώσει usos fuisse in iis quibus graciliores essent artus. In iisd. πίττωσις dicitur esse etiam παρατιλμὸς, s. Vulsura picis ministerio facta, mollibus et cinædis usitata: qui ob id vulsi ac depilati, item πεπισσωμένοι s. πεπιττοκοπημένοι dicuntur. Item in Geop. π. dicitur, cum vasa fervente pice infusa picantur. Solent enim dolia pice illini: [6, 6, 3. 7, 12, 24. " Πίττωσις, Ind. Gr. in Clem. Alex." Schæf. Mss. " Πίσσωσις, Hes. in voce, Suid. v. Ἀσφαλτῖτις." Boiss. Mss. * Πισσωτέον, Geop. 6, 3, 8.] Πιττωτὴς, Qui pice illinit, ap. Lucian. (3, 384.) De πιττωτοῦ autem ministerio vide quæ in Πιττόω et Πίττωσις dicta sunt. [" Thom. M. 690." Schæf. Mss.] Πιττωτὸς, Picatus, h. e. Pice illitus. At πιττωτὰ φάρμακα, Gal. ad Gl. Medicamenta quibus pix admiscetur. Alii e Plinio interpr. Medicamenta picea s. resinosa. " Ἀπίσσωτος, Attice." Ἀπίττωτος, Qui picatus s. pice illitus non est. [Barker. ad Etym. M. 1106. 1109. 1112. Strabo 2. p. 125.] " Perperam in VV. LL. pro hoc " ἀπίττωτος scriptum Ἀπιττῶος." [* Εὐπίσσωτος, Geop. 10, 54, 3. * Ἀναπισσόω, Geop. 6, 8, 3. * Καταπισσόω, s.] Καταπιττόω, i. q. πιττόω, Pico, Pice oblino. Ac sicut πιττοῦν docui fuisse vile τῶν παρατιλτριῶν ministerium, glabram et depilem cutem picis illitum reddentium, sic καταπιττοῦν quoque accipi manifestum fit e Clem. Alex. Pæd. 3. Οἳ σφᾶς καταπιττοῦσι καὶ τὰς τρίχας τοῖς ἀνασπῶσι πάντα τρόπον παρέχουσι. In tormentis etiam tortis quæst. κατεπίττουν eos, e quibus confessionem cruciatu extorquere volebant, aut alioqui de quibus pœnas sumebant. Quo sensu accipiunt quod ap. Aristoph. Ἐκκλ. (829.) legitur, καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρεσεν, Πάλιν κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην, Vellicabat et cruciabat. Et pass. signif. καταπιττοῦται, Quæstione s. generalius In supplicio cruciatur calida pice affusa, vel illita. Bud. interpr. Pice fervente torqueri. Plato Gorg. (473.) Κἂν ἀδικῶν ἄνθρωπος ληφθῇ τυραννίδι ἐπιβουλεύων, καὶ ληφθεὶς στρεβλῶται καὶ ἐκτέμνηται, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάηται, καὶ ἄλλας πολλὰς καὶ μεγάλας καὶ παντοδαπὰς λώβας αὐτός τε λωβηθεὶς, καὶ τοὺς αὐτοῦ ἐπιδὼν παῖδάς τε καὶ γυναῖκα, τὸ ἔσχατον ἀνασταυρωθῇ ἢ καταπιττωθῇ, οὗτος εὐδαίμων ἔσται.

De quo genere supplicii intellexit Plautus in Captivis, At pol te, si hic capiat senex, Atra pix agitet apud carnificem, ac tuo capiti illuceat. Sed et Lucr. tormenta quædam ac pœnas recensens sit, Verbera, carnifices, robur, pix, lumina, tædæ. [" Pice interdum oblinebant hos qui ad ignis supplicium condemnati erant, Heraclides Pont. ap. Athen. 524. Ἅπαντας, ὧν κύριοι κατέστησαν, μετὰ τῶν τέκνων κατεπίττωσεν· ὧν καιομένων κ. τ. λ." Schw. Mss. " Ind. Græc. in Clem. Alex. v. Πιττόω, Jacobs. Anth. 9, 361. T. H. ad Plutum p. 413. Heind. ad Plat. Gorg. 90." Schæf. Mss. * Καταπίττωμα, Nicet. Annal. 19, 9. * Καταπίττωσις, Schn. Lex. sine Auctore. * Περιπισσόω, Barker. ad Etym. M. 1104. 1111-2. * Συμπισσόω, Sext. Emp. M. 1, 271.] Ὑποπιττόω, Pice sublino, subungo. Aristoph. pro Subagito posuit. Nam Schol. ὑπεπίττουν ap. eum exp. ἐκίνουν, συνῆλθον, vel etiam κατεφίλουν, Πλ. (1093.) Ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον: verba adolescentis cujusdam, qui a vetula amabatur.

" Πιττεύω, affertur pro Pico, Pice oblino; sed " sine exemplo."

[* Πισσιδία, * Πισσία, Barker. ad Etym. M. 1105. 1110. Vide Πισσοκονία.]

Πιττάκιον, τὸ, Pugillares et tabula e fusili pice ad exarandum conflata, VV. LL.: Bud. simpliciter exp. Tabella, afferens e Diog. L. Cratete (6, 89.) p. 302. Προσθεὶς οὖν πιττάκιον τῷ μετώπῳ, ἐπέγραψε, Νικόδρομος ἐποίει. Utitur et Justinian. Nov. Const. Edicto 7. Ταῖς προσφερομέναις παρ' αὐτῶν τῶν συναλλακτῶν ὁμολογίαις ἢ π. ἢ λογοθεσίοις τῇ ἐκείνων καταγραφεῖσι χειρί. Eust. 633. annotat vocabulum esse ἰδιωτικώτερον, et sicut δέλτος dicitur διὰ τὸ δελτωτὸν σχῆμα, sic etiam πιττάκιον, διὰ τὸ τετραγωνίζεσθαι πτυσσόμενον ὁμοίως πως τῷ τῆς χυτῆς πίττης σχηματισμῷ: ubi etiam de synonymis πίναξ s. πινάκιον et πυξίς. Lampridius Pittacium pro Albo prætoris usurpat: quod Matriculam vulgo appellant. At Cels. 3, 10. accepit pro Panno cui imponuntur medicamenta parti admovenda, ut fit in spleniis: Deinde habere duo pittacia, quæ latitudinem frontis longitudinemque æquent. Marc. Emp. Emplastrum facies, vel pittacium. Vide et Πλάτυσμα. [" Ad Mœr. 305. Wolf. Prol. Hom. 83. ad Diod. S. 2, 632. Ruhnk. ad Vell. p. 20. * Πεττάκιον, ad Mœr. l. c." Schæf. Mss.]

[* " Πίτταξιν, Corni fructus, Schol. Od. K. 242." Wakef. Mss.: Eust. habet * Πίτταξις.]

" ΠΙΣΥΓΓΟΙ, a Comicis quibusdam dicuntur οἱ " τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντες, Calceamentorum sutores, " Cerdones: ET Πισύγγια, eorum τὰ ἐργαστήρια, " Officinæ. J. Poll. 7, (82.) c. 21. de σκυτοτόμοις. " Meminit et Hes., πισύγγων afferens pro σκυτέων: " et πισύγγιον pro σκυτεῖον, Sutrina. Apud He- " phæst. (23.) πίσυγγοι ἐξεπόνησαν. Iidem Sutores " dicuntur et πέσσυπτοι: et Sutrinæ eorum πέσσυ- " πτα: si non mentiuntur Hes. Codd., in quibus legi- " tur Πέσσυμπτον, σκυτεῖον: Πεσσύπτη, * σκυτεύ- " τρια." [Alexander Ætolus Athenæi 699.]

" ΠΙΤΙΩΝ, Pitio, e Theophr. H. Pl. 7, 13. affer- " tur pro Bulbi quodam genere. Ubi tamen et " vulg. Edit. et Gaza habent ὀπιτίων. Apud Plin. " vero, 19. sub finem c. 5. Pythion pro hoc legitur."

ΠΙΤΥΡΟΝ, τὸ, Furfur; Pellicula quæ a frumento inter molendum abscedit. Theophr. de frumento trimestri, περὶ τριμήνου σίτου, ut Bud. ex eo refert, Καὶ γὰρ οὐδὲ πίτυρον ἔχειν πολύ: sic Plin. 18, 8. Est et bimestre circa Thracium sinum, quod quadragesimo die quam satum est, maturescit; mirumque nulli frumento plus esse ponderis, et furfuribus carere. Locus Theophrasti desumtus ex H. Pl. 8, 4. Item Diosc. 2, 107. de tritici usu medico, Τὸ δὲ πίτυρον σὺν ὄξει δριμεῖ λέπρας ἀφίστησι καταπλασσόμενον θερμόν. Gorr. quoque Πίτυρα interpr. Furfures: addens, Dicuntur et ἀφαίρημα, Lat. etiam Canicas et Apludas vocant: unde Caniceceus panis furfureus est Pacuvio. Hesychio πίτυρα sunt τὰ τῶν σίτων ἢ κριθῶν φλοιά, Cortices frumenti vel hordei, quibus grana frumenti et hordei integuntur. Aliud autem signif. Ἄχυρα, Acera: unde ἀχυρώδης ἄρτος, Panis acerosus, Fest. || Capitis quoque sordes furfuribus similes, πίτυρα dicuntur. Lat. quoque Furfures appellant: unde πιτυρίασις. Diosc. 2, 144. de malva, Μετὰ δὲ οὔρου καταπλασθεῖσα ἀχῶρας, sic enim reponendum pro ἰχῶρας, καὶ πίτυρα ἰᾶται. Unde Plin. 20, 21. Ulcera manantia in capite sanant in urina putrefactæ: radix decocta furfures capitis. Sic alibi. || Quæ in urinis similia furfuribus visuntur, πίτυρα, Latinisque item Furfures nominantur: unde πιτυρῶδες οὖρον, de quo mox. [" Theocr. 2, 33. ad Diod. S. 1, 183. ad Charit. 370. Mœr. 305. et n." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Πιτυροειδὴς, Furfuribus similis, Furfurum speciem gerens: ut πιτυροειδῆ σώματα, quod vide in Πιτυρίασις. Item πιτυροειδεῖς ὑποστάσεις in urinis, quas Hippocr. πιτυρώδεας ὑποστάσιας appellat. Actuar. de Urinis 1, 15. Πιτυροειδεῖς δ' εἰσὶν ὑποστάσεις, αἳ δὴ πιτύροις ἐοίκασι σίτου ἀκριβῶς ἀληλεσμένου. Ubi Interpres, Furfuraceæ vero hypostases sunt, quæ videntur similes furfuri bene moliti tritici. Tales hypostases dicit habere etiam μῆκος διωρισμένον καὶ ὡς πίτυρα ἄντικρυς φαίνεσθαι. [Alex. Trall. 1. p. 4.] Πιτυρώδης, Furfurosus, etiam Furfuraceus, Diosc. 1, 80. de styrace, Διαφέρει δ' αὐτοῦ ὁ ξανθὸς καὶ λιπαρὸς, ῥητινώδης· φαῦλος δὲ, ὁ πιτυρώδης. Unde Plin. Colos præfertur rufus et pinguiter lentus, deterior furfurosus. Item in urina πιτυρώδης ὑπόστασις dicitur, ut Gorr. annotat, Furfuracea hypostasis s. Furfuribus similis. Hippocr. Prognost. Κρημνώδεες δὲ ἐν τοῖσι οὔροισι αἱ ὑποστάσιες, πονηραί· τουτέων δὲ εἰσι κακίους αἱ πεταλώδεες· αἱ λευκαὶ δὲ καὶ λεπταὶ, κάρτα φλαῦραι· τουτέων δ' ἔτι κακίους εἰσὶν αἱ πιτυρώδεες. Unde Cels. 2, 4. Deterior urina est, in qua quasi fila quædam tenuia atque alba subsidunt: pessima ex his si tanquam e furfuribus factas nubeculas repræsentant. [Theophr. C. Pl. 1, 5, 4.]

Πιτυρίας SIVE Πιτυρίτης ἄρτος, Panis furfuraceus, furfureus. Dicitur qui post excussam tenuissimam farinam e reliquo conficitur. Furfuris habet plurimum, et minus purioris farinæ. Quare parum alit, ventrem vero multis excrementis replet, et facile etiam subsidet. Et quia furfur nonnihil habet facultatis detersoriæ, ideo intestinis irritatis cito dejicitur: proinde et pauco fermento et leni subactione opus habet. Ei contrarius est panis purissimus. Inter utrumque medius EST Αὐτόπυρος SIVE Συγκομιστὸς, ut qui e toto tritico, nulla vel farinæ vel furfuris ademta parte fiat. Hæc inter alia e Gorr. Athen. (114.) Βρωτίμην τε καλεῖσθαι τὸν πιτυρίτην ἄρτον, ὃν σύκονον ἢ γεύκονον ὀνομάζουσιν Ἀμερίας καὶ Τιμαχίδας, ubi βρωτίμην esse volunt quem Cic. Panem cibarium appellat, Plaut. Sordidum, i. e. ῥυπαρὸν s. κιλίκιον, (quia et Apul. 6. inter Cibarium et Sordidum non videtur distinguere,) Terentius Atrum: quippe qui e solis propemodum furfuribus constet. Oppositus huic sive πιτυρίτῃ aut ῥυπαρῷ ἄρτῳ, s. βρωτίμῃ, est ὁ καθαρὸς ἄρτος, Purus panis: Plato Comicus ap. Athen. (110.) Κἆτ' ἄρτους ἧκε πριάμενος μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους κιλικίους. Inter hos medius αὐτόπυρος ex ea farina cui furfures ademti non sunt. Item Gal. Meth. Therap. 14. Ὁ δὲ πιτυρίας ἀδρομερέστερος. Item J. Poll. 6, 11. de panum generibus, Οἳ δὲ εἰσὶ φαυλότεροι, πιτυρίαι. [" Bergler. Alciphr. 83." Schæf. Mss.]

[* Πιτυρηνὸς, * Πιτύριος, Furfureus, ἄρτος, Hes.]

[* Πιτυριάω, unde] Πιτυρίασις, Furfures, Porrigo. Est ubi inter pilos quædam quasi squamulæ tenues et furfuraceæ surgunt, eæque a cute resolvuntur. Interdum madent, multo sæpius siccæ sunt, idque evenit modo sine ulcere, modo exulcerato loco, huic quoque modo malo odore, modo nullo accedente. Id malum fere in capillo fit, rarius in barba, aliquando etiam in supercilio, vel reliquo etiam corpore. Nomen inditum a similitudine, Cum caput immensa pexum porrigine ningit, Copia farris uti frendentibus edita saxis, quemadmodum Qu. Serenus cecinit. Sic Horat. Serm. 2, 6. impexa porrigine fœdum caput. Act. 2. περὶ Διαγνώσ. Παθ. c. 5. cum docuisset qua de causa πιτυρίασις oriatur: Κνηθομένων γὰρ τὴν κεφαλὴν ἀποπίπτει ὥσπερ τινὰ λεπτὰ πίτυρα, ἀφ' ὧν δὴ καὶ

τοὔνομα εἴληφεν. P. Ægin. 3, 3. Ἡ π., λεπτῶν καὶ πιτυροειδῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς ἢ καὶ τοῦ ἄλλου σώματός ἐστιν ἀπόσηξις: quæ definitio iisd. prope verbis et ap. Alex. Trall. legitur. Lat. autem definitio, quam attuli, petita est e Corn. Celso, 6, 2. Diosc. 5. Πιτυριάσεις σμήχει: ut Marc. Emp. remedia ponit ad porrigines detergendas. Idem Marc. videtur discrimen facere inter Pityriasin et Porriginem, c. 4. Pityriasin et porrigines capitis, quæ plerumque in perniciem se convertunt, nisi occurratur, perungi oportet assidue bulbis tritis. Plin. Furfures capitis appellat.

" Πιτυροῦσθαι, Furfuribus s. Porrigine infestari, " quæ πιτυρίασις dicitur, Hippocr. Prorrhet. 2. (p. " 109.) Λυσιτελέει δὲ καὶ πιτυρωθεῖσα ἡ κεφαλή."

[* Πιτυρίζω, unde * Πιτύρισμα, Porrigo, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Πιτυρίδες ἐλαῖαι, Furfuraceæ olivæ. Sic dicuntur Olivæ tritæ, ut habetur ap. Athen. (56.) Stringebantur autem, quo melius servarentur, antequam omnino maturescerent. Gorr. Verba Athen. hæc sunt, quæ e Philemone citat, Πιτυρίδες καλοῦνται αἱ φαῦλαι ἐλάαι· στεμφυλίδες δὲ, αἱ μέλαιναι. Quibus subjungit, Καλλίμαχος δὲ ἐν τῇ Ἑκάλῃ ἐλαῶν καταλέγει γεργεριμὸν πίτυρίν τε. Ubi etiam nota NOMIN. Πίτυρις. Gorr. vero non φαῦλαι legit, sed θλασταὶ, quod paulo ante l. c. habetur. Ii vero, qui φαῦλαι retinent, eas Olivas intelligunt, quas fert ἡ φαυλία ἐλαία ab Eust. nominata. Beroald. ap. Colum. πίτυριν interpr. Olivæ ossiculum, quem Græci πυρῆνα ἐλαίας etiam vocant, Colum. Sansam sive, ut quidam Codd. habent, Sampsam s. Samsam; atque ita transtulit Interpres Strabonis. [" Callim. 1. p. 433." Schæf. Mss.] " Ἐπίτυρον, τὸ, Edulium quoddam e confractis olivis: " quarum genus quoddam πιτυρίδες dicitur ap. Athen. " (l. c.) Meminit Varro L. L.: Cato c. 119. Colum. " 12, 47. necnon Plaut. Milite. Hes. ἐπίτυρα vocat " Fraces et olivarum magmata, i. e. τῶν ἐλαῶν ἐκ" πιέσματα. Sed corruptus ejus Codex habet ἐπί" τερα. Hæc e VV. LL."

ΠΙΤΥΣ, υος, ἡ, Pinus, a Πίττα derivatum fortasse, ut πητύα a πήττω: quod præ ceteris arboribus picem fundentibus magnam copiam fundat, ut e quibusdam ll. in Πίσσα citatis videre est, necnon in Πεύκη, quæ arbor huic similis est, ut tum Diosc., tum Hes. quoque tradit. Od. I. (186.) Μακρῇσίν τε πίτυσσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισι, Athen. 5. Ἐστεφανωμένος πίτυος στεφάνῳ, de Satyro, Plut. (8, 687.) Ἐστεφάνουν τῇ πίτυϊ τοὺς Ἴσθμια νικῶντας, ubi etiam quærit qua de causa ἡ πίτυς ἱερὰ Ποσειδῶνος ἐνομίσθη καὶ Διονύσου. Ibid. Ὡς ἴδιόν ἐστι στέμμα τοῦ Ποσειδῶνος ἡ πίτυς. Alia vide in Πεύκη, ubi etiam πίτυς ἀγρία, quod Plin. interpr., Pinaster, Pinus sylvestris. Item Herod. 6, (37.) Σφέας πίτυος τρόπον ἀπείλεε ἐκτρίψειν. Et mox, Ὅτι πίτυς μούνη δενδρέων πάντων ἐκκοπεῖσα βλαστὸν οὐδένα μετίει, ἀλλὰ πανωλέθρως ἐξαπόλλυται. Apud Gell. vero 8, 3. Quod Herod. parum vere dixerit unam solamque pinum arborum omnium cæsam, nunquam denuo ex iisd. radicibus pullulare. Τῇ πεύκῃ hoc πάθος tribuit Theophr. H. Pl. 3, 8. Ἀποκοπέντος δὲ τοῦ στελέχους, τὰ μὲν ἄλλα πάνθ᾽ ὡς εἰπεῖν παραβλαστάνει, πεύκη δὲ καὶ ἐλάτη τελέως ἐκ ῥιζῶν αὐτοετεῖς αὐαίνονται, καὶ ἐὰν τὸ ἄκρον ἀποκοπῇ. At Plin. 16, 10. Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat. Ubi si ad Theophr. verba allusit, ACCEPIT Πεύκη pro Larix. Aliter autem, nempe pro Picea, in h. l. 16, 24. Similem et decacuminatio rationem habet, cupressi, piceæ, cedri; hæ enim detracto cacumine aut ignibus adusto intereunt. Quibuscum cf. alium Theophr. l. in Ἐπικοπή citatum. Eod. cap. Necem affert si quis pino cacumen auferat vel palmæ. Idem 16, 9. Pinus atque pinaster folium habent capillamenti modo prætenue, longumque et mucrone aculeatum. Cui similem locum ejusd. Plinii et Theophrasti vide in Πεύκη. Gorr. vero Πίτυς interpr. Picea: dicens arborem esse pino similem, ab eaque tantum differre, quod pinguior ac tenuior folio sit, quodque minus alta minusque recta quam pinus assurgit: præterea et conum minorem nucleosque resina perfusos habere. [" Lennep. ad Phal. 48. ad Herod. 454. Toup. Opusc. 1, 361. Jacobs. Anth. 12, 20. Phryn. Ecl. 176. Præmium Isthmionicarum, Philipp. 33. Jacobs. Anth. 12, 130. Ejus mythologia, Villois. ad Long. 61. 95. ad Lucian. 1, 272. Πίτυος δίκην ἐκτρίβειν, Bentl. Opusc. 15. Wessel. Diss. Herod. 51. Plur. πίτυς, Longus p. 108. Tzetz. ad Lyc. p. 1022." Schæf. Mss. Oppian. Ixeut. 1, 23.]

Πιτυοκάμπη, ἡ, Eruca pinorum, Diosc. 6, 2. ubi refert quæ συμπτώματα τοῖς πιτυοκάμπην λαβοῦσι παρακολουθεῖ, et quibus remediis possint juvari. Plin. 23, 2. de sapa, Usus contra cantharidas, buprestin, pinorum erucas, quas Pityocampas vocant. Ubi etiam NOTA Πίτυς aperte eum interpretari Pinus. [" T. H. ad Lucian. 1, 225. Jacobs. Anth. 9, 481." Schæf. Mss. Schol. Ven. ad Bœot. 86. 375.] Πιτυοκάμπτης, ὁ, Qui pinus inflectit; Cognomen Sinis Centauri a Theseo interemti, Apollod. 3. fin. Οὗτος πιτυοκάμπτης ἐκαλεῖτο· οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτοντας ἀνέχεσθαι· οἱ δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν, καὶ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναρριπτούμενοι, πανωλέθρως ἀπώλλυντο: quem eodem modo Theseus occidit. Meminit et Plut. Theseo (8.) p. 8. meæ Ed., item Suid. in Θησεῖα. Item Ovid. Met. 7. Occidit ille Sinis magnis male viribus usus, Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto Ad terram late sparsuras corpora pinus. Ubi nota Ovid. quoque ACCIPERE Πίτυς pro Pinu: observa item interpr. VERBI Κάμπτω. [Schol. Eur. Hipp. 977. Paus. Cor. p. 111, 20. " Ad Lucian. 1, 222. 2, 120. Toup. Opusc. 1, 361. Valck. Hipp. p. 268. Jacobs. Anth. 9, 481." Schæf. Mss. * Σαρκασμοπιτυοκάμπτης, Aristoph. B. 966.] Πιτυόστεπτος, ὁ, ἡ, Pino redimitus, Epigr. [* " Πιτυοτρόφος, Jacobs. Exerc. 2, 123. Alcæus Mess. 10." Schæf. Mss.]

Πιτυκάμπτης, ὁ, pro πιτυοκάμπτης, Suid. v. Πίτυς. [* " Πιτυκάμπη, Πιτυκάμπτης, Jacobs. Anth. 9, 481. ad Lucian. 1, 122. Toup. Opusc. 1, 361." Schæf. Mss.] Πιτύστεπτος, pro πιτυόστεπτος, Pinea corona redimitus, Cujus tempora pinea corona vincta sunt. Suidas in Πίτυς ex Epigr. Πανὸς τειχήεσσα πιτυστέπτοιο καλιή: Ovid. itidem de Pane, Acuta pinu præcinctus caput. [" Jacobs. Anth. 8, 358. Crinagor. 7." Schæf. Mss.]

Χαμαίπιτυς, υος, ἡ, Humilis pinus, Herbæ nomen, de qua sic Gorr. Χαμαίπιτυς, Ajuga, Abiga, Thus terræ, Plin. (24, 6.) Nunc ab officinis et herbariis Iva muschata dicitur. Est Herba per humum serpens, incurvæ similis, foliis sempervivi minoris, sed multo tenuioribus, hirsutis et pinguioribus, circum ramos densis, odore pinus, flore tenui, luteo vel candido, radicibus cichorii. Est et altera ejus species ejusd. nominis, cubitalibus ramis, anchoræ modo incurvis, minutis crinibus, coma supradictæ: flos candidus, nigricans: semen olet pinum, ut superior. Tertia, masculus dicitur, parvula, lævior, foliis exilibus, candidis, pilosis, coliculo crasso et albo, flosculis melinis, semine pusillo secus alas, eod. odore quo ceteræ item species. Vide et Diosc. 3. sub fin. || Idem Diosc. eod. l., c. 171. scribit quosdam τὸ ὑπερικὸν vocare χαμαίπιτυν, διὰ τὸ τὴν περὶ τὸ σπέρμα ὀσμὴν ἐοικέναι πιτυΐνῃ ῥητίνῃ. Item Plin. 26, 8. Eadem præstat Hypericon, quam alii Chamæpityn, alii Corion appellant, oleraceo frutice, tenui, cubitali, rubente, folio rutæ, odore acri, semine in siliqua nigro, maturescente cum hordeo. [* Χαμαιπιτύϊνος, Diosc. 5, 80. οἶνος.]

Πιτυόεις, Pinis abundans. FEM. Πιτυόεσσα, Quæ pinis abundat, Pinorum ferax. Per contr. vero pro Πιτυόεις DICITUR Πιτυοῦς, ut Ὀποῦς, ET Πιτυοῦσσα pro πιτυόεσσα, sicut κοτινοῦσσα pro κοτινόεσσα, idque more Attico. Est vero Πιτυοῦς Oppidi nomen ap. Plin. 6, 5. itidemque Πιτυοῦσσα, Oppidi nomen, eod. l., c. 32. Idem et Insulas quasdam Πιτυούσσας memorat, 3, 5. Insulæ per hæc maria primæ omnium Pityussæ a Græcis dictæ, a frutice pineo. Itidem Steph. B. Πιτυοῦσσαι, νῆσοι διάφοροι, ἃς Πιτυώδεις καλεῖ Ἀλκμάν: quarum ἐθνικὸν esse DICIT Πιτυ-

ούσσιος. Meminit et Strabo 3. p. 72. Meminit et Eust., ita nominatas scribens ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πιτύων: qui Miletum quoque olim sic dictam testatur ob pinorum illic crescentium abundantiam. SED ET Πιτυόνησος, Insula a frutice pineo nominata, Plin. 4, 12. || Rursum Πιτυοῦσσα, Species Tithymalli, cujus folia sunt ἐμφερῆ τοῖς τῆς πίτυος, ut inter alia tradit Diosc. 4, 166. Ubi Πιτυόεις et Πιτυόεσσα non amplius signif. Pinis abundans, Pinei fruticis ferax, sed Pini speciem gerens, Pinum forma s. figura sua repræsentans. Meminit et Plin. 24, 6. Cum honore et Pityusa simili de causa dicetur, quam quidam in tithymalli genere numerant. Frutex est similis piceæ, flore parvo, purpureo. UBI Πίτυς videtur interpretari Picea, aliter quam supra in Πίτυς et Πιτυοκάμπη et Πιτυΐς. [" Πιτυοῦσα, Schol. Aristoph. Πλ. p. 186. et T. H. p. 187. Πιτυοῦσσα, Valck. Phœn. p. 370." Schæf. Mss.]

Πιτυώδης, i. q. πιτυόεις, h. e. vel Pinis abundans, vel Pinei fruticis speciem gerens. In priori signif. πιτυώδεις νῆσοι, Insulæ Pityodes, h. e. Pineo frutice abundantes, quæ et Πιτυοῦσσαι, ut e Steph. B. docui. Plin. quoque in fine l. 6. Pityodis Insulæ meminit. Et πιτυώδη χωρία, Plut. (8, 689.) Τὰ γὰρ πιτυώδη χωρία λέγουσιν ἡδὺν οἶνον τὴν ἄμπελον φέρειν. At πιτυώδης καρπὸς, Theophr. C. Pl. 1, 5. Fructus pineus, qui Conus quoque nominatur. || In VV. LL. Πιτυώδης exp. etiam, Habens formam lactis coagulati, ut sit a NOMINE Πιτύα pro Coagulum usurpato: pro quo scr. esse Πυτία supra docui. Apud Hes. tamen legitur ETIAM Πιτύνη, κνῆκος, ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων. || In VV. LL. autem Πιτύνη esse dicitur Vas picatum, quo vina reconduntur.

Πιτύϊνος, Pineus: ῥητίνη, Resina pinea, Resina e pinu: quod vide in Πεύκινος. Item πιτύϊνοι κῶνοι, Athen. (57.) ex Alex. Myndio: itidemque e Diocle Carystio πιτύϊνα κάρυα, quæ et πιτυΐδες et ὀστρακίδες nominantur. Item πιτύϊνος στέφανος. Plut. (8, 695.) Τὸν πρῶτον ἀγῶνα ἔθεσαν περὶ στεφάνου πιτυΐνου. Athen. dicit πίτυος στέφανος: quo præcinctus tempora dicitur πιτυόστεπτος. Plin. 15, 15. Pinea corona victores ap. Isthmum coronantur. Item πιτύϊνος οἶνος ap. Diosc. 5, 45. Vinum conditum lignis pini: quod quomodo fiat, ibid. docetur. Ruell. interpr. Vinum pineum. AT Πιτυΐνη reponunt quidam PRO Πιτίνη, quod legitur ap. Theophr. H. Pl. 7, (8.) itidemque Ἀπαρίνη PRO Παρίνη: ac πιτυΐνην eand. cum χαμαιπίτυϊ esse tradunt, i. e. Ajugam s. Abigam: Ἐπιγειόκαυλα καθάπερ ἡ πιτυΐνη καὶ ἡ ἀπαρίνη, sicut et Diosc. τὴν χαμαίπιτυν esse testatur πόας ἕρπουσαν ἐπὶ γῆς. Gaza ibi habet, Petina et lappa. [" Ad Poët. Lat. Min. T. 2. p. 261." Schæf. Mss.]

Πιτυΐς, ίδος, ἡ, Pinea, i. q. πιτυΐνη. Absolute πιτυΐς dicitur etiam ἡ πιτυΐνη ῥητίνη, Resina pinea. Gal. enim in Lex. Hippocr. πιτυΐδι exp. πιτυΐνῃ ῥητίνῃ. || Πιτυΐδες, inquit Gorr., Fructus pini aut piceæ quos in conis suis gerunt, sive nuclei pinearum nucum, sicut videtur Dioscoridi 1., sive nuces e pinastro, ut Plin. nominat. Gal. Fructum pinorum ita proprie dici scribit, et eos abuti nomine, qui Piceæ fructum πιτυΐδας nuncupant. Diosc. 1, 88. Πιτυΐδες δὲ καλοῦνται ὁ καρπὸς τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης ὁ εὑρισκόμενος ἐν τοῖς κώνοις. At Gal. Simpl. Med. 8. Πιτυΐδες, ὁ καρπὸς τῶν πιτύων· ἔνιοι δὲ καταχρώμενοι καὶ τὸν τῆς πεύκης ὡσαύτως προσαγορεύουσι. Plin. 15, 10. de nucum pinearum generibus, Quartum Pityida vocant, e pinastris. Initio capitis dicit, Grandissimus (fructus) pineis nucibus, altissimeque suspensus, intus exiles nucleos lacunatis includit toris, vestitos alia ferruginis tunica. At 23, 8. tradit quis in medicina usus sit tum nucum pinearum, tum nucleorum nucis pineæ. Igitur κῶνος dicitur Ipsa nux pinea, et τῶν κώνων οἱ πυρῆνες, Nuclei pineæ nucis, vocantur πιτυΐδες, quæ a Mnesitheo ap. Athen. (57.) nominantur ὀστρακίδες, ubi etiam πιτύϊνοι κῶνοι et πιτύϊνα κάρυα, ab Hippocr. κόκκαλοι. Martial. has nuces pineas vocat Poma Cybeles; est enim Ovidio Met. 1. Grata deum matri pinus. [" Casaub. ad Athen. 116." Schæf. Mss.]

[* Πιτυών, Gl. Pinetum.]

" ΠΙΤΥΛΟΣ, dictum putatur quasi τυπίλος, a τύπτω, significareque κτύπος. Proprie sane esse dicitur Sonus, s. Strepitus aquæ remo percussæ: ut Hes. quoque πιτύλοις exp. ψόφοις ὑδάτων, paulo post πίτυλον a nauticis dici scribens τὸ πρὸς κέλευσμα ἐλάσαι, Cum sese inhortantes uno consensu remos impellunt, eoque remorum impulsu sonitum in aqua cient. Ipsum etiam remigium πίτυλος nominatur, et ipsi remi: sicut Gal. quoque in Lex. Hippocr. scribit, Hippocr. πιτύλοις usurpasse pro εἰρεσίαις vel κώπαις. Eur. (Iph. T. 1050.) νεώς γε πίτυλος εὐήρης πάρα: (1346.) Ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον. Et Æsch. S. c. Th. (862.) Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν Πίτυλον, metaph.; ut enim remorum, ita etiam χειρῶν πίτυλος dicitur, pro κροῦσις s. κρότος: ut et Hes. πίτυλον dicit vocari συστροφὴν τῆς χειρὸς, ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρηται: et J. Poll. (2, 147.) τὴν συνεχῆ τῶν χειρῶν συναγωγὴν, πυκνῶς εἰς πλῆθος ἐπιφερομένων. Rursum Hes. πιτύλους ab aliptis nominari τὰς ἐν περιόδῳ καταβολὰς τῶν πληγῶν: metaph. itidem a nautico remorum πιτύλῳ. Idem Hes. πιτύλοις exp. etiam καταφοραῖς ὑδάτων: quomodo et δακρύων πίτυλος a Schol. Eur. exp. φορὰ et * πλημμύρημα, in fine Hippolyti, ubi Chorus dicit, Κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσι πολίταις Ἦλθεν ἀέλπτως, Πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος. At σκύφου πίτυλος, Alc. (798.) Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν Μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου: itidem pro καταφορὰ, ut sit Vinum largius e scypho infusum ori. Schol. Aristoph. et Suidæ πίτυλος est non solum ἡ καταβολὴ τῆς κώπης, sed etiam ὁ * κτυπητὴς, ὁ φαντασιοσκόπος." [" Harles. Ind. Theocr. Valck. Hipp. (1464.) p. 322. Markl. Suppl. 110. Wakef. Del. 1, 224. Iph. T. 307. 1050. 1346. Heath. ad Eur. p. 103. Barnes. ad Tro. 1123. Musgr. 1236. Barnes. ad Heracl. 834. Herc. F. 1191. Aristoph. Fr. 223." Schæf. Mss. Aristophanes ap. Suid. et Phot. v. Ῥοθιάζειν, Ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζῃ σώφρονι κόσμῳ. Æsch. Pers. 972. Theocr. 22, 127. Synes. Calvit. 77. Πόῤῥωθεν μάλα τὸν π. κατασείοντι. Vide Schn. Lex.] " INDE Πιτυλεύειν, ET Πιτυλίζειν dicitur Ciere πίτυλον. Quorum primum ap. Aristoph. Σφ. (678.) πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας. Alterum, ap. Schol. et ap. Suid. Οἷόν ἐστιν ἰχθύων γένεσιν ἰδεῖν ἐν κολύμβοις πιτυλίζουσαν. Dicitur πιτυλίζειν esse etiam Gesticulari et crebro motu ciere manus. Gal. Ὑγιεινῶν 2, (10.) τὸ πιτυλίζειν numerat inter τὰ γυμνάσια, ut et τὸ ἐκπλεθρίζειν. Dicit autem πιτυλίζειν esse ἐπειδὰν ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν βεβηκὼς, ἀνατείνας τὼ χεῖρε, κινεῖ τάχιστα, τὴν μὲν, ὀπίσω φέρων, τὴν δὲ, πρόσω, Cum quis summis pedum digitis insistens protendit manus, celeri motu unam retro, alteram ante se agitans." [Hippocr. Muliebr. 2. Πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλοις.] " UNDE Πιτύλισμα dicitur ejusmodi manuum φορὰ, ap. Juv. 11, (173.) Qui Lacedæmonium pytilismate" [al. pytismate] " lubricat orbem. Apud Hesych. legitur ET Πιτυλίαις, ταῖς καταφοραῖς τῶν τειχέων, ut et πιτύλοις mox exp. ταῖς καταφοραῖς τῶν τειχέων et τῶν ὑδάτων."

" ΠΙΦΙΓΞ, Hesychio κορυδαλὸς, Galerita, Alauda: quæ Eid. ET Πιφαλλὶς est. Apud Aristot. vero πίφηξ dicitur esse Avis aquatica, a Gaza itidem Piphex nominata." [" Πίφηξ. Πίφιγξ, ad Anton. Lib. 135. Verb." Schæf. Mss.]

" ΠΙΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, Pinguis, Obesus, i. q. πιμελὴς s. πιμελώδης. Ac primum de animante dicitur ut illa, quod sc. est εὐτραφὲς et bene habitum, s. σιτευτὸν, Saginatum. Aristot. H. A. 3, 17. Πάντα τὰ ζῶα τὰ μὲν, κατὰ σάρκα ἐστὶ πίονα, τὰ δὲ ἀφωρισμένως. Ibid. dicit τὰ πλεῖστα γίνεσθαι πίονα κατὰ τὴν γαστέρα καὶ περὶ τοὺς νεφρούς: τῶν δὲ νεφρῶν τὸν δεξιὸν esse semper περιπιμελώτερον κἂν σφόδρα πίονες ὦσι. Item de homine dicitur: ut ap. Aristoph. (Πλ. 560.) πίονες καὶ παχύκνημοι. Necnon de parte aliqua animantis. Aristot. enim dicit

τοὺς νεφροὺς τῶν ζώων esse πίονας. Itemque Hom. Πίονα μηρί' ἔκηε βοὸς, Il. Λ. (772.) Quin et δένδρα quædam πίονα dicuntur, ut quæ πίσσαν ἀποδακρύουσι καὶ ῥητίνην. Plut. Symp. 3, 6. Transfertur vero et ad alia; Hom. enim in Od. dicit πίονας ἀγροὺς, pro Uberes, Opimos: ut Lat. quoque Pingue solum dicitur, quod est εὔγεων et εὔκαρπον. Et Il. B. (549.) ἐν πίονι νηῷ, pro Opimo, Opulento:" [Theocr. 7, 34. μέτρῳ, Od. I. 35. οἶκος.] "Compar. et superl. gradum irregulares habet. Nam DICITUR Πιότερος ET Πιότατος, Pinguior, Pinguissimus, Hesiod. Ἔργ. (2, 203.) Τῆμος πιόταταί τ' αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος, Aristot. Probl. Διὰ τί τὰ περὶ τὴν κοιλίαν πιότατα. Utitur Idem et compar. πιότερος non semel, Bud. In Epigr. πιότατος ζέφυρος, pro Ex omnibus ventis maxime reddens πίονας: est enim leniter pluvius, tepidus, ac terram aperit, afflatuque suo nutricium exercet, eam ob rem dictus Satorum pater: eo flare incipiente primus fit conceptus: hoc maritantur virentia e terra, necnon equæ in Hispania: hic genitalis est spiritus mundi, a fovendo dictus Favonius, ut quidam existimavere. Neutro genere τὸ πῖον substantive dicitur, sicut Lat. Pingue, pro Id quod pingue est, Res pinguis." [Nicander Ἀ. 77.] "Diciturque τὸ πῖον et τὸ λιπαρὸν differre alterum ab altero; nam πῖον vocari in quo est plus στερεοῦ quam ὑγροῦ, Plus solidi quam humidi: velut in adipe animantium, suum, piscium et similium: λιπαρὸν vero, in quo magis dominatur humidum, ut in oleis et oleaceis: at τὸ στεατῶδες solidum prorsus est, et frigore glaciatur, ut sevum s. sebum." [" Πίων, Wakef. S. Cr. 2, 49. Georg. p. 29. Clark. ad Il. A. 40. Wasseub. ad Hom. 74. Heyn. Hom. 4, 316. 490. 6, 323. 7, 482. Conf. c. πλείων, Schleusn. ad Paralipom. p. 146. Πῖον, Pingue, Callim. 1, 422. Πιότερος, Jacobs. Anth. 8, 248. 12, 455. Lucian. 3, 447. Chardon Millin Mag. T. V. 2. an. p. 491. Πιότατος, Jacobs. Anth. 6, 290. Πῖον, τὸ, Casaub. ad Athen. 145. Coray in Consp. Mus. Ox. p. 19. Jacobs. Anth. 7, 113. * Πῖος, Pinguis, ad Mœr. 350. Toup. Opusc. 1, 275." Schæf. Mss. Orph. Arg. 504. πῖα μῆλα, Epicharmus Pollucis 9, 79. πῖοι ἄρνες. * Πιόνομος, Pinguia pascua habens, Æsch. Suppl. 51. al. * Ποιόνομος.] "Ἀπίων, Non pinguis, οὐ πίων, Athen. 3. (c. 92. e Diphilo,) Κράτιστα τῶν ἀπιόνων, sc. ταρίχων, κύβια, pro quo paulo ante dicit ἀπιμέλων, ut supra docui. ‖ Nom. propr., diminutive factum ex Ἆπις, Suid." [* Εὐπίων, Anal. 1, 242.] "Καταπίων, Præpinguis: vel simpl. Pinguis. Suid. enim καταπίονα affert pro λιπαρά." [" Heyn. Hom. 4, 672." Schæf. Mss. * Πιοτέρως, Pinguius, Hippocr. 1243.] "Alioqui substantiva SUNT Πῖος, τὸ, ET Πιότης, ἡ, quibus respondet Lat. Pinguedo s. Pinguitudo: synonymum est πιμελή. Posteriore usus est Aristot. H. A. 3, 17. dicens, Ὅσα δὲ μὴ ἔχει κεχωρισμένην τὴν πιότητα, ἧττόν ἐστι πίονα κατὰ κοιλίαν καὶ ἐπίπλοον, οἷον ἔγχελυς. Et Theophr. H. Pl. 9. Ἅπαντα δὲ ταῦτα εὔοσμα, καὶ σχεδὸν ὅσα πιότητά τινα ἔχει καὶ λίπος. Itidemque C. Pl. 6. p. 216. Ed. Ald." [" Πῖος, Coray in Consp. Mus. Ox. p. 19. Callim. 1. p. 515. Valck. 295. Πιότης, Bergler. Alciphr. 76." Schæf. Mss.] "Posterioris vero πῖος non afferuntur quidem exempla, sed plurima reperiuntur derivata. Inde enim SUNT Πιώδης, ET Πιήεις, ET Πιαλέος, eandem cum πίων s. πιμελὴς et πιμελώδης habentia signif., quibus declaratur Pinguis. Primi, hoc affertur exemplum, πιώδης γῆ, Pinguis terra et uber." [" Ad Herod. 302." Schæf. Mss.] "Secundi, hoc legitur in Epigr. Ψαιστά τε πιήεντα καὶ * εὐθήσαυρον ἔλαιον, Pinguia." [" Toup. Opusc. 1, 526. Jacobs. Anth. 7, 76." Schæf. Mss.] "Tertii meminit Hes. πιαλέον exponens λιπαρὸν, Pingue, Opimum." [" Toup. Opusc. 2, 104." Schæf. Mss. Hippocr. 598, 27.] "Pro quo Πιαλέον reperitur ETIAM Πίαλον, Hippocr. Γυναικ. 2. (p. 649.) Τῆς πιάλου δαιδὸς πιοτάτης, E pingui tæda, quæ sit quam pinguissima. Apud Hes. oxytonως Πιαλὸν, expositum * παράλευκον, Albidum, Aliquantum album: forsan quoniam omnes propemodum pinguedines et adipes albo sunt colore. Apud eund. Lexicogr. reperio ETIAM Πίερα ET Πιήρη, exposita itidem λιπαρὰ, εὐδαίμονα, πλούσια, Pinguia, Opima, Opulenta." [* Πιαρὸς, Erot. " Crinagor. 26. Πιερὸς, Coray in Consp. Mus. Ox. p. 20." Schæf. Mss. Jacobs. Anth. 11, 736. Athenæus Oribasii Coll. 1. c. 2.] "SED ET Πίειρα dicitur pro πιαλέα, πιμελὴς, πίων, fem. genere. Hippocr. de Nat. Pueri, de arbore tenera, Οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ πίειρα δύναμις οὐδὲ παχείη, ἥτις ἐς καρπὸν ξυμβαλέσθαι οἵη τε εἴη, Vis pinguis et crassa quæ ipsi ad fructum conferre possit. Sic Theophr. Πίειρα χώρα καὶ ἀγαθὴ, Terra pinguis et bona, H. Pl. 8, 6. Et Homero Od. T. (173.) Creta est γαῖα Καλὴ καὶ πίειρα: dicenti itidem πίειραν ἄρουραν, Il. Σ. (541.) Idem T. (180.) dicit δαιτὶ ἀρέσασθαι πιείρῃ, Opimo epulo." [" Toup. Append. in Theocr. p. 34. Valck. Phœn. p. 80. Heyn. Hom. 7, 482. Coray in Consp. Mus. Ox. p. 19." Schæf. Mss. * Πιείρως, Schol. Pind. N. 1, 16. * Πιθηρὸς, Hippocr. 295, 19. γῆ πιθηρὰ, perperam pro πίειρα.] "ITEM Πῖαρ dicitur pro πῖος s. πιότης, Pingue, Pinguedo, Il. Λ. (549.) de canibus et rusticis qui noctu leonem arcent, Οἵτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι, Boum pingue s. adipem. In Epigr. pro Cremore lactis poni dicitur; is enim est pinguior lactis pars. Hoc ipsum πῖαρ Hom. adjective etiam usurpavit pro πῖον s. λιπαρὸν, Pingue, Od. I. (135.) μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ Εἰς ὥρας ἀμῷεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας: pro πῖον καὶ εὔγειον, ut alibi dicit πίειρα ἄρουρα, et πίειρα γῆ, de Solo læto ac ubere." [" Toup. Opusc. 1, 160. Coray in Consp. Mus. Ox. p. 19. Ilgen. Hymn. 209. Heyn. Hom. 6, 216. 7, 482. Jacobs. Anth. 8, 399. 406." Schæf. Mss. * Πεῖαρ, pro πῖαρ, quidam legunt ad Od. E. 289. al. πεῖραρ.] "Ἐκπίαρ, Hesychio λιπαρὸν, Pingue." "Denique a subst. πῖος est VERB. Πιαίνω, Pinguefacio, Pinguem et obesum reddo, Aristot. H. A. 8, 6. Οἱ πιαίνοντες τὰς ὗς. Ibid. saginanda προλιμοκτονούμενα πιαίνεται, Pinguefiunt, Obesantur. Ibid. sus πιαίνεται κριθαῖς, κέγχροις, σύκοις, ἀκύλοις, ἀχράσι, Pinguefit et saginatur. Ibid. neutraliter eadem sus πιαίνεται ἐν ἑξήκοντα ἡμέραις, Pinguescit, Pinguis et obesa fit; nam τάχιστα ἐπιδίδωσιν εἰς παχύτητα. Et 3, 17. Πιαίνεται πάντα πρεσβύτερα μᾶλλον ἢ νεώτερα ὄντα: ut contra ap. Plin. Senescunt celerius præpinguia. Metaph. Xenophanes Colophon. ap. Athen. (412.) Οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως, Pinguefaciunt, Opimant, Pingues et opimos reddunt: de pugilum et athletarum genere, quod taxat veluti ἄχρηστον καὶ ἀλυσιτελές. Aor. 1 act. est πιᾶναι: cujus imper. πιανάτω ap. Hes. legitur, expos. λιπανάτω. Præt. perf. pass. πεπίασμαι, unde partic. πεπιασμένος." "Πεπιασμένος, Suid. accipit pro μεμιασμένος, Pollutus, Inquinatus, Contaminatus, ap. Ælian. Φάγοι δ' ἂν τρίγλη καὶ ἀνθρώπου νεκροῦ καὶ ἰχθύος· φιληδοῦσι δὲ μᾶλλον τοῖς πεπιασμένοις καὶ κακόσμοις. Videtur tamen signif. potius Pinguefactis, Pinguedine imbutis: a πιαίνω." [" Jacobs. Anth. 6, 58. 11, 55. Anim. 311. Exerc. 2, 86. Thom. M. 714. ad Mœr. 322. Wakef. S. Cr. 2, 49. Conf. c. περαίνω, Bast Lettre 72.: μέλος, Ilgen. Hymn. 198." Schæf. Mss. I. q. πλουτίζω, Æsch. Ag. 286. cf. 597. Dionys. P. 227. Lycophr. 1200. Anecd. Bekkeri p. 51. Opp. Ἀ. 5, 372. 620. Ælian. H. A. 13, 25. * " Πιάνω, Porph. de V. P. p. 38. Kust." Schæf. Mss. * Πίασμα, Quidquid pinguefacit, Æsch. Pers. 808. * Πιασμὸς, Ælian. H. A. 13, 25. * Πίανσις, unde * " Πιαντικὸς, Heyn. Hom. 6, 323." Schæf. Mss. * Πιαντὴρ, * Πιαντήριος, unde] "Πιαντήριον, Pinguefactorium, Id quod pinguem reddit et obesat, Hippocr. de Loc. in Hom. (418, 26.) Τρέφε καὶ λουτροῖσι καὶ πιαντηρίοις." [" Cattier. Gazoph. p. 31." Schæf. Mss.] "Διαπιαίνω, Pinguefacio, Pinguedine distendo," [Theocr. 16, 91. * Ἐκπιαίνω, unde * Ὑπεκπιαίνω, Gal. Protr. 9. n. 4. * " Καταπιαίνω, Pinguefacio, Athan. Append. 115." Kall. Mss. Theoph. Sim. 4, 5. et ita corrigit Abresch.

Ælian. H. A. 11, 10. " Schol. Jo. Climac. 321." Boiss. Mss. * Περιπιαίνω, Dionys. P. 1071. * " Ὑ-
περπιαίνω, Immodice pinguefacio, Præpinguem red-
do, Chrys. Hom. 126. T. 5. p. 821, 8. Ἑώρα αὐτῶν
τὸν μὲν νοῦν ἐν τῇ ἀτροφίᾳ τῶν τῆς ἀληθείας διδαγμά-
των λιμαγχονούμενον, ὑπερπιαινόμενον δὲ αὐτῶν καὶ
καταταρκούμενον τὸν ἔξω ἄνθρωπον." Seager. Mss.
" Gal. Protr. (9. p. 43. Willet.) Ὑπερπιάναντές τε
καὶ * διασάξαντες." Gataker. Mss.] " Est et aliud
" VERBUM, Πιάλλω sc., i. q. πιαίνω significans, sc.
" Pinguefacio, Pinguem et obesum reddo, Habitio-
" rem reddo. Ejus aor. 1 act. πιῆλαι Hes. exp. αὐ-
" ξῆσαι, ὠφελῆσαι. || Ad πιαλέος vero ut redeam,
" Etym. et Lex. meum vetus ab alia etiam origine
" ipsum deducunt, sc. παρὰ τὸ πιεῖν, exponentes κά-
" θυγροι, λιβάδας ἔχων, Uvidus, Latices habens.
" Suid. pro Siticulosus accepisse existimatur, cum
" scribit, Πιαλέοις ὄφεσιν, ὡς διψαλέοις. Ego vero
" ista verba, ὡς διψαλέοις, minime pro expositione
" habenda censeo, verum ita intelligenda, πιαλέος
" dici ut διψαλέος: ideoque πιαλέοις ὄφεσιν interpre-
" tor Pinguibus anguibus : e quibus Medicos utplu-
" rimum τὴν θηριακὴν conficere ait." [* " Πίομαι, Pin-
guefacio, Orig. Comm. in Matth. 16, 16. si recte
conjeci." Routh. Mss.]

" ΠΙΜΕΛΗ, ἡ, i. q. πῖαρ s. λίπος, Pinguedo s.
" Pingue. Differunt inter se πιμελὴ et στέαρ: nam,
" auctore Aristot. H. A. 3, 17. τὸ στέαρ, est θραυ-
" στὸν πάντη, καὶ πήγνυται ψυχόμενον: ἡ πιμελὴ au-
" tem, χυτὸν καὶ ἄπηκτον: similiterque οἱ ζωμοὶ οἱ
" τῶν πιόνων οὐ πήγνυνται, veluti suis: at οἱ τῶν
" στέαρ ἐχόντων πήγνυνται, ut ovis et capræ. Præ-
" terea ἡ πιμελὴ γίνεται μεταξὺ δέρματος καὶ σαρκὸς,
" τὸ στέαρ vero non nisi ἐπὶ τέλει τῶν σαρκῶν. Plin.
" hoc Adipem, illud Pingue vocat, istum Aristo-
" telis locum sic interpretans 11, 37. Concretus
" adeps, et cum refrixit, fragilis, semperque in fine
" carnis : contra pingue inter carnem cutemque,
" succo liquidum. Idem tamen et πιμελὴν pro Adipe
" accipit, στέαρ autem pro Sevo s. Sebo. Nam quod
" Aristot. ibid. dicit, τὰ ἀμφόδοντα habere πιμελὴν,
" at τὰ μὴ ἀμφόδοντα, στέαρ: Idem eodem et ipse
" loco sic reddit, Cornigera una parte dentata, sevo
" pinguescunt : cætera, adipe." [" Toup. Opusc.
1, 207." Schæf. Mss.] " Ἀπίμελος, Pinguedinis ex-
" pers, Non pinguis ; ideoque Macer, Athen. 3.
" (c. 85. e Diocle,) Τῶν ταρίχων τῶν ἀπιμέλων κράτι-
" στα εἶναι τὰ ὡραῖα: pro quo aliquanto post dicit
" ἀπιόνων." [" Xenocr. 63." Boiss. Mss.] " Affer-
" tur ET Ἀπιμελὴς pro eod." [* Διαπίμελος, Rufus
Eph. p. 39.] " Ἐμπίμελος, In quo pinguedo est,
" Pinguis, Diosc." [" Xenocr. 63." Boiss. Mss.]
" Ζαπίμελος, Admodum pinguis, μεγάλως πίων, Hes."
" Καταπίμελος, Præpinguis," [" Schneid. ad Nicandr.
Θ. p. 241." Schæf. Mss. * " Καταπιμελὴς, Xenocr.
75." Boiss. Mss.] " Περιπίμελος, Pinguedine obdu-
" ctus, Pinguis, πιμελώδης, J. Poll." " Ὑποπίμελος,
" Subpinguis," [Athen. 121.] " INDE Πιμελὴς, ET
" Πιμελώδης, Pinguis, Adiposus, Obesus, h. e. Ple-
" nus pingui s. adipe. Prius, ap. Hes. legitur, expo-
" nentem λιπαρὸς, εὐτραφής: quomodo et ap. Lucian.
" (3, 447.) Ὄρνις πιμελὴς, posterius ap. Aristot. l.
" paulo ante c. Ibi enim dicit τῶν σπλάγχνων τὸ ἧπαρ
" in quibusdam animantibus fieri πιμελῶδες, Pingue
" et adiposum fieri, Pinguescere. Ibid. οἱ ἐγκέφαλοι
" τῶν πιμελωδῶν ζώων sunt λιπαροὶ, veluti suis et
" piscis. Ibid. τὸ ἐπίπλοον τοῖς μὲν πιμελώδεσι, πι-
" μελῶδες· τοῖς δὲ στεατώδεσι, στεατῶδες. Ibid. rur-
" sum ἀγονώτερά ἐστι τὰ πιμελώδη, καὶ ἄῤῥενα καὶ
" θήλεα: ut ap. Plin. l. c. Steriliora cuncta pinguia,
" et in maribus et in feminis. Item πιμελῶδες dicitur
" Quod speciem gerit τῆς πιμελῆς, Simile pinguedini,
" Ad pingue proxime accedens. Aristot. ibid. Τὸ
" τῶν ἰχθύων στέαρ πιμελῶδες, καὶ οὐ πήγνυται: quam-
" obrem et oleum ex eo fit liquefacto." [" Plut.
Alex. 57." Boiss. Mss. * Πιμελόομαι, Pinguesco, Inc.
1 Sam. 2, 31.]

" ΠΛΑΓΓΟΣ, ap. Aristot. H. A. 9, 32. Aquilæ
" species est, secunda magnitudine et vi, quam dicit
" ἐπικαλεῖσθαι νηττοφόνον et μορφνόν. Pro eo Plin.
" habet Plancus, πλάγκος: 10, 3, Tertii generis
" Morphnos, quam Homerus Percnon vocat, aliqui
" et Plancum et Anatariam, secunda magnitudine et
" vi ; huicque vita circa lacus." [" Heyn. Hom. 8,
661." Schæf. Mss.]

[* ΠΛΑΓΟΣ, τὸ, Latus, Tab. Heracl. 189. unde]
" Πλάγιος, ὁ, ἡ," [et α, ον,] " Obliquus, In latus
" versus, Transversus : opp. τῷ ὀρθὸς s. ὄρθιος. The-
" ophr. C. Pl. 3, 7. Τάφρους ὀρύσσοντα τὰς μὲν, πλα-
" γίους, τὰς δὲ ὀρθίας, Plato, Τῶν ἐπ' ἐσχάτῳ καθημέ-
" νων τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον ἐξεβάλο-
" μεν, Obliquum s. Transversum deturbavimus.
" Ubi ut aliquis aliquem πλάγιον ἐκβάλλει, sic etiam
" ἄγει. Plut. de Virt. Mor. Ἄγει δὲ οὐκ ἀλύπως
" οὐδὲ πειθομένην, ἀλλὰ πλαγίαν καὶ ἀντιτείνουσαν,
" Transversam et renitentem : ut et aliquanto post
" dicit τὸν ἀκρατῆ esse πλάγιον, utpote ἐξαναφέρειν γλι-
" χόμενον καὶ διωθεῖσθαι τὸ πάθος. Aliquis etiam sei-
" psum παραδίδωσι πλάγιον φέρεσθαι, Dat sese trans-
" versum rapiendum : ut ap. eund. Plut. de Aud.
" Poëm. (p. 101.) Μὴ παντὶ λόγῳ πλάγιον ὥσπερ
" πνεύματι παραδιδοὺς ἑαυτόν: Symp. 7. Οὐδὲ πλα-
" γίους παραδώσομεν ἑαυτοὺς ὥσπερ ὑπὸ ῥεύματος λείου
" φέρεσθαι. Sicut vero dicitur πλάγιος τάφρος, s.
" πλαγία, ita etiam πλαγία φάλαγξ, Acies obliqua :
" opposita τῇ ὀρθίᾳ: de quibus in libello περὶ Τάξεως
" παλαιᾶς, p. 79. At πλαγία θύρα, Daniel. 1. [Su-
" sanna 18. 26.] exp. Posticum. Dicunt etiam ἐκ
" τοῦ πλαγίου, Ex obliquo, A latere. Et εἰς τὸ πλά-
" γιον, s. εἰς τὰ πλάγια, In latus. Et κατὰ τὸ πλάγιον,
" s. κατὰ τὰ πλάγια, Ad latus." [" Ammon. 63. ad
Diod. S. 1, 359. Diod. S. 2, 310. Dionys. H. 3, 1913.
Jacobs. Anth. 7, 15. 9, 355. 11, 349. Dolosus, ad
Diod. S. 2, 625. Conf. c. πελάγιος, ad 1, 321. Gram-
matico sensu, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 372.
Πλ. αὐλὸς, Longus p. 5. cf. Vill. p. 19. Ἐκ πλαγίας,
Diod. S. 2, 444. 471. Ἐκ πλαγίων, Heyn. Hom. 6,
610. Τὰ πλ., Latera, Dionys. H. 1, 484. Xen. K. Π.
440." Schæf. Mss. Polyb. 4, 8, 11. Ἀγεννεῖς καὶ πλά-
γιοι τῇ ψυχῇ, Dubii animi, Parum firmi, 30, 1, 6. Πλά-
γιον ἐν τῷ πολέμῳ γεγονέναι, Ambiguum, Dubia, anci-
piti fide. Geop. 2, 46. γῆ, Declivis. Pind. Ἰ. 3, 8.
πλαγίαις φρένεσσι: * Πλάγειος, Schleusn. Lex. V. T.]
" Πλαγιοσύντακτον, τὸ, Cum obliquo constructum :
" vox est Grammaticorum, ap. quos itidem πλάγιαι
" πτώσεις." [* Πλαγιόφαλλος, Eudocia p. 413.]
" Πλαγιοφύλακες, Qui obliqua s. latera aciei custo-
" diunt, Ælian. Tact. Ἐπὶ δὲ τῆς δεξιᾶς καὶ εὐωνύμου
" γωνίας τοὺς καλουμένους πλ. τάσσεσθαι." [" Πλαγιο-
φύλαξ, * Πλαγιοφύλακος, ad Diod. S. 2, 382." Schæf.
Mss. * " Πλαγιοχαίτης, Hes. * Πλαγιόμματος, Eust.
Il. p. 674, 39." Wakef. Mss.] " Παραπλάγιος, Ali-
" quantum obliquus, Paulum obliquus," [Theophr.
H. Pl. 4, 12, 2. * Ὑποπλάγιος, Hippocr. T. 1. p. 295.
Lind. Sect. 6. p. 114. Foës.] " Πλαγίως, Oblique :
" Hesychio μὴ φανερῶς, αἰνιγματωδῶς, Non aperte,
" Obscure, Ænigmatice : item δολίως, Dolose : ut et
" πλάγιοι Eidem sunt δόλιοι, Dolosi, Subdoli, Non
" aperti." [" Jacobs. Anth. 9, 355." Schæf. Mss.
Plut. 9, 399. LXX. Levit. 26, 24. * Πλαγιότης, Gl.
Obliquitas. Demetr. Phal. c. 203.] " Πλαγιόω, ET
" Πλαγιάζω, Obliquo, In obliquum s. latus Flecto,
" In transversum flecto. Ambo leguntur ap. J. Poll.
" 1. Ibi enim e Xen. tradit, equitem, ὅταν ὑπολαμ-
" βάνῃ τὸν ἵππον, debere ὡς ἥκιστα πλαγιοῦν τὸν ἵπ-
" πον, ὡς ἥκιστα δ' αὐτὸν πλαγιοῦσθαι: alioqui facile
" eventurum ut et ipse et equus corruant. Et paulo
" ante, Τὰς δὲ προβάσεις καὶ τὰς ἐκεῖθεν καθόδους μὴ
" αὐτίκα ποιείσθω, ἀλλὰ τὸν ἵππον πλαγιασάτω. Idem
" sub fin. l. 4. πλαγιάζειν dicit esse παλαίσματος
" ὄνομα, ut κλιμακίζειν, στρέφειν, ἀγκωνίζειν, ἀνα-
" τρέπειν, et similia. Πλαγιάζειν affertur etiam pro
" Oblique enunciare. Hesychio πλαγιάσαι est πλα-
" νῆσαι, παραλογίσασθαι, In errorem impellere, De-
" cipere : forsitan obliquis utendo verbis et loquendo
" πλαγίως." [" Πλαγιόω, ad Herod. 383." Schæf.
Mss. * " Πλαγίωσις, Hes. v. Λόξωσις. Πλαγιάζω,
Schol. Soph. El. 367." Boiss. Mss. " Ruhnk. ad Ru-

til. 105. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 389. Heyn. Hom. 8, 238." Schæf. Mss.] "Πλαγιασμὸς, Obliquatio, ap. Hermog." [Schol. Aristoph. B. 987. "Schol. Soph. l. c. et Œd. T. 136. Schol. Theocr. 1, 48." Boiss. Mss. "Lobeck. Aj. p. 295. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 386. 389. ad Lucian. 2, 86." Schæf. Mss. Orell. Epicuri Frr. * "Ἀντιπλαγιάζω, Lydus de Mag. 3, 37. p. 214." Boiss. Mss. Παραπλαγιάζω, unde] "Παραπλαγιάσας, Hesychio πλαγιασάμενος, Obliquans," [1 Reg. 23, 26. * Παραπλαγιασμὸς, Schn. Lex.]

ΠΛΑΖΩ, Errare facio: proprie de pluribus dicitur, et reddi etiam potest Disjicio, Dispergo, Errabundos huc illuc agito vel jacto: Disjecto, Lucr. (2, 552.) Sed quasi, naufragiis magnis ventisque coortis, Disjectare solet magnum mare transtra, carinas, Antennas, proram, malos, tonsasque natanteis. Od. B. (396.) de Minerva procis compotantibus somnum immittente, Πλάζε δὲ πίνοντας, χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα. Qui ita dispersi εὕδειν ὤρνυντο κατὰ πτόλιν. Cum vero de uno dicitur, reddere queas non solum Errare facio, sed etiam Vagabundum s. Errabundum jacto, Modo huc, modo illuc jacto, ut Virg. de Ænea, terris jactatus et alto. Il. Φ. (269.) Τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο Πλάζ' ὤμους καθύπερθεν, Od. A. (75.) de Neptuno, Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης, Facit ut aberret a patrio solo, Errabundum huc illuc jactat, ne patrio solo appellatur. Quod etiam referri possit ad COMP. Ἀποπλάζω, de quo paulo post. Rursum Il. B. (132.) ἐπίκουροι Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασι, Οἵ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα Ἴλιον ἐκπέρσαι, Schol. πλανῶσι καὶ ἀπείργουσι τῆς πολλῆς προθυμίας: quam exp. Eust. quoque sequitur, sed Idem πλάζειν quoque accipit pro ἀποπλανᾷν, ἀνείργειν et ἀνακόπτειν. Item ap. Suid. πλάζοντος τοῦ δέους τὰς ὄψεις, quod ipse exp. ἀποπλανῶντος. Possis etiam, In errorem impellente, Seducente. FUT. Πλάγξω, pro πλάξω, addito γ καλλιφωνίας gratia, ut κλάγξω pro κλάξω a κλάζω: quod tamen sicut nonnulli derivant a v. κλάγγω, ita hoc a THEM. Πλάγγω. Aor. 1 Ἔπλαγξα et Poëtice sine augm. πλάγξα, quo utitur Hom. Od. Ω. (306.) ἀλλά με δαίμων Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα, Vage jactatum me a Sicania huc appulit. || PASS. Πλάζομαι, Vagabundus jactor. Sin de pluribus dictum πλάζεσθαι legatur, reddes etiam Vage disjici, dispergi, Jactari. Virg. Disjecta Æneæ toto videt æquore classem, Cic. Toto mari dispersi vagabantur. Sicut et Cæs. Multos e fuga dispersos excipiunt. Rursum Virg. jactatos æquore toto. Od. A. (init.) Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, Multis vagisque erroribus huc illuc jactatus est: ut Virg. de suo Ænea, multum ille et terris jactatus et alto Vi superum. Il. Ξ. (120.) πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη Πλαγχθεὶς, eo sc. post vagos longosque errores, quibus huc illuc jactatus fuerat, appulsus. Alicubi neutraliter potius redditur Erro, Vagor: non aliter ac πορεύομαι, ἵσταμαι, et similia. Od. O. (311.) κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκῃ Πλάγξομαι, Oberrabo s. Pererrabo urbem, Vagabundus obibo urbem. At quod Il. Z. (278.) legitur, Ἤ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηὸς, potius ad ἀποπλάζομαι pertinet, quod signif. Aberro. Eur. (Rhes. 283.) cum gen. πλαγχθεὶς ἁμαξιτοῦ pro ἀποπλαγχθεὶς, Aberrans a via. Est hujus verbi usus aliquis in prosa etiam. Philo V. M. 1. Ὑπὲρ τοῦ μὴ πλάζεσθαι κατὰ τὴν πορείαν, Ne in itinere deerrarent. Plut. Philop. (17.) p. 669. meæ Ed. Ἐν ἀταξίᾳ πολλῇ καὶ χωρὶς ἡγεμόνων ἐν ταῖς πόλεσι πλαζομένους, Lucian. (1, 178.) Πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν οὐχ οἷα τε εὑρεῖν. || Πλάζω per sync. dicitur etiam pro Πελάζω, de quo supra. [Inde * Πλασμὸς, Accessio, Schol. Vill. Il. Φ. 269." Wakef. Mss.] || Tarentini autem πλάζω dicunt pro πλάσσω s. πλάττω, ut ἀνάζω pro ἀνάσσω, Eust. ["Πλάζω, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 786. ad Anal. 141. Koen. ad Greg. Cor. 105. Phryn. Ecl. 133. ad Charit. 742. Wakef. Phil. 206. Diod. Sard. 7. Wakef. Georg. 107. Jacobs. Anth. 12, 203. Lobeck. Aj. p. 290. Πλάζομαι, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 164. Anton. Lib. p. 258. Verh., Heyn. Hom. 6, 23. 7, 397. 8, 164. De quant., ad Mœr. 70. Ἐπλάχθην, ἐπλάγχθην, Jacobs. Anth. 11, 122. Heyn. Hom. 6, 179. Πλάγχθη, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii. Πλαγχθεὶς, Wakef. S. Cr. 1, 62. Πλάζω pro πλάσσω, Koen. ad Greg. Cor. 288. ad Lucian. 1, 312. An i. q. πλήσσω? Lobeck. Aj. p. 308. Πλάγγω, Wakef. S. Cr. 1, 62." Schæf. Mss.]

Πλαγκτὴρ, ῆρος, ὁ, Erro, Vagus, Erroneus, Qui vage huc illuc discurrit, Epigr. [Epith. Bacchi, Anthol. 1. p. 82.]

Πλαγκτὸς, idem: ut πλαγκτὸν ὕδωρ, Epigr. Vaga unda, Aqua erratica. Ibid. πλαγκτὸν κύτος. [Eur. Suppl. 961. νεφέλα.] Dicuntur vero et πέτραι quædam πλαγκταὶ, ἀπὸ τοῦ πλάζεσθαι αὐτὰς, alio nomine συμπληγάδες dictæ, Hes.: de quibus multa Eust. 1711. ubi sic vocatas scribit vel quoniam προσπλάζονται ἀλλήλαις συμπίπτουσαι καὶ συγκρούονται πελάζουσαι, quamobrem et πυρεκβολοῦσι, vel quoniam fingunt κῦμα συνεχῶς ἀεὶ προσπλάζεσθαι: itaque videtur derivare a πλάζω, τὸ πελάζω: quod nescio quomodo fieri possit; id enim πλάζω, sicut πελάζω, format fut. in άσω. Rectius igitur cum Hesychio a πλάζομαι deducemus, ut intelligamus de petris s. scopulis quæ in mari vagari creduntur, ac interdum collisæ inter se ignem emittere: quamobrem, sc. a collisione, συμπληγάδες nominantur. Plin. Insulas Planctas appellat. Vide Κυάνεος. Od. M. (61.) Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε (sc. πέτρας ἐπηρεφέας) θεοὶ μάκαρες καλέουσι· Τῇ μέντ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι Τρήρωνες. Suidæ quoque πλαγκτὴ est ἡ πλανωμένη. || Stolidus, Stultus, Amens. Hes. enim πλαγκτὸν exp. non solum πλανώμενον, sed etiam ἀνόητον, τὰς φρένας βεβλαμμένον: itemque Πλαγκτὲ, παράφρον καὶ πεπληγμένε τὴν διάνοιαν: quo vocab. Hom. utitur Od. (Φ. 363.) Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα Πλαγκτέ; ubi Eust. quoque exp. ἔμπληκτε, παραπλὴξ: vel πλαζόμενε τὴν διάνοιαν οὐ μὴν σταθηρέ. Signif. igitur Stultus, Attonitus: quoniam ejusmodi hominum mens e statu suo emota huc illuc vagatur, nec certæ rei unquam adhæret. ["Πλαγκτὸς, Gesner. Ind. Orph. Lennep. ad Phal. 53. ad Charit. 739. 742. Πλαγκταὶ, Lennep. ad Phal. 50. Jacobs. Anth. 6, 437. Bast Lettre 25." Schæf. Mss. Cf. Orph. Arg. 401. Πλαγκτὰ, adv., Manetho 4, 7.] "Πλάκτος, Hesychio παράφρων, πεπλανημένος: pro "quo supra rectius πλαγκτός." [* Ἄπλαγκτος, Nonn. D. 4, 318. * Εὔπλαγκτος, Greg. Naz. 2. p. 235.] Θαλασσόπλακτος, Per mare errans, Marivagus; Fluctivagus, Stat.: Eur. [Hec. 782. * Παλίμπλαγκτος, Æsch. Pr. 837. "Clem. Alex. 49." Kall. Mss.] Πολύπλαγκτος, Multum errans, Qui multis longisque erroribus huc illuc agitatur, Vagabundus, Phocyl. (35.) πενίη πολύπλαγκτος, Soph. Aj. (1186.) Πολυπλάγκτων ἐπέων ἀριθμὸς, de ambagibus verborum. Plin. dicit Multivagus: quod ad verbum huic πολύπλαγκτος et synonymo πολυπλανὴς respondet. [Theognis 1257 =1265. Nonn. D. 4, 28. * Πολυπλαγκτοσύνη, Manetho 4, 222. * Τηλέπλαγκτος, Æsch. Pr. 578.]

Πλαγκτοσύνη, Vagus error, Vagatio, i. q. ἄλη et πλάνη, Od. O. (342.) Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσι, Nihil miserius quam vagari, s. Vagabundum mendicare, [Nonn. D. 4, 161.]

Ἀναπλάζω, Sursum ac deorsum errare facio, Oberrare facio. Ex Hippocr. affertur ἀναπλάζεις, exponiturque διπλάζεις. At in Lex. Hippocr. Galeni legitur, Ἀναπλάξεις, διαπλάξεις: quæ suspecta sunt. Ἀποπλάζω, Aberrare facio vel Evagari. Cum gen. Apoll. Rh. 1, (1220.) Ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς, i. e. ἀποπλανήσειεν, Schol. Pass. Ἀποπλάζομαι, Aberro, Evagor, Vagor s. Itidem cum gen., ut activa vox, Od. O. (381.) Πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος, Procul a patria vagatus es. Apud Eund. cum gen. præfixum habente præp. ἀπὸ, Il. N. (592.) Ὣς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο Πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς οἰστὸς, Multum aberrans a Menelao. Paucis versibus ante usurparat ἀποπλαγχθεῖσα absolute, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν

Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα, χαμαὶ πέσε, ubi annotat Eust. lepide dictum esse ἀποπλαγχθῆναι pro πόῤῥω πεσεῖν τοῦ οἰκείου τόπου, καὶ ἐκτιναχθῆναι: quemadmodum, inquit, ἐπὶ οἰστοῦ dicit paulo post, Πολλὸν ἀποπλαγχθείς. Alia duo exempla in quibus tmesis est, alterum activæ, alterum passivæ vocis, attuli in Πλάζω et Πλάζομαι. [" Valck. Phœn. p. 409. Heyn. Hom. 6, 474. Ἀποπλαγχθεῖσα, ad Xen. Eph. 276. Ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων, Theocr. 22, 35." Schæf. Mss.] Ἐμπλάζομαι, Erro s. Vagor in, Inerro, Plin. [Orph. Arg. 643. et n. Act. ἐμπλάζοντες ἀγυιαῖς, Nicander Ἀ. 189. * " Ἐπιπλάζω, Heringa Obs. 216. Jacobs. Anth. 12, 349." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 127. Ἠέρ' ἐπιπλάζοντα, Apoll. Rh. 3, 1064. Πόντον ἐπιπλάγξασθαι. Pro ἐπιπλήττω, Æolice Sappho ap. Etym. M.] Παλιμπλάζομαι, Errabundus revertor, unde exivi, Vagis erroribus retro agitor, Iterum dispalor, oberro. Unde partic. παλιμπλαγχθείς, Il. A. (59.) νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω Ἂψ ἀπονοστήσειν. Ubi annotat Eust., quosdam respicientes ad historiam, exponere, ἐκ δευτέρου πλανηθέντας, quoniam sc. in prima adversus Trojam expeditione aberrarant ab ipsa Troja et in Mysiam devenerant: alios rectius, ὀπίσω μάτην ἀπονοστήσαντας. Brevium Schol. Auctor exp. εἰς τοὐπίσω πλανηθέντας, ὑπισθορμήτους γενομένους. [" Wassenb. ad Hom. 25. 154. Heyn. Hom. 4, 31. 181. 537. 6, 175. 7, 155. Wolf. Prol. 245. Brunck. ad Apoll. Rh. 27." Schæf. Mss.] Παραπλάζω, A vera via seductum in errorem impello, Vagabundum duco secus viam rectam, aut etiam simpliciter Seduco. E Philostr. Her. παρέπλαγξε τοῦ λόγου, Ab orationis serie abduxit. Usus est et Hom., idque in propria signif., ut Od. T. (187.) Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο Ἱέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν, Schol. ἀποπλανήσασα. Possis etiam sic reddere, Errabundum prætervehens Maleam, Vagabundum agens vel ducens præter Maleam. Pass. voce, παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς, Eur. (Hipp. 240.) Aberravi, Seductus sum. [" Wessel. Probab. 45. Heyn. Hom. 7, 78. Wakef. Herc. F. 934. Boiss. Philostr. 647." Schæf. Mss. Neutr., Nicander Θ. 757. κραδίη δὲ παραπλάζουσα μέμηνε. * " Περιπλάζω, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 300." Boiss. Mss. * Ἀμφιπεριπλάζω, Orph. A. 80. * Συμπλάζομαι, Simul erro, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

ΠΛΑΚΙΑ, ἡ, Error, Erratum, Delictum. Unde ap. Hes. Πλακίησι, ἁμαρτίαις: [nisi perperam pro ἀπλακίησι.] || Eid. Hesychio Πλακία est Regio quædam παρὰ τὴν Θρᾴκην, in quam coloniam misere Athenienses. In VV. LL. habetur ETIAM Πλακὸς, ἡ πλακία, sine Auctore. AT Πλάκος Hes. esse dicit Montem Ciliciæ, a quibusdam vero DICI Πλακούσιον.

Ἀμπλάκιος ap. Soph., sequendo ejus Schol. Peccato carens, Peccati expers, Justus; sed quomodo α possit hic privandi vim habere, ipse viderit. || Ceterum in illo Soph. l. non solum ἀμπλάκιον habetur, sed et ἀμπλάκητον. Esset autem Ἀμπλάκητος, ut idem Schol. ait, Non aberrans, Qui non frustratur, παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακεῖν. Locus Soph. Tr., est hic, (120.) ἀλλά τις θεῶν Αἰὲν ἀμπλάκητον Ἀΐδα Σφε δόμων ἐρύκει. Hes. ex eadem Soph. Fabula AFFERT Ἀπλάκητον, exponens ἀναμάρτητον, ad eundem, ut arbitror, locum respiciens: [sic recepit Brunck., præeunte Abresch. Misc. Obs. 5, 102. necnon in Œd. T. 472. ubi Codd. ἀναμπλάκητος, Triclinius et Schol. ἀναπλάκητος. Sed vide Blomf. infra citandum.] " Ἀπλάκητον, Hes. e Soph. Trach. (l. c.) affert " pro ἀναμάρτητον: pro quo vulgatæ Edd. habent " ἀμπλάκητον, ut supra videbis. Est autem ἀπλάκη-" τον, Non errans s. aberrans." " Ἀμπλάκητος, Non " aberrans, Soph. Tr. (l. c.) p. 335. ἀλλά τις θεῶν " Αἰὲν ἀμπλάκητον ἀΐδα Σφε δόμων ἐρύκει, Schol. " ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα κωλύει ἀπὸ τοῦ ᾅδου, " s. κωλύει αὐτὸν μὴ ἐπιτυχεῖν τοῦ ᾅδου, utpote ἀμπλά-" κητον καὶ ἐπιτυχῆ ὄντα: παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακεῖν, " inquit." " Ἀναμπλάκητος, Non errans, ut Soph. " Schol. Œd. T. (l. c.) p. 172. Κῆρες ἀναμπλάκητοι " exp. ἀπλάνητοι, αἱ εἰς μηδὲν ἁμαρτάνουσαι, ἀλλὰ " πάντων κρατοῦσαι: addens etiam, ἄφυκτοι, ἃς οὐκ " ἔστιν ἀποφυγεῖν, Quarum manus effugi nequeunt. " Sunt qui interpr. etiam, Quem fallere non possis. " Quibus assentirer, si ἀμπλακεῖσθαι pass. pro Falli " usurpatum reperiretur. Notandum vero est, quos-" dam Codd. ibi habere ἀναπλάκητοι: quod si " mendo caret, significabit, Vagabundæ, Errabundæ, " πλάνητες, a verbo ἀναπλακεῖν." [Æsch. Ag. 336. Θεοῖς δ', ἀναπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς κ. τ. λ. " Θεοῖς δ' ἀναμπλάκητος Steph. Θεοῖσι δ' ἀμπλάκητος conj. Staul. Θεοῖς δ' ἂν ἀμπλάκητος Pauw. Θεοῖς δ' ἂν, ἀπλάκητος Porson. Potest tamen et, mea quidem sententia, debet stare ἀναπλάκητος. Sensus est, Quinetiam si exercitus nullis erroribus actus domum redierit. Porro vox ἀπλάκητος nusquam extat nisi in ll. corruptis. In Soph. Tr. 123. sine dubio rescr. ἀναπλάκητον vel ἀναπλάκητος. Est autem ἀναπλάκητος, Ille qui a scopo non aberrat. Tragicos dixisse * ἀπλακεῖν, non ἀμπλακεῖν, pluribus ostendit Burn. Menstrua Censura (Monthly Review, Febr. 1796. p. 132.) Alteram scripturam frustra tuetur Ahlwardt. Symbol. p. 12., qui ἀμπλακεῖν dictum putat pro ἀναπλακεῖν, verbo plane inaudito et contra analogiæ leges formato. Verisimile est Iones dixisse ἀμπλακεῖν vel ἀμβλακεῖν: Archilochus ap. Clem. Alex. Str. 6. p. 739. Ἤμβλακον, καί που τίν' ἄλλον ἤδ' ἄλη κιχήσατο, ubi tamen Sylb. ἤμπλακον. Forte etiam Dorienses: Ibycus ap. Plat. Phædr. 343. B. Μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω." Blomf. in Nota. " Ἀναπλάκητος formatur e verbo, cujus aor. tantum usitatus est, ἤπλακον, Excidi. Eur. Alc. 1083. Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤπλακες, (Ter. Andr. 2, 5, 12. Herus, quantum audio, uxore excidit:) 247. ἀρίστης ἀπλακὼν ἀλόχου: Iph. A. 124. λέκτρων ἀπλακών. Obiter moneo ἀπλάκω ap. Soph. Antig. 554. aoristum esse modi subj." Idem in Gloss. " Ἀμπλάκητος, Wessel. Obs. 163. Vauvill. ap. Soph. 1. p. 58. Dawes. M. Cr. 512. Ἀπλάκητος, ibid. Brunck. Soph. 3, 500. Wakef. Trach. 120." Schæf. Mss.]

Ἀμπλακία, i. q. ἀμπλάκημα. Hes. ἀμπλακίῃσιν exp. ἁμαρτήμασι: quem dat. ἀμπλακίῃσι pro hac signif. habemus in Rhiani versu quodam, qui a Stobæo citatur. In VV. LL. exp. etiam ἄτη, Damnum, Detrimentum. [Æsch. Pr. 565=579. Blomf., qui reposuit * ἀπλακία. " Wakef. S. Cr. 4, 250." Schæf. Mss. * Ἀμπλάκιον, Pind. Π. 11, 40.]

Ἀμπλακέω, Pecco, Delinquo, Ibycus, Μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν παρ' ἀνθρώπων ἀμείψω. Etym. vult ἀμπλάκημα dici παρὰ τὸ ἀναπλέκεσθαι: quod peccatum homini tanquam funis circumnectatur: e πλέκω, πλακῶ, ἀναπλάκημα, ἀμπλάκημα. || Ἀμπλακὼν, Qui aberravit, Frustratus. Nam exp. ab Hes. et ἁμαρτάνων et ἀποτυχὼν, Qui aberravit. Citatur Eur. l. (Iph. A. 124.) in quo legitur λέκτρα ἀμπλακὼν, subaudita præp. κατὰ, Sponsa frustratus. Fit autem ἤμπλακον, a quo partic. ἀμπλακὼν, ab ἠμπλάκησα, ut opinor, eod. modo quo ἔδουπον ab ἐδούπησα, et ἔκτυπον ab ἐκτύπησα. [Æsch. Ag. 1221. Suppl. 923. " Dawes. M. Cr. 512. Markl. Iph. p. 20. Musgr. 124. Wakef. Alc. 245. Trach. 383. Jacobs. Anth. 6, 171. 262. 8, 261. Cum gen., Brunck. Soph. 3, 414. Ἀμπλακὼν, Ruhnk. ad Xen. Mem. 222. Musgr. Alc. 241. 1086. Ἀπλακὼν pro ἀμπλακὼν legit Wakef. in Eur. Alc. 245. (Trag. Del. T. 1. Lond. 1794.)" Schæf. Mss. Vide Ἀναπλάκητος.] Ἀμπλάκημα, τὸ, Peccatum: ut ab ἁμαρτέω, pro quo in usu est ἁμαρτάνω, fit ἁμάρτημα. [Æsch. Pr. 386. 621. Soph. Aj. 57. " Bergler. ad Alciphr. 259. Musgr. Iph. A. 124. In Æschyli loco a Musgr. laudato (Eum. 937.) legit Hermann. * ἀπλάκημα, item Porson. (v. Schutz. 3, 375.) Idemque præfert Wakef. Del. 2, 390." Schæf. Mss. Vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. 112. * Ἀπαμπλακέω, Soph. Tr. 1140.]

[* Ἀμπλακίσκω, s. Ἀμπλακίζω, i. q. ἀμπλακέω, Stob. Serm. 1. p. 23. Schow. " Valck. Diatr. 188." Schæf. Mss.]

[* " Ἀμπλακιῶτις, Errans, Erratica, dicitur Epilepsia, Poëta vet. ap. Fabr. B. Gr. L. 3. p. 656. v. 175." Kall. Mss.]

" Ἀμβλακεῖν, Hesychio ἁμαρτεῖν, Peccare, Delin-

"quere: quod et ἀμπλακεῖν dicitur." ["Jacobs. Anth. 6, 161." Schæf. Mss.] "Ἀμβλάκημα, itidem "Eid. est ἁμάρτημα, pro ἀμπλάκημα, Delictum, Peccatum. Hieron. quoque in Daniel. 6, (14.) annotat, "Theodotionem et Aquilam pro Suspicione ἀμβλάκημα interpretatos esse, cum Eur. Medea (116.) "ἀμπλακίας per π, et non per β, ἁμαρτίας, Peccata, "appellet: LXX. ibi per π habent ἀμπλάκημα. Sic "enim ap. eos legimus, Καὶ πᾶσα πρόφασις καὶ παράπτωμα καὶ ἀμπλάκημα οὐχ εὑρέθη κατ' αὐτοῦ." [* Ἀμβλακεία s. * Ἀμβλακία, 3 Macc. 2, 19.] "Ἀπαμβλακέω, Decrro, s. Aberro. Genitivo jungitur, ut ἀφαμαρτάνω." "Ἀμβακεῖν, VV. LL. ex "Hes. afferunt pro ἁμαρτεῖν: sed pro eo scr. esse "ἀμβλακεῖν, alphabeticus etiam ordo docet."

"Καταπλακών, Hesychio διαμαρτών, Qui aberravit."

"ΠΛΑΙΣΙΟΝ, τὸ, ut πλινθίον, dicitur esse τετράγωνον σχῆμα, Figura quadrangula, a Schol. Thuc. "τετράγωνος στρατεύματος τάξις, a Suida et Hes. "Ælianus vero figuram non simpliciter Quadrangulam esse tradit, sed Quadrangulam longiorem quam "latiorem. Ex eo enim Bud. πλαίσιον vocari docet "ὅταν ἐκ τεσσάρων πλευρῶν γένηται ἡ παράταξις, οὐκ "ἐν τετραγώνῳ, ἀλλ' ἐν ἑτερομήκει σχήματι. Dicit "igitur Thuc. (6, 67.) Τὸ ἥμισυ τοῦ στρατεύματος ἦν "τεταγμένον ἐν πλαισίῳ. Itemque Herod.: Xen. vero "et πλαίσιον ἰσόπλευρον dicit, K. Ἀ. 3, (4, 11.) p. 183. addens eam τάξιν esse πονηρὰν πολεμίων ἑπομένων. Id πλαίσιον ἰσόπλευρον idem esse ac πλινθίον, diversum a πλαισίῳ simplici, ostendit Auctor "libri qui περὶ Τάξεως παλαιᾶς inscriptus est: πλαίσιον enim nominari ait, ὁπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηταί τις ἑτερομήκει σχήματι: ut Ælianus "etiam rursum in Tacticis, πλαίσιον dici, ὅταν ἐκ "πάντων τῶν πλευρῶν ὁπλῖται ὦσι, τῶν τοξοτῶν καὶ "σφενδονιτῶν κατὰ μέσον τεταγμένων, πλινθίον vero "appellari ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι ταυτὸ τοῦτο "πράξῃ: quod a Xen. Grylli F. πλαίσιον ἰσόπλευρον "vocitari: non negans tamen πλαισίου σχῆμα esse "τετράγωνον, sed tantum dicens esse ἑτερόμηκες. "Quomodo et Aphthon. ap. Schol. Aristoph. Τὸ "σχῆμα πλαίσιον τυγχάνει τοῦ μηχανήματος, pro "τετράγωνον ἑτερόμηκες. Nec vero σχήματα tantum figuram istam habentia nominantur πλαίσια, sed πήγματα etiam, s. ξύλα isto σχήματι πεπηγμένα: h. e. non de agmine tantum quadrato, et "quidem ἑτερομήκει, dicitur, verum etiam de pegmate "s. compage lignorum, eand. figuram imitante. Aristoph. B. (800.) Καὶ πλαίσια ξύμπτυκτα πλινθεύουσί γε, Plut. Alex. (67.) Ὑπὲρ θυμέλης ἐν ὑψηλῷ "καὶ περιφανεῖ πλαισίῳ πεπηγυίας: Solone, de legibus ab eo latis, Κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, "ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους. Hesychio est "non solum διὰ ξύλων τετράγωνον πῆγμα, sed etiam "πίναξ." ["Ad Mœr. 312. Zeun. ad Xen. K. Π. 479. Thom. M. 720. Compages lignorum, Plut. Alex. 161. Schm." Schæf. Mss. Dio Cass. 40, 2. Εἰς τὰ πλαίσια βάλλειν, i. q. εἰς τὰ πλάγια.]

ΠΛΑΝΗ, ἡ, Error, Erratio, quo utitur Cic. in Ἀπλανής, Errabundum et vagum iter, i. q. πλαγκτοσύνη ap. Hom.: Herod. 2, (116.) de appulsu Paridis in Ægyptum, ubi Helena ei ablata fuit a Proteo, Κατὰ γὰρ ἐποίησε ἐν Ἰλιάδι, καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀνεπόδισε ἑωυτὸν, πλάνην Ἀλεξάνδρου, i. e., Bud. interpr., In Iliade enim Homerus cecinit errorem Paridis, quo in Ægyptum ablatus est; et nusquam alibi seipsum revocavit. I. e. nusquam id repetiit. Ibid. utitur verbo πλανᾶσθαι et πλάζεσθαι. Dem. 125(=301.) Ἵν' εἰδῆτε, ὅτι ἡ ἐμὴ συνέχεια καὶ πλάνη καὶ ταλαιπωρίαι τί ἀπειργάσατο: ubi πλάνη non incommode accipiemus pro πολύπλαγκτος πορεία, s. πολύπλαγκτοι ὁδοί, Profectiones meæ, quibus modo huc, modo illuc reip. causa discurri. ‖ Metaph. quoque accipitur ut et Lat. Error, 2 Ep. Petri 2, (18.) Τοὺς ἐν πλάνῃ ἀναστρεφομένους: ut Cic. quoque In errore versari. Ep. Jacobi 5, (20.) Ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ. Paulo diversa signif. Cic. Ab errore evellere aliquem. Suidæ πλάνη est ἡ τοῦ σκοποῦ ἀπότευξις, Aberrare a scopo proposito. Hes. vero exp. ἀπάτη, quo significatur etiam Deceptio et impulsio in errorem. ["Brunck. ad Æsch. Pr. 580. Mœr. 315. et n., Timæi Lex. 152. Fabric. B. Gr. 1. p. 40. Harl., Valck. Hipp. p. 194. Thom. M. 717. Jacobs. Anth. 7, 75. 9, 145. Πλ. Ὀδυσσέως, Toup. ad Longin. 298." Schæf. Mss.]

Πλάνης, ητος, ὁ, Erro, etiam Vagus, Erroneus, Errabundus, Vagabundus. Pro Errone, i. e. Homine vago, Qui modo huc, modo illuc vagabundus appellitur, vel pro Homine erratico, ut Gell. vocat, Erroneo, ut Ulpianus, usus est Plut. Alcib. (26.) Τοῖς ἐκ πλάνητος καὶ φυγάδος αὐτὸν νεῶν τοσούτων καὶ στρατοπέδου καὶ δυνάμεως τηλικαύτης ἀποδείξασιν ἡγεμόνα. Item πλάνητες πυρετοί, Erroneæ febres, Erraticæ febres: quæ sc. certam periodum non habent: oppositæ ταῖς περιοδικαῖς, quas Plin. Febres statas appellat. Πλάνης πυρετός, inquit Gorr., Erratica febris: est febris cujus accessiones nullam inter se proportionem servant. Habet enim suarum accessionum inordinata principia, nullam certæ alicujus febris vel simplicis vel compositæ speciem referentia. Itaque erratica febris nullius certæ speciei est, nec eam possis dicere quotidianam, nec tertianam, nec quartanam, multoque minus continuam. Nam cum erratica febris ab incertis accessionum principiis dicatur, patet continuam esse non posse: licet continuæ implexa esse possit æque atque aliæ intermittentes febres. De causis vero hujus morbi vide plura ap. Eund. Actuarius περὶ Διαγν. Παθ. 2, 1. Τῶν δὲ διαλειπόντων πυρετῶν οἱ μὲν ἑκάστοτε παροξύνουσιν, οἱ δὲ διὰ τρίτης, οἱ δὲ διὰ τετάρτης· ὥσπερ ἕτεροι διὰ πέμπτης ἢ ἑβδόμης λέγονται παροξύνειν· ἔνιοι δὲ ἀτάκτως· οὓς καὶ πλάνητάς φασι. Item πλάνητες ἀστέρες, vel simpliciter πλάνητες, subaudiendo ἀστέρες, Stellæ erraticæ: quibus opp. Fixæ, s. Sidera affixa mundo, ut Plin. appellat: qui πλάνητας vocat Sidera errantia, de quorum meatu et ambitu vide Eund. 2, 8. Idem, c. 6 ejusd. libri, Inter hanc (terram) cœlumque eodem spiritu pendent certis discreta spatiis septem sidera, quæ ab incessu vocamus errantia, cum errent nulla minus illis. Itidem Virg. de Mercurio, Quos ignis cœli Cyllenius erret in orbes. Vide plura ap. Cic. in Somnio Scip. et Macrob. Plato Tim. Ἥλιος καὶ σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητες, Plut. (8, 382.) Ὅμοιός ἐστι τῷ τοὺς πλάνητας οἰομένῳ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων πράττειν ἄμεινον· καίτοι τῶν πλανήτων ἕκαστος ἐν μιᾷ σφαίρᾳ καθάπερ ἐν νήσῳ περιπολῶν, διαφυλάττει τὴν τάξιν. Nigidius Errones appellat: a nonnullis vero Latinorum, etiam Planetæ nominantur, Græce synonymus πλανητὰ ἄστρα. Necnon πλάνης ἄνθρωπος, pro quo supra Plut. absolute πλάνης, Homo erroneus, erraticus, ut Ulp. et Gell. loquuntur, quales sunt mendici. Apud Suid. Ὥσπερ πλάνης ἄνθρωπος κατὰ βίου πρόφασιν πορευόμενος, ubi ipse exp. πλανήτης, Erro, Mendicus vagus, alias πλαγκτήρ. At sicut Plut. absolute supra dixit πλάνης pro πλάνης ἄνθρωπος, sic et Soph. Œd. T. (1029.) p. 194. meæ Ed. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης; i. e. ἐπὶ μισθῷ πλάνης. Vide et Πλανήτης. ["Ad Mœr. 315. Wessel. Obs. 149. Valck. Diatr. 180. Thom. M. 718. Markl. Iph. p. 278. Monthly Review Febr. 1799. p. 198. Wakef. S. Cr. 4, 152. Matth. ad Nemes. 309. Marcell. de V. Thuc. p. 2. Πλάνης fem., Lucian. 3, 97." Schæf. Mss. Οἱ πλανῶντες ἀστέρες, Hippodamus Stobæi ap. Gal. p. 663. * Ψευδοπλάνης, Eust. Od. Ξ. p. 546, 47.]

Πλάνος, ὁ, i. q. πλάνης: quod absolute ponitur pro πλάνης ἄνθρωπος, Erro, Homo erroneus, s. erraticus, ut Ulp. et Gell. vocant: Qui vagabundus modo huc, modo illuc discurrit, ut circulatores et mendici. Isocr. Ægin. init. Πλάνος δὲ γενόμενος καὶ διαιτηθεὶς ἐν πολλαῖς πόλεσιν. Bud. h. l. citans interpr. Homo vagus, et qui domicilium statum non habet; sed leg. existimat πλάνης. Athen. 1. (p. 19.) Ἐθαυμάζετο δὲ παρ' Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις Ματρέας ὁ πλάνος: paulo post, Γεγόνασι δὲ καὶ πλάνοι ἔνδοξοι, ὧν Κηφισόδωρος καὶ Πανταλέων. At l. 14. non procul ab initio, cum περὶ θαυματουργῶν sermo incidisset, περὶ πλάνων quoque nonnulla memorantur e qui-

bus apparet hujusmodi *πλάνους* fuisse versutos ac impostores. Ac inter alia e Theogneto Comico de Pantaleonte, cujus jam mentio facta est, *τοὺς ξένους Τοὺς δ' ἀγνοοῦντας αὐτὸν ἐπλάνα.* De eod. paulo post, e Chrysippo, *Ὁ δὲ πλάνος Πανταλέων τελευτᾷν μέλλων, ἑκάτερον τῶν υἱῶν κατ' ἰδίαν ἐξηπάτησεν, φήσας μόνῳ αὐτῷ λέγειν ὅπου κατορωρύχοι τὸ χρυσίον· ὥστε μάτην ὕστερον κοινῇ σκάπτοντας αἰσθέσθαι ἐξηπατημένους.* Itidem Matth. 27, (63.) *Ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν,* de Christo, ubi exp. Seductor, Impostor. Utuntur hoc vocab. Latini quoque, Cic. Horat. Plin.; ac nominatim Cic. pro Cluentio, Hic ille planus improbissimus, quæstu judiciario pastus, qui illi pecuniæ, quam condiderat, spe atque animo jam incubaret. Gell. 16, 7. hoc vocab. numerat inter verba prælicenter a Laberio in suis Mimis ficta, et pro Sycophanta accipit. Et Planum, inquit, pro Sycophanta, et Nanum pro Pumilione dicit: quanquam Planum pro Sycophanta M. quoque Cic. in Oratione scriptum reliquit, quam pro Cluentio dixit. Eust. 1382. a *πλανάω* derivat, una B cum præcedenti *πλάνης*, et dicit *πλάνον* hunc *τέχνην ἔχειν τὸ ἀποπλανᾷν τοὺς θεωμένους*: unde videtur inter præstigiatores et *θαυματουργοὺς* referendum esse id hominum genus. Dicuntur vero a *πλάνη* non tantum quatenus signif. Error et Vagatio, sed etiam quatenus ponitur pro Impostura et fraude: quamobrem Hes. *πλάνος* exp. non solum *πλανήτης*, sed etiam *ἀπατεών*. Inde factum videtur Implanator, quo Cyprianus utitur pro Impostor. || Sed et adjective usurpatum legitur pro Fallax, Fraudulentus, In errorem impellens, Epigr. *πλάνα δῶρα*, Fallacia dona, Subdola munera. [Moschus 1, 28.] Item 1 ad Tim. 4, (1.) *Προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις.* At *τὸ πλάνον*, Fallacia, Synes. de Insomn. *Τὸ δέ γε πλάνον ἐν ταῖς προῤῥήσεσι*, ubi exp. Quod erraticum est et fallax. Bud. pro Vagabundus, Erraticus, ex Œcum. *Πλάνος βίος τῶν Ἰουδαίων*, Erratica vita. Et *τὸ πλ.*, Erratio. Idem Bud. e Greg. || Rursum *Πλάνος* accipitur etiam pro *πλάνη*, Error, Vagus error, Soph. Œd. T. (67.) p. 151. meæ Ed. *Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.* C Sic enim quædam exempl. scriptum habent pro *πλάναις*, quod in vulg. Edd. legitur. Ubi Triclin. hæc annotat, *Ἰστέον δ' ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς ἡ πλάνη, ἀλλὰ καὶ ὁ πλάνος, ὥσπερ καὶ εὐθύνη καὶ εὔθυνος, ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Ἰσοκράτους, τοὺς φυγαδικοὺς πλάνους.* Eust. 333. scribit hujusmodi *ἐναλλαγὴν τῶν γενῶν* Doricam et Atticam esse, ac multa similia profert exempla, inter alia vero *πλάνος φρενῶν*, itidem pro *πλάνη*. Affertur et e Ceb. Theb. *Πότερον οὖν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον*; Errorem imbibunt? Poculum erroris hauriunt? Itidem Gaza pro his Ciceronis de Senect. Non vereor ne hunc errorem meum Philosophi irrideant, *Δέος οὐδὲν μὴ τοῦ ἐμοῦ τουτουὶ πλάνου φιλόσοφοι καταγελῶσι.* Pro Digressio affertur e Plat. Epist. 7. *Τοῦτον δὴ τῷ μύθῳ τε καὶ πλάνῳ ὁ ξυνεπισπόμενος εὖ εἴσεται*, Hunc sermonem et digressionem secutus, Vagum hunc sermonem et digressionem. [" Casaub. ad Athen. 48, 90. Brunck. ad Æsch. Pr. 580. Eur. Hipp. 284. Valck. p. 194. Mœr. 315. et n., D. R. ad Longin. 251. ad Charit. 223. P. Abresch. D Paraphr. 216. Athen. 1. p. 32. ad Phalar. 343. Thom. M. 717. Wakef. Ion. 1512. Musgr. 1491. Jacobs. Anth. 8, 370. ad Diod. S. 2, 527. ad Dionys. H. 3, 1913. Sic legam ap. Jacobs. Anim. 304." Schæf. Mss. Athen. p. 19. 20. Æsop. Fab. 56. Aug.]

[* " *Πλανοστιβής*, Æsch. Eum. 76. Abresch. Æsch. 2, 8." Schæf. Mss. * *Πλανοφεγγής*, Manetho 4, 3.]

Ἀπόπλανος, i. q. *πλάνος*, Erro, Impostor. Hes. *ἀπόπλανοι, κακοί, γόητες*, Improbi, Impostores, Præstigiatores. [" Paul. Silent. Ambo 168. * *Ἀποπλανίας*, Jacobs. Anth. 8, 332. Bianor 15. Philipp. 70." Schæf. Mss. * *Δύσπλανος*, Æsch. Pr. 613. *παρθένος*. * " *Λάσπλανος*, Photius Amphilochiis c. 83." Schn. Lex.] *Πολύπλανος*, Multivagus, Dispersus, e Nonno (Jo. 72. 167.) Sic *πολύπλαγκτος*. [" Toup. Opusc. 1, 333. Wessel. ad Herod. 26. Macedon. 22." Schæf. Mss. * *Σύμπλανος*, Qui simul circumvagatur, Meleager 64. 102. Epigr. ap. Jo. H. Maii Obs. SS. 4, 188. " Toup. Opusc. 2, 242. Jacobs. Anth. 9, 291." A Schæf. Mss. * " *Ὠκύπλανος*, Pernix, Eur. Fr. Pirith. ap. Clem. Alex. 563. Schol. Aristoph. *Ὄρν.* 179. Suid. v. *Πόλοις*." Seager. Mss.]

Ἀειπλανής, Qui perpetuis erroribus huc illuc jactatur, semper vagatur, in perpetuo errore est, vagatur, q. d. Sempervagus. Ejusd. signif. EST *Ἀείπλανος*, Epigr. *ἀείπλανα χείλεα γρηὸς*, ubi Suid. exp. *πεπλανημένα, φλύαρα, πλήρη φλυαρίας*: anicularum enim loquax lingua velut vagatur per varios sermones. *Ἀπλανής*, Minime erraticus et vagabundus, Qui non errat nec vagatur, opp. *τῷ πλάνης* et *πλάνος*: *ἀστέρες*, Stellæ non errantes, [Ptolem. ap. Fabr. Bibl. Gr. 4. p. 422.] quibus opp. *οἱ πλάνητες* s. *τὰ πλανητὰ ἄστρα*, ut supra in *Πλάνης* annotavi, ubi etiam exemplum habes e Plut.: Cic. de N. D. vocat Stellas inerrantes: alii Stellas fixas. Utitur Procl. in Sphæra sua. Aristot. *ἀπλανῆ ἄστρα* appellat: de Mundo, *Τῶν γε μὴν ἐμπεριεχομένων ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ τῷ σύμπαντι οὐρανῷ συμπεριστρέφεται, τὰς αὐτὰς ἔχοντα ἕδρας· τὰ δὲ πλανητὰ ὄντα, οὔτε τοῖς προτέροις ὁμοιοταχῶς κινεῖσθαι πέφυκεν, οὔτε ἀλλήλοις.* Construitur etiam cum gen.: Plato Tim. *Ἀπλανὲς ἀπειργάσατο κινήσεων ἐκείνων*, Ab omni erratione liberavit, Cic. [" Valck. Phœn. p. 392. ad Charit. 223. (726. 742.) ad Herod. 340." Schæf. Mss. * *Ἀπλανῶς*, Cyr. Alex. in c. 60. Isai. 855. " Method. 422. Andr. Cr. 88. Athan. 2, 312. Euseb. H. E. 4, 389." Kall. Mss.] *Ἀπλάνεια, ἡ*, Non errare nec vagari, Stabilitas, Suid. [* *Ἑτεροπλανής*, ad Greg. Cor. 923. Nicand. *Ἀ.* 243. * *Εὐπλανής*, Opp. K. 4, 365. * *Παλιμπλανής*, Anal. 2, 12. * *Παντοπλανής*, Gl. Omnivagus. * *Περιπλανής*, Plut. 10, 167. " Toup. Opusc. 2, 256. Aristoph. Fr. 285. * *Περιπλάνιος*, Leon. Tar. 55. Toup. Opusc. 1, 555." Schæf. Mss.] *Πολυπλανής*, i. q. *πολύπλαγκτος* et *πολύπλανος*, Multivagus, Vagus, Erroneus. Nisi malis, Errorum plenus. Chrys. de Sac. *πολυπλανὲς πέλαγος*. E Nonno autem (Jo. 64.) *Ἔργα πολυπλανέος βιοτῆς*, pro Vitiosæ vitæ. Si de homine dicatur aut alio animali, commode reddemus Multivagus, ut Plin. de columba, Multi vaga ave. Bud. interpr. Longe lateque pervagatus, e loco J. Pollucis, ubi cum * *πολυκίνδυνος* copulatur. [Musæus 175. " Jacobs. Anth. 7, 90. 8, 31. Macedon. 23. ad Charit. 252." Schæf. Mss. * *Πολυπλανῶς*, Hippocr. 277. * *Σκολιοπλανής*, Nicander Θ. 318. * *Τριπλανής*, Lycophr. 846.]

Πλανίων βίος, Vita erratica, erronea, vaga, vagabunda, ex Epigr. *Πλανίων βίος* pro Vita peregre agentium: sic *πλάνος βίος* ex Œcumenio attuli. [Leon. Tar. 100. ap. Anal. 1, 247. *Τοιοῦτος πλανίων ἄβιος βίος*: *πλανίων* autem est gen. a * *Πλάνιος*, s. * *Πλανίας*, i. q. *πλάνος*.]

[* *Πλανώδης*, i. q. *πλανητικός*, Hippocr. 216. Erotiani Gloss.]

Πλανάω, i. q. *πλάζω*, sed plerumque pro In errorem impello, Decipio. Proprie autem, A recto itinere abduco, Vagari cogo, Vagari facio s. Errare, Herod. 4. *Πλανᾷν μηκέτι Πέρσας*, Aristot. Rhet. 3. *Ἐν δὲ τοῖς λόγοις καὶ ἔπεσι δεῖγμά ἐστι τοῦ λόγου, ἵνα προειδῶσι περὶ οὗ ᾖ ὁ λόγος καὶ μὴ κρέμηται ἡ διάνοια· τὸ γὰρ ἀόριστον πλανᾷ.* Aliud exemplum de plano, i. e. Impostore, vide in *Πλάνος*. Itidem Matth. 24, (4.) et Marc. 13, (5.) *Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ*, Ne quis vos in errorem inducat, decipiat vel seducat, Jo. 7, (12.) *Πλανᾷ τὸν ὄχλον*, de Christo, qui Matth. 27. vocatur etiam *πλάνος*. Item Bud. e Dem. 187(=448.) *Ἂν τοίνυν ταῦτα μὲν φεύγῃ, πλανᾷ δὲ, καὶ πάντα μᾶλλον λέγῃ*, Si vos alio deducat oratione sua, Si dicendo mentes vestras abducat erratica oratione. Cyprian. Implanare etiam pro *πλανᾷν* dicere ausus est. || PASS. *Πλανάομαι*, neutralem potius signif. habet, ut et *πλάζομαι*, significans Erro, Vagor, Vagabundus obeo, Il. Ψ. (321.) *Ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον*, Vagabundi currunt, cum sc. auriga eos currentes non inhibet, sed *Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα*, Isocr. Archid. (32.) *Μηδεμιᾷ πόλει τεταγμένον, ἀλλὰ θυραυλεῖν καὶ πλανᾶσθαι κατὰ τὴν χώραν δυνάμενον*; paulo post dicit, *Τοὺς δὲ τόπους ἅπαντας πατρίδας εἶναι νομίζον*, ut sc. faciunt *οἱ πλάνοι* s. *πλάνητες*, qui vagis itineribus totum orbem pererrant: unde *οἱ πεπλανημένοι*, Qui varia loca pervagati

sunt, vagis itineribus orbem obiverunt. Plut. Symp. 2, 1. Περὶ χώρας ἀποίκου καὶ ξένης θαλάττης ἐθῶν τε βαρβαρικῶν καὶ νόμων οἱ πεπλανημένοι καὶ πεπλευκότες ἥδιον ἐρωτῶνται: de Solert. Anim. Πεπλανημένος ἐν Αἰγύπτῳ. Item cum accus., ut et Vagari Propertius, Ino etiam prima terras ætate vagata est. Sed hæc constr. est ποιητικωτέρα. Xen. K. Π. 1, (3, 4.) p. 5. Εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε, πολλοὺς δέ τινας ἑλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι, μόλις ἀφικνεῖσθε ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν. Verum hic videri possit subaudienda præp. κατά. Legimus vero et ap. Plat. Epist. 4. Πλανηθῆναι πολὺν τόπον, Multa loca vagatos, pervagatos esse, Obisse s. Lustrasse. Metaph. autem orator vel oratio πλανᾶσθαι dicitur, ut item Vagari et Evagari, Isocr. Panath. Οἶμαι δὴ δεῖν καθορᾷν, ὅθεν ἐπλανήθην, Unde evagatus et digressus sum. Aliter autem πλανᾶσθαι ἐν τῷ λόγῳ dicitur pro Titubare in sermone, Hærere et nescire quid dicendum sit: ut ii, qui errant, nesciunt qua via sit eundum. Nisi malis Ambagibus verborum uti, nec recta interrogatis respondere. Herod. 2, (115.) Πλανωμένου δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ λόγῳ, καὶ οὐ λέγοντος τὴν ἀλήθειαν. ‖ Erro, Vagor: de iis qui locorum ignari modo huc, modo illuc appelluntur, quod Lat. Palari dicunt, ut Lucr. Comites palantes et dispersi, Stat. Aut vaga palantes campo fuga volvit Achivos, Horat., velut sylvis, ubi passim Palantes error certo de tramite pellit, Ille sinistrorsum, hic dextrorsum abit. Xen. K. Π. 4, (5, 7.) p. 62. Ἐν δὲ τῇ ὁδῷ πορευόμενοι διασχιζομένων ὁδῶν τρίβῳ τινὶ ἐπλανῶντο, Thuc. 8, (105.) p. 296. Τὰς κατὰ τὸ νικῆσαν τῶν Πελοποννησίων μέρος ὑπολαβόντες πεπλανημένας, Palantes, Lucian. de Calumn. Ἐν σκότῳ πλανωμένοις, Qui in tenebris errant. At Synes. de Insomn. Ταῖς πεπλανημέναις ἐλπίσιν ἀναλαμβάνει, Vaga et varia spe. ‖ Erro i. e. Decipior, In errorem impellor, a veritatis sc. tramite deturbatus, aut etiam, In errore versor, ad Galat. 6, (7.) Μὴ πλανᾶσθε· Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται. Addere possumus ex Epist. Isocr. ad Liberos Jasonis, Ὑμᾶς ταῖς διανοίαις πλανᾶσθαι, καὶ πολλῶν διαμαρτάνειν πραγμάτων. A participio πεπλανημένος est ADV. Πεπλανημένως, Vagabunde, More eorum qui errant, Isocr. c. Evag. (19.) Οὐδὲ περὶ ἓν πεπλανημένως εἶχεν, Nec ulla in re errabat. AT Πλανέομαι Ionice ap. Herod. (2, 41.) pro Πλανάομαι, ut ὁρέω, pro ὁράω. [" Πλανάω, P. Abresch. Paraphr. 215. ad Herod. 337. 516. Fischer. ad Anacr. p. 15. Brunck. Aristoph. 3, 61. Boiss. Philostr. 558. Pro ἀποπλ., Abresch. Lectt. Aristæn. 275. ad Xen. Eph. 211. Πλανῶμαι, Wakef. Phil. 206. Luzac. Exerc. 141. 162. Jacobs. Anth. 10, 286. De act. et med., Kuster. V. M. 11. Πεπλάνημαι, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii. Πλανέομαι, Diod. S. 2, 354. Valck. Oratt. 342." Schæf. Mss. Apollod. 3, 1, 4. Λαβύρινθος πλανῶν τὴν ἔξοδον. " Πεπλανημένη γλώσσῃ, Sermo balbe expressus, Philostr. 409.: ὀφθαλμοῖς, 718." Wakef. Mss. * Πλανητέον, Xen. Lac. Rep. 9, 5.] " Πλάνημα, " i. q. πλάνη, Soph." [Œd. T. 727. Æsch. Pr. 827. " Etym. M. 108, 33." Boiss. Mss.] Πλάνησις, Erratio, Cic., Vagatio, Liv.: Thuc. 8, (42.) p. 275. Πλάνησιν τῶν νεῶν ἐν τῷ σκότει καὶ ταραχὴν παρέσχεν. Pro Error, Erratio, affert Bud. e Dionysio 147. et alibi sic accipi annotans. [Schol. Aristoph. Θ. 409.] Πλανήτης, ὁ, Erro, Homo erraticus s. erroneus, i. q. πλάνης et πλάνος, Isocr. c. Busir. Οἱ μὲν αὐτῶν πλανῆται καὶ ἐνδεεῖς τῶν καθ' ἡμέραν κατέστησαν, οἱ δ' ἐτυφλώθησαν, Facti sunt erronei, Colum.: Bud. scribit opponi τῷ σταδιαίῳ, ut ἔμπορος, Vagus, Themist. 117. Suidas exp., ξένος, ὁ τῇδε κἀκεῖσε περινοστῶν, h. l. subjungens, Λειποταξίου ποινὰς τοὺς πλανήτας τῆς Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως εἰσεπράττετο· καὶ ὅσοι τῷ πόνῳ χαίρειν εἰπόντες τηνάλλως δεῦρο κἀκεῖσε περιενόστουν, βασάνοις ἐπὶ σωφροσύνῃ μετήγοντο: ubi loquitur de militibus qui, relictis castris, vagi hac illac palantur. Hes. vero exp., μετανᾶσται. Interdum cum ἐπὶ jungitur: ut ὁ πλανήτης ἐπί τινα τόπον, Qui vago gradu aliquo it, aliquo vagabundus proficiscitur, aliquem locum pervagatur, Plato de LL. 2. Τοὺς δὲ πλ. ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους καλοῦμεν, Xen. K. (5, 17.) de leporibus, Οἱ δ' ἐπὶ πάντας τοὺς τόπους πλανῆται, χαλεποὶ πρὸς τοὺς δρόμους: quibus opp. τοὺς ὀρεινοὺς et τοὺς πεδινούς. Item πλανῆται ἀστέρες, vel simpliciter πλανῆται, subaudiendo ἀστέρες, Errantia sidera: pro quo supra habuimus πλάνητες: Platoni, οἱ ἀστέρες περιπλανώμενοι, s. τῶν ἄστρων τὰ τρεπόμενα καὶ πλάνην ἴσχοντα: Virg. Stellæ palantes cœlo: Lucr. Sidera passim palantia. Item πλανῆται πυρετοί, qui et πλάνητες tum supra, tum ap. Hippocr. Aphor. sect. 13. artic. 22. Τοῦ δὲ φθινοπώρου καὶ τῶν θερινῶν τὰ πολλὰ καὶ πυρετοὶ τεταρταῖοι καὶ πλάνητες, καὶ σπλῆνες. Unde ap. Cels. 2, 1. Oriuntur autumno febres incertæ, lienis dolor. Galeno πυρετοὶ πλανῆται, sunt οἱ μὴ ὡρισμένως, ἀλλὰ ἀκαταστάτως γινόμενοι. Vide et Πλάνης. [" Valck. Hipp. p. 273. Diatr. 196. Paus. 1, 423. Thom. M. 718. Monthly Review Febr. 1799. p. 198. Matth. ad Nemes. p. 309. Kuster. Aristoph. 190." Schæf. Mss. * " Στειχοπλανήτης, Dicæarchus, Τοῖς στειχοπλανήταις τῶν ἐπιδημητικῶν, ἀφ' ὧν ἔχουσιν ἀπαρχόμενοί τε καὶ ἐλευθέρως μεταδιδόντες, ubi Casaub. maluit * πτωχοπλανήταις." Schn. Lex. * Ψευδοπλανήτης, Eust. Od. N. p. 517, 51.] FEMIN. Πλανῆτις, ιδος, Vagabunda, Erratica, Vaga, Suid. [LXX. Job. 2, 9. " Lycophr. 998." Kall. Mss. " Wakef. Alc. 2." Schæf. Mss. " Anton. Lib. 160." Wakef. Mss.] Πλανητικὸς, Erraticus ac Vagabundus, [Strabo 8. p. 531.] Πλανητὸς, i. q. πλανητικὸς, Errabundus, Vagabundus, Errans, Palans: ἄστρα, Errantia sidera, Plin. Stellæ palantes cœlo, Virg.: Sidera passim palantia, Lucr.: alio nomine πλανῆται s. πλάνητες ἀστέρες, ut suo loco docui. Plato de LL. 2. loquens de sole et luna, Φαμὲν αὐτὰ μηδέποτε τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰέναι, καὶ ἄλλ' ἄττα ἄστρα μετὰ τούτων, ἐπονομάζοντες πλανητὰ αὐτά. Paulo post, de Lucifero et Hespero, et aliis planetis, Οὐδέποτε ἰόντας εἰς τὸν αὐτὸν δρόμον, ἀλλὰ πάντῃ πλανωμένους, Passim palantes. Aliud exemplum habes in opposito huic Ἀπλανής. [* " Ἀπλάνητος, Clem. Alex. 50. 604." Kall. Mss. Schol. Soph. Œd. T. 480. Schleusn. Lex. V. T. * Ἀπλανησία, Sext. Emp. adv. Math. 7, 394. * Πολυπλάνητος, Eur. Hipp. 1109. Hel. 1335. Herod. 1, 56. J. Poll. 6. p. 663. " Const. Manass. Chron. p. 59." Boiss. Mss. * " Πλανητεύω, Vagor, Erro, Suid. v. Ἀλητεύω." Kall. Mss. LXX. Levit. 16, 21. " Valck. Hipp. p. 273. Diatr. 196." Schæf. Mss. " Bekk. Anecd. 375." Boiss. Mss.]

Ἀναπλανάομαι, i. q. πλανάομαι, Erro: tam in propria, quam in metaph. signif., sc. pro Vagor et pro Fallor. Nisi potius significet Oberro, Subter supraque erro: Stat. omnis anhelat Unda nefas, subterque animæ supraque recentes Errant. [A Schneidero non agnoscitur.] Ἀποπλανάω, Idem in prosa, quod in carmine ἀποπλάζω, de quo supra: sc. Aberrare facio, s. Vagari, Evagari, Procul abduco. Itidem cum gen., simul vero et accusativo. Nonnunquam et cum gen. habente præfixam præp. ἀπό. Æschin. (79.) Ἵνα δὲ μὴ ἀποπλανῶ ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, Ne autem vos a proposito aberrare faciam, Procul abducam. Apud Isocr. vero in Areop. (33.) sine accus., Δέδοικα μὴ πόῤῥω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀποπλανῶ. Ubi tamen nisi subaudiamus, aut etiam deesse dicamus accus. ὑμᾶς, vel alium, certe ἀποπλανῶ novo prorsus modo pro ἀποπλανηθῶ accipiendum fuerit. Sed aliquis fortasse potius accus. τὸν λόγον subaudiendum ibi putet, aut etiam addendum per incuriam a librariis omissum. Nam invenitur et ἀποπλανᾷν τὸν λόγον, cum alibi, tum ap. Lucian. (2, 903.) Ἀποπλανᾷν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, ubi vulgo ἀποπλανᾷν interpr. Vagari sinere. Item, Ab instituto avertere. ‖ Ἀποπλανῶ cum accus. pro In errorem impello, Deerrare facio, ap. Dionys. Areop. Sic autem et Marc. 13, (22.) Πρὸς τὸ ἀποπλανᾷν, εἰ δυνατὸν, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς, Ad decipiendum etiam electos, quasi a via recta illos abducendo, et deerrare faciendo. ‖ Ἀποπλανάομαι, Pass. Aberro, Vagor, Evagor. Interdum cum gen. simpliciter, interdum præfixa præp. ἀπό. Chrys. Εἰ δὲ τῆς εὐθείας ἄνθρωπος ἀποπλανηθείη πίστεως. Reperitur et, Ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως, addita præp. ἀπό. Bud. ἀποπλανῶ-

μαι exp. non tantum Aberro, sed etiam Expatior, Digredior longius a proposito: et citat Themist. Or. ad Nicom. Ἀλλ' *ὅπως μή με ἀδολέσχην καὶ περιττολόγον νομίσητε, καὶ ἀποπλανώμενον εἰκῇ τῶν προκειμένων.* Sed notandum est tamen ἀποπλανᾶσθαι hic non significare per se Digredi longius a proposito, sed adjuncto gen. illo *τῶν προκειμένων.* [" Mœris p. 47. ad Xen. Eph. 211. P. Abresch. Paraphr. p. 215. Lobeck. Aj. p. 290. * Ἀποπλάνημα, 280. Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss. " Hes. v. Ἀπαιόλημα." Kall. Mss. Suid. 3, 68. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 70.] Ἀποπλάνησις, Aberratio, Evagatio. In VV. LL. dicitur esse Figura quæ et ἀποδίωξις vocetur, Julio Firmiano. [" P. Abresch. Paraphr. p. 216." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. 1460. * Διαπλανάω, Greg. Nyss. Antirrh. 20. p. 167." Kall. Mss. Arrian. Epict. 1, 20, 10. LXX. Jud. 19, 8. " Διαπλανῶμαι, Diod. S. 2, 252. 274." Schæf. Mss. * " Ἐκπλανάω, Psellus in Cant. Cantic. 2, 6." Boiss. Mss. * Ἐμπλανάω, Heliod. 2, 155. Theophyl. 3, 661. * " Ἐπιπλανάω, Clem. Alex. 151. 304." Kall. Mss. " Longus p. 3. Vill., Abresch. Lectt. Aristæn. 162. Wessel. ad Herod. 14. Phryn. Ecl. 27." Schæf. Mss. Xen. Eph. 2, 14. quod Hemsterh. et Locella in ἀποπλ. mutant. Vide Locellam p. 211. Euseb. Pr. E. 10, 4. Theoph. 4, 1. Basil. 3, 70. * " Ἐπιπλάνησις, Const. Manass. Chron. p. 58. Meurs." Schæf. Mss. * Καταπλανάω, ad Greg. Cor. 125. * " Παραπλανάω, Abresch. Æsch. 2, 12." Schæf. Mss. " Schol. Il. B. 396." Boiss. Mss. " Παραπλανάω, Decipio, Schol. Aristoph. Πλ. 538. (Ἱππ. 806.)" Kall. Mss.] Περιπλανάω, Errabundum circumago. Pass. Περιπλανῶμαι, Errabundus circumeo, Erro circum, Oberro, etiam Pererro. Xen. K. Π. 1, (3, 5.) *Περιπλανώμεθα ταῦτα*, Per hos anfractus vagamur. [" Abresch. Æsch. 2, 12." Schæf. Mss.] Περιπλάνησις, Vagus circuitus, Oberratio, Greg. Naz. [" Const. Manass. Chron. p. 3. * Συμπλανάω, Hippolytus Mart. c. M. 1. Plut. Antonio 29." Boiss. Mss. * Συμπλανάομαι, Diod. S. 3. p. 134, 29.; 135, 10. Polyb. 3, 21, 10. Schleusn. Lex. V. T. * Συμπλανητὴς, Lobeck. Phryn. 178.]

ITEM Πλανύττω, i. q. πλανῶμαι, Erro, Vagor, Oberro, Errabundus sum et vagabundus, Aristoph. Ὀρν. (3.) *Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν;* Quid, o miser, sursum deorsumque vagamur? Hes. πλανύττων, etiam πλανῶν. [Phot. Πλανύττειν· πλανᾶσθαι ἢ πλανᾷν.]

" Πλανὶς, Hesychio Aureum sponsæ diadema."

ΠΛΑΞ, *ακὸς, ἡ*, (unde Gall. Plaque,) Tabula, proprie quæ est lata et e lapide, Lucian. (1, 5.) *Ἐγκοπέα γάρ τινα δοὺς ἐμοὶ ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης.* Et mox, *Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἐμπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ*: unde etiam liquet ejusmodi πλάκας fuisse minime *παχείας*, Spissas s. Crassas, sed λεπτοτέρας. In sacris Literis passim πλάκες dicuntur Tabulæ in quibus Deus legem inscripserat. Exod. 31, (17.) *Ἔδωκε Μωϋσεῖ τὰς δύο πλάκας τοῦ μαρτυρίου, πλάκας λιθίνας γεγραμμένας τῷ δακτύλῳ τοῦ Θεοῦ.* Quo alludens Paul. 2 ad Cor. 3, (3.) ait, Corinthios esse epistolam *ἐγγεγραμμένην οὐ μέλανι, ἀλλὰ πνεύματι Θεοῦ ζῶντος, οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, ἀλλ' ἐν πλαξὶ καρδίας σαρκίναις.* Item ad Hebr. 9, (4.) *Αἱ πλάκες τῆς διαθήκης*, Tabulæ Testamenti, Fœderis. Plancæ ap. Latinos dicuntur Tabulæ planæ, ut Paulus ap. Fest. annotat, sed et de Ligneis tabulis usurpatum, iisque longioribus quam latioribus; legitur ap. Plin. 8, 43. de asinabus, Nec pontes transeunt, per raritatem plancarum translucentibus fluviis. Ut satis manifestum sit πλάκας et Plancas idem non esse, ut quidam annotarunt. Hes. πλάκας exp. *δέλτους*: Suid. *πλάκας θεογράφους* appellat Tabulas Legis a Deo scriptas. Exp. etiam Crusta: non male. Ulpianus enim Crustas marmoreas appellat, quas Lucian. πλάκας, et Cic. Crustas argenti cælati, quæ πλακῶν similitudine gererent. Itidem Crustæ dicuntur fluminum congelatorum. E Diosc. 5, 113. *Πλάκας λεπιζομένας ἔχει*, Crustas habet squamarum modo. Ex Aristot. *Πλάκας πολλὰς ἔχων*, Crustas multas habens, Gaza interpr. in H. A. 2. ubi rursum Crusta interpr. de ventre suillo. Plinium quoque pro Crusta accipere, videbis in Πλακώδης. Sed et alia, quæ in modum πλακῶν et crustarum lata sunt, πλάκες dicuntur: ut *πλὰξ ἐρίου*, quod vide in Πίλημα. Itemque Panes latiores et tenuiores in modum crustarum, πλάκες nominantur et πλακοῦντες: Hes. *τὰ μεμαζωμένα* exp. Eid. Hesychio πλὰξ est non solum *ἡ πλατεῖα πέτρα*, verumetiam *τὸ διπλοῦν*. || Planities, Æquor, et quidem tam in mari quam terra, Eur. *πελαγία*, Planities pelagi, i. e. Æquor. Sic Aristoph. B. (1438.) *Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.* De Terrestri planitie rursum ap. Eur. initio Hecubæ, *Ὃς τὴν ἀρίστην Χεῤῥονησίαν πλάκα Σπείρει*, Schol. *γῆν*: quomodo et ap. Soph. Aj. (1220.) *ἄκραν Ὑπὸ πλάκα Σουνίου*, Schol. itidem exp. *ὑπὸ ἄκραν τῆς γῆς τοῦ Σουνίου.* Hes. quoque modo *γῆ*, modo *γῆς μέρος* significare ait, qui etiam *πλάκα ἡλιακὴν* exp. *τὴν ἀνατολικὴν γῆν.* Apud Eund. *πλάκας τῆς κοιλίας* de Planitie et velut æquore ventris, i. e. Parte planiore et ampliore, s. latiore. Similiter Eust. πλάκα nominari scribit *πᾶν τὸ ἐπίπεδον χωρίον*, s. *πᾶν τὸ πλατὺ χωρίον*: alibi vero πλάκας dici annotat *πάντα τὰ πλατέα.* [" Gesner. Ind. Orph. Toup. Opusc. 1, 367. ad Mœr. 23. ad Lucian. 1, 174. Wakef. Ion. 1167. Trach. 273. Phil. 1430. Jacobs. Anth. 6, 180. 7, 156. 8, 374. 409. 11, 409. 12, 228. Strato 54. *Πλάκες τοῦ ὄρους*, Anton. Lib. p. 22. Verh." Schæf. Mss. Æsch. Eum. 288. Pers. 717. 957. Eur. Hec. 8. Herc. F. 958. El. 1349. Soph. Œd. T. 1103. Lycophr. 98. Phot. *Πλάξ· καὶ ἡ γαστὴρ καὶ τὸ ἐν τῷ πλακοῦντι ῥύμμα. Πλάκα· τὴν χώραν ἢ τὴν γαστέρα.* * " Ἐπιπλὰξ, Æquor, Superficies, Clem. Alex. 218. et n." Wakef. Mss.]

Τρίπλαξ, Triplex, Velut e tribus crustis compactus, * *τρίθετος κατὰ τρεῖς πλάκας*, Eust. Il. Σ. (480.) ubi et addit posse eod. modo accipi ETIAM Δίπλαξ interdum. [" Heyn. Hom. 4, 474." Schæf. Mss.]

Ὑπόπλακος, *ὁ, ἡ*, Planitiei subjacens, i. e. Planus, Campestris. ET Ὑποπλάκιος pro eod. Nam Porphyr. ap. Hom., teste Eust., *ὑποπλακίη Θήβη* exp. *ἡ ἐν πεδίῳ ὑπόπεδος καὶ λεία*: id enim SIGNIFICARE Πλάκιος: quod VOX Πλὰξ a plerisque usurpetur pro *ἐπίπεδον χωρίον.* Aliter vero Hes. accipit, ὑποπλάκῳ exponens *ὑπὸ Πλάκει, ὄρει τῆς Κιλικίας.* Itidemque Eust. p. 649. *Κτίσαι πόλιν ὁμώνυμον αὐτῇ*, sc. *τῇ Θήβῃ, Πλακίαν τε ἐπικαλουμένην καὶ Ὑποπλακίαν, διὰ τὸ κεῖσθαι ὑπὸ ὄρος τὸ Πλάκιον· ἀφ' οὗ ὄρους καὶ ἡ χώρα ὑπόπλακος ὑλήεσσα, κατὰ τὸν ποιητήν.* Annotat autem ea in Il. Z. (397.) *Ἠετίων, ὃς ἔναιεν ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων.* Placiæ oppidi Mysiæ meminit Plin. [Athen. 644.]

Πλακόω, Incrusto, VV. LL. [*Πλακωθεῖσα οἰκία*, Gl. Incrustata domus: * Πλάκωσις· Crustatio, Incrustatio, " Euseb. V. C. 3, 36." Boiss. Mss. " Jo. Malal. 1, 367." Elberling. Mss. * " Πλακωτὴς, ὁ, *μαρμάρου*, Euseb. H. Eccl." Schn. Lex.]

Πλακερὸς, Latus in modum πλακὸς, s. simpliciter πλατὺς, [Theocr. 7, 18. *Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος Ζωστῆρι πλακερῷ*, Schol. *Πλακερῷ, πλατεῖ· * πλακὸν γὰρ τὸ πλατύ· γράφεται δὲ καὶ * πλοκερῷ, ἀντὶ τοῦ πεπλεγμένῳ, παρὰ τὴν πλοκὴν καὶ τὴν ὑφήν.* " Toup. Add. in Theocr. p. 393. Valck. ad x. Id. p. 104." Schæf. Mss.]

Πλακώδης, idem. Apud Aristot. aliquoties legitur compar. πλακωδέστερος, quod Gaza interpr. Planior tabellatiorque. Sæpe enim pro Planus simul ac latus accipitur: ut ap. Athen. (323.) de sepia, *Ἔστι δὲ ἡ κοιλία πλακώδης καὶ λεία.* Item ap. Theophr. H. Pl. 9, 4. de thurifera regione, *Τὴν γὰρ γῆν ὑπάργιλον εἶναι καὶ πλακώδη, καὶ ὕδατα πηγαῖα σπάνια*: initio autem capitis, *Φύεται δὲ τὰ τοῦ λιβανωτοῦ καὶ τῆς σμύρνης δένδρα, τὰ μὲν ἐν τῷ ὄρει, τὰ δ' ἐν ταῖς ἰδίαις γεωργίαις ὑπὸ τὴν ὑπώρειαν.* Quæ docent *τὴν ὑπὸ τὴν ὑπώρειαν γῆν* et *τὴν πλακώδη* idem significare, nempe Planitiem in quam sepes montis pandit. Inde Plin. 12, 14. Attolluntur colles alti, decurruntque et in plana arbores sponte natæ. Terram argillosam esse convenit, raris fontibus. [" Phot. 729. Steph. B. 471." Wakef. Mss.] Ceterum πλακώδης

signif. etiam Crustosus, Crustæ speciem referens. Sic accipit Ruell. ap. Diosc. 2, 23. de sepia, *Καὲν δὲ ἐν τῷ ὀστράκῳ, ἄχρις οὗ τὸ πλακῶδες αὐτοῦ ἀποστῇ, σμήχει λεῖον ἀλφούς*: ita interpretans hæc verba, Ustum in sua testa donec id quod crustosum est abscedat, postea tritum, expurgat vitiligines. Et forsan ap. Athen. quoque l. c. sic intelligendum fuerit. Item *πλ. καδμεία*, Cadmia crustosa; idem enim Ruellius h. Diosc. l. 5, 84. *Ἔστι δὲ καὶ πλ. τις λεγομένη, ὥσπερ ζώνας ἔχουσα τὰς διαφύσεις· ὅθεν καὶ * ζωνῖτιν αὐτὴν ἐκάλεσαν*: sic vertit, Quædam etiam *πλακώδης*, i. e. Crustosa, dicitur, segmentis quibusdam perinde quasi zonis cincta: ob quod eam Zonitin appellavere. Hæc est, quæ a Plin. VOCATUR *Πλακῖτις*, 34, 10. Tertia est in lateribus fornacum, quæ propter gravitatem ad cameras pervenire non potuit: hæc dicitur Placitis, et ipsa ab argumento, crusta verius quam pumex, intus varia. [* *Πλακίτης*, Athen. 110. *ἄρτῳ πλακίτῃ*.]

[* " *Πλάκινος*, Jacobs. Anth. 8, 202. Toup. Opusc. 1, 255. * *Πλακιανὸς*, ad Herod. 27." Schæf. Mss.]

Πλακόεις, i. q. *πλακώδης*, i. e. Latus, Crustosus, Latus in modum crustæ, *πλακός*: ut *πλακόεις ἄρτος*, Panis latus tenuisque in modum crustæ. Pro quo frequentius sine adjectione, subaudito tamen nomine *ἄρτος*, legitur *πλακόεις*, ET *Πλακοῦς* per contractionem, ut *Ὀποῦς* pro *Ὀπόεις*: idque more Attico. Eust. 649. de *Πλὰξ* loquens, *Ὅθεν καὶ τὸ πέμμα ὁ πλακόεις, καὶ ἐν συναιρέσει πλακοῦς*. Sic p. 1114. *Εἶδος πλακοῦντος, ὅς ἐστι γενικῶς ἄρτος τις ἢ πέμμα πλατὺ, παρὰ τὴν πλάκα, ἵν' ᾖ ὡς τυρόεις τυροῦς, σησαμόεις σησαμοῦς, οὕτω καὶ πλακόεις πλακοῦς*. Lat. Placentam appellant, vocabulum id a Græcis mutuati. Attice vero *πλακοῦς* e *πλακόεις* dici, et subaudiendum *ἄρτος*, luculenter ostendit Athen. 14. (p. 644.) ubi *εἴδη πλακούντων καὶ γένη* plurima recensentur, *Περισκαστέον δὲ πλακοῦς τὴν ὀνομαστικήν· συνῄρηται γὰρ ἐκ τοῦ πλακόεις, ὡς τυρόεις τυροῦς, σησαμόεις σησαμοῦς· εἴρηται δὲ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος*. Passim autem hujus vocabuli ap. eum, necnon ap. alios occurrunt exempla: crebrius sine *ἄρτος* adjecto, ut 3. (p. 126.) de libo, *Πλακοῦς ἐκ γάλακτος ἰτρίων τε καὶ μέλιτος*. Infinita reperies l. 14. ubi etiam inter *τραγήματα* numeratur, sicut et ap. Aristoph. Πλ. *Πλακόεις* autem in Epigr. legitur, *καὶ τὸν πλακόεντα Πίονα * τυροφόρον*. At vero habens *ἄρτος* adjunctum reperitur, cum alibi, tum ap. Athen. (645.) de *κρῆιον*, e Phileta, *Κρῆιον, πλακοῦς ἄρτος, ὃν Ἀργεῖοι παρὰ τῆς νύμφης πρὸς τὸν νυμφίον φέρουσιν, ὀπτᾶται δ' ἐν ἄνθραξι*: (449.) hic griphus de placenta legitur, *ξουθῆς μελίσσης νάμασιν δὲ συμμιγῆ Μηκάδων αἰγῶν ἀπόῤῥουν θρόμβον ἐγκαθήμενον, Εἰς πλατὺ σπέγαστρον ἁγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης, Λεπτοσυνθέτοις τρυφῶντα μυρίοις καλύμμασιν*. Scripsere autem *περὶ Πλακούντων* Harpocr. Mendesius, Iatrocles, et alii qui ap. Athen. citantur l. 14. [" Vocatur etiam *Πλακοῦς* Semen s. Fructus malvæ, Athen. 58." Schw. Mss.] ‖ *Πλακοῦς* Vici quoque nomen est, cujus tum Eust. meminit p. 1114., tum Athen. 14. *Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τῆς κώμης ἀμνήμων εἰμὶ, ἣν Πλακοῦντά φησι καλεῖσθαι Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν δωδεκάτῳ Τρωϊκοῦ Διακόσμου, τῶν ὑποπλακίων Θηβῶν φάσκων αὐτὴν ἀπέχειν σταδίους ἕξ*. Fortasse autem denominatus est iste vicus a monte qui *Πλάκος* appellatur. [*Πλακόεις*, Greg. Naz. Epigr. 163. Murat. *πλακόεντες ἐν οὔρεσι τύμβοι*, Lapidei tumuli. " Planus, Spatiosus, Steph. B. 365. Orph. Arg. 949." Wakef. Mss. " Gesner. Ind. Orph. Jacobs. Anth. 8, 122. *Πλακοῦς*, ibid. Bergler. Alciphr. 90. Plut. Mor. 1, 491. In plantis, Casaub. ad Athen. 120. ubi et de Placenta quam proprie dicunt. De variis placentarum generibus, Bergler. l. c. 84. Casaub. Athen. 1, 30." Schæf. Mss.] *Πλακουντοποιὸς*, Qui placentas conficit. At urbs vel regio *πλακουντοποιὸς*, In qua placentæ fiunt, Celebris ob placentas quæ ibi fiunt, Athen. 14. (p. 644.) e Sopatro, *Πλακουντοποιὸν ὠνομασμένην Σάμον*. *Πλακουντοποιϊκὸς*, Ad placentopœum pertinens. At *πλ. σύγγραμμα*, Liber de conficiendis placentis, Scriptum in quo placentarum conficiendarum ratio docetur: ut *ὀψαρτυτικὰ συγγράμματα*, In quibus popinales deliciæ describuntur. Athen. 14. paulo ante l. c., *Οἶδα δὲ καὶ Καλλίμαχον ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν Συγγραμμάτων Πίνακι ἀναγράψαντα Πλακουντοποιϊκὰ Συγγράμματα Αἰγιμίου καὶ Ἡγησίππου καὶ Μητροβίου*. Ubi etiam NOTA *Πίναξ* pro Indice e diversis diversorum Auctorum scriptis confecto. [" Callim. 1. p. 471." Schæf. Mss. * *Πλακουντοφάγος*, unde * " *Πλακουντοφαγέω*, Hes." Wakef. Mss. * *Ἀπλάκουντος*, Plato Athenæi l. c. * *Φιλοπλάκουντος*, ibid.]

Πλακουντώδης, Placentaceus, Placentæ speciem referens, formam imitans, [Athen. 646. Schol. Aristoph. Εἰρ. 1194.] Sic redditur ap. Theophr. H. Pl. 4, 11. ubi tamen SCRIPTUM *Πλακαντῶδες*, [" Phryn. Ecl. 42. * *Πλακουντικὸς*, T. H. ad Plutum p. 385. (Schol. ad v. 1055.)" Schæf. Mss. " Athen. 58." Schw. Mss.]

Πλακούντιον, Placentula. Beroaldus annotat, Apul. e Luciano vertisse Crustulum; esse enim Crustula, edulia mellita operisque pistorii. [" Casaub. ad Athen. 121. Toup. Opusc. 1, 379." Schæf. Mss. * " *Πλακουντίσκος*, Etym. M. 533, 21." Wakef. Mss.]

[* *Πλακουντάριος*, Gl. Placentarius, Dulciarius, Pallad. H. L. p. 21. * *Πλακουντάριον*, Gl. Opustorium. Dimin., Placentula, Strabo 17. p. 1166. " *Πλακουντάριον*, * *Πλακουνταρικὸς*, ad Hesych. 2, 407, 1." Dahler. Mss. * *Πλακούντηρον*, Placentula, Athen. 647. Schneidero susp. " Jacobs. Anth. 10, 213." Schæf. Mss.]

ΠΛΑΣΣΩ, VEL potius *Πλάττω*, [fut. *πλάσω*,] Fingo, Dem. (47.) *Ὥσπερ γὰρ οἱ πλάττοντες τοὺς πηλίνους, εἰς τὴν ἀγορὰν χειροτονεῖτε τοὺς ταξιάρχους καὶ τοὺς φυλάρχους, οὐκ ἐπὶ τὸν πόλεμον*. Bud., postquam *πλάττω* dixit esse Fingo, i. e. Figuli more formo, affert ex Aristot. cum alios ll., tum hunc, de apibus, *Πλάττουσι δὲ κηρία πρῶτον*. Necnon *πλάττονται κηρία* signif. act. ex Eod. Vide *Κηροπλαστέω*. Dicitur et *πλάττειν* sine adjectione, ut a Plut. *Οὐ Φειδίου δεόμενος πλάττοντος, οὐδὲ Πολυκλείτου καὶ Μύρωνος*. Interdum generalius pro Formo: *Πλάττειν τὰ μέλη τοῦ σώματος*, Plut. de Educ. Puer. Idem in Coriol. dixit *Οὐ τὸ σῶμα πλάττοντες ἡμῶν*. Plato autem metaphorice de Rep. 2. *Πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις*: [Phæd. 32. *τὸ σῶμα*.] ‖ *Πλάσσω*, s. *Πλάττω*, Fingo, Confingo, Comminiscor, Isocr. Panath. *Παύσειν αὐτοὺς ψευδεῖς πλάττοντας αἰτίας*. Item Simulo, cujus signif. Bud. exempla profert non solum in activa voce, sed et pass. p. 775. nec solum cum accus., sed et cum infin. Dem. *Τοιαῦτα πλάττεσθαι τολμᾶτε*, Lucian. *Μισεῖν τοὺς παῖδας πλάττονται*. Apud Herodian. *πλασαμένη* sine adjectione, oppositum *τῷ ἀληθεύουσα*, 5, (3, 18.) *Εἴτε πλασαμένη, εἴτε καὶ ἀληθεύουσα*, ubi vertit Polit. Incertum, mentita, an verum professa. Pag. proxime sequente, *Πλάττομαι τὸν εἰδότα*, Simulo me scire, Ago scientem. Dem. *Πλασάμενος σχῆμα τραγικόν*. Item *πλάττομαι δικαιοσύνην*, Simulo justitiam, pro *σχηματίζομαι δίκαιος εἶναι*. Sed ap. Lys. (659.) *Ἐνθυμεῖσθε δὲ ὅτι ὀλίγον μὲν χρόνον δύναιτ' ἄν τις πλάσασθαι τὸν τρόπον τὸν αὑτοῦ, ἐν ἑβδομήκοντα δὲ ἔτεσιν οὐδ' ἂν εἷς λάθοι πονηρὸς ὤν*, Simulare suos mores, non satis commode redditur, *πλάσασθαι τὸν τρόπον τὸν αὑτοῦ*, aut Fingere suos mores; videtur enim significare, Simulatione tegere suos mores, et veros dissimulando, alios simulare: ut si Gallice dicas, Contrefaire son naturel. E Dem. autem affertur *πλασάμενος* cum dat. et præp. *πρὸς*, in h. l. *Πλασάμενος ἀδήλως τῇ ὄψει πρὸς τὴν συμφοράν*, pro Vultum ad simulationem cladis componens. Ceterum a *πέπλασμαι* præt. verbi passivi *Πλάσσομαι*, fit ADV. *Πεπλασμένως*, pro Ficte, Simulate, Commentitie. Pro quo dicitur et *πλαστῶς*. [Schol. Aristoph. Εἰρ. 4. Xen. K. 3, 10. Plato de Rep. 6. p. 485.] ‖ *Πλάττειν πηλῷ* pro *καταπλάττειν*, vide *Ἀναπλάττω* et *Καταπλάττω*. [" *Πλάσσω*, *Πλάττω*, Valck. Adoniaz. p. 397. 399. Diatr. 42. ad Herod. 141. 671. ad Charit 314. Koen. ad Greg. Cor. 105. Euen. 16. Jacobs. Anth. 8, 246. 12, 383. Wakef. S. Cr. 4, 219. 5, 127. Brunck. Aristoph. 1, 265. Schneid. Anab. 137. Boiss. Philostr. 525. Heind. ad

Plat. Gorg. 125. Conf. c. πάσσω, ad Herod. 315. ad Diod. S. 1, 83. 101.: cum πλέκω, Jacobs. Anth. 9, 482.: cum τάττω, Bibl. Chois. 78.: cum πλήθω, Brunck. Aristoph. 2, 107. Act. et med., Porson. ad Xen. K. 'A. p. xlvii. Schneid. 137. Πλασάμενος, Lucian. 2, 71. Πλασόμενος, Schol. Soph. El. 660." Schæf. Mss. " Aristoph. Σφ. 926. Ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι, Rimas obturare urcei." Seager. Mss. Philo de 7 Mirac. c. 4. Τοὺς μὲν ἄλλους ἀνδριάντας οἱ τεχνῖται πλάσσουσι πρῶτον, εἶτα κατὰ μέλη διελόντες χωνεύουσι. Plut. Cat. Min. 63. Πλ. παραγωγὰς καὶ σκήψεις. * Πλαστέον, Geop. 6, 2.]

Πλάσμα, τὸ, Quod fictum est, Figmentum, Figlinum opus, Aristoph. (Ὄρν. 686.) πλάσματα πηλοῦ ἄνθρωποι, Lucian. (1, 27.) in l. πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις, de ipso Prometheo loquens, Συνειργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. || Figmentum, i. e. Commentum, Simulatio, σχηματισμός. || Apud Greg. Naz. autem Προσιόντες αὐτῷ μετὰ φιλικοῦ πλάσματος, Amicorum specie. Est etiam verbum Theatricum et artis tibicinum, ut quidem scribit Bud. p. 893. afferens hæc Theophrasti H. Pl. 4, (11, 5.) de tibiis loquentis, quæ e calamo fiebant, Γίνεσθαι δέ φασι τριενόν τε χρήσιμον καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι, καὶ κατασπάσματα τὰς γλώττας ἔχειν· τοῦτο δὲ ἀναγκαῖον τοῖς μετὰ πλάσματος αὐλοῦσι. Sed πλάσμα, sicut et πλάσιν, quidam interpr. Varietatem quandam circa musicos sonos, et cantus luxuriam, quibus opponatur simplex musica. Nam pro his Theophr. H. Pl. 4, 12. Ἡνίκ' ηὔλουν ἀπλάστως, dixisse Plin. 16, 36. Cum adhuc simplici musica uterentur. Ibid. Postquam varietas accessit et cantus quoque luxuria. || Πλάσμα putatur fuisse et Potionis genus, quo suavior vox reddebatur. Legitur enim ap. Pers. 1, (17.) liquido cum plasmate guttur Mobile colluerit. Sed et Cato de plasmatis bibendis scripsit. Fabius autem 1, 14. Sic autem in primis lectio virilis, quia carmen est, et se poëtæ canere testantur, non tamen in canticum dissoluta, nec plasmate, ut nunc a plerisque fit, effeminata. Ubi fortasse potius affinem præcedenti signif. habet. [Jambl. V. P. 344. Kiessl. " Gesner. Ind. Orph. Valck. Adoniaz. p. 399. Bibl. Crit. 3, 2. p. 5. Hemst. ad Lucian. 1, 185. ad Diod. S. 2, 212. Dionys. H. 5, 26. Gestus, Plut. Mor. 1, 156. (Q. S. 7, 8.)" Schæf. Mss. Demetrio 11. Pericle 9. Bruto 34. Wyttenb. ad 6, 346.] HINC Πλασματώδης ET Πλασματίας, Fictus, Fictitius, Commentitius, Aristot. Metaph. 12. (11, 8.) Πλασματίας ὁ λόγος, Bud. [Aristot. de Gen. Anim. 2, 1. 4, 3.] Sed Πλασματίας affertur et pro Fictor, Fabulator, e Plut. [Camillo 22. Πλασματώδης, Aristæn. 2, 18. Aristot. de Gen. Anim. 4, 1. Plut. 8, 750. Romulo 8. * " Πλασματικὸς λόγος, Declamatio, Phot. Bibl. Cod. 90." Boiss. Mss. Epiph. 1, 621. * Πλασματικῶς, Eust. Il. A. p. 71, 30. * " Πλασμὸς, Wakef. S. Cr. 4, 221. * Πλασμώδης, Boiss. Philostr. 348." Schæf. Mss.]

Πλάσις, ἡ, Fictio, Ipsa actio fingendi; Formatio, sicut πλάττω, Formo. Apud Polyb. tamen (6, 53, 5.) πλάσις redditur etiam Forma. || Πλάσις metaph. Formatio morum et institutio, Bud. e Greg. Naz. [" Toup. ad Longin. 363." Schæf. Mss. * Πρωτόπλασις, Schol. Æsch. Pr. 120.]

Πλάστης, Fictor: ut Μύρων ὁ πλάστης, Epigr. et Πολύκλειτος ὁ πλάστης ap. Plut. (8, 520.) Item Creator, Conditor. Exp. enim κτίστης. Alicubi invenitur Deus dictus πλάστης hominum. In compositione autem redditur etiam Faber: ut χαλκοπλάστης, Ærarius faber. [" Ad Charit. 330=429. Rufin. 13. Ruhnk. ad Vell. p. 68." Schæf. Mss. Plut. Theseo 4. * Ἀνθρωποπλάστης, unde * " Ἀνθρωποπλαστικὸς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 563." Elberling. Mss. * Αὐτοπλάστης, Greg. Naz. 2. p. 294. * Νεοπλάστης, Anon. H. in Virg. 14. FEM. * Πλάστις, Ælian. H. A. 5, 42. Philes de Anim. Propr. 29, 71. p. 98.] Πλαστὴρ, i. q. πλάστης. FEM. Πλάστειρα, Fictrix, Creatrix: φύσις, Epigr. [" Damochar. 4. ad Charit. 458." Schæf. Mss. Manetho 4, 559. Contracte * Πλάστρια, Stob. Phys. p. 1084. Theol. Arithm. 332. Ast. * " Πλαστήριον, Officina ubi aliquid fabricatur, Amphiloch. p. 40. Πλάστρον, Ornamentum quoddam muliebre, Aristoph. ap. Clem. Alex. Pæd. 2, 12. p. 245. (248.) et J. Poll. 5, 97. 7, 96." Kall. Mss.]

Πλαστὸς, Fictus, Fictilis, Hesiod. Θ. (513.) Πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα. || Fictus, Simulatus, Commentitius, Adulterinus: κατήγορος Prævaricator, VV. LL. || Item πλαστὸν φάρμακον, de quo in Καταπλαστός. [Pro Πελαστὸς, Æsch. Eum. 53. I. q. νόθος, Soph. Œd. T. 780. " Schol. Aristoph. Πλ. 717. ad Charit. 766. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 132. Brunck. ad Eur. Hipp. p. 174. Musgr. ad v. 79. Bacch. 1155. Eichst. de Dram. 137. Toup. Opusc. 1, 266. ad Diod. S. 1, 308." Schæf. Mss.] " Πλάθα, ap. Plut. Apophth. (724=191.) legitur. " Ibi enim Agesilaus moriens τοὺς φίλους ἐκέλευσε μηδεμίαν πλάθαν μηδὲ μιμηλὰν ποιήσασθαι· τὰς εἰκόνας οὕτω προσαγορεύων: ut quidem habent vulg. " Edd. Sed rectius vet. Cod. πλαστάν: quod et aliquanto post legitur, in Apophth. Lac. Ibi enim " cum Græci Asiatici decrevissent in celebrioribus " urbibus εἰκόνας ἀνιστᾷν αὐτοῦ, rescripsit, Ἐμοῦ μηδεμία εἰκὼν ἔστω μηδὲ γραπτὴ μηδὲ πλαστή. Ita ut " πλαστὰ sit πλαστὴ εἰκὼν in illo l. superiore: et μιμηλὰ, εἰκὼν γραπτή: et recusarit Agesilaus tam fictas " quam pictas sui imagines. Itidem vero et in Vita " ipsius Plut. dicit τῆς μορφῆς εἰκόνα non haberi, " quoniam ἀποθνήσκων ἀπεῖπε μὴ πλαστὰν μήτε μιμηλάν τινα ποιήσασθαι τοῦ σώματος εἰκόνα. Sed et " ibi alia habetur lectio in vett. Codd.: sc. πλαστῶν " et μιμηλῶν, pro πλαστὰν et μιμηλάν: unde conjici " potest, duplicem antiquos libros scripturam habuisse: quosdam oxytonως πλαστὰν et μιμηλὰν, adjective: quosdam perispωmenως πλαστᾶν et μιμηλᾶν Dorico more, e nominativis substantivis πλαστὰς et μιμηλός. Utraque ferri lectio potest: prior " tamen videtur magis consentanea." Πλαστογράφος, ὁ, ἡ, Qui falsum scribit, Falsarius, Bud. ex Artemid. Πλάσσειν δοκεῖν, καὶ πυξογραφεῖν καὶ τορεύειν καὶ ποιεῖν ἀγάλματα, ἀγαθὸν ῥήτορσι μοιχοῖς καὶ πλαστογράφοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἀπατεῶσι· διὰ τὸ τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα δεικνύειν τὰς τέχνας ταύτας. SED ET Πλαστεύειν, pro Falsum scribere, Falsare e Pand. affert. Illud autem πλαστογράφος a Cyrillo accipi tradit et pro Mendax ac vanus historicus. [* " Πλαστογραφία, Schol. Jo. Climac. 86." Boiss. Mss. * Πλαστοκόμος, Manetho 4, 304.] Πλαστολάλος, ET Πλαστολόγος, Qui ficta s. simulata loquitur, ficta dicit, Falsiloquus, Falsidicus, [Gl. * Πλαστολογέω, Suid. in Ἐπλαστ. * " Πλαστολογία, Saracenica Sylb. 65." Boiss. Mss.] Πλαστουργὸς i. q. πλάστης, Fictor. Πλαστουργέω, pro πλάττω, Fingo, Effingo, Imitor, Bud. e Theophylacto, Πλαστουργοῦντες οἱ ζωγράφοι ὅσα ἡ φύσις οὐ δύναται. Redditur et Formo: ea signif. qua dicitur Deus formasse hominem: unde partic. πλαστουργηθεὶς, Formatus, a pass. Πλαστουργοῦμαι, ap. Damasc., de Christo, Ἑτέρῳ παρὰ τὴν φύσιν θεσμῷ πλαστουργηθείς. [Anal. 2, 85. Cyrill. c. Julian. 10. p. 352. " Toup. Opusc. 1, 158. Jacobs. Anth. 8, 218." Schæf. Mss. * " Πλαστουργία, Psellus in Cant. Cantic. 1, 6. Theod. Prodr. Rhod. 2, 307." Boiss. Mss. " Statuaria, Tzetz. Chil. 7, 933. 8, 421. 13, 326. Jo. Malal. 1, 88." Elberling. Mss.] Πλαστούργημα, τὸ, Damasc. de Homine, Τῶν θείων χειρῶν τὸ πλ.

Ἄπλαστος, ὁ, ἡ, Non fictus, simulatus, fucatus, Simplex. Apud Cebet. ἄπλαστοι, Non fucatæ, Ἄπλαστοί εἰσι καὶ οὐδαμῶς κεκαλλωπισμέναι. A Bud. exp. Ingenuus, Candidus, afferente e Plut. Θεασάμενος τὸ ἀφελὲς καὶ ἄ. τῆς ὑπουργίας. Hinc ADVERB. Ἀπλάστως, Non ficte, simulate, fucate, Absque fuco, Simpliciter. Ut ἀπλάστως αὐλεῖν, Theophr. (H. Pl. 4, 11, 4.) pro quo dixit Plin. Simplici musica uti. In VV. LL. affertur e Plat. Epist. Εἶπες δὲ καὶ μάλα ἀ. γελῶν, pro Dixisti apertissime. Sed malim Simplicissime, aut Minime ficte, Minime simulate, [Plut. 8, 514.] || Invenitur Ἄπλαστος dictum et pro ἀπέλαστος, Cui appropinquandum non est, Ad quem accedendum non est, Ad quem tutus non est accessus, Hesiod. Ἔργ. (147.) ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν Ἄπλαστοι, ubi exp. Ἀπροσπέλαστοι, et οἷς οὐδεὶς πλησιάζει: item ἄγριοι: [Θ. 151.

153. "Brunck. Soph. 3, 499. Lobeck. Aj. p. 259. Musgr. Rhes. 310. Wakef. Trach. 1093. S. Cr. 5, 127. Jacobs. Anth. 8, 356. Antiphil. 29. ad Mœr. 25. Græv. Lectt. Hes. 527. 602." Schæf. Mss. * "'Aπλαστία, Simplicitas, Plato Defin. 412." Routh. Mss.] Εὔπλαστος, Qui facile fingi potest, Cujus forma facile repræsentari a fictore potest. Exp. etiam Qui facile formam induit. [Ælian. H. A. 17, 9. Eust. Il. A. p. 34, 14. Plato de Rep. 9. p. 588. Εὐπλαστότερον κηροῦ. * Εὐπλάστως, Schol. Aristoph. Θ. 61. Eust. Il. A. p. 87, 39. * "Εὐπλαστία, Eust. Il. 984, 4." Wakef. Mss. * Ἡμίπλαστος, Epiph. 1, 887. * "Ἱερόπλαστος εἰκὼν, Dionys. Areop. 27. 56. * Ἱεροπλάστως, Sacra effictione, 5. (Eccl. Hier. 2, 1.)" Kall. Mss. * "Ἰσόπλαστος, Brunck. Soph. 3, 499. Toup. Opusc. 2, 44." Schæf. Mss.] "Κακόπλαστος, "ex Hermog. affertur pro Errativus. Videndum "tamen ne potius sit Male fictus." ["Chrys. in Hebr. Serm. 15. T. 4. p. 515, 6. Ἀγροικίδες καὶ παχεῖαι, καὶ ἄμορφοι, καὶ κακόπλαστοι, καὶ πανταχόθεν αἰσχραί." Seager. Mss. "Tzetz. Exeg. in Il. p. 41, 14." Schæf. Mss. "Saracenica Sylb. p. 10." Boiss. Mss. "Male confictus, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 110. Tzetz. ad Lyc. 250. (440. 592.) * Κακοπλάστως, ibid. * Μυθοπλαστία, Athan. 1, 186. 258. 301. 370." Kall. Mss. * "Ὁμόπλαστος, Is. Porphyrog. in Allat. Exc. 298." Boiss. Mss.] "Πρωτόπλαστος, Qui "primus fictus formatusque fuit, ut Adam," ["Const. Manass. Chron. p. 9. 97. Aster. Hom. p. 55. 65. * Χωματόπλαστος, Const. Manass. Chron. p. 7." Boiss. Mss.]

Πλαστῶς, Ficte, Simulate, Falso, Plato de LL. (6. p. 777.) Dicitur et πεπλασμένως. [Gl. Fallaciter.]

Πλαστικὸς, Ad fingendi artem aptus, ut πλαστικὴ γῆ. Apud Plat. Timæo, πλαστικωτάτη γῆ vocari existimatur Terra maxime compacta. || Fingendi arte valens, Bud. e Polyb. || Πλαστικὴ, sub. τέχνη, Fingendi ars, Fictorum ars, e creta s. argilla rerum similitudines exprimentium, ut dixit Horat., argilla quidvis imitabitur uda, aut etiam ex alia materia. Etiam Latine Plastice. Lucian. (1, 25.) Καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ ἡ πλαστικὴ, κατὰ ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις. Sed Idem dixit etiam, (567.) Γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς. ["Heyn. Hom. 7, 801." Schæf. Mss. Πλαστικὸς, Gl. Statuarius: Πλαστικὴ· Statuaria.]

[* "Πλαστεῖον, Formatio, Epiph. Hær. 23. p. 64. * Κηροπλαστεῖον, Cerearum imaginum typus, ibid." Kall. Mss.]

Πλασταρεύω, i. q. πλάσσω, s. πλάττω, Fingo; nam Hes. πλασταρεύοντες exp. πλάσσοντες.

Ἀναπλάσσω, VEL potius Ἀναπλάττω, Refingo, Denuo fingo, Reformo, Denuo formo, Greg. Naz. de Baptismo, Ὥσπερ γὰρ οὐκ ὄντας ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε. Alibi quoque ap. eum nos ἀναπλάττειν baptismus dicitur: quem et ἀνάπλασιν vocat: eund. autem alibi ἀναγέννησιν appellat. || Ἀναπλάττω, vacante præp. ἀνὰ, Fingo, Effingo, Formo, Deformo, Lucian. (1, 4.) Ἀποξέων τὸν κηρὸν, βόας καὶ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον. Sic Prometheus (1, 187.) dicitur homines ἀναπλάσαι, i. e. Formasse. Diosc. 1, 129. Ἀναπλάσσοντες μαγίδας, Formantes, Fingentes. Apud Gal. Εἰς κυκλίσκους ἀναπλάττεται. Vide Ἀναπλάττομαι. || Fingo, i. e. Comminiscor, Imaginor ap. me quæ non sunt, Animo concipio quæ non sunt, aut etiam quæ esse non possunt, Greg. Naz. Ἐναντίως περὶ τὴν ἀρχέγονον ὕλην ὑποστᾶσαν ἐξ οὐκ ὄντων, κἂν τινες ἀγέννητον ἀναπλάττωσιν. || Illino: unde, Ἀναπλασθεὶς ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, Luto illitus. Unde in voce pass. Ἀναπλάττομαι. Ἀναπλάττομαι, Refingor, Reformor. || Fingor, Effingor, Formor, Gal. ad Gl. Ταῦτα δὲ τὰ φάρμακα εἰς κυκλίσκους ἀναπλάττεται, Formantur in pastillos. Sic, Ἀναπλασθεὶς εἰς τροχίσκους. Illud autem, Ἀναπλάττεται εἰς κολλύρια, alii vertunt Conformatur in collyria; alii, Digeritur; alii, Cogitur in collyria. Prima tamen interpr. vim Græci verbi magis retinet. || Fingor, i. e. Falso et vane animo concipior. Interdum etiam pro voce activa ἀναπλάττω, in hac signif. Theophyl. Epist. Σειρῆνας γὰρ δοκῶ τὰς ἀσχήμονας ἡδονὰς τὴν ποίησιν ἀναπλάττεσθαι. || Ἀναπλάττομαι, Illinor, Lucian. (1, 673.) Ἐπειδὰν δὲ πατηθῇ τὰ ὑποδήματα, καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ, Cum illita fuerint luto. Sic et πλάττειν πηλῷ. Idem (2, 681.) Ἑρμῆς ὁ ἀγοραῖος πίττης ἀναπέπλησται, ὁσημέραι ἀναπλαττόμενος [ἐκματτόμενος] ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. ["Ad Charit. 551=314. Jacobs. Anth. 6, 110. 323. 357. 9, 176. 11, 77. Diosc. 16. Schol. Aristoph. Πλ. 639. Boiss. Philostr. 360. Thom. M. 888. ad Herod. 671. Villois. ad Long. 30. Munck. ad Anton. Lib. 87. Verh., Fisch. Ind. Palæph. Wessel. Diss. Herod. 202. Lucian. 1, 20. Thom. M. 63. ad Xen. Eph. 145." Schæf. Mss. * Ἀναπλαστέον, Diosc. 5, 103.] Ἀνάπλασμα, τὸ, Figmentum, Id quod fictum s. formatum est. || Figmentum, Commentum, Id quod aliquis finxit s. commentus est: unde et pro Mendacio capitur. Ἀνάπλασμα, ψεῦσμα, Hes. A Suida autem exp. σχῆμα. ["Diod. S. 1, 168." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 592. Ἡ τῶν ὑποκριτῶν διασκευὴ ἐν τοῖς ἀναπλάσμασι, Apparatus in effingendo.] Ἀναπλασμὸς, SIVE Ἀνάπλασις, q. d. Refictio, Reformatio. I. e. Fictio s. Formatio quæ fit deintegro. Greg. Naz. de Baptismo, Καὶ ταῦτα, οὐκ οὔσης δευτέρας ἀναγεννήσεως, οὐδὲ ἀναπλάσεως. A Bud. ἀνάπλασις exp. Reformatio, Altera informatio, Fictio, Formatio, Ipsa actio fingendi s. formandi. || Ἀναπλασμὸς, s. Ἀνάπλασις, Fictio rerum quæ non sunt, aut etiam esse non possunt, Imaginatio vana quarundam rerum, Plut. (6, 431.) Τὸν ἐκ τῶν ματαίων ἐλπίδων ἀναπλασμόν. Apud Greg. Naz. Ἡ δι' ὀνειράτων ἀνάπλασις, Imaginatio quæ fit in somnis. ["Ἀναπλασμὸς, Greg. Naz. Ep. 63." Strong. Mss. "Ἀνάπλασις, Valck. ad Ammon. p. 6." Schæf. Mss. Hippocr. 746. * Ἐπαναπλάττω, Axionicus Athenæi 95. * "Προαναπλάττω Galeno 5, 151. Charter. recte restituere videtur Wyttenb. ad Plut. 6, 756." Dindorf. Mss. "Andr. Cr. 102. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 202." Kall. Mss. Hipparchus Stobæi Gal. p. 671. * Προσαναπλάσσω, Longin. §. 7. Eust. Od. Proœm. p. 3, 19.; 14, 46. Il. A. p. 57, 48. Clem. Alex. Pæd. p. 234, 33. Palæph. p. 6. 18. "Schol. Pind. 'O. 5, 29. Porph. ap. Stob. p. 129." Boiss. Mss. * Συναναπλάττω, Max. Tyr. 24, 5.]

[* "Ἀντιπλάσσω, In contrarium fingo, Clem. Alex. 138." Kall. Mss.] "Ἀντίπλαστος, Similiter s. E simili materia fictus, Ad exemplar alterius fictus. "Hesychius Sophoclem ἀντίπλαστον pro ἰσόπλαστον "et ὅμοιον accepisse scribit, e quo hæc verba affert, "πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος Τὸν ἀντίπλαστον ἔχει "νόμον κεκμηκότων." ["Brunck. Soph. 3, 499. Toup. Opusc. 2, 44. Porson. Præf. ad Hec. p. viii." Schæf. Mss.]

Ἀποπλάσσω, VEL potius Ἀποπλάττω, Effingo, Fingo. Nam pro simplici πλάττω affertur ex Epigr. [Plut. Æmil. 28. "Ad Charit. 551. Even. 11. Jacobs. Anth. 8, 30. 11, 77. Antip. Sid. 30. Posidipp. 15. Rufin. 13. Agathias 10. Paul. Sil. 7, 59. Callim. 1. p. 573. Imitor, Rubnk. Ep. Cr. 182. Toup. Opusc. 1, 424. ad Charit. 362." Schæf. Mss. * Ἀπόπλασμα, Philo 1, 336. P. al. ἀπόσπασμα. * Ἀποπλάστωρ, Manetho 4, 343.]

Διαπλάσσω, VEL potius Διαπλάττω, Fingo, Formo: ut simplex πλάττω. Voce media ap. Philon. de Mundo, Τελεώτατον ἔργον διαπλάσασθαι. A Bud. διαπλάττω, redditur etiam Conformo. Idem e Gal. διαπλασθέντα, a pass. Διαπλάττομαι, affert, dictum de membris fractis, quæ sanata reconcinnantur et formæ suæ restituuntur, Ὅπως ἀεὶ φυλάττοιτο τῶν διαπλασθέντων ἡ θέσις. || Item quemadmodum simplex πλάττω, sic etiam comp. hoc διαπλάττω metaph. interdum usurpatur. Dicitur enim de præceptore formante discipulum, a Greg. Naz. || Illino. Unde Διαπλάττομαι, Illinor. Theophr. Ἡ δὲ γῆ διαπλαττομένη τηρεῖ τὸν πυρόν. ["Ad Charit. 551. 664. Jacobs. Anth. 8, 418. Wakef. S. Cr. 4, 221. Aristoph. Fr. 289." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 43. Ælian. V. H. 191." Wakef. Mss.] Διαπλασμὸς, Formatio, Conformatio, [Plut. 9, 478.] At genere NEUTRO Διάπλασμα, ab altera τοῦ διαπλάττω signif., Unctio aut Fomentum totum corpus oblinens.

Apud Diosc. tamen alicubi pro *διάπλασμα* Codd. alii habent *διάπασμα*. [Schol. Aristoph. Σφ. 614.] Διάπλασις, Formatio, Conformatio, [" Hierocl. 100." Wakef. Mss.] A Gaza redditur etiam Species ap. Alex. Aphr. ‖ Etiam de Osse quod reconcinnatur, et formæ suæ restituitur: sequendo signif. modo datam participio *διαπλασθέντων* ap. Gal. Διάπλασις, inquit Gorr., dicitur a Chirurgis Fracti ossis compositio ejusmodi, ut comminuti ossis extrema se contingant, omnesque ejus partes sibi ex adverso collocentur, et in pristinam unitatem reducantur, Gal. Comm. 1 *εἰς τὸ περὶ Ἀγμῶν*. [* Διαπλαστὸς, unde] " Ἀδιάπλαστος, Qui formatus nondum est, Informis " adhuc et rudis," [" Schol. Arat. 122. Schol. Nicandri Θ. 620." Wakef. Mss. * " Δυσδιάπλαστος, Quod ægre fingitur s. formatur: *τὸ δυσδ.*, Deformitas arte vix superabilis, emendabilis, Chrys. *περὶ Παρθεν.* Κεφ. 62. T. 6. p. 284, 16. *Τό τε τοῦ προσώπου δ. τὰ τῶν ἱματίων ἄνθη κάκιον ἀποφαίνει.*" Seager. Mss. * Εὐδιάπλαστος, i. q. *ὡραῖος*, Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 142.] " Διαπλαστικὸς, Effingendi formandique vi præditus."

Ἐμπλάσσω, VEL potius Ἐμπλάττω, Illino, quam signif. habent etiam *ἀναπλάττω* et *διαπλάττω*. Apud Herod. vero atque Aristoph. et simplex *πλάττω*. Legitur enim ap. illum, *Ἐπλάσατο τὴν κεφαλὴν πηλῷ*: ap. hunc autem, *Ἔπλασε πηλῷ τοὺς ὀφθαλμούς*. A Bud. redditur non solum Illino, sed et Infarcio: afferente ex Aristot. Probl. 29, (23.) *Καὶ οἱ τὰς σύριγγας ἁρμοττόμενοι, εἰς τὴν ὑπάτην ἄκραν τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι.* Alicubi redditur et Inspergo, ut ap. Diosc. *Ἔμπλασον τὸ ψιμμύθιον*, Inspergito cerussam. Sed verbo *ἔμπασον* potius hæc interpr. convenit. Vide Ἐπιπλάττω. Quibus addit, *ἐμπλάττειν* propterea significare Obstruere locum, et implere. Theophr. (H. Pl. 5, 6, 3.) de secanda materie loquens, *Τὰ δὲ χλωρὰ λίαν συμμύει καὶ ἐνδέχεται* [*ἐνέχεται*] *ἐν τοῖς ὀδοῦσι τὰ πρίσματα, καὶ ἐμπλάττει· διὸ καὶ παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας, ἵνα ἐξάγηται*: Inter dentes serræ scobem retinent, et crenas obstruunt, secturamque morantur. Quare artifices serræ dentium versus alternis evariantes faciunt, quo facilius scobs educatur. Ita Bud. Affertur autem et *ἐμπλάττειν τοὺς πόρους* e Gal., ubi *ἐμπλάττειν* est itidem Obstruere: Therap. 8. *Τὰ γὰρ ἐμπλάττοντα τοὺς πόρους, ἐπέχει τὰς διαπνοάς.* Item pro Restituo cutem, vide Παρεμπλάσσω. [Nili Sent. 210. *Ἐμπλάσσει τὸ τραῦμα.*] ‖ Ἐμπλάττω exp. etiam In massam formo, Versando mollio, etc.; de qua exp. dicetur in Ἔμπλαστρος. ‖ Ἐμπλασσόμενοι autem pro *ἐπεμβαίνοντες* et *συῤῥηγνύμενοι*, ex Æliano, item pro *προσκρούοντες* et *προσπελάζοντες*, ex alio affert Suid., quem vide. [" Diod. S. 2, 424. ad Herod. 545. Wakef. S. Cr. 4, 219. * Ἐμπλάζω, 220." Schæf. Mss. " Ἐμπλάσσειν σμύρνῃ, Myrrha obducere, Herod. 2, 73." Schw. Mss. Nicander A. 79. *ἐμπλάσσεται ἀφρὸς*, 317. *αὐχένος ἐμπλασθέντος*, i. q. *ἐμφραχθέντος*. " Illino, Strabo 1078." Wakef. Mss.] Ἐμπλαστὸς, ET Ἐμπλαστικὸς, Ad illinendum aptus, vel Ad illitum comparatus. Ἐμπλαστικὰ φάρμακα, ut scribit Bud., Quæ vim habent obstruendi meatus cutis et corporis, quasi tectoria, et ad illitum comparata. Ἐμπλαστικὰ, inquit Gorr., dicuntur Medicamenta quæ poris corporis illita tenaciter hærent. Sunt autem ejusmodi, glutinosa, terrea, et minime acria, sed gustu potius aquosa, etc. Addit autem, *ἐμφρακτικὰ* vocari Easdem medicamenta, quibus contraria esse *ἐκφρακτικά*: quæ et *ἐκκαθαρτικά*. Affertur vero et *ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις* e Gal. Item *ἐμπλαστικωτέρα οὐσία*, ex Eod. habes ap. Bud. 777. Vide Καταπλαστός. [" Ἐμπλαστὸς, Hemst. ad Plutum p. 241." Schæf. Mss. Ἐμπλαστικώτερος, Alex. Trall. 7. p. 97.] AT VERO Ἔμπλαστρος, ἡ, VEL Ἔμπλαστρον, τὸ, Compositio *ἐκ τῶν ἐμπλαστικῶν* s. *ἐμπλαστῶν φαρμάκων*, Ex emplasticis medicamentis, quæ præmollita et subacta ulceribus vulneribusque imponi solent. Ita in VV. LL., ubi etiam annotatur *ἔμπλαστρον* compositionis rationem obtinere, at *ἔμπλαστον*, materiæ: licet multi vocabula confundant. A Gorr. *ἔμπλαστρος* esse traditur Medicamentum in massam coactum, quod præmollitum vulneribus imponitur. Esse autem dictum *ἔμπλαστρον* a verbo *ἐμπλάττειν*, quod primario quidem signif. Obstruere, atque implere; secundo vero, sc. ab effectibus emplastri, Subigere, Versando mollire, In massam formare, Illinere; item Cutem et ulceratum locum in integrum restituere. Hæc ille. Ubi quod dicit *ἐμπλάττειν* primario quidem significare Obstruere, at secundo, Illinere, non convenit cum iis quæ supra e Bud. annotavi; imo vero nec rationi satis consentaneum est, cum Illinendi signif. et in aliis compp. et in simplici quoque interdum inveniatur, non item illa altera. Præterea cum *ἐμπλάττειν* prius sit quam *ἔμπλαστρον*, haud video quomodo *ἐμπλάττειν* ab effectibus *ἐμπλάστρου* signif. accipere possit. Ceterum *ἔμπλαστρος* pro *ἔμπλαστρος σκευασία* dici putatur, s. *ἔμπλαστρος δύναμις*, sicut et *ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις* alicubi legitur; sed invenitur tamen substantive positum *ἔμπλαστρος*: ut *ἔμπλαστρος κεφαλική*, Diosc., Emplastrum quod capiti adhibetur. et *ἐμπλάστροις ψωρικαῖς* ap. Eund. Sed affertur et *τοῖς ἐμπλάστροις*, ab *ἔμπλαστρον*, e Gal. ad Gl. 2. *Τοῖς πρὸς τὰ ῥεύματα μαλθακοῖς ἐμπλάστροις δεῖ χρῆσθαι*: nam scr. fuisset, usurpando in fem. genere, *ταῖς* et *μαλθακαῖς*. Sic et alibi. [Gal. Comp. Med. sec. Gener. 1. p. 319. " Wakef. S. Cr. 4, 219. Bernard. Reliq. p. 30." Schæf. Mss. " Villois. Anecd. Gr. 2, 105." Wakef. Mss.] Ἐμπλαστρώδης, Emplastrum referens, Emplastro similis, Aliquam cum emplastro affinitatem habens: *σύστασις*, Gal. Apud Diosc. autem, *Ἐμπλαστρῶδες κατάπλασμα γίνεται*, redditur, Emplastri modo illinitur. [* Ἐμπλαστρόω, Diosc. Parab. 1, 154.] Παρεμπλάττω, Obstruo meatus, Intego s. Instauro s. Restituo cutem, Bud. 777. e Diosc. (399.) Ubi et VERB. Ἐμπλάττω affert e Theophr., positum itidem pro Restituo cutem. Et passive, *Παρεμπλασσόμενα τοῖς πόροις*, Quæ velut infarciuntur s. obducuntur meatibus, ad illos obstruendos. Unde alicubi redditur etiam Obstruentia meatus, qui pori dicuntur. [Alex. Trall. 2. p. 51.] Παρεμπλαστικὸς, Obstruendi vim habens, meatus sc., qui pori dicuntur. Apud Diosc. 1, 150. *Παρεμπλαστικὴν ἔχουσι δύναμιν*, reddit Ruellius, Spiracula cutis obductu suo claudunt. [Παρεμπλαστικώτερος, Alex. Trall. 7. p. 94. * Προσεμπλάσσω, Diosc. 2, 86.]

Ἐπιπλάσσω, VEL potius Ἐπιπλάττω, Illino: quæ signif. aliis etiam compp. verbi *πλάττω* data fuit, atque adeo et ipsi, ut, *Ἐπιπλάττειν τὸν στόμαχον τοῖς τονοῦν δυναμένοις*, Illinere stomachum medicamentis corroborandi vi præditis. Et e Gal. *Ἐπιπλάττειν ἔρπησιν ἕλικας ἀμπέλου*, Illinere vitis colliculos. Pro quo alii Imponere: quod Illinere non satis huic loco convenire videatur. Exp. alioqui et Inspergere; sed ubi hæc signif. locum habet, videri possit leg. *ἐπιπάττειν*. Sic de *ἔμπλασον*, quod redditur Inspergito, dictum est in Ἐμπλάττω. ‖ Ἐπιπλάττω, sicut et *ἐμπλάττω*, Obstruo: ut *ἐπιπλάττει τὰ ὦτα*, ex Aristot. Probl. [" cf. sect. 3. Quæst. 27." Seager. Mss. Philo de 7 Mirac. c. 4. * " Ἐπιπλαστέον, Geop. 16, 18." Kall. Mss.] Ἐπίπλασμα, τὸ, Medicamentum quod illinitur, imponitur, VV. LL. [* Ἐπίπλασις, Aret. 89. 100. Basil. 3, 552.] AT VERO Ἐπίπλαστος, sicut et simplex *πλαστὸς*, pro Fictus, Simulatus, Fucatus, Commentitius: *φίλος*, Lucian. [cf. 1, 442.] Et *ἐπίπλαστον δίκαιον*, Jus commentitium, quod figmento non re ipsa subsistit, VV. LL. [Alciphr. 3, 11. *πρόσωπον*. " Thom. M. 874. T. H. ad Plutum p. 241." Schæf. Mss. * " Ἐπιπλάστως, Simulate, M. Anton. 2, 16. Euseb. H. E. 360. Athan. 1, 691." Kall. Mss.] CONTR. Ἀνεπίπλαστος, pro *ἄπλαστος*, Non fictus, simulatus, fucatus, [" Diog. L. 2, 117." Wakef. Mss. * " Ψευδεπίπλαστος, Jo. Climac. 73. 147. *ἀρετή*, Nicet. Eugen. 5, 51." Boiss. Mss. " Anna C. 36." Elberling. Mss. * Προσεπιπλάσσω, Phurnut. 17. p. 173. Gale.]

Καταπλάσσω, VEL potius Καταπλάττω, Illino, Oblino, Aristot. H. A. 9. *Καταπλάττει ἑαυτὸν πηλῷ*, Oblinit se luto; Limo obducto se loricat, quæ interpr. affertur e Gaza. E Plin. autem, Luto se tergorat. Vide et Θωρακίζω. Sunt porro usi Herod. atque Aristoph. et simplici *πλάττειν* cum eod. dat., ut di-

ctum est et in Ἐμπλάττω. Pass. autem Καταπλασσόμενον τῷ μετώπῳ, pro Illitum fronti, ap. Diosc. 3, 93. at, Καταπλασσομένου τοῦ ὀμφαλοῦ ἐξ ὕδατος, ibid. redditur Peruncto ex aqua umbilico. E Gal. ad Gl. affertur, Καταπλάττειν τῷ τῶν πυρῶν ἀλεύρῳ, pro Cataplasma imponere e triticea farina. Sed et cum gen., ex eod. Diosc. Καταπλαττομένη τῶν διδύμων, Illita testibus. Apud quem legitur etiam, Φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων εὑρίσκεται ἐπὶ τῶν στασίμων ὑδάτων, ψύχων τῇ δυνάμει, πάσαις φλεγμοναῖς καὶ ἐρυσιπέλασι καὶ ποδάγραις ἁρμόζει καταπλασσόμενος καθ' ἑαυτόν τε καὶ σὺν ἀλφίτῳ. Pro quibus Plin. hæc habet, Est et palustris lens per se nascens in aqua non fluente, refrigeratoriæ naturæ: propter quod collectionibus illinitur, et maxime podagris, et per se, et cum polenta. Alicubi autem pro eo quod καταπλάσσεσθαι dicit Diosc., utitur composito Superlini. At vero pro istis ejus verbis, Καὶ τὸ σπέρμα εὐῶδες καταπλασσόμενον εἰς ἄρτους, habet, Semen ejus gratissime panes condit. Ipsius autem Diosc. Interprr. reddiderunt, Panibus inspergitur, compinsitur. A Bud. καταπλάττω redditur etiam Cataplasmate curo et medeor, ap. quem vide plura, p. 778. Item de καταντλεῖν et καταπλάττειν copulatis dictum est supra, T. 1. c. 179. in fine. ‖ Καταπεπλασμένον autem in musica quid sit, docet Fabius 1, 19. ita scribens, Nec verba in faucibus patietur audiri, nec oris inanitate resonare, nec, quod minime sermoni puro conveniat, simplicem vocis naturam pleniore quodam sono circumlinire: quod Græci καταπεπλασμένον dicunt. Sic appellatur cantus tibiarum, quæ, præclusis quibus clarescunt foraminibus, recto modo exitu graviorem spiritum reddunt. Sic et πλάσμα Musicorum esse vocabulum, dictum fuit supra. [" Jacobs. Anth. 9, 413. Kuster. Aristoph. 214. ad Herod. 141. 315. (4, 75.) ad Diod. S. 1, 83. 101. Alciphr. 2, 220. Munck. ad Anton. Lib. p. 87. Verh., Plut. de S. N. V. p. 73. 77. Bernard. Rel. 102." Schæf. Mss. * Καταπεπλασμένως, J. Poll. 4, 51. * Καταπλαστέον, Geop. 16, 20. 17, 8.] Κατάπλασμα, τὸ, Medicamentum quod illinitur, illinendo adhibetur. Quidam e Scrib. Largo interpr. Superpositum medicamentum. Apud Diosc. Κατάπλασμα γίνεται ἐμπλαστρῶδες, redditur, Emplastri modo illinitur. Κατάπλασμα, inquit Gorr., Medicamentum molle et consistentia mediocre, quod repellendo, concoquendo, digerendo, resolvendo, laxando, vacuando, detergendo, calfaciendo, siccando, dolorique sedando adhibetur: quæ crassiora siccioraque sunt, ἔμπλαστρα et cerata: quæ liquidiora, συγχρίσματα et unguenta appellantur. Ab antiquis, ut Idem docet e Gal. ad Gl. 2., magna e parte e melle parabantur, cui incocta essent vel mista medicamenta morbo convenientia; sæpissime vero et e pane, oleo, et farina. Sciendum est autem ut καταπλάσσεσθαι interdum pro καταπάσσεσθαι perperam positum invenitur, vel vicissim, ita κατάπλασμα pro κατάπασμα, vel vicissim. [Jambl. V. P. 346. Kiessl. " Jacobs. Anth. 6, 379. T. H. ad Plutum p. 405. Aristoph. Fr. 231. 250." Schæf. Mss. * Κατάπλασις, Hippocr. 49, 39.] Καταπλαστὸς, Qui illinendo adhibetur, s. per illitum, Cujus illitus medicamenti loco est. Sed et φάρμακον καταπλαστὸν, Aristoph. Πλ. (717.) Πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον Καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. Ubi Schol. annotat pharmacorum tria esse genera, καταπλαστὰ, et χριστὰ, et ποτὰ, s. πιστά: nam paulo post dicit πιστὸν, τὸ πινόμενον. IBID., Πλαστὸν esse τὸ καταπλασσόμενον: quod et καταπλαστόν. Hoc vero comp. a quibusdam proparoxytone scribi admonet Idem. SED ET Καταπλαστὴ ex Herod. (2, 85.) affertur pro Medicamento, [ubi hodie legitur * Καταπλαστύς. Vide Valck. ad 1, 85. " Καταπλαστὸς, T. H. ad Plutum p. 240. Kuster. Aristoph. 13. Κατάπλαστος, Toup. Opusc. 2, 27. Valck. Hipp. p. 223. ad Lucian. 1, 443." Schæf. Mss. * Ἐπικαταπλάσσω, Hippocr. 767. Alex. Trall. Ep. de Lumbis. * " Προσκαταπλάσσω, Tanquam cataplasma admoveo, Schol. Veteris Poëtæ ap. Fabr. B. Gr. 3. p. 644." Kall. Mss.]

Μεταπλάσσω, VEL potius Μεταπλάττω, Transformo, Refingo. Pass. Μεταπλάττομαι, unde partic. μεταπλασθὲν ap. Lucian. (1, 180.) Ἡ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι: quibus hæc addit, (in quibus μετασχηματίζειν non aliud esse videtur quam μεταπλάττειν,) Τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα, πηλὸν ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. [" Hedyl. 3. Philipp. 74. Jacobs. Anth. 7, 384. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 302. 2, 186. 190. Brunck. Soph. 3, 529." Schæf. Mss.] Μεταπλασμὸς, Transformatio. Sed μεταπλασμὸς peculiariter vocatur a Gramm. Mutatio terminationis alicujus vocabuli, ut ἀλκὶ pro ἀλκῇ, et ὑσμῖνι pro ὑσμίνῃ, necnon κλαδὶ pro κλάδῳ. Quod et in verbis fit, ut docet Eust., ap. quem vide plura p. 58. item 75. Sed et voces, in quibus facta est hujusmodi mutatio, dicuntur μεταπεπλάσθαι. [" Heyn. Hom. 7, 63. 8, 502. Steph. Dial. 25. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 302. 391. 2, 169. 190. 342. 346. Callim. 1. p. 463. Erfurdt. ad Soph. Aj. p. 254. Reiz. Acc. p. 122. Munck. ad Anton. Lib. 279. Verb., Bergler. Alciphr. p. 4. ad Mœr. 132. Toup. Opusc. 2, 62. Koen. ad Greg. Cor. 207. Luctæ species, ad Mœr. 91. * Μετάπλασις, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 187. 190." Schæf. Mss. " Poëta de Sancto Theodoro ante Philen v. 187. ed. Wernsd." Boiss. Mss. Eust. Il. A. p. 44, 11. * Μετάπλαστος, unde] " Ἀμετάπλαστος, Non transformatus, Qui transfigurari nequit, aliter fingi non potest."

Παραπλάσσω, VEL potius Παραπλάττω, Illino, VV. LL. sed absque ullo exemplo, [" Schol. Argum. Id. 15. Theocr." Boiss. Mss. " Παραπλάττω τι ἔκ τινος, Valck. Adoniaz. p. 188. ad Diod. S. 1, 281." Schæf. Mss. Τὸ ὕδωρ οὐδὲ παραπλάσσεται οὐδὲ ἀναπίνεται ὑπὸ τῆς γῆς, Heronis Pneumatica. Vide Schn. ad Eclog. Phys. 214. 215. " Schol. Nicandri Ἀ. 95." Wakef. Mss.] AT Παραπλασμὸς, Sordes in tibiarum foraminibus, ex Hes., cum alioqui supra καταπεπλασμένον in longe alia signif. habuerimus e Fabio, de cantu tibiarum, quæ, præclusis quibus clarescunt foraminibus, recto modo exitu graviorem spiritum reddunt. Apud eund. Hes. EST Παραπλάσματα expositum τὰ κηρία τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς ζητήμασιν ἐν τοῖς βιβλίοις: Ubi quidam significari putant Ceram qua in libris quæstiones aut quidpiam aliud notamus: quales ap. Cic. (ad Att. 15, 14. 16, 11.) Ceræ miniatulæ, et Cerulæ miniatæ. Sed ita exponendo, non videtur posse retineri, quæ habetur in vulg. Hes. Edd. lectio. [Cf. Hes. in Παρεῤῥυπωμένα βιβλία, οἷς κηροὺς προσπλάσσομεν πρὸς τὸ ζητῆσαί τινα, Villois. Prolegg. p. 22. Quintil. 1, 11, 6. 2, 3, 50. Παράπλασμα, Schol. Aristoph. Θ. 708. Παραπλασμὸς, Sext. Emp. Math. 1, 176. * Παράπλασις, Pisid. de Van. Vitæ p. 432. " Heyn. Hom. 8, 502." Schæf. Mss. " Theod. Prodr. Rhod. p. 125." Boiss. Mss. * Παράπλαστος, Tzetz. Ch. 6. p. 300. coll. Heeren. 7, 11. " Eichst. de Dram. 137." Schæf. Mss.]

Περιπλάσσω, VEL potius Περιπλάττω, Illino. Item, Obduco, Obtego, Bud. e Theophr. H. Pl. 9, (20, 2.) Διόπερ ὅταν διδῶσι τὸ πέπερι, ἐν ἄρτῳ ἢ στέατι περιπλάττουσι· καίει γὰρ ἄλλως τὸν φάρυγγα. Et Pass. Περιπλάττομαι, ex Aristot. Probl. Ἐμφυτεύεται γὰρ περὶ τὸν φλοιὸν, καὶ περιπλάττεται πηλῷ. [" Diod. S. 1, 252. Wakef. S. Cr. 4, 219. Jacobs. Anth. 9, 413." Schæf. Mss. Eubulus Athenæi 557. " Greg. Nyss. 3, 226. Stob. 433, 42." Wakef. Mss. M. Anton. 10, 35. * " Περίπλασμα ἁπαλὸν, Schol. Jo. Climac. 179." Boiss. Mss. * " Περίπλαστος, Eichst. de Dram. 137." Schæf. Mss.]

[* Προπλάσσω, Alex. Trall. 10. p. 567., ubi leg. προσπεπλασμένον pro προπ. " Προπλάσσομαι, Primum formor, de Adamo, Amphiloch. 162." Kall. Mss. * Πρόπλασμα, Cic. ad Att. 12, 41. Plin. 35, 12.]

Προσπλάσσω, VEL potius Προσπλάττω, Affingo, Illino. Exp. tamen pass. partic. προσπλαττόμενος et προσπεπλασμένος, Adhærens, Adhærescens, ap. Diosc. Προσπλαττόμενος τοῖς μηροῖς. Et Προσπεπλασμένον τοῖς μηροῖς δάκρυον. [" Valck. Callim. p. 45. Ep. 16." Schæf. Mss.] Προσπλαστὸς autem pro προσπελαστὸς, sicut ἄπλαστος pro ἀπελαστὸς supra, Æsch. (Pr. 715.)

οὐδὲ προσπλαστοὶ ξένοις, q. d. Non appropinquabiles peregrinis, i. e. Quibus tuto appropinquare, s. Ad quos tuto accedere non possunt peregrini, Ad quos tutus peregrinis accessus non est, Non adeundi peregrinis. Προσπλαστικὸς, Obstruendi vim habens: eadem forma qua ἐμπλαστικὸς, e Diosc. 5.

Συμπλάσσω, VEL potius Συμπλάττω, Fingo, pro simplici πλάττω, Hesiod. (Θ. 571.) Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον. Item pro Confingo, Comminiscor. Synes. Ἐπ᾽ αὐτῷ ταῦτα συμπλάσαι. [Aristoph. Εἰρ. 869. "Wakef. S. Cr. 3, 64." Schæf. Mss. * Σύμπλασμα, Theophyl. 3, 679. * Σύμπλασις, Gl. Confictio, "Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 32." Kall. Mss.]

[* Ὑποπλάσσω, Aristoph. Σφ. 108. "Ὑποπλάττομαι, Simulo, Phot. ap. Wolf. Anecd. 1, 29. 56." Kall. Mss.]

"Πλαθανὸν, Hes. κύκλον ἐφ᾽ οὗ πλάσσουσιν ἄρτους "καὶ πλακοῦντας, Orbem s. Discum super quo panes "fingunt formantque. J. Poll. proparoxytonως scri- "ptum habet, 6, (24.) Ἔνθα δὲ ἐπλάττοντο οἱ ἄρτοι, "πλάθανον· ὁμοίως δὲ καὶ δι᾽ οὗ ἐπλάττοντο. Item- "que l. 10. ubi et τὸ ἀρτοπτεῖον, ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους "ὀπτῶσιν, ita nominatum fuisse innuit." [Theocr. 15, 115. Εἴδατά θ᾽, ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται, al. πλαθάνῃ. Vide Valck. et Koen. ad Greg. Cor. 339=157. Nicander Athenæi 369. ubi olim πλατάνοισι.] "At Πλαθάνη, Nom. propr. ap. Ari- "stoph. Ran. inter Personas Fabulæ." [Male ap. Phot. Πλάδανον· ᾧ διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους.]

"ΠΛΑΣΤΙΓΞ, γγος, ἡ, Lanx e jugo s. librili sus- "pensa, cui pondus imponitur: Hes. et Suidæ τοῦ "ζυγοῦ τὸ ἀντίῤῥοπον, Suidæ et Schol. Aristoph. τὸ "κατηρτημένον τοῦ ζυγοῦ μέρος, ᾧ ἐπεντίθεται τὰ ζυγά. "Bacchus ap. Aristoph. B. (1378.) ad Æschylum et "Eur. de poëseos gloria certantes, Ἴθι νῦν παρίστα- "σθον παρὰ τὼ πλάστιγγ᾽: cum paulo ante dixisset, "ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι. Τὸ γὰρ "βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων. Huic Aristophanis "loco similis iste ap. Suid. Ἅμα τοῖς τῶν πλαστίγγων "ἐπιστάταις ἀποκατέστησε τοῖς Πέρσαις τὰ χρήματα. "Apud Plut. vero (7, 275.) Camillus τὴν Ῥώμην ἀν- "τίῤῥοπον χρυσῷ κεκλιμένην ἀπὸ ζυγοῦ καὶ τῆς πλά- "στιγγος καθεῖλεν. Metaph. Philo V. M. 3. Ἐπαμ- "φοτερίζων τὴν γνώμην, καὶ ὥσπερ ἐπὶ πλάστιγγος "ἀντιῤῥέπων, Et velut in lance invicem pronus. "Metaph. itidem Athen. (p. 11.) Homerum dicit εἰς "τὴν αὐτὴν πλάστιγγα τιθέναι τὴν μέθην τῇ μανίᾳ, pro "Æquiparare. Πλάστιγξ, Hesychio est etiam τὸ πρὸς "τοὺς κοττάβους πινάκιον, Suidæ τὸ κοῖλον τοῦ κοττάβου, "de quo vide in Κότταβος. Rursus Hesychio est μέρος "τι τοῦ αὐλοῦ, et τοῦ σύριγγος τὸ ζύγωμα: necnon μά- "στιξ." [Eur. Rhes. 303. Χρυσῇ δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρων Πώλων ἔκληε, χιόνος ἐξαυγεστέρων. "Aliquando μάστιξ, a πλήσσω: et ita Scal. putat idem hic esse πλάστιγξ et infra v. 766. πλῆκτρα. Sed nescio quomodo Flagellum dicatur colla equorum claudere. Quare præstat, hic per Bullam exponere, collis equorum appensam ornatus causa, ut Lanx jugo appenditur ubi librantur pondera. Est enim et Lanx πλάστιγξ." Jos. Barnes. "Vel hunc, vel similem locum respexit Hes., qui inter alias notiones τὸ ζύγωμα velut synonymum affert." Musgr. "Thom. M. 410. ad Charit. 709. Jacobs. Anth. 11, 292. Toup. Opusc. 1, 362." Schæf. Mss. "Testa ostrearia, Opp. Ἁ. 2, 179." Wakef. Mss. Aristoph. Εἰρ. 1248. Scutica, Æsch. Choëph. 288.] "At DIMIN. "Πλαστίγγιον redditur Ferula chirurgica, in Hip- "piatr. Καὶ πάλιν δέσμει καταβρέχων ὀξελαίῳ καθ᾽ "ἡμέραν καὶ προστιθεὶς τὰ πλ. μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας. "Item Πλήστιγγας Hippocr. vocat τοὺς νάρθηκας, "παρὰ τὸ πλήσσειν, Gal. Lex. Hippocr." [Triller. Opusc. 1. p. 373.]

ΠΛΑΤΥΣ, Latus: interdum etiam Amplus, Spatiosus: oppositum habens στενὸς, i. e. Angustus, vel etiam Strictus. Apud Hes. et Eust. πλατὺς Ἑλλήσποντος. Xen. Ἑλλ. 6, (1, 4.) Πλατυτάτης γεμὴν οὔσης τῆς Θετταλίας, Cum spatiosissima et amplissima regio sit. Vel Latissima: ut Campi lati et Regnum latum. Item de via. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἢ στενὰς ἢ πλατείας ὁδούς. Sed et porta ac domus πλατεῖαι sunt: ut Lat. Porta ampla et patula, Domus ampla et spatiosa. Matth. 7, (13.) Πλατεῖα πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν. Virg. Lati aditus ducunt illuc. Herodian. 4, (1, 4.) Ἐν πλατείᾳ καὶ πολλῇ οἰκήσει, Amplis ac spatiosis ædibus. Item πλατὺ στόμα, Latum ac patulum os, Late diductum: unde πλατὺς γέλως, Risus lato ore profusus, quod ap. Synes. legitur. Item et corpus vel pars aliqua corporis πλατεῖα dicitur, Xen. Ἱππ. (1, 13.) Ἰσχία πλατέα εἶναι μὲν χρὴ καὶ εὔσαρκα: Virg. Lati armi. Unde πλατεῖς dicuntur Qui lato atque amplo corpore sunt. Soph. Aj. (1250.) οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς Οὐδ᾽ εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι. Sunt et greges πλατεῖς, pro quo potius dicas Ampli vel etiam Late diffusi, Late palantes. Il. B. (474.) ὥστ᾽ αἰπόλια πλατέ᾽ αἰγῶν: [Hesychio ἐν πλάτει νεμόμενα, μεγάλα.] Aliis præterea substantivis junctum reperitur, cum quibus varie pro loco reddi potest, pro Latus, Amplus, Spatiosus, Patens, Fusus; vel Late patens, Late fusus aut diffusus, aut si qua his synonyma sunt. Interdum vero FEM. Πλατεῖα sine adjectione positum legitur, sc. pro πλατεῖα χείρ, ὁδός: Aristoph. (B. 1096.) πλατείαις τυπτόμενος, pro πλατείαις χερσὶ τυπτόμενος, Patula manu percussus, Manu explicata, s. Palma: cui opp. κόνδυλος, Manus in pugnum contracta. At πλατεῖα sub. ὁδὸς, pro Via urbis lata, quam Hom. λαύραν appellat, alii ῥύμην. J. Poll. suo tempore frequenti in usu fuisse testatur, afferens etiam h. Philemonis l. Τὴν πλατεῖάν σοι μόνον ταύτην πεποίηκεν ὁ βασιλεύς. Luc. 14, (21.) Ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας, ubi ῥύμη idem fere cum στενωπὸς esse videtur, i. e. Angiportus. Apoc. 11, (8.) Τὰ πτώματα αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλατείας. Item alibi passim. Lat. quoque utuntur vocab. Platea pro Vico s. Via urbis latiore, ac nominatim Plautus et Terent. ["Πλατὺ ὕδωρ Hes. interpr. ἁλμυρὸν, Salsa aqua: quo de usu h. v. vide Casaub. et Schw. ad Athen. 41. Sic vero etiam utitur Herod. 2, 108." Schw. Mss. "Aristot. Meteor. 2, 3. Salter. Τά τε νότια ὕδατα πλατύτερα καὶ τὰ πρῶτα τῶν μετοπωρινῶν." Seager. Mss. "Πλατὺς, Jacobs. Exerc. 2, 163. Bergler. Alciphr. 167. Musgr. Iph. T. 298. Wakef. Georg. 53. De risu, Phryn. Ecl. 214. Thom. M. 718. Wakef. S. Cr. 4, 149. Aristoph. Ἁ. 1126. Herodian. Philet. 476. et n. Πλ. Ἑλλήσποντος, ad Il. H. 86. Heyn. Hom. 7, 355. 449. Πλατεῖα χείρ, Phryn. Ecl. 72. Πλατὺ κάρτον, Casaub. ad Athen. 108.: βουκόλιον, Villois. ad Long. 88=38. Πλατὺ χρέμπτεσθαι, ad Lucian. 1, 415. Ἐπὶ πλατὺ, Jacobs. Anth. 6, 425. Antip. Sid. 53. Πλατεῖα, ad Charit. 642. Diod. S. 2, 200. Πλατὺρ, Toup. Opusc. 2, 81." Schæf. Mss. Aretæus 4, 3. "De claro et aperto aëre, Strabo 1185(=655.) Πλατύστατος, Diog. L. 169." Wakef. Mss. Timon Phlias. 14. Philostr. 319. Πλατὺ γελάσας εἰς τὴν τέχνην, 513. Πλ. καταγελάσας.]

[* "Πλατυθάλασσος, Etym. M." Wakef. Mss. * "Πλατύκομος, Tzetz. Exeg. in Il. 91, 27." Schæf. Mss. * Πλατυκύμινον, Diosc. Parab. 2, 111. Alex. Trall. 9. p. 158. * Πλατυλίσγων, Hero Junior p. 11. * Πλατύουρος, Opp. Ἁ. 1, 99. "Ad Callim. 2. p. 7. * Πλατύπεδος, Ruhnk. Ep. Cr. 91." Schæf. Mss. * Πλατύπιλος, Schol. Soph. Œd. C. 318. "Valck. Adoniaz. p. 344." Schæf. Mss.] "Πλατυπόρφυρα ἱμά- "τια, Vestes lato purpuræ clavo prætextæ, Latum e "purpura limbum habentes, J. Poll. Eadem πλατύ- "σημα." [* Πλατύπυγος, Latas habens nates. * Πλατυῤῥήμων, unde * Πλατυρημοσύνη, Garrulitas, Diog. L. p. 280=267. "Toup. Emendd. 2, 189. Timon Phlias. 16." Schæf. Mss. * Πλατύῤῥιν, Strabo 2. p. 152. * Πλατύῤῥοος, Æsch. Pr. 850.] "Πλατύρυγχος, s. Πλα- "τύῤῥυγχος, Qui lato rostro est," [Athen. 340. * Πλατύῤῥυμος, Eust. Il. B. p. 125. * Πλατύσαρκος, Polemon Phys. 1, 19. sed perperam pro πλατὺ σαρκί. * Πλατύστερνος, Geop. 19, 2, 1. * Πλατύσχιστος, Theophr. H. Pl. 9, 10, 1. * "Πλατύσωμος, Tzetz. Ch. 6, 420." Boiss. Mss. * Πλατύφυγος, Navis lata carina, Strabo 4. p. 297. Cf. Cæs. B. G. 3, 13. Schneidero corruptum videtur, et leg., si sensus re-

spiciatur, * πλατύστειρος. * Πλατυχαίτας, Plut. 7, A
173. Vide Schn. Lex. * Πλατύχωρος, Geop. 18, 2, 1. "Schol. Od. Z. 4." Wakef. Mss. * Πλατύψυχος, Symm. Prov. 28, 25.]

[* "Ἐπίπλατυς, Schol. Nicandri Θ. 421." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 539. * Ἐπιπλατυσφαιροειδής, Archimed. περὶ Κωνοειδ. καὶ Σφαιροειδ. p. 60, 11. Bas. * "Καταπλατὺς, Tzetz. Ch. 11, 857. cf. Anna C. 370." Elberling. Mss. * Ὑπόπλατυς, Hippocr. 185. Lobeck. Phryn. 541. "Subsalsus, Wessel. ad Herod. 152." Schæf. Mss.]

Πλατέως, Late. COMPAR. Πλατύτερον, Latius. Herodian. 2, (15, 11.) Ἱστορίας τε πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ μέτρων πλατύτερον συνέταξαν, Plerique historiæ auctores, tum maxime poëtæ versibus suis, uberrime sunt executi, Polit. [* Πλατυτέρως, Tzetz. ad Lycophr. 177. 513. 517. 540. 1003. * "Πλατυτάτως, Tzetz. Ch. 12, 891." Elberling. Mss.]

Πλατύτης, ἡ, Latitudo, Amplitudo, Spatiositas, Xen. (K. Π. 1, 4, 11.) de agro.

Πλατύνω, Dilato, Late duco s. diduco, Amplum et B
spatiosum reddo, Matth. 23, (5.) Πλατύνουσι δὲ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν, καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν, Dilatant, Faciunt quamamplissima. Pass. voce et signif. Ep. 2 ad Cor. 6, (11.) Ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται, Cor nostrum dilatatum est: cui ibid. opp. στενοχωρεῖσθαι. Ex Alex. Aphr. πλατύνειν τὸ διάλειμμα, Amplam habere intermissionem. Πλατύνεσθαι exp. etiam Latius fieri, Latescere, e Colum. ["Timon ap. Diog. L. Arcesilao 155." Seager. Mss. "Timon Phlias. 15. Kuster. Aristoph. 112." Schæf. Mss. * "Πεπλατυσμένως, Tzetz. ad Lyc. 1414. Jo. Tzetz. Fabric. B. Gr. 1. p. 31." Kall. Mss.] Πλάτυσμα, τὸ, Latum linteum vel quid simile cui emplastrum inducitur illitu, Pittacium. Πλάτυσμα, inquit Gorr., dicitur Quicquid in latum extenditur, ideoque variis rebus accommodatur, ut emplastris aliquando: in quorum genere vocatur πλάτυσμα Emplastrum latum, s. potius Latius linteum cui emplastrum superlitum est. Sic sæpe ap. Gal. reperias in l. τῶν κατὰ Γένη, ut extremo l. 4. ubi Heræ em- C
plastra refert, scribitque primum ulcus per spongiam probe purgandum, ut madoris expers sit, deinde super id platysma imponendum, cui emplastrum illitum sit: postea duplex linamentum exterius superdandum. Sic Aët. 9, 48. Πλ. σιδήρου στομώματος vocat Laminam e ferro stomomate latiorem. Item πλάτυσμα μυῶδες, SIVE Πλατὺς μῦς, Latus musculus. Vide Μυώδης. [* Πλατυσμάτιον, Hero ap. Schn. Lex. * Πλάτυμμα, Bekk. Anecd. 294. 317. "Ad Timæi Lex. 277. ubi et de * Πλάτυμα." Schæf. Mss.] Πλατυσμὸς, Dilatatio, Diductio et distensio in latum, Diosc. 5, 11. de vini facultate, Ποιεῖ καὶ πρὸς ἐμπνευμάτωσιν χρονίαν, καὶ δῆξιν ὑποχονδρίου, καὶ πλατυσμὸν, Ad distensiones, Ruell. Accipiunt etiam pro Ostentatio, Jactantia, etiam pro Loquacitas, ap. Athen. (610.) ἐν δὲ πλατυσμὸς Πουλυμαθημοσύνης, τῆς οὐ κενεώτερον ἄλλο. "Πλασμὸς affertur pro Latitudo; sed per- "peram, opinor, pro πλατυσμός." [* Διαπλατύνω, Athen. 648. Xen. Λ. 2, 6. Schleusn. Lex. V. T. * Ἐμπλατύνω, Strabo 8. p. 591. Theophyl. 3, 683. D
Exod. 34, 24. "Anonym. ap. Wolf. Anecd. Gr. 4, 113." Boiss. Mss.] "Ἐπιπλατύνω, Dilato, Expando, "ex Aristot. de Mundo," ["Greg. Nyss. 3, 627. Etym. M." Wakef. Mss. * "Φιλοπλατύνω, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244. Isaias Abbas in Schol. Jo. Climac. 242." Boiss. Mss.]

Πλάτος, τὸ, Latitudo: a πλατὺς, ut βάθος a βαθὺς, τάχος a ταχὺς, et similia. Aristot. Rhet. 1. Ὑπερέχειν κατὰ τὸ μῆκος καὶ βάθος καὶ πλάτος, Herodian. 7, (1, 17.) Πλάτει γὰρ καὶ βάθει μέγιστος ὁ ποταμὸς ῥέων, ἄβατος αὐτῷ γίγνεται, Tanta erat amnis illius profunditas ac latitudo ut irremeabilis foret. At de ἐν πλάτει vide in Παρατατικῶς. Aquatilia quædam dicuntur natare αὐτοῖς τοῖς πλάτεσι, ipsa sua latitudine, i. e. eo ipso quod lata sunt; nam quæ lata sunt, mergi non solent, ut ea quæ rotunda et brevia s. angusta. Aristot. Ἔνια μὲν οὐκ ἔχει πτερύγια, ἀλλ' αὐτοῖς νεῖ τοῖς πλάτεσι, i. e. Plinio interpr., E planis aliqua non habent pinnas; ipsa enim latitudine natant.

["Κατὰ πλ., Valck. Præf. ad Ammon. p. xi." Schæf. Mss.]

Ἀπλατὴς, ὁ, ἡ, Latitudine carens, Qui latus non est, Latitudinis expers, Qui sine latitudine est, Gell. 1, 20. Linea autem a nostris dicitur, quam γραμμὴν Græci vocant. Eam M. Varro ita definit, Linea est, inquit, longitudo quædam sine latitudine et altitudine. Euclides autem brevius, prætermissa altitudine, Γραμμὴ est, inquit, μῆκος ἀπλατές: quod exprimere uno Latine verbo non queas, nisi audeas dicere Inlatabile. [Plut. 7, 533. Arat. 467. * Ἑτεροπλατὴς, Mathem. Vett. p. 26. ξύλον.] Εὐπλατὴς, Valde latus, Peramplus: ut a μέγεθος dicitur εὐμεγέθης. [Xen. K. 10, 3. J. Poll. 5, 20.] Ἰσοπλατὴς, Æque latus, Qui ejusd. latitudinis est, Par latitudine: τὸ ἰσοπλατὲς, Æqualis s. Par latitudo. Alii Æquilatatio interpr. e Vitruvio 2, 8. Tunc a centro diducto circino ad lineam planitiæ æquilatatio signetur. [Archimelus ap. Athen. 209. * "Ἀνισοπλατὴς, Inæquali latitudine, Euclid. 608." Wakef. Mss.] "Apud Athen. "reperio etiam ἰσόπλατυς, initio l. 4. ubi dicit, "Ἀρ- "τος ἑκάστῳ ἰσόπλατυς ἐδόθη. Sed suspectior est ea "scriptura:" [hodie legitur * Ἰσόπλατος.]

[* "Μεγαλόπλατος, ad Lucian. 1, 390." Schæf. Mss. Spohn. ad Niceph. Blemm. n. 271. * Μεσόπλατος, Agathemerus Hudsoni p. 3. * Ὑπόπλατος, Schol. Lyc. 641.]

Πλατεῖον, τὸ, Tabella lata. Bud. interpr. simpliciter Tabella, ξυλήφιον, hæc e Polyb. subjungens (6, 34, 8.) Καὶ λαβὼν τὸ σύνθημα τὸ νυκτερινὸν, τοῦτό ἐστι πλατεῖον ἐπιγεγραμμένον, ἀπαλλάττεται: (10.) Τούτους δὲ δεῖ τὸ πλατεῖον ἀναφέρειν πρὸς τοὺς χιλιάρχους. Et rursus, Εἰδὼς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐκ ποίου μέρους ἥκει τὸ πλατεῖον.

Πλατειάζω, Os dilato, Ore in latum diducto loquor, e Theocr. UNDE Πλατειασμὸς, Oris dilatatio, Ore in latum diducto loqui. Legitur ap. Quintil. 1, 9. Et illa per sonos accidunt, quæ demonstrari scripto non possunt, vitia oris et linguæ: ἰωτακισμοὺς, λαμβδακισμοὺς et ἰσχνότητας et πλατειασμοὺς, felicio- res fingendis nominibus Græci vocant: sicut κοιλοστομίαν, cum vox quasi in recessu oris auditur. Ubi Cam. Cum quid plus æquo aut minus sonat, collisiones et hiatus, ἰσχνότητας et πλατειασμοὺς dixit. Verum ap. Theocr. Dorice LEGITUR Πλατειάσδω pro πλατειάζω: 15, (87.) Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι· Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα. Ubi Schol. πλατειάσδοισαι exp. δωρίζουσαι: quoniam sc. οἱ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι, τὸ ᾶ πλεονάζοντες. Ubi etiam NOTA, Πλατυστομεῖν et Πλατειάζειν synonymως poni pro Patulo s. In latum diducto ore verba pronuntiare: quod Πλατυστομέω derivatum est a NOMINE Πλατύστομος, Qui lato s. in latum diducto ore loquitur. Item, Qui latum s. patulum aut amplum os habet: Virg. Lato ore ingens fenestra. Sed notandum ap. Schol. ibi scriptum LEGI Πλατυάσδοισαι, quam scripturam non probo. ["Πλατειάζω, Koen. ad Greg. Cor. 152. Huschk. Anal. 90. et Ind., Steph. de Dial. Att. Dedicat., Köppen Blumenl. iii. Einl. p. liii. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 180. 278. 379. Πλατειάδδω, Idem ad Adoniaz. p. 289. (Πλατειάδδοντες, Hesychio οἱ γυμναζόμενοι τοῖς ἐφήβοις.) Πλατειασμὸς, Koen. l. c." Schæf. Mss. * Ἐμπλατειάζω, unde Ἐμπλατειάσασα, Suidæ τρυφερευσαμένη. Apud Hes. autem * Ἐμπλατιάσασα, ἐν πλατείαις τύπτουσα ταῖς χερσὶν, ἡ τρυφερομένη. "Ad Hesych. 1, 1256, 17." Dahler. Mss.]

[* Πλατυκὸς, P. Ægin. 6, 53. Πλατυκώτερον ἐξηγεῖσθαι. "Clark. ad Il. A. 151." Schæf. Mss. "Eust. 69, 36." Seager. Mss.]

ΠΛΑΤΑΝΟΣ, ἡ, Platanus, a late diffusis ramis nomen sortita: unde Virg., prona surgebant valle patentes Aëriæ platani. Cic. Hæc tua platanus ad opacandum hunc locum patulis diffusa ramis. Sic Plin. 12, 1. de quadam platano in Lycia, Nemoroso vertice et se vastis protegens ramis, arborum instar, agros longis obtinens umbris. Ibid. tradit, eam quibusdam in ll. non posse in amplitudinem adolescere. Plato Phædro, Καλή γε ἡ καταγωγή· ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλὴ, τοῦ τε

ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον. Plut. Apophth. Themist. (6, 704.) Ταῖς πλατάνοις ἀπείκαζεν αὐτὸν, αἷς ὑποτρέχουσι χειμαζόμενοι· γενομένης δὲ εὐδίας, τίλλουσι παρερχόμενοι καὶ λοιδοροῦσι. || Dicitur etiam fuisse Vasis genus, in quo popana fingebantur: nomen forte et ipsum a latitudine sortitum. [" Schreber. ad Theocr. p. 347. ad Herod. 523. Jacobs. Anth. 6, 404. 7, 93. 9, 193. 11, 380. 12, 79. Socratis jusjurandum per πλ., Act. Traj. 2, 313. Πλ. χρυσῆ, ad Diod. S. 2, 354." Schæf. Mss.] Arbor autem Πλάτανος a Poëtis VOCATUR et Πλατάνιστος: Il. B. (307.) Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ. Quem versum Cic. sic interpr., Sub platano umbrifera, fons unde emanat aquai. Item Apoll. Rh. (2, 733.) Ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι. [" Nempe hic Ionicus est vocabuli usus; sic enim etiam Herod. 5, 119. ἄλσος πλατανίστων." Schw. Mss.] || Πλατανίστος e Photio affertur etiam pro Locus spatiosus et late patens: a platani foliorum similitudine. [" Theocr. 18, 44. 46. Valck. p. 154. ad Timæi Lex. 27. ad Herod. 523. Jacobs. ad Meleagr. p. 6. (Epigr. 1, 17.) * Πλατανιστᾶς, * Πλατανιστοῦς, * Πλατανιστὼν, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 154. Fac. ad Paus. 1, 375. Sylb. et Kuhn. ad eund. l. Sylb. ad p. 242. Theogn. 862. * Πλατανίστινος, Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 94." Schæf. Mss. Πλατανίστινα, i. q. πλατάνια, Gal. de Alim. Fac. 2.] Derivata autem a Πλάτανος SUNT, Πλατανώδης, quo significatur vel Platanis abundans, Platanis multis consitus; vel Platani speciem gerens, formam imitans. [Hes.] Πλατανὼν, ῶνος, ὁ, Platanis consitus locus. Platanetum Lat. vocant, [Gl.] ap. quos et Platanina folia, quæ e platano sunt. AT Πλατάνια, Pomorum quoddam genus, Athen. (81.) Τὰ δὲ σητάνια λεγόμενα, προσέτι δὲ πλατάνια, εὔχυλα. [" Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 94." Schæf. Mss.]

ΠΛΑΤΑΞ, Alexandrinis vocatur Coracinus piscis, eo quod latiore corpore sit, ut Athen. (309.) his verbis innuit, Καλοῦσι δ' αὐτοὺς, sc. τοὺς κορακίνους, οἱ Ἀλεξανδρεῖς πλάτακας, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος. Idem piscis, necnon ὁ σαπέρδης, vocatur ETIAM Πλατιστακὸς, NON Πλατισταρικὸς, ut perperam alicubi scriptum legitur, ap. Athen. (l. c.) Ὅτι δὲ καὶ πλατιστακὸς καλεῖται ὁ σαπέρδης, καθάπερ καὶ ὁ κορακῖνος, Παρμένων φησὶν ὁ Ῥόδιος. At (118.) πλατιστακοὺς nominari τοὺς μύλλους scribit, e Dorione, Τοὺς δὲ προσαγορευομένους φησὶ μύλλους ὑπὸ μέν τινων καλεῖσθαι ἀγνωτίδια, ὑπὸ δέ τινων πλατιστακούς. Paulo post, Οἱ μὲν οὖν μείζονες αὐτῶν ὀνομάζονται πλατισταχοὶ, οἱ δὲ μέσην ἔχοντες ἡλικίαν, μύλλοι. SUNT ET Πλατανισταὶ pisces quidam, de quibus Plin. 9, 15. In Gange Indiæ Platanistas vocant, rostro delphini et cauda, magnitudine autem XV cubitorum. [Phot. Πλατίστακος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Vide Schn. Lex. v. Μύλλος.]

ΠΛΑΤΑΜΩΝ, ῶνος, ut Suid. annotat, simpliciter dicitur ἐπὶ γῆς πλάτους, proprie vero ἐπὶ θαλάσσης ἐχούσης καὶ πέτρας ὑποκειμένας. Idem exp. etiam αἰγιαλὸς, necnon Fluvii proprium nomen esse dicit. Hesychio autem est τόπος πλατὺς καὶ μέγας ἐπιθαλάττιος, [ὑποθαλάττιος corrigit Corai. ad Strab. 4. p. 141.] qui etiam addit, a quibusdam exponi λεωπετρία, item ὀλισθηρὰ πέτρα. A Gal. Lex. Hippocr. dicitur esse ἔφαλος [al. ὕφαλος] πέτρα, λεία, ταπεινὴ, περὶ ἣν πλατύνεται τὰ κύματα. [A Photio πολὺς ποταμός· καὶ τὸ παραθαλάσσιον πλατὺ χωρίον.] Eust. cum Suida facit; nam in h. l. Dionys. P. de Gange, Λευκὸν ὕδωρ Νυσσαῖον ἐπὶ πλαταμῶνα κυλίνδει, annotat, Οὐ κυρίως ἔοικε χρῆσθαι τῇ λέξει, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ γῆς πλάτους λέγει τὸν πλαταμῶνα· κυρίως δὲ ὁ πλαταμὼν ἐπὶ θαλάσσης λέγεσθαι εἴωθεν ἐχούσης καὶ πέτρας ὑποκειμένας. Pro Petra humili in mari, accipit Arat. (993.) ὅτε πλατέος περὶ πόντου Φαίνηται χθαμαλὴ νεφέλη, μηδ' ὑψόθι κύρῃ, Ἀλλ' αὐτοῦ πλαταμῶνι παραθλίβηται ὁμοίη, i. e., ἂν πλησίον τοῦ πόντου παραθλίβηται τοῖς πλαταμῶσιν ὁμοίως, ut Theon Schol. exp., qui πλαταμῶνα esse dicit πέτραν ὀλίγον ἐξέχουσαν τῆς θαλάττης, s. ὀλίγον ὑπερκύπτουσαν τῆς θαλάττης ὁμαλὴν πέτραν καὶ ὕφαλον. Itidem Marc. ap. Diosc. 4, 74. de solano manico, Φύεται ἐν ὀρεινοῖς χωρίοις καὶ προσηνέμοις καὶ πλατα-

A μῶσι, vertit In litoralibus petris. Ruell. autem In maritimis foveis: quemadmodum in VV. LL. πλαταμὼν exp. Fovea mari vicina, quæ illo intumescente aquam accipit salsam: cujusmodi Rhodi fuit, teste Strab. 5. Ex Apoll. Rh. (1, 365.) affertur pro Litus amplum et latum: quæ exp. cum Hesychiana convenit. [Vide Schw. ad Polyb. 10, 48, 7. " Wakef. S. Cr. 2, 100. Toup. Opusc. 1, 362. Emendd. 2, 82. Jacobs. Emendd. p. 26. Diod. Zon. 9. et Jacobs. Schneid. ad Aristot. H. A. (8, 2.) p. 582." Schæf. Mss. " Recessus, generaliter, Opp. K. 4, 222." Wakef. Mss. Hom. H. in Merc. 128. Strabo 12. p. 32. Sieb., Opp. Ἁ. 1, 121. 5, 650. Vide Schn. Lex. et Suppl. * " Πλαταμώδης, unde τὰ πλαταμώδη, Loca ubi sunt πλαταμῶνες, Athen. 89." Schw. Mss. Planus, Æquus, Aristot. H. A. 5, 14, 1. Ἐπὶ τοῖς λείοις καὶ πλαταμώδεσι. Cf. Strab. 8. p. 102. Sieb. Deducenda autem est h. v. a Πλάτα, * Πλαταμὸς, unde Πλαταμών. Vide Schn. Lex. Suppl.]

ΠΛΑΤΗ, ἡ, pro quo DORICE Πλάτα, Extrema et
B latior remi pars. Palmulam Lat. vocant, quod Serv. exp. Extrema pars remi in modum palmæ protenta, τὸ πλατὺ τῆς κώπης, ὃ μεθίεται εἰς τὴν θάλασσαν: ut Schol. Eur. exp. Sic Eust. p. 89. de κώπῃ et ἐλάτῃ loquens, Καὶ πλάτη δὲ (λέγεται,) διὰ τὸ ἐλαύνεσθαι κατὰ τὸ κάτω πλατύ. Sæpenumero autem pro Integro remo accipitur, sicut et Lat. vox Palmula et κώπη, Soph. Œd. C. (716.) Ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερ-σὶ παραπτομένα πλάτα Θρώσκει τῶν ἑκατομπόδων Νηρῄδων ἀκόλουθος, Schol. κώπη. Eur. Or. (54.) Λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ Ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, Schol. ταῖς κώπαις προσορμίζεται ταῖς ἀκταῖς, addens, sub nomine τῶν πλατῶν significari Ipsas naves. Et ἐλίσσειν πλάταν ἁλίαν pro κωπηλατεῖν. Hes. quoque exp. πλοῖον: Suid. vero dicit esse εἶδος πλοίου, Speciem quandam navigii. Sed Idem generaliter pro πλοῖον etiam accipit in h. l. Πλάτην μυριοφόρον πύργοις τε καὶ περιφράγμασι παντοίοις κοσμήσας ἄνωθεν, κατὰ ῥεῦμα ἀφίησι. E Diod. S. autem Πλάται καὶ δεσμαὶ τῶν καλάμων, pro Fasciculis ex arundinibus ad
C corticis et suberis usum in aqua. || Πλάται teste Hes. dicuntur etiam τῶν σπαθῶν τὰ πλατέα. || Ventilabrum πλάτη dicitur, quoniam palmulæ remi figuram imitatur, Eust. 1674. Πλάτη γὰρ θαλασσία, τὸ ἐρετμὸν, καὶ πλάτη χερσαία, τὸ πτύον: vocat ibid. λικμητήριον. || Homini quoque πλάται tribuuntur. Sic enim appellantur Costæ latiores. J. Poll. 2. Καὶ τὰ μὲν τῶν πλευρῶν ὀστᾶ, σπάθαι· τούτων δὲ, πλάται μὲν τὰ εὐρύτερα, ἃ καὶ ἀλλήλοις συμπέπηγε· τὰ δὲ στενὰ, κωπία, ἃ ῥάχει κοινωνεῖ. Item πλάται dicuntur αἱ ὠμοπλάται, ut idem Poll. eod. l. annotavit, i. e. Scapulæ, s. Scopula aperta, ut Cels. Itidem Erot. ap. Hippocr. πλάτας exp. ὠμοπλάτας. Recte igitur Gorr., Hippocrates, inquit, de LL. in homine, videtur πλάτας, Scapulas appellare, scribens, Αἱ δὲ πλάται πρὸς τὰ γυῖα ἤρθρωνται. [" Musgr. Iph. T. 1133. Jacobs. Anth. 8, 125. T. H. ad Plutum p. 411. Brunck. Aristoph. 3, 79. Kuster. 122. ad Charit. 437=271. Valck. Anim. ad Ammon. 221. Tabella, Toup. Add. in Theocr. p. 395." Schæf. Mss. " La-
D tior remi pars, Opp. K. 2, 230." Wakef. Mss. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Πλατίον, τὸ, Parva πλάτη, Palmula, Navicula, ex Epigr.] " Koen. ad Greg. Cor. 123." Schæf. Mss.] ITEM Πλάτιγξ, Summa pars remi, qua percutitur aqua, [Hes. quod rectius * Πλάτυγξ, unde Πλατυγίζω.]

Πλατούμενος legitur ap. Aristoph. Ἀ. (552.) Τὸ νεώριον δ' αὖ (πλέον ἦν) κωπέων πλατουμένων, Τύλων ψοφούντων, Schol. τῶν εἰς κώπην ξύλων ἐπιτηδείων, καὶ κώπας ἁρμοζόντων, ἵνα εἰδῶσιν εἰ ἐντρέχουσι τοῖς τρήμασι. Sed videtur mendosus esse l., et permixta duarum expp. verba habere. [" Πλατουμένων, quod minime solicitandum, valet Quæ in palmulas exasciantur, a πλάτη, Palmula remi, unde πλατόω." Brunck. Mss.]

Πλατυγίζω, Palmula aquam percutiendo strepitum excito. [Vide Πλαταγίζω.] Metaph. vero signif. Verborum ampullis strepito, Aristoph. Ἱππ. (830.) Τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις; ubi Schol. annotat,

ambo hæc verba *μεγαλοῤῥημοσύνης* significativa esse, pro *πλατύνη καὶ ἀλαζονεύῃ*: sumta metaph. a NOM. Πλάτη, quo significatur *τὸ πλατύτερον μέρος τῆς κώπης, ὃ τῇ θαλάττῃ μᾶλλον προσερείδεται, καὶ τύπτον τὸ ὕδωρ τῇ εἰρεσίᾳ ἀπεργάζεται κτύπον.* Paulo ante autem annotarat *πλατυγίζειν* proprie esse *τὸ ἐπιτιθέναι πλαταγώνιον τῇ ἀριστερᾷ χερὶ, καὶ παίειν τῇ δεξιᾷ καὶ ἦχον ἀποτελεῖν.* [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 73. Jacobs. Anth. 11, 55. 96. Kuster. Aristoph. 112. Coray Theophr. 294." Schæf. Mss. Πλατυγίζει, Photio *τοῖς πτεροῖς κρούει.*] Sicut porro dixi eum *πλατυγίζειν* exponere *ἀλαζονεύεσθαι*, ita ETIAM Πλατειάζειν Hes. itidem *ἀλαζονεύεσθαι*, necnon *φενακίζειν.* [" Πλατειάζω, * Πλατίζω, Coray l. c." Schæf. Mss. Apud Phot. * Πλατιάζειν· *ἀλαζονεύεσθαι.* Πλατιάσαι· *τὸ πλατείᾳ χειρὶ παῖσαι· Φερεκράτης.* Item ap. Hes. * Πλατῆορ· *τὸ πλατείᾳ τῇ χειρὶ πατάξαι.* Cf. Ἐμπλατιάσασα.]

¶ Πλάτη, significat etiam Ictus. Hes. enim *πλάταν*, a nomin. DORICO Πλάτα pro Πλάτη, exp. *πληγήν.* UNDE Πλατάσσειν derivatum esse existimo, quod Suid. in Πλαταγώνιον exp. *ἠχεῖν*: ut *πλατάσσω* proprie sit Ex ictu vel collisione sonum excito. Puto igitur et ap. Schol. Theocr., ubi *πλαταγώνιον* derivat a VERBO Πλάσσειν, significante *ψοφεῖν*, legendum esse *πλατάσσειν*: a quo orta sunt, quæ sequuntur.

Πλαταγὴ, ἡ, a *πλατάσσω* ut *πληγὴ* a *πλήσσω*, Instrumentum quoddam crepitum edens, seu, ut Suid. exp., *εἶδος ὀργάνου ἦχον καὶ ψόφον ἀποτελοῦντος.* Crepitaculum Latine reddere possumus. Quintil. Sonum edant puerilium crepitaculorum. Colum. Crepitaculis æreis aut testarum plerumque vulgo jacentium sonitu terreatur fugiens juventus. Idem cum *κρόταλον.* Apoll. Rh. 2, (1056.) de Hercule Stymphalidas aves fugante, *χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων Δούπει.* Sic ap. Suid. *Ὁ δὲ πλαταγὴν χαλκευσάμενος ἐπλατάγει.* Epigr. *πυξινέη πλαταγὴ*, Buxeum crepitaculum. Aristot. Pol. 8, 5. inter puerilia ludicra enumerat, quibus occupantur pueri, ne quid domi frangant dum quiescere nequeunt. Sic et Plut. Symp. 7. *Δοτέον ὥσπερ παισὶν ἀτρεμεῖν μὴ δυναμένοις, οὐ δόρυ καὶ ξίφος, ἀλλὰ πλαταγὴν καὶ σφαῖραν.* Ceterum sicut *κρόταλον* interdum dicitur in Hominem garrulum et qui aures audientibus obtundit, non aliter ac Crepitacula et Garrula sistra, sic etiam *πλαταγή*: unde *Ἀρχύτου πλαταγή*: erat enim Archytæ inventum, ut l. c. docet Aristot. [" Pierson. Veris. 123. Diod. S. 1, 259. et n., Jacobs. Anth. 7, 93. De accentu, 12, 17. Brunck. Apoll. Rh. 92." Schæf. Mss.] Πλαταγέω, Crepito s. Sonitum edo in modum *πλαταγῆς*, ex Epigr. de tympano. Item, Crepitaculo sonitum edo: vide Πλαταγή. Hes. *πλαταγεῖν, κροτεῖν.* [" Jacobs. Anth. 6, 139. 7, 375. 8, 95. 11, 56. Alcæus Mess. 8. Antiphil. 22." Schæf. Mss. Bion 1, 4. Meleager 125. *θαλάμων θύραι ἐπλαταγεῦντο.*] Πλατάγημα, τὸ, Crepitus s. Sonitus quem edit ἡ *πλαταγὴ*, Theocr. 3, (29.) *Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη*, i. e. *προήκατο ἐξ αὐτοῦ τυπτόμενον ψόφον*, ubi quidam Codd. habent *ποτιμαξάμενον πλατάγησεν.* [" Agathias 9. Jacobs. Anth. 7, 375." Schæf. Mss. * " Ἐπιπλαταγέω, Theocr. 9, 22. *Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα*, Schol. *ἤγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα.*" Seager. Mss. * Περιπλαταγέω, Quint. Sm. 7, 500. * Συμπλαταγέω, Il. Ψ. 102. *ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς, χερσί τε συμπλατάγησεν*, Schol. *ψόφον ἐποίησε, συνεκρότησε.* * Ὑποπλαταγέω, Quint. Sm. 3, 178.]

Πλαταγίζω, i. q. *πλαταγέω*, Crepitum s. Strepitum edo, Strepito, Eubulus ap. Athen. (519.) *Ἡ χῆνα πλαταγίζοντα* [*πλατυγ.*] *καὶ κεχηνότα.*

Πλαταγὼν, ῶνος, ὁ, i. e. Crepitaculum, Sistrum: UNDE Πλαταγώνιον, τὸ, Crepitacillum, Lucr. Verum non signif. solum *τὸ κρόταλον*, s. *τὸ σεῖστρον, ᾧ ψυχαγωγοῦσιν αἱ τίτθαι τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων*, ut J. Poll. scribit l. 9., sed et Folium papaveris, aut anemones, *τὸ τῆς μήκωνος φύλλον καὶ τὸ τῆς ἀνεμώνης*: ideo a *πλατάσσω* sic nominatum, quod amantes pollici et indici sinistræ manus impositum dextra percuterent, ac sonitum inde elicerent, amoris indicium: *Ἐσημειοῦντο δ' ἀπ' αὐτοῦ*, inquit Suid., *τὴν τῶν ἐρωμένων στοργὴν, τιθέντες ἐπί τε τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ, καὶ ἀντικόπτοντες· καὶ εἰ μὲν ἤχησεν, ἐστέργοντο· εἰ δὲ μὴ, τὸ ἀνάπαλιν.* Iisdem propemodum verbis idem refert Schol. Theocr. *Πλαταγώνια, τὰ τῆς μήκωνος φύλλα καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλατάσσειν*, sic enim reponendum mihi videri, supra annotavi, *ὅ ἐστι ψοφεῖν· τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρί· καὶ οὕτω σημειοῦνται εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς πλαταγῶνος ψόφου εἰ ἀψόφως ἐπικρουσθείη.* Quibuscum cf. l. quendam Theocr. in Πλατάγημα c., et quendam Schol. Aristoph. in Πλατυγίζω, [et Phot. Lex.] Utitur autem hoc vocab. *πλαταγώνιον* pro Folio papaveris, Theocr. 11, (57.) *Ἢ μάκων ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχουσαν*, Rubra folia. At *τῷ πλαταγὼν* utitur Joseph. in descriptione hyoscyami, (Antiq. 3, 7, 6.) *Ἀφίησι δ' ἄνθος τῷ τοῦ μήκωνος πλαταγῶνι δυνάμενον δοκεῖν ἐμφερὲς εἶναι.* Dicebatur *πλαταγώνιον παίζειν*, de ludo illo amantium, quo *πλαταγώνιον* sinistræ manus pollici indicique impositum dextra percutiebant, sonum in amoris erga se indicium elicientes. J. Poll. *Τὸ δὲ πλαταγώνιον οἱ ἐρῶντες ἢ ἐρῶσαι ἔπαιζον.* Observa autem *πλαταγὼν* ap. Schol. Theocr. feminino genere, ap. Joseph. masc. usurpari. ‖ Videtur Suidas velle exponere etiam *ὁτιοῦν ἔχον πλάτος.* [" Jacobs. Anth. 7, 93." Schæf. Mss. Nicander Athenæi 683.] Πλαταγωνέω, i. q. *πλαταγέω* s. *πλαταγίζω*, ab ea signif. *τοῦ πλαταγὼν* derivatum, qua ponitur pro *πλαταγὴ*, Crepitaculum: unde ap. Hes., Πλαταγωνῆσαι, * *ἀπολῃκυθῆσαι καὶ ψοφῆσαι.*

" ΠΛΑΤΩΝ, Hesychio est * *χαλκωμάτιόν τι, ᾧ*
" *τὸν ὀῤῥὸν ἀντλοῦσιν, ὅτε γάλα συμπήσσωσι.* Alias
" Nom. proprium est Comici cujusdam, et Philo-
" sophi: a quo nomen poss. Πλατωνικὸς, Platonicus:
" et fem. gen. Πλατωνὶς *μοῦσα*, pro Πλατωνικὴ *μοῦσα*,
" Platonica Musa, Epigr. Et verb. Πλατωνίζειν,
" Platonem imitari, s. sequi." [" Πλάτων, Philosophus et Comicus conf., Porson. Med. p. 22. * Ἰσοπλάτων, Agathias 70." Schæf. Mss. * " Φιλοπλάτων, Diog. L. 3, 47. Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 103." Boiss. Mss. Apollon. Dysc. de Pronom. 274. B. " Πλατωνικὸς, Jacobs. Anth. 11, 98. Lucian. 2, 116. Thom. M. 147." "Πλατωνικώτερος, Clem. Alex. 466." Kall. Mss. * " Πλατώνειος, ad Lucian. 2, 352. Πλατώνεια, Ruhnk. de Longino p. 21. Πλατωνὶς, Christod. Ecphr. 390." Schæf. Mss. " Orig. c. Cels. 4. p. 219." Seager. Mss.]

ΠΛΕΚΩ, ξω, a quo Lat. Plico, Plecto, Necto, Connecto; interdum etiam Texo, Contexo: ut *στέφανον πλέκειν*, Nectere coronam, Horat. s. Plectere, unde ap. Lucret., caput plexis redimire coronis, aut Texere, ut Ovid., texebas varios per cornua flores. Matth. 27, (29.) *Πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ*, Coronam plexam contextamque e spinis imposuerunt capiti ipsius. Et pass. voce ac signif. ap. Chrys. *Ἐπλάκησαν οἱ στέφανοι*, Plexæ s. Contextæ sunt coronæ. Item *πλέκειν σχοινίον* s. *πεῖσμα*, ut Plin., Junco funes nectunt: qui hæc Theophr. (H. Pl. 4, 8, 4.) *Ἐκ τῆς βίβλου ἱστία τε πλέκουσι, καὶ ψιάθους καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ σχοινία*, sic vertit, E libro vela tegetesque, necnon et vestem atque stragula ac funes texunt. Et pass. signif. ac voce, Xen. K. (9, 13.) *Βρόχον πεπλεγμένον σπάρτου.* Hom. autem voce media in activa signif. usus est Od. K. (168.) *Πεῖσμα δ' ὅσον ὀργυιὰν ἐΰστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.* Metaph. etiam *λόγους, μύθους, μηχανὰς, παλάμας πλέκειν*, sicut Lat. Nectere et Texere usurpant. Plato Hipp. Min. *Ἀεὶ σύ τινας τοιούτους πλέκεις λόγους*: quod Bud. interpr. Hujusmodi epagogicis disputationibus captare soles homines. Ex Eur. autem Rheso (834.) *πλέκειν λόγους* pro Perplexe et fraudulenter loqui. Idem in Symp. de amore, *Θηρευτὴς δεινὸς, ἀεί τινας πλέκων μηχανὰς*, Semper aliquas machinas struens ac comminiscens, Semper dolos aliquos nectens, ut Liv. loquitur,

s. Semper telam aliquam texens, Bud. Sic in Prov. Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι, Ægyptii miri artifices dolos nectendi. Aristoph. Σφ. (644.) Δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν Εἰς ἀπόφευξιν παλάμας, Nullos non dolos nectere ut aufugias, Nullas non struere machinas, et techinas comminisci. Itidem προφάσεις πλέκειν, quo fere modo Virg. causas nectis inanes, i. e. Inanes causas excogitas et profers, quibus me a cœpto deterrere conaris. Plut. Inst. Lacon. Τὸν μὴ ἀποκρινόμενον, ἢ προφάσεις πλέκοντα, sc. si a senioribus interrogaretur ποῦ πορεύεται ἐπὶ τί. Cum aliis quoque accuss. copulatum legitur, exponique potest non solum Necto, Texo, Contexo, sed etiam Compono, Struo, Construo. Greg. Naz. Ὁρᾶτε ὅπως πλέκω τὴν ᾠδὴν θείοις καὶ ῥήμασι καὶ διανοήμασι: in Jul. de mathematico loquens, Πλέκων ἐκ τῆς ἀστέρων κινήσεως τὰς γενέσεις καὶ τὰ συμβαίνοντα. Itidem syllogismi et scripta aliqua dicuntur πλέκεσθαι, Necti, Connecti, Contexi, Componi, Concinnari, Bud. afferens hæc exempla. Greg. Naz. de hæreticis loquens dialectice de fide disputantibus, Οἱ συλλογισμοὶ πλεκέσθωσαν. Hermog. Διάλογος, δημηγορία, κωμῳδία, τραγῳδία, συμπόσια Σωκρατικά, διά τινος διπλῆς μεθόδου πάντα πλέκεται. Rursum e Greg. Naz. Idem affert, Ἀ δραματουργεῖται καὶ πλέκεται θαυμασίως ὑπὲρ ἡμῶν, Mirifice contexuntur. Accipitur alicubi etiam pro Struo, Machinor, Molior: ut tum in superiorum ll. quibusdam, tum in h. Greg. Τοῦ δὲ ἡ πονηρία τοῖς λογισμοῖς ἐπεσκότησε, καὶ διὰ τοῦτο μικροῖς τε ὁμοίως καὶ μείζοσι πλέκει τὸν διωγμὸν, Struit et molitur, Apparat, Comminiscitur, Bud.: qui et ex Hes. addit ἀντία πλέκειν, pro ἀντιμηχανᾶσθαι, atque interpr. Invicem nectere. Idem Bud. pro Apparo et Instruo accipit ap. eund. Greg. Ὅταν τινὶ πλέκωσι τιμὴν δημοσίαν, Instruunt, Adornant, ut fit principi urbem ingredienti primum. || Πλέκομαι Idem interpr. Implicor et coadunor, ap. Greg. Naz. Θεῷ πλακῆναι, καὶ γενέσθαι Θεὸν ἐκ τῆς μίξεως. Alii interpr. Nexu conjunctum esse, Annexum esse. || Πλέκεται Hes. exp. μαστιγοῦται, συκοφαντεῖται. [" Villois. ad Long. 40. Jacobs. ad Meleagr. p. 2. Anim. 90. 179. Anth. 9, 118. Græv. ad Hes. 597. Plut. Mor. 1, 949. ad Herod. 539. Phryn. Ecl. 110. Markl. Iph. p. 81. Musgr. 578. Wakef. Ion. 1298. 1325. 1430. Alc. 868. Abresch. Æsch. 2, 61. Cattier. Gazoph. 71. Brunck. Aristoph. 1, 283. Paul. Sil. 38. Boiss. Philostr. 328.: λόγους, Brunck. ad Eur. Med. 323. cf. Valck. Phœn. p. 181.; αἰῶνα, ad Herod. 422. 532. Wessel. Diss. 193.: ὕμνον, Valck. Hipp. p. 170. Πλακεὶς, Schol. Aristoph. Πλ. p. 404." Schæf. Mss. Critias Athenæi 600. μελέων ᾠδὰς πλέξαντα, Ælian. H. A. 5, 30. Ὁ χηναλώπηξ πέπλεκταί οἱ τὸ ὄνομα. " Nonn. D. 1, 502. μέλος, 2, 83. ὕμνον." Wakef. Mss. Πλεκόμενος et ποιούμενος conf., Barker. ad Etym. M. 864. * Πλεγνύω, i. q. πλέκω, Opp. Κ. 3, 213. Ἁ. 1, 311.]

Πλέγμα, τὸ, Omne id dicitur, quod nexum s. contextum est; Opus vitile, Bud. ap. Theophr. Χρῶνται δὲ τῷ φλοιῷ, καθάπερ τῷ φοίνικι, πρὸς τὰ πλέγματα. Quo pertinet πλέγμα, quod exp. Calathus, Canistrum. Πλέγμα accipitur etiam pro Crines intorti, Capilli torti, vel etiam Impliciti et plexi, Cincinni: de quibus βόστρυχος etiam et πλόκαμος: Ep. 1 ad Tim. 2, (9.) de ornatu mulierum, Ἐν καταστολῇ κοσμίῳ μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτὰς, μὴ ἐν πλέγμασιν ἢ χρυσῷ ἢ μαργαρίταις, Non cincinnis vel auro aut margaritis ornare se. Chrys. de Sac. Πλεγμάτων συνθέσεις καὶ τριχῶν βαφαί. Petrus Apost. Πλοκὰς τριχῶν appellat. Pro Reti accipitur ap. Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Vide Ὄρυγμα. [" Toup. Emendd. 1, 261. ad Diod. S. 1, 203. Phryn. Ecl. 134. Jacobs. Anth. 9, 192. 11, 122. 146." Schæf. Mss. Πλέγμα, Gl. Textura: Πλέγματα ἐκ ῥάβδων· Crates.] Πλεγμάτιον, τὸ, Implicamentum, Guza ap. Aristot. de Part. Anim. 4, 9. ubi de polyporum acetabulis et cirris sermo est, Ὅσοις δὲ κοτυληδόνες ἐν τοῖς ποσὶ καὶ πλεκτάναι πρόσεισι, δύναμιν ἔχει καὶ σύνθεσιν τοιαύτην οἵαν περ τὰ πλεγμάτια, οἷς ἰατροὶ οἱ ἀρχαῖοι τοὺς δακτύλους ἐνέβαλλον· οὕτως ἐκ τῶν ἰνῶν πεπλεγμέναι εἰσὶν, αἷς ἕλκουσι τὰ σαρκία καὶ τὰ ἐνδιδόντα. Plin. 9, 30. polypos scribit complexu crinium luctari, et sorbere acetabulis: πλεκτάνας accipiens pro Crinibus polyporum, quos alibi Cirros interpr., κοτυληδόνας pro Acetabulis. [" Synes. 46. Etym. M." Wakef. Mss.] Πλεγματεύω, Implico. Nam πλεγματεύεται, Hesychio ἐμπλέκεται. [* " Πλεγμὸς, i. q. πλέγμα, Etym. M." Wakef. Mss. * " Πλεχμὸς, * Πλέχμα, Wakef. S. Cr. 3, 113." Schæf. Mss.]

Πλεκτὸς, Plexus, Nexus, Textus, Connexus, Contextus. Alii, etiam Textilis, Nexilis, necnon Plicatilis interpr., quo vocab. Plinius utitur, dicens upupæ cristam plicatilem esse. Pro Plexus, Nexus, Textus, accipitur, cum πλεκτὸς στέφανος et πλεκτὸν κανοῦν dicitur. Plut. Symp. 8, 4. Ἧκέ τις Ἡρώδῃ τῷ ῥήτορι παρὰ γνωρίμου νενικηκότος ἐγκωμίῳ φοίνικα καὶ στέφανόν τινα τῶν πλεκτῶν κομίζων, E diversis floribus plexarum coronarum. Athen. 4. Οἱ δὲ χαλκοῦς πίνακας ἔχουσιν, οἱ δὲ κάνεα ξύλινα καὶ πλεκτά, sc. in quibus cibos apponunt, ubi πλεκτὸν κανοῦν quod Theophr. πλέγμα, Canistrum e vitilibus plexum, Opus vitile. Item Od. X. (175.) σειρὴ πλεκτὴ, Catena plexa s. connexa, annulis sc. suis, (nisi potius Hes. sequendus, qui exp. ἡ ἐξ ἱμάντων, Funis loreus, e loris nexus s. contortus.) Hesiod. autem ἅρματα πλεκτὰ vocat, at Hom. κολλητὰ s. κολλήεντα, ap. quem exp., Texta et coagmentata e pluribus lignis. FEM. Πλεκτὴ, sicut πηκτὴ, sine adjectione quoque alicubi legitur pro σειρὰ πλεκτὴ, s. σειρὰ, ut J. Poll. exp. dicens Atticum esse, et e Plat. Comico h. l. afferens, Βούλει τήνδε σφι πλεκτὴν κάθω, κἆπειτ' ἐνελκύσω σε δεῦρο; Ibid. κυνηγέτου σκεύη enumerans, Λίνα, δίκτυα, ἄρκυες, ποδάγραι, ἀρπεδόναι, σειραὶ, σειρίδες, πλεκταί. Item πλεκτὴ dicitur pro πλεκτὴ σπυρὶς, s. simpliciter pro σπυρὶς, ut J. Poll. exp., afferens ex Aristoph. Amphiarao, et numerans inter τὰ τῆς τραπέζης σκεύη, quibus cibi apponuntur, sicut Athen. πλεκτὰ κανᾶ paulo ante. Ibid. annotat idem J. Poll. σπυρίδα s. πλεκτὴν vocari ETIAM Πλεκτὸν, in quo subaudiri potest κανοῦν. Sic usus est Athen. 4. non procul ab initio, Τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπεδόθη πᾶσι, In canistris s. sportulis eburneis. RURSUM Πλεκτὴ exp. Rete, sicut et πλέγμα accipi supra docui; qua signif. affertur e Plat. de LL. (7. p. 594.) Itidem πηκτὴ pro Laqueis qui in terra panguntur et tenduntur, s. pro Tendiculis. [" Casaub. ad Athen. 101. Pierson. Veris. 115. Græv. ad Hes. 597. Lectt. Hes. 635. Valck. Hipp. p. 245. 247. 250. Diatr. 167. ad Herod. 546. Musgr. Bacch. 1211. Iph. T. 1408. Jacobs. Anth. 7, 48. Brunck. Aristoph. 1, 70. Soph. 3, 443. Πλεκτὴ, Markl. Iph. p. 408. Musgr. Tro. 128. (958. 1010.) Πλεκταὶ ἀνάγκαι, Casaub. ad Athen. 133." Schæf. Mss. Xen. Œc. 8, 12. Hippolochus Athenæi 130. * Ἄπλεκτος, Nonn. D. 27. p. 712. Anal. 1, 491. * Αὐτόπλεκτος, Opp. Ἁ. 4, 449.] Εὔπλεκτος, Bene plexus, Eleganter nexus s. contextus: λίνον, Epigr. Rete bene nexum, ut dicitur Laqueos nectere. Et Il. Ψ. (115.) σειραὶ εὔπλεκτοι. * Ἡμίπλεκτος, J. Poll. 6, 160. * Μακρόπλεκτος, Opp. Ἁ. 1, 33. * Νεόπλεκτος, Nicandri Georg. ap. Athen. 683. * Νήπλεκτος Bion 1, 21. ubi Brunck. * νήπεκτος legit.] Ὁμόπλεκτος, In unum nexus. Pro Colligatus, Complicatus, affertur e Nonno (Jo. 148.) qui et ὁμόπλοκος eadem signif. usurpasse dicitur. " Πο- " λύπλεκτος, Multum implexus, ut πολύπλοκος, Nonn." [" D. 5, 247. Nicander Ἁ. 224." Wakef. Mss. * Τανύπλεκτος, Opp. Ἁ. 1, 33. Anal. 2, 260. Nonn. D. 38. p. 890. * Φιλόπλεκτος, Anal. 2, 11. Suid. 297.]

Πλεκτικὴ τέχνη, Ars texendi, Plato de LL. [3. p. 679. Epinom. p. 975=240. * " Πλεκτικῶς, Schol. Opp. Ἁ. 2, 376." Wakef. Mss.]

Πλεκτάνη, ἡ, i. q. πλέγμα. Gal. enim in Lex. Hippocr. πλεκτανέων exp. πλεγμάτων, vel ἀπαρτημάτων πλεκτικῶν. Peculiariter autem πλεκτάναι dicuntur Polypi cirri s. brachia, quibus τὰ περιληφθέντα inexplicabili nexu vincit. Crines etiam vocantur, ab Ovidio Flagella. Vide in Πλεγμάτιον, Κοτυληδὼν, et Παρακαθίημι, ubi Plin. interpr. modo Crines, modo Brachia, modo Cirri, sicut et in h. Diosc. l., de clymeno, Θαλάκια δ' ἔχει ἐπὶ τοῦ καυλοῦ εἰς ἄλληλα νεύοντα, ἐοικότα πολύποδος πλεκτάναις: quem sic reddi-

dit, Folliculis cum semine inter se implexis, velut in polyporum cirris. Quomodo autem πλεκτάναι ab acetabulis, quæ κοτυληδόνες vocantur, differant, vide ap. Marc. Comm. Diosc. 4, (78.) Aristoph. vero ad cirros s. cincinnos allusisse volunt, cum Ὄρν. (1717.) dixit, Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ, Schol. εἵλησιν. Alicubi exp. etiam Rete, Laqueus: quo modo πλεκτὴ quoque usurpatur. [" Jacobs. Anth. 8, 325. 9, 55. Kuster. Aristoph. 197. Fr. 234. Πλεκτάνη, πλεκτὴ polypodis, Casaub. ad Athen. p. 18. Lucian. Dial. p. 88. ad 1. p. xxxiv. 299. Græv. Lectt. Hes. 569." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 501. • Πλεκτανόστολος, Lycophr. 230.] Πλεκτάνιον, Parvus curtus, Athen. (316.) de Polypo. [• " Πλεκτανέω, Musgr. Iph. p. 262." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 1049. • Πλεκτανόω, Hippocr. 279, 47.]

Πλέγδην, Nectendo, Texendo, Implicite, [" Opp. 'A. 2, 317." Wakef. Mss.]

[• " Πλεξείω, Herodian. Epimer. 249. • Πλέξις, unde • Πλεξείδιον, Suid. vv. Ἔρσις, Σισόης." Boiss. Mss.]

Derivata a præs. Πλέκομαι.

[• " Ἀπλεκής, Nonn. D. 42, 88." Kall. Mss. • Βαθυπλεκής, Opp. 'A. 4, 638.] Εὐπλεκής, i. q. εὔπλεκτος: δίφροι, Hom., Currus eleganter e lignis contexti ac compacti, quos Hesiod. simpliciter πλεκτοὺς dixit, ut supra annotavi. Sed ap. eum metri causa SCRIPTUM Εὐπλεκέες: Il. Ψ. (436.) Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας. Sic Hesiod. ('A. 306.) ἐϋπλεκέων ἐπὶ δίφρων Ἡνίοχοι βεβαῶτες. [" Toup. Opusc. 1, 15. Græv. ad Hes. 597. Huschk. Anal. 230. Jacobs. Anth. 10, 374. Heyn. Hom. 8, 426." Schæf. Mss.] Νεοπλεκής, Recens textus s. plexus, Nuper nexus s. contextus, [Nicander 'A. 96.] Ὁμοπλεκής, In unum nexus, Connexus, i. q. ὁμόπλεκτος, etiam In unum plicatus, Complicatus, Epigr. εἶχε δὲ δοιὰς Χεῖρας ὁμοπλεκέας, Complicatas s. Connexas. [Nonn. Jo. 256. • Παλιμπλεκής, Opp. 'A. 4, 47. al. παλιμπλακής. • " Χοροπλεκής, Nonn. D. 34, 555." Boiss. Mss.]

Πλέκος, τὸ, i. q. πλέγμα et πλεκτὴ s. πλεκτὸν, Sportula e vitilibus contexta. Hes. et Suid. exp. πλέγμα, et τὸ πεπλεγμένον σπυρίδιον, afferens hæc ex Aristoph. exempla (Εἰρ. 528.) Ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος: 'A. (454.) Τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος; verba Euripidis ad Dicæopolim, qui petebat σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ. [" Musgr. Ion. 1337. Kuster. Aristoph. 121." Schæf. Mss.]

Πλεκόω, Implicor, h. e. Coëo, συνουσιάζω, παρὰ τὸ πλέκεσθαι, inquit Suid., hoc exemplum afferens [ex Aristoph. Λ. 152.] Στύοιντ' ἂν ὤνδρες κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν. [" Kuster. Aristoph. 237. Brunck. 1, 283. T. H. ad Plutum p. 404. • Πλέκωμα, 406." Schæf. Mss. Ad Greg. Cor. 363. Schol. Theocr. 7, 157.] Inde, facta metathesi et addito σ, FIT Σπεκλόω, quod et ipsum ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν ponitur, inquit idem Suid. Itidem Schol. Aristoph. exponens l. quem in Διασπεκλόω mox proferam, Σπεκλοῦν γὰρ τὸ συνουσιάζειν, παρὰ τὸ πλέκεσθαι. [" Σπεκλόω, • Σπλεκόω, Kuster. Aristoph. 16. 237. Brunck. 1, 283. T. H. ad Plutum p. 403. • Σπλέκωμα, ibid." Schæf. Mss.] Σπέκλωμα, eid. Schol. Aristoph. est ὁ ἦχος τῆς συνουσίας. Διασπεκλόω, [s. • Διασπλεκόω,] Coëo. Pass. partic. διεσπεκλωμένη, Coitum passa. Aristoph. Πλ. (1082.) Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπεκλωμένῃ Ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων, Schol. ἐν τῇ συνουσίᾳ κατατετριμμένῃ, vel ἀχρήστῳ πρὸς συνουσίαν διὰ γῆρας, In coitu attritæ, Inutili ad coitum propter senectutem: sed addit Idem, καθ' ὑπόνοιαν dixisse ὑπ' ἐτῶν pro ὑπ' ἀνδρῶν, quo significaretur eam a quampluriinis subagitatam fuisse. [• Κατασπλεκόω, Hesychio κατελαύνω.]

Derivata a præt. med. Πέπλοκα.

Πλοκὴ, ἡ, Nexus: ut πλοκὴ τριχῶν, Crinium nexus, Cincinni, qui et πλόκαμοι et πλέγματα: vel Nodi. In Epist. 1 Petri 3, (3.) de ornatu mulierum, Ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐκ πλοκῆς [ἐμπλοκῆς] τριχῶν καὶ περιθέσεως χρυσίων, ubi Erasm. Plicaturam capillorum, quidam nodos interpr. ita, Quarum ornatus A non sit externus ille in nodis capillorum et circumposito auro. Sed sunt qui ab illa interpr. dissentiant, πλοκὴ τριχῶν accipientes pro Coma variata positu et fracta per gradus flexu multiplici atque nexu. Sed nexum non sine nodis esse scimus: unde et Nexans se nodis, ap. Virg. At πλέκειν τὴν κόμην possumus fortasse reddere etiam Variare capillos non addito ablativo illo Positu, quod tamen addi ab Ovidio non ignoro. Apud Paul. 1 ad Tim. 2, (9.) in simili argumento πλέγματα legitur, quod doctissimus Interpr. vertit Cincinni, vetus Interpres Crines intorti. Verum notandum, fide digniora exempl. scriptum habere ἐμπλοκῆς pro ἐκπλοκῆς. Item ap. Philon. V. M. 3. Ἐσθῆτα θαυμασιωτάτην ἔχουσαν ἐν τοῖς ὑφάσμασι πλοκὴν, Vestem mirando panni textu, Turn. Et λογισμῶν πλοκαὶ, e Greg. Naz. pro Argutiarum perplexitates. Bud. vero interpr. Subdola disputatio, Gregorii l. h. afferens, p. 41. Τὰς μὲν ἐκ τῶν λογισμῶν στροφὰς καὶ πλοκὰς διεσείσαμεν τῇ δυνάμει τοῦ πνεύματος. Cui addere possumus ex Eur. ἐμπλέκειν B πλοκὰς, quod signif. Nectere s. Texere dolos: ut supra πλέκειν μηχανὰς s. παλάμας. Πλοκὴ idem Bud. interpr. Contextus, Compositio, Argumentum, afferens ex Hermog. 262. Τραγῳδίας πλοκὴ, οἶκτος καὶ θαῦμα. Item, Συμποσίου Σωκρατικοῦ πλοκὴ σπουδαία καὶ γελοία. || Figura orationis, Jul. Rufin. Πλοκὴ, cum idem verbum sententiave ad consummationem superioris retorqueatur, ut, vos, o quibus integer ævi Sanguis, ait, solidæque suo stant robore vires, Vos agitate fugam. Quale forsitan et illud accipi potest, Pan etiam, Arcadia mecum si judice certet, Pan etiam Arcadia dicat se judice victum. Latine dicitur Implicatio s. Retractatio. Sic Quintil. 9, 9. qui etiam aliquanto post πλοκὴν quosdam nominasse ait, cum congeruntur diversa, ut ap. Ovid., Sed grave Nereidum numen, sed corniger Ammon, Sed quæ visceribus veniebat bellua ponti Exaturanda meis. At iis se non assentiri ait, cum sint unius figuræ. Aquilæ vero πλοκὴ est Copulatio: Ea est figura elocutionis, in qua idem verbum aut nomen bis continuo positum C diversa significat, ut, Memmius erat Memmius. Ita enim hoc bis positum est, ut superius quidem, nomen tantum significet hominis, posterius velit intelligi eundem qui semper fuerit, ac sui similem. Itidem Donatus ap. Terent. Eun. Si id est peccatum, peccatum est imprudentia Poëtæ, annotat, Πλοκή: nam Peccatum superius, nomen est, et sequens, participium. Apud Eund. in Phorm. ut ni vis boni In ipsa inesset forma, hæc formam extinguerent, Figura, ait, πλοκή: aliud enim supra, aliud infra Forma repetita significat. [" Valck. Phœn. p. 181. Ammon. 177. Jacobs. Anim. 179." Schæf. Mss. " Compositio, Plut. 10, 54. Dolus, Eur. (Iph. A. 936.)" Wakef. Mss. Iph. T. 817. Ion. 826.] " Ἄπλοκος, " Plexibus s. Nexibus carens, Non implicatus," [Chandler. Inscr. 37. ἄπλοκον εἶδεν ὄναρ, Opp. 'A. 3, 469. • Δεκάπλοκος, P. Ægin. 6, 65. Λίνον διπλοῦν δ.] Εὔπλοκος, i. q. εὔπλεκτος et εὐπλεκής, Bene nexus, textus s. contextus, [" Musgr. Herc. F. 938." Schæf. Mss. Opp. 'A. 3, 75. • " Εὐπλόκως, Theod. Prodr. D 174." Elberling. Mss. • Ὁμόπλοκος, Nonn. D. 21. p. 574.] Πολύπλοκος, Multifariam nexus s. contextus, In quo multæ sunt πλοκαὶ, Multis nexibus implicitus, πολύτροπος, Hes. Varius: quo modo et ex Eur. (Iph. A. 197.) affertur πολυπλόκοις μορφαῖς pro Variis formis. Item Dolosus, a πλοκὴ significante Dolus: Job. 5, (13.) Πολυπλόκων βουλὴ, Dolosorum consilium. Alii Pravorum. [" Jacobs. Anim. 322. Anth. 7, 18. 21. Heind. ad Plat. Phædr. 197." Schæf. Mss. Xen. Λ. 11, 5. Πολυπλοκώτερος, Aristoph. Θ. 434.] Πολυπλόκως, Multis nexibus, Implicite, Multis modis, [Dionys. H. 2, 264, 29. • Πολυπλοκία, Versutia, Theognis 67. • Τρίπλοκος, Gl. Triplex, " Chrys. Serm. 72. T. 6. p. 731, 17. Ὥσπερ σειρὰν τινα ἁγίαν καὶ ζῶσαν ἐκ τριπλόκου δυνάμεως εἰσήγαγεν ὁ Παῦλος." Seager. Mss. " Athan. 1, 851. 855." Kall. Mss. • " Ψευδοπλόκος, Theodos. Diac. Acr. 1, 67." Boiss. Mss.]

Πλόκιμος, ὁ, ἡ, Textilis, Qui necti texique potest. Theophr. H. Pl. 4, 12. duo calami genera ponit,

χαρακίαν et πλόκιμον, quem λεπτὸν et ἀσθενῆ esse ait, φύεσθαι δὲ ἐπὶ τῶν πλοάδων: Textilem calamum Gaza interpr. Esse autem volunt Calamum e quo storeæ tegetesque et τὰ πλέγματα texerentur. Plin. videtur legisse πλωτικὸν, sic scribens 16, 36. Characiam vocabant crassiorem firmioremque, plotiam vero, subtiliorem: hanc, in insulis fluitantibus natam, illam in ripis expatiantis lacus. [" Musgr. Or. 147." Schæf. Mss. * Πλοκερὺς, vide Πλακερός.]

Πλοκεὺς, έως, ὁ, Qui plectit, s. nectit, ὁ πλέκων, συμπλέκων, J. Poll. [Hippocr. Diæt. 1, 13. Gl. Textor.]

Πλοκὰς, άδος, ἡ, sub. κόμη, Coma plexa, Intorti crines, Cincinni. J. Poll. πλοκάδας a Pherecr. nominatas scribit τοὺς γυναικείους πλοκάμους. [" Musgr. Bacch. 112." Schæf. Mss.]

Πλόκος, ὁ, idem, seu, ut alii interpr., Cirrus, Plexus capillus, Coma plexilis, i. q. πλόκαμος, ut Hes. et Suid. exp., afferens e Soph. (Aj. 1179.) Αὔτως ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον. Idem Suid. accipit pro πλέγμα ἐκ τριχῶν, afferens ex Epigr. Σοὶ πλόκον οἰκείας τόνδ' ἀνέθηκα κόμας, Παρθένου ἱμερτοῦ κειραμένη πλοκάμους. Sed et ibi pro πλόκαμος s. Nexæ comæ accipere nil vetat. [" Toup. Opusc. 2, 165. Wakef. S. Cr. 3, 136. Herc. F. 232. 1065. Brunck. Med. 784. Musgr. 949. 1186. Porson. p. 62. 70. Πλόκος, πλοκὴ, Reiz. Acc. 116." Schæf. Mss.]

Πλόκιον, τὸ, idem, ap. Suid. Πλόκιον Γοργόνος, τὸν δοθέντα πλόκαμον τῆς Γοργόνης Ἀστερόπῃ τῇ Κηφέως. || Hesychio vero πλόκιον est εἶδος περιδεραίου, Genus quoddam monilis collaris: [vide Plut. 6, 535. " Phryn. Ecl. 110." Schæf. Mss.] AT Πλόκιος adjective accipitur pro πλόκιμος, Nexilis, Textilis. Unde πλοκίων ap. Hes. τῶν πεπλεγμένων. Itidem Eust. Od. N. (295.) πλόκιοι μῦθοι exp. πεπλεγμένοι καὶ σκολιοὶ, Perplexi et intricati. [" Phryn. Ecl. 110." Schæf. Mss. Πλοκίη, Orph. H. 9, 11.]

[* Πλοκίζω, Hippocr. Epist. p. 1277. Ἀφελὲς πεπλοκισμένη, Aristæn. 1, 19. p. 50. Κόμην ἀφελῶς πεπλοκισμένην.]

Πλόκαμος, i. q. πλόκος s. πλοκὸς et πλόκιον, Crines plexi et intorti, Cincinni, Cirri; etiam Nodi crinium nexorum. Hes. enim exp. κόνδυλοι τῶν τριχῶν πεπλεγμένων. Eust. annotat proprie dici de Muliebribus cincinnis: Il. Ξ. (176.) de Junone, χαίτας Πλεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς. Eur. (Iph. A. 1438.) Μήτ' οὖν γε τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμνῃς τριχός: ut solebat fieri ab amicis, cum defuncti cadaver cremabatur: quod et Herodian. testatur 4, (8, 13.) ubi ait de Antonino Caracalla, Πάνυ τε ὢν ψιλοκόρσης, πλόκαμον ἐπιθεῖναι τῷ πυρὶ ζητῶν ἐγελᾶτο· πλὴν ὧν εἶχε τριχῶν ἀπεκείρατο. Apoll. Rh. 2, (707.) κοῦρος ἐὼν πλοκαμοῖσι γεγηθώς. Ex his autem duobus posterioribus ll. patet, perpetuum non esse, quod Eust. scribit, ἐπὶ γυναικῶν ἰδίᾳ λέγεσθαι. || At Poëtæ πλοκάμους vocant et τὰς τοῦ καπνοῦ περιστροφὰς, Fumi vortices circumacti: ἀπὸ τῶν πλοκάμων capitis, teste J. Poll. || Πλόκαμος ap. Gal. de Sanit. 3. Linacer vertit Calathorum plexus, Bud. Calathi textura: Ἐμβληθὲν εἰς τοὺς ταλάρους, οὐ πᾶν διηθεῖται, ἀλλ' ὅσον ἂν ᾖ λεπτότερον τῆς εὐρύτητος τῶν πλοκάμων, εἰς τὸ κάταντες φέρεται. Sed id potius a neutro πλόκαμον deducendum. NAM Πλόκαμον, τὸ, i. q. πλέγμα, quo significatur Vitile opus, Theophr. H. Pl. 4, 11. Χρήσιμον πρὸς τὰ πλόκαμα, [πλόκανα Schn.] pro quo in cap. 13 ejusd. libri, Πρὸς γὰρ τὰ πλέγματα χρησιμώτερος ὁ ὁλόσχοινος. Unde Plin. 21, 18. Utilissimus ad vitilia holoschœnus. Ibid. dicit, Usus ad nassas marinas, vitilium elegantiam. J. Poll. autem existimatur accipere pro Fune contexto, aut etiam pro Laqueo nexo, 5, 4. ubi ποδοστράβην s. ποδάγρειαν describit, Πλόκαμον ἐν μέσῳ πλέγματι πέπλεκται, ὡς πατῆσαν τὸ θηρίον, φερόμενόν θ' ὥσπερ ἀνατρέψαι τε τὴν ποδοστράβην καὶ ἐνσχεθῆναι ἑτέρῳ βρόχῳ. || Hesychio πλόκαμα sunt περιόστεα νεῦρα. [" Πλόκαμος, Musgr. ad Phœn. p. 191. Wakef. S. Cr. 2, 108. Phryn. Ecl. 111. Markl. Iph. p. 110. Jacobs. Anth. 6, 331. 8, 325. 10, 401. Porson. Med. p. 62. Kuster. Aristoph. 197. Heyn. Hom. 7, 634. De foliis hederæ, Brunck. ad Anacr. p. 103. Ed. 2. De polypode, Græv. Lectt. Hes. 569. ad Lucian. 1, 299. Πλόκαμον, ad Diod. S. 1, 203. Schneid. ad Xen. Pol. 391. 392." Schæf. Mss. * Ἀπαλοπλόκαμος, ὁ, ἡ, Philoxenus Athenæi 75. * Ἀπλόκαμος, Anal. 2, 468. " Ad Mœr. 66. Jacobs. Anth. 8, 61." Schæf. Mss. * Βαθυπλόκαμος, Apoll. Rh. 1, 742. Mosch. 2, 101.] Εὐπλόκαμος, Pulcros cincinnos s. cirros habens, Cujus comæ elegantibus cirris ornatæ et plexæ sunt; etiam Pulcram comam habens; i. q. ἠΰκομος. Per dialysin metri causa DICITUR Ἐϋπλόκαμος, Od. A. (86.) Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ. Ejusd. signif. EST Εὐπλοκαμὶς, ῖδος, ἡ, quod vide in Πλοκαμὶς, [Od. B. 119. T. 542.] Ab eod. πλόκαμος compositum est ETIAM Καλλιπλόκαμος, i. q. ἀπλόκαμος significans, [Il. Ξ. 326. Od. K. 220. 310. Pind. 'O. 3, 2. * " Μελανοπλόκαμος, Schol. Pind. Π. 1, 3. ('O. 6, 46.)" Boiss. Mss.] Παραπλόκαμος, quod quidam interpr. Calamistratos capillos habens, Qui est crinibus implicitis. Hesychio παραπλόκαμος est ἡ παραπεπλεγμένη τὰς τρίχας. [* Πολυπλόκαμος, Marc. Sid. 36. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 17. * Σκολιοπλόκαμος, Nonn. D. 26. p. 680. * Σταχυοπλόκαμος, Orph. Lap. 240. * " Φιλοπλόκαμος, Toup. Opusc. 2, 53." Schæf. Mss. * Χρυσοπλόκαμος, Hom. H. in Apoll. 205.] Derivata ab eod. πλόκαμος SUNT, Πλοκαμώδης, Cirratus, Cincinnatus. Hes. πλοκαμώδη exp. τὸ οὖλον βόστρυχον. [" Perperam pro πλοκαμῖδα." Schn. Lex.] Πλοκαμὶς, ῖδος, ἡ, i. q. πλόκαμος, Coma intorta, Cincinni, Capilli plexi, Comæ nexæ, Theocr. 13. (7.) ἤρατο παιδὸς Τῶ χαρίεντος Ὕλα τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος, Schol. τοῦ φέροντος πλόκαμον, i. e. τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας. Ceterum quamvis πλοκαμὶς et πλόκαμος idem sint, inquit Eust. 1528., veteres tamen πλοκαμῖδα ajunt esse etiam κόσμον γυναικεῖον, alio nomine κορυφαίαν s. κορυφὴν nominatum: quem et σκόλλυν et κρέκαν vocant. Quibus hæc verba e Rhet. Lex. subjungit, Κρέκαν καὶ κορυφαίαν τὸ αὐτὸ καὶ σκύλλυν· μάλιστα δὲ Ἀττικοὶ πλοκαμῖδα· καὶ ἴσως ἐντεῦθεν καὶ εὐπλοκαμῖδες Ἀχαιαὶ, ὡς εὐκόσμητοι. Ubi etiam NOTA Κρέκα ET Κορυφαία. [Opp. 'A. 5, 125. " Euphorion 1. Jacobs. Anth. 10, 199. 11, 74. De quant., Phryn. Ecl. 70. Agathias 13." Schæf. Mss.]

Πλοχμὸς, ὁ, i. q. πλόκαμος, e quo et per sync. factum creditur, κ in χ converso, Il. P. (52.) Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, Πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο: quo loco annotat Eust. πλοχμοὺς viris potius tribui, πλοκάμους vero mulieribus. Apoll. Rh. 2, (677.) Πλοχμοὶ βοτρυόεντες, Capilli cincinnati et in racemi formam nodati, s. nexi aut intorti. Πλοχμοὶ videntur ab Antipatro l. 1 Epigr. vocari Cirri in polypo pisce, qui instar capillamentorum et flagellorum sunt, et in quibus cavernosæ concavitates, h. e. acetabula, sunt: πλεκτάναι alioqui nominantur. [" Ruhnk. Ep. Cr. 210. Jacobs. Anth. 8, 325. Heyn. Hom. 7, 634." Schæf. Mss.] " Πλογμὸς, s. πλοχμὸς, per sync. pro πλόκαμος dici creditur."

" Πλόχανον, Suidæ πλέγμα ᾧ ὁ σῖτος καθαίρεται: " forsan ἀπὸ τοῦ πεπλέχθαι." [" Clem. Alex. Str. 4, 2. p. 566." Routh. Mss. * " Πλόκανον, ad Diod. S. 1, 203. Schneid. ad Xen. 391. 392." Schæf. Mss. Plato Timæo 350. 405. Plut. Def. Orac. 693. Colum. 11, 20. et n. Male * Πρόκανον in Phrynicho Bekkeri p. 67.]

Verba compp. cum præpp.

Ἀμφιπλέκω, Circumnecto, ex Epigr. [Orph. Arg. 879. Athen. 137.] " Ἀμφίπλεκτος, Hesychio ἐμπλεκόμενος, Amplexus s. Implexus," [Soph. Tr. 510. * Ἀμφιπλεκὴς, Orph. Arg. 605. " Ruhnk. Ep. Cr. 249." Schæf. Mss. * Ἐναμφιπλέκω, verbum nihili, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 332.]

Ἀναπλέκω, Implico, Innecto, generali signif. A Bud. Comm. exp. Redimio, Cæsariem colligo reticulo, h. e. ἀναλαμβάνω: quæ signif. peculiaris est. Citat vero exemplum passivæ vocis istud e Luciano (3, 249.) Πάντες γὰρ ἐλεύθεροι ἀναπλέκονται, ἀναδούμενοι κρώβυλον ὑπὸ τεττίγων ἀνειλημμένον. Exp. autem ἀναπλέκονται alibi, Cincinnis collectos crines habent. Fortasse Cincinnis implicitos verti etiam posset. Facta syncope Poëtæ DICUNT Ἀμπλέκω,

quod exp. non solum Implico, sed etiam Amicio. [" Jacobs. Anth. Prolegg. 55. 8, 220. 9, 223. 248. 10, 310. 11, 67." Schæf. Mss. Opp. 'A. 3, 470. * " 'Αναπλοκή, Ptolem. Harm. 2, 12. Philostr. 240." Kall. Mss. * 'Ανταναπλέκω, Anal. 2, 211. * Προσαναπλέκω, Gl. Nexo, Ælian. N. A. 17, 8. Alex. Trall. 9. p. 164., 10. p. 588.] " Συναναπλέκω, Simul implico," [Longin. 20, 1. " Eumath. 345." Boiss. Mss.]

[* 'Αντιπλέκω, Gl. Retorqueo. * " 'Αντιπλοκή, Andr. Cr. 192." Kall. Mss.]

[* 'Αποπλέκω, unde * " 'Απόπλεγμα, Connexio, Contextus, Aqu. Exod. 28, 33. sec. Coislin. E sententia autem Montf. ibi leg. est * ἀπόληγμα, Terminus, ab ἀπολήγω, Desino, uti Basil. habet." Schleusn. Lex. V. T. * 'Αποπλοκία, Phav. Lex. 109. Hesych. p. 128.]

Διαπλέκω, Intertexo, Pertexo, Contexo, etiam simpliciter Texo, Plut. Symp. 4. Ὑπὸ σκηναῖς τε καθιᾶσιν ἐκ κλημάτων μάλιστα καὶ κιττοῦ διαπεπλεγμέναις, Sub tabernacula descendunt texta e palmitibus vitium, et maxime ex hedera. Idem activa voce et signif. in Symp. Sept. Sap. (p. 584.) Τί δὲ ταῦτα διαφέρει τῶν Εὐμήτιδος αἰνιγμάτων, ἃ ταύτῃ μὲν ἴσως οὐκ ἀπρεπές ἐστι παίζουσαν καὶ διαπλέκουσαν, ὥσπερ ἑταῖραι, ζώνια καὶ κεκρυφάλους, προβάλλειν ταῖς γυναιξὶ, Ludentem et texentem, veluti cingula et reticula. || Affert Bud. et e Plut. Antonio (46.) Οἱ δὲ Πάρθοι διαπλέξαι μὲν οὐ δυνάμενοι τὸν στρατὸν, οὐδὲ διασπάσαι τὴν τάξιν, αὖθις εἰρηνικῶς ἀνεμίγνυντο τοῖς ἐπὶ χιλὸν ἢ σῖτον προερχομένοις, ubi διαπλέκειν et διασπᾷν synonymως accipit pro Dissipare, Perfringere, Perrumpere. || Διαπλέκειν βίον, e Plat. de LL. Vitam pertexere, i. e. Vitam degere, traducere. Itidem Schol. Aristoph. διαπλέκειν accipit pro διάγειν, item et pro διαποικίλλειν, Ὄρν. (754.) Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, βούλεται Διαπλέκειν, ζῶν ἡδέως τὸ λοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω. [" Jacobs. Anth. 6, 280. ad Meleagr. p. 2. Cattier. Gazoph. 71. Huschk. de Archil. p. 235. Toup. Opusc. 2, 175. Bergler. Alciphr. 268. ad Herod. 465. (4, 67.) Traduco, sc. vitam, ad p. 422. 532. Wessel. Diss. 112. Valck. Phœn. p. 448. * Διάπλεγμα, Callim. 1. p. 541." Schæf. Mss.] Διαπλοκή, ἡ, Simultas; affertur enim e Plut. (Pericle 11.) Δ. τις ὕπουλος, pro Occulta quædam simultas. Διάπλοκος, ὁ, ἡ, Implicitus: cum dat. VV. LL. [" Wessel. ad Diod. S. 1, 52." Schæf. Mss. Heliod. 2. p. 64. Καλύβαι καλάμοις διάπλοκοι. * Διαπλόκιτος, Strabo 17. p. 1173=609=562. " Needh. ad Geop. p. 93." Kall. Mss.] 'Αντιδιαπλέκω, Contra implico, intexo velut implicando, Obtexo, Contra involvo. || Capitur etiam metaphorice ἀντιδιαπλέκω eodem modo quo Lat. Replico, quasi Obtexo et contra comminiscor quod respondeam. Æschin. (57.) Ναί· ἀλλ' ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο εὐθέως. Vide Bud. Comm. 619. [* " Συνδιαπλέκω, Simul innuo, Attexo, Phot. (Bibl. 311.) ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 81. Pass., Complicor, 1, 118. 2, 179." Kall. Mss.]

[* 'Εκπλέκω, 2 Macc. 15, 17. Ἔκπλεξον, Gl. Expedi. * 'Εκπλοκή, Gl. Explicatio, Artemid. 4, 57. Schneidero susp. * Δυσέκπλοκος, Gl. Inextricabilis.]

'Εμπλέκω, Implico, Innecto, Intexo. Pro Implico, Irretio, accipitur a Lucillio Epigr. ἀράχνῃ Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς, ὕπτιος ἐκρέματο, Implicatus et irretitus pedibus tela araneæ. Metaph. Isocr. (Symm. 36.) Ἐν τοσούτοις κακοῖς εἰσὶν ἐμπεπλεγμένοι, Tot malis impliciti. 'Εμπλέκεσθαι, Implicari, h. e. Magnopere occupari, et extricare se non posse, etiam Magnopere incumbere in aliquod inceptum, ut Bud. interpr. ap. Polyb. 1, (17, 3.) Θεωροῦντες τοὺς 'Ρωμαίους ὁλοσχερέστερον ἐμπλεκομένους εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν. Idem Bud. ἐμπλέκω interpr. Connecto, Confundo, Immisceo, Permisceo, tracta metaph. a multiplici filo texturæ. Aristot. Eth. 7, 13. Τὸν εὐδαίμονα οἴονται ἡδὺν βίον δεῖν εἶναι, καὶ ἐμπλέκουσι τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν εὐλόγως, Connectunt et permiscent. [" Huschk. Anal. 107. Valck. Phœn. p. 181. Oratt. 410. Diatr. 39. 41. Diod. S. 2, 318. (an συμπλ. ?)" Schæf. Mss. Theocr. 3, 23. Eur. Iph. A. 936. Artemid. 5, 33. Athen. 525. * 'Εμπλεγδὴν, Implicite, Nicom. Arithm. 2. p. 153. Ast. * " Ἔμπλεγμα, Const. Apost. 1, 8." Kall. Mss. " Artemid. 4, 83." Elberling. Mss.] 'Εμπλεκτὸς, Implicitus. 'Εμπλεκτὸν, Structuræ genus quoddam ap. Architectos, Vitruv. 2, 8. Altera est, quam ἐμπλεκτὸν appellant, qua et nostri rustici utuntur: quorum frontes poliuntur, reliqua ita uti sunt nata, cum materia collocata alternis alligant coagmentis. Et Plin. 36, 22. Tertium est emplecton, tantummodo frontibus politis: reliqua fortuito collocant. [* 'Εμπλέκτης, Gl. Cinifio. * 'Εμπλεκτὴρ, unde] 'Εμπλέκτρια, ἡ, Quæ crines intorquet. Etym. exp. κομμώτρια, quo significatur Ea quæ capillos fucat. [" Brunck. Aristoph. 2, 42. Mœr. 237. et n." Schæf. Mss. * 'Εμπλοκὴ, Philo de 7 Mirac. c. 1. " Nexus, 1 Petri 3, 3. Clem. Alex. 199. 248. τριχῶν. * 'Εμπλόκιον, Reticulus, LXX. Es. 3, 18. Vitta et crinium plicatura, Andr. Cr. 73." Kall. Mss. Machon Athenæi 579. Plut. Phocione 19. Exod. 28, 15. 35, 21. 39, 13.] 'Αντεμπλέκω, Mutuo implico s. amplector, [Diosc. 1, 14. J. Poll. 1, 184. " Med., Joseph. 712, 27." Wakef. Mss.] 'Αντεμπλοκὴ, Basil. Mutuus amplexus, Complexus mutuo hærentium, vel inter se, Bud. [M. Anton. 6, 10. 7, 50. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 120. (* Μετεμπλέκω, unde) * Μετεμπλοκὴ, Marcus Eremita p. 36." Boiss. Mss.] " Παρεμπλέκω, Interplico (Statio,) Implico," [" Tzetz. in Argum. Alexandræ Lycophr. Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. 4, 348." Boiss. Mss. " Eust. 2, 2. 5, 7." Seager. Mss. " Diphilus Medicus ap. Athen. 57. Strobili pectus purgant διὰ τὸ ἔχειν συμπεπλεγμένον τὸ ῥητινῶδες, Propter resinosum, quod continent, et quod intermixtum habent." Schw. Mss.] " Παρεμπλοκὴ, Interplicatio, Interjectus, ut aëris inter duo corpora, Themist." [" Eust. 103, 39." Seager. Mss. " Phot. 730." Wakef. Mss. * " Προσεμπλέκω, Theod. Prodr. 401." Elberling. Mss. " Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. §. 6. p. 135." Kall. Mss. * Συνεμπλέκω, Una implico, Plut. 6, 265. Joseph. B. J. 7, 11, 2.]

'Επιπλέκω, Implico, Permisceo, ut Bud. interpr. in l. quodam Gal. Therap. 10., quem vide Comm. p. 618. Ex Hermog. autem affertur ἐπιπεπλεγμένα προβλήματα pro Argumenta s. Causæ implexæ et reciprocæ. 'Επιπλέκω exp. etiam Connecto. [" Phryn. Ecl. 110. Cattier. Gazoph. 79. Dionys. H. 2, 577. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 16." Schæf. Mss. " Diod. S. 2, 577. Athen. 211. Eust. Od. 71, 18. * 'Επιπεπλεγμένως, Schol. Il. N. 358." Wakef. Mss. * 'Επίπλεκτος, unde * 'Ανεπίπλεκτος, Strabo 2. p. 176. 189. 200. 307.] 'Επιπλοκὴ, ἡ, Implicatio, Implexus: quorum illo utitur Cic., hoc Plin. Accipitur et pro Nexu amicitiæ, s. pro Familiaritate et affinitate. Qua signif. e Polyb. affertur, (5, 37, 2.) Βραχεῖά τις ἦν ἐπιπλοκὴ πρὸς ἀλλήλους, pro Parva familiaritas et necessitudo intercesserat. [Plut. 8, 213. 921. Jambl. V. P. 146. Kiessl. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 282. 3, 14. ad Diod. S. 1, 247. 355. 2, 520. ad Mœr. 184. Coitus, Diod. S. 1, 254. 349. 356." Schæf. Mss.] " 'Επιπλοκὰς, Connexio, Amplexus," [Schneidero susp. * 'Επίπλοκος, var. lect. ad Od. Φ. 397. * " Κατεπιπλέκω, Greg. Thaum. in Orig. 14., sed variat lectio." Kall. Mss. * Προσεπιπλέκω, Alex. Trall. 8. p. 424. Τοῖς ἔξω προσεπιπλεκομένοις, nisi leg. * προσεπιπλαττομένοις. * Συνεπιπλέκω, Anal. 2, 211. Eust. Il. A. p. 772, 16. Od. A. p. 46, 40. " Pass., Permisceor, cum dat., Euseb. H. E. 21." Kall. Mss.]

Καταπλέκω, Complico, Connecto. In VV. LL. habentur et hæc, (Herod. 8, 83.) Καταπλέκω τὴν ῥῆσιν, Peroro. Et ex Herod. (4, 205.) Οὐκ εὖ τὴν ζόην κατέπλεξε, Non probe vita excessit. At διαπλέκειν βίον supra aliter. [" Herod. 8, 123. Καταπλέξαι τινὰ προδοσίῃ, Crimine proditionis implicare aliquem." Schw. Mss. * " Κατάπλεγμα, var. lect. ad 1 Tim. 2, 9." Wakef. Mss.] Καταπλοκὴ, Contextus, Complexio, [Ptolem. Harm. 2, 12.] 'Εγκαταπλέκω, Innecto, Insero, [Xen. K. 9, 12. Dionys. H. 2, 20. * Συγκαταπλέκω, Dionys. H. 6. 152=672. Plut. Solone 8. Timol. 17.]

[* Μεταπλέκω, Greg. Naz. 2, 188.]

Παραπλέκω, Attexo, Admisceo, Contexo, Consero: cujus signif. exempla duo affert Bud. 617., unum e

Gal., alterum e Basilio. Aliter tamen videtur accipiendum ap. Plut. (9, 140.) Τὸν Ἡρακλέα παίζοντες οὐκ εὖ γράφουσιν, ἐν Ὀμφάλης κροκωτοφόρον ἐνδιδόντα Λυδαῖς θεραπαινίσι ῥιπίζειν καὶ παραπλέκειν ἑαυτόν. Ibi enim παραπλέκειν accipi videtur pro Calamistrare, Capillos intorquere, etiam Implicare aut Replicare comam: J. Poll. 2, (35.) Παραπλέκειν τὰς τρίχας, τὸ ἀναπλέκειν· καὶ παραπεπλεγμένη Ἀθηνᾶ, ἡ ἀναπεπλεγμένη. Bud. παραπλέκω interpr. etiam Per parodiam dico, ap. Hermog. 211. Οὐ γὰρ ἀπ' ἀλλοτρίων ποιημάτων τινὰ, ἀλλ' αὐτὸς ποιήσας παρέπλεξε. Vide et Comm. 617. in Παραπλοκή. [" Toup. Opusc. 2, 98." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 16, 11. Eust. Od. Procem. 3, 21. Strabo 1. p. 59. 74. Hippocr. 345, 33. " Clem. Alex. 143. 325." " Παραπεπλεγμένως, Hesychio * συμπεπλεγμένως." [* " Παράπλεγμα, Hes. v. Θέρηγνον." Wakef. Mss.] Παραπλοκή, ἡ, q. d. Attextio, Insertio: ut cum orationi versus aliquis aut hemistichium e Poëta aliquo attexitur inseriturque; aitque Hermog. τὰς π. τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ ἡδονὴν ἔχειν, velut ap. Plat. Σὺν δὲ δύ' ἐρχομένω βουλευσόμεθ' ὅ,ττι ἐροῦμεν. Vide plura ap. Bud. 617. [" Phryn. Ecl. 173." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 5." Wakef. Mss. Sext. Hypoth. 1, 102. * Συμπαραπλέκω, Plut. Crasso 25. al. * συμπεριπλέκω.]

Περιπλέκω, Circumplico, ut Cic. Si anguem vectis circumplicasset, et, Puerum circumplicatum serpentis amplexu; Circumplector. Pass. Περιπλέκομαι, Circumplico. Od. Ψ. (33.) ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηῒ περιπλέχθη, Vetulam amplexu circumplicavit, Vetulam amplexa s. circumplexa est: Ξ. (313.) Τῷ ῥα (sc. malo navis fracta) περιπλεχθεὶς φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι. Aristot. de Gen. Anim. 1. loquens de coitu serpentium, Περιπλέκονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις, διὰ τὴν ἀφυΐαν τῆς παραπτώσεως: ut Plin. 10, 62. Coëunt complexu, adeo circumvolutæ sibi ipsæ, ut una existimari biceps possit. Quibuscum cf. ll. duos in Ὀχεύομαι citatos, alterum de serpentibus itidem, alterum de anguillis. At ex 2 Reg. 18, (9.) Περιεπλάκη ἐν τῇ δρυῒ, Adhæsit quercui. || Περιπλέκειν, Involvere orationem verbis et contegere, seu, ut Quintil. loquitur in præf. l. 8., Sensum obumbrare. Περιπλέκειν, inquit Bud. 617., Aliquam sententiam, quam aperte dicere non audemus, verborum involucro obtegere, et tamen ἐμφατικώτερον dicere: ut si quod turpe flagitium et obscœnum objicimus adversario, quod sine aurium offensione dici non potest: Φυλαττόμενοι γὰρ τὴν ἀπρέπειαν τοῦ λόγου, αὐτῷ τῷ περιπλέκειν δηλοῦμεν ὃ θέλομεν, μετ' εὐπρεπείας, ut inquit idem Hermog. Aliquanto post h. l. Æschinis affert (8.) Φανήσεται οὖν οὐ μόνον ἡταιρηκὼς, ἀλλὰ μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ οἶδ' ὅπως δεῖ περιπλέκειν, ὅλην τὴν ἡμέραν πεπορνευμένος: quibus verbis significat, se δι' ὅλου τοῦ λόγου περιπλέξαντα διὰ τὴν αἰσχρότητα, tandem victum indignitate rei, eo prorupisse ut diceret πεπορνευμένος. [" Valck. Diatr. 12. ad Lucian. 1, 184. Amst., Callim. Ep. 6. et Jacobs., ad Diod. S. 2, 326. Schneid. ad Xen. Œc. p. 8. Jacobs. Anth. 7, 324. 9, 315." Schæf. Mss. Aristæn. p. 78. Abr., Achill. Tat. p. 130. Bip. * Περιπεπλεγμένως, Gl. Perplexe, " Convolute, Suid. 3, 363. Schol. Opp. Ἁ. 2, 376. * Περίπλεγμα, Hes." Wakef. Mss.] Περιπλέγδην, Circumplexu, Circumplectendo, Circumplicando se, Epigr. [" Jacobs. Anth. 11, 130." Schæf. Mss. " Opp. Ἁ. 2, 376. 4, 152. Nonn. D. 2, 269." Wakef. Mss.] Περιπλέγνυμι, Circumplico, i. q. περιπλέκω. Et Περιπλέγνυμαι itidem Circumplico, Circumplector. Apud Suid. Περιπλεγνύμενος καὶ φιλῶν, quod ipse exp. περιπλεκόμενος, Circumplectens et deosculans. [" Eust. Od. 111, 14." Wakef. Mss.] Περίπλεξις, Circumplexus, Amplexus. [* Περίπλεκτος, Theocr. 18, 7. * Περιπλεκής, Nonn. D. 12, 199. 36, 368. * Περιπλέκεια, Perplexitas, Jambl. Protr. 354. Kiessl.] Περιπλοκή, ἡ, Circumplexus, Amplexus. Item Figura orationis, cum sc. vel rem turpem, quam adversario objicimus, verborum involucris obtegimus, vel ὅταν λυπηρὰ ᾖ τὰ λεχθέντα ἢ ῥηθησόμενα τοῖς ἀκούουσι, vel si invidiosa καὶ ἐπαχθῆ τῷ λέγοντι. Cujus exempla ex Hermog. affert Bud. 617. 618. [" Ad Phryn. Ecl. p. 10. Eur. Phœn. 497. ubi v. Valck. p. 181., Jacobs.

A Anth. 9, 179." Schæf. Mss.] Περίπλοκος, Circumplicatus, Circumdatus amplexu. Pro Coronatus affertur ex Epigr. [" Wakef. Herc. F. 151. Mitsch. H. in Cer. 213. * Περιπλοκὰς, Boiss. Philostr. 407. * Περιπλοκάδην, Ruhnk. Ep. Cr. 74. Toup. Opusc. 2, 292. Paul. Sil. 6." Schæf. Mss. Anal. 3, 72. * Ἀμφιπεριπλέκω, unde * " Ἀμφιπεριπλέγδην, ad Hesych. 1, 306, 16." Dahler. Mss. " Nonn. D. 36, 360." Wakef. Mss. " Agath. Epigr. 5." Boiss. Mss. * Συμπεριπλέκω, Themist. 233. Plut. Crasso 25. LXX. Prov. 7, 18. * Συμπεριπλοκή, Lucian. 1, 636. 2, 64. 456.]

[* Προσπλέκω, Gl. Applico: Προσπλακείς· Adnixus. Ignat. Epist. 2. p. 18. Philes Anim. 70, 1. de Plantis 216. Strabo 1. p. 13. Joseph. c. Apion. 1, 24. Vide not. ad Porph. de Abst. p. 72. Osann. Anal. p. 98. " Nicet. Eugen. 4, 283. Argum. Aristoph. B. p. 226." Boiss. Mss. " Προσπλέκομαι, Contexo, Athan. 1, 821. Addicor, Adhæreo, Gal. de Sect. Opt. §. 20." Kall. Mss. M. Anton. 10, 67.
B Orig. c. Cels. 1. p. 32. Alex. Trall. 1. p. 24. * Προσπλοκή, ibid. " Complexio, Iren. 30. 34." Kall. Mss. " Artemid. 1, 77." Elberling. Mss. Aqu. Exod. 28, 32. * " Ἀπρόσπλοκος, Heracleon ap. Orig. in Jo. T. 10. c. 22." Routh. Mss. Schol. Aristoph. B. 1379. * Συμπροσπλέκω, Una manum consero, LXX. Daniel. 11, 10.]

Συμπλέκω, Complico, Connecto. Bud. interpr. Consero, Implico, Commisceo, afferens duo exempla e Polyb. 5. alterum activæ vocis, alterum pass. sc. (105, 9.) Αἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα πράξεις συνεπλάκησαν ταῖς Ἰταλικαῖς καὶ Λιβυκαῖς, Consertæ fuerunt, et connexas causas habuerunt. Pro Complico, Connecto, Consero, accipitur in Thuc. 4, (4.) p. 122. Τὼ χεῖρε ἐν τοὐπίσω ξυμπλέκοντες. Pass. Συμπλέκομαι frequenti in usu est. Signif. vero interdum Complexu jungor, etiam Coëo, Synes. Ep. 140. Οὐδὲν γὰρ ἐμποδὼν ψυχαῖς ἐφιεμέναις ἀλλήλων, ἀῤῥήτοις συνόδοις ὁμόσε χωρεῖν καὶ συμπλέκεσθαι: q. l. Bud. 616. citans, ait συμπλέκεσθαι ibi in bonam partem accipi
C pro Amice complecti et convenire; itidemque in Tabula Ceb. Εὐθὺς ἀναπηδῶσιν αἱ ἡδοναὶ, καὶ συμπλέκονται πρὸς ἕκαστον, interpr. Idem, Complectuntur et hærent. Greg. Naz. περὶ Θεολογίας, συμπλέκεσθαι, et διΐστασθαι sibi opposuit, de quatuor anni temporibus loquens, Εὐτάκτως ἐπιγινομένων τε καὶ ἀπογινομένων, καὶ ὥσπερ ἐν χορῷ συμπλεκομένων ἀλλήλαις καὶ διϊσταμένων: q. l. Bud. 1061. afferens, sic interpr. Statis vicibus succedentium invicem atque decedentium, et tanquam in choro orbem ductitantium, vicissimque eundem dirimentium. Anguillæ quoque in coitu συμπλέκονται, ut videbis in Ὀχεύομαι, T. 2. c. 1573.: quibuscum cf. locum Aristot. et Plinii in Περιπλέκομαι c. Συμπλέκομαί τινι, Rem habeo cum aliquo, Est mihi negotium cum aliquo, Bud. 617., afferens h. l. Æschinis (48.) Συμπέπλεγμαι δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀνθρώπῳ γόητι καὶ πονηρῷ: de Demosthene, cum quo legationis munere functus erat, i. e. Implicatus sum, Officii necessitate vinctus sum, et, ut Cic. in Divinatione loquitur, Sortis necessitudine conjunctus sum, ut
D quæstor cum consule. Et conjunctio ejusmodi, συμπλοκή. Item hostes in pugna συμπλέκονται, Manus conserunt, Pedem conserunt, Congrediuntur. Bud. 616. e Greg. Naz. Ἄριστον δ' αὐτοῖς συμπλακῆναι ἐγγυτέρω, Propius pedem conferre: quod etiam ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις dicitur. Aliud exemplum e Plut. ibid. vide. Sic idem Plut. Themistocle, Συμπλεκόμενος τοῖς πολεμίοις: quemadmodum et Polyb. 16. Συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις ἐῤῥωμένως, Acriter cum hoste confligere: metaph. autem in Pericle Idem, Συμπλεκόμενος τῷ Περικλεῖ περὶ τὸ βῆμα, Cum Pericle congrediens et in certamen descendens. Verum in hoc loquendi genere non construitur cum dativo solum, sed etiam cum præp. πρὸς suum habente accus., ut ap. eund. Plut. Fabio, Αὐτόθι συμπλέκεσθαι πρὸς Ἀννίβαν. Absolute autem Philo V. M. 7. Συμπλακεὶς δὲ, οὐ πρὸς ἀμελετήτους καὶ ἀνασκήτους ἔγνω τὴν μάχην οὖσαν, Commisso prælio, Collatis manibus, Cum manus conseruisset. Sed et activa voce e Polyb. 2, (45, 2.) Συμπλέκειν τὰς χεῖρας, Ma-

nus conserere. Item *συμπεπλεγμένα ἀξιώματα* ap. Logicos. Gell. 16, 8. Quod illi *συμπεπλεγμένον*, nos vel Conjunctum vel Copulatum dicimus: quod hujuscemodi est, P. Scipio Pauli filius, et bis consul fuit et triumphavit, et censura functus est, et collega in censura L. Mummii fuit. In omni autem conjuncto, si unum est mendacium, etiamsi cetera vera sunt, totum esse mendacium dicitur. Ibid. de eo quod *συνημμένον*, i. e. Adjunctum s. Connexum, dicitur, et eo quod *διεζευγμένον*, Disjunctum. Plut. de Sol. Anim. *Χαίρειν λέγουσα διεζευγμένοις ἀξιώμασι καὶ συμπεπλεγμένοις*, Axiomatis conjunctis et disjunctis. Item Symp. 8, 9. [" Brunck. ad Hec. p. 309. Lennep. ad Phal. 112. Valck. Callim. 280. T. H. ad Plutum p. 402. Brunck. Soph. 3, 452. Diod. S. 2, 538. Bast Lettre 139. Phryn. Ecl. 110. Jacobs. Anth. 8, 379. An sic Diod. S. 2, 318.?" Schæf. Mss. Alex. Trall. 6. p. 88. Ælian. H. A. 8, 1. 9, 13. 63. * "*Συμπεπλεγμένως*, Conjunctim, Athan. 1, 233." Kall. Mss. Suid. 1, 733. * *Συμπλέγδην*, Nonn. D. 10, 158. * " *Σύμπλεγμα*, Plin. 36, 4. " Lex. Schelleri, Jacobs. Anth. 11, 122." Schæf. Mss.] " *Σύμπλεξις*, " Implicatio, vide *Συμπλέκω*." [* *Συμπλεκτὴρ*, unde *Συμπλέκτειρα*, Orph. H. 28, 9. al. * *Συμπαίκτειρα*.] *Συμπλεκτικὸς*, Conjunctivus, Copulativus: *σύνδεσμος*, Hermog. [" Eust. 72, 40." Seager. Mss. Etym. M.] *Συμπλεκτικῶς*, More copulativorum, Per copulativa, s. copulata, Porphyr. In VV. LL. e Gell. exp. Copulate; e Cic. Conserte et contexte; e Plin. Contextim. [* *Συμπλεκτὸς*, Meleager 1, 18. Exod. 39, 22.] *Ἀσύμπλεκτος*, ὁ, ἡ, Qui complicatus non est, Non consertus, conjunctus nec copulatus, Nulla copula connexus. Interdum etiam Qui complicari vel copulari et connecti nequit. *Συμπλεκὴς*, Connexus, Conjunctus, Copulatus, Nonn. [Jo. 6, 38.] *Συμπλοκὴ*, ἡ, Complicatio, Connexio, Contextus, Cic. Pennarum contextu tegumenta corpori faciebat, Plato Politico, *Τὴν δὴ βασιλικὴν σ. λεκτέον, ποία τέ ἐστι καὶ τίνι τρόπῳ συμπλέκουσα, ποῖον ὕφασμα ἡμῖν ἀποδίδωσι*. In fine libri *συνύφανσιν* et *συμπλοκὴν* pro eod. dixit. Dicitur et de Complexu in coitu, necnon de Manuum consertione in prælio, ut tum ap. Lucian., tum ap. Basil. de Vita solitaria, sed metaph., *Οἱ πρὸς τοὺς γείτονας διαπληκτισμοὶ, αἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις συμπλοκαὶ*, Conflictus litium, ut Bud. interpr. Lucian. de Calumnia, *Μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς χίμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη*, de Bellerophonte. Item, Figuræ oratoriæ nomen. Aquila interpr. Connexum, dicens compositam esse ex epanaphora et antistrophe, et utramque orationis speciem circumdare. Nam et incipere sæpius ab una parte orationis, et toties in unam atque eandem desinere, ut, Quis legem tulit? Rullus. Quis tribus sortitus est? Rullus. Quis decemviros creavit? idem Rullus. [" Toup. Opusc. 2, 201. Wessel. ad Herod. 37. Diod. S. 1, 378. Phryn. Ecl. 110. Argum. Aristoph. *Ὀρν.*" Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 260.] *Σύμπλοκος*, ὁ, ἡ, Complicatus, Connexus, Nexu conjunctus et copulatus, i. q. *συμπλεκής*. Nonn. *σύμπλοκον ἱμάσθλην* Flagellum dixit e funiculis lorisque connexum s. contextum, aut plexum; vel, ut alii interpr. Flagellum nexile. Idem dixit etiam (Jo. 228.) *σταυρῷ σύμπλοκος* pro Cruci affixus, *προσπαγείς*. [Anal. 3, 73. " Nonn. Metaphr. p. 71, 28. 228, 9." Kall. Mss. " Paul. Sil. 7, 14." Schæf. Mss. * " *Ἀσύμπλοκος τῆς σαρκὸς*, Corpori non conjunctus, Method. 330." Kall. Mss. Philo Jud. 367. * " *Ἀσυμπλόκως*, Euseb. Pr. E. 97." Wakef. Mss. Bekkeri Anecd. 456. * " *Ἀντισυμπλέκω*, Anna C. 26." Elberling. Mss. * *Ἐπισυμπλέκω*, Socr. H. E. 5. p. 263. * *Προσσυμπλέκομαι*, * *Προσυμπλέκομαι*, Schleusn. Lex. V. T.]

[* *Ὑποπλέκω*, Gl. Subnecto, Ælian. H. A. 17, 21.]

ΠΛΕΟΣ, et POETICE *Πλεῖος*, Plenus, Refertus. At vero ATTICE *Πλέως*. Soph. (Aj. 745.) *Ταῦτ' ἐστι τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα*, Hæc verba stultitiæ multæ sunt plena. Usus est et Aristot. de Mundo, *Ταῦτα πάντα ἐστὶ θεῶν πλέα*. Apud Hom. in uno eodemque versu habemus et absque ι et cum ι, Od. Υ. (355.) *Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλὴ,*

A *Ἱεμένων ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον*. Est alioqui multo frequentior ap. eum scriptura cum ι. Et *μέγαρον πλεῖον δαιτυμόνων*. Item, *πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι*, Il. I. (71.) Sed et absque gen. Θ. (162.) *Ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν*. Sic *πλείη* ap. Hesiod. *Ἔργ*. (1, 101.) *Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα*. Et COMP. *Πλειότερος*, Plenior. Apud Hom. autem Od. Λ. (358.) *πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ*, exp. *γεμούσῃ, καὶ μὴ ὑποκένῳ, ἀλλὰ πεπληρωμένῃ*. ATTICE, uti dixi, *Πλέως*, cum ω, quod usitatius est, in soluta præsertim oratione. Aristoph. N. (1367.) Æschylum esse dicit *ψόφου πλέων*. [" *Πλέως*, Brunck. Œd. C. 1162. Coray in Consp. Mus. Oxon. 18. Toup. Opusc. 2, 29. 271. Wakef. Phil. 39. Steph. Dial. 17. *Πλεῖος*, Jacobs. Anth. 9, 420. Boiss. Philostr. 422. Heyn. Hom. 5, 538. 6, 48. 110. *Πλειότερος*, Leon. Alex. 30. Epigr. adesp. 3. Jacobs. Anth. 12, 314. Phryn. Ecl. 55. Musgr. Iph. A. 952. Crinag. 10. Callim. 1. p. 551. *Πλέω*, Brunck. l. c. Antig. 721. ad Mœr. 294. 319. 337. Thom. M. 719.
B Jacobs. Anim. 304. Steph. Dial. 17. Boiss. Philostr. 422. Conf. c. *πλήρης*, 635. *Πλέω* pro *πλήρης*, Heyn. Hom. 5, 538. *Πλέων*, Brunck. Aristoph. 2, 136. De acc., Porson. Med. p. 17." Schæf. Mss. Hesiod. Θ. 636. *δέκα πλείους ἐνιαυτούς*. *Πλειότερος*, Nicander Θ. 119. Arat. 644.]

Ἀνάπλεος, ET *Ἀνάπλεως* Attice. Cum gen., sicut ejus synonyma, pro Plenus, Refertus. Lucian. (1, 215.) *Σκινθήρων ἀνάπλεως*: (1, 9.) *Τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως*, pro *κατὰ τὼ χεῖρε*. Item *ἀνάπλεων ποιῆσαι*, Plenum reddere, s. Refertum, i. e. Implere: *Δεισιδαιμονίας ἀνάπλεων ποιῆσαι*. At vero ab *Ἀνάπλεος* habente ο, est *ἀνάπλεοι* ap. Dionys. Areop. [" *Ἀνάπλεως*, Steph. Dial. 17. ad Dionys. H. 1, 202. Inquinatus, Timæi Lex. 30. et n., vide *Αναπλήθω*. De accus., Porson. Med. p. 17." Schæf. Mss.] *Διάπλεος*, itidem pro Plenus, VV. LL. sine exemplo. [* " *Διάπλεως*, Plut. 8, 177." Wakef. Mss.] *Ἔκπλεος*, ET *Ἔκπλεως* Attice, Expletus, Cumulate expletus. Non autem Plenus, i. e. Refertus; deflectit enim a ceterorum compp. significatione. Bud.
C postquam dixit *ἔκπλεως* accipi pro Cumulate expletus, affert e Xen. K. Π. 6, (2, 4.) *Καὶ γὰρ οἱ Πέρσαι ἱππεῖς ἔκπλεῳ ἤδη ἦσαν εἰς τοὺς μυρίους, καὶ τὰ ἅρματα τὰ δρεπανηφόρα ἔκπλεω ἤδη ἦν εἰς τὰ ἑκατόν*. Sed subjungit, hic tamen non Cumulatum, sed Expletum significare. At ubi dicit, (3, 1, 16.) *Ἔκπλεῳ δὲ πάντα διαπονούμενοι*, esse pro Cumulate. Apud Eund. (4, 2, 18.) *Ἔκπλεῳ ἔχειν πάντα τὰ ἐπιτήδεια*, vertit itidem per adverbium, Copiose et abundanter. Tale est autem ap. Dem. *Ἔκπλεῳ πάντα ὑπάρχειν*, quod redditur, Abunde omnia suppetere. Ubi tamen et per nomen possis interpretari, Cumulate expleta. At vero ab illo *Ἔκπλεος* est NEUTR. *Ἔκπλεα*, et FEM. *Ἐκπλέα* ap. Ælian. *Ἐσθῆτας δὲ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεα παρεῖχεν*, quod dictum est ut *Ἔκπλεῳ τἄλλα παρεῖχεν* a Xen. (K. Π. 8, 3, 15.): possumusque uti adverbio in horum locorum utroque, sicut in superioribus. At Suid. *ἔκπλεα* exp. *πλήρη*: subjunges tamen loco illi Æliani aliam exp., sc. *αὐτάρκη*:
D sed neutram satis commodam esse arbitror, multo vero minus hanc posteriorem. Idem Ælian. feminino usus est, *Οἱ δὲ καταράντες εἰς αὐτον, καὶ φιλοφροσύνης ἐκπλέας ἀπολαύσαντες*, ubi *ἐκπλέας* reddi potest non solum Cumulata, sed et Copiosa, Abundans, Larga. [" Schneid. ad Xen. Hieron. 259. Œc. p. 23. Steph. Dial. 17. Ilgen. Hymn. 425. De acc., ad Dionys. H. 1, 95." Schæf. Mss.] Et ADV. *Ἐκπλέως*, in VV. LL. Cumulatissime, (sed rectius Cumulate,) et Plene. *Ἔμπλεος*, ET *Ἔμπλειος*, ITEM *Ἔμπλεως*, Plenus, Alex. Aphr. Probl. *Ὑγρότητος εἰσὶν ἔμπλεοι*. At *Ἔμπλειος* Poëticum est, sicut *πλεῖος*, Od. Σ. (118.) *Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος*, sc. *γαστέρα*. Sic ap. Plat. e Carm. *δοιοὶ πίθοι κηρῶν ἔμπλειοι*. POETICE *Ἐνίπλειος* etiam dicitur: ut Od. T. (580.) *νοσφισσαμένη τόδε δῶμα, Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο*. Sic Ξ. (118.) *Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος ᾧπερ ἔπινεν, Οἴνου ἐνίπλειον*, ubi tamen admittit versus et *ἔμπλειον*. Annotat porro Eust. in h. l., esse *ἀρχαϊκὸν* hoc *ἐνίπλειον*, et

τὰ κατ' αὐτὸ, at vero τῆς ὑστέρας 'Ατθίδος esse ἔμπλεων et quæ illi sunt σύστοιχα: cum alioqui scribat alibi, τὴν ποίησιν dicere κοινότερον hoc ἐνίπλειον. [" Ἔμπλεως, Wakef. Trach. 1020. Brunck. 1022. Antip. Sid. 87. Jacobs. Anth. 11, 113. 12, 260. Schneid. Anab. p. 20. Ἔμπλεως, Steph. Dial. 17. Brunck. l. c. Ἔμπλεος, Ἔμπλεως, Valck. Phœn. p. 6. Callim. 94. Toup. Opusc. 2, 30. Wakef. S. Cr. 2, 78. Ilgen. Hymn. 425. Ἔμπλεα, an accus. ab * 'Εμπλής? Wakef. S. Cr. 3, 188. (Nicander 'A. 164.) Ἔμπλειος, Bentl. Opusc. 74. Heyn. Hom. 8, 705. 'Ενίπλειος, Jacobs. Specim. p. 6." Schæf. Mss. Nicander Θ. 925. Orph. L. 273. * 'Ενίπλεος, 190. * 'Εμπλείουσα, i. q. ἐμπλέα, Nicander 'A. 626.] 'Εμπλεόω, Impleo, et Satio, Refercio, VV. LL. 'Επίπλεος, [* 'Επίπλειος, Schn. Lex.] ET 'Επίπλεως, Plenus, Refertus. Et fem. 'Επιπλέη, Plena, Referta, VV. LL. sed absque exemplo. At post 'Επίπλεως, Plenus, subjungitur, 'Επιπλέω ἢ ἑπτακόσια ἔτεα, ex Herod. pro Septingenti et amplius anni; sed videtur potius esse ἐπιπλέω pro πλέω significante πλέονα. [" 'Επίπλεος, Abundans, Philo J. 1, 114." Wakef. Mss. * Εὔπλειος, Od. X. 3. 'Εὔπλειος, P. 467.] Κατάπλεος, ET Κατάπλεως, Attice, Expletus, Cumulate expletus; nam pro ἔκπλεως poni tradit Bud., qui etiam κατάπλεως φιλία reddit Justa et plena amicitia. Sed et pro Satiatus accipi testatur. [" Thom. M. 719. ad Dionys. H. 1, 202. ad Mœr. 294. Wyttenb. Select. 374. Xen. K. Π. 36. ubi v. Zeun. it. Hutch. p. 12." Schæf. Mss.] " Παράπλειος, Plenus, Pene plenus," [Schneidero susp.] Περίπλεος, ET Περίπλεως, Attice, Plenus, Refertus, Valde plenus, Diosc. Κλωνία φύλλων περιπλέα. Et περίπλεων φύλλοις, ap. Eund. At Περίπλεως ψυχὴ σώματος, e Plut. Rom. (28.) affertur pro Oppletus corpore animus. ITEM Περιπλεῶς ap. Hes., quod exp. λίαν πλεονάκις, Valde sæpe. Nisi forte distinguendum sit inter λίαν et πλεονάκις. Quod autem ex Apoll. Rh. affertur ADV. Περίπλεον pro Abunde, videri possit esse potius e πλέον comparativo, juncto cum περί. [" Περίπλεος, Jacobs. Anth. 10, 374. Περίπλεως, Wakef. Eum. 262. Plut. 6, 206. Hutt. Περιπλέες, Heyn. Hom. 6, 190. 630. * Σύμπλεως, Schneid. Anab. p. 20." Schæf. Mss. Ad Greg. Cor. 165. * Σύμπλεος, Hippocr. 296, 35. * " 'Υπέρπλεος, Tzetz. Ch. 8, 654. ἐξ ὑπερπλέου." Elberling. Mss.] 'Υπόπλεος, ET 'Υπόπλεως. Suid. habet tantum ὑπόπλεως, quod exp. μεστὸς, Plenus, Refertus. Atque ita vacabit omnino præp. ὑπό. [" Ad Herod. 532." Schæf. Mss. Lucian. Somn. 4. Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως.]

ΠΛΕΥΡΑ, ἡ, Latus. Et πλευραὶ, Latera s. Costæ. Πλευραὶ, inquit Gorr., Costæ: sunt ossa thoracis a lateribus sita, sternon spondylis committentia. Ea sunt utrimque utplurimum duodecim, quot et dorsi spondyli. Ex his superiores septem simpliciter πλευραὶ dicuntur, totidem sc. numero, quot ossa habentur in sterno. Aliquanto post, cum de motu et situ illarum locutus esset, Earum duæ primæ, auctore J. Poll., DICTÆ 'Αντίστροφοι, quasi Retortæ; duæ aliæ sequentes NOMINATÆ Στερεαὶ, propter firmitatem; tres vero postremæ, APPELLATÆ Στερνίτιδες. Quinque vero reliquæ costæ inferiores, VOCANTUR Νόθαι, Spuriæ et illegitimæ, quia imperfectæ sunt. Neque enim in sterno, ut septem veræ, articulantur, sed intus diaphragmati suis cartilaginibus junguntur, et iisd. acuminatis inferiores superioribus applicatæ, ligamentis affirmantur. Dicuntur eæ παράσειροι et μαλθακαὶ, ut scribit Pollux. Celsus νόθας a Græcis dictas testatur. Ceterum inter ipsas costas inserti sunt musculi genere duplices, quos μεσοπλευρίους, Intercostales, nominant; alii externi, alii interni: de quibus plura vide ap. Eund. Il. Ψ. (716.) ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους, Υ. (170.) Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται, de leone, de quo Hesiod. 'A. (430.) πλευράς τε καὶ ὤμους Οὐρῇ μαστιγόων, ποσσὶ γλάφει. Itidem Plin. 8, 16. de leone irato, In principio terra verberatur: incremento, terga, ceu quodam incitamento, flagellantur. Rursum Il. Ω. (19.) Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής, Soph. (Aj. 834.) Πλευρὰν διαῤῥήξαντα τῷδε φασγάνῳ, Latus perrumpentem hoc ense, Diosc. 5, 78. Πλευρᾶς πόνος, Lateris dolor. Sic Athen. 12. Πεπονηκέναι τὴν πλευράν. Rebus quoque inanimatis πλευραὶ tribuuntur, ut et Lat. Latera. Plut. de Audiendo, Τίς ἡ κατὰ πλευρὰν ἢ κατὰ διάμετρον κίνησις. Item πλευρὰ πιθάκνης, Dolioli latus, ap. Aristoph. (Πλ. 546.) Schol. τὸ πλάγιον, quemadmodum Eust. πλευρὸν quoque accipi tradit. Dicuntur item πλευραὶ νηὸς, Latera navis, s. costæ, ut Plin. appellat. Necnon πλευρὰς ποταμοῦ dixit Dionys. P. Latera amnis: quo nomine Ripas intellexisse existimatur. [" Πλευρὰ, Toup. ad Longin. 315. Herod. 310. Brunck. Aj. 1253. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 122. Phœn. p. 23. Brunck. ad v. 1103. Hec. 816. Bacch. 729. Musgr. Iph. T. 298. Rhes. 794. Wakef. Alc. 861. Jacobs. Anth. 9, 160. Porson. Or. 217. Phœn. 1429. 'Εν πλευραῖς, ad Diod. S. 1, 706. Improbat hanc formam Porson. ad Hec. 820. πλευρὸν præferens, cf. ad v. 1150." Schæf. Mss. Nemesius p. 77. Πλευρὰ τοῦ ἓξ ὁ δύο καὶ ὁ τρία.]

Πλευρὸν, τὸ, i. q. πλευρὰ, Il. Δ. (468.) πλευρὰ Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, Soph. Tr. (1226.) πλευροῖσι τοῖς ἐμοῖς ὁμοῦ Κλιθεῖσαν αὐτὴν, Diosc. 4, 147. Διαθέσεις περὶ πλευρὸν καὶ πνεύμονα, Lateris pulmonisque valetudines, Plut. Τὰ πλευρὰ τοξεύματι βάλλεται, Per latus sagitta icitur. Item πλευρὰ βόεια, Athen. 1. Porro sicut πλευρὰ metaphorice rebus etiam inanimatis tribuitur, ita etiam πλευρόν. Dixit enim Soph. Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἑσπέριον νεῶν: quod exp. μέρος τὸ ἑσπέριον, Occidua pars navium. Item ap. Eust. 309. Πλευρὰ Κύπρου, τὰ πλάγια: quibus subjungit, Κεχάρισται δὲ ἡ πλευρὰ καὶ σχήμασι μαθηματικοῖς, λαγόνες δὲ ὄρους καθωμίληνται, καὶ γῆς κενεῶνες, καὶ γαστὴρ ᾄδου. Itidem Cic. Latera hæc alluit: Ovid. Latera campi. Item Quintil. Æqua latera: quod ad Mathematicos pertinet. [Lucian. 2, 257. " Toup. ad Longin. 315. Jacobs. Exerc. 2, 177. Valck. Callim. 179. ad Theocr. x. Id. p. 122. Phœn. p. 23. Brunck. Aj. 1253. Bacch. 729. Hec. 816. Wakef. Alc. 861. Porson. Or. 217. Phœn. 1429. ad Dionys. H. 2, 880. Musgr. Rhes. 794. Herc. F. 179. Costa, Philostr. p. 34. Boiss. Πλ. ὕειον, ad Phalar. 253. Κατὰ τὰ πλ., ad Diod. S. 1, 706." Schæf. Mss.]

Πλευροειδὴς, Lateris s. Costæ speciem gerens. Πλευροειδῶς, Costæ instar, Theophr. H. Pl. 3, 10, [3. 3, 17, 3. * Πλευροκόπος, unde] Πλευροκοπέω, Costas s. Latus ferio, Latus percutio, Soph. Aj. (236.) p. 15. meæ Ed. Ὧν τὰ μὲν εἴσω σφάζ' ἐπὶ γαίας, Τὰ δὲ, πλευροκοπῶν, δίχ' ἀνεῤῥήγνυ, ubi Schol. κατὰ πλευρῶν τύπτων, [" Const. Manass. Chron. p. 133." Boiss. Mss. * " Πλευρόμητρος, E latere gignens, Pisid. Cosmiurg. v. 1009., ubi al. * Πλευρομήτωρ." Kall. Mss. * " Πλευροπάτωρ 'Αδὰμ, Const. Manass. Chron. p. 7 (=13.) * Πλευρότρωτος, 128." Boiss. Mss. * Πλευροτυπὴς, Meleager 72. * " Πλευροφυὴς, Const. Manass. Chron. p. 97." Boiss. Mss.]

[* 'Αμφίπλευρος, Mathem. Vett. p. 81. θυρίς. * " 'Αντίπλευρος, Brunck. Soph. 3, 386." Schæf. Mss. * 'Εξαντίπλευρος, Pisides ap. Schol. Lycophr. 1467. ἐξαντιπλ. καταδρόμων, sed perperam pro ἐξ ἀντιπλ.] " Ἄπλευρος, Latus non habens, Latus nullo " auxilio stipatum habens. Hesychio enim ἄπλευρος " est ἡ μὴ ἔχουσα βοήθειαν ἢ πλευράν: aliis Fulcro " carens." [Teles Stobæi Serm. 106. * Βαθύπλευρος, Geop. 17, 2, 1. Diod. S. 3, 39. var. lect. * " Διπλασιόπλευρος, Aristot. Mechan. 26. p. 69. * Δίπλευρος, Donat. ad Terent. Adelph. 3, 2, 43." Boiss. Mss. " Arrian. Tact. 66. Suid. v. Παραγωγή." Kall. Mss.] Ἕκπλευρος, NON 'Εξάπλευρος, dicere Atticos tradit Phrynichus [412. Lob.] i. e. Sex habens latera, Qui sex laterum est: nisi potius SCR. Ἕξπλευρος, ut ἕξπηχυς, et ἕξπους, et ἕξπλεθρος. [" Musgr. El. 883." Schæf. Mss.] AT VERO 'Εκπλευρότερα affertur ex Aristot. H. A. 4. pro Aptiora: quod suspectum est. Ἔμπλευρος, Latera plena habens. In Geop. (18, 9, 6.) Τῶν δὲ τράγων ἐκκρίνουσι τοὺς μεγάλους καὶ ἐμ-

πλεύρους, pro his Columellæ, Caper optimus habetur amplissimi corporis. AT Ἐμπλεύρου pro ἐνάλλου εἰς τὰς πλευρὰς affert Hes. e Sophoclis Captivis: quod erit a VERBO Ἐμπλευρόω, In latus alicujus insilio, Lateri alicujus insulto, Costas alicujus insulto: Terent. Calcibus insultare fores, Virg. Capiti insultare, et Insultare jacenti. Ἐπίπλευρος, Qui supra latus est, s. latera, Costis superjacens: τὰ ἐπίπλευρα, Superior laterum pars, Locus ad mamillas sub alis: τὰ παρὰ τοῖς μαστοῖς, ὑπὸ τὰς μασχάλας, Hes. [" Schol. Nicandri Θ. 269." Schæf. Mss.] Ἑπτάπλευρος, Qui septem latera habet, Cui septem costæ sunt, Septenas costas habens, ex Aristot. H. A. Et ap. J. Poll. 2. Ἑπτάπλευροι Λίγυες. || At ἑπτάπλευρον aliqui Plantaginem majorem vocant, Plin. 25, 8. Altera major, foliis laterum modo inclusa, quæ quia septena sunt, quidam eam ἑπτάπλευρον vocavere. Itidem ap. Diosc. 2, 153. quidam Codd. habent, Ἀρνόγλωσσον, οἱ δὲ ἄρνειον, οἱ δὲ προβάτειον, οἱ δὲ κυνόγλωσσον, οἱ δὲ ἑπτάπλευρον, οἱ δὲ πολύνευρον: [" Idem Nothis 445." Boiss. Mss. * Ἐρίπλευρος, Pind. Π. 4, 418.] " Εὔπλευρος, Qui bonis firmisque " lateribus est," [Aristot. H. A. 4, 832. " Hes. v. Εὐεκτοῦν." Boiss. Mss. * " Θεόπλευρος, Dei latus vulnerans, Andr. Cr. 324. σφαγή." Kall. Mss.] Ἰσόπλευρος, Qui æqualibus est lateribus, Æquales aut Pares costas habens. Est interdum vocab. Mathematicum, ut J. Poll. 2. Καὶ τρίγωνόν τι ἰσόπλευρον ὀνομάζεται. Quintil. Triangula ipsa plus æquis lateribus quam inæqualibus. Vulgo Æquilaterum. [" Plato Theæt. p. 302." Schæf. Mss. * Ἀνισόπλευρος, Tim. Locr. 98. Steph. * " Μεγαλόπλευρος, Const. Manass. Chron. p. 99. 119." Boiss. Mss.] Μεσόπλευρος, SIVE Μεσοπλεύριος, [SIVE * Μεσοπλευρίτης Schn. Lex.] Qui in medio latere est: μύες, quod vide in Πλευρά. Et τὰ μεσόπλευρα s. μεσοπλεύρια, Mediæ costæ. J. Poll. 2. Τὰ μὲν ὑπὸ μασχάλην, πλευρὰ ὀνομάζεται, τὰ δὲ ὀστᾶ, πλευραί· ὧν τὰ μέσα, μεσόπλευρα καὶ μεσοπλεύρια: ubi etiam nota, eum discrimen facere INTER Πλευρὸν ET Πλευρά, s. inter τὰ πλευρὰ et αἱ πλευραί: quod tamen perpetuum non est, ut e ll. in utroque cc. liquido apparet. [* Μονόπλευρος, Suid. 3, 27.] Παράπλευρος, Qui ad latus s. costas est. [* Παραπλεύριος, Tzetz. Ch. 5, 843. θύρα.] AT Παραπλευρίδια, Arma quæ tegunt equorum latera, q. d. Lateraria s. Lateralia arma, τὰ παρὰ ταῖς τῶν ἵππων πλευραῖς ὅπλα, J. Poll. 2, (167.): Xen. K. Π. 6, (4, 1.) p. 100. Ὥπλιζον δὲ καὶ ἵππους προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις· καὶ τοὺς μὲν μονίππους, παραμηριδίοις, τοὺς δ' ἐπὶ τοῖς ἅρμασι, παραπλευριδίοις. Sic l. 7. init. Οἱ δὲ ἵπποι (ὡπλισμένοι ἦσαν) προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις καὶ παραπλευριδίοις χαλκοῖς. [* Περίπλευρος, Eur. El. 472. κύτος. * Πολύπλευρος, Plut. 10, 29. Euclid. p. 2. J. Poll. 4. p. 444. * Στρογγυλόπλευρος, Athen. 327. * Σύμπλευρος, Epiphan. Ancor. 478. Τανύπλευρος, Cujus latera in longum latumve tensa sunt, Qui est lateribus patulis, Habens longa latera, Amplus, ex Epigr. [Anal. 3, 155. πέτρος. * Τεσσαράπλευρος, Tzetz. Posth. 244.] Τετράπλευρος, Quatuor latera s. costas habens. Sæpe ap. Mathematicos legitur, ut ap. Euclid., Τετράπλευρον σχῆμα, Figura quatuor habens latera, q. d. quadrilatera. Item in Epigr. τετράπλευρος κίων, Columna quatuor habens latera, s. Quadrata. [" Pierson. Veris. 109." Schæf. Mss. * Τρίπλευρος, Maxim. 52. Strabo 5. p. 323. " Euseb. V. C. 3, 35." Boiss. Mss. * Χρυσόπλευρος, Gl. Salpa.]

Πλευρόθεν, A latere, De lateribus, [Soph. Tr. 940. " Psellus in Cant. Cantic. 2, 3." Boiss. Mss. * Πλευρὰξ, adv., Etym. M. Cf. Εὐράξ. Osann. Philem. p. xxxv.]

Πλευρίτης, Lateralis, ut Plinio Lateralis dolor. J. Poll. 2. de lumborum vertebris, Τὸν δ' ὑπ' αὐτῷ (nimirum τῷ ἄτλαντι σπόνδυλον,) καλοῦσι μασχαλιστῆρα, τοὺς δὲ λοιποὺς, πλευρίτας, Vertebras laterales, vel etiam Vertebras costarum. FEMIN. Πλευρῖτις, ιδος, ἡ, ut νόσος, vel absolute πλευρῖτις, sub. νόσος, Laterum morbus; Lateralis dolor, Plin. Lateris dolor, Horat.: quo qui laborat, πλευριτικὸς nominatur. J. Poll. 2. Καὶ ἡ μὲν περὶ τὰς πλευρὰς νόσος, πλευρῖτις, ὡς ἡ περὶ τὰ ἄρθρα, ἀρθρῖτις, καὶ νεφρῖτις, ἡ περὶ τοὺς νεφρούς. Frequentia occurrunt exempla ap. Medicos, necnon et alios, ac nominatim ap. Athen. 10. Πλευρίτιδι ληφθέντα ἀποθανεῖν. Aët. 8, 66. Ἡ ἀκριβὴς πλ. φλεγμονή ἐστι τοῦ ὑπεζωκότος ἔνδοθεν τὰς πλευρὰς ὑμένος, νυγματῶδες ἄλγημα σφοδρὸν ἐπιφέρουσα, σὺν ὀξυτάτῳ πυρετῷ. Itidem Alex. Trall. 6, 1. qui etiam addit, Οὐ πᾶσαν ὀδύνην πλευρᾶς, πλευρῖτιν ὀνομάζεσθαι. [" Jacobs. Anth. 11, 96. Cattier. Gazoph. 50." Schæf. Mss. " Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.] INDE Πλευριτικὸς, Qui lateris dolore cruciatur, morbo laborat, Pleuriticus, ut Plin. appellat. P. Ægin. 3, 33. Τοῖς πλ. νυγματώδη τὴν ὀδύνην γίνεσθαι. Legitur et ap. Diosc. 2, 96. [" Valck. Diatr. 34." Schæf. Mss. * Περιπλευριτικὸς, Valde laborans pleuritide, Hippocr. 201.]

[* Πλευρίον, dimin., Hippocr. 261, 9.]

[* " Πλευρὶς, Hes. v. Σχελίδες." Wakef. Mss. " Schneid. ad Caton. p. 214. Brunck. Aristoph. 3, 17." Schæf. Mss.]

[* Πλευριὰς, i. q. πλευρὰ, Tab. Heracl.]

[* " Πλευρικὸς, Schol. Aristoph. Ἱππ. 361. * Πλευρίδιος, Phot. Lex. * Πλευριμαῖος, Suid." Wakef. Mss.]

[* Πλευρόω, unde * Πλεύρωμα, Archestratus Athenæi 310. Æsch. Choëph. 682. S. c. Th. 895=887. " Dicitur pro πλευρὰ, sicut τρίχωμα pro θρὶξ supra 663. ubi vide: χαίτωμα pro χαίτη 381. πέπλωμα pro πέπλος infra 1041." Blomf. Gloss. * Παραπλευρόω, Philostr. V. A. 3, 35. * Πλευρίζω, unde * Περιπλευρίζω, Phrynichus Bekkeri 58.]

ΠΛΕΩ, F. Πλεύσω. Pro quo med. Πλεύσομαι, et ATTICE Πλευσοῦμαι, Navigo. Od. E. 278. Ἑπτακαίδεκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων. Posidippus Comicus, Ὁ μὴ πεπλευκὼς, οὐδὲν ἑώρακεν κακόν: quem senarium ita reddidi, Qui navigavit nunquam, is ignarus mali. Quo pertinet Terentianum illud in Hecyra, O fortunate, nescis quid mali Præterieris, qui nunquam es ingressus mare. Ubi etiam observa, cum, qui nunquam navigavit, dici nunquam ingressum esse mare, ut apparet ex iis quæ ibi præcedunt. Xen. K. Π. 8, (1, 9.) Ὥσπερ οἱ πλεῖν αἱρούμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν μᾶλλον ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τι δοκούντων. Et cum adjectione, ut πλεῖν ἐπὶ ῥιπὸς, in hoc Proverbiali senario, Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. Quem ita reddidit Erasmus, Deo favente, naviges vel vimine. Ego sic, Deo favente, vimen est ratis loco. Sed invenitur et hoc modo scriptus ille versus, Σὺν τῷ θεῷ πλῶν, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, ubi observa partic. πλῶν, cum potius dicatur πλέων. Item πλεῖν τὴν θάλασσαν, Dem.: et πλεῖν διὰ τῆς θαλάσσης. At de Xerxe, tanquam naturæ leges invertente, dictum est illum πλεῖν διὰ τῆς ἠπείρου, et πεζεύειν διὰ τῆς θαλάσσης. Quo pertinet h. Cic. l. de Fin. 2. Ut si, cum Xerxes, tantis classibus, tantisque equestribus et pedestribus copiis, Hellesponto juncto, Athone perfosso, maria ambulasset, terramque navigasset, cum tanto impetu in Græciam venisset; causam ejus quis ex eo quæreret tantarum copiarum, tantique belli etc. Huc pertinet et illud Juvenalis, Velificatus Athos. Frequentissime autem πλεῖν cum ἐπὶ habente suum accus., interdum autem cum ἀπὸ habente suum gen. Thuc. 1, (53.) Εἰ δὲ ἐπὶ Κέρκυραν πλευσεῖσθε. Sed pro accusativo interdum ponitur genitivus, idque Attice: ut Xen. Ἑλλ. 1, (2, 8.) Ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου καὶ Ἑλλησπόντου. Cum ἀπὸ autem, suum habente gen. 1, (46.) Ἀπὸ Λευκάδος πλέοντες ὁρμίζονται εἰς Χειμέριον τῆς Θεσπρωτίδος γῆς, ubi reddi etiam potest Solventes, et quidem commodius. Dicitur et πλεῖν παρὰ γῆν a Thuc., quod quidam interpr. Legere terram. At, Πλεῖ πάντα κατ' ὀρθὸν, metaphorice dictum, redditur Rectum cursum tenent. || Πλεῖν Bud. ap. Dem. reddit etiam Naviculariam exercere. " || Πλεῖθι, Ionice pro πλεῖ, Naviga." || Pass. Πλέομαι: unde πλεομένη θάλαττα, Lucian. Caucaso. Sic πλεόμενον πέλαγος, Mare quod navigatur. Itidem πεπλευσμένον πέλαγος, Navigatum mare, Xen. K. Π. 6, [1, 11. " Ruhnk. Ep. Cr. 285. Ammon. 113. Phryn. Ecl. 94. Thom. M. 366. 719. 729. Musgr. Heracl. 305. Appropinquo, Wakef. Trach.

1093. De itinere pedestri, Brunck. Aristoph. 3, A 165. De quovis itinere, Toup. Opusc. 1, 363. Emendd. 2, 83. Obscœno sensu, Jacobs. Anth. 6, 343. 8, 216. Conf. c. πνέω, Boiss. Philostr. 648. De fut., ad Diod. S. 1, 346. Cum acc. litoris, Paus. 85. et Kuhn.: τὴν θάλατταν, ad Anton. Lib. 206. Verb., ad Charit. 249.: κατ' ὀρθὸν, Lennep. ad Phal. 87.: ἐναντία τοῖς πνεύμασι, Lobeck. Aj. p. 390. Πλεῖ, imperat., Eur. Tro. 102. ad Lucian. 2, 338. Pro πλεύσει, Kuster. Aristoph. 66. Πλεῖτε, 192. Meleag. 80. Ἐπλέετο, Phryn. Ecl. 160. Thom. M. 265. 366. Πλεέτω, Plut. 2, 18. Cor. Med., Steph. Dial. 65." Schæf. Mss.] "Πλείω; Ionice pro πλέω, Navi- " go, ap. Poëtas, Od. O. (34.) Νυκτὶ δ' ὅμως πλείειν." "Ὀποπλεῖν, Renavigare: si non mentiuntur VV. " LL.; id enim potius dicitur ὀπίσω πλεῖν."

"Πλευστέον, Navigandum," [" Brunck. Aristoph. 1, 284. (Λ. 412.) Kuster. 16. Πλευστέα, Toup. Opusc. 1, 363." Schæf. Mss. " Cic. ad Att. 10, 12." Boiss. Mss.]

Πλεῦσις, ἡ, Navigatio, [" ad Lucian. 1, 306." B Schæf. Mss.] Sed hujus verbalis nulla exempla afferuntur, ac certe rarissimum esse puto, cum contra πλοῦς pro Navigatione passim occurrat. Eand. alioqui derivationem sequuntur ADJECTIVA Πλεύσιμος ET Πλευστικὸς, pro Navigabilis; nam πλώϊμος exp. illis duobus, sed quæ etiam parum usitata esse puto. [Πλευστικὸς, Gl. Navalis. * Πλευστικῶς, Aristot. Meteor. 2, 3. * Πλευστὸς, unde * Ἄπλευστος, Xen. K. Π. 6, 1, 11. Τὸ πεπλευσμένον οὐδὲν οἰκειότερον τοῦ ἀπλεύστου.]

Πλόος, et per contractionem Πλοῦς, Navigatio Cursus, in ea quidem certe signif. qua de navigantibus dicitur. Sed in carmine πλόος et πλοῦς, potius tamen illud quam hoc, in prosa πλοῦς usurpatur. Thuc. 1, (137.) Μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεὼς πρὶν πλοῦς γένηται, Antequam confecta sit navigatio. Idem eod. l. Οἱ μὲν Κορίνθιοι τόν τε πλοῦν ἐπ' οἴκου παρεσκευάζοντο, Domum navigare parabant. Atque ut hic in verbum resolvitur hoc verbale, sic cum κατὰ τὸν πλοῦν, et ἐν τῷ πλῷ redditur Inter navigan- C dum: ut ἐν τῷ πλῷ χειμασθείς. Xen. autem dixit ὑποτέμνεσθαι τὸν πλοῦν, Ἑλλ. 1, (6, 10.) Ὑποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ. Cum adjectivis autem, ut πλοῦς οὔριος, Secunda navigatio, Lucian. (1, 872.) Εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς οὔριος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα. At δεύτερος πλοῦς Proverbialiter, Secunda navigatio. Aristot. Eth. 2, 8. Ἐπεὶ οὖν τοῦ μέσου τυχεῖν ἄκρως χαλεπὸν, κατὰ τὸν δεύτερον, φασὶ, πλοῦν, τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν. Interdum πλοῦς de Navigatione militari, s. bellica, si ita loqui licet. Unde redditur etiam Expeditio navalis, Soph. (Aj. 1045.) ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. || Thuc. (3, 3.) Πλῷ χρησάμενοι, εὐπλοίᾳ, Secunda navigatione usi. || Πλόος dicitur καταχρηστικῶς et de Terrestri itinere, Nicander Θ. (295.) Μέσσον δ' ἐκ νώτου βαιὸν πλόον αἰὲν ὀκέλλει, Γαίῃ ὑποθλίβων νηδὺν, Schol., τὴν ὁδὸν τὴν πεζὴν, τὴν πορείαν: afferens eund. usum in hoc Antimachi versu, Τοῖσι δ' ἀν' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι. Affert vero et l. Aristoph., in quo utitur VERBO Ἀποπλεῖν cum eadem cata- D chresi, ἀπέπλεις νεὸν ἐπὶ τὸν νυμφίον. Id enim ex ipsius Schol. verbis colligitur, ap. quem pro ὡς δὲ καὶ Ἀριστοφ. repono οὕτως δὲ καὶ Ἀριστοφ. [" Πλόος, πλοῦς, Toup. Opusc. 1, 15. Emendd. 1, 20. Nunnes. ad Herodian. Philet. 200. Pauw., Valck. Phœn. p. 322. Koen. ad Greg. Cor. 228. Jacobs. Spec. 104. ad Herod. 422. Phryn. Ecl. 200. Thom. M. 786. Jacobs. Anth. 7, 74. De quovis itinere, Toup. Opusc. 1, 363. De itinere terrestri, Brunck. Aristoph. 3, 165. De vita, Cattier. Gazoph. 71. Gen., ad Xen. Eph. 175. Dat., ibid. et 229. Πλ. οὔριος, πρῶτος, δεύτερος, Bergler. Alciphr. 206. ad Charit. 282. Πλοῦν ποιεῖσθαι, Boiss. Philostr. 623. Οἱ πλοῖ, Soph. Phil. 304." Schæf. Mss. Eur. Hec. 889. Nicander Θ. 295. Phot. Πλοῖ· τὸ πληθυντικὸν οἱ πλόες· καὶ τοὺς πλοῦς· ἐς τὴν τῶν πλῶν χρείαν, φησὶ Πλάτων. * " Πλοΐ, Navi, Athan. 2, 36." Kall. Mss. * Πλοώδης, Hippocr. 791.] COMP. Πλοηπόκος, vide paulo post.

COMP. Ἀμφοτερόπλους, vide paulo post.

COMP. Ἄπλοος, ὁ, ἡ, ET Ἄπλους per contr., q. d. A Cujus navigatio est impossibilis, Navigatione carens, Non aptus navigationi, Innavigabilis: θάλαττα, Innavigabile mare, Quod navigari non potest. Dem. (307.) Ἄπλους δ' ἡ θάλαττα ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Εὐβοίας ὁρμωμένων λῃστῶν γέγονεν. Item ἄπλοι νῆες, Naves ad navigationem minime aptæ, Quibus navigari non potest. Affertur e Thuc. (7, 34.) et ἄπλοι νῆες et ἄπλοοι. SED ET Ἀπλοώτερας νῆες, in VV. LL. ex Eod., pro ἄπλοι. " Vide Ἀπλούστερος." De Ἄπλοια autem dicam mox, post Εὔπλους. [Ἄπλοος, Musæus 204. " Diod. S. 2, 85. Huschk. Anal. 154. Jacobs. Anth. 8, 216. Boiss. Philostr. 478. Heyn. Hom. 6, 278. Toup. Opusc. 1, 224. 434. Emendd. 1, 338. Valck. Callim. 43." Schæf. Mss. Ἀπλούστερος, ἀπλοώτερος, Lobeck. Phryn. 143.] Contr. Εὔπλοος, ET Εὔπλους per contr., Navigatu facilis, Navigationem facilem præbens, [" Heyn. Hom. 6, 278." Schæf. Mss. * Εὔπλως, adv., Theod. Prodr. p. 49.] UNDE Εὐπλοΐα, ET Εὐπλοΐη Ionice ap. Poëtas, ET Εὔπλοια, q. d. Navigationis facilitas, Secunda navi- B gatio. Exp. et γαλήνη, Tranquillitas maris, s. Tranquillum mare. [" Jacobs. Anth. 7, 106. 8, 103. 9, 327. Epigr. adesp. 203. Heyn. Hom. 5, 601. Valck. Callim. 165." Schæf. Mss. Soph. Phil. 1499. Æsch. Suppl. 1053.] Et Εὐπλοέω, Navigatione prospera utor s. secunda, Greg. Naz. [Suid. 1, 903. " Ad Charit. 599. Valck. Diatr. 281. T. H. ad Lucian. Dial. 58. 120." Schæf. Mss., item ad Dionys. H. de C. VV. 73. [CONTR. Ἄπλοια, q. d. Navigationis impossibilitas, Tempus quo navigari non potest. Unde ἀπλοίᾳ χρῆσθαι, Eur. (Iph. A. 88.) Navigare non posse, Navigandi facultatem non habere. Sed et plurali num. ἄπλοιαι ex Herod. (2, 119.) Ἄπλοιαι ἴσχον αὐτὸν ἀποπλέειν ὡρμημένον. [Thuc. 4, 4. 6, 22. " Ad Charit. 599. Jacobs. Anth. 8, 329. Anton. Lib. 180. Verb. Navis ad velificandum ineptitudo, Heringa Obs. 268." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 154. 196. Thuc. 2, 85. 6, 22.]

[* " Βαθύπλοος, ad Diod. S. 1, 207." Schæf. Mss. * " Βαρύπλοος, Const. Porphyrog. de Themat. 1, 17." C Boiss. Mss. * Βραδύπλοος, unde] " Βραδυπλέω, Tarde " aut Vix navigo, ut vento contrario, VV. LL. sed " scr. potius βραδυπλοῶ." [Cosmas Indicopl. 133. Anecd. Bekkeri 1, 225. * " Βραδύπλοια, Const. Manass. Chron. p. 68. 83." Boiss. Mss.] " Δύσπλοος, " Navigatu difficilis, Male fidus navibus," [" Jacobs. Anth. 9, 35. * Δυσπλοΐα, Antiphil. 43." Schæf. Mss. Anal. 2, 181. " Orig. c. Cels. 25. * Εὐθύπλοος, Rectum cursum tenens, Greg. Naz. Carm. p. 4." Kall. Mss. * Εὐθυπλοέω, Strabo 11. p. 755. Arrian. Venat. 25, 8. Schol. Ven. Il. B. p. 80. " Anna C. 210." Elberling. Mss. * Εὐθύπλοια, Strabo 3. p. 226., 7. p. 477. * Κακόπλοος, Schæf. ad Aristoph. Πλ. p. 512. " Boiss. Philostr. 478." Schæf. Mss. * Κακοπλοέω, Strabo 15. p. 1012. ad Charit. 599.] Κοινόπλοος, ET Κοινόπλους per contr., Cui communis cum alio est navigatio, Navigationis socius, particeps. Et κοινόπλους ὁμιλία, de Cœtu eorum qui navigationis sunt socii, [" Lobeck. Aj. (871.) p. 366." Schæf. Mss. * Μονόπλοος, unde * Μονόπλοια, Eust. Od. E. 277. p. D 1535, 62. * " Ναυσίπλοος, Const. Manass. Chron. p. 80. 82." Boiss. Mss.] COMPOS. Ὁμόπλοος, ET Ὁμόπλους, Navigationis socius, Epigr. [Anthol. 1. p. 117. * Ὁμοπλοέω, Polyb. 1, 25, 1.] Ὁμόπλοια, Navigationis societas, [Cic. ad Att. 16, 4. Vide Δίκροτος. * " Παλίμπλους, Qui retro navigat, Ælian. H. A. 3, 14." Wakef. Mss. * " Παντόπλοος, Const. Manass. Chron. p. 83." Boiss. Mss. * Πολύπλοος, Menander Rhet. 2, 2. p. 75.] Πρωτόπλοος, ET Πρωτόπλους, Primo navigationem experiens, Primo navigans: Od. Θ. (35.) Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν Πρωτόπλοον. Sic et ex Eur. (Hel. 1547.) affertur tanquam Epithetum navis novæ. E Xen. autem (Ἑλλ. 5, 1, 24.) πρωτόπλοι de navibus quæ in acie primæ erant. Bayf. [" Ad Charit. 268. 325. Jacobs. Anim. 315. Anth. 6, 342. Rufinus 8. Kuster. Aristoph. 116." Schæf. Mss. * Πρωτόπλοια, Gl. Primum navigium. * " Σκαφήπλοος, Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss. * Ὑγρόπλοος, Tzetz. Carm. Il. 34. * Φιλόπλοος, Anal. 2, 220.]

COMP. Ἀμφοτερόπλους, ὁ, ἡ, ut γῆ ἀμφοτερόπλους,

Terra utrimque navigationem præbens, ad quam ab utraque parte navigari potest, [J. Poll. 9, 17.] AT Ἑτερόπλους, Ab altera tantum parte navigationem præbens. || Item ἀμφοτερόπλουν δάνειον, vel ἀργύριον, Quod in utrumque commeatum est trajectitium, Quod ultro citroque est trajectitium. AT Ἑτερόπλουν, Quod in unum duntaxat commeatum est trajectitium, Bud., qui etiam in Annot. in Pand. hæc scribit: J. Poll. 8. fœnus nauticum duorum generum ponit, ἑτερόπλουν, et ἀμφοτερόπλουν. Est ἑτερόπλουν, cum commeatus tantum periculum fœnerator suscepit: ἀμφοτερόπλουν, cum remeatus quoque. Affert alibi idem Bud. e Dem. 54(=908.) Ἐδάνεισα Φορμίωνι τούτῳ εἴκοσι μνᾶς ἀμφοτερόπλους εἰς τὸν Πόντον, ἐπὶ ἑτέρᾳ ὑποθήκῃ. Item ἑτερόπλουν ἀργύριον ex eod. Dem. (1291.) Οἱ γὰρ ἐκ τῆς Αἰγύπτου δανείσαντες τούτοις ἑτερόπλουν τἀργύριον. Quinctiam ἑτεροπλόῳ ἀργυρίῳ κεχρημένος. Item plurale NEUTR. Ἑτερόπλοια cum ι, ex eod. Dem. (909.) Τὰ ἑτερόπλοια δανείσαντες. Ab Harpocr. h. l. e Dem. κατὰ Διονυσοδώρου affertur, Ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθένδε πλεῦσαί ποι, κἀκεῖθεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλουν καλεῖται. [" Coray Theophr. 294." Schæf. Mss.]

Πλοηγόκος, ὁ, ἡ, q. d. Navigationem pariens, Epigr. πλοηγόκος ζέφυρος, Navigationis auctor Zephyrus, [" Satyr. Thuill. 6." Schæf. Mss. * Πλουδοκέω, Cic. ad Att. 10, 8.]

Ἀναπλέω, q. d. Navigando ascendo, Provehor in altum, Solvo e portu, Solvo, ἀνάγομαι. Dicitur καταβῆναι, inquit Eust., et καταπλεῦσαι et καταχθῆναι, item κατᾶραι, In portum appellere: at ἀπᾶραι τοῦ λιμένος, dicitur ἀνελθεῖν et ἀναβῆναι, item ἀναπλεῦσαι et ἀναχθῆναι. Est enim κατάπλους, Ipsa ad portum accessio: ἀνάπλους autem contra, Tanquam maris aqua supra terram eminente. Sequendo autem hæc verba, Ἀναπλέω proprie sonat Sursumversus navigo, Nave subvehor: ut καταπλέω, Deorsum navigo, Nave devehor. Sed accipitur ἀναπλέω, pro Solvo e portu: quod sc. is qui solvit, naviget sursumversus et nave subvehatur; et καταπλέω, pro In portum appello, ob similem rationem. At in VV. LL. ἀναπλέω exp. Renavigo, Nave revehor, Remeo navi, tanquam ἀνὰ in hoc verbo Redintegrationem significante. Xen. Ἑλλ. 4, (8, 36.) Ὅτι ἤκουε τῶν ἀπαντώντων Ἰφικράτην ἀναπεπλευκέναι τὴν ἐπὶ Προικόννησον, Paus. Laconicis, Τοὺς δὲ Μενελάου χάριτι στρατεύσαντας ἐπὶ Ἴλιον, βουλεύσασθαί φασιν ἐνταῦθα ὅπως ἀναπλεύσονται ἐς Τροίαν. Apud Thuc. (1, 104.) Ἀναπλεύσαντες ἀπὸ θαλάσσης ἐς τὸν Νεῖλον. || Apud Alex. Aphr. ἀναπλέω exp. Fluito, in h. l., Οἱ ἐν ὕδασιν ἀπολλύμενοι μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσι, Fluitant per summas aquas. Ἀναπλεῖν, inquit Bud., interdum pro Innatare, ἐπινήχεσθαι: cui opp. βυθίζεσθαι. [" Paus. 363. Diod. S. 1, 200. 2, 445. Heyn. Hom. 6, 119. ad Charit. 702. Wakef. Trach. 568. 943. ad Herod. 100. 199. Conf. c. ἀναπνέω, Heyn. Hom. 7, 47.: cum ἀνακάμπτω, ad Diod. S. 2, 197." Schæf. Mss. " Enato, Philo J. 1, 220. Provehor in altum, Callim. H. in Del. 309. Sursumversus navigo, Diod. S. 1, 38. * Ἀναπλείω, Orph. Arg. 1039." Wakef. Mss. Nicander Θ. 308. * Ἀνάπλευσις, Hippocr. 157. 431.] Ἐπαναπλέω etiam pro ἀναπλέω e Xen. Ἑλλ. 4, (8, 35.) Ὅπως δοκοίη, ὥσπερ εἰώθει, ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπεπλευκέναι. [* Ὑπαναπλέω, Ælian. H. A. 17, 13. Philo Jud. 534.] Ἀνάπλοος, ET Ἀνάπλους, per contr., Navigatio ejus qui solvit e portu. Cui opp. κατάπλους. Redditur et Renavigatio, Remeatio quæ fit navi. [" Callim. 1. p. 449. Heyn. Hom. 5, 598. 6, 535." Schæf. Mss. * " Ἀνάπλοια, Eust. 105, 19." Seager. Mss. * Δυσανάπλους, Strabo 4. p. 288.]

" Ἀντιπλέω, Contra navigo, Navi occurro," [" Cattier. Gazoph. 67. Lobeck. Aj. p. 390." Schæf. Mss. * " Ἀντίπλοος, Theod. Prodr. Rhod. p. 113. Const. Manass. Chron. p. 77." Boiss. Mss.] " Ἀντίπλοια, " ἡ, esse dicitur Navigatio quæ fit averso utrimque " remorum actu et impulsu: metaphorice autem " accipi pro Æquabilitate atque parilitate, ut Polyb. " in Epitome, (6, 10, 7.) Ὡς μηδαμοῦ νεύῃ μηδ' ἐπὶ " πολὺ καταρρέπῃ, ἀλλ' ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένῃ κατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον " ἀεὶ τὸ πολίτευμα:" [" Ut cum navis contrariis ventis in diversas partes rapitur; si tamen lectio sana." Ernesti. An leg. ἀντιπάθεια? cf. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 73.]

Ἀποπλέω, Abnavigo, Navi s. navigio discedo, Oram solvo, Thuc. Ἀπέπλευσαν ἐπ' οἴκου, Oram solverunt domum, ad verbum, i. e. Oram solventes domum se receperunt, domum reversi sunt. Nam quod dicit Idem 3, (88.) Ἀπέπλευσαν ἐς τὸ Ῥήγιον, Schol. exp. ἀποπλεύσαντες ἐπανῆλθον ἐς τὸ Ῥήγιον. Unde ἀποπλέω exp. etiam Renavigo, Remeo. Hes. ἀποπλέειν exp. per simplex πλέειν. || Ἀποπλέω usurpatur etiam καταχρηστικῶς: de quo usu dictum est in Πλόος. [" Proficiscor nave, Tzetz. ad Lyc. 110." Kall. Mss. Aristoph. B. 1480. " Brunck. 3, 192. Thom. M. 687. De quovis itinere, Toup. Opusc. 1, 363. Emendd. 2, 393. 4, 468. Ammon. 113. cf. Brunck. ad Aristoph. 3, 229. * Ἀποπλευστέον, ibid. 165. Fr. 229. Toup. Opusc. 1, 363." Schæf. Mss.] Ἀπόπλοος, ET Ἀπόπλους per contr., Discessus alicujus oram solventis, Oræ solutio, si dici posset eod. modo quo dicitur Oram solvere. Item Renavigatio, Remeatio: κατὰ τὸν ἀπόπλουν, In renavigatione, Dum renavigaret, remearet, navi rediret. [" Meleager 95. Ποιεῖν τὸν ἀπόπλουν, Boiss. Philostr. 623." Schæf. Mss. Lex. Xen. * " Συναποπλέω, Const. Manass. Chron. p. 58." Boiss. Mss. Tzetz. ad Lyc. 175. Max. Planudes Æsopo p. 72. Zosim. 4, 43. p. 457.]

Διαπλέω, q. d. Transnavigo, Navigando transeo, Trajicio, Transmitto. In VV. LL. Navigio emetior. Reddi potest et Enavigo, accipiendo pro Trajicio navigando, s. navigio, si modo verbo Trajicio tale quid addi potest. Sic Polit. ap. Herodian. 8, (6, 11.) Ὡς δὲ διέπλευσαν τάς τε λίμνας καὶ τὰ τενάγη, vertit, Stagnis paludibusque enavigatis. Si modo compositionis ratio habeatur, Enavigo respondet potius τῷ ἐκπλέω. Sic ap. Lucian. (1, 768.) Τὸν Αἰγαῖον ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Sed et cum præp. ἐς ap. Philon. Εἰς ἣν (πανήγυριν) οὐκ Ἰουδαῖοι μόνον, ἀλλὰ καὶ παμπληθεῖς ἕτεροι διαπλέουσι. Interdum et sine adjectione, Herodian. Διεπλεύσαμεν τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν. || Διαπλέω, metaph. ex Herod. (5, 92, 6.) Διαπλεύσαντος τὸν βίον εὖ. Sic Lat. Cursum vitæ dicunt, cum alioqui cursus de navigatione etiam dicatur. [" Jacobs. Anth. 6, 343. 7, 75. Cattier. Gazoph. 71. Fischer. Ind. Palæph.: βίον, Wessel. Diss. Herod. 112. ad p. 422. Toup. Emendd. 1, 20." Schæf. Mss.] Διάπλοος, ET Διάπλους, per contr., Trajectus, Trajectio, Transmissio, [Æsch. Pers. 380.] " Ἐπιδιαπλέω, e Xen. (Ἑλλ. 1, 1, 10.) " affertur pro Trajicio: sonat potius Insuper traji- " cio." [* Προδιαπλέω, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Συνδιαπλέω, Una navigando transeo, trajicio, Lucian. 2, 232.]

Εἰσπλέω, q. d. Innavigo, pro Intronavigo, Navigando ingredior, Adnavigo, Plut. Lyc. Εἰσέπλει εἰς τὸν λιμένα, ubi redditur, In portum invehebatur: [cf. Alex. 73.] Aristot. de Mundo, Εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας. " Ἐσπλέω, Navigo in, Navi intro, " Thuc." [1, 24. 2, 69. 3, 51. " Ad Diod. S. 1, 549." Schæf. Mss.] Εἴσπλοος, ET Εἴσπλους per contr., Adnavigatio, Ingressus navigantis. In VV. LL. Navium accessus, et Locus per quem introëunt naves in portum, e Thuc. " Ἔσπλους τοῦ λιμένος, (4, 8.) " Aditus s. Fauces portus, Introitus, ubi sc. ingre- " diuntur in ipsos naves." [" Thom. M. 331. 685. 687. ad Diod. S. 2, 443." Schæf. Mss.] " Διέσπλους, " Attice pro διείσπλους, Aditus per quem navi intra- " tur. Schol. Thuc. 4. p. 123. διέσπλους a Thuc. " nominari ait τὰ στόματα τοῦ λιμένος, Ostia et adi- " tus portus. Legitur tamen ibi in textu ipsius " Thuc. διάπλους tantum et ἔσπλους." [* Δυσείσπλοος, Strabo 4. p. 279. * Ἐπεισπλέω, Thuc. 6, 2. Xen. Ἑλλ. 1, 1, 5. 12. * Συνεισπλέω, 1, 6, 16.]

Ἐκπλέω, Enavigo, Solvo, Vela facio. Exeo e portu, Dem. Ὅτι δὲ οὐκ εὐπορῶν οὗτος ἐξέπλει ἐνθένδε. Bud. ap. Polyb. ἐκπλεῖν de nave dictum, vertit Erumpere: quo verbo redditur et ap. Thuc. de nave

itidem dictum. Idem Thuc. *ἐκπλεῖν* et *ἐσπλεῖν* inter se opposuit, scribens, (2, 69.) *Μήτ' ἐκπλεῖν μηδένα, μήτ' ἐσπλεῖν*, pro Neminem exire, nec intrare. Quidam interpr. etiam addito dativo Navibus, Neminem exire navibus, nec intrare. Item, *Τοῦ μὴ ἐσπλεῖν Μεγαρεῦσι, μήτ' ἐκπλεῖν μηδὲν*, pro Ne quid importaretur Megarensibus, nec exportaretur. Dicitur ab Eod. (1, 37.) *ἐκπλεῖν ἐπί τινας*, itidemque a Plut., ubi redditur Classem ducere adversus aliquos. At vero (8, 102.) *Ἐκπλεῦσαι ἐς τὴν εὐρυχωρίαν τὰς τῶν πολεμίων ναῦς βουλόμενοι*, exp. *ἐκπλεύσαντες διαφυγεῖν*. Redditur et Venire auxilio, ap. Eund., ubi dativo jungitur, *Τοῖς ἐν τῇ πόλει ἐξέπλευσεν*. Sed hic usus est infrequens. ‖ *Ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν* quidam *ἀνώνυμος* dicit ap. Suid., audaci metaph., pro Mente alienati, et ab ea egressi tanquam e portu, s. statione. Quod posterius in tali metaph. usurpatum legisse mihi videor. Afferuntur autem duo ll. a Suida hoc loquendi genus habentes, quod ex Herod. manasse suspicor utentis ita verbo *ἐκπλώω*, ut suo loco docebo. [" Ad Herod. 429. 472. Conf. c. *ἀποπλέω*, ad Diod. S. 2, 479.: *τῶν φρενῶν*, Kuhn. ad Paus. 212. Toup. ad Longin. 338. Wessel. ad Herod. 276. Valck. ibid." Schæf. Mss.] *Ἔκπλοος*, ET *Ἔκπλους* per contr., Enavigatio, Eruptio: ut *ἐκπλεῖν* redditur Enavigare, Erumpere. Plato Epist. *Ἔκπλους μηδενὶ συγχωρεῖται*. Et accus. *ἔκπλουν* cum verbo *ποιεῖσθαι*, ap. Thuc. non semel, pro Eruptionem facere, Erumpere. Sed *ἔκπλουν ποιεῖται ταχέως* ap. Eund. redditur etiam Repentina eruptione navigat. [* *Δυσέκπλους*, Strabo 1. p. 42. Polyb. 34, 2, 5. * *Ἔκπλοια*, Schol. Ven. Il. A. 434. " Herodian. Epimer. 233." Boiss. Mss.] *Ἀντεκπλέω*, Contra enavigo, Contra s. Vicissim solvo, Solvo tendens adversus aliquem, qui et ipse solvit, Enavigo adversus (aliquos), Enavigando occurro s. prodeo obviam. Redditur etiam Classe obviam exeo navigantibus. Habes ap. Thuc. cum alibi, tum 4, [13.] *Διεκπλέω*, Erumpo per mediam classem hostium, [Thuc. 1, 50. 7, 36. " Aristæn. 2, 23. cf. Bast. Ep. Cr. 270." Boiss. Mss.] UNDE *Διέκπλοος*, ET *Διέκπλους* per contr., Eruptio hujuscemodi, Bud. 351. e Thuc. et Xen. (Ἑλλ. 1, 6, 22.) In VV. LL. e Thuc. (1, 49.) *Διέκπλοι οὐκ ἦσαν*, Eis erumpere non licebat. Ex Eod. *Διέκπλους ἐστὶν αὐτοῖς*, Eis potestas est naves educendi. [* *Ἐπεκπλέω*, unde] " *Ἐπέκπλους*, Enavigatio adversum aliquem, ut *ἐπεκ-* " *δρομή*." [Thuc. 8, 20. * " *Προεκπλέω*, Const. Manass. Chron. p. 30. 83." Boiss. Mss. J. Poll. 1. p. 82. 84.] " *Συνεκπλέω*, Simul enavigo, solvo," [Lucian. 1, 226. 231. 2, 51. " Plut. Sulla 3. Const. Manass. Chron. p. 24. 31." Boiss. Mss. " Demosth. 1187, 22. Lysias 461, 2. 9. 13. 481, 8. Isæus p. 120. *Ὅμως δὲ δεομένων τούτων καὶ συνεξέπλευσα καὶ * συνεδυστύχησα, καὶ ἑάλωμεν εἰς τοὺς πολεμίους*." Seager. Mss. * " *Ὑπερεκπλέω*, Theod. Prodr. Rh. 6. p. 253." Boiss. Mss. * *Ὑπεκπλέω*, Philostr. V. S. 2. p. 603.]

Ἐμπλέω, q. d. Innavigo, ut *ἐμπλέω νηΐ*, Innavigo navi. I. e. Navigo in nave, Navigo intra navem, Vehor nave: ut, *Ἐνέπλεον τῇσι νηυσί*, Herod., nisi forte *ἐνέπλωον* ap. eum potius scr. est, ab *ἐμπλώω*, redditur Navibus vehebantur. At vero ap. Philon. *ἐμπλεῖται* simpliciter pro Navigatur, *Χέρσος θαλαττωθεῖσα μυριοφόροις ναυσὶν ἐμπλεῖται*, Terra mari admisso mersa onerariis navibus navigatur, Bud. ‖ Innato, Fluito, Alex. Aphr. *Ἐμπλέει ἐν τῇ ὑγρᾷ τροφῇ*. [" Wakef. Phil. 901." Schæf. Mss. Aretæus 5, 3. * *Ἔμπλοος*, unde] " *Ἀνέμπλοος ναῦς*, e Nonno (Jo. " p. 76.) pro Navis non navigans, h. e. stans s. qui- " escens; Cui non innavigatur, sc. actu, ut Philoso- " phi loquuntur." [* " *Συνεμπλέω*, Theod. Prodr. 105." Elberling. Mss.]

Ἐπιπλέω, Navigo in, i. e. adversus, Classe invado, s. tendo adversus, Thuc. 1, (50.) *Αὖθις ἀθροισθέντες ἐπέπλεον τοῖς Κερκυραίοις*: (30.) *Ἐπέπλεον οὐδέτεροι ἀλλήλοις*. De ipsis etiam navibus ab eo dicitur. Bud. ab eo poni tradit et pro Invado classe, Hostiliter adnavigo, et pro Applico, Appello: afferens, *Μὴ σφίσιν ἐπιπλεύσαντες οἱ πολέμιοι*, κ. τ. λ. Item, *Ἅμα ἕῳ ἐπέπλεον τῇ Κερκύρᾳ*. Sed et pro Progredi nave, poni ab eo testatur. [" Ad Anton. Lib. 205. Verh., Abresch. Lectt. Aristæn. 197. ad Lucian. 1, 314. Herod. 548. ad Diod. S. 1, 549. Jacobs. Anth. 10, 129. Callim. 1. p. 448. 454. Heyn. Hom. 6, 278. De constr., ad Lucian. 1, 384. T. H. ad Dial. p. 46." Schæf. Mss.] " *Ἐπίπλευσις*, Ingressus navis, *ἐπί-* " *πλευσιν ἔχουσι*, Ingressum tenent, VV. LL. e " Thuc." [7, 36.] *Ἐπίπλοος*, ET *Ἐπίπλους* per contr., Navigatio adversus aliquem hostilis; classis infestæ, Bud. Redditur etiam Incursus navis, classis, Adventus hostilis classis. Alicubi et simpliciter verti potest Incursus, Conflictus: *ἐπίπλουν ποιεῖσθαι*, Thuc. i. est q. *ἐπιπλέειν*, 8, (79.) *Ἐπίπλουν τῇ Μιλήτῳ ἐποιοῦντο*. Apud Eund. dicitur aliquis *ἐπίπλουν ποιεῖσθαι ταῖς ναυσί*, necnon ipsæ *νῆες* itidem. Idem dixit 2, (17.) *Καὶ τῇ Πελοποννήσῳ ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύοντες*. Ubi quidam interpr. Centum navium expeditionem. Quidam liberius etiam, Centum navium classem. Præterea pro Appulsu, necnon pro Progressu navis ab eo poni scribit Bud. [" Villois. ad Long. 156. * *Ἐπίπλους, ἡ*, sc. *ναῦς*, Rostrata navis, Apta ad prælium, ad Diod. S. 2, 443. et Add." Schæf. Mss. Lex. Polyb. *Ἔπιπλος, ὁ*, Schol. Apoll. Rh. 2, 699.] AT VERO *Ἐπίπλοα* ex Herod. (1, 94. 150.) Quæ ad navigationem sunt necessaria. Quæ tamen vox suspecta esse possit: cum etiam Suid. cum NOMINE *Ἔπιπλα*, meminerit tantum VOCABULI *Ἐπίπλεα*, scribens sc. quosdam pro *ἔπιπλα* dicere *ἐπίπλεα*. Nisi forte potius pro *ἐπίπλεα* reponendum putemus *ἐπίπλοα* ap. eum. Scribit autem, bis nominibus *ἔπιπλα* et *ἐπίπλεα*, vocari *σκεύη τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ' οἷον ἐπιπόλαια*. Sed Paus. ap. Eust. affert derivationem huic loco magis convenientem: dicens *ἔπιπλα* esse *κτήματα τὰ μὴ ἔγγαια*, ita enim ibi, non *ἔγγεια*, *ἀλλὰ τὴν κατ' οἶκον κτῆσιν τὴν δυναμένην πλεῦσαι*. Quæ ab Eust. referuntur, postquam dixit *ἐκ τῶν κτημάτων*, quæ circumferebat Menelaus *ἐπὶ νηῶν πλέων*, posse inveniri etymologiam *τῶν ἐπίπλων*. Addit alioqui et ipse alteram illam, scribens, *Καὶ μὴν ἄλλως ἔπιπλα καθ' ἑτέρους, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, τὰ οἱονεὶ ἐπιπολάζοντα ἐν τῷ προφαίνεσθαι*. Latine certe reddi solet Supellex. Quidam vero interpr. et generalius Mobilia bona. Existimo certe illa verba *τὰ μὴ ἔγγεια* s. *ἔγγαια*, nam ET *Ἔγγειος* ET *Ἔγγαιος* dici potest, apte redditum iri, Quæ terra non tenentur: ut cum dicitur a JCtis In rutis et cæsis ea esse, quæ terra non tenentur. [" *Ἔπιπλα*, Bekk. Anecd. 418." Boiss. Mss. " Phryn. Ecl. 148. Thom. M. 353. Brunck. Soph. 3, 511. Diod. S. 2, 585. Bentl. Epist. ad Hemst. p. 85. ad Corn. Nep. p. 77. Staver., Toup. Opusc. 2, 162. Emendd. 3, 18. 4, 496. Koen. ad Greg. Cor. 245. Lex. Herod. 174. *Ἐπίπλοα*, Koen. l. c." Schæf. Mss.] ITEM *Ἔπιπλον* sing. num. ex Isæo affert Harpocr., quem vide, necnon J. Poll., et Hes. [" Kuhn. ad Paus. 64. Toup. Emendd. 3, 18. ad Lucian. 1, 364." Schæf. Mss.] ‖ *Ἐπιπλέω*, sicut *ἐμπλέω*, Innato, Fluito: ut *ἐπιπλέον ἔλαιον*, Diosc. Sic, *Ἡ χολὴ ἐπιπλέουσα τῷ κύτει τῆς γαστρός*, Alex. Aphr. Ab hac autem verbi *ἐπιπλέω* signif., aut, si mavis, ab *ἐπιπλέω*, quatenus hanc signif. habet, est ap. Medicos, NOMEN *Ἐπίπλοος*, [Herod. 2, 47.] e quo per contr. *Ἐπίπλους*. [" Heyn. Hom. 5, 461." Schæf. Mss. Athen. 106. Rufus p. 63.] Pro quo dicitur et neutro genere *Ἐπίπλοον* AC *Ἐπίπλουν*, pro eo quod a Latinis appellatur Omentum. [Lobeck. Phryn. 142.] *Ἐπίπλοον* s. *Ἐπίπλουν*, inquit Gorr., Omentum, Pars membranosa, dupla, pluribus nervis, arteriis venisque intexta, intestinis incumbens. Id, secto peritonæo, primum venit in conspectum. Ac primo quidem obtutu nuda simplexque membrana apparet: sin totum ejus corpus contempleris, multis præterea venis, arteriis, nervis, plurimoque etiam adipe eam constare deprehendes. Aliquanto post, Ita instructum omentum reti non est absimile; proindeque ET *Γαγγαμὼν* ET *Σαγήνη* a plerisque dictum fuit. Nascitur a peritonæo, duplumque est, tunicis sc. duabus constans densis, tenuibus, sibique incumbentibus, nec usquam secum unitis: e quo peræ aut

marsupio Gal. ipsum comparavit. Dorso, ad undecimam thoracis vertebram, et jecinoris cavo, et ventriculi fundo, et duodeno intestino, et lienis et colo ligamentis adhæret: reliquis autem intestinis prætenditur et quodammodo ἐπιπλέει, Innatat, unde et nomen illud habet. Usus ejus maximus est ut ventriculum etc. [*Ἐπιπλοοκομιστὴς, Gal. 4, 136.] Ἀντεπιπλέω, Vicissim navigo adversus (aliquem). Ἐπιπλέω adversus τὸν ἐπιπλέοντα. De hujus autem ἐπιπλέω signif. paulo ante dictum fuit. [Thuc. 1, 50. * Προσεπιπλέω, J. Poll. 1. p. 83. ult. * Συνεπιπλέω, Dem. 1224.]

Καταπλέω, q. d. Navigando descendo, e mari sc. in terram, Navi devehor in terram, Appello in portum. Oppositum τῷ ἀναπλέω, ut in eo dictum fuit. Herodian. 3, (9, 14.) Καταπλέων γὰρ ὁ στρατὸς ναυσὶ πολλαῖς, οὐκ εἰς ἃς ἐβούλετο Ῥωμαίων ὄχθας κατηνέχθη. Apud Demosth. Bud. καταπλεύσας vertit etiam Regressus. A Theophr. πυρὸς quoque dicitur καταπλεῖν, C. Pl. 4, (9, 5.) Καταπλέοντος Ἀθήναζε πυροῦ, ubi redditur, Frumenti quod Athenas navigio vehitur. B [" Boiss. Philostr. 445. ad Charit. 702. Huschk. Anal. 241. Villois. ad Long. 108." Schæf. Mss.] Κατάπλοος, ὁ, ET Κατάπλους per contr., Navigatio qua descendimus s. devehimur aliquo, Appulsus. Apud Lucian. κατάπλους inscribitur quidam Dialogus, in quo introducuntur umbræ navigantes ad Inferos, vel potius Navi aut navigando descendentes, si vim verbi spectemus. || Locus ad quem appellimus, s. applicamus. I. e. Portus. Bud. in Ann. in Pand. e Polit. [" Heyn. Hom. 6, 535. ad Lucian. 1, 620. Villois. ad Long. 108. 156. Alciphr. 134. * Ἐπικαταπλέω, ad Charit. 701. Diod. S. 2, 134." Schæf. Mss. * Προκαταπλέω, Polyb. 1, 21, 4.]

Παραπλέω, Præternavigo, Prætervehor, Oram lego. Interdum sine adjectione, interdum cum accus. ut Παραπλέων τὴν χώραν, Plut. Et cum accus. τὰς πόλεις ap. Thuc. A quo et ipsæ νῆες (1, 61.) dicuntur παραπλέουσαι. In VV. LL. redditur et Obeo, a Bud. Trajicio. Thuc. (1, 111.) Παρέπλευσαν ἐς Σικυῶνα. [" Valck. Phœn. p. 79. Abresch. Lectt. Aristæn. 75. C Ammon. 113. ad Charit. 283. ad Herod. 736. Villois. ad Long. 108. Koen. ad Greg. Cor. 227. Thom. M. 687." Schæf. Mss. * Παραπλευστέος, Strabo 8. p. 539. * Δυσπαράπλευστος, 16. p. 1123.] Παράπλοος, ET Παράπλους, ὁ, Præternavigatio, Trajectus: ut παραπλέω a Bud. redditur etiam Trajicio. Thuc. 2, (33.) Σχόντες δὲ ἐν τῷ π. ἐς Κεφαλληνίαν, καὶ ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς κ. τ. λ. Idem 1, (44.) cum gen. Ἅμα δὲ τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς ἐφαίνετο αὐτοῖς ἡ νῆσος ἐν παράπλῳ κεῖσθαι, Simul autem videbatur eis insula commode sita esse in trajectu Italiæ et Siciliæ. [" Bergler. Alciphr. p. 40. Toup. Opusc. 2, 163. Diod. S. 1, 205. Thom. M. 687." Schæf. Mss. * Δυσπαράπλους, Diod. S. 3. p. 124, 18. * Εὐπαράπλους, Strabo 17. p. 1195.] Ἀντιπαραπλέω, Vicissim præternavigo, s. potius, Adversus hostem tendens præternavigo, prætervehor, Schol. (Thuc. 2, 83.) εἰς ἀντιπαράταξιν. Redditur alioqui E regione præternavigo, s. prætervehor. "Συμπαραπλέω, Simul ad-" navigo," [" Diod. S. 14, 21. Plut. Demetrio 19." D Boiss. Mss.]

Περιπλέω, Circumnavigo, Navigando obeo, s. ambio. Bud. ap. Dem. (1187.) Περιπλεῦσαι Πελοπόννησον, vertit etiam Classe circumdare. De h. v. lege Schol. Thuc. 245. Et pass. Περιπλέομαι, unde περιπλευσθῆναι habes e Schol. Thuc. in Περίπλους. [" Fischer. ad Palæph. 142. Abresch. Lectt. Aristæn. 75. Ammon. 113. ad Herod. 484. 521. Thom. M. 687. Plut. Alex. 177. Schm." Schæf. Mss.] Περίπλοος, ET Περίπλους, Circumnavigatio, Thuc. 8, (4.) Ὅπως αὐτοῖς ἀσφάλεια ταῖς σιταγωγοῖς ναυσὶν εἴη τοῦ περίπλου. Item ἐκ περίπλου, Per circumnavigationem, Circumnavigando. || Interdum adjective, ut περίπλους γῆ, Thuc. 2, (97.) Αὕτη περίπλους ἐστὶν ἡ γῆ τὰ ξυντομώτατα, ἢν ἀεὶ κατὰ πρύμναν ἵστηται τὸ πνεῦμα, νηΐ στρογγύλῃ, τεσσάρων ἡμερῶν καὶ ἴσων νυκτῶν, Schol. δυνατὴ περιπλευσθῆναι, Circumnavigari potest quatuor dierum totidemque noctium spatio. At vero de Περίπλοια dicendum erit in Περιπόλια. [" Herod. A 482. Thom. M. 687. Adj., Wakef. Phil. 1450. Huschk. Anal. 230. Jacobs. Anth. 8, 400. 9, 144. 10, 374. Sturz. Dial. Alex. p. 53., fallitur." Schæf. Mss. * Ἀντιπεριπλέω, Strabo 1. p. 11.] " Ἐκπεριπλέω, Circumnavigo, Arrian. 6, (28, 9.) Ἐκπεριπλεύσας τὸν κόλπον τὸν Περσικόν :" [4, 7, 9. 5, 5, 1. * Ἐμπεριπλέω, Joseph. B. J. 3, 9, 9. * Συμπεριπλέω, Appian. B. C. 5. p. 727. "Vita Homeri c. 8." Elberling. Mss.]

Προπλέω, q. d. Prænavigo, Prior navigo, In navigatione priorem locum s. primum obtineo, In navigatione antecedo. Potest vero et simpliciter reddi Antecedo, de navi dictum, ut vertit Bayf. ap. Polyb. (1, 53, 9.) Ἀνήγγειλαν οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι. UNDE Πρόπλοος ET Πρόπλους adjective: ut πρόπλοι νῆες, Naves quæ antecedunt, Quæ præmitti solent ad explorandum: unde non solum Præcursoriæ naves, sed et Exploratoriæ quidam interpr., ut Thuc. 6, (46.) Αἱ δὲ ἐκ τῆς Ἐγέστης τρεῖς νῆες, αἱ πρόπλοι παραγίνονται τοῖς Ἀθηναίοις, Tres naves, quæ explorandi causa præmissæ erant, Bayf. [" Ad Charit. 698. ad Diod. S. 2, 443." Schæf. Mss. * Περιπροπλέω, Polyb. 1, 46, 11.]

Προσπλέω, Adnavigo. Et Προσπλέουσαι νῆες, Adventantes naves, Thuc. 1. Κατιδόντες εἴκοσι ναῦς Ἀθηναίων προσπλεούσας: [cf. 1, 47. 2, 30. Lucian. 2, 102. "ad 1, 306." Schæf. Mss. * Πρόσπλοος et * Πρόσπλους, Adnavigatio, Appian. B. C. 14. p. 648. * Ἐπιπροσπλέω, Strabo 1. p. 100.]

Συμπλέω, q. d. Connavigo, Una navigo, Simul cum alio navigo, Navigationis socius sum, [Eur. Iph. T. 600. El. 1355. Iph. A. 102. Herc. F. 1225. Hel. 1073. "Appian. B. C. 5. p. 727." Kall. Mss.] Σύμπλοος, ET Σύμπλους adjective, Qui navigat una, Navigationis socius, [" Hetruscus Epigr." Schæf. Mss. "Item substantive, Herod. 2, 115. Τοὺς σοὺς συμπλόους, et sic Idem alibi." Schw. Mss.] E QUO, Σύμπλοια, q. d. Connavigatio, Navigationis societas: ut ὁμόπλοια. Συμπλοϊκὸς, adj. q. d. Connavigatorius: Συμπλοϊκαὶ φιλίαι, Aristot. Eth. 8, (12.) q. d. Connavigatoriæ amicitiæ. I. e., quales esse solent inter simul navigantes, s. inter navigationis socios.

"Ὑπερπλέω, Supernavigo," [" Theod. Prodr. Rhod. 6. p. 253. (394)" Boiss. Mss.]

"Ὑποπλέω, q. d. Subnavigo. Apud Act. Apost. " (27, 4.) cum accus. redditur etiam Sublegere: de " cursu obliquo, ob ventum adversum." [Dio Chrys. 1. p. 111. τὰ κήπη τὴν σχεδίαν. " Jacobs. Anth. 8, 364." Schæf. Mss. * Ὑπόπλους, Plato Crit. p. 54 = 115.]

¶ Πλώω Poëtice pro πλέω, Navigo, Od. E. (240.) τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. Ex Eod. affertur et ἔπλωσε, quo utitur Herod. quoque. Et imperativus modus, πλώετε, Navigate, ex Apoll. Rh. (2, 348.) || Interdum Nato, Fluito, Il. Φ. (302.) Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν Πλῶον, καὶ νέκυες. E Luciano quoque affertur πλώουσα pro Natans. [Herod. 1, 24. 4, 148. 156. 8, 23. " Pierson. ad Herodian. 460. Toup. Opusc. 1, 369. ad Charit. 249. Koen. ad Greg. Cor. 227. Wessel. Diss. Herod. 154. ad p. 350. 445. D 449. 452. 585. 591. 623. 630. 639. 662. 664. 675. Crinagor. 30. Diodor. Sard. 6. Ἔπλων, Heyn. Hom. 4, 547. Epigr. adesp. 185. ἔπλων δ' ὅτ' ἔπλωεν ἐκεῖνος. * Πλόω, Pierson. l. c." Schæf. Mss.]

Πλώϊμος, ὁ, ἡ, Navigabilis, Navigationi aptus, s. idoneus: ut πλώϊμοι νῆες ap. Thuc. non semel, necnon ap. Dem., Navigationi aptæ naves (s. idoneæ, vel habiles,) Quæ navigationem ferre possunt. Dicuntur enim aliquando πλώϊμοι, quæ non prorsus mutilæ sunt, ita ut nullus earum esse possit ad navigationem usus. || Sed et θάλαττα dicitur πλώϊμος, Mare navigabile: ut καὶ πλώϊμος θάλαττα ἐκ τῶν Διονυσίων. || At, Πλωϊμώτερα ἐγένετο παρ' ἀλλήλους, Thuc., q. d. Navigabilius fuit, ad verbum, Navigabiliora fuerunt, pro Navigationis major facultas fuit, Liberior fuit ultro citroque navigatio. [" Cattier. Gazoph. 47. H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Πλωΐμων δὲ γενομένων, Dionys. H. 1, 160." Schæf. Mss.] Sed legitur ETIAM Πλοΐμος cum ο in prima, cum alibi, tum ap. Dem.: item ap. Hes., et Suid., qui

affert ETIAM Πλοϊκὴ θάλασσα tanquam i. significans q. πλόϊμος θάλασσα. Sic non solum πλωΐζομαι, sed et πλοΐζομαι. [* " Πλοϊκῶς, * πλοήσας. Εὐθὺ πλοήσας, Schol. Ven. Il. B. p. 80. Cod. εὐθὺ πλοϊκῶς. Corr. εὐθυπλοηκώς." Bast. de VV. Nihili vel Dub. ad calcem Scap. Oxon. Πλόϊμος, Themist. p. 83. Herodian. Epimer. 113. Πλόϊμος, ὁ ἄνεμος — πλώϊμος, ὁ κωπηλάτης. * " Εὐπλόϊμος, i. q. εὔπλωτος, Hes.: Πολλὰ δ' εὐπλοΐμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον, Archilochus ap. Schol. Apoll. Rh. 1, 824. Liebel., al. εὐπλοκάμου." Schn. Lex. Suppl.]

Πλώσιμος, ὁ, ἡ, Navigabilis, ut πέλαγος οὐ πλώσιμον, pro ἀδιάβατον, e Soph. (Œd. C. 663.) affert Suidas, quem vide, [" Diogen. 6, 78." Wakef. Mss.]

Πλωτὸς, Navigabilis, Qui navigari potest: πέλαγος, Philo de Mundo, Mare navigabile. At πλωτὴ νῆσος ap. Hom. varias habet expp., quas lege ap. Eust. [cf. Herod. 2, 156.] || Interdum Natatilis, ut τὰ πλωτὰ ζῶα eid. Philoni, Natatilia animalia, quæ et Aquatilia dicuntur. Peculiariter autem sunt DICTÆ Πλωταὶ, Anguillæ quædam in Sicilia, SICUT Κωπαΐδες in Bœotia, Flutæ, Latine. Vide J. Poll., et Plin. item Macrobium, qui eas in summo supernare dicit. Meminit vero et murænarum, quæ Flutæ dicantur, quod in summa aqua præ pinguitudine fluitent. [Athen. p. 4. Columella 8, 17. Schneider. Hist. Lit. Piscium p. 45.] Invenitur etiam SCRIPTUM Πλῶται: quam scripturam non probo. AT VERO Πλῶτες, Mugiles pisces, κεστρεῖς, tanquam a sing. NOMIN. Πλὼς, cujus gen. sit πλωτός. Vide Athen. (307.) et Eust. [Opp. 'A. 2, 196. 3, 63. Schneider. Hist. Lit. Piscium p. 78. " Πλωτὸς, Toup. Opusc. 1, 224. 2, 60. ad Charit. 494. Wessel. Ind. Diod. S., Musgr. Iph. A. 1072. Jacobs. Anim. 315. Anth. 6, 91. 429. Leon. Tar. 12. Archias 6. Paul. Sil. 61. Πλωταὶ, Heyn. ad Apollod. 194. Brunck. Phil. 1093. Πλωτὰ, Pisces, Toup. Opusc. 1, 15. * Πλωτάρχης, ad Diod. S. 2, 469. Manetho 1, 324. * " Πλωτόρσιος δρόμος, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 121.?" Boiss. Mss.] Ceterum nomini πλωτὸς est CONTR. Ἄπλωτος, Innavigabilis. [" Appian. 1, 789." Wakef. Mss. * Δύσπλωτος, Anal. 3, 235. * Εὔπλωτος, 2, 113. * " Παλίμπλωτος, Renavigans, Lycophr. 1431. φυγή. * Στρατόπλωτος ῥήτρα, Comitium classi imperans, 1037." Kall. Mss.]

Πλώτωρ, ορος, ὁ, Navigator. Interdum Natator. ITEM Πλωτὴρ pro eod. Musæus πλωτῆρα vocavit Leandrum, i. e. Natatorem. Aristoteli autem πλωτὴρ est Nauta, scribenti Polit. 3. Τῶν δὲ πλωτήρων ὁ μὲν ἐστιν ἐρέτης, ὁ δὲ κυβερνήτης, ὁ δὲ πρωρεύς. Sic et alibi. [Vector, Aristoph. 'Εκκλ. 1087. " Wakef. Herc. F. 1107. Phil. 901. Jacobs. Anth. 11, 226. ad Diod. S. 2, 469. ad Charit. 252. Valck. Diatr. 240. ad Lucian. 1, 341." Schæf. Mss. Opp. 'A. 5, 200. * Ὁμοπλωτὴρ, 1, 208.]

Πλωτικὸς, Navigationi aptus, vel Natationi. Apud Plut., Qui nauticæ rei dat operam, vel ejus studiosus est. Vel etiam, Qui artem nauticam exercet. Item pro Mercatore, in Axiocho, qui falso Platoni ascribitur. In VV. LL. Navicularius. [" Athen. 1, 16." Schæf. Mss. Plut. 6, 96. 8, 492.]

[* Πλωτεύω, Navigo, Polyb. 16, 29, 11. Orac. Sibyll. p. 632. * Πλωτάζω, unde * " Ἀναπλωτάζω, Remeo, quasi fluctuans, Clem. Alex. 158(=187.) πρὸς ἐρυγήν." Kall. Mss.]

Πλωὰς, άδος, ἡ, q. d. Natatilis, Avis genus a natando sic dictæ. In VV. LL. Avis genus natatilis, e Suida: qui tamen habet duntaxat, εἶδος ὄρνιθος. AT VERO Πλωϊάδες νεφέλαι in iisd. ex Aristoph., Natantes nubes, et quæ crebro circumferuntur. [Plut. 7, 173. " Πλωὰς, Heyn. ad Apollod. 195. 365. Ruhnk. Ep. Cr. 211. Voss Myth. Br. 1, 211. Brunck. Apoll. Rh. 92. Phil. 1093. * Πλοὰς, ibid. T. H. ad Plutum p. 56." Schæf. Mss.]

Πλωῒς, ίδος, ἡ, Natatilis, sicut et proxime præcedens πλωὰς, Apoll. Rh. (2, 1053.) Πλωΐδας ὄρνιθας Στυμφηλίδας ἔσθενε λίμνης Ὤσασθαι, ubi annotatur, πλωΐδας dictas esse διὰ τὸ τῇ λίμνῃ τῆς Ἀρκαδίας νήχεσθαι. [" Ad Diod. S. 1, 258. Brunck. Apoll. Rh. 92." Schæf. Mss.]

Ἀναπλώω, pro ἀναπλέω. In VV. LL. Ἀναπλώειν, Solvere classem, Renavigare, Remeare. Sed ibi cum o bis habetur, quæ scriptura mendosa est. [Herod. 1, 78. 2, 93. 119. 4, 89. " Opp. 'A. 1, 343." Wakef. Mss. * Ἀνάπλωτος, unde * Δυσανάπλωτος, Strabo 5. p. 340. * Ἐπαναπλώω, Herod. 8, 9. * Ἀποπλώω, 5, 115. 8, 14. 25. 74. Orph. Arg. 506. " Wessel. Diss. Herod. 154. Koen. ad Greg. Cor. 227." Schæf. Mss.] Διαπλώω, pro διαπλέω, Apoll. Rh. (2, 629.) ἁλὸς κρυόεντα κέλευθα Νηῒ διαπλώειν. Et metaph. διαπλώσας βίον, Qui vitæ cursum confecit, q. d. vitæ navigationem confecit, vitam transmisit. Nam hoc verbum de navigantibus dicitur, sicut et cursus interdum. [" Jacobs. Anth. 7, 74. 8, 66. Cattier. Gazoph. 71. Toup. Opusc. 1, 15. Emendd. 2, 222. ad Herod. 422. 558." Schæf. Mss. * Εἰσπλώω, unde] " Δυσείσπλωτος, In quem navigari " s. nave intrari ægre potest, Ægre patens navibus," [Schneidero susp.] Ἐκπλώω, i. q. ἐκπλέω, Enavigo. Apud Herod. ἐκπλῶσαι metaphorice, cum gen. φρενῶν, item genitivo νόου, præcedente præp. ἐκ, de iis qui mente sunt alienati. Legitur enim ap. eum, Πῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν; item Ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Sic autem VERBUM Ἐκπλεῦσαι cum gen. φρενῶν quidam ἀνώνυμος usurpat ap. Suid., Herodotum imitari volens, opinor, ut suo docui loco. [Ἐκπλώω, Herod. 1, 29. 2, 44. 93. 152. " Wessel. Diss. Herod. 154. ad p. 429. 444. 449. 661. Koen. ad Greg. Cor. 227.: τῶν φρενῶν, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 44. 242. Hipp. p. 206. ad Herod. 276. Wessel. Diss. 151." Schæf. Mss. * Ἐκπλόω, Arrian. Ind. 20, 10. 22, 4. 29, 7. 43, 11. * Δυσέκπλωτος, Schol. Thuc. 3, 2.] Διεκπλώω, i. q. διεκπλέω, sicut ἐκπλώω, i. q. ἐκπλέω, [Herod. 2, 29. 4, 43. 89. * Συνεκπλώω, 1, 5. * " Ἐμπλώω, Nicander 'A. 425." Wakef. Mss. * Ἐνιπλώω, Opp. 'A. 1, 260. * Ἐξεμπλώω, unde * " Ἐξέμπλωτος, Eust. in Od. p. 1436." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Ἐπιπλώω, q. d. Supernavigo: ἐπιπλώειν πόντον, q. d. Supernavigare mare, i. e., Navigare super mare, pro Navigare mare. Apoll. Rh. (1, 549.) Πόντον ἐπιπλώεσκον, Navigabant mare. Il. (Γ. 47.) Πόντον ἐπιπλώσας, ubi reddi etiam potest Emensus mare. Pro quo participio ἐπιπλώσας, legitur ETIAM Ἐπιπλὼς, Il. Z. (291.) ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον. Similis autem vel potius idem omnino est usus VERBI Ἐπιπλέω, Od. O. (473.) ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. || Interdum ἐπιπλώω, Navigo adversus: Ἐπιπλώοντές σφι, Herod. [cf. 8, 9. 10. " Ἐπιπλώω, Ἐπίπλωμι, Pierson. ad Herodian. 460. ad Herod. 445. 623. 630. 649. Heyn. Hom. 4, 695. 5, 255. Ἐπιπλὼς, 7, 320." Schæf. Mss.] " Καταπλώω, Ionice pro καταπλέω, Navi " deferor s. devehor: unde particip. aor. 1. κατα- " πλώσας, ap. Herod. 1," [2. 2, 93. * Μεταπλώω, Opp. 'A. 3, 427.] " Παραπλώω, Ionice i. q. παρα- " πλέω, Prœternavigo, Navi prætervehor: unde " παραπέπλωκε ταῦτα, et partic. aor. 1 παραπλώσας." [Herod. 4, 99. Od. M. 69.] " At Παραπλώζειν ap. " Hes. παρὰ τὴν ὁδὸν ἵστασθαι ἢ ἰέναι." [" * Παράπλωμα, Photius c. 284." Schæf. Mss.] Περιπλώω, Circumnavigo, [Herod. 4, 43. 44. 6, 115. * Ἐκπεριπλώω, Arrian. Hist. Ind. 20, 1. 21, 7. 22, 6. * Προπλώω, Herod. 5, 98.] Προσπλώω, ut προσπλέω, Adnavigo, [" ad Herod. 482. 622." Schæf. Mss.] UNDE Προσπλωτὸς, quod tamen redditur in VV. LL. Navigabilis. Ac certe Adnavigabilis aliam signif. formam haberet quam Navigabilis, pro Eo sc. ad quem adnavigari potest. [Herod. 4, 47. 71. * " Συμπλώω s. * Συμπλῶμι, Antiphil. 42." Schæf. Mss. * Ὑπερπλώω, unde * Ὑπερπλωτὴς, Gl. Supervaganeus. * " Ὑποπλώω, Jacobs. Anth. 8, 364. Antiphil. 23." Schæf. Mss.]

At vero a TH. Πλῶμι, Navigo, EST Ἔπλων, Navigavi: SICUT Ἐξέπλων, cujus pluralis ἐξέπλωμεν ap. Apoll. Rh. (2, 645.) πέτρας Πληγάδας ἐξέπλωμεν, a them. COMP. Ἐκπλώω, Enavigo. ITEM Ἐπέπλων a COMP. Ἐπιπλῶμι. Hesiod. (Ἔργ. 2, 268.) νηΐ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον. Secunda persona ἐπέπλως ap. Hom. Ita enim malo quam ex ἐπέπλωσας deducere, cum ἐπέπλων non possit dici itidem esse pro ἐπέπλωσα: licet alioqui illud ἐπιπλὼς, quod habes in Ἐπιπλώω, esse putetur ex ἐπιπλώσας, non ab ἐπιπλῶμι.

INVENITUR ET Πλωΐζω, Suid. habet ETIAM Πλώζω, ac frequentius pass. Πλωΐζομαι, pro Navigo. Bud. πλωΐζεσθαι e Thuc. ac Strab. affert et pro Dare operam rei nauticæ. Utitur et Lucian. (1, 567.) Activa autem vox extat ap. Hesiod. Ἔργ. (2, 252.) Πλωΐζεσκεν νηυσὶ, Navigabat. SED ET Πλοΐζομαι legitur ap. Polyb. (4, 47, 1. 5, 88, 7. 89, 8.) ET Πλοΐζω ap. Suid., quod exp. πορεύομαι. [" Πλωΐζω, Πλοΐζω, de quovis itinere, Toup. Opusc. 1, 363. Πλωΐζομαι, Πλοΐζομαι, ad Lucian. 2, 69. Πλοΐζω, Πλώζω, Πλῴζω, Valck. ad Röver. p. 68. * Πλοάζω, Heyn. Hom. 8, 135." Schæf. Mss. " Πλοΐζομαι, Clem. Alex. 654." Kall. Mss. * Διαπλοΐζω, Lobeck. Phryn. 614. " Anna C. 180. 207." Elberling. Mss. * Διαπλωΐζω, unde * Διαπλώϊσις, Nicet. Annal. 10, 6.]

ΠΛΟΙΟΝ, τὸ, Navigium. Differt πλοῖον a nave: unde πλοίοις καὶ ναυσὶ, Thuc. (4, 116.) p. 158. Idem, Πλοῖα καὶ ὁλκάδες, (6, 44.) p. 212. Et (4, 118.) p. 159. Πλεῖν μὴ μακρᾷ νηῒ, ἄλλῳ δὲ κωπήρει πλοίῳ ἐς πεντακόσια τάλαντα ἄγοντι μέτρα. Idem dicit πλοῖα λεπτὰ, et μικρά. A Theophr. πλοῖα distinguuntur a triremibus. At Gramm. quidam magnitudine tantum differre putarunt, alii forma. Vide Ammon. et Eust., qui et tradit ignotam fuisse Homero hanc vocem. [" Ad Charit. 317=674. ad Herod. 459. 505. Ammon. 98. Eran. Philo 171. ad Xen. Eph. 172. ad Diod. S. 1, 604. Inprimis Navis oneraria, ad 665. Πλοῖά τε καὶ τριήρεις, Plato Hipp. 161. Πλῶϊον, Koen. ad Greg. Cor. 278." Schæf. Mss. * Πλοιοειδής, Schol. Aristoph. Ἱππ. 759. Eust. Od. M. 387. * Πλοιοφόρος, Gl. Naviger.] " Ἄπλοιοι, Hesychio οἱ μὴ δυνάμενοι πλέειν. Sonat tamen potius Destituti navigio; nam οἱ μὴ δυνάμενοι πλέειν dicuntur ἄπλοι." DIMIN. Πλοιάριον, Navigiolum, Xen. Ἑλλ. 4, (5, 17.) || Item Calceamentum muliebris genus, J. Poll. [et Phot.]

" ΠΛΕΙΑΣ, άδος, ἡ, Pleias, Sidus est quod Lat. " Virgilias vocant. Proclus πλειάδα nominari scribit " Stellas in tergore tauri sitas, numero sex: Plin. vero " in cauda tauri eas collocat, et septem esse scribit: " 2, 41. qui numerus receptior est: unde et Poëtarum illa πλειὰς ap. Lycophr. Schol. septemplex " est, h. e. septem poëtas insigniores, qui uno tempore floruerunt, continens, sc. Theocr., Bucolicorum Auctorem, Aratum, qui Phænomena scripsit, " Apollonium, qui Argonautica, Æantidem, Philicum, Homerum juniorem, Tragicum, et Lycophronem. Quidam τὰς πλειάδας vocarunt etiam πελειάδας, ὁμωνύμως ταῖς πελειάσι περιστεραῖς, ut supra " ex Athen. docui: quem consule l. 9. si plura " requiras. A Poëtis eædem πλειάδες dicuntur " ETIAM Πληϊάδες, Ionice resoluta diphthongo, Il. " Σ. (486.) Πληϊάδας θ' ὑάδας τε τό, τε σθένος Ὠρίωνος, Hesiod. Ἔργ. 2, (1.) Πληϊάδων ἀτλαγενέων " ἐπιτελλομενάων. De hoc Pleiadum s. Virgiliarum " sidere vide et Gell. 13, 9." " Πληϊάδες, dicuntur " αἱ πλειάδες, ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Πληϊόνης, auctore Hes. Ionicam vero hæc dialysin habent: " dicitur enim Πληϊὰς pro Πλειὰς, et Πληϊόνη pro " Πλειόνη, a πλειών: de quibus vide Schol. Hesiod. Vide et Πλειάς." [" Πλειὰς, Πλειάδες, Heyn. ad Apollod. 682. Toup. in Schol. Theocr. 219. Koen. ad Greg. Cor. 131. Græv. Lectt. Hes. 550. Musgr. Hel. 1505. Jacobs. Anth. 6, 396. 437. 7, 40. ad Diod. S. 2, 459. Poëtarum, Toup. Opusc. 1, 398. Tragicorum, 547. Πελειάδες, Theocr. 203. Harl. Πληϊὰς, ad Charit. 776. Antip. Sid. 8. 51. Menses Ægypt. Epigr. adesp. 318." Schæf. Mss. " A πλέω, Navigo, quia hoc sidere oriente navigatio incipiebat, occidente desinebat." Ernesti. " Πληϊάδες stellæ ἀπὸ τοῦ πλείστου, A pluralitate, vocatæ sunt, Greg. M. Mor. 29, 27." Gataker. Mss.]

" Πλειὼν vero oxytonws dicitur ὁ ἐνιαυτὸς, a Pleiadibus, ut quæ sua revolutione ipsum τὸν ἐνιαυτὸν " compleant, teste Theone ap. Arat.: Schol. Hesiodi, " Jo. Tzetzes, τὸν χρόνον vocari πλειῶνα auctor est, " etiam ipse vel a pleiadibus, quippe quod ex ortu " et occasu earum compleatur, vel ἀπὸ τοῦ πάντα " πληροῦν, vel ἀπὸ τοῦ ἐκ πολλῶν συνεστηκέναι καὶ " εἰς πολλὰ διῃρῆσθαι, ut sunt anni tempora, menses, " dies, noctes, horæ, minuta. Utitur vero hoc vocab. Hesiod. Ἔργ. 2, (235.) Ibi enim cum dixisset, " αὐτὰρ ἐπὴν δὴ Πληϊάδες θ' ὑάδες τε τό τε σθένος " Ὠρίωνος Δύνωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι " Ὡραίου, subjungit, πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος " εἴη: monens vel tempus esse observandum accommodum ad eam rem, vel, si ista observentur et suo " tempore fiant, annum fore prosperum: ut et Proclus exp. ὁ ἐνιαυτὸς ὅλος ἁρμόδιος ἔσται." [" Toup. Opusc. 1, 362. 415. ad Il. K. 48. ad Charit. 737. Jacobs. Anth. 8, 23." Schæf. Mss. * Πλεῖμμα, Annus, Dorica Inscr. Gruter. p. 216. πλείμματος πράτου. Vide Schn. Lex.]

ΠΛΗΘΩ, Impleo, Repleo, Phocyl. (154.) καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς, Frugibus implent areas. Pass. πλήθομαι, Impleor, Repleor. Il. P. (211.) πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς Ἀλκῆς καὶ σθένεος: Od. Δ. (705.) T. (472.) τὼ δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πλῆσθεν. Sic Thuc. Πλησθὲν δάκρυσι τὸ στράτευμα, Impletus lacrymis exercitus, nisi quis malit Plenus fuit: quam signif. dabo mox et activæ voci Πλήθω. Quod vero Plato Pol. 9. dicit, Μέθης πλησθὲν, Cic. vertit, Cum sit immoderato tumefacta potu. Sed et activa signif. verbum medium usurpatur ab Hom., Od. Ξ. (87.) Πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστοι, i. e. πληρώσαντες, γεμίσαντες, Cum naves suas replevissent, Impletis navibus suis. Itidem P. (603.) Πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας. " Πλησαίατο, Ionice pro πλήσαιντο, a πίμπλημι s. πλήθω," [Od. T. 198.] || Πλήθω neutraliter quoque ponitur pro Plenus sum, Il. Σ. (484.) Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα σελήνην τε πλήθουσαν. Item cum gen. Hesiod. (Ἔργ. 1, 305.) βιότου πλήθουσι καλιαί, Domus refertæ sunt opibus et copiis ad vitam sustentandam necessariis. Itidem Plut. Fabio, Δρυμοὺς νεκρῶν πλήθοντας, Saltus defunctorum cadaveribus refertos. Item ἀγορὰ dicitur πλήθειν et πανήγυρις, ut Lat. Frequens esse. Magis autem ad verbum ex Horatio Differtum forum. Synes. Ep. 3. Ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναβιβασαμένη τὸ ὀρεικὸν, πληθούσης τῆς ἀγορᾶς, ἅπασι τοῖς παρασήμοις ἐπόμπευεν, Lucian. (1, 833.) Πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν. Necnon fluvii ac maria πλήθουσι, ut ap. Virg. Plena flumina. Sed πλήθω tunc reddi potest etiam Inundo. Il. Λ. (492.) Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι, Hesiod. Ἀ. (478.) ἄναυρος Ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων: (314.) Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. " Πέπληθε, Repletus, Plenus est, Nonn." [Jo. p. 4, 23. χάριτος.] Ceterum quod ad πλήθω activum attinet, putatur a πλάω derivatum esse, unde et πίμπλημι, ut ἵστημι a στάω, sicut νήθω a νέω, πρήθω a πράω, unde et πίμπρημι. [" Reiz. ad Arist. Pol. 44. ad Diod. S. 1, 218. 2, 7. 198. ad Herod. 474. Toup. Opusc. 2, 75. Valck. Diatr. 53. 184. Wakef. S. Cr. 1, 55. 5, 105. Ion. 1188. ad Charit. 627. Musgr. Hel. 1586. Jacobs. Anim. 176. Anth. 7, 146. 156. 8, 163. 11, 229. Crinag. 22. Bianor 5. Leon. Alex. 11. Porson. Or. 54. Heyn. Hom. 5, 455. 7, 523. De tempore, Koppiers. Obs. 94. De luna, ad Charit. 341. Conf. c. πληθύω, ad Dionys. H. 1, 411. De constr., Eldik. Suspic. p. 10, Jacobs. Anth. 11, 209. Cum dat., ad Charit. 296. Heyn. Hom. 8, 18. Πλήθω μόρον, Jacobs. Anim. in Eur. p. 15. Πέπληθε, Anth. Proleg. 56. Πεπληθὼς, Plenus, cum dat., Theocr. 22, 38. cum gen., Jacobs. Spec. p. 6. Πλήθουσα ἀγορὰ, Græv. Lectt. Hes. 561. Ernest. Ind. ad Xen. Mem. v. Ἀγορὰ, Wessel. ad Herod. p. 187. ad Diod. S. 1, 411. 579. 2, 199. Wakef. S. Cr. 5, 46. Heind. ad Plat. Gorg. 77. Πλάθω, Diosc. 13." Schæf. Mss. " Fut. med. πεπλήσομαι, Porph. Abst. 1, 16. Act. voce, Abundo, Plenus sum, ut πληθύω, Æsch. Pers. 272. 420. * Πεπλήθω, Arat. D. 109. Suid. v. "Ἄξεινος," Wakef. Mss. Opp. Ἁ. 5, 177. πνοιῆς πεπληθότας ἀσκούς. * " Εὐπλήθω, (verbum nihili,) ad Charit. 555. Heyn. Hom. 7, 180." Schæf. Mss. * Πολυπλήθω, itidem verbum nihili, Lobeck. Phryn. 631. Vide Εὐπορίζω.]

Πλῆσμα, τὸ, Explementum, Id quo aliquid expletum est, i. q. *πλήρωμα*, Athen. (111.) Πανὸς, *ἄρτος*, *Μεσσάπιοι· καὶ τὴν πλησμονὴν*, Πανίαν, *καὶ* Πάνια *τὰ πλήσματα*. Ab Aristot. *πλῆσμα* vocatur *τὸ ὄχευμα*, Semen s. Genitura qua mas feminam iniens implet, Conceptus, *κύημα*. Exemplum vide in Ὄχευμα, citatum ex Aristot. H. A. 6, 23. ubi *περὶ ὄνων ὀχείας* sermo est. Ibid. *Οὐκέτι λαμβάνει πλῆσμα, οὐδὲ κνίσκεται*, ubi *πλῆσμα λαμβάνειν* s. *δέχεσθαι* signif. Prægnantem fieri, Concipere atque impleri. Nam mas *πληροῦν* dicitur, et femina *πληροῦσθαι*, ut et ap. Lat. iidem dicuntur Implere et Impleri: ut cap. sequenti ap. Aristot. ubi *περὶ ὀρέων ὀχείας* loquitur, *Ἑπταετὴς δ' ὢν καὶ πληροῖ*. Ibid. *Καὶ ὁ θῆλυς δ' ὀρεὺς ἐπληρώθη*: ut Plin. 8, 44. Feminas a partu optime septima die impleri observatum est; mares fatigatos, melius implere.

Πλήσμιος, Replens, Implens. Peculiariter *πλήσμιος* in cibo dicitur, Qui ventrem replet et saturitatem affert. Athen. (32.) *Ὁ δὲ γλυκάζων οἶνος, τρόφιμος, πλήσμιος*: (298.) de anguillis, *Εὐστομαχίᾳ διαφέρουσι τῶν πλείστων· πλήσμιαι γάρ εἰσι καὶ πολύτροφοι*. Bud. interpr. etiam Delicatus, ap. Plut. Timol. (6.) p. 76. *Οἱ λύχνοι τὰ πλήσμια τῶν ἐδεσμάτων ὀξυτάτῃ διώκουσιν ἐπιθυμίᾳ*. Idem Bud. interpr. Fastidiosus, Fastidium inducens, ap. Themist. Explor. *Οὐδὲν οὕτω πλήσμιον καὶ ἐμποιοῦν πολλὴν ναυτίαν*. Item in Sophista, fol. 115. p. poster. *Τὸ μὴ σκαιοὺς εἶναι, μηδὲ πλησμίους, μηδὲ ἠλιθίους μηδὲ ἀχάριτας*: quem fere usum habet Ἀψίκορος. Item *τὸ πλήσμιον*, ut *τὸ ἀψίκορον*, Fastidium: ut ap. eund. Interpr. in Antonio (24.) *Παῤῥησίαν τινὲς, ὡς ὑποστύφον ἥδυσμα, τῇ κολακείᾳ παραμιγνύντες, ἀφῄρουν τὸ πλήσμιον τῇ παρὰ τὴν κύλικα θρασύτητι*. Et alibi itidem. At in Othone pro Satietate posuit, p. 338. de Poppea loquens, *Τῆς ἡδονῆς ἀφαιροῦσα τὸ πλήσμιον*, Voluptatis satietatem, Bud. [" Athen. 71. Themist. 59." Wakef. Mss.] UNDE Πλησμίως, ut ap. Gal. *Πλ. διῃτᾶτο*, In victus saturitate degebat, Quotidie explebatur cibis.

Πλησμονὴ, ἡ, Satietas, Saturitas, Expletio, i. q. *κόρος*, Plato de Rep. 9. *Τὸ ἐπιθυμητικὸν δὲ μήτε ἐνδείᾳ δοὺς μήτε πλησμονῇ*, p. 11. mei Lex. Cic. Eaque parte animi, quæ voluptate alitur, nec inopia enecta nec satietate affluenti. Idem Plato, *Ἵνα πλησμονὴ γοῦν γίγνοιτο τῆς συνουσίας, καὶ διαναπαύοιντο*, Isocr. ad Dem. *Πλησμονὴ γὰρ ἁπάντων*. Item in Prov. *Ἐν πλησμονῇ Κύπρις*, In satietate, vel etiam In abundantia rerum omnium; nam sine Cerere et Baccho friget Venus. Eur. ap. Athen. (270.) *Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ*: nam *ἐν κενῇ γαστρὶ τῶν καλῶν Ἔρως οὐκ ἔστι· πεινῶσι γὰρ ἡ Κύπρις πικρά*, secundum Achæum. Itidem Antiphanes ap. Eund. (28.) *Ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακῶς Πράσσουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς*. At Plut. (6, 480.) *Οὐ γὰρ ἐν πλησμοναῖς Κύπρις, ἀλλὰ μᾶλλον ἐν εὐδίᾳ σαρκὸς καὶ γαλήνῃ*. Item in corpore humano *πλησμονὴ*, quod alii interpr. Redundantia, alii Plenitudo, alii Repletio: Gorr. Repletio cibi et potus, vel, ut ait Gal. in Aphor. 17. l. 2., *πλείων τροφὴ τῆς τοῦ σώματος φύσεως*, Alimentum copiosius quam corporis naturæ conveniat: quo referri poterit et Prov. paulo ante citatum, *ἐν πλησμονῇ Κύπρις*. Plato Symp. *ἰατρικὴν* definiens, *Ἐπιστήμη τῶν τοῦ σώματος ἐρωτικῶν πρὸς πλησμονὴν καὶ κένωσιν*, Xen. Α. (2, 5.) *Ὑπὸ πλησμονῆς βαρύνεσθαι*, Plut. (6, 508.) *Ἐμέτους δὲ καὶ κοιλίας καθάρσεις ὑπὸ φαρμάκων, μιαρὰ παραμύθια πλησμονῆς, ἄνευ μεγάλης ἀνάγκης οὐ κινητέον*. Item in Hippiatria, *Πλησμονὴν παρέχει καὶ στρόφον*, ubi Bud. interpr. Redundantiam in ventre. Apud Gal. autem 2 ad Gl. *Χυμῶν πλησμονὴ*, quæ et *πληθώρα*. [" Jacobs. Anim. 102." Schæf. Mss. Xen. Mem. 3, 11, 14. Alciphr. 3, 61. * Πλησμονικὸς, Epistola Thuanus ad Eubulam, *ταῖς τροφαῖς*. * Πλησμονώδης, Hippocr. 393, 29.]

Πλησίγναθος, ὁ, ἡ, Maxillas implens. Πλησιφαὴς, Lumine implens, Suidæ est ἡ * *πλησοσέληνος ἡμέρα*, Dies plenilunii, s. Dies in qua *ἡ σελήνη πλήθει*, i. e. plena est. Sin de ipsa luna dicatur, signif. Lumine plena. At *τὸ πλησιφαὲς* ET Πλησισέληνον dicitur Ipsum plenilunium. Eust. 1692. *Σελήνη πλήθουσα, ὅθεν τοῖς ὕστερον συντέθειται τὸ πλησισέληνον, ὅπερ ἄλλοι μετέλαβον εἰς τὸ πλησιφαές*. [Maximus Καταρχ. 430. Manetho 1, 208. " Wakef. S. Cr. 3, 73. Musgr. El. 1126." Schæf. Mss. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 121." Boiss. Mss. * Πλησίφωτος, Nicet. Annal. 11, 11.] Πλησίστιος, Velum implens: ut *πλησίστιος ἄνεμος* vel *οὖρος*, i. e. *ὁ πληρῶν τὸ ἱστίον* s. *τὸ ἄρμενον*: qui et *φορὸς ἄνεμος*, et *ἐπίφορος*, et *οὔριος*, ut in Οὖρος et Οὔριος s. Οὐρία pluribus exposui. Od. Λ. (7.) *Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο Ἴκμενον οὖρον ἵει, πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον*. ‖ Passive quoque *πλησίστιος* accipitur pro Qui pleno velo navigat, prospero cursu navigat, vento implente velum, i. e. *ἐξ οὐρίας τρέχων, ἐξ οὐρίας πλέων*, s. *ἐν οὐρίῳ πλέων*. Atque ut hæc metaph. quoque accipiuntur, ita illud ap. Plut. Catone, de Scipione, *Εἰπόντος ὡς οὐδὲν δέοιτο ταμίου λίαν ἀκριβοῦς, πλησίστιος ἐπὶ τὸν πόλεμον φερόμενος*, Quippe qui in bellum plenis passisque velis ferretur. Ubi translate *πλησίστιος* accipiunt pro Cui prospere omnia succedunt, ut qui passis secundæ fortunæ velis feratur. [Orph. Arg. 760. " Toup. Opusc. 1, 319. Valck. Diatr. 234. Musgr. Med. 278." Schæf. Mss. * Πληστὸς, unde * Πληστεύω, Repleo, Eust. Od. A. p. 8, 49. *Διὰ τὸ πληστεύεσθαι οἷς ἀπληστεύεται*, Schneidero susp.]

Ἄπληστος, ὁ, ἡ, Inexpletus, Inexplebilis, Insatiabilis, Insaturabilis. Cum gen. K. Π. 8, (2, 11.) *Ἀλλ' εἰμὶ ἄπληστος κἀγὼ, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, χρημάτων*. Invenitur itidem ap. Plat. *ἄπληστος χρημάτων*. Sic *ἄπληστος αἵματος* ap. Herod., Inexplebilis cruoris, Qui sanguine satiari non potest, Quem tenet sitis cruoris insatiabilis, Sitiens cruorem insatiabiliter. Affertur vero et sine gen. positum e Plat. Epist. quadam, *Φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ*, et exp. Indefesso quodam studio fugere. [" Ruhnk. Ep. Cr. p. 38. Toup. Opusc. 1, 223. Valck. Hipp. p. 307. Jacobs, Specim. p. 6. Anth. 7, 311. 8, 415. 10, 78. 11, 126. Immensus, Diod. S. 2, 170. Ἄπλαστος, Porson. Med. p. 23." Schæf. Mss. Ἀπληστότερος, LXX. Prov. 23, 2. * Ἀπληστόκορος, Orac. Sibyll. 14. * Ἀπλήστοινος, Athen. 424. 445. Anal. 2, 76.] Ἀπλήστως, Inexplebiliter, Insatiabiliter, Xen. K. Π. 4, (1, 8.) *Πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀ. διακεῖσθαι καὶ ὁρῶν καὶ ἀκούων οἶδα*, Nullius voluptatis insatiabilem esse, Nulli voluptati deditum esse insatiabiliter, [Isocr. Panath. 102. " Jacobs. Specim. p. 6. Anth. 11, 126." Schæf. Mss. * " Ἀπληστεί, Herodian. Epim. 257." Boiss. Mss.] Ἀπληστία, ἡ, Insatiabilitas, Insatiabilis s. Inexplebilis cupiditas. Aliquando cum gen.: ut *ἀπληστία χρημάτων*, Inexplebilis pecuniæ cupiditas. Plato Epist. 8. *Ἀπληστία ἐλευθερίας ἀκαίρου τινός*. Aliquando per se: *Εἰς τοῦτο ἀπληστίας ἦλθον*, Isocr. Panath. (39.) ‖ Ἀπληστία, Inexplebilis voracitas, Edacitas, *ἀδδηφαγία*, Suid. [" Paus. 3, 212." Schæf. Mss.] Ἀπληστεύομαι, Inexplebilis s. Insatiabilis sum. [Vide Πληστεύω. " Hes. Schol. Od. M. 85. * Πάμπληστος, Maximus, Herodian. 2, 757." Wakef. Mss.]

AT Πληθώρα, i. q. *πλησμονὴ*, s. Plenitudo: est, ut Gorr. definit, Omnium humorum æquabilis redundantia. Aliqui vero contenti sunt dicere esse Sanguinis redundantiam, non ejus quidem sinceri et ab aliis humoribus secreti, sed cum iis naturæ modo confusi. Ea autem duplex est: una, quam *πρὸς ἀγγεῖα*, h. e. ad vasa: altera, quam *πρὸς δύναμιν*, h. e. ad vires, Medici solent nuncupare. Illa quidem, simpliciter et absolute plenitudo censetur, quod venæ tam copioso sanguine redundent, ut non modo intumescant, sed etiam distendantur, peneque rumpantur, ut in athletis: nuncupata *πληθώρα πρὸς ἀγγεῖα*, sive, ut Gal. explicat, *πρὸς τὴν εὐρυχωρίαν τῶν περιεχόντων τοὺς χυμοὺς ἀγγείων*, quod tanta sit sanguinis copia, ut eam prope capere venæ nequeant. Vocata est a quibusdam et *κατὰ τὸ ἔγχυμα*, quoniam, ut Idem scripsit, *Κατὰ τοὺς ἐγκεχυμένους τοῖς ἀγγείοις χυμοὺς συνίσταται καὶ νοεῖται*, In infusis per vasa humoribus consistit atque intelligitur. Altera plenitudo non simpliciter dicitur, sed *πρὸς τὴν δύναμιν*: refertur enim ad vires; nam quamvis vasa non sint plena sanguine, nec eo tumeant aut distendantur, plus ta-

men habent quam natura possit conficere. Hæc inter alia Gorr. Gal., Ὅταν μὲν ὁμοτίμως ἀλλήλοις αὐξηθῶσιν οἱ χυμοὶ, πλῆθος τοῦτο καὶ πληθώραν ὀνομάζουσι, Alex. Aphr. Probl. 2, 10. Εἰ δὲ οἱ τέσσαρες χυμοὶ κατὰ ἀναλογίαν τῆς οἰκείας αὐτῶν ποσότητος αὐξηθεῖεν, πληθώρα λέγεται, ubi Gaza vertit Plenitudo: alibi vero Repletio. Idem Alex. eod. l. Πλεονάζον τὸ αἷμα ποιεῖ μόνον πληθώραν. Apud Athen. 4. Ἀγωνιῶ μή ποτε εἰς πληθώραν ἐμπεσὼν μεμψιμοιρήσῃς. Ionice DICITUR Πληθώρη, quod ap. Hippocr. legitur. Herod. vero (7, 223.) Ἐπισχὼν χρόνον εἰς ἀγορῆς πληθώρην, pro Tantisper moratus donec forum hominibus impleretur, s. Tantisper dum forum frequens esset: quo modo et πλήθουσα ἀγορὰ ap. Synes. [" Wessel. Diss. Herod. 149. ad p. 187. Jacobs. Anim. 234. Anth. 12, 126." Schæf. Mss. Herod. 2, 173. 7, 49. " Apud Medicos, Greg. Nyss. 3, 253." Wakef. Mss.] Πληθωρικὸς, Plenus, proprie vero Sanguine et humoribus plenus: σῶμα, Gal. ad Gl. Item homo πληθωρικὸς dicitur cum humoribus et succis, et in primis sanguine, ejus redundat corpus. Item πλ. διάθεσις, Habitus corporis plenior. Necnon ap. Empiricos πλ. συνδρομὴ, Concursus copiæ ciborum ac potus, et solitarum excretionum suppressionis: e quo concursu venæ secandæ utilitatem a se observatam fuisse ajebant. [" Greg. Nyss. 3, 620." Wakef. Mss.] Πληθωρέω, πλήθω, i. q. Impleo. Pass. Πληθωρέομαι, i. q. πλήθομαι s. πλήθω neutrali, i. e. Impleor, vel Plenus sum. Interdum etiam Inundo: ut ap. Suid. Πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος, Inundat: ipse exp. πληθύνεται. [* Πληθωρία, Schol. Aristoph. 'A. 30.]

Ἀναπλήθω, Impleo, Expleo, Lucian. (2, 929.) Πολλὰς τριακάδας καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλῆσαι. Cum gen. Aristoph. N. (1023.) Καταπυγοσύνης ἀναπλήσει, Plato Apol. (20.) Βουλόμενοι ὡς πλείστους ἀναπλῆσαι αἰτιῶν. Apud Apoll. Rh. (1, 1323.) Μοῖραν ἀναπλῆσαι, ut Latine Fata implere. Apud Hom. autem legitur πότμον, κακὸν οἶτον, κακὰ, κήδεα, ἀναπλῆσαι. Eust. ἀναπλῆσαι exp. πάλιν καὶ πάλιν, ἤγουν πολλάκις, πληρῶσαι. || Ἀναπλήθομαι, pass. Impleor, Cebes, Καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὧν ἀνεπλήσθη. [" Ad Od. N. 307. ad Herod. 731. Bergler. Alciphr. 377. Wakef. S. Cr. 5, 105. Herc. F. 385. Jacobs. Anth. 7, 146. Brunck. Apoll. Rh. 96. 188. Heyn. Hom. 4, 589. 5, 419. 477. 621. 7, 30. Bast Lettre 100. Inquino, Verh. ad Anton. Lib. 87. ad Timæi Lex. 31. Ruhnk. Ep. Cr. 269." Schæf. Mss. " Suid. 3, 552. Plut. 3, 817. Hierocl. 10." Wakef. Mss. Neutr., Plenus sum, Quint. Sm. 13, 22. * Ἀνάπλησις, unde] Ἀναπληστικὸς, Expletivus, Impletivus. In VV. LL. exp. Madefaciendi vim habens: quæ exp. aperte falsa est. [Aristot. Probl. 25, 12. Τὸ γλισχρὸν ἢ ὑγρὸν ἀναπληστικόν, Part. Anim. 2, 3. * Ἀνταναπλήθω, Xen. Ἑλλ. 2, 4, 8. * Συναναπλήθω affertur e Plut. * Ὑταναπλήθω, Ælian. H. A. 17, 13.] Ἀποπλήθω, Impleo, Expleo, Saturo, Satio, Exaturo, Exatio, i. q. ἀποπίμπλημι. At Depleo ap. Lat. signif. Plenum vacuo, Demo de eo quod plenum est. [" Valck. Hipp. p. 308. ad Herod. 663. ad Charit. 393. ad Lucian. 1, 827." Schæf. Mss.] Διαπλήθω, Expleo, Compleo, Nonn. (Jo. 112.) Ἄντυγα πετήκοντα διαπλήσας ἐνιαυτῶν, Colum. Trimatum explevit, Virg. Annuus exactis completur mensibus orbis. Ἐκπλήθω, Expleo, Compleo. Metaph. accipitur, ut ap. Cæs. Consilium explere, ap. Ovid. Opus alterius explere, pro Exequi et perficere. Itidem ap. Plin. Officium suum implere, et Promissum implere, quod Cic. dicit Promissum complere. Herod. Ἐκπλῆσαι τὸν νόμον, pro quo in Sacra Scriptura πληρῶσαι τὸν νόμον, Implere legem, i. e. Legis mandata exequi. Quod vero ex Eod. affertur, Ἐξέπλησε τὴν ἁμαρτάδα, redditur potius Luit crimen, pro quo ap. alios legitur ἐκτίσαι. Ex Eur. (Iph. T. 90.) κίνδυνον ἐκπλήσας, Perfunctus periculo. [" Ad Eur. Or. 463. Hec. 1256. Valck. Phœn. p. 56. Schneid. Bibl. Philol. 1, 133. Jacobs. Anim. in Eur. p. 9. Wakef. S. Cr. 2, 2. 3, 80. 5, 105. Alc. 167. Herc. F. 385. Diatr. 37. Ion. 1127. Musgr. 1108. El. 1290. Zeun. ad Xen. K. Π. 669. Porson. Or. 54. Explere, Perpeti, Bibl. Crit. 3, 1. p. 121.: ἀρὰν, Eur. Phœn. 1435.: νόμον, Panegyr. 1. Addend. ad p. 35. Arntzen." Schæf. Mss. Ἐκπλῆσαι, Lobeck. Phryn. 96.] Ἐμπλήθω, Impleo, Plato Ep. 7. Τοὺς δὲ ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος ἐμπλῆσαι, Liv., Spei implere. Ibid. Κακῶν πάντα ἐμπεπλήκασι, Omnia malis implevere. Plut. Pericle, Ἐμπεπληκὼς τὴν πόλιν χρημάτων, Qui pecuniis urbem implevit et locupletavit. Alicubi redditur potius Expleo, Exatio, Exaturo. Dem. (543.) Τὴν ἀναιδῆ γνώμην ἐνέπλησεν αὐτοῦ, Cic. Explere libidinem alicujus. Et ap. Virg. Expleri mentem nequit. Aristoph. cum gen. ἔμπλησον λόγων, Verbis exple et exatia. Sic et pass. Ἐμπλήθομαι, Expleor, Exatior, Exaturor. Aristoph. Πλ. (892.) Διαῤῥαγείης μηδενὸς ἐμπεπλησμένος, Nulla re expletus et exatiatus, s. explebilis. Et ap. Xen. (K. Π. 1, 4, 14.) Ἐμπλήθομαι θηρῶν, Venationibus expleor s. exatior. Ἐμπλησάμενος activa signif. pro Qui implevit, Plut. Pomp. 1165. meæ Ed., Μυρίους ἀσκοὺς ὕδατος ἐμπλησάμενος. [" Toup. Opusc. 1, 418. Schneid. Bibl. Philol. 1, 133. Valck. Hipp. p. 237. 308. Phœn. p. 56. Wakef. S. Cr. 2, 78. Eichst. de Dram. 141. Jacobs. Anth. 7, 156. Anim. 176. Apollonid. 6. et Jacobs. Quomodo differat ab ἀναπλ., Orell. Suppl. ad Nic. p. 39." Schæf. Mss. Ἐμπλῆσαι, Lobeck. Phryn. 96. Ἐνιπλήθω, Opp. 'A. 1, 342.] " Ἐμπληστέος, Implendus, cum gen., Plato de " Rep. 2." [* "Ἔμπλησις, Impletio, Expletio, Epict. ap. Stob. 5. p. 72. τῆς ὀρέξεως. Suspicatus eram * ἔκπλησις, sed consentiunt Stob. Codd. in Ed. Schow. p. 154. Lips. 1797." Schw. Mss. * Ἔμπληστος, unde * Ἀνέμπληστος, Themist. p. 40. θέαμα.] Ἐμπλήδην, Implendo, Confertim, Nicand. 'A. (129.) Ἐμπλήδην κυκεῶνα πόροις ἐν κύμβεσι τεύξας, Schol. πληρώσας δίδου. " Ἀντεμπλῆσαι, Vicissim implere: a th. " ἀντεμπίμπλημι, vel ἀντεμπλήθω. Xen. (K. 'A. 4, 5, " 20.) ap. Suid. Τὴν τ' οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες " τῶν ἐπιτηδείων, Implentes loco liberorum, quos " lugebat. Suid. tamen exp. ἀνταποδόντες." [" Remunerandi causa instruere et replere bonis copiis, ut Morus recte interpr." Seager. Mss. * Παρεμπλήθω, Plut. Marcello 18. * Προεμπλήθω, Lucian. 3, 135. * Ἐπιπλήθω, Apoll. Rh. 3, 271. 4, 233. " Toup. Opusc. 1, 418. Valck. Hipp. p. 308." Schæf. Mss. * Παραπλήθω, Plenus et refertus sum, Od. I. 8. παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν.] Περιπλήθω, Impleo, Oppleo, Repleo, vide Ἐσμὸς. [" Jacobs. Anth. 10, 287." Schæf. Mss. * Ὑπερπλήθω, Soph. Œd. T. 799. 894. Athen. 453. Hippocr. 536, 39. * Ὑποπλήθω, Plato Phædro 253. Herod. 6, 138. Plut. 6, 303. 9, 47. " Boiss. Philostr. 600." Schæf. Mss.]

Πλῆθος, τὸ, i. q. πληθώρα, ut testatur Gal., iis verbis quæ in Πληθώρα citavi; i. e. Plenitudo, Humorum, in primisque sanguinis, in corpore redundantia; quo forte referri aliquis posse existimet, quod Herodian. 2, (2, 13.) dicit, Ὑπὸ πλήθους ἀποπνιγεὶς διεφθάρη, Cibo potuque nimio suffocatus est, Polit. Nisi pro πλησμονὴ accipere malis, ut sit, Cum nimio potu ciboque se explesset. || Sed ut Πολὺς est Multus, ita Πλῆθος poni solet pro Multitudo, Multus numerus. Interdum vero, et quidem non raro, simpl. etiam reddendum Numerus. Il. P. (330.) Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε, Πλήθεΐ τε σφετέρῳ, Xen. K. Π. (2, 1, 2.) Πλήθει γε οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους, Plut. Alexandro, Τοσούτῳ πλήθει τῶν βαρβάρων λειπόμενος. Itidem Thuc. 3, (74.) Νικᾷ ὁ δῆμος χωρίων τε ἰσχύϊ καὶ πλήθει προέχων, Multitudine superior. Itidem 2, (98.) Ὁ δὲ ἄλλος ὅμιλος ξύμμικτος πλήθει φοβερώτατος ἠκολούθει, Turba promiscua numero s. multitudine formidanda. Rursum 3. Πλήθει βιαζόμενοι ἡσύχαζον, Multitudine coacti. Dicitur τοσοῦτοι τῷ πλήθει, item πολλοὶ vel ὀλίγοι τῷ πλήθει. Plato de LL. Ὁπόσα μέρη τῷ πλήθει, Quot numero partes, Aristot. Ἐλάττω τῷ πλήθει γίνονται, quod Plin. interpr. Rarescunt. Sæpe et πολλοὶ τὸ πλῆθος, et similia, pro πολλοὶ τῷ πλήθει. Aristot. Polit. 2. Χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν, Mille erant numero, Xen. (Ἀν. 1, 1, 14.) Ἄπειρα τὸ πλῆθος, Res numero infinitæ. Item cum adjectivis Multitudinem significantibus aut Paucitatem, Eur. (Suppl. 1129.) πλῆθος ὀλίγον, Parva

multitudo, Parvus numerus. Plato Tim. Πλῆθος ἀμήχανον, p. 27. mei Lex. Cic. Multitudo infinita. Item cum gen. Aristot., Ἀθρόον πλῆθος δελφίνων, Ingens delphinorum multitudo, Plin.: Synes. Ep. 123. Πλῆθος ὅσον δακρύων κατέσπεισα τῶν γραμμάτων, Quantam vim lacrymarum profudi in illis literis, Quam multas lacrymas. Plut. de Frat. Am. Ἐπισκώπτων τὸ πλῆθος τῶν σοφιστῶν, ἔλεγε πάλαι μὲν ἑπτὰ σοφιστὰς μόλις γενέσθαι, τότε δὲ μὴ ῥᾳδίως ἂν ἰδιώτας τοσούτους εὑρεθῆναι. Item πλῆθος στρατοῦ, Multitudo militum, Copiæ, Aristot. Prædic. πλῆθος χρόνου, quod exp. Diuturnitas. Aristoph. Πλ. (855.) Ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν, Præ multitudine annorum intercedentium. Item cum præp., ut κατὰ πλήθη, Confertim, Herodian. 1, (12, 11.) Ἐν θεάτροις συνιστάμενοι κατὰ πλήθη, κακῶς ἠγόρευον, Confertim per theatra identidem traducebant, Polit. Sæpe etiam ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, et ὡς κατὰ πλῆθος εἰπεῖν, pro Magna e parte, Plerique, Complures, Aristot. de Gen. Anim. 5, 6. Εἰσὶ δὲ καὶ τὰ παμφαγώτερα ποικιλώτερα, ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, Theophr. C. Pl. 6, 16. Καὶ ὅλως τὴν τοιαύτην ὑγρότητα τῆς καρπογονίας λαμβάνουσιν, ὥστε γε κατὰ πλῆθος εἰπεῖν. Sic enim reponunt nonnulli pro καὶ πλῆθος: qui annotant hoc ὡς κατὰ πλῆθος εἰπεῖν et ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, poni pro ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, s. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, et caute ἐπανορθώσεως correctionisque loco addi, ubi quid in genere ἀξιωματικῶς enuntiatur, ne vel una prolata exceptio totum pronuntiatum evertat. At, Ἐς πλῆθος τριήρεις ἐγένοντο, e Thuc. (1, 14.) affertur pro Copia fuit triremium. || Multitudo, i. e. Popularis multitudo s. turba, Plebs, Vulgus: quam signif. inter alias habet et ὄχλος, ut suo loco annotavi: item et οἱ πολλοί, quibus opponuntur οἱ ὀλίγοι. Thuc. 1. Τῷ πλήθει τὰ ῥητὰ κοινώσαντες. Idem 5, (84.) p. 192. Πρὸς μὲν τὸ πλῆθος οὐκ ἤγαγον, ἐν δὲ ταῖς ἀρχαῖς καὶ τοῖς ὀλίγοις λέγειν ἐκέλευον, περὶ ὧν ἥκουσιν. Sic (1, 20.) Τὸ πλῆθος οἴονται, Vulgus existimat. Itemque Aristot. Polit. 6. Τέτταρα μέν ἐστι μέρη μάλιστα τοῦ πλήθους, γεωργικὸν, βάναυσον, ἀγοραῖον, θητικόν. Sic alibi passim ap. Eund., et item ap. alios. || Πλῆθος itaque, ut e superioribus satis patet, proprie ad quantitatem discretam pertinet, et signif. Multitudo, Numerus. Quod et Aristot. ostendit Metaphys. 4. Πλῆθος μὲν οὖν ποσόν τε, ἂν ἀριθμητὸν ᾖ· μέγεθος δὲ, ἂν μετρητόν. Interdum tamen est et quantitatis continuæ, significans Magnitudo, μέγεθος, Dem, (131.) Ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια καὶ πλεονεξία, ᾗ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους Φίλιππος χρῆται, τοσαύτη τὸ πλῆθος ὅσην ἀκούετε, Tanta magnitudine est. Item in VV. LL. [ex Herod. 1, 204.] Πλῆθος ἄπειρον πεδίον, Campus immensæ magnitudinis. [" Et 4, 123. Ἔρημος, ἐοῦσα πλῆθός ἑπτὰ ἡμερέων ὁδοῦ." Schw. Mss.] Ubi etiam nota τοσοῦτος τὸ πλῆθος et ἄπειρος τὸ πλῆθος, ut supra ἄπειρα τὸ πλῆθος, et χίλιοι τὸ πλῆθος. Item cum gen. Synes. Τῷ πλήθει τῆς χαρᾶς, Magnitudine gaudii. At ex Aristot. Polit. Πλῆθος τῆς οὐσίας τάττειν, pro Modum imponere facultatibus. " Πλάθους, " Dorice pro πλήθους, Hes." [" Πλῆθος, Casaub. ad Athen. 95. ad Charit. 245. Plut. de S. N. V. 86. Ammon. 114. ad Herod. 96. ad Phalar. 370. Coray Theophr. 205. De locorum amplitudine, ad Herod. 335. I. q. μέγεθος, Diod. S. 1, 686. Exercitus, Heyn. Hom. 7, 342. 343. De exiguo numero, ibid. Vulgus, sine artic., Plato Phædro 283. 295. 297. 321. Heind. ad Gorg. 34. ad Dionys. H. 3, 1358. Eur. Or. 933. Plut. 3, 275. Cor., Hutten. ad T. 1. p. 393. Sensu grammatico, ad Diod. S. 1, 243. Subaud., ad Xen. Eph. 161. Conf. c. μέγεθος, Diod. S. 1, 686. Πλ. et ὄχλος conj., Heyn. Hom. 4, 671. cf. Xen. Hier. 2, 3. Τὸ πλ. pro οἱ πλεῖστοι, Schneid. ad Aristot. H. A. 487. Κατὰ πλ., Philostr. 84. Boiss., Dionys. H. 2, 1193. 3, 1337. 4, 2104. Μηχανὰς πλῆθος ἄπιστον, ad Diod. S. 2, 498. Τὸ κοινὸν πλ., Dionys. H. 3, 1525. Ὡς ἐπὶ τὸ πλ., Fere, Heind. ad Plat. Phædr. 341 (= 381.) ad Diod. S. 1, 137. Doun. Præl. 141. Lips. Ὡς πλήθει, ad Diod. S. 1, 114. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 222. Crusius ad Suet. 345. T. 2. p. 113. 280. Πολλοὶ πλήθει, ad Charit. 284. Πλήθει πολὺς, Paus. 2, 26. Τὰ πλήθη, Diod. S. 1, 65. 73. 82. 96.

A 101. 105. ad 2, 251. ad Charit. 49. Thom. M. 274. 714." Schæf. Mss. Herod. 1, 203. Ὄρος πλήθεϊ μέγιστον, 2, 96. Πλοῖα πλήθεϊ πολλά. Ὡς ἐπὶ τὸ πλ., Utplurimum, Plato de Rep. 2. p. 219. I. q. δῆμος, δημοκρατία, Thuc. 6, 60. " Satietas cibi, Herod. 2, 47. Copia voluptatis, Athenag. 276. Telluris, Aristid. 1, 213. Aristot. Polit. 34. Pluviæ, Diod. S. 3, 57. 96. Distantia, Plut. 86. Wytt." Ἐπὶ τὸ πλ., Utplurimum, Stob. 491, 3. * Πληθοποιὸς, unde * Πληθοποιέω, Multa facio, Jambl. Protr. 160 (=378. K.)" Wakef. Mss. * " Πληθοφαὴς, ad Hesych. 2, 981, 3." Dahler. Mss. * Πληθόχωρος, Phot. Πληθόχωρον· τὸ πολλὰ χωροῦν. * Πληθόχορος· ὁ πολλὰ χορεύων· ἢ ὁ περὶ αὐτὸν πλῆθος χορείας συνιστῶν. * Πληθοχορεία· ἡ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένη χορεία. * " Πληθοχωρεία, ad Hesych. 2, 978, 20." Dahler. Mss. * Αὐτόπληθος, τὸ, Procl. Theol. Plat. 3, 21." Boiss. Mss.]

[* Ἀπληθὴς, olim extabat ap. Theophr. H. Pl. 4, 12. ubi nunc legitur * Εὐπληθής. * Ἀρτιοπληθὴς, var. lect. ad Nicom. Arithm. 1, 8. p. 77. al. * Ἀρ-
B τιοταγὴς, al. * Ἀρτιογενής. Vide Schn. Lex. Suppl. * Διπληθὴς, Duplicatus, Bis plenus, Nicander Ἀ. 153. al. * Διπλήρης. * Ἐμπληθὴς, Θ. 948.] " Ζαπληθὲς, Copiosum, Multitudine exuberans, Suid. ἄμετρον, ἄπειρον, in hoc Epigr. Στησίχορον ζαπληθὲς " ἀμέτρητον στόμα μούσης." [* " Ἡδυπληθὴς, Method. 163." Kall. Mss. * Ἰσοπληθὴς, Hippocr. 462, 47. Xen. Ἀγ. 2, 9. Thuc. 6, 37. Dio Cass. 628, 93. * " Ἰσοπληθῶς, Pari numero, Euclid. 12, 5." Wakef. Mss. * Μεγαλοπληθὴς, Theophyl. 3, 680.] Μυριοπληθὴς, Infinitus numero, μύριος τὸ πλῆθος, Eur. (Iph. A. 571.) μυριοπληθὴς κόσμος, quod exp. Varius et multiplex ornatus, s. cultus. [* Ὁμοπληθὴς, Euclides Elem. 12, 12.] Παμπληθὴς, Confertus, Plut. Pomp. 1164. meæ Edit. Περιεῖδε διαβάντας καθ' ἡσυχίαν· εἶτα ἐπαγαγὼν ἐτρέψατο, καὶ διέφθειρε παμπληθεῖς: nisi malis Totam multitudinem, Cum tota multitudine, σὺν παντὶ τῷ πλήθει, σὺν παντὶ τῷ ὄχλῳ, ut Xen. Ἑλλ. 6, (5, 26.) Οἱ δὲ ἀνέβησαν παμπληθεῖς Ἀρκάδες. || Exp. etiam Permultus, Quamplurimus, Dem. Παμπληθὴς
C χρόνος, Plurimum tempus. Et e Greg. Παμπληθέσιν ὀνόμασι, Quamplurimis nominibus. Ex Eod. παμπληθὲς ῥεῦμα. Suid. quoque παμπληθεῖς exp. πάνυ πολλοί, Valde multi. Interdum ponitur ADVERBIALITER Παμπληθὲς, (Dem. 347.) Cum tota multitudine: σὺν παντὶ τῷ πλήθει. Exp. etiam Quamplurimum, necnon Plenissime. Apud Suid. proparoxytonως SCRIPTUM Πάμπληθες, quod exp. πολύ. [" Παμπληθὲς, Diod. S. 1, 649. Παμπληθεῖς, Fabric. Bibl. Gr. 1, 95." Schæf. Mss. * " Ὑπερτιπαμπληθὴς, Permultus, Valde multus, Plurimus, 2 Macc. 7, 20. sec. Ald. Ὠφέλειαν ὑπερτιπαμπληθῆ, ubi scr. * ὑπερπαμπληθῆ, aut potius ὑπέρ τι παμπληθῆ. Sic olim ap. Strab. 2. p. 209, 12. Ed. 2. male conjunctim legebatur ὑποτισωζομένους pro ὑπό τι σωζομένους, ubi v. Casaub." Schleusn. Lex. V. T.] Παμπληθεί, ut πανδημεί, Cum tota multitudine, σὺν παντὶ τῷ πλήθει, Confertim, Per totam multitudinem, Luc. 23, (18.) Π. ἀνέκραξαν, λέγοντες, Αἶρε τοῦτον, Per totam multitudinem clamarunt omnes, Tota multitudo exclama-
D vit, Universa turba simul exclamavit. [Plato Critia p. 43., ubi tamen leg. παμπληθῆ. * " Παμπλήθως (sic,) Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. T. 2. p. 326." Kall. Mss. * Παμπληθία, Soph. Dionysii H. 1, 38, 11. " Brunck. Soph. 3, 426. Toup. Opusc. 2, 25." Schæf. Mss. * " Παραπληθὴς, Dionys. Alex. ap. Euseb. Pr. E. 14. in Ms. Coll. D. Joann. Oxon." Boiss. Mss.] Περιπληθὴς, Prægrandis, Ingens; etiam Magnus, ab ea signif. vocabuli πλῆθος, qua ponitur pro Magnitudo. Od. O. 404. de Syria insula, Οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, Nec adeo magna, μεγάλη, Schol. Itidem Lucian. (2, 40.) Ἕκαστον ᾠῶν πίθου περιπληθέστερον, Dolio grandius, Dolium magnitudine excedens. Cui addi potest, quod ex Eod. (907.) affertur, Οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλ' ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, Prægrandes. || Perplenus, Redundans, Bud. e Plut. Πολυπληθὴς, Multus numero, πολὺς τῷ πλήθει, [Schol. Aristoph. Εἰρ. 520. Schol. Pind. Ὀ. 6, 106. Eust. Il. Α. 52.] Πολυπλήθεια, Magna multitudo, πολὺ πλῆθος. Bud. interpr. Mul-

titudo, Frequentia: item Larga copia, e Gaza. Legitur et ap. Suid., sed sine expositione et sine exemplo. [Hippocr. 290. Aristot. H. A. 1, 863.] Apud J. Poll. vero (4, 20.) SCRIPTUM Πολυπληθία, qui e Dem. et Hyperide affert. [Strabo 16. p. 1098. LXX. 2 Macc. 8, 16. Polyb. 1, 48, 6. "Ad Diod. S. 1, 209. Brunck. Soph. 3, 455. Valck. Adoniaz. p. 354." Schæf. Mss.] Πολυπληθέω, Multus numero sum, Augeor et cresco numero. Ex Exodo 5, (5.) Πολυπληθεῖ pro Crescit: [Levit. 11, 42. * "Ὑπερπληθής, Permultus, Ingenti copia, Nicochares ap. Athen. 328." Schw. Mss. "Planud. Ovid. Met. 3, 665." Boiss. Mss. "Anna C. 172. 184." Elberling. Mss.]

ITEM Πληθὺς, ύος, ἡ, Multitudo, i. q. πλῆθος, Od. Π. (105.) *Εἰ δ' αὖ με πληθυῖ δαμασαίατο μοῦνον ἐόντα*, Si multitudine me domuerit, ut Thuc. *Πλήθει βιαζόμενοι ἡσύχαζον*, Il. Υ. (377.) *Ἕκτωρ μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε, Ἀλλὰ κατὰ πληθὺν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο*, In multitudine, In conferta et frequenti multitudine militum; nam, ut Il. X. (458.) testatur Homerus, *οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε τὸ ὃν μένος*: B. (143.) *Ὣς φάτο, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε Πᾶσι μετὰ πληθὺν, ὅσοι οὐ βουλῆς ὑπάκουσαν*, In illa concionis multitudine: (278.) *Ὣς φάσαν ἡ πληθὺς*, Sic ajebat multitudo. Vel etiam, Plerique omnes, Vulgus: ut in Axiocho (366.) *Καθάπερ Ἀθηναίων ἡ πληθὺς*, Plerique omnes Athenienses, Volgus Atheniensium. ["Anton. Lib. 220. Verh., ad Dionys. H. 1, 325. 2, 735. Heyn. Hom. 5, 677. 7, 342. 8, 341." Schæf. Mss.]

Πληθύω, Multus sum, Frequens sum, Plato de Rep. 3. *Ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυουσῶν ἐν τῇ πόλει*. Item ap. Suid. *Πληθυούσης τῆς ἀγορᾶς ἐν μέσῳ στὰς εἶπε*, Frequenti foro; vel etiam Pleno: sic πληθουσα ἀγορὰ supra. Nam πληθύω, sicut et πλήθω, capitur quoque pro Plenus sum, ut ap. Aristot. Polit. 2. *Βέλτιον τὸ διὰ τῆς κτήσεως ὡμαλισμένης πληθύειν ἀνδρῶν τὴν πόλιν*. In VV. LL. habetur etiam Πληθύομαι, Augesco, Abundo. [Soph. Tr. 54. "Brunck. ad Œd. C. 377. 930. Soph. 3, 517. ad Æsch. Pers. 419. 770. ad Diod. S. 1, 113. 185. 218. 237. 2, 198. ad Lucian. 1, 368. Reiz. ad Aristot. Pol. p. 44. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 380." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 612. *Δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅποι πληθύεται*, Numero major est. "Πληθύομαι, Multiplicor, Dionys. Areop. 70." Kall. Mss.]

Πληθύνω, Multum facio, Multiplico, Augeo, ad Hebr. 6, (14.) *Πληθύνων πληθυνῶ σε*, Multiplicabo et augebo te numero, Herodian. 3, (8, 14.) *Ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον ἐξ ἀδικίας φόνων*, Quæstui addictus injustis cædibus pecuniam colligebat, Polit. Pass. Πληθύνομαι, Augeor numero, Multiplicor, Cresco, Aristot. H. A. 7. *Μετὰ τοὺς τόκους καὶ τὰς καθάρσεις ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύνεται*, 1 Petri 1, (2.) *Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη*, Multiplicetur et augeatur. || Πληθύνω neutraliter quoque capitur pro πληθύω s. πλήθω, Augesco numero, Augeor, Cresco, Act. 6, (1.) *Ἐν δὲ ἡμέραις ταύταις πληθυνόντων τῶν μαθητῶν*, Cum multiplicarentur discipuli. Aliquanto post dicit, *Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν*, Multiplicabatur numerus. Bud. quoque interpr. Multiplicor, Amplificor, ap. Theophr. C. Pl. 1, (19, 5.) loquentem de oleis, *Ἀπολλύουσι γὰρ τὸ ἔλαιον, ἐὰν μὴ μετὰ ταῦτα αἰθρίαι γενόμεναι καταξηραίνωσιν· οὕτω γὰρ σώζεται καὶ πληθύνει μᾶλλον*. ["Brunck. ad Æsch. Pers. 419. 770. Œd. C. 377. 930. Soph. 3, 517. ad Diod. S. 1, 113. 243. ad Lucian. 1, 368. ad Il. A. 566. Kuster. Aristoph. 121. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 306. Cresco, Valck. Diatr. p. 30. Πληθύνω, Πληθύω, ad Dionys. H. 1, 341." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1341. *Ταύτην ἐπαινεῖν πανταχόθεν πληθύνομαι*, Blomf. vertit, Multis argumentis urgeor. * Πολυπληθύνω, Schleusn. Lex. V.T. * Πλήθυνσις, unde] Πληθυντικὸς, Augendi et multiplicandi vim habens. Apud Gramm. πληθυντικὸς ἀριθμὸς, Pluralis numerus, ut et ap. Dionys. H. de Idiom. Thuc. *Πληθυντικὸς ἀντὶ ἑνικοῦ, καὶ πάλιν*: velut ap. Xen. K. Π. 7, (4, 7.) *Πάντα ποιεῖν ὅ, τι ᾤοντο χαριεῖσθαι*, pro πᾶν. [Athen. 299. Dionys. H. 2, 217, 20.] Πληθυντικῶς, Numero plurali, Athen. 7. *Π. δὲ ἑψητοὺς λέγουσιν κατὰ τὸ πλεῖστον*, [Dionys. H. 2, 12, 38. 217, 28. 35. Strabo 9. p. 609., 13. p. 882. Eust. Il. A. p. 9, 15. Od. A. p. 32, 34. "Schol. Aristoph. N. 17. * Ἀπλήθυντος, Porphyr. Sent. 39. p. 94. Holst." Boiss. Mss. Procl. in Plat. Theol. 3, 20. Dionys. Areop. 168. 178." Kall. Mss. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 96. * Ἀπληθύντως, ibid.] Πληθυσμὸς, Multiplicatio, Auctio. In VV. LL. exp. Affluentia. [Eust. Od. p. 7, 50. * Πληθίζω, unde * "Πληθισμὸς, Jacobs. Anth. 11, 148. * Ἐκπληθύνω, Brunck. ad Æsch. Pers. 419." Schæf. Mss. * Ἐκπλήθυντος, unde * "Ἀνεκπλήθυντος, Basil. Hom. Mor. 290." Boiss. Mss. * Ἐπιπληθύνω, LXX. Gen. 7, 17.] Συμπληθύνω, Una multiplico et augeo. Alii, Simul impleo, Compleo, e Xen. Œc. (18, 2.) Itidem EXPONITUR Συμπληθύω. [Vide Toup. ad Longin. 23, 3. Συμπληθύω, Herod. 4, 48. 50.]

ΠΙΜΠΛΗΜΙ, i. q. πλήθω, ejusdemque originis: utrumque enim derivatum esse tradunt Gramm. a THEM. Πλῶ, sicut πίμπρημι et πρήθω e πρῶ. "Πλῶ, "contractum est e πλάω, eoque significante vel Ap-"propinquo, factoque per sync. e πελάω: vel Im-"pleo, e quo πίπλημι et πλήθω: contractum etiam e "πλέω, Navigo: unde particip. πλῶν, Navigans." Hesiod. Ἔργ. (1, 299.) (*ὄφρα σε φιλέῃ Δημήτηρ*) *Αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πίμπλησι καλιήν*, Rebus ad victum necessariis impleat. Aliquanto post utitur verbo πλήθω in neutrali signif., *Ὅς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί*. Aristoph. *πιμπλᾶσιν ἄρτων σῶμα*, Corpus panibus implent. Ejusd. Schol. annotat, Atticos in imperativo pro πίμπλαθι DICERE Πίμπλη, SIVE Πίπλη, a VERBO Πίπλημι, quod in Epigr. legitur ead. signif. qua πίμπλημι, SICUT Ἵστη pro ἵσταθι: cujus rei exemplum vide in Ἐμπίμπλημι. Particip. Πιμπλὰς, ut ἱστάς: fem. πιμπλᾶσα. Hesiod. (Θ. 880.) *Πιμπλᾶσαι* [*Πιμπλεῦσαι*] *κόνιος*, Implentes pulvere. Pass. Πίμπλαμαι, Impleor, πλήθομαι, πληροῦμαι, Il. A. (104.) *μένεος φρένες ἀμφιμέλαιναι Πίμπλαντο*, Lucian. (1, 549.) *Ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον*, Et obviis quibusque se implentem ac satiantem. Ponitur ETIAM Πιμπλάω, item ET Πιμπλάνω: unde Il. I. (675.) *Κεῖνος δ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Πιμπλάνεται μένεος*. Ceterum Πίμπλημι mutuatur tempora sua ab inusitato πλάω, ut ἵστημι a στάω: format enim fut. πλήσω, aor. ἔπλησα: præt. perf. pass. πέπλημαι. Aor. 1 pass. ἐπλήσθην, cujus tertia pers. plur. ἐπλήσθησαν, et IONICE Πλῆθεν, pro ἐμπληρώθησαν, Il. Θ. (214.) *Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων*. AT VERO Πλῆτο malunt derivare a THEM. Πλῆμι, cujus pass. Πλῆμαι: a quo præt. imperf. Ἐπλήμην, ἔπλησο, ἔπλητο, et abjecto augmento, πλῆτο, Implebatur, Opplebatur. Od. Ξ. (267.) *πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων*. Et in Epigr. *πλῆτο στάδιον*. "Ἔπλητο "pro ἐπέπλητο, ex Homero affertur, (Batr. 166.) "ἔπλητο θυμοῦ, pro Impletus erat furore." ["Πίμπλημι, Wessel. ad Herod. 251. 528. ad Diod. S. 2, 31. Schneid. Anab. 55. Πίμπλη, ad Mœr. 208. Πίμπλαμαι, Valck. ad Il. 22. p. 58. Πιμπλάω, Wakef. Ion. 1213. Πίπλημι, Wessel. ad Herod. 145. 243. 251. 528. Zeun. ad Xen. K. Π. 362. 386. * Πίπλω, Ruhnk. Ep. Cr. 103. Πλῆθε, πλῆτο, Heyn. Hom. 8, 171. * Πλέω, Impleo, ad Mœr. 234. Πλῆμι, Wakef. Trach. 1093. Wolf. ad Hesiod. 84. Ruhnk. Ep. Cr. 91. Ἔπληντο, Heyn. Hom. 4, 638. 5, 425. Πεπλημένος, Brunck. Lectt. in Anal. p. 7. ad Poët. Gn. p. 305. ad Od. Θ. 16." Schæf. Mss. Ἔπιπλον, Hesiod. Ἀ. 291. al. ἔπιτνον.]

Πλῆμα, τὸ, i. q. πλῆσμα et πλήρωμα, Hes.: UNDE Πλημαθῆναι, quod Idem exp. πλησθῆναι. Ἀπλήμων, i. q. ἄπληστος, Inexpletus, Inexatiatus, Inexplebilis, Inexaturabilis, Hes.

Ἄπλητος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπλήμων, ἀπλήρωτος, Suid. || Alias Ἄπλητος a πλάω per sync. facto e πελάω, signif. ἀπροσπέλαστος: ἀπρόσιτος, ut Hes. exp. Cui Ἄπλητον est etiam μέγα et ἀχώριστον: nisi forte scr. ἀχόρταστον, sicut Ἄπληστος ab Eod. exp. ἀχόρταστος, vel potius ἀχώρητος, quo utitur Suidas in Ἄπλετος exponendo. Apud Hesiod. Ἀ. (230.) *Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταί*, quod exp. ἄγριαι καὶ ἀπρόσιτοι:

(147.) ὀδόντων Δεινῶν ἀπλήτων, Sævorum dentium et ad quos accedere non ausis. Idem adverbialiter (Θ. 315.) Ἄπλητον κοτέουσα, quod exp. Vehementer succensens. Ἄπλητος exp. etiam ἄπειρος, πολὺς, s. ἄπειρος τὸ πλῆθος, Numero infinitus, Magnitudine immensus. [" Wakef. Trach. 1093. Brunck. Apoll. Rh. 191. Lobeck. Aj. p. 259. Wolf. ad Hesiod. p. 81. Ruhnk. ad H. in Cer. 83. Mitsch. 139. Ep. Cr. 91. Pierson. ad Mœr. 25. Voss Myth. Br. 1, 148. Hesiod. 'A. 268. ubi v. Cleric., Græv. p. 602." Schæf. Mss.] Ex hoc Ἄπλητος sunt qui per systolen existiment FACTUM Ἄπλετος, quod Hes. exp. πολὺς, μέγας, ἀμέτρητος: addens, dictum quasi ἄπλεθρος: vel, ὁ μὴ πλεόμενος, quasi a πλέω: Suid. ἄπειρος, ἀχώρητος, ut ἄπλετος οἰμωγὴ, Ejulatus immensus. Utitur hac voce, licet potius poëtica, Plut. quoque (10, 204.) Ἄπλετον ἔργον ἐστὶ διελθεῖν ἐν τῷ παρόντι, Arduum factu fuerit in præsentia percensere, Turn. [Xen. K. 'A. 4, 5, 7. " Ad Charit. 593. Wakef. Trach. 1093. S. Cr. 3, 11. Toup. Opusc. 1, 418. 457. Herod. p. 7, 12. Wessel. p. 153. Valck. 230. 305. ad Diod. S. 1, 161. 188. 207. 219. 239. 258. 259. 267. 360." Schæf. Mss. " Dionys. Areop. 29. Clem. Alex. 624. ex Empedocle, Andr. Cr. 236." Kall. Mss. * " Ἀπλέτως, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 274." Boiss. Mss. * Ἀάπλετος, Quint. Sm. 1, 675.]

Ἀναπίμπλημι, Repleo, Impleo, i. q. ἀναπληρόω. Et frequentius usurpatur quam simplex πίμπλημι, quod idem significat. Accus. cum gen. habet, ut Lat. Repleo accus. cum abl. Plut. de Dignosc. Adul. Ἀναπίμπλησι τὴν ἀληθινὴν φιλίαν ἀπιστίας, Othone, Ἀνεπίμπλασαν φόβου τοὺς ἀηττήτους ἔτι, Chrys. Ὅσης σοφίης ἀναπίμπλησιν αὐτούς. Pass. est Ἀναπίμπλαμαι, i. e. ἀναπληροῦμαι, Repleor, Impleor. Suid. ἀναπίμπλαται exp. ἀναπληροῦται. [" Ad Herod. 444. Bergler. Alciphr. 377. Polluo, ad Timæi Lex. 31. Ἀναπίμπλαμαι, Morbo, Contagione inficior, Wakef. Phil. 39. Heind. ad Plat. Hipp. 149." Schæf. Mss. Thuc. 2, 51. Herod. 6, 12. Aristot. Probl. 25, 12. " Ἀναπιμπλάω, Amphiloch. 120." Kall. Mss. Ἀμπίμπλημι, Pind. N. 10, 107. * " Προαναπίμπλαμαι, Antea impleor, Athan. Append. 109." Kall. Mss. * Προσαναπίμπλημι, Insuper impleo, Plut. 8, 500. 10, 501. * Συναναπίπλημι, Joseph. B. J. 7, 8, 7. * Ἀντιπίμπλημι, Plato de LL. 4. p. 705.] Ἀποπίμπλημι, vel Ἀποπιμπλάω, Impleo, Expleo. Item Satio, Saturo, ap. Plut. Ἀποπιμπλάναι θυμὸν, Explere iram, i. e. Satiare. Exp. etiam Satisfacere iræ. Ovid. dixit, Satiare iram, Metam. 3. [" Abresch. Æsch. 2, 27. Jacobs. Anim. 277. Wakef. S. Cr. 4, 79. Plato Gorg. 153. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 30. Valck. Hipp. p. 308. * Διαπιμπλάω, Toup. Emendd. 1, 183." Schæf. Mss. * Διαπίμπλημι, Dio C. 815. * Διαπλητὸς, unde] " Ἀδιαπλήτως, Hes. affert " pro * ἀπλησιάστως, Ita ut non appropinques nec " accedas. Nisi scr. sit ἀπλήστως, Insatiabiliter." [* Εἰσπίμπλημι, unde " Εἰσπιμπλὰς, Ξενοφῶν: Ὁ δὲ Κῦρος εἰσπιμπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην ἀπέπεμπεν. Sunt verba Suidæ, qui in mente habuit locum K. 'A. 1, 7, 7. ubi nunc legitur ἐμπιπλάς." Lex. Xen. " Schneid. Anab. p. 55. Act. Traj. 1, 230." Schæf. Mss.] " Ἐκπίμπλημι, s. Ἐκπίπλημι, s. Ἐκπιπλάω, " Expleo," [" Wakef. S. Cr. 5, 104. Ion. 1213. Herc. F. 385. Brunck. Phil. 324. Zeun. ad Xen. K. Π. 669. 755." Schæf. Mss. Eur. Phœn. 1479. Hel. 1591. Ἐκπιμπλάναι, Lobeck. Phryn. 96. * Ἀνεκπίμπλημι, Denuo impleo, Xen. K. 'A. 3, 4, 14.] Ἐμπίμπλημι, SIVE Ἐμπίπλημι, Impleo, i. q. ἐμπλήθω, Il. Φ. (311.) ad Scamandrum fluvium, Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα, Fluenta tua impleas, s. Plenis fluentis curras, Pleno gurgite fluas. Ubi etiam nota Ἐμπίπληθι, pro quo Atticos dicere Ἐμπίπλη, sicut ἵστη, pro ἵσταθι, annotat Schol. Aristoph. Ὄρν. (1310.) Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. Partic. Ἐμπιπλὰς, unde ap. Aristid. Ἐμπιπλάντες φυγῆς τὴν θάλασσαν. Pass. Ἐμπίμπλαμαι s. Ἐμπίπλαμαι, Impleor, i. q. ἐμπλήθομαι, Xen. K. Π. 4, (2, 19.) p. 58. Τοιοῦτον σῖτον προσφέρεσθαι καὶ τοιοῦτον ποτὸν, ὁποῖόν τις οἴεται μάλιστα σύμφορον εἶναι πρὸς τὸ μήτε ὕπνου μήτε ἀφροσύνης ἐμπίπλασθαι: paulo ante dixerat, Ἡμῖν προσήκει οὔτε πλησμονῆς ποτε οὔτε μέθης. Alicubi vero Ἐμπίμπλαμαι, sicut et Ἐμπλήθομαι, signif. Ad satietatem usque impleor, Expleor, Exatior, Xen. l. c. p. 63. (5, 3.) Ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο, καὶ ηὐλοῦντο, καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Itidem Æschin. (72.) Ἀπολαύων καὶ ἐμπιπλάμενος τῆς διδομένης ὑφ' ἡμῶν αὐτῷ ἐξουσίας. Ceterum Ἐμπίπλημι fut. suum mutuatur ab inus. Ἐμπλῶ: unde aor. 1, ἐνέπλησα paulo infra in Καταπίπλημι, qui tamen et ad ἐμπλήθω referri potest. Sicut autem dixi quosdam fingere etiam Πλῆμι, unde pass. πλῆμαι: SIC ETIAM Ἔμπλημι, cujus pass. Ἔμπλημαι, a quo præt. imperf. Ἐνεπλήμην, ἐνέπλησο, ἐνέπλητο, et demto augmento Ἐμπλήμην, (Aristoph. 'A. 234.) UNDE Ἔμπλητο pro ἐνέπλητο, Implebatur: Il. Φ. (607.) πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων. Sicut item nonnulli statuunt thema Πιμπλάω, ita ET Ἐμπιπλάω, unde derivant aor. 1, ἐνεπίπλασαν, quod ap. Plut. Othone legitur, Φάβιον οὐκ ἐνεπίπλασαν αἱ κλοπαὶ, Fabium non expleverunt s. exatiarunt furta. Ibid. Ἐνεπίπλασαν φόβου τοὺς ἀηττήτους ἔτι. Sed rectius ea deducuntur a præt. imperf. ἐνεπίμπλην, sicut ἵστασαν ab ἵστην. [" Ἐμπίμπλημι, Thom. M. 182. ad Charit. 442. Eur. Ion. 943. Vales. ad Theodorit. p. 31. Brunck. Aristoph. 3, 75. ad Diod. S. 2, 279. Boiss. Philostr. 583. Ἐμπιπλάω, Diod. S. 2, 599. Ἐμπίπλημι, Heind. ad Plat. Lys. 33. Fac. ad Paus. 1, 402. Schneid. Bibl. Philol. 1, 133. ad Herod. 243. 528. ad Diod. S. 1, 361. Ἐμπίπλη, ad Mœr. 208. Ἐμπίπλασθαι, Conspurcari, Wyttenb. Ep. Cr. p. 61. Ἐμπιπλάω, * Ἐμπιπλέω, Wakef. Ion. 1189. Jacobs. Anth. 6, 149." Schæf. Mss. Herod. 7, 39. Ἐμπιμπλάναι, Ἐμπιπλάναι, Lobeck. Phryn. 96. Ἐμπλημένος, Aristoph. Ἐκκλ. 56. Σφ. 984. " Ἐμπιπλάω, Dionys. Areop. 191." Kall. Mss. * Ἀντεμπίμπλημι, Plato 8, 163.] " Διεμπιμπλάω, s. Διεμπιπλάω, aut " Διεμπίπλημι, Impleo, Differcio: unde pass. præt. " διέμπληντο, Hesychio ἐνεφόρηντο, Sibi ingerebant." [* " Ἐνεμπίπλαμαι, Athan. 1, 7." Kall. Mss. * Κατεμπίμπλημι, Euseb. Laud. Const. p. 465. * Παρεμπίμπλημι, Gal. Greg. Naz. 2, 762. * Ὑπεμπίμπλημι, Joseph. B. J. 2, 19, 4. Dio C. 1014, 16.] " Ὑπε- " ρεμπίπλημι et Ὑπερεμπλήθω, Supra modum impleo, " Xen. K. Π. 1, (6, 14.) Δύσφορον τὸ ὑπερεμπίπλα- " σθαι, Supra modum cibo impleri, vel se implere, " aut replere. Quidam exp. Nimia repletio." [" Basil. Hom. de Avar. 107." Boiss. Mss. " Anna C. 351." Elberling. Mss.] Καταπίμπλημι SIVE Καταπίπλημι, Impleo, Repleo, Oppleo: FUT. Καταπλήσω: AOR. 1, Κατέπλησα, ab inus. καταπλάω: nisi a VERBO Καταπλήθω formare malis. Lynceus ap. Athen. (132.) Ὄψιν μὲν ἔχει τὰ τοιαῦτα ποικίλην, (sc. πίναξ μέγας ἔχων πέντε μικροὺς πινακίσκους,) Ἀλλ' οὐθέν ἐστι τοῦτο πρὸς τὴν γαστέρα. Κατέπλησα γὰρ τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δέ. Ubi κατέπλησα accipiendum videtur pro Replevi, Implevi; ἐνέπλησα vero pro Explevi, Ad satietatem usque explevi, cujus usus exempla supra quoque habes tam in Ἐμπίμπλημι, quam in Ἐμπλήθω. Pass. Καταπίμπλαμαι, Impleor, Repleor, Oppleor, Plut. Ἀλλὰ ὕδοί τε κατεπίμπλαντο καὶ κῶμαι. In VV. LL. habetur etiam Καταπιμπλάσομαι, Opplebo: quod deductum videtur a VERBO Καταπιμπλάω. [" Ad Timæi Lex. 31." Schæf. Mss. * Συγκαταπίμπλημι, Una impleo, Antiphon Or. 2. fin. p. 33=629.] " Ὑπερπίμπλημι, " Supra modum impleo," [" Joannes Hist. Barlaami Cod. Reg. p. 14." Boiss. Mss. " Ælian. H. A. 875." Wakef. Mss. Ὑπερπίμπλαμαι, Gl. Superimpleo.] Ὑποπίμπλημι, Repleo, Impleo, Oppleo. Pass. Ὑποπίμπλαμαι, Impleor, Repleor, Oppleor, Compleor. E Diosc. 3, 26. Ὑποπίμπλαται βληχῆς, Balatu completur. At in Plut. Pericle, Ὑποπιμπλάμενος τῆς λεγομένης μετεωρολογίας, ὑποπιμπλάμενος, redditur Instructus: quæ interpr. parum placet. [" Ruhnk. Ep. Cr. 72." Schæf. Mss. " Athen. 121. Plut. 2, 289. Ælian. 29. 247." Wakef. Mss.]

ΠΛΗΜΗ, SIVE Πλήμμη, ἡ, Æstus maris accedens, Diod. S. Οἱ δὲ καταπεπλευκότες ἀπήγγειλον ἀμπώτεις τε καὶ πλήμας παραδόξους γενέσθαι κατὰ τὸν

ὠκεανόν. Citat idem πλήμη Eust. e Strab. quoque. Sed et ap. Suid. legitur, qui exp. ἡ πλημμύρα θαλάσσης, ἡ ταραχή. Rursum idem Eust. πλήμας esse dicit πάθη θαλάσσης κυρίως ἐναντία ταῖς ἀμπώτισι, γινόμενα μάλιστα περὶ τὸν ὠκεανόν. Dicitur igitur πλήμη, Cum mare æstuans undansque (πλήθων ὁ ὠκεανὸς) affluit, ἄμπωτις vero, Cum reciprocat et remeat, ut pluribus in Πλημμύρα e Plut., Plinio, aliisque, docebo. [" Ammon. 114. Valck. Anim. 197. ad Diod. S. 1, 208. ad 2, 243. 327. ad Herod. 680. Thom. M. 719. ad Dionys. H. 1, 201. * Πλήσμη, Thom. M. l. c. Valck. l. c. ad Diod. S. 1, 208." Schæf. Mss. Hesiodus ap. Schol. Apoll. Rh. 1, 757. 4, 269.] COMP. Πλημοχόη a πλήμη, Eust. 598. ubi ex Athenæo tradit esse σκεῦος κεραμεοῦν βεμβικῶδες ἑδραῖον ἡσυχῇ. Leguntur autem ea ap. Athen. (496.) ubi et κοτυλίσκον nominari idem vas ait, teste Pamphilo. Hes. Τῇ ὑστεραίᾳ ἡμέρᾳ τῶν μυστηρίων κοτυλίσκους πληροῦσιν, οὓς καλοῦσι πλημοχόας. E quibus verbis satis liquet denominata esse hæc vasa παρὰ τὸ πλῆσαι. Rursum Athen. l. c. Χρῶνται δὲ τούτῳ τῷ σκεύει ἐν Ἐλευσῖνι τῇ τελευταίᾳ τῶν μυστηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύουσι πλημοχόας· ἐν ᾗ δύο πλημοχόας πληρώσαντες, τὴν μὲν πρὸς ἀνατολὰς, τὴν δὲ πρὸς δύσιν ἀνιστάμενοι, ἀνατρέπουσιν, ἐπιλέγοντες ῥῆσιν μυστικήν. Meminit vero hujus vasis Auctor Pirithoi, (sive Critias is sit, sive Eur.,) his verbis, Ἵνα πλημοχόας τάσδ' εἰς χθόνιον χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν. Est igitur πλημοχόη, Vas fictile ad turbinis figuram accedens, leviter in fundo compressum, quo utebantur in Eleusiniis sacris novissimo mysteriorum die, quem etiam de ipsius vasis nomine πλημοχόας dicebant. [" Valck. Diatr. 197." Schæf. Mss.]

Ejusd. cum πλημοχόη originis ESSE Πλήμνη testatur idem Eust. l. c., dicens πλήμνας esse τὰς τῶν τροχῶν χοινικίδας s. σύριγγας, i. e. ὀπὰς, quas et χνόας a Soph. vocari ajunt. Vel, τὰ μέσα τῶν εἰρημένων συρίγγων, εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ τοῦ ἄξονος ἄκρα: nominarique πλήμνας, διὰ τὸ πλήσσεσθαι ἢ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. Ubi etiam addit, per pleonasmum insertam esse literam ν. Hesychio quoque πλήμνη est ἡ χοινικὶς τοῦ τροχοῦ ἢ τῆς σύριγγος, qui et ipse nominatam πλήμνην tradit ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. Idem πλήμνας esse ait τὰς περιεχούσας τὸν ἄξονα χοινικίδας, Modiolos axem complexu suo ambientes. Utitur Hom. Il. Ψ. 339. item E. 726. Πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν. Unde etiam satis liquet πλήμνας esse Fistulas quæ axi inseruntur, et circa eum volvuntur: hisce autem fistulis infixi sunt radii circumcirca. Hesiod. Ἀ. 309. τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο Ἅρματα κολλήεντα, ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἄϋτευν. Erot. Lex. Hippocr. πλήμνας exp. τὰς χοινικίδας τοῦ τροχοῦ, δι' ὧν ὁ ἄξων στρέφεται: quod mirum; nec enim axis circumagitur, sed rota cum sua πλήμνῃ et radiis ei infixis circa ipsum axem immotum volvuntur: ut et ap. Pers. Cum rota posterior curras et in axe secundo. Gal. πλήμνην simpliciter esse dicit τροχοῦ χοινικίδα: sed perperam ap. eum SCRIPTUM Πλήμη. Rectissime autem et clarissime J. Poll. τὸ περιειλούμενον τῷ ἄξονι. [" Ammon. 114. Valck. Anim. 197. Hipp. p. 297. ad Diod. S. 1, 208. Thom. M. 719. Heyn. Hom. 5, 131. 8, 427." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 757.] UNDE Πλημνόδετον, Ferrum illud quo radii colligantur modiolo rotæ, J. Poll. 1. Τὸ δὲ συνδέον πρὸς τὴν πλήμνην τὰς κνήμας σιδήριον, πλ., ἢ θώραξ. Ubi etiam NOTA Θώραξ. AT VERO Πλῆμνος, Hesychio est ἀφρὸς, Spuma: qui πλήμνῳ exp. etiam παλαιῷ, Veteri, Antiquo: paulo autem supra POSUERAT Πλημαινὸν, παλαιόν. " Vide et Πλήτομον," [et Πληγεῖον. * Πλέμνιον, Eid. est ἀρχαῖον, πλῆρες.]

Πλημύρα SIVE Πλημμύρα, utroque enim modo scribi annotat Eust., i. q. πλήμη, e quo et derivatum est: h. e. Maris æstuantis accessus, Cum mare æstuans affluit: at Cum reciprocat et remeat, NOMINATUR Ἄμπωτις, ut luculenter ostendit Plut. de Plac. Philos. 3, 17. ubi cum dixisset Aristoteli et Heraclito ἀμπώτιδας et πλημμύρας fieri videri a sole, subjungit, Τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν πνευμάτων κινοῦντος καὶ συμπεριφέροντος, ὑφ' ὧν ἐμβαλλόντων μὲν, προωθουμένην ἀνοιδεῖν τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, καὶ παρασκευάζειν τὴν πλημμύραν· καταληγόντων δ' ἀντιπερισπωμένην ὑποβαίνειν, ὅπερ εἶναι τὴν ἄμπωτιν. E Timæo autem tradit, Τοὺς ἐμβάλλοντας ποταμοὺς εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν διὰ τῆς Κελτικῆς ὀρεινῆς, προωθοῦντας μὲν ταῖς ἐφόδοις, πλημμύραν ποιεῖν, ὑφέλκοντας δὲ ταῖς ἀναπαύλαις, ἀμπώτιδας κατασκευάζειν. Vide ibid. et alia, item nonnulla in Ἄμπωτις citata. Quæ his verbis Plinii 2, 97. illustrantur, Æstus maris accedere et reciprocare, maxime mirum: pluribus quidem modis, verum causa in sole lunaque. Bis inter duos exortus lunæ affluunt, bisque remeant, vicenis quaternisque semper horis. Et primum attollente se cum ea mundo intumescentes, mox a meridiano cœli fastigio vergente in occasum residentes; rursusque ab occasu subter cœli ima et meridiano contraria accedente, inundantes: hinc, donec iterum oriatur, se sorbentes. Igitur Πλήμη et Πλημμύρα verbis Plinianis interpretabimur Æstus maris accedentes, Æstus maris affluentes, Cum mare æstuans s. intumescens inundansque accedit s. affluit: CONTRA Ἄμπωτις, Æstus maris reciprocantes, Æstus maris remeantes, Æstus maris residentes; s. reflui, ut paulo post loquitur, Cum mare reciprocum sorbetur, avidoque haustu retrahitur: quibus verbis utitur paulo infra. Alii πλημμύρα interpr. Maris inundatio, Ἄμπωτις autem, Maris reciprocatio, Recessus æstus litora destituentis, Homeri Schol. πλημμύρα exp. ἁλὸς ἐπανάστασις, ἢ κλύδωνος φορὰ ἢ ἀνάχυσις: Hes. vero etiam πλῆθος. [" Valck. Anim. ad Ammon. 197. ad Diod. S. 1, 208. ad 2, 243. ad Herod. 680. Thom. M. 719. Jacobs. Anth. 8, 404. Brunck. Apoll. Rh. 183. (4, 1629.)" Schæf. Mss. De accentu, Buttm. A. Gr. 1, 39. * Πλημυρία, Schol. Pind. Ὀ. 5, 20. * " Πλημμυρία, Inundatio, Chrys. in Gen. 299." Kall. Mss.]

Πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, i. q. πλημμύρα, ejusdemque originis, Hesychio ὅρμημα τῆς θαλάσσης, ἐπίῤῥυσις. Od. I. (486.) Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης· Τὴν δ' ἂψ ἤπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα, Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι: Schol. πλημμύρα, subjungens verba illa quæ paulo ante in Πλημμύρα posui. Theophr. Συμβαίνει δ' ὅταν ἡ πλημμυρὶς ἐπέλθῃ, ἐκ τῶν κλάδων ἀνάπτειν τὰ πρυμνήσια· ὅταν δὲ πάλιν ἄμπωτις γίνηται, ἐκ τῶν ῥιζῶν. Apoll. Rh. 2, (576.) Πλημμυρὶς παλίνορσος: pro eo, quod Hom. paulo ante πλημμυρὶς ἂψ ἤπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρουσα κῦμα: idque nihil fere aliud est quam ἄμπωτις, Æstus maris reciprocantes s. reflui. Cum Theophrasti autem loco conveniunt hi duo sequentes. Aristot. de Mundo, Γῆ πλημμυρίσιν ἐπικλυζομένη, quod Bud. sic vertit, Terra undis restagnantibus proluta: ut Ovid. Quam restagnantis fecit maris unda paludem, i. e. Inundantis, Æstuantis et affluentis. Phalar. Epist. Τὰς ἐπιδρομὰς τῆς θαλάσσης διαχωσάτωσαν, ἵνα τῆς πλημμυρίδος διαψυγείσης ἐνεργὸν ἀντὶ ἀργοῦ γένηται τὸ πεδίον. Quidam et simpliciter in hisce duobus ll. vertunt Inundatio, s. Exundatio, Restagnatio: qui τῆς πλημμυρίδος διαψυγείσης reddunt etiam Siccatis æstuariis. ‖ Apud Hippocr. π. Δ. Ὀ. 2. signif. πλῆθος ὑγροῦ τινὸς, Humiditatis cujusdam redundantiam, ut Comm. 3. Gal. explicavit. [" Ammon. 114. Valck. Anim. 197. Jacobs. Spec. 62. Diod. S. 1, 184. ad 208. ad Herod. 680. ad Phalar. 224. Thom. M. 719. Wakef. Alc. 182. Brunck. Apoll. Rh. 183." Schæf. Mss.]

Πλημμύριον, τὸ, Sunt qui putent reddendum Æstuarium, ut Plin. 5, 1. Affunditur autem huic æstuarium e mari, flexuoso meatu. De æstuariis Oceani et Serv. in Virg. versus, qui leguntur Georg. 2. qua vi maria alta tumescant Objicibus ruptis, rursusque in seipsa residant. Apud Thuc. autem 7, (23.) p. 239. Τῶν ἐν τῷ πλημμυρίῳ Ἀθηναίων πρὸς τὴν θάλασσαν ἐπικαταβάντων, Schol. πλημμυρίῳ exp. φρουρίῳ τῷ ἐν τῷ πλημμυρίῳ. Apud Virg. Æn. 3. Sicanio prætenta sinu jacet insula contra Plemmyrium undosum, ait Serv. πλημμύριον i. significare q. Undosum. [" Ad Diod. S. 1, 692." Schæf. Mss. Thuc. 7, 4.]

Πλημμυρὸς, Inundans: Hes. πλημμυρὸν, μεστὸν, πεπληρωμένον.

Πλημμύρω, Æstu inundo, Restagno. Videtur ac-

cipi pro Expletus sum, in h. l. Panyasidis ap. Athen. (37.) βορῆς κεχορημένον, ἠύτε παῖδα, Ἥσθαι πλημμύροντα. [" Thom. M. 720. Jacobs. Anim. 316. Anth. 6, 92. 127. 7, 100. 12, 120. Perses Epigr. 4. Coray Mus. Ox. 2, 3." Schæf. Mss. Orph. Arg. 886. Apoll. Rh. 4, 706. * Ἀναπλημμύρω, Quint. Sm. 14, 634. ἀνεπλήμμυρε θάλασσαν, i. e. ἀναπλημμυρεῖν ἐποίησε. * "Ἐκπλημμύρω, Wakef. Trach. 12." Schæf. Mss. * Ἐπιπλημμύρω, Opp. 'A. 1, 465.]

Πλημμυρέω, itidem Æstu inundo, Restagno. Unde πλημμυρεῖ, quod pro Inundat affertur ex Epigr. [Meleagri 117. "Thom. M. 720. ad Dionys. H. 1, 202." Schæf. Mss. Πλημμυρεῖ, Gl. Inundat, Torret, Exuberat. " De igne, Philostr. 764." Wakef. Mss.] Ἀναπλημμυρέω, Redundo, Exundo, [" Philostr. 778." Wakef. Mss.] Ἐκπλημμυρέω, Æstu exundo, Restagno, [" Philostr. 840. * Ἐμπλημμυρέω, 775." Wakef. Mss. * Ἐπιπλημμυρέω, 839. * " Συμπλημμυρέω, Greg. Nyss. 3, 230." Wakef. Mss. * Ὑπερπλημμυρέω, Gl. Superinundo.]

[* Πλημμυρίζω, Gl. Inundo. * " Ἐπιπλημμυρίζω, Greg. Nyss. 3, 622." Wakef. Mss.]

ΠΛΗΡΗΣ, Plenus. Ejusd. originis esse tradunt cum πλήθω ac πίμπλημι. Itidem NOM. Πλέος huic πλήρης synonymum, inde ortum habere existimatur. Plut. de S. N. V. Σιμωνίδης ἔλεγε παίζων, τὴν τοῦ ἀργυρίου κιβωτὸν εὑρίσκειν ἀεὶ πλήρη, τὴν δὲ τῶν χαρίτων, κενήν. Thuc. 1. Πλήρεις αὐτοῖς ἦσαν αἱ νῆες. Item πλήρει χειρὶ, Plena manu, i. e. Largiter, ἀφθόνως καὶ δαψιλῶς. Necnon homo dicitur esse πλήρης διαθέσεων ἢ παθῶν τινῶν, ab Isocr. 1 ad Phil. Comparativo gradu πληρέστερος, Plenior, Plato Symp. Τὸ ἐν ταῖς κύλιξιν ὕδωρ τὸ διὰ τοῦ ἐρίου ῥέον ἐκ τῆς πληρεστέρας εἰς τὴν κενωτέραν. E Diosc. autem 3, 41. πλήρης ῥίζα pro Radix callosa. Πλήρης alicubi reddendum Plenus ac perfectus, ut cum sententia aliqua πλήρης dicitur: nisi pro Integer s. ἐντελὴς accipere malis, velut ap. Cic., Perfecta atque plena sententia, cui opponit Curtam. Athen. (493.) cum hunc versum Homeri Il. Λ. (635.) Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, dixisset non de Machaone et Nestore solum intelligendum esse, subjungit aliquanto post, Ἐλλείπει οὖν τὸ Τις μόριον· τὸ γὰρ πλῆρές ἐστιν, Ἄλλος μέν τις μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, sc. ὡς παντὸς ἀνθρώπου μόλις ἂν ἀποκινήσαντος ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸ ποτήριον. Huic adde πλήρεα ἔτεα τέσσαρα, Totum quadriennium, s. Plenum quadriennium, ut Cic. Plenum atque integrum annum habere ad præturam gerendam. [" Ad Mœr. 294. 319. 332. ad Herod. 231. Wakef. S. Cr. 2, 78. Phil. 39. Brunck. 324. Musgr. Andr. 1098. Thom. M. 719. Jacobs. Anth. 11, 113. Inquinatus, Soph. Antig. 1017. ubi v. Schol. Perfectus s. Integer, Bast Lettre 28. Πλ. τάφος, Herod. 730. et n. Ἐκ πλήρους, Plene, Heyn. Hom. 6, 626. 7, 791. Πλήρεις et πλείους conf., ad Diod. S. 2, 415." Schæf. Mss. " Πλ. ἱστίοις, Omni vi, Suid. 3, 130." Wakef. Mss.] " Πλειάρειν, Æolice " pro πλήρην. Æoles enim η in ει vertunt, πένεις " etiam dicentes pro πένης. Etym. et Lex. meum " vet." [" Πληρέστατα, Plenissime, Cyrill. Hieros. 153." Kall. Mss.]

[* Πληροφόρος, unde] Πληροφορία, ἡ, Plena fides quæ nobis fit de re aliqua, Plena persuasio. Redditur alioqui et Certa fides, Certa persuasio. Bud. vertit, Rata de re aliqua fides quæ fit cuipiam. Item Certitudo: quod tamen Lat. non est, sicut nec Certificatio, ac Certioratio, quibus etiam redditum fuit hoc verbum. Et affert h. l., quem e quadam Historia sumtum ait, Ἀλλὰ πρὸς τελείαν πληροφορίαν σου, ἰδιοχείρως καθυπέγραψα. Item e Basilio, Πολλάκις περὶ τούτου πλ. καὶ δεδωκὼς καὶ δεξάμενος, pro Data fide et accepta. Alibi pro Opinione certa et fixa eum accepisse testatur. Ab Hes. exp. βεβαιότης: invenitur etiam expositum ἐντελὴς γνῶσις. Damascenus certe, cum ἐντελεστέραν γνῶσιν dixisset, subjunxit, καὶ πληροφορίαν: ita scribens, Ἀπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν διὰ ταύτης τῆς αἰσθήσεως ἐντελεστέραν γνῶσίν τε καὶ πλ. ἐγγίνεσθαι. Usus est Paulus Apostolus hoc nomine aliquot in ll., et quidem addens ei gen. Alicubi et sine gen., ut 1 ad Thess. 1, (5.) Ὅτι τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν οὐκ ἐγενήθη εἰς ὑμᾶς ἐν λόγῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν δυνάμει, καὶ ἐν πνεύματι ἁγίῳ, καὶ ἐν πλ. πολλῇ. Ubi redditur Certa persuasio, in postrema interpr., ab Erasmo autem Certitudo: a vet. Interpr. Plenitudo. Non videtur certe aliud esse πλ. hic sine adjectione, quam quod alibi vocat πληροφορίαν τῆς πίστεως. Quem gen. ubi addit, item cum ἐλπίδος, et cum συνέσεως, minus quis miretur vet. Interpr. pro Plenitudine simpliciter accepisse, quasi sc. non aliud sit quam πλήρωμα: atque adeo πληροφορία πίστεως, et ἐλπίδος, et συνέσεως, perinde sit ac si diceretur πλήρης vel πεπληρωμένη πίστις, et ἐλπὶς, et σύνεσις. Sed quomodo doctiss. Interpres, ab eo dissentiens, reddendum singulis in ll. censuerit, vide ap. eum, cum in illo loco 1 ad Thess., tum ad Coloss. 2, (2.) et ad Hebr. 6, (11.) et 10, (22.) necnon initio Evangelii Lucæ. Vide et in proxime sequente verbo quædam huc pertinentia. [Schleusn. Lex. N. T.] Πληροφορέω, Plenam fidem facio, Plene certioro, ut loquitur Ulpianus: 2 ad Tim. 4, (5.) Τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον, ubi postrema interpr. habet Ministerii tui plenam fidem facito. Quæ interpr. eadem fere est, quod ad sensum verborum attinet, cum hac Erasmica, Ministerium tuum ad plenum probatum reddito. At vet. Interpres reddidit, Ministerium tuum imple: sicut sc. πληροφορίαν ab eo reddi Plenitudinem dixi. Invenio et cum præp. περὶ ap. Eust., Πληροφορεῖ περὶ τῆς γυναικός, eod. modo quo dicitur Certiorem reddere de re aliqua. Bud. a Basilio poni testatur pro Certum et securum reddo: afferens et e Chrys. pro Securum reddo. Idem pass. Πληροφοροῦμαι, reddit Certissime novi, et Compertum habeo; subjungitque Isocr. Trapez. (626. L.) Ἐμὲ πολλῶν ἀκουόντων ἔξαρνον πληροφορηθεὶς γεγενῆσθαι, μηδὲν κεκτῆσθαι: quæ ita vertit, Cum comperisset me et certo sciret, pluribus audientibus negasse quicquam me possidere. Addit e Paulo ad Rom. 14, (5.) Ἕκαστος ἰδίῳ νοῒ πληροφορείσθω, vertens, Unusquisque certus sit mentis suæ, Unusquisque compertum habeat, quod mente concipit. Non minus autem placet ista interpr., Unusquisque in animo suo plene certus esto. Sic autem redditus extat h. l. a doctissimo Interpr., ad cujus etiam annotationes te remitto. Idem 4, (21.) Καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι ὃ ἐπήγγελται, δυνατός ἐστι καὶ ποιῆσαι, interpr. πληροφορηθεὶς, Plene persuasum habens: sicut Erasm. Certa persuasione concepta quod etc. At vetus Interpres Plenissime sciens. Ceterum existimo πληροφοροῦμαι in usu prius fuisse quam πληροφορῶ, et dici solitum πληροφοροῦμαι, quasi πλήρη πίστιν φέρομαι, i. e. λαμβάνω: vel πλήρη φέρομαι τὰ πρὸς πίστιν. Postea autem usurpatum fuisse activum πληροφορῶ, analogiam in signif., non item in etymologia retinens. Quam signif. analogiam videmus et in nomine πληροφορία, licet ab ipso verbo non sit, ab eo enim verbalia formarentur πληροφόρημα et πληροφόρησις, sed eam terminationem habeat, quam haberet, si præcederet πληροφόρος. Ceterum affertur etiam, Ἐπληροφορήθη καρδία υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐν αὐτοῖς τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρὸν, ex Eccl. 8, (11.) pro Ex animo peccare hominibus certum est atque persuasum. Sed illud Ex animo, haud scio an ita dici possit. Nec dubito quin sensum melius expressurus sit qui ita, licet paulo liberius, reddet, Obfirmatus est ad peccandum animus hominum. ‖ Πληροφορεῖσθαι dicitur id quoque, cujus plena fit nobis fides. Sic πεπληροφορημένα πράγματα ap. Lucam initio sui Evangelii, s. potius præfationis in Evang. Πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων, Earum rerum, quarum plena fides nobis facta est, Quæ certis testimoniis ita sunt comprobatæ, ut de iis ambigi non possit. Erasmus vertit, Earum quæ inter nos certissimæ fidei sunt rerum: sicut et supra hujus verbi neutralem potius quam passivum usum in sua interpr. exprimit. At vetus Interpres, Quæ in nobis completæ sunt rerum. Qua in interpr. sibi esse similem ex aliis ejus ll. quos supra protuli, cognoscere potes. [Πληροφορέω, Gl. Morigero, Satisfacio. Ctesias Pers. 39. Πολλοῖς λόγοις καὶ ὅρκοις πληροφορήσαντες μόλις ὅμως πείθουσι. Schleusn. Lex. N. T.] " Πεπληροφορημένως, Plenissime, Abunde, " Bud." [* Πληροφόρημα, Gl. Plenitudo, Satisfactio.

* Ἀπληροφόρος, unde * " Ἀπληροφορία, Jo. Climac. Scala 413. Nulla fiducia, Radero vertente." Boiss. Mss. * Ἀποπληροφόρος, unde * " Ἀποπληροφορία, Amphiloch. 49." Kall. Mss.]

[* Αὐτοπλήρης, Theophyl. 4, 159. * Ἡμιπλήρης, Aret. 85.] Συμπλήρης, Completus, Totus, Bud. e Gaza ap. Theophr. (H. Pl. 4, 11, 10.) Item Plenus, ap. Plat. Epinom. Ξυμπλήρης ζώων οὐρανός. [* " Ὑπερπλήρης, Andr. Cr. 19. 133. 144. Dionys. Areop. 38. 42. 176. 178. 232. 233. 248. 282." Kall. Mss. " Synes. 97." Wakef. Mss.]

[* " Πληρότης, Plenitudo, Chrys. in Joann. Hom. 14. T. 2. p. 608, 27. Ἆρα οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς μένει πληρότητος τὸ πῦρ καὶ μετὰ τὸ μεταδοῦναι τοσούτοις τῆς ἐνεργείας τῆς αὐτοῦ;" Seager. Mss. Oribasius Matthæi p. 88. κενῶσαι πλ. * " Ὑπερπληρότης, Dionys. Areop. 248." Kall. Mss.]

Πληρόω, Impleo, Repleo, Thuc. 6, (30.) p. 207. Ἐπλήρουν τὰς ναῦς ὡς ἀναξόμενοι, Naves implebunt, milite sc. ceterisque impedimentis. Sic alibi sæpe. [" Cum πληρόω de navibus usurpetur, pertinet ad homines et præterea nihil, ut Thuc. l. c. et 3, 77. 6, 50." Hare in Mss.] Item Herodian. 2, (14, 13.) Τριήρεις ὁπλιτῶν πληρώσας. Philo V. M. 3. Ὁ πάντα διὰ πάντων πεπληρωκὼς τῆς εὐεργέτιδος ἑαυτοῦ δυνάμεως, Qui benefica sua potestate omnia penitus implevit. Pass. Πληροῦμαι, Impleor, Thuc. (3, 77.) Τὰς ἀεὶ πληρουμένας (sub. ναῦς) ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς πολεμίους, Quæ classiario milite implebantur. Herodian. (1, 9, 6.) Πληρωθέντος τοῦ θεάτρου, ubi Polit. Pleno spectatoribus theatro, ut ap. Dem. (581.) Πεπληρωμένον δικαστήριον: qua signif. et πλήθουσα s. πληθύουσα ἀγορά. Idem 4, (9, 7.) Πόλιν πλήθους μεγίστου πεπληρωμένην: 8, (7, 1.) Τενάγη ὑπὸ ποταμῶν πληρούμενα: sic supra πλήθοντες ποταμοί. At 4, (5, 17.) Θυμοῦ πεπληρωμένος, Irarum plenus, Polit. Alias πληροῦσθαι usurpatum reperitur etiam pro πληροῦν, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 8.) Μάλα ὀξέως τὰς ναῦς ἐπληροῦτο, ubi Bud. putat forte leg. ἐπλήρου τε, quod insolens passivæ vocis usus iste sit. Putatur tamen active quoque poni in h. l. Pauli Ep. ad Eph. 1, (23.) Τὸ πλήρωμα τοῦ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου, Complementum ejus qui omnia in omnibus implet, i. e. τοῦ πληροῦντος καὶ τελειοῦντος, sicut πλήρης accipitur pro Perfectus et plenus. Sed h. l. πληροῦσθαι s. πληροῦν propriam signif. non habet, addendum potius iis loquendi generibus de quibus mox. At aor. medius active, cum alibi, tum hoc loco Plut. Alcib. Τὴν αὑτοῦ πληρωσάμενος τριήρη: quomodo et πλησάμενος tum ap. Hom., tum ap. alios. ‖ Impleo, h. e. Uterum semine impleo, ut Ovid. Metam. 9. Impleratque uterum generoso semine, s. Prægnantem reddo, vide in Πλῆσμα ex Aristot., cum Plinii interpr. ‖ Pro Suppleo quoque ponitur, i. e. πλήρωμα ἐπιτίθεμαι, Xen. Ἑλλ. 4, (8, 16.) p. 315. Πληρωθέντος ναυτικοῦ ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Cic. Supplevit legiones. Liv. Supplevit remigio naves. Addi his potest, quod e Thuc. (1, 70.) affertur, Πληρῶ τὴν χρείαν, pro Amissa reparo. ‖ Rursum pro Impleo, Compleo, in diversis loquendi generibus, Synes. Ep. Οἰκείαν εἱμαρμένην πληρούτω, Proprium fatum impleat, Ovid. Fata implere suæ ætatis: sic supra, μοῖραν ἀναπλῆσαι. Herodian. 2, (7, 9.) Τὰς ὑποσχέσεις οὐκ ἐπλήρου τῶν χρημάτων, Polit. Fidem minime implebat, Polit. Sic Plin. Implere promissum, et Cic. Complere promissum. Aristides Panath. Καθάπερ τοὺς δρομέας τὸ γιγνομένον πεπληρωκέναι, Numeros omnes implesse certaminis, curriculumque peregisse, ut Bud. 84. interpr. Sic fere ap. Tibull. Orbem sol complet. Similiterque quod Plato Tim. dicit, Ὡς ὅγε τέλεος ἀριθμὸς χρόνου τὸν τέλειον ἐνιαυτὸν πληροῖ τότε, Cic. ita vertit, Absoluto perfectoque numero, absolutum perfectumque annum tunc compleri denique. Cui similem l. vide in Διαπλήθω. Item in sacris Literis passim πληρῶσαι τὸν νόμον, quod Herod. dicit ἐκπλῆσαι τὸν νόμον, Implere legem, i. e. Mandata legis exequi. In iisd. sacris Literis πληροῦσθαι sæpe pro Impleri et ad exitum perduci, s. perfici: ut Cic. Profiteri quod non possis implere. Idem, Complere atque ad exitum perducere. Matth. 1, (22.) Ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, (Jo. 13, 18.) Ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ, Greg. Naz. Ἀλλά μοι νῦν ἐκεῖνο πληροῦσθαι δοκεῖ καθαρῶς. ‖ Πολλοὶ ἐπληρώθημεν, ex Eur. (Iph. T. 306.) pro Multi coivimus, Multitudinem et magnum numerum effecimus coëuntes. [" Toup. Opusc. 1, 418. Emendd. 2, 164. Valck. Hipp. p. 307. Diatr. 80. ad Herod. 112. 474. 663. Musgr. Andr. 1098. Brunck. Phil. 824. Phryn. Ecl. 167. ad Charit. 653. Wakef. Herc. F. 385. Phil. 324. S. Cr. 4, 80. 5, 104. De tempore, Alberti Peric. Cr. 50. De navi, ad Herod. 440. 583. 619. 689. Philostr. 104. Boiss. De constr., Eldik. Suspic. p. 10. Toup. Opusc. 2, 124. 170. Cum dat., Hesych. 1, 90.: ψυχὴν, Wakef. Ion. 1189.: μῆνίν τινος, Eur. Hipp. p. 2. Valck. De act. et med., Heindorf. ad Plat. Gorg. 162." Schæf. Mss. Herod. 2, 7. 8, 43. Eur. Iph. T. 306. Æsch. S. c. Th. 462. * Πληρούντως, Nicomach. Arithm. 1, 18. p. 94. Ast. * Πεπληρωμένως, Gl. Plene, Abunde, " Bekk. Anecd. 447." Boiss. Mss. * " Πληρωτέον, Geop. 4, 12. 6, 2. 17, 3. 20, 1." Kall. Mss.]

Πλήρωμα, τὸ, Id quo impletur s. completur aliquid, Complementum, Aristot. Polit. 3. Εἰ πλείους μὲν εἰσι, μὴ μέντοι δυνατοὶ πλήρωμα παρασχέσθαι πόλεως, Pauciores tamen quam ut possint implere justum numerum civitatis, 4. Καὶ ταῦτα πάντα γίνεται πλ. τῆς πρώτης πόλεως, Civitatem complent, sc. ὑφάντης, γεωργὸς, σκυτοτόμος, οἰκοδόμος: item χαλκεὺς, οἱ ἐπὶ τοῖς ἀναγκαίοις βοσκήμασι, ἔμπορος, κάπηλος. Item navium πληρώματα dicuntur ipsi Remiges, vel Classiarii milites, quibus πληροῦνται, Thuc. (7, 12.) p. 236. ubi Schol. exp. ναῦται, Αἵ τε νῆες διάβροχοι, καὶ τὰ πλ. διέφθαρται. Sed non de nautis solum intelligendum videtur Budæo, verum et de militibus classiariis, et fortasse etiam de ceteris impedimentis. Isocr. Symm., Πλεύσασαι τριήρεις, αὐτοῖς πληρώμασι διεφθάρησαν, Dem. 235(=565.) Τὰ πλ. ἡ πόλις παρέχει, καὶ σκεύη δίδωσι. Ubi etiam nota eum σκεύη non comprehendere τῶν πληρωμάτων nomine, intelligereque Milites classiarios qui navi imponuntur, τοὺς ἐπιβάτας, τὸ ναυτικὸν, s. ναύτας ἐπιβάτας, ut Bud. accipit: paulo ante dicit, Τὰς ναῦς ἐπληροῦμεν αὐτοὶ οἱ τριήραρχοι. Æschin. (67.) Νεῶν ταχυναυτουσῶν πληρώματα. Pro his vero Polybii, Τούτων ἐχούσας πληρώματα, πεντήρεις μὲν τριάκοντα δύο, τριήρεις δὲ πέντε, Liv. Sed aptæ instructæque remigio triginta et duæ quinqueremes erant, et triremes quinque: ubi etiam NOTA Πεντήρεις, Quinqueremes: sicut paulo ANTE, Τετρήρεις interpr. Quadriremes. Bayf. πληρώματα e Livio reddi posse ait Remiges, Socii navales; quippe qui cum dixisset l. 1. 3 Decad. de Remigum supplemento agi cœptum; et mox, Edixerunt ut privati e censu ordinibusque, sicut antea, remiges darent cum stipendio cibariisque, statim subjungat, Nam unde, cum pecunia in ærario non esset, paraturos navales socios? Item, Duumviros in rei navalis curam creari jussi, per quos naves xx deductæ navalibus sociis civium Romanorum complerentur. Quibus addit et h. l. Ut sociis navalibus affatim instructam classem, ita inopem milite habebat. Item e Diod. S. l. 20. Ἐκβιασαμένων τῶν πληρωμάτων διεσώθησαν, Contendentibus summa alacritate sociis navalibus. Pro Remigibus certe accipere ipsum Liv. patet e loco Polybii quem interpretatur. Sed affert ibid. et Luciani ll., in quibus πληρώματα accipi ait non jam pro Sociis navalibus s. Remigibus, verum pro Ipsis navigiis instructis et armatis. Alter hic est, Δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες, ἅ τε καὶ πλείους· πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα: Quinque navigia instructa armataque habebant. Suidæ πληρώματα sunt non solum οἱ ἐπιβάται, cujus signif. aliquot affert exempla, sed etiam ὁ τῶν νεῶν φόρτος, in h. l. Ἀναλαβὼν τὰ πληρώματα καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, ἧκεν εἰς τὴν Ῥώμην. Sed et hic accipi queat pro Sociis navalibus s. Remigibus quibus naves complentur, ut et ap. J. Poll. 1, 9. Πληρώματα δὲ ἐντελῆ, ἀκριβῆ, κατεσκευασμένα, εὐδόκιμα, ἐντελόμισθα: quibus instructam navem Lysias ἀδδηφάγον appellat. Et Plut. Cam. (8.) Ναῦν μακρὰν εὐανδροῦντι πληρώματι κατασκευάσαντες. Bud. interpr. præterea Supplementa navium, in h. l. Polybii 1, (49, 4.) p. 13. Ἀγνοοῦντα τὴν παρουσίαν

τῶν πληρωμάτων. Et mox, Τὰ προσβύτως παραγεγονότα πληρώματα. Sed Idem annotat, Greg. Naz. p. 291. Πλ. καὶ σύστημα πνευματικὸν vocare Supplementum legionum cœlestium, s. viros sanctos, qui viam veritatis secuti in cœlum pervenerunt. At πλ. ἐκκλησιαστικὸν Idem ap. Chrys. Comment. in Ep. ad Eph. p. 164. interpr. Corpus ecclesiæ. Vide et Ejusd. Comm. 253. 764. At Πλήρωμα γῆς, ap. LXX. Omnia quæ terra complectitur, ita ut plena reddatur: vulgo Plenitudo terræ, Psalmo (23, 1.) Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλ. αὐτῆς. Item πλήρωμα τοῦ Θεοῦ, et πλήρωμα τοῦ Χριστοῦ, vulgo Plenitudo Dei, Plenitudo Christi; nam quicquid habemus, ab eo, ceu perenni et inexhausto fonte, atque adeo semper pleno, ad nos dimanavit: Jo. 1, (16.) de Christo, Ἐκ τοῦ πλ. αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν. In Ep. ad Col. 1, (19.) Ἐν αὐτῷ εὐδόκησε πᾶν τὸ πλ. κατοικῆσαι. Item in Ep. ad Rom. 11, (25.) Πώρωσις ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν, ἄχρις οὗ τὸ πλ. τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ, redditur, Tantisper dum plenitudo gentium introierit. Paulo ante autem dixerat, τὸ πλ. τῶν Ἰουδαίων, de Plenitudine illa, qua futurum est ut tota gens in communi ad Christum accedat. || Rursum pro Complemento accipitur et in alio sensu, in Ep. ad Gal. 4, (4.) Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλ. τοῦ χρόνου, Cum venit complementum temporis, h. e. Completo certo temporis spatio. Item πληρώματα τῶν ῥυθμῶν, Quæ orationis numeros complent: ut Cic. de Orat. Inculcata reperias inania quædam verba, quasi complementa numerorum. Item πλ. τοῦ νόμου, Impletio legis, h. e. Executio mandatorum legis, ut supra πληρῶσαι τὸν νόμον. In Ep. ad Rom. 13, (10.) Πλ. οὖν νόμου ἡ ἀγάπη: nam qui Deum amat et proximum sicut seipsum, legem implere s. legi satisfacere dicitur. || Πλήρωμα pro Supplementum usurpari, supra etiam dixi, et Bud. Comm. 253. 764. Itidem vero voce illa redditur ap. Marc. 2, (21.) Οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιῤῥάπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ· εἰ δὲ μὴ, αἴρει τὸ πλ. αὐτοῦ τὸ καινὸν τοῦ παλαιοῦ: Nemo panniculum impexum insuit vestimento veteri; alioquin illud ipsius supplementum novum detrahit aliquid e vetere vestimento, et fit pejor scissura: ubi πλήρωμα et ἐπίβλημα pro eod. ponuntur, pro eo sc. quod ad implendam et sarciendam rupturam immittitur. Pro Supplemento accipiunt et in Aristot. Polit. 2, 5. Πλ. τῆς πόλεως παρέχονται, sic interpretantes, In cives assumuntur ad civitatis supplementum, Ad supplendum civitatis numerum, Ad supplendum quod in civitate deerat. Bud. autem vertit Ad implendum civitatis numerum, 764. || Πλήρωμα exp. etiam Summa, s. Summa completa, ut Summam complere Latine dicitur, ap. Aristoph. Σφ. (660.) λόγισαι φαύλως μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς, — Πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς καὶ δημιόπρατα· Τούτων πλήρωμα, τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίνεται ἡμῖν. || Pro Onus accipit Turn. ap. Philon. V. M. 2. Μετὰ δὲ τὴν εἴσοδον ἁπάντων, εἴ τις ἐθεάσατο τὸ πλ. [" Ad Mœr. 48. Toup. Emendd. 2, 164. ad Lucian. 1, 341. 2, 132. ad Herod. 548. 619. 638. ad Diod. S. 1, 406. 2, 441. Wakef. Phil. 199. Coray Theophr. 317. Mus. Oxon. 2. p. 3. Boiss. Philostr. 556. Dionys. H. 2, 1156." Schæf. Mss. Hippocr. 662, 41. Τὸ πλ. τῆς γαστέρος κενὸν φαίνεται, Moles ventris inanis videtur. Herod. 3, 22. Ὀγδώκοντα ἔτεα ζόης πλ. μακρότατον προκέεσθαι. Polyæn. 3, 10, 11. ἕνδεκα πληρώμασι. I. q. πλήρωσις, Eur. Tro. 824.]

Πλήρωσις, Repletio. Est cujuslibet rei, et quacunque in parte: itaque et cibi et potionis et humorum atque etiam excrementorum est, diciturque de ventriculo, venis, ceterisque corporis partibus. Hæc Gorr. Hippocr. Aphor. 4. l. 1. Αἱ πληρώσιες αἱ ἐς τὸ ἔσχατον ἀφιγμέναι, (quibus ibid. opponuntur, αἱ ἐς τὸ ἔσχατον λεπτότητος ἀφιγμέναι δίαιται, et αἱ λεπταὶ καὶ ἀκριβέες δίαιται,) ubi πληρώσιες dicit de iis qui cibo potuque explentur. Plato, Πληρώσεις ἐπιθυμιῶν ἐκπορίζειν, quibus cupiditas ac libido expleatur. Plut. in suo περὶ Φιλοπλουτίας libello φιλαργυρίαν esse dicit ἐπιθυμίαν μαχομένην πρὸς τὴν αὑτῆς πλήρωσιν. Item de S. N. V. Ἐνταῦθα γὰρ οὐδὲν ἢ σκιά τις ἀτελὴς καὶ ὄναρ ἡδονῆς πλήρωσιν οὐκ ἐχούσης πάρεστι, Quæ non expletur, Cui non satisfit. Ab Eod. opponuntur ἔν-

A δεια et πλήρωσις, sicut supra a Plat. πλησμονὴ et ἔνδεια: de Lib. Educandis, Σώζεται σῶμα μὲν ἐνδείᾳ καὶ πληρώσει, ψυχὴ δ' ἀνέσει καὶ πόνῳ: Symp. 6, 2. Τούτου δὲ ἀλογώτερον, εἰ κενώσεως μὲν ἐφίεται διὰ πλήρωσιν ἡ φύσις, ubi itidem opposita κένωσις et πλήρωσις, ut supra κενὸς et πλήρης. || Exp. etiam Perfectio atque absolutio, τελείωσις, ut πληροῦν pro τελειοῦν. [" Ad Herod. 231. Heind. ad Plat. Gorg. 153." Schæf. Mss.]

Πληρωτὴς, Athenis vocabatur ὁ ἀποδιδοὺς τὸν ἔρανον τοῖς ἤτοι λαχοῦσιν ἢ ἐωνημένοις, Harpocr., qui etiam addit, esse forsan hos πληρωτὰς Eos qui suo tempore vocabantur ἐρανάρχαι. Profert vero ejus usum tum e Dem., tum e Dinarcho. Hes. exp. ἐράνου συναγωγός. Dem. 228(=547.) Πληρωτὴς τοῦ τοιούτου γεγονὼς ἐράνου, σεαυτῷ τοῦτον δίκαιος εἶ συλλέξασθαι. Ibid. Οὐ τοῦτον μόνον (sub. τὸν ἔρανον,) ὃν συλλέγουσι καὶ οὗ πληρωταὶ γίνοιντο τινες: [574. 776.] AT Πληρωτικὸς, Implendi s. Replendi aut Explendi vim habens, Diosc. 2, 95. Μυελοὶ ἅπαντες πληρωτικοὶ ἑλ-

B κῶν, Explent, Plin. 28, 9. [Gl. Explebilis.]

[* Πληρωτὸς, unde * Ἀγγελοπλήρωτος, Athan. 2, 388.] Ἀπλήρωτος, Qui impletus vel completus non est. At ἀπλήρωτα πληρώματα, de Navi suis remigibus male instructa, s. de Remigio male instructo armatoque. J. Poll. 1, 9. post verba in Πλήρωμα citata, Καὶ τὰ μὲν καλῶς πεπληρωμένα, συγκεκροτημένα· τὰ δὲ ὡς ἑτέρως, ἀπλήρωτα καὶ ἡμιπλήρωτα καὶ ἀσυγκρότητα. Ubi etiam NOTA Συγκροτεῖν ET Ἀσυγκρότητος. || Ἀπλήρωτος exp. etiam Inexpletus, Inexplebilis, ut ἄπληστος. [" Jacobs. Anth. 7, 311. Boiss. Philostr. 467." Schæf. Mss. * Ἀπληρώτως, Schol. Soph. Œd. C. 120.] " Δυσπλήρωτος, Impletu s. Perfectu difficilis." [* Εὐπλήρωτος, Alex. Trall. 1. p. 2.] Ἡμιπλήρωτος, Dimidia e parte impletus s. completus: ut ἡμιπλήρωτα πληρώματα, de Remigio male instructo armatoque. Vide Ἀπλήρωτος.

Ἀναπληρόω, Expleo, Suppleo, Plato Symp. (321.) Ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστόφανες, ἀναπληρῶσαι, Si quid prætermisi, tuæ sunt partes, o Ari-

C stophanes, id supplere. || Interdum Impleo, Plenum reddo, pro simplici πληρῶ, cum gen. Plut. Alex. Ἀναπληροῦν ἀβελτηρίας καὶ φόβου. || Ἀναπληροῦν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου, 1 ad Cor. 14, (16.) Quod exp. Sedere inter idiotas, ad verbum Implere locum idiotæ. [" Dionys. H. 1, 192. Cattier. Gazoph. 65. Wakef. S. Cr. 5, 122. ad Lucian. 1, 324." Schæf. Mss. Eur. Hel. 913. * Ἀναπληρωτέον, Plut. Cimone 2. " Geop. 9, 11." Kall. Mss.] Ἀναπλήρωμα, τὸ, Supplementum, Explementum, Id quod ad explendum ponitur. Redditur etiam Suppletio, Expletio; sed altera signif. magis convenit. [" Phalar. 292." Schæf. Mss.] Ἀναπληρωματικὸς, Expletivus, Ad explendum aptus, accommodatus, Explendi vim habens: μόριον, in oratione, Particula expletiva: quæ potius tamen παραπληρωματικὸν μόριον dicitur. Ἀναπλήρωσις, Expletio, Suppletio, [Aristot. Eth. Nic. 10, 3. Arrian. Exp. Alex. 2, 9, 8. Diod. S. 1, 26, 14. 99, 16. 108, 7. * Ἀναπληρωτικὸς, ad Greg. Cor. 88. Niceph. Blemm. 87. * Ἀνταναπληρόω, Dem. 182.

D Dio C. 413, 11. * Ἀνταναπλήρωσις, Greg. Palam. p. 15.] " Ἐξαναπληρόω, Repleo, Compleo." [* Συνεξαναπληρόω, Hippocr. 915. * " Προαναπληρόω, Germanus in Dormit. B. Mar. 105." Boiss. Mss.] " Προσ- " αναπληρόω, Suppleo, Insuper repleo, compleo," [Schleusn. Lex. V. T. Apollon. Dysc. de Pronom. 261. B. " Pallad. V. Chrys. p. 2." Boiss. Mss. * Συναναπληρόω, Anon. de Nili Increm. ap. Herod. 608. Gronov. * " Ὑπεραναπληρόω, Jo. Climac. p. 73." Boiss. Mss.]

Ἀντιπληρόω, E contrario repleo, Vicissim repleo, Vires exhaustas repleo, Theophr. C. Pl. 2. Δεῖ γὰρ κεκενωμένα τὰ δένδρα μετὰ τοὺς καρποὺς ἀντιπληρωθῆναι πάλιν τῆς τροφῆς. Item, Suppleo quod deest: ut in h. l., qui citatur ex Josepho, A. J. 2. Τὸ λεῖπον ἐν ταῖς ἐπιστήμαις ἀντιπληροῦντες ταῖς προθυμίαις. Sed male citatur cum λοιπὸν, pro λεῖπον. Xen. Ἑλλ. 5, (4, 65.) Ἀντεπλήρωσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ναυτικόν.

Ἀποπληρόω, Impleo, Compleo, i. q. πληρόω. Ac

sicut supra ex Herodiano habuimus, Τὰς ὑποσχέσεις πληρῶσαι, sic Idem 2, (7, 2.) dicit, Ἀποπληρῶσαι ἃ ὑπέσχετο, Implere fidem promissorum, promissa, Complere promissa. Et Plato de Rep. 2. Τὰ λοιπά μοι τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσον, Compleas et ad exitum perducas. ‖ Expleo, Satio, Exatio. [" Wakef. S. Cr. 5, 122. ad Diod. S. 2, 251. Plato Charm. p. 98. Heind. ad Gorg. 153." Schæf. Mss.; Protag. p. 125. * " Ἀποπληρωτέον, Clem. Alex. Str. 4, 1. p. 475." Kall. Mss.] Ἀποπλήρωσις, Expletio, [Gl. Plut. 6, 175. 500.] Ἀποπληρωτὴς, Qui aliquid complet et perficit, Executor, Suet. [Plato de Rep. 10. p. 620. * " Ἀποπληρωτικὸς, Dionys. Areop. 176. 232. * Προσαποπληρόω, Clem. Alex. Str. 4, 1." Kall. Mss. * " Διαπληρόω, ad Diod. S. 2, 64." Schæf. Mss. * Εἰσπληρόω, Diog. L. Epicuro p. 142=666.]

Ἐκπληρόω, Expleo, Compleo, Aristid. Ἐκπεπλήρωνται ἀσταὶ παράλιοι πόλεσι. Item Suppleo: ut Suet. Librum, quem imperfectum reliquerat Sylla, supplevit. Xen. K. Π. 4, (5, 14.) Τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε, sc. si quis εἰς ἐνδεόμενά που κατεσκήνωσε: nisi et hic malis interpretari Explete: ut dicitur Explere numerum. [" Musgr. Hel. 1586. Wakef. Alc. 438. S. Cr. 2, 2. 5, 104. Porson. Or. 54. Musgr. ibid. Brunck. p. 216. Eur. Phœn. 1142. Ammon. 117. Zeun. ad Xen. K. Π. 669. ad Herod. 388. 690." Schæf. Mss. * Ἐκπλήρωμα, Arrian. Ind. 20, 9. Hippocr. 785. 848.] Ἐκπλήρωσις, Expletio, Supplementum, Complementum, [Schol. Aristoph. Λ. 44. Eust. Il. A. p. 7, 30. * Ἐκπληρωτὴς, Dio C. 38. p. 74. * Ἐκπλήρωτος, unde * Ἀνεκπλήρωτος, Gl. Inexplebilis. * Προεκπληρόω, Basil. 3, 26.] Συνεκπληρόω, Una expleo, suppleo, Compleo, [Polyb. 3, 78, 5. 14, 4, 3. 16, 28, 2. 32, 9, 1.]

Ἐμπληρόω, Impleo, i. q. ἐμπλήθω, ἐμπίμπλημι, [Gen. 50, 3. Compl.] Ἐμπλήρωσις, Impletio, Expletio.

Ἐπιπληρόω, Adimpleo, simpliciter Impleo, Thuc. 7, (14.) p. 237. Οὐδ' ὁπόθεν ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς ἔχομεν, Schol. τὰ πληρώματα ἀναπληρώσομεν. Sic Virg. Remigium supplet, socios simul instruit armis. Quibus verbis Poëta EXPRIMIT Πληροῦν τὰς ναῦς, s. τὸ ναυτικὸν, ET Πλήρωμα: nam Remigium supplere dicit pro πληροῦν τὸ ναυτικὸν, s. ἐπιπληρώσασθαι τὰς ναῦς: et Remigium suppletum, πλήρωμα. [* Ἐπιπλήρωσις, Gal. Diff. Puls. 4.]

Παραπληρόω, Justo completoque oneri infarcio, [" Heyn. Hom. 8, 596." Schæf. Mss.] NAM Παραπλήρωμα idem esse volunt q. παράβυσμα ap. Suid. Quod infarcitur atque inculcatur justo completoque oneri, Cento et omne redundans atque superfluum, τὸ πλεονάζον: aliud autem Lat. Complementum aut Supplementum; potius Explementum, ut Seneca in Epist. quadam Ventris explementum vocat τὸ πλεονάζον. Bud. tamen interpr. Complementum, Expletio, ap. Dionys. H. de Isocrate, Παραπληρώμασι λέξεων οὐδὲν ὠφελουσῶν χρῆσθαι καὶ ἀπομηκύνειν παρὰ τοῦ μετρίου τὸν λόγον. [" Valck. Phœn. p. 170. D. R. ad Longin. 253. ad Il. B. 496. ad Lucian. 1, 324." Schæf. Mss. Dionys. H. 2, 14, 43. 28, 15. 151, 41. 284, 31.] Παραπληρωματικὸς, Expletivus, i. q. πλεονάζων, teste Apollonio Gramm.: ut π. σύνδεσμοι ap. Demetr. Phal. et alios: quales esse dicit δὴ, νὺ, πότερον: vide Παράξυσμα: quæ et παραπληρωματικὰ μόρια vocantur: quoniam sc. orationi per se plenæ perfectæque, numeri explendi s. complendi gratia, adduntur. Tales ap. Poëtas sunt ῥα, τοι, τε, et aliæ multæ. [" Schol. Pind. Ὀ. 3, 67." Boiss. Mss. " Eur. Phœn. p. xxii. Valck., ad Lucian. 1, 324." Schæf. Mss. Schol. in Il. B. 1. in Soph. El. 491. in Eur. Hec. 996. in Aristoph. Λ. 285. 927. Eust. Il. A. p. 39, 27. 45, 21. 53, 29. * Παραπληρωματικῶς, p. 54, 42. * Παραπλήρωσις, Eust. Il. Δ. p. 355, 48. in Od. A. p. 10, 12. 22, 50. * Συμπαραπληρόω, * Συμπαραπλήρωμα, unde * Συμπαραπληρωματικὸς, Schol. Aristoph. Ἀ. 1.]

[* Προπληρόω, Diosc. Alex. Præf. " Tzetz. Ch. 10, 465." Elberling. Mss. " Philo J. 1, 603." Wakef. Mss.]

Προσπληρόω, Adimpleo, Superimpleo, i. q. ἐπιπληρόω, Suppleo, Xen. K. Π. 5, (3, 13.) Ἱππέας προσεπλήρωσαν ἐς δισχιλίους. Thuc. simpliciter accepit pro πληρόω, Impleo, addens ei ἔτι, 7, (34.) p. 244. Προσπληρώσαντες ἔτι ναῦς: Schol. tamen exp. καὶ προσέτι ἄλλας πληρώσαντες.

Συμπληρόω, Compleo, Expleo: [Σ. ναῦς, Naves instruo, Navibus impono milites, Xen. Ἑλλ. 1, 1, 12. 4, 8, 6. 5, 1, 25. " Valck. Callim. p. 43. Herod. 619. et n., Luzac. Exerc. 75. De tempore, Alberti Peric. Cr. p. 50." Schæf. Mss.] Συμπλήρωμα, τὸ, Complementum, [Gl. Complementum, Confectio, Consummatio, Schleusn. Lex. V. T. * " Συμπληρωματικὸς, ad Thuc. 1, 5. Jambl. V. P. 2. p. 300. Kiessl." Schæf. Mss. * Συμπληρωματικῶς, Eust. ad Dionys. P. p. 10. " Complete, Dionys. Areop. 21. 37." Kall. Mss.] Συμπλήρωσις, Completio, Ipsa Complendi actio, [Gl. Perfectio, Consummatio, Schleusn. Lex. V. T. Longin. 12, 2. * Συμπλήρωτος, unde] " Ἀσυμπλήρωτος, Non completus, Qui non completur, " Qui non potest compleri, Incompletus, Incomplebilis." * Εὐσυμπλήρωτος, Diog. L. p. 743.] Συμπληρωτικὸς, Complendi vim habens, Ad complementum faciens, Complens, [" Jambl. de V. P. 2. p. 300. Kiessl., cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 284." Schæf. Mss.]

[* Ὑπερπληρόω, Gl. Superimpleo, Xen. K. Π. 8, 2, 22. Λ. 5, 3. " Dionys. Areop. de M. Th. 1. Const. Manass. Chron. p. 68." Boiss. Mss. * Ὑπερπλήρωσις, Nimia repletio, affertur ex Aëtio l. 6.]

ΠΛΗΝ, adv. Præterquam, Nisi, Soph. (Aj. 1238.) Οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε; Thuc. Πλὴν ὀλίγοι, Præterquam pauci, Exceptis paucis, Isocr. Panath. Πάντας πλὴν τοὺς μετεσχηκότας, Aristoph. (N. 120.) Ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν, Xen. Πλὴν οἵπερ συνεδείπνουν. Interdum sequente ὅσοι, ut ibi sequente οἵπερ. Aristot. H. A. 3. Πλὴν ὅσοι ταῦτα καλοῦσιν ἄῤῥενα. Sic Ethic. 4. Πλὴν ὅσα μὴ δι' εἰρωνείαν. At πλὴν ὅσον, Nisi quod, quatenus, Præterquam quod, Synes. Πλὴν ὅσον ηὐξάμην. Sic πλὴν πάροσον, Bud. e Luciano (3, 195.) Π. πάροσον ἐκεῖνα μὲν ἀπανθεῖ καὶ μαραίνεται, τουτὶ δὲ τὸ ἔαρ ἀΐδιον. Sic autem et πλὴν ὅσον, pro Nisi quatenus, e Synesio, Πλὴν ὅσον ηὐξάμην. Itidem πλὴν καθόσον pro Nisi quatenus, quod, Præterquam quod. Interdum et πλὴν ὅτι. Aristoph. N. (1428.) τί διαφέρουσιν Ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσι; Sic Plut. Lycurgo, Πλὴν ὅτι πρῶτος κ. τ. λ. Et Greg. Naz. Πλὴν ὅτι καὶ πλέον ἐνταῦθα. Item πλὴν τοῦθ' ὅτι, ex Aristoph. (B. 1035.) Nonnunquam et πλὴν non adjecta particula, hanc ipsam signif. habet, Plato de Rep. 5. Ceterum ut πλὴν his in ll. reddi potest particula Nisi, sicut et Præterquam, ita et in aliis, i. e. in quibus alii cuipiam particulæ est junctum: ut πλὴν εἰ, et πλὴν εἰ μὴ, itidemque πλὴν ἐὰν, et πλὴν ἐὰν μή. Necnon cum ἀλλὰ, sequente εἰ: dicitur enim πλὴν ἀλλ' εἰ: sic tamen ut frequentius esse putetur. Theophr. C. Pl. 1. Π. εἴ τι συνάντιον, καὶ ὡς παραλόγῳ. Idem, Πλὴν εἴ τι που καὶ παραβλαστάνει. Sic Plato de Rep. 21. Πλὴν εἴ τις ἀπέχεται αὐτοῦ. Et cum optativo, Πλὴν εἴ τις ῥίψειε, Greg. Naz. Sic, Πλὴν εἰ λαμβάνοιμεν, ap. Eund.: ubi observa etiam non habere εἰ adjunctum illud τις vel τι. Sed et cum gen. Πλὴν εἰ φελλοῦ, Excepto subere, e Gazæ interpr. ap. Theophr. Sic πλὴν εἴ τινων ὀλίγων, Exceptis paucis, ap. Eund. Τὰ δὲ ἐπιμένοντα χεῖρον ἀνθεῖν, πλὴν εἴ τινων ὀλίγων. Quibus tamen ll. suspicetur forsitan aliquis aptiorem esse particulam ἢ quam εἰ. Huic autem voculæ εἰ addita reperitur et μὴ, cum ap. alios, tum ap. Theophr., e quo affertur πλὴν εἰ μή τι, sicut et πλὴν εἴ τι, pro Præterquam si quid, Nisi quid, vel Nisi si quid; utroque enim modo et Lat. loquuntur. Atque ut dicitur πλὴν εἰ, et πλὴν εἰ μὴ, ita etiam πλὴν ἐὰν, et πλὴν ἐὰν μή. Isocr. Πλὴν ἐὰν συμφέρῃ, Nisi conducat, Theophr. Πλὴν ἐὰν ὅλως μεταστῇ, Aristot. Πλὴν ἐὰν χῆρος ἢ χήρα γένηται. Et sequente μὴ, H. A. 5. Πλὴν ἐὰν μὴ ἐξέλθῃ, Nisi exierit. Sic autem πλὴν ἂν, et πλὴν ἂν μή: ut πλὴν ἂν ᾖ, nisi sit, e Plat. de LL. Πλὴν ἂν μὴ λάβῃ, e Plut. Solone. Eand. signif. habet πλὴν cum εἰ vel ἢ, interjecta etiam par-

ticula ἀλλὰ, uti dictum est. Sed in loco qui affertur habens εἰ post ἀλλὰ, videtur πλὴν et aliam interpr. admittere: at in hoc Aristot. loco, Metaph. 1. Οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰατρεύων, πλὴν ἀλλὰ ἢ κατὰ συμβεβηκὸς, ἀλλὰ Καλλίαν ἢ Σωκράτη: apertissime ponitur πλὴν ἀλλὰ ἢ pro Nisi si, vel potius Nisi. || Πλὴν sæpe etiam legitur post ἄλλος, s. ἄλλη, s. ἄλλο, vel aliquem ex eorum obliquis; ac tum voce Quam reddi etiam potest. Aristoph. Πλ. (106.) οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ. Sic Isocr. ad Phil. Αἴτιον δ' ἐστὶ τοῦ ταραχωδῶς αὐτοὺς οὕτω ζῆν οὐδὲν ἄλλο πλὴν ὁ πόλεμος. Idem Symm. Πάντας τοὺς ἄλλους ἐκβάλλειν πλὴν τοὺς συναγορεύοντας. Sed hic omitti poterat τοὺς ἄλλους: sicut in hoc Ejusd. loco in Panath. Καί φημι πάντας ληρεῖν πλὴν τοὺς μετεσχηκότας τῆς ἐμῆς διατριβῆς, videmus dici πάντας πλὴν, non πάντας τοὺς ἄλλους πλήν. Interdum πλὴν ponitur ante nomen illud, Plut. Lycurgo, Π. ὕβριν, οὐκ ἄλλην σκῆψιν ἔχων. || Πλὴν ἢ interdum pro πλὴν, itidem Præterquam, Plato Apol. (fin.) Ἄδηλον παντὶ πλὴν ἢ τῷ θεῷ. In hoc autem Aristoph. l. potest πλὴν ἢ reddi etiam Præter, N. (734.) Σω. Ἔχεις τί; Στρ. Οὐδέν γε πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.

Πλὴν aliquando sequente infin., ubi itidem particula Quam commode reddi potest, Plato Minoë, Οὐ γάρ ἐσθ' ὅ, τι τούτου ἀσεβέστερόν ἐστιν, οὐδ' ὅ, τι χρὴ μᾶλλον εὐλαβεῖσθαι, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν, ubi etiam observa potuisse Plat. pro πλὴν uti particula ἤ. Apud Lucian. cum infin. itidem, sed interjecto nomine ὅσα: ita enim ille, de Venere Cnidia loquens, (2, 411.) Πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ λεληθότως τὴν αἰδῶ ἐπικρύπτειν, ubi πλὴν ὅσα sequente infin. eand. signif. habet, quam πλὴν ὅσον, et πλὴν πάροσον, et πλὴν κάθοσον, supra, sc. Præterquam quod, Nisi quod, aut Nisi quatenus. Frequentius autem, nisi me fallit memoria, infin. habet, præcedente τί ἄλλο, vel ἄλλο τί. Dem. Τοῦτον ἄλλο τί πλὴν ἀσεβεῖν φήσομεν; (ubi observa etiam voculam τί cum ἄλλο. Latine autem Quid aliud, sequente particula Quam: ut, Quid aliud quam insanire hunc dicemus? Quid aliud quam desipere hunc putemus? Nec tamen solum præcedente ἄλλο τί jungitur infinitivo particula πλὴν, sed et τί solo præcedente: Dem. Τί οὖν ὑπόλοιπον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πλὴν βοηθεῖν ἐῤῥωμένως καὶ προθύμως; Interdum cum partic.: Plato de LL., Π. μηδαμῶς ζωγροῦντας, ubi redditur, Modo ne vivum servent. || Πλὴν cum gen. etiam, pro Præter, Greg. Naz. Ἄλλα τε ὅσα θαυμάζουσιν ἄνθρωποι, ὧν οὐδὲν τοὺς ἐγείραντας πλὴν δόξης ὀλίγης ὤνησε: quod solum exemplum ibi a Bud. profertur, cum alioqui ap. vetustiores quoque Scriptores ita usurpatum reperiatur. Legitur enim ap. Plut. Pompeio, Πλὴν δυεῖν (vel potius δυοῖν) πλοίων στρατιώτας τινὰς οὐ πολλοὺς ἀγόντων. Atque adeo vetustissimi etiam ita usi sunt; nam legimus et ap. Aristoph. Σφ. (1314.) Οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θουφράστου μόνου. Sic autem et Lat. Præter genitivo junctum reperitur, sed ita ut existimetur pro Præterquam esse positum.

Πλὴν, ET Πλὴν καὶ, ET Πλὴν ἀλλὰ, Veruntamen, Attamen, 1 ad Cor. 11, 11. Πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικὸς, οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρὸς ἐν Κυρίῳ, ubi vetus etiam Interpres reddidit Veruntamen. Qua particula Bud. 1036. interpr. πλὴν καὶ in h. Aristot. l. Eth. 4. Ὁμοίως δὲ πρὸς τοὺς ἀγνῶτας καὶ γνωρίμους καὶ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεις τοῦτο ποιήσει· πλὴν καὶ ἐν ἑκάστοις ὡς ἁρμόζει· οὐ γὰρ ὁμοίως προσήκει συνήθων καὶ ὀθνείων φροντίζειν. Dicam autem de hoc πλὴν καὶ et infra, ubi agam de Πλὴν posito pro Itaque. Et addit esse pro πλὴν ἀλλά: quarum particularum copulatarum exempla hæc affert e Luciano, Οὐκ ἐπὶ δώροις τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ' ἄπιθι. Item, Πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; Sed alibi scribit πλὴν ἀλλὰ his in ll. accipi vel pro Veruntamen, vel pro Verumenimvero. "Pro "Etsi etiam, Aristot. Πλὴν οὐχ ὁμοίως, Etsi non simi- "liter."

Πλὴν, Sed, Verum, Herodian. 3, (4, 1.) Πολλὴν στρατιὰν ἀθροίσας, πλὴν ἄπειρον μάχης καὶ πόνων. Nam hic Bud. πλὴν vertit Sed, addens etiam Sed tamen. Ego autem priorem illam interpr. malim, habentem particulam Sed, sine adjunctione. Perinde enim esse puto ac si dictum esset, πολλὴν μὲν στρατιὰν, ἄπειρον δὲ μάχης κ. τ. λ. Ac certe Polit. quoque reddidit Sed.

Πλὴν, Ceterum, Epigr. Πλὴν μετὰ τοῦ κοφίνου τοῦ πρὸς πόδας αὔριον ἔρχου. Ibid. Πλὴν ἔγνωκα τίνος ποιεῖς χάριν. Nisi quis πλὴν et hic malit Verum interpretari.

Πλὴν, Itaque, ad Ephes. in fine c. 5. Πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα, ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν. H. enim in l. doctissimus Interpres πλὴν reddidit Itaque: cui assentior libentius quam Erasmo, reddenti Quanquam; aut veteri Interpreti, reddenti Veruntamen. Sed videndum est annon potius particula καὶ cum πλὴν cohærere debeat: sicut in l. Aristot. qui paulo ante prolatus fuit, πλὴν καὶ pro Veruntamen poni dictum est; itidemque διὸ καὶ passim poni videmus, pro διὸ, vacante hac vocula καί. Quod si ita est, vertendum erit Itaque vos, non autem Itaque et vos.

Πλὴν ἐὰν, pro Si modo: ex LXX. Interprr. affertur, 3 Reg. 8, (25.) Οὐκ ἐξαρθήσεταί σοι ἀνὴρ πλὴν ἐὰν φυλάξωνται τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. Ita enim redditur h. l., Non auferetur abs te vir, si modo servarint vias suas. Alioqui πλὴν ἐὰν sonat Nisi si, Præterquam si, ut antea dictum fuit. "Πλὴν ἵνα, e Demosth. "affertur, pro εἰ μὴ ἵνα, Nisi ut." "Πλὴν μὴ, ex "Aristoph. pro Modo non."

["Πλὴν, Diod. S. 1, 298. 367. 2, 613. Athen. 1. p. 30. Eur. Phœn. 505. Hec. 356. Bacch. 644. Koen. ad Greg. Cor. 124. ad Herod. 251. 649. Soph. Œd. T. 370. Valck. Callim. p. 68. Hipp. p. 229. Anim. ad Ammon. 11. Theocr. 15, 95. Xen. K. Π. p. 14. 26. Zeun. ad 640. Toup. Opusc. 2, 254. ad Mœr. 135. 199. ad Charit. 86. 102. 580. Musgr. Tro. 713. 1240. Heracl. 445. Hel. 499. Ion. 1079. Wakef. Herc. F. 111. Phil. 283. Eum. 889. Jacobs. Anim. 236. Anth. 9, 455. Rhian. 11. Leon. Alex. 5. 6. Automedon 8. Herodes 28. Ceterum, Plut. Mor. 1, 468. Utut est, Diod. S. 1, 259. Sed, Verum, ad Charit. p. 5. Ænigma 25. Excepto, Heyn. Hom. 4, 396. Vertitur Enim in Plut. Mor. 1, 553. I. q. ὅμως, Brunck. ad Bacch. 1369. Cum idem est, quod ἀλλ' ὅμως, ἢ non asciscit, Idem ad Aristoph. 1. p. 4. I. q. ἢ, post compar., Eur. Heracl. 232. Simo Dial. p. 17. Conf. c. πρὶν, Schweigh. Emend. in Suid. p. 28. Koen. ad Greg. Cor. 124. Wessel. ad Diod. S. 1, 60. De constr., T. H. ad Plutum p. 157. Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 3. Cum gen., Sine, Boiss. Philostr. 546. Πλήν γε, Brunck. Œd. T. 1415. Phil. 441. 537. Aristoph. 1, 224. 3, 136. 138. Or. 1641. ad Charit. 559. Porson. Or. 534. Paus. 386. Aristoph. Εἰρ. 917. Πλήν γε δὴ, Σφ. 857. Lucian. 2, 114. Paus. 3, 286. Boiss. Philostr. 308. Πλὴν, πλήν γε, Schneid. ad Xen. Œc. p. 27. Πλὴν — γε, Lucian. 2, 82. 3, 410. Dionys. H. 1, 568. Πλὴν εἰ, Athen. 1. p. 11. Phryn. Ecl. 204. Πλὴν εἰ, πλὴν εἰ μὴ, Thom. M. 923. ad Charit. 102. 130. Luzac. Exerc. 178. ad Lucian. 3, 570. Πλὴν εἰ μὴ, Dionys. H. 2, 817. Lucian. 1, 19. T. H. ad Dial. p. 23. Πλὴν ἢ, Schneid. Anab. 446. Πλὴν ἢ, πλὴν ἢ, Wessel. ad Diod. S. 1, 60. Πλὴν ὅσον, Valck. ad Herod. 65. Dionys. H. 1, 40. 62. Πλὴν ὅσον — οὐκ —, Thuc. 7, 23. Πλὴν ὅτι, T. H. ad Lucian. 1, 209. 538. Böttiger Specim. Terent. p. 4. Πλὴν ὅμως, Toup. ad Longin. 357. Brunck. Aristoph. 1, 225. (optime Grot.) Πλὴν ἅπαξ, Plut. Alex. p. 97. 98. Schm. Πλὴν οὐκ, Schneid. ad Xen. Hier. 230. ad Polit. 77. Οὐδὲν ἄλλο πλὴν, Dawes. Misc. Cr. 226." Schæf. Mss. "Πλὴν ἀλλὰ, Nihilominus, Philostr. 592. Πλὴν ἀλλ' οὐ, Clem. Alex. 54. Tamen, 696. Ἢ πλὴν, 849. Πλὴν ὅτι, Heliod. 79." Wakef. Mss. "Absque, Plato de LL. 2. p. 66." Routh. Mss.]

ΠΛΗΜΜΕΛΗΣ, ὁ, ἡ, Qui est contra modulationis normam, Inconcinnus. Item, In quo moderatio non servatur, Immoderatus. A Bud. exp. Inconditus, Incompositus. Qui etiam dicit esse fere i. q. ἐκμελὴς, et derivari a particula πλήν. Quibus addit, sic usurpari a Plat. E quo affert etiam πλημμελὲς εἴη

pro Non conveniret. Accipi præterea ait πλημμελὴς pro Vitiosus, Culpabilis, Mendosus. Et affert ex Aristot. de Mundo, Πλημμελὲς γὰρ, περὶ κόσμου λέγοντας, τὸ τοῦ κόσμου κυριώτατον παραλιπεῖν, pro Culpandum, et improbabile. Hæc ille, Comm. 724. Sed ejusd. operis p. 680. hæc Plat. de LL. 5. Τῷ δ' ἀκράτως καὶ ἀπαραμυθήτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ ἀφιέναι δεῖ τὴν ὀργὴν, vertit, Iram autem exercere oportet in eum, qui a malo revocari oratione non potest. Idem hæc Philonis de Mundo, Ὥσπερ ἀκοσμίᾳ καὶ ἀπραξίᾳ καὶ τοῖς πλημμελέσι πᾶσι χαίροντος θεοῦ, sic interpr. Quasi vero inertia deus et incondita rerum nece, omnibusque perperam factis gaudeat. Hactenus Bud. Invenio autem κωμῳδίαν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ redditum ap. Synes. Comœdiam obscœnam et improbam. Apud Plut. πλημμελῆ βίον, Peccatis obnoxiam vitam. Ego vero supra πλημμελὴς vertens Immoderatus, respexi ad locum Cic. in quo πλημμελῶς vertit Immoderate, ut infra docebo. Illæ autem interprr. Qui est contra modulationis normam, Incond., Incomp. aliquatenus ad signif. nominis μέλος respiciunt, unde πλημμελὴς derivatum existimatur. Ac certe quin ab eo derivetur minime mihi dubium est. Licet Etym. aliam deductionem afferat, sc. a πάλιν, et μέλω, quod est φροντίζω, dicens πλημμελῶ dici quasi παλιμμελῶ, et significare, ἐκ δευτέρου τὰ αὐτὰ φροντίζω τοῦ λέγειν, ἢ ἐπαναλαμβάνω. Sed, ut hanc deductionem aperte ineptam, simulque expos. ei quidem consentaneam, sed quam falsam existimo, missam faciam: dico iterum, minime dubium mihi esse quin a μέλος originem habeat πλημμελὴς, unde etiam videri queat proprie sonare illud, quod primum pro expositione attuli: aut etiam Absonus, sicut ἐκμελὴς et ἐμμελὴς, aliaque nonnulla: sed quomodo primæ syllabæ inclusa esse particula πλὴν dici possit, id vero me nequaquam perspicere: nisi novus ei usus in hac compositione tribuatur. [" Toup. Opusc. 1, 35. 362. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 30. ad Timæi Lex. 219." Schæf. Mss. * Ἀπλημμελὴς, Cyrill. in Levit. p. 372. in Numer. p. 402. 405.] Πλημμελῶς, Immoderate, ut Cic. ap. Plat. Tim. Κινούμενον πλ. καὶ ἀτάκτως vertit Immoderate agitatum et fluctuans. Redditur etiam, Inconcinne, Incondite, Incomposite. Item, Perperam, Male: πλ. λέγειν, ap. Strab. Loqui perperam. Item Vitiose: Πλ. γιγνομένη ἐνέργεια, Gal. Quæ vitiose fit; vel Vitiata, ut Bud. vertit. Redditur denique πλημμελῶς et Improbe, aliisque modis, sequendo signiff. datas nomini πλημμελής. Affertur vero in VV. LL. et Πλ. ἐπιμελόμενος e Plut. Lycurgo, pro Segnius curans: quæ interpr. illi a nomine μέλος derivationi consentanea esse non potest. [" Toup. Opusc. 1, 363." Schæf. Mss.] Πλημμέλεια, Vitiositas, Improbitas, Improbum factum, Peccatum. Item Erratum, Error, Plato Apol. (8.) Καὶ αὕτη ἡ πλ. ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτε, Plut. Pyth. Orac. Τοὺς δὲ πολλοὺς τῶν χρησμῶν ὁρῶμεν καὶ τοῖς μέτροις καὶ τοῖς ὀνόμασι πλ. καὶ φαυλότητος ἀναπεπλησμένους. Quidam sequentes illud etymum, cujus supra mentionem feci, quod sc. a πάλιν et μέλω deducit hoc vocab., vel potius πλημμελὲς, e quo hoc factum est, tradunt πλ. esse quod per incuriam et incogitantiam admittitur: tanquam quod posteriore cura, quæ Proverbio dicitur esse σοφωτέρα, sarciendum sit. Atque adeo πλημμέλειαν esse Delictum, at ἁμαρτίαν Peccatum; illud enim esse in omittendo, hoc in committendo s. admittendo quod non decet. Videmus certe ab LXX. Interprr. statui discrimen inter πλ. et ἁμαρτίαν, Levit. 6, (37.) Ὥσπερ τὸ περὶ ἁμαρτίας, οὕτω καὶ τὸ τῆς πλημμελείας· εἷς νόμος αὐτῶν. [" Ad Timæi Lex. 219. Thom. M. 720. Jacobs. Anim. 223." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " Πλημμελίη, Ionice pro " πλημμέλεια dicitur." Πλημμελέω, Incomposite me gero, vel Inconcinne, Immoderate me gero. Aut etiam Improbe me gero, Improbe ago, Delinquo, Pecco, Erratum admitto, Erro. Bud. πλημμελεῖν exp. πλημμελές τι ποιεῖν, Inique quidpiam per injuriamque agere, h. e. ἐξυβρίζειν. Et πλημμελεῖν εἰς τὸν θεὸν καὶ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ, Piaculum admittere. Apud Chrys. autem, Εἰς ἡμᾶς ἐπλημμέλησας, In nos peccasti. Interdum et cum περὶ, Aristot. de Mundo, Πλημμελοῦντες περὶ τὴν πλεῖστον πυρὸς ἀπηλλαγμένην δύναμιν, ubi redditur Aberrantes. Dicitur etiam πλημμελῶ τι, Pecco aliquid, Peccatum aliquod admitto, Aliquid delinquo, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 26.) Εἴ τι ἐπλημμελησάτην. Et pass. Πλημμελεῖται Id in quo peccatur, s. erratur, Id quod perperam fit: ut, Εἴ τι πλημμεληθῇ, Si quid erroris admissum sit. Aliquis vero dicitur πλημμελεῖσθαι, In quem peccatur, admittitur quidpiam, Qui injuria afficitur. Phalaris, Οὐδὲν γὰρ ὑπ' ἐμοῦ πώποτε πλημμεληθέντες οὔτ' ἔλαττον οὔτε μεῖζον, ἐξήνεγκαν ἀδίκως τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον. Et πλημμελούμενος θεὸς ap. Dem. (279.) In quem piaculum admittitur, Ὅπως μὴ περιίδῃ ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν Ἀμφισσέων πλημμελούμενον θεόν. || Πλημμελεῖν dicitur et fluvius πλημμυρῶν καὶ ἐξυβρίζων, cum violenta inundatione secum rapit segetes et tuguria, Bud. [" Ruhnk. Ep. Cr. 91. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 30. ad Mœr. 294. ad Timæi Lex. 219. Toup. Opusc. 1, 362. Phalar. 286. 340. Thom. M. 720. Diod. S. 2, 537. 557. Pass., Plato Phædro 343. De constr., ad Dionys. H. 4, 2272. 2327." Schæf. Mss. Plato Philebo §. 14. p. 30. Fischer., Demosth. 249. 279. 1417.] Πλημμέλημα, τὸ, Quod improbe geritur, Peccatum, Delictum etc., ut dictum est in Πλημμέλεια. Quod pro peccato penditur, Num. 5, (8.) Τὸ π. τὸ ἀποδιδόμενον τῷ Κυρίῳ, τῷ ἱερεῖ ἔσται. Sunt qui et h. Luciani l. proferant, tanquam in quo πλημμέλημα vocetur Id quod pro delicto penditur, (1, 825.) Καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγον βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλ. παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους. Sed non convenit hoc exemplum, cum præcedat, ὃς τοὐμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας, παρθένον οὖσαν, διέφθειρε: unde apparet hoc stuprum esse id quod vocat πλ. [Isocr. Panath. 512.] " Πλημμέλησις, Delictum, s. potius " Delicti admissio," [LXX. Levit. 4, 3. 5, 19. Esdr. 10, 19. * Συμπλημμελέω, Hos. 4, 15.]

ΠΛΗΣΣΩ, VEL Πλήττω, Percutio, Ferio, (Od. Υ. 17.) et alibi, Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, Il. B. (266.) σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω Πλῆξεν. Item πληξάμενος, Π. (125.) Μηρὼ πληξάμενος Πατροκλῆα προσέειπεν. Apud Eund. præt. MED. Πέπληγα, activa signif. sc. pro Percussi: cum alioqui potius passive usurpetur pro Percussus sum. Sic PARTIC. Πεπληγὼς, Qui percussit. Et FEM. Πεπληγυῖα, Od. K. (238.) Ῥάβδῳ πεπληγυῖα. Ab hoc autem medio præt. est thema POETICUM Πεπλήγω: a quo EST Πέπληγον, tertia persona plur. præt. imperf. Od. Θ. (264.) Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν. Ubi Eust. πέπληγον annotat Ionum et Syracusiorum esse vocem, sicut et alia hujusmodi. Est autem hujus verbi usus communis prosæ cum carmine. Sed illud πέπληγα potius in pass. signif. usurpat prosa, si bene memini. Sic πεπληγὼς τόπος ap. Diosc. Percussus locus. Ut vero πληξάμενος pro πλήξας habes paulo ante ex Hom., sic ap. Plut. quoque et quidem cum eo ipso nomine, Μηρόν τε πληξάμενος. Et pass. Πλήττομαι, unde πληγεὶς, Xen. K. Π. 7, (1, 18.) Ὁ δὲ ἵππος πληγεὶς, σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον. Et ἐπλήγην, pro Pulsatus sum, Dem. Dicuntur autem πεπλῆχθαι et qui calamitatem aliquam acceperunt, atque adeo qui offensionem in bello s. cladem, Thuc. 8, (38.) p. 274. Ἐν πολλαῖς ταῖς πρὶν μάχαις πεπληγμένοι: 4, (108.) p. 156. Ἅμα δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐν τοῖς Βοιωτοῖς νεωστὶ πεπληγμένων. Præterea πλήττεσθαι cum accus.: Πληγήσεσθαι τὴν ὄψιν, e Greg. Naz., Luminibus orbatum iri. Et, Πεπληγὼς τοὺς πόδας, ex LXX. Interprr. 2 Reg. 9, (3.) de claudo. || Interdum vero ἐπλήγην pro Perculsus sum: unde πληγεὶς, Perculsus, Perturbatus. Plato Epist. 7. Πληγεὶς ἐγὼ τῷ λεχθέντι. Quidam tamen de animo putarunt dici ἐπλάγην sicut ἐπλήγην de corpore. " Πλήγη pro ἐπλήγη." [Il. N. 394. Π. 403.] Πλήττεσθαι pro Frangi, inquit Bud. afferens e Greg. Naz. Μηδὲ γὰρ πτόρθον λοξὸν ἐνεγκεῖν ἀθρόαν μετάκλισιν καὶ βίαν χειρὸς ἀπευθυνούσης· θᾶττον μέντ' ἂν πληγῆναι ἢ ὀρθωθῆναι. Sic autem Hes. πλήττω exp. etiam ῥηγνύω, item σχίζω. [" Wolf. ad Herod. p.

130. ad Lucian. 1, 318. ad Callim. 1, 139. Brunck. ad Anal. 103. ad Diod. S. 1, 188. 2, 267. et var. l. ad Herod. 19. 436. 493. ad Charit. 305. 379. Ruhnk. Ep. Cr. 27. Clark. ad Il. Γ. 31. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 93. Valck. Hipp. p. 167. 304. Musgr. ad v. 38. Iph. T. 225. Herc. F. 687. Toup. Opusc. 1, 554. ad Xen. Eph. 286. Wakef. Alc. 868. 1147. Abresch. Æsch. 2, 79. Heyn. Hom. 6, 530. 7, 553. 773. 8, 383. Cominus ferio, 5, 29. De amore, Valck. Diatr. 52. De vino, Casaub. ad Athen. 62. 63. De donis, Wessel. Diss. Herod. 197. ad p. 621. De fulmine, Heyn. Hom. 5, 413. Conf. c. πήγνυμι, Bast Lettre 53. De aor. 1. pass., ad Herod. 436. De præt. act., Pierson. ad Herodian. 459. De quant. aor. 2. pass., ad Il. Γ. 31. Πεπλήξομαι, Brunck. ad Bacch. 1303. Πεπληγὼς, Il. B. 264. Thom. M. 702. Dionys. H. 1, 573. Schneid. Anab. 329. Heyn. Hom. 4, 245. 5, 143. 6, 198. 8, 352. Ἐπλάγην, ἐπλήγην, Viger. p. 217. Heyn. Hom. 4, 456. 7, 209. Πλήττεσθαι ἔρωτι, Bast Lettre 84.: θεῷ, ad Lucian. 1. p. xxxii. 291. Πλήττεσθαι πληγὰς, ad Charit. 274. B Πεπλήγω, Ruhnk. Ep. Cr. 128. ad Il. M. 162. O. 113. 397. Heyn. Hom. 4, 245. 7, 27. 431. 553. 8, 433. Thom. M. 703. Musgr. Ion. 495. * Πλήγω, Kuster. V. M. 9." Schæf. Mss. Πεπληγέναι, Xen. K. Ἀ. 5, 9, 5.] "Πλήγνυμι, i. q. πλήσσω, unde et "derivatum est, ut πήγνυμι a πήσσω: hinc pass. "πλήγνυσθαι pro πλήσσεσθαι."

Πλῆγμα, τὸ, Plaga, Ictus, Vulnus. Ictus vel Plaga ap. Aristot. ubi de Vespis dicit, Ποικίλοι δὲ καὶ ἐγκεντροι πάντες, καὶ τὸ πλ. ὀδυνηρότερον τούτων ἢ ἐκείνων. Ex Eur. autem affertur πλήγματα pro Vulnera, [Tro. 789. Iph. T. 1366. "Toup. Opusc. 2, 245. Jacobs. Anth. 11, 56." Schæf. Mss. * Πληγμὸς, Alex. Trall. 2. p. 198. 11. p. 654.]

Πλὴξ, q. d. Percussor. Dicitur de Stimulo quo boves punguntur. ["Cattier. Gazoph. p. 60." Schæf. Mss.] Et COMP. Πλήξιππος, Qui pungit et stimulat equos, Equorum stimulator, Qui fodit calcaribus armos equi, ut loquitur Virg. Ex hoc autem intelligitur Agitator s. Domitor equorum, Eques, et generaliter etiam Bellator. Il. B. (104.) Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε Πέλοπι πληξίππῳ, ubi Eust. ait Pelopem vocari πλήξιππον, tanquam ἡνιοχικόν: veteres tamen attulisse et aliam hujus epitheti rationem, sc. quoniam αὐτός ποτε κατ' ἀνάγκην τινὰ ἑαυτῷ ἡνιόχησε. [Dorice Πλάξιππος, Pind. Ὀ. 6, 144. Ἰ. 2, 31.] AT VERO Ἀπλὴξ passiva signif. affertur pro Non percussus, [Lucian. 2, 457.] Invenitur ETIAM Ἀμφιπλὴξ, Utrimque percutiens, feriens; nam Hes. exp. ἑκατέρωθεν πλήσσουσα, auctorem citans Soph. Œd. T. Locus autem, quem intelligit Hes., est hic (417.) Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς Ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά. ‖ Ἀμφιπλὴξ terra, Isthmus, ut ait J. Poll.; at Hes. habet ἀμφιπλήκτοις, ἰσθμοῖς ἀμφιθαλάσσοις. Videtur autem ἀμφιπλὴξ de Isthmo dictum, accipiendum in passiva signif., pro Utrimque percussus, Qui utrimque percutitur. Dictum autem fuisse ETIAM Ἀμφιπλήκτος, ex illo Hes. l. discimus. [Vide et Soph. Phil. 688.] ‖ Ἀμφιπλὴξ pro περιβάδην: ut ET Ἀμφιπλήσσειν pro περιβαίνειν a nomine πληχάδες derivari tradit J. Poll., sed ap. eum videtur potius leg. πλιχάδες per ι, et ἀμφιπλίσσειν itidem per ι. ["Toup. Opusc. 1, 268. Valck. Hipp. p. 247. Koen. ad Greg. Cor. 258. Jacobs. Anth. 7, 61. Brunck. Soph. 3, 497. Lobeck. Aj. p. 270. Musgr. Hel. 1363." Schæf. Mss. Soph. Tr. 934. ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ—πεπληγμένην. * Βαθυπλὴξ, Nicander ap. Ælian. H. A. 10, 49. * Ἡμιπλὴξ, Apoll. Rh. 4, 1683. * "Ἡμιπλήξιος, Theod. Prodr. 373. * Θεοπλὴξ, Anna C. 423." Elberling. Mss. * "Καρτεροπλὴξ, Fortiter feriens, Diod. S. 1, 337." Schæf. Mss.]

[* Πλῆξις, Schleusn. Lex. V. T. "Abresch. Æsch. 2, 78. Heyn. Hom. 6, 322. De vino, Casaub. ad Athen. p. 63." Schæf. Mss. "Percussio, Tzetz. Ch. 10, 614. sed aliter 11, 442. l. q. πληγή, Theod. Prodr. 249." Elberling. Mss.]

Πλήκτης, Percussor, Qui promtus est ad verbera incutienda. Utitur Paul. in Ep. ad Titum (1, 7.) A necnon in Ep. (1) ad Tim. (3, 3.) ubi tamen Chrys. ad linguæ verbera, i. e. convitia, retulit. Dixit autem et Horat. Verbera linguæ. At vero ap. Plut. Fab. Κατὰ χεῖρα πλήκτης redditur Manu promtus, strenuus. Ex eodem Bud. affert πλήκτης sine adjectione positum pro Pugnax. [Hesychio μάχιμος καὶ ὑβριστής. Plut. Dione 30. Ἀνδράσι πλήκταις καὶ μαχίμοις, M. Crasso 9. Πλῆκται καὶ ποδώκεις ἄνδρες, Strenui et pernices. * Πληκτίσταros, Etym. M.]

Πληκτὸς, Percussus, Ictus, [Æsch. Ch. 423.:] Cui contr. est COMP. Ἄπληκτος, Non percussus, ictus. Affertur et pro Non percutiens, pungens. ["Heind. ad Plat. Phædr. 273." Schæf. Mss. Vide Πληγή.] AT VERO Δύσπληκτος, ab ea verbi πλήττεσθαι signif., qua pro Percelli ponitur, Qui non facile percellitur, perturbatur. In VV. LL. Qui ægre obstupescit. Subjungitur autem, Δύσπληκτος ἀπὸ φόβων. [* Εὔπληκτος, Facilis pulsatu, Plut. 8, 879. * Πάμπληκτος, Soph. Tr. 505.]

Πληκτικὸς, Qui percutiendi s. feriendi vim habet, Item, Pungendi vim habens, Mordacitatem quandam habens. Unde redditur etiam Mordax. Apud Diosc. 1. Πληκτικὸς τῇ ὀσμῇ, Odore caput tentans, Bud. [Plut. 8, 767. 9, 482. "Heind. ad Plat. Gorg. 161. De vino, Athen. 26. 27." Schæf. Mss. Πληκτικὸν et πλυτικὸν conf., Barker. ad Etym. M. 886. * Πληκτικῶς, Gl. Cæsim, "Ulpian. ad Dem. c. Lept. s. 44." Boiss. Mss. "Cum percussione vel ictu, Aspere, Cum objurgatione acri, Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 15. T. 3. p. 333, 15.; Serm. 27. T. 3. p. 417, 16. Ἐπεὶ οὖν εἶδε τοσαῦτα ἀγαθὰ διαφθειρόμενα, πλ. εἰκότως τῷ λόγῳ κέχρηται." Seager. Mss.]

Πληκτίζομαι, Usque ad plagas venio, in altercatione, Altercor s. Contendo ad plagas usque, i. e. usque ad plagarum illationem. Sed Lat. dicunt potius Ad manus venire, Digladior, Pugno. Il. Φ. (499.) Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο, ubi Eust. annotat πληκτίζεσθαι esse τὸ μάχεσθαι, vel ἐρίζειν ἕως πληγῆς: pro quo, suo tempore DICI Διαπληκτίζεσθαι. In VV. LL. πληκτίζεσθαι e Dione pro Lascivire. [Cf. Aristoph. Ἐκκλ. 964.] Item pro πάθος ἐμποιεῖν, Movere affectus, Ad commiserationem inducere. Illud etiam COMP. Διαπληκτίζομαι in Iisd. exp. Contendo, Decerto. Esse autem i. q. simplex πληκτίζομαι, ex iis patet, quæ modo dixi. Sed frequentior est illius usus quam hujus. Dicitur porro διαπληκτίζεσθαι πρός τινα: ut a Plut. (9, 45.) Διαπληκτιζόμενον ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον. Existimo autem, cum dicitur de altercatione quæ intra verba consistit, apte redditum iri Velitor. ["Πληκτίζομαι, ad Charit. 349. Kuster. V. M. 67. Agathias 83. Heyn. Hom. 8, 208. * Πληκτισμὸς, Jacobs. Anth. 10, 97." Schæf. Mss. * Ἀντιπληκτίζω, Tzetz. ad Lyc. 930. "Διαπληκτίζομαι, Kuster. l. c. Aristoph. 191. Jacobs. l. c. Valck. Oratt. 376. ad Herod. 379. Heyn. Hom. 8, 208." Schæf. Mss. Plut. Timol. 14. Synes. de Regno p. 28.] Διαπληκτισμὸς, Altercatio qua venitur ad manus. Alicubi commode redditum iri puto Velitatio, sicut Διαπληκτίζομαι, Velitor. [Plut. 8, 837. * Διαπλήκτισις, Schol. Ven. Il. A. 138." Boiss. Mss. * Συνδιαπληκτίζομαι, Basil. 2, 351.]

"Πλακτὴρ, Dorice PRO πληκτὴρ, Hesychio τὸ τοῦ "ἀλεκτρυόνος πλῆκτρον." ["Πληκτὴρ, Plectrum, Chrys. Hom. 133. T. 5. p. 846, 42. Αὐτὰ γάρ μοι πληκτὴρ, αὐτά μοι αὐλὸς, αὐτά μοι κιθάρα, αὐτά μοι δᾷδες." Seager. Mss.]

Πλῆκτρον, τὸ, q. d. Percutiendi instrumentum: unde dicitur de variis rebus. Eur. πλῆκτρα de Scuticis s. Flagellis dixit, (Rhes. 766.) πλῆκτρ' οὐκ ἐπὶ ζυγοῖς Ἵππων καθήρμοσται: qualem usum verbi πλήττειν habuisti supra. Idem κεραυνῷ, i. e. Fulmini, tribuit πλῆκτρον, dicens πλῆκτρον κεραυνοῦ: sicut tribui πληγὴν tonitrui, docebo paulo post. Habet et cithara πλῆκτρον, Id quo fides ejus pulsantur, cum ap. alios, tum ap. Aristot. in Polit., unde dictum illud Stratonici ap. Athen. (350.) Ἕτερον, ὦ βασιλεῦ, σκῆπτρον, ἕτερον δὲ πλῆκτρον, Aliud est sceptrum, o rex, aliud plectrum. Nam in hac signif. et Lat.

dixerunt Plectrum. Sed et lingua sic vocata traditur, quod aërem pulset, sicut plectrum fides citharæ. Ex Herod. autem (1, 194.) affertur et pro Instrumento quo utebantur Assyrii ad fabricanda navigia: [potius ad regenda; vertitur Remus.] || Πλῆκτρον denique appellatur et Calcar galli gallinacei, cum ab aliis, tum ab Aristoph.'Ορν. (759.) Unde Prov. Αἶρε πλῆκτρον ἀμυντήριον. HINC Πληκτροφόρος, Calcaria gerens: non solum gallus, sed et aliæ aves quibus sunt calcaria, ap. Aristot. (H. A. 1, 787.) Ab hujus autem calcaris gallinaceorum similitudine, πλῆκτρον, Processus unus ossis λιθοειδοῦς, ab inferiori ejus parte exoriens, solidus, oblongus et subtilis, instar styli, graphii, vel acus: qui proinde totidem nominibus a veteribus fuit DICTUS, Στυλοειδής, ET Γραφιοειδής, ET Βελονοειδής. Ita Gorr., qui alibi SCRIBIT, Λιθοειδὲς, i. e. Petrosum, esse Ossis nomen, vel potius Partis ossis temporalis, protensis suturæ τῆς λαμβδοειδοῦς finibus terminatæ. In VV. LL. πλῆκτρον, Locus ubi caput femoris coxæ acetabulo inseritur. [" Toup. Opusc. 1, 458. Musgr. Rhes. 766. Wakef. Herc. F. 350. Alc. 127. Brunck. Soph. 3, 402. 404. Jacobs. Anth. 11, 164. Omne, quo percuti potest, Valck. Phœn. p. 61. Musgr. Alc. 127." Schæf. Mss. Calcar, Julian. p. 90. " Sol, Aër, Polus, Clem. Alex. 569. 674." Wakef. Mss. * Πληκτροποιὸς, Qui plectra conficit, J. Poll. * " Πληκτρονιὰς, Diosc. Notha 451." Boiss. Mss.]

[* " Πλήκτωρ, Jacobs. Anth. 8, 160. Musgr. Bacch. 1155." Schæf. Mss.]

Πληγὴ, ἡ, Plaga, Ictus, Vulnus, Il. Λ. (532.) ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες, 'Ρίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. Sic (O. 17.) καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω: itidemque ap. Hesiod. (Θ. 857.) πληγῇσιν ἱμάσσας. Et πληγῇσιν ἱμάσθλης. Item (Il. B. 264.) Πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσι, Fœdis verberibus cædens: Π. (816.) Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθείς. Frequens est autem nominis hujus usus in soluta oratione: ubi dicitur qui plagam s. plagas infligit, vel, qui verberibus afficit, interdum et qui vulnus infert, aut vulnera, πληγὴν vel πληγὰς διδόναι, et πληγὴν ἐμβάλλειν, item ἐντείνειν, necnon καταφέρειν. Is autem, cui infliguntur, dicitur πληγὴν s. πληγὰς λαμβάνειν, vel εἰληφέναι, et πληγὰς ἔχειν, necnon τύπτεσθαι vel δέρεσθαι πληγὰς, addendo πολλὰς, aut aliud adjectivum. Illorum porro loquendi generum hæc sunt exempla. Chrys. de Sacerd. Δίδωμί σοι βαθεῖαν πληγήν. Xen. Λ. (6, 2.) Ἢν δέ τις παῖς ποτε πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου, κατείπῃ πρὸς τὸν πατέρα, αἰσχρόν ἐστι μὴ οὐκ ἄλλας πληγὰς ἐμβάλλειν τῷ υἱεῖ. Item ἐμβάλλειν πληγὴν, sequente εἰς, Plut. Cæsare (66.) Διὸ καὶ Βροῦτος αὐτῷ μίαν ἐνέβαλε πληγὴν εἰς τὸν βουβῶνα. Apud Eund. πληγὰς ἐντίνειν, in libro adv. Col. Οὐκ αὐτὸς ἐνέτεινε πληγάς. Itidem, Πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε, Lucian. (1, 160.) Quo locutus est modo et Dem. At cum καταφέρειν legitur in Plut. de Alex. Fort. 2. Ὑπέρῳ κατὰ τοῦ αὐχένος ὄπισθεν πληγὴν κατήνεγκεν. Nec vero solum καταφέρειν πληγὴν dicitur, sed et φέρειν legimus ap. Herodian. in l. quem proferam infra, ubi agam de πληγὴ signif. etiam Vulnus. Is autem, cui infligitur plaga, infliguntur plagæ, qui verberibus afficitur, aut, uno verbo, qui vapulat; dicitur vel πληγὴν λαμβάνειν, s. πληγάς: quod reddi ad verbum etiam potest Accipere plagas. Cujus generis loquendi exemplum habes in l. quem modo e Xen. protuli. Habes et in isto Thucydidis, (5, 50.) Ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων πληγὰς ἔλαβεν. Et πληγὰς εἰληφέναι, Dem. (1261.) At illud πληγὰς ἔχειν, ap. Aristoph. legitur. Apud quem et τύπτεσθαι πληγὰς, B. (636.) Οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί; At δέρεσθαι πληγὰς, Epigr. Atque ita et ap. Lucam 12, (47. 48.) δαρήσεται πολλὰς, et δαρήσεται ὀλίγας, (subaudito sc. illo accus. πληγάς: qui subauditur itidem in hoc Aristoph. loco, ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς.) Quinetiam cum verbo μαστιγοῦσθαι, ap. Plat. de LL. 8. Μαστιγούσθω πληγὰς ἰσαρίθμους. Interdum vero dat. πληγαῖς junctus verbo reperitur, ut πληγαῖς κολάζειν ap. Plat. de LL. et πληγαῖς ζημιοῦν ap. Thuc. 8, (74.) Ὡς πληγαῖς τε πάντας ζημιοῦσι. Dicitur præterea καταβάλλειν τινὰ μιᾷ πληγῇ, aut δυσὶ πληγαῖς, vel τρισὶ etc. et ἀποκτείνειν vel ἀναιρεῖν τινὰ μιᾷ πληγῇ, etc. Plut. (8, 544.) Τοὺς μὲν μιᾷ πληγῇ καταβάλλοντας, ὥστε ἀπνευστὶ τὰ πνιγέντα κεῖσθαι· τοὺς δὲ πολλαῖς μόγις καὶ χαλεπῶς ἀναιροῦντας. Dem. autem dixit etiam, Ἀποκτείνειν διὰ πληγὴν μίαν, Or. c. Mid. Interdum additur huic nomini gen., ejus rei sc. qua plaga infligitur, qua quis pulsatur: ut πληγὴ ναρθήκων ap. Xen. (K. Π. 2, 3, 8.) Hoc porro sciendum est, πληγὴν proprie quidem distingui ἀπὸ τοῦ τραύματος, A vulnere: ut videre est cum alibi, tum nominatim in Plut. (8, 230.) Κατενεχθεὶς γὰρ ἐξ ὕψους τινὸς εἰς τράχηλον, οὐ γενομένου τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μόνον, ἐξέθανε. Itidemque Bud. annotat πληγὴν differre ἀπὸ τοῦ τραύματος ap. Dem., i. e. A vulnere; esse enim πληγὴν, cum pugnis quis pulsatur. Ego tamen maluissem, loquendo generalius, dicere, Cum quis verberibus afficitur. Sed hoc discrimen video confundi alicubi; nam, ut alios omittam locos, legimus ap. Plut. Artax. (9.) Τῆς πληγῆς ἰσχυρᾶς προσπεσούσης, cum alioqui proxime præcedentia verba sint, Κῦρος δ' ἐπ' αὐτὸν ἐξακοντίσας, διὰ τοῦ θώρακος ἔτρωσε τὸ στῆθος, ὅσον ἐνδῦναι δύο δακτύλους τὸ ἀκόντιον. Sic ap. Herodian. φέρειν τὴν πληγὴν, pro Vulnus inferre, Vulnerare, Sauciare, Polit. 1, (15, 7.) Ἅμα γὰρ τῇ τοῦ ζώου ὁρμῇ κατὰ τοῦ μετώπου ἢ κατὰ καρδίας ἔφερε τὴν πληγήν· καὶ οὐδέποτε σκοπὸν ἄλλον ἔσχεν. Ita enim ille h. l. vertit, Nam ut primum se fera concitarat, statim illam vel in fronte vel in corde sauciabat. Observa autem et φέρειν τὴν πληγὴν, ac superioribus adde. || Πληγῆς appellatio generalius etiam patet. Veluti cum φωνὴ a Philosophis dicitur esse πληγὴ σώματος διηχοῦς: quæ definitio extat ap. Plut. (8, 878.) scribentem ibid., σιωπῆς καὶ ἡσυχίας οἰκεῖον esse τὸ ἀναφὲς καὶ ἀπαθὲς καὶ ἄπληκτον: q. in l. observa ETIAM Ἄπληκτον oppositum πληγῇ. Ab Iisdem πληγὴ tonitrui tribuitur, et nominatim ab Alex. Aphr. Ex Aristot. autem affertur hæc πληγῆς et ὤσεως differentia: quod ὦσις sit κίνησις ὑπὸ τοῦ κινοῦντος, ἢ γίνεται ἀπὸ τῆς ἅψεως: at πληγὴ sit ἀπὸ τῆς φορᾶς. || Πληγὴν Medici vocant In pulsu motum arteriæ tactui occurrentem. Quidam tamen, ut scribit Gal., non Omnem arteriæ occursum sic vocandum censent, sed Eum proprie qui violentus sit. Verum nihil, ut Idem ait, interest πληγὴν, aut διαστολὴν, aut κίνησιν appellare, vel etiam πλῆξιν. Gorr. Observa autem hic et usum NOMINIS Πλῆξις, e Gal. || Πληγὴ metaphorice etiam pro Clade, s. potius Ingenti clade; nam Thuc. Schol. πληγέντες ap. eum exponens μεγάλως νικηθέντες, addit, πληγὴν et τραῦμα in bello vocari τὴν ἰσχυρὰν ἧτταν. Sed et de Alio damno, s. Jactura rei alicujus: ut πληγὴ τῆς ὄψεως e Greg. Naz. affertur pro Damno s. Malo quod infertur oculis cum lumine orbantur. Dicitur vero itidem ab eo πληγήσεσθαι τὴν ὄψιν, pro Orbatum iri lumine. " Πλαγὰν, Dores τὴν πληγὴν, Plagam, Ictum, Hes. " Sic ap. Suid. στέρνων πλαγὰς, Planctus pectoris: " de Electra, quæ θρηνοῦσα τὸ στέρνον ἔτυπτε: quod " et κοπετός: hoc a κόπτω, illud a πλήττω, verbis " synonymis." [" Ad Lucian. 1, 337. 433. ad Diod. S. 1, 188. 192. 2, 218. 310. ad Herod. 436. Seguar. Epist. ad Valck. p. 15. Wolf. ad Hesiod. 130. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 93. Wernsd. ad Himer. 589. Thom. M. 359. ad Charit. 461. ad Paus. 327. Dionys. H. 1, 546. Musgr. Herc. F. 687. Wakef. Phil. 1457. Georg. p. 3. Jacobs. Anim. 156. 313. Anth. 9, 446. Heyn. Hom. 4, 398. 6, 605. 7, 773. Verberatio, Herod. 134, 62. Subaud., ad Lucian. 1, 405. Thom. M. 359. et Add. it. 638. Πλ. τοῦ τραύματος, Ast. ad Plat. de LL. 463. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πλ., ad Lucian. 2, 4." Schæf. Mss.] " Ὠπλὴ, Hesychio ἡ ἐκ " χειρὸς πληγὴ, Ictus qui manu fit." " Ἀπληγὴς, " Invulneratus, si vulgatis Lexx. credimus. Dicitur " potius Ἀπλήξ." [* Ἄπληγος, Gl. Sine verbere, Sine ictu, " Andr. Cr. 192. μάστιξ, Pisid. Opif. 386. * Δεκάπληγος, Athan. 2, 67." Kall. Mss. Cedren. p. 39. Vide Schn. Lex. Suppl. * Ἔμπληγος, Qui fit verberibus, ὕβρις, Suid. v. Αἰκία. * Ἡμιπληγὴς, Lobeck. Phryn. 530.]

[* "Πληγόω, Percutio, Scriptt. Rei Accip. 220. Ἐπληγώθην, Etym. M. 367, 2." Wakef. Mss. "Πληγόομαι, Flagellor, Bisetus ad Aristoph. Πλ. 619., ubi citat Suid." Kall. Mss. * "Καταπληγόω, Psellus in Cant. Cantic. 5, 7." Boiss. Mss.]

"Πλήγανον, Hesychio βακτηρία, Baculus: aptus "sc. ad percutiendum: παρὰ τὸ πλήσσειν s. πλήτ-"τειν."

"Πληγὰς, Eid. est δρέπανον, Falx. At πληγάδες "Apoll. Rh. dixit pro συμπληγάδες, Concurrentes et "mutuo concursu ferientes sese petræ: quas συνδρο-"μάδας etiam appellat, et σύνδρομα πετράων: 2, "(596.) ἐν δ' ἄρα μέσσαις Πληγάσι δινήεις εἶχεν ῥόος. "Vide et Πλίσσω." [Ibid. 645. ἀλλ' ὅτε πέτρας Πληγάδας ἐξέπλωμεν. "Ruhnk. Ep. Cr. 192. Lennep. ad Phal. 51." Schæf. Mss.] "Πλάγας, Hes. dici "scribit τὰς συμπληγάδας πέτρας, Symplegades: quæ "et πλαγκταί."

[* Ἀναπλήσσω, Arat. 1118. ἀναπλήσσωσι πόδεσσι, nisi leg. ἀνακλίσσωσι. "Ad Callim. 1. p. 139. (H. in Dian. 243.)" Schæf. Mss.]

"Ἀντιπλήττω, Repercutio, Referio, unde ἀντιπλη-"γῆναι, Repercuti," [Clem. Alex. 932. "Chrys. in Jo. Hom. 51. T. 2. p. 768, 22." Seager. Mss. "Const. Manass. Amat. 3, 192." Boiss. Mss. * Ἀντίπληξις, Greg. Naz. 2. p. 229. * Ἀντιπλὴξ, Soph. Antig. 599. ἀκταί. * "Ἀντιπλήκτης, Basil. inter Scholia in Jo. Climac. 214." Boiss. Mss.]

Ἀποπλήσσω, ET Ἀποπλήττω, Percutio, Repercutio, s. Retorqueo, ut a Gaza vertitur alicubi. Passiva vox est Ἀποπλήσσομαι, Percutior, Repercutior, Retorqueor. || Alicubi accipitur pro Perterrefio, Obstupefio, Attonitus reddor, Soph. Ant. (1189.) κἀμὲ φθόγγος οἰκείου κακοῦ Βάλλει δι' ὤτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι Δείσασα πρὸς δμωαῖσι, κἀποπλήσσομαι: i. e. ἐκπλήττομαι, Schol. [Aristot. Probl. 11, 7. ad Od. K. 440. "Heyn. Hom. 8, 382." Schæf. Mss. * Ἀπόπληξις, Hippocr. 99. Aurel. Victor. c. 16. Eutrop. 8, 5.] Ἀποπληξία, ἡ, a quibusdam vertitur Stupor corporis mentisque, a Gaza Stupor totius corporis. Item, Stupor attonitus. Alicubi etiam, ni fallor, Stupor sine adjunctione. Gal. ad Gl. 1. Τῆς ἀποπληξίας προηγεῖται λειποθυμία. Corn. Cels. 3, 26. Attonitos quoque raro videmus, quorum et corpus et mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo: ἀποπληξίαν hunc Græci appellant: 27. At resolutio nervorum, frequens ubique morbus est. Sed interdum tota corpora, interdum partes infestat. Veteres auctores illud ἀποπληξίαν, hoc παράλυσιν nominarunt. Nunc utrumque παράλυσιν appellari video. Est, inquit Gorr., vitiosus humor, sola ἀποπληξίας causa, in cerebro citra putredinem citraque febrem consistens, pituitosus præsertim, aliquando vero et melancholicus. Et mox, Hic humor non modo principes cerebri ventriculos affatim implet, sed cerebri etiam corpus imbuit, ut nullus vel perexiguus spiritus animalis in nervos subeat. Qua quidem in re ἀπὸ τῆς ἐπιληψίας differt, in qua non abolitus, sed depravatus tantum facultatis animalis motus est; atque similiter ἀπὸ τῆς ἡμιπληξίας s. παραλύσεως, quæ non toto cerebro obstructo, sed altera tantum ejus parte, gignuntur. Aliquanto post, Sed fere fit, ut sublata apoplexia, dimidii corporis resolutio succedat, quam Græci ἡμιπληξίαν s. παράλυσιν vocavere. Hæc Gorr., in quibus observa et signif. NOMINIS Ἡμιπληξία. [Affertur etiam in Schn. Lex. * Ἡμιπληγία pro Ἡμιπληξία, et * Ἡμιπληκτικὸς, pro Hemiplexia laborans.] Suidas e quopiam Historico, Μάρκος Βῆρος, Ἀντωνίνου ἀδελφὸς, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδοκήτως διαφθείρεται, πλήθους ἰχῶρός τε καὶ πνεύματος ἐπισχόντος οἱ τὴν πνοήν· ὃ δὴ πάθος ἀποπληξίαν παῖδες ἰατρῶν ὀνομάζουσι. Aristot. Probl. sect. 11. Ὥσπερ ἀποπληξία τοῦ μέρους τούτου, Tanquam membrum id attonitum obstupescat, Gaza. || Est ἀποπληξία, Insania etiam, Amentia, μανία, ἢ ἄνοια, Hes.: Suid. quoque easd. expp. habet; sed præterea θλίψις ab eo exp. ["Ad Lucian. 1, 495. ad Charit. 73. * Ἀποπλὴξ, Bernard. Rel. 76." Schæf. Mss.] Ἀπόπληκτος, ὁ, ἡ, Qui laborat apoplexia. || Insanus, Amens, Vesanus. Redditur et Attonitus. J. Poll. 5. c. 36. in fine, Ὥσπερ καὶ ὁ ἀπόπληκτος, ὅ, τε μαινόμενος καὶ ὁ ἀνόητος, καὶ ὁ νοσῶν. Ideo autem ego signif. hanc, qua περὶ τοῦ νοσοῦντος dicitur, primam posui, quod itidem ἀποπληξία ἐπὶ νόσου præcederet. Dem. (561.) Οὐχ οὕτως εἰμὶ ἄφρων οὐδ' ἀπόπληκτος. Ubi Stupidus, Stolidus videtur posse reddi; ἀναίσθητος ab Hes. exp.: Schol. Soph. ait esse eadem hæc tria, ἔμπληκτος ET ἀπόπληκτος ET παραπλὴξ, ac dici ἐπὶ τῶν ἐκτετραμμένων τὴν ψυχήν. Alibi οἰστροπλῆγος exp. τῆς οἴστρῳ ἤγουν μανίᾳ πληγείσης: addens ἔμπληκτος, et ἀπόπληκτος dici ἐπὶ τῶν πληγέντων τὴν γνώμην καὶ ἐκτραπέντων. Eadem metaph. Latine Perculsus, sed cum abl. mente. || Ἀπόπληκτος, θαυμαστὸς, secundum Hes., i. e. Admirabilis. Videtur tamen ut ἀποπλήσσομαι est Perterrefio, s. Attonitus reddor: potius ἀπόπληκτον dici debere Illum qui sit perterrefactus, vehementi quadam admiratione velut perculsus. [Soph. Ph. 731. Aristoph. Σφ. 948. "Wakef. S. Cr. iv. Add., Brunck. Soph. 3, 500. Aristoph. Fr. 265. Porson. Hec. p. xxxv. Ed. 2." Schæf. Mss. * Παναπόπληκτος, Epist. Socr. 34.] Ἀποπλήκτως, Insane, Stupide, Stolide. Apud Lucian. ἀπονενοημένως et ἀποπλήκτως fere pro eod. ponuntur. ["Wakef. Phil. 731. Porson. l. c." Schæf. Mss. * Ἀποπληκτώδης, Gal. Lex. Hippocr. v. Κατεπλήσσετο.] Ἀποπληκτικὸς, Ad apoplexiam pertinens: νόσημα, Ipsa apoplexia. || Interdum etiam dicitur Is qui apoplexia laborat, qui et ἀπόπληκτος, ut modo dictum fuit, Aristot. Rhet. 3. Καὶ τὸ Πολυεύκτου εἰς ἀ. τινὰ Σπεύσιππον, τὸ μὴ δύνασθαι ἡσυχίαν ἄγειν ὑπὸ τῆς τύχης.

"Διαπλήσσω, Ictu perfringo, Diffringo, Diffindo. "Eust. enim διαπλήσσειν esse dicit τὸ εἰς μικρὰ "τέμνειν, in Il. Ψ. (120.) de Græcis in sylvam pro-"fectis cæsum ligna, τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες "Ἀχαιοὶ Ἔκδεον ἡμιόνων. Sed addit, quosdam "scribere διαῤῥήσσοντες, Diffissione rumpentes. Rur-"sum Διαπλήσσω exp. etiam Dissipo." ["Heyn. Hom. 8, 382." Schæf. Mss.]

Ἐκπλήσσω, ET Ἐκπλήττω, Ictu s. Ictibus excutio. Apud Theophr. Ictu securis excutio. Et metaph. ap. Thuc. 2, (38.) Ἡ καθ' ἡμέραν τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει, Tristitiam excutit. Vide Bud. 424. Loco autem illi Thuc. quem affert, e l. 2. sumtum, addo et hunc, ex eod. l. (87.) Φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει, Metus memoriam excutit, Memoriam exturbat. Sic autem et alterum illud ἐκπλήσσει non dubitem reddere etiam Exturbat. Affertur et ἐκπλήττειν τὸν φθόνον e Phalaride pro Invidiam evincere. || Ἐκπλήσσω, ET Ἐκπλήττω, Percello, Perterrefacio, Obstupefacio, Aristoph. B. (144.) Μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου, Herodian. 3, (11, 12.) Μηδέ σε τοῦ ἔργου τὸ μέγεθος ἐκπληττέτω. Pass. Ἐκπλήττομαι, Percellor, Perterrefio, Obstupesco, Attonitus reddor, Plato de Rep. 1. Ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην, καὶ προσβλέπων αὐτὸν ἐφοβούμην. Dicitur autem ἐκπλήττεσθαι vel ἐκπεπλῆχθαί τινι, vel τι, vel ἐπί τινι, vel πρός τι, vel ὑπό τινος. Thuc. Ἐκπλήττεσθαι τῷ πλήθει. Idem, Ἐκπλαγῆ τόλμαν. Sic Soph. (Aj. 33.) Τάδ' ἐκπέπληγμαι. In hac autem constr. redditur etiam Pertimesco, Exhorresco, Perhorresco. Xen. (K. Π. 1, 4, 27.) Ἐκπλήττεσθαι ἐπὶ τῷ κάλλει, Plut. Camillo, Ἐκπεπληγμένοι πρὸς τοσοῦτο πλῆθος. At cum ὑπὸ, ut Ἐκπεπληγμένος ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, ubi reddi etiam potest Consternatus. Sic ἐκπλαγεῖσα redditur Consternata in Eur. initio Medeæ, Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος. In VV. LL. ἐκπληγέντα δένδρα, e Theophr. (H. Pl. 4, 14, 13.) Arbores quæ tabuere. Et ἔκπληξις itidem de Arborum tabe. ["Bibl. Crit. 1, 2. p. 62.; 3, 2. p. 90. ad Diod. S. 1, 203. 2, 171. ad Eur. Or. 548. Alc. 1128. ad Mœr. 162. Toup. ad Longin. 313. Valck. Hipp. p. 167. Diatr. 220. Musgr. ad Hipp. 38. Iph. T. 240. Hel. 1413. ad Lucian. 1, 411. 512. 670. 849. ad Phalar. 353. Thom. M. 286. ad Charit. 572. Markl. Iph. p. 256. 324. 327. Wakef. Ion. 415. Trach. 629. Phil. 225. Jacobs. Anim. 300. Anth. 8, 103. 9, 418. 11, 149. Cattier. Gazoph. 19. Fac. ad Paus. 1, 296. 476. Brunck. Aristoph. 3, 205. Boiss. Philostr. 501. 611. Heyn. Hom. 6, 445. 7, 209. Cum inf., Porson. Or. 542. Ἐκπλήττομαι, Obstupesco, Longus p. 4. Vill., Xen. K. Π. 77. Timeo, Terreor,

Wakef. S. Cr. 4, 206. Diod. S. 1, 628. Ἐκπλήττεσθαί τι, Musgr. ad Eur. Dan. p. 629. ad Herod. 23. 612. Fischer. Ind. Palæph., ad Xen. Eph. 286. Valck. Hipp. p. 264. Diatr. 64. Lennep. ad Phal. 172. Med. cum accus., Paus. 3, 221. Ἐκπληττόμενος et ἐκπεπληγμένος conf., Boiss. Philostr. 425. Ἐκπεπληγμένην τὸ κάλλος, Achill. Tat. p. 17. Salmas." Schæf. Mss. Hippocr, 798.] "Ἐκπλήγνυσθαι, Suidæ ἐκπλήττεσθαι, "Percelli, Exterreri, [Thuc. 4, 125.] "Apud Hes. "Ἐκπληγνύεσθαι, ἐκπλήττεσθαι φόβῳ." [" Ἐκπλήγνυμι, Mœr. 162. et n., Thom. M. 286." Schæf. Mss. * Ἐκπεπληγμένως, Reisk. ad Demosth. 1447, 17.] Ἐκπλήγδην, vide Ἐκπληκτικῶς. Ἔκπληξις, ἡ, Stupor, Perterrefactio, Terror Consternatio, Thuc. (2, 94.) Καὶ ἔκπληξις ἐγένετο οὐδεμιᾶς τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐλάσσων. Apud Aristid. Ἔκπληξις τοῦ βαρβάρου, active, Terror quem affert barbarus. || Ἔκπληξιν Auctor Medicarum Definitionum dicit esse Mentis abalienationem quæ e repentina quapiam perturbatione extrinsecus provenit. Multi Siderationem et Tabem interpr. Gal. Comm. Aphor. 14. l. 7. ἔκπληξιν esse scripsit, cum quis e morbo nec loquitur nec quicquam agit, sed apertis oculis quietus manet, veluti præ timore attonitus. Quo loco Obstupescentia ab Interprete vertitur. Gorr. Item ἔκπληξις de arboribus, pro Tabe, vide in Ἐκπλήττομαι. [Æsch. Pers. 608. "Toup. ad Longin. 313. Valck. Diatr. 213. ad Lucian. 1, 313. Wakef. S. Cr. 4, 35. Boiss. Philostr. 395." Schæf. Mss. * " Ἐκπληξία, J. Poll. 5, 122." Kall. Mss.] Ἔκπληκτος, ὁ, ἡ, Obstupefactus, Stupore perculsus; Qui aliis stupori est. Et Vesanus, sicut ἀπόπληκτος, et ἔμπληκτος. Soph. (Aj. 1358.) Τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔκπληκτοι βροτοῖς: sed legitur et ἔμπληκτοι. Lucian. (1, 756.) Ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς. [Xen. K. 5, 9. "Thom. M. 463. Boiss. Philostr. 387. Lobeck. Aj. p. 414." Schæf. Mss. * Ἐκπλήκτως, Ælian. N. A. 3, 22. Epiph. 1, 950.] Ἐκπληκτικὸς, Stuporem vel Terrorem aut Consternationem afferens, Terribilis, Horribilis, Thuc. (8, 92.) p. 292. Ἦν δὲ θόρυβος πολὺς καὶ ἐκπληκτικός. Et θέαμα ἐκπληκτικώτατον, Philo. [Xen. Ἱππαρχ. 8, 18. "T. H. ad Plutum p. 43." Schæf. Mss.] Ἐκπληκτικῶς, Cum stupore, terrore, Stuporem s. Terrorem afferendo, Terribiliter, [" Diod. S. 1, 660." Schæf. Mss. Ἐκπληκτικωτάτως, Ælian. N. A. 11, 32.] Pro quo dicitur ETIAM Ἐκπλήγδην Poëtice; nam Suidas hoc exp. per illud. [" Valck. ad Il. 22. p. 52." Schæf. Mss.] Ἀνέκπληκτος, Non obstupefactus, Imperterritus, Intrepidus, [Plato Theæt. 165. de Rep. 10. p. 618. Strabo 1, 105. Aristot. Eth. Nic. 3, 10. Plut. Lysandro 17. Coriol. 21. Ad percellendum non idoneus, Plut. 6, 22.] Ἀνεκπλήκτως, Imperterrite, Intrepide, [" Hierocl. 90. Orig. c. Cels. 316. Plut. 2, 260(=7, 59.)" Wakef. Mss. * " Ἀνεκπληξία, Plato Defin. 412." Corai. Mss. * " Δυσέκπληκτος, Aristot. π. Ἀρετῆς καὶ Κακίας 223. Sylb." Dindorf. Mss. * Ἀντεκπλήττω, Aristid. 1. p. 226. Ælian. H. A. 12, 15. * " Κατεκπλήττω, Nicet. Eugen. 7, 33." Boiss. Mss. * Προεκπλήσσω, Plut. Lysandro 25. Lucian. 2, 108. 224. * Συνεκπλήττω, Una percello, Plut. 6, 149.] Ὑπερεκπλήσσω, ET Ὑπερεκπλήττω, Supra modum obstupefacio. Et pass. Ὑπερεκπλήττομαι, Supra modum obstupefio, Cum summo stupore admiror, Valde exhorresco, Dem. [19. " Euseb. V. C. 1, 2. p. 333." Boiss. Mss.]

"Ἐκπλαγὴς, ὁ, ἡ, Perterritus, Terrore perculsus, "Attonitus, etiam Obstupefactus. Suid. ἐκπλαγεὶς "exp. ἐκπλήξεως πλέος: afferens e Polyb. (1, 76, 7.) "Ἐκπλαγεὶς γενόμενοι οἱ Λίβυες διὰ τὸ παράδοξον, "ἐγκλίναντες ἔφευγον. Et rursum, (3, 107, 15.) "Οὕτως ἐκπλαγεῖς ἦσαν καὶ κατάφοβοι τὸ μέλλον. "Act. etiam signif. habet pro Terribilis, Horrendus, "Stupendus: ut in h. ap. eund. Suid. l. Ποιμένες "ἀγραυλοῦντες ἐκπλαγοῦς * φωτοφανείας ἔτυχον, quod "exp. θαυμαστῆς." [" Ad Herod. 590. Jacobs. Anth. 8, 342." Schæf. Mss. " Tryph. 581." Wakef. Mss.] "Ἐκπλαγῶς, Hes. exp. θαυμαστῶς, ἐξόχως, Mirabili- "ter, Egregie," [" ad Herod. l. c." Schæf. Mss.] "Ἔκπλαγος quoque exp. Terribilis, Horribilis, Stu- "pendus, Mirabilis. Sed nullum ejus affertur exem- "plum; Poëtæ enim pro eo ἔκπαγλος dicunt, metri "causa transposito λ. Non tamen nullus ejus esse "usus videtur, cum inde sit SUBST. Ἐκπλαγότης, "quod exp. Stupor, Magnitudo:" [exemplo autem caret.] "Et PARTIC. Ἐκπλαγούμεναι, quod Hes. "affert pro ἐκπληττόμεναι, μαινόμεναι, Perculsæ, At- "tonitæ, Furentes." [" Ad Herod. 590. 715." Schæf. Mss.] "Ἔκπαγλος, Poët. metathesi pro ἔκπλαγος, "Terribilis, ἐκπληκτικὸς, φοβερός: vel Stupendus "et Admirabilis, ut Hes. quoque ἐκπαγλότατε exp. "θαυμαστότατε, ἐκπληκτικώτατε: procul dubio de- "sumtum ex Il. A. (146.) Ἠὲ σὺ, Πηλείδη, πάντων "ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. Sic Φ. (589.) Ὧδ' ἔκπαγλος "ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής. Item de re inani- "mata: Od. Θ. (77.) δηρίσαντο Ἐκπάγλοις ἐπέεσσι: "K. (448.) ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν." [" Heyn. Hom. 4, 58. 6, 656. 7, 41. Toup. Emendd. 1, 408." Schæf. Mss.] " Neutrum sing. Ἔκπαγλον, "et plur. Ἔκπαγλα, adverbialiter ponuntur pro Ter- "ribilem et stupendum in modum, Horrende, Im- "maniter. Od. X. (256.) Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον "ἀεικιῶ. Sic ap. Hes. ἔκπαγλον ἐπεύξατο: quod exp. "ἐκπληκτικὸν ἐκαυχήσατο. Rursum Il. Γ. (415.) Τὼς "δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα, Quam vehe- "menter s. valde." [" Ἔκπαγλον, Wakef. Trach. 500. Heyn. Hom. 6, 656. ad Callim. 1. p. 192. Ἔκπαγλα, ibid. Heyn. Hom. 4, 264." Schæf. Mss.] "Alioqui et ADVERBIO Ἐκπάγλως Hom. utitur pro "Terribilem et stupendum in modum, Terribiliter, "Mirabiliter, ἐκπληκτικῶς, θαυμαστῶς, Il. A. (268.) "Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο Φηρσὶν "ὀρεσκῴοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν, Od. E. (340.) "Ὠδύσατ' ἐκπάγλως, Il. B. (357.) Εἰ δέ τις ἐκπάγλως "ἐθέλει οἶκόνδε νέεσθαι. In quibus duobus poste- "rioribus ll. exponere potes etiam ἰσχυρῶς, Valde, "Vehementer, Supra modum, non solum Mirifice, "Mirum in modum." [" Ad Callim. 1. p. 192. ad Herod. 590. Heyn. Hom. 4, 264." Schæf. Mss.] "Est porro ab ἔκπαγλος etiam VERB. Ἐκπαγλεῖσθαι, "significans i. q. ἐκπλήττεσθαι, Admiratione percelli, "Obstupescere: unde partic. ἐκπαγλούμενοι, quod "exp. ἐκπληττόμενοι, θαυμάζοντες. Apud Herod. "9, (48.) p. 336. ἐκπαγλεόμενοι, Valde et ad stupo- "rem usque admirantes." [" Eur. Tro. 929. Hel. 1143. Dionys. H. 1, 101. ad Herod. 590. 661. 715." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 214. * " Ἐκπαγλαΐζω, J. Poll. 6, 62." Kall. Mss.]

Ἐμπλήσσω, ET Ἐμπλήττω, Percutiendo s. Feriendo irruo, ingruo, simpliciter Irruo, Ingruo, Incido. Arat. (423.) εἰ δέ κε νηὶ Ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, Cic. vertit, Sin gravis inciderit vehementi flamine ventus. Apud Apoll. Rh. autem 2, (602.) Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, redditur, Se mutuo concursu et impetu collidentes. [" Ad Od. X. 469. ad Eur. Alc. 1128. Wakef. 1147. Heyn. Hom. 6, 289. 313. Jacobs. Anim. 300. Anth. 7, 361." Schæf. Mss.] At vero ἐμπλήσσειν significantis, sicut et alia compp., Obstupefacere, Perterrefacere, Attonitum reddere etc. nullum affertur exemplum: hanc tamen signif. sequuntur VERBALIA Ἐμπληξία ET Ἔμπληκτος. Nam Ἐμπληξία dicitur de Stupore, atque adeo Stupiditate. A Bud. redditur Vecordia ap. Gal. Therap. 1. Καὶ τοῦτο ἄξιον τῶν τε ἄλλων μεθοδικῶν ἐστί, καὶ δὴ καὶ τοῦ τῆς ἐμπληξίας αὐτῶν ἀρχηγοῦ Θεσσαλοῦ: cum antea vocasset eum παραπλῆγα. Ex Æschine autem (50.) affertur pro Pavore. [Callistr. Stat. 14. J. Poll. 5, 122. * Ἔμπληξις, Ælian. V. H. 2, 19. Schol. Æsch. S. c. Th. 548. in Il. E. 226. " Insania, Toup. ad Longin. 313." Schæf. Mss.] ITIDEM Ἔμπληκτος, Stupore perculsus, s. potius, Stupidus, Vecors, Stolidus, Plut. Dione, Πολλὰ ἐλοιδορεῖτο τοὺς Συρακουσίους, εἰ μὴ συνιᾶσιν ὡς ἔμπληκτον καὶ μεθυούσης ἀπηλλαγμένοι τυραννίδος, ἐγρηγορότα καὶ νήφοντα δεσπότην εἰλήφασι Δίωνα. Apud Plut. Romulo (28.) Ἔμπληκτος τῷ τρόπῳ, Othone, Ἦν ἔμπληκτα καὶ σοβαρὰ τὰ τῶν πολεμίων. Et ἔκπληκτος ὁρμὴ, Basil. Apud Soph. ἔμπληκτοι legitur, non solum ἔκπληκτοι, in eo versu quem protuli in Ἔκπληκτος. [" Brunck. Aj. 1358. Lobeck. p. 414. Toup. Opusc. 2, 8. Heind. ad

Plat. Lys. 31. Gorg. 117." Schæf. Mss.] ADV. Ἐμπλήκτως, Stupide, Vesane, Stolide, Bud. ap. Thuc. (3, 82.) τὸ ἐμπλήκτως ὀξὺ vertit Præceps celeritas. [" J. Poll. 5, 21." Kall. Mss. Jambl. V. P. 240. Kiessl.] ITEM Ἐμπλήγδην pro eod., sicut ἐκπλήγδην supra, quod exp. μανιωδῶς, item μανικῶς, Insane, [Od. Υ. 132.] In VV. LL. legitur etiam ADV. Ἀνεμπλήκτως, sed non sequens signif. illius cum reddatur Audacter: quæ signif. data fuit supra adverbio ἀνεκπλήκτως. [Legitur ap. Plut. Galba 23. Τηλικαύτην χάριν ἀνεμπλ., οὐ μὴν ἀναισθήτως, δεχόμενον, Sine stupore. * Ἀνέμπληκτος autem Auctore caret. * Ἐμπληκτικὸς, Plut. Sylla 34. * Ἐμπληκτικῶς, Apollon. Lex. 260. * Ἐμπληγὴς, i. q. ἔμπληκτος, Nicander Ἀ. 159. ἀφροσύνη. * " Προσεμπλήσσω, Clem. Alex. 935." Kall. Mss.] " Ἐνιπλήσσω, i. q. ἐμπλήσ-" σω, Terrore vel Stupore percello. Hes. ἐνιπλήξαν-" τες, ἐπιπλήξαντες, ἐμπελάσαντες, πλησιάσαντες." [Respicitur Il. O. 344. Τόφρα δ' Ἀχαιοὶ Τάφρῳ, καὶ σκολόπεσσιν, ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ, Ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, Schol. ἐμπεσόντες: cf. M. 72.]

Ἐπιπλήσσω, ET Ἐπιπλήττω, Objurgo, Increpo, Reprehendo. Nam reprehensiones sunt quædam linguæ verbera, ut Horat. appellat, Castigo verbis. Pro Objurgo Bud. affert ex Isocr. Πεπαυμένης τῆς ὀργῆς ἐπιπλήττων. Item ἐπιπλήττειν τοῖς ἁμαρτανομένοις, Reprehendere quæ secus acta sunt. Profert et e Plut. Τοῖς δὲ φίλοις δυσχεραίνουσιν ἐπέπληξεν, Herodian. (3, 13, 13.) Ποτὲ μὲν λιπαρῶν, ποτὲ δὲ ἐπιπλήττων, Preces castigationibus admiscens, Polit. [" Toup. Opusc. 1, 132. ad Longin. 313. Abresch. Lectt. Aristæn. 194. Zeun. ad Xen. K. Π. 164. ad Herod. 270. Athen. 1. p. 28. Musgr. Or. 920. Porson. 912. Wakef. S. Cr. 4, 3. Lucill. 6. ad Lucian. 1, 758. 772. ad Diod. S. 2, 148. 152. 236. R. W. ad Hierocl. p. 200. Boiss. Philostr. 454. Plut. Alex. p. 54. Schm., Heyn. Hom. 6, 313. Heind. ad Plat. Theæt. 337. Pass., Boiss. Philostr. 500. errat Schol. * Ἐπίπληγμα, Brunck. Soph. 3, 510. Toup. Opusc. 2, 145." Schæf. Mss.] Ἐπίπληξις, Objurgatio, Increpatio, Reprehensio: Διὰ λόγων ἐπιπλήξεις, Philo. [Plut. 6, 29. 123. " Toup. Opusc. 1, 132. Wakef. S. Cr. 5, 140. Boiss. Philostr. 500. * Ἐπιπλήξ. Cattier. Gazoph. 60." Schæf. Mss. * Ἐπιπληξία, J. Poll. 5, 121. Lobeck. Phryn. 530. * Ἐπιπλήκτης, Gl. Castigator. * Ἐπιπληκτὴρ, fem. * Ἐπιπλήκτειρα, Anal. 2, 237. μάστιξ. " Jacobs. Anth. 9, 217. * Ἐπίπληκτος, Ammon. 56." Schæf. Mss. J. Poll. 5, 120. * Ἐπιπλήκτως, 121.] At vero COMP. SEC. Ἀνεπιπληξία, ET Ἀνεπίπληκτος, et ADV. Ἀνεπιπλήκτως, Item VERB. Προεπιπλήττω. Sonat autem Ἀνεπιπληξία, q. d. Reprehensionis carentia. [Plato de LL. 3. p. 143=695.] At in VV. LL. Summa licentia. Hes. tamen et Suidæ ἀνεπίπληκτος, non est Qui licentia utitur, sed Inculpatus, Irreprehensus. [M. Anton. 1, 10. τὸ ἀνεπίπλ., Increpationibus abstinere.] et Ἀνεπιπλήκτως, itidem Inculpate, Irreprehense. In VV. LL. Ἀνεπίπληκτος, Quem nemo increpat errantem. [Cyrill. c. Jul. 10. p. 327. 352. * Ἐπιπληκτικὸς, Schol. Soph. Tr. 453. " Clem. Alex. 122. 130. 131." Kall. Mss. * Ἐπιπληκτικῶς, Schol. Eur. Med. 967. Diod. S. 17. p. 623, 24. " Cum objurgatione, Increpative, Chrys. in Matth. Hom. 37. T. 2. p. 250, 24." Seager. Mss.] " Ἐπιπλήγδην, " Strictim." * Ἐξεπιπλήσσω, Eur. Dan. 36. Demosth. 216.] At VERB. Προεπιπλήσσω, ET Προεπιπλήττω, sonat q. d. Præcastigo: Αὐτὸν αὑτῷ προεπιπλήττειν, Ipsum semet præcastigare, i. e. Castigare et reprehendere, velut præveniendo castigationem et reprehensionem alterius. Aristot. Rhet. 3. Ἄκος δ' ἐπὶ πάσῃ ὑπερβολῇ τὸ θρυλλούμενον· δεῖ γὰρ αὐτὸν αὑτῷ προεπιπλήττειν. Apud Quintil. autem legimus προεπιπλήσσειν τῇ ὑπερβολῇ, 8, 3. quod quidam Præmunire hyperbolen, ex eo interpr. Hac autem de re satis copiose disserui initio Annotationum quas in Erasmicas quorundam Proverbiorum expp. scripsi. [* Προεπίπληκτα, Gl. Præfanda. * Προσεπιπλήττω, Insuper increpo, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. " Aristot." Wakef. Mss.]

Καταπλήσσω, ET Καταπλήττω, Percello, Obstupefacio, In stuporem induco, Perterrefacio, Dem. (286.) Τοὺς μὲν ἑαυτοῦ φίλους θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπᾶραι, τοὺς δ' ἐναντίους καταπλῆξαι, Aristot. Rhet. 3. Πολλοὶ καταπλήττουσι τοὺς ἀκροατὰς θορυβοῦντες. Et aor. med. καταπλήξασθαι, ap. Polyb. (3, 89, 1.) et Dionys. H. Pass. Καταπλήττομαι, Percellor, Obstupefio, Stupeo, Perterrefio, Il. (Γ. 31.) κατεπλήγη φίλον ἦτορ. Cum dat. vel cum accus., sicut ἐκπλήττεσθαι, Καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ, Thuc. (1, 81.) Et, Καταπλαγεὶς τὴν δύναμιν, ap. Eund. A Bud. redditur Cum stupore admiror, in Plut. Apophth. Πάντων δὲ τὸ φρόνημα τοῦ ἀνδρὸς καταπλαγέντων. [" Fac. ad Paus. 1, 476. 3, 222. Xen. Eph. 21. Lennep. ad Phal. 172. ad Herod. 679. Valck. Phœn. p. 128. ad Diod. S. 1, 191. 222. 387. 462. 463. 507. 650. 2, 150. 286. 482. Aristoph. Fr. 237. Lysistr. Argum. et Brunck., ad Charit. 572. Act. et med., ad Diod. S. 1, 203. Med., Heyn. Hom. 6, 605. Καταπλήττεσθαι καὶ θαυμάζειν τὴν ἀρετὴν, Diod. S. 2, 617. Καταπεπληγώς τι, Dionys. H. 2, 1096. Κατεπλάγη, κατεπλήγη, Heyn. Hom. 4, 456." Schæf. Mss.] " Καταπληγμὸς, Objurgatio, " ut exp. Eccl. 21, (5.) K. καὶ ὕβρις ἐρημώσουσι πλοῦ-" τον." Κατάπληξις, Stupor, et q. d. Obstupefactio. Redditur et Consternatio mentis, item Attonita mens, a Bud. Thuc. (7, 42.) K. αὐτοῖς ἐγένετο εἰ πέρας μηδὲν ἔσται. Lucr. (4, 1157.) de amatoribus, qui ipsa etiam amicarum vitia bonam in partem interpretantur, Magna atque immanis, κατάπληξις, q. d. καταπλήττουσα τῷ ἑαυτῆς μεγέθει. [Polyb. 3, 103, 2. Admiratio, 90, 14. " Diod. S. 2, 252. Boiss. Philostr. 395." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 530. * " Ἀκατάπληξις, i. q. ἀθαυμαστία, Nausiphanes Clementis Str. 2." Schn. Lex. Lobeck. Phryn. 501.] AT VERO Καταπλὴξ, ῆγος, ὁ, Perculsus, Obstupefactus, Consternatus, Qui e consternatione redditus est stupidus, semper velut attonita est mente, pavidus est, s. potius Valde pavidus, Qui ad omnia expavescit, Plut. Pericle, Καὶ πρὸς τοὺς φόβους μαλακὸν ὄντα καὶ καταπλῆγα: (Fabio 14.) Idem alibi (6, 22.) Ἄτολμον καὶ καταπλῆγα. Apud Aristot. Eth. 2, (7.) ὁ καταπλὴξ dicitur πάντα αἰδεῖσθαι: et opponitur τῷ ἀναισχύντῳ: quorum μεσότης est ὁ αἰδήμων. [Lys. 251. Jambl. Protr. 372. Kiessl. " Ad Thom. M. 24. Toup. Emendd. 1, 317. Opusc. 1, 210. Plut. Mor. 1, 23." Schæf. Mss. Phot. Καταπλήξ· ὁ συνεχῶς πεπληγμένος. Θεόπομπος· Ἀλλ' ἡ μὲν Εἰλείθυια συγγνώμην ἔχει Ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὖσα καταπλὴξ τὴν τέχνην.] Active autem capitur ADJECT. Καταπληκτικὸς, ut ἐκπληκτικὸς, Stuporem afferens, Obstupescere faciens, Terrorem afferens, Terribilis, Horribilis: ὄψις, Plut. Lyc. [22. Polyb. 2, 9, 7. 3, 13, 6. 11, 16, 2. " Ad Diod. S. 1, 129. Differt a φοβερὸς, Stob. Serm. p. 326, 39. cf. Heyn. Hom. 6, 125." Schæf. Mss.] Καταπληκτικῶς, Cum stupore, terrore, Stuporem s. Terrorem afferendo, [Polyb. 3, 41, 3. 4, 85, 2. " Ad Diod. S. 1, 362. * Κατάπληκτος, 2, 645." Schæf. Mss. " Stuporem afferens, Andr. Cr. 240. Κατάπληκτον ὁρῶντες, Terribili aspectu." Kall. Mss.] Ἀκατάπληκτος, Non obstupefactus, Imperterritus, [Joseph. A. J. 15, 8, 4. Dionys. H. 1, 66, 38. * " Ἀκαταπλήκτως, Absque terrore, Chrys. in Act. Ap. Serm. 14. T. 4. p. 684, 23." Seager. Mss. Appian. Bell. Mithr. 188. Diod. S. 4. p. 154, 11. Dionys. H. 1. p. 45, 43. 232, 21. 442, 9. " Euseb. H. E. 301. 324." Kall. Mss. * Δυσκατάπληκτος, Polyb. 1, 67, 4. * " Εὐκατάπληκτος, Liban. Demosthene T. 1. p. 4. Tauchn." Boiss. Mss. * Καταπλαγὴς, 1, 7, 6. Καταπλαγεῖς γενόμενοι τὴν τοῦ Πύῤῥου ἔφοδον, i. q. καταπλαγέντες.] " Καταπλαγία, ας, ἡ, affertur pro Con-" sternatio, Metus immodicus: sed sine exemplo." [J. Poll. 3, 137.] " At καταπλαγεὶς, Consternatus, " Metu perculsus, est particip. aor. 2. pass. a th. " act. καταπλήττω." [* " Καταπληγὴς, Perterritus, Clem. Alex. 946." Wakef. Mss. * Καταπληγία, Lobeck. Phryn. 530. * Ἀντικαταπλήττω, Appian. B. C. 3. p. 945, 7. * Ἐγκαταπλήσσω, unde * Ἐγκατάπληξις, LXX. Esdr. 3, 3. * Προκαταπλήττω, Polyb. 5, 70, 9. Diod. S. 11. p. 423, 19. p. 728, 29. " Chrys. Hom. 49. T. 2. p. 760, 17." Seager. Mss. * Προσκαταπλήσσω, Dio C. 38, 4.]

Παραπλήσσω, ET Παραπλήττω, Perperam pulso citharam, aut aliud instrumentum musicum, [Aristoph. Λ. 832. " Bibl. Crit. 1, 4. p. 94. Heyn. Hom. 7, 41. Παραπεπληγμένος, T. H. ad Plutum p. 73. Schneid. ad Xen. Hier. 247. : γέλως, ad Od. Υ. 347." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 935.] " Παραπλῆγον, Hesychio ἐκπλῆττον." [* Παράπληγμα, Suid. in Ἀψικάρδιος, f. l. pro παράπηγμα e M. Anton. 9, 3.] UNDE Παραπλὴξ, ῆγος, ὁ, ITEM Παράπληκτος, q. d. ὁ παραπεπληγμένην διάνοιαν ἔχων, Cui mentis vel sensuum harmonia, ut ita dicam, depravata est. Unde redditur Vecors, Vesanus, Insanus, Mente captus. [Gl. Vacerra, Delirus.] Aristoph. Πλ. (242.) Ἢν δ' εἰς παραπλῆγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω. Galen. Salmonea illum, Qui strepitum Jovis et flammas imitatur Olympi, ap. Virg. vocat παραπλῆγα. Apud Soph. autem (Aj. 229.) παραπλήκτῳ Χερὶ, exp. μανικῇ. At vero παραπλῆγες ἠιόνες, Homero (Od. E. 418.) αἱ ἐκ τῶν πλαγίων πλησσόμεναι τοῖς κύμασι. Vide Eust. et Schol. Aristoph. [" Παραπλὴξ, Wakef. S. Cr. 3, 188. Ind. Xen. Œc., T. H. ad Plutum p. 73. Bast Lettre 190. Lobeck. Aj. p. 414." Schæf. Mss. Parthenius 18. Strabo 11. p. 780. Herod. 5, 92. " Clem. Alex. 92. Nicander Θ. 777. 'A. 160." Wakef. Mss. Παράπληκτος, Hippocr. 287, 40. Athen. 429.] Et SUBST. Παραπληξία, Vesania, Insania, [Hes. Suid. Phot. LXX. Deut. 28, 28. Aqu. 2 Reg. 9, 20.] Ab Hippocr. autem (950.) Παραπληξία, SICUT ET Παραπληγία dicitur de Paralysi quæ apoplexiæ vel epilepsiæ succedit, humore in aliquam e non præcipuis partem depulso. Is enim cum ibi impactus fuerit, sensum motumque subjectis partibus aufert, quæ inde eum accipiunt. Gal. tamen videtur hæc duo nomina distinguere, scribens, παραπληγίαν talem affectionem unius partis corporis dici, qualis est παραπληξία totius: adeo ut videatur hæc universalis, illa vero particularis esse paralysis, quam peculiari nomine ἡμιπληξίαν appellant. Gorr. [Παραπληγία, Παραπληξία, Lobeck. Phryn. 530. * Παραπληγικὸς, Hippocr. 81. 425. * Παραπληγικῶς, 1012. * Παραπληκτικὸς, unde * Παραπληκτικῶς, Hippocr. 125. 176. * Παραπληκτεύομαι, Mente percellor, Insanio, Aqu. 1 Sam. 21, 14. 15.]

[* Προσπλήσσω, Percutio, Schneidero susp.]

Συμπλήσσω, ET Συμπλήττω, Cujus pass. Συμπλήττομαι: unde DICTÆ Συμπληγάδες Insulæ, quod visæ sint συμπλήττεσθαι, i. e. Collidi, et q. d. Compercuti, nisi ab activa voce συμπλήττω deducere malit, quæ itidem sonat q. d. Compercutio, nam inter se concurrere fabulis traditæ sunt. Vide Κυάνεοι. Eur. κυανέας συμπληγάδας dixit initio Medeæ. Vocatæ fuerunt ETIAM Συνδρομάδες πέτραι, a concurrendo. Apud Aristot. autem de Mundo, (2, 10.) Πτώσεις κεραυνῶν μυρίων τε γνόφων συμπληγάδες, Bud. vertit Conflictationes aëriæ opacitatis. [" Ruhnk. Ep. Cr. 192. Markl. Iph. p. 257. 271. 406." Schæf. Mss. * Σύμπληξις, Demetr. de Eloc. 207. 209. Συμπλήγδην, Cum collisione, [Theocr. 24, 55.]

" Ὑπερπλήττομαι, pro θαυμάζω affertur e Schol. " Aristoph., sed perperam fortasse pro ὑπερεκπλήτ- " τομαι: quod tamen plus est quam θαυμάζω." [" Ad Charit. 572." Schæf. Mss.]

[* " Ὑποπλήσσω, Succutio, Percutio, Quint. Sm. 4, 229." Wakef. Mss.]

ΠΛΙΝΘΟΣ, ἡ, Later. Hesychio πηλὸς ὀπτηθείς: solent enim e terra figlina coqui. Thuc. 3, (20.) Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, E crassitudine lateris ratiocinati mensuram. Et in Prov. πλίνθον πλύνειν, Laterem lavare: cui simile, Ἀσκὸν τίλλειν, dicta ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων. Latino autem Adagio Laterem lavare, utitur Terent. Item πλίνθοι ὀπταὶ ap. Aristid., ut ap. Plin. et alios Lateres cocti: quibus opp. ὠμαὶ, ap. Suid.: ut et ap. Vitruv. Coctus later, s. Crudus. Sic Herodian. 7, (2, 8.) Λίθων παρ' αὐτοῖς ἢ πλίνθων ὀπτῶν σπάνις. At Aristoph. de Apolline, πλίνθους χρυσᾶς εἰληφέναι. Ex Eod. (B. 621.) Πλίνθους ἐπιτιθεὶς, de genere quodam torturæ, quo fortasse lateres candentes imponebantur: cui affine tormentum τὸ καταπιττοῦν. Apud Diosc. 5, 103. de cerussa, Πλίνθος μολύβδινος, alii interpr. Lamina plumbea, alii et Later plumbeus: malim Lamina plumbea instar lateris. Annotatur etiam, hujus dictionis appellatione laterem quidem plerumque Græcos indicare, aliquando tamen omnem in ædificio necessariam figlinam, sc. non lateres modo, verum et imbrices, tegulas, et hujusmodi. Quinetiam Architectos in columnis πλίνθον nominare, quod in earum basi spiris subjacet; utque in superiore capitulo abacum, sic in inferiore basi plinthum esse exæquata latitudine tabulam. Utitur Vitruv. cum alibi, tum 3, 3. In suis locis spiræ collocentur, eæque ad symmetriam sic perficiantur, ut crassitudo cum plintho sit columnæ e dimidia crassitudine. Et 5, 9. Spira cum plintho dimidia crassitudine constituatur. Hesychio est μέρος τι τῆς κεφαλῆς τοῦ κίονος. Vide et Πλινθὶς, Σύστυλος. [" Barthel. Voy. T. 3. p. 48. ad Lucian. 1, 505. Xen. Mem. 3, 1, 7. vide Ind. v. Κέραμος. Πλίνθον πλύνειν, Koppiers. Obs. p. 70. Πλίνθους ἑλκύειν, Wessel. ad Herod. 84." Schæf. Mss. * Πλινθοβὰψ, Arcad. p. 94. cf. Πελεθοβάψ. * Πλινθοειδὴς, Schæf. ad Aristoph. Πλ. 528. Phot. Lex. 271. * Πλινθοποιὸς, unde * " Πλινθοποιέω, Eust. in Dionys. P. 512." Wakef. Mss. * Πλινθοποιΐα, Schol. Pind. 'O. 5, 20.] Πλινθοφόρος, Qui lateres bajulat, ut πηλοφόρος, [Aristoph. Ὄρν. 1134. " Etym. M. 21." Wakef. Mss.] Πλινθοφορέω, Lateres bajulo, J. Poll. 7. [Aristoph. Ὄρν. 1139. 1149. Polyæn. 8, 24, 2.] Πλινθουλκὸς, Qui lateres trahit, [" Wessel. ad Herod. 84." Schæf. Mss.] Πλινθουλκέω, Traho lateres, J. Poll. l. c. Videntur hæc duo præcedentibus συνωνυμεῖν. [" Wessel. l. c. Schæf. Mss.] Πλινθουργὸς, Qui lateres conficit, etiam construit, ut πηλουργὸς, J. Poll. ibid. [Plato Theæt. 147. " Wessel. ad Herod. 84." Schæf. Mss.: Gl. Laterarius.] Πλινθουργέω, i. q. πλινθεύω, Lateres conficio, coquo, Aristoph. Πλ. [514.] Πλινθουργία, ἡ, Laterum confectio, coctio, i. q. πλινθεία, sicut πλινθουργὸς, i. q. πλινθευτὴς, [LXX. Exod. 5, 14. * " Πλινθουργεῖον, Etym. M." Wakef. Mss.] Πλινθυφὴς, Lateribus contextus, i. e. Constructus lateribus, [Æsch. Pr. 449. * Ἡμίπλινθοι, Gl. Semilateres.] " Ἡμιπλίνθιον affertur pro Semilateritium," [Dimidiatus later, Herod. 1, 50. Semilaterium, Vitruv. 2, 3, 4. not. * Χορτόπλινθος, * Χορτόπλινθον, Gl. Cespes.]

Πλίνθινος, Lateritius, i. e. E latere fabricatus, Suet. Aug. Gloriatus se marmoream relinquere Romam, quam lateritiam invenisset. Pro quo ap. Dion. Τὴν Ῥώμην γηΐνην παραλαβὼν, λιθίνην ὑμῖν καταλείπω. [" Diod. S. 2, 353." Schæf. Mss. Herod. 5, 101. Xen. K. 'A. 3, 4, 6. * Πλίνθιος, Cocchii Chirurg. p. 8.]

Πλινθίον, τὸ, Laterculus, Turn. Advers. 2, 4. || Forma Mathematica, Latine Laterculus; cum ex æqualibus spatiis in longitudinem latitudinemque porrectis minor altitudo additur: ut in numeris, quater quatuor bis, ter tria bis, h. e. 18. Differt a cubo et assere. Asser autem, ID EST Δοκὶς, numerus est solidus vel forma, cum æquali longitudini et latitudini major additur altitudo, ut quater quatuor novies. Bud. At Hieron. Comm. in Ezech. 4. ubi legitur, Λάβε σεαυτῷ πλίνθον, καὶ διαγράψεις ἐπ' αὐτὴν πόλιν τὴν Ἱερουσαλὴμ, Pro Latere, inquit, qui Græce dicitur fem. genere ἡ πλίνθος, Symmachus manifestius interpretatus est πλινθίον, quem nos Laterculum et Abacum appellare possumus. In cujus pulvere solent Geometræ γραμμὰς, i. e. Lineas radiosque describere. Plut. Cam. (32.) de lituo, Χρῶνται δ' αὐτῷ πρὸς τὰς τῶν πλινθίων ὑπογραφὰς, ὅταν ἐπ' ὄρνισι διαμαντευόμενοι καθέζωνται: Rom. (22.) Τὰ πλινθία καθεζόμενοι ἐπ' οἰωνῶν λιτύῳ διαγράφουσι. Cic. quoque de lituo ait, Eo nempe Romulus regiones direxit tum, cum urbem condidit. Sic ap. Liv. 1. Augur dextra lituum tenens, regiones ab oriente ad occasum determinavit, dextras ad meridiem partes, lævasque ad septentrionem esse dixit. Ut πλινθία ibi sint Regiones: licet idem prorsus non significet, ut ex J. Poll. patet de latruncularia tabella, (9, 7.) Ἡ δὲ διὰ πολλῶν ψήφων παιδιὰ, πλινθίον ἐστὶ χώρας ἐν γραμμαῖς ἔχον διακειμένας, ubi etiam ait id πλινθίον

vocari πόλιν. Est autem ea tabula s. abacus figura quadrata. ‖ In agmine militari πλινθίον dicitur ὅταν τετραγώνῳ σχήματι πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηταί τις, quod Xen. πλαίσιον ἰσόπλευρον appellat: ab aliis ETIAM Πλινθεία ET Πλινθωτὸν nominatur, ut Auctor libelli περὶ Τάξεως Παλαιᾶς, et Suid. tradunt. Joseph. A. J., Ἐν πλινθίῳ τάξας τὴν στρατιάν, ubi Interpres vertit In lateris formam. Lat. Agmen quadratum appellant. ‖ Vitruv. 9, 9. Plinthium sive lacunar, quod etiam in circo Flaminio est positum, Scopas Syracusius reliquit. ‖ Machinamenti genus, quod ad Nileum auctorem refertur, factum ad eorum similitudinem quæ vocantur tractoria quadrata oblonga: de quo plura ap. Gorr., et Orib. in l. de Machinamentis. [Cf. Vitruv. 10, 10. 11. "Ad Mœr. 312. Zeun. ad Xen. K. Π. 479. (7, 1, 24.) ad Diod. S. 1, 353. 2, 348. Thom. M. 720. Heyn. Hom. 8, 628. Locus ubi lateres fiunt vel veneunt, Bentl. Ep. ad Hemst. p. 110." Schæf. Mss. Arrian. Tact. p. 69. Schleusn. Lex. V. T. Quid sit in veste, Barker. ad Etym. M. 1118.]

Πλινθὶς, ίδος, ἡ, Laterculus, Bud. ap. Athen. 5. Τοὺς τοίχους δὲ λευκαῖς καὶ μελαίναις διαποικίλλουσι πλινθίσι. Turn. Advers. 2, 4. explicans descriptionem catapultæ ap. Vitruv. (10, 8, 3.) Πλινθὶς autem, i. e. Laterculus, quadratum est superius ipsius basis: qui laterculus qua columellam accipit, QUÆ Στυλίσκος vocatur, suo cavo, eam habere debet, quam dicit, latitudinem. Vide et Σύστυλος. [Theol. Arithm. 278. Ast., cf. Nicom. 2, 17. p. 131. "Jacobs. Anth. 8, 164. *Πλινθίδιον, Jambl. V. P. 2, 326. Kiessl." Schæf. Mss.]

Πλινθηδὸν, In modum laterum, Tanquam opere lateritio. Sic πετρηδόν. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 22." Schæf. Mss. "Eust. Il. 1420, 18." Wakef. Mss. "Herod. 2, 96. Ξύλα διπήχεα πλινθηδὸν συντιθεῖσι." Schw. Mss.]

Πλινθόω, E lateribus construo s. fabricor quippiam, ex Epigr. ["Bianor 12." Schæf. Mss.] Fortasse et pro Lateribus tego. Πλινθωτὸς, Lateris formam gerens, Ad lateris formam factus, s. Quadrangulus ad modum lateris, Quadratus: ut πλινθωτὸν σχῆμα de Quadratæ figuræ agmine. Vide Πλινθίον. ["Thom. M. 720." Schæf. Mss. Paul. Æg. 6, 66. καυτήρ.]

Πλινθεύω, Lateres duco, fingo, i. q. πλινθουργῶ, Lucian. loquens de Apolline et Neptuno, (1, 329.) Πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, sc. παρὰ Λαομέδοντι θητεύοντες, Aristoph. N. (1126.) Ἢν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν· καὶ τοῦ τέγους Τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις — ξυντρίψομεν. Item πλινθεύσασθαι ead. signif. qua πλινθεῦσαι, Thuc. 2, (78.) p. 73. Τάφρος ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο, sc. περιτειχίζοντες τὴν πόλιν: pagina præcedenti dicit, Ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ πλίνθους. Ex Aristoph. autem (B. 800.) πλινθεύσουσι, pro Lateris forma fingent: q. l. vide in Σύμπηκτος. Sed addunt, posse et generaliter hic accipi pro Fabrico et coagmento. Item E lateribus duco s. ædifico, Thuc. 4, (67.) p. 143. Ἐν ὀρύγματι ἐκαθέζοντο, ὅθεν ἐπλίνθευον τὰ τείχη, quod Schol. exp. πλίνθους λαμβάνοντες ἐτείχιζον. Possis et sic reddere, Unde lateres ducebant ædificando muro, s. Lateres ad ducendum murum faciebant. Plut. Πλίνθοις τειχίζειν τὴν πόλιν. ‖ In lateres effingo, s. formo: quo refer, quod ex Herod. affertur, (1, 179.) Πλινθεύειν τὴν γῆν, pro Lateres e terra ducere. ‖ Πλινθεύεται Suid. exp. ἐξαπατᾶται: tractam metaph. esse dicens ἀπὸ τῆς ἀναισθησίας τοῦ πηλοῦ. [Etym. M. ὑβρίζειν, αἰχμαλωτίζειν. *"Πλίνθευμα, Laterum fictio, Hes. v. Τιρύνθιον, Euseb. Pr. E. 437. e quodam Poëta." Wakef. Mss. "Clem. Alex. 344." Kall. Mss.] Πλίνθευσις, i. q. πλινθουργία et πλινθεία, [Suid. 3, 131.] Πλινθευτὴς, i. q. πλινθουργὸς, Qui lateres ducit, fingit, coquit, J. Poll. Πλινθευταὶ δ' ἦσαν οἱ τὰς πλίνθους πλάττοντες. Ubi videtur discrimen facere inter Πλινθευτὴς ET Πλινθουργὸς, ac πλινθευτὴν accipere pro Eo qui lateres e terra figlina ducit s. fingit; πλινθουργὸν autem pro Eo qui lateres jam coctos componens, ex eis murum aliudve ædificium struit. Πλινθεία, ἡ, Laterum fictio, i. q. πλίνθευσις, teste Suida. Exod. 1, (14.) Τῇ πλινθείᾳ καὶ τῷ πηλῷ κατωδύνων αὐτοὺς, Fingendis lateribus. Vulgo exp. Affligebant eos operibus luti et lateris. Apud Greg. Naz. modo redditur Lateritia opera, modo etiam Lateritium opus: quo postremo significaretur potius τὸ πλίνθευμα, i. e. Opus s. Ædificium e lateribus constructum. Verba ejus sunt, Χρεωστεῖταί σοι μισθὸς τῆς δουλείας καὶ τῆς πλινθείας. Item, Τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς γῆς πλινθείας ἐλευθερούμεθα: ubi etiam nota, τῆς γῆς πλινθεία, ut ap. Herod. πλινθεύειν γῆν. ["Τῆς πλ. ἐλευθερωθεὶς, Greg. Naz. Ep. 63." Strong. Mss. *Πλινθία, i. q. πλινθεία, LXX. Exod. 5, 16. Jerem. 43, 9. 2 Sam. 20, 24. *Πλινθιακὸς, i. q. πλινθουργὸς, Diog. L. 4, 36.] Πλινθεῖον, τὸ, Figlina laterum, Locus ubi lateres finguntur, aut coquuntur, Officina in qua lateres finguntur, οὗ οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους πλάττουσι, J. Poll. ex Aristoph. Niobe. Citat Harpocr. e Lysia etiam, itidem exponens ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ πλίνθος πλάττεται: [ap. Porsoni Phot. est *Πλινθιεῖον.] ‖ Suidæ est etiam εἶδος παρατάξεως, subjicienti h. l. Ἐν πλινθείῳ ἄγων τὴν στρατιάν, βάδην ἐπορεύετο. Sed pro eo sine diphthongo scr. πλινθίον. ["Bentl. Ep. ad Hemst. p. 110. Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri p. 295.] "Ἐκπλινθεύσας, Harpocr. "ex Isæo in Dioclem affert pro διαλύσας καὶ ἐξελὼν "τὰς πλίνθους, Lateres eximens."

"ΠΛΙΣΣΩ, s. Πλίσσομαι, Gradior, βηματίζω, μεταφέρω σκέλος παρὰ σκέλος, Eust.: διαβαίνω, Hes. "afferenti sc. πλίξαντα pro διαβάντα s. διαναβάντα, "necnon pro ἀναστάντα, et πλίσσοντο pro διέβαινον. "Quidam interpr. Gressus glomero et Tollutim in-"cedo: quod posterius nimis strictum est. Utitur "autem verbo hoc Hom., et quidem in pass. voce, "Od. Z. (318.) de mulabus, Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ "δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσι." ["Brunck. ad Anal. 103. Koppiers. Obs. 61. Greg. Cor. 258. et n., ad Callim. 1. p. 319. Musgr. Hel. 1586. Ion. 1108. Jacobs. Anth. 6, 154. 169. Heyn. Hom. 8, 383. Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss. Eupolis ap. Valck. ad Eur. Hipp. p. 253.] "INDE Πλίγμα, ET Πλὶξ, "Gradus, Passus. Utriusque meminit Eust., am-"boque significare ait βῆμα: quomodo Aristoph. "quoque Schol. (A. 217.) et ex eo Suidas, Πλὶξ γὰρ, "inquit, τὸ βῆμα· καὶ Πλίγματα, τὰ πηδήματα." [Apud Etym. M. Πλίγμα, τὸ διάστημα τῶν ποδῶν, et ap. Schol. Mediol. ad Od. Z. 318. τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διάστημα, ex Hippocr.] "Eodem Schol. et Suida "testibus, πλὶξ dicebatur etiam τὸ ἀπὸ τῆς χειρὸς εἰς "τὸν λιχανὸν δάκτυλον διάστημα: item τὸ μεταξὺ τῶν "μηρῶν ὀστοῦν. Pro quo posteriore dicitur ETIAM "Πλίχος ET Πλιχάς. Nam Schol. Hom. in l. illo "supra c., πλίχος esse dicit τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα, Cutem "quæ pudendis subest, sc. inter utrumque femur. "Posterioris meminit Gal. ap. Hippocr. Comm. 2. "εἰς τὸ περὶ Ἀγμῶν, scribens Πλιχάδα significare τὸ "μεταξὺ τῶν δύο σκελῶν χωρίον: et Comm. 4. εἰς τὸ "περὶ Ἄρθρων, ita nominari ab Hippocr. solere ἅπαν "τὸ μεταξὺ τῶν βουβώνων ἑκατέρου σκέλους: eumque "in hac πλιχάδι τὸ μέσον appellare περίναιον, ὅπερ "ἀπὸ τῆς ἐκφύσεως καθήκει πρὸς τὴν ἕδραν: in eadem "vero et vesicæ collum situm esse. Meminit J. Poll. "quoque, l. 2. scribens, Τὸ μεταξὺ ποσθήματος καὶ "ὀσχεοῦ καὶ μηροῦ vocari πλιχάδας. Ubi nota cum "πληθυντικῶς dicere πλιχάδας, cum Gal. cum Hip-"pocr. singulari tantum numero utatur: Hippocrate, "inquam, in nominato jam ante περὶ Ἀγμῶν libro, "Ὅκως ἂν οἱ βουβῶνές τε καὶ τὸ ἄρθρον τὸ κατὰ τὴν "πλιχάδα καλεομένην προσεπιδέηται: et in l. de "Artic. Ἔσωθεν δὲ ὁ μηρὸς παρὰ τὴν πλιχάδα καλεο-"μένην κυλλότερος καὶ ἀσαρκότερος γίνεται. In istorum "locorum priore annotat Gal., esse qui πλιγάδα "scribant per γ, non per χ. Meminerunt iidem, "Gal., J. Poll., Schol. Aristoph. ac Suid., composi-"torum etiam ex hoc πλίσσεσθαι. Scribit enim Gal., "inde ESSE ἐκπεπλίχθαι ET διαπεπλίχθαι ap. Hip-"pocr. Et Schol. Aristoph. a πλίσσεσθαι isto ap. "Aristoph. esse ἀπεπλίξατο pro ἀπέφυγεν: et ἀμφι-"πλὶξ ap. Soph. Triptolemo pro περιβάδην. Sic "J. Poll. Poëtas πλίσσειν dicere τὸ διαβαίνειν: inde-"que ἀμφιπλὶξ, τὸ περιβάδην: quo Sophoclem abu-

" sum esse ἐπὶ δράκοντος, dicentem, θαιρὸν ἀμφιπλὶξ " εἰληφότα, pro περιβεβηκότα. Indidem dixisse Strat- " tin, τὰ θυγάτρια Περὶ τὴν λεκάνην ἅπαντα περιπε- " πλιγμένα, pro διασχόντα τὰ σκέλη. Sed notandum " est, in omnibus his a πλίσσεσθαι derivatis J. Poll. " Codd. pro ι habere η, sc. πληχάδας, ἀμφιπλήξ, " περιπεπληγμένα: itemque Hippocratis Codd. πλη- " χάδα pro πλιχάδα: Galeni etiam exempl. in priore " loco πληγάδα, πληχάδα, διαπεπλῆχθαι, ἐκπεπλῆ- " χθαι: necnon Hesychii sua serie πλήσσοντο, " διέ- " βαινον." Ac forsitan Eust. cum scribit τὸ συντό- " νως τρέχειν καὶ βηματίζειν Αἰολικῶς dici πλίσσεσθαι, " innuere vult πλίσσεσθαι Æolice dici pro πλήσσεσθαι, " quod sit Pedibus pulsare terram, h. e. Ita intento " cursu gradi, ut pedibus terram pulsando sonitum " excites, quemadmodum ap. Virg. equus currens " velocius Quadrupedante putrem sonitu quatit " ungula campum." [" Πλίγμα, Koppiers. Obs. 61. Greg. Cor. 258. et n., Jacobs. Anth. 6, 154. Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss. * Πλίξις, Suid. " Πλίξ, Toup. Emendd. 2, 168. Greg. Cor. l. c. Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss. Πλιχὰς, Hippocr. p. 765. * Πλιχώδης, Erot. v. * Βλιχώδης. Huc pertinet Ejusdem Glossa: * Πηχέδεον, τὸν ταῦρον, — τὸ περί- ναιον, — διάβασίν τινα. * Ἀμφιπλίσσω, i. q. δια- βαίνω, J. Poll. 2, 172. " Heyn. Hom. 8, 383. Ἀμ- φιπλὶξ, Brunck. Soph. 3, 497. Koen. ad Greg. Cor. 258." Schæf. Mss. Rufus p. 32. Καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλίξ. * " Ἀναπλίσσω, ad Callim. 1. p. 139." Schæf. Mss.] " Ἀποπλίσσομαι, s. Ἀποπλίττομαι, " Absilio, Saltu me proripio s. aufugio, Aristoph. Ἀ. " (216.) ὑπ' ἐμοῦ τότε δι-ωκόμενος ἐξέφυγεν, Οὐδ' ἂν " ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο. Vide et Schol. ibi et Suid." * Διαπλίσσω, Discedo, Dehisco, Dissilio. Unde δια- " πέπλιχε, quod Hesychio est διαβέβηκε: et Διαπε- " πλιχὼς, Eidem διεστὼς, κεχηνώς: qui etiam addit, " πλίγματα esse τὰ βήματα. Sed perperam ap. eum " scriptum est διαπέπληχε, per η: itidemque διαπε- " πληχὼς et πλήγματα, ut ex ipsomet Hes. patet in " serie τοῦ Π." [Hippocr. 662. τὸ στόμα διαπεπληχός.] " Eust. διαπεπλίχθαι esse dicit τὸ περιπλέκειν τοὺς " πόδας," [Hes. διηλλάχθαι τὰ σκέλη καὶ ἀντιβαίνειν. Διαπλίσσειν, Eid. διέλκειν, διαπλέκειν. " Jacobs. Anth. 6, 154. Koppiers. Obs. 61. Valck. Diatr. 253. Koen. ad Greg. Cor. 258. Heyn. Hom. 8, 382. Ἐκπλίσσω, Musgr. Ion. 1108. Valck. Phœn. p. 265." Schæf. Mss. * Καταπλίσσω, * Κατάπλιγμα, unde * Καταπλιγμέω, De gradu dejicio, Hesych.] " Πε- " ριπλὴξ, Hesychio περιπλέγδην, περιβάδην: exp. " etiam per partic. περιειληφώς. Sed cum exponat " περιβάδην, non dubito scribere Περιπλὶξ," [et * Πε- ριπλίγδην,] " per ι in ultima syllaba; est enim adv. " e VERBO Περιπλίσσεσθαι, cujus particip. præt. " περιπεπλιγμένον Eust. exp. περιβεβηκώς. Vide Πλίσ- " σεσθαι." [" Περιπλίσσομαι, Jacobs. Anth. 6, 154. * Περίπλικτος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 148. Koppiers. Obs. 61. Brunck. ad Anal. 103. Heyn. Hom. 8, 383." Schæf. Mss.]

ΠΛΟΥΤΟΣ, ὁ, Divitiæ, Il. Ω. (546.) πλούτῳ τε καὶ υἱάσι κεκάσθαι. Idem Hom. cum ὄλβος copulat, ut suo loco videre est. Hesiod. Ἔργ. (1, 375.) ὡς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι, Xen. Σ. (4, 34.) Ἐν τῷ οἴκῳ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν ἔχειν, Isocr. ad Phil. Πλοῦτον κεκτημένος ὅσον οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων, Aristot. Polit. 1. πλούτου εὐπορεῖν, Plut. de Exilio, πλοῦτον ἀποβάλλειν: cui ibid. opp. πλοῦτον συναγα- γεῖν. Item in Sentent. Epic. πλοῦτος εὐπόριστος, quod Cic. interpr. Parabiles divitiæ. Apud Paul. ad Ephes. 3, (8.) πλοῦτος ἀνεξιχνίαστος, Divitiæ immen- sæ, et quæ nullo modo pervestigari queunt: πλοῦτος πολυχρόνιος, Divitiæ quæ, semel partæ, non cito di- labuntur. Quibus opp. ὀλιγοχρόνιος, Quæ pauco tempore durant. Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Ὀλιγοχρό- νιον ἂν ἡμῖν τὸν πλοῦτον παράσχοι, ubi etiam nota πλοῦτον παρέχειν, pro quo Ovid. Ministrare divitias et Suggerere divitias. Item ὁ πλοῦτος τῆς φύσεως, ap. Epicurum: ὁ πλοῦτος τῆς πόλεως, ap. Dem. (106.): ὁ τῆς φιλοσοφίας πλοῦτος, Lucian. (1, 174.) Et in Ep. ad Ephes. 3, (16.) Κατὰ πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ: quod plus est quam si diceres, Pro divite gloria sua. Aristot. Rhet. 1. Πλούτου δὲ μέρη νομίσματα, ut Po- lit. 1, Τὸν πλοῦτον πολλάκις τιθέασι νομίσματος πλῆθος, πλῆθος γῆς, χωρίων κτήσεις, ἔτι δὲ ἐπίπλων κτήσεις. || Πλοῦτος dictus etiam Deus ille qui divitiarum præses credebatur: de quo tum Hesiod. Θ. (969.) tum alii, Aristophanesque in illa Fabula quam Πλοῦ- τον inscripsit, ubi cæcus introducitur: ἄπλουτον γὰρ οἴονται, inquit Plut. Symp. 5, (5.), τὸν πλοῦτον καὶ τυφλὸν ἀληθῶς καὶ ἀδιέξοδον, ἂν μὴ μάρτυρας ἔχῃ καθά- περ τραγῳδία θεατάς. De eod. ap. Plut. de Aud. Poëm. et Athen. (159.) ex Eur. Μὴ πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεὸν, Ὃν χὡ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο. [" Valck. ad Ammon. 113. 114. ad Diod. S. 1, 371. 392. Ruhnk. ad H. in Cer. 494. Toup. ad Longin. 387. ad Lucian. 1, 234. 377. Wakef. S. Cr. 3, 25. ad Od. Δ. 379. ad Charit. 613. Jacobs. Anth. 9, 63. Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 42. Plutus, D. R. ad Longin. 257. Wolf. ad Hesiod. 138. ad Charit. 331 =478. Jacobs. Anth. 6, 282. Copia, v. c. χρυσοῦ, Brunck. ad Anacr. p. 115. (Od. 23.) Herod. 159. (2, 121.) Larcher 2, 396. Porson. Med. p. 46. Divi- tes, Boeckh. in Plat. Min. 183. Conf. c. πλοῦς, Boiss. Philostr. 654. Πλ. et χρήματα, Dionys. H. 2, 893. Quasi a πλέυτος, Valck. Adoniaz. p. 216. Πλ. βαθὺς, βαρὺς, ad Charit. 232. Wakef. S. Cr. 3, 25. Τυφλὸς ὁ Πλ., Boeckh. in Plat. Min. 96. Ἐπὶ πλούτου, Dem. 559, 24. Πλοῦτοι, ad Xen. Eph. 199. Diod. S. 1, 83. 358. ad Lucian. 1, 473. 748. 3, 375. Reitz. Defens. Lucian. Jacobs. Anth. 12, 239. ad Dionys. H. 1, 109. 401. 5, 183. Plato Lys. p. 9. * Τὸ πλ., Gersdorf Beitr. 1. p. 282. 376." Schæf. Mss. " Πλ. χρυσοῦ, Themist. 17." Wakef. Mss.]

Πλουτοδότης, i. q. ὀλβοδότης, i. e. Qui divitias mini- strat et suggerit, ὁ πλοῦτον παρέχων, ut Xen. loquitur. Hesiod. (Ἔργ. 1, 125.) Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοι- τῶντες ἐπ' αἶαν Πλουτοδόται. [Lucian. 1, 131. Orph. H. 72, 4.] Pro eod. dicitur ET Πλουτοδοτὴρ, ut in Epigr. Πλουτοδοτὴρ Ἀπόλλων: ut δώτωρ ἐάων, Mer- curius ap. Hom. [" Ad Lucian. 1, 377." Schæf. Mss.] FEM. Πλουτοδότειρα, ἡ, Divitiarum datrix, Quæ divitias ministrat et suggerit, i. q. ὀλβοδότειρα, [Lucian. 3, 295. Orph. H. 39, 3. Diod. S. 1. p. 8, 11. " Ad Lucian. 1, 377. * Πλουτοδοτέω, ad Diod. S. 1, 371." Schæf. Mss. Orph. H. 17, 5. * Πλουτο- κρατέομαι, Nicand. Rhet. p. 95. Heer.] Πλουτοκρα- τία, ἡ, Divitiarum dominatus, Cum divites rerum po- tiuntur: ut ἀριστοκρατία, Cum optimatum arbitrio resp. administratur. Xen. (Ἀπ. 4, 6, 12.) Ὅπου μὲν ἐκ τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων αἱ ἀρχαὶ καθίσταν- ται, ταύτην τὴν πολιτείαν ἀριστοκρατίαν ἐνόμιζεν εἶναι· ὅπου δ' ἐκ τῶν τιμημάτων, πλουτοκρατίαν. [* Πλουτο- μάχος, * Πλουτομαχέω, unde * Καταπλουτομαχέω, Diod. S. 5, 38.] Πλουτοποιὸς, ὁ, ἡ, Qui divitias facit et congerit, Plaut. Divitias tu ex isthac facis; vel Lucrosus, Quæstuosus; ὁ πλοῦτον παρέχων: ut πλουτοποιὸν χρῆμα, J. Poll. 3, c. 22. quod et χρημα- τοποιὸν et πλουτηρόν. [Plut. 6, 629. Numa 16. * Πλου- τοπράτης, Pisid. Opif. 402. * Πλουτοταπεινόω, unde * " Πλουτοταπείνωσις, Jo. Climac. 129." Boiss. Mss. * Πλουτοταφὴς, s. * Πλουτοταφεὺς, Eust. Il. I. p. 769, 47.] Πλουτοφόρος, Divitias afferens, i. e. Divitias ministrans et suggerens, Divitiis augens, i. q. πλουτοδότης et πλουτοδοτὴρ, s. ὁ πλοῦτον παρέχων. Quidam ap. Plut. (6, 96.) Οὐράνιον αἶγα πλουτοφόρον τρέφων: forsan Amaltheam, cujus cornu omnium rerum copiam fun- debat. [Archestratus Athenæi 311. * Πλουτόχθων, Æsch. Eum. 950. γόνος, Schol. ὁ ἐκ γῆς πλουτίζων καρπός. " Abresch. Æsch. 2, 128." Schæf. Mss.] Πλουτακαδημία, Academica commentatio vel dispu- tatio de divitiis, Philosophia ac studium cujus bo- norum et malorum fines sunt divitiæ et paupertas, VV. LL. [* " Πλούταρχος, Auctor divitiarum, Philo J. 1, 669." Wakef. Mss.] Πλουθυγίεια, Divitiæ cum sanitate conjunctæ, Beata valetudo, Suid. ex Ari- stoph. (Ὀρν. 731.) δώσομεν ὑμῖν Αὐτοῖς, παισὶν, παί- δων παισὶν, Πλουθυγίειαν, εὐδαιμονίαν, Βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλωτα, χοροὺς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων. Ὥστε παρέσται κοπιᾷν ὑμῖν Ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν· Οὕτω

πλουτήσετε πάντες. Utitur et Ἱππ. [1091. Σφ. 677. A
" Ad Diod. S. 2, 548." Schæf. Mss.]

Ἄπλουτος, ὁ, ἡ, Divitiis carens, Cui divitiæ non sunt, Soph. ap. Plut. (6, 74.) Γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνὴρ, Κοὐδὲν κακίων πτωχὸς εἰ καλῶς φρονοῖ: opposita sententia Hesiodeæ, πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Item ἄπλουτος πλοῦτος, quod vide in Πλοῦτος, Ἄζηλος. [Plut. 7, 395. 8, 703. " Brunck. Soph. 3, 479. ad Lucian. 1, 697." Schæf. Mss. * Ἀρτίπλουτος, Eur. Suppl. 741.] Ἀρχαιόπλουτος, Cui priscæ sunt divitiæ, Jam inde a majoribus suis dives, ex eoque nobilis: nam ἀρχαῖος πλοῦτος una ex εὐγενείας causis est secundum Aristot. Polit. 4. Soph. El. (1393.) p. 140. meæ Ed. Ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδράσματα, Schol. ἀρχαῖα, παλαιὰ, Prisca. Ἀρχέπλουτος, i. fere q. πλούτου ταμίας ap. Theophyl. Penes quem administrandarum ac dispensandarum divitiarum potestas est, Soph. El. (72.) p. 83. Ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων, Schol. ἄρχοντα πλούτου, καὶ τὴν ἀρχαίαν τύχην ἀποληψόμενον. Βαθύπλουτος, Immensas divitias possidens, βαθυπλούσιος. B Apud Suid. Εὐδαίμονα καὶ β. εἶναι, i. e. πολὺν πλοῦτον ἔχουσαν. [" Crinag. 17. Aristoph. Fr. 225. Markl. Suppl. 490. Toup. Add. in Theocr. 393. Opusc. 1, 526. Wakef. S. Cr. 3, 28." Schæf. Mss. * " Βαρύπλουτος, Opulentus, Nicol. Dam. 424." Wakef. Mss.] Εὔπλουτος, Grandibus divitiis auctus, Valde dives, [" Hes. Toup. Add. in Theocr. 393." Schæf. Mss.] Ζάπλουτος, Valde dives et opulentus, Ditissimus, J. Poll. 3, c. 22. [" Thom. M. 405." Schæf. Mss. Herod. 1, 32. Eur. Andr. 1283. Maittair. de Dial. p. 251.] Ζαπλουτέω, Valde dives sum, Grandibus divitiis auctus s. opulentatus sum, Magnas divitias possideo, Chrys. in 1 Epist. c. 15. Τῶν ζαπλουτούντων τὶς στυγνὸς ἦν. [* Καλλίπλουτος, Pind. 'O. 13, 159.] Μεγαλόπλουτος, Grandes divitias possidens, J. Poll. ibid. [" Translata notione Eubulus Comicus ap. Athen. 300. Θύννων μεγαλόπλουτα ὑπογάστρια ὀπτῶν, dixit Ditissima abdomina assorum thynnorum." Schw. Mss. * Μεσόπλουτος, Alciphr. 3, 34. p. 348. al. νεόπλουτος. " Pierson. C Veris. p. 97." Schæf. Mss.] " Μεσσόπλουτον προσόψη-" μα, Hesychio τὸ σκώληκα ποιῆσαν, Vermiculatum. " Sed mendum ei vocab. subest." Νεόπλουτος, Cui recentes sunt divitiæ, Qui non ita pridem dives factus est, Lucian. (2, 28.) Οἰκέτῃ νεοπλούτου ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, Plut. Symp. 2. (p. 512.) Τὸν ἀπελεύθερον τοῦ βασιλέως νεόπλουτον ὄντα, 7. Φορτικὸν κομιδῇ καὶ νεόπλουτον. Ceterum esse νεόπλουτον, Aristot. dicit esse velut ἀπαιδευσίαν πλούτου, Rhet. 2. Διαφέρει τοῖς νεωστὶ κεκτημένοις καὶ τοῖς πάλαι τὰ ἤθη, τῷ ἅπαντα μᾶλλον καὶ φαυλότερα τὰ κακὰ ἔχειν τοὺς ν., ὥσπερ γὰρ ἀπαιδευσία πλούτου ἐστὶ τὸ νεόπλουτον εἶναι. At Aristoph. Σφ. (1309.) νεοπλούτῳ τρυγὶ, Fæci nuper locupletatæ. [Plut. Dione 4. " Pierson. Veris. 97. ad Lucian. 1, 350. * Νεοπλουτοπόνηρος, Pierson. l. c." Schæf. Mss. Cratinus ap. Steph. Byz. in Δούλων πόλις, Lobeck. Phryn. 661. * Παλαιόπλουτος, Thuc. 8, 28. * Πάμπλουτος, Manetho 4, 85. Lobeck. Phryn. 516. Gal. de Perturb. Animi c. 9. Καὶ πάμπλουτον ἐν πλούτῳ γενέσθαι σε D σπεύδοντα. " Tzetz. Ch. 1, 203." Elberling. Mss. " Wakef. S. Cr. 4, 5. Brunck. Soph. 3, 453." Schæf. Mss. * " Πολύπλουτος, Tzetz. Ch. 5, 537." Elberling. Mss. " Theod. Diac. Acr. 5, 117." Boiss. Mss. * Πολυπλουτέω, Carm. Sibyll. 235. * " Σαπρόπλουτος, Sordide dives, Antiphanes ap. Athen. 500." Schw. Mss. * Ὑπέρπλουτος, Æsch. Pr. 465. Plato de Rep. 8. p. 200=552. * Ὑπόπλουτος, Strabo 3. p. 392=218.] Φιλόπλουτος, Divitiarum amans, Qui ditescere cupit, Divitiarum nimis cupidus amator, Avarus, i. q. φιλοχρήματος et φιλοκτήμων ac φιλάργυρος, similibusque, Lucian. (1, 755.) de Peripateticis, Φιλόπλουτοι καὶ ἐριστικοί τινες. Φιλοπλουτία, ἡ, Divitiarum amor, cogendarum cupiditas, Plut. de S. N. V. (p. 201.) Ὅπου φ. καὶ φιληδονία περιμάχητος, καὶ φθόνος ἄκρατος. Ejusd. Plut. libellus quidam περὶ Φιλοπλουτίας extat. In quo utitur VERBO Φιλοπλουτέω, Divitias amo, Ditescere supra modum cupio, Magno divitiarum congerendarum amore teneor, Nimio studio divitiis inhio: Πῶς οὐ μανικὸν τὸ πάθος, εἴ τις ἱματίῳ μὴ χρῆται, διὰ τὸ ῥιγοῦν, μηδὲ ἄρτῳ, διὰ τὸ πεινῆν, μήτε πλούτῳ, διὰ τὸ φιλοπλουτεῖν; Ob divitiarum augendarum amorem. [" Φιλοπλουτία, ad Mœr. 39." Schæf. Mss. * " Φιλοπλουσία, Clem. Alex. 235." Kall. Mss. * Ἀφιλοπλουτία, Plut. 3, 165.]

Πλούταξ, Valde dives. Ab Eupolide πεπαῖχθαι testatur J. Poll. Legitur et ap. Athen. 6. et 12. (p. 132. 517.) Habet autem eam vim terminatio nominis πλούταξ, quam terminatio Gallici Richard: quod παίζεται itidem. [" Valck. Phœn. p. 128. Toup. ad Longin. 311. Cattier. Gazoph. 39." Schæf. Mss. Fragm. Menandri p. 176. Ed. Cler.]

Πλουτηρὸς, i. q. πλουτοποιὸς, et χρηματοποιὸς, J. Poll. (3, 110.) i. e. Divitias ministrans et suggerens, Quæstuosus, Lucrosus. Bud. interpr. Ditans, Locupletans, ποριστικὸς, χρηματιστικός: citans non solum πλουτηρὸν ἐπιτήδευμα, sed etiam e Xen. (Œc. 2, 10.) Ὁρῶ γάρ σε ἕν τι πλουτηρὸν ἔργον ἐπιστάμενον, περιουσίαν ποιεῖν.

Πλουτίνδην, Eligendo ditiores, vel ditissimum quemque, Aristot. Pol. 2, c. 9. Οὐ γὰρ μόνον ἀριστίνδην, ἀλλὰ καὶ πλ. οἴονται δεῖν αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας, Plut. (6, 586.) Τὸν λόγον ἀξιῶ, καθάπερ τὸν οἶνον, μὴ πλ. μηδὲ ἀριστίνδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν, καθάπερ ἐν δημοκρατίᾳ, νέμεσθαι. [Polyb. 6, 20, 9. " Ad Timæi Lex. 49." Schæf. Mss.]

Πλουτέω, Dives s. Opulentus sum, Divitias possideo, πλοῦτον κέκτημαι, Athen. 1. (p. 3.) e Comico quodam, πλουτεῖν εὐπορεῖν τε χρημάτων, Aristoph. Πλ. (146.) Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα, Dem. (576.) πλουτῶ ἐξ ὑμῶν. E Xen. autem Πλουτῶ τοῖς σοῖς ἔργοις, Rebus tuis ditesco. || Aliquando cum gen. construitur, ubi itidem Dives sum, reddere possumus. Dicit enim Horat. Rerum multarum dives, et Multa tellure dives: ut et Ovid. auri congesto pondere dives. Aristot. Polit. 1. Καὶ νομίσματος πλουτῶν, πολλάκις ἀπορήσει τῆς ἀναγκαίας τροφῆς: ubi πλουτῶν dicitur pro εὐπορῶν, Abundans, Copiam habens. Sic Liban. Πλουτῶ ῥημάτων. Et Phalar. Epist. Πλουτῶ μαρτύρων, Abundo testibus. Sed et cum accus. construitur: et quidem non solum cum sui nominis acc., ut cum dicitur πλουτεῖν πλοῦτον, pro Abundare et affluere divitiis. Lucian. (1, 198.) Πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον, verum et cum aliis accuss. plerisque, ubi modo Abundare, modo Præditum esse aut Possidere, reddere queas: veluti cum dicitur πλουτεῖν ἀρετήν. Item Greg. Naz. in sua περὶ Φιλοπτωχίας Orat. Ἵνα τὴν βασιλείαν πλουτήσητε, Ut copiosum regnum possideatis, Ut sitis divites in regno, Bud. interprete: qui et hos ex Eodem locos affert, de Christo, Τοῦ δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντος τὴν σάρκα ταύτην, ἵνα πλουτήσωμεν τὴν θεότητα. Item de Lazaro, Πλουτεῖ τὴν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ ἀνάπαυσιν. Item, Μὴ ἀπώσῃ πένητα ὁ πλουτήσας θεότητα, Qui in Deo dives est. Item, Πᾶσαν μὲν παλαιὰν βίβλον, πᾶσαν δὲ νέαν ἐκμελετήσας, πλουτεῖ μὲν θεωρίαν, πλουτεῖ δὲ βίου λαμπρότητα. Item e Comm. Simeonis de Joanne Evang. Ὅσην πρὸς Θεὸν ἐπλούτει τὴν οἰκείωσιν. Ex Eod. Πλουτεῖ τὴν τῆς παρθενίας κλῆσιν. Et, Πλουτεῖ τὰ χαρίσματα. Sed et in horum ll. quibusdam non incommode reddemus Dives sum, addendo per gen. vel ablativum casum illud quod ibi per accus. profertur. Lucr. dicit etiam Partu ditescere, pro Partu augeri. Πλουτοῦσι πρὸς σῶμα, Crescunt in corpus, ex Alex. Aphr. Probl. 2. cum quo l. confer quendam in Πλουσιάω. [" Villoison. ad Long. 92. ad Charit. 496. Markl. Suppl. 907. Paul. Sil. 74, 43. Schol. Aristoph. Πλ. 221. Conf. c. πλουτίζω, Zeun. ad Xen. K. Π. 783. Cum gen., Dionys. H. 2, 1187. Cum dat., Fischer. ad Palæph. 156. Cum acc., Tzetz. Exeg. in Il. p. 75, 9. Πλ. ὄναρ, Heind. ad Plat. Lys. 41." Schæf. Mss.] Ἀποπλουτέω, Ad verbum, si dicere liceat, Deditesco, Divitias amitto, Divitias absumo, vel profundo, Greg. Naz. Or. Fun. in suam Sororem, Ὧν τὸ ἀποπλουτεῖν καὶ πλουτεῖν διὰ τὴν καλὴν πραγματείαν. Item, Ἓνα δὲ πλοῦτον ἀσφαλῆ ἐνόμιζε, τὸ ἀποπλουτεῖν Θεῷ καὶ τοῖς πένησι. Sic dicitur ut ἀποκτῶμαι. Κατα-

πλουτέω, i. q. *πλουτέω*, i. e. Dives sum. Ac sicut *πλουτέω* cum accus. construitur, ita et *καταπλουτέω*, significans itidem Dives sum talis rei, vel tali re, Abundo. Damasc. 3. p. 94. Εἰ *γὰρ ἀληθῶς ἡνώθη τῷ* Θεῷ *λόγῳ ἡ σὰρξ, πῶς οὐ τελείως κατεπλούτησε πᾶσαν σοφίαν καὶ χάριν*; Ditata et locupletata est omni sapientia et gratia? Paulo post dicit, Τὴν *χάριν καὶ τὴν σοφίαν καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν τὴν πληρότητα τῷ κόσμῳ πηγάζουσα*. Pagina autem præcedenti e Greg. Naz. affert, Διὰ *δὲ τὴν τῆς ὑποστάσεως ταυτότητα κατεπλούτησεν ἡ τοῦ* Κυρίου *ψυχὴ τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς θεοσημείας*. [* " *Συμπλουτέω*, Pariter s. Una dives sum, Chrys. Hom. 158. T. 5. p. 956, 10. Ὥσπερ *πλουτοῦντι αὐτῷ συνεπλούτησεν ἡ δικαιοσύνη, οὕτω καὶ πτωχεύοντι * συμπτωχεύσει καὶ ἡ ἀρετή*." Seager. Mss.] " *Ὑπερπλουτέω*, Sum prædi-" ves, Aristoph." [Πλ. 354. Athen. 551.]

Πλουτίζω, Dito, Opulento, i. e. Divitem s. Opulentum facio, Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Πλουτίζων *καὶ εὐεργετῶν ἀνθρώπους, εὔνοιαν ἐξ αὐτῶν κτῶμαι*, Ditans, Divitiis augens, Plut. Apophth. Ptolemæi Lagi, (6, 691.) Τοῦ *πλουτεῖν ἔλεγε τὸ πλουτίζειν εἶναι βασιλικώτερον*. Pass. Πλουτίζομαι, Ditor, Locupletor, Opulentor, Xen. K. Π. 5, (5, 9.) p. 86. Τούτοις *γὰρ πλουτιζόμενος ὑπὸ σοῦ καὶ μάλα αἰσθάνομαι οἷς πενέστερος γίγνομαι*, ubi nota opposita *πλουτίζεσθαι* et *πενέστερον γίγνεσθαι*. [Æsch. Ag. 595. 1277. Soph. Œd. T. 30. " Jacobs. Anth. 10, 267." Schæf. Mss. * Πλουτισμὸς, Eust. ad Hom. p. 740. * Πλουτιστὴρ, unde * " Πλουτιστήριος, Qui ditat, Philo J. 1, 669." Wakef. Mss. * " Πλουστὴρ, Locupletator, Montf. Palæogr. p. 161." Kall. Mss.] Καταπλουτίζω, i. q. *πλουτίζω*, sicut *καταπλουτέω* i. q. *πλουτέω*, Xen. (Œc. 4, 7.) Ταῖς *τιμαῖς αὔξει, καὶ δώροις μεγάλοις καταπλουτίζει*, [" Andr. Cr. 115. *τινά τινος*." Kall. Mss. * " Συμπλουτίζω, Simul dito, Pseudo-Chrys. Serm. 89. T. 7. p. 519, 35. Καὶ *τοῦ* Σωτῆρος *τὸν τόκον ἐπλούτησε, καὶ αὐτὴ συνεπλουτίσθη τῇ χάριτι*." Schw. Mss. Æsch. Ag. 505.]

Πλουτεὺς, *έως, ὁ*, Dis, Pluto. Unde Πλουτέα accusativo casu in Epigr. legimus. In iisd. reperitur gen. IONIC. Πλουτῆος, ut *βασιλῆος*. [" Ad Mœr. 278. Moschus 3, 22. 125. 133. Jacobs. Anim. 185. Anth. 9, 326. 10, 390. Phile in Thorlacii Opusc. T. 3. p. 68." Schæf. Mss.]

Πλούτων, *ωνος, ὁ*, idem, Cic. de Nat. Deorum, Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est, qui dives, ut ap. Græcos Πλούτων, quod et recidant omnia in terras et oriantur e terris. Plato Cratylo *φησιν* ait *ἐπονομάζεσθαι* Πλούτωνα, *κατὰ τὴν τοῦ πλούτου δόσιν, ὅτι ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίεται*, Lucian. vero (2, 923.) Διὰ *τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένος*. Præcedens autem Plat. etym. confirmatur his ejusd. Luciani verbis, (1, 131.) Οὐδὲ *ὁ* Ζεὺς, *ἀλλ' ὁ* Πλούτων *ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν*. Ubi etiam NOTA Πλουτοδότης. || Aristoph. autem pro *πλοῦτος* accepisse existimatur, Πλ. (727.) *τῷ* Πλούτωνι *παρεκαθέζετο*. [" Heyn. ad Apollod. 780. Toup. Opusc. 2, 42. Emendd. 4, 487. Græv. Lectt. Hes. 561. ad Diod. S. 1, 371. ad Charit. 478. Musgr. Hel. 1323. Jacobs. Anth. 6, 282. 9, 427. T. H. ad Plutum p. 248. Brunck. Soph. 3, 416. * Πλουτώνειον, Fabric. Bibl. Gr. 1, 326." Schæf. Mss. * Πλουτώνιον, Strabo 5. p. 374., 13. p. 933.]

¶ Πλούσιος, Dives, Opulentus, Locuples, Plut. Symp. 2. Πλούσιος *γεγονὼς ἐκ πένητος*, ut Cic. dicit, E pauperrimo dives factus, Aristot. Rhet. 1. Πλουσιώτεροι *γίνονται*, Xen. Σ. (3, 13.) Πλουσιώτατος *ἀνθρώπων ὤν*. Rursum Plut. Symp. 1. (p. 446.) Ἐάν *που πλούσιον κατίδω μεγαλόδωρον*. Item Æschin. (78.) Γαμεῖ *γυναῖκα πλουσίαν, καὶ χρυσίον ἐπιφερομένην πολύ*. Plut. *περὶ* Εὐθυμ. ex Euphor. Ἅμα *πλουσίᾳ γραῒ συγκαθεύδειν*, de Disc. Adul. et Amico, (6, 184.) Τοὺς *ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλουμένους*, Herodian. 7, (12, 13.) Ἔν *τε προσόδοις πλουσίαις καὶ ποικίλῃ πολυτελείᾳ*. Sic ap. Lat. nomen Dives cum hujusmodi substantivis jungitur. [" Ammon. 113. 114. Eran. Philo p. 172. Lesbon. 181. Thom. M. 724. ad Charit. 437. Markl. Suppl. 907. Musgr. ib. El. 371. Wakef. Eum. 194. Jacobs. Anth. 10, 267.

A Conf. c. *πλησίος*, Porson. Med. p. 71. Siebenk. Anecd. p. 2. ad Dionys. H. 4, 2353. Cum inf., 1, 167. Πλούσια, Leon. Alex. 37. Parmenio 15." Schæf. Mss. " Copiosus, Lucian. 2, 442. Sumtuosus, Clem. Alex. 180. Πλ. *κακῶν*, Eur. (Or. 394.) Cum *ἀφνειὸς*, Orph. Arg. 1104." Wakef. Mss.] Πλουσιόδωρος, *ὁ, ἡ*, Locupletibus opulentisque muneribus ornans, *πλουσίως χαριζόμενος*, Hes. [* Πλουσιοπάροχος, unde * " Πλουσιοπαροχία, Niceph. Blemmid. p. 240. * Πλουσιοποταμῖτις *χώρα*, in Vita Epiphanii p. 333." Ind. Scap. Oxon. * " Πλουσιόχειρ, Hes." Wakef. Mss. * " Πλουσιόψυχος, Tzetz. Ch. 4, 562." Elberling. Mss.] Βαθυπλούσιος, ET Μεγαλοπλούσιος, Grandibus divitiis ornatus, Immensas divitias possidens, Magnis divitiis auctus, i. q. *βαθύπλουτος* et *μεγαλόπλουτος*. Ambo ponit J. Poll. 3, (109.) Παμπλούσιος, Omnibus divitiis affluens, Omnium ditissimus atque opulentissimus, Nullis non divitiis auctus, Omnibus modis opulentus, Prædives, *ὁ πάντων πλουσιώτατος*, J. Poll. e Plat. de LL. [5. p. 743. Schol. B Aristoph. Ἱππ. 1089. Suid. v. Ἀρχίας. Lobeck. Phryn. 106. * " Πολυπλούσιος, Cyrillus in Lex. ap. Valck. Animadv. ad Ammon. p. 187." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 202.] " Ὑπερπλούσιος, Supra " modum dives, Divitiis modum excedens." [* Φιλοπλούσιος, Heliod. 5, 12. p. 189=222. " Const. Apost. 2, 6." Kall. Mss.] Πλουσίως, Opulenter, ut Liv. loquitur, Abunde. " Vide et Περισαρκισμός." [" Schol. Il. Φ. 1." Wakef. Mss.] Πλουσιακὸς, i. q. *πλούσιος*, vel potius i. q. *πλούταξ*, de valde divite, Alexis ap. Athen. (565.) Καὶ *πάντα τῷ πώγωνι δρᾷν ἐναντία*, Ἡ *πλουσιακὸν τοῦτον* [*τούτῳ*, Schw.] *προσπίπτειν κακόν*: nisi forte leg. *πρὸς πλουσιακόν*. Plut. (8, 94.) Ὅταν *δὲ σύνδειπνον, τουτέστι πομπὴ καὶ θέατρον, συγκεκρότηται, καὶ δρᾶμα πλουσιακὸν εἰσάγηται*, ubi *πλουσιακὸν δρᾶμα* vocat Opulentos ac magnificos cœnæ apparatus. Πλουσιάω, i. q. *πλουτέω*, Dives sum, Abundo, Alex. Aphr. Probl. 2. Ὁ *δὲ ἀμφημερινὸς πλουσιῶν πρὸς ὕλην*, Dives s. Abundans materia. Cui similem locum habes in Πλουτέω ex eod. Aucto- C re. Πλουσιάζω, i. q. *πλουτίζω*, Dito, Opulento, Locupleto. Et *πλουσιάζομαι*, Ditor, Locupletor, Opulentor, Ditesco, Dives fio, Augeor. Herodian. (8, 2, 10.) Τότε *δὲ μᾶλλον ἐπλουσιάσθη* [*ἐπολυπλασιάσθη*] *τὸ πλῆθος, τῶν ὄχλων πάντων ἐξ ἀγρῶν ἐκεῖσε συῤῥεόντων*, Aucta multitudo est omnibus confluentibus illuc ex agris, Polit.

ΠΛΥΝΩ, Fut. *ῶ*, Lavo: peculiariter de vestimentis, ut *λούω* de corpore, *νίπτω* de manibus ac pedibus. Il. X. (155.) *ὅθι εἵματα σιγαλόεντα* Πλύνεσκον, " Ionice pro *ἔπλυνον*." Od. Z. (93.) Αὐτὰρ *ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα*: (59.) *ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι* Ἐς *ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι βερυπωμένα κεῖται*. Ubi etiam nota *πλυνέουσα*, dialysi poëtica positum pro *πλυνοῦσα*: ut et (31.) Ἀλλ' *ἴομεν πλυνέουσαι*, Lotum eamus. Antiphanes ap. Athen. (170.) *ὃς πλυνεῖ σκεύη*. Aristoph. (Πλ. 166.) *πλύνειν κώδια*, (Ἱππ. 160.) *τὰς κοιλίας πλύνειν*. Ubi reddas etiam D Eluere, ut Plin. interpr. in Ἀπλυσίαι. Diosc. 5, 95. Πλῦνε *ὡς τὴν καδμείαν*, Lava ut cadmiam. Pass. Πλύνομαι, Lavor; interdum etiam Eluor vel Abluor. Diosc. l. c. *ὁ πεπλυμένος μόλιβδος*, Plumbum lotum. Idem 2, 94. Τὸ *δὲ ταριχηρὸν ὕειον οἴνῳ πλυνθὲν ἁρμόζει πλευριτικοῖς*, Adeps suillus vetustus sale conditus in vinoque lotus pleuriticis prodest: ut Plin. 28, 9. axungia vino lota. Itidem capite sequenti, Δι' *ὀθόνης ὑλισθεὶς καὶ πλυνθεὶς*. Ex eod. Bud. affert *πλυθεὶς* sine *ν*, sicut *πλύτης* et *πλύντης* dicitur. Ea autem formata sunt a VERBO Πλύω, e quo Eust. ait factum esse *πλύνω*, Dorico pleonasmo *τοῦ ν*. || Πλύνειν *δάκρυ* affertur pro Lacrymas effundere, Plaut. Eas lacrymis lavis, pro Madefacis et irrigas. || Πλύνειν veteres usurpabant etiam pro *ἐλέγχειν*, Suid. itemque Artemid. Oneir. 2, 8. afferentibus hos versus Menandri, Ἢν *γὰρ κακῶς μου τὴν γυναῖχ' οὕτω λέγῃς*, Τὸν *πατέρα καὶ σε τούς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ*: exponentibusque *ἐλέγξω*, s. *κακῶς λέξω*. Aristoph. Ἀ. (381.) Εἰσελκύσας *γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον, Διέβαλλε καὶ*

ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου, Κάκυκλοβόρει, κἄπλυνεν. Sic Dion, Τοὺς κρείσσονας αὐτοῦ καὶ πατεῖ καὶ πλύνει. At Dem. 223(=1335.) Λοιδορουμένους καὶ πλύνοντας αὐτοὺς τἀπόῤῥητα. Chrys. cum dativo etiam, Μυρίαις σέ τινες ἔπλυναν λοιδορίαις, Convitiis incesserunt, Maledictis prosciderunt. Galli autem dicunt Laver la tête à quelqu'un, pro Objurgare, Castigare verbis. Quinetiam objurgatum, dicunt fuisse lotum, ita jocantes: Vous devez être beau fils, vous avez été bien lavé. At e Plauti Cist. affertur Frigidam subdole suffundere pro Clanculum mordere. Pass. Πλύνεται Hes. et Suid. exp. λοιδορεῖται, βλασφημεῖται, ὑβρίζεται κακῶς. Itidemque πλυνθήσομαι dici ἐπὶ λοιδοριῶν Attice, idem Hes. tradit. Vide et Πλυνός. || Πλύνω, Contamino, Bud. e Comm. Chrys. in Ep. ad Rom. p. 23. Τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ μέλη πόρνης ποιῶν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἑαυτὸν πλύνων παρανομίαις. [" Theocr. 1, 150. ad Mœr. 329. Toup. Opusc. 2, 92. Ammon. 83. Jacobs. Exerc. 55. Anth. 10, 28. Thom. M. 721. 788. Huschk. Anal. 23. Heyn. Hom. 8, 272. Convitiis incesso, Toup. Opusc. 2, 226. et Ind., Emendd. 3, 102. 4, 502. Koen. ad Greg. Cor. 127. Brunck. Aristoph. 1, 281. 3, 148. Fr. 237. Kuster. 121. Jacobs. Anth. 12, 193. Πλ. χρυσίον, ad Charit. 705. Πεπλύσθαι de re vili, Porson. Med. p. 20." Schæf. Mss. Sosipater Athenæi 377. πέπλυται τὸ πρᾶγμα, Vilipenditur. Ἐπλύνθη pro ἐπλύθη, Lobeck. Phryn. 37.]

Πλῦμα, τὸ, Aqua sordida e lotura, Aqua qua aliquid lotum s. elutum est: ut νίμμα peculiariter Aqua in qua manus pedesve lotæ fuerunt: τὸ ἀπὸ τοῦ πλυνοῦ ὕδωρ, exp. J. Poll. 7, (38.) afferens ibid. ἰχθύων πλῦμα e Plat. Comico, i. e. Aqua in qua pisces loti fuere. || Metaph. autem πλῦμα, UT ET Κλύσμα, dicitur ἡ κατατετριμμένη ἑταίρα: ut ibid. testatur. [" Porson. Med. p. 20." Schæf. Mss. Nicander 'A. 258. 467. Hippocr. 356, 19. 407, 9.] " Πήλυσμα τῶν ἰχθύων, ex Aristot. H. A. 4, (8.) " affertur pro Lotura piscium; sed perperam: scr. " enim πλύσμα." [Phot. Πλύσμα· οὐ πλῦμα.]

Πλυσμὸς, ET Πλύσις, Lotio, Lotura. Quod πλύσις vide in Πλυνὸς et Πίνος. || Hesychio πλυσμὸς est πλυντήρ: puto autem IBI Πλυντὴρ eum accipere pro πλυνὸς, Labrum in quo lavantur panni: sicut νιπτὴρ Malluvium s. Pelluvium signif., i. e. Pelvim in qua manus pedesque abluuntur. [" Πλύσις, Apoll. Dysc. p. 81. 83., ubi v. Meurs." Schæf. Mss. Syrus Ps. 59, 8. Strabo 10. p. 685. Eust. Il. X. p. 1362, 47. * Πλύσιμον, Gl. Lavatorium.]

Πλυντέον SIVE Πλυτέον, Lavandum est, Abluendum est, [" Athen. 117." Wakef. Mss.]

Πλύντης, SIVE Πλύτης, Qui vestimenta lavat, Fullo. Πλύντης legitur ap. J. Poll. 7, c. 11. At in Lex. meo vet. habetur Πλύτης, ubi etiam annotatur, non πλύντης dici, sed πλύτης, quoniam verborum in νω quædam abjiciunt ν, ut κρίνω, κέκρικα, κριτής: quædam retinent, ut μεμόλυγκα, μεμίαγκα, ἔξαγκα, ὕφαγκα, unde μολύντης, μιάντης, ξάντης, ὑφάντης. [" Πλύντης, Πλύτης, Thom. M. 721." Schæf. Mss.]

Πλυντικὸς, Qui eorum est qui vestimenta lavant: πλυντικὴ κονία, J. Poll. 7, (40.) Et πλυντικὴ τέχνη, Ars lavandi vestimenta. Plato Politico, Πλ. μὲν καὶ ἀκεστικὴν, καὶ πᾶσαν τὴν περὶ ταῦτα θεραπευτικὴν, πολλῆς οὔσης τῆς κοσμητικῆς, τοὐνταῦθα αὐτῆς μόριον εἰκὸς μάλιστα περιλαμβάνειν, ὀνομάζοντας πᾶν τῇ κναφευτικῇ: ubi etiam nota eum τὴν πλυντικὴν, facere speciem τῆς κναφευτικῆς: sicut ibid., τὴν ξαντικὴν et νηστικὴν, speciem τῆς ταλασιουργικῆς.

Πλυντὶς, ίδος, ἡ, J. Polluci l. c. Lotrix, e Nicochare. Subaudiendum autem γῆ, ut i. sit q. πλυντρὶς s. σμηκτρὶς, Terra Cimolia, qua lotrices saponis loco utebantur. Sed nonnulli reponendum ajunt πλυντρίς.

Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, Qui lavat. Accipitur et pro πλυνὸς, Lapide, Crusta lapidea, Fossa lapidea in qua lavantur panni. Ac fortasse subaudiri potest λίθος, ut in κρατήρ: nisi malis βόθρος, aut simile quid, ut in Πλυσμὸς supra dixi. Πλυντήριος, Ad lavandum aptus: πλυντήριον, Aqua dicitur, qua aliquid abluitur vel eluitur. J. Poll. accipit pro Aqua in qua pedes abluimus, ut videbis in Νίπτρον: subauditur autem ὕδωρ. || At plur. Πλυντήρια, Festum erat quod Athenis in honorem Aglauri, filiæ Cecropis, agitabatur, Hes.: Xen. 'Ελλ. 1, (4, 5.) p. 257. de Alcibiade reduce, Κατέπλευσεν εἰς τὸν Πειραιᾶ ἡμέρᾳ ᾗ πλυντήρια ἦγεν ἡ πόλις, τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς: quæ Plut. in ejusd. Alcibiadis Vita (34.) sic retulit, Ἧι γὰρ ἡμέρᾳ κατέπλευσεν, ἐδρᾶτο τὰ πλ. τῇ θεῷ, ubi nota eum contra Hes. dicere in Palladis honorem festum illud celebrari solitum fuisse. [" Bast Lettre 120." Schæf. Mss. * " Πλυντηρίζω, unde Καταπλυντηρίζω, Hes. v. Πλυνόν." Wakef. Mss.] Πλύντρον, τὸ, Merces quæ pro lotura solvitur, J. Poll. 7, c. 11. Ὁ δὲ μισθὸς ὁ διδόμενος αὐτοῖς (sub. τοῖς πλύνταις) πλύντρα καλεῖται. Sic δίδακτρον, μήνυτρον, et similia. [Aliter ap. Aristot. Probl. 4, 30. Ἰχθύων πλύντρου ὄζει ἡ γονὴ, Lavamentum piscium, Gaza. Cf. Πλύσμα.] Πλύντρια, ἡ, Lotrix, Quæ pannos lavare solet, J. Poll. l. c. Πλυντρὶς γῆ, quæ et σμηκτρὶς γῆ, Terra qua lotrices in abluendis pannis utebantur: qualis erat Cimolia, quæ saponis vice erat. Apud J. Poll. scribitur πλυντὶς, ut supra admonui. Theophr. C. Pl. 2, 5. de pingui terra loquens, Τοιαύτην δ' εἶναι τὴν πλ., χρῶμα δ' ὑπόλευκον. Sed perperam ibi SCRIPTUM Πλην τρίδα. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 66." Schæf. Mss.]

" Ἄπλαντα, Hesychio ῥυπαρά. Sed forsan * ἄπλυν " τα scripsit, Illota."

Πλυνεὺς, έως, ὁ, Qui vestimenta abluit, i. q. πλύντης s. πλύτης: sic quoque appellari posse τὸν κναφέα, Fullonem, tradit J. Poll. 7, c. 11. [" Mœr. 329. et n., Thom. M. 721." Schæf. Mss. " Hes. v. Ὑπτήρ." Wakef. Mss.: Bekk. Anecd. 294.]

Πλυνὸς, ὁ, Locus ubi lavatur, J. Poll. l. c.: Schol. Aristoph. pro Vase ipso, ut labrum est aut cupa, in quo abluuntur panni. Eust. 1550. πλυνοὺς ait ab aliis dici σκάφας τινὰς χρησίμους πλύνειν, ab Hom. autem sic vocari βόθρους ἐν οἷς ἔπλυνον: nam cum dixisset Od. Z. 40. πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος, subjungere v. 90. ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης Εἵματα χερσὶν ἕλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ, Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι. Accipere licebit pro Saxis cavatis in modum βόθρων, in quibus lavare solebant. Eust. tamen ap. Eund. Il. X. (155.) Ἔνθάδ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα Πλύνεσκον, annotat, πλυνοὺς ibi vocari πυέλους, cujusmodi quædam in Eubœa viserentur, h. e. λεκανίδας ἐκ λίθων ἐπιτηδείας πλύνειν: atque a Poëta λαΐνεοι addi ad differentiam eorum πλυνῶν, quorum in Od. mentio fit: quos esse dicit βόθρους τινὰς παραποταμίους, πρὸς πλύσιν χρησίμους καὶ αὐτούς. Odysseæ locum posteriorem quem citavi, hic quinque versibus præcedit, Ἔνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι. Utroque modo et Hes. accipit, sic scribens, Πλυνοὶ, πύελοι ἐν αἷς τὰς ἐσθῆτας ἔπλυνον· ἢ βόθροι ὅπου πλύνουσι. || At πλυνόν με ποιεῖς Comicus dicit pro ἐξονειδίζεις vel αἰσχύνεις, inquit J. Poll. 7, (31.) c. 11. respiciens ad Aristoph. Πλ. (1061.) οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς, Πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσι, ubi annotat Schol. πλυνὸς oxytonως signif. τὸ ἀγγεῖον, sc. in quo lavatur: AT Πλύνος paroxytonως, τὸ πλυνόμενον: videtur igitur legere πλύνον: exp. enim ibi ἐφύβριστον πλῦμα. Crediderim potius esse metaph. sumtam ἀπὸ τῶν βόθρων in quibus lotrices pannos lavant, ut πλυνὸν ποιεῖν sit non aliter maledictorum sordibus implere quam implentur sordibus βόθροι in quibus panni lavantur. [" Πλυνὸς, Toup. Opusc. 2, 227. et Ind., T. H. ad Plutum p. 393. Thom. M. 722. ad Charit. 545. Heyn. Hom. 8, 272. Maledictis obrutus, Brunck. Aristoph. 1, 281. 3, 148. Πλυνὸν ποιεῖν τινὰ, Toup. Opusc. 2, 227. Πλύνος, Thom. M. l. c." Schæf. Mss. " Πλυνὸς, Manetho 6, 433." Wakef. Mss. * Πλύνον, Gl. Fullonica.]

Πλύτης, Qui vestimenta lavat, tanquam a πλύω, ut πλύντης a πλύνω. [Gl. Lutor, Lavator. Vide Πλύντης.] Πλυτικὸς, i. q. πλυντικός. In VV. LL. exp. Alveus. [* Πλυτὴρ, Gl. Lutus.]

˙Πλυτάριος ἐρισκὸς, Genus poculi Laconici μόνωτον et ὀστράκινον, quo milites utebantur: ut pluribus docet Schol. Aristoph. et Suid. in Κώθων huic synonymo.

[* Πλυτὸς, Lotus, Aret. χόνδροι, Hippocr. ἀλητῷ.] Ἄπλυτος, ὁ, ἡ, Illotus. Proprie de vestimento; at ἄπλυτον πώγωνα quidam σκώπτων dixit ap. Suid. Erant et quædam ῥαφανίδες ἄπλυτοι, quæ et θάσιαι nominabantur, Athen. (56.) ubi Antiphanis locum quendam affert: item hunc Pherecratis, ῥαφανίς τ' ἄπλυτος ὑπάρχει, καὶ θερμὰ λουτρὰ, καὶ ταρίχη πνικτά. Sed videtur ap. Athen. scribendum θαλάσσιαι, quod ap. Hes. legitur, ad differentiam τῶν ποταμίων. Et fortasse huc pertinet, quod Plin. scribit 19, 11. aquas salsas rhaphanis plurimum suavitatis conferre. [" Casaub. ad Athen. 115. Phryn. Ecl. 71." Schæf. Mss.] Ἀπλυσία, ἡ, Illotum esse, ut ἀλουσία. [" Erycius 11." Schæf. Mss.] || AT Ἀπλυσίαι dicuntur Spongiæ quædam, quod elui nequeant, Aristot. H. A. 5, 16. Ἔστι δὲ ἄλλο γένος ὃ καλοῦσιν ἀπλυσίας, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πλύνεσθαι· τοῦτο δὲ τοὺς μὲν μεγάλους πόρους ἔχει, τὸ δ' ἄλλο πυκνόν ἐστι πᾶν. Unde Plin. 9, 45. Pessimum omnium genus est earum quæ Aplysiæ vocantur, quia elui non possunt, in quibus magnæ sunt fistulæ et reliqua densitas spissa. Meminit et Theophr. H. Pl. 4, 7. Ἡ σπογγιὰ καὶ αἱ ἀπλυσίαι καλούμεναι: sed perperam ibi SCRIPTUM Πλύσιαι. [* " Ἀπλυστίας, Heringa Obs. 204." Schæf. Mss. * " Δύσπλυτος, Non facilis elui, Amphil. p. 74." Kall. Mss. Hippocr. 644, 40.] Νεόπλυτος SIVE Νεόπλυντος, Recens lotus, Nuper ablutus. Illo utitur Herod. [2, 37. * " Παλίμπλυτος, Relotus, veluti vestimentum sæpius politum et lotum a fullonibus, sic Casaub. ad Athen. 242. Sed ibi activa notione ponitur vocab. et κηφὴν παλίμπλυτος, Relavans fucus, dicitur Plagiarius." Schw. Mss. Anal. 1, 501. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 279.]

Εὔπλυνής, Bene lotus, i. e. Purus, Mundus. Poëtica dialysi DICITUR Ἐΰπλυνής, ut Ἐϋπλόκαμος, metri causa: unde Od. N. (67.) φᾶρος ἔχουσαν ἐΰπλυνὲς, ἠδὲ χιτῶνα, i. e., καλῶς πλυνθὲν, καθαρόν. [" Ad Il. X. 153." Schæf. Mss. * Νεοπλυνής, J. Poll. 1, 25. Phrynich. p. 52. " Planud. Ms. Compar. Veris et Hyemis." Boiss. Mss. " Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφιπλύνω, Hippocr. 649, 31.] " Ἀναπλύνω, " Eluo, s. Iterum lavo," [" Wakef. ad Mosch. 7, 6." Schæf. Mss.] " Ἀνάπλυσις, Ablutio, Elotio." Ἀποπλύνω, Abluo, Lucian. (2, 911.) Ἀποπλῦναι τὴν κόνιν, Abluere pulverem. Proprie vestimentum ἀποπλύνομεν, ut corpus ἀπολούομεν, manus pedesque ἀπονίπτομεν. [" Ad Diod. S. 1, 294." Schæf. Mss. * " Ἀποπλυτέον, Geop. 16, 18." Kall. Mss.] Ἀπόπλυμα, τὸ, Aqua sordida in qua quid lavimus. Laberius autem Abluvium dixit pro Diluvio, Gell. 16, 7. ubi etiam ait licentius hoc verbum ab eo fictum. Itidem ἀπόνιμμα dicitur Aqua qua pedes abluti sunt. [Gl. Delavatio. " Diod. S. 1, 350." Schæf. Mss. * Ἀπόπλυτος, unde] Δυσαπόπλυτος, Qui difficulter ablui potest. Vide Δυσέκνιπτος. Ἐναποπλύνω, Abluo in, [" Paus. 276." Wakef. Mss. * Προαποπλύνω, Alex. Trall. 2. p. 126. 160. " Athan. 1, 81." Kall. Mss. * " Προσαποπλύνω, Insuper mundo, Philo J. 2, 333." Wakef. Mss.] Διαπλύνω, Perluo, i. q. φαιδρύνω, J. Poll. 2, 11. [" 6, 49. 7, 39. 40." Kall. Mss. " Aristoph. Fr. 280." Schæf. Mss.]

Ἐκπλύνω, Eluo, pro quo Plaut. dicit Elavo, ut ἐκπεπλυμένος σπόγγος, Gal., Spongia eluta: quod loquendi genus habes in Ἀπλυσίαι. Aristot. H. A. 3. Ἐκπλυθῇ τὸ ἔριον εἰς γάλα, Lana eluta sit lacte. Alii, Abluta sit. Abusus hoc verbo est Aristoph. pro ἐκλούειν, Πλ. (1062.) post verba in Πλυνὸς citata, Ὄναιο μέν γ' ἂν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε. Et mox pass. verbum, Εἰ ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμμύθιον, Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου γε τὰ ῥάκη: sed ἐκπλύνειν dixit tanquam respiciens ῥάκη, quæ pannorum propria sunt, ut et ἐκπλύειν ipsum. [" Thom. M. 548. Plut. Mor. 1, 527. ubi videtur esse Lavando detero." Schæf. Mss. Aristoph. A. 577. * " Ἔκπλυμα, Phot." Wakef. Mss.] Ἔκπλυσις, Ipsa eluendi actio. At

A Eluvies aliud est. [Hes.] Ἐκπλυτὸς, Elutus, Elotus: ἐκπλυτὸς γίνομαι, e Plat. de LL. 9. pro Eluor. Malim SCRIBERE Ἔκπλυτος. || Suidas Ἔκπλυτον exp. ἐξίτηλον. Quod ἔκπλυτον si de tinctura dicitur, accipitur pro Evanida et quæ eluta est: oppositam habens τὴν δευσοποιὸν βαφὴν, s. τὸ δευσοποιὸν χρῶμα: quod et δυσέκνιπτον simili metaph. Itidem ap. Hes. Ἔκπλυτον, τὸ παρά τισιν ἐξίτηλον καὶ ἀμυδρὸν βάμμα. Sed perperam ap. eum SCRIPTUM Ἔκπληττον: perperam item ἀλμυρὸν pro ἀμυδρόν. Quod si de Veste aut Panno Ἔκπλυτος dicatur, signif. Cujus color eluitur, Colorem non retinens. [Æsch. Eum. 281. " Abresch. Æsch. 2, 40. Jacobs. Anth. 12, 10. Boiss. Philostr. 387." Schæf. Mss.] Ἀνέκπλυτος, ὁ, ἡ, Qui elui nequit, ut βαφὴ, J. Poll. 1, c. 4. quæ et * ἀνέκρυπτος, * ἀνέκνιπτος, * ἀνεξίτηλος, δευσοποιὸς, et si qua sunt alia his synonyma. [Jambl. V. P. 162. Kiessl.] Δυσέκπλυτος, Qui difficulter elui potest, ægre eluitur, ut βαφὴ, [" Abresch. Æsch. 2, 41. Jacobs. Anim. 231. Mœr. 122. et n." Schæf. Mss.] Reperitur ET Δυσέκ-
B πλυντος, [" Mœr. l. c." Schæf. Mss.] CONTRA Εὐέκπλυτος, Qui facile elui potest, eluitur, ut βαφὴ, J. Poll. 1, c. 4. quæ et * εὐέκνιπτος, * εὐέκρυπτος, ἐξίτηλος. NAM Ἐκπλῦναι βαφὴν dicitur, i. e. Eluere colorem quo pannus in tinctura imbutus fuit, ut ἐκνίψαι, * ἐκρύψαι. [" Hippocr. 385." Wakef. Mss. * Ἐνεκπλύνω, J. Poll. 10, 76. * Κατεκπλύνω, 6, 49. Vide Meineck. Cur. Crit. 71. * Προεκπλύνω, Greg. Naz. 2, 228.] " Ὑπερεκπλύνω, Superfluo, VV. LL." Ἐμπλύνω, Lavo in: ut ἐναποπλύνω, Abluo in. Utrumque in VV. LL. exp. Eluo: qua tamen signif. dicitur potius Ἐκπλύνω. [" Clem. Alex. Pæd. 2, 2. p. 185." Seager. Mss.]

Καταπλύνω, Abluo, Eluo, simpliciter Lavo, Perluo, Xen. Ἱππ. (5, 6.) Ὕδατι καταπλύνειν τὴν κεφαλὴν, Abluere, Perluere. Ubi observa eum καταπλύνειν dixisse, de pannis alioqui similibusque dici potius solitum. Pass. Καταπλυθεὶς pro Ablutus affertur e Theophr. C. Pl. 2, 3. || Καταπεπλύσθαι Æschines dixit τὸ οὐδενὸς ἄξιόν τι ἀποπεφάνθαι, J. Poll. 7, c. 11.
C Locus Æschinis ad quem respexit, hic est, (79.) Τότε μὲν ἦν σπάνια τὰ καλὰ παρ' ὑμῖν, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα τίμιον· νῦν δὲ ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα. Bud. interpr. Obsorduit, Viluit. [" Brunck. Aristoph. 1, 281. Porson. Med. p. 20. Toup. Emendd. 3, 103." Schæf. Mss. * Κατάπλυμα, Synes. de Febr. 234. Ἀπὸ τῶν καταπλυμάτων καὶ ἀλοιφῶν. * Κατάπλυσις, Xen. Ἱππ. 5, 9.]

Περιπλύνω, Circumluo, Perluo. Sed Circumluo potius de fluvio dicitur, qui circumcirca alluit, unde ap. Cic. Circumluvio: quibus respondent περικλύζω et περικλυσμός. Interpretabimur igitur Perluo, Circumcirca lavo. Utitur Gal. ad Gl. 2. [Gl. Circumlavo.] " Περίπλυμα τέφρας, Lixivium, q. d. Perlu-" vium cineris. E cinere enim loto s. perfuso aqua " fervida, fit lixivium s. lixivia." Περίπλυσις, Ipsa perluendi s. circumcirca lavandi actio. || Περιπλύσεις, inquit Gorr., dicuntur ap. Hippocr. [p. 67. 147. 218.] Tenuium humiditatum dejectiones per alvum: ut si quis consperso ventre sanguine diluto aqua
D aquam excerneret. Sic χολώδης περίπλυσις dicitur, cum quod excernitur, tale apparet, qualis aqua est pauca bile mista. Auctor Gal. Comm. 1 in 1 Prorrhet. In VV. LL. annotatur, alvi proluvium atque præcipitem inanitionem, ἄνοχον Theophrasto appellatam, κοιλίης περίπλυσιν dici ab Aretæo Cappadoce; atque hanc dejectionem sponte fieri, ut ὑπερίνησιν a purgatione nimia. [* Ὑποπεριπλύνω, Hippocr. 75.] Προπλύνω, Prius lavo, Ante abluo, eluo.

ΠΝΕΩ, pro quo metri causa Poëtæ DICUNT Πνείω, εὔσω, Flo, Spiro, Od. E. (469.) Αὔρη δ' ἐκ ποταμῶν ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό: quo cum loco confer quendam Apollonii in Συνεχὲς citatum. Od. Δ. (361.) οὐδέ ποτ' οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, Nec secundi spirant venti. Athen. 1. Ὅταν ὑπὸ τὸν τρυγητὸν νῶτοι πνεύσωσι: ut Plin. Si flarit circa brumam. Cui similem locum vide in Κυάνεος. Item in Prov. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος θερμὸν καὶ ψυχρὸν πνεῖν, Ex eodem

ore calidum ac frigidum spirare halitum. Pass. Πνέομαι, Athen. 9. Σεμναὶ δ' αὐλῶν ἄγαν αἱ φωναὶ, μολπᾷ, κλαγγᾷ, θράττει, νεῖται, πνεῖται: ut ap. Ovid. Fast. 4. Exululant comites, furiosaque fistula flatur. || Πνεῖν, Spirare, aliis quoque accuss. jungitur, Il. Λ. (508.) et Ω. (364.) atque alibi, μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ, Aristoph. B. (1016.) πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τρυφαλείας Καὶ πήληκας—καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους, Xen. Ἑλλ. 7, (5, 12.) Οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ νενικηκότες τοὺς Λακεδαιμονίους. Item πνεῖν δίκην. Rursum Aristoph. Ἱππ. (437.) κακίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ: ut Cic. Cat. Scelus anhelantem, Horat. Spirare amores, Seneca, Ira spirat sanguinem. Item μέγα πνεῖν, ut Tibull. qui nunc magnum spiramus amantes, ubi Spirare i. est cum φυσᾶσθαι, οἰδεῖν, Turgere, Intumescere, Inflari; metaphorice itidem usurpari solitis pro μέγα φρονεῖν. Philo V. M. 3. Οἱ μέγα πνέοντες ἐπὶ ταῖς εὐπραγίαις, οἱ αὐχένα πλέον τῆς φύσεως ἐπαίροντες, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Qui magnos spiritus e prosperitatibus geritis, Turn.: 1. Φυσῶσι καὶ πνέουσι μεγάλα καταλαζονευόμενοι τῶν ἀφανεστέρων, Inflati magnumque spirantes animos tollunt. Stat. dicit, Ibam altum spirans. In his loquendi generibus Atticos tradunt gen. pro accus. usurpare, dicentes θυμοῦ πνεῖν, Ἄρεως πνεῖν, δίκης πνεῖν: quorum illa duo ap. Eust. habentur, tertium ap. Bud., qui ex Epigr. desumsit, ubi legitur, Κωφὸν μὲν δοκέοντ', ἀλλὰ πνέοντα δίκης. Gaza quoque πνέοντας σπουδῶν τοιούτων dixit pro eo, quod Cic. de Sen. His studiis flagrantes. At Epigr. 5. Πνείων εὐεπίης, de Virgilio. || Πνεῖν, Spirare, pro Odorem spirare, Virg. Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem Spiravere. Columella, Tetrum odorem spirantibus. At Stat. Aræ spirant odoratis floribus. Od. Δ. (446.) Ἀμβροσίην — Ἡδὺ μάλα πνείουσαν. Itidem πνεῖν εὐῶδες et πνεῖν δυσῶδες, Jucundum et injucundum spirare, Suaviter et graviter olere: quomodo et ὄζειν usurpari, suo loco videre est. Sine adjectione Diosc. 3, 94. de lasere, Τῇ τε ὀσμῇ προσηνέστατος· ὥστε γευσαμένῳ τὸ στόμα μηδὲ πνεῖν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγον, Adeo ut ne os quidem gustanti nisi paululum spiret. Item cum gen. πνεῖν τράγου, ut Stat. l. c. Spirant odoratis floribus. Nisi ante hunc gen. malis subaudire accus. ὀσμὴν, ut πνεῖν τράγου sit Hirci odorem spirare. Epigr. Οὐ μόνον αὐτὴ πνεῖ Δημοστρατίς, ἀλλὰ δι' αὐτῆς Τοὺς ὀσμησαμένους πνεῖν πεποίηκε τράγου, Olere hircum, ὄζειν τράγου. Diosc. 1, 65. πνέον κρόκου, Crocum spirans, redolens, Croci odorem spirans. || Πνεῖν, Spirare, e consequenti pro Vivere, ζῆν: quo sensu Hom. dicit γαῖαν ἐπιπνείειν. Lat. quoque suum Spirare sic usurpant, inter quos Cic. dicit etiam Dum anima spirabo mea. Utitur Aristoph. Ran. Vide Ἐμπνέω. [" Πνέω, Alberti Peric. Cr. 51. Toup. Opusc. 1, 174. 364. Valck. Hipp. p. 227. Wakef. S. Cr. 2, 129. Herc. F. 864. Eum. 843. 941. Thom. M. 366. Markl. Suppl. 991. Iph. p. 81. Musgr. 578. Abresch. Æsch. 2, 114. Jacobs. Anth. 6, 235. 7, 273. 347. 392. 8, 54. 9, 247. 277. 10, 9. 316. 12, 156. Bast Lettre 97. Amo, Valck. Phœn. p. 62. Vivo, Wakef. Trach. 1160. Jacobs. Anth. 7, 20. Cum gen., Heyn. Virg. I. p. ccxii. Jacobs. Anth. 11, 129. Lucillius 89. Christod. Ecphr. 233. 415. et Jacobs., Dionys. H. 3, 1426. Cum. dat., Jacobs. Anth. 11, 349. Fut., Meleager 80. Antip. Sid. 83. Πν. Ἀλφειὸν, Brunck. Aristoph. 2, 184. (Ὀρν. 1121.) Kuster. 194. Πῦρ πν., ad Charit. 773. Πνέειν κατ' ὤμων, de equis, Heyn. Hom. 6, 443. Ὁ πνέων, ἡ πνέουσα, ad Lucian. 1, 493. An πνούμενος? Thom. M. 303. Πνευσοῦνται, Fischer. ad Palæph. 80. Πνείω, Greg. Cor. 213. Brunck. Antig. 1146. Musgr. Tro. 328. Jacobs. Anth. 6, 111. 7, 347. 392. Μένεα πνείοντες, ὑπὲρ σακέων πν., Heyn. Hom. 4, 313. 451. Boiss. Philostr. 454. * Πνειέσκω, Ruhnk. Ep. Cr. 192." Schæf. Mss. "Ἡ πνέουσα, Ventus, Act. Apost. 27, 40. Τῇ πνεούσῃ κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλὸν, Eodem sensu ὁ πνέων, Plut. Mario 785. HSt. Τῷ πνέοντι φερόμενος. Vide Plut. Opp. Mor. 2, 309. Wyttenb." Seager. Mss. Philostr. 488. Ἐπὶ τὴν κατηγορίαν τοῦ τυράννου πολὺς ἔπνευσε, Demosth. 787. Ὡς πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει καὶ λαμπρὸς ἦν, cf. Dionys. Antiq. 8, 52. Hesiod. Ἀ. 24. Βοιωτοὶ ὑπὲρ σακέων πνείοντες, cf. Stat. Theb. 8, 388. animus—ultra thoracas anhelus Conatur. Themist. p. 128. Ἀδελφῶν ἴσα βαινόντων, ἴσα πνεόντων, Achill. Tat. 194. Γυναῖκες εἰς ἓν πνέουσαι, Philostr. 808. Ἀλφειὸν πνεῖν, Heliod. p. 14. Ὅλην ἐκείνην ἔπνει, 105. Ἀχίλλειόν τι πνέων, Greg. Naz. Ep. 9. p. 774. Σὲ πνέω μᾶλλον ἢ τὸν ἀέρα. Πνεύσας, Photio σφοδρῶς ὀργισθείς. * Πνεύμενος, i. q. πνευματώδης, Hippocr. Schneidero susp. Musæus 216. 308. βαρὺ πνείοντας ἀήτας. * "Εὐπνείω, Quint. Sm. 3, 711." Wakef. Mss.]

" Ἀπνεὴς, ὁ, ἡ, ex ā epitatico et verbo πνέω, Valde " spirans. Affertur enim ea in signif. ex Epigr. " ἀπνεὲς πῦρ." [" Jacobs. Anth. 8, 19." Schæf. Mss.] " Alioqui cum ā est στερητικὸν, sonat Non spirans, " Spiritu destitutus."

Πνεῦμα, τὸ, Flamen, Flatus, Spiritus; peculiariter autem in animantibus Anhelitus. Plerumque Ventorum flatus, Ventus, ut et Aristot. de Mundo his verbis docet, Ἄνεμος οὐδέν ἐστι πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. Plin. 2, 43. ait ventum non aliud intelligi quam fluctum aëris: paulo ante autem, Ventos s. potius flatus posse et ex arido siccoque halitu terræ gigni. Aristot. Polit. 4. Τῶν πνευμάτων λέγεται τὰ μὲν βόρεια, τὰ δὲ νότια, Plut. Θάλασσα ἐκταραχθεῖσα τοῖς πνεύμασι, Thuc. 4. Ὁπότε πνεῦμα ἐκ πόντου εἴη: aliquanto ante dixerat ἄνεμος: 2, (84.) Τὸ πνεῦμα κατῄει, (97.) Ἢν ἀεὶ κατὰ πρύμναν ἵστηται τὸ πνεῦμα. Xen. Ἑλλ. 6, (2, 15.) Εἰ εὔφορον πνεῦμα εἴη: quod et οὔριον πνεῦμα, Lat. Ventus secundus. Plut. Σπεύδομεν καθάπερ πνεύματι παραβόλῳ, de Aud. Poëm. Παντὶ λόγῳ πλάγιον ὥσπερ πνεύματι παραδιδοὺς ἑαυτὸν, Aristoph. B. (1003.) ἡνίκ' ἂν τὸ Πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς. Rursum Plut. de Def. Orac. Ἀποβῆναι τὸ πνεῦμα: quod Turn. vertit, Flatum siluisse. Ibid. Οὔτε πνεύματος ὄντος, οὔτε κλύδωνος, Cum nulla aura esset, nec unda, ut Idem reddidit. Idem in Symp. Sept. Sap. (612.) Οὐκ ὄντος δὲ πνεύματος, ἀλλὰ νηνεμίας καὶ γαλήνης. Idem, Σημεῖα ποιεῖν πνευμάτων καὶ ὄμβρων. Itidem Theophr. scripsit περὶ Σημείων Πνευμάτων καὶ Ὑδάτων, quibuscum confer quæ Plin. scribit 18, 34. et 35. ubi inter alia ait, Ventum significant, pro eo quod Theophr. πνεῦμα σημαίνουσι: item Ventos nuntiant, pro eo quod Theophr. πνεύματος σημεῖον. Poëtæ ἀήτας appellant, teste Plat. Cratylo, quod ab ἄημι derivatum verbo synonymo præcedenti πνέω. || Alioquin, inquit Aristot. de Mundo, post verba superius citata, πνεῦμα dicitur ἡ ἐν φυτοῖς καὶ ζώοις καὶ διὰ πάντων διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία, Alioqui Spiritus appellatur substantia animata et genitalis, in stirpibus et animantibus existens et per omnia pertingens. Plut. Symp. 3, 4. ebrietatis symptomata enumerans, Τρόμοι, σάλοι τοῦ περὶ τὰ γυῖα πνεύματος, Athen. 11. Τὰ πνεύματα πέττον. De hoc Gorr. Πνεῦμα, inquit, Spiritus: est substantia ætherea, calida, levissima, tenuissimaque, omnes in corpore motus ciens: cui maxima cum calore nativo communio, operisque societas. Vide plura ap. Eund. Est et alia τοῦ πνεύματος, inquit Idem, signif., qua dicitur aër inspiratu attractus, qui respirationis vocisque materia est: a qua τοῦ πνεύματος nomen longius etiam progressum est, ut ὅλην τὴν ἀναπνοὴν multis in ll. ap. Hippocr. designet, quemadmodum Gal. Comm. 1 εἰς τὸ περὶ Διαίτης Ὀξέων, atque etiam in Progn. annotavit. Idem vero 3. περὶ Δυσπνοίας auctor est, πνεύματος nomen in morbis simpliciter ab Hippocr. enuntiatum, τὴν δύσπνοιαν significare; atque INDE Πνευματώδη dici Eum qui difficultate spirandi laboret; etsi interdum simpliciter ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυσημένου, h. e. Pro eo qui flatu distentus sit, usurpetur, ut ipse ἐν ταῖς Γλώσσαις explicavit. Dicitur igitur de spiritu quem animalia viventia ducunt, s. de anhelitu, de halitu, de anima. Dem. (1396.) Τὰ τούτων πνεύματα ἀπηλλάγη τῶν οἰκείων σωμάτων. Quod dum fit, Anima exhalari dicitur, et Extremus reddi spiritus, ut de Christo expirante, Matth. 27, (50.) Ἀφῆκε τὸ πνεῦμα. Quibus in ll. de spiritu vitali dicitur, quem Virg. Spiramen animæ appellat. Aristot. de insectis, Ψοφεῖ τῷ ἔσω πνεύματι. Pro quibus Plin. Intus meante spiritu. Plut. de lepore,

Ὅσον ἔχει πνεύματος, εἰς τὸν ἔσχατον ἀναλώσας δρόμον: Præc. Sanit. *Διατάσεις τοῦ πνεύματος*: ut ap. Aristot. *Κατέχουσι τὸ πνεῦμα*, sc. inter currendum: pro quo Plin. Spiritum continent. Idem in Alex. *Πληρούμενος θυμοῦ καὶ πνεύματος*: unde *μένος πνεῖν*. At Symp. 2, (9.) *Τὸ πνεῦμα τοῦ λύκου περίθερμον καὶ πυρῶδες*. Rursum Xen. K. (7, 3.) *Τὸ τῶν μητέρων γάλα ἀγαθὸν καὶ πνεῦμα*, Lac et halitus: quemadmodum et arborum quædam emittunt *πνεύματα*, Halitus item ac vapores: ut Plut. Symp. 6, (10.) de ficu, *Θερμὸν πνεῦμα καὶ δριμὺ καὶ τμητικὸν ἀφίησι*. Et Symp. 3, (1.) de nuce, *Πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα*. Hoc *πνεῦμα* ut plurimum dicitur, quatenus corpora eo moventur, s. quatenus motus in corpore ciet. Epigr. *πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον*, Nihil habeo præter animam, spiritum vitalem. || Reperitur et PLUR. NUM. *Πνεύματα* pro Spiritus vitalis, s. Vitalia, Præcordia, Diod. S., de rebus gestis Philippi, *Τὰς αἰχμὰς τοῦ σιδήρου τοῖς πνεύμασιν ἐνήρειδον*: ut Virg. Æn. 9. abditaque intus Spiramenta animæ lethali vulnere rumpit. Quibus præcipue pulmo significatur, a pulsu dictus, teste Servio: ut *πνεύμων ἀπὸ τοῦ πνεῖν*. Alibi dicit, ensem calido in mucrone recondit. || Spiritus s. Afflatus, Plut. de Def. Orac. *Κακοῦ πνεύματος οὖσα πλήρης*, de Pythia. Idem de Exil. *Τὸ ἱερὸν καὶ δαιμόνιον ἐν μούσαις πνευμα*. In Axiocho (370.) *Εἰ μή τι θεῖον ὄντως ἐνῆν πνεῦμα τῇ ψυχῇ*, Nisi re vera spiritus quidam divinus inesset in animo. Luc. 4, (33.) *Ἔχων πνεῦμα δαιμονίου ἀκαθάρτου*, Spiritum dæmoniacum impurum. Contra (1) Thess. (5, 19.) *Τὸ πνεῦμα μὴ σβέννυτε*, Spiritum ne extinguite, i. e. Dei afflatum in mentibus vestris refulgentem. Item *πνεύματα πλάνα*, 1 Tim. 4, (1.) At pro *ἀκάθαρτον* s. *πονηρὸν πνεῦμα*, quæ passim obvia sunt, sine adjectione legitur et *τὸ πνεῦμα*: Matth. 4, (1.) *Ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ πνεύματος*. Et 8, (16.) *Ἐξέβαλε τὰ πνεύματα λόγῳ*. Alias *τὸ πνεῦμα* utplurimum ponitur pro *τὸ ἅγιον Πνεῦμα*, Spiritus sanctus. || Sententia membris constans, ut periodus. Bud. ex Hermog. 4, 90. [" Fischer. Ind. Palæph. v. *Ἄνεμος*, Valck. Hipp. p. 315. ad Lucian. 1, 329. Musgr. Iph. T. 905. Markl. Iph. p. 396. Abresch. Æsch. 2, 95. Luzac. Exerc. 36. Jacobs. Anth. 7, 374. Huschk. Anal. 165. Wakef. S. Cr. 4, 90. Conf. c. *σῶμα*, ad Diod. S. 2, 226. Subaud., Wakef. Phil. 1450. *Πν. λείπει, ἐκλείπει*, Markl. Suppl. 553. *Πν. μόνον εἶναι*, Toup. Opusc. 1, 546. *Πν. ἀνέμου*, Xen. Eph. 78. Herod. 517. *Ὑφ' ἓν πν.*, Valck. Callim. 253. *Πνεύματα ἁρπάζειν*, Lobeck. Aj. p. 219." Schæf. Mss. Metaphorice, Soph. Œd. C. 612. *Καὶ πνεῦμα ταὐτὸν οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσι Φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει*. " Vis, Efficacia, Potestas, Orph. A. 296. Greg. Nyss. 3, 636. De luce, Theocr. 1, 47. Schol. Sensu Platonico, Hierocl. 184. not. *Ἀπὸ πν.*, Secundo flatu, Liban. 61." Wakef. Mss. " Menander ap. Athen. 549. *Ὕπτιον, μόλις λαλοῦντα, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω*, ubi Clericus:—' Dicitur *πνεῦμα* esse *ἄνω*, quod aër admissus tam cito rejiciatur, ut vix videatur descendere in intimos pulmonum recessus, sed in summa tantum eorum parte æstuare et reciprocari.' " Strong. Mss. Phœnix Athenæi 530. *Ἐγὼ Νίνος πάλαι ποτ' ἐγενόμην πνεῦμα, Νῦν δ' οὐκ ἔτ' οὐδὲν, ἀλλὰ γῆ πεποίημαι*, Olim vitalis eram. De signif. *τοῦ πνεῦμα* in N. T. fuse disseruit Schleusner. Lex.]

[* " *Πνευματοδόχος*, S. Spiritu afflatus, Jo. Climac. 40." Boiss. Mss. * *Πνευματοεργὸς*, Synes. H. 3, 169. p. 323.] *Πνευματοκήλη*, ἡ, Ramex ventosus. Is genere, ut Paul. Æg. (6, 64.) ait, *ἀνεύρυσμα* est, ut qui dilatatione fiat a flatulento spiritu: [" in Titulo autem est * *Πνευμοκήλη*." Schn. Lex.] Hæc Gorr. qui etiam addit, duobus modis id accidere, ut ibi videbis. Id malum intelligendum putat Marc. Virg. ap. Diosc. 4, 69. per *ὄρχεις πεφυσωμένους*, Testes inflatos. *Πνευματομάχος*, Qui cum Spiritu sancto pugnat, Spiritui sancto repugnans, etiam Spiritum sanctum oppugnans. Vide Can. 1. Conc. Constantinop. Legitur et ap. Theophyl., necnon ap. Basil., ap. quem Bud. interpr. Qui male de Spiritu sancto opinatur. [Suicer. Thes. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 118. Combef." Boiss. Mss. * *Πνευματοποιὸς*, Apoll. Hist. Mirab. 96. " Flatus ciens, Clem. Alex. 435." Elberling. Mss. Osann. Philem. p. xxxv. " Apoll. Dysc. p. 96." Schæf. Mss.] *Πνευματοποιέω*, In spiritum converto, [Aristot. Probl. 2. p. 791. *τὰ πεπηγότα*. * *Πνευματόῤῥοος*, Plato Cratylo 25.] *Πνευματοφόρος*, Qui afflatu numinis instinctus fertur. Alii, Spiritu lymphatus. Bud. interpr. Deo plenus, ut *Θεοφόρος*, afferens e Damasc. 148. *Πάντα γὰρ οἱ θεηγόροι ἀπόστολοι καὶ θυηπόλοι διδάσκαλοι καὶ πνευματοφόροι πατέρες, ἐν κατοχῇ Θεοῦ κατὰ τὸ θεμιτὸν γεγονότες, ἐνθέῳ στόματι ἐθέσπισαν*. Idem Bud. affert e præfatione Operum Dionysii Areop. *Πνευματοφόρος Παῦλος*, Spiritu afflatus: addens, pro eod. ibid. DICI *Χριστοφόρος*, ut, *Ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Παύλου*. [" Theoph. ad Autol. 87." Wakef. Mss. " Method. 424. Andr. Cr. 5. Cyrill. Hier. 189." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 83." Boiss. Mss. Accipitur etiam in malam partem, de falsis Prophetis, qui a spiritu malo feruntur et agitantur, tanquam a vento, quocunque ille voluerit, quique adeo leves sunt et inconstantes. Vide Suicer. Thes. et Schleusn. Lex. V. T.] *Πνευματοφοροῦμαι*, Afflatu numinis instinctus feror, vel Numine afflor, [LXX. Jerem. 2, 24. *Ἐν ἐπιθυμίαις ψυχῆς αὐτῆς ἐπνευματοφορεῖτο*, Cupiditatibus, tanquam vento, agitata est anima. Cf. Cyr. Alex. in Isai. 54. p. 765. *Πνευματοφορουμένη δὲ ψυχὴ, πάντως που καὶ ἀκατάστατος*. " Euseb. H. E. 180. 183." Kall. Mss. * *Πνευματοφόρητος*, Theophyl. 3, 456.] Ejusd. cum *πνευματοφόρος* signif. EST *Πνευματέμφορος*. In Lex. meo vet. *πνευματέμφορον στόμα* exp. *τὸ ὑπὸ πνεύματος πεπληρωμένον*. [Etym. M.] *Πνευματόμφαλος*, Cui umbilicus a flatu protuberat: species est *τῶν ἐξομφάλων*. Gorr. Apud Gal. Defin. Med. LEGITUR *Πνευμόμφαλον*, quod esse dicit *τὸ ἀνεύρυσμα τοῦ ὀμφαλοῦ*.

Ἀπνεύματος, ὁ, ἡ, Qui vento caret, a vento non perflatur, opp. *τῷ πνευματώδει*: [Theophr. Fr. 5, 32.]

Παράγωγα autem SUNT, *Πνευματώδης*, Spiritu plenus, Ventosus, Plut. Symp. 3. *Οἱ ὀρεινοὶ καὶ πν. καὶ νιφόμενοι τόποι*, Loca quæ venti crebro perflant: 4. *Τὸ τοῦ πυρὸς πν.*, Flatuosa ignis pars, Id quod spirabilis in igne naturæ est. Cibi vero *πνευματώδεις* dicuntur Qui flatus movent, Qui inflant, Plut. Probl. Rom. *Τὰ ὄσπρια πνευματώδη*, Athen. (357.) de polypis et sepiis, *Πν. γάρ εἰσι*: quamobrem et ad venerem incitare ait; nam *τὸν τῶν ἀφροδισιασμῶν καιρὸν πνευματώδους προσδεῖσθαι διαθέσεως*, ubi *πν. διάθεσιν* dicit de Constitutione corporis flatibus obnoxia. Et *πν. ὄγκος* ap. Medicos, Tumor flatuosus, e flatu excitatus, ex inflatione. Ab Hippocr. *πν.* dicitur non solum *ὁ ἐμπεφυσημένος*, Inflatus, Flatu distentus, sed etiam *ὁ δύσπνους*, Qui ægre respirat. NAM *Πνεῦμα* sæpe ab Eod. pro *δύσπνοια* etiam ponitur, Gal. Lex. Hippocr. Idem Gal. in Hippocr. de Victus Rat. in Morb. acut. Comm. 3. sect. 115. *Πν. γὰρ ὡς ἐπὶ πολὺ ὀνομάζουσι τοὺς κατὰ τὴν εἰσπνοὴν ἀέρος δεομένους, ἔστι δ' ὅτε καὶ τοὺς ἐμπνευματουμένους*. *Πν. γράμματα* ap. Plat. Cratylo, Literæ quæ cum flatu s. spiritu pronuntiantur, ut φ, ψ, σ, ζ. [" Toup. Opusc. 1, 390. Heyn. Hom. 8, 377." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 230. K. " Ptolem. de Appar. Fix. ap. Fabric. B. Gr. 4. p. 431." Kall. Mss.]

Πνευματικὸς, Spiritualis, Spiritalis, Qui a spiritu cietur: ut *πν. ὄργανα*. Vitruv. 10, 1. Est autem unum machinarum genus scansorium, quod Græce *ἀκροβατικὸν* dicitur: alterum, spiritale, quod ap. eos *πνευματικὸν* appellatur; tertium, tractorium: id autem Græci *βάναυσον* vocant. Et mox, Spiritale est, cum spiritus expressionibus impulsus, et plagæ vocesque organicωs exprimuntur. Vide *Ἐμπνευστός*. Item in homine *πν. μόρια*, Membra spiritalia, Quæ spiritui serviunt, Quæ spirabilis naturæ sunt. Et *πν. πόροι*, Meatus spiritales, h. e. Meatus spiritui s. respirationi servientes. Plut. Probl. Rom. *Τὴν στενότητα τῶν πνευματικῶν πόρων*. || Flatibus obnoxius, peculiariter autem Ventorum Flatibus obnoxius. Ventosus, ut *πνευματώδης*. Theophr. C. Pl. 4, 13. *Εἰ τοιαύτη τοῦ ἀέρος ἡ ψυχρότης ὥστε ἔνυδρός τις εἶναι*,

καὶ μὴ πνευματική, ubi etiam reddere queas Ventis perspirabilis. || Inflatus, Flatu plenus, Flatu s. Spiritu distentus: quam signif. habet etiam *πνευματώδης*. Aristot. H. A. 7. *Πνευματικῶν γενομένων τῶν ὑστερῶν*, ubi a Bud. quoque *πνευματικὸς* redditur Inflatus, Flatibus plenus. Apud Medicos itidem *πνευματικὴ ἕξις*, Habitus corporis flatibus plenus: ut supra habuimus *πνευματώδης διάθεσις*. Sicut porro *πνευματώδεις* cibi dicuntur Qui Flatus cient, Inflantes, ita et *πνευματικοί*. Plut. Probl. Rom. *Πρὸς συνουσίαν παρορμᾷ, διὰ τὸ φυσῶδες καὶ πνευματικὸν*, de leguminibus quæ ibid. *πνευματώδη* esse dixit. Confer cum h. l. quendam in *Πνευματώδης* citatum. Athen. 7. (p. 291.) e Comico quodam, *βρωμάτων Πνευματικὰ καὶ δύσπεπτα*. Idem Athen. 3. initio de fabis, *Χλωροὶ μὲν εἰσὶ πνευματικώτατοι· ξηρανθέντες δὲ, ἧττον πνευματοῦσι*: ubi etiam nota *πνευματικὸν εἶναι*, et *πνευματοῦν*, synonymως usurpata: 2. pro *πνευματικὸς* dicit *πνευστικός*. Apud Diosc. vero 2, 129. de lente, pro *Πνευματικὸς στομάχου καὶ ἐντέρων*, non dubito quin reponendum *πνευματωτικὸς*, de quo paulo post. Plin. l. 22. c. ult. de lente itidem dicit, Stomachum inflat. || *Πνευματικοὶ* dicti sunt et Medici quidam, qui a flatu s. spiritu in corpora subeunte, omnia vel secundum naturam se habere, vel in morbos incidere censebant. Forsan Hippocr. aut quisquis Auctor libelli de Flatibus, huic sectæ occasionem præbuit. Gorr. || Rursum pro Spiritualis, a *πνεῦμα* significante Spiritum sanctum: ut *ἄνθρωπος πνευματικὸς*, sc. *ὁ φρονῶν τὰ τοῦ πνεύματος*: cui opp. *ὁ σαρκικὸς* et *ὁ ψυχικός*. Et *πν. σῶμα*, 1 Cor. 15, (44.) *Εὐλογία πνευματικὴ*, Ephes. 1. (3.) *Ὕμνοι καὶ ᾠδαὶ πνευματικαὶ*, Ephes. 5, (19.) Coloss. 3. (16.) *Σοφία καὶ σύνεσις πνευματικὴ*, Coloss. 1, (9.) *Πνευματικὰ χαρίσματα*, Rom. 1, (11.) 1 Cor. 12, (1.) Item ap. Greg. *Παντὶ πνευματικῷ πληρώματι καὶ συστήματι*, Omni spirituali supplemento atque cœtui, Bud. UNDE *Πνευματικῶς*, Spiritualiter, 1 ad Cor. (2, 14.) || *Πνευματικὸς* exp. etiam Pulmonis inflammatione laborans, Pulmonarius. [" Luzac. Exerc. 36. Wakef. S. Cr. 4, 90." Schæf. Mss.]

Πνευματίας, i. q. *πνευματούμενος*, Gorr. Vide *Πνευματόω*.

[* *Πνευματιάω*, Gl. Suspiro. " Lexica h. v. omittunt. In responsis Canonicis Timothei Alexandr. 1066. ap. Balsamonem, hæc ponitur Interrogatio, *Ἐάν τινος γυνὴ πνευματιᾷ, ὥστε καὶ σίδηρα φορεῖν, ὁ δὲ ἀνὴρ λέγῃ, ὅτι οὐ δύναμαι ἐγκρατεύεσθαι, καὶ θέλω λαβεῖν ἄλλην, ὀφείλει λαβεῖν ἑτέραν, ἢ οὔ*; Si alicujus uxor spiritu corripitur, ut ferreas etiam compedes gestet, vir autem dicat, non possum me continere; et velit aliam accipere; debetne aliam accipere, annon? Balsamo h. l. dicit, *γυναῖκα πνευματιῶσαν* esse *πνεύματι πονηρῷ συνεχομένην*, Spiritu malo agitatam. Est igitur *γυνὴ πνευματιῶσα ὑπὸ δαίμονος ἐνεργουμένη, ὑπὸ πνεύματος ἐνοχλουμένη, κατεχομένη*." Suicer. Thes.]

[* *Πνευμάτιος, α, ον*, Ventosus, Arat. D. 53.]

Item DIMIN. *Πνευμάτιον*, q. d. Flatusculus, Athen. (102.) e Comico quodam, *στρόφοι Καὶ πνευμάτια γιγνομένα τὸν κεκλημένον Ἀσχημονεῖν ποιοῦσι*, [Animula, M. Anton. 2, 2. 5, 33. 8, 25. 56. 9, 24. 12, 3. Polyb. 15, 31, 5. " T. H. ad Plutum p. 432." Schæf. Mss.]

Παρῆκται ab eod. *πνεῦμα*, etiam VERB. *Πνευματόω*, Flatu s. Spiritu impleo, Flatus excito, Athen. (404.) e Comico quodam, *Ἵνα διεγείρας πνευματῶ τὸν ἀέρα*. Item cibus aliquis *πνευματοῖ*, Flatus excitat in corpore, Inflat. Vide *Πνευματικὸς*, ex Athen. Pass. *Πνευματοῦμαι*, Flatibus impleor, Inflor. *Πνευματούμενοι*, inquit Gorr., dicuntur ab Hippocr., (seu quis alius est Auctor Prorrhet.,) quibus magna est et frequens respiratio, quos *ἐν τῷ περὶ Διαίτης Ὀξέων* Hippocr. *πνευματωθέντας* appellat. Possunt tamen et ii intelligi, quibus venter flatu distenditur. Vocantur et ab Hippocr. *πνευματίαι*, Gal. *περὶ Δυσπνοίας* 3. Vide et *Πνεῦμα*. || In spiritum verto, Bud. ex Aristot. Probl. sect. 2. *Τοῦ χειμῶνος συστελλόμενον ἐντὸς τὸ θερμὸν ἐκπέττει καὶ πνευματοῖ τὰ ἐν ἡμῖν ὑγρά*: de Cœlo 3. *Διατμιζομένου δὲ καὶ πνευματουμένου τοῦ ὑγροῦ ῥήγνυται τὰ περιέχοντα τοὺς ὄγκους ἀγγεῖα*. Utitur et de Gen. Anim. 3, 3. ubi Gaza *πνευματοῦται* interpr. modo Vertitur in spiritum et evanescit, s. In spiritum evanescit: modo Spirascit. [Plut. 9, 482.] *Πνευμάτωσις, ἡ*, Inflatio, P. Ægin. 3, 38. *Πνευμάτωσις γαστρὸς, ἡ τῶν πνευμάτων ἐν γαστρὶ γένεσις*, Oribas. ad Eunap. 4, 85. quod *περὶ Πνευματώσεως* inscribitur, *Ἡ τῶν πνευμάτων ἐν γαστρὶ γένεσις, χυμῶν ἢ σιτίων εἰς ἀτμοὺς διαλυομένων, ὑπὸ θερμότητος συνίσταται χλιαρᾶς*, [Plut. 9, 588.] *Πνευματωτικὸς*, Inflandi s. Flatus excitandi vim habens, Qui inflare s. flatus ciere solet, Athen. (369.) de rapo: [vulgo *πνευματικός*.] Item Diosc. 2, 134. et ipse de rapo, *Πνευματωτικὴ, σαρκὸς πλαδαρᾶς γεννητική*. Unde ap. Plin. 20, 2. Democritus rapa abdicavit in cibis, propter inflationes. At c. 137. de raphano, dicit *πνευμάτων γεννητική*: et c. 130. de phasiolo, *Φυσώδης, πνευμάτων κινητικός*. Sic supra *πνευματώδης, πνευματικὸς*, et infra *πνευστικός*. [" Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 390." Schæf. Mss.] *Ἐκπνευματόω*, In spiritum verto. || Flatibus effero s. extollo, Flatu exagito, Inflo: unde *ἐκπνευματουμένη θάλασσα*, i. e. *πνεύματι ἐκταραχθεῖσα*, vel *ἐπαρθεῖσα*, Inflatum et tumidum mare ob vim ventorum a quibus exagitatur. Alio autem sensu Virg. Freta spirantia. [Plut. 6, 142. 7, 173. " Aristot. Probl. 5, 17." Seager. Mss. " Plut. Mor. 1, 149. Wyttenb. Ruhnk. 291." Schæf. Mss. * *Ἐκπνευμάτωσις*, Diog. L. 712.] *Ἐμπνευματόω*, itidem Inflo, Spiritus flatusque ingenero, Spiritus s. Flatus commoveo in, Alex. Aphr. Sic Athen. (54.) e Diphilo de castaneis, *Τὰς δὲ ἑψομένας ἐμπνευματοῦν ἧττον*. Similem l. vide in *Πνευματικός*. Item Flatu incito, Ventorum vi incito, Lucian. Lexiph. (15.) *Ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου εὐφοροῦσάν τε καὶ ἀκροκυματοῦσαν*, i. e. *πνεύμασιν ἐπειχθέντος*: verba sequentia vide in *Ναυσιπέδη*. *Ἐμπνευμάτωσις*, Inflatio, Flatuum ingeneratio, Athen. (53.) de nucibus, *Ἐμπλεκόμενα τοῖς σιτίοις ἐμπνευματώσεις καὶ φθορὰς τῆς τροφῆς παρασκευάζειν*, [P. Ægin. 3, 70.] *Ἐμπνευματωτικὸς*, Inflandi vi præditus, Flatus ingenerans, Inflans, i. q. *πνευματικὸς*, quod vide. In VV. LL. perperam SCRIPTUM *Ἐμπνευματικὸς*, sicut et ap. Diosc. dixi supra perperam legi *πνευματικὸς στομάχου* pro *πνευματωτικός*. SED ET *Ἐμπνευματώδης*, quod in iisd. VV. LL. exp. Flatus movens, mihi certe suspectum est.

[* " *Πνευματίζω*, Eust. 113, 44." Seager. Mss. Antigonus c. 151. *Ὑπὸ ῥιπίδων πν*. " Burgess. Præf. ad Dawes. Misc. Cr. p. xiv. ad Od. M. 89. Callim. 1. p. 446. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 243. * *Πνευματισμὸς*, Valck. Adoniaz. p. 272." Schæf. Mss. Eust. Il. E. p. 397, 9. Od. A. p. 27, 13. * *Ἀποπνευματίζω*, Schol. Aristoph. Εἰρ. 891. * *Ἀποπνευματισμὸς*, Hes. * *Ἐπιπνευματίζω*, Eust. ap. Villois. Præf. in Il. p. 3.]

Πνεύμων autem cum *πλεύμων* infra ponetur post verba compp.

Πνεῦσις, Spiratio, Flatus, Greg. Naz. *Πνεῦσις ἀέρος*, Aëris spiratio.

Πνευστικὸς, i. q. *πνευματικὸς*, Athen. (69.) e Diphilo de lactucæ foliis, *Πνευστικώτερά* [*Πνευματικώτερά*] *ἐστι καὶ τροφιμώτερα καὶ εὐεκκριτώτερα*.

Πνευστιάω, Anhelo, Crebro spiro s. respiro, et q. d. dicas Spirito; est enim frequentativum. Apud Suid. *Ἔκειτο πνευστιῶν ἡμίπνους ὑπὸ τοῦ βρόχου*, ubi ipse exp. *φυσῶν, ἐμπνέων*: quod accidere solet iis qui spiritum diutius continuerunt, ut cum curritur, aut aquæ subeuntur: vide alium Luciani locum in *Κονίω*, T. 2. c. 335. Bud. ex Aristot. *μὴ πνευστιᾷν* pro Continere animam. Poëtice DICITUR *Πνευστιόω*, ut *κομόω* pro *κομάω*, Epigr. *Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων*, Crebro anhelans. Vide locum Celsi in *Δύσπνοια*. Exp. etiam Spirandi difficultate laboro, Ægre respiro. [" Toup. Opusc. 1, 202. ad Xen. Eph. 157. ad Lucian. 1, 416." Schæf. Mss.]

[* " *Πνευστὸς*, Heyn. Hom. 7, 501." Schæf. Mss.] *Ἄπνευστος, ὁ, ἡ*, interdum ET *Ἀνάπνευστος*, Destitutus facultate respirandi. Item Exanimis, quod consequitur. Od. E. (456.) *ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος*

Κεῖτ' ὀλιγηπελέων. Hesiod. autem dixit Θ. (797.) κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος, addita ob metrum syllaba. ‖ Affertur et pro Flatu venti carens, e Theophr. [C. Pl. 5, 12, 7. "Bentl. ad Horat. A. P. 441." Schæf. Mss. * Ἀπνεύστως, Plut. 9, 359.] Ἀπνευστὶ, adv., Sine respiratione. Item, Sine interspiratione, ut Plin. loquitur, Uno spiritu. Athen. l. 10. Ὀπίσω τὼ χεῖρε ποιήσαντα δεῖ ἕλκειν ἀ. Et ἀ. θέειν, Lucian. (3, 247.) Currere sine interspiratione, Represso spiritu. Et ἀ. ἔχειν, Plat. Symp. Continere s. Reprimere spiritum, Ἀ. χρόνον ἔχοντι πολὺν παύεται ἡ λύγξ. Et ἀ. πιεῖν, Ductim bibere, secundum Priscian., l. 15. Vide locum quendam Plinii in Διαπνέω. ‖ Ἀπνευστὶ vulgo interpr. Facile, in Dem. (328.) Συνειλεχὼς ῥήματα καὶ λόγους, συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀ. Sed non video cur hanc signif. necesse sit ei tribuere, cum propriam locus admittat. Vetera tamen Scholia itidem ἀπονητὶ exp. ["Brunck. Soph. 3, 474. Toup. Opusc. 1, 397. Valck. Callim. 252." Schæf. Mss.] "Ἀπνευστία, i. q. ἄπνοια, Spiritu destitutum "esse, Non spirare, s. Spiritus retentio." Ἀπνευστιάζω, i. e. ἀπνευστὶ ἔχω, Contineo s. Reprimo spiritum, Aristot. Probl. (34, 13.) Ἐάν τις ἀπνευστιάζῃ, παύεται ἡ λύγξ. [* "Δύσπνευστος, Schol. Opp. Ἀ. 4, 524. Hes. v. * Δυσαλέος." Wakef. Mss.] Εὔπνευστος, i. q. Εὔπνους: oppositum præcedenti Ἄπνευστος. Εὐπνευστία, i. q. εὔπνοια, Spiritus facilitas, Facilis flatus. [* "Ἡδύπνευστος, Huschk. Anal. 160. Jacobs. Anth. 9, 285." Schæf. Mss. * Νεόπνευστος, Nonn. D. 25. p. 674.]

Πνοὴ, ἡ, Flatus, Spiritus, i. q. πνεῦμα, Aristoph. (B. 315.) αὐλῶν πνοὴ, Tibiarum flatus, sc. Flatus qui e tibia inflata exit. Vide Εἰσπνέω. Idem N. (161.) τὴν πνοὴν βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐρροπυγίου: sc. quoniam orrhopygium τῆς ἐμπίδος est στενὸν et διάλεπτον. Plut. Pericle, Ὑπείκειν καὶ συνενδιδόναι ταῖς ἐπιθυμίαις, ὥσπερ πνοαῖς, τῶν πολλῶν. Ubi πνοὰς vocat Ventorum flatus, spiramina, quæ et πνεύματα. Dorica epenthesi DICITUR Πνοιὴ, ut χροιὰ pro χρόα, quod tum ap. Pind. legitur, tum ap. Hom. frequentissimo in usu est. Od. Δ. (839.) λιάσθη Εἰς πνοιὰς ἀνέμων, Il. P. (55.) πνοιαὶ δονέουσι Παντοίων ἀνέμων, Od. B. (148.) πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. At Il. M. (207.) de aquila, πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο, T. (415.) ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, ubi πνοιῇ Ζεφύροιο, ut E. (697.) πνοιὴ βορέαο. Alicubi gen. omittitur: Il. (149.) ἅμα πνοιῇσι πετέσθην, Λ. (621.) Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός: N. (590.) Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ. At Y. (439.) de hasta vibrata, καὶ τόγ' Ἀθήνη Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε, sumta metaph. ab iis quæ vi venti repelluntur. Il. Φ. (355.) de piscibus in Scamandro inflammato ardentibus, Πνοιῇ τειρόμενοι Ἡφαίστοιο. Nisi in his duobus Il. πνοιὴ malis accipere pro Valde citato impetu. Schol. in posteriore loco πνοιῇ exp. θέρμῃ. Eust. in præced. ἀνεμιαία ῥιπή. ["Πνοὴ, Jacobs. Exerc. 2, 8. Anth. 7, 374. 9, 247. Abresch. Æsch. 2, 114. Thom. M. 303. Musgr. Iph. A. 813. Hel. 1144. Markl. Iph. p. 280. Subaud., Wakef. Phil. 1450. Πνοιὰ, Porson. Or. p. 17. Πνοιὴ, Brunck. p. 174. Aristoph. 1, 84. Greg. Cor. 99. Markl. Iph. p. 280. 283. Jacobs. Anth. 8, 259. Lobeck. Aj. p. 389. fin. Πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο, Heyn. Hom. 6, 310. Ἅμα, μετὰ πνοιῇς, 311. 8, 667." Schæf. Mss. "Vis, Impetus, Apoll. Rh. 3, 971. De igne, Eur. Inc. Fr. 53, 2." Wakef. Mss. Hippocr. 649. Λίαν θερμὴ ἡ πνοὴ, i. q. ἀτμίς.] Πνοήπους, οδος, ὁ, ἡ, Ventos pedibus suis æquans, Ventorum flatibus comparandus pedum pernicitate, i. q. ἀελλόπους. Hom. dicit ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο θέων, s. πετόμενος. Hes. πνοήπουν, ταχύ.

Πνόος, i. q. πνοὴ, Flatus, Spiritus. Hesychio est non solum πνοὴ, sed et φθόγγος. ["Wakef. Phil. 1450. Eum. 559." Schæf. Mss.] Ἄπνοος, ET Ἄπνους, per contr. ut Ἄπλοος et Ἄπλους, ου, ὁ, ἡ, Flatu carens, Flatum non emittens, Aristot. Meteor. 2. Καὶ περὶ τὴν ἄρκτον νήνεμα καὶ ἄπνοα, Diog. L. Τοιοῦτό τι ὥστε τριάκοντα ἡμέρας συντηρεῖν ἄπνουν καὶ ἄσηπτον τὸ σῶμα, ubi ἄπνουν quidam interpr. Nihil efflans odoris, s. expirans, qui alioqui teter esset. Conveniet autem cum ea signif. quam habes infra e Callim. Apud Suid. autem in vocab. ἄπνους, perperam legitur, (Fr. 106, 3.) Ὡς λ' ἡμέρας συντηρεῖν ἄπνουν καὶ ἄσιτον τὸ σῶμα. Ἄπνους, Non respirans, Respiratione carens, et per consequens Exanimis. Hesychio ἄψυχος, νεκρὸς, ἄφωνος. Ἄπνοα Callimacho, Nullum odorem afflantia, Quorum odor evanuit. ["Jacobs. Anth. 10, 166. Toup. Opusc. 1, 357. Valck. Callim. 230. 242." Schæf. Mss. Plut. 8, 47. Theophr. Fr. p. 456.] Ἄπνοια, ἡ, q. d. Carentia flatus s. venti, Tranquillitas a ventis, νηνεμία, Privatio facultatis respirandi, [Eust. Il. A. p. 45, 10. Hippocr. 1081. * Βαρύπνοος, Gl. Graveolens, Nicander A. 338. Θ. 76. * Βραδύπνοος, Spiritum ægre trahens, Aret. 47, 57.] "Βραχύπνοος, SIVE Βραχύπνους, Breves simul tardosque spiritus ducens; Gal. enim ap. "Hippocr. Epidem. 3. annotat, βραχύπνουν proprie "dici Eum, qui καθ' ἑκάστην εἰσπνοὴν οὐ βραχὺ μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ πολλοῦ χρόνου τὸν ἔξωθεν ἀέρα διὰ "τοῦ λάρυγγος ἐπισπᾶται: s. Qui οὐ μόνον μικρὸν, "ἀλλὰ καὶ διὰ πολλοῦ ἀναπνεῖ: cui opp. ὁ μακρόπνους ap. eund. Hippocr." [Aret. p. 73. * Βραχυπνοέω, Oribas. Collect. Ms. 6, 12. p. 108. Matth. * Δίπνοος, Duo spiracula habens, Gal. Exeges.] Δύσπνοος, ET Δύσπνους, Qui ægre spirat, Spirandi s. Respirandi difficultate laborans. Hippocr. τὸ δύσπνοον appellat τὴν δύσπνοιαν. ["Ad Diod. S. 1, 186. Valck. Phœn. p. 322. Heyn. Hom. 8, 397." Schæf. Mss. Soph. Antig. 223. 588. "Nicander A. 571." Wakef. Mss.] Δύσπνοια, ἡ, Spiritus difficultas, Cum ægre respiratur. Cels. 4, 4. Est etiam circa fauces malum, quod ap. Græcos aliud atque aliud nomen habet, prout se intendit. Omne in difficultate spirandi consistit. Sed hæc dum modica est, neque e toto strangulat, δύσπνοια appellatur: cum vehementior est, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit, ἆσθμα: cum accessit id quoque, ne nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια. Gorr. Δύσπνοια, Spirandi difficultas, symptoma est læsæ respirationis, commune orthopnoicis, pleuriticis, peripneumonicis, synanchicis, et aliis plerisque male affectis, a quo ægri δυσπνοϊκοὶ appellantur. Gal. tamen κ. Τόπ. sic eos simpliciter scribit a veteribus vocatos, quibus bronchia pulmonis crassis et viscosis humoribus sunt obstructa, et in quibus medicamenta, præterquam quod incidunt atque attenuant, humectandi etiam facultate prædita esse oportet. Aëtius addit, sic proprie dici, qui febris omnino expertes sunt, nec gravitatem pondusque sentiunt, nec febricitantium in morem calidum spirant. Celsus ab orthopnoicis, qui et asthmatici dicuntur, sola causæ magnitudine distinguit, δύσπνοιαν scribens esse Spirandi difficultatem, non omnem quidem, sed eam quæ modica est, neque e toto strangulat. Nam cum vehementior est, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit, ἆσθμα appellari. Xen. K. (9, 20.) Διὰ δύσπνοιαν πίπτουσι, Respirandi difficultate concidunt. Athen. (549.) e Nymphide Heracliota, Ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας, ὥστε διὰ τὸ πάχος ἐν δυσπνοίᾳ αὐτὸν συσχεθῆναι καὶ πνιγμῷ. [Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. p. 270.] Δυσπνοϊκὸς, Qui ægre spirat, Spirandi difficultate laborans. Vide Δύσπνοια. Apud Plin. quoque Dyspnoicus legitur, ut et Dyspnœa. Δυσπνοέω, Spirandi difficultate laboro, Ægre respiro: unde partic. δυσπνοοῦντες ap. Diosc. 4., sed perperam ibi SCRIPTUM Δυσπνοῦντες. [Paul. Sil. 74, 30. ὀδμὴ μυδῶσα δυσπνοοῦσα.] "Δυσπνοιέω, Ionice pro δυσπνοέω, "Hippocr. Πνίγεταί τε καὶ δυσπνοιεῖ ἀεὶ ἐπὶ μᾶλλον, "καὶ ῥέγχει ἀναπνέων," [Aret. * Δυσπνόητος, Hippocr. p. 54, 49. * "Ἑτερόπνοος, Anacreon Stephani Od. 49, 4. ἐναύλους ἑτεροπνόους, ubi Levesque (Notices et Extraits T. V.) * ἑτεροπήρους, Tibias impares, reposuit, Cod. Vat. ἑτεροπίρους exhibente." Schn. Lex.] Εὐθύπνοος, Recta spirans, Cujus flatus in rectum procedit. Apud Aristot. de Mundo, Εὐθύπνοοι ἄνεμοι, Venti flatus rectos habentes: quibus ibid. opp. οἱ ἀνακαμψίπνοοι, Quorum flatus reflectitur. [Hippocr. 1170. Pind. N. 7, 42. Ζέφυρος.] Εὔπνοος, ET Εὔπνους, Bene spirans, Cujus spiracula bene aperta sunt, Sine ulla difficultate spirans s. respirans: oppositum præcedenti δύσπνους. Apud

Xen. (Ἱππ. 1, 10.) εὐπνοώτεροι μυκτῆρες, Magis patulæ nares, Nares per quas spiritus facilius attrahitur. ‖ Perflabilis, ut Cic. loquitur, Qui facile perflatur, Ventis expositus, Flatibus pervius: ut εὔπνοι τόποι ap. Theophr. (C. Pl. 1, 13, 8.) At εὔπνους ἀὴρ, redditur potius Commode spirans. Sic Pallad. 1, 6. Aër oleas tepidus juvat, et ventus mediocris sine vi et horrore perflabilis. Ubi Perflabilis activam signif. habet, contra quam ap. Cic., sicut et εὔπνους. Plut. Alex. (27.) p. 1247. meæ Ed. Εὔπνουν τὸν ἀέρα καὶ καθαρώτερον παρέσχον, Flatu suo non offendentem, et puriorem, Sine noxa perflabilem. ‖ Bonum s. Suavem ac jucundum spirans odorem: οἶνος, Diosc. Item, Suaviter spirare faciens, Halitum oris commendans. Nam ap. Diosc. εὔπνουν ἄνισον exp., Anisum oris halitum jucundiorem faciens. [" Thom. M. 303. 505. T. H. ad Plutum p. 275. Heind. ad Plat. Phædr. 199. Villoison. ad Long. 147. Lobeck. Aj. p. 221. Casaub. ad Athen. 73. Mœr. 71. et n." Schæf. Mss. Heliod. 8. p. 401. Longus p. 66. Sch. κάλαμοι, Hippocr. 395, 34. Λοῦτρον εὔπνοον καὶ ἄλυπον. Εὐπνούστερος, Idem p. 1221. sed εὐπνοώτερος p. 1131. Vide Lobeck. Phryn. 143. * " Εὔπνοιος, Longus 2. p. 83. Jung." Kall. Mss.] Εὔπνοια, ἡ, Commoda spiratio, Facile spirare s. respirare. At Ἐν εὐπνοίᾳ ἐστὶ exp. Spiritui afflanti placide patet. [Aristot. Probl. 2, 483. Hippocr. 38. Diosc. 3, 134. Diod. S. 2. p. 88, 25. " Recta inflatio tibiæ, Philostr. 204. 205." Kall. Mss. " Εὐπνοΐη, Jacobs. Anth. 10, 56." Schæf. Mss. Εὐπνοέω, Facile spiro, Nulla spiritus difficultate laboro. Exp. etiam Sum in perflatu, e Plin.: Perflatus libere capio, e Colum. [A Schneidero non agnoscitur.] Ἡδύπνοος, SIVE Ἡδύπνους, Jucundum odorem spirans, Gratum s. Grato odore spirans, ἡδὺ πνείων, Hom. [" Jacobs. ad Meleagr. p. 5. Anth. 9, 285." Schæf. Mss.] Legitur ET Ἡδύπνοιος in Epigr. pro eod. quod ad Πνοιὴ referendum erit. [" Jacobs. Anth. l. c. Huschk. Anal. 160." Schæf. Mss.] Ἡμίπνοος, ET Ἡμίπνους, Dimidiatum tantum spiritum edens, Spiritu tantum non privatus, Semianimis. Vide Πνευστιάω. [Il. I. 249. 251. * Ἰσόπνοος, Theod. Prodr. Ep. p. 68. * Κακόπνοος, J. Poll. 1, 197. " Const. Manass. Chron. p. 110." Boiss. Mss.] Καλλίπνοος, ET Καλλίπνους, Pulcrum spirans, Gratum s. Suaviter spirans, i. q. ἡδύπνους, [Athen. 617. αὐλός. * Λιπόπνοος, Meleager 59, 5. Orph. H. 17, 9.] " Μακρόπνοος, s. Μακρόπνους, dicitur ab Hippocr. " Qui longos ducit spiritus, μακρὸν ἀναπνέων, s. διὰ " μακροῦ, ut Epidem. 6. Ἰητήριον χασμέων συνεχέων, " μακρόπνους, cui opp. τὸν βραχύπνουν ibid. Eur. " Phœn. (1531.) μακρόπνουν ζωὰν dicit de Vita longa, " utpote in qua longo tempore spiratur." [* Μακρόπνοια, Antyllus Oribasii p. 127. Matth. * Μεγαλόπνους, Apollon. Lex. 318. " Heyn. Hom. 6, 301." Schæf. Mss. * Μικρόπνους, Hippocr. 1025. * Παλίμπνοος, Nonn. D. 37. p. 934. * Παλιμπνοή, Theophr. Fr. 5, 26. * " Παλίμπνοια, Brunck. ad Apoll. Rh. p. 27. (1, 586.)" Schæf. Mss. Theophr. Fr. 5, 6. Opp. Ἁ. 1, 771. δίνῃσι παλιμπνοίῃσι. " Παλίπνοια, Const. Manass. Chron. p. 112. var. lect." Boiss. Mss. * Πολύπνοος, Opp. K. 1, 460. * Πολύπνοια, Orac. Sibyll. 8. p. 718=376. * Ταχύπνοος, unde * Ταχύπνοια, Hippocr. 278, 14.]

[* Ἀμφιπνέω, unde * Ἀμφίπνευμα, Hippocr. 1136.]

Ἀναπνέω, Respiro, Plato Euthyd. Καὶ πρὶν ἀναπνεῦσαι καλῶς τε καὶ εὖ τὸ μειράκιον, Il. Λ. (327.) αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἕκτορα δῖον, ubi Eust. ait ἀναπνεῖν significare ἐπιλιπούσης πνοῆς ἀνάκτησιν, Respirationis amissæ recuperationem. Animalia dum vivunt, dicuntur εἰσπνεῖν et ἐκπνεῖν, Spiritum attrahere et emittere; et, Εἰς τὸν ἀέρα ἀναπνεῖν, quasi Sufflare in aërem: accipiendo Sufflare pro Sursum flare. Secundum quosdam ἀναπνοὴ, quod est nomen verbale ab hoc ἀναπνέω, est proprie Respiratio quæ fit pulmonibus et pectore. Ἀναπνέω cum gen., ut Lat. Respiro, cum præp. a. Il. T. (227.) ἀναπνεύσειε πόνοιο, Π. (42.) ἀναπνεύσωσι πόνοιο. Apud Eund. ἀναπνεῖν κακότητος, Il. Λ. (382.) quod Soph. dicit ἀναπνεῖν κακοῦ. Est autem ἀναπνεῖν πόνου, s. κακοῦ, Respirare a labore, s. ab ærumna, i. e. Recreare se, Relaxationem aliquam habere a labore. Sunt autem qui velint subaudiri ubique ante hos genn. præp. ἀπό. Hom. jungit etiam participio, ut Il. Λ. (799.) et Σ. (200.) ἀναπνεύσωσι Τειρόμενοι, pro ἀναπνεύσωσι τοῦ τείρεσθαι. Sæpe etiam per se positum, idem significat ap. eum, sc. Relaxationem accipere, Animum recipere, et quasi Recolligere seipsum. In VV. LL. ponitur l. h., sed non additur cujus sit, in quo accus. habet, Ἵν' ἀναπνεύσωσιν ὠνητὸν γέλωτα, et exp. Venali sese risu oblectent, licentiore laxamento. [" Archias 19. Jacobs. Anth. 6, 57. 10, 52. Boiss. Philostr. 298. 313. 417. Heyn. Hom. 8 390. Wolf. Proleg. 243. Wakef. Phil. 883. S. Cr. 1, 92. Alberti Peric. Cr. 51. Bergler. Alciphr. 118. ad Charit. 256. Herod. 624." Schæf. Mss.] " Ἀναπνείω, Ionice et poëtice dici- " tur pro ἀναπνέω, Respiro. Epigr. ἔσω μυκτῆρος ἀνα- " πνείων, Intra nares aërem resorbens et spiritum " attrahens." [Apoll. Rh. 2, 737. " Cometas 2. Agathias 75. * Ἀνάπνευμα, ad Diod. S. 1, 161." Schæf. Mss. Schol. Pind. N. 1, 1.] Ἀνάπνευσις, ἡ, Respiratio, i. q. ἀναπνοὴ, Aristot. Probl. Ἡ μὲν ἔκπνευσις, δίωσίς ἐστιν· ἡ δ' ἀνάπνευσις, συναγωγή. ‖ Apud Hom. pro Recreatione s. Relaxatione, Il. Λ. (800.) ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο, Apoll. Rh. 2, (474.) ἦεν ἀνάπνευσις μογέοντι, [" Brunck. Aristoph. 2, 93. Conf. c. ἀνάπαυσις, Heyn. Hom. 6, 263. 7, 146. 650." Schæf. Mss.] Ἀναπνευστικὸς, Respirativus, Vi respirandi præditus. Apud Alex. Aphr. τὰ ἀναπνευστικὰ exp. Meatus respirandi, Respiracula, Respirationis partes. Idem Alex. Aphr. Προμαλακύνουσι τὰ ἀναπνευστικὰ, de phonascis pæana citaturis, ubi Turn. Arterias præmolliunt. [M. Anton. 6, 15. * Ἀναπνευστικῶς, Stob. Ecl. Phys. 1. p. 7.] Δυσανάπνευστος, ὁ, ἡ, Ægre respirans, i. q. δύσπνους. [Galen. 8, 111. * Εὐανάπνευστος, Aristot. Rhet. 3, 9.] AT Ἀνάπνευστος i. q. ἄπνευστος. Hesiod. (Θ. 797.) Κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος, [" Wolf. ad Hesiod. p. 126." Schæf. Mss.] Ἀναπνοὴ, ἡ, Respiratio, Plato Timæo, Πνεῦμά τε οὐκ ἦν περιεστὼς δεόμενον ἀναπνοῆς, i. e., Cic. interpr., Neque erant aëre circumfusa extrema mundi, ut respirationem requireret. Aristot. (1, 446.) Τῆς δὲ ἀναπνοῆς τὸ μὲν, ἐκπνοή ἐστι, τὸ δὲ εἰσπνοὴ, Alex. Aphr. Διὰ τῆς ἀναπνοῆς ὁ εἰσιὼν ἀήρ. Secundum quosdam ἀναπνοὴ proprie Respiratio ea quæ fit pulmonibus et pectore. Ἀναπνοὴν ποιεῖσθαι exp. Spiritum accipere et reddere. Apud Plut. Romulo (27.) Ἀναπνοὴν αὐτοῦ ἀπολαβεῖν, i. e. ad verbum, Respirationem ejus interclusisse: quidam verterunt, Ejus animæ meatus occlusisse. ‖ Spiraculum, secundum quosdam, qui h. Aristot. l. in libro de Mundo, Πολλαὶ δὲ ἀναπνοὰς ἔχουσι καὶ ἀναφυσήσεις, ita verterunt, Multæ spiracula habent emissariaque vaporis. ‖ Exp. etiam Vapor, ap. Basil. Ep. ‖ Apud Plut. pro Relaxatione, ut ap. Hom. ἀνάπνευσις. Sic ap. Basil. Χαρίσασθαι ἡμῖν τινὰ τῶν μακρῶν πόνων ἀναπνοήν. [Aristoph. N. 627. " Ad Charit. 652=256." Schæf. Mss. Arrian. Ind. p. 328. Plut. Æmilio 14. Galen. 6, 222. Ὀνομάζω δὲ ἀναπνοὴν μὲν, τὴν διὰ τοῦ στόματος ἔξω καὶ εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος· διαπνοὴν δὲ, τὴν δι' ὅλου τοῦ σώματος ὁμοίως γινομένου. Theophr. H. Pl. 6, 2, 4. Ὅπου μὴ ἀναπνοὴ διϊκνεῖται ἡ ἀπὸ τῆς θαλάσσης. * Ἀνάπνοος, Zoroaster Orac. 16. p. 18. Ed. Obsop.] Ἀνάπνοια, i. q. ἀναπνοὴ, [Aristot. Probl. 33, 8.] Ἀμπνέω, SIVE Ἀμπνείω, Poëtice pro Ἀναπνέω, Respiro. Unde partic. ἀμπνεύσας ap. Apoll. Rh. (2, 208.) Sed et e Luciano (3, 587.) affertur Ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, pro A malo respira. [Soph. Ph. 883. Apoll. Rh. 3, 231. " Eur. Tro. 1277. Julian. Æg. 62. Leontius 11. Brunck. ad Phœn. 1420. * Ἄμπνευμα, Ilgen. Hymn. 193. Jacobs. Anth. 11, 231." Schæf. Mss. " Cic. ad Att. 12, 5." Kall. Mss. Pind. N. 1, 1.] Ἄμπνευσις, Respiratio, i. q. ἀνάπνευσις s. ἀνάψυξις. Legitur ap. Suid. in Ἀπινύσσω. Ἀμπνοὴ, ἡ, Respiratio, pro ἀναπνοὴ, Soph. Aj. (417.) p. 25. meæ Ed. οὐκ Ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα, pro οὐκέτι ζῶντα. Sic Lat. Spirare usurpant et Vesci aura. [" Eur. Iph. T. 92. Musgr. El. 868. Wakef. Alc. 127. Scolion 23. Jacobs. Anth. 11, 231. Specim. 104." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn.

340. * Ἐξαναπνέω, Plato Soph. 19.] Ἐπαναπνέω, Insuper respiro, ex Herod. (1, 212.) Ἐπαναπνέειν τὰ ἔπεα pro Effundere: [vulgo ἐπαναπλέειν. * " Ἐξαναπνέω, Respiro, Animam recipio, Plato Phædro 205, 41. Ed. Basil. 1." Seager. Mss.] Προαναπνέω, Prius respiro, Plut. (9, 738.) Ἀέρα μεθεῖσαι καὶ προαναπνεύσασαι λεπτὸν, Simulac aërem tenuem remiserunt atque respirarunt, Turn. [* " Ὑπαναπνέω, Aliquantum respiro, Euseb. H. E. 332. ἐκ καθαροῦ ἀέρος." Kall. Mss.]

Ἀντιπνέω, pro quo Poëtice s. Ionice DICITUR Ἀντιπνείω, Reflo, Contrarium flatum emitto, Spiro contra. Cum dat.: Phocyl. (112.) ἀντιπνέειν ἀνέμοισι, Flare adversus ventos. Item, Ἀντιπνεῖ πνεῦμα ταῖς ναυσὶ, Flatus est navibus adversus. Metaph. τύχη ἀντιπνεῖν dicitur, ut et Lat. Reflare. [" Ruhnk. ad Rutil. p. 123. Lobeck. Aj. p. 390. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 10." Schæf. Mss. * Ἀντίπνευσις, Oribas. Coll. Ms. Cod. 9, 20. Οἱ ἄνεμοι τὰς ἀντιπνεύσεις ποιοῦνται. * Ἀντιπνοὴ, Gl. Reflatus, Schol. Apoll. Rh. 4, 820.] Ἀντίπνοος, ET Ἀντίπνους, Reflans, Spirans adversus, [Æsch. Ag. 151. Pr. 1084. * Ἀντιπνόως, Tzetz. ad Lyc. 739. p. 769.] Ἀντίπνοια, ἡ, Flatus adversus, Ventus contrarius, ἐναντία πνοὴ, ἐναντίον πνεῦμα, Ventus a prora surgens: cui opp. οὔριον πνεῦμα, qui a puppi comitatur euntes: ut ἀντιπνοίᾳ χρησάμενος, Adverso vento usus. Herodian. 5, (4, 22.) Φασὶν ἀντιπνοίᾳ χρήσασθαι, ἐπανάγοντος αὐτὸν τοῦ πνεύματος εἰς τὴν τιμωρίαν. Sic Cic. Delatus in Uticam reflatu hoc. [Strabo 3. p. 461. S., Theophr. Fr. 5, 28. * " Καταντιπνέω, Contra spiro, Eust. Ism. 245." Wakef. Mss.]

Ἀποπνέω, SIVE Ἀποπνείω, quod Poëtis peculiare est, Efflo, Exhalo, Spiro, cum accus., Il. Z. (182.) Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Ponitur enim ἀποπνείουσα pro ἀποπνέουσα, inserto ι metri causa. Sic Od. Δ. (406.) Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμὴν, Efflantes odorem maris, Emittentes, Spirantes. Apoll. autem dixit τοῖον ἀπέπνεε, pro τοίην ὀδμὴν ἀπέπνεε, 2, (193.) τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός. || In prosa vero jungitur potius genitivo, Lucian. (1, 418.) Ἀποπνέων μύρου, Spirans s. Olens unguenta. Sic dictum est ἀκράτου ἕωθεν ἀποπνέων: et ab Eusebio, Αὐλοῦ καὶ ἀκράτου εὐωδίας ἀποπνεῖν. || Interdum etiam ἀποπνέω sine casu ponitur pro Odorem emitto, et ita ut eum amittam, Theophr. H. Pl. 9, (16, 2.) de dictamno loquens, Τιθέασι δὲ καὶ τὰς δεσμίδας ἐν νάρθηκι καὶ καλάμῳ, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν· ἀσθενέστερον γὰρ ἀποπνεῦσαν. Sic dicitur διαπνέω. || Ἀποπνέω non tantum ad odores pertinet; nam dicitur θυμὸν ἀποπνείων, Il. N. (654.) pro Efflans animam. Quinetiam absolute positum ἀποπνεῖν in ead. signif. affertur e Chrys. Rursum e Plut. cum accus. pro Evomo quasi flatu, in Themist. (22.) Δυσμένειαν εἰς ἀτιμίαν φθόνος ἀποπνεῖ. || Ἀποπνέω sine adjunctione, pro Flatum ventris emitto, Pedo: ἀποπνεῖν et διαπνεῖν pro πέρδεσθαι dicuntur honestius quam ἀποψοφεῖν, Suid. [" Jacobs. Anim. 150. 314. Anth. 6, 264. 7, 347. 392. 10, 9. 11, 185. ad Lucian. 2, 346. Fischer. Ind. Palæph. Bibl. Crit. 2, 4. p. 18. Koen. ad Greg. Cor. 14. Ilgen. Hymn. 315." Schæf. Mss. Il. Δ. 524. Batr. 98. * Ἀπόπνευμα, unde * Ἀποπνεύματος, Theophr. Fr. 5, 16. 30. τόποι, opp. πνευματώδης: sed forsan leg. ἀπνεύματος, cf. 32.] Ἀπόπνευσις, ἡ, Efflatio, Exhalatio, pro quo frequentius dicitur ἀποπνοή. Ἀποπνοὴ, Efflatio, Exhalatio, Expiratio, ἐκπνοὴ, [Theophr. H. Pl. 9, 7, 2. C. Pl. 2, 15, 4. * Εὐαπόπνοος, de Odor. 42.] Ἀπόπνοια, ἡ, Flatus, Theophr. (H. Pl. 5, 12, 2.) Ἀφ' ἑκάστου γὰρ τόπου αἱ ἀπόπνοιαι καὶ τὸ ψύχος τὸ ἀποκάον, [Hippocr. p. 7.] Ἐναποπνέω, Expiro in, Immorior. Gaza ἐναποπνεῖν σπουδῇ dixit pro eo quod Cic. de Sen. In studio mori. Similem usum habet ἐναποψύχειν ap. Eust. [Lucian. 1, 854. Diod. S. 13. p. 379, 23. * " Ἐξαποπνέω, Tzetz. Ch. 6, 186." Elberling. Mss. * " Ἐξαποπνεύω, ibid. 3, 164." Boiss. Mss. * " Προσαποπνέω, Respiro, Euseb. H. E. 238." Kall. Mss. * " Συναποπνέω, Anna C. 504." Elberling. Mss.]

Διαπνέω, pro quo Poëtica epenthesi DICITUR Διαπνείω, Perflo, Perspiro: Διαπνεῖ ὁ Ζέφυρος τὸν λειμῶνα. Pass. Διαπνεῖσθαι, Perflari: vide in sequent. Suid. διαπνεῖν exp. ἀποπνεῖν et πέρδεσθαι, dicens esse εὐσχημονέστερον τοῦ ἀποψοφεῖν. Sic et πνοὴ de Flatu ventris. || Difflo, ut Plaut. Cujus tu legiones difflasti spiritu quasi ventus folia. Aristot. de Mundo, Τὸ πυρῶδες διαπνεόμενον, Vis ignea difflata, Flatu dissipata et disjecta. Gal. ad Gl. Διαπνεῖται ὁ πυρετὸς, Difflatur et evanescit febris. Διαπνεόμενοι, inquit Bud., dicuntur Qui exhalationibus solvuntur et exhauriuntur. Plato Phæd. Ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος, τῷ μὲν νεκρῷ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Alibi dicit, Διαπεφύσηται καὶ ἀπόλωλεν. Sic Idem διαπνεῖται interpr. Difflatur, In auras abit. Cui διαπνεῖσθαι synonymum verbum est διαφορεῖσθαι. At Gal. Therap. 8. Τοῖς τὰ καπνώδη τε καὶ λιγνυώδη διαπνεομένοις, pro Qui exhalant per cuticulares meatus fuliginosa, Quibus per poros exhalari hujusmodi vapores solent, Bud. Ubi etiam nota διαπνεῖσθαι transitive usurpatum. Sed hoc διαπνεῖσθαι pertinet ad præcedens διαπνέω, Perflo, Perspiro, Exhalo per, Interspiro: Cato, Ubi impleverit dolium, operculo operito, relinquito qua interspiret. || Interspiro, i. e. Respiro: Plin. Raptim et sine interspiratione potum. Philo V. M. 1. Διαπνεύσαντες δὲ τῆς τιμωρίας ἐπ' ὀλίγον, Ubi paulum modo a pœna respirarant. [Gal. 7. p. 110., 13. p. 297. " Thom. M. 217. Brunck. Soph. 3, 498. Toup. Opusc. 1, 573. ad Lucian. 1, 477." Schæf. Mss. M. Anton. 3, 1. 6, 16. Xen. Symp. 2, 25. " Discutio, Dissipo, Aretæus, Greg. Nyss. 3, 637. De lacte effuso mammis, Clem. Alex. 122. Evaporo, 221. Perspiro, 848. Διαπνείω, Nonn. D. 29, 199." Wakef. Mss. * Διάπνευμα, Hippocr. 291, 52. " Græcum esse negat Coray in Burgessii Consp. Mus. Oxon. p. 13." Schæf. Mss. * " Διάπνευσις, Halitus, Suid. v. Ἠλίαια, Ἀλεαίνοιμι." Kall. Mss. * Διαπνευστικὸς, Dissipandi s. Expirandi vim habens, affertur ex Aretæo. " Medicaster in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 233." Boiss. Mss.] Διαπνοὴ, ἡ, Perflatus, Perspiratio, Alex. Aphr. Probl. 1. Ὅπερ δὲ ἐν θώρακι ἀναπνοὴ, τοῦτο ἐν τῷ σώματι διαπνοὴ διὰ τῶν ἀρτηριῶν. Bud. ap. Gal. διαπνοὴ interpr. Exhalatio s. Expiratio quæ fit per poros. [" Aristot. Meteor. 2, 8." Seager. Mss. Vide Ἀναπνοή. * " Διάπνοος, Hippocr. 602." Wakef. Mss.] * Διάπνοια, Geop. 10, 7, 6. " J. Poll. 2, 219." Kall. Mss.] Εὐδιάπνοος, ET Εὐδιάπνους, Perflabilis, Qui perflatus facile capit: qua signif. et εὔπνους supra. Item Qui per spiritales meatus facile transmittitur: quomodo εὐδιάπνουν τὸ ὑγρὸν exp. Humor qui facile difflatur. [" Aristot. de Part. Anim. 1, 9." Gataker. Mss.] CONTRA Δυσδιάπνευστος, Qui ægre difflatur, per spiritales meatus ægre transmittitur, per poros difficulter exhalatur, Diosc. 5, 9. de iis vinis quæ ἀπαράχυτα nominantur, Κεφαλῆς εἰσὶ πληρωτικοὶ, μέθης γεννητικοὶ, δυσδιάπνευστοι, ubi Ruell. Ægrius in halitum expirant. Alii, Difficile a corpore excutiuntur et evaporantur. Sic δυσδιαφόρητος οἶνος. [" Sed * Ἀδιάπνευστος ap. Jambl. V. P. 68. (p. 360. K.) est Indefessus, Non intermissus, Continuus, ubi ait, Pythagoram discipulos suos assuefecisse ad σύντονόν τε καὶ ἀ. περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν θεωρημάτων ἐξέτασιν." Schw. Mss. Diosc. Parab. 4, 109. * Ἀδιαπνευστέω, Alex. Trall. 12. p. 679=207. Gal. 10. p. 528. * Ἀδιαπνευστία, 257. Pallad. de Febr. p. 32. * Εὐδιάπνευστος, Aët. 64. Athen. 26. Theophr. Fr. 4, 39. * Συνδιαπνέω, Stob. Ecl. Phys. 1, 54.]

Εἰσπνέω, SIVE Εἰσπνείω, Poëtis duntaxat usitatum, Inspiro, Afflo, Aristoph. B. (314.) δᾴδων γ' ἐμὲ Αὖρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη: verba Bacchi ad Xanthiam, interrogantem εἰ οὐ κατήκουσεν αὐλῶν πνοῆς. Pass. Εἰσπνέομαι, Inspiror, Aspiror, Afflor: ut ὁ εἰσπνεόμενος ἀὴρ, Alex. Aphr. Aër qui nobis inspiratur, h. e. attrahitur, Aër quem spirantes ducimus. || Εἰσπνεῖν a Lacedæmoniis dictum pro ἐρᾶν, ut in Lex. meo vet. annotatur: sic Hes. ἐμπνεῖ μου exp. ἐρᾷ μου. Vide Ἐμπνέω. [Ælian. V. H. 3, 12.] UNDE Εἰσπνήλης, ὁ, quod ibid. exp. ὁ ἐρώμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος, Amasius, Amoris ignibus afflatus. Sed annotatur ibid., posse et ab ἕσπομαι deri-

vari, παρὰ τὸ ἕπεσθαι τοῖς ἐρωμένοις, quasi ἑσπνήλης τις ὤν. Habentur eadem ap. Etym., ubi et hic Callimachi pentameter additur, Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις ὁππότε κοῦρος ἴοι. Apud Theocr. vero 12, 12. LEGITUR Εἴσπνηλος, quod ipse Poëta ait Amyclæorum esse peculiare vocab., et Schol. exp. ἐραστὴς, Amator: cujus correlativum, ἀΐτας, quod Thessalicum esse ait, et Schol. exp. ἐρώμενος: hos δοιὼ φῶτε sese mutuo dicit φιλῆσαι ἴσῳ ζυγῷ. Sed notandum, ap. Schol. ejus SCRIBI Εἴσπνιλος. Sic et ap. Eust. scribitur, p. 732. ubi tamen e veteribus tradit ι. esse q. ἀΐτης. Idem p. 1547. Ἀΐτης, ὁ ἐρώμενος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, διὰ τοῦ ἰῶτα, ὁ εἰσπνέων τῷ ἔρωτι τὸν ἐραστήν· εἰσπνεῖται γὰρ, φασὶ, τῆς μορφῆς τι καὶ ὥρας· ὅθεν καὶ εἰσπνῖλαι διὰ διχρόνου, ἢ ἐν τῷ η, παρὰ Λάκωσιν οἱ ἐρασταί. Ubi etiam NOTA Ἀΐτης. [" Εἰσπνῖλος, Ἐμπνεῖσθαι, Εἰσπνεῖν, Laconicæ dictiones de amore, S. Musgr. in Theocr. Warton. II. p. 410. cf. Harles. p. 195. Alberti Peric. Cr. 52. Εἰσπνήλης, Valck. Phœn. p. 62. Callim. 215=505." Schæf. Mss. Εἰσπνέομαι, cum gen., Philostr. 2, 8.] Εἰσπνοὴ, ἡ, Inspiratio. Εἰσπνοὴ ἀέρος, Attractio aëris in spirando, Ducere s. Attrahere spiritum. Vide Πνευματώδης, [et Ἀναπνοή. * Εἴσπνοος, Hippocr. T. 1. p. 812. Lind. * Ἔκπνοον καὶ εἴσπνοον ὅλον τὸ σῶμα.] " Ἐπεισπνέω, Insuper inspiro. Apud Gal. Therap. " 10. ἐπεισπνεῖν et * ἐπεκπνεῖν geminationem spiri-" tus significant spiritum trahentis vel educentis: " Εἶτ' ἐξαίφνης ὥσπερ στενάζοντες ἀνέπνευσαν, ἢ δι-" πλῆν τὴν εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος οἷον ἐπεισπνέον-" τες, ἢ διπλῆν τὴν ἔξω ποιοῦντες, καθάπερ ἐπεκπνέον-" τες. Bud." [Hippocr. 1025. cf. 1169. " Basil. Cæs. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 117. * Παρεισπνέω, Nicet. Eugen. 1, 110. var. lect. 5, 168." Boiss. Mss. * Προεισπνέω, Pisid. Opif. 410.]

Ἐκπνέω, Efflo, Expiro, Aristot. de Mundo, Ἐκ τούτου πάντα ἐκπνεῖ τε καὶ ψυχὴν ἴσχει τὰ ζῶα, Expirant. Ubi nota ἐκπνεῖν et ψυχὴν ἴσχειν sibi opponi, i. e. Expirare, Spiritum ducere, Spiritum s. Animam continere: quod Idem κατέχειν τὸ πνεῦμα dicit. ‖ Expiro, i. e. Morior, pro quo habuimus ἀφιέναι τὸ πνεῦμα, ut Lat. dicunt Exhalare animam, Epigr. Γάϊος ἐκπνεύσας τὸ πανύστατον ἐχθὲς ὁ λεπτὸς, Extremum halitum cum efflasset, Plut. (8, 359.) Τοὺς ἄλλους ἀσπασάμενος ἅμα ἵλεως ἐξέπνευσε. Sicut porro dicitur ἀποθνήσκειν ὑπὸ pro Perimi s. Interimi a, sic Soph. (Aj. 1026.) ὑφ' οὗ Φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας. [" Markl. Suppl. 692. Wakef. Ion. 1622. S. Cr. 4, 40. 75. Musgr. Herc. F. 885. Jacobs. Anth. 9, 476. ad Charit. 214. Valck. Anim. ad Ammon. 54. Hipp. p. 253." Schæf. Mss. * Ἐκπνείω, Quint. Sm. 1, 349. 11, 47.] Ἔκπνευσις, ἡ, Expiratio, Cum efflatur spiritus: contra ἀνάπνευσιν esse volunt, Cum ducitur s. trahitur: ἔκπνευσις καὶ ἀνάπνευσις, pro quo Plin. Reciprocatio spiritus. [Theophr. H. Pl. 9, 9, 3. Aristot. H. A. 1, 770. * Ἐκπνευστος, unde * Δυσέκπνευστος, Schol. Eur. Phœn. 1447. * Ἐνέκπνευστος, Theophr. de Odor. 448. Heins., Fr. 4, 39. Schn., ubi tamen hodie legitur * Εὐπέπαντος. Vide Schn. Lex.] Ἐκπνοὴ, ἡ, i. q. ἔκπνευσις, Exhalatio, Aristot. de Mundo, Αὔρας καλοῦμεν τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοὰς, Expirationes ex humore prodeuntes, [Gal. 8. p. 839. * Ἔκπνοος, vide Εἴσπνοος.] Διεκπνέω, Expiro per, Perflo, Aristot. de Mundo, Διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν, pro Rectis lineis flant: nimirum per mundi æquor e carceribus suis effusi. [* Διέκπνευσις, Tzetz. Ch. 11. p. 203.] Διεκπνοὴ, ἡ, Perflatus, etiam Expiratio pertransiens. [* Ἐπεκπνέω, vide Ἐπεισπνέω. * Μετεκπνέω, Opp. Ἁ. 2, 164. * " Προεκπνέω, Theod. Prodr. 298." Elberling. Mss.] " Συνεκπνέω, Simul " expiro, animam efflo, Eur. Iph. T." [684. * Ὑπεκπνέω, Æschin. Dial. 3. p. 86, 10. " Fischer. Ind. Greg. Thess. in Matthæi Lectt. Mosq. 2, 7." Boiss. Mss.]

Ἐμπνέω, ET Ἐμπνείω, Poëtice, Inspiro, etiam Aspiro, Afflo, i. q. εἰσπνέω, Hesiod. (Ἔργ. 2, 126.) διὰ Θρῄκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ Ἐμπνεύσας ὤρινε, i. e. ἐμπνευματώσας, Aspirans, Flatu suo incumbens. At Epigr. Εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν, Inflavit

A tubam. Item Inspiro, Afflo, Aspiro, metaph., ut Il. O. (262.) Υ. (110.) Ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν: P. (456.) Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ: pro quo Ω. (442.) Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ. Sic Philo V. M. 1. Θάρσος ἐμπνεύσας τοῖς Ἑβραίοις, Inspirata Hebræis audacia. Et Xen. Ἑλλ. 7, (4, 32.) de deo, Τὴν ἀρετὴν ἐμπνεύσας. Virg. Tacitum inspires ignem, Stat. Tacitum inspirat amorem. Itidem ap. eund. Xen. Σ. (4, 14.) p. 515. Διὰ τὸ ἐμπνεῖν τι ἡμᾶς τοὺς καλοὺς τοῖς ἐρωτικοῖς, redditur, Quia nescio quid inspiramus amori deditis. Pass. Ἐμπνέομαι, Inspiror, Afflor, Plut. (7, 658.) Εἰς μαντικὴν ἐνεπνεῖτο μίαν ἡμέραν ἔτους ἑκάστου, Ad divinationem afflabatur, Turn. ‖ Redditur et Inhio. Apud Hes. Ἐμπνεῖ μου, ἐρᾷ μου, ποθεῖ με. Qua metaphora Εἴσπνηλος s. Εἰσπνήλης supra, i. e. Tacitis inspiratus ignibus, Inspiratus amore, et afflatus. ‖ Ἔμπνευσεν, Hes. exp. ἀνέπνευσεν: pro quo fortasse reponendum ἄμπνευσεν. Accipitur et pro simplici πνέω, idque duobus modis. Primum, pro eo quo

B dicitur θυμοῦ πνεῖν, et a Seneca Ira spirat sanguinem; ab Horatio Amores spirat. Act. 9, (1.) Ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου, Minas ac cædes spirans. Alio modo, quo ponitur pro Vivo: ut Cic. Ab eo spirante. Eur. Alc. (203.) σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι, Plato Apol. (17.) Ἕωσπερ ἂν ἐμπνέω, ut Cic. Dum anima spirabo mea, Virg. dum spiritus hos reget artus, Lucan. Dum movet hic calidus spirantia corpora sanguis. Idem de Rep. 2. Ἔτι ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι, Synes. Ep. 44. Ἕως ἐμπνεῖ τε καὶ δύναται, Herodian. 4, (9, 16.) Ἔτι ἐμπνέοντες καὶ δυνάμεως μετρίως ἔχοντες. [" T. H. ad Plutum p. 275. Villoison. ad Long. 267. Heyn. Hom. 6, 96. 7, 52. Wakef. Phil. 883. S. Cr. 2, 129. Jacobs. Anim. 150. Anth. 7, 355. Philippus 50. Huschk. Anal. 162. Valck. ad Theocr. 1, 1. Hipp. p. 227. Alberti Peric. Cr. 52. Lennep. ad Phal. 98. Mitsch. H. in Cer. 179. De afflatu divino, ad Herod. 318. Ἐμπνεῖσθαι, de amore, v. ad Εἰσπνῖλος, Valck. Phœn. p. 62. Ἐμπνέων Adhuc spirans, Longus p. 24. Vill. Πολὺς ἐμπν.,

C Dionys. H. 3, 1388. Ἐμπέπνευμαι, Schol. Apoll. Rh. p. 622. * Ἐμπνήλης, Valck. Phœn. p. 62." Schæf. Mss.] Ἔμπνευσις, ἡ, Inspiratio. Pro Afflatus animus accipitur ap. Greg. Enc. Macc. Sicut Bud. ἐμπνέομαι pro Inspiror divinitus, affert ex Eod. [LXX. Ps. 17, 18.] Ἐμπνευστὸς, Inspiratus, Qui inspiratur, inflatur, Athen. (174.) de hydraulico organo, quod nec ἐντατὸν nec καθαπτὸν esse dicit, Ἐμπνευστὸν ἂν ἴσως ῥηθείη, διὰ τὸ ἐμπνεῖσθαι τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Vitruv. πνευματικὸν vocari ait, interpretans Spiritale. Vide Πνευματικός. AT Ἐμπνεύστιος, ἄφρων, ἀφανὴς, Hes. [* Ἐμπνοὴ, Strabo 4. p. 18. Sieb.] Ἔμπνοος, ET Ἔμπνους, per contr., ut Ἄπνοος et Ἄπνους huic oppositum, i. q. ὁ ἐμπνέων, Qui spirat, Spirans: ea signif. qua Cic. dicit Ab eo spirante, pro Vivente: cui similes phrases vide in Ἐμπνέω. Plato Epist. 8. Ἔμπνους ὤν, Spirans adhuc, Aura adhuc vescens, Thuc. 1, (134.) Μέλλοντος αὐτοῦ ἀποψύχειν, ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἔτι ἔμπνουν, i. e. ἔτι πνέοντα, ubi etiam NOTA Ἀποψύχειν PRO Ἐκ-

D πνεῖν, Expirare, Efflare s. Exhalare animam, sic Plut. (6, 612.) Ἐξέθηκαν ἐπὶ τὴν γῆν ἄνθρωπον ἔμπνουν καὶ κινούμενον, (9, 40.) Ἔμπνουν, τὸ πνεύματος πληρωθέν· Ἔμφρον δὲ, τὸ φρονήσεως. Ubi etiam observa, passivam hanc signif. ei tribuendo, sonare Inflatum, Flatu repletum. Nisi potius pro Ἐπίπνουν sit accipiendum. Ἔμπνοος autem in carmine usitatius: Epigr. Νιόβης ἔμπνοον ἀρχέτυπον, Spirans et vivum Niobes exemplar. [" Thom. M. 303. Wakef. Herc. F. 151. Posidipp. 20. Jacobs. Anth. 9, 182. 12, 257. T. H. ad Plutum p. 275. Heind. ad Plat. Phædr. 199. (an εὔπν. ?) ad Lucian. 1, 456. Alberti Peric. Cr. 52. Wakef. S. Cr. 2, 130." Schæf. Mss.] Ἔμπνοια, ἡ, Ipsa spirandi actio, Spiratio; Spirare, Vivum esse, cui oppositum Ἄπνοια, Non spirare, Mortuum esse. [" Lennep. ad Phal. 98." Schæf. Mss. AT * Ἐμπνοίησις θεομοίρη, ap. Ecphantum Stobæi Serm. 146. Schneidero est suspectum. * Συνεμπνέω, Longin. 9, 11.]

Ἐπιπνέω, ET Ἐπιπνείω, Poëtis usitatum, Aspiro, Afflo, Il. E. (698.) περὶ δὲ πνοιὴ βορέαο Ζώγρει ἐπι-

πνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμὸν, Afflans vivificabat, A Od. Σ. (130.) ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει, Quæ terram afflant, s. potius Super terra flant, spirant. Magis proprie Hesiod. Θ. (872.) αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν, Mare afflant, perflant: itidem supra dicit, πόντῳ 'Εμπνεῦσαι. || Ex Eur. Phœn. (796.) στρατὸν 'Αργείων ἐπιπνεύσας, pro Incitato exercitu Argivorum. || 'Επιπνείουσι Hes. exp. ζῶσι: quem usum habet et τὸ 'Εμπνεῖν. || 'Επιπνεῦσαι, Eid. est ἐφορᾷν, ἐπισκοπεῖν: quomodo et 'Επιπνεύων exp. ἐπιβλέπων, locum quendam ex Alcæo citans, qui corruptus est. || Idem ἐπιπνείηται, exp. ἐπιθυμῇ: cui similem usum τοῦ 'Εμπνεῖν habes supra ex Eod. [" 'Επιπνέω, Abresch. Æsch. 2, 122. Fischer. Descr. Lectt. 1798-9. p. vi. Lennep. ad Phal. 66. 98. Jacobs. Exerc. 2, 12. Brunck. ad Phœn. 800. Valck. p. 296. 298. Musgr. p. 209. Valck. Hipp. p. 227. Heyn. Hom. 7, 357. 'Επιπνείω, ibid. Wakef. Trach. 1108. Mitsch. H. in Cer. 179. Ruhnk. Ep. Cr. 260. ad H. in Cer. 365. cf. locum Homericum in Ed. Wolf. maj." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 937. 1327. Æsch. B S. c. Th. 328. " Callim. H. in Del. 318. Opp. K. 4, 63. Quint. Sm. 9, 30." Wakef. Mss. * 'Επίπνευσις, Afflatus, Inspiratio, affertur e Strab. l. 10. * 'Επιπνευστικὸς, Schol. Æsch. Pr. 483.] 'Επίπνοος, ET 'Επίπνους, Afflatus, Plato Menone, 'Επίπνους ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ, Afflatos et plenos numine divino: Cratylo, Εἴτε παρ' Εὐθύφρονος ἐπίπνους γενόμενος, εἴτε καὶ ἄλλη τις μοῦσα πάλαι σε ἐνοῦσα ἐλελήθει. Hesychio quoque ἐπίπνοι sunt οἱ ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενοι. [" Fischer. l. c. Lennep. ad Phal. 98. : τῆς μαντείας, Heyn. ad Apollod. 767." Schæf. Mss. * " 'Επίπνως, J. Poll. 1, 16." Kall. Mss. * 'Επίπνοιος, Orph. H. 37, 25. not.] 'Επίπνοια, ἡ, Afflatus, s. Instinctus afflatusque divinus, ut Cic. loquitur: qui etiam dicit Divino quodam spiritu afflari: ut Plut. ἐπιπνεῖσθαι, quod tamen J. Poll. ait esse κακόφωνον: pro eod. dicitur κατέχεσθαι, καταλαμβάνεσθαι, ἐνθουσιάζειν, πληροῦσθαι. Polyb. Οἱ 'Ρωμαῖοι θείας ἐπιπνοίας τινὸς ἐπεπλήρωντο: [cf. 10, 2, 12. 5, 7.] Utitur et Plato Crat. [Theophr. Fr. 5, 55. " Luzac. Exerc. 27. Jacobs. Exerc. C 2, 12. Anth. 7, 171. Fischer. l. c., ad Lucian. 1, 737. Ruhnk. Ep. Cr. 181. Bibl. Crit. 3, 1. p. 66. ad Xen. Eph. 167. Lennep. ad Phal. 98." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 496.] Παρεπιπνείω, A latere s. Obiter s. Leviter aspiro, Apoll. Rh. 2, (961.) 'Αργέσταο παρ' ἄσσον ἐπιπνείοντος. Ubi tmesis est. [* Προεπιπνέω, Plut. Sertorio 17. al. * Προσεπιπνέω, quod habet etiam Clem. Alex. 590.]

Καταπνέω, Perflo, Afflo. Pass. καταπνεῖσθαι, Perflari, Afflari. Theophr. C. Pl. 4, 14. de fabis, Τὸ δὲ μὴ ἀλλοιοῦσθαι καταπνεόμενα, σημαίνει σκληρότητά τινα καὶ ἀπάθειαν, ubi καταπνεῖσθαι dicitur de afflatu in ventilatione, ut H. Pl. 8, 8. 'Ο κύαμος λικμώμενος ἐὰν ὑπὸ πνεύματος ἐγχωρίου ληφθῇ, τεράμων ὢν, ἀτεράμων γίγνεται. Pro quo Plin. 18, 17. Cum udam quidam ventus afflavit. Idem Plin. h. l. Aristot. H. A. 5, 5. Οἱ δὲ πέρδικες ἂν κατὰ ἄνεμον στῶσιν, αἱ θήλειαι τῶν ἀῤῥένων ἔγκυοι γίνονται· πολλάκις δὲ καὶ τῆς φωνῆς, ἐὰν ὀργῶσαι τύχωσι, καὶ ὑπερπετομένων, ἐκ τοῦ καταπνεῦσαι τὸν ἀέρα, sic vertit, 10, 33. Si con- D tra mares steterint feminæ, aura ab his flante prægnantes fiunt. Igitur καταπνέω est Spiro s. Flo contra, Aspiro, Afflo. Sic pass. voce et signif. affertur ex H. A. 6. Ἂν καταπνευσθῇ τοῦ ἄῤῥενος πέρδιξ, Si contra marem steterit aura ab eo flante. [" Eur. Rhes. 387. Wakef. Eum. 943. Toup. Emendd. 1, 53. Valck. Diatr. 174. Mitsch. H. in Cer. 179. Athen. 1. p. 10. De constr., Porson. Med. p. 64." Schæf. Mss.] Κατάπνευμα, Perflatus, Afflatus, Eur. Phœn. (794.) Καταπνεύματα λώτου, Tibias e loto quæ inflantur, [vulgo divisim. * Καταπνοὴ, Pind. Π. 5, 162. * Κατάπνοος, J. Poll. 1, 240.]

[* Μεταπνέω, Respiro, Opp. 'A. 5, 314. Greg. Naz. 2, 171. * Μεταπνοὴ, Lobeck. Phryn. 495.]

Παραπνέω, A latere flo, spiro, Leviter spiro, Diosc. 1, 18. de xylobalsamo, Μετρίως παραπνεόντα τοῦ ὀποβαλσάμου, Modice balsamum, s. balsami odorem, spirans. Paulo ante, Βραχὺ πνέον ὀποβαλσάμου. [Od. K. 24. * Παραπνοὴ, Hippocr. Nat. Pueri c. 8.]

Περιπνέω, ET Περιπνείω, Spiro circum, [" Toup. Emendd. 2, 387. ad Charit. 785." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Str. 7. (p. 304.) 'Η περιπνεῖται καθάπερ τὰ ἔντομα κατὰ τὴν διὰ τῶν πτερύγων * ἐπίθλιψιν τῆς ἐντομῆς: forsan παραπνεῖται." Gataker. Mss. * Περίπνοος, Theophr. H. Pl. 5, 1, 11. * Περίπνοια, Diod. S. 3, 19.]

Προσπνέω, Afflo, Aspiro, i. q. ἐπιπνέω et καταπνέω, Aristoph. (B. 338.) cum dat. || Προσπνεῖσθαι, Aspirari: verbum Grammaticorum. Vide Athen. (398.) in Ταὼς, ubi inter alia, Εἰ δὲ τοιαύτη ἡ δασύτης, μήποτε ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν ὁ ταὼς πρὸς τῶν 'Αττικῶν προσπνεῖται. Sed scr. IBI Ταῶς, ut ap. Eust. 524. ubi hæc ex Athen. refert, Τοῦ ταῶς τὴν λήγουσαν περιέσπων καὶ ἐδάσυνον. IGITUR Δασύνειν et Προσπνεῖν, synonyma: i. e. Aspirare, ut si Lat. scriberes Tahōs. Gell. dicit etiam Inspirare alicui literæ hac signif. [" Toup. ad Longin. 337. Sc. ὀδμὴ, Kuster. Aristoph. 67." Schæf. Mss. * Προσπνείω, Theocr. 17, 52.] Πρόσπνευμα, τὸ, Afflatus. B Apud Suid. in Πνεύσας, hæc inter alia leguntur, Προσπνεύματι ἐνηλαμένων καὶ συμφερομένων, ubi exp. ὀργίλως. [" Toup. Opusc. 1, 364." Schæf. Mss. * Πρόσπνευσις, Gl. Aspiratio, Diod. S. 2. p. 92, 34.]

Συμπνέω, Conspiro: metaphorice plerumque pro Uno consensu moliri, ut et συμφυσᾷν. Aristot. Polit. 5. Στασιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ, Donec conspirarit et coierit, Herodian. 8, (5, 15.) Ὅτι 'Ιταλία τε πᾶσα συμπεπνεύκοι, Totam Italiam consensisse et conspirasse, 7, (1, 11.) Πολλῶν * ἑκατοντάρχων συμπνεόντων: (5, 13.) Μὴ συμπνεύσαντι ὑμῖν, Si nobiscum non conspiraris. [Ælian. H. A. 3, 44. " Plut. Mor. 1. p. 5. Oxon., Julian. Æg. 62. * Συμπνείω, Jacobs. Anim. 260." Schæf. Mss. * Σύμπνευσις, Gl. Conspiratio. " Consensus, Athan. 1, 445." Kall. Mss.] Συμπνευσμὸς, Conspiratio, Consensus, ὁμόνοια, Hes. Σύμπνοος ET Σύμπνους, Qui conspiravit. Hippocr. de Nat. Hum. dicit corpus esse σύμπνουν καὶ σύῤῥουν, in quo spiritus conspirent, humoresque confluant. Linacer vertit Conspirabile et C confluxile. Respexit huc Gal., cum dixit l. 1. Therap. Λέγοντος 'Ιπποκράτους ὀρθῶς ὡς σύμπνουν καὶ σύῤῥουν ἐστὶν ἅπαν τὸ σῶμα, καὶ πάντα συμπαθέα τὰ τῶν ζώων μόρια, Plut. de Fato 651. Τὸ φύσει διοικεῖσθαι τόνδε τὸν κόσμον, σύμπνουν καὶ συμπαθῆ αὐτὸν αὑτῷ ὄντα. Epigr. σῶμα ἀειδέϊ σύμπνοον αὔρῃ. Cui similem l. vide in Πνεῦμα, supra, c. 406. [" Ruhnk. Diss. de Longino §. xi. p. 31. Jacobs. Anth. 8, 380. Agathias p. 75." Schæf. Mss.] Σύμπνοια, ἡ, Conspiratio, pro quo Gell. dicit Conspiratus, i. q. συμπνευσμὸς, Herodian. 7, (6, 6.) Τὴν τῶν Λιβύων εἰς ἑαυτὸν σύμπνοιαν, Afrorum erga se consensum, Polit. Itidem Bud. interpr. Conspiratio, Consensus etiam in bono, remittens ad Plat. de LL. 4. p. 234. [" Concordia, Diog. L. Menedemo p. 98. H. St." Seager. Mss. Lobeck. Phryn. 496.]

[* 'Υπερπνέω, Philostr. 587. τοὺς 'Αθηναίους.]

'Υποπνέω, Subtus s. Aliquantum s. Leviter spiro. Exp. et Aspiro. [" Aristot. Probl. 8, 6." Seager. Mss. " Pedo, Ruhnk. Ep. Cr. 137." Schæf. Mss.]

D ΠΝΕΥΜΩΝ, ονος, ὁ, Pulmo, Caro mollissima et laxissima, respirationis et vocis instrumentum. Nulla enim in toto corpore caro rarior, laxior, molliorque est, et quæ spongiæ similior sit, spumamque sanguinis magis referat. Hæc Gorr., ap. quem plura vide de situ ejus, partibus, vasis. Itidem Cels. 4, 1. Pulmo, spongiosus, ideoque spiritus capax. Plin. 11, 37. Sub corde pulmo est, spirandique officina, attrahens ac reddens animam: idcirco spongiosus ac fistulis inanibus cavus. Et 9, 7. Spirant autem, confessione omnium quæ internorum viscerum pulmonem habent, quoniam sine eo nullum animal putatur spirare. Hæc attuli, ut confirmarem etym. quâ πνεύμων παρὰ τὸ πνεῦμα dici traditur: unde et ap. Pers. pulmo animæ prælargus anhelat, et Lucan. Anheli pulmonis fibra. Ubi etiam nota Fibra pro λοβός. [Spiramenta animæ, Virg. Æn. 9, 580.] Plut. (8, 793.) ex Eratosth. Καὶ βαθὺν ἀκρήτῳ πνεύμονα τεγγόμενος. || Πνεύμων θαλάσσιος, Diosc. 2, 39. Meminit et Athen. 8. Plin. quoque Pulmonem appellat

9, 47. Multis eadem natura quæ frutici, ut holothuriis, pulmonibus, stellis. Et 32, 10. Pulmonis marini cinis. Et sub finem capitis, Pulmone marino si confricetur lignum, ardere videtur. [" Mœr. 309. et n., Greg. Cor. 63. Brunck. Aristoph. 1, 172. 188. Trach. 567. 780. 1056. ad Orest. 279. Porson. 271. Phryn. Ecl. 134. Thom. M. 722. Wakef. Trach. 778. 1054. Jacobs. Anth. 7, 311. 8, 234. 9, 296. Amoris sedes, Soph. Fr. Inc. 23. Conf. c. πνεῦμα, ad Diod. S. 2, 226. Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε—, Toup. Opusc. 1. 466." Schæf. Mss. " Piscis, Synes. 14." Wakef. Mss. Theophr. Fr. 6, 3, 3. Καὶ οἱ πνεύμονες οἱ θαλάττιοι ἐὰν πολλοὶ φαίνωνται ἐν τῷ πελάγει, χειμερινοῦ ἔτους σημεῖον. * " Ἀπνεύμων, Simpl. ad Epict. 11." Kall. Mss. * Πνευμονώδης, Aristot. H. A. 5, 16.] Πνευμονικὸς, Ad pulmonem pertinens, ut τόπος, quod exp. Locus sub pulmone constitutus. Sin de homine dicatur, aut alio animante, significabit Qui pulmonum vitio laborat: qui Pulmonarius a Columella nominatur. Πνευμονίας, itidem Ad pulmonem pertinens: ut πνευμονίαι λοβοὶ ap. J. Poll. 2. οἱ τοῦ πνεύμονος λοβοὶ, ut ἡπατίαι dicuntur οἱ τοῦ ἥπατος. Fibras pulmonis appellant Lucan. Cels. Plin. et alii. AT Πνευμονία dicitur Morbus quidam pulmonis, Aret. de Acut. Morb. 2. περὶ Πνευμονίης inscribitur c. 1. itidemque ubi de curatione hujus morbi disserit. [Plut. 9, 635.] In ipso tamen contextu ab Aret. VOCATUR Περιπνευμονία. Ac inter alia hæc ibi leguntur, Ἐπὶ δὲ μεγάλῳ πάθεϊ, ὁκοῖον ἡ φλεγμονὴ, πνιγμὸς, ἀφωνίη, ἄπνοια, ὄλεθρος αὐτίκα· ἥδε ἐστὶ ἣν καλέομεν περιπνευμονίην, φλεγμονὴ τοῦ πνεύμονος, σὺν ὀξέϊ πυρετῷ. Auctor Def. Med. Περιπνευμονία ἐστὶ φλεγμονὴ πνεύμονος μετὰ πυρετοῦ ὀξέος καὶ δυσπνοίας. Gorræus, Περιπνευμονία, est Pulmonis inflammatio. Ea autem vel primum et per se oritur, nullo præcedente affectu: vel aliis morbis succedit, ut distillationibus, anginæ, asthmati, pleuritidi. Symptomata ejus sunt febris acuta et ardens, spirandi difficultas, gravitas distentioque pectoris, tumor ruborque faciei, sputum sanguinis floridi. Sunt qui ratione nominis adducti negent peripneumoniam esse pulmonis morbum, verum potius adjacentium et vicinarum pulmoni partium; sed constat omnium veterum testimonio, pulmonis esse inflammationem. Cæl. Aurel. de Morb. Acut. 2, 25. peripneumoniam et ipse appellat. [" Περιπνευμονία, Thom. M. 723." Schæf. Mss. * Περιπνευμονιάω, Schn. Lex.] Περιπνευμονικὸς, ut π. νόσος pro περιπνευμονία, Cels. 4, 7. E pulmone vehemens et acutus morbus oritur, quem περιπνευμονικὸν Græci vocant. Ejus hæc conditio est. Pulmo totus afficitur: hunc ejus casum subsequitur tussis bilem vel pus trahens, præcordiorum totiusque pectoris gravitas, spiritus difficultas, magnæ febres, continua vigilia, cibi fastidium, tabes. Item dicitur Qui peripneumonia laborat, [Gl. Pulmonarius :] passim ap. Medicos obvium: itemque ap. Plin. sæpe, Prodest pleuriticis et peripneumonicis. Pulmonariam ovem Colum. 7, 5. appellat, quæ pulmonis vitio laborat. Est et alius pulmonis morbus: NIMIRUM Πνευμῶδες πάθος: de quo Aret. περὶ Χρονίων Παθῶν 1, 12. Ἄσθματος ἰδέη τὸ πνευμῶδες, καὶ ἀπὸ τοῦ πνεύμονος τὸ πάθος ὅκως ἐπ' ἄσθματι. Ex iis autem quæ sequuntur, videtur Cels. inter hoc vitium et περιπνευμονίαν non statuere discrimen, secus quam Aret. AT Πνευμονευτικὰ, τὰ, Instrumenta quæ spiritu inflantur, quæ et ἐμπνευστὰ dicuntur et πνευματικά. Sic VV. LL., sed sine Auctore.

Πλεύμων, ονος, ὁ, Attici dicunt pro πνεύμων, Alcæus ap. Plut. (8, 787.) Τέγγε πλεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται. Paulo post ipse dicit, Σήραγγας ὁ πνεύμων ἔχει καὶ πόροις κατατέτρηται. || Pulmo marinus, πλεύμων ab Aristot. et Athen. dicitur: qui a Diosc. πνεύμων θαλάττιος. Apud Strab. autem sunt qui accipiant pro Maris loco, confusa terra et aqua, inaccesso navibus, quippe qui dicat, Μήτε πορευτὰ μήτε πλωτὰ ὑπάρχοντα, τῷ πλεύμονι ἐοικότα χωρία: cujusmodi Thulem insulam esse tradidit Pythias. [" Metaphorice, Diog. L. Epicuro p. 387. HSt. Pulmo marinus, Plato Philebo p. 158 (=21.) Ζῆν δὲ οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλά τινος πλεύμονος, ἢ τῶν ὅσα θαλάττια μετ' ὀστρείων ἔμψυχά ἐστι σωμάτων." Seager. Mss. " Ad Mœr. 309. Greg. Cor. 63. Brunck. Aristoph. 1, 29. 172. 180. 182. 243. Trach. 567. 780. 1056. ad Orest. p. 177. ad S. c. Th. p. 343. Wakef. Trach. 778. 1054. Eum. 805. Porson. Or. 271. Heyn. Hom. 4, 651. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 275. Phryn. Ecl. 134. Thom. M. 722." Schæf. Mss. * Πλευμονέκλυτος, ad Plut. 8, 792.] Πλευμονικὸς, ET Πλευμονία, [Hes.] SIVE Περιπλευμονία, [Hippocr. 43, 18. 370, 13.] idem signif. cum Πνευμονικὸς, Πνευμονία, Περιπνευμονία. ET Περιπλευμονικὸς a Περιπλευμονία, ut Περιπνευμονικὸς a Περιπνευμονία, quod ap. Marc. Emp. legitur, c. 33. de agarico, Prodest et jecinoris tumoribus, et quos Græci περιπλευμονικοὺς appellant. [Hippocr. 41, 30. 43, 4. 201. A. * Περιπλευμονικῶς, 127. A. Περιπλευμονιάω, Schn. Lex.] Πλευμονώδης, Pulmoni similis, Spongiosus ac fistulis inanibus cavus, laxusque et mollis ut pulmo, Aristot. H. A. 5, 16. Οὐδὲν δὲ πυκνότερον καὶ γλισχρότερόν ἐστι τοῦ σπόγγου, καὶ τὸ σύνολον πλευμονῶδες. [* Πλευμονὶς, ίδος, ἡ, i. q. πλευμονία, Hippocr. 533, 16. * Πλευμονάω, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

AT VERO Πλεῦμος, Galeno Lex. Hippocr. ἡ φθόη, τὸ πλευμῶδες πάθος: quo nomine accipere videtur id, quod ab Aret. dixi πνευμῶδες πάθος nominari. Sunt quibus πλεῦμος et πλευμονία idem esse videantur, Pulmonis nimirum vitium ex humoris influxu: quod nisi curetur, in suppurationem tabemque, i. e. φθόην s. φθίσιν, desinat. ITEMQUE Πλευμώδης accipiunt pro Pulmonarius, Pulmonis vitio laborans. Gorr. πλευμῶδες πάθος in Gal. l. c. interpr. Pulmonis affectio. Minus quid certe significare videtur quam περιπνευμονία: sicut et Aret. inter περιπνευμονίαν et πνευμῶδες πάθος discrimen facit. Ab eod. Πλεῦμος est et VERB. Πλευμόω, In tabem incido. Gal. enim in Lex. Hippocr. πλευμοῖ exp. πλευμώδη γίνεται, ἢ φθίνει. Apud eund. Hippocr. de Morbis 2, (17.) legitur, Ὅταν πλευμᾷ ὁ ἄνθρωπος: ut aliquanto ante, Ἢν χολᾷ ὁ ἄνθρωπος, quod exp. a nonnullis, Cum pulmonis vitio laborat. Malim Galeni exp. sequi; nam in præcedentibus dixerat, Ὅταν ἐκ περιπλευμονίης ἔμπυος γένηται. Id autem Πλευμᾷ, si non est mendosum, est a VERBO Πλευμάω.

ΠΝΥΜΙ, SIVE Πνύω, i. q. πνέω, unde et derivatum, ut ῥύω a ῥέω. INDE Πνύτο, quod Hes. exp. ἔπνευσεν. ET Πεπνυμένος, de quo infra. Item COMP. Ἀμπνύω, i. q. " ἀμπνέω s." ἀναπνέω, Respiro, Il. X. (222.) Minerva ad Achillem persequentem Hectora, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε, ubi Schol. exp. ἀναπαύου. Item voce pass. ap. Hes. Ἀμπνύσθη, quod exp. ἀνέπνευσεν, [Quint. Sm. 9, 430.] quemadmodum Eust. ἀμπνύνθη, " tanquam ab ἀμ- " πνύνω," itidem accipit pro εἰς τὴν προτέραν πνοὴν ἀνέκαμψε, Il. Ξ. (436.) de Hectore, quem Ajax saxo prostrarat, καδδέ οἱ ὕδωρ Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν. Similiter ἄμπνυτο, " Ionice " pro ἀναπέπνυτο, demto augm. præteriti plusquamp. " pass.," exp. ἀνέπνευσεν, X. (475.) de Hecuba animo defecta, Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. Sic p. 1964. Ἀποψύχειν τὸ ἀπὸ ψυχῆς γίνεσθαι, ἀποπνέειν· οὗ ἀνάπαλιν Ἄμπνυσθαι καὶ ἀναπνέειν, ἤγουν ἐπανέρχεσθαι εἰς πνοήν: quæ annotat in (Od. Ω. 348.) Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, de Laërte, quem Ulysses ποτὶ οἷ εἷλεν ἀποψύχοντα: " nisi hoc ἄμπνυτο esse malis imperf. " thematis ἄμπνυμαι." IGITUR Ἄμπνυσθαι est Resumere animam, ut Seneca loquitur, Respirare ex animi defectu, Redire ad se, Recolligere se: quod et ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν Græce dicitur: CONTRA Ἀποπνεῖν ET Ἀποψύχειν SEU Ἐκπνεῖν, Efflare s. Expirare s. Agere s. Fundere animam; item Profundere s. Effundere s. Mittere animam; tot enim fere modis e Latinis Poëtis Græca verba reddi possunt. || Hes. Ἀμπνύνθη et Ἄμπνυτο exp. * ἀνεσωφρονίσθη: quo potius significatur Resipuit, Ad sanam mentem rediit, de eo qui ἐξέστη. [" Ἀναπνύω, Ruhnk. Ep. Cr. 33. Valck. Phœn. p. 322. ad Theocr. p. 264. ad Charit. 256. Ilgen. ad Hymn. 393. Ἀμπνύνθη, Heyn.

Hom. 5, 124. 713. 6, 182. "Ἄμπνυτο, 8, 345." Schæf. A Mss.] COMP. ET Ἔμπνυμαι itidem pro Respiro, Ad me redeo, Revivisco. Hes. enim ἔμπνυτο exp. ἀνεβίωσε: ITEMQUE Ἔμπνοια, ἀναπνοή, Respiratio. || Sed Idem Ἐμπνύθη exp. et ἐν ἑαυτῷ ἐγίνετο καὶ ἐφρόνησε. [" Ἐμπνύσθη, Heyn. Hom. 5, 713. 6, 182. 8, 345. * Ἐπιπνύω, 7, 531." Schæf. Mss. Apud Orph. Arg. 530. nonnulli legunt ἐπίπνυον, pro ἐπέπνεον, Favebant.]

RURSUM Πνύμαι et alium habet usum: UNDE Πνύτο, quod idem Hes. exp. ἐνόησε. ITEM Πέπνυμαι, itidem Sapio, Intelligo. Il. Ω. (377.) ad Mercurium, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς, Πέπνυσαί δὲ νόον, Corpore ac specie admiranda, pectore autem sapiente. Od. K. (495.) Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πέπνυσθαι, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι: quod elogium ap. Plut., Scipioni tribuitur ob sapientiam ac prudentiam in rebus gerendis. PARTIC. Πεπνυμένος, Sapiens, Prudens, φρόνιμος, συνετὸς, ἔμφρων, Od. Γ. (20.) Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί: A. (361.) Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ: B Il. I. (58.) πεπνυμένα βάζεις: Od. T. (352.) μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις. Hesiod. Ἔργ. (2, 349.) ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδὼς, qui et πινυτός: ut et Il. Γ. (148.) Ucalegon et Antenor, πεπνυμένω ἄμφω, Ambo prudentes sapientesque viri. Utitur et Plut. de Fort. Alex. 2. Νήφοντι καὶ πεπνυμένῳ τῷ λογισμῷ πάντα πράττοντος. || Alias πεπνυμένος a superiori πνῦμαι, significat etiam Spirans, ἐμπνέων, s. ἔμπνους, Vivus, Polyb. (6, 53, 10.) Τὸ τὰς ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένων ἀνδρῶν εἰκόνας ἰδεῖν ὁμοῦ πάσας οἱονεὶ ζώσας καὶ πεπνυμένας, Viventes ac spirantes. Addi potest quod ap. Plut. legitur Symp. 5, 7. in fine, Ὑμῖν ἐπάγειν φάσματα καὶ εἴδωλα πεπνυμένα καὶ φρονοῦντα. [" Πνῦμι, Heyn. Hom. 8, 674. Πέπνυσο, Theogn. 29. Πέπνυται, πεπνυμένος, Steph. Dial. 53. Boiss. Philostr. 588. Πεπνυμένος et βεβλημένος conf., Heyn. Hom. 6, 265." Schæf. Mss. Callim. L. P. 129. Πνυθείης, i. q. σύνες, γνῶθι, Nicander Ἀ. 13. * Πεπνυμένως, Democritus Stobæi Serm. 33. Οἳ ἔξω καιροῦ ῥῆσιν μουσικὴν πεπνυμένως ἀείσωσι.] " Πνυτὸς, He- C " sychio ἔμφρων, σώφρων, qui et πινυτός."

Ex hoc autem posteriori Πνύω factum est VERB. Πινύω, UNDE Πινύσσω (Il. Ξ. 249.) ET Πινύσκω, Moneo, Sapere s. Resipere facio, Ad sanam mentem reduco. Suid. πινύσκω, πινυτὸν ποιῶ. Quod vero ap. Aristot. H. A. 5, 8. de Alcyone e Simonide affertur, Ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ Ζεὺς ἤματα τεσσαρακαίδεκα, Gaza sic vertit, Cum per mensem hybernum Jupiter bis septem molitur dies temporis. Sed et hic πινύσκειν accipi queat pro σωφρονίζειν, ut Jupiter hybernos dies dicatur πινύσκειν, cum eos veluti castigat, et ex asperis ac frigidos flatus spirantibus leniores sereni oresque ac tepidiores reddit: quod per alcyonios dies accidere solet, silente etiam ac pacato mari eo tempore. [Jambl. V. P. 308. Kiessl. Ὑπὸ τῆς μητρὸς πινυσθεὶς, Pythagoras Procli in Tim. 5. Ἣν περὶ θεῶν Ὀρφεὺς σοφίαν παρὰ Καλλιόπης τῆς μητέρος ἐπινύσθη. " Πινύσσω, Heyn. Hom. 6, 578. 653. 7, 5. Ruhnk. Ep. Cr. 37. Πινύσκω, ibid. Jacobs. Anth. 6, 214." Schæf. Mss.] D || Eust. Πινύσσω non active solum συνετίζω, σωφρονίζω, sed neutraliter etiam exp. φρονῶ, ut idem significet cum πέπνυμαι s. πνῦμαι: unde COMP. Ἀπινύσσω, quod reddit ἀφραίνω, ἀσυνετῶ, ἀλλοφρονῶ, μὴ πινυτός εἰμι, Desipio, Amens ac vecors sum. Itidem Hesychio Ἀπινύσσων est ὁ οὐ σωφρονῶν, ἀπινύτως ἔχων. (Il. O. 10.) NAM Πινὺς, inquit, ἡ σωφροσύνη. || Suidas autem Ἀπινύσσω exp. ἐκπνέω, Efflo, Expiro. [" Ἀπινύσσω, * Ἀπινύσκω, Heyn. Hom. 7, 4. 5." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 607. 608.] Ceterum a Πινύω sunt VERBAL. Πίνυσις, ἡ, Prudentia, Sapientia, Intelligentia, σύνεσις, Hesychio, e quo et illud πινύς. ITEM Πινυτὸς, ὁ, Consultus, Prudens, Sapiens, σώφρων, συνετὸς, Hes. φρόνιμος, Eust.: ut πινυτὴ γυνὴ ap. Hom. de Penelope, quod idem Eust. exp. μετέχουσα πινυτότητος s. φρονήσεως. Legitur et ap. Dem. (423.) || Est et Nomen proprium, Eust. [" Ruhnk. Ep. Cr. p. 37. Jacobs. Exerc. 2, 167. Anth. 9, 418. ad Charit. 352. 390."

A Schæf. Mss.] UNDE Πινυτόφρων, i. e. ὁ πινυτὸς τὴν φρόνησιν, s. πινυτὰ φρονέων, πεπνυμένα εἰδὼς, πεπνυμένος, πινυτὸς, Sapiens, Prudens. Hes. tamen per superlat. exp. συνετώτατος, σωφρονέστατος. Suid. πινυτόφρονος exp. non solum συνετῆς, sed et ἐμμελοῦς, in Epigr. (Simmiæ 2.) Οὕνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὼς Ἤσκησεν μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων. [" Jacobs. Exerc. 2, 172." Schæf. Mss. " Nonn. Jo. 10, 103." Wakef. Mss.] Πινυτῶς, Sapienter, Prudenter, [Athen. 59.] Πινυτότης, ἡ, Sapientia, Prudentia: quo utitur Eust. in Πινυτός. Ead signif. USURPATUM Πινυτὴς, ἡ, affertur ex Epigr. [" Jacobs. Anth. 6, 435." Schæf. Mss.] Hom. autem ET Πινυτὴ substantive pro πίνυσις s. πινυτότης posuit, ut et Eust. tradit, ap. eum, Od. (Υ. 228.) Γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει, exponens φρόνησις. Itidem Il. H. (269.) Αἶαν, ἐπεί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε Καὶ πινυτὴν, accipit pro σύνεσιν. Hesychio quoque πινυτὴ est σύνεσις, φρόνησις, σωφροσύνη. [" Heyn. Hom. 5, 356. Jacobs. Anth. 10, B 300." Schæf. Mss.] Oppositum autem τῷ Πινυτὸς, EST Ἀπίνυτος, Amens, Qui desipit, ἀπινύσσων. Ἀπινύτως, Amenter, Desipienter, ἀφρόνως, Hes. supra in Ἀπινύσσων. [" Heyn. Hom. 7, 5. * Ἀπινυτέω, 4." Schæf. Mss. Apollon. Lex. 146.]

" Ποιπνύω, Opus facio, et quidem sedulo, Satago, " ἐνεργῶ, Od. Γ. (430.) Nestore jubente filios suos " ex agro bovem adducere, δμωὰς autem κατὰ δώ- " ματα δαῖτα πένεσθαι, Ἕδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ " ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ: vix ea fatus erat, οἱ δ' ἄρα πάν- " τες ἐποίπνυον, Opus injunctum actutum faciebant. " Et Il. Σ. (421.) αἱ τοῦ Ἡφαίστου ἀμφίπολοι ὕπαιθα " ἄνακτος ἐποίπνυον. Sic A. (600.) Ὡς ἴδον Ἥφαιστον " διὰ δώματα ποιπνύοντα, (Od. Υ. 149.) Euryclea " ancillis, Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύουσαι," [ποιπνύσασαι,] " Ῥάσσατέ τε, Satagentes, Studiose et " festinanter opus facientes. Exp. ποιπνύω etiam " Ministro, διακονῶ, θεραπεύω, Hes.: quomodo ac- " cipi potest in Il. Ω. (475.) de Achille, τῷ δὲ δύ' " οἴω, Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, ὄζος Ἄρηος, C " Ποίπνυον παρεόντε: ut sit, Astantes ministrabant " cibum capienti." [" Heyn. Hom. 4, 162. 5, 456. 6, 551. 7, 505. 8, 693." Schæf. Mss. Quint. Sm. 11, 322. 13, 352. Apoll. Rh. 4, 1398. * " Διαποιπνύω, Ruhnk. Ep. Cr. 288." Schæf. Mss. * Μεταποιπνύω, Apoll. Rh. 4, 1113. * Περιποιπνύω, Quint. Sm. 4, 211. 7, 350. Opp. Ἀ. 2, 615.] " INDE Ποιπνοὶ, " Minister, Famulus, θεράπων, Hes. afferens ET Ποι- " πνύτροισι pro σπουδαίοις, Diligentibus, Sedulis, As- " siduis: qui Homero sunt ὀτρηροί. Apud eund. " Hes. legitur etiam Ποιπνεύει, expositum itidem " ὑπουργεῖ, διακονεῖ, Ministrat, Subservit; sed haud " scio an mendose pro ποιπνύει." [Porph. Pyth. 40.] " Etym. hoc ποιπνύειν derivatum vult e πνύω, quod " est πνέω, ac proprie esse τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ πνεύ- " ματος ποιεῖν: quoniam qui properanter et anxie " opus faciunt, πνευστιῶσι." [Buttm. Lexil. 177.]

" ΟΜΠΝΗ, Hesychio est τροφὴ, εὐδαιμονία, Cibus, " Beatitas, Beata rerum copia. Sunt qui ὄμπνας " esse velint Fruges melle imbutas, diis sacrificari D " solitas. Unde ap. Callim. esse, ἐν δὲ θεοῖς φλογὶ " καιέμεν ὄμπνας. Alii simpliciter Cereales fructus " nominatos ὄμπνας tradunt, ut quorum usus sit no- " bis causa τοῦ ἀμπνεῖν et vivendi: quamobrem et " pro Frumento hanc vocem usurpavit Lycophr. " (621.) Nicander πολυωπέας ὄμπνας favos appellat: " Ἀ. 450. de apibus, ἀμφὶ καὶ ἔργων Μνησάμεναι " Δηοῖ πολυωπέας ὤπασαν ὄμπνας. Ita ut ὄμπνας vo- " care possimus et Fruges Cereales et alia quibus " alimur quæque nobis τοῦ ἀμπνεῖν causa sunt." [" Eichst. de Dram. 140. 147. Jacobs. Anth. 9, 314. Callim. 1. p. 491. 535. * Ὄμπνος, Eichst. l. c. 147." Schæf. Mss. J. Poll. 1, 28. Schn. Lex.] " INDE " Ὄμπνειον et Ὄμπνιον, NECNON Ὀμπνηρὸν, dicitur " τὸ ἀναπνεῖν ἡμῖν διδὸν, Quod nobis respirandi et " vivendi causa est, Almum: καρποφόρον: ut Ὀμπνία " Δημήτηρ, Alma Ceres. Et ὄμπνιος λειμὼν, s. ὄμ- " πνειος λειμὼν, Ager segete et Cerealibus frugibus " plenus. Hes. ὄμπνειον λειμῶνα dici scribit τὸν τῶν " πυρίνων καὶ Δημητρίων καρπόν: ut Suid. quoque

" ὄμπνιον λειμῶνα, τὸν σῖτον, καὶ τοὺς Δημητριακοὺς καρ-" ποὺς, Cereales fructus: quoniam ἡ Δημήτηρ vocatur " Ὀμπνία. Sic ὄμπνιον ὕδωρ ap. Suid. et ὀμπνηρὸν " ὕδωρ ap. Hes., quod. exp. τρόφιμον, Almum. Suid. " et ὀμπνικὸν ὕδωρ dici scribit τὸ τρόφιμον. Et Soph. " ὄμπνιον νέφος vocavit, quod fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ. " E Nonno (Jo. 51.) affertur et ὄμπνιος σπόρος pro " Semen Cereale." [" Ὄμπνειος, Jacobs. Anth. 9, 402. Ὄμπνιος, Wessel. Probab. 205. Valck. Callim. 294. Brunck. Anal. 2, 304. ad Æsch. Pr. 446. Soph. 3, 523. Eichst. de Dram. 147. Visconti Inscr. Triop. p. 101. Jacobs. Anth. 6, 300. 9, 304. 401. Eratosth. 2." Schæf. Mss.] " Præterea ap. Hes. legitur COMP. " Ὀμπνειόχειρ, expositum * πλουσιόχειρ, πλούσιος, " Larga manu dans, Abundus. NECNON Ὀμπνεῖ " δαιτὶ pro πολλῇ, Larga, Liberali." [* " Ὀμπνιακὸς, Jacobs. Anth. 9, 314." Schæf. Mss. * Ὀμπνεύειν, Photio αὔξειν.] " Ὄμπαι, Hesychio θύματα πυρῷ καὶ " μέλιτι δεδευμένα. AT Ὄμπια, Eid. sunt παντο-" δαπὰ τρωγάλια." [" Ὄμπη, Callim. 1. p. 491. Eichst. de Dram. 147." Schæf. Mss. Phot. Λεξ. Συναγ.]

ΠΝΙΓΩ, ξω, Suffoco, Præfoco, Strangulo, Aristoph. N. (1376.) ἔφλα με κἄπνιγε, Matth. 18, (28.) Κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε, Strangulabat. Sed Strangulo hic non accipiendum pro Strangulando neco. Pass. Πνίγομαι, Suffocor: interdum et Præfocor, Strangulor. Marc. 5, (13.) Ἐπνίγοντο ἐν τῇ θαλάσσῃ, Plut. de Exilio, Πνιγομένοις ἐπιχειροῦντες βοηθεῖν, de iis qui urinari natareque nesciunt, Aristoph. N. (1036.) ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα, Præfocabantur s. Torquebantur mihi viscera: αἱ ὑστερικῶς πνιγόμεναι, vide Πνίξ. At, Οὐδὲν ἧττον πνίγεσθαι, Cic. vertit, Nihilo magis respirare posse, ut te docebit Lex. meum Cic. 57. At vox media signif. activa accipitur: unde πνίξομαι, pro quo Dorice πνιξοῦμαι. Epicharm. ap. Athen. (60.) Οἷον αἱ μύκαι ἄρ' ἐπεσκληκότες πνιξεῖσθε: ut paulo post ex Ephippo, Ἵν' ὥσπερ οἱ μύκητες, ἀποπνίξαιμί σε: sicut et paulo ante βρώματα πνίγοντα: ut Plin. In lactis haustu pilo strangulatus. Item, Venena quæ strangulando necant. At Ovid. Suffocent animam dira venena tuam. || Metaph. quoque signif. habet: Ovid. Strangulat inclusus dolor. Dem. Phaler. Πνίγων τὸν λέγοντα, Suffocans sua prolixitate et ineptiis, Tantum non suffocans. Lucian. (1, 200.) Ὃ δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' ἐστι, Quod maxime me angit et urit. Similem usum habet κνίζειν, δάκνειν, et Lat. Torquere atque Cruciare. || Πνίξαντες, Hes. ὀπτήσαντες. [Respicitur Herod. 2, 92. Ἐν κλιβάνῳ διαφανεῖ πνίξαντες.] Vide Πνικτός. [" Mœr. 62. Thom. M. 9. et n., ad Lucian. 1, 423. Wakef. S. Cr. 2, 71. 75. Toup. Add. in Theocr. 392. Phryn. Ecl. 39. Jacobs. Anth. 9, 445. 10, 107. 11, 209. Callim. 1. p. 453. Coquo vel Asso in aheno contecto, ne quid vaporis exeat, Casaub. ad Athen. 135. Wessel. ad Herod. 145." Schæf. Mss.] Πνιγμὸς, Suffocatio, Strangulatio, Strangulatus, Suppressio, Diosc. de pæoniæ granis nigris, Πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐφιαλτῶν πνιγμοὺς ποιοῦσι, Plin. Auxiliantur suppressionibus nocturnis. Idem de senecione, Ἡ ποθεῖσα πνιγμὸν ἐπιφέρει, Plin. Herba potu strangulante. Et συσχεθῆναι πνιγμῷ, Suffocatum s. Præfocatum fuisse. Vide Δύσπνοια. [" Ad Lucian. 1, 416. T. H. ad Dial. p. 112. Wakef. S. Cr. 2, 71. ad Thom. M. p. 9." Schæf. Mss. " Nicander Ἀ. 364." Wakef. Mss. Athen. 227. Polyb. 4, 58, 9. Hippocr. 49, 46. 405, 12. * Πνιγμώδης, 162. D. 1217. D. * Πνίγμα, Aristot. Rhet. 3, 10. Ælian. H. A. 10, 48. Dionys. H. 2. p. 195, 40. * Πνιγμόνη, Schol. Eur. Phœn. 331. Herodian. Epimer. 111. * " Πνιγμοσύνη, Jo. Climac. 392." Boiss. Mss. * Πνίξις, Gl. Nix: Nex, Suffocatio, Mss.] Πνικτὸς, Suffocatus, Præfocatus, Strangulatus, Strangulando enectus. Apud Athen. 4. Κεφάλαιον πνικτᾶς ἐρίφου παρέθηκε. Apud Eund. 10. ἐν αὐτῇ (sc. olla) πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα * Τακεροχρῶτα. Sic et 9. (p. 396.) ex Antiphane, πνικτὰ τακερὰ μηκάδων μέλη, ubi etiam πνικτὰ ταρίχη et πνικτὰ κρεάδια. Sed per πνικτὰ in hisce ll. intellige ἐν χύτρᾳ aut λοπάδι πεπνιγμένα, ut ibid. loquitur Aristoph., veluti cum carnes in ollam conjectæ, furno excalfacto inclusæ, veluti suffocantur. Nisi malis simpliciter accipere pro Assata, Tosta, sicut Hes. πνίξαντες exp. ὀπτήσαντες: sed addens, πνικτὸν esse εἶδος ὀπτήσεως. [" Casaub. ad Athen. 117. 135." Schæf. Mss. * Πνικτοφάγος, Anonym. de S. Theod. 253. p. 46. Wernsd. * Πνικτοφαγία, Theoph. 3, 525. * Ἡμίπνικτος, Gl. Seminecis. * " Μακρόπνικτος, Ægre s. Vix longo tempore suffocatus, Pseudo-Chrys. Serm. 26. T. 7. p. 320, 12. Τὰ δὲ (βρέφη) ἐπὶ τῶν πετρῶν ἐδαφίζοντες, τὰ δὲ μ. καταλιμπάνοντες." Seager. Mss. * Πνίκτης, unde * Σκυλοπνίκτης, Tzetz. Ch. 6, 483. p. 108. * Πνικτικὸς, Hero Spirit. p. 156. * Πνικτὴρ, Nonn. D. 21, 60.]

Πνὶξ, ιγὸς, ἡ, Suffocatio, Strangulatio, Strangulatus, Suppressio, i. q. πνιγμὸς, Hippocr. (509.) Ἢν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ, οἰδήματος μὴ ἐόντος, ἐν τῇ φάρυγγι πνὶξ ἐξαίφνης ἐπιγίγνεται, θανάσιμον, Cels. Neque is servari potest, qui sine ullo tumore febricitans, subito strangulatur. Florus 2, 11. Cum offocandas invicem fauces præbuissent. Et ὑστερικὴ πνὶξ ap. Medicos passim, quam Plin. Suffocationem mulierum vocat, 20, 5. et Strangulatum vulvæ, c. 18. sicut 21, 20. Vulvarum strangulatus: 20, 15. Strangulationes vulvæ. At Vulvam conversam et Vulvæ conversionem τὴν ὑστέρας διαστροφὴν appellat. Diosc. Ὠφελεῖ τὰς ὑστερικὰς πνίγας: unde Plin., uti dixi, Suffocationes mulierum lenit. Eod. sensu ap. Gal. 8, 3. Ταῖς ὑστερικῶς πνιγομέναις ὠφελεῖ.

Πνῖγος, τὸ, i. q. πνιγμὸς et πνίξ. Sed peculiariter dicitur de Calore æstivo, quo veluti suffocamur. Thuc. (7, 87.) Ἐν κοίλῳ χωρίῳ ὄντας καὶ τὸ πνῖγος ἔτι ἐλύπει διὰ τὸ ἀστέγαστον, Lucian. (1, 837.) Ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη, οὖσα οὐ κατὰ Πίσαν, οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν καὶ σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνῖγος. Sunt qui ap. Plat. de LL., Πνίγους ὄντος, e Cic. interpr. Die æstivo. Itidem καῦμα pro Ejusmodi æstu poni, suo loco docui: sicut et Suid. πνίγει μετρίῳ exp. συμμέτρῳ καύματι, quale vernum est. || Πνίγος pro Vase in quo carbones suffocantur, vel Specu titionarii, accipit Bud. ap. Aristot. de Juv. Sen. (5.) Παράδειγμα δ' ἐκ τούτου λαμβάνειν ἐστὶ τὸ συμβαῖνον ἐπὶ τῶν καταπεπνιγμένων ἀνθράκων· ἂν μὲν γὰρ ὦσι παραπεπωμασμένοι τῷ καλουμένῳ πνίγει συνεχῶς, ἀποσβέννυνται ταχέως. Sed eo loco scr. πνιγεῖ, a πνιγεὺς, quod vide. || Schol. Aristoph. Species quædam παραβάσεως. Notandum vero est paroxytonωs scriptum LEGI Πνίγος, ap. Suid. et Hes. Sed nominatim in Lex. meo vet. annotatur, ῑ in h. v. produci, ideoque et properispomenωs ibi scribitur. [" Ad Mœr. 312. Toup. Opusc. 1, 365. ad Lucian. 1, 313. ad Diod. S. 1, 206. Wessel. Ind. Wyttenb. Ep. Cr. 49. Phryn. Ecl. 38." Schæf. Mss. Xen. K. 4, 6.] Πνιγώδης, Æstu suffocans, Plut. Alex. Ἐν τόποις θερμοῖς καὶ πνιγώδεσι: Symp. 3, 2. de Babylonia, Ἀέρα πν. καὶ βαρὺν παρέχειν: quamobrem ditiores utribus aqua repletis incubant ἀναψυχόμενοι. Itidem Gal. 1 ad Gl. Ἐν ἀέρι πνιγώδει καὶ βαλανείῳ χρονίζειν, Diutius immorari aëri qui æstu suffocet. Sic Herodian. 3, (9, 11.) Μὴ φέροντος τὸ πν. τοῦ ἀέρος διὰ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ἡλίου πῦρ, Nimium æstum, Polit. || Item generalius pro Suffocans, Offocans, Strangulans, Suffocandi vim habens, πνίγων. Athen. (61.) de fungis, Δεῖ μάλιστα σκευάζειν αὐτοὺς μετὰ ὄξους καὶ ὀξυμέλιτος ἢ μέλιτος ἢ ἁλῶν· οὕτω γὰρ αὐτῶν τὸ πν. ἀφαιρεῖται, i. e. τὸ πνῖγον: nam πνίγουσι s. ἀποπνίγουσιν οἱ μύκητες. [" Ad Diod. S. 1, 206. * Πνιγόεις, Jacobs. Anth. 7, 361." Schæf. Mss. Nicander Θ. 425. et ap. Athen. 60.] Πνιγηρὸς, i. q. πνιγώδης, Thuc. 1, (52.) Οἰκιῶν γὰρ οὐχ ὑπαρχουσῶν, ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους διαιτωμένων. Ubi exp. In casis æstuosis. Sic Suid. ex Arriano (Ind. 24, 2.) Παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἐπῴκεον ἐν καλύβαις πνιγηραῖς, quod exp. καυματώδεσι. Itidem Plut. Pericle, Πολλῶν ὁμοῦ χύδην ἐν οἰκήμασι μικροῖς καὶ σκηνώμασι πνιγηροῖς ἠναγκασμένων διαιτᾶσθαι δίαιταν οἰκουρὸν καὶ ἀργόν. || Exp. πνιγηρὸς non solum Æstu molestus s. gravis, Fervens, sed etiam generaliter Strangulans, ut et πνιγώδης usurpari docui. Aristoph. certe (B. 122.) πνιγηρὰν ὁδὸν εἰς Ἅιδου vocat, Cum quis a seipso stran-

gulatus ad orcum descendit, s. cum laqueo vitam finiens ad generum Cereris descendit. Nam Baccho quærenti viam, qua *τάχιστ' ἀφίξηται εἰς Ἅιδου κάτω*, eamque *μήτε θερμὴν μήτ' ἄγαν ψυχρὰν*, dicit Hercules unicam esse, sc. *τὴν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου κρεμάσαντι ἑαυτὸν*, Ut scabellum ascendens et funiculum collo aptans animam claudat. Ad quæ Bacchus respondet, *πνιγηρὰν λέγεις*. [" Toup. Append. in Theocr. p. 36. Bergler. ad Alciphr. p. 5. ad Dionys. H. 3, 1729. Phryn. Ecl. 38. * Πνιγίζω, Toup. Add. in Theocr. 392. Jacobs. Anth. 10, 107." Schæf. Mss.]

Πνιγετὸς, Laqueus quo se quis strangulat. Hes. *ἀγχόνη* exp. per hoc *πνιγετὸς*, velut notius. Videndum tamen ne hoc *πνιγετὸς* idem etiam significet cum *πνῖγος*: sicut *παγετὸς* idem cum *πάγος*, i. e. Æstus s. Fervor solis strangulans.

Πνιγεὺς, έως, ὁ, Furnus in quo carbones aut carnes quæ inassantur, *πνίγονται*. Polluci *πνιγεὺς* est *ὁ τῶν ἀνθράκων κάμινος*: Schol. Aristophanis, *κρίβανος, κάμινος*. Vide Aristot. in Πνῖγος citatum. Per jocum autem Aristoph. cœlum *πνιγέα* vocat, quod æstivo tempore suo fervore suffocet ea quæ ambit, non aliter ac caminus inclusos carbones, N. (97.) *τὸν οὐρανὸν — ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεύς· Κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος, ἡμεῖς δ' ἄνθρακες*: ubi satis perspicue docet *πνιγέα* esse *τὴν τῶν ἀνθράκων κάμινον*, Furnum s. Fornacem carbonariam. Schol. ibi ait, proprie *πνιγέα* dici *ἔνθα, οἱ ἄνθρακες ἔχονται καὶ πνίγονται*. Idem Ὀρν. (1000.) *ἀὴρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὅλως Κατὰ πνιγέα μάλιστα*, Schol. *ὥσπερ πνιγεὺς περίκειται τῇ γῇ*: et e Didymo, *τοιοῦτος ἀὴρ ἐστι τῇ γῇ περικείμενος ὁμοίως πνιγεῖ*. Utitur et Aristot. de Part. Anim. 2. || Videtur Πνιγεὺς usurpatum etiam fuisse pro Vaporario, Hypocausto, Caldario, Loco excalfacto in quo sudabant in balneis: quod sc. usque adeo excalfieret, ut tantumnon suffocaret æstu suo insudantes. Atque INDE Προπνίγειον, Calida lavatio, Caldarium in quod intrabant e frigidario, minus calidum quam ipse *πνιγεὺς*, calidius autem ipso frigidario. Vitruv. 5, 11. Proxime autem elæothesium, frigidarium, ab eoque iter in propnigeum, in versura porticus. Plin. Ep. 2, 41. Adjacet unctorium hypocauston, adjacet propnigeon balnei; mox duæ cellæ magis elegantes quam sumtuosæ. Sunt qui interpr. Præfurnium, i. e. Os furni: quod his ll. parum convenit. Nisi forte SCR. Προπνίγεον, et derivandum a NOMINE Πνιγέα, ἡ, quod exp. Vaporarium, ap. Gal. de Causis Morborum 2. *Σικύα ἰατρικὴ, ἡ πνιγέα*. || Πνιγεὺς, Hesychio est non solum *κλίβανος*, verum etiam *ὑδραυλικοῦ ὀργάνου μέρος*. Item *ὁ φιμὸς τῶν κτηνῶν*. Quæ et in Lex. meo vet. habentur, ubi et h. l. Aristoph. additur, *περίθες σεαυτῷ τὸν πνιγέα*, exponiturque *τὸν φιμόν*. Itidem J. Poll. 10, c. 12. ei, qui *μόνιππον* equum conscensurus sit, dicit habenda esse, *ἔφιππον, κημοὺς, φιμοὺς, ψαλλία, χαλινοὺς, πνιγέας, φάλαρα, παρώτια, ἀνθήλια*, ubi ex Aristoph. Anagyro vocabulum id affert. [" Phryn. Ecl. 39." Schæf. Mss. Hero Spirit. 171. 228.]

Πνιγαλίων, ωνος, ὁ, Incubus, Suppressio nocturna, qua sc. dormientes sibi videntur suffocari. Vide Ἐφιάλτης et Ἠπίαλος: vide et Πνιγμὸς paulo supra. P. Ægin. 3, 15. *Τὸν ἐφιάλτην ὠνομάσθαι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ φαντασιοῦσθαι τοὺς ἐν αὐτῷ γενομένους ὡς ἐφαλλομένου τινος. Θεμίσων δὲ πνιγαλίωνα προσωνόμασεν, ἴσως ἀπὸ τοῦ πνίγειν*. [" Ad Mœr. 372." Schæf. Mss.] Habetur ET Πνιγάμων in VV. LL. pro eod. [* Πνιγίτης, unde]

Πνιγῖτις γῆ, Terra quædam colore nigra, qualis est ampelitis, Eretriæ similis, ut Oribasius tradit: forsan sic dicta, quod in locis *πνιγηροῖς* reperiatur. Meminit et Diosc. 5, 177. et Plin. 37, 16. sed perperam ap. eum legitur Pignitis.

[* Ἀναπνίγω, J. Poll. 4, 114. *τὸ φθέγμα*. Sed ap. Aret. 3, 10. est falsa lectio pro *ἀποπν*. * Ἀντιπνίγω, unde * Ἀντίπνικτος, Theod. Prodr. 274.] Ἀποπνίγω, Suffoco, Præfoco, Strangulo, Aristoph. Σφ. (1134.) *Ὅθ' οὑτοσί με νῦν ἀποπνίξαι βούλεται*, Suffocare, *διὰ τὸ καῦμα τὸ ἀπὸ τῆς καυνάκης*, inquit Schol.: Xen. Ἑλλ. 3, (1, 11.) *Εἰσελθὼν ἀποπνίξαι αὐτὴν λέγεται*. Pass. Ἀποπνίγομαι, Suffocor, Præfocor, K. Π. 8, (2, 11.) *Οὔτ' ἀμφιέννυνται πλείω ἢ δύνανται φέρειν, ἀποπνιγεῖεν γὰρ ἂν*, Neque vestimenta plura induunt, quam quæ gestare possint; alioqui enim suffocarentur. Lucian. *Δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ*. Est autem *ἀποπνιγῶ* aor. 2. conj. Unde et partic. *ἀποπνιγεὶς*: ut, *Ἀποπνιγεὶς εἰς τὴν θάλασσαν*. Ἀποπνιγήσομαι fut. 2. pass. ab eod. aor. 2. *ἐπνίγην*: quo fut. utitur Aristoph. (N. 1506.) || Metaphorice sumtum, Indignationem moveo, Stomachum moveo alicui, Uro, Eneco. Et Ἀποπνίγομαι, Stomachor, Mihi movetur stomachus, Præ indignatione disrumpor. Dem. (403.) *Ἐφ' οἷς ἔγωγε ἀποπνίγομαι*. Sic *ἀποπνίγομαι ἐπὶ Σίμωνι*, pro Simon me discruciat, urit. Absolute autem Lucian. (3, 284.) *Καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιποῦσαν αὐτὸν ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον· ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τούτων γιγνομένων*. Sic ETIAM Ἀπάγχεσθαι dixit Aristoph. Eodemque modo et *ἐμπίπραμαι* usurpatur. [" Ad Thom. M. p. 9. Toup. Opusc. 1, 226. ad Lucian. 1, 364. Wakef. S. Cr. 2, 71. 75. Lennep. ad Phal. 136. Athen. 224. Jacobs. Anth. 6, 85. 10, 107. Platonius Epigr. Vexo, Discrucio, ad Mœr. 74. Pisces, Jacobs. Anth. 12, 361. * Ἐναποπνίγω, Toup. Opusc. 1, 226. Valck. Diatr. 201." Schæf. Mss. " Ἐναποπνιγεῖσαι, de muscis unguento suffocatis, Greg. Naz. Or. 53. p. 763." Strong. Mss. " Euseb. H. E. 165." Kall. Mss. Athen. 325. " Eumath. 146." Boiss. Mss. * Προσαποπνίγω, Aretæus. * Διαπνίγω, Gl. Offoco. " Valck. Adoniaz. p. 380. ad Diod. S. 1, 206." Schæf. Mss. * " Ἐκπνίγω, *ἐξεπνίγετο ὁ σῖτος*, C. Pl. 3, 20, 5. not. ubi olim versione Plinii (p. 271. posita) falsus verbum * *ἐκπηλόω* scriptum fuisse putabam, idque verbum temere Lexico Gr. intuli. Egregii Coraii Censura *ἐξεπήγνυντο* substituit, quod habet liber Urbinas." Schn. Ind. Theophr. * " Προεκπνίγω, Theod. Prodr. 286." Elberling. Mss.] Ἐμπνίγω, Suffoco in. Pro simplici Suffoco affertur e Greg. Naz. Ἔμπνικτος, i. e. *ἐμπεπνιγμένος τῇ χύτρᾳ*, In olla furno inclusa suffocatus, Athen. (661.) *Ἐρίφιον ἐντακερὸν ἔμπνικτον*. Vide Πνικτός. [Grotius Excerpt. p. 893. legit *εἶτα τακερὸν, εὖ πνικτόν*. * Ἐπιπνίγω, LXX. Nahum. 2, 12.] Καταπνίγω, Suffoco, Præfoco, Offoco. Apud Gal. *καταπνίγειν πῦρ*, Suffocare atque opprimere ignem, ut fit in fornace, præfurnio spiraculisque obstructis. Vide et Aristot. in Πνῖγος citatum. Item Strangulo, Strangulando neco. [" Nicander Ἀ. 286. Nemes. 221. Plut. (6, 507.)" Wakef. Mss.] Κατάπνιξις, ἡ, Strangulatio, Suffocatio. [* " Συγκαταπνίγω, Psellus in Cant. Cantic. 2, 2." Boiss. Mss. * Περιπνίγω, Geop. 6, 1, 2. " ad Charit. 328. * Περιπνιγὴς, Diod. S. 2, 542." Schæf. Mss. Nicander Θ. 432. Joseph. A. J. 7, 13, 3.] Συμπνίγω, Una suffoco et strangulo, Comprimo in strangulatu. Pass. Συμπνίγεσθαι, Una suffocari, In unum acervum congesta suffocari. Apud Suid. Πνιγεὺς, *ὁ φοῦρνος, ὁ κρίβανος· κυρίως ὅπου οἱ ἄνθρακες συμπνίγονται*. Pro quo ap. Schol. Aristoph. simpliciter *πνίγονται*. Ubi nota ET Πνιγεύς. [Luc. 8, 14. 42. Matth. 13, 22. Marc. 4, 7. 19. " Joseph. 535, 43. * Συμπνιγὴς, Diod. S. 3, 51." Wakef. Mss. * Ὑπερπνίγω, unde * Ὑπερπνιγὴς, ἵππος, i. q. *ὑπέρασθμος*, Anonymus Suidæ.]

" ΠΟΑ, ἡ, Herba, Tertia *τῶν φυτῶν* species; prima enim secundum Theophr. est *τῶν δενδρωδῶν*, secunda *τῶν φρυγανικῶν*, tertia *τῶν ποωδῶν*, quarta *τῶν σιτωδῶν*: de quo *τῶν ποωδῶν* genere tractat H. Pl. 7. in eo numerans *τὰ λάχανα* etiam. Idem ejusd. libri cap. 9. scribit quorundam *φυτῶν* radices esse *σαρκώδεις*, veluti *τὰς τοῦ σίτου καὶ τὰς τῆς πόας τῆς πλείστης*. Et Paus. Attic. *Ἀνδρὸς διακρίναι πόας ἐς ἀνθρώπων ἴασιν εἰδότος*: pro quo alii *βοτάνας*." [" Schweigh. ad Appian. 3, 173. Koen. ad Greg. Cor. 99. Wessel. ad Diod. S. 1, 52. Longus p. 3. 5. 235. Vill., Brunck. Aristoph. 3, 24. Kuster. 110. Lobeck. Aj. p. 309. Thom. M. 786." Schæf. Mss.] " Comp. HINC [* Ποηλόγος, unde] Ποηλογεῖν, Herbas legere, quod et *βοτανολογεῖν*. ET Ποηφάγος, Herbam comedens, Herba vescens: ut *ποηφάγον θηρίον*, Suidæ *τὸ τὰς βοτάνας ἐσθίον*.

" Apud Ælian. vero ποηφάγος est Animal quoddam " Indicum, 16, 11." " Ποιφάγος, dicitur esse Ani- " mal quoddam ap. Ælian., sed perperam; ποηφάγος " enim scr. est." [Athen. 393. Hippocr. 358, 18. * Ποηφαγὴς, Cyrill. Alex. 2, 200. * Ποηφαγέω, Joseph. B. J. 2, 8, 8. " Nili Epist. 1. p. 334." Boiss. Mss. Ποοφαγέω, Aristot. H. A. 8, 3.] " Ποηφαγία, " Herbæ comestio, Victus ex herba," [Hes. * Ποηφόρος, Schol. Soph. Aj. 407. p. 264. Erf.] " Ετ Ποεσί- " τροφος, Herbarum altrix s. nutrix, nisi malis Herbis " quas producit nutriens, Opp. K. 3, (189.) φέρβει " μιν ποεσίτροχος αἶα." [* Ποεσίχροος, 2, 409.] " De- " rivatum inde ET Ποώδης, Herbosus, i. e. Herbis " abundans. Item Herbeus s. Herbidus, Herbæ " similis; ut enim dicitur Herbei oculi, et Herbidus " color, ita etiam ποώδης χροιά. Plut. περὶ Εὐθυμίας, " Τὰς ὄψεις ἀπὸ τῶν ἄγαν λαμπρῶν τιτρωσκομένας " ἀποστρέφοντες, ταῖς ἀνθηραῖς καὶ ποώδεσι χροιαῖς πα- " ρηγοροῦμεν. Dicuntur et ποώδη φυτὰ, Herbaceæ " plantæ, Ad herbarum genus prope accedentes: ut " sunt τὰ λάχανα et similia, de quibus Theophr. H. " Pl. l. 7. quem sic orditur, Ἐπόμενον δὲ τοῖς εἰρημέ- " νοις περὶ τῶν ποωδῶν εἰπεῖν. Et DIMIN. Ποάριον, " τὸ, Herbula, Parvula herba, βοτάνιον." [Theophr. H. Pl. 1, 7, 3. 9, 10, 2.] " Est inde et VERB. Ποά- " ζειν, Herbas legere. In re rustica est Herbas inu- " tiles e segete evellere: quod Lat. Runcare dicitur, " Græcis synonymo verbo βοτανίζειν. Dicit enim " Theophr. C. Pl. 3, 25. Ἀναγκάζονται πολλάκις καὶ " σκάλλειν καὶ βοτανίζειν, ἅτε πολλῆς πόας ἐκφυομέ- " νης: paulo ante eadem prope signif. dicens τὴν " ἀναφυομένην πόαν ἀπολέσαι." [Strabo 16. p. 1115.] " Hinc VERBALE Ποασμὸς, Noxiarum herbarum " evulsio s. extirpatio, Theophr. ibid. Κόπρισις, σκάλ- " σις, καὶ ποασμός. Lat. Runcatio dicitur. Ετ [* Ποα- " στὴς, unde] Ποάστρια, ἡ, Quæ noxias herbas vellit " et extirpat, Runcatrix, J. Poll. γυναιξὶ ποαστρίαις. " Vide et Σκαφεύς." [" Brunck. Aristoph. 1, 70. Fragm. p. 212.] " ITEM Ποάστριον, τὸ, quod idem " Poll. suo tempore dictum fuisse χορτοκόπιον scri- " bit, Falx qua secatur herba, qualis ap. Scriptt. " rei Rusticæ est Fœniseca." [" Ποάστρια, Fabula Phrynichi, Priscian. 17. 18. 127." Elberling. Mss.]

" Ionice pro πόα DICITUR Ποίη, Il. Ξ. (347.) " Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, Recens " germinantem s. virentem herbam. Apud Herod. " vero et alios Iones ποίη est non solum Herba, πόα, " sed etiam Qualis, ποία, ex adj. masc. ποῖος." [" Toup. Opusc. 1, 389. ad Od. Σ. 367." Schæf. Mss. * " Ποιηβόρος, Herbivorus, Euseb. Pr. E. 215." Wakef. Mss. * " Ποιηβορέω, Andr. Cr. 205." Kall. Mss. * " Ποιηλόγος, Toup. Opusc. 1, 389. * Ποιηφάγος, ibid. ad Mœr. 339." Schæf. Mss. Max. Tyr. 29, 4.] " Ποιηφαγέοντες, Qui herbas comedunt, " Herbis victitantes, Herod." [3, 25. 100.] " Ετ " Ποιήεις, Herbosus, Herbidus, Herbis consitus, βο- " τανώδης, πολυβότανος, βοτανηφόρος, Il. B. (503.) " in catalogo navium, ποιήεντ' Ἁλίαρτον, I. (150.) " Ἱρὴν ποιήεσσαν: et mox, Ἄνθειαν βαθύλειμον." [" Heyn. Hom. 4, 297. ad Paus. 353." Schæf. Mss.] " Ετ Ποιώδης, itidem Herbosus, Herbidus, Herba- " ceus, ut ποώδης." [" Ad Herod. 302. (4, 47.)" Schæf. Mss. Arrian. Hist. Ind. 355. 359. * Ποιηρὸς, Eur. Cycl. 44. Bacch. 1046.]

" Ποιὰ, pro πόα dicitur, ut ῥοιὰ pro ῥόα, ψοιὰ pro " ψόα, χροιὰ pro χρόα: nam τὰ εἰς ᾱ λήγοντα θηλυκὰ, " ἐὰν τῷ ō παραλήγωσι, solent παροξύνεσθαι: at si " τῇ οι διφθόγγῳ, ὀξύνεσθαι, ut tradunt Etym. et Lex. " meum vet.: oxytonως itidem scribentes νεοθηλέα " ποιὴν ap. Hom.: Eust. vero hujus in accentu di- " versitatis nullam facit mentionem, paroxytonως ut " πόα, ita etiam ποίη scribens, additque, quod ad " signif. attinet, ποίην communiter dici τὸν κατὰ τὸ " ἔαρ δρεπόμενον ἢ κειρόμενον χόρτον: at κατ' ἐξοχὴν " ita nominari τὸν κατὰ τὸ θέρος: unde et veteres " ποίην interpretatos esse τὸν Δημητριακὸν καρπόν: " itaque cum Hom. dicit Od. Σ. (371.) κεκορηότε " ποίης, de bobus, intelligendum esse non solum " χόρτον, sed etiam καρποὺς Δήμητρος, ut quibus πιαί- " νονται οἱ βόες ἐν σταθμοῖς: et ab hac ποίη Poëta- " rum quendam τὸν ἐνιαυτὸν nominasse ποίην. Cujus " posterioris signif. meminerunt Etym. quoque et Lex. " meum vet., scribentes ποιὰν dici τὸν ἐνιαυτὸν παρὰ " τὴν πόαν, quoniam semel tantum in anno ἡ πόα " φύεται: velut a Callim. Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' " ἐννέα κάρφετο ποιὰς, Novem circiter annos. Memi- " nit et Schol. Theocr., scribens itidem ποίαν s. ποιὰν " dici τὴν βοτάνην, et κατ' ἐξοχὴν τὸν πυρόν: unde " ποίαν vocari τὸν ἐνιαυτόν. Igitur ποία s. ποιὰ prima " signif. denotabit Herbam vel Cereales fruges: se- " cunda, Annum, eo modo quo Lat. Messis et τὸν " ἀμητὸν signif. et τὸν ἐνιαυτὸν, propterea quod sin- " gulis annis singulæ messes sint. Porro a ποία s. " ποιὰ, quod est Herba vel Cerealis frux, COMP. " Ποιολογέω, Herbam s. Cereales fruges lego, The- " ocr. 3, (32.) Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα, quod Schol. exp. " καλάμην συλλέγουσα, σταχυολογοῦσα: nimis stricte. " || Ποιὰ ab Hes. exp. non solum βοτανώδης ὕλη, " item πυροὶ καὶ κριθαὶ, sed etiam ποίησις: ab Etym. " autem et Lex. meo vet. ἡ πεποιημένη φωνή. No- " tandumque ποιὰν ab illo oxytonως scribi, ποίην " autem paroxytonως: et hoc ποίη esse dici non " solum πόαν, h. e. τὴν τῆς γῆς αὐτομάτως βλαστά- " νουσαν φυτείαν, sed poni etiam ἐρωτηματικῶς pro " ποία, Qualis: Ionice utrumque." [" Greg. Cor. 99. Mitsch. H. in Cer. 149. Jacobs. Anth. 9, 232. Brunck. Aristoph. 3, 24. Kuster. 110. Lobeck. Aj. p. 309. Thom. M. 786. Annus, Wakef. S. Cr. 2, 69. Trach. 69. Heyn. ad Virg. Bucol. p. 35. ad Charit. 504. Paus. 323. Leon. Tar. 79. Antiphil. 8. Jacobs. Anth. 9, 82. * Ποιολόγος, Toup. Opusc. 1, 389. (Athen. 397.) Ποιολογέω, Jacobs. Anth. 9, 206." Schæf. Mss. * Ποιοτρόφος, Opp. K. 1, 460. * Ποιοφάγος, 2, 613.] " Ποιὸς, substantive etiam accipitur, proprie- " que significat τὸν πυρὸν, Triticum, ut est ap. Schol. " Theocr. (l. c.), qui tamen paulo ante id de ποιὰ " dixerat." [" Toup. Opusc. 1, 389." Schæf. Mss. Ποιὰ scr. censet Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. 2, 470. Millies enim confusa sunt α et οι. Vide ad Greg. Cor. 413.]

ΠΟΘΟΣ, ὁ, Desiderium, Od. Ξ. (144.) Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, Desiderium Ulyssis me capit. Sic Hesiod. Ἀ. (41.) Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν. Od. Δ. (596.) οὐδέ κέ μ' οἴκου ἕλοι πόθος: pro quo alibi dicit ἵμερος. Xen. (K. Π. 2, 1, 13.) πόθον ἔχειν δεινὸν, pro quo Cic. Teneri s. Moveri desiderio, Esse in desiderio, Plut. Pericle, Πόθος ἔσχε τοὺς Ἀθηναίους τοῦ Κίμωνος, Desiderium tenebat. Aliquanto post, Τοῦ Περικλέους σαφῆ πόθον Ἀθηναίοις ἐνειργάζετο. Herodian. 6, (4, 4.) Πόθον ἑαυτοῦ τῷ πλήθει ἐμπεποιήκει. Sic 1, (4, 11.) Πόθον δὲ τῆς αὐτῶν χρηστότητος ταῖς τῶν ἀρχομένων ψυχαῖς ἐνέσταξαν. Item, (18.) Πόθον τοῖς καθ' αὐτὸν ἐγκαταλιπὼν, ut Cic. Desiderium sui reliquit apud pop. Rom. Item πόθῳ κυμαίνεσθαι ap. Athen. 13. Aristoph. B. (56.) πόθος γυναικὸς et παιδός. || Πόθος dicitur et Cupido; qui et Ἔρως, Amor, necnon Ἵμερος, Paus. Att. p. 32. Plin. 36, 5. de Scopa, Is fecit Venerem et Pothon. || Flos æstivus, de quo Theophr. H. Pl. 6, 7. et Plin. 21, 11. Sed maxime spectabilis pothos; duo genera hujus; unum, cui flos hyacinthi est; alterum, candidius, qui fere nascitur ad tumulos. Sunt qui putent πόθον esse Aquilegiam; alii utramque Campanulam, albam sc. et cæruleam. Eust. 1679. ex Athen. Ἄνθη θερινὰ, λυχνὶς, κρίνον, ἴφυον, ἀμάρακος ὁ Φρύγιος· ἔστι δὲ, φασὶν, ὁ πόθος καλούμενος· διττὸς δὲ οὗτος· ὁ μὲν, ἔχων ἄνθος ὅμοιον ὑακίνθῳ· ὁ δ' ἕτερος, ἄκρως ἔκλευκος, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. || Sunt qui etiam pro Priapo accipiant ap. Dionem in Caligula, de Cassio Chærea, Καὶ τὸ σύνθημα αὐτῷ, ὁπότε εἰς ἐκεῖνον καθήκοι, πόθον ἢ Ἀφροδίτην ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτον ἐδίδου: quod Suet. scribat, Seniorem jam ut mollem et effeminatum denotare omni probro consuerat: et modo signum petenti, Priapum aut Venerem dare: modo ex aliqua causa agenti gratias, osculandam manum offerre formatam commotamque in obscœnum modum. Idem et a Paus. in Bœot. tradi ajunt: addentes et hunc locum ex Josepho A. J. 9. Καὶ ὁπότε τὸ σημεῖον τὸ τῆς ἡμέρας καθηκούσης εἰς αὐτὸν ἥκει, θήλεά

τ' ἐδίδου ὀνόματα καὶ ταῦτα αἰσχύνης ἀνάπλεα. [" Ad Lucian, 1, 265. 518. Phalar. 92. 362. Valck. Callim. 121. Abresch. Lectt. Aristæn. 250. Ammon. 59. Xen. Eph. 102. Thom. M. 368. Eur. Ion. 584. Wakef. 625. Trach. 755. Musgr. Herc. F. 269. Jacobs. Anim. 108. Anth. 6, 309. 7, 331. 12, 68. T. H. ad Plutum p. 427. Boiss. Philostr. 441. Heyn. Hom. 7, 356. Planta, Coray Theophr. 254. Conf. c. πόνος, Jacobs. Anth. 11, 315.: cum πάθος, Fac. ad Paus. 3, 53. Π. ἔχει με, seq. inf., Longi Pastor. p. 2. Πόθον λαμβάνειν etc. Brunck. Œd. C. 1678. Ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω, Theocr. 2, 143. Πόθῳ θανεῖν, Eur. Andr. 818. Πόθος, Ποθὴ, Reiz. de Acc. 115." Schæf. Mss. " Cum ἔρως, Dio Chrys. 1, 420." Wakef. Mss. Alciphr. 1, 2.] Ποθόβλητος, ὁ, ἡ, Desiderio tactus, captus: μέριμναι, Nonn. (Jo. 108.) quo significat Ipsa desideria. || Cupidinis telis ictus, A cupidine vulneratus. Epigr. Σκῦλα ποθοβλήτου κεῖται Ἀναξαγόρου. Exp. et Amatorius, Epigr. ποθοβλήτοις γὰρ ἐπ' ἔργοις Ἐλπὶς ἀληθείης ἐστὶ μελιχροτέρη. [" Jacobs. Anth. 11, 169. Paul. Sil. 41." Schæf. Mss. " Nonn. D. 4, 225." Wakef. Mss. * " Δισεξάποθος, Maxime optandus, Carissimus, Martial. 14, 214. (Non erit in turba quisquam μισούμενος ista, Sed poterit quivis esse δισεξάποθος.) Gron. conj. * διαεξαπατῶν, sed nulla correctione opus esse videtur." Elberling. Mss. * Ἔμποθος, unde * " Ἐμπόθως, Ardenter, Desideranter, Anonym. Vita Chrys. p. 363, 42. Περὶ τὴν θεαρχικὸν θρόνον τοῦτον ὁρῶντος, ἐμπόθως πρὸς ἑαυτὸν ἐπισκωμένου αὐτὸν, ὡς ἀξιέραστον θέαμα." Seager. Mss. * " Λυσίποθος, Jacobs. Anth. 11, 57. * Τηξίποθος, 6, 384." Schæf. Mss. " Hoc apice notatum signif. Desiderio tabefactus, sed scr. * Τηξιπόθος, Desiderio tabefaciens, (Crates ap.) Clem. Alex. 412(=492. ἔρωτες.)" Kall. Mss.]

Ποθεινὸς, Desiderabilis, Desideratus, Exoptatus, Herodian. 1, (13, 9.) Τερπνὸν καὶ ποθεινὸν τῷ δήμῳ θέαμα. Utitur et Eur. (Med. 1221. Iph. T. 515.) et Thuc. || Nomen proprium ap. Athen. (19.) itemque Ποθεινὴ ap. Eund. (576.) nomen αὐλητρίδος. [" Lennep. ad Phal. 118. Brunck. ad Phœn. 1753. Valck. 1727. Toup. Opusc. 1, 228. Emendd. 1, 344. Porson. Med. p. 85. Thom. M. 710. Eur. Hel. 629." Schæf. Mss. * " Ποθεινοποιὸς, Schol. Eur. Med. 1727." Elberling. Mss.] Ποθεινῶς, Magno cum desiderio, Xen. Λ. initio, Ποθεινοτέρως σφῶν αὐτῶν ἔχειν, de sponso furtim ad sponsam accedente. Plut. autem ait eos hoc modo ἀεὶ καινοὺς καὶ προσφάτους τῷ φιλεῖν συμπορεύσασθαι ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, in Lycurgo p. 89. meæ Ed. [* Ποθηνὸς, unde * " Ποθηνῶς, Amanter, Andr. Cr. 31." Kall. Mss.] Affertur ET Ποθενὸς ex Epigr. metri causa pro ποθεινὸς usurpatum, [Anal. 2, 274. ubi Codd. * Ποθινός. " Jacobs. Anth. 8, 104. 9, 298." Schæf. Mss.]

Ποθέω, Desidero, Od. T. (136.) Ὀδυσῆα ποθεῦσα φίλον, Il. Ω. (6.) Πατρόκλου ποθέων ἀδρότητά τε καὶ μένος ἠΰ, (A. 492.) ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε, " Ionice pro ἐπόθει, Desiderabat." Frequens usus et in prosa, Lucian. (1, 210.) Ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν: verba Ganymedis patrem suum desiderantis et requirentis. Xen. (Ἱερ. 3, 2.) Ποθοῦσι δὲ (sc. τὸν φιλούμενον) ἄν που ἀπίῃ. Ubi acc. e præcedentibus subauditur, sicut et in hoc celebri senario ap. Aristoph. B. (1425.) Ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν. Improprie autem res aliquæ dicuntur ποθεῖν τινα, Plut. Coriolano, Τὸν δὲ Μάρκιον εὐθὺς ἐπόθει τὰ Οὐολούσκων πράγματα. Paulum diverso sensu Cic. Quæ longiorem desiderant orationem. Item cum infin. pro Cupio, etiam Magno cum desiderio cupio, Expeto. Isocr. Panath. Τοῦτο γὰρ οἶμαι μάλιστα ποθεῖν ἀκοῦσαι τοὺς πολλούς. Sic et ap. Dem. legitur ποθῶ ἀκοῦσαι. At e Plat. de LL. (10. p. 89.) Ἔτι ποθοῦμεν μὴ ἱκανῶς δεδεῖχθαι; pro An adhuc desideramus sufficientius demonstrari? An putamus non satis demonstratum esse? Sed non videtur posse ita scribi ille locus. || Amo, sicut πόθος pro Amor, Theocr. 12, (2.) οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσι, Amantes uno die consenescunt: verba amantis ad amasium, qui venerat τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ: Schol. exp. ἐρῶντες. Sic accipere possumus et ap. Plut.

A Sympos. 6. Αἱ μὲν γὰρ τῶν ποθούντων ἡδοναὶ τὴν ἀνάμνησιν ἀνελεύθερον ἔχουσι. Et ap. Theophyl. Ep. 20. Ἀχράδας χθὲς πέπομφα τῇ ποθουμένῃ. Ceterum notandum est futurum regulare esse ποθήσω, et præt. perf. πεπόθηκα, ut Epigr. Ἀλλ' αἰεὶ πεπόθηκα συνακμάζουσαν ὀπώραν. Poëtice autem dici ποθέσω: Il. O. (219.) Δῦνε δὲ πόντον ἰὼν, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιῶν, pro ἐπόθησαν, Desiderarunt ipsum: itidemque ex Herod. (9, 22.) affertur ἐπόθεσαν. Od. B. (375.) Ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι, Quam desideret navi avectum. Eust. hoc futurum Atticis quoque usitatum esse annotat, afferens e Plat. de Anima, Παρεσκευασάμην ὡς οὐκέτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας. SED ET Ποθήμεναι ap. Hom. legitur, quod Eust. deducendum censet vel a VERBO Ποθαίνω, VEL Πόθημι, Od. M. (110.) ἐπεὶ οὐ πολὺ φέρτερόν ἐστιν Ἓξ ἑτάρους ἐν νηῒ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας, Desiderare, Requirere. [" Ποθέω, Eran. Philo 167. ad Charit. 290. Valck. Callim. 121. ad Herod. 701. Villois. ad Long. 72. Ammon. 59. Thom. M. 368.
B Wakef. Trach. 103. 196. 755. Jacobs. Anth. 6, 417. 7, 85. Apollonid. 22. T. H. ad Plutum p. 427. Heyn. Hom. 4, 377. Act. pro pass., Brunck. ad Bacch. 1041. ad Œd. C. 74. El. 171. Cum inf., Thom. M. 160. De armis, Jacobs. Anth. 11, 366. Ποθῶν, Amans, Toup. Add. in Theocr. 400. Med., Steph. Dial. 65. Ποθέσαι, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 84. Πόθημι, Πόθεμμι, ad Herod. 374." Schæf. Mss. Ποθεσόμενος, Plato Phæd. 107. Heind. Ποθήμεναι, pro ποθεῖν, ποθέμεναι, ut καλήμεναι, πενθήμεναι, Buttm. A. Gr. 1, 505.] Πόθημα, τὸ, Desiderium, nisi potius significet Res desiderata, τὸ ποθούμενον, Desideratum, [Hes.] Πόθησις, ἡ, Ipsa actio desiderandi, Desiderium, ἐπιζήτησις, Gaza de Senect. [Schol. Il. A. 240.] Ποθητὸς, Desideratus, Cic. Omnia desiderata magis quam assidue percepta delectant, [" Ælian. H. A. 381." Wakef. Mss.] Ἀπόθητος, ὁ, ἡ, Non desideratus, Cujus desiderio non tenemur, [Gl. Inamabilis.] E consequenti Abjectus, Vilis, Neglectus, ἠμελημένος, Eust. ὁ μὴ φιλούμενος,
C Hes. Suidæ autem magis ad verbum, ὁ μὴ ποθούμενος. [Lycophr. 540. δεινὰ κἀπόθητα, sed Codd. κἀπόθεστα. " Coray in Consp. Mus. Oxon. 23. (rejicit Toupii conjecturam in Herod. 9, 27.) Toup. Opusc. 2, 67. Emendd. 4, 489. Sic ἀνεθέλητος." Schæf. Mss.] Ἀπόθεστος pro eodem: a fut. ποθέσω, ut Eust. tradit, exponens, μὴ ποθούμενος, ἀφίλητος, ἀτημέλητος. Utitur Hom. Od. P. (296.) de cane, Δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένου Ὀδυσῆος, Neglectus jacebat, Nemo ipsius desiderio tenebatur. [" Ruhnk. Ep. Cr. 287. Koen. ad Greg. Cor. 251. Toup. Emendd. 4, 489. ad Callim. 1. p. 243. (H. in Cer. 48.)" Schæf. Mss.] Πολυπόθητος, Multum desideratus, [Athen. 433. * Πολυπόθεστος, vide Πολύθεστος.] Τριπόθητος, Ter desideratus, i. e. Sæpe desideratus, Multum cupitus, Exoptatissimus. Quod vero Philo de Mundo dicit, Τριπόθητον ἡγεῖσθαι ἀλήθειαν ἰχνηλατήσειν, reddere maluit Bud. Curam habere antiquissimam investigandæ veritatis. [" Ad Lucian. 2, 41. Thom. M. 710. Valck. Adoniaz. p.
D 378. Abresch. Lectt. Aristæn. 151. Toup. Emendd. 1, 306." Schæf. Mss. Moschus 3, 52. * " Ποθητικὸς, Stob. p. 8." Wakef. Mss. * Ποθήτωρ, Manetho 4, 120. * Ποθητὺς, Opp. K. 2, 609.]

Ποθὴ, ἡ, Desiderium, i. q. πόθησις, s. πόθος, sed Poëtis peculiare, Od. B. (126.) ποθὴ πολέος βιότοιο, O. (545.) ξενίων δέ οἱ οὐ ποθή ἐστι, Il. Ξ. (368.) Κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, P. (690.) μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται, sc. Patrocli interemti, Od. Θ. (414.) Μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο Τούτου, Il. A. (240.) Ἦ ποθ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, Z. (362.) οἳ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν. Item, Σῇ ποθῇ, Tui desiderio, T. [321. " Koen. ad Greg. Cor. 199. ad Il. P. 439. Heyn. Hom. 6, 202. 596. 7, 356. 796. * Πολυποθὴς, Wakef. Alc. 571." Schæf. Mss.]

Ἀντιποθέω, Vicissim desidero, Mutuo alicujus desiderio tangor. Pass. Ἀντιποθοῦμαι, Vicissim desideror, desiderium moveo. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 28.) Φιλῶν ἀντιφιλεῖσθαι, καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι. [* Ἐκπο-

θέω, unde * " Ἐκπόθητος, Desideratus, Amphiloch. p. 39." Kall. Mss.] Ἐπιποθέω, i. q. ποθῶ, Desidero, Requiro, Lucian. (1, 211.) Θάῤῥει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω. Verba Jovis ad Ganymedem, qui ἐπόθει τὸν πατέρα. Itidem Gaza ap. Cic. Vires adolescentis desidero, vertit, Ἐπιποθῶ νεανίσκου ἰσχύν. Eundem usum habet τὸ ἐπιζητῶ. [* Ἐπιπόθημα, LXX. Ps. 139, 9.] Ἐπιπόθησις, Desiderium, 2 ad Cor. 7, (7.) Ἀγγέλλων ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἐπιπόθησιν. Pro quo usurpavit ET Ἐπιποθία, ἡ, ad Rom. 15, 23. Ἐπιποθίαν δὲ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς. Ἐπιπόθητος, ὁ, ἡ, Desideratus, Desiderabilis, ad Phil. 4, (1.) Ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπόθητοι. [* Ἐπιποθήτως, Gl. Optato. * " Περιποθέω, ad Xen. Eph. 137." Schæf. Mss.] " Περιπόθητος, Valde desideratus, s. Admodum desiderabilis," [Aristæn. p. 20. Abr. Ἄδωνις. " Ad Xen. Eph. l. c. Bergler. Alciphr. 186." Schæf. Mss. " Hes. v. Περίψυκτος." Boiss. Mss. * Προσποθέω, Plato Charmide 174. Τόδε δὴ ἔτι προσποθῶ, Hoc insuper velim scire. * Ὑπερποθέω, Aristid. 1, 36. " Schol. Pind. Ὀ. 8, 81." Wakef. Mss.]

ΠΟΙΕΩ, Facio, Efficio, Ago, Dem. (128.) Ἔδει γὰρ τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι: (242.) Ἐρώτησον αὐτούς· μᾶλλον δ' ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω. Athen. 12. Τὸ μηθὲν πώποτε ἑτέρου ἕνεκα πεποιηκέναι, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 1.) Ἐπερωτῶντα τὰ οἴκοι τέλη τί χρὴ ποιεῖν, Aristot. Polit. 8. Καὶ ὅλως ζητητέον τί ποιοῦντας δεῖ σχολάζειν· οὐ γὰρ δὴ παίζοντας. Item sequente περὶ cum suo gen., Xen. Ἑλλ. 6, (5, 33.) Ἐν φροντίδι ἦσαν ὅ, τι χρὴ ποιεῖν περὶ Λακεδαιμονίων. " Ποιούντων, Attice interdum pro ποιείτωσαν, Faciant." Sed ut veniam ad eos hujus verbi usus, quos habet junctum particulæ τί, in directa, ut ita dicam, interrogatione, tres observare me memini. Primus est hic ap. Aristoph. (N. 723.) ΣΩΚΡ. Οὗτος, τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις; ΣΤΡ. Ἐγὼ, Νὴ τὸν Ποσειδῶ. Heus tu, quid agis? Quam rem agis? Quid rerum agis? Quid agitur? Et Gallice, Holà, que faites-vous? Secundus est, cum alicui dicimus τί ποιεῖς, non quod ignoremus quid agat, s. quid faciat, sed admirantes simulque indignantes quod id facere audeat: ut ap. eund. Aristoph. Σφ. (1443.) ΒΔΕ. Ἀλλ' ἀράμενος — ΦΙ. Τί ποιεῖς; ΒΔΕ. Ὅ, τι ποιῶ; Εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν. Tertius autem rarior est, et in quo purus putusque sit idiotismus, et quidem optime cum linguæ nostræ idiotismo conveniens: a Dem. tamen usurpatus, Mid. 226(=542.) Ὡς δ' ἐδυσχέραινον οὗτοι τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδετέρους ἔπειθεν, ἀπειλήσας καὶ διαλοιδορηθεὶς, ἀπελθὼν, τί ποιεῖ; καὶ θεάσασθε τὴν κακοήθειαν, τὴν μὲν δίαιταν ἀντιλαχὼν, οὐκ ὤμοσεν, ἀλλ' εἴασε κ. τ. λ. Eodem plane modo in nostra lingua, cum narratur aliquid, dicitur interdum, Que fait-il? ad verbum τί ποιεῖ; Vel, Que vous fait-il? pro eo quod est, ut alio sermonis genere utentes dicimus etiam, Savez-vous bien ce qu'il fit? Vel, Que pensez-vous qu'il fit? Persequens autem hanc verbi ποιεῖν cum verbo Faire collationem, quandoquidem in eam incidi, subjungam alium ejusd. Dem. locum, et quidem ex ea ipsa in Mid. Orat. 239(=574.) Οἶδα τοίνυν ὅτι καὶ τὰ παιδία ἔχων ὀδυρεῖται, καὶ πολλοὺς λόγους καὶ ταπεινοὺς ἐρεῖ, δακρύων καὶ ὡς ἐλεεινότατον ποιῶν ἑαυτόν. Dico enim hic quoque vocem Græcam eum usum habere, qui Gallice exprimi possit, reddendo verbum verbo, non item Latine. Dicit enim eodem plane modo Gall. lingua, Faire le piteux, le marmiteux, vel, du piteux, du marmiteux: quo hic dicitur a Dem., ἐλεεινότατον ποιῶν ἑαυτόν. Hoc præterea observavi, multo melius convenire Græco ποιῶ cum Gallico Faire, quam cum Lat. Facere, cum infinitivo jungitur, ut ap. Isocr. Symm. Οὕτω γὰρ ἂν τάχιστα ποιήσειεν ὑμᾶς, μισήσαντας ἃ δεῖ, βελτιόνων ἐπιθυμῆσαι πραγμάτων. Et Xen. K. Π. 4, (5, 15.) Μάλα δὲ αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ἐποιήσατε: 2, (2, 6.) Εἴγε κλαίειν ἐπειρώμεθά σε ποιεῖν. Sic enim Gallice dicitur Je vous ferai, vel Je vous ai fait désirer, Je vous ferai avoir honte, Je vous ferai pleurer: cum Lat. in multis hujusmodi loquendi generibus potius utantur suo verbo Faciam, cum particula Ut habente conjunctivum, quam cum infin. Sunt autem ll. illis similes hi Xen. (Ἀπ. 2, 3, 13.) Εἰ βούλοιο ξένον ποιῆσαι ὑποδέχεσθαι ἑαυτόν. Item, Ποιῶ τοὺς συνόντας ἀπέχεσθαι. Facio ut discipuli mei abstineant, Do operam ut etc. Sed est præterea duplex usus verbi ποιεῖν infinitivo juncti, in quorum utroque optime ei convenit cum Gallico Faire; at cum Lat. Facere non item, quod sciam. Unus est hic ap. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 17.) p. 353. meæ Ed. Καὶ ἐποίησαν τοὺς μὲν ἄλλους εἰς τὰς τάξεις δραμεῖν, Ἀγησίλαον δ' ἐπαναχωρῆσαι πρὸς τὰ ὅπλα. Sic enim Gallice dixeris, Ils le firent retirer. At nequaquam Latine itidem Fecerunt illum recedere, pro Fecerunt ut cogeretur recedere, sibi timens videlicet. Vel, Imposuerunt ei recedendi necessitatem. Vel potius, Fecerunt ut sibi necesse putaret recedere. Aut etiam brevius, Fecerunt ut recedendum sibi esse putaret. Nisi quis malit, In causa fuerunt cur ille recederet. Alter autem usus est hic ap. Isocr., Symm. init. Καὶ γὰρ αὐτοὶ πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾷν, καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν, pro Induxistis illis in animum philosophari ea quæ etc. Fateor tamen hic quoque ποιεῖν admittere etiam aliquas ejusmodi expp. quales proxime præcedenti datæ fuerunt. In VV. LL. e Dem. affertur, Πεποιηκότες ταῦτα γενέσθαι, pro Auctores horum. Et ex Aristot. Ποιῶ πράττειν τὰ καλὰ, pro Exhortor agere honesta. Quæ interpr. mihi minime probatur. Quinetiam ποιεῖν cum infin. quidem itidem, sed interjecta particula ὥστε, respondet omnino ei quod dicimus, Faire en sorte que, etc., ut ap. eund. Isocr. ad Nic. Πεποιήκασιν ὥστε πολλοὺς ἀμφισβητεῖν, Or. c. Soph. Πεποιήκασιν ὥστε δοκεῖν ἄμεινον βουλεύεσθαι. Lat. autem dixeris, Fecerunt etc.

A ποιεῖν juncto cum ὥστε transibo ad ποιεῖν junctum cum ὡς, cum ὅπως, cum πῶς, cum οὕτως, cum ἄλλως, aliisque adverbiis. Auctor Dialogi qui Axiochus inscribitur, (fin.) Ποιήσω ὡς λέγεις, Faciam ut jubes. Quod nihil aliud est quam Faciam quod jubes. Xen. K. Π. 1, (4, 9.) p. 9. Ποίει ὅπως βούλει, Fac quod libet. Ad verbum, Fac ut libet, Faites ce qui vous plait: ad verbum, Faites comme il vous plait. Apud eund. Xen. cum πῶς, sequente etiam περὶ, (Ἀπ. 1, 3, 1.) Ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας ἢ περὶ προγόνων θεραπείας, ἢ περὶ ἄλλου τινὸς τῶν τοιούτων. Habuisti autem et supra cum hac præp. præcedente ὅ, τι, ut Gall. dicitur Demandant comment il falloit faire de cela. At Latine non ita commode reddi ad verbum possit. Dicetur enim potius Quid agendum sit ea de re, quam, Quomodo agendum sit ea de re. At cum οὕτως junctum verbum ποιεῖν habemus tum alibi, tum ap. Plut. de Socr. Dæm. Cum ἄλλως ap. Plat. de Rep. 1. Ἀλλὰ μένετε, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖτε, ubi observari etiam debet hoc loquendi genus, quod itidem aliis in imperandi modo positis verbis subjungi solet. Sed et alia adverbia inveniuntur huic verbo juncta, ut cum ὀρθῶς et καλῶς. Cum ὀρθῶς, ut in Alexandri Magni ad Aristot. Epistola, Οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας, ἐκδοὺς τοὺς ἀκροαματικοὺς τῶν λόγων. Cum καλῶς autem juncti, et quidem duobus modis, habes exempla ubi de eo agitur. Sed Dem. dixit etiam, Καλὸν ἐποιήσατε τὸ σῶσαι τὴν νῆσον, Or. pro Cor. Interdum vero ποιῶ cum adverbio habet accus. personæ, ut cum dicitur ποιῶ σε κακῶς: quod Latine reddi ad verbum non potest, servato sc. accusativo. Sed nec Facio tibi male, pro Afficio te malo, satis Latinum est.

Ποιῶ s. Ποιοῦμαι activa signif., cum accus. quoque construitur frequentissime, interdum vero et duobus accuss. Cum uno quidem accus. junctum varia loquendi genera efficit; nam et substantivis et adjectivis jungitur. Substantivis, ut μνήμην, vel μνείαν ποιοῦμαι, Mentionem facio, ap. Aristot. Et λόγον vel λόγους ποιεῖσθαι, Verba facere, Orationem habere. Isocr. ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Initium facere. Et πόλεμον ποιεῖν, quod et πόλεμον ποιεῖσθαι, itidemque εἰρήνην ποιεῖν, Bellum s. Pacem facere. Ad quod posterius, sc. ad ποιεῖν εἰρήνην, referri possunt et hæc, ποιεῖν s. ποιεῖσθαι καταλλαγὰς aut διαλλαγὰς, et συνθήκας, sicut ad πόλεμον ποιεῖν, referri potest μάχην ποιεῖσθαι et ναυμαχίαν vel πεζομαχίαν ποιεῖσθαι.

Cum adjectivis autem, ut *ποιεῖσθαι φίλον*, sicut et *ποιεῖσθαι φιλίαν*, vicissimque *ποιεῖσθαι ἐχθρόν*. Item cum aliis adjectivis, cum quibus junctum *ποιεῖσθαι* longius recedit a faciendi signif.: ut cum dicitur *δεινὸν ποιεῖσθαι*: quod loquendi genus vide in Δεινός: itidemque *πόλεμον ποιεῖν* s. *ποιεῖσθαι*, et *εἰρήνην*, in Πόλεμος et Εἰρήνη: sic et e reliquis singula in singulis nominibus. Exempla tamen hic aliqua proponam significationum, quas hoc verbum accipit pro variis substantivis quibus jungitur, sed verbo Facere affinium: ut *ποιεῖν ὀσμὴν*, ap. Aristot. Odorem excitare. Et *ἱδρῶτας ποιεῖν*, Sudores excitare, movere. Itidem *ποιεῖν ἡδονὴν*, Excitare voluptatem. Cui simile *ποιεῖν χαρὰν* in Act. (15, 3.) Potest autem *ποιεῖν* in utroque horum reddi etiam Afferre: sc. Afferre voluptatem, gaudium. At *ποιεῖν ἀγαθὰ*, Isocr. Conferre beneficia. E Dem. vero (151.) et *ποιῶ σοι ἀργύριον*, pro Comparo tibi pecuniam. Itidemque e Thuc. (1, 5.) affertur *ποιῶ* pro Comparo, junctum sc. accusativo *βίον*: nam *ποιῶ βίον* redditur Comparo victum. At *ποιεῖσθαι κέρδος*, verbo composito, Lucrifacere, In rem suam vertere, Bud. e Plut. Invenitur et *ποιεῖν ἐκκλησίαν* pro Cogere s. Advocare concionem. Et *ποιεῖσθαι διαδικασίαν*, Constituere judicium, Bud. Itidem vero cum aliis substantivis junctum, reddendum erit pro linguæ Latinæ proprietate. Quod et in N. T. faciendum erit, ubi *ποιεῖν τὸν νόμον*, redditur Servare legem, item Præstare, et Implere. Nam Facere legem, ad verbum, sonaret potius Ferre legem et imponere. Ibid. *ποιεῖν ἁμαρτίαν*, Committere peccatum. At *ποιεῖν τὴν ἀνομίαν*, sicut *ἐργάζεσθαι*, quod redditur ad verbum, Facere iniquitatem, dicitur de iis qui omne peccati genus committere gaudent, qui nulli non dediti sunt sceleri et flagitio. Ibid. *ἐλεημοσύνας ποιεῖν*, quod redditur Eleemosynas præstare, et exhibere, et, quod malo, erogare, Gall. ad verbum reddi potest, Faire des aumônes. Sed et quibusdam aliis substantivis annexum verbum *ποιεῖν* potest ad verbum reddi vocabulo Faire, non item vocabulo Facere: ut *ποιεῖν χώραν*, Faire place, ap. Aristot. Rhet. 3. *Δεῖ οὖν χώραν ποιεῖν ἐν τῷ ἀκροατῇ τῷ μέλλοντι λόγῳ.* Hic enim potius reddiderim Locum s. Sedem parare, aut Præparare, quam ad verbum, Locum facere. Nam dicitur quidem Latine et Locum facere, sed non hac signif., quod quidem sciam. Certe ap. Ovid. Voto locum facere est potius quod dicimus Donner lieu. Sic *παράδειγμα ποιεῖν* plerisque in locis aptius reddetur, Proponere exemplum vel exempla, quam Facere exemplum e Fabio: ut cum dicit Isocr. in Panegyr. *Τῶν μὲν κυρία γενομένη, τοῖς δ' αὐτὴν παράδειγμα ποιήσασα.* Et ap. Aristot. *Ὅπερ πάντες ποιοῦσι παράδειγμα, τὸ τῆς Ἰσοκράτους Ἑλένης ἐγκώμιον*, Quod omnes sibi exemplum proponunt, vel exemplar. Apud Dem. autem in Timocr. *Ἄξιόν ἐστιν ὀργισθῆναι, καὶ κολάσαι, καὶ παράδειγμα ποιῆσαι τοῖς ἄλλοις τοῦτον*, non solum Proponere exemplum aliis, interpretari possumus, sed etiam Præbere exemplum aliis in hoc, aut etiam Statuere exemplum, vel edere. At Facere exemplum, esset quidem interpr. ad verbum, sed non satis exprimens Gr. verborum vim. Itidem vero in aliis quoque loquendi generibus interpretandis velim hujus rei lectorem meminisse: sc. videndum esse an idem loquendi genus Latinum, usum omnino eundem habeat, quem Græcum. Affertur etiam *ποιεῖν σιωπὴν* e Xen. pro eo quod Gallice dicitur Faire silence: sed cum dicit ille, Ἑλλ. 6, (3, 5.) *Σιωπὴν ἐποίησε παρὰ πάντων*, hic *σιωπὴν ἐποίησε* non sonat Il fit silence, sed Il fit faire silence. Quod si usquam reperiatur *σιωπὴν ποιεῖν* in altera illa signif., poterimus non minus reddere ad verbum Latine quam Gallice: cum itidem dicatur Facere silentium. Quinetiam *ποιεῖσθαι βασιλέα* ap. Plat., Creare regem, Gallice ad verbum Faire roi, vel Faire un roi, pro loco. Fortasse autem et Facere regem, non prorsus linguæ Latinæ ignotum est. Jam vero et quod ap. Hom. legimus, *ποιεῖσθαι εὐνὴν*, plane et ipsum cum Gallici sermonis consuetudine convenit, dicentis, Faire le lit, quod est, verbum e verbo, *ποιεῖσθαι εὐνὴν*, itidem pro Sternere lectum. Sunt vero et alia pleraque loquendi genera Gallis, in quibus suo verbo Faire eod. aut simili modo utuntur: sed et nonnulla Græcis, in quibus itidem suo *ποιεῖσθαι*, vel potius *ποιεῖν*. Sciendum est autem quædam etiam esse substt., cum quibus junctum hoc verbum nec Latino Facere reddi potest, nec Gallico Faire: sed nec verbo affinem habente illi Facere significationem, ut in superioribus exemplis fieri videmus. Nam *ποιεῖσθαι*, interdum est Existimare: ut ap. Greg. Naz. *Καὶ πομπὴν, ἀλλ' οὐ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιούμενος*: quam signif. habet et cum aliis accuss., ut docebo infra, ubi agam de *ποιοῦμαι* juncto præpositionibus, et nominatim de eo quod junctum est præpositioni *ἐν*, habet et cum *περὶ*, cui jungitur suus genitivus, ut docebo aliquanto post. Interdum *ποιεῖσθαι*, Adoptare: ut cum dicitur *ποιεῖσθαι παῖδα*, ap. Dem. Itidem ap. Plut. Alex. *Ἣν ἐποιήσατο μητέρα*, Quam in matrem adoptarat. Interdum etiam eum usum habet *ποιεῖν*, quem verbum Ago, cum accus. significationem habente Spatii temporis: ut, Tres dies ibi egi, Tres menses aut annos ibi egi, cujus tamen usus exempla in N. T. duntaxat memini me observare: ut ap. Jacob. 4, (13.) *Καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα*, Et agemus ibi annum unum, Commorabimur ibi annum unum. Sic 2 ad Cor. 11, (25.) *Νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα*, Noctem ac diem in profundo egi. Sic et Act. 18. duobus in locis. Potest autem fortasse huc referri et illud *ἐποίησαν*, quod legitur ap. Matth. 20, (12.) *Οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν*, ut sc. interpretemur, Unam tantum horam egerunt, commorati sunt: et subaudiamus, In opere faciundo, aut aliquid hujusmodi. Nisi quis malit, Unam duntaxat horam operi impenderunt. Si qua præterea de hoc verbo juncto cum substantivi nominis accus. dicenda supersunt, ea, ut spero, cum unoquoque substantivo annotata reperientur. Quod autem attinet ad hoc ipsum verbum *ποιῶ* junctum cum adjectivo, præter eum usum quem habet cum illis adjj. quæ supra protuli, aliisque ejusd. generis, sciendum est, interdum vel potius frequenter poni pro Efficio, et Reddo: in ea sc. signif. qua dicitur Reddere aliquem segniorem, Reddere otiosum, ap. Cic. Tale est *ἀσθενεῖς ποιεῖν*, Infirmos reddere s. Debiles, ap. Xen. K. Π. 1, (5, 2.) *Ἐνόμιζεν, εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσειε, πάντων γε ἂν τῶν πέριξ ῥᾳδίως ἄρξειν.* Sed interdum ipsum verbum *ποιεῖν* cum adjectivo alia orationis forma reddimus, et quidem vel unico verbo ambo interpretantes, vel pluribus: ut cum *ἑτεραλκέα νίκην ποιεῖν*, Bud. vertit, Inclinare victoriam: et *ἐμφανῆ ποιεῖν*, Ob oculos exhibere. Venio ad *ποιῶ* duos accuss. habens, quorum alter est pronomen: ut sc. cum dicitur *ποιῶ σε κακὸν*, vel *κακά*: itidemque *ποιῶ σε ἀγαθόν*. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 13.) *Ἐγὼ δ', εἰ μέν τι κακὸν ἐκείνω τὴν πόλιν ἐποιησάτην, οὐκ ἀπολογήσομαι*, Si quid mali fecerunt civitati, Si quo malo vel damno affecerunt civitatem. Sic ap. Athen. *Κακὰ πολλὰ ἐποίουν τοὺς Σαμίους.* Huc autem pertinet *ποιῶ* junctum adverbio *κακῶς*, cum pronomine itidem; nam *κακῶς σε ποιῶ*, et *ποιῶ σε κακὸν* vel *κακὰ*, idem valent. Sed generalius etiam cum alio accus., ut, *πάντα ταῦτα τοὺς τελουμένους Ἡμεῖς ποιοῦμεν*, quod ex Aristoph. N. (259.) affertur. Sed et ap. Matth. 27, (22.) legimus, *Τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν*; Ubi interpretando Quid faciam isto Jesu etc. talis videri possit usus verbi Facio, qualis est in isto Cic. loco, Quid hoc homine faciatis? aut ad quam spem tam perfidiosum, tam importunum animal reservetis? Nisi quis putet eum non tam generaliter, ut ita dicam, loqui, sed interrogare quo supplicii genere afficiendum censeant. Sed hoc addendum est, ap. eund. Evangelistam inveniri junctum etiam dativo, pronominis sc., cum accus., necnon dativo cum adverbio. Nam 21, (40.) legimus, *Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις*; Et paulo ante, *Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων, καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως.* In quibus ll. fortasse possumus *ποιεῖν* interpretari Tractare, Accipere: hoc modo, Quomodo agricolas illos tractabit? et Tractarunt illos eodem modo. Vel, Quomodo illos accipiet? et Acceperunt illos eodem modo: ut ap. Cic. Tusc. 4. Quo te modo accepissem, nisi iratus essem. Ceterum

quod ad has duas constrr. attinet, priorem quidem memini me legere ap. aliquos etiam e Classicis Scriptt., atque adeo e Plat. Apol. (17.) affertur, *Ταῦτα μὲν καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιήσω*, et e Dem. *Ποιῶ σοι ἀτύχημα*, at posteriorem non item lectam mihi ap. eos recordor. Ceterum antequam finem faciam dicendi de hoc verbo adjunctum habente vel unum subst., vel duo, de hac etiam re lectorem monebo, junctum quibusdam accuss., nec Gallico Faire, nec Lat. Facere, atque adeo nec alio verbo satis commode posse reddi: contra vero ipsum una cum suo accus., apte reddi unico verbo, quod *σύστοιχον*, ut ita dicam, significationem habeat nomini, cui adjunctum est. Verbi gratia, huic phrasi, *ὀργὴν ποιεῖσθαι*, apte dabitur eadem interpr. quæ daretur verbo *ὀργίζεσθαι*, vertendo Irasci, Indignari. Itidem istis *σπουδὴν* et *ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι*, commode tribuetur ea ipsa interpr. quæ tribueretur verbis *σπουδάζειν, ἐπιμελεῖσθαι*: in quibus tamen reddendis possumus non solum unico uti verbo, verum etiam verbo cum accus. Sed et *ποιεῖσθαι γνώμην*, cum redditur Statuere, Decernere, ap. Thuc., (1, 128.) eand. habet interpr. quam *γινώσκειν*.

At præpositionibus junctum Ποιῶ s. potius Ποιοῦμαι, quam varios usus habeat, docebunt quæ sequuntur eorum exempla, in quibus alphabeticum earum ordinem sequar. Cum præp. *εἰς*, ut *ποιεῖσθαι εἰς* vel *ἐς ἀσφάλειαν*, ap. Thuc. Facere ut aliquid sit s. Collocare in tuto: 8. init. *Καὶ τὰ τῶν ξυμμάχων ἐς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι, καὶ μάλιστα τὴν Εὔβοιαν*, Res sociorum in tuto collocare, vel in tuto statu. Dicam autem et de *ποιεῖν* significante Collocare s. Ponere, infra etiam. At Interpres vertit, Oppida sociorum stabilire. Apud Synes. autem *ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν* Bud. reddit, Recipere in sese, Periculi sui facere: *Πάντα ἀναδεχόμενος καὶ εἰς ἑαυτὸν ποιούμενος τὰ τούτων ἁμαρτήματα*. Cum præp. *ἐν*: ut, *Ἐν θαύματι ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν*, Habere pro miraculo, Miraculum existimare. Vel simplicius, Rem mirandam s. admiratione dignam existimare, censere. Plut. *Ὁρῶν τοὺς ἀκούσαντας, ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σχήματος, ἐν θαύματι ποιουμένους, ἤρετο κ. τ. λ.* Ita dicitur *ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι*, Risui habere, Ridiculum existimare. Atque adeo verbum hoc *ποιεῖσθαι* signif. hanc obtinere, etiam cum jungitur accusativo, docui paulo ante, cum dissererem de hujus verbi usu cum accus. constructi. Sed illis exemplis quæ ibi protuli, addo e Thuc. (1, 118.) *Οὐκ ἔτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο*· Pro quo Plut., per plurale, (Sertor. 5.) *Οὐκ ἀνασχετὰ ποιούμενος*, Rem non tolerandam existimans, ratus, ut Bud. afferens et *δεινὰ ποιεῖν* pro Conqueri, Vociferari, e Dem. *Καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς οὐ μικρά.* At *ἐν δεινῷ ποιεῖσθαι* idem Bud. vertit Rem esse periculosam dictitare, in h. Synes. l. *Σχετλιαζόντων ἡμῶν, καὶ ἐν δεινῷ ποιουμένων, τοσοῦτον ἀπηρτῆσθαι τῆς γῆς.* At vero *ἐν μέσῳ ποιεῖν* ap. Thuc., pertinet ad eam hujus verbi signif. qua ponitur pro *τιθέναι*, Ponere: quare ejus verba in illum reservabo locum. Cum præp. *ἐπί*: ut, *Ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν*, pro Comparare sibi magnam potentiam, ut quidem Bud. vertit ap. Herodian. (1, 9, 1.) *Ὁ δὲ Περέννιος, ποιησάμενος αὑτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, ἐπεβούλευε τῇ ἀρχῇ*, Cum summotis aliis in maximam Commodi gratiam insinuasset, et magnam potentiam sibi comparasset. At de *Ποιεῖν ἐπὶ ξηροῦ τὰς ναῦς*, dicam in Ποιῶ habente Ponendi signif. Item cum præp. *περὶ*, et quidem frequentissime: habet autem in hac constr. verbum istud eum usum, quem jam semel atque iterum annotavi: sc. pro Existimo, Censeo. Estque animadvertendum, Lat. quoque verbum Facio in certis quibusdam loquendi generibus hanc signif. habere, ut mox docebo, veluti *περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι*, s. *περὶ πλείονος*, s. *πλείστου*. Lys. (p. 1.) *Περὶ πολλοῦ ἂν ποιησαίμην*, Rem magnam esse existimarem, Pro re magna haberem. Dem. *Τὴν ἑαυτοῦ συκοφαντίαν ἀξιοῖ περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῶν νόμων.* Isæus, *Νῦν δὲ χρώμενος ἡμῖν, καὶ περὶ πλείστου ποιούμενος ἁπάντων*, Et omnium maximi existimans, Bud. Vicissim autem *περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι*, et *περὶ ἐλάττονος*: nam *περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι* dicit Isocr. pro Existimare rem parvam, Pro re parva habere. Idem dicit etiam *περὶ ἐλάττονος*, adjungens illi comparativo suum gen. *Καὶ περὶ ἐλάττονος φαίνομαι ποιούμενος τὴν ψυχὴν τοῦ παρ' ὑμῖν εὐδοκιμεῖν.* Itidem ap. Lys. (28.) *Καὶ τὸν νόμον παραβαίνων, ὃν σὺ περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησας.* Ceterum cum in aliis hujus signif. exemplis, quæ antea protuli, *ποιεῖσθαι* nequaquam ad verbum reddere possimus Facere, in his contra aptissime eo utemur: vertendo, *περὶ πολλοῦ* s. *πλείονος ποιεῖσθαι*, Magni s. Pluris facere; *περὶ πλείστου ποιεῖσθαι*, Plurimi s. Maximi facere: ut *περὶ πολλοῦ*, redditur Magni. Itidemque *περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι*, Parvi facere: *περὶ ἐλάττονος ποιεῖσθαι*, Minoris facere: ut in illo Lysiæ loco, *Ὃν σὺ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησας*, Quam legem minoris fecisti quam voluptates, Non tanti fecisti quanti voluptates. Vel utendo alio verbo, Non tanto in pretio habuisti, quanto voluptates. Possumus vero et mutata orationis forma reddere, Quam posthabuisti voluptatibus. Vel, ut Bud. vertit, Quam præ voluptatibus contemtui habuisti. Venio ad *ποιεῖσθαι* junctum præpositioni *ὑπό*. Est *ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα*, In potestatem suam redigere, Potestatis suæ facere, ut Idem scribit, p. 302. afferens e Synesio, *Ὑφ' ἑαυτὸν ποιησάμενος τὸ πρᾶγμα*: et e Dem. *Ποιεῖσθαι τὴν χώραν ὑφ' ἑαυτῷ.* Nam *ἐφ' ἑαυτῷ*, quod ibi habetur, mendose scriptum esse puto, pro *ὑφ' ἑαυτῷ*, cum inveniam hunc usum præpositionis *ὑπὸ* ap. ipsum Dem., cum alibi, tum in Or. pro Cor. *Ἔως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν*, ubi etiam observa jungi *ὑπὸ* non voci passivæ, habenti sc. signif. activam, sed voci activæ. De *ποιεῖν* autem juncto cum *πρὸς*, dicam in Ποιῶ, Conduco, Prosum etc. Exempla autem hujus verbi juncti et aliis præpositionibus, aut his ipsis quidem, sed cum aliis nominibus, inter hæc vel inter illas reperientur, i. e. inter ea quæ de ipsis disseruntur.

Ποιῶ et Ποιοῦμαι junguntur etiam cum adverbiis, non retinentia suam Faciendi signif., ut retinent cum illis adverbiis, quibus junctum *ποιῶ* protuli supra, sed aliis, cum quibus alio verbo quam illo Facere interpretari ea oportet. Adverbia autem, quibus junguntur, sunt cum alia, tum *ἔξω*, itidemque *εἴσω*: et *ἐμποδὼν* et *ἔμπροσθεν*: dicitur enim *ἔξω ποιεῖσθαι*, vel potius *ποιεῖν*, et *ἐμποδὼν ποιεῖσθαι*, et *ἔμπροσθεν*: habetque cum his verbum *ποιεῖσθαι* Ponendi signif.: unde *ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι* Bud. vertit Opponere. Cui *ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι* affine est *ἐμποδὼν ποιεῖσθαι*: qui enim aliquid obstaculi affert, is illud velut opponit. Dicendum autem erit de *ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι*, et *ἐμποδὼν ποιεῖσθαι*, etiam in Ἔμπροσθεν et in Ἐμποδών. At vero *ἔξω* et *εἴσω* cum activo *ποιεῖν* ap. Xen. Legitur enim ap. eum, K. Π. 4, (1, 2.) *Ἔξω βελῶν τὴν τάξιν ποιήσας*, ubi verbum *ποιεῖν* quandam Collocandi signif. habet. Sed et cum *ἔξω* carente genitivo, Act. 5, 34. *Ἐκέλευσεν ἔξω βραχύ τι τοὺς ἀποστόλους ποιῆσαι*, ubi *ποιῆσαι ἔξω* est Facere ut foras eant, exeant, egrediantur; nam his duobus utitur Plautus, cum alioqui brevius dici possit, Exeant, Egrediantur, omisso illo adv. At facere ut foras eant, nihil aliud est quam Abducere, Amittere. Adeo ut reddi debuerit, Jussit ut apostolos abducerent, vel potius, amitterent: non autem cum vet. Interprete, pariter et Erasmo, neutrum verbum Secedere interpretationi hujus *ἔξω ποιῆσαι* adhibendum fuerit. Atque ut *ποιεῖν* cum *ἔξω* est Amittere, sic *ποιεῖν* cum *εἴσω* est Immittere, Indere; ita enim reddi posse non incommode existimo in isto Xen. loco, Ἱππ. (6, 8.) *Ἔχοντα δεῖ πρὸς τοῖς ὀδοῦσι τὸν χαλινὸν, τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς εἴσω τῆς γνάθου τῷ ἵππῳ ποιῆσαι.* Sunt porro, ut dixi, et alia adverbia quibus jungitur verbum *ποιεῖν*: legimus enim ap. Isocr. ad Nic. *Ἀλλὰ βουλόμενος ἅμα μὲν ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν*, ubi reddere possis, Me quamlongissime abducere. At de *ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν* s. *ποιεῖσθαι*, dictum est supra, sc. T. 1. c. 473.

Ποιῶ et Ποιοῦμαι cum in nonnullis e proxime præcedentibus loquendi formulis quandam Ponendi s. Collocandi signif. inclusam habeant, de qua dicturum me sum pollicitus, de ea hic verba facienda existimo, priusquam ad ceteras transeam. Extat

igitur ap. Hom. hic versus, Il. N. 55. *Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν.* Extat et hic illi similis ap. Eund. Od. Ξ. 273. *Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὧδε νόημα Ποίησεν.* Annotat autem Eust. in priorem illum locum, *θεὸς ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε*, esse quod κοινῶς diceretur, *θεὸς ὁδηγήσειε*: non enim esse aliud *ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε*, quam *θῆσαι εἰς νοῦν*, ita enim scribitur, esseque multis in ll. *ποιῆσαι* i. q. *θεῖναι*. At in alterum illum l. nihil annotat; sed cum reperiatur et alia lectio illius versus, sc. *τοῦτο νόημα*, atque hanc ipsa ejus Commentariorum editio habeat in textu, quamvis ille contra in suis Comm. scribat *ὧδε νόημα*, nullam illius alterius mentionem faciens: hoc tamen dico, si *ποιεῖν* accipiendum sit pro *τιθέναι*, i. e. Ponere, multo aptius legi *τοῦτο* quam *ὧδε*, ut *ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ποίησε* sit, Hanc cogitationem posuit in mente, Imposuit menti, i. e. Indidit menti, aut etiam Injecit menti, s. animo. Hoc præterea sciendum est, de quo non admonet Eust., separandam non esse a verbo præp.; dici enim *ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε* pro *ἐμποιήσειε φρεσί.* Quem usum habere illud comp. *ἐμποιεῖν* in prosa quoque, eumque frequentem, docebo, cum ad ipsum pervenero. Affertur quidem certe et *ποιεῖν τῇ διανοίᾳ* e Plat., pro Fingere in animo, Concipere; sed id suspectum est. Habet alioqui et simplex *ποιεῖν*, item *ποιεῖσθαι* Ponendi signif. cum in aliis loquendi generibus, tum in hoc ap. Thuc. (1, 109.) *Ποιεῖν ἐπὶ τοῦ ξηροῦ τὰς ναῦς*, Facere ut naves sint in sicco, pro In sicco naves collocare. Itidemque ap. eund. Scriptorem, *ἐν μέσῳ ποιεῖν*, 1. *Καὶ ὅταν Ἀθηναῖοι ἐπὶ σφᾶς χωρῶσι, κατὰ νώτου βοηθοῦντας, ἐν μέσῳ ποιεῖν αὐτῶν τοὺς πολεμίους.* Qui enim intercludunt hostes in medio, eos veluti collocant in medio. At de *ἐς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι* dixi supra. Habet vero verbum *ποιεῖν* aliquam Collocandi signif., cum nonnullis etiam advv., ut in proxime præcedente tmemate videre est. Cum illo certe Isocratis loquendi genere, quo tamen et ceteri usi sunt, *ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω ποιῆσαι*, affinitatem habet aliquam hæc loquendi formula in sermone Italico frequens, Fatte-vi in qua.

Ποιῶ pro Efficax sum, Prosum, Confero: cum præp. *πρὸς* ap. Diosc. frequens, ut 1. *Ποιεῖ πρὸς φάρμακα*, Adversus venena est efficax. Idem, *Ποιεῖ πρὸς στρόφους.* Idem, *Ποιεῖ δὲ τὰ φύλλα πρὸς λέπραν, σὺν ὄξει ἐπιπλαττόμενα.* Idem, *Οἱ δὲ μέλανες κόκκοι καὶ πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐφιαλτῶν πνιγμοὺς ποιοῦσι.* Plin. ap. eum hoc verbum varie interpr. In hoc postremo loco reddit Auxiliari: locum illum ita interpretans, Grana nigra auxiliantur et suppressionibus nocturnis. At *Ποιεῖ πρὸς λέπραν* vertit Sedant lepram. Pro illis autem verbis *ποιεῖ πρὸς στρόφους*, habet, Discutit tormina. Idem alioqui non raro utitur et verbo Facio in ea ipsa signif. et constr., quam videmus in ll. illis habere verbum *ποιεῖν*: veluti cum dicit, Facit ad difficultatem urinæ. Sed aliam etiam constr. ei dat nonnunquam, sc. cum dat., veluti cum dicit, Facit præclare cœliacis. Habet alioqui Facio cum illa præp. Ad et alium usum.

Ποιῶ, Facio carmina, Versus facio, Poëtice scribo, Isocr. Panegyr. (50.) *Τίς γὰρ ἢ τῶν ποιεῖν δυναμένων ἢ τῶν λέγειν ἐπισταμένων, μὴ πονήσει καὶ φιλοσοφήσει*, ubi animadverte de Poëtis dici *ποιεῖν*, ut *λέγειν* dicitur *περὶ τῶν λογογράφων*. Et cum aliquod e Poëta quopiam testimonium proferunt, vel testem eum laudant, dicere solent, *ὡς ἐποίησεν*, vel *ὥσπερ ἐποίησεν*, s. *πεποίηκεν*, Sic Aristot. *Μεταβάλλει δὲ καὶ ὁ ἔποψ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἰδέαν, ὥσπερ πεποίηκεν Αἰσχύλος*, Plin. Formam mutat et colorem upupa, ut tradit Æschylus. Xen. (Σ. 4, 6.) *Ἴστε γὰρ δήπου ὅτι Ὅμηρος ὁ σοφώτατος πεποίηκε σχεδὸν περὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων*, Carmina scripsit s. composuit de. Vel, In suis carminibus scripsit, aut in suis poëmatibus, Bud. Interdum vero cum accus., Carminibus describo, Carminibus persequor aut Poëmate. Vel Carmina scribo de etc. ut *ὁ τὴν Γιγαντομαχίαν πεποιηκὼς*, et *ὁ τὰ Κυπριακὰ πεποιηκώς.* Potest vero et simpliciter reddi Scribo, ut cum dicitur ab Isocr. (Hel. Enc. 28.) de Stesichoro illum *τὴν λεγομένην παλινῳδίαν πεποιηκέναι.* Alicubi vero est Describo, poëtice sc.: ut cum dicit Aristot. de Bellerophonte, *Ὃν οὕτως ἐποίησεν Ὅμηρος, Αὐτὰρ*

A *ἐπεὶ καὶ οὗτος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν, Ἤτοι ὁ καππεδίον* κ. τ. λ., q. tamen l. Budæus affert postquam dixit *ποιεῖν* sumi pro Poëtice scribere: sed malim, h. quidem in l. Poëtice describere. Hanc porro signif. habens *ποιεῖν* cum variis nominibus componitur: ut *κωμῳδοποιὸς, τραγῳδοποιὸς*, i. e. *κωμῳδίαν* s. *κωμῳδίας ποιῶν*, vel potius *πεποιηκώς.* Itidemque *ἐλεγειοποιὸς*, et *ἐποποιός.* Aristot. Poët. *Πλὴν οἱ ἄνθρωποί γε συνάπτοντες τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν, τοὺς μὲν, ἐλεγειοποιοὺς, τοὺς δὲ, ἐποποιοὺς ὀνομάζουσιν.* Hinc autem et *ποίημα* ac *ποίησις*, et *ποιητὴς*, item *ποιητικὸς*, atque alia: o *πεποίημαι* sc., et *πεποίησαι*, et *πεποίηται*: nam passive quoque dicitur aliquid *πεποιῆσθαι*, quod carmine scriptum est, s. carminibus.

Ποιῶ λέγοντας, pro Induco loquentes, Introduco, e Plut. Solone. Potest autem, *Ποιεῖ οὕτω λέγοντας* reddi etiam, Eis hunc sermonem tribuit, Eos hoc sermone usos refert. Sunt qui reddant, Eis hunc sermonem affingit. Sed qui ita loquitur, sermonem illum falso illis tribui s. ascribi, atque adeo fictum,
B non verum esse profitetur: cum alioqui Græca illa loquendi formula minime hanc, ut ita dicam, restrictionem patiatur.

Ποιῶ, ap. Xen. invenio in alia præterea signif.: sc. pro Fingo, eo quidem in sensu quo dicitur, Finge ita esse. Pro quo etiam quidam, Pone ita esse. Gallice, Mets le cas, vel Prends le cas qu'il soit ainsi. Xen. K. 'A. 5, (7, 5.) *Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ ἥκειν εἰς Φᾶσιν.* [*Ποιήσω*, Faciam, Ponam, Herod. 7, 184. Cic. de N. D. 1, 30. Age et his vocabulis esse deos facimus.] ‖ Cum hac autem verbi *ποιεῖν* signif. aliquam affinitatem habet pass. *ποιοῦμαι* pro Simulo: qui ejus usus e Themist. affertur: ubi dicit, *Ῥητορικὸς ποιούμενος εἶναι*, pro Rhetoricum se esse simulans, i. e. peritum rhetorices. Item, *Φιλόσοφος εἶναι τὴν ἀκροτάτην φιλοσοφίαν ποιῇ.* Habet alioqui potius hanc signif. comp. verbum *προσποιοῦμαι*, ut suo dicetur loco.

Ποιῶ interdum pro eo quod et *ἐργάζομαι*, de qua signif. prius dixissem, si prius recordatus ejus fuis-
C sem, qua in signif. Plinius interpr. Factito, ut cum de persica Ægypti scripsit, Simulacra ex ea factitavere; sunt enim hæc verba pro illis Theophrasti, *Ἐξ οὗ καὶ τὰ ἀγάλματα ποιοῦσι.* Sciendum est autem præp., quam in h. Theophr. l. videmus, interdum omitti, ut cum dicitur *ποιεῖν λίθου λευκοῦ*, pro Facere e lapide albo. Sic autem et pass. præteritum *πεποιημένος* sæpe pro Factus, Confectus, Fabricatus, *εἰργασμένος*: et quidem plerumque cum gen., subaudita itidem præpositione.

Ποιῶ et *ποιοῦμαι* licet Bud. promiscui usus esse dicat, Comm. 302. afferens e Dem. (431.) *Οὓς κρατήρων κοινωνοὺς πεποίησθε*, et ex Aristot. *Πεποιήμεθα τὸν λόγον*, et, *Ποιοῦμαι μνείαν*, ex Eod.: sciendum est tamen non solum adhiberi unum plerisque loquendi formulis, quibus alterum minime adhibetur, sed cum iisdem etiam nominibus interdum diversum usum habere. Dicitur enim *δεινὰ* s. *δεινὸν ποιεῖσθαι*, item *δεινὰ ποιεῖν*, Indigna existimare, Pro indignis habere, Ægreferre, Conqueri; at pro Indigna patrare s. Im-
D proba, Indigna committere, dicitur *δεινὰ ποιεῖν*, potius quam *δεινὰ ποιεῖσθαι*: Dem. pro Cor. *Εἰ γὰρ παρῆν, πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια, εἰ ταῦθ' ὡς οὐκ ἄριστα νῦν ὑμᾶς ἀξιοῖ ψηφίσασθαι*; Sic *ποιοῦμαι φιλίαν πρὸς τοῦτον*, vel *τούτῳ*, Ineo amicitiam cum hoc, vel contraho, ap. Plut. At vero, *Ἐποίησε φιλίαν τοῖς Ἀθηναίοις πρὸς τοὺς Κρῆτας*, Amicitiam Atheniensibus conciliavit cum Cretensibus, Athenienses cum Cretensibus amicitia junxit. Quidam vero interpr. Inter Athenienses et Cretenses amicitiam junxit, conjunxit, contraxit. His autem addi possunt *ποιεῖν* et *ποιεῖσθαι ἄκοιτιν*: cum enim dicit Hom. Il. Ω. 537. de Peleo, *Καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν*, secus accipit *ποίησαν ἄκοιτιν*, quam Hesiod. (Θ. 921.) *ποιήσατ' ἄκοιτιν.* Hic enim intelligit, Fecit sibi uxorem, Matrimonio eam sibi junxit, Duxit in uxorem; at illic *ποίησαν ἄκοιτιν* est Fecerunt ut ei esset uxor, eam duceret in uxorem, Matrimonio eam illi junxerunt. Eust. exp. *ἔθεντο*, Subtiliora etiam quædam commentans. Ut autem Hesiod., sic Hom. quoque illo loquendi genere utitur *ποιήσατ' ἄκοιτιν.*

Quinetiam vicissim ap. eum dicitur mulierem quampiam *ποιεῖσθαι ἄνδρα*, Facere sibi maritum, Matrimonio se jungere illi, Cum illo matrimonium contrahere. Apud eund. Poëtam invenitur non solum medius aor. *ποιήσατο* pro activo *ἐποίησε*, ut *σχεδίην ποιήσατο* et *Ἱστία ποιήσασθαι*, Od. E. (251. 259.) sed et fut. passivæ vocis *ποιήσεται* pro *ποιήσει*: K. (433.) *ἤ κεν ἅπαντας Ἢ σῦς, ἠ ἐλάφους ποιήσεται, ἠὲ λέοντας.* Est autem, si Eustathio credimus, FUT. Ποιήσομαι pro *ποιήσω*, Attice usurpatum. Ceterum cum jam in superioribus extent pleraque loquendi genera, quibus una vox potius quam altera adhibetur, addendi sunt et alii usus uni voci, sc. passivæ, peculiares. Ποιεῖσθαι *παῖδας* potius quam *ποιεῖν*, itidemque composite, *παιδοποιεῖσθαι*, Liberos procreare. Lucian. (1, 530.) *Ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος.* Sic autem *ποιεῖσθαι παῖδα* potius quam *ποιεῖν*, cum significat Adoptare: de quo verbi hujus usu dictum supra fuit. Quo etiam pertinet *ποιεῖσθαι γυναῖκα* de viro dictum, vicissimque *ποιεῖσθαι ἄνδρα*, de muliere: de quibus loquendi formulis paulo ante disserui. Potest vero ad eand. classem referri et *ποιεῖσθαι ἡγεμόνας*, Il. Π. (171.) *Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο*, Duces creavit. Eust. autem exp. *προεβάλετο*, addens, *οὐ φύσει ἄρχοντας Μυρμιδόνων ὄντας, ἀλλὰ * θετῶς, οἷα νῦν ποιηθέντας.* Quinetiam *ποιεῖσθαι βασιλέα* itidem pro Creare regem, dixit Plato, ut supra docui. At *ποιεῖν πολίτην* ex Isocr. affertur pro Donare civitate. Cum illis *ποιεῖσθαι γυναῖκα* et *ποιεῖσθαι ἄνδρα*, aliquid affinitatis habet *ποιεῖσθαι σύμβουλον*, q. d. Facere sibi consultorem, Asciscere sibi consiliarium; nam et cum illis duobus accuss. junctum *ποιεῖσθαι* aliquam Asciscendi et Adjungendi signif. habet. At vero ad *ποιεῖσθαι* significans Existimare referendum videtur *ποιεῖσθαι*, quod in isto Plut. loco in Romulo habetur, *Ποιεῖσθαι δαίμονος οὐ δεῖ πάντα.* Affertur autem is in VV. LL., ubi exp., Non omnia fortunæ sunt ascribenda. Quod si ad illam signif. referamus hoc *ποιεῖσθαι*, reddemus ad verbum, Non omnia oportet existimare fortunæ, sub. esse. At de *ποιοῦμαι* pro *προσποιοῦμαι*, Simulo, dictum est initio col. præcedentis.

: Ποιοῦμαι autem passivam ut vocem, ita etiam signif. habens, ap. Hom. quoque extat: Il. Z. 56. *ἦ τοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον Πρὸς Τρώων*, ubi observanda constr. quoque. Sonant autem illa ad verbum, Scilicet optima tibi facta sunt domi a Trojanis, pro Scilicet optime de te meriti sunt Trojani. Et partic. passivæ itidem signif. ap. Xen., *πεποιημένα παρασχεῖν*, Effecta reddere, Præstare: K. Π. 2. *Ἱκανῶς ὧν ἐδέοντο, πάντα πεποιημένα παρασχεῖν.* Sæpe autem *πεποιημένος* pro *εἰργασμένος*, Factus, Confectus, Fabricatus. Paus. Att. (36, 2.) *Πανὸς δὲ ὡς ἕκαστον ἔτυχε ξόανα πεποιημένα.* Atque adeo ut dici *ποιεῖν λίθου λευκοῦ*, docui supra, sic *φοίνικος αἱ θύραι πεποιημέναι*, ap. Xen. legitur K. Π. 7, (5, 9.) || At *πεποιημένα ὀνόματα*, vel *πεποιημέναι λέξεις*, Ficta s. Novata verba, quæ etiam Facta. Aristot. Rhet. 3. *Καὶ διπλοῖς ὀνόμασι καὶ πεποιημένοις χρηστέον.* Si tamen Dem. Phalereo aliisque credimus, non tam late patet hujus partic. signif., sed sunt *τὰ κατὰ μίμησιν ἐκφερόμενα πάθους ἢ πράγματος*, ut *σίζε* et *λάπτοντες*: quam definitionem ipse aliunde affert. Sic certe Fabius *ὀνοματοποιΐας* exempla profert, Mugitus, Sibilus, Murmur. De hoc autem nomine, *ὀνοματοποιΐα*, simulque de verbo *ὀνοματοποιῶ*, dixi supra, T. 2. c. 1324. || Item *πεποιημένον*, Carmine scriptum. Quinetiam ipsa carmina dicuntur *πεποιημένα*, ut *πεποιημένα ἰαμβεῖα* ap. Dem. (413.) Apud Synes. autem, *Ταῦτα λέγων πεποίηται*, Inductus est ista loquens; aut etiam Inducitur.

Invenitur ETIAM Ποῶ pro Ποιῶ, "unde *πόει*, Fac, "pro *ποίει*, et *ποοῦ*, pro *ποιοῦ*:" quod *ποῶ* Atticum esse dicenti Etymologo non lubenter fidem adhibeo: licet ap. Aristoph. sæpe hanc scripturam reperiri sciam. Semper enim aut certe utplurimum, hæc scriptura absque *ι* extat in iis ll. qui poscunt ut prior hujus vocis syllaba corripiatur. Sed ne in illis quidem ll. scriptura hæc necessaria est, cum videamus alioqui corripi etiam syllabam *ποι* ap. eum: ut B. (1008.) in *ἄνδρα ποιητὴν*, in fine versus: et (1010.) *εἰ μὴ πεποίηκας*: itidem in fine versus: cum tamen in fine versus qui interjectus est, scriptum sit *ποοῦμεν* pro *ποιοῦμεν*. Non ignoro interim, alibi etiam inveniri illam scripturam sine *ι*, et nominatim ap. Theocr. (8, 18. 10, 25. 38.) nisi me memoria fallit.

["Ποιέω, Casaub. ad Athen. p. 3. Alberti Peric. Cr. 55. Toup. Opusc. 1, 466. Ammon. 116. Wyttenb. Select. 342. ad Charit. 344=603. Thom. M. 188. 504. ad Diod. S. 2, 566. Markl. Suppl. 940. De panificio, Valck. Adoniaz. p. 397. De sacrificio, Clark. ad Il. A. 444. De mysteriis, ad Corn. Nep. 189. Stav. De poëtis, Brunck. Aristoph. 1, 150. Ernest. ad Nubes p. 58. Herm. De carmine epico, Toup. Opusc. 2, 50.: de Tragœdiis, 92. Sensu obscœno, Villoison. ad Long. 105. Versibus canto, Celebro, Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 13. Bibl. Crit. 4, 2. p. 84. Homer. 1, 3. Ern., ad Charit. 234. ad Herod. 129. 287. Athen. 1, 15. ad Paus. 124. Jacobs. Anth. 6, 150. 157. 7, 221. 225. 8, 50. Huschk. Anal. 23. Kuster. V. M. 52. Plato Lys. p. 8. 9. Scribo, Fabric. Bibl. Gr. 1, 2. Harl., Valck. Hipp. p. 232. Apparo, Formo, Schneid. Anab. 43. Pono, Fingo, ad Herod. 591. Seq. accus. cum inf., Xen. Mem. 1, 2, 9. Cum duplici accus., Dawes. Misc. Cr. 185. De constr., Thom. M. 252. Omissum in *τί γὰρ ἄλλο ἢ —*, ad Xen. Mem. 2, 3, 17. Œc. 9, 1. Zeun. ad K. Π. 138. Brunck. ad Æsch. Pers. 207. Ad *ποιεῖν* nomen repetendum e proximis, Heind. ad Plat. Gorg. p. 11. Cum inf., ad Diod. S. 2, 288. Cum inf. fut., Brunck. Soph. 3, 383. Schneid. Anab. 54. Ποίησον cum inf., Steph. Dial. 49. Ποιεῖν *τινα* seq. participio, Heind. ad Hipp. 148. De usu h. v. pleonastico, ad Charm. 76. Ἐποίει, *ἐποίησε*, de artificibus, Lessing Schr. ix. p. 377. Ποιεῖν *πᾶν*, Lennep. ad Phal. 162.: *ὕδωρ*, Wessel. Diss. Herod. 182.: *τὸν ἀγῶνα*, Valck. Adoniaz. p. 195.: *χρόνον*, ad Diod. S. 1, 42. Dionys. H. 2, 801.: *θήραν*, Fischer. ad Xen. K. Π. p. 39.: *ἐξέτασιν καὶ ἀριθμὸν*, Xen. K. Ἀ. p. 12.: *κριθὰς*, Aristoph. Εἰρ. 1322.: *θόρυβον*, Toup. Opusc. 2, 209.: *τὸν βίον*, Fisch. Ind. Palæph. v. Βρῶμα. Φίλον *ποιεῖν, ποιεῖσθαι*, ad Xen. Mem. 2, 1, 23. Π. *υἱὸν*, Filium procreare, Phalar. 118. cf. Locella ad Marbod. 156. Lucian. 1, 530. Apoll. Rh. p. xiii. Brunck. (*Ἀθάμας—ποιεῖ ἐκ Νεφέλης δύο παῖδας*): Wessel. Itin. 596. Plut. Alex. 104. Schm. Ποιεῖν, *ποιεῖσθαι τὴν πορείαν*, Schneid. Anab. 193. Ἰσχυρὸν *ποιεῖν, ποιεῖσθαι*, ad Diod. S. 2, 24. Ἔργον *ποιεῖν* (*ποιεῖσθαι*) *τὸν λόγον* etc. Abresch. Lectt. Aristæn. 255. Ποιεῖν *νύκτα, ἡμέρας*, Jacobs. Anth. 9, 449. Meurs. ad Lycophr. p. 1302. Orell. ad Epist. Socr. 443.: *καλῶς, εὖ*, Lennep. ad Phal. 60. ubi et de *καλῶς ποιῶν*. Εὖ *π.*, Thom. M. 390. Εὖ *ποιεῖν τὸ παρὸν*, Toup. Opusc. 1, 487. ad Lucian. 1, 485. Heind. ad Plat. Gorg. 179. Εὖ *ποιῶν*, Lucian. 1, 850. Agathias 35. Kuster. Aristoph. 105. Brunck. 3, 106. Εἰρ. 271. 285. Ποιεῖν *ἔς τι*, Valck. Diatr. 69. (Thuc. 2, 8.): *ἐν μέλει καὶ ῥυθμῷ*, Athen. 1, 16. Τί *ποιεῖς*; Brunck. Aristoph. 2, 183. Τί *ποιῶ*; Abresch. Æsch. 2, 110. Τί *ἐστιν αὐτῷ ποιῆσαι*; Alciphr. 222. Ποιεῖν *περί τινος*, 25. 129. Ὡς *εἰπὼν ἐποίησεν*, Charit. 707. Εἰς *πλινθίον ἑαυτοὺς ποιήσαντες*, Diod. S. 2, 351. vide v. l. Ποίεο, Fac, Brunck. ad Poët. Gn. 277. ad Herod. 650. Pass. pro act., Sylb. ad Paus. 199, 28. ad Charit. 609. De act. et med., Kuster. V. M. 34. 43. 78. 92. 93. 97. ad Phalar. 313. Steph. Dial. 15. 64. Boiss. Philostr. 322. Ποιεῖσθαι, ad Phalar. 289. ad Charit. 646. Wakef. Georg. 26. Wyttenb. Select. 376. ad Callim. 1. p. 239. Lucrari, Acquirere sibi, Abresch. Lectt. Aristæn. 338. Græv. Lectt. Hes. 580. Ducere, Existimare, Dionys. H. 1, 376. Musgr. Hec. 300. Steinbr. Mus. Tur. 1, 177. ad Herod. 206. Kuster. V. M. 50. Diod. S. 2, 428. Profiteri, Sibi vindicare, Abresch. Lectt. Aristæn. 23. Simulare, Thom. M. 754. Ποιεῖσθαί *τι πρό τινος*, ad Xen. Mem. 2, 5, 3.: *ἐπὶ τῇ τύχῃ*, Lennep. ad Phal. 88.: *διὰ*, ad Herod. 440.: *ἐν*, Valck. Hipp. p. 195.: *λίθῳ*, Bast Lettre 48.: *παῖδας, θεοὺς ἐκ γυναικὸς*, T. H. ad Lucian. 1, 200.: *ἐνέδραν, κραυγὴν*, Fischer. ad Palæph. 19. 51.: *παῖδα*, Adoptare, ad Charit. 329. ad Herod. 360. Bibl. Crit. 3, 1.

p. 5. 29. Parere, in Appiano, ibid. p. 106. Ἐποιήσατο τὸν παῖδα, sc. υἱὸν, Demosth. 1364, 22. coll. 1366, 16.: Ποιεῖσθαι υἱὸν, ad Diod. S. 1, 644. Valck. Adoniaz. p. 270. T. H. ad Plutum p. 114.: δόξαν, ad Diod. S. 1, 435.: δύναμιν, ad 2, 513. Ποιοῦμαι ἐμὸν, Heind. ad Plat. Theæt. 335. Περὶ πλείονος ἐποιήσατο εὐορκεῖν ἢ κ. τ. λ. Xen. Mem. 1, 1, 18. Πλεῖστα ποιησάμενος, Plurimum laboris expertus, Verh. ad Anton. Lib. 176. Πεποίημαι, Musgr. Med. 1130. ad Charit. 386. Πεποιημένος, act., ad Charit. 541. 609. Ὄχλῳ πεποιημένοι, Brunck. Anal. 2, 71. * Ποιεέσκω, Wessel. Diss. Herod. 144. ad p. 507." Schæf. Mss. " Ποιέω, Sensu peculiari technico, Schol. Theocr. 1, 3. p. 2." Boiss. Mss. " Ποιεῖν τινὶ, Alicui conducere, Arrian. Epict. 193. Πεποίημαι, Mihi feci, acquiro, med., Lucian. 3, 297. Strabo 1170. Ποιεῖσθαι ἐμαυτοῦ, Meum facere, Philostr. 69. Med., Gigno, Plut. Alexandro 42. Cum gen., Cat. Min. 29. Ποιέω et πράττω differunt, Clem. Alex. 697. Ἐν θαύματι πεποιημένος, Mirans, Liban. 14." Wakef. Mss. " Ποέω, Harles. ad Theocr. 145. 171. Toup. Opusc. 2, 256. Koen. ad Greg. Cor. 30. Dawes. M. Cr. 291. ad Charit. 415. Jacobs. Anth. 6, 255. 423. 7, 157. 8, 9. 127. 9, 432. 469. 10, 118. 119. 138. 158. 11, 396. 12, 138. 419. Palladas 95. et Jacobs., Brunck. Aristoph. 1, 13. 36. Schol. ad Plutum p. 16. Hemst., Callim. Ep. 10. Hermann. Præf. ad Hec. p. xxv. ad Aristot. Poët. p. 121. Steph. Dial. 18. Eckhel. Doctr. Num. 1. p. lxxx. Inveroiz. Præf. ad Arist. p. x. Ernest. ad Callim. 328." Schæf. Mss.] " Πεποιημένως, Ficte," [Schol. Il. O. 607.]

Ποίημα, τὸ, Quod aliquis fecit, Opus. Factum autem et Facinus sæpe respondent potius nomini ἔργον. In Epist. ad Ephes. 2, (10.) Αὐτοῦ γάρ ἐσμεν ποίημα, Opus manuum ipsius sumus, Ab ipso facti sumus: πλάσμα alibi appellat, si bene memini. || Plerumque de Poëtæ opere s. figmento: vox Lat. quoque usitatissima, Plaut. Neque fictum unquam neque pictum, neque scriptum in poëmatis. De quorum origine Quintil. 9. cap. ult. et Plin. 7, 56. Æschin. c. Ctesiph. Ποιήματα Ἡσιόδου. Plut. (6, 130.) Τὸ γὰρ οὕτω συνάπτειν καὶ συνοικειοῦν τοῖς δόγμασιν, ἐξάγει τὰ ποιήματα τοῦ μύθου καὶ τοῦ προσωπείου, καὶ σπουδὴν περιτίθησιν τοῖς χρησίμως λεγομένοις: unde etiam apparet quæ præcipue poëmatum materies fuerit, sc. fabulas et figmenta. Athen. 14. Οἱ μὴ προσάγοντες πρὸς τὰ ποιήματα μελῳδίαν, ἐκπονοῦσι τοὺς στίχους τοῖς ἀριθμοῖς καὶ τῇ τάξει μέτρων: quales esse dicit τοὺς ἐλεγειοποιούς. Idem rursus 13. Ἐποίησεν ὁ μὲν ἐν ἐλεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλει τὸ καλούμενον ποίημα Λύδην: 2. Αὐτοσχέδια ποιήματα, Versus qui e tempore fiunt, quos ἐκ τροφῆς ξηρᾶς οὐ γίνεσθαι ait, sicut nec scommata: quo fere modo Horat. Nulla placere diu nec vivere carmina possunt Quæ scribuntur aquæ potoribus. Isocr. ad Nic. (2.) dicit etiam ἔμμετρα ποιήματα, opponens eis τὰ καταλογάδην συγγράμματα. A ποίησις autem quomodo distinguatur, vide in ea voce. [" Ad Charit. 202. 290. Ammon. 43. ad Herod. 539. 544. Paus. 3, 243. Lucian. 3, 476. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 235. Scriptum quodvis, Fabric. Bibl. Gr. 1, 1. Harl., Diod. S. 1, 236. Conf. c. ὑπόμνημα, Heyn. Hom. 4, 508. Τὰ π., Versus, Dionys. H. 1, 107. 5, 36. 37. (de C. VV. p. 30. Schæf.) Argum. Aristoph. Εἰρ. * Πόημα, Koen. ad Greg. Cor. 30. * Ποιηματογράφος, Heyn. Hom. 8, 245." Schæf. Mss. * " Ποιηματοκόπος, Hes. v. Μιξίαμβος." Wakef. Mss. * Ποιηματικὸς, Poëma conscribens, Poëta, affertur e Plut.] Ποιημάτιον, τὸ, Lucian. (598.) Parvum poëma: Poëmation Lat. quoque usurpant. [Plut. Cicerone 2. Athen. 283. 685.]

Ποίησις, ἡ, q. d. Factio: ut Testamenti factio, Factura. At Factus peculiariter dicitur Tantum olei quantum uno tempore conficiunt, teste Varrone, ἀσπίδος διαχρύσου ποίησις, Factio s. Factura clypei. Et ab Herod. Confectio etiam s. Compositio unguenti, ποίησις dicitur. At in Epist. Jacobi 1, (25.) Μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται, sc. ὁ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, καὶ παραμείνας, redditur In opere suo beatus: quia ex effectis de-

A mum agnoscitur fides. Quod si αὐτοῦ scriptum esset, significaret ποίησις αὐτοῦ, subaudito νόμου, Executio mandatorum Legis, πλήρωσις: sicut ποιεῖν νόμον pro πληροῦν νόμον supra docui usurpari: et sic etiam ποιηταὶ νόμου dicuntur. || Poësis, Carminum factio, Athen. 10. Εὐφυὴς περὶ ποίησιν ὢν, Isocr. Panath. Περὶ τῆς Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποιήσεως, Plato Minoë, Ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία, Plut. in suo libello quem inscripsit Πῶς Δεῖ τὸν Νέον Ποιημάτων Ἀκούειν, (p. 56.) dicit nullam esse ποίησιν ἄμυθον οὐδὲ ἀψευδῆ: cui similem l. citavi in Ποίημα. Ibid. ait ζωγραφίαν esse φθεγγομένην τὴν ποίησιν, ποίησιν autem σιγῶσαν τὴν ζωγραφίαν. Aristot. περὶ Ποιητικῆς scribit, τὴν ποίησιν μᾶλλον τὰ καθόλου λέγειν: historiam autem μᾶλλον τὰ καθ' ἕκαστον: quamobrem etiam poësin historia esse φιλοσοφώτερον καὶ σπουδαιότερον. Item σατυρικὴ ποίησις ap. Athen. 14. ubi etiam σκηνικὴ ποίησις. Præterea οἱ περὶ τὴν ποίησιν, Poëtæ. Ceterum inter ποίησις et ποίημα id discriminis esse ait

B Aphthonius, quod inter διήγησις et διήγημα: nam ποίησιν vocari πᾶσαν τὴν Ἰλιάδα: ποίημα autem, τὴν τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων κατασκευήν. Diog. vero L. Zenone 7. p. 338. e Posidonio tradit, poëma esse λέξιν ἔμμετρον ἢ ἔρρυθμον μετασκευῆς, τὸ λογοειδὲς ἐκβεβηκυῖαν: poësin autem esse σημαντικὸν ποίημα, μίμησιν περιέχον θείων καὶ ἀνθρωπείων. || Exp. etiam Adoptio, ut ποιεῖσθαι pro Adoptare quoque ponitur. [" Ammon. 43. 90. 93. ad Charit. 202. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 235. Jacobs. Anth. 12, 170. Scriptum quodvis, Fabric. B. Gr. 1. p. 1. 2. Harl. Ἡ π., Poëmata, Fabulæ, Dawes M. Cr. 238. Adoptio, ad Eran. Phil. 157. Valck. Adoniaz. p. 270. Anim. ad Ammon. 27. ad Diod. S. 1, 644. Dionys. H. 2, 653. Plut. 6, 316. Hutt. Π. et ποίημα quomodo differant, Mallius Theod. p. 81. Κατ' ἐξοχὴν Homerica, Boiss. Philostr. 511. Plur., Plato Charm. 83." Schæf. Mss. " Π. et πρᾶξις, quid differant, Aristot. Polit. 1, 3." Wakef. Mss. * Σωματοποίησις, Plotin. de Pulcr. 273.]

C [* " Ποιησείω, Herodian. Epimer. 249." Boiss. Mss. Vide Ἀγορασείω.]

Ποιητέος, Faciendus. Et ποιητέον ἐστὶν, Faciendum est, Facere oportet. Xen. (Ἀπ. 1, 7, 2.) Τούτῳ ταῦτα ποιητέον, Huic ista facienda. [" Greg. Thaum. in Orig. 15. M. Anton. 4, 1. 8, 17." Kall. Mss. Xen. Ἱππαρχ. 1, 4. Œc. 13. Herod. 7, 8. Plato Crit. 51. de Rep. 5. p. 460. Soph. 226. 747. 751. Tim. 46.]

Ποιητὴς, Factor. Sed peculiariter Factores a Scriptoribus rei Rusticæ dicuntur Qui oleum efficiunt, vel Creator, Conditor: ut in Symbolo Apost. Πιστεύω εἰς Θεὸν, πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, Creatorem cœli et terræ. Et ap. Greg. Naz. Ὁ π. τῶν αἰώνων, quod exp. Auctor sæculorum: de Christo. Ceterum inter ποιητὴς et δημιουργὸς, quod redditur Opifex, Justin. Martyr, e sententia Platonis hoc discrimen constituit, quod ποιητὴς, οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενος, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως καὶ ἐξουσίας ποιεῖ τὸ ποιούμενον: ὁ δημιουργὸς autem,
D τὴν τῆς δημιουργίας δύναμιν ἐκ τῆς ὕλης εἰληφὼς, κατασκευάζει τὸ γιγνόμενον. Pro Opifice accipere possumus ap. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ποιητὴν τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων. Item ποιητὴς dicitur Qui factis exprimit ea quæ facienda esse audivit: ut ποιητὴς νόμου, Epist. Pauli et Jacobi, sicut ποιεῖν νόμον pro πληροῦν, Exequi mandata legis, Satisfacere legi, supra docui usurpari. Eadem signif. in Epist. Jacobi 1, (22.) Γίνεσθε δὲ ποιηταὶ λόγου καὶ μὴ ἀκροαταὶ, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς: (25.) Οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλήσμων γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου, Effector operis: quem dicit fore beatum ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ. Ποιητὴς, Qui carmina facit, Poëta, Plato Symp. Εἰς Ὅμηρον ἀποβλέψας καὶ Ἡσίοδον, καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, ubi etiam nota ἀγαθὸς ποιητὴς, ut et ap. Athen. 14., cui opp. ap. Aristot. de Poët. φαῦλος ποιητής. Itidemque ap. Aristoph. B. (96.) γόνιμος ποιητής. Plut. de Aud. Poëm. Οἱ δὲ ποιηταὶ ταυτὰ, sc. quæ philosophi exemplis propositis quibus exhortentur et erudiant, ποιοῦσι, πλάττον-

τες αὐτοὶ πράγματα καὶ μυθολογοῦντες. Idem in Apophth. (694.) Ἀνταγόρας ὁ ποιητής. Et sine artic. Athen. (340.) Ποιητὴς Ἀνταγόρας. Idem tamen Athen. 15. (p. 697.) Σέλευκον τὸν τῶν ἱλαρῶν ᾀσμάτων ποιητήν. At 14, Μοχθηρῶν ᾀσμάτων γεγόνασι ποιηταί, ubi etiam nota gen. ᾀσμάτων. Apud Aristoph. B. (1030.) ἄνδρες ποιηταί, et (1008.) ἀνὴρ ποιητὴς simpliciter pro ποιηταὶ et ποιητής. Vulgus autem, συνάπτον τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν, Poëtarum alios vocat ἐλεγειοποιούς, alios ἐποποιούς, Poëtarum nomine dignans, non solum τοὺς κατὰ μίμησιν, sed generaliter Omnes qui metra scripserunt, sive medica tractent s. physica, s. alia. Unde et Empedocles Poëta dicitur, licet Physiologus potius quam Poëta; nam is cum Homero nihil commune habet præter metrum. Qua de re vide plura ap. Aristot. περὶ Ποιητικῆς, fere ab initio. Ποιητὴς etiam κατ' ἐξοχὴν dicitur Homerus, ut Plut. tradit (8, 652.) Πολλῶν ὄντων ποιητῶν, ἕνα τὸν κράτιστον ἐξαιρέτως ποιητὴν καλοῦμεν: qui Homerus, βασιλεὺς τῶν ποιητῶν dicitur ab Athen. 2. [p. 40. " Casaub. ad Athen. p. 3. ad Charit. 289. Valck. Callim. 150. Wolf. Prol. Hom. 42. Ammian. Ep. 21. Scriptor, Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 1. Harl., Heind. ad Plat. Phædr. 212. 290. Quis κατ' ἐξοχήν, Koen. ad Greg. Cor. 28. ad Diod. S. 1, 310. An Pater? Fischer. ad Palæph. 99. Ὁ π. et ὅπη conf., Idem ad Plat. Euthyphr. 43. Ὁ π. Ὅμηρος, ad Diod. S. 2, 257. Tzsch. ad Strab. 4. p. 347. Π. τῆς μάχης, Plut. Alex. 146. Schm." Schæf. Mss. * " Ποιητοδιδάσκαλος, Etym. M." Wakef. Mss. * " Παντοποιητής, Clem. Ep. ad Cor. 1, 55." Kall. Mss. * Φιλοποιητής, Plato de Rep. 10. p. 309=607. * " Ποιητήρ, Etym. M. 685, 19." Wakef. Mss.] FEM. Ποιήτρια, ἡ, Poëtria, Quæ carmina facit, Athen. (600.) Τῆς Μεγαλοστράτης ἐρασθεὶς ποιητρίας οὔσης, Plut. Hellen. Μυρτὶς ἡ Ἀνθηδονία, ποιήτρια μελῶν, ubi π. μελῶν ut supra ποιητὴς ᾀσμάτων. [Heliod. 62. τῶν ἐπιβουλῶν. " Ad Mœr. 93. Valck. Callim. 150. * Ποιητρίς, Toup. Opusc. 1, 547." Schæf. Mss.]

INDE Ποιητικός, Faciendi vim habens, Per quem aliquid fit, Aristot. Polit. 1, 3. Τὰ μὲν οὖν λεγόμενα ὄργανα, ποιητικὰ ὄργανά ἐστι: quoniam sc. instrumentorum ope artifex opus suum efficit. Idem l. 1 Rhet. ἀρετὰς dicit ποιητικὰς τῶν ἀγαθῶν εἶναι, Bonorum effectrices. Sic Epigr. in Philosophos, Οἴει τὸν πώγωνα φρενῶν ποιητικὸν εἶναι; Sapientes reddere posse? s. Sapientes efficere. Item ap. Stoicos, ποιητικὰ ἀγαθά, Efficientia bona, ut Cic. interpr. p. 57. et 165. mei Lex. Cic., quod vide. Item ποιητικαὶ τέχναι, Artes in effectu positæ, quæ operis, quod oculis subjicitur, consummatione finem accipiunt, qualis est pictura, Quintil. 2, 19. Et ποιητικὰ αἴτια ap. Aristot., Causæ efficientes. Ex Ejusdem Rhet. affertur, Εὖ ποιητικὸς περὶ χρήματα, pro Munificus circa pecunias; sed scr. potius conjunctim εὐποιητικός. || Poëticus, ut τὸ ποιητικὸν ἔθνος ap. Philostr. Ep. 16. Ποιητικοῖς ὀνόμασιν ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, Lucian. (2, 30.) Sic Plut. de Orac. Pyth. Τὸ π. τῶν ὀνομάτων. Item Poëtis conveniens, familiare, Poëtas decens, Dionys. H. de Areopagitico Isocratis loquens, Ποιητικώτερα μᾶλλον ἢ ἀληθινώτερα, Poëtis convenientiora quam veriora, ut Liv. Cautior quam promtior. Item ἡ ποιητική, sc. τέχνη, Ars poëtica, Ars faciendi carmina, i. q. ποίησις, Plut. de Disc. Adul. et Amico, Ἔνιοι τὴν ζωγραφίαν, σιωπῶσαν ἀπεφήναντο ποιητικήν: quod et in Ποίησις habes. Sic Idem rursus de Aud. Poëm. (p. 62.) Ὑπογράφοντες τὴν ποιητικήν, ὅτι μιμητικὴ τέχνη καὶ δύναμίς ἐστιν ἀντίστροφος τῇ ζωγραφίᾳ. Extat et Aristot. liber περὶ Ποιητικῆς. [" Lesbon. 180. Plut. Mor. 1, 901. Valck. Callim. 150. Adoniaz. p. 193. Thom. M. 166. 463. Jacobs. Anth. 9, 416. Brunck. Aristoph. 2, 201. * Ποιητικῶς, Toup. Opusc. 2, 113. Fischer. ad Palæph. 131." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 480. Athan. 1, 447." Kall. Mss. " Schol. Theocr. 1, 28." Boiss. Mss. " Demosth. 1401, 23." Seager. Mss. Lucian. 1, 532. * " Ποιητικεύω, Fischer. ad Palæph. 131." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 59, 40. " Schol. Arat. Phœn. 135." Boiss. Mss.]

[* Ποιητίζω, Gl. Poëtor. * " Ποιητεύω, Epiphan. Hær. 24, 2. 25, 3." Routh. Mss. * " Ποίητευμα, Scriptum, Epiph. Hær. 26, 2. Fabric. B. Gr. 1. p. 2." Kall. Mss. * " Παραποιητεύω, Epiphan. Hær. 48, 4." Routh. Mss.]

Ποιητός, Factus, sæpe etiam Factitius, Il. M. (470.) οἱ δὲ κατ' αὐτὰς Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας, Portas manu factas, factitias. Alibi πηκτὰς et κολλητὰς vocat, non Factas modo, verum et Compactas ac conglutinatas e pluribus tabulis. Plut. Solone, Ποιητοῖς φρέασι, Puteis manu factis, factitiis. E Nonno autem ποιητὸς τύπος pro Effigie. Item τὸ π., Id quod efficitur, Aristot. Eth. 6, 2. Activa quoque signif. ponitur pro ποιητικός, Efficiens, Epicur. Τὰ π. τῶν περὶ τοὺς ἀσώτους ἡδονῶν. Quod Cic. p. 55. mei Lex. Cic. sic vertit, Quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum. Item Adoptivus, Ascititius: π. υἱός, Plut. Demosthene, pro quo alibi εἰσποίητος. Sic, Ποιητόν σε ἔθετο Gaza dixit pro eo, quod Cic. de Senect. Te adoptavit. Et ποιητὸς πατὴρ ap. Lys. (510.) Adoptivus pater. Huc refer, quod ap. Aristot. legitur Polit. 3, 1. π. πολῖται, Civitate donati. [" Heyn. Hom. 5, 36. 6, 519. 8, 499. 503. Adoptivus, Valck. Adoniaz. p. 270. ad Eran. Phil. 157.: πατήρ, Luzac. Exerc. 86. ad Diod. S. 1, 644. Fem., Heyn. Hom. 5, 711." Schæf. Mss.] " Ἀποίητος, Non factus, Nondum " factus, Athen. (172.) e Menandro, πλάττομεν γὰρ " πλάσματα, Τὴν νύκτα τ' ἠγρυπνήκαμεν· καὶ νῦν ἔτι " Ἀποίητα πάμπολλ' ἐστὶν ἡμῖν. Affertur et pro Sine " arte factus, e Dionys. H." [" 5, 7. Valck. Adoniaz. p. 399." Schæf. Mss. * Ἀποιήτως, Dionys. H. 2. p. 303, 49.] Αὐτοποίητος, A seipso factus, Sua sponte et per se factus: αὐτοποίητον, Hes. εὐτελές. [* Αὐτοποιητικός, Plato Soph. 266., sed in Ed. Bipont. divisim αὐτὸ π.] Εὐποίητος, Bene factus, Affabre factus, Eleganter confectus: εὐποίητα ἅρματα, Hom. (Hymn. 1, 265.) Et εὐποίητος κερκίς, Epigr. [" Wakef. Phil. 216. Heyn. Hom. 5, 94. 7, 245. Εὐποιήτη, ad Il. Γ. 158." Schæf. Mss. * " Ἡμιποίητος, J. Poll. 6, 160." Kall. Mss.]

Ἀναποιέω, in VV. LL. exp. Efficio, Formo: affertur etiam ἀναπεποιημένος præt. passivi ἀναποιέομαι, pro Conspersus, e Levit. 7. initio, Ἄρτους σεμιδάλεως ἀναπεποιημένους ἐν ἐλαίῳ: quidam tamen Interprr. non verterunt Panes conspersos oleo, sed, Panes præparatos in oleo. Verum ibid. paulo post habetur, Καὶ σεμίδαλιν πεφυραμένην ἐν ἐλαίῳ. Sic ἀναπεποιημένης a Suida exp. ἀναπεφυραμένης, ἀνεζυμωμένης. Ita enim lego ap. eum, non ἀναπεφυρμένης. [" Schol. Aristoph. Πλ. 1064. * Ἀναποίητος, Ammon. 128." Schæf. Mss. Ad Greg. Cor. 542.]

Ἀντιποιέω, E contrario facio, Vicissim facio, Par pari reddo. Exp. etiam Beneficium rependo: quæ signif. est potius verbi ἀντευποιεῖν. || Ἀντιποιέομαι, Vindico, Attribuo s. Arrogo mihi. Genitivo jungi solet: ut ἀντιποιεῖσθαι ἀρχῆς, Vindicare sibi principatum, imperium: [Plut. 8, 525.] Sic ἀντιποιεῖσθαι Σαλαμῖνος ap. Plut.: et ἀντιποιεῖσθαι τῆς τιμῆς, Aristot. Polit. 3. Ἀντιποιούμενος τῶν αὐτῶν, Qui eadem sibi vindicat, Competitor. || Exp. etiam ἀντιποιέομαι a Suida φιλονεικῶ et ἐπιμελῶς διάκειμαι: qui illius signif. hoc exemplum ponit, Δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντας οὐ πρότερον χαρίσασθαι θελήσαντι: posterioris istud e Polyb. (2, 47, 5.) Ὁ δὲ Ἄρατος κατανοῶν τὸν Ἀντίγονον πρᾶξιν ἔχοντα καὶ σύνεσιν, καὶ πίστεως ἀντιποιούμενον. Vulgo etiam exp. non absimili sensu, Affecto, Occupare contendo, Assequi conor: item Capesso, Isocr. Archid. Ἀλλὰ καὶ κατὰ μικρὸν ἀρετῆς ἀντιποιουμένοις. Demosth. (145.) Τοῦ πρωτεύειν ἀντιποιοῦνται μὲν ἅπαντες, ἀφεστᾶσι δ' ἔνιοι. Notandum est autem, in priori l. a Suida c. sine casu poni ἀντιποιηθέντας. Affertur etiam positum cum infin. e Plat. Ἀντιποιούμενοι τὰ τοιαῦτα τιμᾷν. [" Jacobs. Anim. 229. Cattier. Gazoph. 67. Ammon. p. 3. Valck. Anim. p. 7. Act. Traj. 1, 216. T. H. ad Lucian. 1, 211. 449. Med., Marcell. de V. Thuc. p. 8. Diod. S. 2, 540. et v. l. Resisto, Fischer. ad Palæph. 102. et Ind. De constr., Dionys. H. 1, 437. Ἀντιπεποίημαι, ἀντιποιηθείς, Kuster. V. M. 56." Schæf. Mss. * " Ἀντιποίησις, Studium, δόξης, i. e. Ambitio, Athan. 1, 445." Kall. Mss. Joseph. A. J.

17, 9, 4. Herodian. 1, 8, 4. Dionys. H. 1. p. 677, 47. "Ad Hesych. 1, 1546, 10." Dahler. Mss. * "Ἀντιποιητέον, Clem. Alex. 197." Kall. Mss.]

Ἀποποιέομαι, Abduco, Rejicio, Repudio, Alienum a me facio. Contr. τῷ οἰκειοῦμαι. Basil. Hom. 8. de aquila loquens, quæ alterum pullum suum nido exturbat, Διὰ τὸ τῆς τροφῆς ἐπίπονον ἀποποιούμενος, ὃν ἐγέννησεν. Idem ad Episcopos Italiæ, Ἐπεὶ οὖν οὐ δύναται ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσὶν εἰπεῖν, χρείαν ὑμῶν οὐκ ἔχω, πάντως οὐδὲ ὑμεῖς ἀνέξεσθε ἀποποιήσασθαι ἡμᾶς, Rejicere nos, et alienos a vobis facere. Sic et ap. LXX. Job. ut 15, (4.) Οὐ καὶ σὺ ἀπεποιήσω φόβον; i. e. Rejecisti timorem Dei a te: et 14, (15.) Μὴ ἀποποιοῦ τὰ ἔργα, Ne abdices, abnuas, Bud. ‖ Ἀποποιοῦμαι, Improbo, Non admitto, Repudio, Philop. in Procl. 2. de discordia Aristotelis cum Platone loquens, Καὶ κινδυνεύει μηδὲν οὕτως ἀνὴρ ἐκεῖνος ἀποποιήσασθαι τῶν Πλάτωνος, ὡς τὴν τῶν ἰδεῶν ὑπόθεσιν. ‖ Est etiam Renuntio alicui amicitiam, Plut. (6, 576.) Οὕτω γὰρ δεῖ πρῶτον ἀποποιεῖσθαι τὸν Λυκοῦργον αὐτοῖς νόμοις, ὅλην μετακινήσαντα τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν. Hæc Bud. Suidas, Ἀπειπεῖν, ἀπαρνήσασθαι, ἀποποιήσασθαι φιλίαν. ["Kuster. V. M. 71. Schneid. Præf. ad Demetr. p. ix." Schæf. Mss. "Max. Tyr. 86." Wakef. Mss. "Ἀποποιέω, sensu τοῦ ποιέω, Tatian. 56." Routh. Mss.] Ἀποποίησις, Abdicatio, Rejectio, Repudiatio. Traditur etiam esse Figura quædam, μεταθέσεως species. ["Amissio, Greg. Nyss. 3, 619." Wakef. Mss.]

[* "Διαποιέω, Efficio, Dan. 8, 24. Dionys. H. 1, 299, 19." Schleusn. Lex. V. T.]

Εἰσποιέω, VEL Ἐσποιέω, Ascisco, Adopto, Dem. Καὶ τῶν πραττομένων εἰσεποίει κοινωνὸν αὐτόν. Sic Lucian. (2, 173.) Μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, ubi tamen redditur Insinuavi me artis auxilio. Et, Εἰσεποίει ἑαυτὸν εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ, Plut. (Pomp. 16.) Apud Aristidem autem, Εἰσποιῶ τἀμὰ εἰς ὁμοιότητα, Plut. Numa (19.) Τοὺς δ' ἐφεξῆς μῆνας Δομετιανὸς εἰσεποίησε ταῖς αὑτοῦ ἐπωνυμίαις, Suis cognomentis ascivit. Sic Adoptare herbam pro De suo nomine nuncupare, Plin. ‖ Sæpe autem in propria signif. Adoptandi; nam εἰσποιεῖν est Adoptare, ut ἐκποιεῖν, In adoptionem dare. Et εἰσποιεῖσθαι Adoptari, Dem. Μετὰ ταῦτ' ἤδη ἐσπούδαζεν, ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ, ubi tamen Bud. eod. sensu vertit In adoptionem daretur; qui enim a me adoptatur, is mihi in adoptionem datur. Et εἰσπεποιημένος, Adoptatus. Vide Comm. 114.; vide item quæ dicam in Ἐκποιέω. "Ἐσπεποιημένος, "Ascititius, s. Ascitus." ["Paus. 3, 82. 303. Lucian. 1, 349. 868. 2, 170. T. H. ad Dial. p. 32. ad Herod. 171. 508. ad Charit. 343. Act. et med., Kuster. V. M. 33. 45." Schæf. Mss.] Εἰσποίησις, ἡ, Adoptatio, pro quo dicitur potius Adoptio, Plut. (7, 336.) Τοῦτο εἰσποίησις ἦν Ἀλεξάνδρου διὰ θεῶν μαρτύρων, ["Valck. Anim. ad Ammon. 28. ad Eran. Phil. 157." Schæf. Mss. * Εἰσποιητέον, Theod. Prodr. 266.] Εἰσποιητὸς, Adoptatus, qui et θετὸς et υἱόθετος, [Dem. 1390. "Phryn. Ecl. 146. ad Eran. Phil. 157. Thom. M. 95. Valck. Adoniaz. p. 270. Anim. ad Ammon. 19. 27. T. H. ad Lucian. Dial. 32." Schæf. Mss. Εἰσποιητὸν ποιεῖσθαι, Lobeck. Phryn. 334.] Συνεισποιέω, Una ascisco, adopto, Plut. (9, 223.) Ἔτι τοίνυν ταῖς καλαῖς καὶ φιλανθρώποις χάρισι δεῖ τοὺς φίλους συνεισποιεῖν, ubi tamen est potius pro εἰσποιεῖν, Bud.

Ἐκποιέω, oppositum proxime præcedenti Εἰσποιέω: nam ut εἰσποιῶ sonat q. d. Facio intra, i. e. Facio ut sit intra, et velut Intromitto, s. Introduco, sic ἐκποιῶ, Facio ut sit extra, i. e. Amitto, Subduco: unde, Ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου, Philostr. Subducere me ex judicio: ubi ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου, vel potius ἐμαυτὸν, eadem forma dicitur, qua ab Isocr. Ἐμαυτὸν ποιῆσαι ὡς πορρωτάτω τῶν τοιούτων ὑποψιῶν. Dico autem, Vel potius ἐμαυτὸν, quod ita leg. esse omnino mihi persuadeam. Hinc fit ut sicut εἰσποιῶ ponitur pro Adopto, sic ἐκποιῶ pro Adoptandum do: quoniam sc. ego adoptans, in domum meam intromitto eum quem adopto, ex alia amissum et velut amandatum; at vero dans adoptandum, e domo mea amitto et velut amando, quem alius in suam intromittat. Hæc enim mihi esse videtur hujus signif. origo. Unde fit ut generalius etiam pro Alieno ponatur, h. e. Emancipo: quo accipitur modo in Pand. Græcis, et accipi potest ap. Æschin. c. Ctes. (p. 56.) ut inquit Bud. afferens tamen eum locum in quo non ἐκποιεῖν habetur, sed ἐκποίητον γενέσθαι: et addens, posse etiam ad hominem ὑπεύθυνον referri, et significare εἰς υἱοθεσίαν δεδομένον. At in suo Lex. affert vocem PASS. Ἐκποιεῖσθαι itidem e Pand. pro Alienare, i. e. Vendere, Donare: cum antea pro exemplo ejus signif. verbi ἐκποιεῖν, qua dicitur de eo qui in adoptionem dat, l. h. Isæi protulisset: in quo et verbale illud ἐκποίητος, et ipsum pass. verbum ἐκποιεῖσθαι habemus: Μητρὸς δὲ οὐδεὶς ἐστιν ἐκποίητος, ἀλλ' ὁμοίως ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα, κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένοι τις οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθείη, A matre autem nullus per adoptionem alienus esse potest, neque matrem habere potest nisi propriam, sive in gentilitate maneat, sive inde migret. Ceterum ut ἐκποιῶ pro Amitto poni dictum est, sic et pro Emitto ab Herod. poni tradit Bud., non tamen simpliciter pro Emitto, sed pro Emitto semen. Vide Θόρνυμαι. ‖ Sufficio, ἐξαρκῶ, Bud. ex Athen. 4. Καὶ πίνω Χῖον οἶνον, καὶ τἄλλα ἀρκούντως παρασκευάζομαι, τῶν ἰδίων μου προσόδων εἰς ταῦτα ἐκποιουσῶν. E Theophr. quoque affert, C. Pl. 1, (14, 1.) Τὰ γὰρ πρόβατα εὐτοκήσαντα καὶ εὐγονοῦντα, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, ἐκποιούσης ἔτι τῆς ὥρας, Tempore anni adhuc sufficiente. I. e. Tempore anni pariendi spatium præbente. ‖ Addit, ἐκποιεῖν esse etiam Efficere, Consummare. ["Vide Wessel. ad Herod. 2, 125." Schw. Mss.] In Lex. autem suo profert et ἐκποιεῖ positum impersonaliter pro Suppetit, e Diog. L. Theophrasto, 233 [=179. HSt. "Aristoph. Ἀ. 255. Εἰρ. 708. Brunck. 3, 223. ad Anacr. p. 105. Ed. 1. Boiss. Philostr. 120. 474. 600. Wakef. Herc. F. 582. ad Lucian. 1, 349. Perficio, Anton. Lib. 72. 74. Impers. Suppetit, Licet, Schweigh. Epict. 292. Polyb. 1, 279. J. Gronov. ad Cebet. 124." Schæf. Mss.] Ἐκποίησις, ἡ, Ipsa actio dandi aliquem in adoptionem, Alienatio, Emancipatio etc. sequendo signiff. datas ipsi verbo. ‖ Emissio seminis. Vide Θόρνυμαι. [Herod. 3, 109.] Ἐκποίητος, [s. Ἐκποιητὸς,] Datus in adoptionem, ut vides in loco Isæi in Ἐκποιῶ, ubi etiam animadvertenda constr. cum gen., cum alioqui aut sine adjectione ponatur, aut cum præp. εἰς, habente suum accus., ut, Ἐκποίητος εἰς τὸν οἶκον τὸν Ἱππολοχίδου: [Æschin. 414. "Phryn. Ecl. 147. Eran. Philo 156. Thom. M. 95. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 87. Segaar. Epist. ad Valck. 13. Ammon. 19. Valck. Anim. 27." Schæf. Mss.] "Ἀνεκποίητος, Qui non potest ἐκποιεῖσθαι, i. e. Educi, Extrahi, Expelli, Hippocr. Aphor. (5, 20. p. 1253.) Ὀδύνην ἀνεκπ. ποιέει." [Edd. autem habent * ἀνεκπύητος. * Συνεκποιέομαι, Contentus sum, Satis habeo, Polyb. 6, 49, 7.]

Ἐμποιέω, Facio s. Efficio in, intra, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 20.) Οὐδὲ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσι, Efficiunt s. Creant in animo. In VV. LL. redditur Innasci facio, Gigno: in quibus alioqui redditur et Indo, Insero, Incutio, Injicio; item Affero, Gigno: in seqq. ll. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 11.) Καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν, Indiderunt. Plut. Numa, Ἐμποιεῖν παίδευσιν τοῖς ἀξίοις, Inserit: ἐμποιεῖν φόβον vel δέος, Herodian. (2, 3, 13.) Incutere terrorem: ἐμποιεῖν ἐλπίδας, Injicere spem, e Xen. (K. 7, 4.) Ἐμποιεῖν νόσον. Afferre morbum, e Plat. de Rep. At Gigno redditur in ἐμποιεῖν μῖσος, ap. Plat. Odium gignere. Ita quidem VV. LL., sed hoc sciendum est, ἐμποιεῖν in plerisque hujusmodi, esse ab illo ποιεῖν, quod diximus habere signif. τοῦ τιθέναι, i. e. Ponendi: ideoque aptissime reddi verbo Indere, Immittere: ubi autem nomen cum quo jungitur minime illud admittit, tunc ad ea quæ illi sunt affinia confugiendum esse. Quare pro loco possumus illius interpr. adhibere non solum Incutio, Injicio, Affero, Induco, Excito, item Ingenero; sed et alia verba. Non dubium est igitur quin in illo Xen. loco, Καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν, commode reddatur ἐνεποίησαν, Indiderunt. Sed et cum dicitur ἐμποιεῖν τι τῷ

ψυχῇ reddi itidem potest Indere menti: itidemque in aliis loquendi formulis, quæ sunt hujus generis, verbo illo uti possumus: sic tamen ut fatear esse et alia quæ ibi locum habeant. At ἐμποιεῖν λήθην ap. Isocr., Inducere oblivionem. Apud Eund. ἐμποιεῖν ὀργὴν, Concitare s. Commovere iram, Panath. Ἃ τοῖς ἀκούσασιν ὀργὴν ἀξίαν ἐμποιήσουσι τῶν πεπραγμένων. Cum item dicit ἐμποιεῖν πολέμους, et ἐμποιεῖν στάσεις, poterimus uti verbo Commovere, aut etiam illo Concitare, potius Excitare. Quinetiam Serere bella, discordias Lat. dixerunt eo sensu quo ille ἐμποιεῖν. Ceterum illi ἐμποιεῖν τῇ ψυχῇ simile est ap. Hom. ἐμποιεῖν φρεσὶ, de quo dictum est in Ποιῶ. Ubi et de ποιεῖν τῇ διανοίᾳ, quod e Plat. profertur, sed perperam, meo quidem judicio, pro ἐμποιεῖν, ut ibi admonui. At minime metaph. τοῦ τιθέναι signif. habet ποιεῖν in hoc comp. ap. Herod. (7, 6.) Ἐμποιέων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμὸν, pro Inserens, Interjiciens, Immittens. || Hesiod. vero DIXIT Ἐμποιήσασθαι simpliciter pro ποιήσασθαι ἐν, Θ. (7.) Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο, Καλοὺς, ἱμερόεντας. [" Ad Charit. 689. Duker. Præf. Thuc. p. 5. Dionys. H. 2, 793. Plut. Alex. 165. Schm., Wyttenb. Select. 384. ad Diod. S. 1, 253. ad Herod. 508. Bergler. Alciphr. Ἐμποιέω ἐς, Interpolo, Ruhnk. Ep. Cr. 80." Schæf. Mss. " Impello, Synes. 150. Introduco, Plut. 2, 377(=7, 485.): οἶστρον, Furorem injicio, Clem. Alex. 51. * Ἐμποιητέος, Efficiendus, Themist." Wakef. Mss. Ἐμποίησις, Dio Cass. 37, 16. * Ἐμποιητικὸς, Schol. Aristoph. Σφ. 8. " Etym. M. 260, 3." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 120. 122. 289. 374. 781. (927.) Cyrill. Hier. 40." Kall. Mss. * Παρεμποιέω, Epiphan. 1, 56. Plut. 8, 67.]

" Ἐπιποιεῖν, Attingere, VV. LL. e Philostr. Ep." [p. 570. Lex. Xen. " Ad Diod. S. 1, 9." Schæf. Mss.] " Ἐπιποίητος, Fictus, Commentitius, Synes. " Καὶ εἶδε θροῦν ἐκείνων, εἴτε τὸν ὄντα, εἴτε τὸν ἐπιποίητον." [" Boiss. Philostr. 427." Schæf. Mss. * Ἐπιποιήτως, Epiphan. 1, 321.]

Item cum particula εὖ COMP. Εὐποιέω, Benefacio, Beneficus sum, Beneficium confero, Xen. Εὐποιεῖν τὸν εὐποιοῦντα, Benefacienti benefacere, Tac. Ingratis Benefacere. Alioqui reddi possit, Beneficum esse, Beneficio afficere, Beneficentia prosequi. Scribitur vero et disjunctim Εὖ ποιῶ. [" Cattier. Gazoph. 18. Diod. S. 2, 116. Hal., Lennep. Phal. 186." Schæf. Mss. Vide Lex. Xen. et cf. Εὐπορίζω.] ET Εὐποιητέος, Beneficio afficiendus, [Xen. Ἀπ. 2, 6, 27.] Εὐποιητικὸς, Propensus ad beneficentiam, ad conferenda beneficia. Et subst. τὸ εὐποιητικὸν, Beneficentia, Aristot. Rhet. Εὐποιητικὸς περὶ χρήματα, Circa pecunias beneficus, Beneficentia lubenter utens. [Jambl. Protr. 286. K. " Clem. Alex. 293. 711. Τὸ εὐπ., M. Anton. 1, 14." Kall. Mss. * " Εὐποιητικῶς, Muson. Ep. in Ald. Collect. Epistologr. circa fin." Boiss. Mss.] QUINETIAM Εὐποιὸς pro εὐποιητικὸς, Hes. Item δίκαιος, quod sc. justi sit bene et recte agere. Et SUBST. Εὐποιΐα, Beneficentia; sed illud vocab. οὐ πάνυ σεκρίσθαι scribit J. Poll. [" Diog. L. Epicuro 387. HSt." Seager. Mss. Schol. Soph. Œd. T. 46. " Bergler. Alciphr. (1, 10.) p. 43. ubi v. in exempl. C. G. Kühn. it. Wagner. ad h. l. p. 63. Bergler. 297." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 353. * Φιλεύποιος, unde] Φιλευποιΐα, Amor beneficentiæ, Studium beneficentiæ. [Male in impressis pro Φιλοποιΐα ap. Diog. L. 7, 30.] Ἀντευποιέω, Vicissim beneficentia utor erga quempiam, Vicissim beneficus sum erga quempiam, Mutua beneficentia prosequor aliquem, Beneficium s. Beneficia rependo, ἀντευεργετῶ, Dem. (476.) Ὅτι τοὺς εὐποιήσαντας ἡ πόλις ἀντευπεποίηκε: (494.) Aristoph. Πλ. (1029.) Τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντευποιεῖν. Dicitur et ἀντευποιῶ τὸν εὐεργέτην, Gratiam refero ei qui de me bene meritus est. [* Κατευποιέω, Tzetz. Ch. 3, 638. p. 51.]

Μεταποιέω, Muto, Commuto, Transmuto. Proprie autem Muto formam, Muto aliquid, faciens diversum ab eo quod prius erat. Quia sc. qui aliquid mutat, postea facit, i. e. quod factum erat, id postea alio modo facit. Nisi potius μετὰ hic significat id quod Trans, in Transformo. Exp. μεταποιῶ etiam verbo Refingo. Bud. μεταποιεῖν νόμον, quod ille e Dem. (268.) sumsit, interpr. Derogare legi, Obrogare aliquid legi. At PASS. Μεταποιοῦμαι interpr. Vindico, Mihi assero, Capesso: afferens e Synesio, Μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως. Et e Greg. Τῆς ἀγχινοίας μεταποιούμενοι, Qui solertiam sibi vindicant. Ex Eod. Εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ μεταποιῶνται τῆς καλοκἀγαθίας λόγῳ γοῦν, Sibi vindicant verbo tenus saltem. [Thuc. 1, 140. 2, 51.] Item cum accus. ex Eod., Χριστὸν ἐνδέδυμαι, Χριστὸν μεταπεποίημαι διὰ τοῦ βαπτίσματος, Capessere cœpi, ut Idem interpr. Alioqui redditur et Acquisivi. [" Plut. Mor. 1, 435. Oxon., Musgr. Hipp. 1038. Herod. 191. Valck. Adoniaz. p. 291. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 164. 2, 383. ad Lucian. 2, 355. De act. et med., Kuster. V. M. 33. Μεταποιοῦμαι, Boiss. Philostr. 528. Timæi Lex. 179. et n., Toup. Opusc. 1, 280. Lennep. ad Phal. 101. 179. Teneo, ad Diod. S. 1, 88. Μεταπεποίημαι, Kuster. V. M. 56." Schæf. Mss. Μεταποιοῦμαι, Photio φροντίζω, προνοοῦμαι.] Μεταποίησις, ἡ, Mutatio, Commutatio. In VV. LL. exp. etiam Instauratio, et Refectio. Ibid. e Greg. Naz. Συνθέσεως μεταποίησις, Fœderis commutatio. E quo et Bud. affert, Καὶ τὴν τοῦ παντὸς μ. καὶ μετάθεσιν εἰς τὸ ἀκίνητον καὶ ἀσάλευτον. [Eust. Il. A. p. 44, 8.] Μεταποιητὴς, Mutator. In VV. LL. Reformator, et Refector. [* Μεταποιητικὸς, Just. Mart. 212. * Μεταποιητὸς, unde] Ἀμεταποίητος, ὁ, ἡ, Immutabilis, [Cyrill. Alex. in Hos. 7. p. 3., 8. p. 120., in Jo. 3. p. 27. * Εὐμεταποίητος, Hippocr. 24, 52.] " Συμμεταποιέω, " Una s. Simul commuto, vide Μεταποιέω."

Παραποιέω, q. d. Facio ad similitudinem alicujus, ementiens sc. id quod ita factum est, pro eo ipso cui assimulatum est, Falso assimulo, Adultero: ut παραποιεῖν σφραγῖδα, quod et παραποιήσασθαι. Thuc. 1, (132.) Καὶ παραποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα, ἢν ψευσθῇ τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκεῖνος μεταγράψαι τι αἰτήσῃ, μὴ ἐπιγνῷ. Et παραποιηθεῖσα σφραγὶς, a pass. Παραποιοῦμαι, Signum adulteratum et falsum, Bud. dicens Falsum pro Falso assimulatum, in h. Basil. l. Μία σφραγὶς παραποιηθεῖσα, δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες ἄδικοι ὅλον ἂν κλῆρον ἐφ' ἑτέρους μετήνεγκαν. Παραποιῶ, Ad dissimulationem veritatis, et ne res agnoscatur, corrumpo et perverto: ut idem interpr. afferens ex Athen. (513.) Πολλὰ δὲ τοῦ Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην, Immutavit, ne furtum agnosceretur. Addit, Παραποιῶ, Inverto, Perverto, quasi παρατρέπω: e Paus. Eliac. 1, (10, 1.) Τὸ δὲ ἄλσος τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς, παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλτιν ἐκ παλαιοῦ καλοῦσι. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 166. ad Xen. Eph. 137. Demosth. 102. ad Phalar. 312. Phryn. Ecl. 98. 173. Thom. M. 770. Coray Theophr. 236. Schol. Aristoph. Πλ. 782. Schneid. Anab. 66. Cattier. Gazoph. 84. Paus. 397. Adultero, ad Diod. S. 1, 89. Imitor, Valck. Hipp. p. 284. Muto, Wessel. Præf. ad Herod. init. Valck. ad p. 139. De sigillis, ad Ammon. 74. Bergler. Alciphr. 208. De numis, Valck. Hipp. p. 284. Π. ἐκ, ad Theocr. x. Id. p. 40. Casaub. ad Athen. 123. Παραπεποιημένος, Fac. ad Paus. 1. p. 10. ad Charit. 209." Schæf. Mss. * Παραπεποιημένως, Epiph. 1, 829. 884.] Παραποίημα, τὸ, Quod factum est ad similitudinem alicujus etc. sequendo ea quæ dicta sunt in Παραποιῶ. Vel, Adulteratum. Ab Aristot. autem vocatur Verbum de industria paulum immutatum ad aliud significandum: quod plerumque fit facete, vel scommatice. Ita Bud., sed afferens tamen locum ejus Rhet. 3., in quo non παραποιήματα habetur, sed παραπεποιημένα. [Hippocr. 848. Foës.] Παραποίησις, ἡ, Assimulatio qua ementimur aliquid, Adulteratio. Et παραποιήσεως γραφὴ, Falsi accusatio. Bud. [Eust. Od. A. p. 37, 38. * Παραποιητὸς, unde] Ἀπαραποίητος, ὁ, ἡ, Non adulteratus, Germanus, Genuinus, ἀνόθευτος, γνήσιος, [Eust. Il. A. p. 2, 48.] Ἀπαραποιήτως, Non adulterate, Germane, Genuine, [p. 76, 29. * " Δυσπαραποίητος, Ammon. 74. Τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅτι ἦν δυσπαραποίητα, e T. H. emend." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 91.]

Περιποιέω, Tueor, Tutor, Servo, Conservo, Thuc.

2, (25.) Τήν τε πόλιν περιεποίησε, Lys. (486.) Καὶ θάνατος αὐτῶν κατεγνώσθη, ἡ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων περιεποίησε, Plut. Popl. Περιεποίησε τοὺς Ῥωμαίους. Ab Eod. περιποιεῖν dicitur is, qui suo patrocinio aliquem tuetur, et periculo liberat: Συνεῖπεν αὐτοῖς ὁ Κικέρων, καὶ περιεποίησεν. Herodian. 8, (8, 12.) Ἐς τὸ περιποιῆσαι τῷ Μαξίμῳ τὴν μοναρχίαν. Apud Diosc. Εὐχροιαν περιποιεῖ, Ruell. vertit Fovet. A quo activo περιποιεῖν significante Conservare, Servare, est περιποιηθεὶς pass. ap. Greg. pro Servatus. Itidem vero περιποιεῖσθαι, pro Conservare, Servare, Tueri, Thuc. 3, (102.) Οἱ ἐσελθόντες περιεποιήσαντο τὸ χωρίον, Servarunt, Periculo liberarunt, Xen. K. Π. 4, (4, 3.) Τὰς ψυχὰς περιεποιήσασθε. ‖ Περιποιοῦμαι, Acquiro, Quæro, Comparo, Emereor. Pro Acquiro, s. Comparo, ap. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 3.) Περιποιεῖται τοσαῦτα ὥστε καὶ πλουτεῖν. Sic Aristot. Pol. 3. Περιποιοῦνται αὐτοῖς δυναστείαν. Dicitur et περιποιεῖσθαί τι παρά τινος, Emereri. Dem. (416.) Τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας παρὰ θεῶν περιποιήσασθαι ἑαυτῷ καὶ τοῖς παισί. Themist. autem hac quoque in signif. usurpavit activam vocem, de Anima 2. Ταύτῳ γὰρ περιποιῆσαι βούλεται εἰκόνα θειότητος καθόσον δύναται, i. e. κτήσασθαι, Quærere et comparare. Supra autem usus aoristo medio fuerat, Καὶ γὰρ τὴν εὐδαιμονίαν δι' αὐτὸν αἱρεῖται, καὶ ὥστε ἑαυτῷ ταύτην περιποιήσασθαι. ‖ Περιποιοῦμαι, Vindico mihi, Assero s. Attribuo mihi, Meum facio. Bud. exp., Alienam rem mihi assero, afferens e Synesio, Τὸ μὴ προσῆκον περιποιήσασθαι. ‖ Περιποιοῦμαι, In contrarium et præpostere facio, Bud. e Phalar. Ep. ad Messenios, Πολύκλειτον, ὡς πυνθάνομαι, τὸν ἰατρὸν ἡμῶν μέμφεσθε ὡς προδότην τῶν Ἀκραγαντίνων ἐλευθερίας γεγονότα, ὅτι με κάμνοντα λαβὼν, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, χαλεπωτάτης ἐξήρπασε νόσου, καὶ τὸν ἔπαινον αὐτοῦ τῆς δικαιοσύνης, κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθε, ubi vertit, Præpostere interpretamini. Sed vereor ne potius scr. sit παραποιεῖσθε. ‖ Περιπεποιημένον, particip. in pass. signif. quasi περιττῶς πεποιημένον, Arte singulari et industria factum: ut περιπεποιημένον ὄργανον, ap. Theophr. H. Pl. 9, (3, 4.) Ἐν δὲ τῇ Ἀσίᾳ φασὶν οὐκ ἐκπλήττοντας τὴν δᾷδα, ἀλλ' ἐπ' αὐτῷ τῷ δένδρῳ προσκαίειν, φέροντας ὀργανόν τι περιπεποιημένον. [Περιποιέω, Jambl. Protr. 24. K., Plut. Pelop. 4. extr. "Ammon. 65. 116. ad Xen. Eph. 137. ad Diod. S. 1, 65. 82. 253. 360. Xen. Œc. 2, 10. Abresch. Æsch. 2, 92. Heyn. Hom. 5, 71. Copiam efficio, affero, Jacobs. Anth. 9, 416. Act. et med., Kuster. V. M. 33. Περιποιοῦμαι, Toup. Opusc. 1, 385. Herod. 55. (3, 36.) ad Diod. S. 1, 5. 202. 435." Schæf. Mss.] Περιποίησις, ἡ, Tutatio, Ipsa actio tuendi, et conservandi: ut tam περιποιεῖν, quam περιποιεῖσθαι ponuntur pro Tueri et conservare. ‖ Acquisitio, ut περιποιεῖσθαι pro Acquirere. ‖ Interdum Vindicatio et assertio, ut περιποιεῖσθαι est Aliquid sibi asserere: quo exp. modo ap. Paul. ad Ephes. 1, (14.) Εἰς ἀπολύτρωσιν τῆς περιποιήσεως, Ad liberationem vindicationis, s. assertionis, Dum liberemur ab assertione. Quod nihil aliud est quam Dum in libertatem vindicemur. Ad cujus loci exp. pertinentia vide in annot. doctiss. Interpr. Quidam ita interpr. paulo quidem certe liberius, Eousque dum Christus, qui redemtionis nostræ pretium persolvit, nos a peccati servitute asserens, vindicta liberabit. [" Περιποίητος, ad Hes. 2, 930, 23." Dahler. Mss. * " Ἀπεριποίητος, Eust. 3, 22." Seager. Mss. " Schol. Lucian. Prom. 14. * Ἀπεριποιήτως, Eust. 101, 38." Boiss. Mss.] Περιποιητικὸς, q. d. Acquisitivus: ῥήματα, Gramm. Acquisitiva, i. e. Acquisitionis significationem habentia. [Athen. 357. πνευμάτων, pro ποιητικός. Eust. Il. T. p. 1232, 6. " Clem. Alex. 22." Wakef. Mss. * " Περιποιητικῶς, In commodum alicujus, Schol. Aristoph. Πλ. 717." Kall. Mss. * Προσπεριποιέω, Reisk. ad Dem. 832, 24. * Συμπεριποιέω, Joseph. A. J. 9, 7, 2. Diod. S. 11. p. 284, 17.]

Προποιέω, Ante s. Prius facio. Et προποιοῦμαι, Ante fio. Unde partic. προποιηθεὶς, Ante factus. In VV. LL. redditur etiam Præconditus, Præparatus, et προποιέομαι, Prius extruor; sed non addito exemplo. [Thuc. 3, 12. Herod. 1, 41. 7, 44. Theophan. Chronogr. 212. * Ἀποπροποιέομαι, Georg. Pachym. 2, 1.]

Προσποιέω, et Προσποιέομαι, quod frequentius est, q. d. Facio ut meum sit, s. sub mea potestate sit, s. præterea sit, Mihi assumo, adjungo, Vindico, In meam potestatem redigo. Apud Thuc. aliquoties activa vox προσποιεῖν pro Ditioni suæ adjungere, Subjicere sibi: 2. Φάσκων προσποιήσειν αὐτὴν οὖσαν πολεμίαν, Dicens se illorum ditioni adjecturum eam, vel subjecturum eam illis, aut In illorum potestatem redacturum. Ibid. Καὶ τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιήσειν. Sic autem et passiva voce utitur Idem, sæpius etiam quam activa; estque illa ap. ceteros quoque Scriptt. in usu frequentiore quam hæc. Affert tamen Bud. et e Dem. προσποιεῖν pro Quærere sibi, dicens aliquanto post, a Thuc. accipi pro ὑποτάττειν, in loco illo, Καὶ τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιήσειν, in h. l. (832.) Ἐξὸν αὐτοῖς, εἰ καὶ μισθοῦν τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων, ἐῶντας ὥσπερ εἶχε κατὰ χώραν, ἡμᾶς τε τρέφειν καὶ τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐγένετο, ταῦτα προσποιεῖν, [προσπεριπ. Reisk.] ubi tamen προσποιεῖν postea reddit, In rem suam vertere: totum l. ita interpretans, Cum interim facile esset e reditibus patrimonii nostri, ita ut nihil e sorte absumerent, et nos alere, et munera civilia agnoscere, et quæ inde superfuissent, in rem suam vertere. At vero passivæ vocis exemplum profert, primum quidem pro ὑποτάττειν, Sibi subjicere, In suam potestatem redigere, e Paus. Καὶ ἄνευ τῆς πατρῴας ἀρχῆς προσπεποιημένος Ἀρκάδων μὲν τοὺς πολλοὺς κ. τ. λ., deinde vero pro Vindicare, Suum esse contendere, ex Isæo, cum gen. Ἡ πόσοι συγγενεῖς καὶ υἱεῖς κατὰ δόσιν προσεποιήσαντο τῶν Νικοστράτου, E testamento sibi vindicassent. Ex Eod. (p. 69.) Καὶ οἵδε μὲν οὐδὲ προσποιοῦνται ἐκείνου τοῦ ὀνόματος οὔτε γινώσκειν οὔτε προσήκειν αὐτοῖς. Ubi tamen et pro ὑποκρίνονται intelligi posse admonet, i. e. Simulant. Sciendum est autem jungi alioqui potius accusativo: cujus constr. habes in superioribus illis ll. exempla; itidemque in hoc Plut., ubi de Cæsaris nece loquens, scribit, (Cæs. 67.) Ἔνιοι δὲ καὶ κατεμίγνυσαν ἑαυτοὺς, ὡς μετεσχηκότες τοῦ ἔργου, καὶ προσεποιοῦντο τὴν δόξαν, Sibi vindicabant, et assumebant. ‖ Interdum προσποιοῦμαι, Adjungo, i. e. Adjicio, Themist. in l. Phys. 2. Ὅλως δὲ τὴν ὕλην οὐ προσποιοῦνται οἱ μαθηματικοὶ παντελῶς, ἀλλ' αὐτὸ τρίγωνον αὐτοὶ ἢ κύβον λαβόντες, οὕτω θεωροῦσιν ἄνευ ὕλης καὶ κινήσεως. Potest etiam reddi Assumunt. Alibi vero οὐ προσποιεῖται ab eo positum censet Bud. vel pro Non admittit, s. Transmittit, aut pro Dissimulat: sc. ubi ille scribit, Ταῦτα τοίνυν ἐναργῶς φαινόμενα καὶ δεικνύμενα ὑπὸ τῶν δημιουργῶν ὅσαι ἡμέραι, ὁ περὶ τοῦ κενοῦ λόγος οὐ προσποιεῖται ἢ ἀγνοεῖ. ‖ Προσποιοῦμαι cum infin., interdum et cum accus., Simulo, Fingo, Plato de Rep. 1. Προσεποιεῖτο φιλονεικεῖν. Et, Προσποιοῦμαι ζητεῖν, Xen. (K. Π. 2, 2, 1.) Et Προσποιοῦμαι εἶναι φίλος, Æschin. Apud Isocr. autem Ἐὰν μὴ δεόμενος, τὸ δεῖσθαι προσποιῇ. Itidemque ap. Alex. Aphr. Προσποιουμένη τὸ θεραπεύειν. Qui loci alterius constructionis, sc. cum accus., sunt potius exempla: cum præfigatur articulus τό. Quæ cum accus. constr. cum alibi, tum ap. Herodian. extat: 2, (9, 18.) Ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων ἀνθρώπων μάλιστα προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι εὔνοιαν, Omnium hominum solertissimus erat ad simulandam amicitiam et præferendam cum certa fide benevolentiæ: (14, 9.) Ὑποκρίνεσθαί τε καὶ προσποιήσασθαι πᾶν ὁτιοῦν, Simulatorem dissimulatoremque omnium, Polit. Idem quodam loco vertit Simulare, ubi puto potius fuisse reddendum Profiteri: de qua signif. mox dicam. At pro Dissimulare, dicunt μὴ προσποιεῖσθαι, Dem. Εἰ μέν τοι βουλόμεθ' ἡμεῖς μὴ προσποιεῖσθαι πολεμεῖν αὐτὸν ἡμῖν κ. τ. λ. Sic Æschin. Ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, μηδὲ ὑμεῖς ἐκείνου ἐθέλετ' ἀκούειν. Sic Thuc. 3, (47.) Δεῖ δὲ, καὶ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι. ‖ Junctum itidem infinitivo, redditur interdum Profiteor, Plato Epist. Πλάτων, ὡς ἔοικε, προσποιεῖται μὲν τὰ δημοκρατίᾳ ξυμφέροντα εἰδέναι. Sic autem existimo vel potius contendo reddi debuisse in Herodiano 4, (5, 13.) non autem verbo Simulo, ut Polit. vertit, Μάρκος αὐτὸς

φιλοσοφίαν καὶ ἐπιείκειαν προσποιούμενος, Λουκίου τὴν ὕβριν οὐκ ἤνεγκεν ὄντος γαμβροῦ, ἀλλ' ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἀπεσείσατο. Inest autem huic verbo his quoque in ll. aliqua Vindicandi signif.; nam qui aliquid profitetur, sibi scientiam ejus vindicat. [" Ad Charit. 225. 230. 231. Steph. ad Comic. Sent. 315. ad Herod. 404. Heyn. Hom. 8, 481. Act. Traj. 1, 212. Valck. Phœn. p. 709. Hipp. p. 217. ad Xen. Eph. 149. 167. Lennep. ad Phal. 47. 101. 348. 370. Wyttenb. Select. 364. ad Herod. 406. 467. Coray Theophr. 342. Diod. S. 2, 84. 577. 608. Lex. Gr. Tittm. 274. Thom. M. 753. Eur. Hel. 1403. Heind. ad Plat. Phædr. 319. Concilio mihi, ad Herod. 467. De act. et med., ad 710. Kuster. V. M. Præf. vi. 29." Schæf. Mss. * *Προσπεποιημένως*, Gl. Dissimulanter.] *Προσποίημα, τὸ*, Id quod vindicamus nobis, Id quod simulamus, [Plut. 6, 207. 9, 408. Mario 14. Aristot. Eth. 4, 7. Orellii Epicur. Frr. "Simulatio, Athen. 255." Schw. Mss. " Dionys. H. 2, 1075. Thom. M. 873." Schæf. Mss.] *Προσποίησις, ἡ*, Vindicatio, Ipsa actio vindicandi sibi aliquid, aut assumendi, etc. sequendo signiff. datas verbo *προσποιεῖσθαι*. Apud Thuc. (2, 62.) de oratione, qua nobis aliquid vindicamus s. tribuimus s. arrogamus. Frequenter autem pro Simulatione, Synes. Ep. 44. *Δεινοὶ γὰρ ἐξελέγξαι προσποίησιν οἱ βασανισταὶ*, Aristot. Eth. 2, 7. *Ἡ δὲ πρ., ἡ μὲν ἐπὶ τὸ μεῖζον, ἀλαζονεία, καὶ ὁ ἔχων αὐτὴν, ἀλαζών· ἡ δὲ ἐπὶ τὸ ἔλαττον, εἰρωνεία.* [Lucian. 1, 398. Plut. 9, 88. Dione 30. " Mœris p. 48. Abresch. Lectt. Aristæn. 78. Thom. M. 753. Callim. 1. p. 462." Schæf. Mss. * *Ψευδοπροσποίησις*, Schol. Aristoph. Θ. 870.] *Προσποίητος, ὁ, ἡ*, [et * *Προσποιητὸς, ἡ, ὸν*,] Simulatus, Fictus: ut *προσποίητος εὔνοια*, Herodian. (8, 7, 5.): sicut *προσποιεῖσθαι εὔνοιαν* ex eo protuli, ap. quem (2, 15, 4.) legitur et *προσποιήτῳ τιμῇ*, quod Polit. vertit Specie quadam honoris. Et, *Μετ' ὀργῆς προσποιήτου*, ex Aristot. Œcon. 2. [Plut. 6, 62. 7, 231. 232. 10, 770. " Dionys. H. 2, 1199. Bast Lettre 165. * *Προσποιητῶς*, Plato Theæt. 393=(174.)" Schæf. Mss. " Diogenian. Prov. 7, 86." Boiss. Mss. Dio Cass. 221. " Athan. 1, 501. 2, 524. * *Προσποιήτως*, Andr. Cr. 61." Kall. Mss. * " *Ἀπροσποίητος*, Schol. Philostr. ap. Bekk. Spec. 129." Dindorf. Mss. *Προσποιητικὸς*, Simulator, Fictor, Simulationi deditus. Ex Aristot. (Eth. 3, 7.) *Προσποιητικὸς ἀνδρείας* [*ἀνδρίας*,] Simulator fortitudinis: [4, 7. " Ad Phalar. 323. Zeun. ad Xen. K. Π. 180." Schæf. Mss. * " *Ἀποπροσποιέω*, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8, (91.) P. 2. p. 187." Boiss. Mss. " *Ἀποπροσποιοῦμαι*, Dissimulo, Athan. 1, 685." Kall. Mss. Athen. 402. Menander Rhet. p. 71. Schleusn. Lex. V. T. Perperam in Gloss. *Ἀπροσποιεῖται*· Dissimulatur. * *Ἀποπροσποίησις*, Theoph. Sim. Hist. 8, 7. * *Παραπροσποιοῦμαι*, Gl. Dissimulo, Cohibeo. *Παραπροσποιηθέντα*· Dissimulata. * *Παραπροσποίησις*· Dissimulatio, Simulatio. * *Περιπροσποιοῦμαι*, Plut. Mario 29., sed v. Reisk. Annot.]

[* *Συμποιέω*, Schleusn. Lex. V. T. Aristoph. Θ. 158. Schol. N. 856. B. 1455. " Kuster. Aristoph. 58. Valck. Diatr. 14." Schæf. Mss.]

Ὑποποιέω, et pass. *Ὑποποιέομαι*, q. d. Sub me esse facio, *ὑπὸ ἐμαυτῷ ποιοῦμαι*. Unde accipitur pro Acquiro, Concilio. Sed major est passivæ vocis usus, Aristot. Pol. 5, (4.) *Ὑπεποιήσατο τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ*, Ejus amasium sibi conciliavit, et quasi fecit ut sub se esset, i. e. In suam potestatem quodammodo redegit, Dem. (365.) *Ἵνα μὴ δι' ὑμῶν αὐτοὺς οἱ Φωκεῖς ὑποποιήσωνται*, ubi exp. *οἰκειώσωνται*, Philostr. Her. *Ὑποποιήσονται τοῖς χρήμασι τοὺς δυνατοὺς ἐπί σε*, Greg. Naz. *Λόγοις ἡμέροις καὶ ὁμογλώσσοις ὑποποιεῖσθαι τὴν πόλιν ἐπιχειρεῖ*, ubi apte reddemus et Conciliare et Demereri. At vero in Plut. Pericle, *Ὑπεποιεῖτο τὸν δῆμον*, quidam *ὑπεποιεῖτο* interpr. non Conciliabat, sed Conciliare nitebatur, et pellicere, Captabat. Bud. in illo Aristot. l. quem modo protuli, *Τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ ὑπεποιήσατο*, vertit, Dicto audientem sibi reddidit. Idem *ὑποποιοῦμαι* tradit esse i. ferme q. *περιποιοῦμαι*, Mihi auctoro, Ad auctoritatem meam fidemque traho. Et affert e Greg. in Jul. 1. *Ὑποποιεῖται δὲ τὸ στρατιωτικὸν, τὸ μὲν δι' ἑαυτοῦ, τὸ δὲ διὰ τῶν ἐν τέλει· τὸ μὲν τῶν τιμῶν ἡττώμενον, τὸ δὲ ἁπλότητι παρασυρόμενον.* Cui loco alterum illum ejusd. subjungit. Idem in suo Lex. *ὑποποιεῖσθαι* interpr. etiam Subigere, Subjugare, sed exemplum non afferens. At vero activæ vocis exemplum affertur e Plut. Pericle (9.) *Ὡς τῆς προσποιήσεως αὐτῆς τῶν καλῶν ὑποποιούσης τινὰ λεληθότως ζῆλον*, ubi *ὑποποιεῖν* exp. Clam et sensim suggerere. Fortasse autem rectius Sensim acquirere et comparare. Hes. *ὑποποιεῖσθαι*, exp. etiam *προσποιεῖσθαι*: pro cujus significationis exemplo Bud. affert e Plut. Cæsare, *Φαώνιος δὲ τὴν Κάτωνος παῤῥησίαν ὑποποιούμενος, μανικῶς ἐσχετλίαζε.* [" Athen. 1. p. 10. Casaub. 1. p. 26. Boiss. Philostr. 437. 537. De act. et med., Kuster. V. M. 33." Schæf. Mss. Plut. 8, 669. * " *Ὑποποίησις*, Anna C. 319." Elberling. Mss.] *Ὑποποίητος*, in VV. LL. exp. Simulatus, ut sc. sit i. q. *προσποίητος*: quemadmodum Hes. *ὑποποιεῖσθαι* exp. *προσποιεῖσθαι*: sed an ille ad hanc verbi *προσποιεῖσθαι* signif. respexerit in illa exp., dubitari potest. In Iisd. *ὑποποιοῦμαι* redditur Simulo: et subjungitur exp. Græca, non solum *προσποιοῦμαι*, sed et *ὑποκρίνομαι*, Auctoris tamen nomine non addito.

[* *Αὐτοποιὸς*, Soph. Œd. C. 698. male *αὐτόποιος* in Ed. Brunck. *Δουλοποιὸς*, unde * " *Δουλοποιία*, Dionys. Areop. 52. * *Ἐξουσιοποιὸς*, 33. (Cœl. Hier. 8, 1.) * *Εὐωδοποιὸς*, 85. * *Ἡσυχοποιὸς*, Pearson. ad Ignat. Epp. 39. * *Θηριοποιὸς*, unde * *Θηριοποιέω*, In feras verto, Tzetz. ad Lyc. 818. * *Καινοποίησις*, Innovatio, Athan. 1, 497. * *Καλλοποιὸς*, Dionys. Areop. 10. 13. 27. 191. (Cœl. Hier. 2, 4.) Procl. Theol. Plat. 1, 24. p. 59. * *Καλοποιὸς*, unde * *Καλοποιία*, Theoph. ad Autol. 1, 5. * *Μακαριοποιὸς*, Cyrill. Hier. 238. * *Μεροποιὸς*, unde * *Μεροποιέομαι*, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 282. * *Νεκροποιὸς*, unde * *Νεκροποιέω*, Interimo, Iren. Fr. 13." Kall. Mss. * *Παντοποιὸς*, Theophr. Char. 6, 1.]

ΠΟΙΚΙΛΟΣ, Varius, Qui multorum diversorumque generum est: *ἐδέσματα*, Athen. *τροφὴ*, Plut. Symp. 4, 1. ubi quæritur, *Εἰ ἡ ποικίλη τροφὴ τῆς ἁπλῆς εὐπεπτοτέρα*: aliquanto post dicit *τὴν πολυχορδίαν* a Musicis caute admitti, *διὰ τὸ μικτὸν καὶ ποικίλον*. Ibid. *διάφοροι ποιότητες* dicit pro *ποικίλαι*. Idem de Primo Frig. *Μονοειδὲς γὰρ ἡ σιωπὴ, ποικίλον δὲ ἡ φωνὴ*, Est enim silentium uniusmodi, vox autem varietate distincta est, Turn. Item Herodian. *ποικίλαι τέχναι*, ut Virg. Artes variæ. Synes. Ep. 114. *Ποικίλαι δὲ καὶ ὀρνίθων ᾠδαὶ, καὶ ἀνθέων χροιαὶ, καὶ λειμῶνος θάμνοι.* Ubi *ποικίλαι χροιαὶ* ut ap. Virg. Colores varios mentitur lana. Rursum Herodian. 7, (12, 13.) *Ποικίλη πολυτέλεια.* ‖ Varius, Varii coloris, Versicolor: quæ signif. utrique videtur magis propria esse et primum obtinere locum debere, ut Cic. de Fin. 1. Varietas enim, inquit, Latinum verbum est, idque proprie quidem in disparibus coloribus dicitur, sed transfertur in multa disparia: Varium poëma, Varia oratio, Varii mores, Varia fortuna. Voluptas etiam Varia dici solet, cum percipitur e multis dissimilibus rebus dissimiliter afficientibus voluptates. In hac signif. igitur *ποικίλος* frequentissime usurpatur; dicuntur enim *ζῶα ποικίλα*, Varia animalia, Virg. Lynces variæ, quas Maculosas alibi vocat. In Geop. *Ἀνοίξας αὐτοῦ τὸ στόμα, ἐὰν εὕρῃς τὴν γλῶσσαν μέλαιναν, μέλαν τέξεται· ἐὰν δὲ ποικίλην, ποικίλον ἔσται τὸ τικτόμενον.* Quæ desumta videntur e Varrone, Animadvertendum quoque lingua ne nigra aut varia sit, quod fere qui ea habent, nigros aut varios procreant agnos. Eod. modo Columella quoque arietem probari scribit, sc. si palatum atque lingua concolor lanæ est. Nam cum hæ corporis partes, inquit, nigræ aut maculosæ sunt, pulla vel etiam varia nascitur proles. Ubi itidem observa *ποικίλος* reddi posse non solum Varius, sed et Maculosus, ut et Virg. Varias lynces dicit, quas alibi Maculosas. Et Ovid. Pantheræ pictæ, quas Plin. Varias. Aristot. de muræna, *Διαφόρως ποικίλον καὶ ἀσθενέστερον*: de myro autem, *ὁμόχρους καὶ ἰσχυρός.* Unde Plin. Muræna, varia et infirma: myrus, unicolor, et ro-

bustus: ubi etiam nota ei OPPOS. Ὁμόχρους, Unicolor: pro quo paulo ante in verbis Columellæ habes Concolor: [de Galeo s. Mustelo pisce, Athen. 294.] Itidem Antipho in Or. περὶ Ταῶν, ipsos ταὼς, Pavones, vocat ποικίλους ὄρνεις, teste Athen. 9. (p. 397.) ap. quem l. 3. legitur ποικιλώτερον ταώ. A Latinis Pictæ volucres vocantur aves versicolores: ut et uva picta, quæ a Colum. et Varia dicitur: ut cum ait, Ubi uvæ variæ cœperint fieri. Quod Hesiod. αἰόλλεσθαι dicit, ab αἰόλος synonymo huic ποικίλος. Item herbæ aliquæ ποικίλαι sunt. Theophr. de helicis generibus, Καὶ τρίτη, ποικίλη: pro quo Plin. Tertia, versicolor: quam et Versicolorem hederam vocat. Item et arma ac vestimenta ποικίλα dicuntur. Il. Δ. (432.) ἀμφὶ δὲ πᾶσι Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, Virg. Astur equo fidens et versicoloribus armis. Alibi Arma picta dicit, et Hom. αἰόλα. Athen. 10. Ἐσθῆτα ποικίλην ἀνέβαλλεν, ut Terent. Varia veste exornatus, Plin. Pictæ vestes, Propert. Picta toga. Et (12. p. 523.) de Iberis, Ἐν ποικίλαις στολαῖς προϊόντες. Itemque ap. Plut. Apophth. τὰ ποικίλα στρώματα, quæ ibi dicuntur ἐκτεινόμενα μὲν, ἐπιδεικνύναι τὰ εἴδη, συστελλόμενα δὲ, κρύπτειν. Ovid. Strata picta, ut Cic. Stragula picta, et Virg. Picta tapeta. Rursum ap. Athen. 2. ἡ τῶν ποικίλων ὑφή. Et Lucian. (1, 140.) Ποικίλα ἐνδύς. Præterea quod e lapidibus variis ac versicoloribus structum est, ποικίλον dicitur, ut ap. Athen. 5. (p. 207.) Λουτὴρ ποικίλος τοῦ Ταυρομενίτου λίθου, Solium e lapide vario scalptum, Bud. Referenda huc et ποικίλη στοὰ, quæ erat Porticus picta Athenis, ἔνθα ἐγράφησαν οἱ ἐν Μαραθῶνι πολεμήσαντες, ut Suid. tradit: meminit Comicus quidam ap. Athen. 3. et Æschin. c. Ctes. necnon Diog. L. 7., ubi Zenonis vitam describit. Hanc ποικίλην στοὰν a varia pictura dici testatur Plin. 35, 9. de Polygnoto Thasio, Hic et Athenis porticum pinxit, quæ ποικίλη vocatur, gratuito, cum partem ejus Myron mercede pingeret. At ποικίλου ὄρους meminit Paus. Att. p. 27. ‖ Metaph. π. λόγος, Varia oratio, Variis quasi coloribus picta et ornata. Ammian. Epigr. titulo εἰς Ῥήτορας, Ποικίλον αὐδῆσαι μῦθον ἐπισταμένη, Lucr. vario distincta lepore Omnia. Aliter autem Virg. noctem vario sermone trahebat: ut et Cic. Disputationes variæ et diversæ, et in omnem partem diffusæ: a quo etiam Plato dicitur fuisse Varius et multiplex ac copiosus. ‖ Ad animum quoque transfertur. Dicitur enim homo ποικίλος Qui varias artes ac machinas callet: nonnullis Callidus, Vafer, Versutus, i. q. ποικιλόβουλος et ποικιλομήτης, quæ vide. Hesiod. (Θ. 510.) Προμηθέα Ποικίλον, αἰολόμητιν, Plato de Rep. 2. p. 20. Τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα * ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην: quod Lysander ap. Plut. dicit προσράπτειν τὴν ἀλωπεκῆν, ὅπου μὴ προσικνεῖται ἡ λεοντῆ: est enim vulpes animal versutum et ἀπατηλόν. Respicit autem Plato ad hæc Archilochi verba, Τῷ δ' ἄρ' (sc. πιθήκῳ) ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο Πυκνὸν ἔχουσα νόον, ubi nota Platonem ποικίλη dicere pro πυκνὸν ἔχουσα νόον, s. πυκινόφρων, ut alibi nominatur, Cauta Horatio, Astuta Persio. A Plut. Polit. Præc. ὁ πολιτικὸς quoque dicitur esse ποικίλος, ut Qui pro variis casibus variare consilia norit. Afferuntur et hæc e Xen. (Ἀπ. 2, 3, 10.) Οὐδὲν ποικίλον δεῖ μηχανᾶσθαι, Nihil varium et argutum. Et e Plat. Οὐδὲν ποικίλον ἐστὶ διαλογίζεσθαι. Sic Dem. (120.) Οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφόν. At vero Ποικιλότερος ὕδρας, Suid. Proverbialiter dictum scribit ἐπὶ τῶν δολερῶς θαυμαζομένων. Item ποικίλος dicitur Cui animus variat et inconstans est, Aristot. Eth. 1, 10. Οὐδὲ δὴ ποικίλος γε καὶ εὐμετάβολος. Sic Virg. varium ac mutabile semper Femina. [" Bibl. Crit. 1, 2. p. 126. Brunck. ad Poët. Gn. 293. Toup. Opusc. 2, 280. Wakef. S. Cr. 1, 147. Trach. 412. Eum. 463. ad Mosch. 2, 67. in Addend., ad Xen. Eph. 288. ad Charit. 375. T. H. ad Plutum p. 293. 403. Heyn. Hom. 4, 634. 6, 569. 7, 164. 562. Boiss. Philostr. 316. 328. 521. Heind. ad Plat. Gorg. 151. ad Diod. S. 1, 415. Jacobs. Exerc. 2, 64. Anim. 190. Anth. 6, 175. 190. 7, 35. 11, 107. Multiformis, Valck. Phœn. p. 622. Exquisitus, Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 195. De vestibus, Toup. Opusc. 1, 64. 356. ad Lucian. 1, 246. De forma compar. et superl., ad 2, 211. 286. Ἡ ποικίλη, sc. στοὰ, Bergler. Alciphr. 16. 399. Διάλεκτος ποικίλη, Wessel. Diss. Herod. 146. Πολλοὶ καὶ ποικίλοι, ad Diod. S. 2, 132. Jacobs. Anth. 11, 111. Ποικίλη, Anim. 224. Brunck. Aristoph. 1, 48." Schæf. Mss. "Τὸ π., Varium, Clem. Alex. 244." Kall. Mss.]

Ποικιλόβουλος, ὁ, ἡ, In consiliis suis varius et callidus: s. simpliciter, Astutus, Versutus, Callidus, Vafer: qua signif. ETIAM Ποικίλος usurpari docui, quod Hes. quoque exp. πυκνὸς, συνετὸς, ἀπατηλός: sic enim reponendum pro ἀπαλός. Epith. Promethei ap. Hesiod. (Θ. 521.) quem et ποικίλον et αἰολόμητιν appellat, ut in Ποικίλος videbis. Item in Epigr. Ποικιλόβουλος Ὀδυσσεύς. Synonyma ποικιλομήτης et ποικιλόστερνος. Ποικιλόγραμμος, Variis, i. e. Versicoloribus, lineis distinctus, s. Varius, Versicolor, Pictus, Maculosus. Athen. (327.) tradit channem piscem ab Aristot. ποικιλόγραμμον vocari διὰ τὸ μελαίναις γραμμαῖς πεποικίλθαι: necnon ποικιλέρυθρον μέλαιναν: UBI Ποικιλέρυθρος μέλας videtur significare, ut cum præcedenti loco conveniat, Rubeis nigrisque distinctus maculis. Mallem alioqui, Niger rubeis maculis pictus. SIC Ποικίλοι ἰχθῦς, Varii s. Picti pisces, ap. Eund. 9. Καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων: ut ap. Plin. Pictæ mormyræ. Ποικιλόδειρος, Habens collum varium, i. e. Versicolor, Maculosum, Pictum. Ab Hesiodo vero Ἔργ. (1, 201.) ἀηδὼν ποικιλόδειρος dicitur potius διὰ τὸ * ποικιλόφωνον s. ποικιλῳδόν, Quod vario modulamine canat. Synonymum EST Αἰολόδειρος. [Aristoph. Ὄρν. 671. 1410. Anyte 23. ἔχις. " Ruhnk. Ep. Cr. 82. Ammon. 7." Schæf. Mss.] Ποικιλοδέρμων, ονος, i. q. Αἰολόδερμος, Cujus pellis varia s. versicolor et maculosa est: ut Variæ et maculosæ lynces ap. Virg. Itidem Lat. Poëtis Pictus terga, qui et Pictas pantheras dicunt, quas Plin. Varias et Versicolores. Eur. (Iph. A. 227.) ποικιλοδέρμονες πῶλοι. [* " Ποικιλόδερμος, Const. Manass. Chron. p. 6(=12.)" Boiss. Mss.] Ποικιλόδωρος, Variis et multiplicibus muneribus ornans, Varia donans: βασιλεὺς, Nonn. [cf. Jo. 159.] SYNONYM. Αἰολόδωρος. [* Ποικιλοεργὸς, Paul. Sil. Ecphr. 376. πήνη. " Paul. Silent. Ambo 262." Schæf. Mss. * Ποικιλόθρονος, Sappho ap. Dionys. H. de C. VV. 344. * Ποικιλολείμων, unde * Ποικιλολειμωνῖτις, Schol. Æsch. Pr. 24. * Ποικιλολόγος, unde * Ποικιλολογία, Oratio nimium depicta, et in qua nihil rectum aut proprium sit, ei contraria est ὁμοιολογία." Lex. Hederici 1796.] Ποικιλομήτης, i. q. ποικιλόβουλος, quod vide Od. Γ. (163.) Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην. Ad eundem, N. (293.) Minerva, Σχέτλιε, ποικιλομῆτα: ubi ait eum δόλων οὐ μέλλειν λήξειν οὐδ' ἀπατάων: vocat et κερδαλέον et ἐπίκλοπον. Synonymum EST Αἰολομήτης SIVE Αἰολόμητις, quod habes in Ποικίλος. [" Wakef. Trach. 1121. Heyn. Hom. 6, 204." Schæf. Mss.] FEM. Ποικιλόμητις, Varia in consiliis suis, i. e. Callida, Astuta, Vafra, Versuta, Versipellis, [" Græv. Lectt. Hes. 516. Heyn. l. c. Brunck. Soph. 3, 450." Schæf. Mss. " Stob. p. 531." Wakef. Mss.] Ποικιλομήχανος, Qui varias machinas et technas callet, Callidus, Versutus, Versipellis, ὁ ποικίλα μηχανῶν, ut Xen. loquitur. Apud Athen. 13. in Epigr. quodam, Ποικιλομήχαν' ἔρως. [" Epigr. adesp. 213." Schæf. Mss.] Ποικιλόμυθος, Cujus sermo varius est s. vario distinctus lepore. Pro Facundus, Disertus, e Nonno. [Athen. 697. Orph. H. 12, 5. 27, 8. Anthol. 7. p. 632.] Ποικιλόνωτος, Pictus terga, ut Poëtæ loquuntur, Cujus tergum maculosum et varium est: δράκων, Eur. (Iph. T. 1245.) Huic est SYNON. Αἰολόνωτος. [Pind. Π. 4, 444. ὄφιν. "Jacobs. Exerc. 2, 126. Anim. 88." Schæf. Mss. " Nonn. Jo. 6, 68. D. 19, 24." Wakef. Mss. * Ποικιλοπράγμων, Synes. 105. * " Ποικιλόπωλος, Hes." Wakef. Mss. * Ποικιλόστικτος, Athen. 305.] Ποικιλόστομος, Cujus os varium est. Apud Soph. ποικιλόστομος ναῦς, Cujus rostrum varium est, i. e. Vario colore pictum, s. simpliciter, Pictum: ut et ap. Hom. μιλτοπάρῃοι νῆες, Quarum veluti genæ minio rubent. [Schneidero susp.] Ex cod. Soph. Eust. [in

Il. B. p. 235, 8.] affert ET *Ποικιλόστολος*, p. 310. Ἡ δὲ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (Phil. 343.) *ποικιλόστολος ναῦς, δαίδαλόν τι χρῆμά ἐστιν, ὡς πολλοῖς χρώμασι ποικιλλόμενον.* Proprie autem *ποικιλόστολος* est *ὁ ποικίλην στολὴν ἐνδεδυμένος*, Stolam gerens variam s. variegatam, Cujus stola versicolor s. picta est. [* " *Ποικιλόστροφος*, Naucratius ap. Cave Hist. Lit. 438." Schu. Lex. Suppl. * " *Ποικιλότερπος*, * *Ποικιλοτερπής*, Jacobs. Anth. 8, 310. * *Ποικιλότευκτος*, 11, 100." Schæf. Mss. * *Ποικιλοτέχνης*, Tryphiod. 536. *Κηρὸν ὑφαίνουσιν μελιηδέα ποικιλοτέχναι*, sc. *μέλισσαι*, ubi olim *φυλάδι τέχνῃ*.] *Ποικιλότραυλος*, Valde balbutiens, [Theocr. Epigr. 4, 10. *μέλη*. * *Ποικιλότροπος*, unde * " *Ποικιλοτρόπως*, Psellus in Cant. Cantic. 4, 12. (* *Ποικιλοφάγος*, unde) * *Ποικιλοφαγέω*, Typicon fol. ρλξ. Cotel. not. ad Const. Apost. 5, 18." Boiss. Mss. * *Ποικιλοφόρμιγξ*, Pind. 'O. 4, 3. * *Ποικιλόφυλος*, Schol. Opp. 'A. 1, 617. * *Ποικιλόφωνος*, Schol. Pind. 'O. 3, 11. Eust. Il. Σ. p. 1230, 17. * *Ποικιλόχροος*, s. *Ποικιλόχρους*, Athen. 319. "Planud. Ovid. Met. 9, 690. Theoph. Bulg. in Lat. 261. Ming." Boiss. Mss. * *Ποικιλόχρως*, Gl. Versicolor: * *Ποικιλόχρωμος*· Discolor.]

Ποικιλείμων, *ονος*, *ὁ*, *ἡ*, Varia veste exornatus, Pictam s. Versicolorem vestem indutus, *ὁ ποικίλον ἱμάτιον φορῶν*. Æschylo (Pr. 24.) *ποικιλείμων νὺξ* dicitur *κατὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς*: quamobrem ET *Αἰόλα νὺξ* a Soph. (Tr. 94.) vocatur. Eust. 814. [* *Ποικιλήνιος*, Dor. *Ποικιλάνιος*, Pind. Π. 2, 14. *πώλους*. * " *Ποικιλοψάρτυμα*, Const. Manass. Amat. 3, 121." Boiss. Mss.] *Ποικιλῳδὸς*, Vario modulamine canens, Cantum variare peritus. A Soph. autem (Œd. T. 130.) *ποικιλῳδὸς* dici videtur *ἡ σφίγξ* a callidis dolosisque ænigmatis, quæ sc. varia et perplexa erant. [" Valck. Phœn. p. 21. Wakef. Alc. 548." Schæf. Mss.]

[* *Ἀποίκιλος*, Jambl. V. P. 222. K., Schol. Soph. Œd. T. 527. " Const. Manass. Chron. p. 81." Boiss. Mss.] *Διαποίκιλος*, Variegatus, Variis coloribus distinctus, i. q. *διαπεποικιλμένος*. [" Ad Mœr. 358. Wagner. Alciphr. 2, 225. ad Charit. 717." Schæf. Mss. * *Ἐπιποίκιλος*, Synes. 17. 82. Aret. 122. Ἡ τοῦ Μιθριδατέω ἐπιποικιλοτέρη ἀντίδοτος, nisi ibi leg. *ἔτι π.* * *Εὐποίκιλος*, Anal. 1, 228. * *Νεοποίκιλος*, Schol. Pind. 'O. 3, 8.] *Παμποίκιλος*, Omnibus modis varius, variegatus, *ὁ πάντῃ πεποικιλμένος*, Eust. Od. O. (105.) *Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι*. Alii simpliciter exp. Varii, Versicolores, Picti: sed aliquid amplius significat quam *ποικίλοι*. Accipitur etiam pro *πολύτροπος*, ut Hes. exp., quo nonnulli intelligunt non solum Qui varios mores cognovit, sed etiam Versutus, Versipellis, Callidus. [" Hes. v. *Παναίολος*." Boiss. Mss. * *Περιποίκιλος*, Valde varius, Xen. K. 5, 23.] " *Πολυποίκιλος*, Admodum varius, " Multum variegatus: de textura aut pictura. Item " Admodum varius, pro Multifarius, Multimodus, " Multiformis, ut loquuntur Gell. Liv. Colum.: Paul. " ad Ephes. 3, (10.) Ἡ π. *σοφία τοῦ Θεοῦ*, Multifor-" mis illa Dei sapientia, s. Multifaria, Multimoda. " Apud Suid. legitur superl. *πολυποικιλώτατος*." [" Wakef. S. Cr. iii. Add." Schæf. Mss. Eur. Iph. T. 1149. " Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 76. 80. Superl., Const. Lascaris ap. Yriarte Catal. Matr. 189." Boiss. Mss.] *Ὑποποίκιλος*, Aliquantum varius s. variegatus, [" Diosc. 19." Wakef. Mss.]

Ποικίλως, Varie. Gell. dicit Variatim, *πολυτρόπως*, Hes. i. e. Multis modis. Exp. etiam Callide, Versute, Vafre; et subjungitur h. l. Xen. ('Απ. 2, 6, 21.) Π. *πῶς ἔχει ταῦτα*. [Soph. Phil. 130. Eur. Bacch. 886. " Jacobs. Exerc. 2, 64. Markl. Suppl. 187. Diod. S. 2, 321." Schæf. Mss.]

Ποικιλία, *ἡ*, Varietas: quo vocab. utitur Cic. in *Ποικίλος*. Proprie de disparibus coloribus: ut *ποικιλίαν ἔχει*, Varie distinctus est. Et ap. Hermog. *Τῶν ὀνομάτων ποικιλίαι*, Varietates vocabulorum: idem prope cum *συνωνυμία*. Isocr. ad Phil. *Ταῖς περὶ τὴν λέξιν ποικιλίαις*. Quod vero Exod. 27, (16.) legitur, *Βύσσου κεκλωσμένης τῇ ποικιλίᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ*, vulgo exp. Bysso retorta opere plumario. [" Ad Timæi Lex. 219. Valck. Diatr. 147. Jacobs. Anth. 11, 107. Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 195. Heind. ad Plat. Hipp. 166. Ἡ π. *τερπνὸν*, Abresch. Add. ad Aristæn. 142." Schæf. Mss. Plato T. 6. p. 291.]

[* " *Ποικιλίας*, *ου*, *ὁ*, Piscis cujusdam nomen ap. Athen. 331." Schw. Mss.]

Ποικιλὶς, *ίδος*, *ἡ*, q. d. Varia, Versicolor, Picta. Nomen avis est ap. Aristot. H. A. 9, 1.: alio nomine *ἀκανθὶς* vocatur: quam Carduelem esse putant, pictam ac versicolorem. Gaza interpr. Varia.

[* *Ποικιλόω*, Æschylus Fragm. Inc. p. 648. Pauw. " Valck. Phœn. p. 268." Schæf. Mss. * *Ποικιλάω*, unde * " *Ποικιλαίνω*, Geras. Harm. p. 21." Kall. Mss.]

Ποικίλλω, i. q. *αἰόλλω*, Variego, Varie distinguo, Plato Cratylo, Τὰ *τῶν ἰατρῶν φάρμακα χρώμασιν ἢ ὀσμαῖς πεποικιλμένα*, Variata: quo fere modo Martial. Tapetia Semiramia, quæ variantur acu. Herodian. 5, (8, 13.) *Διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμίων πεποίκιλτο*, de vehiculo Antonini Heliogabali: (2, 10.) *Χρυσῷ πολλῷ καὶ λίθοις πεποικιλμένοις κεκοσμημένος*: (3, 12.) *Ἐσθῆσιν χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ πεποικιλμέναις*. Sic 4, (7, 4.) *Χλαμύσιν ἀργύρῳ πεποικιλμέναις*, Argento variatis, Polit. Existimo autem posse reddi etiam, Varie intertextis: *πεποικιλμένος κόσμος*, Cic. ap. Plat. interpr. Mundus varietate distinctus, p. 29. mei Lex. Cic. At p. præcedenti, *Θαυμασίως πεποικιλμένας* interpr. Varietate admirabili præditas, de erroribus planetarum. Idem Cic. p. 53. ejusd. Lex. *Ποικίλλεται ἡ ἡδονὴ*, reddidit, Variatur voluptas distinguiturque. ‖ Porro sicut *ποικίλος* Versutiæ quoque ac Vafritiei signif. habet, ita et *ποικίλλω* accipitur pro Vafre vario, comminiscor, fingo, Plato Symp. *Μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἅ μοι δοκεῖ*. Sic de LL. *Οὐδὲν ποικίλλων, σαφῶς διορισαίμην*. Synes. Ep. 121. *Δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι καὶ * ἐγκατατετριμμένον ἐν πράγμασι· ἄλλο μέν τοι ποίκιλλε· ἐνθάδε γὰρ οὐκ ἀποδράσεις*: Aliam tamen astutiam excogita, Aliam versutiam comminiscere. Verba Polyphemi ad Ulyssem *ποικιλόβουλον* et *ποικιλομήτην*, ut in Epigr. et in Odyss. appellatur. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 222. Heyn. Hom. 7, 560. Jacobs. Exerc. 2, 64. Anim. 190. Anth. 7, 35. 11, 107. 351. ad Diod. S. 1, 56. Herodian. Philet. 446. et n., Plut. Mor. 1, 913. Brunck. Trach. 412. Wakef. 412. 1121. Markl. Suppl. 187. Musgr. Herc. F. 945. T. H. ad Plutum p. 403. Lobeck. Aj. p. 312. Heind. ad Plat. Gorg. 151." Schæf. Mss. " Manetho 2, 293. (325.) Plut. 8, 931." Wakef. Mss. Arat. D. 269.] *Ποίκιλμα*, *τὸ*, Varius ornatus, Ornatus versicolor, Od. O. (107.) *Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος*, de peplo, ut supra *παμποίκιλοι πέπλοι*. Legitur idem versus Il. Z. (294.) Plato de LL., *Ποικίλλομαι ποικίλματα*, Vario ornatu s. colore distinguor. Athen. (539.) de tentorio Alexandri, *Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι διάχρυσοι ποικίλμασιν ἐκπεπονημένοι πολυτελέσιν ἐσκέπαζον τὸν ἄνω τόπον*. [" Jacobs. Anth. 9, 163. Heyn. Hom. 8, 339. Boiss. Philostr. 603. Heind. ad Plat. Hipp. 166." Schæf. Mss. Plut. 9, 486. 638. * *Ποικιλμὸς*, Varietas, 7, 503. 10, 477.] *Ποίκιλσις*, Variatio, Plato de LL. [5. p. 612. " Ad Herodian. Philet. 446. ad Timæi Lex. 220." Schæf. Mss.] *Ποικιλτὴς*, Qui variat, acu pingit, versicolore ornatu vestimenta elaborat, Plut. Pericle (12.) p. 289. meæ Ed., enumerans opifices quosdam in rep. Athen. *Ζωγράφοι, ποικιλταί, τορευταί*. Frequens ap. LXX. Interprr., ubi vulgo redditur Plumarius, ut Exod. 26, (36.) Et 28, (6.) *Ἔργον ὑφαντὸν ποικιλτοῦ*, Opus plumarium. Ibid. (15.) *Ἔργον ποικιλτοῦ* exp. Opus polymitum. Plumarius autem pro Eo qui acu pingit in pulvinaribus plagis, vocabulum Lat. est, a Catone usurpatum. Sed Græca vox illa latius etiam extenditur, sc. ad textores quoque qui *ποικίλα* s. *πολύμιτα ὑφάσματα* texunt. [" Herodian. Philet. 446. et n." Schæf. Mss. Sutor, qui opera Phrygionica facit, Æschin. 14. * *Ποικίλτρια*, Strabo 6. p. 574=164. Schæf. ad Greg. Cor. 1036.] *Ποικιλτικὸς*, Pertinens ad eum qui acu pingit aut polymitou telam texit. Et fem. *ἡ ποικιλτικὴ*, sc. *τέχνη*, Ars illa plumariorum et phrygionum. Plin. 8, 48. Pictas vestes jam apud

Homerum fuisse. Acu facere id Phryges invenerunt; ideoque Phrygiones appellati sunt. Hes. et Suid. ποικιλτικὴν exp. πολυμιταρικὴν τέχνην, Artem pluribus liciis texendi. Ubi etiam NOTA Πολυμιταρικὸς a πολύμιτος. Sic ap. Greg. Naz. Ποικιλτικὴ ἐπιστήμη. [LXX. Job. 38, 36. Ποικιλτική, Dionys. H. de C. VV. 24. Schæf. "Ad Herodian. Philet. 446. (ubi et de ποικιλτικὸς,) Timæi Lex. 219. et n. * Ποικιλτικῶς, ad Herodian. l. c." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 710.] Porro ap. eund. Hes. HABETUR Ποικιλεὺς, έως, ὁ, quod exp. ποικιλτὴς, ["ad Herodian. Philet. 446." Schæf. Mss.] Ποικιλτὸς, Variatus, Varie pictus, Vario colore pictus et distinctus, Versicolor, i. q. ποικίλος, Longin. (43, 2.) e Theopompo, Πολυτελεῖς στρωμναὶ καὶ χλανίδες, τὰ μὲν, ἁλουργεῖς, τὰ δὲ, ποικιλταὶ, τὰ δὲ λευκαί. Ubi ποικιλταὶ στρωμναὶ pro ποικίλα στρώματα, ut e Plut. supra habuimus, i. e. Strata s. Stragula picta. Plumatus autem, pro Opere plumario factus, affertur e Vopisco. [LXX. Exod. 35, 33. 38, 15. "Wakef. Ion. 191." Schæf. Mss. * "Ἀποίκιλτος, Non variegatus, Suid. v. Ἄζειρον. Simplex, Dionys. Areop. 29. Clem. Alex. 244. Schol. Eur. Phœn. 473. cf. Barnes. * Θεοποίκιλτος, Andr. Cr. 149. * Χρυσοποίκιλτος, Clem. Alex. 184." Kall. Mss.]

[* Ἀναποικίλλω, Schol. Pind. Ὀ. 10, 114.] Διαποικίλλω, i. q. ποικίλλω, Varie distinguo, Varia pictura distinguo, Vario, Variego, Isocr. Evag. init. Καὶ περὶ τούτων δηλῶσαι μὴ μόνον τοῖς τεταγμένοις ὀνόμασιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς, τὰ δὲ μεταφοραῖς, καὶ μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς εἴδεσι διαποικίλαι τὴν ποίησιν. Sic ap. Horat. Poët. Qui variare cupit rem prodigialiter unam, sc. narrationibus et fabulis. Pass. Διαποικίλλομαι, Varie distinguor: διαπεποικιλμένος μέλανι, Nigris maculis distinctus. [Plut. Lysandro 7. 8. Sertorio 14. * Ἐκποικίλλω, Max. Tyr. 169. "Hemst. Auctar. ad Hesych. 1, 1735." Schæf. Mss.] Ἐμποικίλλω, Vario, Intertexo varie, ["ad Lucian. 2, 18." Schæf. Mss.] "Καταποικίλλω, Variego, Vario, Hermog. Itidem Bud. "interpr. Evario, Varietate distinguo, e Plat. afferens "in exemplum, Καὶ τὰ ἱερὰ ἡμῖν ταῦτα καταπεποίκιλται." ["Callixenus ap. Athen. 204. Πᾶς τόπος κηρογραφίᾳ κατεπεποίκιλτο." Schw. Mss. Lex. Technol. Gr. Rhet. p. 1. "Toup. Opusc. 1, 340. ad Diod. S. 1, 56. * Περιποικίλλω, Heyn. Hom. 6, 568." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Συμποικίλλω, Joseph. A. J. 3, 7, 5.]

ΠΟΙΜΗΝ, ένος, ὁ, Pastor, proprie Ovium pastor, Opilio, οἰῶν ἐπιμελητὴς, ideoque et ab ὄϊς derivatum putant, dictumque quasi οἰμὴν, Σ. (162.) Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἴθωνα δύνανται Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι. Utitur et alibi passim. De opilionibus autem proprie dici Plato Minoë indicat, ubi quærenti quis sit et quo nomine vocetur, ὁ τὴν τῶν προβάτων ἀγέλην κράτιστος νέμειν, respondetur, ποιμήν. Itidem de Rep. 1. Ὅτι οἴει τοὺς ποιμένας ἢ τοὺς βουκόλους τὸ τῶν προβάτων ἢ τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν, καὶ παχύνειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν. Et Theophyl. Ep. 38. Ἀπόλλων ποιμένων ἤρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Item Plut. in Apophth. Agathoclis, (6, 674.) Οὐ μόνον τὰ πρόβατα λαβὼν, ἀλλὰ καὶ τὸν ποιμένα * προσεκτυφλῶσαι: per ποιμένα intelligens Polyphemum ab Ulysse oculis orbatum. A πρόβατον autem et μῆλον, sunt synonyma huic προβατεὺς et μηλατεὺς, ap. Eust. Parabolice autem Christus ποιμὴν in Evang. vocatur, sicut πρόβατα singuli fideles, ut tum alibi, tum Jo. 10, (2.) Necnon Christi ministri et vicarii eodem nomine appellantur, ut in Ep. ad Ephes. 14, (11.) Αὐτὸς ἔδωκε, τοὺς μὲν, ἀποστόλους· τοὺς δὲ, προφήτας· τοὺς δὲ, εὐαγγελιστάς· τοὺς δὲ, ποιμένας καὶ διδασκάλους. Itidemque totus fidelium grex ποίμνιον nominatur. Quinetiam ποιμὴν λαῶν ab Hom. dicitur ὁ ἀγαθὸς στρατηγὸς, ut in Minoë docet Plato, i. e. Dux s. Imperator, vel etiam Rex, Il. A. (263.) et alibi, Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν: quod Hes. et alii exp. βασιλέα τῶν ὄχλων. Imo et generaliter pro Quovis curatore accipi tradunt, Soph. Aj. (360.) p. 22. meæ Edit. σέ τοι μόνον δέδορκα Ποιμένων ἐπαρκέσοντα, Schol. exp. τῶν κηδεμό-

A νων, τῶν βοηθῶν. Affertur et ex Eur. ποιμένες ὄχων pro Rectores curruum. Quinetiam pro Bubulco capi docet Eust. in Od. K. (82.) ὅθι ποιμένα ποιμὴν Ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει: quoniam sc. sequitur, Ἔνθα κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς, Τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων. ["Valck. Callim. p. 75. Ammon. 9. Longus p. 3. 5. 7. 8. 24. 115. 210. Vill., Heyn. Virg. 1. p. clxxvi. Hom. 5, 515. 6, 83. Wakef. Eum. 91. Abresch. Æsch. 2, 9. Rector, Ductor, Dux, Markl. Suppl. 190. 674. Musgr. Hel. 1500. Lobeck. Aj. p. 277. Π. λόχων, ὄχων, Valck. Phœn. p. 397.: ἵππων, Boiss. Philostr. 448.: μύθων, Timon Phl. 29. Jacobs. Anth. 12, 102. 150." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 10, 107. πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον, Herum alienum. Æsch. Suppl. 780. ναῶν ποιμένες, Ag. 654. ποιμένος κακοῦ στρόβῳ, de Tempestate.]

Ἀρχιποίμην, ενος, ὁ, Pastorum princeps. Sic vocatur Christus respectu ceterorum gregis sacri pastorum: alicubi et ipse ποιμὴν nominatus. In 1 Ep.
B Petri 5, (4.) Φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποίμενος, κομιεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον, Cum apparuerit ille pastorum princeps. [* Ἐπιποιμὴν, i. q. ποιμὴν, Od. M. 131. cf. Ἐπιβουκόλος. * "Συμποιμὴν, Nicet. Eugen. 6, 436. Greg. Naz. Or. 32. init." Boiss. Mss.] Φιλοποίμην, Pastorum amans, Nomen proprium prætoris Achæorum, ap. Liv. et Plut. qui Vitam ejus conscripsit. [* Φιτυποίμην, i. q. φιτυκόμος, ad Æsch. Eum. 914. * Ψευδοποίμην, Cyr. Alex. in Isaiæ c. 56. p. 801.]

"Ἔμποιμνον εἶμα, Suidæ τὸ ἔνδυμα, ἀπὸ τοῦ ἐκ "ποίμνης. Signif. tamen potius Vestis quæ in grege "gestatur: ἔκποιμνον autem foret Quod e pecoribus "gregis conficitur."

Ποιμενικὸς, Pastoralis, Pastorius, Pastoritius, Theophyl. Ep. 44. Ποιμενικῆς μουσουργίας ἐπιστήμων, Cantus pastoralis, ut Claudian. vocat. Philo V. M. 1. Ποιμενικὴ μελέτη καὶ προγύμνασμα βασιλείας, A re pastoritia commentatio est et meditatio regni, Bud. Athen. 21. Ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν. Item ἡ
C ποιμενική, sc. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars pastoria, Scientia pascendi curandique ovium gregem, Plato de Rep. 1. ["Villoison. ad Long. 47. 60. ad Diod. S. 1, 180. Jacobs. Anth. 7, 98. 9, 304." Schæf. Mss. * Ποιμενικῶς, Eumath. p. 110. Πωμενικὸς, pro ποιμ., ad Theocr. 1, 23.] Ποιμένιος, i. q. ποιμενικὸς, Epigr. καμάτων, ["Jacobs. Exerc. 2, 124. Anth. 7, 98. 9, 303." Schæf. Mss. * "Ποιμενία, s. * Ποιμναία, Ars pastoria, Res pecuaria, Opp. K. 4, 269." Wakef. Mss. Hoc autem in l. Schneid. dedit * Ποιμένιον, quod legitur etiam ibid. 3, 264. sed sensu τοῦ ποίμνιον. "Pierson. Veris. 171." Schæf. Mss.]

Ποιμενίδης, E pastore natus, Qui pastorii generis est. Ποιμενίδαι, γένος, ἐξ οὗ ὁ Δήμητρος ἱερεὺς, Hes.

Ποιμαίνω, Pasco, Od. I. (188.) μῆλα Οἶος ποιμαίνεσκε, Solus pascebat oves, Hesiod. Θ. (23.) Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο, Apoll. Rh. 2, (1004.) ποίμνας ποιμαίνειν, Ovium greges pascere. Item Plato de Rep. 1. Ποιμαίνειν τὰ πρόβατα. Herodian. autem sine adjectione casus posuit pro Oves pasco, Opilio
D sum: 7, (1, 6.) de Maximino, Ποιμαίνων ἐν τοῖς Θρακίοις ὄρεσι. ‖ Curo, Curam gero, φροντίζω, Schol. Soph. et Suid. [Æsch. Eum. 91. 249. "Ad Callim. p. 180. Longus p. 7. 24. 88. Vill., Wakef. S. Cr. 2, 86. Stroth. Præf. ad Theocr., Valck. Hipp. p. 182. Theogn. 697. (Οὐ χρὴ ποιμαίνειν ὅ,τι μὴ * ποιμαντέον εἴη,) Abresch. Æsch. 2, 9. 34. Jacobs. Anth. 9, 58. 2, 291. Fallo, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 145. Hipp. p. 182. Musgr. ad v. 153.: σῶμα, Boeckh. in Plat. Min. p. 18. (Lys. p. 209. Τὸ σῶμα ποιμαίνει καὶ θεραπεύει.)" Schæf. Mss. "Manetho 4, 535." Wakef. Mss. Theocr. 11, 80. ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα, Cantando fallebat amorem. Moschus 2, 5. Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων, Vagatur. * Ποιμασία, Philo de Nomin. Mutat. 1060. 1062. * Ποίμανσις, unde] Ποιμαντικὸς, Pertinens ad eos qui oves pascunt, Pastoralis, Pastorius, Pastoritius, i. q. ποιμενικός. Greg. Naz. ποιμαντικὴ βακτηρία, Baculus pastoralis, Pedum. Idem, ποιμαντικὴ ἐπιστήμη: pro quo et ποιμαντική, subaudito nomine ἐπιστήμη, ut supra in ποιμενική.

Chrys. de Sacerd. Τῆς π. κέρδος. [Isidor. Pelus. Epist. 1, 136. Τὸν τῆς ποιμαντικῆς ἡγεμόνα. * Ποιμαντὸς, unde * "Ἀποίμαντος, Pastorem non habens, Amphiloch. 34. 65." Kall. Mss. Basil. in Ps. 48. p. 247. Greg. Naz. Epist. 39. p. 802. Anal. 2, 133. * "Ποιμαντὴρ, Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss.] Ποιμάντωρ, ορος, ὁ, Pastor, i. q. ποιμήν. Ποιμάντωρ, ορος, ὁ, idem. Et sicut ποιμὴν ab Hom. vocatur Dux etiam populi et rex, sic et ποιμάνωρ ab Æsch. (Pers. 241.) UNDE Ποιμανόριον, τὸ, Grex, non ovium tantum, sed et populi. Eust. 212. Τὸ δὲ, ποιμὴν λάων, ταυτὸν ὂν τῷ ἀνδρῶν, ποιμάνωρ συνθέτως Αἰσχύλος εἴρηκε, καὶ τὸ τοιοῦτον ποίμνιον, ποιμανόριον, (Pers. 74.) Videtur igitur ei ποιμάνωρ comp. esse e ποιμὴν et ἀνὴρ, aut e ποιμαίνω et ἀνὴρ, ea forma qua στυγάνωρ. Ego pro verbali potius habeo, non secus ac ποιμάντωρ. [Ποιμάνωρ, Hes. ποιμὴν, ἢ βασιλεύς. Phot. Ποιμάνωρ· * ποιμανδρῶν, sed forsan leg. ποιμὴν ἀνδρῶν. " Wakef. Eum. 91. Ποιμανόριον, ibid. et S. Cr. 5, 96." Schæf. Mss. Passow. ad Musæum p. 210. At * Ποιμανδρία, ἡ, Mulctrale, Lycophr. 326.]

[* Ἀντιποιμαίνω, Greg. Naz. 1, 523. * Διαποιμαίνω, Manetho 4, 419. Cyr. Alex. Glaph. 1. p. 154. * Συμποιμαίνω, Eur. Alc. 581. " Markl. Iph. p. 463." Schæf. Mss.]

Ποιμανεὺς, έως, i. q. ποιμάνωρ et ποιμὴν, Pastor, Opilio. Ποιμανεύω, Pasco. Exp. etiam Custodio. [" Jacobs. Anth. 6, 69." Schæf. Mss. Suid. in Πρὶν καὶ λύκος οἶν ποιμανεύσει. * " Ποιμαινεύω, Vat. Prov. 3, 48. Suid. 3, 173." Wakef. Mss.]

Ποίμνη, ἡ, Grex ovium, Il. I. (122.) de insula quadam Cyclopea, Οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν: attamen ait eam βόσκειν μηκάδας αἶγας. Soph. Aj. (185.) p. 12. meæ Edit. ἐν ποίμναις πιτνῶν, In ovium greges irruens: 1 ad Cor. 9, (7.) Τίς ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει; Sic ποίμνας ποιμαίνειν supra ex Apoll. Rh. ‖ Allegorice de Grege ovium Christi. Vide Ποίμνιον. [Demosth. 1155. " Longus p. 6. 132. Vill., Valck. Phœn. p. 90. ad Herod. 230. Jacobs. Anth. 8, 91. Ovis, Musgr. El. 719. Abresch. Æsch. 2, 2. Heyn. Hom. 7, 322. 529." Schæf. Mss. Ποίμνη, Gl. Ovilium, Ovile, Grex. * Ποιμνή· Pastus. * Ποιμνοτρόφος, Pastor, Pecuarius, Aqu. 2 Reg. 3, 4. * " Ποιμνηλάτης, Theod. Diac. Acr. 5, 94." Boiss. Mss.] Ποίμνηθεν, A grege, De grege, E grege, ut πρύμνηθεν, [Apoll. Rh. 2, 492. Ποίμνειος, poëtice.] Ποιμνήϊος, Pertinens ad ovium gregem, Qui est ovium gregis, Od. B. (470.) de muscis, Αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, ubi exp. ποιμαντικὸν et ποιμενικὸν, Pastoralem, Pastorium, Pastoritium: ut σταθμὸς ποιμνήϊος sit Caula, Ovile, Stabulum ovium gregis. Hesiod. σηκὸν ποιμνήϊον appellat (Ἡμερ. 23.) Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον. Eust. in hoc Ποιμνήϊος dicit esse pleonasmum literæ η, sicut in οἰήϊον. [* Ποιμνικὸς, i. q. ποιμενικὸς, LXX. 1 Sam. 17, 40. * " Ποίμνιος, Valck. Diatr. 168. * Ποιμνίτης, * Ποιμνήτης, Wakef. Alc. 588." Schæf. Mss. Cf. Ælian. H. A. 12, 44.]

Ποίμνιον, i. q. ποίμνη, i. e. Ovium grex, ut αἰπόλιον, Grex caprarum. Aliquando tamen et alios greges sub se comprehendit, Eust. Plato de LL. Ποίμνια καὶ πρόβατα. Item de grege ovium Christi, Luc. 12, (32.) Μὴ φοβηθῆτε τὸ μικρὸν ποίμνιον. In 1 Ep. Petri 5, (2.) Ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον. Sic et ποίμνη usurpatur, ut Matth. 26, (31.) Διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης, Dispergentur oves gregis, sc. percusso pastore, Jo. 10, (16.) Γενήσεται μία ποίμνη καὶ εἷς ποιμὴν, Unus grex, et unus pastor. Sunt etiam qui interpr. Ovile, ut i. sit q. ποιμνήϊος σταθμὸς et ποιμνήϊος σηκὸς, ut Hom. et Hesiod. appellant, i. e. Stabulum ovilli gregis. [" Musgr. Rhes. 552. Cattier. Gazoph. 38. ad Herod. 230. Longus p. 7. 8. 24. Vill. Ποίμνια, Pecudes, 2. 6. Greges, 3." Schæf. Mss. * Ποιμνιοτρόφος, Aqu. Amos. 1, 1. * Φιλοποίμνιος, Theocr. 5, 106.]

ΠΟΙΝΗ, ἡ, Pœna, Ultio injuriæ s. peccati: quidam definierunt, ποινή ἐστιν ἁμαρτήματος ἐκδίκησις, Pœna est peccati ultio. Paus. Lacon. 75. Τὰς τιμωρίας οἱ παλαιοὶ τῶν ἀνθρώπων ὠνόμαζον ποινάς. Item ποινὰς δοῦναι et τίσαι s. ἀποτίσαι, ut Lat. Dare s. Pendere s. Dependere s. Expendere s. Solvere s. Exolvere s. Persolvere s. Luere s. Reddere pœnas. Et ἀπαιτεῖν ποινὰς, ut Latine Exigere, Repetere, Petere, Poscere, Reposcere. Is autem qui infligit, Capit, Accipit, Sumit: qui infligi jubet, Imponit, Irrogat, In pœnam cogit. Il. Π. (398.) πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινὴν, ubi exp. δίκην εἰσέπραττε: ut et ap. Suid. Ποινὰς τοῦ πατρὸς φόνου πράξασθαι θέλων. Xen. K. Π. 6, (1, 8.) Οὐ τίνων ποινὰς ὧν τε ὑμᾶς ἐπεχείρησεν ἀδικεῖν καὶ ἐμὲ ἐποίησεν, Eur. (Iph. T. 446.) Ποινὰς δοῦσ' ἀντιπάλους. At ἀφεῖσθαι ποινῆς, Liberatum esse pœna, Plut. S. N. V. Ἀφεῖται τῆς τοῦ γένους ποινῆς, Liberatus est pœna, cui majores sui erant obnoxii. Sic fere ap. Claud. manet cunctos generis pœna una. ‖ Ipsæ etiam Furiæ et deæ, quæ scelerum pœnas exigere creduntur, Ποιναὶ nominantur, ut
B videbis ap. Paus. Att. 32. Sic accipiunt ap. Synes. Ep. 44. Ὅπερ εἰσὶν ἐν ταῖς πολιτείαις οἱ δήμιοι, χεῖρες τῶν νόμων, τὴν αὐτὴν αἱ ποιναὶ χρείαν τῇ φύσει τοῦ κόσμου παρέχονται: sic interpretantes hæc verba, Eund. Furiæ et Diræ usum universi naturæ præbent. Item ap. Plut. Othone (1.) Ὡς οὐκ ἀνδρὸς, ἀλλά τινος ἢ ποινῆς ἢ παλαμναίου δαίμονος, ἄφνω τοῖς πράγμασιν ἐπιπεπτωκότος. Idem in Erotico tradit τὰς τοῖς ἀνδράσιν ὀργιζομένας γυναῖκας vocari ποινάς. ‖ Hes. quoque ποιναῖς ἐφικταῖς exp. ἐριννύσι. Vide et Suid. ‖ Ποινὴ Homero ἀντάλλαγμα, ἀντισήκωσις, ἀμοιβὴ, ut exp. in locis qui sequuntur. Il. Σ. (498.) ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς Ἀνδρὸς ἀποφθιμένοιο, E. (266.) Δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος, I. (629.) κασιγνήτοιο φόνοιο Ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς, ἐδέξατο τεθνειῶτος, Φ. (28.) Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους, Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος. Significat igitur Homero non tantum Pœnam quæ corpore luitur, sed etiam Pretium quo injuria pensatur. In loco illo ex Il. I. citato, κασιγνήτοιο φόνοιο ποινὴν ἐδέξατο, Schol. exp.
C ἀντέκτισιν s. τιμωρίαν ἔλαβεν ὑπὲρ ἀδελφικοῦ φόνου, Pœnas sumsit pro fratre interemto. Itidem et in posteriore λέξατο κούρους, ποινὴν Πατρόκλοιο θανόντος, reddemus Elegit pueros s. juvenes, qui sanguine suo de Patroclo interfecto pœnas luerent. Atque ita ποινὴ dicitur etiam Corpus illud ipsumq uod pœnam persolvit, s. Qui corpore suo pœnam luit; s. Qui pro pœna luenda datur: ut et Ælian. ap. Suid. Μὴ ἂν αὐτοῖς τὸ δεινὸν λωφήσειν, εἰ μὴ πέμποιεν ἀνὰ πᾶν ἔτος δύο παρθένους εἰς τὴν Ἴλιον τῇ Ἀθηνᾷ, Κασάνδρας ποινὴν, Quæ pœnas dent Cassandræ interemtæ ab Ajace. Hesychio ποινὴ est ἀντέκτισις ἢ ὑπὲρ φόνου διδομένη, τὰ διδόμενα χρήματα ὑπὲρ τινος ἀνῃρημένου τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις: quemadmodum et Suid. ἐπὶ καταβολῆς χρημάτων accipit, h. l. ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνειῶτος. [" Paus. 1, 396. ad Anton. Lib. 259. Verb., Toup. Opusc. 1, 365. 389. Il. P. 207. Wakef. Eum. 203. 353. Abresch. Æsch. 2, 23. Jacobs. Anth. 10, 281. Huschk. Anal. 192. Heyn. Hom. 4, 514. 5, 48. 675. 6, 483. Boiss. Philostr.
D 590. Furia, Fac. ad Paus. 1, 167. Kuhn. 105. Wolf. ad Hesiod. 87. Græv. Lectt. Hes. 633. ad Lucian. 1, 469. Pretium, Heyn. ad Apollod. 383. Ποινὴν δοῦναι, T. H. ad Plutum p. 51." Schæf. Mss. " Bono sensu, Pind. Π. 1, 113. (4, 112.)" Wakef. Mss. Soph. El. 211. * " Ποινοδότης, Wakef. Herc. F. 889." Schæf. Mss. * Ποινοποιὸς, Lucian. Philop. 23. αἱ π., Furiæ. * " Ποινηλάτης, Vindex, Theod. Prodr. 117. 225. * Ποινηλάτις, 405. τύχη." Elberling. Mss. " Nicet. Eugen. 6, 37." Boiss. Mss.] Ποινηλασία, ἡ, Cum quis in pœnam cogitur, Cum pœna infligitur s. imponitur. Ποινηλασία τοῦ νόμου, Bud. ex Œcum., pro Sanctio quæ pœnam statuit transgressoribus. [Cf. Jo. Philadelph. in Rutgersii Var. Lectt. 249.] AT Ποινήλατος, A furiis agitatus, s. Quem αἱ ποιναὶ exagitant et in pœnas cogunt, [Anonymus Suidæ, Simpl. ad Epict. 435. μανία.] Ποινηλατέω, Furiis pœnalibus exagito; [" Pœnis afficio, Theod. Prodr. 126. Tzetz. Ch. 3, 383." Elberling. Mss.] Hes. tamen ποινηλατήσαι exp. simpliciter ἐλάσαι. Extat

et pass. Ποινηλατούμενος ap. Suid. [Plut. 10, 796. A ὑπ' Ἐριννύων: Lycophr. 271. Eust. Il. A. p. 13, 29. "Ad Timæi Lex. 108. ad Lucian. 1, 469." Schæf. Mss.]

[* "Ἀντίποινος, ὁ, ἡ, Wakef. Eum. 268." Schæf. Mss. Lycophr. 271. 1201. 1297. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 295." Boiss. Mss.] Ἀξιόποινος, Pœna dignus, Dignus qui pœnam luat. [* "Ἄποινος, ad Anton. Lib. 259. Verh.: ᾠδή, Toup. Opusc. 1, 376." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 105. βία. Vide Ἄποινον. * Ἀποινεὶ, Schol. Aristoph. Θ. 725.] Νήποινος, Impunis, Impunitus, De quo pœnæ sumtæ non sunt, Qui pœnas non luit. In Od. (A. 380.) νήποινοι ὄλοισθε, pro ἀτιμώρητοι, ἀνεκδίκητοι, * ἀνέκτιτοι. Et Νήποινον adverbialiter sicut et Lat. vox Impune pro Impunito, Od. Σ. (297.) ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδοντες, A. (377.) ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι. ITEM Νήποινα, ET Νηποινεὶ, SIVE Νηποινὶ, Itidem pro Impune, Impunito. Bud. e Xen. Ἱερ. (3, 3.) p. 530. meæ Ed. Μόνους γοῦν τοὺς μοιχοὺς νομίζουσι πολλαὶ τῶν πόλεων νηποινὰ ἀποκτείνειν. Sed quidam B Codd. ibi habent νηποινεί: quidam ETIAM Νηποινῇ: sicut et ap. J. Poll. 8. Νηποινῇ τεθνάναι. Rursum Bud. e Dem. (1374.) Ἐὰν δ' εἰσίωσιν εἰς τὰ ἱερὰ καὶ παρανομῶσι, νηποινεὶ πάσχειν ὑπὸ τοῦ βουλομένου ὅ,τι ἂν πάσχῃ, πλὴν θανάτου. Similem legem de mœchis extare scribit in Or. c. Neær. 237. Apud Hes. vero habetur ET Νηποινὶ, quod itidem exp. ἄνευ τιμωρίας. At ego id Νηποινὶ et Νηποινεὶ ceteris duobus anteferendum crediderim. "Νάποινος, Hesychio "μάταιος, Inanis. Signif. tamen potius Impunis, Im"punitus: Dorice pro νήποινος." ["Νήποινος, Herodes 17. Νήποινα, Νηποινεὶ, Νηποινῆ, Νηποινὶ, Dionys. H. 1, 258. 3, 1380. Schneid. ad Xen. Hier. 240. Νηποινεὶ, ad Timæi Lex. 31." Schæf. Mss. * Παλίμποινος, Maximus v. 17. παλιμποίνῃσι δίκῃσι. * Πολύποινος, Sext. Emp. 393. * Τεκνόποινος, Æsch. Ag. 161. * Ὑστερόποινος, 58. Choëph. 380. * Ὠκύποινος, S. c. Th. 745.]

Μεταποίνιος, Pœnalis, i. q. ποίνιμος: ut δίκη μεταποίνιος ap. Suid. in Ποινὴ, cui subjungit ex Epigr. C Μὴ, λίτομαι, δέσποινα, τοίην μὴ λάμβανε ποινήν. ["Toup. Opusc. 1, 389." Schæf. Mss.]

Ἀντίποινον, τὸ, Pœna, Ultio, Soph. El. (592.) ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς, Ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις; i. e. ἐκδίκησιν, Pœnam pro filia occisa. Puto autem in hoc ἀντίποινον nihilo majorem vim habere præp. quam in ἀντίλυτρον: [Phil. 316. "Ad Anton. Lib. 259. Verh., Eur. Hec. 1061." Schæf. Mss. Herc. F. 755.] Ἄποινον, τὸ, Pretium munusve quod loco pœnæ debitæ offerebatur, quo pœna debita luebatur s. pensabatur. Sic accipere possumus Il. Φ. (99.), ubi Achilles Hectora compellans ait, Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο: nam sanguine et vita luenda tibi est mors Patrocli. Alias signif. etiam Pretium liberationis: λύτρον, Il. Ω. (139.) ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄροιτο, sc. ad redimendum cadaver Hectoris: (137.) Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα, (276.) Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα: (686.) Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα, Pro te redimendo. Itidem A. (13.) de Chryse, Λυσόμενός τε D θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. ‖ Ἄποινα pro Pœnæ etiam, affertur e Plat. de LL. ["Ἄποινον, Marcellus 10. Ἄποινα, Thom. M. 587. Eur. Iph. T. 1459. Probl. Arithm. 17. ad Anton. Lib. 259. Verh., Toup. Opusc. 1, 377. Valck. ad Moschum p. 377. ad Herod. 382. 474. 745. ad Diod. S. 1, 315." Schæf. Mss.] Ἀποινάω, Pœnæ debitæ eximo, Redimo, ἀπολυτρόω, ut Hes. exp. At Dem. accipi tradit pro Pecuniam exigo, sc. ab homicida, qua accepta dimittatur, et pœnam debitam effugiat. Nam p. 264 (=629.) cum recitasset hanc Solonis legem, Τοὺς δ' ἀνδροφόνους ἐξεῖναι ἀποκτείνειν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, καὶ ἀπάγειν· λυμαίνεσθαι δὲ μὴ, μηδ' ἀποινᾷν: illa verba ordine explicans ac declarans, subjungit, Τὸ δὲ, μηδ' ἀποινᾷν, μὴ χρήματα πράττεσθαι· τὰ γὰρ ἄποινα, χρήματα ὠνόμαζον οἱ παλαιοί: ubi etiam nota Ἄποινα. At Ἀποινᾶσθαι pro Præmium reportare et assequi, affertur ex Eur. [Rhes. 177. "Valck. Diatr. 97. ad Anton. Lib. 259. Verh." Schæf. Mss.] "Ἀποινέω, "i. q. ἀποινάω, ut Etym. innuit, ἀποινεῖσθαι expo"nens ἀφαιρεῖσθαι et χρηματίζεσθαι, sicut ἀποινᾷν, "χρήματα εἰσπράττεσθαι, οἷον ἄποινα λαμβάνειν." [* Ἀποινόω, Pind. N. 5, 29.] Ἀνάποινος, ὁ, ἡ, Non redemtus pretio, Il. A. (99.) Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην, Ἀπριάτην, ἀνάποινον. Ubi Eust. annotat quosdam hæc duo Ἀπριάτην et ἀνάποινον adverbialiter accipere pro ἀπριάδην ET ἀναποίνως, Sine pretio redemtionis, Sine pecuniis quæ redemtionis gratia penduntur. Hesychio ἄποινος est non solum * ἀλύτρωτος, sed etiam μάταιος. [* Πανάποινος, ad Æsch. Suppl. 105. * Παλίμποινον, τὸ, Retributio, Æsch. Choëph. 791.]

Ποιναῖος, Pœnarius, ut ap. Quintil. Pœnaria actio: qua sc. quæritur An commissa sit pœna, an exigi debeat. In VV. LL. ποιναία σελὶς exp. Pagina in qua scribuntur pœnæ pro delictis ferendæ. Accipitur et pro ποίνιμος, Pœnalis, Pœnas infligens; s. τιμωρὸς, τιμωρητικὸς, ut in Lex. meo vet. exp. ["Musgr. Bacch. 371." Schæf. Mss. Aristæn. p. 25. βέλος, Synes. p. 104. βίος.]

Ποίνιμος, ὁ, ἡ, Pœnalis, Pœnas infligens, Pœnis persequens; alicubi etiam Ultor, Vindex. Soph. Aj. (843.) p. 50. meæ Ed. Ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες, Γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ. Ubi Schol. ποίνιμοι exp. τιμωροὶ, αἱ ἐκδικοῦσαι τοὺς ἀδικουμένους. Idem tamen ποίνιμα accipit pro ποινῆς ἄξια in h. l. Electræ (210.) p. 91. Οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος Ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι. Rectius Idem ποίνιμος exp. τιμωρὸς, ἡ ποινὴν ἀπαιτοῦσα, Tr. (810.) p. 359. ὧν σε ποίνιμος δίκη Τίσαιτ', Ἐριννύς τ'. Sic in Epigr. ποίνιμος λιθοκτονίη, Pœnalis lapidatio, Lapidatio qua pœnas aliquis luit scelerum. ["Musgr. ad Eurip. p. 215. Med. 548. Luzac. Exerc. 124. Wakef. Eum. 137." Schæf. Mss.] "Ἐμποίνιμος, In "pœnam incurrens, Pœnam merens, Pœnæ ob"noxius. Apud Suid. habetur et Ἐμποίνιμος ET "Ἐμποίνιος, ambo exposita ἔνοχος ποινῇ, et ἐφ' οἷς "ἥμαρτε δοὺς τιμωρίαν: una cum hoc exemplo, Ὅρ"κους οὐκ ἐμποινίμους ἡγησάμενοι εἶναι, οὕσπερ πρὸς "τὸν κοινὸν ἀλάστορα ἐποιήσαντο: de Romanis, qui "Saturninum affectantem tyrannidem contra fidem "datam morti adjudicarant. Hesychio ἐμποίνιμον "est τὸ ἐν ποινῇ." ["Jacobs. Anth. 7, 261. Abresch. Lectt. Aristæn. 316. Toup. Opusc. 1, 111. Emendd. 1, 170." Schæf. Mss.]

[* "Ποινεὼν, Musgr. Herc. F. 340." Schæf. Mss.]

Ποινάω, Punio, Pœnas exigo, Pœnas sumo de. Ποινᾶσθαι, Hes. exp. ποινὴν λαμβάνειν, ὅταν ἀντέκτισίν τις λάβῃ. ["Ad Mœr. 338." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 204. Eur. Iph. T. 1433. Ὑμᾶς δὲ, τὰς τῶνδ' ἵστορας βουλευμάτων Γυναῖκας,—Ποινασόμεσθα.] Item ET Ποινάζω pro Punio, Pœnas sumo, accipitur ap. Eur. Pro quo in VV. LL. perperam SCRIPTUM Ποιμάζω. [Respicitur procuIdubio locus supra cit.; ποιμάζω igitur est vox nihili.] NECNON Ποιναλίζω ibid. exp. Punio, et βασανίζω. Ποίνημα, τὸ, Pœna quam quis luit, quæ de aliquo sumitur, i. q. ποινή. Perperam autem ap. Hes. SCRIPTUM Ποινώματα, τιμωρήματα: pro ποινήματα. Ποινήτωρ, ορος, ὁ, Qui punit, pœnas exigit s. sumit, Vindex, Ultor: qua signif. et ποίνιμος supra capitur. Nonn. (Jo. 199.) Εἵνεκα δὲ κρίσιος ποινήτορος. Pro quo DORICE Ποινάτωρ: unde ap. Hes. Ποινάτορας, τιμωρούς. [Eur. El. 23. 268. Æsch. Ag. 1290. "Jacobs. Anth. 9, 345." Schæf. Mss.] Ποινητὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ποινήτωρ, Opp. Ἁ. (2, 421.) Ποινητῆρες ἔασι καὶ ἀλλήλων ὀλετῆρες. [* Ποινήτειρα, Tzetz. Posth. 35. * Ποινήτης, fem. * "Ποινῆτις, Jacobs. Anth. 8, 73. (* Ποινητὸς, unde *) Ἀποίνητος, Brunck. El. 1065." Schæf. Mss.]

ΠΟΙΟΣ, Qualis, Interrog. Fem. Ποία, Qualis. Neutr. Ποῖον, Quale. Interdum vero Quis. Il. Ψ. (570.) Ἀντίλοχε πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; Cui interrogationi subjungitur, Ἤισχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δέ μοι ἵππους: ubi annotat Eust. recte dici ποῖον, quia non rogat τί ἔρεξε, utpote quod omnibus sit conspicuum; sed πολυπραγμονεῖ τὴν τοῦ πραχθέντος φαύλην ποιότητα: quam etiam exp., inquit, subjungens, Ἤισχυνας, etc. Dicam autem de h. l.

et infra, ubi et de aliis ejusd. Poëtæ, in quibus hoc vocabulo utitur. Posidipp. Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; Lucill. Epigr. Ἐκ ποίων ἔταμες, Διονύσιε, τὰ ξύλα ταῦτα Λατομιῶν; ποίων τὸ σκάφος ἐστὶ μύλων; Sed interdum articulus præfigitur, ut ap. Plat. Philebo, ubi is, qui dixerat, σμίκρ' ἄττα τοίνυν ἔμπροσθεν ἔτι διομολογησώμεθα, interrogatur, τὰ ποῖα; Parva quædam igitur primum nobis constituenda. Qualia? Vel, Cujusmodi illa? Et de Rep. 4. Τὰ ποῖα ταῦτα; Hom. quoque ita usus fuerat: ap. quem Il. A. (522.) et quibusdam aliis in libris legimus istud hemistichium, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Pro quibus alibi brevius, ποῖον ἔειπες; Alicubi vero contra pluribus verbis, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Sed hoc præterea considerandum esse dico his in Il., itidemque in illo quem modo ex Il. Ψ. protuli, non esse simplicem interrogationem, sed cum admiratione atque adeo indignatione conjunctam. Neque vero quenquam esse puto, qui si locos expenderit, id mihi non concessurus sit: quo magis miror Eust. ea de re tacuisse, annotatione sua in illum Il. Ψ. locum: siquidem de eo quoque idem judico. Addo autem et hoc, videri mihi ad exprimendum illum istius vocabuli usum, apte præfixum iri voculam Proh, aut O, aliamve hujusmodi, nomini Quale, vel Quod, in hujusmodi Il. interpr. Cic. tamen Qualis et Qui usurpavit in admiratione etiam, et quidem eis addens interdum hæc duo verba, Et quantus. Interdum, et quidem sæpe, dicitur ποῖός τις, vacante sc. particula τις. Isocr. ad Phil. Ποίους τινὰς χρὴ προσδοκᾶν τοὺς ἐπαίνους ἔσεσθαι τοὺς περὶ σοῦ ῥηθησομένους; Nonnunquam et particula δὲ interjicitur, ut ap. Lucian. ἐν Βίων Πράσει, circa fin. Ποῖος δέ τίς ἐστι; ad quam interrogationem respondetur, μέτριος, ἐπιεικὴς, ἁρμόδιος τῷ βίῳ. Aliquando additur particula δὴ, Xen. Καὶ ποῖος δή σοι οὗτος ὁ λόγος ἐστί; Necnon cum præfigitur articulus, Plato, Τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις, ὦ Σώκρατες; Sed et ποῖον δή τι, ap. Eund. Sic Latine Qualisnam et Quisnam, vacante particula illa Nam. Interdum vero Qualis tandem, et Quis tandem, vacante itidem hac voce Tandem. Sed et ποῖ' ἄττα pro ποῖα dicunt plerumque. Plato, Ποῖ' ἄττα οὖν εἰκὸς γεννᾷν τοὺς τοιούτους; Idem, Ποῖ' ἄττα φῶμεν γεννᾷν νοήματά τε καὶ δόξας; Quinetiam præfixo articulo affertur e Xen. (K. Π. 3, 3, 6.) Τὰ ποῖ' ἄττα; ‖ Ποῖοι cum infin. Od. Φ. (195.) Ποῖοί κ' εἴτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν, κ. τ. λ., ubi Eust. exp. ποταποὶ ἂν ἔσεσθε.

Ποῖος citra interrogationem, aut certe in interrogatione minime directa, ut ita dicam, itidem Qualis, Qui, Æschin. (70.) Σκοπεῖτε δὴ ποίᾳ φωνῇ, ποίᾳ ψυχῇ, ποίοις ὄμμασι, τίνα τόλμαν κτησάμενοι, τὰς ἱκεσίας ποιήσεσθε: ubi observa et τίνα, non habens diversum ab hoc nomine usum. Aristot. Eth. 3. Ἔστι δὲ χαλεπὸν ἐνίοτε τὸ κρῖναι ποῖον ἀντὶ ποίου αἱρετέον, καὶ τί ἀντὶ τίνος · ὑπομενετέον: Rhet. 1. Σκεπτέον δὲ ποῖα ποίοις εἴωθεν ἕπεσθαι. Sic Polit. 4. Ἔπειτα προσαρμόσαι ποίαις ποῖαι πολιτεῖαι συμφέρουσι. Interdum cum articulo, sicut et cum interrogative ponitur. Dem. (246.) Ἡδέως ἂν ἐροίμην τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν. Item ποῖός τις, Dem. Βουλευομένων ὑμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά. Idem, Σκόπει πρὸς ταύτην ποίᾳ τινὶ κέχρησαι τύχῃ. Et in plur. ap. Eund. Σκέψασθε τίνων εὐεργεσιῶν ὑπαρχουσῶν, καὶ ποίων τινῶν. ‖ Interdum vero ποῖος pro πόσος, eo quidem modo quo dicitur ποίᾳ ὥρᾳ pro πόσῃ: quem nominis hujus usum Eust. commemorat, sed ut improprium, Διὸ τὸ ποίᾳ ὥρᾳ, ἤτοι πόσῃ, ἀκυρολογεῖται. Quicunque autem sit, e quo istud loquendi genus accipit, sciendum est in eo linguæ nostræ cum Græca convenire, utpote dicenti A quelle heure, pro Quota hora, non pro Quali hora: quod tamen alioqui sonat illud Quelle. Sed fortasse illud ποία ὥρα intelligitur ab Eust. in directa, ut ita dicam, interrogatione, subaudiendo ἐστί: ut sit pro eo quod dicimus, Quelle heure est-il? Possit certe et e vulgari illius sæculi sermone petitum videri. [" Ποῖος, Xen. K. Π. p. 80. ad Lucian. 1, 390. Thom. M. 724. 726. ad Charit. 460. Quem mihi narras—, Heind. ad Plat. Charm. 111. Hipp. 133. Gorg. 147. Xen. K. Π. 8, 3, 37. 8, 4, 31. Eur. Iph. A. 842. De sede, Eur. Or. 401. Pors. De quant. primæ, Ruhnk. Ep. Cr. 193. Toup. Emendd. 2, 87. Conf. c. οἷος, Heyn. Hom. 6, 516. De discrimine inter π. et οἷος, ad Lucian. 1, 264. Π. et ὁποῖος, Heind. ad Plat. Gorg. 181. Ὁ π., Brunck. Phil. 1229. Porson. Phœn. 892. 1718. Heyn. Hom. 5, 453. Plato Gorg. 25. Ὁ ποῖός τις, Boeckh. in Plat. Min. 156. Τὸ ποῖον; Eur. Iph. A. 517. Markl. p. 396. Musgr. Iph. T. 1319. Porson. Phœn. 719. Plato Phædr. 309. 337. Heind. Τὰ π. seq. subst., Valck. Diatr. 268. Xen. K. Π. 291. Τὰ π. ταῦτα; Eur. Phœn. 714. Soph. Œd. T. 935. cf. Œd. C. 388. Plato Gorg. 80. Ποῖον τί τοῦτ'; Porson. Phœn. 421. Ποῖός τις, Brunck. Aristoph. 3, 53. Διὰ τίνα ποίαν τ' αἰτίαν; Diod. S. 2, 619.: Xen. K. Π. 3, 1, 14. Τὸν ἐκ ποίας πόλεως στρατηγὸν—; Κοῖος, (Ionice,) Callim. 1. p. 442. Jacobs. Anth. 12, 343. Κοίῃ, Herod. p. 14. (1, 30. 6, 30.)" Schæf. Mss. Aristoph. Ὀρν. 921. ἀπὸ ποίου χρόνου;]

AT VERO Ποιὸς oxytonum, vel potius ὁ ποιὸς, ET Ποιός τις, Qualitate præditus, Certa quadam qualitate præditus, Theophr. C. Pl. 6. Δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην ποιάν τινα προϋπάρχειν, Certa quadam qualitate esse præditam, affectam, Certæ qualitatis esse: ad hoc sc. accommodatæ. Idem, Ποιόν τι τὸ ὑποκείμενον ἀποδιδόναι. Apud Aristot. autem, Ποιάν τινα τροφὴν κατασκευάζει, Gaza vertit Qualitate quadam cibum afficit. Apud Eund. Ποιάν τινα οὐσίαν σημαίνειν, redditur Substantiam cum qualitate quadam significare. Et ποιάν τινα κίνησιν, Motum certæ qualitatis. Rursum ap. Eund. de Gen. Anim. 4. Ποιὰ γάρ τις γίνεται μάλιστα ἡ τροφὴ, καὶ ἡ τοῦ σώματος διάθεσις, διά τε τὴν κρᾶσιν τοῦ περιεστῶτος ἀέρος καὶ τῶν εἰσιόντων, Bud. vertit Certa quadam qualitate afficitur. Ceterum Qualitate prædita legimus ap. Cic. N. D. 2. Isti autem, quemadmodum assueverant, e corpusculis non colore, non qualitate aliqua, quam ποιότητα Græci appellant, non sensu præditis. Sed videtur et Qualia pro eod. dixisse Acad. Quæst. 1. ita scribens, Quæ autem moveantur, omnia intervallis moveri: quæ intervalla etiam infinite dividi possint. Et cum ita moveatur illa vis, quam qualitatem esse dicimus, et cum sic ultro citroque versetur, et materiam ipsam totam penitus commutari putant, et ita effici, quæ appellant Qualia. Hic enim cum dicit Quæ appellant Qualia, perinde esse puto ac si diceretur, Quæ appellant ποιά τινα, vel τὰ ποιά. Dico autem τὰ ποιὰ potius quam ποιὰ sine articulo, quod illius usus plura inveniam exempla quam hujus. Articulum certe præfixit et Herm. Κατὰ τὰς ποιὰς τῶν στίχων τομὰς, καὶ ἀναπαύσεις ἐννοιῶν, καὶ κῶλα: ubi Bud. vertit, Pro qualitate clausularum sensuum. Apud Eund. ἡ ποιὰ συνθήκη reddit Certa quædam. Sic Synes. Τῷ δὲ εἰδώλῳ διὰ τὴν ποιὰν τότε τοῦ πνεύματος σύστασιν ἡ κάτω χώρα προσήκει, ubi etiam possis itidem reddere Certam quandam.

Ποιός τις interdum redditur non Qualitate affectus, Certa quadam qualitate affectus, sed simpliciter Certo quodam modo affectus, aut etiam Cujusdammodi, Aristot. Eth. 1, 9. Τὸ γὰρ τῆς πολιτικῆς τέλος ἄριστον ἐτίθεμεν· αὕτη δὲ πλείστην ἐπιμέλειαν ποιεῖται τοῦ ποιούς τινας καὶ ἀγαθοὺς τοὺς πολίτας ποιῆσαι, καὶ πρακτικοὺς τῶν καλῶν. Sic autem et alibi loquitur: Rhet. 1. Οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς ἄλλο πραγματεύονται πλὴν ὅπως τὸν κριτὴν ποιόν τινα ποιήσωσι. Q. l. ita exp. Vict. Nihil aliud student nisi ut judicem, ut res ipsorum fert, afficiant. Et addit, ποιόν τινα significare Quodam modo affectum; vocari enim passim ab Aristot. homines ποιούς τινας, qui his aut illis moribus præditi sunt, aut ita conformatum ingenium habent; et ut homines, ita etiam facta quæ ab ipsis proveniunt, quasi easdem qualitatates redolentia, ita vocari. Hæc ille. At in VV. LL. perperam redditur ποιός τις, Recte animo affectus, item Bene animatus: in hoc ejusd. Aristot. loco, Rhet. 2. Πολὺ γὰρ διαφέρει πρὸς πίστιν, ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα: ita interpretando, Magni enim refert ad faciendam fidem, oratorem videri animo bene affectum esse. In hoc autem libri 1. loco, Τῷ γὰρ ποιόν τινα φαίνε-

σθαι τὸν λέγοντα πιστεύομεν· τοῦτο δ' ἐστὶν, ἂν ἀγαθὸς φαίνηται, ἢ εὔνους, ἢ ἄμφω, redditur ποιόν τινα, Bene animatum. Sed hæ interprr. minime sequendæ sunt. || At Bud. postquam ποιά τις exposuit οὐχ ἡ τυχοῦσα, Non quælibet, in Theophr. C. Pl. 6. Δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην ποιάν τινα προϋπάρχειν· οὐ γὰρ ἐν πᾶσι καὶ πάντως· συμβάλλεται δὲ πρὸς εὐοσμίαν, ὅταν ἡ φύσις προϋπάρχῃ ποιά τις: postquam ita exposuit, inquam, addit sumi etiam ἀντὶ τοῦ περιττοῦ: atque adeo ποιόν τινα interpr. Præstantem et eximium, in Aristot. Polit. 6. Ὅτι μὲν οὖν αὕτη τῶν δημοκρατιῶν ἀρίστη, φανερὸν, καὶ διὰ τίν' αἰτίαν· ὅτι διὰ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον. Sed ego non video cur necesse sit aliter hic accipere ποιόν τινα quam in aliis quos ex Eod. protuli ll., ac nominatim in eo quem ex Eth. 1. Ibid. ποιὸς ab eo exp. non solum ὁ τυχὼν, sed et ἀφελής: et subjungitur h. l. Hermog. περὶ Ἰδεῶν 2. Ἀπὸ δὲ τούτων δῆλος ὁποῖός τίς ἐστι καὶ ὁ ῥυθμὸς ἐν ἀφελείᾳ· ἡ γὰρ ποιὰ συνθήκη κἀνταῦθα τὸν ῥυθμὸν ποιεῖ. Et addit, ἡ ποιὰ, i. e. ἡ λελυμένη, ut paulo superius dixerat. Alibi autem aliter ab eo sumi ait ἡ ποιὰ συνθήκη, sc. pro Certa quædam: nimirum ἐν τῷ περὶ Καθαριότητος, ubi scribit, Τὸν γάρ τοι ῥυθμὸν τὸν ἐν λόγῳ τῷ πεζῷ, ὃν ἡ ποιὰ συνθήκη ποιεῖ μετὰ τῆς ἀναπαύσεως, οὐδὲν ἄλλο ἢ μέτρον τε καὶ μὴ μέτρον εἶναι δεῖ. Hæc ille: at ego rursus non intelligo, quid obstet quominus in illo quoque loco ποιά τις ita vertamus. Denique nomini ποιὸς nihilo magis existimo posse convenire illas interpretationes, quam consentaneum esset ποιόν τινα exponere ἀγαθὸν, vel εὔνουν, in h. l. Aristot. Τῷ γὰρ ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα πιστεύομεν: exponere inquam ἀγαθὸν vel εὔνουν, quod ille subjungat, Τοῦτο δ' ἐστὶν, ἂν ἀγαθὸς φαίνηται, ἢ εὔνους. Sed de his tamen, ut de plerisque aliis, aliorum esto judicium.

["Ποιὸς, Thom. M. 310. 694. Kuster. Aristoph. 126. Ποιός τις, i. q. οὐχ ὁ τυχὼν, Brunck. Aristoph. 2, 222. Τινὰ ποιὰ, Etym. 659, 15. Τῆς ποιᾶς, 701, 31. 715, 5." Schæf. Mss. * "Ποιῶς, Quodam modo, Clem. Alex." Wakef. Mss.]

Ποιότης, ἡ, Qualitas, ut a Cic. etiam redditur in illo quem protuli loco in Ποιὸς, itemque alibi. Est autem frequens hoc nomen ποιότης ap. Aristot. ceterosque Philosophos. A Rhett. autem ποιότης dictus fuit Status qualitatis: de quo ita scribit Fab. 7, 5. Si omnia, quæ supra scripta sunt, deerunt, videndum an minui culpa possit. Hic est ille, qui a quibusdam dicitur Status quantitatis. Sed ea cum sit aut pœnæ, aut honoris, e qualitate facti constituitur, eoque nobis sub hoc esse statu videtur, sicut ejus quoque quæ ad numerum refertur a Græcis; nam et ποιότητα et ποσότητα dicunt: nos utrumque eadem appellatione complectimur. ["Thom. M. 464. 764. Capper. Præf. ad Quinct. p. xiii. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 51." Schæf. Mss.]

Ποιόω, Qualitate afficio. Et pass. Ποιόομαι, Qualitate afficior, Qualitatem recipio, ap. Alex. Aphr. Probl. 1. Unde PARTIC. Πεποιωμένος, Qualitate affectus, Qualitate præditus, ποιός. [Theophr. C. Pl. 2, 1, 5. Aristot. Eth. Nicom. 3, 2. * Ποιωτικὸς, Antyllus Oribasii p. 277. Matth.]

Ἄποιος, ὁ, ἡ, Nulla qualitate præditus, Qualitatis expers, Nullius qualitatis, Plut. (9, 732.) Τὸ δὲ ἀναφὲς καὶ ἄχρωστον καὶ ὅλως ἄποιον οὐκ ἔχει διαφορὰν, ἀλλ' ὅμοιόν ἐστιν. Sic τὸ ἅγιον πνεῦμα ap. Greg. Naz. dicitur esse ut ἄποιον, ἄποσον, ἀνείδεον, ita etiam ἀναφές. Diosc. Ἀνιέμενος δὲ, ἐστὶν ἄποιος, Nullius est qualitatis. I. e. Nec tactu, nec sapore aliquid remittit sensile, Bud. Ex eod. Diosc. in VV. LL., Ἄποιον ὕδωρ, Aqua omni qualitate carens, i. e. Quæ nihil odoris aut saporis habet. Ex Eod. Ἄποιος ἐν γεύσει, Nullam habens saporis qualitatem. Et ex Alex. Aphr. ἄποιον pro εὔκρατον, Nulla exuperans qualitate, sed medio temperamento constans. ["Hermes Pœmand. p. 113." Boiss. Mss. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 318. 3, 124." Lennep. ad Phal. 149. Casaub. ad Athen. 73. 93. 109. Jacobs. Anth. 11, 177." Schæf. Mss. * "Ἔμποιος, Qualitatibus affectus, Method. 364." Kall. Mss.]

¶ Ὁποῖος, "IONICE Ὁκοῖος," et POETICE Ὁπποῖος, Qualis. Interdum in interrogatione, interdum et citra interrogationem, idque frequentius. Dicam igitur prius de hoc illius usu. Il. Υ. (250.) Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις: quo e versu manasse Erasmus existimat Prov. illud, Cum dixeris quæ vis, audies quæ non vis; sed falso, cum hæc sint verborum Alcæi interpretatio, et quidem ad verbum. Od. Ρ. (421.) καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ Τοίῳ ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι, Τ. (218.) Εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο. Ut autem ὁποῖ' ἄσσα in illo habes Homeri loco, sic ὁποῖ' ἄττα in isto Platonis, præcedente etiam τοιαῦτα, Phædone (31.) Εἰς τὰ τοιαῦτα ἤθη ὁποῖ' ἄττ' ἂν κ. τ. λ. Usurpatur alioqui et non præcedente illo nomine τοιοῦτος, s. τοῖος: Dem. Phal. Καὶ λύσεις συχναὶ ὁποῖαι οὐ πρέπουσιν ἐπιστολαῖς. Cum superlativo, præcedente verbo δύνασθαι, ap. Thuc. 5, (23.) Τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ: quæ verba sunt e cujusdam Fœderis formula petita. Interdum autem ponitur ADVERBIALITER Ὁποῖα, pro Qualiter, Ut. ITEM Ὁπποῖα, Poëtice. || At Ὁποῖος interrogative positi exempla sunt hæc, Od. Ξ. (188.) Ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; ubi etiam redditur Qua navi advectus es, potius quam Quali nave. Plato Minoë, ΣΩΚΡ. Ὁ νόμος ἡμῖν τί ἐστιν. ΜΙ. Ὁποῖον καὶ ἐρωτᾷς τὸν νόμον; || Ὁποῖός τις, vacante τις, itidem pro Qualis, ut ποῖός τις pro ποῖος, Dem. Τοὺς νόμους ὁποῖοί τινες εἰσὶ σκοπεῖν. Idem, Οὐ γὰρ ὅστις ὁ πάσχων, ᾤετο δεῖν σκοπεῖν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ὁποῖόν τι τὸ γινόμενον. Itidem ap. Xen. Κ. Π. 3, (3, 18.) Ἐγὼ δὲ ὑμῖν παραινῶν ὁποίους τινὰς χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε, αἰσχυνοίμην ἄν. ["Ὁποῖος, ad Lucian. 1, 390. Thom. M. 726. Eur. Rhes. 703. Quicunque, Bast. ad Greg. Cor. 580. Pro ποῖος, Lucian. 1, 545. Epigr. adesp. 490. Od. Λ. 171. Boiss. Philostr. 230. Heyn. Hom. 6, 30. Simon. Dial. p. 3. I. q. ὅτι τοῖος, Herod. 189. In interrog., Brunck. Phœn. 1718. Valck. p. 567. Lucian. 1, 331. Dawes. M. Cr. 477. An simpliciter interroget, Porson. Phœn. 892. Brunck. Aristoph. 1, 254. 3, 196. Conf. c. ὁ πόσος, ad Dionys. H. 1, 80. Schneid. ad Xen. Œc. 22.: cum ὅμοιος, ad Anab. 446. Ὁποῖός τις, ad Herod. 479. Dionys. H. 1, 273. Ὁποῖος οὖν, ad Diod. S. 1, 606. Bredow Ep. Paris. p. 190. Toup. Emendd. 1, 118. Οὐδ' ὁποῖος, ad Diod. S. 2, 523. Polyb. 2, 153. 3, 148. Ὁποῖός περ, Wakef. S. Cr. 4, 4. Ὁποῖον ἄν τι, Xen. Κ. Ἀ. 2, 2, 2. Ὁποῖον, Toup. ad Longin. 341. Ὁποῖον τὸν —, Boeckh. ad Simon. p. viii. Ὁποῖα, Soph. Œd. T. 915. Fischer. ad Anacr. 21. Adv., Leon. Tar. 91. Jacobs. Anth. 7, 212. Lucian. Ep. 17. Ἕδρην, ὁκοίην καλιήν, Lucian. 3, 475." Schæf. Mss. Pro ποῖος, Schol. Aristoph. Πλ. 392. Ἀ. 963. Cf. Hermann. Comm. Soc. Philol. Lips. 1. p. 257-8.] Ὁποίως, adv. Qualiter, Qualitercunque, Quocunque modo, Isocr. Panath. Ὅμως δ' οὖτως ὁ. ἂν οἷός τ' ὦ, πειράσομαι διαλεχθῆναι περὶ αὐτῶν. [* Ὁποιότης, i. q. ποιότης, Nicomach. Geras. 2. p. 62. Lobeck. Phryn. 350.] AT VERO Ὁποιοσδὴ, ET Ὁποιοσδήποτε, ET Ὁποιοσδήποτ' οὖν, VEL Ὁποιοσδηποτοῦν, ITEM Ὁποιόσπερ, NECNON Ὁποιοσοῦν, ET Ὁποιοστισοῦν, Qualiscunque. Sed Xen. Ὁποιαδὴ φλὲψ pro Quæpiam vena, Nescio quæ vena. Possumus autem alicubi etiam Quicunque interpretari: ut Quicunque in dicendo sumus, Cic. de Orat., pro Qualescunque: i. e. ὁποιοιδήποτε et ὁποιοιτινεσοῦν, Bud. SED Ὁποιδήποτε affertur etiam adverbialiter positum pro Qualitercunque, Quacunque ratione, e Plat. Epist. Ἔπεισα ὁποιδήποτ' ἠδυνάμην Διονύσιον ἀφεῖναί με, Quacunque potui ratione Dionysio ut me dimitteret persuasi. Sed ὁπηδήποτε potius scr. esse suspicor. Ὁποιόσπερ autem pro Qualiscunque, præcedente τοιόσδε, ap. Paus., Ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε ἐφ' ὁποίῳπερ Ἀπόλλωνα Μυοσηγέτην καλοῦσι. Item Quicunque, Xen. (Œc. 4, 5.) Ἐξ ὁποίωνπερ ἐθνῶν λαμβάνειν τέταχε τῷ ἄρχοντι, E quibuscunque nationibus. Apud Eund. habemus ὁποιουστισοῦν, Κ. Π. 2, (4, 8.) Ἀγαθοὺς συνεργοὺς ποιεῖσθαι ὁποιουτινοσοῦν πράγματος, Cujuscunque s. Cujusvis rei. At accus. ὁποιαντινοῦν pro Qualemcunque, ap. Lys. (452.) Νομίζων ὁποιαντινοῦν ἐθελῆσαι ἂν εἰρήνην ποιήσασθαι. [* Ὁποιοσγέτις, unde gen. ὁποιουγέτινος, Dionys. H. 6. p.

751. Schneidero suspectum est.]

ΟΙΟΣ, itidem pro Qualis, citra interrogationem: diversoque præterea usu a ποῖος, ut exempla docebunt. Il. Ψ. (589.) Οἶσθ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι, Plato Charmide, Αὐτίκα, ἔφη, εἴσει, καὶ ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε, Lucian. in Anach. Εἴσει ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων ἢ περὶ γάμων δοκεῖ ἡμῖν. Rursum ap. Plat., sicut et ap. alios, passim respondet ei τοιοῦτος, vel τοιόσδε, Talis: ut in Timæo, Ἧιπερ οὖν νοῦς ἐνούσας ἰδέας τῷ ὃ ἐστι ζῶον, οἷαί τε ἔνεισι καὶ ὅσαι καθορᾷ, τοιαύτας καὶ τοσαύτας διενοήθη δεῖν καὶ τόδε σχεῖν, Cic. vertit, Quot igitur et quales animalium formas mens in speciem rerum intuens poterat cernere, totidem et tales in hoc mundo secum cogitavit effingere. Apud Poëtas autem ei respondet vel τοιόσδε vel τοῖος. Il. (Z. 146.) Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Sed ap. utrosque Scriptt. interdum præcedit οἷος, interdum sequitur: ut et Latine permutatur ordo vocum Talis et Qualis. Invenitur autem et redditum interrogationi factæ per ποῖον, cum alibi, tum ap. Plat. Quoniam autem non reperitur vicissim ποῖον subjunctum τῷ οἷον, hoc etiam nomine fortasse priorem locum merito dederimus illi ποῖος. Ceterum vocabuli hujus οἷος interrogative etiam positi exemplum affertur, ex Hom. sc., dicente aliquot locis, οἷον ἔειπες: quod tamen potius tale est, quale esse ποῖον ἔειπες diximus, inclusa sc. habens cum alia, tum θαυμασμόν. Sic certe θαυμαστικῶς dici videtur ap. Xen. (K. Π. 2, 4, 4.) Οἷον πεποίηκας, et ap. Plat. de Rep. 1. Οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι. Quidam vero exp. ἡλίκον in hujusmodi ll. Οἷος interdum Quis potius quam Qualis: Il. I. (105.) Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει Οἷον ἐγὼ νοέω, i. e. ὃν ἐγὼ νοέω. Plato Apol. (30.) Φημὶ γὰρ, εἴ με ἀποκτενεῖτε, τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον πολὺ χαλεπωτέραν ἢ οἵαν ἐμὲ ἀπεκτείνατε.

Οἷος interdum subauditum habet ante se τοιοῦτος, et quidem cum infin. Xen. (Ἀπ. 2, 9, 3.) Οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδᾶναι, pro οὐ γὰρ ἦν τοιοῦτος οἷος κ. τ. λ., sed illud οἷος postea resolvendum in ὥστε, ut convenire possit cum hac interpr., Non erat talis, ut quæstum e re qualibet faceret. Sic ap. Plat. Ἀλλ' αὐτοὶ μὲν οἱ θεοί εἰσιν, οἷοι μὴ μεταβάλλειν, Tales sunt ut non mutentur, qui non mutentur. Idem, Ἀλλὰ μὴν οἵγε ἀγαθοὶ, δίκαιοί τε καὶ οἷοι μὴ ἀδικεῖν. Itidem ap. Aristot. Οὐχ οἷος ποιεῖν, pro οὐ τοιοῦτος οἷος ποιεῖν, i. e. ὥστε ποιεῖν, Non talis ut efficiat. Et οἷος εὐποιεῖν, Talis ut beneficia conferat. Idem plena oratione dixit, de Gener. Anim. 3. Εἴπερ ἐστί τι τοιοῦτον γένος οἷον ἄνευ ἄῤῥενος γεννᾷν. Quinetiam in uno eodemque loco et plena et imperfecta est usus: Eth. 7. Ὁ μὲν γὰρ φύσει τοιοῦτος οἷος μὴ ἥδεσθαι παρὰ τὸν λόγον· εἰ δ' οἷος ἥδεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἄγεσθαι. Et cum infin. pass. Ταῦτα μὲν οἷα ἀπιστεῖσθαι. Sed præcedente uno ex obliquis, nomen hoc itidem ponitur in eod. casu obliquo, Lucian. (1, 820.) Εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι: ponitur enim οἵῳ in eod. casu, in quo poneretur quod omittitur et subaudiendum relinquitur vocabulum; diceretur enim Στωϊκῷ τοιούτῳ κ. τ. λ. Huc pertinet et istud dictum, Ἀνδρὸς οὐδαμῶς οἷόν τε ψεύδεσθαι, Viri qui non ejusmodi est ut mentiatur. Interdum vero et non sequente infin., Eur. (Alc. 804.) οὐχ οἷα γέλωτος ἄξια πράττομεν, pro οὐ τοιαῦτα πράττομεν οἷά ἐστιν ἄξια γέλωτος. Sed non ita commode resolvi potest istud Xenophontis, (Ἑλλ. 2, 3, 17.) Ἡμεῖς δὲ ἔγνωμεν τοῖς οἵοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν χαλεπὴν πολιτείαν εἶναι δημοκρατίαν: itemque istud Ejusd. (Ἀπ. 2, 9, 3.) Χαριζόμενον οἵῳ σοὶ ἀνδρί. Est enim dictum pro χαριζόμενον τοιούτῳ ἀνδρὶ οἷος σύ. Itidemque illic, pro τοῖς τοιούτοις οἷοι ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς. Quare non video cur dicendum fuerit οἷος in hujusmodi ll. significare ὅμοιος, i. e. Similis. Sed nec sequente infin. lubenter reddiderim οἷος, Promtus, Strenuus, Cupidus, Pronus: quæ tamen habet Bud. At voce Paratus cum suo infin. alicubi videtur licere uti. Quinetiam cogimur uti verbo Posse interdum in interpr. hujus vocabuli οἷος juncti itidem infinitivo, et quidem interdum habentis præterea velut appendicem syllabæ τε. Sic Aristot. Polit. 3. Ἀλλ' οὐχ οἷος

A ποιεῖν ἀγαθοὺς, Sed qui minime possit bonos reddere. Idem ibid. Καὶ ὁ νόμος συνθήκη, καθάπερ ἔφη Λυκόφρων ὁ σοφιστὴς, ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων, ἀλλ' οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθοὺς καὶ δικαίους τοὺς πολίτας, Sed qui minime facere possit, Bud. Quinetiam NEUTRUM Οἷον itidem pro Possibile. Gorgias pro Palamede, Ἀλλά σοι οὐκ ἦν οἷον μόνον μάρτυρας, ἀλλὰ καὶ ψευδομάρτυρας εὑρεῖν· ἐμοὶ δὲ οὐδέτερον εὑρεῖν τούτων ἀδύνατον. Sed possunt suspecti cuipiam esse hi ll., tanquam omissam habentes voculam τε: cum qua passim nomen istud signif. hanc obtinet. Nam passim LEGITUR Οἷός τε sequente infin., pro Potis: interpretando sc. οἷός τε εἰμὶ, Potis sum, Possum, Est mihi facultas. Aristoph. Σφ. (955.) Μὰ Δί', ἀλλ' ἄριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν, Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι, Dem. (343.) Τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ καὶ προδῷ τοῖς ἐναντίοις, οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ποιῇ, πάλιν οἷός τε ἔσται σῶσαι, Occasiones autem rerum gerendarum si quis adversariis condonarit et prodiderit, ut quidvis deinde ille faciat, servare res B perditas non poterit, Bud. Isocr. Τοῦτο γὰρ παρασκευάσασθαι αἱ τυραννίδες μᾶλλον τῶν ἄλλων πολιτειῶν οἷαί τ' εἰσι. Quinetiam cum accus. solo affertur e Plat. Σμικρὰ δ' οἷός τ' ἦν, Parum poteram. Et οἷόν τε itidem, Possibile est: Οἷόν τε εὑρίσκειν, Lucian. Possibile est invenire, pro Potest inveniri, Facultas est inveniendi. Isocr. Evag. Πλησιάζοντας τοῖς ἀνθρώποις τοὺς θεοὺς οἷόν τ' αὐτοῖς ποιηταῖς ἐστὶ ποιῆσαι, Facultas est Poëtis fingendi, Licet s. Datur poëtis fingere. Et cum negativa particula οὐχ: ut, Οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἡμῖν διατρίβειν, Aristoph. Sic Isocr. Evag. Τῆς δόξης οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἢ τοὺς διενεγκόντας κτήσασθαι. Interdum vero cum οἷόν τε subaudiendum relinquitur ἐστί: ut ὡς οἷόν τε ap. Dem., quod exp. Pro virili parte. Et Καθ' ὅσον οἷόν τε μετρίως καὶ εὐλαβῶς χρηστέον ταῖς ἄλλαις κενώσεσι, Quam parcissime et cautissime fieri potest. Sed οὐχ οἷός τε εἰμὶ signif. etiam, ut scribit idem Bud., Nolo, Renuo, Invitus facio. Polyb. (3, 90, 5.) de Fabio Maximo cunctatore, Εἰς ὁλοσχερῆ δὲ κρίσιν ἐξ ὁμολόγου συγκαC ταβαίνειν οὐδαμῶς οἷός τ' ἦν. Idem, Ἐγγίζειν γενναίως καὶ συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις οὐχ οἷοί τε ἦσαν, Sibi persuadere non poterant. ‖ Ceterum ut ante illud οἷος habens post se infinitivum, dixi subaudiri τοιοῦτος, sic etiam ante οἷος junctum superlativo subaudiri sciendum est, Plato Apol. (9.) Ἐκ ταύτης ἤδη τῆς ἐξετάσεως πολλαί μοι ἀπέχθειαι γεγόνασι, καὶ οἷαι χαλεπώταται καὶ βαρύταται: perinde ac si dixisset τοιαῦται οἷαι αἱ βαρύταται. Tales fuerunt, quales quæ acerbissimæ, i. e. Ut quæ acerbissimæ, Quamacerbissimæ. Tale est οἷος ἀργαλεώτατος, Aristoph.: et οἷος κράτιστος, Aristot. Eth. 9, 3. et βίος οἷος ἁβρότατος, Lucian. ‖ Quinetiam in hoc loquendi genere, Οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου, ap. Dem. (529.) subaudiri τοιοῦτον ante οἷον, persuasissimum habeo. Quo minus libenter sequor Budæi interpr., qui vertit Nihil vetat, ut sc. οἷον sit pro κωλῦον. Sic Aristoph. ἀλλ' οὐδὲν οἷόν ἐστ' ἀκούειν τῶν ἐπῶν. Itidemque ap. Greg. Οὐδὲν δὲ οἷον ἐν βραχεῖ διηγήσασθαι. Sed addit et aliud interpr. genus, quo sc. vertamus, Nihil melius: ut D οἷον sit pro βέλτιον: subjungitque e Plat. Gorgia init. Οὐδὲν οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾷν, ὦ Σώκρατες. Cui tamen loco quendam Themistii addit, in quo ait οὐδὲν δὲ οἷον plane significare, Nihil vero vetat, Tamen supervacaneum non erit. Verum ego, quod tanti viri pace dixerim, violentam s. potius violentissimam esse hanc interpr. judico, qua οὐδὲν οἷον redditur Nihil vetat: alteram vero tolerabiliorem esse existimo, qua vertit, Nihil melius. Nec enim dubito quin οὐδὲν οἷον, subaudiendo τοιοῦτον ante οἷον, uti dixi, sit ad verbum quod dicimus, Il n'y a rien tel que, vel, rien de tel, etc. veluti cum dicimus, Nous avons beau parler aux autres, il n'y a rien tel que de parler à lui-même, vel, Il n'est rien tel que, etc.: nam utroque modo loquimur. Sic Dem. postquam nonnulla de quadam lege disseruit, eam valde commendans, tandem eam recitari jubet: rationem hanc subjungens, Οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου, q. d. Mais quoi que je vous en sache dire, encore n'est-il rien tel que d'ouir les propres mots de la Loi. Verum

si non inveniatur Latina loquendi formula quæ illi nostræ, eademque opera, Græcæ respondeat, non recusem interim reddere Nihil melius, satius: præsertim cum ita quoque loquamur in eadem re, Il n'y a rien meilleur que, etc. Vel, Le plus expédient est, etc. Ac certe qui dicit Nihil tale est quale, etc. (quod sonare dico illum hellenismum ad verbum, subaudiendo *τοιοῦτον*,) perinde est ac si diceret Nihil perinde profuerit atque etc. Vel, Nihil perinde juverit, aut utile fuerit. Sed de hoc tamen aliorum esto judicium. || Est vero et quidam alius usus hujus nominis *οἷος* cum infin., sed qui vix admittere videtur ut subaudiatur *τοιοῦτος*, qualis est in Od. B. (271.) Εἰ *δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ*, Οἷος *ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε*, Οὔτοι *ἔπειθ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται, οὐδ' ἀτέλεστος*, Ut erat, vel Qua erat ille dicendi facultate efficiendique præditus, non hæc tibi utique peregrinatio irrita abibit et infecta, Bud. Et Lucian. (1, 219.) Ἀλλ' *οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει κατελθὼν ἴσως*, Sed ut sunt homines inepti et insolentes, vel Pro ea, quæ omnibus insita est hominibus, insolentia. Quamvis autem dixerim hunc usum vocis *οἷος* vix admittere ut subaudiamus *τοιοῦτος*, fortasse tamen aliquis hic quoque locus inveniri ei possit: ac præsertim cum istud loquendi genus ea forma, ut ita dicam, effertur, qua videmus a Luciano hic efferri, veluti si, verbi gratia, in illo ejus loco ita resolvamus illam orationem, ut dicamus, Οἷοι *πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει κ.τ.λ.* perinde esse ac si dictum esset, Τοιοῦτος *ὢν οἷοι πάντες ἄνθρωποι, οἵγε ἀπειρόκαλοι εἶναι εἰωθότες*. Vel ita, Τοιοῦτος *ὢν οἷοι πάντες ἄνθρωποι, ἀπειρόκαλος δηλαδὴ ὡς ἐκεῖνοι ἀπειρόκαλοι*: sed et alius fortasse excogitari queat illam orationem resolvendi modus. Sunt vero et alii usus vocabuli *οἷος*, in quibus pro loco videndum est quid commode subaudiri, aut quæ interpr. adhiberi queat, non quidem illi seorsim, sed resolvendo totam orationem in aliam atque aliam formam, prout præcedentia vel sequentia viam nobis patefacere videbuntur.

" Οἷά τε, i. signif. q. *οἷάπερ*, sc. Qualiter, Quemadmodum, Tanquam, ut, *οἷά τε δημότης*, Tanquam privatus, Ut qui esset privatus. Legitur ap. Hom. etiam et Hesiod."

Οἷός *περ*, ET Οἷός *ποτε*, ET Οἷος *δήποτε*, VEL Οἱοσδήποτε, ITEM Οἱοσδήποτ' *οὖν*, VEL Οἱοσδηποτοῦν. [Lobeck. Phryn. 373.] Qualiscunque, Quilibet. In VV. LL. *οἷός ποτ' ἐστὶ*, Qualiscunque s. Quicunque sit. Ibid. e Diosc. Οἷον *δή ποτε φάρμακον*, vel potius *οἱονδήποτε*, Quodlibet venenum. Ex Eod. Οἱασδηποτοῦν *ποιότητος ἀμέτοχος*, Cujusvis qualitatis expers. At *οἷός περ*, non solum pro Qualiscunque, s. Quicunque, sed et simpliciter pro Qualis, affertur. Verum pro Qualis, potius *οἷός περ*, at pro Qualiscunque, *οἱόσπερ* scr. fuerit. Nisi quis malit *οἷοσπερ*, retinendo accentum in prima, cum particula *περ* sit ascititia, sicut *τοῖσδεσσι* scribi annotat Eust. Sic ETIAM Ὁποιόσπερ scriptum invenitur: et tamen *ὁποίῳπερ* et *ὁποίωνπερ*, non *ὁποιῶνπερ* et *ὁποιῷπερ*, ipse Bud. scripsit in ll. iis quos supra protuli. Quod si *οἷοσπερ*, etiam *ὁποῖοσπερ* scribere licebit.

Οἷον, adv., Qualiter, Sicut, Velut, Quemadmodum, Tanquam, Hesiod. Ἀ. (106.) Οἷον *δὴ καὶ τόνδε βροτὸν*, Plato Apol. (32.) Καὶ *εἴτε δὴ μηδεμία αἴσθησίς ἐστιν (ὁ θάνατος) ἀλλ' οἷον ὕπνος*, Sed est tanquam somnus, vel somno similis, ut Cic. vertit. Apud Eund. Οἷον *δὴ λέγω*, Exempli gratia, ubi existimatur esse imperfecta oratio pro *λέγω δὲ τὸ τοιόνδε οἷον*. Sæpe cum *εἰκὸς*, ubi exp. Ut: vide Εἰκός. || Interdum pro Ferme: ut, Οἷον *δέκα σταδίους*, Thuc. || Quinetiam redditur Id est, in Plut. Numa, Τὴν *καλουμένην ῥηγίαν, οἷόν τι βασίλειον οἴκημα*. || Quippe, Od. Ξ. (392.) Ἦ *μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος* Οἷόν *σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον*: sed controversa est hæc interpr., et merito quidem. At vero pro Qualiter, Sicut, etc. dicitur ETIAM Οἷα: quod exp. et Utpote in Herod. Πολὺς *ἦν ἐν λόγοισι, οἷα κάρτα δεόμενος*. Pro quo ET Οἷά *περ* ap. Thuc. et Xen. Quinetiam pro *οἷον*, invenitur interdum ET Οἱονεὶ, Tanquam. Longin. Ὡσπερεὶ *φάναι καὶ οἱονεί*.

A || Οἷον, Adv. cum *οὐχ* et *μὴ* habet et aliam quandam signif., quæ videri posset potius pertinere ad *οἶος*, Solus, nisi obstaret spiritus diversitas. NAM Οὐχ *οἷον*, ET Μὴ *οἷον*, signif. Non solum non, Non modo non. Polyb. Μένουσα *μὲν γὰρ φάλαγξ ἐν τοῖς ἐπιτηδειοτάτοις αὐτῇ τόποις, οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὴν σώζειν*, Non modo non possit suos juvare, sed ne seipsam quidem servare. Sic et Phalar. Οὐχ *οἷον ἀνθρώπῳ τινὶ πεισθείην τὴν τυραννίδος ἐξουσίαν καταθέσθαι, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι*, Non modo non persuaserit mihi quisquam mortalium, sed ne ipse quidem deorum princeps Jupiter. Possumus autem uti et particula Nedum in hujusmodi ll.: ut hic, Ne ipsius quidem Jovis consilio paruerim, nedum mortali ulli. Quinetiam possumus uti illo genere loquendi Latinis usitatissimo, Tantum abest: hoc modo, Ne ipsi quidem Jovi paruerim, Ne ipse quidem Jupiter mihi hoc persuaserit, tantum abest ut quisquam mortalium. Est autem idem usus et cum *μή*: ut ap. eund. Polyb. 5. Καὶ *μὴ οἷον τυχεῖν*
B *ἐπὶ τούτοις χάριτος, ἀλλὰ τοὐναντίον κληθεὶς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, παρ' ὀλίγον κινδυνεῦσαι τῷ βίῳ*, Non solum non retulisse gratiam, sed contra etc. Idem 1, (75, 6.) Ἐξ *ὧν συνέβαινε τοὺς Καρχηδονίους μὴ οἷον στρατοπέδῳ τῆς χώρας ἐπιβαίνειν, ἀλλὰ μηδὲ τοὺς κατ' ἰδίαν θέλοντας διαπεσεῖν, ῥᾳδίως ἂν δύνασθαι λαθεῖν τοὺς ὑπεναντίους*.

[" Οἷος, Valck. Phœn. p. 551. Lennep. ad Phal. 167. ad Lucian. 1, 390. Eur. Or. 1116. Abresch. Lectt. Aristæn. 32. Toup. Opusc. 1, 284. ad Od. Υ. 302. ad Charit. 567. Musgr. Tro. 828. Jacobs. Anim. 32. 220. Heyn. Hom. 5, 113. Longus p. 16. Vill. leg. *οἷα* pro *οἷα*, cf. ad Dionys. H. 2, 1209. Paratus, Affectus, Bergler. Alciphr. 89. Bernard. Reliq. 72. Pro *δυνατὸς*, Brunck. Aristoph. 2, 112. Pro *ὅτι τοῖος*, Wyttenb. Select. 347. Lucian. 1, 92. 2, 124. Il. X. 347. Od. Π. 93. Bergler. Alciphr. 393. Simonid. 88. Jacobs. Anth. 7, 392. Xen. K. Π. 659. (ubi Zeun. mire nugatur,) Ilgen. Hymn. 431. Soph. Œd. T. 701. Herod. 624. 668. Eur. Alc.
C 652. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 267. 270. Thuc. T. 4. p. 303. Bip., Epigr. adesp. 374. Conf. c. *ὅσος*, Heyn. Hom. 8, 313. Lobeck. Aj. p. 297.: cum *τοῖος*, Wolf. ad Hesiod. 75. De quant., Heyn. Hom. 7, 401. Cum infin., ad Xen. Mem. 2, 1, 15. Zeun. ad K. Π. 13. Xen. Eph. p. 4. Lucian. 3, 623. Cum superl., Jacobs. Anth. 9, 429. An interroget pro *ποῖος*, 10, 257. Brunck. Aristoph. 1, 254. Οἷος, *θαυμαστικῶς*, Heyn. Hom. 7, 25. Heind. ad Plat. Charm. 91. Οἷος, *οἶος*, Heyn. Hom. 5, 676. Οἷος *οἶος*, Eur. Hel. 670. Οἷος *οὖν*, Wakef. Trach. 673. Οἷος *ἂν*, Lucian. Ep. 20. Ἀλλ' *οἷος*, Heyn. Hom. 5, 116. Τοιοῦτος *οἷος μηδὲν*, Wakef. Trach. 1117. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 224. Οἷος, *οἷός τε*, Heind. ad Plat. Gorg. 65. Kiessl. ad Jambl. Protr. 235. ad Dionys. H. 4, 2109. Bergler. ad Alciphr. 412. Οἷος, *οἷός τε*, cum inf., Brunck. Aristoph. 2, 239. ad Diod. S. 2, 17. Schweigh. ad Athen. T. 7. p. 151. Boiss. Philostr. 353. Heind. ad Plat. Phædr. 280. Οἷός *τε*, Huschk. Anal. 162. Fischer. ad Wel-
D ler. Gr. Gr. 3, 291. Heyn. Hom. 6, 563. Heind. ad Plat. Gorg. 87. ad Phalar. 248. Seq. infin., Wyttenb. Ep. Cr. 35. Toup. Opusc. 2, 258. Plut. Mor. 1, 807. ad Herod. 586. 650. 669. Eur. Bacch. 1233. Seq. *μὴ* et infin., Heind. ad Plat. Theæt. 318. Οἷός *τε*, *οἷός τι*, ad Phædr. 221. Οἷός *γε*, *οἷός τε*, 339. Οἷός *τε*, sine *εἰμὶ*, Porson. Hec. p. 80. Ed. 2. Οὐχ *οἷός τ' εἰμὶ, οἷός τ' οὐκ εἰμὶ*, Brunck. Aristoph. 2, 213. Ὁ *τοῦ φέρειν οἷου τε ἥττων*—, Etym. 791. Οἷόν *τε ὂν καὶ δυνατὸν*, Plato T. 1. p. 106. Bip. cf. mox. Οἷόν *τε*, Koen. ad Greg. Cor. 66. 193. Reiz. Acc. 28. Wakef. Alc. 498. ad Phalar. 326. Eur. Hel. 830. Conf. c. *οἴονται*, Wyttenb. ad Plut. 1, 168. ad Lucian. 1, 519. De *τε* in *οἷόν τε*, ad Charit. 420. Jacobs. Anth. 7, 323. An dicatur *οἷόν τέ γε*, Valck. ad Xen. Mem. 249. Οἷόν *τε*, *οἷόν τέ ἐστι*, Schneid. ad Œc. 36. Οἷόν *τέ ἐστι*, cum dat., Dionys. H. 3, 1646. 1683. Ὡς *οἷόν τε*, ad Mœr. 427. Timæi Lex. 281. et n.: cum superl., Jacobs. Anim. 174. Ὡς *οἷόν τέ γε*, Schneid. ad Xen. Mem. 246. Ed. 3.:

Plato de LL. 352. Ast. Εἴπερ οἷόν τ' ἦν τὸ πολλάκις ἀποθνήσκειν. Οἷά τε, Jacobs. Anth. 6, 265. 8, 411. 12, 260. Antiphil. 28. Automedon 11. Antip. Sid. 34. Huschk. Anal. 211. Οἷα, οἷά τε, ad Herod. 440. Οἷά τε, οἷά γε, Valck. Callim. 272. 274. Οὐχ οἷά τέ ἐστι, ad Herod. 294. 305. 380. Οἷος ἐξ οἵου γέγονε, Bibl. Crit. 3, 2. p. 21. Οἷα ἐξ οἵων, ad Dionys. H. 4, 2246. Οἵους ἀνθ' οἵων, Jacobs. Anth. 8, 395. Brunck. Soph. 3, 456. Πρὸς οἵους ἄνδρας καὶ πολὺ ἀλκιμωτέρους, Dionys. H. 3, 1761. Ἡ οἵη, Heyn. Hom. 4, 293. Οἵῳ σοι ἀνδρὶ, ad Xen. Mem. 2, 9, 3. 3, 11, 1. Οἷον, sc. τρόπον, Quomodo, Brunck. ad Eur. Hipp. p. 362. cf. Ilgen. Hymn. 577. Οἷος δήποτε, ad Charit. 515. Valck. Anim. ad Ammon. p. 2. Thom. M. 663. ad Diod. S. 2, 442. Soph. Trach. 444. πῶς δ' οὐ χἀτέρας, οἵας γ' ἐμοῦ; (Plato Theæt. 398. Τοῖς δ' ἐναντίως ἢ ὡς ἀνδραπόδοις τραφεῖσι.) Οὐδὲν γὰρ οἷον, Aristoph. Λ. 135. De talibus, Ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας, Markl. Iph. p. 92. Musgr. 649. Heracl. 632. Archiloch. 20. Jacobs. Anth. 6, 386. Abresch. Æsch. 1, 253. Οὐχ οἷον, μὴ οἷον, Phryn. Ecl. 162. Οὐχ οἷον—ἀλλ' οὐδὲ, ad Diod. S. 1, 68. 93. 104. ad Phalar. 235. Οὐχ οἷον, οἷα, οἷος, ad Herod. 46. Οὐδὲν οἷον, Nil melius quam, cum inf., ad Xen. Œc. 3, 14. Οἷον, Mem. 1, 1, 9. Casaub. ad Athen. 136. Eur. Ion. 1439. Wakef. Eum. 131. Il. Φ. 57. Apud Gramm., Toup. Emendd. 2, 521. Pro οἵως, ad Callim. 1. p. 38. Pro ὡς, Aristoph. Ὀρν. 224. Conf. c. καθάπερ, Schneid. ad Aristot. H. A. 325. Diversum a καθάπερ, 267. Οἷον est Exempli causa, sed καθάπερ, Qua ratione, 262. 263. 265. ubi mox eod. sensu ὥσπερ. Ὡς οἷον, Valck. Callim. 227. 257. Jacobs. Anth. 6, 66. Eust. Il. p. 388. Οἷον ὡς, Heyn. Hom. 4, 294. Οἷον εἰπεῖν, Wakef. Ion. 199. Οἷον—οὕτω—, Plato Phædr. 279. Οἷον δὲ, Heyn. Hom. 7, 55. Οἷον δὴ, 6, 479. 7, 55. Οἷόνπερ, Thom. M. 636. Οἷον, οἱονεὶ, 646. Phryn. Ecl. 146. ad Diod. S. 1, 670. Οἷα, ad Charit. 116. 549. Wakef. Herc. F. 863. Eum. 797. ad Lucian. 2, 59. ad Od. I. 128. Fischer. Anacr. 21. Seq. gen., Longus p. 11. Οἷα, sc. κακὰ, ad Xen. Eph. 179. Bast Lettre 205. cf. Il. O. 97. Οἷα, τὰ δεινὰ, Hesych. Toup. Opusc. 1, 283. Musgr. Iph. T. 343. Rhes. 442. Οἷα δὴ, Abresch. Lectt. Aristæn. 70. Zeun. ad Xen. K. Π. 341. 356. Toup. Opusc. 2, 199. ad Dionys. H. 1, 289. Huschk. Anal. 34. Οἷα, οἷα δὲ, ad Herod. 115. 342. Οἷα γὰρ οἷα, Alciphr. 358. 405. Bergl. Ὡς οἷα, Bast Lettre 43. Οἷά γε δὴ, Epigr. adesp. 188." Schæf. Mss. Οἷον ὡς, Lobeck. Phryn. 427. Vide Schn. Lex.]

ETIAM Οἵως dicitur, pro Qualiter, Quemadmodum, Quomodo, Aristoph. Σφ. (1363.) Apud Soph. σχετλιασμῷ adhibetur, (Aj. 923.) Ὦ δύσμορ' Αἴας οἷος ὢν, οἵως ἔχεις.

AT VERO Οἶος tenui spiritu scriptum, Poëtis in usu est pro Solus, Il. B. (247.) Ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν, Od. K. (495.) Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι, Il. Ω. (573.) Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω θεράποντες ἕποντο: B. (822.) Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε. FEM. Οἴη, Sola, Od. A. (331.) et Il. Γ. (143.) Οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο. Et in neutro, κλέος οἶον, Solam famam, Il. B. (486.) Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν. Affertur ET Οἶον, pro Solum, Tantummodo, adverbialiter positum. [" Οἶος, ad Charit. 261. (735.) ad Lucian. 1, 290. Musgr. Iph. T. 1091. Tro. 600. Jacobs. Anth. 7, 16. Wakef. S. Cr. 5, 143. Heyn. Hom. 6, 460. Οἶον, 5, 600. Ruhnk. Ep. Cr. 90. Hesiod. Θ. 26. * Οἶα, Solummodo, ad Lucian. 1, 222. sed v. p. 290." Schæf. Mss.] Inveniuntur autem et alia duo ADVERBIA, Οἰόθι ET Οἰόθεν. Et οἰόθι quidem pro Solum, ex Apoll. Rh. 2, (709.) ἀφάσσει δ' οἰόθι Λητώ. Exp. et Seorsum. AT Οἰόθεν, Ab una sola parte, Ab una solum parte, Ab uno duntaxat loco, μοναχόθεν, Hes. Idem οἰόθεν οἶος exp. ἐκ μόνου μόνος, addens et hanc declarationem, μόνος πρὸς μόνον. Sunt autem illa verba ex Hom. sumta, Il. H. (39.) Ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος, Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, ubi itidem Eust. exp. μόνος ἐκ μόνου, addens et hanc exp., εἷς ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. Apud Apoll. Rh. autem 2, (28.) οἰόθεν οἶος exp. μοναχόθεν. Arat. quoque usus est hoc adverbio, (55.) οὐ μὲν ἐκείνῃ Οἰόθεν, οὐδ' οἶος κεφαλῇ ἐπιλάμπεται ἀστήρ. [" Apoll. Rh. 1, 270. Heyn. Hom. 5, 315. Οἰόθεν οἶος, ibid. et 346." Schæf. Mss.] " Οἰαδὸν, Solum, Solummodo, " ab οἶος, ut μοναδὸν a μόνος, Nicander Θ. (148.) " Χροιὴν δ' ἀλλόφατόν τε καὶ οὐ μίαν οἰαδὸν ἴσχει " Τοῦτο." " Οἰόω, i. q. μονόω, Solum reddo, De- " solo, Destituo, Viduo, Il. (Z. 1.) Τρώων δ' οἰώθη " καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή, Schol. ἐμονώθη τῆς τῶν " θεῶν συμμαχίας, χωρὶς θεῶν ἐγένετο." " Οἰάω, So- " lus s. Solitarius sum: Hes. οἰῶντα, μονάζοντα."

ΤΟΙΟΣ, Talis, Hujusmodi, Theogn. (216.) ὃς ποτὲ πέτρῃ Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Sæpe autem ei subjungitur οἷος, Il. A. (262.) Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι, Οἷον Πειρίθοόν τε κ. τ. λ. Od. Σ. (135.) Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Alicubi autem contra sequitur τοῖος: sicut τοιήδε sequitur οἵηπερ in Il. (Z. 146.) Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Reperitur interdum et in prosa, et nominatim ap. Plut. et Alex. Aphr. Sed ab Hom. adhibetur etiam admirationi, habetque alios præterea usus, de quibus lege Eust. Quinetiam interdum DICIT Τοῖον pro οὕτως, i. e. Ita: Od. Δ. (776.) Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν Μῦθον. Interdum et pro οὕτω λίαν, Ita valde, Adeo, ut exp. Eust., in Il. Π. (22.) τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοὺς, ubi tamen fatetur posse et ut nomen intelligi: quod mihi multo magis placet. In VV. LL. huic voci τοῖον expositæ Sic, Ita, Adeo, subjungitur ex Od. A. (209.) τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι. [" Musgr. Bacch. 968. Heyn. Hom. 6, 485. Burm. ad Phædr. 172. Mit., ad Il. Δ. 390. O. 254. Od. Υ. 302. ad Callim. 1. p. 122. 188. Hymn. in Del. 27. Wakef. Trach. 1117. Jacobs. Anim. 251. Anth. 6, 148. Pro ἀγαθὸς, Heyn. Hom. 5, 347. Conf. c. τοιοῦτος, Boiss. Philostr. 362.: cum τόσος, Jacobs. Anth. 11, 124. Cum infin., Od. B. 60. Οἱ μὲν τοῖοι, οἱ δὲ τοῖοι, Epicurus p. 10. Schn. Τοῖα, Jacobs. Anim. 132. Τάδε τοῖα, Apoll. Rh. 3, 418. Ὡς —, τοῖα, Heyn. Hom. 4, 479. Il. Δ. 146. 280. 488. Τοῖον, adv., ad Od. H. 30. De quant. primæ, Ruhnk. Ep. Cr. 193." Schæf. Mss.] " Τοίως, Taliter, Tali modo." [* Τοιότροπος, unde * " Τοιοτρόπως, Tzetz. Ch. 1, 536." Boiss. Mss.]

Τοιόσδε, itidem pro Talis, Ejusmodi. Fem. Τοιάδε. Neutr. Τοιόδε: sed hoc τοιόσδε utrisque Scriptoribus commune est. Od. A. (371.) ἀοιδοῦ Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν: O. (329.) Οὔτοι τοιοίδ' εἰσίν. Aristot. Rhet. 1. Ἀλλὰ τί τῷ τοιῷδε, ἢ τοῖς τοιοῖσδε. Ibid. Συμβαίνει μέντοι ταῖς μὲν τοιαύταις ἕξεσι τὰ τοιαῦτα ἀκολουθεῖν, ταῖς δὲ τοιαῖσδε τὰ τοιάδε. Theophr. Ὥσπερ τῶν ἀμπέλων ταῖς μὲν ἡ ὀρεινὴ, ταῖς δ' ἡ πεδινὴ μᾶλλον ἁρμόττει, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις αἱ τοιαίδε ταῖς τοιαῖσδε, Xen. Οἶδα ποτὲ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα, Thuc. Ἐν τῷ τοιῷδε καθεστῶτας, In tali statu. Apud Xen. autem (K. Π. 3, 3, 18.) Ἐν τῷ τοιῷδε sæpe legi pro In tali casu, specie, testatur Bud. [" Κατὰ τοιόνδε, Talem ob causam, Herod. 4, 48. Κατὰ τοιόνδε τι, Tali quadam de causa, 50." Schw. Mss.] Dicitur ETIAM Τοιόσδε τὶς, pro τοιόσδε: ut ποῖός τις pro ποῖος, Aristot. de Mundo, Τὴν οἰκουμένην τοιάνδε τινὰ ἱστορήκαμεν, Polyb. 3. Εἰσὶ δὲ συνθῆκαι τοιαίδε τινές. Sed in VV. LL. scribitur τοϊόσδε, et τοϊοίδε, ac τοϊαίδε, necnon τοϊάνδε, quod fieri non posset, etiamsi cetera illa ferre quis vellet, sed Bud. quoque alteram scripturam sequitur. PRÆTEREA Τοιοσδὶ, Attice, itidemque τοιουδὶ, τοιῳδὶ, etc. Apud Aristot. et τοιοσδὶ et τοιονδὶ et τοιωνδὶ observata fuerunt: ap. Aristoph. et Dem. τοιαδί. [" Τοιόσδε, Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 1. ad Herod. 233. 248. 292. 492. Heyn. Hom. 5, 212. Musgr. Bacch. 968. Tro. 781. ad Charit. 210. ad Mœr. 107. ad Callim. 2. p. 12. Democritus Epigr. Seq. inf., ad Phalar. 253. De accentu, Heyn. Hom. 4, 402. 696. Τοιόσδε, τοῖος δὴ, Jacobs. Anth. 12, 93. Τοιόσδε τις, ad Herod. 639. Ὁ τοιόσδε καὶ τοῖος, Jacobs. Anth. 7, 219. Τοιοίδε καὶ τοσοίδε, Boiss. Philostr. 425. Τοιοῖδε (sic,) Plato Phædro 332. Τινὰ τοιόνδε, Dionys. H.

3, 1346. Τῶν τοιῶνδε ἀνδρῶν, Philostr. 52. Boiss. Τοιάδε, Taliter, Ad hunc modum, Brunck. Aristoph. 2, 168. Τοιαδὶ, 141. * Τοιῶσδε, Dawes. M. Cr. 354. Schol. Soph. Aj. 68. Tzetz. Exeg. in Il. p. 45, 21. 95, 9." Schæf. Mss. Eust. ad Dionys. P. p. xiii.]

Τοιοῦτος, itidem pro Talis, Ejusmodi. Fem. Τοιαύτη. Neutr. Τοιοῦτο, et Τοιοῦτον. Od. Π. (94.) ἀέκητι σέθεν τοιούτου ἐόντος. Et τοιοῦτον, Il. P. (643.) Et τοιαῦτα, ut in hoc versu, Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, Od. O. (492.) Ψ. (288.) atque alibi. Thuc. 2, (60.) Καί τοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς ἥσσων κ. τ. λ. Apud Aristoph. autem (N. 545.) τοιοῦτος ἀνὴρ etiam pro Qui tali est ingenio. Plato, Ἄλλο δή τι ἢ τὸ τοιοῦτον λέγει, Dem. Τοιούτου πράγματος ὄντος, Isocr. Τοιαῦτα λέγειν, ἐξ ὧν τὰς πόλεις προτρέψουσι πρὸς ἀρετὴν, Æschin. Τοιαύτην ἔχοντες τὴν δόξαν, Plato Apol. (3.) Οὐχ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην. Et quemadmodum τοιόσδε τις dicitur pro τοιόσδε, vacante particula illa τις, ita ETIAM Τοιοῦτός τις. Sic in fem. gen. τοιαύτη τις, ap. Polyb. (3, 45, 6.) Ἐγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τῶν θηρίων τοιαύτη τις. Legitur ET Τοιαῦτ' ἄττα, ubi vacare itidem existimatur ἄττα, Plato de Rep. 3. Τὰ μὲν δὴ περὶ θεοὺς, τοιαῦτ' ἄττα, ὡς ἔοικεν, ἀκουστέον εὐθὺς ἐκ παίδων. Possit tamen non omnino otiosa videri hæc vocula: sicut nec Quædam, cum dicitur Talia quædam. Dicitur ETIAM Τοιουτοσὶ pro τοιοῦτος, ut ἐκεινοσὶ pro ἐκεῖνος et οὑτοσὶ pro οὗτος. Lucian. (2, 929.) Τοιουτοσὶ γέρων ἐγενόμην. ITIDEM Τοιουτονὶ pro τοιοῦτον ap. Athen. legitur, Τοιουτονὶ βρῶμα. Dem. autem habet ET Τοιαυτὶ pro τοιαῦτα: scribens, Οὐδὲ τοιαυτὶ λέγειν τούτῳ προσετάττετε. "Αἰτοιαῦτος, "Talis, Ejusmodi, VV. LL. sed crasso errore, inde "nato, ut videtur, quod cum inciderent in αἰτοιαῦ-"ται, illud non dividendum animadverterunt, et διῃ-"ρημένως scr. αἱ τοιαῦται, e masc. ὁ τοιοῦτος, sed ita "relinquendum ἀδιαίρετον, et fingendum ei nominati-"vum talem." [" Τοιοῦτος, ad Charit. 210. Valck. Phœn. p. 443. Musgr. Bacch. 968. Bergler. Alciphr. 386. 427. Wakef. Trach. 1117. S. Cr. 4, 152. De quantitate primæ, Toup. Epist. de Syrac. 330. Tam præclarus, Heind. ad Plat. Hipp. 122. Conf. c. οὗτος, Boiss. Philostr. 530. Schneid. Anab. 91. Œc. 17. (7, 35. ?): cum ὅδε, Boiss. Philostr. 593.: cum τοιόσδε, ibid. et 611. Porson. Hec. p. xxxviii. Ed. 2.: cum τοσοῦτος, Lobeck. Aj. p. 337. 353. 387. Pleonasmi post T., Heind. ad Plat. Gorg. 159. Post τ. sequitur ipsa descriptio, 172. Τοιοῦτος καὶ — (sequitur descriptio,) Apol. 152. Heind. Ὁ τ., ad Xen. Mem. 1, 5, 2. Fischer. ad Palæph. 92. ad Mœr. 77. Schol. Aristoph. Πλ. 690. ad Dionys. H. 5, 243. 257. Bast Lettre 172. Boiss. Philostr. 478. T. τις, Diod. S. 2, 464. Τοιοῦτον, neutr., Duker. Præf. Thuc. 7. ad Mœr. 56. Τὸ τοιοῦτον, ad Lucian. 1, 190. 397. cf. ad Herod. 414. Τὸ δὲ οὐ τοιοῦτον ἄρα ἦν, Bibl. Crit. 1, 3. p. 50. Τοιοῦτο, τοιοῦτον, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 2, 8. ad Diod. S. 1, 55. Thom. M. 835. Brunck. Aristoph. 1, 35. Τοιοῦτο cum gen., Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 54. (errat.) Τρόπῳ τοιούτῳ, Herod. 9, 84. Ἐν τῷ τοιούτῳ, ὡς ἐν τοιούτῳ, Lucian. 1, 717.: Lucian. Dial. p. 81. Τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἡνίοχον —ἐκπέπομφας, h. e. τοιοῦτός ἐστιν ὁ καλὸς ἡνίοχος, ὃν ἡμῖν ἐκπ. Τοιούτω dual., Steinbr. Mus. Tur. 1, 321. Τοιοῦτοί τινες, Bibl. Crit. 3, 2. p. 36. Diod. S. 1, 371. Τοιαῦτα, affirmantis formula, Valck. Phœn. p. 155. Τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα, Lucian. 2, 34. ad 35. 225. Τοιουτονί, Kuster. Aristoph. 71. Ταυτὶ τοιαυτὶ, Ὀρν. 801. Τοιαυτασὶ, Brunck. 3, 156. * Τοιουτόσχημος, Schneid. ad Epicur. 106. Bast. Specim. 29." Schæf. Mss. " Eust. Dionys. P. 175." Wakef. Mss. Sext. Emp. 413.] " Τοιουτότροπος, Hujusmodi, Talis, "Thuc. (2, 13.) Εἴτι τοιουτότροπον ἐγένετο, Plato de "LL. 5. Καθάπερ ὅσα τῶν φαρμάκων τοιουτότροπα, Ut "medicamenta hujusmodi, Philo de Mundo, (2, 113.) "Σίδηρον γοῦν καὶ χαλκὸν καὶ τὰς τ. οὐσίας." [Herod. 7, 226. " Nemes. 185. Menand. Rhet. p. 92. e lect. Cod. Par. 1741." Bast. in Ind. Scap. Oxon. " Heringa Obs. 58. Wyttenb. Select. 95. Thom. M. 894. Dionys. H. 1, 84. 5, 43. * Τοιουτοτρόπως, (Gl. Hujusmodi,) Tzetz. in Lyc. (492.) p. 645." Schæf. Mss. Dio Cass. 805. " Theoph. Bulg. in Lat. 274. Ming." Boiss. Mss. * " Τοιουτοτροπωτὸς, (a * Τοιουτοτροπόω,) Didym. de Trin. 3, 3. p. 344." Routh. Mss. * Τοιουτόχροος, Eust. Il. A. p. 762, 12. Hippocr. 1212. * " Αὐτοτοιοῦτος, Euseb. Pr. E. 335." Kall. Mss. * Πολυτοιοῦτος, Eust. Il. A. p. 67, 13. * " Τοιούτως, Taliter, Similiter, Orig. c. Cels. 2, (76.) p. 108(=444.)" Seager. Mss. " Etym. 650, 42." Schæf. Mss. Greg. Cor. 298. " Draco Ms. fol. 35." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] " Φιλοτοιοῦτος, Vehemen-"ter affectus in aliqua re: aliquando in vitio, ali-"quando secus. Bud. ex Aristot. Vide Comm. p. "865." [Aristot. Eth. Nic. 1, 8. * " Τοιουτώδης, Lucian. 1, 590. Zosim. 470." Wakef. Mss. " Herodian. Epimer. 137." Boiss. Mss.]

ΠΟΛΕΜΟΣ, ὁ, Bellum: item peculiariter Pugna; utroque enim modo accipitur ap. Hom. præsertim. Il. E. (891.) Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε, Δ. (310.) πολέμων εὖ εἰδὼς, Od. Δ. (146.) Ἤλθον ὑπὸ Τροίην πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες: cui simile loquendi genus habes Od. Σ. 375. Il. Ω. (404.) οὐδὲ δύνανται Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν, ubi dicitur ἴσχειν ἐσσομένους πολέμοιο, ut ἐρύκειν ἱέμενον νόστοιο, et κατερύκειν λιλαιόμενον ὁδοῖο. Item ap. Hesiod. Ἀ. (113.) λιλαιόμενοι πολέμοιο. Rursum Il. B. (833.) Στείχειν εἰς πόλεμον φθισήνορα: quo sensu O. (577.) Νισσόμενον πόλεμόνδε. Ubi etiam NOTA Πόλεμόνδε pro Εἰς πόλεμον, ut λόχονδε. Hesiod. Θ. (431.) εἰς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται: qua phrasi utitur et Hom. Il. A. (226.) Vide locum in Λόχονδε. Il. B. (273.) de Ulysse, Βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσων, pro θωρήσσων εἰς πόλεμον, Armans et instruens ad pugnam: (121.) Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, P. (243.) πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει, Γ. (134.) πέπαυται πόλεμος: quamobrem milites sedebant Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρ' ἐπεπήγει. Paulo post, Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, A. (422.) πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν, Λ. (800.) ὀλίγη ἀνάπνευσις πολέμοιο, T. (201.) Ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται, Π. (630.) Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου. Item P. (700.) φέρον ἐκ πολέμοιο, Γ. (428.) Ἤλυθες ἐκ πολέμου, E. (43.) λιπὼν πόλεμον, (N. 225.) Ἀνδύεται πόλεμον. Et cum epithetis, Λ. (589.) πολέμοιο δυσηχέος, N. (225.) πόλεμον κακὸν, Od. Λ. (313.) πολυάϊκος πολέμοιο, Il. Ξ. (43.) πόλεμον φθισήνορα. In prosa quoque usitatum; sed frequentius pro Bellum. Plato de LL. 12. Πολέμου κοσμήματα, Belli insignia, Cic.: Xen. Ἑλλ. 3, (4, 17.) de Epheso, Πολέμου ἐργαστήριον, Plut. Apophth. Πολέμου ὀρχήστρα, de campis Bœotiæ, Athen. 14. Προγύμνασμα τοῦ πολέμου. Item τὰ τοῦ πολέμου, Quæ ad bellum spectant, Res bellicæ. Dem. Philipp. 4. Τὰ τοῦ πολέμου πράττοντα, Olynth. 2. (p. 23.) Συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου. Quibus adde Isocr. Busir. Τὰ περὶ τὸν πόλεμον μελετᾶν. Aristot. Polit. 3. Ἡγεμὼν τῶν πρὸς τὸν πόλεμον, Xen. K. (2, 1.) Γίγνονται τὰ εἰς τὸν πόλεμον ἀγαθοὶ, Æschin. (25.) Ἄνδρα τὰ κατὰ τὸν πόλεμον λαμπρὸν, Virum fortitudine præstantem, Gell. Ubi etiam nota κατὰ τὸν πόλεμον pro ἐν τῷ πολέμῳ, s. ὅταν πόλεμος ᾖ, ut Aristot. loquitur. Item cum verbis, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Πόλεμον ἄρασθαι πρὸς τούτους. Sic Philo V. M. 3. Τοὺς ὑπὲρ Θεοῦ τιμῆς ἑκούσιον πόλεμον ἀραμένους καὶ βραχεῖ καιρῷ κατωρθωκότας, Polyb. Ἀνειληφὼς τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον, Cum suscepisset bellum Romanum, ut Liv. 3, (5, 6.) Herodian. Φανερὸν ἐγεῖραι πόλεμον πρὸς αὐτόν: quomodo et κινεῖν πόλεμον ap. Athen. 12. ἄρχειν πολέμου, 13. Et ἐκκαίειν πόλεμον. Plut. de Herod. Τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἐκκεκαῦσθαι. Idem in Alexandro, Ἐπεχείρει τῷ πολέμῳ, Thuc. 8, (11.) p. 267. Ἀπτόμενοι τοῦ Ἰωνικοῦ πολέμου, Dem. (157.) Προηγόρευε τὸν πόλεμον, καὶ τοῖς ἔργοις ἐξενήνοχε. Sic Plut. (9, 398.) Πόλεμον ἐξενηνοχότα πρὸς τοὺς δανειστάς: quomodo et Lat. dicunt Bellum inferre. Isocr. in Hel. Enc. Ὑπὲρ ταύτης τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Sic, Πόλεμον ξυνάπτειν πρός τινα, Thuc. 6. cui opponit καταλύεσθαι: 3. Ἐς πόλεμον ἀλλήλοις καθέστασαν. Cui simile quod ap. Plut. Thes. legitur, Πρὸς πόλε-

μον ἐτράποντο, Xen. 'Ελλ. 6, (4, 21.) 'Ακηρύκτῳ πολέμῳ χρωμένων, pro ἀκήρυκτον πόλεμον πολεμούντων, Thuc. Πόλεμον ποιοῦμαι μετὰ τῶν ξυμμάχων, Bellum gero: quod Hom. dicit πόλεμον πολεμίζειν. At e Dem. Πόλεμον ποιῆσαι τοῖς 'Αμφικτυόσι, pro Bellum excitare Amphictyonibus. Rursum Thuc. 6, (15.) p. 202. Κράτιστα διαθέντα τὰ τοῦ πολέμου, pro quo habuisti paulo ante in loco quodam Philonis, Τὸν πόλεμον κατωρθωκότας. Plut. Fabio, Τὸν πόλεμον ἢ παντάπασιν ἀνελόντος ἢ τῆς 'Ιταλίας ἐκβαλόντος: quo fere modo Secare et Profligare bellum. At Idem (2, 164.) Βαρὺν πόλεμον καὶ ἄσπονδον ἐπανῃρημένος, Cum suscepisset bellum: ἀνειληφὼς πόλεμον. Apud Aristot. Rhet. 8. Οὐ διαλυόμεθα τοὺς πολέμους, ἀλλ' ἀναβαλλόμεθα: pro quo supra e Thuc. Καταλύεσθαι τὸν πόλεμον. Et ap. Isocr. Archid. Τοῦ πολέμου ποιεῖσθαι τὴν διάλυσιν. Unde Xen. 'Ελλ. 6, (3, 4.) 'Ηλθον περὶ πολέμου καταλύσεως: K. Π. 7, (5, 17.) 'Ο φιλοπονώτατος πόλεμος ἀναπέπαυται. Et ap. Plut. Coriol. (30.) 'Απαλλαγὴ πολέμου ἐπὶ δικαίοις. Dicitur item πόλεμος aliquorum pro Inter aliquos: Χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν, quod Aristot. et Plut. ex Eur. afferunt, i. e. Bella et simultates fraternæ, Bella et dissidia inter fratres. In VV. LL. Πόλεμος τῶν Αἰγινητῶν, pro Bellum adversus Æginetas. At Liv. dicit Bellum Romanum pro Adversus Romanos. Adde his et ista: ξενικὸς πόλεμος, ap. Aristot. Polit. 2. ut ap. Athen. (272.) 'Ο δουλικὸς πόλεμος, Bellum servile: rursumque ap. Aristot., 'Ο ἱερὸς πόλεμος: ap. Æschin. (74.) 'Ο Φωκικὸς πόλεμος, et Athen., 'Ο Κρισαϊκὸς πόλεμος, et Thuc. Δωριακὸς πόλεμος. [" Ad Charit. 317. Ammon. 91. Eran. Philo 170. Lennep. ad Phal. 131. ad Lucian. 1, 381. Musgr. El. 180. Jacobs. Anth. 9, 45. Prælium, Pugna, Toup. Opusc. 2, 38. Jacobs. Spec. 104. Lucian. 1, 397. 471. 523. Dial. p. 58. Græv. Lectt. Hes. 613. ad Diod. S. 1, 466. 480. 604. 2, 488. 500. 511. Arntzen. ad Victor. 221. Conf. c. δῆμος, Toup. Emendd. 2, 355.: cum πολὺς, Lennep. ad Phal. 73. 129. 178. Jacobs. Anth. 6, 229.: cum πόλις, Wyttenb. ad Plut. 1, 350. Lennep. ad Phal. 129.: cum πολέμιος, ad Diod. S. 1, 84. 154. 242. 2, 535. 614. ad Herod. 708. Schneid. ad Xen. Œc. 33. Thom. M. 195. 272. T. H. ad Plutum p. 483. Villois. ad Long. 122. Duker. Præf. Thuc. 5. Kuster. Aristoph. 113. ad Dionys. H. 1, 492. 3, 1329. 1459. Sine artic., ad Dionys. H. 3, 1537. Π. καὶ μάχη, Wakef. S. Cr. 3, 177. Herc. F. 1171. Trach. 21. Plato Gorg. init. Πόλεμος ἁπάντων πατὴρ, ad Lucian. 2, 4. Οἱ ἐν τῷ π., Xen. Œc. 5, 19. Εἰσφέρειν π. τινι, ἐκφέρειν π. πρὸς, ἐπί τινος, Heyn. ad Apollod. 18. Π. θέσθαι, θεῖναι, Kuster. V. M. 34. 72.: ποιεῖσθαι, ποιεῖν, 49. 50. Οὐ πόλεμόν γε ἀγγέλλεις, Heind. ad Plat. Phædr. 236. Μετὰ τὸν π. ἡ συμμαχία, ad Gorg. 3. Πόλεμόνδε, Heyn. Hom. 4, 134. Πτόλεμος, Thom. M. 863. Jacobs. Anth. 8, 52. Steph. Dial. 26. Brunck. Apoll. Rh. 116. 154. 184. Heyn. Hom. 4, 112. 134. 5, 60. 622. 6, 349. 416. 422. 459. 466. 506. 508. 539. 7, 113. 465. 650. 676. 8, 32. 35. 220." Schæf. Mss.]

[* Πολεμολαμαχαϊκὸς, Aristoph. 'A. 1079.] Πολεμοποιὸς, Qui bellum movet, ὁ πόλεμον ποιῶν s. κινῶν, Qui bella movere aut gerere solet, Aristot. Polit. 5, 11. Ἔστι δὲ καὶ πολεμοποιὸς ὁ τύραννος. Item οἱ πολεμοποιοὶ exp. Belli auctores: Οἱ αἴτιοι τοῦ γίνεσθαι πόλεμον. [Plut. 7, 275. 302. " Toup. Opusc. 1, 351." Schæf. Mss. " Appian. 2, 178." Wakef. Mss.] Πολεμοποιέω, Bellum moveo, Seditiones excito, Xen. 'Ελλ. 5, (2, 21.) Λαμβάνω τουτονὶ 'Ισμηνίαν ὡς πολεμοποιοῦντα, Ut belli auctorem. Bud. interpr. Inimicos et hostes reddere, citans ex Appiano B. C. 5. Λεύκιον δὲ αὐτοὺς πολεμοποιεῖν εἰς ἀλλήλους: qua signif. Thuc. dicit πολεμῶσαι: [Hippocr. 1284. Philochorus ap. Schol. Aristoph. Εἰρ. 476.: " Diod. S. 1, 583." Schæf. Mss. * " Πολεμοστόλιστος, Const. Manass. Chron. p. 122." Boiss. Mss. * Πολεμοτρόφος, unde] Πολεμοτροφέω, Bellum nutrio, foveo. Bud. interpr. Bellum duco, Bello, afferens ex 2 Macc. 10, (15.) Τοὺς φυγαδευθέντας προσλαβόμενοι πολεμοτροφεῖν ἐπεχείρουν: (14.) Γοργίας δὲ γενόμενος στρατηγὸς ἐξενοτρόφει, καὶ παρ' ἕκαστα πρὸς τοὺς 'Ιουδαίους ἐπολεμοτρόφει. [* Πολεμοφθόρος, Æsch. Pers. 654. * Πολεμόφρων, Schol. Od. A. 48. * " Πολεμόχαρτος, Const. Manass. Chron. p. 120." Boiss. Mss.] Πολεμηδόκος, ET DORICE Πολεμαδόκος, Bella suscipiens. Ex Epigr. πολεμαδόκος 'Αθηναία, Bellona, Bellax s. Bellatrix Minerva, [Anal. 1, 248. Pind. Π. 1, 22. " Πολεμαδόκος, Jacobs. Anth. 7, 153. 8, 300. * Πολεμάδικος, 7, 153. Wakef. Herc. F. 498. * Πολεμητόκος, Ruhnk. Ep. Cr. 247." Schæf. Mss. Nonn. D. 4, 136. 13, 328. Dorice Πολεματόκος, Orph. H. 31, 10.]

Πολέμαρχος, Dux belli, Penes quem belli administrandi summa potestas est. Tradunt Athenis fuisse unum e novem principibus qui omnium celeberrimi et nobilissimi habebantur: ad Areopagitas ducere solitum, qui ordinem in bello reliquissent, vel fugiendo defecissent: inquilinos item, qui sine census persolutione agebant, mulctasse: et ut civibus ὁ ἄρχων solebat, ita τὸν πολέμαρχον inquilinis jus dixisse: duos ἱππάρχους ei subditos fuisse. Bud. tamen Annot. in Pand. scribit πολέμαρχον uno tantum magistro equitum inferiorem fuisse: hodie Mareschallum nominari, tribunum militum Latine posse vocari. Vide et Harpocr.: item Suid. et Schol. Thuc. 187. meæ Ed. Vide et locum quendam Xenophontis in Λοχαγὸς citatum, ubi sermo est περὶ πολιτικῆς μόρας ap. Lacedæmonios. Vide præterea Aristot. Polit. 6. fin., ubi inter alia dicit πολεμάρχῳ et στρατηγῷ incumbere τὰ περὶ τὴν φυλακὴν τῆς πόλεως καὶ ὅσα τάττονται πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας, ut sunt obserationes portarum, murorum munitiones, et hujusmodi. [Æsch. S. c. Th. 834. Ch. 1072. Lex. Xen., Polyb. 4, 18, 2. cf. 9, 17, 3. " Ruhnk. ad Tim. p. 12. ad Herod. 490. 586. Lex. Herod. 176. ad Charit. 407. Musgr. Rhes. 381. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 830. Pers. 554. * Πολεμάρχης, (Gl. Belligerator,) ibid." Schæf. Mss. * Πολεμαρχέω, Polemarchus sum, Plut. 8, 280. Pelop. 7. Xen. 'Ελλ. 5, 2, 17. Polyb. 4, 18, 4. Herod. 6, 109. Athen. 609. " Ad Herod. 489." Schæf. Mss.] Πολεμαρχία, Munus illud τοῦ πολεμάρχου, ["ad Herod. 489." Schæf. Mss. * Πολεμαρχικὸς, Phot. Bibl. 183.] Πολεμάρχειος, Ad Polemarchum pertinens, Athen. (210.) 'Εξηγούμενος διάθεσιν κατὰ τὴν πολεμάρχειον στοὰν, In polemarchi porticu, ubi fortasse de porticu loquitur in qua jus dicebat. [* Πολεμάρχειον, * Πολεμαρχεῖον, s. * Πολεμάρχιον, Polemarchorum curia, Polyb. 4, 79, 5. Xen. 'Ελλ. 5, 4, 5.]

'Αντιπόλεμος, ὁ, ἡ, Bellum gerens contra, Bello appetens et invadens, Hostis: unde ap. Hes. 'Αντιπολέμους, πολεμίους. Eand. signif. habet 'Αντιπολέμιος. [" 'Αντιπόλεμος, 'Αντιπολέμιος, Larcher Herod. 5. p. 370. Ed. 2., ad Herod. 341. 616. 650." Schæf. Mss.] 'Απόλεμος, Imbellis: δίαιτα, Plut. Oth. μοῦσα, Plato de LL., Horat. Imbellis cithara; Carmen imbelle, Stat. Oppositum huic πολεμικὸς, Bellax, Bellicosus, Pugnax. Item Imbellis, i. e. Inhabilis ad bellum, ut senes qui sunt jam emeriti, aut qui membris truncati oblæsique in prælio fuere. Bud. ἀπόλεμοι interpr. Causarii, ἀπόμαχοι, afferens ex Arriano, 'Εν ταύτῃ τῇ πόλει κατῴκισε τοὺς ἐθελοντὰς καὶ ὅσοι διὰ γῆρας ἢ πήρωσιν ἀπόλεμοι ἦσαν. Item, Ὅσοι διὰ γῆρας ἤ τινα ἄλλην συμφορὰν ἀπόλεμοι ἦσαν: [cf. 1, 669. " Eur. Herc. F. 1136. Jacobs. Anim. 266. ad Lucian. 1, 698. Dionys. H. 3, 1506. Brunck. ad Æsch. Pr. 912." Schæf. Mss.] " 'Απτόλεμος, " Imbellis, s. Belli inexpertus, πολέμου ἄπειρος, Hes." [Eur. Med. 643.] 'Απολέμως, Non bellicose nec pugnaciter, More imbellium, [Plato Polit. 307. * " 'Αρτιπόλεμος, Recens miles, Appian. 1, 592." Wakef. Mss. * Βαθυπόλεμος, Bellicosus, Epith. Martis, Pind. Π. 2, 1. * Δυσπόλεμος, Imbellis, Æsch. Pers. 1008.] 'Εμπόλεμος, Cujus in bello usus est, Aptus ad bellum. Hes. enim ἐμπόλεμα exp. τὰ εἰς πόλεμον εὔθετα. Perperam igitur ap. Suid. SCRIPTUM, 'Εμπολέμια, τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὔχρηστα: reponendumque ἐμπόλεμα ex Hes. ['Εμπολέμια autem legitur in Herod. 6, 56. " 'Εμπολέμιος, Timæi Lex. 99. et n., Jacobs. Anth. 7, 410. Abresch. Æsch. 2, 119. 'Εμπόλεμος, ibid." Schæf. Mss.] Εὐπόλεμος,

Habilis ad bellum, Bellicosus, Bellax, Strenuus et fortis in bello. Opp. τῷ ἀπόλεμος. Epigr. [" Jacobs. Anth. Proleg. 55. Schneid. ad Xen. Œc. (4, 3.) p. 22. Ruhnk. ad Tim. p. 12." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 7, 4. * Εὐπολέμως, Dio Cass. 905. * Εὐπολέμεια, Nom. propr., Apoll. Rh. 1, 55. Εὐπτόλεμος, Quint. Sm. 4, 90. 5, 320.] Καλιπτόλεμος, Egregius et strenuus in bello, Bellicosus, Epigr. Κυνέγειρον Ναυμάχον, ἢ πάντων ἔργα καλιπτολέμων, [" Jacobs. Anth. 8, 401." Schæf. Mss.] Ubi etiam NOTA, Πτόλεμος metri causa pro πόλεμος dici, sicut πτόλις pro πόλις passim ap. Hom., itidem in compp. sequentibus. [* " Λιποπτόλεμος, Nonn. D. 35. fin. (Διόνυσος.)" Wakef. Mss. * Μακροπτόλεμος, Theocr. Syr. 1. * Μεγαλοπόλεμος, Joseph. A. J. 12, 11, 2. * " Πολυπόλεμος, In bello multum versatus, Athan. 1, 842." Kall. Mss.] Φιλοπόλεμος, pro quo Poëtæ USURPANT Φιλοπτόλεμος, Belli amans, Bellax, Bellicosus, Il. Π. (90.) P. (194.) Τρωσὶ φιλοπτολέμοις, Plut. Fabio (19.) Φύσει τοιοῦτος ὢν, οἵους Ὅμηρος μάλιστα καλεῖ φιλοπτολέμους καὶ ἀγερώχους, ἐν τῷ παραβόλῳ καὶ ἰταμῷ. [* Ἀφιλοπόλεμος, Cyrill. in Joel. 3, p. 239.] Φυγοπτόλεμος, Qui bellum fugitat, bellicos strepitus ac labores refugit, Qui ὄκνῳ εἴκων Ἀνδύεται πόλεμον, ut Hom. loquitur. Od. Ξ. (213.) οὐκ ἀποφώλιος ἦα Οὐδὲ φυγοπτόλεμος, Nec bellum fugito et pugnam detrecto.

Πολεμικὸς, Bellicus, Militaris, Xen. Ἑλλ. (6, 1, 4.) Πολεμικὴ ἀρετή: K. Π. 8, (1, 12.) Πολεμικὴ ἄσκησις. Aristot. Politic. 8. Πολεμικοὶ ἀγῶνες, Thuc. 2, (43.) Πολεμικοὶ κίνδυνοι, Belli discrimina, Plut. ad Col. Πολεμικὴ τέχνη, pro quo ap. Aristot. Polit. 1, 3. πολεμικὴ simpliciter, i. e. Disciplina militaris, Ars bellica. Herodian. 7, (1, 14.) Πολεμικῇ ἐμπειρίᾳ: 6, (1, 8.) Πολεμικαὶ πράξεις. Plato de LL. Πολεμικὸς βίος, Vita militaris. Ibid. πολεμικὰ πλοῖα, Bellica navigia, Ad belli usus comparata: τὰ εἰς πολεμικὴν χρείαν, ut Aristot. loquitur l. 1 Polit., quibus ibid. opp., τὰ εἰς εἰρηνικὴν χρείαν, Quorum pacis tempore usus est. Sic ap. Plut. Πολεμικὸν δόρυ. At πολεμικοὶ θεοὶ ap. Plat. sunt potius Belli præsides. Itidem ap. Ovid. Bellica dea, de Pallade. Et, Τὸ πολεμικὸν σημαίνειν, ap. Polyb. (3, 96, 2.) quod Cæsari Classicum canere; at Bellicum canere Cic. et Liv. paulum diversa signif., ὑποσημαίνειν τὸ εἰς ἔφοδον: cui opp. τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν, τῇ σάλπιγγι σημαίνειν ἀνάκλησιν s. ἀνάκρουσιν, Revocare, Receptui canere, Signum receptui dare. Item, τὰ πολεμικὰ, Res bellicæ, τὰ τοῦ πολέμου, s. τὰ περὶ πόλεμον, τὰ κατὰ πόλεμον, αἱ πολεμικαὶ πράξεις. Xen. Ἑλλ. 7. Τὸν πρόσθεν χρόνον εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονούμενοι: K. Π. 1, (5, 7.) Τὰ πολεμικὰ ἀγαθοὶ γενόμενοι. Item 8, (6, 5.) et Ἑλλ. 3, (4, 18.) Ἀσκεῖν τὰ πολεμικά. Athen. 13. Ἀσκηθεῖσαν τὰ πολεμικὰ, In rebus bellicis exercitatam. Rursum Xen. K. Π. 8, (1, 12.) Ταύτην ἀρίστην ἄσκησιν πολεμικῶν εἶναι: Λ. (13, 6.) Τεχνίτας πολεμικῶν: K. Π. 4, (1, 2.) Τῶν πολεμικῶν ἐργάτης. || Cum vero aliquis πολεμικὸς dicitur, significat Bellax, Bellicosus, φιλοπόλεμος s. εὐπόλεμος: oppositum habens ἀπόλεμος. Isocr. Evag. Τοὺς πολίτας ἐξ ἀνάνδρων πολεμικοὺς, ἐξ ἀδόξων δὲ ὀνομαστοὺς ἐποίησεν, Thuc. 1, (84.) Πολεμικοί τε καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον γινόμεθα, Aristot. Polit. 1. Παρὰ θυμοειδέσι καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσι. Item et Xen. K. Π. 7, (5, 22.) Οἵτε ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, τοῦ μὲν δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, πολεμικοὶ δὲ οὐδὲν ἧττον γίγνονται. Bellicosi, Ad belli usus habiles. || Accipitur et pro πολέμιος, Plut. (9, 730.) Ἡ μὲν γὰρ κατὰ στέρησιν καὶ ἕξιν ἀντίθεσις πολεμικὴ καὶ ἀσύμβατός ἐστι, Privationis et habitus repugnantia hostiliter infesta est et implacabiliter dissentit, Turn. [" Ammon. 114. Eran. Philo 172. Zeun. ad Xen. K. Π. 89. 111. 117. 696. Fischer. Ind. Palæph. v. Αἰχμητὴς, ad Herod. 195. ad Diod. S. 1, 64. ad Lucian. 1, 380. Valck. Phœn. p. 623. ad Charit. 446. Π. ἔργα, Dionys. H. 1, 315." Schæf. Mss. Vide Πολέμιος. * Πολεμικὸν, τὸ, Modus tibialis, Athen. 618.] Πολεμικῶς, Bellicose, cui opp. ἀπολέμως: ut πολεμικῶς ἔχειν, Bellicoso animo esse, Belli cupidum esse. || Cum vero huic πολεμικῶς ἔχειν additur dat., aut accus. cum præp. πρὸς, significat Hostili animo esse erga. Xen. K. Π. 5, (2, 12.) p. 73. Ὑμᾶς π. ἔχειν πρὸς ἑαυτόν: paulo post dicit, πολέμιοί εἰσιν αὐτῷ. Sic Æschin. c. Ctes., Π. εἶχον πρὸς Ἀλέξανδρον. Et Isocr. ad Phil. Εἴτε εἰρηνικῶς εἴτε π. αἱ πόλεις αὗται πρὸς ἀλλήλας ἔχουσι. Rursum Xen. Ἑλλ. 5. Π. ὑμῖν εἶχον οἱ Θηβαῖοι. [" Ad Xen. Mem. 2, 6, 18. Zeun. ad K. Π. 89. 111. 117. Valck. Phœn. p. 623." Schæf. Mss.]

Πολέμειος, e quo Ionica dialysi FACTUM Πολεμήϊος, ut βασιλήϊος e βασίλειος, itidem Bellicus, Il. B. (338.) Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα, H. (236.) Ἠὲ γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα. Sic E. (428.) οὗτος δέδοται πολεμήϊα ἔργα. Hesiod. Ἀ. (238.) πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες, Arma bellica, s. Ad belli usus comparata. [" Ad Herod. 195. 215. 512. 433. ad Callim. 1. p. 252. Ruhnk. Ep. Cr. 101. Valck. Phœn. p. 88." Schæf. Mss. Πτολεμήϊος, Apoll. Rh. 3, 562.]

Πολέμιος, i. q. ὁ πολεμικῶς ἔχων πρὸς, Qui animo hostili et bellum inferre cupido affectus est erga aliquem, Infestus; interdum etiam Inimicus. Plut. de Herod. Φωκεῦσιν ἐχθροῖς καὶ πολεμίοις οὖσι. Theophyl. Ep. 27. Λιμὸν καὶ στρατιώτην ἔχειν π. Sic 41. Τὴν ἐρυσίβην ἔχω π., Bellum mihi infert et me infestat. Xen. K. Π. 3, (1, 22.) Ὡς πολεμίοις αὐτοῖς χρῶνται. Idem cum dat., 4. Ἐμοὶ πολέμιοι, i. e. πολεμικῶς ἐμοὶ ἔχοντες: cui similem locum habes in Πολεμικῶς. Plut. Symp. 3. (p. 565.) Πολέμιόν ἐστι ταῖς κυούσαις, de ruta. Aristot. Πολέμιον δὲ πρόβατον ταῖς μελίτταις: unde Plin. Inimicæ apibus oves. Sic Idem pro his Theophr. Φεύγειν ὡς πολεμίας οὔσης τῆς ὀσμῆς, Fugere inimicum odorem: quoniam sc. eo mirum in modum tangitur et læditur. Cum gen. quoque, Aristid. Πολέμιος τοῦ δήμου, Lucian. (2, 924.) Καὶ ποτὸν μνήμης π. Item cum substantivis. Xen. Λ. (13, 10.) Πρεσβείας ἀποπέμπεσθαι καὶ φιλίας καὶ π. Plut. αἱ πολέμιαι νῆες. Athen. 10. Πολεμίας σάλπιγγος ἀκοῦσαι. Et πολέμιοι φρυκτοὶ, Faces hostium adventus indices, Ignes adventum hostium significantes, Plut. Probl. Ἄνδρα βαλεῖν πολέμιον, Hostem. Frequentissime autem ὁ πολέμιος pro ὁ πολέμιος ἀνὴρ, Hostis; itidemque οἱ πολέμιοι: in quibus etiam artic. quoque omittitur interdum. Plut. Probl. Rom. Μέλλων ἀναιρεῖν πολέμιον, Aristot. Pol. 7. Τῷ μηθένα ἀπεκτακότι πολέμιον. Sæpenumerus plur. occurrit, Xen. Ἑλλ. 4, (2, 12.) Προσιόντων τῶν π., Plut. Ἐπιόντων τῶν πολεμίων. Idem, Ἐν χερσὶ τῶν π. ὄντων. Idem in Lyc. Ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς πολεμίους στρατεύειν. Lucian. (2, 9.) Τοὺς πολεμίους καταρρίπτοντες. Plut. Τρέψασθαι τοὺς π. Item Thuc. 8. Τοὺς ἐγγυτέρω π. ὑπολιπόντες. Plut. Apophth. Γινώσκοντας τὰ τῶν π. Item ET ἡ πολεμία, pro ἡ πολεμία χώρα, Solum hostile, Hosticum, Xen. K. Π. 3, (3, 9.) Θρεψόμεθα ἐκ τῆς π., Ex agro hostili, Herodian. 7, (2, 6.) Γενόμενος ἐν τῇ π., Hostilem ingressus agrum. Item ἐν πολεμίᾳ exp. non solum In hostico, sed etiam Belli tempore. [" Πολέμιος, ad Xen. Mem. 2, 6, 18. Zeun. ad K. Π. 89. 111. 117. 472. 696. Valck. Phœn. p. 623. Lennep. ad Phal. 179. Ammon. 64. Eran. Philo 166. Toup. Emendd. 2, 87. Porson. Med. p. 62. ad Diod. S. 1, 695. 2, 12. Thom. M. 401. Π., πολεμικὸς, H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc., Brunck. Aristoph. 3, 57. ad Diod. S. 2, 289. ad Dionys. H. 1, 593. 4, 2307. 2309. Boiss. Philostr. 391. 513. Schneid. Anab. 49. Πολέμιος et ἐχθρὸς conf., Dionys. H. 2, 1008. Πολέμιος et πόλις conf., Wyttenb. Select. 362. Lennep. ad Phal. 129. ad Herod. 456. ad Diod. S. 1, 256. 305. Ἡ πολεμία, 2, 324. et v. l., Boiss. Philostr. 632. De fem., ad Diod. S. 1, 682. Π. καὶ ἐχθρὸς, Lucian. 2, 210. Τὰ π., Valck. Diatr. 87. ad Herod. 195. 433. 512. ad Diod. S. 1, 64. 363. Plut. Mor. 1, 882. ad Lucian. 1, 380. ad Dionys. H. 1, 16. 196. 241. 249. 326. 3, 1655. 1778. 1902. Τὰ π. ἔργα, 1, 314. Τὰ π. ἀγαθὸς, Lennep. ad Phal. 179." Schæf. Mss.] Ἀντιπολέμιος, Hostis, Adversarius, i. q. πολέμιος, Thuc. 3, (90.) p. 113. Ἃ ἢ μετὰ τῶν Ἀθηναίων οἱ ξύμμαχοι ἔπραξαν, ἢ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους οἱ ἀντιπολέμιοι. [Vide Ἀντιπόλεμος. " Dionys. H. 2, 1053. 1059. 3, 1744." Schæf. Mss. * Αὐτοπολέμιος, Theoph. Simoc. Hist. 2, 4. 13. " Jo. Climac. 341." Boiss. Mss. * Προπολέμιος, Dio Cass. 312. " Τὰ πρ., ad Dionys. H. 1, 427." Schæf. Mss.] Πολεμίως, Hostiliter, Hostili atque infesto animo: ut πολεμικῶς supra. Thuc. 3. Τεκμήριον δὲ ὡς οὐ π. ἐπράσσομεν, Nos nihil

quicquam hostiliter egisse: 4,(17.) p. 127. Λάβετε δὲ αὐτοὺς μὴ π., Schol. διαθέσει πολεμικῇ. [" Ad Xen. Mem. 2, 6, 18. Zeun. ad K. Π. 89. 111. 117. Valck. Phœn. p. 623." Schæf. Mss.]

Πολεμόω, Ad bellum excito, alicui inferendum instigo, πολέμιον reddo: sicut Suid. πολεμῶσαι exp. πολέμιον καταστῆσαι. Pass. Πολεμόομαι, Ad bellum inferendum alicui excitor, Thuc. 1. Ὃ (sc. χωρίον,) μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦταί τε καὶ πολεμοῦται, Maximis momentis et ad amicitiam adjungitur et ad bellum contra nos gerendum excitatur, s. πολέμιον et perduelle redditur. Ubi etiam nota sibi opponi οἰκειοῦν et πολεμοῦν. Ex Eod. (1, 57.) Ἐπεπολέμωτο, Hostis factus erat, Hostili animo et infesto esse cœperat. Idem Thuc. voce med. in activa utitur signif., 5, (98.) p. 194. Ὅσοι γὰρ νῦν μηδετέροις ξυμμαχοῦσι, πῶς οὐ πολεμώσεσθε αὐτούς; Schol. εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖτε. Reddere igitur πολεμοῦν possumus etiam Bellis implico. Inter πολεμοῦσθαι et πολεμεῖσθαι passiva, Bud. sic distinguit, 1072. Πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν προαχθεὶς, καὶ πολέμιός τινι γενόμενος, Hostili animo esse cœpit et inimico; at vero πεπολεμημένος est ὁ πολέμῳ βιασθεὶς καὶ βλαβείς. [" Mœr. 305. et n., Valck. Anim. ad Ammon. 72. ad Herod. 230. Thom. M. 730." Schæf. Mss.] Comp. INDE Ἐκπολεμόω, i. q. πολεμῶ, i. e. πολέμιον reddo, Hostiles inimicitias suscipere contra aliquem jubeo, Dem. (10.) Ὃ πάντες ἐθρυλλεῖτε, ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖ Φιλίππῳ. Et pass. voce ac signif. e Plut. Pericle, Ἐκπεπολεμωμένοι πρὸς αὐτούς, Ipsis facti hostes, Cæs. (26.) p. 1321. meæ Ed. Τὸ τῶν Ἐδούων ἔθνος ἐξεπολεμώθη πρὸς αὐτὸν, qui tamen antea sese fratres Romanorum vocitabant, at tunc τοῖς ἀποστάταις προσεγένοντο. Sic, Ἐξεπολεμώθησαν πρὸς τοὺς στρατιώτας, Ad bellum inimicitiasque contra milites suscipiendas concitati fuere. Ubi nota etiam ἐκπολεμοῦσθαι πρός τινα, sicut ἐπολεμοῦν πρός τινα, Thuc. 6, (77.) p. 222. Ὥστε τοὺς μὲν λόγοις ἡμῶν διϊστάναι, τοὺς δὲ ξυμμάχων ἐλπίδι ἐκπολεμοῦν πρὸς ἀλλήλους. Ammon. inter ἐκπολεμῶσαι et ἐκπολεμῆσαι id discriminis statuit, ut ἐκπολεμῶσαι sit τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν: at ἐκπολεμῆσαι sit, τὸ πόλιν ἐξελεῖν. [" Ad Mœr. 305. ad Herod. 230. 334. 408. Ammon. 47. Valck. Anim. 72. ad Dionys. H. 1, 271. 2, 935. 3, 1404. 3, 1974. Thom. M. 703. Cattier. Gazoph. 18." Schæf. Mss.] Ἐκπολέμωσις, ἡ, Excitatio ad bellum alicui inferendum, [Plut. Æmil. 13.] Exp. etiam Debellatio: pro quo potius foret SCR. Ἐκπολέμησις ab Ἐκπολεμέω. Inde et BICOMP. Συνεκπολεμόω, Una hostem reddo, ad bellum contra aliquem suscipiendum incito. Suid., cum πολεμῶσαι exposuisset πολέμιον καταστῆσαι, subjungit h. l. Ἔστειλαν δὲ οἱ Τοῦρκοι πρὸς Ἰουστινιανὸν πρεσβείαν, ἐφ' ᾧ συνεκπολεμῶσαί γε αὐτὸν Πέρσαις, Ad bellum contra Persas secum gerendum, Ad se juvandos in bello contra Persas gerendo, aut suscipiendo. Comp. ad eod. πολεμόω, ETIAM Προσπολεμόω, Insuper hostem facio, Hostem facio præter eos qui jam ad bellum inferendum excitati sunt, Præter alios perduelles, ad perduellionem excito. Qua signif. et media vox usurpatur. Thuc. 3, (3.) p. 84. Μέγα μὲν ἔργον ἡγοῦντο εἶναι Λέσβον προσπολεμώσασθαι, Schol. πρὸς τοῖς οὖσι πολεμίοις καὶ αὐτὴν πολεμίαν ποιῆσαι.

Πολεμίζω, ίσω, Bello, Belligero, Bellum gero; interdum etiam Pugno, Depugno, Decerto. Il. Υ. (333.) Ἀντὶ [Ἀντί'] Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, B. (452.) ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ Καρδίῃ ἄληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ubi etiam nota copulari ab eo πολεμίζειν et μάχεσθαι: A. (168.) ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων. Item cum dat. personæ, O. (539.) Ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην. Aristoph. etiam cum dat. instrumentali: N. (419.) πράττων καὶ βουλεύων καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων. Item πόλεμον πολεμίζειν dicitur ut πόλεμον πολεμεῖν. Il. B. (121.) Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν. Pass. voce et signif. Opp. K. 3, (209.) Παιδὶ λυγρῷ πολεμιζομένῳ μήτηρ ἐπαμύνει, Nato qui ab hostibus bello appetitur. Sicut vero metri causa Πτόλεμος interdum usurpant Poëtæ, ita ETIAM Πτολεμίζω pro πολεμίζω, tum quoque cum metrum id non requirit, Od. Ξ. (240.) Ἔνθα μὲν εἰνάετες πτολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν, Ubi toto novennio bellum gerebamus. Nisi potius scr. πολεμίζομεν. At metri causa Il. B. (328.) τοσαῦτ' ἔτεα πτολεμίξομεν, Bellum geremus. [" Πολεμίζω, ad Xen. Mem. 4, 2, 29. ad Herod. 483. Pugno, Decerto, Græv. Lectt. Hes. 613. Πολεμίζω, Heyn. Hom. 6, 91. 7, 776. Πτολεμίζω, 5, 490. 599. 6, 409. 7, 36." Schæf. Mss.] GERUND. Πολεμιστέον, Bellandum est, Belligerandum est, pro quo ATTICE Πολεμιστέα, ut Aristoph. Πλ. (1085.) ξυνεκποτέα ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, pro συνεκποτέον. Thuc. Πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι. Πολεμιστὴς, Bellator, Habilis ad bellum. Hom. substantive plerumque usurpat: ut Il. E. (289.) Υ. (78.) Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστὴν, ubi ταλαύρινος πολεμιστὴς dicitur, ut H. (239.) ταλαύρινον πολεμίζειν: E. (571.) Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής: N. (300.) ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν: K. (549.) γέρων περ ἐὼν πολεμιστής: P. (26.) ἐλέγχιστον πολεμιστὴν Ἔμμεναι. Utitur et Plut. Fabio, dicens, Ἵππον πολεμιστὴν ἐδωρήσατο, Virg. Bellator equus, Bellator Turnus. At substantive Bellator usurpatur cum ab aliis, tum a Claudiano, dicente Felix bellator, Bellator severus. [" Wessel. ad Herod. 91. Diss. 138. Diod. S. 2, 333. Heyn. Hom. 8, 415. Conf. c. πολεμικὸς, Boiss. Philostr. 581." Schæf. Mss. Πτολεμιστὴς, Theocr. 15, 51. * " Πολεμιστὴρ, Heyn. Hom. 8, 415." Schæf. Mss.] Πολεμιστήριος, ὁ, ἡ, quod et ipsum signif. Bellator, Aptus ad bellum, Aptus ad usus bellicos, Aristid. Ἵππων π. ὀχήματα, ubi ἵπποι πολεμιστήριοι, ut paulo ante e Plut., ἵππος πολεμιστὴς, Bellator equus. [" Sic ap. Herod. 1, 192. ἵππων π., ubi alii Codd. πολεμιστέων." Schw. Mss.] At ex Heraclide, Π. ἀσκήσεις ὑπογυμνάζειν, Bellicis studiis exerceri, ubi πολεμιστήριοι ἀσκήσεις dicuntur ut a Xen. πολεμικῆς ἀσκήσεως ἕνεκα: qui etiam ἄσκησις πολεμικῶν dicit, sicut ἀσκεῖν τὰ πολεμικά, ut in Πολεμικὸς videbis. Porro sicut sunt πολεμιστήριοι ἵπποι tum ap. Aristid. l. c., tum ap. Xen. Ἱππ. (1, 2.) ita et πολεμιστήρια ἅρματα, Currus bellici, [Herod. 5, 113.] ut Lat. Hasta bellica, Navis bellica, et Equus bellicus: ita ut πολεμιστήριος hic i. sit q. πολεμικός. Xen. K. Π. 6, (1, 17.) Πολεμιστήρια κατεσκεύασεν ἅρματα, τροχοῖς τε ἰσχυροῖς, ἄξοσί τε μακροῖς. Apud Eund. sine ἅρματα: 8, (8, 12.) Γινώσκουσιν οἷα σφίσι τὰ π. ὑπάρχει: sed illud ἅρματα e præcedentibus subauditur. Ibid. dicit Δρεπανηφόροις ἅρμασι χρῶνται. Utitur et Aristoph. sine adjectione substantivi, N. (28.) Πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ π., ubi Schol. annotat, πολεμιστήρια secundum quosdam Athenis esse ἀγῶνα δρόμου: sed ita vocari etiam τὰ πολεμικὰ ἅρματα, ἐφ' ὧν ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. [" Ad Herod. 91. 434. ad Diod. S. 1, 64. Aristoph. Ἀ. 572. Εἰρ. 235. Dionys. H. 2, 1117." Schæf. Mss. * Πολεμίστρια, Æsch. Choëph. 422. * " Πολεμιστρὶς ναῦς, Tzetz. Ch. 1, 876." Elberling. Mss. * Πολεμιστὸς, unde * Ἀπολέμιστος, poëtice * Ἀπτολέμιστος, Athen. 524. * Ἀντιπολεμίζω, Suid. 1, 50. 3, 139. ex Josepho. * Ἐκπολεμίζω, unde * " Ἐκπολεμιστὴς, J. Poll. 1, 156." Kall. Mss.] Συμπολεμίζω, Una bellum gero, Belli gerendi socius sum, Adjuvo in bello, i. q. συμπολεμέω.

Πολεμέω, i. q. πολεμίζω, sed in prosa usitatius quam istud, i. e. Bello, Belligeror s. Bellum gero: cui opp. εἰρήνην ἄγω, ap. Isocr. Encom. Evagoræ: ut et ap. Thuc. 5, (76.) p. 190. Δύο λόγω φέρων ἐς τὸ Ἄργος, τὸν μὲν, καθότι εἰ βούλονται πολεμεῖν, τὸν δ', ὡς εἰ εἰρήνην ἄγειν. Apud Athen. 7. ἐπιμελεῖσθε τοῦ κακῶς ποιεῖν, Πολεμοῦντες, ἀλλήλους, Plut. (8, 125.) Πολεμοῦσι δὲ ἀετοὶ καὶ δράκοντες, κορῶναι καὶ γλαῦκες, Bellum inter se gerunt, Dem. (17.) Τὴν τοῦ πολεμεῖν ἐμπειρίαν κτησάμενοι, Bellandi peritiam. Lucian. (2, 270.) Τὴν ἐν τῷ πολεμεῖν κουφότητα. Item cum accus. πόλεμον: sicut Hom. πόλεμον πολεμίζειν. Dem. Πολλοὺς ὑμεῖς πεπολεμήκατε πολέμους, Multa bella gessistis; itidemque passive πολεμεῖται ὁ πόλεμος, Bellum geritur. Xen. Ἑλλ. 5. Φανερῶς κατὰ θάλατταν ἐπολεμεῖτο ὁ πόλεμος. E Thuc. πολεμῶ ἐναντία σοι, Tecum belligero, pugno. Item cum præpp. μετὰ et πρὸς, ut Latine quoque Bellum gero cum, Bellum gero adversus, Belligero cum, Bello cum. Apoc. 13, (4.) Τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ; ut

Digitized by Google

Cic. Bellare cum diis, Bellare cum Ætolis; 12, (7.) Ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ δράκοντος. Thuc. 1, (141.) Πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν ἀντιπαρασκευὴν ἀδύνατοι, Bellum gerere adversus disparem apparatum. Sic Plut. Solone, Ἐπολέμησαν περὶ τούτου πρὸς ἅπαντας, Hujus rei gratia cum universis bellum gessere, ubi πολεμεῖν περί τινος, ut dicit Tac. Cum Marius et Sylla de eo præcipue bellarent. Sæpius cum dat.: quod in Lat. lingua imitatus Stat. dixit, et magno bellare parenti, pro Bellare cum m. p. Itidemque Virg. placitone etiam pugnabis amori? pro Pugnabis cum, Pugnabis contra. Thuc. 5, (48.) p. 182. Γινομένης ξυμμαχίας, τοῖς αὐτοῖς πολεμεῖν καὶ εἰρήνην ἄγειν. Dem. (48.) Ἵνα μὴ μόνον τοῖς ψηφίσμασι καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς πολεμῆτε Φιλίππῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις, (ubi etiam nota dat. instrumentalem: ut ap. Sil. Bellare manu, Bellare ense. Plut. Alex. Δαρείῳ ὑπὲρ ἡγεμονίας πολεμεῖν: sicut Dem. (236.,) sed metaph., Ὑπὲρ οὗ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις, Cum his bellare, decertare, pugnare. Ubi nota etiam πολεμεῖν περὶ, sicut paulo supra πολεμεῖν ὑπέρ. Cum solo dat., Plut. Πολεμῆσαι τοῖς οἰκέταις ἀποστᾶσι, ubi de servili bello loquitur. Idem, Στασιάζοντες ἀλλήλοις καὶ πολεμοῦντες. Idem cum accus. quoque junxisse videtur, de Odio et Invidia, non procul ab initio, Μισοῦσι δὲ ἄλληλα καὶ ἀπεχθάνονται καὶ πολεμοῦσιν ὥσπερ ἀπίστους τινὰς, Inter se bellant, Se mutuo infestant, Se oppugnant mutuo. Sed videtur reponendum esse ὥσπερ πρὸς ἀπίστους, aut ὡς πρὸς ἀπ. Πολεμῶ metaphorice pro Vexo, ut et vernacula lingua dicimus, Faire la guerre à quelqu'un: pro Vexare eum, Negotium ei facere. Xen. K. Π. 1, (3, 10.) Ἀλλὰ τί ποτε σὺ, ὦ παῖ, τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; || At πολεμεῖν τῷ πολλῷ χρόνῳ, Pugnare cum opinione jam inde a multis annis recepta, Veteri opinioni et dudum receptæ repugnare, Plut. Thes. (10.) Οἱ δὲ Μεγαρόθεν συγγραφεῖς ὁμόσε τῇ φήμῃ βαδίζοντες, καὶ τῷ πολλῷ χρόνῳ, κατὰ Σιμωνίδην, πολεμοῦντες, οὔτε λῃστὴν οὔτε ὑβριστὴν γεγονέναι Σκίρωνά φασι. Sic de Iside et Osiride, Ὀκνῶ δὲ μὴ τοῦτο ᾖ τὰ ἀκίνητα κινεῖν, καὶ πολεμεῖν οὐ τῷ πολλῷ χρόνῳ, κατὰ Σιμωνίδην, μόνον, πολλοῖς δὲ ἀνθρώπων ἔθνεσι καὶ γένεσι. Unde etiam apparet Simonidem olim eo loquendi genere usum fuisse. || Πολεμέομαι, Bello appetor, lacessor et invador, s. Belligeratur mecum, Bellum mihi infertur, Oppugnor. Dem. (240.) Ἦγον τὴν εἰρήνην ἄσμενοι, καὶ αὐτοὶ τρόπον τινὰ ἐκ πολλοῦ πολεμούμενοι, Bello vexati et infestati: (113.) Αὐτὸς μὲν πολεμεῖν ὑμῖν, ὑφ' ἡμῶν δὲ μὴ πολεμεῖσθαι. Itidem Plut. de Deo Socr. Εἰ πολεμεῖσθαι πυθόμενος ἡμᾶς, ἔπλευσας ὅπλοις καὶ βέλεσιν ἡμᾶς ὠφελήσων. Necnon Synes. πολεμουμένην χώραν dixit Bello infestam, Bud. Idem eadem signif. dixit, Ep. 62. Παραλαβὼν πολεμουμένας τὰς πόλεις, Bello petitas, exercitas. Sic et Isocr. ad Phil. de Lacedæmoniis, Πολεμοῦνται ὑπὸ τῶν τὴν χώραν αὐτῶν περιοικούντων. Paulo post dicit, Οὐδένα δὲ χρόνον διαλείπουσιν οἱ στρατεύοντες ἐπί τινας ἢ μαχόμενοι πρός τινας, ἢ βοηθοῦντες τοῖς ἀπολλυμένοις αὐτῶν. Nisi quis forte a πολεμόω hoc πολεμοῦνται deducere malit. || Alias πολεμεῖται dicitur etiam pro Bellatur, Belligeratur; imo et πόλεμος πολεμεῖται, quod e Dem. attuli supra in Πολεμέω. Afferturque e Thuc. Πολεμεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν, pro A nobis bellum administrari. || Præterea πολεμοῦμαι tradunt accipi etiam pro πολεμῶ, Bellum gero, Belligero, itidemque πολεμήσομαι activa signif. a Thuc. usurpari existimatur; sed nulla ejus usus exempla proferuntur. [" Fischer. Ind. Palæph. v. Ἁμιλλᾶσθαι, Abresch. Lectt. Aristæn. 144. ad Xen. Eph. 197. ad Diod. S. 1, 150. 157. 263. Alciphr. 324. Toup. Emendd. 3, 191. Thom. M. 703. Marc. de V. Thuc. p. 5. Kuster. V. M. 67. Odi, Plut. Mor. 1, 764. Aversor, ad Jambl. V. P. 509. Discepto, Diod. S. 1, 609. Pugno, 2, 28. 496. 502. 503. De constr., ad Charit. 615. Jacobs. Anth. 10, 10. Brunck. Aristoph. 2, 30. Schol. ad Plutum p. 357. H., ad Dionys. H. 3, 1779. 4, 2204. ad Diod. S. 1, 574. 2, 24. 112. 389. 500. 510. Add. ad p. 113. Bast Lettre 78. Cum accus., 77. Heyn. ad Apollod. 610. 642. 882. Fischer. ad Palæph. 74. ad Diod. S. 1, 305. 310. 367. Chishull. Antiq. As. p. 86. ad Dionys. H. 1, 575. 2, 795. 925. 1120. Boiss. Philostr. 650. Πολεμεῖν ἀπὸ —, Heind. ad Plat. Phædr. 296. Πολεμεῖσθαι ὑπό τινος, Diod. S. 1, 701. 712. Πολεμούμενοι et πολέμιοι conf., ad 2, 465." Schæf. Mss.] INDE Πολεμητέον, i. q. πολεμιστέον, Bellandum est, Belligerandum est, Aristot. Rhet. 1. Συμβουλεύειν Ἀθηναίοις εἰ πολεμητέον ἢ μὴ πολεμητέον. [Aristoph. Ἀ. 496.] Porro sicut docui Attice dici πολεμιστέα pro πολεμιστέον, SIC ET Πολεμητέα Attice itidem usurpari pro πολεμητέον sciendum est: Π. ἦν αὐτοῖς. Sic ap. Suid. Π. σφίσιν ἅμα ἦρι ἀρχομένῳ ἐπὶ Ῥωμαίους ἔδοξεν εἶναι. Item, Π. εἶναι ἐν τάχει, i. e. δεῖν πολεμεῖν. Inde et desiderativum VERB. Πολεμησείω, ut ὀψείω, γαμησείω, et similia, Bellare gestio, cupio. Adverbum redderes Bellaturio. Suid. exp. πολεμικῶς ἔχω, afferens e Thuc. 1, (33.) item πολέμου ἐπιθυμῶ, addens h. l. Χοσρόου δὲ πολεμησείοντος ὡς ᾔσθετο Ἰουστινιανός. His addit hunc versum Hom., qui legitur Il. Ξ. (37.) ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο. Ubi etiam NOTA Ὀψείω. [" Pierson. ad Mœr. 14. Bergler. Alciphr. 56. Marcell. de V. Thuc. p. 8." Schæf. Mss. " Anna C. 411." Elberling. Mss. * Πολεμητὸς, unde] Ἀπολέμητος, ὁ, ἡ, Bello non vexatus, Bellicis turbis carens. E Luciano (1, 263.) Ἀ. ἀρχὴ, Principatus de quo non pugnatur. [" Ἀπολέμητος εἰρήνη, Inexpugnabilis pax, dicitur Christus, Method. 436." Kall. Mss.] Δυσπολέμητος, Qui debellari vix potest, Qui bello ægre capi potest, πολέμῳ δυσάλωτος, Cum quo bellum gerere difficile est, Isocr. Paneg. Θαυμάζουσι τὸ μέγεθος τῶν βασιλέως πραγμάτων, καί φασιν αὐτὸν εἶναι δ. Sic Dem. [41. 156.] CONTRA Εὐπολέμητος, [J. Poll. 1, 158. * Πολεμητικὸς, * Πολεμητικῶς, Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. 180. " Πολεμητικὸς, ad Charit. 702. * Πολεμητήριος, ad Dionys. H. 2, 1117." Schæf. Mss. * Πολεμητήριον, i. q. ὁρμητήριον, Polyb. 4, 71, 2. * " Πολεμήτωρ, Bellorum incensor, dicitur Diabolus, Method. 441. Andr. Cr. 302." Kall. Mss. Tzetz. Hom. 87. Eand. vocem Oppiano K. 3, 204. e Cod. Reg. Paris. restituit Hermann. ad Orph. p. 740.]

[* Ἀναπολεμέω, Strabo 17. p. 1189. * Ἀναπολέμησις, 11. p. 476=779.] Ἀντιπολεμέω, Belligero adversus; Bello lacessitus, vicissim bello infesto. Thuc. 1, (23.) Ἠρημώθησαν αἱ μὲν (sc. πόλεις) ὑπὸ βαρβάρων, αἱ δὲ ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἀντιπολεμούντων, Ab ipsis inter se bellantibus. [* Ἀντιπολέμησις, Gl. Rebellatio. * " Ἀποπολεμέω, Heindorf. ad Plat. Phædr. 296(=207=260.)" Schæf. Mss.]

Διαπολεμέω, Bello decerto, Belligero et dimico, Depugno, Decerto, Plato Ep. 6. Ὅσοι μὴ ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διεπολέμησαν πρὸς τὴν τυραννίδα, Quicunque non pro communi libertate depugnarunt adversus tyrannidem. Sic Plut. Pericle, Διαπολεμήσας πρὸς Ἀννίβαν. Idem cum dat. in Fabio, Διεπολέμησε τούτοις. Thuc. absolute posuit, 6, (37.) p. 210. Ἱκανωτέραν ἡγοῦμαι Σικελίαν Πελοποννήσου διαπολεμῆσαι, ubi Schol. διενεγκεῖν τὸν πόλεμον, quo genere loquendi utitur idem Thuc. eod. l. p. 215., Δηλονότι περιγενέσθαι διὰ πολέμου. Porro sicut dicitur πολεμεῖν πόλεμον, ita et διαπολεμεῖν πόλεμον: quod signif. potius Conficere bellum. Et pass. διαπολεμεῖται πόλεμος, Conficitur, Finis ei imponitur. Thuc. 7, (14.) p. 237. Διαπολεμήσεται αὐτοῖς ἀμαχεὶ ἐκπολιορκηθέντων ἡμῶν ὁ πόλεμος, ubi Schol. κατεργασθήσεται. [Jambl. V. P. 456. K. " Wakef. S. Cr. 3, 177. Diod. S. 2, 1. 18. 19. Boiss. Philostr. 338. 449. 557. De constr., ad Diod. S. 1, 715. 2, 496." Schæf. Mss.] Διαπολέμησις, ἡ, Depugnatio, Decertatio, sc. quæ bello fit, [Thuc. 7, 42. Dionys. H. 692, 4. * Προσδιαπολεμέω, Dio Cass. 210.]

Ἐκπολεμέω, Debello, Bello devinco, etiam expugno. Sic enim Ammon. accipere in Ἐκπολεμόω supra videbis. Quod vero ap. Thuc. legitur, 6, (91.) p. 228. Καὶ τὰ ἐνθάδε χρὴ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν, Valla sic interpr. est, Et quod ad hæc loca pertinet, debetis ex iis apertius bellum Atheniensibus inferre. [" Ammon. 47. Valck. Anim. 72. Diod. S. 2, 537. ad Dionys. H. 2, 935. 3, 1974. Cattier. Gazoph. 18." Schæf. Mss. * Συνεκπολεμέω, Diod. S. 15. p. 470,

13. 16. p. 532, 41. LXX. Deut. 1, 30. 20, 4. Jos. 10, 4. 23, 10. Sap. 5, 10.] Ἐμπολεμέω, Bellum gero in, Suid. Ἐμπολεμῶσαι, τὸ πολεμίους ποιῆσαι, οἷον ἐπὶ πόλεμόν τινας παροξῦναι· Ἐμπολεμῆσαι δὲ, τὸ ἐκπορθῆσαι. Sed ibi pro Ἐμπολεμῶσαι SCR. Ἐκπολεμῶσαι, ITIDEMQUE Ἐκπολεμῆσαι pro Ἐμπολεμῆσαι, ut etiam ex Ammonio patet, cujus verba in Ἐκπολεμόω citavi. Ἐπιπολεμέω, Belligero adversus, Bellum infero, Bello invado, appeto, ut ἐπιστρατεύω, Expeditionem suscipio adversus. Sicubi vero LEGATUR Ἐπιπολεμόω, significabit Excito ad bellum suscipiendum, Hostem alicui facio.

Καταπολεμέω, Bellum gero contra, Bello appeto, Oppugno, i. q. πολεμῶ κατὰ, Debello, Plut. Cæsare p. 1321. meæ Ed. Ἐνταῦθα δὲ αὐτῷ τῶν πολεμίων ἐπιπεσόντων, καὶ περισχόντων μυριάσι πολλαῖς, ὁρμήσας διαγωνίσασθαι, τοῖς μὲν ἄλλοις καταπολεμῶν ἐκράτησε, χρόνῳ πολλῷ καὶ φόβῳ καταβιασάμενοι τοὺς βαρβάρους. Thuc. cum dativo etiam instrumentali junxit, ut et πολεμεῖν supra: 4, (86.) p. 149. Οἷς τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν. Idem utitur et passivo, 6, (16.) p. 202. Πρότερον ἐλπίζοντες αὐτὴν καταπεπολεμῆσθαι, ubi de Athenis sermo est, et videtur significare Exhaustam esse bello vel bellicis sumtibus. Hes. καταπολεμῶ, νικῶ: itidem Lat. Debello significat Bello devinco et expugno. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 37. Select. 330. ad Diod. S. 1, 463. 719. 721. 2, 70. 79. 263." Schæf. Mss. " Cum gen., Clem. Alex. 871." Wakef. Mss. Ælian. V. H. 4, 8. Thuc. 2, 7.] Καταπολέμησις, ἡ, Oppugnatio, Debellatio, καταγωνισμός. E Thuc. [* Καταπολεμητὸς, unde * Ἀκαταπολέμητος, Epiphan. 2, 20. * Δυσκαταπολέμητος, Diod. S. 2. p. 92, 7. * Συγκαταπολεμέω, 16. p. 521, 41.; 19. p. 678, 34. Strabo 13. p. 926. Herodes de Rep. 222.]

Προπολεμέω, Belligero pro, Pugno pro s. Propugno: ut προμάχομαι, et πολεμῶ ὑπέρ. Aliquando absolute sine casu ponitur: Aristot. Polit. 2. Διαιρεῖται γὰρ εἰς δύο μέρη τὸ πλῆθος τῶν οἰκούντων· τὸ μὲν, εἰς τοὺς γεωργούς· τὸ δὲ εἰς τὸ προπολεμοῦν μέρος. Itidem Philo V. M. 1. Πεντακοσιαστὴν δὲ μοῖραν οἱ προπολεμήσαντες εἰσήνεγκαν, Qui pro cetera multitudine pugnarant. Sed et cum gen.: ut Æschin. de Male gesta Legatione, Οἱ τῆς πόλεως προπολεμοῦντες. Sic Plut. Pericle, Προπολεμοῦντες αὐτῶν. Et Greg. Naz. Προπολεμοῦντες τοῦ γράμματος, Propugnatores literæ. Idem et sine casu, Προπολεμῶν κατὰ τῶν θηρίων, Adversus feras propugnans. [" Wyttenb. Select. 325. Thom. M. 156. Diod. S. 1, 717. ad 719. 2, 466. Dionys. H. 2, 1153. Brunck. Aristoph. 3, 57. (* Προπολεμητὴρ, unde * Προπολεμητήριος, e quo) * Προπολεμητήριον, ad Diod. S. 1, 718. ad Corn. Nep. 97. Stav." Schæf. Mss.]

Προσπολεμέω, Bello cum, s. Belligero contra: qua signif. dicitur etiam πολεμῶ πρός. Nam προσπολεμῶ σοι exponunt Bellum tibi infero, Tibi adversor. || Alias significat Bellum gero cum, i. e. Belli socius sum, Bello adjuvo, i. q. συμμαχέω, Plato de Rep. 1. de justo, Ἐν τίνι πράξει καὶ πρὸς τί ἔργον δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν; respondetur, ἐν τῷ προσπολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν. Nisi forte subaudiendum hic fuerit τοῖς ἐναντίοις. Nam et Thuc. hoc verbo in præcedenti signif. usus est: 8, (96.) p. 294. Ἐν τούτῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι ἐγένοντο, Hic Atheniensibus commodius fuit gerere bellum adversus Lacedæmonios quam ullos alios. Et mox, de Syracusanis, Μάλιστα γὰρ ὁμοιότροποι γενόμενοι, ἄριστα καὶ προσεπολέμησαν, Optime se in bello adversus Athenienses gesserunt, Optime bellum adversus Athenienses gestum administrarunt. [" Thom. M. 841. ad Diod. S. 2, 466. Cattier. Gazoph. 90. Lex. Xen." Schæf. Mss.]

Συμπολεμέω, Una belligero, Belli gerendi socius sum, i. q. συμμαχέω, In bello gerendo adjuvo, Subsidio sum, Commilito sum, Communiter bellum gero, Plato Epist. 7. Οὔτ' οὖν ἡλικίαν ἔχω συμπολεμεῖν ἔτι σχεδὸν οὐδενί. [" Συμπ. μετὰ, Bast Lettre 124." Schæf. Mss.]

¶ Πολέμων, ὁ, Nomen proprium ap. Plut. et A- A then. ac Plin. Vide et Suid. Item nomen Regis cujusdam: a QUO Πολεμώνιος denominata Urbs quædam Ponti, ut in Lex. meo vet. annotatur. AT Πολεμώνιον, τὸ, Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 8. quam Marc. Virg. vocatam scribit a bello et certamine quod antiquissimi reges inter se certarunt, dum inventionis ejus gloriam sibi ambo vindicarent. Plin. Polemoniam vocat, 25, 6. Polemoniam, alii Philetæriam, a certamine regum inventionis appellant: Cappadoces autem Chiliodynamam: radice crassa, exilibus ramis; quibus in summis corymbi dependent, nigro semine.

ΠΟΛΕΩ, Verto, Verso, i. q. στρέφω, Hesiod. Ἔργ. 2, (80.) Εἴαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει: i. e. κατὰ τὸ ἔαρ σχίζε τὴν γῆν, ut Proclus et Moschop. exp., sicut et J. Poll. 1. eund. l. citans, πολεῖν s. πολῆσαι idem significare ait cum ἀρόσαι. Sic Lat. Poëtæ dicunt Terram aratro vertere, et Findere s. Proscindere aratro, pro Arare. [Polare agros, B Ennius Fragm. p. 84.] Pass. Πολεῖσθαι, Versari, Verti. Eust. πολεῖν neutraliter etiam accipit pro ἀναστρέφεσθαι, Versari. Sic etiam πολοῦνται ap. Hes., κατὰ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφονται. Et πολεῖται s. στρωφᾶται aut ἀναστρέφεται aliquis in multitudine, ut ap. Virg. ipse catervis Vertitur in mediis, et toto vertice supra est. || Πολεῖν Hes. exp. νέμειν, βόσκειν. [" Valck. ad Eran. Phil. 169. Græv. Lectt. Hes. 561. Luzac. Exerc. 113. Jacobs. Anth. 6, 178. 395. ad Charit. 693. Wakef. Alc. 29. Phil. 1238. Heyn. Hom. 7, 544." Schæf. Mss. " Aro, Nicander Ἀ. 245. Frequento, cum accus. loci, sine præp., Æsch. Pers. 307." Wakef. Mss. * Πόλησις, Plato Cratylo 405. * Ὁμοπολέω, Simul verto, ibid. * " Ὁμοπόλησις, Jacobs. Anth. 10, 274." Schæf. Mss.]

Πολέσκω, i. q. πολέω, unde et derivatum, ut ἀρέσκω ex ἀρέω. Pass. Πολέσκομαι: unde πολέσκετο pro ἐπολέσκετο, Versabatur. Scribitur ET Πωλέσκω.

Πολεύω, i. q. πολέω, neutrali signif., i. e. Versor, Od. X. (223.) οὐδέ τοι υἷας Ζώειν ἐν μεγάροισιν ἐάσο- C μεν, οὐδὲ θύγατρας, Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν, Versari in Ithacæ urbe. || Exp. etiam Nutrio, Ministro, Contineo. [Æsch. Pr. 646. Soph. Ant. 342. " Valck. Diatr. 246. Phryn. Ecl. 48." Schæf. Mss.] Ἀμφιπολεύω, Versor circum. Signif. et Famulor, de quo post Ἀμφίπολος. [* " Καταπολεύω, Schol. Arat. Ph. 147." Boiss. Mss.] Περιπολεύω, i. q. περιπολέω, quod vide. Utitur Hes. in Περιέπει. [" Circumeo, Tzetz. in Lyc. 17." Kall. Mss. " Pass., Versor, Schol. Nicandr. Ἀ. 338. * Συμπολεύομαι, Coëo, Una vagor, Hes." Wakef. Mss.]

[* Πολίζω, i. q. πολέω, unde * Πολιστὸς, e quo * Τριπόλιστος, Soph. Antig. 859. οἶτον, Schol. exp. πολλάκις ἀναπεπολημένον, ἢ διάσημον, καὶ πανταχοῦ ἀκουόμενον, καὶ πολούμενον· ἢ τὸν πολλάκις ἐπελθόντα τῷ ἐμῷ οἴκῳ καὶ γένει. * Ἀναπολίζω, i. q. ἀναπολέω, Pind. Π. 6, 2. ἄρουραν. " Dawes. M. Cr. 43. Wakef. Phil. 1238. Jacobs. Anth. 6, 348." Schæf. Mss. " Ad Hesych. 1, 366, 23." Dahler. Mss. * " Περιπολίζω, Versor, ἐν αὐτοῖς, in iisdem rebus, Iren. 72. D nisi leg. περιπολήσαντες." Kall. Mss.]

[* Πολάζω, unde * Ἀναπολάζω, Athen. de Machinis ap. Math. Vett. p. 9. Schneidero susp. * Περιπολάζω, Plut. 8, 320. al. ἐπιπολάζω. In Aristot. Phys. c. 5. extat * Περιπολαιότερος pro ἐπιπ. * Ὑπερπολάζω, Strabo 17. p. 1164.]

Πόλος, Terra aratro versa, proscissa s. fissa aratro, ἡ εἰς κατασπορὰν μεταβεβλημένη γῆ, Hes. || Item Vertices mundi nominantur πόλοι, utpote circa quos mundi moles circumagatur, Plin. 2, 15. Terra a verticibus duobus, quos appellarunt Polos, centrum cœli est. Quid autem Poli sint et unde nomen sortiti, luculenter Aristot. de Mundo docet, his verbis, Τοῦ δὲ σύμπαντος οὐρανοῦ τε καὶ κόσμου σφαιροειδοῦς ὄντος καὶ κινουμένου ἐνδελεχῶς, δύο ἀκίνητα ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ σημεῖα καταντικρὺ ἀλλήλων, καθάπερ τῆς ἐν τόρνῳ κύκλῳ φορουμένης σφαίρας, στερεὰ μένοντα καὶ συνέχοντα τὴν σφαῖραν, περὶ ἃ ὁ πᾶς κόσμος κινεῖται ἐν κύκλῳ περιστρεφόμενος· καλοῦνται δ' οὗτοι πόλοι, δι' ὧν εἰ νοήσαιμεν ἐπεζευγμένην εὐθεῖαν, ἥν τινες ἄξονα κα-

λοῦσιν, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου, μέσην μὲν ἔχουσα τὴν γῆν, τοὺς δὲ δύο πόλους, πέρατα. Quibus hæc subjungit de differentia utriusque poli, Τῶν δὲ ἀκινήτων πόλων τούτων, ὁ μὲν, ἀεὶ φανερός ἐστιν, ὑπὲρ κορυφὴν ὢν, κατὰ τὸ βόρειον κλίμα, ἀρκτικὸς καλούμενος· ὁ δὲ ὑπὸ γῆν ἀεὶ κατακέκρυπται, κατὰ τὸ νότιον, ἀνταρκτικὸς καλούμενος. Eadem tradit Proclus in sua Sphæra. Virg. Vertices appellat, G. 1. Hic vertex nobis semper sublimis, at illum Sub pedibus Styx atra videt manesque profundi. Sed frequentius Idem ceterique Poëtæ utuntur Gr. vocab.: ut et Ovid. Totque tuli pœnas terra pelagoque quot inter Occultum stellæ conspicuumque polum. Ubi Conspicuum polum vocat Polum arcticum, quem Sublimem nobis appellat Virg.: Occultum autem, Antarcticum, utpote quem sub pedibus nostris Styx tantum videat manesque profundi. A Seneca dicuntur Extremi poli: quoniam sc. sunt ἄκρα τοῦ ἄξονος, ut Procl. docet, et e verbis Aristot. supra citatis liquido cognoscitur. Plato autem in Timæo Ipsum axem, circum quem mundus vertitur, πόλον nominavit, de terra loquens, Εἱλουμένην περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. Itidemque Cic., ea verba sic interpretans, Quæ trajecto axe sustinetur. Imo et Ipsa mundi, quæ circum axem polosque rotatur, moles, πόλος nominatur; potius ὁ οὐρανὸς, quem Pistheræerus ap. Aristoph. Ὄρν. (179.) ὀρνίθων πόλον appellat, et paulo post appellationis istius rationem afferens, ait, Ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται Ἅπαντα, διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος. Ubi Schol. annotat, πόλον a vett. non secundum recentiores dictum fuisse σημεῖόν τι καὶ πέρας ἄξονος, sed τὸ περιέχον ἅπαν, ὡς αὐτοῦ τε περιπολουμένου καὶ δι' αὐτοῦ πάντων ἐρχομένων. Quibus verbis subjungit h. l. ex Eur. Pirithoo, καὶ τὸν Ἀτλάντειον φρουρῶν πόλον. Clarius Alexis ap. Athen. (60.) Τὸ τοῦ πόλου σύμπαντος ἡμισφαίριον. Et ap. Eund. de chlamyde Demetrii, (535.) Τὸ δὲ πᾶν ὁ πόλος ἐνύφαντο, χρυσοῦς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ δώδεκα ζώδια. Itidem Lat. Poëtæ Polum vocant Ipsum cœlum: ut tum alii, tum Val. Flacc. cum ait Sydereus polus: et Stat. cum dicit, Stelligeri jubar poli. || Πόλος dicitur etiam Capitis vertex, ὁ τῆς κορυφῆς κυκλοειδὴς τόπος, Hes. At J. Poll. 2. Καλεῖται δὲ τὸ σύμπαν, (totum sc. caput,) πόλος, κρανίον, καὶ κόγχος, παρὰ Λυκόφρονι, Πληγεὶς σκεπάρνῳ κόγχον εὐθέτῳ μέσον. Ipsum vero verticem capitis κορυφὴν nominat et μεσόκρανον. || In ore autem s. palato πόλος appellatur τὸ μετὰ τὴν σταφυλὴν, ut idem Poll. 2. tradit. || Πόλος dicitur etiam Horologium, s. ἡλιοτρόπιον, Solarium: in quo sc. umbra una cum sole circumacta horas indicat: quamvis et ea quæ hodieque e ferro aliave materia fabrefiunt horologia, etiam ipsa πόλοι nominari queant, eo quod index horarius circumactus, horas in ipsis denotet. J. Poll. 6. de Κοττάβειον loquens, Ἔοικε δὲ πόλῳ τῷ τὰς ὥρας δεικνύντι: 9, (46.) partes urbis enumerans, Τὸ δὲ καλούμενον ὡρολόγιον, ἤπου πόλον ἄν τις εἴποι. Ubi etiam subjungit h. ex Aristoph. Gerytade l., sed corruptum, Πόλος τοῦτ' ἐστιν; * ἐκαστα ποστὴν ἥλιος Τέτραπται; Sic usus est Athen. (207.) in descriptione navis Hieronis, loquens περὶ σχολαστηρίου πεντακλίνου, quod in ea erat, Κατὰ δὲ τὴν ὀροφὴν ἔχον πόλον ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδινὴν ἀπομεμιμημένον ἡλιοτροπίου, ubi tamen Bud. vertit Sphæram; alii Polum. [Paus. 2, 10, 4. 4, 30, 4. 7, 5, 4. cf. 6, 19, 5. „" Gesner. Ind. Orph., Koppiers. Obs. 101. Voss Myth. Br. 1, 172. ad Herod. 153. (2, 109.) Bergler. Alciphr. 283. Huschk. Anal. 304. Jacobs. Anth. 10, 359. Leo Philos. 3. Diod. S. 2, 279. ad Lucian. 2, 326. ad Charit. 739. 741. 759. Wakef. Ion. 1173. Musgr. 1154. Luzac. Exerc. 113. Cœlum, Casaub. ad Athen. 123. Valck. Phœn. p. 4. Hipp. p. 273. Orbis, Casaub. l. c." Schæf. Mss. Plato Epinom. 986. Timæo 40. Æschin. Dial. 3, 19.]

Compp. e πόλος et πολέω ac πολοῦμαι.

Ἀκρόπολος, ὁ, ἡ, Altissimum habens verticem, Cujus summitas ipsum polum attingit; et e consequenti Excelsus, Præaltus, Sublimis: ut ἀκρόπολα ὄρη, velut Il. E. (523.) ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, quasi quis dicat Cœlestia, inquit Eust., utpote quorum vertex ad altissimos polos videatur pertingere. Cujusmodi hyperbole Lat. etiam Poëtæ de altissimis montibus utuntur. Fortasse tamen et alia hujus signif. ratio afferri possit. [" Heyn. Hom. 5, 102." Schæf. Mss.] Δίπολος, Bis versus s. versatus: δίπολος γῆ dicitur ἡ δὶς πεπολημένη, Terra bis aratro versa et proscissa, ἡ δὶς ἠροσμένη, Proclus ap. Hesiod.: ἡ δὶς ἀροθεῖσα, J. Poll. SIC Τρίπολος γῆ dicitur Quæ ter aratro versa ac proscissa fuit, ἡ τρὶς ἀροθεῖσα, ut iidem exp. Hesiod. (Θ. 971.) Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. Sic Hom. γαῖαν s. ἄρουραν τρίπολον dicit Il. Σ. (542.) Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον: in qua aratores arantes Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα: ubi etiam obiter notari potest δινεύειν et πολεῖν synonyma esse, itemque στρέφειν, quo in sequenti versu utitur. Eust. in eum locum annotat, ipsum dixisse τρίπολον γῆν, ut doceret sic oportere circa terram laborare; nam secundum Hesiod. ἦρος πολεῖσθαι, θέρους δὲ νεᾶσθαι, καὶ τρίτον περὶ αὐτὴν κάματον εἶναι, ὅτε τοῦ σπείρειν καιρός. Od. E. (127.) Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, sicut et Hesiod. Ubi rursum Eust. τῇ τρίτον ἐστραμμένῃ. [" Wolf. ad Hesiod. 138. ad Diod. S. 1, 392. Heyn. Hom. 7, 544. 802." Schæf. Mss.] " Ἡμίπολον, Dimidia poli, " i. e. cœli, pars, Hes." [Μετεωροπολέω, vide in compp. e Μετέωρος. * " Συμμετεωροπολέω, In sublimi versor, Philostr. p. 249. c. 11. τῷ Θεῷ." Kall. Mss. * Περιπάμπολος, Orac. Sibyll. 5. p. 592. * Ταυτόπολος, Manetho 4, 226. * Τετράπολος, Theocr. 25, 26. τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.]

Sunt et alia cum substantivis compp. tam nomina quam verba, ut Νυκτίπολος, Ὀνειροπόλος, Ὀνειροπολέω, Ὀρεοπολέω, quæ cum suis subst. posita reperies: sc. in Νὺξ, Ὄνειρος, Ὄρος.

Verba cum præpp. composita.

Ἀμφιπολέω, Versor circum, i. q. ἀμφιπολεύω, quod pro ἀναστρέφομαι usurpatur. Exp. etiam Obeo, Lustro: quo sensu et περιπολῶ dicitur. Item, Ministro, Famulor, Curo: qua signif. ἀμφιπολεύω usurpari paulo post dicetur. [" Theocr. 1, 124. Valck. ad Röver. 80. Wessel. ad Herod. 131. Heyn. Hom. 4, 22. Jacobs. Anth. 6, 153. 280. 7, 65." Schæf. Mss.] Ἀμφίπολος, ὁ, ἡ, Qui circa dominum versatur, i. e. Famulus, Minister. Nam Ammonius et quidam alii volunt Nomen esse commune tam mari quam feminæ. Apud Hom. tamen ἀμφίπολος est Ancilla s. Ministra; nusquam Minister, secundum quosdam: Od. Ω. (365.) Ἀμφίπολος Σικελὴ λοῦσεν καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ, Il. Ω. (304.) Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχουν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα. Ibid. dicit ἀμφίπολον ταμίην. Secundum Eosd., ut ἀμφίπολοι sunt Famulæ, ita πρόπολοι Famuli, vel δμῶες. Sunt tamen qui putent Hom. post ἀμφιπόλοισι, ut sexui utrique convenienti, ad differentiam addidisse γυναιξί: σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί. Seleucus ap. Athen. (267.) ἀμφίπολον esse tradit Famulam quæ dominam circumstat: πρόπολον autem, quæ est anteambulo illius. Cui Seleuci annotationi assentior, quod ipsa etym. hæc videatur evincere. || Ἀμφίπολος τάφος, Sepulcrum, quod circumquaque obitur, ὁ κύκλῳ περιπολούμενος, Eust. Irregulariter autem ἀμφίπολος in hac signif., et cum Famulum s. Famulam significat, eod. notatur accentu. [" Toup. Opusc. 2, 77. Ammon. 71. Valck. Anim. 98. Eran. Philo 169. Brunck. Trach. 862. Jacobs. Anth. 7, 326. Diosc. 15. ad Diod. S. 2, 137. Heyn. Hom. 4, 476. 5, 252. Markl. Iph. p. 366." Schæf. Mss.] Ἀμφιπολεύω, Serviliter comitor, s. Ancillariter, si Latine dici posset, i. e. Ancillæ aut Famuli in modum, interdum et simpliciter pro Comitor. Od. Υ. (78.) Καί ῥ' ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἐριννύσιν ἀμφιπολεύειν: hic enim simpliciter τὸ συμπεριοδεύειν signif., Eust. || Ministro alicui, tanquam famulus, Famulor alicui, Laboro circa quidpiam tanquam famulus, Od. Ω. (256.) Τεῦ δμὼς εἷς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; Cujus es servus? cujus est autem viridarium hoc, circa quod laboras? Dictum fuerat paulo ante, Ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν Ὄρχατον. Interdum et generaliter ἀμφιπολεύειν dicuntur, quicunque aliquod humanitatis officium præstant alicui, quodcunque id sit.

Unde et exp. interdum Tueor, Curo, Foveo, cum accus. personæ vel rei. Apud Herod. (2, 56.) Ἀμφιπολεύω ἱερὸν Διὸς exp., In Jovis templo ministro. Apud Hom. autem in Od. Σ. (253.) et T. (127.) Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι, verbum ἀμφιπολεύοι exp. Foveret, Tueretur. Posset etiam reddi Curaret, Meæ vitæ curam susciperet. In brevibus Scholiis exp. θεραπεύοι, διέποι, Regeret: at Hes. exp. περιέποι, item ὑπηρετοῖ, φροντίζοι, ἀναστρέφοιτο. [" Heyn. Hom. 7, 663. ad Herod. 130. 131. ad Charit. 674. Musgr. Heracl. 404. Marcellus 47. ad Diod. S. 2, 137. * Ἀμφιπολία, ibid." Schæf. Mss.]

Ἀναπολέω, proprie Revolvo, Iterum volvo, verso. Vide Περιπολέω. Sed capitur peculiariter pro Revolvo in animo, quasi Rursum volvo, Revoco in cogitationem, Ruminor, in metaph. signif. Plato Philebo, Καὶ μὴν ὅταν ἡ ψυχὴ ἀπολέσασα μνήμην εἴτ' αἰσθήσεως, εἴτ' αὖ μαθήματος αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ, i. e. ἀνανεῶται, Bud. Suidas ἀναπολεῖν ait interdum significare ἀναμιμνήσκεσθαι. || Interdum ἀναπολῶ accipitur pro simplici Volvo, vacante præp. ἀνά: ut cum dicitur κατὰ νοῦν ἀναπολεῖν pro Versare in animo. Itidem in præcedente Plat. loco vacat præp. ἀνὰ, quoniam additur αὖθις. || Rumino, accipiendo hoc Lat. verbum in propria signif. Ælian. ap. Suid. Μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὥσπερ καὶ τὰ βληχητὰ, ἃ δὴ μηρυκᾶται, Ruminat cibum, Virg. Ruminat herbas. Itidem vero ap. vett. Lat. Ruminari, voce deponenti, pro In memoriam revocare, capiebatur, ut exemplis prolatis docet Nonius: et Ruminationem sunt qui ap. Cic. ad Att. legant, et sic intelligant. Sic et nostrates Ruminer dicunt pro Reputare secum. || Ἀναπολεῖν, Suid. et Hes. exp. ἀναπτύσσειν. [" Plut. de S. N. V. 44. 60. Wytt., Dawes. M. Cr. 43. ad Thom. M. 59. Brunck. Trach. 396. Wakef. Phil. 1238. Eum. 634." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Ἀμπολέω, Pind. N. 7, 153.] Ἀναπόλησις, ἡ, Ipsa actio revolvendi in animo, Revocatio in cogitationem, Ruminatio, in metaph. signif., item in propria Lat. hoc nomen usurpando. A Theodoro sæpe ἀναπόλησις pro Anaphora ponitur, Bud. [" Eust. 59, 37." Seager. Mss. Schol. Soph. Antig. 232. Aristot. 1, 464. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 60." Schæf. Mss. * " Ἀναπολητέον, Memoria recolendum, M. Anton. 4, 32." Kall. Mss.] Ἀναπολητικὸς, Revolvendi facultatem habens, Aptus ad revolvendum et revocandum in cogitationem. In VV. LL. exp. Recommemorativus. Ἐπαναπολέω, Iterum revolvo, in memoriam revoco, sicut et ἀναπολέω. Pro Repeto, Memoriam renovo, affertur e Plat. de LL. [Philebo p. 59.]

[* Ἐπιπολέω, Dionys. H. 2, 179. Ἐπιπολέομαι, Themist. p. 75. τὸν Βόσπορον, sc. ὀφθαλμοῖς. * Ἐπιπόλησις, Schol. Ven. Il. E. 654. * Ἐπίπολος, Soph. Œd. T. 1322.] " Ἐπιπολητίδες, Fibulæ muliebres, " αἱ περοναὶ, αἷς αἱ γυναῖκες περονῶνται, Hes."

Περιπολέω, In orbem agor s. versor, Obeo, Circumeo: quo modo et Hes. περιπολεῖ exp. περιοδεύει et περιέρχεται. Sic Proclus ap. Hesiod. Τὸ οὖν στρέφειν, πολεῖν ἔλεγον, καὶ τὸ ἀναστρέφειν, ἀναπολεῖν· ὥσπερ καὶ τὸν οὐρανὸν εἰώθαμεν, διὰ τὴν στροφὴν τὴν περὶ τοὺς πόλους, λέγειν περιπολεῖν. Itidem sidera περιπολεῖν dicuntur. Plut. (6, 588.) Καθάπερ τὸν ἥλιον ἐν ἅρμασι λέγουσι περιπολεῖν, ἄλλοτε ἄλλην ἐπινεμόμενον τοῦ οὐρανοῦ χώραν, Solem curribus invectum circuire. Item Plato Tim. Πάντες ὅσοι τε περιπολοῦσι φανερῶς καὶ ὅσοι φαίνονται καθόσον ἂν ἐθέλωσι θεοὶ, Cic. Qui moventur. Et exercitus περιπλανώμενος s. πλανώμενος, Palans, et modo hæc, modo illa loca palabundus obiens, dicitur περιπολεῖν: item Qui excubias obit et lustrat: unde περίπολοι. Isocr. Καὶ οὐδὲ τὴν στρατιὰν τὴν μετὰ βασιλέως περιπολοῦσαν ἄξιον φοβηθῆναι, ubi exp., Exercitum prætorianum, et quem ipse in comitatu circumducit. [Soph. Phil. 1254. " Meurs. ad Apoll. Dysc. 41. Teuch., Valck. Diatr. 26. Thom. M. 888. Musgr. Heracl. 404." Schæf. Mss. * " Περιπόλησις, Rotatio in orbem acta, Athan. 1, 30. Conversatio, dicitur de Christo, 52. De planetis, Clem. Alex. 563." Kall. Mss. Diog. L. Pythag. p. 491, 10. Jambl. V. P. 136. K.] Περίπολος, Qui circumit, in orbem obit et lustrat: ut exploratores et excubitores. Hes. exp. φρουρὸς, ἔφορος. Cujusmodi excubiarum περίπολοι a Vegetio nominantur Circuitores. Thuc. 4, (67.) p. 143. Οἱ δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους, τοῦ ἑτέρου στρατηγοῦ, Πλαταιῆς τε ψιλοὶ καὶ ἕτεροι περίπολοι, ἐνήδρευσαν ἐς τὸ Ἐνυάλιον. Ubi Schol. annotat, τῶν φυλάκων quosdam vocari ἱδρυμένους, quosdam περιπόλους. NAM Ἱδρυμένους φύλακας dici τοὺς ἀεὶ παρακαθεζομένους καὶ πολιορκοῦντας: περιπόλους autem, τοὺς περιερχομένους καὶ περιπολουμένους τὰ φρούρια ἐν τῷ φυλάττειν. Utitur et Aristoph. Ὀρν. (1177.) οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν Πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς; ubi Schol. exp. non solum φύλακας, sed etiam ζητητάς. Item Plut. Alcib. (25.) Ἑνὸς τῶν περιπόλων Ἑρμωνος ἐν ἀγορᾷ πατάξαντος ἐγχειριδίῳ καὶ διαφθείραντος: Numa, Περιπόλους ἔταξε καὶ ἐπισκόπους τῶν ἀγρῶν, ubi existimatur cum sequenti gen. τῶν ἀγρῶν et ipsum construi posse: ut περίπολοι ἀγρῶν καὶ ἐπίσκοποι sint ii qui agros circumeuntes inspiciunt. Superiores autem excubiarum circuitores dicuntur etiam ἔφοδοι: sicut ἐφοδεύειν iidem dicuntur, cum circumeunt et περιπολοῦσι: nam et περιπολεῖν dicuntur, ut ap. Aristot. de Rep. Athen. 2. ephebi τὸν δεύτερον ἐνιαυτὸν ἐκκλησίας ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένης, λαβόντες ἀσπίδα καὶ δόρυ παρὰ τοῦ δήμου, περιπολοῦσι τὴν χώραν, καὶ διατρίβουσιν ἐν τοῖς φυλακτηρίοις: q. l. citans Harpocr. annotandum ait Aristot. ibi dicere ephebos unum annum ἐν τοῖς περιπόλοις γίγνεσθαι, Æschinem vero in Or. περὶ Παραπρ., duos. Eadem ap. Suid. habentur, ap. quem et h. l. Τῶν δὲ π. τις περιθέων ἀποβάλλει χαλκῆν ἀσπίδα ὑπὲρ τοῦ ὀρύγματος: ubi ipse non φυλάκων modo exp., sed et ζητητῶν, ut Schol. Aristoph. supra. Apud eund. Suid. feminino gen. περίπολος δύναμις e Theoph. Simocato. || Περίπολος dicta etiam Navis ap. Rhodios, de qua Arrian. 2. [" Valck. Diatr. 133. ad Lucian. 2, 296. Coray Theophr. 190. ad Xen. Mem. 3, 5, 27. Navis, ap. Rhodios, Bergler. Alciphr. 44." Schæf. Mss. * Συμπεριπολέω, Lucian. 2, 700. Joseph. c. Apion. 2, 2. Philo Jud. p. 15. Plut. 9, 69. Clem. Alex. 654. " Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 27." Kall. Mss. " Greg. Naz. Or. 1. p. 4. Plato Amat. 766. * Συμπεριπόλησις, Procl. in Plat. Alcib. 137. in Parmen. 2. p. 82." Boiss. Mss. * Συμπερίπολος, Themist. 168. Διὸς συμπερίπολοι οἱ φιλόσοφοι.]

Προπολέω ap. nullum nec Lexicographum nec Scriptorem reperi, sed tantum VERBALE Πρόπολος, sicut περίπολος a περιπολέω derivatur, et ἀμφίπολος ab ἀμφιπολέω. [" Heyn. Hom. 5, 198." Schæf. Mss. Achill. Tat. 4. p. 259. φωνὴν προπολουμένην.] Dicitur autem πρόπολος, Anteambulo: et fem. gen. Famula quæ heræ suæ præit, Prævia ministra. Athen. (267.) ubi de famulis ac servis disseritur, Ἀμφίπολον δὲ, τὴν περὶ τὴν δέσποιναν θεράπαιναν· πρόπολον δὲ, τὴν προπορευομένην: quæ et Eust. ex Eod. refert. Herod. quoque usurpasse pro Famulo Famulave heræ præeunte tradunt, quales ap. Martial. sunt anteambulones. Et ap. Aristoph. masc. gen., Πλ. (670.) ὁ τοῦ θεοῦ πρόπολος, Dei minister, famulus, i. e. Æditus, νεωκόρος: N. (436.) σεαυτὸν παράδος θαρρῶν τοῖς ἡμετέροις προπόλοισι, i. e. θεράπουσι, Famulis. Hesychio πρόπολοι sunt ὑπηρέται, δοῦλοι, νεωκόροι, προφῆται. [Pind. Ὀ. 13, 77. " Hymn. in Cer. 440. ad Charit. 209. Wessel. Diss. Herod. 170. ad Herod. p. 134. Lex. Herod. 174. Toup. Opusc. 1, 449. 2, 66. 77. 85. 120. Jacobs. Anth. 6, 73. 184. Diophant. Epigr. Brunck. Aristoph. 1, 214. 262. T. H. ad Plutum p. 222. Dionys. H. 1, 194. Markl. Suppl. 72. Musgr. 71. Hel. 576. * Προπόλιον, Toup. Emendd. 2, 156." Schæf. Mss. Athen. 622. ἐξ ἑρπύλλου, Coraius conjicit προβόλιον. Vide Barker. Ep. Cr. 210. D.] INDE Προπολεύω, Sum πρόπολος, sicut Ἀμφιπολεύω, Sum ἀμφίπολος, i. e. vel Præeo, vel Famulor: ut ap. Suid. Πρόπολος, δούλη προπολεύουσα, θεράπαινα. [* Προπόλευμα, Ministerium, Eur. Ion. 113. δάφνης.] Ejusd. cum πρόπολος significationis EST Πρόσπολος. Hesychio enim Πρόσπολοι sunt πρόπολοι, θεράπαιναι, θεράποντες, δοῦλοι: unde etiam discere est, utroque genere usurpari, pro Famulo sc. ac Famula. Masc. gen. o Soph. (Aj. 539.) προσπόλοις φυλάσσεται, Ser-

vatur a servis: Œd. C. (1053.) p. 306. meæ Ed., Προσπόλων Εὐμολπιδᾶν, Ministrorum Cereris; erant enim sacro Cereris ministerio dicati Eumolpidæ, ut pluribus ibi Schol. docet, exponens τετελεσμένων, Initiatorum: quorum Eumolpidarum generis auctor Eumolpus primus τὴν μύησιν ostendisse et ἱεροφάντης fuisse credebatur. Idem Soph. fem. etiam genere usus est: El. (78.) p. 83. Καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς Ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι. Sic Aristoph. B. (1333.) τίνα μοι δύστανον ὄνειρον Πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἀΐδα πρόσπολον [πρόπ.] Ψυχάν; i. e. ὑπηρέτιν, Famulam. [" Jacobs. Spec. 110. Wessel. Diss. Herod. 170. ad Herod. 134. Lex. Herod. 174. Valck. Hipp. p. 235. Diatr. 176. Toup. Emendd. 4, 497. Markl. Suppl. 2. 72. Musgr. 71. Iph. T. 123. Hel. 576. Brunck. Aristoph. 1, 214. 262. T. H. ad Plutum p. 222." Schæf. Mss. * Προσπολέω, i. q. προσέρχομαι, Soph. Œd. C. 1098. Ministro, Eur. Tro. 264.]

¶ Πωλέω, i. q. πολέω, i. e. Verto, Versor. Pass. Πωλέομαι, Versor, Vertor; ea plerumque signif. qua Virg. dicit Vertitur in mediis, pro Versatur, ἀναστρέφεται. Vel pro Proficiscor, Eo, πορεύομαι: ut Hes. πωλεῖται exp. συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεται: et Πωλήσεαι, φοιτήσεις, παραγενήσῃ: item ἀναστρέψῃ. Itaque cum motum in loco signif., reddemus Versor, ἀναστρέφομαι: cum vero motum ad locum, Proficiscor, s. potius Ito, Crebro proficiscor: interdum etiam Ventito. Od. Δ. (384.) Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος: (811.) Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτι πάρος γε Πώλε'· ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις: B. (55.) et P. (534.) Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα. Itidem X. (352.) Phemius dicit, ἐς σὸν δόμον Πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας, Domum tuam ventitabam. Utitur et Hesiod. Θ. (781.) πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. || At de Πωλέω, Vendo, suo loco dicetur. [" Greg. Cor. 190. et n., Ruhnk. Ep. Cr. 298." Schæf. Mss.]

Πωλέσκω i. q. πωλέω, ex eoque derivatum. Itidemque πωλέσκομαι i. q. πωλέομαι. Ac sicut dixi πωλοῦμαι junctum præpositionibus, Motum ad locum significantibus, poni pro Proficiscor, Eo, s. potius Crebro proficiscor, Ito: sic etiam πωλέσκομαι usurpari sciendum est. Il. A. (490.) Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν, E. (788.) ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς.

Εὔπωλος, ὁ, ἡ, Quæ facile vertitur, aratro sc.: γῆ, Terra quæ aratro facile vertitur et proscinditur, Aratu facilis. Signif. tamen etiam Generosis equorum pullis fœcunda. Eust. 385. Εἴη δ' ἂν πάντως ἡ ἐριβώλαξ, καὶ εὔπωλος, ὅπερ ἐστὶ * καλλιβώλαξ, διὰ τὸ εὐβωλοστρόφητον. Itidem p. 581. exponens hoc hemistichium Il. (E. 551.) Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ait, Εὔπωλος δὲ Ἴλιος, ἀντὶ τοῦ εὔιππος, ἢ εὔγειος, καὶ ἀγαθὴ πωλεῖσθαι, ἤτοι βωλοστροφεῖσθαι: ut sc. εὔπωλος a πωλοῦμαι derivetur sicut δίπολος et τρίπολος a πολοῦμαι. Sed videtur potius a πῶλος deducendum, ut εὔπωλος dicatur Troja, sicut Troës ἱππόδαμοι.

Ἐπιπωλέομαι, Obeo, i. q. ἐφοδεύομαι, Il. Γ. (196.) ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν, i. e. ἐπιπορεύεται, ἐπέρχεται, Obit, Obeundo lustrat. Similem usum habet τὸ περιπολεῖν. [" Heyn. Hom. 4, 601. 6, 212." Schæf. Mss.] Ἐπιπώλησις, ἡ, ap. Eust. Ipsa obeundi actio. [" Homer. 1, 163. Clark." Schæf. Mss.]

" Ἀπολὸν, Hesychio * ἀστρεφὲς, βαρὺ, Inflexile, " Grave."

" Ἀπόλιον, Hesychio θαῦμα, Miraculum."

" Ἠριπόλη, Aurora. In Epigr. οὐδὲ φαεινῆς Φέγ-" γος ἰδεῖν ἐθέλω χρύσεον ἠριπόλης, ubi tamen Suid. " exp. ἡμέρας. Apud Hes. vero reperio Ἠριπόρην, " expositum ἡμέραν ἐξ ἡμέρας." [" Jacobs. Anth. 4, 48. 11, 133. 141." Schæf. Mss.]

ΠΟΛΙΟΣ, Canus, Il. X. (74.) πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον, Hesiod. Θ. (271.) γραίας τέκε καλλιπαρήους, Ἐκ γενετῆς πολιάς. Et τὸ πολιὸν στῆθος ap. Plut. (8, 567.) ex Alcæo. Item in Epigr. πολιὰ θρίξ: sicut et ap. Diosc. 3, 124. Πολιὰν τρίχα. Sed Πολιὰ, pro quo IONICE Πολιὴ, seorsim sæpius ponitur pro πολιὰ θρὶξ, et πολιαὶ pro πολιαὶ τρίχες: sicut et ap. Lat. Cani pro Cani capilli s. pili. Plut. (6, 148.) Πολιὰ τοῦ λέγοντος καὶ πλάσματα καὶ ὀφρῦς: (8, 589.) de ebrietatis malis, Πολλοὺς φαλακρώσεις ἄωροι καὶ πολιαὶ πρὸ ἡλικίας ἔχουσι. Isocr. Panath. Τοῖς ἤδη πολιὰς ἔχουσι. Item πολιὰς ποιεῖν, ἀναφέρειν, ap. Alex. Aphr. pro πολιοῦσθαι, Canos producere, Canescere. Qua signif. ET Πολιανομεῖν dicitur a Plat. Epist. ult. Ὃς τότε, ὅθ' ἡμεῖς ἀπεπλέομεν, ἐπολιανόμει, Qui tum canus erat, etiam Canescebat: [imo signif. Urbem regebat. Vide derivata a Πόλις.] Item in Epigr. πολιὸς χρόνος, Canum tempus, i. e. Cana ætas, Senectus, quæ Cana etiam dicitur. Et τὸ πολιὸν, Canities. || Albus, Candidus, Niveus: qua metaph. Canus quoque et Canens a Latinis usurpantur, Poëtis præsertim, dicentibus Nix cana, Pruina cana, Gelu canum, December canus; item Montes cani, Flumina cana, Fluctus cani; necnon Plumæ canæ, Mala cana, Salicta cana, et hujusmodi alia. Apud Hom. sæpe πολιὴ θάλασσα, sc. διὰ τὸν ἀφρόν: sic ap. Apoll. Rh. (1, 454.) πολιὸς αἰγιαλὸς, quoniam sc. cani fluctus eo appelluntur: [cf. 2, 365.] Et πολιὸν ἔαρ, Hesiod. Ἔργ. 2, 96.: πολιὸς σίδηρος, Od. Φ. 81. Magis proprie autem πολιοὶ ἔριφοι dicuntur ob canam albedinem. Et πολιοὶ λύκοι, ut Il. K. (334.) ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο Ἕσσατο: Ovid. Non cani tetigere lupi. Sed sunt qui πολιοὺς λύκους dici existiment non διὰ τὸ τεφρῶδες s. ὑπότεφρον τῆς χρόας, verum διὰ τὸ ἔντιμον: quod id animal ap. Athenienses esset τίμιον, honorque ei deferretur non aliter ac senectuti canæ. Item πολιὸς λίθος, de quo in Σπαρτοπόλιος. [Eust. ad Od. B. 340. " Musgr. Hipp. 955. El. 701. Wakef. S. Cr. 1, 50. 98. 3, 76. Alc. 931. Phil. 1123. Markl. Suppl. 170. Jacobs. Anth. 6, 91. 8, 24. 161. 366. 10, 154. Diosc. 38. Heyn. Hom. 6, 70. 7, 665. 807. 8, 56. 407. De mari, Ruhnk. Ep. Cr. 149. Toup. Opusc. 1, 228. Heyn. Hom. 4, 97. De ærumnis, Ruhnk. Ep. Cr. 291. De vino, ad Mœr. 353. Ruhnk. Add. in Hesych. 2, 994. Musgr. El. 497. Jacobs. Anim. 192. De capillis, Anth. 7, 157. 250. 8, 113. 352 Brunck. Apoll. Rh. 31. Ruhnk. ad Rutil. 268. De ferro, Heyn. Hom. 5, 602. Ἡ πολιὸς, Kuster. Aristoph. 52. Ruhnk. Ep. Cr. 101. Π. ὄρνις, Wakef. Herc. 110. Musgr. ib. Π. σύνεσιν, Ruhnk. ad Rutil. 268. Πολιαί, ad Callim. 1. p. 43. Opp. νεότης, Agathias 26. 33. Posidipp. 16." Schæf. Mss. " De vino, Nicander Θ. 582. De serpentibus, Orph. L. 341. De aëre, Quint. Sm. 6, 229. Apoll. Rh. (3, 275.)" Wakef. Mss. " Non de capillis solum usurpatur, verum etiam de Homine ipso, qui πολιὰς φύει, Aristoph. Λ. 595. Σφ. 1192. Ἀ. 600. Lucian. de Merced. Cond. 491. Salmur., Pseudomant. 905. Sympos. 861." Seager. Mss. " Πολιαῖς ἀποκρίσεσι, Canis responsis, sc. Prudentibus, Greg. Naz. Ep. 232." Strong. Mss. * Πολιοειδὴς, Schol. Nicandri Ἀ. 126. * Πολιοπλόκαμος, Quint. Sm. 14, 14. * " Πολιοπώγων, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 307." Boiss. Mss. * Πολιοφάγος, Senex helluo, Schneidero susp. * Πολιόχρως, Cano colore, Eur. Bacch. 1362. κύκνος, Aristoph. ap. Athen. 287.]

[* " Ἐπιπόλιος, Incanus, Qui incipit canescere, Demosth. 1267, 21." Seager. Mss.]

Μεσαιπόλιος, ὁ, ἡ, Semicanus, Qui medium canæ ætatis attigit, non ita pridem canescere cœpit, Il. N. (361.) Ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἐὼν Δαναοῖσι κελεύσας Ἰδομενεὺς Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε. Epigr. Αὐχένα σοι κλίνω Κύπρι μεσαιπόλιος. Schol. Hom. l. c. exp. μεσῆλιξ, s. ὁ λεγόμενος σπαρτοπόλιος, sc. ᾧ διεσπαρμέναι εἰσὶν αἱ πολιαί. Ubi etiam NOTANDUM Σπαρτοπόλιος, Cui sparsi sunt per tempora cani, [Gl. Incanus,] ὁ σπαρτὰς s. διεσπαρμένας ἔχων τὰς πολιάς: nam in ultima senecta non sparsi, sed crebri ac spissi sunt cani. Sic in Tragicis personis σπαρτοπόλιος γέρων. J. Poll. 4. Ὁ γε μὴν σπαρτοπόλιος δηλοῖ μὲν τὴν τῶν πολιῶν φύσιν, μέλας δέ ἐστι καὶ ὕπωχρος. Et inter Comicas personas ἡ σπαρτοπόλιος, quæ ipso nomine τὴν ἰδέαν indicat; nam μηνύει ἑταίραν πεπαυμένην τῆς τέχνης. Cum enim cani per tempora spargi incipiunt, artem desinere coguntur. Est et Gemma σπαρτοπόλιος. Plin. 37, 11. Polia canitiem quandam

sparti indicat: eandem duriorem, nigra Spartopolios. Apud Hes. vero LEGITUR Σπαρνοπόλιος, quod EXP. Ὀλιγοπόλιος, Cujus per tempora pauci cani sparsi sunt, Parum canus: compositum e σπαρνὸς et πολιά: quod σπαρνὸς signif. Rarus, σπάνιος, ἀραιός. [Μεσαιπόλιος, Schæf. ad Longum 403. "Bibl. Crit. 1, 3. p. 70. Bergler. Alciphr. 387. Villoison. ad Long. 264. Paul. Sil. 32. Heyn. Hom. 6, 439. Μεσαιπόλιος, Brunck. Aristoph. 3, 6." Schæf. Mss.] "Μεσοπόλιος, Semicanus," [Gl. sine interpr. "Bentl. Opusc. 77. Σπαρτοπόλιος, Heyn. Hom. 6, 439." Schæf. Mss. * "Ὁλοπόλιος, Jo. Malal. 1, 132. 323. 330. 382. alibi." Elberling. Mss. "Is. Porphyr. in Allatii Exc. 312." Boiss. Mss.]

Προπόλιος, ὁ, ἡ, Ante tempus canescens, Qui ante justum ætatis tempus canescit: quo sensu Præcanus ab Horatio usurpatur. Ex Ælio Dionys. ["Schol. Pind. Ὀ. 4, 32. J. Poll. 157." Wakef. Mss.] Ὑποπόλιος, ὁ, ἡ, Subcanus, Aliquantum canus, i. q. σπαρνοπόλιος s. ὀλιγοπόλιος, ["Heyn. Hom. 6, 439." Schæf. Mss.]

Πολιότης, ἡ, Canities, [Aristot. de Gen. Anim. 1, 805. 1143.]

Πολιώδης, Canus, Canos referens. Pro Facile canescens affertur ex Alex. Aphr. [Lucian. 2, 264. "Vide nos ad Lucret. 3, 387." Wakef. Mss.]

Πολιόω, Canum facio, Canitiem induco, Bud. Pass. Πολιοῦμαι, Canus fio, Canesco. Aristot. H. A. 3. Πολιοῦνται οἱ κρόταφοι. ["Jacobs. Anth. 10, 117." Schæf. Mss. "Pallad. V. Chr. p. 38. Γεγηράκασι γὰρ καὶ φαῦλοι, οὐκ ἀρετῇ τὴν ψυχὴν πολιώσαντες." Boiss. Mss. Πεπολιωμένος, Gl. Canus.] Πολίωσις, ἡ, Ipsa actio reddendi canum, canescendi. Alii, Canities, sed immatura, vitio naturæ. Πολιότης, SIVE Πολίωσις, ἡ, inquit Gorr., Canities: Affectio pilorum, qui albi fiunt. Ea autem frigida humidaque est, et pertinet ad ipsos pilos, non autem ad cutem cui inhærent. Vide alia ap. Eund. [Plut. 7, 437.] "Ἐπιπολιόομαι, Canesco, Superne canesco." [* Προπολιόω, Sext. Emp. adv. Math. 10, 114.]

[* Πολιάω, unde * "Πολιαίνομαι, (Incanesco,) Brunck. ad Æsch. Pers. 107. * Πολιάζω, ad Callim. 1. p. 42. (Schol. H. in Apoll. 14.)" Schæf. Mss.]

[* "Πολιεὺς, Qui canos efficit, Clem. Alex. 223." Kall. Mss.]

AT VERO Πόλιον, τὸ, Herba est, inquit idem Gorr., duorum generum. Unum, montanum est, τεύθριον nominatum, candidum, tenue, palmi altitudine, semine plenum, capitulum in summo corymborum habens, canique hominis, unde nomen inditum, capillitium præferens: odore gravi nec injucundo. Alterum est campestre, majus, odore viribusque infirmius. Vide et Diosc. 3, 124. ubi inter alia dicit esse θαμνίον καρποῦ πλῆρες, ἔχον κεφάλιον ἐπ' ἄκρου * κορυμβοειδὲς μικρὸν ὡς πολιὰν τρίχα. Plin. quoque dicit ei esse folia canis hominis similia: ap. quem de ejus herbæ laudibus plura vide, 21, 7. et 10. Meminit et Nicander (Θ. 64.) Aliud autem signif. πώλιον. SED Πολιὸν, Vinum album, Ælian. dictum putat ab indigenæ regionis nomine. VV. LL. [* Πολιάνθη, Chishull. A. A. p. 72.]

ΠΟΛΙΣ, εως, ἡ, Communis autem gen. et Ionicus, πόλιος, Æolicus, πόληος, Urbs, Civitas. Interdum pro Ipsa urbe muris cincta vicisque et ædificiorum serie distincta, interdum pro Ipsis civibus: quemadmodum et Lat. vocab. Urbs; nam Civitas dicuntur propria signif. Ipsi cœtus jure sociati, secundum Cic. ut, Nec hæc urbs, nec in ea civitas. Item, Et prætor ille esset, et Roma urbs, et eam civitas incoleret. Od. T. (174.) de Creta, ἐν δ' ἄνθρωποι Πολλοὶ ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες, Il. Σ. (490.) Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων Καλάς: Φ. (446.) Ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα Εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη, O. (737.) πόλις πύργοις ἀραρυῖα, Od. Γ. (130.) Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπύν. Sic. Il. (B. 373.) πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, I. (589.) Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. Itidem et in prosa. Lucian. (2, 42.) Ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη: (66.) Σχῆμα πόλεων. Item, Ἀλούσης πόλεως. Plut. Τρισκαίδεκα πόλεις τῶν Φωκέων κατακεκαῦσθαι. In his ll. jam cc. accipitur pro Urbe potius, quatenus mœnibus circumdata est, et ædificiis exornata, ut et ap. Thuc. 1. 2. et 4. ἡ ἄνω πόλις, Superior urbs, i. e. Superior urbis pars, respectu Piræi. Sæpe etiam pro Civitate, ut ap. Aristot. Polit. 1. Ἡ ἐκ πλειόνων κωμῶν κοινωνία τέλειος, πόλις. Thuc. 7, (77.) p. 260. Ἄνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τείχη, οὐδὲ νῆες ἀνδρῶν κεναί. Dem. (319.) Ὁ τὴν πόλιν ἐξαπατῶν. Sæpe etiam utroque modo, et pro Urbe et pro Civitate: ut Hesiod. Ἔργ. (1, 238.) Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Isocr. Paneg. Πόλεις αὐξανόμεναι: et ibid. αἱ μέγισται γενόμεναι. Aristot. Polit. Πόλις τῷ πλήθει μυρίανδρος. Et ap. Thuc. 6, (17.) Ὄχλοις ξυμμίκτοις πολυανδροῦσα πόλις. Rursum Aristot. Eth. 8. Τὰς πόλεις συνέχει ἡ φιλία: ut et σώζειν πόλιν ap. Poëtas pariter ac Prosæ Scriptores: cui opp. ἀπολέσαι: sic ap. Æschin. Βλάπτει τὴν πόλιν. Plut. Φθοραὶ πόλεων ἅμα τοσούτων καὶ τηλικούτων. Item κατὰ πόλεις, Per urbes, civitates; aut per adv. Oppidatim, Thuc. Plut. Herodian. et alii. Sicut vero Virg. dicit Urbem Patavi pro Patavium, ita et ante eum Apoll. Rh. 2, (654.) πόλιν Ὀρχομενοῖο: ut et Hesiod. (Ἀ. 469.) πόλιν Τρηχῖνος ἵκοντο. At in Epigr. πόλιν τε καὶ ἄστυ, ut et Il. P. 144. Φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς, ubi ἄστυ pro Urbe accipiunt, πόλις autem pro Civitate eam incolente. Duali num. τὰ πόλεε ταύτα, Isocr. Panath. E Thuc. autem πόλεε τὼ ἄμφω. || Πόλις Suidæ est etiam εἶδος παιδιᾶς, Ludi genus: unde Prov. hoc, Πόλεις παίζομεν. "Ἀμπόλιν, Æolica syncope pro ἀνὰ πόλιν, Per "urbem, Apoll. Rh." [1, 166. 2, 996. "Πόλις, ad Charit. 213. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄστυ, Thom. M. 727. Markl. Suppl. 38. 893. Musgr. 1. Iph. T. 38. 595. 877. ad Charit. 653. Abresch. Æsch. 2, 132. Jacobs. Anth. 10, 138. Heyn. Hom. 5, 624. Pro χώρα, Casaub. ad Athen. 88. Segaar. in Daniel. 41. et Ind., Orat. Gr. Reisk. 5, 201. Musgr. Cycl. 99. Alc. 482. Suppl. 578. Heracl. 16. Wakef. Alc. 490. ad Diod. S. 2, 366. Penzel. ad Strab. 1362. Latius usurpatum, etiam de Insula, ibid. Heyn. ad Apollod. 41. Athen. 28. Verb. ad Anton. Lib. 237. LB., Bibl. Crit. 2, 1. p. 79. ad Corn. Nep. 29. Stav., ad Herod. 215. 649. Stanl. Eum. 77. Huschk. Anal. 293. de Archil. 225. ad Diod. S. 2, 440. Contubernium, Oppidum, Toup. in Schol. Theocr. 220. Absolute, Hæc urbs, Brunck. Œd. T. 630. Patria, Musgr. ad Hec. 281. Arx urbis, Mœr. 317. et n., Ammon. 115. Eran. Philo 172. ad Paus. 328. Dawes. M. Cr. 199. ad Herod. 409. 413. 523. Brunck. Aristoph. 1, 22. 28. 35. 3, 47. T. H. ad Plutum p. 260. Diod. S. 2, 236. 428. Πόλις, Cives, Heyn. Hom. 7, 150. Subaud., ad Diod. S. 1, 100. Abund., Lobeck. Aj. p. 381. Conf. c. πολὺς, ad Od. Ω. 354. Porson. Med. p. 34.: cum πόλεμος, ad Charit. 628. 702. Jacobs. Anth. 6, 229. 12, 182. ad Diod. S. 1, 681. 2, 121. ad Dionys. H. 1, 563.: cum πάλιν, ad Diod. S. 2, 534.: cum παρεμβολὴ, 320.: cum πολιτεία, ad Dionys. H. 1, 242. 2, 709. 1176. Πόλεις et πολλάκις conf., ad Diod. S. 2, 536.: πολίων et πολέων, ad Charit. 485. 628. 734. ad Diod. S. 1, 450. Jacobs. Anim. 72. 127. 148. Coray Theophr. 212.: πόλεων et πολέων, ad Simon. Dial. p. 21. Boeckh. in Plat. Min. 63.: πόλεσι et ποσὶ, ad Lucian. 2, 56. Πόλις sine artic., Eur. Hec. 761: ad Dionys. H. 2, 945. et Reisk. 949. 1112. 4, 2052. 2217. 2277. Xen. K. Ἀ. 133. Buttm. ad Plat. Gorg. 511. Crus. ad Plut. Ages. p. 75. Plut. T. 2. p. 204. 311. Cor., Hutten. ad T. 3. p. 189. De gen., Heyn. Hom. 4, 405.: ob metrum, Markl. Suppl. 481. Πόληος, Ruhnk. ad H. in Cer. 113. 115. Ep. Cr. 151. Simonid. 18. Jacobs. Anth. 6, 309. Alpheus 5. De gen. plur., Heyn. Hom. 5, 139. Boeckh. in Min. 63. Πολίων, Heyn. Hom. 7, 116. Πολήων, Jacobs. Anth. 11, 238. Πόλεων, πόλεσιν, de sede h. v. in anapæstis, Porson. Hec. p. L. Ed. 2. De acc. plur., Heyn. Hom. 4, 614. Πόλις Ἄργους, Ruhnk. Ep. Cr. 102. Π. Πιτάνας, Eur. Tro. 1112. Brunck. Aristoph. 3, 36. Π. οἰκουμένη, ἔρημος, Wyttenb. Select. 382. Πόλις καὶ πολῖται, Valck. Phœn. p. 343. cf. Musgr. Or. 973. Τὰ τῆς πόλεως πράττειν, Valck. Diatr. 254. Κατὰ πό-

λιν, κατὰ τὴν π., Brunck. Aristoph. 2, 33. ad Dionys. A H. 2, 945. 949. 1112. 4, 2121. Πόλεις, Heyn. Hom. 4, 351.: ἀνθρώπων, Il. I. 328. Τῶν πόλεων καλούντων, Lobeck. Aj. p. 273. De nomm. propr. hominum in πολις desinentibus, ad Herod. 168." Schæf. Mss. • Πόλινδε, In civitatem, Hom. non semel.]

Πολίαρχος, ὁ, Præfectus urbis, Princeps urbis, Eur. [Rhes. 381. Pind. N. 7, 123. "Ad Diod. S. 2, 287. Leontius 2. et Jacobs." Schæf. Mss.] Πολιαρχέω, Urbi præfectus sum, Præfectus urbis sum, Urbi præsum, Principem in urbe locum obtineo, Synes. Ep. quadam ad Orum, Ὁ δὲ ἀστρονομικώτατος Τίμαιος ἐπολιάρχει τε καὶ ἐπρέσβευε. [Dio Cass. 519.]

[• "Πολίκτιτος, Orph. H. 9, 2." Wakef. Mss. Al. • Πολύκτιτος.]

Πολιορκέω, Obsidione cingo, Circumsedeo, Obsideo; proprie Obsidione urbem cingo, ut locus aliquis septo cingitur: derivatur enim e πόλις et ἕρκος: B in qua signif. absolute sine casu ponitur. Isocr. ad Nic. Τοὺς πολιορκοῦντας ὑπὸ τῶν κατακεκλεισμένων διαφθαρῆναι. Dem. pro Cor. Χαρακώματα βαλόμενος πρὸς τῇ πόλει, καὶ μηχανήματ' ἐπιστήσας, ἐπολιόρκει, Xen. K. Π. 2, (4, 9.) Εἰ μή τις πολιορκοίη προσκαθήμενος. Sæpe accus. additur, et tunc simpliciter redditur Obsideo, Obsidione cingo, Circumsedeo. Plut. Pericle, Πολιορκήσας τὴν ἱερὰν Ἐπίδαυρον, Herodian. 3, (3, 1.) Ὁ τοῦ Σεβήρου στρατὸς προσκαθεζόμενος τὸ ἔρυμα ἐπολιόρκει. Pass. πολιορκοῦμαι, Obsideor, Obsidione cingor, Circumsedeor, Æschin. (77.) Αὐτὴ δὲ ἐπολιορκεῖτο καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπίδοξος ἦν ἁλῶναι, Herodian. 8, (5, 13.) Συνέβαινε δὲ τὸν στρατὸν δοκοῦντα πολιορκεῖν, αὐτὸν πολιορκεῖσθαι. Et partic. πολιορκούμενος. Athen. 12. Πολιορκούμενοι ὑπ' Ἀννίβα, Philostr. Ep. 51. Ἀπέκλειόν σοι τὰ ὄμματα ὡς οἱ πολιορκούμενοι τὰς πύλας. Item cum dat. instrumentali, sed in metaph. signif. e Plat. de LL. Πολιορκηθὲν στενοχωρίᾳ γῆς: quod exp., Agri angustiis pressum. Item e Xen. (Ἀπ. 2, 1, 17.) C Ἑκὼν τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολιορκοῦμαι, pro Omnibus hujusmodi meum corpus oppugnatur. [" Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Irmisch. ad Herodian. 3, 1142. Wakef. S. Cr. 3, 177. Diod. S. 1, 612. 653. 698. 710. 2, 87. 236. 448. 501. Oppugno, Dionys. H. 1, 525. Vexo, Affligo, Zeun. ad Xen. K. Π. 552. Πολιορκήσομαι, pass., Kuster. V. M. 146." Schæf. Mss. • Πολιορκητέος, Gl. Obsidendus, Xen. K. Π. 7, 5, 7.] Πολιορκητὴς, Urbium obsessor, Cognomentum Demetrii, quod obsidione urbes capere peritus esset, Athen. 3. Δημήτριον τὸν πολιορκητήν: [cf. 4. p. 128.] Vide Πολιοῦχος et Ἑλέπολις. [" Ad Diod. S. 2, 472. ad Phalar. 333." Schæf. Mss.] Πολιορκητικὸς, Obsidionalis: μηχανήματα s. ὄργανα, Obsidionales machinæ, Machinæ quarum usus est in urbium obsessionibus, ut Murales machinæ ap. Plin., sic Aries s. Equus, Helepolis, Testudo, Vineæ, Turres ambulatoriæ, et similia. [Athen. 273. 634. Diod. S. 20. p. 786, 28. " Polyæn. 189." Wakef. Mss.] Πολιορκία, ἡ, Obsessio, Obsidium s. Obsidio, D Aristot. Pol. 7. Τῶν περὶ τὰ βέλη καὶ τὰς μηχανὰς πρὸς πολιορκίαν, Plut. Οἱ πολιορκίαν προσδεχόμενοι συνάγουσι καὶ παρατίθενται τὰ χρήσιμα. Sic Idem in Præc. San. Ὥσπερ εἰς πολιορκίαν ἐπισιτιζόμενοι. Isocr. Archid. Τὰς ἐσχάτας ὑπομεῖναι πολιορκίας. Sic Athen. 12. Ἕνδεκα μῆνας ὑπομείναντες τὴν πολιορκίαν. Thuc. 1, (98.) Πολιορκίᾳ εἷλον καὶ ἠνδραπόδισαν, Cic. Obsidione capere urbes, Aristot. Polit. 2. Παύσασθαι πολιορκίας. Plut. Alcib. Ὡς λύσων πολιορκίαν. Lat. dicunt Facere obsidium, Cingere urbem obsidione, Claudere muros obsidione, Ingenti obsidione premere urbem, Castra tenere obsidione. Item Periculis obsidionis liberare, Eximere ex obsidione: Et pass. Levari s. Solvi obsidione. Ipsi autem obsessores Solvunt obsidium, Tacit. [Plut. Sulla 25. Thuc. 2, 77. " Wakef. S. Cr. 3, 36. Oppugnatio, Dionys. H. 2, 984. Diod. S. 1, 585. 588. 653. 2, 83. 439. 498. Ἐκ πολιορκίας αἱρεῖν, Brunck. Soph. 3, 425." Schæf. Mss. • " Πολιορκητὸν ὄργανον, Anna C. 382. 383." Elberling. Mss. • Ἀπολιόρκητος, Qui non obsidetur, Plut. 10, 367. Strabo 12. p. 834. " Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 101." Boiss. Mss.] Δυσπολιόρκητος, Obsessu difficilis, Qui obsidione cingi vix potest, etiam Qui obsidione ægre capi potest, [Xen. Ἑλλ. 4, 8, 5.] Cui OPP. Εὐπολιόρκητος, sicut εὐπολέμητος contr. τῷ δυσπολέμητος. Ἀντιπολιορκέω, Vicissim obsideo, Obsessorem obsidione cingo premoque, Obsideo eum a quo obsidebar antea: cui similem περιπέτειαν vide in Πολιορκοῦμαι. [" Const. Manass. Chron. p. 76." Boiss. Mss.] " Διαπολιορκέω, Obsideo, s. Constanter obsideo," [Thuc. 3, 17.] Ἐκπολιορκέω, Obsidione capio et expugno, Thuc. 1, (94.) p. 32. Ἐξεπολιόρκησαν ἐν τῇδε τῇ ἡγεμονίᾳ. Pro quo ead. p. dicit πολιορκίᾳ εἷλον. Schol. quoque ibi annotat, πολιορκῆσαι esse tantum πόλει προσκαθεσθῆναι πολεμίους: ἐκπολιορκῆσαι autem, τὸ τελέως καταβαλεῖν τὴν πόλιν καὶ εἰσελθεῖν. Isocr. etiam ea signif. usurpavit accus. junctum ipsum verbum activum, Ἐν ἔτεσι δέκα μόλις αὐτὴν ἐξεπολιόρκησαν. Itidemque Thuc. rursum 5, (32.) p. 176. Σκιωναίους ἐκπολιορκήσαντες, i. e. ἑλόντες καὶ δουλώσαντες ἐν πολιορκίᾳ. Pass. Ἐκπολιορκοῦμαι, Obsidione capior et expugnor, pressus succumbo, Thuc. (1, 117.) Ἀδύνατοι δὲ ὄντες ἀντισχεῖν, ἐξεπολιορκήθησαν ἐννάτῳ μηνί. Cum vero additur præp. ἐκ, signif. Obsidione captum expugnatumque ejicio, 1, (131.) p. 42. Ἐκ τοῦ Βυζαντίου βίᾳ ὑπ' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθεὶς, Schol. τῇ πολιορκίᾳ ἐκβληθείς. [" Ad Charit. 324. Wyttenb. Select. 86. 89. ad Lucian. 2, 148. Diod. S. 1, 698. ad 2, 158. 537." Schæf. Mss. • Ἐκπολιόρκησις, Gl. Expugnatio, Devastatio. • Ἐμπολιορκέω, Circummunio, Obsideo, LXX. Jos. 7, 3. 10, 4. Sirac. 50, 4. • Ἐπιπολιορκέω, unde • " Ἐπιπολιορκητὴς, Alciphr. (2, 2.) p. 210. ad Phalar. 333." Schæf. Mss. " Diod. S. 2, 13. • Καταπολιορκέω, Eumath. 437. • Συμπολιορκέω, Plut. Timol. 9. Dem. c. Arist. 3, 48. Tauchn." Boiss. Mss. Herod. 1, 161. Polyb. 2, 7, 8. Demosth. 663. Πολιορκίζω, Symm. 2 Reg. 18, 9. sed leg. πολιορκήσας.]

Πολιοῦχος, ὁ, ἡ, Urbis tutator, custos, Qui patrocinio tutelæque suæ commissam urbem habet, Patronus et præses urbis: Ζεὺς, ap. Plat. de LL. Itidem Plut. Demetrio (42.) p. 289. a tergo, Ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν ἀνομοιοτάτην ἐπιγραφόμενος προσωνυμίαν· ὁ μὲν γὰρ, πολιεὺς καὶ πολιοῦχος· ὁ δὲ, πολιορκητὴς ἐπίκλησιν ἔσχεν. Paulo ante dixerat, Τοὺς βασιλεῖς Ὅμηρός φησιν οὐχ ἑλεπόλεις οὐδὲ ναῦς χαλκήρεις, ἀλλὰ θέμιστας παρὰ τοῦ Διὸς λαμβάνοντας, ῥύεσθαι καὶ φυλάσσειν. Aristid. Τὴν πόλιν ἐπιτρέψαι τῷ πολιούχῳ θεῷ. Item Aristoph. N. (602.) πολιοῦχος Ἀθάνα. [Æsch. S. c. Th. 318. Suppl. 1026. " Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 98. Wakef. S. Cr. 1, 88. ad Callim. 1, 217. Bergler. Alciphr. 394. Heyn. Hom. 5, 568. Monum. Byz. 25. De Minerva, Valck. Phœn. p. 726. ad Herod. 413. Præses arcis, T. H. ad Plutum p. 261. Jacobs. Anth. 11, 91." Schæf. Mss.] Pro eod. DICITUR ET Πολιοσσοῦχος, NECNON Πολιήοχος, sed Poëtis tantum, Apoll. Rh. 2, (846.) ἱλάεσθαι Τόνδε Πολισσοῦχον διαπέφραδε. Item πολιήοχος Ἄρτεμις. Et ex Epigr. πολιήοχος Κύπρις. [Πολισσοῦχος, Opp. Ἁ. 4, 4. Æsch. S. c. Th. 69. 111. 191. 277. 828. Ag. 346. " Eum. 778. 886. 1013. Abresch. Æsch. 2, 86. 109. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 206. Christod. Ecphr. 358. Agathias 72. Πολισοῦχος, Ruhnk. Ep. Cr. 244. Wakef. S. Cr. 1, 88." Schæf. Mss.]

[• Πολίπορθος, Æsch. Ag. 792. " Ad Il. B. 278. Heyn. Hom. 8, 843." Schæf. Mss. • Πολιρραίστης, Lycophr. 210. • Πολισσόος, Hom. Hymn. 7, 2. Orph. H. 88, 2.]

[• Πολιανόμος, Ædilis, Præfectus urbi, Dio Cass. 228. " Valck. Adoniaz. p. 273. Πολιανομέω, ibid." Schæf. Mss. Dio Cass. 237. Vide Πολιός. • Πολισσονόμος, In urbe degens, Æsch. Pers. 855. Choëph. 864. • Πολιοφύλαξ, unde • Πολιοφυλακέω, Polyb. 18, 22, 4. " Pass., Clem. Alex. 262." Wakef. Mss.]

Ἀκρόπολις, ἡ, Arx urbis, q. d. Summa urbs, i. e. Summitas urbis, Summa pars urbis, et altissima; nam arces urbium moris erat in editis locis ædificare, tum ut ab aliis periculis, tum vero ab inundatione tutæ essent, Eust. Sed possumus etiam, opinor, simpliciter hoc referre ad arcium altitudinem: ut sit

ἄκρα πόλις, nam ita etiam diciturpro ἀκρόπολις, Summa s. Suprema urbs, i. e. Suprema pars urbis, et maxime edita, sive natura loci, sive arte: quod sc. in altitudinem excitata sit, alioqui in edito loco non sita. Damasc. ap. Suid. Τὰ γὰρ ἐπιφανέστατα τῶν ὀχυρωμάτων ὡς ἐπίπαν κοινὴν ἔχει τὴν φύσιν· γνοίη δ' ἄν τις τὸ λεγόμενον ἐκ τῶν περὶ τὰς ἀκροπόλεις συμβαινόντων· αὗται γὰρ δοκοῦσι μὲν μεγάλα συμβάλλεσθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῶν πολεμίων, ἐν οἷς ἂν ὦσι, καὶ κ. τ. λ. Isocr. Symm. Ἀντὶ τοῦ φρουρεῖν τὰς τῶν ἄλλων ἀκροπόλεις, τῆς αὐτῶν ἐπεῖδον τοὺς πολεμίους κυρίους γενομένους. Apud Eund. Panegyrico, Ἀκροπόλεις τειχίζειν, Arces excitare. || Peculiariter autem et quasi κατ' ἐξοχὴν Arx Athenarum appellabatur ἀκρόπολις, in qua etiam ærarium erat, Isocr. ad Phil. Καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν οὐδεὶς ἂν ἐπαινέσειεν, ὅτι τοσοῦτο πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήνεγκε, Et urbem nostram nemo laudarit, quod tantam vim pecuniæ exactam a sociis in acropolin retulit: Symm. Μεστῆς οὔσης ἀργυρίου καὶ χρυσίου τῆς ἀκροπόλεως, Cum plena argento et auro esset acropolis. Bud. in Annot. in Pand. Apud Græcos, inquit, similes erant, qui ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει ideo dicebantur e more Atheniensium, quia in arcem relata eorum nomina essent. Ut enim Latine In ærarios relati dicuntur, sic Illi in arcem relati erant, qui et ὄφλοντες dicuntur, et κατάδικοι et ἐζημιωμένοι. Item Ἐξ ἀκροπόλεως ἐξαληλιμμένους, h. e. Ex arce expunctos, vocabant eos qui a Latinis ex ærariis eximi dicebantur. || Fuisse autem vocatam ἀκρόπολιν, quæ prius appellaretur πόλις, Paus. testatur in Atticis, Τῇ νῦν ἀκροπόλει, τότε δὲ ὀνομαζομένῃ πόλει. At Thuc. non dicit nomen πόλεως habuisse duntaxat, sed fuisse πόλιν, 2, (15.) Τὸ δὲ πρὸ τούτου ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα, πόλις ἦν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτὴν πρὸς νότον μάλιστα τετραμμένον. Quem sequens in Panath. Aristides scribit, Ἡ πάλαι μὲν πόλις, νῦν δὲ ἀκρόπολις, κορυφῇ παραπλησίως, οὐχ ὡς κ. τ. λ. Dicitur et ἄκρα πόλις διαλελυμένως pro ἀκρόπολις. Callim. Hymno in Jov. (82.) Ἷζεο δ' αὐτὸς Ἄκρῃς ἐν πτολίεσσιν ἐπόψιος. Utuntur vero et Oratores hac dissolutione nominis compositi. Quin et ἄκρα per se positum, Arcem nonnunquam declarat. [" Mœr. 317. et n., Thom. M. 29. Toup. Opusc. 1, 409. ad Callim. 1. p. 32. Jacobs. Anim. 303. Anton. Argiv. Epigr. Sine articulo, Diod. S. 1, 677. Heind. ad Plat. Gorg. 85. Demosth. 1327, 25. Ἀκρ. Ἑλλήνων, Corinthus, Jacobs. Anth. 6, 223. Conf. c. ἄκρα π., ad Strab. 6. p. 671. Ἀναφέρειν εἰς τὴν ἀκρ., T. H. ad Plutum p. 475. Ἄκρα πόλις, Heyn. Hom. 5, 246. 259." Schæf. Mss. • " Ἀκροπολίτης, Jo. Malal. 1, 278." Elberling. Mss.]

Ἀμφίπολις, ἡ, Civitas aquis cincta, Urbs quam fluvius circumluit. Sic dicitur Urbs quædam Thraciæ διὰ τὴν περίῤῥοιαν τοῦ Στρυμόνος, ut Steph. B. docet, antea ἐννέα ὁδοὺς nominatam tradens, necnon ἠϊόνα et μυρίκην. Itidem et Thuc. Schol. (1, 100.) p. 33. Τὰς ἐννέα ὁδοὺς dictas ἀμφίπολιν ait, διὰ τὸ περιῤῥέεσθαι αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, sc. Στρύμονος, cujus ibi mentio fit. Cujus civis VOCATUR Ἀμφιπολίτης. Steph. B. [J. Poll. 9, 27. "Jacobs. Anth. 7, 405. • Ἀντίπολις, ad Herod. 471. ad Diod. S. 1, 466." Schæf. Mss. Strabo 3. p. 257. "Ἀρχέπολις, est Nomen, et Appellativum, Regem, βασιλέα, significans, et Proprium. Certe Filiorum Themistoclis unus, Plut. Themist. 32. T. 1. p. 317., Ἀρχέπτολις, quæ est forma nominis Attica vetus, dictus est. Uterque hujus vocabuli usus, quod Lex. Stephani non habet, cognosci e Plat. Cratylo 13. potest." Fischer. Descr. Lectt. 1795. p. vi.]

Ἄπολις, ιδος, ὁ, ἡ, Cui urbs non est, Qui sine urbe est, Lucian. (2, 55.) Ξένος, ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, Isocr. Symm. (16.) Ἀνθρώπους τοὺς μὲν ἀπόλιδας, τοὺς δὲ αὐτομόλους, τοὺς δὲ ἐκ τῶν ἄλλων κακουργιῶν συνεῤῥυηκότας, Xen. Ἑλλ. 6, (3, 1.) Μὴ σφᾶς περιϊδεῖν ἀπόλιδας γενομένους. Synes. videtur opponere τῷ φιλόπολις, Ep. 103. Οὐχ οὕτως ἄπολις εἰμί τις οὐδ' ἀνέστιος. At ex Aristide, Ἀπόλιδες πολιτείας τῆς ἀρχαίας. Ubi videtur accipere pro Privatas, ut ἄπολις dicitur Qui urbe sua privatus est, Extorris. Præterea ἄπολις πόλις, Civitas s. Urbs eversa; Quæ olim fuit, nunc autem non amplius est; Urbs, quæ civitas non est; Civitas, quæ revera civitas non est. Plato enim ἄπολιν πόλιν, Polluce teste dixit τὴν μηκέτ' οὖσαν πόλιν: de Rep. 6. p. 262. Πᾶσα δὲ πόλις ἄπολις ἂν γίγνοιτο, ἐν ᾗ δικαστήρια μὴ καθεστῶτα εἴη κατὰ τρόπον. || Suid. Ἀπόλιδας exp. ἀγεννεῖς, ἀπαιδεύτους: sc. ὡς οὐκ οἰκοῦντας ἐν πόλει: ideoque reddideris Inurbanus, Incivilis, Rusticus. Quo modo accipere queas et locum e Synes. citatum. [" Wakef. Diatr. 18. 29. ad Herod. 645. Eur. Tro. 1292. Wakef. Phil. 1018. Eum. 460. Monthly Review Febr. 1799. p. 198. Jacobs. Anth. 11, 21. ad Lucian. 1, 698. Philostr. 200. Boiss." Schæf. Mss.] " Ἀπολικὸς, Civilis gubernationis expers, si non men-" tiuntur VV. LL."

Αὐτόπολις, Civitas quæ suis ipsius legibus regitur, Urbs quæ per se sola civitatis nomine censetur. E Thuc. enim (5, 79.) αὐτοπόλιες affertur pro Urbes suæ auctoritatis.

Δεκάπολις, Decem habens civitates, Decem urbibus insignis. Regio quædam Judææ contermina; cujus mentio aliquoties ap. Evangelistas: ut Matth. 4, (25.) Ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ τῆς Δεκαπόλεως. UNDE Δεκαπολίτης, Qui ex ea regione est. Plin. Δεκάπολιν vocat Decapolitanam regionem: 5, 18. de Judæa, Jungitur ei latere Syriæ Decapolitana regio a numero oppidorum. Et c. 8. Post eum introrsus Decapolitana regio est, prædictæque cum ea tetrarchiæ et Palæstinæ tota laxitas. Præcedenti autem loco cum dicit, A numero oppidorum, NOTA Πόλις ab eo reddi Oppidum.

" Δίπολις, Lemnus dicitur, a duabus, quas habet, " urbibus, Hephæstia et Myrina, Etym." [" Ad Herod. 503. • Διπόλια, Brunck. Aristoph. 2, 105. • Διπολιώδης, ibid. Porson. Hec. p. l. Ed. 2." Schæf. Mss. • Διπολῆϊς, Manetho 4, 376.]

Ἑκατόμπολις, Centum urbibus insignis, Cretæ epith. a centum oppidis: de qua vide et Hom. in Πόλις, ubi nonaginta tantum ei urbes tribuit. Plin. 4, 12. Creta centum urbium clara fama. [" Ad Il. B. 649. ad Diod. S. 1, 55. Heyn. Hom. 4, 351." Schæf. Mss.]

Ἑλέπολις, sc. μηχανὴ, Machina obsidionalis capiendis urbibus apta. Vitruv. 10, 22. Interea rex Demetrius, qui propter animi pertinaciam Poliorcetes est appellatus, contra Rhodum bellum comparando, Epimachum Atheniensem nobilem architectum secum adduxit. Is autem comparavit Helepolim sumtibus immanibus, industria laboreque summo. Et mox, Ut contra eam Helepolim machinam pararet, et illam transferret intra murum. Paulo ante autem, Super muro machinam in carchesio versatili constituit, quæ Helepolin ad mœnia accedentem corripuit et transtulit intra murum. De altitudine autem et latitudine, necnon de firmitudine et pondere, vide ibid. Amm. Marcell. 24. Pro his arietum machinamentis jam crebritate despectis conditur machina scriptoribus historicis nota, quam ἑλέπολιν Græci cognominant: cujus opera diuturna Demetrius Antigoni regis filius, Rhodo aliisque urbibus oppugnatis, Poliorcetes est appellatus. Ædificatur autem hoc modo, Testudo compaginatur immanis asseribus roborata, longioribus ferreisque clavis aptata, et contegitur coriis bubulis, virgarumque recenti textura, atque limo asperguntur ejus suprema, ut flammeos detrectet et missiles casus. Conseruntur autem ejus frontalibus trisulcæ cuspides, præacutæ ponderibus ferreis graves, qualia nobis ostendunt pictores fulmina vel fictores, ut quicquid petierit aculeis exertis abrumpat. A Diod. S. inter λιθοβόλα ὄργανα numeratur. Joseph. autem pro Quavis urbium expugnatrice machina usurpavit, sicut et Hes. ait ἑλεπόλεις dici οἱαδήποτε μηχανήματα, δι' ὧν αἱ πόλεις καθαιροῦνται. [" Schweigh. Emendd. in Suid. p. 73. ad Diod. S. 2, 441. 471. Jacobs. Anth. 11, 318. Dionys. H. 3, 1935." Schæf. Mss.]

Ἔμπολις, opp. τῷ ἄπολις, Cui patria et certa civitas est, in qua habitat. Hesychio ὁ πατρίδα ἔχων. Cum dat. junctum signif. Qui ejusd. urbis est, Eand. civitatem incolens. Soph. Œd. C. (1156.) p. 309.

meæ Ed. σοὶ μὲν ἔμπολιν Οὐκ ὄντα, συγγενῆ δὲ, Schol. ἐν τῇ αὐτῇ πόλει οἰκοῦντα. [* Εὔπολις, J. Poll. 9, 27. "Nom. propr., ad Lucian. 1, 241. * Εὐπολίδειος, Dionys. H. 5, 413." Schæf. Mss.] Ἡδύπολις, Gratus jucundusque civitati, Soph. [Œd. T. 510. * "Κακήπολις, Mala urbs, Clem. Alex. 195." Kall. Mss. * Καλλίπολις, Plato de Rep. 7. p. 153=527. ubi καλλίστη πόλις hodie legitur. * "Λειπόπολις, ad Hesych. 2, 485, 1." Dahler. Mss. * Λιπόπολις, Phot. v. Λιπέρνητες. * "Μεγαλόπολις, Epigr. adesp. 497. Wakef. Eum. 460. S. Cr. 3, 88. Valck. Anim. ad Ammon. 171. ubi et de Urbe Arcadiæ. Μεγάλη πόλις, Jacobs. Anth. 11, 394. ad Diod. S. 2, 411." Schæf. Mss. Eur. Tro. 1291. Pind. Π. 2, 1. 7, 1. Philo de Sept. Mirac. 41. Constantinopolis, Const. Manass. Chron. p. 115. * Μεγιστόπολις, Pind. Π. 8, 1. * Μεσόπολις, Plut. 8. p. 402. H., ubi Stephanus μητρόπολις dedit.] Ὁμόπολις, Qui ejusd. urbis est, Conterraneus: quo sensu et ἔμπολις. [Plut. 7, 116.] Metri autem gratia Poëtæ DICUNT Ὁμόπτολις. Ὀρθόπολις, Erigens urbes Erectas incolumesque conservans, [Pind. Ὀ. 2, 14. * Παλαιόπολις, Hes. Suid. * Πάμπολις, Soph. Ant. 622. * Περίπολις, Phrynichus Pollucis 7, 203. Ὦ κάπραινα καὶ περίπολις καὶ δρομάς. "Bibl. Crit. 2, 1. p. 79." Schæf. Mss.]

Πρόπολις, ἡ, Pars ea urbis quæ in ipso statim aditu occurrit. J. Poll. discrimen facit inter προάστεια, Suburbia, et προπόλεις, nec non τὰ ἔξω πόλεως, 9. ubi μέρη τῶν προπόλεων esse ait ἱερὰ, τελεστήρια, μέγαρα, ἀνάκτορα, χρηστήρια, ἡρῶα, ἠρία, μνήματα, πολυάνδρια, τάφους. ‖ Est et Alveorum apiariorum πρόπολις, Plin. 11, 7. post verba in Πισσόκηρος citata, Propolis, crassioris jam materiæ, additis floribus, nondum tamen cera, sed favorum stabilimentum, qua omnes frigoris aut injuriæ aditus obstruuntur. Varro 3, 16. Propolin vocant, quod faciunt ad foramen introitus protectum in alvum, maxime æstate. De medicinali autem ejus usu vide Plin. 22, 24. et Diosc. 2, 6. [Alex. Trall. 7. p. 330. 8. p. 500. Voss. in Virg. G. 4, 40. p. 742.]

[* Πρωτόπολις, Pindarus Plutarchi 7, 277. Nonn. D. 41. p. 1072. "Const. Manass. Chron. p. 102. 124. 246." Schæf. Mss. * "Ῥυσίπολις, Heliod. p. 133. Commel., Valck. Phœn. p. 726. Ῥυσίπολις, * Ῥυσίπτολις, Heyn. Hom. 5, 257. Add. ad Callim. T. 1. Ern." Schæf. Mss.] Σωσίπολις, Urbes conservans, ὁ σώζων τὰς πόλεις: qua signif. et πολιοῦχος. Aristoph. [Ἀ. 163. * "Σωζόπολις, Schol. Pind. Ὀ. 2, 14." Boiss. Mss. * Ταραξίπολις, Lobeck. Phryn. 606.] Τετράπολις, Quatuor urbes habens, ["ad Anton. Lib. 219. Verb., ad Diod. S. 1, 301. 509. Kuster. Aristoph. p. 8. Schol. Aristoph. Πλ. p. 114. et Hemst. p. 116. Musgr. Heracl. 81. Coray Theophr. 315. * Τρίπολις, ad Diod. S. 2, 113. 358. Heyn. Hom. 4, 357." Schæf. Mss. * "Ὑπόπολις, Bekk. Anecd. 212." Boiss. Mss. * Ὑψίπολις, Soph. Antig. 370.] Φιλόπολις, Civitatis amans; peculiariter Civitatis suæ et patriæ amans, Studens commodis civitatis quam incolit. Isocr. Φιλάνθρωπον εἶναι δεῖ καὶ φιλόπολιν, Plato Apol. Socr. (11.) Μέλιτον τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόπολιν, Aristoph. Πλ. (900.) Ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις πάσχω κακῶς: [726. Λ. 547. "Ad Charit. 213. Abresch. Lectt. Aristæn. 101. Valck. Phœn. p. 759. Wakef. S. Cr. 4, 29." Schæf. Mss. Gen. Φιλοπόλεως, Lobeck. Phryn. 607.] CONTR. Μισόπολις, quod habes ap. J. Poll. [Aristoph. Σφ. 409. * Φυγόπολις, Etym. M. * Φυξίπολις, Opp. Ἁ. 1, 278. * Χριστόπολις, Greg. Naz. 2, 105.]

Περιπόλιος, Urbem circumjacens, Circum urbem situs. Et τὰ περιπόλια, Quæ urbem circumjacent. J. Poll. 9. Ἐν δὲ τοῖς προαστείοις καὶ τὰ περιπόλια εἴη ἄν, ubi etiam subjungit, Μὴ χωρίου ὄνομα αὐτὸ νοοῖμεν παρὰ Θουκυδίδῃ, ὅταν φῇ, Ἐν περιπολίοις τισὶν ἐλήφθη. Cui loco similis est hic ejusd. Thuc. 7, (48.) p. 249. Ξενοτροφοῦντας, καὶ ἐν περιπολίοις ἅμα ἄλλα ἀναλίσκοντας, Schol. περιδρόμοις. Forsan autem hoc περιπόλιον est derivatum a περίπολος, quo significatur Excubiarum circuitor. ["Περιπόλιος, Duker. Præf. Thuc. 13. Περιπόλιον, ad Dionys. H. 3, 1897." Schæf. Mss.] UNDE ET Περιπολάρχης SIVE Περιπόλαρχος, Præfectus circuitorum, Qui præest circuitoribus excubiarum. Thuc. (8, 92.) p. 291. Ἐς τοῦ περιπολάρχου ξυνιόντας. Itidem περιπόλια pro Suburbana, Quæ sunt in circuitu urbis, affertur ex 2 Macc. 11, [4. 61. 1 Paralip. 6, 56. 57.] Προπόλιος, Ante urbem situs, Qui in introitu urbis est, est in ipsa προπόλει. Apud Suid. SCRIPTUM Προπύλεος, addito hoc exemplo, Τὸν προπύλεον κόσμον τοῦ ἄστεος προκείραντες. [Schol. in Boiss. not. ad Marin. Proclo 140. Προάστεια—ἃ καὶ προπόλεα λέγονται.]

Πολιάς, άδος, ἡ, Urbana: ut quidem redditur ap. Herod. 5, (82.) Π. Ἀθηναίη. Nam Athenis ἡ Πολιὰς θεὰ, s. sine adjectione ἡ Πολιάς; de Pallade, quod Urbis præses custosque s. tutatrix credebatur: unde et πολισσοῦχος ac πολιοῦχος eadem dicitur. Lucian. (3, 440.) Ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι. [Soph. Phil. 134. "Ad Lucian. 1, 185. 2, 335. Mœr. 317. et n., Valck. Phœn. p. 726. ad Callim. 1. p. 32. ad Herod. 413. 638. Bergler. Alciphr. 394. T. H. ad Plutum p. 261." Schæf. Mss.]

Πολιεὺς, έως, ὁ, ut Πολιεὺς Ζεὺς, Jupiter urbium tutor ac præses s. custos, qui et πολιοῦχος, ut ibi e loco quodam Plut. disces. Sic Aristot. de Mundo, Πολιεὺς δὲ ἀπὸ τῶν πόλεων ὀνομάζεται. Paus. Att. (24, 4.) p. 21. Ἐπὶ τὸν βωμὸν τοῦ Πολιέως Διὸς, Plut. Coriol. Διὸς Πολιέως ἱερὸν ὄντα τὸν τῆς δρυὸς στέφανον. ["Ad Callim. 1. p. 32. Wakef. S. Cr. 1, 88. T. H. ad Plutum p. 261." Schæf. Mss.] ‖ Πολιεὺς ET Πολίτης dicitur etiam Civis urbis Ægyptiacæ quæ peculiariter NOMINATUR Πόλις. Steph. B. AT Πολίειον, τὸ, Civitas quædam Italiæ, sic vocata vel quod ibi fanum esset Minervæ Πολιάδος, vel a Polide quodam negotiatore: ante Siris nominata, ut habetur in Lex. meo vet. Meminit et Suid. ac Steph. B. Cujus ἐθνικὸν EST Πολιειεύς: ut Σιγιειεύς.

Πολίτης, vide paulo post cum suis derivatis; et Πτόλις post illa.

[* Πολείδιον, Etym. M. 113. * Πολίδιον, Strabo 8. p. 530., 9. p. 632., 10. p. 684. * Πολίδριον, Schn. Lex. Vide Πολίχνη.]

Πολίχνη, ἡ, Oppidulum, Thuc. (8, 14.) UNDE Πολίχνιον, τὸ, pro eod. Isocr. Panath. (34.) Τὰς Μηλίων καὶ τὰς τῶν τοιούτων πολιχνίων συμφοράς. Alium ex Eod. locum habes in Νησύδριον, ubi etiam additur μικρόν. Plato de Rep. 2. Κοινωνοὶ ἡμῖν τοῦ πολιχνίου γιγνόμενοι. Est et aliud DIMIN. Πολύδριον ut νησύδριον, [Phav. v. Πολίχνια.] ‖ AT Πολίχνη est et Nomen urbis cujusdam in Creta, cujus incola dicitur Πολιχνίτης. ITEM Πολίχνα, Urbs Troadis, cujus civis Πολιχναῖος. Steph. B. Polichnæorum meminit et Plin. 5, 30. ["Πολίχνη, ad Herod. 449. Πολίχνα, ad Diod. S. 1, 698. Πολίχνιον, ad Lucian. 1, 310." Schæf. Mss. * Ψευδοπολίχνιον, Joseph. B. J. 4, 9, 9. * "Πόλιχνος, τὸ, Sim. Metaphr. Opp. Athan. 2, 563." Kall. Mss. * "Πολύχνιον, ap. Eudoc. p. 153. Falsum credo, et reponendum puto πολίχνιον. Πολύχνιον est in Phav. v. Κύλλα, Πολύχνιον ἦν Τρωϊκὸν κ. τ. λ. Porro ap. eand. Eudoc. 399. Μύρινα, πολύχνιον Τροίας. Et Phav. v. Μύρινα, * πολύχνη habet. Locus est Tzetzæ ad Lyc. 243. ubi tamen legitur πολίχνη." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Πολίζω, Urbem condo, ædifico, statuo, Il. H. (453.) ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε: verba Neptuni: cum quo loco confer quendam Luciani in Πλινθεύω: Schol. ibi exp. τὴν πόλιν ἐτειχίσαμεν. Et pass. ap. Herod., Πεπόλισται ξυλίνη πόλις. Item πολίζειν locum dicimur, In quo urbem statuimus, Plut. (Rom. 9.) Ἐκεῖνον ἐβούλετο πολίζειν τὸν τόπον. ["Ad Herod. 329. 377. Boiss. Philostr. 490. Heyn. Hom. 5, 725. 6, 574. Jacobs. Anth. 8, 315. Dionys. H. 1, 80. 236. Πεπολισμένη, Toup. Opusc. 1, 376." Schæf. Mss.] UNDE Πόλισμα, τὸ, Opus τοῦ πολίζοντος, i. e. Urbs, Oppidum, πόλις, Athen. Ἡρώων ὅπου τὸ πόλισμα θῶνται, Ubi urbem statuerent. Utitur et Dem., necnon Thuc. 2, (56.) p. 66. Ἀφίκοντο ἐς Πρασιὰς, τῆς Λακωνικῆς πόλισμα ἐπιθαλάσσιον, καὶ τῆς τε γῆς ἔτεμον καὶ αὐτὸ τὸ πόλισμα εἷλον. Et Herod. Κατὰ μικρὰ πολίσματα οἰκοῦσι: [1, 178. 6, 6.] Videtur vilius

esse quam πόλις. [" Arx, Valck. Hipp. p. 165. Wakef. S. Cr. 1, 85." Schæf. Mss.] Et DIMIN. Πολισμάτιον, τὸ, Oppidulum, ut πολίχνιον et πολύδριον, Polyb. 1, (53, 10.) Καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοὺς ταττομένων. Utitur et Plut. Themist. [Dione 25. Diod. S. 12. p. 321, 14.; 13. p. 384, 7.; 15. p. 485, 17. Polyb. 1, 24, 12. 2, 11, 16. * Πολισμὸς, Urbis extructio, Dionys. H. 1. p. 45, 31. 47, 39.] Πολιστὴς, Conditor et auctor civitatis. Pro Princeps civitatis, πολίαρχος e Greg. Naz. Ζητοῦντες οἱ τῶν θρόνων, τὸν νομοθέτην· οἱ τῆς πολιτείας, τὸν πολιστήν. Bud. tamen interpr. Conditor urbis. [" Musgr. ad Eurip. p. 213." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 18, 1, 5. * Πολιστὸς, unde * Ἀπόλιστος, Sine urbe, Manetho 4, 282.]

[* " Ἀντιπολίζω, Munimenta instar urbis contra aliquos extruo, Joseph. B. J. (5, 2, 4.) 6. p. 908. Vide Kuster. ad Suid. v. "Ἄδεια." Kall. Mss.] Ἐκπολίζω, Urbem extruo, efficio, Aristid. Enc. Rom. Τοσάσδε ὁρῶν κορυφὰς κατειλημμένας ἢ πεδίων νομοὺς ἐκπεπολισμένους, In urbis ambitum redactos, Ad civitatem adjunctos, Bud. * " Ἐμπολίζω, Dionys. H. 1, 236." Schæf. Mss. * " Ἐπιπολίζω, ad Hesych. 1, 73, 2.: ἐπιπόλισον, 1378, 17." Dahler. Mss. * Περιπολίζω, Strabo 14. p. 708. * " Περιπολιστικὸς, Bibl. Cr. 2, 1. p. 79." Schæf. Mss. " Inscriptio Athletica Ignarræ Neapoli 1770." Schn. Lex.] Συμπολίζω, In civitatem conflo, Strabo 8. de Ægio, Ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δήμων συνεπολίσθη. Et de Elide, Ἐκ τῶν περιοικίδων συνεπολίσθη. [" Dionys. H. 1, 85. 179. 376." Schæf. Mss.]

¶ Πολίτης, ET Πολιήτης, Poëtice, Civis, Municeps. Sed et πολίτης a Poëtis dicitur. Od. H. (131.) ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, X. (429.) Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται: dixerat autem antea, Ὤμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Πολῖταί τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι, καὶ σύσσιτοι ἀποσκήνων. Et πολίτης ἀγαθὸς, Thuc. Et πολίτην ποιεῖν, Civem facere, i. e. Civitate donare, Isocr. Panath. Et cum gen. πόλεως: Dem. (1390.) Τοὺς μὲν εἰς τὰς ἐπήλυδας ἐλθόντας πόλεις, καὶ τούτων πολίτας προσαγορευομένους. || Interdum vero πολίτης, Civis, i. e. Concivis. Sed ut hoc non satis Latinum existimatur, sic NOM. Συμπολίτης, non satis Gr.; ut etiam annotant Phrynich. et Schol. Aristoph. Cum gen. Isocr. Πολίτης αὐτοῦ καὶ φίλος. Sic, Τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας, Plut. Popl. || Πολίτης, Proprium etiam nomen ap. Hom. AT Πολιήτης Poëticum est, ut dixi: (Il. B. 806.) κοσμησάμενος πολιήτας. [" Πολίτης, Ammon. 115. Valck. Hipp. p. 285. Callim. 201. Phryn. Ecl. 72. 212. Thom. M. 207. 728. Xen. Hell. p. 376. Mor., Lobineau ad Polyæn. 1, 124. Civis, Xen. Mem. 1, 2, 9. Lennep. ad Phal. 88. ad Herodian. Philet. 475. cf. Toup. Opusc. 1, 168. Jacobs. Anth. 6, 234. Dionys. H. 2, 1001. Conf. c. ὁπλίτης, Koen. ad Greg. Cor. 60. ad Herod. 663.: cum πλούσιος, ad Dionys. H. 2, 1086.: cum πολέμιος, ad Charit. 702. ad Diod. S. 2, 136. ad Dionys. H. 1, 593. ad Polyæn. 592. Casaub.: cum πολιτικὸς, ad Diod. S. 1, 700. 2, 398. 428. 480.: cum πολὺς, ad 2, 437. ad Dionys. H. 1, 14. Opp. πολέμιος, Plut. Æmil. Paul. c. ult. Sine artic., Matth. Gr. Gr. 552. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 230. Πολίτην ποιεῖσθαι, ad Charit. 722. Jacobs. Anth. 9, 133. Boiss. Philostr. 322. Πολιήτης, Ruhnk. Ep. Cr. 296. Wessel. Diss. Herod. 142. Fabric. Bibl. Gr. 1, 330. Toup. Opusc. 2, 243. Valck. Hipp. p. 285. ad Herod. 654. Brunck. Aristoph. 1, 232." Schæf. Mss.] FEM. Πολῖτις, ιδος, ἡ, Civis, de muliere dictum, Aristot. Pol. 3. Ἐκ πολίτου ἢ πολίτιδος. Et cum gen., sicut πολίτης, pro Civi, i. e. Ea quæ ejusd. civitatis est. Plut. de Herod. Ἀρτεμισίαν δὲ τὴν Ἡροδότου πολῖτιν. [" Ad Xen. Eph. 87." Schæf. Mss. Eur. El. 1336. Diod. S. 12. p. 295, 26.] ITIDEMQUE Πολιῆτις pro πολῖτις: unde accus. plur. ap. Apoll. Rh. (1, 867.) πολιήτιδας pro πολίτιδας. [" Valck. Hipp. p. 189. 285. Erycius 12." Schæf. Mss. * Πολιήτωρ, Carm. Sibyll. 5. p. 540. * " Πολιτίσση, Jo. Malal. 1, 389." Elberling. Mss.]

[* Πολιτογράφος, unde] Πολιτογραφέω, Civem scribo, i. e. In numero civium scribo, Civium numero ascribo, In civitatem ascisco. Bud. interpr. Civitate dono: afferens e quadam Heracliti ad Hermodorum Epist. Πολιτογραφῶν ὑμῖν τὸν θεὸν, οὐχ Ἡρακλείτῳ. Addit ex Josepho l. 2. c. Apionem, Πολιτογραφεῖν διὰ ψηφισμάτων ξένων θεῶν τὸν ἐπιτήδειον, pro Sacra ejus in civitatem plebiscito asciscere. Et pass. Πολιτογραφέομαι, Civis scribor, Civium numero ascribor etc. εἰς τοὺς πολίτας ἐγγράφομαι, J. Poll. Apud Diog. L. Ἐπολιτογραφήθη δὲ ἐν Μιλήτῳ. [* Πολιτοκάπηλος, Suid. v. Ζήνων.] Πολιτοκόπος, Qui cives velut concutit, aut etiam remp. [" ad Charit. 234." Schæf. Mss.] Πολιτοκοπέω, Concutio cives, vel remp. J. Poll. habet πολιτοκοπία et πολιτοκοπεῖν, Suid. πολιτοκοπεῖν tantum: neuter autem exponit. [Πολιτοκοπεῖν, λοιδορεῖν, κωμῳδεῖν, Plato Comicus ap. Phrynichum Bekkeri p. 57. " Ad Charit. 234. ad Mœr. 201." Schæf. Mss.] Πολιτοκοπία, Concussio hujusmodi. Πολιτοφθόρος, Pernicies civium, i. e. Perniciosus civibus et pestifer, s. civitati. E Plat. de LL. Πολιτοφύλακες, οἱ, Civium custodes, vel Civitatis, ex Aristot. Polit. [2, 8. 5, 6. * Πολιτοφυλακέω, * Πολιτοφυλακία, Æneas c. 22.] " Πολιτάρχης, Magister " civium, s. Præfectus urbis, Act. Apost. 17, (6.) " Ἔσυρον τὸν Ἰάσονα ἐπὶ τοὺς πολιτάρχας." [* Πολίταρχος, Æneas c. 26.]

Ἀπολίτης, ὁ, Qui civis esse desiit, J. Poll. (3, 58.) e Theopompo affert vocem ἀπολῖται, cum ἀφέταιροι et * ἀπαθηναῖοι, et has et illam pariter improbans. * Διαπολίτης, Appian. Hisp. 8. nisi leg. * Διαπολιτευτής. * Διπο-574." Manetho 5, 291. " Ad Charit. 555. * Ἐμπολίτης, λίτης, Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Elp. 909. ex Eur.] Ἰσοπολίτης, vide Ἰσοπολιτεία. [" Joseph. 508, 21." Wakef. Mss. * Ἰσοπολῖτις πόλις, Municipium, Appian. 2, 15.] " Μεγαλοπολίτης, Magnæ urbis civis, ut " μικροπολίτης, Parvi oppidi civis, J. Poll. 9." [" Philo J. 1, 35." Wakef. Mss. " Aristoph. Fr. 283." Schæf. Mss.] Μικροπολίτης, Parvæ urbis civis, Aristoph. [Ἱππ. 817. * Μικροπολῖτις, Synes. Ep. 58. Lobeck. Phryn. 605.] " Inde τὸ μικροπολιτικὸν, Multitudo " parvi oppidi, ap. Aristoph." [Fr. 74.] " Νεοπο- " λῖται, Polluci ap. Plat. esse videntur οἱ δημοποίητοι, " qui sc. ἐκ δόγματος κοινοῦ πολιτείας ἔτυχον, Qui " publico suffragio jus civitatis adepti sunt: ut sint " Novi cives, Nuper in civitatem assumti. Ita verum " erit, quod l. 9. scribit, quem Plato νεαπολίτην (sic " enim ibi,) appellat, eund. esse cum eo, qui ab Epi- " charmo νέοικος, ab Eupolide νεοκάτοικος nominatur. " Νέοικος enim sonat Qui recens ædes alicubi habere " incipit. Νεοκάτοικος, Qui recens alicubi habitare " cœpit. Attamen νεαπολίτης eo loco aliter accipit. " Scribit enim, Magnæ urbis civem dici posse μεγα- " λοπολίτην: Parvæ, μικροπολίτην: et Novæ νεαπο- " λίτην, secundum Plat.: νέοικον, secundum Epichar- " mum: νεοκάτοικον, secundum Eupolin. Sicque " νέοικος et νεοκάτοικος foret, In nova urbe domum " habens, Novæ urbis habitator." [Νεοπολίτης, Diod. S. 14, 7. Lobeck. Phryn. 604. 665. ubi de * Νεαπολίτης. * Νεοπολῖτις, Appian. B. C. 1. p. 396. * " Ὁμοπολίτης, Eustrat. in Aristot. Eth. 148. Ald." Dindorf. Mss.] " Πολύπολις χώρα, Regio multas habens " urbes, ap. J. Poll." [9, 27. Eust. Il. B. p. 199, 10. * Πρωτοπολίτης, Gl. Princeps: Πρωτοπολῖται· Proceres, Optimates. " Const. Manass. Chron. p. 6. 7 (=12. 13.) Acta Theclæ p. 106." Boiss. Mss.] Συμπολίτης, vide Πολίτης. [" Ad Herodian. Philet. 475. ad Charit. 272=574. ad Lucian. 3, 562. Phryn. Ecl. 72. 212. Thom. M. 207. 729. * Συμπολῖτις, Diod. S. 2, 528." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Phœn. 210." Kall. Mss. Eust. Il. A. p. 89, 41. cf. Epist. ad Ephes. 2, 19.] Φιλοπολίτης, Amans s. Studiosus civium, et saluti eorum consulens, [Plut. Lycurgo 20. Flaminino 13. Arato 15.]

Πολιτικὸς, Civilis, Ad cives pertinens, s. Ad civitatem: πολιτικὰ πράγματα, Isocrati et Platoni. Itidem πολιτικαὶ πράξεις, Herodiano (2, 1, 9.) Civilia negotia. Et πολιτικαὶ καὶ ἀγόραιοι διοικήσεις, (6, 1, 8.) Idem dixit etiam πολιτικὰ χρήματα, (7, 3, 12.) addens, εἰς εὐθηνίας ἢ νομὰς τῶν πολιτῶν ἀθροιζόμενα.

Et κοινωνία πολιτικὴ, Aristot. Civilis societas. Et πολιτικὴ ἀρχὴ, Eid. Urbanus magistratus. At πολιτικαὶ δυνάμεις, ex Æschine affertur pro Copiæ ex unaquaque civitate. Jungitur vero et aliis plerisque substantivis ap. Eund., item ap. Dem. ac ceteros. Sed πολιτικὰ interdum etiam dicitur sine adjectione pro πολιτικὰ πράγματα: ut ap. Plat., qui πολιτικὰ πράγματα πράττειν et τὰ πολιτικὰ πράττειν, sicut et τὰ πολιτικὰ διοικεῖν, pro eod. dicit. Ceterum πολιτικὸν Cic. vertit Civile atque populare: ita scribens de Finn. 5. Nam cum sic hominis natura generata sit, ut habeat quiddam innatum quasi civile atque populare, quod Græci πολιτικὸν vocant: quicquid aget quæque virtus, id a communitate et ea, quam exposui, caritate atque societate humana non abhorrebit. Ubi multis verbis describi existimo eum ipsum, qui uno verbo ab Aristot. plerisque in ll. πολιτικὸς dicitur. Item πολιτικοὶ φιλόσοφοι ap. eund. Cic. de Orat. 3. Peripatetici et Academici Philosophi olim propter eximiam rerum maximarum scientiam a Græcis πολιτικοὶ philosophi appellati, universarum rerum publicarum nomine vocabantur. || Πολιτικὸς, Reip. administrandæ peritus, s. gubernandæ aut regendæ, In rep. administranda s. gerenda versatus, aut etiam Administrator reip. s. Moderator, Qui in administratione reip. versatur. Aristot. Eth. 3, (3.) Οὔτε πολιτικὸς (βουλεύεται) εἰ εὐνομίαν ποιήσει. A Fabio πολιτικοῦ virtutes velut depinguntur, cum scribit in præf. libri 1. Cum vir ille civilis et publicarum privatarumque rerum administrationi accommodatus, qui regere consiliis urbes, fundare legibus, emendare judiciis possit, non alius sit profecto quam orator. Item πολιτικὸς βίος, Vita ejus qui in reip. administratione s. in civilibus negotiis versatur. Dicitur πολιτικὸς etiam Ad reip. administrationem pertinens. Sic πολιτικοὶ λόγοι, Orationes ad reip. administrationem pertinentes, i. e. De administranda s. gubernanda rep. præcipientes, ut quidem vertit Erasmus ap. Isocr. At πολιτικὸς λόγος Rhetoribus quis sit, ex Hermog. disces. Item πολιτικὴ τέχνη s. δύναμις, ap. Aristot., aut etiam πολιτικὴ, subaudito substantivo, Peritia administrandæ s. gubernandæ reip. Civilis scientia. [" Ad Herod. 403. ad Diod. S. 1, 360. 583. 594. 605. 700. 2, 446. Xen. Mem. 1, 1, 8. (coll. 7.) 1, 1, 16. Zeun. Ind. ad K. Π. et ad p. 92. ad Mœr. 74. 76. 108. D. R. ad Longin. 260. Toup. 347. Ammon. 26. Valck. Anim. 112. Plut. Mor. 1, 338. 663. Schweigh. Emendd. in Suid. 52. Phryn. Ecl. 16. 20. 142. Thom. M. 205. ad Charit. 678. 703. Wolf. Proleg. 175. ad Lucian. 2, 57. ad Dionys. H. 2, 701. 5, 2. Bast Lettre 190. Boeckh. in Plat. Min. 89. 171. Conf. c. πολεμικὸς, Wyttenb. ad Plut. 1, 606. ad Charit. 702. (Jacobs. Anth. 6, 150?) ad Dionys. H. 2, 753. Schneid. ad Xen. K. Π. 54.: cum ποικίλος, ad Diod. S. 1, 104. Πολιτικοὶ et πολλοὶ conf., Wyttenb. ad Plut. 1, 530. Π. ἀνὴρ, Boeckh. ad Sim. p. xxxiii. Πολιτικὰ πλήθη, Dionys. H. 1, 296.: ὀνόματα, Casaub. ad Athen. p. 6. Ruhnk. ad Tim. 5. 83. ad Charit. 260. Τὰ π. πράττειν, Valck. Diatr. 254." Schæf. Mss.] Πολιτικῶς, Civiliter, ap. Synes. Item, Ut decet eum vel convenit ei qui remp. administrat. Vel, Ut convenit administrationi reip. [Dem. 123. 151. 1465. Plut. Pomp. 15. " Boiss. Philostr. 437." Schæf. Mss.]

COMP. Ἀπολίτικος, Qui non est πολιτικός. Unde superl. ἀπολιτικώτατος, Ignarissimus administrationis reip., vel eorum quæ ad reip. administrationem pertinent. Cic. ad Att. 8, 20. Quem ego hominem ἀπολιτικώτατον omnium jam ante cognoram, nunc vero etiam ἀστρατηγικώτατον.

[* " Πολιτικεύεσθαι, Pierson. ad Mœr. 76. 'Verbi πολιτικεύεσθαι exempla desunt.' Nihilo minus extat in Cod. Coisl., etiamsi ille dicit, 'Coisl. observante Sallierio, habet πολιτεύεσθαι.' Vocem πολιτικεύεσθαι non improbo, sed recentiorem puto. Vide Moschop. laud. a Piersono. Similiter derivatur a λογικὸς, * λογικεύεσθαι et * συλλογικεύεσθαι. Vide Abresch. Dilucidd. Thuc. 96. A πρακτικὸς ducitur * πρακτικεύομαι, quod quidem Schneidero dubium: a φορτικὸς est φορτικεύομαι, Schol. Aristoph. N. et B. 13. Sic a ποιητικὸς * ποιητικεύεσθαι. Quod ad confirmandum Schneiderus adducit Eust. ad Hom. Adde Anonym. de Incred. in Galei Opusc. Mythol. p. 56. Τοῦτο γὰρ ποιητικευόμενόν ἐστι, Hoc enim poëtarum ludicrum est. In Brunckii Anal. 2, 350. est * παθικεύομαι, quasi a παθικὸς, modo sana sit lectio. A τραγικὸς, τραγικεύομαι, Schol. Aristoph., vide Lexica; * ἠθικεύομαι, Phœbammon inedit.; μουσικεύομαι, Sext. Emp.; κωμικεύομαι Lucianus; μερικεύομαι, γραμματικεύομαι, * διαλεκτικεύομαι, Schn. Lex." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Πολιτίζω, Remp. administro, Civilia negotia tracto. Πολιτισμὸς, Administratio reip. Quidam ἀνώνυμος ap. Suid. Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων, ἐν Ἀκαδημίᾳ διέτριβε. Extant autem hæc ap. Diog. L. (4, 39.) de Arcesila, ubi Bud. πολιτισμὸν interpr. Civilitatem.

Πολιτεύω, Remp. rego, s. administro, Fungor magistratu in rep. Xen. Ἑλλ. 1, (4, 6.) Καὶ πρὸς τὸ ἴδιον κέρδος πολιτευόντων. Sed et simpliciter pro Administro, Rego. Thuc. (2, 37.) Ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν. Quinetiam ipsa πόλις ab Eo dicitur πολιτεύειν pro Regi. Ceterum πολιτεύειν pro Remp. administrare, Atticum esse putatur, habens sc. signif. passivæ vocis πολιτεύεσθαι: proprie autem πολιτεύειν dici privatos qui in rep. versantur, et ejus legibus atque institutis vivunt. Vide Schol. Thuc., ap. quem legitur 2, (46.) Τοῖσδε καὶ ἄνδρες ἄριστοι πολιτεύουσι: 3. Κατὰ τὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια πολιτεύειν. || Πολιτεύομαι usitatius pro Remp. gero, s. administro, guberno, Fungor magistratu in rep. Thuc. 2, (15.) Ἀλλ' αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο. Sic ap. ceteros vett. Scriptt., Demosth. Τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα, Isocr. ad Phil. Καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν. Et cum dat. personæ, Πολιτευθέντες τισὶ, Aristot. Apud Demosth. autem (19.) πολιτεύεσθαι ὑπέρ τινος, In rep. administranda partibus alicujus favere. Nonnunquam vero πολιτεύομαι cum accus. τὴν πολιτείαν: et tunc signif. simpliciter Fungor; si reddamus Fungor administratione reip. Apud Æschin. autem in Ctes. Πολιτεύεσθαι πολιτείαν παράνομον, potest etiam reddi Remp. administrare contra leges. Quinetiam et cum dat. personæ, πολιτευθέντες τισὶ, Aristoteli, Cum aliis etiam accuss., ut, Ταῦτα πεπολίτευμαι, Hæc gessi in rep. administranda, Demosth. At Πόλεμον ἐκ πολέμου πολιτευόμενοι, Æschin. de Falsa Leg. (p. 51.) Bellum e bello serentes in rep. administranda, Qui remp. sic administrant, vel gerunt, ut bellum e bello serant. Ita enim malo quam cum Budæo, et aliis, dicere simpliciter, Bellum e bello serentes. Idem in Comm. h. l. affert, postquam dixit πολιτεύομαι accipi pro διοικῶ, Administro; sed ei hunc Aristotelis præfigit, in quo uterque usus verbi istius habetur: e Pol. 1. Πολλαῖς γὰρ πόλεσι δεῖ χρηματισμοῦ καὶ τοιούτων πόρων, ὥσπερ οἰκίᾳ· διόπερ τινὲς καὶ πολιτεύονται τῶν πολιτευομένων, ταῦτα μόνον. Sed interpungendum est post πολιτευομένων, ut hic me fecisse vides. Affert et πολιτευόμενοι τἀναντία e Synesio, pro Qui sequuntur alteram factionem, Qui alteris partibus student. Denique et pro Molior, e Chione: cujus loco possit addi hic Plut. Οὐ διαίρεσιν, ἀλλ' ἀναίρεσιν ἡγούμενοι τῆς Ῥώμης πολιτεύεσθαι τοὺς πολίτας. Et hæ quidem signiff. manarunt ex illa prima, qua dicitur πολιτεύεσθαι, qui remp. administrat et gubernat, s. qui reip. gubernacula tenet: sciendum est vero πολιτεύεσθαι dici etiam, ut πολιτεύειν, de privatis qui in rep. versantur, et ejus legibus atque institutis vivunt: unde πολιτεύεσθαι ἐν δημοκρατίᾳ, Xen. et Isocr. Πολιτεύεσθαι ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐξ ἴσου, Dem. c. Phil. 4. Apud Aristot. tamen Polit. 3. Ὅταν τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύηται συμφέρον, Bud. vertit, Cum populus ita vitam instituit, ut publicæ interest utilitatis. Affertque ex Isocr. pro οἰκεῖν ἐν πολιτείᾳ καὶ τὸν βίον διάγειν. E Luca autem Act. 23, (1.) Ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ, pro Omnino conscientia bona munere meo functus sum Deo. Sunt et qui interpr. Cui servivi: ut i. sit q. ἐλειτούργησα s. ἐλάτρευσα. Possit fortasse

reddi et Vitam institui. Aut etiam ita, Sic me gessi erga Deum, ut bonam conscientiam servarim: ut ad Phil. 1, (27.) Μόνον ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε. Sed et simpliciter redditur Vivo, ap. Greg. Naz. Πρὸ πάντων φύλασσέ μοι τὴν καλὴν παρακαταθήκην, ᾗ ζῶ καὶ πολιτεύομαι, τὴν εἰς πατέρα καὶ υἱὸν καὶ ἅγιον πνεῦμα ὁμολογίαν. Et ap. Gennad. Καὶ ἐπολιτεύετο ἕκαστος κατὰ τὰς ἐπιθυμίας, οὐ κατὰ τὸν Θεοῦ νόμον. Hic certe πολιτεύεσθαι est, quod Gallice dicimus, Se gouverner: ut cum dicimus Se gouverner à sa fantaisie, quod est Gubernare se, et q. d. Gubernare vitam suam. Sed et pro Versari, ea signif. qua dicitur Versari in aliquo loco, e Luciano de Luctu, Ἄσιτος οὗτος νεκρὸς ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται. || Pass. autem πολιτεύομαι, pro Administror, Gubernor, Xen. (Ἀπ. 4, 4, 16.) Οὔτ' ἂν πόλις εὖ πολιτευθείη. Sic ap. Plat. Εὖ πολιτευομένη πόλις. Apud Isocr. autem, Ἐπειθ' οἱ νόμοι, καθ' οὓς ἕκαστοι πολιτευόμενοι τυγχάνουσι, ubi πολιτευόμενοι redditur Reguntur: fortasse possit et pro medio verbo haberi, ut in superioribus ll. Item τὰ πεπολιτευμένα, Dem. Quæ gesta sunt in reip. administratione. [" Lennep. ad Phal. 34. 47. 65. 170. 380. Valck. Diatr. 254. Hipp. p. 269. T. H. ad Lucian. 1, 198. Xen. K. Π. init., ad Charit. 139. 144. 207. 303. ad Mœr. 74. 326. Add. ad p. 75. Wyttenb. Ep. Cr. 37. Toup. Opusc. 1, 545. Thom. M. 727. Diod. S. 2, 354. ad 373. Dionys. H. 2, 1027. Πολιτεύεσθαι πρός τινα, ad Diod. S. 2, 353. 364. 388. Λέξεις πολιτευόμεναι, Bast Lettre 225." Schæf. Mss. Porph. Abst. 3. p. 290. Δικαιοσύνης πολιτευομένης παρ' ἡμῖν, καθάπερ καὶ ἐν οὐρανῷ. * " Πολιτευτέον, Clem. Alex. 70. Arrian. Epict. 3, 7. p. 384. Cic. ad Att. 2, 6. 10, 1." Kall. Mss.]

Πολιτεία, ἡ, Reip. administratio, Reip. regimen s. Civitatis. Ab Aristot. exp. πόλεως τάξις, ut docebo in Πολίτευμα. Ab Eod. dicitur esse βίος τῆς πόλεως. Thuc. 2, (36.) Ἀπὸ δὲ οἵας ἐπιτηδεύσεως ἤλθομεν ἐπ' αὐτὰ καὶ μεθ' οἵας πολιτείας, Isocr. Ὅτι πᾶσα πολιτεία ψυχὴ πόλεώς ἐστι, τοσαύτην ἔχουσα δύναμιν, ὅσην περ ἐν σώματι φρόνησις. Sæpe autem πολιτεία est Reip. status, vel Resp. Aristot. Polit. 8, 10. Πολιτείας δέ ἐστιν εἴδη τρία: et, Εἰσὶ δ' αἱ μὲν πολιτεῖαι, βασιλεία τε καὶ ἀριστοκρατία, et ἡ δημοκρατία. Idem in Polit. πολιτείας antea fuisse vocatas δημοκρατίας scribit. Æschin. autem c. Ctes. πολιτείας tres recenset, has, τυραννίδα, ὀλιγαρχίαν, et δημοκρατίαν. At Aristot. subtilius hæc tractans, quas Æschines πολιτείας vocat, πολιτειῶν παρεκβάσεις nominat: ad quem multa alia de his disserentem te remitto. Pro rep. ap. Thuc., cum dicit ἄγειν τὴν πολιτείαν, 1, (127.) Sic et alibi cum ap. eum, tum ap. ceteros pro Rep., veluti cum dicit Plut. (Theseo 24.) Διακοσμεῖν τὴν πολιτείαν. Fabius πολιτείας vertit quoque Rerump. species: scribens tres esse: quæ populi, quæ paucorum, quæ unius potestate regantur. Verum hoc sciendum est, cum dicitur πολιτείαν διδόναι, et contra πολιτείαν ἀφαιρεῖσθαι, ap. Dion. verti πολιτείαν, Civitatem, potius quam Remp. Dicitur enim Lat. Dare civitatem, jus civitatis; et Adimere civitatem, jus civitatis. Sic κτᾶσθαι πολιτείαν, Act. 22, (28.) Sed et ad Ephes. 2, (12.) Ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραήλ, exp. Qui nullum jus civitatis Israëliticæ haberetis. Quæ signif. est et vocis πολίτευμα. || Ab illa autem nominis πολιτεία signif., qua dicitur de Administratione reip., est πολιτεία significans Institutum vitæ et rationem: ut ἡ κατὰ Θεὸν πολιτεία, et ἡ κατὰ τὸ εὐαγγέλιον πολιτεία. Basil. ap. Bud. 766. 767. Vide item ἀποστολικὴ πολιτεία ap. Suid. IONICE Πολιτηΐη pro πολιτεία ap. Herod. [9, 34. " Athen. 19. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Lennep. ad Phal. 170. ad Lucian. 1, 389. Bibl. Crit. 3, 2. p. 11. Reipublicæ status, Xen. Mem. 1, 2, 9. Ante νόμοι dixerat." Schæf. Mss.] COMP. Ἰσοπολιτεία, q. d. ἴση πολιτεία, Plut. Camillo, Ἰσοπολιτείας μεταλαβεῖν, Par jus obtinere in rep. [cf. Coriol. 30.] Exp. etiam, Ex æquo reip. participem esse. In VV. LL. habetur ET Ἰσοπολῖται, de Civibus qui pari sunt jure. Κακοπολιτεία, Prava reip. administratio, Corruptus reip. status, Plut. 1323. [Lycurgo 7. Pomp. 75. Cæs. 28.]

Πολίτευμα, τὸ, Reip. regimen, gubernacula, administratio, πολιτεία. Aristot. Pol. 3, 4. postquam dixit, Ἔστι δὲ πολιτεία, πόλεως τάξις, τῶν τε ἄλλων ἀρχῶν, καὶ μάλιστα τῆς κυρίας πάντων, subjungit, Κύριον μὲν γὰρ πανταχοῦ τὸ πολίτευμα τῆς πόλεως· πολίτευμα δ' ἐστὶν ἡ πολιτεία: 6, 7. Τὴν δὲ μετάδοσιν γίνεσθαι τῷ πλήθει τοῦ πολιτεύματος, itidemque alibi. Interdum vero Reip. administrandæ genus, vel civitatis: ut, Τῶν πολιτευμάτων τὸ μὲν ἀριστοκρατικὸν, τὸ δὲ, βασιλικὸν, Bud. e Polyb. Quinetiam ita dicitur Id quod fit s. geritur ab aliquo in rep. administranda, Actio aliqua pertinens ad reip. administrationem; et generalius etiam pro Actione pertinente ad rei alicujus administrationem, s. Solertia, s. Prudenti consilio quo in re aliqua administranda est usus. Lucian. (1, 198.) Ὑμεῖς δὲ, τιμᾷν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με. Apud Chionem autem, Γενέσθω τοῦτο τὸ πολίτευμα, redditur, Hæc res ita geratur et administretur. Apud Paulum autem ad Phil. 3, (20.) Ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, existimo posse ita intelligi, Actiones vitæ nostræ s. nostra instituta tendunt ad cœlum, et eo diriguntur, vel eo aspirant. Vel, Ita instituimus vitam nostram tanquam in cœlo versantes, obliti terrenorum omnium. Opponit enim his τοὺς τὰ ἐπίγεια φρονοῦντας: ideoque videtur esse γὰρ pro δέ. Nisi constituamus ellipsin aliquorum verborum, aut hoc aut simili modo hæc connectentes, Illi terrestria curant; at nobis nihil cum illis commune est: quippe qui ita instituamus vitam etc. Alioqui dicere quis possit fortasse, illud γὰρ referri ad hæc verba, συμμιμηταί μου γίνεσθε κ. τ. λ., ut reliqua veluti per parenthesin posita censeantur. Utut sit, sciendum est, aliter etiam reddi hic πολίτευμα, sc. Conversationem, a vet. Interpr., itidemque ab Erasmo: quam interpr. minime probo. At eam, quam doctissimus Interpres attulit, minime repudiandam existimo, sc. Ut municipes cœlorum nos gerimus. Nam πολιτεύματος μετέχειν e Plut. itidem affertur pro Municipem esse, Civitate donatum esse, Jus civitatis habere. Poterit autem illic eod. sensu reddi, Cœlum habemus civitatem: ut dixit Cic. de Catone, Cum ortu Tusculanus esset, civitatem Romani habuit. Perinde tamen fuerit ac si diceret, πολιτευόμεθα ἐν οὐρανοῖς, sequendo quidem illam verbi πολιτεύεσθαι signif. de qua posteriore loco disserui. [" Lennep. ad Phal. 166. ad Diod. S. 2, 271. 602. Civitas, Resp., Wessel. de Jud. Arch. 15." Schæf. Mss.]

Πολιτευτὴς, Reip. administrator s. Civitatis, Magistratus, Greg. Naz. Olympio, Ἀλλὰ τίμησον μὲν πάντας πολίτας τε καὶ πολιτευτὰς καὶ ἀξιωματικοὺς ἱκετεύοντας. [" Euseb. V. C. 3, 1. p. 398. ubi v. Vales." Boiss. Mss. " Mœr. 326. et n., Thom. M. 728." Schæf. Mss. * Πολιτευτὸς, unde] " Ἀπολίτευτος, Alienus a reip. administratione et negotiis civilibus; vel etiam Non civilis. Plut. (6, 22.) Ἡ μὲν γὰρ ὑπέρογκος, sc. λέξις, ἀπολίτευτός ἐστι:" [10, 279. Aristot. Polit. 7, 6, 1. * Δυσπολίτευτος, Plut. Dione 32. * Εὐπολίτευτος, Aster. Homil. p. 562. 568. * Πολιτευτικὸς, unde * Πολιτευτικῶς, Argum. Aristoph. Σφ.]

Ἀντιπολιτεύομαι, Adversor alicui in reip. administratione, s. in administranda rep. Item τἀναντία πολιτεύομαι, Contrariam factionem in rep. sequor, Alteris partibus studeo. Plut. Pericle, Πλεῖστον ἀντεπολιτεύσατο τῷ Περικλεῖ χρόνον: (Nicia 2. Phoc. 9.) Affertur vero ex eod. Plut. ἀντιπολιτεύομαι pro Contrariam reip. administrationem sequor, Contrario modo remp. administro s. civitatem: hoc in loco, Ἀντιπολιτεύεται τοῖς παλαιοῖς βασιλεῦσι. Vide Διαπολιτεύομαι. || Interdum Ἀντιπολιτεύομαι pro ἀντιπράττω simpliciter s. ἀνθίσταμαι, Repugno, Reclamo, Refragor, Intercedo, Synes. fratri, Ἀλλά μοι δοκεῖ καλῶς αὐτῷ τὸ δαιμόνιον ἀντιπολιτεύσασθαι. [" Ad Phalar. 380. ad Marcell. de V. Thuc. p. 5. Ammon. 44." Schæf. Mss.] Ἀντιπολιτεία, ἡ, Contraria factio, et proprie quæ est in reip. administratione, Greg. Naz. Ἔτυχε γὰρ οὐδὲ ἄλλως πρὸς αὐτὸν ἔχων ἐπιτηδείως, ἀλλ' ὡς ἐξ ἀντιπολιτείας διάφορος ὤν, [Plut. Cæs. 11.]

Διαπολιτεύομαι, Concerto de rebus ad reip. administrationem pertinentibus. Existimatur i. esse q. ἀντιπολιτεύομαι: nisi quod διαπολιτεύεσθαι dicuntur, qui ex ead. urbe sunt, at ἀντιπολιτεύεσθαι qui e diversis. Sic tamen ut Theopomp. ἀντιπολιτεύεσθαι dixerit etiam τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους. Vide Ammonium. || Affertur vero διαπολιτεύεσθαι et pro Versari in reip. administratione, ex Æschine [81. "Auger Discours 1, 354. Marcell. de V. Thuc. 5. Ammon. 44." Schæf. Mss.] Διαπολιτεία, Concertatio de rebus ad remp. pertinentibus, [Plut. 8, 30.]

[* Ἐκπολιτεύω, Populum ad aliam formam reip. traduco, LXX. 4 Macc. 4, 19. "Orig. c. Cels. 180. fors. ἐμπολ." Kall. Mss.]

Ἐμπολιτεύω, et Ἐμπολιτεύομαι, cum dat., ut, Ἐμπολιτεύω αὐτοῖς, Versor in rep. una cum ipsis. Apud Thuc. autem (4, 106.) ἐμπολιτεύειν sine casu etiam. Item pro μετέχω τῆς πολιτείας. Affertur et pro Administro remp. s. munia reip. || Ἐμπολιτεύεται ἡμῖν ap. Greg. Naz. simpliciter pro Versatur nobiscum, inter nos, Habitat nobiscum. Apud Basil. autem Hom. 11. Φόβος γὰρ ἐξωθεῖ πᾶσαν τὴν ἐμπολιτευομένην ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς ἐμπαθῆ διάνοιαν, pro Insidentem animis nostris, Manentem in animis nostris, aut etiam Versantem. ["Wakef. S. Cr. 4, 109. Wessel. Obs. 51." Schæf. Mss. "Ἐμπολιτεύομαι, Inhabito, Macar. Homil. 6. p. 96. In civitatem recipior, Philostr. 221. Ἐμπολιτευόμεναι ἡδοναὶ τῇ Ῥώμῃ, Voluptates quæ Romæ in civitatem sunt recepta." Kall. Mss.]

[* Ἐπιπολιτεύομαι, Dio Cass. 147.]

Καταπολιτεύομαι, Politica ratione vinco, Institutis meis vinco, vel antiquo, Bud., afferens e Plut. Lycurgo (9.) Ἐπιχειρήσας δὲ καὶ τὰ ἔπιπλα διαιρεῖν, ἐπεὶ χαλεπῶς ἑώρα προσδεχομένους τὴν ἄντικρυς ὑφαίρεσιν, ἑτέρᾳ προῆλθεν ὁδῷ, καὶ κατεπολιτεύσατο τὴν ἐν τούτοις πλεονεξίαν, i. e., inquit, Politica ratione vicit et perdomuit. Addit ex Eod. hæc, quæ de Lysandro dicuntur, Καὶ καταπολιτευσάμενος τοὺς Λυκούργου νόμους, ubi interpr. Institutis suis antiquans. Magis certe proprie utitur idem Plut. Pompeio, ubi dicit de Cæsare, Καὶ δοκῶν ποῤῥωτάτω τῆς Ῥώμης ἀπεῖναι, ἐλάνθανεν ὑπὸ δεινότητος ἐν μέσῳ τῷ δήμῳ καταπολιτευόμενος τὸν Πομπήϊον. Magis proprie Dem. 184 (=442.) Βούλομαι τοίνυν ὑμῖν ἐπὶ κεφαλαίων ἐπελθεῖν, ὃν τρόπον ὑμᾶς κατεπολιτεύσατο Φίλιππος, προσλαβὼν τούτους τοὺς θεοῖς ἐχθρούς, ubi hanc expositionem Schol. affert, Οὐ γὰρ τοῖς ὅπλοις εἷλεν ὑμᾶς, ἀλλ' ἐκ τῆς πολιτείας νενίκηκε· οὐ μόνον γὰρ οὐκ ἐδημηγόρει παρ' ὑμῖν, τοῖς προδόταις λέγων ἃ βούλεται. Verum ibi repono μονονοὺ γὰρ pro οὐ μόνον γάρ. In VV. LL. affertur et Plut. Galba, Οἷς Γάλβαν τιμᾷν ἐδόκει, καταπολιτευόμενος καὶ δημαγωγῶν τὸ στρατιωτικὸν, cum hac interpr., Quibus rebus Galbam honorare videbatur, cum eo studio et populari gratia in milites uteretur. Vide Ὑποπολιτεύομαι. [J. Poll. 4, 36. Demosth. Philipp. p. 102. Bekk.]

[* Προπολιτεύομαι, Themist. Or. 16. p. 205. Polyb. 4, 14, 7. Ἀναμνῆσαι τῶν προπεπολιτευμένων καὶ πεπραγμένων πρότερον αὐτῷ, Rerum quas antea vel domi vel bello gessisset.]

[* Προσπολιτεύομαι, Phal. Epist. 93.]

Συμπολιτεύω, et Συμπολιτεύομαι, Una remp. administro. In VV. LL. e Plat. pro Versor in ead. gubernatione. Apud Xen. certe συμπολιτεύειν accipi existimo pro Communia habere reip. instituta et jura, Ἑλλ. 5, (2, 12.) ubi de Olynthiis loquens, scribit, Οὗτοι τῶν πόλεων προσηγάγοντο, ἔστιν ἃς, ἐφ' ᾧτε τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις καὶ συμπολιτεύειν. Dicerem autem esse etiam Communes habere leges, Communibus uti legibus, nisi præcederent illa verba, τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις. Cic. certe civitati tribuit itidem leges, instituta, et jura: addens et quartum, mores sc. || Interdum simpliciter pro In eadem rep. versor cum alio, s. cum aliis. [Demosth. 1431. "Toup. Emendd. 1, 379. Phryn. Ecl. 214. Wakef. S. Cr. 4, 20." Schæf. Mss. * Συμπολιτεία, Consociatio in unam remp. Polyb. 2, 41, 12. 44, 5. 3, 5, 6. "Diod. S. 2, 575. ad Paus. 353." Schæf. Mss.]

Ὑποπολιτεύομαι, Clam molior aliquid in rep. administranda, Subdole remp. administro, et occulte aliquid moliens, Malis artibus in reip. administratione utor, iisque occultis. Hunc autem fuisse vocis hujus usum conjicio ex J. Poll. (4, 36.), qui recensens ea quæ εἰς ψόγον ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ dicebantur, postquam dixit, Πολυπράγμων, κακοπράγμων, ὡς Ὑπερείδης ἔφη, addit, Καταπολιτευόμενος τὸν δῆμον, ὑποπολιτευόμενος. Quod si ut καταπολιτευόμενος, sic etiam ὑποπολιτευόμενος accusativo jungamus, erit ὑποπολιτευόμενος τὸν δῆμον, Qui in sua administratione reip. occulte molitur aliquid adversus populum, ita remp. administrat ut occulte populi perniciem moliatur, Qui subdolis vafrisque artibus aut consiliis populo perniciem struit.

¶ Πτόλις, Poëtice pro πόλις, ut πτόλεμος pro πόλεμος, metri plerumque gratia, Il. Σ. (265.) Ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν. ["Ad Callim. 1. p. 32. Thom. M. 863. Steph. Dial. 26. Brunck. Aristoph. 2, 138. Apoll. Rh. 80. 131. 228. Markl. Suppl. 617. Monthly Review Jul. 1799. p. 320. Jacobs. Anth. 11, 91. 94. Heyn Hom. 5, 569. 615. 6, 506. 7, 669. 8, 355." Schæf. Mss.] Πτολίαρχος, i. q. Πολίαρχος, Præfectus, s. Princeps urbis, Epigr. [Callim. H. in Jov. 73.] Πτολίπορθος, Urbium vastator, populator, eversor, Il. Υ. (152.) Ἄρηα πτολίπορθον. Et alibi πτολίπορθος Ὀδυσσεύς: quod et Aristot. citat Rhet. 2. Il. Ο. (77.) Φ. (550.) Ἀχιλλῆα πτολίπορθον: sicut et Ω. (108.) Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ. Unde Stat. Trojæ vastator Achilles, Sil. Ital. Priami regnorum eversor Achilles. Cic. tamen ad Fam. 10. Homerus non Ajacem nec Achillem, sed Ulyssem appellavit πτολίπορθον. Excusat autem eum Strabo, quod Achillem πτολίπορθον vocari ab Homero negarit, ut ap. eum videbis. Pro eod. DICITUR Πτολιπόρθιος, Eust. [Od. I. 504. "Πτολίπορθος, ad Il. B. 278. ad Herod. 637. Heyn. Hom. 4, 250. 5, 480. 7, 18. 161. Πτολιπόρθιος, Christod. Ecphr. 56. 192. * Πτολέπορθος, Heyn. Hom. 4, 250. * Πτολιπόρθης, Heyn. Hom. 7, 774. 8, 216." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 480. Sed Blomf. formam Homericam πτολίπορθος restituit. Πτολέπορθος, Πτολίπορθος, Lobeck. Phryn. 679.]

Ἀγχίπτολις, Urbi propinquus, vicinus, Nonn. (Jo. 40.) πηγή: [156. * Ἀμφίπτολις, Æsch. Ch. 73.] Ἀπόπτολις, Exul, Extorris, ἔρημος, ἄπολις, Suid. [Soph. Œd. T. 1000. Œd. C. 207. * Βραχύπτολις, Parva urbs, Lycophr. 911.] "Ἑλέπτολις, Poëtice pro ἑλέ-
"πολις, Urbis captrix et vastatrix. Ex Eur. (Iph.
"A. 1476. 1511.) affertur ἑλέπτολις Ἰλίου Ἰφιγένεια,
"pro Iphigenia diruendis Ilii mœnibus destinata vi-
"ctima." [* Ἑτερόπτολις, Qui ex alia urbe est, Anal. 1, 58. "Nonn. D. 26, 40. * Λιπόπτολις, 3, 294. (9, 78.)" Wakef. Mss. * Μεγαλόπτολις, Anthol. * Νεόπτολις, Æsch. Eum. 690.] Ὁμόπτολις, i. q. ὁμόπολις, Qui ejusd. urbis est, ["Nonn. D. 4, 32." Wakef. Mss. * Πολύπτολις, Callim. H. in Dian. 225. * Ῥυσίπτολις, Æsch. S. c. Th. 130. * Σαόπτολις, Coluth. 140. Nonn. D. 41, 395. * Τετράπτολις, Aristoph. A. 285. Eur. Heracl. 81. * Φιλόπτολις, Eur. Rhes. 158. * Φυγόπτολις, Maximus π. Καταρχ. 349. "Ad Charit. 747." Schæf. Mss.]

Πτολίεθρον, τὸ, Urbs, Oppidum, Od. A. init. ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, Trojæ urbem: Virg. Urbem Patavi. Cui similes locos vide in Πόλις. Alibi dicit Πριάμοιο πόλιν, ut ibid. videbis. In VV. LL. habetur ETIAM Πτόλεθρον, sed sine Auctore et exemplo. ["Heyn. Hom. 4, 54. 63. 5, 615. Periphr., Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. vii. Πτ. Τίρυνθος, Ruhnk. Ep. Cr. 102." Schæf. Mss. Ἀμπτολίεθρον, Apoll. Rh. 1, 811. * "Ἑκατομπτολίεθρος, Eur. Fr. Cret. 5. ap. Porph. de Abst. 4, 19. Erot. Lex. Hippocr. v. Ἀτρεκεῖς." Seager. Mss.]

Πτόλισμα pro πόλισμα, ut πτόλις pro πόλις, i. e. Oppidum, Urbs, πόλις, Suidæ.

ΠΟΛΥΣ, Cujus obliqui πολλοῦ et πολλῷ tanquam a RECTO Πολλὸς, quo utuntur Poëtæ, et nominatim Hom., ut infra docebo. At accus. πολύν. Plur. πολλοί, πολλῶν, πολλοῖς, πολλούς. Et in FEM. Πολλή. Neutrum vero Πολύ. Est autem Πολὺς, Multus, Numerosus: ut πολὺς λαὸς, Multus populus. Sic et

πολὺς ἀριθμός. Sic πολλὴ δύναμις, Plut. itidemque πολὺ στράτευμα, Multus s. Numerosus exercitus. Sic πουλὺς ὅμιλος, Od. Θ. (109.) P. (67.) Observa autem HOC Πουλὺς pro πολὺς, per epenthesin literæ υ, qualis est in νοῦσος pro νόσος. Cum quibusdam autem subst. reddimus Multum, substantivum in gen. ponentes: Πολὺν οἶνον ἐκπιόντες, Xen. (Ἑλλ. 3, 2, 4.) Multum vini. Et πολὺν χρόνον, Multum temporis. Sic tamen ut possit et ad verbum reddi, Multum vinum, tempus. Sed in gen. sine substantivo χρόνου sæpe dicitur ἐκ πολλοῦ, A multo s. longo tempore. Cum alioqui et sine ἐκ dicatur πολλοῦ χρόνου: ut ab Aristoph. Πλ. (98.) Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου. Sed et plur. πολλοὶ commode passim redditur Multi, Dem. c. Mid. Ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὅτι πολλοὶ πολλὰ κἀγαθὰ ὑμᾶς εἰσὶν εἰργασμένοι, Xen. K. Π. 8, (2, 7.) Πολλὰ μὲν βασιλέως ὦτα, πολλοὶ δὲ ὀφθαλμοὶ νομίζονται. Apud Plat. πολλοὺς Cic. vertit Plures, in Timæo, Πότερον οὖν ὀρθῶς ἕνα οὐρανὸν προσειρήκαμεν, ἢ πολλοὺς καὶ ἀπείρους λέγειν ἦν ὀρθότερον; sed interdum relinquitur subaudiendum subst. cum hoc plurali: præsertim vero πληγαὶ cum πολλαὶ, s. potius accus. πληγὰς cum πολλάς: cum dicitur ξαίνειν πολλὰς, et δαίρειν, aut τύπτειν, aut etiam τύπτεσθαι: Dem. 168(=403.) Ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς. Aristoph. N. (972.) Ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς. Nonnunquam et cum articulo, ut ap. Aristot. Pol. 2. Ὥσπερ ἐν ταῖς οἰκετικαῖς διακονίαις οἱ πολλοὶ θεράποντες ἐνίοτε χεῖρον ὑπηρετοῦσι τῶν ἐλαττόνων, ubi observa etiam obiter, ἐλάττονας, quod est comparativi gradus, opponi nomini πολλοί: cui alioqui solet potius opponi ὀλίγοι, ut ap. Herodian. (7, 9, 17.) Ὀλίγοι ἐκ πολλῶν ἐσώθησαν. Itidem τὰ πολλὰ λέγειν ap. Dem. dicentem alioqui et πολλὰ λέγειν sine articulo. Legimus enim ap. eum in Orat. pro Cor. Τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; At in ejus Epitaph. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐχ ὅπως πολλὰ λέξω, τοῦτ' ἐπεσκεψάμην. Sic et Æschin. c. Ctes. Ἄφθονα δήπου καὶ πολλὰ ἔχων λέγειν. At cum articulo itidem usus est Synes. Ep. 44. Καὶ τοῦτο περὶ σοῦ τῶν πολλῶν ἐστιν ἕν: ubi tamen reddi fortasse possit, τῶν πολλῶν ἓν, E multis unum. Sic Thuc. 1. Τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων, Multa illa verba Atheniensium. Hoc certe constat pluralem masculinum πολλοὶ præfixo articulo duos usus habere utplurimum: quos absque illo non habet. Sæpe enim οἱ πολλοὶ dicitur pro Plerique, Bona pars. Thuc. 2, (99.) Ὧν οἱ μὲν πολλοὶ διεφθάρησαν, βραχὺ δέ τι αὐτῶν περὶ Φύσκαν κατῴκηται: 1, (126.) Χρόνου δὲ ἐπιγενομένου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ, ἀπῆλθον οἱ πολλοί. Sic autem in neutro quoque genere, et quidem in utroque numero, cum gen. Dicunt enim τὸ πολὺ αὐτῆς, pro Bonam ejus partem: itidemque τὰ πολλά: ut τῆς νήσου τὰ πολλὰ, et τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλὰ, Thuc. Quibus in ll. subaudiendum videri possit μέρος et μέρη, sed cum quibusdam genitivis non perinde commode subaudiri posse hæc videntur. Hinc autem est et τὰ πολλὰ, s. ὡς τὰ πολλὰ, frequentius pro Plerumque: quod et aliis modis dicitur, utendo neutro singulari, interdum et compar. vel superl.: necnon præfixa præp. ἐπὶ, ut exemplis declarandum erit in ὡς. Sed et in fem. gen. ut Ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλὴν, Thuc. Vastarunt bonam agri partem. Ubi commode subaudire possumus μερίδα, sicut et in aliis hujusmodi, qui passim occurrunt, et quidem ap. eum præsertim, locis. Apud Aristoph. tamen Πλ. (694.) τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων, Schol. subaudit τροφήν. Movit autem fortassis illum, ut τροφὴν potius quam μερίδα subaudiret, omissio articuli ante πολλήν. Sed quod attinet ad articulum qui plurali masc. jungitur, sciendum est eum multo frequentius aliam dare huic nomini signif.; nam οἱ πολλοὶ dici solet pro Multitudo, Multitudo imperita, Vulgus, Plebs, Pullata turba. Plato de Ll.. 5. Πλουσίους δ' αὖ σφόδρα καὶ ἀγαθοὺς ἅμα εἶναι ἀδύνατον, οὕς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι, Quos quidem certe vulgus in divitum numero habet. Aristot. Διὸ βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν ἄνευ ζητήσεως, τῶν μετὰ ζητήσεως οὕτω λεγόντων. Unde τῶν πολλῶν εἷς ap. Dem. 227. ad verbum, Unus e multis, pro Unus e vulgo, plebe, Plebejus, Vulgaris, Gregarius. Ut autem videmus

A Latinos interdum non simpliciter Multitudo dicere, sed Multitudo imperita, et Imperitum vulgus; ita etiam bis τοῖς πολλοῖς tanquam ἀπαιδεύτοις opponi τοὺς πεπαιδευμένους observavi, cum alibi, tum ap. Lucian. Sed est præterea de quo lectorem monendum existimem, sc. nonnullos inveniri ll. in quibus οἱ πολλοὶ utramque interpr. posse admittere videtur, sc. vel Vulgus, vel Plerique, s. Bona pars hominum, ut loquitur Flaccus. In quosdam certe tales ll. ap. Thuc. quoque memini me incidere. Hoc quoque sciendum est dici ETIAM ὁ πολὺς δῆμος et ὁ πολὺς λαὸς vel λεὼς pro Multitudine s. Vulgo.

Πολὺς, Multus, i. e. Frequens, Dem. c. Mid. Οἶδα τοίνυν ὅτι καὶ τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ. Ne dubitemus autem hanc esse dativi πολλῷ signif. h. l., facit quod ap. eum legimus ad eand. rem declarandam, sc. τὰ τοιαῦτα πολλάκις φθέγξεται. Est igitur τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ. Hæc oratio frequens illi erit. Vel, si ad verbum interpretemur χρήσεται, Utetur, mutabimus commodius adj. in adv.: hoc B modo, Frequenter in hac oratione utetur; aut potius Subinde. Vel, Hæc verba subinde repetet, aut inculcabit. At vero in hoc Ejusd. loco, Ἐπειδὴ δὲ πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται, βούλομαί τι καὶ παράδοξον εἰπεῖν, potest πολὺς resolvi vel itidem in adv. Frequenter, s. Subinde; vel etiam in Multum, Valde, Vehementer.

Πολὺς, Magnus, Amplus, Spatiosus: ut Πολλὴ δ' ἡ Σικελία, Thuc., ubi Schol. exp. εὐρύχωρος. Sic autem usus est ante eum Hom. [" Sic item Herod. 4, 39. Χῶρος πλατὺς καὶ πολλὸς, Regio lata et ampla. Cf. Πλῆθος." Schw. Mss.] Quinetiam dicitur aliquis esse πολὺς τὴν σοφίαν, sicut Latine Magnus factis, armis, bello, qua in re pro Excellens, Præstans. Sed et pro Vehemens, Potens, Bud. poni testatur. [" Herod. 7, 158. Πολλὸς ἐνέκειτο λέγων, Frequens et vehementer institit: 9, 90. Πολλὸς ἦν λισσόμενος: 8, 59. Πολλὸς ἦν ἐν τοῖσι λόγοισι." Schw. Mss.]

POETICE Πολέος, regulariter inclinatum a πολὺς, pro πολλοῦ. Sic PLUR. Πολέες, ET per contr. πο- C λεῖς, tam pro nom. πολλοὶ, quam pro accus. πολλούς. ET Πολέων pro πολλῶν, ET Πολέας pro πολλούς: quod πολέας ap. Hom. extat, Il. A. (559.) ut πολέων Od. A. (378.) Rectus autem πολέες, item contractum πολεῖς, aliquot locis ap. eund. Poëtam. At πολέος, Il. E. (597.) Atque ut a πολὺς sunt hi regulares obliqui in usu Poëtis, non item Prosæ Scriptoribus, ita vicissim RECTUS Πολλὸς, a quo regulariter formantur obliqui πολλοῦ, πολλῷ, etc. Poëtis est concessus: de quo dicam et infra in Πολλὸν adverbio.

" Πολλοῦ, pro πολλοῦ χρόνου, E longo jam tempore, Jamdiu, Aristoph. (N. 915.) Θρασὺς εἶ πολλοῦ. Idem addito subst. χρόνου, Πλ. (98.) Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου. At πολλοῦ δεῖ, Multum abest; interdum et Minime. Plato de LL. 7. Ζημίαν τοῖς μὴ ποιοῦσι γράφωμεν, ἢ πολλοῦ γε δεῖ; An minime?"

Πολὺ, adv. Multum, Valde, Il. A. (112.) ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν, Multum s. Valde opto. Exp. et Prorsus opto. Sed potest hic VERB. Βού- D λομαι accipi et pro Malo, meo quidem judicio, et tunc πολὺ erit Multo, s. Longe, ut docebo infra, ubi disseram de πολὺ posito pro πλέον. Et πολὺ ἀπέχει, Multum abest. Quo tamen in l., sicut et in aliis plerisque, de quibus paulo post, reddere possumus etiam Procul, Longe. At de πολλοῦ γε καὶ δεῖ, quod itidem redditur Multum abest, itidemque de πολλοῦ δέω, etc. vide in Δέω. Sæpe autem πολὺ interpretandum est Multo: ut πολὺ ἐνίκων ap. Thuc. Multo superiores erant. Et passim cum compar.: ut πολὺ πλεῦνες, Herod. itidemque πολὺ πλείονες, Dem. Multo plures. Et πολὺ καταδεέστερα, ap. eund. Dem. Et ap. Lucian. Ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ. Et πολὺ μᾶλλον, Multo magis: cui opp. πολὺ ἧττον ap. Xen. Multo minus. ‖ Interdum vero huic πολὺ additur et aliud adv., vel ante, vel post: ut, Πάνυ πολὺ ἐλάσσων ap. Xen., et, Πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον, ap. Isocr. Jungitur autem et superlativo, ut ap. Latinos Multo, itidem et Longe. Estque ita usus et Hom., sicut comparativo etiam juncti extant ap. eum exempla, ut

Digitized by Google

Il. A. (581.) πολὺ φέρτατός ἐστι, Longe potentissimus est. Et Hesiod. ('A. 78.) βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων. Sic Thuc. 1. Προθυμίαν δὲ καὶ πάνυ [πολὺ] τολμηροτάτην ἐδείξαμεν. Sic πολὺ μεγίστη, Isocr. Et cum adv. μάλιστα, Xen. K. Π. 8, (3, 11.) Πολὺ μάλιστα γὰρ ἐμεμελήκει αὐτῷ ἱππικῆς: nam superlativi vim habet hoc adv. μάλιστα, respondens Latino Maxime: cum quo itidem jungitur Multo; dicitur enim Multo maxime, sicut et Multo maximus: rarius tamen. Et ut πολὺ μάλιστα, sic vicissim πολὺ ἥκιστα dicitur: vertit autem Bud. πολὺ δ' ἥκιστα, Minime vero, ap. Plat. de LL. 5. p. 245. Item cum πρῶτος, quod alioqui positivum est, junxit hoc adv. Hom., et post eum Thuc. Sed habet quodammodo vim superlativi hoc πρῶτος: ideoque πολὺ πρῶτος non minus durum videri debet quam πολὺ πρώτιστος, quo utitur idem Hom.: ap. quem quidam exp. πάντων πρῶτος. A Latinis certe itidem dicitur Longe primus. Præstat autem interdum hunc eund. usum cum compar. et superl. DATIVUS Πολλῷ, transiens quodammodo in naturam adverbii. Dicitur enim a Thuc., ut πολὺ ὕστερον, sic quoque πολλῷ ὕστερον, Multo post. Atque ut hic πολὺ πρῶτος dixit, et quidem post Hom., et πολὺ νικᾷν, sic Aristoph. πολλῷ πρῶτος, et πολλῷ νικᾷν. Denique ut πολὺ μάλιστα habuisti antea e Xen., sic πολλῷ μάλιστα invenies in quodam Pausaniæ loco, quem protuli in Μάλιστα, T. 2. c. 776. in fine. ‖ Habet πολὺ et alterum usum adverbii Longe, eum sc. quo ponitur pro Procul: ut, Πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς, Longe s. Procul a terra. Fuit autem hic quoque Homero notus. ‖ Πολὺ pro πολλάκις, Sæpe, Frequenter, ex Epicteto. Quo pertinent, ὡς τὸ πολὺ, et ἐπὶ τὸ πολὺ, necnon ὡς ἐπὶ πολύ: quæ dicuntur de iis, quæ sæpe et quidem ut plurimum eveniunt. Sed scribitur conjunctim ETIAM Τοπολὺ præcedente ὡς: ITEM 'Επιτοπολύ.

Πολὺ et pro compar. πλέον e Soph. (Aj. 1357.) affertur, Νικᾷ γὰρ ἡ 'ρετή με τῆς ἔχθρας πολύ. Sic autem et ap. Hom. posse exponi videtur, ubi jungitur VERBO βούλομαι sequente ἤ. Alioqui certe fuerit βούλομαι non pro Volo, sed pro Malo, et πολὺ pro Multo, Longe: Il. A. (117.) Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, i. e. πλέον βούλομαι, Magis volo, i. e. Malo. Vel Multo s. Longe malo. Quod itidem dicendum est de aliquot aliis ejus II., in quibus verbo βούλομαι particula ἢ subjungitur. Quod vero ad illum attinet, qui habetur paulo ante eum quem modo protuli, ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν, cum in eo subaudiri existimem eand. illam voculam, eand. admittere expositionem censeo: ut sc. perinde sit ac si diceret, πολὺ βούλομαι αὐτὴν ἔχειν, ἢ ἄποινα αὐτῆς, vel ἢ δέξασθαι ἄποινα αὐτῆς: nam proxime præcedentia verba sunt hæc, Οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλα' ἄποινα Οὐκ ἔθελον δέξασθαι. Scio alioqui Eust. nihil tale in hunc locum afferre, sed exponere, οὐχὶ ὧδε θέλω, ἀλλὰ μάλιστα οἴκοι ἔχειν αὐτήν: et addere, ὥστε οὐχ ὡς παλλακὴν, καὶ οὐχ ἁπλῶς θέλω, ἀλλὰ βούλομαι· ὅπερ ἐπίτασις τοῦ θέλειν ἐστί· καὶ οὐ τυχόντως βούλομαι, ἀλλὰ καταπολύ. Ubi observa obiter et hoc comp. ADV. Καταπολύ. Quod non solum pro Multum, s. Valde, sed et pro Multo, positum invenitur, comparativo sc. junctum, sicut πολύ: ut καταπολὺ ἥττων ap. Diosc., Multo inferior. Scribitur vero et Κατὰ πολὺ disjunctim. AT VERO Καταπολλὰ, quod habent VV. LL. pro Multis de causis, e Thuc., perperam scribi existimo pro κατὰ πολλὰ disjunctim. Est enim κατὰ πολλὰ ad verbum, Ob multa: pro quo dicitur Multis de causis. Et quoniam incidens in sermonem de Καταπολὺ, de eo tractavi, nunc tractandum existimo de hac eadem voce juncta aliis præpositionibus, sc. ἐπὶ et παρὰ, et efficiente adverbia duo, ἐπιπολὺ et παραπολύ. Primum igitur dico ADV. 'Επιπολὺ interdum idem valere, quod proxime præcedens καταπολύ. Nam Bud. pro Multum, Valde, Admodum, poni testatur: SICUT 'Επιμικρὸν pro Parum, s. potius Perparum, Paulum admodum, Leviter, ap. Aristot. Polit. 8. p. 106. Additque, dici UT 'Επέλαττον, afferens hunc Ejusd. locum, in quo utitur utroque, Eth. 10. p. 90. ubi περὶ τῆς θεωρητικῆς ἀρετῆς loquitur, Δόξειε δ' ἂν καὶ τῆς

A ἐκτὸς χορηγίας ἐπιμικρὸν ἢ ἐπέλαττον δεῖσθαι τῆς ἠθικῆς: et interpr. Videtur etiam ἡ θεωρητικὴ minusculum indigere externæ suppeditationis et copiarum quam moralis. Posset autem videri scr. ἐπίμικρον, potius quam ἐπιμικρὸν, nisi haberemus ἐπιπολὺ scriptum itidem cum accentu in ultima, non ἐπίπολυ. Ceterum in VV. LL. etiam οὐκ ἐπιπολὺ affertur pro Non admodum. Addit vero et de tempore dici pro Diu, a Thuc. et Luciano: ap. quem tamen ita scribentem in Hercule, Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπιπολὺ εἱστήκειν ὁρῶν, vertit ἐπιπολὺ, Diutule, non Diu. Hac autem in signif. Schol. Thucydidis subaudiendum censet διάστημα χρόνου. Si tamen adderetur διάστημα, scr. esset disjunctim ἐπὶ πολύ: quæ alioqui scriptura extat et ubi non additur illud subst., ut in illo Luciani loco. Ceterum habet et aliam temporis signif. ἐπιπολὺ, sed præcedente ὡς. Nam DICITUR 'Ὡς ἐπιπολὺ, pro Plerumque, Fere, Pene semper, Utplurimum. SED ET 'Ὡς ἐπιτοπολὺ, item 'Επιτοπολὺ sine ὡς eund. usum habet. Alicubi vero hæc redduntur B etiam Magna e parte: quæ et disjunctim scripta inveniri sciendum est. Idem 'Επιπολὺ a Plut. poni testatur pro In multum spatii. At VV. LL. exp. Longo tractu, Laxe, Late: ut ap. Thuc. 'Επιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπέχει, Late mare occupat. Nemini tamen dubium fore existimo, quin hic gen. ab illo adv. regatur: sicut cum gen. πόλεως ap. Herodian. 7, (12, 10.) 'Επιπολὺ τῆς πόλεως διώκοντες οἱ στρατιῶται προὔβησαν. Et cum gen. γῆς, 4. 'Επὶ πολὺ τῆς Παρθυαίων γῆς ἐλάσας, ubi Polit. vertit, Regionem Parthicam penitus ingressus. Hoc certe significant verba Græca, quod Gallice diceremus, Etant entré bien avant dedans le pays. Sed ibi legitur et disjunctim ἐπὶ πολύ: quæ certe commodior videtur scriptura, cum addatur gen.: fuerit autem hic quoque subaudiendum διάστημα. Tertium ADV. Παραπολὺ poni pro Multo, s. Longe, ut πολὺ, cum compar. et cum superl., dictum est supra, col. 43. hujus Tomi. Alia autem de παραπολὺ s. potius παρὰ πολὺ, disjunctim, habes ibid. col. quæ illam proxime sequitur. AT VERO Περιπολλοῦ C conjunctim scriptum in VV. LL. pro περὶ πολλοῦ, nullo modo admittendum existimo. De περὶ πολλοῦ autem juncto cum ποιοῦμαι aliisque verbis, dictum est in hoc Tomo, col. 246. Invenitur et aliud COMP. Πάμπολυς in quo non præpositioni, sed nomini πᾶν jungitur hoc adj.: q. d. Omnino multus, Permultus: πάμπολυ πλῆθος, Lucian. Et βοσκήματα πάμπολλα, Plato. Et adv. Πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν, ap. Eund. Permultum pressas ipsis. Item, Πάμπολυ κυριώτεροι κριταὶ, Multo majoris auctoritatis. Vel potius, Permulto. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 66. Pierson. ad Mœr. 60. ad Charit. 352. ad Lucian. 3, 539. Valck. Diatr. 273. Athen. 1, 13. Π. τις, Boeckh. in Plat. Min. 165. Παμπόλλῃ, Plato de LL. p. 30. Ast. * Πάμπολλος, Bekker. ad Apollon. de Pronom. 198(=374.) Sylb. Ind. ad Apollon. de Synt." Schæf. Mss.]

POETICE Πολλὸν pro πολὺ, adverbialiter: sicut NOMEN Πολλὸς pro πολὺς, Poëticum est, et quidem ab Ionica fortasse dialecto sumtum: si quidem Ionicum esse dicamus, cum eo utatur Herod.: ut 6. D Ὅ, τε λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ: (cf. 1, 30. 102. 4, 1.) Ab Hom. autem accipitur et pro μέγας. Cujus adverbii πολλὸν exemplum habemus cum alibi, tum Il. Π. (710.) Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω. Jungitur etiam comparativo et superl., sicut πολύ: ut Πολλὸν παυρότεροι, Od. Ξ. (17.) Et πολλὸν ἄριστος, Il. A. (91.) et Od. O. (520.) ITEM Περιπολλὸν, pro Permultum, Maxime: Apoll. Rh. 2, (437.) περιπολλὸν εὐφρονέων προσέειπε.

Πολλὰ quoque interdum ponitur adverbialiter, pro πολὺ, Multum, et quidem non solum in carmine, sed et in soluta oratione. Xen. (K. Π. 3, 2, 7.) Πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι Κῦρον. Sic Virg. Multa sese incusans, pro Multum. Et πολλὰ χρήσιμος ap. Dem., vel Multum s. Valde utilis; aut etiam In multis utilis: ut sc. sit πολλὰ pro κατὰ πολλά. ‖ Sed et pro πολλάκις, Sæpe, Il. B. (798.) Sic Aristoph. (Πλ. 253.) Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θυμὸν φαγόντες. AT VERO 'Ὡς ταπολλὰ ap. Plat. de LL. i. q. ὡς τοπολὺ, quod vulgo Utplurimum:

cum tamen Latinius sit Plurimum. Item ὡς ἐπιταπολλὰ, quod ex Alexide affertur.

[" Πολὺς, Toup. ad Longin. 283. Valck. ad Chrys. p. 3. ad Hipp. p. 160. Musgr. ad v. 1. Abresch. Lectt. Aristæn. 165. Jacobs. Exerc. 1, 105. Anim. 72. 169. Anth. 7, 139. 9, 158. Musgr. Iph. A. 952. Wakef. Trach. 12. S. Cr. 4, 166. Heind. ad Plat. Phædr. 273. I. q. σφοδρὸς, Jacobs. Anth. 6, 327. 12, 443. Segaar. in Daniel. p. 12. ad Eur. Or. 1204. Bibl. Philol. 2, 179. Valck. Hipp. p. 214. Wakef. S. Cr. 2, 21. Bast. Specim. 38. ad Herod. 571. 578. Insignis, Difficilis, Singularis, ad Diod. S. 2, 436. ad Dionys. H. 1, 324. Amplus, Spatiosus, Heyn. Hom. 6, 527. Ingens, 4, 405. 6, 173. Jacobs. Anth. 9, 189. Πολὺς pro πολλὴ, Heyn. Hom. 6, 13. ad Od. M. 369. Wessel. ad Herod. 452. ad Charit. 623. Villois. ad Long. 116. Wolf. ad Hesiod. 62. ad Callim. 1. p. 152. Græv. Lectt. Hes. 615. Πολὺς pro πολλάκις, Wakef. Eum. 837. Boiss. Philostr. 596. Πολὺς ἐμπεσὼν, Dionys. H. 3, 1425.: ῥέων, 1426. ad Diod. S. 2, 147. Anon. de Vita Thuc. 11. ad Demosth. 2. p. 697. Tayl. Πολύς τις, Reiff. ad Artem. 471. Boeckh. in Plat. Min. 165. Ὁ πολὺς, Phryn. Ecl. 82. Ὁ πολὺς, οἱ πολλοὶ, Valck. ad Ammon. 11. Thom. M. 100. ad Diod. S. 1, 143. Πολὺς ὁ, ad Diod. S. 1, 366. Π. εἰμι, cum particip., Dionys. H. 3, 1438. Π. εἰμι ἐπί τι, τινὶ, Diod. S. 1, 723. et var. lect. Αἰγιαλὸς πολὺς, Litus longum, Κόλπος π., Wessel. Diss. Herod. 110. Δόμος πολὺς, Domus ampla, Valck. ad Moschum p. 368. Νεῖλος ὁ π., πολλὴ ἡ Ἀσία, etc. Dorv. ad Charit. 317. Πολὺς τῇ δυνάμει, τὸ πολὺ τῆς δυνάμεως, Casaub. ad Athen. 73. Κόλπος π., χεῖρες πολλαὶ, γλῶσσα πολλὴ, ad Herod. 496. Πολλὴ δᾲς, Duker. Præf. Thuc. p. 7. Ἡ. π. γλῶσσα, Thom. M. 572. Ἡ γῆ ἡ π., ad Charit. 434. Ἡ πολλὴ (γῆ,) ad Herod. 14. ad Charit. 297. Πολλὴ τῆς γῆς, τῆς γῆς πολλὴ, de talibus, ad Diod. S. 1, 148. 506. 2, 431. 561. ad Charit. 26. 281. 317. ad Herod. 14. 101. Kuster. Aristoph. 13. 120. Brunck. 3, 72. ad Lucian. 1, 356. T. H. ad Dial. p. 101. Duker. Præf. Thuc. 7. Dawes. M. Cr. 203. Xen. K. Π. 271. Οὐ π. ναῦς, Navis exigua, Jacobs. Anth. 7, 128. Πολλὴ νὺξ, Diod. S. 1, 298. Οὐ π. ἀμαθία, de talibus, Ruhnk. ad Xen. Mem. 226. Πολὺ cum compar., ad Charit. 729. Πολὺ πολὺ cum compar., Brunck. Aristoph. 3, 74. Πολὺ a comparativo remotum, Xen. K. Ἀ. 3, 1, 22. Œc. 3, 7. Schneid. ad p. 12. 15. Heind. ad Plat. Hipp. 127. Pro πλέον, Lobeck. Aj. p. 413.: pro πολλῷ, ad Xen. Œc. 4, 2. K. Π. 447. Cum gen., Duker. Præf. Thuc. p. 7. Τὸ π., Cattier. Gazoph. 97. Herodian. Philet. 452. Valck. Diatr. 126. ad Herod. 683. Ὡς τὸ π., Duker. Præf. Thuc. 8. Lucian. 3, 371. Dionys. H. de Comp. VV. 176. Upt. Ἐπὶ τὸ π., Dionys. H. 5, 154. Ἐπιτοπολὺ, Duker. Præf. Thuc. 8. Ὡς τὸ π., Xen. Mem. 1, 1, 10. vid. Ind. v. Ὡς. Ὡς ἐπὶ πολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ π., Heind. ad Plat. Theæt. 318. Ὡς ἐπὶ τὸ π., ad Diod. S. 1, 287. Ὡς ἐπὶ πολὺ, Morus Ind. Paneg. v. Ὡς, Jacobs. Anim. 223. Aristoph. Fr. 288. Ἐπὶ πολὺ, Diod. S. 1, 142. 240. ad 339. Casaub. Athen. 1, 80. Phryn. Ecl. 124. ad Charit. 749. Wakef. Herc. F. 935. Jacobs. Anth. 7, 299. Antiphil. 28. Duker. Præf. Thuc. p. 7. 8. Schneid. ad Xen. Œc. 21. Heyn. Hom. 7, 86. Diu, ad Timæi Lex. 255. Xen. Eph. 8. Ἐπιπολὺ, Markl. Suppl. p. 253. Lucian. 1, 775. 2, 2. ad Dionys. H. 1, 92. 2, 1163. ad Charit. 228. Valck. Anim. ad Ammon. 215. Locella ad Xen. Eph. 146. 221. Wyttenb. Select. 361. Longus p. 88. Vill., Philostr. p. 158. Boiss. Ὡς ἐπιπολὺ, Thom. M. 329. 883. Add. ad p. 238. Τῆς νυκτὸς ἐπὶ πολὺ, Dionys. H. 2, 950. Καταπολὺ, Valck. Anim. ad Ammon. 50. Brunck. Œd. C. 1514. Multo, cum compar., Jacobs. Anth. 11, 176. Boiss. Philostr. 648. Κατὰ πολὺ, Thom. M. 687. 732. ad Paus. 291. T. H. ad Plutum p. 328. 441. Dionys. H. 1, 577. Boiss. Philostr. 596. Κατὰ π. βελτίων, Phalar. p. 4. Μετὰ πολὺ, seq. gen., Ammon. 108. Παρὰ πολὺ, Phalar. 356. Thom. M. 687. Bergler. Alciphr. 189. ad Paus. 204. 291. Fac. ad 1, 410. Casaub. ad Athen. 1, 424.: cum superl., ad Herod. 784. Παραπολὺ, Schol. Aristoph. Πλ. 445. et Hemst., Duker. Præf. Thuc. p. 9. ad Lucian. 1, 751. 770. Boiss. Philostr. 398. 463. 564. 619. Οὐ π., Lucian. 3, 453. Πολὺ et πολλοὶ conf., ad Dionys. H. 1, 269.: πολὺ et πολλῷ, ad 3, 1394. Καὶ πολὺ, ad Paus. 291. Fac. 1, 471. Πολὺ δεινὸς, ad Phalar. 349. Phryn. Ecl. 132. Ἔσῃ πολὺ, Eur. Heracl. 599. Πολύ ἐστι, πολὺ γίγνεται, Heind. ad Plat. Gorg. 64. Πολὺ δὴ πολὺ, Jacobs. Anth. 12, 322. Πολύ γε μᾶλλον, Lucian. 3, 231. Plato Euthyphr. p. 52. Fisch. Πουλὺ ἔτος, Multi anni, Thallus Miles. 1. Toup. Opusc. 1, 438. Valck. Callim. 276. Πολλοῦ, adv., Bergler. Alciphr. 36. Τινὸς οὐ πολλοῦ, Dionys. H. 3, 1506. Ἐκ πολλοῦ, Thom. M. 285. Abresch. Æsch. 2, 120. Schneid. Anab. 82. Dionys. H. 3, 1342. 1403. Polyb. 3, 193. Ἐκ π. πλειῶνος, Jacobs. Anth. 8, 23. Διὰ πολλοῦ, Boiss. Philostr. 384. Lucian. 1, 476. ad Thuc. 385. Περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 50. ad Herod. 573. Τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, Lucian. 3, 29. Πρὸ πολλοῦ, ἐκ πολλοῦ, de spatio, ad Xen. Eph. 211. Πολλῷ, T. H. ad Plutum p. 64. Πολλῷ, non πολλῶν, cum compar., Dawes. M. Cr. 251. Πολλῷ cum compar., Xen. Mem. 1, 2, 9. Μακρῷ πολλῷ cum compar., ad Dionys. H. 2, 1190. 3, 1330. Πολλῷ, πολὺ, πολλοῦ, ad Diod. S. 2, 124. 454. Πολλῷ et πολλὸν conf., ad Herod. 249. 373. 502. 508. 571. 574. 677. 681. 684. Πολλῷ τῷ ὀφθαλμῷ, πολλοῖς τοῖς ὀ., Bast Lettre 222.: Diod. S. 1, 622. Τῆς μὲν τριήρους ἐπὶ πολὺν ἀνέῤῥηξε τόπον. Οἱ πολλοὶ, Anthol. Gr. 1, 194. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 325. ad Lucian. 1, 859. 2, 214. Jacobs. Anth. 12, 5. Kuster. Aristoph. 113. Xen. Mem. 1, 1, 19. Πολλοὶ, Multi, οἱ π., Vulgus, Casaub. ad Athen. 28. Ruhnk. Ep. Cr. 298. Fischer. ad Palæph. 50. Valck. Diatr. 217. Πολλοὶ, οἱ π., ad Diod. S. 2, 402. (Plut. Alex. p. 17. Schm.) ad Dionys. H. 2, 1247.: seq. gen., ad Diod. S. 1, 3. Οἱ π. ἄνθρωποι, Heringa Obss. 281. Abresch. Lectt. Aristæn. 36. Πολλοὶ, Vulgus, Plut. 3, 299. Cor. Conf. cum πολλῷ, Heind. ad Plat. Theæt. 328. Οἱ π., Mortui, Brunck. Aristoph. 2, 58. Οἱ π., οἱ πλείονες, Phryn. Ecl. 93. 143. 172. Οἱ π., ὁ π., τὸ π., Vulgus, Bast Lettre 16. Heind. ad Plat. Hipp. 122. Eur. Iph. A. 1367. Πολλοὶ ap. Hom., Heyn. Hom. 6, 483. 7, 185. Τινὲς καὶ πολλοί γε, de talibus, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 125. Πολέες non fem. gen., Brunck. Apoll. Rh. 100. 150. Πολλαὶ χεῖρες, πολλὰ πτερὰ, Markl. Iph. p. 272. Wakef. Eum. 837. S. Cr. 4, 166. Jacobs. Anth. 6, 406. 428. 7, 51. 8, 139. Huschk. Anal. 94. Τὰ π., Thom. M. 636. Abresch. Æsch. 2, 83. Jacobs. Anth. 6, 390. Hegesipp. 6. Boiss. Philostr. 654. Plerumque, Dionys. H. 1, 205. Plut. Alex. 129. Schm., Plato Hipp. 156. Toup. ad Longin. 395. ad Lucian. 1, 332. 417. ad Herod. 404. Ὡς τὰ πολλά γε, Eur. Ion. 248. Ὡς τὰ π., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 240. 2, 194. Porson. Med. p. 22. Dionys. H. 1, 43. 52. ad Herod. 513. Τὰ π. πάντα, Pleraque omnia, 96. Τί δεῖ τὰ π. λέγειν; Bibl. Crit. 3, 1. p. 46. Πολλὰ, Jacobs. Anim. 206. Anth. 8, 72. Pro πάντα, ad Xen. Eph. 208. Cum gen., Wakef. S. Cr. 4, 123. Πολλὰ τῶν δακρύων, Herod. 698. Adv., Wakef. Ion. 364. Phil. 458. Eum. 106. Leon. Tar. 7. Hegesipp. 3. Huschk. Anal. 94. Jacobs. Anth. 10, 29. Il. Z. 207. H. 130. ad Od. I. 128. Heyn. Hom. 5, 723. Longus p. m. 94. Brunck. Œd. C. 1514. Aj. 1022. Phil. 495. El. 415. Musgr. Or. 349. Alc. 185. Πολλὰ περὶ πολλῶν, Boiss. ad Marin. 85. Πολλὰ πολλοῖς, Diod. S. 2, 534. Jacobs. Anth. 12, 310. Πολλὰ πολλάκις, Brunck. Aristoph. 2, 59. Eur. Med. 1165. Κατὰ πολλὰ, Plut. Alex. 141. Schm. De discr. inter πολλὰ et τὰ π., ad Lucian. 1, 332. Τῶν ἐθνέων πολλῶν, Herod. 1, 58. Πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν, Il. E. 176. Τὸ μετὰ πολλῶν, σὺν πολλοῖς βροτῶν, Luzac. Exerc. 93. Ἐκ πολλῶν, ad Diod. S. 1, 584. Πολέων, Heyn. Hom. 7, 116. Ruhnk. Ep. Cr. 289. Πολέων εὐεργεσιάων, Epigr. adesp. 347. Steph. ad Xen. p. 76. Ed. alt. Πολλοῖς τε καὶ ἄλλοις, Schneid. Anab. 17. Πολέσιν, Markl. Iph. p. 390. Heyn. Hom. 5, 539. Πολέεσσι, ibid. Jacobs. Anth. 6, 159. 10, 384. Apoll. Rh. 3, 900. Πολέσσι, ad Il. N. 452. Πολέας, πολεῖς, Heyn. Hom. 4, 147. 195. 473. 6, 204. 499. Πολλὸς, Clerici Præf. ad Phi-

larg. p. 31. coll. cum Porsono ad Hec. p. 40. Ed. 2. ad Diod. S. 2, 291. Musgr. Iph. A. 952. Monthly Review Aug. 1799. p. 433. Aristoph. Fr. 231. Wessel. Diss. Herod. 203. ad p. 457. Koen. ad Greg. Cor. 182. Casaub. Athen. 1, 32. 'Notanda autem locutio, *πολλὸς ἐπανθεῖ*. Quod rarioris et elegantioris Græcismi est: de quo nos nonnulla ad Demosthenem Taylori, Vol. 2. p. 697.' Reisk. Appar. Crit. 1. p. 258. Valck. Diatr. 148. Hipp. p. 295. Toup. Add. in Theocr. 392. Ruhnk. Ep. Cr. 142. Wakef. S. Cr. 2, 21. *Μέγας καὶ πολλὸς*, Herod. 516. Πολλὸν, Toup. Opusc. 1, 334. Koen. ad Greg. Cor. 182. ad Herod. 373. Jacobs. Anth. 7, 139. Cum superl., ad Mœr. 94. Πουλὺς, Heyn. Hom. 8, 242. Koen. ad Greg. Cor. 182." Schæf. Mss. "Πολὺς, Potens, Dionys. H. 1, 324. Pertinax, Zosim. 433. *Παρὰ πολύ τινος*, Multum supra aliquid, Philostr. 83. Multa breviter continens, 566. *Πολὺς καταπλήττων*, Multum increpans, Joseph. 61, 33. *Πολύ τι κάλλιστος*, Dio Chrys. 1, 190. Πόλεα, neutr. plur., Quint. Sm. 1, 73." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 732. Πολεῖ, Suppl. 759. "Geop. 5, 17. J. Poll. 9, 152." Kall. Mss. *Ἐπὶ πολλὸν*, Herod. 4, 18. "*Πολὺς τὸ φαινόμενον, πλουσιώτερος τὸ κρυπτόμενον*, Dives his rebus, quæ oculis cernuntur, Greg. Naz. Or. 10, 161. *Ἕως περιῆν ὁ πολὺς ἡμῖν Νικόβουλος*, Insignis noster, Ep. 44. Cf. Eur. Hipp. init." Strong. Mss.]

[* "Πολύαμμος, Hes." Wakef. Mss. * "Πολυάνταξ, Paul. Silent. Ambo 169." Schæf. Mss. * "Πολύδερμος, Etym. M. * Πολυδιοίκητος, Secund. 21. 25. * Πολυθλιβὴς, Nonn. D. 2, 492. * Πολύθλιβος, Schol. Opp. 'A. 3, 108. * Πολυκατέργαστος, Schol. Nicandri 'A. 177. Schol. Il. Δ. 135." Wakef. Mss. * "Πολυκέρατος, * Πολύκραιρος, ad Charit. 614." Schæf. Mss. * Πολυκλήματος, unde * "Πολυκληματέω, Multos habeo surculos, Philo J. 1, 301." Wakef. Mss. * "Πολύλυτος, Schol. Eurip. p. 165. Matth." Schæf. Mss. * "Πολύμαχος, Schol. Opp. 'A. 5, 328." Wakef. Mss. * "Πολυμάχιμος, Schneid. ad Oppian. p. 247. Ed. 2." Schæf. Mss. * "Πολυμέριστος, Schol. Opp. 'A. 4, 439. * Πολυόχητος, Etym. M. (425, 20.)" Wakef. Mss. Ubi Sylb. * *πολυόχευτον* leg. censet.] "Πολύῤῥην SIVE Πολύῤῥηνος, Multos habens agnos, ut *πολύαρς*: et synecdochice Dives pecoris, *πολυθρέμματος*. Il. I. (154. 296.) *Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται*: Od. Λ. (256.) de Pelia, *ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῷ Ναῖε πολύῤῥηνος*. Itidem Hes. *πολυῤῥήνη* affert pro *πολύαρνος*: et *πολύῤῥηνι* pro *πολυάρνῳ*, s. *πολλὰ ῥήνη ἔχοντι*." "Πολυσμαράγοιο, Hes. * *πολυήχου*, Multum sonantis, Streperi." [* "Πολυστήμων, Multo stamine, Villoison. Anecd. Gr. 1, 327." Wakef. Mss.] Πολυφόρος, Multorum ferax, [Aristoph. Πλ. 854. Strabo 3. p. 210. 6. p. 436. Plato de LL. 4. p. 705.] "Πολυφορέω, Multum fero, Ferax s. Fertilis sum," [Theophr. C. Pl. 5, 5, 4.] "Πολυφορία, Feracitas, Fertilitas," [Eust. 1599, 24. Xen. Œc. 19, 19. * Πολυφόρητος, Suid. 3, 148.]

[* Παραπολὺς, Gl. Plusculus. * "Σύμπολυς, Plato 2, 2. p. 89, 1. Bekk." Schæf. Mss.] "Ὑπέρπολλα, Permulta, Quamplurima, *πάμπολλα*, Xen." [Ἑλλ. 3, 2, 19. "Demosth. 1073, 28." Seager. Mss. Ionice * Ὑπέρπολλος, Hippocr. Epidem. 4. T. 1. p. 759. Lind. Sect. 7. p. 225. Foës.]

Πολλάκις, ET Πολλάκι Poëtice, Frequenter, sicut *πολὺς* pro frequenti etiam poni docui, Sæpe, Multoties. Xen. initio Apomn. Π. *ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις*. Interdum cum gen., ut Π. *τοῦ μηνὸς* ap. Eund. (K. Π. 1, 2, 9.) Sæpe in mense. At vero ap. Plat. de Rep. *Τὴν οὐσίαν π. τοσαύτην ἐποίησε*, Facultates multoties tantas reddidit, i. e. Facultates valde multiplicavit. Poëtæ autem dicunt etiam *πολλάκι*, ablato *σ* propter metrum: quidam vero Æolicum esse tradiderunt. Utuntur Hom. et Hesiod. [" Πολλάκις, Thom. M. 729. Aristoph. Fr. 235. Fortasse, Schmieder. ad Lucian. 1, 421. Schleiermach. ad Plat. 1. p. 374. Reisk. ad Dion. Chrys. 119. (in Anim. ad Gr. Auctt. V. 1.) Thuc. 2, 13. Schol. Eurip. p. 199. Matth. *Μὴ π.*, Ne forte, Wyttenb. Select. 366. *Πολλα π.*, Eur. Tro. 1015. Π. *πολλὰ*, Villoison. ad Long. 30. Toup. Opusc. 2, 229. Π. *τοσοῦτοι*, Plut. 6, 180. Hutt. Πολλάκι, Cattier. Gazoph. 57. Toup. Opusc. 1, 260. Valck. Hipp. p. 283." Schæf. Mss. Il. A. 396. Manetho 1, 39.]

Πολλαχῇ ET Πολλαχοῦ, Multis in locis, Aristot. de Mundo, *Πολλαχοῦ γῆς*, Multis in locis terræ. At vero *πολλαχῇ* junctum itidem genitivo, sc. *τοῦ μαστοῦ*, Gaza vertit, Passim per ubera. Item *ἄλλῃ πολλαχῇ*, Aliis multis rebus, VV. LL., [e Plat. Menex. 6. *Πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ*,] ubi et *Πολλαχῇ σκεδάννυται*, e Philone. Sed et Multifarium ibi exp., SICUT Πολλαχῶς. [Πολλαχῇ, Demetr. Phal. 218. Herod. 1, 42. Xen. K. Π. 2, 2, 7. K. 'A. 7, 3, 5. "Wessel. ad Herod. 20. 447. 487. ad Diod. S. 1, 254. Bast ad Plat. Symp. 169. Πολλαχοῦ, ibid. Thom. M. 516. Heind. ad Plat. Phædr. 317. Cum gen., Wolf. ad Plat. Symp. p. 30. Ruhnk. ad Timæi Lex. 10. Toup. Opusc. 1, 223. 2, 73. Πολλαχῶς, Thom. M. l. c. Heind. l. c. *Πολλαχῶς πολλαχοῦ*, Ruhnk. de Longino p. 26." Schæf. Mss. Demosth. 601. 1338. Polyb. 9, 2, 1.] AT VERO Πολλαχόσε, Ad multa loca, Multas in partes [" Ad Lucian. 3, 631." Schæf. Mss. Thuc. 2, 47. Xen. Ἑλλ. 4, 4, 16.] Adverbium autem de loco, EST Πολλαχόθεν, Multis e locis, E multis partibus, Plato Epist. 7. Π. *ἐχώρουν οἱ τοιοῦτοι λόγοι*. [" Ad Diod. S. 2, 448. Toup. ad Longin. 359." Schæf. Mss. * Πολλαχόθι, E multis rebus, Xen. K. Π. 7, 1, 15.]

[* Πολλῶς, J. Poll. 4, 23. * "Πολλότης, Multitudo, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 228." Kall. Mss. * Πολλύνω, unde Πολλύνεται, Photio *πολὺς γίνεται, αὐξάνει, πληθύνει*.]

[* "Πολυπλασίων, Cyr. Hier. 154. Πολυπλασιάζομαι, Multiplicor, Euseb. H. E. 405. * Πολυπλασιασμὸς, Dionys. Areop. 251. Iren. 88." Kall. Mss. Vide T. 1. c. 489.] Πολλαπλάσιος, ET Πολλαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, Multiplex, ut *διπλάσιος*, Duplex: *τριπλάσιος*, Triplex, etc. Synes. *Ἀφ' ὧν ἦλθον εἰς πολλαπλασίαν διάθεσιν*. Apud Plat. autem Epist. 7. *Πολλαπλασίαν ποιεῖν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν*, non Multiplicem efficere paternum principatum, sed potius, Multiplicare. Sed rarum est hoc nomen absque gen., cui junctum signif. Multo copiosior, major, Multis partibus. Herod. *Πολλαπλάσιος τοῦ ἡμετέρου*, Multo numerosior quam noster: (3, 135. 4, 50.) Xen. K. Π. 1, (6, 10.) *Σὺ δὲ πεζὴν δύναμιν ἔχων ἐνθένδε ἔρχῃ, ἀνθ' ἧς πολλαπλασίαν ἄλλην οὐκ ἂν δέξαιο*, ubi non additur quidem gen., sed subaudiri potest, s. potius subaudiendus relinquitur; perinde enim est ac si dictum foret *πολλαπλασίαν αὐτῆς*. In plur. *πολλαπλάσιοι*, Multo majores, vel plures, Xen. *Ταῦτα πεποίηκε καὶ ἄλλα τούτων πολλαπλάσια*. Altero autem, quod est quintæ declin., usus est Plut. Apophth. *Πολλαπλασίονι χρόνῳ* pro Tempore multo majori. Pro *πολλαπλάσιος* s. *πολλαπλασίων*, dictum fuit ETIAM Πολλαπλόος, et per contr. *πολλαπλοῦς*: ea forma qua *διπλόος, διπλοῦς* etc. Nam Hes. *πολλαπλοῦν* exp. *πολλαπλασίονα*. Fateor tamen in vet. Ed. legi *πολλαποῦν*, sed quin reponi debeat *πολλαπλοῦν*, nemini dubium fore puto. In VV. LL. exp. Multiplex, [Cic. ad Att. 6, 2.] et Multifarius. "Πολλήπλήσια, pro Multo plura, ex Herod. affertur." [" Πολλαπλάσιος, ad Diod. S. 2, 325. 389. 422. Xen. Mem. 2, 2, 7. K. Π. 88. 263. Zeun. ad Herod. 304. Conf. c. *παραπλήσιος*, Schneid. ad Xen. Anab. 53. Hier. 244. *Πολλαπλάσια ἢ ὅσα*, Xen. Hier. 1, 13. Πολλαπλήσιος, ad Herod. 393. 689. Πολλαπλασίων, ad Diod. S. 2, 389. 422. Πολλαπλοῦς, ad Mœr. 369. ad Timæi Lex. 56." Schæf. Mss. "Πολλάπλοος, Villoison. Anecd. Gr. 2, 198. * Πόλλαπλος, Aristid. 1, 238. * Πόλλαττα, 364." Wakef. Mss.] ADV. Πολλαπλασίως, Multipliciter, s. potius Multo amplius, plus. SED ET Πολλαπλάσια positum adv. ap. Xen. extat, (K. Π. 1, 5, 7.) *Ὅπως διὰ τὴν ἐγκράτειαν πολλαπλάσια εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὐφραίνωνται*, Multo plus. [* Πολλαπλασίως, Hippocr. 455, 18. 457, 54. * Πολλαπλασιόνως, J. Poll. 4, 164. * Πολλαπλασιεπιμερὴς, * Πολλαπλασιεπιμόριος, * Ὑποπολλαπλάσιος, * Ὑποπολλαπλασιεπιμερὴς, Ὑποπολλαπλασιεπιμόριος, Nicom. Arithm. 98. 94. 101. 104. Theol. Arithm. 332. Ast. Vide Schn. Lex. Suppl.

* Πολλαπλασιώτης, Jambl. Arithm. p. 52.] Πολλαπλασιάζω, Multiplico: ut ap. Arithmeticos dicuntur *οἱ ἀριθμοὶ*, Numeri, *πολλαπλασιάζειν* et *πολλαπλασιάζεσθαι*, Multiplicare et multiplicari: quem usum habet cum ap. alios, tum ap. Plut. [Lycurgo 5. "Heind. ad Plat. Gorg. 18. Theæt. 302." Schæf. Mss. Polyb. 30, 4, 13.] Πολλαπλασιασμὸς, Multiplicatio, [Eust. Il. Θ. 621, 32. * Πολλαπλασίασις, Cod. Reg. ap. Plat. de Rep. 9. p. 587.] " Πολλαπλασιόω, i. q. " *πολλαπλασιάζω*, Multiplico, [Plato de Rep. 7. p. 525.] " UNDE Πολλαπλασίωσις, ἡ, Multiplicatio, " i. q. *πολλαπλασιασμὸς*, Aristot. Polit. 5, 8. *Τὴν τί-* " *μησιν ἐπιτείνοντας κατὰ τὴν π.*" [Plato de Rep. 9. p. 587.]

Πολλοστὸς, Multesimus, quo Lucr. (6, 651.) utitur, Unus e multis: *Οὐδὲ πολλοστὸν μέρος*, Demosth. (117.) Ubi Bud. vertit, Ne quotamvis quidem partem. Interdum vero pro Uno de multis, ea signif. qua dixit Cic. Tenuis L. Virginius, unusque de multis. Bud. ex Isocr. (ad Philipp. 26.) Interpr. etiam A capite remotissimus, ap. Plat. Vide p. 249. 250. 996. [Jambl. Protr. 156. Kiessl. Plato Philebo p. 86. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 164. Aristoph. Εἰρ. 559. ad Lucian. 2, 211. Dionys. H. 2, 1053. Toup. ad Longin. 354." Schæf. Mss. " Exiguus, Philo J. 2, 429. Isocr. 1, 350. Liban. 193. Schol. Æsch. Pr. 10." Wakef. Mss. Galen. de Antid. 1, 14. Vide Bod. p. 767.] Πολλοστῶς in loco quem affert in eadem illa p. 251. quidam interpr. Perparum, nonnulli Multifariam: quidam etiam Longo post intervallo. [Dionys. H. 2, 121. * " Πολλοστημόριος, Toup. ad Longin. 354." Schæf. Mss.] At vero COMP. Πολλοστημόριον, i. q. *τὸ πολλοστὸν μέρος*, q. d. Multesima pars, s. portio. Redditur alioqui et Minima pars. Lucian. (1, 205.) *Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο ὧν σε δεῖ παθεῖν.* Plut. *Πολλοστημόριον τῆς Ξέρξου δυνάμεως.* Vide Bud. 249. [" Ad Lucian. 2, 211." Schæf. Mss.]

COMPAR. Πλείων, ET Πλέων, ονος, ὁ, ἡ, Amplior, Copiosior, Major, Hesiod. (Ἔργ. 1, 378.) *Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.* Et *πλείων ὄχλος*, Xen. (K. Π. 7, 5, 15.) *πλείων χρόνος*, Thuc. *πλείων ὁδὸς*, Aristot. Probl. p. 26. Majus iter, Plus itineris. Plur. autem Πλείονες, VEL Πλέονες, Plures. Plut. de Socr. Dæm. *Καὶ συνέῤῥεον ἀεὶ πλείονες.* E Thuc. affertur *οἱ πλείονες* et pro Iis qui statum popularem fovent. Quinetiam pro Mortuis, e quodam Oraculo Tarentinis dato, *Ἄμεινον καὶ λώϊον ἔσεσθαι σφίσι ποιουμένοις τὴν οἴκησιν μετὰ τῶν πλειόνων.* Itidem in alio quodam ap. Paus. Sic autem Plures de mortuis dictum e Plauti Trinumo affertur. SED ET Πλείους dicitur pro *πλείονες* ac *πλείονας*. Plut. Popl. *Ἑνὶ πλείους τεθνήκασι τῶν Τυῤῥηνῶν ἢ Ῥωμαίων.* " Πλέας, Plures, pro *πλέονας*, Il. B. (129.) *Τόσσον* " *ἐγὼ φημὶ πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων*, Plures " Trojanis. Sic *πλέες* pro *πλέονες.*" [" Inscr. Dorica ap. Chandler. p. 23. *τὰς μὲν πλεῖς* pro *πλέας*. Vide Buttm. A. Gr. 1, 274." Schn. Lex. Suppl.]

" Πλείω, Attica contr. pro *πλείονα* dicitur, Plato " Apol. Socr. *Ἔτη γεγονὼς πλείω ἢ ἑβδομήκοντα.* Di- " citur etiam *τὰ πλείω*, et *ὡς τὰ πλείω* pro *ἐπὶ τὸ πλεῖ-* " *στον*, Plerumque." " Πλέω, contractum e *πλέονα*, " Plura, Hesiod. (Ἔργ. 2, 308.) *Ἀλλὰ πλέω λεί-* " *πειν.* At *πλέῳ*, cum ι subscr., Attice positum pro " *πλέοι*, Pleni. Soph. *οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ.*"

NEUTR. Πλεῖον, ET Πλέον, Plato de Rep. 1. *Ὁ ἄδικος τοῦ δικαίου δοκεῖ τι σοὶ ἂν ἐθέλειν πλεῖον ἔχειν;* Et, *Ὀλίγῳ πλεῖον*, Xen. (K. Π. 1, 3, 1.) Paulo plus. Et, *Περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι*, Plato, Pluris æstimare, facere. Interdum autem *πλεῖον*, subaudiendo *μέρος*, Major pars, Thuc. *Τῷ πλείονι τοῦ στρατοῦ*, Majori copiarum parte. At vero *πλέον ἔλαττον* sine conjunctione, ut Latine Plus minus, ap. Athen., ut Bud. annotat p. 1006. Quem consule et de *πλέον ἔχειν* posito pro *πλεονεκτεῖν*, item de *πλέον ποιεῖν*, ac *πλέον φέρεσθαι*, ex Andocide, pro Promovere, Proficere. Perperam autem in VV. LL. ap. Plut. Theseo, *Οὐδὲν ᾤετο ποιήσειν πλέον ἐγκαλῶν*, redditur, Questus est, aliud præterea sibi nihil faciendum putavit. Interdum autem, *Οὐδὲν πλέον ἐστὶ*, sequente infin., Nihil prodest, juvat: aut etiam *οὐδὲν πλέον*, omisso verbo *ἐστί*. Et *τί πλέον ἐστὶ* ap. Aristoph. (Πλ. 531.) Quid prodest? Quid juvat?

Item cum præp. *ἐς τὸ πλεῖον* et *ἐπὶ πλεῖον*, in VV. LL. e Thuc. pro Ultra, Ulterius. SED Ἐπιπλεῖον etiam scribitur conjunctim, ET Ἐπιπλέον, ap. Herod. pro Ulterius. Sæpe et pro Amplius, Copiosius, Fusius: ut, *Ἐπιπλέον διηγησάμενοι*, Thuc. (6, 54.) Sic autem et Pluribus commemorare dicitur. Interdum et pro Diutius. Conjunctim vero ET Ἐπιπλείων, pro Amplior, Bud. afferens Aristot. 2 de Cœlo, p. 113. fin.

Nonnunquam adverbialiter *πλεῖον* cum gen., vel sequenti *ἤ*: ut, *Πλέον εἴκοσιν ἐτῶν ἄρχειν*, Plato de LL. Plus quam, vel Plusquam, viginti annos. Cum *ἢ* autem, ut, *Πλέον ἢ εἴκοσι τριήρεις.* In VV. LL., *Μὴ πλεῖον ἢ τριάκοντα*, e Plat. de LL. Non plures vel plura quam triginta. Et, *Πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος*, ex eod. Plat. Plus quam duplo honore dignus, Duplo majore dignus honore. Et cum dat., ut *Ὀλίγῳ πλεῖον*, Xen. (K. Π. 4, 2, 11.) Paulo plus. Interdum ET Πλείω adverbialiter. Πλεῖν Attice pro *πλέον*, Aristoph. (Πλ. 1184.) *πλεῖν ἢ μύριοι.* At IONICE Πλεῦν pro *πλεῖον*: et *πλεῦνος* pro *πλείονος*, itidemque in cet. casibus: necnon in plur. *πλεῦνες*, *πλεύνων*. " Πλεῖν, Attice pro *πλέον* dicitur, Plus, " Amplius, Aristoph. N. (1041.) *τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων* " *ἔστ' ἄξιον στατήρων*: Πλ. (l. c.) *πλεῖν ἢ μύριοι*, ut " alibi etiam *πλεῖν ἢ δώδεκα*, et *πλεῖν ἢ τριάκοντα*:" [B. 103. *Καὶ μάλα πλεῖν, ἢ μαίνομαι*, Plus utique quam insano modo. Cf. *δεῖν* pro *δέον*, et Greg. Cor. p. 60. Koen.]

[" Πλείων, Thom. M. 719. Wakef. Phil. 597. S. Cr. 5, 38. ad Il. K. 252. ad Herod. 740. 745. Πλείων, *πλέων*, Porson. Phœn. 1403. Nimius, Musgr. Alc. 709. *Νὺξ ἡ πλείων*, Wakef. Ion. 85. Heyn. Hom. 6, 47. *Ἡ πλείων παράδοσις*, 7, 146. *Ἡ πλείων γραφή*, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 156. *Περὶ πλείονος ποιεῖσθαι*, Thom. M. 749. *Τὸν πλείω τοῦ βίου*, Diod. S. 2, 320. Πλεῖον, *πλείω*, Musgr. Heracl. 259. Πλεῖον, Lobeck. Aj. p. 261. Heyn. Hom. 6, 48. Πλεῖον, *πλέον*, Villoison. ad Long. 291. ad Diod. S. 2, 225. Boiss. Philostr. 606. Heind. ad Plat. Gorg. 140. Zeun. ad Xen. K. Π. 31. 88. 127. 128. ad Mœr. 283. Πλεῖον et *πλείω* conf., ad Diod. S. 2, 431. 436. Boiss. Philostr. 568. *Πλεῖον ποιεῖν*, Jacobs. Anth. 10, 20. Πλεῖον cum compar., Porson. Hec. p. 40. Ed. 2. Πλεῖον, *πλέον ἤ*, ad Mœr. 294. *Ἐπὶ τῷ πλείονι*, Diod. S. 1, 588. *Περὶ τοῦ πλείονός τε καὶ ἴσου*, Dionys. H. 1, 366. *Ἐκ πλείονος*, Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 82. *Εἰς πλείονα*, ad Charit. 360. *Τὰ πλείονα*, Plura, pro Omnia, Markl. Iph. p. 386. Πλείω, Brunck. Soph. 3, 386. Πλείω, *πλέω*, ad Herod. 670. Πλείω, adv., ad Diod. S. 1, 37. 72. 103. Justo plura, Wakef. Alc. 717. Nimis multa, Musgr. Cycl. 631. *Εἰς πλείω*, Phalar. 246. *Ἐπὶ πλείω*, Soph. Œd. C. fin. *Οὐ πλείω — τριάκοντα σταδίων*, Dionys. H. 3, 1907. *Οὐκ οἶδ' ὅ, τι δεῖ πλείω λέγειν*, Demosth. 1340. Πλείω, pro *πλείους*, ad Diod. S. 1, 510. 523. 609. 617. 622. 625. 643. 656. 667. 685. 686. 688. 690. 2, 148. 288. 311. 394. 440. 452. Maittair. Dial. 84. C. *Οἱ πλείους, οἱ πλεῖστοι*, ad Diod. S. 2, 213. 346. 408. Πλέον, Abresch. Æsch. 2, 29. Imo, Markl. Suppl. 158. Julian. Æg. 58. Cum gen., Wakef. Eum. 266. Cum compar., Abresch. Lectt. Aristæn. 283. Subaud., Bergler. ad Alciphr. 445. Πλέον, *πλέω*, ad Herod. 665. *Πλέον πράττειν οὐδὲν*, Eur. Iph. A. 1373. T. 496. 1336. Heracl. 467. Hel. 329. Ion. 1274. Wakef. Eum. 524. *Ἐπὶ πλέον*, Thom. M. 332. Diod. 200. 318. 321. 360. 362. 380. 399. 468. 696. 2, 59. Jacobs. Anth. 6, 387. 12, 7. Theætet. 2. Wakef. S. Cr. 4, 197. Georg. p. 160. Longus p. 118. Vill., Duker. Præf. Thuc. p. 8. Heyn. Hom. 6, 645. Heind. ad Plat. Gorg. 23. Xen. Eph. 27. Plut. Mor. 1, 958. Phalar. 212. *Ἐπὶ, ἔτι πλέον*, ad Herod. 456. 711. *Πρὸς πλέον*, Longus p. 87. Vill. *Εἰς πλέον*, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 301. Diod. S. 2, 304. Jacobs. Anth. 12, 7. *Ἐς πλέον*, Mitsch. H. in Cer. 189. *Πλέον ἔχειν*, ad Charit. 371. Theocr. Epigr. 12.

Πλέον ἔχειν, ποιεῖν, Valck. Diatr. 150.: κρίνειν, A Dionysius 4. Πλέον ἀργυρίου, Plato Hipp. 126. Πλέον καὶ πλέον, ad Charit. 321. Πλέον ἢ ἔλασσον, Herod. 591. Τί πλέον, Wakef. S. Cr. 2, 61. 153. 3, 92. Τί δὲ πλέον; Quid prodest? Jacobs. Anth. 6, 67. Τί πλέον ἐστὶν, 7, 197. 311. 10, 395. 12, 240. Luzac. Exerc. 145. Asclepiad. 21. Leon. Tar. 53. 68. (sic χαριέστερον.) Diotim. 11. Automedon 1. Alcæus Mess. 4. Huschk. Anal. 226. Antip. Sid. 28. Epigr. adesp. 469. Wakef. Georg. 163. In Phocyl. 5. leg. τί πλέον. Sic corrigit ipse Brunck. ad Aristoph. 1, 258. ubi de hac formula ejusque constr. De eadem Kuster. p. 10. Villois. ad Long. 102. Jacobs. Anth. 11, 10. 38. 12, 127. Epigr. adesp. 469. ad Diod. S. 2, 530. Οὐδὲν πλέον, cum dat., Plato Epigr. 20. Dionys. H. 5, 321. 322. Πλέον εἶναι, γίγνεσθαι, τινὶ ἔκ τινος, Heind. ad Plat. Phædr. 332. Τὸ πλέυν, ad Diod. S. 1, 483. 2, 5. Longus p. 102. Vill. Duker. Præf. Thuc. p. 10. Epigr. adesp. 408. Τὸ δὲ πλέον, Musgr. Suppl. 158. ad Charit. 726. cf. Jacobs. Anth. 7, 139. Antiphil. 34. Τὰ μὲν — τὸ δὲ B πλέον —, ad Charit. 281. ubi omnino de πλέον, τὸ πλ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλέον, Jacobs. Anth. 9, 105. Duker. Præf. Thuc. 10. Πλέον ἢ διακοσίαις τριήρεσιν —— κατέπλευσεν, Diod. S. 1, 629. vide ibi paulo post, it. 2, 530. Πλέον οὐδέν ἐστί τινι, Valck. Hipp. p. 194. Phœn. p. 788. Diatr. 150. Soph. Œd. T. 918. Alc. 748. Fac. ad Paus. 1, 37. Sylb. 25. ad Xen. Eph. 146. ad Charit. 259. Toup. Emendd. 2, 212. Τὸ πλέον, seq. gen., Plerique, Valck. ad Phalar. p. xxi. Τὸ πλεῦν, Jacobs. Anth. 12, 7. Toup. Opusc. 1, 15. Τὰ πλέω, Duker. Præf. Thuc. 9. 10. Heyn. Hom. 6, 51. Πλέονες, Οἱ πλ., Duker. Præf. Thuc. p. 7. ad Dionys. H. 1, 236. Πλέονες, Mortui, Leon. Tar. 79. Jacobs. Anth. 8, 405. Brunck. Aristoph. 2, 57. Kuster. 215. Seneca Herc. Œt. 560. Πλέονες ὖ, Mœr. 294. et n. Πλέους, Brunck. Trach. 944. Οἱ πλεῦνες, Vulgus, Herod. 448. opp. οἱ κορυφαῖοι, cf. Diod. S. 1, 261. Τῶν πλεόνων, Heyn. Hom. 5, 122. 6, 100.: Il. E. 673. τῶν πλεόνων Λυκίων. Hic articulo sua non deest vis. Est Vulgus Lyciorum, oppo- C niturque Duci: 676. dicitur πληθὺς Λυκίων. Sed 679. πλέονας Λυκίων κτάνε —, sine articulo, est: Plures Lyciorum (quam quos jam occiderat) occidisset —. Cf. Il. K. 506. Πλέοσι, Jacobs. Anth. 8, 418. Ἐπιπλεῖον, Dionys. H. 4, 2313. Phryn. Ecl. 127. Toup. Opusc. 2, 8. Ἐπιπλέον, Palladas 141. Duker. Præf. Thuc. 8. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 44. Bast Lettre 147. Boiss. Philostr. 492. Πλεῖν, Wyttenb. Ep. Cr. 16. ad Mœr. 294. Act. Traj. 1, 248. Toup. Opusc. 2, 292. Invern. ad Aristoph. B. 18. Athen. 1, 14. Thom. M. 719. Steph. Dial. 53. Brunck. Aristoph. 1, 150. Schol. ad Πλ. 149. Hemst. p. 463. Kuster. p. 65. 70." Schæf. Mss. * Πλήων, ab Ionico * Πληίων, pro πλείων, Schn. Lex.]

[* Πλειονόμοιρος, unde * Πλειονομοιρέω, Paul. Alex. G. 1. Πλειονόψηφος, unde * Πλειονοψηφία, Apotelesm. P. 1. * Πλεονοσύλλαβος, unde * Πλεονοσυλλαβέω, Eust. Od. Ξ. p. 557, 48. * "Ἡμιπλέων, ον, J. Poll. 4, 170. 5, 133. 6, 160." Kall. Mss.]

" Συμπλείονες, s. Συμπλέους, Simul plures, Com- D " plures simul collecti, non sigillatim, Aristot. (de " Rep. 2, 359.) Ea forma dicitur, qua σύμπαντες, " item σύνδυο, et σύντρεις, Duo simul, Tres simul, " Bini, Terni." [" Reiz. de Acc. p. 103." Schæf. Mss.]

[* Πλειόνως, Joseph. A. J. 17, 1, 1.] " Πλεόνως " affertur pro Nimis. Sonat potius Plusculum." [Herod. 3, 34. " Ignat. 14." Kall. Mss.] " Πλεύ- " νως, Plusculum, Ionice pro πλεόνως, ut πλεῦν pro " πλέον," [Herod. 5, 18.]

Πλεονάκις, q. d. Pluries; Sæpius, Dinarch. Π. ἢ δεκάχις, [" Heind. ad Plat. Theæt. 301. Conf. c. πλείων, ad Diod. S. 2, 483." Schæf. Mss. * Πλεοναχῇ, Plato de Rep. 5. p. 477.] Πλεοναχῶς, Multifariam, VV. LL. Sonat tamen proprie q. d. Plurifariam. [Plut. 7, 746. Strabo 10. p. 716., 14. p. 998. Aristot. Eth. 5, 1. * Πλεοναχόθεν, Aristot. de Cœlo 1, 4.]

[* Πλειονότης, s. * Πλεονότης, Longitudo, Nicom. A Geras. Harm. p. 18. Item * Πλειότης, Pluralitas, Theol. Arithm. p. 12.]

Item VERB. Πλεονάζω a πλέον posito pro πλεῖον. Est autem πλεονάζω, πλέον εἰμὶ τοῦ δέοντος, Copiosior sum aut Major quam opus sit, aut etiam, quam necesse sit: Redundo, Abundo: unde ἐκ πολλοῦ τοῦ πλεονάζοντος dicitur interdum cum ab aliis, tum a Sexto Philosopho: ut Ex abundanti, a Fabio. In quo loquendi genere πλεονάζων potest exponi etiam Supervacaneum. Ab Aristot. opp. τῷ ἐλλείπω, Eth. 2, 6. Ὁ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει. Et ὁρμὴ πλεονάζουσα, q. d. Appetitus exuberans. Cic. autem vertit, Appetitus vehementior. In VV. LL. tamen e Phal. Πλεοναζούσας ποινὰς, simpliciter pro Pœnas abunde magnas. Ibid. cum gen. πλεονάζειν τοῦ δέοντος pro Ultra modum progredi. At vero πλεονάζειν πτισσάνης, e Gal. pro Largiore ptissana uti. Ibid. e Thuc. (1, 120.) πλεονάζειν εὐτυχίᾳ, pro Uti frequentiori bellorum successu. [" Male exp. πλεονάζειν εὐτυχίᾳ. Πλεονάζειν est i. q. ἐπαίρεσθαι. Ὁ ἐν πολέμῳ εὐτυ- B χίᾳ πλεονάζων, Qui in bello ob prosperam fortunam insolescit; referuntur enim hæc verba ad proxime præcedentia, Καὶ μήτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι: et sequentia, Οὐκ ἐντεθύμηται θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος." Brunck. Mss.] Alex. Aphrod. autem, Γέρουσι τὸ πάθος πλεονάζει, pro Senes hæc affectio magis exercet. Interdum et pro Plus habeo, ut ap. Chrys. Τί πλεονάζει τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεός; Quid habet amplius quam homines? Qua re superat homines? Passiva etiam vox Πλεονάζομαι, pro Redundo, Bud. in isto Gal. loco, Πρόσεστι γὰρ καὶ τούτῳ κακία πλεονασθέντι, Cum redundarit. Annotat autem ideo usum hunc pass. vocem habere, quod πλεονάζειν activum sit interdum, et accusativo jungatur, significans sc. Plus justo quidpiam facere. Subjungit tamen h. l., in quo legitur passiva vox, sed passive sumta, et tanquam activi signif. sequens: e Thuc. (2, 35.) Ὅ,τε γὰρ εὔνους ἀκροατὴς τάχ' ἄν τι ἐνδεεστέρως πρὸς ἃ βούλεται καὶ ἐπίσταται, νομίσειε δηλοῦσθαι· ὅ,τε ἄπειρος, ἔστιν ἃ καὶ πλεονάζεσθαι διὰ C φθόνον, εἴτι ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἀκούοι, Supra modum dicta esse et commemorata existimarit. Sed commodius fortasse πλεονάζεσθαι reddatur Amplificari, supra verum sc. Activæ autem vocis et activam habentis signif. affert h. l. in exemplum, Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ πλεονάζειν τὰ ἄρθρα, pro Superfluis uti articulis, ut ipse vertit. Quod si itidem activa voce in interpretatione uti libuerit, dicendum fuerit, Ex abundanti ponere articulos, Abundantes ponere aut Supervacaneos; vel, Ponere s. Apponere articulos qui abundent s. redundent. Sciendum est autem Chrys. in activa itidem signif. usum esse, sed pro Augere. || Plus æquo audeo, Supra modum efferor, Insolesco, Bud. 320. e Demosth. [117. 998. Vide Brunck. supra. " Phalar. 348. Thom. M. 683. Wolf. Proleg. 259. Markl. Iph. p. 361. Brunck. Apoll. Rh. p. 8. Aristoph. 2, 62. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 37. 99. 186. 2, 496. 3, 236. Porson. Med. p. 41. Diod. S. 1, 101. 2, 382. Heyn. Hom. 6, 438. Koen. ad Greg. Cor. 29. Maximo pretio vendo, ad Mœr. D 303. Act., T. H. ad Plutum p. 11. Cum gen., Dionys. H. 5, 151. Koen. ad Greg. Cor. 231. Cum dat., Heyn. Hom. 5, 5. 8, 212. Νοήμασι πλεονάζων ἢ λέξεσι, Weisk. ad Longin. 525. Guerenz. ad Cic. Fin. 265." Schæf. Mss. * Πλεοναζόντως, Gl. Abundanter.] " Πλεοναστέον κατὰ τὴν δίαιταν πτισσάνης, Largiore " ptisana utendum, Gal. ad Gl. 1."

Πλεονασμὸς, Redundantia, Superfluitas: πλεονασμοὶ λαλιᾶς, Plut. Symp. 3. Apud Rhetores πλεονασμὸς est Abundans supra necessitatem oratio, Quintil. 9, 3. ubi observa hanc interpr.; confirmat enim quodammodo eam quæ ipsi VERBO Πλεονάζω a me data modo fuit: cum dicerem poni pro Copiosior sum aut major quam necesse sit. Et paulo post, Nam et geminatio, et repetitio, et qualiscunque adjectio, πλεονασμὸς videri potest. Idem 8, 3. Est et πλεονασμὸς Vitium, cum supervacuis verbis oneratur oratio: Ego meis oculis vidi. Satis est enim, Vidi. Et paucis interjectis, Nonnunquam tamen, inquit, illud genus, cujus exemplum priore loco posui, affir-

mationis gratia adhibetur: vocemque his auribus hausi. At Vitium erit, quoties otiosum fuerit, et superrit, non cum adjicietur. Sic Rom. Aquila Pleonasmum vocat Cum dictio abundat quidem, sed emphasin facit et vim orationis intendit. Nam si prorsus otiosus sit, vitiosum *πλεονασμὸν* esse. At vero ap. Gramm. *πλεονασμὸς* est Syllabæ aut etiam Literæ redundantia, præsertim ap. Poëtas, metri gratia. Vide Tryphonem et Eust. || Πλεονασμὸς ex LXX. Interprr. affertur, Ezech. 22, (12.) pro eo quod præter sortem nomine usuræ accedit; sed adjunctum tamen habet *τόκον*, s. potius præfixum: quod Usuram significat. [Jambl. Protr. 326. Kiessl. " Toup. Opusc. 2, 73." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 1116. Eust. Il. A. 263. in Od. A. p. 15, 18. Polyb. 12, 24, 1. 15, 36, 3. 7.] ITEM Πλεόνασμα, *τὸ*, Redundantia, Abundantia, Copia, VV. LL. [LXX. Num. 31, 32.]

[* Πλεόνασις, Cassii Probl. 66. *τῶν πόρων*. * " Πλεονάσιμος, Heyn. Hom. 7, 556." Schæf. Mss. * Πλεοναστὸς, Abundans, LXX. Deut. 30, 5.] Ibid. EST Πλεοναστικὸς pro Redundans.

" 'Εκπλεονάζω, Redundo, i. q. *πλεονάζω*," [Aristot. Probl. 5, 14. * " 'Εμπλεονάζω, Athan. 1, 624." Kall. Mss. Heracliti Epist., Socr. H. E. 3, 2. " Vales. ad Theodorit. p. 69. * 'Επιπλεονάζω, ibid." Schæf. Mss. * 'Επιπλεοναστέον, Herodotus Oribasii p. 80. Matth.] 'Υπερπλεονάζω, Superabundo, quod ex Ulpiano affertur, Sic autem auget in hoc verbo præp. *ὑπὲρ* ut in *ὑπερπερισσεύω*. [1 Tim. 1, 14.]

SUPERL. Πλεῖστος, Plurimus: ut *ἀριθμὸς πλεῖστος* et *ἐλάχιστος*, Plut. Pericle, Numerus plurimus. Et *πλεῖστον* substantive, ut, *Δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον*, Xen. K. Π. (3, 2, 12.) de quo genere loquendi dixi et in "Οσον: cui simile *ὁπόσοι πλεῖστοι* ap. Eund. At vero, *Τοὺς πλείστους μῆνας ἓξ κύει*, ap. Aristot., Gaza vertit, Fert uterum mensibus, cum plurimum, senis. Interdum cum gen., et quidem aliud interpretationis genus poscens, ut *τὸ πλεῖστον τοῦ βίου*, Maxima pars victus, ex Aristot. H. A. 4. Thuc. autem utitur et masc. in hujusmodi locis: ut, *Τοῦ χρόνου τὸν πλεῖστον*. Fem. quoque cum gen. itidem usurpatur: ut *ἡ πλείστη τῆς χώρας* ap. Isocr. Maxima pars regionis. At *οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων* verti potest ad verbum cum Plinio, Plurimi piscium, ap. Aristot. *Τίκτουσι δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων ἐν τρισὶ μησί*, Plurimi piscium pariunt tribus mensibus. In VV. LL. affertur ex eod. Aristot. 'Ο *τῶν πλείστων πᾶς*, pro Plerique omnes, ex H. A. 1. Apud Eund. *πλεῖστος* pro Frequentissimus, Meteor. 2. p. 188. *'Αλλὰ διὰ τὸ τὴν οἴκησιν κεῖσθαι ταύτην πρὸς ἄρκτον, πλεῖστοι βορέαι πνέουσι.* SIC Πολλοὶ pro Frequentes, p. 189. in fine. AT Πλειστὸς, Fluvii nomen ap. Delphos, Etym.; et Hes., ap. quem tamen servato accentu scriptum Πλεῖστος.

Πλεῖστον, Adv. ET Πλεῖστα quoque interdum, Plurimum. Reddi etiam potest nonnullis in ll. Maxime, Longissime: ut *πλεῖστον ἀπέχειν*, Plurimum vel Maxime aut Longissime abesse. Xen. ('Aπ. 1, 2, 62.) *'Ων ἐκεῖνος πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπεῖχεν.* Cui simile est *πλεῖστον ἀπολείπεσθαι*: quod affertur ex Epist. Dionis ad Plat. *Πλεῖστον ἀπολείπονται τοῦ κατανοεῖν.* Interdum cum superlat. ut *πλεῖστον ἀνομοιότατα*, Plato Tim. Aliquando *τὸ πλεῖστον*, Maxima e parte: qua utitur in signif. Herodianus. Interdum autem *τὸ πλεῖστον* est quod Latine Ad summum: ut, *"Η τὸ πλεῖστόν γε τετάρτῃ*, Gal. Aut ad summum quarto. Interdum vero pro Plurimum, significante quod vulgo dicitur Utplurimum, sicut *ἐπιπολὺ*, etc. Sed et *τὰ πλεῖστα* hac signif. usurpavit Aristot., adverbialiter itidem, ei opponens *ὀλιγάκις*, cum scripsit, *Τίκτει δὲ ὀλιγάκις μὲν δύο, τὰ δὲ πλεῖστα ἕν*, ubi Plin. vertit, Majori e parte: qui etiam usus horum verborum observandus est. Illa enim verba reddit istis, Parit majori e parte singula ova, quod nulla alia avis, raro bina.

ITEM 'Επιπλεῖστον interdum quidem pro *πλεῖστον* simpliciter, ut, *Καθόσον ἀνθρώπῳ ἐπιπλεῖστον οἷόν τε*, sed in plerisque ll., ubi conjunctim scriptum invenitur in quibusdam exempl., disjungendum potius videtur: præsertim cum gen. habet. Ubi eadem interpr. utendum censeo, qua et in *ἐπὶ πολὺ*, habente itidem gen.: nisi quod positivi loco utendum fuerit superlativo, subaudiendo itidem *διάστημα*: ut ap. Thuc. (2, 34.) *"Οπως ἀκούοιτο ὡς ἐπὶ πλεῖστον τοῦ ὁμίλου*: at in *'Επιπλεῖστον ἐξέρχονται* ap. Eund. pro Longissime progrediuntur, tolerabilius videri possit conjunctim scriptum. || Dicitur autem et de tempore *ἐπιπλεῖστον*, s. *ἐπὶ πλεῖστον*, pro In longissimum temporis spatium, Diutissime. Affertur vero et *'Εκ τοῦ ἐπιπλεῖστον* e Thuc. pro Ab ævo longissimo. AT VERO Περιπλείστου minime ferri potest, sed disjunctim scribi ubique debet, ut *περὶ πλείστου ποιεῖσθαι*, Aristoteli, s. *ἡγεῖσθαι*, Thuc. Plurimi facere: eod. modo quo dicitur *περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι*, et *ἡγεῖσθαι*, de quibus supra.

[" Πλεῖστος, Diod. S, 2, 327. et v. l., Valck. Diatr. 78. Πλεῖστος *γνώμην*, ad Herod. 608. 'Η *πλείστη τῆς στρατιᾶς*, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. viii. ad Charit. 281. ad Lucian. 1, 356. T. H. ad Dial. p. 100. Πλείστου ἄξιος, Boeckh. ad Sim. p. xxxi. Μέχρι *πλείστου*, Thom. M. 794. Περὶ *πλείστου ἔχειν*, Diod. S. 1, 90. Πλεῖστον, ad Diod. S. 1, 699. Plerumque, Valck. Diatr. 240. Cum superl., Wakef. Alc. 802. Porson. Hec. p. 40. Ed. 2. Πλεῖστον εἷς *ἀνὴρ*, ad Herod. 497. 'Επὶ *πλεῖστον*, ad Charit. 360. Diutissime, Abresch. Lectt. Aristæn. p. 8. Dionys. H. 1, 143. et v. l. *Λειότητος ἐπὶ πλεῖστον ἥκοντα*, ad Diod. S. 2, 484. *'Επὶ πλεῖστον χλιδῆς ἀφικέσθαι*, Herod. 497. 'Επιπλεῖστον, Duker. Præf. Thuc. p. 8. 10. ad Anon. de Vit. Thuc. p. 12. 'Ως *ἐπιπλεῖστον*, Marcell. de V. Thuc. p. 5. 8. Παρὰ *πλεῖστον*, Thom. M. 688. Πρὸς *πλεῖστον*, ad Phalar. 252. Τὸ *πλ.*, Wakef. Alc. 802. Diod. S. 1, 697. Duker. Præf. Thuc. p. 9. 10. Belin. ad Lucian. 5. p. 101. Ad summum, Brunck. Aristoph. 3, 216. Κατὰ *τὸ πλ.*, Diod. S. 1, 355. 2, 453. 'Ως *ἐπιτοπλεῖστον*, Brunck. Phil. 1167. Thom. M. 348. 353. Fabric. Bibl. Gr. 1, 347. Dawes. M. Cr. 99. Πλεῖστον *κακὸν*, Heyn. Hom. 4, 610. Πλεῖστοι et *πολλοὶ* conf., Heind. ad Plat. Gorg. 118. Πλεῖστα, Jacobs. Anth. 8, 72. Sæpissime, Plato Hipp. 122. Πλεῖστα, *τὰ πλ.*, Wyttenb. Select. 436. Τὰ *πλ.*, Diod. S. 2, 539. Xen. Œc. 7, 1. Πλεῖστα *ποιεῖσθαι*, Bast Lettre 127. 'Επιπλεῖστον, Plut. de S. N. V. p. 4. Wyttenb. p. 14. vertit Quam longissime. 'Επιπλεῖστον, *ἐπὶ τὸ πλ.*, Toup. Emendd. 2, 393. ad Charit. 306. Wyttenb. Select. 62. 92. Ind. Thuc. 'Εκ *τοῦ ἐπὶ πλεῖστον*, ad Herod. 397." Schæf. Mss. " 'Εκ *τοῦ ἐπιπλεῖστον* tam de loci quam temporis spatio usurpatur. Thuc. 1, 2. *Τὴν γοῦν 'Αττικὴν ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὖσαν, ἄνθρωποι ᾤκουν οἱ αὐτοὶ ἀεί*: ubi ordo est, *ἀστ. οὖσαν διὰ τὸ λ. ἐκ τοῦ ἐπιπλ.*, Propterea quia maximam partem tenuis et macilenti est soli. Sic Procop. *Χώραν ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον ἄνυδρόν τε καὶ ἀνθρώπων ἔρημον οὖσαν.*" Brunck. Mss. * 'Οτιπλεῖστος, Thuc. 4, 32. *"Οπως ὁτιπλείστη ἀπορία ᾖ τοῖς πολεμίοις πανταχόθεν κεκυκλωμένοις.*]

[* Πλειστολόγος, Adv. * Πλειστολόγως, Gl. Plurifariam. * " Πλειστονίκης, Clem. Hom. 4, 6. de Gestis Petri §. 133." Kall. Mss. " Cf. Cuperi Lettres p. 172." Boiss. Mss. * Πλειστοτόκος, Manetho 4, 102.]

Πλειστοφόρος, *ὁ, ἡ*, Plurimorum ferax, [Theophr. H. Pl. 3, 7, 6.]

[* 'Επιπλεῖστος, Theophan. Chronogr. p. 291. * " Πάμπλειστος, Orac. Sibyll. 367. Tzetz. Ch. 2, 975. Ælian. H. A. 4, 2. Diog. L. 6, 99. Herodian. Epimer. 264. Πάμπλειστα, adv., Dio Cass. 869.]

Πλειστάκις, Adv. Sæpissime, ut *πολλάκις*, Sæpe: sed non ita usitatum illud, ut hoc. [" Ad Hesych. 2, 982, 19." Dahler. Mss. Xen. 'Aπ. 4, 4, 16. 'Iππ. 4, 1. LXX. Eccles. 7, 23. Aristot. Probl. 19, 20.] Dicitur autem ET Πλειστάκι, sicut *πολλάκι* pro *πολλάκις*. [" Cattier. Gazoph. 57." Schæf. Mss.] Πλεισταχόθεν, E plurimis locis, [" Aristoph. Fr. 280." Schæf. Mss. * Πλεισταχῶς, Osann. Philem. p. xxxv. " Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss.]

[* Πλειστήρης, Æsch. Eum. 766. *χρόνον ἅπαντα πλειστήρη.*] Πλειστηριάζω, Plurimo licitor, Pluris

liceor quam ceteri, ap. Lys. (Fr. 9, 11.) Usus est et Themistius (261.) ei adjungens * ὑπερωνεῖσθαι. Ab Hes. πλειστηριάσαντες exp. etiam πλείονος πωλήσαντες, οὐ ὠνήσαντο. I. e. Qui pluris vendiderunt quam emerunt. [" Thom. M. 719. Coray Theophr. 294. Mœr. 303. et n." Schæf. Mss. " Πλειστηριάζομαι, Multiplicor, Nemes. de Anim. c. 2. p. 46(=74.)" Kall. Mss. Phot. Πλειστηριάσας· πλείονος πωλήσας, οὐ ὠνήσατο. Πλειστηριάσαντες· ἀντὶ τοῦ ὑπερβάλλοντες ἐν τῇ τιμῇ τῶν πιπρασκομένων· οὕτως Λυσίας καὶ Πλάτων ὁ Κωμικός. Πλειστηριασμὸς, Licitatio ejus, qui plurimi licitatur, s. pluris quam ceteri. Ab eod. Hes. exp. ὑπερθεματισμός. Tradit autem Bud. hoc NOM. Ὑπερθεματισμὸς significari Meliorem allatam conditionem in pacto addictionis in diem. Cum alioqui VERB. Ὑπερθεματίζω exponatur simpliciter, Pluris liceor quam ceteri. Quam expositionem sequendo, fuerit ὑπερθεματίζειν, reddendo verbum verbo, quod vulgo dicimus, cum de licitatione agitur, Mettre par-dessus, intelligentes Mettre par-dessus un autre, vel par-dessus les autres. " Πλησστηριάζειν, perperam " quidam Codd. pro πλειστ." [Et in Gloss. Πλησστηριασμὸς, ὁ ὑπερθεματισμὸς, Licitatio.] AT Πλειστηρίζομαι pro καυχῶμαι, Glorior, Jacto me, affertur ex Æschyli Ch. [1029. " Coray Theophr. 294." Schæf. Mss.]

" ΠΟΛΦΟΙ, vocabantur μηρύματα ἐκ σταιτὸς, ἃ " τοῖς ὀσπρίοις ἐνέβαλλον, a quibus etiamnum ap. " quosdam nominatur πολφοφάκη, inquit J. Poll. 6, (61.) c. 9. subjungens hæc Aristoph. verba, πόλφους " δ' οὐχ ἧψον ὁμοῦ βολβοῖς. Apud Athen. vero 4. (p. " 158.) et 13. (p. 584.) βολβοφάκη scriptum pro isto " πολφοφάκη: ap. Poll. autem in loco Aristoph. oxy- " tonως πολφοὺς, ut βολβοὺς: quæ scriptura melior " est. Erotian. p. 42. πολφοὺς exp. βολβούς: aliis " esse dicens βρῶμά τι * πολτῶδες." [Phot. Πόλφοι· τὰ ἐκ τῶν χίδρων καὶ ἐκ τῆς ἐρικτῆς ἑψόμενα. Vide Schn. Lex.]

ΠΟΝΤΟΣ, ὁ, Pontus, Mare: quam tamen signif. καταχρηστικὴν esse volunt; proprie enim de mari quodam Asiatico dici, de quo paulo post. Od. I. (69.) κάλυψε Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, A. (183.) Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον, Θ. (14.) Πόντον ἐπιπλαγχθεὶς, Λ. (252.) ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα, Il. Λ. (298.) ἰοειδέα πόντον ὀρίνει. Sic Niger pontus, Val. Flacc. Cæruleus pontus, Virg. et Catull. Item Thuc. 4, (26.) p. 130. Ὁπότε πνεῦμα ἐκ πόντου εἴη: paulo ante πέλαγος dicit. Sic, Τὸν ἔξω πόντον πέπλευκε. Item Αἰγαῖος Πόντος, Dionys. P. Ægæum pelagus, mare. Necnon Πόντος Ἰκάριος ap. Hes. Et Πόντος Ἄξενος, qui postea Εὔξεινος vocatus κατ' εὐφημισμὸν, Mare inhospitale, Ammiano Marc. ut videbis in Εὔξενος: sed plerumque appellatur Pontus Euxinus, et de Certo quodam mari intelligitur, sicut et cum dicitur Ἑλλήσποντος. De totius autem Ponti forma lege Plin. 4, 12. ubi etiam de partibus ejus, sc. Hellesponto, Propontide, et Euxino Ponto. At cap. seq. insulas Ponti recenset: ubi etiam ait, æstum a Ponto profluentem nunquam reciprocari: sicut et 2, 97. Pontus semper extra meat in Propontidem, introrsus in Pontum, nunquam refluo mari. Alioqui Ponticum mare appellant ipsum Pontum. Item Pontus dicitur pars Asiæ minoris, a Ponto rege, ut tradunt nonnulli: cujus regnum, concedente Polemone, Nero in provinciæ formam redegit, teste Suet., cujus rei meminit et Sext. Aur. Victor. et Amm. Marcell. 22. Ante Mithridates id obtinebat. || Interdum dicitur πόντος ἀγαθῶν, pro Tanta bonorum copia quanta aquarum maris, aut Ponti. Sic ap. Athen. (530.) de Nino Assyrio, ὅστις εἶχε χρυσίου πόντον, Καὶ τἄλλα πολλὸν πλέονα Κασπίης ψάμμου. At Hom. dicit πόντος ἁλὸς pro πόντος s. ἅλς, Mare, Il. Φ. 59. οὐδέ μιν ἔσχεν Πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολεῖς ἀέκοντας ἐρύκει. [" Ad Charit. 687. 712. Musgr. Iph. T. 1042. Wakef. S. Cr. 4, 100. T. H. ad Plutum p. 384. et Schol., ad Herod. 147. 326. Hellespontus, 548. Pontus Euxinus, Musgr. ad Hipp. 3. Mare mediterr. in Hesiodi Theog. Conf. c. ποταμὸς, Thom. M. 719. Π. ἁλὸς, Jacobs. Anth. 6, 303. Wakef. S. Cr. 5, 34. Theogn. 108. Π. ἀγαθῶν, Toup. Opusc. 1, 368. ad Callim. 1. p. 63. Πόντου μέδων, Valck. Hipp. p. 287. Ἐν Πόντῳ, ad Diod. S. 1, 666." Schæf. Mss. " Π. ἁλὸς, Nicander Θ. 822." Wakef. Mss. De Mari Ægæo, Herod. 4, 99. Θάλασσα ἡ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, 2, 334.]

[* " Ποντοβάτης, Const. Manass. Amat. 1, 68." Boiss. Mss.] Ποντόβροχος, Mari madefactus, In mare demersus: Ποντοβρόχους ἀπώλεσας, 3 Macc. (6, 4.) pro In mare demersos interemisti s. κατεποντίσας. [* " Ποντογέφυρα, Jacobs. Anth. 11, 68. * Ποντοθήρης, Statyll. Fl. 4." Schæf. Mss. * Ποντοκράτωρ, Orph. H. 17.] Ποντομέδων, Ponti s. Maris rex; Neptuni epith., in Epigr. ubi etiam ποντομέδοντι Πριήπῳ. [Aristoph. Σφ. 1532. Orph. H. 16, 4. " Theætetus 2. Epigr. adesp. 344. Valck. Hipp. p. 288. Wakef. S. Cr. 2, 4." Schæf. Mss. * Ποντομέδουσα, Una e Nereidibus, Apollod. * Ποντόμεδος, Steph. B. v. Τρινακρία. " Sibyll. in Eust. Dionys. P. 472. * Ποντοπαγὴς, Nonn. D. 41, 15." Wakef. Mss. * Ποντοπλάνητος, Orph. H. 37, 5. * Ποντοπλάνος, 23, 8. 74, 6.] Ποντοπόρος, Pontum s. Mare pervadens, Trajiciens s. Transiens per pelagus, Pontigradus, Marivagus, Navis epith. Od. M. (69.) Οἴη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς. [Orph. Arg. 52. 1098. Eur. Hec. 113. 445. Tro. 810. Il. H. 72. " Wakef. Phil. 722. Ruhnk. Ep. Cr. 110. ad Corn. Nep. 24. Stav." Schæf. Mss.] Ποντοπορέω, ET Ποντοπορεύω, Per pontum gradior, Mare pervado, pererro, Od. Λ. (11.) Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης, E. (278.) Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων. Affertur et e Plut. Pericle (26.) ποντοπορεῖν itidem pro Mare percurrere, Per mare iter facere, Trajicere: [Dione 25. " Paul. Sil. 71. Jacobs. Anth. 9, 107. Ποντοπορεύω, Theætet. 4." Schæf. Mss. Ποντοπορεύομαι, Plut. Theseo 24. * " Ποντοπορία, Epiphan. Hær. 37. c. ult." Routh. Mss. * Ποντοπόρεια, Greg. Naz. 10, 5. νῆα. Nom. propr., Hesiod. Θ. 256. fem. ab inus. * Ποντοπορής.] Ποντοποσειδῶν, Ponticus Neptunus, Ponti, i. e. Maris, rex Neptunus: s. Πόντιος Ποσειδῶν, ut dicitur Ἱπποποσειδῶν pro Ποσειδῶν ὁ ἵππιος. Aristoph. Πλ. (1050.) Ὦ ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί. At quidam putantes πόντος ibi ἐπιτατικὸν esse, ut et ἵππος, acciperunt ποντοπόσειδον pro μέγιστε Πόσειδον. [* Ποντοστεφὴς, Æschylus Strabonis 1. p. 58. Vide Schn. Lex. v. Παντοτρόφος. * " Ποντοτίνακτος, Homerus correctus, Epigr. 4, 6. Ed. Herm." Boiss. Mss. " Pierson. Veris. 166. Toup. Opusc. 1, 228. Ilgen. Hymn. 596." Schæf. Mss. * Ποντοφάρυγξ, Phrynichus Bekkeri p. 58. * " Ποντοφόρος, Orac. Sibyll. 252." Elberling. Mss.] Ποντοχάρυβδις, Pontica charybdis, Ponti s. Maris vorago, Hipponax ap. Athen. (698.) Μοῦσά μοι Εὐρυμέδοντ' ᾄδοις τὴν ποντοχάρυβδιν: sic autem appellat eum ab insatiabili voracitate. [" Toup. ad Longin. 386." Schæf. Mss.]

Διαπόντιος, ὁ, ἡ, nam comp. istud hic collocandum potius quam post Πόντιος, ut διαπόντιος πλέω vel πέτομαι, Per mare navigo aut volito, Mare navi alisve trajicio. Apud Plut. (9, 6.) Ὁ δὲ σὸς (sc. ἔρως) ἐκ Κιλικίας Ἀθήναζε λαιψηρὰ κυκλώσας πτερὰ διαπόντιος πέταται. Sic ap. Athen. 4. Ἤδη γὰρ πέτεται διαπόντιος, Mare pervolitat, Volitat per mare. Synes. de Insomn. Ὡς ἐπὶ τῶν διαποντίων πλεόντων, In iis qui per mare navigant. Item διαπόντιος πόλεμος, et διαπόντιος στρατεία, Bellum quod mari trajecto geritur, Expeditio per mare, Thuc. 1, (141.) Χρονίων πολέμων καὶ διαποντίων ἄπειροι, Plut. Alcib. (19.) Ὡς δι' Ἀλκιβιάδην στρατεύοιντο δ. καὶ μακρὰν στρατείαν. Sic Xen. Ἑλλ. 6, (2, 9.) Ἅτε καὶ δ. τῆς στρατείας οὔσης. Gell. dicit Prælium maritimum. [" Mari interposito distans, Qui ultra mare est, Diod. S. 11. Τοὺς συμμάχους διαποντίους μὴ δύνασθαι τὰς βοηθείας εὐκαίρους ποιήσασθαι. Idem 12. Ζητεῖν συμμαχίαν διαπόντιον dicit de Auxilio quod e regionibus ultra mare positis imploratur." Brunck. Mss. " Ad Diod. S. 1, 432. 537. Jacobs. Anth. 6, 96. 9, 453. 12, 349. Cattier. Gazoph. 91. ad Charit. 252. Schweigh. Lex. Polyb." Schæf. Mss.] " Ἐπιποντία, q. d. Super-

" marina, Veneris cognomentum, teste Hes." [* Μεταπόντιος, Hesych. * " Μεταπόντιον, ad Diod. S. 2, 134." Schæf. Mss.] " Παραπόντιον σῆμα, Ad mare " situm s. positum, Epigr." [" Cn. Lentul. Gætul. 6, 1." Boiss. Mss. " Ad Charit. 711." Schæf. Mss. * " Ὑπερπόντιος, Transmarinus, Euseb. H. E. 52." Kall. Mss. Æsch. Suppl. 42. Soph. Antig. 785. Pind. Π. 5, 79.]

Μυχοπόντιον, Specus, Ubi recessus cavus et vorago ponti est, qualis fere ἡ ποντοχάρυβδις. Ammian. Marc. 22. Ultra hæc loca Acherusium specus est, quod accolæ μυχοπόντιον appellant. De quo Jul. Polyhistor, c. 55. de ora Pontica, Proximus inde Acherusius specus: quem foraminis cæci profundo adusque inferna ajunt patere. Est tamen et Italiæ quædam palus Acherusia, prope Puteolos et Cumas: qua fama est Acherontis ad undas Pandi iter, cæcas stagnante voragine fauces, et horrendos aperiente telluris hiatus, Val. Flacc. Argon. 4.

[* " Ἐπιποντὶς, Jacobs. Anth. 8, 11. Toup. Opusc. 1, 405. 2, 130. Emendd. 2, 146." Schæf. Mss.]

Προποντὶς, ίδος, ἡ, Propontis, Mare illud quod ante Pontum Euxinum est, Byzantio adjacens, Suid. Vide et Plin. 4, 12. Pomp. Mela 1. Qua diffunditur, alia aliis locis cognomina acceptat. Ubi primum se coarctat, Hellespontus vocatur; Propontis, ubi expandit; ubi iterum pressit, Thracius Bosporus; ubi iterum effundit, Pontus Euxinus; qua paludi committitur, Cimmerius Bosporus. Eust. dicit στόμα πόντου ipsam προποντίδα dici a Dionys. P., ut et in Orac. quodam, Ἀκτῆς Θρηϊκίης ὑγρὸν παρ' ἄκρον στόμα πόντου: vicinam autem esse Byzantio: quod et Suid. tradit. [" Jacobs. Anth. 6, 372. Huschk. Anal. 294." Schæf. Mss.]

Ποντικὸς, Marinus, Pelagicus. ‖ Ponticus, Qui est e Ponto, Athen. (257.) Ὁ Ποντικὸς τύραννος, Plut. Lyc. Τινὰ τῶν Ποντικῶν βασιλέων, Regum Ponti. Sic Athen. rursum (20.) Ποντικὰ ἔθνη: ut ap. Florum 3, 5. Ponticæ gentes ad septentrionem in mare sinistrum jacent, a Pontico cognominatæ mari. Ibid. Pontici dicit pro Ponticæ gentes. Item Ποντικοὶ μύες, Pontici mures, Plin. 8, 37. ap. quem et Pontici pisces, Ponticæ anates, gemmæ, Pontica cera, Ponticum triticum. Item et Ponticæ nuces, 15, 22. In Asiam Græciamque e Ponto venere, et ideo Ponticæ nuces vocantur. Athen. (53.) Ποντικὰ κάρυα appellat, qui meminit et Ποντικῶν ταρίχων, [275. " Diod. S. 2, 258. ad Charit. 263." Schæf. Mss.]

Πόντιος, Marinus, ut πόντιε δαῖμον: qualis est Neptunus inter alios, qui eam ob rem et Ποντομέδων et Ποντοποσειδῶν, necnon Πόντιος Ποσειδῶν, ut Ἵππιος, Aristoph. Et πόντιον στόμα, Os ponti s. maris. Nisi specialiter pro Propontide accipiatur, quam Dionys. P. Πόντου στόμα appellat. At ποντία ἅλς dictum volunt de Interiore mari, ut sit τὸ ἐνδότατον μέρος θαλάσσης. Necnon ποντίας νῆας Eur. (Iph. A. 253.) dixit, quas Hom. ποντοπόρους, Marivagas, s. Fluctivagas, Item πόντια ῥάκη ap. Hes., σπόγγοι, s. τὰ τούτων σπαράγματα: nam a petris marinis, quibus adhærent adnatæ, avelluntur et abstrahuntur, ap. quem LEGITUR ET Ποντιοί, σπόγγοι. ‖ Maritimus, παραθαλάσσιος, ut Soph. Schol. exp. Phil. (269.) p. 386. meæ Ed. ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας Χρυσῆς κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ. In VV. LL. habetur ETIAM Ποντία, ἡ, Marina superficies. [" Aristot. Meteor. 2, 8. νήσοις." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 217. Musgr. Herc. F. 225. Wakef. Alc. 606. Markl. Suppl. 1212. ad Charit. 722. Eur. Ion. 293. ad Mœr. 69. Valck. Anim. ad Ammon. 163. Hipp. p. 245. Fischer. ad Palæph. 109." Schæf. Mss.]

Ποντιὰς, άδος, ἡ, Marina, i. q. ποντία, ut ποντιὰς αὔρα, Eur. (Hec. 444.) et Aristoph. [" Π. χελώνη, Athen. 117." Schw. Mss. " Brunck. Aristoph. 3, 166. Lobeck. Aj. p. 272. Jacobs. Anim. 101. Anth. 8, 109. Ruhnk. Ep. Cr. 121. ad Mœr. 331. Toup. Opusc. 2, 105. Musgr. ad Eur. l. c." Schæf. Mss.]

Ποντόθεν, E mari, pelago, Il. Ξ. (395.) Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάα ποτὶ χέρσον Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ βορέαο. [" Ilgen. ad Hymn. 327." Schæf. Mss.] Alibi autem pro hoc Ποντόθεν DICIT Ἐκ ποντόφιν, E ponto, mari. Od. Ω. (83.) Ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. Est autem in HOC Ποντόφι adjectio similis particulæ φι, quæ in Κεφαλῆφι et Νευρῆφι, et similibus. [* Πόντονδε, In pontum, Æsch. Suppl. 34.]

Ποντίζω, In pontum mergo. Cujus tamen nulla afferuntur exempla. [" Lobeck. Aj. p. 346. Valck. Hipp. p. 314." Schæf. Mss. Soph. El. 511. Æsch. Ag. 1022=983. Blomf. (qui male asteriscum præposuit.) * Πόντισμα, Eur. Hel. 1564. * Ποντιστὴς, Paus. 8, 52. " Lobeck. l. c." Schæf. Mss. * Ποντιστὸς, unde * " Ὑδατοποντιστος, Const. Manass. Chron. p. 9. 403." Boiss. Mss.] " Ἐκποντίζω, Emetio s. Trajicio " mare." Καταποντίζω, In pontum s. mare demergo, Submergo. Athen. 10. Ἐνδήσας εἰς σάκκους καταποντίσαι τισὶν προσέταξε. Sic Plut. de Orac. Pyth. Ἀπέκτεινε, καὶ τὸ σῶμα κατεπόντισεν ἐμβαλὼν εἰς φορμόν. Item pass. voce et signif. ap. Matth. 18, (6.) Καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης, Demergatur in profundum maris. [Jambl. V. P. 268. 286. Kiessl. " Ad Charit. 238. ad Diod. S. 1, 622. 726. 727. 2, 109. 273. Lobeck. Aj. p. p. 346. Heind. ad Plat. Gorg. 90." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 361. " Vino, Liban. 155. In fluvium, Anton. Lib. 432." Kall. Mss. * " Καταποντιστέον, Clem. Alex. 951." Kall. Mss.] Καταποντισμὸς, Demersio in pelagus, Submersio, [Isocr. Panath. 46.] Καταποντιστὴς, Qui in ponti aquas demergit, maris aquas subire cogit, Isocr. Paneg. (33.) Π. τὴν θάλατταν κατέχουσιν: quales sunt prædones marini, qui captos expoliatosque homines in mare demergunt. Item κ. ἄνεμος, Ventus qui navem abreptam præcipitat et submergit. Synes. Ep. 57. Κ. ἄνεμος ἄρας ὦσεν εἰς μέσον τὸ πέλαγος. [Demosth. 176. 675. Lucian. 1, 679. 3, 257. * Προσκαταποντίζω, Osann. Anal. p. 98. " Liban. 2, 246. * Συμποντίζω, Theod. Prodr. Rhod. p. 70." Boiss. Mss.]

[* " Ποντόω, ad Diod. S. 1, 727." Schæf. Mss. Quint. Sm. 14, 604. " Const. Manass. Amat. 3, 45." Boiss. Mss. * " Πόντωσις, Tzetz. Ch. 7, 216." Elberling. Mss. * Ἀποποντόω, Schol. Soph. Aj. 1300.] Καταποντόω, i. q. Καταποντίζω: unde ap. Herod. καταποντῶσαι. Utitur et Philo V. M. 1. Τοὺς δὲ τὰ τμήματα τοῦ πελάγους αὐτοῖς ἅρμασι καὶ ἵπποις καταποντοῖ, ubi Turn. vertit Obruunt. Sic ap. Athen. 14. Ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος, κατεπόντωσε. [Plut. 7, 240. " Ad Charit. 238. (693.) ad Diod. S. 1, 727. 2, 109." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 361. * Προσκαταποντόω, Dio C. 203. Συγκαταποντόω, Sext. Emp. adv. Math. 5, 92. p. 353. * " Συμποντόω, Const. Manass. Chron. p. 9(=18.)" Boiss. Mss.]

" ΠΟΠΠΥΖΩ, Sibilo, h. e. Labris compressis " acutiorem quendam oris sonum edo: Scholiastæ " Theocriti λεπτοτάτως φωνῶ τινα, 5, (7.) τὺ γάρ " πόκα, δῶλε Συβάρτα, Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ' οὐκέτι " σὺν Κορύδωνι Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν " ἔχοντι; ut sit Culmo sibilare, s. Stridenti miserum " stipula deperdere carmen, cum Virgilio, qui locum " istum sic vertit, Ecl. 3. aut unquam tibi fistula " cera Juncta fuit; non tu in triviis, indocte, sole- " bas Stridenti miserum stipula deperdere carmen? " Aristoph. quoque pro Sibilo usurpavit, Πλ. (732.) " Ibi enim Æsculapius ποππύζει ut dracones ex ady- " to prodeant: h. e. συρίζει, sibilo sc. eos evocans. " Itemque ap. Athen. 9. (p. 407.) quidam alio emi- " nus conspecto ποππύζει, Sibilat: πόρρωθεν ἀπιδὼν " ἐπόππυσεν. Equisones etiam ποππύζειν dicuntur, " cum sibilis equum demulcent. Plin. 35, 10. Cum " pingeret poppyzonta retinentem equum." [" Jacobs. Anth. 7, 387. 11, 214. Agathias 6. Toup. ad Schol. Theocr. 213. ad Diod. S. 1, 93." Schæf. Mss. Æschin. Dial. 3, 12. Aulus Gell. 9, 9. Aristoph. Σφ. 626.] " INDE Πόππυσμα ET Ποππυσμὸς, Sibilus, " Plut. Symp. 7, 8. de pastoribus, Ποππυσμοῖς ἀμε- " λέσιν ἢ σύριγξι καὶ στρόμβοις ἐγείρουσι καὶ κατευνά- " ζουσι τὰ θρέμματα, Xen. Ἱππ. (9, 10.) Τῷ ποππυ- " σμῷ μὲν, πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι, sc. τὸν " ἵππον. Et ap. Plin. 28, 2. Fulgetra poppysmis " adorare consensus gentium est. Applaudebant etiam

" τοῖς ποππυσμοῖς, Plut. (8, 155.) Οὐ γάρ ἐστι δημαγω-" γοῦντος οὐδὲ σοφιστεύοντος ὁ τοιοῦτος ἔπαινος, οὐδὲ " κρότον οὐδὲ ποππυσμὸν αἰτοῦντος, Juven. 6. Præbe-" bit vati crebrum poppysma roganti. Hesychio ποπ-" πύσματα eam ob rem sunt * κολακεύματα, Adulati-" ones, Blanditiones : quoniam et in demulcendo et in " applaudendo ποππυσμοῖς utuntur. Suidæ specia-" lius κολακεῖαι εἰς τοὺς ἀδαμάστους ἵππους." [" Πόπ-πυσμα, Jacobs. Anth. 11, 214. Ποππυσμὸς, ad Dionys. H. 5, 72. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20. ad Diod. S. 1, 93." Schæf. Mss. " Nicom. Geras. Harm. p. 37." Kall. Mss. * Περιποππύζω, unde * Περιπόππυσμα, Nicet. Annal. 15, 2.] " Dicitur vero " ET Ποππυλιάζω pro ποππύζω, Theocr. 5, (89.) καὶ " ἀδύ τι ποππυλιάσδει, i. e. ἀδύν τινα συριγμὸν συρί-" ζει, Suave sibilat, Suaves sibilos edit. Dorice vero " ποππυλιάσδει dicit pro ποππυλιάζει, ut supra ποπ-" πύσδεν pro ποππύζειν." [" Harles. ad Theocr. p. 94." Schæf. Mss.]

" ΠΥΠΠΑΞ," [s. * Πύπαξ,] " Vox poppysmatis, " ut Aristoph. Schol. testatur, qui ὑπερεπύππαζον " exp. πύππαξ ἐπεφώνουν, subjungens, ὃ ἡμεῖς ποππύ-" ζειν λέγομεν: Ἱππ. (680.) Οἱ δ' ὑπερεπήνουν ὑπερε-" πύππαζόν τέ με Ἅπαντες. Est igitur πυππάζειν, " Poppysmate demulcere, Poppysmate adulari : et " Ὑπερπυππάζειν, Supra modum demulcere poppy-" smate : quod Juvenalis dicit Dare crebrum pop-" pysma." [Plato Euthyd. p. 70. Πύπαξ ἰὼ Ἡράκλεις καλοῦ λόγου, Lat. Papæ. Cratinus Photii et Suidæ in Ὄνος ὕεται, Οἱ δὲ πυππάζουσι περιτρέχοντες· ὁ δ' ὄνος ὕεται. " Πυππάζω, Toup. Opusc. 1, 288. 312." Schæf. Mss. * Φύππαξ pro πύππαξ, Hes. * Πύπαξ, Vox exclamantis, Æsch. Eum. 139. Ἰοὺ, ἰοὺ, πύπαξ.]

" ΠΟΡΚΟΣ, ὁ, est Piscatorium πλέγμα σχοινίου, " teste Suida, qui hæc subjungit exempla. E Diphilo, " θᾶττον πλέκειν κέλευε τῶν πόρκων πυκνοτέρους. Et e " Plat. Soph. (5.) Κύρτους καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ " πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἄλλο τι πλὴν ἢ ἕρκη δεῖ " προσαγορεύειν. Quo in l. notandum ait, manifesto " distingui non a δικτύῳ solum, sed et a κύρτῳ : ut et " ap. Plut. (8, 913.) Οὐδαμοῦ καθῆκαν ἄγκιστρον, οὐδὲ " πόρκον οὐδὲ δίκτυον. Dicitur esse Retis genus, quod " circulariter spargitur et in orbem funditur, Funda " dictum a Virg. Georg. Atque alius latum funda " jam verberat amnem. Suid. ita nominatum vult " ἀπὸ τοῦ περικεῖσθαι, utpote quod περιλαμβάνει καὶ " ἀμπέχει τὸν εἰσδύνοντα ἰχθύν : itemque Etym., e " quo Suidas ista desumsit. Sed addit Etym. in uni-" versum ita nominari τὰ ἐν κύκλῳ καὶ περιφερῆ. Ha-" bentur eadem et in Lex. meo vet., in quo, sicut et " ap. Etym., subjungitur superioribus hoc etiam " exemplum, ex Antiph. Εἰσδυόμενος εἰς πόρκον, ὅθεν " ἔξω πάλιν Οὐ ῥᾳδίως ἔξειμι τὴν αὐτὴν ὁδόν. E quo " colligitur non idem esse cum funda Virgiliana, sed " πλέγμα quoddam e vitili rotundum, ore angusto, " per quod ingrediuntur pisces ; ideoque a Plat. no-" minari ἕρκος, Carcerem." [" Thom. M. 731. Heyn. Hom. 5, 259. ad Mœr. 311. 320. Timæi Lex. 220. et n." Schæf. Mss. " Gal. 1. p. 367, 38." Wakef. Mss. Varro de L. L. 4. p. 28. Lycophr. 74.] " INDE Πορ-" κεὺς, έως, ὁ, Qui πόρκῳ piscatur, Archestr. ap. " Athen. (321.) de salpis, Ἅστε βόας πορκῆες ἁλί-" ζωοι καλέουσι." [" Lycophr. 237." Wakef. Mss.]

" Πόρκης, ὁ, Suidæ ὁ δακτύλιος τῆς ἐπιδορατίδος ὁ " περιειργνύων αὐτὴν πρὸς τὸ ξύλον, Annulus ille quo " cuspis hastili infixa retinetur, ne excidat, s. Annu-" lus cujus circumplexu ferrum hastæ cum ligno " coërcetur : Eustathio itidem * κρίκωμα συνεκτικὸν " τοῦ ξύλου καὶ τῆς αἰχμῆς : qui dictum putat παρὰ τὸ " περικεῖσθαι, quod Hom. eum dicat περιθέειν : Il. Θ. " (495.) Ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ, πάροιθε δὲ λάμπετο " δουρὸς Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. " Apud Hes. vero Πορκὶς, δακτύλιος : mendose, ut " suspicor." [" Πόρκης, ad Lucian. 2, 38. (sic leg., πόρτην vitiosum est.) Heyn. Hom. 5, 259. 7, 783." Schæf. Mss.]

" ΠΟΡΤΙΣ, Vitulus, Vitula, Juvencus, Juvenca, " Hesychio νεογνὸς βοῦς, μόσχος, δάμαλις, Il. E. " (162.) ἐξ αὐχένα ἄξει Πόρτιος ἠὲ βοός. Pro eod. " πόρις dicitur, διὰ τὸ νεωστὶ πορεύεσθαι καὶ βαίνειν." [" Heyn. Hom. 5, 32. 7, 290. ad Charit. 614. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 216. Valck. ad Theocr. 1, 75. Toup. Append. p. 42. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxxv. Π. εἰναλία, Pierson. Veris. 51. Ἀδέα πόρτιν ἄμελγε, Moschus 3, 83." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 314. Π. ἄνυμφος, Lycophr. 102. * Πορτιτρόφος, Hom. H. in Apoll. 20. " Ilgen. ad Hymn. 199." Schæf. Mss. " Pallad. V. Chrys. 45." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 679. * Πορτιφόρος, Hes.] " Ὑπόπορτις, Vitulum habens vacca. Ab Hesiodo " dicitur et de muliere, ὑπόπορτις ἔριθος, Quæ liberos " habet," [Ἔργ. 2, 221.] " Dicitur ET Πόρταξ pro " πόρτις, Il. P. (4.) Ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ " πόρτακι μήτηρ Πρωτοτόκος κινυρή." [" Valck. l. c. ad Od. K. 410. Heyn. Hom. 7, 290." Schæf. Mss.] " Unde DIMIN. Πορτάκιον, Parvus vitulus, Juvencu-" lus, Parva vitula, Juvencula, Hesychio μοσχίον. " Affert Idem et VERB. Πορτάζει, quod exp. δαμα-" λίζεται, Vitulatur."

" Πόρις, Vitulus, Juvencus, et Vitula, Juvenca : " pro πόρτις. Meminit Suidas, afferens πόριες, expo-" nensque νέοι βόες, μόσχοι. Utitur autem Hom. " Od. (K. 410.) ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας." [Eur. Bacch. 736. Suppl. 629. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 21. ad Od. l. c. Musgr. Iph. A. 947. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 216. Heyn. Hom. 7, 290." Schæf. Mss. Πόῤῥις, Lycophr. 496.]

ΠΟΡΦΥΡΑ, ἡ, Purpura, Genus conchæ marinæ, de qua lege Plin. 9, 36. et sequentibus : item Aristot. H. A. 5, 25. Exemplum habes in Κηριάζω. || Item πορφύρα dicitur Pannus liquore purpuræ tinctus, Vestis purpurea : de quo liquore hæc scribit Plin. 5, 15. Florem illum tingendis expetitum vestibus, in mediis habent faucibus. Liquoris hic minimi est in candida vena, unde pretiosus ille bibitur nigrantis rosæ colore sublucens. Vide et 38. et 39. ubi mentio fit purpuræ violaceæ, purpuræ rubræ Tarentinæ, et purpuræ Tyriæ dibaphæ, quod bis tincta esset, veluti magnifico impendio. Plut. Apophth. (p. 701.) Προσφερομένης τῆς πορφύρας αὐτῷ καὶ τοῦ διαδήματος. Aliquanto ante, de Antigono, Θεὶς τὴν πορφύραν, φαιὸν ἱμάτιον ἀνέλαβε. Idem Symp. 6. Πορφύραν φοροῦσαι. Herodian. 1, (16, 7.) Τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, Solennem purpuram : 2, (8, 10.) Τήν τε βασίλειον πορφύραν περιβαλόντες καὶ τὰ λοιπὰ τῆς σεβασμίου τιμῆς. Item Lucian. (2, 389.) Ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, ut Latus clavus in prætexta ap. Romanos. [" Ad Charit. 128. 541. 545. Musgr. Hel. 131. ad Diod. S. 1, 238. 2, 214. 429. Bergler. ad Alciphr. 28. Toup. Opusc. 1, 269. 2, 128. Emendd. 1, 42. De hoc colore, v. Döring. de Color. vet. Goth. (Gött. Anz. 1789. St. 11.) Musgr. ad Hec. 1154. Hipp. 128. Wakef. S. Cr. 2, 96. Π. πλατεῖα, Latus clavus, Bibl. Crit. 2, 2. p. 97." Schæf. Mss. Demetr. Phal. §. 108. Schn. Lex.]

Πορφυροβάφος, Qui purpuræ liquore tingit vestes aut lanam, J. Poll. 7. Ὁ δὲ καταβάπτων αὐτὰ, πορφυροβάφος. [Ion Athenæi p. 604. " Huschk. Anal. 22. Toup. Opusc. 2, 92. ad Charit. 220." Schæf. Mss. * Πορφυροβαφής, var. lect. ap. Athen. l. c. Barker. ad Etym. M. 734. " Pherecr. Lex. Bekk. p. 379, 27." Boiss. Mss. " Huschk. Anal. 21. Toup. Opusc. 2, 92. ad Charit. 220." Schæf. Mss. * Πορφυροβαφεῖον, Strabo 17. p. 1191.] AT Πορφυρόβαπτος, Purpureo colore tinctus s. imbutus, [Plato ap.] Athen. (48.) Ἐν στρωμναῖς πορφυροβάπτοις. [" Jacobs. Anth. 8, 12. 11, 354." Schæf. Mss. * " Πορφυροβεβαμμένος, Tzetz. ad Lyc. 863." Kall. Mss.] Πορφυροειδής, Purpuræ speciem gerens, Purpureo colori similis, Eur. (Tro. 124.) πορφυροειδέα δι' ἅλα, Per mare nigricans in modum purpuræ. Nam secundum Plin. rubens purpuræ color nigrante deterior. [Æsch. Suppl. 538. Eur. Tro. 124. * Πορφυροειδῶς, In modum purpuræ, Ita ut purpuram referat. Contracte * " Πορφυρώδης, Jacobs. Anth. 6, 135." Schæf. Mss. * " Πορφυροεργής, Etym. M." Wakef. Mss. * Πορφυ-

ῥόζωνος, Hes. v. Ἰόζωνος.] Πορφυρόκαυλος, Qui purpureo caule est. Πορφυρομιγὴς, Purpuræ permixtus, J. Poll. 7, c. 13. de vestium generibus, Πορφυρομιγὴς ἐσθὴς καὶ χλαμὺς est non ἡ * συνύφαντος πορφύρᾳ, sed quæ τῇ ἐξ ἐρίου φαιοῦ οὔσῃ καταρχὰς ἐμέμικτο. [* Πορφυρόπωλης, Gl. Purpurarius.] Πορφυρόπωλις, ιδος, ἡ, Quæ purpuras vendit, intelligendo de conchis, vel potius, Quæ purpuram vendit, i. e. lanam aut vestem purpuream. Suid. ἡ τὰ πορφυρᾶ πωλοῦσα. Act. 16, [14. * " Πορφυροπωλίσσῃ, Quæ purpuram vendit, Chrys. Epist. 143. T. 7. p. 170, 40. Ὁ Παῦλος παρὰ τῇ π. γυναικὶ κατεκρύπτετο." Seager. Mss. * " Πορφυροπωλικὴ, Harpocr. v. Ἀλουργοπωλική," Boiss. Mss.: Bekk. Anecd. 379. * " Πορφυρόστρωτος, Const. Manass. Chron. p. 120." Boiss. Mss. Æsch. Ag. 919. * Πορφυροσχήμων, Polyæn. 4, 3, 24. nisi leg. * Πορφυρόσημος. * " Πορφυροφόρος, Vita S. Nili Jun. p. 3. Cyrill. Hier. 10, 108. * Πορφυρόφυτος, Const. Manass. Chron. p. 74. 111. 120. * Πορφυρόχροος, Jo. Euchait. v. 1589." Boiss. Mss. * Πορφυρόχρωος, Bast. Ep. Cr. 24.] Πορφυρανθὴς, Qui purpureo flore est, [Athen. 681. " Const. Manass. Chron. p. 118. var. lect. 136. Diosc. Notha 459. * Πορφυρανθόπαις, Theod. Prodr. in Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 213. 214." Boiss. Mss.]

Ἀκροπόρφυρος, ὁ, ἡ, In extremitate s. summitate purpuram habens, In extremitatibus et limbis: ut vestimenta quorum fimbriæ et limbi sunt purpurei. Ἀπόρφυρος, Nulla purpura insignis, Purpura non amictus: ut Plut. (de Cupid. Divit. fin.) Ἡ γυνὴ ἄχρυσος καὶ ἀπόρφυρος καὶ ἀφελὴς πάρεστι: cui ap. Eund. in Symp. 6. opp. ἡ χρυσὸν φοροῦσα καὶ πορφύραν. Ex Eod. (Anton. 72.) Ἀπόρφυρον ἱμάτιον, Vestis quæ purpureo liquore tincta non est; vel Toga sine purpureo clavo, Vestis cui ora purpurea non est addita. [* Αὐτοπόρφυρος, Man. Philes 4, 329. p. 126. Wernsd.] Διαπόρφυρος, E quo aliquid purpurei coloris pellucet, Quem aliquid purpurei coloris velut intercipit: ut διάλευκος. Bud. tamen vertit Purpureus, in h. l. Dioscoridis, Ἐν τῷ ὑπολεύκῳ διαπόρφυρον, Ex albicante purpureum. [" Galei Myth. 749." Wakef. Mss.] Ἐμπόρφυρος opp. τῷ ἀπόρφυρος, et significans vel Indutus purpura, vel Imbutus purpureo colore, Purpureus. Bud. interpr. non solum Purpureus, sed etiam In purpuram vergens, In purpureum colorem inclinans, ap. Diosc. [" Villois. ad Long. 54. Casaub. ad Athen. 60." Schæf. Mss.] Ἐπιπόρφυρος, Accedens ad purpuram, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 4, (6, 7.) Χρῶμα δ' ἐπιπόρφυρον ἀμφοῖν, Bud.: [cf. 7, 3, 1. * Εὐπόρφυρος, Schleusn. Lex. V. T. * Μελαμπόρφυρος, J. Poll. 4, 119. * Μεσοπόρφυρος, Plut. Arato 53. Dio Cass. 1311, 63. Reim. LXX. Isai. 3, 20. Τὰ περιπόρφυρα καὶ τὰ μ., sc. ἐνδύματα, Prætextas et clavatas purpura vestes. Vide Schleusn. Lex. V. T.] " Ὁλοπόρφυρος, Totus " purpureus, Totus e purpura, Xen. K. Π. 8. Κάν" δυν ὁλοπόρφυρον. Vide et λευκοπάρυφος." [Cf. J. Poll. 10, 43. et Lex. Xen. * Παμπόρφυρος, Pind. Ὀ. 6, 91. * " Παραπόρφυρος, ad Diod. S. 2, 221." Schæf. Mss. J. Poll. 7, 46.] Περιπόρφυρος, Purpura amictus, Prætextatus, Plut. Popl. Ὁμήρους ἔδωκαν ἐξ εὐπατριδῶν περιπορφύρους δέκα, Obsides dederunt e genere patricio prætextatos decem. Et, ἡ περιπόρφυρος ἐσθὴς, Prætexta: itidemque περιπόρφυρος τήβεννος ap. Plut. (Rom. 26.) quod Romuli gestamen fuisse dicit. At Plin. 9, 39. Purpuræ usum Romæ fuisse semper video, sed Romulo in trabea. Nam toga prætexta et latiore clavo Tullum Hostilium e regibus primum usum Hetruscis devictis, satis constat. Sæpe sine adjectione, ἡ περιπόρφυρος, subaudiendo ἐσθὴς, vel τήβεννος. Athen. (660.) de censoribus Romanis, Τὴν περιπόρφυρον ἐνδεδυκότες, Plut. Probl. Rom. Διὰ τί περιπόρφυρον ὁ δήμαρχος οὐ φορεῖ, τῶν ἄλλων ἀρχόντων φορούντων. Sic ap. Liv. Prætextis purpura togis uti. Et frequenter, Prætexta insignis pro Prætextatus. Vide Τραβέα. [" Thom. M. 382. ad Charit. 700. Jacobs. Anim. 285. ad Diod. S. 1, 362. 2, 221. 535. ad Dionys. H. 1, 365." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 102." Boiss. Mss. * " Περιπορφυρόσημος, Pierson. Veris. 168." Schæf. Mss. Strato Epigr. 27. " ad Hesych. 2, 925, 3." Dahler. Mss.] Ὑποπόρφυρος, Aliquatenus purpureum colorem referens, Leviter purpureus, [" Huschk. Anal. 166." Schæf. Mss. * " Φιλοπόρφυρος, Qui purpureum ornatum amat, Clem. Alex. 219." Kall. Mss. * " Χρυσοπόρφυρος, Nicet. Eugen. 1, 121. var. lect." Boiss. Mss.]

[* " Πορφυρόθεν, Anna C. Præf. p. vi." Elberling. Mss.]

Πορφυρόεις, Purpureus, Purpuram referens, [Nicander Ἀ. 544.] Fem. Πορφυρόεσσα, et per CONTR. Πορφυροῦσσα, quod Insulæ quoque est nomen, ut videbis in Πορφυρίς.

Πορφύρεος, ET Πορφυροῦς, per contr., Purpureus, Od. T. (225.) Χλαῖναν πορφυρέην ἔχε, Υ. (151.) ἐν δὲ θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας Βάλλετε πορφυρέους, Tapetes purpureos, Ovid. Torus purpureus. Il. Ω. (796.) Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες, Θ. (221.) Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων, Athen. 12. Ἱμάτια ἰοβαφῆ καὶ πορφυρᾶ. Aliquanto post, Ἐσθῆτας ἔχειν πορφυρᾶς ἐχούσας παρυφάς. Et 5. Ἐν πορφυραῖς χλαμύσι. Et Xen. K. Π. 8, (3, 7.) Χιτῶνα ἔχων πορφυροῦν μεσόλευκον. Et πλόκαμος πορφυροῦς ap. Lucian. (2, 292.) Necnon πορφυροῦν ἄνθος, Flos purpureus, Diosc. 1, 136. Præterea πορφυροῦν στόμα, πορφυραῖ παρειαὶ, πορφυραῖ γνάθοι, ut Os purpureum, Horat. Genæ purpureæ, Ovid. Pudor purpureus, Senecæ. Apud Athen. 13. Πορφυρέου ἀπὸ στόματος ἱεῖσα φωνὰν παρθένος. Paulo ante, Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος. Ibid. tamen quidam dicit Phrynichum τὰς γνάθους τοῦ καλοῦ non recte vocasse πορφυρέας: quoniam sc. εἰ ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρέῳ ἐναλείψειε τουδὶ τοῦ παιδὸς τὰς γνάθους, οὐκ ἂν ἔτι καλὸς φαίνοιτο. Item ap. Hom. πορφύρεον αἷμα, ut Il. P. (361.) αἵματι δὲ χθὼν Δεύετο πορφυρέῳ. Quo respexit Plin. 9, 38. ubi ait, Laus ei summa color sanguinis concreti, nigricans aspectu, idemque suspectu refulgens: unde et Homero purpureus dicitur sanguis. Apud Eund. πορφύρεος θάνατος, et πορφύρεον κῦμα: ubi itidem intelligendum de purpureo colore nigricante. Il. E. (83.) τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Od. N. (85.) κῦμα δ' ὄπισθε Πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. COMPAR. Πορφυρώτερος, Magis purpureus. Diosc. [Πορφύρεος, Pind. N. 11, 36. " Jacobs. Anth. 6, 119. 7, 62. 100. 408. 8, 106. 10, 401. 11, 295. 351. 12, 452. ad Meleagr. p. 11. Huschk. Anal. 21. Heyn. Hom. 4, 131. 472. 7, 370. 8, 176. 338. Villois. ad Long. 15. Ruhnk. Ep. Cr. 72. ad Mœr. 56. Thom. M. 38. Toup. Opusc. 2, 91. Voss Myth. Br. 1, 254. ad Lucian. 1, 321. Clark. ad Il. A. 338. 482. Π. 334. Plut. Mor. 1, 38. Musgr. ad Hipp. 126. Ilgen. ad Hymn. 421. Alciphr. 190. Valck. Diatr. 195. Purpurea veste indutus, ad Lucian. 1, 377. Niger, Valck. Anim. ad Ammon. 137. De morte, Jacobs. Anth. 10, 148. Heyn. Hom. 5, 17. 6, 521. 7, 195. De litore, 12, 24. * Πορφυρὸς, ad Charit. 545. Jacobs. Anth. 11, 257. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 44." Schæf. Mss. * Πορφυρώτατος, Lobeck. Phryn. 234.] Πορφύρειος, i. q. πορφύρεος: ἐσθὴς, Suid. [* Πορφύρειον s. Πορφύριον, Officina purpuraria, Strabo 16. p. 338. Sieb. * Πορφυραῖος, Philes de Anim. 41, 6. Lobeck. Phryn. 147. " Cyrill. Hier. 180." Kall. Mss.]

Πορφυρεὺς, έως, ὁ, Purpurarius. Pro Eo qui purpura tingit, affertur ex Alex. Aphr. Accipitur potius pro Eo qui purpuras venatur. Sic Lucian. (2, 526.) Παραδοὺς ἑαυτὸν πορφυρεῦσι συγκατεδύετο. Itidem σπογγεὺς dicitur. [Ælian. H. A. 7, 34. * Ἀνδροπορφυρεὺς, Phav. 83.] Πορφυρεύω, Purpuras venor, [" Wessel. Obss. 22." Schæf. Mss. Οἱ πορφυρευόμενοι, Purpurarum piscatores, Athen. 87.: Acusilaus ap. Schol. Apoll. Rh. 4, 1147. Philostratus p. 31. Olear.] Πορφυρευτὴς, i. q. πορφυρεὺς, J. Poll. 7, 30. Πορφυρεῖς, πορφυρευταὶ, σπογγοθῆραι. [" Musgr. Iph. T. 263." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 239." Wakef. Mss.] Πορφυρευτικὸς, Pertinens ad purpurarum venatorem s. venationem. ET Πορφυρευτικαὶ στέγαι, Eur. (Iph. T. 263.) Casæ eorum qui purpuras venantur. Et πορφυρευτικὴ, subaudi τέχνη, ut σπογγο-

θηρευτικὴ, Scientia venandi purpuras. J. Poll. ibid.

Πορφύριον, τὸ, Parva purpura. Gaza vertit Purpurula ap. Aristot. H. A. 5, 15. ubi legitur *πορφύρια μικρά*. [*Πορφύρια*, Gl. Murices. " Bergler. ad Alciphr. 28." Schæf. Mss.] ‖ Tradunt ap. Theophr. esse et Floris nomen, vocarique a Plin. Purpuream, 21, 11. Florum prima ver nuntiantium Alba viola; tepidioribus vero locis, etiam hyeme emicat: postea quæ appellatur Purpurea: proxime Flammea, quæ et Phlox vocatur. Apud Theophr. tamen H. Pl. 6, 7. quo remittunt, vocabulum id non reperi; et haud scio an confictum sit: potius enim *πορφυροῦν ἴον* diceret sicut *φλόγινον*, i. e. Violam purpuream, ut Flammeam. E Plinii autem verbis apparet scr. esse, *ἅμα δὲ τῷ λευκοΐῳ, ἢ μικρόν τι ὕστερον*, pro *ἅμα δὲ τῷ ἴῳ, ἢ κ. τ. λ.*

Πορφυρὶς, ίδος, ἡ, Purpurea vestis, ubi subaudiri potest *ἐσθὴς*, Xen. K. Π. 8, (3, 2.) *Οὐδὲν φειδόμενος οὔτε πορφυρίδων, οὔτε ὀρφνίνων, οὔτε φοινικίδων, οὔτε καρυκκίνων ἱματίων*, Athen. 12. *Ἐφόρει δὲ ὑπὸ τρυφῆς πορφυρίδα*: 4. *Πορφυρίδα ἔχουσαν χρυσᾶ κράσπεδα*. Itidem Lucian. Hermotimo (86.) *Πορφυρίδα μεταμφιάσομαι*, Nigr. (13.) *Πορφυρίδας ἀπέδυσαν αὐτόν*. Et 2 H. Scr. *Ἐν κροκωτῷ καὶ πορφυρίδι*. Sic et *πορφύρα* usurpatur: ac sicut *πόρφυρα βασίλειος* dicit Herodian. 1. sic Idem eod. l. (5, 14.) *Ἡ βασίλειος ὑπεδέξατο πορφυρὶς*, Imperatoria purpura suscepit, Commodum sc. in lucem editum. ‖ Avis nomen, in *Πορφυρίων*. ‖ Insulæ nomen ap. Plin. quam Nisyron ante dictam fuisse ait. Sic Eust. 318. eandem Nisyron ait nominatam fuisse *Πορφυρίδα, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρέων*. Idem tamen Plin. alibi et Cythera ait vocata fuisse *Πορφυρίδα*, quæ Eust. quoque *Πορφυροῦσαν* nominata tradit *διὰ τὸ κάλλος τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν*. [" Boiss. Philostr. 382. Kuster. Aristoph. 195. Callim. 1. p. 468. 469. ad Thom. M. 39. Valck. Anim. ad Ammon. 205. ad Charit. 248. ad Diod. S. 1, 238. Avis, Valck. Diatr. 248." Schæf. Mss. " Diosc. Notha 464." Boiss. Mss. * *Λαθιπορφυρὶς*, Avis nomen, Ibycus ap. Athen. 388.]

Πορφυρίτης, Purpurans: *λίθος*, Lapis in modum purpuræ rubens. Plin. 36, 7. Rubet porphyrites in eadem Ægypto: ex eo candidis intervenientibus punctis leucostictos nominatur. FEM. *Πορφυρῖτις, ἡ*, Nigricans in modum purpuræ, Purpuræ nigrantis speciem gerens: ut Porphyritis ficus, 15, 18.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ, Porphyrio: Avis nomen ap. Aristot. H. Pl. 8, 6. et ap. Plin. cujus esu interdictum Judæis, Levit. 11. Vide et Athen. (388.) ubi inter alia ex Aristot. tradit *σχιδανόποδα αὐτὸν εἶναι, ἔχειν τε χρῶμα κυάνεον, σκέλη μακρὰ, ῥύγχος ἠργμένον ἐκ τῆς κεφαλῆς φοινικοῦν, μέγεθος ἀλεκτρυόνος*. Ibid. ait Callimachum in l. de Avibus discrimen facere inter *πορφυρίωνα* et *πορφυρίδα*, utpote qui *ἰδίᾳ ἑκάτερον καταριθμεῖται*. Eust. *πορφυρίωνα* nominatum scribit *διὰ τὸ τοῦ ῥύγχος φοινικοῦν*, a purpureo rostri rubore. Plin. quoque 10, 46. testatur rostra eis et prælonga crura rubere. ‖ Est et Piscis quidam, Hes. [" Callim. 1. p. 468." Schæf. Mss. Artemid. 2, 14.] *Πορφυρύνας* in VV. LL. traditur Avis nomen esse: quod suspectum habeo.

Πορφύρω, Purpureo colore perfundo, Purpureo rubeoque colore illustro, Nonn. (Jo. 75.) *πορφύρων γείτονα πέτρην Ὄρθρος*: ut et ipsa aurora ab Eod. dicitur *πορφύρειν*, Purpureo rubere colore. ‖ Sæpius neutrali signif. ponitur pro Purpuro, i. e. Purpureo colore nigrico, Rubeo, ut Colum. Purpurans viola, et vicissim ap. Plin. Purpura violacea. Lucian. (2, 426.) *Ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορφύροντες*. Opp. K. 3, (347.) *πορφύροντα καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα*. Et Epigr. *πορφύρων βότρυς*, Purpurans racemus, s. Purpureus: ut Ovid. Met. 13. Sunt auro similes longis in vitibus uvæ, Sunt et purpureæ. Id autem plus est quam Pictæ; nam purpurant maturæ, vel maturitati proximæ; at cum sunt pictæ, quas et *αἰόλλεσθαι* dicit Hesiod., *τῆς πεπάνσεως* tantum initium habent. ‖ Item mare fluctuans *πορφύρειν* dicitur. Sic Cic. Quid? mare nonne cæruleum, aut ejus unda, cum est pulsa remis, purpurascit? ut Epigr. *οὐδὲ θάλασσα Πορφύρει*, Purpurascit et fluctuat. Sic Il. Ξ. (16.) *Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ*, ubi Eust. exp. *μελαίνηται*: addens, eadem metaph. ab eod. Poëta usurpari *τὸ καλχαίνειν* derivatum a *κάλχη* synonymo *τῷ πορφύρα*. Sic et *πορφύρεον κῦμα*, Quod nigricantis purpuræ speciem gerit. Rursum Epigr. pass. voce, *Εὔδια μὲν πόντος πορφύρεται*, Placide purpurascit, Placidis fluctibus nigrescit. Basil. quoque in Hexaëm. p. 32. dicit mare *πορφύρουσαν χρόαν ἢ κυανῆν τοῖς ὁρῶσι προσβάλλειν*. Sicut vero metaph. animus quoque dicitur *κυμαίνειν*, cum concitatus et perturbatus est, ut et Latine Fluctuare atque Æstuare, translato verbo a mari, ita et *πορφύρειν*. Od. Δ. (427.) *πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι*. Ubi Eust. exp. *ἐκυμαίνετο διαλογισμοῖς, βαθέως διελογίζετο*. Non semper tamen *βαθὺν ταραγμὸν* hoc *πορφύρειν* significat, sed interdum et *ἠρεμαῖον*, ut cum ait, *Εὔδια πορφύροντα*. [" Heyn. Hom. 4, 131. 6, 521. 523. 8, 216. Clark. ad Il. A. 338. 482. ad Mœr. 328. Nigresco, Valck. Anim. ad Ammon. 137. Curis perturbor, ibid. Mitsch. H. in Cer. 109." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 456. 1162. Theocr. 5, 124. Cf. *Καλχαίνω*. " Quint. Sm. 14, 47." Wakef. Mss. * *Περιπορφύρω*, Manetho 5, 24. " Ad Charit. 240. * *Ὑποπορφύρω*, Jacobs. Anth. 6, 360." Schæf. Mss. " Pass., Bion 1, 27." Wakef. Mss.]

Πορφυρέω, Purpuro, i. q. *πορφύρω*, s. Purpureo colore rubeo, Nonn. Jo. *πορφύρεεν ἠὼς*, Purpureo fulgore rubebat. Sic et Ovid. Purpuream auroram dicit, et Virg. Purpureum lumen ætheris. Alias et *ῥοδοδάκτυλος ἠὼς* dicitur a Roseo rubore, quem Seneca Purpureum ruborem appellat. Rursum Ovid. Patefecit ab ortu Purpureas aurora fores. Et Virg. cum primum crastina cœlo Purpureis invecta rotis aurora rubebit. Item, æthere ab alto Aurora in roseis fulgebat lutea bigis. Igitur eod. modo *πορφυρεῖν* aurora a Nonno dicitur, quo ab Hom. VOCATUR *Ῥοδοδάκτυλος*. [" Heyn. Hom. 4, 131." Schæf. Mss. De mari, Arat. 158. * " *Ὑποπορφυρέω*, Dionys. P. 1122." Wakef. Mss.]

Πορφυρίζω, Purpuram colore refero, Purpureum colorem repræsento, imitor, Purpuro: Colum. Purpurans viola. Diosc. 3, 44. de thymo, *Ἔχον ἐπ' ἄκρου κεφάλια ἄνθους πορφυρίζοντα*, Plin. de thymo nigricante, Alterum nigrius, florisque nigri. Idem enim testatur et purpuram nigricare, imo rubentem colorem purpuræ nigrante esse deteriorem. [" Heyn. Hom. 6, 521." Schæf. Mss. Athen. 281. Diod. S. 2. p. 95, 31.] *Ἐπιπορφυρίζω*, Ad purpuram accedo, inclino, Diosc. *Ἐνίων δὲ καὶ ὥσπερ ἀνὰ μέσον ὂν τὸ ἄνθος ἐπιπορφυρίζει*, Aristot. *Καὶ γὰρ ταύτης τὸ μὲν ἄνθος ἐστὶ λευκὸν ἐπιπορφυρίζον, ὁ δὲ καρπὸς, ξανθός*. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 2. 6, 2, 1. 4, 2.] *Ὑποπορφυρίζω*, Aliquatenus purpuro, Paululum refero purpuram.

[* " *Πορφυρόω*, Purpuro, Andr. Cr. 5." Kall. Mss. " Theod. Prodr. 73. 166. 181." Elberling. Mss. *Πορφυρῶσαι*, Gl. Clavare. * *Πορφύρωμα*, Hes. * " *Πορφυρωτὸς*, Const. Manass. Chron. p. 118. * *Ἐκπορφυρόω*, Amat. 4, 26. 349." Boiss. Mss.]

[* *Πόρφυρος, ὁ*, Serpens Indicus, Ælian. H. A. 4, 36.]

" ΠΟΣΕΙΔΩΝ, *ῶνος, ὁ*, Neptunus, Deus maris, " aliquantum tamen et in terram imperii habens, ut " patet ex epithetis *ἐννοσίγαιος, ἐνοσίχθων, ἐλελίχθων*, " ex eo ipsi tributis, quod terram moveat et concu- " tiat suo tridente. Idem Aristoph. docet N. (566.) " vocans eum *μεγαλοσθενῆ τριαίνης ταμίαν, Γῆς τε καὶ* " *ἁλμυρᾶς Θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν*. Apud eund. " Comicum est non solum *Θαλάσσιος Ποσειδῶν*, SIVE " *Ποντοποσειδῶν*, sed etiam (N. 83.) *Ἵππιος Ποσειδῶν*, " Equestris Neptunus, qui Latinis Consus dicitur: " ut et ap. Paus. Att. (2, 4.) *Ποσειδῶν ἐφ' ἵππου δόρυ* " *ἀφίησιν ἐπὶ γίγαντα Πολυβώτην*. Apud Athen. " (333.) sacrificatur *Ποσειδῶνι Τροπαίῳ*: ap. Plut. " (8, 688.) *Ποσειδῶνι Φυταλμίῳ*. Notandum porro, " in accus. pro *Ποσειδῶνα* dici *Ποσειδῶ*, Attica apo- " cope, ap. Aristoph. et Xen.: in vocativo et *Ποσει-* " *δῶν* et *Πόσειδον*." [" Valck. Phœn. p. 65. Koen. ad Greg. Cor. 93. *Ποσειδῶνα, Ποσειδῶ*, ad Thom. M. 98. Athen. 224. Boiss. Philostr. 477. 642. De

mosth. 747, 13." Schæf. Mss. * Ποσειδωνοπετὴς, A Œnomaus Eusebii Pr. E. 5, 36. p. 234.] "Inde "Ποσειδώνιον, Templum Neptuni, ut Ἀπολλώνιον, "Templum s. Fanum Apollinis, Eust. Apud Suid. "cum diphthongo utrobique Ποσειδώνειον, pro "quo Dorice Ποσειδάνειον dici tradit. At plur. "Ποσειδώνια dicuntur Sacra in honorem Neptuni, "Latinis Neptunalia. Athen. (590.) Τῇ τῶν Ποσει-"δωνίων πανηγύρει: quemadmodum et ap. Plut. "Romani Ποσειδῶνι τῷ Ἱππείῳ ἑορτὴν ἄγουσι." [* "Ποσειδώνειος, * Ποσειδώνιος, Valck. Phœn. (196.) p. 64. Ποσειδώνιον, Fabric. B. Gr. 1, 326. ad Charit. 250." Schæf. Mss. Ποσειδωνεῖον, Ποσειδώνιον, Lobeck. Phryn. 360.] "At Ποσειδωνία, s. Ποσει-"δωνιὰς, dicta olim fuit Trœzen urbs, utpote Ne-"ptuno sacra: unde Ποσειδωνιάτης, de Ejus urbis "cive. Quin et Mensis quidam Atticus fuit dictus Ποσειδεὼν, quod Neptuno sacer esset, in "eoque sacra ipsi fierent. In eod. Ἠγωνίζοντο οἱ "μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες, imitatione "Neptuni et Minervæ de Attica contendentium. B "Harpocr. dicit eum esse ordine sextum; at vero "Suid. septimum fuisse indicat, ut qui Latinorum "Decembri eum respondere dicat: recte; nam in "eum incidisse solstitium hybernum, e Plut. disci-"mus, qui Januario ineunti, ideoque et exeunti De-"cembri, comparat, Cæsare (37.) Χειμῶνος ἐν τροπαῖς "ὄντος, ἱσταμένου Ἰανουαρίου μηνὸς, οὗτος δ' ἂν εἴη "Ποσειδεὼν Ἀθηναίοις, ἀφῆκεν εἰς τὸ πέλαγος." [Gl. December. "Eust. 1012." Kall. Mss. "Ad Diod. S. 1, 216." Schæf. Mss.] "Inde Ποσειδεωνὶς ὄρνις "dicitur ἡ ἀλκυὼν, quod in istum mensem fœtura "ejus incidat: ut Plin. quoque testatur circa bru-"mam, i. e. τὰς χειμερινὰς τροπὰς, alcyonum fœturæ "sterni mare, septem diebus ante, et totidem post. "Præterea a Ποσειδῶν deriv." [Ποσείδειος, Ionice] "Ποσειδήϊος, Neptunius, h. e. Neptunia proles, Ne-"ptuni filius. Et Ποσειδία, ap. Hes. ἑορτὴ Ποσειδῶνι "τελουμένη." [* "Ποσείδειον, (Templum Neptuni,) Fabric. B. Gr. 1, 326. Greg. Cor. 42. ad Diod. S. 1, 209. Steph. Dial. 30. * Ποσείδιον, Fac. ad Paus. 1, C 310. ad Charit. 250. ad Diod. S. l. c. * Ποσηΐδαον, Steph. Dial. 30." Schæf. Mss. * "Ποσειδήϊον, Tzetz. ad Lyc. 722." Kall. Mss.] "Idem Ποσειδῶν dicitur "etiam Ποσειδάων, Dorice: ut Od. E. (366.) Πο-"σειδάων ἐνοσίχθων: et Γ. (43.) Ποσειδάωνι ἄνακτι." [" Valck. Phœn. p. 65. Koen. ad Greg. Cor. 93. Mitsch. H. in Cer. 259." Schæf. Mss.] "Unde "Ποσειδαώνιον ἔγχος, Epigr. Neptunia hasta." [" Leon. Tar. 25. Porson. Phœn. 195. ad Charit. 263. Item * Ποσειδᾶν, (Dorice,) Valck. Phœn. p. 65. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 134. Koen. ad Greg. Cor. 93. * Ποσειδάνειος, * Ποσειδάνιος, Valck. Phœn. p. 64. * Ποσειδάνιον, 65. Item * Ποτειδὰν, ibid. Hipp. p. 196. Diatr. 292. Koen. ad Greg. Cor. 93. Necnon * Ποτιδὰν, Valck. Phœn. p. 65." Schæf. Mss. "Epicharmus ap. Athen. 320." Schw. Mss.] "Ionice Ποσειδέων dicitur ab Herod. 4, "(59.): ap. quem itidem 1, (148.) Ποσειδέωνι Ἑλι-"κωνίῳ, et 7, (192.) Ποσειδέωνι Σωτῆρι. Sed et "Ποσιδῶν dicitur, sive Ποσιδέων, sine diphthongo D "per simplex ι, Etym. Unde Ποσιδήϊος, Neptunius, "Neptunia proles. Et Ποσιδήϊον, Neptuni tem-"plum, ap. Herod., quod et Ποσειδέωνος νηὸν ap-"pellat." [" Heyn. Hom. 4, 299. ad Il. B. 506. Herod. 556. Ποσίδειον, ad Diod. S. 2, 380. Πο-σιδεῖον, Fabric. B. Gr. 1, 326. ad Charit. 250." Schæf. Mss.]

"ΠΟΣΘΗ, ἡ, dicitur τὸ ἐπὶ τῇ βαλάνῳ δέρμα, Pel-"lis qua glans pudendi virilis integitur, cujus τὸ προῦ-"χον vocatur ἀκροπόσθιον, Præputium, auctore J. Poll. "Ita Diosc. 4, 157. dicit τὸ ἐλλειπὲς τῆς πόσθης ἐκπλη-"ροῖ, Præputii jacturam resarcit, Ruell.: malim ego, "Curtam colis pellem. Itemque paulo ante dixerat, "Χρησιμεύει πρὸς ἐπαγώγια ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ περιτομῆς "λειποδέρμων, Valet ad inducendam glandi pellem "in iis qui natura, non circumcisione, curti sunt. "Alioqui et pro Ipso pene accipitur. Aristoph. "(N. 1015.) πυγὴν μεγάλην, Πόσθην μικρὰν, Xen. "K. Π. 5, (2, 8.) Τὸ δὲ κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμά-"των καὶ τῆς πόσθης, πάνυ αὐτοῖς κυνικὸν καὶ θηριῶδες "δοκεῖ εἶναι." [" Brunck. Aristoph. 1, 140. 2, 109. ad Lucian. 2, 336." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 171.] "Sic et Πόσθιον ex Aristoph. affertur pro Mentula, "dicente, Νὴ τὴν Ἀφροδίτην ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου. Ibi "enim Suid. exp. αἰδοίου, afferens et hunc locum, "λέων σοι γέγον' ἔκμαγμα σὸν, Τά τ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα "καὶ τὸ πόσθιον Τῷ σῷ προσόμοιον, ὥσπερ κύτταρον "στρεβλόν." [" Brunck. Aristoph. 1, 142. 3, 159." Schæf. Mss. Hippocr. Epid. 6. p. 1146. Phot. Πό-σθιον· αἰδοῖον· ἢ τὴν Ἀφροδίτην.] "Et Πόσθων "dicitur Qui magno s. crasso pene est, aut crasso "præputio, Lucian. Lexiph. (12.) Ἀναφλῶντα καὶ "βλιμάζοντα ἥν τινα πεώδη καὶ πόσθωνα αἴσθηται. "Sic Aristoph. Εἰρ. (1300.) Εἰπέ μοι, ὦ πόσθων, εἰς "τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις; Ubi Schol. annotat, pue-"ros ita nominari solitos fuisse καθ' ὑποκορισμόν." [Phot. Πόσθων· κυρίως λέγεται παιδάριον· οὕτως γὰρ ὑποκοριζόμενοι ἔλεγον ἀντὶ τοῦ αἰδοίου· πόσθιον γὰρ τοῦτο καλοῦσι· δεῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα κατὰ μεταφοράν. * Ποσθωνεὺς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] "At Ποσθία, ἡ, dicitur Tuberculum parvulum in "palpebris super pilorum locum nascens, quod a "similitudine hordei κριθὴ etiam nominatur. Nam "ita Gal. libro τῶν κ. Τόπους 4. dicit, Πρὸς τὰς ἐπὶ "τῶν βλεφάρων κριθὰς, ἃς ποσθίας καλοῦσι. Et sub "finem ejusd. libri, Πρὸς κριθὰς, ἃς καὶ ποσθίας κα-"λοῦσι. Forsitan autem ita nominatur Tuberculum "istud, quod τῷ ἀκροποσθίῳ non absimile sit, quod et "ipsum ab hordei grano non multum differt."

ΠΟΣΟΣ, Quantus? interrog. Aristoph. (Εἰρ. 1262.) Πόσον δίδως; Quantum das? Quantum pendis? Frequens est gen. πόσου inter emtores et conductores, ut Lat. Quanti pro Quanto pretio. Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Πόσου [Ὁπόσου] ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; Quanti redimeres uxorem? Pro quo ibid. ἐπὶ πόσῳ; Plato Apol. (4.) Πόσου διδάσκει; ad quæ respondetur, πέντε μνῶν. Itidem ap. Lucian. (1, 566.) ἀγοραίῳ quærenti, πόσου δέ ἐστι; Quanti pretii est, Quanti venit? respondet Mercurius, εἴκοσι μνῶν: ut ap. Terent. Quanti emit? viginti minis. Item sine verbo ap. Athen. 6. πόσου Ὀλά-βραξ; respondet piscator, δέκ' ὀβολῶν. Interdum autem habens similem usum ei, quem πόσου habet ibi cum πρίαιο, dicitur ἐπὶ πόσῳ, ut paulo ante docui: velut ap. Xen. K. Π. 3, (1, 24.) Ἐπὶ πόσῳ ἂν ἐθέλοις τὴν γυναῖκά σου ἀκοῦσαι ὅτι σκευοφορεῖς, Quanti velles ut, Quanti redimeres ut? etc. Sic Plato, Ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; Quæ Cic. sic, Quanti tandem æstimatis? Item, μέχρι πόσου; In quantum? Quousque? Quonamusque? Item plur. num. Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Πόσα ἄν μοι χρήματα δοίης ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; pro quo Latine potius Quantam pecuniam, Quantam pecuniæ vim. || Pro Quantus accipitur et citra interrogationem, aut saltem in minime directa interrogatione, ut et ποῖος: tunc autem est relativum τοῦ τόσος: ut μέχρι πόσου, In quantum, Quousque, Quonamusque. Apud Gell. 1, 3. Εἰ δεῖ βοηθεῖν τῷ φίλῳ παρὰ τὸ δίκαιον, καὶ μέχρι πόσου καὶ ποῖα, An contra jus contrave morem faciendum pro amico sit, et in qualibus et in quibus causis, et quemnam adusque modum, Quonamusque debeamus contra legem contraque jus pro amico progredi. Utroque enim modo ipse interpretatur. Sic τὸ πόσον dicitur pro ἡ ποσότης, Quantitas: vel potius τὸ ποσόν. || Interdum dicitur Πόσος τις, vacante particula τις, ut et in ποῖός τις: idque tam in interrogatione, quam citra interrogationem: itidem pro Quantus. Isocr. Πόσην τινὰ χρὴ νομίζειν, Quantam. Quo fere modo Cic. pro Dejot. Cujus tanti sceleris fuerit. Aristot. Probl. sect. 5. Διὰ τί πλείων δοκεῖ ἡ ὁδὸς εἶναι, ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν πόση τις, ἢ ὅταν εἰδότες. Itidem l. 7 Polit. Bud. || Πόσοι, Quot? ut ap. Plut. Apophth. Πόσοι εἰσὶ Σπαρτιᾶται; respondet Lacon, ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπερύκειν. Quot sunt? tot quot sufficiant arcendis improbis. Item cum δήποτε ap. Dem. Πόσοι δή ποτε ἦσαν; Quotnam tandem erant. Pro Quot accipitur et in minime directa in-

terrogatione. Latine dicitur etiam Quam multi: Sallust. Immane dictu est quanti et quam multi mortales postea ad Pompeium discesserint. || Exp. etiam Quotus. ITEMQUE Πόσος τις pro Quotus accipi tradunt. NECNON Πόσ' ἄττα, ut ποῖ' ἄττα, Quotnam? Aristot. in 4 de Cœlo, Φανερὸν ἔσται καὶ πόσα ἄττα καὶ ποῖ' ἄττα ἐστί. Idem addit et δὴ, in 5 Ethic. Πόσ' ἄττα δὴ ὑποδήματα; Quotnam? [" Jacobs. Anim. 219. Anth. 8, 93. D. W. ad Plut. Mor. 1, 17. Beck. ad Plut. Plac. 131. Πόσος et ὁπ., Zeun. ad Xen. K. Π. 262. 264. Πόσου, Jacobs. Anth. 10, 115. Πόσον an cum gen., 9, 502. 'Ἐκ πόσου, ad Thom. M. 110. Μέχρι πόσου, Plut. de S. N. V. p. 11. ubi vertitur Quatenus. Πόσσος, poëtice, Toup. Opusc. 1, 350." Schæf. Mss.] " Καταπόσον, ab Hes. et Suida " exp. πλεονάκις, Sæpius. Sonat tamen potius In " quantum, et scribitur divisim etiam." [* " Ποσαέτης, Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss. * Ποσάπους, Quot pedum? Plato Menone p. 85.] Ποσσῆμαρ, Quot dies, s. Per quot dies, Quot diebus, ἐπὶ πόσας ἡμέρας, s. πόσας ἡμέρας: utroque enim Eust. modo exp. Il. Ω. (657.) ἀτρεκέως κατάλεξον Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα. Existimatur etiam poni pro Quoto die, ut αὐτῆμαρ, Hoc ipso die, ἐννῆμαρ, Nono die: ut sit a πόσος signif. Quotus. [* " Ποσσήμερον, Heyn. Hom. 8, 734." Schæf. Mss.] Πόστος; Quotus? cui respondent, ὀλιγοστὸς, πολλοστὸς, item πρῶτος, δεύτερος, et quæ sequuntur. Apud Xen. K.Π. 4, (1, 8.) Κατανόησον πόστῳ αὐτῶν μέρει πάντες μαχεσάμενοι νενικήκαμεν. [" Porson. Hec. p. xli. Ed. 2. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π., D. W. ad Plut. Mor. 1, 17. Beck. ad Plut. Plac. 131." Schæf. Mss.] Ποστημόριον, Quota pars, Quotæ partis? cui respondet, τριτημόριον, τεταρτημόριον, et similia. [Gl. Portiuncula. Cf. Πολλοστημόριον.] Ποσταῖος, Quoto die, Quot diebus, Quot dierum spatio, Xen. K. Π. 5, (3, 14.) p. 76. Ποσταῖος ἂν σὺν τῷ στρατεύματι ἐκεῖσε ἀφικοίμην; respondet Gadatas, Οὐκ ἂν δύναιο μεῖον ἢ ἐν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέραις ἐλθεῖν πρὸς τὴν ἐμὴν οἴκησιν. Item ποσταῖος πάρει; Quamdiu est, e quo huc venisti, Quot dies elapsi sunt, e quo advenisti? Diog. L. 278(=334.) Ποσταῖος πάρει ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ; verba Diogenis ad quendam, qui de meteoris disserebat. [" Clem. Alex. 619. * Πόσατος, pro πόστος, Gramm. ined." Wakef. Mss.] Ex eod. πόσος significante Quotus, DERIV. Ποσαπλάσιος, [s. * Ποσαπλασίων,] Quotuplex? cui respondetur διπλάσιος, τριπλάσιος, πολλαπλάσιος, et similia. [* " Ποσαπλοῦς, ὁ, Athen. 1, 563." Elberling. Mss.] AT Ποσαπλῶς. Suid. et Hes. exp. πολλαχῶς, * ἀναριθμήτως. Suidas, etiam ποσαχῶς. [Schleusn. Lex. V. T.] In VV. LL. HABETUR ET Ποσαπὸς, Quotus: ET Ποσαπῶς, Quam multipliciter, ποσαχῶς, sed sine exemplis. Ab eod. Πόσος sunt et ADV. Ποσάκις, Quoties: quo Plato utitur Epist. 7. et Matth. (18, 21. 23, 37.) At numerus ποσάκις πόσος ποσάκις dicitur Quoties quotus quoties, Numerose numeratus numerose. [Ποσσάκι, Callim. H. in Dian. 119.] Ποσαχῇ, Quot in locis? [* " Ποσαχοῦ, idem, cum gen., Andr. Cr. 108." Elberling. Mss.] ET Ποσαχῶς, Quotnam modis? Aristot. At Hes. exp. non solum κατὰ πόσους τρόπους, verumetiam πολλαχῶς, Multis modis. Hæc autem pertinent ad eam quantitatem, quam Dialectici Discretam appellant. [" Diog. L. Aristotele 173. HSt." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T., Eust. Il. A. p. 106, 20. Strabo 8. p. 567.]

AT VERO Ποσὸς, Aliquantus, Aliquantulus, Certæ cujusdam quantitatis. Et ἐπὶ ποσὸν, Aliquantum, Ad certam quantitatem et mensuram: 'Ἐπὶ ποσὸν ἑψηθείς: quod alias redditur Aliquantulum s. Leviter decoctus. Itidem pro Aliquantulum accipit Bud. ap. Lucian. (1, 744.) Νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχονται ἐπὶ ποσὸν, οἱ μὲν ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ ἐπὶ πλέον. Nisi malis Aliquousque, Ad certum quoddam spatium. " 'Ἐπίποσον, Aliquantulum, VV. LL. Sed scripserim " potius ἐπὶ ποσόν." Sæpe additur et τὶς, vacans tamen alioqui ea particula: ut ap. Herod. Ποσόν τι, Certa quantitas. Sic Gaza, Ποσῷ τινι χρώμενος οἴνῳ, vertit, Certa quadam vini mensura. Item τὸ ποσὸν dicitur pro ἡ ποσότης, Quantitas. Aristot. de Part. Anim. 3, 5. Ἡ δ' ὑπερβολὴ διττή· καὶ γὰρ τῷ ποσῷ καὶ τῷ ποιῷ, Quantitate et qualitate, Modo et genere, Gaza. Item κατὰ τὸ ποσὸν, Ratione quantitatis, modi, Aristot. Polit. 5. Εἰ μὴ μόνον κατὰ τὸ ποσὸν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ποιὸν αὐξάνοιτο παρὰ τὸ ἀνάλογον. Item εἰς τὸ ποσὸν, Ad quantitatem. [" Thom. M. 854. ad Dionys. H. 2, 1023. Toup. ad Longin. 273. Ποσός τις, Polyb. 3, 301. Τὸ π., Jacobs. Anth. 10, 351. 'Ἐπὶ ποσὸν, Valck. Diatr. 188. ad Diod. S. 1, 200." Schæf. Mss.] Ποσῶς, Aliquantulum, Aliquatenus, ut ποσῶς στύφων: quod exp. etiam Leviter: sicut ἐπὶ ποσὸν itidem nonnullos reddere Leviter, paulo ante annotavi. [" Thom. M. 506. T. H. ad Plutum p. 129. 196." Schæf. Mss.] Ἄποσος, ὁ, ἡ, Quantitatis expers, ut ἄποιος dicitur Qui qualitatis expers est. Hes. Ἄποσον exp. τὸ ποσότητι ἢ μέτρῳ οὐχ ὑποπίπτον: Suid. etiam ἄμετρον. [" Hermes Pœmand. 113. Ed. 1554." Boiss. Mss.] Ποσότης, ἡ, Quantitas, Mensura modusque uniuscujusque rei, Vitruv. 1, 2. Hæc, τάξις sc., i. e. Ordinatio, componitur e quantitate, quæ Græce ποσότης dicitur. Quantitas autem, est Modulorum ex ipsius operis sumtione, singulisque membrorum partibus, universi operis conveniens effectus. Vide et Ποιότης. [" Thom. M. 764. Capper. Præf. ad Quinctil. p. xiii." Schæf. Mss. " Sensu proprio, Hephæst. c. 1. tit." Boiss. Mss. * " Ποσόω, (Numero, Computo,) Coray Theophr. 269. 272. (Char. c. 23.)" Schæf. Mss. " Eust. 39, 35." Seager. Mss. " Ποσόομαι, Tot efficior s. numero, Athan. 2, 75. * Συμποσόω, Tzetz. Ch. 13, 448. Anna C. 37. 108. 204. 310. alibi. Συμποσόομαι, Computor, Athan. 2, 101. εἰς εἴκοσι καὶ δύο." Elberling. Mss.]

¶ Ὁπόσος, Quantus: relativum τοῦ πόσος et τόσος: in metro autem DICITUR Ὁππόσος quoque. Od. Ξ. (47.) Εἴπῃς ὁππόθεν ἐσσὶ καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης, ubi reddere etiam queas Quot quantaque: [et * Ὁπόσσος, Od. X. 220.] Philostr. Her. Νῆσον ὁπόσην εἶπον ἀπετόρνευσε, Insulam quantam dixi. Item aliquis interrogat ὁπόσου veneat aut redimatur aliquid. Apud Athen. 6. περιελθὼν ἤρετο Ὁπόσου, Quanti veniret. Ubi subaudiri potest ἐστὶ, ut in simili loco, quem in Πόσος citavi. Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Λέξον μοι ὁπόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν. Affertur præterea ὁπόση ἐστὶ, Quantum valet. At ὁπόση πλείστη, Quanta maxima, quo utitur Gaza ap. Cic., imitatus Xen., qui in Œc. dicit, Λαβόντες ὁπόσον δύνανται πλεῖστον, ἄγουσιν αὐτὸν διὰ τῆς θαλάττης. Adduntur interdum particulæ οὖν, δήποτε, τισοῦν. NAM DICITUR Ὁποσοσοῦν, ET Ὁποσοσδήποτε ET Ὁποσοστισοῦν, pro Quantuscunque, Quantusvis, Quantuslibet: ut ὁποσονοῦν χρόνον, Quantumvis temporis: ὁποσονοῦν βάρους, Quantumlibet grave pondus, Aristot. Item Dem. (526.) Ὁποσῳδήποτε ἀργυρίῳ καθυφεὶς τὸν ἀγῶνα. Et Lys. (722.) Ἀγαπῶμεν ἂν ὁποσοντινοσοῦν πριάμενοι παρ' αὐτῶν ἀπέλθωμεν, Quanticunque ementes, Quantolibet pretio. Ὁπόσος pro Quantuscunque capitur præcedente etiam ἄλλος: Greg. Naz. Καὶ τὴν εἰς τοὺς δεομένους φιλανθρωπίαν, τήν τε ἄλλην ὁπόση, καὶ τὴν ἐν τοῖς ἐπιστολιμαίοις συνθήμασι, Tum aliam quantamcunque, tum etc. || Sicut vero πόσοι discretæ quoque quantitatis significativum est, ita etiam Ὁπόσοι, significans Quot, Xen. K. Π. 4, (5, 12.) p. 64. Ἤγαγον συμμάχους οὐκ ὅσους σὺ ἔπεισας, ἀλλ' ὁπόσους ἐγὼ πλείστους ἐδυνάμην, ubi ὅσοι et ὁπόσοι eadem signif. usurpavit, Dem. (585.) Ἄν τε διακοσίους, ἄν τε χιλίους, ἄν θ' ὁπόσους ἂν ἡ πόλις καθίσῃ. Item ὁποσασδὴ, pro Aliquot. Nescio quot: ut, Ὁποσασδὴ ἡμέρας ἀποσιτεῖν, Nescio quot dies a cibo abstinere, Aliquot dies, Bud. Item Ὁπόσοι ἂν, Quotlibet, Quotcunque. || Interdum vero non tam reddi potest Quotquot, quam Qui, Lucian. Πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασι, (1, 233.) Οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι. Quo modo ET Ὁπόσοσπερ usurpatur a Plat. Πλὴν ἂν ἐν αὐτῇ τὰς διαφορὰς εἰδῇ πάσας ὁπόσαιπερ ἐν εἴδεσι κεῖνται, Quotquot quidem, Quæ quidem. Quibus addi potest et hic locus Luciani, (2, 552.) Δός μοι τὴν θυγατέρα σου γυναῖκα, ἔχειν πολὺ ἐπιτηδειοτέρῳ τούτων

ὄντι ὁπόσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. Nisi potius reddendum, Quantum quidem attinet, Quod quidem pertinet ad fortunas; vel, Si ea species quæ ad fortunas attinent. Similem usum habent ὅσα γε et ὅσον γε. [" Ὁπόσος, Toup. Emendd. 4, 435. I. q. πόσος, Xen. Mem. 2, 5, 1. 4. Conf. c. ὅσος, Boiss. Philostr. 466. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 79. ad Herod. 171. 602. Ὁπόσ' et ὅπως conf., Brunck. Aristoph. 2, 19. ad Dionys. H. 1, 115. Ὁ. et πόσος, Zeun. ad Xen. K. Π. 350. Ὁ. δή, Heind. ad Plat. Phædr. 335. Ὁ. οὖν, ad Herod. 462. Ὁ. γοῦν, Dionys. H. 4. 2103. Ὁποσονοῦν, ad Diod. S. 1, 126. Coray in Thuc. par Levesque 2, 7. Ὁπόσον δή τι, ad Herod. 48. Ὁπόσα, Dionys. H. 1, 39. ad 167. Καθ' ὁπόσους, Paus. 3, 86. Ὀππόσος, Leon. Alex. 27." Schæf. Mss. " Οὐδὲ καθ' ὁπόσον, Ne tantillum quidem, Clem. Alex. 65." Wakef. Mss.] Ex hoc autem posteriore Ὁπόσοι significante Quot, DERIV. Ὁποσαπλάσιος, [s. * Ὁποσαπλασίων,] Quotuplex, Quam multiplex, citra interrogationem. ET Ὁποσαπλασιοσοῦν, Quantumvis multiplex. Aristot. Phys. [* Ὁποσάπους, Lucian. 2, 716. Lobeck. Phryn. 663.] Ὁποσάκις, Quoties, [Xen. K. Π. 2, 2, 17. 2, 3, 11.] UNDE Ὁποσακισοῦν, Quotiescunque, Quoties libeat, Quam libet sæpe, Sæpissime. Bud. e Theophr. H. Pl. 8. p. 99. ITEM Ὁποσαχῇ, Quot in locis, Quot modis, citra interrogationem, sicut ποσαχῇ interrogative usurpatur. [Xen. K. 6, 23. * Ὁποσότης, Nicom. Geras. 2. p. 62. Lobeck. Phryn. 358.] PRÆTEREA Ὁπόστος, Quotus, Aristot. Pol. 2, 2. Ὁπόστος τὸν ἀριθμὸν τυγχάνοι ὤν, Quotuscunque numero sit s. Quotquot numero sint, [Xen. Ἀγ. 1, 2.] ITEM Ὁποστοσδήποτε et Ὁποστοσοῦν, Quotuslibet, Quotuscunque, Dem. (328.) Ἐν οἷς οὐδαμοῦ σὺ φανήσῃ γεγονὼς οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποστοσοῦν. Item, ὁποστοσοῦν εἴη, Quotuscunque sit, fuerit. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 166, ad Dionys. H. 5, 122." Schæf. Mss. * Ὁποσταῖος, Quotus, Arat. 739.]

Ionice vero DICITUR Ὁκόσος pro Ὁπόσος, i. e. Quantus. Fem. ὁκόση, Quanta, Neutr. ὁκόσον, Quantum. ‖ Plurali autem numero, Ὁκόσοι, Ὁκόσαι, Ὁκόσα, interdum significant Quanti, Quantæ, Quanta; interdum Quot, Quotquot, Qui, Quæ, Quicunque, Quæcunque, similiter ut ὁπόσοι, ὁπόσαι, ὁπόσα. [" Ὁ. δή τι, Valck. ad Herod. 48. Ὁκόσσος, Jacobs. Anth. 6, 376." Schæf. Mss.] IMO ET Κόσος pro πόσος usurpatum esse traditur, non nominato tamen Auctore, nec allato exemplo.

" Ὀππόσε, Poëtice pro ὁπόσε, Quo, Quocunque, " Od. Ξ. (139.) οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Ἤπιον ὧδε ἄνακτα " κιχήσομαι, ὀππόσ' ἐπέλθω: nisi malis accipere pro " ὁπόσα, Quæcunque loca." [Formatum est ab ὅπου, sicut a ποῦ fit] " Πόσε, Quo, Quem in locum? ποῦ; " Od. (Z. 199.) Στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι, πόσε φεύγετε; " K. (431.) Ἆ δειλοί, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμείρετε " τούτων;"

ὍΣΟΣ, Quantus: citra interrogationem ut ὁπόσος: pro quo, metri gratia Poëtæ interdum, geminato σ, DICUNT Ὅσσος, ut Il. Ω. (629.) θαύμαζ' Ἀχιλῆα, Ὅσσος ἔην οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει: Quantus, qualisque. Dem. Phil. 1. Τοσαύτην παρασκευήν, ὅσην οὐκ οἶδ' εἴ τις τῶν ἁπάντων ἔχει. Cum compar., ut ὅσῳ μᾶλλον, Quanto magis, Xen. Cum superl. ὅσον πλεῖστον. Xen. (K. Π. 3, 2, 12.) Ἐγὼ γὰρ δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δή ποτε ἔδωκεν, Dabo quantum plurimum quis unquam dedit. Et in admiratione, Aristoph. B. (1278.) Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον. At initio Nubium additur et ἀπέρατον, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον Ἀπέρατον. Sic et ap. Chrys. videtur poni admirative, non interrogative, ut annotant VV. LL., Ὅσης σοφίας ἀναπίμπλησιν αὐτούς. Huc autem referendum puto illud θαυμαστὸς ὅσος, Mirus quantus, Mireris quantus. Lucian. (1, 181.) Θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεως. Et in neutro genere, aut adverbialiter, θαυμαστὸν ὅσον, Mirum quantum. Plato Epist. 7. Ὡς θαυμαστὸν ὅσον Διονύσιος ἐπιδεδωκὼς εἴη πρὸς φιλοσοφίαν. SED ET Ἀμήχανον ὅσον ex Aristot. affertur in VV. LL. pro Perquam difficile. Fortasse vero reddi etiam possit Nimium quantum difficile, Mirum quam difficile. Bud. ἀμήχανον ὅσον reddit Quamplurimum, Maximopere, in Eth. 7, (3.) Κατὰ δὴ τοὺς τρόπους τούτους διοίσει ἀμήχανον ὅσον. Ex Aristoph. autem (Πλ. 750.) ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος, pro Turba perquam immensa. Quinetiam οὐράνιον ὅσον Idem dixit eadem forma: quod loquendi genus explicui in Οὐράνιος. Sed et μυρία ὅσα dixerunt cum alii, tum Lucian. (2, 796.) ‖ Interpretationi nominis Ὅσον pro variis loquendi generibus, adhibemus, vel Quantum, vel particulam Quam, Dem. Ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, Quantum in eo fuit. Hermog. et cum articulo Ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς. At, Εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, Bud. 773. e Paus. Quum maxime facere possum. Sic autem redditur voce Quam cum superl. adjunctam habens certa quædam substantiva: UT ὅσον τάχος, Quamcelerrime, Quamcitissime, Quamprimum. SIC Ὅσον σθένος, Quamfortissime, ap. Apoll. Rh. 2, (589.) et Theocr. 1, (42.) AT Ὅση δύναμις redditur Pro viribus, Omni ope, Quoad ejus fieri potest. Synes. Τοῦ δὲ ἐλεοῦντάς ἐστι βοηθεῖν ὅση δύναμις. Sic Greg. in 1 περὶ Θεολ. 44. Existimo autem hoc loquendi genus ex istis Homeri verbis manasse, ὅση δύναμίς γε πάρεστι ac cetera hujusmodi deinde hujus exemplo in usum venisse. Interdum vero ἐς ὅσον redditur Quatenus: ut, Ἐς ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἀντέχοι, ap. Thuc. (6, 69.) Itidemque et cum aliis præpp.: ut, παρ' ὅσον, Lucian. Παρ' ὅσον τοῖς μὲν οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε, Nisi quatenus, Nisi pro eo quantum est. De quo lege plura supra p. 44.: et ap. Bud. Comm. p. 245. Ibid. ET DE Καθ' ὅσον pro Quatenus, ubi tamen Καθ' ὅσον δύναται ap. Plat. redditur etiam Quantum potest: item Quam potest maxime: NECNON de Ἐφ' ὅσον: e Theophr. H. Pl. 4, (1, 5.) Περὶ ὧν λεκτέον ἴσως ἐφ' ὅσον ἥκομεν [ἔχομεν, Schn.] ἱστορίας, pro Quatenus et in quantum historiam novimus. Ubi observa et gen. additum. Ibid. et ἐφ' ὅσον, præcedente ἐπὶ τοσοῦτον, pro Eatenus quatenus. Vel, Tamdiu quamdiu. Vicissim autem καθ' ὅσον, sequente κατὰ τοσοῦτον ap. Lys. Καθ' ὅσον ἕκαστος οἷός τ' ἦν, κατὰ τοσοῦτον ἐβοήθει, Eatenus quatenus poterat. ITEM Ἐφ' ὅσα ibid., VEL Ἐφόσα, e Luciano. Quinetiam nomen ipsum per se, i. e. cum præp. nulla junctum, resolvitur per Quatenus, Ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε, Quatenus ea legatio ad Phocensium salutem pertinebat, Quatenus eam legationem recte obiri, Phocensium salutis referebat. Bud. " Κατόσον, Ionice pro καθόσον, In quantum, " Herod." ‖ Sicut porro ἐφ' ὅσον paulo ante dictum est exponi non solum Quatenus, sed et Quamdiu: SIC Ἐν ὅσῳ quoque exp. Quamdiu, interdum: Ἐν ὅσῳ ἦρξε, Quamdiu imperavit. Alicubi autem Dum, Donec: Ἐν ὅσῳ δ' ἂν πάλιν ἔλθωσι, Dum redirent. Et, Ἐν ὅσῳ ἀφίκοντο, Usquedum advenerunt. Sciendum est autem subaudiri χρόνῳ, et ἐν ὅσῳ χρόνῳ, esse ad verbum, In quanto tempore. Interdum additur et ipsum subst.: ut, Ὅσον χρόνον ἐστί, Quamdiu est. ‖ Sciendum est præterea inveniri etiam, Ὅσον φιλόσοφον, Quantum est philosophum, pro Quantum est philosophorum: si liceat ita dicere, ea quidem forma qua dixit Catull. Quantum est hominum venustiorum: et Plaut. Quantum est hominum optimorum optime. Greg. Naz. Μεθέλκοντες πρὸς ἑαυτοὺς ὅσον ὀρθόδοξον. Idem, Ὅσον φιλόσοφον καὶ φιλόθεον. Sic autem ὅσον ad numerum refertur, cum dicitur a Platone, Πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβών: vel potius ὅσον nihil est aliud quam ὅ: de quo usu hujus nominis dicam mox, quæ Cic. vertit, Quicquid erat, quod in cernendi sensum caderet. De quo loco dicam et mox.

Ὅσοι, VEL Ὅσοιπερ, Quicunque, Quotquot, Il. B. (125.) Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι: (468.) Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, ubi ὅσσα est scriptum gemino σ, sicut ETIAM Ὅσσος et Ὅσσοι, etc. a Poëtis scribitur non raro, poscente versu. Sic autem et in soluta oratione passim ὅσοι et ὅσα, Quicunque, Quæcunque. Et præcedente τοσοῦτοι, Dem. Τοσούτων ἦν ἂν αἴτιος κακῶν ὅσωνπερ καὶ οὗτος. Sed et πάντες ὅσοι, Omnes quotquot: et πάντα ὅσα, Omnia quæcunque. Dem. (499.) Πάντα μὲν ὅσα ἐστὶ τὰ ὀνεί-

δη φευκτέον, μάλιστα δὲ τοῦτο. Quinetiam in sing. numero interdum: ut, Πᾶν *ὅσον ἦν ὁρατὸν*, ap. Plat. Tim. Quod nihil aliud est quam *πάντα ὅσα ἦν ὁρατά.* Et ap. Greg. Naz. Ἐφίσταται *νέφος χαλάζης πλῆρες, πᾶσαν ἐκτρίψαν ἐκκλησίαν, καθ' ἧς ἐῤῥάγη, καὶ ὅσην ἐπέλαβε*, ubi tamen Bud. existimat *ὅσην* posse resolvi etiam in Quatenus: ut sit, Quatenus occupavit. Ceterum ab hac pluralis *ὅσοι* et *ὅσαι* et *ὅσα* signif., qua ponuntur pro Quicunque et Quæcunque, s. Quotquot, manarunt ISTA: Ὅσα *ἔτη*, pro Quotannis, Singulis annis: ET Ὅσαι *ὧραι*, Themist. Singulis horis: ET Ὅσαι *νύκτες*, Lucian. (3, 45.) pro Singulis noctibus: ET Ὅσοι *μῆνες*, Singulis mensibus, Dem. 310(=744.) At in VV. LL. male est conjunctim SCRIPTUM Ὁσοιμῆνες. ITEM Ὅσαι *ἡμέραι* pro Quotidie, Singulis diebus: Ὅσαι *ἡμέραι προσδεχόμενοι*, Thuc. E quibus duobus vocabulis factum est ADV. Ὁσημέραι. Aristoph. Πλ. (1006.) Καὶ *μὴν πρὸ τοῦ γ' ὁσημέραι, νὴ τὼ θεὼ,* Ἐπὶ *τὴν θύραν ἐβάδιζε*, Themist. Orat. 6. p. 119. fin. Προὔφαίνων *ὁσημέραι, καὶ ὅσαι ὧραι*, ubi observa, quamvis dixerit *ὅσαι ὧραι*, non tamen itidem *ὅσαι ἡμέραι* dixisse, sed conjunctim *ὁσημέραι*. Non dubito autem quin Horatius hac quoque in re sermonis Græci consuetudinem imitari voluerit, cum dixit Quotquot eunt dies: cum *ὅσαι ἡμέραι*, et ex eo factum *ὁσημέραι*, non aliud sonet quam Quotquot dies. Locus est Carm. 2, 14. Non si tricenis, quotquot eunt dies, Amice, places illacrymabilem Plutona tauris. [" Ὁσημέραι, Thom. M. 658. ad Charit. 671. Jacobs. Anim. 45. Wakef. S. Cr. 5, 121. ad Thuc. T. 2. p. 402. Bav., Mœr. 285. Koen. ad Greg. Cor. 26. * Ὁσῶραι, ibid." Schæf. Mss. Herodian. Epimer. 103.] Ab illo autem *ὅσα ἔτη* fit adj. NOMEN Ὁσέτειος, pro Annuus: quod tamen in VV. LL. redditur Quotannis. [* Ὁσέτιος, Gl. Quotannis.] || Dixit porro Aristoph. *ὅσας* et pro Quot, non relativo, sed admirative posito: Πλ. (1050.) Ὦ *Ποντοπόσειδον, καὶ θεοὶ πρεσβυτικοὶ,* Ἐν *τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει.* Ubi dignus observatione est et hic gen. usus: qui cum in Latina ad verbum interpretatione omnino peregrinus videri possit, contra familiarissimus nobis fuerit in Gallica interpr., Oh, combien de rides! Nihil enim id sonat aliud Quam *ὅσας ῥυτίδων*, et Latine Quam multas rugarum, ad verbum. Sic tamen ut fatear alioqui illud Combien esse nobis et i. q. Quantum: quo utens, dicere possis, Quantum rugarum. || Hoc alioqui constat, *ὅσοι* sæpe non alium usum habere quam *οἳ*, Qui: atque ita potest reddi et post *πάντες*. Sic post *ἄλλοι*, Greg. Naz. Τί *δ' ἂν εἴποι τις περὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι τῆς ἀγχινοίας μεταποιοῦνται;* || AT Ὅσοι *δὴ*, Quotlibet, Quotcunque, Nescio quot, Bud. e Luciano (1, 854.) et Paus. [" Usurpatur in singulari, ut *ἐπὶ μισθῷ ὅσῳ δὴ*, ap. Herod. 1, 160. Mercede nescio quanta." Schw. Mss.]

Ὅσον, Adv., pro quo ET Ὅσα interdum: Quantum, ut *ὅσον δύναμαι*, Quantum possum, Pro viribus: *ὅση δύναμις*, ut supra. Et, Ὅσα *ἐδύνατο μάλιστα προεφυλάξατο*, Quam potuit maxime. Et, Ὅσον *καθ' ἕνα ἄνδρα*, Dem. 115(=278.) Quantum in uno homine fuit: nisi quis hic nomen esse malit. Et, Ὅσον *διαφέρουσι*, Isocr. Quantum differunt. Synes. Ὅσα *γε τῶν πρεσβυτέρων ἠκούσαμεν*, Quantum quidem a senioribus audivimus. Greg. Naz. Εἶτ' *ἐνέπαιζον ὅσα βουλομένοις ἦν*, Quantum volebant, Pro arbitratu suo. Et cum infin. Lucian. Ὅσα *γε κἀμὲ ὁρᾷν.* Idem, (3, 115.) Ὅσα *γε Σύρον με ὄντα εἰδέναι.* Greg. Naz. Ὅσα *ἐμὲ γινώσκειν*, Quantum intelligere possum. Apud Aristoph. autem N. (1252.) *οὐχ, ὅσον γέ μ' εἰδέναι*, Non equidem, quod sciam. || Interdum infinitivo itidem junctum, redditur potius Quatenus: ut *ὅσον ἐπιψαῦσαι* ex Epigr., (posito *ὅσσον* pro *ὅσον*, ob metrum,) Quatenus attingant. Et e Thuc. Ὅσον *σχόντας μόνον ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀπελθεῖν.* Item e Plut. Ὅσον *ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων, ἐδίωκον αὐτοὺς*, Eatenus, quatenus confirmarent, vel confirmare possent. Sed redditur etiam Quoad. Sic et in isto Thuc. (3, 49.) Ἔφθασε *τοσοῦτον, ὅσον Πάχητα ἀνεγνωκέναι*, redditur *τοσοῦτον ὅσον*, Tantisper dum. || Interdum pro Circiter, Thuc. Ὅσον *εἴκοσι*, Circiter viginti, Lucian. Ὅσον *δισχίλιοι*, Circiter bis mille, duo millia. Sic *ὅσον πηχυαῖον*, Circiter cubitale, Cubiti instar. Et, Ὅσον *παρασάγγην ἀπεῖχον*, Xen. (K. Π. 3, 3, 15.) Circiter parasangam. ITEM Ὅσον *τε*, pro *ὅσον*, significante Circiter, Herod. (2, 96.) Ὅσον *τε διπήχεα ξύλα.*

Ὅσον præterea prout huic vel illi voci jungitur, alium atque alium usum habet: intellige autem, alicui voci præter illas de quibus jam dictum est. Num *ὀλίγον ὅσον* invenitur pro Paululum s. Parum: Ὀλίγον *ὅσον τοῦ πηλοῦ* ap. Lucian. (1, 195.) Paululum s. Pauxillum luti, Quamminimum. Sic autem et *ὀλίγοι ὅσοι* affertur pro Vulde pauci, Admodum pauci. Atque ut *ὀλίγον ὅσον*, sic *ὅσον βραχὺ* dicitur: ut Epigr. Εἰς *σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν ὅσον βραχὺ Μάρκος ὁ λεπτὸς*, Pauxillum, Tantillum. Tale est *ὅσον βαιὸν*, Pauxillum, Pusillum. At *οὐδ' ὅσον βαιὸν*, Ne pauxillum quidem, Ne pusillum quidem, in Epigr. His adde *μικρὸν ὅσον*, s. potius *μικρὸν ὅσον ὅσον*, ex Epist. ad Hebr. 10. in l. qui e propheta Abacuc profertur, de tempore dictum, et quidem cum particulæ *ὅσον* geminatione: in Epist. ad Hebr. inquam, 10, (37.) Ἔτι *γὰρ μικρὸν ὅσον ὅσον ὁ ἐρχόμενος ἥξει, καὶ οὐ χρονιεῖ*, pro, Adhuc enim pauxillum temporis superest, quo elapso veniet qui venturus est. Itidem vero geminatur ap. Aristoph. in hoc alioqui dissimili loco, Σφ. (213) Τί *οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην;* ubi Schol. exp. *ἐλάχιστον*: annotans e Callistrato, *στίλην* esse *νομισμάτιόν τι ἐλάχιστον.* Dissimilem autem esse dico locum superioribus, quod in eo *ὅσον* propriam signif. apertius retineat quam in superioribus illis. Possumus enim ita resolvere, Cur non obdormivimus somnum tantæ saltem magnitudinis, quantæ *στίλη* est? Ut si Gallice dicas jocando, Je n'ai dormi qu'un bien petit: je n'ai dormi qu'aussi gros qu'un pois. Quemadmodum autem hic propriam signif. retinet *ὅσον*, ita retinere videtur in Apoll. Rh. 2, (112.) Ἀλλά *μιν οὐ κατέπεφνεν, ὅσον δ' ἐπὶ δέρματι μοῦνον Νηδυίων ἄψαυστος ὑπὸ ζώνην θόρε χαλκός*: unde miror a Schol. *ὅσον* exponi etiam *ὀλίγον*: cum non dicatur *ὅσον* sine adjectione, sed *μόνον ὅσον ἐπὶ δέρματι.* Quinetiam quamvis non adderetur *μόνον*, ad illam expositionem venire minime necesse foret: cum perinde sit ac si dictum esset, *τοσοῦτον ὅσον ψαύειν τοῦ δέρματος, ἀψαύστου μενούσης τῆς νηδύος.* || Hoc alioqui sciendum est, ut in isto Apollonii loco habes *ὅσον* cum *μόνον*, sic et *ὅσον* per se interdum poni pro *μόνον*, qui tamen usus rarus est, quantum quidem meminisse possum, Tantummodo, Solum, Solummodo: Epigr. *οὔτ' ἔκλυσεν, οὔτ' ἔθιγ' αὐτοῦ,* Ἀλλ' *ὅσον εἰσῆλθεν, κῴχετ'* Ἀρισταγόρας. Jam vero ut *ὅσον* pro *μόνον*, SIC Ὅσον *μὴ*, pro *μόνον μὴ*, Duntaxat non, Eo excepto quod non, Nisi quod non. E Soph. Œd. T. (355.) et e Thuc. PRÆTEREA Ὅσον *οὐ* vel conjunctim POTIUS Ὁσονοὺ, pro *μονονοὺ*, Tantum non, Modo non, Ferme, Pene, Fere, *σχεδὸν*, Suid. ap. Thuc. 4, (69.) p. 144. Τὸ *τεῖχος ὁσονοὺκ ἀπετετέλεστο*, ubi Schol. eod. sensu, *παρὰ μικρόν.* Sic idem Thuc. frequenter usus est: 2. Παρὰ *σφᾶς ὁσονοὺκ ἐσπλεῖν*, 6, (45.) p. 212. Ἐπὶ *ταχεῖ πολέμῳ καὶ ὁσονοὺ παρόντι*, 7, (6.) p. 237. Ἤδη *γὰρ καὶ ὁσονοὺ παρεληλύθει.* Aliter Idem alibi, Οὐχ *ὅσον οὐκ ἠμύναντο*, i. e. *οὐ μόνον οὐκ*, Non solum non. Invenitur et in fine sententiæ *οὐχ ὅσον*, sicut et *οὐχ οἷον*, et *οὐχ ὡς*, significat Nedum: cujus usus exemplum ex Aristide vide ap. Bud. 919. Item et Ὁσονοὺκ ἤδη, i. q. *ὁσονούκ.* Thuc. 8, (96.) p. 294. Ὁσονοὺκ *ἤδη ἐνόμιζον αὐτοὺς παρεῖναι.* Cui similem locum e Xen. affert Bud. 1060. Item alium habes ap. Suid. Verum idem Xen. interposito verbo inter *ὁσονοὺκ* et *ἤδη* dixit Ἑλλ. 5, (2, 12.) Καὶ *ὁσονοὺκ ἐκπεπτωκότα ἤδη ἁπάσης Μακεδονίας.* Sic et Ὅσον *οὔπω* et Ὅσον *οὐδέπω*, itidem pro *ὁσονοὺ*, s. *ὁσονοὺκ ἤδη*: quorum exempla e Dionysio et Luciano affert Bud. 1060. Quibus addo, e Thuc. 6, (34.) p. 210. Ὅσον *οὔπω πάρεισι.* Et 4, (125.) p. 161. Ὅσον *δὲ οὐδέπω παρεῖναι.* Sic Herodian. 1, (13, 3.) Ἡμεῖς *δὲ τὸ σὸν γένος ὅσον οὐδέπω ἀπολούμεθα.* Modo non jam, s. Mox, peribimus. Idem aliquanto post, Ὀλέθρου *τοσούτου τοῖς μὲν αἴτιον ἤδη γεγονότα, ἡμῖν δὲ*

ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω, Tantumnon jam, i. e. Mox. Plut. Artax. Τὰ μὲν μέλλειν, τὰ δὲ ὅσον οὔπω πράσσειν. Igitur hoc ὅσον οὔπω, s. ὅσον οὐδέπω, aut ὅσον οὐκ ἤδη, præsenti junctum aut præterito, signif. Tantumnon, Propemodum, Fere, Ferme: at futuro, Jamjam, Quamprimum, Mox. Vide alia exempla ap. Suid., utriusque usus, et cum præsenti sc. et cum fut., ubi exp. ταχὺ, μετ' ὀλίγον. || Jungitur ὅσον et adverbio αὐτίκα: diciturque ὅσον αὐτίκα, itidem pro Quamprimum, Jamjam, Mox: ut, Ὅσον αὐτίκα παρέσται, Jamjam aderit.

" Dicitur etiam ὅσον πλεῖστον, Quantum plurimum, Xen. (K. Π. 3, 2, 12.) Ἐγὼ γὰρ δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δήποτε ἔδωκε. Sic Cels. Cibus dandus et frequentior et quantus plenissimus potest concoqui. Cic. Ep. Si huic commendationi meæ tantum tribueris, quantum cui plurimum. Item ὅσον τάχιστα, Quam celerrime: pro quo et ὅσον τάχους εἶχε, T. 4, c. 821. Pro eodem dicitur ὅσον τάχος: ut et ὅσον σθένος, Quam validissime, fortissime, ap. Apoll. Rh. 2, (589.) et Theocr. 1, (42.)"

[" Ὅσος, Abresch. Æsch. 2, 17. ad Charit. 422. Valck. Phœn. p. 51. 465. Zeun. ad Xen. K. Π. 673. Quantulus, Xen. Hier. 1, 20. An pro οἷος? Jacobs. Anth. 9, 113. Pro ὅτι τόσος, ad Herod. 189. 584. Epigr. adesp. 374. Cum τις, Lobeck. Aj. p. 278. Cum inf., Jacobs. Anth. 9, 111. Boiss. Philostr. 376. Cum indic., conj., Porson. Or. 689. Ὅσος et ὁπόσος, Hoeschel. ad Philon. Opusc. 245. Καὶ ὅσως, Fac. ad Paus. 2, 47. De pleonasmo τοῦ ὅσος, ad Lucian. 1, 182. Amst. Ὅσ' et ὃς conf., Brunck. Aristoph. 3, 154. Heind. ad Plat. Phædr. 332. Lobeck. Aj. p. 312.: Leon. Tar. 69. γαίης ὅσσης ὅσσον ἔχει μόριον, in Cod. Vat., quod verum. Ὁσηνδήτινα, Dionys. H. 1, 331. 2, 786. ad 1242. Ὅσον, ad Phalar. 284. Jacobs. Anth. 6, 57. Thom. M. 660. Markl. Suppl. 53. Wakef. Phil. 420. Abresch. Æsch. 2, 71. Antiphil. 6. Heyn. Hom. 4, 452. Ad, Circiter, Thom. M. 243. Macrob. 556. ad Charit. 631. Jacobs. Anth. 7, 186. 11, 186. ad Herod. 309. 370. 664. Huschk. Anal. 177. Antip. Thess. 40. Longus p. 3. Vill., Toup. Emendd. 1, 241. Bergler. ad Alciphr. 300. 352. Vixdum, Tantummodo, Jacobs. Anth. 7, 369. 9, 406. 12, 448. Apoll. Rh. 1, 183. 4, 1271. Leo Philos. 10. ad Herod. 301. 365. Hedyl. 9. Aliquantum, ad Charit. 526. Quamdiu, Herod. 579. De hominibus, pro ὅσοι, ad Lucian. 1, 401. Cum nominn. Spatium significantibus, Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 59. Herod. 209. Cum infin., ad Lucian. 1, 735. 739. Even. 7. Jacobs, Anth. Proleg. 53.: ὅσον εἰπεῖν, Dicis causa tantum, 7, 369. Cum gen., 9, 362.: ὅσον ἰχθύων, Quantum piscium, Alciphr. p. 6. Cum superl., 172. Pro καθ' ὅσον, Heyn. Hom. 5, 565. Ὅσον ἦν, seq. gen., Toup. Opusc. 1, 404. Ὅσον postponitur, ut ὀλίγον ὅσον etc. Bergler. ad Alciphr. 185. Achill. Tat. p. 19. Βαιὸν ὅσον, Strato 69. Τυτθὸν ὅ., Theocr. 1, 45. Ὅ. ἄχαρις, Phryn. Ecl. 60.: βραχὺ, Lucillius 59.: πλεῖστον, Dionys. H. 1, 510. 527. 561. Ὅσον οὐκ εἰς μακρὸν, ὅ. βραχὺ, ὀλίγον ὅ., βραχὺ ὅ., Bergler. ad Alciphr. 310. 430. Ὅσονπερ, Ferme, Herod. 716. Οὐδ' ὅσον, Apoll. Rh. 1, 482. 2, 181. 190. 4, 1700. Brunck. 194. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 345. Jacobs. Anth. 10, 68. 384. 12, 226. Leontius 19. Meleager 53. et Jacobs. p. 70. Asclepiad. 11. Leon. Tar. 52. Apollonid. 28. Crinagor. 26. 29. Phalar. 172. 212. Μηδ' ὅσον, Even. 16. Phalar. 64. De hoc et οὐδ' ὅ., ad Callim. 1. p. 48. Gronov. ad Maneth. 276. Οὐχ ὅ., Musgr. Hel. 488. Ὅσον οὐκ, ad Charit. 658. Ὅσον οὔπω, ὅ. οὐ, ὁσονοὺ, Duker. Præf. Thuc. 9. Thom. M. 659. Jacobs. Anth. 8, 116. Diod. S. 1, 633. Ὅ. οὐδέπω, Xen. Eph. 11. Ὅ. οὔπω, ὅ. οὐδέπω, ὅ. οὐκ ἤδη, Bergler. Alciphr. 36. 38. 341. Reitem. ad Zosim. 292. Valck. Phœn. p. 758. Οὐχ ὅσον, ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον, ad Diod. S. 1, 68. 104. Ὅσον — μόνον, Aristoph. Λ. 732. Apoll. Rh. 3, 112. Schol. Aristoph. Πλ. p. 17. 18. Hemst. Ὅσον τέ περ, Apoll. Rh. 1, 84. Ὅσον, ἐπὶ ὅ., Heyn. Hom. 6, 73. Ὅσον ἐπὶ, ad Lucian. 2, 45. 46. Ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, Wyttenb. Select. 415. Ἐφ' ὅσον, Wakef. Eum. 105. ad Herod. 369. Μηδ' ἐφ' ὅσον, Toup. Emendd. 1, 61. Παρ' ὅσον, Phalar. 156. 174. 372. Wakef. Phil. 459. Luzac. Exerc. 47. ad Lucian. 1, 480. Εἰς ὅσον, Soph. Phil. 1403. Jacobs. Anth. 9, 216. Anim. 222. Luzac. Exerc. 171. Bergler. ad Alciphr. 202. Ἐν ὅσῳ, Thom. M. 610. Fac. ad Paus. 1, 478. T. H. ad Plutum p. 325. Ἐξ ὅσου, ad Herod. 147. 490. Τὸ μὲν ὅσον — τὸ δ' ὅσον —, Lucian. 3, 203. Ὅσον δή τι, ad 2, 336. Ὅσον ὅσον, Wakef. S. Cr. 5, 146. Brunck. Soph. 3, 521. Paul. Sil. 7. Ὅσον — τόσον, Jacobs. Anth. 11, 287. Ὅσον αὐτίκα, Belin. ad Oppian. 1, 362. Ὅσον οὐκ ἤδη, Jamjam, Eur. Hec. 139. Παρ' ὅσον ἤλθομεν κινδύνου, Lennep. ad Phal. 65. Ὅσον ἔν τινι, ὅσον ἔς τι, Quantum ad, T. H. ad Lucian. 1, 220. Τοσοῦτον ὅσον, ad Diod. S. 1, 404. Ὅσον τε, Herod. 107. 127. 137. 140. 144. 146. 549. 702. 719. cf. Wolf. Prolegg. 225. Οὐ τοσοῦτον — ὅσον —, Xen. K. Π. 698. Ὅσα, ὅσον, pro μόνον, Brunck. Aristoph. 2, 86. Ὁσονοῦν, Duker. Præf. Thuc. 9. Ὅσον καθ' ἡμᾶς δυνατὸν, Eur. Bacch. 183. Ὅσῳ, sc. μᾶλλον, ad Lucian. 1, 735. 2, 187. 194. 306. 3, 419. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 41. Seq. compar., Toup. Opusc. 1, 396. Ὅσῳ, ὅσον, ad Herod. 240. Ὅσῳ μᾶλλον, τοσούτῳ μᾶλλον, ad Charit. 215. Τοσούτῳ ὅσῳ, Herod. 625. Ὅσοι, ὅσα, Xen. Mem. 1, 1, 3. 17. 1, 2, 4. ubi ὅσα γ', v. Zeun. Ὅσοι, ad Phalar. 251. 376. ad Lucian. 2, 299. Markl. Iph. p. 361. Ubi signif. Quot, ubi Qui, Suppl. 594. I. q. οἱ, Fischer. ad Palæph. 43. Cum admiratione dictum, θαυμαστὸν ὅσοι, πλεῖστοι ὅσοι, Markl. Suppl. 898. De sede, Heind. ad Plat. Phædr. 331. Ὅσοι γε, non ὅσοι τε, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 111. Ὅσοι δὴ, Aliquot, de numero quem definire non licet, Herod. 347. et n. Ὅσοι περ, Brunck. Aristoph. 2, 167. Ὅσαι ἡμέραι, Thom. M. 658. Koen. ad Greg. Cor. 26. Ὅσας χεῖρας, Markl. Iph. p. 272. Jacobs. Anth. 6, 406. Wakef. S. Cr. 4, 166. Ὅσα, Eur. Ion. 1324. Lucian. 2, 90. Utpote, Fischer. Ind. Palæph. v. Βασιλεύς. Conf. c. ὁπόσα, Toup. Opusc. 1, 11. Cum inf., Diod. S. 2, 526. Πάνθ' ὅσα, Markl. Iph. p. 156.: Aristoph. Εἰρ. 1198. ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ δέδρακας, v. Brunck. Ἔγραψεν ὅσ' ἔγραψεν, Jacobs. Anth. 6, 386. Ὅσα καὶ οἷα, Heind. ad Plat. Gorg. 34. Ὅσα ἄλλα, ad Phædr. 356. Villois. ad Long. 284. Ὅσ' ἔτη, Brunck. Aristoph. 1, 118. Πολλὰ ὅσα, Xen. Eph. 74. Πλεῖστα ὅσα, ad Herod. p. 7. Πάντα ὅσα ἐβούλετο, Toup. ad Longin. 374. Ὅσαπερ, Xen. K. Π. 91. Ὅσα et ὡς, ad Il. Δ. 380. Ὅσσοι, Musgr. Tro. 764. Lobeck. Aj. p. 327. Koen. ad Greg. Cor. 88. 136. 218." Schæf. Mss. Ὅσοι δή κοτε, Herod. 1, 157. Ὅσοι περ, 4, 50. Ὁσονοῦν, Theophr. H. Pl. 6, 7. Dio Cass. 316. Ὅσον οὔπω et ὅσον οὐδέπω, Socr. H. E. 6, 11. Dorv. ad Charit. 603.]

Ὁσαπλάσιος, [s. * Ὁσαπλασίων,] exp. Quantuplus. Significat tamen fortasse potius Quotuplex, indefinite, ut ποσαπλάσιος interrogative. [Lobeck. Phryn. 663. Archimedes p. 106. Basil. * Ὁσάπους, Quot pedum, Schneidero susp.]

Ὁσάκις, et Ὁσάκι, magis Poëtice, Quoties. [" Cum optat., Heyn. Hom. 7, 187." Schæf. Mss.] Ὁσαχοῦ, Quibuscunque in locis, Ubicunque. Item pro Quotiescunque, ex Aristide. [" Abresch. Æsch. 2, 3." Schæf. Mss.] Ὁσαχῇ περ ἂν ἦν δυνατὸν, Qua maxime ratione fieri poterat, Pro viribus, Plato. Quo sensu et ὅση δύναμίς γε παρῆν ap. Hom. et ὅσον σθένος ap. Theocr. Ὁσαχῶς, Quot modis, Quotcunque modis, Quoties.

Ὁσσάκι, metri causa, pro ὁσάκις, Quoties, Epigr. [Callimachi 2. Ὁσσάκι, Hymn. in Del. 254.]

Ὁσσάτιος, Quantus. Et Ὁσσάτιον ap. Apoll. Rh. (1, 372. 468.) Quantum, Quatenus. Hes. quoque exp. ὅσον: ap. quem legitur ET Ὁσάτιον, ὅσον.

Ὁσσίχος, Quantulus, Quantus. Hes. Ὁσσίχον exp. ὅσον, ἡλίκον. [" Koen. ad Greg. Cor. 133. 134." Schæf. Mss.]

ΤΟΣΟΣ, pro quo Poëtæ metri gratia interdum USURPANT Τόσσος, Tantus, τηλικοῦτος τῷ μεγέθει τοῦ σώματος καὶ δυνάμει: quo sensu usurpavit Hom. Il. B. (528.): P. (410.) οὔ οἱ ἔειπε τόσον κακὸν ὅσσον ἐτύχθη. Et Od. E. (400.) Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσ-

σον τε γέγωνε βοήσας. Ubi etiam nota κατὰ συμπλοκὴν posita τόσον ὅσσον. Subaudiri autem posteriore loco potest διάστημα: sicut cum dicitur ἐκ τόσου, subaudiunt χρόνου, exponuntque E tanto tempore, Tamdiu: quemadmodum ἐξ ὅσου, E quanto tempore, E quo tempore. Ex Herod. autem, Ἐκ τόσου κατ' ἔριν τῶν Ἀθηναίων, pro E tanta cum Atheniensibus contentione, ut et Od. I. (491.) Ἀλλ' ὅτε δὴ δὶς τόσσον ἅλα πρήσσοντες ἀπῆμεν. Alias illud τόσον adverbialiter quoque ponitur pro Tam, Usqueadeo, Adeo: O. (404.) de insula quadam, Οὔτε περιπληθὴς λίην τόσον, Neque usqueadeo magna. Sic Il. K. 142. ὅ, τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; Quænam tantopere necessitas urget? Eust. exp., τί δήποτε τοσοῦτον χρεία κατέλαβε; Necnon pro Tanto, Il. B. (129.) Τόσσον ἐγὼ φημὶ πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων, Tanto plures Trojanis. Pro quo frequentius USURPATUR Τόσῳ, Xen. K. Π. 5. Ὅσῳ κουφότερον, τόσῳ ἥδιον. Sic τόσῳ μᾶλλόν τι, Tanto magis. || At plur. Τόσοι, Τόσαι, Τόσα, non significant solum Tanti, Tantæ, Tanta; sed etiam Tot: interdum etiam Tot tantique, Tot tantæque, Tot tantaque. Il. I. (379.) Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστι, Vicies tot tantaque, quot quantaque jam habet. Item Totidem, Od. Ξ. 100. Δώδεκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν, Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν: X. (144.) Ἔνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα, Καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας. Interdum additur δὲ, et DICITUR Τοσόσδε. In Axiocho (365.) Ἀνὴρ τοσόσδε τῷ χρόνῳ, Vir tantæ ætatis, tam grandis natu, Tam grandævus: quomodo et τηλίκος ac τηλικοῦτος usurpatur. Item ap. Soph. (Œd. T. 1212.) ἐς τοσόνδε, In tantum, Usque adeo. || Alicubi vero τοσόνδε non tam commode redditur Tantum, quam hoc, Thuc. 2. Τοσόνδε εἰπὼν ἐπορεύετο, Hæc locutus; vel etiam Tantum. Plato Apol. Ἀλλά μοι ἔτι τοσόνδε εἰπὲ, τί μέγιστον οἴει ἀγαθόν; Et ex Herod. Ἐς τοσόνδε τοῦ λόγου, Ad hunc usque narrationis locum. Item plurali num. ap. Thuc. 1, (97.) Τοσάδε ἐπῆλθον, Ista obierunt, ut nonnulli interpr. At Schol. Τοσαῦτα διεπράξαντο. || Τοσοίδε, Τοσαίδε, Τοσάδε, non modo significat Tanti, Tantæ, Tanta, sed etiam Tot, interdum etiam Tot tantique, Tot tantæque, Tot tantaque: Item, Tam multi, multæ, multa. Thuc. Τοσαίδε πόλεις, Aristot. de Mundo, Διαφορὰς ἔχει τοσάσδε ὅσας κ. τ. λ. Lucian. (2, 43.) Τοῦ δεῖνος Παρθικῶν νικῶν τοσάδε, sc. βιβλία, Tot libri, Xen. Ξενοφῶντος Κύρου Ἀναβάσεως βιβλία ϛ. et Θουκυδίδου Ξυγγραφῆς βιβλία η. ITEM ET Τοσοσδὶ affertur pro τοσόσδε, ut ὁδὶ pro ὅδε dicitur Atticῶs. [Plato Menone p. 83. "Τόσος, ad Charit. 722. Musgr. Rhes. 281. Ion. 374. Jacobs. Anth. 6, 355. 7, 9. Heyn. Hom. 5, 655. Valck. Phœn. p. 491. Diatr. 159. Pro ὅσος, ad Callim. 1. p. 61. Ὁ τ., Jacobs. Anth. 6, 435. Philipp. 62. 74. Τόσος γε, Heyn. Hom. 6, 601. Τόσον, E parte, Hactenus, 7, 491. 8, 306. Cum gen., Jacobs. Anth. 9, 362. Τόσον et τὸ σὸν conf., Brunck. Andr. 256. Τί γὰρ τόσον, εἴγε —, Julian. Ægypt. 22. Ἄλλο τόσον, Il. X. 322. Ψ. 454. Heyn. Hom. 8, 306. 448. Δὶς τόσον, Eur. Med. 1131. Porson. ad v. 1191. Ἐκ τόσου, ad Herod. 476. 606. Plato de LL. p. 33. Ast. Τόσοι, Paus. 3, 91. 102. Totidem, Epigr. adesp. 454. Tam pauci, Valck. ad Theocr. p. 232. Τόσα καὶ τόσα, Meurs. ad Lyc. p. 1314. Τόσσος, Lobeck. Aj. p. 246. Greg. Cor. 88. 218. Τόσσον cum gen., Ilgen. ad Hymn. 295. Τόσσον πολλὸν, Il. Υ. 178. Τοσόσδε, Phryn. Ecl. 55. Eur. Tro. 1165. Heracl. 649. 716. Hel. 614. Musgr. Herc. F. 629. Crinag. 17. Antiphil. 38. Porson. Phœn. 1526. Med. p. 40. Timon Phlias. 25. Valck. Phœn. p. 491. ad Il. Υ. 357. Heyn. Hom. 8, 87. 243. De accentu, Heyn. Hom. 4, 402. Τοσόσγε, τοσόσδε, Porson. Med. p. 57. Τοσόνδε, ad Charit. 373. cum gen., Eur. El. 57. Tam diu, Wakef. Herc. F. 261. Τοσόνδε, τοσῷδε, Porson. Med. p. 33. Τοσόνδ' ἐς ἥβης, Soph. El. 14. cf. 961. Τόγε τοσόνδε, Heind. ad Plat. Lys. p. 17. * Τοσσῆτος, Theocr. 1, 53. Valck. p. 76. Wakef. ad Bion. 1, 61." Schæf. Mss. * "Τοσαπλοῦς, Planud. Arithm. Indica Ms." Boiss. Mss.] Τοσάτιος, VEL POTIUS Τοσσάτιος, Poëtice pro Τόσος, unde et derivatum, i. e. Tantus, Epigr. ἀπὸ τοσσατίου κάλλεος. Item plur. Τοσσάτιοι, Tot tantique: ut τοσσατίων βίβλων, ibid. [" Wakef. S. Cr. 4, 248. Toup. Opusc. 1, 356. * Τόσως, Eur. El. 1092. Brunck. Med. 1194. Musgr. Rhes. 160. Valck. Diatr. 102." Schæf. Mss.] Τοσάκις, Toties, Epigr. Τοσαχῶς, Tot modis.

Τοσοῦτος, Tantus: FEM. Τοσαύτη, Tanta: NEUTR. Τοσοῦτον, SIVE Τοσοῦτο, Tantum: i. q. τόσος, τόση, τόσον: unde et ortum traxere: ut τοσοῦτος θεὸς, τοσαύτη στρατιὰ, τοσοῦτον πλῆθος, ἀξίωμα. Plato Symp. Οὕτως ἠμέληται τοσοῦτος θεὸς, Xen. (Ἀπ. 1, 4, 18.) Τὸ θεῖον τοσοῦτον καὶ τοιοῦτόν ἐστι, Thuc. 6, (37.) Εἰ δὶς τοσαύτη ἔλθοι στρατιὰ, Plut. Phocione (27.) Τοσοῦτον ἦν ἀξίωμα τῆς ἀρετῆς τοῦ Ξενοκράτους καὶ δόξα καὶ λόγος παρὰ πᾶσι. Sic τοσοῦτος τόπος, χρόνος dicitur, Tantum loci interstitium, Tantum intervallum spatiumque temporis. Aristot. H. A. 4. Ἐκ τοσούτου τόπου τεκμαιρόμενοι, ubi reddunt etiam E certo intervallo. Plato Apol. (31.) Παραμείνατέ μοι τοσοῦτον χρόνον, Tantum temporis spatium, s. Tamdiu, Tantisper. Dicitur et τοσοῦτος τὸ μέγεθος, ab Isocr. Qui tantæ magnitudinis est. Alii, Tantus magnitudine, sicut dicitur Tantus natu, Tot numero. Sic, Τοσούτων ὄντων τὸ πλῆθος, Cum tanta eorum multitudo sit, Cum tam multi sint. Item cum articulo, Τὸ τοσοῦτον ἔργον Θεοῦ, Tantum Dei opus. Philo de Mundo, Τῶν χειροκμήτων οὐδὲν ᾠήθησαν διαφέρειν τὸ τοσοῦτον ἔργον Θεοῦ. Præterea sicut emtor venditorem rogat πόσου ἐστὶ, Quanti venit, sic Idem dicit se τοσούτου λαμβάνειν, Tanto pretio auferre, quantum venditor indicarat, vel Tantidem auferre: aut etiam Accipere tanti, ut Terent. Do tanti pro Vendo tanti. Apud Lucian. (1, 546.) cum ἀγοραῖος e Mercurio quæsivisset, Πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; isque respondisset, δέκα μνῶν, subjicit, ἔχω λαβὼν τοσούτου. Item ἕτερον τοσοῦτον, quod vulgo dicunt Alterum tantum, sicut Plaut. Sexcenta reddam tanta, si vivo, tibi, i. e. Sexcenties tantum numorum, Sexcenties tot numos. Isocr. Paneg. Τοὺς δὲ ὑπὲρ αὐτῶν κινδυνεύσαντας, ἑτέρου τοσούτου χρόνου τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν. Item τοσοῦτος, pro Tantus natu, ut Plaut. Qui tantus natu, deorum nescis nomina, Il. I. (481.) Καί σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ: verba Phœnicis, qui Achillem educarat. Schol. exp. τηλικοῦτον ἐποίησα, addens, eum ποσότητα posuisse ἀντὶ πηλικότητος. Idem tamen alio in loco etiam τοσοῦτος usurpavit pro τοσοῦτος τὸ μέγεθος, qui tantæ s. æque tantæ magnitudinis est. || Plur. Τοσοῦτοι, Τοσαῦται, Τοσαῦτα, signif. non solum Tanti, Tantæ, Tanta, verum etiam Tot, interdum etiam Tot tantique, Tot tantæque, Tot tantaque, Athen. 13. Τοσοῦτοι ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἀπαιτήσοντες τὰ ὀφειλόμενα ἔρχονται, ὥστε οἴεσθαι τοὺς παριόντας ἐπ' ἐκφορὰν αὐτοὺς ἥκειν τούτου τεθνειῶτος. Matth. 15, (33.) Τοσοῦτοι ἄρτοι. At Dem. τοσοῦτοι ἀθρόοι, pro Tam frequentes. Item τοσοῦτοι τὸ πλῆθος, Tot numero, Tam multi: ut et Isocr. Symm. Τοσαῦται τὸ πλῆθος συμφοραί. Præterea ἕτεροι τοσοῦτοι, Alii tot, i. e. Totidem, Æschin. c. Ctes. Ἐξ Ἀκαρνανίας δὲ ἑτέρους τοσούτους: paulo ante, Ἐκ Πελοποννήσου μὲν πλείονας ἢ δισχιλίους ὁπλίτας. Sic Dem. (573.) Σμίκρωνι δέκα ταλάντων ἐτιμήσατε, καὶ Σκίτωνι τοσούτων ἑτέρων.

Τοσοῦτον, Tantum: Τοσούτου δεῖ, Tantum abest. Isocr. Areop. (18.) Τοσούτου γὰρ ἐδέοντο αὐτοὺς λανθάνειν οἱ κακόν τι δεδρακότες, ὥστε καὶ τοὺς ἐπιδόξους ἁμαρτήσεσθαι προῄσθοντο. Item, Τοσοῦτον διαφέρω τούτου, Tantum differo ab hoc, Tantum discriminis est inter me et illum. Sequente autem ὅσον reddi etiam potest Id discriminis est inter me et illum, quod: Isocr. Symm. (17.) Τοσοῦτον δὲ διαφέρομεν τῶν προγόνων, ὅσον ἐκεῖνοι μὲν τοὺς αὐτοὺς προστάτας τῆς πόλεως ἐποιοῦντο καὶ στρατηγοὺς, — ἡμεῖς δὲ τοὐναντίον. Et ap. Strab. Διαφέρει τοσοῦτον, ὅτι, Eo differt quod. Sic etiam τοσοῦτον pro Id accipi potest ap. Herodian. 6, (5, 8.) Τοσοῦτον ἀποκερδῆσαι ὅσα ἐξ ἁρπαγῆς αὐτῷ περιγένηται, Ea præmia belli referens, quæ cuique e rapina superfuerant, Polit. Et Plut. de Def. Orac. Τοσοῦτον διεπραξάμην ὅσον ἀπελθεῖν διὰ θυρῶν σιωπῇ τὸν Πλανητιάδην, Eatenus profeci, ut Planetiades foribus egrederetur tacitus, Turn.

Cui loco similis hic Thuc. 7, (81.) p. 262. Τοσαῦτα μαχομένους ὅσα ἀναγκάζονται. Pro Hoc vel Id accipitur et in alio loquendi genere, ut ap Dem. pro Cor. Ἐπὶ ταῦτα πορεύσομαι, τοσοῦτον αὐτὸν ἐρωτήσας, Si hoc prius rogaro. Sic Isocr. Paneg. Πλὴν τοσοῦτον εἰπεῖν ἔχω κατὰ πάντων. Similia sunt, quæ Suid. e Soph. affert, τοσοῦτον et ipse exponens τοῦτο: sc. ex Ajace (441.) Καί τοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ. Item (748.) Τοσοῦτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγχανον. Cui adde quod ap. Thuc. et Plut. sæpe legitur, Τοσαῦτ' εἰπὼν, ἐπέσχεν, Hæc locutus, Quæ locutus: quomodo et τοσάδε εἰπὼν usurpatur. Sic rursum ap. Thuc. (3, 62.) Καὶ τὰ μὲν εἰς τὸν Μηδισμὸν, τοσαῦτα ἀπολογούμεθα, Ista afferimus pro defensione nostræ causæ. Pro Id ponitur etiam, cum dicitur μέχρι τοσούτου, et ἐπὶ τοσοῦτο, et εἰς τοσοῦτο: quæ significant Eousque. Thuc. 1, (90.) Ἐπισχεῖν μέχρι τοσούτου, ἕως ἂν ἱκανὸν τὸ τεῖχος αἴρωσιν, Expectare eousque, dum; s. Tantisper dum, Tamdiu donec. Sic ἐπὶ τοσοῦτο pro Eousque s. Usqueadeo, dixit tum idem Thuc., tum Aristot. Polit. Rursum Thuc. Εἰς τοσοῦτον καταστήσονται ὥστε, Eo redigentur ut. Sed huic εἰς τοσοῦτο additur interdum gen. Isocr. Εἰς τοσοῦτο μίσους κατέστησεν, Usqueadeo odiosum reddidit, Tantum ei odium conciliavit. Aristoph. (N. 832.) εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, Eousque insaniæ devenisti. Pro quo dicere etiam queas εἰς τοσαύτην μανίαν, ut Isocr. Symm. Εἰς τοσαύτην ἀπορίαν ἐληλυθότες, i. e. Ad tantas redacti angustias. Item ἐκ τοσούτου ap. Plat. de LL. Ex illo tempore: sicut ἐν τοσούτῳ, Interea, Interim, ap. Aristoph. et Xen. At διὰ τοσούτου ap. Thuc. 2. significat potius Tanto loci intervallo, ubi subaudiri potest διαστήματος. Præterea παρὰ τοσοῦτον, Usqueadeo, Eousque, Thuc. 7, (2.) p. 234. Παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συράκουσαι ἦλθον κινδύνου, Usqueadeo periclitabantur, Usqueadeo periculo vicinæ erant, Tam parum aberat quin in periculum inciderent, aut Eo periculi devenerant. At Herodian. 5, (4, 23.) Παρὰ τοσοῦτον οὐκ ἐξέφυγε τοὺς διώξοντας, Tantum abfuit ut effuge-"ret. Παρατοσοῦτον quidam conjunctim scribunt pro "παρὰ τοσοῦτον, quod est In tantum, Usqueadeo, "Greg. Naz. Παρατοσοῦτον ἡττώμενοι τῶν Χριστια-"νῶν, Thuc. Παρατοσοῦτον ἦλθον κινδύνου, Eo peri-"culi venerunt. At e Luciano, Παρὰ τοσοῦτον ἦλθε "διαφυγεῖν, pro Tantum abfuit ut effugeret." Τοσοῦτο alibi pro Eousque, 7, (11, 19.) Τοσοῦτον διώξαντες, ὅσον μὴ πολύ τι τοῦ στρατοπέδου ἀποστῆναι. Cui adde hoc Hom. Od. Θ. (203.) τάχα δ' ὕστερον ἄλλον Ἥσειν ἢ τοσσοῦτον οἴομαι ἢ ἔτι μᾶσσον, Spero me æque longe aut etiam longius missurum esse alium discum. Ubi etiam NOTA Τοσσοῦτον metri causa positum pro τοσοῦτον, geminato σ. Τοσοῦτον etiam pro Usqueadeo, Tam, In tantum; vel Sic ut, Ita ut, Non aliter ac, sequente sc. ὅσον. Isocr. ad Phil. Νικῆσαι μαχομένους ἅπασαν τὴν βασιλέως δύναμιν τοσοῦτον, ὅσονπερ ἂν εἰ ταῖς γυναιξὶν αὐτῶν συνέβαλον. Cui adde ex Ejusd. Paneg. Οὕτω τοσοῦτον πόῤῥω τῶν πολιτικῶν ἦν πραγμάτων, Usque adeo procul. Cum vero Τοσοῦτον ET Τοσούτῳ comparativis adduntur, significant Tanto, Isocr. Panath. Οἳ τοσοῦτον βελτίους ἐγένοντο τῶν τὰς δυναστείας ἐχόντων ὅσονπερ ἄνδρες οἱ πραότατοι. Sic Dem. Epitaph. Τοσοῦτον ἀμείνους τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσομένων νομίζοιντ' ἂν εἰκότως, ὅσον οἱ μὲν κ. τ. λ. Frequentius usurpatur τοσούτῳ, præcedente aut sequente ὅσῳ, Xen. Ἑλλ. 4, (8, 4.) p. 313. Ὅσῳ δὲ μᾶλλον αἱ ἄλλαι πόλεις σὺν τῇ τύχῃ ἀπεστράφησαν ἡμῶν, τοσούτῳ ὄντως ἡ ὑμετέρα πιστότης μείζων φανείη ἄν. At τόγε τοσοῦτον, Quantum ad hoc pertinet, Hac quidem in re, Aristot. de Gener. Anim. 1. Ἔοικε λέγειν ὁμολογούμενα τούτῳ τῷ λόγῳ, τόγε τοσοῦτον, Hac quidem certe in parte, Duntaxat in h. l. Bud.

Attice autem DICITUR Τοσουτοσί, ut Ἐκεινοσὶ et Οὑτοσὶ, pro τοσοῦτος et ἐκεῖνος et οὗτος. Unde τοσουτονὶ ap. Aristoph. Πλ. (427.) et ap. Dem. (319.) Τοσουτονσὶ λόγους ἀνηλωκέναι.

[" Τοσοῦτος, Musgr. Ion. 374. Heyn. Hom. 5, 633. ad Xen. Eph. 147. Valck. Phœn. p. 443. T. H. ad Lucian. Dial. 100. A librariis omissum, ad Charit. 448. Conf. c. οὗτος, Boiss. Philostr. 582.: cum τοσόσδε, Porson. Hec. p. xxxviii. Ed. 2.: cum τοιοῦτος, Wakef. Trach. 1117. ad Herod. 503. ad Lucian. 1, 870. 2, 183. Epiphonemati serviens, Heind. ad Plat. Gorg. 278. Tantillus, Xen. Mem. 1, 3, 5. ad 2, 4, 4. Valck. Phœn. p. 49. Seq. artic., Lennep. ad Phal. p. 4. Τοσοῦτος καὶ τοιοῦτος, Heind. ad Plat. Gorg. 34. Τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, Tantula ætate, Plut. 6, 344. Hutt. Τοσοῦτο, τοσοῦτον, Thom. M. 327. ad Diod. S. 1, 55. 422. 701. ad Dionys. H. 1, 393. Valck. Hipp. p. 299. ad Herod. 678. ad Charit. 374. Τοσοῦτο, τοσοῦτον—, ὅσον—, ad Diod. S. 1, 563. Τοσοῦτον cum gen., Eur. Tro. 972. Paus. 371. Fac. 1, 143. Duker. Præf. Thuc. 6. Koehler Obs. 120. Τοσοῦτον θράσους, non θράσος, Herod. 518. Eur. Med. 373. Bibl. Crit. 3, 2. p. 52. ad Diod. S. 1, 298. 315. 358. Toup. Opusc. 1, 434. 531. Παρὰ τοσοῦτον ἔρχεσθαι κινδύνου, Lennep. ad Phal. 65. Τοσοῦτο pro τ. μόνον, Lobeck. Aj. p. 334. Abresch. Æsch. 2, 23. ad Cattier. 85. Villois. ad Long. 227. Xen. K. Ἀ. p. 27. Schn., ad Xen. Eph. 56. 188. Valck. Hipp. p. 250. 299. Lucian. 1, 113. cf. Wyttenb. Select. 175. Τοσοῦτον, i. q. κατὰ τ., ad Charit. 373. Cum compar., Lennep. ad Phal. 118. Τοσοῦτο τὸ πλῆθος, non τοσοῦτό τι πλῆθος, ad Herod. 612. Οὐ τοσοῦτον, ὅσον, cum comparr., Non tam, quam, Xen. K. Π. 7, 5, 70. Τοσοῦτον, ὅτι, ad Phalar. 239. Τοσούτῳ, τοσοῦτον, ad Diod. S. 1, 319. 568. Τοσούτῳ, Herod. 725. Τοσούτῳ ὅσῳ, 625. Ἐν τοσούτῳ, ad Diod. S. 1, 707. 2, 311. Lucian. 1, 469. 510. 2, 256. Huschk. Anal. 177. Jacobs. Anth. Proleg. 37. Paus. 336. Villois. ad Long. 137. Ἐπὶ τοσούτῳ, Tantopere, Plut. Mor. 1, 568. Παρὰ τοσοῦτον, Thom. M. 688. Villois. ad Long. 117. Εἰς τοσοῦτον ἔρχεσθαι, Bast Lettre 205. Ἐπὶ τοσοῦτο, ad Diod. S. 1, 678. 679. ad Paus. 355. Ἐπὶ τοσοῦτο προβῆναι τῇ δόξῃ, Diod. S. 1, 315. Ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε, 343. 352. Τοσοῦτοι, Totidem, Longus p. 9. Pass.=7. Vill., Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 417. Tot, Lucian. 1, 41. 43. De numero exiguo, ad Charit. 119. Τοσοῦτοί γε, Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 91. Τοσαῦτα, Diod. S. 2, 579. Fischer. ad Rhet. Sel. 232. Τούτοις τοῖς τοσούτοις ὀνόμασι, Matth. Anecd. 1, 42. Τοσουτονὶ μόνον, Brunck. Aristoph. 3, 24. Dionys. H. 3, 1323. Τοσσοῦτος, Toup. Emendd. 4, 447. Τοσσαῦτ', Heyn. Hom. 4, 259." Schæf. Mss. Τοσοῦτον εἶναι, Lobeck. Phryn. 275.]

Τοσαυταπλάσιος, Tantuplus. Ex Aristot. Probl. (19, 1.) Nisi potius dicendum Totiplex, sicut ποσαπλάσιος signif. Quotiplex. [Lobeck. Phryn. 663.]

Τοσαυτάκις, Toties, i. q. τοσάκις, Alex. Aphr. [" Diod. S. 1, 696. Fabric. B. Gr. 1, 330." Schæf. Mss.] Τοσαυταχῶς, Tot modis, Aristot. de Part. Anim. 2. In VV. LL. Τοιαυταχῶς quoque exp. Tot modis, in Theophr. H. Pl. 8, 7. in fine, Τῶν δὲ χεδροπῶν οὐδὲν δύναται τοιοῦτο ποιεῖν ἢ οὐχ ὁμοίως, καὶ αἱ βλαστήσεις τοιαυταχῶς, sed perperam; signif. enim Itidem, Eod. modo, Similiter, ὡσαύτως, ut paulo ante dicit. Estque HOC Τοιαυταχῶς a Τοιοῦτος ita derivatum, ut τοσαυταχῶς a τοσοῦτος. [Schneid. autem reposuit τοσαυταχῶς in Theophr. l. c., quod legitur etiam in H. Pl. 9, 8, 3. " Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss.]

[* " Τοσαυταῖος, Opusc. Mathem. ined. Cod. Par. no. 854. fol. 196." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

ΠΟΤΕΡΟΣ, Uter. Fem. Ποτέρα, Utra. Neutr. Πότερον, Utrum. Xen. K. Π. 1, (3, 2.) Πότερος δοκεῖ καλλίων αὐτῷ, ὁ πατὴρ ἢ οὗτος. Ubi indirecta interrogatio est; præcedit enim, ἐρωτώσης αὐτὸν τῆς μητρός. Alias interrogative quoque ponitur, ut πόσος. Item πότερος ἄρα, et πότερος ποτὲ, Uter tandem: quorum illud e Xen., hoc e Dem. affert Bud. ITEM Πότερον ET Πότερα, adv. Utrum, An, Dem. (16.) Αἵρεσις ἐστιν ὑμῖν, πότερον ὑμᾶς ἐκεῖ χρὴ πολεμεῖν ἢ παρ' ὑμῖν ἐκεῖνον. Sic Plut. Pericle, Πότερον αὐτὸς ἢ Περικλῆς παλαίει βέλτιον, πυνθανόμενος, Rogatus ipsene an Pericles in lucta præstantior. Rursum Dem. c. Mid. Πότερα μὴ δῷ διὰ τοῦτο δίκην, ἢ μείζω δοίη: quod πότερα Atticum esse tradunt. Item πό-

Digitized by Google

τερα δῆτα, Utrumne, Utrum tandem. *Πότερον* interdum *παραπληρωματικῶς* usurpari tradit Demetr. Phal. " *Κότερα*, Ionice pro *πότερα*, Utra s. Utrum." [" *Πότερος*, ad Xen. Mem. 2, 1, 10. Heind. ad Plat. Phædr. 323. Gorg. 232. Mœr. 328. Valck. Oratt. 350. Hipp. p. 193. Uterque, (imo Alteruter,) Heind. ad Plat. Charm. 103. ad Theæt. 292. cf. Boeckh. in Min. 154. Conf. c. *πρόт.*, Schneid. ad Xen. Œc. 19. Heind. ad Plat. Charm. 104. De constr., ad Diod. S. 2, 270. *Πότερος ὁ*, Boeckh. ad Sim. p. ix. in Min. 91. *Πότερος πότερον*, Eur. Phœn. 1295. *Τὴν ποτέρου πρόσρησιν*, Xen. Hier. 8, 3. (Sic Xen. Conv. 8, 36. *Τῷ ποτέρως παιδὶ φιληθέντι*, Demosth. 315. *Τὴν ὑποτέρου τύχην*.) *Πότερα, πότερον*, Zeun. ad Xen. K. Π. 641. Brunck. El. 345. *Πότερον — ἢ —*, ad Charit. 475. *Πότερα — ἢ —*, Xen. Mem. 1, 1, 12. *Πότερα*, Brunck. Aristoph. 2, 19. 43. 93. 100. ad Lucian. 2, 59. *Πότερα* et *πότερον* conf., Brunck. Aristoph. 2, 185. 3, 203. 207. Schneid. ad Xen. Œc. 19.: Plut. Ages. 16. *Ἐπυνθάνετο, πότερον — διαπορεύηται*." Schæf. Mss. * " *Μηδετέρος*, Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 632." Boiss. Mss. * *Παραπότερον*, Gl. Utrubi.] *Ποτέρωθι*, Utrobi, Utra in parte, Utro in loco, Xen. ('Απ. 4, 2, 17.) Π. *τὴν ἀπάτην ταύτην θήσομεν*. Utitur et Plato. Bud. *Ποτέρως*, Utro modo, Bud. e Plat., et Aristot. 3 de Cœlo. Itidem Xen. ('Απ. 1, 6, 15.) Π. *ἂν μᾶλλον τὰ πολιτικὰ πράττοιμι, εἰ μόνος αὐτὰ πράττοιμι, ἢ εἰ ἐπιμελοίμην τοῦ ὡς πλείστους ἱκανοὺς εἶναι πράττειν αὐτά*. Item in indirecta interrogatione, *Ποτέρως προΐεται ἄδηλον*, Incertum utro modo emittat. [" Phryn. Ecl. p. 4." Schæf. Mss. Vide *Πότερος*.] *Ποτέρωσε*, Utram in partem. Quod vero Xen. 'Απ. 4, (2, 17.) dicit, *Τοῦτο οὖ ποτέρωσε θετέον*; Latine potius reddas, Utra in parte collocandum? vel etiam Utri ascribendum, s. attribuendum? respondetur, *πρὸς τὴν δικαιοσύνην*. [" Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.]

¶ *Ὁπότερος*, pro quo metri causa Poëtæ USURPANT *Ὁππότερος*, Uter: citra interrogationem, aut saltem in interrogatione velut obliqua. Hesiod. Θ. (549.) *Τῶν δ' ἕλευ ὁπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει*. Plato de LL. *Ὁποτέρων ποτὲ ἄρα σχῇ*, Utram in partem declinaret. ‖ Item pro Uterque s. Alteruter accipiunt; nam *ἀφέψημα ὁποτέρου* ap. Diosc. Ruellius vertit, Decoctum utriusque; Marcell. autem, Alterutrius. ‖ Pro Utervis Bud. accipit, qui *πότερ' ἔτυχε* ap. Aristot. vertit, Utrumvis acciderit. Vide Comm. 769. in *Ἀμφότεροι*. At in VV. LL. *Οὐδὲν ὁπότερον ἔτυχε*, Nihil est quod æque fieri ac non fieri possit. ITEM *Ὁπότερον* ET *Ὁπότερα*, sicut *πότερον* et *πότερα*, Utrum, An. Vel etiam pro *Ποτέρως*, Utro modo, Aristoph. N. (157.) *ἀνήρετο Ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας Κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον*. Pro Utrum, An, Isocr. Panath. *Ὁπότερον δὲ, εἴθ' ὑπὸ πάντων αἱρεθεὶς, εἴτ' αὐτὸς κτησάμενος, οὐκ ἔχω λέγειν*. Annectuntur ei interdum particulæ *ἂν, δήποτε*, et *οὖν*. Nam DICITUR *Ὁπότερος ἂν*, ET *Ὁπότερος δήποτε*, ET *Ὁπότερος οὖν*, VEL *Ὁποτεροσοῦν*, quam scripturam longe alteri præferendam censeo, pro Utercunque, Uterlibet. Primum autem *ὁπότερος ἂν* pro Utercunque, Bud. affert e Thuc., subjungens h. l. Xen. (Œc. 7, 13.) *Ὁπότερος ἂν ἡμῶν βελτίων κοινωνὸς ᾖ*, ubi tamen videtur simpliciter potius accipi pro Uter. Posterioris *ὁπότερος οὖν*, itidem pro Utercunque, Uterlibet, Utervis, aut etiam Alteruter, addit hæc exempla. E Thuc. (5, 18.) *Εἰ δὲ ἀμνημονοῦσιν ὁπότεροι οὖν*, Si alterutris in mentem non venit. Item e Xen. (Σ. 8, 18.) de duobus amicis, *Ἢν δὲ κάμῃ ὁπότερος οὖν, συνεχεστέραν τὴν συνουσίαν ἔχειν*. Item, *Ὁποτερουοῦν τῶν μερῶν*, Utravis partium. Et, *Ἐφ' ὁποτερονοῦν τρέχειν*, In utramlibet partem cursum intendere. Sic *ὁποτεροσοῦν ὑμῶν* Gaza dixit pro eo, quod Cic. de Senect. Vestrum utervis. [" *Ὁπότερος*, ad Xen. Mem. 2, 1, 21. Alteruter, Heind. ad Plat. Theæt. 292. Plato de LL. 351. Ast. Uterque, imo Alteruter, Heind. ad Charm. 103. Pro *πότερος*, ad Lys. 25. Xen. Hier. 8, 3. *Μηδ' ὁ.*, Dionys. H. 1, 359. *Ὁποτεροσοῦν*, Boeckh. in Plat. Min. 185. *Ὁπότερον τὸν —*, Boeckh. ad Sim. p. viii. in Min. 91. *Ὁπότερον — ἢ —*, Simon. Dial. p. 102. Herod. 5, 119. *Ὁπότερα*, Aristoph. N. 157. Pro *ὁποτέρως*, Heind. ad Plat. Gorg. 75." Schæf. Mss.] *Ὁποτέρωθεν*, Utra e parte, Utralibet e parte, *ἀπὸ ποίου μέρους*, Suid. [* *Ὁποτερωθενοῦν*, Aristot. Anal. Prior. 2, 11, 3. * *Ὁποτέρωθι*, Hippocr. 261, 42. Xen. *Ἱππαρχ*. 4, 15.] *Ὁποτέρως*, Utro modo, Plato Ep. *Δεῖ ἐξελέγξαι σαφῶς ὁ. ποτὲ ἄρα σχῇ*, Utro se modo habuerit, Thuc. (1, 78.) *Ὁ. ἔσται, ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται*, Utro modo cessura res sit, bene an male. Aliquando et interrogative, pro *ποτέρως*, Plato de Rep. 1. p. 12. *Ὁ. οὖν σοι, ἦν δ' ἐγὼ, ἀρέσκει*; respondet alter, *οὕτως*. ‖ Utrolibet modo, Utrocunque modo, Isocr. post verba in *Ὁπότερον* citata, *Ὁ. δὲ συμβέβηκεν*, Utrocunque autem modo evenerit, pro *ὁποτέρως δήποτε*, s. *ὁποτέρως οὖν*, aut *ὁποτέρως ἄν*. [Aristot. Eth. 5, 5. " Pro *ποτέρως*, Heind. ad Plat. Lys. 25." Schæf. Mss. * " *Ὁποτερωσοῦν*, Orig. Comm. in Matth. 15, 27." Routh. Mss.] *Ὁποτέρωσε*, Utram in partem, Utro, Thuc. 1, (63.) p. 20. *Ἠπόρησε μὲν ὁποτέρωσε διακινδυνεύσει χωρήσας, ἢ ἐπὶ τῆς Ὀλύνθου ἢ ἐς τὴν Ποτίδαιαν*, Utram in partem profectus periclitaturus esset. Schol. exp. *εἰς ὁπότερον μέρος ἐλεύσεται*.

" ΠΟΤΝΙΟΣ, Venerandus, Honorandus, Augu-" stus, *σεβαστὸς, σεβάσμιος, ἔντιμος*. Masculini rarus " usus est, vel propemodum nullus, creberrimus fe-" minini ap. Poëtas. Dicit enim Hom. *πότνια Ἥρη*, " Il. O. (34.): *πότνια θηρῶν Ἄρτεμις*, Φ. (470.) *πότνια* " *μήτηρ*, Od. O. (384.) Et Hesiod. in Georg. *πότνια* " *πειθώ*. Rursum Hom. vocandi casu, *Πότνια θεὰ*, " *μή μοι τόδε χώεο*, Od. E. (215.) ut et apud Tragicos " legimus *ὦ πότνια χθών*." [" Markl. Iph. p. 158. 208. Musgr. Ion. 457. 873. Hel. 227. Bacch. 565. Paul. Sil. 17. Toup. Add. in Theocr. 400. Gesner. Ind. Orph., Mœr. 327. et n. De regione, Pulcer, Toup. Opusc. 1, 228. Valck. Callim. p. 24. Cum gen., Heyn. Hom. 7, 596. 8, 204. Π. *ἠώς*, ad Theocr. x. Id. p. 151. De quant., Brunck. Aristoph. 3, 178. *Πότνια*, O Domina, Markl. Iph. p. 368. *Πότνια, Πότνα*, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 170. 305. Hermann. Obss. 165." Schæf. Mss. Cleobuli Epist. ap. Diog. L., *Φαμὶ δ' ἐγὼ ποτνιωτάτην ἔσεσθαι Σόλωνι τὰν Λίνδον*. *Πότνια βέλεων*, (sic Potens armorum,) Pind. Π. 4, 380.: *λαῶν*, Arat. 112. * " *Ποτνιάνακτος*, Pierson. Veris. 166. Toup. Opusc. 1, 228. Ilgen. ad Hymn. 596." Schæf. Mss. * *Ἀπότνιος*, adv. * " *Ἀποτνίως*, Naucratius in Epist ap. Cave Hist. Liter. 438. *Οὐκ ἀποτνίως οὐδ' ἀδακρυτί*." Schn. Lex. Suppl., ubi et de * *Ἀποτνιατί*. * *Παμπότνιος*, Anal. 1, 222. * *Πολυπότνιος*, Orph. H. 39, 16. Apoll. Rh. 1, 1125. 4, 1049. Hymn. in Cer. 261.] " Iidem Poëtæ DI-" CUNT *Πότνα* pro *πότνια*, metri causa facta syn-" cope. Od. Y. (61.) *Ἄρτεμι πότνα θεὰ, θύγατερ* " *Διός*. Sic Epigr. *πότνα γυναικῶν*. Hesychio *πότνα* " est non solum *σεβαστὴ, ἔντιμος*, sed etiam *καλή*, " quomodo et *ποτνία γῆ* affert pro *καλὴ γῆ*, necnon " *δέσποινα*: quod optime convenit tum, cum femi-" nis tribuitur; nam cum dicitur *πότνα θεὰ*, et *πότνια* " *Ἥρη*, aptissime expones Domina dea, Domina " Juno, s. Veneranda domina dea, Juno: sicut ho-" dieque feminas honoratiores aut matresfamilias " honoris causa Dominas appellamus." [" *Πότνα*, Markl. Iph. p. 158. 208. Musgr. Ion. 457. Antip. Sid. 23. Eichst. Quæst. p. 14. Mœr. 237. et n. *Πότνα γυναικῶν*, Jacobs. Anth. 12, 454." Schæf. Mss. Buttm. A. Gr. 1, 261. Opp. K. 4, 21.] " INDE " *Ποτνιάω*, ET *Ποτνιάζω*, Oro et obsecro *πότνιον* s. " *πότνιαν* appellans, Obsecro et imploro appellando " *πότνιον* s. *πότνιαν*. Quomodo Ulysses *ποτνιᾷ* s. " *ποτνιάζει* Od. E. (215.) *Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε* " *χώεο*, Quæso, veneranda dea, ne hanc ob rem mihi " succenseas. Generaliter accipitur pro Oro, Ob-" secro, Obtestor, s. Suppliciter et cum lacrymis " oro: ut Hes. quoque *ποτνιῶμαι* exp. non solum " *παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι*, sed etiam *μετ' οἰμωγῆς* " *ἱκετεύω*: quod Latinis est Imploro. Plut. (8, " 20.) *Προσέκειτο τῷ ἑαυτῆς ἀνδρὶ, λιπαρῶς δεο-* " *μένη πυθέσθαι τὸ ἀπόρρητον· ὅρκοι δὲ καὶ κατά-* " *ραι περὶ σιωπῆς ἐγίγνοντο, καὶ δάκρυα ποτνιωμέ-*

" νης αὐτῆς, Obsecrantis et obtestantis. Philo cum " accus., V. M. 1. Ἅμα καὶ τὸν Θεὸν ποτνιώμενος, " ἵνα ἐξ ἀμηχάνων ῥύσηται συμφορῶν. Interdum po- " nitur et pro Suppliciter deprecor. Plut. Cæs. " Τοῦτο ὄναρ ἡ Καλπουρνία θεασαμένη καταῤῥηγνύμε- " νον, ἐδόκει ποτνιᾶσθαι καὶ δακρύειν. [Cf. Ælian. V. " H. 12, 1.] Sic Lucian. (3, 226.) de Isocrate. " Nonnunquam Ægre fero, Indignor, σχετλιάζω, et " Quiritor, Hes. δυσφορῶ, Hes." [" Præ dolore, Eunap. 59." Wakef. Mss.] " Rarior usus activæ vocis, cu- " jus tamen Hes. meminit, ποτνιᾷ afferens pro ἱκε- " τεύει, παρακαλεῖ. Meminit Idem et posterioris verbi " ποτνιάζω s. ποτνιάζομαι, sc. ποτνιάζου exponens " εὔχου, παρακάλει. Sed activo ποτνιάζειν tribuit et " aliam longe diversam signif., ut qui esse dicat " παιδικοῖς χρῆσθαι: nam πότνιον vocari τὸν δακτύ- " λιον, Podicem." [" Ποτνιάομαι, Thom. M. 731. ad Lucian. 2, 124. Alciphr. 258. ad Mœr. 327. 328. Abresch. Lectt. Aristæn. 245. Mitscherl. ad Achill. Tat. 266. Timæi Lex. 221. et n." Schæf. Mss.] " A " ποτνιάζομαι s. ποτνιῶμαι significante Obsecro, Sup- " pliciter oro et obtestor, Imploro, est VERBALE " Ποτνίασις, Supplex obtestatio, Imploratio, Preca- " tio cum lacrymis. J. Poll. esse dicit vocab. τραχύ." [* Ποτνιασμὸς, Strabo 7. p. 456. * Ἀναποτνιάζω, unde] " Ἀναποτνιασμὸς, Suspirium cum implora- " tione divini auxilii; vel simpliciter Divini numinis " imploratio. Greg. Naz. de Homine, Τὸ δὲ τοιοῦτον " ἆσθμα, σύμπτωμα λύπης ποιούμεθα, στεναγμὸν αὐτὸ " καὶ ἀναποτνιασμὸν ὀνομάζοντες." " AT Ποτνιάδες, " αἱ, Hesychio sunt αἱ Βάκχαι, quæ et μαινάδες et " λυσσάδες." [" Valck. Phœn. p. 17. (1131.) Musgr. Bacch. 663. Or. 318. Πότνια, Πότνιαι, Valck. Phœn. p. 738. Hipp. p. 169. * Ποτνιεὺς, Wakef. Trach. 783." Schæf. Mss.]

ΠΟΥΣ, gen. ποδὸς, ὁ, Pes, Od. Δ. (149.) Κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες, τοιαίδε τε χεῖρες: pro quo T. (359.) τοιόσδ' ἐστὶ πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας. Itidemque ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 114.) ἀεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι. Et Il. B. (217.) de Thersite, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα. Od. Υ. (145.) κύνες πόδας ἀργοί: ut et A. (164.) ἐλαφρότεροι πόδας. Item Il. X. (24.) λαίψηρα πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα. Od. P. (27.) Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς: Θ. (247.) ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, ubi dat. ποσὶ abundat, ut et Il. Φ. 600. ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν: et paulo ante, Καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσι. Et Ψ. (636.) Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον: K. (346.) εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσι. Non itidem cum Υ. (410.) dicit, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα: Od. N. (261.) νικᾷ ταχέεσσι πόδεσσι, Pedum pernicitate: Il. (X. 138.) ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς. Item ap. Eund. πόδες dicuntur aliquem φέρειν, necnon σώζειν, ut Il. Σ. (148.) Τὴν μὲν ἄρ Οὔλυμπονδε πόδες φέρον: quo loquendi genere alibi quoque utitur, ut Il. P. 700. O. 405. Sic et Lucian. (1, 767.) Ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. Simili loquendi genere dictum fuit a Virg. Quo te, Mœri, pedes? sub. Ferunt. Item Il. Φ. v. ult., ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνατ' ἔσωσαν. Sunt frequentia ap. Eund. λαβεῖν, ἔχειν, ἕλκειν ποδὸς, ποδοῖν, ποδῶν, ut tum alibi, tum Od. Σ. (100.) Ἕλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός. Il. Π. 762. ἔχεν ποδὸς, Od. Π. (276.) διὰ δῶμα ποδῶν ἕλκωσι θύραζε, P. (479.) διὰ δώματ' ἐρύσσωσ' Ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρός. Item Il. Σ. (537.) τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν. Sic Latine dicitur Trahere pede, pedibus. Præterea ἴχνια ποδῶν, Il. N. 71. Υ. (411.) ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων. Od. Π. (6.) περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖιν. At Hesiod. Θ. (70.) ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει: quo genere loquendi utitur et Hom. Od. Π. 10. Item ap. Xen. K. Π. 2, (3, 3.) Οὔτε ποσὶν ταχὺς, οὔτε χερσὶν ἰσχυρός: 4, (3, 3.) Τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι: quod Lat. dicunt Iter facere pedibus. Sunt et alia quædam loquendi genera Proverbialia a ποῦς. Dicitur enim aliquis ἀμφοῖν ποδοῖν s. ἀμφοτέροις ποσὶ currere s. festinare, qui propere et ὅσον τάχος accelerat iter. Il. N. (78.) ποσσὶν Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι, Aristid. Panath. Καταφεύγειν ἐπὶ τὴν πόλιν ὥσπερ ἐκ δυοῖν ποδοῖν, Aristoph. Ὄρν. (35.) Ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν. Sic aliquis dicitur χειρὶ καὶ ποδὶ aliquid contendere, pro Totis viribus, omnique conatu: quo modo et Latine Manibus pedibusque. Æschin. (69.) Ὅρκον ὤμοσαν, βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει. Quibus adde Plat. Gorgia, Ἀκολασίαν δὲ φευκτέον ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν, pro Quantum quisque pedibus valet. Similiter ὅλῳ ποδὶ, Toto pede, pro Totis viribus, Omni conatu, ὅλῃ δυνάμει, Suid. Quomodo et Quintil. 10. Itaque in his actionibus omni, ut agricolæ dicunt, pede standum est. At τολμᾷν ποσὶ in fugacem et timidum. Æschin. (75.) Ἐτόλμησε τοῖς δραπέταις ποσὶ καὶ λελοιπόσι τὴν τάξιν. Item τὸν ἕτερον πόδα προελθεῖν, sumta metaph. ab iis qui unum tantum e limine pedem efferunt. Lucian. (1, 773.) Οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών. Sic (2, 38.) Οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς. Et ἐκτὸς ἔχειν πόδα, Habere pedem extra, pro Exortem aut Expertem esse, boni sc. alicujus malive. Pind. Π. 4, (512.) φαντὶ δ' ἔμμεν Τοῦτ' ἀνιαρότατον, Καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ Ἐκτὸς ἔχειν πόδα, pro Necessitate excludi. Soph. Phil. (1260.) κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς, Ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα, Lacrymarum calamitatumque expers fueris, ubi gen. nota ut et in alio Prov. Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, pro Extra aleæ jactum constitutum esse. Possit fortasse dici etiam in Eum qui sceleris purus est. Item, Ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλὴν, vel versa vice, Ἐκ κεφαλῆς εἰς πόδας, ut Latine A capite ad calcem. Il. Ψ. 169. Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς: Π. (640.) αἵματι καὶ κονίῃσι Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους: ut ap. Horat. talos a vertice pulcer ad imos. Theocr. 20, (12.) itidem, Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν. Inverso autem et præpostero ordine Aristoph. Πλ. (650.) τὰ πράγματα Ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ. Sunt et alia loquendi genera, ut ἀνὰ πόδα, ἐκ ποδὸς, s. ἐκ ποδῶν, ἐν ποσὶ, ἐπὶ πόδα, et hujusmodi alia, quæ ordine recensebo. Ἀνὰ πόδα igitur significat Retro. UNDE Ἀναποδίζειν, Referre pedem, Retro pedem referre, Retrocedere, ἔμπαλιν, ὀπίσω, Hes. Ἐκ ποδὸς, E vestigio, i. fere q. κατὰ πόδας, de quo infra, Dionys. H. l. 3. Ἐδίωκεν αὐτὸν ἐκ ποδὸς, Polyb. 5, (47, 7.) Ὡς ἐκ ποδὸς ἀκολουθήσων πρωῒ τοῖς πολεμίοις, Ut summo mane hostes e vestigio insecuturus. Sic ap. Suid. Ἐκ ποδὸς εἵπετο: quod exp. κατόπιν, σύνεγγυς: ut rursum Polyb. 3, (68, 2.) Τούτοις ἐκ ποδὸς τὴν δύναμιν ἔχων αὐτὸς εἵπετο κατόπιν, E vestigio ipsos a tergo cum copiis insequebatur. Sic ἐκ ποδῶν quoque, ut Dionys. H. Ὁ δ' ἐκ ποδῶν συνακολουθῶν αὐτοῖς, συνεισπίπτει τοῖς φεύγουσιν εἰς τὸ τεῖχος. Rursum sing. num. ap. Theocr. ὡς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράνας, E vestigio s. Ilico. Accipiunt etiam ἐκ ποδὸς pro Presso s. Collato pede, ap. Aristid. Ἐκ ποδὸς ἱππομαχήσαντες. Et Polyb. 2. Λοιπὸν ὅσον ἐκ ποδὸς ἐπιέσθησαν. Item ap. Suid. Ἐκ ποδῶν ἔστησαν, et Ἐκ ποδῶν γενέσθαι, Proripere se e medio: qua signif. potius SCRIBITUR Ἐκποδὼν, de quo infra. Ἐν ποσὶ, Inter s. Ante pedes: ut i. sit q. πρὸ ποδῶν, seu, ut Hom. loquitur, προπάροιθε ποδῶν, s. πὰρ ποδὸς, ut Pindarus. Herod. 2. Αἳ ἐν ποσὶ αὐτέων ἐφαίνοντο ἐοῦσαι: quibus verbis significat Herodotus, manus statuarum ad suum usque tempus visas fuisse jacentes ad pedes. Unde τὰ ἐν ποσὶ, Quæ sunt ante pedes, Quæ occurrunt, Obvia quæque. Thuc. 3. Τὴν ἐν ποσὶν ἀεὶ αἱρεῖν κώμην, Obvium quemque vicum, Qui sese primus offerret. Item aliquis dicitur transire s. transilire τὰ ἐν ποσὶ, ut Cic. Transilire ante pedes posita. Et Poëta quidam ap. eum 2 de Divin. Quod est ante pedes nemo spectat: cœli scrutatur plagas. Et in Ætna, Tantum opus ante pedes transire. Philostr. Phœnice, Βαδίζεις δὲ ποῖ μετέωρός τε καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν ποσί; Præterea τὰ ἐν ποσὶ dicuntur Instantia, Præsentia: ut et ap. Terent. Istuc est sapere, non quod ante pedes modo est Videre, sed etiam illa quæ futura sunt Prospicere. Lucian. (1, 45.) Προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, σχολὴν οὐκ ἄγουσιν τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι, Adeo animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordatione, ut amorum præsenti desiderio non magnopere afficiantur, Bud. Ubi

nota sibi opponi τὰ παρεληλυθότα et τὰ ἐν ποσὶ, sicut in loco Terentii, Quod ante pedes est et illa quæ futura sunt. Sic Phalar. Τοῖς ἐν ποσὶν ἐκωλύθην, Præsentibus negotiis præpeditus fui. Itidem et Eur. Andr. (398.) τὰ ἐν ποσὶν Οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακὰ, Mala præsentia et quæ ante pedes sunt. Et Pind. Π. 8, (45.) τὸ δ' ἐν ποσί μοι Ἴτω τρέχον. Ubi Lat. dixeris fortasse, Quod est in manibus. Interdum τὰ ἐν ποσὶν, Vulgaria, Quæ passim obvia sunt, nusquam non se offerunt et occurrunt; vel Vulgaria, Trivialia. Plato Theæt. Τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, Hæc protrita et vulgaria. Aristot. Pol. 2. Ἐκ τῶν ἐν ποσὶ καὶ μικρῶν προσκρούοντες ἀλλήλοις. Aliquando item poni tradunt ἐν ποσὶ pro Oblata occasione. Ἐπὶ πόδα, Cessim, Pedem referendo: ut ἀνὰ πόδα, s. Pedem retro reprimendo, ut Virg. loquitur. Aristid. Ἐπὶ πόδα ἀναχωρῆσαι, Xen. Ἑλλ. 2, (4, 23.) Ἐπειδὴ αὐτῶν πολλοὶ ἐτιτρώσκοντο, μάλα πιεζόμενοι ἀνεχώρησαν ἐπὶ πόδα, Cum admodum premerentur, referre pedem et recipere se cœperunt. Et Polyb. 2, (33, 7.) Οὐχ ὑπολειπόμενος τόπον πρὸς τὴν ἐπὶ πόδα ταῖς σπείραις ἀναχώρησιν, Non relinquens locum cohortibus ad receptum. Lucian. (3, 175.) Εὐθὺς ἐξιὼν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, E vestigio revertitur; quippe cum dies esset τῶν ἀποφράδων, qua nefas erat aliquid aggredi. Sic etiam ἐπὶ πόδα ἀνάγειν, Xen. K. Π. 3, (3, 30.) Παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους. At ἐπὶ ποδῶν signif. Pedibus insistendo atque innitendo: ut ap. Plut. Symp. 1. Ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἑστῶτα πίνειν: et ap. Hom. στηρίξαι ποσὶ, quod vide in Στηρίζω. Aristot. H. A. 5. Ἐπὶ ποδῶν ὀχεύει, Pedibus insistendo coit. Κατὰ ποδὸς βάσιν, Pedetentim: quod, teste Suida, Proverbialiter dicitur ἐπὶ τῶν κατὰ μικρόν τι πραττόντων καὶ κατὰ τέχνην, καὶ μὴ ἀθρόως. Κατὰ πόδα, E vestigio insequendo, Herod. 5. Ἐόντων δὲ ἤδη ἐν Χίῳ, κατὰ πόδας ἐληλύθεε Περσέων ἵππος πολλὴ διώκουσα τοὺς Παίονας, Vestigiis persequens, Thuc. 3, (98.) Πολλοὺς ἐν τῇ τροπῇ κατὰ πόδας αἱροῦντες ἄνθρωποι ποδώκεις καὶ ψιλοὶ, διέφθειρον: 8, (17.) p. 269. Κατὰ πόδας εἴκοσι ναυσὶν ἐπιπλεύσαντες: (5, 64.) Κατὰ πόδας αὐτῶν ἰέναι, Vestigiis eorum insistere, E vestigio eos persequi. Sicut vero in præcedenti loco Idem dicit κατὰ πόδας αἱροῦντες, sic etiam Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Κύνας ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἱρεῖν, Canes instructas ad capiendum e vestigio. Idem (Ἀν. 2, 6, 9.) Θηρατέος οὖ κατὰ πόδας, ὥσπερ ὁ λαγώς. Itidem et κατὰ πόδας ἕπεσθαι, ut Plin. E vestigio subsequi; Cic. Vestigiis consequi. Ovid. Signa pedum sequi. Metaphorice Plato de LL. 11. Κιβδήλοις δ' ἐπιτηδεύμασιν ἕπεται κατὰ πόδα καπηλείας ἐπιτηδεύματα, Subsequuntur velut e vestigio, i. e. Proxime sequuntur, et q. d. immediate. Proximum est ut de iis tractemus. Sic etiam Herod. 3. Τῇ δὲ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ, Proxime insequente die: pro quo et τῇ ἐχομένῃ. Metaphorice item Aristid. Κατὰ πόδας τῆς μάχης προῆλθον. Vicinum illi κατὰ πόδα est superius ἐκ ποδός. Hes. et Suid. κατὰ πόδα exp. παρ' αὐτὰ, κατὰ τάξιν, ὄπισω. Sunt qui et conjunctim SCRIBANT Καταπόδας, SICUT Παραπόδας itidem: pro quo alias disjunctim legitur Παρὰ πόδας, ut infra docebo. ["Toup. Opusc. 2, 228." Schæf. Mss. * "Ὑποπόδας, Orig. in Jo. 28, 17." Routh. Mss.] Πὰρ ποδὸς idem cum ἐν ποσὶ, Ante pedes. Et τὸ πὰρ ποδὸς, ut τὰ ἐν ποσὶ, Quæ sunt ante pedes: i. e. Præsens rerum status, Id quod præsens est. Pind. Π. 3, (107.) Χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ Δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρεσὶ, Γνόντα τὸ πὰρ ποδὸς, οἵας εἰμὲν αἴσας, Id quod præsens est. Item παρὰ ποδὶ, ut πὰρ ποδός: si Erasmo credimus; nam in Prov. Ante pedes, τὸ παρὰ ποδὶ dici tradit quod jam instat imminetque. Nisi potius παρὰ ποδὶ interpretandum putes Juxta pedes: quod et Hes. exp. παρὰ τοῖς ποσί. Sic et πὰρ ποσὶ ap. Pind. Ὀ. 1, (118.) ὁ δ' αὐτῷ Πὰρ ποσὶ σχεδὸν Ἐφάνη, Ipsi juxta pedes apparuit. Et Il. O. (280.) Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶν κάππεσε θυμὸς, Juxta pedes. Sed et in hisce ll. nulla sensus diversitate reddere possumus, Ante pedes. Itidemque παρὰ πόδας dicitur pro Ante pedes, ἐν ποσὶ, ut supra habuimus: Plato Theæt. Τὰ δὲ ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ παρὰ πόδας. Ibid. Περὶ τῶν παρὰ πόδας καὶ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς διαλέγεσθαι, De iis quæ ante pedes oculosque posita sunt. Itidem Lucian. de Calumn. init. Τὸ πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες, Id quod ante pedes est, s. Ea quæ ante pedes sunt posita: quibus opp. ibid. τὰ πόῤῥω καὶ πάμπολυ διεστηκότα. Et Synes. Ep. 4. Ὃ ἐποίει παρὰ πόδας τὸν κίνδυνον, Quod præsens periculum afferebat: sic τὸ ἐν ποσὶ κακὸν supra, Malum quod ante pedes et præsens est. Alicubi autem παρὰ πόδα et παρὰ πόδας idem significant cum κατὰ πόδα, i. e. E vestigio, Ilico. Soph. Phil. (838.) Πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται, Magnam e vestigio potentiam obtinet. Sic παρὰ πόδας, Polyb. 5, (26, 13.) Οὗτοι περὶ τὰς αὐλὰς κατὰ τὸ τοῦ βασιλέως νεῦμα μακάριοι καὶ παρὰ πόδας ἐλεεινοὶ γίνονται, E vestigio: pro quo παρὰ πόδας in præcedenti comparationis membro dixerat παραυτίκα. Hes. quoque παρὰ πόδας exp. εὐθέως, ἐγγύθεν: sicut et Suid. ἐγγὺς, πλησίον: necnon μετὰ ταῦτα, sed malim Statim post, Ilico, E vestigio, subjungens hæc exempla, [e Polyb. 8, 11, 2.] Παραπόδας ἀκρατέστατον μὲν αὐτὸν δείκνυσι πρὸς γυναῖκας. Item, Παραπόδας οὐ συμμαχικῶς, ἀλλὰ δεσποτικῶς χρῶνται. Sic enim ap. eum scriptum est, conjunctim sc. παραπόδας, non παρὰ πόδας. ["Παρὰ πόδα, Statim, Plato Soph. 242." Routh. Mss.] Præterea παρὰ πόδας signif. In promtu, et quod alia metaph. Latine dicitur Ad manum: quod pertinet ad eam exp. Hes. et Suidæ, qua παρὰ πόδας capiunt pro πλησίον, ἐγγύς. E Luciano (2, 17.) Ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι, pro Quæ redarguere in promtu est. Ex Eod. Παρὰ πόδα ἡ ἱστορία, In promtu est historia. Affinia autem hæc sunt præcedenti παρὰ πόδας significanti Ante pedes, et alteri παρὰ ποσὶ, Juxta s. Ad pedes. Περὶ πόδα, Convenienter, Congruenter: metaphorice a calceis qui pedibus bene quadrant. Plato Comicus, Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα. Idem, Καὶ τοῖς τρόποις ἁρμόττον ὡς περὶ πόδα, ubi Suidas, ea citans, σφόδρα ἁρμόττον ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσί. Utitur et Lucian., sed omisso verbo ἁρμόζει: ut in l. ad Indoctum quendam multos libros sibi comparantem, (3, 109.) Περὶ πόδα δή σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, In te apte quadrat: (179.) Οὐ περὶ πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; Annon ei convenit et apte quadrat ut ἀποφρὰς nominetur? Itidem ap. Hes. Τὸ περὶ πόδα, τὸ ἡρμοσμένον, sumta metaph. ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων. Πρὸ ποδὸς et πρὸ ποδῶν, Ante pedes, Aristoph. (Σφ. 1236.) πρὸ ποδῶν κατακείμενος, Ante pedes positus s. jacens: pro quo Hom. dicit προπάροιθε ποδῶν, Il. N. 205. et Ω. 510. Plato de Rep. 4. Πάλαι φαίνεται πρὸ ποδῶν ἐξ ἀρχῆς κυλινδεῖσθαι, καὶ οὐχ ἑωρῶμεν ἄρ' αὐτὸ, ἀλλ' ἦμεν καταγελαστότατοι ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι, Ante pedes volvi, Pedibus obversari. Quibuscum confer quædam supra allata, ubi de ἐν ποσὶ et παρὰ πόδας. Item τὰ πρὸ ποδὸς, ut τὰ ἐν ποσὶ s. τὰ παρὰ πόδας, Ante pedes posita et præsentia, s. Quæ in promtu et ad manum sunt. Pind. Ἰ. 8, (26.) Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ Χρῆμα πᾶν, Id quod ante pedes est et præsens semper præstabilius: cui opp. τὰ παροιχημένα. Xen. τὰ πρὸ ποδῶν simpliciter pro Ante pedes posita, Λ. (3, 5.) Περιβλέπειν μηδαμοῖ, ἀλλ' αὐτὰ τὰ πρὸ ποδῶν ὁρᾷν. Ὑπὸ πόδας τίθεσθαι, quod Cic. Proterere et conculcare aliquem: metaphorice pro εὐτελίζειν, et Vilipendere dignumque judicare, quod pedibus proculcet. Plut. (10, 514.) Τὰς Θεμιστοκλέους καὶ Μιλτιάδου πράξεις ὑπὸ πόδας τιθεμένου καὶ κατευτελίζοντος. Referunt huc, quod Virg. Georg. 3. dicit, Felix qui — metus omnes et inexorabile fatum Subjecit pedibus. Item quod Lucr. 5. Et capitis summi præclarum insigne cruentum Sub pedibus volgi magnum lugebat honorem: sc. Vulgi pedibus proculcatum. Apud Philon. vero V. M. 1. Ὑπὸ πόδας ἐχώρει, Turn. vertit, Succiduis pedibus recellebatur, de asina Balaami, quæ conspecto angelo ἀνεχαιτίζετο. Signif. igitur ὑπὸ πόδας χωρεῖν, idem cum ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν, Referre pedem, Retro remeare, quod et ἀναποδίζειν. Item in pugna ποὺς ἐπαλλάσσεσθαι ποδὶ dicitur, Cum pede collato et cominus pugnatur. Eur. (Heracl. 836.), ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, Ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στάς: Virg. Æn. hæret pede pes, densusque viro vir. || At

Ἀσκοῦ προὔχων πούς tecte dicitur Penis in Oraculo: quod ap. Herod. 2. legitur, et Plut. in Thes. (3.) necnon Eur. Med. (679.) || Πούς, Pes, mensura sedecim digitorum, secundum Suid.: i. e. quatuor palmi; nam palmus quatuor digitos continet: unde ὀκταπόδης ap. Hesiod. et ἑξαπόδης ap. Herod. Vide Στάδιον. Gorr. quoque tradit esse Mensuram quæ constet sedecim digitis, s. palmis quatuor, s. duodecim unciis. Sed quamvis, inquit, tum Romani quam Græci pedem in totidem partes diviserint, attamen pedem Græcum Romano semuncia, sive, ut Gallico more loquamur, semipollice, majorem fuisse Georg. Agricola ostendit, qui mensuras omnes doctissime explicavit.

Transfertur et ad alia; nam et mensa suos πόδας habet. Aristoph. τράπεζαν ἡμῖν φέρε τρεῖς πόδας ἔχουσαν: unde et τράπεζαι ἐλεφαντόποδες et τρισκελεῖς, ut ap. Horat. Tripes mensa. Sic Latine quoque tum ap. Plin., tum Ovid. et Propert., Decidit inque suos mensa supina pedes. || Item litera aliqua pedes habet, ut ap. Athen. (454.) de Ω, Ἔπειτα κύκλος πόδας ἔχων βραχεῖς δύο. || Item πόδες ὄρους dicitur Ima pars s. Radix, ut κορυφή, Ipse vertex et cacumen: πλευραὶ autem et κνημοί, Quæ inter ista duo interjecta sunt. Il. B. (824.) ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, Υ. (59.) πόδες πολυπιδάκου Ἴδης καὶ κορυφαί. Sic et Philo V. M. 1. Ὡς ἐκ τῶν πρὸ ποδῶν ἄχρι τῶν κορυφῶν ὅλα τῶν ὀρῶν τὰ κλίματα δένδρεσι κατασκίοις συνυφάνθαι, A verticibus ad primores pedes, Turn.: qui tamen videtur legisse προπόδων, a πρόπους. Vide et Ὑπώρεια. || Habent etiam versus suos πόδας, qui dicuntur πόδες μετρικοί: quorum ἄρσις et θέσις, Sublatio et depositio, ῥυθμὸν efficit. Utitur Athen. l. 10. et Gramm. || Est et νεὼς πούς, Navis pes, Od. E. (260.) Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησαν ἐν αὐτῇ, Apoll. Rh. 2, (931.) κὰδδ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο Ἐς πόδας ἀμφοτέρους, Eur. Or. (706.) Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ Ἔβαψεν· ἔστη δ' αὖτις ἢν χαλᾷ πόδα. Schol. Apoll. Rh. funes veli, qui sunt κάλῳ, in tria genera dividit: aut enim detrahitur iis velum, et vocantur μεσουρίαι: aut intenditur utrimque ad proram, et sunt πρότονοι: aut convertitur et laxatur, qui sunt κατὰ τὰς γωνίας, i. e. ad angulos: et dicuntur πόδες, et ante hoc πρόποδες. Itidem Virg. Æn. 5. Una omnes fecere pedem. Ubi Serv. exp. Funem quo tenditur velum. Plautus vero cum in Menæchm. dicit, Asservatote navales pedes, pro Remis usurpasse existimatur. Catullus autem pro Velo, ubi ait, utcunque Jupiter Simul secundus incidisset in pedem. Hæc inter alia e Camerario. Sunt qui dicant esse Funem in navi quo velum tenditur atque laxatur, inde sic nominatum, quod ad mali pedem, i. e. imam partem, alligetur. Plin. quoque Pedes appellat, 2, 47. Iisdem autem ventis in contrarium navigatur prolatis pedibus, ut noctu plerumque vela concurrant. Item ποὺς νεὼς pro Temone s. Clavo ap. Pind. (N. 6, 96.) Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον Αἰεὶ κυμάτων λέγεται Παντὶ μάλιστα δονεῖν Θυμόν, Circum temonem commoti fluctus, maxime navigantium animos commovere dicuntur. Sic accipiunt etiam quod Od. K. (32.) legitur, αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων: quoniam sc. Schol. exp. non solum τὸν * μεταγωγὸν τοῦ κέρατος κάλων, verum etiam τὸ πηδάλιον. || Πούς putatur etiam fuisse Edictum quodpiam longis periodis constans, quod contenta continuataque voce et uno quasi spiritu a præcone recitaretur, cum Gal. Epidem. 6. dicat, Καθάπερ οἱ κήρυκες, ὅταν τὸν λεγόμενον πόδα ἐκφράζουσι.

" Ποδοῖιν, Poëtice pro ποδοῖν, Hesiod. (Ἀ. 158.) " ἕλκε ποδοῖιν, Trahebat pedibus. Est dual. a " πούς."

[" Ποῦς s. Πούς, Phryn. Ecl. 200. Markl. Suppl. p. 224. 237. Musgr. Iph. T. 1144. Med. 1287. Heracl. 110. Wakef. S. Cr. 1, 31. 115. Alc. 1175. Jacobs. Anth. 7, 60. 8, 188. 9, 39. Monthly Review Febr. 1799. p. 192. Aristoph. Fr. 223. Herodian. 456. Pierson., ad Xen. Mem. 3, 3, 4. Steinbr. Mus. Tur. 1, 172. Canticum quoddam, Kuster. Aristoph. 74. Funis nauticus, Brunck. ad Hec. 1010. Musgr. ad 1020. Med. 278. Valck. Hipp. p. 190. Distr. 235. Toup. Emendd. 4, 428. ad Lucian. 1. p. xxxv. 493. Mensura sedecim digitorum, Herod. 177. Pes metricus, Wyttenb. Select. 426. Quid ap. Tragicos, Markl. Suppl. 90. Ποῦς navis, Musgr. Iph. T. 1136. 1380. Or. 705. Markl. Iph. p. 404. Brunck. Aristoph. 1, 18. 3, 20. Apoll. Rh. 87. ad Lucian. 2, 138. Eur. Hec. 1010. Musgr. 940. Steinbr. Mus. Tur. 1, 314. Π. montis, Wakef. Ion. 726. Herc. F. 1307. Abund., Lobeck. Aj. p. 268. Sine articulo, ad Æsop. p. 72. Fur. Lips. Periphrasi inservit, Brunck. ad Eur. Hec. 216. Hipp. 1145. De compp. e ποῦς, Lobeck. Aj. p. 271. Π. ἄθλιος, Wakef. Phil. 291.: χρόνου, Brunck. Aristoph. 1, 154. Musgr. Bacch. 887. Ἥσυχος πούς, ad Eur. Med. 215. 299. Π. ἄτρυτος, Voss Myth. Br. 1, 162. Ἐκ ποδός, Diod. S. 2, 207. 282. et var. l. 329. 2, 448. Anton. Lib. 186. Verb., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 34. Ἐκ ποδῶν, Wakef. Eum. 456. ad Lucian. 1, 238. Ὅλῳ, παντὶ ποδί, Ruhnk. Ep. Cr. 225. Ἑτέρῳ ποδὶ ἐπιβαίνειν, ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνειν, etc. Toup. Add. in Theocr. 403. Σὺν πατρὸς ποδί, Valck. Phœn. p. 236. De accus., Thom. M. 644. Schneid. ad Æsop. p. 104. Ποῦν, Fab. Æsop. p. 34. Lips. Πόδα βῆσαι, στῆσαι, ad Eur. El. 999.: πέμπειν, Musgr. Iph. T. 128.: τέγξαι, phrasis nautica, 1380. Markl. Iph. p. 404.: ἔχειν ἐν, Musgr. Hel. 75. Bacch. 89.: ἐκτὸς ἔχειν, Wakef. Alc. 645. Phil. 1260.: τιθέναι, Abresch. Æsch. 2, 44. Kuster. Aristoph. 224.: ἱστάναι, ibid.: ἱέναι, ἐφιέναι, Musgr. Hec. 164.: φέρειν, Valck. Callim. 263. Ἐπὶ πόδα ἀνάγειν, ad Xen. K. Π. 324. 671. Wyttenb. Select. 222. Ὑποχωρεῖν ἐπὶ πόδα, Duker. Præf. Thuc. 7. Dionys. H. 2, 1061. Κατὰ πόδα, 5, 105. Villois. ad Long. 14. Παρὰ πόδα, Wakef. Phil. 837. Πὰρ πόδα βαίνειν, Jacobs. Anth. 9, 345. Περὶ πόδα, ad Lucian. 1, 711. 2, 19. 3, 109. 179. ad Mœr. 22. Τὸν ἕτερον τοῖν ποδοῖν, τὸν ἕτερον πόδα, Herodian. Philet. 477. et n. Τὼ πόδε τέγγειν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 16. Ἐκ δυοῖν ποδοῖν, Hoogev. Part. 649. Sch. 1. Πόδες, Lectorum fulcra, ad Xen. Mem. 2, 1, 30. Ἐκ τριχὸς ἄχρι ποδῶν, Posidipp. 7. Ἐκ δέκα ποδῶν αἱρεῖν τινά, Jacobs. Anth. 9, 345. Ὡς ποδῶν —, Wessel. Diss. Herod. 129. ad p. 492. 720. 722. ad Charit. 364. Ὡς ἔχω ποδῶν, Heind. ad Plat. Gorg. 209. Ὅπως, ᾗ ποδῶν, ad Diod. S. 2, 628. Ἐν ποσί, Musgr. El. 641. Jacobs. Anth. 7, 229. 8, 288. Phalar. 358. Villois. ad Long. 34. Τὰ ἐν ποσί, ad Charit. 451. ad Lucian. 2, 356. Boiss. Philostr. 280. Παρὰ ποσίν, Jacobs. Anth. 11, 68. De Homerica, ποσὶ βαίνειν, Ilgen. Hymn. 225. Wakef. S. Cr. 2, 136. Μετὰ ποσσὶ γυναικὸς πίπτειν, Heyn. Hom. 7, 629. Κατὰ πόδας, Dionys. H. 2, 1046. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 59. Παρὰ πόδας, ad Lucian. 1, 714. 2, 241. Dionys. H. 1, 384. Heind. ad Plat. Gorg. 69. Toup. Opusc. 1, 581. Brunck. Phil. 838. Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, Stanl. Eum. 165. Huschk. Anal. 206. Jacobs. Anth. 8, 218. Bianor 14. Ἄλλεσθαι πόδας μαλακούς, Jacobs. Anth. 9, 180. Πρὸς πόδας, de servo ad pedes domini stante, 454. Ποῦς pro ποδεών, Musgr. Med. 679." Schæf. Mss. Τὰ ἐν ποσί, Heliod. 6, 1. p. 224. Cor. Vide Schn. Lex. Πούς, ποῦς, Lobeck. Phryn. Add. ad p. 453.]

Ποδοκάκη, ἡ, dicitur ξύλον εἰς ὃ ἐν εἱρκτῇ τοὺς πόδας ἐμβάλλοντες συνέχουσιν, Latine Cippus, Græce alio nomine ποδοστράβη, ut Suid. tradit: Hesychio autem est ὁ ἐν τῷ ξύλῳ δεσμός, ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι δεσμεύονται: quæ exp. e Lysia desumta videtur; is enim 115 (=356.) cum citasset hæc verba legis, Δεδέσθαι δ' ἐν τῇ ποδοκάκῃ ἡμέρας πέντε τὸν πόδα, subjungit mox, explicans ea verba, Ἡ ποδοκάκη αὕτη ἐστὶν ὃ νῦν καλεῖ ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι: paulo post tamen dicit, Οὐκ ἐν τῇ ποδοκάκῃ ἐδέδετο, ἀλλ' ἐν τῷ ξύλῳ: ita ut videatur inter ξύλον et ποδοκάκην distinguere, licet et Harpocr. scribit ita vocari τὸ ξύλον τὸ ἐν δεσμωτηρίῳ. Itidem in Lege quadam, Δησάντων ἐν τῷ ξύλῳ οἱ ἕνδεκα ἢ ἐν τῇ ποδοκάκῃ, ubi Bud. vertit Compede: alii sic e Cic., Ligneæ soleæ in pedes inducantur: quæ verba respondent potius τῷ, δησάντων ἐν τῷ ξύλῳ. Apud Suid. Ἐν εἱρκτῇ τε καὶ ποδοκάκῃ στρεβλούμενοι καὶ ταλαιπωρούμενοι ἔμενον. Ceterum sciendum est

scribi et Ποδοκάκη ET Ποδοκάκκη, quod videtur esse frequentius; tradunt enim Harpocr. et Suid. atque Hes. ποδοκάκκη dici vel quasi ποδῶν κάκωσις, inserto altero κ, vel quasi * ποδοκατόχη, facta syncope, et χ in κ mutato. [Schleusn. Lex. V. T. "Thom. M. 200. ad Lucian. 2, 336. ad Timæi Lex. 134. Lennep. ad Phal. 23." Schæf. Mss. * Ποδόκοιλον, Gl. Aquale gello. Signif. Vola pedis. * Ποδοκόπος, unde * "Ποδοκοπέω, Anna C. 111. 311." Elberling. Mss. * Ποδόκρουστος, unde] Ποδοκρουστία, Pedum plausus s. complosus, Strabo [10. p. 721. * Ποδοκτύπη, Saltatrix, Lucian. 2, 333. * "Ποδοκτυπέω, ad Hesych. 2, 1093, 15." Dahler. Mss.] Ποδονιπτὴρ, ῆρος, ὁ, Pelvis in qua pedes abluuntur, Pelluvium. Legitur ap. Athen. [168. 451. 467. "Jacobs. Anth. 8, 335." Schæf. Mss.] AT VERO Ποδόνιπτρον dicitur Ipsa aqua qua pedes abluuntur, [Gl. Pelluvium. Jambl. Protr. 312. K.] Vide Νίπτρον. Sed dicitur et Ποδανιπτὴρ et ποδάνιπτρον. [* Ποδονίπτης, Gl. Pelluvium. * Ποδοπέδη, Nicet. Annal. 3, 3. 4, 2. "Tzetz. Ch. 1, 891." Boiss. Mss. * "Ποδόπομπον, ad Mœr. 333." Schæf. Mss. * Ποδόστημα, Schn. Lex.] Ποδοστράβη, ἡ, dicitur βασανιστήριον ὄργανον, ἐν ᾧ στρεβλοῦταί τις δεσμούμενος τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Sic appellatum διὰ τὸ στρέφειν πόδα, ut Schol. Dem. tradit. Hesychioque itidem τὸ γινόμενον πρὸς τὰ στρέμματα τῶν ποδῶν: i. q. ποδοκάκη ut Aristoph. Schol. tradit et Suid., ap. quem legitur h. l. Ἐν ποδοστράβαις τισὶ τοῖς βόθροις ἐνειργόμενοι ἐτείνοντο. Vide et Δακτυλήθρα. || Instrumentum medicum, quo artus luxati reponuntur: Polluci τὸ τὰ στρέμματα κατευθῦνον: dicit autem a Comicis sic usurpari. || Tendicula qua cervi capiuntur, ἡ τοῖς ἐλάφοις ἱσταμένη πάγη, ut Hes. tradit, Xen. K. (9, 11.) p. 578. meæ Ed. Ἵστανται δὲ καὶ ποδοστράβαι ταῖς ἐλάφοις ἐν τοῖς ὄρεσι περὶ τοὺς λειμῶνας. De structura autem ejusmodi tendicularum vide ibid. et ap. J. Poll. 5, 4. ubi et ποδαγρείας appellat. [Lucian. 2, 336. Xen. K. 12, 14. "Jacobs. Anth. 7, 74." Schæf. Mss. * "Ποδόστροφον, Compes, Pedica, Chrys. in Act. Apost. Serm. 35. T. 4. p. 805, 29. Πηδᾷ καὶ λακτίζει — καὶ οὐδεὶς αὐτῇ φαλίδας περιτίθησιν οὐδὲ ποδόστροφα, οὐδὲ χαλινοὺς, οὐδ' ἐπικαθίζει τὸν ἔμπειρον ἐπιβάτην." Seager. Mss. * Ποδοσφαλὴς, unde * Ποδοσφαλέω, Tzetz. Hom. 443.] Ποδοτρόχαλος, Pede rotam circumagens, i. e. Figulus, ὁ τῷ ποδὶ τὸν κεραμικὸν τροχὸν κινῶν, Hes. * Ποδόψελον, Gl. Pediculum. * Ποδόψηστρον, Mantile ad pedes abstergendos, Æsch. Ag. 935. * Ποδόψοφος, Gl. Ποδόψοφοι Podari (sic) * Ποδοψόφιον Crepitaculum. * Ποδοψοφία, Schol. Apoll. Rh. 4, 86. Fab. Æsop. August. 137.]

Ποδίκροτος, Pedibus plaudens, Pedes complodens, Epigr. [Anal. 2, 238. "Jacobs. Anth. 12, 107." Schæf. Mss.]

Ποδανιπτὴρ, ῆρος, ὁ, Pelluvium, i. q. ποδονιπτὴρ, Aristot. Polit. 1, 8. [Herod. 2, 172. "Aristoph. Fr. 247. Bentl. Ep. ad Hemst. 98. Toup. Opusc. 2, 226. * Ποδανίπτρα, Kuster. Aristoph. 22." Schæf. Mss.] AT Ποδάνιπτρον, ut ποδόνιπτρον, Ipsa aqua dicitur qua pedes abluuntur, i. q. πλῦμα, νίμμα, ἀπόνιμμα, νίπτρον, Od. (T. 504.) Οἰσομένη ποδάνιπτρα. Porro sicut dicitur βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, et οἰνοχοῶν οἶνον, sicut Od. T. 343. ποδάνιπτρα ποδῶν, ubi tamen Eust. exp. non solum τὸ ὕδωρ ᾧ πόδας νίπτονται, sed etiam νίψις ποδῶν. [Aristoph. Fr. 2. J. Poll. 10, 78. "Aristoph. Fr. 247. 285. Heyn. Hom. 5, 632." Schæf. Mss.] Ποδανωμάω, i. q. λαιψηρὰ πόδας νωμάω, Velociter agiliterque pedes inter currendum moveo, i. e. Citato pede curro. [Cf. Soph. Œd. T. 468. φυγᾷ πόδα νωμᾶν, unde orta videtur hæc vox, alioqui auctoritate destituta. Lexx. dant * Ποδονομέω, Salto, cujus quidem exemplum desideratur, sed analogiæ magis convenit. Cf. Χειρονομέω.]

Ποδαβρὸς, Qui mollibus delicatisque pedibus est, ὁ τοὺς πόδας ἁβρός. E Themist. (226.) Sed leg. putant ποδαγρός. [Orac. ap. Herod. 1, 55.]

Ποδάγρα, ἡ, Pedica s. Tendicula qua ferarum pedes illaqueantur: quæ ET Ποδάγρεια nominatur et ποδοστράβη. J. Poll. 5, c. 4. ubi ejus descriptionem vide. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Δουλοῦν ὡς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασιν, ἐλάφους δὲ ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. Et ap. Plut. (9, 35.) Θήρεσσιν ἔπηξε ποδάγρας. Et ap. Suid. Τάφρους ὤρυξε καὶ ποδάγρας ὑφῆκεν ὡς θηρίοις, τοῖς πολεμίοις. || Ποδάγρα dicitur etiam Arthritis pedum, cum pedum articulos noxius humor infestat: sicut si manuum articulos idem morbus occupet, χειράγρα vocatur. Athen. 12. Κατατεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας: ut ap. Cic. Doloribus podagræ complures annos cruciari, et Ardere podagræ doloribus. Plut. Ποδάγρας ἀπαλλάττει: Ovid. Solvere nodosam podagram. UNDE Ποδαγρὸς ET Ποδαγρικὸς, Qui podagra tentatur, laborat; Podagricus, Plin.: Podager, Claudiano. Plautus vero dicit Podagrosi pedes. Ποδαγρὸς ex Epigr. [Nicarchi 7.] affertur: ποδαγρικὸς autem passim ap. Medicos occurrit, Diosc. præsertim. Item τὰ ποδαγρικὰ, sub. πάθη, Podagrici dolores, s. Morbus podagricus, Podagra: ut Theophr. H. Pl. 9, 10. dicit mandragoræ radicem utilem esse πρὸς τὰ ποδαγρικά: quam Diosc. generaliter dicit τῶν ἄρθρων πόνους παύειν. Idem vero Diosc. 5, 138. ποδαγρικὰς δυνάμεις vocat Medicamenta quæ podagram si non solvere, at saltem lenire possunt: ut ap. Horat. fomenta juvant podagram, ap. Ovid. autem Solvere nodosam nescit medicina podagram. ["Ποδαγρὸς, ad Charit. 265." Schæf. Mss. "Ποδαγρικὸς, Diog. L. 5, 68." Wakef. Mss.] In VV. LL. habetur ETIAM Ποδάγρης, itidem pro Podager s. Podagricus, Qui podagra laborat. Sed non nominatur Auctor, nec affertur exemplum. Ποδαγράω, SIVE Ποδαγριάω, Podagra laboro, Podagricus sum. Utrumque legitur ap. Plat. Alcib. minore (4.) p. 510. Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι τὸν νοσοῦντα ποδαγρᾶν, ἢ πυρέττειν, ἢ ὀφθαλμιᾶν; Et paulo post, Οὐ μέντοι οἱ νοσοῦντες πάντες πυρέττουσιν, οὐδὲ ποδαγριῶσιν, οὐδέ γε ὀφθαλμιῶσιν. Et ap. Dion. Δεινῶς ποδαγρῶν. Sic ap. Aristoph. Πλ. (559.) metrum exigit ut legamus, παρ' αὐτῷ γὰρ (sc. Pluto) ποδαγρῶντες—εἰσίν: quam scripturam Schol. quoque agnoscit, afferens tamen et aliam metro repugnantem, sc. ποδαλγοῦντες: notum autem est ditiores præsertim et τοὺς τρυφεροὺς καὶ ἁβροδιαίτους, hoc morbo tentari: unde et Locuples podagra ab Juven. dicitur Sat. 13. Posteriore verbo ποδαγριῶ utitur et Diosc. 2, 39. de pulmone marino, Ποδαγριῶντας καὶ χιμετλιῶντας ὠφελεῖ καταπλασσόμενος. [Alex. Trall. 9. p. 199. "Ποδαγράω, Clem. Alex. 307. Ælian. H. A. 217." Wakef. Mss. * Ποδαγρίζομαι, Strabo 14. p. 990=700. sed v. nott. et var. lectt.]

"Ποδάκνη, Polluci (7, 157.) ὁ ἐν τῷ τόξῳ δεσμὸς, "Vinculum in arcu." [* Ποδάκνης, ὁ, Schn. Lex.]

Ποδαλγὴς, Dolore pedum laborans, Quem pedum dolores cruciant, Qui e pedibus dolet: ut κεφαλαλγής. ["Diog. L. 5, 68." Wakef. Mss.] ET Ποδαλγὸς pro eod., ut κεφαλαλγὸς, Greg. Naz. (Ep. 57.) Δύο ποδαλγοὶ περιφερόμενοι. [Manetho 4, 501.] Ποδαλγικὸς, i. q. ποδαλγὸς, Diosc. 3, 150. de androsarce, Καταπλάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ ποδαλγικῶν ὠφελίμως. Unde Plin. 27, 4. Datur et podagricis illiniturque. Idem igitur significant ποδαλγὴς s. ποδαλγὸς et ποδαλγικὸς, cum ποδαγρὸς s. ποδαγρικός. SIC Ποδαλγία, ἡ, Pedum dolor, Podagra, Chrys. Ἡ ποδαλγίᾳ ἢ φθόῃ τινὶ ἢ ἑτέρᾳ νόσῳ κατειλημμένος. ["Steph. Dial. 19. 56." Schæf. Mss. * "Ποδαλγιάω, Schol. Pind. Π. 3, 111." Wakef. Mss. "Cocchii Chirurg. Vett. p. 35." Boiss. Mss.] Ποδαλγέω, Pedum dolore s. Podagra laboro, i. q. ποδαγράω s. ποδαγριάω, quod vide.

Πόδαργος, Celer pedibus, Virg. πόδας ἀργὸς, s. πόδας ὠκὺς, Homero. Apud Eund. est Nomen proprium equi Hectoris: ET Ποδάργη, ἡ, Equæ itidem nomen, a pedum pernicitate appellatæ: illud, Il. Θ. 185, hoc vero Π. 150. AT Ποδαργία non signif. Pedum pernicitas, verum Pedum dolor, Podagra: Attice usurpatum pro ποδαλγία: sicut γλωσσαργία et γλωσσαλγία idem significant, sc. Loquacitas, Lingua loquax. Vide Schol. Aristoph. Πλ. init. ["Steph. Dial. 19. 56." Schæf. Mss.] ITEM Ποδάργης ap. Hes. * λευκόπους, ταχύς: nam ἀργὸς capitur et pro

Albus et pro Celer. [" Steph. Dial. 56." Schæf. Mss.]

Ποδάρκης, Pedibus valens, Celer, Il. A. (121.) ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς: pro quo alibi πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. [Neutr. ποδαρκὲς, Arcad. 117.]

Πόδαυρος: unde ap. Hes. Ποδαύρου, ἐῤῥωμένου τοὺς πόδας: pro quo fortasse scr. ποδάρκου: sicut Idem ποδάρκης exp. ὠκὺς τοῖς ποσὶν ἢ ἀρκεῖν δυνάμενος. Alias πόδαυρος significaret Qui pedum celeritate auras s. ventos æquat: quomodo ἀελλόπους dicitur et πνοήπους, necnon ποδήνεμος s. ποδάνεμος.

[* Ποδένδυτον, Æsch. Choëph. 988. νεκροῦ, i. q. ποδιστὴρ πέπλος, quod mox sequitur.]

Ποδηγὸς, ὁ, pro quo DORICE Ποδαγὸς, Pedum ductor, h. e. Qui pedibus viam monstrat præeundo, i. q. ὁδηγὸς, Dux. Suid. exp. παιδαγωγός. In Epigr. ποδηγὰ πόθων ὠκύπτερα, Alæ amorum duces. Pro ὀπαδὸς, Assecla, Cam. e Soph. Ant. (1196.) Ἐγὼ δὲ σῷ ποδαγὸς εἰπόμην πόσει. Apud eund. Suid. HABETUR Ποδηγέστερον compar. gradu, quod exp. * ὁδηγητικώτερον: qui compar. a ποδηγὸς irregularis est, ut ἀφνειέστερος ab ἀφνειὸς, Eust. [" Ποδηγὸς, Jacobs. Anth. 6, 68. Heraclid. Sinop. Ep. 1. Porson. Or. 26. Valck. Phœn. p. 570. Ποδαγὸς, Markl. Suppl. 420. Porson. l. c. Phœn. 1728. Valck. p. 8." Schæf. Mss.] Ποδηγέω, i. q. ὁδηγέω, Viam pedibus monstro, eos veluti deducendo. Unde ap. Hes. Ποδηγῶν, ὁδηγῶν, παιδαγωγῶν: nisi forte est gen. plur. a ποδηγός. Plato Ep. 7. Αὑτὸν χωρὶς τοῦ δείξαντος ποδηγεῖν, Se absque viæ indice dirigere, Gressum suum dirigere absque indice viæ et duce, ut ii qui norunt qua eundum sit, nec duce egent. Gal. Ἡ τῶν εὑρεθέντων ἔνδειξις ἐποδήγει με. Pass. Ποδηγέομαι, Deducor et dirigor, viam faciens, Ducor ab aliquo præeunte et pedes meos veluti ducente, i. e. Via mihi monstratur, Ducor. Gal. Ἐγὼ μὲν ἐμαυτῷ ἐξεῦρον αὐτὰ τῷ λόγῳ ποδηγούμενος, Ratiocinatione me ducente. Et in Eccles. Hist. Τοῦτον μὲν οὖν τὸν τρόπον οὗτοι πρὸς τὴν σωτηρίαν ποδηγηθέντες τῆς σωτηρίας μετέλαχον. Et Athen. (522.) Ὑπὸ τῆς τροφῆς εἰς ὕβριν ποδηγηθέντες. [" Ad Phalar. 257. Jacobs. Anth. 6, 68. Fischer. ad Palæph. 139. Koen. ad Greg. Cor. 173." Schæf. Mss. * " Ποδηγία, Monstratio viæ pedibus, Pedum ductio, Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 1004, 39. Ὥστε αὐτὰ (μέλη) νεκρὰ τῇ ἁμαρτίᾳ γενόμενα τῇ τῆς ψυχῆς ἀκολουθεῖν ποδηγίᾳ." Seager. Mss. Lycophr. 11. 846. * Ποδηγητικὸς et * Ποδηγικὸς, Sciens s. Peritus viæ, Schn. Lex. Prior vox affertur e Suida.] Συμποδηγέω, Una duco s. deduco, et viam commonstro, [" Demetr. Phal. §. 5." Schæf. Mss.] Apud Lys. legitur ETIAM Ποδηγὴς, p. 88(=29.) Ὅστις ἐν τῷ δωματίῳ ποδηγὴς [πληγεὶς, Reisk.] κατέπεσεν εὐθὺς, de adultero loquens: nisi sit ποδήρης: vel ποδηγὴς, Pedibus e lecto detractus. Bud. [" Toup. Opusc. 1, 554. ad Herod. 436." Schæf. Mss.] Ποδηγέτης, i. q. ποδηγὸς, Lycophr. ποδηγέτης σκότου λαμπτὴρ, Fax deductrix pedum in tenebris, [Dio Cass. 132. * Ποδηγεσία, Greg. Naz. 2, 173.] Ποδηγετέω, i. q. ποδηγῶ, Synes. Ep. 141. Φιλοσοφίᾳ χρώμενος εἰς τὸ θεῖον ποδηγετούσῃ, Philosophia ad Deum ducente, Philo V. M. 3. Εἰ μὴ καὶ θεῖον ἦν πνεῦμα τὸ ποδηγετοῦν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Nisi eum divinus spiritus ad veritatem deduxisset. Idem 1. Οἷς ποδηγετούμενος, Quibus deductus. [Lycophr. 12. Philo 1. p. 306. P., Opp. K. 4, 360. " Toup. Emendd. 1, 136. ad Herod. 717." Schæf. Mss. * " Προποδηγὸς, Phanias 2. (* Προποδηγέω, * Προποδηγέτης, fem. *) Προποδηγέτις, Ruhnk. Ep. Cr. 241. Wakef. S. Cr. 2, 132." Schæf. Mss. Orph. Arg. 340.]

Ποδηνεκὴς, Ad ipsos usque pedes dependens: δέρμα, ἀσπίς: i. e. ἡ ποδήρης, ἡ ἀνδρομήκης, τῶν ἡ ἀπὸ ἄνω μέχρι τῶν ποδῶν ἐνεχθεὶς τῷ φοροῦντι, ut Eust. exp. quemadmodum et Hes. ποδηνεκέα dicit esse βαθεῖαν, ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι αὐχένος διϊκνεῖσθαι. Il. O. (646.) Τὴν (ἀσπίδα) αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων: quibus verbis indicat, clypeum tantæ fuisse altitudinis ut totum corpus a vertice ad imos usque pedes tueretur contra immissas sagittas. [Herod. 1, 195. " Heyn. Hom. 6, 13. 7, 108. 271. Gesner. Orph. p. 390. Τὸ π., Heyn. Hom. 7, 107." Schæf. Mss.]

Ποδήνεμος, ὁ, ἡ, Pedum pernicitate ventos æquans, i. q. ἀελλόπους et πνοήπους, Il. E. (368.) Ἔνθ' ἵππους ἔστησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις: AT Ποδάνεμος, Nomen proprium ap. Xen. Ἑλλ. (4, 8, 11.) p. 329. [Athen. 117.]

Ποδήρης, i. q. ποδηνεκὴς, Ad ipsos usque pedes promissus, Ad ipsos pedes pertingens, s. dependens, Xen. K. Π. 6, (2, 5.) Σὺν ἀσπίσι ταῖς ποδήρεσι: quas Hom. ποδηνεκέας vocat. Plut. (6, 191.) Ποδήρης πώγων καθεῖται, Barba ad talos usque promissa dependet. Sic ποδήρης χιτὼν rursum ap. Xen. quemadmodum et Paus. Attic. (24, 7.) Ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ὀρθόν ἐστιν ἐν χιτῶνι ποδήρει. Athen. 12. Χιτῶσι ποδήρεσι χρώμενοι: aliquanto post, Χιτωνίσκον ἐνδεδυκὼς ποδήρη. Hieron. in Comm. in Ezech. c. 9. Ποδήρη autem, quod LXX. transtulerunt, una ex octo vestium est pontificis, quæ Latine dicitur Talaris: et ex eo, quod ad pedes usque descendat, hoc sortita vocabulum est. Affertur et ex Apul. Poderem tunicam sumens. || At ποδήρης ναῦς dicitur ἡ ἐρεσσομένη ποσὶν, i. e. κώπαις, Eust. et Hes. Ubi etiam NOTA Ποὺς ab eis pro Remo accipi, ut nonnullos ap. Plautum per navales pedes intelligere Remos testatur Cam. [Blomf. ad Æsch. Ag. 871. 1584. " Jacobs. Anth. 7, 59. Cattier. Gazoph. 47. Toup. Opusc. 2, 185." Schæf. Mss. * Ποδηροφορέω, i. e. ποδήρη χιτῶνα φέρω, Schneidero susp. " Ad Hesych. 2, 986, 24." Dahler. Mss. " Clem. Alex. 250=214." Wakef. Mss.]

Ποδορώρη, Epith. Atalantes, quasi ἡ τοῖς ποσὶν ὁρμῶσα: comp. e ποὺς et ὀρούω: ut in Lex. meo vet. traditur. Apud Callim. autem Hymno in Dian. 215. legitur, ποδοῤῥώην Ἀταλάντην, ubi et Schol. exp. τὴν τοῖς ποσὶν ὀρούουσαν καὶ ὁρμῶσαν: a NOM. Ποδοῤῥώη. Sed fortasse scr. ποδοῤῥώρην.

[* Ποδόρτιον s. * Ποδότριον, τὸ, i. q. ποδήρης ἐσθὴς, Schneidero susp.]

Ποδοχέω, Clavum teneo, Ad gubernaculum navis sedeo: unde ποδοχῶν ap. J. Poll. 1. i. e. ὁ ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενος, ὁ ἐπὶ τοῖς οἴαξιν ἑστηκὼς, qui et ἡνίοχος τῆς νεὼς, et ὁ ἡγεμὼν τῆς νεώς: frequentius κυβερνήτης. Affert vero hoc ποδοχῶν ex Antiphonte, sed addens, se malle DICERE Ποδηγῶν: cui ποδηγῶν respondet magis ὁ ἡγεμὼν τῆς νεὼς, Qui navem ducit, navis veluti pedes dirigit. Illud autem ποδοχῶν est ab ea signif. NOMINIS Ποὺς, qua ponitur pro Clavo s. Temone et gubernaculo navis, τὸ πηδάλιον, ὁ οἴαξ. [Anecd. Bekkeri 297.]

Ποδώκης, Pedibus celer, Virg. πόδας ὠκὺς, Il. B. (764.) Τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας, K. (316.) Ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης. Utitur et Plut. Fabio, Τῶν ὀρειβατεῖν δεινῶν Ἰβήρων, ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις. Item Thuc. supra in Ποὺς, Col. 503. SUPERL. Ποδωκηέστατος, Pedibus celerrimus, Pernicissimus: ex Apoll. Rh. (1, 180.) Sed annotant ibid. SCRIBI ET Ποδωκειέστατος in quibusdam exempl. [Ποδώκης, Æsch. S. c. Th. 629. Ch. 574. " Heyn. Hom. 4, 394. Lobeck. Aj. p. 372. Fischer. ad Palæph. 50. 52. Ποδωκηέστατος, Brunck. Apoll. Rh. 13. 210." Schæf. Mss.] Apud Suid. habetur ETIAM Ποδώκεια, ἡ ταχεῖα, quod erit a Ποδῶκυς aut Πόδωκυς, ut ἄδριμυς, ἄτραχυς. [Lobeck. Phryn. 534. 537. Ποδωκύτατος, Ποδωκέστατος, ibid. " Thom. M. 379. Heyn. Hom. 6, 67. Fischer. ad Palæph. p. 50. 52." Schæf. Mss.] || Alias Ποδώκεια, SIVE Ποδωκείη Ionice, substantivum est, et signif. Pedum pernicitas, agilitas, mobilitas. Il. B. (792.) Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθώς. Et ap. Hes. Ποδωκείῃ, τῇ τῶν ποδῶν ταχυτῆτι. [" Simonid. 67. ad Anacr. p. 8. Fisch." Schæf. Mss.] Ejusd. signif. EST Ποδωκία. Bud. e Xen. (K. 5, 27.) Καὶ ἡ ποδωκία πρὸς τὸ ἀμβλυωπεῖν συμβάλλεται. [Æsch. Eum. 37. " Anacr. p. 7. Fischer." Schæf. Mss.]

Ποδώνυχον, τὸ, Vestis qua utebantur in sacris Pandrosi, VV. LL. [J. Poll. 10, 191.] Apud Hes. vero hæc LEGUNTUR, Ποδώνυμος, ἐσθὴς ἱερὰ τῆς Πανδρόσου.

[* Ποσσίκλυτος, Ob pedes clarus, Steph. B. v. Κάσπειρος. * Ποσσίκροτος, Qui pedibus pulsat s. pulsatur, Orph. H. 30, 2. Herod. 1, 66. " Ind. Thuc. v. Ἀπόκροτος, ad Diod. S. 1, 382." Schæf. Mss.]

Ἀγκυλόπους δίφρος, inquit Cam., ab operis, ut vi-

detur, et figuræ expressione ap. Plut. Mario (5.) A Sella curulis, Δύο γάρ εἰσι τάξεις ἀγορανόμων, ἡ μὲν, ἀπὸ τῶν δίφρων τῶν ἀγκυλοπόδων, ἐφ' ὧν καθεζόμενοι χρηματίζουσι, ἔχουσα τοὔνομα τῆς ἀρχῆς· τὴν δὲ ὑποδεεστέραν δημοτικὴν καλοῦσι. Loquitur autem de ea ædilitate, quæ a Cic. et Livio vocatur Curulis ædilitas. [" Munck. ad Anton. Lib. 73. Verh." Schæf. Mss.] Ἀκαμαντόπους, Indefessis pedibus currens, Pind. 'O. (5, 6.) ἀκαμαντόπους ἀπήνη, Currus indefessi cursus, Cam. Ἀντίπους, Oppositos pedes habens, Adversa vestigia ferens. Ἀντίποδες, qui ET Ἀντίχθονες, q. d. Adversipedes, vocantur qui pedibus nostris oppositos s. adversos pedes habent. Cic. Acad. Nonne etiam dicitis esse e regione nobis e contraria parte terræ, qui adversis vestigiis stent contra nostra vestigia, quos ἀντίποδας vocatis? Plin. 2, 45. Ingens hic pugna literarum, contraque vulgi, circumfundi terræ undique homines, conversisque inter se pedibus stare, et cunctis similem esse cœli verticem, ac simili modo e quacunque parte mediam calcari: illo quærente cur non decidant contra siti. B L. 6. c. 22. Antichthonas appellat. [" Thom. M. 644. Eratosth. 2." Schæf. Mss.] " Ἀνύπους, Qui " pedibus celeriter conficit iter; dicuntur enim ἀνύ-" ποδες, οἱ ταχύποδες, ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν, Hes. " Ab Aristoph. philosophi dicuntur ἀνύποδες, quod " interpr. Nudipedes, quasi Nihil habentes sub pe-" dibus, ἀνυπόδητοι." [Cf. N. 103. 363. * " Ἀπειρόπους, Innumeros pedes habens, Dionys. Areop. 51." Kall. Mss.]

Ἄπους, Pedes non habens, Cui pedes nulli sunt. Est autem prima, inquit Cam., hac in consideratione animalium distinctio, aliud esse ἄπουν, ut serpentum genus: aliud ὑπόπουν, ut gradientium: quæ et in primo θεραπευτικῆς nomina leguntur, Ἅπαν ζῶον ἢ ὑπόπουν ἐστὶν, ἢ ἄπουν. Rursum τὰ ὑπόποδα aut sunt δίποδα, quemadmodum homines scimus bipedes esse et aves: aut πολύποδα, ut τὰ τετράποδα, Quadrupedes animantes, et cancros, ac vermes, et quæ ἔντομα vocantur. Idem alibi, Et ἄποδες aves, vel omnino sine pedibus, vel cum brevissimis. Philo V. M. 1. C ἀπόδων nomine intelligit Serpentium s. τῶν ἑρπετῶν omne genus, quorum ἡγεμονικώτατον ait esse draconem. Lucian. Apem quoque ζῶον ἄπουν vocat: quemadmodum, Probo Priscianoque testibus, a Latinis quoque Apes dicuntur, quod sine pedibus nascantur: innuente id et Virg. G. 4. Trunca pedum primo, mox et stridentia pinnis. Est et Hirundinum genus ἄπουν, Aristot. H. A. 9, 30. Plin. 10, 39. Plurimum volant quæ apodes, quia careant usu pedum: ab aliis Cypseli appellantur, hirundinum specie. Et mox, His quies nisi in nido nulla: aut pendent, aut jacent. Et 11, 47. Qui negant volucrem ullam sine pedibus esse, confirmant et Apodas habere. Visæ jam etiam serpentes anserinis pedibus. Item statuæ ἄποδες, quarum pedes temporis longinquitas aut vis absumsit. Plut. in L. An Seni administr. Resp. Τῶν ἑρμῶν τοὺς πρεσβυτέρους ἄχειρας καὶ ἄποδας. " Ἄποδα, Pedibus carentia, Nullis pe-" dibus innitentia." [" Wakef. Phil. 632. 691. 856. Cattier. Gazoph. 96." Schæf. Mss.] UNDE Ἀπο- D δία, ἡ, Defectio pedum, Cam. ex Aristot. de Part. Anim. 4. Idem alibi, Εὐποδία, Integritas pedum: ἀποδία, vel pedes nulli vel eorum usus ademtus.

Ἀργίπους, Qui vel albis vel velocibus pedibus est, i. q. Ποδάργης s. πόδαργος. Soph. (Aj. 237.) ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν, i. e. λευκόποδας s. ταχύποδας. Phocyl. (136.) ἀργίποσιν δὲ Λείψανα λεῖπε κυσίν. [" Ruhnk. Ep. Cr. 58. Brunck. ad Anacr. p. 121. Ilgen. ad Hymn. 493. Jacobs. Anth. 8, 168. Heyn. Hom. 8, 632. * Ἀργιπόδης, ibid. * Ἀρσίπους, 12, 227. Ruhnk. l. c. Ilgen. l. c." Schæf. Mss.] Ἀρτίπους, Qui integris pedibus est, ὁ οὐ χωλὸς ἢ πηρὸς τὸν ἕτερον πόδα, s. ὁ ἄρτιος τοὺς πόδας, Lucian. (1, 139.) Ὀξυδερκὴς τότε πως καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς, Plato de LL. 7. p. 277. morem improbans eorum qui dextris sinistrisque partibus non æque utuntur, ὅπως ἀρτίποδες καὶ ἀρτίχειρες πάντες καὶ πᾶσαι γίγνοιντο. Videtur igitur ἀρτιπόδων et ἀρτιχείρων nomine accipere, qui utroque pede et utraque manu æque agiliter utuntur, quales sunt οἱ ἀμφιδέξιοι, Ambidextri: quippe in quibus neutrum membrum per desuetudinem debilitatum sit. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 17. Wakef. S. Cr. 1, 25. Trach. 58. 474. ad Herod. 352. Jacobs. Anth. 11, 65. Thom. M. 644. Musgr. El. 251." Schæf. Mss.] Αὐτόπους, Qui suis ipsius pedibus iter facit. Item, Qui non indiget ποδηγοῦ nec ὀχοῦντος, Suis ipsius pedibus absque duce incedens. Lucian. (1, 137.) Ὁπόταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ; verba Mercurii ad Plutum: Cum tuis pedibus incedis, s. propriis pedibus, et ducente nemine. Cam. [" Ad Lucian. 1, 387." Schæf. Mss.] " Αὐταπόδια, ap. J. Poll. 7. c. 22. inter ὑποδήματα, " Calceamenta, numerantur." Αὐτοποδία, ἡ, Cum quis suis ipsius pedibus iter facit, nec equo vel curru vehitur aut navi: ut Latine, Pedibus ire, proficisci, pervenire, transire s. transmittere: unde ap. Dion. (36. p. 26.) αὐτοποδίᾳ iter facere s. ingredi, quod Cic. et Liv. atque alii dicunt, Pedibus: quo sensu accipitur et adv. αὐτοποδητὶ, cujus mentio fiet infra. [* " Αὐτοποδὶ, Const. Porphyr. de Imag. Edess. p. 99." Boiss. Mss. Dio Cass. 607, 44. Αὐτοποδὶ, Αὐτοποδία, Lobeck. Phryn. 514.] " Αὐτόποδον, He-" sychio τὸ ἐκ ποδὸς βαδίζειν: s. Suis ipsius pedibus " incedens aut iter faciens." [Apud Anecd. Bekkeri p. 467. est * Αὐτόπεδον, τὸ πεζῇ ὁδεύειν. Vide Schn. Lex. Suppl.]

[* Βαρύπους, Anal. 2, 226. " Jacobs. Anth. 9, 185." Schæf. Mss.] Βλαισόπους, i. q. βλαισὸς, Qui distortis tibiis ac pedibus est, [Hes. Etym. M.] " Βραδύ-" πους, Tardipes, Catullo, Tardigradus, Ciceroni, " i. e. Tardo et lento pede progrediens: ut βραδύ-" πους βουλὴ in Epigr." [" Jacobs. Anth. 12, 104." Schæf. Mss.] " Affertur et βραδύπουν σπεύσω ex " Eur. (Hec. 66.) pro Tardum accelerabo pedem. " Sed ibi substantivum aliquod desideratur, ut πόδα, " βάσιν, ἤλυσιν, aut aliud simile." [Imo suppletur; locus enim ita extat: σπεύσω βραδύπουν Ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα.]

Γυμνόπους, Qui nudis pedibus est, Nudis pedibus incedens s. iter faciens, ἀνυπόδητος. Γυμνοποδία, ἡ, Nudis pedibus incedere. Γυμνοποδίας tradunt fuisse Choros puerorum Spartanorum qui nudis pedibus cum tripudio laudes deorum canerent, in honorem Spartanorum qui pro patria in Thereæis ceciderant: ET Γυμνοπόδιον, Saltationis genus, a nuditate pedum. ITEM Γυμνοποδέω, Nudis pedibus incedo, γυμνὸς βαίνω, Suid., pro quo et ἀνυποδοτέω. Greg. p. 205. de discipulis Domini. Quidam annotant γυμνοποδεῖν esse quod Hier. l. 1 in Jovin. dicit Nudipedalia exercere. Sic ap. Tertull. Apol. c. 40. Nudipedalia denuntiare. Nudipedalia igitur fuerint γυμνοποδίαι, ut χαμευνίαι, cum humi cubabatur: quod in clade aliqua publica aut solemni supplicatione fieri solebat: cujusmodi erat et mos cineribus conspergendi caput, et saccos induendi.

Δασύπους, Cuniculus, ab hirtis pedibus, Plin. 9, 57. de leporibus et cuniculis, Lepus solus, præter dasypodem, superfœtat, aliud educans, aliud in utero pilis vestitum, aliud implume, aliud inchoatum gerens pariter. Sic et alibi inter Leporem et Dasypodem discrimen statuit. Aristot. H. A. 4. dicit ἔχειν τρίχας ὑπὸ τοὺς πόδας καὶ ἐντὸς τῶν γνάθων hoc animal solum. Ceterum et pro Lepore accipi colligunt ex hoc Prov. Δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ, pro quo Terent. Tute lepus es et pulpamentum quæris. Dicitur autem id ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντος παρ' ἄλλῳ γενέσθαι τὰ ὄντα παρ' ἑαυτῷ, ut Suid. tradit, exponens et ipse λαγωός. Δίπους, Bipes, Binis incedens pedibus: ut ζῶα δίποδα ap. Aristot. de Gen. Anim. 2. et de Part. Anim. 4. Et παιδίσκη δίπους ap. Athen. 13. [Herod. 4, 192. " Ænigma 15. Δίπουν neutr., Valck. Phœn. p. xxiv." Schæf. Mss.] Διποδία, ἡ, Bipedem esse, s. Duo pedes. ‖ Διποδία, a duplicatis gressibus pedum, Laconica saltatio, Cam. ex J. Poll. Itidem ap. Hes. Διποδία, ὀρχήσεως εἶδος· οἱ δὲ * διποδισμός. [" Toup. Opusc. 2, 190. Brunck. Aristoph. 1, 74. (A. 1245.) * Διποδιάζω, (Salto more Laconum,) ibid.

Fut. ξω, Valck. ad Röv. p. 67." Schæf. Mss. Διποδισμὸς, Schol. Aristoph. l. c. Leg. * Διποδιασμός. Cf. J. Poll. 4, 101.] "Διοποδία, Saltationis species, "Suid. ex Aristoph." AT Διπόδια, Socci lanei, qui pedibus hyeme inducuntur, J. Poll. 7, (92.) c. 22. Ἃ διπόδια Κριτίας καλεῖ, εἴτε πίλους αὐτὰ οἰητέον, εἴτε περιειλήματα ποδῶν, ταῦτα πέλυντρα καλεῖ ἐν Φοινίσσαις Αἰσχύλος, Πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις: ubi ETIAM Αὐταπόδια dicit esse εἶδος ὑποδήματος. Nisi forte αὐτοπόδια potius scr. est: [Codd. dant αὖ τὰ πόδεια.] Sed et pro διπόδια leg. putarem δὲ ποδεῖα, ut Idem l. 2. c. ult. Καὶ ποδεῖα δὲ, τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πίλους, Κριτίας, ἃ Αἰσχύλος πέλυτρα καλεῖ, nisi paulo post e Cratete subjungeret, καὶ διπόδια τριμίτινα, Soccos trilices. Notandum vero ET Πέλυντρα scribi uno in loco, in altero LEGI Πέλυτρα. "Πελλυταὶ, Hesychio οἱ δεσμοὶ οἱ περὶ τὰ σφυρὰ καὶ "τοὺς ἀστραγάλους τῶν δρομέων περιελισσόμενοι, εἰς "τὸ μὴ ἐκτραπῆναι: pro quo infra πελλασταί. Apud "Eund. legitur Πελλύτα, et Πελλύτευμα, exposita "itidem δεσμὸς, Vinculum." "Πελλασταὶ, Eod. au- "ctore dicta fuerunt ὑποδήματα quædam, quæ περιέ- "θεσαν οἱ δρομεῖς περὶ τὰ σφυρὰ, ἵνα μὴ ἔξω στρέφη- "ται."

Δεκάπους, Decem pedes habens, longus, Qui decem pedum est, Aristoph. (Ἐκκλ. 652.) σοὶ δὲ μελήσει Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν εἰς δεῖπνον, Cum umbra solis fuerit δέκα ποδῶν, Decem pedum, s. ὅτε γίνεται ὀψινὸν, aut περὶ ἡλίου τροπὰς, Schol. Antiquitus enim, invitati ad convivium, horam observabant e ratione umbrarum, de qua vide Colum. E Plat. autem J. Poll. 3, c. 21. affert ETIAM Δεκαποδοῦς, itidem fortasse pro δεκάπους. [* Ἑνδεκάπους, Undecim pedum.] Δολιχόπους SIVE Δολιχήπους, Longos pedes habens, [Athen. 305. Eust. Il. Υ. 1294, 16.]

"Ἑκατόμπους, Centum pedes patens, Qui habet "centum pedes, Centipes," [Soph. Œd. C. 750. * Ἑκατόμποδος, Il. Ψ. 164. Thuc. 3, 68. sed —πεδος in var. lectt.] Ἑξάπους, Qui sex pedum est, h. e. Qui vel ingreditur sex pedibus, vel senos pedes longus est. Attice vero DICI Ἕξπους, sicut Ἕξκλινος, tradit Etym. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 69. Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss. Osann. Philem. p. xxxiv. * Ἕκπους, Inscr. Attica Chandleri p. 37.] Ἐρυθρόπους, Cui pedes rubent, Nomen avis ap. Aristoph. Ὄρν. (303.) a rubeis pedibus: sicut Plin. dicit porphyrioni crura rubere. [" Callim. 1. p. 469." Schæf. Mss. * Ἑτερόπους, Alciphr. 3, 27. Philostr. 515. Lobeck. Phryn. 137. * " Ἑτεροποδέω, Hippiatr. ἑτεροποδοῦντες ἵπποι, s. * ἑτερόχηλοι, Uno pede curti." Schn. Lex.] Εὔπους, Bonis pedibus præditus; seu, ut alii, Validis solidisque pedibus: ἵπποι, κύνες, Xen. [K. 3, 2. 4, 6. 10. " Valck. Adoniaz. p. 393. Musgr. Or. 1468. Thom. M. 505. Huschk. Anal. 96. Callim. 1, 432. Jacobs. Anth. 11, 160." Schæf. Mss.] Εὐποδία, ἡ, Xen. (Ἱππ. 1, 3.) Boni pedes, Pedum integritas, ut Cam. interpr. [cf. J. Poll. 1, 194. 9, 161. * Εὐπόδητα πέδιλα, Schol. Lyc. 858. male pro εὐποδ.]

[* Ἡμίπους, Gl. Semipes.] "Ἡμιπόδιον, Semi- "pes, Dimidius pes, Theophr. H. Pl. (7, 2, 7.) "Οὐ κατωτέρω τριῶν ἡμιποδίων," [Geop. 4, 12, 2.] "Πενθημιπόδιον, τὸ, Quinque semipedes, h. e. Duo "pedes cum dimidio, Mensura duorum pedum cum "semisse," [Xen. Œc. 19, 3. 5. sed leg. * Πενθημιποδιαῖος. Vide Lex. Xen., Schn. Lex. et Suppl.]

Κακόπους, Qui malos pedes habet, pravis pedibus est: ut ἵππος, Xen. Ἱππ. [1, 2. Ἀπ. 3, 3, 4.] Καλόπους, i. q. εὔπους, Pulcros pedes habens, [" ad Xen. Mem. 3, 3, 4." Schæf. Mss.] Καλόπους, inquit Cam., erit Pedibus bonis aut pulcris: sicut e contrario κακόπους, Vitiosis. Sed et καλόπους Lignea pedis figura, ad quam calcei consuuntur. De quo vide supra post Κᾶλον. Κοινόπους, Communi socioque pede iter faciens: κοινόπουν παρουσίαν, Soph. El. (1104.) Adventum consortem s. socium dixit, Cam. s. Adventum eorum qui κοινῇ, s. ὁμοῦ, ὁδοιπορήσαντες aliquo appulerunt. [" Lobeck. Aj. p. 366." Schæf. Mss.] Κολοβόπους, Truncus pedum, Virg. s. Truncatus pedes. [* " Κουφόπους, Hes. v. Ψαυκρόποδα." Boiss. Mss.] Κραταίπους, Qui validis pedibus est, Firmos solidosque pedes habens: ἵπποι ap. Hom. οἱ στεῤῥοὶ καὶ ἰσχυροὶ, quos et χαλκόποδας appellat, a ferreo pedum robore. [Pind. Ὀ. 13, 114.]

[* Λαμπρόπους, Schol. Il. A. 538.] Λειόπους, Qui lævibus pedibus est, vel planis: a λεῖος, quod Hes. exp. ὁμαλός: ita λειόποδες a plantæ planitie dicuntur, qui Latinis Planci, teste Cam. ut in quibus concavum s. convexum pedis non est. [* Μακρόπους, Porson. Phœn. 1551.] Μεγαλόπους, Magnos habens pedes, [Schol. Aristoph. Ὄρν. 877. * " Μελάμπους, Nicet. Eugen. 9, 154." Boiss. Mss. Μελάμποδες, Nomen Ægyptiorum, Apollod. Bibl. " Wassenb. ad Hom. 148. * Μελαμποδία, Valck. Phœn. p. 792." Schæf. Mss.] " Μελαμπόδιον, τὸ, dicitur Elleborum "nigrum, a Melampode, qui primus ejus usum in- "venit: ut fusius cognosces e Theophr. H. Pl. 9, "11. Plin. 25, 5." [" Bergler. ad Alciphr. 276." Schæf. Mss.] " Λαμπόδιον, Elleborum nigrum, VV. "LL. perperam pro μελαμπόδιον." [* " Μελανόπους, Schol. Il. A. 628. Hes." Wakef. Mss. * " Μικρόπους, Philes p. 242. v. 117. Ῥαγὶ σταφυλῆς ἐμφερὴς καὶ μ." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 60. Eust. Od. Δ. 404. p. 1502, 34. * Μονόπους, Gl. Unipes, " ad Charit. 723. ad Lucian. 2, 321." Schæf. Mss. * Μουνόπους, Manetho 1, 137. * " Μονοποδία, Schol. Soph. Œd. T. 151." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. N. 274. " Enchirid. Hephæst. in Aristoph. Triclin. ibid. Schol. Eur. Hec. 1088." Kall. Mss.]

[* Νεόπους, unde Νεόποδες, οἱ, Novi palmites, Geop. 5, 8, 2.] Νέπους, Pedibus carens, Cui pedes nulli sunt, i. q. ἄπους: quale est genus τῶν ἑρπετῶν καὶ νηκτῶν: ut φῶκαι νέποδες ap. Hom. Et Epigr. Ὀστέα δ' αὖ νεπόδων, Piscium; nam piscibus pedes non sunt, verum pinnæ potius et cirri, quæ brachiorum vicem gerunt. Hes. vero νέποδες EXP. Νηξίποδες, Qui natando gradiuntur, quemadmodum et Schol. Homeri νέποδες φῶκαι exp. non solum ἄποδες, verum etiam αἱ διὰ τοῦ νήχεσθαι τὴν πορείαν ποιούμεναι. Tunc autem derivatum fuerit a νέω idem significante cum νήχομαι, No, Nato. Verum νέποδες ἁλοσύδνης φῶκαι nonnulli exp., teste Eust., θαλάσσης τέκνα: eo quod νέπους dicatur κατά τινα γλῶσσαν ὁ ἀπόγονος: quemadmodum Lascaris quoque in Epigr. quodam dixit, Καίσαρι καὶ νέποσι, Cæsari et nepotibus. Sed hæc exp. parum consentanea videtur: Eustathioque potius sic dici videntur, quod sint quoddam veluti κτῆμα θαλάσσης. Verba Hom. extant Od. Δ. (404.) Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης Ἀθρόαι εὕδουσιν, πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι. [Vide Kiessl. ad Theocr. 17, 25. " Warton. 2. p. 210. Ruhnk. Ep. Cr. 10. Ilgen. ad Hymn. 219. Wakef. Trach. 831. Cattier. Gazoph. 97. Jacobs. Anth. 9, 303. Callim. 1. p. 456. 532. Brunck. Apoll. Rh. 204. Valck. ad Röv. p. xxxix. ad Callim. 2. p. 5." Schæf. Mss.]

Ὀκτάπους, Octo pedes habens, Octipes, ut Octipes cancer Ovidio. Item Polypus piscis κοινότερον dicitur ὀκτάπους, ab octo pedibus: ut πολυγλώχιν vocatur ἡ τρίαινα, Eust. Itidem brevium Scholiorum Auctor πουλύποδος exp. per ὀκτάποδος veluti notius. In Scythia vero ὀκτάποδες dicebantur Qui duos boves possiderent et currum; duobus enim bobus octo pedes sunt. Lucian. (1, 859.) Οἱ πολλοὶ καὶ δημοτικοὶ, ὀκτώποδες· τοῦτο δέ ἐστι, δύο βοῶν δεσπότην εἶναι καὶ ἁμάξης μιᾶς. [" Jacobs. Anth. 9, 271." Schæf. Mss.] ITEM Ὀκτώπους, Cui octo pedes sunt, Octipes. Sic vocatur et Scorpius ab octo pedibus: unde Prov. ap. Cratinum, Ὀκτώπουν ἀνεγείρεις, i. e. σκορπίον, Suid. Apud Hes. vero perperam SCRIPTUM Ὀκτώπας, σκορπίος, pro Ὀκτώπους. [* " Ὁμοιόπους, Draco Ms. fol. 98. sect. π. Στίχων." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Ὀξύπους, vide c. 6802. * " Ὀξυποδέω, Citato pede feror, Chrys. Hom. 120. T. 6. p. 869, 38. Ὀξυποδήσωμεν· μικρὸν αἰσχυνθῶμεν." Seager. Mss.] Ὀρθόπους, Rectos pedes habens, Quem pedes recta ferunt, [Celsus, Acclivis, Soph. Ant. 985.] Ὀρθοποδέω, Pedes me recta ferunt, Recto pede s. cursu progredior, aut tendo, i. q. εὐθυπορέω, Cam. in-

terpr. Recte ingredior, ap. Paul. ad Galat. 2, (14.) *Οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς ἀλήθειαν.*

Παλίμπους, Pedem reflectens, Repedans, Retro pedem referens, Retrogradus: *παλίντροπος* et *ὀπισθόρμητος* Homero: a quo sicut *Ἄρης* dicitur *ἀλλοπρόσαλλος*, quod mutabilis et inconstans modo his, modo illis victoriam concedat, ita et *τύχη παλίμπους*, Quæ eum, quem evexerat, destituit et retro relabi sinit. Joseph. de Capt. Jud. *Οὐδαμοῦ τὸ νικᾷν ἀναιμωτὶ περιγίγνεται· ἡ γὰρ παλίμπους τύχη περιίπταται.* Item ap. Virg. Multa dies variusque labor mutabilis ævi Rettulit in melius: multos alterna revisens Lusit et in solio rursus fortuna locavit. [" Meleager 108." Schæf. Mss.] **Περίπους**, Pedem circumdans. Item Qui apte pedem circumdat, Qui pedi bene quadrat et convenit. Hes. vero *περίποδος* generalius etiam exp. *ἁρμόζοντος*: sic aliquid alicui *περὶ πόδα ἁρμόζειν* dicitur, quod tam apte quadrat et convenit quam pedi calceus. J. Poll. 7, c. 21. *Περίποδα δὲ, ὑποδήματα ἁρμόζοντα.* AT **Περιποδίη**, Ionice pro *Περιποδία*, dicitur esse Orbiculus quem gentes quædam alligare pedibus solent vice calceorum, ne pedes lædantur. Gal. vero in Lex. Hippocr. *περιποδίην* exp. *τὴν ἐν κύκλῳ ὑπὸ πόδα οὖσαν καὶ κάτω.* Ubi ambiguum est, substantivumne sit an adj. [* " Περιπόδιος, Bekk. Anecd. 354." Boiss. Mss. * Περιπόδιον, Gl. Limbus.]

Πολύπους, Multos pedes habens, Multipes: ut *Πολύποδα ζῶα* ap. Plat. Animalia multorum pedum: ut *ἄποδα*, Nullorum. Sic Plut. Symp. 2, 3. de ovo, *Καὶ πτηνὰ γεννᾷ καὶ νηκτὰ μυρία, καὶ χερσαῖα, σαύρας· καὶ ἀμφίβια, κροκοδείλους· καὶ δίποδα, τὴν ὄρνιν· καὶ ἄποδα, τὸν ὄφιν· καὶ πολύποδα, τὸν ἀττέλεβον.* Vide *Ἄπους* etiam. Sic et Aristot. Polit. 3. *Ἕνα ἄνθρωπον πολύποδα καὶ πολύχειρα, καὶ πολλὰς ἔχοντα αἰσθήσεις.* Ubi etiam nota accus. *πολύποδα*, pro quo et *πολύπουν*. UNDE **Πολυποδία**, ἡ, Pedum multitudo, Multi pedes, [Aristot.]

Item *πολύποδες* dicuntur Bestiolæ quædam multipedes; Cutiones nonnulli, alii Porcelliones appellant. Vide *Ὄνος*. Item *πολύπους*, SIVE **Πουλύπους**, metri gratia, Piscis quoddam genus, quod *κοινότερον* vocatur *ὀκτάπους*, ab octo pedibus, ut dixi supra. Est autem e genere *τῶν μαλακίων*, i. e. Mollium: et pedes illi pinnarum vicem præstant; nam non omnia natatilia pinnas habent, sed quædam eorum loco *πόδας οἷς νεῖ*, ut mollia: at plana, cum et *ἄποδα* et *ἄπτερα* sint, ipsa latitudine natant. Plin. tamen 9, 29. scribit polypos brachiis ut pedibus ac manibus uti, et per brachia velut acetabulis dispersis haustu quodam adhærescere, tenereque supinos, ut avelli non queant. De solertia autem qua conchas et pisciculos venatur, vide ibid. et cap. seq., ubi etiam ait luctari complexu et sorbere acetabulis ac numeroso suctu detrahere, cum in naufragos urinantesque impetum cepit. Sic ap. Plaut. Ego istos novi polypos, qui ubi quid attigerint, tenent. Et *πετροφυὴς πολύπους* ap. Phocyl. (44.): quod confer cum loco quodam Theophrasti in *Πολυπόδιον*. Præterea colorem mutat ad similitudinem loci, et maxime in metu, ut ibid. docet Plin. et Theognis (215.) *Πουλύποδος νόον* [*Πουλύπου ὀργὴν*] *ἴσχε πολυφρόνος, ὃς ποτὶ πέτρῃ Τῇπερ ὁμιλήσει* [*Τῇ προσομιλήσει,*] *τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.* Sic Plut. *Τοῦ πολύποδος αἱ μεταβολαί*, et *πολύποδος τροπαί*. Itidem Xenarchus ap. Athen. (64.) *τροπωτὴρ πουλύπους.* Et Ion Tragicus (318.) *Καὶ τὸν πετραῖον πλεκτάναις ἀναίμοσι Στυγῶ * μεταλλακτῆρα πουλύπουν χροός.* Et Eupolis aliquanto ante, *Ἀνὴρ πολίτης πουλύπους ἐς τοὺς τρόπους.* Et paulo ante ex Alcæo, *νοῦν πολύποδος ἔχειν.* Ipsum etiam brachia sua rodere opinio est, quam tamen Plin. falsam esse dicit l. c. Alcæus ap. Athen. *ἔδωδ' ἐμαυτὸν ὡς πολύπους.* Meminit ejusd. rei Orus Apollo in Hieroglyph. dicens eum, *Ἐὰν ἀπορήσῃ τροφῆς τῆς ἀπὸ ἄλλων, τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίειν.* Vide de eadem re, quæ ipse Athen. scribit, citans et Pherecratis quendam locum, (316.) ubi etiam ex Aristotele docet eum habere octo pedes, *Ὧν τοὺς μὲν ἄνω δύο καὶ κάτω, ἐλαχίστους, τοὺς δὲ ἐν μέσῳ, μεγίστους· τὸ δὲ στόμα καὶ τοὺς ὀδόντας ἐν μέσοις τοῖς ποσίν.* UNDE **Πολυπόδιον**, τὸ,

A Parvus polypus. Athen. (317.) cum docuisset polypum *ὠοτοκεῖν* et *ἐπωάζειν, ὅταν τέκῃ*, subjungit paulo post, *Καὶ μεθ' ἡμέρας πεντήκοντα ἐκ τῶν ὠῶν πολυπόδια ἐξέρπει, ὥσπερ τὰ φαλάγγια, πολλὰ τὸ πλῆθος.* [Item * **Πολυποδάριον**, ap. Eund. 403.] || Est item Herbæ nomen, Plin. 26, 8. Polypodion nostri Filiculam vocant; similis enim est filici: radix acetabulis cavernosa, ceu polyporum cirri, in petris nascens. Sic et Diosc. 4, 188. *Πλεκτάνας ὡσπερεὶ πολύπους ἔχουσα, φύεται δ' ἐν πέτραις.* De eodem sic Theophr. H. Pl. 9, 14. cum de scorpio locutus esset, *Ἡ δὲ τοῦ πολυποδίου, δασεῖα, καὶ ἔχουσα κοτυληδόνας, ὥσπερ αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι· κἂν περιάψηταί τις, φασὶν ἐμφύεσθαι ὡς πολύπουν.* UNDE **Πολυποδίτης οἶνος**, Vinum e polypodio factum: cujus compositio habetur ap. Aëtium 3, 60. et 61. ET **Πολυποδίνη**, ἡ, Genus quoddam polypi, Aristot. Vide *Ὄσμυλος Ὀσμύλη*. ET **Πολυποδώδης**, Polypis abundans, Polypo similis. Et *τὰ πολυποδώδη*, Quæ e polyporum genere sunt. [Aristot. de Part. Anim. 4, 9. * Πολυπό-
B δειος, J. Poll. 6, 33. 47.]

Præterea *πολύπους* Tuberculum in naribus, polypi carni simile, multasque habens radices, ut polypus multos pedes, et nares obstruens: ita ut difficulter spirent et ægre loqui possint, qui eo laborant vitio; quemadmodum et polypus ea, quæ invadit, brachiis suis stringit. Cels. 6, 8. Polypus in naribus est caruncula modo alba, modo subrubra, quæ narium ossi inhæret, et modo ad labra pendens narem implet, modo retro per id foramen quo spiritus a naribus ad fauces descendit, adeo increscit ut post uvam conspici possit: strangulatque hominem, maxime austro et euro flante: fereque mollis est, raro dura; eaque magis spiritum impedit et nares dilatat, quæ fere *καρκινώδης* est. Quibus verbis polypum graphice depingit, omnes ejus differentias complectens, quas Hippocr. *περὶ Παθ.* quinque constituit. Horat. quoque hoc vocabulo utitur, Polypus an gravis hirsutis cubet hircus in alis. Unde Polyposus ap. Mart. Nasutum volo, nolo polyposum. [" Πολύπους, Jacobs.
C Anim. 321. Anth. 8, 324. Brunck. Soph. 3, 418. Aristoph. Fr. 234. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 17. Scrib. Larg. p. 35. (*ὄνοι κατοικίδιοι* et *πολύποδες*, Lat. Millepedes.) Piscis, Toup. ad Longin. 372. Wessel. Probab. 203. Valck. Diatr. 218. ad Lucian. 1, 299. Dial. 88. T. H. p. 80. Plut. Mor. 1, 377. Græv. Lectt. Hes. 569. Leunep. Phal. 196. Casaub. Athen. 1. p. 24. Lex. Herod. 176. Πουλύπους, Toup. l. c. Opusc. 2, 160. Aristoph. Fr. 234. 241. 248. Porson. Hec. p. 83. Ed. 2. * Πούλυπος, Antip. Th. 44. Isidor. Æg. 1." Schæf. Mss. Opp. 'A. 1, 310. 2, 260. 267. 391. 455. 3, 345. 4, 280. 304. K. 4, 223. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 202. Passow de Fine et Ratione condendorum Lexx. * Πολυποξύστης, P. Ægin. 6, 25. * Πολυπικὸς, ibid. σπαθίον. * Πολύπιον, Aristot. H. A. 5, 18.] " Πώλυψ, i. q. " *πολύπους*, Polypus, Piscis, ap. Athen. 8. *Ὁ πώλυψ* " *συνεργεῖ μὲν ἀφροδισίοις, σκληρὸς δέ ἐστι καὶ δύσπε-* " *πτος.* Polluci *Πώλυψ* est etiam *σὰρξ ῥινὶ ἐπιφυομένη,* " *μυξῶδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, ἐπιφράττουσα τὴν ἀναπνοήν*:
D " quod idem *πολύπους* quoque, ut supra docui." [" Toup. ad Longin. 372." Schæf. Mss. * Πώλυπος, Æolice, Athen. 316. Koen. ad Greg. Cor. 634. " Eust. Od. 232, 19." Wakef. Mss. * Πωλύπιον, Hippocr. 1056.]

Πρόπους, Cui grandes pedes. Suidæ enim *πρόποδες* sunt *οἱ μεγάλους πόδας ἔχοντες.* || Propus vocatur etiam alter Geminorum, ut discimus e Comm. in Arat. Ph. Germanici: in quo tamen et stella quædam *πρόπους*. In sinistro pede, inquit, ultimæ distantiæ unam, quæ vocatur Propus. Proclus, *Ὁ δὲ προηγούμενος τῶν ποδῶν τῶν διδύμων ἀστὴρ προσαγορεύεται πρόπους.* Ubi *πρόπους* signif. *ὁ πρὸ ποδῶν κείμενος*, Ante pedes situs. || Alioqui *πρόποδες* subst. dicuntur Anteriores s. Primores pedes: ut *πρόποδες ὄρους* Hesychio *τῶν ὀρῶν τὰ προὔχοντα*, qualia sunt Procurrentia saxa ap. Virg. Vide locum quendam Philonis in *Ποὺς* circa finem, ubi de *ποὺς ὄρους*. Sic Strabo 9. p. 188. *Οἱ τῆς Ὄθρυος πρόποδες.* || *Πρόποδες* dicuntur etiam *αἱ προκείμεναι τῆς Αἰγύπτου*

νῆσοι, Hes. [Polyb. 3, 17, 2. 8, 15, 4. "Jacobs. Anth. 9, 429. Πρόποδες, Radices montis, 10, 89. Samius 2. ad Anton. Lib. 142. Verh., ubi i. q. ὑπώρεια, Anacr. p. LXVII. Fisch., ad Lucian. 1, 289. ad Timæi Lex. 66. • Πρόσπους, 65." Schæf. Mss. • Πρόσποδα, τὰ, vox dubia, Niceph. Blemm. p. 97.]

Σαράπους, Qui magnis pedibus est, et eos veluti trahit, ut sit ὁ σύρων τοὺς πόδας, Cam. Sic Diog. L. (1, 81.) p. 39. tradit Pittacum ab Alcæo vocari σαράποδα καὶ σάραπον, διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπισύρειν τὼ πόδε: [Codd. exhibent etiam • Συρόπους.] Ubi etiam NOTA Πλατύπους, Latos pedes habens. Galeno autem Lex. Hippocr. σαράπους est ἡ • διασεσηρότας καὶ διεστῶτας ἔχουσα τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν. ["Græv. Lectt. Hes. 573." Schæf. Mss. • Σιδηρόπους, Nonn. D. 29. p. 792. • Σκληρόπους, Gl. Duripes.] Στεγανόπους, Palmipes, Aristot. H. A. 2, 12. Πολυώνυχοι δέ εἰσι πάντες οἱ ὄρνιθες· ἔτι δὲ πολυσχιδεῖς τρόπον τινὰ πάντες· τῶν μὲν γὰρ πλείστων διῄρηνται οἱ δάκτυλοι, τὰ δὲ πλωτὰ στεγανόποδά ἐστι. Plin. 11, 47. Avium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes: B aliæ inter utrumque, divisis digitis adjecta latitudine. Hesychio στεγανόποδες ὄρνιθες sunt οἱ ἐν ὕδατι τρεφόμενοι καὶ διατρίβοντες, καὶ τοὺς πόδας ἔχοντες στεγανοὺς, ἤτοι δέρματι ἐνειλημμένους: ut cycnus, anser, platea, anates. Vide in Παρακαθίημι locum Aristot., item Athenæi et Plinii. Vide et Σχιζόπους. [Alcman. ap. Strab. 7. p. 458. • Στενόπους, de hominibus, Ptolem. Phys. 2, 27. p. 309. At ibid. 2, 25. p. 308. ut et Aristot. Phys. p. 92. ubi sermo est de avibus aquatilibus, leg. est στεγανόπους. • Στεφανόπους, Gl. Palmipes, videtur esse mendosum pro στεγανόπους. • Στικτόπους, Opp. K. 1, 306. Schneid. Anal. Cr. p. 38. • Στρεβλόπους, Gl. Scaurus. • "Σύμπουν, Aristoph. ap. Polluc. 6, 159." Kall. Mss. • Συμποδέω, Schleusn. Lex. V. T.] Σχιζόπους SIVE Σχιδανόπους, Cujus pedes in digitos fissi sunt, Digitatus, ut Plin. in præced. Στεγανόπους. Cam. Avium alia est σχιζόπους, Digitata, diviso sc. pede: alia, στεγανόπους, Palmipes, ut Plin. Utitur autem Aristot. H. A. 8, 3. Καὶ ὅσοι μὲν στεγανόποδες, ἐν αὐτῷ C τῷ ὕδατι ποιούμενοι τὴν πλείστην διατριβήν· ὅσοι δὲ σχιζόποδες, περὶ αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Posteriore autem utitur Athen. (388.) ex Aristot. tradens porphyrionem esse σχιδανόποδα. ["Σχιδανόπους, Callim. 1. p. 458. Toup. Opusc. 1, 389." Schæf. Mss. Σχιζόπους, Ælian. H. A. 5, 50.] Σχιζοποδία, ἡ, Fissi pedes, s. Fissura pedum in digitos, Aristot. de Part. Anim. 1, (3.)

Ταναύπους, SIVE Τανύπους, Pedibus in rectum tendens. Ταναύποδα Hes. exp. ὀρθόποδα, τεταμένοις τοῖς ποσὶ κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν. Idem τανύποδας Ἐρινῦς, a Soph. Aj. (837.), dictas scribit ταχύποδας, ἐν τάχει τιμωρουμένας. Schol. exp. τὰς ἀκοπιάστως ἐπιούσας, τὰς πανταχοῦ τεινούσας τοὺς πόδας: p. 50. meæ Ed. ["Ταναύπους, Jacobs. Anth. 7, 58. Heyn. Hom. 5, 708. 6, 314. Ilgen. ad Hymn. p. 305. 422. Τανύπους, 305. Abresch. Æsch. 2, 54. Stanl. Eum. 69. Lobeck. Aj. p. 354. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 17. Voss Myth. Br. 1, 190." Schæf. Mss. • Ταυρόπους, Eur. Iph. A. 275. • Ταυτόπους, unde • Ταυ- D τοποδία, Ejusdem pedis repetitio, Schol. Aristoph. B. 350.] Ταχύπους, Pedibus celer, ποδώκης, Xen. [Vide Τανύπους. "Thom. M. 644. Meleager 128. Jacobs. Anth. 9, 6. Toup. Opusc. 2, 242." Schæf. Mss.] Τετράπους, Quadrupes: ut τετράποδα ζῶα, et sine adjectione τετράποδα. Vide et Ἄπους. Item τετράπους mensa, quæ proprie τράπεζα, a quatuor pedibus: ad differentiam τῆς τετρασκελοῦς, Tripedis. ["Philippus 13. Jacobs. Anth. 10, 40. Exerc. 1, 129. Diod. S. 1, 154. 654. 2, 467. ad Charit. 766. Valck. Diatr. 101. De Zodiaci signis, ad Charit. 294. Acc., Dionys. H. 1, 141." Schæf. Mss. Polyb. 1, 29, 7. 4, 75, 7. • "Τετράποδος, Jo. Monachus Hist. Barlaami Cod. Reg. 903. p. 32." Boiss. Mss. Τετράποδος, Τετράπεδος, Lobeck. Phryn. 546. • "Τετράποδον, i. q. τετράπους, Lev. 18, 23. Compl. Adde Etym. Gud. 205, 12. Philox. Gloss. τετράποδον, Quadrupes." Schleusn. Lex. V. T. "Reiff. ad Artem. p. 252. • Τετραπόδιον, Jacobs. Anth. 6, 250. Bentl. ad Cal-

A lim. 318." Schæf. Mss.] Τετραποδηδὸν, Aristoph. (Εἰρ. 896.) In morem quadrupedum, Ritu et more quadrupedum: ut Plut. Βαίνειν νόμῳ τετράποδος καὶ παιδός. ["Brunck. Aristoph. 1, 22. 3, 144. ad Lucian. 1, 307." Schæf. Mss.] Τετραποδίζω, Incedo ut quadrupes, Quaternis pedibus gradior, Aristot. H. A. 2. de homine, Τὸ πρῶτον παιδίον ὢν ἕρπει τετραποδίζων, In modum quadrupedum, Quadrupedans, Bud. [Gl. Quadrupedo.] Τετραποδιστὴς, Quadrupedum more gradiens aut vivens: τετραποδισταὶ, Ærumnosi et laboriosi instar quadrupedum, VV. LL. [Etym. M.] Τετραποδιστὶ, Ritu s. More quadrupedantum, [Plut. 6, 897. "Schol. Nicandri Ἀ. 541." Wakef. Mss. "Ad Lucian. 1, 307. Toup. Opusc. 1, 471. Num recte habet hæc forma? An leg. Τετραποδητί?" Schæf. Mss. • Τριακοντάπους, Dionys. H. 1, 596.] Τρίπους, Tripes, Tripus. Erant autem τριπόδων duo genera: ἐμπυριβήτης, qui et λοετροχόος, in quo aqua calefiebat: et ἄπυρος, in quo vinum diluebatur, quem Eust. ἀναθηματικὸν quoque B vocatum scribit, qui ad ornatum ædium templorumque servatus ignem non experiebatur. Vide plura ap. Athen. (37.) Vide et Κρατὴρ, supra, ubi habes et Prov. Ἐκ τρίποδος λέγειν. Od. (O. 84.) δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι, Ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων ἠὲ λεβήτων. Unde Horat. Donarem tripodas, præmia fortium Graiorum. Item Δελφικὸς τρίπους, cui vates insidens responsa consulentibus reddebat: de quo plura ap. Schol. Aristoph. et J. Poll. Greg. Naz. Τρίποδος Δελφικοῦ σοφίσματα. Aristoph. Ἱππ. (1016.) λογίων ὁδὸν, ἥν σοι Ἀπόλλων Ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων. Item τρίποδες dicebantur ἐφ' ὧν ἔκειντο αἱ τράπεζαι. Vide Μαγὶς, Τράπεζα. Item ipsa mensa τρίπους, ut Tripes mensa Horatio. Aristoph. Καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι; ["Jacobs. Anth. 6, 170. 7, 201. Aristoph. Fr. 271. 278. ad Phalar. 317. ad Diod. S. 2, 102. Casaub. ad Athen. 100. Toup. Ind. ad Longin., ad Herod. 71. Heyn. Hom. 7, 483. Mensa tripes, Kuster Aristoph. 213. Adj., Plato Theæt. 300. Nom. propr., it. Τριποδίσκος, Char- C don Magaz. Encycl. N. 1. 1796. p. 104. De tripodum consecratione, Casaub. ad Suet. 233." Schæf. Mss. • "Τριποδοειδὴς, Gramm. ap. Cang. Gloss. in Ἑπτὰ ἀστέρες." Boiss. Mss. Eust. 1312, 28. • Τριποδοφόρος, unde • Τριποδοφορέω, Schol. Pind. Π. 11, 5. "Valck. Anim. ad Ammon. 98. • Τριποδοφορικὸς, ibid." Schæf. Mss. • Τριποδηφορέω, Strabo 9. p. 617. Lobeck. Phryn. 685. • Τριποδηφορικὸς, Phot. Bibl. 525. • "Τριποδηλάλος, Christod. Ecphr. 72. Jacobs. ad v. 319. • Πολυτρίπους, Anth. 7, 236." Schæf. Mss.] UNDE Τριπόδιον, τὸ, ["Diosc. Notha 470." Boiss. Mss.] ET Τριποδίσκος SIVE Τριποδίσκιον, Parvus tripes. Τριπόδιον pro Parvo tripode, cui imponitur mensa, J. Poll. e Xen. K. Ἀ. Τριποδίσκιον, Suid. ex Antiph. Ἀνθράκιον βραχὺ, τριποδίσκιον. At Τριποδίσκος dicitur etiam Vicus in agro Megarico: qui ET Τριποδίσκη: UNDE Τριποδίσκιος, Qui inde oriundus est. Steph. B. ["Τριποδίσκος, Huschk. Anal. 194. Brunck. Aristoph. 1, 68. • Τριποδήϊος, ad Callim. 1. p. 163. (H. in Del. 90.)" Schæf. Mss. • Τριποδηὶς, Nonn. D. D 9, 256. ἕδρα. • Τριποδίζω, Gl. Tripedo. • Τυφλόπους, Eur. Phœn. 1562.]

Ὑπόπους, Pedes habens, Pedibus subnixus. Vide Ἄπους. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 197." Schæf. Mss. • "Ὑπόποδος, Aristot. H. A." Schn. Lex.] AT Ὑποπόδιον, τὸ, Scabellum, quod sc. pedibus subjicitur, Homero θρῆνυς. Usi sunt LXX. Interprr. cum alibi, tum Ps. (109, 2.) Ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. Utitur et Athen. itemque Eust. et Schol. Aristoph. in Θρῆνυς et Θράνος. ["Ad Lucian. 2, 36. T. H. ad Plutum p. 61. ad Diod. S. 2, 210." Schæf. Mss.] Sicubi vero LEGATUR Ὑποπόδιος, significabit Pedi suppositus. [• Ὑψηλόπους, Antyllus Oribasii p. 235. Matth.]

[• Χιλιόπους, Gl. Millepeda.]

Ὠκύπους, Pedibus celer, Virg. πόδας ὠκὺς, et ὠκύπους, Homero. Hesiod. (Ἡμερ. 52.) ἵπποις ὠκυπόδεσσι, ["Thom. M. 644." Schæf. Mss. • Ὠκυποδέω, Cæsar. Dial. 1. Interr. 99.]

Ἄρτιπος, i. q. ἀρτίπους, per systolen, Od. Θ. (310.)

καλός τε καὶ ἄρτιπος. SIC Ἀέλλοπος pro Ἀελλόπους: A ET "Πρόπος pro πρόπους. Unde πρόπον in Epigr. "Pedem s. Imam partem montis." Σάραπος pro Σαράπους, quod vide. ET Τέτραπος pro τετράπους: ["Ænigma 15. Τέτραπον, Eur. Phœn. p. xxiv. Valck." Schæf. Mss.] ITEM Τρίπος pro Τρίπους, ap. Hes. et Suid. Sic Hesiod. (Α. 312.) προὔκειτο μέγας τρίπος. ["Musgr. El. 251. Ænigma 15. Eur. Phœn. l. c. Toup. Opusc. 1, 496. Jacobs. Exerc. 2, 167. Chardon Magaz. Encycl. N. 1. T. 1. 1796. p. 94. *Ὤκυπος, Hymn. in Apoll." Schæf. Mss.]

[* "Ἀκαμαντοπόδης, Synes. H. 9, 52." Kall. Mss.] Γυμνοπόδης, i. q. γυμνόπους, ὁ ἀνυπόδητος, Suid. SIC Βλαισοπόδης, i. q. βλαισόπους, ut βάτραχοι, Suid. Διπόδης, Qui duorum pedum est, Bipedalis, Bipedanus, Bipedaneus, Xen. Œc. [19, 3. 4. Vide omnino Schn. Lex. Suppl.] SIC Ἑξαπόδης, Qui sex pedum est, pro quo ET Ἑξάποδος, ὁ, ἡ, vide Στάδιον. ITEM Ὀκταπόδης, Octo pedes habens, Octipes, i. q. ὀκτάπους s. ὀκτώπους: ut ὀκταπόδης καρκίνος, Nicand. Θ. 605. nam ὀκτὼ πόδας ἔχουσιν οἱ καρκίνοι. Sic Ovid. B Octipedis brachia cancri. Ὀκταπόδης, Octo pedes longus: ἄξων, Hesiod. Ἔργ. (2,) 43. Virg. Temo protentus in octo pedes. SIC Ἑπταπόδης PRO Ἑπτάπους, Septempedalis, Plaut.; Hesiod. Ἔργ. (2,) 42. Ἀξονά θ' ἑπταπόδην. Ambo ap. Hesych. [* "Ὀρθοπόδης, Nonn. D. 28, 72." Wakef. Mss. * "Πλατυπόδης, Const. Manass. Chron. p. 211." Boiss. Mss. * Πολυπόδης, Poët. Πουλοπόδης, Bianor 2. Antiphil. 23. "Manetho 6, 748." Kall. Mss. * Στραβοπόδης, Herodian. Epimer. Mss. * Τετραπόδης, Etym. M. Arrian. Anab. 6, 29, 6. Manetho 4, 26.] Τριπόδης, Tripedalis s. Tripedaneus, Hesiod. Ἔργ. (2, 41.) Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν, Xen. Œc. (19, 3.) Βαθύτερον τριπόδου: ut Altitudo tripedanea ap. Colum. [* Ὑψιπόδης, Nonn. D. 20, 81.] ITEM Ὠκυπόδης pro ὠκύπους, Epigr. ["adesp. 417." Schæf. Mss.]

"Ἑκατόμπεδον, τὸ, Templum Athenis, centum "pedes patens ab omni parte. Plut. Pericle (13.) "ἑκατόμπεδον παρθενῶνα vocat, VV. LL. Hesychius C "ἑκατόμπεδον dicit esse τὸ θέατρον, ἢ ἑκατὸν ποδῶν." * "Ἑκατόμπεδος, Centum pedes longus aut latus, Il. Ψ. 164. ubi vide Heynii Obs., Pind. Ἰ. 6, 32." Schw. Mss. Polyb. 6, 29, 7. Ἑκατόμ. οἴκημα, Pedes centum quaquaversum patens, Athen. 529. "Valck. Diatr. 203. Ἑκατόμπεδον, Musgr. Ion. 1138. Cattier. Gazoph. 100." Schæf. Mss. De hac forma adjj. in πεδος exeuntium vide Schn. Lex. Suppl. Fortasse referenda est ad vetus vocab. Æolicum πὲς pro ποὺς, unde Pes, et Πέδη. * Ἑκατοντάπεδος, Julian. Ep. 24. p. 395. * "Ἑξάπεδος, i. q. ἑξάπους, Sex pedes longus vel latus, Herod. 2, 149. Ἑξαπέδου μὲν τῆς ὀργυιῆς μετρεομένης, ubi vitiose olim ἑξαπόδου edebatur, pro quo ἑξάποδος conjectare potueras, nisi probati plures libri ἑξαπέδου dedissent." Schw. Mss. * "Ὀκτάπεδος, Dorice pro * ὀκτώποδος s. ὀκτώπους, Tab. Heracl." Schn. Lex. Suppl. "Koen. ad Greg. Cor. 125." Schæf. Mss. * Τρίπεδος, Tripedalis, Polyb. 6, 22, 2. Cf. Τετράπεδος.]

Ἐμπόδιος, Qui impedimento et obstaculo est, Plato D de LL. Ἐμπόδιος γίνεται, Aristot. Pol. 5. Ἐμπόδιοι πρὸς τὴν ἀρχὴν, de Mundo, Ὅπερ οὐδαμῶς ἐστὶν ἐμπόδιον οὔτε ἐκείνῃ πρὸς τὸ δρᾶν, οὔτε ἡμῖν πρὸς τὸ πιστεῦσαι, Nec obstat illi ad agendum, nec nobis ad credendum. [Plut. Rom. 21.] Et Herod. (2, 158.) Ἐμποδίου γινομένου τοιοῦδε. Sed sunt qui substantive IBI Ἐμπόδιον accipiant pro Impedimentum, Obstaculum, ["Thom. M. 304. ad Charit. 266. 274." Schæf. Mss. "Suid. v. Ἀντιπερίσπασμα, Athan. 1. p. 2. Clem. Alex. 94. Ἐμπόδια, M. Anton. 5, 20." Kall. Mss. * Ἐμπόδεια, Orell. Epicuri Frr. * Ἐπιπόδιος, Pedem irretiens, Epith. pedicæ, Soph. Œd. T. 1350. Vide Schn. Lex. * Παραπόδιος, poëtice Παρπόδιος, Præsens, Imminens, Pind. N. 9, 90.]

"Κλειτοπόδιον, J. Poll. 1. c. 9. tit. de Partibus "Navis, innuit vocari τὴν δευτέραν τρόπιν, Secundam "carinam." Μονοπόδιον, Mensa quæ uno tantum pede sustinetur, Plin.

[* Προποδιὰς, Epiphan. Hær. 42. p. 326.]

Ἐκποδὼν pro ἐκ ποδῶν, E pedibus, Procul se summovendo e pedibus, Aristoph. B. (853.) Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς: (Εἰρ. 1264.) χωρῶμεν ἐκποδὼν, Abscedamus et procul nos e pedibus summoveamus. Sic Eur. (Hec. 52.) ἐκποδὼν χωρήσομαι Ἑκάβῃ. Sic Greg. Naz. Ἐκποδὼν οἴχεται, Plut. Solone, ἀπελθεῖν, Longe secedere et se summovere, ut et ἐκποδὼν ἀπαλλάσσεσθαι. Itidem, ἐκποδὼν ἵστασθαι, et ἐκποδὼν γίνεσθαι, vel εἶναι. Xen. (Κ. Π. 1, 5, 7.) Ἐκποδὼν γεγένηται ἡμῖν τὸ δόξαι τῶν ἀλλοτρίων ἐφίεσθαι, A nobis summovimus, Plut. Ἐκποδὼν εἶναι νέοις, Ab juvenum conspectu abesse, vel summotum esse aut se subduxisse. Item ἐκποδὼν ποιεῖν s. ποιεῖσθαι, Summovere, ne impedimento sit, Amoliri. E Xen. Κ. Π. 3, (1, 2.) Βουλόμενος τὰ ὄντα ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, Res suas amovere. E Plut. Numa, Ἐκποδὼν ποιησάμενος τὴν πλεονεξίαν, Cum habendi cupiditatem a se summovisset. Rursum e Xen. Œc. Ἐκποδὼν ποιεῖσθαι pro Exportare, Auferre: ut in Eodem (8, 20.) Ἐμποδὼν κειμένου ἑκάστου, Amota et loco suo reposita re qualibet. Item cum gen. Κ. Π. 5, (4, 16.) Τούτων ἐκποδὼν ἦμεν, Ab his longe aberamus. At in hoc versu, Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι, gen. jungere necesse non est. Aristoph. sine verbo posuit, dicens, ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδὼν, sub. χωρείτω, vel quid simile. Notandum vero, ἐκποδὼν commodissime reddi etiam posse, E medio: ut Cic. Recede de medio: per alium transigam. Et Suet. Ut etiam discedere e medio et commutare latebras cogeretur. Verum pro E medio accipitur et ea signif. qua ponitur pro E vita: ut Cic. E medio tollere; et Terent. E medio excedere. Isocr. Evag. (11.) Ἐκεῖνον ἐκποδὼν ποιήσειε, Plut. Galba, Ἐκποδὼν ἵστασθαι τὸν ἰδιώτην, E medio tolli; Lycurgo, Ἐκποδὼν ἔσται, E medio tolletur. Alicubi reperitur ET Ἐκ ποδῶν. [Jambl. V. P. 400. 402. K. "Wakef. Del. 1, 208. Herc. F. 935. 1036. 1192. Phil. 1260. Eum. 456. Abresch. Æsch. 2, 68. Ernesti Opusc. Phil. 173. 176. Dionys. H. 1, 348. Thom. M. 288. Eur. Suppl. 1113. Phœn. 985. Beck. ad Hec. 52. Jacobs. Exerc. 1, 46. Musgr. Bacch. 1146. De constr., Porson. Phœn. 40. Cum gen. et dat., Brunck. ad Bacch. 1137. Ἐκ ποδῶν, Diod. S. 2, 276. 397. * Ἐκποδὸς, Dionys. H. 1, 460. 531." Schæf. Mss.]

Ἐμποδὼν, Ante pedes, In via, i. q. ἐν ποσὶ, Aristot. Eth. 5, (5.) Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται, In via, media urbe, et loco patenti. Item Impedimento, Thuc. (1, 53.) Ἐμποδὼν ἵστασθε ἡμῖν, Nobis estis impedimento, Plut. Rom. Τούτοις ἐμποδὼν γίνομαι, Themist. Ἐμποδὼν εἶναι τοῖς Ἕλλησι τῆς διώξεως, Camillo, Οὐδὲν ἐμποδὼν τῆς σπουδῆς, ἀλλ' ἐχώρουν παντὶ τάχει, Amoto omni impedimento. At Dem. (548.) Ἐμποδὼν ἐποιησάμην θεοὺς τῷ τοιούτῳ λόγῳ. Item ὁ ἐμποδὼν, pro ὁ ἐν τοῖς ποσὶ, Obvius, Herod. Τὸ ἐμποδὼν πᾶν ἔθνος καταστρεφόμενος, Omnes gentes, ut in quamque incidebat, subigens. Vel etiam, Quæ impedimento ipsi essent: ut τὸ μὴ ἐμποδὼν dicitur τὸ μὴ ἐναντίον. Item τὰ ἐμποδὼν, ut τὰ ἐν ποσὶ, Quæ sunt ante pedes, i. e. Præsentia. Plut. Rom. Τοὺς ἐμποδὼν ἄθλους, Certamina præsentia. ["Thom. M. 288. 304. Markl. Suppl. 1193. Ernesti Opusc. Phil. 176. Duker. Præf. Thuc. 13. ad Diod. S. 2, 236. ad Xen. Eph. 242. Fac. ad Paus. 1, 346. Kuhn. 81. Beck. ad Eurip. p. 206. Τὰ ἐμποδὼν, Brunck. Œd. T. 445. Ἐμποδὼν εἶναί τινί τινος, Plut. Anton. 33." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 414. * "Παρεμποδὼν, Alex. Trall. 2. p. 157., 7. p. 371., 11. p. 619. Sic etiam leg. 1, 26. ubi vulgo, Μετὰ γὰρ τοῦ μηδὲν ὠφελεῖν τὰ προσφερόμενα καὶ * παρεμποδεῖν, τῇ φύσει πολλάκις ἐγγίνονται: interponendum est comma post προσφερόμενα, et corrigendum, καὶ παρεμποδὼν τ. φ. π. γίνονται." Schn. Lex. Suppl.] Ἐμποδοστάτης, Qui obstat et impedimento est, ὁ ἐμποδίζων, Suid. [* Ἐμποδοστατέω, Epicurus Diogenis L. 95. LXX. Judic. 11, 35. "Epicurus p. 32. Schn., Matth. Anecd. 1. p. 6." Schæf. Mss. "Ad Hesych. 1, 1190, 18." Dahler. Mss. "Ἐμποδιστάτης, Just. M. Apol. 1, 76. Ἐμποδιστατέω, Dionys. Alex. ap. Euseb. Pr. E. 14, 25. Sic Ms. Coll. D. Joann. Oxon." Routh. Mss.]

Προποδὼν, Ante pedes, ἔμπροσθεν, Hes. Frequentius πρὸ ποδῶν. ["Jacobs. Anth. 7, 60." Schæf. Mss.]

'Ακροποδιτὶ, Summis pedibus insistendo, Leviter pedibus insistendo, Lucian. (1, 441.) *Ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἀ. μόλις βαδίζουσι*: (324.) *'Α. κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας ὀλισθηρᾶς οὔσης*: (186.) *Καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἑστάναι.* Quibus in ll. quidam exp. Suspenso gradu: cum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus, En pas de larron. Suid. *ἀκροποδιτὶ* exp. *ἄκροις ποσὶ*, Summis pedibus; alii, Summis s. Extremis pedum digitis: quod Luciani locis non convenit. Sed notandum, alicubi SCRIBI *'Ακροποδητὶ*, SICUT *Αὐτοποδητὶ* ap. Hes. Suis ipsius pedibus, non utendo equo, nec curru, nec navi: quod et *αὐτοποδίᾳ*. Sic et ap. Lucian. (2, 322.) *Αὐτοποδητὶ βαδίζειν*, cui ibid. opp. *ἐπ' ἀστράβης ὀχεῖσθαι.* ITIDEM *Τετραποδητὶ* ap. Suid. Quatuor pedibus, s. *ποσὶ καὶ χερσὶ*, ut ipse exp. Atque ita fuerit quod Gallice dicimus A quatre pattes. [Polyb. 5, 60, 7.]

Ποδότης, ου, ὁ, Pedatus, Pedibus præditus, VV. LL. [Schneid. autem affert * *Ποδότης, ητος, ἡ*, ex Aristot. Cf. *Πτερότης*.] AT *Ποδωτὸς*, Pedibus intentus; intellige autem Pedes navis: unde *ποδωτὰ λίνα* Lycophr. (1015.) vocavit *τὰ ἱστία*, Vela: a VERBO *Ποδόω*, Pedibus intendo. [" *Ποδωτὸς*, Wakef. S. Cr. 5, 101. ad Lucian. 1, 493." Schæf. Mss.] Verum DICEBANTUR *Πόδες*, a NOM. *Ποὺς*, Pes, *τὰ κάτω δύο σχοινία, οἷς πρὸς πρῷραν καὶ πρύμναν δεσμεῖται τὸ ἱστίον*: inde nomen sortita, quod essent *κάτω*. Aliis autem Gramm. *πόδες* sunt *σχοῖνοι κάτωθεν συνέχοντες τὴν ὀθόνην*, vel *οἱ* * *μεταγωγοὶ τοῦ κέρατος*, aut *οἷς συνέχεται ἀπὸ πρῴρας καὶ ἀπὸ πρύμνης ὁ ἱστός*: aut *τὰ ἑκατέρωθεν προσδεδεμένα τοῖς ἀρμένοις σχοινία.* Hæc Eust. Latini quoque Pedes vocant, ut supra docui. [Ab isto autem verbo *Ποδόω* profluxit * *Πόδωμα*, Gl. Pulpitum. Vertitur Gressus in Mathem. Vett. 42.] " *'Εμποδοῦσθαι*, ap. Hes. legitur, expositum *βεβαιοῦσθαι, ἀσφαλίζεσθαι*: sed puto scr. potius *ἐμπεδοῦσθαι*: nisi forte *ἔμποδον* quoque reperiatur eadem " usurpatum signif. qua *ἔμπεδον*." [" *'Εμποδοῦν* legitur in Apollonii Exc. p. m. 40." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Ποδιαῖος, Pedalis, Pedaneus: *διάστημα*, Intervallum spatio pedali, Cam. Et *τὸ τρίγωνον τὸ ποδιαῖον*, Triangulus pedaneus, ap. Theophr. C. Pl. 6, 2. Apud Aristot. vero in Mechan. Quæst. 5. *Διὰ τί, ὅταν ἐξ οὐρίας βούλωνται διαδραμεῖν μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ ἱστίου μέρος στέλλονται, τὸ δὲ πρὸς τὴν πρῷραν ποδιαῖον ποιησάμενοι, ἐφιᾶσι*; Bud. putat respici ad illud *πούς*, quo signif. Pes navis, i. e. Rudens, quo velum intenditur. [" Schneid. Scr. R. R. 3, 2. p. 25. Plato Theæt. 300." Schæf. Mss.] *Διποδιαῖος*, Bipedalis, Bipedanus s. Bipedaneus, i. q. *διπόδης*, Xen. [Œc. 19, 4. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ποδίον, ET *Ποδάριον, τὸ*, Pediculus s. Pediolus: ut Afran. Nudo pediolo. Aristot. *'Αστακοὶ τὰ ποδία ἔχουσι μικρὰ*, Parvos pedes. At Plin. Cancris pedes octoni. Idem Plin. diminutivo utitur, de mollibus, His caput inter pedes et ventrem, pediculi octoni omnibus. Quibuscum confer locum quendam Aristot. in *Πολύπους*. Athen. 3. *Ποδάρια, ῥύγχη, ὠτάρια*: quos Celsus Petiolos passim appellat. Citat idem *ποδάριον* Pollux e Plat. Comico. Latini autem Podium dicebant Menianum, s. Locum extra domus parietem propendentem, mutulis marmoreis suffultum, e quo spectare solebant: ut tum ap. Juv. et Plin., tum Suet. Podio adaperto spectare. [*Πόδιον*, Barker. ad Etym. M. 1095. " Brunck. Aristoph. 3, 30. Casaub. ad Athen. 133. Græv. Lectt. Hes. 572." Schæf. Mss. Athen. 105. * " *Ποδίσκος*, Parvus pes, Anacreon Od. 44. v. 711." Kall. Mss.]

Ποδεῖον, τὸ, Socculus qui pedi inducitur, i. q. *πῖλος* s. *πίλημα*. Vide *Διπόδια*. Scribitur et proparoxyt. *πόδειον*: ut ap. Athen. (64.) de bulbi quodam genere *ἐριοφόρῳ*, e Theophr. *Ὑφαίνεται δ' ἐξ αὐτοῦ καὶ πόδεια καὶ ἄλλα ἱμάτια*: itidemque ap. Hes. proparoxytonωs, sed sine diphthongo, LEGITUR, *Πόδια, ἐνειλήματα ποδῶν, ἤγουν φασκίας.* Ubi puto per diphthongum esse scr., quia non ordine literario ponitur, verum ante *πόδες*: licet ap. ipsum etiam Theophr. sine diphthongo scriptum sit *πόδια*, H. Pl. 7, 13. Unde desumsit Plin. quod 19, 2. scribit, E qua mapalia vestesque quædam conficiuntur. Verum cum mapalia eadem sint quæ Magalia, teste tum Servio, tum eod. Plin. 16, 37. quæ e lino potius conficiuntur, nonnulli ibi reponunt Impilia, quod ap. Ulpian. legitur in l. 25. par. 1. D. de aur. arg. Fasciæ crurales pedalesque, et impilia, vestis loco sunt. Ac Impilia pro Socculis dici existimant, quod sine pilis e lana coacta fierent: quæ ET *Πῖλοι* dicuntur, ET *Διπόδια*, quod utrique pedi essent idonea. At Sculponeæ ligneæ sunt, a sculpendo nomen sortitæ. Notandum porro J. Poll. dubitare an *διπόδια* sint *πῖλοι*, an vero *περιειλήματα ποδῶν*, quas Ulp. Fascias pedales appellat. Hes. quidem certe *πόδια* exp. Fascias, et *ἐνειλήματα ποδῶν*. [* " *Καμηλοπόδιον*, Marrubium, Diosc. Notha 457." Boiss. Mss.]

Ποδεών, ῶνος, ὁ, Pes, ea signif. qua dicitur de Pede navis, Lucian. (2, 138.) *Ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες.* Sic ET *Ποὺς* ab Eod. usurpatur, (1, 493.) *Τὴν ὀθόνην στεῖλαι ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός.* Et Plut. (6, 260.) *Καθάπερ πόδα νεώς, ἐπιδιδόντα καὶ προσάγοντα ταῖς χρείαις τὴν φιλίαν*: respiciens ad hæc verba Eur. Or. (705.) *Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ, Ἔβαψεν· ἔστη δ' αὖτις, ἢν χαλᾷ πόδα*: quo et Cic. respexisse putatur, cum nimias amicitias fugiendas scribens, ait, Commodissimum esse quamlaxissimas habenas habere amicitiæ, quas vel adducas, cum velis, vel remittas, Bayf. Podiam appellat Serv.; nam exponens Virgilii illud Æn. 5. Una omnes fecere pedem, Podiam, inquit, i. e. Funem quo tenditur velum. || Petiolus dicitur in utre pendulus qua liquor effunditur et infunditur, soluto vinculo quod pro obturamento est, Herod. 2, (121, 4.) *'Επισπάσαντα τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς ποδεῶνας αὐτὸν λύειν ἀπαμμένους*, Duos aut tres utrium petiolos pendulos resolvisse. Pro quo Eur. Med. (679.) dicit *ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα πόδα*: quod et ap. Plut. Theseo legitur, fere initio, ubi per *ἀσκοῦ προὔχοντα πόδα* tecte innuitur Penis, propendens e ventre imo, ut *ποδεὼν* ex utre. Quod vero idem Herod. 8, (31.) dicit, *Τῆς γὰρ Δωρίδος χώρας ποδεὼν στενὸς ταύτῃ κατατείνει ὡς τριήκοντα σταδίων μάλιστά κῃ εὖρος*, nonnulli *ποδεὼν* accipi dicentes translate pro Figura in angustum desinente, sic interpr. Regionis Doricæ hac in parte angustus est aditus, latitudine patens ad millia passuum circiter quatuor. Aristoph. Schol. Σφ. (670.) *'Αργέλοφοι, τῆς μηλωτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδεῶνας καλοῦσι.* Ubi itidem pro Petiolis. Item *ποδεῶνες* ap. Theocr. (22, 52.) Calceamenti rustici genus, Perones. Sic Epigr. *Καὶ τρητοὺς ποδεῶνας ὁ γυράμος ἄνθετο Δηοῖ*, ap. Suid. [" Jacobs. Anth. 9, 39. 11, 391. Musgr. Med. 679. Harles. Ind. Theocr. Wessel. ad Herod. 160. 633. * *Ποδάων*, Apollod. (3, 15, 6.) 278. Heyn. 876." Schæf. Mss. " Tzetz. ad Lyc. 494. Elmsl. ad Eur. Med. 662. p. 182. Ed. Oxon." Kall. Mss.]

[* *Ποδίτης*, Pedes, Viator, Aqu. 2 Sam. 12, 4.]

Ποδίζω, Metior pede, *μετρέω*, Hes. in *'Αναποδίζω*. || Pedes ligo, Pedicis obligo, Bud., Xen. K. Π. 3, (3, 14.) *Πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις*, Pedibus alligatos, Cam. Opponit mox ei *λῦσαι ἵππους*. || Pedo, Gradior, Incedo. Sic Suid. *Ἔμπουσαν* dictam ait *παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν*: quemadmodum et Aristoph. Schol. eam fingi ait *μονόποδα, διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι.* [" Brunck. Soph. 3, 390. Aristoph. 3, 190. Tricha p. 14. Toup. Opusc. 1, 339." Schæf. Mss.] *Ποδισμὸς*, Dimensio pedibus facta. Itidem Podismus ap. Veget. 3. legitur pro Ratio mensurandi pedibus. Polit. Pedaturam vocat. Est et Saltationis cujusdam genus ap. J. Poll. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 338. Suidas ante Hephæst., Misc. Obs. Nov. viii. p. 939." Schæf. Mss. * *Ποδιστὴρ*, i. q. *ποδήρης*, Æsch. Ch. 1000. *πέπλος*.] AT *Ποδιστῆρες* ab Josepho A. J. (8, 3.) et 3 Reg. 7. in supellectile templi Solomonis numerantur, ubi alii exp. Lebetes, alii Cacabi: [Jerem. 52, 18. Cf. Drusium in Fragm. Vett. Intt. GG. p. 563. " Ad Herod. 545. * *Ποδίστρα*, Jacobs. Anth. 9, 148. 12, 111." Schæf. Mss.] Apud Hes. habetur ETIAM

Ποδιάζειν, τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ ὑποστρέφειν, [" Wakef. S. Cr. 4, 183." Schæf. Mss.]

Ἀναποδίζω, ad verbum Repedo: accipiendo pro Retrocedo, Retroagor, Refero pedem, Quintil. Reflecto, Catull. Reporto, Revoco, Virg. Verto, Ovid. Dionysius loquens de solis deliquio in Christi morte, Σελήνη δὲ μέχρι ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσα, εἶτ' ἀναποδίσασα. Greg. Naz. Κατὰ τὴν τοῦ Λουκᾶ γενεαλογίαν ἀναποδίζουσαν, Juxta Lucæ genealogiam retroactam; nam ἀναποδίζουσαν hic exp. Bud. Retroactam. Herod. et Lucian. addiderunt εἰς τοὐπίσω: ita enim ille 5, (6, 17.) Ἔθεε πρὸ τοῦ ἅρματος, ἀναποδίζων εἰς τοὐπίσω. Lucian. autem (1, 677.) Πρᾶγμα εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον dixit, ut docet Bud., Rem male cedentem, quotidie minus ac minus progredientem, quasi retroageretur. Apud Philostr. (Icon. 5.) de Alcmena, Ἀναποδίσασα τῆς εὐνῆς, Refugiens, Retrocedens, Bud. Ἀναποδίζω, in signif. activa, cum accus., Revoco, et quasi Retroago, Æschin. (81.) Καὶ πολλάκις ἀνεπόδιζον τὸν γραμματέα, Revocabant scribam, i. e. Jubebant scribam repetere jam recitata, Jubebant iterare recitationem. Quem autem repetere cogimus jam dicta, eum veluti retroagimus et retrogredi facimus. Herod. 5, (92, 6.) Ἐπειρωτῶν τε καὶ ἀναποδίζων τὸν κήρυκα, Percunctans identidem et revocans caduceatorem, ut sæpius mandata exponeret, Bud. Idem 2, (116.) Ἀνεπόδισε ἑωυτὸν, Seipsum revocavit, pro Iterum idem dixit. Ἀναποδίζω, Diligenter expendo, Exacte perpendo: ἀναποδίζειν, inquit Hes., τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζειν. Suid. habet tantum τὸ ἐξετάζειν. Est ἀναποδίζω, inquit Bud., τὸ ταυτὰ πολλάκις λέγω, καὶ τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζω: id quod faciunt, qui diligenter rem quærunt; sæpius enim sciscitantur et revocant eum quem interrogarunt. Quod ETIAM Ἐπαναποδίζειν dicitur. Aristot. de Gen. et Corr. 1, (3.) Πάλιν ἐπαναποδιστέον, Rursus in medium revocandum est. || Ἀναποδίζομαι, Revocor, quod ET Ἐπαναποδίζομαι dicitur: vide in proxime citato Aristot. loco ἐπαναποδιστέον. Suid. ἀναποδιζόμενα dicit accipi pro ἐξεταζόμενα, vel ἄνωθεν πολλάκις τὰ αὐτὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα. [" Ἀναποδίζω, Valck. Phœn. p. 768. Jacobs. Exerc. 2, 127. Lucian. 1, 466. ad Herod. 422. Larcher 2, 391. Brunck. Soph. 3, 498. Dawes. M. Cr. 362. Wakef. S. Cr. 4, 183." Schæf. Mss. " Planud. Ovid. Met. 4, 756. 15, 249." Boiss. Mss.] Ἀναποδισμὸς, Repedatio, Retrocessus s. Retrocessio, Retrogressio, Retrogradatio, vulgo. Hes. * ἐπανάλυσιν exp. Apud Alex. Aphr., Κατὰ ἀνάλυσιν καὶ ἀ. εἰπεῖν, interpr. Vicissim et inverso ordine dicere: mallem Retrogrado ordine. Ἀναποδισμὸς, Revocatio: ut ἀναποδισμὸς τοῦ γραμματέως, Revocatio scribæ, inter recitandum sc. [" Wakef. S. Cr. 4, 183. " Ἀναπόδισις, 182. 211." Schæf. Mss.] " Ἀναπόδιζος, Notarius, Scriba, VV. LL. nescio unde."

Διαποδίζω, Pedibus dimetior, Examino. Hes. enim διαποδίζων exp. βασανίζων, ἐπιμελῶς ἐξετάζων: quomodo et ἀναποδίζω. [Etym. M.] AT Διαποδισμὸς eid. Hesychio est εἶδος ὀρχήσεως ἢ ἁλμοῦ, ut ποδισμὸς, J. Poll. [2, 196.]

[* Εἰσποδίζω, i. q. εἰσβαίνω, Suid. in Εἰσεπ.]

Ἐμποδίζω, Pedes implico, Impedio, Impedimento et obstaculo sum, Xen. K. Π. 2, (3, 5.) Ἐνεπόδιζον, ὅ,τι ἠδυνάμην, τὸν παίοντα. Magis proprie Herodian. 4, (11, 10.) Ἐμποδιζούσης αὐτοὺς περὶ τοῖς ποσὶ χαύνου ἐσθῆτος, Impediente cursum fluxa veste. Et Lucian. (3, 142.) Τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν ἢ ἐμποδίσας. Et rursum Herodian. 3, (14, 16.) Ἐμποδιεῖν τὴν τῶν βαρβάρων ὁρμήν. Idem pass. (3, 10.) Ἐμποδισθέντος αὐτοῦ τοῦ συνήθους δρόμου, Cursu impedito: de torrente. Ἐμποδίζω cum dat. quoque jungitur. Aristot. de Gen. Anim. 3. Ὅσοις ἐμποδίζει τὸ οὐραῖον, Quibus cauda impedimento est. Sic Idem Polit. 4. Ἐμποδίζουσιν ἀλλήλοις, Eth. 7. Οὐκ ἐμποδίζει φρονήσει. || Apud Aristoph. autem Ἱππ. (755.) Κέχηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας, Aristarch. exp. μασσώμενος, ἢ ἐμφορούμενος, ut Schol. ann., quem vide. Hes. autem scribit quosdam ἐμποδίζειν exponere non solum μασσᾶσθαι ταῖς μελίσσαις ἐπὶ μισθῷ, quod fuisse lusus quoddam genus, verum etiam θλίβειν τοῖς ποσί.

A [" Xen. Mem. 1, 2, 4. ad Herod. 312. Thom. M. 304. Wakef. Phil. 432. Diod. S. 2, 236. Brunck. Aristoph. 3, 29. Kuster. 111. Cum gen., Diod. S. 1, 663. Cum dat., Heyn. Hom. 7, 616. Ἐμπ. μὴ, Bast. ad Plat. p. 114.: πρὸς, Heyn. Hom. 7, 566. * Ἐμποδιζομένως, Impedite, Fischer. Descr. Lectt. 1797—8." Schæf. Mss. Plato Cratylo 29. p. 415.] Ἐμπόδισμα, τὸ, i. q. ἐμπόδιον, Impedimentum, Obstaculum, Dem. (30.) Ἦν τοῦτο ὥσπερ ἐμπόδισμά τι τῷ Φιλίππῳ. [" Liban. 21." Wakef. Mss.] Ἐμποδισμὸς, Impeditio, Præpeditio, [" Thom. M. 372." Schæf. Mss. " Secund. 23. Joseph. 724, 8." Wakef. Mss. * Ἐμποδιστὴς, Qui impedimento est, Schn. Lex.] Ἐμποδιστικὸς, Impediendi vim habens, Impediens, Qui impedimento est, ἐμπόδιος, [Aristot. Eth. 7, 13. LXX. 4 Macc. 1, 4. * Ἐμπόδιστος, unde] Ἀνεμπόδιστος, ὁ, ἡ, Cui nil impedimento est, Liber ab omni obstaculo, Expeditus, Aristot. Eth. 7, 13. Εἴπερ ἑκάστης ἕξεώς εἰσιν ἐνέργειαι ἀνεμπόδιστοι: sic et cap. præcedenti. Et Philo V. M. 3.
B Ὅπως ἀνεμπόδιστοι καὶ ἑτοιμότεροι πρὸς τὰς ἱερὰς ὑπουργίας ὦσι, Expediti et paratiores ad sacrorum administrationem. [" Clem. Alex. 94. 483. Cyrill. Hieros. 32. 77. M. Anton. 7, 16. 8, 7." Kall. Mss.] Ἀνεμποδίστως, Sine impedimento et obstaculo, Nulla re impediente et cursum interpellante, Aristoph. Schol. Ἀ. καὶ λάβρως ἐσθίειν, [" Athan. 1, 156. Amphiloch. p. 63. Dionys. Areop. 63. 248. Cyrill. Hieros. 33. Euseb. H. E. 364." Kall. Mss.] Παρεμποδίζω, i. q. ἐμποδίζω: ut παρενοχλῶ i. q. ἐνοχλῶ, i. e. Impedio, Præpedio. Basil. Εἰς τὸ βραχὺ χωρίον στενοχωρούμεναι, οὐδὲν ἑκάστη παρεμποδίζει τῇ ἐνεργείᾳ τῆς γείτονος. Utitur et Lucian. [2, 413. " Amphiloch. p. 27." Kall. Mss. * Παρεμπόδιστος, unde] " Ἀπαρεμπόδιστος, " Non impeditus, Qui impediri nequit," [Epict. 1, 2. Arrian. 1, 1, 10. " Chrys. περὶ Ἀκαταλήπτου 4. T. 6. p. 415, 19." Seager. Mss.] " Unde ADV. Ἀπαρεμ-" ποδίστως, quod Hes. exp. ἀνεμποδίστως, Sine impe-" dimento. Sed ordo alphabeticus poscit ut pro eo ibi " scribatur ἀπαραποδίστως." [Cf. Schweigh. ad Arri-
C an. Epict. 2, 3, 21. " Cyrill. Hieros. 198." Kall. Mss. " Anna C. 54. * Συνεμποδίζω, 146." Elberling. Mss.]

Παραποδίζω, Impedio, i. q. ἐμποδίζω et παρεμποδίζω, Præpedio, Impedimento et obstaculo sum. Suid. exp. ἐμποδὼν γίνομαι: subjungens e Polyb. (2, 28, 8.) Βατώδεις ὄντας τοὺς τόπους ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασι, καὶ παραποδίζειν τὴν τῶν ὅπλων χρείαν. Sic Idem et passivo utitur, 16, (4, 10.) Ὥστε παραποδίζεσθαι καὶ τὴν τῶν κυβερνητῶν καὶ τὴν τῶν ἐρετῶν χρείαν, Ut gubernatorum remigumque ministerium impediretur. Plato Epist. Μή πῃ παραποδισθείη, Ne forte impediretur: de LL. 2. Μή πω παραποδισθῶμεν, quod J. Poll. accipi posse ait pro παρατραπῶμεν, ἢ ἐξαπατηθῶμεν: ut activum παραποδίζειν sit Pedes a recto tramite avertere. [" Heyn. Hom. 7, 508." Schæf. Mss. * " Παραποδιστὸς, Arrian. in Epict. 1, 25. p. 126, 13." Kall. Mss.] " Ἀπαραπόδι-" στος, Non præpeditus, Liber ab impedimentis, ap. " Heliod. Suid. ἀπαραπόδιστον exp. ἀπλανῆ." [Athen. 689. " Chrys. πρὸς τοὺς Σκανδαλισθ. T. 7. p. 10, 42."
D Seager. Mss.] " Unde ADV. Ἀπαραποδίστως, Sine " impedimentis." [Eust. Il. A. 249. " Arrian. Diss. 2, 13." Boiss. Mss.]

Προποδίζω, Procedo, Progredior: CONTRA, Ὑποποδίζω, Repedo, Retrocedo, ὑπὸ πόδα s. ἐπὶ πόδα χωρῶ. Sic ap. Hes. προποδίζων, προβαίνων. UNDE Προποδισμὸς ET Ὑποποδισμὸς, Progressus et Regressus. Ὑποποδίζειν, inquit Cam., est Retrocedere: et προποδίζειν, Procedere. Et ὑποποδισμοὶ ac προποδισμοὶ stellarum, cum videntur de signo aliquo vel ad præcedentia vel ad sequentia illæ pergere, quæ sunt προηγούμενα et ἑπόμενα. [" Προποδίζω, Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. 6, 411." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 6, 400. Toup. Opusc. 1, 206. Matth. Anecd. 1. p. 42. Προποδισμὸς, ibid." Schæf. Mss. Theolog. Arithm. 216. Ast. " Ὑποποδίζω, Ὑποποδισμὸς, Matth. l. c." Schæf. Mss.]

" Συμποδίζω, Impedio, Compedibus implico. Item " Illaqueo, Irretio. Pro Implicare compedibus, ap. " Aristoph. B. (1512.) Apud Plat. pass. Συμποδίζε-

" σθαι metaphorice, in Gorgia (120.) Ἐκ ταύτης γὰρ " αὖ τῆς ὁμολογίας αὐτὸς ὑπὸ σοῦ συμποδισθεὶς ἐν τοῖς " λόγοις, ἐπεστομίσθη, αἰσχυνθεὶς ἃ ἐνόει εἰπεῖν, " Adeo illaqueatus est tuis argumentis ut hiscere " non ausus sit ultra, Bud. Apud eund. Plat. Theæ- " teto, Πρὶν θαυμάσας τὴν πολυάρατον σοφίαν, συνε- " ποδίσθης ὑπ' αὐτοῦ:" [" Heind. p. 361. Jacobs. Anth. 8, 142. ad Herod. 312. ad Charit. 373." Schæf. Mss. " Athan. 1, 741. 2, 249." Kall. Mss. * " Συμποδισμὸς, Nicet. Eugen. 7, 280." Boiss. Mss.]

" Πυδαρίζειν, Hesychio τὸ μὴ ἀνέχεσθαί τινος, ἀλλ' " ἀποπηδᾷν, χαλεπαίνειν. Etym. quoque ἐπὶ τοῦ " ἄλλεσθαι poni tradit, Æolice dictum pro ποδαρί- " ζειν, ut ὄνυμα pro ὄνομα. Sed idem et * Πυγαρί- " ζειν dici innuit, παρὰ τὴν πυγήν: cui scripturæ " præcedens exp. non convenit, ut nec ea, quam " subjungit, sc. λακτίζειν, Calcitrare, Calce ferire. " INDE ἀπεπυδάρισα μόθωνα, ap. Aristoph. Ἱππ. " (697.) ubi Schol. eadem annotat quæ ap. Etym. " leguntur." [Suid. et Eust. exp. etiam per ἀπέπαρδον, legentes forsan ἀπεπόρδισα s. ἀπεπάρδισα, quod postremum habet Phav. Lex. Πυδαμίζειν, Photio σκιρτᾷν καὶ οἷον μετὰ τάχους σπαράττεσθαι. Suidas habet * Πυδαλίζω. Hinc corrigendum est Hesychianum *Διαπονδαρίζει.] " Σπυρθίζειν, Indignari. " Vide Hes." [Phot. Σκυρθίζειν· τὸ ἀνασκιρτᾷν· ἀπὸ τῶν ὄνων· οὕτως Ἀριστοφάνης.]

" ΠΕΔΗ, ἡ, Pedica, Compedes, Vinculum pedum, " πρισκελὴς δεσμὸς, Hes.: Il. N. (36.) ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέ- " δας ἔβαλε χρυσείας Ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, Plut. Hellen. " Πέδας κομίζοντες ἐπὶ τοὺς αἰχμαλώτους, Compedes " quibus captivos ligarent: de Megarensibus Perin- " thiis bellum inferentibus. Eodem l. dicit τῶν πε- " δῶν τοὺς κρίκους, Compedum annulos. Hes. πέδας " innuit esse etiam Annulos quosdam mali et guber- " naculi in nave. Eod. teste πέδη est Species quæ- " dam ἱππασίας, ut ap. Xen. quoque Ἱππ. (7, 13.) " laudatur ἱππασία ἡ καλουμένη πέδη, utpote quæ " assuefaciat equum ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς γνάθους στρέ- " φεσθαι. Ibid. (14.) præfertur ἡ ἑτερομήκης πέδη τῇ " κυκλοτερεῖ. Πεδέων, Ionice pro πεδῶν, Compedum, " Herod." [" Markl. Suppl. 32. Huschk. Anal. 137. Jacobs. Anth. 8, 30. Aristoph. Fr. 250. ad Diod. S. 2, 380. 414. 642. ad Lucian. 2, 335. ad Mœr. 331. Toup. Opusc. 2, 89. Bernard. ad Theoph. 1, 101. Koen. ad Greg. Cor. 248. Bergler. Alciphr. 331. Πέδας et παῖδας conf., ad Diod. S. 1, 423. T. H. ad Plutum p. 81. ad Herod. 411. Πεδῶν et ποδῶν conf., Heyn. Hom. 7, 12. Ἐν πέδαις δεῖν, Schmied. ad Plut. Alex. p. 24." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch. Pr. 6. * " Πεδότριψ, βος, Lucian. 3, 390. ad Mœr. 331." Schæf. Mss. " Herodian. Epimer. 171." Boiss. Mss. * " Αὐτοπέδη, Wakef. S. Cr. 4, 49." Schæf. Mss. * Οἰοπέδη, Compes, Pedica, Anal. 2, 150. Schneidero susp. " Jacobs. Anth. 8, 410." Schæf. Mss. * Σαρκοπέδη, Greg. Naz. 2, 64. * Σιδηροπέδη, Eust. Od. A. p. 47, 8. " Jo. Damasc. Hist. Barlaami Cod. Reg. 903. p. 8." Boiss. Mss.] " A superiore πέδη est VERB. Πεδάω, Pedicis vincio, " Compedibus astringo, Il. N. (435.) πέδησε δὲ φαί- " διμα γυῖα, quominus sc. effugere posset. Metaph. " Od. Ψ. (17.) de somno, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' " ἀμφικαλύψας. Deus quoque et fatum ab eo dicun- " tur aliquem πεδῆσαι, ut agat vel patiatur aliquid, " pro Fatalibus vinculis constrinxisse, Necessitatis " compedibus vinxisse, s. Fati compedibus astrictum " cogere: ut initio Il. X. Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοιὴ " μοῖρ' ἐπέδησε. Od. Σ. (154.) πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀ- " θήνη Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι. In- " terdum cum dat. construitur, et signif. Compedio, " Illigo, Irretio, Ψ. (353.) Αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ " θεοὶ ἄλλοι πεδάασκον. Item cum gen. pro Impedio " et Prohibeo, Od. Δ. (380.) Ὅστις μ' ἀθανάτων πε- " δάα καὶ ἔδησε κελεύθου. Ubi nota πεδάα Ionice " positum pro πεδᾷ, et in præced. versu πεδάασκον " pro ἐπέδων. Ionice itidem πεδόωσι pro πεδῶσιν " ponitur a Nicandro (Θ. 427.) Affertur ET Πεδέω " pro Compedio, Ligo: item Impedio, Detineo, ex " Epigr. Quomodo et Nicandri Schol. πεδόωσι exp. " per πεδοῦσι." [" Πεδάω, ad Charit. 599. 736. Wakef. Trach. 523. Phil. 954. Jacobs. Anth. 6, 201. 8, 91. 254. 329. 9, 274. 313. Isidor. Æg. 34. et Jacobs., Heyn. Hom. 6, 451. 8, 237. 437. Pierson. ad Mœr. 18. 124. Toup. Opusc. 2, 60. Valck. Anim. ad Ammon. 58. ad Herod. 312." Schæf. Mss. Pind. Π. 6, 32. Ὀ. 1, 121. N. 5, 49. * " Πέδησις, Coteler. Patr. Apost. 1, 815." Kall. Mss.] " Inde est VERBALE " Πεδητὴς, ὁ, quod ex Epigr. affertur pro Ligator," [" Jacobs. Anth. 9, 234. 301." Schæf. Mss.] " At " PAROX. Πεδήτης passive significat πεπεδημένος, " Compedibus astrictus, Vinctus, Hes. et Suid.: Plut. " (6, 631.) Τοῖς πεδήταις * ἐπελαφρύνει τὸν δεσμὸν " ὁ ὕπνος. At ὁ ἀνδρῶν cur dictus fuerit πεδήτης in " Samo, docet Idem" [7, 211. " Kuster. Aristoph. 189. Fr. 290. ad Diod. S. 1, 182." Schæf. Mss.] " Eand. signif. habere videtur COMP. Πεδάγρετος: " quod Hes. exp. μεταληπτὸς, μεταδιωκτὸς, intelligens, " ut videtur, Reprehensus e fuga a persequentibus: " sed exp. etiam * μεταμέλητος et ποικίλος: easd. " signiff. tribuens nomini πέδαλος et participio πεδα- " λευόμενος." " Πέδαλα, Hesychio ποικίλα, Varia. " Πεδαλευόμενος autem, Eidem est μεταμελόμενος et " μεταδιωκόμενος, quas signiff. tribuit etiam τῷ πεδά- " γρετος." [* Ἀμφιπεδάω, Opp. Ἁ. 2, 34. Theod. Prodr. Ep. p. 6.] " Ἐμπεδάω s. Ἐμπεδέω, Pedicis " implico, Compedibus illigo, Vincio, Constringo," [Herod. 4, 69.] " At Ἐμπεδόω aliud signif." [* " Καταπεδάω, Heyn. Hom. 7, 622." Schæf. Mss. Mosch. 2, 4.] " Συμπεδέομαι, unde Συμπεπεδημένος τὼ πόδε, " Pedibus revinctus, Lucian." [* Συμπεδάω, Xen. K. Ἀ. 4, 4, 7. Ἡ χιὼν τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν. * Πεδίζω, Gl. Compedo.] " Præterea a πέδη DERIV. Πέ- " δων, significans τὸν πεδήτην δοῦλον." [" Aristoph. Fr. 290. ad Mœr. 331. ad Herod. 405." Schæf. Mss.] " UNDE Τριπέδων dicitur ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦρ- " γος δοῦλος, Eust. Item DIMIN. Πέδιον, significans " ὁ μικρὸς δεσμὸς, Parvum vinculum, Parva pedica, " Etym., qui προπαροξύνεσθαι ait, ad differentiam no- " minis πεδίον, derivati a πέδον."

" ΠΕΔΙΛΟΝ, Talare, Calceus, ὑπόδημα, Od. E. " (44.) ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, Il. B. (44.) " Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Sic " Od. Π. (154.) πέδιλα Δησάμενος ὑπὸ ποσσί, Ξ. (23.) " ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. Hesiod. (Ἀ. " 220.) ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα, Alata " talaria: ut et πτηνὰ πέδιλα in Epigr. Eust. annotat " olim cum diphthongo scriptum fuisse πέδειλον: " quæ scriptura non multum aliena est ab etymo, " quo dicitur denominatum παρὰ τὸ περιειλῆσθαι τῷ " ποδί. Hes. nominatum vult quasi πηδοῖλλον." [" Jacobs. Anth. 9, 392. 12, 433. Ruhnk. ad Rutil. 104. Voss Myth. Br. 1, 68. 82. Valck. Diatr. 145. ad Herod. 542. Brunck. Œd. C. 349." Schæf. Mss. Theocr. 25, 103. Pind. Ὀ. 3, 9. Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ, Schol. exp. ῥυθμῷ.] " Ἀπέδιλος, Cal- " ceis carens, Excalceatus," [" Voss Myth. Br. 1, 158." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 135. Vide Blomf. Gloss.] " Εὐπέδιλος Ἶρις, Pulcris induta calceis s. " talaribus, Plut. Erot." [p. 67. * Καλλιπέδιλος, Hom. H. in Merc. 57. Μαιάς.] " Μονοπέδιλος, Uno " indutus calceo s. talari." " Οἰοπέδιλος, Unum " solummodo habens talare s. calceum," [Apoll. Rh. 1, 6. * Συκοπέδιλος, Vox Comica, notans sycophantam, ad quam vocem alluditur, et ad Homericum χρυσοπέδιλος et similia, Aristoph. Ἱππ. 526. * " Τριπέδιλον, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss. * Ὠκυπέδιλος, Nonn. D. 8, 220. * Πεδιλόω, * Πεδιλωτὸς, unde * Ἀπεδίλωτος, Excalceatus, Callim. H. in Cer. 125. * " Καταπεδιλόω, Eumath., vide ad Herodian. Epimer. 105." Boiss. Mss.]

ΠΡᾼΟΣ, Lenis, Mitis: interdum magis proprie Mansuetus, cui opp. δεινὸς et χαλεπὸς ap. Isocr. ἄγριος ap. Xen. Idem Xen. K. Π. 6, (1, 20.) Πρᾷός τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. Isocr. ad Nic. Πρᾷος φαίνου τῷ τὰς τιμωρίας ἐλάττους ποιεῖσθαι τῶν ἁμαρτανομένων: in quibus ll. reddere etiam queas Clemens: ut Bud. ap. Synes. Αἰτίαν εἶχε πρᾳότατος εἶναι, reddit, Vitio ei vertebatur nimia cle-

mentia. Herodian. 4, (3, 4.) *Μέτριόν τε καὶ πρᾶον ἑαυτὸν τοῖς προσιοῦσι παρεῖχε*, Moderatum se et lenem in congressibus præstabat. Item Plato de Rep. 1. *Ἐπειδή μοι πρᾶος ἐγένου καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω*: 2. *Πρὸς τοὺς οἰκείους πρᾶος*, Lenis et mitis. Ibid. *πρᾶον ἦθος*. Et ap. Plut. Lycurgo, *Πρᾶος ἵππος*, ubi redditur potius Mansuetus: cui opp. *ἄγριος*, Ferus. Fem. gen. mutuatur a *πραῢς*, neutr. plur. ab eod.: sicut *πραῢς* vicissim parum usitatum est. Compar. *Πραότερος*, Lenior, Mitior. At e Plut. de LL. *Πραοτέρα ἡδονὴ*, Remissior voluptas. Superl. *Πραότατος* habes paulo ante. Alicubi reperitur cum ι subscripto, at in Lex. meo vet. simplici α scriptum habetur. [" *Πρᾶος*, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 84. Jacobs. Anth. 11, 266. Schneid. Anab. 35. *Πρᾷος*, Lennep. Phal. 184." Schæf. Mss. *Πρᾶα*, Aristot. H. A. 1, 1. p. 8. Lobeck. Phryn. 403. 430. Vide Schn. Lex. Suppl. * *Πολύπρᾳος*, Lucian. 3, 652.]

Πράως, [s. *Πρᾴως*,] Leniter, Mansuete, Dem. (315.) *Πρ. καὶ μὴ πικρῶς*: (318. 1028.) Superl. *Πραότατα*, Lenissime, Mitissime, Mansuetissime. [Plut. Theseo 1. 19. Xen. K. 'A. 1, 5, 14. " Heind. ad Plat. Lys. 23. Wyttenb. Ep. Cr. 22. Lennep. Phal. 184." Schæf. Mss. * *Πραοτέρως*, Joseph. A. J. 17, 6, 4. * " *Πραοτάτως*, Hes." Wakef. Mss.] Pro *Πράως* autem Aristoph. DIXIT *Πραόνως*, tanquam A *πράων*, [Lobeck. Phryn. 403.] B. (856.) *Σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργὴν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πραόνως Ἔλεγχ'*. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 84. Wernsd. ad Phileu p. 254." Schæf. Mss.]

Πραότης, ἡ, Lenitas, Mansuetudo, Aristot. Eth. 4, 5. *Πραότης δ' ἐστὶ μὲν μεσότης περὶ ὀργάς*. Et mox, *Οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός*. Ibid. dicit alterum ejus extremum esse *ὀργιλότητα*: alterum vero esse *ἀνώνυμον*, et fortasse dici posse *ἀοργησίαν*. Plut. autem in l. de Virt. Mor. p. 791. meæ Ed., tradit quosdam eam constituere mediam inter *ὠμότητα* et *ἀναλγησίαν*. Idem in suo *περὶ Ἀοργ.* l., *Μεῖζον οὐδὲν εὐκολίας καὶ ἀφελείας ἐφόδιον εἰς πραότητα πρὸς οἰκέτας καὶ γυναῖκα καὶ φίλους*: Pericle, *Πραότης πορείας*. Pro quo in l. de Fort. Rom. dicit *πρᾶον βάδισμα*, Lenis incessus: qualem virtutis esse dicit. [Demosth. 716. 1405. Schleusn. Lex. N. T.]

[* " *Πραῖος, α, ον*, Inscr. ap. Murator. p. 38, 5. * *Πρήϊος*, Manetho 3, 381." Kall. Mss.]

Πραῢς, ὁ, FEM. *Πραεῖα*, i. q. *πρᾶος*, s. *εὔκολος, ἀγαθὸς*, ut in Lex. meo vet. exp. Plato de Rep. 2. *Πόθεν θυμοειδῆ καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὑρήσομεν; ἐναντία γάρ που θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις*. Herodian. 7, (1, 3.) *Ἔκ τε πραείας καὶ πάνυ ἡμέρου βασιλείας εἰς τυραννίδος ὠμότητα μετάγειν πάντα ἐπειρᾶτο*, E miti mansuetoque imperio. Neutr. plur. *τὰ πραέα*, Mitia, Lenia, Non aspera: ut *πραέα κλύσματα*, Gal. Rursum fem. *πραείᾳ φωνῇ*, Miti lenique voce. Et *πραείᾳ ψυχῇ*, Miti mansuetoque animo, Basil. Ep. At *πραεῖαν νύκτα*, Placidam noctem, Plut. Rom. [27. " Wakef. Alc. 467. Jacobs. Anth. 7, 370. 9, 254. Schneid. Anab. 30. 35. Valck. Diatr. 290. ad Herod. 617." Schæf. Mss. Themist. p. 291. *Πηγαὶ διαφανεῖς καὶ πραεῖαι*. *Πραῆ* pro *πραέα*, Lobeck. Phryn. 540. * " *Πραΰθυμος*, Mitis, Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 975, 9. *Πραΰθυμος γάρ, φησίν, ἀνὴρ καρδίας ἰατρός*. * *Πραϋθυμία*, Lenitas, Mansuetudo, ibid. *Κατ' ὀξέων πραϋθυμίαν, κατ' ἔχθρας φιλίαν*." Seager. Mss. * *Πραΰμητις*, Pind. 'O. 6, 71. * *Πραϋπαθής*, * *Πραϋπαθῶς*, Schn. Lex. " *Πραϋπάθεια*, (vide *Πραΰτης*,) Philo J. 2, 31. Var. lect. 1 Tim. 6, 11." Wakef. Mss. " Ignat. p. 34. var. lect." Kall. Mss. * " *Πραϋπαθέω*, Mansuesco, Philo J. 1, 547. * *Πραϋτόκος*, Facile pariens, 577 (=480.)" Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 404. * *Πραΰτροπος*, Plut. 7, 920. *Τὸ πρ. τοῦ λόγου*, Rationis mansuetudo.]

Πραέως, Leniter, Mansuete, Clementer, i. q. *πράως*, Bud. [Lobeck. Phryn. 403. Plato Tim. p. 17. * *Πραῆς*, Lobeck. l. c.]

Πραΰτης, ἡ, i. q. *πραότης*, [Schleusn. Lex. V. T.] Utitur eo Hes. [et Phot.] in exp. COMP. *Πραϋπάθεια*. Nam *πραϋπάθειαν* esse dicit *πραΰτητα*. Possis etiam *πραῢ πάθος* s. *πρᾷον πάθος* dicere, aut cum Plat. *πρᾷον ἦθος, πραεῖα φύσις*, Animus et ingenium mite et mansuetum. Apud eund. autem Hes. LEGITUR *Πραϋμένως, προθύμως· πράῳ τῷ μένει χρώμενος*, [a * *Πραϋμενής, πρευμενής*.]

Πραΰνω, Lenio, Mitigo, Mansuefacio, Sedo; nam quod Plato de Rep. 9. dicit, *Τὸ θυμοειδὲς πραΰνας*, Cic. vertit, Illa tertia parte animi, in qua irarum existit ardor, sedata atque restincta. Xen. 'Ιππ. (9, 6.) *Πραΰνουσι καὶ οὐκ ἀνεγείρουσι τὸν θυμοειδῆ*, Mansuefaciunt equum, Plut. Coriolano, *Ἐπιεικέσι λόγοις καὶ δόγμασι χρηστοῖς πραΰνωσι καὶ καταστήσωσι τοὺς πολλούς*. Pass. *Πραΰνομαι*, Mansuefio, Lenior et sedatior reddor, Xen. 'Ιππ. (9, 10.) *Τῷ ποππυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι*, Aristot. Rhet. 2. *Τὸ ὀργίζεσθαι ἐναντίον τῷ πραΰνεσθαι, καὶ ὀργὴ πραότητι*. Hes. *πραΰνεται* exp. *μαλάσσεται*: at *Πραΰνει*, * *κατασιγαίνει, κατακοιμίζει*. [Æsch. Pers. 190. 839. " Ad Charit. 555. Wakef. Phil. 173. 1334. Eum. 13. Boiss. Philostr. 535. Valck. Diatr. 142. Cum ι subscr., Dionys. H. 4, 2084." Schæf. Mss. *Πεπραϋσμένος*, Ælian. H. A. 4, 16.] *Πράϋνσις, ἡ*, Sedatio irati animi, Cum animus iratus placatur, et lenior mitiorque redditur, Mitigatio iræ. Ait enim Aristot. Rhet. 2. *Ἔστω δὴ πράϋνσις, κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς*. [* " *Πραϋντής*, Etym. M. 436, 6." Wakef. Mss. * *Πραϋντὸς*, unde * " *Ἀπράϋντος*, Jacobs. Anth. 8, 272." Schæf. Mss. * " *Δυσπράϋντος*, Hes. v. *Δυσγάργαλος*." Boiss. Mss.] *Πραϋντικὸς*, Mitigatorius, Plin. Mitigandi ac sedandi vim habens. Aristoteli Rhet. 2. *τὰ πραϋντικὰ* sunt Quæ animum iratum placare ac permulcere possunt, et irarum fervorem sedare.

[* *Ἀποπραΰνω*, Plut. Sertor. 25. * *Διαπραΰνω*, Philostr. 251. 519. " Greg. Palama Decl. 1. p. 13. citatus Abreschio ad Aristæn. p. 146." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] *Ἐκπραΰνω*, i. q. *πραΰνω*, Mitigo, Sedo, Delinio, Demulceo, Permulceo; addit enim præp. significationi vim aliquam. [" Paul. Sil. 74, 154." Schæf. Mss. * " *Ἐμπραΰνω*, J. Poll. 126." Wakef. Mss. * *Ἐπιπραΰνω*, Mitigo, Dionys. P. 1047.] *Καταπραΰνω*, idem, Isocr. Paneg. *Τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους ἐν τοῖς προοιμίοις ὁρῶ καταπραΰνοντας τοὺς ἀκροατὰς*, Plut. Pericle, *Τοὺς δὲ βουλομένους μάχεσθαι, καὶ δυσπαθοῦντας πρὸς τὰ γινόμενα, κατεπράϋνε λέγων*, Themist. *Κατεπράϋνε τῆς ὀργῆς αὐτὸν*, Ab ira ad mansuetudinem et lenitudinem revocavit, Iram ejus placavit sedavitque: Lycurgo, *Κατεπραΰνοντο τὰ ἤθη τούτων ἀκροώμενοι*, Cum hæc audirent, eorum ingenia demulcebantur et mitescebant: [Marcello 28. Sulla 23. Schleusn. Lex. V. T.] *Καταπράϋνσις*, Sedatio. [* *Καταπράϋντος*, unde] *Ἀκαταπράϋντος*, Qui sedari leniorque reddi nequit, Implacabilis, [Schol. Soph. Trach. 1016. " Schol. Nicet. Eugen. 3, 226." Boiss. Mss. * *Εὐκαταπράϋντος*, Gl. Placabilis. * " *Μεταπραΰνω*, Wakef. Trach. 1003." Schæf. Mss.] *Ὑποπραΰνω*, Paululum latenterque mitigo et sedo, [" Paul. Sil. 7." Schæf. Mss.]

Πρηῢς Ionice pro *Πραῢς*, Epigr. *πρηῢς Ἀπόλλων*. Et *πρηΰτερον γῆρας*. Et *πρηϋτάτου ποταμοῦ*, Placidissimi ac lenissimi. [Apoll. Rh. 2, 937. " Ad Charit. 749. Jacobs. Anth. 6, 120. 7, 188. Diotim. 6." Schæf. Mss. * *Πρηής*, Foës. Œcon. Hippocr.] *Πρηΰγελως*, Placidum ridens, Risu suo animum lenem prodens, Epigr. *Εὔλαλε, πρηΰγελως*. Et *πρηΰγελως ζέφυρος*, Mitis, Lenis et placidus. *Πρηΰνομος*, quod exp. Placidis moribus præditus, *ὁ πρᾶος τὴν φύσιν*, Epigr. [Anal. 3, 93.] *Πρηΰνοος*, Qui est animo leni et miti, Epith. Dei ap. Apollinar. [Orph. H. 43, 11. " Jacobs. Anth. 11, 172." Schæf. Mss.] *Πρηϋτένων*, Qui miti et mansueta cervice est, Mansuete jugum subiens, ut *πρηϋτένοντες ταῦροι*, Epigr. [Anal. 2, 219.] *Πρηΰνω*, i. q. *πραΰνω*, Mitigo, Mansuefacio, Hesiod. ['Ημ. 33. Θ. 254. Manetho 4, 246. Apoll. Rh. 3, 190. * *Πρηϋντὸς*, unde * *Ἀπρήϋντος*, Antip. Thess. 69. *θάλασσα*.] *Καταπρηΰνω*, i. q. *καταπραΰνω*, Mitigo, Demulceo, [Apoll. Rh. 1, 265. Quint. Sm. 14, 328.]

" *Πάρωιος*, Hesychio *πρᾶος*, Mansuetus, Mitis. At " *παρωῖραι*, Eid. sunt *ἡγούμεναι, πρότεραι*: pro quo " scr. *παροίτεραι*."

" ΠΡΑΠΙΔΕΣ, Præcordia, Il. Λ. (577.) et (P.

"349.) βάλε δουρὶ Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, Ω. (514.) Καί A "οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων, X. (43.) "ἥ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι. Dicunt "etiam εἰδυίῃσι πραπίδεσσι, pro Sapienti pectore, "Gnara doctaque mente, Solerti industria, quoniam "mentis sedes sunt præcordia s. pectus: A. (608.) "Ἥφαιστος ποίησ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι, Σ. (340.) ὅτε "ταῦτ' ἐπονεῖτ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Itidem Hesiod. "accepit pro Mente s. Solertia, Θ. (656.) πέρι μὲν "πραπίδες, πέρι δ' ἐστὶ νόημα." [" Heyn. Hom. 4, 66. 166. 6, 221. 447. 7, 621. ad Charit. 728. Jacobs. Anth. 7, 221. 10, 132. Heringa Obss. 193. Wassenb. ad Hom. 135. Valck. Hipp. p. 283. Diatr. 147. Πράπιδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, ad Theocr. Adoniaz. p. 245." Schæf. Mss. Pind. Ἰ. 8, 66. Π. 4, 500. Ὀ. 11, 10. Fr. Inc. 7. 41. * Πραπίς, ἡ, Eur. Bacch. 428. Σοφὰν δ' ἀπέχειν πραπίδα φρένα τε, Περισσῶν παρὰ φωτῶν, 997. Μανεῖσᾳ πραπίδι Παρακόπῳ τε λήματι, Pind. Π. 2, 112. πραπίδι χαύνᾳ.] "Πραπίδων, Hes. φρενῶν, διανοιῶν: quod crebrius πραπίδων dicitur trisyllabws." "Ἀπαδία, in VV. LL. B "e Pind. Olymp. ἡ διάνοια, Mens, Cogitatio, Intellectus. Sed valde suspectum est hoc vocab." [Refertur ad Pind. Π. 1, 160. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει Αἰανὴς ταχείας * ἀπάδις. "Ἀπάδις laborare videtur: etsi id pro ἀπαδίας dictum dicas. Deberet ita, puto, ex * ἦδις, * ἀφῆδις ductum id esse, de quo nil constat. Πραπίδας metrum respuit, etsi Scholia per διανοίας explicant. Itaque Pauw. delabitur ad ἧπαρ, Homero pro Mente frequentatum, ut forte hoc idem * ἧπας vel * ἧπις pronuntiatum fuerit, et conjicit, ἀπάδας vel ἀπίδας. Equidem recte conjectasse Pauw. censeo, sed pronuntiandum esse Dorice, ἀπίδας, Præcordia. ('Æsch. Suppl. 95. Emendationem suam esse dicit Hermann. de Dial. Pind. p. xvii.' E Schedis.) Nec πραπίδες aliam originem habere videntur, quam quod fuit παρὰ τὰς ἀπίδας. Aldina exhibet ἐλπίδας cum Pal. C. et Aug. binisque Bodleianis: quod placebat Mingarello. ('Probat Gurlitt. pro διανοίας, ut Π. 2, 89. Ἰ. 2, 64.' E Schedis.) Goes. conj. ὄπιδας, Nimia laus providam curam retardat. C Sed peccat prima in ὄπιδας in metrum." Heyn. ad Pind. l. c.]

"ΠΡΑΣΟΝ," [* πάρσον, * πάῤῥον, unde] "Porrum, Olus satis notum. Apud Athen. 13. (p. 572.) "τῶν πράσων Ἑκάστοτ' ἐπιδεικνεῖ μεθ' ἡμῶν: (571.) "τῶν πράσων ποιούμεναι Τολύπας, ἔσαττον τὰς γνάθους. Apud Eund. 14. πράσον θαλάσσιον, Porrum marinum: ap. Diosc. πράσον κεφαλωτὸν, Porrum capitatum, 4, 179. cui opp. τὸ καρτὸν πράσον, Porrum sectivum. || Πράσον dicitur etiam Algæ species quædam; nam, teste Theophr. H. Pl. 4, 7. τοῦ φύκους unum genus πλατύφυλλον est, herbido colore, quod πράσον vocant, nonnulli ζωστῆρα. Nominis ratio est, quod radicem habeat oblongam et crassam, qualem τὰ κρομμυογήτεια et τὸ καρτὸν πράσον, coloreque sit viridi ut porrum. Sic Plin. 13, 25. Phycos, quod folia lata colore viridi gignit, quidam πράσον vocant, alii Zostera. Meminit et Hes." [" Thom. M. Add. ad p. 535. ad Mœr. D 111. Casaub. Athen. 1, 75." Schæf. Mss.] "Πρασοειδής, Porro similis, Porri speciem gerens, Plin. 37, 8. de topazio, Duo ejus genera faciunt, Prasoïdem atque Chrysopteron similem * chrysoprasio." [Arrian. Hist. Ind. p. 330. Hippocr. 40, 19. 41, 7. 54, 13. 207. F. 1216. B. Schol. Theocr. 13, 42. Vide Πρασώδης.] "ET Πρασόκουρον, τὸ, Falx, qua porrum detondent, δρέπανον, ᾧ τὰ πράσα κείρουσιν, Epigr." [" Jacobs. Anth. 11, 338. Schneid. Scrr. R. R. 3, 2. p. 40." Schæf. Mss.] "AT Πρασοκουρίς, Hesychio ζῶον χλωρὸν κεῖρον τὰ ἐν τοῖς κήποις λάχανα, et in primis τὰ πράσα: unde et nomen. Sic Theophr. H. Pl. 7, 5. Καὶ ἐν τῇ θριδακίνῃ καὶ ἐν τοῖς πράσοις καὶ ἐν ἄλλοις πλείοσιν αἱ πρασοκουρίδες. Idem Philosophus ibid. docet quomodo capienda sint ista animalcula, itemque Diophanes Geop. 12, (9.) et Pallad. 1, 35. Meminit τῶν πρασοκουρίδων Aristot. quoque H. A. 5, 19. scribens eas ἐκ τῶν καράβων nasci, et habere πτερά. "Gaza hic Blattas vertit, ap. Theophr. Porricidas: quod magi probant, cum blattæ sint potius αἱ σίλφαι. Notandum vero, ap. Theophr. scriptum esse πρασικουρίδες, itemque ap. Hes.; sed perperam, ut vel alphabetica ap. hunc series ostendit." [Strattis Athenæi p. 69. "Jacobs. l. c. Schneid. l. c. Casaub. ad Athen. 143." Schæf. Mss. * Πρασοφάγος, poëtice Πρασσοφάγος, Hom. Batr. 229. not. * "Πρασόχροος, Tzetz. Ch. 8, 969. 972. 973." Elberling. Mss.] "Apud Hes. reperio et Πρασόργην, expositum δρέπανον, ᾧ τὰ πράσα κείρουσι, Falcem, qua porros detondent s. incidunt: alio nomine πρασόκουρον dictam. Præterea a πράσον DERIV. Πράσινος, ET Πράσιος, Porraceus, Porrum referens, Porro similis, Qualis porri est: ut πράσινον χρῶμα, Color porraceus, Color qualis porri est, h. e. viridis. Plato Tim. πράσιον χρῶμα dicit, scribens ipsum fieri πυῤῥοῦ κεραννυμένου μέλανι. Itidem dicitur πράσιος λίθος, Lapis porraceus, s. Prasius lapis, ut Plinius mavult, qui et ipse eum in viridantium genere ponit, vilioris esse ipsum turbæ dicens. A Theophr. DICITUR Πρασίτης [* Πρασῖτις] in libello περὶ Λίθων, (§. 37.) itidem ex eo, quod porrum colore referat. Item πράσιον vocatur Origani genus non dissimile byssopo; et Genus heraclii alterum, foliis exilioribus, mollius, sampsucho non dissimile. Auctor Plin. 20, 17. Sed est et alia Herba πρασίον nomine dicta, Latinis Marrubium, ut Idem ejusd. libri c. 22. docet, Marrubium plerique inter primas herbas commendavere, quod Græci Prasion vocant, alii * Linostrophon, nonnulli Philopæda. Hujus meminit Diosc. 3, 119.: superioris, c. 35. ejusd. libri, scribens τὸ λεπτόφυλλον τραγορίγανον a quibusdam vocari πράσιον. Idem eod. l. c. 117. τὴν βαλλωτὴν appellari tradit πράσιον μέλαν, quod folia habeat similia τῷ πρασίῳ, sed majora et subrotunda. Sic Plin. 27. initio cap. 8. Balloten alio nomine Melamprasion Græci vocant. Sed subjungit, Foliis majoribus quam porri: hallucinatus, ut quidem volunt nonnulli. At Nicol. Myrepsus πράσιον vocare Æruginem etiam perhibetur, ut quæ et ipsa porri colorem viridem imitetur." [Nicander Ἀ. 47. Καὶ χλοεροῦ πρασίοιο, τὸ δὴ μελίφυλλον ὑδεῦσι.] "Ad πράσινος vero ut redeam, utuntur eo Lat. quoque. Prasinus enim color ap. Plin. legitur, ap. Martial. Prasina synthesis, ap. Plaut. Prasina vestimenta." [" Ælian. H. A. 635." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Vide Ῥούσιος. * Πρασινοειδής, Olympiod. ad Aristot. Meteor. 397. in Schneideri Ecl. Phys. * Πρασινώδης, Schol. Theocr. 4, 28. * "Πρασιανὸς, Prasina, Factio aurigarum, M. Anton. 1, 5." Kall. Mss.] "DICITUR Πρασώδης etiam pro πράσινος s. πράσιος: ut πρασώδης χολή, Porracea bilis, Bilis quæ porri colorem viriditate imitatur. Gal. eam πρασοειδῆ vocat, ut Hippocr. πρασοειδὲς διαχώρημα: ap. quem itidem legimus, Εἴη τὸ ἐμεύμενον πρασοειδές." [" Πρασώδης, Algosus, Tatian. ad Gr. 76. * Πρασόεις, Opp. Ἀ. 1, 107." Wakef. Mss. * Πρασσαῖος, Porri colorem imitans, Ranæ nomen, a viridi colore, Batrach. 251.] "Denique a πράσον est VERB. Πρασίζω, Porrum imitor, refero, Porraceus s. Prasinus sum. Diosc. 3, 94. * Σμυρνίζων, μὴ πρασίζων, Myrrhæ æmulum, non porri. Sic 4, 155. de elaterio." [" Schol. Theocr. 10, 18." Wakef. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 6. * Πρασιάζω, Niceph. Blemm. p. 83. Manz.; sed forsan πρασίζουσα leg.; nam hæc Ed. Manz. mendis scatet." Boiss. Mss. Sed vide Πρασιάω infra.] "Forsitan et πρασιὰ hinc derivatum dici queat: ut πρασιαὶ in hortis proprie sint Areolæ quadratæ, in quibus porros et alia hujusmodi olera serunt."

"Πρασιά, ἡ, Area s. Areola in horto, h. e. Quadrata in horto loci consiti figura: ut Schol. Hom. πρασιὰς esse dicit τὰς τῶν φυτειῶν τετραγώνους σχέσεις ὡς τὰ πλινθία: solent enim hortos in quadratas areas et veluti laterculos dividere hortulani, et singulas singulis seminibus conserere. Od. H. (127.) de horto Alcinoi, Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον Παντοῖαι πεφύασιν ἐπήτανον γανόωσαι.

A “ Et Diosc. 4, 17. de lagopode herba, Φύεται ἐν πρασιαῖς, Nascitur in hortorum areis. Plin. in Segetibus nasci scribit: segetes forsan appellans τὰς ἐν τοῖς ἀγροῖς πρασιάς: nam et ipsi in quædam veluti πλινθία distincti sunt. Marc. 6, (40.) multitudo illa Christum sequens ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ, ἀνὰ ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, Discubuerunt per areas, partim centeni, partim quinquageni. Πρασιαὶ, s. Πρασίαι, est etiam Laconiæ locus, cujus Incola Πρασιεὺς dicitur.” [Πρασιὰ, Schleusn. Lex. N. et V. T. “Jacobs. Anth. 10, 88. Villois. ad Long. 236. Casaub. ad Athen. 58. Koen. ad Greg. Cor. 243.” Schæf. Mss. Nicander 'Α. 532. Θ. 576. 879. Fr. 3, 5. * Πρασιάομαι, Schleusn. Lex. V. T.]

ΠΡΑΣΣΩ, ET Πράττω, Facio, Ago. Quidam certam quandam constituunt differentiam inter πράττειν et ποιεῖν, ex iis quæ ab Aristot. disseruntur Polit. 1, 3. ad quod te remitto. Apud Eund. certe de Poët. legimus, Καὶ τὸ ποιεῖν, αὐτοὶ μὲν δρᾷν, 'Αθηναίους δὲ πράττειν προσαγορεύειν. Xen. Κ. Π. 4, (6, 7.) B Οἱ μὲν ταῦτα ἔπραξάν τε καὶ ἔλεξαν, Dem. Μηδὲν δι' ἐμὲ τοιοῦτον πρᾶξαι. Et, Τὰ δίκαια πράττειν, Aristot. Eth. Sicut vicissim dicitur πράττειν τὰ ἄδικα. Itidemque πράττειν τὸ κακὸν ap. Greg. Naz. Aliquid mali facere, perpetrare. Dicitur etiam πράττω ταῦτα περὶ τούτου, et πράττω ταῦτα πρὸς τοῦτον, necnon ὑπὲρ τούτου, Thuc. 4. Περὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ ἀνδρῶν πράξοντας ὅ, τι ἂν ὑμῖν τε ὠφέλιμον κ. τ. λ.: 6. Καὶ περὶ τοῦ παντὸς πλοῦ τοὺς στρατηγοὺς πράσσειν ᾗ ἂν αὐτοῖς δοκῇ ἄριστα εἶναι 'Αθηναίοις. At secundum illud cum ap. alios legimus, tum ap. Isocr.: qui etiam dicit πράττειν ὑπέρ τινος, non addito accus., quemadmodum Gallice dicimus Faire pour quelqu'un, pro Facere ea quibus res ejus adjuvemus, Consulere rebus ejus, generalius Stare ab ejus partibus. Xen. autem dixit omisso itidem accus. πράττειν περὶ εἰρήνης, 'Ελλ. (6, 3, 3.) p. 345. de quo genere loquendi, simul et de πράττω juncto vel cum ὑπὲρ, vel cum πρὸς, dicam et infra, ubi agam de ea illius signif. qua ponitur pro Transigo s. Tracto. Apud eund. Thuc. πράσσειν ὅτῳ C τρόπῳ, possumus fortasse interpretari ad verbum, Faire en sorte que, 4, (128.) Ἔπρασσεν ὅτῳ τρόπῳ τάχιστα τοῖς μὲν ξυμβήσεται, τῶν δὲ ἀπαλλάξεται, Il faisoit en sorte qu'il se pût joindre avec les uns, et rompre l'alliance avec les autres. Latine autem fuerit reddendum hic πράσσειν, vel verbo uno, Agere, vel duobus, Dare operam: verùm sequente particula Ut. Quinetiam dicendum potius fuerit fortassis Hoc agebat, ut etc. quam, Agebat ut, non præfixo pronomine. Sed malim, Operam dabat. Sic autem et cum dicitur πράττειν ὅπως, etc. reddemus aptissime, Operam dare ut, Dem. c. Phil. 3. Ὅσγε μοι δοκεῖ οὐχ ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν 'Ελλήνων σκοπῶν οὐδὲ πράττων. Eodem pertinet et iste Ejusd. locus in Or. de Perperam Obita Leg. 'Εμοῦ τῷ τῶν συμμάχων συνηγοροῦντος δόγματι, καὶ τὴν εἰρήνην ὅπως ἴση καὶ δικαία γενήσεται πράττοντος. Eodem inquam pertinet locus iste, cum Attice dictum sit πράττοντος τὴν εἰρήνην ὅπως ἴση γενήσεται, pro πράττοντος ὅπως ἡ εἰρήνη ἴση γενήσεται. Ideoque perperam in VV. LL. D postquam dictum est πράττω significare Contendo et laboro ut aliquid fiat, subjungitur pro exemplo, πράττειν γάμον: cum quo accus. aliisque hujusmodi quid valeat πράττειν, docebo mox.

Πράσσω, vel Πράττω, Ago: ut dicitur Agere res, negotium, negotia, Cic. ad Att. Tuam in agendis nostris rebus diligentiam mirifice diligo; Administro, Tracto. Thuc. 1, (129.) Πράσσε θαρσῶν καὶ τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σὰ, ὅπῃ κάλλιστα καὶ ἄριστα ἕξει ἀμφοτέροις. At vero ap. Eund., itidemque ap. Xen., legimus aliquos reverti οὐδὲν πράξαντας pro eo quod Latine dicitur Re infecta. Quo in l. non dubium est, quin subaudiatur πράγματα: cum quo subst. duobus modis junctum reperitur. Dicitur enim non solum πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα, sicut et τὰ πολιτικὰ, sine adjectione, vel τὰ τῆς πόλεως, itidemque πράττειν τὰ ἑαυτοῦ πράγματα, sicut πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, sine adjectione, sed etiam simpliciter, πράττειν τὰ πράγματα. Est autem πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα κ. τ. λ., item πράττειν τὰ δημόσια, vel τὰ κοινὰ, Agere res ad remp. pertinentes, s. res reip., Tractare negotia publica, Administrare remp., Esse in magistratu: cui πράττειν τὰ ἑαυτοῦ πράγματα, s. potius sine adjectione, πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, interdum opponitur, significans Esse privatum, ut vertit Bud.: qui etiam hunc Lysiæ locum affert, in quo dicitur aliquis τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, et τὰ ἀλλότρια, peculiari signif., 'Εγὼ μὲν οὖν οὔτ' ἐμαυτοῦ πώποτε, οὔτ' ἀλλότρια πράγματα πράξας, νῦν ἠνάγκασμαι τούτου κατηγορεῖν: quem ita vertit, Qui nunquam nec meam litem intendi, nec alienam; vel, Qui nunquam nec mea nec aliena actione expertus sum. Suspecta autem esse possit ea interpr., quam Idem huic ejusd. Lysiæ dat loco, Προσιόντες τῷ 'Αριστοφάνει οἱ πράττοντες τότε τὰ πράγματα: vertit enim, Qui negotia facessere tum solebant. Herodoto quidem certe πράσσειν τὰ πράγματα, sed ap. eum scribitur IONICE πρήσσειν τὰ πρήγματα, est Rebus ad remp. pertinentibus operam dare, Actui rerum vacare, atque adeo Jus dicere, ut B Idem testatur: ex eo afferens non solum Πρήσσειν τὰ πρήγματα, sed etiam Ἔπρησσε τὰ προσφερόμενα πρήγματα. || At vero Πράττειν κάθοδον τινὶ, Plut. in Cic. est Conficere alicui reditum ab exilio, et impetrare, Efficere ut quis redeat ab exilio. Cui non dissimile est ap. Soph. Aj. ὅπλα πράττειν τινὶ, Facere s. Efficere ut quis potiatur armis. Atque ut πράττειν illic reddo etiam Impetrare, sic in isto Isocr. loco redditur ad Nic. (s. 6. extr.) Πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθόν. Quod autem dicitur a Plut. Πράττουσα γάμον κόρης, Bud. vertit, Tractans connubium, et Interpres ejus; sed malim Moliens connubium, ut dixit Tac. Moliens nuptias. Scio tamen Latine dici etiam Facere nuptias; sed ambiguitate non careret hæc interpr., nam ut dem inveniri alicubi Facere nuptias pro Moliri, at multo frequentius esse dico hoc loquendi genus pro eo ipso quod dicimus Faire un mariage, quam in illa altera signif., i. e. Traiter un mariage, vel Pourchasser un mariage, aut etiam Poursuivre.

C Πράσσω vel Πράττω, vicinam proxime præcedenti signif. habet junctum etiam quibusdam præpp. Dicitur enim πράττειν τι πρός τινα, pro Agere cum aliquo de re quapiam, Transigere cum aliquo, Thuc. Καὶ πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, Isocr. Trapez. 'Εγὼ δ' ἠξίουν πρὸς Μενέξενον πράττειν ὅ, τι βούλοιτο, πρὸς δ' ἐμὲ ποιεῖν αὐτὸν τὰ συγκείμενα: nisi quis hic simplicius etiam accipiendum existimet πράττειν. Interdum vero et cum sola præp. habente suum accus., ut rursus ap. Thuc. 2, (5.) Καὶ Εὐρύμαχος εἷς αὐτῶν ἦν, πρὸς ὃν ἔπραξαν οἱ προδιδόντες, Quocum transegerunt proditores. Itidem pass. Πράσσονται πρός σε τὰ πολλὰ, ex Æschine, pro Transiguntur tecum. Quinetiam cum præp. ἐς ap. eund. Thuc. 1, (131.) Πράσσων τε ἐσηγγέλλετο αὐτοῖς ἐς τοὺς βαρβάρους, καὶ οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ τὴν μονὴν ποιούμενος. Ubi Interpres reddidit Tractare cum barbaris. Possumus autem aptius interpretari, meo judicio, Transigere aliquid cum barbaris; aut etiam, Rationis aliquid contrahere cum barbaris. At Schol. D subaudit, τὰ συμφέροντα ἑαυτῷ. Talis est certe usus verbi Gallici, Pratiquer, de quo dicam in Πραξικοπεῖν. At junctum præp. μετὰ affertur pro βουλεύεσθαι, Consultare, e Thuc. Οἱ δὲ μετ' 'Αθηναίων πράξαντες. Ut autem eadem opera dicam de hoc verbo cuipiam alii præpositioni juncto, sciendum est, πράττειν junctum cum περὶ, posse itidem reddi verbo Agere: ut in illo Xen. l. cujus antea mentionem feci, πράττειν περὶ εἰρήνης, Agere de pace: 'Ελλ. 6, (3, 3.) p. 345. 'Υποσχόμενος γὰρ 'Ιφικράτει, εἰ αὐτὸν ἀφήσει, ἢ χρήματα πέμψειν τῷ ναυτικῷ, ἢ εἰρήνην ποιήσειν, οὕτως 'Αθήνησί τε ἦν καὶ ἔπραττε περὶ εἰρήνης. Ubi observa, eum, qui pollicitus est se ποιήσειν εἰρήνην, Facturum esse pacem, dici πράττειν περὶ εἰρήνης. || Dicitur alioqui ET Πράττειν εἰρήνην, sic ποιεῖν εἰρήνην, Dem. Ἔπραξαν ἐκεῖνοι πρὸς ἡμᾶς εἰρήνην. Quod autem attinet ad πράττειν junctum præpositioni ὑπὲρ, dicitur a Dem. πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου ea signif. qua dixit Isocr. Τῶν πραττόντων ὑπὲρ αὐτῆς, ubi quid valeat πράττειν, paulo ante docui. Apud Dem. certe πράτ-

τειν ὑπὲρ Φιλίππου, exp. uno etiam verbo Φιλιππίζειν. Possumus autem, ut opinor, dicere nihil aliud esse πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου quam quod alibi dicit πράττειν Φιλίππῳ, atque adeo συμπράττειν Φιλίππῳ. Ubi observa obiter et hunc usum verbi πράττειν dativo juncti, (126.) Ἐν Ὠρεῷ Φιλιστείδης μὲν ἔπραττε Φιλίππῳ, καὶ Μένιππος κ. τ. λ. Pagina autem sequente, Οἳ δ' ἐν αὐτοῖς οἷς χαρίζονται, Φιλίππῳ συμπράττουσιν. Sic Plut. Alcibiade, Πραττόντων δὲ Βοιωτῶν μὲν Λεσβίοις, Φαρναβάζου δὲ Κυζικηνοῖς. Sed ante ipsum etiam Demosthenem ita usus est hoc verbo Thuc.; ap. eum enim legimus non solum πράσσειν τοῖς Λεσβίοις, sicut πραττόντων Λεσβίοις in l. Plut. quem modo protuli, sed etiam Λακεδαιμονίοις πράσσοντες, 5. At in VV. LL. affertur πράσσω σοι et pro Tecum transigo, e Thuc., et quidem peculiariter etiam pro συνεργῶ εἰς τὴν προδοσίαν, e Schol. Thuc., ut opinor.

Πράσσω, vel Πράττω cum adverbio, aut etiam cum adjectivo plurali neutro, interdum quidem reddi potest impersonali, Agitur: ut καλῶς πράττω, vel εὖ πράττω, Bene s. Præclare mecum agitur, interdum vero, et quidem sæpe, alio gen. loquendi eundem tamen sensum habente, aptius redditur. Πράττω, inquit Bud., etiam absolute positum signif. Vivo, Ago, i. e. Ætatem ago, Sorte aliqua utor: ut Dem. (311.) Ἦν γὰρ ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων, καὶ ἀρίστην ἔχειν οἰόμενος, οὐκ οἶδεν εἰ μενεῖ τοιαύτη μέχρι τῆς ἑσπέρας, πῶς χρὴ ὀνειδίζειν τὴν τύχην ἑτέρῳ; Qui se felicissimum existimat, secum a fortuna actum esse præclarissime censet. Affert vero ex alio Ejusdem loco, Πράττων οὐ κατ' ἀξίαν, pro Fortunæ iniquitate ad inopiam redactus, Qui ea fortuna non usus est, qua dignus erat. Item, Ταπεινῶς πράξας, dictum de homine afflicto et opibus fortunisque lapso, ab Isocr. ad Phil. Καί τοι τίς ἂν προσεδόκησεν ὑπ' ἀνδρὸς οὕτω ταπεινῶς πράξαντος ἀναστραφήσεσθαι τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα; Inde βέλτιον πράττειν, et ἄμεινον πράττειν, et κακῶς πράττειν dicunt, et καλῶς πέπραγε, in præterito. Hæc ille. Sciendum est autem, hunc usum medii PRÆT. Πέπραγα frequentem esse Aristophani præsertim, et quidem cum utraque constr., sc. et cum adverbio, et cum neutro plurali. Dicit enim Πλ. (633.) Ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα, Præclarissime actum est, aut agitur, cum hero, Fortunatissimus est herus: (629.) ὡς μακαρίως πεπράγατε, pro Quam feliciter vobiscum actum est, aut etiam agitur, Quam felices estis! Atque ut πράττειν μακαρίως, sic etiam πράττειν εὐδαιμόνως (802.) legitur. Vicissim autem πεπράγαμεν ἀθλίως, pro Pessime nobiscum actum est, agitur. Sic et πεπραγὼς κακῶς (Ὄρν. 605.) de misero. At vero cum accus. ut (B. 303.) πεπράγαμεν πάντα τἀγαθά. Atque ut πράττειν ἀγαθὰ dicitur, ita vicissim πράττειν πονηρὰ, de afflicto, ap. Plut. Synes. autem et cum adverbio, Πονήρως πέπραγα. Item πράττειν χείρω, ap. Isocr. Legitur etiam in sing. πράττειν οὐδὲν χεῖρον τὰ ἄλλα, ubi subauditur κατά. Sciendum est porro hoc verbum eund. usum habere et cum nonnullis adjectivis alius generis: ut πράττω χρηστόν τι, Eur. Et πράττω κεδνὰ, μεγάλα, quod in VV. LL. exp. Splendidis honoribus sum donatus; afferturque ex eod. Eur. (Andr. 387.) Invenio autem et ap. Aristot. hanc ipsam loquendi formulam, raram certe alioqui. Ita enim ille Rhet. 2. Διὸ οἱ μεγάλα πράττοντες καὶ εὐτυχοῦντες, φθονεροί εἰσι. Ubi tamen dubium esse possit an ita intelligendum sit πράττοντες, ut intelligitur πράττειν cum ταπεινὰ, a Plut. Galba [cf. Plut. Theseo 6.] ubi plane phrasis illa huic opponitur: nam ταπεινὰ πράττειν non aliud est quam ταπεινῶς πράττειν in l. quem modo habuisti ex Isocr., an potius οἱ μεγάλα πράττοντες dicantur ii qui præclaras quasdam res gerunt, s. præclara quædam facinora edunt. Quam interpr. si sequamur, sequi itidem potius oportebit illa exempl. quæ repetunt articulum οἱ ante εὐτυχοῦντες: ut sc. non dicatur καὶ εὐτυχοῦντες tanquam ἐπεξηγητικῶς, sed tanquam de diversis, καὶ οἱ εὐτυχοῦντες: non enim εὐτυχοῦσι, quicunque præclara facinora edunt, Atque ita interpretando h. l., fuerit μεγάλα πράττοντες dictum simpliciter, i. e. participio illo πράττοντες vulgarem retinente signif.: sicut eam retinet πράττειν junctum nomini καλὰ ap. eund. Aristot.: sed præfixo articulo. Ita enim ille Polit. 7. Ἀδύνατον δὲ καλῶς πράττειν τοῖς μὴ τὰ καλὰ πράττουσιν. Proxime autem præcedentia verba erant, Ἐχόμενον δ' ἐστὶ καὶ τῶν αὐτῶν λόγων δεόμενον, καὶ πόλιν εὐδαίμονα τὴν ἀρίστην εἶναι καὶ πράττουσαν καλῶς. Insistit porro Aristot. significationi hujus loquendi generis καλῶς πράττειν, s. potius insistit ei quod proprie sonant illa verba, tanquam declarans unde signif. illam acceperint. Eod. certe pertinet, quod eod. libro scribit, Ἀδύνατον γὰρ, τὸν μηθὲν πράττοντα, πράττειν εὖ· τὴν δ' εὐπραγίαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι ταυτόν. Quin tamen subtilius hæc disputentur, quam ut passim recepto usu comprobari queant, non dubium est. Sed de his hactenus. Considerandus est autem usus articuli cum adjectivis junctis huic verbo πράττειν, loca adverbiorum: sicut videmus ab Aristot. cum præfigi adjectivo καλὰ, cum illo etiam πράττειν, quod alteram signif. habet. Legimus enim in loco Dem. quem modo protuli, τὰ βέλτιστα πράττειν: sed Atticum esse articuli πλεονασμὸν existimo: ideoque non dubito quin Aristoph. dicturus fuerit etiam πεπράγαμεν τἀγαθὰ, sicut πεπράγαμεν πάντα τἀγαθά. Neque tamen horum exemplo puto dici posse τὰ ταπεινὰ πράττειν pro ταπεινὰ πράττειν, cum alibi, tum in Plut. Agide, p. 1460. meæ Ed., Τῶν πλείστων ἐξέπεσεν ἡ Σπάρτη καλῶν, καὶ ταπεινὰ πράττουσα παρ' ἀξίαν διετέλει. Præterea οἷα πέπραγας, pro Qualiter tecum actum est. Sed et cum alius generis adverbiis, ut ap. Thuc. 2. Οἱ μὲν δὴ ἐν τῇ Πλαταιᾷ οὕτως ἐπεπράγεσαν, pro Eorum hæc erat fortuna, Res eorum ita se habebant, erant hoc in statu. Et πράττω παραπλησίως σοι, Utor fortuna simili tuæ. At illud, Κρεῖττον ἐλπίδος πράττουσι, pro Melius cum illis agitur quam sperarant, annumerandum est iis loquendi generibus, in quibus πράττω jungitur comparativo, ut βέλτιον πράττω, vel ἄμεινον: sicut ap. Aristoph. Πλ. (344.) ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν. Potest enim κρεῖττον ἐλπίδος resolvi in ἄμεινον ἢ ἤλπισαν. Interdum etiam πράττω κατὰ νοῦν, pro Agitur mecum ex animi sententia. Plato de Rep. 2. Καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις πράξομεν κατὰ νοῦν. Venio ad εὖ πράττω, quod ideo in h. l. reservavi, quia peculiarem etiam usum habuit: quamvis enim εὖ πράττω idem sit cum καλῶς πράττω, unde τὸ πράττειν εὖ, Xen. Prosperitas. Et ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν ap. Plat. opposita, Protag. Ὁ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγῇ τὴν ψυχὴν, καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν, χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου, περὶ δὲ τούτου κ. τ. λ. quæ Bud. vertit, Quod vero tu antiquius ducis corpore animum, in quoque omnia tua possunt vel bene vel secus cedere, prout probum vel pravum esse evenit; de hoc vero etc. Est autem frequentior usus hujus εὖ πράττειν quam τοῦ καλῶς πράττειν, tamen salutationi epistolicæ εὖ πράττειν, non καλῶς πράττειν adhibebatur. Existimatque Plato longe aptiorem hanc salutationem esse quam quæ fit verbo χαίρειν: ut te docebit tertia ejus Epist., quam his verbis inchoat, Πλάτων Διονυσίῳ χαίρειν ἐπιστείλας, ἆρ' ὀρθῶς ἂν τυγχάνοιμι τῆς βελτίστης προσρήσεως; ἢ μᾶλλον κατὰ τὴν ἐμὴν συνήθειαν γράφων εὖ πράττειν, ὥσπερ εἴωθα ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοὺς φίλους προσαγορεύειν; Existimo autem Lucian. (1, 728.) ad hunc ipsum respexisse locum, cum dixit Plat. verbum χαίρειν rejicere tanquam μοχθηρὸν καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον, contra vero introducere εὖ πράττειν, tanquam κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Nisi forte ex alio Plat. loco hæc sumta sunt: cum hæc ibi de εὖ πράττειν non dicantur; et subjungat Lucian. Καὶ ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν κ. τ. λ., ita ut videri possit ex alio hæc afferre loco. Videmus porro usurpari hanc salutationem a Plat. in suis Epistolis: ut Πλάτων Διονυσίῳ εὖ πράττειν, item Πλάτων Δίωνι Συρακουσίῳ εὖ πράττειν. Et Πλάτων Περδίκκᾳ εὖ πράττειν. Sic Alexander in sua illa ad Aristot. Epistola, Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει εὖ πράττειν. Vicissimque Aristot. ei respondens, Ἀριστοτέλης βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ εὖ πράττειν. Clauditur autem utraque verbo ἔρρωσο: sicut et quædam

alia Aristotelis clauditur his, *τὰ δ' ἄλλα ἔῤῥωσο.* Sed annotat Bud., Aristotelem Philippo scribentem, in fine epistolæ salutationem posuisse hujusmodi, *Τὰ δ' ἄλλα εὖ πράττε.* In alia, *Πράττε μὲν τὰ συμφέροντα, ἐπιτέλει δὲ τὰ δόξαντα.* Fuisse autem et *χαίρειν* receptum in salutatione quæ præfigebatur epistolæ, vel ipse Alexandri pater Philippus in suis ostendit Epistolis, qui in earum limine, vel potius salutatione limini earum præfixa, utitur verbo *χαίρειν*, sicut Alexander *εὖ πράττειν*, ut videre est in iis quæ a Dem. proferuntur. Libet autem et quæ Bud. huc pertinentia scripsit, addere. *Εὖ πράττειν*, inquit, Caput est vel Frons epistolarum: moris tamen fuit olim, *χαίρειν* loco ejus dicere, et ita extat in Epistola Philippi ap. Dem. pro Ctes. Et in Epist. ipsius Dem. ita legitur, *Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν.* In Platonis vero Epist. salutatio est *εὖ πράττειν.* Et paulo post, Tria igitur fuerunt usitata ap. priscos, *χαίρειν, εὖ πράττειν, ὑγιαίνειν.* Per quod ultimum, bene optabant corpori, quod primum est inter res humanas. Per secundum optabant ut actiones feliciter cederent et prono cursu. Per tertium, ut cum omnia ex animi sententia cessissent, animus lætitia frueretur. Hæc ille. Quibus addo, Flaccum utriusque salutationis vim exprimere volentem, ita orsum esse Epist. 1, 8. Celso gaudere et bene rem gerere Albinovano Musa rogata refer, comiti scribæque Neronis. Perinde sc. ac si dixisset *χαίρειν καὶ εὖ πράττειν*: at certe ita copulata reperiuntur etiam alicubi. Latini alioqui potius jubebant salvere, utentes itidem accusativo Salutem in fronte epistolarum: imitantes potius eos e Græcis, qui non *χαίρειν*, nec *εὖ πράττειν*, sed *ὑγιαίνειν* jubebant eos ad quos scribebant. De quo usu verbi hujus, sicut et de illorum duorum, lege Luciani libellum *περὶ τοῦ ἐν τῇ Πρ. Πτ.* Hoc addo, manifeste reliqui subaudiendum aliquod verbum cum his infinitivis: id autem esse posse, ni fallor, *εὔχεται.* Superest ut de verbi *πράττειν* juncto huic aliisve hujusmodi adverbiis, hoc quoque dicam: posse nos id interpretari Agitare, si quidem Gellium sequi libuerit. Quippe qui l. 16. cap. ult., in iis quæ de Arione ex Herod. affert, hæc illius verba, *Φαμένων δὲ ἐκείνων ὡς εἴη τε σῶς περὶ τὴν Ἰταλίην, καί μιν εὖ πρήσσοντα λίποιεν ἐν Τάραντι,* interpr. Eos dixisse hominem, cum inde irent, in terra Itala fuisse, eumque illic bene agitare. Sed addit, Et studiis delectationibusque urbium florere, atque in gratia pecuniaque magna fortunatum esse. Quæ certe videri possint ab eo adjecta ad declarandam latius quam ibi habent ista verba *εὖ πρήσσοντα* signif. Hoc enim sciendum est, interdum *εὖ πρήσσοντας* dici significando peculiariter Divites: cujus usus exempla cum ap. alios extant, tum vero ap. Aristoph., qui etiam dicit Πλ. (29.) *Κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν.* Tunc autem talis quædam est signif. illorum verborum restrictio, ut ita dicam, qualis CUM *εὐδαίμονες*, itidemque Latine Beati vocantur, qui sunt divites. Ceterum *εὖ πράττειν* si recte interpretabimur Bene agitare, itidem *ἄμεινον πράττειν* s. *βέλτιον*, reddere poterimus, ut opinor, Melius agitare. Sed alicubi existimo posse nos aliquod loquendi genus non solum ab hoc, sed a superioribus quoque diversum, interpretationi horum verborum *ἄμεινον πράττειν* s. *βέλτιον*, adhibere, sc. Meliore esse conditione: ut vicissim *χεῖρον πράττειν* s. *χείρω*, Deteriore esse conditione.

Πράσσω, s. *Πράττω* interdum etiam pro *πάσχω* ponitur, ut *πάσχω* pro *πράττω*. Inde illud ambigue et lepide dictum ap. Eur. *ὡς πάντα πράξας ὧν σε δεῖ κ. τ. λ.* Vide Bud. 306.

Πράσσω, s. *πράττω*, Exigo, Cogo: cum duobus accus., sicut et *πράττομαι*, inquit Bud., qui tamen passivæ vocis duntaxat affert exemplum, e Dem. (467.) *Ἐκεῖνος πράττεται τοὺς παρ' αὐτοῦ σῖτον ἐξάγοντας, τριακοστὴν,* Exigit tricesimam ab iis. Sic et in VV. LL. e Xen. (Ἀπ. 1, 2, 5.) *Τοὺς δ' ἑαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας οὐκ ἐπράττετο χρήματα.* Idem, *Οὐδένα γοῦν τῆς συνουσίας ἀργύριον πράττῃ.* Et e Thuc. *Πεπραγμένος φόρους*, Qui exigit tributa. Ex Eod. tamen *πράττομαί σε χρήματα*, etiam pro Mulcto te pecunia. Sed et cum alius generis accus., sc. *δίκας*, e Philostr. Her. *Ἐπραξάμην τούτων αὐτὸν δίκας*, ubi possumus uti itidem verbo Exigere: hoc modo, Horum pœnas exegi de eo. Addunt enim Lat. interdum hanc etiam præpositionem verbo Exigo cum isto accus. Ideoque minime necesse fuit, mutata orationis forma, reddere, Ob hæc mihi pœnas dedit. Sed et vox activa usum hunc habet, sc. pro Exigo, multo tamen rarius. Lucian. (1, 557.) *Τοιγαροῦν ὠνητέος, σοφὸς καὶ ὀξυδερκὴς ὤν· φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ*, Quid exiges a me pro eo. I. e. Quod pretium exiges. Hoc autem perinde est ac si diceretur, Quanti eum indicas?

Pass. *Πράσσομαι*, s. *Πράττομαι*, Fio, Conficior, Thuc. 2. *Καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ οὐδὲν ἐπράσσετο, ὧν ἕνεκα ἐσέβαλε.* Et, *Δικαίως ἢ σωφρόνως πράττεσθαι*, ap. Aristot. Æsch. Pr. (75.) *Καὶ δὴ πέπρακται τοὔργον οὐ μακρῷ πόνῳ.* Ex Eur. (Hipp. 680. 778.) affertur *πέπρακται* sine adjectione etiam pro Actum est, Peracta res est. Item *τὸ πεπραγμένον* et *τὸ πραχθὲν*, Quod factum est s. confectum. Ex Apophth. *πραχθὲν πρᾶγμα*, Res gesta. Bud. Platonem *πεπραγμένον* sæpe dixisse de Cæde perpetrata testatur. ‖ Et *πράττεσθαι* pro Transigi, vide supra cum *πράττω* significante Transigo.

Interdum autem passiva vox pro activa ponitur: ut videmus *πεπραγμένοι* pro *πεπραχότες* in isto Dem. loco, (931.) *Οὐδὲν ἀκήκοα πρᾶγμα μιαρώτερον, ἢ ὃ οὗτοι πεπραγμένοι εἰσὶ περὶ ἡμᾶς.* Sed et pro activa voce *πράττειν* significante Exigere, usurpatur passiva *πράττεσθαι*, ut paulo ante ostendi.

AT *Πέπραγα* med. præt. non solum iis adhibetur locis cujusmodi sunt ii quos paulo ante protuli, sed et simpliciter pro Feci ponitur, sicut *πέπραχα*: unde *πεπραγέναι* ap. Aristot., sicut *πεπραχέναι*, Fecisse. Apud Xen. autem partic. *πεπραγὼς* eam videtur sequi verbi *πράττω* signif., qua ponitur pro Impetro, Ἑλλ. 1, (4, 1.) *Ὅτι πάντων ὧν δέοιται πεπραγότες εἶεν παρὰ τοῦ βασιλέως.*

[" *Πράσσω*, Thom. M. 703. 732. Markl. Suppl. 324. ad Charit. 719. Dawes. M. Cr. 473. Jacobs. Anim. 30. Valck. Phœn. p. 127. Zeun. ad Xen. K. Π. 98. Steinbr. Mus. Tur. 1, 319. Toup. Opusc. 1, 375. 466. Fischer. Ind. Palæph. v. *Εἰσπρ.*, Wyttenb. Select. 342. ad Od. Γ. 60. 72. Musgr. Or. 1318. Heyn. Hom. 7, 488. 8, 702. Exigo, Cycl. 613. Phalar. 330. Thom. M. 617. 733. Tull. Laur. 1. ad Diod. S. 1, 573. 2, 525. Heind. ad Plat. Gorg. 223.: de act. et med. hoc sensu, Schneid. Anab. 446. Sorte aliqua utor, cum adj. neutr., Markl. Suppl. 324. Musgr. Tro. 447. 678. Heracl. 439. Herc. F. 509. 1117. Alc. 227. Brunck. Aristoph. 1, 162. Kuster. p. 7. 66. 210. Schol. Apoll. Rh. p. 23. Sensu obscœno, Act. Traj. 2, 306. Wessel. Obss. 151. Villois. ad Long. 105. Pro *πάσχω*, Musgr. Ion. 343. Wakef. Alc. 1044. Kuster. Aristoph. 9. 55. Pro *καταχαρίζεσθαι*, Lobeck. Aj. p. 289. Plut. Alcib. 24. Pro *τιμωρεῖσθαι*, Wakef. Eum. 772. Abresch. Æsch. 2, 108. *Πράττειν* et *εἰπεῖν* juncta, Boiss. Philostr. 476. *Πρ.* et *ποιεῖν*, Heind. ad Plat. Charm. 83. *Πράττειν* et *προστάττειν* conf., ad Diod. S. 1, 5. *Πρ.* et *παρατάττειν*, 414. *Πράξειν* et *παρέξειν* conf., ad Herod. 418. *Εὖ πράττειν*, ad Lucian. 1, 730. Boiss. Philostr. 369. Heind. ad Plat. Charm. 105. Reland. Præf. ad Epictet. Valck. Hipp. p. 272. Initio epistolæ, Thom. M. 909. Bene facere, Wakef. Trach. 93. *Εὖ, κακῶς πρ.*, Thom. M. 390. 732. Markl. Suppl. 252. Musgr. Iph. T. 353. Luzac. Exerc. 143. 145. Jacobs. Anth. 9, 142. Heind. ad Plat. Charm. 105. Gorg. 208. *Εὖ πράσσε*, i. q. *μηδαμῶς*, Nequaquam, Valck. Phœn. p. 149. cf. Brunck. ad Eur. Med. 59. Phœn. 414. Porson. ibid. *Πρ. κακῶς*, Bergler. ad Alciphr. 137. Brunck. Œd. T. 1006. ad Alc. 606. Plut. Mor. 1, 250. Wakef. S. Cr. 3, 182.: *καλῶς*, ibid.: *ἄμεινον*, ad Herod. 574.: *τὰ μέγιστα*, Kuster. Aristoph. 210.: *πολλὰ*, Markl. Suppl. 576. Brunck. Aristoph. 1, 185. 274. Bergler. ad Alciphr. 36.: *ὀλίγα, πολλὰ*, 340. Valck. Hipp. p. 247. Diatr. 82.: *τὰ ἄριστα*, ad Lucian. 1, 423.: *κακόν τι*, Wakef. Herc. F. 92. 730. Luzac. Exerc. 143. Valck. Diatr. 243.: *τι πλέον*, 118. Hipp. p. 177. 248.: *τὰ αὑτοῦ*, Lennep. ad Phal. 89. Heind. ad Plat. Charm. 78.: *χάριτας*,

Jacobs. Anth. 8, 16.: *γάμον*, Philostr. 224. Boiss.: *οὐδὲν*, Wyttenb. Select. 415. *Οὕτω πρ.*, Valck. ad Herod. 207. 680.: *ὁμοίως*, p. 187, 41. *Πρ.* cum infin. fut., Plut. Pelop. 9. De fut., ad Mœr. 184. *Πράξομαι, πράξω*, 293. *Τί πράξω;* Abresch. Æsch. 2, 110. *Πράξας*, ad Diod. S. 1, 302. Med., ad Charit. 646. Med. et act., ad Mœr. 276. *Πέπραγα*, Musgr. Herc. F. 1375.: transitive, Censor Jenensis Idearum Heerenii p. 80. *Πέπραγα μακαρίως*, Bergler. ad Alciphr. 374. *Πέπραγα, πέπραχα*, Brunck. Aristoph. 3, 27. *Κακῶς πεπραγέναι*, Valck. Diatr. 248. *Πεπραχέναι*, Diod. S. 2, 571. Herod. 5, 106. *Πεπραγὼς*, Musgr. Tro. 604. Jacobs. Anim. 249. *Πεπραγὼς, πεπραχὼς*, ad Mœr. 293. Valck. ad Ammon. 26. ad Eran. Phil. 159. *Πράττομαί τινα χρήματα*, Xen. Mem. 1, 2, 5. vid. Ind. et Ernest. ad 1, 2, 6. Athen. p. 21. Eur. Phœn. 1645. Toup. Opusc. 1, 374. 476. Xen. Eph. 45. Ernest. ad Batrach. p. 421. *Πράσσεσθαι ἀργύριον*, Valck. ad Herod. 48. ad Od. Θ. 162. Wessel. ad Diod. S. 1, 22. *Ὁ πεπραγμένος*, ad Charit. 255. *Τὰ νῦν πεπραγμένα*, Markl. Iph. p. 185. *Τὰ πραχθέντα τινὸς*, ad Diod. S. 2, 368." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.]

Πρᾶγμα, vide post ea quæ a *πέπρακται* formata sunt: huic enim a *πέπραγμαι* prima persona formato, præposui, certo consilio, quæ a secunda et tertia formata sunt.

Πρᾶξις, ἡ, Actio, Aristot. Eth. 1. *Πᾶσα πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ*: 10, 8. *Ζητεῖται δὲ πότερον κυριώτερον τῆς ἀρετῆς, ἡ προαίρεσις, ἢ αἱ πράξεις.* Quo pertinet illud, Laus omnis virtutis in actione consistit. A Cic. *Ἡ κατ' ἀρετὴν πρᾶξις* redditur Actio honesta. Et *πρᾶξις πολεμικὴ* e Plat. affertur pro Bellica actio. At *μετὰ τὴν πρᾶξιν*, Re peracta. Interdum vero et aliam interpretationis formam admittit *πρᾶξις*: ac reddi potest Res agenda, vel gerenda: ut ap. Plut. Rom. (9.) *Ἐπὶ πράξει φανέντος γυπὸς*, In re gerenda. Et in plur. ap. Xen. (Απ. 2, 1, 6.) *Εἶναι μὲν τὰς ἀναγκαιοτάτας πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ*, Hominibus res plurimas, easque maxime necessarias sub dio agendas esse. Bud. *τὴν πρᾶξιν* vertit Rem audendam, in hoc Plut. loco in Pelopida, *Ὑφίσταται δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας πρῶτος*, Aggreditur rem audendam. Sed vertit etiam, Facinus sibi deposcit. Atque ut *πρᾶξις* alicubi est Res gerenda, sic nonnullis in ll. est Res gesta, præsertim vero plur. *πράξεις*, Res gestæ, aut etiam uno verbo Gesta: qua voce uti possumus interpretantes *Πράξεις τῶν Ἀποστόλων*. Ubi tamen etiam Acta vel Actus interpretari licet, ut tradit Bud. 226. ‖ Ut autem paulo ante, sic et in aliis plerisque ll. *πρᾶξις* redditur Facinus, et *πράξεις*, Facinora, Polyb. *Οὐδ' ἐν ἀδικήματι κατηριθμεῖτο τὴν πρᾶξιν*, Ne facinus quidem illud suum injuriæ loco numerabat. Et *πρᾶξιν πράττειν*, Facinus edere, Æschin. Itidem plur. *πράξεις*, Facinora, aut etiam Facta: *Ἔργῳ καὶ πράξεσι*, Dem. Re et factis. Est vero et ubi *πρᾶξις* reddi queat Opus, et *πράξεις* Opera, i. e. *ἔργον* et *ἔργα*. Quinetiam ut in illo Dem. loco *ἔργῳ* redditur Re, sic ap. Plat. de LL. *πράξεις*, Res: itidemque ap. Herodian. a Polit. ‖ Negotium, ut, *Ἐν πράξεσι μεγίσταις ἐξετασθεὶς*, Herodian. (7, 5, 3.) In maximis spectatus negotiis, ut idem ille vertit. Sic *αἱ κοιναὶ πράξεις*, ex Aristot., Publica negotia; et *ἔνδημοι πράξεις* ex Eod., Civiles administrationes. Sed et sine adjectione, *πράξεις* de Publicis negotiis dictum fuit peculiariter. Unde Bud., *Τοὺς ἐν ταῖς πράξεσι*, dictos annotat Magistratus: afferens tamen locum Herodiani, in quo non sine adjectione ponitur hoc vocabulum: (5, 3, 20.) *Οἵ τ' ἔπαρχοι, καὶ οἱ ἐν ταῖς μεγίσταις πράξεσιν ἀνεζωσμένοι*, Qui rerum summæ præfecti erant. Qua signif. Rerum actum dixisse Plinium juniorem, necnon Suet. existimat; summum autem rerum actum Tac. appellasse Curam rerum. Sic certe lingua nostra peculiari signif. dicit, Les affaires, cum alioqui vocabulum istud Affaires generaliter Quævis negotia significet. Annotat ibid. Budæus hæc verba, *Τὴν δὲ πρᾶξιν εἶναι ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν*, esse in contractibus apponi solita, significantia utrumque in solidum obligari, et reos esse promittendi, ut JCti loquuntur.

Πρᾶξις, Sors, ut dictum est *πράττειν* poni interdum pro Sorte aliqua uti, Status rerum alicujus, Conditio: *εὐπραγία*, vel *δυσπραγία*: e Soph. Aj. (792.) *Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν.* Et (790.) *Αἴαντος πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγὼ*, ubi tamen fortasse possumus accusativo *πρᾶξιν* vulgarem etiam signif. dare. Et ex Herod. *Πρᾶξιν ἑαυτοῦ πᾶσαν ἀποκλαίει*, Conditionem suam deflet. Nisi potius scr. *πρῆξιν* Ionice. [Cf. Soph. Trach. 151. Æsch. Pr. 701.]

Πρᾶξις, Proditio: sequendo quidem Suidam, qui exp. *προδοσία*: vide *Πραξικοπέω*.

Πρᾶξις, Exactio: ut *πράττειν* ac *πράττεσθαι* pro Exigo poni dictum est. Bud. 226. ex Aristot.

[*Πρᾶξις*, " Markl. Suppl. 642. Musgr. ib. ad Charit. 719. 729. Heyn. Hom. 8, 702. Wakef. S. Cr. 5, 137. Phryn. Ecl. 68. Burm. ad Petron. 233. ad Od. Γ. 60. 72. Θ. 162. Κ. 202. Exactio, Musgr. Iph. A. 272. Rhes. 468. Fortuna, Matth. Gr. Gr. 555. Conf. c. *τάξις*, T. H. ad Plutum p. 9. ad Lucian. 2, 237. Wessel. Ind. Diod. S. item ad 1, 448.: cum *παράταξις*, ad 1, 77. *Τόλμα καὶ πρ.*, 2, 417. sed v. var. lectt. *Πρᾶξιν πρός τινα πράττειν*, ad Herod. 479." Schæf. Mss. " Historia, Philo J. 1, 586." Wakef. Mss. Lex. Polyb. *Πράξεις κακὰς ἐφυμνεῖν τινὶ*, Dira imprecari, Soph. Antig. 1305.]

Πραξιδίκη, q. d. Actionum ultio, vel ultrix, Dea quæ actionibus s. factis nostris finem imponit, et eum, quem merentur, exitum, Hes. Suid. [Orph. H. 28, 5. Arg. 31. Gl. Laverna. " Toup. Opusc. 1, 371. ad Paus. 266. et Fac. 1, 428." Schæf. Mss. * *Πραξικόπος*, unde] *Πραξικοπέω*, Facto quopiam astuto et callido circumvenio, Astutia et prudentia tractandi alicujus incepti hominem circumvenio, præsidium arcemque ad deditionem perlicio, s. proditionem. Unde *πραξικοπεῖσθαι* dicitur Qui hujusmodi arte vincitur ac circumscribitur, et *πρᾶξις*, Ipsa proditio. Ita Bud., addens exempla e Polyb., e quibus est hoc (2, 46, 2.) *Κλεομένους πεπραξικοπηκότος αὐτούς.* Habes vero et ap. Suid.: qui etiam dicit *πρᾶξιν* esse *προδοσίαν*: quem sequens Bud. interpr. Proditionem. At ego dixerim potius esse Actionem quampiam callidam, qua proditionem molimur: generalius autem Actionem aut Tractationem alicujus negotii callidam, s. Artem qua negotium aliquod callide tractamus. Videtur enim ita posse accipi *πρᾶξις* in iis ll. quos Suid. affert. Gall. dicimus itidem Pratique: cui synonymum est Menée. Unde Faire des pratiques et menées, pro *πραξικοπεῖν*. Et Pratiquer avec quelqu'un, ut dicitur *πράττειν πρός τινα*: vel *μετά τινος*. [" Schweigh. Emendd. in Suid. p. 26." Schæf. Mss.]

Ἀπραξία, ἡ, Cessatio a rebus agendis, ea signif. qua dixit Ovid. Res agere, opponens Otio; vel Cessatio, sine adjectione, Otium: ut in hoc senario, qui Proverbialis censetur, *Ἀνάπαυσίς ἐστι τῶν κακῶν, ἀπραξία.* Synes. *ἀπραξίαν* opp. *τῷ μετέχειν πραγμάτων*, Ep. 50. fin. *Πενίαν ἐξ ἀπραξίας ὡς κέρδος ἑλόμενος.* Sic autem Tibull. (1, 1, 5.) Paupertatem cum Vita inerte copulavit, ut hic *πενίας μετ' ἀπραξίας*, in hoc versu, Me mea paupertas vitæ traducat inerti. Perinde ac si quis dicat, *Ἡ ἐμὴ πενία πρὸς ἀπραξίαν μεταγάγοι με.* Sed fuerit hic *ἡ ἀπραξία τὸ τῆς πενίας κέρδος*: quoniam otiosa vita contingit iis potius, qui divitiis non inhiant, sed contra paupertatem amplectuntur. Hoc enim voluisse existimo Tibull. Hoc commodi e mea paupertate percipiam, quod liceat mihi, soluto iis omnibus negotiis, quibus districti solent esse qui divitiarum amore tenentur, vitam otiosam agere. Quare non possum eorum sententiam probare, qui inversam esse verborum structuram censent, et dixisse Tibull. Paupertas mea traducat me vitæ inerti, pro Vita mea iners traducat me ad paupertatem. Et hæc quidem obiter dicta sint. Ceterum Bud. ap. Philon. *ἀπραξία* vertit etiam Inertia; affertque ex eod. Synesio *ἀπραξία* dictum Cum nec quicquam negotii agere, nec experiri licet actione, et appellare nomina sua. Unde, inquit, Plut. Sulla (8.) pro Justitio posuit. Vide Bud. 110. 305. 306. [" Casaub. ad Athen. 100. Bergler. ad Alciphr. 339." Schæf. Mss.]

Δυσπραξία, ET *Δυσπραγία*, Infelicitas in rebus agen-

dis, gerendis. Et generaliter etiam Infelicitas, Sors A dura, aspera, Res adversæ. Plurali utitur Soph. Aj. (759.) Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις, ubi exp. Calamitates: (Œd. C. 1399.) Idem valet δυσπραγία, quod est a perf. med. πέπραγα. [" Δυσπραξία, Lobeck. Aj. p. 336. Valck. Diatr. 148. Δυσπραγία, Lobeck. l. c. Thom. M. 390." Schæf. Mss.] Δυσπραγέω, Infeliciter res gero, Infelix sum in rebus gerendis; generaliter, Infelix sum, Adversa fortuna utor, Res mihi sunt adversæ. Plut. (Anton. 63.) Τὸ δὲ ναυτικὸν ἐν παντὶ δυσπραγοῦν, αὖθις ἠνάγκαζε τὸν Ἀντώνιον τῷ πεζῷ προσέχειν. [" Thom. M. 390. T. H. ad Plutum p. 358." Schæf. Mss. * Δυσπράγημα, Nicet. Annal. 13, 7. " Nicet. Eugen. 4, 261." Boiss. Mss.] Pro iisd. DICUNTUR [* " Κακοπραξία, Clem. Ep. ad Jacob. §. 9. 11." Kall. Mss.] Κακοπραγία, ET Κακοπραγέω, quæ nomini εὐπραγία et verbo εὐπραγέω opp. Aristot.: Gal. dixit etiam, Ἐπὶ σπληνὶ κακοπραγοῦντι, pro Male affecto. [" Κακοπραγία, Phalar. 368. Thom. M. 390. Wakef. S. Cr. 3, 65. Κακοπραγέω, Thom. M. l. c." Schæf. Mss. B * " Κακοπράγημα, Scelus, Facinus, Pseudo-Chrys. Serm. 100. T. 7. p. 599, 44." Seager. Mss. Nicet. Ann. 4, 4. " Nicet. Eugen. 4, 265. (* Συγκακοπραγέω, unde) * Συγκακοπράγημα, 7, 47." Boiss. Mss.] CONTR. Εὐπραξία ET Εὐπραγία, Felicitas in rebus gerendis, Sors prospera, Res secundæ, Prosper successus. Extat autem hoc εὐπραγία ap. Thuc. aliquot ll., (1, 84. 5, 46. 7, 46.) item ap. Plat.: et pluralis quoque εὐπραγίαι ap. Herodian. (6, 2, 15.) At εὐπραξία non semel usurpat Aristot. Eth., usurpavit autem ante eum Herod. (8, 54.) Sed affertur et εὐπραγία γῆς pro Fœcunditate terræ. [" Εὐπραξία, Thom. M. 390. ad Charit. 713. Jacobs. Anth. 9, 136. ad Diod. S. 2, 236. 504. ad Lucian. 1, 360. Εὐπραγία, Thom. M. l. c. Musgr. Iph. T. 353." Schæf. Mss. Jambl. Protr. 68. 330. * " Εὔπραξις, Secundus rerum exitus. Compositum anomalum. Dicebant Græci εὐπραγία vel εὐπραξία. Phot. Εὐπραξία· οἱ παλαιοὶ Κωμικοὶ διὰ τὸ ξ, Θουκυδίδης δὲ διὰ τὸ γ. Eum. 767. ἀμηχάνοισι — δυσπραξίαις." Blomf. Gloss. C ad Æsch. Ag. 246. In Schn. Lex. Suppl. conjicitur, εὖ πράξει δ' ὡς θέλει. Vide Εὐπράσσω.] Εὐπραγέω, Feliciter res gero, etc. sequendo signiff. datas verbo δυσπραγέω, Thuc. (2, 60.) πόλιν εὐπραγοῦσαν opp. τῇ σφαλλομένῃ. [" Thom. M. 390. T. H. ad Plutum p. 358. ad Corn. Nep. p. 52. Stav." Schæf. Mss. * " Εὐπράγημα, Appian. 1, 309. 2, 72. Schol. Pind. I. 3, 1." Wakef. Mss. * Διευπραγέω, Joseph. Ant. J. 6, 10, 2.] QUINETIAM Εὐπραγὴς affertur pro Felix, UT Δυσπραγὴς pro Infelix. Et compar. Εὐπραγέστερος, Δυσπραγέστερος, Felicior, Infelicior. [Item * Εὐπραγότερος, quasi ab * Εὔπραγος, Suid. 1, 904. * Εὐπραγῶς, Greg. Naz. 2, 286. " Δυσπραγὴς, ad Od. E. 493." Schæf. Mss.] " Κακοπραγὴς, Malefactus. Hes. " enim κακοπραγοῦς affert pro * κακοεργοῦς. Nisi forte " sit Maleficus." [* Ἰσοπραξία, Lobeck. Phryn. 531.] " Ἰδιοπραξία, Privata commoditas, e Plat. de LL." [" Phryn. Ecl. 193." Schæf. Mss.] " Πρωτοπραξία, " Prima exactio, s. Quod primum exigitur, τὸ πρῶτον " εἰσπραττόμενον s. ἀπαιτούμενον, Suid." [et Phot. D Gl. Privilegium. Cf. Plin. Ep. 10, 109. et Schn. Lex.]

[* Πράξιμος, Quod exigi potest s. debet, Polyb. 22, 26, 17.]

[* Πραξείδιον, Etym. M. 133.]

" Πρακτέος, Agendus, Faciendus," [Clem. Alex. 102. " Πρακτέον, 443. Orig. c. Cels. 7. Andr. Cr. 268. Euseb. Hist. Eccl. 282. Πρακτέα, Res gerendæ, Suid. v. Ἀνεδήσατο. Τοῦ πρακτέου τυχεῖν, Voti compotem fieri, Amphiloch. 189." Kall. Mss. " Isocr. p. 236. 327. Ed. Battie Cant. 1729. Soph. Œd. T. 1439. Plato Critone p. 18, 33. Bas. 1." Seager. Mss. " Artemid. 4, 2." Elberling. Mss.]

Πρακτὸς, q. d. Agibilis, pro Qui agi potest, i. e. fieri, Sub actionem cadens, vel In actionem, In actione versans, Aristot. Eth. 1, 2. init. Εἰδή τι τέλος ἐστὶ τῶν πρακτῶν. Utitur et aliis plerisque illius operis locis. Idem 6, 4. τὸ πρακτὸν distinguit ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. [* Πρακτοψηφιστὴς, Actorum censor, judex, Cyrill. Alex. de Exitu Animæ 405.]

Ἄπρακτος, ὁ, (ἡ,) Infectus, Non factus, Xen. (Απ. 2, 1, 2.) Ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γένηται, Dem. (430.) Εἴ τι τούτων ἄπρακτόν ἐστι τούτοις ἐφ' οἷς ἐκείνων θάνατος κατέγνωσται. || Ἄπρακτος, magis usitate activam signif. habet; diciturque sæpe aliquis reverti ἄπρακτος, Qui revertitur cum non confecerit negotium propter quod venerat, i. e. Qui revertitur infecto negotio, re infecta, rebus infectis, Thuc. 1. Ἀλλ' ἀπεχώρησαν πάλιν ἄπρακτοι: itidem, Ἄπρακτος ἀναχωρήσας ap. Plut. et Ἀπῆλθεν ἄπρακτος, rursus ap. Thuc. (4, 99.) Et Ἄπρακτος ἐπανῆλθεν, Herodian. (3, 9, 14.) Ἄπρακτος ἄπῄει, Lucian. (1, 528.) Quinetiam dicunt ἀποπέμπειν ἀπράκτους: quod ap. Thuc. (1, 24.) legitur, et sæpe ap. Herodian., περὶ πρέσβεων, i. e. de legatis: 6, (4, 7.) Ὁ δὲ βάρβαρος τοὺς μὲν πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων ἀπέπεμψεν ἀπράκτους. A quibusdam autem ἄπρακτος in hujusmodi ll. redditum fuit Irritus et Irritus spei. Possumus certe, si Taciti auctoritate niti velimus, cum de aliquo dicitur qui legatus missus fuit, interpretari B ἄπρακτος ἐπανῆλθεν, Legationis irritus rediit. Sciendum est porro Thuc. dixisse etiam ἄπρακτον γίνεσθαι. Apud Diosc. redditur Inefficax, ubi dicit rutam ἄπρακτα efficere τὰ θανάσιμα. Activam signif. habet ἄπρακτος et cum dicuntur ἄπρακτοι ἡμέραι a Plut., qui Lat. Dies festi. Quo pertinet ea interpr. quæ a Bud. tribuitur huic nomini, paulo alioqui liberior, sc. Iners, Otiosus, Inactuosus, ex Augustino. Annotat præterea ἄπρακτον ἡμέραν Luciano eand. esse, quam et ἀποφράδα. Nec tamen ἄπρακτον ἡμέραν existimo sonare Infaustum diem, sicut et ἀποφράδα, sequendo exp. quam habent VV. LL., sed Infaustum diem dici ἄπρακτον, quod ejusmodi die sua negotia agere non auderent. In iisd. ὁ ἀπρακτότατος, Ineptissimus rebus agendis. [" Ruhnk. Ep. Cr. 194. Bergler. ad Alciphr. p. 11. D. R. ad Longin. 251. Abresch. Lectt. Aristæn. 306. Toup. Opusc. 1, 456. ad Charit. 293. 296. Lennep. ad Phal. 163. Thom. M. 347. 877. Jacobs. Anth. 6, 210. 8, 215. Wakef. S. Cr. 4, 43. ad Diod. S. 1, 697. 2, 324. Heyn. Hom. 6, 572. ad Mœr. 32. Bibl. Crit. 2, 2. p. 8. Apoll. Dysc. 103. De tempore, ad Thom. M. 136." Schæf. Mss. Ἀπρακτότατος, Diosc. 3, 106.] ADV. Ἀπράκτως, Re infecta, s. Rebus infectis, Infecto negotio; Irrite, Sine profectu, Nihil proficiendo: ut ἀπρακτεῖν ponitur pro Nihil proficere. [Plut. Aristide 18. Cat. Maj. 1.] Ἀπρακτέω, i. q. ἄπρακτος εἰμί. Bud. vertit Nihil proficere " s. efficio," afferens e Xen. K. Π. 1, (6, 6.) Τοὺς δὲ ἀθέμιστα εὐχομένους, ὁμοίως ἔφησθα εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν τοὺς παράνομα δεομένους: " ubi nota affinis " signif. verb. ἀτυχεῖν, Non obtinere s. assequi." Sed tamen hic ἀπρακτεῖν, haud positum absolute, verum cum præp. παρὰ, non possumus reddere Nihil proficere; sed debemus potius ἀπρακτεῖν παρὰ ἀνθρώπων interpretari Pati repulsam ab hominibus, vel, minus libere, Ab hominibus non impetrare quæ petunt: sicut πράττειν pro Impetrare poni interdum, docui suo loco. Apud Aristot. vero Eth. 1, 5. Δοκεῖ γὰρ ἐνδέχεσθαι καὶ καθεύδειν ἔχοντα τὴν ἀρετὴν, ἢ ἀπρακτεῖν διὰ βίου, non aliud est ἀπρακτεῖν διὰ βίου, quam D Nihil agere per totam vitam, Otiosum esse per totam vitam: " ut ἄπρακτος quoque signif. Eum qui nihil " agit." [" Const. Manass. Chron. p. 27." Boiss. Mss.] RURSUS Ἄπρακτος pass. signif. habet, cum ponitur pro ἀνεκδίκητος et ἀτιμώρητος, ut quidem Suid. ἄπρακτα exp. ἀνεκδίκητα et ἀτιμώρητα, afferens h. l., non nominato Auctore, Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε εἶναι ἄπρακτα γενέσθαι, ἐπείπερ οἱ θεοὶ ἀτιμώρητα αὐτὰ περιεῖδον ἐκ σφῶν γενόμενα, Inultus, Impunitus. Videtur autem esse a πράττειν, Exigere pœnas, cujus tamen usus exemplum nullum invenio; at cum accus. δίκας e Philostr. attuli.

Δύσπρακτος, Factu difficilis, [Phav. Lex. 113.] CONTR. Εὔπρακτος, Factu facilis, [" i. q. εὐπραγὴς, Manetho 1, 352. 3, 310." Schæf. Mss.]

Ἔμπρακτος, Efficax. Et compar. ἐμπρακτότερος, Efficacior: ἐμπρακτότερον ἔμπλαστρον, Diosc. Efficacius, quod et δραστικώτερον. Ἔμπρακτος redditur etiam Actuosus a Bud., afferente e Greg. Naz. Καὶ

πρᾶξιν ἡσύχιον, καὶ ἡσυχίαν ἔμπρακτον. Et e Basil. de Vit. Solitaria, *Οὕτω δεῖ καὶ τὸν ἐσπουδακότα ἑαυτὸν πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς ἀπεργάσασθαι τέλειον, οἱονεὶ πρὸς ἀγάλματά τινα κινούμενα καὶ ἔμπρακτα, τοὺς βίους τῶν ἁγίων ἀποβλέπειν.* Et *ἔμπρακτοι ὑπατικοὶ* in Pand., inquit Idem, nisi sit menda, vocantur Ordinarii, h. e. Non honorarii tantum, sed administrantes, munifices. [" Diod. S. 1, 596. ad 2, 577." Schæf. Mss. Memnon 49. *πρεσβεία*, Pind. Π. 3, 110.] *Ἐμπράκτως*, Efficaciter, Actuose, [" Diod. S. 2, 577." Schæf. Mss. Schol. Thuc. 1. p. 56.] *Ἐμπρακτικὸς*, itidem pro Efficax, Actuosus. Et compar. *ἐμπρακτικώτερος*, Efficacior, in VV. LL. sed absque Auctore. [Diosc. 2, 96.]

[* *Φιλόπρακτος*, Laborum cupidus, Procl. Paraphr. Ptol. 225.]

Πρακτικὸς, activa signif. ut *πρακτὸς* passiva, Agendi vi præditus, Aptus ad agendum, Qui talis est ut agere possit. Vel, In agendo positus, ut Fab. 2, 19. (Cum artium) aliæ in agendo (positæ sint), quarum in hoc finis est, et ipso actu perficitur, nihilque post actum operis relinquit: quæ *Πρακτικὴ* dicitur, qualis est saltatio: aliæ in effectu, quæ operis quod oculis subjicitur, consummatione finem accipiunt, QUAM *Ποιητικὴν* appellamus, qualis est pictura. At primum genus artium esse dixerat, positarum in inspectione, quæ *θεωρητικὴ* vocabatur. Sic autem Aristot. Eth. 6, 2. *διάνοιαν* unam constituit *πρακτικὴν*, alteram *θεωρητικὴν*, non autem *πρακτικὴν, μηδὲ ποιητικὴν*, ubi *πρ.* redditur Ad agendum valens, res agendas. Paulo post autem dicit *τὸ πρακτικὸν* substantive, sicut et *διανοητικὸν*, ubi redduntur Facultas agendi, cogitandi. Apud Eund. in Polit. *βίος πρακτικὸς*, quæ vulgo Activa vita. Et *πρακτικαὶ ἀρχαί*, Agendarum rerum principia, VV. LL. Ibid. *Πρακτικὴν ὁρμὴν ἐντίθησι*, pro Ad agendum impellit. Ubi vero Aristot. *χαρίεντες* et *πρακτικοὶ* copulat, sc. 1, 5., redditur *πρακτικοί*, Nati rebus agendis, ex Horat. Sed is ita dixit jambum esse natum rebus agendis, ut idem Aristot. *ἰαμβεῖον* appellavit *πρακτικόν*. Bud. autem e Xen. affert *πρακτικὸς καὶ λεκτικὸς* pro Opere et oratione pollens. A Polyb. accipi Idem testatur pro Efficax: alicubi vero et pro Strenuus: ut in hoc ejus loco, 1, (30, 9.) *Συννοήσαντες ὅτι τὸ πρακτικώτερον μέρος καὶ φοβερώτατον τῆς τῶν ὑπεναντίων δυνάμεως ἠχρείωται διὰ τοὺς τόπους.* Addit autem, *πρακτικὸν* differre *τοῦ μεθοδικοῦ* ap. eund. Polyb. 1, (84, 6.) *Τότε γὰρ ἦν, ὡς ἔοικε, συνιδεῖν, πηλίκην ἔχει διαφορὰν ἐμπειρία μεθοδικὴ καὶ πρακτικὴ* [*στρατηγική*, Schw.] *δύναμις, ἀπειρίας καὶ τριβῆς ἀλόγου στρατιωτικῆς.* Ceterum ap. Aristot. jungitur etiam gen. *πρακτικός*: ut l. 5 Ethic. init. *Ὁρῶμεν δὴ πάντας τὴν τοιαύτην ἕξιν βουλομένους λέγειν δικαιοσύνην, ἀφ' ἧς πρακτικοὶ τῶν δικαίων εἰσὶ, καὶ ἀφ' ἧς δικαιοπραγοῦσι, καὶ βούλονται τὰ δίκαια.* Ubi *πρακτικοὶ τῶν δικαίων* redditur Ad res justas gerendas idonei. [" Diod. S. 2, 325. Heyn. Hom. 5, 247. ad Xen. Mem. 4, 3, 1. Zeun. ad Xen. K. Π. 98. 780. Valck. Anim. ad Ammon. 214. ad Charit. 296. ad Thom. M. 147." Schæf. Mss.] *Πρακτικῶς*, Cum agendi facultate. Præterea ut *πρακτικὸς* affertur pro Efficax, sic *πρακτικῶς* pro Efficaciter: e Plut. Pericle (2.) *Τὸ καλὸν ἐπ' αὑτὸ πρ. κινεῖ.* [" Toup. Emendd. 2, 246." Schæf. Mss. * " *Πρακτικεύομαι*, Ago, Dionys. Areop. 196." Kall. Mss.]

Πρακτὴρ, ῆρος, ὁ, Exactor, Coactor tributorum, Bud., qui affert et hanc Gr. exp., *ὑπηρεσίας ὄνομα, φορολόγος.* Addit et versum Gregorii, in quo habetur scriptum per *η* in prima, *κρατερὴν τε φέρειν πρηκτῆρος ὁμοκλήν.* Est autem IONICUM *Πρηκτὴρ* pro *πρακτὴρ*, et quo utuntur Poëtæ, ut docebo infra. Animadvertendum est porro, sequi hoc nomen *πρακτὴρ* eam verbi *πράττω* signif., qua ponitur pro Exigo: sicut eam sequitur *ἄπρακτος*, pro *ἀνεκδίκητος* et *ἀτιμώρητος.* [" *Πρακτὴρ*, ad Od. Γ. 72. Θ. 162. ad Charit. 783." Schæf. Mss. * *Πρακτήριος*, Æsch. Suppl. 532.]

Πράκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Perpetrator: *φόνου*, Perpetrator cædis. Antipho (663.) *Οὗτοι πράκτορες τῶν ἀκουσίων εἰσί.* Ubi meminisse oportet ejus quod ante dictum est, sc. *πεπραγμένον* a Plat. sæpe dici de cæde perpetrata. ‖ *Πράκτωρ*, sequens itidem illam verbi *πράττω* signif. de qua in proxime præcedenti vocabulo dictum est, Exactor, Quæstor, e Dione et Luca (12, 58.) itidem ex Esaia 3, (12.) Et cum gen. *χρέους*, e Greg. Naz. *Μὴ γένῃ πράκτωρ πικρὸς τοῦ ἐλάττονος χρέους.* Apud Dem. *πράκτορες*, Qui pecunias mulctatitias exigunt: (1337.) *Ὧν οὐδεὶς παραδέδωκε τοῖς πράκτορσι τὰ ὀνόματα.* ‖ Ultor, Vindex: ut *πράκτορι χερὶ*, Aristoph. (B. 1289.) Ultrice manu. Et cum gen.: ut *πράκτορες αἵματος* dicuntur Furiæ ab Æsch. (Eum. 320.) Ultrices sanguinis, i. e. cædis: (Ag. 112. Suppl. 655.) Ut autem *πράκτωρ* his in ll. est *ἔκδικος, τιμωρὸς*, sic *ἄπρακτος* pro *ἀνεκδίκητος* et *ἀτιμώρητος* poni, antea dixi, rationem aliquam hujus signif. afferens. [" Soph. Trach. 251. 862. Wakef. Eum. 320. Brunck. Aristoph. 1, 210. ad Soph. El. 953. Sallier. ad Mœr. p. 7. Schellenb. Antim. 84." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 1042. * *Πολυπράκτωρ*, Manetho 4, 160. * *Πρακτορεία, ἡ*, (a * *Πρακτορεύω*,) vertitur Cura quæstus, Stob. Ecl. Eth. 332. * *Πρακτόριον*, Gl. Pignerarium.]

[* *Πρακτὺς, ἡ*, Ionice, i. q. *πρᾶξις*, Etym. M.]

[* " *Πρακὸς*, adj. Doricum, Chandler. p. 85. cliii. l. 14. In consimili Inscr. clii. extat *ἔκτιμος*, et cliv. p. 86. l. 4. * *πρακτίμιος.*" Schn. Lex.]

VENIO AD *Πρᾶγμα*, quod quamvis a prima persona pass. *πέπραγμαι* sit formatum, in h. l. a me reservatum fuit, tum ob multiplicem ejus usum, tum ob numerosum derivatorum quasi comitatum. Redditur autem *πρᾶγμα* ut plurimum, Res. Sed si derivatio spectetur, sonat proprie q. d. Res facta a quopiam, Id quod fecit quispiam: unde etiam Factum alicubi reddi fortasse potest. Affertur certe e Dem. (14.) *Ἄνευ πραγμάτων*, pro Nullis rebus gestis. Thuc. 1, (128.) *Καὶ τοῦ παντὸς πράγματος ἀρχὴν ἐποιήσατο*, Plut. Fabio, *Πρᾶγμα μὴ πρότερον ἐν Ῥώμῃ γεγονὸς*, Camillo, *Πρᾶγμα γινόμενον ἐπὶ ταῖς μεγάλαις καὶ δημοσίαις συμφοραῖς*, sc. *τὸ τὸν δῆμον μεταβάλλειν τὴν ἐσθῆτα.* Dem. (551.) *Καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπέρδεινόν μοι περιέστη.* Sed et ipsum *πρᾶγμα* alicubi dicitur esse *δεινόν.* Legitur et *χαλεπὸν πρᾶγμα* ap. eund. Dem. (127.) sicut *ἀργαλέον πρᾶγμα* ap. Aristoph. Πλ. init. *Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου.* Sed præfigitur particula *ὡς*, hoc modo, *Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶ*, Quam molesta res est, Gravis est res, Quam acerba res est. Possis autem et adjectivis substantive positis utens, interpr. Quam molestum, grave, acerbum est. Apud Eund. (B. 615.) *πρᾶγμα γενναῖον ἐποιήσω.* Et *μετέωρα πράγματα*, eid. Aristoph. (N. 228.) Sublimes s. Cœlestes res. Apud Philon. de Mundo, *Ἄστατα καὶ τυχηρὰ πράγματα*, Res fluxæ et fortuitæ. Ibid. *τὰ πράγματα* distinguit *ἀπὸ τῶν σωμάτων*, inquiens, *Τῇ διανοίᾳ τὰς ἁπάντων φύσεις σωμάτων τε καὶ πραγμάτων εἴωθεν ἄνθρωπος καταλαμβάνειν.* Affertur e Plat. copulatum *πράγματα* cum *πράξεις*, illud pro Rebus, hoc pro Actionibus. Cic. quoque *πράγματα* vertit Res, in h. Plat. l., p. 3. mei Lex. Cic. *Οὐδὲ ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πράγματα*, Nec unquam ejus res a diis immortalibus negliguntur. Idem tamen *τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα* ap. Dem. reddere maluit, Fortunas Græciæ, quam Res Græciæ, ut videbis p. 138. ejusd. Lex. Quinetiam poterat, ut opinor, interpretari Statum rerum Græciæ. Apud Xen. (Ἀπ. 2, 7, 2.) quidem certe *ἀδύνατον τοσούτους τρέφειν ἐν τοιούτοις πράγμασι*, incommode verteris ad verbum In talibus rebus, s. In hujusmodi rebus: at commode, In tali rerum statu. At si hac interpr. utaris, In tanta rerum angustia, aut alia quæ idem valeat, simul interpretaberis et explicabis. ‖ Ut autem *πράγματα* hic verto duobus verbis Rerum statum, sic cum dicitur de rebus ad remp. pertinentibus, s. ad ejus administrationem, redditur apte duobus verbis Rerum summa. Atque ita vertit Bud. ap. Plut. (Pomp. 5.) *Οὕτω δὲ τοῦ Κίννα τελευτήσαντος ἐδέξατο τὰ πράγματα καὶ συνεῖχε Κάρβων*, Rerum summam excepit. Addit vero et, *Ἐπέστη ἐπὶ τὰ πράγματα*, e Polyb. (5, 41, 2.) Quos profert locos p. 307. postquam dixit *πράγματα* significare Administrationem reip. i. e. *πολιτείαν.* Consule etiam

p. 226. 227. ubi *τὰ πράγματα*, sicut *αἱ πράξεις*, videbis exponi item posse Rerum actus. Vide et p. 304. *πράττειν πράγματα*, item quæ dixi in Πράττειν, ubi et de Gallico vocabulo Affaires. Ceterum signif. hanc habet *πράγματα* ap. antiquiores etiam Scriptt., Thuc., Isocr., atque alios. Legimus autem apud illum *τὰ πράγματα* cum verbo *παραδοῦναι*, l. 8. *Τοῖς πεντακισχιλίοις ἐψηφίσαντο τὰ πράγματα παραδοῦναι.* Et cum verbo *μεθιστάναι*, eod. l. *Ἐπειδὴ μετέστησε τὰ πράγματα, ὥστε κατάγειν Ἀλκιβιάδην.* Ex Eod. (1, 89.) affertur *Ἦλθον ἐπὶ τὰ πράγματα*, pro Ad rerum administrationem pervenerunt. Ex Eod. *Οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες*, et (3, 28.) *Οἱ ἐν τοῖς πράγμασι*, Qui res administrant. Et e Plut. *Τοῖς πράγμασι χρῆσθαι*, Remp. gerere, Publica munera obire. Ut autem hic plur. *πράγματα* redditur Munera, s. Munia, sic *τὸ σὸν πρᾶγμα* e Plat. affertur pro Tuum munus, officium, itidemque *τὸ ἐμὸν πρᾶγμα*, Munus meum. Sed de hac interpr. ambigi potest, itidemque de ea quæ datur illi Plut. loco. ‖ *Πρᾶγμα* interdum eum quoque usum habet, quem Res ap. Latinos, cum dicitur, Nihil mihi rei est tecum; ita enim dicitur, *Οὐδέν ἐστί μοι πρᾶγμα πρός σε*, ubi reddere etiam queas, Nihil est mihi tecum negotii. Apud Dem. (320.) *Καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἶναί σοι καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα*: (577.) *Ὥστε πρὸς οὓς οὐδέν ἐστί σοι πρᾶγμα λυπεῖσθαι.* Quinetiam dixit, *Οὐδὲν εἶναι ἔτι πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας* ei, qui jam pacto non teneretur, *καὶ διαμαρτύρεσθαι ὅτι οὐδὲν αὐτῷ ἐστιν ἔτι πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ταύτας.* Ut vero hic redditur Negotium, sic et in aliis etiam ll. ab hoc diversis reddi potest. Itidemque plur. *πράγματα*, Negotia: ut *τὰ ἐμὰ πράγματα*, Negotia mea; et *τὰ πράγματα τῆς πόλεως*, ap. Isocr., Civitatis negotia, Publica negotia. Sed hoc quoque sciendum est, sicut Negotium pro Molestia ponitur interdum, sic *πρᾶγμα* et Græcos usurpare. Plato Symp. *Οὐδὲν ἦν πρᾶγμα*, pro Nihil est molestiæ, incommodi; utroque enim modo vertit Bud. 307. At in VV. LL. ex Herod. *Οὐδὲν πρῆγμα εἴη*, pro Nihil opus fuerit. Sed frequentius plur. *πράγματα* usum istum habet: ut contra potius sing. Negotium ita usurpant Lat. Posse autem nos hoc singulari interpretari illum pluralem, e Cic. etiam discimus, qui hæc Epicuri, *Τὸ μακάριον καὶ ἄφθαρτον οὔτε αὐτὸ πράγματα ἔχει, οὔτε ἄλλῳ παρέχει*, ita vertit, Quod beatum et immortale est, id nec habet nec exhibet cuiquam negotium. Dicitur etiam *πράγματα οὐ μικρὰ ἔχειν* ab Herodiano (3, 3, 1.) et *πολλὰ πράγματα παρέχειν* in Epigr. E Synesio autem affertur et cum verbo *ἔχειν*, ea signif. qua dicitur *πράγματα ἔχειν*: sed suspicetur forsitan aliquis, ab eo scriptum fuisse *πράγματα*. ‖ Commode autem s. potius commodissime ab hac signif. transibo ad eam, qua *πράγματα* ponitur pro Litibus: præsertim cum Ulpian. Negotium facessere dixerit, vel Negotium facere, ut legit Bud., etiam pro Accusare. Aristoph. N. (472.) *Πράγματα κἀντιγραφὰς*, ubi v. Schol. Idem certe Poëta in Vespis *δικῶν* et *πραγμάτων* copulavit: quod perinde esse puto ac si quis diceret Litium et molestiarum pro Litium molestarum, utens sc. eo schemate quod DICITUR *Ἓν διὰ δυοῖν*. Sic ap. Lys. *Οὔτ' ἐμαυτοῦ πώποτε, οὔτ' ἀλλότρια πράγματα πράξας*, Bud. vertit, Qui nunquam nec meam litem intendi, nec alienam, Qui nunquam nec mea nec aliena actione expertus sum. Sciendum est autem Gallicæ voci Affaires in hac quoque signif. convenire cum Græca *πράγματα*. Hac enim voce Affaires interdum intelligimus Lites: quas alioqui propria signif. vocamus Procès: sicut generaliter Affaires dicimus Molestias.

[" *Πρᾶγμα*, et vocab. *χρῆμα*, etiam pleonastico quodam modo positum reperitur in hujusmodi locutionibus: *πρᾶγμα μέγα φρέατος*, Egregius puteus, Alexis ap. Athen. 123.: *μέγα πρᾶγμα*, nempe *γυναικὸς*, Egregia, Excellens mulier, Eubulus ap. Eund. 559." Schw. Mss. " Thom. M. 584. Markl. Suppl. 747. Iph. p. 70. Jacobs. Anim. 295. Wakef. S. Cr. 5, 137. ad Mœr. 411. Fischer. ad Palæph. 33. Res molesta, Heind. ad Plat. Hipp. 149. De re venerea, Hemst. ad Plut. p. 217. Differt a *πρᾶξις*, Plato de LL. 339. Ast. Conf. c. *γράμμα*, Jacobs. Anth. 10, 8. ad Diod. S. 1, 12. Zeun. ad Xen. K. Π. 734. Periphrasi inservit, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 147. Toup. Opusc. 1, 17. 403. De compp. a *πρᾶγμα*, Pierson. Veris. 231. *Τὸ ἐμὸν πρ.*, Heind. ad Plat. Hipp. 137. *Οὐδὲν πρ.* etc. 149. Gorg. p. 4. Musgr. Med. 451. *Πρᾶγμά ἐστι*, Ex usu est, ad Herod. 39. 285. 515. 562. *Μέγα πρ.*, Bergler. ad Alciphr. 253. ad Lucian. 1, 504. *Πρᾶγμά ἐστί μοι μετὰ*, Casaub. ad Athen. 114. Valck. Hipp. p. 187. *Ἐπὶ τοῦ πρ.*, Demosth. 538. *Ἔξω τοῦ πρ.*, Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 38. *Πρᾶγμα ποιεῖσθαί τι*, ad Herod. 573. *Πρᾶγμα ποιεῖν τινὸς*, 409. *Πρᾶγμα, πράγματα ἔχειν*, Villois. ad Long. 52. 84. *Πράγματα*, Musgr. Hel. 293. Jacobs. Anim. 151. ad Diod. S. 2, 358. Molestiæ, Thom. M. 915. Jacobs. Anth. 9, 460. 503. Bergler. ad Alciphr. 36. Abresch. Lectt. Aristæn. 200. Respublica, Dionys. H. 2, 795. I. q. *χρήματα*, Bona, Divitiæ, Larcher. ad Xen. 2, 123. Schneid. Anab. 344. Plut. Alex. p. 13. Schm. =3, 303. Cor., Fischer. ad Palæph. 32. Valck. Anim. ad Ammon. 2. Dionys. H. 3, 1885. In malam partem sumta, T. H. ad Plutum p. 219. *Πράγματ' ἐξ ἀπραξίας*, Casaub. ad Athen. 100. Bergler. ad Alciphr. 339. *Πραγμάτων ἐραστὴς*, Valck. Hipp. p. 247. *Ἐπιθέσθαι τοῖς πρ.*, T. H. ad Plutum p. 451. *Ἔχειν τὰ πρ.*, Musgr. Iph. A. 367. Larcher. ad Xen. 2, 123. *Πράγματα ἔχειν, παρέχειν*, Bergler. l. c. 125. ad Xen. Mem. 2, 1, 9. Valck. p. 242. *Πράγματα παρέχειν*, Jacobs. Anth. 9, 282. Villoison. ad Long. 153. Boiss. Philostr. 574.: seq. inf., Xen. K. Π. 404. *Πράγματα παρέχειν τῇ γῇ*, Wakef. S. Cr. 2, 85." Schæf. Mss. " *Εἶναι πρ.*, Difficile esse, Suid. 1, 888." Wakef. Mss. " *Πρ. τῶν σπανίων*, Res rara, Greg. Naz. Ep. 114." Strong. Mss.]

DIMIN. *Πραγμάτιον, τὸ*, Recula, Res parva, Negotiolum. Quo vocab. redditur aptius ap. Aristoph. N. (197.) *ἵνα Αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν*: (1004.) Extat et ap. Athen. 10. hoc dimin.

Πραγματοδίφης, Qui litem scrutatur s. lites. Unde exp. Advocatus: a Suida *δικολόγος*. Sed in VV. LL. additur poni pro Sycophanta. [Aristoph. *Ὄρν.* 1424. * *Πραγματοειδὴς*, Hippocr. 618, 25. * *Πραγματοκόπος*, unde] * *Πραγματοκοπέω*, Rebus alienis me immisceo, Polyb. 29, 8, 10. Res novas molior, 38, 5, 8. * *Πραγματολόγος*, unde] *Πραγματολογέω*, Rem narro, vel res. In VV. LL. *πραγματολογοῦντες*, In narrandis rebus occupati: sine exemplo. [Diog. L. 9, 62. Aristot. Rhet. Alex. c. 32. Philo 4. p. 246. P. " Brunck. Anal. 2, 74." Schæf. Mss.] *Πραγματομαθὴς*, Cui est rerum usus. Sic autem accipio Usum rerum, ut accepit Cic., cum scripsit Verr. 6. Et auctoritate et ætate, et, ut mihi visum est, usu rerum antecedebat. Vide Suid. [* *Πραγματοῤῥάφος*, Gl. Sutellosus. * *Πολυπράγματος*, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18. p. 228.]

Ἀπράγμων, ὁ, ἡ, Negotiis vacuus, Nullo in negotio occupatus, Quietus, A negotiis alienus, abhorrens, Iners, Thuc. 2, (40.) *Μόνοι γὰρ τόν τε μηδὲν τῶνδε μετέχοντα, οὐκ ἀπράγμονα, ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν.* Et *ἡσυχία ἀπράγμων* ap. Eund. (1, 70.) Bud. *ἀπράγμονα* interdum dici tradit Inertem, et Qui laborem recusat: vocari autem alioqui hoc nomine Virum bonum aut certe Placidis moribus, qui negotium exhibere aliis non solet, et simul qui sibi negotia non libenter exhibet. In VV. LL. *ἀπράγμων* e Dem. (1342.) Qui lites non amat. Apud Aristoph. tamen *Σφ.* (1040.) *ἀπράγμονας* verterim non simpliciter, Qui lites non amant, sed Fugitantes litium. Eadem ap. Xen. (*Ἀπ.* 2, 1, 33.) *Ἀπράγμων σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις*, reddunt *ἀπράγμων*, Negotiis vacua; sed malim Quæ nullo negotio et facile comparari potest. [" Bergler. ad Alciphr. 36. Toup. Opusc. 2, 178." Schæf. Mss.] Sic ADV. *Ἀπραγμόνως* de Eo quod faciliter fit et procedit, nulloque negotio, Bud. [Xen. *Ἑλλ.* 6, 4, 27. *Α.* 2, 7. Plut. 6, 500. 8, 152. Theseo 27. Alcib. 38. Thuc. 4, 61. 6, 87. " Valck. Hipp. p. 248." Schæf. Mss.] At SUBST. *Ἀπραγμοσύνη*, Vacatio negotiorum, ut hoc nomen Vacatio quibusdam aliis genn. jungitur, vel Vacatio a negotiis, Quies s. Tranquillitas qua fruitur is qui vacuus est negotiis. Dicitur vero et de iis qui alieni sunt et

abhorrent a negotiis. His autem in ll. non dubitarim reddere Animus alienus a negotiis, s. abhorrens: ne alioqui cogar interpretari barbare, Alienitas a negotiis. Thuc. 1, (32.) Τῇ πρότερον ἀπραγμοσύνῃ ἐναντία τολμῶμεν. Utitur et alibi. Accipi autem et aliter ab Aristoph. te docebit ejus Schol. Vide et Hes. [" Ad Xen. Mem. 3, 11, 16. Bergler. ad Alciphr. 339." Schæf. Mss.]

Ἰδιοπράγμων, Propria negotia curans, non aliena, (ei certe contraria faciens qui aliena negotia curat, excussus propriis,) Qui quodammodo opponitur ei quem πολυπράγμονα vocant. Diog. L. Timone, Ἦν δὲ φιλόκηπος σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων. Ubi possit etiam intelligi de Eo qui propria negotia curat, non publica, nec se iis immiscet: atque adeo qui vitam privatam amat. Bud. ἰδιοπράγμονας esse vult Quibus satis est rei suæ familiaris constituendæ causa mentem vexare. Simplicior tamen mihi visa est illa interpr., Propria negotia curans, non aliena. Possit alioqui brevius quis interpretari, eod. sensu, Sua tantum curans: relinquendo subaudiendum subst. Sic Gall. dicimus, Mèlez-vous de vos affaires, pro Negotia tua duntaxat cura, non aliena. [Gl. Sui negotii, Suas res agens. * Ἰδιοπραγμονέω, Schol. Eur. Med. 217. "Schol. Thuc. 5, 323. Bip." Boiss. Mss.] Sic et SUBST. Ἰδιοπραγία, (ex * Ἰδιοπραγὴς,) quod in hunc locum reservavi, non aliud signif. videtur quam signif. subst. ἰδιοπραγμοσύνη, sicubi extet: sc. Ipsa actio, ut ita dicam, curandi propria negotia, non aliena. Sed affertur e Plat. de LL. et pro Privata commoditas. [" Clem. Alex. 803." Wakef. Mss.] ITIDEM Ἰδιοπραγεῖν est Sua negotia curare, non aliena. Suid. tamen ἰδιοπραγεῖ non simpliciter exp., τὰ ἴδια πράσσει, sed addit ἡσυχάζει: pro qua exp. facit illud ἡσυχία ἀπράγμων, quod e Thuc. protuli in Ἀπράγμων. [" Phryn. Ecl. 193. ad Diod. S. 2, 294." Schæf. Mss. " Ἰδιοπραγεῖν μηδὲν, Nihil proprio separato consilio agere, 8, 28, 9." Lex. Polyb. " Strabo 832." Wakef. Mss.]

Κακοπράγμων, Qui malas res agit, improbe agit, se improbe gerit in aliquo negotio, [" Æsop. Fab. 16. p. 140. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss. * Κακοπραγμονικὸς, adv. * Κακοπραγμονικῶς, Lobeck. Phryn. 228.] Κακοπραγμοσύνη, Nequitia, Improbitas, Bud. e Polybio [4, 23, 8. 27, 2. 5, 1, 7. 13, 3, 1. " Luzac. Socr. 121. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 11." Schæf. Mss.] Κακοπραγμονέω, Improbe ago, Improba molior s. Res malas, etiam Male cogito, Bud. e Polybio (3, 2, 8. 4, 82, 3.) et Plut. p. 25. sed ibi interpr. non addit. Μεγαλοπράγμων, Magnarum rerum inceptator et susceptor, Bud. 864. e Plut. [Ages. 32.] Μεγαλοπραγμοσύνη, Rerum magnarum inceptatio. Vel potius Animus ad inceptandas res magnas promtus. [Plut. 7, 3.]

Μισοπράγμων, Qui negotia odit, non libenter negotiis se implicat; quippe qui quiete delectetur. [" Toup. Opusc. 1, 71." Schæf. Mss. Damascius Photii p. 1071.]

[* Ὁμοπράγμων, Joseph. A. J. 17, 12.]

Πολυπράγμων, q. d. Qui est multorum negotiorum, Multa negotia curans, Multis negotiis se implicans. Ac sæpe dicitur de Curioso. Apud Aristot. autem, Οἱ δὲ πολιτικοὶ πολυπράγμονες, quidam interpr. pluribus verbis, Qui remp. administrant, multarum actionum studio, rerumque alienarum cura distinentur. Quinetiam ἱερωσύνη πολυπράγμων ap. Synes., Negotiis plena, Negotiosa. [" Markl. Suppl. 576. Heind. ad Plat. Charm. 78. Bergler. ad Alciphr. 36. Valck. Hipp. 247. ad Diod. S. 1, 44." Schæf. Mss.] Πολυπραγμοσύνη, Solicitudo de multis negotiis, et quidem nihil ad nos pertinentibus: unde redditur etiam Curiositas: ut Plut. Libellum inscriptum περὶ Πολυπραγμοσύνης Erasmus vertit De Curiositate. At Gellii interpretatio [Negotiositas, N. A. 11, 16.] mihi non placet: quam vide ap. Bud. 306. [Aristoph. Ἀ. 833. " Bergler. ad Alciphr. 340. ad Charit. 338." Schæf. Mss.] Πολυπραγμονέω, Multis negotiis me implico, iisque nihil ad me pertinentibus, Plato de Rep. 4. Τὰ αὑτοῦ πράττειν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν. Cui opp. οἰκειοπραγεῖν, sicut hic vides ei opponi τὰ αὑτοῦ πράττειν. Non solum autem in malam partem dicitur, et quidem pro συκοφαντεῖν etiam ap. Aristoph. Πλ. (913.) ubi ad hæc verba, Εὐεργετεῖν οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν, respondet sycophanta, Τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις, Καὶ μὴ 'πιτρέπειν ποτ' ἤν τις ἐξαμαρτάνῃ, sed et in bonam pro Diligenter inquiro, s. Solicite, Diligenter perscrutor, et cum quadam quasi curiosa diligentia. Plato Apol. (19.) Ἰδίᾳ μὲν ταῦτα συμβουλεύω περιιὼν καὶ πολυπραγμονῶν: de LL. Πολυπραγμονεῖν τὰς αἰτίας ἐρευνῶντας. Greg. Naz. Ὁ τὴν τοῦ ὄντος πολυπραγμονῶν φύσιν. Dicitur etiam πολυπραγμονεῖν περί τινος a Plut. et πολυπραγμονεῖν εἴς τι a Paus. Et pass. Πολυπραγμονεῖσθαι pro Curiose inquiri, Plut. Polit. Præc. Δεῖπνον αὐτῶν πολυπραγμονεῖται, καὶ γάμος, καὶ κοίτη, καὶ παιδιά. Dicitur præterea πολυπραγμονεῖσθαι is, cui negotium exhibetur, qui molestia afficitur. Jul. Aug. ὑπὲρ Ἀργείων, de Argivis loquens, quos Corinthii conferre ad Isthmia cogebant, Ἀργεῖοι δὲ ἐοίκασιν οὐχ ὑπὲρ ἑνὸς πολυπραγμονούμενοι βοϊδίου ταῦτα τοὺς Κορινθίους αἰτιᾶσθαι, ἀλλ' ὑπὲρ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀναλωμάτων, οἷς οὐ δικαίως εἰσὶν ὑπεύθυνοι. Bud. [" Ad Charit. 419. Jacobs. Anth. 9, 278. Abresch. Lectt. Aristæn. 286. ad Xen. Eph. 231. Valck. Hipp. p. 247. Casaub. Athen. 1. p. 21. Brunck. Aristoph. 1, 274. ad Diod. S. 2, 43. 447. 630. Heind. ad Plat. Charm. 78. Gorg. 273. Accurate rem tracto, ad Charit. p. 3. De constr., Plut. 4, 31. 32. Cor. Πολυπρηγμονέω, Ion., Wessel. Diss. Herod. 153." Schæf. Mss. * Πολυπραγμονητέον, Polyb. 9, 19, 4. " Clem. Alex. 156. 689. Ptol. de Judic. Fac. p. 13." Kall. Mss. * Πολυπραγμόνητος, unde * Ἀπολυπραγμόνητος, Cyrill. Alex. c. Jul. 10. p. 360. * Ἀπολυπραγμονήτως, Hesych. 119. * " Ἐπιπολυπραγμονέω, Ptol. de Judic. Fac. p. 15." Kall. Mss. * " Ἀπολυπράγμων, M. Anton. 1, 5. τὸ ἀ., Vitatio curiositatis." Kall. Mss. * " Ἀπολυπραγμόνως, Scrutandi studio non nimis solicito et odioso, Sine nimia curiositate, Chrys. in Ps. 130. T. 1. p. 857, 36." Seager. Mss.]

Φιλοπράγμων, Qui amat negotia, lubenter variis negotiis se implicat. Opp. præcedenti μισοπράγμων. Bud. interpr. Qui sibi et aliis libenter exhibet negotia. [" Jacobs. Anth. 9, 234. ad Charit. 709. Bergler. ad Alciphr. 36. Toup. Opusc. 2, 178." Schæf. Mss.] Φιλοπραγμοσύνη, Amor quo quis tenetur facessendi negotium aliis; Amor et voluptas litigandi, ap. Dem. (13. 52. 559.) ut Bud. scribit: sicut φιλοπράγμονα exp. etiam φιλόδικον. [" Ad Charit. 338." Schæf. Mss. Plato de Rep. 8. p. 549. Aristot. Topic. 1, 197. Strabo 1. p. 9.] Φιλοπραγμόνως, More eorum qui se libenter implicant negotiis, aut negotium aliis facessunt, Cum desiderio facessendi negotium. UNDE Φιλοπραγμονέστερον compar., Cum majore desiderio facessendi negotium. At VV. LL. interpr. Diligentius. [* " Φιλοπραγμονέω, Libenter me negotiis implico s. admisceo, Chrys. Hom. 134. T. 5. p. 861, 11. Ἡ ψυχὴ φιλοπραγμονοῦσα ἀντιτίθησι τὰ ἑαυτῆς, καὶ νομίζει ἰσχυρὰ εἶναι." Seager. Mss. Dio Cass. 1303, 95. " Cum accus., Curiose scrutor, Cyrill. Hieros. 97. * Φιλοπραγμονία, Schol. Eur. Hipp. 73." Kall. Mss.]

COMP. Μονοπραγματέω, ET Πολυπραγματέω, [e * Μονοπράγματος et * Πολυπράγματος,] diversæ sunt a superioribus formæ. Est autem Μονοπραγματέω, Uni duntaxat rei vaco, s. uni negotio, Unicam rem tracto: at Πολυπραγματέω, Multis rebus vaco, Multas res tracto. Aristot. Pol. 4, (15.) Καὶ βέλτιον ἕκαστον ἔργον τυγχάνει τῆς ἐπιμελείας μονοπραγματούσης ἢ πολυπραγματούσης: [Ed. Camot. πολυπραγμονούσης exhibet.]

Πραγματικὸς, Solers in negotiis agendis, rebusque tractandis. Et Πραγματικὸν ἔργον, Polyb. (3, 116; 7.) Factum hominis qui solers etc. Et ADV. Πραγματικῶς, Ut decet hominem solertem in negotiis agendis. Aut etiam Actuose, Strenue, Gnaviter, Bud. Lex. magis tamen probans hanc interpr., Perite et certa ratione. Idem exempla affert et in Comm. 308., sed absque interpr. Ut autem ibi πραγματικῶς redditur etiam Strenue, sic πραγματικὴ ὁρμὴ, pro Impetu animi strenuo, VV. LL. e Plut. Lycurgo. Ibid. πραγματικὴ ἱστορία ex eod. Plut. Galba (2.) pro

Historia in qua diffusius et copiosius res gestæ tractantur. Bud. autem pro Justa et plena positum videri ait. Affert et πραγματικὴ ἀμφισβήτησις ex Hermog., item στάσις, quod interpr. Negotialis causæ constitutio, s. status, e Fabio. Sed et pro πρακτικὸν a Dionys. H. poni annotat, in Vita Isocratis, Μὴ τὸ θεωρητικὸν τῆς φιλοσοφίας μόνον ἀγαπῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ πραγματικόν. Quinetiam pro Realis, e Damasc. profert: et πραγματικὴ ἀλήθεια pro Ipsa res vera, e Dionysio Areop. || Πραγματικοί, Homines quidam forensis professionis, qui causarum actores interdum juris ignaros monebant, juris responsa formulasque actionum subministrantes. Hæc Bud. atque alia de hoc vocab., Annot. post. in Pand. Fabius hos vocat Juris interpretes. Meminit et Cic. de Or. 1, [45, 1. "Phryn. Ecl. 215. Jacobs. Anth. 9, 503. Dionys. H. 1, 533. D. R. ad Longin. 254. Πραγματικά, Titulus libri, Gell. N. A. 1. p. 4. Bip. Πραγματικῶς, Diod. S. 2, 598." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Juvenal. 7, 123. e fœdere pragmaticorum. Cf. Quintil. 3, 6, 58. 12, 3, 4. "Πραγματικωτέρως, Tzetz. Ch. 4, 377." Elberling. Mss.]

Πραγματώδης, Negotiosus, Operosus, Molestus, Difficilis. Isocr. (Hel. Enc. 2.) πραγματώδη vocat Protagoræ sophistæ volumina, i. e. molesta, utpote cavillosa, Bud. [Dem. 427.]

[* Πραγματίας, Bekk. Anecd. 58. λόγος. * "Φιλοπραγματίας, Intempestive curiosus, Suid. v. Ἄνθρωπος." Kall. Mss. Dio Cass. 982, 83. Phryn. Appar. 465.]

Πραγματεὺς, vide Πραγματευτής.

Πραγματεύομαι, Efficere conor, Molior, Laboro. Cum accus. Dem. (234.) Ὁ δὲ τοῦτο ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου ἐπραγματεύετο, In eo efficiendo operam ponebat, Id efficere conabatur. Apud Eund. pro Moliri, Struere. Item pro Commentari, Componere. Aristoph. (N. 526.) ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην. Et, Πραγματεύεσθαι τὰς τῆς γῆς περιόδους, ex Aristot. Pol. 2. pro Describere. Apud Xen. vero (Ἀπ. 1, 1, 15.) οἱ ταῦτα πραγματευόμενοι, dictum de Physicis, Bud. vertit, Hæc pertractantes, e Cic. Affertur et absolute positum ex eod. Xen. (K. Π. 2, 4, 17.) Πραγματεύομαι ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος, pro Totam noctem exigo in labore et negotiis. Videtur certe hoc verbum absolute positum, aptius reddi Negotiis implicor, et Fatigor, quam ubi accusativo jungitur, ut in Greg. Naz. loco in quo Bud. ei signif. hanc tribuit. Et cum infin., Plut. Themist. Πραγματεύεται τοὺς πολίτας ἀποσπάσαι τῆς θαλάττης. Dicitur etiam πραγματεύεσθαι περί τι, ab Aristot. et aliis, Occupatum esse circa aliquid, et in ejus curam incumbere. Vel Satagere circa aliquid, De re aliqua esse anxium: ut ap. Greg. Naz. vertit Bud. 308. Ibid. affert πραγματεύεσθαι cum περὶ habente gen.: ut, Πραγματεύεσθαι περὶ σωφροσύνης, e Plut. pro Commentari, Inquirere. Affert vero e Greg. et Basil. ac Chrys. πραγματεύεσθαι accusativo rursus junctum, etiam pro Negotiari in aliqua re ad lucrum, Comparare, Lucrari, Lucrum et compendium in aliqua negotiatione s. exercitatione sectari: ut videbis p. 308. 309. || Πραγματεύομαι pass. Efficior, Conficior, Elaboror, Plato Apol. (7.) Ἃ μοι ἐδόκει μάλιστα πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς, ubi redditur Elaborata et pertractata. Diog. L. Aristotele, Τοσαῦτα μὲν αὐτῷ πεπραγμάτευται βιβλία, Tot libri ab eo confecti sunt. Apud Xen. vero (Ἱππ. 8, 10.) Δόρυ οὕτω πεπραγματευμένον, Hasta consulto ita fabricata, Bud. Qui tamen ACT. Πραγματεύω interpr. duntaxat Negotiis implico, Vexo, Distineo: afferens hujus signif. exemplum e Greg. Naz. ["Πραγματεύω, Wakef. S. Cr. 4, 134. Πραγματεύομαι, Trach. 93. Ernest. Ind. Xen. Mem. ad Timæi Lex. 218. ad Diod. S. 1, 182. Dionys. H. 4, 2043. De scriptoribus, Thom. M. 813. Jacobs. Anth. 6, 367. Diod. S. 1, 452. Callim. 1, 449. ad Lucian. 2, 128. ad Dionys. H. 5, 30. 358. Heyn. ad Apollod. 1089. 1100. De constr., Censor Jenensis Idearum Heerenii p. 80. (coll. Indice Sylb. ad Aristot.) Οἱ πολλὰ πραγματευθέντες, Dionys. H. 2, 1251." Schæf. Mss. * Πραγματευτέον, Aristot. Topic. 1, 15.]

Πραγματεία, Studium quod adhibemus ad efficiendam rem quampiam, Opera: ut, Ἡ περὶ τὴν πολιτείαν πραγματεία. Et, Διὰ τῆς αὐτῆς πραγματείας, ex Isocr., Eadem opera. Interdum vero peculiariter pro Commentatione et intentione animi, atque adeo et pro Opere quod est commentatione compositum: ut Isocr. Libellum suum πρὸς Δημόνικον vocat πραγματείαν, et Polyb. suam Historiam. Sed et Aristot. ita est usus. Redditur autem alicubi Tractatus. Vide Bud. 309. Idem alibi πραγματείας interpr. Litigia, et calumnias litium, ap. Isocr. ad Nic. (6.) Τὰς μὲν ἐργασίας καθίστη κερδαλέας, τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους. Atque ita sequetur eam nominis πράγματα signif., qua ponitur pro Litibus: sicut et πραγματικὸς eam sequitur interdum. || Negotium, Difficultas, ut ap. Suid., Ἄνευ πραγματείας εἷλεν τὴν πόλιν, Sine negotio, Bud.: qui et pro Molestia e Luciano (1, 175.) affert; item e Dem. Μετὰ πολλῶν ἀναλωμάτων καὶ πραγματείας. [Plato Phædone 9. 12. Amat. in fin. "Diog. L. Bione p. 157. HSt." Seager. Mss. Phalar. Epist. 2. "Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐμπολή, ad Diod. S. 2, 406. 407. Heind. ad Plat. Phædr. 338." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Strabo 9. p. 390. Ἀφ' οὗ ἤρξαντο πρὸς ἡμερώτερα ἔθνη καὶ φῦλα τὴν πρ. ἔχειν.] Πραγματειώδης, Operosus, Longi tractatus, Bud. e Plat. ["Procl. in Parmen. 1. p. 30." Boiss. Mss. * Πραγματειωδῶς, Eust. 1373, 28. * Πραγματία, i. q. πραγματεία, 1 Reg. 9, 16. Ed. Compl. * Πραγματιώδης, unde * "Πραγματιωδῶς, Re ipsa, Andr. Cr. 137." Kall. Mss. Eust. Od. Ξ. p. 546, 41.] Πραγματευτής, ET Πραγματευτικὸς, Negotiator, Mercator, Forensis negotiator. A Suida πραγματευτὴς exp. ἔμπορος, item ἐμπολαῖος. Vicissimque ἐμπολαῖον ap. Aristoph. Schol. exp. πραγματευτὴν, addens ἢ ἀγοραῖον. [Πραγματευτὴς, Plut. 8, 82. 9, 291. 302. "Schol. Aristoph. Πλ. 521. Hemst. p. 306. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐμπολή, ad Od. Γ. 72. Θ. 162. Πραγματευτικὸς, ad Diod. S. 2, 407." Schæf. Mss.] Πραγματεὺς, pro eod., vide Πρηκτήρ. [* Πραγματευτὸς, unde] Ἀπραγμάτευτος, ὁ, ἡ, Circa quem studium adhibitum non fuit, aut non fuit laboratum, Cui labor impensus non fuit. [Polyb. 4, 75, 2. "Julian. Or. 6. p. 191." Boiss. Mss. "Ad Diod. S. 2, 190. Reiz. Belg. Gr. 631. * Ἀπραγματεύτως, ibid." Schæf. Mss. Basil. 3, 510. Synes. de Regno p. 4. * Αὐτοπραγμάτευτος, unde * Αὐτοπραγματεύτως, Sine arte, Dionys. H. 1. p. 174, 41.] "Δυσπραγμάτευτος, Difficulter tractabilis, Cum quo rem habere difficile est, ideoque Difficilis, Morosus, Plut. (7, 374.) Δυσφόρων δυσπραγμάτευτος λαός." [* Ἀποπραγματεύομαι, Cosmas Indicopl. p. 139. Πραγματευόμενοι μέχρις οὗ ἀποπραγματεύσωνται.] "Διαπραγματεύομαι, Negotior," [Dionys. Areop. 84. 181. Διαπραγματεύω, Perficio, 79. 104." Kall. Mss.] Καταπραγματεύομαι, cum gen., ut, Καταπραγματεύομαι τῆς ἐνδείας, Negotior ad penuriam inducendam, Bud. 309. e Greg. Naz., e quo alibi affert et, Καταπραγματεύεται τοῦ λιμοῦ, de Josepho. [Τῆς ἐνδείας καταπραγματεύονται καὶ γεωργοῦσι τὰς συμφορὰς, Procop. ap. Bekk. Anecd. 152. * "Ἐγκαταπραγματεύομαι, Euthal. Edit. Act. 406." Kall. Mss. * Προπραγματεύομαι, Eunap. V. S. p. 19.] "Συμπραγματεύομαι, Una cum alio s. aliis negotium quodpiam procuro, Una operam navo, Plut. Lycurgo (5.) Συμπραγματευσάμενος τὰ περὶ τοὺς νόμους, Qui una operam navavit legibus s. lationi legum." [Commodo alicui sum, Plut. 9, 328.]

[* Πραγματίζω, * Πραγματιστὴρ, * Πραγματιστήριος, unde * Πραγματιστήριον, Diod. S. 1, 1. al. Χρηματιστήριον.]

ITEM NOM. Πρᾶγος, Res, Negotium, a med. PRÆT. Πέπραγα, Soph. Aj. (21.) πρᾶγος ἄσκοπον Ἔχει περάνας: (347.) προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι Τὰ τοῦδε πράγη: [Œd. C. 1153. Æsch. S. c. Th. 2, 605. 867. Pers. 248. Suppl. 241. Aristoph. Ὄρν. 112. "Markl. Suppl. 19. Wakef. Eum. 768. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 805. Jacobs. Exerc. 1, 83." Schæf. Mss. * Ἄπραγος, (rectius * Ἀπραγὴς,) Otiosus, Iners, LXX. Judic. 9, 4.] Ἀπραγόπολις, Urbs negotiis vacua: unde exp. etiam Urbs otii altrix, in VV. LL. [Suet. Aug. 98. * Ἀπραγέω, Otium ago, Suid. Po-

lyb. 3, 70, 4. 4, 64, 7. 28, 11, 8. * Ἀπραγία, Otium, 3, 103, 2. Aret. 58. LXX. Prov. 12, 11. 28, 19. " Suid. v. Ἀκέραιος." Kall. Mss. * Αὐτοπραγὴς, unde * Αὐτοπραγέω, Strabo 8. p. 545.] " Αὐτοπραγία, Per " se et pro suo arbitrio facere, Diog. L. in Stoicis " Dogmat. (7, 121.) Ἐλευθερία, ἐστὶν ἐξουσία αὐτο-" πραγίας· δουλεία, στέρησις αὐτοπραγίας. Quæ Cic. " Parad. 5, 1, 4.) sic vertit, Quid est enim libertas? " potestas vivendi ut velis. Servitus, obedientia " fracti animi et abjecti, et arbitrio carentis suo." [Jambl. Protr. 342. Kiessl., Plut. 10, 314. * Μεγαλοπραγὴς, unde * " Μεγαλοπραγία, Appian. 2, 780." Wakef. Mss. * Νεοπραγὴς, unde * " Νεοπραγέω, Herodian. Epimer. 63." Boiss. Mss. * Ὁμοπραγὴς, unde * Ὁμοπραγέω, Lobeck. Phryn. 593. Joseph. A. J. 16, 5.] At vero Δυσπραγία et Εὐπραγία, Κακοπραγία, item Δυσπραγέω et Εὐπραγέω, Κακοπραγέω, ab ipso præt. med. Πέπραγα, formata, habes cum Δυσπραξία et Εὐπραξία. Quinetiam Ἰδιοπραγία et Ἰδιοπραγεῖν habes in Ἰδιοπράγμων. Reliqua autem, qualia sunt, Οἰκειοπραγία, Ἀλλοτριοπραγία, Δικαιοπραγία, suis quære locis, sc. in Οἰκεῖος, Ἀλλότριος, Δίκαιος.

Ἀναπράττω, vel Ἀναπράττομαι, Exigo, Posco, ut ἀναπράττειν χρήματα, Thuc. (8, 107.) Pecunias exigere: 2, (95.) Διὰ δύο ὑποσχέσεις, τὴν μὲν βουλόμενος ἀναπρᾶξαι, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδοῦναι. [Xen. K. Ἀ. 7, 7, 19. 6, 29. " Bibl. Crit. 1, 2. p. 126. ad Charit. 220. Phalar. 324. Dionys. H. 1, 509. 2, 893. 1081. 1094. 1224. * Ἀνάπραξις, 1094. 1231." Schæf. Mss. * Συναναπράττω, In exigendo adjuvare, Xen. K. Ἀ. 7, 7, 8.]

Ἀντιπράσσω, vel Ἀντιπράττω, (q. d. Contra facio, s. Contraria,) In contrarium laboro et contendo, Refragor, Repuguo, Obsisto, Obsto, Renitor, Adversor. Huic opp. συμπράττω. Jungitur item dativo illud, sicut hoc. Diod. S. 18. p. 648. meæ Ed. Εὐρυδίκης ταῖς τῶν ἐπιμελητῶν ἐπιβολαῖς ἀντιπραττούσης. Sic ἀντιπράττειν τῷ ὕπνῳ, quod et uno verbo dicitur ὑπνομαχεῖν. Vox etiam passiva Ἀντιπράττομαι in ead. signif. usurpatur ab Isocr. [Panath. 65. sed v. Corai. 2, 203. " Ad Lucian. 1, 293. Valck. Hipp. p. 302. Thom. M. 871. Dionys. H. 3, 1427. 5, 144. Schneid. ad Xen. Hier. 238. Resisto, Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀντιποιεῖσθαι." Schæf. Mss.] Ἀντίπραξις, ἡ, Refragatio, Resistentia, Obsistentia: Ἀντίπραξιν δεδιὼς, Ne in se adversarii excitarentur metuens, VV. LL. [Dionys. H. 1. p. 694, 30. * Ἀντιπρακτικὸς, M. Anton. 2, 1.]

[* Ἀποπράττομαι, Themist. Or. 21. p. 260. τὸν μισθὸν, " Cattier. Gazoph. 68." Schæf. Mss.]

Διαπράσσω, vel Διαπράττω, ET Διαπράττομαι, Conficio, Perficio, Efficio, Effectum reddo, Xen. (Ἀπ. 2, 3, 13.) Διαπράττειν μοι ἐφ' ἃ ἥκοιμι, Dem. Πρᾶγμα πολλὴν συγγνώμην ἔχον διαπραττόμενος, Conficiens, Bud.: qui in alio ejus loco, διαπράττεσθαι reddit Patrare. Apud Eund. ὀρθῶς διαπράττεσθαι reddit Recte agere. Idem διαπράττεσθαι, quæ vox usitatior est, exp. Transigere et perficere aliquid, Pervincere contendendo: afferens e Lys. (579.) Διεπραξάμην ὥστε μάχεσθαι, pro Pervici ut. Addit autem a Synes. poni itidem pro Assecutus sum contendendo. Affert et pro Patrare ex. Ut autem hic διεπραξάμην sequente ὥστε, sic διαπρᾶξαι sequente ὅπως ap. Xen. Διαπρᾶξαι ὅπως εἰσέλθοι. Vide Comm. 307. Sed infinitivo etiam jungitur διαπράττεσθαι, ut ap. Plat. de Rep. 2. Εὐθὺς διαπράξασθαι τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. Et, Διαπραξάμενος κατελθεῖν, Thuc. Qui alioqui (1, 131.) διαπραξάμενος sine adjectione ponit etiam pro Cum transegisset. Interdum exp. Obtineo, Impetro: ut in illo Plat. loco, Διαπράξασθαι γενέσθαι, Obtinuisse ut esset, s. Impetrasse. Et ap. Lucian. (1, 464.) Διαπράττεσθαι τὴν κατάβασιν παρά τινος, ubi tamen quidam interpr. Pacisci de descensu. Ceterum mihi videor alicubi legisse διαπράξασθαι etiam pro Conficere, ea in signif. qua ponitur pro Interficere, Interimere: (Soph. Tr. 786.) || Διαπέπραγμαι passiva etiam signif., ut Plut. Cæsare, Διεπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος, Jam confectum esset bellum, s. Perfectum, s. Absolutum. Sed et activa signif. διαπεπρᾶχθαι pro Effecisse, e Plut. Themist. Ἔδοξέ τι χρήσιμον διαπεπρᾶχθαι τῇ πόλει. Et, Διαπεπραγμένον ἔριον,

A Elaborata lana, VV. LL. [" Διαπράσσω, Xen. K. Π. 49. 61. 89. 98. 374. Zeun., Xen. Eph. 47. Herod. 712. Thom. M. 219. Eur. Hel. 864. Ion. 365. Dionys. H. 1, 258. 2, 1014. ad 1100. Heind. ad Plat. Phædr. 209. 282. Διαπράττομαι, med., Alciphr. 18. Valck. Anim. ad Ammon. 201. Plato Gorg. 19. Heind. ad Theæt. 290. Pessumdor, Valck. Hipp. p. 228. Sensu obscœno, Act. Traj. 2, 306. Seq. infin. cum et sine ὥστε, Plato Gorg. 106. ubi v. Heind. Διαπέπραγμαι, active, Heind. ad Plat. Theæt. 290." Schæf. Mss.] " Διάπραξις, Confectio, etiam Negotii " confectio, Negotium, Plato Symp. Εὐεργετούμενος " εἰς χρήματα ἢ εἰς διαπράξεις πολιτικάς." [" Negotium ipsum, Stob. 104, 37." Wakef. Mss. * Ἐνδιαπράττω, Plato Phædro 74. p. 253. 272. Heind. male pro εὖ δ.] " Προσδιαπράττω, Insuper efficio et obtineo, " Xen. K. Π. 8, (3, 18.) Ἄλλο γέ σοι, ὦ Σάκα, προσ-" διαπράξομαι παρὰ Κύρου." Συνδιαπράττω, Una conficio, s. efficio. Affertur et pro Una administro, e Luciano (2, 925.) Συνδιαπράττουσι τὴν ἀρχήν. [" Isocr.
B Paneg. 113. Batt." Seager. Mss.]

Εἰσπράσσω, s. Εἰσπράττω, Ἐσπράττω, item Εἰσπράττομαι cum duobus accus. Exigo, Isocr. ad Phil. Τοσοῦτον πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους. Et εἰσπράττω vel εἰσπράττομαι τὴν ἐγγύην, Dem. (900.) Exigo sponsionem. Dicitur et pass. signif. εἰσπράττομαι χρήματα, Exigor pecunias, i. e. Exiguntur a me pecuniæ. Itidemque cum accus. δίκην ap. Greg. Naz. Ταύτην εἰσπράττεται τὴν δίκην, Has pœnas exigitur, Hæ pœnæ de eo exiguntur s. sumuntur. [" T. H. ad Lucian. 1, 219. Thom. M. 733. Kuster. V. M. 134. ad Diod. S. 1, 573. 2, 404. 479. 563. Brunck. Soph. 3, 383. Heyn. Hom. 6, 447. Εἰσπράττομαι, Toup. Opusc. 1, 451. Ammon. 97. ad Xen. Eph. 144. 180. 233. Fischer. Ind. Palæph., ad Diod. S. 1, 22. 256." Schæf. Mss.] Εἴσπραξις, ἡ, Exactio: pro quo ET Ἔσπραξις. ITEM Εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, Exactor. Suid. εἴσπραξις exp. ἀπαίτησις, at εἰσπράκτωρ Hes. ἐπαίτης. [" Εἴσπραξις, Timæi Lex. 26." Schæf. Mss. * Εἰσπράκτης, Exactor, LXX.
C Exod. 5, 6. 13. Job. 39, 7. * " Ἀντεισπράττω δίκην, Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 121." Kall. Mss. * Ἀντείσπραξις, ad Plut. Pomp. 48. * Ἐπεισπράττω, Dio Cass. 1250, 6. * " Κατεισπράττομαι, Contra facio, Amphiloch. p. 98." Kall. Mss. * Παρεισπράττω, J. Poll. 9, 32.] " Προσεισπράττω, Insu-" per exigo," [Plut. Alcib. 8. Themist. p. 116. * Συνεισπράττω, Dionys. H. 1, 608, 21. Dio Cass. 559. " Demosth. 1205." Seager. Mss.]

Ἐκπράσσω, vel Ἐκπράττω, Perficio, Conficio, Perago, Soph. Aj. (45.) Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. Item pro Exigo, εἰσπράττω: ut Ἐκπράττω χρήματα, Thuc. (8, 108.) Quinetiam pro Exigere pœnas, ut, Ἐκπράττειν μητρῷον φόνον, Exigere pœnas de cæde matris, i. e. de eo qui cædem perpetravit. Quam signif. habet et media vox Ἐκπράξασθαι, ET Ἐκπρήξασθαι Ionice ap. Herod. ut (7, 158.) Ἐκπρήξασθαι τὸν Δωριέως πρὸς ἐκείνων φόνον, Pœnas necis Doriei de illis exigere s. ab illis reposcere. [" Ἐκπράσσω, Wakef. S. Cr. 2, 3. Phil. 720. Brunck. ad Or.
D p. 182. ad Œd. T. 374. Lobeck. Aj. p. 226. Musgr. Herc. F. 1081. Cattier. Gazoph. 73. Occido, Munck. ad Anton. Lib. 139. Verh., Eur. Hec. 515. Med., ad Diod. S. 1, 256." Schæf. Mss. " Dosith. Hadriani Resp. in Fabr. B. Gr. 12, 523. ubi ἐξεπράξουν, sed lego ἐξέπραξαν." Boiss. Mss. * Ἔκπραξις, Diod. S. 1, 90." Schæf. Mss. * Ἐκπράκτης, * Ἔκπρακτος, Schleusn. Lex. V. T. * Ἀνέκπρακτος, unde * Ἀνεκπραξία, Schol. Æsch. S. c. Th. 849. * Ἐκπράκτωρ, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * " Συνεκπράσσομαι, Una cum alio ulciscor, Herod. 7, 169. Οὐ συνεξεπρήξαντο αὐτῷ τὸν θάνατον." Schw. Mss.]

[* Ἐμπράσσω, Schleusn. Lex. V. T.]

" Ἐπιπράττομαι, Insuper facio, Addo, VV. LL." [Suid. χρήματά τινα, pro εἰσπρ.]

" Εὐπράσσω, s. Εὐπράττω, conjunctim alicubi scri-" bitur pro εὖ πράσσω s. εὖ πράττω, q. e. Feliciter rem " gero, res administro. Affertur et, Εὐπράττων ἐς χρη-" μάτων λόγον, pro Divite et pecunioso." [" Ignat. p. 13. sed forte divellendum." Kall. Mss. " Thom. M. 909. Eur. Ion. fin. Wakef. Eum. 320. ad Lucian.

1, 729. 730. Schneid. ad Xen. Pol. 465. 468." Schæf. Mss. Εὐπράσσω, Εὔπραξις, Lobeck. Phryn. 501. 623. Vide Εὐπορίζω.]

Καταπράσσω, s. Καταπράττω, et Καταπράττομαι, Conficio, Efficio, Perago, Transigo, Xen. Ἐὰν μὴ πάντα ὅσα ἡ πόλις βούλεται καταπράττη. Item pro Pertractare, Bud. e Greg. Naz. Οὐδέ τι μέγα ἢ νεανικὸν ἢ ἐννοῆσαι ἢ καταπράξασθαι δυναμένων. Affertur et καταπραττόμενος ἀσφάλειαν e Dionys. H. pro Comparans securitatem. [" Ad Diod. S. 2, 28. De act. et med., Kuster. V. M. 77." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 7, 5, 76. * " Κατάπραξις, Clem. Alex. 271. 371. τῶν ἐντολῶν." Kall. Mss. * Κατάπρακτος, unde * Δυσκατάπρακτος, Effectu difficilis, Xen. K. Π. 8, 7, 3. * Εὐκατάπρακτος, J. Poll. 9, 161." Kall. Mss. " * Καταπρακτικὸς, Efficiens, Stob. 338, 31." Wakef. Mss. * Προσκαταπράττομαι, Aristid. 1, 394, * Συγκαταπράσσω, Dem. 63. 96. Dio Cass. 913, 8. " Jo. Cantacuz. Hist. 1, 8. p. 27. Aristoph. Gramm. post Herodian. Epimer. 286. " Boiss. Mss. " Confirmo, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 272. Συγκαταπράττομαι, active, ibid. 232." Kall. Mss.]

Παραπράσσω, vel Παραπράττω, Secus facio quam deceat, aut Præter jussa facio: qua signif. Herod. (5, 45.) DIXIT Παραπρήττω: [" quod ibi idem valet ac παρὰ τὰ μεμαντευμένα ποιέω, Contra oraculi jussa facio." Schw. Mss.] At vero ap. Soph. (Aj. 261.) Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, Μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος, Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει, Schol. exp., μηδενὸς συμπράξαντος καὶ μετασχόντος τῶν ἁμαρτημάτων. Addit vero supervacaneam esse præp. Qua in re illi non assentior, sed existimo dici παραπράξαντα qui aliquid perperam egit, s. gessit, unde mali quidpiam ortum sit. [Censum alieno tempore exigo, Plut. Agide 16.]

[* " Προπράττω, ad Diod. S. 2, 411." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Προπράσσομαι, Ante perpetror, Clem. Alex. 637. Orig. c. Cels. 159." Kall. Mss.]

[* " Προσπράττω, Aristoph. Fr. 245." Schæf. Mss. Προσπράσσομαι, Dio Cass. 748.]

Συμπράσσω, s. Συμπράττω, Una cum alio facio, Socius sum et adjutor in facienda re aliqua, Socium me præbeo rei gerendæ, Operam meam præsto; brevius, Adjuvo, Opitulor. Dicitur autem συμπράττω σοι, s. συμπράττω σοι τόδε, aut συμπράττω σοι sequente infin. Dem. Συνέπραττον τούτοις: [cf. 404. 419.] Soph. (Aj. 1396.) Τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπραττε, In ceteris operam tuam præsta, In ceteris sis adjutor s. opituleris. Aristot. Eth. 9, (5.) Εὖνοι γὰρ αὐτοῖς γίνονται, καὶ συνεθέλουσι, συμπράξειαν δ' ἂν οὐθέν, Plut. Theseo (29.) Συνέπραξε τῷ Ἀδράστῳ τὴν ἀναίρεσιν τῶν πεσόντων. Interdum autem cum solo accus. rei. At cum dat., quem sequitur infin., Xen. (Ἑλλ. 2, 3, 9.) Οἱ δὲ τριάκοντα ἔπεισαν Λύσανδρον φρουροὺς σφίσι συμπράξαι ἐλθεῖν· ὁ δὲ πεισθεὶς τούς τε φρουροὺς καὶ Καλλίβιον ἁρμοστὴν συνέπραξεν αὐτοῖς πεμφθῆναι. Q. I., sicut et illum Aristot., necnon alium Ejusd., ei similem, affert Bud., postquam dixit συμπράττειν esse Aliquid amico conficere. Addit autem, inde fieri ut pro Opitulari ponatur et Favere: ut, Thuc. (3, 101.) Ξυνέπρασσον δ' αὐτῷ τῶν Λοκρῶν μάλιστα Ἀμφισσῆς: [4, 67. 74. Æsch. Pr. 295. " Dawes. M. Cr. 271. 273. 473. Jacobs. Anim. 287. Villoison. ad Longum p. 258. Gell. N. A. 1, 44. Bip., Heringa Obss. 239. Toup. Opusc. 1, 280. ad Herod. 425. 508. 550. Diod. S. 1, 307. ad Charit. 66. Bergler. ad Alciphr. 432." Schæf. Mss.] Σύμπραξις, Actio ipsa adjuvandi quempiam, Opera quæ præstatur, Opitulatio, Plut. [7, 869. * " Συμπραξία, Schol. Pind. N. 10, 6. p. 773." Boiss. Mss.] Συμπράκτωρ, ορος, ὁ, Adjutor, Administer: ut συμπρήκτωρ ap. Herod. (6, 125.) Cum autem dicatur proprie συμπράκτωρ ἔργου, Adjutor in agenda re aliqua, et administer, ac tanquam Socius facti: a Soph. (Œd. T. 116.) dictus etiam est aliquis συμπράκτωρ ὁδοῦ pro Socio itineris, s. Comite: Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ. Sic certe Cic. Administram et Comitem copulavit. [Xen. K. Π. 3, 2, 13. " Timæi Lex. 40." Schæf. Mss. * Συμπράκτρια, Schol. Apoll. Rh. 3, 942.]

A IONICUM Πρήσσω, Poëtis etiam usitatum, i. q. πράσσω: ut, Πρήσσειν τὰ πρήγματα, Herod. Il. A. (562.) Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, Hesiod. Ἔργ. (2, 20.) Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις, ubi χρῆμα οὐ πρήξεις est Nihil efficies, proficies: qua signif. dicunt interdum Lat. Nil agere. Invenitur autem et πρήσσειν κέλευθον ap. Hom., itidemque πρήσσειν ὁδὸν ap. Apoll. Rh. (1, 1267.) necnon ap. eum, quicunque est Auctor Hymnorum qui Homero ascribuntur: ut certe aliquos ejus esse constat, ubi πρήσσειν quidam interpr. Conficere: ut sit πρήσσειν κέλευθον s. ὁδὸν, quod Lat. dicunt Conficere iter, viam: quidam exp. περᾷν: ut Od. N. (83.) ubi dicitur de equis scutica incitatis, Ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον. Locus autem alter extat Hymno in Merc. (203.) πολλοὶ γὰρ ὁδὸν πρήσσουσιν ὁδῖται, cum dixisset paulo ante, Ἀνέρα παῖδ' ἐπὶ βουσὶ διαπρήσσοντα κέλευθον. Sed hoc sciendum est, inveniri hoc ipsum verbum πρήσσειν junctum eorundem nominum genitivis: ut Od. O. (219.) Αὐτοί τ'
B ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο, Eust. περάσωμεν διὰ κελεύθου τῆς κατὰ θάλασσαν: (47.) ἵππους Ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' ἄγων, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο. Videndum est autem an πρήσσω a περῶ derivantes, de qua derivatione dictum est supra, c. 239., possimus tamen reddere Secare s. Scindere viam, quibus utitur Virg. || Πρήσσεσθαι, Exigere: quam signif. habet et πράσσειν interdum, s. πράττειν, ut πρήσσεσθαι χρήματα, Herod. " Πρήττω, Ionice pro πράττω, ut πρήσ" σω pro πράσσω. Diciturque ut πράττω ἄμεινον, ita " et πρήττω ἄμεινον, pro Melius mecum agitur." " Πεπρηγέναι, Ion. pro πεπραγέναι, Factum esse, " Herod." [" Kuster. Bibl. Chois. 87. Pierson. Veris. 158. Wakef. S. Cr. 2, 4. ad Od. O. 47." Schæf. Mss.] Πρῆγμα, τὸ, Res, Negotium, Theogn. (116.) Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι, Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι, In re seria, In negotio serio. || Πρῆγμα affertur in VV. LL. et pro Capite polypi; sed mendose ibi scriptum esse existimo πρῆγμα pro πρῆθμα, quod ap. Hes. habetur: ad-
C dente, quosdam exponere πλεκτάνην. [" Οὐ μέγα πρῆγμα, Timon Phl. 15." Schæf. Mss.] Πρῆξις, Actio, Effectus, Negotium, Od. Γ. (72.) Ἤ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε, An ob negotium aliquod. Sic Theogn. (73.) Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσι. Interdum vero Profectus, Utilitas, K. (202.) Ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν: ut diceretur in soluta oratione, οὐδὲν πλέον ἦν κλαίουσι, Nullus erat profectus illis plorantibus, i. e. Plorando nihil proficiebant, s. Gemendo, Nihil agebant, promovebant, Nulla redibat ad eos e suis lacrymis utilitas. || Πρῆξις, pro Sorte s. Conditione, Herod. Πρῆξιν τὴν ἑαυτοῦ πᾶσαν ἀπέκλαιε. Vide Πρᾶξις. [" Ad Charit. 257. Wakef. S. Cr. 2, 4. Hymn. Hom. 2, 219." Schæf. Mss. * Εὐπρηξία, Ion. pro εὐπραξία, Herod. 4, 84.] Πρηκτὴρ, ῆρος, ὁ, Actor, Qui agit. Cic. πρηκτῆρα vertit Actorem ap. Il. I. (443.) Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, Oratorem verborum, actoremque rerum: ut videbis in Cic. Lex. 144. Sed ap. eund. Poëtam πρηκτῆρας
D Eust. ait esse Eos qui postea vocati sint πραγματευταί: Od. Θ. (162.) Ἀρχὸς ναυτάων οἵτε πρηκτῆρες ἔασι. Hes. autem πρηκτῆρα exp. δραστῆρα, dicens interdum significare et ἔμπορον, Mercatorem. Quidam vero illud πρηκτῆρες exp. ἔμπειροι. [" Ad Mœr. 116. * Πρηκτὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 192." Schæf. Mss.] Ἄπρηκτος, i. q. ἄπρακτος, Infectus, Non factus, Irritus, Il. B. (121.) Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν: (376.) Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, Qui me conjicit in jurgia et contentiones irritas ac vanas. Sic ἄπρηκτοι ἐλπίδες, Epigr. Irritæ spes et vanæ. Ibid. ἀπρήκτου εὐνῆς. Hes. ἄπρηκτα exp. ἀνωφέλητα, Inutilia. [" Brunck. Apoll. Rh. p. 16. Jacobs. Anth. 8, 215. 10, 332. 11, 109. 131. 134. 307. Ruhnk. Ep. Cr. 194. ad Charit. 296. Toup. Emendd. 2, 219." Schæf. Mss.] ADV. Ἀπρήκτως, quod Hes. exp. ἀπράκτως. [Εὔπρηκτος, Ion. pro εὔπρακτος, Opp. Ἁ. 5, 63. " Heyn. Hom. 7, 574. Ruhnk. Ep. Cr. 194." Schæf. Mss.] Διαπρήσσω, Conficio, Perago, Exequor: ut διαπρήξας ap. Herod., Executus. Alibi autem aor. medio utitur, ut 1, (2.)

Διαπρηξαμένους καὶ τὰ ἄλλα τῶν εἵνεκεν ἀπίκοντο. Sed hic Bayf. διαπρηξαμένους vertit, Cum obtinuissent ea, quorum gratia in loca illa venerant. || Item διαπρήσσειν κέλευθον, sicut et πρήσσειν κέλευθον, paulo ante in Πρήσσω. Vide etiam c. 239., ubi et διαπρήξαιμι λέγων, ex [Od. Ξ. 197. " Kuster. Bibl. Chois. 87. Heyn. Hom. 4, 399. 5, 595. Ruhnk. Ep. Cr. 249. Pierson. Veris. 158. Wakef. S. Cr. 2, 3. ad Herod. 318." Schæf. Mss.] " Ἐκπρήσσω, Ionice pro " ἐκπράσσω, ap. Herod." Ἐκπρήσσομαι, vide in Ἐκπράττω. [" Wakef. Phil. 720. S. Cr. 2, 3." Schæf. Mss.] Συμπρήσσω, i. q. συμπράσσω, s. συμπράττω. Συμπρήκτωρ, Adjutor, Administer, Herod. [6, 125.]

Etiam Εὐπρήσσω quidam scripserunt conjunctim: ut Od. Θ. (259.) οἳ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα, ubi Eust. exp. εὖ ἔπρασσον: addens, inde vocatos ἀγωνοθέτας, sc. a πράσσειν posito pro ποιεῖν significante τίθεσθαι. Atque adeo per εὖ ἔπρασσον vult nos intelligere διετίθεντο. Ego certe existimo significare Bene administrabant, s. Rite et decenter. Sed nihil obstare videtur, quominus disjunctim scribamus εὖ πρήσσεσκον. Affertur tamen et ex Herod. scriptum itidem conjunctim Εὐπρήσσω pro εὖ πράσσω, Mecum feliciter agitur, Prospera fortuna utor.

ΠΡΕΜΝΟΝ, τὸ, Stipes, Stirps, στέλεχος, Hes., qui πρέμνα exp. etiam τὰ ἰσχυρὰ στελέχη τῶν * καταβλαστημάτων. Alii interpr. quoque Truncus, Caudex. Apoll. Rh. 2, (479.) ταμέειν πρέμνον δρυός. Itidem ap. Xen. Œc. (19, 13.) πρέμνα, Stipites. E Diosc. autem 2, 143. Τὸ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ πρέμνου ὑμενοειδὲς, pro Liber qui cortici et ligno intercedit. Item pro θεμέλιος: ut πρέμνον τῆς ἑστίας Hes. exp. τῆς οἰκίας θεμέλιος: ap. Aristoph. autem Ὄρν. (321.) metaph. ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίου, Schol. exp. χρήσιμόν τι εἰσηγούμενοι, dicens πρέμνον esse στέλεχος καὶ ῥίζαν. || Extremitas albi oculorum, Gorr. τὸ καταλῆγον τῶν λογάδων, J. Poll. [" Porson. Hec. p. 49. Ed. 2. Ruhnk. Ep. Cr. 163. Timæi Lex. 222. et n., Toup. Opusc. 2, 136. ad Callim. 1. p. 138. Conf. c. πέπλον, Jacobs. Anth. 12, 228." Schæf. Mss. Quint. Sm. 14, 196. πρ. ἀρετῆς δύσβατον.] Sed et Πρέμνος pro πρέμνον reperiri annotatur in Lex. meo vet. [" Wakef. Trach. 12." Schæf. Mss. Theolog. Arithm. p. 31. * Πρεμνόθεν, Blomf. ad Callim. H. in Del. 35. et ad Æsch. S. c. Th. 71.]

Ἀπόπρεμνα φυτευτήρια, Plantæ particula stipitis suffultæ, e Theophr. H. Pl. 2, 7. [" Ἀπόπρεμνος, Ab ima parte, Method. 285. Κάτωθεν ἀπόπρεμνος ἡ ἁμαρτία διαφθαρῇ." Kall. Mss.] Αὐτόπρεμνος Hes. exp. αὐτόῤῥιζος, quod Colum. dicit Radicatus per se; alii, Nativus, Sponte sua proveniens. At αὐτόπρεμνοι λόγοι, Suid. exp. δύσκολοι, πρόῤῥιζοι ἢ μεγάλοι, ap. Aristoph. B. (902.) de Æschylo, Αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα, συσκεδᾷν Πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν: quæ exp. ap. Schol. quoque legitur. Sed præcedit ap. Aristoph. ἀνασπῶντ', ut ἀνασπᾷν αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισι, sit Evellere una cum ipso quasi πρέμνῳ τῶν λόγων, sicut planta aliqua dicitur ὄλλυσθαι αὐτόπρεμνος, quando una cum stirpe sua interit, vel cum ipsa stirps simul ac radix exarescunt: ut [Antiphanes] ap. Athen. (23.) οἱονεὶ δίψαν τινὰ Ἢ ξηρασίαν ἔχοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται. [Soph. Ant. 714. Æsch. Eum. 404. " Wakef. ibid. Abresch. Æsch. 2, 57. Jacobs. Anth. 12, 207." Schæf. Mss. Cf. Αὐτόπρυμνος. " Αὐτόπρεμνον, Radicitus, Lycophr. 316." Kall. Mss.] Εὔπρεμνος, Pulcrum habens stipitem: unde ap. Hes. Εὐπρέμνοις, * εὐστελέχεσι. Poëtæ autem facta dialysi dicunt Ἐύπρεμνος. [" Nonn. Jo. 18, 2." Wakef. Mss. * " Καλλίπρεμνος, Const. Manass. Chron. p. 107." Boiss. Mss.] Κατάπρεμνος, * κατάκλαδος, Hes. " Πολύπρεμνος, Multos " habens stipites s. truncos," [Apoll. Rh. 4, 161. * Τανύπρεμνος, Coluth. 193. Nonn. D. 5, 158. 303.] Ὑπόπρεμνος, Habens aliquid stipitis, e Theophr. H. Pl. 2, (1, 3.) Itidem ὑπόπους dicitur Qui pedes habet.

Πρέμνιον, τὸ, Parvus stipes; Hes. πρέμνια, τὰ πάχος ἔχοντα ξύλα.

Πρεμνώδης, Stipiti similis, Theophr. C. Pl. 1, 3. Διὰ τὸ πρεμνώδη καὶ ξυνεστραμμένην πως εἶναι τὴν ῥίζαν. Et τὸ πρεμνῶδες in planta aliqua dicitur, Quod stipitis vice est, ut H. Pl. 4, 11. de cypero, Φύεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πρεμνώδους ἑτέρα λεπτή.

Πρεμνίζω, i. q. αὐτόπρεμνον ἀνασπῶ, Una cum suo stipite et radice evello, Amputo una cum suo stipite, ut cum non rami solum, verum tota stirps succiditur; sic enim J. Poll. 7. Μολεύειν, τὸ τὰς αὐτομολίας κόπτειν· ὡς τὸ τὰ πρέμνα, πρεμνίζειν: quibus subjungit hæc verba e quadam Attica περὶ κοινῶν Lege, Μὴ ἀνθρακεύειν, μηδὲ μολεύειν, μηδὲ πρεμνίζειν. Pass. Πρεμνίζομαι, Una cum ipso stipite succidor, Extirpor, Bud. ap. Dem. Τὰς ἐλαίας πρεμνιζομένας: [cf. p. 1073.] Apud Hes. vero legitur Πρεμνιάσαι, ἐκριζῶσαι: a verbo Πρεμνιάζω.

Ἐκπρεμνίζω, Stipitem excido, Extirpo. Quod nos dicimus, inquit Erasmus in Adagiis, Radicitus s. A stirpe, Græci dicunt ἐκπρεμνίζειν, q. d. Extirpare: quo verbo usus est Cic. de Fato, Extirpari et funditus tolli. Dem. 119(=1073.) Ἐξεπρέμνισαν οὗτοι τὰς ἐλαίας, Extirparunt, Bud.

ΠΡΕΠΩ, Decorus s. Conspicuus sum. Item Excello, Il. M. (104.) ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων, Inter omnes excellebat: διαπρεπὴς ἦν ἐν πᾶσι. Item cum dat. Eur. (Alc. 515.) πρέπω τῇ κουρᾷ. Sic (1053.) πρέπω ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ, Veste et cultu corporis decorus sum. At cum infin. junctum vide paulo infra. || Πρέπει, Decorum est, Decet, Convenit, Dignum est, itidemque Πρέπων, Decorus, Decens, Conveniens, Dignus: ut ap. Plat. πρέπον χρῶμα, σχῆμα, Decorus color, forma, ut Cic. vertit. At πρέπουσα τιμὴ redditur potius Honor meritus; itidemque πρέπουσα ζημία dicitur, Merita pœna, Pœna quam infligi decet et par est. Interdum cum dat. ut, Ἃ πρέπει ἐλευθέρῳ, Quæ hominem liberum decent, homine libero digna sunt. Chrys. Βίος τῇ τοῦ Θεοῦ λατρείᾳ πρέπων, Plut. de Aud. Poëm. Οἰκεῖα δὲ καὶ πρέποντα τοῖς αἰσχροῖς τὰ αἰσχρὰ, Synes. Ep. 50. Τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις πρέπουσαν αἰτίαν ἐδέξατο, Moribus suis conveniens crimen, Dignum moribus suis crimen, Isocr. Hel. Enc. Πρέποντα τῇ συγγενείᾳ ποιοῦντες. Et Plato, Πρέποντα θεοῖς ἐστὶ, Deo decorus est, Cic. Interdum cum ἐς, ut affertur ex Epigr. ἐς ἀμφοτέρους ἔπρεπε, Utrumque decebat, Utrique conveniebat. Cum infin. quoque junctum πρέπει itidem signif. Decet, Decorum est, Convenit, Æquum et par est, Dignum est. Plato Charm. Πρέπει τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι, τῆς ὑμετέρας ὄντα οἰκίας, Par est ejusmodi esse ipsum. Sic Plut. Popl. Ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ φίλον μᾶλλον ἢ πολεμίου Ῥωμαίοις εἶναι πρέποντος, Digni qui amicus magis quam hostis Romanorum haberetur, Quem par erat amicum potius quam hostem populi Romani judicari. Necnon πρέπω ἑστάναι in Epitaphio Callimachi, initio, pro πρέπει με ἑστάναι. Item τὸ πρέπον, Quod decet et convenit, Decorum: quod non in dictis tantum et factis, sed et in personis cernitur. Cic. Oratore ad Brut. Ut enim in vita, sic in oratione, nihil est difficilius quam quid deceat videre: πρέπον appellant hoc Græci, nos dicamus sane Decorum. Sic et de Offic. 1. Item κατὰ τὸ πρέπον, Ut decet et par est. Plato de LL. Κατὰ τὸ πρέπον αὐτῶν ἑκάστῳ, Unicuique pro dignitate et merito. Ibid. Τὸ πρέπον ἔχω, Habeo quod mihi convenit, Satis habeo. Ibid. Πρέπον ἂν εἴη, Consentaneum et æquum. Phalar. vero πρέπον pro πρέπον ἐστὶ, i. e. πρέπει, Decet et consentaneum est. Necnon ὡς πρέπον ὑμῶν Thom. M. e Thuc. affert, pro ὡς πρέπει ὑμῖν. Præterea annotant Atticos πρέπον dicere pro Πρεπόντως, Decenter s. Decore, Convenienter, Ita ut decet, Ut par et consentaneum est, Merito: quod et εἰκότως. [Πρέπω, Similis sum, Eur. Bacch. 915. Alc. 1143. Πάνυ τοῖς ἔπεσι πρέπων ἐκείνοις, In quem bene quadrabant hi versus, Plut. Pomp. 72. " Eur. Hel. 1220. Wakef. S. Cr. 4, 60. Herc. F. 161. Musgr. 548. Hec. p. 151. Wakef. Eum. 998. 1034. Abresch. Æsch. 2, 133. Philipp. Thess. 1. Tull. Gem. 2. Epigr. adesp. 721. Schneid. ad Xen. Œc. 21. Markl. Suppl. 1056. Musgr. ib. ad Phalar. 296. Thom. M. 734. Alciphr. 152. ad Charit. 260. ad Lucian. 1,

266. Ilgen. Hymn. 601. ad Herod. 540. 650. Brunck. El. 664. Or. 1208. Musgr. Bacch. 1186. Similis sum, Wakef. Alc. 1143. Jacobs. Anim. 37. 290. (Cf. Δουλοπρεπὴς, Xen. Mem. 2, 8, 4.) Musgr. ad Bacch. p. 517. Brunck. El. 664. Alc. 1053. 1124. Conf. c. τρέπω, Brunck. Aristoph. 2, 26. Πρέπει, ad Charit. 133. Wakef. Eum. 185. Jacobs. Anth. 10, 301. Valck. Adoniaz. p. 336. Toup. Opusc. 2, 84. ad Herod. 341. Πρέπω εἶναι φίλος, Plut. 1, 594. Cor. Πρέπων pro πρεπόντως, Heind. ad Plat. Phædr. 322." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 30. ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει, Conspicuus est, cf. 1231. Πρέπει, Decet, cum accus., Suppl. 210. 218. "Πρέπον, Phalar. 280. Thom. M. 734. Steph. Dial. 15. Cum gen., Soph. Aj. 534." Schæf. Mss. * Πρέπων, οντος, ὁ, Piscis genus, Opp. 'A. 1, 146. Marc. Sidet. 8. Ælian. H. A. 9, 38. "Πρεπόντως, Convenienter, Suid. v. 'Αναθεῖναι, Eur. Rhes. 202. Athan. 1, 254. 275. 446. Andr. Cr. 66." Kall. Mss.]

[* 'Αμπρεπὴς, Æsch. Suppl. 120. al. ἐμπρ.] 'Αξιοπρεπὴς, Dignus, Decorus, Xen. Σ. (8, 40.) Σῶμα ἀξιοπρεπέστατον μὲν ἰδεῖν τῆς πόλεως ἔχεις, ἱκανὸν δὲ μόχθους ὑποφέρειν. Et τὸ ἀξιοπρεπὲς, QUOD ET 'Αξιοπρέπεια, ἡ, Dignitas, Dignitas oris. Dignitas autem oris, inquit Bud. 73., est σεμνοπρέπεια καὶ τὸ ἀξιωματικὸν τῆς ὄψεως καὶ τὸ ἀξιοπρεπές. 'Απρεπὴς, Indecens, Indecorus, Herodian. 3, (14, 1.) Τῇ περὶ τὰ θεάματα ἀπρεπεῖ σπουδῇ, Indecoro in spectaculis studio: 5, (7, 9.) Τῶν αἰσχρῶν καὶ ἀπρεπῶν βασιλεῦσιν ἔργων, Quæ regibus indecora sunt. Item cum infin. Thuc. 2, (36.) Νομίζων ἐπὶ τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἀπρεπῆ λεχθῆναι αὐτὰ, pro οὐκ ἂν ἔξω τοῦ προσήκοντος λεχθῆναι, Non indecorum nec abs re fore. Apud Eund. ἀπρεπές τι, Aliquid indignum et turpe, Aliquid quod minime deceat: 3, (57.) 'Απρεπές τι ἐπιγνῶναι, (67.) 'Απρεπές τι πάσχοντες. 'Απρεπέως, [contr. 'Απρεπῶς,] Indecore, Indecenter, Contra quam decet, Contra decorum. Comp. 'Απρεπέστερον, Herodian. 3, (13, 3.) Περὶ τὰ θεάματα ἐσπουδακύτας ἀπρεπέστερον ἢ βασιλεῦσιν ἥρμοζεν. [Plut. Æmil. 38. * 'Απρεπεστέρως, Schol. Aristoph. Λ. 231. "'Απρεπῶς, Nicet. Eugen. 8, 95." Boiss. Mss. Athen. 17. Schol. Eur. Phœn. 109. 1493. Gl. Dedecore, Illicite.] 'Απρέπεια, ἡ, q. d. Indecentia, Opposita decoro, Plato Epist. 7. Εἰς ἀναρμοστίαν καὶ ἀπρέπειαν ἐκβάλλειν. [Gl. Dedecus, Fœditas. * 'Απρεπία, Anal. 3, 171.] 'Αριπρεπὴς, Valde decorus, Perdecorus Plinio, Decore insignis, Il. Z. 477. ἀριπρεπέα — Ὧδε βίην τ' ἀγαθὸν, sc. ἄνδρα: Ψ. (453.) ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα, Θ. (552.) ἄστρα φαεινὴν Ἀμφὶ σελήνην φαίνετ' ἀριπρεπέα. Item Od. Θ. 176. εἶδος ἀριπρεπές. Exp. etiam Præclarus, Præstans, Magnificus, μεγαλοπρεπής. [" Ruhnk. Ep. Cr. 32. Heyn. Hom. 7, 458. Wolf. Proleg. 252. Heind. ad Plat. Gorg. 130." Schæf. Mss.] 'Αριπρεπέως, Perdecore, Magno cum decore, Valde decore, Admodum decenter. 'Αριπρέπεια, ἡ, Eximium decus, Insignis decor. Alii, Decor quo quis clarus efficitur, Claritas, Claritudo. [* Αὐτοπρεπὴς, Hom. H. 2, 86. Schneidero susp. "Ruhnk. Ep. Cr. 31." Schæf. Mss.]

Βαρυπρεπὴς, i. q. ἀριπρεπὴς, Eximius, Magnificus. Suid. exp. πολυτελὴς, Sumtuosus, Opiparus, h. in l. Καὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας εὐωχία περιεκέχυτο βαρυπρεπὴς τῷ Λέοντι. At si viro alicui hoc epith. tribueretur, significaret Gravitate decenti præditus, Gravitate decorus s. insignis.

Δυσπρεπὴς, Indecorus, Turpis: Hes. δυσπρεπεῖ, ἀπρεπεῖ, δυσμόρφῳ. [* Δυσπρέπεια, Joseph. A. J. 3, 7, 4.]

'Ελευθεροπρεπὴς, Liberum hominem decens, Liberalis. 'Ελευθεροπρεπῶς, Ut decet hominem liberum et ingenuum, Liberaliter. [* "'Ελευθεροπρέπεια, J. Poll. 3, 119. Clem. Hom. 4, 7." Kall. Mss.]

Εὐπρεπὴς, Decore eximius, Perdecorus, Xen. ('Απ. 2, 1, 22.) Γυνὴ εὐπρεπὴς ἰδεῖν, Eleganti et decora facie: εὐσχήμων, εὔμορφος. Thuc. (2, 44.) Εὐπρεπεστάτη τελευτὴ, Mors gloriosissima et illustrissima. At εὐπρεπὴς τράπεζα signif. potius Mensa magnificis et opiparis epulis extructa. Item εὐπρεπὲς cum dat., Valde decens, Perdecorum; aut simpliciter, Decens, Decorum. Philo de Mundo, Εὐπρεπὲς δὲ Θεῷ ἄμορφα μορφοῦν, Perdecorum Deo, ut Cic. dicit Decorus Deo. Sic et Herodian. 8, (4, 24.) Αὐτῷ εὐπρεπῆ καὶ ἔνδοξον ἔσεσθαι, Decorum sibi atque honorificum. Idem Herodian. cum dat. 1, (17, 26.) de Commodo, Κάλλει τῶν καθ' αὐτὸν ἀνθρώπων εὐπρεπέστατος, pro Omnium suæ ætatis hominum formosissimus. Item Speciosus, Thuc. 3. Μετὰ ὀνόματος εὐπρεποῦς, Schol. εὐσχήμονος, πιθανοῦ: sicut (6, 76.) εὐπρεπὴς αἰτία, accipit pro πιθανὴ αἰτία: 3, (82.) Δειλία εὐπρεπὴς, Timiditas speciosa, cui speciosum nomen prætexitur: 4, (86.) p. 149. 'Απάτῃ εὐπρεπεῖ: 6, (8.) p. 200. Προφάσει βραχείᾳ καὶ εὐπρεπεῖ: 8, (66.) p. 283. Ἦν δὲ τοῦτο εὐπρεπὲς πρὸς τοὺς πλείους, Speciosum et probabile multitudini, Schol. πιθανὸν πρὸς τοὺς πολλούς. Item τὸ εὐπρεπὲς substantive pro Speciositas, ut τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου Idem dixit Orationis speciem et probabilitatem vel Orationem speciosam et probabilem, Schol. τὸν πιθανὸν λόγον: alii etiam Luculentam orationem. Quod vero idem Thuc. 1, (39.) dicit, Τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης, idem Schol. exp. τὴν δόκησιν τῆς δίκης, οὐχὶ τὴν ἀλήθειαν, ubi sicut opponit sibi invicem τὸ εὐπρεπὲς et τὴν ἀλήθειαν, sic etiam Paus. Att. p. 4. inter se opp., ἐς μὲν τὸ εὐπρεπὲς et τῷ δὲ ἔργῳ. Item Plut. Camillo, Τοῦ εὐπρεποῦς χάριν ἐπιγαμίαν καλεῖσθαι, Specioso prætextu, vocabulo, nomine. Pro quo alioquin diceretur, ὑποκορίζεσθαι ἐπιγαμίαν. [Æsch. S. c. Th. 90. Pers. 835. Ch. 662. "Valck. Phœn. p. 56. 299. Musgr. ad eund. l., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 45. Mœris 149. et n., Brunck. ad Hec. 269. ad Diod. S. 1, 54. 59. 331. Thom. M. 392. Markl. Suppl. 392. Iph. p. 257. Wakef. Alc. 340. Jacobs. Anim. 82. Anth. 9, 209. Porson. Phœn. 170. Conf. c. εὐτρεπὴς, Brunck. Aristoph. 2, 26. Porson. Hec. p. 36. Ed. 2. ad Diod. S. 2, 298. 409. 441. Xen. Œc. p. 96. Schn.: cum ἐκπρ., ad Diod. S. 2, 233. Porson. Hec. p. 36. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 284. ad Dionys. H. 2, 884. Opp. ἀληθὴς, Lucian. 3, 462. Seq. infin., ad 1, 308. 'Επ' εὐπρεποῦς, Wakef. S. Cr. 3, 139. Οὐκ εὐπρεπέστερόν ἐστι λέγειν, ad Herod. 126." Schæf. Mss. "Soph. ap. Clem. Alex. 3, 11. p. 286." Routh. Mss.] Εὐπρεπῶς, Perdecore, Decore, Decenter, Eleganter, Speciose, Specioso prætextu, Thuc. 6, (6.) p. 199. Βοηθεῖν εὐπρεπῶς τοῖς ἑαυτῶν ξυγγενέσι, Schol. εὐπροφασίστως: 4, (61.) p. 141. Εὐπρεπῶς ἄδικοι ἐλθόντες, Schol. μετὰ προφάσεως εὐπρεποῦς ἐλθόντες: pagina autem præcedente εὐπρεπῶς exp. πιθανῶς. Utitur Æschin. pro Speciose, c. Ctes. Εὐπρεπῶς γε τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ τῷ ἔργῳ αἰσχρῶς. [Æsch. Ag. 625. "Ad Herod. 583. Villoison. ad Long. 213." Schæf. Mss. Εὐπρεπεστέρως, Gl. Recentius.] Εὐπρέπεια, ἡ, Decor eximius, Decora species, forma, Plut. Erot. Εὐπρέπεια καλῶν καὶ ὡραίων, [Thuc. 6, 31.] Item Species s. Speciositas, Thuc. 3, (11.) Εὐπρεπείᾳ λόγου, uno in l. pro Speciosa orationis simulatione, Colore verborum; altero pro Honesta quadam ratione. Sic Idem τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου dicit Speciosam orationem: ut et Philo de Mundo, Μὴ στοχαζόμενος ὀνομάτων εὐπρεπείας, ἀλλὰ τἀληθοῦς. Sic Horat. Speciosa vocabula. Item Plato, Πρὸς τὴν εὐπρέπειαν τῆς ἐκβολῆς τῆς Δίωνος. [Æsch. Ag. 1438. Æschin. 18. Plut. Cæsare 35. Aristide 7. Pyrrho 23. "Thom. M. 392. 'Ες εὐπρέπειαν, Wakef. S. Cr. 3, 139." Schæf. Mss. * Πανευπρεπὴς, Greg. Naz. 2, 288. Dio Chrys. in Troico fin. "Jo. Malal. 1, 300. Πανευπρεπέστατος, Tzetz. Ch. 8, 519." Elberling. Mss. * 'Υπερευπρεπὴς, unde * 'Υπερευπρεπῶς, Schol. Soph. Ant. 707. * "Εὐπρεπίζω, Exorno, Iren. 70. Aqu. Ps. 140, 6." Kall. Mss. * Εὐπρεπέω, * Εὐπρεπόω, Schleusn. Lex. V. T.]

Κομψοπρεπὴς, Qui decet τοὺς κομψοὺς, Festivus, Lepidus, Scitus, Elegans: μοῦσα, Aristoph. N. [1030.]

[* Λαμπροπρεπὴς, Greg. Naz. 2, 269.]

Μεγαλοπρεπὴς, Magnum virum decens, Magnificus, Aristot. Rhet. 3. μ. λέξις: sicut χαρακτὴρ λόγου μεγαλοπρεπὴς ap. Demetr. Phal., ut ap. Terent. itidem Magnifica verba, et ap. Cic. Magnifice dicere, loqui; necnon Magnificentia verborum. Itidemque

ap. eund. Demetr. est aliquid in oratione μεγαλοπρεπὲς, Magnificum: Ἔστι δὲ καὶ ἐν πράγμασι τὸ μεγαλοπρεπὲς, inquit Idem, ubi nota τὸ μεγαλοπρεπὲς, substantive pro ἡ μεγαλοπρέπεια. Et μεγαλοπρεπὴς ἵππος, Equus magnificus et splendidus, Xen. Ἱππ. (10, 1.) Ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ τε καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι. Necnon homo aliquis dicitur μεγαλοπρεπὴς, Magnificus, ὁ περὶ μεγάλα δαπανηρός: qua re differt a liberali, qui ἐλευθέριος dicitur; is enim est δαπανηρὸς περὶ μικρὰ, teste Aristot. Eth. 2, 7.: idemque οὐχ εἰς ἑαυτὸν δαπανηρὸς, ἀλλ' εἰς τὰ κοινὰ, ut Idem docet Eth. 4, 2.: Plut. (8, 502.) Τὸν εὐδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ χαριστικὸν, Isocr. ad Demon. (3.) Φιλόκαλός τε ἦν καὶ μεγαλοπρεπὴς, καὶ τοῖς φίλοις κοινὸς, Xen. K. Π. (2, 4, 4.) Ὅτι μεγαλοπρεπέστατον φαίνεσθαι, Quam magnificentissimum, Λ. (12, 5.) Ὥστε μεγαλοπρεπεστέρους μὲν αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτοῖς γίγνεσθαι, ἐλευθεριωτέρους δὲ τῶν ἄλλων φαίνεσθαι. [" Heind. ad Plat. Lys. p. 33. ad Lucian. 1, 452. ad Diod. S. 1, 67." Schæf. Mss.] Μεγαλοπρεπῶς, Magnifice, Xen. K. Π. 6, (2, 3.) Ἆθλα τοῖς νικῶσι μ. ἐδίδου, Magnificis præmiis victores ornabat. Et superl. Μεγαλοπρεπέστατα, Magnificentissime, Admodum magnifice, [K. Ἀ. 7, 3, 9. " Heind. ad Plat. Lys. 33. ad Charit. 115. ad Diod. S. 1, 296. ad Lucian. 1, 201. 453." Schæf. Mss. Μεγαλοπρεπέως, Herod. 6, 128. * " Μεγαλοπρεπεστάτως, Tzetz. Ch. 3, 974." Elberling. Mss.] Μεγαλοπρέπεια, ἡ, Magnificentia, Aristot. Rhet. 1. Μεγαλοπρέπεια δὲ, ἀρετὴ ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητική. Sic Eth. 4, 2. Ὁ ἐλευθέριος δαπανήσει ἃ δεῖ καὶ ὡς δεῖ· ἐν τούτοις δὲ τὸ μέγα τοῦ μεγαλοπρεποῦς οἷον μέγεθος. Et mox dicit τῆς μεγαλοπρεπείας δαπανήματα esse μεγάλα καὶ τίμια, οἷον τὰ περὶ τοὺς θεοὺς ἀναθήματα καὶ κατασκευαὶ καὶ θυσίαι, ὁμοίως δὲ καὶ ὅσα περὶ πᾶν τὸ δαιμόνιον, καὶ ὅσα πρὸς τὸ κοινὸν εὐφιλοτίμητά ἐστιν· οἷον, εἴπου χορηγεῖν οἴονται δεῖν λαμπρῶς, ἢ τριηραρχεῖν, ἢ καὶ ἑστιᾶν τὴν πόλιν: quibus omnibus inest ἀξίωμα καὶ μέγεθος. Est autem hæc virtus media inter ἀπειροκαλίαν καὶ βαναυσίαν, et inter μικροπρέπειαν: quorum illæ ἐν τῇ ὑπερβολῇ positæ sunt, hæc ἐν τῇ ἐλλείψει. [" Bibl. Crit. 3, 2. p. 66." Schæf. Mss. * Μεγαλοπρεπεύομαι, Nicet. Annal. 12, 2.]

Μικροπρεπὴς, Viles abjectosque homines decens, ideoque Vilis, vel etiam Illiberalis, Synes. Ep. 143. Τὸ δὲ καὶ γράφειν περὶ τούτων μικροπρεπὲς δοκεῖ, Illiberale: 132. Οὐδὲ γὰρ ἄξιον καλεῖν αὐτοὺς πολεμίους, ἀλλὰ λῃστὰς ἢ λωποδύτας, ἤ τι τοιοῦτον ὄνομα μικροπρεπέστατον, Aut alio aliquo nomine valde humili abjectoque. Præterea Homo etiam aliquis dicitur μικροπρεπὴς, qui sc. non est μεγαλοπρεπὴς, nec item ἐλευθέριος, sed Sordidus. Item alia signif. pro Illiberalis, ut cum Plut. (6, 25.) dicit, Ὁ μὲν ἔκλυτος καὶ δοῦλος τῶν ἡδονῶν, ζῳώδης καὶ μικροπρεπής ἐστι. E Phalar. quoque Ep. affertur pro Homine abjecti animi et illiberali. J. Poll. vero (4, 14.) pro μικρόφρων accipere videtur, e Xen. usum ejus afferens. [" Thom. M. 800. Bergler. ad Alciphr. 417." Schæf. Mss.] Apud J. Poll. extat ADV. Μικροπρεπῶς, et quidem locum habens cum adverbiis ἀνοήτως, σκαιῶς, ἀπαιδεύτως. Μικροπρέπεια, Vitium magnificentiæ, i. e. τῇ μεγαλοπρεπείᾳ contrarium; Illiberalitas, Sordes, ut quidam interpr. Indecora parsimonia, ut alii. Vide Μεγαλοπρέπεια. Aristot. Rhet. 1. Μεγαλοπρέπεια δὲ, ἀρετὴ ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητική· μικροψυχία δὲ καὶ μικροπρέπεια, τἀναντία: [Eth. 2, 7.] Μικροπρεπεύομαι, Sum μικροπρεπὴς, Sum vel vilis abjectique animi, vel indecore parcus; i. fere q. σμικρολογοῦμαι. Synes. Ep. 138. Συνηδόμεθα φιλοσοφοῦντι καὶ παραιτουμένῳ τὸ μικροπρεπεύεσθαι, Recusanti in parvis et illiberalibus animum suum occupari. Porro sicut Σμικρὸς pro Μικρὸς dicitur, ita ETIAM Σμικροπρεπὴς pro Μικροπρεπὴς, Humilis et abjecti animi, Indecore parcus. [* Σμικροπρεπῶς, Eust. Il. Θ. p. 594, 32.] Σμικροπρέπεια, Abjectio et humilitas animi, Indecora parsimonia.

Νεοπρεπὴς, Juvenes decens, Juvenilis: de re aliqua. Item homo νεοπρεπὴς dicitur itidem, Juvenilis, Non maturus, Bud. ap. Plut. Gracchis (Tib. Graccho 2.) p. 1512. meæ Ed. de Caio, Τοῖς μὲν ἄλλοις παραβαλεῖν, σώφρων καὶ αὐστηρός· τῇ δὲ πρὸς τὸν ἀδελφὸν διαφορᾷ, νεοπρεπὴς καὶ περίεργος: Exultans et redundans, in oratione sc. [Imo in victu, ut facile apparet e præcedentibus: Οὕτω δὲ καὶ περὶ τὴν δίαιταν καὶ τράπεζαν εὐτελὴς καὶ ἀφελὴς ὁ Τιβέριος· ὁ δὲ Γάϊος, τοῖς μὲν ἄλλοις κ. τ. λ.] Et νεοπρεπὴς λόγος, Plato de LL. 10. p. 325. Oratio juvenilis et non senescens s. canescens. Bud. Ex eod. Plat. de LL. νεοπρεπὴς affertur pro Juvenili decore insignis.

[* " Νηπιοπρεπὴς, Amphiloch. p. 12." Kall. Mss.]

[* Ὁμοιοπρεπὴς, Similem speciem præ se ferens, Æsch. Ag. 802.]

[* Περιπρεπὴς, Tzetz. Carm. Il. 109. ap. Heeren. 4. p. 19. Antch. 111.]

Σεμνοπρεπὴς, Gravem virum decens; sin de homine aliquo dicatur, significat Gravis, Decenti eximiaque gravitate præditus. Item τὸ Σεμνοπρεπὲς SIVE Σεμνοπρέπεια, ἡ, Gravitas, Decora gravitas, Dignitas oris. Vide Ἀξιοπρέπεια. [" Synes. 266." Wakef. Mss.]

[* " Σωματοπρεπὴς, Dionys. Areop. 198. * Σωματοπρεπῶς, 304." Kall. Mss.]

[* Φαιδροπρεπὴς, unde * Φαιδροπρεπῶς, Athan. 2, 422. * Φιλοπρεπὴς, Dionys. H. 2. p. 69=246. sed vide Schæf. Meletem. Cr. p. 48. * Φιλοπρεπῶς, Gl. Amice.]

Πρεπώδης, Decens, Decorus, i. q. πρέπων, Aristoph. Πλ. (793.) οὐδὲν ἐκφέρειν Πρεπῶδές ἐστι. Paulo post cum dat. Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ, Ἰσχάδια — Προβαλόντ', ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν. [Xen. Ἀπ. 2, 7, 10. Dignus, Conveniens, 3, 8, 10. Œc. 5, 10. Lucian. 3, 70. * " Χρυσοπρεπώδης, unde χρυσοπρεπωδέστερος, Tzetz. Ch. 5, 389." Elberling. Mss.]

[* " Πρεπτὸς, Venerandus, Aristoph. Λ. 1298." Seager. Mss. * Εὔπρεπτος, Æsch. Suppl. 736. * Πάμπρεπτος, Conspicuus, Ag. 119. al. * Πάμπρεπος.]

" Ἄπροπον, Hesychio ἄτροπον, ἀπρεπὲς, a v. πρέ-
" πω."

Διαπρέπω, Decorus sum et excello inter alios, διαφαίνομαι, διαφέρω, Suid. Hes.: Thom. M. exp., κάλλιστα καὶ πρεπόντως διάγω, in hoc loco, Διέπρεψε τῇ ἀρχῇ. Quam expositionem Bud. quoque e Gramm. quodam affert, subjungens ex Eod. Διαπρέπει τόδε ἐπὶ τοῖσδε, pro διὰ πάντων τούτων πρέπει, h. e. παραβαλλόμενον πρὸς ταῦτα ἀποκρύπτει αὐτὰ, καὶ εὐπρεπὲς τοῦτο μόνον ἐν αὐτοῖς δοκεῖ εἶναι. Rursum Thom. M. (220.) μεταβατικῶς quoque dici tradit, μεταπρέπω τὸν δεῖνα pro καλλωπίζω, Plato Gorg. Φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι. Nisi forte pro neutrali et hic accipiendum, et ante φύσιν subaudiendum κατά. Sed usitatius est διαπρέπω in neutrali signif., aliquando quidem cum dat. junctum, aliquando autem cum præp. ἐν, Plut. (9, 91.) Κόρη τις κάλλει διαπρέπουσα, Forma præstans et excellens, Forma inter alias decora, Theodorit. Hist. Eccl. 2. de Maximo, Ἀνὴρ ἐν τοῖς εὐσεβείας διαπρέψας ἀγῶσι: quemadmodum Eust. διαπρεπὴς ἦν ἐν πᾶσι dicit pro eo quod Hom., ἔπρεπε διὰ πάντων. Bud. διαπρέπω pro Conspicuus et visendus sum affert e Basil. 259. Sic Hes. Διαπρέψας, λαμπρὸς φανείς. [" Pierson. Præf. ad Mœr. 42. Valck. Hipp. p. 159. Diatr. 74. Toup. Opusc. 2, 141. Eran. Philo 156. Huschk. Anal. 219. ad Callim. 1. p. 590. Lucian. 2, 273. ad 305. Heind. ad Plat. Gorg. 131. * Διαπρεπόντως, Thom. M. Add. ad 220." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Or. 1483." Kall. Mss.] Διαπρεπὴς, Decorus et insignis inter alios, Eximius, Excellens, ἔκδηλος, ἐπίσημος, Suid. Hes.: Xen. (Ἀπ. 2, 1, 27.) Ἐμὲ ἔτι ἐντιμοτέραν καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεστέραν φανῆναι, Clariorem et præ ceteris visendam, Magis conspicuam et insignem: qua signif. et ap. Plut. legitur. Thuc. 2, (34.) Ἐκείνων διαπρεπῆ τὴν ἀρετὴν κρίναντες, Eximiam virtutem: quorum etiam τελευτὴ fuit εὐπρεπεστάτη, Clarissima et illustrissima. Athen. cum dat. instrumentali, itidem pro Decorus, Eximius: Περιστρώματα ποικίλα, διαπρεπῆ ταῖς τέχναις. Et Eur. (Suppl. 841.) διαπρεπὴς εὐψυχίᾳ, Animi magnitudine eximius. Idem etiam (Iph. A. 1588.) διαπρεπὴς τὴν θέαν, pro Decora forma insignis. Item τὸ διαπρεπὲς pro ἡ διαπρέπεια

s. τὸ διαπρέπειν, Thuc. 6, (16.) p. 202. Τῷ ἐμῷ διαπρεπεῖ τῆς Ὀλυμπίαζε θεωρίας, pro ἐν τῷ διαπρέψαι ἐμὲ τῇ Ὀλυμπιακῇ θεωρίᾳ. [" Pierson. Præf. ad Mœr. 42. Valck. Phœn. p. 56. Ilgen. ad Hymn. 391. Eur. Or. 1499. ad Charit. 540. ad Diod. S. 2, 153. Musgr. Suppl. 841." Schæf. Mss.] Διαπρεπῶς, Decore, Eximie, [Plut. 9, 464. Alcib. 12. Sulla 16. Anton. 81. * Διαπρέπεια, LXX. Ps. 103, 2. * " Ἐνδιαπρέπω, Diod. S. 2, 533. (γυμνασίαις πολεμικαῖς, Bellicis tirociniis me probo, Decenter et pulcre ago.)" Schæf. Mss. " Andr. Cr. 179." Kall. Mss.]

Ἐκπρέπω, Decore excello, i. q. διαπρέπω, [" Musgr. Heracl. 597. Huschk. Anal. 266." Schæf. Mss. * Ἐκπρεπόντως, Dio C. 1242, 27.] UNDE Ἐκπρεπής, i. q. διαπρεπής, Decorus, Eximius, Insignis, Præstans, Spectabilis, Eminens inter ceteros, Il. B. (483.) Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσι, 3 Macc. (3, 17.) Ἐκπρεπέσι καὶ καλλίστοις ἀναθήμασι, Plut. Sol. Περὶ κόσμον ἐκπρεπὲς καὶ περιττὸν, ubi accedit ad μεγαλοπρεπές. Porro sicut διαπρεπὴς modo cum dat. instrumentali, modo cum accus., subaudito κατὰ, accipitur pro Decorus, Excellens, Eximius, Insignis, Præstans; sic etiam ἐκπρεπὴς, ut ἐκπρεπὴς ὄψει. Et ap. Eur. (Alc. 334.) εἶδος ἐκπρεπεστάτη. || Excedens τὸ πρέπον, Indignus, Thuc. 3, (55.) p. 101. Ἐν μέντοι τῷ πολέμῳ οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε οὔτε ἐμελλήσατε, Schol. ἔξω τοῦ πρέποντος: alii, Immanius, Importunius. [" Valck. Phœn. p. 56. (Musgr. ad eund. l.) Callim. 213. 219. Wakef. Alc. 340. Jacobs. Anth. 9, 209. Porson. Phœn. 170. Dionys. H. 1, 388. I. q. ἔξω τοῦ πρέποντος, Valck. ad Herod. 173. ad Eur. Bacch. 926. Conf. c. εὐπρεπής, Brunck. ad Æsch. Pr. 183. 440. S. c. Th. 91. ad Eur. Hec. 269. Musgr. Alc. 334. ad Diod. S. 1, 54. 59. Ἐκπρεπέως, Epigr. adesp. 170." Schæf. Mss.] Ἐκπρεπῶς, Decore, Eximie, Insigniter, * ἐκδήλως, Hes. [Plut. Coriol. 10. Philopœm. 15. Anton. 11. " Wakef. Alc. 340." Schæf. Mss. Ἐκπρεπέστατα, adv., Dio C. 338. * Ἐκπρέπεια, Excellentia, Jambl. V. P. 1, 23.]

" Ἐμπρέπω, Decorus et præstans s. conspicuus " sum inter, ut accipiunt ap. Aristoph. (N. 605.) " Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων, Decorus et præstans " inter Delphicas Bacchas. Item e Soph. (El. 1187.) " affertur ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι pro περιφανῆ οὖσαν: " quod sonare videtur Decenter se gerentem in do- " loribus. Signif. etiam Decori sum, Cum decore " convenio, Deceo, Plut. Alcibiade (1.) Τῇ φωνῇ καὶ " τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, Voci balbutiem " quoque decus attulisse et gratiam ferunt. Imper- " sonaliter etiam ἐμπρέπει dicitur pro Decori est, " Decet." [" Pierson. Præf. ad Mœr. p. 43. Toup. Opusc. 1, 406. ad Herod. 540. Brunck. Soph. 3, 474. Aristoph. 2, 202. Jacobs. Anth. 8, 242. 12, 230. * Ἐμπρεπής, Pierson. l. c." Schæf. Mss. " Soph. ap. Clem. Alex. 244(=286.)" Kall. Mss. Athen. 282.] " AT Ἔμπρεπος, Decorus, Conveniens. Hes. " enim ἔμπρεποι affert pro * ἐπίπρεποι, πρέποντες: " addens etiam ὅμοιοι." [* " Συνεμπρέπω, Convenio, Andr. Cr. 230." Kall. Mss.]

Ἐπιπρέπω, Decorus sum in s. super, Lucian. (1, 288.) de Polyphemo, Ὅ,τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, ubi Bud. interpr. Condecorat, Cohonestat, Decoram reddit, Decus addit: subjungens h. ex Eod. l. (290.) Ἡ χρόα λευκὴ οὐκ ἐπαινεῖται, ἢν μὴ ἐπιπρέπῃ αὐτῇ καὶ τὸ ἐρύθημα. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 213. Jacobs. Exerc. 2, 28. Zeun. ad Xen. K. Π. 703. Mitsch. H. in Cer. 172. ad Diod. S. 1, 319. Meleager 123." Schæf. Mss. Philostr. 876. 877. * Ἐπίπρεπτος, Euseb. Præp. E. 9, 4.] Ἐπιπρεπής, Decorus, Eximius. Et τὸ ἐπιπρεπὲς substantive pro Decus. Lucian. Καὶ τῶν ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπὲς, Decus et honor superciliorum, Honestamentum superciliorum, Bud. Idemque τὸ ἐπιπρεπὲς interpr. Insigne: Adjectivum autem ἐπιπρεπὴς non modo Decorus, Decens, sed et Conspicuus, Visendus. INDE ET Ἐπιπρέπεια, ἡ, Decus, Decor, i. q. τὸ ἐπιπρεπές. Affert Bud. ex Aristot., sed sine expositione, Ἐκ τῆς συνηθείας τῆς μορφῆς τὴν ἐπιπρέπειαν εἰληφότα. || Ἐπιπρέπειαι, Decoræ vestes, στολαὶ εὐπρεπεῖς, ap. Suid. de Annibale, Κατεσκευάσατο περιθέτας τρίχας, ἁρμο-

A ζούσας ταῖς κατὰ τὰς ὁλοσχερεῖς διαφορὰς τῶν ἡλικιῶν ἐπιπρεπείαις, [e Polyb. 3, 78, 2.]

Μεταπρέπω, i. q. διαπρέπω. Jungitur cum dat. personæ, et signif. Decorus sum s. Insignis inter: Il. B. (481.) βόεσσι μεταπρέπει, Spectabilis est inter. Hesiod. (Θ. 92.) μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι, Spectabilis est inter eos in unum locum congregatos, In toto cœtu eminet et conspicuus est. Huic vero dativo personæ accedit interdum dat. instrumentalis, aut accus., subaudito κατά: (377.) πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνῃσι, Inter omnes excellit scientia. Et ap. Apoll. Rh. 2, (784.) πάντεσσι μετέπρεπεν ἠϊθέοισιν Εἶδός τ' ἠδὲ βίην, Inter omnes juvenes forma ac robore præstabat et conspicuus erat. [" Phalæci Epigr. 5. Heyn. Hom. 4, 328. Hesiod. Θ. 430. ubi v. Wolf., Ilgen. Hymn. ad Herod. 575. * Μεταπρεπής, Heyn. Hom. 7, 489." Schæf. Mss. Il. Σ. 370.]

[* Συμπρέπω, Aristæn. Epist. 1, 12. 19. 69. Epiph. 1, 938. Pind. N. 3, 118. βοὰ δὲ νικαφόρῳ Σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει. * Συμπρεπής, Æsch. Suppl. 474.
B S. c. Th. 13.]

VERB. Πρέπω habet et aliam diversam a superioribus signif.; NAM Πρέπον Hes. exp. non solum ὡραῖον, μέτριον, συμφέρον, ἄριστον, verum etiam ὅμοιον: addens, Cyprios πρέπον vocare τέρας. UNDE Πρεπὶς, quod exp. ὁμοίωσις: ET Πρεπτὰ, quod exp. φαντάσματα, εἰκόνες.

ΠΡΕΣΒΙΣ, εως, ὁ, Legatus, Dem. (249.) Ὅπως αἱρεθῶσι πρέσβεις πρὸς Φίλιππον, ubi αἱρεῖν πρέσβεις, ut ap. Cic. Decernere legatos, Isocr. ad Phil. Πρέσβεις πέμπειν, πρὸς οὓς ἂν βουληθείης, καὶ δέχεσθαι παρ' ὧν ἄν σοι δοκῇ. Sic Æschin. (62.) Δεῦρο πρέσβεις αὐτοκράτορας πέμπειν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης: Liv. Legatos de pace mittunt, Cic. Mittere legatos cum auctoritate. Athen. 5. Ἐξέπεμψε πρέσβεις εἰς τὰς πόλεις, Xen. Ἑλλ. 4, (8, 13.) Ἀντιπέμπουσι πρέσβεις. Ipsi autem πρέσβεις ad aliquem ἀφικνοῦνται et πάρεισι: 7, (1, 26.) Ἐπεὶ ἀφίκοντο οἱ πρέσβεις οἴκαδε: 5, (3, 26.) Οἱ δ' ἐλθόντες πρέσβεις αὐτοκράτορες. Plut. Alex. Παρῆσαν
C ἀπὸ τῶν πολιορκουμένων πόλεων πρέσβεις. Ii autem, ad quos veniunt, vel δέχονται, ut in l. Isocrat. paulo ante c.: vel ἀποπέμπουσιν, ut ap. Theophyl. Ep. 50. Τὸν πρέσβιν, ὡς ἀπαίσιον ἄγγελον, ἀπεπέμψατο. Herodian. 6, (4, 7.) Τοὺς πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων ἀπέπεμψεν ἀπράκτους, 8, (3, 16.) Τοὺς πρέσβεις ἀπράκτους ἀπιέναι ἐκέλευσεν, Jussit legatos re infecta reverti. Et mox, Τῶν πρέσβεων ἀπράκτων πρὸς Μαξιμῖνον ἐπανελθόντων: Tac. Irritus legationis rediit. Dixit autem in superiore l. τοὺς πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων, ut Plut. Apophth. τοὺς πρέσβεις τοῦ Φιλίππου. Athen. 10. Τοὺς πρέσβεις τοὺς τῶν Ἀθηναίων. Et rursum ap. Plut. Ἑστιῶν πρέσβεις βασιλικούς. Gen. Atticus Πρέσβεως, quem ex Aristoph. habes in Ἐκκόπτω. [" Thom. M. 735. ad Charit. 715. Plato de LL. 333. 431. Ast., ad Mœr. 39. Ammon. 118. 120. Valck. Adoniaz. p. 319. Koen. ad Greg. Cor. 186." Schæf. Mss. Poëtæ autem utuntur τῷ Πρέσβυς pro Legatus, Æsch. Suppl. 741. Schol. Il. Δ. 394. Ὁ πρέσβυς οὔτε τύπτεται οὔθ' ὑβρίζεται. Vide Schn. Lex. Suppl.
D Πρέσβις, Πρέσβυς, Lobeck. Phryn. 246. Πρέσβεως, 69.] Σύμπρεσβις, εως, ὁ, Legationis collega, Collega in legatione, Qui communi legatione cum alio fungitur. Unde ap. Æschin., identidem συμπρέσβεις et (p. 31.) συμπρέσβεων, Bud. [Thuc. 1, 91.]

Πρεσβεύω, Legationem ago, gero, obeo, Legatione fungor, Legatus mittor, proficiscor, venio: cum sc. motum a loco ad locum significat. Æschin. Κατακελεύοντες ἄρχειν καὶ πρεσβεύειν ὑπὲρ αὐτῶν, Jubentes ut aut imperaret aut pro se iret legatus, Xen. K. Π. 5, (1, 1.) Πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ᾤχετο, Legatus ivit, Plut. Othone, Πρεσβεύειν πρὸς Γερμανοὺς, Athen. 6. Πρὸς βασιλέα πρεσβεύσας, Dem. πρεσβεύω ὡς Φίλιππον, Legatus ap. Philippum mittor s. proficiscor, Hermog. Πρεσβεύω παρὰ τύραννον. Sic Plato Epist. Πρός τινας τῶν παρά σε πρεσβευόντων, Ad quosdam qui legationem apud te gerebant. Rursum Dem. Πρεσβεύω εἰς Πελοπόννησον. Sicut Plut. Alcib. (24.) Ἐπρέσβευσαν εἰς Σπάρτην ἅμα Χῖοι καὶ Λέσβιοι: Problem. Οἱ πρεσβεύοντες εἰς Ῥώμην. Æschin. Πρεσβεύω ἐν Μακεδονίᾳ, In Macedonia legatione fun-

gor, Herod. Πρεσβεύων ἀπὸ Κορίνθου, Corintho legatus veniens, Corinthiorum legatus. Item πρεσβεύειν πρεσβείαν, (ut πολεμεῖν πόλεμον,) Legationem agere, gerere, obire, Legatione fungi, Æschin. Ἐπρέσβευσαν πολλὰς πρεσβείας εἰς Θήβας, Multas legationes Thebis obierunt, Sæpe legati profecti sunt Thebas. At πρεσβεύειν εἰρήνην, Legatum missum esse s. venire legatum de pace, Pacem tractare aut facere in legatione. Isocr. Paneg. Τῶν πρεσβευσάντων ταύτην τὴν εἰρήνην. Sic Dem. (428.) Ταύτην τὴν ὑπὸ πάντων θρυλλουμένην εἰρήνην πρεσβεύσαντα, Qui obita legatione transegit, Bud. Qua signif. ex Eod. affertur τὰ δίκαια ἐπρέσβευσα. At Philostr. Her. Πρεσβεύω τὰς λιτὰς, Preces Deo offero, veluti legatione fungens, et interpretem agens; nam et οἱ πρέσβεις Hesychio sunt οἱ μεσῖται. Huic posteriori πρεσβεύειν λιτὰς affine est Πρεσβεύω, Deprecor pro alio: quod Bud. affert e Greg. Naz. 2 περὶ Υἱοῦ, p. 49. Nam legati sæpe culpam deprecantur eorum, quorum nomine legationem obeunt, aut suis aut intercessorum verbis: ut Cæs. Legatos ad Dumnorigem Heduum mittunt, ut eo deprecatore hoc a Sequanis impetrarent. Huc pertinet πρεσβεύοντες, quod Hes. exp. αἰτοῦντες, παρακαλοῦντες: a NOM. Πρέσβυς significante Mediator, Intercessor, Interpres; idem enim Hes., ut et paulo ante memini me dicere, πρέσβεις exp. non modo ἀπόστολοι, sed et μεσῖται. || Sum legatus in exercitu, i. e. vicarius imperator, Lucian. (2, 386.) Πρεσβεύσων τῷ πατρί. Bud. 713. ubi et superioris signif. exempla affert pro Legationem obeo, q. l. in Lex. suo ex Eod. afferens, interpr. Sum legatus, i. e. Vicarius patris. || Πρεσβεύομαι, Legationem mitto, Thuc. Καὶ οὐκ ἔτι ὕστερον ἐπρεσβεύοντο, Jam inde legatos mittere desierunt, Dem. Ol. 1. Πρεσβευομένους ἐφ' ἃ δεῖ, Legationes dimittentes quo opus est, Bud. 713. Rursum Thuc. 1, (91.) p. 30. Εἰ δέ τι βούλονται, πρεσβεύεσθαι παρὰ σφᾶς, i. e. πρέσβεις πέμπειν: 2, (7.) p. 51. Ἐς τὰ περὶ Πελοπόννησον μᾶλλον χωρία ἐπρεσβεύοντο, i. e. πρέσβεις ἀπέστελλον. Initio p. dicit, Πρεσβείας μέλλοντες πέμπειν παρὰ βασιλέα. Et alibi, Ἐπρεσβεύοντο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Paulo post dicit πρέσβεις πέμπειν. Et alibi (3, 85.) Ἐπρεσβεύοντο δὲ καὶ εἰς τὴν Λακεδαίμονα περὶ καθόδου, Legatos mittebant. Idem (1, 92.) Ἐπρεσβεύσαντο τῷ κοινῷ, i. e. πρέσβεις ἔπεμψαν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ: (82.) Ἢν ἐπακούσωσι πρεσβευομένων ἡμῶν. Dem. quoque eadem signif. usurpat initio Orationis pro Megapolitanis. Idem etiam signif. cum πρεσβεύω, Legatus venio: ut exp. ap. Philon. de Mundo, Πρεσβευομένας καὶ διαγγελλούσας τὰ ἀγαθά. Cui loco adde e Thuc. 8, (89.) p. 290. Τούς τε ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἔπεμπον, Qui Lacedæmonem legati irent: p. seq. Πρέσβεις ἀπέστειλαν σφῶν ἐς Λακεδαίμονα. At res aliquæ πρεσβεύονται, quæ in legatione geruntur, a πρεσβεύω, In legatione gero aut perago: unde πεπρεσβευμένα, Negotia in legatione transacta. Bud. 1074. Cujus exemplum e Dem. (347.) hoc affert in Lex. suo, Τοῦ ἀπαγγέλλειν τι τῶν πεπρεσβευμένων, παντελῶς [πάμπληθες R.] ἀπέσχεν, Eorum quæ in legatione facta erant. Et ex Eod. Τὸν φανερόν τι ποιῆσαι βουληθέντα τῶν σοι πεπρεσβευμένων. [" Πρεσβεύω, Thom. M. 737. Legatus mitto, Diod. S. 2, 630. Deprecor pro aliquo, Phalar. 290. (cf. 286.) Πεπρέσβευκα, Philostr. p. 82. Boiss." Schæf. Mss. Thuc. 6, 104. Curo, Tracto, Diog. L. 1, 18 Lucian. Pisc. c. 23. Olear. ad Philostr. 484.]

Πρεσβεία, ἡ, Legatio, quam J. Poll. dici posse scribit ἔκδημον πολιτείαν. Hermog. Ἡ παρὰ Φίλιππον πρεσβεία, Legatio quam ap. Philippum obibat. Plato Epist. 7. Πρόφασίν τινα πρεσβείας παρὰ τῆς πόλεως, Æschin. (39.) Ἀπαίρω πρὸς [ἐπὶ] τὴν πρεσβείαν, Proficiscor legationis obeundæ causa, Legatus eo, Aristot. Polit. Εἰς πρεσβείαν ἦλθον, Legati venerunt, ubi etiam legitur ἦλθον πρεσβείᾳ. Est et ubi πρεσβεία dicantur Ipsi legati, Dem. Πρεσβείας πέμπειν, ut Latine, Missa ad aliquem legatio, Phil. c. 4. Πρεσβείαν ἐκπέμπειν, Isocr. Symm. Πόσας δὲ πρεσβείας ὡς βασιλέα τὸν μέγαν ἀπεστείλαμεν; Sic paulo ante in Πρεσβεύομαι e Thuc. attuli, Πρεσβείας μέλλοντες πέμπειν παρὰ βασιλέα. Item Plut. Coriol. (12.) Ἐκ δὲ τῶν Οὐελιτράνων ἧκε πρεσβεία, Athen. 4. Πολλῶν δὲ πρεσβειῶν παραγινομένων πρὸς αὐτόν: ibid. Ὅταν δὲ μὴ παρείη πρεσβεία. Demetr. Phal. de Cratero Macedone, Ὑπερηφάνως δεχόμενον τὰς πρεσβείας τῶν Ἑλλήνων. Quo referri potest, quod Æschin. (64.) dicit, Οὐδεμίαν πρεσβείαν εἰς προεδρίαν καλέσαι. Q. l. Bud. citans p. 713. ait πρεσβεία accipi pro Legatorum numero et cœtu, ut θεραπεία dicitur Comitatus, itidemque ἰατρεία usurpari, et πενεστεία, et alia quædam. || Signif. etiam, inquit Idem ibid., Deprecationem, Greg. Naz. Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ταῖς ἐκείνου πρεσβείαις ἄμεινον ἄγοιτο. Sic πρεσβεύειν supra pro Intercedere, Deprecari. Idem Bud. interpr. Postulatio, Preces, ap. eund. Greg. Naz. p. 624. Πρεσβείαν προσάγειν, Adhibere preces. [" Thom. M. 737. ad Charit. 454. 681. Valck. Anim. ad Ammon. 201. Musgr. Rhes. 401. Steph. Dial. 21. ad Diod. S. 1, 522. 2, 159. 177. Jacobs. Anth. 10, 224. ad Dionys. H. 4, 2316. Legatio, Sylb. ad Paus. 211. Ipsi legati, ad Dionys. H. 2, 915. Traité de paix, Schweigh. Præf. ad Polyb. 1. p. ix. Deprecatio, Phalar. 290. (cf. 286.)" Schæf. Mss.]

Πρέσβευσις, ἡ, Legatio, i. q. πρεσβεία, J. Poll. 8. Dionys. H. περὶ τῶν Θουκυδίδου Ἰδιωμάτων Poëticum esse dicit, uti tamen eo Thuc. (1, 73.) veluti nonnulli aliis: ut κωλύμη, ἀχθηδὼν, δικαίωσις. Alii Atticum esse volunt, et ita pro πρεσβεία dici ut καταβόησις pro καταβοὴ, et ἀγάπησις pro ἀγάπη. [" Steph. Dial. 21. Koen. ad Greg. Cor. 21." Schæf. Mss. * Πρεσβευσία, Dionys. H. 6. p. 794.]

Πρεσβευτὴς, i. q. πρέσβυς, Legatus, Æschin. Αἱρεθεὶς πρεσβευτὴς ἐπὶ τοὺς Ἀμφικτύονας. Sic Aristot. Polit. 4. Αἱροῦνται δὲ καὶ πρεσβευταί. Thuc. 3, (92.) Πέμπουσιν ἐς Λακεδαίμονα ἑλόμενοι πρεσβευτὴν Τισαμενὸν, Tisamenum, quem legatum s. oratorem delegerant, Spartam mittunt, Dem. pro Cor. Ὅπου πρεσβευτὴς ἐπέμφθην ὑφ' ὑμῶν ἐγώ. Aliquanto ante, Παραγενόμενοι πρὸς ἐμὲ οἱ παρ' ὑμῶν πρεσβευταί. Idem in Epitaph. Περὶ τῶν αἰχμαλώτων ἐλθόντα πρεσβευτὴν, Legatum de captivis missum. Athen. 12. Τριάκοντα πρεσβευτῶν ἡκόντων. Item Philo de Mundo τοὺς ἀγγέλους dicit esse πρεσβευτάς τινας ἀνθρώπων πρὸς Θεὸν καὶ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, Legatos hominum ad Deum, et Dei ad homines. || Πρεσβευτὴς accipi tradunt non solum pro Legato et oratore, verum etiam pro Legato consulis vel prætoris: sicut πρεσβεύω significat Legatus et vicarius imperator sum. Quo referri queat, quod ap. Plut. Othone legitur, Τὸν πρεσβευτὴν τοῦ τάγματος. Ubi tamen Philelphus, Seniorem legionis, i. e. Qui legioni præest. Pro Legato, i. e. Vicario imperatore, qui et ἀντιστράτηγος, usurpavit idem Plut. Pompeio, Πρὸς δὲ τούτοις ἑλέσθαι πεντεκαίδεκα πρεσβευτὰς αὐτὸν ἐκ βουλῆς. Bud. [" Thom. M. 734. ad Charit. 715. ad Diod. S. 1, 292. 2, 607. 611. ad Dionys. H. 2, 932. 940. Valck. Adoniaz. p. 319. ad Mœr. 239. Wessel. Obss. 132. Ammon. 118. 120. Conf. c. πρεσβύτης, ad Diod. S. 2, 239." Schæf. Mss. " Intercessor universi, dicitur S. Andreas, Andr. Cr. 284." Kall. Mss. * Ψευδοπρεσβευτὴς, Schol. Soph. Phil. 1338. * Πρεσβευτικὸς, Gl. Legatarius, Polyb. 9, 32, 4. Dionys. H. 1. p. 673, 23.: λόγος, Sermo a legato habitus, Diod. S. 733.]

[* Ἀναπρεσβεύω, Joseph. A. J. 18, 2, 4.]

Ἀντιπρεσβεύομαι, E contrario legatos mitto, Vicissim legatos mitto. Pro quo Xen. dicit ἀντιπέμπειν πρέσβεις. At Ἀντιπρεσβεύω ap. J. Poll. 8. signif. E contrario legatus eo s. mittor. NAM SICUT Πρεσβεύειν dicuntur οἱ χειροτονούμενοι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν, AT Πρεσβεύεσθαι contra οἱ τοὺς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες, ut Ammon. tradit, et exemplis allatis supra docui, sic etiam ἀντιπρεσβεύειν et ἀντιπρεσβεύεσθαι. [Thuc. 4, 118. " Ad Dionys. H. 2, 994." Schæf. Mss. * Ἀντιπρεσβευτὴς, Gl. Prolegatus.]

Ἀποπρεσβεύω, Renuntio legationem, inquit Bud. 714., i. e. Acta in legatione expono, τὰ πεπρεσβευμένα ἀπαγγέλλω, Plut. Polit. Præc. Ὡς οὖν ἔμελλον ἐπανελθὼν ἀποπρεσβεύειν. Hom. Il. I. (422.) dixit ἀγγελίαν ἀποφάσθαι. Apud J. Poll. 8. legitur et Ἀποπρεσβεύσασθαι, dubium an pro πρέσβεις ἀποστεῖλαι. [" Hom. Il. 1. p. 372. Valck. Adoniaz. p. 203. * Ἀποπρεσβεία, Heyn. Hom. 5, 376." Schæf. Mss.

Renuntiatio legationis, Polyb. 24, 10, 5. 26, 3, 14.]

Διαπρεσβεύω, Legatus dimittor. Apud Suid. Οἱ φιλόσοφοι οἱ ἐς Περσίδα διαπρεσβευσάμενοι σὺν Ἀρεοβίνδῳ. Pass. Διαπρεσβεύομαι, Legatos dimitto, h. e. In diversas partes mitto, πρέσβεις διαπέμπω, Aristid. Διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἡ πόλις. Quod vero Polyb. 5. dicit, Αἱ γὰρ παραγενόμεναι μεγάλας ἔδοσαν ἀφορμὰς διαπρεσβευόμεναι πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς βασιλεῖς, Bud. 713. interpr. Ultro citroque ventitantes ad componendam pacem. ["Toup. Emendd. 1, 246. Thom. M. 737. ad Diod. S. 1, 456. 2, 498. Heyn. Hom. 4, 490." Schæf. Mss.] Διαπρεσβεία, ἡ, Hujusmodi legatorum intercessio, Bud. 713. e Polybio subjungens, (5, 67, 11.) Ἐλέγοντο μὲν οὖν ταῦτα καὶ παραπλήσια τούτοις πλεονάκις ὑπ' ἀμφοτέρων κατὰ τὰς διαπρεσβείας: [72, 9. 27, 8, 15. * Διαπρέσβευσις, Appian. 1, 90. 538. 2, 98. Schw., ubi al. * Περιπρέσβευσις.]

Ἐπιπρεσβεύω, Legatus mittor s. eo ad, πρέσβυς πέμπομαι ἐπί, J. Poll. 8. At Ἐπιπρεσβεύομαι, Legatum mitto ad, ibid. ["Dionys. H. 1, 335. 2, 1166." Schæf. Mss.]

* Καταπρεσβεύω, κατά τινος, Legationem suscipio contra aliquem, Polyb. 23, 11, 8. Strabo 17. p. 1147. * Καταπρεσβεία, Apollon. Lex. 270.]

Παραπρεσβεύω, Legationem male gero, s. perperam, Aliter in legatione ago quam mandatum est, J. Poll. 8. Item cum accus. Æschin. Παραπρεσβεύσας τοιαῦτα κατὰ τῆς πόλεως. Sic supra πρεσβεύειν τι pro In legatione agere s. transigere. Παραπρεσβεύομαι i. q. παραπρεσβεύω: quo frequentius uti Dem. testatur J. Poll. 8.: Dem. (740.) Παραπρεσβεύσατο εἰς Αἴγυπτον. Plato, inquit Bud. 714., in principio 12 Legum, περὶ παραπρεσβείας loquens, παραπρεσβευομένους voce passiva vocat Qui perperam legati officio funguntur in exponenda legatione sua peregre: Ἀποπρεσβεύοντας μὴ ὀρθῶς, qui in reditu perperam renuntiant quæ responsa sunt. Sic Liban., exponens argumentum Orationis Dem. quam περὶ Παραπρεσβείας habuit, dicit Æschinem πρεσβεύσαντα ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς Φίλιππον, ψευδῆ πρὸς Ἀθηναίους ἀπαγγεῖλαι. Afferam ipsius Platonis verba, quibus clare exponit quid sit παραπρεσβεύσασθαι: sic igitur ille initio libri 12 de LL. Ἐὰν ὡς πρεσβευτής τις ἢ κήρυξ καταψευδόμενος τῆς πόλεως παραπρεσβεύηται πρός τινα πόλιν, ἢ πεμπόμενος μὴ τὰς οὔσας πρεσβείας ἐφ' αἷς πέμπεται, ἀπαγγέλλῃ, ἢ πάλιν αὖ παρὰ τῶν πολεμίων ἢ καὶ φίλων μὴ τὰ παρ' ἐκείνων ὀρθῶς ἀποπρεσβεύσας γένηται φανερὸς ἢ κηρυκεύσας. [I. q. simpl. πρεσβεύω, Polyb. 32, 18, 1.] Παραπρεσβεία, ἡ, Male gesta legatio. Vide in præcedenti verbo. Quintil. 7, 5. Male gestæ legationis, ap. Græcos et veris causis frequens: ubi juris loco quæri solet an omnino aliter agere quam mandatum sit, liceat; et quousque sit legatus: quoniam alii in renuntiando sunt: ut is qui testimonium in Verrem dixerat post perlatam legationem. Cic. dicit Legationem male obitam. Ex Eod. redditur Falsa legatio; itidemque παραπρεσβεύσασθαι, Falsam obire legationem. Exp. etiam Ementita legatio. ["Ammon. 107." Schæf. Mss. * "Παραπρεσβία, Tzetz. Ch. 6, 52." Elberling. Mss. * Παραπρεσβευτής, Schol. Aristoph. N. 691.]

Συμπρεσβεύω, Collega et socius legationis sum, Communiter legationem obeo, Æschin. [50. "Coray Theophr. 68. ad Malalam 2. p. 251." Schæf. Mss.] Συμπρεσβευτής, σύμπρεσβυς, Collega in legatione, Qui communi legatione cum alio fungitur, Aristot. Polit. [Æschin. 24. "Coray l. c." Schæf. Mss.]

ΠΡΕΣΒΥΣ, υος, [et εως,] ὁ, Senex: unde ὦ πρέσβυ, O senex, ap. Alciphr. Et in Lex. meo vet. πρέσβυς ἄττα γεραιέ, ubi annotatur gen. communem esse πρέσβυος, Atticum πρέσβεως, ut πήχεως, πελέκεως. Hesychio πρέσβεις sunt non solum γέροντες, sed etiam βασιλεῖς, ἄρχοντες, προτιμώμενοι: ut πρέσβεις dicantur Quibus is honor eaque reverentia exhibetur, quæ senibus exhiberi solet. || Pro Senator affertur ex Epigr. Hesychio est ἀγορανόμος. || Eod. Hesychio teste πρέσβυς vocatur ὄρνις ὁ τροχίλος. Itidem et

A Aristot. H. A. 9, 11. de trochilo, Καλεῖται δὲ πρέσβυς καὶ βασιλεύς: ut et Plin. 8, 25. Parva avis, quæ Trochilos ibi vocatur, rex avium in Italia.

Fem. Πρέσβεια, Senex, Vetula, Antiqua: ut θήλεια a θῆλυς, et ἡμίσεια ab ἥμισυς. E quo per sync. fit Πρέσβα, ut πότνα a πότνια. Hæc in Lex. meo vet. traduntur, ubi πρέσβα exp. ἡ γεγηρακυῖα, πρεσβυτάτη, ἐντιμοτάτη: quod ap. Hom. legitur Il. E. (721.) et Θ. (383.) Ἥρη πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο, Antiqua et veneranda Juno. Alibi dicit πότνια Ἥρη: T. (92.) Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ ἄτη. Hes. quoque hoc πρέσβα exp. πρεσβυτάτη, ἔντιμος, σεμνή: quemadmodum et Eust. annotat πρέσβα dici ἡ κατὰ χρόνον, ἢ κατὰ τιμήν. ["Heyn. Hom. 5, 129. 7, 621. * Πρέσβη, (Ætas,) Hom. H. in Merc. 431." Schæf. Mss.] Ex eod. Πρέσβεια factum Πρέσβειρα existimant nonnulli, quod idem cum πρέσβα signif. ut πρέσβειρα θέμις ap. Hom. Affertur et πρέσβειρα Ἐριννύων pro Natu maxima Furiarum. [Aristoph. Ἀ. 883. Α. 86. "Brunck. 3, 98. Macedon. 38. Markl. Iph. p. 347. Ilgen. ad Hymn. p. 484." B Schæf. Mss.]

Compar. Πρεσβύτερος, Senior, Ætate provectior, Major natu, Xen. Ἑλλ. 4, (1, 13.) Ἤρξατο λόγου ὁ Φαρνάβαζος· καὶ γὰρ ἦν πρεσβύτερος. Cui opp. νεώτερος, Junior, Minor natu, Plut. Νῦν πρεσβύτερός ἐστι, πρότερον δὲ νεώτερος, de homine, Aristoph. B. (18.) Πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι, Æschin. De male Obita Legat. Πρεσβύτεροι ταῖς ἡλικίαις, Ætate majores. Utplurimum οἱ πρεσβύτεροι, Quorum ætas jam ad senium vergit: siquidem quibus opp. modo οἱ νεώτεροι, modo οἱ ἀκμάζοντες. Aristot. Rhet. 2. Οἱ πρεσβύτεροι καὶ παρηκμακότες, Isocr. Symm. Θαυμάζω δὲ τῶν πρεσβυτέρων εἰ μηκέτι μνημονεύουσι· καὶ τῶν νεωτέρων, εἰ μηδενὸς ἀκηκόασι. Aristot. Εἰσὶ γὰρ οἱ μὲν νέοι, ἀνδρεῖοι καὶ ἀκόλαστοι· οἱ δὲ πρεσβύτεροι, δειλοὶ καὶ σώφρονες, Plut. Lycurgo, (20.) Ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ, Plato Epist. 7. Τῶν μισθοφόρων τοὺς πρεσβυτέρους, Veteranos milites. Et πρεσβύτερα δένδρα, Vetustiores arbores, Theophr. C. Pl. C 1, 15. Item in Ecclesia πρεσβύτεροι, Latinis quoque Theologis Presbyteri, dicuntur Omnes in genere qui sunt ex Ecclesiastico, ut ita loquar, senatu: quorum alii politiam Ecclesiasticam administrabant, alii interdum et doctrinæ verbi præerant, ut apparet ex Ep. 1 ad Tim. 5, (1.) quorum munus vocatur κυβέρνησις, 1 Cor. 15. || Πρεσβύτερος, Vetustior, Antiquior, Magis priscus, Plut. Popl. π. λόγος. || Antiquior, ea signif. qua Cic. Ut omnes intelligerent nihil sibi antiquius amicitia nostra fuisse: ut ap. J. Poll. 2. Οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον, pro οὐδὲν τιμιώτερον. Plato Symp. Ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι, Nihil mihi antiquius. Sic et ap. Dionys. Areop. frequens. Necnon Herod. (5, 63.) Τὰ γὰρ θεῶν πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν, Antiquiora ac potiora ducebant: sumta metaph. a veneranda vetustate. [πρεσβύτερον κακόν, Gravius malum, Soph. Œd. T. 1365.] Unde Πρεσβυτέρως ap. Plat. de Rep. 8, (3.) Π. τετιμηκέναι, Antiquiorem habuisse, Antiquiore cura honorem ei ha- D buisse, Bud. 716., ubi vide et alia. Item Πρεσβυτέριον, τό, Ordo presbyterorum, Presbyterium, 1 Tim. 4, (13.) Μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου: quo nomine existimatur Apostolus significasse Cœtum omnium illorum qui in verbo laborabant: ut Act. 20. At Luc. 22, (66.) Συνήχθη τὸ πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ, Collegium seniorum, s. Seniores populi. Et Act. 22, (5.) Μαρτυρεῖ μοι καὶ πᾶν τὸ πρεσβυτέριον, Totus seniorum ordo, Totus senatus, πᾶν τὸ συνέδριον. ["Hellen. Siebel. p. 94." Schæf. Mss.] || Affertur et pro Honor senectutis e Daniele 1. nisi forte ea signif. scr. Πρεσβυτερεῖον. [* "Πρεσβυτερικός, Basil. Hom. Mor. 415. * Πρωτοπρεσβύτερος, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 96." Boiss. Mss. Socr. Hist. Eccl. 6, 323. "Andr. Cr. 222." Kall. Mss.] Συμπρεσβύτερος, Qui et ipse presbyter est, Qui et ipse e seniorum et presbyterorum collegio est, Compresbyter, ut Hieron. vocat. Utitur Petr. 1 Epist. 5, [1. "Dionys. Areop. p. 1. tit. p. 154." Kall. Mss. * Ὑποπρεσβύτερος, Athen. 478. * "Ψευδοπρεσβύτερος, Pallad. V. Chrys. p. 38. Οἷον ἦσαν οἱ

Digitized by Google

κατὰ Βαβύλωνα ψ., de senibus Susannæ amatoribus. A
* Πρεσβυτερεύω, Didym. de Trin. 3, 37." Boiss. Mss.] SUPERL. Πρεσβύτατος, Maximus natu, Hesiod. 'Α. (260.) de Atropo, Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε. Athen. 10. Τὸν πρεσβύτατον αὐτοῦ τῶν παίδων, Plut. Lycurgo, Φυλετῶν οἱ πρεσβύτατοι. || Antiquissimus, Vetustissimus, Plut. Symp. Ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις εἶναι τῶν θεῶν, Philo V. M. 3. Ἀρχηγικώτατον αἴτιον καὶ πρεσβύτατον ἔργον, Res antiquissima: de igne. Item Antiquissimus, ea signif. qua Cic. dicit, Navalis apparatus ei semper antiquissima cura fuit. Plut. (6, 24.) Ἅπερ ἐγὼ πάντων τῶν ἐκ φιλοσοφίας περιγινομένων ἀγαθῶν πρεσβύτατον κρίνω, Antiquissimum et potissimum. [" Πρέσβυς, Thom. M. 734. ad Charit. 715. ad Diod. S. 1, 292. 2, 159. 177. ad Dionys. H. 2, 948. Valck. Adoniaz. p. 318. Ammon. 118. 120. Conf. c. πρεσβύτερος, ad Dionys. H. 3, 1591. Avis nomen, Munck. ad Anton. Lib. 100. Verb. Πρέσβεως, de accentu, ad Mœr. 260. Πρεσβύτερος, ad Dionys. H. 2, 932. Heyn. Hom. 6, 261. Thom. M. 42. ad p. 131. Phalar. 266. Majo- B ris momenti, ad Liv. 1, 135. Dionys. H. 5, 399. Potior, ad Herod. 402. Pro positivo, ad Mœr. 352. Conf. c. πρεσβύτατος, ad Diod. S. 2, 518. Schneid. Anab. 89. Heyn. Hom. 7, 42. (Plut. 2, 163. Cor., coll. 6, 748. Reisk.) Πρεσβύτερος Κόδρου, ad Corn. Nep. p. 16. Stav. Ἡ πρεσβυτέρα θεὸς, ad Herod. 648. Γνώμη πρεσβυτέρα τῆς ἡλικίας, Dionys. H. 2, 912. Πρεσβύτατος, ad Thom. M. 43. Honoratissimus, Heyn. Hom. 4, 564. * Πρεσβύστατος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 206. (* Πρεσβίστατος, Nicander Θ. 344.) * Πρέσβιστος, Brunck. Soph. 3, 507. Gött. Anz. 1789. St. 55. p. 563. Antiquissimus, Epigr. adesp. 504. (507.) Honoratissimus, Augustissimus, Wolf. ad Hesiod. 100. ad Callim. 1. p. 16. ad Od. N. 142." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 700. Summus, Lycophr. 1448." Kall. Mss. Orph. Arg. 339. Blomf. Gloss. ad Æsch. S. c. Th. 386. Vide Schn. Lex. et Suppl. * Ἰσόπρεσβυς, Seni æqualis, Æsch. Ag. 78. Cf. Ἰσόπαις.]

Πρεσβύτης, Senex, Grandis natu, Ætate provectus, C i. q. πρέσβυς, sed magis usitatum, Xen. Σ. (4, 17.) Ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης, Plut. Præc. Connub. Ὁ Πλάτων τοῖς πρεσβύταις μᾶλλον παρῄνει αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους, Aristoph. N. (359.) Χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενές. At e Num. 10, (31.) Ἔσῃ ἡμῖν πρεσβύτης, Eris nobis ductor. [Aristot. Probl. 31, 26. Æsch. Eum. 644. 734. 1030. " Thom. M. 736. ad Charit. 715. Ammon. 35. Eran. Philo 164. Πρ. et γέρων quomodo differant, Boiss. Philostr. 392. Πρεσβύτης et πρεσβευτὴς conf., ad Dionys. H. 3, 1766. 1880." Schæf. Mss. * Πρεσβυτοδόκος, Æsch. Suppl. 675. * " Θεοπρεσβύτης, ὁ, Ignat. 6. (ad Smyrn. §. 11.) cf. Pearson. not." Kall. Mss. * " Συμπρεσβύτης, Consenex, si dicere licet, Theod. Prodr. 413." Elberling. Mss.] FEM. Πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, Vetula, Ætate provecta, Anus, Æschin. (76.) Πρεσβύτας ἀνθρώπους, πρεσβύτιδας γυναῖκας, [Eur. Hec. 842. Lucian. 3, 117. LXX. 4 Macc. 16, 14. Epist. ad Tit. 2, 3. " Abresch. Æsch. 2, 102. Bentl. D Opusc. 77. De accentu, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 287. Eichst. Præf. D. S. p. xxvi. Heusing. Emend. 169." Schæf. Mss. * " Πρεσβυτίδιος, Senilis, Ælian. V. H. (2, 34.) p. 160." Wakef. Mss. " Thom. M. 736." Schæf. Mss.] Πρεσβυτικὸς, Senilis: ὄχλος, Senilis s. Senum turba, Aristoph. (Πλ. 787.) πρεσβυτικὰ κακὰ, (270.) ἕλκη, Ulcera senum, Diosc. 1, 36. At πρεσβυτικοὶ θεοὶ dicuntur οἱ ἀρχαῖοι καὶ παλαιοὶ, Antiqui et veteres dii, Aristoph. Πλ. (1050.) Ὦ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί. [Lucian. 3, 390. 392. 489. Plut. 1, 151. " Thom. M. 736. ad Lucian. 1, 825." Schæf. Mss.] Πρεσβυτικῶς, Seniliter, Quintil. γεροντικῶς, Senum more, Greg. Naz. Πρ. βακτηρεύοντες, Senum more baculo innitentes, [Plut. Theseo 14. * Πρεσβυτὴρ, unde * Πρεσβύτειρα, Opp. K. 1, 464. ὀδμὴν, quod Schneid. e v. 253. in ἡγήτειραν, aut saltem metri causa in * πρεσβεύτειραν mutare voluit.]

[* " Πρεσβυτὴς, ῆτος, ἡ, Inscr. Dorica Gruteri p. 217. ἁ ιὰ πρεσβυτᾶτα, pro —ῆτα." Schn. Lex.]

Πρεσβεύω, Senior sum, Natu major s. maximus sum, A Ætate præeo, πρεσβύτερος ἢ πρεσβύτατος εἰμὶ, Thuc. (6, 55.) p. 215. Ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ πρῶτος γέγραπται μετὰ τὸν πατέρα, διὰ τὸ πρεσβεύειν τε ἀπ' αὐτοῦ καὶ τυραννεῦσαι, i. e. διὰ τὸ τῶν ἐξ αὐτοῦ πρεσβύτατον εἶναι, Schol.: paulo ante dicit, Πρεσβύτατος ὢν Ἱππίας ἦρξεν. Sic et Herod. usus est ante eum 7, (2.) Τῶν μὲν δὴ προτέρων ἐπρέσβευε Ἀρταβαζάνης, Natu maximus erat, Cam. Itidem et Plut. Dione, (3.) Τεκούσῃ τὸν πρεσβεύοντα τῆς Διονυσίου γενεᾶς υἱόν. [" Sic cum gen., Πρεσβεύειν τῶν ἄλλων τὴν ἡλικίαν, Majorem natu esse ceteris, Athen. 37. Item Vinum multis annis vetustius altero, Πολλαῖς πρεσβεύων ἑτέρου περικάλλεσι ὥραις, dicitur ap. Athen. 29." Schw. Mss.] Quoniam vero natu majoribus honor deferri præ ceteris solet, inde factum est ut πρεσβεύω significet In honore et pretio sum, ut Cam. interpr. ap. Xen. Ἑλλ. 7, (1, 32.) p. 364. Βουλόμενος ὁ Εὔφρων, ὥσπερ παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν μέγιστος τῶν πολιτῶν, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἐναντίοις αὐτῶν πρε- B σβεύειν. Sed quidam Codd. ibi habent πρωτεύειν. Quibus addi potest hoc Soph. Aj. (1389.) Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ, pro τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ὁ τὰ πρεσβεῖα ἔχων Ζεὺς, Jupiter cœlitum antiquissimus, et præ ceteris honoratus; Jupiter, qui in Olympo ætate et honore ceteris omnibus anteit. Nisi malis, Moderator Olympi, sicut πρεσβεύειν Hes. exp. ἄρχειν. || Πρεσβεύω transitivam quoque signif. habet, cum sonat Honore afficio ut grandævum, Tali honore prosequor, qualis ætate provectis hominibus deferri solet, Primas defero, προτιμῶ, μεγαλύνω, ut Hes. exp.: Eur. Hipp. (5.) Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη, Eos, inquit Venus, qui meum potens numen colunt et venerantur, honore afficio. Soph. Tr. (1067.) Καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον, Ne matrem in majore honore ponas, Cam. Sic et Synes. Ep. 123. Μάρτυρα ποιοῦμαι Θεὸν, ὃν φιλοσοφία πρεσβεύει, Quem philosophia colit, et quo nihil habet antiquius. Itidem rem aliquam πρεσβεύειν dicimur pro Nihil antiquius ea habere, Honorem ei habere. C Synes. Εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτὴν, Si philosophia primas partes dare animi tranquillitati didicit, h. e. primatum tribuere, προτιμᾶν πάντων, διὰ πλείστης τιμῆς ἄγειν. Basil. ad Episc. Occid. Τὸ δυσσεβὲς δόγμα τοῦ Ἀρείου πρεσβεύοντα. Bud. 714. Sic Plut. (Lucullo 3.) Τὰ πρὸς Σύλλαν δίκαια πρεσβεύων πρὸ παντὸς ἰδίου τε καὶ κοινοῦ συμφέροντος, Antiquiora et potiora ducens. Et Gal. Πρεσβεύειν τὴν ἄλογον τριβὴν, Usui quam rationi plus tribuere: ut ii faciunt, qui in usu omnia posita esse existimant, nec causas rerum atque rationes necessarias cognitu judicant. [" Præfero, Diog. L. in Prooœmio p. 7. HSt." Seager. Mss.] J. Poll. Platonem quoque πρεσβεύειν pro τιμᾶν usurpasse testatur, e cujus Symp. Bud. affert, Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην, Ut honorem ei habeamus. Pass. Πρεσβεύομαι, Antiquior habeor et honoror, Plato de LL. 9. Τὸ πρεσβύτερον οὐ σμικρῷ τοῦ νεωτέρου ἐστὶ πρεσβευόμενον ἔν τε θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις, Honoratum, Bud. 714. Sic Plut. Αἰδώς τε καὶ εὐκοσμία πρεσβεύονται, Primæ eis deferuntur, Primo loco D ponuntur et coluntur, Præ ceteris honorantur. Cui πρεσβεύονται paulo ante opp. ἀτιμάζονται. || Affero aliquid et constituo, Greg. Naz. Ἡ ἐκ τοῦ νοητοῦ τε καὶ ἀΰλου ταύτην ὑποστῆναι πρεσβεύουσα. Alibi, Ὃν ἡ ἁγία πρεσβεύει γραφή. Hæc prolixius Bud. 715. [" Thom. M. 737. Schneid. ad Plut. 28. Musgr. Heracl. 45. Wakef. Trach. 1065. S. Cr. 4, 79. Phil. 181. Eum. 1. Abresch. Æsch. 2. p. 1. Brunck. Soph. 3, 415. ad Lucian. 1, 794. Diod. S. 2, 506. ad Dionys. H. 1, 68. 252. 2, 988. Philostr. 214. Boiss., Plut. Mor. 1, 24. 910. ad Herod. 506. Ammon. 118. 120. Eran. Philo 172. Athen. 19. Honore afficio, Ruhnk. Ep. Cr. 9." Schæf. Mss. Herod. 7, 2. Soph. Œd. C. 1418. cf. 366. Valeo, Divulgor, Arrian. Alex. 5. p. 169. Ὑπὲρ τούτου λόγος πρεσβεύει, Epict. 4, 8. Plato de LL. 6. p. 252 =752. Διὰ τὸ πρεσβεύειν τῶν πολλῶν πόλεων.]

Πρέσβευμα, τὸ, Honorarium, Legatio, VV. LL.: [vide Plut. 8, 142. Eur. Suppl. 173. " Valck. Diatr. 104." Schæf. Mss. * " Πρεσβευτὴς, Senior,

Ælian. V. H. 389. (sed v. nott.) Qui præstat, Philo J. 2. p. 456, 42." Wakef. Mss.]

Πρεσβεία, Honos augustior, μείζων τιμή, Hes. [Æsch. Pers. 4. "I. q. πρεσβυγένεια, Fac. ad Paus. 1, 331. Sylb. 211." Schæf. Mss.]

Πρεσβεῖον, τὸ, Honorarium, quod meretur ὁ πρεσβεύων, i. e., Is qui natu maximus est; s. Id quo aliquis πρεσβεύεται, i. e. Honoratur veluti major natu aut tempore prior aliqua in re. Plut. (9, 147.) Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον, ὃ καλεῖται κυρίως πρεσβεῖον. Dicitur autem πρεσβεῖον ea forma, qua ἀριστεῖον et καλλιστεῖον, τὸ ἐκλεγὲν γέρας καλλίστῃ, ap. Lucian. Itidem Polluci πρεσβεῖα sunt γέρα τὰ τοῖς πρεσβυτέροις διδόμενα. Schol. Sophoclis p. 26. πρεσβεῖον vocari scribit τὴν διὰ γῆρας προτίμησιν, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον γέρας κατὰ προτίμησιν. Bud. 716. Πρεσβεῖον est Legatum præcipuum quod pater maximo filio dedit, aut majori, ap. Dem. (955.) et in Pand. Alibi pro Jure præcipuo maximi filii, quod jus, primigenium, vel primigenia, dici potest: (1003.) Ὥστ' οὐ τῷ χρόνῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ δικαίῳ πρεσβεῖον ἔχοιμ' ἂν ἐγὼ τοὔνομα τοῦτο εἰκότως. Est enim πρεσβεῖον, inquit, ἡ διὰ τὸ γῆρας προτίμησις, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον. Sic accipere possumus quod ap. Suid. legitur, de Periandro Cypseli Corinthiorum regis filio, Τὴν βασιλείαν κατὰ πρεσβεῖον λαμβάνει. Idem Suid. πρεσβεῖα exp. τιμὰς, γέρα, h. l. Χρηστὰ πρεσβεῖα τούτῳ τῆς μνήμης νῦν τε καὶ ἀεὶ νέμει. Hesychio vero πρεσβεῖα sunt κράτη, ἀρχιερεῖα, καὶ ἀρχεῖα, necnon ἱερά. ["Cattier. Gazoph. 52. Wakef. S. Cr. 5, 61. Brunck. Soph. 3, 386. Heyn. Hom. 5, 467. Sylb. ad Paus. 211. Valck. Adoniaz. p. 320. Phœn. p. 18. 207. ad Il. B. 494." Schæf. Mss.] Ionice pro Πρεσβεῖον DICITUR Πρεσβήϊον, Il. Θ. (289.) Agamemnon ad Teucrum, Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω: ubi Schol. τὸ ὑπὲρ τιμῆς διδόμενον δῶρον. ["Valck. Phœn. p. 18. Athlet. Stat. 23. Monum. Byz. 15. Heyn. Hom. 5, 467." Schæf. Mss. * Πρεσβειόω, Pluris facio, Lycophr. 1265.]

Πρεσβεὺς, έως, ὁ, Senex, i. q. πρέσβυς. UNDE Πρεσβῆες pro Πρεσβεῖς Ionice, ut βασιλῆες pro βασιλεῖς. Hesiod. 'Α. (245.) Ἄνδρες δ' οἳ πρεσβῆες ἔσαν γῆράς τ' ἐμέμαρπτον. Fit et in Lex. meo vet. hujus πρεσβεὺς mentio, diciturque ita a πρεσβεύω derivari, ut ἱππεὺς ab ἱππεύω: [vide Schol. Aristoph. 'Α. 93. Πρεσβεῦσι, Lobeck. Phryn. 69. "Valck. ad Ammon. 12. Adoniaz. p. 319. Phalar. 14. 16. ad Mœr. 239. Thom. M. 736. ad Charit. 715. Diod. S. 1, 723. * Πρεσβηΐς, ἡ, Antiqua, Ilgen. Hymn. 593." Schæf. Mss. * Πρέσβις, ἡ, Schæf. ad Æsop. 107.]

[* "Πρέσβος, τὸ, Senectus, i. e. Summi e senibus; vel πρέσβος 'Αργείων, Quos Argivi cum reverentia suspiciunt. Pers. 629. βασίλεια γύναι, πρέσβος Πέρσαις. Cf. Gloss. in S. c. Th. 385." Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 1364. "Heyn. Hom. 5, 129." Schæf. Mss.]

[* "Πρειγευτής, pro πρεσβευτής, Cretice, Chishull. Antiq. Asiat. p. 115. 117. 122." Schn. Lex. "Πρειγευτής, * Πρείγιστος, * Πρειγεία, * Πρειγήϊα, Valck. Adoniaz. p. 319. Phœn. p. 18." Schæf. Mss.] "Σπέργυς "pro πρέσβυς, Hes. et Etym." "Πέργεις, Hesychio "πρέσβεις." [Vide Lex. VV. Peregr.]

Πρέσβυς etiam non modo Legatum significat, ut tum in supra cc. ll., tum in hoc Prov. Πρέσβυς οὐ τύπτετ' οὐθ' ὑβρίζεται, jure enim gentium inviolabiles sunt legati, sed et de Ætatis honore dicitur, Plato de LL. 9. Κατὰ πρέσβιν ἰζέσθω. Cam. Ab J. Poll. κατὰ πρέσβιν exp. καθ' ἡλικίαν. [Schn. Lex. affert Hom. H. in Merc. 431. sed ibi legitur κατὰ πρέσβην. De Proverbio supra cit. vide Πρέσβυς.]

ΠΡΗΘΩ, Incendo, Inflammo, Il. B. (415.) πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, I. (241.) νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα, Αὐτάς τε πρήσειν μαλεροῦ πυρός. || Flo, Inflo, φυσῶ. Sic et Hes. πρῆσαι exp. non solum φλέξαι, verum etiam φυσῆσαι: unde et suo tempore πεπρησμένους dictos fuisse ait τοὺς πεφυσημένους: itidemque et πρῆσεν exp. ἐνέπρησεν, ἔφλεξε, ἐφύσησεν, ἐκόλπωσεν. At Num. 5, (27.) Πρησθήσεται τὴν κοιλίαν, pro

A Venter ei inflatus rumpetur. Unde Βούπρηστις dicta, quod devorata a bobus ita eos inflet s. inflammet, ut rumpantur et dissiliant. ["Phalæc. 5. Brunck. Apoll. Rh. 169. 196. (4, 819. 1537.) Heyn. Hom. 4, 131. 272. 7, 196. Wakef. S. Cr. 2, 155. Casaub. ad Athen. 398." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 2, 17. Μάτην τὰ ἱστία μέσα πέπρησται.] Πρῆσμα, τὸ, Ustio, Ambustio. || Inflatio, Tumor, ἐμφύσημα, Gal. Lex. Hippocr. Utitur hoc vocab. et Nic. Myrepsus. [Hippocr. Affect. c. 2. Οἷον πρῆσμα πνέεταί τε καὶ ἀπογκέει.] Πρῆσις, Ustio, Adustio, Inflammatio. || Inflatio: unde πρήσιος ap. Hippocr. Galenus exp. ἐμφυσήσεως. [Aret. 40, 41. πνεύματος, 76, 14. 119, 47. 105, 20. 120, 7.]

Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, Qui incendit et inflammat: ut πρηστὴρ ἄνεμος, Igneus turbo contacta amburens. Hesiod. Θ. 846. Plin. 2, 48. Quod si majore depressæ nubis eruperit specu, sed minus lato quam procella, nec sine fragore, turbinem vocant, proxima quæque prosternentem. Idem ardentior accensusque dum furit, Prester vocatur, amburens contacta pariter et proterens. Capite seq. dicit Fulmen distare a Prestere, quo Flamma ab Igne: hunc late fundi flatu, illud conglobari impetu. Seneca Nat. Quæst. 5, 13. Hic ventus circumactus et eundem ambiens locum, et se ipsa vertigine concitans, turbo est. Qui si pugnacior est ac diutius volutatur, inflammatur, et efficit quem πρηστῆρα Græci vocant. Hic est igneus turbo. Aristot. de Mundo, 'Απὸ δὲ τῆς ξηρᾶς ἀναθυμιάσεως γίνονται ἄνεμοί τε καὶ πνευμάτων διαφοραὶ, βρονταί τε καὶ ἀστραπαὶ καὶ πρηστῆρες καὶ κεραυνοί. Eod. l. Τὸ δὲ ἀστράψαν, ἀναπυρωθὲν βιαίως, ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται· ἐὰν δὲ * ἡμιπύρωτον ᾖ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως καὶ ἀθρόον, πρηστήρ. Est et χθόνιος πρηστήρ: ex Eod. enim hæc afferuntur, 'Αναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται, ἄνω φερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν· ὅταν δὲ εἰλούμενον πολὺ φέρηται, πρηστὴρ χθόνιός ἐστι. Vide et Plut. de Plac. Philos. 3, 3. Psellus ἀπὸ τοῦ πρήθειν significante ἐμπιπρᾶν ideo dictum scribit, quoniam φλέγει, διὰ τὸ

C συνεπισπᾶσθαι μεθ' ἑαυτοῦ παχυμερεστέραν οὐσίαν ἐκ τοῦ νέφους, καὶ ταύτην ἐμπυροῦν. Sic ap. Plut. Fabio, Πρηστῆρι ἐοικὼς ἄνεμος φλέγοντι κατεῤῥήγνυτο: (Alex. 60.) In Epigr. πρηστὴρ κεραύνιος, Fulmineus prester: Ὤλεσε γὰρ πρηστήρ σε κεραύνιος. [Xen. 'Ελλ. 1, 3, 1.] || Πρηστὴρ dicitur et Serpens quidam ob inextinctæ sitis ardorem, quem infert morsu, i. q. καύσος et διψάς, Diosc. 7, 14.: Plin. Contra presteris morsum, et, Adversantur serpentium sceleratissimis, hæmorrhoidi et presteri. || Πρηστὴρ dicitur etiam τῆς φάρυγγος τὸ ἔξωθεν, ὑπὸ τοῦ φυσᾶσθαι πιμπράμενον καὶ ἀνοιδούμενον, in ira sc., teste J. Poll. 2, 134. Hes. vero πρηστῆρας dici scribit τὰς ἐκ πλαγίου τοῦ τραχήλου ἡμῶν φλέβας. ["Jacobs. Anth. 9, 160. 365. Tull. Gem. 3. Kuster. Aristoph. 68. Toup. ad Longin. 308. Wolf. ad Hesiod. p. 129. 157." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 777. Aristot. Meteor. 3, 1. Ὁ νεὼς ἐνεπρήσθη, πρηστῆρος ἐμπεσόντος, Lycophr. 1018. βαρεῖ πρηστῆρι κυμαίνων ἅλα, Eur. Thes. Fr. 1. ὀμμάτων δ' ἄπο Αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥεύσονται, i. q. ῥύακες. * "Πρη-

D στηροειδὴς, Nili Epist. 1. p. 2." Boiss. Mss.] Πρηστήριος, Amburens in modum presteris. Exp. et Fulmineus, quo significatur potius ὁ κεραύνιος. [* "Πρηστηρίως, Ardenter, Dionys. Areop. 25." Kall. Mss. * "Πρηστηριάζω, Herodian. Epimer. 111." Boiss. Mss.]

[* Πρηστὸς, unde] "Εὔπρηστος, Accensu ustuque "facilis. Suidæ et Hesychio * εὐφύσητος, Inflatu fa"cilis." [Il. Σ. 471. ἀϋτμή.]

Πρηστικὸς, Adurendi et inflammandi vim habens. Item Inflans. Unde πρηστικώτατον Gal. ap. Hippocr. exp. ἐμφυσητικώτατον. Fortasse ET Πρῆστις dicta παρὰ τὸ πρήθεσθαι, ὅ ἐστιν ἐμφυσᾶσθαι. Est autem Suidæ εἶδος κήτους θαλασσίου, ἡ λεγομένη μάλθη: quod δυσανταγώνιστον esse dicit. A Plin. vocatur Pristis, ut 9, 3. Plurima autem et maxima in Indico mari animalia: e quibus balænæ quaternum jugerum, pristes ducenum cubitorum. Et cap. seq., Maximum animal in Indico mari Pristis et Balæna est: in Gallico Oceano Physeter, ingentis columnæ modo se attol-

lens. [" Jacobs. Anth. 7, 147." Schæf. Mss. Cf. *Βούπρηστις*, *Κυνόπρηστις*.] Apud Aristot. SCRIPTUM *Πρίστης*, [quod vide infra sub th. *Πρίω*.]

[* " *Πρηστὼν*, ad Lucian. 1, 348." Schæf. Mss.

'*Αναπρήθω*, Incendo, Inflammo, Uro, i. q. *ἐμπρήθω*. ‖ Item *ἀναπρήσας* pro *ἐκφυσήσας* accipiunt ap. Hom. in hoc hemistichio passim obvio, *Δάκρυ' ἀναπρήσας*. Hes. vero *ἀναφυσήσας*. Exp. etiam Magna copia effundens, e Didymo. [" Heyn. Hom. 5, 621. 7, 196. 8, 105. ad Dionys. H. 1, 544. Wakef. S. Cr. 2, 155. * '*Αποπρήθω*, 154." Schæf. Mss. '*Απέπρησα*, Archilochi Fr. 130.]

'*Εκπρήθω*, Incendo, Inflammo, [" ad Diod. S. 1, 414." Schæf. Mss. * '*Εκπρησμὸς*, Schol. Aristoph. '*Ορν*. 1243. Θ. 564.] "*Εκπρησις*, Incensio, Inflammatio, *ἐκπύρωσις*, Hes. [* " "*Εκπρηστος*, Heyn. Hom. 7, 801." Schæf. Mss.]

'*Εμπρήθω*, Incendo, Inflammo, Xen. '*Ελλ*. 1, (6, 27.) *Τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας*, Castris incensis, Aristoph. N. (398.) *πῶς δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησε*; Non incendit Simonem? Σφ. (36.) "*Εχουσα φωνὴν ἐμπεπρησμένης ὑὸς*, Suis ustæ. ‖ Inflo, Il. A. (481.) '*Εν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον*, Inflavit et implevit, Cavum in eo sinum fecit. [" Ad Diod. S. 414. Heyn. Hom. 4, 131. 5, 455. 6, 291. 8, 104. Toup. Opusc. 1, 50. Fischer. Ind. Palæph., ad Il. Θ. 217. ad Lucian. 1, 433." Schæf. Mss. Poëtice '*Ενιπρήθω*, Il. Π. 82. *πυρὸς αἰθομένοιο Νῆας ἐνιπρήσωσι*.] '*Εμπρησμὸς*, Incensio, Inflammatio, Philo de Mundo, '*Εμπρησμὸς καταλαμβάνει, καὶ ῥεῦμα αἰθερίου πυρὸς ἄνωθεν ἐκχεόμενον*. Ubi Bud. vertit Deflagratio grassatur. Pro Incendium posuit Plut. (9, 280. 10, 345.) et Philostr. [" Phryn. Ecl. 148. Thom. M. 860. ad Diod. S. 2, 455. ad Lucian. 1, 433." Schæf. Mss.] "*Εμπρησις*, ἡ, i. q. *ἐμπρησμὸς*, Æschin. (76.) '*Εμπρήσεις οἰκιῶν*. [" Wakef. S. Cr. 4, 35." Schæf. Mss.] '*Εμπρηστὴς*, Qui incendit et inflammat, etiam Incendiarius, ut Tac. et Suet. vocant, [Procl. Paraphr. 231. * '*Εμπρηστὸς*, unde * *Δυσέμπρηστος*, Mathem. Vett. 82. * *Κατεμπρήθω*, Eur. Herc. F. 1151. ubi Duportus legit * '*Απεμπρήθω*, sed prior lectio melior est. * *Προεμπρήθω*, Dio Cass. 525. " Anna C. 392." Elberling. Mss. * *Προσεμπρήθω*, LXX. Exod. 22, 6. Hes. 792. * *Συνεμπρήθω*, Eur. Rhes. 489. Strabo 14. p. 949., 15. p. 1045.]

Καταπρήθω, Comburo. Exp. et Deuro, item et Incendo. Utroque modo, sc. et pro Comburo et pro Comburo et pro Incendo, accipi potest ap. Herodian. (8, 1, 9.) *Τὰ μὲν ἐκφορήσαντες, τὰ δὲ καταπρήσαντες*. Pro Comburo, Exuro, *κατακαίω*, ap. Suid. *Κελεύοντος Κύρου ἵνα κακαπρησθῇ ζῶν*. Ex Epigr. vero *καταπρήσας* affertur pro Deussit. [" Wakef. S. Cr. 2, 155." Schæf. Mss. * *Κατάπρησις*, Basil. 3, 499. * *Κατάπρηστος*, unde] " *Εὐκατάπρηστος*, " Combustu " facilis, ut Hes. quoque *εὐκατάπρηστον* exp. " *εὔκαυ-* " *στον, εὐχερῶς καιόμενον*," [" Pseudo-Chrys. Serm. 130. T. 5. p. 835, 27. *Εὐκατάπρηστος γὰρ ἡδοναῖς ἡ νεότης, ὡς ἐλαιωδεστέρα πρὸς ἔξαψιν*." Seager. Mss. " Schol. Jo. Climac. 144. 356. *ὕλη*." Boiss. Mss. * '*Εγκαταπρήθω*, Phalar. Epist. 122. * '*Επικαταπρήθω*, Appian. B. C. 2, 203. * *Συγκαταπρήθω*, Paus. Cor. 194. Dio Cass. 414, 58. * *Περιπρήθω*, Quint. Sm. 11, 435. Dio Cass. 461=658.]

[* *Πρίθω*, i. q. *πρήθω*, Etym. M. Vide ad Hes. 2, 1020. Cf. *Πρίω*.]

Ceterum *Πρήθω* tradunt derivari E *Πρῶ*, UT *Πλήθω* e *Πλῶ*: e quo *πρῶ* derivatum ET *Πίμπρημι* SICUT *Πίμπλημι* E *Πλῶ*, ET "*Ιστημι* E *Στῶ*. [*Πρέω*, unde *ἔπρεσε*, Hesiod. Θ. 856. * *Πρῆμι*, unde *πέπρησο*, Athen. 75.] Igitur *Πίμπρημι* SIVE *Πίπρημι*, Incendo, Inflammo, Comburo, Plut. Alex., *Πιμπράναι τὰ βασίλεια καὶ διαφθείρειν*. Et partic. *πιμπρὰς*, Qui incendit. Pass. *Πίμπραμαι*, Incendor, Inflammor, Uror, Ardeo: ut *καίομαι*. Metaph. accipitur pro Uro, ea signif. qua Terent. Uro hominem, Suet. Urebant anxiam mentem varia undique convitia: quo modo et *πνίγω*, item *δάκνω* et *κνίζω* usurpantur, itidemque Lat. Mordeo, Pungo. Sic *Πίμπραμαι*, Uror, ut Plaut. Uritur cor mihi. Lucian. (1, 92.) *Οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ καὶ πίμπραμαι*, Non mediocriter me hæc urunt, i. e. Non levi tristitia me afficiunt. ‖ Inflo, ut et *πρήθω*. Pass. *Πίμπραμαι* activa signif., tam pro Inflammo quam pro Inflo, habes in l. quodam Nicandri c. in *Βούπρηστις*. Idem tamen et pro Inflammor s. Ardeo, Θ. (306.) de hæmorrhoo, *Τῆς μὲν ὀδαξαμένης τὰ μὲν ἀθρόα πίμπραται οὖλα*, ubi Schol. *ὑποκαίεται καὶ πυροῦται*, veluti manso pipere aut sinapi, s. *πυρακτοῦνται καὶ ἀναβράζουσι*. Reperitur ET *Πιμπράω* SIVE *Πιπράω*: unde *Πιμπρᾶν* ap. Hes. *ἐμπυρίζειν, καίειν, φυσᾶν*. Et *πιμπρᾶσθαι* itidem ap. Eund. Affertur et *πιπράσαι* pro Inflare. [" *Πίμπρημι*, Brunck. Aristoph. 1, 26. Porson. Phœn. 531. Valck. p. 191. Boiss. Philostr. 426. Lucian. 1, 66. Wakef. S. Cr. 2, 154. *Πίμπρη*, imper., ad Mœr. 209. *Πίμπραμαι*, ad Charit. 440. ad Dionys. H. 5, 124. Tumeo, Musgr. Or. 147. *Πιμπράω*, Tro. 1279. Wakef. Ion. 539. 1312. *Πίμπρημι*, *Πίπρημι*, ad Dionys. H. 3, 1671." Schæf. Mss.] " "*Απρητον*, " Hes. exp. *ἀφλόγιστον*, Non inflammatum s. incen- " sum, a *πίμπρημι*, Incendo, Inflammo."

[* '*Αναπίμπρημι*, Nicander Θ. 179. *ψαφαρὸς δ' ἀναπίμπραται αὐχὴν*, olim *ἀναπιμπλ*.]

'*Αντιπίμπρημι*, Vicissim incendo, uro.

Διαπίμπρημι, Penitus inflammo, Peruro. Quo modo ET *Διαπρήθω* usurpatur: unde *Διαπεπρῆσθαι* ap. Diosc. 6. Alii simpliciter etiam exp. Uro, Aduro. [*Διαπίμπραμαι*, Tumeo, Nicander 'A. 340.]

[* '*Εκπίμπρημι*, s. * " '*Εκπιμπράω*, Theod. Prodr. 2." Elberling. Mss. * *Συνεκπίμπρημι*, Niceph. Blemm. 150.]

'*Εμπίμπρημι*, SIVE '*Εμπίπρημι*, Incendo, Inflammo, i. q. '*Εμπρήθω*, Aristoph. (N. 1484.) *ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν*, Plut. '*Εστρέβλουν καὶ ἐνεπίμπρασαν*, Tauro inclusos ustulabant. Pass. '*Εμπίμπραμαι* s. '*Εμπίπραμαι*, Incendor, Inflammor, *ἐμπυρίζομαι, καίομαι*. [" Brunck. Aristoph. 1, 26. 124. 2, 130. ad Dionys. H. 3, 1334. ad Charit. 440. 442. T. H. ad Lucian. Dial. p. 36. ad Herod. 670. * '*Εμπιπράω*, Toup. Opusc. 1, 311. Emendd. 1, 75." Schæf. Mss. " Planud. Ovid. Met. 2, 792." Boiss. Mss. '*Εμπιπράναι*, Jambl. V. P. 240. Kiessl. '*Εμπιπρῶ*, Gl. Incendo, Inflammo, Incendium facio. * '*Αντεμπίμπρημι*, Herod. 5, 102. * *Παρεμπίμπρημι*, Strabo 16. p. 107. Sieb. *Τὸ μὴ παρεμπίπρασθαι τὰ σκέλη*. * *Συνεμπίπρημι*, Plut. 7, 781.]

Καταπίμπρημι SIVE *Καταπιμπράω*, Incendo, Inflammo, Incendio absumo, Comburo, Plut. Camillo, *Κατεπίμπρασαν τὰς οἰκίας*, Facibus injectis inflammabant et comburebant domus, Basil. *Φλογίζοντα καὶ καταπιμπρῶντα τὰ συνεχῆ*. Pass. *καταπίμπρασθαι*, Comburi, *κατακαίεσθαι*, Pind. [Fr. inc. 114. Plut. 8, 581. Pomp. 18. " Boiss. Philostr. 426." Schæf. Mss. * *Προκαταπίμπρημι*, Ante comburo, affertur e Dione Cassio.]

[* *Παραπίμπρημι*, Pass. *Παραπίμπραμαι*, Inflammor, Xen. '*Ιππ*. 1, 4. Casaub. ad Strab. 15. p. 1042.] " *Περιπίμπρημι*, Concremo," [" Kuster. V. M. 87." Schæf. Mss.]

[* *Περιπιμπράω*, Passim incendo, Xen. K. 10, 17.]

[* " *Συμπιμπράω*, Theod. Prodr. 5." Elberling. Mss.]

'*Υποπίμπρημι*, Succendo, Faces subjicio: unde *ὑποπιμπράναι*, Succendere. [Aristoph. Λ. 349.] At *ὑποπρῆσαι* est potius a VERBO '*Υποπρήθω*, itidem signif. Succendo, Incendo. Exp. tamen et Concremo. [" Herod. 4, 69. '*Υποπρήσαντες τὰ φρύγανα*." Schw. Mss. " Wakef. S. Cr. 3, 146." Schæf. Mss.]

[* *Πρηδὼν*, *όνος*, ἡ, Inflatio, Tumor, Inflammatio interiorum partium, Nicander Θ. 365. *θοῶς δ' ἐπὶ γυῖα χέονται Πρηδόνες*, Aret. 76, 14. *Αἱ τῆς φλεγμονῆς πρηδόνες*.]

" *Πρημαίνειν*, Spirare, Flare, Vehementer et fu- " renti impetu spirare, *λάβρως φυσᾶν καὶ μαίνεσθαι*, " *παρὰ τὸ πρῆσαι*, q. e. *φυσῆσαι*, ut annotat Schol. " Aristoph. et Suid. in Aristoph. N. (336.) *Πλοκά-* " *μους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ πρημαινούσας τε θυέλ-* " *λας*."

[* *Πρημαδίη*, Species oleæ, Nicander 'A. 87.]

" *Πρῆθμα*, dicitur ἡ *πολύποδος κεφαλὴ*, s. *πλεκτάνη*, " ut alii volunt. Hes."

" ΠΡΗΜΝΑΔΕΣ, et ΠΡΗΜΝΑΙ, Thynnacei generis species sunt, Hes. Apud Suid. Πρηνᾶς, " εἶδος ἰχθύος." [* Πρημὰς, ἡ, Artemid. 2, 14. Opp. Ἁ. 1, 183. Πρημνὰς, Athen. 328. Phot. * Πρῆμαι καὶ πρημάδες· γένος ἰχθύων.] " Πριμαδίαι, Primadiæ, " Pisces qui sese in cœno abscondunt, Aristot. H. " A. 8, 15. Gaza Primadas vocat." [Schneider. Hist. Liter. Piscium p. 63.]

ΠΡΗΝΗΣ, Pronus, In caput propendens, Præceps, Il. Π. (413.) πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ Κάππεσε, Od. E. (374.) πρηνὴς ἁλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσσας, Νηχέμεναι μεμαὼς, Il. Z. (307.) Πρηνέα δὸς πεσέειν, Da ut pronus s. præceps corruat, Δ. (544.) Πρηνέες ἐν κονίῃσι τέταντο, Φ. (118.) πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο, Ω. (11.) Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής. Itidem ap. Athen. (447.) de iis qui vino inebriati sunt, Ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι· καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, καὶ πρηνεῖς καὶ ὕπτιοι, Proni et supini. Plut. Symp. 5, (6.) Οἱ ἀστράγαλοι τόπον ἐλάττω κατέχουσιν ὀρθοὶ πίπτοντες ἢ πρηνεῖς. Mox dicit ἐπὶ στόμα προνεύειν pro πρηνῆ κεῖσθαι: sicut et Hesychio πρηνὴς est ἐπὶ πρόσωπον πεπτωκώς: Galeno vero πρηνὲς in Lex. Hippocr. πρὸς τὴν γῆν νενευκός. Item τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος ap. Aristot. Partes corporis pronæ, de Part. Anim. 4. Item aliquis πρηνὴς γίνεται, cum vel ab alio vel a se in caput præcipitatur; et in suspendio πρηνὴς γίνεται, Qui, laqueo aptato, ex alto sese in caput dejicit, ut Judas Act. 1, (18.) Πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος, καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ, Præcipitatus crepuit medius. Itaque πρηνὴς γενόμενος idem signif. cum πρηνιχθεὶς s. καταπρηνιχθεὶς, κατενεχθεὶς, Cum se ex alto pronum in caput dejecisset. Matth. 27, (5.) simpliciter dixit, ἀπελθὼν ἀπήγξατο, Se strangulavit, s. Gulam laqueo offocavit. [" Wakef. Alc. 132. S. Cr. 2, 70. 5, 98. Jacobs. Anth. 11, 327. Heyn. Hom. 4, 272. 5, 191. ad Timæi Lex. 221. Valck. Phœn. p. 399." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 2, 2. not. Schleusn. Lex. V. T. Lobeck. Phryn. 431.]

" Ἐπιπρηνὴς, Cernuus, In faciem inclinatus, ut " qui in terram spectant, Hes. in Ἐπιπρηνὴς et Ἐπι- " πρηνές."

Καταπρηνὴς, Pronus dependens, simpliciter Dependens, aut Pronus, Od. N. (164.) Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας, Il. O. (397.) ὢ πεπλήγετο μηρὼ Χερσὶ καταπρηνέσσι. Tibull. dicit Manu prona fundere Falerna. [" Heyn. Hom. 4, 271. 6, 302. 7, 28. 269." Schæf. Mss.]

Προπρηνὴς, Pronus, Præceps, πρηνὴς προνεύων, Propendens, Il. Ω. (18.) Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα, Γ. (218.) Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκε, Schol. εἰς τοὔμπροσθεν, Ante se, s. In anteriorem partem. Item (Od. X. 98.) φασγάνῳ προπρηνεῖ τύψας, Prono ense. " Προπηνὲς, " Hesychio ἔμπροσθεν κατωφερὲς, et ἐπὶ πρόσωπον: " quod et προπρηνὲς, et quidem rectius."

Πρηνηδὸν, Præcipitando in caput, Prone, Nonn. [Jo. 4, 117.]

Πρηνίζω, ίξω, Pronum in caput dejicio, Præcipitem do s. ago, Præcipito. Unde πρηνιχθεὶς, in Epigr. Præcipitatus: πρηνιχθέντα, Hes. exp. ἐπὶ πρόσωπον καὶ ἐπὶ στόμα πεσόντα, sed mallem κατενεχθέντα: itidemque pro κατέβαλεν, quo exp. πρήνιζε, mallem dicere πρηνῆ κατέβαλε. [" Isidor. Æg. 3. Valck. ad Röv. p. 63. ad Herod. 450. (6, 27.)" Schæf. Mss.] Πρηνισμὸς, Præcipitatio, Dejectio in caput, vel Subversio, Eversio, ex Orac. Sibyll.

[* Ἀποπρηνίζω, Nonn. D. 26. p. 502.]

Καταπρηνίζω, Pronum s. Præcipitem dejicio, [" Nicander Θ. 824. Nonn. D. 4, 395." Wakef. Mss.] Ex Epigr. [Leon. Tar. 74.] affertur Καταπρηνώσαο, pro Præcipitasti, Pessundedisti: a VERBO Καταπρηνόω: quod fuerit potius a πρηνὸς, s. πρανὸς, quam πρηνής.

¶ Πρανὴς, i. q. πρηνής: quod Eust. posteris Homeri usitatius esse scribit: alii vero communis esse linguæ dicunt, Ionicum autem πρηνής: ut πρηὺς pro πρᾶος Ionica itidem dialectus usurpat. Gal. de Usu Part. 3. Οὐδὲν οὔθ' ὕπτιος οὐδεὶς οὔτε πρανὴς ἐργάζεται. Et πρανῆ φύλλα ap. Theophr. H. Pl. 1, 16. quibus opp. τὰ ὕπτια. Et πρανὲς τεῖχος, Murus pronus et qui ruinam minari videtur; vel etiam qui pronus corruit, τεῖχος τὸ ἐπὶ τὰ πρόσω πεσὸν, Eust. ap. quem et πρανὴς τόπος, ὁ κατάντης: sicut πρανὴς ὁδὸς dicitur Via declivis, per quam sc. decursu prono agitur aliquid. Sic Ἱππ. (8, 6.) Κατὰ τὰ πρανῆ ἐλαυνόμενοι, Per loca declivia: quibus opp. ὄρθια, item ἀνάντη: (3, 7.) p. 547. Πρὸς ἄναντες καὶ κατὰ πρανοῦς καὶ πλάγια ἐλαύνειν. Vide et quæ in Ὄρθιον atque Ὀρθιάδε ex Eod. attuli. Apud Aristot. τὰ πρανῆ Gaza vertit modo Pronæ corporis partes, modo Dorsum, Tergum: ut, Ἐν τοῖς πρανέσι, Parte prona, In tergo: τὰ πρανῆ δασεῖς, Pilosi in parte prona, de Gen. Anim. 1. Et, Πρὸς τὰ πρανῆ πέφυκε, Tergo est admotum, de Part. Anim. 4. Sic Gaza, qui itidem πρανὲς ὄστρακον vertit Testa in dorsum data. Plin. autem τὰ πρανῆ accipit pro Parte superiore; quippe qui hæc Theophrasti de foliis loquentis, Τὰς ἶνας καὶ τὰς φλέβας ἐν τοῖς πρανέσιν ἔχουσι, sic verterit, Nervos in superiore habent parte. Non male igitur Gaza τὰ πρανῆ in animantibus vocat Dorsum, Tergum; id enim in superiore parte est, in iis sc. quæ prona terram spectant. || Πρανῆ Hes. exp. etiam κοῖλα. [" Paus. 3, 189. coll. 188. Jacobs. Anim. 319. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 32. ad Mœr. 318. Timæi Lex. 221. et n., Toup. Opusc. 1, 371. ad Lucian. 1, 299." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 431.] Καταπρανὴς, i. q. καταπρηνὴς, Pronus, Declivis, κατωφερὴς, Hes. [" Ad Timæi Lex. 221." Schæf. Mss. * " Καταπρανῶς, Const. Manass. Chron. p. 9. var. lect." Boiss. Mss.]

Πρανὸς, ὁ, i. q. πρανὴς, Pronus, Declivis: unde πρανὸν, κατωφερὲς, πρανὲς, Hes. [Πρανοτέρᾳ τῇ φάλαγγι, Arrian. Anab. 1, 1, 10. not.]

Πρανίζω, ίξω, Pronum præcipitemque dejicio, Præcipito: idem CUM Πρηνίζω, quod Eust. exp. ἐπὶ πρόσωπον ῥίπτω. Unde ap. Hes. Πρανιχθέντα, τὰ ἐπὶ στόμα πεσόντα. At in Lex. meo vet. sicut Πρανὴς exp. κατωφερὴς, ita etiam πρανίζει, κάτω φέρει.

[* " Πρανεὺς, Mœr. 318. et n., Toup. Opusc. 1, 371." Schæf. Mss.]

ΠΡΙΑΜΑΙ, Emo, i. q. ἀγοράζω, et ὠνοῦμαι, ut Hes. quoque testatur, Dem. (309.) Ὁ ὠνούμενος νενίκηκε τὸν λαβόντα, ἐὰν πρίηται. Interdum cum accus. rei venalis, interdum cum gen. pretii. Od. Ξ. (115.) τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσι, ubi quidam subaudiunt ἐπὶ, ut dicat, Quis te emit ut bonis suis præficeret? Alii etiam Sua pecunia. Cum accus. et gen. simul: Athen. (568.) e Comico, Μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονήν. Xen. Ἑλλ. 3, (2, 22.) Πρίασθαι γὰρ ἔφασαν τὴν χώραν ἅπασαν παρὰ τῶν τότε ἐχόντων τὴν πόλιν, τριάκοντα ταλάντων. Sic Lucian. (1, 528.) Τὸ μὴ ἁλῶναι τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, Duodecim bobus a Minerva emit, nisi malis redemit, ut urbs non caperetur. Ubi etiam nota πρίασθαι παρά τινος. Sicut vero dixi quosdam ap. Hom. πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσι exponere Emit bonis suis præficiendum, sic ap. Xen. (Ἀπ. 2, 5, 2.) Λέγεται ἐπιστάτην εἰς τἀργυρεῖα πρίασθαι ταλάντου, Talento emisse dicitur quem argentifodinis præficeret. De rebus vilibus et nullius pretii, Athen. (547.) e Comico, [imo, Tragico, Soph. Ant. 1170.] καπνοῦ σκιᾶς Οὐκ ἂν πριαίμην: ut et ap. Soph. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν. Contra Xen. (Aj. 477.) Πριαίμην τοῦτο πρὸ πάντων χρημάτων, Omnibus hoc pecuniis meis redimerem, etiam Omnibus pecuniis anteferrem: ut sit πρὸ πάντων χρημάτων ἑλοίμην: K. Π. 3, (1, 20.) p. 41. Κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥστε μή ποτε λατρεῦσαι ταύτην: quemadmodum Chrys. de Sacerd., sed cum dat., Ὁ μὴ χρημάτων μηδὲ ἄλλου τινὸς τοιούτου, ἀλλ' ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος. Quibus in ll. πρίαμαι interpretandum potius Redimo, sicut et ap. Xen., cum l. c. dicit, Λέξον μοι ὁπόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, ubi etiam nota πρίαμαι ὥστε ἀπολαβεῖν pro τὸ ἀπολαβεῖν, ut Lucian. (1, 528.) Τὸ μὴ ἁλῶναι τὴν πόλιν ἐπρίατο

βοῶν δώδεκα. Pro Redimo accipitur et alia signif., sc. pro Conduco, Bud. 228. Proprie *ἐργολαβεῖν*, Redemturas facere, ut mancipes et conductores solent: quod et *μισθοῦσθαι* et *πρίασθαι* dicitur. Sic J. Poll. 9. Τὸ *μέντοι τὰ τέλη παραλαμβάνειν, εἴποις ἂν πρίασθαι καὶ μισθώσασθαι*: sicut ibid. *οἱ ἄρχοντες* dicuntur *πιπράσκειν* et *ἀπομισθοῦν τὰ τέλη*: unde *τελῶναι* quoque dicuntur *οἱ πριάμενοι* (s. *οἱ ὠνούμενοι*) *τὰ τέλη.* Sic ap. Cic. redemtores dicuntur redimere vectigalia, pro quo ap. Ulpian. legitur Redemturas facere. Refert huc Bud. quod ap. Dem. (1253.) legitur, Ὁπότε *ὀπώραν πρίαιντο, ἢ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι, ἢ ἄλλο τι τῶν περὶ γεωργίαν ἔργων ἀναιροῖντο.* Ubi nota *πρίασθαι, μισθοῦσθαι*, et *ἔργον τι ἀναιρεῖν* s. *ἐργολαβεῖν*, vicinæ significationis verba, pro Redimere, Conducere, Faciendum suscipere. || Conjunct. MODO Πρίωμαι, Emam, Aristoph. B. (1229.) Ἐγὼ *πρίωμαι τῷδε*; Egone emam huic? *ἀγοράσω, ὠνήσωμαι*; IMPER. Πρίω, Eme. In sequenti comp. [Phot. Πριῶ· *ἀγοράσω.*] Etiam ACT. Πρίημι, Suid. *ἀγοράζω.* [" Πρίαμαι, Phryn. Ecl. 56. Musgr. Hel. 891. Kuster. Aristoph. 2. Herodian. Philet. 453. et n., Brunck. ad Anacr. p. 108. ad Charit. 296. ad Herod. 621. De constr., ad Xen. Mem. 2, 5, 3. Ruhnk. p. 229. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 167. Πρίασθαί *τινι*, Seidler. Dochm. 386. Brunck. ad Anacr. p. 82. Lips. Aristoph. Ἀ. 812. Πριάμενος, Qui emit, Πλ. 884. Πρίω, Brunck. Aristoph. 3, 59. (Ἀ. 35.)" Schæf. Mss. Pro *πρίασο*, Lobeck. Phryn. 360. Eur. Med. 232. Πόσιν *πρίασθαι χρημάτων ὑπερβολῇ.* Πρίαμαι, quomodo declinetur, Lobeck. Phryn. 137. * Πριατὸς, unde * Ἀπρίατος, Plato Gorg. p. 484=317=126. " Apollin. Ps. 43." Kall. Mss. " Ad Herod. 215. Hymn. in Cer. 132." Schæf. Mss.]
" Ἀπριάτην, Sine emtionis s. redemtionis pretio, " Gratis, Od. Ξ. (317.) Ἔνθα *με Θεσπρωτῶν βασι*-" *λεὺς ἐκομίσσατο Φείδων* Ἥρως *ἀπριάτην*, Gratis me " tractavit, nec ullum a me sumtuum exegit pre-" tium. Ubi adverbiale est. Pro nomine autem ac-" cipi potest Il. A. (99.) *ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι* " *ἑλικώπιδα κούρην* Ἀπριάτην, *ἀνάποινον*, Nullo re-" demtam pretio nec ullo persoluto lytro." [" Ruhnk. ad H. in Cer. 132. coll. Vossio, Heyn. Hom. 4, 44. 45." Schæf. Mss.]

Ἀποπρίαμαι, Emo, i. q. *πρίαμαι*, Aristoph. B. (1227.) Ὦ *δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον*, i. e. *ὤνησαι* s. *ἀγόρασον τὴν λήκυθον*, sc. ab Æschylo. Respondet Eur., *τὸ τί* Ἐγὼ *πρίωμαι τῷδε*; Quamobrem ego emam huic? Ubi nota etiam Ἀποπρίω imperativum " Att. pro *ἀποπρίασο*," ut *πρίω* ap. Eund. N. (614.) Μὴ *πρίω, παῖ, δᾷδ'*, Ne eme, puer, facem. [" Coray Theophr. 230." Schæf. Mss.]

Ἐκπρίαμαι, i. q. *ἐξωνοῦμαι*, Eximo, Bud. e Lys. (810.) Τοὺς *κινδύνους ἐξεπρίαντο*, Data pecunia sese criminibus eximebant. Idem interpr. non solum Redimo, sed et Corrumpo, citans ex eod. Lys. 151 (=678.) Ἐκπριάμενοι *τοὺς κατηγόρους, οὐδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν.* [" Brunck. ad Anacr. p. 107. ad Charit. 568. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii." Schæf. Mss.]

SED ET Ἐκπριῶ pro Redimo, affertur e Prov. Solomonis (24, 11.) itidemque e Chrys. Ἐκπριοῦν *κτεινόμενον μὴ φείσῃ*, Redimere occisum ne cesses. Quibus adde quod ap. Hes. legitur, Ἐκπρίου, *ἀγόρασον, ἐλευθέρωσον.* Quæ omnia sunt a VERBO Ἐκπριόω, id autem compositum est e Πριόω. UNDE Πρίου, quod Suid. exp. *ἐλευθέρωσον*, Redime, Libera: cui subjungit, Πρίω, *ἀγόρασον*, quod ex Aristoph. paulo ante attuli. Apud Hes. vero legitur non solum Πρίω, *ἀγόρασον*, SED ET Πρίων, *ἀγοράζων*: pro quo reponendum fortasse Πριῶν. [" Πριούμενος, Vox nihili, Liban. 3, 7. de Socrate, Τότε *πεινῶν ἐσθίειν, ἀντὶ Περσικῆς πριούμενος τραπέζης.* Sic Morell. et Reisk., quorum tamen ille vertit, Habuit loco Persicæ mensæ. Leg. *ποιούμενος.*" Bast de VV. Nihili vel Dub. ad calcem Scap. Oxon. * Προσεκπρίαμαι, Dio Cass. 400.]

" Συμπρίαμαι, Coëmo, Aristot. Pol." [" Lysias p. 715." Seager. Mss.]

[* Ὑποπρίαμαι, Theophr. Char. 11, 5. p. 230. Cor. lectio susp.]

¶ Πρίαμος, ὁ, Nomen regis Trojani, qui cum Ποδάρκης ante diceretur, Πρίαμος ideo vocatus est, quod capta ab Hercule Troja, Hesione soror ipsum *ἐπρίατο καλύπτρας γυναικείας, αὐτὴ ἀπελθοῦσα αἰχμάλωτος ὑπὸ Τελαμῶνι*, Eust. e Lycophr. Frequens ejus mentio ap. Hom. pariter ceterosque tam Poëtas quam prosæ Scriptores. Etymi meminit et Serv. Æn. 1. Tum Hercules Priamum quoque redemtum a vicinis hostibus, in paterno regno locavit: unde et Πρίαμος dictus est, *ἀπὸ τοῦ πρίαμαι*, Emo. [" Jacobs. Anth. 9, 490." Schæf. Mss.] Πριαμικὸς, Priamicus: Πριαμικαὶ *τύχαι*, Proverbialiter pro Summis infortuniis; a Priamo, qui capta urbe, amisso regno, tota demum progenie orbatus, cum ad aram confugisset, hostili manu interemtus est. [" Thom. M. 647." Schæf. Mss.] ET Πριαμήϊος: quo adjectivo Latini quoque Poëtæ utuntur; nam Virg. Priameia sceptra, Ovid. regna, Virg. virgo, de Cassandra Priami filia. Πριαμηΐς, Patron. fem. gen. i. e. Priami filia, Priameis. At masc. PATRONYM. Πριαμίδης, Priami filius, Priamides. [" Clark. ad Il. A. 398. Musgr. Hel. 362. * Πριαμὶς, 1173. (Or. 1587.) * Πριαμύλλιον, Bast Lettre 158." Schæf. Mss.] Inde et VERB. Πριαμοῦσθαι, Priamum fieri, i. e. Radi: ex eo, quod Tragici Priami personam rasam introducerent. Eust. 1344. Ὁμήρου *ἐφ' ὅσον ἐχρῆν διασκευάσαντος τὸ κατὰ Πρίαμον πάθος, οἱ μεθ'* Ὅμηρον *καὶ κείρουσιν αὐτόν· ὅθεν καὶ Πριαμωθῆναι, τὸ ξυρηθῆναι· ἐπεὶ ὁ τραγικὸς Πρίαμος ξυρίας εἰσήγετο*: quod Πριαμωθῆναι fuisse scommaticum addit. [Cf. Phot.] Itidem ap. Hes. Πριαμωθήσομαι, *ξυρήσομαι· ἐπειδὴ τὸ τραγικὸν τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν.*

ΠΡΙΝ, Prius, Ante, Il. Ω. (728.) *οὐδέ μιν οἴω* Ἥβην *ἵξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης Πέρσεται*, Nam urbs funditus excindetur, prius sc. quam ipse ad pubertatem perveniat. Alia duo similia exempla ex Eod. vide in Ὤφελλον, T. 2. c. 1560. Sic et Od. Ξ. 334. Ἀλλ' *ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε.* Itidem cum geminum *πρὶν* ap. eum legitur, præcedens significat Prius, Ante, sequens autem Quam, pro quibus in prosa *πρότερον* et *πρὶν*, s. *πρότερον* et *πρινὴ*, ut in sequentibus dicetur. Eod. modo Il. B. 344. *ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν*, Habens consilium immotum ut antea. Ubi nota corripi secus quam alibi. Necnon *πολὺ πρὶν*, Multo s. Longe ante, Il. A. 236. Item *ὁ πρὶν*, Qui ante fuit, Prior, Pristinus; vel etiam Superior, ut ap. Thuc. *ὁ πρὶν χρόνος*, Superius tempus, Tempus elapsum ante hoc. Greg. *ἡ πρὶν ἀκοσμία*, Deformitas quæ antea erat, quæ superioribus diebus erat, vel superiori tempore: Ἐντεῦθεν *κόσμον ἡ πρὶν ἀκοσμία λαμβάνει*, Prisca s. Pristina, Bud. Sic Idem, Εἶτ' *ἐνέπαιζον ὅσα βουλομένοις ἦν, τῆς πρὶν τοῦ ἀνδρὸς δυναστείας ἀντίῤῥοπα.* Item ap. Soph. (Aj. 618.) *τὰ πρὶν ἔργα*, Res ante gestæ. Interdum *τὸ πρὶν* SIVE Τοπρὶν, Prius, Ante, i. q. *πρὶν*, Il. X. 154. *ὅθι εἵματα σιγαλόεντα Πλύνεσκον* — Τοπρὶν *ἐπ' εἰρήνης*, Ubi vestimenta lavabant antea Trojanæ pacis tempore: sc. *πρὶν ἐλθεῖν υἷας* Ἀχαιῶν, Priusquam Achivi advenissent. Sic ap. Eur. *κἂν ἄμουσος ᾖ τοπρίν.* || Priusquam, Antequam: in qua signif. interdum cum indic. jungitur, interdum cum conj., sæpius cum infin. Latini itidem suum Priusquam et Antequam modo cum indic., sæpius cum conj. construunt, Bud. 970. Cum indic., ut Il. A. (29.) Τὴν *δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν*, Non dimittam antequam eam senectus invadet. Item e Thuc. Πρὶν *ἤρετο δύναμις τῶν* Ἀθηναίων, pro Priusquam Atheniensium potentia augesceret. E Dem. Πρὶν *ἀπέδωκε*, Antequam reddidit. Ex Isocr. Πρὶν *ἀπετέλεσα τὸν λόγον*, sc. *οὐκ ἀπέστην.* Sic et præcedente *πρότερον*, ut videbis infra. Cum conj. Synes. Φθάνει *διαφθαρέντα πρὶν εἰς τὴν φύσιν ἐπανέλθῃ.* Sic Greg. Naz. Πρὶν *ἐπιστῇ.* Et, Πρὶν *γένηται*, ap. Eust. Itidem et Soph. Aj. (742.) *πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ*, Antequam ipse coram adesset. Et *πρὶν ἀκούσῃς*, Antequam audieris, Hesiod. Μήτε *δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς.* Quibus addere potes *πρὶν ὥρη*, pro *πρὶν ὥρη γένηται*, vel etiam *γένοιτο*: nam et cum optativo construitur interdum, ut Od. O. (393.) *οὐδέ τι σε χρὴ, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι.* Sæpissime cum

infin., tam in prosa quam ap. Poëtas. Od. Ξ. (229.) πρὶν Τροίας ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν: sicut paulo ante ex Eod. attuli, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν. Et Od. O. (30.) πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Il. P. (32.) Y. (198.) Πρίν τι κακὸν παθέειν. Rursum Od. O. (210.) Πρὶν ἐμὲ οἴκαδ' ἱκέσθαι. Sic Lucian. (1, 275.) Πρὶν ἥκειν, Antequam adveniat. Thuc. (2, 12.) Πρὶν ἀκοῦσαι, Antequam audissent. Et (3, 30.) Πρὶν ἔκπυστος γενέσθαι, Priusquam auditus fuisset. Æschin. Πρὶν λόγον δοῦναι, Dem. Πρὶν πρᾶξαι, Priusquam feceris. Sic, Πρὶν ὀπτῆσαι τἄλευρα ἐπιπάσσεις: et, Πρὶν τοὺς ἰχθῦς ἑλεῖν, σὺ τὴν ἅλμην κυκᾷς: et, Πρὶν ἐσφάχθαι δέρεις: Proverbia ἐπὶ τῶν πρὸ καιροῦ τι ποιούντων. Item ap. Xen. (K. Π. 3, 3, 27.) Πολλῷ πρὶν ἐξικνεῖσθαι, Multo prius quam possent pertingere. Apud Plat. vero Ep. Πᾶν παθεῖν πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς ἔργων γενέσθαι κοινωνὸς, Quodvis supplicium perpeti prius quam, vel potius quam. || Redditur et particula Quam, præcedente nimirum alio πρὶν vel πρότερον, idque tam cum conjunctivo quam cum infinitivo. Il. Ω. (781.) Μὴ πρὶν πημανέειν πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠὼς, A. (97.) Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην, B. (355.) Τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι Πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι. Sic et alibi. Itidem in prosa præcedente πρότερον, ut ap. Plat. Apol. (26.) Μὴ πρότερον τῶν ἑαυτοῦ μηδενὸς ἐπιμελεῖσθαι πρὶν ἑαυτοῦ ἐπιμεληθείη, Non prius res suas curare quam seipsum. Et cum infin. Isocr. Πρότερον ἰδιῶται γίγνονται π. αἰσθέσθαι τι τῆς πόλεως. Item cum indic., Dem. (486.) Μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον πρὶν τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε, Antequam hanc antiquam solveret. || Affertur et pro Donec, Quoad, ex Isocr. Πρίν τινες εἶπον, Donec quidam dixerunt. E Thuc. (3, 29.) Πρὶν τῇ Δήλῳ προσέσχον λανθάνουσι, Latent quoad tenuerunt Delum. Sic VV. LL. Sed in hoc Thuc. loco est omissum δὴ, ut videbis in seq. tmemate.

Jungitur et cum particula ἂν, δὴ, γε, μὴ, et ἤ. Nam DICITUR Πρὶν ἂν, necnon πρὶν ὅτ' ἂν, etc. sive πρὶν ὅταν, itidem pro Priusquam, Antequam; interdum cum optativo, sæpius cum subj. Od. B. (374.) Ἀλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι Πρίν γ' ὅταν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται. Aristoph. Πλ. (477.) Οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν πρὶν ἂν μάθῃς, Antequam didiceris. Soph. (Aj. 107.) Πρὶν ἂν τί δράσῃς; Priusquam quid feceris? Dem. Πρὶν ἂν κρατήσητε. Sic alibi passim et ap. alios. Item præcedente πρότερον, Plato Phædro, Μὴ πρότερον πρὶν ἂν νικήσω. ITEM Πρὶν δὴ, Donec, Usquedum, Quoad, ἕως οὗ, Schol. Thuc. 3, (29.) p. 92. Τοὺς—Ἀθηναίους λανθάνουσι πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ ἔσχον. ET Πρὶν μὴ, præcedente οὐ, Non ante quam, Non prius quam. Aristot. H. A. 3, 20. Οὐ γίνεται γάλα πρὶν μὴ ἔγκυον γένηται, οὐδενὶ τῶν ζώων, Nulli animalium lac antequam uterum ferat. Usitatissimum ET Πρὶν ἢ SIVE Πρινή: idque modo cum opt., modo cum subj., modo cum infin. Antiphon, Μὴ ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα πρὶν ἂν ἐγὼ ἔλθοιμι. Idem junxit indicativo, ut videbis paulo infra. Sæpius infin. jungitur: ut Πρινὴ συμμῖξαι ἔφευγον, Fugiebant priusquam congrederentur. Aristot. Πρὶν ἢ διηρθρῶσθαι τὸ σῶμα, Hermog. Πρὶν ἢ ἐπανελθεῖν, Priusquam rediisset, Diosc. 2, 11. Οὐκ ἀφίστανται πρινὴ πᾶν ἀνικμασθῆναι τὸ ὑγρὸν, Non prius abscedunt quam omnis humor exuctus sit. Sic 1 Reg. 3, (7.) Πρινὴ γνῶναι θεὸν, Antequam Deum cognovisset. At præcedente πρότερον accipitur simpliciter pro Quam: sicut et πρίν. Antiphon, Οὐ πρότερον ἀπῆλθον πρὶν ἢ τῷ λιμῷ τοῦτον ἀπέκτειναν. Itidemque Xen. (K. Π. 1, 4, 23.) Πρὶν ἢ ἐγένοντο, præcedente οὐ πρόσθεν. Item Lucian. (1, 538.) Ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων, A decem annorum millibus, et amplius. ITEM Πρὶν ὅτε pro Priusquam, indicativo junctum affertur ex Od.

[" Πρὶν, Eur. Iph. A. 540. T. 19. Rhes. 81. 459. Musgr. 721. Ion. 783. Herc. F. 444. 606. Wakef. 597. Phil. 961. Heyn. Hom. 4, 19. 5, 715. 7, 473. Phryn. Ecl. 114. Dawes. M. Cr. 267. Kuster. ad Suid. 2, 232. ad Od. K. 175. M. 187. ad Herod. 284. Fischer. Anacr. 22. 23. De constr., Brunck. Aristoph. 1, 66. Soph. 450. 453. Porson. Med. p. 27. Dionys. H. 2, 941. Schneid. Anab. 38. Heyn. Hom. 7, 481. Cum optat., Xen. K. Π. 63. An cum conj. sine ἄν? Heind. ad Plat. Theæt. 374. Cum gen., Sylb. Ind. ad Justin. M., Schneid. ad Aristot. H. A. 657. Pind. Π. 4, 76. Schol. Eur. p. 97. Matth., Act. Traj. 1, 190. Cum infin. fut., Eur. Iph. A. 1437. Matth. In ead. oratione et cum infin. et cum conj., Il. P. 504. De quant., Heyn. Hom. 6, 402. 450. 7, 194. 8, 552. Paulo ante, Herod. 636. De πρὶν duplicato, Ruhnk. ad H. in Cer. 333. ubi etiam de πάρος πρὶν, πρόσθε πρὶν, πρότερον vel πρῶτον πρὶν, ad Herod. 435. Pro μᾶλλον, Weisk. ad Cic. Oratt. 13. p. 420. Schneid. ad Xen. Pol. 176. Ἔχειν, Retinere, seq. πρὶν, Ilgen. ad Hymn. 489. Ὁ πρὶν, Duker. Præf. Thuc. 10. Τὸ πρὶν, ibid. Wakef. Alc. 717. (998.) Phil. 166. Jacobs. Anim. 90. Anth. 9, 238. 11, 75. Heyn. Hom. 7, 239. Τὸ πρίν ποτε, Eur. Rhes. 475. Huschk. Anal. 220. Ἐκ τοῦ πρὶν, Wolf. ad Cic. pro Marc. p. 69. Πρίν ποτε, Eur. Tro. 704. Hel. 1453. Apoll. Rh. 1, 137. Erycius 12. Brunck. Soph. 3, 444. Epigr. adesp. 192. Valck. Diatr. 224. Πρὶν δή ποτε, Markl. Suppl. 1097. Πρὶν ὅτε, Hymn. in Cer. 97. 195. 202. Od. Δ. 476. Πρὶν ἂν, Wakef. Alc. 143. Trach. 2. Brunck. Aristoph. 1, 256. 284. Fac. ad Paus. 3, 238. Schneid. Anab. 458. ad Herod. 41. 69. 252. 367. Xen. K. Π. p. 19.: de constr., Brunck. Aristoph. 3, 227. Diod. S. 2, 555. Πρὶν ἄν γε, Lobeck. Aj. p. 302. Πρίν γ' ἂν, Eur. Iph. T. 1302. Brunck. Aristoph. 3, 65. 70. Πρὶν, πρὶν ἂν, 2, 48. Boiss. Philostr. 362. Πρίν γε, Dawes. M. Cr. 492. Wakef. Trach. 945. Simonid. 71. Brunck. Aristoph. 1, 66. 226. Heyn. Hom. 5, 39. 615. Πρὶν, Πρίν γε, 8, 272. Πρίν γε δὴ, Herod. 618. Πρίν γ' seq. voc., Mitsch. H. in Cer. 194. Eur. Med. 1173. Πρίν γε —, πρίν γ' ἢ —, Heyn. Hom. 5, 52. Πρίν γ' ὅτε, Heyn. Hom. 7, 12. Πρὶν ἢ, ad Herod. 9. 103. 355. 510. 514. 620. 696. Πρὶν, πρὶν ἢ, ad Diod. S. 2, 412. Fischer. ad Palæph. 137. ad Herod. 403. 597. 738. Πρὶν ἢ πρὸ, Lucian. 1, 538. Πρότερον, πρὶν ἢ, ad Herod. 731. Πρὶν — ἢ, Callim. H. in Del. 321. Οὐ πρόσθεν, πρὶν ἢ, Xen. K. Π. 73. Πρὶν ἢ, πρινὴ, ad Diod. S. 1, 48. Πρινὴ, 1, 410. Steph. Dial. Att. p. 14. Boiss. Philostr. 658. * Πρινὶ, Steph. l. c. Πρὶν καὶ, Wakef. Trach. 395. Pausan. 3, 297. Plato Phædro 337. Πρὶν καί πέρ τε, Moschus 4, 85. Πρὶν, ἀτὰρ τότε, Ruhnk. ad H. in Cer. 450. Πολὺ πρὶν, Zeun. ad Xen. K. Π. 321. Πάρος — πρὶν —, Heyn. Hom. 5, 39. Τὰ πρὶν, Soph. Phil. 1268. Πρὶν οὖ, Antequam, Demosth. 217, 17. Οὐ πρὶν — ἀλλὰ —, Il. Π. 62. Heyn. Hom. 7, 149. 8, 178. cf. Viger. 436. (Sic οὐ πάρος, — δὲ —, Æsch. Suppl. 365. P. Μὴ πρότερον, ἀλλὰ, Plut. 2, 196. Cor.)" Schæf. Mss. " Est ἀπὸ τοῦ πρὶς, Pris, unde Prior, Primus, Priscus, Pristinus, Pridie. Adr. Henr. Stromayer Epist. ad Jo. Dan. ab Hoven, Lugd. 1759." Schn. Lex.]

" ΠΡΙΝΟΣ, ἡ, Ilex, teste Hesychio etiam in voce "Ἴλεξ. Arbor magna est ut ἡ δρῦς, quemad-" modum prolixe docet Theophr. H. Pl. 3, 16. " quem confer cum Diosc. 4, 48. Granum fert βαφι-" κὸν, et fructum quem ἀκύλους vocant. Vide Plin. " 16, 6. 24, 4. Quod vero attinet ad priorem hujus " vocabuli syllabam, sciendum est produci eam ab " Hesiodo, Theocr. (5, 95.) et Aristoph. (B. 859.) " corripi vero in Epigr." [Corripitur autem ab Hesiodo Ἔργ. 2, 54. Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου δὲ γύην, κ. τ. λ. Vide Schn. Ind. Theophr. " Ad Charit. 427=270. Jacobs. Anth. 7, 396. 8, 205. Kuster. Aristoph. 71. Heyn. Hom. 4, 584. ad Timæi Lex. 156." Schæf. Mss. Arat. D. 390. Apud Plut. Thes. 17. vulgo legitur Πρινὸς ἄνθει * ἐριθάλλον, sed perperam pro πρίνου.] " INDE Πρινώδης dicitur Ilici similis, PRO " πρινοειδὴς, ut πρινῶδες φύλλον, Folium simile folio " ilicis, Folium quale ilicis est, Folium in modum " ilicis." [Aristoph. Σφ. 382. θυμόν. * Πρινοειδῶς, Diosc. 4, 41.] " ET Πρίνινος, Iliceus, Iligneus s. " Ilignus, h. e. Ex ilice confectus, ut πρίνινος γύης " ap. Hesiod. Ἔργ. (2, 48.) Sic Athen. 15. Πρίνινον

" ἢ δρύϊνον ξύλον." Et Aristoph. 'A. (180.) πρίνινοι " ἄνθρακες." Apud ('Ορν. 615.) extat DIMIN. Πρι" νίδιον, Parva ilex." [* Πρινὼν, Gl. Iletum, Ilicetum.]

ΠΡΙΩ, SIVE Πρίζω, utrumque enim agnoscit J. Poll. 7, (114.) posterius tamen usitatius esse innuens, cum ait, Πρίειν δὲ λέγεται τὸ πρίζειν, Serro, Serra seco, findo, deseco, præcido. Thuc. 4, (100.) p. 154. Δίχα πρίσαντες, Cum serra fidissent. Pass. Πρίομαι s. Πρίζομαι, Serra secor s. dividor: unde ap. Suid. Πρίεται, σχίζεται. Et ad Hebr. 11, (37.) Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν. Aristoph. (B. 927.) μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας, Noli serrare dentes, s. stridere, s. frendere dentibus. Et Suid. e Babrio, Κἀκεῖνος εἶπε τὰς σιαγόνας πρίων: quod exp. βρύκων: Βρύκων autem, τρίζων τοὺς ὀδόντας, Stridens dentibus. Celsus certe dixit Dentibus stridere, pro eo quod Hippocr. πρίειν ὀδόντας. || Stringo, Constringo, Alligo; nam πρισθεὶς exp. ἐξαφθεὶς, δεσμευθεὶς, ap. Soph. (Aj. 1030.) Ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων. || Πρίεται Hes. exp. φυσοῦται: qua signif. πρήθεται usurpatur. [" Πρίω, ad Charit. 506. Musgr. Hel. 396. Jacobs. Anth. 8, 324. Brunck. Apoll. Rh. 201. (4, 1671.) Soph. 3, 489. ad Diod. S. 2, 232. Lobeck. Aj. p. 383. Toup. Ep. de Syrac. 336. ad Mœr. 101. ad Lucian. 1, 197. De quant., Porson. Med. p. 7. Πρίζω, Diod. S. 1, 193. 320." Schæf. Mss. Plut. V. Homeri 16. Plato Theage 124. Opp. K. 4, 138. θυμὸν ὀδὰξ πρίοντες, Themist. 295. Οὐχ οἷος πρίεσθαι καὶ βασκαίνειν, Opp. 'A. 3, 315. χειρὸς δ' ἀπολείβεται αἷμα Πριομένης. Vide Schn. Lex. et Suppl. * " Πρισμὸς, Lobeck. Aj. p. 384." Schæf. Mss. Πρισμοῖς, Hesychio βιαίοις κατοχαῖς.]

Πρίσμα, τὸ, Scobs eorum quæ serra secantur; ut ῥίνημα s. ῥίνισμα, Eorum quæ lima; τόρνευμα, Eorum quæ torno; et πελέκημα, Quod securi dolando decidit resectum. Theophr. (H. Pl. 5, 6, 3.) Τὰ δὲ χλωρὰ ξύλα λίαν συμμύει, καὶ ἐνδέχεται ἐν τοῖς ὀδοῦσι τὰ πρίσματα καὶ ἐμπλάττει, Scobs serræ dentibus adhæresecit atque retinetur. Diosc. vero πρίσματα vocavit Scobem etiam a vermibus erosam, s. Lignorum cariem: de styrace, Δολίζουσι δὲ αὐτὸ τοῖς ἐκ τοῦ δένδρου πρίσμασιν, ἅπερ ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἀνατιτρᾶται. [" Jacobs. Anth. 9, 455." Schæf. Mss. Geometricum corpus, Prisma, unde * Πρισμάτιον, Theo ad Ptolem. Σύνταξ. p. 262. * " Πρισματοκαύστη, Instrumentum aliquod, Chemici Græci in Notit. Mss. 6, 311." Elberling. Mss.] Ejusd. signif. EST Πρίωμα: unde ap. Hes. Πριώμασι, πρίσμασι: quod verbale est potius a VERBO Πριόω, idem significante cum Πρίω, Serro, Serra seco s. findo. Sed minus usitatum est hoc quam illud. [" Πριόω, Πρίωμα, Mazocch. Tab. Heracl. p. 221." Schæf. Mss. * Πριωτὸς, unde * Ἀπρίωτος, Hippocr. 907. Μὴ ὑπερβάλλειν ἀπρίωτον, 912. Πεπριωμένου ἢ ἀπριώτου τοῦ ὀστέου. Item * Διαπριωτὸς, ibid. ὀστέον, a v. * Διαπριόω. Vide Schn. Lex. Suppl. vv. Πρίω, Διαπρίω.]

Πρίσις, ἡ, Fissio s. Divisio quæ serra fit. || Sicut vero πρίειν ὀδόντας dicitur Frendere s. Stridere dentibus, ita et πρίσις ὀδόντων, Actio ipsa frendendi s. stridendi dentibus, Plut. (7, 798.) Δήγμασι χειλῶν καὶ πρίσεσιν ὀδόντων. [" Lobeck. Aj. p. 383." Schæf. Mss.]

Πρίστης, Qui serra aliquid secat et findit, J. Poll. 7. Οἱ δὲ πρίσται, τομεῖς ἂν καλοῖντο. || Πρίστης, pro quo inversa scriptura ap. Suid. Πρῆστις, ap. Aristot. Piscis cetacei generis: H. A. 6, 12. Δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα καὶ τὰ ἄλλα κήτη ὅσα μὴ ἔχει βράγχια, ἀλλὰ φυσητῆρα, ζωοτοκοῦσι· ἔτι δὲ πρίστης καὶ βοῦς. Plin. 9, 13. Quæ pilo vestiuntur, animal pariunt, ut pristis, balæna, vitulus. Sic et alibi passim ap. eum legitur Pristis: ut mendosa videatur scriptura quæ ap. Aristot. extat. Athen. Πρίστεις καὶ φάλαιναι. [Latine Pistrix, Cic. in Orat. 440. Neptunia pistrix, Flor. 3, 16. marina, Sen. Hipp. 1049. Pistrix citatas sorbet aut reddit rates.] ALIOQUI Πρίστις ap. eund. Athen. (784. 484.) est Genus poculi, item et Navigii ap. Polyb. (17, 1, 1.) Πέντε λέμβους ἔχων καὶ μίαν πρίστιν, ἐφ' ἧς αὐτὸς ἐπέπλει. Virg. Æn. Pistrim vocat, Velocem Mnestheus agit acri remige pistrim. Fortasse autem tam illi generi Poculi quam huic Navigii Pistris nomen piscis dedit. [Navis rostrata, Liv. 32, 32. cf. 35, 26. 44, 28.] || Magis proprie Πρίστις dicitur Serra, ut ap. J. Poll. 7, (26.) Πρίων, πρίστις, ἡ καλουμένη ῥίνη: [ubi tamen Buttm. Lexil. 111. mallet πρίστης, ut Hes. quoque habet Πρίστης, ῥίνων, πρίων. " Πρίστις, Jacobs. Anth. 7, 147." Schæf. Mss.] " Πίστρις, Pistris, Genus navigii ap. " Polyb. Sic Liv. Pistris terno remorum ordine " agebatur, Virg. Velocem Mnestheus agit acri remige " pistrin. Scribitur et πρίστις, inversis literis."

Πριστὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. πρίστης. Videtur pro πρίστις quoque accipi, i. e. Serra. [" Epigr. adesp. 200. Lobeck. Aj. p. 383." Schæf. Mss. Aqu. 1 Reg. 7, 9.] UNDE Πριστηροειδὴς αἰχμὴ ap. Suid. ἐκ τοῦ πρίζω, inquit: ut πριστηροειδὴς αἰχμὴ sit Serrata cuspis, Mucro serratim dentes habens, [Πριστηροειδὴς, * Πριστοειδὴς, Schleusn. Lex. V. T.]

Πριστὸς, Serra dissectus, sectus, fissus, Od. Σ. (195.) Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος. Et πριστὸν, Marmoris genus ap. Joseph. Ant. Jud. Sectivum s. Sectile marmoris genus: quod sc. serra secari s. dissecari solebat. [Plut. 6, 170. " Jacobs. Anth. 9, 217. Lobeck. Aj. p. 383. ad Charit. 300. ad Lucian. 1, 294. Valck. Hipp. p. 240. 288. Diatr. 210." Schæf. Mss. * Ἄπριστος, Quint. Sm. 12, 137. " Æneas Tact. 20." Kall. Mss.] " Δύσπριστος, " Serra ægre secabilis s. Sectu difficilis," [Theophr. H. Pl. 5, 6, 3.] Εὔπριστος, Serra eleganter sectus s. dissectus, Qui serra facile dissecari s. secari potest, [Theophr. l. c. * Εὐπριστία, Schol. Ven. Il. Θ. 93.] Νεόπριστος, Recens serra dissectus, Qui non ita pridem serra sectus est, Od. Θ. (404.) κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος.

[* Ἀναπρίω, Reseco, LXX. Bel. et Drac. 1. Nicander Θ. 308. ubi tamen Schneid. reposuit ἀναπλείουσιν. * Ἀνάπρισις, Hippocr. Epist. p. 1288. in var. lect. * ἀνάτρησις.]

Ἀποπρίω, Serra deseco, præcido, abscindo, amputo, [Herod. 4, 65. * Ἀποπρίζω, Gl. Deseco. * Ἀπόπρισμα· ῥίνισμα, Scobs. " Casaub. ad Athen. 88." Schæf. Mss. Aristot. Mirab. 123. ubi vulgo * Ἀπόπτισμα.]

Διαπρίω, Serra disseco, diffindo, δίχα πρίω, ut Thuc. loquitur. Synes. Ep. 104. Ὡς κατεαγὼς εἴη καὶ διαπρίεται τὸ σκέλος, Se crus fregisse ac serra præcidendum s. desecandum curare, Medium secare. Et διαπεπρισμένος, Serra dissectus s. fissus. Plato Symp. Ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες, Facie dimidiata, Per nares dissecta luscaque, cujusmodi videntur in numismatis priscis, Bud. 229. in Καταγραφῇ. || Διαπρίεσθαι ταῖς καρδίαις, Frendere cordibus, ut ii qui πρίουσι τοὺς ὀδόντας, Act. 7, (54.) Ἀκούοντες δὲ ταῦτα διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν, καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτὸν, Frendebant cordibus et stridebant dentibus in eum. [" Toup. Epist. de Syrac. 336. Valck. Adoniaz. p. 368. ad Lucian. 1, 197. ad Herod. 473. Jacobs. Anth. 8, 324. Lobeck. Aj. p. 384." Schæf. Mss. Eubulus ap. Schol. Eur. Med. 613. Τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα Ἡμίσε' ἀκριβῶς, ὥσπερεὶ τὰ σύμβολα; Vide Elmsl. * " Διαπρίζω, Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 642, 5. Ἄτοπον, τέκτονι μὲν παρακαθήμενον, καὶ διακλῶντα καὶ διαπρίζοντα θεώμενον, μὴ ἀπαιτεῖν λόγον." Seager. Mss. Διαπρίζει, Hesychio διαπερᾷ. * Διάπριστος, J. Poll. 10, 28. Salmas. Exerc. 651. * Ἐκδιαπρίζω, Appian. 2, 556.]

Ἐκπρίω, Serra execo s. excido. Unde ἐξέπριον ap. J. Poll. 7. et e Thuc. [Plut. 7, 358. LXX. Sap. 13, 11. * Ἐκπρίζω, Geop. 9, 11, 7. * Ἔκπρισμα, Aristot. de Generat. 1, 2.]

" Ἐμπρίω, Serra incido, Serratis incisuris sum; " Nicander enim Θ. 71. ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον dixit pro " πριονώδη ἔχοντα τὰ φύλλα, ideoque τραχὺν, Schol. " Idem 'A. 533. ἐμπρίοντα σίνηπι vocat, quoniam et " ipsum est ramulis asperis, necnon τραχὺ τῇ γεύσει, " teste cod. Schol. Ubi tamen in textu scriptum " ἐμπριόεντα," [AB * Ἐμπριόεις.] " Dicitur etiam ἐμ-

" πρίειν τοὺς ὀδόντας aliquis, pro Comprimere et A " συσφίγγειν, Infrendere dentibus: ap. Suid. Οἱ δὲ, " ἐμπρίσαντες τοὺς ὀδόντας τοῦ εἶξαι τῷ τυράννῳ, γε- " γόνασι κρείττους." [Hippocr. 913. Πρίονι χρὴ χαρακτῷ ἐμπρίειν αὐτίκα τὸ ὀστέον, Galen. 8, 8. σφυγμὸς, Aët. 175. Alex. Trall. 6. p. 266. "Ad Diod. S. 2, 232. 558. Lobeck. Aj. p. 384. Comprimo, ut dentes, ad Lucian. 1, 197. * Ἐμπρίζω, Diod. S. 2, 602. * Ἐμπρισμὸς, Segaar. in Daniel. p. 18." Schæf. Mss. Ἐνιπρίω, Opp. K. 2, 261.]

Ἐπιπρίω, In superficie serro. || Dicitur aliquis item ἐπιπρίειν, cum dentibus super aliqua re frendit: ut ap. Hes. Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων. ["Ad Lucian. 1, 354. Ruhnk. Ep. Cr. 69. ad Charit. 506. Jacobs. Anth. 8, 307. 324." Schæf. Mss.]

Καταπρίω, Serra deseco, præcido, discindo, concido, ["Toup. Opusc. 1, 534." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 283. * "Καταπρίζω, Amphiloch. 91." Kall. Mss.]

Παραπρίω, Serra s. Juxta seco. Παράπρισμα, τὸ, Scobs quam serræ dentes egerunt e ligno quod dis- B secatur. At Hierocles, Veterinarius medicus, παραπρίσματα vocat Concretos humores in suris equorum: Παραπρίσματα, inquit, λέγεται ἢ μελικηρίδες, ὑπὸ τινῶν δὲ ὑδατίδες, ἅτινα γίνεται ἐν τοῖς κυνόποσιν ἢ σουροῖς λεγομένοις. [Aristoph. B. 882. παραπρίσματ' ἐπῶν pro λεπτολογίαις.]

[* Ὑποπρίω, Strideo, Lucian. 1, 351. τοὺς ὀδόντας.]

Ἀπρὶξ, Tam tenaciter et firmiter, ut serra desecari nequeat. Hes. exp. προσπεφυκότως, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς, ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι διὰ τὴν σύμφυσιν: quæ desumta sunt e Schol. Soph. (Aj. 310.) p. 19. meæ Ed. Κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί. Itidem ap. Theocr. 15, (68.) ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα ἀμῶν, Schol. exp. * ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ διαπρίσαι τὴν συμφυΐαν: sumta metaph. a lignis quæ nodis ramisque ita dura sunt et συμπεφυκότα, ut serra secari et dividi non queant. [Vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 1058. " Brunck. Apoll. Rh. 140. Soph. 3, 422. Lobeck. Aj. p. 384. Heind. ad Plat. Theæt. 328. Villois. ad Long. 45. Toup. Epist. de Syrac. 336. Opusc. 1, 333. 2, 180. C Valck. ad Theocr. x. Id. p. 177. 368. Mœr. 84. et n., Timæi Lex. 47. et n., ad Thom. M. 106. 107. ad Lucian. 1, 462. ad Herod. 480." Schæf. Mss. * Ἄπριγδος, neutr. plur. Ἄπριγδα, adv., i. q. ἀπρὶξ, Æsch. Pers. 1062. 1068. * Ἄπριγκτος, s. * Ἄπρικτος, Choëph. 423. nott.]

ΑΤ Πρίων, ονος, ὁ, Serra, i. q. πρίστις, Plut. (8, 598.) Κτύποι ῥαιστήρων καὶ τριμμοὶ πριόνων. Vide Πέλεκυς. Gal. duo serrarum genera enumerat, μαχαιρωτὸν et ὀδοντωτὸν, de quibus supra. || Captiosi perplexique argumenti genus, quod alio nomine κροκοδειλίτην vocant, ut testatur quidam Doxopater Comm. in Aphthonium. ["Crinag. 37. Brunck. Aristoph. 3, 59. Lobeck. Aj. p. 383. ad Anton. Lib. 71. 156. 196. De quant., Porson. Med. p. 7." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Terebra, Paul. Æg. 6, 88. Phot. Πριών· ὀξυτόνως, τὸ ἄρμενον· πρίων δὲ, ὡς παίων, ὁ τέμνων τῷ ἀρμένῳ τούτῳ· τὸ δὲ πληθυντικὸν, πρίονες διὰ τοῦ ο̄· Κράτινος.]

Πριωνοειδὴς, Serræ figuram habens, Serratus, Diosc. D Πριονοειδῶς, In modum serræ, Serræ figura, [Geop. 2, 6, 29.] Πριονώδης, i. q. πριωνοειδὴς, Athen. 13. Πριονώδεσι σχήμασι. Et πριονώδη φύλλα, Folia serrata, s. Serram figura sua repræsentantia. Theophr. (H. Pl. 1, 10, 5.) Καὶ τὰ μὲν εὔσχιστα καὶ οἷον πριονώδη, καθάπερ τὰ τῆς ἐλάτης. At Plin. 16, 24. dicit abieti esse folia secta pectinum modo. [" Meleager 111." Schæf. Mss.] Πριονωτὸς, Serratus, quasi a VERBO Πριονοῦσθαι, In serram conformari, i. q. πριονώδης s. πριονοειδὴς, Aristot. H. A. 3, (7.) de cranio, Τούτου δὲ τὸ πριονωτὸν μέρος, ῥαφίς. Apud Suid. autem LEGITUR, Πριόνωτοι, ὄφεις οὕτω λεγόμενοι: pro quo dubium est reponendumne sit πριονωτοὶ an πριονόνωτοι, ut sic vocentur a dorso serrato: [" Philostr. p. 99. c. 7." Kall. Mss. Πριονωτὸς, J. Poll. 10, 56. ex Aristoph. " Wakef. Trach. 12. Jacobs. Exerc. 2, 125. Anth. 7, 3. Aristoph. Fr. 221." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 1, 10. p. 867. V. Apoll. 3, 2. * Πριονωτὴ, ἡ, Mathem. Vett. p. 83. * Πριόνιον, Gl. Serrula: * Πριονίζω· Serro. * Πριονῖτις, ἡ, Herba, i. q. κέστρον, Betonica, Alex. Trall. 9. p. 531.]

ΠΡΟ, Pro, Ante, Coram. Sed hæc Gr. præp. cum a me redditur Latina Pro, intelligendum est de ea signif. quam habet, cum dicitur Pro foribus stare, et Pro æde, ap. Cic., sc. Pro significante Ante, hoc quidem certe in loco; alioqui enim etiam Pro i. e. ὑπὲρ, ea declarari interdum, aliquanto post docebo. Itidem enim Græce πρὸ τῶν θυρῶν, et πρὸ τοῦ ναοῦ. Sic Apoll. Rh. 1, (781.) πρὸ πόληος, Ante urbem. Et πρὸ δόμων, Eur. Ante ædes. Ex Eod. autem affertur et cum verbo motus ad locum, (Hec. 59.) ἄγετε πρὸ δόμων, pro Ducite ante domum, i. e. Ducite s. Educite foras. Est porro hinc compositum πρόδομον: sicut πρόθυρον ab illo πρὸ θυρῶν. Il. E. 96. Θύνοντ' ἀμπεδίον, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας, i. e. ἔμπροσθεν ἑαυτοῦ. Apud Eund., in Ἰλιόθι πρὸ et οὐρανόθι πρὸ, quidam πρὸ exp. itidem ἔμπροσθεν. At Il. Δ. (373.) πρὸ φίλων ἑτάρων δηΐοισι μάχεσθαι, jungitur πρὸ cum verbo μάχεσθαι, atque adeo hinc ortum esse putatur προμάχεσθαι, quod et sine adjectione ponitur. Apud Plut., Πρὸ ἑαυτοῦ λάρνακα ποιησάμενος, est πρὸ similiter i. q. ἔμπροσθεν. Ceterum ut πρὸ cum nonnullis genitivis posse reddi Lat. præpositione Pro, ostendi, sic cum aliquibus, ut ὀφθαλμῶν, vel ὀμμάτων, sciendum est posse verti Præ; nam πρὸ ὀφθαλμῶν, s. πρὸ ὀμμάτων, (ut, Πρὸ ὀφθαλμῶν ὁρᾶν τὸν θάνατον: quod loquendi genus manasse creditur ex istis Hom. verbis, πρόσθ' ὁρόων θάνατον,) id ipsum est, quod dicitur a Latinis Præ oculis, pro Ante oculos. || Sed πρὸ habet et alium usum præpp. Præ et Ante, sc. cum quem istæ præpp. obtinent in Præfero et Antefero; adeo quidem, ut hæc etiam verba commode interpretationi illius adhibeantur in nonnullis locis, in quibus sc. aliquid cum alio comparatur: ut, Πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐτιμησάμην, ap. Isocr., (qua loquendi formula usus jam fuerat Thuc.) Multis pecuniis prætulissem, s. Antetulissem. Ad verbum, Ante multas pecunias æstimassem. Dicitur itidem, Ἐπαινῶ ἐκεῖνο πρὸ τούτου, aut θαυμάζω, itidemque cum aliis ejusmodi verbis. Plato de Rep. 2. Ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν, ad verbum, Laudare injustitiam ante justitiam, pro Laudare injustitiam magis quam justitiam, Pluris æstimare, etc. Quidam vero πρὸ et hic interpretantur Præ, hoc modo, Præ justitia laudare injustitiam: sed observasse mihi videor potius Contemno hunc præ illo, vel parvi facio, etc. quam Laudo hunc præ illo; ideoque invertere mallem orationis formam et dicere, Parvi facere justitiam præ injustitia. At cum verbo θαυμάζω, ut ap. Synes. Ὥστε νοῦν τεθαυμακέναι πρὸ τοῦ σώματος, Ut mentem admirentur ante corpus, i. e. Magis admirentur quam corpus, Animum in majori admiratione habeant quam corpus, Pluris faciant s. æstiment, etc. Interdum vero et alia verba interpretationi hujus particulæ adhibemus, habentis hunc ipsum usum: ut πρὸ δούλου δεσπότης, subaudi ἐστὶ, Dominus servo præstat: et πρὸ δούλου δοῦλος, Servus servo præstat. Huc pertinent Πρὸ ἔργου, (e quo προὔργου,) et Πρὸ ὁδοῦ, quæ vide in Ἔργον et Ὁδός.

Πρὸ sæpe et de tempore dicitur, sicut Ante: ut, Πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι, Plato, Decem ante res Persicas annis. Herodian. 1, (17, 26.) Εὐγενέστατός τε τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων βασιλέων. Et, Ἐν τοῖς πρὸ τούτων λέλεκται, ap. Eund. (8, 1, 1.), In iis quæ sunt ante hæc, i. e. In præcedentibus, superioribus. Apud Isocr. Πρὸ μοίρας τελευτήσαντα, Ante tempus fatale mortuum, diem mortuum. Et pro ὥρας, Ante tempus: unde compositum πρόωρος. Interdum vero i. q. πρὸ μοίρας. Itidem πρὸ δίκης, ap. Isæum atque alios, Ante dictatum judicium, Indicta causa. Dicitur etiam πρὸ δυοῖν s. τριῶν s. τεττάρων ἡμερῶν, etc. Ante duos vel tres vel quatuor dies etc. Interdum vero subaudiendum relinquitur substantivum: ut ap. Plut. Πρὸ δεκατριῶν καλανδῶν Μαΐων. Item, Ἡμέρᾳ τῇ πρὸ ἕνδεκα καλανδῶν Μαΐων. Et, Πρὸ μιᾶς καλανδῶν Μαρτίου, Ante unum diem Cal. Martii, i. e.

Pridie Cal. Dicitur vero itidem πρὸ δυοῖν ἐτῶν, vel τριῶν etc. Ante duos annos, vel tres. Quinetiam πρὸ βραχέος χρόνου, aut πρὸ βραχέος sine subst., Ante breve tempus, i. e. Nuper, Non ita pridem. Sic autem πρὸ ὀλίγου, et πρὸ μικροῦ, sub. χρόνου, Paulo ante. ‖ Non raro etiam cum articulo τοῦ, sequente infin., pro Ante quam, Prius quam, s. potius conjunctim Antequam, Priusquam, ut alii scribunt: ut, Πρὸ τοῦ προκόψαι τοὺς πόδας, Greg. Naz. Antequam pedes impingant. Sed interdum commodius redditur per Potius quam. Thuc. 5, (100.) Μὴ πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν: 4, (59.) Οἱ δὲ τοὺς κινδύνους ἐθέλουσιν ὑφίστασθαι πρὸ τοῦ αὐτίκα τι ἐλασσοῦσθαι. Sic Gallice Avant que, quod significat Ante quam, ponitur interdum pro Plutôt que, i. e. Potius quam, veluti cum ita loquimur, Je souhaiterois la mort avant que d'en venir là: vel, Premier que d'en venir là, pro Plutôt que d'en venir là.

Πρὸ, Pro, ea sc. signif. qua ponitur pro ὑπέρ: ut, πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἥει, (Il. K. 286.) et πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι, ap. Eund., Dimicare pro liberis et uxoribus. Sic πρὸ παιδὸς θανεῖν, Eur. Et Xen. K. Π. 4, (5, 15.) Καὶ οὔτε ἐγὼ ἀρκέσω ὑμῖν πράττων πρὸ ὑμῶν ὅ, τι ἂν δέῃ, οὔτε ὑμεῖς πρὸ ἡμῶν. Sic in isto ejusdem loco, (Ἀπ. 2, 4, 7.) Πολλάκις δ' ἃ πρὸ αὐτοῦ τις οὐκ εἰργάσατο, ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσε. In compositione quoque hunc usum habet.

¶ Πρὸ adjungitur a Poëtis præpositioni ἀπὸ, et præp. ἐπὶ, necnon διά: sunt enim POETICA, Ἀποπρὸ, unde Ἀπόπροθι, ET Ἐπιπρὸ, ET Διαπρό: quæ divisim etiam scripta extant, Ἄπο πρὸ, s. Ἀπὸ πρὸ, et Διὰ πρό. Significat autem ἀπὸ πρὸ, s. Ἄπο πρὸ, vel potius Ἀποπρὸ, Procul, cum gen.: ut ἀπὸ πρὸ οἴκων, Hom. Procul ab ædibus. Sic τυτθὸν ἀπὸ πρὸ νεῶν, Il. H. (334.) Quibus in ll. ἀπὸ πρὸ existimo perinde ac si diceretur Procul s. Seorsum a conspectu, cum πρὸ significet Coram, quod nihil aliud est quam In conspectu. Cum tamen satis sit dicere ἄπο, i. e. Procul, Seorsum, merito vacare πρὸ in hujusmodi ll. censebitur: sicut ἀπὸ vacat cum νόσφιν. Sunt autem hinc facta ADVERBIA Ἀπόπροθι ET Ἀπόπροθεν, Procul, Eminus, Od. E. (80.) οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει, Hesiod. (Ἔργ. 2, 8.) Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, Arat. (353.) Τὴν δὲ καὶ οὐκ ὀλίγον περ ἀπόπροθι πεπτηκυῖαν κ. τ. λ., ubi Cic. vertit Semotam procul. At vero Ἀπόπροθεν adverbium e loco, pro quo ETIAM Ἀπόπροθε dicitur, Apoll. Rh. 1, (1244.) γῆρυς ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων, E loco procul dissito, remoto. Nisi admittere velimus, E longinquo, et Eminus. Apud Hom. pro ἀπόπροθι etiam. Affertur vero et pro Seorsum a, Absque, e Nonno.

AT Ἐπιπρὸ Schol. Apoll. Rh. ait esse pro εἰς τοὔμπροσθεν, s. διόλου, in hoc ejus loco, 1, (983.) οὐ μὲν ἐπιπρὸ Ἡείδει καταλέξαι ἐελδομένοισι δαῆναι, i. e., inquit, εἰς τοὔμπροσθεν Δολιονίας, ἢ ἀντὶ τοῦ διόλου. In VV. LL. exp. Longo tractu; et affertur hic locus Ejusd. 2, (133.) ἐπιπρὸ δὲ λιγνυόεντι Καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἐκὰς ἀΐσσοντο.

De Διαπρὸ autem s. Διὰ πρὸ dixi post Διὰ, T. 1. c. 982.

[" Πρὸ, Markl. Iph. p. 156. Wakef. S. Cr. 1, 121. 4. tit., Heyn. Hom. 6, 43. Musgr. ad Hec. 53. Præ, Heyn. Hom. 7, 386. Prope, ad Soph. 1. p. 529. I. q. ἔμπροσθεν, Heyn. Hom. 7, 176. I. q. ὑπὲρ, Kuster. Aristoph. 217. Heyn. Hom. 5, 425. 6, 62. 8, 260. 746. Valck. Phœn. p. 364. Brunck. ad Œd. T. 134. Conf. c. περὶ, ad Diod. S. 2, 178. 180.: cum πρὸς, Wakef. Herc. F. 1037. Bast Lettre 54. Alberti Gloss. N. T. 128. Zeun. ad Xen. K. Π. 71. 406. ad Charit. 266. 286. ad Herod. 214. 369.: cum παρὰ, ad Diod. S. 2, 392. Προ— et προσ— conf., Reisk. ad Diod. S. p. 63. Πρὸ adv., Antip. Thess. 21. Heyn. Hom. 6, 511. 523. Πρὸ χειρῶν, In manibus, Musgr. Tro. 1207. Πρὸ Τροίας, Antequam Troja vastaretur, Boiss. Philostr. 80. 451. 511. Πρὸ ἐνιαυτοῦ, Ante annum elapsum, Valck. Oratt. 390. Πρὸ abund. cum compar., Porti Lex. Ion. v. Ἀσπαστὸς, (cf. Jacobs. Anth. 7, 277. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 350. Πρὸ πόλεως, v. g. Ζεὺς, Wakef. S. Cr. 1, 88. Οὐρανόθι πρὸ, Il. Γ. 3.: de talibus, Ilgen. ad Hymn. 227. Γῆν πρὸ γῆς, Aristoph. Ἀ. 235. Kuster. p. 119. Lucian. 2, 252. et Schol. it. not., ad Charit. 288. Bergler. ad Alciphr. 213. Vide ad Γῆ. Κρίνειν τι πρό τινος, Jacobs. Anim. 240. Τὸ πρὸ τούτου, ad Paus. 383. Τὰ πρὸ τούτων, Dionys. H. 3, 1485. Demosth. 302, 42. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, Lucian. 2, 49. 281. Οὐκ ἄλλο τι πρὸ αὐτοῦ, 283. Πρὸ τριῶν τῆς Ἰλίου σταδίων, Valck. ad Il. 22. p. 68. Πρὸ πολλοῦ, seq. gen. loci, Procul a, ad Xen. Eph. 57. 211. Vita Soph. p. x.: Plut. Mor. 1, 805. Τῇ πρὸ μιᾶς Νώνων Ὀκτωβρίων, Pridie Nonas Octobris. Vaassen. Anim. 259. Jacobs. Anim. 251. Joseph. 2, 389. Schneid. Serr. R. R. 3, 1. p. 367. (Sic Velleius p. 27. Kraus., videturque locus sanus contra Hotting. in Addend. p. xxxvii.) Euseb. 418. Read., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. 282. (Tzschuke ad Strab. 3. p. 283. male,) ad Diod. S. 1, 567. 582. (Orosius p. 37. 40.) Kypke ad T. N. 1, 393. Ἀποπρὸ, Heyn. Hom. 5, 364. 7, 252. Bast Lettre 189. Eur. Herc. F. 1084. Phœn. 1728. Or. 1452. Pors., Brunck. Andr. 293. Apoll. Rh. 71. Musgr. ad Or. 183. Ruhnk. Ep. Cr. 167. Ἀπόπροθε, Ἀπόπροθεν, Ἀπόπροθι, ad Il. K. 410. Heyn. Hom. 6, 40. 84. Jacobs. Anth. 7, 155. Brunck. Apoll. Rh. p. 6. Ἀπόπροθεν, Archiloch. 10. Ἀπόπροθι, Heyn. Hom. 8, 527. Porson. Or. 143. Add. Διαπρὸ, Wakef. Phil. 792. Porson. Or. 1506. Heyn. Hom. 4, 650. 5, 15. 51. 352. 6, 307. 443. 474. 481. 614. 7, 61. 191. 273. 351. 366. 8, 73. 143. Theocr. 22, 101. Musgr. Or. 1495. (* Διάπροθι, Nicander Ἀ. 3.) Ἐπιπρὸ, Apoll. Rh. 1, 30. Toup. Opusc. 1, 262." Schæf. Mss. * Προπρὸ, Apoll. Rh. 3, 453. 1013. * Πρόπροθι, Opp. K. 1, 529. * Ὑπεκπρὸ, Apoll. Rh. 4, 225. * " Πρίθεν, Koen. ad Greg. Cor. 100." Schæf. Mss.] "Ἔκπροθεν, Hesychio ἐκ παλαιοῦ, Antiquitus." " Πρόκυμον, Hesychio πρόθυμον, Promtum, Ala- " crem." [A præp. Πρὸ ducuntur πρωΐ, πρώϊος, πρωΐμος, s. Πρωΐ, πρώϊος, πρώϊμος, πρωΐζος, contracte Πρῷ, πρώην, πρῷος, πρῷμος, πρῷζος, πρῶτος, πρώτιστος, Dor. πράϊος, πρᾷος, πρᾶτος, Ion. πρήϊος, πρῇος, item πρήτην, ἐπιπρήτην, necnon πρανὴς, Ion. πρηνὴς, προπρηνὴς, Lat. Pronus, et subst. πρὴν, πρηὼν, * προπρεὼν, πρὼν, πρώων. Vide Schn. Lex. v. Πρὼν, et Passovii Ed. v. Πρό.]

ΠΡΟΤΟΥ͂, Ante, Antea, Antehac, Aristoph. N. init. Οἱ δ' ἱκέται ῥέγκουσιν, ἀλλ' οὐκ ἂν προτοῦ, ubi est ἔλλειψις verbi. Alicubi etiam προτοῦ γε dicit, οὐ δῆτα προτοῦ γε. Thuc. 2. Καὶ νεμομένους τὰ αὑτῶν, ἅπερ καὶ προτοῦ, subaudi ἐνέμοντο. Sæpe autem cum articulo: ut ὁ προτοῦ χρόνος, Tempus quod fuit antea, i. e. Superius tempus. Sic ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ, Herod. Superiori tempore. Itidem, ὁ προτοῦ πόλεμος, Dem. Superius bellum. Et οἱ προτοῦ φίλοι, ap. Eund., necnon ap. Thuc., Superiores amici, s. potius Superioris temporis amici, Qui superiori tempore amici erant. Alicubi autem reddi etiam potest, Priores amici. Sciendum est vero scribi etiam disjunctim πρὸ τοῦ: sed hæc scriptura minime mihi probatur. [" Ad Charit. 457. Eum. 465. ad Diod. S. 1, 67. 72. 224. 232. 240. 319. 328. 386. 396. Duker. Præf. Thuc. 9. Fac. ad Paus. 1, 198. 3, 42. Reiz. de Acc. Incl. 15. ibique Wolf., Brunck. ad Eur. Med. 697. Lucian. 1, 22. Wyttenb. Select. 107. ad Herod. 413. 460. (ubi et de πρὸ τούτου,) 518. 566. Πρὸ γὰρ τοῦ, 248. Τὸ πρὸ τοῦ, Diod. S. 2, 450." Schæf. Mss.]

" ΠΡΟΚΑ, Hes. εὐθὺς, ἐξαίφνης, Statim, Conti- " nuo, Repente, Subito. Ita Herod. Πρόκα τε φρίκης " αὐτὸν ἐπελθούσης: Suida hic exponente εὐθὺς, παρα- " χρῆμα, itemque Gal. ap. Hippocr." [" Herod. (8, 65. 135.) p. 500. 647. 684. ubique τε additum. Brunck. Apoll. Rh. p. 32. (1, 688.)" Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. p. 51.]

ΠΡΟΣΘΕΝ, ET Πρόσθε, sed Poëtice tantum: [" imo Ionica forma est πρόσθε, in soluta etiam oratione locum habens, ap. Herod. 1, 11. 2, 145. et alibi, sicuti ὄπισθε, 1, 9. alibique." Schw. Mss.] Ante, Coram, In conspectu: ut Il. Υ. (481.) Πρόσθ' ὁρόων θάνατον. Sic Φ. (588). Οἳ κεν πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν Ἴλιον εἰρυσόμεσθα, Coram parentibus et uxoribus ac liberis; Ante ora parentum, Virg.

o terque quaterque beati, Queis ante ora patrum Trojæ sub mœnibus altis Contigit oppetere. Atque adeo credo, credibile saltem esse puto, Virg. hoc in loco non solum imitari voluisse versum Homericum, quem in vocab. Τρισμάκαρ protuli, sed ad hæc etiam, aut alia hujusmodi, verba respexisse, πρόσθε φίλων τοκέων Ἴλιον εἰρυσόμεθα, cum dixit Ante ora patrum Trojæ sub mœnibus altis oppetere. Non ignoro interim, vulgo præp. πρόσθε hic exponi Pro: tanquam positam pro ὑπὲρ, Pro parentibus et uxoribus ac liberis: ut Il. Π. (220.) Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν, Eust. exp. προμάχεσθαι Μυρμιδόνων. Sic autem et in soluta oratione πρόσθεν pro Ante. Unde πρόσθεν ποιεῖσθαι ap. Plat., quod et ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, Obtendere, Prætendere, Opponere. Affertur porro ἐν τῷ πρόσθεν et pro In fronte: item οἱ πρόσθεν pro Iis qui stant in fronte. Quemadmodum vero πρὸ interdum comparationi adhiberi docui, sic et πρόσθεν alicubi usum hunc habere sciendum est: ut cum Eur. dicit (Hec. 131.) λέκτρα πρόσθεν θήσειν τῆς λόγχης, ubi possumus itidem uti verbo Anteferre. Huc pertinet ὧν πρόσθεν ex Eod., pro Quibus posthabitis. Quibus enim alia anteferimus, ea posthabentur. E Plut. præterea Pericle affertur, Πρόσθεν γεγονότα τῶν πολιτῶν, pro Anteire civibus, Præstare ceteris civibus. Πρόσθεν, Anterius, Ab anteriore parte, In anteriore parte, Anteriore parte, sine præp.: oppositum habet ὄπιθεν i. e. Pone, Retro, ut Il. Z. (181.) qui ap. Hesiod. quoque legitur (Θ. 323.) Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Alibi autem huic adverbio πρόσθε opponit μετὰ, sequente verbo εἵπετο: Il. Ψ. (133.) Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. Cic. ap. Plat. Timæo vertit In anticam partem, ut videbis p. 29. mei Cic. Lex. Sed pro Anticam habebant antea volg. Edd. Antiquam: cujus erroris mentionem faciunt meæ in Ciceronem Castigationes. Item pro Ulterius, Ultra, in VV. LL. ex Aristoph. (Ἀ. 43.) Πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν, Procedite ulterius. Ibid. ἐς τὸ πρόσθεν χωρεῖ, Ultra s. Porro pergit. Et e Plat. de LL. Εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι τῶν νόμων, Ulterius in ferendis legibus progredi. Quinetiam quod incrementum capit et augetur, εἰς τὸ πρόσθεν ἐπιδιδόναι dicitur ab eod. Plat., quasi Proficere progrediendo ulterius. Tale est, Ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν, Ætate progredi. Interdum autem cum articulo pro Ulterior, ut ἡ πρόσθεν ὁδὸς, Ulterior via. Sed ex Aristide affertur, Ἐς τὸ πρόσθεν ἤγαγον, pro Duxerunt in primum locum, et, Ὑπὲρ τοῦ πρόσθεν ἀγωνίζεσθαι, pro Contendere de primo loco. ‖ Πρόσθεν, de tempore quoque, sicut πρὸ utramque signif. habere dictum est, Antea, Antehac, Prius, Il. Ψ. (570.) Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; Itidem N. (439.) ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον. Ubi Eust. annotatione dignum censuit, πρόσθεν esse χρονικὸν, significans κατὰ τὸν πρότερόν ποτε χρόνον. Sic Od. P. (371.) Τοῦδε περὶ ξείνου· ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα, vult πρόσθεν significare πρὸ ὀλίγου, i. e. Paulo ante, et quasi ἐγγύς. Hanc autem signif. habere e vi præpositionis πρό: nam πρὸς perperam ibi legi dico, ac reponendum πρὸ, cum enim dicit Melanthius se Ulyssem vidisse πρόσθεν, perinde esse ac si diceret, ὀλίγον τι πρὸ τοῦ αὐτὸν καὶ τὸν συβώτην ἐλθεῖν. In soluta autem oratione cum est χρονικὸν, eum usum habet, quem vides in duobus illis prioribus hujus Poëtæ locis: ut πρόσθεν μὲν ap. Xen. (Σ. 1, 15.) cui respondet νῦν δὲ, Antea quidem. Idem K. Π. 4, (4, 1.) Μείζους φαίνεσθε καὶ καλλίους καὶ γοργότεροι ἢ πρόσθεν ἰδεῖν. Quinetiam cum gen. ap. Eund. (7, 5, 17.) Πρόσθεν τῆς ἑσπέρας, Ante vesperam, tempus vespertinum. Sæpe cum articulo, sicut προτοῦ: ut ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, Tempore anteacto, præterito. Sic οἱ πρόσθεν, Qui tempore præterito fuerunt, Prisci, Antiqui: ut quidem ap. Xen. Βοιωτοὶ οἱ πρόσθεν Bud. vertit Bœoti antiqui. Itidemque ap. Hom. τῶν πρόσθεν ἀνδρῶν, Il. I. (520.) Οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν: ut dixit Apoll. Rh. initio sui operis παλαιγενέων κλέα φωτῶν. Interdum vero ὁ πρόσθεν, Pristinus. At τῇ πρόσθεν ap. Plat., subaudiendo ἡμέρᾳ, Præcedente die, i. e. Pridie. ‖ Interdum πρόσθεν ἢ, Prius quam, Antequam, Soph. (El. 82. 1341.) et Xen. [K. Ἀ. 2, 1, 8. "Πρόσθεν, ad Charit. 431. Markl. Suppl. 665. Iph. p. 382. Luzac. Exerc. 155. Aristot. Pepl. 34. Wakef. S. Cr. 2, 14. Ilgen. Hymn. 579. Herod. 660. Xen. K. Π. 80. Valck. Hipp. p. 312. Cum gen., Doricus Epigr. Conf. c. ἔμπρ., Fischer. ad Plat. Euthyphr. 53. Τὸ πρ., Musgr. Hel. 959. Brunck. Aristoph. 3, 68. Schneid. ad Xen. Hier. 239. Εἰς τὸ πρ. ἄγειν, Lobeck. Aj. p. 404. Τιθέναι τι πρόσθεν τινὸς, Eur. Hec. 127.: de talibus, Jacobs. Exerc. 1, 182. Valck. Diatr. 187. Ἡ πρ., Major natu, Eur. Phœn. 58. Προκόπτειν, προβαίνειν ἐς πρ., Musgr. ad Hec. 961. Πρόσθε, Markl. Suppl. 665. Iph. p. 157. Musgr. Hel. 959. Wakef. Eum. 65. Luzac. Exerc. 113. Simmias 1. Asclepiad. 11. Brunck. Aristoph. 3, 29. 45. Kuster. 111. Heyn. Hom. 5, 33. 434. 6, 350. Schneid. ad Xen. Pol. 274. 285. Plato 1, 1. p. 307. 2, 1. p. 125. 135. Bekk. de LL. 422. Ast. Τὸ πρ., Lucill. 8. Πρόσθε ἄγειν, Bentl. Ep. ad Hemst. p. 95.: βάλλειν, Heyn. Hom. 7, 653. 8, 469. 481. 482." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 284.]

HINC Πρόσθιος, Anterior; sicut πρόσθεν interdum pro Anterius accipi dictum est: ut πρόσθιοι πόδες, qui et ἐμπρόσθιοι, Anteriores pedes, Xen. (K. 9, 19.) et Aristoteli. Et πρόσθια τραύματα, in Epigr. Anteriore parte accepta vulnera, Adversa vulnera. [" Jacobs. Anth. 7, 403. 9, 24. Villois. ad Long. 44. Valck. Diatr. 101. ad Herod. 136." Schæf. Mss. * " Προσθίδιος, Nonn. D. 1, 315." Wakef. Mss.]

[* Ἀπόπροσθεν, Plato Epinom. 987. Lucian. 2, 373.]

Ἔμπροσθεν, sicut πρόσθεν, Ante, Coram, In conspectu: ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, Matth. 6, (1.) et in aliis plerisque Testamenti Novi locis. Sic ap. Aristot. Εἰς τὸ ἔμπροσθεν ῥίπτει, redditur Ante se projicit. Sæpe pro Ante, cui opp. Post, s. Pone: ut, Ἔμπροσθεν ἐκείνων τάττειν, Platoni: Προπορεύεσθαι ἔμπροσθεν, Xen. K. Π. 4, (2, 12.) ubi possumus uno etiam verbo interpretari Præire, Præcedere. Et, Τὰ ἔμπροσθεν τούτων, Quæ præcedunt hæc, Præcedentia, q. d., Quæ sunt ante hæc. Vel, Superiora: ut, Τὰ ἔμπροσθεν τούτων ῥηθέντα, Quæ dicta sunt ante hæc, i. e. superius. Sed potest hoc ἔμπροσθεν censeri habere etiam temporis significationem. Huc pertinet ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, ita dictum ut πρόσθεν ποιεῖσθαι pro Obtendere, etc.: Ἔμπροσθεν ποιούμενοι τὴν χαράδραν, Xen. (Ἑλλ. 4, 2, 8.) Affertur et e Dem. (51.) Ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων, pro Prævenire s. Antevertere res. Apud Æschin. vero (57.) inter se opponuntur is qui πολιτεύεται ἔμπροσθεν τῶν νόμων, et is qui πολιτεύεται ὕστερος τῶν νόμων, ubi fortasse potest etiam referri ad eam signif. qua dicitur de tempore. Plerumque pro Anterius, Ab anteriore parte, vel In anteriore, sicut πρόσθεν. Et cum gen., ut, Ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου, In anteriore parte navigii. Sic εἰς τὸ ἔμπροσθεν, vel εἰς τοὔμπροσθεν, nam DICITUR Τοὔμπροσθεν pro τὸ ἔμπροσθεν, per synæresin s. crasin, In anteriorem partem, aut etiam In anteriora. Interdum et pro Ulterius, sicut πρόσθεν: unde, Εἰς τοὔμπροσθεν προϊέναι, ap. Plat., sicut εἰς τὸ πρόσθεν. Item cum gen., ap. Eund.: ut, Προϊέναι εἰς τοὔμπροσθεν τῆς ἄλλης κατασκευῆς, ubi redditur, Progredi ulterius in reliquo apparatu. ‖ Ἔμπροσθεν, de tempore, sicut πρόσθεν: ut ὀλίγον ἔμπροσθεν, Platoni, Paulo ante. Plut. autem de Pythiæ Orac. Πλὴν ἔμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ. Dicitur et μικρὸν ἔμπροσθεν. Jungitur plerumque gen., sed cum eo interdum habet dat., et quidem nominis cui significatio temporis inest. Athen. (453.) Καλλίας μικρὸν ἔμπροσθεν γενόμενος τοῖς χρόνοις Στράτιδος. Itidem Plut. Pericle, Ὀνομάζεται πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου. [" Markl. Suppl. 747. ad Diod. S. 2, 294. ad Charit. 431. Fischer. Ind. Palæph., ad Herod. 642. 660. Heyn. Hom. 8, 304. Τὸ ἔμπρ., Antea, Bibl. Crit. 3, 2. p. 66. ubi et de οἱ ἔμπρ., τοὔμπρ., Lobeck. Aj. p. 333. Εἰς τοὔμπρ., Ammon. 140. Ἐν τῷ ἔμπρ., Plato Gorg. 102. Ἔμπρ. ποιεῖσθαι, ποιεῖν, Kuster. V. M. 47. Ἔμπροσθε, Huschk. Anal. 13. Tzetz. Exeg. Il.

103, 25. Plato de LL. 426. Ast. T. 1. p. 246. Bekk." Schæf. Mss. * Κατέμπροσθεν, 2 Par. 3, 15. Compl. * Ἐμπροσθοφανὴς, Lobeck. Phryn. 8. Add. ad p. 713. * Ἔμπροσθα, Dor., Tab. Heracl., et Æolice, Apollon. de Adv. p. 563. ut ἄνωθα, " Valck. Adoniaz. p. 278. Koen. ad Greg. Cor. 90." Schæf. Mss. * Ἔμπροθεν pro ἔμπροσθεν, ut ὄπιθεν, πρόθεν, ἔκτοθεν, Theocr. 9, 6. Lobeck. Phryn. 8.] " Ἔμποθεν, Coram, ἔμπροσθεν, VV. LL. sine Auctore." [Cf. nott. ad Theocr. l. c.] HINC Ἐμπρόσθιος, sicut πρόσθιος a πρόσθεν, Anterior: ut ἐμπρόσθιοι πόδες, Anteriores pedes, qui et πρόσθιοι. Et, Τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς, Alex. Aphr. Anteriora capitis, Quæ sunt in anteriore parte capitis, etiam Anterior pars capitis. Est item Quoddam μέρος ἅρματος, i. e. Quædam pars currus, J. Poll. Ἡ δὲ μέση ῥάβδος, καπάνη· ἐφ' οὗ δ' ἀναπαύεται, μεσάτιον, ἐμπρόσθιον. [Xen. Ἱππ. 11, 2. " Dionys. H. 4, 2089. Schol. ad Il. 22. p. 38. Valck. De fem., p. 74." Schæf. Mss.]

Ἐπίπροσθεν, sicut ἔμπροσθεν, Ante. Unde ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι dicitur eadem signif. qua ἔμπροσθεν ποιοῦμαι, et ap. eund. Xen. (K. Π. 1, 4, 24.) Et cum gen. τὰ ἐπίπροσθεν αὐτῶν, Platoni, Quæ sunt ante ipsa, præcedunt ipsa, sunt ipsis anteriora. Interdum vero ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, (sicut πρόσθεν, necnon πρὸ cum hoc ipso verbo,) Antefero, Antepono, Pluris facio, aut æstimo, eidem Platoni de LL. Pausanias autem non solum dicit, Ἐπίπροσθέν τινος τίθεσθαί τι, pro Præferre, Anteponere; sed hunc usum habet ap. eum istud adverbium, etiam sequente ἤ: ut in Messen. Κέρδη ἄδικα ἐ. ἢ πιστὸς εἶναι ποιούμενος, Lucra iniqua fidelitati præferens, anteponens, Potiora habens quam fidelitatem. || Ἐπίπροσθεν γίνεται pro Impedimento est, ex Alcidam. Quam signif. sumtam esse puto ab iis quæ ἐπίπροσθεν ποιούμεθα, Obtendimus, Opponimus. Ea siquidem sunt hostibus nostris impedimenta et obstacula. [" Zeun. Ind. Xen. K. Π., Schweigh. Lex. Polyb., Wyttenb. ad Plut. 1, 475. Musgr. Cycl. 676. Or. 649. Ἐπίπροσθε, Ἐπίπροσθεν, Cattier. Gazoph. 78. Paus. 289. 3. p. 245. Heind. ad Plat. Gorg. 264. Ἐπίπροσθεν ποιεῖσθαί τί τινος, Præferre alicui aliquid, Plut. Bruto 4." Schæf. Mss.]

HINC VERB. Ἐπιπροσθέω, hinc, inquam, sc. ab ἐπίπροσθεν habente postremam illam signif., i. e. cui postremum dedi locum. Nam de hac derivatione mihi assensuros existimo quicunque illam expendent. Esto enim, ἐπιπροσθῶ, significare Obstruo lumen, Officio luminibus, Obtenebro, Obumbro: ut ἐπιπροσθοῦν ὄρος dicitur a Greg. de monte urbem occultante; at qui obstruit lumen alicui, s. officit ejus luminibus, is merito censebitur impedimentum illi afferre, s. obstaculum, et quidem longe maximum. Affert autem et metaphoricum verbi hujus usum Bud. 323. e Greg. Naz. Οἷς ὁ ζόφος οὗτος ἐπιπροσθεῖ καὶ τὸ παχὺ τοῦτο σαρκίον πρὸς τὴν τοῦ ἀληθοῦς κατανόησιν, Lumen adimit, Præumbrat, Obumbrat. Affert vero et passivæ vocis hoc exemplum, Ἐπιπροσθεῖται ὁ ἥλιος ἐν τῇ ἐκλείψει ὑπὸ τῆς σελήνης, pro Obscuratur, tenebrisque obducitur. Et ex Aretha in Apoc. Ἰσραὴλ δέ ἐστιν, ὃς νῷ Θεὸν ὁρᾷν ἠξιωμένος, μηδενὶ τῶν ἀσχολεῖν εἰωθότων ἐπιπροσθεῖται, Qui mente Deum videns, avocamento nullo obumbratur quominus pure contempletur. Id quod aliis contingit, quos rerum caducarum cura distinet. Est enim ἐπιπροσθούμενος, Cujus lumini officitur. Hæc ille; sed ego non video quid obstet quominus ἐπιπροσθεῖσθαι hic generaliter accipiamus pro ἐμποδίζεσθαι, Impediri: itidemque ἐπιπροσθεῖν pro ἐμποδίζειν in isto Dionysii Areop. loco, Ὥσπερ οἱ αὐτοφυὲς ἄγαλμα ποιοῦντες, ἐξαιροῦντες πάντα τὰ ἐπιπροσθοῦντα τῇ καθαρᾷ τοῦ κρυφίου θέᾳ κωλύματα, καὶ αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ τῇ ἀφαιρέσει μόνῃ τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀναφαίνοντες κάλλος. Quam bene autem hæc signif. conveniat cum ea derivatione quam affero, facile quilibet perspicere potest. Convenit autem et ea, qua poni ait ἐπιπροσθοῦν pro interjecto ap. Themistium, Οὗ τὰ μέσα ἐπιπροσθεῖ τοῖς ἄκροις, Ut obices interjecta sunt. Convenit inquam et ista signif. cum illa derivatione: quoniam interjecta sunt inter nos et hostem ea, quæ illi obtendimus, quorum obtentu vim illius a nobis propulsamus, arcemus; brevius, quæ illi opponimus. [Omnino Toup. ad Longin. 32, 2. " Plut. Mor. 1, 156. Schweigh. Lex. Polyb., Heind. ad Plat. Gorg. 264." Schæf. Mss. Creuz. ad Plotin. p. 371.] " Ὑποπροσθούμενος, affertur pro signif. τοῦ ἐπιπροσθούμενος." Ἐπιπρόσθησις, ut ap. Themist. Ἡ γὰρ σελήνη ἐκλιμπάνει διὰ τὴν ἐπιπρόσθησιν τῆς γῆς, ubi redditur Obumbratione; sed rectius Obtentu terræ obumbrantis, s. inumbrantis, ut Virg., Extructosque toros obtentu frondis inumbrant. Quidam vero interpr. generalius Opposita terræ. [Polyb. 3, 71, 3. " Beck. var. lect. Aristot. p. 17. Toup. ad Longin. (32, 2.) p. 340. Wyttenb. ad Plut. 1, 475. Schweigh. Lex. Polyb., Heind. ad Plat. Gorg. 264." Schæf. Mss. Cf. Ἐπιπρόσθεσις.]

[* Πάμπροσθε, * Πάμπροσθεν, Blomf. ad Æsch. Ag. 693.]

ΠΡΟΣΩ, Ante se, In anteriorem partem: cui opp. ὀπίσω, Retrorsum: Poëtæ autem metri gratia SCRIBUNT Πρόσσω. Il. Γ. (109.) ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει, Simul cernet et quæ ante pedes sunt et quæ retro, i. e. et præsentia et futura. Sic Plut. in libello, An Seni capess. Respublica, Τὸν στρατηγὸν ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω τῶν πραγμάτων ὁρῶντα, ubi et casum observa. Sine casu autem Xen. Πρόσω ὁρῶν καὶ εὖ κατόπιν. Rursum Hom. Il. Σ. (250.) et Od. Ω. (451.) de vate, ὁ γὰρ οἶος ὁρᾷ πρόσσω καὶ ὀπίσσω: (Il. A. 343.) οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. Aristot. de Mundo, Πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπων, Et ante se et retro, s. Ultro citroque. Eur. πάλιν καὶ πρόσω, Retrorsum et ante se, itidem pro Ultro citroque. Rursum Aristot. de Mundo, Διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν, Recta ante se flant, Flatus eorum recta ante se tendit. Interdum genitivo jungitur: ut et in l. quodam Plutarchi paulo ante c. Ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω πραγμάτων ὁρῶντα, Cernentem rerum omnium et frontem et occiput: i. e. non ea tantum quæ ante pedes sunt, τὰ ἐν ποσὶ, s. τὰ πρὸ ποδῶν, videntem, sed et ea quæ futura sunt prospicientem. Quo refer quod ap. Thuc. legitur, Ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτός: (cf. Herod. 2, 121, 4.) quo sensu ap. Sallust. Ubi plerumque noctis processit: ap. Tac. et alios, Multa jam nocte. Idem Tac. dicit Nox erat provecta. Et Plut. Camillo, Γεγονὼς ἤδη ἡλικίας πρόσω: ut Cic. Non admodum grandem natu, sed tamen jam ætate provectum. Et alibi, Longius provectus ætate, Item, Provecta ætate mortua est: οὖσα ἤδη ἡλικίας πρόσω. Rursum Plut. Ἦσαν πρόσω ζητήσεως, Quærendo progressi erant. Alioquin πρόσω cum gen. significat etiam Longe ante, Procul: ut Herod. Αἰγύπτου δὲ οὐ πρόσω, Non procul ab Ægypto. Sic Xen. (K. Π. 2, 4, 12.) Πειράσομαι μὴ πρόσω ὑμῶν εἶναι, ἵνα, ὅπου καιρὸς εἴη, ἐπιφανείην. Sic et alibi. Necnon πρόσω γίγνομαι, Procul abscedo, (4, 3, 4.) E Philostr. autem Her. πρόσω σοφίας pro Supra sapientiam: ut i. sit q. πέραν. Item τὸ πρόσω, i. q. τὸ ἐν ποσὶ s. τὸ πρὸ ποδῶν, Quod ante pedes est, Quod ante nos est. Lucian. (3, 142.) loquens de cursore, Μόνον τοῦ πρόσω ἐφιέμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα. Synes. Ep. 130. Τὰ πρόσω κατανοῶν, Quæ ante me sunt cogitans. Sicut porro dicitur ἐς τοὐπίσω pro Retrorsum, Retro, sic et εἰς τὸ πρόσω, In anteriorem partem, i. q. πρόσω. Apud Lucian. (3, 251.) Ἡ πρῷρα ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη, Bayf. vertit, In longum producta. [" Πρόσω, Eur. Iph. T. 840. Musgr. Herc. F. 557. Andr. 1221. Wakef. Trach. 57. Eum. 65. 416. 750. Huschk. Anal. 265. Valck. Phœn. p. 225. ad Herodian. Philet. 437. Zeun. ad Xen. K. Π. 299. 372. Brunck. Œd. C. 226. ad Herod. 713. Heyn. Hom. 7, 467. Cum gen., Jacobs. Anth. 9, 183. Theætet. 2. Boiss. Philostr. 584. 588. Dionys. H. 2, 1190. Xen. K. Ἀ. 4, 3, 28.: non Coram, sed Longe, Procul, Beck. ad Eurip. p. 201. Conf. c. πόῤῥω, ad Dionys. H. 1, 197. (ad 2, 1190.) Τὸ πρ., Musgr. Hel. 959. Plut. Alex. 149. Schm. Τὸ πρ. τοῦ πρ., Schneid. ad Xen. Anab. 22. 39. 289. Pol. 451. Lobeck. Aj. p. 433. Πρ. καὶ ὀπίσω, Heyn. Hom. 4, 96. Πρ. ἀρετῆς ἀνήκειν, Herod. 616. Πρόσσω, Lobeck. Aj. p. 246." Schæf. Mss.] " Ἐπιπρόσω, Procul.

" Quam signif. habet etiam simplex *πρόσω*."

COMPAR. Προσωτέρω, Longius ante, Ulterius: *προσωτέρω διώκειν*, Plut., Persequi longius procedendo. Item *προσωτέρω αὐτῶν*, Longius ante ipsos, s. Ultra ipsos. Et *τὰ προσωτέρω*, Quæ longius ante nos sunt, Ulteriora. [" Dionys. H. 2, 926. ad Herod. (1, 105.) 53. 682." Schæf. Mss.] SUPERL. Προσωτάτω, Longissime ante, s. simpliciter Longissime. Xen. (K. Π. 1, 4, 6.) *Ἀπενεγκεῖν ᾗ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων*, Quam longissime fieri potuit a sensibus summovisse: (2, 1, 4.) *Ὅτι προσωτάτω*, Quam longissime. Plut. Themist. *Προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος*, Longissime a Græcia. Ab eod. *πρόσω* est et nomen COMPAR. Προσώτερος, Qui longius ante est, Longius provectus s. progressus. [" Dionys. H. 1, 185. *Προσώτερον*, 139." Schæf. Mss.] SUPERL. Προσώτατος, Qui longissime ante est, Longissime provectus s. progressus, Soph. Aj. (731.) *Λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτου*, Longissime provecta, progressa. Ubi subaudiunt *διά*. Unde ADV. Προσώτατα, idem significans cum *προσωτάτω*, et *πορρωτάτω*, Longissime.

INDE ET Πρόσωθεν, E longinquo, i. q. *πόῤῥωθεν*, s. *μακρόθεν*, Soph. Aj. (723.) *Στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ Μαθόντες ἀμφέστησαν*, E longinquo venientem circumsteterunt. [" Wakef. Eum. 65. Huschk. Anal. 265. ad Xen. Mem. 1, 3, 13. Zeun. ad K. Π. p. 254. Valck. Hipp. p. 253. Diatr. 32. ad Charit. 311. ad Dionys. H. 3, 1799. Conf. c. *ἄπωθεν*, Porson. Med. p. 18." Schæf. Mss. Poëtice * Πρόσσοθεν, Il. Ψ. 533. ut * Προσσοτέρω pro *προσωτέρω*, Maximus Καταρχ. 395.]

Πόῤῥω, i. q. *πρόσω*, ex eoque factum literarum *μεταθέσει καὶ τροπῇ*, Eust.: i. e. Ante se, In anteriorem partem, etiam Longe ante se. Aristoph. (N. 212.) *παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ*. Item *πόῤῥω προάγειν*, Longe provehere; *προβαίνειν*, Longe provehi, procedere et progredi. Itidemque *πόῤῥω εἶναι*, Longe provectum s. progressum esse. Quibus loquendi generibus gen. plerumque additur. Xen. (Ἀπολ. 30.) *Προβήσεσθαι πόῤῥω τῆς μοχθηρίας*, Processurum esse longe ad vitium, ut Cic. Qui longe ad virtutem processissent. Alibi autem dicit, In virtute procedere et progredi. Plato, *Πόῤῥω προβεβηκότα τῆς ἁμαρτίας*, In errore longe progressum. Idem in Gorgia, *Τοὺς πόῤῥω ἀεὶ σοφίας ἐλαύνοντας*, Qui longe ad sapientiam procedunt, s. magnos in ea progressus faciunt: Euthyd. *Πόῤῥω σοφίας ἥκεις*: Idem, *Πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἥκων*, Longius ætate provectus, Cic. Sic Gaza, *Πόῤῥω γενόμενος ἡλικίας* dixit pro eo, quod idem Cic. de Sen. Qui ætate processit. Ita et *ἡ ἡλικία* alicujus dicitur *πόῤῥω ἤδη εἶναι τοῦ βίου*, In vitæ curriculo longe jam provecta s. progressa esse. Quæ ætas provecta a Cic. dicitur, ut docui supra in Πρόσω. Plato Apol. (29.) *Ὁρᾶτε γὰρ εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅτι πόῤῥω ἤδη ἐστὶ τοῦ βίου, θανάτου δὲ ἐγγὺς*, Videtis ætatem meam longe provectam esse et morti vicinam. Item, *Ἤδη δὲ πόῤῥω τῆς ἡμέρας οὔσης*, Æschin. (70.) Bona diei parte jam elapsa. Plato Protag. *Ἔδοξέ μοι πόῤῥω τῶν νυκτῶν εἶναι*, Videbatur mihi multa jam nox esse; Res in multam jam noctem protracta esse. Item *πόῤῥω τῆς νυκτὸς* dicitur pro *πόῤῥω τῆς νυκτὸς οὔσης*, s. *βαθείης ἤδη νυκτὸς*, Multa jam nocte. Itidemque *πόῤῥω τῶν νυκτῶν*, Multa nocte, Usque in multam noctem. Eod. modo sine partic., Plut. Demosthene 1552. meæ Ed. *Ὀψέ ποτε καὶ πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἠψάμεθα Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν ἐντυγχάνειν*, Ætate jam provecti, Provecta jam ætate, sub. *ὄντες, οὔσης*. Ponitur autem *ἐλλειπτικῶς* et ap. Theophr. pro Sero ubi dicit, *Πόῤῥω πεπαίνεται*, Sero maturescit, C. Pl. 1, 11. ‖ Interdum commodius redditur Longe, Procul, Dem. (282.) *Οὕτω μέχρι πόῤῥω προήγαγον τὸ πρᾶγμα*, Usque adeo longe rem provexere; s. Eousque. Et cum gen. ap. Eund. *Πόῤῥω τῆς πόλεως*, Procul ab urbe. Ac interdum præcedente verbo, aut sequente, Plut. (6, 614.) *Ῥίψαι ἑαυτὸν ὡς δυνατὸν ἦν μάλιστα πόῤῥω τῆς ὁλκάδος*, Quoad ejus fieri potuit longissime a navi. Sic dicimur aliquem *πόῤῥω ποιεῖν ἢ ἀπάγειν τινὸς*, Cum procul ab ea re eum summovemus s. abducimus. Necnon aliquis dicitur *πόῤῥω τινὸς ἀποπλανᾶν, γίνεσθαι εἶναι*, Isocr. Areop. (38.) *Δέδοικα μὴ πόῤῥω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀποπλανηθῶ*, de cujus loci expositione dictum est supra: Panath. *Πόῤῥω γεγονότα τῆς ὑποθέσεως*. Sic Dem. *Ἵνα μὴ πόῤῥω τοῦ παρόντος γένωμαι*, Ne longius a proposito digrediar. Itidem, *Πόῤῥω γίνομαι τοῦ πατάξαι*, Procul absum a verberum inflictione, ab hoc ut verbera ingeram. Quidam interpr. A verberibus abstineo. Rursum Isocr. Panath. *Οὕτως ἦν πόῤῥω τούτου, ὡς*, Tantum aberat ut hoc faceret, ut. Idem autem in Panegyrico dicit, *Πόῤῥω τῶν πραγμάτων ἐστὶ*, pro eo fere, quod dicitur Aberrat a scopo. Et ap. Plat. *Οὕτω πόῤῥω εἶ περί τε τοῦ δικαίου καὶ δικαιοσύνης*, redditur, Tam longe abes ab justo et justitia. Ex Aristot. autem, *Πόῤῥω σαρκὸς τὴν φύσιν ἐστὶ*, pro A natura carnis aliena est. Item *πόῤῥω ποιεῖν*, ut *ἐκ ποδῶν ποιεῖν*, Procul summovere. Apud Athen. 13. *Τὴν χάρυβδιν οὐχὶ πορῥωτάτω που ποιεῖ*. *Ὁ πόῤῥω*, Longe s. Procul a nobis dissitus, Qui longe s. procul abest a nobis, Lucian. de Calumnia, *Τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες, τὸ δὲ πόῤῥω καὶ πάμπολυ διεστηκὸς δεδιότες*. Ubi nota quæ copulentur, et quæ opponantur. Item *εἰς τὸ πόῤῥω*, ut *εἰς τὸ πρόσω*, ad id quod longe abest. Apud Plat. autem *οἱ πόῤῥω* Bessario vertit Ultimi, Imperiti: forsan quod a rerum cognitione procul absint. ‖ Πόῤῥω cum gen. alicubi redditur Supra, Ultra, sicut *πρόσω*: ut *πόῤῥω τοῦ ἀποχρῶντος*, Supra modum, Ultra quam sit satis, Bud. Et Synes. Ep. 46. *Πόῤῥω δεινῶν*, sub. *ἐστὶ*, Omne incommodum superat. Quibus addi possit hoc Aristoph. Σφ. (192.) *Πονηρὸς εἶ πόῤῥω τέχνης καὶ παράβολος*: ut dicat eum omnes improbitatis etiam magistros superare. Schol. vero exp., *οὐκ ἀπὸ τέχνης τινὸς οὐδὲ μελέτης, ἀλλὰ φύσει*. Hæc autem signif. *τοῦ πόῤῥω* pro Supra, Ultra, vicinior est primæ quam præcedenti: cum enim dico *πόῤῥω τοῦ ἀποχρῶντος*, significo Eousque factum progressum, ut legitimos terminos excesserit.

COMPAR. Ποῤῥωτέρω, Longius, Magis procul, Plut. Camillo, *Ὡς ποῤῥωτέρω τῶν πυλῶν ἐγεγόνεισαν*, Cum longius a portis abiissent, vel etiam progressi essent. Gal. *Ποῤῥωτέρω τῆς ἑβδόμης ἔσεσθαι μέλλει ἡ ἀκμὴ*, Septimum diem excessura est, Ultra septimum diem progressura est. At Bud. *Ποῤῥωτέρω τῆς φήμης προβῆναι*, dicit Eum cujus fama longe lateque in dies percrebrescit. Item *ὁ ποῤῥωτέρω*, Qui longius abest aut remotus est, Isocr. Archid. *Ἀρχαῖα καὶ ποῤῥωτέρω τῶν παρόντων λέγειν*. SUPERL. Ποῤῥωτάτω, Longissime, Maxime procul, Lucian. *Ὅτι ποῤῥωτάτω ἀπ' αὐτῶν φευκτέον*, Fugienda sunt et declinanda quam fieri potest longissime. Item cum gen., interveniente etiam verbo, Isocr. ad Nic. *Βουλόμενος ἐμαυτὸν ὡς ποῤῥωτάτω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν*, Quamlongissime a me summovere. Ab eod. Πόῤῥω est et nomen COMPAR. Ποῤῥώτερος, Longius dissitus, Magis procul remotus. ET SUPERL. Ποῤῥώτατος, Longissime distans, Maxime procul dissitus. Unde ADV. Ποῤῥώτερον, Longius, i. q. *ποῤῥωτέρω*, ET Ποῤῥώτατα, Longissime, i. q. *ποῤῥωτάτω*, Aristot. de Mundo, *Κατὰ τὸ ἐγγιόν τε καὶ ποῤῥώτερον θεοῦ*. Et *ὡς ποῤῥώτατα*, ap. Aristidem, Quamlongissime. [" Πόῤῥω, Musgr. Herc. F. 557. Jacobs. Anim. 208. Huschk. Anal. 161. Wakef. S. Cr. 4, 224. Steph. Dial. 16. Herodian. Philet. 437. et n., Thom. M. 77. Valck. Diatr. 32. Zeun. ad Xen. K. Π. 299. ad Herod. 713. Dionys. H. 4, 2195. Cum gen., Boiss. Philostr. 226. 588. Heind. ad Plat. Phædr. 220. 286. Demosth. 476. Paus. 1, 419. Xen. Eph. 41. 46. *Πόῤῥω εἶναί τινος*, Heind. ad Plat. Lys. 24. Π. *ποιεῖν τινὰ*, Longe superare aliquem, Bergler. ad Alciphr. 26. 347. Jacobs. Anth. 11, 263. Π. *που*, Boiss. Philostr. 332. Π. *παντάπασιν ἡλικίας ἐληλακὼς*, Elog. de Thuc. p. 12. Heind. ad Plat. Lys. 25. Xen. Hier. 4, 4. *Πόῤῥω, πόῤῥωθεν*, ad Diod. S. 2, 388. *Ποῤῥώτερον*, 207. 310. *Ποῤῥώτερον, ποῤῥωτέρω*, ad Herodian. Philet. 437. *Ποῤῥωτέρω*, Toup. Opusc. 2, 229. ad Herod. 628. *Ποῤῥωτάτω*, ad Xen. Mem. 1, 4, 6. Ruhnk. p. 225. Diod. S. 2, 277. 342. *Ποῤῥώτατα*, ibid." Schæf. Mss.]

INDE ET Πόῤῥωθεν, E longinquo, Eminus; inter-

dum etiam Procul redditur. Lucian. de Calumn. Τὴν χεῖρα προτείνων πόῤῥωθεν ἔτι προσιούσῃ, Plut. Symp. 1. Διὰ τί τὰ γράμματα πόῤῥωθεν οἱ πρεσβύτεροι μᾶλλον ἀναγινώσκουσι. Et paulo post, Πόῤῥωθεν εὐωδέστεραι προσπίπτουσιν. At e Plut. Lycurgo, Πόῤῥωθεν ἀρχόμενος, Longiore initio aggrediens, etiam Altius exordiens: sicut ap. Plat. Charm. Πόῤῥωθεν ὑμῖν ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας, Ex alto principio vobis emanavit. Item οὐ πόῤῥωθεν, Non multo ante, A non multis annis, Synes. Ep. 66. Ἐγὼ μὲν οὔτε πόῤῥωθεν ἐνετράφην τοῖς νόμοις τοῖς ἱεροῖς, Neque multo ante enutritus sum in sacris legibus. [" Ad Xen. Mem. 1, 3, 13. Toup. ad Longin. 398. Abresch. Lectt. Aristæn. 348. ad Charit. 216. 311. Πόῤῥωθε, Tzetz. Exeg. Il. 117, 17." Schæf. Mss. * Πoῤῥωτέρωθεν, Theophr. Fr. 9, 4.]

Πόρσω, i. q. πόῤῥω et ejusdem originis, Longe ante, Longe, Procul, Arat. οἱ δέ τι πόρσω Κλύζονται: unde COMPAR. Πορσώτερος, Longius distans. SUPERL. Πορσώτατος, Longissime dissitus: a quo ap. Hes. Πορσώτατα, τὰ πόῤῥω καὶ μακράν. Est ab eod. Πόρσω et adv. COMPAR. Πόρσιον, Longius, Ulterius, περαιτέρω. Pind. 'O. (1, 183.) μὴ πάπταινε πόρσιον. [" Πόρσω, Steph. Dial. 16. Timon Phlias. 11. Wakef. S. Cr. 3, 175. Brunck. Œd. C. 226." Schæf. Mss. * Πόρσιστα, Pind. N. 9, 70.]

ΠΡΟΤΕΡΩ, i. q. προσωτέρω, s. ποῤῥωτέρω aut πορσωτέρω: quæ sicut compar. gradu dicuntur a πρόσω, πόῤῥω et πόρσω, ita hoc a πρὸ, i. e. Longius ante se, Ulterius. Od. Ξ. (356.) Μαίεσθαι προτέρω, O. (109.) Βὰν δ' ἰέναι προτέρω. Sic (Il. I. 192.) Τὼ δὲ βάτην προτέρω. Item Σ. (387.) et Od. E. (91.) Ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω. Itidem, προτέρω διώκειν. Il. E. 672. Et ap. Hesych. Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον, ubi exp. ἔμπροσθεν. Item cum gen. Προτέρω καιροῦ, Ultra tempus, Ultra modum, περαιτέρω τοῦ δέοντος ἢ μετρίου, Æschin. (65.) Et Apoll. Rh. 1, (919.) Τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω μυθήσομαι, Ultra hæc, minime verba faciam, i. e. Nihil amplius dicam, Ulterius in sermone non progrediar. Item Diutius, 2, (864.) ἔτι προτέρω τετιημένοι ἰσχανόωντο. [" Ad Charit. 216. Callim. H. in Dian. 72. Il. Γ. 400. Προτέρω, Προτέρωσε, Brunck. Apoll. Rh. p. 23. 41. Heyn. Hom. 4, 536. 6, 94. 627. Nicænet. 6." Schæf. Mss.] Προτέρωσε, i. q. προτέρω, s. εἰς τοὔμπροσθεν, Schol. Apoll. Rh. 1, (306.) προτέρωσε δόμον ἐξῶρτο νέεσθαι. Suid. exp. μακροτέρω, Longius, Ulterius. Affertur ex Apoll. Rh. (1, 1241.) et προτέρωσε κελεύθου, ubi si præcedit ἰέναι, aut simile quid, significat Progredi, Pergere ulterius: quod Hom. dicit μαίεσθαι προτέρω, et ἰέναι προτέρω. [Vide Προτέρω.] Ἐπιπροτέρωσε, itidem Ulterius, Apoll. Rh. 2, (940.) ἐπιπροτέρωσε θέοντες.

ΠΡΟΤΕΡΟΣ, Prior, Il. X. (249.) Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἕκτωρ, Hesiod. Ἔργ. (2, 326.) μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξῃς, Il. Φ. (440.) ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα, Prior natus sum, i. e. Major natu sum: verba Neptuni ad Apollinem γενεῆφι νεώτερον. Et Il. O. 166. γενεῇ πρότερος: pro quo Ψ. 790. dicit προγενέστερος. Sæpe ap. Eund. πρότεροι ἄνδρες s. πρότεροι ἄνθρωποι, Superioris ætatis homines, Il. Φ. (405.) Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης, Ψ. (332.) νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, (E. 637.) Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, ubi etiam accipere queas pro Priscis temporibus. Item, Ἐν τῷ προτέρῳ [—ον] χρόνῳ, Thuc. 6, (9.) p. 200. Superiori tempore. Sic, Ἤματι τῷ προτέρῳ, Superiore die, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ, Il. Φ. (5.) itidemque τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ ap. Aristoph. (Ἱππ. 43.) Superiore novilunio, i. e. proximo elapso. At Διονύσιος ὁ πρότερος, ad discernendum ab eo qui postea extitit. Xen. Ἑλλ. 7, (4, 12.) Τετελευτηκότος ἤδη τοῦ προτέρου Διονυσίου. Sic etiam αἱ πρότεραι συνθῆκαι exponi potest non solum Superiore tempore factæ, verum etiam Priores. Aristot. Rhet. 1. Αἱ ὕστεραι κύριαι, ἄκυροι δ' αἱ πρότεραι. Item τῇ προτέρᾳ, sc. ἡμέρᾳ, Pridie, i. e. Heri: quemadmodum Eust. ap. Hom. etiam ἤματι τῷ προτέρῳ, accipit pro χθές: eidemque ἡ προτέρα s. ἡ προτεραία est ἡ χθεσινὴ ἡμέρα, Hesterna dies, interdum adjecto gen., A interdum sequente ἤ. Aristot. Polit. 5, 12. Τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐγένετο τῆς τροπῆς, Pridie mutationis. Idem H. A. 6. Τῇ προτέρᾳ ἢ ἐκλέπεται: ut Cic. Pridie quam hæc scripsi. Item vulgus, teste Eodem, dicunt aliquos προτέρους παρὰ αὐτοῖς εἶναι, ut ap. Terent. Priores partes ap. aliquem habere, Esse ap. aliquem primum. Item aliquid est πρότερον τῇ φύσει, Prius ordine naturæ: et πρότερον τῷ χρόνῳ, Tempore prius. At πρότερον τοῦ χρόνου Id esse dicitur, quod est prius et antiquius temporum ordine, ut quod ante omnia sæcula fuit ab æterno. Et ap. Dem. (32.) Τὸ πράττειν, ὕστερον ὂν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει καὶ κρεῖττόν ἐστι, Prius et potius est. Item οἱ πρότεροι πόδες, in quadrupede dicuntur οἱ πρόσθιοι, Anteriores pedes, Eust.

ADV. Πρότερον, Prius, Antea; interdum et Superiore tempore: cui opp. ὕστερον, Postea s. Post, Posteriori tempore. Dem. c. Philipp. 1. Νῦν, οὐ πρότερον, Nunc, non autem antehac, s. superioribus temporibus. Sic ap. Athen. 3. ἑταίρας Ὡραίας πρότερον, B νῦν δ' οὐκ, Thuc. 8, (63.) p. 282. Ὑπὸ τοῦτον τὸν χρόνον, καὶ ἔτι πρότερον, 2, (13.) Ὡς οὔπω πρότερον, Ut nunquam antea. Item præcedente dat. ἐνιαυτῷ, aut ἡμέραις, Dem. c. Philipp. 3. Ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως, Uno anno antequam caperetur. Plato Epist. 3. Σχεδὸν ἡμέραις πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐκ Συρακουσῶν οἴκαδ' ἀποδημίας, Viginti ferme diebus ante quam Syracusis domum redirem. Item πρότερον ἤ, Prius quam, Ante quam, Plato de LL. Πρότερον ἢ καθαίρηται, Ante quam purgetur, Plut. Camillo, Οὐ πρότερον ἢ τοὺς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ πολίτας ἐπιψηφίσασθαι τὸν νόμον, Non ante quam cives, qui in Capitolio erant, suis suffragiis comprobarent. Herodian. 7, (3, 15.) Πρότερον ἀναιρεθέντας πρὸ τῶν βωμῶν πεσεῖν ἢ σκῦλα τῶν πατρίδων ἰδεῖν, ubi possis πρότερον interpretari etiam Citius Potius. Sic et Greg. Naz. Πάντα τρόπον πρότερον ἢ κατὰ τὸ ἦθος, Quovis potius modo quam. Item et πρότερον πρὶν, quod vide in Πρὶν supra, col. 552. Item οἱ πρότερον, subaud. particip., Qui ante s. superioribus temporiC bus fuerunt: qui ab Hom. dicuntur πρότεροι. Plut. in suo περὶ Φιλαδελφ. libello, Ἕτεροι τῶν πρότερον γενόμενοι, Alii a superioribus, s. priscis, illis. Sic Bud. e Xen. οἱ πρότερον et οἱ πρόσθεν, Majores. Et τὰ πρότερον, Superiora. ITEM Τοπρότερον i. q. τοπρὶν, Antea, Ante, Prius, Aristoph. Πλ. (402.) ὥσπερ τοπρότερον, Ut prius.

[" Πρότερος, Thom. M. 43. 761. 764. Villois. ad Long. 174. ad Herod. 42. 226. ad Charit. 313. 325. ad Mœr. 298. Ammon. 119. 120. ad Diod. S. 1, 243. I. q. πρῶτος, ad Charit. 620. Cum gen., Wakef. S. Cr. 2, 34. ad Herod. 503. 664. Conf. c. πρότερον, Brunck. Aristoph. 2, 53. 3, 54. Kuster. 192. ad Diod. S. 2, 213. 469. ad Dionys. H. 1, 146. 557. Heyn. Hom. 4, 543. 6, 611. Heind. ad Plat. Gorg. 265. Ὁ πρ. λόγος, in judiciis, Luzac. Exerc. 177. 187. Πρότερός γε, Brunck. Aristoph. 2, 103. Ἔτι πρ., Boeckh. ad Sim. p. xvi. Πρότεροι—πάρος, Il. Θ. 253. Οἱ πρ., Plato Phædro 339. Οἱ πρότεροι πρότεροι, Jacobs. Anth. 12, 220. Πρότερα et πρότερον conf., D Brunck. Aristoph. 3, 203. Τὰ πρ., Antea, Paus. 386. Ἐκ προτέρων, Epigr. adesp. 141. Πρότερος, Πρότερον, ad Herod. 42. 482. 721. Brunck. Antig. 102. Πρότερον, Villois. ad Long. 174. ad Mœr. 317. Ammon. 119. ad Herod. 226. De constr., Steph. de Dial. Att. Dedicat. Diod. S. 2, 480. I. q. πρῶτον, ad Charit. 620. Conf. c. πρῶτον, 457. 620. ad Diod. S. 2, 58. Heyn. Hom. 4, 547. Ὁ πρότερον, ad Xen. Eph. 275. ad Charit. 325. Πρότερόν γε, Brunck. Aristoph. 2, 103. Dionys. H. 3, 1429. Τὸ πρ., Herod. 542. Τοπρ., Duker. Præf. Thuc. 10. Πρότερον ἤ, ad Herod. 731.: de constr., ad Lucian. 1, 354. Οὐ πρ. ἤ, seq. conj. Aristot. H. A. 365. Schn., cf. p. 615. Æsopus p. 154. Fur. Lips. Οὐδὲν πρ. ποιοῦσιν, ἢ—παράγουσι, Ruhnk. ad Vell. p. 266. Πρ. ἔτι, ad Herod. 473. Πρότερον, ὕστερον δὲ, Wolf. ad Reiz. de Acc. 91. Οὐ πρότερον, ἕως ἂν, Diod. S. 1, 344. Οὐ πρ., εἰ μὴ, Boiss. Philostr. 429. Polyæn. 274. Cor., Hutten. ad Plut. 3, 140. Μὴ πρ., ἢν μὴ, Lucian. 1, 161. Schm., Schol. Lycophr. 54. Æsopus p.

55. Schn., Thuc. T. 2. p. 270. Baver. et var. lect., Polyb. T. 2. p. 494. Μὴ πρ., ἀλλ' ὅταν—, T. 3. p. 118. Οὐ πρ.—πρὸ τοῦ, seq. inf. Memnon p. 111. Orell." Schæf. Mss.]

Προτέρως, Priore modo. Exp. etiam Anterius, *εἰς τοὔμπροσθεν*: pro quo scr. Προτέρωσ' aut Προτέρωσε, de quo supra. [* *Προτέρωθε, ἐκ τοῦ προτέρου*, Etym. M.]

Comp. GRAD. Προτεραίτερος, Prior, *πρότερος*. Suid. ex Aristoph. (Ἱππ. 1165.) Videtur autem esse pro *προτεραιότερος*.

Προτεραῖος, adjectivum e *προτέρᾳ*, Pridie: ut *προτεραῖος ἦλθε*, Pridie venit. Item *τῇ προτεραίᾳ* dicitur pro *τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ*, ut *τῇ προτέρᾳ*, Pridie: sequente gen. aut adverbio *ὅτε* aut conjunctione *ἢ*, ut et *τῇ προτέρᾳ*. Thuc. (5, 75.) Τῇ *προτεραίᾳ ἡμέρᾳ τῆς μάχης*, Pridie quam prælio decerneretur, Dem. (553.) Τῇ *προτεραίᾳ ὅτε*, Pridie quam, Lys. (626.) Τῇ *προτεραίᾳ ἢ*, sic enim reponit Bud. pro *ᾗ ἀνήγετο*, Pridie quam navem conscenderet. Necnon nominativo casu *ἡ προτεραία* sub. *ἡμέρα* dicitur *ἡ τῆς ἑκάστοτε ἐνεστώσης* B *προλαβοῦσα ἡμέρα*, inquit Eust. Pridiana dies. [" Thom. M. 761. Baver. ad Thuc. 1. p. 783. Ammon. 119. Valck. Hipp. p. 193. ad Herod. 133. Zeun. ad Xen. K. Π. 342. Τῇ *πρ.*, Monthly Review Jan. 1799. p. 89. ad Lucian. 2, 85. Τῇ *προτεραίᾳ, τῇ προτέρᾳ*, Schneid. Anab. 86." Schæf. Mss.]

Προτερικὸς, ut *προτερικὴ συκῆ*, Ficus quæ prior, i. e. prius quam aliæ, fructum suum maturat, Præcox s. Festina ficus, Athen. (77.) *Προτερικήν φησι καλεῖσθαι*, nimirum Seleucus *ἐν Γλώσσαις, γένος τι συκῆς, ἥτις φέρει πρώϊον τὸν καρπόν*. Ubi tamen SCRIPTUM *Πρωτερικὴν*, [et ap. Eust. 171, 15.]

Προτερεύω, Prior sum, ut *πρωτεύω*, Primus sum, et *δευτερεύω* Secundus sum, s. Priore loco censeor, Prior sum dignitate, Priores partes obtineo. Greg. Naz. de Homine p. 35. Et 64. Τοῦ *μὲν σωματικοῦ προτερεύοντος ἐν αὐτῷ, τοῦ δὲ ἑτέρου ἐφυστερίζοντος*. [" Ad Herod. 722. (9, 66.)" Schæf. Mss.] AT *Προτερίζω*, quod in VV. LL. exp. Molior quiddam novi, (qua signif. *νεωτερίζω* dicitur,) suspectum est; nam signifi- C caret potius *πρότερος* s. *προτερικὸς* sum, aut certe Cupio esse *πρότερος*, Priores partes ambio.

Προτερέω, i. q. *προτερεύω*, Prior sum, cui oppositum *ὑστερέω*, Sum posterior: ut, *Προτερεῖ Λυσίου ὁ Ἰσοκράτης*, pro quo Hom. diceret, *πρότερος γένετο* s. *πρότερος γενεῇ*, vel *προγενέστερός ἐστι*, contra *ὑστερεῖ Λυσίου*, Posterior est Lysia, sc. ætate. Item plantæ *προτεροῦσι*, quæ priores fructum suum reddunt, cujusmodi sunt *αἱ πρωϊκαρποῦσαι*, s. *αἱ προτερικαὶ*, ut Seleucus ap. Athen. appellat: contra *ὑστεροῦσι*, Quæ sunt serotinæ: ap. Theophr. C. Pl. 3. cap. ult. Ubi etiam ait, *Ὅσα γὰρ εὐβλαστεῖ, καὶ ταχὺ παραγίνεται, καθάπερ τὰ τριμηνιαῖα, σπαρέντα πρώϊα, προτερεῖ καιρόν*: (4, 2, 1.) *Προτερεῖ εἰς φθορὰν*, Prius s. Celerius interit. Idem cum dat. *Πεύκη καὶ πίτυς προτεροῦσι τῇ βλαστήσει μικρὸν ὅσον πεντεκαίδεκα ἡμέραις*. Quæ sic Plin. Pinus et picea præveniunt germinatione abietem quindecim fere diebus. Itidem cum dat. Aristot. *Μικρὸν προτερεῖ τῷ τόκῳ*, Paulum maturat partum. Apud Dem. vero in Epist. Philippi D (239.) *Οὐδὲν προτερήσετε ἔξω τοῦ ἐφθακέναι ἀδικοῦντες*, Nulla re prævenietis quam injuriarum illatione, Nulla re antevertetis. Quemadmodum Plin. quoque, *Προτεροῦσι τῇ βλαστήσει*, ap. Theophr. vertit Præveniunt germinatione. Itidem Schol. Thuc. *προτερῆσαι* exp. *προλαβεῖν*, 1, (34.) *Ὑμέτερον δέ γ' αὖ ἔργον προτερῆσαι*, Vestræ partes sunt prævenire, Officii vestri antevertere, vel Præoccupare. ‖ *Προτερεῖν* dicitur Penes quem primæ partes sunt, Qui primas obtinet, victor evasit, palmam reportavit. Bud. quoque interpr., Vincere, Superiorem esse, ap. Polyb. 3, (110, 6.) *Μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ τοὺς ἱππεῖς ἐπαφέντες, ἐπροτέρουν κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκήν*. Sic accipi potest et ap. Suid. *Παρὸν ἡμῖν ἢ ἄρδην ἀπολωλέναι, ἢ προτερήμασι, δόξαν μέν τινα προπετείας ἀπενέγκασθαι, βιοτεύειν δὲ ὅμως ἔτι κατ' ἐξουσίαν*. Idem Suid. in quodam loco, quem citat, *Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι προτερήσαντες*, exp. *πρότεροι γεγονότες*, Cum prævenissent s. antevertissent. [Schæf. Æsop. 150. " Ad Herod. 718. 722. (9, 57.) Toup. Opusc.

A 1, 156. ad Diod. S. 1, 4. 218. 413. 444. 459. 596. 707. 2, 6. 15. 87. 96. 105. 107. 112. 207. 227. 262. 310. 342. 375. 383. 410. 438. 471. 485. De constr., 638. Cum gen., 45. 185. 494." Schæf. Mss. " Phornut. 45. Prius dico, Præmitto, Euseb. H. E. 20." Wakef. Mss.] *Προτέρημα, τὸ*, Priores partes, Major s. Potior rei alicujus gerendæ commoditas. Quinetiam Res bene gestæ, Victoria: sicut *προτερεῖν* Priores partes obtinere, Palmam reportare, Vincere; frequens ap. Polyb. Interdum vero Id quo priores et superiores sumus aliis: ut ap. eund. Polyb. 3, (89, 9.) p. 57. *Ἦν δὲ τὰ προτερήματα Ῥωμαίων*, * *ἀκατάτριπτος χορηγία, καὶ χειρῶν πλῆθος*. [Jambl. V. P. 22. 28. 34. Kiessl. " Thom. M. 905. Toup. Opusc. 1, 24. ad Xen. Eph. 128. Koen. ad Greg. Cor. 13. Diod. S. 1, 222. 239. *Ἐπὶ τοῦ πρ. γίνεσθαι*, 2, 374. 387. ad 533. *Προτερήματα ποιεῖν*, 376." Schæf. Mss. * *Προτέρησις*, Heliod. 4. p. 199. " Priores partes, Præcellentia, Chrys. in Ep. 1. ad Timoth. Serm. 15. T. 4. p. 271, 8. *Κατὰ τὰ μυστήρια οὐδεμίαν προτέρη-* B *σιν ἔχουσι*." Seager. Mss.] *Καταπροτερέω*, Primas partes eripio, Devinco. Pass. *Καταπροτεροῦμαι*, Priores partes devictus amitto. Bud. simpliciter interpr. Vincor, ap. Polyb. 1, (47, 9.) p. 12. *Καταπροτερούμενος δὲ τοῖς ἐπιβατικοῖς διά τε τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνδρῶν, ἐγένετο τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριος*: [16, 19, 1. Diod. S. 17, 35. * *Συμπροτερέω*, Suid. v. *Ἡσίοδος*.]

ΠΡΩΤΟΣ, Primus, Od. Λ. (510.) *Ἤτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς, Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων*. Apud Eund. Φ. (231.) legitur *πρῶτος*, sequente *μετὰ*, in hoc versu, *Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὔμμες*, ubi cum *πρῶτος* relinquitur subaudiendum verbum e præcedentibus. Opp. autem ab eo *ὕστατος*, huic *πρῶτος*, in hoc versu, qui extat cum alibi, tum Il. E. (703.) *Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν*. Sic neutro *πρῶτον* opp. *ὕστατον*, Od. I. (14.) *Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω*; De quo versu dicam et paulo post. Interdum ei præfixit adverbium *πολὺ*, ut (449.) *Ἀλλὰ* C *πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης*. Sic *πολὺ πρώτη*, fem. P. (31.) *Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδεν τροφὸς Εὐρύκλεια*. Dicunt autem Lat. itidem Longe primus. Addit alicubi ei suum etiam gen. Ceterum usus hujus nominis Poëtis cum aliis Scriptoribus communis est, Menander ap. Athen. *Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ πρῶτος ἦν ὁ γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ Μεταγένης*. At Dem. paulo secus hac numeralium nominum serie usus est, (328.) *Ἐν οἷς οὐδαμῶς σὺ φανήσῃ γεγονὼς οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποστοσοῦν*. Secus inquam usus est hic Dem., allusitque fortasse ad Proverbiale illud dictum, *Μεγαρεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι*. Opp. autem in soluta itidem oratione *ὕστατος* huic *πρῶτος*, interdum vero *τελευταῖος*, Lucian. Herm. *Τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις*. Quinetiam Proverbialiter ap. Eund., in l. qui *περὶ τῶν ἐπὶ Μισθῷ Συνόντων* inscribitur, (init.) *Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, καταλέξω τούτων ἃ πάσχειν ἢ ποι-* D *εῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ συνόντας*; Manavit autem istud Proverbiale loquendi genus, manasse certe creditur, ab illo Hom. versu quem protuli supra, in quo *πρῶτον* et *ὑστάτιον* inter se opponuntur. Atque ut Poëticum est hoc *ὑστάτιον*, ita etiam *πύματον*, quod et ipsum huic *πρῶτον* interdum opponitur. At vero *πρῶτος* et *τελευταῖος*, s. *πρῶτον* et *τελευταῖον*, opponi itidem sibi videmus cum alibi, tum in h. Plut. l. de Puer. Educ. *Ὅτι ἓν πρῶτον καὶ μέσον καὶ τελευταῖον ἐν τούτοις κεφάλαιον ἀγωγὴ σπουδαία καὶ παιδεία νόμιμός ἐστι*, ubi observandum etiam id vocari *πρῶτον* et *μέσον* et *τελευταῖον κεφάλαιον*, in quo omnia sita sunt. Eod. certe sensu dixit Dem. pronuntiationem esse *τὸ πρῶτον* et *τὸ δεύτερον* et *τὸ τρίτον*, i. e. Primas, secundas, tertias partes obtinere. Præterea ut *πρῶτος* nonnunquam præfixum habet *πολὺ* ap. Poëtas, sic et ap. prosæ Scriptores aliquando, potius tamen in altera signif., de qua mox dicam. Legitur porro *πρῶτος* cum gen. plur., at *πρῶτοι* vel cum gen., vel cum nominativo: ut *ὁ πρῶτος τῶν ῥητόρων*, et *οἱ πρῶτοι τῶν ῥητόρων*, vel *οἱ πρῶτοι ῥήτορες*. Sic *τὸ πρῶτον*

τῶν ὀνομάτων, et τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων, (ut Plato Cratylo, Εἴη δὲ κἂν ὑπὸ παλαιότητος τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων ἀνεύρετα εἶναι,) vel τὰ πρῶτα ὀνόματα. At vero πρῶτός μου ap. Jo. 1, (15. 30.) nove dictum pro πρότερος, significante tamen non tam Prior, quam Præstantior, ut in novissima Interpretatione habetur: cui adjunctas Annotationes vide. Dixit autem et Nonnus itidem πρῶτος ἐμεῖο. ‖ Τὴν πρώτην dicunt interdum non addito substantivo pro A principio. Nisi quis malit uti nomine Prima addendo substantivum. Τὴν πρώτην, inquit Bud., Prima potione, et A principio. Gal. ad Gl. 1. Ἀρξαμένου δὲ πέττεσθαι, λεπτὸν καὶ ὑδαρῆ καὶ ὀλίγον τὴν πρώτην διδόναι, et, Ἐλλέβορον λευκὸν διδόναι τὴν πρώτην, Aristot. Polit. 7. Περὶ οὖν τὴν πρώτην συμφέρει ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν τοιαύτην, i. e. κατ' ἀρχὴν, et a prima ætate puerorum. Ita Bud., sed ita legendo hunc locum, dici possit alium usum habere hoc πρώτην quam in illis Gal. ll., in quibus τὴν πρώτην tale est quale Gallice Pour la première pro Pour la première fois. Sic Lucian. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τήν γε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; Ut autem substantivo ponitur hic accus. in hujusmodi ll., ita gen. πρώτης præcedente præp. ἀπό. Affertur enim ἀπὸ πρώτης e Thuc. positum itidem pro A principio, Ab initio.

Πρῶτος, Primus, i. e. Primarius, Qui primum locum obtinet, Thuc. 6. Καὶ νομίσαντες, εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πρῶτοι ἂν εἶναι. Quinetiam πολὺ πρῶτος ap. Eund. 8, (89.) Πάντες γὰρ αὐθημερὸν ἀξιοῦσιν, οὐχ ὅπως ἴσοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι. Plut. Symp. 2. Οὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας. Quinetiam αἱ πρῶται πόλεις ap. Thuc. 2, (8.) Primariæ civitates: 4, (95.) Τῆς τε πόλεως, ἣν ἕκαστος πατρίδα ἔχων πρώτην ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται. Sæpe autem additur dat.: ut Dem. Πρῶτος γένει καὶ πλούτῳ. Sic Isocr. Πλούτῳ καὶ δόξῃ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι πρώτους εἶναι τῶν πολιτῶν. Sic et ipse Thuc. (3, 65.) Ἄνδρες ὑμῶν οἱ πρῶτοι καὶ χρήμασι καὶ γένει. Dicitur autem et genere neutro τὸ πρῶτον, Quod primarium est, primas partes obtinet, præcipuum est. Et plur. τὰ πρῶτα, Primæ partes: unde φέρεσθαι τὰ πρῶτα, Primas partes obtinere: quo dixit modo Virg. Prima tenere, pro Primas partes tenere. At οἱ τὰ πρῶτα λαχόντες, et οἱ τὰ πρωτεῖα φερόμενοι peculiariter, Magistri societatum, Mancipes, Bud. Interdum vero dicitur aliquis esse τὰ πρῶτα pro Princeps, s. In primis honori habitus, ut Idem scribit: afferens h. Greg. Naz. l., in quo dicit de Athanasio, Οὔπω μὲν τεταγμένος ἐν ἐπισκόποις, τὰ πρῶτα δὲ τεταγμένος τῶν συνεληλυθότων. Similem vero usum et NOMINIS Δεύτερα præfixum habentis articulum, ex Eod. profert, Καὶ τοὺς μὲν προαγωνιστὰς καὶ πρωτοστάτας γενέσθαι τῆς ἀσεβείας, τοὺς δὲ ταχθῆναι τὰ δεύτερα. Talis est usus illius πρῶτα et in isto Luciani loco, ubi genitivo jungitur, (1, 147.) Καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, Primas tenens partes inter Athenienses, Atheniensium princeps, summus. Aristoph. autem dixit (B. 421.) Κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. ‖ Interdum vero adverbialiter ponitur τὰ πρῶτα, (sicut et πρῶτα, sine articulo,) pro Primum, ut docebo mox in adverbio Πρῶτον. ‖ Πρῶτα exp. etiam πρὸ καιροῦ, in Od. Ω. (28.) Ἦ τ' ἄρα καί σοι πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε Μοῖρ' ὀλοὴ, τὴν οὔτις ἀλεύαται, ὅς κε γένηται. Ubi Eust. πρῶτα, ἤγουν πρὸ καιροῦ.

" Πρᾶτος, Dorice pro πρῶτος, ap. Theocr. et " alios."

[" Πρῶτος, ad Phalar. 314. Thom. M. 764. ad Charit. 662. 691. Markl. Iph. p. 151. Jacobs. Anth. 9, 202. Heyn. Hom. 5, 190. 7, 440. 8, 73. 249. 649. Ammon. 119. 120. Bergler. Alciphr. 217. Wakef. S. Cr. 2, 35. Pro πρότερος, T. H. ad Plutum p. 47. ad Charit. 457. 620. Wolf. Proleg. 225. Strato 48. Dionys. H. 5, 111. Heyn. Hom. 4, 325. 5, 532. 7, 6. 8, 40. 126. 531. Musgr. ad Soph. Antig. extr. Etym. 405, 22. ad Herod. 104. Πρ., h. e. Prima pars alicujus, ut Lat. Primus, Heyn. Hom. 5, 487. 7, 200. ad Herod. 595. Πρ. pro μόνος, Heyn. Hom. 5, 532. Pro ἄκρος, 7, 200. Conf. c. πρότερος, 5, 115. 8, 198. Πρῶτος, ὁ πρ., Porson. Med. p. 16. ad Diod. S. 2, 448. Πρ. τῶν πρὸ αὐτοῦ, Diod. S. 1. p. 496, 80. Πρ. ἔν τινι, τινὶ, ad 1, 569. Πρῶτός γε, Philostr. 108. Boiss. Πρῶτός τε καὶ τελευταῖος καὶ μέσος, ad Dionys. H. 5, 122. Πρ. ἀνθρώπων, Bibl. Crit. 2, 1. p. 80. Ἀπὸ τοῦ πρ., Cattier. Gazoph. 74. Ἓν μὲν ἁπάντων πρ., Demosth. 669. Τὸ πρ. τῶν Ἀθηναίων, quid? ad Lucian. 1, 401. Πρῶτοι τῶν ἄλλων, Dionys. H. 2, 1233. Πρωτέων, Heyn. Hom. 7, 110. Ἐν πρώτοις, 6, 327. Schol. Soph. Aj. 897. Ἐν τοῖς πρ., Brunck. Aristoph. 3, 171. Ἀνὰ πρώτους, Herod. 9, 86. Ἀπὸ τῶν πρώτων, Heind. ad Plat. Phædr. 284. Πρῶτα, Jacobs. Anth. 7, 91. Monthly Review April 1799. p. 432. Pro ἅπαξ, Heyn. Hom. 7, 598. 640. Πρῶτα, τὰ πρ., Brunck. Aristoph. 3, 88. Steinbr. Mus. Tur. 1, 284. Τὰ πρ., Kuhn. ad Paus. 132. ad Callim. 1. p. 54. ad Herod. 516. Eur. Med. 916. Heyn. Hom. 7, 380. 640. Pro πρῶτος, Brunck. ad Eur. Or. p. 205. Hec. p. 300. Aristoph. 1, 167. Creech. ad Lucret. 1, 87. ad Lucian. 1, 356. 400. ad Herod. 484. 727. Wakef. Diatr. 28. Herc. F. fin. Phil. 181. S. Cr. 4, 30. 49. 5, 23. Musgr. Or. 1247. Monthly Review Apr. 1799. p. 432. I. q. τὰ πρωτεῖα, Heyn. Hom. 8, 410. Πρῶτα φέρειν, Jacobs. Anth. 6, 311. 8, 28. 414. Even. 9. Τὰ πρ. φέρειν, Jacobs. Anim. in Eur. p. 6. ad Lucian. 1, 400. ad Herod. 727. Τὰ πρ. δύνασθαι, τὰ πρ. εἶναι, ad Xen. Eph. 122. 207. 213. ad Lucian. 1, 400. ad Herod. 563. 727. Ἐς τὰ πρ., 467. 698. Τὰ πρ. cum partic., Hesiod. Θ. 202. ad Callim. 1. p. 73. Quid post τὰ μὲν πρ. sequatur, ad Xen. Eph. 176. Ἀπὸ πρώτης, Jacobs. Anth. 10, 108. Boiss. Philostr. 593. Τὴν πρ., ad Xen. Mem. 3, 6, 10. Abresch. Lectt. Aristæn. 98. ad Herod. 74. Τήν γε πρ., Toup. Emendd. 13. Boiss. Philostr. 593. Παρὰ τὴν πρ., Thom. M. 284. Πρῶτος, πρῶτον, Ruhnk. Ep. Cr. 301. ad Herod. 409. 482. ad Diod. S. 1, 281. 333. 345. 370. ad Xen. Mem. 1, 5, 4. Casaub. Athen. 1, 91. Πρῶτον, Phryn. Ecl. 138. Thom. M. 764. ad Mœr. 298. 317. ad Charit. 313. Pro πρότερον, 457. 620. Heyn. Hom. 5, 532. Xen. Hier. 4, 2. Conf. c. πρῶτος, Brunck. Aristoph. 1, 62. Monthly Review Aug. 1799. p. 430. ad Diod. S. 1, 680. ad Dionys. H. 1, 582. Heyn. Hom. 5, 532. 6, 457. Τὸ πρ., Longus p. 4. Vill. Τοπρῶτον, Duker. Præf. Thuc. 10. Heyn. Hom. 4, 11. 5, 288. Ὡς τὸ πρ., Hesiod. Θ. 188. cf. 425. Τὸ μὲν — πρῶτον, μετὰ δὴ ταῦτα, ad Herod. 639. Πρῶτον μὲν, ἔπειτα δὲ, Wyttenb. Select. 400. Πρῶτον μὲν, ἔπειτα, sine δὲ, ad Diod. S. 2, 21. 226. Πρ. μὲν, non sequente ἔπειτα, Heind. ad Plat. Gorg. 149. Πρῶτον οὖν, πρ. μὲν οὖν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 22. Πρῶτον, πρῶτα, Markl. Suppl. 30. 203. Jacobs. Anth. 6, 142. ad Lucian. 2, 59. Heyn. Hom. 5, 157. 165. Ὅπως πρῶτα, Simul ac, Hesiod. Θ. 156. Ἐπειδὴ πρῶτα, ad Il. Τ. 9." Schæf. Mss. * " Πρώτη, ἡ, dicitur Monasterii præfecta, Andr. Cr. 219." Kall. Mss.]

[* " Πρωτοκόμης, Schol. Pind. Π. 4, 145." Wakef. Mss. * " Πρωτόνυμφος, Toup. Add. in Theocr. p. 390. * Πρωτοσύγγελος, Jacobs. Anth. 7, 219." Schæf. Mss. * " Πρωτοσύστατος, Clem. Hom. 6, 6." Kall. Mss. * Πρωτοφόρος, unde * Πρωτοφορέω, Athen. 565. ubi Vales. conj. * Πτορθοφορέω. * Πρωτοφόρημα, Longus 3, 12. p. 75. ἦρος. * " Πρωτεξάδελφος, Phryn. Ecl. 134. (Lobeck. 306.) Thom. M. 849. * Πρωθευρετὴς, Fabric. B. Gr. 1, 295." Schæf. Mss. Corrige Πρωτευρέτης, Εὑρίσκω.]

Δευτερόπρωτοι, vide post Πάμπρωτος.

Πάμπρωτος, Omnium primus, πάντων πρῶτος, Il. Ι. (93.) Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ. Habetur autem in VV. LL. ETIAM Πάμπρωτον ET Πάμπρωτα: quæ adverbialiter poni tradunt pro In primis, Præcipue, Potissimum. [Πάμπρωτον, Apoll. Rh. 1, 368. * " Πασίπρωτος, Primus inter omnes, Montfauc. Palæogr. 161." Kall. Mss.]

Πεντάπρωτοι, Quinqueprimi: quod verbum extat ap. Cic. in Verr. Magistratus et quinqueprimi accitu istius evocantur. Bud. Ann. post. in Pand. Quod, inquit, sequitur inferius, Mixta munera decaproticos decaprotiæ, ex antiquorum observatione ita esse legendum, tandem animadverti, Decaprotiæ, icosaprotiæ: vel Græce δεκαπρωτείας, εἰκοσαπρωτείας. Et inferius, Nam decaproticos a protis tributa exigentes, legendum, Nam decaproti et icosaproti, i. e. decemprimi et vigintiprimi. Hi, decemprimi vocantur in

titulo de Domest. et Protect. ut *πεντάπρωτοι*, Quinqueprimi, in capite 2 de Privilegiis eorum qui in sacro Pal. Mil. *Δεκαπρωτεία* igitur est Decemprimatus. Sunt autem verba municipalia. Cic. pro Roscio, Itaque decurionum decretum statim fit, ut decemprimi proficiscantur ad L. Syllam, doceantque eum qui vir Sext. Roscius fuerit. Idem, Venit in decemprimis legatus in castra Capito. Et in Verr. Magistratus et quinqueprimi accitu istius evocantur. Eod. modo *εἰκοσαπρωτεία*, Vigintiviratus dicitur. Fortasse autem qui a nobis duodecim Pares Franciæ nunc dicuntur, Duodecimprimi ab initio vocati sunt. Hæc ille: quem potius scripsisse existimo Vigintiprimatus, pro interpretatione hujus NOM. *Εἰκοσαπρωτεία*, SICUT *Εἰκοσάπρωτοι*, Vigintiprimi: SIC *Δεκάπρωτοι* Decemprimi, ET *Δεκαπρωτεία*, Decemprimatus: ITIDEM *Πενταπρωτεία*, Quinqueprimatus.

Invenitur autem hoc nomen *πρῶτον* compositum etiam cum nomine *δεύτερον*, cum sc. DICITUR *Δευτερόπρωτον σάββατον* a Luca initio c. 6, Sabbatum secundoprimum; s. alterum primum, ut habet novissima interpretatio, cui adjunctas annotationes vide, necnon Erasmicas.

" *Φιλόπρωτος*, Qui primus esse amat. Utitur Geo-" ponicōn Auctor, (16, 1, 10.) ubi scribit de equo, " *Ἐὰν ἐν τῷ συναγελασμῷ τῶν πώλων φιλόπρωτος ᾖ*: " pro his Varronis, Si cum gregalibus in pabulo con-" tendit, in currendo, aliave qua re, quo potior sit." [Artemid. 2, 33. *Τὸ φ.*, Principatus cupiditas, Plut. Solone 29. Alcib. 2.] " *Φιλοπρωτεύω*, Primatum " obtinere amo, cupio, ambio, Ep. Joannis 3, (5, 9.) " *Ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν*, Qui primatum inter eos " obtinere cupit, Qui ambit primatum inter eos." [" Nili Epist. 355. **Φιλοπρωτεία*, Zosim. 4, 51, 5. Euseb. H. E. 146. (180.) Basil. Hom. Mor. 417." Boiss. Mss. " Diod. S. 2, 542." Schæf. Mss. * " *Φιλοπρωτία*, Proprie Primatus cupido, sed ap. Diod. S. Ecl. 2. l. 37. Ipse primatus, *Ὑπὲρ τῆς φ. ἅμιλλα*, Certamen de primatu." Munth. Spec. Def. Lexx. 558.]

Πρῶτον, Adv. Primum, Primo, Primo loco, Ante omnia, Dem. sic orditur suam Orationem pro Corona, *Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις.* Cui adverbio *πρῶτον* reddit *ἔπειτα*, absque *δέ*: quod alii postea imitati sunt, præsertim vero Plut., post *πρῶτον μὲν* subjungentes non solum *ἔπειτα δὲ*, sed interdum etiam *ἔπειτα* sine hac particula. Apud eund. Dem., *πρῶτον μὲν γὰρ*, sequente *ἔτι τοίνυν*, Bud. vertit Jam primum. Interdum vero dicit *πρῶτον ἁπάντων*. Quinetiam cum articulo ap. eum, sicut et ap. ceteros, *τὸ πρῶτον*, (12.) *Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις, εἶτα Θετταλίας ἐπέβη, μετὰ ταῦτα Φερὰς κ. τ. λ.* quo in l. observandus etiam est usus PARTIC. *Πάλιν* ET *Αὖθις* ET *Εἶτα* huic *πρῶτον* subjunctarum in longiuscula enumeratione. SED ET *Μετὰ ταῦτα* semel atque iterum in ea poni, observatione dignum est. Verum interjiciuntur etiam verba inter *τὸ* et *πρῶτον*: ut *τὸ μὲν οὖν πρῶτον* ap. Eund. At cum nihil interjicitur, scribitur conjunctim ETIAM *Τοπρῶτον*, sicut PLUR. *Ταπρῶτα* pro *τὰ πρῶτα*, adverbialiter itidem. At præcedente *ὅτε*, pro Cumprimum, Simulatque, Dem. (274.) *Εἶπον τότ' εὐθὺς ἐν τῷ δήμῳ, ὅτε πρῶτον εἶδον τουτονὶ τὸν μιαρὸν τούτου τοῦ πράγματος ἁπτόμενον.* Sic cum particula *ἐπάν*: ut, *Ἐπὰν πρῶτον ἐγχωρήσῃ.* ‖ *Πρῶτον* pro *πρότερον*, Prius, Alex. Aphr. *Ἡ πληγὴ πρῶτον τῆς ἀστραπῆς τὴν βροντὴν ἀποτελεῖ, ἢ ἅμα*, Tonitrum prius efficit quam fulgur. Quem alioqui usum ap. vetustiores Scriptt. rarissimum esse puto: affertur tamen et ex Aristot. Rhet. *πρῶτον ἢ* pro Prius quam. [Vide Schæf. Mss. post *Πρῶτος*.]

ETIAM *Πρῶτα* adverbialiter sæpe ponitur pro Primum, Il. A. (459.) *Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν*, B. (73.) *Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι ἣ θέμις ἐστὶ, Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω*, ubi redditur ei particula *δέ*: hic enim versus proxime sequitur, *Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.* Aristoph. (Πλ. 728.) *Καὶ πρῶτα μὲν δὴ καὶ κεφαλῆς ἐφήψατο.* Et *τὰ πρῶτα*, initio Iliadis A. *Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε.* In soluta quoque oratione dicitur *τὰ πρῶτα*, et quidem potius quam *πρῶτα*, sine articulo, Lucian. de Conscr. Hist. init. *Πυρεταίνειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐῤῥωμένως καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ*, ubi ei respondet particula *δέ*: sicut in illo Hom. l. quem modo protuli; nam proxime sequentia verba sunt hæc, *Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν κ. τ. λ.* ‖ Sed et cum gen. Od. Ξ. (158.) et P. (155.) *Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα.* Exp. enim hic Primum inter deos, s. Ante alios deos. Sed videndum annon et nomen esse possit, similem usum habens ei cujus exempla in nomine *Πρῶτος* attuli. [Vide Schæf. Mss. post *Πρῶτος*.]

Est et aliud ADV. *Πρώτως*, sed diversum usum habens; reddendumque potius Primo quam Primum. Dicitur enim plerumque aliquid tale vel tale esse *πρώτως*, Primo, quod tale est per se et suapte natura, non per accidens. Qua in signif. utitur non raro Plut., qui etiam addit interdum *καὶ πρώτως* post *ἐξ ἑαυτοῦ*, et post *φύσει*: ut in libro de Pr. Frigido, *Ἀλλ' ἔοικε τὸ ὕδωρ ἐξ ἑαυτοῦ ψυχρὸν εἶναι καὶ πρώτως.* Ibid. *Καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μὴ τὸν ἀέρα φύσει καὶ πρώτως θερμὸν, ἀλλὰ τὸ ζέον ὕδωρ καὶ τὸν διάπυρον σίδηρον ἀποφαινομένων.* Alibi autem *πρώτως* solum posuit: ut, *Οἰόμενος τὸν ἀέρα πρώτως ψυχρὸν εἶναι*, ubi Turn. vertit, Cum existimaret in aëre primum frigus inesse. Sic utitur et Alex. Aphr. Dicuntur etiam, inquit Bud. Comm. 283., non tantum *πρῶτον* adverbialiter, et *δεύτερον*, sed etiam *πρώτως* et *δευτέρως*, Aristot. Eth. 8, (7.) *Ἔστι γὰρ ἐν μὲν τοῖς δικαίοις τὸ κατ' ἀξίαν, πρώτως· τὰ δὲ κατὰ ποσὸν, δευτέρως.* Hoc est, Primo et secundo loco considerandum. Vel, Primarium locum et secundarium obtinens. Ejusd. esse puto quod in VV. LL. annotatur, idem significare ap. Gal. *πρώτως* et *κατὰ πρῶτον λόγον*, item *ἁπλῶς*, et *κυρίως*. Cum hoc certe postremo adverbio, sc. *κυρίως*, copulatum legitur ap. Aristot. Eth. 8. *Εἴδη δὲ τῆς φιλίας πλείω· καὶ πρώτως μὲν καὶ κυρίως τὴν τῶν ἀγαθῶν, ᾗ ἀγαθοί· τὰς δὲ λοιπὰς, καθ' ὁμοιότητα.* [" Phryn. Ecl. 138. (Lobeck. 311.) Thom. M. 764. ad Diod. S. 1, 331. 2, 340. 366. Brunck. Aristoph. 1, 26. ad Mœr. 298. Ammon. 119. ad Charit. 313." Schæf. Mss.]

Πρωτεύω, Primas partes teneo; brevius, Primas teneo s. fero, Principatum obtineo. Varie autem construitur hoc verbum. Dicitur enim *πρωτεύω τούτῳ, ἐν τούτῳ, κατὰ τοῦτο, περὶ τοῦτο*: item *πρωτεύω τούτου*. Necnon cum personæ genitivo plur., et quidem adjunctum habente interdum et dat. rei. Quarum constrr. hæc sunt exempla: *πρωτεύειν τῇ σοφίᾳ*, itidemque *τῇ ἀρετῇ*, Primas in sapientia et virtute tenere, vel potius, sapientiæ et virtutis. Aut, Sapientia principem esse, Locum principem in sapientia tenere: quibus loquendi generibus et Cic. utitur. Dici autem queat etiam *πρωτεύειν ἐν σοφίᾳ*, et *ἐν ἀρετῇ*, sicut Plut. dixit in l. de Puer. Educ. *Πρωτεύειν ἐν πᾶσι.* Legitur præterea *πρωτεύειν κατὰ σοφίαν, κατ' ἀρετήν.* At vero juncti præpositioni *περὶ* verbi *πρωτεύειν* exemplum habemus ap. Æschin. *περὶ Παραπρ.* ubi scribit, *Εἰ γάρ ἐστί τις κακία κατ' ἀνθρώπους, ἂν μὴ πρωτεύοντα περὶ ταύτην ἀποδείξω Δημοσθένην, θανάτου τιμῶμαι.* Ubi Bud. *πρωτεύειν* interpr. Esse primæ notæ. Necnon *πρωτεύειν σοφίας, ἀρετῆς*, s. *τῆς ἀρετῆς*, ut ap. Xen. At cum personæ gen. plurali, ut *πρωτεύειν τῶν πολιτῶν*, Principem inter cives locum tenere, aut etiam Primum, Primas omnium civium tenere: ut dicit Cic. Primas omnium civium P. Nasicæ dare solebat. Sic *πρωτεύειν τῶν Ἑλλήνων*: cui simile est *πρωτεύειν τῆς Ἑλλάδος*: nam per *Ἑλλάδος* collectivum non aliud intelligimus quam *Ἑλλήνων*. Tale est, *συγκλήτου πρωτεύειν*, cum *συγκλήτου* sit itidem collectivum. Hoc autem exponi etiam potest, Plurimum auctoritatis in Senatu obtinere, Præ ceteris senatoribus auctoritate valere. Et adjuncto dat. rei, *πρωτεύειν ἀρετῇ τῶν πολιτῶν*. Sed absque adjectione etiam dicitur interdum *πρωτεύειν*, Herodian. 8, (7, 3.) *Αἵ τε ἀπὸ Ἰταλίας πόλεις πρεσβείας ἔπεμπον ἀπὸ τῶν πρωτευόντων παρ' αὐτοῖς ἀνδρῶν*, Principes viros, Polit. Sic autem et Isocr. ante eum absolute est usus, ad Phil. *Ἐν οἷς κατορθώσας μὲν*

ἐφάμιλλον τὴν σαυτοῦ δόξαν καταστήσεις τοῖς πρωτεύσασι. ‖ Πρωτεύειν, in VV. LL. tanquam comparativi quoque gradus usum præstans, exp. etiam Priores partes obtinere, Excellentiorem esse. Et πρωτεύειν κατὰ δόξαν e Plut. Lyc. Gloria præcellere. ‖ Quinetiam πρωτεύει αὐτοῖς, e Xen. pro Ducem iis se præstat. [Jambl. V. P. 88. Kiessl. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 25. T. H. ad Plutum p. 336. ad Charit. 204. Ammon. 119. ad Diod. S. 1, 324. 325." Schæf. Mss. * Πρωτεία, Primatus, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * " Πρωτεῖος, Primarius, Chrys. Statuar. 21. T. 6. p. 610, 14. Ὁ δὲ Χριστὸς ἀγνώμονας οἰκέτας ἀγοράζων καὶ παρανόμους, πρωτείου δούλου τιμὴν κατέβαλε." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Πρωτεῖον, τὸ, Primatus, Primæ partes, Princeps locus, Principatus. Dicitur autem φέρεσθαι τὸ πρωτεῖον s. τὰ πρωτεῖα, et τῶν πρωτείων τυγχάνειν, et τὸ πρωτεῖον ἔχειν, pro Primas partes obtinere, s. Principem locum, aut Principatum. Dem. (151.) Τὴν πόλιν δ', ἣ προειστήκει τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τέως, καὶ τὸ πρωτεῖον εἶχε. Sed a Polyb. τὸ πρωτεῖον φέρεσθαι dici ait Bud. pro Præstantissimum esse, aut etiam pro Præstantiorem esse. Et alibi, (18, 11, 4.) Τὸ πρωτεῖον ἐκφέρεσθαι τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων, pro Maxime insignes esse victoriis. Synes. dixit etiam τὰ πρωτεῖα συγχωρεῖσθαι, item τῶν πρωτείων ἀμφισβητεῖν τινὶ, ita scribens, * Ἀντευφημεῖται γὰρ ὑπὸ μυρίων ὅσων τῶν σῶν ἐραστῶν, οἷς ἅπασιν ἐγὼ τῶν πρωτείων ἀμφισβητῶ. Idem dixit τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, Ep. 148. ubi an non potius leg. sit τὸ ἐκ δευτερείων πρωτεῖον, lectorem mecum expendere velim: dicuntur autem, ut πρωτεῖα, Primæ, SIC Δευτερεῖα, Secundæ, ET Τριτεῖα, Tertiæ: sub. partes. Plato Philebo, Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον οὔτ' αὖ τῶν πρωτείων, οὔτ' αὖ τῶν δευτερείων ἡδονῇ μετὸν ἀληθῶς ἂν λέγοιτο· πορρωτέρω δ' ἐστὶ τῶν τριτείων, εἴ τι τῷ ἐμῷ νῷ δεῖ πιστεύειν. Est autem h. Synesii l. Ep. 148. Ἡμῖν δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ' ἓν ἑκάστης ἡττᾶται τῆς τὸ ἄκρον φερούσης, τοῖς λοιποῖς ἑκάστην νικᾷ, καὶ τοῦτ' ἔστι τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, E secundis partibus primas tenere: si quidem reponas δευτερείων. [" Πρωτεῖον, ad Diod. S. 1, 5. 2, 203. 246. Toup. ad Longin. 346. Lennep. ad Phal. 160." Schæf. Mss. * " Πρώτιον, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss.]

Superest POETICUM Πρώτιστος, quod potius habet superlativi formam quam est superlativum, (SICUT Τρίτατος,) cum accipiatur simpliciter pro πρῶτος, i. e. Primus, ac certe superlativi usus non videatur in hujusmodi nomina cadere. Il. B. (228.) ἅς τοι Ἀχαιοὶ Πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν. Quinetiam ut πολὺ πρῶτος Hom. dicit interdum, sic et πολὺ πρώτιστος. Usus autem est hoc nomine, licet poëtico, Dionys. Areop., sed pro Primus omnium: cui signif. aliquis superlativi usus inesse videri possit. [" Diod. S. 2, 506. Phryn. Ecl. 184. (Lobeck. 419.) ad Lucian. 2, 59. Heyn. Hom. 6, 588. 654. Hymn. in Cer. 157. Wassenb. ad Hom. 65. Valck. Diatr. 23. Dawes. M. Cr. 150. ad Herod. 482. 706. Τὸ πρ., ad Diod. S. 2, 176." Schæf. Mss.] Item ADV. Πρώτιστα sicut Πρῶτα, ap. Hom., cum alibi, tum Il. A. (105.) Κάλχαντα πρώτιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπεν. Atque adeo et τὰ πρώτιστα legitur ap. eum, sicut τὰ πρῶτα. Illo autem πρώτιστα sine articulo usus est Aristoph. quoque Πλ. (792.) Ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν Πρώτιστα. [" Πρώτιστον, Πρώτιστα, Diod. S. 2, 506." Schæf. Mss. Πράτιστον, adv., Callim. L. P. 9. * Παμπρώτιστος, Apoll. Rh. 4, 1693. * " Πολυπρώτιστος, Il. B. 702. Νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν. Eust. p. 326, 12=246, 50. Τὸ δὲ πολὺ πρώτιστον, τινὰ τῶν ἀντιγράφων πολυπρώτιστον ὑφὲν γράφουσι." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 202. * " Πρωτιστεύω, Primas partes teneo, Principatum obtineo, M. Anton. 7, 55." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 51." Boiss. Mss.]

[* Πρωτεὺς, Collyrium, Alex. Trall. 2, 48. " Nom. propr., Jacobs. Anth. 7, 329. Bast. Specim. p. 30. ad Diod. S. 1, 71. ad Charit. 342." Schæf. Mss. Theol. Arithm. 332. Ast.]

" Πρητῆνας, Hes. τοὺς ἐνιαυσίους ἄρνας, Agnos an- " niculos. Meminit Eust. etiam," [ad Od. p. 349= 1625.] " sed simpliciter tantum scribens πρητῆνας " et ἐπιπρητῆνας de Agnis vel Hædis dictum ætatis " significationem habere, ut in Proverbio isto, Αἰγὸς " ἐπιπρητῆνος ἐρυθροῦ πήρη ἀρίστη." [Vide Πρό. Ἐπιπρητὴν, Hesychio αἰγὸς ἡλικία, item * Πρατίνιον pro eod.: Photius: * Προτήνιον· ἡλικία τις αἰγός· ἐν Καμειρέων Ἱεροποιΐᾳ, τράγον προτήνιον θύειν νόμος.]

" Πρὼν, Locus acclivis, Collis, Vertex s. Cacumen " montis, Il. P. (747.) Αἴαντ' ἰσχανέτην ὥσπερ πρὼν " ἰσχάνει ὕδωρ Ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς." [Vide Πρό. " Gesner. Ind. Orph. et ad p. 430. Valck. Phœn. p. 609. Heyn. Hom. 7, 396. Jacobs. Emendd. 17. ad Diod. S. 1, 38. 2, 486. De accentu, Sylb. ad Paus. 193." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 131. 876. Eur. Cycl. 116. Soph. Trach. 790.] " Dicitur " ET Πρώων: unde plur. πρώονες, Il. Θ. (553.) et " Π. (299.) Ἔκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες " ἄκροι Καὶ νάπαι, Summa cacumina: ut Hes. quo- " que exp. ὀρῶν ἐξοχαὶ, ἐκνενευκότες ἐν ὄρεσι τόποι." " Πρῆον, ap. Hes. τὸ ὑπερέχον, Eminens. Sed forsan " scr. Πρηὼν, quo significatur ἡ τοῦ ὄρους ἐξοχὴ, " Eminentia montis, h. e. Cacumen, Culmen, Vertex; " s. ὁ προνενευκὼς τοῦ ὄρους τόπος, Prominens in " monte locus. Hesiod. Ἀ. (437.) ἀπαὶ μεγάλου πέ- " τρη πρηῶνος ὀροῦσα, Epigr. ἴσον πρηῶνι Μαλείης, de " Gargaro." [" Musgr. El. 445. Jacobs. Anth. 7, 114. 9, 229. ad Anton. Lib. 71. 156. 296. Heringa Obss. 192. Toup. Opusc. 1, 375. ad Callim. 1. p. 80. Bast Lettre 117. Gen. Πρηόνος, Ruhnk. Ep. Cr. 143." Schæf. Mss. * Βαθυπρήων, Paul. Sil. Ecphr. 219. ῥάχις ἄκρης. * Πολυπρήων, Hermesianax Athenæi 598. κολώνη.] " Πρὴν, Hesychio ταῦρος, Taurus. At " pro πρῆνες, quod ap. Suid. in Ms. etiam Cod. legitur, " exponiturque οἱ προνενευκότες τόποι τῶν ὀρέων, scr. " πρηῶνες, ut vel ex exemplo patet quod ibi affer- " tur." [Dicitur et * Πρεὼν, ονος, ὁ, Crinag. 7. σκολιοῦ τοῦδε κατὰ πρεόνος. " Jacobs. Anth. 8, 384. Verh. ad Anton. Lib. 156. LB." Schæf. Mss. * Προπρεὼν, i. q. προπρηνὴς, Pind. N. 7, 126.]

" Προύνους, Hesychio βουνοὺς, Colles, Monticu- " los."

" ΠΡΟΞ, κὸς, (ὁ, ἡ,) Hinnulus, ἐλάφου γέννημα " Suid., itidemque Eust., qui tamen alibi esse dicit " Speciem ἐλάφου aut δορκάδος, Od. Π. (295.) ἀγίνε- " σκον νέοι ἄνδρες Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ " λαγωούς, Nicander Θ. (578.) σκίνακος νεαροῖο λα- " γωοῦ Ἢ προκὸς ἢ νεβροῖο, Schol. τοῦ τέκνου τῆς δορ- " κάδος. Etym. πρόκα esse dicit ζῶον ὅμοιον ἐλάφῳ, " τὸν λεγόμενον νεβρόν: Dionysium vero Athenien- " sem ἐν ταῖς Κτίσεσιν, dicere τὰς ἐλάφους πρόκας: et " HINC Προκόννησον nominari, ex eo, quod ἐν αὐτῇ " πλήθουσιν ἔλαφοι. Eadem Insula Ionice Προικόν- " νησος dicitur, et ex ea oriundus Προικοννήσιος, pro " Προκοννήσιος." [" Πρὸξ, ad Diod. S. 1, 579. (ubi de Προκόννησος,) Wakef. S. Cr. iii. Add., Toup. Append. in Theocr. p. 12." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 2, 15. 3, 6. 19. de Part. Anim. 3, 2. 4, 2. Schol. Apoll. Rh. 2, 279. * Πρὼξ, Gl. Dama.] " Πόρκας, He- " sychio ἐλάφους ἢ ταχεῖς: scr. πρόκας." [* Προκὰς, άδος, ἡ, Hom. H. in Ven. 71.]

ΠΡΟΣ, Præp. GENITIVO juncta, interdum A, s. Ab, Il. A. 165. Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα, Πρὸς Τρώων, Pœnam Menelao et tibi exposcentes a Trojanis, Soph. (Aj. 527.) ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ, A me quidem certe laudem consequetur: (650.) ἐθηλύνθην στόμα Πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός. In soluta quoque oratione πρὸς hunc usum habet, sed rarius, Gal. Διανιστάμενα πρὸς τοῦ πάθους. Sic autem et in Od. Ζ. 207. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες Ξεῖνοί τε πτωχοί τε, exp. πρὸς Διὸς, Ab Jove. Sed intelligendum est, dici hospites s. peregrinos et mendicos esse πρὸς Διὸς, quod in Jovis tutela sint. Unde brevium Scholiorum Auctor exp. ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐποπτεύονται. Fortasse igitur πρὸς Διὸς εἰσιν, quod videtur sonare ad verbum, Ab Jove sunt, perinde accipiendum est ac si diceretur, Ab Jove missi et ab eo nobis commendati veniunt. Sic certe ap. Hom. cum πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις subaudiri existimatur partic. sc. προστασσομένη. Πρὸς genitivo jungitur et

ubi originem indicat, s. genus nostrum. Ubi etiam præpositione A s. Ab redditur commodius quam alia; si quidem verbum verbo reddendum sit: sed alia potius utimur interpretationis forma: ut, liberum esse et ingenuum πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς, ap. Æsch. c. Ctesiph. A patre et matre. I. e. A sanguine paterno et materno, A genere paterno et materno. Dicitur alioqui potius Genere paterno et materno, sine præp. At vero ὄντες Νηλεῖδαι τὰ πρὸς μητρὸς, vertere possumus, Genus ducentes a: ut Bud. interpr., addens etiam, Cognatione Nelidæ. Idem hæc Isocr. περὶ Ζεύγους (10.) Ὁ γὰρ πατὴρ ἦν, πρὸς μὲν ἀνδρῶν, εὐπατριδῶν, πρὸς γυναικῶν δ', Ἀλκμαιωνιδῶν, vertit, Gentilitate quidem atque agnatione antiqua et in primis nobili, a genere autem materno, Alcmæonides. Alibi autem, Ab agnatis quidem, etc. A cognatis vero. Apud Dem. autem, Πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν ταύτην, καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν, reddit, Agnatus, non cognatus. Affert vero et οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι, qui et οἱ ἐκ τῶν ἀῤῥένων, itidemque οἱ πρὸς γυναικῶν, pro Agnatis et gentilibus, et pro cognatis. Ceterum ubi dicitur τὸ πρὸς πατρὸς vel τὸ πρὸς μητρὸς, aut τὸ πρὸς ἀνδρῶν vel γυναικῶν, subaudiri ait γένος: quod addidit Æschines, scribens, Ἐκ τῶν νομάδων Σκυθῶν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὤν. Sed objicere queat aliquis, id locum non habere, cum articulo plurali utuntur, dicentes τὰ πρὸς πατρὸς vel τὰ πρὸς μητρὸς, ut in altero illo ejusd. Pausaniæ loco. Habet porro similem usum præp. πρὸς, et cum dicitur οἱ πρὸς αἵματος, a Soph. (Aj. 1305.) pro Consanguineis. Suspicor autem οἱ πρὸς αἵματος dici ἐλλειπτικῶς pro οἱ πρὸς τοῦ αὐτοῦ αἵματος, vel οἱ πρὸς τοῦ ἡμετέρου αἵματος, Qui sunt a sanguine, pro Qui sunt ab eod. sanguine, a nostro sanguine. || Quinetiam cum dicitur πρὸς βορέου, potest πρὸς reddi itidem præpositione Ab: interpretando, A borea, Ab aquilone. Plin. vero dixit etiam A parte aquilonis: ut Virg. pro A borea dixit, De parte boreæ. I. e. πρὸς τοῦ μέρους τοῦ βορέου, (posita præp. πρὸς loco præp. ἀπὸ,) non πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορέου: cum tamen hoc accusativo, non illo gen., ellipsis, quæ hic esse existimatur, soleat expleri: aut certe accusativo πνοὴν, aliove hujusmodi. Ut porro dixit Hom. πρὸς βορέου et πρὸς νότου, et Dionys. P. πρὸς ζεφύροιο, ita Hesiod. πρὸς νυκτὸς, i. e. A nocte: per Noctem intelligens Occasum: adeo ut πρὸς νυκτὸς, sonet Ab occasu, occidente: ut et Cic. loquitur. Sunt tamen qui πρὸς in hujusmodi ll. interpr. Versus, s. Ad: dicentes, Versus boream, aut Ad boream, et Versus notum; itidemque Versus occidentem. Quo etiam modo ap. Plin. A sole ponitur pro Versus solem, alicubi magis commoda esse possit hæc interpr. Sic autem dicitur et πρὸς Λιβύης, πρὸς Εὐρώπης. || At ubi dicitur πρὸς ἁλὸς et πρὸς Θύμβρης ab Hom., exp. πρὸς etiam ἐγγὺς, Prope, Juxta. Sic tamen ut rursus existimetur posse etiam subaudiri nomen illud, exponendo, πρὸς τῷ μέρει τῆς ἁλὸς, et πρὸς τὸ μέρος τῆς Θύμβρης, ut te docebit Eust. 816. Thuc. quoque non raro hac præp. cum gen. nominis urbis utitur: ap. quem 3. Πρὸς Μεγάρων redditur itidem Prope Megara. Jam vero et cum dicitur a Thuc. Πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι, ubi possumus πρὸς exponere ὑπὲρ, sermonis Latini consuetudo patitur ut πρὸς præpositione A, s. Ab, interpretemur: vertendo πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι, A nobis futurum: ut ap. Cic. Sed vide ne hoc Scævola totum sit a me. Atque adeo πρὸς ἐμοῦ λέγεις, quo utitur Lucian. (1, 255.) (sic autem et Aristoph. Σφ. (647.) μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι,) ex eod. Cic. possit fortasse reddi A me dicis. Affertur etiam πρὸς τῆσδε φράσω pro Hujus nomine loquar. Sunt alioqui et alia loquendi genera, quæ hujusmodi locorum interpretationi adhibere possumus, sc. A me facit, item Pro me facit, A me stat, A meis partibus. || Sed videndum est ne alter usus hujus præp. cum iisdem genitivis a nobis confundatur cum hoc. Interdum enim πρὸς ἡμῶν ἐστὶ, non significat A nobis est, facit, vel Pro nobis; sed Nobis decorum est, Nos decet, Nobis convenit, dignum est, Officii nostri est. Greg. Naz. Οὐ πρὸς ἡμῶν ταῦτα τῶν Χριστοῦ θρεμμάτων, Id minime est officii nostri, Non est id officio nostro

A consentaneum. Aristoph. Σφ. (368.) Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν, Istud decet virum qui etc. Isocr. Plataico, Οὐ πρὸς ὑμῶν ἐστὶ, Officii vestri non est, Dignitatis vestræ non est, Non est consentaneum existimationi vestræ, aut opinioni, quæ de vobis concepta est. Aut, Indignum est existimatione vestra. Idem enim significare voluit illis verbis, quod Thuc. istis, (3, 59.) Οὐ πρὸς τῆς ὑμετέρας δόξης τάδε. Possumus vero alicubi retinere gen., omissa præp. in interpretatione: ut in illo Aristophanis loco, πρὸς ἀνδρός ἐστι, Est viri qui etc. Sic ap. Soph. (Aj. 581.) οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ Θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, Non est docti medici hoc facere, Non convenit docto medico. Atque ut Latini sic utuntur simplici gen., ita et Græci interdum: ut videmus in isto Aristoph. l., utentis et gen. solo, et mox gen. præfixam habentis præp. Σφ. (1013.) Τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν Ἐστὶ πάσχειν, κοὐ πρὸς ὑμῶν. Sed interdum οὐκ ἔστι πρὸς ἐμοῦ videtur id esse, quod Terentius dicit Non meum est. I. e. Moris mei non B est. Ac potest fortasse ita hic accipi πρὸς ὑμῶν οὐκ ἔστι, Non est vestri moris, Mori vestro conveniens et congruens; aut etiam, moribus vestris. Atque ita πρὸς ὑμῶν fuerit i. q. πρὸς τρόπου ὑμῶν: de quo loquendi genere dicam aliquid et infra, necnon in Τρόπος. Huc autem refero et istum Synesii locum, Τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι συνέπλασαν ἄν, καὶ πρὸς αὐτῶν τὸ ἐγχείρημα.

Πρὸς ponitur et pro ἐκ, i. e. Ex, Od. Θ. (28.) Ξεῖνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ, Ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων: nam Eust. πρὸς ἠοίων ait esse i. q. ἐκ τῶν ἐῴων, posita præp. una pro alia, sicut in aliis infinitis locis. Est autem valde affinis hic præpositionis πρὸς usus ei quem habet in quibusdam ll. proxime præcedentis tmematis, ubi interpretatus sum Ab.

Πρὸς cum genitivis θεῶν et ἀνθρώπων, aliisque interdum, exp. Apud, item Erga; necnon Coram. Il. A. (340.) τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος. Sunt autem verba Achillis, attestan-C tis caduceatores ad se missos abducendæ Briseidis gratia, se sacramento militari liberatum iri, nec pro desertore merito habitum iri, cum tali injuria afficiatur. Subjungit enim, εἴ ποτε δ' αὖτε Χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι Τοῖς ἄλλοις. Hic certe si πρὸς θεῶν et πρὸς ἀνθρώπων, interpretemur Apud deos et homines, vel Erga, niti poterimus auctoritate ejus qui brevium Scholiorum Auctor est: utpote exponentis πρὸς τοὺς θεούς. At si malis interpretari Coram diis et hominibus, pro te faciat Eust., quippe qui exponat ἔμπροσθεν θεῶν. Parum autem est inter has expp. discriminis, quod ad sensum attinet: malim tamen interpretari Coram, sequendo illam exp. Auctoris brevium Scholiorum: quoniam Xenophontis testimonio comprobari posse mihi videtur. E quo simul afferam similem hujus præp. usum, i. e. junctæ iisdem genitivis: K. Ἀ. 2, (5, 3.) p. 170. meæ Ed. Ἔπειτα ἐκ τούτων πάντων τοῦτον ἂν τὸν τρόπον ἐξελοίμεθα, ὃς μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβὴς, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός: quibus addit, Παντάπασι δὲ ἀπό-D ρων ἐστὶ καὶ ἀμηχάνων, καὶ ἀνάγκῃ ἐχομένων, καὶ τούτων πονηρῶν, οἵτινες ἐθέλουσι δι' ἐπιορκίας τε πρὸς θεοὺς, καὶ ἀπιστίας πρὸς ἀνθρώπους πράττειν τι. Eod. pertinere videtur et hæc sermonis formula, qua utitur pagina quæ hanc proxime sequitur, Οὐκ αἰσχύνεσθε οὔτε θεοὺς, οὔτε ἀνθρώπους, οἵτινες ὀμόσαντες ἡμῖν τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχθροὺς νομιεῖν, προδόντες ἡμᾶς σὺν Τισσαφέρνει τῷ ἀθεωτάτῳ τε καὶ πανουργοτάτῳ κ. τ. λ. Verba autem ejus, quibus illam præp. πρὸς in illo Hom. loco expositionem confirmari posse existimo, sunt ea quæ in fine proxime præcedentis loci habes, sc. δι' ἐπιορκίας τε πρὸς θεούς. Nec enim dubium cuiquam fuerit quin ita dixerit Xen. ἐπιορκίαν πρὸς θεοὺς, ut Hom. ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος, Il. T. (188.) Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμὸς, Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος: non ignoro tamen Eust. exponere non solum ἔμπροσθεν θεοῦ, sed etiam μὰ τὸν θεόν: magis alioqui probantem ut * ὑπερβατικῶς hæc legentes, dicamus ἐθέλω ὀμόσαι πρὸς δαίμονος. Verum hæc, quæ illi magis placet exp., minus contra

mihi quam ceteræ arridet: quarum si alterutra eligenda sit, malim eam quæ πρὸς δαίμονος positum esse dicit pro ἔμπροσθεν θεοῦ. Sed cum videam Xen. dicere ἐπιορκίας πρὸς θεοὺς, crediderim potius accipiendum esse itidem ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος, pro ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονα, i. e. θεόν. Ac minime profecto absimile vero est. Xen. hic ad Hom. verba respexisse, retinentem quidem præp., sed constr., quæ solutæ orationi magis in ea signif. usitata esset, tribuentem. Et de his quidem hactenus. Sciendum est autem, Bud. in quodam Synesii l. habente hanc præp. itidem junctam genitivis θεοῦ et ἀνθρώπων, censere illam significare Quantum pertinet, sc. ubi ille ad fratrem scribit, Καὶ γὰρ οὐχ ἥκιστα τούτου χάριν τὴν ἐπιστολὴν ὑπηγόρευσα, τοῦ πᾶσι καταφανὲς εἶναι τὸ πρᾶγμα, ὡς, ὅ, τι ἂν ἀποβῇ, καὶ πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος ὦ, καὶ οὐχ ἥκιστα πρὸς τοῦ πατρὸς Θεοφίλου. Huic autem loco subjungit quendam Xenophontis, sed in quo alia præp. habetur, sc. παρὰ, juncta alioqui iisdem genitivis, (K. Π. 1, 6, 3.) Καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων: quæ ille vertit, A diis quidem ut et ab hominibus, ille potius efficiet quod contendit et cupit. Sed addit et aliam interpr., sc. Et per deos et per homines. Ubi Per deos et per homines eum accipere existimo pro Deorum et hominum opera. Non video autem quid commune habeat hic Xen. locus cum illo Synesii, ut ei subjungi debuerit: præsertim vero cum alia in eo habeatur præp. Ac præterea in illo non lubenter reddiderim πρὸς, Quantum pertinet. Existimo enim potius, Πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος ὦ, esse dictum pro μηδὲ ὑπὸ θεοῦ μηδὲ ὑπ' ἀνθρώπων αἰτίαν ἔχω: ut sc. πρὸς sit pro A, s. Ab, et quidem in ea signif. cujus exempla primum attuli. Idem vero et de isto Xen. loco pronuntio, K. 'A. 2, (3, 7.) p. 166. Οἶμαι γὰρ οὐκ ἀχαρίστως μοι ἕξειν οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρὸς τῆς 'Ελλάδος ἁπάσης. Perinde enim est, ut opinor, ac si dictum esset, Οἶμαι γὰρ καὶ ὑφ' ὑμῶν καὶ ὑπὸ τῆς 'Ελλάδος ἁπάσης ἀποδοθήσεσθαί μοι χάριν.

Πρὸς genitivo θεῶν aut θεοῦ junctum, vel Διὸς, aut aliis id genus genitivis alium quoque usum habet, et quidem frequentissimum, in quo redditur potius præp. Per, quam alia ulla. Nam πρὸς θεῶν eum usum habet, quem ap. Latinos Per deos, cum aliquem rogant: itidemque ἐλλειπτικὸν est in utraque lingua hoc loquendi genus. Nam quemadmodum cum Per deos dicitur ab eo qui rogat, s. orat, subaudiendum relinquitur hoc ipsum verbum Rogo, aut Oro, vel aliud hujusmodi, ita cum πρὸς θεῶν subaudiendum reliquerunt Græci ἱκετεύω, vel ἀντιβολῶ, aut παρακαλῶ, aliudve his affine. Xen. 'Ελλ. 2, (4, 13.) p. 278. meæ Ed. Πρὸς θεῶν πατρῴων καὶ μητρῴων, καὶ ξυγγενείας, καὶ κηδεστίας, καὶ ἑταιρίας· πάντων γὰρ τούτων πολλοὶ κοινωνοῦμεν ἀλλήλοις· αἰδούμενοι καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, παύσασθε ἁμαρτάνοντες ἐς τὴν πατρίδα, καὶ μὴ πείθεσθε τοῖς κ. τ. λ.: perinde ac si dictum esset ἱκετεύομεν πρὸς θεῶν, παύσασθε ἁμαρτάνοντες etc. quod verbum hic subaudiendum, sicut et in aliis ll., Æschin. adjunxit (75.) Μὴ, πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν ἱκετεύω ὑμᾶς, ω 'Αθηναῖοι, μὴ τρόπαιον ἱστᾶτε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν ἐν τῇ τοῦ Διονύσου ὀρχήστρᾳ: cum autem dico hoc verbum relinqui hic subaudiendum, intelligo vel hoc vel aliud ejusd. signif. Dem. c. Phil. 3. Λογίζεσθε δὴ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν. Aristoph. (N. 313.) Πρὸς τοῦ Διὸς φράσον, Dic mihi per Jovem, i. e. Oro te per Jovem ut mihi dicas. H. autem l. mihi in memoriam revocat elleipsin aliam, quæ huic loquendi generi subest; sæpe enim existimo cum his verbis, πρὸς Διὸς, vel πρὸς θεῶν, aliisve hujusmodi, subaudiri non solum ἱκετεύω, s. aliud simile verbum, sed etiam illud φράσον, aut φράσατε, vel λέγε, s. λέγετε: aut λέγε μοι. Xen. Œc. (7, 9.) Πρὸς θεῶν, τί πρῶτον διδάσκειν ἤρχου αὐτήν; ubi tamen Cic. verbum illud et ipse in sua interpr. subaudiendum reliquit, addiditque duntaxat Quæso: quo sc. interpr. verbum alterum subauditum, sc. ἱκετεύω, aut aliud hujusmodi; ita enim vertit hunc locum, Quid igitur, proh deum immortalium, eam docebas quæso? Verum sæpenumero huic præpositioni talem gen. habenti præfigitur adverbium vocandi ὦ. Sic Plato Apol. (14.) 'Αλλ', ὦ πρὸς Διὸς, οὑτωσί σοι δοκῶ οὐδένα νομίζειν θεὸν εἶναι. Et Xen. 'Ελλ. 2. Τοῦτον, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, τί ποτε καὶ καλέσαι χρή;

Πρὸς cum genitivis ἀγαθοῦ et κακοῦ aliisque nonnullis diversum a superioribus usum habet. Interdum certe videtur πρὸς ἀγαθοῦ ἐστὶ, et πρὸς κακοῦ, resolvi posse in ἀγαθός ἐστι et κακός ἐστι: vel ἀγαθή ἐστι, et κακή ἐστι: ut ap. Arrian. (7, 16, 9.) Μὴ πρὸς ἀγαθοῦ οἱ εἶναι τὴν πάροδον τὴν ἐς Βαβυλῶνα ἐν τῷ τότε. Gal. Ἥτις οὐ μόνον οὐδὲν ὀνίνησιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς κακοῦ γίνεται τῷ κολληθησομένῳ δέρματι. Sed interdum πρὸς ἀγαθοῦ resolvitur in ἐπ' ἀγαθῷ, ut in quodam l. Aristot. ap. Bud. 987. ubi αὐτῇ πρὸς ἀγαθοῦ γινόμενα, vertit Salubriter comparata. In illo autem Arriani loco, πρὸς ἀγαθοῦ interpr. Non commodam. Et πρὸς κακοῦ ὂν ap. Gal. Incommodum. Sic vero dicitur et πρὸς καλοῦ εἶναι. Quinetiam πρὸς θυμοῦ ab Arriano eadem forma dicitur pro Gratum et jucundum. Exemplum ex Arriano habes ap. Bud., cetera ap. Suid.

Πρὸς exp. etiam μετὰ, i. e. Cum: ut, πρὸς δίκης στένεις ap. Soph. (El. 1211.) Sic, Πρὸς τῶν ἕνδεκα βασιλέων βασιλεύει, ex Herod. affertur pro Regnat una cum undecim regibus.

DATIVO autem juncta præp. Πρὸς, Prope, Juxta, ut, πρὸς τοῖς ποσὶ, et πρὸς τῇ γῇ. Itidem πρὸς τοῖς πολεμίοις, Thuc. Testatur et Eust. πρὸς indicare ἐγγύτητα, ubi προσίσχειν exp. ἐλλιμενίζειν. Idem in Il. Φ. (508.) τὴν δὲ προτί οἱ Εἷλε πατὴρ Κρονίδης, annotat προτὶ habere dat., διὰ τὴν ἐγγύτητα præp. πρός. Est autem præp. POETICA Προτὶ ad formam DORICÆ Ποτί: qua itidem utuntur Poëtæ: ut Od. Ξ. (472.) ἱκόμεσθα ποτὶ πτόλιν. Et Il. H. (337.) ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα Πύργους ὑψηλοὺς, ubi Eust. exp. περὶ αὐτόν. Invenitur autem et cum dat. sicut προτί. ‖ Sed interdum πρὸς redditur etiam In: ut, Πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀρχεῖσθαι, Plut. Lyc. Et, Πρὸς ταῖς ἀγκάλαις τὰ παιδία κομίζειν ap. Eund. (Rom. 19.) In ulnis gestare. ‖ Alicubi est potius Apud, ut cum dicitur πρὸς ἑαυτῷ σκοπῶν, vel λογιζόμενος, aut σκεπτόμενος: sicut πρὸς ἑαυτὸν, quod et frequentius est. Nisi πρὸς ἑαυτῷ malis interpr. Secum: ut Bud. ap. Plut. Πολὺν χρόνον ἦν πρὸς αὑτῷ σιωπῇ καθήμενος, Secum ipse meditabatur. Affert autem et e Plat. Phædone (35.) Καὶ αὐτός τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ Σωκράτης, καὶ ἡμῶν οἱ πλεῖστοι, pro In eo intenti eramus, et id meditabamur. Sed εἰμὶ πρὸς τούτῳ dicitur etiam latius pro Sum deditus huic rei, occupatus in hac re. Aristot. Polit. 8. Ὅταν δ' ἀφ' ἥβης ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἄλλοις μαθήμασι γένωνται. Sic Strabo 5. Οἱ παλαιοὶ τοῦ κάλλους τῆς 'Ρώμης ὠλιγώρουν, πρὸς ἄλλοις μείζοσι καὶ ἀναγκαιοτέροις ὄντες, In aliis majoribus et magis necessariis occupati, Operam ponentes in aliis, impendentes aliis; uno verbo, Vacantes aliis. ‖ Apud Soph. Aj. (95.) Ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς 'Αργείων στρατῷ, pro ἐπὶ τῷ στρατῷ, s. εἰς τὸν στρατὸν, Intinxisti ensem in exercitum Græcorum. ‖ Præter, Ultra, Theophr. Πρὸς τῇ φύσει καὶ ἔθος. Sic πρὸς τοῖς εἰρημένοις, Ultra ea quæ jam dicta sunt. Frequens est autem et πρὸς τούτοις, Præter hæc, Insuper, Præterea. Et πρὸς τούτοις ἔτι, Dem., sicut dicitur et conjunctim Προσέτι. Affertur vero et additam habens præp. ἐπὶ, ex Aristoph. Πλ. (1001.) Καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν. Sed crediderim jungendam potius verbo præp. ἐπί: ut sit, καὶ προσεπεῖπεν τούτοις.

ACCUSATIVO juncta præp. πρὸς, interdum, et quidem sæpe, pro Ad, In, Od. Ξ. (381.) Ἦλυθ' ἐμὰ πρὸς δώματ', O. (43.) ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον, Aristoph. Πλ. (659.) πρὸς τὸ τέμενος ᾖμεν τοῦ θεοῦ: (653.) πρὸς τὸν θεὸν ἀφικόμεθα. Sic et in soluta oratione, ut πρὸς οἰκίαν βαδίζειν, Plut. Popl. At πρὸς τὸ φῶς βαδίζειν ap. Eund., ad verbum, Ad lumen iter facere: exp. Prævenire lumine. Et, Ἕτοιμοι πρὸς τοὺς κινδύνους, Aristot. Eth. 3. Interdum vero habet et alios usus particulæ Ad: ut, Πρὸς μέρος μικρὸν τῆς ἡμέρας, Æschini, eo modo quo dicitur Ad breve tempus. At πρὸς τὸ παρὸν, In præsens, In præsentia.

(Item pro In re ipsa, Bud. 988.) Interdum vel per A Ad, vel ipsa una cum suo accus. redditur per dat.: ut ἀγαθὸς πρός τι, Utilis ad aliquid, alicui rei. Sic Diosc. Πρὸς ἀφροδίσια ἄριστον. At, Πρὸς ὑμᾶς φράσω, Dem. Vobis dicam, potius quam Ad vos. Nam πρὸς ὑμᾶς φράσω, non aliud est quam ὑμῖν φράσω. Sic autem cum suo casu junctum potest resolvi aliis quoque verbis nonnullis: ut, Πρὸς τὰ ψηφίσματα προσεγγράφω, i. q. τοῖς ψηφίσμασι προσεγγράφω, Decretis ascribo. Interdum vero redditur quidem Ad, sed cum aliqua adjectione: ut πρὸς χάριν, Bud. ap. Isocr. Ad gratiam emerendam. Sed affertur etiam Ad gratiam, sine adjectione i. significans q. πρὸς χάριν, ubi dicitur Ad gratiam loqui. Idem πρὸς λόγον εἶναι, sicut et πρὸς λόγου, vertit Ad rem pertinere. Sic ap. Dem. πρὸς ἐμὲ redditur Ad me pertinet, (232.) Οὐδὲν τούτων πρὸς ἐμέ. Et πρὸς ἔπος ap. Plat. vertit Ad rem quæ agitur. Sed cum nonnullis subst. junctum, alias etiam interpr. formas poscit: ut πρὸς ἐπήρειαν καὶ χάριν Idem ap. Aristot. vertit Odio et gratia ducti. Et πρὸς ἔχθραν ap. Dem. (90.) Inimico animo. B At πρὸς ὀργὴν, per adverbium, Iracunde. Sed possumus hic uti præp. Per, cum suo accus., et reddere Per iram. Sic πρὸς φθόνον, Per invidiam: quibus utitur Cic. Datur autem ei et alter usus hujus præp. Per: cum affertur e Soph. (Aj. 918.) φυσῶν ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, pro Per nares efflare sanguinem. || Apud, Plato Epist. Οὐκ ἔστι τούτων πρὸς τοὺς πολλοὺς καταγελαστότερα ἀκούσματα, οὐδ' αὖ πρὸς τοὺς εὐφυεῖς θαυμαστότερα καὶ ἐνθουσιαστικώτερα. Et, Πρὸς ἑαυτὸν σκεψάμενος, Cum ap. se cogitasset; vel Secum ipse, et solus, Bud. || Capitur autem pro illa præp. Cum et in aliis locis: ut, Πρὸς βασιλέα γενόμεναι συνθῆκαι, Isocr. Cum rege percussa fœdera. Sic, Πρός με παῖσαι, Mecum ludere. || Nonnunquam Cum, Adversus: ut, Μάχεσθαι πρός τινα, s. πολεμεῖν, Pugnare cum aliquo, s. Adversus aliquem. Plut. Cam. Ἐκ διαφορᾶς τοῦ δήμου πρὸς τὴν σύγκλητον. Et, Τὰς πρὸς θεὸν ἁμαρτίας, Chrys. Sic oratio aliqua dicitur scripta πρός τινα, Adversus aliquem, In aliquem. Aristot. Rhet. 2. Οἷον ὡς Ἰφικράτης ἐν τῇ C πρὸς Ἁρμόδιον. Sic Dem. πρὸς Λεπτίνην, Contra Leptinem: quæ interpr. affertur et e Cic. Quidam tamen malunt reddere Ad, s. Apud: Vide Bud. 988. Sic autem πρὸς cum verbo ποιεῖν, et ἁρμόζειν, aliisque nonnullis ap. Diosc. redditur Adversus, Contra: ut, Πρὸς τὰ ἰοβόλα ἁρμόζει, Auxiliatur contra serpentum percussus. Et, Πρὸς φάρμακα θανάσιμα ποιεῖ, Efficax est contra venena. Sed ap. Eund. Πρὸς ἀμβλυωπίαν ποιεῖ, redditur etiam Ad hebetes oculos facit. De quo usu verbi ποιεῖν et verbi Facere dixi supra in Ποιῶ. Apud eund. Diosc. Πρὸς δυσωδίαν στόματος διαμασσᾶται, Contra gravem oris halitum manditur. || Inter: ut ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία, Amicitia quæ inter nos intercedit. || Nonnunquam Circa: ut γίνεσθαι πρός τι, Occupatum esse circa aliquid, vel in aliquo, s. in aliqua re: ut, Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐγίνετο πρὸς τὸ καταστρατηγεῖν τοὺς πολεμίους. || Propter, Aristid. Pan. Ἣν δὲ ἁπασῶν ἐπικαιροτάτην ἀρχὴν ὑπολαμβάνω, καὶ πρὸς ἣν ἥκιστ' ἂν ἁμαρτεῖν ἅπαντα καθιστάμενος τὸν λόγον, ταύτην καὶ δὴ ποιήσομαι, Et cujus gratia si D omnem orationem instituero, minime me falsum iri duco, Bud. Itidem ex Aristot. affertur πρὸς ἀκροατὴν, Propter auditorem, Auditoris causa. Et e Thuc., Πρὸς ἐπιστολὰς ὑπώπτευον αὐτὸν, Propter epistolas, Ex epistolis. Sic πρὸς ταῦτα, Propter hæc, Propterea, Idcirco, ex Aristoph. Et e Plat. Apol. Πρὸς ταῦτα φαίην ἂν, Itaque dixerim. Et e Soph. Aj. (971.) Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω, Proinde. Videtur tamen πρὸς ταῦτα et alium usum habere interdum. || Pro, Prout: Πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις, Isocr. Prout cuique consentaneum est et conveniens: πρὸς τὸ δοκοῦν, Prout visum fuerit. Plut. Fabio, Πρὸς ἀρετὴν τὰς τιμὰς νέμει, Prout virtus cujusque meretur. Et πρὸς ἀξίωμα, Dem. Pro dignitate, Respectu dignitatis, VV. LL. Ibid. Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, Pro magnitudine urbis. Et πρὸς αὐτὴν, Pro ejus corporis magnitudine, e Gaza. Et πρὸς τὸν βραχίονα, Pro portione brachii. || Interdum ostendendæ convenientiæ adhibetur: unde Bud. πρὸς αὐτὸν αὐτὸς ap. Aristot. vertit Sibi convenienter. In VV. LL. traditur et similitudinem significare: ut ap. Alex. Aphr. Probl. 2. Καὶ καθόλου πρὸς τὸ σχῆμα καὶ τὴν χρόαν τὰ φαινόμενα. At vero πρὸς ἄλλον ζῆν non est Similem esse moribus, sed velut ad arbitrium ejus et nutum vivere, ejus commodis serviendo: ut exp. ap. Aristot. in Rhet. Cui simile est ap. Dem. (411.) Τοῖς δὲ πρὸς ὑμᾶς ζῶσι. Huc pertinet in VV. LL. Πρὸς ἕτερον ἄρχων, Qui aliorum res curat, et aliena commoda tuetur. || Πρὸς adhibetur etiam permutationibus significandis et compensationibus, ut ap. Theophr. Πωλεῖσθαι δὶς πρὸς ἀργύριον, Rependi cum bis tanto argenti. Vide Bud. et Πολέω. || Πρὸς comparationi etiam servit, potestque alicubi reddi Præ, Plato Ep. 7. Τὰ δὲ ἄλλα σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτά μοι βλάβη, Timæo, Τοὺς μὲν οὖν νόμους σκόπει πρὸς τοὺς τῇδε, de Rep. 9. Ὥσπερ πρὸς μέλαν φαιὸν ἐπισκοποῦντες, Herod. Μή με καταινέσῃς πρὸς λιθίνας πυραμίδας, Præ pyramidibus lapideis. Sed interdum præfigitur particula ὡς, Plato de Rep. 7. Εἰς μικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας· εἰς μηδὲν μὲν οὖν γ', ἔφην, ὥσγε πρὸς τὸν ἅπαντα, Si cum ævo compares et cum æternitate. Tale est hoc Luciani, Ὡς πρὸς ἐμὲ νομίζονται ἄλλοι ἀνδράποδα. Quibus subjungo πρός τι, ubi tamen πρὸς non tam comparationem cum aliquo significat quam relationem ad aliqnid; usurpant enim de eo quod dicitur referendo ad aliud, s relatione ad aliud. Quo loquendi genere utitur non raro Aristot. itidemque alii Philosophi, aut qui de rebus philosophicis disputant. Plut. ad Col. Εἰ δὲ τὸ χρῶμα πρός τι, καὶ τὸ λευκὸν ἔσται πρός τι. Apud Donatum legitur etiam Nomina ad aliquid dicta, τὰ πρός τι. Sed ex Hermog. τὸ πρός τι affertur et pro comparatione. At vero πρός τι cum τί interrogativo, Ad quid? Quamobrem? Quorsum? Dem. Πρὸς οὖν τί τοῦτο λέγω; Quorsum igitur hæc dico? || Πρὸς interdum et significando tempori adhibetur, ubi reddi non potest Ad, ut in l. quem supra protuli; sed aliquando redditur Sub: ut πρὸς τὴν γέννησιν ap. Theophr. Sub ipsum generationis principium. Et πρὸς τὰ Διονύσια, Sub Dionysia, tempus Dionysiorum. At πρὸς βραχὺ s. ὀλίγον, Ad breve tempus; vel adverbialiter, Parumper, aut Paulisper. Sic πρὸς τοσοῦτον ex Aristot. Œc. 2. pro Hactenus. Interdum autem præpositione In utimur: ut πρὸς τὸ γῆρας, In senectute, quæ Cic. est interpr. ap. Plat. Φρόνησιν δὲ καὶ ἀληθεῖς δόξας βεβαιοῦν εὐτυχὲς ὅτῳ καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο: nam reponendum est ap. Plat. βεβαιοῦν pro βεβαίους, ut docui p. 128. mei Lex. Cic. Non solum autem in hujusmodi ll., sed in aliis quoque nonnullis πρὸς verti debet præpositione In; et quidem utramque habente constr., ut πρὸς τὰ κοινὰ ἱερὰ Cic. vertit In delubris communibus, ap. Plat. p. 40. mei Lex. Cic. At ap. Lucian. Πρὸς τὸν ἐναντίον, pro In contrarium. || Πρὸς cum suo accus. non solum dativo redditur, sed interdum et ablativo: ut ap. Plat. Phædone (59.) Τῇ αὐτῇ ἀποστάσει ᾗπερ ἀὴρ ὕδατος ἀφέστηκε πρὸς καθαρότητα, Distat claritate. Et πρὸς ἀλήθειαν, pro quo, τῇ ἀληθείᾳ ap. Diog. L., Re vera: oppositum habens πρὸς δόξαν ap. Aristot. At πρὸς ὀρθὴν s. πρὸς ὀρθὰς, subaudiendo γραμμὴν et γραμμὰς, Recta linea, Rectis lineis, Ad rectam lineam. Nonnunquam abl. additur aliquid in interpretatione: ut ap. Aristot. Πρὸς τὸ πνεῦμα πέτονται, Gaza vertit Volant flatu secundo. || Cum autem dicitur aliquis esse πρὸς γένος alicui, pro Esse ejus propinquus, consanguineus, gentilis, videtur talem quendam usum habere ista præp., qualem habet cum dicitur τὸ πρὸς ἐμέ, pro Quod ad me pertinet; nam qui est alicui propinquus, velut ad ejus genus pertinet, aut certe genus unius ad genus alterius pertinet. || Ut porro supra dictum est πρὸς cum suo acc. ὀργὴν, reddi etiam per adverbium, sic et aliis multis accusativis junctum, adverbio itidem posse reddi sciendum est: ut πρὸς καιρὸν, Soph. (Aj. 38.) Tempestive: πρὸς ἀφθονίαν, Abunde; πρὸς βίαν, Violenter, Per vim, Vi; πρὸς ἀφοσίωσιν, Perfunctorie. || Πρὸς τὸ, sequente infinitivo: πρὸς τὸ σχεῖν, Ut haberent ap. Plat. Cic. interpr. in meo Lex. Cic. || Πρὸς per se

positum et adverbialiter pro *προσέτι*, Præterea, Bud. p. 70. e Plat. Et ex Isæo, *Δύο καὶ εἴκοσι μναὶ, καὶ πρὸς*, Et amplius. De *πρὸς* quoque juncto verbis per compositionem consule eund. Bud. pagina quæ illam proxime præcedit.

[" *Πρὸς*, Markl. Iph. p. 164. Musgr. 1179. El. 315. ad Strab. 3. p. 38. 41. ad Lucian. 1, 826. Valck. Phœn. p. 28. Hipp. p. 257. Conf. c. *πρὸ*, ad Phalar. 356. Musgr. Iph. A. 1121. 1201. Markl. ibid. Matthæi ad Evang. Marci p. 227. ad Xen. Mem. 1, 4, 5. Brunck. Œd. T. 351. : cum *περὶ*, ad Diod. S. 2, 191. ad Dionys. H. 5, 403. Boiss. Philostr. 366. : cum *παρὰ*, Bergler. ad Alciphr. 448. : cum *ὑπὸ*, Schneid. ad Xen. Œc. p. 21. : cum *πυρὸς*, *πρῶτος*, ad Diod. S. 2, 568. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 200. : cum *πατρὸς*, Valck. Diatr. 170. *πρ͞ος* conf. c. *π͞ος*, Heyn. Hom. 7, 27. *Πρὸς*, Præterea, Eur. Rhes. 756. Hel. 109. 962. Wakef. Alc. 1084. Trach. 418. (errat:) Phil. 1339. Eum. 238. Brunck. Aristoph. 1, 45. 179. 3, 187. Hemst. ad Plutum 1001. ad Lucian. 1, 801. ad Diod. S. 2, 243. Wessel. Diss. Herod. 106. Valck. Hipp. p. 257. *Καὶ πρὸς*, Et præterea, Toup. Opusc. 2, 213. Reiz. Acc. 37. ad Herod. 75. 108. 173. 607. *Πρὸς* jungitur omnibus verbis, quibus impedimentum ab aliqua re significatur, Wolf. Herodian. p. xvii. Unde *πρός*? Reiz. Acc. p. 40. *Πρὸς δὲ*, Eur. Iph. T. 548. El. 261. ad Paus. 296. ad Diod. S. 2, 66. Heyn. Hom. 6, 485. *Πρός τε*, ad Dionys. H. 5, 95. *Καὶ πρὸς*, ad Diod. S. 2, 66. *Καὶ μικρόν τι πρὸς*, Schneid. ad Xen. Pol. 265. *Καὶ —γε πρὸς*, Porson. Phœn. 619. Heind. ad Plat. Gorg. 75. *Πρὸς δ' ἔτι*, ad Charit. 224. *Πρὸς* cum gen., Markl. Iph. p. 156. Musgr. 1201. Cattier. Gazoph. 85. Epigr. adesp. 200. Heyn. Hom. 6, 62. Coram, Heyn. Hom. 4, 587. 701. 8, 633. De situ, Herod. 106. De eo quod decet, Toup. Opusc. 1, 347. Emendd. 1, 34. Jacobs. Exerc. 1, 172. Valck. Diatr. 253. Pro *ὑπὸ*, Porson. Hec. p. 32. 47. Ed. 2. cf. Il. Z. 456. Heyn. Hom. 5, 719. Bast Lettre 117. Bergler. ad Alciphr. 120. In obsecrationibus, Brunck. Apoll. 210. 232. : interdum deest, Idem ad Eur. Hec. 742. Porson. p. 46. Ed. 2. ad Herod. 468. Eur. Or. 670. *Μὴ, πρὸς σὲ γονάτων—*, suppl. *ἱκετεύω*, Brunck. ad Eur. Med. 326. cf. ad Hec. 742. Pierson. ad Herodian. Philet. 472. Eur. Phœn. 1659. ubi v. omnino Valck., it. ad Hipp. p. 230. *Πρὸς σὲ Διὸς*, Brunck. Apoll. Rh. 128. Bast Lettre 192. *Τὰ πρὸς ποδῶν*, Brunck. Aristoph. 2, 139. *Τὰς πρὸς Κασσάνδρου φρουρὰς*, ad Diod. S. 2, 380. *Πρὸς πατρὸς, μητρὸς*, Bergler. ad Alciphr. 75. *Ἀδελφὸς πρὸς μητρὸς*, i. q. *ὁμομήτριος*, Paus. 1, 331. *Τὰ πρὸς θαλάσσης*, Fac. ad 1, 268. ad Xen. Eph. 237. *Πρός τινος θανεῖν*, Valck. Phœn. p. 430. *Πρὸς* cum dat., Brunck. ad Eur. Hipp. 1249. ad Lucian. 1, 280. Timæi Lex. 203. et n. Versus, Bredow Ep. Paus. p. 93. Præter, Xen. Mem. 1, 2, 1. Alciphr. p. 8. 34. Valck. Phœn. p. 453. 567. Toup. Opusc. 1, 379. : hac signif. regit et dat. et accus., ad Xen. Mem. 3, 3, 10. De causa, Markl. Suppl. 694. Abresch. Æsch. 2, 66. *Πρὸς τῷ*, Præterea, Philodem. 8. *Εἶναι πρὸς*, cum dat., Wakef. S. Cr. 4, 198. Heind. ad Plat. Phædr. 260. 275. *Πρὸς ἱεροῖς, θεῷ*, Thom. M. 751. *Πρὸς ἑαυτῷ*, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 21. *Γίνεσθαι πρός τινι*, ad Charit. 285. Ad aliquem accedere, Xen. K. Π. 73. Soph. Trach. 371. *πρὸς μέσῃ ἀγορᾷ*, (Apud forum, Terent.) ibid. 423. *ἐν μέσῃ ἀγορᾷ*. Sic *παρὰ* cum dat., ibid. 524. *Πρὸς* cum accus., Abresch. Æsch. 2, 49. Automedon 1. Wakef. S. Cr. 5, 85. Ob, Eur. Rhes. 99. Jacobs. Anim. 51. Toup. ad Longin. 325. ad Herod. 64. 375. ad Diod. S. 1, 209. Præter, Abresch. Lectt. Aristæn. 43. Significatione Comparandi, ad Xen. Mem. 1, 2, 52. Apoll. Dysc. 67. Bergler. ad Alciphr. 193. De tempore, Diod. S. 1, 420. Pro *εἰς*, Abresch. Æsch. 2, 88. ad Diod. S. 1, 705. Pro *περὶ* cum gen., De, 719. Absque motus signif., Brunck. Apoll. Rh. 76. 223. ad Æsch. Pr. 348. Pers. 230. 813. *Τὰ πρὸς* cum acc., periphrastice, Cattier. Gazoph. 15. *Εἶναι πρὸς*, cum acc., Diod. S. 1, 578. Boiss. Philostr. 545. Heind. ad Plat. Phædr. 260. *Πρὸς αὐτὰ*, Adhæc, Phryn. Ecl. 50. *Πρὸς ταῦτα*, Eur. Heracl. 978. Jacobs. Anth. 7, 43. Wakef. S. Cr. 4, 143. Proinde, Brunck. ad Æsch. Pr. 1000. Valck. Phœn. p. 191. Steinbr. Mus. Tur. 1, 300. Propterea, Valck. Phœn. p. 279. Hipp. p. 211. ad Herod. 437. 474. *Τρίτον πρὸς ταῦτα*, Mahne de Aristox. p. 98. *Πρὸς τί*, Quamobrem, Valck. Phœn. p. 234. Oratt. 362. *Τὰ πρὸς ὠμότητα*, Crudelia, Phalar. p. 30. *Τὰ πρὸς ἀρετὴν*, Causæ quibus virtutem consequare, Bibl. Crit. 3, 2. p. 11. *Τὰ πρὸς τὸν βίον*, Vita, Valck. Phœn. p. 652. *Πρὸς λύραν, αὐλὸν*, Musgr. Herc. F. 891. *Πρὸς κῦμα πλεῖν*, Tro. 102. *Πρὸς ὄχλον ζῆν*, Jacobs. Anth. 7, 387. *Πρὸς ὀργὴν*, ad Lucian. 1, 756. *Χαλεπῶν ἔχειν πρός τι*, Anton. Lib. 30. Verb. *Εἶναι πρός τι, τινὶ, ἑαυτὸν, ἑαυτῷ, διανοεῖσθαι πρὸς ἑαυτὸν, γίνεσθαι πρὸς ἑαυτῷ*, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 21. *Πρὸς ἡμέραν*, ad Charit. 268. *Πρὸς δαίμονα*, Deo invito, Heyn. Hom. 7, 307. *Ποτὶ*, Wakef. Trach. 657. Antip. Sid. 81. Erycius 5. (ubi male VV. DD.) Jacobs. Anth. 12, 131. Heyn. Hom. 4, 78. 5, 468. 6, 71. 121. 240. 496. 531. 550. 558. 601. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 122. Hipp. p. 281. Koen. ad Greg. Cor. 83. 107. Reiz. Acc. 40. ad Herod. 662. Brunck. Antig. 1241. De compp. cum *ποτὶ*, Wakef. Phil. 717. *Προτὶ*, Heyn. Hom. 4, 78. 118. 516. 5, 328. 378. 468. 501. 607. 674. 6, 26. 71. 121. 240. 496. 531. 550. 558. 601. 7, 56. 139. 146. 228. 8, 288. ad Il. N. 776. Ξ. 394. Koen. ad Greg. Cor. 110. Reiz. l. c. * *Πορτὶ*, Koen. l. c." Schæf. Mss. " *Ποττούτοισι*, Dor. pro *πρὸς τούτοις*, Athen. 286." Schw. Mss.]

" ΠΡΟΥΝΗ, *ἡ*, Prunus, Arbor gummosam lacry-" mam fundens, ut cerasus, Theophr. H. Pl. 9, 1. " Dicitur et *κοκκυμηλέα*." [Schneid. dedit * *Προύμνη*. * " *Προῦμνος, ἡ*, Prunus. * *Προῦμνον, τὸ*, Pruni fructus, Gal. Vide Cornar. ad Gal. Comp. M. s. L. p. 448." Schn. Lex. " *Προύνη, Προῦμνον*, Casaub. ad Athen. 102." Schæf. Mss. * *Προῦνον*, i. q. *προῦμνον*, Alex. Trall. 4. p. 223. Cf. Dufresne Gloss. 1259.]

ΠΡΥΜΝΟΣ, Extremus, Ultimus, Il. Π. (314.) *Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος Μυὼν ἀνθρώπου πέλεται*, ubi brevium Scholl. Auctor exp. *τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ σκέλους*, Extremam tibiæ partem. Od. Ρ. (504,) *Θρήνυϊ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον*. Paulo ante, *θρῆνυν ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον Πρυμνότατον κατὰ νῶτον*. Item et Il. Μ. (446.) de lapide, *πυλάων Εἱστήκει πρόσθεν πρυμνὸς παχὺς*, i. e. *παχὺς κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος*, Crassus extrema sui parte. Item et *πρυμνὴ χεὶρ*, Extrema manus pars, i. e. *ὀπισθέναρ*. Et *γλῶσσα πρυμνὴ*, Extrema linguæ pars; etiam Summa lingua. Il. Ε. (292.) *Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε*. Præterea *ναῦς πρυμνὴ*, Extrema navis pars, i. e. puppis, Od. Ο. (222.) *θῦέ τ' Ἀθήνῃ Νηῒ παρὰ πρυμνῇ*. ‖ *Πρύμνα* Hes. exp. etiam *πρέμνα*: tunc autem subst. est a NOM. *Πρύμνον*. Idem annotat *πρύμνον* dici *πᾶν το πρόσγειον κάτωθεν*: s. *πᾶν ἔσχατον ἐκ ῥιζῶν*. [" *Πρυμνὸς*, Musgr. El. 445. Heyn. Hom. 5, 54. 374. 709. 6, 14. 107. 223. 299. 351. 466. 492. 525. 7, 192. 784. *Δορὺ πρ.*, Il. Ρ. 618. *Νηῒ παρὰ πρυμνῇ*. ad Callim. 1. p. 138." Schæf. Mss. Il. Μ. 149. *πρυμνὴν ὕλην ἐκτάμνειν*, 446. *πρυμνὸς παχὺς*, vide nott. Superl. *πρυμνότατος*, Od. Ρ. 463. *Πρυμνὸν θέναρος*, pro *πρ. θέναρ*, Il. Ε. 339. In Etym. M. ducitur a *Πείρω, περάω, περύω, περυμνός*.]

Πρυμνώρεια, ἡ, Extrema montis pars, *τὸ πρυμνὸν ὄρος*, i. e. Radix montis: quæ et *ὑπώρεια* et *πούς ὄρους* s. *πρόπους*. Il. Ξ. (307.) *Ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης Ἑστᾶσ'*, ubi Schol. *πρυμνωρείας* dici ait *τὰ ἔσχατα καὶ κατώτατα τῶν ὀρῶν*. [Pisander Stephani Byz. in *Νιφάτης*. Cic. de Divin. 1, 5. Cum e monte Taygeto extrema montis quasi puppis avulsa est. " Heyn. Hom. 6, 590. Virg. 4, 238. Ed. 1. Toup. Opusc. 1, 274." Schæf. Mss. Cf. *Ἀκρώρεια*.]

¶ *Πρύμνα, ἡ*, i. q. *πρυμνὴ ναῦς*, Extrema navis pars, i. e. Puppis; anterior enim, *πρῶρα* dicitur. Od. Ο. (285.) *Ἐν πρύμνῃ δ' ἔπειτα καθέζετο*, In puppi se-

debat, Arat. (604.) Ἕλκων ἐξόπιθεν πρύμναν πολυτειρέος Ἀργοῦς. Quæ Cic. sic vertit, Et post ipse trahit claro cum lumine puppim. Thuc. Κατὰ πρύμναν ἱστάμενον τὸ πνεῦμα, ut Virg. Prosequitur surgens a puppi ventus euntes. Et πρύμναν κρούειν s. κρούεσθαι aut ἀνακρούεσθαι, Puppim pellere et retro inhibere remis. Metaphorice interdum pro eo quod Lat. dicunt Inhibere remos. Vide Κρούω et Ἀνακρούω. || Sæpe πρύμνα synecdochice dicitur Ipsa navis, ut et Puppis, tum ap. alios, tum ap. Ovid., ut cum ait, profuga scindere puppe fretum. Sic Il. A. (109.) Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς, Schol. annotat eum πρύμνας vocare τὰς ναῦς, a parte sc. accipiendo totum: πρύμναν enim esse μέρος τῆς νεὼς τὸ ἔσχατον, s. τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς νεώς. [Πρύμνα, Πρύμνη, Lobeck. Phryn. 331. "Ad Charit. 696. Wakef. Ion. 1262. Eum. 768. Jacobs. Anth. 9, 68. Heyn. Hom. 7, 125. Ilgen. Hymn. 572. Musgr. Andr. 1121. Κατὰ πρύμναν, de vento, ad Charit. 697=269. Musgr. Iph. T. 1349. Wakef. Phil. 1450. Jacobs. Anth. 8, 257. 11, 409. Valck. Diatr. 234. Πρύμναν κρούεσθαι, Coray Theophr. 305. Gronov. Obss. 4, 26. Larcher Herod. 5, 460. (8, 84.) Duker. Præf. Thuc. 7. ad Lucian. 2, 103. Πρ. κρούσασθαι, Mitscherl. ad Achill. Tat. 199. Valck. Phœn. p. 768. Λῦσαί τε πρύμνας, Eur. Hec. 539. Ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι, Heyn. Hom. 6, 431. 7, 125. • Πρυμνοῦχος, Eur. El. 1022. Jacobs. Anth. 9, 297." Schæf. Mss.]

"Ἀμφίπρυμνον πλοῖον, Navigium utrimque pup-"pim habens, ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον, Hes. e Soph. "Andromeda. Idem sic vocari ait τὰ ἐπὶ σωτηρίᾳ "πεμπόμενα πλοῖα, Sospitatrices s. Opitulatrices na-"ves. Suid. quoque ἀμφιπρύμνας esse dicit Navium "quandam speciem, afferens hunc, e quodam quem "non nominat, locum, Ἔμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε "τὸν Ἴστρον ἐν ταῖς ἀμφιπρύμναις τῶν νεῶν, Navibus "utrimque habentibus puppim." [• "Αὐτόπρυμνος, Orac. Sibyll. p. 175=122. sed p. 248. ubi idem versus recurrit, est αὐτόπρεμνος." Elberling. Mss.] Δίπρυμνος, Duplicem puppim habens, Athen. (204.) Δίπρωρος δὲ ἐγεγόνει καὶ δίπρυμνος, Duplici prora erat, duplicique puppi. "Εὔπρυμνος, Bonam s. Pul-"cram habens puppim, Il. Δ. (248.) ἔνθα τε νῆες Εἰ-"ρύατ' εὔπρυμνοι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης." [Eur. Iph. A. 723. T. 1000. • Εὐπρυμνής, vox susp., Æsch. Suppl. 1002. φρενὸς χάριν εὐπρυμνῆ. • Παλίμπρυμνος χώρησις, i. q. πρύμναν κρούσασθαι, Hes., ap. quem est etiam Adv. • Παλιμπρυμνηδόν.] "Πρόπρυμνα, ex "Æsch. S. c. Th. (767.) affertur pro Funditus, "Prorsus, παντελῶς:" [Πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει Ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν Ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. "Πρόπρυμνος, Ante puppim: πρόπρυμνος ἐκβολή, Jactura quæ a puppi fit. Scilicet opes e puppi projiciebantur. Bene contulit Stanl. Act. Apost. 27, 18. Non contulit Agam. 1010. Καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων Κτησίων ὄκνος βαλὼν Σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου, Οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος — Οὐδ' ἐπόντισε σκάφος." Blomf. Gloss. • Ὑψίπρυμνοι, Strabo 4. p. 297. Ὑψίπρυμνος, • Ὑψόπρυμνος, Lobeck. Phryn. 684. • "Χρυσόπρυμνος, Plut. Antonio 26." Boiss. Mss.]

Πρυμναῖος, dicitur ὁ τῆς πρύμνης: ut in Epigr. πρυμναίοισι κορύμβοις, Corymbis puppis. ["Jacobs. Anth. 8, 257. 10, 405. ad Charit. 269." Schæf. Mss. "Opp. Ἁ. 1, 191." Wakef. Mss.]

Πρυμνήσιος, i. q. πρυμναῖος, ut πρυμνήσια σχοινία s. πείσματα, Funes quibus naves ad terram a puppi religantur. Sed sæpius πρυμνήσια sine adjectione, subaudito alterutro illorum substantivorum: ut Il. A. (476.) et Od. O. (497.) Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. Sic (I. 137.) Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι. Item I. (178.) et O. (547.) Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι. Vide et alia in Πεῖσμα. Ejusd. vocabuli usus est in prosa quoque, Athen. 15. Λυσαμένους δ' αὐτοὺς τὰ πρυμνήσια. Itidemque Synes. Ep. 80. Ἤδη λύσαντος τὸ πρυμνήσιον, i. e. τὸ ἀπόγειον σχοινίον, ut Suid. exp. Legitur etiam ap. Festum Prymnesius palus, quem alii Tonsulam dicunt, ad quem funis nauticus religatur. ["Πρυμνήσια, Jacobs. Anim. 311. Anth. 6, 62. 9, 297. Musgr. Herc. F. 479. Marcus Arg. 24. Hymn. in Cer. 128. ubi v. Ruhnk., Clark. ad Il. A. 436. Alciphr. 44. Wassenb. ad Hom. 49. Xen. Eph. 18. Valck. Hipp. p. 246." Schæf. Mss.]

Πρυμνήτης, Gubernator qui in puppi sedet; qui simpliciter Gubernator Latinis dicitur, ut in Πρωράτης docebo. Pro Principe Æsch. (Eum. 16. 768.) usurpavit metaph. Accipitur et adjective pro πρυμνήσιος, ut cum dicitur πρυμνήτης κάλως pro πρυμνήσιον σχοινίον. ["Wakef. Eum. ll. cc. Huschk. Anal. 257. Jacobs. Anth. 6, 63. 9, 297. De vento, Brunck. Apoll. Rh. 199. (4, 1627.)" Schæf. Mss. Eur. Med. 775.] Πρυμνητικὸς, i. q. πρυμνήσιος, et πρυμνήτης adjective posito, Athen. 15. Ἐπὶ πρυμνητικῶν ἀφλάστων ἐπὶ τὸ τῇ θαλάσσῃ μέρος αὐτῆς, A summitate extrema puppis ad eam partem quæ mari alluitur, Bayf. [• Πρυμνίτης, Herodian. Epimer. 181.]

Πρύμνηθεν ET Πρυμνόθεν, A puppi, Lucian. Lexiph. (15.) Τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατουρουμένην, Virg. Prosequitur surgens a puppi ventus euntes, Arat. (342.) κατ' οὐρὴν ἕλκεται Ἀργὼ Πρυμνόθεν, ubi Cic. prælabitur Argo conversam præ se portans puppim. [Πρύμνηθεν, Æsch. S. c. Th. 215. Erinna Athenæi 283. "Eur. Iph. T. 1349. Tro. 20. Ion. 946. Jacobs. Anth. 11, 409. Heyn. Hom. 7, 124. Valck. Diatr. 234. Πρυμνόθεν, Ruhnk. Ep. Cr. 259. ad Callim. p. 153." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch. S. c. Th. 71. 1059.]

[• Πρυμνίζω, unde • Ἐκπρυμνίζω, Philostr. 869. τὸ κέρας τῶν κροτάφων. "Jacobs. Anth. 9, 355." Schæf. Mss.]

[• "Πρυμνεὺς, ad Charit. 269." Schæf. Mss. Nomen virile, Od. Θ. 112. • Πρυμνὼ, οῦς, ἡ, Nom. propr., Hesiod. Θ. 350.]

ΠΡΥΤΑΝΙΣ, εως, ὁ, Rector, Administrator, Dispensator. In republica Atheniensi πρυτάνεις dicebantur L viri: X viri, πρόεδροι: is autem, qui unicus et unico die urbi ipsisque προέδροις præerat, ἐπιστάτης, ut Libanius docet in Argumento Orat. c. Androt. 246.: Harpocr. teste erant πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς ταττόμενα: ap. quem vide et alia quædam, quæ et ap. Suid. extant. Ad id autem, quod dicit eos solitos fuisse διοικεῖν τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς ταττόμενα, referri possunt quæ ap. Dem. leguntur (249.) Ἐπιμεληθῆναι τοὺς πρυτάνεις, καὶ τοὺς στρατηγοὺς, ὅπως ἡ βουλὴ συναχθῶσι, καὶ αἱρεθῶσι πρέσβεις, ubi etiam observa, eorum muneris fuisse cogere senatum, quemadmodum ap. Æschin. (59.) οἱ πρυτάνεις ποιοῦσιν ἐκκλησίαν. Quibus adde hoc Thuc. 6, (14.) p. 202. Καὶ σὺ, ὦ πρύτανι, ταῦτα ἐπιψήφιζε. Iidem et in senatum introducebant, cum opus esset, eos qui petituri aliquid erant. Ex Aristot. autem Polit. 6. fin. colligimus eis et sacrorum curam commissam fuisse. Cum enim locutus foret de templi custodibus ac curatoribus, et dispensatoribus sacri ærarii, et sacrificiorum procuratoribus, subjungit paulo post, Καλοῦσι δ' οἱ μὲν ἄρχοντας τούτους, οἱ δὲ βασιλεῖς, οἱ δὲ, πρυτάνεις. Herod. vero 5, (71.) οἱ πρυτάνεις τῶν ναυκράρων dixit pro οἱ ναύκραροι, vide Ναύκραρος. In quibusdam civitatibus sæpe et unicus erat πρύτανις, Gubernator et administrator urbis, Prætor aut Præfectus, secundum alios: ut Aristot. Polit. 5, 5. in Mileto scribit fuisse πολλῶν καὶ μεγάλων κύριον τὸν πρύτανιν. Alicubi gen. aliquis additur, et tunc redditur, interdum Rector, Administrator, interdum Dispensator aut Præfectus; nonnunquam etiam Custos aut tutor: quemadmodum Suidæ πρύτανις est βασιλεὺς, ἄρχων, ταμίας, διοικητὴς, προστάτης, φύλαξ: quæ fere et Hes. habet, qui exp. præterea χορηγός: ut in libro Sapient. 13, (2.) πρυτάνεις κόσμου, Mundi rectores, de sole et luna, Φωστῆρας οὐρανοῦ πρυτάνεις κόσμου θεοὺς ἐνόμισαν. Et ap. Athen. 2. (p. 35.) Poëta quidam vinum appellat ἀνθρώπων πρύτανιν, sicut ap. Eund. 10. (p. 447.) elegia quadam in Bacchum, Ἀνδράσιν εὐθύμων συμποσίων πρύτανιν: necnon 14. Γλυκυτάτων πρύτανις μουσᾶ. Greg. Naz. dicit etiam ὁ τῆς ἀληθείας πρύτανις. || Πρύτανις, ιδος, Nomen proprium, [Il. E. 678.] Plut. Lycurgo (2.) Οὐκ Εὐνόμου λέγει τὸν Λυκοῦργον πατρὸς, ἀλλὰ Πρυτάνιδος. Et Athen. 1. Παρὰ Πρυτάνιδι δειπνοῦντα. [Pind. Π. 2, 106. "Ad Charit. 523=213. Barnes.

Tro. 1288. Musgr. Heracl. 769. Jacobs. Anim. 196. Anth. 12, 263. Ion Epigr. 1. Leon. Tar. 4. Kuster. V. M. 116. 120. Brunck. Aristoph. 1, 210. Schol. Soph. Trach. p. 95. Erf., ad Diod. S. 2, 468. 478. 479. Heyn. Hom. 5, 719. Heind. ad Plat. Gorg. 241. Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. Wyttenb. Select. 393. Toup. Opusc. 2, 85. 273. Ilgen. ad Hymn. 210. 212. Gesch. der Paris. Acad. xi. p. 57. ad Lucian. 1, 415. 482. ad Herod. 645. Πρ. ἱστορίης, Jacobs. Anth. 12, 102. 150. 167." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch. Pr. 176. Cf. Liv. 42, 45. * "Παμπρύτανις, Omnium rector, Philo J. 1, 642(=586.)" Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 516.] "Συμπρύτανις, Collega "ejus, qui πρύτανις appellatur, ea forma qua dicitur "συμβουλευτής." [" Dinarchus ap. J. Poll. 6, 159." Kall. Mss.]

Πρυτανικὰς, ut ἐσθὴς, Vestis qua uti solet ὁ πρύτανις, Athen. (149.) Ἐν στολαῖς λευκαῖς, ἃς μέχρι καὶ νῦν καλοῦσι πρυτανικὰς ἐσθῆτας.

Πρυτανεύω, Sum πρύτανις, Ago πρύτανιν, Athen. 12. τὸν ὑπηρέτην τοῦ πρυτανεύοντος, i. e. τοῦ πρυτάνεως. Item tribus aliqua πρυτανεύει, cum L viri ex ea tribu urbem regunt et remp. administrant: ut ap. Dem. pro Cor. Φυλῆς πρυτανευούσης Λεοντίδος. Itidem Harpocr. ex Æschine docet πρυτανεῦσαι solitas ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις τὰς δέκα φυλὰς κλήρῳ λαχούσας. In qualibet autem tribu erant quinquaginta viri qui πρυτάνεις vocabantur. Et cum accus. dicitur aliquis εἰρήνην πρυτανεύειν pro Agitare pacem ut πρύτανις, (sicut πρεσβεύει εἰρήνην legatus, cum in legatione eam facit s. componit,) vel Pro prytanica potestate pacem componere. Isocr. (Paneg. 34.) Τοῦ πολέμου κύριος ἐγένετο, καὶ τὴν εἰρήνην ἐπρυτάνευσεν, pro Potestate pacem firmavit et confecit: simile ap. Suid. Οἱ δὲ πρέσβεις ἧκον τοῦ πρυτανεύειν Πάρθοις τε καὶ Ῥωμαίοις τὰς διαλλαγάς. Aristoph. Ἀ. (60.) Ἢν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητε, Nisi consilia agitetis et de pace agatis, χρηματίζητε καὶ πράττητε: quoniam sc. πάντα διὰ τῶν πρυτάνεων ἐπράττοντο. Necnon Dem. (191.) Ὁ πρυτανεύσας ταῦτα, Qui harum rerum transactor et summus administer fuit. Sic Greg. Naz. Invect. in Jul. Τυχὸν κἀκεῖνον ἐπισχεθῆναι τῆς ἀσεβείας, διὰ τούτων ἐπρυτανεύετο, Fortasse et his agebatur hoc divinitus, ut ille ab impietate revocaretur: Πολλὰς γὰρ καὶ παραδόξους ὁδοὺς σωτηρίας οἶδε τὸ θεῖον καινοτομεῖν. Hæc inter alia e Bud. 164. Ibid. πρυτανεύειν interpr. non solum Condere et pro imperio constituere, sed etiam Regere, Moderari, Administrare: quemadmodum et Hes. exp. διοικεῖν, quocum copulatur a Phil. de Mundo, ubi ait, Καὶ βασιλεὺς, ᾧ πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν μόνῳ θέμις τὰ σύμπαντα, Cui pro imperio regere universa jus est: V. M. 1. Τῷ πρυτανεύοντι καὶ ἐπιμελουμένῳ τῶν ὅλων, Omnium moderatori et administratori. Harpocr. quoque Dem. in Philipp. (p. 58.) πρυτανεύοντα accepisse ait pro διοικοῦντα: et Philipp. 2. (p. 126.) πρυτανευόμενοι pro διοικούμενοι. Itidem et Suid. πρυτανεύεται exp. διοικεῖται hoc loco, Τῇ τοῦ θεοῦ ῥοπῇ πρυτανεύεται τὰ ἀνθρώπινα. || Πρυτανεύω significat χορηγῶ, Suppedito, Subministro, Procuro: quemadmodum et πρύτανις ab Hes. exp. χορηγός. Sic accipi potest ap. Synes. Ἐῤῥωμένως διαβιῴης, φιλοσοφίας εὐθυμίαν πρυτανευούσης ἀκύμονα. Ubi tamen Bud. interpr. Regente et tuente. Sic Dem. (126.) Χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον καὶ πρυτανευόμενοι παρ' ἐκείνου, Suppeditatorem et altorem habentes Philippum, et omnia subministrantem: ut idem Bud. vertit, translationem esse dicens ab iis qui in Prytaneo publice alebantur. Sic Plut. (8, 374.) Χορηγίᾳ βασιλικῇ πρυτανευόμενος ὁ Θεμιστοκλῆς, Cum rex ei omnia subministraret, sc. Athenis profugo, ut in Apophth. dicit, (6, 705.) Δωρεῶν πολλῶν ἀξιωθείς. || Provideo, Prospicio, Greg. Naz. in Epit. Sororis 116. Bud. [" Thom. M. 728. 762. T. H. ad Plutum p. 308. ad Diod. S. 2, 469. Morus ad Isocr. Paneg. p. 70. ad Timæi Lex. 226. Toup. Opusc. 1, 386. Ammon. 120. Ilgen. ad Hymn. 210. (in Apoll. 68.)" Schæf. Mss. Alexis Athenæi 107. Δεῖπνον χαριέντως πεπρυτανευμένον. * "Πρυτανευτὴς, ὁ, ἀγάπης, Caritatis gubernator, dicitur σταυρὸς, Andr. Cr. 101." Kall. Mss.]

Πρυτανεὺς, i. q. πρύτανις, Lysias et Harpocr.

Πρυτανεία, ἡ, Dignitas s. Potestas prytanica, Munus s. Imperium prytanicum, Plut. Polit. Præc. Στρατηγίας Ἀθήνησι, καὶ πρυτανείας ἐν Ῥόδῳ καὶ Βοιωταρχίας παρ' ἡμῖν. Et Aristot. Polit. 6. in Mileto scribit factam esse τυραννίδα ἐκ πρυτανείας. Erat autem hæc πρυτανεία modo penes hanc, modo penes illam tribum, elapso tempore ei præscripto: ut Harpocr. his verbis docet, Ἔστι δὲ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἡ πρυτανεία, ἤτοι τριάκοντα ἓξ, ἢ τριάκοντα πέντε· καὶ ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει. At Schol. Thuc. 159. cum hæc verba (4, 118.) Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, exposuisset, τῆς πρυτανείας ἦρχε, subjungit, Πρυτανεία δὲ, ἡμέρα, καθ' ἣν ἔχει τις ἐξουσίαν. Schol. Aristoph. tradit πρυτανείαν fuisse menstruam: quo modo et ap. Dem. per ἐννάτην πρυτανείαν Schol. intelligit ἔννατον μῆνα, qui itidem ap. Eund. (708.) Ἐπὶ τῆς πρώτης πρυτανείας τῇ ἑνδεκάτῃ exp. ἐν τῷ πρώτῳ μηνί. Et solutiones publice fiebant Athenis κατὰ πρυτανείας, ut patet e Dem. c. Neær. (p. 1353.) Δέον αὐτὸν καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον κατὰ πρυτανείας, καὶ οὔσης αὐτῷ ἀτελείας. Sorte autem constituebatur, quæ prima et quæ deinceps tribus πρυτανείαν gereret, ut tum e Schol. Dem., tum Harpocr. discimus. Sed cum decem tribus Athenis fuerint, quotannis πρυτανευούσης ἑκάστης, patet πρυτανείαν excessisse triginta dierum numerum, ut Suid. tradit: quem consule. Vide et Ammon. [" Thom. M. 762. Ammon. 119. ad Charit. 212. Timæi Lex. 226. et n., Ilgen. ad Hymn. 218. Herod. 490. (6, 110.)" Schæf. Mss.]

Πρυτανεῖον, τὸ, Locus Athenis in quo ἐπρυτανεύοντο ii qui de rep. bene meriti essent, aut quos civitas honore afficere vellet. Latini quoque Prytaneum appellant. Liv. (41, 20.) Cyzici in Prytaneum, (i. e. penetrale urbis, ubi publice, quibus is honos datus est, vescebantur,) vasa aurea mensæ unius posuit. Cic. Ut ei victus quotidianus in Prytaneo publice præberetur. Athen. 4. Τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις, Plato Apol. (26.) Τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι, πολύ γε μᾶλλον ἢ εἴ τις ὑμῶν ἵππῳ ἢ ξυνωρίδι ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπιάσι, Aristot. de Mundo, Εἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει σιτησόμενος, Lucian. (1, 188.) Ἡ ἐν πρυτανείῳ σίτησις: qua duces et ii, qui palmam in certamine aliquo solemni reportassent, honorabantur; sed et cum alios, tum orphanos ea dignabantur. Schol. Thuc. 2, (15.) p. 54. πρυτανεῖον scribit fuisse οἶκον μέγαν, ἔνθα αἱ σιτήσεις ἐδίδοντο τοῖς πολιτευομένοις: ita vocatum, quoniam ibi sedebant οἱ πρυτάνεις οἱ τῶν ὅλων πραγμάτων διοικηταί. Apud Plut. autem (8, 651.) quidam εὐδοκίμων καὶ ἀγαθῶν κατασκευάσας σύνοδον καθημερινὴν, ὠνόμασε πρυτανεῖον. At Pythius ap. Athen. (187.) Athenas vocat ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων, quam alii Ἑλλάδος μουσεῖον, Pindarus Ἑλλάδος Ἑλλάδα. A quo Πρυτανεῖον usurpari tradunt pro Quavis ampla ac magnifica domo. Suid. exp. etiam * θεσμοθέτιον, θόλος. || Plur. Πρυτανεῖα Pecunia quam deponebant actor et reus judicio disceptaturi, ἀργύριόν τι, ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων, ut tum Harpocr. tum Schol. Aristoph. exp.: qui etiam addit vocari παρακαταβολὴν, Latine Sportulam, unde ap. Aristoph. (N. 1180.) θήσειν πρυτανεῖα: vide plura ap. Bud. 22. ubi etiam ex Aristoph. Schol. hæc subjungit, Prytanea sunt decimæ nominum quas dependebant fœneratores pro viatoribus, aut judicum apparitoribus, qui debitores sistebant judicio, ut iis exhibitis et coram accitis, creditores cum ipsis experirentur: unde etiam sportulæ judicum solvebantur, omnisque apparituræ judicialis. Exemplum ex Aristoph. vide ibid. [" Πρυτανείων, Thom. M. 762. Kuster. Aristoph. 118. ad Diod. S. 2, 479. Heyn. Hom. 5, 718. Timæi Lex. 142. et n., Heringa Obss. 205. Toup. Opusc. 1, 560. Valck. Anim. ad Ammon. 145. Ilgen. ad Hymn. 210. 214. Gesch. der Paris. Acad. xi. p. 57. ad Herod. 72. 597. Lex. Herod. 174. Vinum ibi datum, ad Mœr. 177. Πρ. Ἑλλήνων, Bergler. ad Alciphr. 233. Πρυτανεῖα, Thom. M. 762. Kuster. Aristoph. 62. 63." Schæf. Mss. Schol. Pind. N. 11, 1. Εἴη δ' ἂν πρυτανεῖον, κατὰ τὸ ἔτυμον, * πυροταμεῖον, κατὰ συγγένειαν τοῦ μ̄ εἰς τὸ ν̄, ὡς τὸ μίν, νίν· ἢ κατὰ κοινωνίαν τοῦ β̄ πρὸς τὸ π̄, * βρυτανεῖον, παρὰ τὸ

βρύειν, ὅ ἐστιν αὔξειν καὶ θάλλειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔμβρυον, τὸ ἐν τῇ γαστρὶ αὐξανόμενον· καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ, Ὅμηρος, Il. P. 56.]

Πρυτανηΐη, ἡ, Ionice pro Πρυτανεία. Ex Herod., *Πρυτανηΐη τῆς ἡμέρης*, VV. LL. SIC Πρυτανήϊον, Ionice pro Πρυτανεῖον: unde ap. Herod. Ἐν *πρυτανηΐῳ*, in Prytaneo: [cf. 3, 57.]

[*Πρυτανίτης, unde * Πρυτανῖτις, Athen. 149. Ἐν *τῷ πρυτανείῳ δειπνοῦσι γενεθλίοις Ἑστίας Πρυτανίτιδος*.]

ΠΡΩΙ, Mane: cui opp. *ὀψὲ*, Vesperi. Il. Σ. (303.) *Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντε*, Mane sub auroram, Plut. Symp. *Πρωῒ δίκην ἀλεκτρυόνος συμπλέκεσθαι*, Mane, non autem vesperi. Et Xen. (K. Π. 1, 2, 10.) *πρωῒ ἀναστῆναι*, Mane s. Summo mane, Prima luce, Ipso statim diluculo, Simulac illuxit: pro quo alibi, *ἅμα πρωῒ* et *ἅμα τῇ ἡμέρᾳ*, et *ἅμα ὄρθρῳ*: at *πρωῒ λίαν* pro *ὄρθρου βαθέος*, vide in Ὄρθρος. Necnon *τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας*, pro Tempus diei matutinum. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 21.) p. 253. *Ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωῒ καὶ πρὸς ἑσπέραν*, Matutino et vespertino cujuslibet diei tempore. Item, *Ἀπὸ πρωῒ ἕως ἑσπέρας*, Act. 28, (23.) || Tempestive, aut Præmature, Ante tempus constitutum, cui opp. *ὀψὲ* cum signif. Sero, Tarde, Thuc. 3. *Πρωῒ ἐσβάλλοντες καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος*. Et *πρωῒ πάνυ*, Præmature s. Ante tempus consuetum, *πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ*, Aristoph. [Σφ. 104. sed v. Brunck.] ITEM ET Πρῷ alicubi scriptum reperiri testatur Eust. [" Πρωῒ, Thom. M. 762. Brunck. Aristoph. 1, 44. (Λ. 612.) 2, 205. 227. Heyn. Hom. 5, 508. 7, 472. 799. ad Mœr. 299. ad Timæi Lex. 226. Ammon. 104. Eran. Philo 171. Wolf. in Add. ad Xen. Hell. Schneid. p. 114. *Ὑπὸ πρωῒ*, Alberti Peric. Cr. 101." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 47.] " Τοπρωῒ, pro *πρωῒ*, Mane, e Reg. 1." [1 Reg. 11, 5. 4 Reg. 16, 15.]

Πρώϊος, Matutinus, cui opp. *ὄψιος*, Vespertinus: *ὕπνος*, Epigr. Somnus matutinus. UNDE Πρωΐα, sub. *ὥρα*, vel *κατάστασις*, aut *δείλη*, ut ap. Philemonem, *Μεμίσθωταί με δείλης πρωΐας*, pro *περὶ δείλην πρωΐαν*. Tempus matutinum: *τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας*, ut Xen. appellat, cui opp. *ὀψία*, Tempus vespertinum s. Vesper. Matth. 27, (1.) *Πρωΐας δὲ γενομένης συμβούλιον ἔλαβον*, Jo. 18, (28.) *Ἦν δὲ πρωΐα*. Rursum Matth. 21, (18.) *Πρωΐας δ' ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν*, Mane revertens in urbem. [*Δείλη πρωΐη*, Herod. 8, 6.] SED ET Πρώϊον, affertur pro Hora matutina. Apud Hom. autem Il. O. (470.) *Νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον ἣν ἐνέδησα Πρώϊον*, exp. non solum *ἕωθεν, ὄρθρου*, Mane, sed et *νεωστὶ, πρόσφατον*, Nuper. Vide SUPERL. *Πρωϊαίτατα*, Summo mane, Prima luce: pro quo *πρωῒ λίαν*, ap. Marc. Exemplum vide infra. Et COMPAR. *Πρωϊαίτερον*, Profundiore diluculo. RURSUM Πρώϊος significat Maturus, Theophr. C. Pl. (4, 11, 1.) *Πρώϊον σπείρουσιν ὄροβον*, Mature s. Satu maturo serunt. [Herod. 8, 130.] Item Locus aliquis *πρώϊος* dicitur, i. e. Cito maturans semen commissum, s. Præcox; itidemque *πρώϊα δένδρα*, Arbores fructum suum cito maturantes, s. præcoces, quæ sc. *προτεροῦσι τῇ τῶν καρπῶν πεπάνσει καὶ τελειώσει*. Theophr. H. Pl. 8, 3. *Τόπον τινὰ πρώϊον καὶ εὔφορον*. Et alibi, *Οὔτε γὰρ ἐκ τῶν εὐήλων καὶ πρωΐων φυτεύματα εἰς τοὺς ὀψίους ἁρμόττει*. Sic Plin. 18, 24. Non transferendum est e præcocibus locis semen in serotina. Rursum Theophr. C. Pl. 2, 12. *Παραφυτεύουσι ταῖς συκαῖς ἐρινοὺς, ταῖς μὲν πρωΐαις, πρωΐους· ταῖς δ' ὀψίαις, ὀψίους· ταῖς δὲ μέσαις, μέσους*, Præcocibus præcoces, serotinis serotinas. Unde COMPAR. *Πρωϊαίτερος*, Maturior, Tempestivior: cui opp. *ὀψιαίτερος*, J. Poll. A quo est ADV. *Πρωϊαίτερον*, Maturius, Tempestivius: ut Gaza, *Πρωϊαίτερον γέροντα γίνεσθαι*, dixit pro eo, quod Cic. de Sen. Mature fieri senem. Item, *Πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος*, Plat. de Rep. 2. Maturius quam oportet. SUPERL. *Πρωϊαίτατος*, Maturrimus, Præmaturus, Maxime tempestivus. Unde ADV. *Πρωϊαίτατα*, Maturrime, Admodum tempestive, Ante tempus: *πρωῒ πάνυ*, ut Aristoph. loquitur. Plut. Symp. 3. *Πρωϊαίτατα γηρῶσι*, de potoribus. Et *πρωϊαίτατα τῆς ἡλικίας*, Maturrime, Ab ineunte ætatula, Bud. e Plat. Protag. *Πρωϊαίτατα εἰς διδασκάλων τῆς ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾶν, ὀψιαίτατα ἀπαλλάττονται*. Significat etiam Summo mane, sicut *ὀψιαίτατα*, De multa nocte, Multa jam nocte, Xen. K. Π. 8, (8, 5.) *Ἀρχόμενοι δὲ τοῦ σίτου ἡνίκαπερ οἱ πρωϊαίτατα ἀριστῶντες, μέχρι τούτου ἐσθίοντες καὶ πίνοντες διάγουσιν, ἔς γέ περ οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι*. [" Πρώϊος, Thom. M. 763. Jacobs. Anth. 8, 130. Phanias 7. Tull. Laur. 2. et Jacobs., Lentul. Gæt. 3. Dionysius 9. Græf. ad Meleagr. p. 51. Aristoph. Fr. 254. Toup. in Schol. Theocr. 212. Opusc. 2, 15. Heyn. Hom. 7, 799. Ruhnk. Ep. Cr. 93. 180. ad Timæi Lex. 226. Valck. ad Ammon. 104. Koen. ad Greg. Cor. 11. ad Herod. 681. Πρωΐα, Heyn. Hom. 8, 132. Thom. M. 762. Diod. S. 2, 555. Apoll. Dysc. 90. Πρωΐας, Mœr. 299. et n. Ἐκ *πρωΐας*, T. H. ad Plutum p. 422. Πρώϊον, Heyn. Hom. 7, 78. * Πρωΐτερος, * Πρωΐτατος, Πρωϊαίτατος, Thom. M. 763. Πρωΐτερον, Πρωΐτατον, ad Timæi Lex. 227. Πρωϊαίτερον, ibid. Heind. ad Plat. Theæt. 310. Thom. M. 764. Πρωϊαίτατα, ibid. ad Timæi Lex. l. c." Schæf. Mss. * Πρωϊότερος, Theophr. C. Pl. 5, 6, 5. ubi Codd. *πρωΐτεροι* habent. Arrian. Ind. 26, 14. *Πρωΐτερον τῆς ὥρης*. * Ἐπιπρωϊαίτερον, Hippocr. Morb. Epidem. 2. p. 988. Schneidero susp.] *Πρωϊότης*, Præcox maturitas, Celeritas, e Theophr. C. Pl. [4, 11, 9.]

Πρώϊμος, i. q. *πρώϊος*, Maturus, Tempestivus: *σπόρος*, Geop. 2, (14, 8.) cui opp. *ὁ ὄψιμος* s. *ὄψιος*: ut ap. Plin. 18, 24. opposita inter se Celer et festinata satio, et Serotina satio. Ibid. (2, 14, 1.) *Τῶν σπόρων ὁ πρωϊμώτερος πάντων καλλίων*. Item *πρώϊμος ὑετὸς*, Matura s. Tempestiva pluvia, quales Varroni sunt primores imbres, Epist. Jacobi 5, (7.) *Ἕως ἂν λάβοι ὑετὸν πρώϊμον καὶ ὄψιμον*, Pluviam maturam et serotinam; alii vero Matutinam et vespertinam: quæ signif. aliis exemplis caret. Possumus igitur per *πρώϊμον ὑετὸν* intelligere *ὡραῖα ὕδατα*, ut Theophr. appellat: itidemque per *ὄψιμον ὑετὸν* ea quæ ipse vocat *ὀψιαίτερα ὕδατα*, Plin. Serotinas aquas. Præterea *πρώϊμος καρπὸς*, ut ap. Plin. Persica præcocia, et Colum. Præmaturus fructus. Didymus in Geop. *Εἰ δὲ βούλει τὰ ἤδη πεφυτευμένα ῥόδα πρώϊμον ἐνεγκεῖν καρπόν*: sicut ap. Colum. Ut præcocem rosam facias. Necnon *πρώϊμον ἔτος ἢ ὄψιμον*, i. e. *πρωϊκαρποῦν ἢ ὀψικαρποῦν*, Annus quo fructus præcoces præmaturique sunt aut serotini. Item et *πρώϊμα δένδρα*, ut ap Colum. Vites præcoces, i. e. Quarum fructus præcox s. præmaturus est. Geop. *Πρωΐμους δὲ σικύας ποιήσεις οὕτως*, Colum. Qui præmaturum fructum cucumeris habere volet. [" Brunck. Aristoph. 2, 211. Fr. 254. Græf. ad Meleagr. p. 51. ad Mœr. 300. ad Timæi Lex. 226." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 52.]

Πρωϊνὸς, i. q. *πρώϊος*, Matutinus, cui opp. *ὀψινὸς*, Vespertinus, Athen. (p. 11.) *Λέγει δὲ τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκράτισμα καλοῦμεν*. Et ap. Suid. Ἡ *πρωϊνὴ κατάστασις* pro *πρωΐα*. [Vox recentioris Græcitatis. Babrii Fab. 9, 17. *Ἔργων δὲ τίς σε πρωϊνῶν ἀναμνήσει*. " Schol. Theocr. 18, 9." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 52.] *Πρωϊνῶς*, Matutine, Mane, Suid. [At * Πρωϊνής, Hesychio est *ἐπ' ὄψιν, ἐπὶ πρόσωπον*. Vide Schn. Lex. v. Πράν.]

Πρωΐθεν, De mane, pro quo ap. Lucam *ἀπὸ πρωΐ*. [" Suid. 1, 512." Wakef. Mss. Πρωΐθεν, * Πρωϊόθεν, Schleusn. Lex. V. T.]

[* " *Πρωΐζω*, Mane adsum, Greg. Naz. 295." Wakef. Mss.]

Πρῴ pro *πρωῒ* Atticum est, et Aristophani usitatum: ut Ὀρν. (129.) *Ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων*. Et mox, *Ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία Λουσαμένα πρῴ*, ubi Schol. exp. *ἐν ὥρᾳ*, Mature s. Tempestive. Additque in hac signif. *ὀξύνεσθαι*, cum vero significat *τὴν πρωΐαν*, Mane s. Matutino tempore, *περισπᾶσθαι*. Nullam autem facit mentionem de ι subscribendo, quod alibi tamen ap. Eund. subscriptum reperitur, ut Ἐκκλ. (290.) *ὡς ἂν μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους* (sc. *ἔτι ὄντος*) Ἥκῃ, Summo mane antequam caligo nocturna diffugiat. Apud Eund. *πρῷ πάνυ*, i. e. Præmature, Nimis mature, Σφ. (104.) *προκαθεύδει πρῷ πάνυ*, i. e. *πρὸ τοῦ δέοντος*

καιροῦ ἀπονυστάζει. [" Πρὼ, Heyn. Hom. 5, 508. A Πρῴ, Brunck. ad Æsch. Pr. 702. Trach. 631. Aristoph. Λ. 612. Mœr. 299. et n., Timæi Lex. 226. et n., Ruhnk. ad H. in Cer. 333. Wolf. in Add. ad Xen. Hell. Schneid. p. 114. Fischer. ad Plat. iv. Diall. p. 170. 242. Πρὼ, Πρῴ, Πρῷ, Thom. M. 762. Dawes. M. Cr. 463. Wakef. Trach. 631." Schæf. Mss. Attica scriptura est πρὼ, πρῶοι, πρῶζος, πρῶμος, etc. sine ι subscr.] Ac sicut πρῴ s. πρῷ [quod minime agnoscendum,] dicitur pro πρωῒ, ITA ET Πρῷος pro πρώϊος, Præmaturus, Εἰρ. (1160.) Διασκοπῶν ἥδομαι Τὰς Λημνίας ἀμπέλους Εἰ πεπαίνουσιν ἤδη Τὸ γὰρ φίτυ πρῷον φύει: (1001.) Σικύων πρῴων pro πρωΐμων, Præmaturorum cucumerum: esse autem πρωΐμους τοὺς σικύους ostendit hic versus Proverbialis, Ἀρχομένων σικύων καὶ ληγουσῶν κολοκυνθῶν. [" Aristoph. Fr. 254. ad Mœr. 300. ad Timæi Lex. 226. Koen. ad Greg. Cor. 11. * Πρῳαίτερον, Heind. ad Plat. Theæt. 310. * Πρῷμος, Brunck. Aristoph. 2, 211. 3, 152. Fr. 254. Πρῶμος, (Attice,) ad Mœr. 300. ad Timæi Lex. 226." Schæf. Mss.] SED ET B Πρῳτερικὴ συκῆ Eustathio dicta videtur ἐκ τοῦ πρωῒ, facta syncope et subscripto ι. Alii vero προτερικὴ potius scr. censent, quoniam sc. προτερεῖ τῇ πεπάνσει, ut Præcoces vites ap. Colum., quæ ante tempus consuetum maturant fructus suos. [Vide Προτερικός.]

ITEM ET Πρωϊζὸς, E QUO Πρῳζὸς per sync., Eust. a πρωῒ derivat. UNDE Πρωϊζὸν SIVE Πρωϊζὰ, adv. Il. B. (303.) Χθιζά τε καὶ πρώϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν Ἠγερέθοντο: quo loco χθιζά τε καὶ πρωϊζὰ exp. χθὲς καὶ πρωῒ, i. e. ἔναγχος: quemadmodum Hesychio quoque πρώϊζα, (sic enim ap. eum scriptum est,) est πρωῒ, item πρῶτα: ita ut χθιζὰ καὶ πρωϊζὰ fortasse sonet Heri et hodie mane: accipiendo pro, Non ita dudum: ut et Suid. πρωϊζὸν exp. πρὸ ὀλίγου. Verum Auctor brevium Scholiorum χθιζὰ καὶ πρωϊζὰ accipit pro χθὲς καὶ πρώην: quæ exp. et in mei Hom. Ms. margine legitur. Hoc autem ADV. Πρώην interpr. Nudius tertius, χθὲς καὶ πρώην exponentes Heri et nudius tertius, (pro Nuper, Non ita pridem, s. Non ita dudum,) quemadmodum et in Lex. meo C vet. LEGITUR Πρῷζον, τὸ προχθεσινὸν, facta synæresi, E Πρωϊζὸν, i. e. ὑπόγυον, derivato a πρωΐ. Ibid. annotatur Πρῴην factum esse ex accus. πρωΐαν, ideoque ei subscribi ι: quæ et ap. Etym. reperies. || Verum Πρώην affertur et pro Paulo ante, Nuper, Non ita pridem, Primum, a Gaza 4. Necnon τὸ πρώην ex Aphthon. pro Primum. Ex Æschine autem πρώην sequente ποτέ. [Vide Fischer. Ind. Æschin. " Thom. M. 914. Boiss. Philostr. 499. 578. Heyn. Hom. 7, 78. Πρώαν, Πρώην, Toup. Add. in Theocr. p. 395. Append. p. 26. et Ind., Fischer. ad Anacr. p. 5. ad Herod. 41. Ante, Tzetz. Exeg. in Il. p. 45, 25. Heyn. Hom. 7, 198. De iota subscr., Jacobs. Anth. 11, 323. Ἐχθὲς καὶ πρ., Diod. S. 1, 694. Ἄρτι καὶ πρ., Plut. 6, 226. Hutt. Ὀψὲ καὶ πρ., Erfurdt. ad Soph. Tr. p. 264. * Πρῶν, Callim. 1. p. 458." Schæf. Mss.] " Πρὰν, Dorice pro πρώην dicitur. Utitur eo " Theocr." [2, 115. 3, 32. " Jacobs. Anth. 7, 362. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 106. 108. Toup. Add. in Theocr. 395. Append. p. 17. Valck. ad x. Id. p. D 74. Koen. ad Greg. Cor. 123." Schæf. Mss.]

Ceterum SICUT Πρωῒ significat Mature, Præmature, Ante tempus consuetum, ITA ET Πρώϊζα inde derivatum, Theocr. 18, (9.) Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ; Itane mature? quamobrem mox subjungit, Εὕδειν μὲν χρῄζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τὺ, Schol. πρωϊνὸς, πρὸ τοῦ δέοντος. Sic Aristoph. dicit, προκαθεύδειν πρῴ πάνυ, Præmature et ante tempus consuetum somno se tradere.

" Προὶ, pro πρωῒ dicitur, Tempori, Mature. UNDE " Πρόϊμος," [" Jacobs. Anth. 8, 239." Schæf. Mss.] " ET Πρόϊος, Maturus, Tempestivus, ut πρώϊμος et " πρώϊος: vel etiam Præmaturus, Statum tempus " præveniens. Utriusque meminit Hes., afferens sc. " πρόϊμον σῦκον pro * προακμάζον: et πρόϊαι ἄπιοι " pro αἱ πρῶται γινόμεναι. Suid. affert et SUPERL. " Προϊαίτατος pro πάνυ πρότερος, Omnium primus s. " Maturrimus. QUIN ET Πρόϊζα pro πρώϊζα dici- " tur, eidem Hes. πρώην, Nuper, Non ita multo ante A " tempore, Non ita pridem." [* " Προιζὰ, Theod. Prodr. Rhod. 113." Boiss. Mss.] " Πρήϊον, Hesychio " πρότερον, Prius."

" ΠΡΩΞ, ωκὸς, (ὁ,) Gutta, Stillicidium, σταγὼν, " σταλαγμὸς, Hes.: exp. et ψεκάς. Proprie de Roris " gutta dici traditur, ἀπὸ τοῦ πρωῒ πέμπεσθαι. Theocr. " 4, (16.) πρῶκας σιτίζεται ὥσπερ ὁ τέττιξ." [" Toup. in Schol. Theocr. 212. Append. p. 12. Valck. ad x. Id. p. 82. Koen. ad Greg. Cor. 126." Schæf. Mss.]

" ΠΡΩΚΤΟΣ, ὁ, Anus, Podex, Nates," [Aristoph. Σφ. 604. Ἐκκλ. 364. Ἀ. 863. " Conf. c. πρῶτος, T. H. ad Plutum p. 43. De comicis appellationibus τοῦ πρ., Toup. Add. in Theocr. 402." Schæf. Mss. Aristot. de Part. 3, 14. cf. H. A. 2, 17. Alii a προάγω, alii a προΐκω s. προΐσχω deducunt. * Πρωκτοπεντετηρὶς, Aristoph. Εἰρ. 876. * Πρωκτόσοφος, Aristæn.] " Πρωκτοτηρεῖν, Nates inspicere, et qui- " dem proprie adulterorum, dum διορύττονται ῥα- B " φάνῳ καὶ τίλλονται. Solebat enim olim adulteris, " qui mulctæ persolvendæ non essent, raphano po- " dex trajici et velli seu depilari. Aristoph. Ἱππ. " (878.) Οὔκουν σε δῆτα ταῦτα δεινόν ἐστι πρωκτοτη- " ρεῖν, Παῦσαί τε τοὺς κινουμένους. Ubi Schol. exp. " πρωκτοὺς ἐπιτηρεῖν τῶν πορνευομένων, Catamitorum " nates inspicere." [* Στενόπρωκτος, Photio * ἄπυγος. * Χαυνόπρωκτος, Aristoph. Ἀ. 106. * Πρωκτίζω, * Καταπρωκτίζω, Schol. Aristoph. Θ. 1134. * Πρωκτιάω, unde * Περιπρωκτιάω, * τρυφερεύομαι ἐπὶ τῇ πυγῇ, Hes.]

" Προχῶναι. J. Poll. 2, (183.) αἱ γλουτοὶ, inquit, " vocantur et κοχῶναι: et πύγαια: necnon προχῶναι " ap. Archippum Comicum, i. e. Clunes, Nates."

ΠΡΩΡΑ, ἡ, Anterior navis pars: πρύμνα autem Extrema ejusd. pars nominatur, τὸ ἔσχατον τῆς νεώς. Latinis quoque Prora dicitur: a Virg. etiam Frons navis: ut et a Schol. Thuc. πρώρα dicitur μέτωπον esse τῆς νεώς. Plut. Alcib. Παρὰ τὰς πρώρας τῶν πο- C λεμίων νεῶν. Variæ hujus vocabuli afferuntur etymologiæ, aliis a προϊέναι derivantibus, et dictum volentibus, quasi πρόειρα, quamobrem et ι subscribi: aliis a προορᾶν, quasi πρόορα, παρὰ τὸ προέχειν καὶ προορᾶν τοῦ σκάφους: aliis aliunde, ut Etym. fuse docet. A πρὸ certe derivatum esse verisimile est: unde et τὸ ἔμπροσθεν τῆς νεὼς s. τὸ πρόσωπον τῆς νεὼς a Suida pariter et Hes. exp. Prov. autem πρώρα καὶ πρύμνα, Prora et puppis, vide ap. Erasm. Chiliad. Metaphorice pro πρόσωπον accipitur. [Æsch. Cho. 389.] UNDE Ἀνδρόπρωρον pro ἀνδροπρόσωπον, e Soph. [Aristot. Nat. Auscult. 3, 8.] || Hesychio etiam στολὴ * διακεκαλλωπισμένη, τὰς ὄψεις ἐπικαλύπτουσα. || Πρώρα viti etiam tribuitur ap. Theophr. H. Pl. 2, 1. Ὅλως γὰρ ὀλίγα τὰ ἀπὸ τῶν ἄνω μᾶλλον βλαστάνοντα καὶ γεννώμενα, καθάπερ ἄμπελος ἀπὸ τῶν κλημάτων· αὕτη γὰρ οὐδ' ἀπὸ τῆς πρώρας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλήματος φύεται. Ubi Gaza vertit Prora. Verum eo nomine quidam appellari volunt Partem quæ sarmenta præcedat. Alii Vitis rostrum interpr. i. e. D τὸ ἄκρον τοῦ κλήματος: quod ut sationi inutile respuit Constantinus ap. Geop. 5. Itidem e Plin. reddunt Cacuminum extrema articulatio. Ea autem pars rostrata est ut navium proræ. [Caput vitis, Colum. 5, 10.] " Προώρας, Hesychio τὰ πρῶτα κλή- " ματα." [" Πρώρα, Galei Opusc. Myth. 422. Heyn. Hom. 7, 118. Πρῶρα, Eur. Or. 364. Hec. p. 66. Ed. 2. Pors., Brunck. Soph. 3, 486. Phil. 482. Os, Facies, Wakef. Trach. 12. 223. Brunck. Soph. 3, 499. De prorarum insignibus, ad Herod. 226. Πνεῦμα κατὰ πρώραν, ἐκ πρώρας, Ventus adversus, Pierson. Veris. 62. ad Charit. 269. Valck. Diatr. 234. Brunck. Phil. 639. Jacobs. Anth. 8, 257. Τὰ ἐκ πρ., Boiss. Philostr. 362." Schæf. Mss. * " Καταπρώραν, Anna C. 396." Elberling. Mss. * Πρωραχθὴς, Hesych.]

Ἀντίπρωρος, ὁ, ἡ, Obversam s. Oppositam proram habens: proprie de navibus, vel iis qui e navibus pugnant. Plut. Αἱ νῆες ἀντίπρωροι, προσπεσοῦσαι. Ubi quidam interpr. Infestis proris in se irruen-

tes: alii, Adversa fronte concurrentes. Sic ap. Eund. Themistocle, Ἀντιπρώρους καταστῆσαι ταῖς βαρβαρικαῖς τὰς τριήρεις, Triremium proras s. rostra barbaricarum navium proris s. rostris obvertere. Et ap. Philostr. Her. Ἀντίπρωροι ἐμβολαὶ, Irruptiones quæ fiunt adversis proris. Sic Polyb. 16, (4, 11.) Κατὰ τὰς ἀντιπρώρους συμπτώσεις, In oppositis conflictibus, Bayf. Frequentius de ipsis navibus, ut tum in superioribus duobus Plut. ll., tum in sequentibus. Thuc. Ἀντίπρωροι παρεσκευάζοντο, ubi Bud. vertit, Conversis proris, Plut. Anton, Ἀντίπρωρον ἐπιστρέφειν τὴν ναῦν κελεύσας, Obverti navem jubens, Polyb. 16. Παραγγείλας ἀντιπρώρους ποιεῖν τὰς ναῦς, Adversas naves opponere, s. Adversis proris. Sic eod. l. (4, 7.) Κατὰ πρόσωπον ἀντιπρώρους τάξαντες τὰς ναῦς, Dispositis in aciem utrimque adversis navibus. Rursum Plut. Anton. (63.) Ἀντιπρώρους συνεῖχε, ὡς ἐνήρεις καὶ παρεσκευασμένας ἀμύνεσθαι, Obversas continebat naves, tanquam instructas et paratas ad decertandum: (67.) Τῶν δὲ Καίσαρος ἀντιπρώρων συμφέρεσθαι πρὸς χαλκώματα στερεὰ καὶ τραχέα φυλασσομένων, Navibus Cæsaris caventibus ne obversæ cum rostris firmis et æratis Antonii concurrerent. || Metaph. pro ἀντιπρόσωπος, Adversam faciem habens: et generaliter pro Oppositus, ἐναντίος, Soph. Tr. (223.) p. 339. meæ Ed. Τάδ' ἀντίπρωρα δή σοι βλέπειν Πάρεστ' ἐναργῆ, Schol., ἐναντία, ἀντικείμενα, ἀντιπρόσωπα, ὑπ' ὄψιν ὁρώμενα. Ex Eur. (Rhes. 136.) affertur etiam ἀντίπρωρα ναυστάθμων πυρὰ, pro Ignes coram navalibus. || AT Ἀντίπρωρον, τὸ, substant. Pars navis adversa proræ, Pars navis quæ proræ opposita est, i. e. Puppis: ut quidam interpr. ap. Thuc. (7, 36.) Τὸ ἀντίπρωρον ξυγκροῦσαι. Nisi id potius significet Obversa prora, s. Adversis rostris, confligere. [" Herod. 624. ad Charit. 627. Wakef. Trach. 12. 223. Jacobs. Anth. Proleg. 56. ad Diod. S. 1, 520. Brunck. Soph. 3, 499. Plut. Alex. 142. Schm. * Βαθύπρωρος, ad Diod. S. 1, 207." Schæf. Mss.]

Δίπρωρος, Duplicem proram habens, vide Δίπρυμνος, [" Valck. Phœn. p. 616." Schæf. Mss.] Ἔμπρωρος, In proram inclinatus, Bayf. ap. Polyb. 16, (4, 12.) Ἔμπρωρα τὰ σκάφη ποιοῦντες vertit, Inclinatis navibus in proram. Exp. etiam Qui in prora est. [* Ἐπίπρωρος, Hes. Gronov. Obss. 4, 26. p. 823. Lips. * Εὔπρωρος, i. q. εὐπρόσωπος, Hes. Phot. " Musgr. Iph. A. 765. Markl. p. 106." Schæf. Mss.] Καλλίπρωρος, Pulcram habens proram, Qui pulcra facie est: a πρώρα significante πρόσωπον. Unde ap. Hes. Καλλίπρωρον, εὐπρόσωπον. [" Const. Manass. Chron. p. 67. 90. 115. 131." Boiss. Mss. " Wakef. Trach. 12." Schæf. Mss.] Κυανόπρωρος, Cæruleam s. Nigricantem proram habens, [" Wakef. Phil. 343. Heyn. Hom. 7, 118." Schæf. Mss.] Pro quo ET Κυανοπρώειρος, in Lex. meo vet. SICUT Πρόειρα pro πρώρα: SIVE Κυανοπρῴρος, UT Πρῷρα pro πρώρα: quæ et ap. Etym. habes in Πρώρα, afferentem κυανοπρωΐρους ex Hom., κυανοπρῴϊραν e Simonide. Apud Hom. tamen scriptum Κυανοπρωρείους, ut in Κυανοπρώρειος post Κύανος videbis. " Apud Hes. adiæretως πρωί" ρης, itidem expositum πρώρας." Ὀξύπρωρος, Acutam s. Acuminatam proram habens, Cujus prora in acuminatum rostrum desinit: ὀξύπρωροι, * ὀξυκέρατοι, Hes. [" Wakef. Trach. 12. S. Cr. 4, 43." Schæf. Mss.] Ὑπόπρωρος, Proram humiliorem et depressiorem habens: ut quidem ap. Plut. Pericle, (26.) Ἡ δὲ σάμαινα, ναῦς ἐστὶν ὑπόπρωρος μὲν τὸ σίμωμα, κοιλοτέρα δὲ καὶ γαστροειδὴς, exp. Navis prora depressa, concava et ventricosa. [Sed leg. * Ὑόπρωρος. Vide Hes. vv. Σάμαινα, Σαμιακὸς, Phot. v. Σάμαιναι, et Schn. Lex. Cf. etiam Herod. 3, 59. * Ὑψίπρωρος, Strabo 4. p. 297.]

Πρωράτης, Proreta, (ut Plaut. Si tu proreta isti navi es, ego gubernator ero. Et Paul. JCtus, Quod si absente domino, id a magistro, vel gubernatore aut proreta nautave alio factum sit,) Qui in prora navem regit: ut πρυμνήτης et κυβερνήτης, i. e. Gubernator, qui in puppi sedens clavum tenet. [" Huschk. Anal. 257. Kuster. Aristoph. 110. Brunck. Soph. 3, 441." Schæf. Mss. Xen. Ἀθ. 1, 2.] Πρωρατεύω, Proreta sum, Aristoph. [Ἱππ. 543. " Huschk. Anal. 256. Alciphr. 272." Schæf. Mss. * Πρωρατικὸς, J. Poll. 1, 89. * Πρωρίτης, Herodian. Epimer. 181. Cf. Πρυμνίτης.]

Idem Πρωράτης frequentius DICITUR Πρωρεὺς, Xen. K. Ἀ. 5, (8, 9.) Χαλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ἐν πρώρᾳ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ, Succenset proreta iis qui in prora sunt, succenset gubernator iis qui in puppi. Athen. 5. Τῶν δὲ κατὰ ναῦν ἀδικημάτων δικαστήριον καθειστήκει, ναύκληρος, κυβερνήτης καὶ πρωρεύς. Aristot. Polit. 3. dicit πλωτήρων quosdam esse ἐρέτας, quosdam κυβερνήτας, quosdam πρωρέας. Plut. (9, 236.) dicit κυβερνήτας interdum uti ναύταις καὶ πρωρεῦσι καὶ κελευσταῖς, interdum aliis instrumentis: ubi nota, πρωρέα esse inferiorem κυβερνήτῃ: κυβερνήτης autem nauclero subest, ut in Ναύκληρος videbis. [" Ad Charit. 627. ad Diod. S. 1, 103. 676. Huschk. Anal. 256. Xen. Œc. 7, 14. Gail. p. 340. ad Od. M. 411." Schæf. Mss.] UNDE Πρωρέω derivatum existimatur, ut i. sit q. πρωρατεύω. Hes. tamen πρωρεῖ exp. κηδεύει, προορᾷ, φοβεῖται, (ut sit pro προορᾷ,) item ἐκρεῖ: pro quo potius scr. foret προῤῥεῖ, a προῤῥέω, Profluo.

Πρώραθεν, E prora, Plut. [Lysandro 11. Thuc. 7, 36. " Theocr. 22, 11. ad Herod. 659." Schæf. Mss. * Πρώρηθεν, Ionice, Quint. Sm. 14, 378.]

Πρωράζω, In prora deprimo: sic πρωράζεσθαι navis dicitur, cum prora ponderum vi deprimitur: metaphorice autem senes, cum caput εἰς τοὔμπροσθεν incurvatur. Vide Hes., qui πρωράσαντες exp. etiam κορήσαντες, a navibus sumtam metaphoram dicens. [" Valck. ad Röv. p. 63. Toup. Opusc. 2, 65." Schæf. Mss.]

ΠΤΑΙΩ, αίσω, Impingo, Offendo, προσκόπτω, Eust., qui et derivat a πτῶ, unde πίπτω. Itidem Suid. exp. προσκρούω, subjungens hoc Prov. Μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν, Ne sæpius ad eundem lapidem impingas. Itidem ap. Herodian. 5, (4, 13.) Ὁμοῦ δὲ ἔπταισε καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ, Polit. vertit, Offendit consilio pariter atque fortuna, ubi metaph. est sicut etiam cum sibi opp. κατορθοῦν et πταίειν, ut ap. Dem. ad Phil. Ep. Ἕως μὲν ἂν ἐν τοῖς πολέμοις κατορθῶσι, sequente in redditione, Ἐπὰν δέ τι πταίσωσιν. Isocr. vero inter se opp. κατορθοῦν et ἁμαρτάνειν: item κατορθοῦν et ἀτυχεῖν: necnon κατορθοῦν et ἡττᾶσθαι: quod plus est. Affinia autem πταίειν, ἁμαρτάνειν, et ἀτυχεῖν. Sagittarius certe πταίει, itidem ut ἁμαρτάνει, cum aberrat et scopum non attingit. Alicubi exp. etiam Titubo, Vacillo, σφάλλομαι, Herodian. 7, (9, 24.) Εἴ τι πταίσειαν τὰ Μαξιμίνου πράγματα, Sicubi res Maximini titubassent, Polit., ut Cic. Si tantulum offensum titubatumque sit, ut ea quæ singulatim diuque collecta sint, uno tempore universa perdantur. Est ubi redditur etiam Labor: ut e Thuc. Οὐκ ἐλάττω πταίει, Non minus labitur. Interdum etiam Collabor, Concido, Corruo: sequente autem ὑπὸ, Labefactor s. Collabefactor: ut Gaza, Τὰς μεγάλας τῶν πολιτειῶν ὑπὸ νέων πταισάσας, παρὰ γερόντων ἀνορθωθείσας, pro eo quod Cic. de Sen. Ab adolescentibus labefactatas. Item Fallor, Frustror: ea signif. qua dicitur Falli et frustrari spe. Herodian. 8, (5, 1.) Πταίων τῆς ἐλπίδος. At πταίσαντας τῶν μαχῶν Aristid. dixit pro πταίσαντας ἐν ταῖς μάχαις, Qui in prælio offenderunt et succubuerunt, i. e. Victos, ἡττημένους. [" Phryn. Ecl. 118. Wakef. Eum. 252. Georg. p. 40. S. Cr. 2, 40. Bibl. Crit. 1, 3. p. 47. Valck. Diatr. 265. ad Herod. 628. (9, 101.) Cladem accipio, Lucian. Ep. 38. et Jacobs., ad Diod. S. 1, 560. Plut. Alex. 75. 76. Schm. Πταίων, Perperam, Toup. Opusc. 1, 367. Πταίσωσι et πέσωσι conf., ad Dionys. H. 3, 1561." Schæf. Mss. Buttm. Lexil. 295. Ælian. H. A. 2, 15. Polyb. 5, 93.]

Πταῖσμα, τὸ, Offensio, Lapsus: proprie cum quis lapidi pedem impingit, aliive offendiculo in quod pedes incurrunt. Sed et Ipsa pedis ex offensione oblæsio, πταῖσμα dicitur; ait enim J. Poll. 2. cum de rupturis et pernionibus locutus esset, Τὰ δ' ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα, πταίσματα. Pro Offensione

autem in propria signif., ap. Plut. (8, 171.) Ἡ ποινὴ ἡ παραχρῆμα τὸ πταῖσμα καὶ τὴν ἁμαρτίαν διώκουσα, πληγὴ καὶ νύξις: solent enim calcaribus moneri, cum impingunt. Sæpius metaphorice pro Lapsus, Delictum, σφάλμα, ἁμάρτημα, qua signif. Greg. Naz. usus est. Item de errato quod aliquis scriptor admittit, (33, 4.) Longin. cum dixisset a sese animadversa tum aliorum, tum Homeri quædam ἁμαρτήματα, subjungit, Ἥκιστα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ οὐχ ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἑκούσια καλῶν ἢ παροράματα, ubi affinem signif. habent, παρόραμα, ἁμάρτημα, πταῖσμα. Sunt πταίσματα et eorum, qui in re aliqua gerenda utuntur adversa fortuna cum sc. impingunt et σφάλλονται. I. e. Infortunia, Fortuna adversa, Clades: quibus opp. κατορθώματα, εὐτυχήματα. Dem. (135.) Ἐὰν ποτε συμβῇ τι πταῖσμα· πολλὰ δ' ἂν γένοιτο ἀνθρώπῳ. Sic Æschin. (77.) Εἴ τι πταῖσμα συμβήσεται Ἀλεξάνδρῳ. Et Herodian. 7, (11, 1.) Συνέβη πταῖσμα ὀλέθριον τῇ Ῥωμαίων πόλει, Incidit Romanæ civitati funesta calamitas. Rursum Dem. (20.) Μικρόν τι πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε. Et Herodian. 7, (3, 11.) Τὰ πλουσίων πταίσματα, Divitum res adversæ, Infortunia et calamitates, Bud.: Plut. Fab. Τὸν ἁμαρτόντα χρήσασθαι τοῖς πταίσμασι διδάγμασι: nam juxta Prov. Nocumenta, documenta, παθήματα, μαθήματα. Item Casus, ut τύχης πταῖσμα, Casus fortuitus: τυχηρὸν σύμβαμα. Herodian. 5, (1, 10.) Μηδέ τις ἀπαξιούτω ἢ τύχης πταῖσμα νομιζέτω ὅτι δὴ ὄντα με ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, ἐπὶ τοῦτο ἤγαγε: verba Macrini ad imperatoriam dignitatem evecti. [" Aristoph. Fr. 280. ad Dionys. H. 2, 1063. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20. ad Herod. 628." Schæf. Mss. Theogn. 1226. Herod. 7, 149. * Πταισμάτιον, Gl. Offensiuncula.]

[* Πταίσις, unde * "Πταίσιμος, Petri Alex. Ms." Routh. Mss.]

[* Πταιστὸς, unde] Ἄπταιστος, Non impingens, sc. vel in processu vel in re gerenda, ut Plut. Fab. Ἀσφαλὴς διαγενέσθαι καὶ ἄπταιστος, i. e. οὐ πταίσειν πώποτε, πάντα δὲ κατορθώσειν. Propria autem signif. ap. Xen. (Ἱππ. 1, 6.) ἄ. ἵππος, Equus qui non impingit. Item, Qui non labitur, nec delinquit, s. errat, ὁ οὐχ ἁμαρτάνων. Ἀπταίστως, Sine offensione, Ita ut non impingas. Apud. Hes. vero legitur Ἀπταίστως, ἀκαταγνώστως. [Plut. Marcello 14. Plato Theæt. 144.] Ἀπταισία, ἡ, Non impingere, nec labi, Plato de LL. (2. p. 94=669.) ubi tamen Ficinus dicitur vertisse Tarditas: [al. ὀψίας.] Idem cum ἄπταιστος, SIGNIF. Ἀνάπταιστος. Suidas enim Ἀνάπταιστον exp. τὸ μὴ πταῖον. Fuerit autem hoc ἀνάπταιστος pro ἄπταιστος simile τῷ ἀνάπνευστος, quod Hesiod. pro ἄπνευστος usurpavit, Κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος. [* Εὔπταιστος, Hippocr. 26, 19.]

[* "Ἀποπταίω, Clem. Alex. Str. 4, 8. sed lectio est dubia." Kall. Mss.]

Διαπταίω, itidem pro Offendo, Titubo. Apud Lucian. autem (1, 12.) Ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα, exp. Cum hæc effutivisset, balbutivisset: [" ad Eund. 1, 186." Schæf. Mss. * Διάπταιστος, unde * Ἀδιάπταιστος, Jambl. Protr. 360. " Bekk. Anecd. 743." Boiss. Mss. Hierocl. p. 262. Schol. Lucian. Hermot. 66.]

[* Εἰσπταίω, unde * Προεισπταίω, Hes. 787.]

[* Ἐκπταίω, Philostr. 881. si lectio sana. " Heringa Obss. 66." Schæf. Mss. * Διεκπταίω, Schn. Lex. v. Διεκπίπτω.]

[* " Ἐμπταίω, Impingo, Incido, Lycophr. 105." Kall. Mss. " Musgr. Hel. 1382." Schæf. Mss.]

Ἐπιπταίω, Offendo, Impingo, i. q. πταίω. Ἐπίπταισμα, τὸ, Offensio, Cum impingitur: item Cum pes in offensione læditur. J. Poll. enim l. 2. cum πταίσματα dixisset esse τὰ ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα, subjungit Aristoph. ea vocare ἐπιπταίσματα.

[* Μεταπταίω, unde * Μετάπταιστος, e quo] " Ἀμετάπταιστος, i. q. ἀμετάπτωτος, Qui recidere nequit, Immutabilis, Constans, Certus, Gal. Comm. 1. in Epid. 6. Χρὴ δὲ τὰς προῤῥήσεις ἢ ἀμεταπταίστους εἶναι διὰ παντὸς, ἢ σπανιάκις σφάλλεσθαι· τὸ δ' ὀλιγάκις μὲν ἐπιτυγχάνειν, πλεονάκις δ' ἀποτυγχάνειν, οὐ τεχνικόν."

Παραπταίω, Offendo, Impingo, Labor, Erro, Vacillo, Cespito. Alicubi et pro παραπαίω, s. παρακόπτω. [Lex. Polyb. * Παράπταισμα, Ænomaus Eusebii 5, 25. καθύπνια παραπτ.]

[* " Περιπταίω, Ruhnk. ad H. in Cer. 256. cf. Herod. 738." Schæf. Mss. Plut. Pyrrho 10. Manetho 2, 377. Tryphiod. 303. * Περίπταιστος, Eust. Il. A. p. 36, 30. sed variat lectio.]

Προπταίω, Prior impingo s. labor, cladem accipio, [" ad Phalar. 234." Schæf. Mss. * " Πρόπταισμα, Offensio, Clem. Alex. 205(=240.) al. πρόσπταισμα." Kall. Mss.]

Προσπταίω, Offendo, Impingo, προσκόπτω, προσκρούω, Aphthon. Ταῖς ἀκάνθαις προσέπταισε, Ad spinas offendit. Sic Plut. (8, 122.) Οἱ λίθῳ προσπταίσαντες ὁδοιπόροι. Itidem Aristoph. Πλ. (121.) et Lucian. (3, 222.) sed sine casu uterque. In sermone etiam aliquis προσπταίει cum impingit et titubat ejus lingua. Synes. de quodam memoriter pronuntiante, Οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος, ἐφ' ᾧ τὴν μνήμην ἀθροῖσαι, Non offensans, non sese revocans, non resistens ad colligendam memoriam. Rursum pro Offendo, Impingo, alia metaph., ut ap. Greg. Naz. Προσπταίεις τῷ βλεπομένῳ, Offendis ad id quod videtur. Ex Eod. vero Προσπταίετε τῇ φωνῇ, pro Voce offendimini. Item Offendo, i. e. Indignationem aut Odium alicujus incurro: quem usum et verbum προσκόπτω habet, necnon προσκρούω. Plut. Pericle, Διὰ Φειδίου προσέπταισε τῷ δήμῳ. Item in re aliqua gerenda προσπταίει, Qui impingit et adversa fortuna utitur, ut et πταίει supra: quibus opp. κατορθοῦν et εὐτυχεῖν, Prospere rem gerere. Herod. Προσέπταισε τῇ ναυμαχίῃ, Cladem accepit, Adversa fortuna usus est, in prælio navali: (cf. 9, 107.) Idem (2, 161.) Μεγαλωστὶ προσέπταισε, Magnam cladem accepit. [" Wakef. Alc. 50. ad Lucian. 1, 186. Ammon. 121. ad Herod. 596. 604. ad Phalar. 235." Schæf. Mss. Herod. 1, 65. 6, 54. 9, 101.] Πρόσπταισμα, τὸ, Offensio pedis, Cum pedem impingimus lapidi aut alii offendiculo in via occurrenti: quod et πταῖσμα dicitur, necnon πρόσκομμα. Legitur ap. Aristot. Eth. 5, 9. ubi et verbo προσπταίειν utens, ait, Εἰ προσπταίσαντα, διὰ τὸ πεσεῖν, συμβαίη ὑπὸ τῶν πολεμίων ληφθῆναι. Sic Alex. Aphr. Probl. 2. Ἐκ προσπταίσματος βουβὼν γίνεται, Cum pes offenditur, inguen intumescit: pro quo dicit l. 1. Ἐν τῷ προσπταίσματι τοῦ ἐν ποδὶ δακτύλου βουβὼν ἐπανίσταται, Si digiti pedem offendas. [Lucian. 3, 364. Theophr. Char. 19, 2. * Πρόσπταισις, Schneidero judice, est vox dubiæ fidei. * Πρόσπταιστος, unde * Ἀπρόσπταιστος, Hippocr. 1283, 50.]

ΠΤΑΡΩ, SIVE Πταίρω, Sternuo, Sternuto, Od. P. (541.) Ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν· ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κονάβησε. Legitur et in Epigr. item ap. Aristot. et Plat. [Herod. 6, 107. " Jacobs. Anth. 11, 237. 322. Wyttenb. Ep. Cr. 17. Toup. Opusc. 2, 300." Schæf. Mss. Aor. 1. ἔπταρα, Julian. p. 205. Τὸν πρῶτον πτάραντα.]

Πταρμὸς, Sternutatio, Sternutamentum, Motus cerebri quo per nares confertim acto spiritu nititur sibi molesta expellere, ut Gorr. definit, ap. quem vide plura. Gal. 1 ad Gl. Πταρμὸν κινεῖν: ut et Diosc. in Πταρμικὴ paulo post, ubi et πταρμοὺς ἐρεθίζειν, Sternutamenta movere, evocare. Legimus enim ap. Plin. Haustum naribus sternutamenta movet. Et ap. Cels. Admotis iis per quæ sternutamenta evocantur. Rursum Plin. Radix concisa sternutamentum est. Gell. autem dicit, Sternutamentis quati. Et ap. Ruf. Ephes. Τρήματα ἠθμοειδῆ, δι' ὧν πταρμὸς καὶ μύξα ἀποκρίνεται. [" Thom. M. 657. Jacobs. Anth. 10, 141. Casaub. ad Athen. 137. Bibl. Crit. 3, 1. p. 61. Ilgen. ad Hymn. 434. ad Herod. 488." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 720.] " Μελλέπταρμος, Jamjam sternutaturus, ap. Aristot. Probl. 31, (7.) Καί τοι κρύπτεται τοῦ μέλανός τι καὶ τοῖς ἄνω βάλλουσι τὰ λευκὰ τῶν ὀμμάτων, ὡς μελλεπτάρμοις, ubi Bud. putat scr. μελλοπτάρμοις. Sed ferri et illud potest."

Πταρμικὸς, Qui sternutare potest, vel solet. || Ster-

nutamenta movens, evocans, Cui vis inest movendi et evocandi sternutamenta: ut πταρμικὸν φάρμακον, pro quo Medici vulgo dicunt Sternutatorium medicamentum. I. e. Acre medicamentum, quod naribus haustum vel admotum, sternutationem movet. Acre autem et mordax omnino sit oportet, quod facultatem cerebri expultricem irritet; ea namque offensa medicamenti acrimonia, nitensque a se quod molestum est depellere, sternutamentum edit. Est autem Medicamentum id genere ἔῤῥινον, in hoc ab aliis differens, quæ naribus adhibita, citra sternutationem pituitam a capite detrahunt. Hæc inter alia Gorr., ap. quem vide quæ hujusmodi sint, et quomodo adhibenda. Plin. dicit Radix concisa sternutamentum est, pro πταρμικὸν aut πταρμική ἐστι, h. e. πταρμῶν κινητική, s. ἐρεθιστική, ut Diosc. loquitur. || Item Πταρμικὴ Fruticis genus ap. Diosc. 2, 192. cui inter alia esse dicit ἐπ' ἄκρῳ κεφάλιον μικρὸν, περιφερὲς, δριμὺ κατὰ τὴν ὀσμὴν, ἐρεθιστικὸν πταρμοῦ, ὅθεν καὶ ὠνόμασται. Sed et ipsius flores scribit πταρμοὺς ἐναργέστατα κινεῖν. Gorr. officinis et herbariis Pyrethrum sylvestre dici tradit. [Achillea Ptarmica Linn. *Πτάρσις, unde * Πταρτικὸς, i. q. πταρμικὸς, Eust. ad Dionys. P. 373.]

Ἐπιπταίρω, Insuper sternuto, Sternuto aliquam ob rem, etiam Sternuto adversus, ut ἔρωτες ἐπιπταίρειν amanti dicuntur ἐπὶ χείρονι μοίρᾳ, velut ap. Theocr. 7, (96.) Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς Τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται, ubi vide quæ Schol. de sternutamentis annotat, e quibus futura interdum conjectari solebant, ut Eust. quoque ap. Hom. annotat. Cujus rei meminit et Plut. supra in Κλῃδὼν, et Athen. 2. [p. 66. Od. P. 545. "Hemsth. in Schrad. Emend. 120. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 149. Harles. p. 303." Schæf. Mss.]

Πτάρνυμαι, i. q. πταίρω s. πτάρω, unde et derivatum est, ut ἄρνυμαι ab ἄρω, Eust. Apud Schol. Aristoph. Οἱ θίγοντες τοῦ μυκτῆρος λεπτῷ κάρφει, πτάρνυνται. [Xen. K.'A. 3, 2, 5. et Lex.] Utitur et Aristot. Probl. ubi legitur etiam opt. πτάρνοιντο, a verbo Πτάρνομαι. [Πτάρνεται, Gl. Sternutat. *Πτάρνυμι· Sternuo.] Ἐπιπτάρνυμαι i. q. ἐπιπταίρω, μετακαλῶ, κατέχω, Hes.: quoniam ἐπισχετικὸν ὁ πταρμὸς πολλάκις.

[* Πτείρω, * Πτόρος, Arcad. p. 68. Πτόρος, ὁ πταρμὸς, ὅτι πτείρω.] "Πτόρμος, Æolice pro πταρμὸς, "VV. LL."

"ΠΤΑΚΑΛΑ, ψίαθοι ἐν τοῖς ἀκατίοις, J. Poll. "quæ et κάννα vocatur, Storea qua acatia sternun-"tur, s. quæ in acatiis substernitur." [A Schneidero non agnoscitur.]

"ΠΤΕ, Poëtica particula per sync. facta e ποτέ: "ac sicut ποτὲ annecti aliis orationis partibus solet, "ita et hoc πτέ: nam τίπτε dicunt pro τίποτε, Quid-"nam. Od. Λ. (472.) τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι "ἔργον; Idem sæpissime eo utitur pro Curnam."

"ΠΤΕΛΕΑ, ἡ, Hesychio est σῦς, Laconum dia-"lecto," [vide Lex. VV. Peregr.] "necnon Species "arboris. Eam Lat. Ulmum vocant, aptissimam "ædificiorum fundamentis: ut et Hesiod. canit "(Ἔργ. 2, 53.) δάφνης ἢ πτελέης ἱστοβοῆας esse ἀκιω-"τάτους, Omnium minime obnoxios vermibus. Vide "Diosc. 1, 112. 183. Plin. 17, 16. Meminit et Hom. "Il. Φ. (242.) vocans eam εὐφυέα et μεγάλην." ["Jacobs. Anth. 6, 426. 9, 62. 11, 385. Boiss. Philostr. 369. Heyn. Hom. 8, 158." Schæf. Mss. Schn. Ind. Theophr. Locus in insula Co, unde * Πτελεατικὸς, Theocr. 7, 65. οἶνος. "Heyn. Hom. 4, 334." Schæf. Mss.] "Affertur et Πτελεὸς pro Ulmus, Hes. vero "Πτελεὸν esse dicit Urbem." [Il. B. 594. 694. * "Πτέλεον, Huschk. Anal. 270." Schæf. Mss.] "Apud Hes. legitur Πτελεάδες, necnon Πτελεῶδες: "quod postremum signif. Ulmeum, Ulmo simile. "Est alioqui a πτελέα et Πτελέϊνος, Ulmeus, Ex "ulmo confectus," [Theophr. H. Pl. 5, 3, 4. "Planud. Ovid. Met. 5, 9. male, cum in Latinis sit Fraxineus." Boiss. Mss. * Πτελεὼν, Gl. ὁ τόπος, Ulmetum. * Πτελεόω, unde * "Ἀπεπτελώθη, Jo. Malal. 2, 227. ubi v. nott." Elberling. Mss.]

ΠΤΕΡΝΑ, ἡ, "Ionice Πτέρνη, quod et πέρνη "pro πέρνα," Calx, Calcaneum, Os pedis omnium maximum, parte qua ingredimur, leniter rotundum et latiusculum: posteriore, tibiæ rectitudinem longe excedens, inferiore, astragalo, anteriore, ossi scaphoidi inarticulatum, ut Gorr. inter alia tradit. Il. X. (397.) Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε, Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας. Est igitur in pede humano πτέρνα, τὸ ἀπολῆγον τοῦ ποδὸς κατόπιν: in curru autem τὸ πρὸ τοῦ τόνου, οἷ πρῶτον ἀναβαίνουσιν οἱ ἐπιβαίνοντες, ut J. Poll. tradit. Πτέρνη πόλεως Lycophroni (442.) ἡ βάσις, Eust. In malo autem navis πτέρνα dicitur Ima ejus pars, τὸ κάτω μέρος τοῦ ἱστοῦ, Eust. Sic Athen. 11. Τοῦ ἱστοῦ τὸ κατωτάτω, πτέρνα καλεῖται, ᾗ ἐμπίπτει εἰς τὴν ληνόν. Itidem et J. Poll. 1. Καὶ τὸ μὲν ὑποδεχόμενον τὸν ἱστὸν, ληνός· τὸ δὲ ἐναρμοζόμενον αὐτῷ, πτέρνα. A Vitruvio quoque Calx mali dicitur. Atque adeo calx generaliter vocatur Cujusvis rei extremum et finis, ut cum Proverbialiter dicitur A capite ad calcem. Item in aratro πτέρνα nominatur τὸ σιδήριον τὸ κατατεῖνον ὑπὸ τὸν γύην, Hesychio auctore, qui etiam τὰ ἔσχατα μέρη τῶν ὀρῶν vocari πτέρνας testatur. Tunc autem πτέρνα, sc. cum monti tribuitur, fuerit i. q. πούς, s. ὑπώρεια, Pes montis, Radix, etiam Calx montis, ut dicuntur Capita et vertices montium. || Item πτέρνα est ὁ δόλος καὶ ἡ ἐπιβολὴ, per metaph. ἀπὸ τῶν πτερνιζόντων, ut Suid. annotat: ap. quem hæc inter alia leguntur, Πτέρνῃ τοὺς συνθέοντας προσπταίειν ὁμοῦ καὶ πίπτειν μηχανωμένους. || Capitur et pro Vestigio. Affertur enim e Cantic. Solom. 1, (8.) Ἐν πτέρναις τῶν ποιμνίων, pro Post vestigia gregum. ["Schneid. ad Cat. 212. Heyn. Hom. 8, 327. Jacobs. Exerc. 2, 32. Ruhnk. ad Xen. Mem. 228. Inferior pars mali, Valck. Anim. ad Ammon. 113." Schæf. Mss. Asclepiades Macrobii 5, 21. * Πτέρνος, Gl. Culdex, ubi Ducang. leg. censet, Πτέρναι, Calces.]

[* Πτερνοβάτης, Hippocr. 826. Οἱ ὑγιαίνοντες, ὅσῳ ἂν μέζον προβαίνοντες ὁδοιπορέωσι, τοσούτῳ μᾶλλον πτερνοβάται εἰσί. * Πτερνοβατέω, Paul. Æg. 6. * Πτερνοκόπος, unde] Πτερνοκοπέω, Calcibus pulso s. tundo; proprie Calcibus subsellia theatri tundendo, strepitum excito. Nam J. Poll. 2. πτερνοκοπεῖν esse dicit τὸ ταῖς πτέρναις κτυπεῖν πρὸς τὰ ἑδώλια ἐν τοῖς θεάτροις, ὁπότε τινὰ θορυβοῖεν. Itidemque scribit 4, c. 19. Τὸ μέντοι τὰ ἑδώλια ταῖς πτέρναις κατακρούειν, πτερνοκοπεῖν ἔλεγον· ἐποίουν δὲ τοῦτο ὁπότε τινὰ ἐκβάλλοιεν: at κλώζειν et συρίττειν dicuntur spectatores, cum sclopis et sibilis ejiciunt aliquem e theatro. Supplodere autem pedem dicitur, qui terram pede tundit, itidem in judicio aut spectaculis: ut Cic. Pedem nemo supplosit in judicio illo: itidemque Pedis supplosio. At Πτερνοκόπις, Cognomentum est Philoxeni cujusdam, ap. Athen. (246.) Φιλόξενος δ' ὁ παράσιτος, πτερνοκόπις δ' ἐπίκλην. Mentio ejusd. et paulo ante eum locum: [239. 241.] Πτερνοτρώκτης, Qui vorat πτέρναν, Pernivorus, ut nonnulli exp. ap. Hom. Batrach. (29.) ubi Muris nomen est. [* Πτερνοφάγος, 224. * Ταχύπτερνος, Theognis 563. "Brunck. ad Poët. Gn. p. 292." Schæf. Mss.]

Πτερνὶς, ίδος, ἡ, Calcaneum s. Calx. Sumta autem a calce pedis humani metaph. πτερνὶς dicitur Fundum et basis pelvis. Æl. enim Dionysius, teste Eust. [Il. Λ. 634. p. 870=817.] πτερνίδας vocari scribit τὰ * πυθμένια τῶν λεκανίδων. J. Poll. quoque l. 2. a mediæ Comœdiæ Poëtis πτερνίδας dici testatur τοὺς πυθμένας τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων: 4. recensens instrumenta Medicorum, ait, Καὶ λεκάνη, ἧς τὸν πυθμένα Ἄλεξις πτερνίδα καλεῖ. Similiter et Hes. ita appellari testatur τὰ * πυθμένια τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων, subjungens, Ἃ μέχρι νῦν προσδέουσιν ἀλυσειδίοις μικροῖς ἐν τοῖς ἰατρείοις. Eod. teste πτερνὶς est etiam εἶδος ἱέρακος: [cf. Πέρνης. Πτερνὶς, Gl. βοτάνη, Filix. * "Περιπτερνὶς, Cocchii Chir. p. 11." Kall. Mss. A Schneidero non agnoscitur h. v., qui tamen affert * Περιπτέρνεον, τὸ, e Philone Mathem. p. 78. et * Ὑπο-

πτερνὶς, e Mathem. Vett. p. 66.] " Ποσιπτερνίδες, " αἱ, dicuntur esse Venæ in calcaneo," [Suid. et Hippocr. Vide Schn. Lex.] AT Πτέρνιξ, Caulis cacti ap. Theophr. (H. Pl. 6, 4, 11.) et Plin. [" Jacobs. Anth. 12, 344." Schæf. Mss.]

Πτερνίζω, Calce peto, Contingo, Ferio, Pulso: ut et a Suida exp. λακτίζω. Apsyrtus pro Calcari stimulo: Sil. ferrata calce cruentat Cornipedem. Hes. exp. etiam ὑβρίζει: ut sit, Calce petulanter impeto, Calcibus injuriose insulto. Item Supplanto, Decipio: unde eid. Hes. et Suidæ πτερνίζει est ἀπατᾷ. Necnon Suidas πτερνίζω exp. καταβάλλω, dicens metaph. esse ἀπὸ τῶν περὶ τάχους ἀγωνιζομένων: et leguntur ap. eum hæc verba, ex Aristoph. ut puto, ἐπτέρνικε γάρ με ἤδη τρίτον τοῦτο: [cf. Gen. 27, 36. Greg. Naz. Ep. 15. p. 778. Ἐπτέρνισμαι καὶ ἠπάτημαι. " Ad Anton. Lib. 43. Verb." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. et Suicer. Thes. Phrynichus Bekkeri p. 39. * " Πτέρνισμα, Tzetz. Ch. 9, (165.) 180. 186. 189." Elberling. Mss.] Πτερνισμὸς, Supplantatio, Deceptio, ἐπιβουλὴ, Hes. [Schleusn. Lex. V. T.] Πτερνιστὴς, Qui calce impetit et verberat, Qui calcibus contingere et ferire solet, ut ap. Gell. Calcitro equus, et Calcitrosus juvencus ap. Colum. Item Supplantator. [Polemon Phys. 1, 13. sed cf. Adamant.] Πτερνιστὴρ, ῆρος, i. q. πτερνιστὴς, Calcar. Ἀποπτερνίζω, i. q. πτερνίζω, Calce impeto s. pulso, Supplanto, Calce repello. [" Boiss. Philostr. 54. 401." Schæf. Mss. * Διαπτερνίζω, unde * " Διαπτερνιστὴς, Supplantator, Clem. Alex. 797(=982.) e Theodoto." Kall. Mss. * Ἐκπτερνίζω, Schn. Lex. cum hoc exemplo, Ἐξεπτέρνισεν ὁ ἱστὸς, sed Auctore non indicato.]

[* Πτερνίον, Gl. Pernio.]

" Πέννα, Hesychio πτέρνα, Calx, Calcaneum."

" Πέρνα, ἡ, Perna, Petaso, h. e. Suillum crus sale " maceratum et infumatum, Athen. 14. Πετασῶνος " μέρος ἑκάστῳ κεῖται, ἣν πέρναν καλοῦσι. Sic Strabo " (423. Sieb.) de Cerretanis, Παρ' οἷς πέρναι διάφοροι " συντίθενται, ταῖς Κανταβρικαῖς ἐνάμιλλοι, πρόσοδον " οὐ μικρὰν τοῖς ἀνθρώποις παρέχουσαι. Appellantur " pernæ et Concharum generis, circa Pontias insulas " frequentissimæ; stant velut suillo crure longo in " arena defixæ; hiantesque qua limpitudo est, pe- " dali non minus spatio, cibum venantur. Plin. 32. " fin." [Schneid. ad Cat. R. R. p. 213.]

" Πέρνιξ, ικος, ὁ, dicitur ὁ ὀρθὸς τῆς κάκτου καυλὸς, " Athen. 2. e Theophr. Sed Theophr. Codd. non " πέρνιξ habent, verum πτέρνιξ. Nam H. Pl. 6, 4. " scribit τὴν κάκτον εὐθὺς ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀφιέναι καυ- " λοὺς ἐπιγείους: hos nominari κάκτους, esseque ἐδω- " δίμους, et θησαυρίζεσθαι ἐν ἅλμῃ: verum ἀφιέναι " καὶ ἕτερον καυλὸν ὀρθὸν, quem vocari πτέρνικα. " Itemque Plin. 21, 16. de cacto, Hujus in terra ser- " punt caules a radice emissi, quos vocant Cactos, " nec fastidiunt in cibis inveteratos quoque: unum " caulem rectum habent, quem vocant Pternica, " ejusdem suavitatis, sed vetustatis impatientem. " Dici porro et πέρνιξ et πτέρνιξ posse videtur, ut " Hes. et πτέρνη et πέρνη de Æginæ promontorio " dici tradit."

" Πέρναξ, θρίδαξ, Lactuca, Hes."

ΠΤΗΣΣΩ, ξω, q. d. Metu contrahor, μετὰ φόβου συστέλλομαι, Eust. Proprie dici volunt de animantibus quæ conspecto hoste prodire non audent, sed præ metu se contrahunt in loco aliquo ad latendum commodo. Aristoph. Σφ. (1490.) Πτήσσει [Πλήσσει, Br.] Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ, Sese contrahit et pavet ut gallinaceus, conspecta sc. aquila aut milvo, aut potius conspecto alio gallinaceo, qui pugna præstantior sit. Sic Soph. Aj. (171.) p. 11. meæ Ed., Ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν, Παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι· Μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες Τάχ' ἄν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης, Σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι. Frequens et in prosa. Xen. K. Π. 3, (1, 15.) Καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι. Isocr. ad Phil. Τοὺς ἄλλους ὁρῶν τοὺς πρὸ αὐτοῦ ταύτῃ τῇ συμφορᾷ κεχρημένους, ἐπτηχότας διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως. Plut. Cicerone (14.) p. 1589. meæ Ed., de conjuratione Catilinæ loquens, Πτήξασα καὶ καταδείσασα τὴν ἀρχὴν, αὖθις ἀνεθάρρει. Sic Idem in Demosthene, p. 1570. Βραχέα συνεκινήθη πάλιν, εἶτ' ἔπτηξε. Et alibi, Ἡττηθεὶς δὲ μεγάλῃ μάχῃ, τότε μὲν ἔπτηξε. In quibus ll. inest ei quædam etiam τοῦ ἠρεμεῖν signif.; nam ea, quæ metu comprimuntur, nec movere se nec mussitare audent. Antiphon vero dixit etiam τοὺς ταῖς διανοίαις μὴ πτήξαντας, Quorum animos pavor nullus percelluerat. Dicitur etiam aliquis φοβούμενος πτήσσειν ap. Xen. K. Π. 3, (3, 9.) Οὐχ ὡς φοβούμενοι πτήσσομεν αὐτοὺς οἴκοι καθήμενοι. Alicubi redditur etiam Expavesco, Exhorresco, Perhorresco. Sic Bud. ex Athen. Ὡς πάντας πτῆξαι, Ita ut omnes perterrerentur. Alicubi etiam Fugio: quemadmodum Suid. quoque exp. non solum φοβεῖσθαι, verum etiam φεύγειν. Quo pertinet, quod ex Eur. affertur (Suppl. 269.) πόλις πρὸς πόλιν Ἔπτηξε χειμασθεῖσα, pro Civitas calamitate accepta trepida se recepit ad aliam civitatem, s. confugit. Necnon Abscondo et occulto me: quod et ipsum consequens est τοῦ φόβου: unde Hes. quoque πτήσσων exp. non solum ὑποπίπτων, sed etiam κρυβόμενος. Itidemque Suid. πτήξωμεν pro κρυβῶμεν accipit h. l. Ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν: ut sit, E medio abscedamus et nos abscondamus, ne sc. in manus hostiles incidamus. Sed et ii πτήσσουσι, qui in insidiis latentes sese non movent, ac ne mussitant quidem, donec occasio sese offerat inimicum invadendi et prosternendi. Cujus signif. exemplum affertur ex Aristoph. (B. 315.) πτήξαντες ἠρέμα, Quiete subsidentes. Apud Eur. quoque Andr. (754.) Ὅρα δὲ μὴ νῦν εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ Πτήξαντες οἵδε, πρὸς βίαν ἄγωσί με, Schol. λοχήσαντες: addens tamen et aliam exp. ἐκφοβήσαντες: sed prior magis consentanea videtur. || Transitiva quoque signif. Perterrefacio, Pavefacio, Facio ut quis metu velut contrahatur, εἰς πτοίαν κινῶ, s. ἐκφοβῶ, Eust. ap. Il. Ξ. (40.) πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Similiter Hes. quoque πτῆξεν accipit pro εἰς φόβον ἤγαγεν. Sed annotat Eust., quosdam ibi scribere πῆξε, ut sit πεπηγέναι οἷον τῷ δέει ἐποίησε. || Præt. MED. Πέπτηα, unde PARTIC. Πεπτηὼς, quod Eust. exp. κατεπτηχὼς καὶ διὰ δειλίαν συνεσταλμένος, ap. Hom. Od. X. (362.) Πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον. Hes. autem accipit pro διὰ ἀσθένειαν καὶ δειλίαν πεπτωκώς: innuens, a πτῶ, i. e. πίπτω, esse derivatum: a quo et πεπτεώς. [" Πτήσσω, ad Charit. 577. 766. Wakef. Ion. 1299. Herc. F. 976. 987. 1421. Phil. 400. Eum. 252. S. Cr. III. Add. Abresch. Æsch. 2, 36. Jacobs. Anth. 6, 128. 312. 8, 134. Exerc. 1, 125. Monthly Review Febr. 1799. p. 194. Brunck. Aristoph. 1, 163. Lobeck. Aj. p. 241. Heyn. Hom. 6, 528. 8, 279. Pierson. Veris. 85. ad Mœr. 301. Valck. ad Phalar. p. xii. Lennep. p. 52. Schneid. ad Oppian. p. 418. ad Il. X. 191. Conf. c. πλήσσω, Brunck. Aristoph. 2, 255. Heyn. Hom. 5, 726.: cum πτύσσω, ad Diod. S. 2, 297. Perterrefacio, Heyn. ad Apollod. 82. Πεπτηὼς, Wakef. S. Cr. 1, 46. 3, 25. Heyn. Hom. 4, 255." Schæf. Mss. Arat. 165. Opp. K. 1, 367. * Πεπτεὼς, Il. Φ. 503. " Participio * ἐπτηχὼς pro adj. utuntur Themistius, Aristænetus, Max. Tyrius, conjuncto cum ταπεινὸς, ὑποκύπτων, δύσελπις et δειλός." Schn. Lex. Suppl. * " Πτῆξις, Consternatio, Pavor, Aqu. Symm. Theod. Prov. 18, 7. Aristot. de Mirab. c. 157. Ἀφωνίαν ἐργάζεται καὶ πτῆξιν. Desideratur h. v. in Lexicis." Schleusn. Lex. V. T. * Πτηκτικὸς, Pavidus, Animi dejectus, Facilis ad trepidandum, ut pauper. Schneidero vox dubiæ fidei.]

[* " Ἀναπτήσσω, Nonn. D. 45, 282." Kall. Mss. * Ἀποπτήσσω, Opp. Ἁ. 4, 370. " Lobeck. Aj. p. 238." Schæf. Mss. " Hes. v. Καταμεμυκέναι." Wakef. Mss.]

Ἐκπτήσσω, Expavefacio, Exterrefacio: a πτήσσω significante ἐκφοβῶ. Apud Eur. vero in Hec. (180.) τί νέον Καρύξασ', οἴκων μ' ὥστ' ὄρνιν Θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας; Schol. πετασθῆναι ἐποίησας: ut proprie sit Avem ita expavefacere, ut statim passis alis avolet: sicut ἐκπετάζω. [" Wakef. Diatr. 16. Heyn. Hom. 6, 529. Monthly Review Febr. 1799. p. 194. Apr. p. 443. Act., Porson. Or. 288." Schæf. Mss. * Ἐνπτήσσω, ad Orph. Λ. 149.]

[* Ἐπιπτήσσω, Philostr. 584.]

Καταπτήσσω, i. q. πτήσσω, Perterrefio, et timore contrahor, Antiphon, Ὁρᾶν δ' ἦν ἐπὶ τῶν θυρῶν γυναῖκας περιφόβους, κατεπτηχυίας, καὶ πυνθανομένας εἰ ζῶσι. Plut. Ταπεινοὶ καταπτήξετε, Spiritus ponetis, Bud. Item Perterrefio admiratione, Obstupesco, Od. Θ. (190.) de Ulysse discum ejaculante, Βόμβησεν δὲ λίθος, κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ Φαίηκες — Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, Schol. ἤχησεν ὁ λίθος πρὸς τῇ γῇ ὡς τοὺς Φαίηκας καταπτῆξαι. At κατέπτηξαν accipit pro κατένευσαν ἐκπλαγέντες: ut καταπτήσσειν fere sit Terrore perculsum inclinare s. consternari. Idem et in præcedenti signif. usus est, sc. pro Dejecto sum animo e pavore: ut Il. X. (191.) Τὸν δ' εἴπερ κε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. Nisi malis accipere pro Metu consternor et concido, Pavefactus corruo: ut Θ. (136.) Τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι, ubi syncopen esse tradunt pro κατεπτηξάτην. Unde quidam volunt esse PARTIC. Καταπεπτηὼς, ut πεπτηὼς a πτήσσω, aliis ad πτῶ significans πίπτω ea referentibus, ut sit Qui metu dejectus et consternatus est, terrore perculsus concidit. Apud Hesiod. vero (Ἀ. 265.) λιμῷ καταπεπτηυῖα exp. συμπεπτωκὸς ἔχουσα τὸ πρόσωπον ὑπὸ λιμοῦ. [" Heyn. ad Apollod. 81. Hom. 6, 529. 8, 279. ad Charit. 577. Wakef. Herc. F. 976. Eum. 252. Abresch. Æsch. 2, 35. ad Diod. S. 1, 507. Καταπτήτην, Heyn. Hom. 5, 439. Καταπεπτηὼς, 4, 255. Κατεπτηχὼς, Dionys. H. 3, 1422." Schæf. Mss. " Valde timeo, Clem. Alex. 273. Delitesco, Opp. Ἀ. 2, 410." Wakef. Mss. * " Κατεπτηχότως, J. Poll. 3, 137." Kall. Mss. * " Καταπτηχὴς, (Timidus,) ad Hesych. 1, 1515, 4." Dahler. Mss. " Brunck. Soph. 3, 512." Schæf. Mss.]

Ὑποπτήσσω, Præ timore me submitto, Pavore et metu perculsus submitto me, Xen. K. Π. 1, (6, 8.) Πάνυ μοι δοκεῖ αἰσχρὸν εἶναι τὸ τοιούτους αὐτοὺς ὄντας ὑποπτῆξαι, καὶ μὴ ἐθέλειν ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιουμένους: non aliter sc. ac si avicula conspecto vulture, e latebris prodire non ausit, sed sub fronde aliqua se contineat. Idem cum dat., (5, 1.) p. 13. Ἐνταῦθα δὴ πάλιν ὑπέπτησσον οἱ ἥλικες αὐτῷ: quem sc. ante ἔσκωψαν: ὑπέπτησσον autem quod viderent magnos progressus facere, et κρατιστεύειν περὶ ἅπαντα. Derivant et hinc PARTIC. Ὑποπεπτηὼς, quo utitur Hom. Il. B. (312.) de pullis passeris, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, ut sit, Qui metu perculsi sub foliis se absconditerant. Qui autem a πτῶ significante πίπτω deducunt, accipiunt pro ὑποπεπτωκότες, ὑποκείμενοι. [" Brunck. Apoll. Rh. 231. Xen. K. Π. 38. 81. Zeun. Ind., Valck. ad Phalar. p. xiii. Toup. Opusc. 2, 289. ad Lucian. 1, 344. 512. Perf., ad Charit. 577. Epigr. adesp. 398. Heyn. Hom. 4, 255." Schæf. Mss.]

Πτὰξ, ακὸς, ὁ, ἡ, Pavidus, Timidus, δειλὸς, Hes. [" Æschyl. Schütz. 3. p. 353. Sic etiam in Ed. Porsoni." Schæf. Mss. " Πτὰξ, Animal timidum. Hesych. Πτάξ· πτακὶς, πτὼξ, δειλός. Phot. Πτάκες, δειλοί, * ὀπτικῶς, ubi Alberti legit ἐπτηχώς. Corrige ποιητικῶς. J. Poll. 3, 136. καὶ ὁ πτακὶς, σφόδρα Κωμικόν. Est autem a πτήσσω, sicut ῥὰξ a ῥήσσω, et πλὰξ a πλήσσω. Forma notior πτὼξ, a πτώσσω derivata, occurrit Eum. 326. Theocr. 1, 110. Euphorion. ap. Schol. Nicandri Ἀ. 147. Ælian. N. A. 7, 47. Τῶν μὲν δὴ λαγῶν λαγιδεῖς· ὁ δὲ τέλειος, καὶ πτῶκα αὐτὸν φιλοῦσιν ὀνομάζειν οἱ ποιηταί. Simile fere vocab. est πρὼξ, Hinnulus. Callim. H. in Dian. 154." Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 134. E sententia Draconis p. 19, 14. 80, 22. τὸ α in h. v. producitur; corripitur autem in Æsch. l. c., si vera est lectio.] ET Πτακὶς, ίδος, ejusd. signif., ut Hes. docet: Πτάκες, inquit, ἡ πτακίδες, δειλοί, ἐπτηχότες. [Apud Phot. Porsoni est: * Πτεκάδες, δειλοί: * Πτακεὶς· δειλός· ὁ ἐπτηκώς. Vide Πτάξ.] ITEM Πτακισμὸς, ap. Eund. Trepidatio, Cum aliquis metu contrahitur. ET Πτακωρεῖν, πτήσσειν, δεδοικέναι. [Phot.]

ΠΤΩΣΣΩ, ejusd. cum πτήσσω originis et signif. esse tradit Eust.: derivatum sc. a πτῶ, significare autem μετὰ φόβου συστέλλομαι, Metu contrahor, percellor, Perterreor. Exp. etiam Trepido, Expavesco. Il. Δ. (371.) Τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; i. e. κατέπτηχας, ἀποδειλιᾷς: mox dicit

A πτωκάζειν. Sic et H. (129.) Achivi πτώσσουσιν ὑφ' Ἕκτορι, sc. δείσαντες ὑποδέχθαι. Et pass. Πτώσσονται ap. Hes. δειλιῶνται. Item, Metu perculsus fugio: ut et πτήσσω supra. Eust. vero simpliciter exp. φεύγω. Item Metu consternor, Timore perculsus concido, μετὰ φόβου πίπτω, Eust. Il. Φ. (14.) ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ. Item Abscondo me, sc. præ metu, κρύπτομαι, ut Idem exp. (26.) Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. Sic ap. Suid. Πτώσσουσαν βραμίης οἰνάδος ἐν πετάλοις, i. e. κρυπτομένην, δειλιῶσαν. ‖ Signif. etiam Mendico, πτωχεύω, προσαιτῶ, ut Idem accipit, Od. P. (227.) ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον. Itidem pro Timide oberro mendicans, accipitur ap. Hesiod. Ἔργ. (2, 13.) μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους. [" Jacobs. Anth. 6, 128. Simmias 6. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 85. Heyn. Hom. 4, 268. 6, 529. 8, 119. Brunck. ad Soph. Phil. 1093. ad Æsch. S. c. Th. p. 346. Koppiers. Obss. 21. Schneid. ad Oppian. p. 418. ad Il. B. 391. Eur.
B Hec. 1052. Ammon. 111. Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 100." Schæf. Mss. Tyrtæus 2, 35. * " Πτωσσοῦμαι, Tzetz. Ch. 12, 888." Elberling. Mss.] Καταπτώσσω, i. q. καταπτήσσω, Dejecto sum animo præ pavore, Metu concido: καταπτώσσει, φοβεῖται, δειλιᾷ, ταπεινοῦται, Hes. [" Ad Charit. 766. Heyn. Hom. 4, 600. 5, 94. * Περιπτώσσω, Philostr. Epigr." Schæf. Mss. * Ἀμφιπεριπτώσσω, Quint. Sm. 12, 472. " Ὑποπτώσσω, ad Charit. 766. Wakef. S. Cr. 3, 24." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 5, 368. 7, 132." Wakef. Mss.]

Πτὼξ, i. q. Πτὰξ, Pavidus, Timidus, Il. X. (310.) ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωὸν, ut ap. Horat. Pavidum captare leporem. Idem Hom. substantive posuit pro λαγωὸς, ut et Oppian. dixit, δειμαλέος πτὼξ, Il. P. (676.) de aquila, Οὔτε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ, Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος. Solet enim lepus præ timore plerumque sese in frutetis abdere, et πτήσσειν sive πτώσσειν. Itidem J. Poll. 5, c. 12. Δειλίᾳ δ' ὑπερβάλλει τοῦτο τὸ ζῶον,
C ἔμπληκτον ῥᾷστα γινόμενον καὶ ἀναπτοούμενον· ὅθεν καὶ πτὼξ ὀνομάζεται. Hes. Πτῶκες, δειλοί, λαγωοί, δορκάδες, ἔλαφοι, νεβροί: timida enim hæc animalia sunt: ut ap. Virg. Timidæ damæ. Ovid. Pavidi formidine cervi, Senec. Timidi cervi. [Vide Πτάξ. " Musgr. Iph. A. 7. Heyn. Hom. 7, 387. Jacobs. Anth. 6, 128. Theocr. 1, 110. ubi v. Valck., Toup. Opusc. 1, 387. ad Herod. 650." Schæf. Mss. * Πολυπτὼξ, Multos habens lepores, Eust. Il. Δ. p. 369, 5. Chœroboscus Bekkeri, Μέλαιναι πολυπτῶκες.] Πτωκὰς, άδος, ἡ, Pavida, Timida, ἡ πτὼξ, etiam Fugax. Per πτωκάδας nonnulli intelligunt Harpyas ap. Soph. Phil. (1093.) p. 421. meæ Ed. Εἴθ' αἰθέρος ἄνω Πτωκάδες [Πλωάδες Br.] ὀξυτόνου διὰ πνεύματος Ἕλωσί με: alii VERO πτωχάδες scribunt, itidem Harpyias intelligentes, quæ sc. ἀεὶ πεινῶσι. Alii scribunt δρομάδες, et pro καταιγίδες accipiunt. A Simmia autem πτωκὰς κύπειρος dicitur διὰ τὸ χθαμαλὴ εἶναι: nam solent οἱ πτήσσοντες s. πτώσσοντες præ metu ταπεινοῦσθαι, ne sc. conspiciantur ab eo, cujus metu
D se contrahunt et abscondunt. [" Πτωκὰς, Musgr. Iph. A. 7. Wakef. et Brunck. ad Phil. 1093. Heyn. ad Apollod. 195. Ilgen. Hymn. 611. ad Herod. 753. Πτωχὰς, ibid. Ilgen. l. c. ad Herod. l. c. Brunck. l. c. Πτωκὰς, Πτωχὰς, * Πτωτὰς, * Πτωὰς, * Πτωΐς, Voss Myth. Briefe 1. p. 214. 215." Schæf. Mss.]

Πτωκάζω, i. q. πτώσσω, Metu contrahor, dejecto sum animo, Metu consternor, Expavesco, Il. Δ. (372.) post versum in Πτώσσω citatum, Οὐ μὲν Τυδεῖ ὧδε φίλον πτωκαζέμεν ἦεν, Schol. καταπτώσσειν, δειλιᾷν. [" Jacobs. Anth. 6, 128. Heyn. Hom. 4, 625. * Πτωσκάζω, ibid." Schæf. Mss. Eust. Il. E. p. 449, 43.]

¶ Πτωχὸς, ὁ, Mendicus, a πτώσσω, Mendico, Od. Φ. 326. Ἀλλ' ἄλλος τις πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλημένος ἐλθὼν, T. (74.) πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες. Idem sine adjectione substantivi, (Z. 208.) πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες Πτωχοί τε ξεῖνοί τε: ut et Od. P. (475.) εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσὶ, Si qui dii sunt et ultrices deæ mendicorum. Alicubi ei veluti substantivo jungit adjectivum: ut Od. Π. (273.) Πτωχῷ

λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, Σ. (41.) πτωχοὺς κακοείμονας, P. (220.) Πτωχὸν ἀνιηρὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα. Quid vero intersit inter πτωχὸν et πένητα, i. e. Mendicum et pauperem, Aristoph. Πλ. (552.) docet, his verbis, Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα· Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Martial. autem, Non est paupertas, Nestor, habere nihil. In N. T. exp. potius Mendicus quam Pauper: ut Marc. 12, (42.) Χήρα πτωχὴ, Matth. 5, (3.) Luc. 6, (20.) Μακάριοι οἱ πτωχοὶ πνεύματι. COMPAR. Πτωχότερος, Mendicior. Apud Athen. (223.) Πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον Γενόμενον. Item irreg. COMPAR. Πτωχίστερος itidem Mendicior s. Pauperior, Aristoph. ('A. 424.) Potest autem Mendicior dici, ut Mendicissimus ap. Cic. legitur, dicentem solos sapientes esse ditissimos, si sint mendicissimi. [" Πτωχὸς, ad Charit. 445. Koppiers. Obss. 21. Segaar. Epist. ad Valck. 30. Ammon. 111. Eran. Philo 172. Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. Lucian. 1, 475. et n. Unde? Cattier. Gazoph. 23. Cum gen., Antiphanes 7. Conf. c. χωλὸς, Brunck. Aristoph. 3, 73. Πτωχίστερος, 1, 124." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 751. πτωχῷ διαίτῃ. " Macer, Schol. Theocr. 4, 45." Wakef. Mss. * Πτωχογνώμων, unde * " Πτωχογνωμοσύνη, Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss. * Πτωχοδόχος, unde Πτωχοδοχεῖον, τὸ, Receptaculum mendicorum: πτωχεῖον. [* Πτωχόκομπος, Pisid. Opif. 393=52. * Πτωχοπλούσιος, Qui paupertatem mentitur, specie paupertatis reapse est ditissimus, Schneidero susp.] Πτωχοποιὸς, ὁ, ἡ, Mendicos faciens, Ad mendicitatem redigens, Aristoph. (B. 842.) Καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη. Πτωχοτρόφος, Qui mendicos alit, [" Greg. Naz. Ep. 8." Strong. Mss. * Πτωχοτροφέω, Pauperes alo.] Πτωχοτροφία, ἡ, Mendicorum nutritio, Alere mendicos, Greg. Naz. Οὐ πτωχοτροφίαν θαυμάζομεν. Alibi, Πτωχοτροφίαι, ξενοτροφίαι. INDE ET Πτωχοτροφεῖον, τὸ, Locus alendis mendicis dicatus, i. q. πτωχοδοχεῖον et πτωχεῖον. Legitur ap. JCtos quoque. [* Πτωχοφανὴς, Theod. Prov. 13, 17.]

Πτωχαλαζὼν, Mendicus arrogans, Qui in ipsa mendicitate arrogantiam suam celare nequit. Erasmus in Prov. Messe tenus propria vive, Ostentatorem divitiarum, inquit, elegante verbo Alexis ap. Athen. (230.) πτωχαλαζόνα dixit, eod. verbo declarans fastum cum paupertate conjunctum. Πτωχελένη, Mendica Helena, Cognomen Callistii meretricis ap. Athen. (585.) et Eust.

" "Εκπτωχοι τῶν προκειμένων, e Greg. Naz. affertur " pro A propositis excidentes s. recedentes; sed per-" peram scriptum pro ἔκπτωτοι." [* Μεγαλόπτωχος, Stob. Serm. 53. * Σύμπτωχος, Synes. 214. Lobeck. Phryn. 173. * Ὑπέρπτωχος, Nimia paupertate oppressus, Vox dubiæ fidei.] Φιλόπτωχος, Mendicorum s. Pauperum amans, Qui mendicis et pauperibus lubenter est beneficus, Promtus ad juvandos mendicos et pauperes. [* " Φιλοπτωχία, Jacobs. Anth. 13, 747. Agapet. Sched. 60." Boiss. Mss. Athan. 2, 670. " Ad Charit. 405." Schæf. Mss. * " Φιλοπτωχεία, Pauperum amor, Liberalitas in pauperes, Chrys. in Ps. 95. T. 1. p. 920, 11. Τοῦτον γὰρ δεῖ τὸν θησαυρὸν πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχειν, τὸν τῆς ἀληθείας, τὸν τῆς δικαιοσύνης, τὸν τῆς φιλοπτωχείας." Seager. Mss. " Andr. Cr. 91." Kall. Mss. Φιλοπτώχεια derivandum esset e Φιλοπτωχὴς, et Φιλοπτωχεία e Φιλοπτωχεύω.]

Πτωχικὸς, Mendicus, Paupertinus: πτωχικὴ στολὴ, Eur. (Rhes. 503.) Quæ mendici est, Qualem mendicus gestat. Itidemque ὀνόματα πτωχικὰ, Vocabula mendicis familiaria, convenientia: unde intelligimus Vilissima. Lucian. (2, 30.) Οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα καὶ δημοτικὰ καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο. At de πτωχικὸν κρέας vide Plut. Hellen. non procul ab initio. [" Ad Charit. 269." Schæf. Mss.]

Πτωχίζω, Ad mendicitatem redigo, Pauperem facio, πτωχὸν ποιῶ, Athen. Legitur 1 Reg. 2, (7.) in Cantico Annæ, Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει, ταπεινοῖ καὶ ἀνυψοῖ.

Πτωχεύω, Mendicus sum, vivo, Mendicando vivo, Mendico, Aristot. Rhet. 3. Τὸν μὲν πτωχεύοντα εὔχεσθαι, τὸν δὲ εὐχόμενον πτωχεύειν, 2 ad Cor. 8, (9.) de Jesu Christo, Δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὢν, Vestri causa mendicans vixit, Ut mendicus, nihil possidens, aliorum opibus eguit. Usus autem eo verbo est Apostolus, ut ostenderet eum usque ad extremam etiam paupertatem nostra causa sese demisisse. Greg. Naz. Μνήσθητι πόσον πτωχεύων, πόσον ἐπλούτησας, E quam mendico et paupere dives factus sis. Idem cum accus. junxit, dicens Πτωχεύει τὴν ἐμὴν σάρκα, pro In mea carne mendicans vivit. Alii sic interpr. Ob meam carnem pauper fit. Apud Chrys. autem in Comm. in Ep. ad Cor. p. 150. Μὴ πτώχευε τὴν διάνοιαν, μηδὲ ἀγνόει τὸν πλοῦτον τοῦ Θεοῦ, Bud. vertit, Ne mentis inops sis. Malim, Ne mente inops sis: ut et Plato dicit, Πένης τὴν ψυχὴν: seu, Ne mente mendica et inope sis; duplex enim πενία secundum Plut. χρηματικὴ et ψυχική. Genitivo autem junctum significat Egeo, Indigeo, ut πένομαι. Greg. Naz. de Homine, p. 24. Et alibi, Οὔτε τοῦ πλήθους τῶν νοημάτων ψυχὴ διὰ τὰ φθάσαντα πτωχεύει ποτὲ, sed eo ditior fit in futurum ad alia intelligenda, Bud. Idem in l. paulo supra c. ap. Eund. legit πόσων πτωχεύων. Sed altera lectio, quæ et in VV. LL. habetur, videtur magis consentanea. Rursum πτωχεύω significat Mendicus oberro, Mendicans peto, ut πτώσσω: qua signif. Hom. utitur Od. O. (308.) Ἠῶθεν προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι Πτωχεύσων: T. (73.) κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι, Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον. Item cum accus., P. (11.) ὄφρ' ἂν ἐκεῖθι Δαῖτα πτωχεύῃ: ut Ovid. Mendicato cibo pasci. Suet. vero, A sociis pecunias accepit emendicatas in auxilium æris alieni. Hes. quoque exp. ἐπαιτῶ, Stipem peto. Theognis cum accus. personæ etiam (918.) Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ, Mendicans adit, Adit emendicans stipem. At Hesiod. dicit πτώσσειν ἀλλοτρίους οἴκους. [" Musgr. Iph. T. 1115. Wakef. S. Cr. 5, 126. Koppiers. Obss. 20." Schæf. Mss.] Πτωχεία, ἡ, Mendicitas, Aristoph. Πλ. (549.) πτωχείας φαμὲν Πενίαν ἀδελφὴν, 2 ad Cor. 8, (9.) post verba in Πτωχεύω citata, Ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε, Ipsius mendicitate et paupertate ditesceretis: vel etiam Ipsius inopia. [" Ad Herod. 201. 215. Conf. c. πενία, ad Charit. 607. Ἐς πτωχείαν ἀφικέσθαι, Markl. Suppl. 170." Schæf. Mss. Ionice Πτωχηΐη, Herod. 3, 14.] Πτωχεῖον, τὸ, Locus in quo mendici degunt, mendicis alendis destinatus, i. q. πτωχοδοχεῖον et πτωχοτροφεῖον: ut ξενὼν, Locus peregrinis recipiendis destinatus. Legitur in Pandect. et Can. 8 Conc. Chalced. [Etym. M., Procop. de Ædif. * Πτωχευτὸς, unde * " Ἀπτώχευτος, Paupertatem nesciens, Method. 438." Kall. Mss. * Ἀπτωχεύτως, Chrys. Hom. 140. T. 5. p. 885.] Καταπτωχεύομαι, Ad mendicitatem redigor, Depauperor: ut Varro, Priusquam domum depauperasset sumtu suo. Unde partic. κατεπτωχευμένος, ap. Plut. in Cic. (10.) p. 1587. meæ Ed. [Cat. Min. 25. " Dionys. H. 3, 1885." Schæf. Mss. * Συμπτωχεύω, Chrys. Hom. 158. T. 5. p. 956.]

ΠΤΟΕΩ, ejusd. cum πτήσσω et πτώσσω originis, affinisque item signif. Exp. enim Consterno metu, Terrefacio, itidem ut πτήσσω, Terreo, Exterreo: qua signif. Bud. e Basil. Εἰ γὰρ τὰ φρικτὰ οὐ πτοεῖ. Pass. Πτοέομαι, Terrefio, Exterrefio, Perterreor: unde ap. J. Poll. synonymως ponuntur, ἐπτοημένος, ἐκπεπληγμένος s. ἐκπλαγεὶς, συνεσταλμένος, τεθορυβημένος, ἐξεστηκὼς, sc. τῷ δέει. Luc. 21, (9.) Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε, Ne terremini: pro quo Matth. dicit, Μὴ θροεῖσθε, Ne turbemini: quod et apud Marc. legitur. Luc. 24, (37.) Πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι. Itidem Plut. Alcib. Πτοηθέντος καὶ διαφυγόντος τοῦ ὄρτυγος, Expavefacta et exterrita coturnice, quam in sinu gerebat: expavefacta inquam, τοῦ δήμου κροτοῦντος καὶ βοῶντος. Idem Popl. Ἵπποι πτοηθέντες ἀπ' οὐδεμιᾶς ἐμφανοῦς προφάσεως, pro quo alibi dicit πτυρέντες: de quo infra dicetur. Sic Consternati equi ap. Ovid., qui etiam dicit Præceps attonitis per freta raptus equis, i. e. consternatis, pavefactis, metu perculsis. Unde in Geop. 16, 1. inter boni equi notas hæc una est, Ἐὰν ᾖ μὴ ἐπτοη-

μένος μηδὲ ὑπὸ τῶν αἰφνιδίως φαινομένων ἐκταραττόμενος, Si non facile consternetur et pavefiat. Sic ap. Colum. Cum natus est pullus, confestim licet indolem æstimare, si intrepidus, si neque conspectu novæque rei auditu terretur. || Πτοέω alicubi exp. potius Obstupefacio, Attonitum reddo. Et Πτοοῦμαι itidem Obstupefio, Attonitus reddor, Hæreo attonito animo, Virg. Paul. Æg. 5, 53. de iis qui toxico hausto supervivunt, Πολὺν χρόνον κλινοπετεῖς διαμένουσι, καὶ ἀναστάντες, ἐπτοημένοι τὸν λοιπὸν χρόνον διάγουσι. Itidem in Geop. 1, 10. traditur, si tonet dum luna est in ariete, Πτοηθήσεσθαί τινας κατὰ τὴν χώραν, Attonitos futuros. Necnon aliquis admirando et contemplando aliquid πτοεῖται: ut Liv. Attonitus novitate ac miraculo. Et Plin. Adeoque ad hæc attonita antiquitas fuit, ut affirmaret incredibilia dicta. Aristot. H. A. 1. Πτοεῖται περὶ τὰ ξύλα, Attonitus est ad ligna. Basil. Τί τοσοῦτον ἐπτόησαι περὶ τὸν πλοῦτον; λίθος ἐστὶν ὁ χρυσός. Itidem ap. Herodian. Ἐμέμφετο δὲ αὐτοῦ τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημένον. Sed notandum, hisce in ll. ἐπτοῆσθαι περί τι significare etiam Usque ad stuporem deditum esse; nam ii, qui ad rei alicujus conspectum attoniti sunt, s. stupide aliquid admirantur, simul ejus contemplatione gaudent et desiderio quodam ejus tanguntur, tanto inquam desiderio, quantus stupor ille est quo id admirantur; ideoque Bud. vertit non solum Admirari, sed etiam Deditum esse; necnon τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημένον interpr. Nimiam affectionem. Itidem περὶ ἐπιθυμίας et περὶ ἀφροδίσια ἐπτοῆσθαι dicuntur Qui nimia cupiditate flagrant, et velut attoniti sunt ad id quod desiderant. Plato (Phædone 13.) Σωφροσύνη ἐστὶ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν: (57.) Ἡ δὲ ἐπιθυμητικῶς τοῦ σώματος ἔχουσα, περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημένη. Chrys. Περὶ τὰς ἐν σκηνῇ τέρψεις ἐπτοημένον, Aristot. H. A. 6. Κοινὸν τὸ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ἡδονὴν ἐπτοῆσθαι τὴν ἀπὸ τῆς ὀχείας μάλιστα. Ex Eod. ap. Athen. (389.) Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἐπτόηνται περὶ τὴν ὀχείαν οἱ πέρδικες καὶ οἱ ὄρτυγες, ὡς εἰς τοὺς θηρεύοντας ἐμπίπτειν: quemadmodum Plin. 10, 33. eas dicit tanta libidinis ferri rabie, ut in capite aucupantium sæpe cææ metu sedeant: ubi vide et alia de earum impotenti libidine. Bud. ibi vertit, Stupescit, Sui impos efficitur, Nimium deditus est et addictus, afficitur. Eur. dicit etiam (Iph. A. 586.) ἐπτοήθης ἔρωτι, Amoris œstro ad stuporem usque perculsus es. [" Wakef. S. Cr. 1, 47. 4, 58. ad Dionys. H. 5, 4. D. R. ad Longin. 252. Toup. 300. ad Lucian. 1, 272. ad Callim. 1. p. 131. Wyttenb. ad Plut. 1, 106. Amore, cupiditate aliqua vehementi incendo, Phryn. Ecl. 74. ad Charit. 754. Wakef. Herc. F. 498. S. Cr. 5, 157. Πτοοῦμαι, Longus p. 105. Vill. Ἐπτοημένος περί τι, Brunck. Aristoph. 2, 82." Schæf. Mss. Theogn. 1012. Plut. Sylla 7. Tryph. p. 320. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. p. 10. * " Πτοάω, Sappho 9, 6. Wolf." Elberling. Mss. * " Ἐπτοημένως, Planud. Ovid. Met. 3, 244." Boiss. Mss.]

Πτόησις, ἡ, Pavor et consternatio, Liv. Pavore et consternatione territa, J. Poll. 5. Πτόησις, συστολή, θόρυβος, ταραχή. Pro Pavor, Timor, Metus, usurpavit et Petrus 1 Epist. 3, (6.) de uxorum erga maritos obedientia, Ἧς (Σάῤῥας) ἐγενήθητε τέκνα, ἀγαθοποιοῦσαι, καὶ μὴ φοβούμεναι οὐδεμίαν πτόησιν, Cujus factæ estis filiæ, dum benefacitis, etiam cum non terremini ullo pavore. Ubi ostendit Apostolus, vere pias mulieres et Saræ filias, etiam cum nullus eas metus constringit, i. e. sponte et ultro, officium facere. Hesychio πτόησις est δειλία. Est et πτόησις quædam περὶ ἀφροδίσια, Libido velut attonita, cum nimia et veluti stupida rei venereæ libidine quis flagrat: quo sensu et ἐπτοῆσθαι supra. Aristot. de Gener. Anim. 4, 5. ubi docet libidinem mulierum cessare post multiplicem partum: Ἔστι γὰρ τὰ καταμήνια σπέρμα ἄπεπτον· διὸ καὶ τῶν γυναικῶν ὅσαι πρὸς τὴν ὁμιλίαν ἀκρατεῖς τὴν τοιαύτην, ὅταν πολυτοκήσωσι, παύονται τῆς πτοήσεως· ἐκκεκριμένη γὰρ ἡ σπερματικὴ περίττωσις οὐκέτι ποιεῖ τῆς ὁμιλίας ταύτης ἐπιθυμίαν. Ubi Bud. πτόησις accipit pro Immodica libidine. [" Ammon. 39." Schæf. Mss. " Stupor, Athan. 1, 605. Religio, περὶ γενεθλιαλογίαν, 2, 91." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 495.]

Ἀπτόητος et Πολυπτόητος, vide in Ἀπτοίητος et Πολυπτοίητος.

Ἀναπτοέομαι, Consternor, Expavefio, Perterreor, Obstupefio: ut, Ἀναπτοηθεὶς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικὸς, Obstupefactus comitate mulieris. At in VV. LL. exp. Mulieris amore flagrans. Hes. ἀναπεπτοημένοι exp. τὰς διανοίας ἀνατετραμμένοι: si mendosum non est hoc postremum vocab. In hac autem signif. ἀνὰ habet ἐπίτασιν. || Ἀνεπτόημαι, inquit Bud., Erigor spe et animo, Herodian. de Nigro ad imperium evocato, (2, 7, 12.) Ἀνεπτόηντο δὲ πάντες, καὶ μηδὲ μελλήσαντες προσέκειντο, ἐκλιπαροῦντες καὶ αὐτοὶ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, Animo erecti erant, quasi a consternatione ob rerum novarum nuntium. Plut. Sertorio (24.) Ὥστε τὴν Ἀσίαν βαρυνομένην ταῖς πλεονεξίαις τῶν ἐπισκήνων, ἀναπτοηθῆναι [—πτερωθῆναι] πρὸς τὴν ἐλπίδα, καὶ ποθεῖν τὴν προσδοκωμένην μεταβολήν. Hactenus Bud. Notandum est autem, secundum hanc signif. ἀνὰ sumi ut in ἀνακαλύπτω contrario τοῦ καλύπτω. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 57." Schæf. Mss. * " Ἀναπτόητος, Andr. Cr. p. 194." Kall. Mss.]

Ἀποπτοέω, Exterrefacio, Obstupefacio: unde Ἀπεπτοημένος, Polyb. [3, 53, 10.]

Διαπτοέω, Perterrefacio. Basil. Ἡ σκιά σου πάντα διεπτόησε, Bud. Pass. Διαπτοοῦμαι, Perterreor s. Perterrefio, Metu percellor, Plato de Rep. 1. Δείσαντες διεπτοήθημεν. Et partic. διαπτοηθεὶς, Perterrefactus, Metu perculsus, Attonitus, Plut. Θόρυβοι πανικοὶ προσέπεσον νύκτωρ, ὑφ' ὧν διαπτοηθέντες ἐνεπήδησαν εἰς τὰς ναῦς ἀκόσμως. [" Boiss. Philostr. 441. Plut. de S. N. V. 87." Schæf. Mss.] Διαπτόησις, Pavor attonitus. || Διαπτόησις ἀφροδισίων e Plat. de LL. (6. p. 783.) pro Vehemens et impotens libido. Sic supra ἐπτοῆσθαι περὶ τἀφροδίσια. [" Διαπτόησις, * Διαπτοίησις, ad Callim. 1. p. 131." Schæf. Mss.]

Ἐκπτοέω, Exterreo, Exterrefacio, Metu consterno. Unde ἐξεπτόημαι ap. J. Poll. (1, 118. 5, 123.) i. q. ἐκπέπληγμαι: et ἐξεπτοημένος, i. q. ἐκπλαγεὶς s. ἐξεστηκὼς, [Polyb. 5, 36, 3. 14, 5, 7.] Item Obstupefacio, s. ἐξίστημι. Ἐξεπτοῆσθαι redditur etiam Impotem animi esse.

Καταπτοέω, Metu consterno, Perterrefacio, καταπλήττω, [Geop. 2, 2, 5. * Καταπτόητος, unde * Ἀκαταπτόητος, Schol. Il. Γ. 63. " Theod. Prodr. 166. * Ἀκαταπτοήτως, Anna C. 99." Elberling. Mss. Lobeck. Phryn. 495. * Εὐκαταπτόητος, Cyr. Alex. in c. 36. Isaiæ p. 479. * " Προκαταπτοέω, Anna C. 135." Elberling. Mss. * Προσκαταπτοιέω, Lobeck. Phryn. 495.]

Πτόα, ἡ, Pavor et consternatio, s. simpliciter Timor, Metus. [Πτόη, 3 Macc. 3, 5. Ἤρξατο ἡ πτόη ἐπιπίπτειν ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ κύκλῳ αὐτῶν. " Diod. S. 2, 456. (Ἐμπεσούσης δὲ πτοίας καὶ φόβου πανικοῦ.)" Schæf. Mss. * Πτοώδης, Foës. Œcon. Hippocr., Schæf. ad Greg. Cor. 923.]

¶ Πτοιέω, i. q. πτοέω, Ionicæ vel Atticæ linguæ familiarius, i. e. Metu consterno, percello, Perterrefacio. Item Obstupefacio s. Stupida et attonita admiratione percello: sicut et πτοέω. Et sicut ἐπτοῆσθαι dicuntur, qui simul et admirantur aliquid ad stuporem usque et impotenti ejus desiderio flagrant, ita et ἐπτοιῆσθαι. Apud Hesiod. autem Ἔργ. (2, 65.) Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται, exp. Gaudens spectat æquales et intento animo. Ii certe qui stupido animo aliquid admirantur, ejus aspectu etiam gaudent, et magis ac magis intentis oculis contemplantur. [" Jacobs. Anth. 6, 176. 8, 269. Wakef. S. Cr. 1, 46." Schæf. Mss. Callim. H. in Dian. 191.] Πτοίησις, i. q. πτόησις, Pavor et consternatio, Timor attonitus; Impotens libido et desiderium, ut πτόησις. Legitur ap. Plat. [Cratylo 404. " Ruhnk. Ep. Cr. 138. * Πτοιητὸς, ad Charit. 754." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 243. Maximus π. Καταρχ. 163. ad Greg. Cor. 923. Male * Πτοιωτὸς in Schn. Lex., citato Nicandro.] Ἀπτοίητος, SEU Ἀπτόητος, Interritus, Intrepidus, Metu non consternatus, perculsus, ἀνέκπλη-

κτος, ἀκατάπληκτος. [Ἀπτόητος, Schol. Il. A. 567. Θ. 209. "Eust. 113, 39." Seager. Mss. * Ἀπτοήτως, Phalar. Epist. 103. 284. * "Ἀπτοησία, Nilus Epist. 192." Boiss. Mss. * Ἀριπτοίητος, Nonn. D. 44, 81. * Ἐριπτοίητος, 42, 136. * Εὐπτοίητος, Quint. Sm. 5, 619. * "Εὐπτόητος, Qui facile pavefit s. consternatur, Chrys. Hom. 44. T. 5. p. 298, 26." Seager. Mss. Schol. Æsch. S. c. Th. 78.] Πολυπτοίητος SIVE Πολυπτόητος, Pavidus, Meticulosus. Pro Tumultuosus, affertur πολυπτόητος e Plut. (6, 160.) Ex Epigr. autem πολυπτοίητος θάλασσα pro Valde stupendum mare. ["Proclus H. in Mus. 10. Diod. Sard. 16. Jacobs. Anth. 8, 272. 11, 134." Schæf. Mss. * Ἀναπτοιέω, Musæus 168. Opp. K. 1, 107. 2, 425. Merrick. ad Tryph. 352. "Moschus 2, 23. Nonn. D. 4, 377. 47, 607. 48, 31." Kall. Mss. * Διαπτοιέω, Od. Σ. 339. Apoll. Rh. 3, 1344. * Ἐκπτοιέω, unde * "Ἀνεκπτοιέω, Paul. Sil. Ecphr. 152." Schn. Lex. Suppl. * Ἐμπτοιέω, Nonn. D. 28. p. 738. * Μεταπτοιέω, Æsch. Suppl. 343.]

Πτοία, (s. πτόα) Pavor et consternatio, Timor ejus qui est attonitus, Plut. Fabio (11.) Ἀδιήγητος κατεῖχε ταραχὴ καὶ πτοία τοὺς Ῥωμαίους. Sic Idem in Coriolano, Ταραχὴ καὶ πτοία καὶ φήμη πονηρὰ τὴν πόλιν κατεῖχε: Crasso, Ταραχὴ καὶ πτοία αὐτοὺς προϊόντας ὑπελάμβανεν ὡς ἐπιφερομένων τῶν πολεμίων. Item Impotens et velut attonita libido rei alicujus, Nimia affectio. Quem usum habet et πτόησις. Plut. in suo περὶ Εὐθυμίας libello, Αἱ γὰρ σφοδραὶ περὶ τὰ πράγματα πτοῖαι καὶ παρ' ἀξίαν ἐφέσεις καὶ διώξεις. Sic supra, ἐπτοῆσθαι περί τι, Impotente rei alicujus libidine incensum et velut attonitum esse. Sic Idem alibi οἴστρους καὶ πτοίας. ‖ Hesychio non solum φόβος, sed etiam πταρμὸς, Sternutatio, Sternutamentum. Nisi potius scr. πτυρμὸς, de quo paulo infra. In Lex. meo vet. perispomenως scribitur Πτοῖα, exponiturque παράλογος φόβος, ἔκπληξις, ταραχή. ["Πτοία, Monthly Review Febr. 1799. p. 194. Boiss. Philostr. 264. 299. Plut. Mor. 4, 912. Thom. M. 756. ad Diod. S. 2, 456." Schæf. Mss. Wyttenb. ad Plut. 6, 597. Lobeck. Phryn. 495. Nicander Ἀ. 212. Ælian. H. A. 10, 27. Πτοίη, Opp. Ἀ. 3, 431.] "Sunt qui "et πτοιὰ scribant oxytonως, quod erit a πτόα mu"tata accentus sede, ut ποιὰ a πόα, ῥοιὰ a ῥόα, χροιὰ "a χρόα, et similia: sed Hes. Suid. et Etym. cum "Lex. meo vet. habent paroxytonως πτοία." [Πτοιὰ, πτοὰ, Lobeck. Phryn. 795.] ITEM Πτοῖος, ejusd. cum πτοία signif. Sic enim Hes. Πτοίαν ἢ πτοῖον, θόρυβον ἢ ταραχήν. [* "Ἔκπτοιος, Phrynichus Bekkeri p. 10." Boiss. Mss. * Πτοιώδης, Stob. Ecl. 2, 7. p. 124. Erot. h. v., cf. Heringam Obss. p. 57. ad Greg. Cor. 923.] Πτοιαλέος, Pavidus, Timidus, Meticulosus, δειμαλέος, [Opp. Ἀ. 3, 431.]

Πτοιάω, i. q. πτοιέω, s. πτοέω. Unde πτοιᾶσθαι, quod Hes. accipi scribit pro παρορμᾶσθαι πρὸς τὰ ἀφροδίσια: ap. quem et partic. πτοιώμενον. ["Ad Charit. 754. Toup. ad Longin. 300. Opusc. 1, 375." Schæf. Mss.]

ΠΤΥΡΩ, ejusd. originis et signif. cum πτοέω, Consterno, Expavefacio, Perterrefacio. Unde pass. πτύρεσθαι peculiariter de equis, ut et πτοεῖσθαι, quod vide paulo supra. Plut. Fabio (3.) Παραλόγως ἐντρόμου τοῦ ἵππου γενομένου, καὶ πτυρέντος, ἐξέπεσεν, Consternato et attonito equo, Expavefacto et exterrito: [Marcello 6.] Sic Diod. S. in Hist. Alex. Καὶ διὰ πλῆθος τῶν περὶ αὐτοὺς σωρευομένων νεκρῶν πτυρόμενοι, τὰ μὲν χαλινὰ διεσείοντο, παρ' ὀλίγον δὲ καὶ τὸν Δαρεῖον εἰς τοὺς πολεμίους εἰσήνεγκαν. Item in Epist. ad Phil. 1. Καὶ μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων, Nec ulla in re terreamini ab iis qui se opponunt. ‖ Hes. πτύρεται exp. non solum φοβεῖται, φρίττει, sed etiam κραδαίνεται, σείεται, κλᾶται. ["Πτύρομαι, Diod. S. 1, 132. et Add." Schæf. Mss. Hippocr. 600. Δεδίσσηται καὶ πτύρηται. Axiochus 16. Οὐκ ἂν πτυρείης τὸν θάνατον. In Æsopi August. Fab. 83. Πτήσσεσθαι πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων φωνὰς, Florentina melius exhibet πτύρεσθαι. "Act. Timeo, Æschin. Socr. Dial. p. 43." Wakef. Mss. * Πτύρμα, s.] Πτυρμὸς, Pavor et consternatio, πτόησις, s. πτοία, Hesychio φρίκη, Horror, ["Eust. ad Il. p. 711, 13. * Πτυρτικὸς, ad Strab. 404." Schæf. Mss. Aristot. Mirab. 183. * Ἀποπτύρω, Gl. Absterreo, Deterreo. * Καταπτύρομαι, Schleusn. Lex. V. T.]

ΠΤΙΣΣΩ, SIVE Πτίττω, ίσω, Tundo, Decortico, Pinso s. Piso. Dicebant enim antiqui Pisere s. Pinsere aut Pinsare hordeum, pro in mortario tundere, ut cortices et gluma abscederent. Significare autem et Tundere et Decorticare, Hes. quoque annotat, πτίσαι exponens κόψαι, itidemque πτίσει, κόψει, et πτίσσατε * ἀποδερματίσατε: est enim cortex in leguminibus et frugibus, id quod pellis in animantibus. Suidas prioris tantum meminit, πτίσσειν exponens τύπτειν, et Πτίσσεσθαι, δίκην πτισσάνης τύπτεσθαι. Pherecrates ap. Eust. 801. Νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, ἀποβράττειν, ἀνεῖν, ἀλέσαι, μάξαι, τὸ τελευταῖον παραθεῖναι. Ubi sicut πτίσσειν præcedit τὸ φρύγειν, ita ap. Varron. 1, 63. Far, quod in spicis condideris per messem, et ad usus cibarios expedire velis, promendum hyeme, ut in pistrino pinsetur ac torreatur. Cui similem Plinii locum vide in Διαπτίσσω. Athen. 14. Καὶ τῶν πτισσουσῶν ἄλλη τις, sub. ᾠδὴ, Cantio mulierum quæ hordeum pinsunt. Et pass. ἐπτισμέναι κριθαὶ, Hordeum pistum, a gluma separatum, Aristot. H. A. l. 8. Et πτισθεὶς, Pistus, ap. Theophr. H. Pl. 2. Vide et Περιπτίσσω ac Διαπτίσσω. Latinum quoque verbum pro Tundo, i. e. κόπτω s. τύπτω, quorum utroque utuntur in exponendo πτίσσω, usurpavit et Pers. O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, i. e. τύπτει, s. κόπτει, aut κολάπτει τῷ ῥύγχει. ‖ Ceterum inter Πτίσσω ET Ἀνέω, e quibus comp. πτισσάνη esse volunt, Eust. l. c. hoc discrimen statuit e Pausania, quod τὸ πτίσσειν γίνεται ἵνα τὸ πτισσόμενον ἀπολίποι τὸ πιτυρῶδες ἄχυρον: τὸ ἀνεῖν vero, ἐπὶ ξηρῶν ὥσπερ καρύων, ἵνα τὸ ἀχυρῶδες αὐτῶν περικαὲν ἀφαιρεθείη. Hes. Ἀνεῖν exp. ἀνακαθαίρειν, Repurgare: item ἀναποιεῖν κριθὰς βεβρεγμένας. Pro quo Ἀνέω scribi ETIAM Αἰνέω, ibid. annotat Eust. subjungens hæc ex Ælio Dionys. Αἰνεῖν, τὸ ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν κριθὰς ὕδατι φύροντα. Qui et addit e Pherecr. Νῦν ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίττειν, φρύγειν, ἀναβράττειν, αἰνεῖν. Quem l. e Pausania quoque affert. Et mox ex alio Lexico, Αἰνεῖν, τὸ ἀναβράττειν ἀληλεσμένον σῖτον· καὶ πτισσάνη παρὰ τὸ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν. Οἱ δὲ, τὸ ἀναποιεῖν ταῖς χερσὶ τὸν σῖτον ὕδατι ῥαίνοντας: quo fere modo ap. Ovid. Humida callosa cum pinseret hordea dextra. Et Pompon. Neque molis molui, neque palmis pinsui. ["Πτίσσω, Thom. M. 338. 457. ad Lucian. 1, 413. 823. Aristoph. Fr. 249. Boiss. Philostr. 489. ad Mœr. 213. Wessel. Diss. Herod. 98. ad Herod. 144. Valck. Anim. ad Ammon. 183." Schæf. Mss. "Πτίσσειν τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Tundere Anaxarchi culeum, Greg. Naz. Epist. 64. p. 822." Strong. Mss. * "Πτιστέον, Decorticandum, Geop. 3, 7, 8." Kall. Mss. * Πτίσμα, Hordei granum, cortice purgatum et comminutum, Strabo.] "Πτισμὸς, ὁ, ET Πτιστικὸν, "τὸ, in VV. LL. dicuntur esse Species cantilenæ s. "cantionis: procul dubio quam Athen. 14. vocat "πτισσουσῶν ᾠδὴν, Cantionem earum quæ hordeum "pinsunt. Alioqui Πτισμὸς sonat potius Pinsatio, "Tusio: Πτιστικὸν vero, Aptum pinsationi s. tusioni, "Quo utuntur πρὸς τὴν * πτίσιν, Ad pinsationem." [Πτίσις, Actio pinsendi, Geop. 2, 34. * "Πτιστὴς, Jacobs. Anth. 10, 241." Schæf. Mss. * Πτιστὸς, unde] Ἄπτιστος, Qui pistus et tusus non est: Hes. ἀπτίστων, ἀκόπων. ["Valck. Diatr. 263." Schæf. Mss.]

Διαπτίσσω, Tundo, Pinso, Theophr. H. Pl. 9, 17. post verba quæ in Περιπτίσσω leges, Καὶ διαπτίσαντες λεπτὰ, ἐπιπάττοντες ἐφ' ὕδωρ, πίνουσι, ubi nota, semina ac legumina prius περιπτίσσεσθαι καὶ ἀφαιρεῖσθαι τὸ κέλυφος, Perpurgari, et gluma s. cortice evolvi: deinde ἐν ὅλμῳ κόπτεσθαι, Tundi in mortario, et διαπτίσσεσθαι λεπτὰ, Comminui: quod et λεαίνεσθαι, cum ita comminuitur ut in mola. Plin. 18, 7. ubi de ratione conficiendæ polentæ, Virentibus spicis decussum hordeum recens purgant, madidumque in pila tundunt, atque in corbibus eluunt, ac siccatum sole rursus tundunt, et purgatum molunt. Et paulo ante, Græci perfusum aqua hordeum siccant nocte

una, ac postero die frigunt, deinde molis frangunt. Quæ confer cum l. Pherecratis in Πτίσσω c. Sed nota perperam ap. Theophr. SCRIBI Διαπτήσαντες ET Περιπτήσαντες. [" Ad Timæi Lex. 64." Schæf. Mss.]

[* Ἐκπτίσσω, Ælian. H. A. 17, 31. * Ἐμπτίσσω, LXX. Prov. 27, 22. * Ἐπιπτίσσω, Decortico, Geop. 3, 7, 1. * Καταπτίσσω, Plut. 7, 766.]

Περιπτίσσω, Perpurgo, ut fit in oryza, corticem auferendo. Seu Exacte πτίσσω, Decortico, Plin. Excastro, Scribon., λεπίζω, ἀφαιρῶ τὸ κέλυφος: ut cum hordeum sua gluma evolvitur. Non semper autem πτίσσειν et περιπτίσσειν significare Tundere pilo, sed interdum Decorticare, Excastrare, Gluma evolvere, patet e Theophr. H. Pl. 9, 17. ubi de cicuta ait, Νῦν δ' οὐδ' ἂν εἶς τρίψειεν, ἀλλὰ περιπτίσαντες καὶ ἀφελόντες τὸ κέλυφος, μετὰ ταῦτα κόπτουσιν ἐν τῷ ὅλμῳ. Nisi forte id discriminis sit inter περιπτίσσειν, s. πτίσσειν et κόπτειν ἐν ὅλμῳ, quod illo leviter tundatur, ut gluma tantum et cortices auferantur, hoc vero ipsum semen ita perpurgatum, prorsus contundatur, non aliter ac mola molitur: quamvis J. Poll. πτίσσειν pro ἀλεῖν quoque usurpari dicat, i. e. Mola frangere et comminuere. Utut sit, πτίσσω recte interpretabimur Pinso, Plinium secuti, qui hæc Theophr. verba H. Pl. 2, (4, 1.) Ἡ τύφη δὲ καὶ ἡ ζειὰ μεταβάλλουσιν ἐὰν πτισθεῖσαι σπείρωνται, sic vertit, 18, 10. Tradunt zeam ac typhen, cum sint degeneres, redire ad frumentum, si pistæ serantur. Περιεπτισμένος metaphorice pro Purus ac omni veluti gluma carens, usus est Aristoph. Ἀ. (507.) ubi cum dixisset nondum advenisse peregrinum militem et socios, subjungit, Ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι, Τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω, Schol. Περιεπτισμένοι, οἷον ξένων ἀπηλλαγμένοι καὶ καθαροὶ ἀστοί: subjungens, Κυρίως Πτίσσειν ἐστὶ τὸ κριθὰς ἢ ἄλλο τι λεπίζειν καὶ καθαροποιεῖν, ἔνθεν καὶ πτισσάνη. Simili metaph. ap. Philostr. (Heroic. 4.) Περιεπτισμένος τὸ εἶδος, Specie purus, καθαρὸς τὴν ὄψιν: [" p. 489. Boiss., Kuster. Aristoph. 121." Schæf. Mss. Synes. p. 90. Κοῦφον ὄντα καὶ περιεπτισμένον καὶ ἐλαφρὸν τῇ ψυχῇ, φορτίον τὸ σῶμα περικείμενον. * Περιεπτισμένως, Pure, Detractis corticibus, J. Poll. 653. * " Περίπτισμα, ad Hesych. 2, 499, 5." Dahler. Mss. " Phryn. Ecl. 180." Schæf. Mss.]

Πτισσάνη, SIVE Πτισάνη, (utraque enim scriptura reperitur,) Ptisana, i. e. Hordeum pistum et a cortice purgatum: ἡ κεκομμένη κριθή, Suid.: vel κριθῆς ἀφλοίου χυμός, (Hes. autem exp. κυκεών,) secundum hunc griphum de ptisana ap. Athen. 10. (p. 455.) Κριθῆς ἀφλοίου χυμὸν ὀργάσας πίε. Epigr. Τὰς κριθὰς ποιεῖ τοῖς τεκνίοις πτισάνην, ubi nota corripi, sicut et ap. Athen. 14. τούτῳ δότε Πτισάνης ἔωθεν. Apud Dem. Phaler. Πτισάνην ῥοφῶσαν: ut Plin. Ptisanam Hippocrates sorbitionis gratia laudavit, quoniam lubrica e facili hauriretur. Athen. 4. Λεκάνιον πτισάνης. Nicander autem Θ. (590.) κοτύλην πτισάνοιο χέασθαι, enallage generis. Πτισσάνη, Ptisana, inquit Gorr., propria est Hordei decorticati appellatio: a VERBO Πτίσσειν, quod Pinsere et decorticare significat: quoniam hordeum tundendo deglubēretur, ac suo cortice castratum ita conderetur. Mundatum hordeum officinæ vocant. Tunditur enim hoc, non molitur. Ac veteres quidem primo in corbibus perfusum aquæ hordeum, dum tumeret, in sole siccabant, mox in pila ligneo pistillo tantisper tundebant, dum corticem glumamque exuisset, et ita ut diu perennaret, reponebant. Aliqui vero hordeum prius aqua madefactum, dein sole resiccatum, in pila tundebant, et suis glumis explicitum molebant, farinam in sacculo coactam diutissime discoquebant, ita abigi vim flatus existimantes; atque resiccatam et in offas convolutam, ad usum sorbitionis servabant. Alii vero, ut refert Constant. Cæsar 12 de Agricult., hordeum maceratum, purgatum, decorticatum et in sole siccatum, rursusque pistatum, secundo etiam ad solem exiccabant, cumque reponere volebant id quod ex ipso tenue inter pistandum decussum erat, ei aspergebant, quod ita ipsum defendi conservarique animadvertissent. At quamvis proprie ex hordeo ptisana pararetur, attamen ex aliis etiam frugibus eam confici solitam annotatum est, ut tritico, alica, zea, oryza, lente: sed quam non simplici ptisanæ nomenclatura, verum addito frugis, e qua constaret, nomine, Πτισσάνην πυρίνην, * χονδροπτισσάνην, τὴν ἐκ ζειᾶς ἢ ὀρύζης πτισσάνην, φακοπτισσάνην, et alias aliter appellabant. Sic ergo parata ptisana recondebatur, cumque usus exigebat, in aqua coquebatur. Et aliquanto post, exposita ratione coquendi ptisanam tum a veteribus usurpata, tum hodie recepta, Ceterum sic cocta ptisana, jam non πτισσάνη, sed πτισσάνης χυλὸς ἢ ῥόφημα, Ptisanæ cremor s. sorbitio appellatur: seu, quod idem est, ptisanæ jus vel succus. Quinetiam Jus decocti integri hordei in aqua, tantisper dum coctione dissiliat, hordei cremorem Celsus vocare solet. [Aristoph. Fr. 230. 260. Boiss. Philostr. 489. Jacobs. Anth. 10, 241. Kuster. Aristoph. 106. * Πτισανᾶς, Jacobs. l. c." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 436. * Πτίσανον, Nicander Θ. 590. * Πτισανοροφέω, unde * Πτισσανορροφίη, Sorbitio ptisanæ, Hippocr. 385, 51. * Τραγοπτισσάνη, Cœl. Aurel. Chron. 3, 2. p. 441.] " Φακοπτισσάνη, Edulium " e lente et ptissana concinnatum, ita tamen ut plus " lentis quam ptissanæ habeat: quod hæc valde in- " tumescat, illa autem minimum. Coquitur eodem, " quo ptissana, modo."

" ΠΙΣΟΝ, τὸ, Pisum, Legumen quod et πίσσος " dicitur, forsitan a v. πτίσσειν, a quo et πτισάνη s. " πτισσάνη, Eust. Apud Gal. de Alim. Fac. 1. ge- " mino σ et oxytonως πισσοί, itidem in censu τῶν " ὀσπρίων, una cum similibus leguminibus, ἐρεβίν- " θοις, ὀρόβοις, ὤχροις, ἀράκοις. Ibid. de ciceribus, " Οὐ δέχονται τὴν αὐτὴν τοῖς κυάμοις τε καὶ πισσοῖς " θραῦσιν." [* Πισὸς, Gl. Pesum: Πισσός· Pisus: * Πησσός· Pisus. Πισσὸς, Geop. 2, 13, 3. " Πισὸς, Aristoph. Fr. 218." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 8, 1, 4. 8, 3, 1. 8, 5, 10. alibi. " Athen. 406. 476." Schw. Mss. * " Πισσάριον, ad Timæi Lex. 124." Schæf. Mss.] " Πίσινον ἔτνος, Pulmentum e pisis confe- " ctum, Antiphanes ap. Athen. (370.) Ἕψουσιν ἔτνος " αὐτοῖς πίσινον. Itidem ex Aristoph. (Ἱππ. 1171.) " et Epigr. ἔτνος πίσινον affertur, diciturque secunda " in eo syllaba corripi; sed perperam exp. Faba " pisina, a loco. At Πίσος, unde πίσεα, Locus hu- " mectus et riguus, Pratum: pro quo supra πεῖσος: " a πίσαι, q. e. ποτίσαι: ap. Suid. Καὶ ἀγλαὰ πίσεα " γαίης Βόσκεο. Sic apud Hom. πίσεα ποιήεντα."

" ΠΤΟΡΘΟΣ, ὁ, Ramus, κλὼν, κλάδος, Ramulus, " Surculus, Germen," [Lycophr. 965.,] " nam et " arboribus tribuitur et herbis. Od. Z. (128.) Ἐκ πυ- " κινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ, Aristoph. " Πλ. (544.) στεῖβαι δ', ἀντὶ μὲν ἄρτων Μαλάχης " Πτόρθους. At πτόρθος μέγας in Epigr. de clava " Herculis. Hesiod. πτόρθον vocat etiam Ipsam " emissionem τῶν πτόρθων, Ramorum, frondium, " germinum, Ipsam germinationem et βλάστησιν, " Ἔργ. 2, (39.) Τῆμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα " σιδήρῳ Ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει." [" Wakef. Herc. F. 166. Jacobs. Anth. 9, 185. 11, 274. Porson. Hec. p. 4. Ed. 2. Steinbr. Mus. Tur. 1, 158." Schæf. Mss. Filius, Lycophr. 1097. Eur. Hec. 20. 460.] " Εὔπτορθος, Pulcros s. Multos ha- " bens ramos, Ramosus, * εὔκλαδος, Suid." [" Jacobs. Anth. 12, 38." Schæf. Mss. * " Πολύπτορθος, Nonn. Jo. 15, 11. * Τανύπτορθος, D. 5, 320. (14, 132.) * Φιλόπτορθος, 13, 251." Wakef. Mss. * Πτορθεῖον, Nicander Ἀ. 267.] " Προπτόρθια, Hes. esse " dicit λέξιν ἐν τοῖς ἄξοσι φερομένην: sed non exp." " Πέρθος, pro πτόρθος dicitur, q. e. κλάδος, βλαστὸς, " Hes."

" ΠΤΥΓΞ, γγος, ὁ, Ptynx, Avis genus. Aristot. H. " A. 9, 12. scribit quosdam dicere τὴν ὕβριδα esse " eandem cum τῷ πτυγγί: quem interdiu non con- " spici, quod visu sit hebetiori, noctu autem vena- " tum exire, et cum aquila pugnare."

" Πώϋγξ, Mergus, Mergi species: πώϋγγες, in- " quit Etym. et Lex. meum vet., αἱ αἴθυιαι, αἱ κληθεῖσαι * βοῦγγες, παρὰ τὴν βοὴν καὶ τὴν ἠχήν. Me-

" minit Hes. quoque, sed tantum dicens esse ὄρνιν " ποιὸν ap. Aristot. H. A. (l. c.) Notandumque ap. " eum sine γ scriptum esse πώϋξ." [" Anton. Lib. 34. 70. Verh." Schæf. Mss. Πῶυξ, πῶυγξ, Lobeck. Phryn. 72.]

ΠΤΥΣΣΩ, ξω, Plico, Complico; interdum etiam In rugas et sinus contraho: ut, Πτύξας τὸ βιβλίον ἀπέδωκε τῷ ὑπηρέτῃ, Plicato libro, Bud. Idem ex Herodiano 1, (17, 1.) Λαβὼν γραμματεῖον τούτων δὴ τῶν ἐκ φιλύρας ἠσκημένων, ἐπαλλήλῳ τε ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, cum hac interpr. Politiani, Sumto libello quales e philyra tenuissimi atque in utramque partem replicatiles fiunt. E Plut. Rom. (14.) Τὴν ἁλουργίδα πτύξαι, Purpuram in sinus contrahere. Itidem ap. Hom. (Od. A. 439.) πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, i. e. διπλῶσα, Eust. Duplicans s. Complicans. Ab Eod. hastæ dicuntur πτύσσεσθαι, ut Il. N. (134.) Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Σειόμενα: quibus verbis significat, * εὐλύγιστα εἶναι τὰ τοιαῦτα ἔγχεα, ὡς καὶ μικροῦ δεῖν πτύσσεσθαι, ὅ ἐστι διπλοῦσθαι ἐν τῷ ἀμπεπαλόμενα σείεσθαι. Eust. Huc pertinet, quod ap. Hes. legitur, Πτύσσει, κραδαίνει, ἢ τὰ δόρατα διπλοῖ. Apud Aristoph. vero N. (267.) πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, Schol. exp. περιβάλλωμαι τὸ ἱμάτιον διπλασιάσας. || Πτυσσοίμεθα, Hes. exp. κολακεύοιμεν: quo sensu et Προσπτύσσομαι. [" Wakef. Alc. 807. Jacobs. Anth. 6, 312. Heyn. Hom. 6, 393. Brunck. ad Eur. Med. 1205. Valck. Diatr. 221." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1611. ap. Plut. Comp. Numæ c. 4. Ἄστολος χιτὼν θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται. Ion Athenæi 447. θαλερῷ ἐπτύξατο πήχει Οἰνάς.]

Πτύγμα, τὸ, Plica, Sinus, s. potius, Sinus rei complicatæ, Il. E. 315. πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ'. Ubi Eust. exp. τὸ περίττευμα καὶ δίπλωμα: Hes. et δίπλωμα et κόλπωμα. Item ap. Medicos πτύγμα ῥάκους, pro quo et πτυκτὸν διπλοῦν ἢ τριπλοῦν: cui opp. ῥάκος ἁπλοῦν. Plagellam vocat Cæl. Aurel. Chron. 3, 2. Convenit etiam multiplicati linteaminis vaporatio, s. pannorum, vel plagellarum, quæ Græci πτύγματα vocant. Item πτύγμα ἐρίου, quod vide in Πίλημα. [" Jacobs. Anth. 7, 187." Schæf. Mss.] Πτυγμάτιον, τὸ, dimin. forma, Paul. Æg. Πτυγμάτια οἰνελαίῳ ἢ ὀξυκράτῳ βεβρεγμένα imponuntur vulneribus.

Πτύξις, Plicatio, Plicatura, δίπλωσις, κάμψις, Hes. At πτύξις θώρακος, Squamæ aliæ aliis incumbentes, Job. 41, (5.) Εἰς δὲ πτύξιν θώρακος αὐτοῦ τίς ἂν ἔλθοι;

Πτυκτὸς, Plicatus, Complicatus: ῥάκος, λινοῦν, ap. Medicos, pro quo et πτύγμα ῥάκους, Linteamen duplicatum s. triplicatum, quod oleo aliquo imbutum imponitur vulneri. Sæpe ETIAM Πτυκτὸν sine adjectione substantivi: ut ap. Paul. Æg. 6. p. 90. Πτυκτὸν διπλοῦν οἰνελαίῳ ἢ καὶ αὐτῷ τῷ ῥοδίνῳ δεύσαντες, ὅλῳ τῷ τραύματι περιθήσομεν: paulo ante vero, Ῥάκος ἁπλοῦν λινοῦν, ὅσον τὸ μέγεθος τοῦ τραύματος, ῥοδίνῳ δεύσαντες. Et initio capitis, Πτυκτὸν ἐξ οἰνελαίου. [" Πτυκτὸς, Jacobs. Anth. 8, 225. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 216. Heyn. Hom. 5, 221. ad Mœr. 306. Wolf. Prol. Hom. 82." Schæf. Mss. Il. Z. 169. Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ. * Αὐτόπτυκτα φύλλα, Gl. Ipsiplices.] ITEM Πτυκτίον, πτυκτὸν βιβλίον, Hes.: Herodian. vocat γραμματεῖον τῶν ἐπτυγμένων. Infra Πτυχίον. [" Jacobs. Anth. Proleg. 69. Fischer. l. c. ad Mœr. 306." Schæf. Mss. " Libellus, Greg. Naz. Or. 46. p. 722." Strong. Mss.]

Πτὺξ, υχὸς, ἡ, Plica, Plicatura, (ut Plin. Stragulæ vestis plicatura,) Hesychio ἡ πτυχὴ, ἡ πλέξις: interdum etiam Ruga exp., ut Plin. dicit, In veste et rugas et sinus invenit Chæremon. Apud Athen. (608.) Ἡ δὲ κλαγέντων [Ἡ δ' ἐκραγέντων] χλανιδίων ὑπὸ πτύχας Ἔφαινε μηρόν. Sunt et in scutis πτύχες, i. e. Coria coriis multipliciter imposita. Il. Σ. (481.) Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες. Sic Υ. 269. Et H. (247.) Ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκός. Montium quoque sunt πτύχες, Striæ, ut quidam volunt, ad similitudinem vestium striatarum et complicatarum: Hesychio αἱ τῶν ὀρῶν ἀποκλίσεις, s. φάραγγες. Hom. μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο Ἥμενος: unde et πολύπτυχος Ὄλυμπος ap. Eund.: quod quidam interpr. Multis jugis assurgens, iidemque πτύχες ὄρους accipiunt pro αἱ ἐξοχαὶ, Juga et cacumina montium. Vide et Πτυχή. Πτύχες nominantur etiam αἱ θύραι καὶ σανίδες, J. Poll. 10. Itidem Testaceas valvas quæ in ostreis modo panduntur, modo clauduntur, πτύχας appellat Basil. Ὅταν ἴδῃ ἐν ἀπηνέμοις χωρίοις μεθ' ἡδονῆς διαθαλπόμενον τὸ ὄστρεον, καὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας τὰς πτύχας ἑαυτοῦ * διαπλῶσαν. Idem Basil. πτύχας vocat Laminas pugillarium, teste Bud. [" Musgr. Iph. T. 727. Ion. 206. Wakef. 733. Alc. 807. Herc. F. 239. Musgr. 185. Jacobs. Anth. 8, 225. Heyn. Hom. 4, 188. 5, 350. 7, 521. 8, 11. Eur. Phœn. 84. ubi v. Valck., Græv. Lectt. Hes. 599. Lamina pugillarium, Musgr. Bacch. 371. Quid in clypeis? ad Mœr. 306. ubi omnino de h. v." Schæf. Mss. Hesiod. Ἀ. 143. Hom. H. in Cer. 176. in Merc. 326. 555. in Apoll. 269.]

Πτυχὴ, ἡ, Plica, Plicatura, interdum et Ruga, i. q. πτὺξ, Eur. (Iph. A. 98.) ἐν δέλτου πτυχαῖς, In plicis libelli. Quod quidam exp. Libello plicato. Item πτυχαὶ, sicut πτύχες, Suida teste dicuntur τὰ διάφορα τῆς ἀσπίδος ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα: necnon αἱ τῶν ὀρῶν ἀποκλίσεις: subjungente h. l. Ἀνειμένων πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν, Μύστης ὁρᾷ. Ubi sicut πόλοιο πτυχαὶ, ita et οὐρανοῦ πτυχαὶ ap. Eur. Phœn. (84.) Ἀλλ' ὦ φαεινὰς οὐρανοῦ ναίων πτυχὰς Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς. Soph. Œd. T. (1026.) Εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς, ubi exp. κοιλώμασι, Cavis recessibus et convallibus: quemadmodum et μυχὸς redditur a nonnullis, necnon Sinus. Item πτυχὴ dicitur, Ubi navis nomen inscribitur, ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα, Schol. Apoll. Rh. 1, (1089.) [Musgr. Iph. T. 1135. Ion. 206. Wakef. Herc. F. 239. Alc. 807. S. Cr. 4, 108. Valck. Diatr. 42. Wolf. Prol. Hom. 83. Heyn. Hom. 8, 11." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 1, 170. ὕμνων πτυχαί.] Ab J. Poll. VOCATUR Πτυχίς: sic enim ille 1, (86.) Τὸ δὲ ὑπὲρ τὸ προῦχον ἀκροστόλιον, πτυχὶς ὀνομάζεται, καὶ ὀφθαλμός· ὅπου καὶ τοὔνομα τῆς νεὼς ἐπιγράφουσι. [* " Πτυχὸς, T. H. ad Plutum p. 415." Schæf. Mss.]

Δίπτυχος, ὁ, ἡ, Duplex, Duplicatus, i. q. διπλοῦς, Od. (N. 224.) Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων εὐεργέα λώπην. Item Δίπτυχα adv. pro Dupliciter accipi tradunt. || Δίπτυχοι, ut δισσοὶ quoque, pro Duo, sicut Gemini ap. Latinos, Eur. Iph. T. (242.) Ἥκουσιν εἰς γῆν κυανεᾶν συμπληγάδων Πλάτῃ φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι. Sunt qui et Virg. ita dixisse putent, duplices tendens ad sidera palmas, ubi tamen malim pro Complicatas accipere. [" Ad Charit. 680. Markl. Iph. p. 283. Aristoph. Fr. 273. Heyn. Hom. 4, 474. 5, 222. ad Mœr. 227. Eur. Phœn. 1363. Valck. p. 461. Hec. 1142. ad Herod. 617. Græv. Lectt. Hes. 600. Δίπτυχοι, Duo, Valck. Phœn. p. 549. Δίπτυχα, Heyn. Hom. 4, 474. * Διπτύχως, Musgr. Tro. 285." Schæf. Mss.] ITEM Δίπτυξ, pro δίπτυχος, Duplex, Duplicatus, Apoll. Rh. 2, (32.) δίπτυχα λώπην Κάββαλε, i. e. διπλῆν χλανίδα. Itidem Il. A. (461.) Δίπτυχα ποιήσαντες, sub. τὴν κνίσσην, pro διπλώσαντες τὴν κνίσσαν. [" Jacobs. Anth. 8, 266." Schæf. Mss.] SED ET Διπτυχὴς affertur itidem pro Duplex, Duplicatus, Geminus. Et τὸ διπτυχὲς, pro Geminum se porrigens. ITEM VERB. Διπτυχίζω, Duplico: Hes. διπτύχισον, δίπλωσον. [" Fut. ξω, Valck. ad Röv. p. 67. * Μονόπτυχος, Thom. M. 584." Schæf. Mss.] Πολύπτυχος, Multiplex, Multas plicas habens, Sinuosus; In quo multi sunt cavi et sinuosi recessus, a πτὺξ s. πτυχὴ significante κοίλωμα et κόλπωμα: ut ap. Hom. et Hesiod. (Θ. 113.) πολύπτυχον ἔσχον Ὄλυμπον. Il. Υ. (5.) Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου, X. (171.) Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου: quibus ll. πτύχες potior Grammaticorum pars accipit pro Convallibus; alii etiam pro Cacuminibus: quo modo et ex Eur. (Iph. T. 677.) affertur πολύπτυχος χθὼν pro Terra multis jugis assurgens. [" Heins. ad Prudent. p. 114. Lucian. 2, 324. Heyn. Hom. 5, 487. Musgr. Iph. T. 727. Græv. Lectt. Hes. 600. Wolf. Prol. Hom. 83." Schæf. Mss. * Πολυπτυχία, Gl. Conglobatio, Frequentia. * Τετράπτυχος, Hippocr. 745.] Τρίπτυχοι, Triplex, Triplicatus: ut δίπτυχοι σπλῆνες καὶ τρίπτυ-

χοι ap. Gal. et ceteros Medicos, Splenia duplicia et triplicia: pro πτυκτὰ διπλᾶ καὶ τριπλᾶ. [Eur. Phœn. 1575.]

Πτυχώδης, Plicas multas habens, Rugosus, Plicatilis; Aristot. enim Plicatilia integumenta atque opercula cancrorum vocat ἐπικαλύμματα πτυχώδη, H. A. 5. Οἱ δὲ καρκῖνοι κατὰ τὰ πρόσθια ἀλλήλων συνδυάζονται, τὰ ἐπικαλύμματα τὰ πτυχώδη πρὸς ἄλληλα συμβάλλοντες.

[* Πτύχιος, Etym. M.]

Πτυχίον, τὸ, Libellus s. Codicillus plicatilis, Pugillares plicatiles: ut πτυκτίον supra. Apud Schol. Arati, Τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα εἰς ἓν συναγαγόντας, ἔν τινι πτυχίῳ ἤτοι σχεδαρίῳ πρὸς τὸ ἕτοιμον σχεδιάσασθαι.

[* Ἀμφιπτύσσω, Theod. Prodr. Ep. p. 51. " Opp. Ἁ. 4, 289. (ἀμφὶ δὲ χαίτας Πτύσσεται.)" Wakef. Mss. * " Ἀμφιπτυχή, Eur. Ion. 531. Valck. ad Phœn. p. 559." Schæf. Mss.]

Ἀναπτύσσω, Expando, Explico, Aperio. Qui precantur, dicuntur ἀναπτύξαι χεῖρας, Eust., i. e. Expandere palmas s. Pandere: unde Virg. Vocare numina passis palmis. Sic ἀναπτύσσειν δίκτυα, Expandere retia s. Explicare. Philostr. Epist. Ὥσπερ οἱ τὰ δίκτυα ἀναπτύσσοντες τοῖς θηρίοις εἰς ἐξουσίαν τοῦ φυγεῖν. || Apud Xen. tamen K. Π. 7, (5, 2. 3.) ἀναπτύσσειν τὴν φάλαγγα vult Bud. significare Contrahere explicatam, cum alioqui hæc signif. videri possit magis convenire verbo συμπτύσσειν. || Patefacio, Revelo, Detego, ut ἀναπτύξαντες Hes. exp. ἀνακαλύψαντες. Item Explano, Declaro: quod ap. Latinos quoque significant metaphorice sumta Explico et Aperio. Dionys. Areop. Φέρε δή, καὶ τὰ τῶν οὐρανίων νοῶν ἱερὰ περιβλήματα καὶ ὄργανα κατὰ τὸ ἡμῖν δυνατὸν ἀναπτύξωμεν, Explanemus, Explicemus, Bud. || Ἀναπτύσσομαι, Pass. Expandor, Aperior, Aristot. de Part. Anim. 3. Πέφυκε δὲ τούτοις ἀντὶ τῆς ἐπιγλωττίδος συνάγεσθαι καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ ὅνπερ τρόπον ἐκείνοις ἐπιβάλλει τε καὶ ἀναπτύσσεται. Et Ἀνεπτυγμένον, partic. Apertum, Expansum, Expassum, Xen. Ἱερ. (2, 4.) Ἀνεπτυγμένα θεᾶσθαι φανερὰ πᾶσι παρέχεται. Aristot. ὄμμα ἀνεπτυγμένον dixit ut oppositum τοῦ συμμεμυκότος. [" Wakef. Ion. 1466. Jacobs. Anim. 265. Anth. 7, 393. ad Diod. S. 1, 102. 2, 175. 596. Dionys. H. 2, 1235. Schneid. Anab. 82. Leunep. ad Phal. 24. Valck. Hipp. p. 290. 306. Moschum p. 369. Toup. Opusc. 2, 18. Explano, Expono, Ruhnk. Ep. Cr. 56." Schæf. Mss. Ἀμπτύσσω, Manetho 6, 461.] Ἀνάπτυξις, ἡ, Expansio, Apertio, ut ἀνάπτυξις τοῦ στόματος ap. Aristot. de Part. Anim. 3. Hiatus oris a nonnullis exp. Apud Eund. alibi ἀνάπτυξις est Patefactio. || Ἀνάπτυξις, teste Suida est etiam ἑρμηνεία, διασάφησις, Expositio, Explicatio, Explanatio, Declaratio, Philop. Ἐξήγησις γάρ ἐστι τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ οἷον ἀνάπτυξις. [" Athen. 1. p. 3." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 21, 17. 65, 16. * Ἀνάπτυκτος, Aristot. de Part. Anim. 4, 7.] Ἀνάπτυχος, ὁ, ἡ, Apertilis, s. Adapertilis, ut Ovid. loquitur; aut pro ἀνεπτυγμένος, Apertus, Explicatus. Aristot. de testaceis loquens, H. A. 4, (4, 2.) Τῶν δὲ διθύρων τὰ μέν ἐστιν ἀνάπτυχα, οἷον αἱ κτένες καὶ μύες. Clusilia Gaza interpr., inquit Bud., cum Explicata potius significet et aperta, [sed Cod. Ven. exhibet ἀνάπτυκτα.] Ἀναπτυχή, ἡ, i. q. ἀνάπτυξις: ut a πτύσσω fit πτυχή. Ab Hes. ἀναπτυχαὶ exp. ἀνατολαί. Eust. ait ἡλίου ἀναπτυχαὶ esse dictum quasi τοῦ ἀναπτύσσοντος τὰ ἐν σκότῳ, i. e. Quasi patefacientis quæ sunt in tenebris. Cum igitur ἀναπτυχαὶ Hes. exp. ἀνατολαί, i. e. Ortus, non dubito quin intelligat de ἀναπτυχαὶ habente adjunctum gen. hunc ἡλίου. At VV. LL. ἀναπτυχαὶ ἡλίου interpr. Explicationes solis. [Eur. Hipp. 601. Ion. 1445. " Wakef. 1466. S. Cr. 1, 129. Brunck. Soph. 3, 489. Beck. ad Eur. 3. p. 271. Ἀμπτυχή, Wakef. Herc. F. 220. Musgr. El. 868." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 340. * Ἐξαναπτύσσω, Tzetz. Ch. 6. p. 99.] " Προσαναπτύσσω, Replico, Insuper replico," [Aristot. H. A. 5, 17. * " Προσυναναπτύσσω, Liban. 4, 813." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

[* Ἀποπτύσσω, unde * " Ἀπόπτυγμα, Chandler. Inscr. P. II. No. 4, 1. Schn. Lex. " Boeckh. Staatshaush. II. p. 292." Schn. Suppl.]

Διαπτύσσω, Displico, i. e. Complicatum et connexum dissolvo. Varro dicit, Siquando displicatæ sunt apes, pro Disgregatæ. Greg. ad Athan. Τὸ σαρκικὸν τοῦτο, εἴτε νέφος χρὴ λέγειν, εἴτε προκάλυμμα, διαπτύξαντι, ubi νέφος διαπτύσσειν possis etiam interpretari Discutere, ut dicitur Discutere tenebras et caliginem. Bud. 321. h. l. citans, interpr. διαπτύσσειν, Expandere, Explicare, Aperire, διοιγνύειν: subjungens, Apud Theophr. H. P. 4, 9. συμμεμυκὸς et διεπτυγμένον, opposite dicta sunt, τοῦτο δὲ τὴν μὲν νύκτα συμμύειν, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνιόντι διοίγνυσθαι, μεσημβρίας δὲ τελέως διεπτύχθαι: sic enim legi debet, NON διεπτύσθαι, quod καταπεφρονῆσθαι significat et Despui. Ex illo autem Theophr. loco desumtum est, quod Plin. scribit 12, 11. Quem noctu comprimens, aperire incipit solis exortu, meridie expandit. Paulo autem ante illa Theophr. verba, pro πλείονα ἄνοδμον, colligitur ex cod. Plinio reponendum πλήν: at pro λευκείῳ reponendum esse λευκοΐῳ, satis est manifestum. Hesychio Διαπτύξαι est διαπτερῶσαι, ἀνευρῦναι, διαστῆσαι. [Soph. Ant. 720. " Musgr. Heracl. 210. ad Diod. S. 2, 175. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Toup. Emendd. 2, 132." Schæf. Mss.] Διάπτυξις, Explicatio, Solutio, [" Clem. Alex. 806." Wakef. Mss. * Διαπτυχή, Eur. Iph. T. 727. 793. Aristot. Rhet. 3. p. 127. " Wolf. Prol. Hom. 83." Schæf. Mss.]

[* " Ἐκπτύσσω, Evolvo, Ælian. H. A. 949. Erot." Wakef. Mss.]

Ἐπιπτύσσω, Complico, Complicando claudo: oppositum præcedentibus ἀναπτύσσω et διαπτύσσω. Pro Complico s. Conduplico, Gal. Ἐπιπτύσσειν τὴν σινδόνα καὶ διπλῆν ἐργάζεσθαι, Conduplicare replicando, Bud. Pass. Ἐπιπτύσσομαι, Complicor, Complicando claudor. Ex Aristot. H. A. 1. Ἐπιπτύσσεται ἐπὶ τὸ τρῆμα, pro Operit foramen. [" Hippocr. p. 1201." Wakef. Mss.] Ἐπίπτυγμα, τὸ, Operculum, Applicamen, Gaza ap. Aristot. H. A. 4. de testaceis, Ἔτι δ' ἐπίπτυγμα πάντ' ἔχει ἐκ γενετῆς, Bud. Ex eod. l. Ἐπίπτυγμα κατὰ μέσον τὸ ἐπίπτυγμα, pro, Applicatum operculum medio applicaminis, Gaza. Ἐπίπτυξις, ἡ, Applicatio operculi, Basil. Hexaëm. de piscibus, Ἐκείνοις δὲ ἡ τῶν βραγχίων διαστολὴ καὶ ἐπίπτυξις δεχομένων τὸ ὕδωρ καὶ διιέντων, τὸν τῆς ἀναπνοῆς λόγον ἀναπληροῖ. Ubi nota sibi opponi διαστολὴν et ἐπίπτυξιν τῶν βραγχίων: et διαστολὴν dici Cum diducunt branchias ad emittendam aquam ore acceptam, quæ et διάπτυξις nominari posset: ἐπίπτυξιν vero, Cum easdem veluti complicatura claudunt. Plin. 9, 7. Nec piscium branchias habentes, anhelitum sine pulmone reddere ac per vices recipere existimant. Ἐπιπτυχή, i. q. ἐπίπτυγμα, s. Plicatura, Plut. (Pomp. 35.) Ἔβαλεν ἐπὶ τὴν ἐπιπτυχὴν τοῦ θώρακος ἀκοντίσματι. E Luciano autem, (1, 332.) Τριβώνιον ἔχων ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον, pro Assumentis vel Assutis panniculis distinctum et variegatum. [" Brunck. ad Bacch. 924." Schæf. Mss. " Plut. 10, 75." Wakef. Mss.]

[* Καταπτύσσω, * Καταπτυχή, unde * Καταπτυχής, Sinuosus, Plicatus, Theocr. 15, 34. " Valck. Adoniaz. p. 336. ad Herod. 416." Schæf. Mss. Cf. Περιπτυχής.]

" Περιπτύσσω, Circumplico, Circumcirca obvolvo, " Diosc. 8. init. Οἱ τῶν ὀρνίθων νεοσσοὶ διασχισθέντες " καὶ θερμότατοι περιπτυσσόμενοι τῷ πεπληγότι τόπῳ, " pro Applicati, pannis sc. circum eos volutis. Item " Circumdo, Circumfundo, ut περιπτύσσειν χέρας: " plicando sc. s. complicando. Signif. etiam Circum- " plector, Complector, Amplector, Plut. Coriolano, " de Cominio, Περιεπτύξατο αὐτὸν καὶ κατησπάσατο. " Sic, Περιπτύξασθαι καὶ περιλαβεῖν, Chrys. de Sa- " cerd. Item pro Circumplecti q. e. Circumvenire, " Circumdare, Plut. Fabio, Ὅταν ἐντὸς γένωνται τῆς " φάλαγγος, ὀξέως ἑκατέρωθεν ἐπιστρέψαντας, ἐμβαλεῖν " τε πλαγίοις, καὶ περιπτύσσειν, ὄπισθεν συγκλείοντας: " pro quo alibi κυκλῶσαι et περικυκλῶσαι." [" Markl. Suppl. 165. 284. Wakef. Ion. 1411. Eum. 80. Cattier. Gazoph. 86. Porson. Med. 1202. 1203.

Brunck. 1205. Diod. S. 2, 577. Bast Lettre 217. Boiss. Philostr. 352. Schneid. ad Xen. K. 'A. 81. Valck. Phœn. p. 559. Hipp. p. 318. ad Lucian. 1, 414. ad Charit. 346. Περιπτύσσομαι, Valck. Adoniaz. p. 309. Anacreon p. lxvii. Fischer., ad Lucian. 1, 414. T. H. ad Dial. p. 48. * Περίπτυγμα, Wakef. Ion. 1411. Musgr. 1391." Schæf. Mss. * Περίπτυξις, Schol. Eur. Med. 1074. * Περίπτυκτος, unde 'Απερίπτυκτος, Joseph. A. J. 3, 7, 5.] " Περιπτυχὴ, " ἡ, Circumplexus, Complexus, ap. Athen. 3. 'Απόλωλα, πέπλων μ' ὤλεσαν περιπτυχαὶ, Pepli mihi " circumfusi, quibus obvoluta sum," [" Musgr. Ion. 206. 1516. Wakef. 1411. 1538. Valck. Phœn. (1366.) p. 559. Eur. Hec. 1005." Schæf. Mss. Aristoph. 'Ορν. 1241. Eur. Suppl. 815.] " ET Περιπτυχὴς, " Circumvolutus, Circumfusus, Circumdatus, plicando sc. Soph. Aj. (915.) ἀλλά νιν περιπτυχεῖ " Φάρει καλύψω τῷδε. Idem in ead. Tragœdia (899.) " dicit κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχὴς, de Ajace, itidem " pro Circumfusus, Indutus." [" Wakef. S. Cr. 3, 152." Schæf. Mss.]

Προσπτύσσω, Applico. Pass. Προσπτύσσομαι, Applicor, Circumplicor, Circumplector, Amplector, i. q. περιπλέκομαι, Lucian. (1, 221.) Τῆς 'Αφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπτυξαμένης αὐτὸν, de Mercurio. Alibi cum dat. (414.) Οὐκοῦν προσπτύξομαί γε ἀνδρογύνῳ ὄντι. Bud. || Προσπτύσσεται, Hes. exp. non solum προσάγεται, προσέλκεται, sed etiam ἀσπάζεται, προσαγορεύει. Apud Hom. itidem Od. Γ. 22. πῶς τ' ἂρ προσπτύξομαι αὐτόν; Schol. exp. φιλοφρονήσομαι, προσεταιρίσομαι, προσαγορεύσω. Et Δ. 646. ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ, itidem ἐφιλοφρονήσατο, ἐκολάκευσεν, ἐξελιπάρησεν: ut i. fere sit q. Permulsit, et ad se pellexit. Item et Θ. (478.) καί μιν προσπτύξομαι ἀχνύμενός περ, accipit pro φιλοφρονήσομαι, Amice compellabo. At P. (509.) ὄφρα τέ μιν προσπτύξομαι ἠδ' ἐρέωμαι, exp. προσδέξωμαι: annotans scribi etiam προσφθέγξομαι. Id tamen προσπτύξομαι et ipsum non incommode interpretari possimus Alloquar. Alias pro Amice excipere, vel etiam amplecti, et Salutare, usus est Apoll. quoque 1, (1331.) χεῖρα δὲ χειρὶ "Ακρην ἀμφιβαλὼν προσπτύξατο, φώνησέν τε, Schol. ἐδεξιώσατο καὶ τοῖς λόγοις ἐφιλοφρονήσατο. Itemque ex Eur. (Med. 1400.) φιλίου χρῄζω στόματος Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι, pro ἀσπάζεσθαι, προσαυδᾶν, Salutare, Alloqui. Προσπτύσσειν μύθῳ, Interrogare; nam pro his verbis Joannis, 'Εμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδὲν, Nonnus (203.) dixit, Οὐδὲν ἔτι προτέρω με σοφῷ προσπτύξετε μύθῳ, Nihil amplius in posterum me interrogabitis. Ex Eod. affertur pro Adoro, accusativo junctum. [" Dawes. M. Cr. 527. Wakef. Alc. 338. Boiss. Philostr. 352. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 199. ad Charit. 346. Valck. Adoniaz. p. 309. Brunck. Antig. 1237. Eur. Phœn. 1665. Valck. p. 559. T. H. ad Lucian. Dial. p. 47. ad Od. B. 77." Schæf. Mss.] " Προτιπτυσσοίμεθα, Dorice " pro προσπτυσσοίμεθα, Amplectamur, Hesychio " ἀσπαζοίμεθα, Salutemus. Dicitur et ποτιπτ." Πρόσπτυγμα τὸ, Amplexus, etiam Id ipsum, quod amplectimur, Eur. Or. (1049.) ὦ φίλον πρόσπτυγμ' ἐμόν.

Συμπτύσσω, Complico, Claudendo complico: unde συνεπτυγμένος, i. q. συμμεμυκὼς, opp. τῷ ἀνεπτυγμένος s. διεπτυγμένος. Dionys. autem Areop. συνεπτυγμένον usurpavit pro Cumulatum, Confertum, In unum coactum. ET Συνεπτυγμένως, Confertim, Cumulate, Astricte, Eccles. Hierarch. Το ἐκείναις * ἑνιαίως τε καὶ συνεπτυγμένως δωρηθὲν: cui opp. 'Ημῖν ἐν ποικιλίᾳ καὶ πλήθει διαιρετῶν συμβολῶν διαδωρηθέν. Bud. 321. [" Const. Porphyr. in Allatii Exc. 264." Boiss. Mss. Συμπτύσσω, Kuster. Aristoph. 109." Schæf. Mss. Soph. Trach. 704. * " Σύμπτυγμα, Zeun. ad Xen. K. Π. 610. Græv. Lectt. Hes. 600." Schæf. Mss.] Σύμπτυξις, Clausura, Conclusio, Basil. Hom. 10. de cancro ostreis insidiante, Τότε δὴ λάθρα ψηφῖδα παρεμβαλὼν, διακωλύει τὴν σύμπτυξιν, Inhibet ne testas suas contrahant. At Plin. 9, 30. polypos scribit insidiari apertis conchis, impositoque lapillo extrahere carnes, illis sese contrahentibus, sed frustra, utpote discuneatis. [* Σύμπτυκτος, Hephæstion 33. 57. Aristoph. B. 800. et ap. J. Poll. 10, 148. " Schol. Metr. Pind. 'O. 4." Boiss. Mss. Sic leg. ap. Schol. Aristoph. N. 563. e Pherecrate, ubi * Σύμπτυστος extat.] Συμπτυκτικὸς, Complicandi et contrahendi vim habens, Astrictivus, Constrictivus, Bud. ap. Dionys. Areop. de Pace, "Ωσπερ τισὶ κλείθροις τῶν διῃρημένων συμπτυκτικοῖς τὰ πάντα ὁρίζει καὶ περατοῖ καὶ ἀσφαλίζεται, καὶ οὐκ ἐᾷ διαιρεθέντα χυθῆναι πρὸς τὸ ἄπειρον. [* 'Υποπτύσσω, Complico, Hippocr. 565. * 'Υποπτυχὶς, Compago, Plut. Alex. 16.]

ΠΥΓΩΝ, όνος, ἡ, Mensura 4 digitis brevior cubito, quod a Græcis πῆχυς appellatur. Est autem Spatium quod est a cubito usque ad extremam manus partem, cum digiti inflexi fuerint, sicut exp. Hes. [Herod. 2, 175. " Montf. Palæogr. 365." Kall. Mss. " Toup. Opusc. 1, 390." Schæf. Mss. "Αμ πυγόνος pro ἀνὰ π., Nicander Θ. 515.] UNDE Πυγονιαῖος ET Πυγούσιος, Mensuram illam æquans. De quibus supra in Πήχυιος, col. 286. Eust. derivat a Πτύσσω. [" Πυγωνιαῖος, Πυγούσιος, Toup. l. c." Schæf. Mss. " Athen. 494. "Υψος ὡς πυγονιαῖον, ubi perperam vulgo πυγωνιαῖον, corrigendum ex Eust. in Od. K. p. 411, 6=1668." Schw. Mss. * Πυγονιμαῖος, Schol. Il. Γ. 6. Vide Schn. Lex. Suppl. v. Τραχηλιμαῖος.]

ΠΥΓΜΗ, ἡ, ejusd. originis, teste eod. Eust. Dicitur autem πυγμὴ Mensura sex digitis brevior quam cubitum quod a Græcis πῆχυς appellatur. Est autem Spatium quod est a cubito ad digitos clausos, sicut exp. J. Poll. Nam quæ ab eo ad digitos inflexos est, πυγὼν appellatur. Gorr. || Πυγμὴ Suidæ est γρόνθος, σύγκλεισις δακτύλων: quibus verbis significat Manum in pugnum complicatam. Eadem ap. Hes. habentur. Apud Marc. autem 7, (3.) 'Εὰν μὴ πυγμῇ νίψωνται τὰς χεῖρας, οὐκ ἐσθίουσι, Theophyl. πυγμῇ exp. ἄχρι τοῦ ἀγκῶνος: quæ exp. novam dat huic voci signif. At hæc interpr., Pugno laverint, dura videtur. Vetus certe Interpres Latinus, necnon Syriacæ Interpretationis Auctor, dubitationem augent, quippe qui aliam sint lectionem secuti: cum ille verterit Crebro, hic usus sit voce quæ Diligenter significat. || Suid. exp. etiam πάλη: alii Certaminis genus, quo cæstu pugnabatur: s. Pugilatus. Nam Bud. in Pand. Pugilatus, inquit, quem Græci πυγμὴν appellant, cæstibus exercebatur, ut ap. Virg. Æn. 5. In medium geminos immani pondere cæstus Projecit, quibus acer Eryx in prælia suetus Ferre manum, duroque intendere brachia tergo. Plut. Lycurgo, Πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν. Vide Πύξ. [Diog. L. 1, 72. 73. Dionys. H. 7. p. 476. Demosth. 1408. " Mœr. 323. ad Charit. 310. Heyn. Hom. 8, 477. 480. Conf. c. πυγὴ, Jacobs. Anth. 11, 302." Schæf. Mss. Pind. 'O. 7, 30. 10, 81. * Πυγμομάχος, Lobeck. Phryn. 670.]

Πυγμαῖος, Æquans s. Explens πυγμὴν, Sex digitis brevior cubitali: sequendo exp. datam nomini πυγμή. Item Πυγμαῖοι, Populi quidam qui mensuram istam sua statura non excedere creduntur. Plin. 4, 11. de oppidis Thraciæ, Gerania, ubi Pygmæorum gens fuisse proditur, quos Catisos barbari vocant, creduntque a gruibus fugatos. Alii Ægypto, alii Indiæ etiam Pygmæam gentem tribuunt. Eust. ex Aristot. refert esse τρωγλοδύτας τὸν βίον, a Strab. vero τρισπιθάμους ἀνθρώπους nominari, Πόλεμον πρὸς τοὺς τρισπιθάμους εἶναι ταῖς γεράνοις: et de his Athenæum scribere 'Ως οἱ μικροὶ ἄνδρες, οἱ ταῖς γεράνοις διαπολεμοῦντες, πέρδιξιν ὀχήματι χρῶνται: esse autem οὐδὲ πηχυαίους τὸ μέγεθος. Gellius 9, 4. eorum longissimos non longiores esse quam pedes duos et quadrantem, ait. Vide et Plin. 7, 2. Il. Γ. initio, de gruibus, 'Ανδράσι πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι. UNDE Πυγμαιομάχοι γέρανοι, Grues cum Pygmæis pugnantes. Prov. autem, Pygmæorum acrothinia colosso adaptare, vide ap. Erasm. || Pygmæorum mentio et ap. Ezech. 27, (11.) ubi Hieron. Sive Pygmæi sunt, i. e. bellatores, et ad bella promptissimi: ἀπὸ τῆς πυγμῆς, quæ Græco sermone in certamen vertitur. [Herod. 3, 37. " Heyn. Hom. 4, 449. 451. Boiss. Philostr. 528. ad Anton. Lib. 108. Verb., Toup. ad Longin. 379. ad Herod. 214." Schæf. Mss.] " Πυγμαίως, Iliad. Γ. ἴσως γρόνθῳ: nam " πυγμὴ signif. τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Ita ap. Etym.

"at in Lex. meo vet. Πυγμαῖος, πηχυαῖος ἢ ἴσος "γρόνθῳ." [* "Πυγμὸς, ὁ, Parvitas, Method. 300. Combef., suspectum est." Kall. Mss.]

ΠΥΞ ejusd. cum πυγμὴ originis, et affinem signif. habens, i. e. Pugno: sicut πυγμὴ dicitur Pugnus, Manus in pugnum contracta. Il. Ψ. 660. πὺξ πεπληγέμεν. Ubi sicut dicitur πὺξ πεπληγέμεν, ita et πὺξ ἔπαισεν, ut Greg. Naz. Παίων πὺξ, καὶ λὰξ ἐναλλόμενος, et πὺξ ἐπάταξεν, Pugno pulsavit, s. Pugnum impegit. Itidemque Theocr. (14, 34.) πὺξ ἐπὶ κόῤῥας Ἤλασα. Necnon ap. Hippocr. Τοὺς δακτύλους πὺξ ἔχει, Digitos in pugnum contractos. Et Synes. Ep. 122. Πὺξ ἐνθορὼν, Pugno incursans, s. incessens: 104. Οὐδὲ πὺξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαι, Neque pugnis pulsaturum. Præterea πὺξ μάχεσθαι, Pugilatu certare, quod Plut. dicit πυγμὴν ἀγωνίζεσθαι, et uno verbo πυκτεύειν, Pugilatu se exercere. Plaut. Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugilatu, pila, Saliendo se exercebant. Il. Ψ. 621. οὐ γὰρ πὺξ γε μαχήσεαι οὐδὲ παλαίσεις, Hesiod. 'A. B (302.) ἐμάχοντο Πύξ τε καὶ ἑλκηδόν. Et ap. Hom. rursus in Od. (Θ. 206.) Ulysses Phæacas provocat Ἢ πὺξ ἠὲ πάλῃ ἢ καὶ ποσίν: ap. quem et (103.) superare s. περιγίνεσθαι Πύξ τε παλαισμοσύνῃ τε καὶ ἅλμασιν ἠδὲ πόδεσσιν. Ubi et προφερέστατος πύξ. Et cum verbo νικᾶν: ut, Πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα. Et cum nomine ἀγαθὸς, Il. Γ. (237.) καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, i. e. ἐν πυγμῇ ἀνδρεῖον καὶ γενναῖον: quemadmodum Od. Θ. (130.) πὺξ προφερέστατος. [" Thom. M. 767. Simonid. 66. 68. Mœr. 323. et n., Heyn. Hom. 8, 487." Schæf. Mss.] Πυγμάχος, ὁ, Pugil, Pugilatu decernens cum aliquo, ὁ πὺξ μαχόμενος s. πύκτης, Od. Θ. (246.) Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταί, Ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι, [Lucian. 2, 682. 3, 680. Plut. 6, 373. 8, 532. Pind. 'I. 8, 135.] Πυγμαχέω, Pugilatu decerto: πὺξ μάχομαι, πυκτεύω. Alii interpr. Cæstu pugno. Apoll. Rh. 2, (783.) Ἀθλεύων Τιτίην ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα. Ceterum in his compp. mutatur ξ in γ sicut in Λακπατέω vertitur in κ. [" Kuster. V. M. 67." Schæf. Mss. Lobeck. C Phryn. 670.] Πυγμαχία, ἡ, Pugilatio, Pugilatus, Certatio pugilica, Epigr. Πυγμαχίης κατ' ἐμοῦ χεῖρας ἀνέσχεν ἄνω, Sustulit manus ad pugilatum, [" Jacobs. Anth. 9, 276." Schæf. Mss. Pind. N. 6, 43. 'O. 11, 12. * Καταπυγμαχέω, Lucian. 3, 680.]

ΠΥΚΤΗΣ, ὁ, ab eadem origine derivatum, a qua et πὺξ, ideoque et significationem eandem sequitur. Sicut enim πὺξ μάχεσθαι s. πυγμαχεῖν dicitur pro Pugilatu decertare, ita et πύκτης vocatur Pugil, ὁ πὺξ μαχόμενος s. πυγμάχος. Xen. Σ. (2, 17.) Οἱ πύκται τοὺς μὲν ὤμους παχύνονται, τὰ δὲ σκέλη λεπτύνονται, Plut. Πύκτου πληγέντος εἰς τὸ πρόσωπον, et, Τοὺς πύκτας ἐῶσι συμπλέκεσθαι. J. Poll., inquit Bud. Annot. in Pand., athletarum nomine gymnicos omnes intelligi voluit: hi autem sunt παλαισταί, i. e. Luctatores: δρομεῖς, i. e. Cursores: πύκται, i. e. Pugiles: δισκοβόλοι, Qui discum in sublime jaculantur: ἁλτικοί, Qui saltus pernicitate contendunt. Mentio omnium eorum facta in Πὺξ partim ab Hom., partim a Plauto. D Affertur et adjective πύκτης πόλεμος e Luciano pro πυγμαχία, Pugna quæ πὺξ commissa est. Alii tamen interpr. Bellum durum. [" Theætet. 6. Jacobs. Anth. 10, 241. Lobeck. Aj. p. 273. Valck. ad Ammon. 80. Soph. Trach. 442. et Brunck." Schæf. Mss. Pind. N. 5, 95. 'O. 10, 20. * Πυκτομάχος, * Πυκτομαχέω, i. q. πυκτεύω, Suid.] Πυκτοσύνη, Pugilatus, Ars pugilica, ἡ πυκτική, Xen. Coloph. ap. Athen. [414.] Πυκτικὸς, Pugilicus: τέχνη, Ars pugilica: pro quo et πυκτική, subaudito substantivo. Plut. Οὐ μέτρια περὶ τῆς πυκτικῆς εἰπὼν, ἀλλὰ θρασυνόμενος. Item aliquis πυκτικὸς dicitur vel Qui bonus pugil est vel Pugilico certamini aptus. Plut. initio sui libelli quem περὶ Φιλοπλουτίας scripsit, Ἐπαινούντων τινῶν ἄνθρωπον εὐμήκη καὶ μακρὰς ἔχοντα χεῖρας, ὡς πυκτικόν, Aristot. Rhet. 1, (5.) Ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν δυνάμενος, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ, πυκτικός· ὁ δὲ ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός: Qui premere fortiterque tenere potest, ad luctam est idoneus; ad pugilatum vero aptus, qui ictu longe a se pellere: qui vero

A utrumque callet, pancratiasticus. [" Valck. ad Ammon. 80. Thom. M. 147. * Πυκτικῶς, 767." Schæf. Mss.] Πυκτεύω, Pugilatione certo, (ut Cic. Sint corporum certationes cursu et pugilatione, luctatione curriculisque equorum,) In pugilatu certo. Plin. Restitutum athleticæ certasse in pugilatu, Pugilor, quod in Pand. legitur, Pugnis decerto: i. q. πυγμαχέω. Epigr. πυκτεύσας ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, Plut. Symp. 2. Οἱ πυκτεύοντες, τῇ πυγμῇ μάλιστα ἐνεργοῦσι. Utitur et Dem. (51.) et Xen. Λ. [4, 6. " Kuster. V. M. 67. Koen. ad Greg. Cor. 84." Schæf. Mss. Eur. Cycl. 228. * Πύκτευσις, Gl. Dimicatio: * Πυκτευτής· Pugnator.] Πυκτεῖον, τὸ, Locus pugilationi dicatus, in quo pugiles exercentur, τόπος ἐν ᾧ πύκται ἀγωνίζονται, Suid.

[* Ἀντιπυκτεύω, Schol. Soph. Tr. 441. " ap. Guil. Canter. NN. LL. 4, 8." Boiss. Mss.] Διαπυκτεύω, Pugnis decerto, Pugilatu decerno, et metaph. pro Contendo, Lucian. (2, 735.) Τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων. [* " Ἐκπυκτεύω, J. Poll. (1, 225.) B 2, 147." Kall. Mss.] Καταπυκτεύω, Vinco in pugilatu, [Schol. Apoll. Rh. 2, 106.]

Πυκταλίζω, i. q. πυκτεύω, Eust. [" Il. 1444, 18. Etym. M." Wakef. Mss. " Valck. Hipp. p. 188. Anacr. p. 65." Schæf. Mss.]

ΠΥΚΤΟΣ, ejusd. cum superioribus originis, Eust., sc. a Πτύσσω derivatum, exemto τ, ut sit i. q. πτυκτὸς, Plicatus s. Complicatus: ut Il. Z. (169.) Γράψας ἐν πίνακι πυκτῷ, pro πτυκτῷ, s. δεδιπλωμένῳ, ut in meo manuscripto Homero exp. Sic Herodian. 7, (6, 11.) Οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἀποστέλλεται, Literas obsignatas duplicibus tabellis, Polit. ET Πυκταί, sc. δέλτοι, pro πυκτοὶ πίνακες. In Pand. Προφέρειν πυκτὰς καὶ δικαιώματα: pro quo alibi πιττάκια, Tabulas, Bud. [" Πυκτὸς, Heyn. Hom. 5, 221. Jacobs. Anth. 8, 225. 9, 57. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 216. Wolf. Prol. Hom. 83." Schæf. Mss. * " Πυκτὴ, Liber, Andr. Cret. 97. 123. 129. 143. 165." Kall. Mss.]
C Πυκτίον, τὸ, Libellus s. Tabella complicatilis: πτυκτὸν βιβλίον, s. Pugillares. Eust. exp. βιβλίον: Suidas itidem βιβλίον, item et πινακίδιον. Apud Schol. Aristoph. Ἐν πυκτίῳ γράφοντες. Sic supra πτυκτίον et Πτυχίον, et infra πυξίον. Herod. dicit etiam δέλτιον δίπτυχον, J. Poll. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 216. Schol. Aristoph. Πλ. p. 23. Hemst., Jacobs. Anth. 8, 266." Schæf. Mss. Πυκτίον, Πτυκτίον, Dionys. Thrax ap. Schæf. ad Greg. Cor. 28. " Greg. Naz. Ep. 165. Τὸ πυκτίον, ὅπερ εἴληφας παρ' ἡμῶν, τὰς Ἀριστοτέλους Ἐπιστολὰς κ. τ. λ." Strong. Mss.] AT Πυκτεῖον, Tablinum, Locus reponendis pugillaribus tabellis; nam πυκτεῖον Suidæ est non solum ἐν ᾧ πύκται ἀγωνίζονται, sed etiam ἐν ᾧ εἰσὶ τὰ πυκτία. ITEM Πυκτὶς, ίδος, ἡ, i. q. πυκτίον, Epigr. γραπτῇ πυκτίδι, Picta tabella. Hæc autem duo, sc. πυκτίον et πυκτὶς, Suidas derivat a VERBO Πυκτίζειν, significante ἀσφαλίζεσθαι et συγκλείεσθαι. || Πυκτίδες exp. etiam Fidiculæ. || Item πυκτὶς dicitur esse Animal quoddam ap. Aristoph. ['A. 879. " Jacobs. Anth. 8, 266.
D Brunck. ad Hippol. p. 374." Schæf. Mss.]

ΠΥΚΑ, itidem e πτύσσω derivatum esse vult Eust. Significat autem πυκνῶς, Dense, Spisse; nam quæ complicata sunt, ut δίπτυχα, τρίπτυχα, πολύπτυχα, eadem et πυκνὰ sunt: i. e. Densa, Spissa s. Crassa: ut e contrario λεπτὰ, i. e. Tenuia, esse solent τὰ ἁπλᾶ, simplicia. Il. M. (317.) Λυκίων πύκα θωρηκτάων, ubi Eust. Πύκα δὲ θωρηκταί εἰσιν οἱ πεπυκνωμένοι τῇ θωρήξει· τοιοῦτοι δὲ οἱ παρὰ τοῖς ὕστερον λεγόμενοι κατάφρακτοι, στεῤῥῶς τῇ πανοπλίᾳ πυκαζόμενοι. Idem Hom. eod. l. (454.) πύλας πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, ubi ostendit earum πυκνότητα στιβαρήν: solent enim firmiores esse portæ spissæ, et e pluribus tabulis compactæ. Alibi dicit σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, item πηκταὶ σανίδες. Apud Hes. Πύκ' ἐβάλλετο, πυκνῶς ἐβάλλετο. || Πύκα exp. etiam συνετῶς, Prudenter, sicut et πυκινῶς. Itemque Od. A. (333.) τέγεος πύκα ποιητοῖο, Schol. exp. ἐπιμελῶς κατεσκευασμένου, Accurate s. Affabre. Eadem exp. ap. Hes. quoque legitur. [" Heyn. Hom. 5, 15. Ilgen. Hymn. 576.

Ruhnk. ad H. in Cer. 186. * Πουκότατος, (a * Πουκὸς, pro * Πυκὸς,) Jacobs. Anth. 7, 17." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. v. Πυκνός.]

Πυκάζω, Denso, Stipo, Hesiod. Ἔργ. (2, 160.) ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας, Soccis laneis intus stipans. Cui addi potest ex Archestr. ap. Athen. (320.) ubi de apparando scaro loquitur, Ἡνίκ' ἂν εὖ τυρῷ καὶ ἐλαίῳ πάντα πυκασθῇ. Nisi malis, Accurate parata fuerint: a πύκα significante ἐπιμελῶς. Item πεπυκασμένον ὄρος dicitur Mons arboribus densus, Hesiod. Θ. (484.) Ἀργαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ, ὑλήεντι. ‖ Tego, s. Intego, Contego, Il. Ω. (581.) Κάδδ' ἔλιπον δύο φᾶρε, ἐΰννητόν τε χιτῶνα, Ὄφρα νέκυν πυκάσας δοίη οἶκόνδε φέρεσθαι, P. (551.) de Minerva, πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτήν, i. e. καλύψασα. Et ap. Athen. l. 11. βωμὸς ἄνθεσιν — πάντῃ πεπύκασται. Et πυκασθεὶς στέμμασι, Coronis opertus. Itemque Epigr. Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, Cingamus sertis capita. At Il. Ψ. (7.) ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, exposuerim potius Accurate elaborata, ἐπιμελῶς κατεσκευασμένα. Hes. quoque πυκάζουσι exp. non solum πυκνοῦσι, sed etiam περιβάλλουσι, σκέπουσι, στεγάζουσι, σκιάζουσι, καλύπτουσι, κρύπτουσι: item στεφανοῦσι, necnon φυλάττουσι. Item Suid. πύκασεν exp. ἐκόσμησεν: itidemque πυκάζεται, κοσμεῖται, σκεπάζεται. Dolor quoque cor alicujus πυκάζει, i. e. Coarctat et coangustat, s. πυκνοῖ, ut Eust. accipit Il. P. (83.) Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας. Sic Z. 124. Suid. vero πυκάζουσι exp. πεπυκνωμένοις, στενοχωρουμένοις, in l. quodam Psalmorum, quem ap. eum vide. ‖ Apud Soph. Aj. p. 35. meæ Ed. Πύκαζε θᾶσσον, Schol. exp. ἀσφαλίζου: alii, Compone te. Pro ἀσφαλίζω accipi poterit et ap. Hesiod. Ἔργ. 2, (242.) Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι Πάντοθεν. ‖ Νόον πεπυκασμένος dicitur qui est πυκινόφρων s. πινυτόφρων, Prudens, Callidus, a πύκα quod συνετῶς significat. Hesiod. (Ἡμ. 29.) μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστί. [" Wakef. Alc. 808. Georg. p. 33. Jacobs. Anth. 10, 164. Heyn. Hom. 4, 397. 5, 437. 471. 8, 459. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 111. 160. Voss Myth. Br. 1, 126. Toup. Opusc. 1, 340. 543. Græv. Lectt. Hes. 592. ad Charit. 267. ad Herod. 598. Fischer. Anacr. 22. Brunck. Andr. 1112. Musgr. 1116. ad Alc. 799. Orno, Jacobs. Anth. 11, 248. 12, 179. Theocr. 2, 153." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 149. Soph. Aj. 581. Moschus 3, 112. * " Πύκασμα, Symm. Ps. 117, 26. Συνδήσατε ἐν πανηγύρει πυκάσματα, Colligate in festivo populi conventu ramos densos, aut serta densa." Schleusn. Lex. V. T.] Πυκασμὸς, Densatio, Densitas, δασύτης, Suid. δασύτης γεννήματος, Hes.

[* Ἀναπυκάζω, Anal. 1, 421. * Ἐμπυκάζω, Mosch. 1, 15. νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται. * Καταπυκάζω, Eust. Od. A. p. 3, 17. * Καταπεπυκασμένως, J. Poll. 4, 51. * Περιπυκάζω, Ctesias Photii, Achill. Tat. 1, 15. p. 80.] " Συμπυκάζω, Contego, Operio. A cujus " pass. Συμπυκάζομαι, est particip. Συμπεπυκασμένος, " Contectus, ap. Diod. S. (2, 252.) Διά τινος αὐλῶνος " στενοῦ καὶ συμπεπυκασμένου δένδρεσι διαπλέων."

" Ποικάζουσαι, Hesychio σκεπάζουσαι, quod et πυ-" κάζουσαι," [" Pseudo-Chrys. in Joseph. T. 5. p. 656, 25. Ἰωσὴφ—ῥόδου δίκην ἀνθηροῦ ἀνὰ μέσον τῆς ξανθῆς γενειάδος τὸ τῆς μορφῆς ἄνθος ποικάζων. Idem in Susann. T. 5. p. 704, 33. Ἐτύγχανεν ἡ μακαρία ποικάζουσα τὰ τῆς σωφροσύνης ἀρώματα." Seager. Mss.]

Πυκνὸς, Densus, Spissus: cui opp. ἀραιὸς, μανὸς, Rarus, et λεπτὸς, Tenuis, Exilis. Πυκνὸν, inquit Gorr., Densum: duobus modis dicitur: Uno, proprie, quod meatus per totum parvos obtinet, ut silex et marmor: sicut e diverso ἀραιὸν, h. e. Rarum, quod eosd. magnos habet. Altero autem, per metaph. sive abusum, de coacto dicitur s. compacto, ut et rarum de laxo; hac enim ratione aquam et terram densas, aërem et ignem raros dicimus, sc. ad elementa ipsa translatis appellationibus, quæ tamen et unita sunt, et e similaribus natura partibus constant, nec ullos ejusmodi meatus sortita sunt. Hæc ille. Theophr. de folio abietis, Πυκνὸν οὕτως ὥστε μήθ' ὑετὸν διϊέναι: unde Plin. Folio pinnato densa, ut imbrem non transmittat. Aristot. Τὸ δ' ἄλλο πυκνόν ἐστι πᾶν, Reliqua densitas spissa, ut idem Plin. interpr. supra in Ἀπλυσίαι. Rursum Theophr. Πυκνότατα μὲν οὖν δοκεῖ πύξος εἶναι καὶ ἔβενος. Quæ idem Plin. sic interpr. Spississima ex omni materie judicatur ebenus et buxus. Item Πυκνοὶ, Densi, paulum diversa signif.: ut cum dicitur Frondes densi, Frutices densi, Cohortes densæ. Et ap. Virg. Densi acie milites. Il. N. (133.) ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι, Od. Ξ. (12.) Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα Πυκνοὺς καὶ θαμέας. Alicubi redditur etiam Creber: quo sensu et Densus, Virg. Ictibus densis pulsare. Apud Athen. (666.) Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι Κάρα γέροντος. Item et πυκναὶ ἐκκλησίαι, Crebræ conciones, pro συχναί. Et ap. Medicos πυκνὸς σφυγμὸς, Creber et frequens pulsus: quando breve tempus est inter διαστολὴν et συστολήν: sive, ut definit Paul. Ægin., cujus media quies parvo durat tempore: cui oppositus ἀραιὸς, Rarus pulsus. Vide plura ap. Gorr. ‖ Item νοῦς πυκνὸς, Mens prudens et varia rerum cognitione ac scientia veluti densa. Et πυκνὰ βουλεύματα, Prudentia ac sapientia consilia. Item πυκνὸς τὰς φρένας, Prudens, Bud. Pro quo Hesiod. dicit νόον πεπυκασμένος, et alii πυκινόφρων: Hist. Eccl. 5. Ἀνὴρ πυκνός τε τὰς φρένας, καὶ ἀνδρεῖος τὸ φρόνημα. ‖ Hes. πυκνὰ exp. non solum συχνὰ, συνετὰ, sed etiam παλαιά. ‖ Adverbialiter autem USURPANTUR Πυκνὸν ET Πυκνὰ, pr Crebro, Aristot. Rhet. 1. Πυκνὸν ἀναπνεῖ, Crebro respirat, Aristoph. Σφ. (1110.) πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, Alex. Aphr. in Probl. Οἱ πυκνὰ λουόμενοι, Qui crebro lavant. Necnon Il. Σ. (318.) Πυκνὰ μάλα στενάχων. At Od. P. (198.) πήρην Πυκνὰ ῥωγαλέην: i. e. πυκνὰς ῥαγάδας ἔχουσαν, Crebras habentem fissuras. ‖ Exp. etiam Prudenter. [" Πυκνὸς, Thom. M. 433. 438. Wakef. Phil. 1080. Jacobs. Anth. 6, 428. 9, 275. 294. Brunck. Aristoph. 1, 31. Villoison. ad Longum 188. ad Lucian. 2, 56. Huschk. Ep. in Prop. p. 96. Ruhnk. Ep. Cr. 120. ad Mœr. 55. Valck. Phœn. p. 392. 399. Hipp. p. 263. Toup. Opusc. 1, 140. 2, 95. Emendd. 2, 545. Prudens, Heyn. Hom. 5, 215. 8, 695. Ammon. 7. Bergler. ad Alciphr. 278. Conf. c. συχνὸς, Toup. Emendd. 1, 26. 4, 437. Πτερὰ π., Jacobs. Anth. 12, 96. Heyn. ad Virg. 4, 228. Ed. 1. Plut. 6, 57. Hutt. Πυκνὰ, Toup. Emendd. 1, 396. Mœr. 183. Abresch. Lectt. Aristæn. 155. Thom. M. 433." Schæf. Mss. Xen. Vect. 5. Προσφιλεστέραν καὶ πυκνοτέραν εἰσαφικνεῖσθαι πᾶσιν ἀνθρώποις ποιήσειε τὴν πόλιν, i. e. ὥστε πυκνότερον ἀφικν. Πυκνότερον, Frequentius, 3 Macc. 4, 11. Πυκνότατος, ibid. 1, 28. κραυγή.]

Πυκνογόνατος, Densis geniculis constans, Crebris distinctus geniculis et internodiis, Diosc. [* Πυκνοέθειρος, Tzetz. Posth. 471.] Πυκνόκομος, Qui densa coma est. ITEM Πυκνόκομον, Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 176. cui dicit folia esse ὅμοια εὐζώμῳ, τραχέα δὲ καὶ παχέα: ceteras notas ibid. vide. Plin. quoque Pycnocomum appellat, ap. quem descriptionem ejus habes, 26, 8. [* Πυκνοπνεύματος, Hippocr. 1179. * Πυκνόπορος, Densos habens meatus. * Πυκνόστικτος, Soph. Œd. C. 1147.] " Πυκνόφυλλος, " Densa habens folia, Frondibus densus." [* " Πυκνόδους, οντος, Schol. Opp. Ἁ. 1, 170." Wakef. Mss. * Πυκνόμματος, unde * " Πυκνομματέω, Bentl. Ep. ad Hemst. p. 111." Schæf. Mss.] Πυκνόφθαλμος, Crebros oculos s. gemmas habens, [Geop. 4, 12, 7. 5, 8, 2. 5, 24, 2. 10, 75, 7. " Ad Mœr. 275." Schæf. Mss. Πυκνοφθαλμότεραι ἄμπελοι, Theophr. C. Pl. 3, 15, 3. H. Pl. 5, 4, 2.]

Ἄπυκνος, Qui densus s. creber non est. Sunt ap. Musicos soni ἄπυκνοι, item βαρύπυκνοι, ὀξύπυκνοι, et μεσόπυκνοι. De quibus omnibus Mart. Capella 9. Denique alii, inquit, βαρύπυκνοι nominantur, alii μεσόπυκνοι perhibentur. Spissum vero dicitur trium sonorum compositiva quædam qualitas. Βαρύπυκνοι autem sunt, Qui velut regiones primas spissi retentant; μεσόπυκνοι vero, Qui media possident; ὀξύπυκνοι, Qui ultima tenent; ἄπυκνοι, Qui impositionem sonorum trium: qui sunt spissi, nullo genere aut

lege junguntur. Stantes autem perseverantesque dicuntur, vel ἄπυκνοι vel βαρύπυκνοι, qui velut quandam speciem et formam sibi principalium vindicabunt: ideo a quibusdam Statarii nominantur, quia diversas extensiones recipere non possunt. Βαρύπυκνος, ET Ὀξύπυκνος, ITEM Μεσόπυκνος, vide in Ἄπυκνος. [" Μεσόπυκνος, Euclid. 536." Wakef. Mss. * Κατάπυκνος, Hippocr. 406. " Theocr. Epigr. 1. : ἐπί τι, Maittair. Dial. 172." Schæf. Mss. Vide Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 205. Σύμπυκνος, Xen. Ἱππ. 10, 10. * Ὑπέρπυκνος, Gl. Prædensus. * Ὑπόπυκνος, Suffertus, Hippocr. 1028. Suet. Nerone 20.]

Πυκνῶς, Dense, Spisse. Et coquus dicitur ἐπάγειν πυκνῶς, cum densis ferculis mensas onerat, h. e. Cum multa simul apponit, et una παραθέσει alteram velut ἐπείγει. Apud Athen. (378.) Πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην. || Crebro, Frequenter, Sæpe, Plato de Rep. 1. Νῦν δέ σε χρὴ πυκνότερον δεῦρο ἰέναι. [Callide, Aristoph. Θ. 438. " Mœr. 183. Toup. Opusc. 1, 140. Valck. Hipp. p. 263. Thom. M. 433. Heyn. Hom. 7, 493. * Πυκνοτέρως, Lesbon. 186." Schæf. Mss. " Pseudo-Chrys. Serm. 61. T. 7. p. 422, 37." Seager. Mss.] ITIDEM Πυκνάκις pro Frequenter affertur ex Aristot. Probl. sect. 3. [quæst. 9.]

Πυκνότης, ἡ, Densitas, Spissitudo, cui opp. ἀραιότης, s. μανότης et λεπτότης. Plut. Symp. 6. Τῇ πυκνότητι στέγοντες. Aristot. Eth. 5, 1. Πυκνότης σαρκὸς, cui opp. μανότητα σαρκός. Herodian. 7, (12, 13.) Διὰ πυκνότητα τῶν συνοικιῶν, Crebritate insularum, Polit. || Prudentia, πυκιναὶ φρένες, σύνεσις, φρόνησις, ut Suidas exp. ap. Aristoph. Ἱππ. (1132.) Οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιῇς Εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ' Ἐν τῷ τρόπῳ. Schol. quoque ita accipit, subjungens tamen et hæc, εἰ συνεχῶς καὶ περὶ πάντας οὕτω φρονοίης. [Orell. Epicuri Frr.]

Πυκνόω, Denso, Spisso, Plut. Symp. 6, Πυκνοῦσαι τὸν στόμαχον καὶ πάλιν χαλῶσαι: ut Virg. (G. 1, 418.) Densat, erant quæ rara modo, et quæ densa, relaxat. Pass. Πυκνοῦμαι, Densor, Spissor, Spissesco, Plut. Alcib. Ὁ σίδηρος ἐν τῷ πυρὶ μαλασσόμενος, αὖθις ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται, Geop. Τοὺς μαλλοὺς πεπυκνωμένους καθ' ὅλον τὸ σῶμα, pro his Varr. Villis altis et densis toto corpore. Quod vero Plut. Demosth. (11.) dicit eum τὴν φωνὴν γυμνάσασθαι, λόγους τινὰς ἢ στίχους ἅμα τῷ πνεύματι πυκνουμένῳ προφερόμενον, Cic. ita, Summa voce versus multos uno spiritu pronuntiare consuescebat. || Item aliquis facit rem quampiam πυκνώσας, cum sæpius eam facit, et iteratis vicibus: ut quidem nonnulli exp. ap. Aristoph. N. (702.) Πάντας τρόπους σεαυτὸν Στρόβει πυκνώσας. [" Toup. Opusc. 1, 140. ad Diod. S. 1, 205. 212. Brunck. Aristoph. 3, 203." Schæf. Mss. * " Πεπυκνωμένως, Spisse, Dense, Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 979, 24. Ὁ ψαλμὸς οὗτος νόμον καὶ ἐντολὰς, καὶ δικαιώματα, καὶ κρίματα, καὶ μαρτύρια π. διαγορεύει." Seager. Mss.] Πύκνωμα, τὸ, Spissamentum: alii Farctus, πίλημα. || Frequentamentum, Bud. e Gell. (1, 11.) ap. Plat. de Rep. 7. p. 98 (=160.) de musicis, Γελοίως πυκνώματ' ἄττα ὀνομάζοντες, καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι. Quid vero Mart. Capella in sonis Spissum vocari scribat, vide in Ἄπυκνος. [Æsch. Suppl. 248. " Wakef. S. Cr. 3, 72. Bergler. ad Alciphr. 408. 438." Schæf. Mss.] Πύκνωσις, ἡ, Densatio, Spissatio, Plut. de Def. Orac. Αἱ συγκρίσεις καὶ πυκνώσεις, Concretio ac densatio, Turn. At in acie πύκνωσις est Cum milites in acie densantur: de qua vide in l. Περὶ Τάξεως Παλαιᾶς. Item Ælian. Ἔστι δὲ πύκνωσις, ὅταν ἐκ τῶν ἀραιοτέρων διαστημάτων ἐλάσσονα τὰ διαστήματα ποιήσας πυκνώσῃ κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην, τουτέστι κατὰ μῆκος καὶ κατὰ βάθος. || Accipitur etiam pro πυκνότης, Densitas, Spissitudo, Gal. ad Gl. 2. Ἡ τῶν σωμάτων πύκνωσις, Corporum densitas. Itidem et Plut. Symp. 6. Κατηγορεῖ μᾶλλον τὴν ῥύσιν ἢ πύκνωσιν τοῦ σώματος: 8. Ἡ γὰρ θερμότης χαλᾷ καὶ διΐστησι καὶ λύει τὰς πυκνώσεις, Densa relaxat, Virg. (l. c.) Πύκνωσις, inquit Gorr., Condensatio, Densitas, est Obstructio meatuum corporis, facta a refrigerantibus, astringentibus, et siccantibus. Sed et calidior aqua, ut ait Gal. 7 Meth. med., cutim densat, eam urens et contrahens. Id quæ efficiunt, πυκνωτικὰ appellantur, sed largius paulo sumto nomine quo στεγνωτικὰ etiam continentur. [" Dio Chrys. 1, 127." Wakef. Mss.] Πυκνωτικὸς, Densandi vim habens: π. φάρμακα, inquit Gorr., Densantia s. Condensantia medicamenta, dicuntur ea quæ poros contrahunt; frigida sunt et aquea, non terrea, neque aërea; ut quæ στεγνωτικὰ proprie appellantur, Quibus vis inest vasorum oscula claudendi. Opponuntur eis τὰ ἀραιωτικὰ, sicut τὰ ἀναστομωτικὰ τοῖς στεγνωτικοῖς. Vide plura ap. Eund.

[* Ἐπιπυκνόω, Aristot. de Color. Dio Cass. 438.]

Καταπυκνόω, Condenso. At Greg. Naz. Πλείοσιν ἐπισκόποις τὴν πατρίδα καταπυκνώσας, Cum pluribus episcopis patriam instruxisset et replevisset, Plut. Lycurgo (27.) Κατεπύκνου παραδειγμάτων πλήθει τὴν πόλιν, Urbem replebat exemplorum copia, s. referciebat: ut οἱ πυκνοὶ dicuntur Conferti. [" Damoxenus Comicus ap. Athen. 102. Τάλαντ' ἐγώ σοι κατεπύκνωσα τέτταρα, Corrasi, Cumulavi. Passiva voce usus est M. Anton. 5, 9. Εἰ μὴ καταπυκνοῦταί σοι τὸ ὀρθῶς πράττειν, Si tibi non cumulate, non semper, succedit omnia recte agere." Schw. Mss. Hippocr. 278. 279. " Diod. S. 1, 211. 2, 310. Bergler. ad Alciphr. 412. Heyn. Hom. 8, 44. * Καταπύκνωσις, ibid. (3, 55.)" Schæf. Mss. " Nicom. Geras. Harm. p. 24." Kall. Mss. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 205. * Προσκαταπυκνόω, Condenso, metaph. Confirmo, Plut. 7, 912. τὴν εὔνοιαν. * Περιπυκνόω, Niceph. Blemm. p. 153. * " Συμπυκνόω, Tzetz. Ch. 5, 332." Boiss. Mss.]

[* Πυκνάζω, Gl. Frequento, Continuo. * Ὑποπυκνάζω, q. d. Suffrequento, Lucian. Lexiph. 14.]

" Πυκναίοις, παλαιοῖς, Veteribus, Vetustis, Hes."

¶ Πυκινὸς, i. q. πυκνὸς, Poëtis solum usitatum, Densus, Spissus, Il. Ω. (779.) μηδέ τι θυμῷ Δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον, N. (145.) ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξι, Π. (212.) Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι, Densis lapidibus, i. e., Lapidum densa congerie, Lapidibus dense compositis: Ξ. 339. πυκιναὶ θύραι, Spissæ fores, E spissis tabulis compactæ: σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, et πηκταὶ, ut alibi vocat. Nisi malis πύκα ποιηταὶ, Affabre factæ: quo modo accipi potest et Od. H. (340.) ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος: 81. Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον: Il. T. (355.) πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ. At Hesiod. πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι, Recessus opacos. Pro Densus, i. e. Creber, accipi potest in l. illo ex Il. Π. citato. || Prudens, Callidus, i. q. συνετὸς s. πινυτὸς, Od. (T. 353.) γρηῢς πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα: et alibi πυκινὰ φρεσὶ μήδεα εἰδὼς, i. e. σοφὰ φρεσὶ βουλεύματα εἰδὼς, ut Xen. Σ. (830.) exp. Item Il. (B. 55.) πυκινὴν ἠρτύνατο βουλήν: (Z. 187.) πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε. [" Jacobs. Anth. 6, 88. 155. 428. Brunck. Aristoph. 1, 31. Wakef. S. Cr. 4, 166. Timon Phl. 23. Heyn. Hom. 5, 674. 7, 241. 8, 695. 747. 754. Hymn. in Cer. 279. 414. ad Mœr. 55. Pierson. Veris. 214. ad Charit. 231. Prudens, Callidus, ad Il. V. 232. Brunck. Phil. 854. Conf. c. πυκνὸς, Heyn. Hom. 6, 220." Schæf. Mss.] " Ποικινὸς λόγος, Suidæ ὁ πυκνὸς, in Ms. etiam " exemplari; sed scr. potius πυκινός." [Cf. Ποικάζουσαι.] Πυκιμήδης ET Πυκινόφρων, Qui sapienti et prudenti consilio est, πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχων, s. πινυτόφρων, Hes. Πυκιμήδεος exp. συνετοῦ, ἢ ἐπιμελοῦς κατὰ τὸ ποιῆσαι. Eid. πυκινόφρων est πολύφρων, σώφρων. [Πυκιμήδης, Lobeck. Phryn. 671. " Hymn. in Cer. 153. Πυκινόφρων, Jacobs. Anth. 11, 107. Ruhnk. Ep. Cr. 109." Schæf. Mss.] Πυκινῶς, Dense, Spisse, ut πυκνῶς. || Crebro, Od. Υ. (84.) Ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ, Ψ. (360.) ὅ μοι πυκινῶς ἀκάχηται, Il. T. (312.) Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον. || Prudenter, Sapienter, συνετῶς, Schol. Od. A. (279.) Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴ κε πίθηαι. || Exp. præterea ἐπιμελῶς et ἀσφαλῶς. [" Heyn. Hom. 7, 674." Schæf. Mss.] ITIDEM Πυκινὰ adverbialiter accipitur pro πυκινῶς, ut πυκνὰ pro πυκνῶς, i. e. Dense, Crebro, συχνῶς, Prudenter.

" ΠΝΥΞ, Athenis erat Locus prope arcem, in quo " olim * ἐνεκκλησίαζον, isque κατεσκευασμένος οὐκ εἰς

A “θεάτρου πολυπραγμοσύνην, sed κατὰ τὴν παλαιὰν “ἀπλότητα, J. Poll.: ut et Aristoph. Schol. scribit “πνύκα Athenis fuisse Locum ubi olim ἐκκλησίαζον, “s. ubi olim ἡ ἐκκλησία συνεκρότητο, h. e. ubi olim “concio habebatur. Id ex ipso Aristoph. patet, qui “initio 'A. dicit, νῦν οὔσης κυρίας ἐκκλησίας 'Εωθινῆς, “ἔρημος ἡ πνὺξ αὑτηΐ. Populum vero solitum ibi “convenire, e Dem. discimus, ap. quem (244.) in “γραφῇ quadam est, 'Εὰν μὲν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, ἐν “τῷ βουλευτηρίῳ ἀνειπεῖν· ἐὰν δὲ ἡ πόλις, ἐν πνυκὶ ἐν “τῇ ἐκκλησίᾳ, nam πόλις hic pro δῆμος positum esse, “ex Æschine patet, ap. quem ὁ νομοθέτης κελεύει ἐν “τῷ δήμῳ ἐν πνυκὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνακηρύττειν τὸν ὑπὸ “τοῦ δήμου στεφανούμενον, In pnyce cum populi “concio est: pro quo ibid. dicit ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, et “μὴ ἔξω τῆς ἐκκλησίας, In concione, Non extra con-“cionem. Itidemque ap. Aristoph. 'Ιππ. (750.) al-“lantopola dicente, Καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ' “ἐκκλησίαν, 'Ω δῆμ', ἵν' εἰδῇς ὁπότερος νῷν ἐστί σοι “Εὐνούστερος: subjungenteque Cleone, Ναὶ ναὶ διά-“κρινον δῆτα, πλὴν μὴ 'ν τῇ πνυκί: respondet popu- B “lus, Οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ: manifeste “indicans se eo loco concionem habere solere; “ideoque addit, 'Αλλ' ἐς τὸ πρόσθε χρὴν παρεῖν' ἐς “τὴν πνύκα. Eam etiam ob rem ὁ δῆμος ab Aristoph. “VOCATUR Πνυκίτης, quasi πολίτης τῆς πνυκὸς, Fre-“quentator pnycis: 'Ιππ. (42.) νῷν γάρ ἐστι δεσπό-“της Δῆμος πνυκίτης. Sed notandum, eo loco scri-“ptum esse πυκνίτης, ut ap. Dem. quoque πυκνὶ, “transposito ν: non male; cum Schol. etiam Ari-“stoph. eam scripturam agnoscat. Is enim in 'Ιππ. “(165.) Τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει, Καὶ τῆς “ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῆς πυκνὸς, cum πυ-“κνὸς exposuisset ἐκκλησίας, subjungit, μετάθεσιν “hic esse τῶν στοιχείων pro πνυκὸς a πνύξ. Hæcque “scriptura cum etymo convenit, quod idem Schol. “affert, sc. πνύκα nominatum fuisse eum locum ἀπὸ “τοῦ πυκνοῦσθαι ἐκεῖ τοὺς ἐκκλησιάζοντας, vel ἀπὸ τοῦ “πεπυκνῶσθαι ταῖς καθέδραις. Ad πνυκίτης vero ut “redeam, scribit J. Poll. τὸν τοῦ δήμου θόρυβον a “Comicis πνυκίτην dici, h. e. Tumultum et stre- C “pitum quem populus in pnyce coiens excitat.” [“Πνὺξ, πνυκὸς et πυκνὸς, Mœr. 311. Timæi Lex. 219. et n., Toup. Opusc. 2, 95. Brunck. Aristoph. 1, 120. 2, 15. 3, 11. Kuster. 104. 106. 211. 221. ad Phot. c. 38. ad Thuc. T. 2. p. 452. Baver. Πνυκίτης, Brunck. Aristoph. 3, 6. Kuster. 104.” Schæf. Mss. Palmer. Exerc. 625. Plut. Themist. 19. τὸ ἐν πνυκὶ βῆμα. “Πνυκίτης, Dio Chrys. 1, 655.” Wakef. Mss.]

ΠΥΞΟΣ, ἡ, Buxus: παρὰ τὸ πεπυκάσθαι, ἤγουν πεπυκνῶσθαι dicta, διὰ τὸ πυκνὸν τοῦ ξύλου, ut Eust. docet, et confirmat locus Theophr. ac Plinii in Πυκνὸς citatus. Prov. est, Πύξον εἰς Κύτωρον, ut Γλαῦκας ἐς 'Αθήνας, quod ibi πλείστη καὶ ἀρίστη πύξος ἐφύετο, Eust. [“Casaub. ad Athen. 127.” Schæf. Mss. Nicander Θ. 615. 'A. 592. Schn. Ind. Theophr. * Πυξοβατέω, perperam pro πεζοβατέω, in Epigr. Antiphili 45, 6.] Πυξοειδὴς, Buxi speciem gerens, Qui buxum colore refert, buxeo colore est, [“Casaub. ad Athen. 110. Diod. S. 1, 200.” Schæf. Mss.] D

Πυξάκανθα, Arbor alio nomine λύκιον dicta, quod vide.

“Παράπυξος καὶ ἀμφίκολλος κλίνη, legitur ap. J. “Poll. 10, (34.) e Cratino, cui subjungit e Plat. “Comico, κλίνην ἀμφίκολλον πυξίνην,” [7, 159.] “ut “inde conjicere sit παράπυξον κλίνην esse vel eandem “ac τὴν πυξίνην, Buxeam, vel Buxeæ assimilem.”

Πυξώδης, Buxo abundans, Buxeus, πυξοειδής. Πύξινος, Buxeus, E buxo factus, Il. Ω. (269.) ζυγὸν ἡμιόνειον Πύξινον. Et πύξινον ap. Hes. χρῶμά τι ἱματίου. Apud Martial. Dentes picei buxeique, qui picem et buxum colore suo referunt. Item πύξινοι ἄνθρωποι per risum dicuntur Qui buxeo colore sunt, Eust. [“Ad Charit. 217. Toup. Emendd. 1, 434. Πύξινος, * Πυξίνεος, Jacobs. Anth. 7, 63.” Schæf. Mss.]

Πυξεὼν, ῶνος, ὁ, Buxetum, Locus buxo consitus, [Gl. Buxetum. Πυξὼν, Herodianus ap. Bast. ad Greg. Cor. 225.]

[* Πυξίζω, Xenocr. de Alim. ex Aquatil. c. 20.]

[* “Πυξοῦς, Casaub. ad Athen. 103.” Schæf. Mss.]

¶ Πυξὶς, ίδος, ἡ, Pyxis, Vasculum e buxo, teres et oblongum, intus cavum et in summa parte operculo clausum: καταχρηστικῶς autem pro simili vase, e qualibet materia tornato, accipitur; nam cornea etiam pyxis dicitur et ferrea. Athen. 11. ἰατρικὴ πυξίς. Vide Κυλικίς. ‖ Item πυξὶς Suida teste dicitur τὸ πινακίδιον: est igitur i. q. πυξίον. ‖ Hes. Πυξίδα exp. δίπτυχα. [“Jacobs. Anth. 8, 266. Toup. Emendd. 1, 253. Wolf. Prol. Hom. 83. Subaud., Jacobs. Anth. 7, 46.” Schæf. Mss. “Liber, Montf. Pal. 25.” Kall. Mss.] Πυξίδιον, Parva pyxis. Et Parva tabella, πινακίδιον. Vide Πυξίον.

¶ Πυξίον, τὸ, Tabella scriptoria: inde nominata, quod antiquitus e buxo fieri solerent, ut sit Pugillares buxei, Tabellæ buxeæ. Itidem Eust. scribit πυξίον dici τὸ βιβλίον, διὰ τὸ πυξίναις σανίσι χρῆσθαι τοὺς ἀρχαίους εἰς γραφήν: quod idem et de πυξὶς tradit: subjungens, suo quoque tempore quibusdam in B usu fuisse ξύλινα βιβλίδρια. J. Poll. 4, 2. Πυξίον, καὶ πυξίδιον παρ' 'Αριστοφάνει: quibus synonyma ibid. δέλτος et δελτίον: item ex Hom. πίνακι πτυκτῷ, et ex Herod. δελτίον δίπτυχον. Ejusd. signif. SUNT Πιττάκιον, ET Πτυκτίον, AC Πτυχίον: ITEM Πυκτὶς, ET Πυκτίον, et πυξὶς ac πυξίδιον paulo ante. Utitur Schol. Dem. Cum enim orator dixisset (707.) 'Αναγράψας εἰς λεύκωμα, subjungit ipse, ὥσπερ ἐν πυξίῳ, In tabella. At καταχρηστικῶς Exod. 24, (12.) Πυξία λίθινα pro πλάκες λίθιναι, Tabulæ lapideæ, s. Crustæ marmoreæ. Item πυξίον, Tabula pictoris dicitur, ut πίναξ. [Anecd. Bekkeri 113. “Liber, Montf. Pal. 25. 58. 304. Tabula, Athan. 1, 758. Πυξία τοῦ νόμου.” Kall. Mss.]

[* “Πυξιόνυξ, Diosc. Notha 451.” Boiss. Mss.]

ΠΤΥΩ, ύσω, Spuo, Expuo, Excreo, Xen. K. Π. 8, (1, 14.) Μηδὲ πτύοντες, μηδὲ ἀπομυττόμενοι. Item cum accus., Il. Ψ. 679. Αἷμα παχὺ πτύοντα. Dicitur et de mari in Epigr. itidem pro Expuo vel Eructo, ἐρεύ- C γομαι. Item Πτύσας προσώπῳ, Soph. (Ant. 1231.) p. 264. meæ Ed. pro προσπτύσας τῷ πατρὶ, Inspuens in faciem patris: (653.) p. 241. 'Αλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ, μέθες Τὴν παῖδα, pro ἐν οὐδενὶ λόγῳ θέμενος, καταφρονήσας. Sic etiam Lat. Despuere habet Contemtus signif. Quo pertinent hæc Tibull. 1, 2. de sene amante, Hunc puer, hunc juvenis turba circumstetit arcta, Despuit in molles et sibi quisque sinus: ut ap. Theocr. 20, (11.) mulier amatorem deridens, et eum prorsus a se sperni ostendens, post multa verba τρὶς εἰς ἐὸν ἔπτυσε κόλπον. Vide et 'Αποπτύω. [“Jacobs. Anim. 293. Anth. 6, 138. 412. 7, 147. 8, 171. 9, 153. Græfe ad Meleagr. p. 140. ad Lucian. 1, 414. De mari, Valck. Adoniaz. p. 409. Bergler. ad Alciphr. 41. Toup. Opusc. 1, 152. 451. Wakef. S. Cr. 1, 54.: ὑπὸ κόλπον, Toup. in Schol. Theocr. 215. 221. Πρὶν πτύσαι, T. H. ad Plutum p. 253.” Schæf. Mss. Ruhnk. Ep. Cr. 149. Schæf. ad Longum p. 386. Erf. ad Soph. Ant. 645. Theocr. 24, 19. Apoll. Rh. 2, 570. 4, 925. Opp. 'A. 5, 596. Πτύσσο- D μαι, Hippocr. 607, 46. Υ in præs. et imperf. est longum, in fut. et tempp. inde deriv. est breve.] Πτύσμα, τὸ, Sputum, Id quod excreatu ejicitur, i. e. Excrementum tussiendo vacuatum, superfluum sc. molestumque humorem thoraci, pulmonibus, asperæ arteriæ, gutturi aut alii instrumento spirationis insidentem natura propellente, ut inter alia Gorr. tradit. Qui etiam e Gal. addit, quod optime concocti sputi notas gerit, πτύελον nominari: quod vero sanguine aut atra bile respersum mistumve fuerit, aut spumosum, aut aliter vitiosum, πτύσμα potius vocari. J. Poll. sine discrimine, 2. Τὸ ἀποῤῥέον τοῦ στόματος, πτύσμα καὶ πτύελον, καὶ σίελος καὶ σίαλος. Hippocr. Epidem. 6. πτύσματα ἀνθηρὰ, i. e. πτύσματα ἐρυθρὰ καὶ ὕφαιμα, ut Gal. in Lex. suo exp. [Polyb. 8, 14, 5. * Πτυσμὸς, Hippocr. 1216.] Πτύσις, Excreatio, Expuitio, Plin. Et πτύσις αἵματος, s. αἱμοῤῥαγίη, ἣν στάγδην καὶ ἀθρόον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἢ ἀπὸ τοῦ στόματος ἔῃ τὸ αἷμα. Aret. de Notis Acut. Morb. 2, 2. ubi vide quomodo discernat ab ἀναγωγὴ et ἔμπτυσις. [* Πτυστὸς, unde * Ἄ-

πτυστος, Hippocr. 177. 493. * Αἱματόπτυστος, Pisid. 422. * Μακρόπτυστος s. * Μακροπτύστης, Schol. ad Lucian. Apolog. de Merc. Cond. c. 6.]

Πτύελον, SIVE Πτύαλον, τὸ, Sputum, i. q. πτύσμα: quamvis nonnulli discrimen inter ea statuant. Alex. Aphr. Probl. 2. Ἀνάγεται τὸ πτύαλον. Affertur et pro Spuma maris. || Πτύελον Hes. exp. non solum πτύσμα, sed etiam σκεῦος ἐπιτήδειον πρὸς λουτρόν: quod πύελος potius nominari solet. ["Πτύελον, Sputum, Athen. 1. p. 52. Πτύελον, Πτύαλον, Thom. M. 862. * Πτύελος, 792. 862." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 13, 3. "Hes. v. Σίαλος. * Πτυελώδης, Saliva abundans, Diogen. Prov. 8, 71. Suid. 3, 701." Wakef. Mss. "Apostol. Adag. 21, 4." Boiss. Mss. * Πτυαλώδης, Hippocr. 213.] UNDE Πτυαλισμὸς, SIVE Πτυελισμὸς, Screatus, Excreatio. Ex Hippocr. de Vict. Rat. in Morb. acut. Vel potius Sputatio, Crebra expuitio. NAM Πτυελίζειν, teste Gorr., ap. Hippocr. Prorrhet. non aliud significat quam Frequenter spuere, Os assidue sputo plenum habere. [* Πτυαλίζω, Hippocr. 208. * Ἀποπτυελίζω, unde * "Ἀποπτυέλισμα, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 119. Combef." Boiss. Mss.]

Πτυὰς, άδος, ἡ, Sputatrix, Plaut. Minime sputator, screator sum. Est Aspidis species quædam. Nam Gal., teste Paulo Ægin. 5, 19., tria aspidis genera commemorat, τὴν χερσαίαν, τὴν χελιδονίαν, et τὴν πτυάδα, ἥτις καὶ ὀλεθριωτέρα πασῶν ἐστίν· ἐπανατείνασα γὰρ τὸν τράχηλον, καὶ συμμετρησαμένη τῷ διαστήματι τὸ μῆκος, εὐστόχως ἐμπτύει τοῖς σώμασι τὸν ἰόν. [Schneid. ad Ælian. H. A. 6, 38. Porph. de Abst. 3. p. 269. Ed. Lugd.]

Ἀναπτύω, Expuo, Expuendo ejicio, Ejicio quasi expuendo. Proprie Sursum spuo. Apoll. Rh. 2, (570.) καγχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνην, ubi Latine itidem Expuebat dici posset. || Despuo, Conspuo: eo sensu quo dixit Poëta quidam, Mores alicujus despuere, pro Contemnere. Conspuo autem, ea signif. qua dixit Paulus, Consputus atque derisus. Gal. Ὁ τὰς Ἡροφίλου ἀναπτύων * διατομάς. Potest ἀναπτύων exponi etiam Respuens. ["Ruhnk. Ep. Cr. 149. Toup. Opusc. 1, 336. Brunck. Apoll. Rh. 77." Schæf. Mss. * Ἀνάπτυσις, Gal. de Simpl. Potest. 4. T. 2. p. 51, 45. Bas.: Alex. Trall. 7, 286. * "Ἐξαναπτύω, Theod. Prodr. 161." Elberling. Mss.]

Ἀποπτύω, Spuo, Expuo: pro simpl. πτύω, Xen. K. Π. 1, (2, 16.) Αἰσχρὸν μὲν γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐστὶ Πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι, ubi notandum absolute poni et sine adjunctione. Sic et Epigr. ἐς δὲ βαθὺν τρὶς κόλπον ἀπέπτυσεν, pro ἔπτυσεν: ut Theocr. τρὶς εἰς ἐὸν ἔπτυσε κόλπον. Frequentius accus. adjunctum habet pro Expuo, Spuendo expello, (Ἀπ. 1, 2, 54.) Τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσιν. Jungitur autem et cum aliis accus., pro Emitto ex ore tanquam expuendo, Emitto s. Reddo tanquam sputum, Il. Δ. (426.) ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην, Ψ. (781.) Ὄνθον ἀποπτύων. Nonnus, ἀπέπτυεν ἀφρὸν ὀδόντων. Sic et passiva voce usus est Gal. Εἰ δ' αὐτόματος ἀποπτύοιτο μόνος, ἀτρέμα πιέζειν τῷ δακτύλῳ. Lucr. itidem Expuere ex animo rationem dixit, pro Expellere s. Ejicere tanquam spuendo. || Respuo, i. e. Aspernor, Aversor, Hesiod. Ἔργ. (2, 344.) Οὐ γάρ τοι γε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς, Non enim audiunt, sed preces aspernantur, aversantur, abominantur, detestantur. Sic quidam putant ἀπέπτυσα esse abominantis, in Eur. Hipp. (614.) Ἀπέπτυσ'· οὐδεὶς ἄδικός ἐστί μοι φίλος. Usurpatur ab Eod. in responsione itidem, Hec. (1265.) ibi enim cum Polymestor dixisset, Καὶ σήν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασσάνδραν θανεῖν, respondet Hecuba, Ἀπέπτυσ', αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν, Schol. καταφρονῶ τῶν σῶν μαντευμάτων. ["Valck. Hipp. p. 232. Diatr. 140. ad Lucian. 1, 465. Abresch. Æsch. 2, 45. Jacobs. Anth. 6, 138. 7, 148. 11, 144. 12, 25. Phanias 6. Villois. ad Long. 216. Brunck. Soph. 3, 500. Heyn. Hom. 4, 703. Markl. Suppl. 1032. ad Charit. 562. Wakef. Herc. F. 561. Eum. 303. Respuo, Aversor, Toup. Opusc. 1, 450. Jacobs. Spec. 17. De mari, Valck. Adoniaz. p. 409. Ruhnk. Ep. Cr. 149. Bergler. ad Alciphr. 41." Schæf. Mss. * "Ἀποπτυστέος, Respuendus, Clem. Alex. 140. 659(=163. 785.)" Kall. Mss. * "Ἀπόπτυσμα, Heyn. Hom. 5, 111." Schæf. Mss. Hes. v. Βρῆγμα, leg. Βῆγμα. "Moschop. π. Σχ. 198." Boiss. Mss. * Ἀποπτυσμὸς, perperam pro ποππυσμὸς, Dionys. H. de C. VV. p. 156. Schæf., quem vide.] Ἀπόπτυστος, ὁ, ἡ, Aspernandus, Aversandus, Detestandus, Abominandus, q. d. Despuendus. Sic dicitur ut κατάπτυστος: usurpaturque cum ab aliis, tum a Basil. Proprie autem sonat potius Aspernabilis et Despuibilis, si fas esset ita loqui, quam Aspernandus et Despuendus: ἀπόπτυστον ab Hes. exp. ἀπόβλητον, ἔκβλητον, κατάπτυστον. Nam in vulgatis Edd. perperam legitur ἀπόπτυσον pro ἀπόπτυστον, et κατάπτυσον pro κατάπτυστον. ["Opp. K. 1, 255." Wakef. Mss.] Ἀποπτυστὴρ, ῆρος, ὁ, Aspernator, Contemtor, Qui aversatur, ad verbum Desputor, Opp. Ἁ. 2, (11.) ἅτε πῶλον ἀποπτυστῆρα χαλινῶν. ["Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss. "Ad Mœr. 34." Schæf. Mss. Cf. Διαπτυστήρ. * Ἐξαποπτύω, Tzetz. Ch. 6. p. 98.]

"Διάπτυστος, Ventilatus et sparsus: ut accipiunt
"ap. Soranum Vita Hippocr. Τῆς δόξης αὐτοῦ μέχρι
"Περσῶν διαπτύστου γενομένης. Sed suspecta hæc
"vox est, et puto scr. esse διάπυστος. Alioqui
"διάπτυστος est Despuendus, Despui dignus, ut κατά-
"πτυστος, a VERBO Διαπτύω, i. q. καταπτύω, Despuo,
"et metaphorice Contemno, Fastidio. Dem. (313.)
"Σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους, Chrys.
"Μέλλει διαπτύεσθαι." ["Jacobs. Anim. 294. Philostr. 266. Boiss., Bergler. ad Alciphr. 105. T. H. ad Lucian. Dial. p. 49." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 2, 5. τὸν χαλινόν. Cum gen., i. q. καταπτύω, Ælian. H. A. 4, 22. "Planud. Ovid. Met. 2, 597." Boiss. Mss. * Διαπτυστὴρ, Greg. Naz. Carm. 10, 105. χαλινῶν ἵππος. Cf. Ἀναπτυστήρ.]

"Εἰσπτύω, Inspuo, Spuo in, cum præp. εἰς: ut,
"Εἰσέπτυσε εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ."

Ἐκπτύω, Expuo, Od. E. (322.) στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην Πικρήν. Exp. etiam Respuo, Abhorreo; sed sine exemplo. ["Bergler. ad Alciphr. 150. Jacobs. Anth. 6, 84. 11, 144. De mari, Valck. Adoniaz. p. 409." Schæf. Mss. * Ἔκπτυσμα, Sib. Orac. 8. p. 735. Cf. Lactant. 4, 18, 15. et Struvii Fragm. Sibyll. p. 42. 43. * "Ἔκπτυμα, Sputum, Andr. Cr. 94." Kall. Mss. * Ἔκπτυσις, Alex. Trall. 7. p. 97. * "Ἔκπτυστος, ad Charit. 316." Schæf. Mss. * Συνεκπτύω, Theod. Prodr. Ep. p. 74.]

Ἐμπτύω, Inspuo, Marc. (14, 65.) Ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ, Plaut. Insputare alicui, aliquem. Vide et Πτυάς. Item, Ἐνέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον, Plut. (6, 715.) ut ap. Athen. 8. Ἐνέπτυσεν εἰς αὐτήν. Pass. Ἐμπτυσθήσομαι, Insputabor, Conspuar. Phrynich. annotat, non dicendum esse ἐμπτύει μου, sed καταπτύει μου. ["Phryn. Ecl. 6. ad Lucian. 1, 414. Thom. M. 507." Schæf. Mss.] Poëtice autem pro Ἐμπτύω DICITUR Ἐνιπτύω, Inspuo, Insputo. Ἔμπτυσμα, Sputum, s. potius Quod alicui inspuitur, [LXX. Isai. 50, 6. "Cyrill. Hier. 128. Andr. Cr. 63. * Ἐμπτυσμὸς, 311." Kall. Mss.] AT Ἔμπτυσις numeratur inter αἵματος φορὰς τὰς διὰ στόματος, ap. Aret. de Not. Morb. Acut. 2, 2.

Ἐπιπτύω, Inspuo, Insputo, i. q. ἐμπτύω, ["Valck. Callim. 296. (1, 526.) ad Röv. p. xxviii. Jacobs. Anth. 10, 112." Schæf. Mss.] Ἐπίπτυστος, Insputandus, Dignus qui insputetur, cui insputetur, κατάπτυστος et ἀπόπτυστος.

Καταπτύω, Despuo, i. e. vel Despicio, Contemtim aversor, ut ap. Catull. Preces alicujus despuere, abominor, ut Pers. Despuat in mores, Lucian. Καταπτύω τῆς φιλοσοφίας, Despuo philosophiam, Demosth. (295.) Τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἄν σου; Quis non in te despueret, te execrando? Sic et ap. Æschin. καταπτύω σου, In te despuo, Te execror. ["Plut. Mor. 1, 13. Phryn. Ecl. 6. (Lobeck. 17.) T. H. ad Lucian. Dial. 49. ad 1, 415. Thom. M. 507." Schæf. Mss. * Καταπτυσμα, Gl. Putacilla.] Κατάπτυστος, ὁ, ἡ, Despuendus, Abominandus, Execrandus, Dem. pro Cor. (236.) Μισθοῦται τὸν κατάπτυστον τουτονί. In eadem Or. Πρός γε τοῦτον αὐτὸν τὸν κατάπτυστον. Idem pro Despuendus et Despicabilis usus est in

Or. c. Mid. 233(=559.) et pro Spurcissimus, 237 (=570.) Nam omnia spurca et detestanda, necnon et aspernanda, despuere solemus. Apud Anacr. legitur et *καταπτύστην*, J. Poll. [2, 103. " Wakef. S. Cr. 3, 88. Valck. Callim. 147." Schæf. Mss. Eur. Tro. 1024. * " *Καταπτύστως*, Clem. Alex. 458." Kall. Mss.]

[* *Παραπτύω*, Despuo, Philostr. V. A. 4, 10. *ἀφρὸν*, de cane. " Niceph. Call. Or. in S. Magd. p. 47." Boiss. Mss. " Wyttenb. Ep. Cr. p. 40." Schæf. Mss.]

[* " *Περιπτύω*, Aristæn. Ep. 1, 21. cf. T. H. ad Lucian. D. M. 20, 2." Boiss. Mss. Simpl. ad Epict. " Ad Charit. 316." Schæf. Mss.]

[* *Προπτύω*, Ante me spuo, LXX. 2 Macc. 6, 20.]

Προσπτύω, Aspuo, Inspuo in aliquem, Insputo, Conspuo, Despuo: *Ὁ δὲ ἀναχρεμψάμενος προσέπτυσε τῇ ὄψει*. Et alibi, *Τοῦτον δὲ τὴν γλῶτταν ἀποτραγόντα προσπτύσαι*. Hæc Bud.: qui et b. l. subjungit, ex Hippiatria, ut puto, *Ἅλας νῆστις ὢν διαμασησάμενος πρόσπτυσον τὸν ὀφθαλμόν*: ut et Plin. 31, 9. itidem de sale, Oculis jumentorum inspuitur. Item *προσπτύει* alicui rei, qui eam despuit et contemtim rejicit: ut Epicurus ap. Athen. *Προσπτύω τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὅταν μηδεμίαν ἡδονὴν ποιῇ*. [Plut. 8, 360. 10, 476. " Ad Lucian. 1, 414. T. H. ad Dial. p. 48. Valck. ad Röv. p. xxvii. Bergler. ad Alciphr. 41. Abresch. Lectt. Aristæn. 316." Schæf. Mss. Diog. L. 2, 67. * *Πρόσπτυστος*, Dignus qui inspuatur, Plut. 8, 235.]

" *Πυτίζω*, derivatum a *πτύω*, abjecto *τ*, Lex. " meum vet. et Etym. A Suida exp. *πταίω*, in " Ms. etiam Cod.; sed non dubito quin perperam " id scriptum sit pro *πτύω*, Spuo. Verum signif. po- " tius Sputo, Crebro spuo." [Pytisso, s. Pytiso, Terent. Heaut. 3, 1, 48. Pytisando quid vini absumsit? " Jacobs. Anth. 7, 264. Brunck. Aristoph. 1, 21. (Λ. 205.)" Schæf. Mss. Salmas. ad Spart. 150.] " *Πύτισμα, τὸ*, Sputum, *πτύσμα*," [Pytisma, Juvenal. 11, 173. Vitruv. 7, 4, 5. * *Ἀναπυτίζω*, Hero Spirit. 1. p. 181.] " *Ἀποπυτίζω*, Respuo, s. Spuendo eji- " cio, eructo, Aristot. H. A. 4, (3.) *Ἀποπυτίζει τὴν* " *θάλασσαν*, Respuit marinam." [Hippocr. 1217. Aristoph. Λ. 205. *Εὔχρων γε θαῖμα κἀποπυττίζει καλῶς*, Profluit, sed leg. unico *τ*, ut Brunck. annotavit. * " *Διαπυτίζω*, Expuo, Passim expuo, Archedicus Comicus ap. Athen. 294. *Διαπυτιοῦσ' οἶνον δὲ τοιοῦτον χαμαί*." Schw. Mss. " Fundo, Clem. Alex. 154. *τὸν ἄκρατον*, Merum, (*Ὥσπερ τοὺς ἀμφορεῖς διαπυτίζοντας ἀλλήλοις τὸν ἄκρατον φιλοτησίας ὀνόματι*.)" Kall. Mss. * *Ἐκπυτίζω*, Hero l. c. * *Καταπυτίζω*, 206. Vide Schn. Lex. v. *Πυτίζω*. Scribitur etiam, sed male, * *Πιτύζω*, unde * *Ἀναπιτύζω*, cujus verbale * *Ἀναπιτυσμὸς*, Mathem. Vett. p. 247. * *Ἐκπιτύζω*, ibid. *ἐκπιτυσθήσεται*, i. q. *ἐκρυήσεται*. * *Ἐκπιτυσμὸς*, Hero Spirit. 1. p. 181. * *Πιτύω*, Schn. Lex. * " *Πιτίζω*, Pitisso, Tzetz. Ch. 1, 6. 31." Elberling. Mss.] " *Ἐκπιτίζω*, Pitissando exhaurio, Alexis ap. " Athen. (124.) *Καὶ τὸν μὲν ὀξὺν οἶνον ἐκπιτίζομεν*, " *Ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν*:" [*ἐκπυτίζομεν* Schw. *Ἐκπιτίζει*, Gl. Exugit: *ἐκπιτίζει* Vulc. * " *Πτύσκω*, Hippocr. de Morbis p. 460. *Ὑγραίνεται καὶ πτύσκεται ὁ πνεύμων*: leg. " *πιτύσκεται* s. *πιπίσκεται*." Schn. Lex.]

" *Φθύζω*, Susurrum edo, sicut et *ἐπιφθύζω*. Exp. " et Spuo." " *Ἐπιφθύζω*, Inspuo veneficarum more, " s. potius Inspuo venefice, si ita loqui liceat, " Theocr. 2, (62.) *Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος* " *ὀστέα πάσσω*, ubi tamen aliter Schol. * *ἐπιψιθυρίζουσα*, et *ἡσύχως ἐπᾴδουσα*. Legimus ap. Eund. 7, (127.) " *Ἄτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι*. " Ubi melius exp. videtur idem Schol., et priori illi " expositioni assentiri: quæ ex Eust. petita est:" [ad Od. A. p. 1392, 42=22, 9. Od. Δ. p. 1482, 43 =149, 16.] " Convenit autem et cum hoc Tibulli " versu (1, 2, 53.) Ter cane, ter dictis despue car- " minibus." [Schn. Lex. suspicatur olim scriptum fuisse * *ἐπιψύττοισα*, a *ψύττω*, Dor. pro *πτύω*. " Valck. ad Röv. p. xxviii." Schæf. Mss.]

" *Ψυττὸν*, Hes. esse dicit *πτύελον*, Sputum; affe- " rens et VERB. *Ψύττει* pro *πτύει*, Spuit. A sono " hæc facta arbitrantur."

"ΠΤΥΟΝ, *τὸ*, Ventilabrum, Pala lignea, qua semi- " na ex acervo sumentes ab una areæ extremitate in " alteram contra ventum jactant, ut ista ventilatione " a pulvere et aceribus purgentur: *λίκνον* autem, " Vannus. Il. N. (588.) *Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν* " *μεγάλην κατ' ἀλωὴν Θρώσκουσιν κύαμοι μελανόχροες* " *ἢ ἐρέβινθοι Πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ*. " Xen. *Τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει*, Aristas a fru- " mento secernit. Nota vero *πτυόφι* illud in Hom. " loco paragogicus positum pro *πτύου*, ut *ποντόφι* pro " *πόντου*." [" Phryn. Ecl. 141. Jacobs. Anth. 9, 39. Wakef. S. Cr. 5, 4. Brunck. Soph. 3, 527. Heyn. Hom. 6, 473. Toup. Opusc. 1, 197." Schæf. Mss. Theocr. 7, 156. Modus frumentarius, unde * *Δίπτυον, τὸ*, Dimidium medimni, ap. Cyprios, Hes. * " *Πτυάριον*, Herodian. Epimer. 117." Boiss. Mss. * *Διαπτυίζω*, Phav. v. *Λικμῶ*, Schneidero susp. * *Πτέον*, Attice, Eust. Il. E. p. 925. " Brunck. Soph. 3, 527." Schæf. Mss. Phot. *Πτέον· διὰ τοῦ ε λέγουσιν, οὐ πτύον*.]

ΠΥΓΗ, *ἡ*, Nates, Clunes; Pyga, ut Horat. etiam vocat. Athen. (582.) *ἐσχηκέναι Πυγὴν πάνυ καλὴν*, ubi etiam *πυγὴν αἰτεῖν, παρέχειν*, de nefando coitu. Item Prov. *Ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷν*, de quo ap. Suidam. Hes. exp. *κάθισμα*, alii *ἕδρα*: quæ pars et *γλουτοὶ* vocatur, i. e. Clunes. [" Markl. Suppl. p. 263. Act. Traj. 1, 247. Toup. Opusc. 2, 70. ad Charit. 295. Conf. c. *πυγμὴ*, Brunck. Aristoph. 3, 17.: cum *ἕδρα*, ad Lucian. 2, 89. *Ἄλλεσθαι πρὸς πυγὴν*, Brunck. Aristoph. 1, 10. (Λ. 82.) Kuster. 237." Schæf. Mss. Antyllus Oribasii p. 121. Matth., Eust. Il. B. p. 310. *ἀγροῦ*, cf. Interpp. ad Hes. v. * *Ἀγροπύγη*.] ITEM ET *Πὺξ* pro *πυγή*. Bud. ex Aristot. Physiogn. *Ὅσοι δὲ πῦγα μὲν ὀξεῖαν, ὀστώδη δὲ ἔχουσιν, εὐμωστοι*.

Πυγολαμπὰς, Cicindela, Insecti genus, cujus clunes s. nates noctu lucent: alio nomine *λαμπουρὶς* s. *λαμπυρὶς* nominatur, ut suo loco docui. Aristot. H. A. 5, 19. Alii scribunt *πυγολαμπίς*. [Cf. *Πυρολαμπίς*.] *Πυγοσκελὶς, ζῶόν τι, καὶ ὁ βραχὺς*, Hes. Apud quem ET *Πυγόριζαι* dicuntur *τινὲς τῶν ῥιζῶν*. *Πυγοστόλος, ὁ, ἡ*, Qui clunes ornat: ut lenones et lenæ quæ cinædis *καλὰς πυγὰς* prostituebant. Suidæ *προαγωγὸς*, * *μαχλίστρια*. Hesiod. *Ἔργ*. (1, 371.) *Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω, Αἱμύλα κωτίλλουσα*, ubi Schol. exp. non solum *ἡ κοσμοῦσα τὰ περὶ τὴν πυγὴν καὶ ἕδραν μέρη* * *ζωναρίοις*, verum etiam *ἡ στολίζουσα τοὺς πυγόνας καὶ πήχεις καὶ τὰς χεῖρας περιβραχιονίοις καὶ δακτυλίοις*. Sed hæc posterior expositio parum consentanea est. Si enim a *πυγὼν* derivatum esset, corripienda foret prima syllaba, et dicendum *πυγονοστόλος*. Præterea homines libidinosos non tam facile decipiunt brachialia et annuli quam *αἱ καλαὶ καὶ εὔστολοι πυγαί*. [" Toup. Opusc. 1, 522." Schæf. Mss.]

Πύγαργος, Cujus nates albidæ sunt, Albas clunes habens: e quo a quibusdam intelligitur Mollis, effeminatus. Ita vocatur etiam Aquilæ genus quoddam, *παρὰ τὸ ἔχειν πυγὴν ἀργὴν καὶ λευκήν*, ut Suid. tradit: item et Plin. 10, 3. Secundi generis pygargus, in oppidis mansitat et in campis, albicante cauda. Meminit et Aristot. H. A. 9, 32. Gaza Albicillam nominari Latine posse scribit: *νεβροφόνον* quoque ab eod. Aristot. vocari tradunt, quod Hinnulariam Gaza interpr. Pygargi sunt et Feræ quædam, e caprearum genere, ap. Plin. 8, 53. [" Heyn. Hom. 8, 660. 661." Schæf. Mss.]

Ἀντίπυγος, Oppositas s. Obversas nates habens: ut *ἀντίπυγος ὀχεύεται*, Coit obversis s. aversis clunibus. Alii, Aversus coit. Sic *ἀντίπυγοι συμπλέκονται*: quod et *πυγηδὸν συμπλέκεσθαι* dicitur. [Aristot. H. A. 5, 2. " Abresch. Æsch. 2, 99." Schæf. Mss.] *Ἄπυγος*, Nates non habens, Perexiles nates habens. Hes. *ἄπυγοι* exp. *οἱ λεῖοι τὰς πυγάς*, annotans scommatice in Athenienses dictum fuisse. Vide *Λισπόπυγος*. [Simonides Fr. 230, 76. " Mœr. 245. et n., ad Timæi Lex. 176. Antip. Thes. 4." Schæf.

Mss.] *Εὔπυγος*, Bonas s. Pulcras nates habens, J. Poll. *Εὐπυγία, ἡ*, Pulcræ clunes, Horat. s. Tumidæ et pingues clunes: quibus ap. Eund. opponuntur Aridæ clunes. Legitur in Comici cujusdam [Alexidis] versibus ap. Athen. 13. [p. 568. et ap. Clem. Alex. 256=94.]

Καλλίπυγος, Pulcras nates habens, Cui pulcræ sunt clunes, *ὁ καλὴν πυγὴν ἔχων*, ut Comicus quidam ap. Athen. 13. loquitur, ut *καλλίπυγος ἵππος*. Item *καλλίπυγος Ἀφροδίτη*, cui fanum statuere duæ sorores, quæ *καλλιπυγίας πέρι* inter se certabant, judicium ferente adolescente quodam, ut prolixe refert Athen. l. 12. fin., ubi inter alia dicit, *Φιλονεικήσασαί ποτε πρὸς ἑαυτὰς, προελθοῦσαι ἐπὶ τὴν λεωφόρον, διεκρίνοντο ποτέρα εἴη καλλιπυγοτέρα.* Et mox, *Ὑπὸ τῶν πολιτῶν καλλίπυγοι ἐκαλοῦντο.* Et mox, *Καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις.* Et, *Ἱδρύσαντο Ἀφροδίτης ἱερὸν, καλέσασαι Καλλίπυγον τὴν θεόν.* Initio autem, *Καλλιπύγου Ἀφροδίτης ἱερὸν ἱδρύσασθαι.* Unde emenda locum ap. Clem. Alex. Str. *Ἑταίρᾳ δὲ Ἀθηναῖοι, καὶ Καλλιπύγῳ θύουσι Συρακούσιοι*: nam hic mendose SCRIPTUM *Καλλιπύργῳ*. [" Ad Charit. 208. Valck. Phœn. p. 116. Toup. Opusc. 2, 70. Emendd. 2, 506. Bergler. ad Alciphr. 188. Jacobs. Anim. 159." Schæf. Mss.]

Κατάπυγος, Cinædus. Unde ap. Hes. *Καταπύγον, κιναίδον, ἢ ἀσελγοῦς.* Et Prov. ap. Athen. (281.) *Καταπυγοτέραν τ' ἀλφηστᾶν*: nam *ἀλφηστῶν* piscium tradunt *τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἑπόμενον φαίνεσθαι*: unde etiam *ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν πυγὴν θατέρῳ τὸν ἕτερον ἀκολουθεῖν*, veteres quidam ita vocarunt *τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς*, ut Athen. ibid. tradit et Suidas, in *Καταπύγων*, de quo paulo post. [" Heyn. ad Apollod. 1140. Casaub. Athen. 1, 4. Brunck. Aristoph. 1, 13. (Λ. 137.) ubi de * *Παγκατάπυγος*." Schæf. Mss.] Ejusd. signif. EST *Καταπυγὴς*, Cinædus, Pronus ad obscœnas libidines, *ὁ καταφερὴς*, Hes. Eod. Hes. teste *καταπυγὴς* dicitur etiam *ὁ μέσος δάκτυλος*. Synonymum ET *Καταπύγων*, significans itidem Cinædus, Aristoph. N. (909.) *Καταπύγων εἶ κἀναίσχυντος*: (529.) *Χὠ σώφρων τε χὠ καταπύγων.* Et Ἱππ. (639.) *Ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνήρ*, ubi Schol. *εὐρύπρωκτος*: Σφ. (687.) *εἰσελθὸν μειράκιον σοι κατάπυγον*, ubi Schol. *πεπορνευμένον*. Tales ap. Latinos Pueri meritorii, Catamiti, Drauci, qui sc. obscœna patiuntur. Sed hoc *κατάπυγον* referendum potius fuerit ad præcedens *κατάπυγος*. Suid. *καταπύγων* exp. *λάγνος*, dicens et ipse metaph. esse ab eo piscium genere, qui *ἀλφησταὶ* nominantur, quoniam sc. ii sibi *ἕπονται κατὰ τὴν οὐράν*: quam rationem sequendo, *καταπύγων* s. *κατάπυγος* aut *καταπυγὴς* dicetur Is potius, qui obscœnum opus patrat, quam qui patitur. Attici vero *καταπύγωνα* vocant etiam *τὸν μέσον τῆς χειρὸς δάκτυλον*, teste J. Poll. 2. Hes. *καταπυγὴ* nominari scribit. [" Ad Mœr. 250. Gen. *καταπύγονος*, Aristoph. Ἀ. 79." Schæf. Mss. *Καταπύγωνα*, Alciphr. 3, 45. Lucian. 2, 334. Apud Phot. *Κατυπυγὼν, όνος*. *Καταπύγων, ωνος, ονος*, Lobeck. Phryn. 195. * *Λακαταπύγων*, Aristoph. Ἀ. 664. * *Λακκαταπύγων, ὁ ἄγαν καταπύγων*, Phot. v. * *Λακκατάρατοι*.] *Καταπυγοσύνη*, de Opere obscœno dictum, Aristoph. N. (1023.) *Τῆς Ἀντιμάχου Καταπυγοσύνης ἀναπλήσει*, ubi Schol. annotat hunc Antimachum *κωμῳδεῖσθαι ὡς κίναιδον καὶ θηλυμανῆ*. Alii exp. Flagitium libidinis abominandum, Fœda voluptas: Hes. autem *ἡδονὴ μεγάλη*. Legitur et ap. Plut. Pericle (24.) in versu quodam Cratini, [*καὶ καταπυγοσύνην παλλακὴν κυνώπιδα*, quod est *ἀπὸ τοῦ* * *Καταπυγόσυνος*. " *Καταπυγοσύνη*, Aristoph. Fr. 228." Schæf. Mss. Lucian. 2, 750. Cratinus Æliani H. A. 12, 10. *Καταπυγοσύνην μυός*.] *Καταπυγέω*, Obscœnum opus patro. Unde partic. *Καταπυγῶν*, quod Suidas exp. * *κατασελγαίνων*. Apud eund. Suid. LEGITUR ET *Καταπυγωνέστερον, μαλακώτερον, πορνικώτερον*, cum hoc exemplo, (ex Aristoph. Λ. 776.) *οὐκέτι δόξει Ὄρνεον οὐδ' ὁτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι.* Hic autem compar. est quasi a *Καταπυγωνής*. Catullus usus est itidem comparativo Cinædior.

Λευκόπυγος, Albas nates habens, quod est mollium et effeminatorum. Suid. *λευκοπύγους* dici ait *τοὺς δειλοὺς*, ut contra *μελαμπύγους, τοὺς ἀνδρείους*. Itidem *λευκόπρωκτοι* a Plat. Comico dicuntur Molliculi et effeminati. [" Act. Traj. 1, 240. Christ. Noct. Acad. Obs. viii." Schæf. Mss.] *Λισπόπυγος*, Attritas nates habens et exiles. *Λισπόπυγοι* a Comicis dicebantur Athenienses, quod cum magna e parte nautici essent, ob sedendi assiduitatem depyges reddebantur. Sunt etiam qui eos dicant inde a Theseo usque fuisse *λεπτοὺς τὰ ὀπίσθια*: de quo in fabulis est, *Ὅτι ἑλκόμενος ὑπὸ Ἡρακλέους κατέλιπεν ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν πυγὴν*, ut Aristoph. Schol. inter alia docet. J. Poll. 2. *Οἱ δὲ ἐνδεῶς πυγῶν ἔχοντες, λίσποι καὶ ὑπόλισποι καλοῦνται, καὶ λισπόπυγοι, ἐφ' ᾧ μάλιστα Ἀθηναῖοι κωμῳδοῦνται.* Hes. *ἀποπύγους* quoque scommatice dici scribit. Cui *ἀπόπυγος* respondet Latinum Depygis, s. Depugis, quo Horat. Satyr. utitur, Depygis, nasuta, brevi latere ac pede longo est: intelligens per Depygem, quæ nates habet macras, graciles, et depressas. Idem et Pyga dixit. [" Ad Timæi Lex. 176. * *Λισπόπυξ*, Kuster. Aristoph. 237." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ἱππ. 1365.] SIC *Λεπτόπυγος*, Tenues et exiles nates habens, aut Macras et graciles. Opp. vero his *εὔπυγος* et *καλλίπυγος*. Vide *Πυγίδιον*. *Μελάμπυγος*, Nigras nates habens, quod virilis ac fortis animi signum esse putabatur. Hes. *Λευκόπυγος, ὁ ἄνανδρος· ἔμπαλιν δὲ μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους ἔλεγον.* Idem: *Μελαμπύγους, τοὺς ἀνδρείους· τοὺς γὰρ δασεῖς τὰς πυγὰς, ἀνδρείους ἐνόμιζον.* Talis autem fuisse fertur Hercules. [" Brunck. Soph. 3, 527. Act. Traj. 1, 240. ad Herod. 606. Wessel. Diss. 196." Schæf. Mss.] *Ὀρθόπυγος*, Cujus nates erectæ stant, clunes non sunt pendulæ. *Ὀρθοπυγιᾷν*, Esse clunibus surrectis, Erigere se, ut altior et procerior videatur. Hes. enim *ὀρθοπυγιᾷν* esse dicit, *ὅταν γυνὴ ἑαυτὴν ἐπαίρῃ, πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι*: ap. quem tamen SCRIPTUM *Ὀρθοπηγιᾷν*. AT *Ὀρθοπύγιον* in Lex. meo vet. exp. *τὸ κωλέντερον*, quod et *ὀῤῥοπύγιον*, [ET * *Μεσοπύγιον*, (e * *Μεσόπυγος*,) Schol. Aristoph. Πλ. 122. " *Ὀρθοπύγιον*, Mœris p. 282. et n. Pierson. Pr. 36. Ammon. 25." Schæf. Mss.]

[* *Περιπυγὴς, πόρνος, μάχλος*, Hes.]

Πυγαῖος, dicitur *ὁ τῆς πυγῆς*, ut *οὐραῖος* vocatur *ὁ τῆς οὐρᾶς*, Posticus, *ὀπίσθιος*. Et *πυγαῖον ἄκρον*, Extrema natium pars. Quinetiam *πυγαῖα* dicuntur *οἱ γλουτοὶ*, J. Poll. i. e. Clunes, Nates: alio nomine *κόχωνα*. Secundum Hes. et Suid. *πυγαῖα* dicuntur *αἱ σπεῖραι τῶν κιόνων*, et *τοῦ σώματος ἡμῶν τὸ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν*. Sed addit Suid. *πυγαῖον* dici etiam *τὸν ἀκόλαστον*: ut i. sit q. *κατάπυγος*, Cinædus. [" *Πυγαῖον, τὸ*, Wessel. ad Herod. 138. (2, 76.) * *Πυγιαῖος*, Pierson. Veris. 170." Schæf. Mss.]

Πυγηδὸν, pro *κατὰ τὴν πυγὴν*, s. *τὰς πυγὰς*, Aristot. H. A. 5, (2.) *Οὐ μὴν ὁμοίως γε πάντα πλησιάζουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ὀπισθουρητικὰ, συνιόντα πυγηδὸν, οἷον λέοντες καὶ δασύποδες καὶ λύγγες.* Ut Plin. 10, 63. Coitus aversus elephantis, camelis, tigribus, lyncibus, rhinoceroti, dasypodi, leoni, cuniculis, quibus aversa genitalia. Et mox, Avertuntur et canes, phocæ, lupi. Ubi etiam obiter nota, INTERPRETARI *Ὀπισθουρητικὰ*, Quibus aversa genitalia, i. e. Quibus genitalia sunt in aversa parte. Rursum Aristot., Π. *ἀναχωροῦσι νέμοντες*, quod quidam interpr. Recedunt in aversum pascentes. Vide *Ὀπισθονόμος*. [Aristot. de Part. Anim. 2, 16. *Πάλιν πυγηδὸν νέμεσθαι.* Cf. *Παλιμπαγηδόν*.]

Πυγίδιον, τὸ, Exiles nates, Clunes aridæ et depressæ, Aristoph. Ἱππ. (1368.) *Πολλοῖς γ' ὑπολίσποις πυγιδίοις ἐχαρίσω*, ubi *ὑπόλισπα πυγίδια* vocat *τοὺς ἐρέτας, διὰ τὴν καθέδραν λεπτοπύγους ὄντας*: (Ἀ. 638.) Alibi autem * *ἀπόπυγοι* et *λισπόπυγοι* simili scommate dicuntur Athenienses.

Πυγίζω, Pædico, *πυγηδὸν ὀχεύω*, Cum averso coëo, Theocr. 5, (41.) *Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ.* Legitur et ap. Athen. [Aristoph. Θ. 1120. " Jacobs. Anth. 9, 446. Nicarch. 8. Epigr. adesp. 40. et Jacobs., Toup. Add. in Theocr. 392. Opusc. 2, 281." Schæf. Mss. *Πεπυγισμένος*, Gl. Percisus, Pædicatus.] UNDE *Πύγισμα*, de Opere illo obscœno, [Theocr. 5, 43.] *Πυγιστὴς*, Pædico, i. q. *κατάπυγος*. [* *Καταπυγίζειν*,

Phot. τὸ τὴν πυγὴν ἐπιπολὺ μεταφέρειν ἐν τῷ βαδίζειν.]

Πύγελα, τὰ, Urbs Ioniæ, inde nomen sortita, quod ibi quidam Agamemnonis Trojam petentis socii propter morbum nates infestantem substitere, ut inter alios Suid. tradit et Eust., ap. quem duplici λ SCRIPTUM Πύγελλα, annotantem, a posterioris ætatis hominibus VOCARI Φύγελλα, quod et Suidas refert. Meminit et Steph. B. UNDE Πυγελεὺς, Inde oriundus, ap. Eund. AT Πυγαλίαι e Strab. (14. p. 531.) Qui natium morbo afficiuntur: de sociis Agamemnonis: [Πυγαλίας γάρ τινας, καὶ γενέσθαι καὶ κληθῆναι, Schneidero leg. videtur * Πυγαλγέας.]

“ ΠΥΕΛΟΣ, proprie dicitur ὅπου τοὺς πυοὺς, h. e. “ τοὺς πυροὺς, πλύνουσιν, Lex. meum vet. et Etym. “ Sed ita vocantur et alii πλυνοὶ, s. ὀρύγματα in qui-“ bus homines vel sese vel alia lavant. Et in balneis “ αἱ σκάφαι s. ἐμβαταὶ, ἔνθα ἀπολούονται, hoc πυέλων “ nomine dicuntur, teste Hes. et Suida: quemadmo-“ dum et ab J. Poll. πύελος et ἀσάμινθος inter Balnea-“ toria vasa numerantur: subjungitque is exempli “ loco hoc hemistichium ex Eupolidis Taxiarchis, “ ὅστις πύελον ἥκεις ἔχων. Lat. Solium dicunt, et “ Alveum: Græci μάκτραν etiam et δεξαμενήν. Non “ solum vero de Alveis illis s. Soliis ligneis di-“ citur, verum etiam de Cavis ὀρύγμασιν, in quibus “ se abluebant, qualia ex incisis lapidibus fiunt in “ balneis. Diosc. 4, 165. de characia tithymalo, “ Ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κόμη σχοινοειδῶν ῥαβδίων “ καὶ ὑπ' αὐτῶν ὑπόκοιλα ὅμοια πυέλοισιν, ἐν οἷς ὁ καρ-“ πὸς φύεται. Ab horum balneatoriorum πυέλων “ similitudine Πύελος ET Πυελὶς in annulo dicitur “ ἵνα ὁ λίθος ἐναρμόζεται, Cavitas illa in quam gem-“ ma inseritur, J. Poll. Sic Suid. πυελίδα a Lysia et “ Aristoph. vocatum tradit id, quod suo tempore “ σφραγιδοφυλάκιον nominabatur: et Hes. exp. itidem “ σφραγιδοφύλακα, ἔνθα ἡ ψῆφος ἐν δακτυλίῳ. Cic. “ Palam annuli dicit, quæ et σφενδόνη: licet id po-“ tius sit Ipsa gemma cum sua πυελίδι. Apud “ Anatomicos πύελος dicitur Cavitas in cerebro mem-“ branosa, per quam veluti ductum et canalem, pi-“ tuita defluens transcolatur in palatum et nares. “ Alii χοάνην appellant, Herophilus ληνὸν, Torcular. “ Significatur hoc vocabulo etiam θήκη, λάρναξ, “ Theca, Loculus, Arca, ap. Suid. Τῇ πυέλῳ τῶν “ ἱερῶν λειψάνων τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέ-“ τρου. Itemque Hes. πύελον et πύην vocari indicat “ ἀρτοθήκην, ἀλευροθήκην, Arcam panariam aut fari-“ nariam: forsan et hanc παρὰ τοὺς πυοὺς, quod est “ τοὺς πυρούς.” [Od. T. 553. χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα Πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πυελόν.] “ Notandum “ vero, in isto ap. Suid. loco feminino genere dici τῇ “ πυέλῳ: sicut ap. Eund. legimus θερμὴν εἰς πύελον “ εἰσῆλθε. Nec vero ap. eum solum, sed et ap. “ Athen. 11. Ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν τοῖς “ σκαφίοις ἀρύουσι: 12. Πύελοι, ἐν αἷς κατακείμενοι “ ἐπυριῶντο: de balneatoriis πυέλοις. Masculino vero “ gen. e Gal. πυέλῳ μικρῷ.” [Polyb. 30, 20, 3. not. Aristoph. Σφ. 141. Εἰρ. 843. Theophr. de Lapid. 6. cf. Plin. 36, 17. Reines. Epist. p. 308. Salmas. Exerc. Plin. 1203. Buttmannus ducit a πλύνω, quasi πλύελος, ut ἔκπαγλος ab ἐκπλαγῆναι. “ Phryn. Ecl. 136. 142. Thom. M. 862. Jacobs. Anth. 6, 306. 8, 416. Wakef. S. Cr. 5, 21. Act. Traj. 1, 247. ad Charit. 245. Valck. Hipp. p. 256. Πυελὶς, ibid. Aristoph. Fr. 246. Brunck. 2, 244.” Schæf. Mss. Hero Junior p. 11. * Ἐμπυελὶς, * Ἐμπυελίδιον, Hero Automat. p. 245.] “ Præter πυελὶς a πύελος deriv. ET “ Πυελίον, quod Hesychio est πύελος χαλκῆ, Labrum “ s. Solium æreum in quo se lavant. ITEM Πυελώ-“ δης, Similis πυέλῳ, Concavus in modum πυέλου, Ari-“ stot. H. A. 5, 15. Ἐν τοῖς μυσὶ τοῖς πυελώδεσιν ἐμ-“ φύεσθαι * καρκινίδια, In mitulis soliatis, Gaza. Idem “ ibid. quod Aristot. dicit, ostrea quædam nasci ἐν “ τοῖς πυελώδεσι τόποις, vertit In gurgite.” [“ Valck. Anim. ad Ammon. 141.” Schæf. Mss.] “ DICITUR “ Πύαλος etiam pro πύελος, ut ὕαλος pro ὕελος. Me-“ minit ejus Hes., dicens esse et ἀσάμινθον, Solium s. “ Alveum balneatorium; et λάρνακα, Arcam. Πύελος “ Phrynichus (p. 309. Lob.) Atticum esse dicit, πύαλος “ rejicit, et uti eo prohibet:” [“ Ecl. 136. Thom. M. 862.” Schæf. Mss. Inscr. Sicula ap. Gruter. p. 212.]

“ ΠΥΘΜΗΝ, ένος, ὁ, Fundum, Ima pars, Athen. “ 11. Ποτήριον πυθμένα μὴ ἔχον, Fundum non habens. “ Sic ibid. (491.) de poculo, δύω δ' ὑπὸ πυθμένες” [Schw. * ὑποπυθμένες] “ ἦσαν. Et ap. Lucian. (1, “ 800.) Ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ “ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτὴν, In fundo “ dolii sub ipsa fæce. Tribuitur plantis etiam πυ-“ θμὴν, Fundum s. Ima pars, aut Radix: quemad-“ modum Hom. Schol. (Od. N. 122. 372.) παρὰ “ πυθμέν' ἐλαίης exp. παρὰ ῥίζαν, Ad radicem. Eod. “ modo Diosc. 1, 133. Theophr. C. Pl. 3, 18. Τὴν “ δὲ ἄμπελον ἄγειν δεῖ κύκλῳ περὶ τὸν πυθμένα, Circa “ fundum s. imam partem et prope radicem. Gaza “ vertit, Circum sua crura instituenda formandaque “ est. Nonnus vero in sua Paraphr. Evang. (p. 16.) “ ὑπὸ πυθμένα συκῆς dicit pro eo quod Jo. ὑποκάτω “ τῆς συκῆς, et pro eo quod ipse paulo ante, ὑπὸ “ σκιοειδέϊ συκῇ, Sub ficu; sed ita tamen, ut intelli-“ gas Ad fundum et Ad imam ficus partem. Fruti-“ cibus etiam et aliis plantis tribuitur πυθμὴν, Diosc. “ 1, 133. de spina lonchitide, Ῥάβδους ἔχουσα ὀρθὰς “ τριπήχεις ἢ καὶ μείζους, πολλὰς ἀπὸ τοῦ πυθμένος, “ Surculos a radice numerosos habens, Aristot. de “ Gener. Anim. 1, 20. Ἐξ ἑνὸς πυροῦ εἷς πυθμὴν, Ex “ uno tritici grano unum fundum nascitur. Et alibi, “ Ἑπτὰ στάχυες ἐν πυθμένι ἑνὶ, Septem spicæ in uno “ fundo: pro quo alii, In uno culmo. Diosc. dicit “ etiam περὶ τὸν πυθμένα τῆς ῥίζης, Ad imam radi-“ cem. Ipsis quoque fructibus tribuitur, non tantum “ plantis. Diosc. 1, 171. de mespilo, Πυθμένα πλα-“ τὺν ἔχει, Latum habet fundum. Sic pira etiam, “ poma, sorba, et alia πυθμένας habent, alio nomine “ dictos ὀμφαλοὺς a similitudine: J. Poll. etiam te-“ stante τὸν τῶν σύκων πυθμένα ab Atticis ὀμφαλὸν “ nominari, Umbilicum; nam iste πυθμὴν in imo “ pomo umbilici figuram ostendit, cavus sc., et floc-“ cos quosdam habens, reliquias floris. Sunt et in “ numeris πυθμένες. Aristot. Polit. 5, 12. Ὧν ἐπίτρι-“ τος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται. “ Ubi itidem redditur Fundum, Radix:” [vide Schn. de Numero Plat. p. 14. Vrat. 1821. Nicander Θ. 368. Theogn. 1003=1029. Il. Λ. 634. Σ. 375. Solon 5, 20. Orph. Arg. 91. 421. 893. Nicander Θ. 639. Æsch. Pr. 1054. Choëph. 202. 258. 644. Suppl. 105. Aristot. Probl. 25, 2. Plato de Rep. 8. p. 129=546. Theolog. Arithm. p. 28. Soph. Œd. T. 1261. Hesiod. Θ. 932. “ Ad Charit. 673. Jacobs. Exerc. 2, 5. Anth. 6, 387. 7, 319. 9, 304. Strabo 4. p. 507. Heyn. Hom. 6, 229. 230. 7, 490. 8, 409. Toup. Opusc. 1, 350. 2, 87. Diod. S. 1, 18. Wessel. ad p. 91. Radix arboris, Casaub. ad Athen. 124. Heyn. Hom. 7, 288.” Schæf. Mss. Opp. 'A. 4, 542. Cf. Βυθμήν.] “ Πυ-“ θμενόθεν, Funditus, E fundo,” [Hippocr. 390, 32. * “ Ἀπυθμὴν, Lex. Herod. 177.” Schæf. Mss. Hippocr. 608. Etym. M. 696, 34. * “ Ἀπύθμενος, Suid. v. Ἀμφίθετον.” Kall. Mss. “ Bekk. Anecd. 388.” Boiss. Mss. Athen. 501. φιάλη, Galen. v. Σικυώνην. “ Ἀπύθμενος, * Ἀπυθμένιστος, (e * Πυθμενίζω, * Πυθμενιστὸς,) Brunck. Soph. 3, 501. (Lex. Soph.)” Schæf. Mss. Vide Ἀπυνδάκωτος. “ Ἀπυθμένιστος, Sine fundo, Eust. Il. 817, 38.” Wakef. Mss. * “ Ἀπύθμαντος, Phav. v. Ἄβυσσος.” Kall. Mss. “ Codd. Par. 2667. et 2640. Ἄβυσσος· πλῆθος ὑδάτων ἀπέραντον, ἢ τόπος ἐν θαλάσσῃ ἀπύθμαντος. Ultimo verbo desideratur auctoritas. Mihi videtur leg. ἀπύθμενος. Librarii oculis, h. v. exarantis, obversata est terminatio τοῦ ἀπέραντον, quod paulo supra legitur.” Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. * “ Βαθυπυθμὴν, Etym. M. (l. c.)” Wakef. Mss. * “ Διπυθμὴν, Duo funda habens, Eust.” Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. A Schneidero non agnoscitur. * “ Ὑποπυθμὴν, Const. Manass. Amat. 7, 36.” Boiss. Mss. Ὑποπυθμὴν, * Ὑποπύθμενος, * Ὑποπυθμένιος, Athen. 492. “ Heyn. Hom. 6, 230. Ὑποπυθμίδιος, (quasi a * Πυθμὶς,) Jacobs. Anth. 7, 76. 8, 168. Toup. Opusc. 1, 525.” Schæf. Mss. “ Suid. v. Ἀνειρύσω.” Kall. Mss. * Πυθμένιον, vide Πτερνὶς, Geop. 4, 4. et not. * Πυθμενικὸς, superl. πυθμενικώτατος, Theolog. Arithm.

p. 11. 28. Πυθμενικῶς, ibid. Vide Schn. Lex. v. Πυθμήν. * " Πυθμενέω, Jambl. Arithm. p. 166. "Ἴδιον ταύτης (μεσότητος) τὸ ἐν ἐπιμερεῖ λόγῳ θεωρεῖσθαι καὶ πυθμενεῖν γε, ἀλλ' οὐκ ἐν πολλαπλασίῳ ἢ ἐπιμορίῳ." Schn. Lex. Suppl.]

ΠΥΘΩ, ύσω, Putrefacio, Hesiod. Ἔργ. (2, 244.) ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος, Il. Δ. (174.) σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα, i. e. σήψει, ut Hes. præter alios exp. Item passiva voce et signif., Od. A. (161.) οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. Necnon, ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων Πύθεται, Putrescit, Il. Λ. (395.) Apud Hesiod. in uno versu habes σήπεσθαι, in altero πύθεσθαι: Ἀ. (153.) ὀστέα δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης, Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ, Putrescunt super terra, Putrefacta simul et cute qua integuntur. Et in optativo modo πύθοιτο, σαπείη, ap. Hes.: qui πύθεται exp. non solum σήπεται, sed etiam φθίνει, βρέχεται. Apud Eund. partic. πυθομένων, σηπομένων. || Idem πύθομαι exp. etiam ἀκούω: quod ad πυνθάνομαι referendum est. [" Heyn. Hom. 4, 591. Ruhnk. Ep. Cr. 21. 177." Schæf. Mss. Hom. H. in Apoll. 363. 369. 374.]

Διαπύθω, Putrefacio, Penitus putrefacio. Καταπύθω, Putrefacio, Putredine consumo s. absumo. Pass. Καταπύθομαι, Putresco, Putredine absumor. || Καταπύθεται Hes. exp. ἐρωτᾶται. [" Heyn. Hom. 6, 150. Ruhnk. Ep. Cr. 21." Schæf. Mss. Il. Ψ. 328. Hymn. in Apoll. 371.]

Πυθεδὼν, όνος, ἡ, Putredo, Nicander Θ. (466.) αἶψα δὲ σαρκὶ Πυθεδόνας κατέχευε δυσαλθέας, αἱ δ' ἐπὶ γυίοις Ἰοβόροι βόσκονται, Schol. σηπεδόνες, subjungens quendam et ex Eratosth. locum, in quo dicit πελιδναὶ πυθεδόνες. Addit præterea Æolica lingua τὸ φθίνειν DICI Πύθεσθαι.

Πυθὼ, οῦς, ET Πυθὼν, ῶνος, ἡ, Urbs Phocidis, quæ et Delphis appellatur, Apollini sacra: nomen a πύθεσθαι sortita, διὰ τὸν ἐκεῖ τοξευθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ σαπέντα δράκοντα, Eust. Itidem et in Lex. meo vet. dicta πυθὼ scribitur ἀπὸ τοῦ σεσῆφθαι αὐτόθι τὸν δράκοντα, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων. Alii vero dictam volunt διὰ τὸ δύνασθαι τοὺς ἐκεῖ χρωμένους πυθέσθαι, ἤτοι μανθάνειν, τὰ μέλλοντα: cujus etymologiæ mentio fit et in Lex. meo vet. Sed minus eam rationi consentaneam esse, vel ex eo discimus, quod πυ in hoc vocab. producitur, ut et in Πύθω, in πυθέσθαι autem corripitur. Od. Θ. (80.) Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ. Athen. 8. Οἱ θεωροὶ καθορῶντες τὰ ἐν Πυθοῖ ἀναθήματα. Et ap. Tibull. Delos, ubi nunc Phœbe tua est, ubi Delphica Pytho? [" Πυθὼ, Wakef. Eum. 2. ad Herod. 25. Ilgen. ad Hymn. 323. Ἐν Πυθοῖ, Jacobs. Anth. 10, 6. Heind. ad Plat. Phædr. 214. Ἐνὶ Πυθοῖ, Brunck. ad Eur. Bacch. 1056. Πύθων, Πυθὼν, Ammon. 121. Ἐν Πυθῶνι, Simonid. 65." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 152. Schol. Apoll. Rh. p. 314. Schæf. Barker. ad Etym. M. 1088.]

[* Πυθόκραντος, Ab Apolline ad exitum perductus, Æsch. Ag. 1264. * Πυθοκτόνος, Orph. H. 33, 4.] Πυθόμαντις ἑστία ap. Soph. (Œd. T. 965.) ἡ τῆς μαντικῆς Πυθοῦς οἰκία. Ex Eod. πυθόμαντις affertur pro Pythicus vates. Annotatur præterea Eundem in Œd. T. πυθομάντεις dixisse Fatidicos. [Æsch. Choëph. 1030. " Valck. Hipp. p. 278." Schæf. Mss.] ITEM Πυθόχρηστος dicitur ὁ Πυθοῖ χρησθεὶς, Delphico oraculo responsus, editus, comprobatus, Xen. Λ. (8, 5.) Πυθοχρήστοις νόμοις μὴ πείθεσθαι, Legibus Delphico oraculo confirmatis. Et πυθόχρηστον μάντευμα, Aristot. Oraculum Pythone editum, Responsum Pythii Apollinis. Apud Eund. πυθόχρηστον μαντεῖον, Pol. 7, 11. Sic Plut. (6, 443.) Ταῦτα οὖν ἐν διανοίᾳ τις ἔχων ὡς πυθόχρηστα παραγγέλματα, Veluti præcepta Pythii Apollinis: Cic. Hæc ex Apollinis Pythii oraculo tibi edita crede. Item et πυθόχρηστος θυσία, Victima quam Pythium oraculum offerre jussit, Plut. (8, 486.) Πυθόχρηστον ἄπηγον θυσίαν εἰς Κιθαιρῶνα. [Jambl. V. P. 428. Kiessl., Æsch. Choëph. 898. " Eur. Ion. 1237. Kuster. Aristoph. 51. Toup. Opusc. 2, 27. Emendd. 2, 443. ad Diod. S. 1, 323. et Ind. et Add., Soph. Œd. C. Argum. Pierson. Veris. 180. Timæi Lex. 109. et n. * Πυθοχρήστης, ad Diod. S. l. c." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 940.] Est et aliud COMP. Πυθόληπτος, Pythio numine afflatus, Φοιβόληπτος. Suid. exp., ὁ ὑπὸ τοῦ Πυθίου ληφθείς. Extat et ap. Hes. [et Phot.] Sed videri possit hoc Πυθόληπτος dici PRO πυθωνόληπτος. NAM Πύθων dicitur δαιμόνιον μαντικὸν Hes. teste, et Suida, ap. quem hoc exemplum legitur, Τάς τε πνεύματι πύθωνος ἐνθουσιώσας, καὶ φαντασίαν μυήσεως παρεχομένας τῇ τοῦ δαιμονίου περιφορᾷ, ἠξίου τὸ ἐσόμενον προαγορεῦσαι. Itidem Act. 16, (16.) Παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος. Vocabatur ergo Πύθων, Dæmonium cujus afflatu prædicebant futura. Eidem Hes. πύθων est ὁ ἐγγαστρίμυθος s. ἐγγαστρίμαντις. Plut. quoque πύθωνα suo tempore vocatum fuisse tradit, quem olim ἐγγαστρίμυθον vocabant, et εὐρυκλέα, (7, 632.) Τοὺς ἐγγαστριμύθους, Εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους. Ubi Turn. Engastrimythos, i. e. Genios e ventre hariolantes, quos olim Eurycleas vocabant, nunc Pythonas dicunt. || Πύθων vocatur alioquin Draco quem Apollo Pythone interemit: ap. Plut. Hell. et alibi. Sic Claudian. Cæruleus tali prostratus Apolline Python. Item Ovid. te maxime Python. || Πύθων est et Nomen proprium Rhetoris Byzantini ap. Suid. et Plut. [Schleusn. Lex. N. T.] A priore πύθων EST Πυθωνικὸς, ut πυθωνικὸν πνεῦμα, Spiritus pythonicus. Item et πυθωνικοὶ, Qui correpti sunt ejusmodi spiritu: iidem qui πυθόληπτοι. Affertur et aliud COMP. Πυθαύλης, pro Pythii carminis cantor, s. potius Qui Apollinis cum Pythone certamen tibia exprimit, s. ὁ αὐλῶν τὸν πυθικὸν νόμον: de qua re vide plura ap. J. Poll. 4, c. 10. sub fin. et infra in Πυθιάς. Alii SCRIBUNT Πιθαύλης, et Utricularium interpr.

Πυθοῖ, Pythone, pro ἐν Πυθοῖ, ut Hom. et Athen., sic Μεγαροῖ dicitur pro Megaris, Thuc. ὡς Ὀλυμπιάσι καὶ Πυθοῖ. Plut. Numa, Πυθοῖ καὶ Ἀθήνησι, Pythone et Athenis, Idem in Solone, Μαντείαν γενέσθαι τῷ Σόλωνι Πυθοῖ τοιαύτην, Tale responsum Pythone accepisse, Pythio oraculo datum ei fuisse. [" Ad Diod. S. 2, 14. Dionys. H. 5, 267. Koen. ad Greg. Cor. 169." Schæf. Mss.] Πυθῶδε, Pythonem. At Πυθῶδε ὁδὸς Hes. Proverbio dictum scribit ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πραττόντων. [" Πυθώδε, Kuster. Aristoph. 190. ad Diod. S. 1, 299. 2, 10. ad Corn. Nep. p. 18. Stav. * Πυθωνάδε, Wakef. Eum. 181." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. p. 314. Schæf.] Πυθῶθεν, SIVE Πυθόθεν, (illud ut * Κριῶθεν, hoc ut Λεσβόθεν,) Pythone, utrumque ap. Steph. B. Πυθωνόθεν, Pythone, ἐκ Πυθῶνος. Apud Plut. Lyc. Φοῖβον ἀκούσαντες Πυθωνόθεν. [Pind. Π. 5, 141. Tyrt. 8, 1.]

Πυθῷος, Ethnicon a Πυθὼ, ut Λητῷος a Λητὼ, Steph. B. [Πυθώϊος, Πυθῷος, Barker. ad Etym. M. 1088.]

Πύθιος, i. q. Πυθῷος, Dem. (274.) Τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον. Itidem ap. Lat. tam Poëtas quam prosæ Scriptt. Pythius Apollo. Alicubi et seorsim ὁ Πύθιος pro ὁ Πύθιος Ἀπόλλων, ap. Thuc. Plut. Lucian. Πύθιοι vero Spartæ dicebantur Quorum munus erat Pythonem proficisci ad consulendum oraculum, Herod. 6, (57.) Πυθίους αἱρέεσθαι δύο. Quibus subjungit, Οἱ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφούς. Hos cum regibus vesci solitos scribit, vel, si non venirent ad cœnam, portionem ad eos mitti solitam fuisse. [" Musgr. Ion. 1251. Timæi Lex. 227. et n., ad Herod. 465. Brunck. Med. 1062. Πύθιοι, ad Diod. S. 2, 127." Schæf. Mss.] FEM. Πυθία, ἡ, sc. ἱέρεια, aut tale quid, Pythii Apollinis sacerdos, Pythia: ut Lucr. Pythia quæ tripode a Phœbi lauroque profatur: ab Juven. dicitur Pythia vates. Athen. (614.) Χρηστηριαζομένῳ περὶ τούτου ἡ Πυθία ἔφη. Item Plut. Alex. Τὴν Πυθίαν προειπεῖν, ὡς, (7, 177.) Ἀνεῖλεν ἡ Πυθία τῷ βασιλεῖ Χαρίλαν ἱλάσκεσθαι. Sic et Æschin. (68.) Αὐτοῖς ἀναιρεῖ ἡ Πυθία πολεμεῖν Κιῤῥαίοις. Affertur et Πυθίαι pro Vates Apollinei, Vaticinantes Phœbades. [" Musgr. Ion. 415. ad Herod. 404. 452. 636." Schæf. Mss.]

NEUTR. Πύθιον, Apollinis templum: pro τὸ Πύθιον ἱερὸν, s. τὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Suidas dicit esse Templum Apollinis Athenis a Pisistrato ædificatum. [" Huschk. Anal. 223. Hemst. et

Schol. ad Aristoph. Πλ. p. 471. 472. Musgr. Ion. 285. Heind. ad Plat. Gorg. 86. Valck. Anim. ad Ammon. 93." Schæf. Mss.] || Πύθιον vocatur etiam Umbilicus Gortynæ, urbis Cretææ: quem qui incolunt, VOCANTUR Πυθιεῖς, et οἱ τὸ Πύθιον οἰκοῦντες. Est et Macedoniæ locus, cujus ἐθνικὸν EST Πύθιος. Item Astaceno sinui vicinum Πύθιον, Cujus incolæ NOMINANTUR Πυθιανοί. AT Πυθεῖον, Suidæ τὸ μαντεῖον, ambiguum an pro Oraculo Pythio, an pro Loco ubi responsa Pythius edebat. [" Πύθειον, Fabric. Bibl. Gr. 1, 326." Schæf. Mss.]

ITEM Πύθια, τὰ, dicitur πανήγυρις καὶ ἑορτὴ Ἑλληνική, ut Hes. tradit, in honorem Apollinis Pythii ob interemtum serpentem Pythonem. Ovid. Instituit sacros celebri certamine ludos, Pythia perdomitæ serpentis nomine dictos. Aristot. Poët. Οἱ τὰ Πύθια ἀπαγγέλλοντες. Item τὰ Πύθια ἄγειν s. ἐπιτελεῖν. Et τὰ Πύθια αὐλεῖν, Athen. 13. ut Horat. de Arte Poët. Cantare Pythia. Item Πυθίοις νενικηκότα ποιητὰς, Plut. Symp. 2, 4. At de Pythia et Delia vide Suid. et Erasm. in Adag., ubi et Post Pythia. [" Jacobs. Anth. 6, 250. 11, 176. ad Diod. S. 2, 128. Πύθια ἀναιρεῖσθαι, ad Herod. 470. 495. Wessel. Diss. 204. * Παραπύθια, Jacobs. Anth. 10, 7." Schæf. Mss.] Πυθιόνικος, Qui Pythiis ludis vicit, ὁ Πυθίοις νενικηκὼς, ut Plut. loquitur. Meminit Idem in Solone (11.) ubi etiam refert Aristot. edidisse Πυθιονίκων ἀναγραφήν. " Pro eod. et " Πυθιονίκης dicitur, ut " Ὀλυμπιονίκης," [Herod. 8, 47.] AT Πυθιονίκη, Meretricis nomen ap. Athen. [339. 586.]

Πυθιὰς, ἄδος, ἡ, pro ἡ Πυθία, Plut. Hell. Περὶ ἧς ἡ Πυθιὰς εἶπε, De qua Pythia dixit. Alibi ἡ Πυθία, ut supra videbis. Idem in l. An Seni capess. Resp. Καὶ μὴν οἶσθά με τῷ Πυθίῳ λειτουργοῦντα πολλὰς Πυθιάδας. Ubi subaudiri queat ἑορτὰς, vel πανηγύρεις: quemadmodum et ap. Athen. 12. Ἦν ὁ μὲν εἶχεν Ὀλυμπιάδα καὶ Πυθιάδα στεφανούσας αὐτὸν, ἐν δὲ θατέρῳ Νεμέα ἦν καθημένη. Et ap. Suid. Πυθιὰς βοὴ, i. e. ἡ μετ' αὐλοῦ γινομένη φωνὴ, τὸ Πύθιον μέλος: unde, inquit, Πυθαύλης dicitur. Sic vero appellabant τὸν παιᾶνα. [" Stanl. Eum. 12. Brunck. Soph. 3, 438. ad Diod. S. 2, 129. Jacobs. Anth. 11, 403. Act. Traj. 1, 247. Paus. 2, 180." Schæf. Mss.]

Πυθικὸς, Pythicus, Athen. 2. ὁ Πυθικὸς τρίπους, Aristoph. Πλ. (213.) Πυθικὴ δάφνη, Thuc. 2. Πυθικοῦ μαντείου, Pythici oraculi, Plut. Δεῖ τῷ Πυθικῷ γράμματι πειθόμενον, αὐτὸν καταμαθεῖν: quemadmodum et Suid. τὸ Γνῶθι σεαυτὸν vocat Πυθικὸν παράγγελμα. Item Πυθικοὶ ἀγῶνες et Πυθικὸς νόμος, ap. J. Poll. 4, 10. fin. Et Athen. 12. (p. 538.) Τὸ Πυθικὸν ηὔλησαν. Eod. l. dicit τὰ Πύθια αὐλεῖν, ut Horat. Cantare Pythia. [" Jacobs. Anth. 7, 361. T. H. ad Plutum p. 473. Πυθικὸν, τὸ, Phryn. Ecl. 66." Schæf. Mss.]

A Πυθὼ DERIV. ET Πυθεὺς, ut Ἐννεὺς ab Ἐννὼ, inquit Steph. B. [" Valck. ad Röver. p. 74." Schæf. Mss.] E cujus gen. Ionico, Πυθῆος, est POSSESS. Πυθήϊος. Ab eod. ET Πυθαιεὺς SIVE Πυθαεὺς, ut Κρηταεὺς, [" ad Diod. S. 1, 533. Fac. ad Paus. 1, 377. Valck. l. c." Schæf. Mss.] E Πυθαῖος autem facta dialysi DERIV. Πυθαϊστής. [Strabo 9. p. 406.] Hæc Steph. B., ap. quem ET Πυθιάζειν, sine expositione. [* " Πυθιαστὴς, Musgr. Ion. 285." Schæf. Mss. * Πυθαΐζω, Eust. Il. B. p. 207. Vide Schn. Lex.]

[* Πυθίων, Pythion, Bulbi genus, Theophr. H. Pl. 7, 13.]

[* " Πυθόλης, Nom. propr., ad Mœr. 279. * Πυθοκλῆς, Bergler. ad Alciphr. 415. ad Phalar. 333." Schæf. Mss.]

[* " Πύθρος, ὁ, Scapha, Labrum, Tzetz. ad Lyc. 1108." Kall. Mss. " Ad Hesych. 1, 1038, 31. 2, 1075, 24." Dahler. Mss.]

ΠΥΙΟΝ quoque a Πύθω dici tradit Lycus ap. Suid., eo quod sit σεσηπὸς αἷμα, Sanguis putrefactus. Sed perperam ap. eum est SCRIPTUM Πύθιον: rectius ap. Hes. Πύϊον, qui exp. etiam γάλα: ut idem significet et cum πύος et cum πύον.

Πύος etiam ejusd. censetur originis. Dicitur autem Πύος Primum lac post partum in omnibus animalibus, i. e. τὸ πρωτόγαλα, Colostrum s. Colostra:

A quod Plin. exp. Prima a partu spongiosa densitas lactis: quod decoctum VOCABATUR Πυριάτης ET Χυτρίτης, ITEM Πυριέφθης, s. Πυρίεφθον γάλα. Erat autem id in deliciis, ut tum e Martiale patet, cum ait l. 13. De primo matrum lacte colostra damus, tum e Plauto, (Pœn. 1, 2, 154.) Meum cor, mea colostra, meus molliculus caseus: tum etiam ex Aristoph. Σφ. (710.) ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις Καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖς, καὶ πύῳ καὶ πυριάτῃ, Ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες, ubi annotat Schol. πυριάτην esse, quod nonnulli πυρίεφθον appellant, et conficiunt e primo matrum lacte: ut πύος sit τὸ πρῶτον γάλα, quod sc. post partum emulgetur primum: πυριάτης autem, τὸ ἑφθὸν γάλα. Palamedem vero pro eod. utrumque accipere, quoniam Poëtis familiare sit uti παραλλήλαις λέξεσιν ἰσοδυναμούσαις. Apud eund. Aristoph. Eip. (1150.) oxytonωs SCRIPTUM Πυὸς, Ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον καὶ λαγῷα τέτταρα. Ubi iterum Schol. Πυὸς, τὸ πρῶτον γάλα· ὃ καὶ ἑψόμενον πήγνυται, καὶ ἡμεῖς χυτρίτην λέγομεν. Quibus subjungit et ista, τὸ μεταβεβλημένον αἷμα, τὸ γαλακτῶδες ὑγρόν· γάλα νέον μετὰ χθεσινοῦ ἑψηθέν: quorum pars et ap. Suid. legitur. Apud Gal. autem in Lex. Hippocr. ITA, Ποίη, τὰ * πρωτογάλακτα, τὰ ἐξ ἑαυτῶν πηγνύμενα, Primum lac, quod sponte concrescit et coit. Sed ea scriptura proculdubio mendosa est. In Lex. meo vet. paroxytonωs habetur Πύος, ubi exp. non solum τὸ πρωτόγαλα et τὸ πεπηγὸς γάλα, sed etiam τὸ σεσηπὸς αἷμα, Sanguis putrefactus, s. Pus, ut idem sit cum πύον. Derivatur autem et ibi a Πύθω. [" Tyrwh. ad Orph. p. 66. Aristoph. Fr. 248. 274. Brunck. Aristoph. 2, 231. Casaub. ad Athen. 116." Schæf. Mss. Scribendum πύος, Dindorf. ad Aristoph. Fr. 1142. Draco p. 77, 16.] Eust. (Od. p. 1626.) agnoscit masc. genus, et oxytonam terminationem, dicens opponi τῷ ὀρὸς, esseque τὸ πρωτόρρυτον γάλα καὶ νοστιμώτατον, secundum Ælium Dionysium, quod ETIAM Πύαρ vocari a quibusdam: UNDE Πυαρίτης, τὸ πύρεφθον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος. Dici vero etiam ἐπὶ τῶν ἄγαν ἡδέων. At Hesychio πύαρ est πυτία, Coagulum. [Schneid. ad Nicandri Ἀ. 373. Πυαρίτης est mendosa scriptura ap. Eust. citantem Aristoph. Σφ. l. c., pro πυριάτης. Vide Brunck.]

Πύον, τὸ, Pus: etiam ipsum a Πύθω derivatum; est enim σεσηπὸς αἷμα: quemadmodum Gorr. quoque in suis Definitt. med. dicit esse Humorem putrem partium spermaticarum substantiæ magna e parte similem: ap. quem vide et alia. Aristot. H. A. 5. Πύον οὐκ ἔχοντες, Pure carentes. Empedocles vero πύον λευκὸν vocat Lac, ap. eund. Aristot. de Gen. Anim. 4, 8. Μηνὸς ἐν ὀγδοάτου δεκάτῃ πύον ἔπλετο λευκὸν, quod Aristot. improbat, eo quod lac sit πεπεμμένον αἷμα, non autem διεφθαρμένον: πύον autem, διεφθαρμένον καὶ σαπρὸν αἷμα. Pro Pure frequens ap. Medicos. [" Brunck. Aristoph. 2, 231. (Σφ. 710.) Paul. Sil. 74, 118. Valck. Diatr. 125. Græv. Lectt. Hes. 545." Schæf. Mss. Pherecrates Athenæi p. 269.]

" Πύος, τὸ, pro πύον, Pus, vide in Ἐγκλυδάζο-
" μαι, ex Hippocr."

D Πυοειδὴς, Puri similis, Puris speciem gerens, Purulentus, Aristot. Τὸ δὲ γάλα γίνεται, ὅταν ὀχεύεσθαι ἄρχωνται, πυοειδές. Πυοποιὸς, ὁ, ἡ, Pus movens, Suppurans s. Suppurationem adjuvans. Et πυοποιὰ ap. Medicos, Medicamenta pus moventia. Diosc. 2, 82. de butyro, Πυοποιοῖς τε μίγνυται χρησίμως. Ubi Ruell. In medicamenta addi solet, quæ pus movent. Cels. dicit Emplastrum puri movendo accommodatum. Πυοποιέω, Pus moveo, Puri movendo accommodatus sum, Sum puri movendo, Cels. Aliud emplastrum eodem nomine puri movendo est. Diosc. 2, 185. de nasturtio, Ἄνθρακας περιρρήττει πυοποιοῦν. Unde Plin. 20, 13. Carbunculos ad suppurationem perducit et rumpit. Ubi etiam obiter nota VERB. Περιρρήττω, a SIMPL. Ῥήττω, s. Ῥήσσω e quo ῥήγνυμι, ut πήγνυμι e Πήσσω. Πυορροέω, Pure mano, s. Effundo pus: πυορροοῦντα ὦτα, Aures e quibus pus fluit, erumpit s. exit s. fertur pus, Quæ effundunt pus. His enim loquendi generibus utitur Celsus. Diosc. 1, 78. de myrrha, Ἰᾶται καὶ τὰ πυορροοῦντα τῶν ὤτων.

καὶ φλεγμαίνοντα: ut Plin. de stœbe, Auribus purulentis medetur. [" Hippocr. 1210. Geop. (12, 31, 9.)" Wakef. Mss.] *Πυόῤῥοια*, ἡ, Fluxus puris; aliis Suppuratio. Quod substantivum derivatur ab ADJ. *Πυόῤῥοος* s. *Πυόῤῥους*, Pure fluens, E quo pus fertur, Pus effundens. *Πυουλκὸς*, ὁ, ἡ, Pus extrahens, educens. Instrumentum chirurgicum, inquit Gorr., quo pus trahitur. Adhibetur præsertim sinibus, et aliis cavis ulceribus, e quibus pus non facile exit. Quale id fuerit, non est mihi notum: constat tamen foramen habuisse, e 2 Galeni ad Gl. de Sinuum Curatione, et e l. 2 *τῶν κατὰ Γένη*. Forte idem fuit cum Chirurgorum organo quod nunc Syringem vocant, per quam ut aliquid infunditur, ita facile attrahitur. [Hero Spirit. 1. p. 208.]

Ἄπυος, Qui sine pure est, Non purulentus, *ὁ δίχα ἕλκους*, Suid. *Διάπυος*, Suppuratus, i. q. *ἔμπυος*, Hippocr. Aphor. 45. l. 7. *Ὁκόσοι τὸ ἧπαρ διάπυον καίονται.*

Ἔμπυος, ὁ, ἡ, In quo pus est, Suppuratus. *Ἔμπυος*, inquit Gorr., *ὁ ἐμπύημα ἔχων*, Suppuratus, Purulentus, quacunque corporis parte pus collectum sit. Veruntamen Medici, ut ait Gal. Progn., solent eos solos vel præcipue *ἐμπύους* nominare Qui in thorace aut pulmonibus hoc modo affecti sunt. Plut. (6, 270.) *Ἐμπύου περὶ ἧπαρ ἀνθρώπου.* Alibi (156.) de eadem re, *Πρὸς τὸν ἔμπυον καὶ φθισιῶντα.* ‖ *Ἐμπύους μοτοὺς* Hippocr. vocat Linamenta concerpta et convoluta quæ vulneribus induntur ad purgandam saniem, vel *λημνίσκους*, ut idem Gorr. tradit e Lex. Galeni: ubi legitur, *Τοὺς στρεπτοὺς, ἢ τοὺς λημνίσκους.* [Demosth. 1620. Jambl. Protr. 18. " Wakef. Phil. 1378." Schæf. Mss.] UNDE *Ἐμπυϊκὸς*, i. q. *ἔμπυος*: peculiariter vero Pus spuens, Purulenta excreans, ut et *ἔμπυος*, ap. Alex. Aphr. Et Gal. de Caus. Puls. 4, 9. *Τοὺς ἐν τῇ μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος εὐρυχωρίᾳ πλῆθός τι πύου περιεχόμενον ἔχοντας, ἔνιοι μὲν ἐμπύους, οἱ δὲ ἐμπυϊκοὺς ὀνομάζουσι.* [Alex. Trall. 5. p. 258., 7. p. 288. 315. 316. AT *Ἐμπύημα* dici potest, inquit idem Gorr., In omni corporis parte facta puris collectio, s. illud in inflammata parte adhuc contineatur, s. abscessus ruptus sit. Alii non Omnem quidem puris collectionem, sed Eam modo, quæ in internis visceribus facta sit, ita appellandam censent. Rursus alii nec Eam quidem omnem, sed ubi inter thoracem et pulmonem pus effusum est: quæ quidem magis propria magisque usitata est *τοῦ ἐμπυήματος* signif. Symptoma est peripneumoniæ, pleuritidis, interdum et anginæ. Hæc ille inter alia. Vide et Paul. Ægin. 3, 32. et Gal. de Tum. contra Nat. 3. ubi inter alia hæc leguntur, *Ὡς τάγε ἐμπυΐσκοντα ἅπαντά τινες μὲν ἐμπυήματα προσαγορεύουσιν, ἔνιοι δὲ διαπυήματα· καθάπερ καὶ αὐτὸ ἐκπυΐσκειν καὶ διαπυΐσκειν· ἔνιοι δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὅταν ἐν σπλάγχνῳ γένηταί τι τοιοῦτον, ἐκεῖνο μόνον ἐμπύημα προσαγορεύουσι, καὶ τοὺς οὕτω πάσχοντας, ἐμπύους.* [Hippocr. 1083. Gal. Comm. in Aphor. 9. p. 316. *Ἐμπύημα μὲν εἴωθεν ὀνομάζειν οὐ τὸ κατὰ θώρακα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ καθ' ὁτιοῦν μόριον ἄλλο τοῦ σώματος εἰς πύον ἀλλοιωθέντα φύματα.* Est autem hoc *Ἐμπύημα* verbale a pass. voce VERBI *Ἐμπυέω* signif. *Ἔμπυος* sum: quo utitur Aret. de Diut. Morb. 1, 8. *Ἢν δὲ καὶ θώρηξ ἢ πλευρὸν ἐμπυήσῃ, ἐπανάγηται δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, ἐμπύη ἥδε τοὔνομα.* Ubi etiam NOTA *Ἐμπύη*: quæ quomodo a *πύη* differat et a *φθόη*, ibid. docet. [*Ἐμπυέω*, Hippocr. 1122. • *Ἐμπυηματικὸς*, Alex. Trall. 7. p. 305. • *Ἐμπύησις*, Hippocr. 119. • *Ἐμπυητικὸς*, Hippocr. de Vict. Acut. T. 2. p. 277. Lind.] Ejusd. signif. EST *Ἐμπυΐσκω*, quod habes in l. Galeni paulo ante c., [Aret. 3, 14. Hippocr. 494.] AT *Ἐμπυόω* signif. *ἔμπυον* reddo, Pus ingenero.

[• *Πάμπυος*, Hippocr. 177. • *Σαρκόπυον*, τὸ, 220. • *Σαρκοπυώδης*, Foës. Œcon. Hippocr.] *Ὑπόπυος*, Suppuratus. ‖ *Ὑπόπυον* est Collectio puris copiosi sub cornea oculi tunica. Aëtius Speciem esse *πυώσεως* statuit, uti et *ὄνυχα*: sed hunc quidem in circulo iridis similem videri ungui resecto: *ὑπόπυον* autem, abundare multo pure, et dimidium nigri occupare, aut per totam corneam tunicam pellucere. Sunt autem *τοῦ ὑποπύου* symptomata, dolor pulsatorius, vehemens, rubor totius oculi et temporum dolor. Gorr. Vide et Auctorem Defin. Med. et Paul. Ægin. 3.

Πυώδης, Purulentus, [" Etym. M., M. Anton. 3, 8." Wakef. Mss. *Τὸ πυῶδες*, Gl. Purulentia.]

Πυόω, Suppuro, Ad suppurationem perduco. *Πύωσις*, Suppuratio. *Πύωσις*, inquit Gorr., idem CUM *ὄνυξ*, ut scribit Auctor Defin. Med. Est autem Puris collectio in nigro oculi cum phlegmone juxta iridem. Verum Aëtius paulo aliter; nam cum *πύωσιν* Oculi affectum esse statuat, in quo pus collectum sit, distinguit tamen in duas species *ὄνυχα* et *ὑπόπυον*, 7, 30. [• *Ἀποπυόω*, Hippocr. 1012.] *Ἐκπυόω*, Suppuro, Ad suppurationem perduco, e Diosc. 2. *Ἐκπυοῖ δοθιῆνας.*

Ἐκπυέω quoque affertur pro Ad suppurationem perduco, [Hippocr. 206. Alex. Trall. 8. p. 139. *Καὶ γὰρ τὸν σπλῆνα • ὑπεκτήκει καὶ ἀποστήματα ἐκπυεῖ.*] NECNON *Πυέω*, itidem pro Suppuro, Ad suppurationem perduco; sed utrumque sine exemplo. Attamen sicut ab *Ἐμπυέω* est *Ἐμπύη*, ita ETIAM *Πύη* derivatum esse existimo a *πυέω*. Est autem *πύη* Morbus quidam pulmonarius, qui et *φθίσις* nominatur. Aret. l. *περὶ Χρον. Παθ.* 1, 8. *Ἢν ἐντὸς ἐξ ἀποστάσιος ἐν τῷ πνεύμονι γένηται ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβήσσῃ πύον, πύη καὶ φθίσις κικλήσκεται.* Ubi etiam tradit quomodo hic morbus differat ab *ἐμπύη* et *φθόη*. [Etym. M. p. 334.] Ab eod. *Πυέω*, [• *Πύησις*, Aret. 5, 7. • *Πυητὸς*, unde] *Δυσπύητος*, ὁ, ἡ, Suppuratu difficilis: e Gal. ad Gl. [• *Ἀποπυέω*, Suppuro, Hippocr. 1012. • *Ἀποπυητικὸς*, Suppuratorius, 1025.] Ab *Ἐκπυέω* autem sunt hæc VERBALIA. *Ἐκπύησις*, Suppuratio. [Hippocr. 39.] *Ἐκπυητικὸς*, Ad pus movendum accommodatus, Vim habens suppurandi s. pus movendi, Qui ad suppurationem perducere potest, Gal. *Ἐκπυητικὸν ἄλευρον πύρινον*: ut Plin. dicit farinam hordei collectiones concoquere, et valere ad extrahendas suppurationes. [• *Ἐκπύητος*, unde • *Ἀνεκπύητος*, Alex. Trall. 3. p. 59. Aret. p. 41. Hippocr. 427, 32. Aphorism. 4. p. 1253.] *Δυσεκπύητος*, Suppuratu difficilis, Qui ad suppurationem difficulter perduci potest, Gal. ad Gl. ITEM *Ἐκπύημα* inde derivatum, ut *ἐμπύημα* ab *ἐμπυέω*. Dicitur autem *Ἐκπύημα*, inquit Gorr., ab Hippocr. (p. 18.) Universi puris collectio, tumore aliquo, qui præter naturam est, concocto. ET *Ἐκπυΐσκειν*, Ad suppurationem perducere. Hæc ille. Utitur verbo *Ἐκπυΐσκω* pro Pus moveo, Suppuro, Ad suppurationem perduco, Gal. quoque, ac nominatim supra in *Ἐμπύημα*, ubi etiam *τὰ ἐμπυΐσκοντα* videtur accipere pro Iis quæ suppurantur. Ibid. habes VERBUM *Διαπυΐσκω*, huic simile et terminatione et signif. [" M. Anton. 4, 39." Wakef. Mss. Hippocr. 272. Aret. 3, 9.] ITEM *Διαπύημα* ibid. Dicitur autem ab Hippocr. (39.) *διαπύημα*, Cum aliquo præter naturam tumore concocto, pus universum collectum est: i. significans q. *ἐμπύημα*, sicut *διαπυΐσκειν*, i. q. *ἐμπυΐσκειν*. Gorr. [Gal. 8. p. 616.] Sed hoc verbale *Διαπύημα* derivatum est potius a VERBO *Διαπυέω* quam *Διαπυΐσκω*, cujus tamen nulla afferuntur exempla. [Aët. 95, 54. *Διαπυησάσης τῆς φλεγμονῆς*, Hippocr. 1252.] A quo ET *Διαπυητικὸς*, i. q. *ἐκπυητικός*: *φάρμακον*, Medicamentum suppuratorium: sc. quod calore et humore temperatum, porosque obstruens, pus movet. Vide plura ap. Gorr. Item *διαπυητικὴ ἀγωγὴ* e Gal. ad Gl. Suppurandi ratio et ad maturationem perducendi. ITEM ET *Διαπύησις*, Suppuratio: ut *ἐκπύησις* Gal. ad Gl. [Hippocr. 100. et p. 39, 3. Lind., ubi al. • *Ἐπιπύησις*. • *Περιπυέω*, unde • *Περιπύημα*, Hippocr. 1138. • *Προπυέω*, 1240.]

[• *Πυΐσκω*, unde • *Ἀποπυΐσκω*, Hippocr. 470. • *Παραπυΐσκω*, 1122. • *Ὑποπυΐσκω*, 910. Alex. Trall. 8. p. 498.]

ΠΥΛΗ, ἡ, Porta; proprie Aditus per mœnia in urbem ferens, ut *θύραι* Aditus qui in domum. Itidem Latine Foris s. Fores, Janua, Ostium, in ædibus dicuntur: Porta vero et in ædificiis, et in urbe ac munitionibus muro cinctis. Il. Σ. (275.) *ἄστυ δὲ πύργοι*

Ὑψηλαί τε πύλαι, συνίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι, Μακραὶ, ἐΰξεστοι, ἐζευγμέναι εἰρύσσονται. Sic Sublimes portæ ap. Virg. Il. H. (340.) Ἐν δ' αὐτοῖσι (sc. turribus et propugnaculis navium) πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας, Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη, Φ. (537.) ἀνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας· Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος. Et paulo ante, Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ'. Sic Lat. Pandere portas dicunt, et Portæ patentes s. laxatæ. Et M. (461.) πύλαι μύκον, οὐδ' ἄρ' ὀχῆες Ἐσχεθέτην, Cum sonitu et mugitu aperiebantur, Hectore sc. in eas arietante: quibus effractis postea ἐσᾶλτο πύλας. Paulo ante autem, ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας, Αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, Δικλίδας, ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες Εἶχον ἐπημοιβοί. Ibid., πρὸ πυλάων, Ante portas: ut Herodian. 7, (9, 18.) Περὶ ταῖς πύλαις, Ad portas: itidemque Lucian. (1, 762.) Πρὸς ταῖς πύλαις ἦν. Et Plut. Ἐντὸς πυλῶν. Sicut vero Hom. supra πετάσαι πύλας, ita et Lucian. (2, 682.) Τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, et Herodian. (7, 11, 18.) Ἀνοίξαντες τὰς πύλας: contra κεκλεισμέναι πύλαι ap. Plut. Portæ clausæ. Item et τέλος quoddam ap. Athenienses erat διὰ πυλῶν, quod fortasse in ingressu portarum urbis persolvebant. Præterea ἀποφράδες πύλαι ap. Plut., quas Lat. Sceleratas portas appellant. Bud. Quæ autem eæ sint, Auctor explicat his verbis (8, 58.) Αἱ πόλεις ἔχουσί τινας πύλας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, δι' ὧν ἐξάγουσι τοὺς θανατουμένους, καὶ τὰ λύματα καὶ τοὺς καθαρμοὺς ἐκβάλλουσιν, εὐαγὲς δὲ οὐδὲν οὐδὲ ἱερὸν εἴσεισι καὶ διέξεισι δι' αὐτῶν. Sunt et οὐρανοῦ πύλαι, item et ὀνείρων et ἡλίου. Il. Θ. (393.) Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ. Itidem ap. Virg. Porta tonat cœli. Od. Δ. (809.) Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι, Ω. (12.) παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. Etiam regioni alicui tribuuntur πύλαι. Plut. Alex. Μάχεσθαι μὲν ἴσως ἀναγκαῖον ἦν, ὥσπερ ἐν πύλαις τῆς Ἀσίας περὶ εἰσόδου, In portis s. In aditu et faucibus Asiæ. Itidem Locus quidam in Græcia DICEBATUR Πύλαι, QUI ET Θερμόπυλαι ET Στενὰ, quod ibi aditus et fauces essent Græciæ. Strabo 9. p. 186. Τὴν μὲν οὖν πάροδον, Πύλας καλοῦσι, καὶ Στενὰ, καὶ Θερμοπύλας· ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα. Plut. (9, 442.) Ἐντὸς Πυλῶν τοῦ πολέμου γεγονότος, καὶ Ξέρξου τῶν παρόδων κρατοῦντος. Sic Dem. (327.) Οὐδεὶς οὔτε τῶν ἔξω Πυλῶν Ἑλλήνων, οὔτε τῶν εἴσω. Plin. et Steph. B. dicunt esse Locum Arcadiæ; sed ap. illum scribitur Pyle. Idem et Pylas insulas memorat: NECNON Ψευδοπύλας: 6, 29. de sinu maris Troglodytici, Insulæ ante portum duæ, Pseudopylæ vocantur: interiores totidem, Pylæ. Tribuuntur πύλαι auribus etiam. Athen. 4. Εἴτι λέγειν ἔχετε, ἀναπεπταμένας ἔχω τῶν ὤτων τὰς πύλας. Et Plato Symp. Οἱ δὲ οἰκέται, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε. Alludit autem ad hos Orphei versus, qui et ap. Justin. Martyrem leguntur, Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, πύλας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. Latini quoque a Portis sumta metaph. dicunt Aures patefacere, claudere alicui. Quinetiam jecori πύλαι tribuuntur: ut et ap. Cic. de N. D., Per vias quasdam a medio intestino usque ad portas jecoris. Πύλαι ἥπατος, inquit Gorr., dicuntur Portæ hepatis s. Pars sima hepatis. Ex hoc vena illa magna, quæ a sima parte hepatis exoritur, appellatur ἡ ἐπὶ τὰς πύλας, vel μεγάλη ἐπὶ πύλας. Quam etiam rationem secuti Anatomici, Latine Venam portam appellarunt: rectius, opinor, si Venam portæ dixissent. Est enim hac parte ingressus chyli in jecur, sicut in gibba sanguinis ex eo egressus. Meminit et J. Poll., necnon Ruf. Ephes., cujus verba citavi in Ὄνυξ supra, col. 1343. [Schn. ad Nicandr. Θ. 560.] Item αἱ πύλαι τοῦ ἀγῶνος, Aristoph. pro ἡ εἴσοδος. Paulo aliter Virg. Æn. 1. diræ ferro et compagibus arctis Claudentur belli portæ, i. e. portæ templi Jano dicati, quæ belli tempore pandebantur, pacis vero, claudebantur. [" Πύλη, Monthly Review Febr. 1799. p. 202. Porson. Or. 1080. Med. p. 86. Kuster. Aristoph. 115. Heyn. Hom. 5, 611. 7, 472. 8, 212. 251. Herod. 277. 397. Herodian. Philet. 467. et n., Valck. Phœn. p. 621. 642. ad Ammon. 72. ad Lucian. 1, 250. Jacobs. Anim. in Eur. p. 13.: jecinoris, Musgr. El. 828. Aristoph. Fr. 271. Conf. c. θύρα, ad Diod. S. 2, 121. Heyn. Hom. 6, 296. 652.; cum πόλις, ad Diod. S. 2, 469. ad Lucian. 2, 128.; cum πάλιν, ad Diod. S. 2, 469.; cum πυλὼν, ad Lucian. 2, 243. Πύλαι, Thom. M. 766. Musgr. Suppl. 1009. Iph. A. 804. Herc. F. 390. El. 661. ad Diod. S. 1, 656. 2, 183. Angustiæ montium, Lennep. ad Phal. 51. In Homero, de una porta, Heyn. Hom. 4, 405. 5, 79. 366. 425. 487. 600. 608. 710. 725. 6, 294. 325. 334. 354. 357. Conf. c. πολέμιοι, ad Herod. 642. Πύλαι στόματος, Heyn. Hom. 4, 621.: ᾅδου, 5, 79. 118. Valck. Hipp. p. 321. Lennep. ad Phal. 51. Brunck. ad Eur. Med. 1233.: οὐρανοῦ, Valck. Phœn. p. 29.: ἐπέων, ὕμνων, Wessel. Obss. 85.: ψυχῆς, Abresch., Add. ad Aristæn. 141.: ὅρκου, Lennep. ad Phal. 51. Πυλέων, Heyn. Hom. 5, 310. 6, 336. Ἐκτὸς, ἐντὸς Πυλῶν, ad Diod. S. 2, 59." Schæf. Mss.]

[* Πυλοειδὴς, Tzetz. Exeg. in Il. p. 10, 19. Per contr. * " Πυλώδης, Angustus, Plut. 9, 711. si vera lectio." Wakef. Mss. * Πυλαιειδὴς, Hes. Πυλαιειδέες, αἱ ἐν κάλλει κρινόμεναι τῶν γυναικῶν, καὶ νικῶσαι. * Πυλαμάχος, Stesichorus Athenæi 145. Schol. Ven. Il. E. 31. * Πυλαιμάχος, Aristoph. Ἱππ. 1172. Vide Lobeck. Phryn. 648. et Spanh. ad Callim. L. P. 53. * " Πυλέμαχος, Heyn. Hom. 5, 8." Schæf. Mss. * Πυληδόκος, Janitor, Hom. Hymn. 2, 14.] Πυλάρτης, Qui habet πύλας ἀραρυίας, i. e. δυσεξίτητος, Eust. Epith. Plutonis, quia facilis descensus Averni, — Sed revocare gradum, — Hoc opus, hic labor est: ahenarum portarum claustris exitu arcentibus ingressos. Exp. igitur Habens portas validas et bene compactas, Cujus atrium claudunt portæ πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι. Il. Θ. (367.) Εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν. Ubi Schol. ἰσχυρῶς συναρμόζοντος καὶ κλείοντος τὰς πύλας, διὰ τὸ μηδένα ὑποστρέφειν ἐξ ᾅδου. Od. Λ. (276.) Ἡ δ' ἔβη εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο κρατεροῖο. Vide et Theocr. [Moschum] in Megara [86. " Heyn. Hom. 5, 478. 6, 447." Schæf. Mss. Phot. Πυλάρτης· δούλου ὄνομα. Πυλάρτου· τοῦ τὰς πύλας ἰσχυρῶς ἐπαρτῶντος.]

Πυλουρὸς, Portæ custos, Janitor, [et Janitrix, Gl.] ὁ οὐρῶν τὴν πύλην, Herod. (3, 72. 118. 140.) Qua signif. ET Πυλωρός: illud ab οὐρέω, hoc ab ὠρέω, utroque significante Custodio, φυλάσσω. Proprie Urbis portarum custodiæ præfectus, Cui urbis portarum custodia demandata est, (nam secundum Aristot. quoque, Polit. 6., sunt πυλῶν τε καὶ τειχῶν φυλακῆς ἐπιμεληταί,) sicut θυρωρὸς Qui in domo aliqua hominis locupletis januæ præfectus est: Lat. Janitor, Ostiarius. || Πυλωρὸς dicitur etiam Meatus ventriculi inferior, per quem excrementa e ventriculo in intestinum emittuntur. Cum enim ima ventriculi pars paulum in dexteriorem partem conversa, in summum intestinum coarctatur, juncturam hanc πυλωρὸν Græci vocant: quoniam portæ modo in inferiores partes ea, quæ excreturi sumus, emittit: ut inter alia annotat Gorr., qui etiam addit, πυλωρὸν angustiorem multo factum esse quam os ventriculi superius, quod στόμαχος dicitur. Desumsit autem ea e Celso, 4, 1. Gal. dicit esse πυθμένα τῆς κοιλίας: Ruf. Ephes. τὴν πρώτην τοῦ ἐντέρου ἔκφυσιν, ut et J. Poll. 2. Rursum Celsus Portam ventriculi dicit, cum de cœliaco morbo loquens, ait, In porta ventriculi consistit. [" Ad Lucian. 1, 413." Schæf. Mss. " Adj., Opp. K. 4, 382." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] UNDE Πυλώριον, τὸ, Domicilium τοῦ πυλωροῦ, Cella τοῦ πυλωροῦ, ut Vitruv. 6, 9. dicit Cella ostiarii. Πυλωρέω, Sum πυλωρὸς, Portæ custodiæ præsum, Portæ custodiendæ cura mihi demandata est, J. Poll. 1. Τὸ δὲ τοῦ πυλωροῦντος οἴκημα, πυλώριον, [Hippocr. Epist. 1289. Γλῶσσα πυλωρεῦσα τὴν γεῦσιν. " Πυλωρῶν πάντας vulgo legebatur ap. Athen. p. 4., ubi nunc rectius πολυωρῶν." Schw. Mss. " Ad Lucian. 1, 413." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 671." Wakef. Mss.] Pro πυλωρὸς vero Poëtæ DICUNT Πυλαωρὸς, Il. Ω. (681.) λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς. Et Epigr. 4. ἔοι πυλαωρὸς ἐμεῖο, Sit meus janitor, portæ meæ custos. [Il. X. 69. Manetho 6, 409. " Jacobs. Anth. 12, 212. Heyn. Hom. 8, 213. 251. Valck. Phœn. p. 642." Schæf. Mss. Πυλαωρὸς, Πυλαορὸς, Lobeck. Phryn. 642.] SED ET Πυλαυρὸς pro πυλαωρὸς s. πυλωρὸς usurpatur; nam ap. Hes. legitur, Πυλαυρὸς,

πυλωρός. Cui subjungit, Πυλαωροὺς, τοὺς πύλας φυλάσσοντας. Item Πυλευρός: siquidem idem Hes. πυλευρὸν exp. πυλωρόν. Πυλοῦχος, Portas sustinens. Apud Joseph. Ant. J. πυλοῦχοι sunt qui interpr. ἀκρωτήρια.

'Αμφίπυλος, (ὁ, ἡ,) Utrimque portas s. Duas portas habens. Nam Schol. Eur. ἀμφίπυλον exp. τὸ ἔχον δύο πύλας καὶ εἰσόδους: unam equidem αὐθεντικὴν, alteram vero, quam Hom. ὀρσοθύρην appellat: in hoc loco Medeæ, (134.) ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω Μελάθρου βοὰν ἔκλυον: ut intelligat Locum quendam duas habentem portas. 'Αντίπυλος, Oppositam portam habens. Affertur ex Herod. (2, 148.) 'Αντίπυλοι ἀλλήλῃσι αὐλαὶ, pro Aulæ portis oppositis altrinsecus. Διαπύλιος, Qui porta effertur. Ex Aristot. Œcon. 2. Τῶν δὲ στρατιωτῶν εἴ τις τελευτήσειε, διαπύλιον ἐπώλει δραχμὴν τοῦ σώματος, pro Vectigalem drachmam pro corpore efferendo imperabat. Et Hes. scribit διαπυλῶν, sic enim ap. eum legitur, fuisse Vectigalis quoddam genus ap. Athenienses: fortasse quod persolvebatur, cum aliquid portis efferretur aut in eas inferretur. [* Διαπύλιον, Gl. Portorium.] "Δίπυλον, Hesychio est ὑπερῷον. Sonat tamen potius Duas portas habens. Alioqui est Nom. propr. loci prope Athenas in Plut. Pericle." [* "Δωδεκάπυλος, Jo. Malal. 1, 57." Elberling. Mss.] 'Εκατόμπυλος, Centum portas habens, Thebarum Ægyptiarum epith. ap. Hom., cujus meminit et Plin. 35, 14. ["Ad Diod. S. 2, 565. Heyn. Hom. 5, 611. ad Diod. S. 1, 55. 263. Casaub. ad Inscr. Her. 350. Cren." Schæf. Mss.] Sic 'Εκατοντάπυλος Θήβη in Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 373. ad Diod. S. 1, 263. 2, 218. 565. Brunck. Anal. 2, 300. Casaub. l. c. 349. Fischer. ad Palæph. 87. * 'Εκατοντόπυλος, Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 5, 663." Schæf. Mss. * 'Εμπύλιος, Orph. Arg. 905. "Αρτεμις. * 'Εξώπυλος, Schol. Apoll. Rh. 1, 1174. τὰ ἐξώπυλα μέρη.] 'Επτάπυλος, Septem portas habens, Thebarum Bœoticarum epith. ap. Hesiod. ('Εργ. 1, 161.) ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι αἴῃ. At Thebæ Ægyptiæ a centum portis celebrantur ab Hom. et aliis Poëtis ac Historicis. ["Wakef. Ion. 899. Eur. Herc. F. 544. Phœn. 79. Jacobs. Anth. 9, 337. Heyn. Hom. 4, 703. Conf. c. ἑπτάπυργος, Porson. Phœn. 1073. Brunck. 760. Valck. ibid." Schæf. Mss.] Εὐρυπυλής, Latas s. Amplas et patulas portas habens, Il. Ψ. (74.) 'Αλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς 'Αΐδος δῶ. Hes. εὐρυπυλὲς exp. μεγαλόπυλον: a NOM. Μεγαλόπυλος, Magnas portas habens. Item Εὐρύπυλος dicitur eadem signif. qua εὐρυπυλής: unde ap. Hes. Εὐρυπύλου, πλατείας ἔχοντος πύλας. Apud Suid. vero legitur, Εὐρυπύλης, πλατείας πύλης. Quod si mendo caret, NOMINATIVUS Εὐρυπύλη significabit Lata porta, Ampla s. Spatiosa porta. [* Καλλίπυλος, Anal. 2, 290. "ad Charit. 530. Toup. Opusc. 1, 431." Schæf. Mss. * Μακρόπυλος, Eust. et Schol. ad Od. K. 82. Phav. v. Τηλέπυλος. * Μεσόπυλος, unde * Μεσόπυλον, τὸ, Æneas c. 39. * "Μεσοπύλη, Asclepiad. 30." Schæf. Mss. Anal. 1, 217. * Παραπύλη, Nicet. Annal. 14, 5. * Παραπύλιον, Gl. Portella. * Παραπυλὶς, Heliod. 8. p. 394. "Heyn. Hom. 8, 688. ad Charit. 472." Schæf. Mss. * Πολύπυλος, Diod. S. 1. p. 29. ult.] Πρόπυλος sive Προπύλαιος, Qui ante portam est. Subst. Πρόπυλον et προπύλαιον, Vestibulum domus, Locus inter portam et viam interjectus. Epigr. ἀνὰ πρόπυλον, In vestibulo. Plut. Pericle, Προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως, Arcis vestibulum. Herod. (2, 91.) Πρόπυλα τοῦ ἱροῦ, Templi vestibulum. J. Poll. 1. Προπύλαια τοῦ ναοῦ dici scribit, τὴν εἴσοδον, Aditum templi. Vide et Πυλαῖος. [Προπυλαία "Αρτεμις, Paus. 1, 38, 6. "Markl. Suppl. 1212. Brunck. Aristoph. 2, 237. Προπύλαιον, ad Diod. S. 1, 77. 109. 504. Toup. Opusc. 2, 240. Valck. Hipp. p. 204. Προπύλαια, T. H. ad Plutum p. 474. Πρόπυλον, Jacobs. Anth. 7, 234. Wakef. Herc. F. 600. Bast Lettre 189. Ruhnk. Ep. Cr. 269. ad Diod. S. 1, 77. 109. Conf. c. πρόθυρον, Jacobs. Anth. 11, 364. Boeckh. ad Sim. p. xl." Schæf. Mss. Hippocr. 1136. 'Εν τοῖς λιθίνοισι προπύλοισι, Cic. Att. 6, 6. cf. 1. * Προπυλὶς, Mathem. Vett. p. 109.] "Προσπύλαιον, Vestibulum, VV. LL. perperam pro προπ." "'Ρινοπύλη, Portula, Posticum, VV. LL. e Polybio, (15, 31, 10.) Διά τινος ῥινοπύλης ἐξελθὼν ἧκε: de Philomene, εὐθέως ἀνοίγεσθαι τὴν ῥινοπύλην, Livius Portulam appellat, de eodem loquens:" [Polyb. 8, 27, 8. 8, 31, 5. et 8. 8, 32, 6. * 'Ρυμοπύλιον, Gl. Portella. * Τετράπυλος, unde * Τετράπυλον, Gl. Quadrivium.] 'Υψίπυλος, Altas portas habens. Unde ap. Hes. 'Υψίπυλον, ὑψηλὰς πύλας ἔχον.

Πυλαῖος exp. Qui extra portas est: ut θυραῖος, Qui foris est. E Cyrillo traditur esse et Mercurii cognomentum, ut i. sit q. προπύλαιος. Dictus autem fuit Προπύλαιος 'Ερμῆς, quem Socrates [teste Paus. 1, 22.] statuit in ingressu s. vestibulo arcis Athenis. Erat et alius, Πρόναος, Protemplaris. ["Heyn. Hom. 4, 418. Lobeck. Aj. p. 354." Schæf. Mss.] At Πύλαιος, Nom. proprium ap. Hom. [Il. B. 842.]

Πυλαῖος est etiam τοπικόν. Nam Πύλαι et Θερμόπυλαι dicebatur Locus quidam Græciæ διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην τὴν εἴσοδον ἀπὸ Θετταλίας εἰς Φωκίδα πορευομένοις. Unde Πυλαῖος, Qui Pylis oriundus est. Et Πυλαία σύνοδος, Concilium quod Pylis habebatur. Harpocr. Πυλαία δὲ ἐκαλεῖτο ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν 'Αμφικτυόνων. ["Ad Diod. S. 2, 129. ad Herod. 599. 605." Schæf. Mss.] Quo qui conveniebant, vocabantur Πυλαγόραι, nimirum διὰ τὸ εἰς Πύλας ἀγείρεσθαι: vel, ut in Lex. meo vet., παρὰ τὸ ἐπὶ τῇ Πυλαίᾳ ἀγορεύειν: nam Oratores ut plurimum eo mittebantur. Idem Harpocr. 'Επέμποντο δὲ ἐκ τῶν πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς 'Αμφικτυονίας τινὲς, οἵπερ ἐκαλοῦντο Πυλαγόραι. Verum ὅτι τὶς ἐγίνετο σύνοδος τῶν 'Αμφικτυόνων εἰς Πύλας, Hyperides testatur in Epitaphio, et Theopomp. l. 30. ut idem Harpocr. refert. Confirmat eadem et Strabo l. 9. p. 183. ubi inter alia sic scribit, Αἱ μὲν οὖν πρῶται δώδεκα συνελθεῖν λέγονται πόλεις, (sc. ad Amphictyonicum συνέδριον) ἑκάστη δὲ ἔπεμπε πυλαγόραν· δὶς κατ' ἔτος οὔσης τῆς συνόδου, ἔαρός τε καὶ μετοπώρου· ὕστερον δὲ καὶ πλείους συνῆλθον πόλεις. Quibus subjungit, Τὴν δὲ σύνοδον, Πυλαίαν ἐκάλουν, ἐπειδὴ ἐν Πύλαις συνήγοντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας καλοῦσι. Frequens mentio τῶν Πυλαγορῶν ap. Oratores. Æschin. (69.) Χειροτονηθεὶς Πυλαγόρας, Cum Pylagoras creatus esset, h. e., Cum communi suffragio decretum esset ut Pylas ad concilium Amphictyonicum proficisceretur: (71.) "Οταν τοὺς Πυλαγόρας καὶ τοὺς ἱερομνήμονας συγκαλέσωσι. Sic Dem. (278.) 'Επελθεῖν τοὺς Πυλαγόρας καὶ τοὺς συνέδρους, καὶ στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους. ["Brunck. Aristoph. 2, 93. Fr. 250. ad Herod. 605. Πυληγόρος, Πυλαγόρος, ibid." Schæf. Mss.] Unde Πυλαγορέω, Sum Pylagoras, Pylas ad Amphictyonicum concilium proficiscor, Æschin. (71.) Πυλαγόρας τοὺς εἰσαεὶ πυλαγοροῦντας πορεύεσθαι εἰς Πύλας. Ionice vero pro Πυλαγόρας dicitur Πυληγόρης. Apud Hes. autem, Πυληγόροι, τελῶναι, καὶ οἱ τῶν πανηγύρεων ἐπιμεληταί. ‖ Rursum παντοδαπὴ πυλαία dicitur Colluvies et congeries omnis generis rerum, cum omnis generis res congeruntur in unum locum, veluti Pylas ad Amphictyonicum concilium e civitatibus diversis confluebant, Plut. Artax. (1.) Κτησίας, εἰ καί τις ἄλλος, μύθων ἀπιθάνων καὶ παραφόρων ἐμβέβληκεν εἰς τὰ βιβλία παντοδαπὴν πυλαίαν. Item Πυλαϊκὴ ὀχλαγωγία accipiunt pro Triviali loquacitate, ex eo quod Thermopylas hominum colluvies conflueret, quos Πυλαϊστὰς vocabant. Et affertur e Plut. Pyrrho (29.) Ταῦτα μέν ἐστι Πυλαϊκῆς ὀχλαγωγίας, pro Hæc Thermopylarum ineptias redolent. Præterea huc referendum censent, quod ap. Suid. legitur, Πυλαιστάτους, τοὺς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας μήτε πράσσοντας: quoniam sc. Pylas ad concilium Amphictyonicum confluebant homines ineptissimi, et sæpe de rebus frivolis ac nullius momenti in eo cœtu agitabatur. ‖ Rursum Πυλαία Loci nomen est, i. q. Πύλαι. Sic enim Steph. B. Πύλαι, τόπος 'Αρκαδίας· καὶ Πυλαία. Unde Πυλαΐτης, Qui inde oriundus est: et Πυλαιόθεν, E Pylæa. Est et aliud ἐθνικὸν, nimirum Πυλάτης: cujus fem. Πυλᾶτις: unde ap. Hes. Πυλάτιδες ἀγοραὶ, ὅπου συνίασιν οἱ 'Αμφικτυόνες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν ἐν τῇ πανηγύρει: [vide Soph. Tr. 640.] ita ut Πυλᾶτις ἀγορὰ i. sit q. Πυλαία σύνοδος, s. ἡ εἰς Θερμοπύλας γινομένη σύνοδος τῶν 'Αμφικτυόνων. In quo concilio Cereri quoque Amphi-

ctyonidi sacra faciebant οἱ Πυλαγόραι, ut Strabo refert in l. quem attuli. Ea autem sacra vocabantur Πυλαῖα: ut ap. Steph. B. Λέγεται δὲ καὶ Πυλαῖα οὐδετέρως ἐπὶ τῆς θυσίας. AT Πυλαῖτις, Minerva cognominata est, ut refert Greg. Gyrald., quod in portis urbium appingeretur: [" Lycophr. 356." Kall. Mss. "Πυλαία, Ceres, Jacobs. Anth. 7, 275. * Πυλαιαστὴς, Toup. Opusc. 1, 392. * Πύλιος, 490." Schæf. Mss.]

[* "Πυλητὴς, Theod. Prodr. 18." Elberling. Mss.]

Πυλὼν, ῶνος, ὁ, Atrium, Bud. ap. Aristot. de Mundo, ubi de regia Persarum loquitur, Πυλῶνες δὲ πολλοὶ καὶ συνεχεῖς, πρόθυρά τε συχνοῖς εἰργόμενα σταδίοις ἀπ' ἀλλήλων: ubi nota diversa esse πρόπυλα s. προπύλαια et πυλῶνας, ut et ap. J. Poll. 1. ubi πυλῶνα et θυρῶνα idem esse ait. Idem Bud. interpr. etiam Vestibulum, ap. Lucian. (1, 61.) Ὅταν οἱ κόλακες τοὺς πυλῶνας ἕωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι. Et ap. Eund. rursus, (473.) Ἡλίκον ἐφύσα τότε ἡνίκα ἕωθεν πολλοὶ ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεισαν. Itidem Act. 12, (13.) Κρούσαντος τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, exp. Pulsante ostium vestibuli. Alii accipiunt pro πύλη, Porta, Ostium, Fores, ut in Epigr. τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ, Foribus autem usum præstat tuditis s. mallei quo pulsantur: de adunco naso. Et ap. Lucian. (1, 750.) Πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. Ut πυλὼν hic sit i. q. προπύλαιον s. εἴσοδος, Aditus domus. Sed videtur πυλὼν potius dici Porta ampla, s. Amplior majorque domus porta. Athen. 5. Τετράθυρος ἔφερεν εἰς αὐτὴν πυλών. [" Ad Lucian. 1, 46. 2, 243. Mœris p. 88. et n." Schæf. Mss.] POETICE Πυλεὼν dicitur pro πυλὼν, Opp. K. 3, (419.) πυλεῶνα διαπτάμενος θανάτοιο, Portus mortis, τὰς ᾅδου πύλας, ut alii Poëtæ appellant, vel etiam Vestibulum atrii Plutonis. [" Callim. 1. p. 556. Eratosth. Scol. 2. Jacobs. Anth. 9, 488. Wakef. S. Cr. 4, 248. Ruhnk. Ep. Cr. 269. ad Mœr. 88. Toup. Opusc. 1, 302." Schæf. Mss.]

Πυλὶς, ίδος, ἡ, Portula. J. Poll. 9. inter Partes urbis C numerat πύλας et πυλίδας: quibus ἐφεστηκότας VOCARI Πυλωροὺς ait. Utroque simul, et primitivo et dimin., utitur Thuc. 4, (111.) p. 157. Ὡς αὐτοῖς ἥ τε πυλὶς διῄρητο, καὶ αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος, ἀνεῴγοντο. Xen. Ἑλλ. 2, (4, 5.) Διὰ τῆς πυλίδος ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιέναι. Videtur autem πυλὶς in mœnibus id esse respectu πύλης, quod in domo aliqua θυρὶς respectu θύρας. [" Heind. ad Plat. Lys. p. 3." Schæf. Mss.]

Πυλόω, Portis munio s. claudo, Xen. Ἑλλ. (5, 4, 34.) p. 334. Ἐπύλωσάν τε τὸν Πειραιᾶ, ναῦς τε ἐναυπηγοῦντο, [Aristoph. Ὄρν. 1158.] Πύλωμα, τὸ, Porta, i. q. πύλη, s. Janua. Eur. Phœn. [1120. Hipp. 808. Hel. 795. * Πυλωτὸς, unde] Ἀπύλωτος, Qui porta munitus s. clausus non est, muniri claudique non potest, obserari et obstrui nequit, Aristoph. B. (838.) de Æschylo, Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα. Qui versus a Gell. quoque citatur 1, 15. unde quæ citavi, habes supra in Λάλος. [" Ἀ. στόμα, Suid. v. Ἀθύρωτον, Photius ap. Wolf. Anecd. D Gr. 1, 178. 2, 14." Kall. Mss.]

[* Πυλιὰς, Aristeas de 70 Interprr. 254. Dale.]

¶ Πύλος pro πύλη, ut χόλος pro χολὴ, τῖμος pro τιμὴ, aliaque similia ap. Eust., citantem ex Hom. (Il. E. 397.) Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, i. e. ἐν τῇ κατὰ νεκροὺς πύλῃ, inquit, s. ἐν τῇ τῶν νεκρῶν πύλῃ βαλὼν τὸν ᾅδην ὁ Ἡρακλῆς. || Alioqui Πύλος, Urbis nomen est, Nestoris nomine claræ, Od. Φ. 108. Πύλου ἱερῆς. Alibi Πύλος ἠγαθέη, item et Πύλου ἠμαθόεντος, Hesiod. Ἀ. (360.) Sed annot. Eust. hoc adj. masculinum ἠμαθόεντος non obstare quin Πύλος fem. genere accipiatur, veluti nec cum dicitur κλυτὸς Ἱπποδάμεια et ὀλοώτατος ὀδμή: præcedens autem πύλος Pro porta, masc. generis esse. [" Heyn. Hom. 5, 79. 561. 710. Musgr. Iph. A. 1151. De genere, ad Paus. 379." Schæf. Mss.] INDE Πυλοιγενὴς, Pylo ortus s. oriundus, In urbe Pylo natus, Il. B. 54. Νεστορέῃ παρὰ νηῒ Πυλοιγενέος βασιλῆος, i. e. ἐν τῇ Πύλῳ γεγεννημένου. Il. Ψ. (303.) Πυλοιγενέες δέ οἱ A ἵπποι. Alii SCRIBUNT Πυληγενής: sed Eust. alteram scripturam agnoscit, eaque et in Hom. meo Ms. extat.

" Πύλιγγες, Hesychio αἱ ἐν τῇ ἕδρᾳ τρίχες: item " ἴουλοι, βόστρυχοι, κίκιννοι."

" Πυλωλάκτας, ap. Hes. κακῶν μεστοὺς, Malorum " plenos."

" ΠΥΜΑΤΟΣ, i. q. ἔσχατος, sed Poëticum; h. e. " Extremus, Ultimus, Postremus. Pro Extremus, " Il. Δ. (254.) πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας. Sic Arat. " (448.) πυμάτῃ δ' ἐπίκειται Εἴδωλον κόρακος, Extre" mæ. Et rursum (304.) πυμάτης ἐπὶ νυκτὸς, Extre" ma s. præcipiti nocte, Cic. Pro Ultimus, Postre" mus, Il. Ψ. (373.) πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες " ἵπποι. Idem πύματον et πύματα adverbialiter " usurpat pro Extremum, Ultimum, Postremum; et " quidem juncta cum synonymis ὕστατον et ὕστατα. " Od. Υ. (116.) Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον " ἤματι τῷδε Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐρα- B " τεινήν: Δ. (685.) Ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε " δειπνήσειαν. Sic rursum Υ. (13.) Ἢ ἔτ' ἐῷ μνη" στῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι Ὕστατα καὶ πύματα." [Passow ducit ἀπὸ τοῦ πυθμὴν, quasi πύθματος. " Ad Charit. 424. Heyn. Hom. 6, 95. 255. 476. Πύματόν τε καὶ ὕστατον, Ilgen. ad Hymn. 431. * Πυματηγόρος, Jacobs. ad Anth. Palat. 444." Schæf. Mss. Greg. Naz. Epigr. 206.] " Πύγματος, Hesychio ἔσχατος, " ὕστατος, qui et πύματος."

" ΠΥΝΔΑΞ, ακος, ὁ, Fundum, i. q. πυθμὴν, iti" demque ἀπυνδάκωτος idem ac ἀπύθμενος, Fundo " carens. Apud Aristot. vero Probl. ἀμφορέως τὸν " πύνδακα ἀφελὼν Gaza vertit, Amphoræ detracto " operculo, cum idem Philosophus immediate sub" jungat, διὰ τοῦ πυθμένος, manifestum inter πύνδακα " et πυθμένα faciens discrimen." [" Brunck. Soph. 3, 501. Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. * Πυνδακόω, Πυνδακωτὸς, unde] " Ἀπυνδάκωτος, Fundo " nullo instructus, Fundum non habens, ἀπύθμενος: " ut ἀπυνδάκωτος κύλιξ, quod e Soph. habes in Τρα" πεζόω. Hes. quoque tradit Sophoclem Tripto" lemo ἀπυνδάκωτος posuisse pro ἀπύθμενος: in Iphig. " autem πύνδακα τοῦ ξίφους vocasse τὴν λαβὴν, Ansam " s. Capulum; nam ut calix fundo, ita gladius ma" nubrio teneri solet." [" Fischer. ad Rhetor. 237. ad Lucian. 2, 336. Brunck. Soph. 3, 501. (Lex. Soph.)" Schæf. Mss.] " Ἀπινδάκοτος, ap. J. Poll. et " in VV. LL. perperam scriptum pro ἀπυνδάκωτος." [* Εὐπυνδάκωτος, Lucian. Lexiph. 13. et n.]

ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ, Audio, Intelligo: aliquando etiam Cognosco, Rescisco, Certior fio. Fut. mutuatur a VERBO Πεύθομαι, (quo et ipso Hom. interdum utitur) aor. 2 et præt. pass., vel a VERBO Πύθομαι quod habet Hes., vel ab illo πεύθομαι, abjiciendo ε. Dicitur enim πεύσομαι, ἐπυθόμην, πέπυσμαι. Od. P. (592.) προσηύδα Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι, Ne ceteri audirent et intelligerent, D Ψ. (40.) Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουσα, Non vidi, non audivi e quoquam, Il. N. (670.) Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διῒ φίλος, οὐδέ τι ᾔδη, Hector non intellexerat, resciverat, sc. acrem pugnam committi: B. (119.) Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, Turpe istud posteris quoque auditu, h. e. vel posteri istud audire et cognoscere erubescent. Et in Epist. Philippi ap. Dem. Ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, Ut fando audivi, Ut accepi, fando accepi, fama et auditione accepi. Sic enim Plaut. Cic. Rursum Hom. alicubi dicit πυνθάνομαι ἀκούων: aliunde autem affertur πυνθάνομαι ἀκοῇ. Interdum additur præp. διὰ, et frequentius παρὰ, Æschin. Διὰ τῶν κατασκόπων πυνθάνομαι, Cognosco et rescisco per exploratores, Isocr. Πυθόμενος παρ' αὐτοῦ, Cum ex eo cognovisset, Ab eo edoctus. Sic e Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Πυνθάνομαι παρὰ θεῶν, A diis factus sum certior, s. edoctus sum. Rursum Isocr. in Busir. Enc. Παρ' ἄλλων πυνθανόμενος οἶδα, Ab aliis fando accepi. Interdum cum infin. construitur,

Isocr., Τὸ χωρίον ἐπυνθάνετο νοσῶδες εἶναι, Æschin. c. A Ctes. Καίτοι πυνθάνομαί γ' αὐτὸν μέλλειν λέγειν ὡς οὐ δίκαια ποιῶ, Audivi eum dicturum, Intellexi, Cognovi. Et cum partic. e Plat. Ep. Πυνθάνομαί σε ἀγαθὸν ὄντα. Interdum cum accus., ut Od. Π. (411.) Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον, Isocr. Paneg. Πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, Certiores facti de bello Attico, Dem. Ἐπειδὴ ἐπυθόμην τὴν ἐπιβουλὴν, Cognita et intellecta fraude, Plato Charm. Οὐ γάρ τοί πω πάντα σαφῶς πεπύσμεθα, Neque enim dum omnia liquido intelleximus. Hunc vero accus. præcedit interdum διὰ, vel παρὰ cum suo gen., interdum gen. solus, omissa præp. Prioris modi hæc sunt exempla : Æschin. Διὰ τῶν κατασκόπων πυνθάνομαι τοῦτο, Dem. Πυνθάνομαι παρὰ σοῦ τοῦτο, Audio hoc e te, E te cognosco, Xen. (K. Π. 4, 1, 2.) Πυνθάνομαι τοῦτο παρ' ἄλλων, De hoc ab aliis certior fio. Sic Plut. Camillo, Πυθόμενος ταῦτα παρὰ τῶν κατασκόπων, De his per speculatores certior factus. Posterioris modi non minus frequentia exempla occurrunt. Aristoph. (B. 1417.) φέρε πύθεσθέ μου ταδί, Audite B hæc e me. Idem, πυνθάνομαί σου τὰ πράγματα, E te res cognosco. Plut. Numa, Θαυμάσιόν τινα λόγον πυθέσθαι τῶν μουσῶν, E musis audivisse. Sine accus. Æschin. Ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς ἐπυνθανόμην, De patre, i. e. E patre. Sic et Dem. πυνθάνομαί σε, E te audio. Alioqui cum gen. solo constructum ponitur pro πυνθάνομαι περὶ, Od. Λ. (504.) Ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι, De Peleo nihil intellexi, audivi, Nihil ad me perlatum est de Peleo : Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, Sed tibi de Neoptolemo filio verissime omnia exponam quæ cognovi. Quibus verbis respondet isti petitioni, Εἰπὲ δέ μοι Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι : et isti, Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἐνίσπε. Quibus in ll. ante genitivum subauditur περί. Sic Od. N. (256.) Πυνθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ Τηλοῦ ὑπὲρ πόντου, De Ithaca audiebam. Itidem e Xen. Ἐπεὶ πύθοιτο τοῦ φρουρίου, Ubi intellexerit rem de castello. Thuc. plene dixit 1, (95.) p. 31. Ἀνακρινοῦντες ὧν πέρι ἐπυνθάνοντο, Iis de rebus quas C audierant. || Πυνθάνομαι, Interrogo, Quæro, Percontor, Sciscitor ; interdum redditur etiam Consulo, Peto. Synes. Ep. 39. Πυνθάνομαι τοίνυν εἴπερ μενεῖς ἥξοντα, Interrogo igitur an expectaturus sis meum adventum, Plut. Demetrio (27.) p. 1651. meæ Ed. Τοῦ Δημητρίου πυθομένου, Τί σοι δοκεῖ ; Sciscitato Demetrio quid ipsi videretur de Lamia tibiam inflante. Idem in Cic. p. 1618. Πυνθάνεσθαι τίνων εἴη γονέων. Idem rursus in Demetrio (28.) cum gen. p. 1652. Αὐτοῦ πυθέσθαι πότε μέλλουσιν ἀναζευγνύειν, Ex ipso quæsivisse. Xen. K. Π. 1, (4, 7.) p. 9. Τῶν ἑπομένων προθύμως ἐπυνθάνετο ὁποίοις οὐ χρὴ θηρίοις πελάζειν, καὶ ὁποῖα χρὴ θαῤῥοῦντα διώκειν, Sciscitabatur s. Petebat ex iis qui sequebantur. Aristoph. quoque accus. addit, (N. 482.) βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι, Pauca abs te petere volo. Nisi malis E te scire cupio, cognoscere volo. E Schol. autem Aristoph. Πυνθάνομαι τὸν ἄνδρα πάντων, pro Ab omnibus sciscitor de viro. Hisce in ll. ante genitivum subaudiendum est παρὰ, quod Æschin. addidit, cum dixit, D Πύθου παρ' αὐτῶν διὰ τί, Quære ex eis cur, Sciscitare ab iis cur. E Plut. autem, Πυνθάνομαι περὶ τῶν αὐτῶν, De eisdem rebus consulo. Idem cum accus. in Antonio (71.) p. 1736. meæ Ed. Ἀπημάντου δὲ θαυμάσαντος, καὶ πυθομένου τὴν αἰτίαν. Posteriorem autem huic πυνθάνομαι locum dedi, quod ejus exempla ap. Hom., utpote antiquiorem ceteris, non reperirem. " Πυθέσθαι, Audisse, Cognovisse, a πυνθάνο- " μαι s. πεύθομαι, a quo et Πύθεν, Ionice pro πύθου, " in aor. 2. med." " Πυθοίατο, Ionice pro πύθοιντο, a " πεύθομαι s. πύθομαι." [Πύθεσκε, Ionice pro ἔπυθε, Apoll. Rh. 4, 1530. " Πυνθάνομαι, ad Charit. 617. 634. Pauw. ad Anacr. p. 281. Wakef. Trach. 292. ad Herod. 655. 695. ad Anton. Lib. 180. Verb., Ruhnk. Ep. Cr. 243. Fischer. ad Palæph. 10. 113. Ammon. 57. 59. Valck. Anim. 238. Eran. Philo 167. ad Od. B. 315. An Obedio? ad Il. K. 57. Wolf. Proleg. 34. Conf. c. πείθομαι, ad Phalar. 265. ad Charit. 634. 659. 700. Markl. Iph. p. 159. Musgr. A Heracl. 1037. ad Diod. S. 1, 597. De constr., Heyn. Hom. 6, 18. 7, 67. Il. N. 521. ad Diod. S. 2, 563. Xen. Mem. 1, 1, 9. Pierson. Veris. 80. Toup. Emendd. 1, 414. ad Charit. 216. Wolf. Prol. Hom. 34. Cum gen. rei, quam audimus, Musgr. ad Phœn. p. 224. Π. ὑπέρ τινος, Argum. Eur. Or. Πυθέσθαι pro ἀκοῦσαι, Heyn. Hom. 4, 215. 6, 79. Πέπυσμαι, ad Xen. Mem. 2, 6, 31. Πευσοῦμαι, Brunck. ad Hipp. p. 377. Πεπύθωμαι, Wassenb. ad Hom. 106. Πεπύθωνται, Heyn. Hom. 5, 342. 6, 79. Πύθομαι, Sylb. ad Paus. 199. Zeun. ad Xen. K. Π. 221." Schæf. Mss. Πυνθάνομαί τί τινος, Aristoph. Ὄρν. 1120. Il. P. 408. Od. K. 537. Πεπύθοιο, pro πύθοιο, πύθου, Nicander Θ. 935. " A πύνθος aut πύθος, quod idem atque βυθὸς et Fundus, proprie Fundum rei pede, aut conto, aut plumbato, explorare." Ernesti. Sic Lat. Percontor, a conto. Vide Voss. Etym. LL. v. Cunctum.]

Est etiam aliquis usus VERBI Πεύθομαι, ut Od. P. (592.) προσηύδα Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' B οἱ ἄλλοι, pro πεύθοιντο s. πυνθάνοιντο : Π. (411.) Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον. Hesiod. cum gen., Θ. (463.) Πεύθετο γὰρ γαίης, Audiebat enim a terra. Participio futuri temporis πευσόμενος, Hom. rursum utitur Od. A. (281.) Ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, Cogniturus et auditurus de patre. Sic Od. O. (270.) Ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο. Nisi malis hic accipere pro Sciscitaturus, Percontaturus, Percontando exploraturus. Schol. exp. ἀκουσόμενος, Auditurus, Ut audirem et cognoscerem aliquid de reditu patris. Pro Cognosco s. Novi Lascaris usus esse dicitur : e quo affertur πεύθεαι Ἀνδραγάθην ; pro Nosti Andragathum ? || Pro Sciscitor usus est Apoll. Rh. 2, (186.) Θέσφατα πευθόμενοι. Ubi etiam interpretari potes Consulentes. Affertur cum μετὰ quoque, πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, pro De tua fama sciscitaturus. Et Od. (B. 360.) πευσόμενος νόστον, pro De reditu percontaturus : verum ibi Schol. exp. ἀκουσόμενος. Hes. quoque πεύσομαι exp. non solum ἀκούσω, μάθω, sed etiam ἐρωτήσω, ἐρευνήσω : itidemque Suid. C Πεύσῃ, ἀκούσεις, μαθήσῃ, ἐρωτήσεις. [" Eur. Iph. A. 1138. Sylb. ad Paus. 199. Musgr. Herc. F. 1421. Antip. Sid. 104. Diod. Zon. 8. Brunck. Apoll. Rh. 194. Heyn. Hom. 6, 118. 207. Cum gen., Antip. Sid. 7. Thess. 52. Wakef. S. Cr. 4, 112. Cum accus. loci, Heyn. Hom. 7, 236." Schæf. Mss. * " Πυστέον, Plato Soph. 32. (p. 244.)" Boiss. Mss.] UNDE Πεῦσις, ἡ, Interrogatio, Percontatio, Synes. Ep. 67. Πεῦσιν περὶ Παύλου προτεῖναι τῷ δήμῳ, Interrogationem de Paulo proposuisse populo. Ead. Ep. Ἀπόκρισις ἐκείνης τῆς πεύσεως. Itidem Philo V. M. 3. Τὰ δ' ἐκ πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως ἐθεσπίσθη, Partim per interrogationem et responsionem. || Πεύσεις, Nuntii sermones, e Phalar. Ep. Id autem pertinet ad πυνθάνομαι, s. πεύθομαι, quod significat Fando accipio, Fama et auditione cognosco. [" Ammon. 58. Eran. Philo 167. Lennep. Phal. 176." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 728. * Πεύστης, Gl. Percunctator.] Πευστικὸς, Interrogativus, ἐρωτηματικὸς, Gaza. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, D 215." Schæf. Mss. Schol. Il. B. 565. * Πευστικῶς, Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. p. 328. 624. " Acta Jun. Bacchi p. 93." Boiss. Mss.] AT Πευστηρία, ἡ, in extispicina dici volunt Inquisitionem atque interrogationem, ut fit ap. Eur. El. [835. q. v. derivata est a * Πευστὴρ, signif. i. q. πεύστης.] Apud Hes. legitur ETIAM Πευστὸς, quod exp. ὑπήκοος : ac si πεύθομαι idem etiam foret cum πείθομαι, et πευστὸς idem cum πειθήνιος. A præs. autem πεύθομαι EST Πευθὴν, Percontator, Explorator, Sciscitator, Emissarius, etiam Auscultator, Bud. e Luciano 181 (=2, 244.) Πευθῆνας μέν τοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ : 173 (=197.) Ὅσγε σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχων καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασι. Utitur et Herod. Apud Hes. legitur, Πευθῆνες, πιστοὶ, περίεργοι. ITEM Πεύθη, Eid. πεῦσις, ἐρώτησις, Interrogatio, Percontatio. Ἀπευθὴς, i. q. ἄπυστος, De quo fama et auditione nihil accepimus, Od. Γ. (88.) Πευθόμεθ' ἧχι ἕκαστος (eorum sc. qui Trojam profecti fuerunt,)

ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ· Κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων, i. e. ἀνήκουστον. Pro quo A. (242.) dicit, Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος. Suidas ἀπευθὴς exp. ἄφημος: Hes. οὐδὲν ἀκούσας: quem usum habet et ἄπυστος. || Rursum Suid. ἀπευθέες exp. ἄπειροι, ἀπαίδευτοι: nam ἡ παιδεία est ex auditu, et πεύσει percipitur. [Od. Γ. 184.] Apud Hes. legitur ETIAM Ἄπευθος, ἀνήκοος, ἢ ἀπαθὴς ὢν παντὸς κακοῦ. [* Βραδυπευθὴς, Nonn. Jo. 59, 2. φωνή. * Νηπευθὴς, Orac. ap. Macrob. Saturn. 1, 18. ὄργια νηπευθέα, Orgia infanda.] " Νηπυθὲς, Hesychio ἄπευστον, Inauditum." Πολυπευθὴς, Multa sciscitans, Quo multa interrogantur, ut ἡμέρα, Dies quo multi sciscitatum oracula proficiscuntur, [Plut. 7, 175.] Φιλοπευθὴς, Qui sciscitari et percontari amat, ideoque Discendi cupidus, φιλομαθὴς, etiam Curiosus sciscitator, [" Nonn. Jo. 1, 181." Wakef. Mss.] Est et aliud compositorum genus, sc. a tertia persona præteriti passivi, UT Ἄπευστος, idem significans cum ἀπευθὴς, " s. ἄπευθος," et ἄπυστος. Hes. exp. ἀνήκοος, " Inauditus, De quo " nihil auditu compertum habemus: quo sensu Hom. " dicit ἀνάπυστος." [* Πολύπευστος, unde * " Πολυπευστέω, Multum sciscitor, Const. Apost. (3, 14.) p. 286." Wakef. Mss.] SIC Φιλόπευστος i. q. φιλοπευθὴς, ἡδέως μανθάνων, περίεργος, Suid. [* Φιλοπεύστης, Gl. Sciscitator, Ptolem. Tetrab. 160.] Φιλοπευστέω, Libens audio vel sciscitor: ut Hes. φιλοπευστοῦντα exp. ἡδέως ἀκούοντα ἢ ἐρωτῶντα. Idem tamen φιλοπευστεῖν simpliciter etiam accipit pro ἀκούειν, μανθάνειν, ἐρωτᾷν. Suidas φιλοπευστεῖν exp. etiam * φιλοπραγμονεῖν: ut sit Curiosum esse in sciscitando. [Polyb. 3, 59, 6.] UNDE Φιλοπευστία, ἡ, Amor et studium sciscitandi, πολυμαθία, Curiositas. [Plut. 8, 58. * Φιλοπευστικὸς, Lobeck. Phryn. 128.]

Πύσμα, τὸ, Quæsitum, Quæstio, Interrogatio, Hesychio ἐρώτησις, πεῦσις, Plut. de Orac. Pyth. Γλώσσας ἐπάγειν πύσμασιν ἁπλῆς καὶ συντόμου δεομένοις ἀποκρίσεως. Apud Aquilam est Figura orationis. Quæsitum interpr., et ab interrogato, (quod est ἐρώτημα) eo differre scribit, quod ad interrogatum una voce tantum responderi potest, vel a negante vel a confitente: quæsito autem occurri non nisi pluribus potest: hoc modo, si dicas, Qua igitur ratione bellum geremus? quæ auxilia nobis parata erunt? quis erit, qui subvenire volet, cum tam acerbe socios tractarimus? [" Reiz. Acc. p. 60." Schæf. Mss.] Πυσματικὸς, ut ἐρώτησις, Percunctatoria interrogatio, vel sciscitativa, ut Bud. ap. Ammon. περὶ Ἑρμην. interpr., qui πυσματικὴν ἐρώτησιν esse dicit, ὅταν λόγου πλείονος δεῖ τῷ ἐρωτωμένῳ πρὸς τὴν ἀπόκρισιν: quippe quæ ἐρώτησις sit τῶν διδαχθῆναι περί τινος βουλομένων, ut cum quæritur cur magnes attrahat ferrum. Dialecticæ autem ἐρωτήσει, veluti simpliciori, sufficit solum ναὶ et οὔ. Vide locum Ammonii ap. Bud. 461. [Etym. M. * Πυσματικῶς, Schol. Soph. Œd. C. 3.]

[* " Πύστης, an sic leg., ad Lucian. 2, 197." Schæf. Mss.]

Πύστις, εως, ἡ, i. q. πεῦσις, i. e. Auditio, Fama, Thuc. 3. Πύστει τῶν προγεγενημένων, Cum fando accepissent, Cum fama et auditione accepissent, ut Cic. loquitur: (1, 136.) Διωκόμενος κατὰ πύστιν οἷ χωροίη, Cum persequerentur eum πευθῆνες, qui sciscitarentur quo iret; etiam Qui fama et auditione cognoscerent, quo proficisceretur. Nisi malis πύστιν hic accipere pro Sciscitatione, Percontatione: quemadmodum Hes. quoque πύστις exp. non solum ἀκοὴ, ἀγγελία, sed etiam ἐρώτησις: item et πειθὼ, ut πευστὸς exp. ὑπήκοος. [" Ad Dionys. H. 1, 211. Gesner. Ind. Orph., Toup. Opusc. 1, 142. 285. Lennep. ad Phal. 176." Schæf. Mss. Philippus Epigr. 9. Lobeck. Phryn. 728.]

[* Πυστὸς, Schol. Æsch. Pr. 916.] Ἄπυστος, ὁ, ἡ, Fando inauditus, Plin.; Ne fando quidem auditus, Ciceroni. Item aliquis οἴχετ' ἄπυστος, Qui ita abit, ut de eo fama et auditione nihil cognosci queat, ita ut nihil postea de ipso audiatur: ut Penelopæ suus Ulysses Od. A. (242.) Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, Schol. exp. ἀνήκουστος. || Activam quoque signif. habet, significans Qui fando non audivit et cognovit, Qui fama et auditione non accepit, s. Qui non audivit, Od. E. (127.) οὐδὲ δὴ ἦεν ἄπυστος Ζεὺς, Δ. (675.) cum gen. Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος Μύθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον. [" Toup. Opusc. 2, 111. ad Charit. 402. (592.) Marcellus 16. Callim. 1. p. 536. Boeckh. ad Sim. p. xxxvi." Schæf. Mss.] UNDE Πανάπυστος, Prorsus inauditus, De quo nihil prorsus cognosci potest fama et auditione, etiam Qui nihil prorsus audivit et cognovit, Omnino ἄπυστος, Suidæ ἀνήκοος. * Νήπυστος, Nonn. D. 11, 306. * Πάμπυστος, Orac. Sibyll. 7. p. 672.] Περίπυστος, Fama circumquaque notus, Fando passim cognitus, Celebris, ut, κάλλει περίπυστος ἄκοιτις. Ex Epigr. affertur περίπυστον ὄνειαρ, sine expositione; at Suid. περίπυστον exp. ἐξάκουστον, διαβόητον. [Schol. Æsch. Pr. 916. " Bast Lettre 204. Abresch. Lectt. Aristæn. 130. 230." Schæf. Mss. * Πολύπυστος, Schol. Nicandri 'A. 301.] Φιλόπυστος, i. q. φιλόπευστος et φιλοπευθὴς, φιλοπράγμων, Hes. ut φιλόπευστος Suidæ περίεργος. [* Φιλοπυστέω, Justin. M. 266.]

[* Πυστιάω, Plut. 7, 174. Ἐν ᾧ πυστιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ. Phot. Πυστιᾶσθαι· πυνθάνεσθαι. Hes. Ἐπυστιᾶτο· ἐπυνθάνετο.]

[* Ἀμφιπυνθάνομαι, Quint. Sm. 1, 374.]

Ἀναπυνθάνομαι, i. q. simplex πυνθάνομαι, Interrogo, Sciscitor, Percontor, Herod. Ἀναπυνθάνομαι τὸν ποιήσαντα, pro περὶ τοῦ ποιήσαντος, Percontor de eo qui fecit. [" Schneid. ad Xen. K. 'A. 309. (6, 7, 1.) Toup. Opusc. 1, 262. Athen. 1. p. 5." Schæf. Mss. Aristoph. Εἰρ. 693. * Ἀναπεύθομαι, unde * Ἀνάπευσις, Dorv. ad Charit. 374=289.] Ἀνάπυστος, ὁ, ἡ, Pervulgatus, Pervagatus, Hominum sermonibus vel rumoribus celebris, Passim auditus, Omnibus notus, περίπυστος: ut, Θάνατος Σθενεβοίας ἀνάπυστος ἐγένετο, Suid. Et Od. Λ. (273.) ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι, Decantata hominum sermone et pervagata, Bud.: Eust. ἀνάπυστος dici vult κατὰ στέρησιν τοῦ ἄπυστος, inserto ν euphoniæ gratia, ut in ἀνάπηρος. Sed malui ego ab ἀναπυνθάνομαι derivare. || Hes. Ἀνάπυστα ex Heliodoro exp. * ἀνάγγελτα, ἔκδηλα, ἐξάκουστα, itidemque Suid. ἔκπυστα, δῆλα, item et φανερὰ, ἀναφανδά. Idem tamen accipit etiam pro ἀνήκοα, * ἀνεξάκουστα, ἀνεκλάλητα: quemadmodum et Suid. ἀνάπυστον pro ἀνήκοον. ITIDEMQUE Ἀνέκπευστα idem Hes. exp. non modo ἔκδηλα, ἐξάκουστα, verum et ἀνεκλάλητα, ἄρρητα. Sed perperam ap. eum SCRIPTUM Ἀνάπαυστα, ET Ἀνάπτυστα. SIC Ἀνάπνευστος ET Ἀνάπταιστος pro ἄπνευστος et ἄπταιστος usurpari, suis locis docui. [Herod. 6, 64. 66. 9, 109. " Ad Charit. 316." Schæf. Mss.] " Ἀνήπυ-" στος, i. q. ἀνάπυστος, h. e. ἀνήκουστος, s. potius " Prorsus ἀνήκουστος et inauditus: qua de re in " Ἀνάεδνος: ut et Varin. Ἀνήπυστον, τὸ ἀνήκουστον· " ἀνύποιστον δὲ, τὸ ἀφόρητον καὶ ἀνυπομόνητον, διὰ " τῆς οι διφθόγγου. Ubi nota hoc ἀνύποιστος pro Non " sufferendus, Intolerabilis." [Lobeck. Phryn. 701. 728.]

[* Ἀντιπυνθάνομαι, Vicissim interrogo, Xen. Ἑλλ. 3, 4, 10. Morus conj. ἀναπ.]

Ἀποπυνθάνομαι, Sciscitor ex aliquo, Interrogo, ex Epicteto, [Herod. 3, 154.]

Διαπυνθάνομαι, Intelligo, Cognosco, e Plat. de LL. || Sciscitor, Percontor: unde διαπυνθάνεται, ἐρωτᾷ, Hes. Suid. [" Ad Charit. 670." Schæf. Mss. " Plato Theage 2." Boiss. Mss. * Διαπεύθομαι, Æsch. Ag. 816.] Διάπυστος, Auditus et intellectus, Notus: ut ἀνάπυστος et περίπυστος. Herodian. 2, (12, 4.) Ἐπεὶ δὲ ταῦτα διάπυστα τῷ δήμῳ ἐγένετο, Ubi populus ea audivit et intellexit. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 130." Schæf. Mss.]

Ἐκπυνθάνομαι, Audio ex aliquo, simpl. Audio, Cognosco, Intelligo, ut πυνθάνομαι. FUT. Ἐκπεύσομαι. Soph. (Aj. 215.) Θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει, Audies morti par malum, ἀκούσει, (Œd. C. 206.) Item Sciscitor et percontor ex aliquo; simpl. Percontor, Sciscitor: Ἐκπυθόμενος τοὔνομα, Percontatus nomen. [" Ad Corn. Nep. p. 322." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 618. * Ἐκπεύθομαι, Pers. 959.] Ἔκπυστος, Exauditus, s. potius Evulgatus, Cognitus, Fando co-

gnitus, Synes. Ep. 143. Μὴ ἔκπυστα ποιεῖν τὰ ἄξια A
κρύπτεσθαι, Non evulgare. Itidem Herodian. 2, (7, 10.) Ἔκπυστα καὶ γνώριμα ποιῇ τοῖς τε στρατιώταις καὶ τοῖς λοιποῖς. Similiter aliquid ἔκπυστον γίνεται, cum sc. Evulgatur. Thuc. 4, (70.) p. 144. et 8, (42.) p. 275. Πρὶν ἔκπυστος γενέσθαι. Sic Herodian. 3, (12, 14.) Πρὶν ἔκπυστα γενέσθαι τῷ δήμῳ. Ubi nota dat.: cum quo jungitur et ap. Plut. Camillo, Ὥστε κἀκείνοις ἔκπυστον γενέσθαι τὸ περὶ τὴν λίμνην πάθος, Ita ut ad illos quoque rumor perferretur de clade ad paludem accepta. Rursum Thuc. Ἔκπυστα τοῖς πολλοῖς τὰ γεγραμμένα γενέσθαι, Multitudini efferri s. evulgari, A multitudine audiri. Item 3, (30.) p. 92. dixit etiam, Ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν ἡμᾶς ἐπὶ Μιτυλήνην, πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι ὥσπερ ἔχομεν, Antequam rumor spargatur de nostris consiliis, Antequam adventus noster divulgetur; nam inopinantes Mitylenæos invadere et opprimere animus eis est. Schol. exp. φανερούς. [" Ad Charit. 316. Abresch. Lectt. Aristæn. 130. Bergler. ad Alciphr. 208." Schæf. Mss.
B * Ἀνέκπυστος, Joseph. Ant. J. 17, 11, 2.]

[* Ἐπιπυνθάνομαι, Herodis Attici Dedic. Triop. 32. Aristoph. Λ. 517. " Brunck. Anal. 2, 301." Schæf. Mss.]

[* Μεταπυνθάνομαι, Od. N. 415. πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος.]

[* " Παραπυνθάνομαι, Audio, Anacr. Od. 118. v. 1240." Kall. Mss.]

Προπυνθάνομαι, Prius audio, intelligo, Præsentisco, Xen. Ἑλλ. 7, (5, 10.) Προπυθόμενος ταῦτα Ἀγησίλαος, ἔφθη εἰς τὴν πόλιν ἐσελθών: sc. Κρητός τινος ἐξαγγείλαντος τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα. Affertur et PRÆS. Προπεύθομαι pro Præscio, Prænosco. [* " Πρόπυστος, Phrynichus Bekkeri p. 61." Boiss. Mss. Osann. Anal. p. 98.]

" Προσπυνθάνομαι, Insuper percontor," [Polyb. 5, 16, 3. " Plut. Alex. 60." Boiss. Mss. * Προσπεύθομαι, Soph. Œd. C. 122. var. lect.]

[* Συμπυνθάνομαι, Eur. Hel. 334.]

C **ΠΥΡ**, πυρὸς, τὸ, Ignis, Il. O. (597.) et alibi, θεσπιδαὲς πῦρ: B. (455.) πῦρ ἀΐδηλον: Od. Δ. (662.) πυρὶ λαμπετόωντι: Il. X. (374.) πυρὶ κηλέῳ: O. (744.) Σὺν πυρὶ κηλείῳ: (597.) ἀκάματον πῦρ: Il. (Π. 293.) et alibi, αἰθόμενον πῦρ: I. (242.) μαλερὸν πῦρ: O. (605.) et alibi, ὀλοὸν πῦρ, Θ. (181.) δήϊον πῦρ. Item αὐτόματον πῦρ, quod sine incentivo exardet: ut ap. Athen. 1. Πῦρ αὐτόματον ἐποίει ἀναφύεσθαι, de quodam θαυματοποιῷ. Et κεραύνιον πῦρ, Fulmineus ignis, Plut. Symp. 4. 7. τὸ ἄσβεστον καὶ ἱερὸν πῦρ, ut Athenis, et Romæ ap. Vestales. Necnon πῦρ ἀέναον, Ignis semper fluens, ap. Callim. (H. in Apoll. 83.) ut ῥέειν dicitur ab Aristot. de Vita et Morte, Τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ γινόμενον, καὶ ῥέον ὥσπερ ποταμός. Unde et Virg. Liquidum ignem dixisse creditur. Et μαλθακὸν πῦρ, in Geop. 18, (21, 1.) de melca, i. e. Lentus ignis, Horat. Languidus ignis, Plin. Item πυρὸς αὐγὴ et σέλας, Il. X. (134.) ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένου, Σ. (609.) φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς, T. (366.) Λαμπέσθην, ὡσεί τε πυρὸς σέλας, de oculis: pro quo Od. Δ. (662.)
D dicit, πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. Et Il. N. (474.) Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, Od. (T. 446.) πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. Pro quo Hesiod. Ἀ. (145.) ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς. Itidem (60.) Τεύχεσι λαμπομένους, σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο: Θ. (566.) ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν. Rursum Od. Π. (290.) πυρὸς ἀϋτμὴ, Il. Ξ. 396. πυρὸς βρόμος: Π. (127.) πυρὸς δηΐοιο ἐρωὴ, Od. M. (68.) πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι, Il. Ψ. (238.) ὁππόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, Quoadusque ignis vis inhiberetur. At P. (565.) πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, de Hectore: cujus viribus indicat non posse resisti, sicut nec igni furenti. Quibus adde quod legitur Il. Λ. (595.) et P. (366.) μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, de acri et vehementi pugna. Item σπέρμα πυρὸς σώζων, Od. E. (490.) Præterea (X. 493.) Ἤνεγκεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον, Il. (O. 718.) Οἴσετε πῦρ. Itidem Xen. Ἑλλ. 4, (5, 4.) Φέροντες πῦρ ἐν χύτραις, Aristoph. N. (768.) λίθος — Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι. Sic ἐξάπτειν πῦρ dicitur Incendere s. Accendere ignem. Et passive ap. Plut. (6, 525.) Τὸ πῦρ ἐξάπτεται εὐχερῶς ἐν ἀχύροις καὶ θρυαλλίδι: cui opp. mox σβέννυται. Xen. K. Π. 7, (5, 9.) Πολλὴν δᾶδα ἔχομεν, ἢ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται. Apud Athen. 9. φυσᾶν τὸ πῦρ. Pro quo alibi ῥιπίζειν τὸ πῦρ: 14. Ἐν οἷς (sc. flabellis) τὸ πῦρ ῥιπίζεται. Item (Od. O. 321.) Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι: Φ. (176.) Ἄγρει πῦρ δὴ κεῖον ἐνὶ μεγάροισιν, Ignem accende: ut H. (7.) δαῖε δέ οἱ πῦρ Γρηῢς. Et aliquanto post, Ἥ οἱ πῦρ ἀνέκαιε. Sic Il. Θ. (521.) Πῦρ μέγα καίοντες: ut (I. 211.) Πῦρ δαῖεν μέγα. Item πῦρ ἐμβάλλειν et πυρὶ ἐμπρῆσαι et καταφλέξαι: ut O. (597.) ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ Ἐμβάλῃ, Θ. (182.) Ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω. Itidemque O. (417.) ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας. At I. (242.) Αὐτάς τε πρήσειν μαλεροῦ πυρός: X. (512.) τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ. Et passive Φ. 361. πυρὶ καιόμενος: Y. (316.) ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται. Qui versus extat et Il. Φ. (375.) item B. (780.) ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο. Sic in celebri illo senario, a Nerone quoque usurpato, Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί: ad quem respexit Cic., cum de Finn. 3. ait, Quoniam vox illa inhumana et scelerata dicitur eorum qui negant se recusare, quominus ipsis mortuis terrarum omnium deflagratio consequatur: quod vulgari quodam versu Græco pronuntiare solent. Erasmus vertit, Me mortuo terra incendiis misceatur. Et cum aliis verbis: ut ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ, Il. Π. (301.) Aliquanto ante, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ: ut Φ. (381.) κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ. Sic Plut. Symp. 2. Τὸ πῦρ ἀποσβέννυσι: Idem et passive in Connub. Præc. Τὸ πῦρ σβέννυται. Cui opp. πῦρ ἐξάπτεται, ἐκλάμπει, φλέγει, ἀμφέπει, νέμεται, Plut. Præc. Connub. Τὸ πῦρ ἐξάπτεται εὐχερῶς ἐν ἀχύροις, Athen. 8. de ossibus leoninis, Κοπτομένων αὐτῶν, ὥσπερ ἐκ τῶν λίθων, πῦρ ἐκλάμπειν, Il. Π. (113.) πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν, P. (737.) ἠΰτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν Ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει. Sic B. (455.) Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην: (Π. 124.) Ὣς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπε: Σ. (348.) Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε: Ψ. (182.) Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει: quemadmodum et ap. Plut. Symp. 7. Τὸ πῦρ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς ἀνήφθη, ἤσθιεν. Et Il. I. (589.) πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. Item ἄγχι πυρὸς, Od. Λ. (190.) Et Ξ. (518.) τίθει πυρὸς ἐγγύς. Itidem Θ. (434.) Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα: P. (572.) καθίσασα παραὶ πυρί: H. (154.) Ἕζετο πὰρ πυρί. Item Aristoph. multis in locis πρὸς τὸ πῦρ, Ad ignem. Il. Ψ. (45.) ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, Imponere igni, Conjicere in ignem: de cadavere Patrocli: ut Ω. (38.) de cadavere itidem, ἐν πυρὶ καῦσαι. Et X. (342.) alibique, ὄφρα πυρὸς λελάχωσι θανόντα. Sicut vero Hom. dicit πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς, ita Xen. Ἑλλ. 7, (5, 12.) Πῦρ πνέοντες: quemadmodum Hom. rursum μένος πνείοντες Ἄβαντες. Proverbiale est, Πῦρ ἐπὶ πῦρ ἐπιφέρειν, ap. Plut. de Discern. Adul. et Amico. Apud Eund. in Connub. Præc. Μὴ πῦρ ἐπὶ πυρί. Et in Artax. Πῦρ ἐπὶ πῦρ ἐγένετο. Sic Philostr. Ep. 36. Τοῦτο ἂν ἦν ἄλλο πῦρ ἐπὶ πυρὶ καὶ δαλὸς ἐπ' ἐκείνῳ διπλοῦς. Πυρὸς ἄνθος, Flos ignis, i. e. τὸ λαμπρότατον, Hes. At πυρὸς ἄχνη a quibusdam vocatur ἡ χαμελαία, Fruticis genus, Diosc. 4, 172. || Πῦρ ἄγριον Hippocr., teste Gal. in suo Lexico, vocat τὸ ἐρυσίπελας. Latini, Ignem sacrum. || Πῦρ ab eod. Hippocr. more suo Febris vehementissima dicitur, quasi non aliam naturam habeat quam ignis, et ejusd. sit cum igne substantiæ; est enim duabus ignis qualitatibus prædita, caliditate sc. et siccitate. Gorr. || PLUR. Πυρὰ, τὰ, Ignes, Herod. Τὰ πυρὰ ἐκκαύσαντες, Accensis ignibus, Plut. Camillo, Πυρὰ πολλὰ καύσας διεσήμαινε τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν. Itidem Thuc. 8, (102.) p. 295. Ὡς αὐτοῖς οἵ τε φρυκτωροὶ ἐσήμαινον, καὶ ᾐσθάνοντο τὰ πυρὰ ἐξαίφνης πολλὰ ἐν τῇ πολεμίᾳ φανέντα.

[" Πῦρ, ad Charit. 633. Markl. Iph. p. 305. Suppl. 1211. Jacobs. Anth. 9, 140. Heyn. Hom. 6, 305. 7, 102. Gesner. Ind. Orph. Casaub. ad Athen. 116. ad Xen. Eph. 250. De amore, Bentl. ad Callim. p. 311. Convicium, Brunck. Phil. 927. Lumen, ad Anton. Lib. 230. 276. Verb. De quant., Toup. Opusc. 1, 47. Πυρὶ et περὶ conf., Jacobs. Anth. 7, 99. Brunck. Apoll. Rh. 110. Πυρὶ et πυρῇ, Heyn. Hom. 8, 392.

395. 399. Πῦρ πυρὶ, Jacobs. Anth. 8, 46. Boeckh. in Plat. Min. 145. Π. μαλακὸν, κοῦφον, Casaub. ad Athen. 109.: κεραύνιον, Valck. Phœn. p. 61. Π. καὶ σίδηρος Medicorum, Hemst. in Schraderi Emend. p. 100. Τὸ π. εὐωχίας σημαντικὸν, Kuster. Aristoph. 124. Εἰρ. 1131. Διὰ πυρὸς ἐλθεῖν, ad Phalar. 267. ad Charit. 712=325. Musgr. El. 1182. Wakef. S. Cr. 3, 49. Musgr. Andr. 488. Ἐκ πυρὸς ἐς φλόγα, Jacobs. Anth. 9, 326. Ἐμπρήθειν πυρὸς, Heyn. Hom. 5, 583. Πυρὸς ἕτερα θερμότερα, Toup. Emendd. 2, 617. Πυρὶ δέχεσθαι, πῦρ ἐναύειν, Musgr. Or. 47. Τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾷν, Ruhnk. ad Rutil. p. 8. 41. Πῦρ ἐπὶ π. ἄγειν, Aristoph. Fr. 262. Π. δέρκεσθαι, Wakef. Ion. 1281. Π. ἀνακαίειν, ad Herod. 343. 614. 627. Πυρὰ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 63. Ignes nocturni, ad Charit. 633. Markl. Iph. p. 305. Πυρὰ καίειν, ad Diod. S. 1, 618." Schæf. Mss. "Πυρὰ, Eur. Rhes. 136. Tatian. 22." Wakef. Mss. Πῦρ Διὸς, Valck. Phœn. 191. Πυρὸς ἄχνη, Herba quædam, Diosc. 4, 172.]

Πυροβόλος, ὁ, ἡ, Ignes jaculans, Aptus ad jaculandos ignes: μηχανήματα, Machinamenta s. Tormenta ad ignem jaculandum. At omisso substantivo, in Camillo, Κατέσπειρε τοῦ χάρακος ἄφθονα τῶν πυροβόλων. Itidem 1 Macc. 6, (51.) Et ap. Plut. Antonio 1732 meæ Ed. [Sulla 9. Schleusn. Lex. V. T. "Koen. ad Greg. Cor. 13." Schæf. Mss. * Πυροβόλιον, Geop. 15, 6, 2. not.] Πυρογενὴς, Igne satus s. genitus. Dicunt epitheton Bacchi esse ap. Auson. Infra Πυριγενὴς itidem pro Igne satus. Πυροδαίσιον, τὸ, Locus ubi πῦρ δαίουσι, Ubi ignem accendunt, Focus, Culina, μαγειρεῖον, Hes. ["Thom. M. 592. "Πυροδαίσιος, Πυροδαίσιον, * Πυρόδειπνον, Toup. Opusc. 2, 113." Schæf. Mss.] Πυροειδὴς, Igni similis, Ignis similitudinem repræsentans, Igneus, Plato de LL. Et Aristot. de Gen. et Corr. πυροειδὲς vocat τὸ πυρὶ ὅμοιον, οὐ πῦρ, Bud. [Plut. Lysandro 12. Geop. 2, 5, 1. "Ad Lucian. 2, 93. Valck. Oratt. 330." Schæf. Mss. "Orig. c. Cels. 306." Kall. Mss. * Πυροειδῶς, Ignea specie, Plut. 9, 520. * Πυροεργὴς, Manetho 1, 78. ἄνδρες. * Πυρολαβὶς, Gl. Forfex. * "Πυρόλαβος, Anonym. ap. Yriarte Catal. Matr. 305." Boiss. Mss.] Πυρολαμπὶς quidam legunt ap. Aristot. H. A. 5, 19. pro Πυγολαμπὰς, et accipiunt pro Cicindela s. Noctiluca. Vide Λαμπυρίς. Apud Hes. certa legitur Πυρολαμπὶς, ζῶον ἐν σκότει λάμπον. [Lobeck. Phryn. 523. Nicet. 16, 2. p. 313. B.] Πυρόμαντις, Qui ex igne divinat, Ignispex, ["Toup. Emendd. 2, 543. Valck. Phœn. p. 426." Schæf. Mss.] Πυρομαντία, Divinatio ex igne, Ignispicium, Plin. Vide Πυρκόος. ["Valck. l. c." Schæf. Mss. * Πυρομάχος, Theophr. Fr. 2, 9. λίθος. * Πυρομαχέω, Basil. 3, 130.] Πυροποίκιλος, Punctis ignei coloris distinctus et varius. Apud Plin. autem Lapidis nomen EST Πυῤῥοποίκιλος. ["Ad Diod. S. 1, 57." Schæf. Mss. Tzetz. Ch. 7. p. 110.] "Πυροπολέεσθαι, "affertur pro Igne vastari: quod et πυρπολεῖσθαι." Πυροῤῥαγὴς, Igni ruptus, Ignis vi ruptus s. fractus: κέραμος, Aristoph. Schol. i. e. ὁ ἐν πυρὶ ῥηγνύμενος. Sæpe enim fictilia in camino ignito vehementia ignis rumpi solent: quoniam autem illa σαθρὸν ἠχεῖ, ideo Aristoph. Ἀ. (933.) dixit, ψοφεῖ λάλον τι καὶ πυροῤῥαγές. Et ap. Suid. Πυροῤῥαγῆ κεράμια, ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι: ut ap. Cratin. Ἴσως πυροῤῥαγὲς καὶ κακῶς ὠπτημένον. Ubi tamen metri lex poscit ut legamus πυροραγὲς, a masc. NOM. Πυροραγής: aut retinendo πυροῤῥαγὲς, pro καὶ reponamus ἤ. Metaphorice autem, inquit Idem, ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς καμίνοις διαῤῥησσομένου κεράμου, πυροῤῥαγὴς accipitur pro σαθρὸς, ἄχρηστος: quoniam sc. ὁ κέραμος πυροῤῥαγὴς γενόμενος, σαθρὸν ἠχεῖ. [Schol. Ven. Il. Β. 219. Kuster. Aristoph. 125. Musgr. ad Hec. 1190." Schæf. Mss. * Πυροσθενὴς, Gl. Ignipotens. * Πυροστάτης, i. q. πυριστάτης, Schol. Soph. Aj. 1389. Erf., Dufresne Gloss. p. 1277. 1278. * Πυροτόκος, poëtice Πυρητόκος, Ignem pariens, Anal. 2, 212. "Πυρητόκος, * Πυροστόκος, Toup. Opusc. 2, 125. Emendd. 2, 591. Jacobs. Anth. 9, 144." Schæf. Mss. Cf. Πυρσοτόκος. * Πυροτρόφος, Pisid. Opif. 419. "Theod. Prodr. 158. 161. 162. 165. 166." Elberling. Mss. * Πυροφεγγὴς, Orac. Sibyll. 8. p. 757. Lobeck. Phryn. 686.] Πυροφόρος, Ignifer. Scribit Alex. Genial. Dier. 5, 3. moris fuisse ap. Græcos, ut quoties procinctæ acies congredi pararent, ante prima signa staret vates laureos ferens ramos et corollas: illique πυροφόρῳ nomen fuisse, quoniam lampada præferret: eumque violare, summum nefas habitum, quod legati munere fungeretur. Dicitur et πυρφόρος. [Schleusn. Lex. V. T. "Porson. Phœn. 699." Schæf. Mss. * Πυροφορέω, Appian. B. C. 2. p. 452.] Πυρόχρως, Ignei coloris, Rutilus, Fulvus. Infra πυρίχρως.

Πυριβήτης, SIVE Ἐμπυριβήτης, Ignem ingrediens: πυριβῆται s. ἐμπυριβῆται τρίποδες, aut λέβητες, Qui igni admoventur, Quibus igni impositis aliquid calefit: oppositi τοῖς ἀπύροις. Vide Ἄπυρος. Schol. Hom. exp. ὁ ἐν πυρὶ τιθέμενος αἴθων λέβης, ut Hom. appellat. [Πυριβήτης τρίπους, Arat. 983. "Ad Il. Ψ. 702. Ἐμπυριβήτης, ibid. Heyn. Hom. 5, 550. 8, 408. 497. 537." Schæf. Mss. Athen. 144. "J. Poll. 9, 66. 10, 63." Kall. Mss.]

Πυρίβιος, In igne vitam degens. Suidæ πυρίβια sunt τὰ εἰς τὸ πῦρ πίπτοντα ζωΰφια.

[* Πυριβόλα, Gl. Malleoli. Cf. Πυροβόλος.]

Πυριβρεμέτας, Igni strepens; est enim magnus πυρὸς βρόμος, præsertim cum sylvam arboribus densam depascitur, ut Il. Ξ. 396. Vel in igni stridens. Hesychio ὁ πυρὶ βρέμων, ἢ διὰ πυρὸς βρέμοντος γεγονώς: qui etiam addit a Timachida πυριβρεμέταν dici τὸν χαλινόν. [Orph. H. 48, 3. et n. * "Πυριβρέμετος, Ruhnk. Ep. Cr. 279. * Πυρίβρομος, 65. Pierson. Veris. 33." Schæf. Mss. Passov. ad Musæum p. 208. Orph. H. 19, 2. 57, 2.

[* "Πυρίβρωτος, Strabo p. 1158." Wakef. Mss.]

Πυριγενὴς, Igni satus, genitus: ut πυρογενὴς supra. Eust. Bacchum πυριγενῆ vocari a quibusdam a vini, quod in Catececaumene nascitur, præstantia. Apud Eur. autem Or. (810.) τοκέων Πυριγενεῖ τεμεῖν παλάμᾳ Χρόα, Schol. exp. ἀπηνεῖ, ἀνημέρῳ: nam cum ignis sit res sæva, sæva itidem sunt quæ ex eo nata sunt. Innuit autem per πυριγενῆ παλάμαν, ensem: quoniam sc. in igni ferrum molliri et cudi solet. [Lydus p. 83. "Jacobs. Anth. 10, 188. Toup. Opusc. 1, 330. Valck. Hipp. p. 296. ad Diod. S. 1, 250." Schæf. Mss.]

Πυρίγληνος, Igneas pupillas habens, Opp. Κ. 3, (97.) πυρίγληνοί τε λέοντες: qua de re vide in Καταλάμπω et Ὑπολάμπω. Sunt enim leones oculis ardentibus truces, ut et aper Od. Τ. (446.) πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. [Orph. L. 651. Ag. 908. "Tyrwh. ad Orph. p. 119. Manetho 3, 182. Ruhnk. Ep. Cr. 260." Schæf. Mss. "Nonn. D. 12, 8. 25, 565." Wakef. Mss.]

Πυριγόνος, Ignem generans, Plut. Alex. (35.) Τῆς γῆς φύσιν πυριγόνον ἐχούσης. Paulo ante dicit Ecbatanis esse χάσμα πυρὸς ὥσπερ ἐκ πηγῆς συνεχῶς ἀναφερομένου. Idem et alibi memorat ἐκρήξεις πυρός. [* "Πυρίγονος, Wessel. Ep. ad Ven. p. 18. * Πυριδαὴς, ad Charit. 748." Schæf. Mss. * "Πυρίδοος, Achilles, Villois. Anecd. Gr. 1, 225." Wakef. Mss. * Πυριεργὴς, Tzetz. Hom. 54. Lobeck. Phryn. 686.]

Πυρίεφθας, Igni coctus. Πυριέφθον et Πυριέφθην nonnulli vocant τὸ πρωτόγαλα, quod et πυριάτης et πυρὸς, de quo supra, i. e. Primum matrum lac: τὸ πρῶτον γάλα: ut Athen. (658.) exp. subjungens hunc e Philippide locum, Τούσδε πυριέφθας καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων. Cujus loci J. Poll. quoque meminit, sed ap. eum scriptum πυρίεφθα. Neutrale πυρίεφθον ap. Gal. legitur de Alim. Facult. 3, 16. de oxygala, Ἄνευ δὲ πυτίας καὶ τὸ μετὰ τὴν ἀποκύησιν ἀμελχθὲν αὐτίκα πήγνυται, πυρωθὲν ἐπὶ θερμῆς σποδιᾶς ὀλίγῳ χρόνῳ· καλεῖν δὲ ἐοίκασιν οἱ παλαιοὶ κωμικῶς τὸ οὕτως παγὲν γάλα, πυριάτην· οἱ δὲ παρ' ἡμῖν ἐν Ἀσίᾳ, πυρίεφθον ὀνομάζουσιν αὐτό. J. Poll. πυρίεφθον in pistorio quoque opere ponit. Nam 1, 12. quod περὶ Ἄρτου καὶ Οἴνου inscribitur, Πυριάτης, inquit, τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον πυρίεφθον. Apud Eust. habetur πύρεφθον. [Πυρίεφθον, Gl. Colustra. "Brunck. Aristoph. 2, 232." Schæf. Mss.]

Πυριηκὴς, In igne acutus, Cujus acies ignita est, ὁ ἠκονημένος πυρὶ, vel ὁ πυρίνην ἔχων ἀκμὴν, ut Eust. exp. Od. Ι. (387.) Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριηκέα μο-

χλὸν ἑλόντες Διπίομεν: nam eum πυράκτεον et ἀπώ- A
ξυνον ἐν πυρὶ κηλέῳ.

Πυριθαλπὴς, Igni calfactus: ὕδωρ, Epigr. Legitur et ap. Apoll. Rh. 4, (926.) Ubi et pro Ignitus accipiunt. [Nicander Θ. 40. Nonn. D. 1, 236. " Epigr. adesp. 472. Jacobs. Anth. 8, 354.]

[* Πυρικαὴς, Wakef. S. Cr. 4, 191. Manetho 1, 146. ad Charit. 299. Lobeck. Phryn. 523. * Πυρικαιὴς, ibid. Jacobs. Anth. 7, 65." Schæf. Mss. Anal. 1, 221. Manetho 1, 146. Lobeck. Phryn. 523. * Πυρίκαος, i. q. πυρκόος, Plut. de Pyth. Orac. 601. Schn. Lex. affert * Πυρικόος ex h. l.] Πυρίκαυστος, Igni ustus, Adustus, Diosc. 1, 82. de thure, Τὰ πυρίκαυστα δὲ ἕλκη καὶ χίμετλα ἰᾶται, Ruell. Ambusta igni pernionesque sanat. Gal. l. 1. τῶν κατὰ Γένη tradit πυρικαύστους dici Qui in aqua fervente usti fuerint. Apud Plat. vero in Tim. Πυρίκαυστα νοσήματα Ficinus vertit Urentes et edaces morbi, quales a bile intus cohibita oriri scribit. Hesychio πυρίκαυστος est πεπυρωμένος. Item πυρίκαυστον, Emplastri nomen ap. Galen. [" Heyn. Hom. 6, 470. Belin. ad Lu- B
cian. p. xlvi." Schæf. Mss. " Πυριήκαυστος, Hippocr. Epidem. 2. init. T. 1. p. 684. Lind. Sect. 7. p. 73. Foës. sine varietate. Sic etiam habet Foës. in Œcon. et Comment. Nihilominus leg. Πυρίκαυστος." Schn. Lex. Suppl. * Πυρίκαυτος, Gl. Rogo consumtus, Lucian. 2, 574. Plato Tim. p. 85. Hippocr. 426, 26. " Jacobs. Anth. 6, 70. Belin. l. c." Schæf. Mss. * Πυρικαύτωρ, Timon Phlias. 41. Anal. 2, 77. e Sexto Emp. 284.]

[* Πυρίκμητος, Nicander Θ. 241. Callim. H. in Del. 145.]

Πυρικρόταφος, Cujus tempora ignita sunt, ὁ μετὰ πυρὸς κεκροτημένος σίδηρος, Hes. [f. leg. Πυρικρότητος.]

Πυρίκτυπος, Igni strepens aut crepitans, ut πυριβρεμέτας. Apud Athen. (455.) in Gripho de olla, τὰ διηνεκῆ Σώματος μέρη δομάζετ' ἐν πυρικτύποισι γᾶς.

Πυριλαμπὴς, Igne micans, rutilans, splendens: ἀστέρες, Epigr. [Arat. 1040. Manetho 2, 37. 72. 4, 94. " Ad Charit. 595. 726. 748. 771." Schæf. Mss. " Max. Tyr. 19, 6. Opp. K. 3, 72." Wakef. Mss.] C
AT Πυριλάμπης, Nom. proprium ap. Plut. Pericle (13.) et Aristoph. [Σφ. 98.] Πυριλαμπὶς, Noctiluca, Cicindela, Genus insecti noctu instar ignis lucentis, πτηνόν τι μικρὸν, ὃ ἐν τῷ σκότει λάμπει, καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων λαμπουρὶς, inquit Suidas, ap. quem LEGITUR Πυριλαμπής: ap. Hes. Πυρολαμπίς. Vide Λαμπουρίς. [Lobeck. Phryn. 523. Apud Phot. * Πυριλάμπη.]

[* Πυρίληπτος, Strabo 12. p. 812., 16. p. 1108. * " Πυριλουτὴρ, Hes. v. Λοετρά." Wakef. Mss. * " Πυριμάλακτος, Const. Manass. Amat. 5, 47." Boiss. Mss. * Πυριμανέω, Plut. Alex. 35. sed vide Reisk. " Toup. Emendd. 2, 416." Schæf. Mss. * " Πυριμάρμαρος, Const. Manass. Chron. p. 89. 101." Boiss. Mss. Manetho 4, 93. 391. " Ad Charit. 748=309." Schæf. Mss.]

Πυρίμαχος, Fervens in pugna, ὁ μαρνάμενος πυρὸς δέμας, ut Hom. loquitur, ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἀνίκητος, Hes. Ita πυρίμαχος erit Qui tam acriter depugnat, ut ei resisti nequeat, non magis quam igni furenti. ‖ Πυ- D
ρίμαχος dicitur etiam Lapis quidam, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, inquit idem Hes. Meminit ejus Aristot. περὶ Θαυμασ. Ἀκουσμ. et Meteor. 4, 6. ubi eum liquare scribit, ita ut destillet et fluat. Fortasse igitur πυρίμαχος dicitur, quoniam ab igni expugnatur, ipsa nimirum τήκει. [Cf. Πυρόμαχος.]

[* Πυριμήτωρ, lectio vitiosa in Opp. K. 3, 205. * Πυρίμορφος, Vita Dionysii Areop. 368. * Πυριπλήθης, Orac. ap. Euseb. Pr. E. 4, 9. p. 145. " Lobeck. Aj. p. 253. * Πυριπλήθω, (vox nihili,) Manetho 3, 2." Schæf. Mss. * Πυρίπλοκος, Nonn. D. 30, 83.]

[* Πυριπνέω, Eur. Ion. 203. * Πυριπνείων, Musæus 41. οἰστοί. * Πυρίπνευστος, 88. οἰστοί, Nonn. D. 33, 6.] Πυρίπνοος, SIVE Πυρίπνους, Ignem spirans, Epigr. Οὔτ' ἀγέλη ταύρων, ὡς ὁ λόγος, πυρίπνους, Grex taurorum ignem spirans, Pind. (Ὀ. 13, 128.) χίμαιρα πῦρ πνέοισα, et Horat. chimæræ spiritus igneæ. Itidem quædam mulieres θαυματοποιοὶ ap. Athen. 14. fere initio, πῦρ ἐκ τοῦ στόματος ἐκριπίζουσαι. At ζῆλος πυρίπνους, Zelotypia ardens. [Simmiæ Rhodii Securis, Lucian. 3, 682. Orph. Hymn. 4, 3, 9, 26. 51, 3. " Jacobs. Anth. 6, 66. Lentul. Gætul. 5. Callim. 1. p. 554. Toup. Opusc. 1, 256. Ruhnk. Ep. Cr. 259. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀποπνέειν. * Πύριπνος, ad Diod. S. 1, 187." Schæf. Mss.]

[* " Πυρίπους, Planud. Ovid. Met. 2, 392." Boiss. Mss.]

Πυριῤῥαγὴς, i. q. πυροῤῥαγής. Citat J. Poll. e Crat. et Aristoph. Ἀ. Utriusque locum attuli in Πυροῤῥαγής. [Phot.]

[* " Πυρίσεπτος, Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss. * Πυρισθενὴς, Nonn. D. 29, 191. " Jo. Malal. 1, 27." Elberling. Mss.] Πυρισμάραγος, Igni resonans s. crepitans, i. q. πυριβρεμέτας et πυρίκτυπος. Hes. πυρισμαράγοις, τοῖς ἀπὸ πυρὸς ἠχοῦσι. [Theocr. Fistula. " Marinus Proclo p. 23." Boiss. Mss. * Πυρισφάραγος, eod. sensu, quod habent Lexx., nullibi occurrit.]

Πυρίσπαρτος, In quo ignes seminati et sparsi sunt: δῆγμα, Epigr. de Cupidine. Nam quos momorderit, occultis inflammat ignibus, iisque dispersis per totum corpus amans æstuat. [" Jacobs. Anth. 11, 12." Schæf. Mss. * Πυρισπείρητος, Paul. Sil. Ecphr. 475. ἐπακτρίς. * Πυρίσπορος, i. q. πυρίσπαρτος, Opp. K. 4, 304. " Ad Diod. S. 1, 250. Πυρίσπορος, * Πυρισπόρος, Jacobs. Anth. 10, 188. Lobeck. Aj. p. 352." Schæf. Mss. Πυρισπόρος, Ignem spargens, Orph. Hymn. 44, 1. 51, 2.]

[* Πυρίσσοος s. * Πυρίσοος, Agamestor ap. Schol. Lycophr. 178. " Heyn. ad Apollod. 801." Schæf. Mss. * Πυρίστακτος, de Ætna, Eur. Cycl. 297. * " Πυριστάτης, Schol. Arat. p. 126." Wakef. Mss. Πυριστάτης, * Πυριστήτης, Gl. Tripes ferreus: * Πυρίστατος· Ferreus. * Πυριστεφὴς, Proclus H. in Solem 33. in Anal. 2, 441. Nonn. D. 8, 289. * Πυρίστομος, Pisid. Opif. 395. * Πυρισφρήγιστος, Nonn. D. 13, 328. 29, 315. * Πυριτόκος, Jacobs. ad Anth. Palat. p. 143. * Πυριτρεφὴς, 2, 484.] Πυριτρόφος, in Epigr. Ignem alens, aut nutriens, ut Virg., arida circum Nutrimenta dedit, s. fovens, [" Jacobs. Anth. 9, 155. 10, 70." Schæf. Mss. * Πυρίτροχος, Nonn. D. 14, 290. 402. * Πυρίφατος, Æsch. Suppl. 641. * " Πυριφεγγὴς, ad Charit. 771. Proclus H. in Ven. 2, 6." Schæf. Mss. Orph. L. 171. Hymn. 51, 9. Arg. 212.]

Πυριφλεγέθων, Igni ardens, Igneo ardore flagrans: ut πυριφλεγέθοντες ποταμοὶ ap. Chrys. Comm. in 1 ad Cor. p. 174. et Dionys. Areop. de Cœl. Hier. Tales autem fluvii ap. inferos esse finguntur. Item sine subst. ποταμὸς dicitur πυριφλεγέθων fluvius quidam infernalis ap. Lucian. (1, 412.) necnon Od. K. (513.) Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός θ'. [Orph. L. 627. " Heyn. ad Apollod. 1052." Schæf. Mss. Divisim πυρὶ φλεγέθοντες, Assantes, Opp. K. 4, 221. * Πυριφλέγων, Eur. Bacch. 1016. λέων.] Πυριφλεγὴς ET Πυρίφλεκτος, Igni ardens, adustus, Igneo ardore flagrans, Xen. Ἑλλ. 5, (3, 19.) Ἐν τούτοις ὄντα κατὰ θέρους ἀκμὴν καῦμα πυριφλεγὲς λαμβάνει αὐτόν. Et ap. Suid. Κάμινον πυρίφλεκτον: de quo vide et in Πυράφλεκτος infra. Affertur et πυριφλεγὴς τόπος ex 3 Macc. (3, 19.) pro Locus igni combustus. ‖ Πυριφλεγὴς, Hippocr. de Victu Morb. acut. sect. 4. (p. 401.) dicitur Qui valde calet, Qui febre ignea et ardente flagrat, Gorr. [Sic leg. pro Περιφλεγὴς, p. 610. et pro * Πυριφλεγέθης, 609. 665. Πυριφλεγὴς, Lycophr. 699. " Plut. 9, 734." Wakef. Mss. Πυρίφλεκτος, Lycophr. 217. " Jacobs. Anim. 311. Anth. 9, 412. Huschk. Anal. 225. Toup. Emendd. 2, 627. Pierson. Veris. p. 4." Schæf. Mss. * Πυρίφλογος, Empedoclis Sphæra 112. ἡλίου βολαῖς: Chrys. Hom. in Ps. 50. p. 60. Coteler.]

[* Πυρίφοιτος, Orph. E. 33. " Ruhnk. Ep. Cr. 275." Schæf. Mss. * Πυρίχαλκος, falsa lectio pro πυρὶ χαλκὸς, Athen. 452. " Jacobs. Anth. 12, 340." Schæf. Mss.]

Πυρίχρως, i. q. πυρόχρως, Qui ignei coloris est, Aristot. Rhet. 3. Μένους μὲν τὴν ψυχὴν πληρουμένην, πυρίχρων δὲ τὴν ὄψιν γιγνομένην. Sic ap. Hom. viris

iratis et ad pugnam excitatis τὼ ὄσσε πυρὶ λάμπεται.

[* Πύραγγος, Genus plantæ, Method. in Synopsi ap. Phot.]

Πυράγρα, ἡ, Forceps quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus, Il. Σ. (477.) de Vulcano, γέντο δὲ χειρὶ Ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην, Altera manu malleum capiebat, altera forcipem, ubi Schol. exp. τὸν χαλκευτικὸν καρκίνον, τὸν ὀξύλαβον: ita nominatum παρὰ τὸ τὰ ἐν τῷ πυρὶ ἀγρεύειν. Od. Γ. (434.) itidem de fabro, Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης, Ἄκμονά τε, σφῦράν τ', εὐποίητόν τε πυράγραν. Hes. et Suid. exp. καρκίνον, πάγουρον: additque Suidas dictum παρὰ τὸ ἐκ πυρὸς ἄγειν καὶ ἀγρεύειν, ὅ ἐστι λαμβάνειν. Pro eod. in Epigr. [Anal. 2, 216.] DICITUR Πυραγρέτης καρκίνος. Animadverte autem SYNON. Καρκίνος, ET Πάγουρος, ET Ὀξύλαβος, et ipsa pro Forcipe accipi: de qua Virg. Versantque tenaci forcipe ferrum. [Πυράγρα, Callim. H. in Del. 144. "Ad Lucian. 2, 322. Musgr. Cycl. 605." Schæf. Mss. * "Πυραγροφόρος, Nicet. Eugen. 6, 222." Boiss. Mss.]

[* Πυραιθὴς, Aglaius Byzant. * "Πυραιθεῖον, Sacrarium ap. Persas, in quo οἱ * Πύραιθοι sacrum et æternum ignem servabant, Strabo 15. p. 1066." Schn. Lex.] Πυραίθω ex Eur. [Rhes. 41. 78. 823.] affertur pro Ignem accendo, Ignes excito: mendose pro πῦρ αἴθω, [s. πύρ' αἴθω, i. e. πυρὰ, s. * Πυραιθέω,] ut ap. Herod. 4. Τί θέλοντες ἥκοιέν τε ἐς τὴν χώρην καὶ πῦρ αἴθοιεν, Et ignem accenderent. Sic supra in Πῦρ ex Hom. attuli πῦρ δαίειν, καίειν, ἀνακαίειν, et e prosæ Scriptoribus πῦρ ἅπτειν s. ἀνάπτειν et ἐξάπτειν. ["Barnes. Rhes. 823. ad Herod. 343." Schæf. Mss. * Πυραίθουσα, ἡ, prava lectio in Epigr. Hom. 14, 11. leg. cum Ernestio, Πέρθε πύρ' αἴθουσαν καὶ δώματα.]

Πυράκανθα, Pyracantha, Planta cujus, præter Diosc., meminit et Nicand. Θ. (856.) Λάζεο καὶ πυράκανθαν. Sunt qui putent esse quæ Berberis vulgo dicitur.

[* Πυράκμων, Gl. Forfex.]

Πυρακτέω, In igne verso et candefacio, Od. I. (328.) ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ, Plut. (9, 54.) Οἱ τὰ ξύλα πυρακτοῦντες, ἐκ μαλακῶν ἰσχυρὰ ποιοῦσι. Pro Uro et inflammo, Bud. affert e Basil. 24. Ὡς ἂν μὴ πάντα πυρακτῶν ὁ αἰθὴρ ἐπιλάβοι. Hes. πυρακτῶν exp. ἐμπυρεύων. Suid. * ἐμπυρσεύων, σφοδρῶς καίων. [Nicander Θ. 688. "Ad Lucian. 1, 293. Schwebel. ad Ones. p. 35." Schæf. Mss.] Πυρακτόω, pro eod. Theodor. Hist. Eccl. 3. Ὀβελίσκους πυρακτώσας καὶ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ καὶ τοῖς νώτοις ἐπέθηκε. Et pass. πεπυρακτωμένος σίδηρος ap. Eund. 5. Ferrum candens, In igne versatum et candefactum. Sunt qui πυρακτοῦσθαι exp. Liquescere igni, Ignescere. ["Diod. S. 1, 192. 2, 528. Heyn. Hom. 5, 575. Valck. Phœn. p. 748. Schwebel. l. c." Schæf. Mss. "Nicander 'A. 254. Schol. Theocr. 2, 23." Wakef. Mss.] Πυράκτωσις, ἡ, Actio ipsa in igne versandi et candefaciendi. Alii Incendium. [Etym. M. * "Ἐκπυρακτόω, Valde incendo, Scriptt. de Re Accip. 15." Wakef. Mss. * Ἐκπυράκτωσις, Tzetz. Ch. 11, 598." Schæf. Mss. "Suid. 3, 620." Wakef. Mss.]

[* Πυράνθιος, * Πυράσιος, Lycophr. 1149.]

Πυραυγὴς, Igni fulgens, Qui ignei fulgoris est, Igne rutilans. Hom. dicit ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ πυρὸς αἰθομένοιο: item, λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας. [Lucian. 3, 252. "Jacobs. Anth. 6, 65. ad Charit. 773. (222.) Pierson. Veris. 33. Valck. Anim. ad Ammon. 41. Toup. Opusc. 2, 277. Wakef. S. Cr. 3, 73." Schæf. Mss. * "Πυραυγίζω, Const. Manass. Chron. p. 112(=128.)" Boiss. Mss.]

Πυραυλικὰ ὄργανα Bud. vocat Bombardas, quod fistulas referant et ignem emittant.

Πυραύστης, ὁ, Bestiola quæ candelam circumvolans, ut ignem attingat, aduritur. Unde Prov. Πυραύστου μόρος, in eos qui ipsimet sibi exitium et mortem accersunt; ait enim Zenodotus quoque πυραύστην Insectum esse quod lucernis advolet, atque ita exustis alis concidat pereatque. Citat autem hunc ex Æschylo senarium, Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον. [Tzetz. ad Lyc. 83.] Tradit eadem de Pyrausta Ælian. quoque N. A. 11. eund. ex Æsch. locum citans. Item aliud Prov. Χαρὰν πυραύστου χαίρεις, de momentanea fluxaque voluptate. Vide plura ap. Erasmum. In Cypri ærariis fornacibus, inquit Plin. 11, 36., e medio igni, majoris muscæ magnitudinis volat pennatum quadrupes: APPELLATUR Πυραλὶς, a quibusdam Pyrausta. Quamdiu est in igne, vivit: cum evasit longiore paulo volatu, emoritur. Refert eadem Aristot. H. A. 5, 19. fin., sed bestiolæ nomen non adjicit. Idem Aristot. H. A. 8, 27. κλῆρον et πυραύστην nominari scribit τὸ ἐν τοῖς σμήνεσιν ἐγγινόμενον θηρίον καὶ λυμαινόμενον τὰ κηρία. Quibus paulo post subjungit, Καὶ ἄλλο θηρίον, οἷον ὁ ἠπίολος ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος. Videntur ergo πυραύστης ET Ἠπίολος ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος, pro diversis animalibus ab eo accipi: quæ tamen Zenodotus et Ælianus eadem esse putant. Plinius hujus bestiolæ non meminit inter ceteras apum pestes, 11, 19. ubi inter alia dicit, papilionem quoque luminibus accensis advolitantem, pestiferum esse. [Eust. Od. E. p. 241. "Thom. M. 767. Jacobs. Anth. 6, 76. ad Mœr. 304." Schæf. Mss.]

Πύραυνον, τὸ, Instrumentum quo prunæ ardentes inferuntur mensæ; Igniarium, ut Plin. Arbores e quibus igniaria fiunt; Materies arida accendendo igni; εἰς ὃ ἂν πῦρ ἐναύηται δᾳδίον, Hes. qui etiam addit, nonnullos accipere pro θερμαυστρὶς, i. e. Caldarium. ITIDEM ET Πύραινος eod. teste dicitur τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ φέρεται τὸ πῦρ. Ab J. Poll. VOCATUR Πύραυνος ET Πύρανον. Sic enim ille 6, c. 13. Βαύνους, ἰπνοὺς, πυραύνους. Quod vocab. declarans subjungit, Ἔστι δὲ ἀγγεῖα, οἷς τοὺς ἐμπύρους ἄνθρακας κομίζουσι. Et 10, c. 25. ubi culinaria vasa enumerat, Τὸ δὲ πύρανον, ᾧ τοὺς ἐμπύρους ἄνθρακας κομίζουσιν, εἴποις ἂν ἐμῇ δόξῃ καὶ πυρφόρον. Item in Lex. meo vet. et ap. Etym. Πύραυνος, ὁ χυτρόπους, παρὰ τὸ πῦρ ἐναύειν ἐν αὐτῷ. Ubi etiam NOTA Χυτρόπους, Olla pedes habens: unde etiam colligimus quandam ei vasi formam ollæ fuisse. ["Πύραυνον, Πύραυνος, * Πύραυστος, * Πύραστος, Thom. M. 767. Πύραυνον, Πύραυνος, Πύραυτος, ad Mœr. 303. 304." Schæf. Mss.]

Πυράφλεκτος, Ardens, ita tamen ut ab igni non consumatur; veluti cum dicitur βάτος ἐν ὄρει πυράφλεκτος: at πυρίφλεκτος, Igni accensus: velut cum dicitur, Κάμινον παῖδες πυρίφλεκτον πάλαι * δροσοβολοῦσαν ἀπέδειξαν. Hæc fere Suid. tam in Πυράφλεκτος, quam in Πυρίφλεκτος. Videtur ergo ei πυράφλεκτος esse Qui igni comburi nequit, licet eo circumdatus: ut rubus in monte Oreb, de qua Exod. 3, (2.) Ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ πυρὸς ἐκ τῆς βάτου· καὶ ὁρᾷ ὅτι ἡ βάτος ἐκαίετο πυρὶ, οὐ κατεκαίετο δέ.

Πυρεκβόλος, Ignem ejiciens, evomens, Ignivomus. Apud Alex. Aphr. Probl. (1, 38.) Ἐπὶ πυρεκβόλων. I. e. Polit. interpr. In iis quæ πυρεκβόλα, i. e. Ignivoma, dicuntur. Vide Πυριγόνος. Item Silex scintillas edens. Vide in Πυρήϊον. AT Πυρέκβολος Bud. Ignis elisus. [Πυρέκβολος, Gl. Ignivomus, Flammivomus: Πυρέκβολον· Fomes, Malleolus. * "Πυρεκβολίτης, Schol. Lucian. Ver. Hist. 1, 32. λίθος: cf. Bast. Epist. 141. (103.)" Boiss. Mss. * "Πυρέκγονος, Flammæ alumnus, de animalibus in igne viventibus, Pisid. Κοσμουργ. 1028. (p. 413.)" Kall. Mss.] Πύρεφθον, i. q. πυρίεφθον. Vide in Πυός. [Gl. Colustra. "Brunck. Aristoph. 2, 231." Schæf. Mss.]

Πυρήνεμος, Ignem ventilans. Ex Epigr. enim affertur πυρηνέμους ῥιπίδας pro Ventilantes ignem folles, Ventilantia ignem flabella. ["Jacobs. Anth. 9, 155." Schæf. Mss.] Πυρωπὸς, Cui facies rutilat, Rutilus aspectu, Igneo colore rubens, ut Plut. Symp. 3, 1. sub finem, τὸ ῥόδον esse dicit τῇ ὄψει πυρωπὸν, quoniam λεπτὸν αὐτῷ * περιανθεῖ τὸ θερμὸν ἐπιπολῆς ἐξωθούμενον ὑπὸ τῆς θερμότητος. || Gemmæ nomen, e carbunculorum genere, ut quibusdam placet. Ovid. Clara micante auro flammasque imitante pyropo. Meminit et Lucretius ac Propertius. [Æsch. Pr. 668. "Π. ἥλιος, Æschylus in Anonymi, quem Athenæum esse suspicor, Fragmento de Nilo." Schw. Mss. * Πυρώπης, Opp. K. 2, 317.] FEM. Πυρῶπις, Rutila aspectu, Cui facies rutilat. E Nonno autem (Jo. 139.) πυρώπιδες ὧραι affertur pro πυρώδεις. ["Ruhnk. Ep. Cr. 210." Schæf. Mss.]

Πύρδαλον SIVE Πύρδανον, Igniarium, i. q. πύραυνον, etiam Titio ignitus qui cineribus obruitur ad conservandum ignem; nam πύρδαλον, Hesychio est τὸ καύσιμον φρύγανον ἢ ξύλον, ἢ λείψανον: et, Πύρδανα, τὰ λείψανα καὶ τὰ ζώπυρα τοῦ πυρός: quæ Homerus σπέρμα πυρὸς vocat, ut Od. E. (490.) Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Eidem Hes. Πύρδαλον est * ὀψοποιεῖον, ὀπτανεῖον, Locus in quo ignis accenditur ad coquenda obsonia, assandas carnes: i. e. Culina, Coquina: ut supra πυροδαίσιον. [Πύρδανα, Phot. τὰ λείψανα. "Πύρδαλον, Thom. M. 592." Schæf. Mss. Apud Hes. * Πούρδαιον, μαγειρεῖον, Laconice; leg. Πούρδαλον s. Πούρδανον.]

Πυρκαϊά, ἡ, Rogus, Ligna quæ in acervum structa ardent, i. q. πυρά, Il. Ω. (791.) Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, Rogum quo Hectoris cadaver concremabatur. Sic Ψ. (228.) ubi Patrocli corpus comburitur, iisd. versibus utitur, ubi etiam dicit, Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ, ubi nota πυρκαϊὰ dici pro Rogus accensus s. etiam Ignis accensus et ardens: ut Seneca dicit Flagrans rogus, Cic. Ascendere in rogum ardentem, Ovid. Consumtus rogis, et Dare rogo. Alicubi etiam de materie nondum accensa Rogus dicitur, ut ap. Lucian. Extruere rogum, et Accendere rogum. Græca autem vox non item, sed pro Rogo accenso usurpatur. Utitur et Plut. Alex., ubi ait, Καρασβέσαι τὴν πυρκαϊὰν ἐκείνην: (Pomp. 80.) || Inflammatio, Incendium. Hes. enim exp. ἐμπυρισμὸς, J. Poll. ἐμπρησμός. ITIDEMQUE Πυρκαεὺς, eid. Polluci dici posse videtur ὁ ἐμπρήσας, Qui inflammat et incendit. Fortasse autem πυρκαεὺς ab Æsch. dicitur Prometheus quod humano generi πῦρ ἀνέκαυσε s. ἀνῆψε: nam Fabulam quandam inscripsisse dicitur Προμηθεὺς Πυρκαεὺς, quæ eadem fortasse est cum Προμηθεὺς Πυρφόρος. [Πυρκαϊά, Plato Epigr. 6. Lysias p. 281. n. De quant., Lobeck. Phryn. 523. Πυρκαιὰ, trisyllabως, Æsch. Suppl. 1206. "Jacobs. Anth. 6, 343. 8, 224. 9, 206. 365. Toup. Opusc. 1, 529. Herod 135. Πυρκαεὺς, Huschk. Anal. 241. Lennep. ad Phal. 56." Schæf. Mss.]

Πυρκόοι Delphis dicuntur ἱερεῖς δι' ἐμπύρων μαντευόμενοι, Hes. Sunt igitur iidem qui θυοσκόοι ab Hom. vocantur; vel Ignispices, οἱ πυρομαντεῖς: a quibus πυρομάντεια, Ignispicium: ut Plin. 7, 57. Aruspicium Delphus, ignispicia Amphiaraus invenit.]

Πυρπαλάμη, ἡ, teste Eust. 513. dicitur ὁ πανοῦργος ἄνθρωπος: at Suida teste, ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν καὶ παλαμώμενος ἴσα πυρί. Apud utrumque fem. gen. Πυρπαλάμη: ap. Hes. vero ADJ. Πυρπαλάμης: qui etiam addit, πυρπαλάμους dictos fuisse τοὺς διὰ τάχους τι μηχανᾶσθαι δυναμένους, καὶ τοὺς ποικίλους τὸ ἦθος. Is tamen accusativus esset a NOMINAT. Πυρπάλαμος. [Pind. 'O. 10, 96. πυρπάλαμον βέλος. "Ilgen. ad Hymn. 441. * Διαπυρπαλαμάω, 442." Schæf. Mss.] UNDE Πυρπαλαμᾶσθαι pro κακοτεχνεῖν, καὶ οἷον διὰ πυρὸς ἰέναι τῇ κακοτεχνίᾳ, Eust. l. c. [Act. Πυρπαλαμάω, Hermann. ad Hom. H. in Merc. 357. "Ilgen. l. c." Schæf. Mss.]

[* Πυρπνέω, Schol. Lycophr. 17.] Πύρπνοος, Ignem spirans, i. q. πυρίπνοος, Eur. [Med. 478. El. 473. * Πυρπνόως, Jo. Damasc. in Dom. 73.]

[* Πυρπόλος, Phlegon Mirab. 3. Ἄστη δὲ πυρπόλα θήσει. "Eur. Suppl. 640. κεραύνῳ." Seager. Mss.] Πυρπολέω, Circa ignem versor, Ignem accendo. Nam Od. K. (30.) fere initio, Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντες, Schol. exp. περὶ τὸ πῦρ ἀναστρεφομένους, Hes. autem περὶ τὴν πυρὰν ἀναστρεφομένους, πῦρ καίοντας: item et πυρσεύοντας: quam exp. Eust. sequitur, πυρπολεῖν et πυρσεύειν esse dicens τὸ νυκτὸς πῦρ καίειν διὰ τοὺς πελαγίζοντας: nam πυρσοῖς noctu nautis et viatoribus viam ostendere solebant. E Xen. quoque (K. Π. 3, 3, 13.) πυρπολεῖν pro Ignem excitare s. accendere affertur. || Accus. junctum significat Igni et Incendiis vasto, Igni depopulor, Incendo, Inflammo: ut et Hes. πυρπολεῖ exp. non solum πυρσεύει, verum etiam ἅπτει, καίει. Aristoph. (N. 1497.) τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν; Σφ. (1079.) Τῷ καπνῷ Τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶν. Lucian. de Calumn. Πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ σφάττουσι. Itidem Plut. Themist. Πυρπολοῦντα τὰ τῶν Φωκέων ἄστη, Incendiis Phocensium urbes devastantem. [Nicander Θ. 245. 364.] Pass. Πυρπολεῖσθαι, Incendiis vastari, Inflammari, Incendi: unde πυρπολεῖται ap. Suid. καίεται, ἐμπυρίζεται: itidemque ap. Hes. Πυρπολούμενος, ἐμπυριζόμενος. Activa autem signif. ex Herod. Πυρπολέεσθαι τὴν Ἀττικὴν τοὺς βαρβάρους, pro πυρπολεῖν: [cf. 8, 50. "Ad Charit. 693=308. Boiss. Philostr. 359. Fischer. ad Palæph. 158. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Lennep. ad Phal. 141." Schæf. Mss. * Πυρπόλημα, Eur. Hel. 773.] Πυρπόλησις, Devastatio et depopulatio quæ fit igni et incendiis. Alii interpr. Incendium. ["Euseb. Hist. Eccl. 9. Tzetz. ad Lyc. 217." Kall. Mss. * "Πυρπολητὴς, Jacobs. Anth. 11, 355." Schæf. Mss.] Καταπυρπολέω, Incendiis absumo, Comburo, Concremo, κατακαίω, Phalar. Ἀνδρῶν τριάκοντα, ὧν ἀσεβῶς κατεπυρπολήσατε: ["Lennep. p. 141. Ilgen. ad Hymn. 442." Schæf. Mss.] Affertur vero ET Πυρπολέεσθαι pro Igni vastari. [* Συμπυρπολέω, Tzetz. Ch. 11, 85. p. 205.]

Πυῤῥαγὴς etiam affertur pro πυροῤῥαγὴς s. πυριῤῥαγὴς, Qui fractus est et dissiliit igni.

[* Πυρφερὴς, Manetho 4, 188. "Ad Charit. 748." Schæf. Mss.]

Πυρφόρος, Ignifer: ut tela πυρφόρα, Tela ignifera, quemadmodum ap. Lucr. Lampades igniferæ, Quæ ignem secum ferunt. Thuc. 2, (75.) Μήτε πυρφόροις οἰστοῖς βάλλεσθαι, Igniferis missilibus configi: ut et Philo V. M. 3. Οἰστοὶ πυρφόροι κατέφλεξαν βληθέντες, Jacti missiles malleoli exusserunt, Turn. Et ap. Soph. (Œd. T. 209.) πυρφόροι ἀστραπαί. [Pind. N. 10, 132. κεραυνόν.] Item Πυρφόρος Polluci videtur dici etiam posse ὁ πύραυνος, i. e. ὁ χυτρόπους, quo prunæ introferri solent ad recalfacienda edulia mensæ apposita. Πυρφόρος, Qui ignem gestat: ut Πυρφόρος Προμηθεὺς, Fabulæ nomen ap. Æsch., cujus Gell. meminit 13, 17. Et ap. Lucian. (3, 483.) πυρφόροι ἱερέες, ut qui ignem ad adolendas victimas gerunt, vel etiam qui in acie ignem præferunt, Xen. Λ. (13, 2.) p. 400. Θύει μὲν γὰρ τὸ πρῶτον (sc. rex Spartanus) οἴκοι ὢν Διῒ Ἀγήτορι, καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ· ἢν δὲ ἐνταῦθα καλλιερήσῃ, λαβὼν ὁ πυρφόρος πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, προηγεῖται ἐπὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας. Hinc Prov., Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη: quo significatur omnes ad unum trucidatos in prælio fuisse, adeo ut ne ei quidem pepercerint, qui ignem præferebat. Moris enim erat priscis, ut vates exercitui præiret, lauro coronatus, ac facem gestans: in quem ferrum stringere, ut hominem sacrum, nefas habebatur. Herod. 8, (6.) Ἔδει δὲ μηδὲ πυρφόρον περιγενέσθαι. Sic Philo V. M. 1. (p. 109.) Ὡς μηδὲ πυρφόρον ἀπολειφθῆναι τὸν ἀπαγγελοῦντα τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ τὰς αἰφνιδίους συμφορὰς, Ut ne ignifer quidem, quod ajunt, evaserit, Turn. Meminit et Eust. hujus adagii in Il. M. (73.) enarrans hos Hom. versus, Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' οἴω μηδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι Ἀψοῤῥον ποτὶ ἄστυ. || Πυρφόρος θεὸς Soph. pro πυρετοφόρος, καυστικὸς, ut sit Febriles ardores immittens, inferens, (Œd. T. 27.) p. 149. meæ Edit. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, ubi nota λοιμὸν vocari πυρφόρον θεόν: nam febrilis ardor pestem comitatur. At p. 274. πυρφόρος θεὸς ab eo vocatur Vulcanus, Schol. Vide et p. 219. ["Ad Diod. S. 1, 695. 2, 193. 442. 468. Jacobs. Anth. 6, 66. 12, 200. ad Charit. 748=308. Porson. Phœn. 669. Valck. p. 409. ad Röver. p. xxxiv. Musgr. ad Eur. p. 206. Wakef. S. Cr. 3, 107. ad Herod. 622." Schæf. Mss.] Πυρφορέω, Ignem fero, s. affero, Philostr. Her. ["p. 234. Boiss., ad Charit. 308." Schæf. Mss.]

Ἀμφίπυρος, Igni cinctus, Quem ignis ambit, Soph. Aj. (1405.) p. 76. meæ Ed. ὑψίβατον Τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων Θέσθαι, ubi Schol. exp. χυτρόποδα ἀμφοτέρωθεν τὸ πῦρ δεχόμενον. Videtur potius jubere Teucer ut ad calfaciendam aquam tripodem apponant, et ignem subjiciant, quo ambiente cito incalescat: ut Il. Σ. (348.) Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. Ab eod. Soph. in Tr. (214.) p. 338. Ἄρτεμις ἀμφίπυρος dicitur, quatenus ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ

δᾳδουχεῖ ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ Ἑκάτῃ, Schol. Apud Eur. vero (Hipp. 559.) *ἀμφίπυρος βροντὴ* fortasse pro Tonitru cum igne fulmineo: ut sc. illud dicatur hoc velut cinctum esse. [" Eur. Hec. 473. Musgr. Ion. 716. Kuster. Aristoph. 74." Schæf. Mss. * *Ἀπόπυρος*, ad Greg. Cor. 520. Koen. p. 251.]

Ἄπυρος, Ignis expers, Igne carens, Hesiod. (Ἔργ. 2, 143.) *Ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ*. Item, Qui igni non admovetur: ut *λέβης ἄπυρος* Il. Ψ. 880. Nisi malis accipere pro Igni nondum admotus, ideoque Novus. Priorem exp. confirmat Athen. (501.) ubi versum Homericum citat, cum dixisset, Ἡ δὲ (sc. *φιάλη*) *ἀμφίθετος καὶ ἀπύρωτος, ἡ ψυχρήλατος, ἡ ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθεμένη· καθότι καὶ λέβητα καλεῖ ὁ ποιητὴς, τὸν μὲν, ἐμπυριβήτην, τὸν δὲ, ἀπύρωτον*. Idem Athen. (37.) scribit duo ap. antiquos fuisse *τριπόδων* s. *λεβήτων* genera: sc. *ἐμπυριβήτην*, qui et *λοετροχόος* vocaretur, ut ap. Æsch. Τὸν *μὲν τρίπους ἐδέξατ' οἰκεῖος λέβης, Ἀεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν*: et eum qui *κρατὴρ* diceretur, cujus in miscendo vino usus erat. Hom. (Il. I. 122.) *Ἑπτ' ἀπύρους τρίποδας*. Hes. *ἀπύρους τρίποδας* dici scribit *τοὺς ἀναθηματικοὺς καινοὺς καὶ οὐδέποτε πεπυρωμένους, ἀλλ' ἕνεκα κόσμου ἀνακειμένους*: contra vero *πυριβάτας* nominari, *ἐν οἷς θερμαίνουσιν ὕδωρ*. Ubi nota eum *ἄπυρος* non solum accipere pro Eo qui igni admoveri non solet, verum etiam pro Eo qui igni admotus non est, Ignem non expertus, sed novus est adhuc. Apud eund. Hes. *Ἄπυρα σκεύη, τὰ οὐ παρέχοντα χρῆσιν ἐν πυρί*. Item, *Ἄπυρος*, Ignem non expertus, Non coctus: ut *ἄπυρος οἶνος* ap. Athen. (31.) ex Alcm. *ὁ οὐχ ἑψημένος*. Solebant enim et *ἐφθοῖς οἴνοις* uti. Itidemque *ἄπυρον μέλι* ap. Lucian. (3, 263.) *τὸ μὴ ἐφθὸν*, Mel non coctum, s. crudum. Et *ἄπυρον χρυσίον* ap. Herod., Aurum nondum coctum, s. *ἄπεφθον*: Rude, ut Valla interpr. Sic ap. Plin. 21, 11. Ex auro quod Apyron vocant. Itidem *σὺν θείῳ ἀπύρῳ*, ap. Diosc. 1. Cum sulphure ignem non experto, Cum vivo sulphure: utroque enim modo Lat. appellant. Plin. 35, 15. Sulphuris genera quatuor: vivum, quod Græci *ἄπυρον* vocant. Similiter *ἄπυρος τροφὴ*, Cibus non coctus s crudus, Quem coquere necesse non est, Qui crudus estur, ut poma et similia. Apud Suid. *Ἀπύρῳ τροφῇ ἐκέχρητο*. Apud Eund. *Τριῶν ἡμερῶν σῖτα παρασκευάζειν ἄπυρα*: ut et Plut. (3, 375.) *Ἄπυρα σιτία κομίζειν*. " *Ἀπυρωτροφὴ*, Crudus cibus, VV. " LL. perperam pro *ἄπυρος τροφή*." ‖ Hesychio *ἄπυρος* est non solum *καινὸς*, sed etiam *νεκρός*: fortasse quia in mortuis naturalis caloris igniculi extinguuntur, item *ἄναστος*, quod mendosum est. ‖ Eod. teste, Soph. Mysis *ἀπύρου* dixit pro *ἀθύτου*. [" Valck. Adoniaz. p. 227. Hipp. p. 266. Diatr. 42. Locella ad Antig. p. 234. Beckm., Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 45. Pierson. Veris. 137. Segaar. in Daniel. p. 59. Wessel. Ep. ad Ven. p. 10. Toup. Opusc. 1, 570. Koen. ad Greg. Cor. 251. Græv. Lectt. Hes. 534. Brunck. Soph. 3, 501. Aristoph. Fr. 271. Porson. Hec. p. 35. Ed. 2. ad Diod. S. 2, 346. 392. Heyn. Hom. 5, 549. 8, 408. 409. 497. 537. Jacobs. Anth. 6, 306. 7, 104. 9, 53. ad Paus. 359. *Ἄ. χρυσὸς*, ad Diod. S. 1, 161. 213. Beckm. ad Marbod. 150. Musgr. Dan. 30." Schæf. Mss. *Ἄπυρος*, Ardentissimus, Scholiastæ * *Πολύπυρος*, Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 905. Barker. Aristarcho Anti-Blomf. 43. * *Ἀπύρως*, Hippocr. 77.]

Διάπυρος, Igni excandefactus; simpl. Candens, Ignitus: ut *μύδρος διάπυρος*, Aristot. de Mundo. ‖ Metaphorice plerumque pro Fervidus, Ardens, Vehemens, Acer, Plut. Alcib. (18.) *Διάπυρος καὶ φιλοκίνδυνος ἐν τοῖς ἀγῶσι*. Idem, (6, 275.) *Διάπυρος ἐχθρός*. Et (8, 279.) *Ἀνθρώπους διαπύρους πρὸς ὀργὴν*, Qui ira solent excandescere s. accendi et inflammari. Ab Eod. *διάπυροι* dicuntur Qui amore ardent. Idem (6, 314.) copulat *διάπυρος* et *δραστήριος*. Apud Lucian. autem et *διάπυρον ἔργον*, Fervidum opus. Τὸ *διάπυρον* substantive Fervor s. Ardor, Vehementia, Longin. (12, 3.) *Πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον*. [" Valck. Diatr. 30." Schæf. Mss. * *Διαπύρως*, Schol. Aristoph. Ἀ. 751. " Orig. c. Cels. 206. Suid. v. *Ἀέτιος*." Kall. Mss. *Εὐσεβῶς τε καὶ διαπύρως*, Greg. Naz. Or. 10, 166.] *Διαπυρίζω*, Excandefacio. Pass. *Διαπυρίζομαι*, Excandefio, s. Accendor, Inflammor, Exardesco, sc. ira: Hes. *Διαπυρισθέντα, διοργισθέντα*. " *Δίπυροι ἄρτοι*, Hesychio " sunt *οἱ ἐκ δευτέρου ὀπτώμενοι*, Qui secundo assan- " tur, Qui recoquuntur et secundos experiuntur " ignes, Bis ignem experti. Athen. (110.) dicit esse " *ἄρτους τινὰς τρυφῶντας*: afferens hoc hemistichium " ex Eubuli Ganymede, *Διπύρους τε θερμούς*: ut " Gorr. quoque *δίπυρον* ET *διπυρίτην ἄρτον* ap. Hip- " pocr. (546.) esse dicit Panis genus delicatum, et " ad aquam intercutem cibo utile. Alii tamen Pa- " nem nauticum interpr. et sane non esse e delica- " tioribus panibus patet ex hoc ap. Suid. l. *Σισύρας* " *ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντες, ἐν αἷς δὴ ἄλλο οὐδὲν ὅτι μὴ* " *διπύρους ἄρτους οἴκοθεν ἐμβεβλημένοι ἀφίκοντο*. Sui- " das a Romanis *παξαμᾶν* vocari tradit hunc panem. " At Aristoph. B. (1361.) dicit, *Διπύρους ἀνέχουσα* " *λαμπάδας*, pro *διπλᾶς*, Duplices, s. Duplici lucentes " igni." [" *Δίπυρος*, Jacobs. Anth. 9, 187. Kuster. Aristoph. 74. Toup. Opusc. 2, 160." Schæf. Mss.]

Ἔμπυρος oppositum præcedenti *ἄπυρος*: ut *αἱ ἔμπυροι τῶν τεχνῶν* ap. Philostr. Artes quæ igni utuntur ad opus suum conficiendum: qualis est *ἡ χαλκευτικὴ, ἡ χρυσοχοϊκὴ*, et similes aliæ. Et *ἔμπυρα σκεύη* ap. Plat. de LL. Vasa quæ igni admoventur, ut sunt ollæ, et *οἱ ἐμπυριβῆται* s. *αἴθωνες λέβητες*, quibus opponuntur *τὰ ἄπυρα*. Præterea sicut *ἄπυρος* dicitur Qui coctus non est, ita *ἔμπυρος* contra: ut *ἔμπυρος ἰχθὺς* in Epigr. Piscis coctus, assatus. Item *τὸ ἔμπυρον*, sc. *ἱερεῖον* aut *θῦμα*, Victima quæ crematur: *τὸ καιόμενον ἱερεῖον*, ut Suidas *τὰ ἔμπυρα* exp. *τὰ καιόμενα ἱερεῖα*, et Hes. *τὰ καιόμενα ἱερά*: e quibus *οἱ πυρκόοι* s. *θυοσκόοι* futura conjicere solebant. Plut. (8, 319.) *Πολὺν θόρυβον καὶ κίνδυνον ἀποσημαίνειν τὰ ἔμπυρα*: (286.) *Ἐμπύρων λείψανα καὶ χοὰς γάλακτος*. Suid. *ἐμπύρου* exp. *θερμῆς*: et, *Ἐμπυρώτατος, ὁ κατάπυρος*. [" Valck. Phœn. 1261. 1389. Porson. 1396. Musgr. p. 221. Hel. 554. Brunck. Apoll. Rh. p. 11. Wakef. S. Cr. 4, 35. Jacobs. Anth. 8, 108. Quint. Mæc. 8. Aristoph. Fr. 271. Diod. S. 2, 332. ad Dionys. H. 1, 103. Boiss. Philostr. 627. 630. ad Dionys. H. 2, 1070. *Ἔμπυρος τέχνη*, i. q. *μαντικὴ*, Eur. Phœn. 961. ubi vide Beck. p. 215. Valck. p. 426. Τὰ *ἔμπυρα*, ad Herod. 392. 683. Brunck. El. 405." Schæf. Mss. Eur. Hel. 762. Vide Schn. Lex. * *Ἐμπύρως*, Damascen. Epiphan. 100. " J. Poll. 3, 68." Kall. Mss.] *Ἐμπυροειδὴς*, Similis accenso et ardenti, Ignitus. [A Schneidero non agnoscitur. * *Ἐμπυροσκόπος*, i. q. *πυρκόος, θυοσκόπος*, Eust. Il. Ω. 1478, 10. " Heyn. Hom. 8, 634. Musgr. Ion. 707." Schæf. Mss.] *Ἐμπυρίζω*, Incendo, Inflammo. Pass. *Ἐμπυρίζεσθαι*, Incendi, Inflammari: supra in *Πυρπολεῖσθαι*. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 47. Diod. S. 1, 701. 712." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Lobeck. Phryn. 335.] *Ἐμπυρισμὸς*, Incensio, Inflammatio. Rejicit hoc nomen Phryn. (148=335.) dicens Atticos pro eo usurpare *ἐμπρησμός*. [" Ad Lucian. 1, 433. ad Diod. S. 2, 455." Schæf. Mss. * " *Ἐμπυριστὴς*, Ustulator, 4 Macc. 7, 11. Cf. Ant. Gallonii de Martyrum Cruciatibus librum p. 338." Schleusn. Lex. V. T. * *Προσεμπυρίζω*, LXX. Exod. 22, 6.] AT *Ἐμπυρία*, Hesychio *ὅρκος ὁ δημόσιος καὶ μαντεία* ap. Bœotos: fortasse quoniam *δι' ἐμπύρων* fiebat. [" *Ἐμπύριον*, Beck. ad Eurip. p. 215." Schæf. Mss. * " *Ἐμπύριος*, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 98." Elberling. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 115." Boiss. Mss. * " *Ἐμπυρίως*, Dionys. Areop. 52." Kall. Mss. * " *Ἐμπυριόω*, Jacobs. Anth. 11, 355." Schæf. Mss. Vide *Πυρεύς*.]

[* " *Ἐπίπυρος*, * *Ἐπιπυρόω*, ad Hesych. 1, 1743, 3. *Ἐπιπυρόω*, * *Ἐπιπυριάζω*, ad 1, 1398, 17." Dahler. Mss. * " *Ἐπίπυρον, τὸ*, Altare, Hero Spirit." Schn. Lex.]

[* *Ζάπυρος*, Valde igneus, Æsch. Pr. 1092.]

Ζώπυρον, τὸ, Suscitabulum ignis, s. Reliquiæ ignis sopiti et cineribus obruti: quod Hom. *σπέρμα πυρὸς* vocat. Hoc autem servatur ad ignem accendendum, cum usus exigit: quo sensu *κύρδαλον* quoque accipi

ex Hes. discimus. Suid. exp. *λείψανα*: Hes. *ἀνθρακιά*: quo nomine intelligit Carbones cinere obrutos, et in eum usum relictos, ut ignis inde accendatur, cum opus est: quemadmodum alii exp. *ὁ ἐν τῇ σποδιᾷ μικρὸς σπινθὴρ πρὸς ἄναψιν.* Metaph. plerumque, ut Plato *ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους* appellat Eos qui e diluvio servati sunt, quasi igniculos ad humanum genus aquis extinctum suscitandum relictos: de LL. 3. *Ὡς οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθορὰν, σχεδὸν ὄρειοί τινες ἂν εἶεν νομεῖς, ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασεσωσμένα.* Ubi Bud. *ζώπυρα* interpr. Reliquiæ unde rerum genus et species instaurantur et restituuntur: idemque addit, hoc Latine dici posse Subsidium, et reliquias subsidiarias instauratitiasque generis. Itidem Lucian. (1, 106.) tradit Deucalionis tempore tantam fuisse *ναυαγίαν, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἕν τι κιβώτιον περισωθῆναι, προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον.* Et Plut. Apophthegm. Lac. *Πάνυ βραχέα τινὰ ζώπυρα διασώζοντες τῆς Λυκούργου νομοθεσίας.* || *Ζώπυρα* dicuntur etiam Ea quæ suscitant ignem sopitum, ut folles. Ita enim Suid. *Ζώπυρα, φυσητῆρες, ὅθεν οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ φυσῶσι.* Apud Hes. vero ita legimus *Ζωπύρας, φυσητῆρας, ὅθεν οἱ χαλκευταὶ τὸ πῦρ ἐκφυσῶσι*: ita ut *ζώπυρον* ET *Ζωπύρα* signif. Follis s. Flabellum, quo sc. ignis sopitus suscitatur. Rursum Suidas *ζώπυρα* exp. *τοῦ ζῆν ποιητικά*: quemadmodum Dionys. quoque Areop. teste Bud. *ζώπυρον* accipit pro Suscitativo. Fortasse autem hoc erit potius ab ADJ. *Ζώπυρος*, [" Igneus, Philostr. p. 42. Excitans, Clem. Alex. 497. 617. 766. *θάνατος.* * *Ζωόπυρος*, Dionys. Areop. p. 57. *θερμότης.*" Kall. Mss.] || Alioqui *Ζώπυρος*, Nomen proprium Persæ ap. Herod., Plut., et alios. Est et Prov. *Ζωπύρου τάλαντα*, ap. Suid. et Hes. *Ζώπυρον* Suid. exp. etiam *πεπυρακτωμένον, ἔνθερμον.* Sicut vero Idem *Ζώπυρα* exp. *φυσητῆρας*, ITA ET *Ζωπύρια, φυσητηρία.* AT *Ζωπύρα* est et Herbæ nomen, quæ *κλινοπόδιον* alio nomine dicitur teste Hes., ap. quem mendose SCRIPTUM *Καινοποδίων.* Sic Plin. 24, 15. Clinopodion, alii * Cleonicion, alii Zopyron, alii Ocymoïdes appellant. [" *Ζώπυρον*, Timæi Lex. 129. et n., ad Lucian. 1, 336. ad Herod. 237. Plut. Mor. 1, 960. Thom. M. 413. ad Charit. 446. Boiss. Philostr. 640." Schæf. Mss.]

Ζωπυρέω, Ignem sopitum et carbones cineribus obrutos suscito atque accendo. Proprie enim, Suida teste, *ζωπυρῆσαι* est *τὸ ἐκ μικροῦ σπινθῆρος φυσῶντα μεγάλην φλόγα ἀνάψαι.* Metaphorice plerumque, ut de bello aliisve malis sopitis: sicut Lat. Sopitos suscitare ignes. Idem Suid. *ζωπυρεῖ* exp. *ἀναζῆν ποιεῖ, ἢ ἐκκαίει*: et *ζωπυρήσεις, ἐγερεῖς*: Hes. *ἐκκαύσεις*, qui et *ζωπυροῦν* accipit pro *ἐξάπτειν ποιοῦν.* Rursum Suid. *ζωπυρῆσαι* accipi ait pro *ἀναθάλψαι*, et metaphorice dici *ἐπὶ τῶν ἐξ ἀῤῥωστίας ἀναῤῥωννυμένων*, quæ et in Lex. meo vet. leguntur. Significat igitur etiam Refocillare, Reficere, Recolligere vires morbo propemodum extinctas. [Jambl. Protr. 40. 348. " Ad Mœr. 169. ad Timæi Lex. 130. ad Lucian. 1, 318. Valck. Diatr. 174. Thom. M. 413. Wakef. Eum. 943. Jacobs. Anth. 11, 203." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1026. Aret. 3, 8. * *Ζωπύρημα*, Schol. Aristoph. A. 107. * *Ζωπύρησις*, Plut. p. 156. Hes. * " *Ζωπυρητέον*, Philo J. p. 151." Wakef. Mss.]

Ἀναζωπυρέω, Exuscito, Redardescere facio; proprie, cum ignis semiextinctus exuscitatur; quod etiam dicitur *ἀναῤῥιπίζω*, et *ἀνάπτω.* *Ἀναζωπυρῶ*, metaphorice, Excito, Ardorem animi reddo, Vigorem pristinum revoco, Recreo, Plut. Pericle, *Ἧς τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ τερπνὸν ἀναζωπυρεῖ καὶ τρέφει τὴν ὄψιν.* *Ἀναζωπυροῦμαι*, Pass. Exuscitor, Redardesco. || Per metaph. autem, quam et activum habet, Excitor, Ardorem animi s. Vigorem recupero, Recreor, Xen. *Ἑλλ.* 5, (4, 46.) *Τὰ τῶν Θηβαίων ἀνεζωπυρεῖτο.* Apud Eund. *ἵππος ἀναζωπυρηθεὶς*, Equus excitatus, s. percitus, Bud.: *Ἱππ.* (10, 16.) *Ἢν δέ τις οὕτως ἀνεζωπυρημένῳ αὐτῷ δῷ χαλινόν.* [* " *Ἀναζωπύρησις*, Euseb. Hist. Eccl. 144. *τῆς πίστεως*, Dionys. Areop. 46. * *Προσαναζωπυρέω*, *ἐπ' ἔργοις ἀγαθοῖς*, Andr. Cr. 33." Kall. Mss.]

" *Ἐκζωπυρέω*, Excito, s. Exuscito. Proprie de eo " qui sopitum ignem exuscitat et accendit. Metaph. " Plut. (M. Crasso 10.) *Αὖθις ἐξεζωπύρησε τὸν δουλι-* " *κὸν ἐκεῖ πόλεμον, οὔπω πολὺν χρόνον ἀπεσβηκότα.* " Ex Ejusd. Romulo (29.) affertur *ἐκζωπυρῆσαι συγ-* " *γένειαν* pro Renovare necessitudinem. UNDE *Ἐκ-* " *ζωπύρησις*, Exuscitatio, Accensio, Succensio, Plut. " Symp. Sept. Sap. (593.) *Ἀνθράκων ἐκζωπύρησιν* " *ἢ λατύπης παρασκευήν*: de fabro ferrario." [In Plut. Mario 44. vulgo legitur *Ἄνθρακας ἐκζωπυρίσας*, ab * *Ἐκζωπυρίζω*, ubi tamen Coraius restituit *ἐκζωπυρήσας.* * *Ζωπυρόω*, unde * " *Ζωπύρωσις*, Extincti cujusvis suscitatio, Max. Tyr. 9, 7." Wakef. Mss. * *Ζωπυρὶς*, Julian. Or. 5. p. 172. *θέρμη.*]

" *Ἡμίπυρος*, pro Semiustus, Semiardens, affertur " ex Aristot. de Mundo," [" Basil. Schol. in Greg. Naz., in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 144." Boiss. Mss.]

Κατάπυρος, Ignitus, Igni excandefactus: ut *διάπυρος.* Utitur Suidas in *Ἔμπυρος*, sc. per hoc *κατάπυρος* exponens illud *ἐμπυρώτατος*: ubi videtur metaph. accipere pro Ardentissimus et ferventissimus, ut qui ferventissima ira aut cupiditate inflammatus incensusque est: quem usum habet *τὸ διάπυρος* quoque. [* *Καταπυρίζω*, vide *Καππυρίζω.*]

Λειπυρίας πυρετὸς dicitur Febris continua, in qua simul externa frigent, interna uruntur: ut Gorr. inter alia tradit, quem consule: et Aëtium 5, 89. Actuarius *περὶ Διαγν. Πυρετῶν*, 2, 1. *Ὁ δὲ λειπυρίας, ἱκανὸν ἐπάγων ῥῖγος, οὐκ ἔκδηλον ἐπάγει καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ θέρμην, ὡς ἔξεστι καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰδέναι τοῦ ὀνόματος· λείπεται γὰρ πυρὸς, ἤτοι θέρμης*, [quasi * *λειποπυρίας*, quod Lexx. Gr. male exhibent pro *λειπυρίας.* Reinesius autem Epist. p. 454. ducit a *λι* et *πυρετὸς*, et exp. Febris cum vehemente, valido, et insuperabili æstu. Vide Schn. Lex.] " *Λιπυρίης*, Ionice pro *λειπυρίας*, Hippocr. de " Judic. (152, 26.) *Φιλέει ἐς λιπυρίην περιΐστασθαι.*" [* *Λειπυρικὸς*, Hippocr. 427, 11. vide *Λεπυρικός.* * *Λειπυριώδης*, 534, 47.]

Ὑπέρπυρος, Supra modum igni excalfactus, Valde calidus, [" Dionys. H. 1, 302. 2, 1070." Schæf. Mss.] UT ET *Ἔκπυρος*, Qui igni efferbuit supra modum, Qui igni nimium exarsit s. excanduit. Alii, Fervidus, Ardens. [" Vide Max. Tyr. p. 2, 21." Seager. Mss. " Apud J. Poll. 1, 192. est *Ἵππου βλέμμα ἔκπυρον.* Apud Herod. 4, 73. pro *λίθους ἐκ πυρὸς διαφανέας*, probi alioquin Codd. nonnulli (vitiose, ut videtur,) *λίθους ἐκπύρους διαφανέας* præferunt." Schw. Mss. " Epigr. adesp. 64. Jacobs. Anth. 7, 313. * *Ἐκπυρίζω*, * *Ἐκπυρέω*, Herodian. Philet. 451. et n." Schæf. Mss. * *Ὑπέκπυρος*, Orph. A. 140. *ὕδον.*]

[* *Πολύπυρος*, vide *Ἄπυρος.* " Valck. Adoniaz. p. 227." Schæf. Mss. * *Ὑπόπυρος*, Hippocr. 487, 19. " Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss.]

Ἀποπυρίας, ut *ἄρτος*, Panis qui super carbonibus coquitur, inquit Hes., nam ap. eum non dubito quin pro *ὁ πυρώμενος* leg. sit *ὀπτώμενος*, aut certe *πυρούμενος.* Athen. (111.) *Ἄρτου δ' εἶδός ἐστι καὶ ὁ ἀποπυρίας καλούμενος· ἐπ' ἀνθράκων δ' ὀπτᾶται.* [" Ad Herodian. Philet. 451." Schæf. Mss.] Apud Eund. SUNT ET *Ἀποπυρίδες*, Pisces quidam (344.) e Clearcho, *Ἀποπυρίδας ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐνήγιζον αὐτῷ*, sc. tibicini cuidam *φιλίχθει.* Puto autem *ἀποπυρίδας* esse Pisciculorum quoddam genus, quod super prunis inassaretur, atque ita ederetur. [" Hierax Stobæi Serm. 95. p. 524. *Τῶν μαινίδων ἀπόπυριν ποιήσας, περιχέας ἂν ἐλάδιον, καθίσας ἠρίστησεν*: Cod. Par. * *αὐτόπυριν.*" Schn. Lex.] SICUT *Ἀποπυρίζω* significat Ex igne edo, Edo ex igne captum: Hes. *ἀποπυρίζων, ἀπὸ πυρὸς ἐσθίων.* [" Ad Herodian. Philet. 451." Schæf. Mss. Athen. 277.]

Πυρώδης, Igneus, Ignitus, Urens in modum ignis, Diosc. 2. *πυρώδης τὴν γεῦσιν* et *πυρώδης κατὰ τὴν γεῦσιν*, ubi alii, Qui est urentis gustus: alii, Qui gustu est ferventi. [" Ad Paus. 370. Kuster. Aristoph. 126. ad Lucian. 2, 93. Valck. Callim. 170." Schæf. Mss. *Πυρώδης λίθος*, Gl. Silex. * *Πυρωδῶς*, Stob. Ecl. 1, 25, 1. p. 508.]

Πυρόεις, itidem Igneus, Ignitus, Urens in modum

ignis, Fervens: metaph. in Epigr. *πυρόεις πόθος*, de amore, ut Ignes ap. Lat. Poëtas. || Πυρόεις, Stella Martis, teste Cic. de N. D. 2, (20.) p. 173. mei Lex. Cic. Sic Aristot. de Mundo, Εἶθ' ὁ *πυρόεις*, ὁ Ἡρα-*κλέους τε καὶ Ἄρεος προσαγορευόμενος*. Subauditur autem hic *ἀστήρ*. De hoc Colum. 10. nec sirius ardor Sic micat aut rutilus pyrois. || Apud Ovid. autem Pirois nomen Unius ex equis solis, Metam. 2. Interea volucres, Pyrois, Eous, et Æthon, Solis equi, quartusque Phlegon, hiunitibus auras Flammiferis implent. [Barker. ad Etym. M. 1020—2. " Ad Charit. 462. 607. 748. 767. Jacobs. Anim. 71. Koppiers. Obss. 129. Valck. Præf. ad Hipp. p. xxi. Π. *ἀστὴρ*, Martis stella, Heringa Obss. 208. ad Charit. 309." Schæf. Mss. * Πυροῦντες, *οἱ*, Pisces quidam, Athen. 358.]

Πύρινος, pro quo scribitur ET Πυρινὸς, Igneus, ap. Theophr. H. Pl. 9. Sic Apoc. 9, (17.) Πυρίνους *θώρακας*, Igneos thoraces. Et ap. Greg. Naz. Ἐν *γλώσσαις πυριναῖς φαινόμενον*, In linguis igneis. Quibus verbis respicit ad illud Act. 2, (3.) Ὤφθησαν *αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς*, Visæ sunt eis dispertitæ linguæ instar ignis. [" Ad Diod. S. 2, 42. Jacobs. Anth. 12, 355." Schæf. Mss. Synes. 326. *ὁρμαῖς*. * Πυρίνιον, Lupanar, q. d. Igniarium, Symm. Num. 25, 8. sed vide Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Πύριος, Synes. H. 3, 373. 631. 638." Boiss. Mss.]

Πυρίτης, *ὁ*, sc. *λίθος*, Lapis pyrites, Lapis ignem edens, Plin. 36, 19. Molarem quidam Pyriten vocant, quoniam sit plurimus ignis illi; sed est alius etiam pyrites similitudine æris. In Cypro eum reperiri volunt, et in metallis quæ sunt circa Acarnaniam, unum argenteo colore, alterum aureo. Vide et Diosc. 5, 143. ubi inter alia dicit eum *σπινθῆρας ἀφιέναι*, Scintillas edere: ut et Plin. l. c., Pyritarum etiamnum aliqui genus unum faciunt, plurimum habens ignis, quos Vivos appellamus: et ponderosissimi sunt. Hi exploratoribus castrorum maxime necessarii, qui clavo vel altero lapide percussi scintillas edunt, quæ exceptæ sulphuratis aut fungis aridis vel foliis, dicto celerius ignem præbent. Et *τὸ ἐκ πυρίτου φῶς*, quod Soph. vocat *ἄφαντον φῶς*, teste Schol. et Suida. Vide et Gorr. Rursum Plin. Pyriten in gemmis numerat. Sic enim ille 37, 11. Pyrites, nigra quidem, sed attrita digitos adurit. Lucian. autem (1, 531.) *πυρίτην* appellat Vulcanum, quod circa ignem perpetuo versetur: Latinis Poëtis Ignipotens dicitur. [" Wakef. Phil. 297. Huschk. Anal. 34. Brunck. Soph. 3, 504. Valck. Anim. ad Ammon. 215." Schæf. Mss.] FEM. Πυρῖτις, *ιδος*, *ἡ*, ut *λίθος*, itidem pro Lapis pyrites, ap. Suid. Sic ap. Hes. Πυ-*ρῖτις, λίθος ἀφ' οὗ πῦρ τίκτεται*, i. e. Lapis qui percussus scintillas edit, et ignem præbet: ut ap. Virg. silicis scintillam excudit Achates, Suscepitque ignem foliis. Item *πυρῖτις βοτάνη*, quæ ET Πύρεθρον teste Schol. Nicandri, Θ. 684. *βλωθροῖο πυρίτιδος ἔγχλοα φύλλα*. Itidem Ἀ. 531. *ῥιζία τρῖβε πυρίτιδα βάμματι ῥαίνων*, ait, Πυρίτιδα *δὲ, βοτάνην πύρεθρον καλουμένην*. De pyrethro autem vide Diosc. 3, 86. ubi inter alia dicit ei esse radicem *τῷ γευσαμένῳ πυρωτικωτάτην*. Meminit et Plin., item alii, qui scribunt radicem ejus urere, utpote quæ gustu sit fervidissimo: ab Herbariis vocari Pedem Alexandri. Est et *πυρῖτις νάρδος* ap. Gal., quæ *θυλακῖτις* quoque et Montana nominatur. ITEM Πυριήτης, Suidæ *λίθος*, pro *πυρίτης*.

Πυρίδιον, *τὸ*, Igniculus, [Plut. 9, 524.]

Πυραλὶς, *ίδος*, *ἡ*, Ignaria, Gaza ap. Aristot. H. A. 9, 1. ubi loquitur de avibus quæ bella inter se gerunt, *τρυγὼν καὶ πυραλίς*. Unde Plin. 10. c. penult. Turtur et pyralis. Meminit et Athen. 9., ap. quem SCRIPTUM Πυραλλίς: ap. Hes. vero LEGITUR Πυῤ-*ῥαλὶς, ὄρνις ποιός*: idque suo loco, h. e. post Πυῤῥαίη, ordine alphabetico. Quæ scriptura si verior est, nomen fortasse invenit a rufo coloro. [Πυραλὶς, Gl. Spenturnix. " Thom. M. 767. Callim. 1. p. 468." Schæf. Mss.]

[* Πυρωνία, *ἡ*, Euthal. Edit. Act. 431. Nomen Dianæ, Paus. 8, 16.]

Πυρόω, Igne infesto, injecto uro, Inflammo, Herodian. 8, (4, 26.) Καὶ *πυρώσαντες τὸν στρατὸν κατεσκε-*

A *δάννυσαν*, Ignibus injectis dispergebant, Polit. Item Incendo et Inflammo. Unde pass. Πυροῦσθαι, Incendi, Inflammari, Ignescere. Et *πεπυρωμένοι ἄνθρακες*, Carbones accensi s. candentes, Diosc. 5, 143. Exp. etiam Torreo, Uro, Ustulo: quo referri potest, quod ap. Plat. Axiocho (fin.) legitur, Λαμπάσιν *πυρούμενοι ποινῶν*, pro Qui urnntur furiarum facibus. Item Igne probo et purgo: unde *πεπυρωμένος χρυσὸς* ap. Areth. Aurum igne excoctum et probatum. Bud. *πεπυρωμένος* interpr. non solum Ad ignem suffervefactus, sed etiam A sole exustus et fervefactus æstu, ut regio fervida: quo sensu et *διακεκαυμένος* et *κατακεκαυμένος*, ut *διακεκαυμένη γῆ*. Theophr. Pro Concoquo affertur ex Alex. Aphr. [" Musgr. Hel. 1369. Wakef. Herc. F. 864. S. Cr. 5, 83. Timæi Lex. 227. et n., Lennep. ad Phal. 71. ad Herod. 510." Schæf. Mss.]

Πύρωσις, Coctio ad ignem, Theophr. H. Pl. 7, 7. Τοὺς *δὲ χυλοὺς ἐδωδίμους ἢ ὠμοὺς ἢ ἑφθοὺς*, sc. *ἐσθίουσιν· ἔνια γὰρ δεῖται πυρώσεως, ὥσπερ μαλάχη καὶ τευ-*
B *τλίς*. Itidem Athen. (54.) cum de amygdalis et nucum generibus dixisset, Χρὴν *δὲ μηδὲν ὅλως τῆς τοιαύτης ἰδέας ἄπυρον ἐσθίειν*, præter amygdalas virides, sed alia *ἕψειν*, alia *φρύγειν*, quoniam eorum quædam sua natura sint *λιπαρὰ*, subjungit, Τῶν *οὖν λιπαρῶν ἀφαιρεῖται τὸ λίπος ἡ πύρωσις*. Ubi nota *φρύγειν* et *ἕψειν*, Frigere et elixare, comprehendi sub *πυρώσει*: ita ut *πυροῦν* significet etiam Coquere ad ignem, h. e. Elixare, Torrere, Frigere. Rursum Theophr. H. Pl. 5, (10.) cum dixisset *πῶς ἑκάστη τῆς ὕλης ἔχει πρὸς τὴν πύρωσιν*, subjungit paulo post, Τούτοις *χρῶνται πρὸς τὴν πρώτην ἕψησιν*, sc. in officinis argentariis. || Hesychio est etiam *δοκιμασία*, Probatio quæ igne fit. Ovid. autem dixit, spectari in ignibus aurum. [" Ad Charit. 755. Schol. Aristoph. Πλ. 975. Casaub. ad Athen. 109. Beckm. ad Marbod. 150." Schæf. Mss. Diosc. 1, 12. * Πυρωτὴρ, * Πυρωτήριος, * Πυρωτήριον, * Πύρωτρον, unde * " Πύρωθρον, Diosc. Notha 456." Boiss. Mss.] Πυρωτὴς, Qui igni excoquit et purgat, ut aurifex, 2 Esdr. [Nehem. 3, 8. " Ad Lucian. 1,
C 531." Schæf. Mss.] Πυρωτικὸς, Urendi vi præditus, ut ignis, Fervens; nam quod Diosc. 2, 202. Scillam ait *δύναμιν ἔχειν δριμεῖαν καὶ πυρωτικήν*, Ruell. Vim acrem atque ferventem habere; itidemque Gorr. accipit in Πύρεθρον paulo ante. Πυρωτὸς, Ignitus. In luna *τὸ πυρωτὸν* dicitur Natura ignea, ut ap. Plut. de Orac. Pyth. Λαμβάνουσα *δὲ παρ' ἡλίου τὸ λαμπρὸν καὶ πυρωτόν*: [cf. 8, 569. " Thom. M. 767. Wakef. Phil. 1040." Schæf. Mss.] Ἀπύρωτος, Ignem non expertus, Ab igne intactus, Igni nunquam admotus; ideoque Novus; vel Qui igni admoveri non solet: ut *ἀπύρωτοι τρίποδες* s. *λέβητες*: qui et *ἄπυροι*, ut suo loco videbis. Hes. *ἀπύρωτον* exp. *καινὴν ἢ ἀναθηματικήν*: quo modo et *ἄπυρος* ab Eod. exp. Item Plin. 37, 7. Principatum habent carbunculi, a similitudine ignium appellati, cum ipsi non sentiant ignes, ob id a quibusdam *ἀπύρωτοι* vocati. [" Jacobs. Anth. 6, 306. Heyn. Hom. 5, 549. 8, 409. 537." Schæf. Mss.] " Εὐπύρωτος, Excandefactu et velut ignitu facilis." [* " Ἡμιπύρωτος, Jacobs. Anth. 8, 411." Schæf.
D Mss.]

Ἀναπυρόω, Accendo, Inflammo: accipiendo hæc verba in propria signif. Aristot. de Mundo [4, 18.]

Ἀποπυρόω, i. q. *πυρόω*, nisi quod præp. signif. vim quandam majorem addit. Pass. Ἀποπυροῦμαι, Ignesco, Ignitus fio, Inflammor. Aristot. de Mundo, Τὸ *δὲ ἀστράψαν, ἀποπυρωθὲν, βιαίως ἄχρι γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται*. Plin. fulmen esse dicit siderum ignes ad terram deciduos.

Διαπυρόω, Accendo, Inflammo, Igne excandesco, [Eur. Cycl. 690. 4 Macc. 3, 15. Τῇ *δίψῃ διαπυρούμενος*.]

Ἐκπυρόω, idem. Unde pass. Ἐκπυροῦσθαι, Inflammari, Exardescere, Gal. Exp. etiam In ignem converto. [" Thom. M. 187. 565. Kuster. Bibl. Chois. 103." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 421.] Ἐκπύρωσις, Inflammatio, et incensio: Ἐκπύρωσις *τοῦ κόσμου*, Athen. (629.) quod *ὀρχήσεως εἶδος* esse ait. Item Ardor quo aliqua inflammantur et exardescunt, s. ignescunt: quo modo accipiunt ap. Procl. Comm. in Plat. Tim. Οὐδὲν *θαυμαστὸν καὶ τὴν φλέξασαν ἐκπύρω-*

σιν ἐργάσασθαι τοιαύτην, ubi etiam Inflammatio reddi queat. A
[* Ἐκπυρωτής, unde * " Ἐκπυρωτικός, Dionys. Areop. 48." Kall. Mss. * Ἐκπύρωτος, unde * Ἀνεκπύρωτος, Niceph. Blemm. 152. * Εὐεκπύρωτος, Eust. Il. B. p. 262, 12.] " Παρεκπυροῦσθαι, Interim ignescere, " ex Aristot. Meteor." [8.] " Προσεκπυρόω, Insuper " incendo et inflammo," [Lycophr. 171. * Συνεκπυρόω, Plato Tim. 65.]

Ἐμπυρόω, Incendo et Exuro: unde Ἐμπυροῦσθαι, Fervore nimio exardescere et exuri. [* Ἐμπύρωσις, Aristot. de Respir. 16. de Juvent. 11. Διὰ τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ψυχῆς ἐμπ.]

[* Προπυρόω, Alex. Trall. 8. p. 425. 427.]

[* Προσπυρόω, 2 Macc. 14, 11.]

[* Συμπυρόω, Eur. Rhes. 960. Suppl. 1071. Cycl. 307.]

Πυρεύω, Igni inflammo, Ignem immitto, e Plat. Epist. Πυρεύων τὴν ὕλην, Ignem in materiam s. sylvam immittens. Videtur etiam accipi pro Ignem excito, accendo, πῦρ καίω καὶ ἀνάπτω. [" Ad Timæi Lex. 227." Schæf. Mss. Plato de LL. 8. p. 648.] Πυρεύς, B
Qui igni inflammat s. ignes subjicit, Incendiarius: Hes. Πυρέας, * πυρπολήτας, * ἐμπυριοῦντας τὴν πόλιν. Nisi reponendum sit ἐμπυροῦντας. [" Jacobs. Anth. 11, 355. * Πύρευσις, Casaub. ad Athen. 113. * Πυρευτής, ad Lucian. 1, 531. * Πυρευτική, ἡ, ad Xen. Mem. 4, 7, 4." Schæf. Mss. Plato Soph. §. 5. p. 220. Male * Πυριευτής, J. Poll. 1. p. 96. et * Πυριευτικός, p. 68. 7. p. 788.] Πυρευστικὴ χρεία, Igniarius usus, Theophr. H. Pl. 5, 3. Χείρω, καὶ πρὸς τὴν τεκτονικὴν χρείαν καὶ πρὸς τὴν πυρευστικήν.

[* Πυρεία, Schleusn. Lex. V. T.]

Πυρεῖον, τό, Igniarium, Materies arida ad accendendum ignem; qua signif. πύρδαλον supra. Item Igniarium, i. e. Lapis pyrites. Lucian. (2, 95.) Αὐτοὶ δὲ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐποιούμεθα, Plato de Rep. 4. Τάχ' ἂν παράλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην. Sic Synes. Πρὸς ποῖον ἄλλο πυρεῖον παρατριβεὶς ἀποτέκοιμι φωτοειδὲς ἔγγονον; ubi Bud. exp. πυρέκβολος. Nota etiam πυρεῖα C
dici Silices e quibus chalybe percussis elicitur ignis, et in fomite suscipitur. Utroque modo accipi potest ap. Soph. initio Philoct. p. 379. meæ Edit., ubi Neoptolemus Philoct. speluncam ingrediens dicit se nil aliud reperire quam στειπτὴν φυλλάδα, αὐτόξυλον ἔκπωμα et πυρεῖα. Schol. tamen exp. πυρόβολα. Itidem ap. Suid. Πυρεῖα καὶ δᾷδα δόντες Σίνωνι: qui postea τὰ πυρεῖα καὶ τὸν πυρσὸν ἀνίσχει τοῖς πολεμίοις. Apud Eund. Τάς τε πόλεις καθῄρει καὶ τὰ πυρεῖα διέστρεφε τῶν Περσῶν. Ubi diversa a præcedentibus signiff. accipi videtur. Ipse vero cum πυρεῖον exposuisset θυμιατήριον, subjungit quos citavi locos. Hesychio πυρεῖον est ἀγγεῖον κεράμειον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν: idem fere cum πύραυνος. [" Brunck. Soph. 3, 504. Jacobs. Anth. 11, 355. Bast Lettre 103. D. R. ad Longin. 264. Harles. ad Theocr. 346. Toup. Opusc. 1, 392. 2, 132. Fabric. B. Gr. 1. p. 326. Wessel. Ep. ad Ven. p. 22. ad Diod. S. 1, 384." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ionica resolutione DICITUR Πυρήϊον. Et plur. πυρήϊα, Igniaria, i. e. D
Ligna arida ad accendendum ignem, Silices e quibus ignis excuditur. In Lex. meo vet. πυρήϊα exp. τὰ ξύλα ἃ προστριβόμενα ἑτέρῳ ξύλῳ πῦρ γεννᾷ, et secundum quosdam οἱ πυρέκβολοι: additurque, πυρήϊα δινεύεσκον. [" Bast Lettre 103. ad Diod. S. 1, 384." Schæf. Mss.] REPERITUR ET Πυρίον itidem pro Igniario, Theophr. H. Pl. 1. 5. fin., Πυρία μὲν γίνεται ἐκ πολλῶν, ἄριστα δὲ ἐκ καρύου: C. Pl. 1, 26. Τὰ πυρία ἄριστα καὶ κάλλιστα ἐκπυροῦται τῶν δένδρων, Igniaria ex istis arboribus facillime ignem concipiunt. || Πυρίον, Hesychio est τὸ σάρον ἢ θυμιατήριον: ut et Suidas præcedens πυρεῖον itidem θυμιατήριον exp. Quomodo accipi videtur, inquit Bud., 2 Paralip. 4. fin., Αἱ φιάλαι καὶ αἱ θυΐσκαι καὶ τὰ πυρία χρυσίου καθαροῦ, Phialæ et mortariola et thuribula, ut vetus Versio Hebr. textus habet. Sed notandum Complutensem Edit. habere πυρεῖα, per diphthongum, ut et paulo ante (v. 11.) Τοὺς λέβητας αἱ τὰς κρεάγρας καὶ τὰ πυρεῖα. Eadem Editio sine diphthongo, Exod. 27, (3.) Τὰς φιάλας αὐτοῦ (sc. τοῦ θυσιαστηρίου) καὶ τὰς κρεάγρας αὐτοῦ καὶ τὸ πυρίον αὐτοῦ. Ubi vetus Versio habet, Lebetes ad suscipiendos cineres, et forcipes atque fuscinulas, et ignium receptacula. Quam interpr. ceteris prætulerim, cum Hes. quoque tradat πυρεῖον esse ἀγγεῖον κεράμειον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν.

Rursum ap. Theophr. LEGITUR ET Πυρὸν eadem signif. qua πυρεῖον et πυρίον, i. e. pro Igniario s. Materia commoda ad accendendum ignem: 5. fin. Πάντα δὲ τὰ πυρὰ βορείοις μὲν θᾶττον καὶ μᾶλλον ἐξάπτεται, νοτίοις δὲ ἧττον. Et cap. 4 ejusd. libri, Θερμὸν δὲ καὶ κιττὸς καὶ δάφνη καὶ ὅλως ἐξ ὧν τὰ πυρὰ γίνεται. Unde Plin. 16, 40. Calidæ, et morus, laurus, hedera, et omnes e quibus igniaria fiunt. Quibus subjungit, Exploratorum hoc usus in castris pastorumque reperit, quoniam ad excudendum ignem non semper lapidis occasio est. Teritur ergo lignum ligno, ignemque concipit attritu, excipiente materia aridi fomitis fungi vel foliorum facillime conceptum. Unde colligimus πυρά, ET Πυρία, SIVE Πυρεῖα, i. e. Igniaria, dici non solum Lapides, qui NOMINANTUR Πυρῖται, verum etiam Ligna quorum attritu ignis concipitur. || Alioqui τὰ πυρὰ dicuntur Ignes, ut ap. Herod. Ἐκκαύσαντες τὰ πυρά. Et Xen. Τῆς δὲ νυκτὸς ἰδὼν τὰ πυρά: (K. Π. 3, 3, 13.) Πυρὰ δὲ νύκτωρ οὐκ ἔκαιον. Itidemque Plut. Πυρὰ πολλὰ δαλοῖς καὶ δᾳσὶν ἀνέχοντες πρὸς τὸν οὐρανόν. Sic et supra post πῦρ. [" Euclid. 601. Æsch. Choëph. 483. Phorn. 75." Wakef. Mss.]

Ἐμπυρεύω, Ignem accendo, Ignem suscito. Interdum et simpliciter pro Accendo. [Aristoph. A. 372. Elp. 1137. Philostr. Icon. 2, 24. Aristot. de Juvent. c. 2. Τῆς ψυχῆς ὥσπερ ἐμπεπυρευμένης ἐν τοῖς μορίοις τούτοις: cf. Gen. Anim. 2, 4. Bekk. Anecd. p. 39. Ἐμπυρεύεσθαι, τὸ ἐγκρύπτειν πῦρ. Ἐμπύρευμα, τό, Carbones cineribus obruti, ad accendendum ignem, cum opus est, relicti, i. q. ζώπυρον. Hes. exp. λείψανον: Suid. ἔναυσμα, σπέρμα πυρός. Synonymum et πύρδαλον. [Schæf. ad Longum 346. " Villois. 66. ad Timæi Lex. 129." Schæf. Mss. " Μνήμης ἐμπ., Greg. Naz. Or. 11, 189." Strong. Mss. * Ἐμπυρευτής, Nicet. Annal. 10, 10.]

[* Πυρίζω, * Πυρισμός, Schleusn. Lex. V. T. * " Ἀναπυρίζω, Inflammo, Incendo, Chrys. in Ps. 3. T. 8. p. 2, 24. Εἰ μὴ σπινθῆρας ἁμαρτιῶν ἔκρυψεν, οὐκ ἂν ὁ οἶκος ἀνεπυρίζετο." Seager. Mss.]

" Πυρίσσω, Ardeo, si non mentiuntur VV. LL."

ΠΥΡΑ, SIVE Πυρή, quod Ionicum est, i. q. πυρκαϊά, Rogus, Pyra, Lignorum strues igni subjecto ardens, Il. A. (52.) πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί: Ω. (789.) ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος: Ψ. (194.) Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς: (172.) πυρῇ ἐνέβαλλε, juvenes sc. jugulatos, ποινὴν Πατρόκλου. Item de Strue lignorum nondum accensa, quomodo et Rogus accipi ap. Latinos docui supra in Πυρκαϊά. Il. Ψ. (164.) Ποίησάν τε πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα: Ω. (787.) Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ. Rursum Ψ. (210.) Ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι: (192.) Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο. Itidem in prosa usurpatur, Athen. 12. Ἑαυτὸν ἐμπρήσαντα ἐν τοῖς βασιλείοις, πυρὰν νήσαντα ὕψος τεσσάρων πλέθρων. Et Plut. Bruto 1816. meæ Edit. Παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν. Idem in Alex. Ἡτήσατο πυρὰν αὐτῷ γενέσθαι. Et Athen. iterum, Ἐπὶ τῇ πυρᾷ τῇ κατασκευασθείσῃ Διονυσίῳ: 12. Ὑφάψαι ἐκέλευε τὴν πυράν. Eod. modo Lat. Pyram accipiunt. Virg. Ingentem struxere pyram. Et alibi, Erexere pyram. Ovid. in extructas munera ferre pyras. Rursum Virg. Accensa pyra. [" Thom. M. 627. Musgr. Ion. 1613. El. 1022. Herc. F. 687. Wakef. 690. Eum. 943. Jacobs. Anth. 10, 29. Porson. Or. 1080. Heringa Obss. 203. Lennep. ad Phal. 25. ad Xen. Eph. 250. ad Herod. 343. Herculis, ad Lucian. 1, 348. ad Diod. S. 1, 283. Conf. c. πῦρ, Jacobs. Anth. 7, 219. Vales. ad Theodorit. 88. ad Herod. 343. 627. Ilgen. Hymn. 543." Schæf. Mss.]

ΠΥΡΙΑ, pro quo IONICE Πυρίη, Sudatio sicca, ut cum silices aut ferri frusta candefacta in vaporarium inferuntur ad ciendum sudorem. Gal. Lex. suo Hip-

pocratem πυρίας vocare scribit τοὺς διαπύρους κόχλακας ἢ θρύμματα διακαῆ ὑπὸ σκωρίας σιδήρου. De sicca sudatione aut fotu intelligi potest ap. Strab. quoque, ubi ait, Ἀλειπτηρίοις χρῶνται καὶ πυρίαις ἐκ λίθων διαπύρων. Bud. interpr. Fotus ap. Diosc. 1. de iride; Πρὸς γυναικείους πυρίας εὔθετον. Utrovis modo accipi potest ap. Plut. Symp. 3. probl. ult., ubi de ligno oleagino loquitur, Τὰ σώματα ταῖς πυρίαις εὖ διατίθησι: ut dicat sudationes calidas ac fotus e ligno oleagino corporibus prodesse. Πυρία dicitur etiam Ipsum Vas caldarium, quo excalfacto sudatio cietur: Athen. (207.) Πυρίας χαλκᾶς ἔχων τρεῖς, καὶ λουτῆρα, Caldaria vasa, Bud. Idem igitur hic πυρία fuerit cum πυριατήριον. Sic J. Poll. quoque accepisse videtur 7, (168.) ubi ait, Βαλανείῳ δ' ἂν καὶ ἡ πυρία εἴποιτο. || Ex Herod. (4, 75.) affertur pro Odor, et Thuribulum. || Dicitur esse et Nomen urbis Lesbi. [Aristot. de Part. 2, 4. "Phryn. Ecl. 143. Jacobs. Anth. 10, 32. ad Herod. 315." Schæf. Mss. Schn. ad Vitruv. 5, 10, 5. I. q. πυρευτική, Aristot. H. A. 4, 10.]

[* Πυριάζω, Gl. Foveo.] Πυριάω, Foveo, Diosc. 4 Πυριᾶν θερμῇ θαλάσσῃ, Calida maris aqua fovere. Sic Hierocl. Hippiatr. πυρία αὐτὸν, Foveto ipsum, sc. cum senseris accedere febrem. Pass. Πυριῶμαι, Foveor, Diosc. de cypero, Ταῖς κατὰ μήτραν μύσεσι βοηθεῖ πυριωμένη, Fotu prodest, Bud. Caminus quoque et πυρία πυριῶσι, cum excalfactæ sudorem provocant: et πυριῶνται, qui ita sudant vel incalescunt. Paul. Ægin. 3, 43. Πυριᾶσθαι κελεύειν ἐν τοῖς διαπύροις τοίχοις. Itidem et Athen. (p. 519.) Παρὰ Συβαρίταις δ' εὑρέθησαν αἱ [καὶ Schw.] πύελοι, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο. Apud Eund. (p. 5.) activa voce utens, dicit quidam gurges qui edulia quantumvis calida ingerebat in os, Καὶ τὸν λάρυγγ' ἥδιστα πυριῶ τεμμαχίοις, Κάμινος, οὐκ ἄνθρωπος. ["Ad Herod. 315." Schæf. Mss. "Palæph. 60." Wakef. Mss.] Πυρίαμα, τὸ, Fomentum, ut Gaza interpr. ap. Aristot. Probl. Πυριάματα πρὸς τοὺς πόδας παρατιθέντα. ["Fischer. ad Palæph. 176." Schæf. Mss. Πυρίημα, Ionice, Hippocr. 298, 48.] Πυρίασις, Fotus, Fomentum, Bud. e Gal. ["Ad Herod. 315." Schæf. Mss. "Palæph. 60." Wakef. Mss.]

[* Πυριατὴρ, * Πυριατήριος, unde] Πυριατήριον, τὸ, Locus in quo πυριῶνται, Testudo, unde vapor siccus egreditur ad sudorem ciendum. Græci ξηρὸν θόλον alio nomine appellant: Celsus et alii Laconicum, Cic. Assa, Seneca Sudatoria, Vitr. Caldarium, Plin. Cellam caldariam. Aristot. Probl. 2, 29. Διὰ τί ἐν τοῖς πυριατηρίοις μᾶλλον ἱδροῦσιν, ὅταν ᾖ ψύχος; Probl. 32. Διὰ τί ἐν τοῖς πυριατηρίοις οὐδὲ ἀθρόου τοῦ πυρὸς ὄντος, μᾶλλον ἱδροῦσι: in Laconicis, περὶ πυριατηρίων Λακωνικῶν consule Dion. 53. et περὶ πυριατηρίων ξηρῶν Aët. 10, 18. De Laconico, Vitr. 5, 10. Cels. 2, 17. Colum. initio Operis sui: Martial. 6. Vitruvius Sudationes quoque appellat, pro Sudatoria; Sudationum enim causa fiebant, quas Celsus Assas sudationes vocat, ad differentiam earum quæ in soliis et balneis fiebant. Aliud autem EST Ὑπόκαυστον SIVE Ὑπόκαυσις, Camerata structura, cui ignis subjicitur, supra quam in balineis tria ahena componi solebant, unum caldarium, alterum tepidarium, tertium frigidarium; et ita collocari, ut e tepidario in caldarium, quantum aquæ caldæ exierit, influat, de frigidario in tepidarium ad eundem modum. Qua de re plura ap. Vitr. 4, 10. Stat. Sylv. 2. tenuem volvunt hypocausta vaporem. Frequens mentio et ap. JCtos. || Item πυριατήρια quædam sunt, quibus corpus fovetur: ut Aët. 9, 28. volvulo laborantibus præcipit adhibere fomenta e furfuribus, et per πυριατήρια φακωτὰ ac per vesicas bubulas oleo semiplenas. Ubi Interpres vertit Vaporatoria vasa lenticulata. Vide Φακός. [Plut. Cimone 1. Ionice Πυριητήριον, Hippocr. 682, 24.]

Πυριατὸς κέραμος, Later igni excalfactus, qui panno involutus, fomenti loco applicatur: quem usum et utriculi calido oleo repleti præstabant: quos Hippocr. ἀσκοὺς vocat. Vide Φακός. || ITEM Πυριατὸν dicitur τὸ ἑφθὸν πυρὶ, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος, Hes. [Exod. 25, 38.] Idem VOCATUR ET Πυριάτης ET Πυρίεφθον, NECNON Πυός. Aët. 2, 99. Τὸ καλούμενον πρωτόγαλα· μετὰ τὴν ἀποκύησιν εὐθέως ἀμελχθὲν τὸ γάλα, καὶ πυρωθὲν ἐπὶ θερμοσποδιᾶς ἐπ' ὀλίγον ἄνευ πυτίας, αὐτίκα πήγνυται· οἱ δὲ παλαιοὶ τοῦτο ἐκάλουν πυριάτην, τινὲς δὲ πυρίεφθον. Idem iisdem propemodum verbis supra in Πυρίεφθον e Gal. retuli, ap. quem perperam SCRIPTUM Πυριάστης, perperam ITEM Πυριάπη ap. J. Poll. Alio nomine ET Πυαρίτης dicitur a Πύαρ, [quod vide. "Ad Lucian. 2, 324." Schæf. Mss. Eubulus Athenæi 640. J. Poll. 1, 248. 6, 54. Phot. * Πυριάτη· θηλυκῶς τὸ πυρίεφθον· οὐχὶ πυρίατος, οὐδὲ πυριατὴ ὀξυτόνως· οὐδὲ πυρίεφθος. * Νεοπυρίητος, Hippocr. 264, 16. 565, 15. 49. 686, 17.]

[* Διαπυριάομαι, Hippocr. 684. * Ἐκπυριάω, Aphor. 5, 63. Schneidero susp. * Προπυριάω, p. 264. 352. 397. * Ὑποπυριάω, Alex. Trall. 8. p. 486.]

ΠΥΡΣΟΣ, Fax, Facula, i. q. δᾷς, ut patet e loco quodam in Πυρεῖον citato. Itidemque Hes. πυρσοὶ exp. λαμπάδες καιόμεναι, λαμπτῆρες. Il. Σ. (211.) ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι· ὑψόσε δ' αὐγὴ Γίγνεται. Plut. Pericle, Φῶτα πυρσῶν. Solebant noctu ex altis speculis πυρσοῖς ostendere nautis et viatoribus iter, ut tum loci quidam in Πυρά citati docent, tum hic Luciani (1, 46.) Καὶ ὅλως καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω. Solebant et signa πυρσοῖς dari: unde ap. Paus. πυρσὸν ἀνάψαι et πυρσὸν ἀνασχεῖν, Signum e specula dare igne accenso, ut Fumo prodito significare ap. Liv. Itidem Hesychio πυρσοὶ sunt τὰ διὰ πυρὸς σημεῖα. || Tradunt et Festum quoddam anniversarium ab Argivis πυρσὸν vocari, quoniam cum evasissent periculum a Danao Lynceus et Hypermnestra, facibus partæ salutis e longinquis speculis signa prætulerunt. ITEM Πυρσὰ pro Faces, Ignes, ex Eur. (Rhes. 97.) affertur. ["Πυρσὸς, Thom. M. Add. ad 535. ad Charit. 634. 748. 773. Markl. Iph. p. 384. Musgr. Iph. T. 1216. Jacobs. Anth. 6, 58. 93. 8, 4. Boiss. Philostr. 553. ad Herod. 590. Toup. Opusc. 1, 349. 2, 188. Lucian. 1, 33. Πυρσὰ, Musgr. Iph. T. 1270." Schæf. Mss. "Radii solis, Opp. 'A. 4, 353." Wakef. Mss. * "Πυρσοκόρυμβος, Paul. Silent. Ambo 166." Schæf. Mss.]

Πυρσολεῖφοι, Ab ignibus delibati, ὑπὸ πυρὸς μεμαδισμένοι καὶ πεφλογισμένοι, Hes. [* Πυρσομορφόω, Igni formo, Schneidero omnino susp. * Πυρσοπόλος, Greg. Naz. 2, 87. * Πυρσοπόρος, male pro πυρσοφ., Nonn. D. 7, 340. νάρθηκι. Vide Musgr. ad Eur. Bacch. 147.] Πυρσοτόκος λίθος, Pyrites lapis, Igniarium, Lapis e quo ignis elicitur, Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 145. Toup. Opusc. 2, 124. ad Charit. 748. 773." Schæf. Mss. * "Πυρσοφανὴς, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 112. Combef." Boiss. Mss. * Πυρσοφεγγὴς, Pisid. Opif. 422. Lobeck. Phryn. 686.] Πυρσοφόρος, Qui facem gestat, ὁ λαμπαδηφόρος, s. ὁ τὸ πῦρ φέρων ἀπὸ τοῦ πρώτου βωμοῦ ἐπὶ τὰ ὅρια, καὶ φυλάττων μὴ ἀποσβεσθῇ, inquit Hes. A Xen. vocatur πυρφόρος, ut suo loco videre est. || Πυρσοφόρος eid. Hesychio est ἀγγεῖον εὐμέγεθες, εἰς ὃ ξύλα ἐτίθεσαν πεπυρωμένα. Itidem J. Poll. supra πύρφορος dici posse scribit pro πύραυνος. ["Ad Diod. S. 2, 442. ad Charit. 309. Musgr. Bacch. 147. * Πυρσοφορέω, Kuhn. ad Paus. 168. Huschk. Anal. 240." Schæf. Mss. * Πυρσαυγὴς, Orph. H. 19, 1. "Ad Charit. 773. Ruhnk. Ep. Cr. 232. Pierson. Veris. 33." Schæf. Mss.]

[* Πυρσουρὸς, i. q. φρυκτωρὸς, Polyæn. 3, 9, 55. * Πυρσουρὶς, ἡ, Anonymus Suidæ. * Πυρσουργία, perperam pro * Πυρσουρία, J. Poll. 9, 14. Leg. autem * Πυρσωρὸς, * Πυρσωρὶς, * Πυρσωρία, ut φρυκτωρὸς, etc. Vide Schn. ad Xen. Ἑλλ. 6, 2, 34. * Πυρσωπὸς, Flammeus, Opp. K. 1, 181. "Rufus, Marc. Sid. 49." Wakef. Mss. * Πυρσωπὴς, Orph. Arg. 14., ubi Codd. περιωπής. "Ruhnk. Ep. Cr. 232." Schæf. Mss.]

[* Πύρσινος, Const. Manass. Chron. p. 24. var. lect. pro πύρινος. * Πυρσώδης, Suid. v. Αἰθήρ." Boiss. Mss. Eur. Bacch. 146. φλόξ. * "Πυρσίτης, Qui coloris ignei est, Philostr. (V. A. 3, 7.) p. 99." Kall. Mss.]

Πυρσεύω, Facem accensam tollo, præfero, Aristot. de Mundo, Τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλοις. Ubi Bud. Ignibus ex alia atque alia

subinde specula sublatis. Basil. Τῇ οἰκουμένῃ πάσῃ πυρσεύουσα, Toti orbi prælucens, φρυκτωροῦσα, δᾳδουχοῦσα, Philostratus transitive, Τί γὰρ, ὦ κακοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτος, (oculi sc.) πρῶτοι ἡμῖν τὸ κάλλος ἐπυρσεύσατε, Mulieris formam velut accensa face ostendistis? Bud. Itidem ap. Suid. Πυρσεύω σοι τὴν σωτηρίαν, pro ἐκφαίνω, s. δεικνύω, sumta metaph. a φρυκτωροῖς, qui in speculis sublata face navigantibus aut errantibus noctu, ostendunt quo cursum dirigant. Pass. Πυρσεύομαι, Plut. (6, 694.) Ἔλεγε τὴν δόξαν ὥσπερ ἀπὸ σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν οἰκουμένην, πυρσεύεσθαι. Vide Διαπυρσεύω. Item πυρσεύεται, Face sublata prælucetur, Igni accenso via ostenditur, Lucian. (2, 68.) loquens de turri in Pharo ædificata, Ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης. Qua de re Plin. 36, 12. Usus ejus, nocturno navium cursui ignes ostendere, ad prænuntianda vada portusque introitum: sicut jam tales compluribus locis flagrant, ut Puteolis ac Ravennæ. Hes. πυρσεύει exp. non solum δᾳδουχεῖ, λάμπει, sed etiam ἅπτει πῦρ, et ἐξάπτει. Itidem ex Eur. affertur πυρσεῖ pro Incendit: a VERBO Πυρσέω. Item et Suid. πυρσεύσασαν exp. φλέξασαν. [" Musgr. El. 694. Tro. 227. Jacobs. Anth. 9, 109. ad Diod. S. 1, 452. 2, 362. Achill. Tat. 25. Kuhn. ad Paus. 168. ad Charit. 231. Plut. Mor. 1, 725." Schæf. Mss. Heliod. 191. 260. * Πυρσευτὸς, unde * Ἀπύρσευτος, Paul. Sil. Ecphr. 333.] Πυρσεία, ἡ, Significatio quæ fit accensis et sublatis facibus, Polyb. [10, 43, 1. 44, 9.]

[* Ἀναπυρσεύω, J. Poll. 1, 49. * Ἀντιπυρσεύω, Vicissim igne signa do, Polyb. 8, 30, 1. " Const. Manass. Chron. 886." Kall. Mss.] Διαπυρσεύω, i. q. πυρσεύω, Sublato igne quippiam significo, inquit Bud. 883. ubi cum attulisset locum Plut. in Πυρσεύομαι citatum, cum hac interpr., Ajebat gloriam sic e Græcia in orbem terrarum elucere, ut e specula ignes prænuntii conspicue tolluntur, subjungit hunc ex ejusd. Plut. Demetrio (8.) de eadem re, Τὰς δὲ Ἀθήνας ὥσπερ σκοπὸν τῆς οἰκουμένης ταχὺ τῇ δόξῃ διαπυρσεύειν εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους τὰς πράξεις, Conspicua hominum gesta facere et illustrare. Ἐκπυρσεύω, Igni luceo ex aliquo loco, [Nicet. Annal. 3, 5. Sext. Emp. adv. Math. 11, 179. * Ἐπιπυρσεύω, unde * Ἐπιπυρσεία, Polyæn. 6, 19, 2. *" Καταπυρσεύω, Amphiloch. p. 16. Andr. Cr. 148. 167. 188." Kall. Mss.]

[* Πυρσόω, Ignes excito, Colluceo, Eur. Rhes. 43.]

ΠΥΡΡΟΣ, Rufus, Rutilus, ὁ πυρόεις τὴν χροιὰν, ut stella Martis rutilo igne micans, Plato Tim. 167. Πυῤῥὸν δὲ, ξανθοῦ τε καὶ φαιοῦ κράσει γίγνεται· φαιὸν δὲ, λευκοῦ τε καὶ μέλανος. Quæ autem mixtio sit τοῦ ξανθοῦ, ex Eod. in Ξανθὸς docui. Differt igitur a rubro et flavo, quorum illud ἐρυθρὸν, hoc ξανθὸν Græci dicunt. Gal. ad Gl. 1. Τοῖς μὲν οὖν ἀμφημερινοῖς τὰ οὖρα ἢ λευκὰ ἢ ἐρυθρὰ, τοῖς δὲ τριταίοις ἢ πυῤῥὰ ἢ ὑπόπυῤῥα. Sunt qui interpr. Fulvus, et Platonis verba paulo ante citata sic reddant, Fulvus color flavi fuscique comparatione conflatur. Rectius cum Plinio Rufus. Nam quod Aristot. de regibus apum scribit, Ὁ μὲν βελτίων, πυῤῥὸς, ὁ δ' ἕτερος, μέλας καὶ ποικιλώτερος, ipse sic Latine, Melior rufus quam niger variusque. Vide et Ὑπόπυῤῥος. AT Πύῤῥος, Nom. proprium regis cujusdam Epirotarum, cujus vitam descripsit Plut. Item Cognomen Neoptolemi Achillidæ. UNDE Πυῤῥιάδαι patronymice dicuntur Epirotæ, Hes. [" Πυῤῥὸς, Thom. M. Add. ad 535. Villoison. ad Long. 139. Valck. Adoniaz. p. 361. 409. Phœn. p. 15. Callim. 234. Wakef. S. Cr. 2, 144. ad Herod. 269. ad Diod. S. 1, 351." Schæf. Mss. Πυῤῥότερος, LXX. Thren. 4, 7. * Πυρὸς pro πυῤῥὸς, compar. πυρώτερος, Arat. 798.] " Πιῤῥὸς, e Diosc. affertur pro Fulvus, qui rectius " κιῤῥός."

[* Πυῤῥοειδὴς, et contr. * Πυῤῥώδης, Rubicundus, J. Poll. 5, 79. Hes. v. Σκεῖρος.]

Πυῤῥόθριξ, SIVE Πυῤῥότριχος, idem CUM Πυῤῥοκόμης, Qui rufa s. rutila coma est, Cui rufi s. rutili pili sunt, Aristot. Probl. Πάντες δὲ οἱ πρὸς ἄρκτον, πυῤῥότριχες, Rufis capillis sunt, Theocr. (8, 3.) Ἄμφω τώδ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω. [" Villoison. ad Long. 139. Wakef. S. Cr. 2, 144." Schæf. Mss. * Πυῤῥοκέφαλος, Hes. v. Πυρσοκουρσολέοντος.] Πυῤῥοκόραξ, Corvi genus luteo rostro, ap. Plin. 10, 48., ubi et φαλακροκοράκων mentio. [*" Πυῤῥοπίπης, Brunck. Aristoph. 1, 103. Heyn. Hom. 6, 188." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 407. Eust. Il. Γ. p. 287, 46. 758, 40. 792, 10. Od. T. p. 683, 5. ad Etym. M. 999. * Πυῤῥοποίκιλος, Schol. Tzetz. Posth. 345. Plin. 36. 8, 22. * Πυῤῥόχρους, Tzetz. Posth. 364. 476. 657. " Jo. Malal. 1, 132." Elberling. Mss. " Tzetz. Exeg. in Il. p. 105, 16. ad Diod. S. 1, 98." Schæf. Mss. *" Πυῤῥωπὸς, Herodian. Epimer. 115. Nilus Narrat. p. 47." Boiss. Mss.]

Ἔμπυῤῥος, Rufus, Ruellio Ruber. Hæc enim Diosc. verba 3, 19. de acantho, Ῥίζαι δὲ ὕπεισι γλίσχραι, μυξώδεις, ἔμπυροι, sic vertit, Radicibus nititur longis, mucosis, rubris. Sed notandum ibi esse SCRIPTUM Ἔμπυροι. [" Ἔμπυῤῥος, Villoison. ad Long. 54. Casaub. ad Athen. 60." Schæf. Mss.] Ἐπίπυῤῥος, Ad rufum colorem inclinans, ut ἐπιπόρφυρος interpretantur, In purpuram inclinans. Alii, Rubidus. Aristot. (1, 716.) Ἐπίπυῤῥος τὸ σῶμα. [" Phryn. Ecl. 42." Schæf. Mss.] " Ἡμίπυῤῥος, " Semirufus." Κατάπυῤῥος, Valde Rufus, Ruell. ap. Diosc. 2, 184. de sinapi, Ἐκλέγου τὸ μὴ κατάξηρον καὶ κατάπυῤῥον, sic reddens ea verba, Elige adultum, valde rufum. Ὑπόπυῤῥος, Subrufus, vide Πυῤῥός. Quod vero Aristot. dicit, Ὁ δὲ τῶν βασιλέων γόνος τὴν χρόαν γίνεται ὑπόπυῤῥος, Plin. ita, Rex apum statim mellei coloris. [" Phryn. Ecl. 42." Schæf. Mss.]

Πυῤῥότης, ἡ, Color rufus, Rufitas, Gaza ap. Aristot. de Gen. Anim. 5, 5.

Πυῤῥούλας, Avis nomen ap. Aristot. (H. A. 3, 8.) a rufitate ei impositum. Gaza Rubeculam aut Rubicillam Latine dici posse scribit. [Schneid. ad Opp. Ixeut. p. 436. Ælian. H. A. 107. Cf. Πυραλίς.]

Πυῤῥάκης, Rufus, 1 Reg. 16, (12.) de Davide, Ἦν πυῤῥάκης μετὰ κάλλους ὀφθαλμῶν. Ubi et Hebr. textui respondens Versio habet, Rufus et pulcer aspectu. Sed notandum in Compl. Ed. LEGI Πυράκης, [et * Πυράκιος in Gen. 25, 25. Vide Schleusn. Lex. V. T. * " Πυῤῥακίζω, Planud. Ovid. Met. 6, 715." Boiss. Mss.]

[* " Πύῤῥα, i. q. πυρσὸς, Tzetz. Ch. 2, 51." Elberling. Mss. Nomen avis, Schneid. ad Oppian. Ixeut. p. 436.]

Πυῤῥίας, ὁ, Serpentis nomen, a rufo aut igneo colore ei inditum. Item Servi nomen ap. Comicos, a capillitio rufo. SIC ET Ξανθίας itidem Servi ap. Comicos nomen est a flavitie capillorum. Eust. Suid. [" Πυῤῥίας, Brunck. Aristoph. 3, 171. Casaub. ad Athen. 135. ad Lucian. 1, 477. Bergler. Alciphr. 362." Schæf. Mss.]

Πυῤῥιάω, Rufus sum, ut ὠχριάω, Pallidus sum, Palleo, [Schleusn. Lex. V. T.] UNDE Ὑπερπυῤῥιάω, Supra modum rufus sum, Rufus fio, Rufo colore perfundor. Nam Suidas ὑπερεπυῤῥίασε exp. πυῤῥὸς ἐγένετο, in h. l. Aristoph., quem et Bud. citat, (B. 308.) Οὗτος δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασέ μου.

Πυῤῥίζω, Rufus sum, Rufum colorem imitor, ut κυανίζω, [LXX. Lev. 13, 19. 24. 14, 37.] Ὑποπυῤῥίζω, Subrufus sum, [Diosc. 2, 176. Athen. 145.]

[* Πυῤῥάζω, Gl. Rutilo, " Const. Manass. Chron. 3. et 6. var. lect., p. 73. ubi al. πειράζω, p. 98." Boiss. Mss. Matth. 16, 2. 3. * " Πυράζω, idem, Wolf. Anecd. Gr. 3, 51." Kall. Mss.]

[* Πυῤῥόω, Gl. Rufo, LXX. Thren. 4, 7. * " Ἐκπυῤῥόω, Planud. Ovid. Met. 9, 36." Boiss. Mss.]

Πύῤῥιχος, Rufus: pro πυῤῥὸς, ut ὀσσίχον pro ὅσον: quod ὀσσίχον sicut ap. Hes. παροξύνεται, ita et πυῤῥίχος a quibusdam scribi paroxytonως annotat Schol. Theocriti: qui etiam addit, esse dimin. Æolicum. Theocr. 4, (20.) Λεπτὸς μὰν χὡ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος, i. e. ὁ πυῤῥὸς τὴν χροιάν: sunt enim boves, quidam rufi. Sed observandum, quod Schol. annotat, quosdam intelligere τὸν Ἠπειρωτικὸν, a Pyrrho qui Epiri olim rex fuit. Quorum sententia confirmari potest ex Aristot. H. A. 8, 7. Οἱ ἐν τῇ Ἠπείρῳ τὰς καλουμένας πυῤῥίχας βοῦς ἐννέα ἔτη διατηροῦσιν ἀνοχεύτους.

Unde Plin. 8, 45. In nostro orbe Epiroticis laus maxima, a Pyrrhi, ut ferunt, jam inde regis cura. Id consecutus est, non ante quadrimatum ad partus vocando. Memorantur ET Πύῤῥικα πρόβατα ab Aristot. H. A. 3, 21. Μέγιστοι δὲ (inquit) οἵ τε βόες εἰσὶ καὶ τὰ πρόβατα τὰ καλούμενα πύῤῥικα, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχοντα ταύτην ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ βασιλέως. Sed malim pro hoc Πύῤῥικα, quod Aldina quoque habet Ed., scribere Πύῤῥιχα aut Πυῤῥικά. [" Koen. ad Greg. Cor. 133. Ruhnk. Ep. Cr. 128." Schæf. Mss.]

PRÆTEREA ET Πυῤῥίχη ὄρχησις a Pyrrho nomen accepit. Ita enim Plin. 7, 57. Saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrhichen Pyrrhus: utramque in Creta. Athen. autem (630.) a Pyrrhicho Lacone nomen ei impositum fuisse scribit, atque adeo suo quoque tempore Pyrrhichi nomen Lacedæmone usitatum fuisse. Hes. πυῤῥίχην nominatam fuisse dicit τὴν ἔνοπλον καὶ σύντονον ὄρχησιν, secundum quosdam, a Pyrrhicho Cretensi, secundum alios a Pyrrho Achillis filio; quippe quem Philochorus tradat ἐφησθέντα τῶν Εὐρυπύλου φωνῶν ὀρχήσασθαι. Vide plura de hac saltatione ap. Athen. (630.) ubi inter alia scribit, Πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ πυῤῥίχη· ἔνοπλοι γὰρ αὐτὴν παῖδες ὀρχοῦνται. Sic et ap. Plut. et Xen. (K. 'A. 6, 1, 7.) Ὠρχήσατο πυῤῥίχην. Et ap. Suid. Ἐς πυῤῥίχην τινὰ ἐνόπλιον περιδινεῖσθαι. At Prov. ap. Aristoph. (Ὄρν. 1169.) Πυῤῥίχην βλέπων, de quo Erasmus Chil. [" Jacobs. Anth. 10, 75. Lobeck. Aj. p. 325. ad Dionys. H. 3, 1488. Musgr. Heracl. 978. ad Lucian. 1, 226. 287. Valck. ad Ammon. 83. ad Il. Π. 617. ad Callim. 1. p. 22." Schæf. Mss.] UNDE Πυῤῥίχιος πούς, Pyrrhichius pes, ap. Demetr. Phal. Hermogenis Schol. Et Quintil. 9, 4. Spondæum, longis duabus: Pyrrhichium, quem alii Pariambum vocant, duabus brevibus. Et πυῤῥίχιος δρόμος, ut Herodian. 4, (2, 19.) Τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ πυῤῥιχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ, Motu Pyrrhichio numeroque in orbem decurrit. Et πυῤῥίχιον ὄρχημα pro πυῤῥίχη ὄρχησις, ap. Lucian. (2, 273.) quod et ipse Pyrrhi Achillidæ inventum esse ait: Τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, πυῤῥίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. [" Kuster. Aristoph. 65." Schæf. Mss. * Πυῤῥιχαϊκὸς, Pyrrhicho pede constans, Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss. * Πυῤῥιχαϊκὸς, * Πυῤῥιχιακὸς, Osann. Philem. 206. * Πυῤῥιχιακῶς, Schol. Soph. Aj. 905.] INDE ET Πυῤῥιχίζω, Pyrrhicham salto, Armatus salto; Suid. enim πυῤῥιχίζειν exp. μετὰ ὅπλων ὀρχεῖσθαι. Athen. (631.) Ἐκμανθάνουσί τε πάντες ἐν τῇ Σπάρτῃ ἀπὸ πέντε ἐτῶν πυῤῥιχίζειν. [Lucian. 1, 226.] HINC VERBALE Πυῤῥιχιστὴς, Qui pyrrhicham saltat, Pyrrhichæ saltator, Plut. Alex. Τοὺς νέους τούτους πυῤῥιχιστάς. Alii interpr. Armatus saltator: quia sc. πυῤῥίχη inter ἐνοπλίους ὀρχήσεις numeratur. Sic Bud. in Pand. Enimvero Pyrrhicharii (sive purrhicharii antiquo more legere placet) a Græcis πυῤῥιχισταὶ dicebantur, μεθ' ὅπλων sc. ὀρχούμενοι: a pyrrhicha sic dicti, quæ saltatio erat armata, ob id ἐνόπλιος dicta. [" Ad Lucian. 1, 431." Schæf. Mss. * Πυῤῥιχιστικὸς, J. Poll. 4, 73.]

Πυρσὸς i. q. πυῤῥὸς, ut κόρση i. q. κόῤῥη, Eur. (Hec. 1265.) πύρσ' ἔχουσα δέργματα, Rutilos habens oculos: Phœn. (32.) πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος, de rufæ barbæ lanugine. Hes. πυρσαῖς γένυσι exp. ταῖς ξανθαῖς θριξὶ, Flavis pilis. Differunt tamen ξανθὸς et πυῤῥὸς, ut supra docui. [" Valck. Adoniaz. p. 409. Phœn. p. 15. Pierson. Veris. 221. Toup. Opusc. 2, 174." Schæf. Mss. * Πυρσοκέρατα, Lobeck. Phryn. 658. * Πυρσόκομος, i. q. ξανθόκομος, Paul. Sil. Ecphr. 464.] UNDE Πυρσοκουρσολέοντος, ap. eund. Hes. * πυῤῥοκεφάλου, ξανθοτρίχου, Rufum caput s. Flavos pilos habentis. Exp. autem πυρσὸς per ξανθὸς, quod ξανθὸς color πυρσῷ vicinior sit quam quisquam alius. Sæpe enim per vocabula affinem signif. habentia explicantur ea de quibus quæstio est, cum sc. synonyma non reperiuntur. [Phot. Πυρσοκόρσου λέοντος· Αἰσχύλος ἐν Κάρυξι Σατύροις: sic leg. ap. Hes.]

Πυρσαίνω, Rufum facio, Rufo, Plin. Una nocte rufat capillum, Philostr. Ep. 2. Πυρσαίνουσα μίλτος τὰ χείλη, καὶ τὴν παρειὰν γράφουσα. Rubet tamen potius minium, ut ap. Tibull. Minium rubens, Virg. Minio rubens. [" Boiss. p. 580. Musgr. Tro. 227. * Διαπυρσαίνω, Joseph. Hypomn. p. 361. Fabr." Schæf. Mss. Philostr. Apoll. 2, 22.]

ΠΥΡΕΤΟΣ, Igneus calor, æstus, Hesychio φλογισμὸς, καῦμα, Il. X. (31.) de sirio s. canicula, φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι: ut Virg. torrens sitientes sirius Indos Ardebat cœlo. Lucan. rapidus qua sirius ignes Exerit. Stat. nec calido latravit sirius astro. Rursum Virg. sirius ardor, Æstifer canis; Horat. Flagrans canicula, qui etiam dicit caniculæ æstus; Ovid. sitiens canicula. Verum Schol. annotat, non solum accipi hic posse τὴν τοῦ ἀέρος ἔκκαυσιν, sed etiam usitata signif. Febrem. || Nam passim recepta signif. πυρετὸς est Febris. Πυρετὸς, inquit Gorr., Febris, variis modis definitur a Gal.: calor præter naturam, totum corpus occupans: calor præter naturam in corde existens: calor immodice auctus, ut et hominem offendat, et actionem lædat: calida intemperies in totum corpus diffusa: et calor nativus versus in ignem: a quo quidem calore igneo πυρετὸς Græcis dicitur, ut Latinis a fervore Febris. Sunt autem febrium multiplices differentiæ, quas breviter complectitur Hippocr. 6 Epid. A caloris enim substantia, alia δακνώδης πυρετὸς dicitur, i. e. Mordax, alia πρηῢς, i. e. Mitis. Ab ejusd. caloris motu, alia ἐπαναδιδοῦσα, alia ὀξεῖα: i. e., alia increscens, alia acuta dicitur. A materia, s. a subjecto caloris in quo ipso accenditur, alia ἐφήμερος, h. e. diaria, quam Hippocr. πεμφιγώδη, h. e. Flatuosam, appellat, quæ in spiritibus inflammatis consistit: alia ἑκτικὴ, Quæ in solidis partibus accensis est: alia νοτιώδης, s. Humida, quæ est in subjecto humore, vel sanguine, vel pituita, vel bile utraque. A propinquo febris, s. potius materiæ febrilis, accidente, sc. colore, alia ἐξέρυθρος, h. e. Rubens, cujusmodi sanguinea est, ut synochi: alia ἔξωχρος, s. Pallida, ut quæ a multa bile flava: alia πελιὴ, i. e. livida, ut quæ est a pituita aut humore usto. Sunt et aliæ differentiæ, ut ab accidentibus, διαλείπων καὶ συνεχὴς πυρετὸς, Intermittens et continua febris: et ex intermittentibus, ἀμφημερινὸς πυρετὸς, τριταῖος, τεταρταῖος, Quotidiana febris, tertiana, quartana, sive vera ea sit, s. notha, s. simplex s. complexa. E continuis vero, ἡμιτριταῖος πυρετὸς, καυσώδης, κρυμώδης, τυφώδης, λοιμώδης, ἠπίαλος, σύνοχος: a parte affecta, ἡπατικὸς, σπληνικὸς, πλευριτικὸς, συναγχικὸς, ἰκτερικός: a symptomate, φρενιτικὸς, κωματώδης, καταφορικὸς, ληθαργικός. Hæc inter alia Gorr.: ap. quem plura tibi videnda reliqui. Vide et Gal. in libro quem de Differentiis Febrium inscripsit. Plut. Præc. Sanit. (p. 533.) Τοὺς ἐξ αἰτιῶν ἀδήλων γεννωμένους πυρετούς. Symp. 5, 8. Ἡ ὥρα τοὺς πυρετοὺς ἀρχομένη μὲν ἀνακινεῖ καὶ ἐκκαίει· προϊούσης δὲ, μᾶλλον καθίστανται καὶ ἀπολήγουσι. Cui ἀνακινεῖ καὶ ἐκκαίει πυρετὸν oppositum ap. Lucian. Q. H. Scr. Ἔλυσε τὸν πυρετόν. Præterea ut ibi καθίστανται καὶ ἀπολήγει πυρετὸς, sic et ap. Athen. 3. Πυρετὸς ἀνῆκεν, Remisit febris. Contra ap. eund. Plut. in Præc. Sanit. (485.) Μὴ φθάσῃ καταλαβὼν αὐτὸς ὁ πυρετὸς ἀναρίστους. Item Dem. (118.) Ὥσπερ περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ, Tanquam circuitus quidam aut impetus febris. || Tradunt πυρετὸς nonnunquam κατ' ἀντίφρασιν accipi pro ῥῖγος, Rigor et horror, Horridus rigor. Ac certe sunt et febres quædam horridæ: ut Celsus 3, 3. Febres aliæ protinus incipiunt a calore, aliæ ab horrore. Frigus voco, ubi extremæ partes membrorum inalgescunt: horrorem, ubi totum corpus intremit. Et a Græcis memorantur ῥιγοπύρετοι, ac λειπυρίαι. [" Heyn. Hom. 8, 242." Boiss. Mss. * Πυρετοφόρος, Schol. Soph. Œd. T. 27.]

Ἀπύρετος, Qui sine febri est, Febre carens, Athen. (60.) Τοιοῦτος ὁ βίος ἀπύρετος, φλέγμ' οὐκ ἔχων. Apud Gal. κατὰ Τόπους, etiam ἀπύρετος ἀντίδοτος vel Quæ febrem non affert, vel Quæ febre liberat: ut eadem sit cum ληξιπύρετος. [* Ἀπυρετία, Gl. Sine febre. * Ἐμπύρετος, Alex. Trall. 5. p. 80=252. Vide Schn. Lex. Suppl.] Ληξιπύρετος, Faciens cessare febrem: ἀντίδοτος, ap. Nic. Myrepsum, Antidotum sedans et finiens febrem: φάρμακα, ap. Eund. Sic ληξιπυρε-

τος compositio ap. Marc. Empir. c. 16. Utile ad horrores febrem præcedentes, quæ circuitum habet, datum ante horam accessionis, sed prius corpore perfricato oleo calido. Prodest et iis qui sine horrore circuitu febrium vexantur: quamobrem ληξιπύρετος hæc compositio dicitur. Legitur et ap. Plin., cujus verba habes in Πεπτικὸς, supra col. 228. Minus recte ap. Nic. Myr. SCRIBITUR Ληξοπύρετος. [Alex. Trall. Ep. de Lumbr., Lobeck. Phryn. Add. ad p. 713. * Ῥιγοπύρετος, Schol. Aristoph. 'A. 1163. Schol. Pind. Π. 3, 83. Timæi Lex. Plat. 134. Bekk. Anecd. 42.]

Πυρετώδης, Febrilis, Cum febrili calore conjunctus, Febrem imitans, Febres excitans s. invehens. || Item πυρετώδης Hippocrati θερμὸς, dicenti κοιλία πυρετώδης pro θερμοτάτη. Gorr. [Πυρετωδέστερος, Hippocr. de Artic. 816.]

Πυρέτιον, τὸ, Febricula, Alex. Aphr. 1 Probl. Πυρέτια λεπτὰ κέκτηνται, Laborant febriculis, [Hippocr. 1109.]

Πυρεταίνω, Febrio, Febricito, Athen. (33.) de vino Thebaico, Οὕτως ἐστὶ λεπτὸς καὶ εὐαvάδοτος καὶ ταχέως πεπτικὸς, ὡς τοῖς πυρεταίνουσι διδόμενος μὴ βλάπτειν: ut Colum. Febrienti datur. Itidem Lucian. initio libelli sui Q. H. Scr. Ἀβδηρίταις ἐμπεσεῖν τι νόσημα· πυρεταίνειν μὲν γὰρ ταπρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐῤῥωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ. Ubi etiam nota πυρεταίνειν πυρετῷ, infra vero πυρέττειν πυρετόν. Bud. SCRIBIT Πυρετταίνω, gemino τ, afferens h. l. Hieroclis ex Hippiatr. Τὸν δὲ πυρετταίνοντα φλεβοτομεῖν ἀναγκαῖον, Febrienti secanda vena est. [" Ad Lucian. 1, 862. 2, 1." Schæf. Mss. * Ἐπιπυρεταίνω, Aret. 39. Hippocr. 72. 73. 194. 255. * Προπυρεταίνω, 1128. * Ὑποπυρεταίνω, 1217.]

[* Πυρετιάω, Febricito, Geop. 11, 23, 2.]

Πυρέσσω SIVE Πυρέττω, itidem Febrio, Febricito, Plut. (6, 483.) Καὶ διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ δι' ἐγκαύσεις καὶ διὰ περιψύξεις. Idem, Ἐν τῷ πυρέττειν. Idem (8, 760.) Οἱ πυρέττοντες ἢ καυματιζόμενοι. Idem, Τοῖς σφόδρα πυρέττουσιν. Et in Alex. Πυρέττοντα μανικῶς. Item πυρέττω πυρετὸν ap. Alex. Aphr. Sic Gal. ad Gl. 1. Πυρέττω τοῦτον τὸν πυρετὸν, Hac febri laboro. Philostr. vero Her. etiam πυρέττοντες τεταρταίῳ, Quartana febre laborantes: ut Lucian. Πυρεταίνει λιπαρεῖ πυρετῷ. Apud eund. Lucian. Ἀορίστως, ὡς πυρέξαι πολλούς. [" Boiss. Philostr. 410. ad Lucian. 1, 862. 2, 1. Koppiers. Obss. 22." Schæf. Mss. M. Anton. 8, 11.] Πύρεξις, Ipsum πάθος τοῦ πυρέττοντος, s. πυρετὸς, Febris. [* Πυρεκτὸς, unde] " Ἀπύρεκτος, Non febricitans," [" Arrian. Epict. 614." Wakef. Mss.] " UNDE ἀπυρέκτως " ἔχων, quod Bud. e Celso interpr. Integer, εἰλικρι-" νής." UNDE Ἀπυρεξία, ἡ, (q. d. Febris carentia,) Non laborare febri, s. Ea corporis constitutio quæ sine febre est. Alii, Spatium quo paroxysmus cessat, Febris absentia, Remissio febris et integritas, Celso. Ἀπυρεξία, inquit Gorr., est Vacuitas a febre. Intellige autem Id temporis intervallum quod est inter duas accessiones vacuum liberumque a febre. A Celso Integritas Latine dicitur. Πυρεκτικὸς, Febrilis: ἀνωμαλία, Febrilis inæqualitas, Gal. ad Gl. 1. [* Ἐπιπυρέσσω, Hippocr. p. 68. 130.]

ΠΥΡΓΟΣ, ὁ, Turris, Od. Z. (262.) ἣν περὶ πύργος Ὑψηλὸς, Il. O. (737.) πόλις πύργοις ἀραρυῖα: nam secundum Aristot. quoque Polit. 7. solent τὰ τείχη διειλῆφθαι φυλακτηρίοις καὶ πύργοις κατὰ τόπους ἐπικαίρους. Rursum Il. Θ. (165.) Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι. Sic Xen. Ἑλλ. 7, (2, 7.) Τοὺς πύργους ἀναβάντες: 6, (2, 10.) Κατιδόντες ἀπὸ τῶν πύργων: K. Π. 6, (2, 7.) Ἐν πύργοις ἑστᾶσι ξυλίνοις, de aurigis. || Utuntur hac voce Lat. quoque, pro Alveolo in quo agitantur ante jactum tesseræ, ut quidam volunt, qui et Fritillum appellari tradunt. Horat. qui pro te tolleret atque Mitteret in pyrgum talos. || Est et πολεμιστήριον ὄργανον, Hes.: ut Turres ambulatoriæ ap. Veget. || Idem Hes. dicit esse τάξιν ὁπλιτῶν ἐν τετραγώνῳ. Itidemque Eust. esse τάξιν στρατιωτικὴν * τετραγωνοειδῆ, κατὰ πλινθίον συντεταγμένην: inde nominatam, quia πεπύκνωτο * τετραγωνοειδῶς, κατὰ σχῆμα πύργου: 469. Πύργος δὲ, ἐκ τριακοσίων καὶ ἑξήκοντα τάξις * τετραγωνοειδῶς πυκνουμένη. Hujus autem usus hoc exemplum affert Hes. Πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν, Quadratum Achæorum agmen quandam turris formam efficiens. Utitur et Eur. [Hec. 1112. " Wakef. Trach. 273. Jacobs. Exerc. 1, 200. Anth. 8, 333. 339. Heyn. Hom. 5, 238. 727. 6, 331. 333. 7, 257. Lobeck. Aj. p. 279. Verh. ad Anton. Lib. 98. Pierson. ad Mœr. 87. ad Il. M. 333. Arx, Castellum, Valck. Phœn. p. 311. Præsidium, Alberti Peric. Cr. p. 7. Harles. ad Theocr. 368. Acies quadrata, Heyn. Hom. 4, 618. 6, 331. Valck. Phœn. p. 270. Fritillus, Jacobs. Anth. 11, 103. Murus, Heyn. Hom. 7, 101. Urbs, ad Callim. 1. p. 75. De sing. et plur., Heyn. Hom. 5, 666." Schæf. Mss.]

Πυργοβάρεις, Propugnacula turrita, Suidæ et Hes. προμαχεῶνες, οἱ ὀχυρώτατοι τῶν πύργων. Hieron. in Hos. 8. βάρεις quoque dicit esse Magnas et in modum turrium ædificatas domos. [Schleusn. Lex. V. T. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. p. 119. Combef." Boiss. Mss. * Πυργοειδὴς, Joseph. B. J. 5, 5, 8. Eust. Il. A. p. 79, 7. * Πυργώδης, Gl. Turritus, " Wakef. Trach. 273." Schæf. Mss. * Πυργομάχος, Athen. 155. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 275.] Πυργομαχέω, E turri pugno, Xen. K. Π. 6, (4, 5.) Ἱππομαχεῖν τε καὶ πυργομαχεῖν. Sic Polyb. 5, (84, 2.) de elephantis, Ἐφ' ὧν ἐποίουν ἀγῶνα καλὸν οἱ πυργομαχοῦντες, ἐκ χειρὸς ταῖς σαρίσσαις διαδορατιζόμενοι, καὶ τύπτοντες ἀλλήλους: solent enim elephantis imponi turres e quibus pugnatur. [Xen. K. 'A. 7, 8, 7. " Zeun. ad Xen. K. Π. 238. Plut. Mor. 1, 911. ad Herod. 724." Schæf. Mss. * Πυργοποιὸς, Theod. Prodr. Ep. p. 4. * Πυργοποιέω, Gl. Turrifico. * " Πυργοποιΐα, Turris structura, Athan. 2, 66. 246." Elberling. Mss. " Glossator ap. Albert. Gloss. Gr. 220. Const. Manass. Chron. p. 10." Boiss. Mss. Chrysost. 3, 474. * Πυργοσκάφος, Lycophr. 469.] Πυργοφόρος, Turrifer s. Turriger, Synes. Ep. πυργοφόρος Κυβέλη: quæ a Statio Mater turrigera dicitur, ab Ovidio Dea turrigera. Sic et Virg. qualis Berecynthia mater Invehitur curru Phrygias turrita per urbes. Et rursum Ovid. Turrifera corona Cybeles. [" Jacobs. Anth. 11, 148." Schæf. Mss.] Πυργοφορέω, Turrim gesto. [* Πυργοφύλαξ, Æsch. S. c. Th. 174. " Const. Manass. Chron. p. 84." Boiss. Mss.] Πυργοῦχος, Turrim sustinens. In navi cataphracta πυργοῦχοι dicuntur Tigna quæ turres sustinent. J. Poll. Ἐὰν δὲ ᾖ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι δύο, Polyb. (16, 3, 12.) Ἀπέβαλε τὸν δεξιὸν ταρσὸν τῆς νεὼς, ὁμοῦ συῤῥαγέντων καὶ τῶν πυργούχων, Simul confractis tignis quæ turres fulciebant. Sed ibi SCRIPTUM Πυρσούχων. Significaret autem πυρσοῦχος, Facem accensam tenens. [" Πυργοῦχοι, Jacobs. Anth. 8, 84." Schæf. Mss.]

[* Πυργήρης, Poëta ap. Paus. 10, 18. πυργήρεα κώμην.] Πυργήρως, Excelse instar turris, * μετεώρως ὡς πύργος, Hes. [* Πύργηρα, Eid. τὰ θωράκια.] UNDE Πυργηρέω, In turri sto, vel Turrim custodio. Hes. πυργηροῦμεν exp. φυλάττομεν τὰ τείχη: itemque Πυργηρούμενον, φυλάττον τὰ τείχη: quemadmodum et ap. Suid. Πυργηρούμενοι, τὰ τείχη φυλάττοντες. Idem πυργηρούμεθα exp. ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων, οὐ τολμῶμεν ἐξιέναι: ita ut πυργηρεῖσθαι sit Præ metu in turribus munitis se continere. Idem annotat scribi ETIAM Πυργιούμεθα. Bud. SCRIBIT Πυργυρῶ, subjungens ex Eur. Or. (760.) Ὡσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν σῶμα πυργυρούμεθα, cum hac exp. κυκλούμεθα, Circumdamur: [πυργηρούμεθα Porson. Πυργηρέω, Obsideo, Æsch. S. c. Th. 22. 168. " Valck. Phœn. p. 385. 386. ad Eur. Or. 760. 1574." Schæf. Mss.]

[* Πύργινος, Gl. Turreus, " Brunck. ad Æsch. Pers. 855." Schæf. Mss.]

" Ἀντίπυργος, Qui turri opponi et comparari pos-" sit altitudine, Hesychio * ἰσόπυργος, Ἴσον κατὰ τὸ " ὕψος τοῦ μήκους τὸ ἀνάστημα ἔχων," [Eur. Bacch. 1095.] Ἄπυργος, Turres non habens, Turribus non munitus, Hesychio ἀτείχιστος, citans ex Eur. [Temen. Fr. 19.] Εὔπυργος, Bonis turribus munitus, Pulcras turres habens, Hesiod. ('A. 270.) εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν. [* Ἡμίπυργος, unde * Ἡμιπύργιον, Philostr.

560.] *Καλλίπυργος*, Pulcris turribus munitus, s. ornatus, Pulcre turritus: Hesych. *καλλίπυργον, καλὰ τείχη ἔχουσαν*. Exp. etiam Sublimis ap. Aristoph. (N. 1024.) *καλλίπυργον σοφίαν — ἐπασκῶν*. [" Const. Manass. Chron. p. 106." Boiss. Mss. * *Μεσόπυργος*, unde] *Μεσοπύργιον, τὸ*, Muri ea pars quæ inter duas turres media est. Bud. ait esse Locum in muris ubi excubiæ fiunt. Synes. *Ἐν μεσοπυργίῳ τεταγμένος ὑπνομαχῶ*. [" Thom. M. 871. ad Diod. S. 2, 178. 228. 468." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 194.] " *Μεταπύργιον*, Spatium quod inter duas turres est, *τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων*, Ædificium quod est in medio turrium muri, ut Harpocr. exp., et cum eo Suidas. Utitur hoc vocab. sæpius Thuc.: 3. *Κατὰ μεταπύργιον προσέμισγον πρὸς τὰς ἐπάλξεις*, Qua intervallum erat turrium. Et rursum paulo post, *Διὰ τοῦ μεταπυργίου ὑπερέβαινον*, Per intervallum turrium transcendebant." [Math. Vett. 99. Lobeck. l. c. * *Μονόπυργος*, unde * *Μονοπύργιον*, Procop. Ædif. 4, 5.] *Πολύπυργος*, Multas turres habens, Turritus, [Hom. H. in Apoll. 242. * *Πρόπυργος*, Æsch. Ag. 1179. *θυσίαι*, * " *Προπύργιον*, Propugnaculum, Schol. Lyc. 290. 447. *τῆς νεὼς*, Andr. Cr. 154. *τῆς πίστεως*, dicitur B. Maria: 166. Titus." Kall. Mss. * " *Στεῤῥόπυργος*, Const. Manass. Chron. p. 30. 51. 75. 84." Boiss. Mss. * *Τετράπυργος*, unde * *Τετραπύργιος*, Phot. Bibl. 553. * *Τετραπυργία*, Arx, Castellum, Plut. Eumene 8. Nom. propr. loci, Polyb. 31, 26. Strabo 17. p. 1195. Coraius ad Heliod. p. 28. * *Τρίπυργος*, unde * *Τριπυργία*, Locus insulæ Æginæ, Xen. Ἑλλ. 5, 1, 10. * *Ὑψίπυργος*, Anal. 1, 143. Simonides Fr. 87, 3. Æsch. Eum. 690. Suppl. 102. Eur. Tro. 376.]

Πυργίτης στρουθὸς, Passer in turribus degens, Passer turricola, Passer qui in turribus nidificat, [Gl. Passer muralis.] Galen. *Ὑγιεινῶν*, 6, (11.) et Paul. Ægin.

Πυργίον, ET *Πυργίσκος*, Turricula. Hesychio *πυργίον* est *μέρος τριήρους*, UT *Πυργίδιον* Polluci 1. *Ἐὰν δὲ ᾖ κατάφρακτον τὸ πλοῖον*, * *ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι, καὶ ἐπ' αὐτῷ πυργίδια δύο, δεξιὸν καὶ εὐώνυμον, ὧν μέσον τὸ κατάστρωμα*, Turriculæ duæ: ut et ap. Virg. Turritæ puppes. ‖ *Πυργίσκος*, Arca turrita, ut accipi putatur in h. l. Suidæ, *Πυργίσκοι καὶ θησαυροφυλάκια*. Ipse dicit esse *σκεύη κατ' οἶκον*. [" *Πυργίον*, Jacobs. Anth. 8, 333. *Πυργίδιον*, Aristoph. Ἱππ. 793." Schæf. Mss. " *Πυργίσκος*, Vas, Artemid. (1, 76.) p. 64." Wakef. Mss. * " *Τοιχοπυργίσκος*, Etym. M. p. 147, 5. e lectione emendatiori Cod. Par. 2654." Bast. in Ind. Scap. Oxon. Vulgo legitur * *Τοιχοπύργιος*. Schneid. in Lex. corrigit * *Τειχόπυργος*. * *Πυργίσκιον*, Schol. Æsch. S. c. Th. 163. * *Πυργισκάριον*, Gl. Turricula, Armarium.]

Πυργηδὸν, In modum turris, Il. M. (43.) *πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, Ἀντίοι ἵσταντο*, i. e. *δίκην πύργου συντάξαντες*, s. *ἀρηρότες κατὰ πύργον*, ut alibi loquitur. Est autem *πύργος* Ordo militaris qui quadrangula forma ad formam turris instruitur, de quo supra. [" Heyn. Hom. 6, 282. 399. 7, 101. ad Diod. S. 1, 169. Valck. Phœn. p. 270." Schæf. Mss. * " *Πυργόθεν*, Anna C. 276. 380." Elberling. Mss.]

Πυργόω, Turri instruo et munio, ut videbis in *Ἀπύργωτος*. Item, Eveho in turris altitudinem, In altum tollo, Eveho. Epigr. in Æschylum, *Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν Πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ*, i. e. *ὑψώσας, αὐξήσας, μεγαλύνας, ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαγὼν*, ut Suid. exp.: ap. quem et hæc leguntur, e Damascio citata, *Τοῖς ἐπὶ μήκιστον εὖ μάλα πυργώσασι τὴν φιλοσοφίαν*. Itidem ap. Aristoph. Εἰρ. (749.) *πυργῶσαι τέχνην*, Schol. exp., *ὑψῶσαι, αὐξῆσαι, μεγαλύνειν*. Sicut vero in superiore Epigr. Æschylus dicitur tragicam musam *πυργῶσαι*, ita de eod. Æschylo ap. Aristoph. B. (1004.) *ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, Καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον*. Et pass. *Πυργοῦται* pro *ὑψοῦται*, Hes. Suid. Item, Veluti turri munio. Nonn. *λαὸν ἀλήτην Πίστιος ἀῤῥαγέεσσιν ἐπυργώσαντο θεμέθλοις*, ubi etiam exp. Erexerunt et stabilierunt. Ex Epigr. *πυργωθεὶς ἐλέφας*, Turritus et ingens, s. potius Turritus, i. e. Turrim impositam gerens: ut Plin. Elephanti turriti cum sexagenis propugnatoribus. [*Πεπυργωμένος*, Gl. Turritus. " Musgr. Suppl. 997. Rhes. 122. Tro. 844. Heracl. 294. (Elmsl. ibid.) Herc. F. 237. Jacobs. Exerc. 1, 199. Anth. 8, 335. 9, 170. Kuster. Aristoph. 72. Stobæus p. 476. Gesn., Lobeck. Aj. p. 266. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Valck. Phœn. p. 311. ad Herod. 731. Dionys. H. 3, 1891." Schæf. Mss.] *Πύργωμα, τὸ*, Turris, i. q. *πύργος*, Eur. Phœn. (294.) Sic Idem *πύλωμα* dicit pro *πύλη*. [Munimentum, Æsch. S. c. Th. 30. * *Πύργωσις*, i. q. *πυργοῦχος*, in nave, Hes. * *Πυργώτης*, unde * *Πυργῶτις*, Turrita, Æsch. S. c. Th. 353. *ὀρκανή*. " Jacobs. Anim. 70." Schæf. Mss.] *Πυργωτὸς*, Turritus, Athen. 5. [" p. 196. *π. ἐκπετάσματα*, Aulæa turrita, Turres referentia." Schw. Mss.] *Ἀπύργωτος*, Non turritus, Nulla turri munitus, i. q. *ἄπυργος*, Od. Λ. (263.) *Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο, Πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο Ναιέμεν*. Utitur et Apoll. Rh. [1, 796. * *Καλλιπύργωτος*, Eur. Bacch. 19.]

[* *Ἀντιπυργόω*, Æsch. Eum. 690. * " *Καταπυργόω*, Anna C. 196." Elberling. Mss. * " *Περιπυργόω*, Agapet. Sched. Reg. 58. *Ἡ εὐσεβὴς δὲ βασιλεία ὑμῶν ἐλεημοσύναις τετειχισμένη, καὶ προσευχαῖς περιπυργουμένη*." Boiss. Mss.]

[* *Πυργίζω*, unde * *Πυργισμὸς*, Gl. Armarium, ubi male *πυργίσμος*, nisi leg. *Πυργίσκος*. * *Ἀποπυργίζω*, Suid. 1, 290. 3, 242.]

ΠΥΡΗΝ, *ῆνος, ὁ*, Nucleus, s. potius Quod in pomo ligneum osseumve est, ut sansa in olivis. Idem, Os quoque et Lignum dicitur. Plin. Palmæ nullo intus poni ligno. Suet. Olearum ac palmularum ossibus incessebatur. Eodemque modo Hes. *ὀστοῦν* exp. infra in *Πυρήνη*. Theophr. de mespilorum quodam genere, quod *σατάνειον* vocat, (H. Pl. 3, 12, 5.) *Φέρει τὸν καρπὸν μείζω καὶ λευκότερον, καὶ τοὺς πυρῆνας ἔχοντα μαλακωτέρους*. Quæ Plin. sic interpr., Majus pomum candidiusque, acini molliore ligno. Itidem *πυρὴν* interpr. Lignum in *ἀπύρηνος*. Diosc. 1, 139. de olea, *Τὸ δὲ ἐντὸς τοῦ πυρῆνος*, Quod osse continetur, Sansarum medulla, ut Hermol. Barbarus vertit, Quod intra nucleum est, ut Ruellius. Plin. certe ipse Nucleus interpr.; nam hæc verba Diosc. 1, 150. *Οἱ δὲ πυρῆνες τῶν φοινίκων καίονται ἐν ὠμῇ χύτρᾳ*, sic reddidit, 23, 4. Nuclei palmarum cremantur in fictili novo. Malo etiam Punico *πυρῆνες* tribuuntur, itidemque Nuclei, ut Plin. dicit mala Punica sapore vinosa parvum nucleum habere. Diosc. 1, 152. *Τῆς ὀξείας ῥόας ὁ πυρὴν*, i. e., Ruellio interpr., Nuclei acinorum acidi Punici. Et ibid. *Τὸ ἀπόθλιμμα τῶν πυρήνων*, Expressus nucleorum succus. Plin. l. c. dicit, Acinis detracto cortice tusis. A Gal. *τῶν κατὰ Τόπους* 6. *τοὺς στροβίλους* quoque, i. e. Nucleos nucis pineæ, *πυρῆνας* vocari scribunt. Itidem Athen. (57.) de Mnesitheo Medico, *Ὀστρακίδας καλεῖ τῶν κώνων* (s. *τῶν πιτυΐνων καρύων*) *τοὺς πυρῆνας*. Et mox, cum a vulgo *πυρῆνας* vocari Ipsas nuces pineas s. *κώνους* dixisset, Herod. quoque sic usurpare addit, subjungens hæc ejus verba, *Πυρῆνα ἔχει τοῦτο* (sc. *τὸ ποντικὸν κάρυον*) *ἐπὰν γένηται πέπον*, Nucleum habet, cum maturuit. Quidam Galen. alliorum quoque segmenta nominare *πυρῆνας* annotant. Aristot. dixit etiam *πυρῆνες βοτρύων*, quod Gaza vertit Vinacea. Sic idem Aristot. Probl. sect. 20. probl. 24. *Αἱ μικραὶ ῥᾶγες οὐκ ἔχουσιν ἢ ἐλάττους πυρῆνας*. Ibid. *Τέλος ὁ πυρὴν ἔχει τὸ σπέρμα*: nam seri solent *οἱ πυρῆνες* quorundam fructuum interdum soli, interdum cum ipso pomo. Vide et *Ἀπύρηνος*, ac *Μαλακοπύρηνος*. Pisci quoque *πυρῆνες* tribuuntur pro Spinæ. Vide *Ἀπύρηνος*. ‖ *Πυρὴν* dicitur etiam Specilli pars altera minor, in nuclei modum rotunda, quam Chirurgi ad usus diversos adhibent, Gorr. ‖ Significat præterea, inquit idem Gorr., ap. Hippocr. *τὸν χόνδρον*, Granum, diciturque de thure, Gal. *ἐν ταῖς Γλώσσαις*. ‖ Item Gemmæ nomen, Plin. 37, 11. Pyren ab olivæ nucleo dicta est. Ubi observa eum aperte *πυρὴν* interpr. Nucleus. [" Jacobs. Anth. 9, 475. ad Diod. S. 1, 161. Add. ad p. 213. Casaub. ad Athen. 116." Schæf. Mss. Schn. Ind. Theophr.]

Πυρηνοειδὴς, Nucleo similis, Nuclei formam referens: *ἀπόφυσις*, Processus secundi spondyli cervicis, altus, durus, solidus, a superiori interna mediaque

ejus sede erumpens, sursumque spectans. Sic autem vocatur a nuclei similitudine. Alii a nuce pinea *κωνοειδῆ* vocarunt: Hippocr. *ὀδόντα* appellavit, alii *ὀδοντοειδῆ ἀπόφυσιν*, ut inter alia Gorr. tradit. Meminit et Gal. de Ossibus. [* *Πυρηνοσμίλη*, Paul. Ægin. 6, 21.]

Ἀπύρηνος, Nucleum non habens, Ligno s. Osse carens, ut palmæ, mespila, et similia quædam, Aristot. Probl. 24. sect. 20. *Διὰ τί τῶν τε μύρτων τὰ ἐλάττω ἀπυρηνότερά ἐστι, καὶ ἐν τοῖς φοίνιξι καὶ ἐπὶ τῶν βοτρύων*, Theophr. de palma Cypria, *Φέρει δὲ, ἕως ἂν ᾖ νέος, ἀπύρηνον τὸν καρπόν*: unde Plin. In Cypro sunt palmæ nullo intus pomi ligno quamdiu sunt novellæ. Sic et ap. Athen. (652.) *φοίνικες ἀπύρηνοι*, quos et *εὐνούχους* vocari ait: ut Plin. 13, 4. Nullo intus pomi ligno: ob id Spadonum accepto nomine. Itidem et *ἀπύρηνος ῥοιὰ*, Malum Punicum, cui lignosus nucleus abest. Gal. *κατὰ Τόπους* 8, 4. *Ῥόας ἀπυρήνου κόκκοι*: 3. ex Apollonio, *Ῥοιᾶς ἀπυρήνου γλυκείας καὶ ὀξείας χυλός*. Meminit et Constantinus Geop. 10, 31. Item Pallad. 3, 39. cum exposuisset artificium quo fit ut uvæ granis interioribus careant, subjungit, Et in granatis malis fieri hoc posse firmatur a Græcis, et in cerasis opus est experiri. Intelligit autem de eo uvarum, malorum granatorum, et cerasorum genere, quod *ἀπύρηνον* dicitur. Ubi etiam nota eum in uvis semina appellare, quæ Aristot. *πυρῆνας*. Plin. modo Lignum, modo Nucleos appellat: ut 17, 21. Talis uvæ acinos nihil intus ligni habituros Colum. promittit. Et 23, 1. Nuclei acinorum eandem vim obtinent. Ubi Nucleos appellat, quos Diosc. 5, 3. *γίγαρτα*: et Vinaceos, quos Diosc. ibid. *στέμφυλα*. Rursum Plin. 15, 24. Interiore ligno aliis (sc. uvarum acinis) parvo, et in aliis etiam gemino, qui minime feraces musti. Et mox, Totisque succus et caro est, iis præcipue quibus parvulum inest ligni. Igitur *πυρὴν* cum Plinio interpretabimur Nucleus, Lignum: cum Palladio, In uvis semen. Vide et *Ἀπύρινος*. Piscem *ἀπύρηνον* Archestratus ap. Athen. (299.) vocavit Qui spinis caret, *Ἔγχελυς, ἣ φύσει ἐστὶν ἀπύρηνος μόνος ἰχθύς*: cujus loci Eust. quoque meminit, dicens *πυρῆνα* ibi *ἀστείως* nominari *τὴν ὀστώδη ἄκανθαν*. [" Jacobs. Anth. 9, 475. Aristoph. Fr. 227. Casaub. ad Athen. 114. 117. Apoll. Dysc. p. 62. 89. Teuch." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 4, 13, 2.] Inde COMP. *Ἀπυρομήλη* ap. Hippocr. Specillum quod acumen non habet, h. e. *μηλωτρὶς*, s. Auricularium specillum. Gorr. e Gal. Lex. Hippocr., *Ἀπυρομήλῃ, τῇ πυρῆνα μὴ ἐχούσῃ, τουτέστι τῇ μηλωτρίδι*. Dicitur igitur *ἀπυρομήλη* pro *ἀπυρηνομήλη*, h. e. *ἀπύρηνος μήλη*. " *Ἀπυρηνία γῆ*, " pro Solo defatigato et effœto accipiunt ap. Theo- " phr. C. Pl. 3, 25., ubi de terræ mixtionibus lo- " quens ait, *Οἷον, ἐὰν τὴν ἀπυρηνίαν καὶ μὴ δυναμέ-* " *νην φέρειν ἑτέρᾳ μίξῃς, πάλιν φέρει, καθαπερανεὶ* " *καινὴ γεγενημένη*, sed vereor ne mendosa sit ea " vox:" [Schneid. dedit *ἀπειρηκυῖαν*.]

Διπύρηνος, Duos habens nucleos, Qui interiore ligno gemino est, ut Plin. loquitur in *Ἀπύρηνος*. ‖ Item *Διπύρηνον*, inquit Gorr., Instrumentum chirurgicum, h. e. Specillum duas cuspides habens s. duo capitula; *πυρῆνα* enim Græci Extremum specilli summamque cuspidem appellant. Dicitur tam singulari numero quam plurali, aliquando absolute, aliquando cum adjectione, *ἀπύρηνος μήλη*. Gal. de Semine 2. *Τὰ καλούμενα διπύρηνα διεμβαλλόμενα διὰ τῶν σπερματικῶν ἀγγείων*: Anatom. 9. *Σῶμα λεπτὸν καὶ πρόμηκες, οἷα τὰ διπύρηνα καλούμενα*. [Male * *Διαπύρινον*, Paul. Æg. 6, 25. *διαπυρίνου τρήματι*.]

Μαλακοπύρηνος, Mollem nucleum habens, Qui molli nucleo s. ligno est: *καρπὸς*, Fructus molli intus ligno s. nucleo. Theophr. H. Pl. 2, 8. de palmis, *Οἱ μὲν γὰρ, ἀπύρηνοι, οἱ δὲ, μαλακοπύρηνοι*, Plin. 13, 4. Fructiferarum aliis brevius lignum in pomo, aliis longius, his mollius, illis durius, quibusdam osseum.

[* *Μεγαλοπύρηνος*, Theophr. C. Pl. 2, 3, 8. * *Σκληροπύρηνος*, Durum nucleum habens, vox dubiæ fidei.]

Πυρηνώδης, Lignosus, Qui interiore ligno multo est, Plin. Interiore ligno aliis parvo, aliis gemino. Oppositum *τῷ ἀπύρηνος*. Theophr. H. Pl. 2, 8. de palma, *Φέρει δὲ, ἕως μὲν ἂν ᾖ νέος, ἀπύρηνον τὸν καρπόν· μετὰ δὲ τοῦτο, πυρηνώδη*: [C. Pl. 1, 7, 3. 2, 7, 4. 2, 11, 7. 3, 7, 1. * *Πυρήνιον*, H. Pl. 3, 7, 4.]

[* " *Πυρηνίζω*, Suid. 3, 707." Wakef. Mss.] " *Ἐκπυρηνίζω*, Enucleo, Educo veluti nucleum, Alex. " Aphr. Probl. 1. *Τὸ ἐν αὐτῷ λεπτομερέστερον ὑγρὸν* " *ἢ ἀὴρ ἐκθλίβεται καὶ ἐκπυρηνίζεται*. Et ap. Eust. " quidam dicit, *Ἀστραπὰς ἐκπυρηνιζομένας νεφῶν*." [" Stob. Ecl. 1, 348. Heer." Corai. Mss. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 557." Boiss. Mss. " Thom. M. 565. * *Ἐκπυρηνισμὸς*, ibid." Schæf. Mss. * *Ἐκπυρήνισις, ἡ, ἔκθλιψις τῶν πυρήνων τῶν ἀπὸ δακτύλων ἀποπιεζομένων*, Olympiod. Saracenica p. 49. Sylb. * *Ἐκπυρηνίσματα ἀστραπῶν*, Nicet. Annal. 3, 6. Vide Schn. Lex.]

¶ *Πυρίνη, ἡ*, i. q. *πυρὴν*, Nucleus, Lignosus nucleus, Lignum, Os: sc. in pomis, veluti palmis, mespilis, myrtis, cerasis. Unde ap. Hes. *Πυρῖναι, τὰ ἐντὸς τῶν ἐλαιῶν ὀστᾶ*, Ossa olearum. ‖ Gal. *πυρίνας* ap. Hippocr. exp. *τοὺς χόνδρους*, subjungens, dici *ἐπὶ λιβανωτοῦ*. In VV. LL. habetur ET *Πυρική*, quod exp. Ossiculum olivæ: mendose pro *πυρίνη*. [Geop. 9, 18. *Ἡ πυρίνη ποιεῖ εἰς βρῶσιν χοίρων καὶ εἰς καῦσιν*.] *Πυρινοειδὴς*, i. q. *πυρηνοειδής*: ut *πυρινοειδὴς ἀπόφυσις*, de quo supra. *Πυρινώδης*, i. q. *πυρηνώδης*, Nucleo similis, ex Aristot. H. A. 6. *πυρινώδεις ὀφθαλμοὶ*, cum hac exp., quæ minime placet, Oculi velut nucleus constantes.

Ἀπύρινος, i. q. *ἀπύρηνος*, Philostr. Ep. 10. *Τὰς ἀπυρίνους ῥόας κηπεύουσι*. Itidem Plin. 13, 19. Circa Carthaginem Punicum malum cognomine sibi vindicat. Aliqui Granatum appellant. Divisit et in genera, Apyrinon vocando cui lignosus nucleus abest. Sed candidior ei natura, et blandiores sunt acini. Ubi NOTA *Πυρὴν* SIVE *Πυρίνη* ab eo reddi Lignosus nucleus. Et 23, 6. Dulcia, quæ Apyrina alio nomine appellavimus.

[* *Πυρίνιον, τὸ*, Schn. Lex. *ἀμαρτύρως*.]

ΠΥΡΟΣ, *ὁ*, Triticum, Frumentum, Theophr. de frugum generibus, *Τὰ μὲν γὰρ, σιτώδη, οἷον πυροὶ, κριθαί· τὰ δὲ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος*. Unde Plin. Frugum duo prima genera, frumenta, ut triticum, hordeum: et legumina, ut faba, cicer. Idem Theophr. (H. Pl. 4, 9, 6.) *τρίμηνος πυρὸς*, qui Dioscoridi *τριμηναῖος πυρὸς*, Trimestre triticum, eod. Plin. interprete, ut in *Τρίμηνος* reperies. Plut. Pericle, *Πυρῶν μέδιμνοι τετρακισμύριοι*, Quadragies mille tritici medimni, Gal. ad Gl. 2. *Τὸ τῶν πυρῶν ἄλευρον*, Athen. 9. *πυρῶν ἑψήσεως*: ut et 14. *πυροὶ ἑφθοί*. Et Plut. Symp. 6. *Ἡ τοῦ πυροῦ διαπόνησις εἰς τὸν ἄρτον*. Utitur et Hom., ut Od. Δ. (604.) *Πυροί τε ζειαί τε ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν*: Τ. (112.) *φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα Πυροὺς καὶ κριθὰς*, ubi observa etiam pluralem numerum. Et Il. Θ. (188.) ad equos, *Ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν*. Affertur et *εἷς πυρὸς* pro Unum tritici granum. [" Ad Charit. 732. Heyn. Hom. 5, 447. Heyn. ad Apollod. 64. Casaub. ad Athen. 116. Toup. Opusc. 1, 44. Beckm. ad Aristot. 169. Eichst. de Dram. 148. Act. Traj. 1, 247. ad Herod. 120. Conf. c. *πῦρ*, ad Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss.]

[* *Πυροβόρος*, Quint. Sm. 2, 197.] *Πυρογενὴς*, Tritico genitus, Epigr. [Anal. 2, 403. * *Πυρολόγος*, Suid. 1, 467. " Jacobs. Anth. 9, 157. Toup. Opusc. 2, 184." Schæf. Mss. * *Πυρομέτρης*, * *Πυρομετρέω*, * *Πυρομετρητὴς*, J. Poll. 7, 18. Meurs. in Harpocr. * *Πυροπίκης*, Schol. Aristoph. *Ἱππ.* 407.] *Πυροπωλέω*, Triticum vendo, Dem. [376. " Toup. Opusc. 1, 43." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 584.] *Πυροπώλης*, Tritici venditor, Aristoph. [" T. H. ad Plutum p. 379." Schæf. Mss. * *Πυροπωλεῖον*, J. Poll. 7, 18. * *Πυροτόμος*, unde] *Πυροτομία*, Sectio s. Messis tritici, [vox dubiæ fidei.] *Πυροφόρος, ὁ, ἡ*, Triticum ferens, Tritici ferax, Il. Φ. (602.) *πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο*, Persequebatur per campum tritici feracem: M. (314.) *ἀρούρης πυροφόροιο*. Et Simonides ap. Plut. (6, 179.) dicit *τὴν ἱπποτροφίαν οὐ ληκύθῳ ὀπηδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις*. Idem Plut. (Solone 2.) *γῆς πυροφόρου πεδία*, Terræ tritici feracis

agri. [" Markl. Suppl. 260. ad Diod. S. 1, 218. Casaub. Athen. 1, 29. Heyn. Hom. 8, 224. Πυροφόρος ἀὴρ, Ruhnk. Ep. Cr. 85. Πεδία πυροφόρα, Longus p. 3. Vill., Valck. Phœn. p. 247. Musgr. ad Eur. p. 206." Schæf. Mss. * Εὐπυροφόρος, J. Poll. 9, 162. Strabo 5. p. 182. Sieb.=323. Cor., qui rescribit πυροφόρον.] ITEM Πυρηφόρος, ut λαμπαδηφόρος, Od. Γ. (495.) Ἶξον δ' ἐς πεδίον πυρηφόρον. NECNON Πυρφόρον Δήμητρα ex Eur. (Suppl. 260.) afferunt pro Deam frugum Cererem. [* Πυρητόκος, i. q. πυρηφόρος, Anal. 2, 228. Vide Γυρητόμος. * Πυρήφατος, Anal. 2, 233. λάτρις Δήμητρος, sic appellatur Mola. Cf. Μυλήφατος.]

Πυράμη, ἡ, Falx qua triticum demetitur, Falx messoria. Utitur Schol. Aristoph. Εἰρ. (298.) per hoc πυράμας, veluti notius, exponens ἅμας, quo Poëta utitur. Suid. tamen id vocab. rejicit. [" Jacobs. Anth. 8, 165." Schæf. Mss. Salmas. ad Trebell. 337.] AT Πυραμὶς, sub. μάζα, in Lex. meo vet. dicitur esse ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος, ut σησαμὶς ἡ ἐκ σησάμων καὶ μέλιτος. [Theol. Arithm. 125. Ast., Athen. 642. Clem. Alex. Protr. p. 19. Potter.] ITIDEM Πυραμοῦς, sub. ἄρτος, Panificii genus e tritico, admixto melle, quod præmii loco dabatur iis qui insomnes pernoctassent in symposiis, ut tum Schol. Aristoph. docet, tum Pollux. Athen. (647.) ex Jatroclis l. de Placentis, tradit πυραμίδα differre a πυραμοῦς: nam γίνεσθαι ταύτην ἐκ πυρῶν πεφωσμένων καὶ μέλιτι δεδευμένων, ubi et ipse ait, Αὗται δὲ ἆθλα τίθενται ταῖς παννυχίσι τῷ διαγρυπνήσαντι. Idem Athen. (114.) Ἔστι δὲ καὶ ὁ πυραμοῦς, ἄρτος διὰ σησάμων πεττόμενος, καὶ τάχα ὁ αὐτὸς τῷ σησαμίτῃ. Sed fortasse ibi scr. σησαμοῦς pro πυραμοῦς. Nam Hesychio πυραμοῦς est potius εἶδος πλακοῦντος ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτος ἀνηδεδευμένων: quemadmodum Aristoph. quoque Schol. et Suidæ est itidem εἶδος πλακοῦντος ἐκ μέλιτος ἑφθοῦ καὶ πυροῦ πεφρυγμένου. [Brunck. Aristoph. 1, 89. 3, 14. (Θ. 94.) Kuster. 107. 217. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 18." Schæf. Mss.] ‖ Πυραμοῦντα Hes. exp. etiam τὴν πυραμίδα. AT Πυραμίδες ei sunt οἰκοδομήματα γεωμετρικὰ ἐπὶ τὰ κάτω κατερχόμενα: necnon πυροειδεῖς λαμπάδες: Julio Solino Pyramides sunt turres in Ægypto fastigiatæ ultra excelsitatem omnem quæ manu fieri possit. Itidem Ammian. Marc. 22. Pyramides ultra omnem omnino altitudinem quæ humanis confici potest, erectæ sunt turres, ab imo latissimæ, in summitates acutissimas desinentes. Quæ figura ap. Geometras ideo sic appellatur, quod ad ignis speciem, τοῦ πυρὸς, ut nos dicimus, attenuatur in conum. Vide et Plin. 36, 12. et Herod. 2, (8. 124.) Propert. pyramidum sumtus ad sidera ducti. Et Epigr. Πυραμίδες δ' ἔτι νῦν Νειλωΐδες, ἄκρα μέτωπα, Κυροῦσι χρυσέοις ἄστρασι πληϊάδων. Ceterum quod ad etymon hujus vocab. attinet, uno omnes consensu a πῦρ derivant; cum in compositis derivatisque a πῦρ prima syllaba corripiatur, in hoc autem producatur ap. Græcos pariter et Latinos. ITEM Πυραμοειδὴς, Speciem pyramidis gerens, s. Pyramidatus, ut Cic. loquitur. Bud. ex Arriano (5, 7, 8.) p. 232. Πλέγματα ἐκ λύγου πυραμοειδῆ, πλήρη λίθων. Apud Suid. mendose fortassis LEGITUR Πυραμειδὴς, exponentem πυροειδής. [" Timæi Lex. 170." Schæf. Mss. Tzetz. ad Lyc. 350. Method. 327." Kall. Mss.] ‖ Annotant πυραμίδας dici etiam Regia granaria ap. Ægyptios; sed sine teste. [" Πυραμὶς, Jacobs. Anth. 12, 63. Velut flamma ignis, ad Diod. S. 1, 72. De Ægyptiis, ibid. Bergler. ad Alciphr. 254." Schæf. Mss. * Πυραμιδόω, Nicet. Annal. 9, 12. * Πυραμιδικὸς, Jambl. Arithm. 133. * Πυραμικὸς, 102. Theol. Arithm. p. 22.]

Πυραμητὸς, Messis tritici, Tempus messis. Vide Ὀπίζω. SED ET Πύραμος, Ciliciæ fluvius a πυρὸς dictus creditur, quod agri, quos alluit, tritico abundent, [" Schol. Eur. Med. 520. Phavorin." Kall. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 109. * Πυράμινος, (Triticeus,) ibid. ad Lucian. 2, 10." Schæf. Mss. Cf. Κριθάμινος.] AT Πυραμνῖα, ἡ μέλισσα, Apis, Hes.

Αὐτόπυρος ἄρτος, QUI ET Αὐτοπυρίτης, Panis cui nil furfuris ademtum est. Gal. de Alim. 2. panem αὐτόπυρον dici prodidit, quod αὐτὸς ὁ πυρὸς, i. e. Ipsum triticum, totum, nulla sui parte ablata, in panificium cedat, atque ex omnibus farinæ suæ partibus citra ullam detractionem constet, furfure tantum leviter succreto, sic ut inter furfuraceum et similagineum medius sit. Fieri autem solere scribit, quoties triticum generosum non est; generosum autem vocari, quod similaginis plus habet quam furfuris; eund. vero etiam συγκομιστὸν appellari. Latini Medium panem s. Cibarium videntur appellare: Sordidum vero ac Furfuraceum τὸν ῥυπαρὸν καὶ πιτυρίαν. Celsus 2, 18. Firmius est triticum quam milium, id ipsum quam hordeum; et e tritico firmissima siligo, deinde simila, deinde cui nihil ademtum est, quod αὐτόπυρον Græci vocant, infirmior est: e polline infirmissimus cibarius panis. Plin. 22. cap. ult. Panis fermentatus, qui vocatur αὐτόπυρος. Gal. ad Gl. 2. Ὁ μέσος τοῦ τε καθαροῦ καὶ τοῦ πιτυρίτου καλουμένου, ὃν ἔνιοι αὐτόπυρον ὀνομάζουσι. Altero autem nomine αὐτοπυρίτης utitur Phrynich. ap. Athen. (110.) Αὐτοπυρίταισί τ' ἄρτοις καὶ λιπῶσι στεμφύλοις. [" Αὐτόπυρος, Jacobs. Anim. 294. Bergler. ad Alciphr. 83." Schæf. Mss. Schol. Lucian. Pisc. 45. Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λιτὸς καὶ σχεδίως ὠπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φαμέν. Cf. Δίπυρος, Διπυρίτης. * " Εὔπυρος, J. Poll. 9, 162." Kall. Mss. " Toup. Emendd. 2, 441." Schæf. Mss. Manetho 5, 275.] " Ἰσόπυρον, τὸ, Isopyrum, Planta quædam, " quam et Phasiolon vocant ob similitudinem, quo- " niam folium ejus ut phasioli in pampinos torque- " tur, Diosc. 4, 121. et Plin. 27, 11. Meminit ejus " et Gal. Simpl. Med. l. 6. Sed nominis rationem " nemo ex ipsis exponit."

Μελάμπυρον, τὸ, Herbæ nomen, in quam triticum degenerat, lolio minus mala, Gal. de Alim. 1. c. ult. Τὸ μελάμπυρον δὲ καλούμενον, ἐκ μεταβολῆς μὲν καὶ αὐτὸ γεννᾶται τῶν πυρῶν, ἀλλ' ἀπολείπεται πάμπολυ τῆς ἐν ταῖς αἴραις κακίας, Theophr. H. Pl. 8, 5. de frumentis loquens, Ὁ δὲ Σικελὸς ἴδιον ἔχει τὸ μελάμπυρον καλούμενον, ὅ ἐστιν ἀβλαβὲς, καὶ οὐχ ὥσπερ αἶρα βαρὺ καὶ κεφαλαλγές. Esse autem tritici simile cognoscimus ex eo, quod cum Diosc. 3. κραταιόγονον dicat habere folia ὅμοια τοῖς τοῦ μελαμπύρου, Plin. 27, 8. scribat cratæogonon spicæ tritici simile esse. Et Theophr. H. Pl. 9, (18, 6.) φύεσθαι ὥσπερ λίνον πύρινον. ‖ Idem Diosc. 4, 17. μύαγρον quoque a nonnullis vocari μελάμπυρον testatur.

Ὀλιγόπυρος, Parum tritici ferens, Tritici minime ferax, Theophr. C. Pl. 4, 12. Ὁ στάχυς μικρὸς καὶ ὀλιγόπυρος.

Ὁλόπυρος, Triticum integrum, quod integrum coctum est, Athen. (406.) ex Heliod. Τῆς τῶν πυρῶν ἑψήσεως ἐπινοηθείσης, οἱ μὲν παλαιοὶ πύανον, οἱ δὲ νῦν ὁλόπυρον προσαγορεύουσι.

Ὁμοιόπυρος, Tritico similis, Theophr. C. Pl. 4, 6. Τοῖς ὁμοιοπύροις καὶ ὁμοιοκρίθοις.

Πολύπυρος, Multum triticum ferens, Tritico abundans, Tritici multi ferax, Od. Ξ. (335.) Δουλίχιον πολύπυρον. Itidem Diosc. 1, 182. πολύπυροι τόποι, Loca tritico abundantia, tritici multi feracia. Rursum Od. O. (405.) Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος. [" Addæus 1. Heyn. Hom. 5, 624. Toup. Opusc. 2, 173. Ilgen. ad Hymn. 294." Schæf. Mss.]

" Φιλόπυρος, Amans triticum," [Anal. 2, 217.]

[* Πύριμος, Triticeus, Eur. Fr. Eurysth. 2, 2. Erecth. 16, 2.]

Πύρινος, Triticeus, Athen. 14. πύρινος ἄρτος, ut κρίθινος, Hordeaceus, Diosc. 3, 116. Πύρινον ἄλευρον, Farina triticea. Idem 2, 11. et Aristot. Probl. 1. πυρίνη πτισσάνη, Ptisana e tritico facta. Et πύρινον ἄχυρον ap. Theophr. H. Pl. 8, 4. [" Casaub. ad Athen. 120. coll. p. 121. Toup. Opusc. 1, 36. 168. 393. Diod. S. 1, 329. Π. στάχυς, Bentl. Ep. ad Hemst. 106." Schæf. Mss.] Ex hoc πύρινος facta syncope metri gratia EST Πύρνος. Diciturque ab Hom. πύρνος pro πύρινος ἄρτος, et πύρνα fortasse pro πύρινα ἄλευρα, aut simili aliquo. Philemon ap. Athen. (114.) πύρινον vocari scribit τὸν ἐκ πυρῶν * ἀσήστων γινόμενον ἄρτον καὶ πάντα ἐν ἑαυτῷ ἔχοντα: idem igitur πύρνος fuerit cum τῷ αὐτοπύρῳ ἄρτῳ, Panis e tritici farina non cribrata, e farina tritici, cui nihil furfuris ademtum fuit. Od. P. (12.) δώσει δέ οἱ ὅσκε

θέλῃσι Πύρνον καὶ κοτύλην: 362. Ὤτρυν', ὥς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι, Schol. πύρινα σιτία, Triticea cibaria. A Suida autem πύρνος exp. τὸ * ἀπόκλασμα τοῦ ἄρτου, ab Hesychio ψωμός. Eodem Hes. teste πύρνοι quibusdam sunt ζειαὶ σιτώδεις, aliis ὁ κατειργασμένος σῖτος, aliis χόρτος, aliis μαγὶς, aliis τὰ κνηστήρια ἀγγεῖα: itidemque πύρνα neutraliter ait accipi. Homericis autem locis nullæ expositiones melius conveniunt iis quas ex Athen. et Schol. attuli. In Lex. meo vet. πύρνος itidem exp. ψωμός: additurque πύρνον, neutr. gen., * κοινοτέρως dici τὴν τροφήν. AT Πυρναῖος pro Maturus et edulis, Theocr. usurpavit 1, (46.) Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωὰ, Schol. περκαζούσαις et τρωξίμοις: a πύρνος significante τροφή. [" Heringa Obss. 207." Schæf. Mss.]

Πυρίτης, ὁ, itidem Triticeus, πύρινος: ut πυρίτης ἄρτος, Panis triticeus, qui Athenæo et Poll. πύρινος ἄρτος. Suid. πυρίτης ἄρτος, ὁ τοῦ σίτου. [* " Ἀπυρίτης, J. Poll. 6, 33. sed susp." Kall. Mss.]

[* Πυρίδιον, Farreum, Aristoph. Λ. 1208. " Tzetz. ad Lycophr. 748. fors. σπυρίδιον." Kall. Mss.]

" ΣΠΥΡΙΣ, ίδος, ἡ, Sporta, Corbis. Redditur et " Fiscella. Comicus quidam ap. Athen. (422.) Εἰς " σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν. Matth. 15, " (37.) ἑπτὰ σπυρίδας plenas reliquiis ciborum legi- " mus: sic et ap. Marc. (8, 8. 20.) Act. autem " Apost. 9, (25.) dicitur Paulus fuisse demissus διὰ " σπυρίδος. Vocabant porro ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον, " cum quis cœnam suam sportæ s. corbi impositam " ferebat ad eum quocum cœnaturus erat. Vide " Athen. 8. (p. 365.) Apud Arrian. in Epicteto (4, " 10.) legitur etiam σπυρίσι δειπνῆσαι." [Cf. Suet. Nerone 16. Domitiano 4. 7. " Wakef. Herc. F. 347. Jacobs. Anth. 9, 165. 455. Brunck. Aristoph. 3, 75. Bergler. ad Alciphr. 9. Wessel. Diss. Herod. 30. ad Herod. 378. * Σπυριδώδης, Brunck. Aristoph. 3, 108. * Σπυριδὸν, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 22." Schæf. Mss.: Bekk. Anecd. 783. 786. * Σπυρίδωνες, οἱ, i. q. σπυρίδες, J. Poll. 7, 173.]

" Σπυρίδιον autem dimin. Sportula, Corbula, Ari- " stoph. Ἀ. (453.) Δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον " λύχνῳ, ubi vide Schol. Dicitur ibid. et πλέκος. " Quinetiam Σπυρίχνιον Hes. ait esse πλεκτόν τι ἐξ " οἰσυίνων." [" Ad Mœr. 56." Schæf. Mss.] " Ve- " rum quod attinet ad illud σπυρὶς, sciendum est ab " eod. Lexicographo exponi τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος: " quæ exp. convenit cum iis quæ ap. Etym. habe- " mus de nominis hujus derivatione a πυρός: ut di- " ctum sit σπυρὶς quasi πυρίς. Sed magno errore ibi " Herodoti nomen pro Herodiani nomine ponitur, " dicentis Syracusanos σπυροὺς vocare, quos alii " πυρούς. Unde etiam ap. Hes. σπυροὺς et πυροὺς " pro σπυῤῥοὺς et πυῤῥοὺς reponendum esse exi- " stimo."

" ΠΥΤΙΝΗ, Hesychio πλεκτὴ λάγυνος οἴνου: qui " etiam subjungit, τοὺς δεσμώτας solitos fuisse πλέκειν " ejusmodi πυτίνας et σπυρίδας. Suid. quoque dicit " esse πλέγμα ἀπὸ θαλλῶν, E surculis nexum vascu- " lum, quod sua ætate * φλασκεῖον s. φλασκίον dictum " fuisse: unde conjicere est esse Lagenam vitream " vimineo πλέγματι obductam munitamque. Aliter " Bud. accipit. NAM Πυτινοπλόκον esse vult Qui " vitilibus dolia religat, Victorem. Sed altera exp. " videtur convenientior." [Male * Πιτυνοπλόκος, Schol. Aristoph. Ὀρν. 1442.] " Derivatum inde ET " Πυτιναῖος. Apud Suid. Diipetes quidam dicitur " πυτιναῖα ἔχειν πτερὰ, per jocum, quod ἐκ πυτινῶν " πλοκῆς ditatus esset, et inde veluti alas, quibus " emergeret, sumsisset." [Cf. Schol. Aristoph. Ὀρν. 797. et l. c.] " Hesychio πυτίνη est etiam ἀμὶς, nec- " non κνῆμος ὁ τὸν τυρὸν πήσσων, pro quo posteriore " πυτία potius dicitur:" [vide Πιτύνη. Phot. * Πηγύνη· κνίκος, ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων. " Πυτίνη, Kuster. Aristoph. 108. ad Mœr. 56. Toup. Opusc. 1, 229." Schæf. Mss. Cf. Βυτίνη, Ἀσκοπυτίνη. Schweigh. ad Athen. 3. c. 47. * " Ποτίνη, Lex. Prosod. Hermanni p. 440. vox nihili. Leg. cum Cod. πυτίνη." Bast. de VV. nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon. " Πυτίνη, Fabula Cratini, Priscian. 18. 24. 209." Elberling. Mss.]

ΠΩΓΩΝ, ωνος, ὁ, Barba: quæ frequenter γένειον etiam dicitur ab utrisque Scriptoribus. Προπωγώνιον, Barba anterior, quæ progerminat ante inferiorem: quæ alio nomine DICITUR Ὑποῤῥίνιον, quod sub naribus nascatur. Superioris labri barba VOCATUR Μύσταξ: quanquam sunt, ut ait Cælius, qui eo nomine Labrum signari putent. Quæ circa utrumque labrum emergit barba, NOMINATUR Ὑπήνη, ut idem auctor est. Inferiori autem labro adnascens barbitium APPELLATUR Πάππος. Primæ barbæ productio, ut scribit Didymus, NUNCUPATUR Χνοῦς, Lanugo. AT Ἴουλος, Prima genarum lanugo, quæ per malas serpendo, non aliter quam ἴουλος vermis, se convolvit. Vocatur ETIAM Ἴονθος. Athen. l. 5. Ἀνὴρ καὶ πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος, Plut. (6, 191.) Πώγων ποδήρης καθεῖται, Barba ad talos usque promissa. Sic πώγων βαθὺς, Promissa s. Prolixa barba: et πώγωνος βάθη ap. Athen. 11. Idem Athen. 13. (p. 565.) Τὸ ξύρεσθαι τὸν πώγωνα, Mos radendi barbam. Plut. Κατακείρεται ὁ πώγων, Tondetur barba, Cic. Tondere barbam. Itidem Plin. Abradere, Ovid. Recidere, Horat. Ponere barbam. Apud Athen. rursus, l. 5. Τοῖς ἀκάρτοις πώγωσι πιστεύωμεν, Intonsis philosophorum barbis, ut ap. Horat. Philosophus jubet sapientem pascere barbam. Item λαμβάνειν πώγωνος, Arripere s. Prehendere barba. Sic λαβὴ, quam præbet πώγων, et quidem in ipso etiam prælio. Nam Plut. scribit Alexandrum jussisse Macedonas in pugnam descensuros ξυρᾶν τὰ γένεια, ὅτι βελτίων οὐκ εἴη ἐν μάχῃ λαβὴ πώγωνος: [cf. Eund. in Theseo 5.] Tribuuntur aliis quoque animantibus, item et rebus inanimis πώγωνες. Dicitur enim τράγου πώγων, ut ap. Latinos Hirci barba: unde et Barbigeræ pecudes Lucr., quæ tribuitur et piscibus: ut ap. Athen. (332.) de exocœto pisce, Ὁμοιότατός ἐστι τῷ καλουμένῳ τράγῳ ἰχθυδίῳ, πλὴν τοῦ ὑπὸ τὸν στόμαχον μέλανος, ὃ καλοῦσι τοῦ τράγου πώγωνα. Avium quoque rostris πώγωνες innascuntur, Athen. (655.) de meleagride ave, Τὴν δὲ τοῖς ὄρνισιν ἐπὶ τῷ ῥύγχει γινομένην, ἣν ἔνιοι πώγωνα καλοῦσιν, οὐχ ἔχει, ἀλλ' ἀντὶ πώγωνος μακρὰν σάρκα καὶ ἐρυθροτέραν τῶν ὀρνίθων. Et Aristot. de passerculis masculis, Τοῦ ἔαρος οὐ φαίνονται ἔχοντες εὐθὺς τὰ περὶ τὸν πώγωνα μέλανα: pro quo Plinius, Nulla veris initio apparet nigritudo in rostro. Item πώγωνα λοπίμου a Gal. l. τῶν κατὰ Τόπους 1. vocari ajunt quod a Plinio Hispidus et echinatus castaneæ calyx. Necnon πώγων φλογὸς, Æsch. (Ag. 314.) pro Flamma quæ sparsim erumpens in conum acuitur: ut et Polluci (2, 88.) πώγων πυρὸς, ἡ εἰς ὀξὺ ἀναδρομὴ τῆς φλογός: Hesychio autem ἡ ἀναφορὰ τῆς φλογός. Præterea πώγωνας a Poëtis dici scribunt Cuspides, et quos Hom. γλωχῖνας nominat. [" Thom. M. 767. Heyn. ad Apollod. 1157. De igne, Valck. Phœn. p. 426. 427. Toup. Opusc. 1, 370. Π. sagittæ, Heyn. Hom. 4, 586.: ἀλεκτρυόνος, Ammon. 80. Πώγωνα τρέφειν, Jacobs. Anth. 9, 416." Schæf. Mss. De sagittis, Hes. v. Ὄγκος, Schol. Il. Δ. 151. 214. J. Poll. 7, 158. De flamma, Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 297. Schol. Plat. 249.]

[* " Πωγωνοτρόφος, Jacobs. Anth. 9, 415." Schæf. Mss.] Πωγωνοτροφέω, Barbam nutrio, s. alo, Horat. sapientem pascere barbam, Plut. Apophth. Πυθομένου δέ τινος διὰ τί κομῶσι καὶ πωγωνοτροφοῦσι, [" Tat. ad Gr. 87. Diod. S. 149. * Πωγωνοτροφία, Barbæ nutritio, Plut. 2, 352(=7, 389.)" Wakef. Mss. * " Πωγωνοφόρος, Jacobs. Anth. 9, 415. Toup. Emendd. 2, 206." Schæf. Mss. Lucian. 3, 691. " Xenocr. de Aquat. 35. p. 7. Cor." Boiss. Mss. * Πωγωνοφορέω, unde] Πωγωνοφορία, Gestatio barbæ, [Plut. 7, 389.]

Ἀπώγων, ωνος, ὁ, ἡ, Imberbis, [Suid. 1, 302. * Βαθυπώγων, Lucian. 2, 672. 3, 76. Diod. S. Ecl. 1, 34. " Jo. Mauropus in Mustox. Syll. Fasc. 2. p. 1=ad Marin. 130." Boiss. Mss.] Δασυπώγων, Densam et hispidam s. hirsutam barbam habens, [Aristoph. Θ. 33.] Ἐκπώγων, Cui barba excrevit, Barbatus. Cujus tamen exemplum desideratur. " Εὐ- " πώγων, Barbatus, s. Multum barbæ habens, Athen." [" Jacobs. Anth. 8, 149." Schæf. Mss. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 306. bis, 309. bis, 313. 314.

317." Boiss. Mss. * Κατακώγων, Diod. S. 3. p. 137. A ult. 4. p. 149, 18. Strabo 16. p. 1116. * Λειοπώγων, unde * Λειοπωγωνία, ἡ, Crates ap. Etym. M.] Μακροπώγων, Cui promissa s. prolixa barba est. [* Ματαιοπώγων, Schol. Theocr. 14, 28. * "Μεγαλοπώγων, Jo. Malal. 1, 383." Elberling. Mss.] Μισοπώγων, Osor barbæ. Μισοπώγων inscribitur Quidam Juliani Apostatæ στηλιτευτικὸς λόγος adversus Antiochenos. Πολυπώγων, Multum barbæ habens, Multibarbus, Apul. [* "Τελειοπώγων, Const. Manass. Chron. p. 79." Boiss. Mss. "Jo. Malal. 1, 412." Elberling. Mss.] Προπωγώνιον, Anterior barba, quæ progerminat ante inferiorem, ut Gorr. in Πώγων exp. Aliis Prima barba. J. Poll. 2. Αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσταξ, ὑποῤῥίνιον, προπωγώνιον, πρώτη βλάστη.

[* Πωγωνώδης, Theophr. H. Pl. 6, 4, 5. * Πωγωνιαῖος, Gl. Barbatus.]

Πωγωνίας, ὁ, Barbatus: ut πωγωνίαι ἀστέρες, e Cometarum genere. Plin. 2, 25. Κομήτας Græci vocant, nostri Crinitas, horrentes crine sanguineo, et comarum modo in vertice hispidas. Itidem πωγωνίας, quibus inferiore e parte in speciem barbæ longæ promittitur juba. Seneca Nat. Quæst. 1, 15. Cometarum genera sunt Pogoniæ, Lampades, et * Cyparissiæ, et alia omnia quorum ignis in exitu sparsus est. Vide et Ξιφηφόρος. Suidas autem πωγωνίας substantive exp. ὁ μέγας πώγων, Magna barba. ["Toup. Opusc. 1, 570." Schæf. Mss.]

Πωγωνιήτης, ET Πωγωνίτης, Suidæ Epith. Jovis est, i. e. Barbatus. Πωγωνιήτης autem Ionicum est PRO Πωγωνιάτης. [Barker. ad Etym. M. 1103. Lobeck. Phryn. 700.]

[* Πωγώνιον, Lucian. 2, 874.]

"Παγητὸς πολιὸς, Barba cana, ex interpr. Gazæ, "Theophr. H. Pl. 7, 7. Sed pro παγητὸς reponitur "πώγων."

ΠΩΛΕΩ, Vendo, Venundo. Aliquando sine casu, interdum cum casu: accusativo quidem rei venalis, genitivo autem pretii, at dativo emtoris. Quorum C exempla subjiciam: Aristot. Polit. 2. Ἐν Λοκροῖς νόμος ἐστὶ μὴ πωλεῖν, ἐὰν μὴ φανερὰν ἀτυχίαν δείξῃ συμβεβηκυῖαν. Apud Athen. 6. Πωλῶν τις ἰχθῦς. Et paulo ante, Ἐρωτήσας πόσου τοὺς κεστρέας Πωλεῖς δύ' ὄντας, respondet piscator, δέκ' ὀβολῶν. Sic Dem. (p. 157.) Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Idem pro Cor. Πωλοῦσι τῷ Φιλίππῳ τὴν πατρίδα. Pass. Πωλοῦμαι, Vendor. Apud Athen. 13. (p. 580.) πολυπραγμονεῖν πόσου Πωλεῖθ' ἕκαστον. Idem Athen. l. 3. Πωλεῖται πρὸς χρυσίον: ut Diosc. 1, 18. Πωλεῖται πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, Duplo rependitur argento. Sic Theophr. de opobalsamo, Πωλεῖσθαι δὲ τὸ ἄκρατόν φασι δὶς πρὸς ἀργύριον, pro quo Plin. Cum duplo rependebatur argento. Affertur et πωλούμενος διπλασίῳ e Plut. Apophthegm. pro Qui duplo venditur. Item ap. Dionys. H. 4. Τοὺς ὑπὸ δόρυ πωλουμένους, Qui sub hasta vendebantur: ut fit in auctionibus. Rursum Plut. Popl. Πωλοῦντες τὰ δημόσια, Auctionantes publice: Solone (23.) Αἱ ἑταῖραι πεφασμένως πωλοῦνται: unde et μισθαρνεῖν dicuntur, et ap. La- D tinos, Quæstum corpore facere, necnon πορνεύειν, quasi περνάναι ἑαυτάς. ["Ad Charit. 141. Jacobs. Anth. 6, 178. 10, 124. Coray Theophr. 301. ad Mœr. 156. Abresch. Lectt. Aristæn. 86. Toup. Emendd. 1, 349. Ruhnk. ad Xen. Mem. 226. Valck. p. 242. De meretricibus, Toup. Opusc. 1, 230. Volo vendere, Dionys. H. 2, 790. Æsopus f. 99. Schneid. Π. et ἀποδίδοσθαι conjuncta, Ruhnk. ad Xen. Mem. 230. Particip. subaud., Jacobs. Anth. 9, 252. Π. ἐς, ad Herod. 131. 668.: τι πρός τι, Epigr. adesp. 448. Πωλήσομαι pass., ad Mœr. 368." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 584.] Πώλημα, τὸ, Id quod venditur s. venum exponitur, Res venalis, J. Poll. (3, 127.) e Xen. Πώλησις, ἡ, Venditio, i. q. πρᾶσις, J. Poll. (3, 124.) e Xen. [Œc. 3, 9. "Thom. M. 768." Schæf. Mss. * "Πωλητὴρ, Philo J. 1, 161." Wakef. Mss.] Πωλητήριον, τὸ, Locus ubi res venales exponuntur, Forum, i. q. πρατήριον, J. Poll. ex Hermippo Comico: 7, (11.) Καὶ ὁ μὲν τόπος ὅπου πιπράσκουσι, πωλητήριον ἂν καλοῖτο, καὶ, ὡς παρ' Ἡροδότῳ, πρατήριον. Vide et Ἀπεμπολάω. Item πωλητήριον Athenis vocabatur ὁ τόπος, ἔνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωληταὶ, Harpocr. [Xen. Πόρ. 3, 13. "Thom. M. 768. Mœr. 314. et n., ad Herod. 522." Schæf. Mss. * "Πώλητρον, i. q. πωλητήριον, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 129." Boiss. Mss.] Πωλητὴς, Venditor. Athenis πωληταὶ erant ἀρχή τις, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἷς ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης, οἳ διῴκουν τὰ πιπρασκόμενα ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα τέλη καὶ μέταλλα καὶ μισθώσεις καὶ τὰ δημευόμενα, ut Harpocr. annotat. Erat igitur Magistratus cui commissa erat elocatio vectigalium, metallorum, auctionum, quique functiones publicas elocabat; solent enim nonnullæ pecuniis conduci. Vide et Poll. 8., ubi περὶ πωλητῶν agit. Apud Harpocr. παροξυτόνως SCRIBITUR Πωλῆται: sed alteram scripturam magis probo, quæ et ap. Suid. ac Poll. habetur. ["Luzac. Exerc. 178. * Πωλητικὸς, (Gl. Vendax,) Koen. ad Greg. Cor. 130." Schæf. Mss. Plato Soph. 224.]

Πωλὴ, ἡ, Venditio, ut ὠνὴ, Emtio; pro πώλησις, ut βοὴ pro βόησις. Unde accus. πωλὰς pro πράσεις ap. Harpocr. ex Hyperide. [Phot. Πωλάς· ἀντὶ τοῦ πράσεις· Ὑπερίδης· ἔστι τὸ ὄνομα καὶ ἐν τοῖς Σώφρονος Ἀνδρείοις.]

Πώλης, Venditor, πωλητὴς s. πράτης. Ab Aristoph. (Ἱππ. 131.) πεπαῖχθαι annotat Suid., sc. forma compositorum quæ sequuntur.

Αὐτοπώλης, Qui ipse per se vendit, h. e. Qui non vendit ab alio emta, ut κάπηλος, sed ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ πρόσοδον, ut Aristoph. Schol. docet. Ab hoc autem emit ὁ κάπηλος quæ revendat: ἔμποροι vero Qui aliunde importat aut vicissim alio exportat: a quo emit ὁ παλιγκάπηλος. Vide et Bud. Comm. 469. Themist. metaphorice αὐτουργὸν καὶ αὐτοπώλην vocavit Eum qui suas orationes vendit. ["Schol. Aristoph. Πλ. 1156. et Hemst., Heind. ad Plat. Gorg. 245." Schæf. Mss. * Αὐτοπωλικὸς, Plato Soph. 224.] Μονοπώλης, Qui solus vendit, ut Qui solus in aliqua urbe merces aliquas divendit. UNDE Μονοπωλία, ἡ, ET Μονοπώλιον, τὸ, Privilegium et jus τοῦ μονοπώλου, Cum aliquis solus merces aliquas divendit. Aristot. Polit. 1. Ἐάν τις δύνηται μονοπωλίαν αὑτῷ κατασκευάζειν, Sibi soli jus vendendi comparare: quod dicit esse χρηματιστικόν. Ibid. Μονοπωλίαν τῶν ὠνίων ποιοῦσι. Quod autem alii μονοπωλίαν dicunt, id Hyperides μονοπώλιον, teste Polluce (7, 11.) Utuntur hoc vocab. Μονοπώλιον Latini quoque. Plaut. Habes murrinam et calamum; potes monopolium instituere. Et Plin. 8, 37. Magnum fraus et ibi lucrum monopolio invenit. Ubi Hermolaus quoque annotat Monopolium dici, Cum penes unum aliquem vendendi potestas est. [Memnon Photii 21. Diod. S. 5. p. 203, 32. "Μονοπωλία, Strabo 232." Wakef. Mss.] Μονοπωλέω, Solus vendo quippiam, Monopolium penes me est, Monopolii jus obtineo, Strabo (319.) Αἰσθομένους δὲ τοῦτο τοὺς Ταυρίσκους μονοπωλεῖν, ἐκβαλόντας τοὺς ἐργαζομένους, Monopolium instituisse, sibi usurpasse. [* "Παλιμπώλης, T. H. ad Plutum p. 446." Schæf. Mss.] Παντοπώλης, Qui omnis generis res venales vendit, J. Poll. Οἱ πάντα πωλοῦντες, παντοπῶλαι, [Anthippus Athenæi 404. * "Παντοπῶλις, Quæ omnis generis res venales vendit, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 12. T. 4. p. 155, 42. Παντοπώλιδος καὶ λαχανοπώλιδος καὶ δημιουργοῦ ταῦτα." Seager. Mss. Phav. 570. * Παντοπωλέω, 172. Παντοπωλία, ἡ, Omnis generis rerum venditio, J. Poll. ex Archippo Comico, i. q. παμπρασία. ET Παντοπωλεῖον, Locus ubi omnis generis res veneunt, Forum publicum, J. Poll. ["Ad Charit. 250. * Παντοπώλιον, ibid." Schæf. Mss. Plut. Dione 53. Plato de Rep. 8. p. 557.] Προπώλης, Proxeneta, Pararius, sc. a parte emtoris, ut qui pro emtore fidejubet venditori, ὁ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν, Isæo et Dinarcho προπράτωρ, teste J. Poll., qui hoc προπώλης ex Aristoph. citat. Sunt qui interpr. Institor venditoris: ITIDEMQUE Προπωλέω, reddant, Institoris munere fungor, ut ap. Plat. de LL. 12. Ὁ προπωλῶν ὁτιοῦν, Qui in quovis negotio institoris munere fungitur. Bud. interpr. Venditator, Qui res minoris emtas, pluris postea vendit. Sic Idem Annot. prior. in Pand. Quæque venduntur a

minutariis et venditatoribus, qui et propolæ dicuntur, h. e. non sua vendentes, sed a negotiatoribus emtitata pluris postea vendentes. Utitur vocabulo Propola cum Plaut., tum Cic. in Pisonem, Pistor domi nullus, nulla domi cella: panis et vinum a propola atque decupa. Vide et Προπράτης. Sed malit fortasse aliquis προπωλεῖν priore loco ponere, et inde derivare nomen προπώλης: cui non magnopere repugnarim: præsertim cum non neutraliter usurpetur ut μονοπωλέω et alia quædam, verum active. [* "Προπωλητὴς, Inscr. e Papyro Ægypt. Ed. Boeckh." Boiss. Mss.] Τιμιοπώλης, quidam interpr. Qui pretio vendit. J. Poll. (7, 195.) non exp., sed inter πιπράσκοντας numerans, e Phrynicho Tragœdo affert, Σὺ δὲ τιμιοπώλης ὡς Ἀχιλλεὺς, οὐδὲ εἶς. Alii Τιμιοπῶλαι exp. Pollinctores: attamen Pollinctores dicuntur Qui mortuorum cadavera inungunt et sepulturæ parant. Certe derivatum a Τίμιος, significabit Rerum pretiosarum venditor. [* Τιμιοπωλέω, Care vendo, Hes.]

Ἀρτοπώλης, Κρεωπώλης, Ἰχθυοπώλης, Προβατοπώλης, Στυππειοπώλης, et similia, cum suis substantivis poni debent.

Παλίμπωλος, Qui revendit aliquid, ὁ ἀναπωλῶν s. ἀναπιπράσκων, Qui vendit τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα. Idem cum παλιγκάπηλος. J. Poll. [7, 12. "T. H. ad Plutum p. 446." Schæf. Mss.]

Ἀναπωλέω, Rursus vendo, Revendo, ἀναπιπράσκω, J. Poll. 7, c. 2. Τὸ δὲ δεύτερόν τι πιπράσκειν, ἀναπωλεῖν ἐρεῖς, καὶ ἀναπιπράσκειν, [Lobeck. Phryn. 584. * Ἀναπώλημα, contr. Ἀμπώλημα, Tab. Heracl. 212.]

Διαπωλέω, Divendo, ["ad Charit. 255." Schæf. Mss. "Diog. L. 5, 16." Wakef. Mss.]

Ἐκπωλέω, Vendo, i. q. πωλέω s. ἀποδίδωμι: Hes. ἐκπωλεῖσθαι, προγυμνάζεσθαι.

Ἐμπωλέω, Vendo in aliquo loco, ["Schneid. Anab. 426. (7, 5, 3.)" Schæf. Mss.] UNDE Ἐμπώλησις, ET Ἐμπωλὴ, Venditio, J. Poll. 3, 25. Πρᾶσις, ἐμπώλησις, ἀλλαγή. 7, 9. Πρᾶσις, μεταβολὴ, ἀπόδοσις, ἐμπωλή. Ibid. ponit verbum ἐμπωλεῖν, synonymum τῷ πωλεῖν, πιπράσκειν, ἀποδίδοσθαι, μεταβάλλειν, et similibus aliis. ["Ἐμπωλὴ, Fischer. ad Palæph. 181." Schæf. Mss.] Ibid. AFFERT Ἐμπώλημα quoque e Xen., φόρτον, ἐμπώλημα, ῥῶπο, γέλγη. Accipit autem ἐμπώλημα pro πώλημα. ["Affert HSt. Thes. tanquam Xenophonteum, sed vel in mente habuit πώλημα, vel perperam intellexit locum Pollucis 7, 8." Lex. Xen. * Ἀπεμπωλέω, vox susp., Lobeck. Phryn. 584. Apollod. Bibl.]

[* "Καταπωλέω, Vendo, Clem. Alex. 233." Kall. Mss. "Ad Lucian. 1, 389." Schæf. Mss. Cyr. Alex. in Mich. 7. p. 455. * Μεταπωλέω, Gl. Revendo. * Συμπωλέω, Dio Cass. 873.]

Ἐμπολέω, i. q. ἐμπωλέω. || Item Comparo s. Acquiro mihi, Alicunde emo, ἐξωνοῦμαι, ut Eust. exp. pass. vocem Od. O. (455.) βίοτον πολὺν ἐμπολέοντο [—όωντο.] Et ἐμπολήσαντες, Hesychio πριάμενοι, ὠνησάμενοι. Itidem Aristoph. Εἰρ. (367.) ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω, Οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε τυρὸν, ὡς ἀπολούμενος, Nil quicquam mihi emi, s. comparavi. Nam οἱ στρατευόμενοι, τυρὸν καὶ ἄλφιτα ἑαυτοῖς ὠνοῦντο, Suidas. Schol. exp. ἐνεπορεύοντο: [cf. v. 448. ubi Brunck. "Ἐμπολέω agnoscit HSt. Thes.; sed illud vereor ut sit sincerum."] Soph. Œd. T. (1025.) Σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τεκών μ' αὐτῷ δίδως; i. e. ἀγοράσας: vel etiam εὑρὼν, inquit Schol. Item Comparo, Acquiro, i. e. Lucror: velut e negotiatione. Lucian. (1, 621.) Οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν, Ne obolum quidem lucrifecimus: (646.) Ἐμπολήσας στίγματα, Qui notas lucrifecit, contraxit. Item ap. Suid. Ἐμπολήσωμεν, ἐμπορευσώμεθα, συνάξωμεν, sc. πωλήσαντες τὸν καρπόν. Significat ἐμπορεύειν interdum E negotiatione acquirere sibi. Item ἐμπολῆσαι pro Mortem sibi accersere, Soph. Aj. (978.) p. 57. Ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ; ubi Schol. exp. ἐκέρδανας, περιεποίησας, annotans ἐπὶ κακοῦ λέγεσθαι. Notandum autem posse quædam præcedentium temporum derivari et a VERBO Ἐμπολάω, quod Suid. agnoscit. Unde et ap. Hes. Ἐμπολόωντο, περιεποίουν, ἐνεπώλων. || Idem Hes. ἐμπολᾷ exp. πραγματεύεται, περιέρχεται: quod

A posterius fuerit potius ad πωλέω s. πολέω referendum, significans ἀναστρέφομαι, Versor. Eust. quoque a posteris Homeri scribit pro πραγματεύεσθαι usurpari verbum ἐμπολᾷν, subjungens hoc hemistichium, [e Soph. Ant. 1037.] Κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε. [Ἐμπολέω, Lobeck. Phryn. 17. "Schneid. Anab. 426. Brunck. Aristoph. 3, 131. 225. Mœr. 156. et n., ad Lucian. 1, 357. 492. Ἐμπολάω, Wakef. Trach. 93. Eum. 634. Aristoph. Εἰρ. 563. Coray Theophr. 301. Lucian. 1, 409. 2, 324. Brunck. ll. cc. Aj. 978. Lobeck. p. 377. Mœr. l. c. Fischer. Ind. Palæph., Valck. Diatr. 166." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 583.]

Ἐμπόλημα, τὸ, Id quod sibi aliquis emit et comparavit, [Soph. Tr. 538. Eur. Cycl. 137. Venditio, Nundinatio, Theophr. Char. c. 6. "Fischer. Ind. Palæph. * Ἐμπόλητος, Brunck. et Wakef. ad Soph. Phil. 417. * Ἐμπολητὸς, Valck. Adoniaz. p. 358." Schæf. Mss.]

Ἐμπολὴ, ἡ, i. q. ἐμπόλημα, Aristoph. Ἀ. (929.)
B Ἔνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς Τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως Ἂν μὴ φέρων κατάξῃ. Emtas merces. Schol. exp. τὸ ἀπὸ τῆς πραγματείας κέρδος, Lucrum e negotiatione partum; itidemque alibi significare ait τὸ τῆς πραγματείας κέρδος, ἢ συναγωγὴ τοῦ κέρδους: item et φορτίον, quod huic loco magis conveniret. Hes. exp. non solum κέρδος, φορτίον, sed etiam τὴν ἀργυρέην ἀλλαγήν. ["Jacobs. Anth. 8, 396. 9, 343. Brunck. Soph. 3, 445. Mœr. 155. et n., Fischer. Ind. Palæph. et ad p. 181. Valck. Diatr. 240. Brunck. Aj. 978. ad Eur. Hipp. p. 358. Cycl. 253." Schæf. Mss.]

Ἐμπολαῖος dicitur Mercurius Præses negotiationis, unde et Ἀγοραῖος et Κερδῷος, Aristoph. Πλ. (1155.) Παρὰ τὴν θύραν ἱδρύσασθέ με ἐμπολαῖον: verba Mercurii: ubi Schol. exp. πραγματευτὴν, ἢ ἀγοραῖον, καὶ τῆς καπηλείας προεστῶτα. Itidem ap. eund. Poëtam Ἀ. (816.) Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, exp. ἐμπορικὲ, πραγματευτικέ. Hes. Ἐμπολαῖος, ὁ Κερδῷος Ἑρμῆς. ["T. H. ad Plutum p. 457. Lobeck. Aj. p. 354. ad Diod. S. 1,
C 391. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss.] Ἐμπολεὺς, Negotiator, πραγματευτὴς, ἔμπορος, Epigr. ["Phanias 7. Toup. Opusc. 2, 15." Schæf. Mss. Cf. Ἔμπολος.] Ἀπεμπολέω, SIVE Ἀπεμπολάω, Vendo, Venundo. Prioris hæc exempla sunt. Hes. Ἀπεμπολεῖ, πιπράσκει. Et ἀπεμπολεῖται Bud. affert e Fabulis Æsopicis (18, 45. 49.) pro Venundatur. Posteriore usus est Aristophanes metaphorica signif. Ἀ. (374.) Κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι, Sese venundari assentationibus et blandimentis non intelligunt, inquit Bud., h. e. quod sese ipsis assentatoribus addicunt. Item cum casu, interdum accus. rei venalis, interdum gen. pretii: quem usum πωλέω quoque habet. Lucian. (1, 597.) Ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν τοὺς μὲν μνᾶς Ἀττικῆς, ἐμὲ δὲ δύ' ὀβολῶν. Polyb. Ὁ χρημάτων ἀπεμπολῶν τὴν ὥραν. Et Greg. Naz. Προσκαίρου κέρδους ἢ δυναστείας μικρᾶς τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν ἀπεμπολήσαντες, ubi eodem plane modo dicitur κέρδους τὴν σωτηρίαν ἀπεμπολήσαντες quo ap.
D Juv. Vendere animam lucro. Rursum Lucian. cum solo accus. (1, 678.) Ἐπειδὰν εἰς τοιαύτην σεαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. Hes. quoque ἀπεμπολήσας exp. πωλήσας, πεπρακώς: Ἀπεμπολῆσαι, ἐπὶ κέρδος ἀποδόσθαι τι. Idem Hes. ἐμπολήσας exp. etiam πραγματευόμενος, s. potius πραγματευσάμενος. [Ἀπεμπολέω, J. Poll. 3, 124. 6, 191. Euseb. Hist. Eccl. 9, 8. Pr. E. 4. p. 162. Plut. 7, 240. Suid. v. Ῥουφῖνος, Porson. Advers. p. 188. Lobeck. Phryn. 584. "Ad Mœr. 156. Valck. ad Herod. 48. 93. ad Lucian. 1, 357. Bergler. ad Alciphr. 337. Ἀπεμπολάω, ad Mœr. l. c. Eur. Phœn. 1234. Iph. T. 1360. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐμπ. Wakef. Ion. 1391. ad Lucian. 1, 680. Kuster. Aristoph. 120." Schæf. Mss.] Ἀπεμπόλησις, Venditio, Nundinatio, Hippocr. Εἰδήσεις τῶν πρὸς βίον χρηστῶν, καὶ ἀναγκαίων καθαρσίων ἀπεμπόλησις, Nundinatio s. Venditio medicamentorum ad purgandum necessariorum, [J. Poll. 6, 191.] Ἀπεμπολητὴς, Venditor, Qui lucrum e venditionibus facit; Institor, ut nonnulli exp. [Lycophr. 341.]

'Απεμπολὴ, i. q. ἀπεμπόλησις, Venditio, Venditio quæ fit cum lucro: sicut ἀπεμπολῆσαι ait Hes. esse Venundare lucri causa. Suidas autem vult ἀπεμπολὴν esse Venditionem quæ fit cum impostura. Exp. etiam ἐμπορία, Negotiatio, tam a Suida quam Hes. [* 'Απεμπολεὺς, Bekk. Anecd. 296.] Διεμπολάω, Coëmo, Mercor, Aristoph. 'A. (973.) ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾷν, Schol. πρὸς πραγματείαν ἐπιτήδεια ἀγοράζειν. [" Divendo, Eur. Bacch. 512. Prodo, Soph. Phil. 579. ubi Schol. λάθρα ἀπατάω." Seager. Mss. * Διεμπολέω, Lobeck. Phryn. 584.] 'Εξεμπολάω, Vendo. Unde ἐξημπολημένοι, Venditi. [Soph. Ant. 1036. * " Μετεμπολάω, Testament. Joseph. c. 13. in Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 715." Schn. Lex. Suppl.] " Παρεμπολάω, Insuper et præter alia emo s. " comparo. Metaph. Eur. Med. (910.) Εἰκὸς γὰρ " ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος Γάμους παρεμπολῶντί γ' " ἀλλοίους πόσει, Alias sibi nuptias mercanti s. com- " paranti præter jam ante contractas." [* " Συνεμπολάω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 150." Elberling. Mss.]

ΠΩΛΟΣ, Pullus: plerumque de Pullo equino, quem Equuleum Cicero nominat, ut cum ait, Domitores equorum fame debilitant equuleorum nimis effrenatam vim. Dicitur autem de pullis s. equuleis et teneræ et adultæ ætatis. Il. Λ. (680.) Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα Πάσας θηλείας· πολλῇσι δὲ πῶλοι ἐπῆσαν. Et Υ. (222.) similiter, Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι, ubi observa etiam fem. genere dici πώλοισι ἀταλῇσι pro ἁπαλαῖς, νέαις, Teneris pullis. Plato Cratylo, 'Εὰν βοὸς ἔκγονον φύσει, ἵππος παρὰ φύσιν τέκῃ μόσχον, οὐ πῶλον κλητέον, ἀλλὰ μόσχον. Item de pullis adultioribus, Plut. (6, 314.) Οἷός τ' ἐστὶ κατὰ τὸν Σιμωνίδην, Ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὣς, ἅμα τρέχειν, Ut Pullus jam ablactatus, Xen. 'Ιππ. (1, 1.) Τοῦ ἔτι ἀδαμάστου πώλου, Plut. (8, 542.) Λυκοσπάδες πῶλοι, Qui lupatis assueti sunt: contra ἄστομοι, Qui durioris sunt oris, vel frænis non assueverunt. Soph. (El. 724.) Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι Πῶλοι βίᾳ φέρουσι. Apud Athen. (108.) Πηδᾷ, χορεύει, πῶλος ὣς ὑπὸ ζυγοῦ. Itidem Od. Ψ. (246.) Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἵτ' ἠῶ πῶλοι ἄγουσι, Qui pulli auroram vehunt, Qui equulei. Asinis quoque, item et elephantis πῶλοι tribuuntur. Sic Varro Pullus asininus; Plin. Pulli onagrorum. Matth. 21, (2.) Εὑρήσετε ὄνον δεδεμένην, καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς, Geop. (16, 21, 6.) Ταῖς θηλείαις ἵπποις ὑποβάλλουσι τοὺς τῶν ὄνων πώλους, pro his Varr. Pullum asininum a partu recentem subjiciunt equæ. Aristot. H. A. 9, 1. de elephantis, Ἔστι δὲ ἡ θήρα καὶ μεγάλων ἤδη ὄντων καὶ πώλων. Plin. dicit Elephantorum vituli: quod vocab. Vitulus pro Pullo equino etiam Virg. posuit in Georg. Jam vitulos hortare, viamque insiste domandi. Πῶλοι dicuntur etiam Pueri et puellæ, metaphorice, Eur. Hec. (144.) Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν. Vide Μόσχος. Idem alibi πῶλον ἄζυγα vocat παρθένον γάμου ἄπειρον. Itidem Nicander 'A. (65.) ἐν σταγόνεσσι γάλακτος Θηλυτέρης πώλοιο χέας ὀπὸν, i. e. νέας γυναικὸς, Juvencæ mulieris. At 'Αφροδίτης πῶλοι dicuntur Meretrices juvencæ, ap. Athen. (568.) πώλους Κύπριδος ἐξησκημένας. [Cf. Horat. Carm. 1, 23. 2, 5. 3, 9. 11.] ‖ Item Nomen proprium Rhetoris, ad quem Herodicus, ἀεὶ πῶλος εἶ: ut ad Thrasymachum, ἀεὶ Θρασύμαχος εἶ. [" Markl. Iph. p. 63. Wakef. Eum. 408. Jacobs. Anth. 6, 178. 7, 49. 8, 123. 11, 69. Strato 77. Pierson. Veris. 101. Valck. Phœn. p. 117. 297. Hipp. p. 285. Callim. 159. Munck. ad Anton. Lib. 139. Verh. 300. Heyn. Hom. 8, 54. Pro Virgine, Musgr. Iph. T. 142. Tro. 536. Numus, Valck. Phœn. p. 116. De bubus, Toup. Opusc. 2, 161. I. q. ἤθεος, 1, 126. Eur. Phœn. 954. Hec. 140. Πῶλος, Histrio, ad Lucian. 1, 479." Schæf. Mss.] Πωλοδαμνέω, Pullos domo. Accusativo junctum significat Ut pullum domo et erudio. Soph. Aj. (549.) αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Δεῖ πωλοδαμνεῖν: i. e. ὡς πῶλον γυμνάζειν καὶ παιδαγωγεῖν. [Xen. Œc. 3, 10. Lobeck. Phryn. 594. Eur. Rhes. 187. 624. Lucian. 2, 448. " Plut. Mor. 1, 7." Schæf. Mss. * Πωλοδαμέω,

A Lobeck. l. c.] ET Πωλοδάμνης, Equuleorum s. Pullorum domitor: Cic. Equorum domitor. Utitur Xen. Œc. [13, 7. 'Ιππ. 2, 1. 2. 3. " Ad Herodian. Philet. 449." Schæf. Mss. * Πωλοδαμνικὴ, ἡ, Ælian. H. A. 6, 8.] Apud Suid. LEGITUR ET Πωλοδαμαστὴς, quod exp. γυμναστὴς, [" Diod. S. 2, 219." Schæf. Mss. * Πωλοδαμαστικὴ, ἡ, Steph. Byz. in Ἄχναι. * Πωλοδαμναστικὸς, Lobeck. l. c. * Πωλοκόμος, Gl. Pullarius. * Πωλομάχος, Anthol. 5. p. 538.] Πωλοτρόφος, Pullos nutriens: ut πωλοτρόφος Θεσσαλίη, Epigr. Laudatissimi enim erant ἵπποι Θεσσαλικοί. [Ælian. H. A. 16, 36. ἐλέφαντος. * Πωλοτροφέω, Geop. 16, 1, 1. * " Πωλοτροφία, Brunck. Aristoph. 1, 52." Schæf. Mss. * Πωλοτροφικὴ, ἡ, Ælian. H. A. 4, 6.]

Αἰολόπωλος, Varios pullos s. equuleos habens, Il. Γ. (185.) ἀνέρας αἰολοπώλους, Schol. ποικίλως ἱππαζομένους, ταχεῖς ἵππους ἔχοντας. Hes. itidem non solum ποικιλοπώλους, verum etiam ταχυπώλους, ex eo quod αἰολεῖν significet κινεῖν. Dicuntur igitur αἰολό-
B πωλοι, Qui varios et maculosos pullos habent, vel variis modis domitos et exercitatos, ideoque agiles et pernices. [* " Βραδύπωλος, superl. βραδυπωλότατος, Tzetz. Ch. 13. tit. 460. * Δίπωλος, Jo. Malal. 1, 221. ἅρμα." Elberling. Mss. Hemsterh. ad Callim. Fr. p. 417. * 'Ενδοξόπωλος, vide Κλυτόπωλος.] 'Εξάπωλος, Sex pullos s. equuleos habens: ἑξάπωλον ἅρμα, Currus quem sex equulei conjugati trahunt, ut Apul. Quadrijuges et Sejuges currus: Plin. autem et Livius Sejuges dicunt senos equos ad unum currum junctos. Herodian. (5, 6, 16.) Τὸ δὲ ἅρμα ἦγεν ἑξάπωλον, ἵππων λευκῶν, μεγίστων τε καὶ ἀσπίλων. Εὔπωλος, SIVE 'Εΰπωλος, resolutione Ionica et poëtica, Pulcros equuleos habens aut ferens, εὔιππος, Od. Ξ. (71.) Ἴλιον εἰς ἐΰπωλον, i. e. καλοῖς ἵπποις χρώμενον, Schol. Exp. et aliter, ut supra docui post Πωλέω, Verso. 'Εχέπωλος, Equuleos s. Pullos equinos habens: Hes. ἐχέπωλοι, ἱππικοὶ, ἱπποτρόφοι. [* Καλλίπωλος, Pind. 'O. 14, 2.] Κλυτόπωλος, Pullis equorum inclytus, Celebris equorum pullitie, Il. E. (654.)
C Ἄϊδι κλυτοπώλῳ, Schol. ἐνδόξους ἵππους ἔχοντι: et οὗ κλυτή ἐστιν ἡ * ἐπιπώλευσις, Hesychio itidem κλυτόπωλος EST 'Ενδοξόπωλος, et ἱππεὺς ἀγαθός. Affertur ET Κλυτόπωλος itidem pro Circa equorum pullos insignis. " Κλειτόπωλος, Equis et re equestri insignis: " qui dicitur et κλυτόπ." Λευκόπωλος, Candidos pullos habens, Quem nivei equulei vehunt, Solis epith., item diei, s. lucis: ut ap. Soph. Aj. (673.) 'Εξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος Τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν. [* Μονόπωλος, Eur. Or. 1004. Schol. ad Phœn. 800.] Ταχύπωλος, Pernices equuleos habens, Qui velocibus equorum pullis utitur, Il. E. (316.) Δαναῶν ταχυπώλων, Ψ. (6.) Μυρμιδόνες ταχύπωλοι. Exp. et ἱππικὸς, Rei equestris peritus. [* Τετράπωλος, Pisid. Opif. 398. " Jo. Malal. 1, 221. 222. Theod. Prodr. 2. τὸ τετράπ. ἡλίου δίφρον." Elberling. Mss. " Τετράπωλον ἅρμα, Currus quatuor equis junctus, Montf. Palæogr. 228." Kall. Mss. * Τετραπωλία, Gl. Quadrigæ. * " Τρίπωλος, Dionys. H. 3, 1498. Wessel. Obss. 116." Schæf.
D Mss. Eur. Andr. 276. ἅρμα. Τρίπωλον, Gl. Triga. * 'Υπέρπωλος, Scholiastæ πολύϊππος, Æsch. Pers. 791. * 'Υπόπωλος, Strabo 8. p. 540.]

Πωλικὸς, Pullinus, Lucian. (1, 842.) 'Εκ τῆς ἵππου θηλάζει ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον, Ritu pullorum. Item πωλικὴ ἀπήνη ap. Soph. (Œd. T. 812.) Rheda s. Vehiculum quod pulli trahunt. Sic Lucian. (1, 164.) Τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. [" Jacobs. Anth. 8, 123. ad Lucian. 1, 423. 427. Toup. Opusc. 2, 161. Valck. Diatr. 106." Schæf. Mss.]

Πωλίον, τὸ, Pullulus, i. e. Parvus pullus, Tenellus pullus s. equuleus, Aristoph. [Σφ. 189. " Abresch. Æsch. 2, 2." Schæf. Mss.] AT Πώλιον, pro Pullium, i. e. Quod equa emittit antequam pullum partu edat, ex Aristot. H. A. 8, [24. Bast. ad Greg. Cor. 321.]

Πωλάριον, i. q. πωλίον, Plato ap. Diog. L. de Aristot. 'Ημᾶς ἀπελάκτισε, καθαπερεὶ πωλάρια γεννηθέντα τὴν μητέρα, [" Diog. L. 5, 2." Wakef. Mss.]

Πωλεύω, Pullos equinos domo et erudio, ut παι-

δεύω, Pueros erudio, Xen. Ἱππ. (2, 1.) Ὅπως γε μὴν δεῖ πωλεύειν, δοκεῖ ἡμῖν γραπτέον εἶναι, J. Poll. 1. Δαμάσαι δ' ἂν εἴποις καὶ πωλεῦσαι, πωλοδαμνεῖν, καὶ ἐκπαιδεῦσαι, καὶ ἡμερῶσαι, ἀσκῆσαι, ἀναδιδάξασθαι. [Ælian. H. A. 13, 8. * Πώλευμα, Max. Tyr. 7, 8.] Πώλευσις, Domitio equorum, Cura domandi et erudiendi pullitiem equinam, etiam Cura formandi: ut Virg. dixit Formare vitulos. Xen. (Ἱππ. 2, 1.) Ἀμφὶ πώλευσιν διατρίβειν, Circa equuleos domandos et erudiendos. [* Πωλευτὴς, Equorum curator, Max. Tyr. 7, 8. Ælian. H. A. 7, 41. ἐλέφαντος, 8, 17. 10, 10.] Πωλευτικὸς, Ad equuleos domandos erudiendosque idoneus, [Ælian. H. A. 11, 36. * Πωλευτὸς, unde] Ἀπώλευτος, Non domitus eruditusque, ut pulli domari solent et erudiri. Apud Suid. Τὰ τέκνα αὐτῶν ἀθροίσαντες εἴς τινα ἅλω, καὶ ἱππαγέλην ἐπελάσαντες ἀπωλεύτων, μάλα ἀνοίκτως ἀλοῶντες διέφθειραν, Equorum gregem nondum domitorum. Suidas tamen ἀπωλεύτων exp. ἄνευ πώλων. [" Ad Herod. 624." Schæf. Mss.]

Πωλεία, i. q. πώλευσις, Xen. Ἱππαρχ. (2, 2.) Ab Ulp. autem de ædilitio edicto πωλείαν usurpari ajunt pro Armento pullorum s. equuleorum, ut Varro Equariam accipit pro Armento s. Grege equorum. ‖ Fimum pulli asini quod primum edidit. Sic enim Plin. 28, 13. Asinini pulli fimum quod primum edidit (Polean vocant Syri) datur in aceto mulso. ‖ Πωλεία Suid. exp. χαίτη. Nisi potius ap. Eund. scr. πωλεία χαίτη, Pullina seta s. coma: ut sit a masc. πώλειος, Pullinus. [Strabo 5. p. 325.] AT Πωλία, Hesychio Æreum pegma humeris suis gestans τὰς τῶν Λευκιππίδων πώλους.

[* Πωλίζειν, Gl. Pullari. * Πώλισις· Pullatio.]

ΠΩΜΑ, τὸ, Operculum, Il. Δ. 116. πῶμα φαρέτρης, Od. I. 313. ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη, Θ. (447.) Αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, Aptavit operculum, sc. τῷ κιβωτίῳ, s. χηλῷ, ut ipse vocat: B. (353.) Δώδεκα δ' ἔμπλησαν, (sc. ἀμφορέας) καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας. Et Hesiod. Ἔργ. (1, 98.) de dolio Pandoræ, ἐπέμβαλε πῶμα. Ibid., paulo ante, πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα. Sic ap. Athen. (483.) Φοίτα, καὶ κοίλων πώματ' ἄφελκε κάδων. Item πώματα πορφυρῶν ap. Gal. Simpl. l. 11. Opercula purpurarum piscium, i. e. Testæ s. Conchæ: ὄστρακα. ‖ Πῶμα Hes. exp. ἔκπωμα, Poculum. ‖ Potus s. Potio, Eur. (Iph. T. 952.) δαιτὸς καὶ πώματος. Et ex Esdra 3, (7.) Βρώματα καὶ πώματα. Sed quidam in his ll. scribere malunt πόμα, ut supra post Πίνω in Πόμα docui, quo hæc pertinent. ‖ Aliam præterea nominis hujus πῶμα signif. vide ap. Diosc. 1, 149. de palma. [" Πῶμα, Operculum, Jacobs. Anth. 6, 152. ad Lucian. 1, 292. Conf. c. στόμα, ad 2, 222. Πῶμα, Potus, Phryn. Ecl. 201. Thom. M. 481. ad Charit. 783. Wakef. Phil. 714. Eum. 266. Jacobs. Anim. 114. Brunck. Soph. 3, 386. Pierson. Præf. ad Mœr. 48. Brunck. ad Hipp. 210.:—'Promiscue adhibentur πῶμα et πόμα, prout alterutrum versui convenit.' Segaar. Epist. ad Valck. p. 9. Pauw. ad Herodian. 201. Steinbr. Mus. Tur. 1, 183. Toup. Opusc. 2, 104. Πῶμα, πόμα, Ammon. 114. Valck. Hipp. p. 185. Musgr. ad v. 209. Bredow Ep. Par. 122." Schæf. Mss. Porson. Advers. 191. * Ἄπωμος, Sine operculo, Geop. 6, 1, 4. Ad normam τοῦ ἄσωμος.]

Πωμάζω, Fut. άσω, Operculo claudo et Obturo, Operculo: Colum. Vasa operculare et oblinere. Unde ap. Aristot. Probl. πωμάσῃ, Opercularit. Et H. A. 8. πωμασθῇ, Operculatus s. Operculo apposito clausus fuerit: Ἐὰν πωμασθῇ ὀλίγος ἀήρ. Apud Eund. in Probl. Πωμασθεὶς αὐλὸς, Tibia operculo obturata. [" Bibl. Crit. 1, 2. p. 171." Schæf. Mss. Diosc. 2, 212. χύτρα πεπωμασμένη. " Babr. 48. Geop. 1, 171. * Πωμασμὸς, Eust. Od. 357, 36." Wakef. Mss. * Πωμαστὴρ, unde * " Πωμαστήριον, ad Diod. S. 1, 177." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. * Πωμαστὸς, unde * Ἀπώμαστος, Geop. 7, 19, 1. 13, 10, 8. 20, 46, 3.]

[* " Ἀναπωμάζω, Hero Mathem. Spirit." Schn. Lex. * Ἐπιπωμάζω, Hippocr. 423, 30. LXX. Ps. 43, 20. 68, 16.] Παραπωμάζω, Operculo, Obstruo operculo et obturo, Aristot. de Juvent. et Sen. (3.) loquens de carbonibus, Ἂν ὦσι παραπεπωμασμένοι τῷ καλουμένῳ πνιγεῖ. Vide Πνῖγος. Περιπωμάζω, Operculo circumcirca obturo, Circumcirca operculo, [Theophr. Fr. 3, 43. sed Schneid. reposuit περιπωματίζοντες.]

[* " Πωμαίνω s. * Πωμαννύω, unde * Ἐπιπωμάννυμι, Hero Spirit. p. 180. ἐπιπωμαννύμενα." Schn. Lex.]

Derivata a genitivo.

Πωματίας, Operculatus, Diosc. 2, 11. Κοχλίας ὁ ἐν ταῖς κατὰ Λιγυρίαν ἄλπεσι πωματίας καλούμενος, ubi Ruell. Cochleæ quæ in Liguriæ Alpibus Pomatiæ, i. e. Operculares, cognominatæ. Quale fortasse et id cochlearum genus de quo Plin. 8, 39. Est et aliud genus minus vulgare, adhærente operculo ejusdem testæ se operiens. Obrutæ terræ semper hæ, et circa maritimas tantum Alpes quondam effossæ. [* Πωμάτιον, Gl. Operculum. * Ἐπίπωμα, unde * " Ἐπιπωματικὸς, Obturendi vim habens, de oleo quo loti utebantur, Schol. Aristoph. Πλ. 616." Kall. Mss.]

[* Πωματίζω, Lobeck. Phryn. 671. * Ἐκπωματίζω, Nicet. Anal. 7, 2.] Ἐπιπωματίζω, Operculo obstruo et obturo, Operculo, Synes. Ep. 15. Ἐπιπωματίζει γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου κῶνος κατὰ θέσιν ἴσην ἐγκείμενος, Ipsum operculat, sc. τὸν σωλῆνα, s. αὐλὸν τοῦ ὑδροσκοπίου. Et ἐπιπωματίζειν τὸ πῦρ, ap. Alex. Aphr. veluti cum præfurnio τοῦ πνιγέως operculum obditur. Cui simile genus loquendi vide in Πνῖγος, ubi Aristot. dicit παραπωμάζειν. Verba ejus sunt, Τὸ πῦρ ἐπιπωματιζόμενον σβέννυται. [Stob. Ecl. Phys. 203. Theophr. Fr. 3, 49. 59.] Περιπωματίζω, Operculo circumcirca obturo, i. e. Bene operculo, i. q. περιπωμάζω. Unde ap. Aristot. (Probl. 25, 17.) vas περιπωματιζόμενον.

ΠΩΡΟΣ, Luctus, πένθος, ut Schol. Soph. et Aristoph. (Πλ. 33.) exp. in hoc versu Antimachi, Πῶρός τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος. Idem versus ap. Suid. sic legitur Πῶρόν τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο, ubi ipse dicit esse πάθος τι. Simile Il. P. (37.) Ἄρρητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας. Citatur et a Schol. Eur. (Or. 392.) ap. quem tamen non πῶρος scribitur, SED Πώρη, ubi etiam ait, ταλαίπωρος, παρὰ τὴν πώρην, ὃ δηλοῖ πένθος. ‖ Hesychio ὁ ταλαίπωρος. [" T. H. ad Plutum p. 22." Schæf. Mss.]

Ταλαίπωρος, Ærumnosus, Calamitosus, Miser, Aristoph. Πλ. (33.) Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου βίον, Schol. τοῦ τλητικοῦ: παρὰ τὸ τλῆναι τὸν πῶρον: ut ταλαίπωρος sit Qui calamitatum luctuosarum oneribus premitur assidue. Sic Soph. (Œd. C. 14.) Πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπου, Calamitose pater Œdipe; nam regno exutus, oculisque item orbatus, vagabatur huc illuc. Aliquando est σχετλιαστικὸν, ut Dem. pro Cor. Τί οὖν, ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; Τὸ ταλαίπωρον pro Constanti laboris tolerantia affertur ex Aristoph. (N. 414.) Quod si verum est, ταλαίπωρος accipi etiam possit pro Eo qui fortiter luctum luctuosasque ærumnas et calamitates perfert: et idem fuerit cum eo, qui appellatur ab Hom. ταλαπενθής. [" Ad Dionys. H. 2, 718. Markl. Iph. p. 123." Schæf. Mss. * Ταλαιπωροποιὸς, Dorotheus Doctr. 7. Ἡ ἁμαρτία ταλαιπωροποιός ἐστι.]

" Ἀταλαίπωρος, Qui non est ταλαίπωρος, Carens " laboribus et ærumnis, Laborum molestiarumque " expers: ut Ælian. ap. Suid. dicit Ἀταλαιπώρῳ τῆς " ἀληθείας ἀκοῇ, ubi et ipse Suid. ἀταλαίπωρον esse " dicit ἄπονον, εὐχερὲς, item et τὸ ἐξ ἑτοίμου λεγόμε-" νον: Etym. præterea, ῥάθυμον, ὀλίγωρον: quoniam " sc. τὸ κακοπαθεῖν significat etiam ἐνεργεῖν. Itidem " certe ADV. Ἀταλαιπώρως Suid. exp. ῥαθύμως, ὀλι-" γώρως, Segniter, Negligenter, Incuriose: afferens " ex Aristoph. Danaidibus, Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως " ἡ ποίησις διέκειτο. Itidemque Hes. ἀταλαιπώρως " affert pro ἄνευ κόπου, ἀκοπιάστως. Utplurimum " sane negligenter et incuriose fiunt, quæ fiunt sine " labore et ullo studio; diligenter autem et accurate, " quæ multo cum labore. Sed et Thuc. Schol. 1,

" (20.) ἀταλαίπωρος exp. ἀνεξέταστος, hoc in l., p. 8. " Οὕτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀλη- " θείας, καὶ ἐπὶ τὰ ἕτοιμα μᾶλλον τρέπονται, Adeo " parvo cum labore inquiritur veritas." [Dionys. H. 234, 35. 550, 41. Joseph. 125. Hippocr. 289, 5. * " Συνταλαίπωρος, Clem. Epist. de Gest. Petri. §. 86." Kall. Mss.]

Ταλαιπώρως, Ærumnose, Misere, Laboriose, Thuc. 3, (4.) Εἰς τὴν Λακεδαίμονα ταλαιπώρως διὰ τοῦ πελάγους κομισθέντες. [Magno cum labore, Ægre, Aristoph. Ἐκκλ. 54.]

Ταλαιπωρία, ἡ, Miseria, Ærumna, Labor et molestia, Fatigatio, μόχθος, πόνος, Thuc. 2, (49.) Μετὰ ταλαιπωρίας μεγάλης, Magno cum labore, 7, (84.) p. 262. Ὑπὸ τῆς ταλαιπωρίας, [" Ad Herod. 443. (4, 134.)" Schæf. Mss.]

Ταλαιπωρέω, Miser sum, Misere vivo, mecum agitur, Male mecum agitur, Res meæ afflictæ sunt, Thuc. 5, (73.) p. 189. Καὶ μάλιστ' ἂν τοῦ στρατεύματος ἐταλαιπώρησαν, εἰ μὴ οἱ ἱππῆς παρόντες αὐτοῖς ὠφέλιμοι ἦσαν: (74.) Οἱ μὲν ξύμμαχοι οὐκ ἐταλαιπώρησαν, Schol. οὐ κακῶς ἔσχον ἐν τῷ πολέμῳ. Ibid. πονεῖν affinem signif. habet. Et 2, (101.) Ἡ στρατιὰ σῖτόν τε οὐκ εἶχεν καὶ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει, Male habebat ex hyemis asperitate, etiam Vexabatur. Greg. Naz. Ὑπαιθρίοις κρυμοῖς καὶ ὄμβροις ταλαιπωρεῖν. Pass. Ταλαιπωροῦμαι eand. signif. habet, Aristoph. Σφ. (967.) ἐλέει ταλαιπωρουμένους, Miserare ærumnosos et afflictos, Thuc. 7, (82.) p. 262. Ἑώρων ἤδη τεταλαιπωρημένους τοῖς τε τραύμασι καὶ τῇ ἄλλῃ κακώσει, Male affectos, se habentes. Item Laboro, Labores et ærumnas perfero, Thuc. 1, (99.) Οὐκ εἰωθόσιν οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν, Laboribus ullis perfungi. Idem, Ταλαιπωροῦσι σφίσιν αὐτοῖς, Sibi laborant. Sic et pass. ταλαιπωροῦμαι usurpatur, Aristoph. Σφ. (1116.) loquens de fucis, οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου Τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι, Non laborantes: unde et Hesiod. (Ἔργ. 1, 303.) de eis cecinit, Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ Ἔσθοντες, Virg. Immunisque sedens aliena ad pabula fucus. Quibus addere possumus Isocr. ad Nic. Ὑμῖν δ' ἔξεστι μηδὲν ταλαιπωρηθεῖσιν ἅπαντα ταῦτα διαπράξασθαι, Sine ullis laboribus et molestiis. Item ταλαιπωρηθεὶς affertur pro Fessus. || Transitive quoque usurpatur ταλαιπωρέω pro Miserum reddo, In miserias et ærumnas conjicio, Ad miserias et ærumnas redigo, Calamitatibus afficio, Isocr. Symm. (9.) Ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς, Nos afflixit, vel etiam Fatigavit. [" Thom. M. 832. 858. Musgr. Suppl. 765. Brunck. Aristoph. 1, 150. Marcell. de V. Thuc. p. 2. Heyn. Hom. 5, 492. Ind. Xen. Mem." Schæf. Mss. Arrian. Epict. 1, 26. Plut. Bruto 37. Τὸ σῶμα ταλαιπωρούμενον.] Ταλαιπώρημα, τὸ, Calamitas, Miseria, i. q. ταλαιπωρία, Phalar. [* Ταλαιπωρητὸς, unde] * Ἀταλαίπωρητος, Schol. Aristoph. Θ. 1031. * Ἀταλαιπωρήτως, Hesych. 105, 2.] Διαταλαιπωρέω, Ærumnis et laboribus usque premor, Labores et ærumnas perfero. Συνδιαταλαιπωρέω, Simul ærumnas et labores perfero, laboro et in ærumna sum, i. q. συνταλαιπωρέω, [Plato Crit. c. 5. * " Ἐνταλαιπωρέομαι, Laboro in, Misere vivo in, Chrys. ad Olymp. 3. T. 7. p. 79, 8. Οὐκ ἐβούλετο ταῖς ἀλύσεσιν ἐνταλαιπωρεῖσθαι ἐκείναις." Seager. Mss. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 540." Boiss. Mss.] Ἐπιταλαιπωρέω, Insuper labores et molestias perfero, Thuc. 1, (123.) p. 39. Περὶ δὲ τῶν ἔπειτα μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντας χρὴ ἐπιταλαιπωρεῖν: quæ Schol. sic exp. ὑπὲρ δὲ τῶν μελλόντων δεῖ τοῖς παροῦσι πράγμασι βοηθοῦντας προσθεῖναι τοῖς πόνοις. Alioquin ἐπιταλαιπωρεῖν significat etiam Labores et molestias subire aliquam ob rem. Exp. etiam Sum miser, ut ταλαιπωρέω. * Προταλαιπωρέω, Schol. Aristoph. Λ. 1220. * " Προσταλαιπωρέω, Schol. Theocr. Hypoth. Id. 2. Orig. c. Cels. 220. Schol. Eur. Or. 688." Kall. Mss. " Basil. Schol. in Greg. Naz. Stel. 1. p. 68. Ed. Montac." Boiss. Mss. Aristoph. Λ. 767. 1220. 1222. Plut. Arato 27. Thuc. 2, 53. J. Poll. 648. Chrys. 4, 213. Aristid. 1, 619. Synes. 37. 41.]

Συνταλαιπωρέω, Una miser sum, Una in miseriis et ærumnis versor, Phalar. [Soph. Œd. C. 1136. * Ταλαιπωρίζω, Symm. Esai. 21, 2. 33, 1.]

Πωρέω, Lugeo, πενθῶ. Vocab. Eleis usitatum, teste Schol. Soph. (Œd. C. 14.) et Suida. Hes. quoque πωρεῖν exp. πενθεῖν, κηδεύειν: Idem tamen πωρῆσαι exp. etiam λυπῆσαι: ita ut neutraliter ponatur et transitive, sicut ταλαιπωρεῖν.

Πωρητὺς, Luctus, Miseria, Calamitas, ταλαιπωρία, πένθος, Hes. [" Valck. ad Herod. 42. T. H. ad Plutum p. 22." Schæf. Mss. Schol. Eur. Or. 392.]

ΠΩΡΟΣ, ὁ, Callus, Corpus durum, siccum et album, ossa fracta conjungens. Nam quoniam ossis fracti partes inter se coalescere nequeunt propter siccitatem, natura eas callo circa oras fracturæ concrescente, quasi vinculo quodam colligat, ut inter alia tradit Gorr. Vide etiam Πωρόω et Ἀσυμπώρωτος. [" M. Anton. 9, 36." Wakef. Mss.] || Πῶρος, inquit Gorr., dicitur etiam Substantia quædam crassa, lenta, dura, quæ aliqua in parte præter naturam concrevit in modum calli, ut sæpe fit in articulis, et aliquando in pulmone: qui ab ossium callo differt, quod hic naturæ opus sit, et quodammodo secundum naturam sit, cum aliter pars restitui non possit; ille vero morbus sit; quem aliqui suo nomine πώρωσιν vocarunt, quippe qui præter naturam habeat tum causam, tum generationem. Nascuntur hujusmodi calli et in oculis, et in fistulis, aliisque ulceribus, atque etiam in cute; tollique medicamentis debent. Vide et Paul. Ægin. 3, 78. ubi de podagra et articulariis morbis. Auctor Defin. Med. Πῶρός ἐστιν οὐσία λιθώδης καὶ ἀπόκροτος, ubi Interpres, Tophus est substantia callosa et renitens. Aristot. H. A. 3, 19. Σηπόμενον δὲ γίνεται τὸ αἷμα ἐν τῷ σώματι πύον, ἐκ δὲ πύου πῶρος, ubi Gaza quoque interpr. Tophus: quemadmodum et Ruell. ap. Diosc. 5, 108. de ochra, Πώρους θρύπτει, vertit, Articulorum tophos comminuit. Marcellus autem sic, Quas Græci πώρους dicunt Concretas circa ossa lapidosas duritias, frangit. Idem Diosc. alibi, Λύει τοὺς περὶ τὰ ἄρθρα πώρους. Rursum Gaza ap. Alex. Aphr. Πῶροι ποδαγρῶν vertit Durities lapidosa in podagris. Suidæ πῶρος est * ἀπολίθωσις. Videtur igitur præcedens πῶρος ossium et articulorum per metaph. dictus a Poro lapide, de quo Plin. 36, 17. Pario similis candore et duritia, minus tamen ponderosus, qui Porus vocatur. Herod. (5, 62.) πώρινον λίθον appellat. Meminit et Hes. in Πώρινος. || Πῶρος, Nomen proprium Regis, cujus frequens mentio ap. Plut. item et Plin. [" Ad Diod. S. 2, 328. ad Paus. 398. (5, 10.) Tophus, Valck. Anim. ad Ammon. 69." Schæf. Mss. Scribitur etiam * Πόρος, Theophr. de Lapid. 7. Πόρος ὁ λίθος, ὅμοιος τῷ χρώματι καὶ τῇ πυκνότητι τῷ Παρίῳ, τὴν δὲ κουφότητα μόνον ἔχων τοῦ πόρου: J. Poll. 7, 123. ubi et * πόρινος λίθος, ut ap. Geop. 7, 12, 10. Λίθον τὸν καλούμενον Πόρινον, ubi vide notata. Item Aristot. Meteor. 4, 10. Οἱ πόροι οἱ ἐν τοῖς σπηλαίοις. Vide Schn. Lex.]

Πωροκήλη, Ramex callosus, s. Tophus, in testiculo aut in membrana erythroide concrescens, multum renitens, durus et inæqualis. Quibus notis ab hydrocele et sarcocele distinguitur, ut scribit Paulus Ægin. 6, 63. Gorr. Πωροκήλη Polluci, (4, 203.) est πώρωμα περὶ τὸ ὄσχεον ἐξ ἀποστήματος. [* Πωρολύτης, unde * Πωρολυτικὸς, Paul. Ægin. 6, 109. * Πωροποιὸς, unde * Πωροποιΐα, ἡ, τῶν πόρων, Cass. Probl. 79. Junius interpr. Obstructio. Schneid. suspectum habet. Cf. Ποροποιΐα.]

Πωρόμφαλον, Tophi concretio in umbilico. Gorr. [A Schneidero non agnoscitur.]

Πώρινος, E poro factus, Porinus. Item πώρινος λίθος pro πῶρος. Herod. 5, (62.) de templo Delphico, Συγκειμένου σφι πωρίνου λίθου ποιέειν τὸν νηὸν, Παρίου τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξεποίησαν. || Hes. πώρινος generaliter exp. λίθινος. Attamen Πῶρος, inquit, οὐ πᾶς λίθος. [" Herodian. Epimer. 113." Boiss. Mss. Paus. 6, 19. " ad p. 398. Valck. Anim. ad Ammon. 169. Aristoph. Fr. 268." Schæf. Mss. Scribitur et

* Πόρινος, vide Πῶρος. * Πώρειος s. Πώριος, Strabo 17. p. 568. Sieb. λίθος, vide Casaub. et Cor.] AT Πωριαῖος affertur pro Callosus, Asper, [Schneidero susp. * Πωρώδης, Hes. v. * Σπῖδος.]

Πωρόω, In porum converto, In lapidosam duritiem et tophum commuto, Durum reddo in modum pori s. tophi. Suid. exp. σκληρύνω καὶ * λιθοποιῶ, subjungens hunc e Piside locum, τὰς ἰκμάδας Πωροῦντα καὶ σφίγγοντα λιθώδει τρόπῳ. Apud LXX. Deus reproborum corda πωροῖ, i. e. Indurat et velut in saxeam naturam convertit, ne ullis vel monitis vel pœnis commoveantur. Esai. 6. Τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐπιστραφῶσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτοὺς, Obduravit corda eorum, ἐσκλήρυνεν: ut dicit Paul. in Epist. ad Rom. 9,(18.) Ὃν θέλει, ἐλεεῖ· ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει. Itidem pass. voce et significatione, Rom. 11, (7.) Ἡ δὲ ἐκλογὴ ἐπέτυχεν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν, Electi assecuti sunt, reliqui occalluerunt, Indurati sunt. 2 Cor. 3, (14.) Ἐπωρώθη τὰ νοήματα αὐτῶν, Occalluerunt mentes ipsorum. At Marc. 6, (52.) Οὐ γὰρ συνῆκαν ἐπὶ τοῖς ἄρτοις, ἦν γὰρ ἡ καρδία αὐτῶν πεπωρωμένη, maluit doct. Interpres vertere Stupidum erat cor. Erasmus cum vulg. vertit Obcæcatum erat: ut sit a πωρὸς Cæcus, de quo paulo infra. Item πωρόω ap. Medicos, Solido et ferrumino obducto callo, Diosc. 1, 112. de ulmo, Κάταγμα πωροῖ, ubi Ruell. Fracta ossa solidat, Marcell. Ossa fracta solidat, succedente ossea cicatrice, quam πῶρον dicunt. Et alibi, πῶροι, ἀπώρωτα ὀστέα. Et pass. voce ac significatione πωροῦσθαι in ossibus dicitur quod in aliis συμφύεσθαι, i. e. Confervere et consolidari, ut Celsus loquitur, s. Solidari et coire obducto callo. Vide Ἀσυμπώρωτος. [" Wakef. S. Cr. 4, 203." Schæf. Mss. Nymphis Athenæi 549. Σαρκὸς ἐκ τοῦ στέατος πεπωρωμένης, Ælian. V. H. 9, 13. Διὰ τῆς πεπωρωμένης σαρκός.]

Πώρωμα, τὸ, Callosa durities, Collectio quæ in callum concrevit: cujus signif. exemplum habes in Πωροκήλη. Itidem legunt quidam in Hippiatria, Εἴωθε τοῖς ὑποζυγίοις πωρώματα γίνεσθαι, καὶ μάλιστα τοῖς νωταγωγοῖς, exponuntque οἰδήματα ἀποστρακούμενα, ἰχῶρα ἢ φύσημα ἔχοντα. Sed vulg. Edd. ibi HABENT Πυρώματα.

Πώρωσις, Concretio quæ in callum fit, Cum ossa callo solidantur, Consolidatio et ferruminatio ossium fractorum, Gal. Ἐν ταῖς τῶν καταγμάτων πωρώσεσι. Vide Ἀσυμπώρωτος. Item πώρωσις καρδίας in sacris literis, Cum cor occalluit, Cum animus alicujus plane contra monita obduruit, Marc. 3, (5.) Συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, Condolescens quod occalluisset cor eorum: ut supra itidem πωροῦσθαι habuimus pro Occallescere s. Callum obducere: sumta metaph. a callo et duritie in articulis, qui πῶρος nominatur. Erasmus cum vulg. vertit, Super cæcitate cordis eorum, a πωρὸς significante Cæcus, de quo paulo infra. Similiter in Ep. ad Ephes. 4, (18.) Ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, ὄντες ἀπηλλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἄγνοιαν τὴν οὖσαν ἐν αὐτοῖς, διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν, Propter ignorantiam quæ est in ipsis, ex obduratione cordis eorum. Ambrosius πώρωσιν ibi interpr. Duritiem. Rom. 11, (25.) Οὐ γὰρ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν τὸ μυστήριον τοῦτο, ὅτι πώρωσις ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν, ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ, Obdurationem istam quæ est e parte, Israëli evenisse, tantisperdum plenitudo gentium introierit. || Apud Plut. autem in Quæst. Rom. Τὸ ἕλκος ἔοικε πώρωσίς τις εἶναι καὶ μιασμὸς σώματος, existimatur pro πώρωσις reponendum πήρωσις: ideoque sic locus ille exp., Ulcus videtur esse mutilatio quædam labesque corporis. [" Wakef. S. Cr. 4, 203. ad Timæi Lex. 249." Schæf. Mss.]

[* Πωρωτὸς, unde] Ἀπώρωτος, ὁ, ἡ, ut ἀπώρωτα ὀστέα, Ossa quæ non coierunt, callum obduxerunt, conferbuerunt: Cels. Si ossa conferbuerint, pro Consolidata fuerint. Diosc. Ἀπώρωτα ὀστέα πωροῖ, ubi quidam, Ossa fracta et non coëuntia ferruminat. Marc. autem sic, Durat in os, quæ non durantur. [Diosc. 1, 89. * Ἀπωρωσία, Paul. Ægin. 6, 110.]

[* Διαπωρόω, Hippocr. 866.]

Ἐπιπωρόω, Insuper induro, Præterea induro, Ultra et magis induro, [Hippocr. 383. * Ἐπιπώρωμα, 92. 802.] Ἐπιπώρωσις tamen exp. non solum Obstinatio, sed etiam Cæcitas: a πωρὸς significante Cæcus. [Hippocr. 817.]

Συμπωρόω, In tophum s. callum cogo. Et pass. συμπωροῦσθαι, Concrescere s. Coalescere in tophum aut callosam duritiem. Ossa autem cum συμπωροῦσθαι dicuntur, e Celso reddere possumus Confervescere; nam ap. eum, Si ossa conferbuerint, Bud. exp. Consolidata fuerint. [" Hippocr. 539." Wakef. Mss. * Συμπώρωτος, unde] Ἀσυμπώρωτος, ap. Diosc. 1, Qui non conferbuit et consolidatus est. Alii, Qui callo interposito consolidatus et ferruminatus non est: ut ap. Paul. Ægin. Ἀσυμπώρωτα κατάγματα. Sic Diosc. 1. de ulmo, Καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ τῶν φύλλων καταντλούμενον, κάταγμα τάχιον πωροῖ, Fracta ossa citius solidantur, si ejus decocto foveantur. Et Gal. Οὔτε γὰρ τὰ κατάγματα διὰ συμφύσεως, ἀλλὰ διὰ πώρου, τὴν κόλλησιν ἔχει.

[* Ὑπερπωρόω, unde] "Ὑπερπώρωσις. Ut ὑπερσάρκωσις vel ὑπερσάρκωμα est Excrescentis carnis vitium: ita Cum id in ossibus evenit post fracturam sanatam, dicitur ὑπερπώρωσις. Ita VV. LL. e Paulo Ægin." [" Cocchii Chirurg. p. 23." Kall. Mss.]

AT VERO Πωρὸς, Suidæ ὁ τυφλὸς, Cæcus. UNDE Πωρόω, Obcæco, Excæco: quo modo vetus Interpres, et Erasmus eum secutus, ap. Evangelistas et Paulum ἐπώρωσεν verterunt Excæcavit: et ἐπωρώθησαν, Excæcati sunt. Sed alii malunt, Induravit s. Obduravit, et Indurati sunt s. Occalluerunt: a πῶρος deducendo: in qua sententia Ambrosius quoque est, et Cyrillus, quippe e quo πωρῶσαι τὴν καρδίαν Bud. interpr. Obdurare. ITIDEM Πώρωσις eidem Suidæ est ἡ τύφλωσις, Excæcatio, Cæcitas: ut vetus quoque Interpres et Erasmus in N. T. passim verterunt. [Vide Schleusn. Lex. N. T.]

ΠΩΣ, Interrog. adv. Quomodo? Quo pacto? Qui? Qua via? Qua ratione? Od. A. 65. Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Γ. 22. Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ προσπτύξομαι αὐτόν; Il. Λ. (837.) Πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἥρως; Apud Lucian. (1, 137.) interrogatur Plutus, Ὁπόταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς, οὕτω τυφλὸς ὢν, εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Aliquanto post, Εἶτα πῶς, ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; Non multo post, cum dixisset ipse Plutus, Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν, ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστι; interrogatur, Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; Apud Eund. frequens est πῶς τοῦτο φής; et πῶς τοῦτο λέγεις; Sic autem πῶς λέγομεν, ex Aristot. infra, ubi de πῶς posito in interrogatione non directa. Interdum vero sententiam claudit, Greg. Naz. Ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; et, Γενήσεται δὲ πῶς; Sed præfigitur aliquando huic adverbio particula καὶ, non vacans, (ut Bud. tradit, qui etiam VERTIT Καὶ πῶς, Quonam modo?) sed potius affectum quendam indicans, meo quidem judicio: Dem. Ἀλλ' ὁρᾷς, ταυτὰ γὰρ συμφέροντα εἱλόμην τουτοισὶ, καὶ οὐδὲν ἴδιον πεποίημαι· ἆρ' οὖν οὐδὲ σύ; καὶ πῶς; Sed frequentius particulam quampiam sibi subjunctam habet. Ac primum quidem particula potentialis ἂν huic adverbio πῶς subjungitur; nam DICITUR Πῶς ἂν, ut in Xen. Ἱερ. (1, 9.) Εἰ γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει, πῶς ἂν πολλοὶ μὲν ἐπεθύμουν τυραννεῖν, πῶς δὲ πάντες ἐζήλουν ἂν τοὺς τυράννους; Cum tamen jungo PARTIC. ἂν cum πῶς, id magis e Budæi quam mea sententia facio. Is enim ostendere volens πῶς jungi cum ἂν, exemplum illud affert. At ego particulam hanc nequaquam vel huic vel alii particulæ, sed suo semper verbo jungi dixerim. Legitur ETIAM Πῶς ποτε; Quonam tandem modo? Curnam? cum alibi, tum ap. Plut. in Plat. Quæst. non semel. PRÆTERRA Πῶς δή; ITEM Πῶς δὴ τοῦτο; Plato cum aliis plerisque locis, tum de Rep. 2. Πῶς δή; ἔφη· οὐ γὰρ ἐννοῶ. Et, Πῶς δὴ τοῦτο; Qui fieri istud potest? Gallice ad verbum, Comment cela? pro Comment cela se peut-il faire?

Non raro occurrit ET Πῶς γάρ; Dem. (329.) Οὐκ ἀπορῶν· πῶς γάρ; ὅσγε κεκληρονόμηκας τῶν Φίλωνος χρημάτων; Qui fieri potest? quippe qui, etc. Synes. Πῶς γάρ; ὃν οὔτ' εἶδον, οὔτε περὶ αὐτοῦ τι σαφὲς ἀπηγγέλλετο. Interdum ETIAM Πῶς γὰρ ἄν; ubi observandum, post PARTIC. Ἂν relinqui subaudiendum commodum aliquod verbum. Lysias 88(=29.) Οὐκ εἰσαρπασθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ, οὐδ' ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφυγὼν, ὥσπερ οὗτοι λέγουσι πληγεὶς, πῶς γὰρ ἄν; ὅστις ἐν τῷ δωματίῳ· κατέπεσεν εὐθὺς, κ. τ. λ. Quomodo enim id fieri posset? Aut etiam omissa particula Enim. At de Πῶς γὰρ οὐ dicam paulo post. Item sequente verbo δοκεῖς, aut verbo οἴει: ut videbis supra, T. 2. col. 1259. et ap. Bud. 1100. At vero sequente οὐ, s. οὐκ: ut Marc. 4, (40.) Τί δειλοί ἐστε οὕτω; πῶς οὐκ ἔχετε πίστιν; Ad verbum, Quomodo non habetis fidem? Qui fit ut non habeatis fidem? Quid causæ est cur fidem non habeatis? Quidam vero, e quibus fuit Valla, ut opinor, interpretandum censuerunt, Siccine fidem non habetis? Alium certe passim usum habet πῶς οὐ, de quo ita scribit Bud. Comm. 1099. Πῶς οὐ in responsionibus assensionem significat, ut τί μήν. Verum Græci per hanc particulam quibusdam interrogationibus utuntur, quæ non perinde Latinis usitatæ sunt, Dem. pro Cor. Πῶς οὐκ ἀδικεῖς, καὶ δεινὰ ποιεῖς, τούτοις νῦν ἐγκαλῶν ὧν τότε οὐκ εἶχες εἰπεῖν βελτίω; Nonne tu improbus es? Idem, Πῶς οὐκ αἰσχρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. At cum interjecta particula γὰρ dicitur πῶς γὰρ οὐ, s. οὐκ, tunc redditur Quidni? In h. autem Dem. l. (p. 325.) Τὸν δὲ τειχισμὸν τοῦτον ὅν σύ μου διέσυρες, καὶ τὴν ταφρείαν, ἄξια μὲν χάριτος καὶ ἐπαίνου κρίνω· πῶς γὰρ οὔ; πόῤῥω μέν τοί που τῶν ἐμαυτῷ πεπολιτευμένων τίθεμαι, exp. πῶς γὰρ οὔ; Quis enim inficias ire potest? Hujusmodi autem in locis parenthesi lubenter incluserim hæc verba, πῶς γὰρ οὔ; ac certe id me in quibusdam Edd. mearum locis factitare memini.

Πῶς præcedente verbo ἐρωτῶ, aut alio hujusmodi, in interrogatione non directa, ut Xen. Ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν κ. τ. λ. Greg. Naz. Ἔπειτα πῶς ἡ νὺξ, καὶ ὅτου δέοιτο, τὰ συνήθη ταῦτα ἐπυνθανόμην. Aristot. Eth. 2, 4. initio, Ἀπορήσειε δ' ἄν τις πῶς λέγομεν ὅτι δεῖ κ. τ. λ., ubi etiam observa, Quomodo dicamus, pro Quamobrem dicamus, Quorsum dicamus. Aut etiam, Quid sibi velit quod dicimus. Et præcedente verbo λέγω, aliove hujus generis, aut λέγεται, Plut. de Pyth. Orac. Ὅπου δὲ οὐ μόνον λέγεται τὸ γενησόμενον, ἀλλὰ καὶ πῶς, καὶ πότε κ. τ. λ.

Πῶς in admiratione pro Quam, ut πῶς δυσχερῶς, Quam graviter: quod affertur e Dem. Sic πῶς δυσκόλως, Marc. 10, (23.) Quam difficile. Itidem vero Matth. (21, 20.) Πῶς παραχρῆμα ἐξηράνθη ἡ συκῆ, verto πῶς, Quam, potius quam Quomodo, ut alii; nec enim negare quisquam potest quin sit admirative posita hæc particula, cum præcedat, Καὶ ἰδόντες οἱ μαθηταὶ ἐθαύμασαν. Verto igitur, Quam repente exaruit ficus!

AT VERO Πως extra omnem interrogationis significationem, encliticum, Quodammodo, Aliquo modo, Aliquantum, Il. M. (211.) Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν Ἐσθλὰ φραζομένῳ, Thuc. 3, (20.) Ἔπειτα οἱ μὲν ἡμίσεις ἀπώκνησάν πως, τὸν κίνδυνον μέγαν ἡγησάμενοι, Xen. K. Π. 4, (5, 10.) Ἀλλὰ μὴν μέμψεώς γέ πως ἔσμεν ἄξιοι, εὖ τε ποιοῦντες κ. τ. λ. Bud. πως ἐγκλινόμενον accipi tradit pro Quodammodo, item pro Aliquantulum, et hoc exemplum affert ex Aristot. Eth. 7, (8.) Ἔστι δὲ ὁ ἀκόλαστος οὐ μεταμελητικός· ἐμμένει γὰρ τῇ προαιρέσει· ὁ δ' ἀκρατὴς, μεταμελητικός πως. In VV. LL. affertur et pro Propemodum: Ἀντίπαλα γάρ πως ἦν. Item pro Utcunque. Quibusdam vero particulis subjuncta redditur Forte: UT εἴ πως, Si forte. Alicubi tamen et pro Si quo pacto, Si qua ratione. SIC Ἤν πως, Aristoph. Σφ. (399.) καὶ παῖσιν φυλλάσι παῖε, Ἤν πως πρύμναν ἀνακρούσηται. ITIDEM Μή πως, Ne forte. Frequens est autem cum subj., 2 ad Cor. 2, (7.) Μή πως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος. Apud Eund. aliquoties præcedente verbo φοβοῦμαι, ubi redditur etiam simpliciter Ne: a quibusdam et Nequo modo: sicut in l. quem modo protuli. (Interdum vero μή πως cum subjunctivo ponitur ἐλλειπτικῶς, relinquiturque subaudiendum ante ipsum, δέδοικα, vel aliud hujusmodi verbum: nonnunquam et ὅρα aut tale quodpiam.) Sed invenitur junctum μή πως optativo quoque. Quinetiam indicativo, et quidem ap. Hom. etiam: Il. Υ. (301.) Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν, Μή πως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἴκεν κ. τ. λ. Hujus certe exemplo Apollonius junxit et ipse indicativo. Verum sciendum est inveniri etiam conjunctim SCRIPTUM Μήπως: SIC Εἴπως. Sæpe autem vacat, ut etiam videri potest vacare in illo Hom. l. quem modo protuli. Post adverbia certe plerumque otiosa esse censetur hæc particula, ut ἀκριβῶς πως, Dem. Sic οὕτω πως. "Εἴπως, s. Εἴ πως, Si quo modo, Si forte, Od. Ξ. "(460.) Εἴπως οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, Plato, Εἴ πως "εἰς ἐπιθυμίαν ἔλθοι τῆς φιλοσόφου ζωῆς, Si forte." "Οὔπως, s. Οὔ πως, Nequaquam."

Interdum tamen SCRIBITUR Πῶς cum circumflexo, etiam ubi nullam interrogationis signif. habet. Veluti cum ponitur pro Certo modo, Certo quodam modo. Aristot. Eth. 2, 5. Οὐ γὰρ ἐπαινεῖται ὁ φοβούμενος, οὐδὲ ὁ ὀργιζόμενος· οὐδὲ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς: 5, (9.) Ἀλλ' οὐ ταῦτ' ἐστὶ τὰ δίκαια, ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός· ἀλλὰ πῶς πραττόμενα καὶ πῶς νεμόμενα, δίκαια. Paulo post autem eund. omnino usum habet ADV. ὡδί: ubi dicit, Ἀλλὰ τὸ δειλαίνειν καὶ τὸ ἀδικεῖν, οὐ τὸ ταῦτα ποιεῖν ἐστὶ, πλὴν κατὰ συμβεβηκὸς, ἀλλὰ τὸ ὡδὶ ἔχοντα ταῦτα ποιεῖν ἐστίν: quinetiam in proxime sequente membro sic utitur hoc eodem adverbio, exemplo confirmans quod dixit: Ὥσπερ τὸ ἰατρεύειν καὶ τὸ ὑγιάζειν, οὐ τὸ τέμνειν ἢ μὴ τέμνειν, ἢ φαρμακεύειν ἢ μὴ φαρμακεύειν ἐστὶν, ἀλλὰ τὸ ὡδί. Apud Eund. 2, 4. dicitur aliqua res ἔχειν πως, et aliquis etiam ἔχειν πως: ita enim scribit, Τὰ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν τεχνῶν γιγνόμενα, τὸ εὖ ἔχει ἐν ἑαυτοῖς· ἀρκεῖ οὖν ταῦτά πως ἔχοντα γενέσθαι· τὰ δὲ κατὰ τὰς ἀρετὰς γιγνόμενα, οὐκ ἐὰν αὐτά πως ἔχῃ, δικαίως ἢ σωφρόνως πράττεται, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὁ πράττων, πῶς ἔχων πράττῃ. Ubi πῶς ἔχοντα quidam interpr. Certo quodam modo conformata: et ἐὰν αὐτά πως ἔχῃ, Si ea cujusdam modi sint: at πῶς ἔχων, Certo quodam modo conformatus. Sed et in aliis hujus Philosophi ll., et quidem in hoc ipso etiam opere, hunc particulæ istius usum habemus: 6. Οὕτως, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ πῶς ἔχοντα πράττειν ἕκαστα, ὥστ' εἶναι ἀγαθόν· λέγω δ' οἷον κατὰ προαίρεσιν, καὶ αὐτῶν ἕνεκα τῶν πραττομένων. Sic a Bud. hoc adverbium exp. Certo quodam modo, in isto Aristidis loco in Panathenaico, ubi enclitice scribitur, Δοκῶν γε δή πως εἰς Ἕλληνας τελεῖν. Addit vero opponi τῷ ἁπλῶς et ἀπεριορίστως a Dionys. Areop., p. 182. Sic certe in sophismate quodam, quod commemoratur a Plut. Antonio, et quidem tanquam ab ipso Antonio propositum cuidam medico: Τῷ πῶς πυρέττοντι δοτέον ψυχρόν· πᾶς δὲ ὁ πυρέττων, πῶς πυρέττει· παντὶ ἄρα πυρέττοντι δοτέον ψυχρόν: Ei, qui certo quodam modo febricitat, danda est frigida; omnis autem qui febricitat, certo quodam modo febricitat: omni igitur febricitanti danda est frigida. Scio tamen πῶς hic reddi Quodammodo; sed malo Certo quodammodo. Ceterum ut revertar ad illud Aristotelis πῶς ἔχειν, observanda est distinctio inter πῶς ἔχοντα et ὅπως ἔχοντα, (7, 744.) Ἔστι τοίνυν τῶν πραγμάτων τὰ μὲν ὅπως ἔχοντα, τὰ δὲ πῶς ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς. Quibus subjungit, ὅπως ἔχοντα esse terram, cœlum, astra, mare: at πῶς ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς, esse bonum, malum: optandum, fugiendum: jucundum, molestum. Quibus addit, Ἀμφοῖν δὲ τοῦ λόγου θεωρητικοῦ ὄντος, τὸ μὲν περὶ τὰ ὅπως ἔχοντα μόνον, ἐπιστημονικὸν καὶ θεωρητικόν ἐστι· τὸ δ' ἐν τοῖς πῶς ἔχουσι πρὸς ἡμᾶς, βουλευτικὸν καὶ πρακτικόν· ἀρετὴ δὲ τούτου μὲν, ἡ φρόνησις· ἐκείνου δὲ, ἡ σοφία. Sed Interpres pro ὅπως legisse videtur ἁπλῶς: quippe qui ita reddat superiora illa verba, Rerum omnium alia absolute quodammodo se habent, ut terra etc. alia erga nos modo quodam affecta sunt, ut bonum etc. Opponi autem ἁπλῶς interdum huic πῶς, dictum antea fuit.

At vero πῶς μὲν et πῶς δὲ pro πῇ μὲν et πῇ δὲ, inquit Bud., quod Latine Partim quidem et Partim

autem dicitur, Themist. de Anima, 3. Πῶς μὲν οὖν διῃρημένη αὕτη ἡ δύναμις τῶν διῃρημένων αἰσθάνεται; πῶς δὲ ἀδιαίρετος, τῶν διῃρημένων; Alia præterea exempla ex Eod. petita ap. illum vide, 1100. Quibus subjungit, sic dici πῶς μὲν et πῶς δὲ, ut ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ: item ὀτὲ μὲν, ὀτὲ δὲ, pro Nunc et nunc, Tum et tum. ‖ Dixerat porro antea Idem, interdum hanc vocem πῶς poni ἐμφατικῶς, et signif. habere τοῦ κατὰ πολὺ, et quasi admirabunde proferri, Aristoph. Πλ. (245.) Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε. Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, At ego mire hoc ingenio præditus sum. Cui l. subjungit hunc ejusd. Aristoph. in quo habetur πῶς δοκεῖς; et huic quendam Synesii, dicentis itidem, πῶς οἴει; Sed nihil commune videntur habere duo isti posteriores loci cum illo: utpote in quo particula πῶς non sit itidem interrogativa, sed potius admirativa, i. e. admirationem indicans: si quidem Scholiastæ credimus, scribenti, Τὸ πῶς θαυμαστικόν ἐστι· θαυμάζει γὰρ αὐτὸν ὡς ἀεί ποτε σύμμετρον ὄντα. Sic autem antea ostendi admirationi servire πῶς junctum adverbio ap. Marc. Mihi tamen quædam suboritur suspicio, esse potius πῶς illo in l. id quod Latini dicunt, Nescio quomodo: ut cum ita loquuntur, Hi mores mihi nescio quomodo placent summopere, Hac vita nescio quomodo mire delector.

Quod autem ad scripturam attinet hujus adverbii, in ll. illis Aristotelis potissimum, non video certe cur circumflexum in omnibus habere debeat, ac non potius enclitice scribi, ubi subjungitur: ut, Ἀλλά πως πραττόμενα, et, Καί πως νεμόμενα, non, Ἀλλὰ πῶς πραττόμενα, et, Καὶ πῶς νεμόμενα, quam tamen scripturam supra mutare nolui: cum alioqui et Bud. de altera illa mihi assentiatur; et eam comprobet illa etiam, quam eadem exemplaria habent in l. qui non multo post allatus fuit ex Eth. 2.; ibi enim habent ταῦτά πως et αὐτά πως, non ταῦτα πῶς et αὐτὰ πῶς: nisi quis πως ita scribendo enclitice, timeat ne a suo verbo disjungi videatur. Utut sit, videat lector ne appositus in hujusmodi ll. accentus illum in errorem inducat.

[" Πῶς, Thom. M. 732. Valck. Hipp. p. 237. Quare? Markl. Suppl. 147. Wakef. Ion. 1362. Herc. F. 619. El. 225. 1088. et Musgr., Alc. 572. Trach. 192. Phil. 797. Christod. Ecphr. 199. Agathias 88. Xen. K. 'A. 123. (Sic πῇ, Il. K. 385.) Cur? Xen. Hier. 7, 11. K. Π. 8, 4, 8. Crusius ad Suet. 143. Pro ὅπως, ad Xen. Mem. 1, 2, 36. De sede, Eur. Phœn. 583. Dionys. H. 5, 289. 324. De constr., Brunck. Aristoph. 1, 59. ad Diod. S. 1, 609. Cum ἔχειν et gen., Eur. Hel. 320. Heind. ad Plat. Charm. 90. Cum optat., Xen. K. Π. p. 51., ubi vehementer errat Zeun., supplens ἄν. Πῶς cum optat. sine ἂν Græce non adhibetur, Brunck. Œd. C. 1418. An Homericum? Heyn. Hom. 4, 195. Πῶς et ὅπως quomodo differant, Valck. Hipp. p. 301. Diatr. 74. cf. Xen. K. Π. 374. Aliud καὶ πῶς, aliud πῶς καί, Porson. Phœn. 1373. Πῶς ἄν; Abresch. Æsch. 2, 90. Brunck. Aristoph. 1, 83. 137. 3, 53. Markl. Iph. p. 101. Eur. Iph. A. 977. et Markl., Iph. T. 627. (740.) Rhes. 868. Tro. 961. Herc. F. 487. Alc. 877. Phil. 531. 794. 1214. Aristoph. Σφ. 166. Lucian. 3, 303. Utinam, Valck. Hipp. p. 185. 200. Diatr. 173. Brunck. Ind. Aristoph., Soph. Œd. T. 765. C. 1457. Brunck. Aj. 388. Eur. Suppl. 618. Markl. 796. Med. 96. 174. Or. 1056. et n., Alc. 867. Καὶ πῶς ἄν; Koen. ad Greg. Cor. 61. Πῶς ἂν οὖν —, Valck. Hipp. p. 235. Πῶς δή; Abresch. Æsch. 2, 64. Πῶς δὴ καὶ ποῦ; Plato Charm. 94. Πῶς γάρ; Wakef. Alc. 96. Eum. 610. Ion. 1565. Bergler. ad Alciphr. 92. Koen. ad Greg. Cor. 61. ad Lucian. 1, 330. Πῶς γὰρ οὔ; ibid. Eur. Rhes. 759. Herc. F. 279. Wakef. Alc. 772. Matth. Anecd. 1, 24. Toup. Opusc. 1, 134. Πῶς γε, Wakef. Ion. 623. Πῶς δὲ, πῶς γὰρ, Heyn. Hom. 7, 455. Πῶς οὐχ, Musgr. Ion. 611. Jacobs. Anth. 9, 183. Πῶς οὖν; Valck. Hipp. p. 229. 300. Καὶ πῶς; πῶς δή; Phœn. p. 457. Πῶς δοκεῖς; Jacobs. Anth. 10, 59. Brunck. Aristoph. 2, 102. (Πλ. 742. N. 881.) Πῶς εἰμί; Porson. Or. 73. Il. K. 408. Πῶς φής; Steinbr. Mus. Tur. 1, 335. Πῶς ἢ τίνος ἕνεκα; Lucian. 3, 329. Πῶς ἢ τίνα τρόπον, Dionys. H. 2, 989. Πως, Thom. M. 732. Jacobs. Anim. 39. T. H. ad Plutum p. 73. ad Diod. S. 2, 372. Dionys. H. 1, 458. Toup. ad Longin. 358. ad Charit. 324. Heyn. Hom. 8, 282. Circiter, Strabo 6, 580. De sede, Dawes. M. Cr. 466. Ἅμα πως, Crusius ad Suet. 166. Καί πως, Dionys. H. 1, 457. 5, 124. Eur. Med. 119. Phœn. 1422. Ἀεί πως, Valck. Hipp. p. 237. Ἐάν πως, Brunck. Trach. 584. Πως οὕτως, Polyb. 3, 437." Schæf. Mss.]

ὍΠΩΣ, Quomodo. Apud Aristoph. N. (677.) voci πῶς subjungitur, ista ὅπως: cum enim Strepsiades Socratem interrogasset, Ἀτὰρ τολοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν; respondit Socrates, Ὅπως; Itidemque paulo post, cum ipse Socrates Strepsiadem interrogasset, Πῶς ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ, respondit Strepsiades, Ὅπως ἄν; ὡδὶ, δεῦρο, δεῦρ' Ἀμυνία. Et Πλ. (140.) ad πῶς respondet Chremylus per ὅπως; subjungens, οὐκ ἔσθ' ὅπως Ὠνήσεται δήπουθεν. Quibus in ll. animadvertendum est, cum ὅπως subaudiri verbum: ut sit ἐρωτᾷς ὅπως; itidemque ἐρωτᾷς ὅπως ἂν καλέσεια; licet alioqui et directæ interrogationi adhibitum reperiatur, ut docebo infra. Interdum vero potius respondet subaudito οὕτως, Il. Δ. (37.) Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις: pro οὕτως ὡς ἐθέλεις, Fac quomodo vis, Fac eo modo quo vis, Fac ita ut vis, Fac ut libet. Alicubi autem legitur ap. Eund. Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. Sæpe autem pro πῶς extra interrogationem, aut certe in interrogatione non directa, Quomodo, Quo pacto, Qua via, ratione, Quemadmodum, Od. A. (76.) Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι: scio tamen reddi etiam Ut. Atque ut hic περιφραζώμεθα sequente ὅπως, interjecto tamen accusativo, sic φράζου ὅπως κρύψεις ap. Soph. (Aj. 1040.) Itidem vero præcedente σκοπεῖ, ap. Plut. Camillo, Ὅπως ἀμυνεῖται τοὺς πολεμίους σκοπεῖ. Sed et cum aliis verbis: ut εὕρετο ὅπως ap. Xen. (Ἑλλ. 6, 2, 20.) sed infinitivo sequente, si mendo caret locus. Et σαφηνίζει ὅπως, rursum ap. Plut. Solone, Ὅπως ἕκαστον ἔχει, καὶ πρὸς ἣν κεῖται διάνοιαν, σαφηνίζει: Pericle, Τὴν ἀρχὴν ὅπως ἔσχεν οὐ ῥᾴδιον γνῶναι. Item, Λέξον ὅπως διανοῇ, Xen. (Ἀπ. 3, 3, 3.) Huc pertinet οὐκ ἔχω ὅπως, Plato de Rep. 2. Οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ, ἔχω, Non habeo quomodo succurram, Nullo pacto possum succurrere, Nulla est mihi succurrendi facultas. Sic Greg. Naz. Οἱ πένητες οὐκ ἔχουσιν ὅπως τοῖς πλουσίοις ἁμιλληθῶσιν. Idem, Οὐκ ἔχω δ' ὅπως ἐμαυτὸν ἐπίσχω τοῦ διηγήματος. Fortasse autem huc referri potest etiam Οὐκ ἔσθ' ὅπως: de quo dicam paulo post, ubi agam de locis in quibus ὅπως redditur particula Ut. Sciendum est porro, et ubi VOCULÆ ἂν jungitur ὅπως, sic tamen ut intelligenda sit ferri ad verbum, interdum quidem posse reddi Quomodo, sæpe vero reddendum esse Ut. Aristoph. N. (759.) Ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας εἰπέ μοι, Xen. Œc. Ἐκεῖνο δέ μοι δοκῶ πρῶτον ἂν ἡδέως μανθάνειν, ὅπως ἂν λαμβάνοιμι, Greg. Naz. Καὶ πρὸς ἓν τοῦτο μόνον ἰδὼν, ὅπως ἂν μόνον χαρίσαιτο τοῖς κ. τ. λ. Quonam pacto gratificaretur. Et quemadmodum habuisti supra, Σκοπεῖ ὅπως ἀμυνεῖται, sic cum optativo habente ἂν ap. Liban. Ὅπως ἂν γένοιο σκοπεῖν: at de ll. in quibus vertitur Ut, dicam infra. Nunc autem addens usus hujus particulæ ὅπως ad hanc signif. pertinentes, dico ὅπως ἂν e Dem. afferri etiam pro Quomodocunque, Ὅπως ἂν δύνωνται, Quomodocunque possint. Sed animadvertendum est hanc ipsam signif. habere interdum ὅπως connexum aliis particulis; nam ETIAM Ὁπωσδὴ, ET Ὁπωσδήποτε, ET Ὁπωσδηποτοῦν, ET Ὁπωσοῦν, ET Ὁπωστιοῦν, passim ponuntur pro Quomodocunque, Quocunque modo, Quovis modo, Quoquo modo, Utcunque. Herodian. 4, (6, 2.) Τὰ δὲ πτώματα φερόμενα μεθ' ὕβρεως πάσης, ἁμάξαις ἐπιτεθέντα, ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα, σωρηδὸν κατεπίμπρατο, ἢ ὅπως δὴ ἐῤῥίπτετο, ubi tamen Polit. ὁπωσδὴ vertit Temere, locum hunc ita interpretans, Porro ipsa cadavera plaustris omnibus per contumeliam imposita, atque extra urbem exportata, acervatim aut temere injecta rogis comburebantur. (Ubi de hoc quoque admoneo obiter,

illum ita vertere quasi legerit *πάσαις ἁμάξαις*.) Sed ibi *ὅπως δὴ* disjunctim habetur in vulg. Edd. At vero *ὅπως δήποτε*, pro Quomodocunque, Quovis modo, extat in Dem. 130(=314.) *Ἐπειδὴ δ' εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης ὁπωσδήποτε, ἐῶ γὰρ τοῦτο, ἐπειδή γ' ἐνεγράφης, εὐθὺς τὸ κάλλιστον ἐξελέξω τῶν ἔργων.* Item *ὁπώσποτε* vel potius *ὅπως ποτὲ* ap. Eund., ut docebo infra. *Ὁπωσοῦν* autem legimus ap. Thuc. tum alibi, tum 8. *Ἄνευ τειχῶν καὶ νεῶν ξυμβῆναι, καὶ ὁπωσοῦν τὰ τῆς πόλεως ἔχειν.* Sic Isocr. ad Nic. *Πάλιν ὁπωσοῦν ζῆν ἡγοῦνται λυσιτελεῖν μᾶλλον, ἢ μετὰ τοιούτων συμφορῶν ἁπάσης τῆς Ἀσίας βασιλεύειν*, Malunt vivere quomodocunque, Quovis modo, Qualecunque vitæ genus malunt, Quodlibet. Sic ex Aristot. Probl. *ὁπωσοῦν* pro Quovis modo, Utcunque. Affertur ITEM *Οὐδ' ὁπωσοῦν*, pro Nullo modo, Neutiquam, Ne tantulum quidem. Qua signif. dicitur ETIAM *Οὐδ' ὁπωστιοῦν*, Thuc. 8, (71.) *Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὰ μὲν ἔνδοθεν οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐκίνησαν*, Plato de Rep. 1. *Καὶ εὐδαίμονα ἐκεῖνον ποιοῦσιν, ὑπηρετοῦντες αὐτῷ, ἑαυτοὺς δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν*, 2. *Οὐδ' ὁπωστιοῦν παρήσομεν.* Xen. quoque ita usus est præfixa particula *οὐδέ*: (Απ. 1, 6, 11.) *Ἐγώ τοι σὲ μὲν δίκαιον νομίζων, σοφὸν δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν.* Sic denique et Dem. (924.) *Οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐγνώριζον τοὺς ἀνθρώπους τούτους.* Nec tamen existimandum est non usurpari ADVERB. *Ὁπωστιοῦν* nisi præfixa negativa particula: cum ap. hunc ipsum Scriptorem legamus, *Εἴπερ καὶ ὁπωστιοῦν ἀληθὴς ἦν ἡ μαρτυρία*, Si ullo modo verum esset testimonium. Sed separatim etiam scribitur *ὅπως* interdum, et non cum particula sequente colligatum: ut *ὅπως ποτὲ* ap. Dem. *Ἀλλ' ὅπως ποθ' ὑπείλημμαι περὶ τούτων, ἀρκεῖ μοι*, ubi tamen et *ὁπώσποθ'* a Bud. scribitur. In VV. LL. itidem *ὅπως δήποτε* disjunctim e Diosc. affertur pro Utcunque. AT *Ὅπως οὖν* in Iisd. pro Quonam modo: e Xen. *Σκοπεῖν ὅπως οὖν κόσμος ἔφυ.* SUPEREST *Ὅπως ἔτυχε*, quod Bud. vertit Temere et sine judicio, p. 898. Sed dicendum de hoc erit et alibi. || Nunc autem veniendum est ad *ὅπως* positum pro *πῶς* in interrogatione: cujus exemplum est hoc e Luciano (1, 322.) *Ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τίς ἐστιν τὴν ὄψιν*; ubi tamen Bud. positum ait *διαπορηματικῶς*: qui et interpr. Quomodo autem scire potero potissimum qualinam sit ille facie? At cum *ὅπως* subjungitur, ut cum dicitur *οὐκ ἔχω ὅπως*, ait poni *ἀνθυποτάκτως*.

Ὅπως, Ut; sed cum Ut non tantum accipiatur pro *ἵνα*, sed usum habeat etiam affinem ei quem habet *ὅπως* in præcedentium ll. nonnullis, ubi redditum fuit Quomodo: de hoc prius agam. Sciendum est igitur in illo Hom. l. quem protuli supra, *Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις*, *ὅπως* commode reddi posse Ut: hoc modo, Fac ut vis, Fac ut libet: non minus quam, Fac quomodo s. quemadmodum libet. Et ut Latine dicitur Operam dabo ut hæc fiant, Curabo ut hæc fiant, Mihi curæ erit ut hæc fiant, sic ap. Plut. legimus in Lycurgo, *Αὐτῷ μελήσειν ἔφη ὅπως εὐθὺς ἐκποδὼν ἔσται τὸ γεννηθέν.* Sic (15.) *Νύμφης ἐπιτεχνωμένης ὅπως ἂν ἐν καιρῷ συμπορεύοιντο.* Affertur vero et, *Δέδοικα ὅπως γενήσομαι*, ex Aristoph. pro Vereor ut fiam. || Est certe apta hæc particula reddendo adverbio *ὅπως* in hoc etiam loquendi genere, *οὐκ ἔσθ' ὅπως*, si quidem ad verbum reddere velimus, et quidem sequendo Horat. Epist. 1, 12. Fructibus Agrippæ Siculis quos colligis, Icci, Si recte frueris, non est ut copia major Ab Jove donari possit tibi. Pro, Nullo pacto, Nulla ratione donari possit, Nulla ratione fieri potest ut donetur. Sic autem Lucr. ante eum locutus fuerat, 2. quare non est ut credere possis Esse infinitis distantia semina formis: 3. quod si linquuntur et insunt, Haud erit ut merito immortalis possit haberi. Sed hoc addendum est, apud eosd. Poëtas hanc particulam Ut habere istum usum absque negativa etiam particula. Canit enim idem Horat. Od. 3, 1. Est ut viro vir latius ordinet Arbusta sulcis; hic generosior Descendat in campum petitor: pro Fieri potest ut etc. Sic autem et Lucret. ante illum locutus erat, cum caneret l. 2. Quinetiam quanto in partes res quæque minutas Distrahitur magis, hoc magis est ut cernere possis Evanescere paulatim, stinguique colorem: 4. Hic odor ipse igitur nares quicunque lacessit, Est alio ut possit permitti longius alter. Verum et hoc animadvertendum, Lucr. huic loquendi generi adhibere verbum Posse in omnibus hisce locis; at Horatium in altero id omisisse: sicut et Ovid. Possumus enim, ut opinor, his locis addere quendam illius in Epistola Didus ad Æneam, ubi Quando erit ut condas, non aliud est quam Quando fieri poterit ut condas? vel Quando condere poteris? Ita enim ibi canit, Quando erit ut condas instar Carthaginis urbem, Et videas populos altus ab arce tuos? Sed male in plerisque exemplaribus post Quando erit, ponitur interrogationis nota. Ex his autem ll. satis patet *ὅπως* in illo genere loquendi respondere Latino Ut. Sed quemadmodum dicunt hi Poëtæ Non est ut, item Est ut, haud scio an itidem dixerint Græci non solum *οὐκ ἔσθ' ὅπως*, sed etiam *ἔσθ' ὅπως*: nam hujus exempla nulla mihi succurrunt; at illius passim sunt obvia. Ac certe jam unum in præcedentibus habuimus: in quodam sc. Aristoph. l., quem protuli cum de hoc adverbio agere cœpi: Πλ. (140.) *οὐκ ἔσθ' ὅπως Ὠνήσεται δήπουθεν*, Non est ut emet, ad verbum, Fieri non poterit ut emat. Circa ejusdem Comœdiæ principium legitur, *Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι*, Fieri non poterit ut taceam, Nullo modo s. Nequaquam tacebo: ut sit pro *οὐδαμῶς σιγήσομαι*, quemadmodum ipse etiam Schol. exp., cui non itidem assentior in iis quæ de *ὅπως* dicit, sc. *ὅπως* esse pro *ὅτι* per metalepsin: quod *ὅπως* sit pro *ὡς*, at *ὡς* pro *ὅτι*. Verum præsenti indicativi sciendum est: ut in eadem Comœdia (51.) *Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει, Ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον.* Ubi hoc etiam animadverte obiter, non esse cum *ἀλλὰ* repetendum *ἔσθ' ὅπως*: ut sit *οὐκ ἔσθ' ὅπως ῥέπει εἰς τουτί, ἀλλ' ἔσθ' ὅπως ῥέπει εἰς ἕτερόν τι μεῖζον*: sed simpliciter *ἀλλὰ ῥέπει εἰς ἕτερον* etc. perinde sc. ac si præcederet, *οὐδαμῶς ὁ χρησμὸς ῥέπει* etc. Sic Plato Apol. (31.) *Καὶ οὐκ ἔσθ' ὅπως ὀρθῶς ἡμεῖς ὑπολαμβάνομεν.* Sic *Οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις*, Fieri non potest ut sanus sis, Nullo modo sanus es. Et cum aoristo, ap. Dem. 123(=297.) *Ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ὑπὲρ τῆς ἁπάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι.* Sed interdum additur altera negatio, juncta verbo quod sequitur post *οὐκ ἔσθ' ὅπως*: ut, *Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ὁμονοήσομεν*, Isocr. Fieri non potest quin concordes simus, Omnino fiet ut concordes simus, concordes erimus; nam et Bud. *οὐκ ἔσθ' ὅπως* hic vertit Omnino. Et cum præsenti, *Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα.* Item cum aoristo adjunctam habente particulam *ἄν*, ut ap. Plat. in Apol., statim post illa quæ modo protuli verba, *Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἠναντιώθη ἄν μοι τὸ εἰωθὸς σημεῖον, εἰ μή τι ἔμελλον ἐγὼ ἀγαθὸν πράξειν.* Et de hoc quidem loquendi genere *οὐκ ἔσθ' ὅπως* hactenus: at de *οὐχ ὅπως*, longe diversam signif. habente, dicam infra. Sciendum est autem Soph. aliquantulum diversa forma dixisse in Aj. (378.) *Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν*, pro Fieri nequeat quin hæc ita se habeant.

Ὅπως quoque cum ellipsi positum videmur posse in earum signiff. numerum referre, in quibus aliquam cum usu particulæ Ut, convenientiam habet. Quemadmodum enim cum dicitur *αὐτῷ μελήσειν ὅπως*, etc. item *ἐπιτεχνωμένης ὅπως*, etc. item ap. Plut. *Ἐν μὲν φυλάττοντες μόνον, ὅπως ἑξήκοντα καὶ τριακοσίων ἡμερῶν ὁ ἐνιαυτὸς ἔσται*, talem usum habere videtur Ut, qualem cum dicitur, Cura s. Da operam ut hoc fiat, Vide ut hoc fiat: sic cum dicitur *ὅπως τοῦτο ποιῇς*, vel *ὅπως τοῦτο μὴ ποιῇς*, videtur *ὅπως* exprimendum potius per Ut, quam per aliam ullam particulam. Sicut enim absque ellipsi diceretur *ὅρα ὅπως*, vel *σκόπει* vel *μελέτω σοι*, ita Latine dicitur Vide ut hoc facias, Da operam ut hoc facias. Sed particula Ut usum hunc cum subjunctivo duntaxat habet: at *ὅπως* plerumque et cum futuro indicativi: ut ap. Aristoph. N. (882.) *Ὅπως δ' ἐκείνω τὼ λόγω μαθήσεται.* Sic Xen. K. Π. 5, (2, 9.) *Ἄγ', ἔφη, ὦ Γωβρύα, ὅπως πρωῒ παρέσῃ ἔχων τοὺς ἱππέας ἐξωπλισμένους.* Sic vero et cum adjicitur negativa particula, utramlibet constr. habet. Legimus enim in eadem ejusdem

Poëtæ Comœdia (822.) Ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξῃς μηδένα... Et in eadem (257.) alterius constr. hoc exemplum habemus, Ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε... Sic ap. Plat. de Rep. 1. Καὶ ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς κ. τ. λ. Quibus in ll. non solum Vide ne, sed et Cave ne, reddere possumus. Ceterum huc pertinet Æsch. Pr. (68.) p. 9. meæ Ed. Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ Στένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτὲ, ubi Schol. deesse ait σκόπει vel ὅρα. Eust. autem δέδιθι, exponens δέδιθι μὴ πάθῃς οἴκτου ἄξια. Scribi autem potest et ὑπὲρ sine accentu, ut intelligatur jungi cum στένεις. In eadem Tragœdia (559.) p. 35. Φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, Schol. exp. φέρε σκόπησον. ὅτι ἡ χάρις κ. τ. λ. Quæ autem Bud. hujus ἐλλείψεως exempla profert, cum sua interpr., videnda tibi relinquo Comm. 952. In ea autem quæ hanc proxime præcedit annotat, ὅπως esse præcipientis, aut denuntiantis, aut exhortantis, in isto Synesii loco, Ὅπως οὖν μὴ μόνον τὰς ὄψεις ἐπιβάλῃς, ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν πάνυ σφόδρα προσέξεις τοῖς γράμμασιν, ubi ideo indicativum conjunctivo subdidisse ait, nisi sit menda, quod utrique tempori modoque congruat ὅπως.

Ὅπως sequente ἂν interdum Prout, potius quam Ut. Aristides, Ὅπως ἂν συμπίπτοι τῷ λόγῳ.

Ὅπως ap. Poëtas pro Ut, Velut, Sicut, Tanquam; et quidem postpositum plerumque. Æsch. (Ch. 504.) φελλοὶ δ' ὅπως: [sic. Eust., sed leg. ὥς.] Eur. λέων ὅπως, Ut leo. Apoll. Rh. (1, 285.) Δμωὶς ὅπως. Scribunt autem Poëtæ præsertim heroici ETIAM Ὅππως pro ὅπως. Affertur et Ὅπως τε ex Eur. pro Tanquam; at Ὅπως περ e Soph. pro Quomodo.

Ὅπως pro Ut posito pro Quam, ut videri possit poni cum dicitur a Virg. Æn. 8. ut te fortissime Teucrum Accipio, agnoscoque libens. Videtur enim commode exponi posse Quam libens. Sic certe utitur et alibi: necnon alii quidam, e quibus Horat., ut juvat pastas oves Videre properantes domum. Neque enim dubito quin hic Ut juvat, idem valeat quod Quam juvat, ap. Tibull. Quam juvat immites ventos audire cubantem. Lucian. (2, 656.) Οἶσθα ὅπως ἦν θαῤῥαλέος, Scin' tu quam audax essem? Sed an Ut hujusmodi quoque locis adhiberi possit, pro Quam, alii viderint. || Præstat vero ὅπως et alium usum particulæ Quam, de quo dicam in ὅπως pro ὅτι.

Ὅπως, Ut, ἵνα. Et ὅπως μὴ, Ut ne, ἵνα μὴ, Xen. (K. Π. 3, 1, 4.) Ὅπως ἀκούσῃς ἥκεις, Venis ut audias: K. (6, 7.) Ἵνα δ' αὐτῶν μηδὲν ἀντέχηται, πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας, ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαιρόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον: (8.) Στοιχιζέτω δὲ ὑψηλὰ, ὅπως ἂν μὴ ὑπερπηδᾷ. Apud Eund. cum optativo, Ὅπως μὴ δοκοίη. Sic Aristoph. ὅπως ἀποδοίμην. Et Dem. Ὅπως ἐπεξέλθοιτε ὑμεῖς, Ut exiretis obviam. Affertur vero et ὅπως ἐφαίνου ex eod. Aristoph. (Εἰρ. 136.) pro Ut videreris; et ὅπως ἔκεισο e Soph. (El. 1134.) pro Ut jaceres. Et quemadmodum Ut vacat interdum ante Ne, sic ὅπως ante μή: ut ap. Xen. (Ἀπ. 2, 9, 2.) Εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο. || Ὅπως Bud. exp. etiam ἐφ' ᾧ et ἐπὶ τῷ, afferens e Dem. 185(=443.) Ἐμισθώσατο μὲν τοῦτον εὐθέως, ὅπως συνερεῖ καὶ συναγωνιεῖται τῷ μιαρῷ Φιλοκράτει, καὶ τῶν τὰ δίκαια βουλομένων ἡμῶν πράττειν περιέσται.

Ὅπως autem pro ὅτι, ut etiam a Schol. Æsch. videmus exponi in quodam quem modo protuli loco, usurpatur a primariis etiam Scriptoribus, Thuc. Xen. Nam ex illo affertur ἴσμεν ὅπως, cum Enarratoris expositione, ἴσμεν ὅτι. Apud hunc autem legitur K. Π. 3, (3, 10.) Ἀλλ' ὅπως μὲν, ὦ Κῦρε, καὶ οἱ ἄλλοι Πέρσαι, ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς, μηδ' ὑπονοεῖτε. Quendam etiam Aristoph. locum protuli, in quo a Schol. exponi ὅτι docui, (nam ὅπως pro ὡς, hoc autem pro ὅτι poni ait,) sed me, uti dixi, nequaquam ei assentiente. || Quinetiam cum dicitur ὅπως τάχιστα, possumus ei hic quoque tribuere illum usum, quem ὅτι cum hoc adverbio aliisque nonnullis habet, itidemque particula ὡς: eundem sc. quem habet particula Quam cum adverbiis itidem superlativi gradus: reddendo ὅπως τάχιστα Quam celerrime, Quam citissime: Eust. autem ὅπως τάχιστα e Soph. affertur λίαν ταχέως. Sed pro Quam celerrime s. Quam celerrime fieri potest, dicunt etiam ὅπως ἐνὶ τάχους: item ὅπως ἔχουσι τάχους, pro Quam celerrime possunt, Quam citissime possunt. Quorum utroque Basilius usus est.

AT VERO in Οὐχ ὅπως longe a præcedentibus diversam signif. habet ὅπως: accipitur enim οὐχ ὅπως pro Non solum non: sequente ἀλλὰ, et quidem adjunctam sæpe habente particulam καί. Isocr. Areop. Οὐχ ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καταδεέστερον πράττοντας, ἀλλ' ὑπολαμβάνοντες αἰσχύνην αὐτοῖς εἶναι τὴν τῶν πολιτῶν ἀπορίαν, ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, Dem. pro Cor. Οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν κατὰ τουτωνὶ, πολιτεύῃ. Quibus in ll. ei respondet particula ἀλλὰ, non adjuncta particula καί: at sequentes loci adjectam illam habent. Xen. Ἑλλ. 5, (4, 34.) Οὐχ ὅπως τιμωρήσαιντο ἀλλὰ, καὶ ἐπαινέσαιεν τὸν Σφοδρίαν. Et ap. Dem. (licet in ejus etiam loco, quem paulo ante protuli, habeas ἀλλὰ, sine καί,) Phil. 2. Οὐχ ὅπως ἀντιπράξειν καὶ διακωλύσειν, ἀλλὰ καὶ συστρατεύσειν, ἂν αὐτοὺς κελεύῃ. Sic denique et Lucian. (3, 198.) Φημὶ γὰρ καὶ γυναιξὶ καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν πολύν. Dem. interjecit etiam particulam γὰρ inter οὐχ et ὅπως in hoc loco (ubi Bud. vertit, Non enim hoc modo, Neque enim tantummodo,) Orat. c. Mid. (p. 518.) Οὐ γὰρ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαί τινος ἐν ταύταις ἡμέραις ᾤεσθε χρῆναι, ἀλλὰ καὶ τὰ δίκῃ καὶ ψήφῳ τῶν ἑλόντων γιγνόμενα, τῶν ἑαλωκότων καὶ κεκτημένων ἐξ ἀρχῆς τῇ γοῦν ἑορτῇ ἀπεδώκατε εἶναι. Ceterum in hujusmodi ll. possumus οὐχ ὅπως interpretari etiam Tantum abest: quinetiam Nedum, sed mutata orationis structura. At nonnunquam οὐχ ὅπως in posteriore membro ponitur; et tunc apte redditur, Nedum, vel Tantum abest ut, minime mutata orationis structura. Lucian. Καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδὼς, ᾐσχυνόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρνηθείην ἄν: (1, 192.) Οὐδὲ μνημονεύσειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, Neque Jovem postridie memorem futurum existimabam, nedum tam graviter hæc laturum. Vel, Tantum abest ut eum tam graviter hæc laturum putarem. Animadvertendum est autem in hoc etiam loquendi genere, ac præsertim quale est in superioribus exemplis, in quibus οὐχ ὅπως in priore membro ponitur, ὅπως præstare usum VOCULÆ ὅτι, (dico autem, in hoc quoque genere loquendi, quod paulo ante alium etiam usum particulæ ὅτι præstare particulam ὅπως docuerim,) cum itidem dicatur οὐχ ὅτι pro Non solum non: ut in hoc Athen. loco, Οὐχ ὅτι ἡμῶν τινὰ προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλους. Sed ne fallatur lector, admonitus esto, in οὐχ ὅπως aliquando etiam pro Ut usurpari ὅπως: ut, Οὐχ ὅπως εὐορκήσῃ πρόνοιαν ποιήσεται. Quem l. Budæus afferens ait, οὐχ ὅπως esse pro οὐχ ἵνα. Verum ego suspicor ὅπως hic esse pro Ut, non tam significante ἵνα, quam eum usum habente quem habere diximus cum Curare, Dare operam: cum dicitur, Curabo ut hoc fiat, Dabo operam ut hoc fiat. Cujus signif. exemplis ante a me productis addo et hoc e Xen. (Œc. 7, 5.) Τὸν δ' ἔμπροσθεν χρόνον ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας, ὅπως ὡς ἐλάχιστα μὲν ὄψοιτο, ἐλάχιστα δὲ ἀκούσοιτο, ἐλάχιστα δ' ἔροιτο. Quod si eund. usum ibi habeat, illa verba, Οὐχ ὅπως εὐορκήσῃ πρόνοιαν ποιήσεται, in ista poterunt resolvi, mutata orationis structura, οὐ τοῦ εὐορκῆσαι πρόνοιαν ποιήσεται.

" Ὄκως, Ionice pro ὅπως dicitur, Herod."

[" Ὅπως, Thom. M. 654. 732. ad Charit. 652. Toup. Emendd. 1, 183. Valck. Hipp. p. 242. 299. Ὅπως, πῶς, Porson. Med. p. 80. ad Lucian. 2, 6. 93. 3, 378. Weisk. ad Xen. T. 5. p. 60. Postquam, Soph. Œd. T. 1241. 1244. Trach. 795. 917. Phil. 614. Aristoph. N. 60. ad Herod. 9. 51. 77. 164. 167. 272. 494. 502. 557. 613. 641. Quoties, 8. 34. 152. 164. 167. 170. 260. 317. 472. 474. 560. 604. 661. 679. 685. Toup. Opusc. 1, 262. (addito τε, Herod. 2, 108.) Cum, Soph. Trach. 765. ad Callim. 1. p. 79. Quemadmodum, Eur. Cycl. 406. Quomodo, de constr., Brunck. ad Poët. Gnom. 314. Aristoph. 1, 77. 82. 167. Phil. 55. Eur. Med. 670.

Porson. p. 79. Ut, de constr., Brunck. Aristoph. 1, 167. 2, 10. 16. 95. Porson. Or. 646. Musgr. 653. Brunck. p. 219. Œd. T. init. 921. 1518. Antig. 776. Trach. 602. Aj. 567. 569. El. 57. 760. Hermann. Obss. Crit. 20. Boeckh. in Plat. Min. 62. ad Herod. 519. Ὅπως etiam Ut finale significans, interdum cum fut. indic. construitur, Brunck. Aristoph. 3, 210. Ὅπως, Ut, cum indic., 1, 193. Εἰρ. 136. Soph. Œd. T. 1392. El. 1134. et Brunck., Musgr. Phœn. p. 188. Segaar. in Daniel. p. 17.: cum infin., ad Diod. S. 1, 415. 597. 655. 2, 408. 467.: cum conj., Herod. 692.: cum optat., Hom. Batrach. 248. Ed. Wolf., Xen. K. Π. 65. Dawes. M. Cr. 267. Brunck. ad Orest. p. 219. De particulæ ὅπως usu Homerico, Heyn. Hom. 5, 700. 6, 44. Ὅπως pro πῶς, Heind. ad Plat. Lys. 25. Charm. 101. Ὅπως et πῶς quomodo differant, Valck. Hipp. p. 301. Ὅπως et πῶς conf., p. 242. ad Lucian. 1, 308. ad Diod. S. 1, 298. Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 20. ad K. Π. 61. Ὅπως i. q. ὅτι, Herod. 1, 37. extr. Aristoph. Εἰρ. 132. Soph. Œd. T. 548. Pro ὡς, ad Xen. Mem. 2, 4, 2. ad Lucian. 1, 194. Herod. 417. 431. 616. 676. Conf. c. ἐπεὶ, Heyn. Hom. 6, 201. 312.: cum οὕτως, 7, 372. Post verba jubendi, ad Diod. S. 1, 597. Dionys. H. 1, 102.: metuendi, Eur. Heracl. 249. Plato Euthyphr. p. 20. Fisch., Soph. Œd. T. 1074. Post ἐλπίζω, El. 963. Eur. Heracl. 1051. Post οἰκτείρω, Soph. Phil. 169. Post δέομαι, Bast Lettre 192. Post φημὶ, Herod. 128. 254. 255. 579. 616. 676. An interrog., Dawes. M. Cr. 477. Brunck. Aristoph. 1, 254. Collocatio particulæ ὅπως exquisitior, Bibl. Crit. 3, 1. p. 35. De quant., Græfe ad Meleagr. p. 101. De constr., Thom. M. 268. et Add., 613. ad Charit. 460. Dawes. M. Cr. 228. 321. 471. Eur. Heracl. 421. Wakef. Ion. 1146. Musgr. Herc. F. 504. 1281. El. 835. ad Diod. S. 2, 542. Lucian. 2, 99. Wolf. ad Dem. c. Lept. 266. 375. Zeun. ad Xen. K. Π. 16. 21. 62. 63. 94. 149. 498. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 12. Xen. Eph. 84. ad Herod. 160. ad Callim. 1. p. 259. Cum fut. indic., Brunck. Aristoph. 2, 19. 125. 3, 221. ad Diod. S. 1, 691. Duker. Præf. Thuc. 1. Porson. Hec. p. 80. Ed. 2. Heyn. Hom. 7, 313. 390. ad Herod. 578. hinc corrig. 579. ad 665. Musgr. Cycl. 626. Cum fut. indic., omisso aut addito ὅρα, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 30. 31. Zeun. ad Xen. K. Π. 47. Hutch. 17. Toup. Opusc. 1, 31. Mos. du Soul ad Plut. Ages. 639. Reisk., Bergler. ad Alciphr. 194. Koen. ad Greg. Cor. 89. ad Lucian. 1, 189. 419. ad Herod. 477. Cum conj., Heyn. Hom. 7, 313. 381. 390. Herod. 623. sed malim λάμψεται: cf. 626. ad 631. 735. 738. Xen. Ἑλλ. 2. Schn. Cum optat., Herod. 635. 651. ad 655. 738. Cum gen., ad 722. Abresch. Lectt. Aristæn. 338. Valck. Diatr. 253. Ὅπως ἔχω, cum gen., Thom. M. 635. Boiss. Philostr. 432. Ὅπως cum superl., Soph. Phil. 627. Ὅπως μὴ, de constr., Brunck. Aristoph. 1, 24. 51. 197. 2, 185. 3, 190. Ἀ. 343. Dawes. M. Cr. 227. 321. 459. Muller. ad Plat. Ion. p. 6. Wakef. Trach. 602. Phil. 1069. Heind. ad Plat. Lys. 1122. Charm. 67. Gorg. 109. 112. 113. 218. 228. Schneid. Anab. 38. Lobeck. Aj. p. 304. 385. Brunck. Œd. T. 1075. El. 956. 1403. Eur. Bacch. 363. Valck. Hipp. p. 224. ad Herod. 160. Post ὅπως, it. ὅπως μὴ, fut. indic., Valck. Phœn. p. 35. Brunck. ad Eur. Med. 325. Bacch. 1371. ad Xen. Eph. 270. ad Herod. 160. 216. 500.: Xen. Mem. 1, 2, 37. Φυλάττου, ὅπως μὴ — ποιήσῃς: leg. ποιήσεις. Ἐπιμέλονται, ὅπως μὴ ἔσονται, Xen. K. Π. p. 13. Ante ὅπως, subaud. σκόπει, Markl. Iph. p. 266. Musgr. Iph. T. 321. Wakef. Herc. F. 504. Jacobs. Anth. 7, 357.: Porson. Hec. p. 27. Ed. 2.: (De ὅπως subaudito ὅρα.) 'Plerumque quidem ὅπως vel ὅπως μὴ cum secunda persona, aliquando cum tertia construitur, rarius cum prima.' Φράζεσθαι, ὅπως — de constr., Heyn. Hom. 5, 585. 686. 700. 701. Ὅπως, Ὅπως ἂν, Brunck. Aristoph. 1, 31. 77. 214. 256. 2, 192. ad Diod. S. 1, 643. Ὅπως ἂν, Eur. Iph. A. 539. Hel. 748. 899. Aristoph. Λ. 267. Brunck. 2, 10. 3, 9. Plato Lys. p. 15. Brunck. Œd. C. 188. Aj. 1222. Hermann. Obss. 22. Eur. Med. 938. Alc. 782. De sede, Brunck. ad Aristoph. N. 776. Cum optat., Herod. 625. Ὅπως ἂν μὴ, seq. conj., Eur. Phœn. 760. Ὅκως ἂν post δεῖσθαι, Herod. 165. Πῶς ὅπως; Heind. ad Plat. Hipp. 153. Ναῦς ὅπως, Veluti navis, Wakef. Herc. F. 1099. 1405. Wakef. Phil. 845. Jacobs. Anth. 6, 405. Ὅπως πρῶτα, Simul ac, Hesiod. Θ. 156. Ὅπως δὴ, Heind. ad Plat. Phædr. 320. Eur. Or. 79. Ὅ. δή ποτε, Dionys. H. 2, 824. Ὅ. ποτὲ, Casaub. Athen. 1, 70. ad Mœr. 51. Dionys. H. 2, 829. Οὐχ ὅ., seq. ἀλλὰ, ad Phalar. 298. Thom. M. 471. Μὴ ὅ., ἀλλ' οὐδὲ, Xen. K. Π. 41. Οὐχ ὅ., ἀλλ' οὐδὲ, Wyttenb. Select. 410. ad Diod. S. 1, 45. 68. 186. Phalar. 166. Lucian. 1, 192. 440. 501. Zeun. ad Xen. K. Π. 731. Οὐκ ἔσθ' ὅ., Valck. Hipp. p. 230. Dawes. M. Cr. 276. Ἔσθ' ὅπως —, interrogantis, Lucian. 1, 87. Ὅπως τί δράσῃ; Brunck. Œd. C. 1725. cf. El. 390.: Eur. Med. 1059. Οὔ τοί ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως — παρήσω —. Ἔπλευσ', ὅπως ἔπλευσα, Porson. Or. 79. Soph. Œd. T. 1376. (1458.) C. 273. 336. Both. ad Soph. Fr. p. 87. Ὅκωσπερ, Lucian. 3, 475. 481. Ὁπωσοῦν, ad 2, 8. Thom. M. 655. Duker. Præf. Thuc. 9. Ὁπωστιοῦν, Thom. M. 655. Plato Phædr. 291. Heind. ad Apol. p. xxi. Xen. K. Π. 64." Schæf. Mss. "Ὅπως οὖν pro ὁπωσοῦν scorsim scribitur ap. Chrys. de Sacerd. 4, 5. p. 182. bis." Routh. Mss.]

P.

"P, ap. Eretrienses frequenti erat in usu; eam "enim non paucis vocibus contra morem aliorum "inserebant:" [Plato Cratylo p. 434.] "Poëtæ autem "nonnullis vocabulis eam inseruisse comperiuntur, "ut sonum asperiorem efficerent. Quinetiam in "vocibus nonnullis, quas cum Poëtis communes alii "Scriptt. habent, ascititium esse existimatur: ut in "*οἶστρος* et *ἀλάβαστρον*. Vide Eust." ["P et Γ conf., Jacobs. Anim. 258. P et N, Anth. 10, 251. P et I, vide I." Schæf. Mss. Strabo 10. p. 688. Inscr. ap. Mus. Cr. Cantabr. 1, 536. * "'Αντιῤῥῶ, Rho inversum, nota librariorum, Montf. Palæogr. 132." Kall. Mss.] "'Ρωβικώτερος, Qui vix potest pronuntiare *ρ* "literam, VV. LL." ["'Ρωβικὸς, Qui literam *ρ* bene et plane proferre potest, Kuhnius. Diog. L. (2, 108.) Euclide p. 87. HSt. (=143.) 'Ο *ὑβριστικὸς δ' Εὐβουλίδης κερατίνας ἐρωτῶν, Καὶ ψευδέσ' ἀλάζοσι λόγοις τοὺς ῥήτορας κυλίων, Ἀπῆλθ' ἔχων Δημοσθένους τὴν * ῥωβοστωμυλήθραν· ἐῴκει γὰρ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης ἀκηκοέναι, καὶ ῥωβικώτερος ὢν παύσασθαι.*" Seager. Mss. Ceteræ autem Edd. habent * 'Ρωποστωμυλήθρα, Suidas male * 'Ρομβοστωμυλήθρα. Cf. 'Ρωποπερπερήθρας, et not. ad Plut. Dem. 9.]

"'PA, particula *παραπληρωματική*, i. e. Expletiva, "quæ ex ἂρ facta videtur, per metathesin. Quidam "*σύνδεσμον παραπληρωματικὸν* appellarunt. Est au"tem ex encliticis: et redditur Certe, Utique: vel "tanquam omnino vacans, ideoque interpretationem "non postulans, prætermittitur. Od. Z. (329.) *αἴδετο* "*γάρ ῥα Πατροκασίγνητον*. Atque ut hic particulæ "*γὰρ* subjungitur, sic alibi cuipiam alii: ut in prin"cipio Il. B. voculæ *μέν*: et utrique redditur *δέ*. "Dicitur etiam *ὅς ῥα*, ut *ὅς γε*, pro *ὅς*. Interdum "accentum retinet, in nonnullis quidem certe ex"empl.: veluti post *ἦ*: cum dicitur *ἦ ῥά*." ["Heyn. Hom. 4, 261. 6, 142. 571. 593. 610. 614. 617. 7, 28. 66. 68. 73. 77. 93. 96. 107. 161. 195. 239. 242. 7, 254. 370. 375. 379. 464. 479. 489. 502. 602. 8, 29. 38. 71. Clark. ad Il. A. 56. B. 1. 742. ad Il. Δ. 459. 501. 524. E. 543. 858. N. 793. ad Herod. 327. An *ἤ ῥα*? Lobeck. Aj. p. 442. De *ὅῤῥα*, Heyn. Hom. 7, 181. Brunck. Apoll. Rh. 124. 159. De * *τόῤῥα*, ad Il. Π. 228. *Καί ῥα*, Ernest. ad Batrach. p. 416. Valck. Callim. 294. *Ὅτι ῥα*, Heyn. Hom. 4, 30. *Ὅς ῥά τε*, 7, 71. 104. Il. Γ. 61. *Γάρ ῥ'*, Heyn. Hom. 6, 241. 524. *Ἐπεί ῥά γε*, 7, 72. *Εἰ δή ῥα*, 125." Schæf. Mss. "*'Ρά γε*, Hom. H. in Apoll. 3. *'Ρά τε*, Orph. Arg. 168. Il. M. 304." Wakef. Mss. *Τίς ποκα ῥᾶ*, Alcman ap. Apollon. de Adv. 566.]

'ΡΑΒΔΟΣ, ἡ, (invenitur autem scriptum ETIAM 'Ρᾶβδος, de qua scriptura dicam infra, ubi sc. singulas signiff. recensuero,) Virga: ut Virg. quoque et Ovid. interpr. ap. Hom., Virgam appellantes, quam ille vocavit *ῥάβδον*, de Circe loquens, Od. K. (389.) *Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει 'Ράβδον ἔχουσ' ἐν χειρί*: (238.) *αὐτίκ' ἔπειτα 'Ράβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ*: (319.) *οὐδέ μ' ἔθελξεν, 'Ράβδῳ πεπληγυῖα*: (293.) *Ὁππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ*. Itidem enim Virg. cecinit, Aurea percussum virga, sparsumque venenis Fecit avem Circe. Ovid. autem de eadem loquens, et quidem illos ipsos Ulyssis socios mutante in porcos, Metam. 14. Et tetigit summos virga dea dira capillos: paulo post, conantem virga mulcere capillos. Ubi, nam et hoc observatione non indignum est, Mulcere virga dicitur, quæ ex Hom. diceretur non simpliciter *θέλγειν ῥάβδῳ*, sed *θέλγειν ῥάβδῳ πεπληγυῖα*. At quod dicit hic *πλῆξαι ῥάβδῳ*, et *ἐλάσαι*, magis ad verbum interpretabimur e Virg., Percutere virga, (ut in versu quem modo protuli, Aurea percussum virga,) quam Tangere, ex Ovidio, Et tetigit etc. Quinetiam ut Mercurio tribuitur *ῥάβδος* ab Hom., sic Virga a Lat. Poëtis: et nominatim a Virg., qui de ipso Mercurio cecinit, Tum virgam capit; hac animas ille evocat Orco Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit; Dat somnos, adimitque, et lumina morte resignat: ad istos Homeri versus respiciens, quibus ultimum Odysseæ librum exorsus est, *'Ερμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο Ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶν, Καλὴν, χρυσείην· τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει*. Et in versu proxime sequenti, *Τῇ ῥ' ἄγε κινήσας· αἱ δὲ τρίζουσαι ἕποντο*. Sed et Horat. hoc Mercurii munus describens, Virgam vocavit itidem, quam Homerus *ῥάβδον*: Od. 1, 10. Tu pias lætis animas reponis Sedibus, virgaque levem coërces Aurea turbam. Idem hanc *ῥάβδον* non simpliciter Virgam, sed Horridam virgam appellat, 1, 24. Non vanæ redeat sanguis imagini, Quam virga semel horrida—Nigro compulerit Mercurius gregi. At vero ad illud *ῥάβδον χρυσείην* pertinet epithetum *χρυσόῤῥαπις*, quod Mercurio non semel ab Hom. tribuitur. An autem *χρυσόῤῥαπις* reddi etiam possit Caducifer, quod epithetum Lat. Poëtis est usitatum de Mercurio, atque itidem *ῥάβδος*, Caduceum, (ut sc. hæc virga esse dicatur i. q. *κηρυκεῖον*,) aliis expendendum relinquo.

'Ράβδος in soluta etiam oratione frequens est, et quidem multiplicem usum habens: adeo ut Bacillum etiam reddere possimus alicubi. Interdum enim de Virga dicitur qua equum percutimus; Xen. 'Ιππ. (8, 4.) *Ἢν δὲ μὴ ἐθέλῃ, ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα*. In alio ejusdem libri loco (11, 4.) dicit *ῥάβδῳ κρούειν*, et *βακτηρίᾳ παίειν*, de equo itidem loquens. Herodian. dixit etiam, equites quosdam moderari cursum equorum *ῥάβδῳ μόνῃ*, absque frænis: 7, (9, 13.) *Καὶ ἱππεῖς ἄριστοι, ὡς καὶ χαλινῶν ἄνευ ῥάβδῳ μόνῃ τὸν δρόμον τῶν ἵππων κυβερνᾷν*. Apud Lucillium autem, Epigr. p. 187. meæ Ed. *ῥάβδος* etiam vocatur Cujus usus est ad abigendos canes; ita enim minatur cuidam Cynico philosopho, *Ἂν δὲ * παραρπάζῃς ἄρτους καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς, Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, καί σε λέγουσι κύνα*, ubi certe Baculum vel Scipionem videmur debere potius interpretari quam Virgam. Plurali autem numero *ῥάβδοι* sæpe de Virgis quibus cædebantur pueri, aut servi, aliive: unde *ξαίνειν ῥάβδοις* et *ξαίνεσθαι*, item *τύπτειν* et *τύπτεσθαι*. Plut. Alex. *Πρὶν ἐπιδεῖν Μηδικαῖς ῥάβδοις ξαινομένους Μακεδόνας, καὶ Περσῶν δεομένους*, Plut. Symp. 6. *Τῶν οἰκετῶν ἕνα τύπτοντες ἀγνίαις ῥάβδοις*. Ubi * *ἀγνίαις* scribendo, intelligemus *ῥάβδοις ἄγνου*: ut dicuntur *ῥάβδοι μυρσίνης* ab Eod. in Quæst. Rom. *'Ράβδοις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐκολάσθη μυρσίνης*. Quinetiam *ῥάβδους* cum *μάστιγας* copulavit Idem in Camillo. Sæpe vero ap. eos qui de rebus Romanis scripserunt, *ῥάβδοι* e Romani sermonis consuetudine interpretari debemus Fasces. Plut. Popl. *Ὑπὸ ῥάβδοις ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκεσι*: Quæst. Rom. *Διὰ τί τῶν στρατηγῶν αἱ ῥάβδοι συνδεδεμέναι προσηρτημένων τῶν πελέκεων φέρονται*. Herodian. 7, (6, 4.) *Αἵ τε ῥάβδοι ἐδαφνηφόρουν*, ubi eas facit duplices, sc. *βασιλικὰς* et *ἰδιωτικάς*: addit enim, *Ὅπερ ἐστι σύμβολον εἰς τὸ διαγνῶναι τὰς βασιλικὰς ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν*. Polit. tamen et hic interpr. Virgas. Et *τὰς ῥάβδους ὑφεῖναι*, quod Lat. dicebant Fasces summittere, Plut. Popl. p. 32.

'Ῥάβδος, Virga viscata, qua falluntur aves, ut dixit Ovid., Metam. 15. nec volucres viscata fallite virga. Apud Aristoph. Ὄρν. (527.) ὀρνιθευτὴς dicitur ἱστάναι βρόχους, et παγίδας, et ῥάβδους, item ἕρκη, et νεφέλας, et δίκτυα, ac πηκτάς. Schol. autem in hanc vocem ῥάβδους, annotat, γράφεται σταυρούς: et addit, ἔστι δὲ εἶδος δικτύου, ὃ χρίουσιν ἰξῷ: quæ verba non dubium est quin referantur ad illud ῥάβδους potius quam ad hoc σταυρούς. Sed videndum an εἶδος δικτύου appellare ῥάβδους illas debuerit, i. e. Genus retis.

'Ῥάβδος, Ramus: ut ῥάβδοι λεπταὶ, Diosc. Rami tenues. Sic autem et Plin. interpr. ap. Eund., cum hunc ejus locum, Τράγιον φύεται μὲν ἐν Κρήτῃ μόνῃ, ἔχει δὲ τὰ φύλλα σχίνῳ ὅμοια, καὶ τὰς ῥάβδους, καὶ τὸν καρπὸν, ita reddit, Tragion nascitur in Cretæ tantum insulæ maritimis, junipero similis et semine et folio et ramis. Sed palmæ rami peculiariter vocati fuisse ῥάβδοι existimantur. || 'Ῥάβδοι, Sarmentum, eod. Plinio interprete, cum casiæ crassius sarmentum vocat quod Theophr. τὰς ῥάβδους πλατυτέρας.

'Ῥάβδος, Bacillus, aut etiam Baculus, vide supra in 'Ῥάβδος pro Virga. Sed et ap. Serv. Grammaticum habemus vocem ῥάβδον expositam Pedum, h. e. Baculum recurvum.

'Ῥάβδος, Hastile, Bud., afferens Xen. K. (10, 3.) Τὰ δὲ ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας εὐπλατεῖς, ῥάβδους δὲ στιφράς· τὰ δὲ προβόλια πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα ἀποκεχαλκευμένας κατὰ τὸ μέσον, καὶ τὰς ῥάβδους κρανείας. Existimo autem pro hac Bud. interpr. facere, quod legimus ap. Virg. G. 2. et rasæ hastilia virgæ. Licet hic de hastilibus ad alium usum comparatis agatur.

'Ῥάβδοι, clypeis etiam tribuuntur ab Hom., ubi dupliciter posse exponi docet Eust. 905. fin.

'Ῥάβδος in aëre vocatur Arcus cœlestis exhibitio in directum conformata, ut quidem vertit Bud. definitionem Aristotelis in l. de Mundo: ῥάβδος ibi reddens Virga. Illius autem verba, loquentis de iis quæ in aëre apparent, sed speciem tantum exhibentia, 'Ῥάβδος δέ ἐστιν ἴριδος ἔμφασις εὐθεῖα.

'Ῥάβδοι, Venæ terræ in metallis, Bud. e Theophr. C. Pl. 4, 13. Ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς μετάλλοις ῥάβδους, οὕτω κἀν τοῖς ἐργασίμοις ὑπολαβεῖν χρὴ διατετάσθαι τὴν μὲν, τοιάνδε, τὴν δὲ, τοιάνδε, παραλλήλας: quæ Gaza ita vertit, Ut enim in metallis, sic et in arvis putandum venas spatiari vicinas, diversas inter sese.

'Ῥάβδοις διαποίκιλος idem Gaza ap. Aristot. vertisse traditur Lineis intervenientibus varius. Sed crediderim posse nos et hic ῥάβδοις interpretari Virgis, respicientes ad Ovid., cui similes alii alibi reperiuntur de Arte Am. 1. de tauro quodam, Signatus tenui media inter cornua virga: Una fuit labes, cetera lactis erant. Quo pertinet Virgatæ tigres.

'Ῥάβδους in vestimentis quoque quidam interpr. Lineas: ut cum scribit J. Poll. 7, (53.) purpureas ῥάβδους intertextas tunicis vocari παρύφους. Quo pertinent quæ Serv. in Æn. 8. annotat, Virgatis lucent sagulis. Quæ, inquit, habebant in virgarum modum deductas vias. Et bene allusit ad Gallicam linguam, per quam virga purpura dicitur. Virgatis ergo, ac si diceret Purpuratis. Hæc ille; sed Virgatis aliter quoque ibi exp.

'Ῥάβδοι, Virgulæ et obeli qui versibus Homeri ascribebantur, VV. LL. Possint autem fortasse vocari hujusmodi ῥάβδοι, Virgæ censoriæ: e Fabio, ita scribente, 1, 5. Quo (judicio) ita severe sunt usi veteres Grammatici, ut non versus modo censoria quadam virga notare, et libros qui falso viderentur inscripti, tanquam subdititios, summovere familia permiserint sibi, etc. Verum hic alia exempl. habent, Virgula, non Virga. [Schol. Pind. N. 2. init.]

'Ῥάβδος duplicem habet etymologiam ap. Eust. 'Ῥᾶβδον, inquit ille, alii circumflexo accentu notant in priore, ob ῥᾷον, dicentes fieri παρὰ τὸ ῥᾷον βαδίζειν ποιεῖν: at qui derivari a verbo ῥαπίζειν existimant, α ante β corripi ajunt. Idem alibi, e quorundam antiquorum ὑπομνημάτων auctoritate, tradit ῥάβδον dici παρὰ τὸ ῥᾳδίως ποιεῖν βαδίζειν. Sed addi in iisd., rectius deduci a verbo ῥαπίζειν: ut, inquit, priore quidem ratione debeat προπερισπᾶσθαι, posteriore autem παροξύνεσθαι. Idem in quendam locum Il. M. testatur magis receptam fuisse ap. veteres deductionem a verbo ῥαπίζω. Sciendum est ap. eum ῥάβδος etiam scribi, cum α et acutum et ι subscriptum habente: sc. sequendo alterum illud etymum a ῥᾷον. Sed qua ratione habet ι subscriptum, eadem et circumflexum poscit: quorum utrumque in adverbio ῥᾷον extat. Eust. tamen circumflexi quidem mentionem facit, at ι subscripti, non item. Etym. alias præterea etymologias affert, quæ magis remotæ mihi videntur: qui tamen nec duabus illis, vel potius neutri illarum quas modo protuli, multum fidei habeo. Nec video cur non æque verisimile videri debeat e ῥάβδος factum esse ῥαβδίζω, et ex eo deinde ῥαπίζω.

[" 'Ῥάβδος, Jacobs. Anth. 8, 120. 10, 41. ad Diod. S. 2, 230. Monum. Byz. 18. Heyn. Hom. 6, 326. 8, 794. Longus p. 5. Vill., Munck. ad Anton. Lib. 158. Verh., Toup. Opusc. 2, 89. ad Il. M. 297. Conf. c. ἀνὴρ, ad Dionys. H. 2, 1111. De genere, ad 1, 570. 2, 890. Heyn. Hom. 6, 326. 'Ῥάβδοι, Venæ auri et argenti in metallis, ad Diod. S. 1, 359. Lineæ in vestibus, ad 1, 313. Zeun. ad Xen. K. Π. 747. Jacobs. Anth. 7, 333." Schæf. Mss. I. q. ῥαβδοφόρος, Æsch. Suppl. 256. 'Ῥάβδοι, Genus quoddam phænomenorum ætheriorum, Plut. 9, 544.]

'Ῥαβδονόμος, vide cum compp. quæ proxime sequuntur.

'Ῥαβδοῦχος, [* 'Ῥαβδούχη,] ET 'Ῥαβδοφόρος, ὁ, ἡ, Qui virgam s. virgas gestat, aut fasces, s. bacillum, aut baculum, Lictor: ut Plut. Rom. ῥαβδοῦχοι exp. λικτῶρες. Atque ita vertit Polit. ap. Herodian. 7, (8, 10.) Καὶ παρ' οἷς εἰς τὴν τοῦ ἡγουμένου ὑπηρεσίαν ἀρκοῦσι ῥαβδοῦχοι. Apud Act. tamen 16, 35. Ἡμέρας δὲ γενομένης ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ τοὺς ῥαβδούχους, ubi vetus Interpr. vertit Lictores: alii interpr. Viatores, et intelligunt eos quorum opera utebantur magistratus vocandi quempiam, vel aliquid denuntiandi causa, non item ligandi: quod lictorum erat: sic tamen ut confusa interdum fuisse videantur horum munia. Polyb. ap. Suid. Παρῆν ῥαβδοῦχος παρὰ τοῦ στρατηγοῦ, καλῶν τὸν βασιλέα. ITEM 'Ῥαβδονόμος, Lictor, Designator, Bud. e Plut. (Æmil. 32.) In VV. LL. Minister qui cedere facit, i. e. locum præbere. Ab Hes. autem exp. βραβευτής: de qua exp. mox dicam. 'Ῥαβδοῦχος et βραβευτὴς pro eod. ponuntur a Plat. Protag. 298., sc. pro Moderatore et arbitro disputationis, Bud. Sic certe ab Hes. ῥαβδονόμος exp. βραβευτής: sed accipiente, ut opinor, βραβευτὴς in propria signif. De ῥαβδοῦχοι autem et ῥαβδοφόροι vide et Suid. Apud Eust. 104. legitur et ὁ * ταξεωτικὸς ῥαβδοῦχος. [" 'Ῥαβδοῦχος, ad Herod. 644. ad Diod. S. 1, 362. 'Ῥαβδοφόρος, ad 1, 144. ad Herod. l. c. Plut. Alex. 171. Schm." Schæf. Mss. Poëtice 'Ῥαβδηφόρος, Lycophr. 1139.] Fiunt autem ab hoc ῥαβδοῦχος, et NOMEN 'Ῥαβδουχία, et VERB. 'Ῥαβδουχέω. Quamvis autem ῥαβδουχία sonet Ipsum munus gestandi virgas s. fasces, affertur tamen plur. ῥαβδουχίαι et pro Fascibus. [Plut. Cic. 16. Anton. 17.] At ῥαβδουχῶ, cum significet proprie Virgas gesto, s. Fasces, aut Anteeo gestans fasces, a Bud. tamen ῥαβδουχεῖν exp. simpliciter Anteire, Anteambulonis officium præstare. Verum in l. quem affert, non activa vox habetur, sed passiva, e [Plut.] Numa, (10.) 'Ῥαβδουχοῦνται δὲ προϊοῦσαι Ἑστιάδες, ubi exp. Cum fascibus deducuntur. [" Activum 'Ῥαβδουχεῖν, Lictoris officio fungi, habes ap. Athen. 259." Schw. Mss. * Πρωτοραβδοῦχος, Gl. Primivirgius: * 'Ῥαβδουχικὸς, Gl. Lictorius.] Ab illo autem nomine ῥαβδοφόρος est VERB. 'Ῥαβδοφορέω, quod Idem tradit esse ἱππασίας τὶ γένος, ex J. Poll. 46. Affert vero et e Xen. (Ἱππ. 7, 11.) p. 121. [ubi leg. ἐπιραβδ.] " 'Ἐπι-" ῥαβδοφορεῖν τὸν ἵππον, Virga s. Virgæ ictu insti-" gare equum ad cursum, J. Poll. 1, (220.) Τὸ δὲ " ἐπιραβδοφορεῖν τὸν ἵππον, οὐ πάνυ ἐπαινοῦσιν οἱ " ἱππικοί." [Lex. Xen.]

'Ῥαβδοειδὴς, Virgæ formam habens, Virgæ speciem præ se ferens. In VV. LL. exp. et Virgatus. Apud Medicos quædam ῥαφὴ, i. e. Sutura, vocatur ῥαβδοειδὴς, quæ ETIAM 'Ὀβελαία: sc. Sutura cranii recta,

quæ a media sincipitis sutura ad mediam suturam occipitis, secundum capitis longitudinem extenditur, et in cranio secundum naturam se habente, inter anteriorem posterioremque suturam concluditur, neque ultra fertur: aliquando tamen ad nasum usque per os frontis medium descendit. Utrumque autem nomen habet, quod veru, aut sagittæ, aut virgæ instar recta incedit, verticemque in duas partes, dextram et sinistram, secat. Lat. Rectam vocare possunt. Gorr. [" Dionys. H. 1, 386." Schæf. Mss. Geop. 12, 37. Vide 'Ρόμβος. Contracte * " 'Ραβδώδης, Schol. Jo. Diac. Hesiod. 'Α. 289. p. 94. Heinrich." Boiss. Mss. * 'Ραβδολόγος, unde * 'Ραβδολογία, Gl. Virgindemia. * 'Ραβδομάχος, unde * 'Ραβδομαχία, Plut. Alex. 4. vide Cor. * 'Ραβδονόμος, vide 'Ραβδοῦχος. * 'Ραβδονομέω, Arbiter sum, Soph. Tr. 516.] 'Ραβδῳδὸς, vide T. 1. col. 121. in fine. ubi et de ῥαψῳδὸς ac ῥαψῳδία.

"Αραβδος, ὁ, ἡ, Carens virga, baculo. Scribitur etiam "Αῤῥαβδος. [* " Δίραβδος, Duabus virgis s. lineis notatus, Aristot. ap. Athen. 305. * Πολύραβδος, Pluribus virgis s. lineis aut striis distinctus, Idem ibid." Schw. Mss. * Τετράραβδος, Schol. Pind. Π. 2, 73. * " Χρυσόραβδος, Herodian. Epimer. 154." Boiss. Mss.]

[* " 'Ράβδωμα, Hes. v. Σκυτάλια." Wakef. Mss.]

'Ράβδωσις, ET 'Ραβδωτὸς, tanquam a VERBO ῥαβδόω, q. d. Virgatio et Virgatus, Aristot. Eth. 10, 4. 'Η γὰρ τῶν λίθων σύνθεσις ἑτέρα τῆς τοῦ κίονος ῥαβδώσεως· καὶ αὗται, τῆς τοῦ ναοῦ ποιήσεως: ubi vetus Interpres reddit Columnæ virgatio: quidam, Erectio columnæ: alii Collocatio ad pares angulos: quod ita scribat Eustratius, (non Eustathius, ut habent VV. LL.,) ῥάβδωσιν κίονος vocat Aristoteles τὴν κατὰ μῆκος πῆξιν, ἥτις γίνεται, ὅταν πρὸς ὀρθὰς γωνίας ἵστηται: quæ verba ita exp. ῥάβδωσιν columnæ appellat Collocationem in longitudinem, et defixionem: quæ tum fit, cum ad rectos angulos recta steterit. Sunt alioqui et qui existiment ῥάβδωσιν in columnis, sicut et in toreumatibus, esse Striationem s. Striaturam, quam vulgo appellamus Canelure: a parte ea quæ cava est, canaliculi instar: cum in striatura duæ sint partes; una, quæ cava est canaliculi instar, unde Canaliculata columna: altera, eminula, s. protuberans, nominata Stria, quæ instar virgæ a summo ad imum dirigitur. Unde Striatæ vel Virgatæ columnæ nomen fuit impositum. Affertur vero et de Toreumate poculo dictum ῥάβδωσις, ex Josepho A. J. [12, 2.] ITIDEM 'Ραβδωτὸς κίων, Columna striata, Collocata et defixa in longitudinem, etc. sequendo exp. quam Eustratius dat verbali ῥάβδωσις. Sed ap. Aristot. (H. A. 4, 4.) quædam concharum genera ῥαβδωτὰ Gaza vertit Pectinatim divisa. Sunt qui et Striata reddi posse existiment, aut etiam Virgata: ut Virg. Virgatis sagulis dixit, quibus quasi viæ quædam in virgarum modum deductæ sunt et sectæ. His autem opp. idem Aristot. quæ VOCAT 'Αῤῥάβδωτα, Non divisa pectinatim, Non striata, virgata: [cf. Athen. 88. ubi scribitur ἀράβδωτον, unico ρ. " 'Ραβδωτὸς, Jacobs. Anth. 11, 329. ad Diod. S. 1, 191. 353. Valck. Diatr. 279. Zeun. ad Xen. K. Π. 747. (8, 3, 8.)" Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. p. 1118. in v. 'Ρόμβος citandus. * Μελανοῤῥάβδωτος, Xenocr. de Alim. ex Aquat. c. 28. p. 469.]

'Ραβδεύω, Virgulas quatio, Bud., qui etiam addit, ῥαβδεύειν vertisse Gazam ap. Aristot. Verberare, volentem significare Virgulas quatere. Affert vero hunc Aristot. ex H. A. 9. locum, in quo passiva vox habetur, p. 133. Καὶ ὅταν ποιήσῃ ἑαυτὰ ἄδηλα, εἶτα ῥαβδεύεται τοῖς ἐν τῷ στόματι, ἃ καλοῦσιν οἱ ἁλιεῖς ῥαβδία. 'Ραβδεία, Verberatio quæ fit virga, VV. LL.

'Ραβδίζω, Virgis cædo, Act. 16, 22. 'Εκέλευον ῥαβδίζειν. Et pass. 'Ραβδίζομαι, Virgis cædor, a quo est ἐῤῥαβδίσθην ap. Paul. 2 ad Cor. 11, 25. Τρὶς ἐῤῥαβδίσθην, ubi tamen quidam intelligunt de alio verberum genere, quæ Romani præfecti inflixerint: et hujusmodi esse illa, quorum meminit Marc. 14, 65. Καὶ οἱ ὑπηρέται ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον. De quo l. dicetur etiam in 'Ράπισμα post 'Ραπίζω. || 'Ραβδίζω, Perticis cædo, percutio, Perticis decutio, s. excutio. A Bud. redditur Perticis cædo: afferente pass. partic. ῥαβδιζόμενα e Theophr. (H. Pl. 1, 19, 4.) "Ετι δὲ καὶ τὰ δένδρα λυμαίνοιτ' ἂν ῥαβδιζόμενα. [Aristoph. A. 587. " Ad Diod. S. 2, 396. 615. * 'Ραβδισμὸς, Const. Manass. Chron. p. 95. Meurs." Schæf. Mss. " Nectar. Homil. p. 16. Ed. Par. 1554." Boiss. Mss. * 'Εκραβδίζω, Aristoph. A. 576.]

'Ραβδίον, τὸ, Virgula, Parva virga; Virgultum, Ramulus, Scapus, VV. LL. || Item ῥαβδία, in ore quorundam piscium, Raduli, ut quidam interpr. Habes in l. Aristot. quem protuli in 'Ραβδεύω. [" Ad Diod. S. 2, 564. Pictorum, Timæi Lex. 276." Schæf. Mss. 'P. διάπυρον, Virgula candens, Plut. 8, 246. Vide Schn. ad Varron. 3, 17, 4. " Alimus, Diosc. Notha 443." Boiss. Mss.]

[* 'Ράβδινος, Gl. Virgeus.]

'PAΔΙΟΣ, Facilis. Pro quo ῥᾴδιος dicitur POETICE 'Ρηΐδιος: quod si ex hoc manasse existimetur illud, dicendum fuerit η versum esse in α, atque adeo ι, quod ei subscribi videmus, esse illud quod ipsi η erat ascriptum. Hoc autem ῥηΐδιος quidam ex ADV. 'Ρέα deduxerunt, (quod sc. originem habeat a verbo ῥέω, quoniam quæ factu facilia sunt, veluti fluere videntur,) ut e ῥέα primum formatum sit ῥεΐδιος, deinde ῥηΐδιος, verso ε in η. Invenitur autem etiam COMPAR. 'Ρηΐτερος, Facilior: et SUPERL. 'Ρήϊστος, Facillimus. Nec defuerunt et qui ῥᾴδιος a NOMINE 'Ρᾷος deduxerint. Verum si a ῥᾷος esset, non debuisset mutare α in η, ut inquit Auctor Etymologici, rationem quandam afferens. Videmur vero ei deductioni posse opponere et illam scripturam, cum ι sc. sub α. At Eust. non sat diligenter, meo quidem judicio, hæc examinans, a ῥᾷον fieri dicit non solum 'Ρήϊον et 'Ρηΐδιον et 'Ρᾴδιον, sed etiam 'Ρήϊστον, superlative. Unde autem dicemus esse ῥᾷον et quomodo formatum? De hoc certe nihil dum ap. Gramm. legi: sed divino (quo enim interim hic nisi ad divinationem confugiam?) e ῥέα factum esse ῥάϊον, e quo ῥᾷον: aut certe ῥαΐων nomen, unde adverbium ῥάϊον, e quo ῥᾷον. Utut sit, subscribendum esse ι ipsi α in comparativo isto, probare videtur verbum ῥαΐζω: s. potius ῥᾴϊστα pro ῥᾷστα, quod ap. Theocr. legitur, ut suo docebo loco. Sed cur ego in istis tam spinosis quæstionibus diutius quam officii mei sit, immoror?

'Ρᾴδιος, Facilis: utrisque Scriptoribus usitatum, licet ῥηΐδιος, frequentius illo sit Poëtis, quibus etiam peculiare est. Theocr. initio Cyclopis, εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι, Non facile est invenire. Sic Xen. Οὐ πάνυγε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν, ('Απ. 3, 11, 16.) 'Ρᾴδιόν ἐστι σχολάσαι, Dem. Phil. 2. 'Ρᾴδιον, καὶ πόνος οὐδεὶς πρόσεστι τῷ πράγματι, Olynth. 1. dicit aliquid ῥᾴδιον esse, et παντός: (p. 15.) Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾷν φήσαι τις ἂν ῥᾴδιον καὶ παντὸς εἶναι. Sic Aristot., sed postponens ῥᾴδιον, Eth. 2, 8. Οὕτω δὲ καὶ τὸ μὲν ὀργισθῆναι, παντὸς, καὶ ῥᾴδιον. Dem. ῥᾴδιον et εὔπορον pro eod. dixit: Isocr. autem ἁπλοῦν et ῥᾴδιον λόγον copulavit: idem ῥᾳδίαν et χαλεπὴν τὴν τῶν σωμάτων τροφὴν inter se opposuit. Affertur porro ῥᾴδιος et fem. gen. ex Eur. (Med. 1375.) ῥᾴδιος ἀπαλλαγή. || Proclivis ad aliquid, Synes. Ep. 57. Οὐ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι χαυνωθῆναι, καὶ λαμπρόν τι λογίσασθαι περὶ ἐμαυτοῦ. " 'Ραδιέστερος pro ῥᾴων, Facilior: ea forma " qua αἰδοιέστερος et ἀφθονέστερος, atque alia."

[" 'Ρᾴδιος, ad Lucian. 1,700. Coray in Herod. Larcher. 3, 400. Timæi Lex. 227. Musgr. ad Eurip. p. 203. Ammon. 122. 'P. τὼ ὀφθαλμὼ, Bergler. ad Alciphr. 24. 'Ρᾴδιόν ἐστι, cum infin., ad Phalar. 291. ad Diod. S. 2, 333. 'Ρᾳδιέστερος, Polyb. 3, 607. ad Mœr. 25. 'Ραΐτερος, ad Charit. 443." Schæf. Mss. 'Ρᾴδιον pro ῥᾷον, Lobeck. Phryn. 403. " 'Ραδιέστερος, Athen. 424." Wakef. Mss. * 'Ρᾳδιώτερος, J. Poll. 5, 107. ex Hyperide. 'Ραΐδιος, Schæf. ad Greg. Cor. 573.]

'Ρᾳδίως, Facile: ut ῥᾳδίως ποιεῖν τι, Facile aliquid facere. Apud Plat. autem de Rep. 1. 'P. τὸ γῆρας φέρειν, Facile ferre senectutem, i. e. Moderate, Patienter.

Cic. autem, idem exprimere volens, dixit in Catone, Tolerabilem senectutem tibi videri. || Apud eund. Plat. (Apol. 11.), necnon ap. Dem. ῥᾳδίως reddendum potius Temere. || Facile, i. e. Admodum, inquit Bud., afferens ex Isæo 66(=218.) Ἀγρὸν ταλάντου ῥᾳδίως ἄξιον: et sic identidem eum uti inquit. || In VV. LL. ῥᾳδίως ἔχω, pro Bona sum valetudine; sed absque testimonio. At de ῥᾷον ἔχω, suo dicetur loco. [" Markl. Suppl. 159. Eurip. 3. p. 299. Temere, Heindorf. ad Plat. Charm. 108. Hipp. 167. Theæt. 322. De iota subscr., Porson. Or. 692. corrig. Ῥαϊδίως, ad Timæi Lex. 156." Schæf. Mss. Ῥᾳδίως, Ῥαϊδίως, Greg. Cor. 573. Schæf.]

Ῥᾳδιουργὸς, Qui facile ad patrandum scelus aliquod prorumpit, quales οἱ ῥᾳδίως ἀποκτινοῦντες ap. Plat., Qui facile ad scelus quodlibet patrandum impellitur, et velut propenso ac proclivi est animo ad patranda scelera, Qui projecta est ad quodvis facinus s. flagitium audacia, Facinorosus, Sceleratus. Ab J. Poll. col. 129. ei adjunguntur θερμουργὸς et ἰταμός. Plut. (8, 375.) Ἀκούσας δ' ὅτι τοὺς ῥᾳδιουργοὺς φυγαδεύουσι, Τί οὖν, εἶπεν, οὐκ ἐρρᾳδιούργησας, ὅπως ἐκ τῆς στενοχωρίας ταύτης μεταστῇς; Interdum vero ῥᾳδιουργὸς redditur Veterator, Versipellis. Diciturque generaliter etiam de Eo qui mala fide in re aliqua versatur: unde et pro Adulteratore testamenti, quem Cic. Testamentarium appellat. B. [" Thom. M. 769. Toup. Opusc. 1, 394." Schæf. Mss. Arrian. Exp. Alex. 2, 5, 5. Ῥᾳδιουργότερον ἐγγεγράφθαι ἔφασαν τῷ Ἀσσυρίῳ ὀνόματι, Molliore quodam lascivioreque Assyrio vocabulo expressum ajebant. Phot. Ῥᾳδιουργός· πλαστογράφος· καὶ ὁ κακοῦργος ἁπλῶς.]

Ῥᾳδιουργέω, Facile ad scelus aliquod patrandum prorumpo, etc. sequendo expositiones præcedentibus nominibus datas. Exemplum autem habes in l. Plut. quem protuli in Ῥᾳδιουργός. Sed significat etiam Mala fide in re aliqua versari, Mala fide agere. Unde et pro Testamentum supponere, ap. Plut. Bud. || Idem ῥᾳδιουργεῖν e Xen. affert pro Negligere, Cessare, Sine intentione et cura vivere, Segniter negotia obire, ut operarii qui operis consummationem ad se pertinere non magnopere putant: ut in Œc. (20, 17.) Ῥᾳδιουργεῖν ὅλης τῆς ἡμέρας, et ἐώμενοι ῥᾳδιουργεῖν. Quinetiam pass. Ῥᾳδιουργεῖσθαι, e Λ. (5, 2.) pro Cessare supino otio, et prorsus remissum esse. Vide Comm. 428. [" Thom. M. 769. Dionys. H. 1, 198. Proprie Facile ago, Lucian. 1, 814." Schæf. Mss. Philostr. 783. * Ἐρρᾳδιουργημένως, Epiph. 1, 312.] Ῥᾳδιούργημα, Facinus ad quod perpetrandum aliquis facile prorupit; aut simpliciter Facinus, Scelus, Flagitium. A Bud. exp. etiam Veteratorium facinus: quam exp. optime convenire existimo huic Luciani loco, (3, 151.) Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος, ἥτε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιορκία, καὶ προσλιπάρησις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥᾳδιουργήματα. At Melanchthon ibi vertit, Innumeræ imposturæ ac malitiosæ cautiones. [" Ad Dionys. H. 1, 196." Schæf. Mss. * Ῥᾳδιουργητὸς, unde] " Ἀῤῥᾳ-" διούργητος, Non temeratus." [Ἀρρᾳδιούργητος, Suidæ ἀκαπήλευτος. " Lex. Bekkeri 357, 28." Boiss. Mss. " Ἀρρᾳδ. ἡμέρα, Polycratis Ep. ap. Euseb. Hist. Eccl. 5, 24." Mendham. Mss.] " Συῤῥᾳδιουργεῖν, Una " facinus moliri, patrare," [" Philo J. 2, 196. Plut. 2, 53(=6, 195.)" Wakef. Mss.]

Ῥᾳδιουργία, ἡ, Scelus ad quod patrandum facile quis prorupit, a projecta quadam audacia profectum. Exp. alioqui et simpliciter Scelus, Flagitium, Facinus. Item Facinus ejus qui mala fide in re aliqua versatur: unde ῥᾳδιουργία Plutarcho Testamenti suppositio, s. adulteratio: ut ῥᾳδιουργὸς, Testamenti adulterator. Exp. et Fallacia: atque ita vet. Interpres Act. 13, (10.) Erasm. Versutia. Sed Beza Maleficentia. Apud Plut. autem pro Temeritas.

Ῥᾳδιουργία, Cum quid facile fit et sine negotio, Bud. e Xen. In VV. LL. Facilitas vivendi, Desidia, Incuria, Mollities: quibus subjungitur hic Xen. locus, (Ἀπ. 2, 1, 20.) Αἱ μὲν γὰρ ῥᾳδιουργίαι καὶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναί. Vide quæ dixi in Ῥᾴθυμος huc pertinentia. [" Thom. M. 769. ad Diod. S. 2, 343. 456. 529. Toup. Opusc. 1, 394. Plut. Mor. 1, 20." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 1, 6, 4. 7, 5, 74.]

" Ῥᾶ, vel potius Ῥᾷ, cum accentu et ι subscripto, " pro ῥᾴδιον, Facile, ap. Soph., Eust." [ad Il. B. 1. et Etym. M.] " Alii pro ῥᾳδίως etiam poni testantur, " i. e. Facile." [" Ruhnk. Ep. Cr. 88." Schæf. Mss.]

COMPAR. Ῥᾴων, de quo dixi supra, Facilior. Bud. ap. Dem. ῥᾷον vertit etiam Expeditius, in Or. πρὸς Τιμόθεον. || Ex Eodem affert ῥᾴων pro Eo qui jam melius habet, s. commodius valet, aut etiam hilarior factus est, (1118.) Καὶ ἐγὼ τῶν γεγενημένων ἀποδυράμενος τὰ πλεῖστα πρὸς ὑμᾶς, ὥσπερ ῥᾴων ἔσομαι. Et e Synesio, Ἀλλ' ἔστι σοι παρ' ὑμᾶς ἐλθόντι, σὺν Θεῷ, ῥᾴονι γενέσθαι, pro Superiore uti valetudine. Item ex Ep. Basilii ad Eust., de animo dictum, Ἀλλ', ὅπερ ἔφην, ῥᾴων γέγονα τοῖς γράμμασι, καὶ οὐκ ἔτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς εἰμὶ γνώμης. Jam melius sentire de Dei providentia cœpi, Resipiscere cœpi ab errore. In VV. LL. ῥᾴων ἐγένετο, Convaluit. [Parthen. 5. p. 12. Ῥᾴων ἤδη γέγονεν.] A Suida ῥᾴων exp. εὐθυμότερος, item ἀπήμων. Et ADV. Ῥᾷον, Facilius, ut in Prov. ap. Suid. Ῥᾷόν τις τοὺς ὀδόντας ἠρίθμησεν ἢ τοὺς δακτύλους, ubi suspicor deesse particulam ἄν. Idem habet ADV. Ῥᾳόνως, ET Ῥᾴως: sed exp. εὐκόλως, quod est Facile, non Facilius: sicut et nomen ῥᾴονος exp. εὔκολον. Eust. affert ETIAM Ῥᾳότερον, tanquam usitatum Poëtis, sicut et Ῥηΐτερον, de quo postea dicetur. Sed non addit, an ut nomen, an ut adverbium afferat: ac certe pro utroque pariter accipere possumus. [" Ῥᾴων, Wakef. Ion. 893. Jacobs. Anim. 184. Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 436. 778. Bergler. ad Alciphr. 82. 183. Timæi Lex. 227. Facilis, Schneid. ad Æsop. 27. Phalar. 292. Diod. S. 2, 536. Dionys. H. 5, 166. Qui convaluit, Thom. M. 773. ad Lucian. 2, 335. Cum infin., ad Charit. 443. Ῥᾷον, Thom. M. 436. 779. Ῥᾷον φέρειν, Valck. Diatr. 113. Timocl. Epigr.: ἔχειν, ad Charit. 223. Wakef. S. Cr. 2, 89. Ῥᾴως ἔχειν, ibid. ad Charit. l. c. Ῥᾳότερος, Phryn. Ecl. 178." Schæf. Mss. Ῥᾷος, * ῥαίων, ῥᾷον, * ῥάσσων, Lobeck. Phryn. 402. Ῥᾳόνως, 403. Ῥᾷος, Greg. Cor. 573. Schæf. Ῥᾷον, Facile, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 329. * Ῥάϊος, Ionice ῥήϊος, Opp. K. 1, 101.] " Ῥαΐα, Sanitas, ὑγεία, Hes." Non dubito autem quin sit hinc derivatum VERBUM Ῥαΐζω, dicaturque ῥαΐζω quasi ῥᾳονίζω, aut certe Ῥαΐζω tanquam a ῥᾷος significante i. q. ῥᾴων, ut ι quod ascribitur, sit illud ipsum quod ipsi α subscriptum esse conspicimus. Significat enim ῥαΐζω i. q. ῥᾴων εἰμὶ, Convalesco, Meliuscule valeo, Recreor e morbo, quod et ἀναφέρω atque ἐξαναφέρω. Utitur Xen. (K. Π. 7, 5, 24.) necnon Dem. (13.) atque alii. [Gl. Revalesco. " Thom. M. 771. Bast Lettre 178. Heyn. ad Apollod. 1161. ad Charit. 223. ad Mœr. 334. Zeun. ad Xen. K. Π. 697." Schæf. Mss. Πόνων ῥαΐσας, Memnon 4. " Phot. 369." Wakef. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Ῥαΐζω, Ῥηΐζω, Bast. Ep. Cr. 218. Phot. Ῥαΐσας· ὑγιάνας. Ῥαΐσας· ἀντὶ τοῦ ῥαῖον ἔχων ἐκ τῆς νόσου. Ῥηΐζω, Hippocr. 1139. 1175.] Item COMP. Ἀναραΐζω, quod itidem significat Meliuscule me habeo, Remissionem morbi s. doloris sentio, etiam Dolore liberor, affici desino; nam Hes. ἀναραΐσαι exp. παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι. Sed German. Ed. perperam interpunxit inter παύσασθαι et ὀδυνᾶσθαι. Varinus autem gravius etiam peccavit, quod alterum horum omiserit, sc. ὀδυνᾶσθαι, et ita exp. illam truncarit. Suspicor autem, cum antea et ipse inter hasce duas voces interpungeret, sc. inter παύσασθαι et ὀδυνᾶσθαι, postea visam fuisse alienam hanc exp., ὀδυνᾶσθαι. [J. Poll. 3, 108. " Zeun. ad Xen. K. Π. 697. Thom. M. 773." Schæf. Mss. Ἀναῤῥαΐζει, Gl. Convalescit. * Καταῤῥαΐζω, Sedo dolorem, Cyrill. Alex. in Jo. l. 10. p. 841. Καταῤῥαΐζει ἀκμαιοτάτην ἐν τοῖς μαθηταῖς τὴν λύπην εὑρών: 847. Τὴν ἐν τοῖς μαθηταῖς καταῤῥαΐσας λύπην. Ὑποῤῥαΐζω, Philostorg. Hist. Eccl. 7, 10.]

" Ῥαιφάσσω, Caste vivo, Purus sum, VV. LL. ex " Hes., qui ῥαιφάσσει exp. ἁγνεύει." [" Infra * Ῥαφάσσει· πλανᾶται, ut supra in v. Ῥαίεται. An Ῥαιφάσσει idem est quod ῥαΐζει, ut legatur ὑγιαίνει? Sed in re obscura nihil mutarim." Alberti.]

SUPERL. Ῥᾷστος, Facillimus. A quo ADV. Ῥᾷστα,

Facillime. In Axiocho, qui Platoni falso ascribitur, A
(init.) Ὅπως ἂν ῥᾷστα ὁμοῦ γενοίμεθα. [Ῥᾷστος, Schæf. ad Greg. Cor. 574. "Timæi Lex. 227. Brunck. Soph. 3, 409. Ἀπὸ τοῦ ῥᾴστου, Dionys. H. 5, 211. Ἐκ τοῦ ῥ., 1, 593. 3, 1827. 5, 210. Matth. Anecd. 1, 48. ad Lucian. 1, 660. Ῥᾷστον, Ruhnk. ad Xen. Mem. 231. Ῥᾷστα φέρειν, Valck. Diatr. 113." Schæf. Mss. * Ῥᾴστως, Facillime, Xen. Ἀπ. 1, 6, 9.] Habet autem hic gradus itidem derivatum a se vocabulum, sc. NOMEN Ῥᾳστώνη, quod prima quidem signif. pro Facilitate ponitur. Plato Gorgia, de Rhetorica, Οὐκοῦν πολλὴ ῥᾳστώνη, ὦ Σώκρατες, γίγνεται, μὴ μαθόντα τὰς ἄλλας τέχνας, ἀλλὰ μίαν ταύτην, μηδὲν ἐλαττοῦσθαι τῶν δημιουργῶν. Idem dixit ῥαστώνην τῆς πορείας, Epist. 7. Ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη ῥᾳστώνης ἕνεκα τῆς πορείας, ubi redditur Itineris levandi causa. Bud. Comm. 427. itidem pro Laboris levamento, s. Facili ratione rei conficiendæ, affert e Lysia (746.) Alicubi autem redditur Facultas, ut ap. Plut. Camillo, Τῷ μὲν ἐκπίπτοντι τῆς πόλεως ὄχλῳ ῥᾳστώνην φυγῆς παρέσχον, Fugiendi facultatem præbuerunt. B
|| Facilitas et indulgentia fortunæ, nullis casibus aut cladibus interrupta, Vitæ tranquillitas, Res secundæ, Bud. ibid. || Idem in suo Lex. affert et pro Doloris remissione, e Dem. (1485.) Ἀλλ' ἔχει τινὰ τοῖς ἀδικουμένοις ῥᾳστώνην τὸ λέγειν ἃ πάσχουσιν, ὥσπερ τοῖς ἀλγοῦσι τὸ στένειν. [Plut. Cat. Min. 5. Ῥ. καὶ μεταβολὴ τοῦ νοσήματος.] || Interdum ῥᾳστώνη, Relaxatio animi, ut Idem accipi ait a Luciano. Item Otium, ut dictum est in Ῥαθυμία, T. 1. col. 1608. necnon Inertia. ["Coray in Herod. Larcher. 3. p. 400. Thom. M. 775. Bergler. ad Alciphr. 183. ad Herod. 572. Negligentia, ad p. 267. Wessel. Diss. 31." Schæf. Mss. Aristæn. p. 96. Max. Tyr. 1, 1. "Ionice Ῥηστώνη, Herod. 3, 136. Ἐκ ῥηστώνης τῆς Δημοκήδεος, E facilitate, Pro sua indulgentia, in Democedam." Schw. Mss.] Quas signiff. sequitur VERB. Ῥᾳστωνεύω, quippe quod ponatur pro Langueo otio, Capto otium, Indulgeo inertiæ, Bud. ap. Xen. (Œc. 20, 18.) Οὐδὲ ῥᾳστωνεύῃ τῇ ψυχῇ, παρὰ κρήναις καὶ ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος. Addit vero, dici etiam C
ἐῤῥᾳστωνευμένος passive, nullum tamen exemplum afferens. At in suo illo Lex., affert e Gramm. quopiam, Ἐῤῥᾳστωνευμένος, ἀπὸ τοῦ ῥᾳστωνεύω ἀχρήστου θέματος, sed contra verbi ῥᾳστωνεύω usum habemus in proxime præcedente Xen. loco, καὶ Ἐῤῥᾳστωνευμένως, ἀντὶ τοῦ ῥαθύμως: atque ita ADV. Ἐῤῥᾳστωνευμένως, poterit exponi Per inertiam, Segniter, etc. utendo interpretationibus datis supra adverbio ῥαθύμως. Est vero ἐῤῥᾳστωνευμένως a prima persona præteriti verbi ῥᾳστωνεύομαι, cujus nullum exemplum affertur. ["Ῥᾳστωνεύω, Thom. M. 775." Schæf. Mss. "Ῥᾳστωνεύομαι, Aristid. Lept. §. 3." Boiss. Mss.] Invenitur autem et VERBALE Ῥᾳστώνευσις ap. Suid., [v. Ἀπίκιος,] nimirum in quodam l. quem ille profert, ubi i. q. ῥᾳστώνη significare existimatur. [* Ῥᾳστωνέω, Hippocr. Prædict. 1. T. 1. p. 475. Lind. §. 2. p. 51. Foës. Τὰ ὀλέθρια ἀσήμως ῥᾳστωνήσαντα. Vide Schn. Lex. Suppl.] "Ἐκρᾳστωνῆσαι, " Hesychio εὐχερῆ ἀποφῆναι."

ITEM Ῥάϊστος pro ῥᾷστος. UNDE Ῥάϊστα ap. D
Theocr. 11, (7.) Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν.

POETICE Ῥηΐδιος pro ῥᾴδιος, de quo ῥηΐδιος lege quæ dixi supra in Ῥᾴδιος. Hesiod. (Ἔργ. 2, 71.) Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν: unde fem. Ῥηϊδίη. ["Γοναὶ ῥηΐδιοι, ad Charit. 216." Schæf. Mss. * Ῥεΐδιος, Ῥηΐδιος, Lobeck. Phryn. 573.] Ῥηϊδίως, Facile, [Opp. Ἁ. 3, 36. Hesiod. Ἔργ. 1, 43. 213. Θ. 90. Lobeck. l. c.] AT VERO Ῥηΐτερος ET Ῥήϊστος pro ῥᾳότερος et ῥᾷστος, sed pro illo ῥᾳότερος in soluta oratione dicitur ῥᾴων. Vult autem Eust. a ῥᾷον fieri ῥήϊστον, sicut ῥήϊον, cujus usus nullum profert exemplum, atque adeo ῥηΐδιον, de quo ejus loco disserui et supra. Est porro Ῥηΐτερος, Facilior. Quem comparativum Hom. cum infin. junxit, Il. Ω. (243.) Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν, ubi, sequendo Eust., possumus resolvere ἐναιρέμεν in pass. ἐναίρεσθαι: ut sit pro ῥᾴονες φονεύεσθαι: vel ῥᾴονες εἰς τὸ φονεύειν ἐκείνους δρῶντας τοῦτο ἐφ' ἡμῖν. Sed Idem tamen videtur in hoc versu, Il. Σ. (258.) Τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοὶ, voluisse potius resolvi πολεμίζειν per passivum: quippe qui ῥηΐτεροι πολεμίζειν exponat εὐπολεμητότεροι. Possumus alioqui hic itidem dicere ῥηΐτεροι ἡμῖν εἰς τὸ πολεμίζειν αὐτοῖς. ["Phryn. Ecl. 55. 179. Jacobs. Anth. 12, 313. ad Herod. 651." Schæf. Mss. * Ῥηϊτέρως, Hippocr. 588, 23. 601, 10. * Ῥηΐτατα, Facillime, Od. T. 577. Φ. 75.] Quod autem attinet ad superlativum ῥήϊστος, significat quidem Facillimus: unde ADV. Ῥήϊστα, Facillime, sed ῥηΐστη βιοτὴ ap. Hom. (Od. Δ. 565.) exp. ἡ μετὰ ῥᾳστώνης: ut simile sit ei quod legitur ap. Eund., θεοὶ ῥεῖα ζώοντες. ["Heyn. Hom. 5, 210. Ῥῆστα, Timon Phl. 41. 42." Schæf. Mss.]

Est itidem POETICUM Ῥέα (de quo lege quæ dixi supra, cum de ῥᾴδιος agere cœpi) pro Facile. Dicitur autem ET Ῥεῖα, et quidem frequentissime. Hesiod. initio Ergωn utroque usus est eod. in versu Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. At in versibus duobus proxime sequentibus utitur illo ῥεῖα. Sed quod ad illum attinet in quo et ῥεῖα et ῥέα legitur, crediderim potius utrobique scr. esse ῥέα, hoc modo, Ῥέα μὲν γὰρ βριάει. Nam legendo ῥεῖα, non video quomodo stare possit versus; at si scribatur ῥέα, nihil vetabit, ut opinor, quin dicamus ita elidi ε, ut in χρυσέῳ, initio Il. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ: ac tunc merito α longum e brevi fiet, propter crasin. Sic certe Il. Υ. (101.) leg. censeo, εἰ δὲ θεός περ Ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὔ με μάλα ῥέα Νικήσει, non autem ῥεῖα: licet mea quoque Ed. hanc, non illam scripturam habeat, utpote in qua non ausus sim, absque alicujus exemplaris auctoritate, a superioribus discedere. [Ῥέα, ῥεῖα, Lobeck. Phryn. 573. "Heyn. Hom. 5, 210. 236. 6, 285. 384. 397. 643. 7, 359. 8, 32. 67. ad Il. P. 461. Græv. Lectt. Hes. 506. Ῥεῖα, Simonid. 6. Wyttenb. Ruhnk. 294. * Ῥειάδε, ad Il. N. 144." Schæf. Mss.] "Ῥεία autem pro Ῥέα, Rhea, Dea, Ionice Ῥείη, Epigr." ["Ῥέα et Ἥρα conf., ad Lucian. 1, 249. Una syllaba, Heyn. Hom. 7, 37. Ῥεία, 6, 566. 652." Schæf. Mss.] "Ῥειώνη, Juno, ap. Euphorionem Etym."

"Ῥαδίαι, Calceamenti quoddam genus, s. Sandalii, Hes. Quidam ita dictum tradunt, quod facile induerentur."

"ῬΑΔΑΜΝΟΣ, Germen, Ramus tener. Vide Hes. Ex Jobo c. 8, (16.) affertur, Ῥάδαμνος αὐτοῦ ἐξελεύσεται:" [14, 7. 15, 32. 40, 17. Hesych. Ῥάδαμνος· βλαστὸς ἁπαλὸς, κλάδος, ἄνθος, ὄρπηξ καὶ τὰ τοιαῦτα. Suid. Ῥάδαμνος· βλαστὸς τρυφερὸς ἢ κλάδος· ῥάδαμνός ἐστιν ὁ τοῖς φύλλοις κομῶν ἀκρέμων τοῦ δένδρου, καὶ σκιὰν ἐκτελῶν· παρὰ τὸ ῥᾳδίως δαμάζεσθαι ὑπὸ καύσωνος ἢ τινος ἄλλου αἰτίου ὡς ἁπαλὸς καὶ προέχων. "Jacobs. Anth. 7, 85. ad Mœr. 354." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 92. * Ῥαδαμνώδης, Schol. ad Θ. 545. Cf. Ὀρόδαμνος, Ῥαδινός. * Ῥάδαμον, Hesychio καυλὸν, βλαστὸν, et * Ῥαδαμεῖ· βλαστάνει.] "Ῥόδαμνος, Germen, Ramus, Hes."

"ῬΑΔΙΝΟΣ, Gracilis, Tenuis, ut ῥαδινὰ σώματα ap. Xen. (Λ. 2, 6.) quibus opp. ea quæ διαπλατύνεται τῷ σίτῳ. Apud Theocr. itidem (11, 45.) ῥαδινὰς vocantem κυπαρίσσους, Schol. ῥαδινὸν significare ait τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν: cum alioqui ῥαδινὴ ῥίζα ap. Nicandr. Θ. (544.) exponantur ῥαδαμνώδης, i. e. κλαδώδης:" [Plut. 8, 886." Wakef. Mss.] "|| Ῥαδινὸς, Agilis, Celer, Mobilis; Anacr. enim ῥαδινοὺς πώλους appellasse fertur Celeres equos. Apud Æsch. Pr. (408.) ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν redditur Ab oculis mobilibus. || Ῥαδινὸς, Mollis: ut πόδας ῥαδινοὺς appellat Hesiod. Pedes Veneris: (Θ. 195.) ποίη Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο. Huic autem signif. affinis ea est, qua ponitur pro Imbecilli s. Debili: ut in quodam l. quem Suidas affert, ῥαδινὴ et καρτερὰ inter se opp."

"Ῥαδινοὺς ἄκοντας Stesich. appellasse fertur Stridula jacula: sicut ῥαδινὴ μάστιξ ap. Hom. exp. a quibusdam λιγυρά. Ibycus autem ῥαδινοὺς κίονας Excelsas columnas. Sed videndum quomodo omnes hæ signiff. huic etymo convenire possint, ἀπὸ τοῦ ῥᾷον δινεῖσθαι." [Bekk. Anecd. p. 61. Apoll. Rh. T.

1. p. 298. Schæf. " Jacobs. Anim. 319. Anth. 6, 430. 7, 323. 8, 245. Præf. ad Bion. et Mosch. p. 38. Brunck. Apoll. Rh. 103. Poët. Gnom. 275. Lucret. 4, 1161. et Creech., Toup. Opusc. 2, 251. Wakef. S. Cr. 1, 11. Heyn. Hom. 7, 556. 8, 471." Schæf. Mss. Brunck. ad Theogn. 6. Aret. 3, 8. " Ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν, Ab oculis teneris. Ῥαδινὸς et ῥαδαλὸς vel ῥαδανὸς primario sensu Mobilitatem significant. Apollon. Lex. Hom. Ῥαδινόν· λεπτόν· οἱονεὶ ῥαδανὸν, παρὰ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι. Schol. Apoll. Rh. 3, 106. Ῥαδινῆς· τρυφερῆς· Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν· Ῥαδινοὺς πώλους. Ἴβυκος δὲ, ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων, ῥαδινοὺς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει. Στησίχορος δὲ ἐπὶ τοῦ εὐτόνου, Ῥαδινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας. Pro Mollis usurpat Anyta Epigr. 21. p. 112. Wolf. Epigr. ap. Suid. in voce. Sappho Æolice * βραδινὰν Ἀφροδίταν dixit. Alciphr. Ep. 6. p. 24. Σὺ δὲ ῥᾴδιος ὢν τὼ ὀφθαλμώ. Arnald. Misc. Obs. 4. p. 44. conjicit ῥαδινός: male." Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. l. c.: Il. Ψ. 583. ἱμάσθλη, Anacreon ap. Schol. Pind. 'O. 7, 5. μηροί. " Adv. * Ῥαδινῶς legitur in Fragm. corrupto Epicharmi ap. Athen. 235." Schw. Mss.]

" ῬΑΙΒΟΣ, Incurvus, Intortus, στρεβλὸς, καμπύ-" λος. Sed ῥαιβὸς dicitur etiam qui nomine compo-" sito Ῥαιβοσκελὴς appellatur, Cui crura sunt intorta " s. obtorta introrsum: ῥαιβοὺς nominant, inquit J. " Poll., οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισσοὺς " autem, οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστρα-" πται. In VV. LL. ῥαιβὸς redditur etiam Qui pedi-" bus est incurvis et in se contractis: et ῥαιβοσκελὴς, " ex Epigr. Loripes. Sed secundum alios rectius " Varus reddi possit. Invenitur etiam Ῥαιβοειδὴς " pro Incurvo, ap. Hippocr. Esse autem putatur " ῥαιβὸς a verbo ῥαίω, significante φθείρω, et verbo " βαίνω. Affertur tamen et aliud etymum," [sc. a Ῥέβω s. Ῥαίβω pro ῥέμβω. Vide Schn. Lex. et cf. Ῥεμβὸς, et Barker. ad Etym. M. infra citandum. " Ῥαιβὸς, Koen. ad Greg. Cor. 261(=554. Schæf.) Wakef. Ion. 175. Trach. 511. Eum. 181. Jacobs. Anth. 6, 155. 7, 94. 9, 271. Ῥαιβοειδὴς, * Ῥοβοειδὴς, Koen. l. c.(=555.) Ῥαιβοσκελὴς, Jacobs. Anth. 9, 160. 271." Schæf. Mss. * " Ῥαιβότης, Distortio, Eust. Il. 878, 38. * Ῥαιβόω, (Gl. Varico,) 344, 18." Wakef. Mss. Inveniuntur etiam * Ῥεβὸς et Ῥεβοειδής. Prior ap. Gal. T. 5. p. 630, 28. 700, 1. Bas., nisi quod accentus in prima syllaba sit positus, ut et in Aldina. Posterior ap. Hippocr. 1, 295. Lind.; Foësius autem sect. 6. p. 105. exhibet ῥομβοειδέστατον. Cf. Schn. Lex. Suppl.]

" Αἶβον, Hesychio κάταντες, πλάγιον, Declive, " Obliquum: forsan pro ῥαιβόν. Infra Αἰόν." " Αἰὸν, " Eid. est πλάγιον, vel κάταντες, aut ἑτεροκλινὲς, " Obliquum, Declive, In alteram partem vergens: " pro quo supra αἶβον habuimus ex Eod. Exp. etiam " μάταιον, Vanum."

" Ῥοικὸς, Incurvus, Inflexus. Apud Theocr. ῥοικὸν " λαγωβόλον exponitur καμπύλον. Ex Eodem affer-" tur, —ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω Δεξιτερᾷ κορύναν, " ubi redditur Clavam incurvam, nodosam. Apud " Hippocr. ῥοικὸς, Qui naturaliter est cruribus in-" curvis, ῥαιβὸς alio nomine. Et ῥοικὰ apud eundem, " τὰ καμπύλα, Curva et retorta: ut annotat Gorr. " Sic et ap. Gal. ubi scribitur, Καμπυλώταται δὲ " πλευραὶ ἀνθρώπου εἰσὶ ῥοβοειδέα τρόπον, reponen-" dum censetur ῥοικοειδέα. Sed possit fortasse " servari β in illa voce, modo ι addas, scribens " ῥοιβοειδέα: nam ut ῥοικὸς Ionicum, ita ῥοιβὸς Æoli-" cum, quidam tradiderunt: aliis tamen ῥυβὸς scri-" bentibus." [" Jacobs. Anth. 6, 153. 155. 7, 93. Valck. Diatr. 253. Ῥοικὸς, Ῥοιβὸς, Ῥοικοειδὴς, * Ῥοικώδης, Koen. ad Greg. Cor. 261(=554.)" Schæf. Mss. Ῥοικοειδὴς, Eustach. ad Erot. v. Ῥεμβοειδέα, p. 318. * Ῥοικώδης, 320. * Ῥυβδὸς, * Ῥυβδοειδὴς, ibid.]

[Ῥαιβός. " Etym. M. p. 635, 10. Ῥαιβός· ὁ διεστραμμένος, ὁ πλάγιος· ὃν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ * σκελόν· παρὰ τὸ ῥᾷον βαίνειν, κατὰ ἀντίφρασιν· ἢ παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω καὶ τὸ βαίνω, ὡς παρὰ Λυκόφρονι· καὶ * ῥαιβώσας, καὶ * ῥαιβηδόν. Supra p. 181, 23. Βλαισὸς,— ὁ τοὺς πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεστραμμένος, καὶ τῷ Λ στοιχείῳ ἐοικώς. — τὸ ἐναντίον γοῦν, ὁ ἐπὶ τὰ ἔσω ἔχων τοὺς πόδας, καλεῖται ῥαιβός. Archilochi Fragm. ix. p. 290. Gaisf. Ἀλλά μοι μικρός τις εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν Ῥαιβὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίης πλέως. ' Dio Chrys. 399(=2. p. 8, 15. Reisk.) Ἀλλά μοι, φησὶν Ἀρχίλοχος, εἴη ῥαιβὸς κ. τ. λ. Gal. Opp. 5, 618. 630. Basil. Ἀλλ' ὅς μοι, φησὶ, μακρὸς εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν Ῥοικοὺς, ἀσφαλέως βεβηκώς· καρδίας πλέως. Quæ Gal. hic habet, περὶ κνήμας ἰδεῖν, tanquam Archilochea profert Schol. Theocr. 4, 49: Ῥοικόν· τὸ καμπύλον· Ἀρχίλοχος· Ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. Ῥαιβὸς, quod Brunckius e Dione assumsit, idem est quod ῥοικός. Vide Interpretes Hesychii ad h. v. et Eust. ad Il. p. 878, 37. Nostrum (Archilochi) locum respexisse videtur, ut Brunck. animadvertit, J. Poll. 2, 192. p. 247. Ῥαιβοὺς δὲ καλοῦσιν, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς δὲ, οἷς ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται· καὶ τὸ μὲν Ἀρχίλοχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει. Hunc versum attigit Salmas. ad Solin. 663. G. ubi ῥαιβὸς veram locutionem esse judicat.' Hæc Jacobs. Sed Blomf. ad Æsch. Pr. 721. legit ῥοικὸς, et ' Galeni locum, quia medela indiget, integrum ascribit.' Ante Blomfieldium sic totum locum emendarat L. C. Valckenær. in Diatr. 252. b. et Jacobsius. Falsa est, ut mihi quidem videtur, lectio ῥοικὸς, a Valck. et Blomf. recepta. Ῥοικὸς enim est vox Ionica, teste Gregorio Corinth. 554. Ῥοικόν· τὸ εἴσω νεῦον καὶ στραβὸν, ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται, ubi Schæf.:—' In Voss. Ms. erat Ῥυκὸν τὸ ἔξω, superposito σω super ἔξω, et οι super ῥυκόν. Ad ῥυκὸν nonnihil faceret Ms. Leid. in Etym. M. 242, 2. (219, 2.) præbens: * Ῥυκὸς γάρ ἐστι τὸ ἐπικαμπὲς παρὰ τοῖς Ἴωσιν, ἤτοι ῥαιβὸν, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς π, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γρυπός: ubi editur, Ῥυβὸν γὰρ τὸ ἐπικ. παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν. Est et tertia lectio, * ῥεικὸν, in Meermanniano, qui cum Voss. ultima verba ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται, prætermittit.' Pro ῥοιβὸν in Greg. Cor. reponendum ῥαιβὸν est, ut ex Etym. Ms. a Schæfero laudato, satis constat. Alibi librarii hanc vocem corruperunt. Eustachius 318. Franz.: ' Per β scriptum ῥοιβὸν nescio quid sibi velit, quanquam in nonnullis exemplaribus per β scribatur, sed in magis probatis per κ.' Locus, quem ex Etym. M. 242, 2. laudavit Schæf., extat in Zonaræ Lex. 455., ubi, ut in Etym. M., est παρὰ Αἰολεῦσιν. Gal. ῥοικὸς pro voce Hippocratea, i. e. Ionica, agnoscit: Gloss. Hippocr. 554. Ῥοικά· καμπύλα. Hippocr. περὶ Ἀερ. κ. τ. λ. CI. Ῥοικὰ δὲ γίγνεται καὶ πλατέα, πρῶτον μὲν ὅτι οὐ σπαργανοῦνται, ὥσπερ ἐν Αἰγύπτῳ, οὐδὲ νομίζουσι διὰ τὴν ἱππασίην, ὅκως ἂν εὔεδροι ἔωσι, ἔπειτα δὲ διὰ τὴν ἕδρην· τά τε γὰρ ἔρσενα, ἕως ἂν οὐκ οἷά τε ἐπ' ἵππον ὀχέεσθαι, τὸ πουλὺ τοῦ χρόνου κάτηται ἐν τῇ ἁμάξῃ, καὶ βραχὺ τῇ βαδίσει χρέονται διὰ τὰς μεταναστάσιας καὶ * περιελάσιας· τὰ δὲ θήλεα θαυμαστὸν οἷον ῥοϊκὰ (καὶ βλαδέα) εἶναι τὰ εἴδεα. Coraius 2, 305.:—' J'ai rendu par une complexion lâche, et plus bas par Humides le mot ῥοϊκὰ, que je regarde ici comme un synonyme de ῥοώδεα. On l'a très-bien rendu par Morbidi en Italien, et par Slap en Hollandois. Mais Calvus, en traduisant Distorta aut incurva, semble avoir lu ῥοικὰ sans le tréma; leçon qui se trouve dans mes variantes, et que Foës présume avoir été aussi celle de Galien. Ce mot Ionique ῥοικὰ, Tortus, seroit d'autant moins déplacé dans ce texte, qu'il convient très-bien aux corps trapus, πλατέα ou εἰς εὖρος πεφυκότα, et qu'il sembleroit être opposé à dessein aux corps droits ou bien proportionnés κανονίαι du cxxi. Quoi qu'il en soit de cette variante, j'ai cru devoir suivre la leçon vulgaire, qui présente un sens non moins naturel, et plus probable que celui du mot ῥοικά.' Silet doctissimus Cor. de conjectura H. Stephani, qui Erotiani glossam, (* Ῥοικώδη, ἁπλᾶ καὶ γαῦσα, καὶ στρεβλὰ ἐκάλεσαν,) sic refingit: —' Depravatus est hic locus, ac fortasse pro ῥοικώδη ἁπλᾶ scripserat Erotianus, ῥοικὰ δὲ καὶ πλατέα, afferens Hippocratis locum libri περὶ Ἀέρων.' Respexit Erotianus ad Hippocr. de Artic. 502, 3. Ed. Bas. 1538. (sententia hæc repetitur in

Mochlico 509, 28.) Ὀκόσοι δὲ πηδήσαντες ἄνωθεν ἐστηρίξαντο τῇ πτέρνῃ, ὥστε διαστῆναι τὰ ὀστέα, καὶ φλέβας * ἀμφιφλασθῆναι· ὀκόταν γένηται οἷα τὰ δεινὰ κίνδυνος μὲν σφακελίσαντα τὸν αἰῶνα πρήγματα παρασχεῖν· ῥοικώδη μὲν γὰρ τὰ ὀστέα· τὰ δὲ νεῦρα, ἀλλήλοισι κοινωνέοντα. Vocabulum ῥοικὸς Hippocr. usurpavit in Mochlico 508, 29. Οἷσιν δ' αὖ ἀμφότερα οὕτως ἐκπέσῃ τῶν ὀστέων, ταῦτα παθήματα· εὔσαρκοι μὲν, πλὴν ἔσωθεν, * ἐξεχέγλουτοι· ῥοικοὶ μηροὶ κ. τ. λ. Hoc vocab., quod est, teste Gal., Hippocrateum, et, teste Gregorio Cor., Ionicum, bis occurrit in Theocrito Syracusano, 4, 49. Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω: 7, 18. ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω Δεξιτερᾷ κορύναν. Occurrit etiam in Nicandro Colophonio, si Eustachio fides: Ἄλλοι δὲ ῥοικοῖσιν ἰσήρεες ἂν τὰ παγούροις Γυῖα βαρύνονται. Sed fallitur Eustachius. Sic enim hi versus leguntur in Θ. 787. Ἄλλοι δ' αὖ ῥαιβοῖσιν ἰσήρεες ἄντα παγούροις Γυῖα βαρύνονται. (Suid. Ῥαιβοσκελής· ὁ πάγουρος, e Statyllii Flacci Epigr. 5.) Nicander Θ. 779. iterum vocab. ῥαιβὸς usurpavit: Ἔχθιστος δ' ὅγε ῥαιβὰ φέρει φλογὶ ἴκελα γυῖα Ἀνδράσι. Schæf. ad Greg. Cor. 555.: — 'Ῥοικοειδὴς et Ῥοικώδης possunt Lexicis inferri.' At HSt. Thes. v. Ῥοικὸς ipsum Hippocratis l. ap. Gal. afferens, lectionis ῥοικοειδέα meminit. E supra dictis liquido patet, veram in Archilochi loco lectionem esse ῥαιβὸς, quam Salmasius, Brunck., Jacobs., et Gaisf. præferunt, et quæ invenitur in Dione Chrys. et J. Polluce. Hoc vocab. maxime delectatur Lycophro, utpote qui eo usus sit vv. 238. 262. 917. Idem Poëta v. 503. dixit, Ἐν χάρμαισι * ῥαιβώσας κέρας. Tzetzes: Ῥαιβώσας· καὶ κλίνας, καὶ κυκλώσας· ἤτοι κυκλοτερὲς ποιήσας τὸ τόξον ἐν μάχῃ, ἤτοι πολεμήσας. Huc spectat Etym. M. 635, 12. Ὡς παρὰ Λυκόφρονι· καὶ Ῥαιβώσας, καὶ * Ῥαιβηδόν. Cf. Zonar. 1603. Suid. Ῥαβώσας (Ῥαιβώσας)· ἐπικάμψας. Lycophro, ut videtur, vocab. ῥαιβηδὸν usurparat, sed in ejus Cassandra id non reperitur, nec in Fragmentis, Müllerianæ Lycophronis Editioni præfixis. Vocabula ῥαιβόω, ῥαιβηδὸν, * ῥαιβόκρανος (ap. Leon. Tar. 34. cf. Suid. v. Ῥαιβὸς,) prætermisit HSt. Thes. Hesychius: Ῥαικακερεῖς· * στρεβλοκέρατοι. Is. Vossius legit * Ῥαικοκερεῖς, 'a * ῥαικὸς, στρεβλὸς, unde * ῥαίκηλον, Ænigma, Lycophr.' At ῥαικὸς, στρεβλὸς, nusquam legitur, et ῥαίκηλον, Ænigma, nondum in Lycophronis Cassandra vidi, nec in ejus Fragmentis; nec Lexicographi h. v. agnoscunt. Paulo felicius conjecit Kuster., legens * Ῥαιβοκέροις· στρεβλοκεράτοις. Sed voces similiter e κέρας compositæ, ut alibi docuimus, terminantur non in κερος, sed in κερατος, ut στρεβλοκεράτοις, vel in κερως, ut βούκερως, ῥινόκερως etc. An leg. ῥαιβόκρατες vel ῥαιβοκέρατες vel ῥαιβοκέρωτες? Hesychius: Λευκόκρας· λευκοκέφαλος. Λευκοκέρατες· ἢ διὰ τὸ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ βοῦς λευκοὺς εἶναι, ἢ ἴσως ἀντὶ τοῦ λαμπρούς: ubi Salmasius et Is. Voss. legunt λευκόκρατες, Albertius λευκοκέρωτες." Barker. ad Etym. M. 1116-8. Sturz.]

[* Ῥαμψὸν, Hesychio καμπύλον, βλαισόν: Ῥαμψὰ γόνατα· βλαισὰ γόνατα· τὸ δὲ αὐτὸ, καὶ Ῥαιβά.]

"ΡΑΜΦΟΣ, τὸ, Rostrum," [sc. avium, secundum quosdam: sed vide Triller. ad Thom. M. 787.] "Sed hoc ῥάμφος ap. Hom. non extare tradit Eust." [" A ῥαβὸς, ῥαιβὸς, * ῥαμφὸς, Incurvus, Hes." Schn. Lex. "Ad Charit. 748. Ruhnk. Ep. Cr. 186. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Toup. Opusc. 2, 274. Valck. ad Ammon. 123. Callim. 284. ad Diod. S. 1, 98." Schæf. Mss. Lucian. 1, 208. Lycophr. 598. * "Ῥαμφώδης, ad Mœr. 75." Schæf. Mss. Philostr. 376. Τὸ ῥαμφῶδες τῆς ῥινός. * Ῥαμφηστὴς, ὁ, Piscis, ap. Hes.: cf. Xenocr. Alim. ex Aquat. 7. Βελόναι ῥάμφος κερατῶδες ἔχουσαι. * Ῥάμφιον, Schæf. ad Greg. Cor. 29. * Ῥαμφάζω, unde Ῥαμφάζει, Photio * ῥυγχωθήσει.] "Ῥαμφὶς, Navis quoddam genus," [Hes. Heroni est Uncus.] "Ῥέμφος, est στόμα, ῥὶς, Hes."

ΡΑΙΩ, σω, κα, Profligo, Corrumpo, Perdo, Disperdo, Destruo, Pessundo, Od. Ψ. (235.) Ὧν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ Ῥαίσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ. Sic ναῦς ῥαισθεῖσα, Apoll. Rh. (2, 1113.) Ut autem hic dicit ῥαίειν de navi, sic alibi de eo qui navi vehitur: ut Od. E. 221. Εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Sic et Z. (326.) ubi idem versus utramque vocem habet, sc. et act. et passivam, ἐπεὶ πάρος οὔποτ' ἄκουσας Ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. Ut autem ῥαίειν νῆα reddi potest Frangere navem, sic certe ῥαίεσθαι omnino accipitur pro Frangi, cum alibi, tum in Il. Π. (339.) ἀμφὶ δὲ καυλὸν Φάσγανον ἐρραίσθη. || Ῥαίω, vel a ῥῶ monosyllabo, vel a φθείρω, si quibusdam Gramm. credimus, Eust. [Æsch. Pr. 189. Soph. Tr. 268. "Wakef. ibid. ad Charit. 732. Jacobs. Anth. 7, 219. 363. 8, 131. Heyn. Hom. 7, 195. ad Timæi Lex. 50. Heringa Obss. 117. Valck. Diatr. 133." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 617. Cf. Ἐρρω.] Ῥαιστὸς, Corruptus, VV. LL. sine exemplo; ideoque suspecta est hæc exp.: licet COMP. Ἄρραιστος exponatur, Non corruptus, Incorruptus. [Suid.] Sed videtur ῥαιστὸς, sicut φθαρτὸς, significare potius q. d. Corruptibilis. AT VERO Ἄρρατος, quod esse dicit Etym. οἷον ἄφθαρτος, et ὁ μὴ ῥαιόμενος, est tanquam a ῥῶ, ῥάσω, ut Methodius ap. Eund. tradit. [A Platone in Cratylo 23. p. 407. exp. σκληρὸς καὶ ἀμετάστροφος: cf. Polit. 7, 14. et Ruhnk. ad Tim. 50.] "Etymologo est non "solum ἄφθαρτος, οἷον ὁ μὴ ῥαιόμενος, item ἀκαταγώ-"νιστος et ἰσχυρὸς, ac δυσκίνητος, sed etiam ἀνέκφρα-"στος, Ineffabilis: Dorice pro ἄρρητος. Quibus "addit, Proprium esse nomen." "Ἄρραθος, Inviolatus, Invictus, Robustus, VV. LL. Sed perpe-"ram, opinor, pro Ἄρρατος." ET Ῥαίστης, Corruptor, Profligator, Destructor, Interfector, [i. q. ῥαιστὴρ, unde * Ῥαιστότυπος, Manetho 1, 289. Ἄκμοσι ῥαιστοτύποις μεμελημένοι ἠδὲ καμίνῳ: " 4, 124. ad Charit. 580." Schæf. Mss.] Λυκορραίστης, Luporum interfector. In Epigr. scripto in Euripidem, Καί σε λυκορραῖσται δεῖπνον ἔθεντο κύνες. [" Diod. Zon. 4. Epigr. adesp. 535. Thom. M. 552. * Παντορραίστης, Lobeck. Aj. p. 289." Schæf. Mss. " Julian. 197." Wakef. Mss. * " Πολυρραίστης, ad Hesych. 2, 1097, 10." Dahler. Mss. Opp. Ἁ. 1, 463. Lycophr. 210. * Τεκνορραίστης, Infanticida, Idem 37.] Affertur vero ex Apoll. Rh. 3, (790. 803.) ET Ῥαιστήριος, sed quod sonat potius q. d. Corruptorius s. Corruptivus, quam Corruptor. In VV. LL. Corruptivus, item Vastativus. Item Fabrilis. [Opp. Ἁ. 2, 28. ἱδρώς.] Quæ exp. manavit, ut opinor, a NOMINE Ῥαιστὴρ, significante Malleus, Il. Σ. (477.) γέντο δὲ χειρὶ Ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην. Plut. (8, 598.) Τὸν δὲ κτύποι ῥαιστήρων, καὶ τριμμοὶ πριόνων, καὶ τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν. In VV. LL. habetur ETIAM Ῥωστὴρ, [ex Hesychio,] pro hac signif., sed mihi suspectum. [Schol. Il. Σ. 477. Ῥαιστῆρα· σφύραν σιδηρᾶν· παρὰ τὸ * ῥαίζειν. Cf. Blomf. Gl. in Æsch. Pr. 56. " Wakef. Trach. 268. Jacobs. Anth. 7, 348. Heyn. Hom. 7, 516. 801. Heringa Obss. 117. Toup. Opusc. 2, 274." Schæf. Mss. I. q. ῥαίστης, Opp. Ἁ. 5, 120. δαλὸν μεγάρων ῥ. * Ῥαιστηροκόπος, unde * Ῥαιστηροκοπία, Philo de 7 Mirac. c. 4. * Ῥαιστήριον, τὸ, i. q. ῥαιστὴρ, Opp. Ἁ. 5, 153.]

Ἀπορραίω, Perdo, Disperdo, Od. A. (404.) Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις ἀέκοντα βίηφι Κτήματ' ἀπορραίσει, i. e. φθερεῖ δαπανήσας, inquit Eust.: Eas absumet, et ita disperdet. || Careo, Privor, Hesiod. Θ. (393.) Μή τιν' ἀπορραίσειν γεράων. Hes. ἀπορραίσει exp. non solum διαφθερεῖ, et ἀποφθαρήσεται, sed etiam ἀπορεῖ: quam tamen exp. mirum est in præsenti esse, cum illæ duæ sint in futuro, ut et verbum ipsum ἀπορραίσει futuri est temporis. [" Kuster. Bibl. Chois. 89. Heyn. ad Hesiod. l. c p. 150." Schæf. Mss.] Διαρραίω, i. q. ῥαίω, nisi quod διὰ significationi vim aliquam addere videri potest. Hom. [Il. B. 473. Λ. 712. P. 727.] διαρραῖσαι μεμαῶτες, ubi exp. διαφθεῖραι. Et pass. ap. Greg. Naz. Carm. Ἦ μεγάλην φραγμοῖο διαρραισθέντος ἀλωὴν Νηλειῶς τρυγόωσι. In VV. LL. perperam traditur signif. etiam Aspergo, et affertur e Proverb. Solom. (7, 17.) διέρραγκα: cum hoc sit a διαρραίνω, non a διαρραίω. [" Heyn. Hom. 4, 282. 5, 540. 6, 250." Schæf. Mss.]

" Ῥαικάνη, Flagellum, μάστιξ."

" ῬΑΜΝΟΣ, ἡ, Spina alba, cervalis: quam Galli " Burgam spinam appellant, inquit Gorr. Frutex est " ramos ferens rectos et aculeos in acutæ spinæ " modum: fructum edit latum, candidum, tenuem " folliculari specie, verticillo similem. In VV. LL. " annotatur, ῥάμνον a Theophr. dici ἀείφυλλον: sed " id nostro rhamno non convenire." [vide Schn. Ind. Theophr.] " Additur e Diosc. (1, 119.) valere ad " veneficia. Perperam autem ap. Josephum Inter- " pretem reddidisse Rubum." [" Fac. ad Paus. 1, 391. 3, 288. Thom. M. 774." Schæf. Mss. Nicander Θ. 631. * Ῥαμνοφάγος, unde * " Ῥαμνοφαγέω, Const. Manass. Chron. p. 86." Boiss. Mss.]

ῬΑΠΤΩ, ψω, αφα, Suo, Consuo, Sarcino, Consarcino. Et partic. vocis mediæ ῥαψαμένη ex Aristoph. N. (538.) Οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον. Apud J. Poll. ῥάψαι ὑποδήματα καὶ καττύειν. Apud Eund. ῥάψαι cum ἀκέσασθαι. || Sed frequentissime in metaph. signif. usurpatur: sicut usus est Terentius metaphorice verbo Suo, in Phormione, cum dixit, Ne quid suo suat capiti; ita enim dicit Hom. κακὰ ῥάπτειν, (unde et comp. κακοῤῥαφία,) item φόνον ῥάπτειν, et θάνατόν τε μόρον τε ῥάπτειν. Dicitur vero et δόλον ῥάπτειν, unde comp. δολοῤῥαφία, quod habes supra, ubi et δολοῤῥαφὴς, quod passive sumitur. AT Δολοῤῥάφος active sumeretur pro Eo qui dolos suit, i. e. struit. [Exemplum est in col. 3403.] Invenitur autem ῥάπτειν metaphorice pro Struere, Machinari, et ap. Herod. [" 9, 17. Ἐπ' ἀνδράσι Ἕλλησι φόνον ἔῤῥαψαν. Qui usus hujus verbi fluxisse videtur ex illa locutione Proverbiali, quæ legitur ap. Eund. 6, 1. Τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔῤῥαψας σὺ, ἐκεῖνος δὲ ὑπεδήσατο." Schw. Mss.] Quinetiam cum illo ipso accus. δόλον usus est Chrys. Διὰ τοῦτό σε προυδώκαμεν, διὰ τοῦτο τὸν δόλον ἐῤῥάψαμεν ἐκεῖνον. Sic et in Epist. ad Ephes. p. 175. Οἱ λάθρα ῥάπτοντες δόλους. Sic ῥάπτειν ἐπιβουλὰς, quidam Comicus dicit apud Athen. ῥάπτουσι δὲ πᾶσιν ἐπιβουλάς: de lenocinantibus loquens, qui puellas lenociniis mangonizant. Bud. [" Wakef. Alc. 548. S. Cr. 2, 16. Heyn. Hom. 8, 794. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Thom. M. 150. Valck. Diatr. 284. ad Herod. 175. 197. Wolf. Proleg. Hom. 96. ad Eur. Andr. 837. Struo, ad Herod. 439. 699. Conf. c. ῥίπτω, Tyrwh. ad Aristot. 150.: κακὰ, Heyn. Hom. 7, 6." Schæf. Mss. Ῥ. θάνατον, Jambl. V. P. 434. Ῥάφω, ἔῤῥαφε, Lobeck. Phryn. 318.]

Ῥάμμα, τὸ, Sutura. Apud Hes. vero et pro Filo, inquit Bud., scribentem, Ἀγαθὶς, δέσμη ῥάμματος καὶ στήμονος. In VV. LL. ῥάμμα, Licium, Filum: et Fibula s. Tænia quæ per annulos excurrit, vestisque scissuras inter se committit. Joseph. A. J. Ῥάμματος παραληφθέντος εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους κατάδεσιν τοῖς κρίκοις τὰ τῆς ἐσθῆτος περιτμήματα ἑνοῦται. Significasse autem hanc vocem et aliud Macedonibus, docebit te Hes., cujus tamen suspectus est locus. [" Wakef. Ion. 1165. T. H. ad Plutum p. 187. ad Diod. S. 1, 98. Thom. M. 150. Ῥ. τῆς κεφαλῆς, ad Mœr. 233. Herodian. Philet. et n." Schæf. Mss. * " Ῥαμματώδης, Hes. v. Κροσσούς." Boiss. Mss.]

[* Ῥάψις, Sartura, Eust. Il. A. p. 16. Polit.=6. Bas.]

Ῥάπτης, Sutor, Consarcinator, [" Bibl. Crit. 2, 2. p. 52. Thom. M. 27. et n., ad Lucian. 1, 341. Phryn. Ecl. 32. * Ῥάπτρια, ad Mœr. 49. ad Lucian. l. c." Schæf. Mss. Ῥάπτης, Ῥάπτρια, Greg. Cor. 259. Schæf. " Ῥαπήγυια, Buttm. Schol. Od. Ξ. 383., sed leg. censet ῥάπτρια s. * ῥαπήτρια." Elberling. Mss.] " Ῥογία, Sartrix: ἀκέστρια, Hes." [" Corruptum forte ex Ῥάπτρια." Alberti. * Ῥάπτις, Gl. Sarcinatrix: * Ῥαπτικός· Sutorius. " Boiss. Philostr. 464." Schæf. Mss.] AT Ῥαπτὸς, Sutus, Consutus, Sutilis, Budæus. Apud Hom. autem, Od. Ω. (227.) ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα, Ῥαπτὸν ἀεικέλιον: quidam ῥαπτὸν interpr. Lacerum. Mihi certe videtur id esse, quod vulgo dicimus Raptassé: quin autem sit nostrum hoc Raptasser factum e ῥάψαι, nemini dubium esse debet. At Eust. censet ῥαπτὸν ἀεικέλιον leg. ἐφὲν, ut sit pro ἀεικελίως ῥαπτόν. Sed habemus in eodem illo Hom. loco ῥαπτὰς κνημῖδας, de quibus eund. Eust. consule. Bud. affert ETIAM Ῥαπτὰ pro Pulvinis s. Centonibus, e Xen. Ἑλλ. 4, (1, 13.) Ὑποτιθέντων τῶν θεραπόντων ῥαπτὰ ἐφ' ὧν καθίσουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς: [Plauto Consuta tapetia, Salmas. ad Vopisc. 511. " Ῥαπτὸς, Jacobs. Anth. 7, 93. 8, 166. Heyn. Hom. 8, 794. Toup. Opusc. 2, 240. Wolf. Prol. Hom. 97. Ῥαπτὸν, τὸ, Herodian. Philet. 437." Schæf. Mss. * " Ῥαπταρεῖα, Officinæ sarcinatoriæ, Montf. Palæogr. 462. (ubi leg. * Ῥαπτρεῖα.) * Εὔραπτος, Schol. Od. B. 354." Kall. Mss. * Νεόῤῥαπτος, Schol. Theocr. 18, 3. Schæf. ad Longum 382. 405. ubi de * Νεοῤῥαφής. * Πολύῤῥαπτος, Theocr. 25, 265.]

Partim autem ab ἔῤῥαφα, partim ab ἐῤῥάφην esse puto COMP. Ἱστιοῤῥάφος, ET Δολοῤῥάφος, ET Κακοῤῥάφος, ET Μηχανοῤῥάφος, ET Πολύῤῥαφος: et quidem ex his solum hoc postremum, cui etiam diversa sedes est accentus, esse ab illo aor. 2 pass. utpote passivam habens signif., (ut habet ET Δολοῤῥαφὴς) cetera, et quæ illis similia sunt, esse ab ἔῤῥαφα. Præterea in Ἱστιοῤῥάφος quidem, de quo alibi, et in Πολύῤῥαφος propriam signif. retinet hoc verbum: at in ceteris illis habet metaphoricam. Et de Δολοῤῥάφος quidem dixi paulo ante, in Ῥάπτω: de δολοῤῥαφὴς, in Δόλος, T. 1. col. 1039. de Μηχανοῤῥάφος autem, T. 2. col. 924. At de Κακοῤῥάφος dicendum erit in Κακός. [At minime dictum est.] Ut igitur nunc ad Πολύῤῥαφος veniam, passivam, uti dixi, signif. habere sciendum est, et exponi Multum sutus, ap. Soph. Aj. (575.) πολυῤῥάφου Πόρπακος. Fortasse autem non minus commode reddetur Multipliciter sutus, consutus. Affertur ET Πολυῤῥαφὴς, ejusd. formæ cum illo δολοῤῥαφὴς, e Nonno (Jo. 127.) pro πολύῤῥαφος positum. " Ἄῤῥαφος, Non sutus, sutilis, Sutura " carens, Joann. Evang. 19, (23.) de tunica Christi, " Ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄῤῥαφος." [Schleusn. Lex. N. T. Theoph. Protosp. 858. Κεφαλὰς ἀῤῥάφους εὑρεθῆναι. * Ἀῤῥαφὴς, Arat. ap. J. Poll. 2, 38.] " Εὐραφὴς, " Bene s. Pulcre sutus," [" Jacobs. Anth. 9, 217." Schæf. Mss. Κακοῤῥάφος, vide supra. * Κακοῤῥαφέω, Synes. 286.] " Κακοῤῥαφία, ἡ, Malorum con- " sutura, i. e. Malorum machinatio, κακομηχανία, " Od. (B. 236.) Ἔρδειν ἔργα βίαια κακοῤῥαφίῃσι νόοιο, " M. (26.) ἵνα μή τι κακοῤῥαφίῃ ἀλεγεινῇ Ἢ ἁλὸς ἢ " ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες, Il. O. (16.) Οὐ " μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς Πρώτη ἐπαύ- " ρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. Metaph. autem est " a sutoribus, qui coria consuunt: ut etiam cum Od. " Π. (423.) dicit κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισι. Plautus " itidem dicit Consutos dolos, Huc advenisti consutis " dolis. Hes. affert ET Κακοῤῥαφέας pro κακοποιοὺς, κα- " κοπράγμονας, Malorum machinatores, Dolorum con- " sutores." [* Παλαιοράφος, Gl. Veteramentarius, Veterivallus, Veterarius: * Παλαιοράφιον· Subtriballum.] Eand. originem habent, sc. ab ἔῤῥαφα, etiam SUBSTANTIVA Ῥαφὴ ET Ῥαφίς. Est autem ῥαφὴ Sutura. Cujus vocis ῥαφὴ frequens ap. Medicos usus de capite: qua et reliqui alii utuntur, cum alia ei συνώνυμος desit, ut opinor. Plut. (8, 332.) Πλὴν δόξαι γε, τῆς κεφαλῆς ἅμα ψόφῳ προσπεσόντι πληγείσης, τὰς ῥαφὰς διαστάσας, μεθιέναι τὴν ψυχήν. Caput, inquit Cam., concinnatum est de pluribus ossibus, quæ, ut serra dentata, inter se aptantur atque conseruntur. Hæ ῥαφαὶ sunt, suisque nominibus a Medicis distinguuntur, ut στεφανίτιδες et ῥαβδοειδεῖς et λεπιδοειδεῖς, et aliis quoque appellationibus notentur. Eas autem, quas dixi ῥαφὰς, quidam Commissuras, Plin. Compages, Celsus, Græcam interpretans appellationem, Suturas vocavit. Et harum exposita nomina sic interpretari liceat, ut dicamus Coronarias, et Virgatas, et Squamatas. Hæc Cam. Quoniam autem frequenter occurrit hoc vocab. ap. Medicos, interdum vero et ap. ceteros Scriptores, uti dixi, afferam de eo quædam et e Gorr.: Ῥαφὴ, inquit, Sutura: est species συναρθρώσεως. Est autem ossium compositio quædam consutis rebus similis, ut in capitis ossibus habetur. Eam nonnulli volentes explicare, definiunt esse σύνταξιν serratam, i. e. similem conjun-

ctioni serrarum sese mutuo contrario occursu ingredientium: cum sc. dentatæ unius partes in crenas alterius inseruntur. Alii vero definiunt esse Compagem ossium ad unguem factam: ut hic similem ossium compositionem intelligamus, quæ et aliarum rerum est quæ in unguem committi dicuntur: cum sc. gibbæ partes ad unguium figuram structæ sinus sibi idoneos subeunt. Talis quidem juncturæ ratio in unguibus et digitis et pectinum dentibus invicem implexis apparet. Talem etiam fabri lignarii omnium firmissimam ac tutissimam quotidie nobis repræsentant, et in caudam hirundinum factam lignorum commissuram appellant: quod ligni turberculum paulatim latescens, hirundinis volantis caudæ modo, in idoneam et æqualem sibi cavitatem etiam paulatim latescentem arctissime et firmissime inseritur. Non est tamen compago hæc ad suturæ rationem semper necessaria, sed per harmoniam facta σύνθεσις, ῥαφὴ dicta est a recentioribus Anatomicis. Plura autem ap. eum videnda tibi relinquo. [" Wolf. Prol. Hom. 96. ad Herodian. Philet. 448. ad Herod. 730." Schæf. Mss.] Ceterum non dubito quin illa compp. quæ paulo ante protuli, Ἱστιοῤῥάφος, Δολοῤῥάφος, etc., aliquis ab hoc nomine potius deducturus sit; sed non video quid obstet quin eandem et illis et huic derivationem tribuamus. Quod autem de hujus substantivi et illorum compp. derivatione dico, idem de aliorum quoque multorum, quæ hujus generis sunt, dictum intelligi volo. In VV. LL. habetur ETIAM Ῥαφία pro Sutura; sed hoc vocab., sicut alia infinita, ignorantiæ eorum qui vulgarium Lexicorum consarcinatores fuerunt, ascribendum censeo. Ita enim in illis legitur, Ῥαφία, Sutura. Interdum et pro Consilio capitur: unde κακοῤῥαφία, κακοβουλία. Atqui debuerant boni illi viri considerare, in compp. nominibus adjectivis mutari solere terminationem substantivorum, et quæ in compositione locum habent, non itidem seorsum et per se recepta esse. Venio ad alterum SUBSTANTIVUM, Ῥαφὶς, ίδος, ἡ, quo significatur Suendi s. Suturæ instrumentum, i. e. Acus. Vide Ῥαφιδεύς. Habet autem et alias signiff. hoc nomen ῥαφίς. Ita enim dictum fuit Quoddam calceamenti genus: necnon Olus quoddam sylvestre lapsanæ simile, si Hesychio credimus: qui addit significare et ῥάβδον. Est vero et Nomen piscis, qui etiam βελόνη appellatur, quo nomine vocatur et Acus instrumentum. [Lobeck. Phryn. 90. Opp. Ἁ. 1, 172. 3, 577. 605. K. 2, 592. " Ad Thom. M. 28. 150. Phryn. Ecl. 32. De quant., 70. 72. ubi omnino de h. v. Conf. c. γραφὶς, Jacobs. Anth. 12, 114." Schæf. Mss. * Ῥαφιδοθήκη, Gl. Acicarium, Acuclarium.] Ab hoc autem Ῥαφὶς EST Ῥαφιδεὺς, de Eo dictum qui utitur instrumento quod ῥαφὶς vocatur, i. e. de Sutore: in hoc disticho incerti Auctoris, Epigr. Κουρεὺς καὶ ῥαφιδεὺς κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος, Καὶ τάχα νικῶσιν τὸν ξυρὸν αἱ ῥαφίδες. [Anal. 2, 418.] Ab hoc autem nomine Ῥαφιδεὺς est VERBUM Ῥαφιδεύω, Suo, Consuo. Cujus verbale EST Ῥαφιδευτὸς, Sutus, Consutus; Acu textus, VV. LL. ubi additur, Τὰ ὑφαντὰ καὶ ῥαφιδευτὰ ex Exodo (37, 21.) Ibid. 27, (16.) Τῇ ποικιλίᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ. Sed hic gen. est potius a NOMIN. Ῥαφιδευτὴς quam a ῥαφιδευτός. [Salmas. ad Vopisc. p. 11. * Ῥαφιδευτικὸς, Schleusner. Lex. in V. T. "Ῥαφιδευτικὴ, sc. τέχνη, Ars suendi, Chrys. Serm. 72. T. 6. p. 733, 41. Ἔδωκεν ὁ Θεὸς χάρισμα δωρεᾶς— * χρυσοποιΐκῆς, λιθουργικῆς, ῥαφιδευτικῆς." Seager. Mss.] Invenitur etiam DIMIN. Ῥαφίον, Parva acus, Subula: ῥαφίῳ τῷ κεντηρίῳ, Subula, qua artifices quippiam perforant. Gorr. e Gal. [* Ῥαφεὺς, Sutor, Æsch. Ag. 1612. * Ῥαφεῖον, Gl. Sutrina.]

Bacchi etiam EPITH. Εἰραφιώτης huc pertinet, secundum quosdam: qui tradunt ita cognominatum διὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς, Quod insutus fuerit femori Jovis. In VV. LL. Assutitius; sed malim, si fingendum vocabulum est, Insutitius. Dionys. P. p. 93. Ed. patris mei, Οὐχ, οὕτω Θρήϊκος ἐπ' ἠϊόσιν Ἀψύνθοιο Βιστονίδες καλέουσιν ἐρίβρομον εἰραφιώτην, κ. τ. λ. In quem l. Eust. annotat et aliud hujus epitheti etymum; dicit enim ita vocatum vel

A παρὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς, vel παρὰ τὸ ἔριν φαίνειν: quod οἶνος ὑπὲρ μέτρον πινόμενος sit πατὴρ ἔριδος. Sed legimus ap. eund. Poëtam, p. 134. ἐπεὶ γὰρ ἀνὰ χθόνα λύσατο κείνην Ζεὺς αὐτὸν Διόνυσον εὐῤῥαφέος παρὰ μηροῦ: quod certe prius illud etymum confirmat. Pro quo facit ETIAM Μηροῤῥαφὴς ejusd. Bacchi epithetum, i. e. Femori insutus: qui μηρὸς propterea vocatur εὐῤῥαφὴς in proxime præcedente loco Dionysii. Observa autem obiter et hæc duo compp. Μηροῤῥαφὴς atque Εὐῤῥαφὴς, addenda quibusdam superioribus quæ ejusd. formæ sunt. Sed videtur εὐῤῥαφὴς μηρὸς dici potius Pulcram s. Elegantem suturam habens (quod eleganti quodam suturæ genere Bacchus ei esset insutus) quam Pulcre s. Bene consutus. Atque ita fuerit potius a nomine ῥαφή. [" Ruhnk. ad H. in Cer. p. 1. 2. Wassenb. ad Hom. 146. Jacobs. Anth. 10, 408." Schæf. Mss. Nonn. D. 9, 250.]

Ἀναῤῥάπτω, Consuo, Consarcino: unde præt. pass. ἀνεῤῥαμμένος, Consutus, Consarcinatus. Exp. B vero et Resarcio, Reconcinno, VV. LL. [Plut. Numæ Compar. 4. * Ἀναῤῥαφὴ, Paul. Ægin. 6, 8. Aët. p. 136. ubi perperam ἀῤῥαφὴς extat. * Ἀναῤῥαφικὸς, Paul. Ægin. p. 178, 42. σμιλίον, at p. 181, 33. vitiose legitur ἀναραφίσκον σμ.]

Ἀποῤῥάπτω, Consuo, Consuendo obstruo, Plut. περὶ Φιλοπλουτίας, de patribus loquens filios ad avaritiam hortantibus, Τοῦτο δέ ἐστιν οὐ παιδεύειν, ἀλλὰ συστέλλειν καὶ ἀποῤῥάπτειν τὸ βαλάντιον, ἵνα στέγειν καὶ φυλάττειν τὸ εἰσβληθὲν δύνηται. Sic dicitur et ἀποῤῥάπτειν στόμα, Obstruere os, quasi consuendo, ut Æschin. utitur, (31.) Τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη ὥστε ἀποῤῥάψειν τὸ Φιλίππου στόμα, Se obturaturum os Philippo, Se facturum ut Philippus ne hiscere quidem posset. Chrys. hoc loquendi genus imitatus est in 1 ad Cor. Ὥστε ἀποῤῥάψαι τῶν αἱρετικῶν τὰ στόματα. Utitur et in Epist. ad Romanos. Uno verbo hoc dicitur ἐπιστομίζειν. [" Toup. Opusc. 2, 176." Schæf. Mss. Philo 2. p. 226. P.]

[* Διαῤῥάπτω, Gl. Persuo, " Acu s. radio interC sero, Intertexo, Chrys. in Matth. Hom. 49. T. 2. p. 317, 22. Ὅταν γὰρ τὰ νήματα, τὰ σηρικὰ, ἃ μηδὲ ἐν ἱματίοις ὑφαίνεσθαι καλὸν, ταῦτα ἐν ὑποδήμασι διαῤῥάπτητε, πόσης ὕβρεως, πόσου γέλωτος ταῦτα ἄξια;" Seager. Mss. Plut. 10, 70. Cat. Min. 70. * Διαῤῥαπτέον, Oribas. Cocchii p. 157, 13. * Διάῤῥαμμα, Plut. 10, 70.]

Ἐνράπτω, Insuo, Plut. (7, 50.) Τὸν δὲ Λέανδρον ἐνράψαντες εἰς βύρσαν, κατεπόντισαν. Aor. 1 med. legitur ap. Herod. Ἐνεῤῥάψατο ἐς τὸν μηρόν. [" Wessel. ad Herod. 175. 197. ad Diod. S. 1, 233. Ἐῤῥάπτω, Jacobs. Anth. 9, 393. ad Dionys. H. 5, 339." Schæf. Mss. * "Ἔῤῥαμμα, Insumentum, Clem. Alex. 213." Kall. Mss. * Παρενράπτω, Anal. 3, 303. παρενεῤῥάψαντο πεδίλῳ.]

Ἐπιῤῥάπτω, Assuo. Plut. Apophth. (p. 721.) commemorat Lysandrum iis, qui illum vituperabant, quod pleraque dolo ageret, respondisse, Ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι ἐκεῖ καὶ τὴν ἀλωπεκῆν, Cum leonina pellis aliquo non perveniret, D tunc assuendam ei esse vulpinam. Sed in quadam Ed. horum Apophth., in qua seorsum excusa sunt, προσραπτέον mutatum perperam fuit in προσγραπτέον: ab aliquo, ut credibile est, cui προσγράφω quidem notum erat, at προσράπτω, non item. Sed et ap. Erasm. Chil. legitur πρόσαψον, fortasse e Zenodoto: Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον: quæ ita vertit, Si leonina pellis non satis est, vulpina addenda. Nec tamen dubito, quin hic sit πρόσαψον itidem pro πρόσραψον mendose positum. Fateor alioqui, secus etiam efferri hoc Prov. Legitur enim ap. Greg. Τῇ λεοντῇ τὴν κερδαλῆν ἐγκρύπτων. || Ceterum in hoc quoque l., qui in VV. LL. affertur e Dionys. 3. Ἐπιῤῥάψας αὐτοῖς τὴν ἵππον, mendose scriptum esse existimo illud ἐπιῤῥάψας pro ἐπιῤῥάξας. [" Wakef. S. Cr. 5, 154." Schæf. Mss. Nonn. D. 9, 3. ἐπέῤῥαφεν ἄρσενι μηρῷ.] Ἐπίῤῥαμμα, q. d. Assumentum, [Gl.] Quod assutum est, [J. Poll. 4, 119. * " Ἐπίῤῥαψις, Hes. v. Λώπιστος." Wakef. Mss.]

" Καταῤῥάπτω, Insuo. Aliis Consuo, Persuo."

[" Wakef. Eum. 26." Schæf. Mss. Plut. M. Anton. 82. * Καταῤῥαφὴ, Paul. Ægin. 6, 8.] " Καταῤῥαφος, Consutus, Pannosus, Bud. e Luciano (3, 409.) pro E commissuris constans, Non integer." " Ἐγκαταῤῥάπτω, Insuo, Desuo in, Xen. (K. 6, 1.) Ἐγκατεῤῥαμμέναι δὲ ἐγκεντρίδες, ἵνα τὰ γένη φυλάττωσι, Insuti aculei."

[* " Μεταῤῥάπτω, Phryn. Προπαρ. 39, 23." Boiss. Mss.]

Παραῤῥάπτω, q. d. Juxta suo. Exp. et Assuo, sicut προσράπτω, VV. LL. Item Consuo, in h. l., cujus Auctor non nominatur, Παραῤῥάπτουσι δέρματα περὶ τὰς σισύρας, [ex Herod. 4, 109. * Παράραμμα, Hes. 729.]

[* Περιῤῥάπτω, Gl. Suo, Cusio, leg. Consuo. " Ad Diod. S. 2, 472." Schæf. Mss.]

[* " Προσράπτω, Jacobs. Anth. 7, 313. 8, 281." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ὀρν. 1377. Hippocr. 704. 828. " Const. Manass. Chron. p. 112. Phryn. Προπαρ. 39, 21." Boiss. Mss. * " Ποτιῤῥαπτέσκω, Toup. Opusc. 1, 539. * Προσραπτέον, ad Timæi Lex. 257." Schæf. Mss. Plut. 6, 721: Lysandro 7. Προσράπτω, * Πρόσραμμα, Barker. ad Etym. M. v. Λῶμα p. 952—3.]

Συῤῥάπτω, Consuo, Simul suo, Consarcino: Δέρματα συῤῥάπτειν, Hesiod. Invenitur autem alicubi συῤῥίπτειν perperam positum pro συῤῥάπτειν, sicut et de ἐπιῤῥάψας pro ἐπιῤῥάξας, modo dictum fuit. [" Wakef. Phil. 226. Jacobs. Anth. 8, 119. ad Xen. Eph. 159." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 9, 358." Wakef. Mss. Plato Euthyd. p. 72. Συνεῤῥάφηκα, Append. ad Bast. Ep. Cr. 55. * Συῤῥαφὴ, Machinatio fraudulenta, Schleusn. Lex. V. T. v. Συῤῥάπτω. * Συῤῥαφεὺς, Sartor, Schol. Aristoph. Θ. 942. * Σύῤῥαπτος, Schneidero dubiæ fidei videtur. * Ἀσύῤῥαπτος, Schæf. Greg. Cor. 788. * Παλισύῤῥαπτος, Hes. v. Παλιναίρετον, ex emend. Ruhnkenii ad Timæi Lex. 204. * " Ἐπισυῤῥάπτω, Insuper consuo, Athan. 2, 547." Kall. Mss.]

[* Ὑποῤῥάπτω, Gl. Subsarcio: Ὑποῤῥάπτω οἰκοδομήν· Substruo, Resarcio. Eur. Alc. 537. λόγον, Joseph. A. J. 17, 5, 7. " Const. Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss. " Wakef. Alc. 548. Porson. Phœn. 1521. Heyn. Hom. 8, 797." Schæf. Mss. Salmas. ad Vopisc. 2. p. 509. Schleusn. Lex. V. T. * Ὑποῤῥαφὴ, Gl. Plicatura, Resarcinatio, Subsutio: Ὑποῤῥάφθαι· Sarta tecta. Ubi Vulc. corrigit, * Ὑποῤῥαφίαι.]

" ῬΑΠΙΣ, ίδος, ἡ, Virga: unde ab Hom. Mercurius dicitur χρυσόῤῥαπις, Auream virgam habens. Sed ap. Eust. (ad Od. X. 277.) scriptum est ῥάπις, accentu in priore. Suntque ῥάπιδες ὑποδήματα quoque, Eidem. Hes. habet ῥαπίδες, secundum quem sunt ὑποδήματα, et περόναι." [" Phryn. Ecl. 73." Schæf. Mss. Epicharmus ap. Bekk. Anecd. * Ῥαπιδοποιὸν, Hesychio τὸν ποιητήν· Δωριεῖς· ἢ ποικιλτήν· ἢ τὰς ῥαπίδας ποιοῦντα. Phav. p. 644. * Ἐϋῤῥαπις, Nonn. D. 4, 1.] " Hinc verbum Ῥαπίζω, Virga cædo, percutio, Baculo cædo, s. Bacillo, aut etiam Fuste: latius sc. extendendo nominis ῥαπὶς signif. in hoc. verbo. Plut. Themist. (11.) Ὦ Θεμιστόκλεις, ἐν τοῖς ἀγῶσι τοὺς προεξανισταμένους ῥαπίζουσι. Ναὶ, εἶπεν ὁ Θεμιστοκλῆς, ἀλλὰ τοὺς ἀπολειφθέντας οὐ στεφανοῦσιν. Intelligi autem περὶ τοῦ ῥαπίζειν, quod fit βακτηρίᾳ, proxime sequentibus declaratur, ἐπαραμένου δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος. Sed in Apophth. (6, 702.) idem commemorans, pro ῥαπίζουσι dicit μαστιγοῦσι: cum tamen ibid. subjungat ἐπαραμένου τὴν βακτηρίαν. Alioqui non mirum esset ῥαπίζειν dici et ἐπὶ τοῦ μαστιγοῦντος, ex Herod. 7, (35.) p. 251. meæ Ed. At in VV. LL. redditur Alapis percutio, Colaphis cædo, Colaphos incutio etc. Manasse autem videtur hæc interpr. partim e Suidæ exp., partim e veteri Testamenti Novi Interprete, qui ῥαπίσμασιν ap. Marcum vertit Alapis. Nisi potius et hic Interpres, et alii qui idem de verbo ῥαπίζειν censuerunt, ad Matth. locum respexerunt, 5, (39.) Ὅστις σε ῥαπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγόνα. Sed hinc minime probari signif. illa potest: cum itidem dici queat πατάξει ἐπὶ τὴν σιαγόνα. Adde quod, si ῥαπίζειν esset Colaphos impingere, idem Scriptor, c. 26. post ἐκολάφισαν αὐτὸν, non addidisset, οἱ δὲ ἐῤῥάπισαν: quod recte videtur redditum in postrema Interpretatione, Bacillis ceciderunt. Vetus Interpres tamen, tanquam res similis esset, ἐῤῥάπισαν vertit Palmas in faciem ejus dederunt. Reperio porro et ap. Plut. Rom. Quæst. Παίουσιν ἐπὶ κόῤῥης, deinde καὶ ῥαπίζουσι." [Lobeck. Phryn. 176. " Thom. M. 346. 785. Huschk. Anal. 175. Toup. Opusc. 1, 258. ad Lucian. 1, 193. 237. 446. Munck. ad Anton. Lib. 158. Verh., Valck. Adoniaz. p. 357. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀποτέμνειν, Abresch. Lectt. Aristæn. 20. 193. ad Mœr. 324. ad Herod. 644. ad Charit. 347.: ἐπὶ, Abresch. Lectt. Aristæn. 98." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " Ῥάπισμα, τὸ, Ictus qui virga vel baculo s. fuste incutitur. In VV. LL. Alapa, Colaphus: cui interpretationi, quam veteris Interpretis Testamenti Novi auctoritate confirmari docui, patrocinatur et Suidas, ubi exp. hæc verba, ἐπὶ κόῤῥης. In iisd. e Phrynicho annotatur, non esse in usu," [176. Lob., Lucian. 3, 300. " Thom. M. 346. Toup. Emendd. 2, 174. Abresch. Add. ad Aristæn. 121. Lectt. 21. * Ῥαπισμὸς, Bibl. Philol. 2, 140." Schæf. Mss. " Phornut. 30." Wakef. Mss. * Ῥαπιστὸς, Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Ἀντιῤῥαπίζω, Referio, Repercutio, Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 571, 39. Παρῄνει ὁ Χριστὸς, ῥαπίζεσθαι καὶ μὴ ἀντιῤῥαπίζειν, ἀλλὰ καὶ παρέχειν ἑαυτὸν εἰς τὸ πάσχειν: in Ps. 44. T. 1. p. 638, 43. Καὶ ῥαπιζόμενος οὐκ ἀντεῤῥάπισεν." Seager. Mss. Ἀποῤῥαπίζω, vide Ἀποῤῥιπίζω. " Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 135. 277. Os capistro obturo, Suid. v. Ἀπεῤῥάπισεν. Kusterus insolens judicat." Kall. Mss. * Διαῤῥαπίζω, Heliod. 7, 7. 8, 9. " Toup. Epist. de Syrac. 335. Abresch. Lectt. Aristæn. 20." Schæf. Mss.] " Ἐπιῤῥαπίζω, Taxo, Refello, Reprehendo. Item ἐπιῤῥαπίζειν τὸ πῦρ, Obruere ignem. Ita VV. LL. At Suidas locum quendam affert, in quo ἐπιῤῥαπίζων pro κωλύων positum esse censet." [" Const. Manass. Chron. p. 102." Boiss. Mss. Athen. 168. 219. 422. Dionys. Epitome 17, 17. Aristæn. p. 12. Abr. " Lectt. p. 20. 194. (ubi etiam de Athenæo.) Toup. Opusc. 2, 200. Emendd. 2, 542. 3, 69. ad Lucian. 1, 193. Meiners Histoire 3. p. 337. ad Dionys. H. 1, 151." Schæf. Mss.] " Ἐπιῤῥαπισμὸς, quod in iisd. affertur pro Murmure, e Polyb. (2, 64, 4.) Μὴ δυνάμενος ὑποφέρειν ἐπιῤῥαπισμὸν τῶν ὄχλων. Sunt autem metaphoricæ hæ signiff. Vide Ῥαπίς." [" Toup. Opusc. 2, 201. * Ἐπιῤῥάπισις, 93. 201. Huschk. Anal. 23." Schæf. Mss. Athen. 604. * Συνεπιῤῥαπίζω, Phot. Bibl. 342. * " Καταῤῥαπίζω, Eust. Il. 387, 45." Wakef. Mss. * " Περιῤῥαπίζω, Plut. 10, 67. * " Συῤῥαπίζω, Nicet. Eugen. 4, 15." Boiss. Mss. * Ὑποῤῥαπίζω, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 176.]

" ῬΑΦΑΝΙΣ, ίδος, ἡ, s. Ῥάφανος, (sed illud Atticæ, hoc linguæ communis esse censetur,) Rhaphanus, Radix s. Radicula. Pallad. in Augusto, c. 5. Radices feminini generis putantur, quæ minus acres sunt, et habent folia latiora, etc. Infra autem Rhaphanum vocat. At Radiculam interpr. Gaza, Probl. Aristot. S. 9. Q. 6. cum tamen Radicula Plinio alia sit herba, sc. Lanaria, Græcorum στρούθιον: ut annotant VV. LL. Ubi et hæc adduntur: Ῥαφανίδος quinque genera assignat Theophr. H. Pl. 7, 4. quem Plin. 19, 5. ad verbum exposuit: sed Rhaphanos in Napos convertit, errore manifesto. Erroris causa fuit, quod ibid. ῥαφάνου, i. e. Atticis brassicæ καὶ τῆς κράμβης, tria genera constituat Philosophus: Plin. vero per ῥάφανον intellexerit Rhaphanum: duplicatoque errore Brassicam in Rhaphanum transformarit, e vocum ignoratione. Hæc in iisd. illis leguntur, quorum itidem fidem penes illa esse velim; s. potius illum, quicunque illa scripsit. His adjicitur, Est et ῥαφανὶς ἀγρία Theophrasto, i. e. Armoracium Columellæ, s. Armoracia Plinio: quæ

" Rapula acria videtur dixisse Horatius: vulgo vo-" camus Reforts. Proprieque ῥαφανὶς, distinctionis " causa dicenda Refort, non Rave; hoc enim Rapa " s. Rapum, i. e. γογγύλη, s. γογγυλὶς Galeno: quæ " quia est ventrosa, γαστέρα dixerunt: ut auctor " Athen. 9. (p. 369.) Is tamen γογγυλίδα ἄῤῥενα ap. " Theophr., Napum intelligit, qui βουνιὰς est Dios-" coridi: nobis vulgo Naveau s. Navet. Apud " ipsum Athen. ῥαφανὶς a Speusippo distingui vide-" tur ab ea quæ ῥάφυς s. ῥάπυς dicitur, i. e. Rapa, " s. Rapum. Rursum vero in Ῥάφανος annotatur, " pro Rhaphano ab Atticis dici ῥαφανίς: at vero " vocem ῥάφανος illis significare κράμβην: a Gaza " reddi Radicem, ap. Alex. Aphr. Problem. 2, 42.: " alibi Rhaphanum: ap. Theophr. autem non uno " in loco, Brassicam. Sic et ap. Aristot., qui te-" statur ipsemet ῥάφανον a quibusdam appellari " κράμβην, de Nat. Anim. 5. Existimatur porro " hoc nomen habere παρὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι: " quia sc. statim a satu oritur. Pro ῥάφανος au-" tem Ionice dici ῥέφανος testatur Ammonius, quem " vide. Ῥάφανος, inquit Gorr., Radix s. Radicula: " quo nomine sylvestris maxime intelligitur, quam " Romani Armoraciam vocant. At Ῥάφανος ἀγρία " dicta est a quibusdam Herba quæ alio nomine " ἄπιος vocatur: ut Plinius auctor est. Ῥάφυς " autem, ut Idem tradit, Napus, qui βουνιὰς dici-" tur. Scribitur et ῥάπυς," [Numenius Athenæi 371. * Ῥαπεὺς, Gl. Rupiam, (Rapium, Salm.) * Ῥαφεύς· Rapilum. Item Ῥαπὶς, Hesychio γογγυλίς· οἱ δὲ, * λαμψάνην. Vide etiam Ῥαφίς. Apud Gal. Alim. Fac. 2. * ῥαπίων exp. ἀγρία ῥαφανίς. * Ῥαπήϊον, Leontopetalum, Diosc. 3, 110. Noth. 457. Plin. 27, 12. * Ῥαφανὶς, Lobeck. Phryn. 176. Aristoph. Πλ. 544. " T. H. p. 160. Lucian. Epigr. 9. Toup. Emendd. 2, 206. Ammon. 122. Valck. Anim. 202. Casaub. ad Athen. 115. 121. Thom. M. 776. Phryn. Ecl. 56. 72. De quant., 70. Thom. M. 777. Aristoph. Fr. 241." Schæf. Mss. * Ῥαφανιδώδης, Theophr. H. Pl. 7, 6. * Ῥαφανίδιον, Plato Comicus ap. Athen. 56. Ῥαφανιδόω, vide T. 3. c. 1540. " Thom. M. 778. Jacobs. Anth. 12, 183. Phryn. Ecl. 180. * Ῥαφανίδωσις, ibid. Kuster. Aristoph. 4. Alciphr. 432. ad Xen. Mem. 2, 1, 5. Casaub. ad Athen. p. 19. Valck. Hipp. p. 209." Schæf. Mss. * Ἀποραφανιδόω, unde] " Ἀποραφανίδωσις, ἡ, Rhaphani in podicem " intrusio, s. Rhaphani per podicem trajectio: pœna " qua pauperes in adulterio deprehensi afficiebantur, " prius evulsis pilis. Aristoph. enim Schol. cum " παρατίλλεται in Pluto (168.) exposuisset τὰς τρίχας " τοῦ πρωκτοῦ τίλλεται, subjungit, Αὕτη γὰρ ὥριστο " δίκη τοῖς μοιχοῖς πένησιν, ἀποραφανίδωσις καὶ παρα-" τιλμός." [" Ῥάφανος, Phryn. Ecl. ll. cc. (Lobeck. l. c.) Thom. M. 776. 862. T. H. l. c. Eran. Philo 173. Casaub. ad Athen. 1, 96. Ammon. l. c. Valck. l. c." Schæf. Mss.] " Ῥαφανώδης ῥίζα, q. d. Rha-" phani similitudinem habens radix. In VV. LL. " redditur Radix modo rhaphani constans, ap. Theo-" phr." [* Ῥαφάνινος, Diosc. Parab. 1, 107. Cf. Ῥαφανέλαιον. * Ῥαφανουροί, Hesychio κηπουροί.] " Hinc " Ῥαφανηδὸν adv. In modum rhaphani: ut ῥαφανη-" δὸν κάταγμα, Fractura rhaphani modo facta: quæ " sc. oblique facta est, secundum crassitiem ossis, " ut scribit Paul. Ægin.: eandem et σικυηδὸν et " καυληδὸν κάταγμα vocari a quibusdam scribens, e " similitudine fractorum cucumerum et cauliculo-" rum. Gal. tamen τὸ ῥαφανηδὸν distinguere ἀπὸ " τοῦ καυληδὸν videtur, Meth. Med. 6., inquit Gorr. " Ῥέφανος autem, non ῥάφανος, dici ab Ionibus, " testatur Ammon.: quem vide." [" Valck. ad Ammon. 122. Anim. 203. Eran. Philo 173. Phryn. Ecl. 57(=141. Lob.) Thom. M. 778. 862. * Ῥέπανος, 778. Valck. Anim. l. 3." Schæf. Mss.] " Ab eo " qui Batrachomyomachiam scripsit, (v. 53.) Ῥα-" φάνη nominatur." [" Thom. M. 778." Schæf. Mss. * Ῥαφανίτης, unde] " Ῥαφανῖτις, Iridis cogno-" mentum, a similitudine radicis, Gorr."

ῬΑΧΙΣ, εως, ἡ, Spina dorsi: quæ spina sine adjectione etiam dicitur. Sunt tamen qui non omnino nomen hoc illi respondere existiment. E quibus est Gorr., qui de hoc nomine ita scribit, Ῥάχις, Spina. Est spondylorum vigintiquatuor a summa cervice ad imos usque lumbos structura, erigendo curvandoque corpori conveniens. Sic dici quibusdam placet, quod spondyli parte posteriore sunt τετραχυμένοι, i. e. Spinosi et asperi. Nec nomen est ap. Latinos, quod ῥάχιν proprie significet. Quamvis enim Spina dici possit, Spinæ tamen nomine aliud quiddam significatur, spondylorum sc. apophysis transversa et obliqua. Continet igitur ῥάχις Totum id spatium quod a summa cervice ad sacrum usque os interjacet: atque in tres partes dividitur, cervicem, dorsum, lumbos. Quorum cervix quidem spondylis septem, dorsum duodecim, lumbi vero quinque constant. Sic os sacrum non censetur inter partes τῆς ῥάχεως, quod spondylos non habeat solutos in modum superiorum, etiamsi coctione multa laxari et dissolvi possunt; sed potius sit totius ῥάχεως basis et fundamentum. Nec tamen absurdum fuerit id inter ejus partes comprehendere. Est autem ῥάχις instar carinæ curva, qua parte maxime ventriculus situs est, cui veluti loco cedit: quanquam non hujus modo causa, sed ut flecti corpus commodius possit, curva facta est, et pluribus vertebris potius quam una aut paucioribus donata. Est etiam tota cava et plena medulla, (σύριγξ ἱερὰ is meatus appellatur, et ab Herophilo σωλὴν, h. e. Canalis,) ejusdem cum ipso cerebro naturæ, atque ab ea per vertebrarum foramina permulta nervorum paria proficiscuntur, et in universum corpus abeunt. Significat autem etiam ἡ ῥάχις, ut ante diximus, præter hanc universam spondylorum σύνταξιν, particulatim Apophyses singulas posticas quæ unicuique spondylo insunt, ἀκάνθας alio nomine dictas. Appellatur etiam eodem nomine ea quæ in dorso est omoplatæ spina, jam inde a basi incipiens, sed primum humilis et depressa, deinde sensim elatior facta et amplior, donec desinat in acromium. Id quod declarat Gal., scribens ad hunc modum l. 13 de Usu Partium, Καὶ ῥάχιν ἰδίαν ἑκάτερα τῶν ὠμοπλατῶν ἀπέφυσεν, ubi non simpliciter ῥάχιν utrique omoplatæ tribuit, sed propriam adjecit. Cui etiam astipulatur Rufus libello de Partium Hominis Nomenclatura, Ὠμοπλάται τὰ ἐπικείμενα τῷ νώτῳ πλατέα ὀστᾶ, ὧν ἡ διὰ μέσου ὑπεροχὴ, ῥάχις. Hæc ille. Sciendum est autem, aliis etiam nonnullis animalibus tribui ῥάχιν: nam Xen. sæpe utitur pro Dorso equi et lumbis, teste Bud.: qui hunc ejus locum affert, (Ἱππ. 7, 2.) Μήτε τὸ γόνυ ἐπὶ τὴν ῥάχιν τοῦ ἵππου τιθέτω, ascendendo equum sc. Addit vero ex J. Poll. ῥάχιν et ὀσφὺν in equo idem esse. Hom. dixit etiam συὸς ῥάχιν, Il. I. (208.) Ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ: ubi quidam interpr. Scapulam. Ῥάχιν quidam volunt esse dictam ab excurrentibus rupibus in mare, quæ sunt ῥαχίαι, quod circum illas fluctus collidantur, inquit Cam., quæ sumsit e Schol. Thuc. Sed quidam ῥαχίαν contra a nomine ῥάχις ortum habere putarunt. || Utut sit, ad multa certe transfertur. Legitur enim ῥάχις οὔρεος ap. Herod. 4. Et Bud. a Strabone usurpari tradit de Porrecta montis longitudine, p. 61. Sic et 5. p. 105. Ἐνδοτέρω δὲ τῆς κατ' αὐτὰς τὰς πόλεις ὀρεινῆς, ἄλλη ῥάχις ἐστὶ, μεταξὺ αὐλῶνα καταλείπουσα. Sic certe et Lat. Dorsum monti dederunt, (ut omittam alios hujus vocis Dorsum metaphoricos usus,) nosque itidem dicimus, La côte d'une montagne. Ῥάχεις, inquit Eust., πετρώδεις, ὡς οἷα πριονώδεις τινὲς ὄρους ἐξοχαί. Affertur vero et de Dorso terræ dictum, ex Epigr. [" Leon. Tar. 73." Boiss. Mss.] ut sc. Homerus dicit vicissim νῶτα θαλάσσης. Quinetiam folio tribui tradunt VV. LL. a Diosc. 2, 217. Eadem annotant etiam ῥάχιν dici Partem lævem, a qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur. [Ægei Fragm. ap. J. Poll. 10, 36. 160. Κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν Ἔλαυνε παίων. Auctor Rhesi 514. ἐμπείρας ῥάχιν. Æsch. Eum. 190. Ὑπὸ ῥάχιν παγέντες.]

Ῥαχίτης, q. d. Dorsualis: μυελὸς, Medulla dorsi, s. spinæ dorsi, Medulla spinalis. Dicitur et νωτιαῖος, διαυχένιος, * ψοιήτης, Gal. Item ῥαχῖται, Musculi toti

spinæ superjecti, ut Idem annotat. Dicuntur ETIAM *Ῥαχιαῖοι.* [Vide col. 2207.]

Ῥαχίζω, Disseco dorsi spinam, s. potius Disseco incipiens a dorsi spina, generaliter pro Disseco, Soph. Aj. (55.) *ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων*: (299.) *Ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε*, ubi vide Schol., consule et Hes.: Cam. interpr. Ingenti plaga concidere, item simpliciter Concidere. Hes. *ῥαχίζειν* poni ait et pro *παίειν τὸ ἱερεῖον*, i. e. Ferire victimam s. Percutere. ‖ *Ῥαχίζειν*, si Eidem credimus, dicuntur etiam qui leviter et temerarie mentiuntur. [Cf. Bekk. Anecd. 113. Phot. *Ῥαχίζειν· τὸ ἀλαζονεύεσθαι· καὶ ῥαχιστὴς, ὁ ἀλαζών· Θεόπομπος Παμφίλῃ· Τούτων ἁπάντων ὁ ῥαχιστὴς Δημοφῶν.*] *Ῥαχιστὴρ, ῆρος*, ET *Ῥαχιστὴς*, Dissector, Qui ingentia maleficia perpetrat, ap. Soph. Schol. (sed hic *ῥαχίτας* habet pro *ῥαχιστὰς*,) et ap. Hes.: cui est etiam *ὁ ἀλαζὼν*, et *ὁ μεγάλα ψευδόμενος*. Sed inter *ἀλαζόνα* et alteram hanc expositionem interjicit *μεγαλουργὸς*, et *μεγάλα ψευδόμενος*. [Vide *Ῥαχίζω*. * *Διαῤῥαχίζω*, Eubulus Athenæi 622.] Apud Hes. legitur ADV. *Ῥαχάδην*, quod exp. *ἐπὶ τῆς ῥάχεως*. In VV. LL. dicitur significare q. d. Spinatim. AT VERO *Ῥάχετρον*, Medium *τῆς ῥάχεως*, Media spina, Meditullium spinæ, [Hesychio i. q. *ῥάχις*.] UNDE *Ῥαχετρίζω*, Disseco, J. Poll. [2, 136. Apud Phot. autem legitur *Ῥακετρίζειν· τὸ εἰς τὴν ῥάχιν παίειν· οὕτως Πλάτων.* Item * *Ῥάχετον· τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως· Δίδυμος δὲ πλευρόν.*]

Inveniuntur autem et alia nonnulla, quæ a *ῥάχις* deducta videri possunt: præsertim vero NOM. *Ῥάχος, τό*: nam Hes. *ῥάχη* exp. *ἀποραχίσματα καὶ ἀποσπάσματα*: quod *ἀποραχίσματα* sonare videtur, q. d. Avulsæ quædam partes e dorso, s. dorsi spinæ, inter dissecandum: s. potius Avulsa quædam frusta. Estque tanquam verbale nomen VERBI *Ἀποραχίζομαι*. AT *Ῥάχος, ἡ*, a quibusdam exp. Palus spinosus, ex Etym.: Bud. *ῥάχοι* e Philone affert pro Stipites, in hoc Xen. loco, ubi de plagis intendendis loquitur, ad apros excipiendos, (K. 10, 7.) *Καὶ τὸν περίδρομον ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ, καὶ μὴ ἐκ ῥάχου· συνέχονται γὰρ ἐν τοῖς ψιλοῖς αἱ ῥάχοι.* Eust. *ῥάχοι* exp. *ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι*: [Phot. *αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι.*] Quinetiam, sicut *ῥαχίαι, παρατείνουσα καὶ τραχεῖα ἠϊών.* In VV. LL. magno errore annotatur ex Etym. *ῥάχος* poni non solum pro Palo spinoso, sed etiam pro Vite: de quo errore dicam paulo post. ["Paus. 2, (32.) *Ῥάχους καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἄκαρπον ἐλαίας, κότινον, καὶ φυλίαν, καὶ ἀγριέλαιον.*" Brunck. Mss. Barnabæ Epist. p. 225. Schn. Lex.]

AT VERO *Ῥάχες*, SEU *Ῥαχαὶ* diversam signif. habet. Apud Theophr., inquit Bud., *ῥάχες* videtur poni pro Cauliculis, i. e. Ramulis, vel vitium, vel hederæ; aut etiam pro Radicum fibris. Quidam autem annotant *ῥαχὰς* a Theophr. vocari in vite Flagella s. potius Brachia, quæ Duramenta et Duramina vocant Colum. et Plin., quæ in novellis vitibus putare, agriculturæ lege vetitum est. Atque ita esse leg. ap. Theophr. C. Pl. 3, 9. *Ἅπαν δὲ φυτὸν ὅταν ἐκβλαστῇ τοπρῶτον, ἐᾶν ῥιζωθῆναι, μηδὲν κινοῦντα τῶν ἄνω, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥαχάς.* Etymologici Auctor, postquam dixit *ῥάχος* genere masc. significare *τὸν σκόλοπα τὸν ἀκανθώδη*: addit, *Καὶ ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, ἐπεὶ ἀποξύνεται ἐν τῷ ἀποτέμνεσθαι· καὶ Ῥαγῶσαι τὸ τέμνειν.* Est autem hic locus, ille e quo VV. LL. annotant, non sine magno et crasso errore, *ῥάχον* Vitem etiam significare. Eadem vero, retinentia mendum quod habent hic vulg. Edd. Etymologici, annotant *Ῥαγόω* poni pro Scindo: cum alioqui ibi pro *Ῥαγῶσαι* reponendum esse *Ῥαχῶσαι*, vel luce clarius sit.

Ῥαχία, ἡ, Crepido litoris petrosa, Bud. Ab Hesychio esse dicitur *πᾶς πετρώδης αἰγιαλός*: ab Eustathio, e Rhet. Lex., *τόπος ᾧ προσαράττει τὸ κῦμα.* Et paulo post, *Καὶ Ῥάχοι δὲ καὶ Ῥαχίαι, παρατείνουσα καὶ τραχεῖα ἠϊών*: ubi observa ETIAM *Ῥάχοι*. In VV. LL. exp. Litus quod unda verberat, item Litoris salebræ. Thuc. 4, (10.) *Ἀμυνόμενος παρ' αὐτὴν τὴν ῥαχίαν.* Greg. Naz. de Homine, *Πᾶσαί τε ῥαχίαι τε καὶ ἀκρώρειαι καὶ πᾶν ὅσον πλάγιόν τε καὶ ὕπτιον.* Est etiam Prov. *Ῥαχίας λαλίστερος.* HINC *Ῥαχιώδης*, ut *ῥαχιώδης αἰγιαλὸς*, Litus petrosam crepidinem habens, quæ ab undis verberatur. Affert autem Bud. e Strab. 106(=373.) de Cumis, *Ὀνομάσθαι δ' ἔνιοι Κύμην ἀπὸ τῶν κυμάτων φασί· ῥαχιώδης γὰρ ὁ πλησίον αἰγιαλός.* ‖ *Ῥαχία* exp. etiam Strepitus: quæ signif. si illi detur, proprie dicetur de Strepitu illo quem undæ edunt verberantes litus. Bud. pro Strepitu affert e Plut. libro, quo disserit an Seni administranda sit Resp. (p. 155.) Sed ibi Plut. duobus in ll. non *ῥαχίαν* per se ponit, sed ei *ψόφον* addit. ‖ *Ῥαχία*, Restagnatio maris in Oceani litore, Bud. e Pausania, *Παρέχεται δὲ ἄμπωτιν καὶ ῥαχίαν, καὶ θηρία οὐδὲν ἐοικότα τοῖς ἐν θαλάσσῃ τῇ λοιπῇ.* Suidas annotat Iones *ῥαχίαν* vocare *τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης.* [Vide omnino Schn. Lex. Suppl.] Sed ap. Herod. (8, 129.) SCRIBITUR *Ῥηχίη*: quod ibi Interpres vertit Vadosum æstuarium. Affertur vero et ex Hippocr. hoc vocab. *ῥηχίη* a Gal., dicente esse *οἷον πλημμύραν*. Apud Hes. et Suid. habemus ETIAM *Ῥηχιάδαι*, dicentes ita fuisse vocatos eos qui damnatos projiciebant *εἰς τὰς ῥαχίας*. Sed et aliam scripturam Suidas AFFERT *Ῥηχάδαι*. Pertinent autem hæc ad primam nominis *ῥαχία* signif.: quæ tamen visa sunt non male illi *Ῥηχίη* subjunctum iri. [* "*Δυσράχιος*, Eust. in Dionys. P. 388. * *Προραχία*, Arrian. 151." Wakef. Mss. At in Schn. Lex. affertur * *Πρόραχος, ὁ*, ex Arriani Peripl. Erythr. p. 10. *στόματα προράχων.*] Addo autem ET *Ῥηχὶς*, ITEM *Ῥηχὸς*: quod *ῥηχὸς* extat ap. Hes. et Suid., ambos exponentes *φραγμός*: quo Sepes, Septum, Maceria significatur, sed hic addit Herodoti (7, 142.) nomen, tanquam eo usi: et *ῥῆχος*, non *ῥηχὸς* habet. Illud autem *Ῥηχὶς* ab Hesychio exp. *ἄκρα*, qui hac expositione creditur intellexisse Promontorium. At VV. LL. *ῥηχὶς* interpr. etiam Præcipitium. In Iisd. EST *Ῥηχώδης*, Asper, Salebrosus, e Nicandro [*Α.* 230.] "*Ἄῤῥηχος, ὁ, ἡ*, Admodum aptus sepimentis, Sepibus valde idoneus; nam Schol. Nicandri Θ. (868.) exponens *ἀῤῥήχου παλιούρου*, dicit *ἄῤῥηχος* compositum esse ex α epitatico, et *ῥῆχος*, q. e. *φραγμὸς*, significareque *πρὸς φράγματα εὖ πεποιημένη*, et veluti *περιφράσσουσα*." [Hodie autem legitur * *εὔρρηχος*; vide Dorv. ad Charit. 768. et Schol. in Ed. Schn.]

ΡΕΓΧΩ, VEL *Ῥέγκω, ξω, χα*, Rhonchisso (Plauto,) Sterto. Factum per onomatopœiam. Quidam autem *ῥέγκω* linguæ Atticæ, at *ῥέγχω* communis esse volunt. Apud Aristoph. certe legitur *ῥέγκουσιν* cum κ, initio Nubium, *Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν*, ubi Schol. annotat itidem, *οὕτως Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ*: *Ἱππ.* (104.) *Ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος*: ut autem hic Aristoph. *ῥέγκει ὕπτιος*, sic Horat. dixit Stertit supinus. Invenitur et PASS. *Ῥέγχομαι* ap. Palladam in Epigr. ["56. *Ῥέγχω*, Huschk. Anal. 169. Bergler. ad Alciphr. 410. *Ῥέγκω*, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 219. *Ῥέγχω, Ῥέγκω*, Thom. M. 779. Abresch. Æsch. 2, 5. Kuster. Aristoph. 51. ad Mœr. 101. 338." Schæf. Mss. *Ῥέγκω*, Eur. Rhes. 785. *Ῥέγκομαι*, med., Aristoph. *Ἱππ.* 115. Vide Schn. Lex.]

Ῥέγκος, ET *Ῥέγξις*, Sonus nasi qui stertendo editur: quasi quis Stertorem dicat, pro Ipsa stertendi actione. Sed pro eo dicitur Rhonchus e Martiale. Affert autem ambo illa vocabula Gal. ex Hippocr., dicens per onomatopœiam facta esse, sicut *ῥέγκειν*. At ego dixissem potius, hæc esse facta s. formata a *ῥέγκω*, quod quidem per onomatopœiam factum sit. [* "*Ῥέγχος*, Lucian. Nasus, Strabo 1029. (f. leg. *ῥύγχος*.)" Wakef. Mss. Hippocr. 386. * *Ῥεγχώδης*, Rhoncum emittens, 1162.]

["*Ἀναρέγχω*, Eumath. Hymn. p. 74." Boiss. Mss.] *Ἀπορέγχω*, Desterto, Pers. Habent autem hoc *ἀπορέγχω* VV. LL. novissime edita, in *Ῥέγχω*, sed absque exemplo. [Parmenio Epigr. 15. "Huschk. Anal. 169. * *Ὑποῤῥέγχω*, s. * *Ὑποῤῥέγκω*, Abresch. Æsch. 2, 5." Schæf. Mss. Agath. 3. p. 89.]

[* *Ῥόγκος*, unde] *Ῥογκίειν* pro *ῥέγκειν*, Epicharmus, teste Hes. [Scr. *ῥογκιῆν* Dorice pro * *ῥογκιᾷν*, ut *σιγῆν* pro *σιγᾷν*, ap. eund. Epicharm. Athenæi p. 363. * "*Ῥογκέω, Ῥογκιάω*, Koen. ad Greg. Cor.

104. 105(=229. 230.)" Schæf. Mss.] Habet Var. ET 'Ῥογχάζειν: sed esse dicit, παρὰ τὸ ῥοχθεῖν τὸ ἠχεῖν. At in VV. LL. 'Ῥογχάζειν, Resonare: ῥοχθεῖν, καὶ ῥέγκειν. In Iisd. est NOMEN 'Ῥόγχος, a quo derivatum videri potest illud 'Ῥογχάζειν, et exp. Rhonchus. Est autem ῥόγχος a ῥέγχω derivatum, ut vicissim e ῥόγχος dicere possumus derivatum esse illud ῥογχάζειν. [" 'Ῥόγχος, Gesner. Ind. Orph. v. 'Ανεῤῥόχθησε." Schæf. Mss. * Περιῤῥογχάζω, i. q. ὑπερείδω, καταφρονέω, Schol. Aristoph. 'Ιππ. 694.]

" 'Ῥογμὸς, ὁ, Sonus quem quis supinus stertendo " edit, Rhonchus. Gutturis stridorem vertit Cæl. " Aurel. 2, 10. VV. LL."

'ΡΕΖΩ, ξω, χα, Facio, Od. Ζ. (286.) Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι, Il. Χ. (305.) Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, 'Αλλὰ μεγὰ ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι: (Κ. 524.) θηεῦντο δὲ μέρμερα, ἔργα "Οσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας Item αἴσυλα ῥέζων, Ε. (403.) Interdum vero, sicut B ποιῶ, habet duplicem accusativum, sc. accus. personæ, una cum accus. rei, ut Φ. (509.) Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος, οὐρανιώνων; Et rursum Od. Σ. (15.) Δαιμόνι' οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. Sic Il. Γ. (354.) Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι. Invenitur autem junctum adverbio quoque, ap. eund. Poëtam, Od. Ψ. (56.) κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον Μνηστῆρες. Affertur vero junctum itidem cum adverbio, et quidem contrariam habente signif., sc. καλῶς, sed præfixa particula negativa οὐ, e Plat. de LL. "Ἐῤῥεξεν ὑμᾶς οὐ καλῶς: qui locus ideo magis est notandus, si mendo caret, quod sit plane Poëticum hoc verbum ῥέζω. Invenitur et optativus ῥέξειε ap. Hom. A voce autem passiva est PARTIC. 'Ῥεχθεὶς, Factus, Il. Ρ. (32.) ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Ab eadem voce passiva EST [* 'Ῥεκτὸς, unde] "Ἀῤῥεκτος, Non factus, Infectus, Imperfectus. [Hes. " "Ἀρεκτος, Simonides ap. Schol. Soph. Aj. 377. (Τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκ ἔτ' ἄρεκτον ἔσται.)" Wakef. Mss. Il. Τ. 150. ἔργον ἄρ.]

C 'Ῥέζω, ut Latine Facio, pro Sacrifico, Il. Β. (400.) "Αλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων: Θ. (250.) "Ενθα Πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον 'Αχαιοί. Sed interdum additur accus., ut Α. (444.) Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην 'Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. Et ῥέξαντες Κύπριδι δάμαλιν, Epigr. Dicitur et ἱερὰ ῥέξαι, ut Lat. Sacra facere. Annotat autem Eust. ἱερὰ ῥέξας ap. Hom. dici κατὰ τὸ πλῆρες: cum ῥέξας positum ἁπλῶς, habeat ἔλλειψιν: quia ὁ ῥέζων, θυόμενόν τι ῥέζει. At in Od. Ξ. (251.) ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον Θεοῖσίν τε ῥέζειν, αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι, nihil necesse est jungere ῥέζειν cum ἱερήϊα. [" Heyn. Hom. 5, 680. 6, 533. ad Herod. 689. De sacrificio, Clark. ad Il. Α. 444. Heyn. Hom. 4, 680. Virg. 1, 60. Thom. M. 456. Theocr. Epigr. 4. Erycius 1. De coitu, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 91. Bergler. ad Alciphr. 413. Conf. c. πράττω, Porson. Hec. p. 62. 86. Ed. 2. Cum duobus accus., Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 367. Dawes. M. Cr. 184. Heyn. Hom. 5, 680. 'Ῥέζειν καλῶς, Boeckh. in Plat. Min. 70. Τί ῥέξω; D Abresch. Æsch. 2, 110. 'Ῥεχθῇ, Brunck. ad Æsch. Pr. 189. * 'Ῥέδδω, Valck. Adoniaz. p. 292." Schæf. Mss. " Macto, Quint. Sm. 12, 36." Wakef. Mss. I. q. βάπτω, Epicharmus Suidæ v. 'Ῥέξαι. Cf. 'Ῥήσσω, 'Ῥηγεὺς, 'Ῥῆγος.]

'Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, Actor, ut πρηκτῆρα ap. Hom. vertit Cicero Actorem, Hesiod. "Εργ. (1, 189.) μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν 'Ανέρα τιμήσουσι, [" Manetho 4, 149. 229. * 'Ῥέκτειρα, 1, 212. ad Charit. 341." Schæf. Mss.] ITEM 'Ῥέκτης i. q. ῥεκτὴρ, quod tamen ῥέκτης in VV. LL. affertur absque ullo exemplo, et exp. Strenuus. Apud Suid. legitur ῥέκτῃ ἀνδρὶ, τῷ πράκτῃ, ubi simul observandus est dativus hic a NOMIN. Πράκτης, qui etiam erit idem cum πρακτὴρ, pro quo πρηκτὴρ ap. Hom. Usus autem est illo nomine ῥέκτης Synesius (209.) ita scribens, 'Εδόκει γὰρ οὗτος νέος τε εἶναι καὶ ῥέκτης ἀνὴρ, οἷος ἐχθροὺς τε κακῶσαι καὶ φίλους ὀνῆσαι, ubi certe videri potest positum pro δραστήριος: quam signif. habere A puto et ῥεκτήριος, ut paulo post docebo. Hes. certe et NOMEN 'Ῥεκτὸς, si mendo carent ejus exempl., exp. ἀνδρεῖος, addens, ἢ χιτών. Idem ῥεκτῶν significare ait ἀπομάκτρων, ita enim malo quam ἀπὸ μάκτρων, ut in vulg. Edd., vel ἱματίων. Sed quomodo hæc, quæ γλωσσηματικὰ esse suspicor, ad verbum ῥέζω pertinere possint, non intelligo: quorum tamen faciendam hic obiter mentionem censui. ['Ῥέκτης, Plut. Bruto 12. " Lobeck. Aj. p. 289." Schæf. Mss. * Κακοῤῥέκτης, Maleficus, Apoll. Rh. 3, 595. " Const. Manass. Amat. 5, 2." Boiss. Mss. Adamant. Phys. 2, 26. p. 425. * Κακοῤῥέκτειρα, Orac. Sibyll. p. 474=276. καρπῶν χάλαζα, vulgo * κακοῤῥήτειρα. * Μεγαλοῤῥέκτης, Adamant. Phys. 216. Sylb.] AT VERO 'Ῥεκτήριος illud a ῥεκτὴρ formatum, legitur ap. Athen. (604.): ap. quem mihi videtur plane i. significare q. δραστήριος, [Industrius, Strenuus:] de quo satis multa suo loco dicta fuerunt. [" Huschk. Anal. 24. Toup. Opusc. 2, 92." Schæf. Mss.]

" Αὐτορέγμων, Hesychio est ἑαυτῷ ἐργαζόμενος, B " quem ipse sibi struit s. conciliat aliquis: qui iti- " dem αὐτορέγμονος πότμου ap. Æschylum dici ait " ὅσον ἑαυτὸν ἔρεξε. Sed * ἑαυτορέγμονος ab Eod. " dici παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα.

" Αὐτόρεκτον, Etym. dici tradit τὸν ἑαυτὸν ἀπο- " κτείναντα, Suis ipsius confectum manibus, Pro- " pria interfectum dextra." [Αὐτόῤῥεκτος, A seipso factus, Opp. Κ. 2, 567. αὐτόῤῥεκτα φύει καὶ ἀμήτορα φῦλα: 'Α. 1, 763. αὐτοτέλεστα καὶ αὐτόῤῥεκτα γένεθλα.]

[* 'Αμφιῤῥέζω, Apollin. Metaphr. p. 184.]

[* " 'Αποῤῥέζω, Theocr. in Anth. Palat. 9, 437." Boiss. Mss.]

'Επιῤῥέζω, Sacrifico, VV. LL.: ut i. sit q. simplex ῥέζω, quod poni pro Sacrifico, sicut Lat. Facio, dictum antea fuit; affertur enim ἐπιῤῥέξει ex Epigr. pro Sacrificabit: et ita vacabit præp. [" Theocr. Epigr. 4. Jacobs. Anth. 8, 120. Toup. Opusc. 1, 427." Schæf. Mss. 'Επιῤῥέζεσκον, Hesychio ἐπετίθεσαν, ἔθυον. Respicitur ad Od. Ρ. 211.] Ab hu- C jus passiva voce 'Επιῤῥέζομαι EST [* 'Επίῤῥεκτος, unde] 'Ανεπίῤῥεκτος, habens præfixum α privativum cum litera ν, ad vitandam cacophoniam, ut in aliis prope innumeris videmus. Est autem ἀνεπίῤῥεκτος, Non sacrificatus, libatus. Hesiod. "Εργ. (2, 366.) Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιῤῥέκτων ἀνελόντα "Εσθειν, ubi quidam interpr. Ab ollis non libatis; quidam, Ab ollis non initiatis. Tzetzes exp. ἀθύτων: addens, Poëtam vetare ne vescamur cibis qui in olla sunt, nisi prius sacrificarimus.

Καταρέζω, Demulceo, manu sc., ut fit blandiendo. Interdum tamen additur dat. χειρὶ, Il. Α. (361.) Χειρί τέ μιν κατέρεξε. At per SYNC. Καῤῥέζω, [Gallice Caresser,] ut Il. Ε. (424.) Τῶν τινα καῤῥέζουσα 'Αχαιϊάδων ἐϋπέπλων, pro καταρέζουσα. Verum quidam καταρέζω factum putarunt non e κατὰ et ῥέζω, sed e κατὰ et ἕζω, inserta particula ῥά. Vide Eust. [" Καταῤῥέζω, Wakef. S. Cr. 3, 59. ad Callim. 1. p. 75. (H. in Dian. 29. Φῆ δὲ καταῤῥέζων,) Brunck. Apoll. Rh. 164. (4, 687.) Καταρέζω, Heyn. Hom. 5, D 87. Καῤῥέζω, ibid. ad Callim. l. c. Alberti Peric. Cr. 90." Schæf. Mss. Opp. 'Α. 4, 611. ἀκάνθας "Ηκα καταῤῥέξειεν ἐπικλίνοι τε πιέζων.]

" Περιῤῥέζειν, Hesychio est τὸ ἐπὶ τοῖς καθαρσίοις " θύειν."

[* Συῤῥέζω, Anal. 3, 190.]

Sic ETIAM "Εοργα, præt. med., quod passim legitur pro Feci: ut Il. Β. (272.) ἐσθλὰ ἔοργε, et alibi, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε: quidam a ῥέζω deduxerunt, ut sit ἔοργα per metathesin pro ἔροογα: [" Eust. Od. 135, 13." Wakef. Mss.] alii ab ἔργω, s. ἐέργω. [Vide "Εργω, Facio.]

Quinetiam VERB. "Ερδω, quod Poëtis significat itidem Facio, quidam e ῥέζω factum putarunt per metathesin, et mutationem literæ ζ in δ: nonnulli potius e BŒOTICO 'Ῥέδω pro ῥέζω. An autem aspirandum sit hoc verbum, an contra tenuandum, Grammatici certant, et adhuc sub judice lis est. Ii certe, qui aspirant, videntur derivationem a ῥέζω sequi. Ego aspiratum pluribus in Il. observasse

mihi videor, et quidem in quorum nonnullis præcedit A litera aspirata, magis etiam scripturam illam confirmans. Nam ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 360.) legitur, τοῦθ' ἔρδοις, ap. Soph. (El. 83.) Πειρώμεθ' ἔρδειν. Sed vicissim ἔργμασι, nomen hinc derivatum, præcedente tenui invenitur ap. Theognin non semel, in ἐπ' ἔργμασι. Itidemque ἐπ' ἔργματι ap. Hesiod. (Ἡμ. 37.) Quod si ἔργον quoque hinc esse putemus, confirmabit et ipsum alteram hanc scripturam. Sed ut disceptatione hac omissa, ad exempla signif. hujus verbi veniam, sciendum est poni, sicut ῥέζω, non solum pro Facio, Ago, ut Od. O. (359.) φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι, N. (145.) Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις: item ἔρδω κακὸν, adjecto et accusativo personæ. Hesiod. Ἔργ. (1, 325.) Ἶσον δ' ὅσθ' ἱκέτην, ὅστε ξεῖνον κακὸν ἔρξει, Perinde est sive quis supplicem, s. quis hospitem malo afficiat. Dicitur et κακῶς ἔρδειν, quod legitur et ap. Herod. (6, 88.) pro Malo afficio, Mali quidpiam facio alicui; ad verbum, Male facio; sed et pro Facio significante Sacrifico: ut ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 135.) ἔρδειν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. Interdum B vero cum accus. ἱερὰ, sicut et ἱερὰ ῥέζειν, ad verbum, Sacra facere. Item ἔρδειν ἑκατόμβας, ut ῥέζειν ἑκατόμβας. Il. B. (306.) Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας, ubi alio potius verbo quam Facere, utendum est. [" Thom. M. 456. Wakef. Phil. 684. Jacobs. Anth. 9, 398. Alberti Peric. Cr. 85. Plut. Mor. 1, 33. De sacrificio, Eldik. Specim. p. 16. ad Herod. 700. Conf. c. ῥέζω, Heyn. Hom. 5, 652. De spiritu, 4, 92. 255. 559. 6, 581. 7, 32. 218. Brunck. El. 83." Schæf. Mss.] Hinc est illud NOMEN Ἔργμα, Factum, Opus; interdum vero et Facinus; aliquando Res. Scribi autem et ἔργμα cum tenui, docui paulo ante. [Vide post Ἔργω, Facio. " Abresch. Æsch. 2, 77. Jacobs. Anth. 6, 157. 7, 347. Villoison. ad Longum 259. Epigr. adesp. 159. Heyn. Hom. 4, 92. Lobeck. Aj. p. 314. Boeckh. ad Sim. p. xxxiii. Theogn. 29. Harles. ad Theocr. 264. Koppiers. Obss. 64. Wessel. Diss. Herod. 175. ad Herod. 247. Jacobs. Exerc. 1, 179. Wolf. ad Hesiod. 128. Græv. Lectt. 633. Dawes. M. Cr. 107. Valck. C Callim. 277. Musgr. Med. 215. Or. 286." Schæf. Mss. " Greg. Naz. Carm. 1. p. 32." Kall. Mss. Pind. N. 4, 10. 136. 6, 58. 7, 72. I. 1, 36. 4, 71. Fr. Inc. 82.] " Συνέρδω, Simul facio, operam do. " Apud Soph. pro Adjuvo, quam signif. habet iti- " dem v. πράττω nonnunquam:" [El. 350. Fut. συνέρξω, Trach. 83.]

" ῬΕΘΟΣ, τὸ, Membrum, Quævis pars corporis: " unde plur. ῥέθεα, ῥέθη, Il. non uno in loco, Ψυχὴ " δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει: X. (68.) " ῥεθέων δ' ἐκ θυμὸν ἕληται. Sed interdum peculiari- " ter de facie dicitur, ut ap. Apoll. Rh. 2, (68.) αὐ- " τίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προκάροιθε βαρείας Χεῖρας, " Schol. ait significare τὰ πρόσωπα: quamvis alioqui " ῥέθος dicatur ἅπαν μέλος. In Moschi Megara, " quæ perperam Theocrito ascribitur, (init.) τὸ πρὶν " δέ τοι οὐκέτ' ἔρευθος Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι, quidam " ῥεθέεσσι esse volunt dictum pro Genis aut Labris. " Itidemque ῥέθος pro Genis in isto Soph. loco, Ant. " (529.) Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν Ῥέθος αἰσχύ- " νει, Nebula superciliis insidens, i. e. tristitia et " mœror, genas purpureas decolorat. Quidam eam " signif., qua peculiariter pro Facie ponitur, ab " Æolibus manasse putant. Vide Eust. et Hes." [" Wakef. Ion. 199. Heyn. Hom. 7, 278. 8, 251. 319. Rhian. 4. Jacobs. Anth. 8, 79. 12, 308. Toup. Opusc. 1, 406. Emendd. 2, 134. Facies, Opusc. 1, 397. Add. in Theocr. p. 406." Schæf. Mss. " Corpus, Nicander Θ. 165. 722." Wakef. Mss. Lycophr. 173.] " A Suida affertur et Ῥεθομαλίδαι de iis " qui sunt molli et delicata cute." [Ad Hesych. v. Ἰδομαλιάδαι. * " Ῥεθομαλὶς, Toup. Add. in Theocr. l. c. Emendd. l. c." Schæf. Mss. Schol. Il. X. 68. Ῥεθέων· τῶν τοῦ σώματος μελῶν, ὅτι κατὰ παντὸς μέλους τὸ ζωτικὸν καὶ ψυχικόν ἐστι· ῥέθη δὲ τὰ ζῶντα μέλη, δι' ὧν ῥέζομέν τι. Αἰολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον, καὶ ῥεθομαλίδας, τὰς εὐπροσώπους.]

ῬΕΜΒΩ, In gyrum circumago, simpliciter Circumago, Circumvolvo, γυρεύω: ut Hes. pass. ῥέμβεται, exp. γυρεύει, sed ei præfigens πλανᾶται: de qua signif. mox dicam. In VV. LL. redditur Circumverto; item Vacillo, Irrito.

AT Ῥέμβομαι, est πλανῶμαι, ut Hes. exp. Suidas, Ἐρέμβοντο, ἀπεπλανῶντο. Gal. autem activam etiam vocem ῥέμβει exp. πλανᾶται. Temere inambulo, Spatior, Vagor, Erro: ut Bud. vertit ap. Plut. Demosthene, Τὸν δὲ ἀποστάντα τοῦ δήμου, καὶ ῥεμβόμενον ἐν Πειραιεῖ. Et ap. Athen. p. 174. Μόνος ἐρρέμβετο λίθους ὑπὸ μάλης ἔχων, Vagabatur, Inerrabat. Affertur vero ῥέμβεσθαι et cum præp. ἀπὸ e Plut. Fabio, Ῥεμβόμενος ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, καὶ τὴν τάξιν ἐκλείπων, ubi non recte redditur simpliciter Discedens: ac fuerit potius reddendum Evagans, Discedens et vagans. Rursum Bud. ex Eod. affert h. l., ubi ῥεμβόμενον reddit Palantem, in Pompeio (20.) Εὐθὺς οὖν Πομπήϊος ἐπεξελθὼν, καὶ ῥεμβόμενον ἐν τοῖς πράγμασι τὸν Περπένναν καταμαθὼν, δέλεαρ αὐτῷ δέκα σπείρας ὑφῆκεν εἰς τὸ πεδίον, διασπαρῆναι κελεύσας. Ubi tamen quidam interpr. Vagari atque rem negligenter gerere. Sic autem Negligentiæ signif. habere ap. Chrys. hoc verbum, tradit Bud. Affert enim hæc ex illius Comm. in Ep. ad Col. p. 77. Ἐπεὶ ἐν τῇ εὐχῇ δεῖ καρτερεῖν, διὰ τοῦτό φησιν, ἐν αὐτῇ γρηγοροῦντες· τουτέστι νήφοντες, μὴ ῥεμβόμενοι: ubi observa obiter et usum hunc metaphoricum PARTIC. Γρηγοροῦντες, pro Non animo vagabundo. Quibus addit, illum ibid. id vocare ἀκηδιᾶν, Neglectim orare. Subjungitque ex Eod. in Ep. ad Timoth. c. 2. p. 57. Τοῦ νοῦ πολλάκις ἀλλαχοῦ ῥεμβομένου, ἡ χεὶρ αὐτόματος ἕλκεται. Non dubium est autem quin ab isto verbo ῥέμβεσθαι metaphoricam hanc signif. habente sit nostrum, Rêver, a quo Rêverie. " Ἐρέμβομαι, " Oberro, VV. LL. sed perperam pro ῥέμβομαι. Est " autem natus error ex ἐρέμβοντο, exposito ἀπεπλα- " νῶντο: dando ipsi themati literam ε, quæ ex au- " gmento syllabico accesserat. Idem vero et in aliis " plerisque vocibus eadem Lexica fecisse comperi." [" Jacobs. Anim. 93. Anth. 9, 37. 11, 51. 66. Palladas 120. Toup. Emendd. 2, 174. Wyttenb. Select. 250. ad Plut. de S. N. V. 101. (232.) Valck. Phœn. p. 147." Schæf. Mss. Philo de Sept. Mirac. c. 1. Ῥίζα ῥεμβομένη. Schleusn. Lex. V. T.]

Ῥέμβη, Vagatio, Erratio; Aberratio, ut quidam interpr. πλάνη, quo Gal. Lex. Hippocr. exp. illud ῥέμβη: addens significare et quædam alia, a verbo ῥέμβεσθαι. [Legitur autem * Ῥεμβίη in Hippocr. p. 1215=356, 9.] AT VERO Ῥέμβος, ὁ, Vagus, Erro, de Ædil. edicto, Bud. In VV. LL. autem annotatur hunc Latine dici posse Vagabundum. Et affertur hæc exp. Græca, Proprie ῥέμβον appellari τὸν συνεχῶς ἀναιτίως πλανώμενον, καὶ καιροὺς εἰς ἀνόητα δαπανῶντα, βραδέως εἰς τὸν οἶκον ἐπαναστρέφοντα. Quibus subjungitur e Marco Aurelio, (2, 17.) Ἡ ψυχὴ ῥέμβος, Anima vaga. [I. q. ῥέμβη, Plut. 8, 381.] Invenitur ETIAM Ῥεμβὸς ap. Erotian., p. 43. meæ Ed. (=318.) scribentem ῥεμβὸν et γαῦσον dici τὸ D στρεβλόν. Ubi habes ET Ῥεμβοειδέα, quod exp. τρόπον πλαγίων. Et paulo ante HABET Ῥομβοειδέστατον, quod ait significare καμπυλώτατον. [Cf. Ῥαιβός.] Eum tamen hic scripsisse itidem Ῥεμβοειδέστατον, inde suspicor quod addat, Ῥεμβὸν γὰρ καὶ Γαῦσον τὸ στρεβλὸν λέγεται. At Gal. non ῥεμβοειδέα nec ῥομβοειδέα affert, SED Ῥαιβοειδέα, exponens καμπύλον. [" Ῥέμβος, Ῥεμβὸς, Brunck. Lectt. ad Anal. 198. Visconti Iscr. Triop. p. 69." Schæf. Mss. * " Ῥεμβὰς, Vaga, Epiph. Ancorat. p. 105. (Hær. 21, 1.)" Kall. Mss. " Const. Apost. 299." Wakef. Mss. LXX. Sir. 26, 9. γυνή.]

Ῥεμβώδης, Animo vagabundo factus, Qualis est ejus cujus animus vagatur. Affert autem Bud. e Plut. Dione (7.) Ἀεί τινας διατριβὰς ἐμηνῶντο ῥεμβώδεις περὶ πότους. Atque ut ῥέμβεσθαι docuit Idem dici de eo quod neglectim fit, sic ῥεμβώδους πολιορκίας Suidas exp. ἠμελημένης. E quo miror VV. LL. ῥεμβώδης exponere, Inanis labor, Remissus: perinde sc. ac si ille non pro adj., sed pro subst. nomen istud

haberet, et ἀμελείας, non ἠμελημένης exponeret. Imo ne hoc quidem ἀμελεία ita interpretandum fuisset. Ibid. additur ῥεμβώδης a Plut. de Vero Audiendi Munere, (ita enim interpr., περὶ τοῦ 'Ακούειν,) accipi pro Immiti et torvo. Locum autem non addunt, qui est hic, (p. 165.) Ὥσπερ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκροάσεως, οὐ μόνον βαρύτης ἐπισκυνίων, καὶ ἀηδία προσώπου, καὶ βλέμμα ῥεμβῶδες, καὶ περίκλασις σώματος, καὶ μηρῶν ἐπάλλαξις ἀπρεπής, ἀλλὰ καὶ νεῦμα καὶ ψιθυρισμὸς πρὸς ἕτερον, καὶ μειδίαμα, χάσμαι τε ὑπνώδεις, καὶ κατήφειαι, καὶ πᾶν εἴ τι τούτοις ἔοικεν, ὑπεύθυνόν ἐστι καὶ δεῖται πολλῆς εὐλαβείας. Ubi βλέμμα ῥεμβῶδες Interpres non vertit Immitis et torvus intuitus, sed Vacillantis intuitus. Ego autem existimo βλέμμα ῥεμβῶδες vocari Intuitum, q. d. Vagabundum: i. e. Oculos non defixos in eum qui verba facit, sed huc illuc vagantes. [" Jacobs. Anth. 11, 51." Schæf. Mss. *'Ρεμβωδῶς, Hes. v. Σκαλαπάζειν.]

[*'Επιρρεμβής, i. q. ῥεμβώδης, unde adv. *'Επιρρεμβῶς, Stob. Phys. 1092. 'Επιρρεμβῶς καὶ ἀργῶς διαζῆν.]

[*'Ρεμβείνοδος, Nomen Jovis s. Serapidis, Inscr. ap. Chishull. p. 162.]

'Ρόμβος, qui vocatur itidem Rhombus a Lat. Poëtis, Propertio et Ovidio, necnon Martiale: sc. de veneficarum mulierum rhombo loquentibus; sicut ap. Theocr. in Pharmaceutria veneficiis et incantationibus ῥόμβος adhibetur: (30.) Χὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ 'Αφροδίτας, Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέρῃσι (nisi potius scribendum est ἀμετέραισι) θύραισιν: ubi ῥόμβος a Schol. exp. τροχὸς, i. e. Rota: quod optime convenit cum hoc Propertii loco, 3, (4, 26.) Improba non vicit me moribus illa, sed herbis; Staminea rhombi ducitur ille rota: nec enim dubito quin præferenda sit hæc lectio, quæ habet Staminea, ei quæ habet Straminea. [Cf. Koehler. ad Theocr. 2, 18.] Legitur vero ap. eund. Schol. (18.) 'Ρόμβος δὲ ὃν οἱ 'Αττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι, παρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ὤν, κ. τ. λ.: atque ita scriptum habent hunc locum et VV. LL.: sed lectorem non celabo, inter καλοῦσι et παρόσον deesse quædam verba: minimeque intellexisse illum, ideo ῥόμβον vocari ab Atticis κόρυμβον, quod ternarius numerus sit perfectus. Ita enim vet. Cod. Τὸν δὲ ῥόμβον οἱ 'Αττικοὶ κόρυμβον καλοῦσιν· ἐς τρὶς δὲ ταῦτα ἐποίουν διὰ τὸ τέλειον τοῦ γ' ἀριθμοῦ. [Vide Ruhnk. ad Tim. infra citandum.] Ceterum ut ῥόμβος hic Rotam, s. Quiddam rotæ formam habens significat, sic ap. Pind. 'O. (13, 134.) crediderim posse nos interpretari Rotationem: eam quidem sequendo signif. qua dicitur Rotare telum; dicit enim ῥόμβον ἀκόντων: quod Schol. exp. δίνησιν καὶ βολὴν τῶν ἀκοντίων. Interdum autem ῥόμβος SIVE 'Ρομβοειδὲς σχῆμα, de Figura quadrilatera, quæ æquilatera quidem est, sed non rectangula, VV. LL. Ubi tamen ῥομβοειδὲς σχῆμα exp. etiam Quod in contrarium collocatas lineas atque angulos habet æquales: id autem nec rectis angulis nec æquis lateribus continetur. Duo coni ita compositi inter se, ut æquales bases se mutuo tangant, rhombi solidi figuram constituunt, quam et forma fusi repræsentat. Vide Archimedem [de Sphæra et Cylindro.] Suidas pro Cylindro poni existimat. Tradit etiam esse in navi τὸ πολεμικὸν σιδήριον. At in VV. LL. ex Eod. annotatur, esse Saltationis genus. Vide autem de hac voce et alia ap. Eust. [ad Dionys. P. 1134.] et Etym. HINC 'Ρομβοειδὴς ET 'Ρομβώδης, Rhombi formam habens: ῥομβώδης παράταξις, Acies quæ instructa est rhombi figura. [" 'Ρομβοειδὴς, Orig. c. Cels. 309." Kall. Mss. " Ad Dionys. H. 1, 386. Koen. ad Greg. Cor. 261(=555.)" Schæf. Mss.] 'Ρόμβος, Rhombus, piscis, ap. Athen. (330.) Quidam Eum esse putant, qui dicitur a nostrate vulgo Turbot. [" Luzac. Exerc. 96. 100. Brunck. Apoll. Rh. 49. 216. Aristoph. Fr. 247. Musgr. Hel. 1378. Jacobs. Anth. 7, 93. 247. 9, 218. 382. Huschk. Anal. 106. 108. ad Charit. 760. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 53. Pierson. Veris. 204. Toup. Opusc. 2, 13. Valck. Adoniaz. p. 375. Brunck. Lectt. ad Anal. 198. Visconti Iscr. Triop. 69. Casaub. ad Inscr. Her. p. 355. Creu. De rhombo magico, Levesque in Thuc. 3. p. 323." Schæf.

A Mss. " Figura geometrica, Manetho 4, 239." Wakef. Mss. Conf. c. ῥύμβος, Schæf. Greg. Cor. 241. Barker. ad Etym. M. 1108-9.]

['Ρόμβος, " Etym. M. 640, 25. 'Ρύμβῳ καὶ τυπάνῳ 'Ρείην Φρύγες ἱλάσκονται· μυστικῷ σανιδίῳ, ὃ στρεφοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἦχον ἐμποιοῦσι· ῥύμβος δὲ καὶ ῥόμβος διχῶς λέγεται· ἔστι δὲ τροχίσκος, ὃν τύπτοντες ἱμᾶσι καὶ στρέφοντες, ποιοῦσι * περιδονεῖσθαι καὶ ψόφον ἀποτελεῖν· ῥύμβον δὲ αὐτὸν Εὔπολις εἶπε· καλεῖται δὲ καὶ βρυτήρ. Sed etiam aliter usurpatur nomen ῥόμβος. In Gallorum enim vestibus ῥόμβοι sunt Figuræ quadræ et ῥαβδοειδεῖς, quæ a Diod. S. 5, 30. p. 353, 98. πλινθία vocantur. Salmas. ad Vopisc. Carin. c. 20. p. 860.:—' Tales erant et ῥόμβοι, quos vestibus suis intextos gerebant Ephesii, de quorum luxu ita scribit Democritus Ephesius ap. Athen. 12. (p. 525.) Τὰ δὲ τῶν 'Ιώνων * ἰοβαφῆ καὶ πορφυρᾶ καὶ κρόκινα ῥόμβοις ὑφαντά. Qui ῥόμβους ibi accipiunt Instrumenta textoria, tota re falluntur. In his est Eustathius. 'Ρόμβοις ὑφαντὰ vestimenta dicuntur, Quæ

B rhombis et figuris ῥομβοειδέσι distincta erant ac virgata, qualia fuisse Gallorum Sagula scribunt veteres.—Lacus in veste figura etiam quadrata, et i. q. πλινθίον. Inde Lacuatæ vestes, τοῖς πλινθίοις διειλημμέναι (ap. Diod. S. l. c.)—'Ρομβοειδὲς et ῥαβδοειδὲς σχῆμα idem. Idem etiam πλινθίον et Lacus. Sic Virgatæ vestes et Rhombis distinctæ, et Laterculis divisæ, et Lacuatæ, eædem omnino et iisdem modis variatæ. Quibus adde Scutulatas, quæ et eædem cum virgatis. Nam Scutulatum est ῥαβδωτὸν, et Scutula, ῥαβδοειδὲς s. ῥομβοειδὲς σχῆμα.' Schweigh. et Jacobsium (Add. Animadvv. in Athen. 285.) hic Salmasii locus præteriit. Casaubonus ad Athen. l. c. sic scribit:—' Quid sint Vestimenta ῥόμβοις ὑφαντὰ, quærimus accurate in Commentario de Re Vestiaria. Eust. scribit in primum Od. (p. 15, 24.) Δοκεῖ ὁ ῥόμβος καί τι ἐργαλεῖον εἶναι τοῦ ὑφαίνειν, afferens hunc ipsum locum. Sed in antiquo exemplari Athenæi, quo usus est is qui Excerpta confecit, scholium fuit adjectum, quod a Breviatore consertum hic appin-

C gemus: 'Εν δὲ τῷ σχολίῳ τοῦ βιβλίου, ὅθεν αἱ παρεκβολαί, τάδε ἦσαν περὶ τοῦ ἄνω γεγραμμένου ῥόμβου. 'Ρόμβος ἐστὶ τροχίσκος, ὃν τύπτοντες ἱμᾶσι καὶ στρέφοντες, ποιοῦσι περιδινεῖσθαι καὶ ψόφον ἀποτελεῖν, ῥύμβον δὲ αὐτὸν Εὔπολις εἶπεν· καλεῖται δὲ καὶ βρυτήρ.' Scholion hoc iisdem fere verbis conceptum legitur in Etym. M. Cf. Schol. Apoll. Rh. 1, 1139. ut et Scholia Mss. a Schæf. edita: 'Ρόμβος δέ ἐστι τροχίσκος, ὃν στρέφουσι ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτω κτύπον ἀποτελοῦσι· ἄλλοι δὲ ῥύμβον καλοῦσι, ὡς Εὔπολις ἐν Βάπταις, καὶ Δίδυμος. Ruhnk. ad Tim. 229.:—' 'Ρυμβεῖν Atticorum fuisse videtur, ῥομβεῖν ceterorum Græcorum. Schol. Theocr. 2, 18. 'Ρόμβος δὲ, ὃν οἱ 'Αττικοὶ ῥύμβον καλοῦσι. Sic pro vulgato κόρυμβον scribebat J. Piersonus. Vide Valck. Diatr. in Eur. c. 5. p. 39.' (Sed vide et HSt. Thes. supra.) ' In Apoll. Rh. 1, 1139. pro ῥόμβῳ Etym. M. 706, 25(=640.) legit ῥύμβῳ. Apollonii Schol. sic emendandus: 'Ρόμβος· τροχίσκος ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι· τινὲς δὲ ῥύμβον αὐτὸ καλοῦσιν· ὧν καὶ

D Εὔπολις ἐν Βάπταις καὶ Διδύμοις.' Imo scr. est Δίδυμος. Ante Ruhnkenium sic Apollonii Scholia emendarat G. D'Arnaud Lectt. Gr. 239.:—' Verba aliquantulum depravata sic castigo: τινὲς δὲ ῥύμβον αὐτὸν καλοῦσι. Si cui adhuc aliquid restare possit de lectionis hujus certitudine dubium, id omne tollet Etym. M. 'Ρύμβος καὶ ῥόμβος διχῶς λέγεται — ῥύμβον δὲ αὐτὸν Εὔπολις εἶπε.' —— Usum vocis ῥόμβος, s. ῥύμβος, pro Rotula, quæ agitatur a sagis veneficis, notavit HSt. Sed est alius et sacer usus, de quo silet. Apoll. Rh. 1, 1139. ἔνθεν ἐς αἰεὶ 'Ρόμβῳ καὶ τυπάνῳ 'Ρείην Φρύγες ἱλάσκονται. Ad h. l. respexisse videtur Phot. a Ruhnkenio laudatus: 'Ρόμβος· ὃν ἔχουσιν οἱ ἀποθειάζοντες, ὡς τὸ τύμπανον· οὕτως Εὔπολις. Ergo Eupolis eodem sensu vocem usurpavit, quo Apoll. Rhodius. Archytas (in HSt. Excerptt. p. 84. ap. Schn. Lex.:) Καὶ τοῖς ῥόμβοις, τοῖς ἐν ταῖς τελεταῖς κινουμένοις, τὸ αὐτὸ συμβαίνει· ἥσυχα μὲν κινούμενοι βαρὺν ἀφίεντι ἆχον, ἰσχυρῶς δὲ ὀξύν. Ad Apollonii Rh. versum respexit Eust. in Dionys. P. 1134.—Est alius vocis ῥόμβος sensus, de quo nihil

monent HSt. et Schn. Supra vidimus, Eust. per ῥόμβους ap. Athen. 525. intelligere Instrumenta textoria: Δοκεῖ ὁ ῥόμβος καί τι ἐργαλεῖον εἶναι τοῦ ὑφαίνειν. Et quanquam ab Athenæi loco hæc interpretatio alienissima est, magnas tamen Eustathio debemus gratias, qui nobis antiquissimam et rarissimam vocis ῥόμβος signif. servasse videatur. De hac autem hujus vocabuli notione scribit Schweigh. ad Athen. locum: —'Neminem e vetustioribus vel Grammaticis, vel aliis Auctoribus novisse.' Sed noverunt fortasse Glossæ Labbeanæ: ''Ρόμβος· Girgillus, O.' Hoc tamen, ut verum dicamus, est ambigue dictum. Nam Girgillus est et Muliebre instrumentum, et Rota hauritoria. Gesner. Thes. L. L. vocem interpretatur, 'Instrumentum quo fila revolvuntur,' et citat Isidorum 20, 15. qui de signif. ab hac valde diversa loquitur. Inter Instrumenta hortorum ibi ponitur Girgillus, 'quod in gyrum vertatur. Est enim lignum in transversa pertica mobile, e quo funis cum situla vel utre in puteum demittitur hauriendæ aquæ causa.' Idem in Glossis: 'Girgillus, rota hauritoria.' Item: 'Haustrum rota, hauritorium, qui et Girgillus.' Hispanice Cuchillo, notante M. Martinio in Lex. Philolog., qui addit hæc:—'Est etiam Girgillus instrumentum quo fila revolvuntur. Vetus Dictionar. sic describit: Girgillus dicitur Instrumentum feminarum, quod alio nomine dicitur Volutorium, et dicitur a gyrus, quod vertendo in gyrum inde fila devolvantur. Filum enim de colo ducitur in fusum, a fuso in alabrum vel traductorium, ab alabro in girgillum, a glomicello in pannum, a panno in telam.' Græcis est ἀρπεδόνη, quæ vox alioqui Funem, Laqueum et Filum signif. De usu vocis ῥόμβος pro Girgillus silent HSt. et Schn. Glossæ Philoxeni habent: 'Ρόμβος· Tornus. De illo quoque silent. Græcam vocem ῥόμβος re vera significasse Instrumentum textorium, e Latino ῥόμβος manifestum est. De Latinorum autem rhombo doctissime simul et accuratissime scripsit Gesner. l. c. De vocab. Rhombus scribit Schweigh. ad Athen. locum: —'Videtur figura illa nomen invenisse ab ipso illo ludicro instrumento, quod Latine Turbo, et Græco etiam vocab. Trochus, Græce vero proprie olim ῥόμβος vocabatur: quod instrumentum non, ut hodie fere turbines, quos pueri nostri circumagunt, unius coni inversi formam habebat, sed formam duorum conorum ad bases junctorum; quo fiebat, ut a latere aspectum instrumentum, aut in medio dissectum, eam speciem figuramque referret, quam Rhombum vulgo vocamus. Quare et Rhombum solidum Archimedes de Sphæra et Cylindro, (referente Martinio in Lex. Philolog.,) sic definit: 'Ρόμβον καλῶ στερεὸν, ἐπειδὰν δύο κῶνοι, τὴν αὐτὴν βάσιν ἔχοντες, τὰς κορυφὰς ἔχουσιν ἐφ' ἑκάτερα τοῦ ἐπιπέδου τῆς βάσεως etc.' Ad Archimedis l. respexit HSt. Fallitur Schweigh., qui putet figuram Rhombum nomen invenisse a puerorum turbine, qui Græce Trochus, et olim proprio vocab. ῥόμβος vocabatur. Nam Grammatici et Critici veterrimi nihil de Puerorum instrumento dicunt, cum vocis ῥόμβος significationes declarant: tantum dicunt, ut vidimus, 'Ρόμβος, τροχίσκος ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες. At Apollonii Rh. Schol., cujus hæc sunt verba, loquitur non de Puerili instrumento, sed de Instrumento in sacris Rheæ usurpato, cujus Apoll. Rh. ipse obiter mentionem facit, 1, 1139. ἔνθεν ἐς αἰεὶ 'Ρόμβῳ καὶ τυπάνῳ 'Ρείην Φρύγες ἱλάσκονται. Eust. ad Dionys. P. l. c. cum dicit: Ἔστι δὲ ῥόμβος καί τις τροχὸς, ὃν στρέφοντες ἐν ἱμάντι καὶ τύπτοντες ἐκτύπουν, ῥόμβος κατ' ὀνοματοποιΐαν καλούμενος. Ἀπολλώνιος οὖν ἐν Ἀργοναυτικοῖς λέγει, ῥόμβῳ καὶ τυμπάνῳ ὑπὸ Φρυγῶν τὴν 'Ρέαν ἱλάσκεσθαι: non de Puerili instrumento, sed Ad sacros usus destinato loquitur. Photius in Lex. plane ad idem sacrum instrumentum respicit, sic scribens: 'Ρύμβος, ὃν ἔχουσιν οἱ ἀποθειάζοντες, ὡς τὸ τύμπανον· οὕτως Εὔπολις. Ad idem sacrum instrumentum referenda esse verba Scholii in antiquo Athenæi exemplari, quo usus est is qui Excerpta confecit, quod a Breviatore conservatum est, ex Eupolidis (qui de Sacro instrumento, teste Photio l. l., locutus erat,) mentione patet: Ἐν δὲ τῷ σχολίῳ κ. τ. λ. Cum denique Schol. Theocr. 2, 30. vocem ῥόμβος per τροχὸς interpretatur, loquitur non de Puerorum instrumento, sed de Magico rhombo, ut Propert. l. c. Notandum est, HSt. Thes. inter alias vocis ῥόμβος signiff. non Puerorum instrumentum, vel tale quid, posuisse. Ex his omnibus patet, Schweigh. falli, cum figuram rhombi nomen invenisse putat a Puerorum turbine, qui Græce Trochus, et olim proprio vocab. ῥόμβος vocabatur. Nam ῥόμβος, ut vidimus, ap. Apoll. Rh. et ejus Schol. et Eust. et Phot. et Schol. in Athen., ad quæ loca vir doctissimus provocare videtur, non est Puerorum turbo, sed Sacrum instrumentum in Rheæ s. Magnæ Matris ritibus adhibitum, ad sonos quosdam musicos excitandos aptissimum, quod loris verberabant simul torquentes. Et hanc esse vocis ῥόμβος primariam et ap. Scriptt. vett. propriam notionem, manifestum est. Hæc Sacri instrumenti signif. bene distinguenda est ab altera multo recentiori, qua ponitur, ut ap. Theocr. et Propert., pro Magica quadam rota ex ære facta, in quam, ut fusum, fila glomerabant veneficæ sagæ, iyngis visceribus ei ligatis, tam subito torquentes, ut inde sonus excitaretur, simul incantantes; qua filorum circumactione eum, in quem has adhibebant incantationes, sic vinciri posse putabant, ut nihil nisi ad ipsarum nutum faceret. Theocr. 2, 30. Hæc recentior signif. originem suam trahit ex antiquissimo et obsoleto hujus vocab. usu, quem nobis servavit Eust. l. l., sc. pro Instrumento textorio, s. Fuso, in quem fila glomerabant mulieres. Sed ei cum illa primaria signif., qua exp. Sacrum instrumentum in Rheæ ritibus usurpatum, nihil est commune præter notionem soni, circumactione rotæ facti. Nam, ut bene conjicit Eust. ad Dionys. P. l. l., ῥόμβος κατ' ὀνοματοποιΐαν καλεῖται. In alia quoque re fallitur Schweigh., qui ῥόμβος putet esse i. q. τροχὸς, et τροχὸς i. q. Lat. Turbo. Hæc est communis opinio, vel, ut verius dicamus, vulgaris error, quem penitus tollere conatus erat G. J. Voss. Etym. L. L.:—'Cave Trochum cum Turbine confundas. Nam Turbo s. Turben, Græce βέμβιξ: at τροχὸς est Circulus, s. Rota, quam pueri impulsu circumagebant. Monuit id jam olim Calderinus ad Martialis Apophoreta. Quare mirum, tantum esse pædagogorum stuporem, ut hodie quoque in Dionysio Catone, cum præcipitur pueris, ut trocho ludant, Turbinem significari velint. Atque id causæ est, cur nec hoc heroën Jos. Scal. monere eos puduerit in suis ad Dionysium Notis. Inprimis autem videndus Mercurialis de Arte Gymn. 3, 8.' 'Vetus Schol. Horatii,' ut ait B. Faber Thes., 'ad illud in Arte Poët. 380. Indoctusque pilæ, discique, trochique quiescit, consentit: Trochus, inquit, dicitur Turben qui flagello percutitur, et in vertiginem rotatur. Sed rectius est, quod addit, Aut e rota, quam currendo pueri virga regunt. Ita enim Martialis 24, 168. Inducenda rota est, das nobis utile munus. Iste trochus pueris, at mihi canthus erit. Hieron. Mercurialis quoque (l. c.) vult Trochum a Turbine diversum fuisse. Vide ipsum, et ibid. trochi imaginem, ex antiquo monumento expressam, itemque Scal. in Catonis Disticha, et Rigalt. et Artemid. p. 23. Sic Ludere Græco trocho, Horat. Od. 3, 24, 36. Virg. Æn. 7, 382. vocat volubile buxum. Cf. Plin. 9, 52.'" Barker. ad Etym. M. 1118—1126.]

[* 'Ρομβοτετράγωνος, Tzetz. Chil. 8. p. 152.]

* 'Ημιρρόμβος, Gal. 12. p. 40. Soranus 12. p. 507. 508. "Cocchii Chir. p. 16. 19. 24. 27." Kall. Mss. * 'Ημιρρόμβιον, Schn. Lex. v. 'Ημίτομος. * "Πολύρομβος, Cocchii Chir. p. 19. 20." Kall. Mss.]

[* 'Ρομβηδὸν, Manetho 4, 108. "Ad Charit. 224=742." Schæf. Mss. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 209.]

"'Ρομβέω, Circumago s. Volvo in modum rhombi. "Exp. et σφενδονῶ a Suida." [Hes. v. Βεμβικίζει. Barker. ad Etym. M. 1098. 1121. n. "Timæi Lex. 229. et n." Schæf. Mss.] "'Ρομβητὸς, Versatilis "in modum rhombi, Qui circumagitur in modum "rhombi," ["Toup. Opusc. 1, 470. 2, 130. Antip. Sid. 27. Diodor. Zon. 4. Alcæus Mess. 8. Jacobs. Anth. 8, 9. Huschk. Anal. 81. 106." Schæf. Mss. "Suid. 2, 356." Wakef. Mss.] "At VV. LL. ha-

" bent Ῥομβήτης, Motus in modum rhombi." [* Ῥομβητὴς, Orph. Hymn. 30, 2.]

[* Ἐκρομβέω, Mathem. Vet. 69. Ἐκρομβεῖν καὶ διαστέλλειν τὸν ἀέρα. * Ἐπιῤῥομβέω, Schol. Pind. Ἰ. 4, 81. * Περιῤῥομβέω, Tzetz. ad Lyc. 309. Schol. Pind. Π. 4, 380. Plut. Anton. 67. Barker. ad Etym. M. 1098. 1121. n. " Sylb. ad Clenard. 528." Schæf. Mss.]

[* Ῥομβόω, unde] Ῥομβωτὸς, Rhombi figuram habens, Epigr. Athen. 5, (205.) Οἶκος ἦν ἄλλος πεντάκλινος ὀρόφωμα ῥομβωτὸν ἔχων, [Scutulatum, Lacunatum, Salmas. ad Vopisc. p. 513. Joseph. A. J. 12, 2.]

[* " Ῥόμβα, Insectum, Tzetz. ad Lycophr. 786." Kall. Mss.]

[* " Ἀποῤῥέμβομαι, Evagor, M. Anton. 3, 4. 4, 22." Kall. Mss. * Διαρέμβομαι, Gl. Pervagor, Suid. v. Ῥεμβώδης. * Περιρέμβομαι, Gl. Pervagor. * Συῤῥέμβομαι, Simul oberro, LXX. Prov. 13, 20. Hesych. Miles. de Vir. Clar. p. 35. * " Συῤῥέμβομαι, Valck. Phœn. p. 146." Schæf. Mss.]

A Ῥέμβω derivantur et duo VERBA, Ῥεμβεύω ET Ῥεμβάζω. Ac illud quidem Ῥεμβεύω, in VV. LL. redditur Circumdo, item Vagor, Fluctuo: sed absque Auctore: [at vide Schleusner. Lex. in V. T.] at Ῥεμβάζω, sequendo signif. quam habet ejus verbale Ῥεμβασμὸς, est Vagor mente, Vagabundo sum animo; ut Bud. vertit etiam ῥέμβομαι. At VV. LL. ILLUD Ῥεμβασμὸς interpr. Occupatio mentis: et ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας, Sapient. 4, (2.) Inconstantia concupiscentiæ. Apud Var. [et Phav.] ῥεμβασμὸς exp. ἀχαλίνωτος ἔννοια, item ζωῆς ἀφανισμός. [Vide Schleusn. Lex. V. T. " Jo. Climac. Scala 416. 436. * Ῥεμβαστὸς, unde * Ἀῤῥέμβαστος, 403. νοῦς." Boiss. Mss. " Andr. Cr. 22." Kall. Mss. " Non distractus, avocatus, Anonym. Vit. Chrys. 322, 32. Τὸν νοῦν ἀῤρέμβαστον περὶ τὴν τῆς γαστρὸς θεραπείαν διατηρῶν." Seager. Mss. * Καταῤῥεμβεύω, Circumago, Vagari facio, LXX. Num. 32, 13. al. * Καταῤῥομβεύω.]

Inveniuntur ETIAM Ῥύμβος ET Ῥυμβίον ET Ῥυμβὼν, όνος, ὁ, e quibus Ῥύμβος existimatur itidem fuisse Rotula, vel potius Turbinatum quidpiam: de cujus usu consule Etym. A Schol. Apoll. Rh. ῥύμβος esse dicitur κίνησις. Quidam e Cyrillo tradunt ῥυμβὸς quidem esse Turbinem, Impetum; AT Ῥύμβος, Nomen fluvii. Apud Hes. quoque scribitur Ῥυμβὸς, quod exp. δῖνος. Secundum ILLUD Ῥυμβίον idem Schol. ait esse Rotulam quam veneficæ agitant: ut ῥόμβον antea diximus esse Rotam veneficarum. Idem ῥυμβόνας esse tradit Implicationes et circumvolutiones spiræ serpentis: exponens h. Apoll. Rh. l. 4, (144.) Ὣς τότ' ἐκεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιζε Ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσι. Sed ap. Hes. extat ETIAM Ῥεμβονᾷν, quod exp. διασκορπίζειν, Dispergere. Apud Eund. EST Ῥεμβονᾷν, quod exp. σφενδόνας, ut habent vulg. Edd.: verum aut σφενδονᾷν reponi debere, aut certe ῥεμβόνας, ut conveniat cum σφενδόνας, manifestum est. " Ῥεμβὼν, Funda, VV. LL." " Ῥυμβονᾷν, Hes. " exp. διασκορπίζειν, Dispergere." " Ἐρυμβόνα, Cu- " pediæ, Deliciæ, ap. Ælian. VV. LL. e Suida; sed " ap. eum scr. ἐρύμβων, a * ῥυμβάω, de quo suo " loco." [" Eust. ad Dionys. P. 1134. Τινὲς δὲ ῥύμβον γράφουσι διὰ τοῦ ῡ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πειρίθῳ Αἰθέριον ῥύμβον φησὶν, ὅ ἐστι στροφὴν καὶ τροχοειδῆ κίνησιν· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰς κινήσεις ὁ Ἀπολλώνιος Ῥυμβόνας καλεῖ· καὶ τάχα καὶ ἡ παρὰ τῷ Αἰλιανῷ κειμένη ἄπορος λέξις, τὸ Ἐῤῥυμβόνα, ἐκ τοιούτου τινὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν· ἐν οἷς λέγει, ὅτι Ἔσπαθα τὰ χρήσιμα, καὶ εἰς ἀσωτίαν ἐῤῥυμβόνα τὰ τιμιώτατα. Æliani Fr., ab Eust. laudatum, extat ap. Suid. duobus locis, in v. * Ῥυμβεῖν et in v. Ἐῤῥυμβόνα, ubi paulo aliter legitur: Ῥυμβεῖν· ῥομβεῖν, τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ ῥόμβου. Αἰλιανός· Καὶ ἐῤῥυμβόνα τὰ τιμιώτατα εἰς ἀσωτίαν ἀφειδεστάτην, ἀπὸ τοῦ ῥυμβονῶ ῥήματος. Hesychius ad Æliani locum respexit, ut et Phot. Lexico, ubi exp. διαῤῥίπτειν. Cf. Perizon. ad Æliani Frr. p. 1025. * Διαρυμβονάω, Hes. Διερυμβονήσατε· διεφορήσατε." Barker. ad Etym. M. 1120—1. " Ῥύμβος, Luzac. Exerc. 96. 100. Huschk. Anal. 107. Jacobs. Anim. 93. 261. Brunck. Apoll. Rh. 49. 216. Toup. in Schol. Theocr. p. 211. ad Timæi Lex. 229. Valck. Diatr. 38. 41. Conf. c. ῥόμβος, Porson. Phœn. 5." Schæf. Mss. " Eur. Or. 980." Wakef. Mss. Schæf. ad Greg. Cor. 241. 572. " Ῥυμβέω, Ῥυμβονάω, ad Timæi Lex. 229." Schæf. Mss.]

" Ῥομφεῖς, Lora quibus consuuntur calcei," [Hes.]

ῬΕΠΩ, ψω, Vergo, Propendeo, Præpondero. De statera proprie dictum, s. lance. Plato de Rep. 8. Ἢ οὐχ οὕτω πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου, ἑκατέρου ἀεὶ τοὐναντίον ῥέποντος. Dicitur autem ῥέπειν vel ipsa statera, vel quod ei impositum est. Hom. Il. X. (212.) cum dixisset, Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα, Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, Τὴν μὲν κ. τ. λ. subjungit, Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ. Hoc autem ῥέπε illud esse puto, quod ab Hes. exp. ἐβαρεῖτο: atque ita scribi ap. eum debere pro ῥέπει. [Poëta Comicus Stobæi p. 498. Grot. τοῦ ταλάντου τὸ ῥέπον Κάτω βαδίζει, τὸ δὲ κενὸν πρὸς τὸν Δία.] || Plerumque vero metaphorice usurpatur pro Propensum esse s. Propensiorem ad aliquid, et Inclinare: ut dicitur Inclinare animus aut Inclinare sententia aliquo. Philo V. M. 3. Ἀλλ', ὡς ἔοικεν, ἀβέβαιος ἡ μοχθηρῶν ἀνθρώπων διάθεσις, ὡς ἐπὶ πλάστιγγος, μικρᾶς ἕνεκα προφάσεως, ῥέπουσα πρὸς τἀναντία, Alciphron, Τούτων οὖν τὴν αἵρεσιν ταλαντεύῃ· ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς ἅπαξ, ἐκεῖσε ἀκολουθήσω: Quo inclinarit animus tuus, Quam in partem sententia tua inclinarit. Plato autem usurpavit ἔῤῥεψε impersonaliter etiam, nisi aut deest, aut relictus fuit subaudiendus nominativus, infinitivum ei subjungens: Epist. 7. Διστάζοντί μοι πότερον ἂν εἴη πορευτέον, ἢ πῶς, ὅμως ἔῤῥεψε δεῖν καὶ νῦν πειρατέον εἶναι. Alicubi ῥέπειν πρός τινα est Propensione voluntatis inclinare in aliquem: quod loquendi genus e Cic. accipio, ut ap. Jos. Πλῆθος ἔῤῥεπε πρὸς τοὺς θρασυτέρους. Sic ap. Plut. Amat. Narr. Ἀνεπέπειστο γὰρ ὑπὸ τῶν τῆς παρθένου οἰκετῶν ὡς πρὸς αὐτὸν μᾶλλον ἐκείνη ῥέποι, ubi tamen a Polit. redditur Illam ad sese vergere: quod minus probo. Interdum vero ῥέπειν Propensum s. Proclivem, Propensiorem s. Procliviorem esse: ut ῥέπειν πρὸς τὰς ἡδονάς. || Ῥέπειν, Tendere, Ferri, ut quidem ap. Gal. ad Gl. Ῥέπει εἰς τὴν γαστέρα, redditur, In ventrem tendit et fertur. Bud. autem vertit Tendere, item Pertinere (quod malo) in hoc Aristoph. versu, Πλ. (51.) Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει. Cui simile est hoc Antiphanis, [ap. Athen. 449.] ὁ γρῖφος ἐνταῦθα ῥέπων. [" Ad Charit. 713. Jacobs. Anim. 99. 279. 309. Anth. 8, 327. ad Diod. S. 2, 106. Heyn. Hom. 5, 428. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 118. Valck. Phœn. p. 349. Toup. Opusc. 2, 252. ad Lucian. 1, 377. Brunck. Œd. T. 847. ad Herod. 647. (7, 130.)" Schæf. Mss. " Clem. Alex. 950." Wakef. Mss. Æsch. Suppl. 417. τῶν δ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων, Hisce æqualiter inclinantibus.]

[* " Ῥέψις, Propensio, πρὸς τὰ αἰσθητὰ, Andr. Cr. 231." Kall. Mss.]

[* " Ἀνωρεπὴς, Vita S. Synclet. in Coteler. Monum. 237." Kall. Mss.] Ἀῤῥεπὴς, Non vergens quoquam, In neutram partem vergens, Dionys. Καὶ τὴν ἀῤῥεπῆ καὶ * ἀπαρέγκλιτον ἀεικινησίαν ὑπερεκτεινομένη διὰ παρουσίαν ἀγαθότητος, Stabilem et permanentem, nec quoquam vergentem, h. e. μήτ' ἀνάῤῥοπον, μήτε κατάῤῥοπον, Bud. Pro ἀῤῥεπῆ Cic. dicit In quibus nihil est momenti, p. 183. mei Cic. Lex. [Plut. 10, 384. " Clem. Alex. 618." Wakef. Mss.] Ἀῤῥεπῶς, Non vergendo in alterutram partem, Ita ut non vergat etc. [" Jacobs. Anth. 7, 407." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 60." Wakef. Mss.] QUINETIAM Ἀῤῥεψία, pro Sententia neutram in partem vergente vel propensius inclinante, affertur e Diog. L. Pyrrhone (587.) Sed malim interpretari, Animus in neutram partem magis inclinans, aut etiam in neutram sententiam. [Sext. Emp. * " Παναῤῥεπὴς, Dionys. Areop. 28." Kall. Mss.] Ἐπιῤῥεπὴς et Καταῤῥεπὴς, vide post verba Ἐπιῤῥέπω et Καταῤῥέπω. Ἑτεροῤῥεπὴς, opp. illi ἀῤῥεπὴς, In alteram partem vergens, incli-

nans, [Æsch. Suppl. 410. *Ζεύς.* Schol. Il. H. 141. "Schol. Theocr. 9, 23." Wakef. Mss. "'*Ετεροῤῥεπὲς ζήτημα,* Quæstio s. Argumentum quod in una parte plus habet virium, in altera minus. Hermog. *περὶ Στασ.* p. 12. Hoc refertur ad *ζητήματα μελετώμενα,* Quæstiones quarum disceptatio non ad judicium, sed ad exercitationem privatam et scholasticam pertineat. Ab illo differt *τὸ μονομερὲς,* h. e. Quod in una parte omnino laborat, vel nullas rationes habet, neque argumenta præbet, adeoque plane non potest in disceptationem judicialem venire. De hoc agit Hermog. l. c. p. 10., ad quem l. Marcellinus ap. Ald. T. 2. p. 55. *Μονομερές ἐστιν, ἐν ᾧ τὸ μὲν ἕτερον τῶν προσώπων ἰσχύει τοῖς λόγοις, τὸ δὲ ἕτερον παντελῶς ἀσθενεῖ.* Idem dictum *ἑτερομερές.* Vide Fortunat. p. 39. in Rhett. Pith." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] "INDE '*Ετεροῤῥεπεῖν,* In alteram partem vergere s. "propensum esse, In alteram partem inclinare. Pro "quo ET '*Ετεροῤῥοπεῖν* dicitur, ut *ἰσοῤῥοπεῖν.* Nam "ET *ἑτερόῤῥοπος* dicitur pro *ἑτεροῤῥεπής.* Gal. '*Ετερόῤῥοπος ἐς τὴν γῆν ἀφίζεται,* In alteram inclinata "partem, In alteram partem vergens." [Hippocr. 938. 939. 1017. "Rhian. 1. et Jacobs., Valck. Anim. ad Ammon. 108. Mitsch. H. in Cer. 156." Schæf. Mss. Item *'*Ετεροῤῥοπής,* Hippocr. 399, 54. sed male pro *—ρεπής.* *'*Ισοῤῥεπής,* Poëta de Vir. Herb. 98. ap. Fabr. B. Gr. 3. p. 646. Apollon. Dysc. de Pron. 269. Bekk. "Schol. Brev. ad Il. N. 333." Boiss. Mss. Nicander Θ. 646. "Heyn. Hom. 6, 431." Schæf. Mss.]

'*Ροπή, ἡ,* Propensio, et q. d. Devergentia, Bud., qui et pro Libramento a Plut. poni tradit. At VV. LL. interpr. Inclinatio et momentum lancis ad imum vergentis, item Pensio, e Vitruvio: adduntque, eund. Plut. proprie de lance ita usurpasse in Camillo (28.) *Τῶν δὲ Κελτῶν περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμονούντων, κρύφα τοπρῶτον, εἶτα καὶ φανερῶς ἀφελκόντων, καὶ διαστρεφόντων τὴν ῥοπὴν,* Lancis momentum protrahendo premendoque pervertentibus. Ego *διαστρέφοντας τὴν ῥοπὴν* dici puto Qui inclinationem lancis pervertunt, i. e. qui faciunt ut inclinet non in eam partem in quam sponte inclinat, sed in alteram. A quibusdam *ῥοπὴ* redditur Nutus: ut sc. Cicero dicit terrena et humida suopte nutu et suo pondere ad pares angulos in terram et in mare ferri. Affertur etiam e Liv. Nutu suo prægravare. At in VV. LL. ponitur Nutus, additum habens *νεῦμα.* Ibid. *ῥοπὴ κατωφερὴς* ex Alex. Aphr. Propensio ad imum vergens, Declivitas. E Chrys. autem proferunt pro Propensio in aliquem, Auxilium, Nutus, de Prec. "*Ανευ τῆς θείας ῥοπῆς οὐκ ἄν τι τῶν ἀγαθῶν εἰς τὰς ἡμετέρας ἔλθοι ψυχὰς,* Citra Dei propensionem atque nutum. Ex Eodem de Officio Episc. '*Υπὸ τῆς ἄνω βοηθουμένη ῥοπῆς,* A superiore inclinatione adjuta. At ego dixerim potius Inclinatione voluntatis divinæ. Cic. dicit etiam Inclinatione voluntatis propendere in aliquem. Nisi velimus accipi pro Vi impultrice, (de qua signif. dicam paulo post,) quod longe malim quam Auxilium. Habent etiam *ἔχεται ῥοπῆς* ex Aristoph. pro Nutat ac propendet. Quæ verba petita sunt e Vespis, ubi tamen habetur non *ῥοπῆς,* sed *ῥοπᾶς* Dorice: (1235.) '*Ανατρέψεις ἔτι τὰν πόλιν· Ἁ δ' ἔχεται ῥοπᾶς.* Ubi redditur, Evertes remp., ea autem vergit ad inclinationem. || '*Ροπὴ* metaphorice positum reddi sæpe potest voce Momentum, Dem. (154.) '*Ροπὴν ἔχει τινὰ καὶ χρῆσιν,* Aliquid momenti habet, et usum quempiam, Aristot. de Cœlo 2. *Μεγάλην ἂν ἔχοι ῥοπὴν εἰς πίστιν,* Multum in eo momenti ad faciendam fidem positum esse possit. Idem *βρῖθος* et *ῥοπὴν* copulavit, Eth. 1, 11. *Καθάπερ καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἀτυχημάτων τὰ μὲν ἔχει τι βρῖθος καὶ ῥοπὴν πρὸς τὸν βίον,* ubi redditur, Pondus aliquod et momentum. Potest vero et hoc ipsum *ῥοπὴ* alicubi reddi illo nomine Pondus. Xen. K. II. 4, (2, 8.) '*Ο Κῦρος οὐ μικράν τινα αὐτῶν ᾤετο ῥοπὴν εἶναι καὶ παρόντων καὶ ἀπόντων,* Non parvi momenti esse putabat eorum vel præsentiam vel absentiam. Pol. usus est plurali, *Ταῦτα γὰρ πάντα, τοῦ πολέμου μέρη ἐστὶ, καὶ ῥοπὰς ποιεῖ πρὸς τὸ νικᾶν.* Sic et Momenta plur. dicitur. || Affertur vero et *ῥοπὴ χρόνου,* pro eo quod dicitur Latine Momentum temporis, et Articulus. At Basil. '*Εν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ,* dixit pro Momento temporis, i. e. Puncto temporis: scribens de Job, '*Ος πένης ἐκ πλουσίου, καὶ ἄπαις ἀπὸ καλλίπαιδος ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ γενόμενος, διέμεινεν ὁ αὐτός.* || Quod momentum affert ad rem aliquam et pondus, Vis impultrix, ut Bud. vertit ap. Aristot. de Mundo, '*Υπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων*: quæ ait de Deo dici tanquam prima causa. Videndum igitur annon et *θεία ῥοπὴ* in Chrys. l. quem modo protuli, ita exponi queat. || '*Ροπὴ* a quibusdam exp. *κίνδυνος,* i. e. Periculum, cum alibi, tum in Soph. Tr. (82.) p. 33. meæ Ed. '*Εν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ, τέκνον, Οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα, κ. τ. λ.* Schol. *ἐν κινδύνοις τοιούτοις, καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς.* Ex Eod. (Œd. C. 1508.) affertur *ῥοπὴ βίου* pro Exitu vitæ. Apud Eund. (Œd. T. 961.) *Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή,* Eust. exp. *βραχεῖά τις ἀφορμὴ,* addens, *λύπης τυχὸν, ἢ χαρᾶς, ἢ φόβου.* Cum hac autem expositione convenire atque adeo pro ea facere mihi videtur l. quidam, quem ante protuli, col. proxime præcedente, circa principium, e Philone, in cujus fine legitur, *Μικρᾶς ἕνεκα προφάσεως, ῥέπουσα πρὸς τἀναντία.* ["Thom. M. 806. ad Charit. 673. 713. Brunck. ad Soph. Fragm. p. 29. Ed. 4°. Aristoph. 1, 277. Soph. 3, 445. Jacobs. Anim. 40. Anth. 9, 343. 435. 11, 333. ad Diod. S. 1, 131. 194. 559. 2, 70. 429. Palladas 86. Dionys. H. 3, 1437. Lennep. ad Phal. 42. 135. 166. Gell. N. A. 1. p. 46. Bip., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 118. Toup. ad Longin. 399. Opusc. 1, 386. 2, 161. Bibl. Cr. 3, 1. p. 101. Plut. Mor. 1. p. 8. Valck. Hipp. (1174.) p. 287. Koen. ad Greg. Cor. 13. '*Ροπῆς καιρὸς βραχὺς,* Anthol. Pal. 2, 399." Schæf. Mss. "Ut *ῥιπή,* Pisid. 214. Temporis occasio, Bud. Ep. 256. Robur, Auxilium, Theod. 1, 519. Vires, Potestas, Orph. Lap. 50." Wakef. Mss. Ab Hesychio exp. *κλίσις, νεῦμα, ῥάβδος, δύναμις, βοήθεια.* Inscr. Attica ap. Boeckh. Staatsh. 2, 347. '*Εχέτω ἡ μνᾶ ἡ ἐμπορικὴ ῥοπὴν δραχμὰς δέκα δύο,* Plut. Artax. 30. '*Ην μὲν οὖν ἐπὶ μικρᾶς ῥοπῆς ὁ 'Αρταξέρξης,* Aristot. Nicom. 1, 1. *Καὶ πρὸς τὸν βίον ἡ γνῶσις αὐτοῦ μεγάλην ἔχει ῥοπὴν,* Eur. Hel. 1090. *βλέπω δύο ῥοπάς· Ἢ γὰρ θανεῖν δεῖ μ',—Ἢ πατρίδα τ' ἐλθεῖν κ. τ. λ.*]

'*Ανάῤῥοπος, ὁ, ἡ,* ET '*Ανώῤῥοπος,* Sursum vergens, sicut *κατάῤῥοπος,* Deorsum vergens, Bud. 871. e Gal. Affertur et ex Alex. Aphr. Probl. 1. '*Ανώῤῥοπον σχῆμα,* quod in sublime erigitur. Quinetiam *ἀνωῤῥόπῳ σχήματι,* In sublime erectæ figuræ, item Resupinæ, VV. LL. sine Auctore. "'*Αῤῥοπος,* Non de- "vergens, Sine ulla devergentia immotus permanens: "ut *ἀῤῥεπής.* Aliis simpliciter Immotus." [A Schn. non agnoscitur. * *Διχόῤῥοπος,* Ancipitem inclinationem habens, unde adv. * *Διχοῤῥόπως,* Æsch. Ag. 357. 824. 1281. Suppl. 613. * '*Εῤῥοπος,* Hermann. Lex. Prosod. 462. * *Εὔροπος,* Anal. 2, 229. *ἅμμα.* * '*Ημίῤῥοπος,* adv. * '*Ημιῤῥόπως,* Moderate, Mediocriter, Leniter, Hippocr. 461. 495. 1002. * '*Ιθύῤῥοπος,* 809. Foës.]

'*Ισόῤῥοπος,* Æqualiter vergens, In utramque partem sc. Æqualiter propensus. Id enim proprie sonat: exp. tamen potius, In neutram partem vergens, (itidemque verbum ab eo deductum *ἰσοῤῥοπεῖν,* In neutram partem vergere,) Æquilibris, In æquilibrio stans, Æquis libratus ponderibus, Ejusd. ponderis. Plato Phædone (58.) de terra loquens in æquilibrio stante, '*Αλλ' ἱκανὴν εἶναι τῆς γῆς αὐτῆς τὴν ἰσοῤῥοπίαν· ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν, οὐχ ἕξει μᾶλλον, οὐδὲ ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι· ὁμοίως δ' ἔχον, ἀκλινὲς μένει.* Interdum '*Ισόῤῥοπος,* Æque pollens, Eadem existimatione: ut *τιμὴ ἰσόῤῥοπος,* Aristot. Eth. 9, (1.) Ita Bud. Sciendum est autem interdum reddi etiam Æqualis, Par, et quidem cum ap. alios, tum ap. Thuc. Sed Herodiano præsertim frequens est usus hujus vocab., qui dicit, et *ἰσόῤῥοπος ἀντίστασις,* ut 1, (10, 9.) '*Επεὶ δὲ αὐτῷ μὴ τοσαύτην ὑπάρχειν δύναμιν ἡγεῖτο ὡς ἐξ ἀντιστάσεως ἰσοῤῥόπου καὶ φανερᾶς ἐφόδου συστῆναι πρὸς τὸν Κόμμοδον,* et *ἰσόῤῥοπος τῆς νίκης ἡ τύχη,* 3, (7, 6.) *Γενομένης δὲ συμβολῆς καρτερᾶς, ἐπὶ πλεῖστον μὲν ἰσόῤῥοπος ἔμενεν ἑκατέροις τῆς νίκης ἡ τύχη,* Diu utrimque decertatum est æquis viribus, Polit. Dicit vero eadem signif. et *ἰσόῤῥοπον*

μάχην, 1, (11, 5.) Ἰσοῤῥόπου δὲ ἐπὶ πολὺ τῆς μάχης γενομένης, ubi ille interpr. itidem, Cumque diu æquis viribus decertatum foret. Ubi tamen non minus commode, ut opinor, ἰσόῤῥοπον μάχην possit quis reddere Ancipitem pugnam. Interdum vero dicitur ἰσόῤῥοπος τούτῳ vel πρὸς τοῦτο: ut ap. Eund. 6, (5, 1.) Ὅτε δὴ ἀντίπαλα καὶ ἰσόῤῥοπα ᾠήθη εἶναι τὰ ἑαυτοῦ στρατεύματα τῷ πλήθει τῶν βαρβάρων, Cum primum se haud imparem fore adversariorum copiis credidit. Ut autem hic ἰσόῤῥοπα cum ἀντίπαλα jungit, sic alibi ἰσόῤῥοπον cum ἀξιόμαχον: sed interjectam non habent particulam copulativam vulg. Edd., quam tamen non dubito quin ille interjecerit, et quin eam addere debeamus: 7, (9, 9.) Ἐννοῶν τὴν δύναμιν Μαξιμίνου, οὐδὲν δὲ ὁρῶν ἐν Λιβύῃ ἀξιόμαχον ἰσόῤῥοπον, pro ἀξιόμαχον καὶ ἰσόῤῥοπον: ut quidem reponendum esse judico. Libro autem 6, (3, 3.) dicit Δύναμιν ἰσόῤῥοπον πρὸς τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων. Jam vero et ipsos viros dicit esse ἰσοῤῥόπους, quorum pares sunt vires, qui æquo Marte pugnant: quorum est ἰσόῤῥοπος μάχη: ut libro eodem, Καὶ ἰσόῤῥοποι πολλάκις Ῥωμαίοις ἐγένοντο. At Philo dixit etiam ἰσόῤῥοπον κόλασιν πρὸς τοσαύτην ἀσέβειαν, V. M. 3. Ἰσόῤῥοπον γὰρ ἐπινοῆσαι πρὸς τοσαύτην ἀσέβειαν κόλασιν ἄνθρωπος οὐκ ἂν ἴσχυσεν, Parem tantæ impietati pœnam, Dignas tanta impietate pœnas. Sed vulg. Ed. habet ἀσεβείας. [Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 352. "Thom. M. 650. ad Charit. 713. Valck. Anim. ad Ammon. 108. ad Diod. S. 1, 253. Alciphr. 396. (3, 32.) Jacobs. Anth. 7, 215. 12, 245. * Ἰσοῤῥόπως, ibid." Schæf. Mss. Lucian. 2, 402. Dio Cass. p. 182.] Ἰσοῤῥοπία, ἡ, In neutram partem propensio, Æquilibrium. Habes autem hoc subst. in l. Platonis quem protuli in Ἰσόῤῥοπος. [Callistr. 894. Themist. 275. Plut. 6, 521. 9, 550.] Ἰσοῤῥοπέω, In neutram partem vergo, Æquilibrium facio, Bud. 871. e Polyb. (1, 11, 1. 6, 10, 7.) Idem ex Aristot. ἰσοῤῥοπεῖν pro Nec superare, nec superari. Idem in suo Lex. exp. etiam Adæquare, addens, Nec excedere, nec minus esse. Sic autem et Plat. usum esse testatur, de LL. 5. p. 146. [Plut. 8, 295. * Ὁμόῤῥοπος, unde * "Ὁμοῤῥόπως, Heringa Obss. 61." Schæf. Mss.] Ὀξύῤῥοπος, quasi οὗ ὀξεῖά ἐστι ῥοπὴ, vel ὀξεῖαν ῥοπὴν ἔχων, Qui fit momento temporis. Unde exp. Celer, Celerrimus: ut, Ἡ ὀξύῤῥοπος κίνησις τῆς σελήνης, ap. Alex. Aphr. Sic, Ὀξύῤῥοποι τῆς τύχης μεταβολαὶ, Quamcelerrimæ fortunæ mutationes, VV. LL. ubi alioqui ὀξύῤῥοπος per se etiam significare interdum dicitur Paulo momento mutabilis. A Bud. exp. et Fluxus. Idem affert et pro Agilis: e Basilio, Ῥᾳγδαῖον ἡ πάρδαλις καὶ ὀξύῤῥοπον ταῖς ὁρμαῖς· ἐπιτήδειον αὐτῇ τὸ σῶμα συνέζευκται, τῇ ὑγρότητι καὶ τῷ κούφῳ τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασι συνεπόμενον. ["T. H. ad Plutum p. 232." Schæf. Mss. "Ὀξύῤῥοπον, τὸ, Celeritas cum vehementia conjunctum, Vehementia orationis simpliciter, Longin. 18, 1. Vide Σοβαρός." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * "Ὀξυῤῥόπως, Greg. Naz. Or. 53. p. 753. Is. Porphyr. in Allatii Exc. p. 274." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 903. * "Ὀξυῤῥοπία, Promtitudo, Amphiloch. p. 98. ubi male ὀξυροποιΐαν Combef." Kall. Mss.] Apud Hes. autem EXTAT Ὀξυῤῥεπὴς, quod exp. ὀξέως βαρῶν, ἢ ῥέπων: item κινούμενος, sub. ὀξέως: quæ exp. convenit cum ea signif. nominis ὀξύῤῥοπος, qua ponitur pro Agilis. [Pind. Ὀ. 9, 138. * Παλίῤῥοπος, Reflexus, Eur. El. 492.]

[* Ῥοπικὸς, Antigon. c. 127. πρὸς τὴν συνουσίαν. "Bast Lettre 56." Schæf. Mss. Vitiosa lectio ap. Longin. 3, 4. Cf. Ῥωπικός.]

[* Ἀμφιῤῥέπω, unde] "Ἀμφιῤῥεπὴς, In utramque partem inclinans s. vergens. Interdum et Ambiguus, Anceps; poni enim ajunt ἐπὶ λέξεως διγνώμονος." [Eust. Od. A. p. 25, 14. * "Ἀμφίῤῥοπος, Polyæn. 2, 1, 23. Zonar. de Matrim. Sobrin. §. 10." Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 93." Boiss. Mss. "Etym. M. 93, 45." Wakef. Mss.]

[* Ἀναῤῥέπω, oppositum τῷ καταῤῥέπω, Theol. Arithm. p. 29. Ast. Ἀνάῤῥοπος, vide supra.] "Ἀναῤῥοπία, Sursum vergere, Acclivitas: cui opp. καταῤῥοπία. Ambo ap. Hippocr." [de Humor. 47, 10.]

Ἀντιῤῥέπω, In contrariam partem vergo, Philo V. M. 3. (p. 187.) Ἐπαμφοτερίζων δὲ τὴν γνώμην, καὶ ὥσπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιῤῥέπων, Et velut in libra huc et illuc in vicem pronus, Turn. [Æsch. Ag. 585.] Ἀντίῤῥοπος, In contrarium s. In contrariam partem vergens. Sæpius tamen ἀντίῤῥοπος usurpatur pro ἰσόῤῥοπος, exponiturque ἀντίῤῥοπος in hac signif., Æque pollens, Æquale pondus s. momentum habens, Æqualis ponderis s. momenti: ut ἀντίῤῥοπον ἀξίωμα: et ap. Dem. (12.) ἀντίῤῥοπος συμμαχία. Proprie autem dicitur de rebus quæ in trutina penduntur, vel pendi possunt: ut ἀντίῤῥοπον ἄχθος. [Soph. El. 120. Λύπης ἀντίῤῥ. ἄχθος.] In VV. LL. e Bud. affertur etiam, Ἀντίῤῥοπον χρυσῷ κεκλιμένην Ῥώμην, pro Romam appensam auri æquilibrio. Ibid. τὸ ἀντίῤῥοπον, Æquilibrium, Æquilibritas, e Cic.: Bud. vertit etiam Æquipondium. Xen. Œc. (3, 15.) Νομίζω δὲ τὴν γυναῖκα, κοινωνὸν ἀγαθὴν οὖσαν, πάνυ ἀντίῤῥοπον εἶναι τῷ ἀνδρὶ ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν, i. e. Eod. interpr., Æque pollere ad rem familiarem augendam. In VV. LL. ἀντίῤῥοπος exp. etiam Compensans, Rependens; et subjungitur e Chrys. Δοῦναι τῶν ἁμαρτημάτων τιμωρίαν ἀντίῤῥοπον. Sed non dubium est quin ἀντίῤῥοπος τιμωρία ita dicatur ut ἰσόῤῥοπος κόλασις in l. quem protuli e Philone, circa initium hujus semipaginæ. "Ἀντίῤῥοπος, Devergentia et pondere respondens, ἴσος τῇ ῥοπῇ: idem enim valet quod ἰσόῤῥοπος: proprieque ἀντίῤῥοπα et ἰσόῤῥοπα dicuntur Quæ lancibus imposita, ob par et æquale pondus neutram degravant, sed æquilibrium faciunt: metaphorice autem Paria, Æqualia, Æquipollentia: more sc. eorum, quæ alteri lanci imposita aut appensa, alteram vergere et ad solum recellere non sinunt, sed ponderis sui pari et æquali momento τῇ αὐτῆς ῥοπῇ veluti resistunt: qua metaphora ἀντίσταθμος etiam et ἀντίζυγος s. ἰσόσταθμος et ἰσόζυγος usurpantur. Dicitur igitur non solum ἀντίῤῥοπον ἄχθος, pro Par et æquale pondus: sed etiam ἀντίῤῥοπον ἀξίωμα, Par dignitas et æqualis momenti. Itidemque ap. Chrys. de Sacerd. legimus, Δοῦναι τῶν ἁμαρτημάτων τιμωρίαν ἀντίῤῥοπον, Pœnam quæ peccatis gravitate respondeat. Apud Dem. vero Olynth. 1. Πεφηνέναι τέ τινα ἡμῖν συμμαχίαν τούτων ἀντίῤῥοπον, Parem his, sc. detrimentis bello acceptis, h. e. Ea compensantem et non minus juvantem quam illa nocuerunt." [Chrys. Hom. 15. in Joann., Greg. Naz. Orat. 3. p. 57. Vide Suicer. Thes. "Ad Charit. 713. Wakef. Trach. 172. Jacobs. Anth. 8, 390. 11, 133. Schneid. Anab. 203. Ind. Xen. Œc., Valck. Diatr. 290. Wakef. S. Cr. 3, 72. Ἀντίῤῥοπον, τὸ, Toup. Opusc. 1, 362." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 138. Arrian. Exp. Alex. 4, 27.] "Ἀντιῤῥόπως, Æquali s. Pari pondere, Æqualiter, Æquipollenter, Xen. 5, (1, 33.) p. 322. Ἐν δὲ τῷ πολέμῳ μᾶλλον ἀντιῤῥόπως τοῖς ἐναντίοις πράττοντες οἱ Λακεδαιμόνιοι," ["Dio Cass. 289." Wakef. Mss. * Ἀντιῤῥοπία, Hippocr. 803. 804. * "Ἐπαντίῤῥοπος, Æqualis, Compensans, cum gen., Chion Ep. 1." Kall. Mss.]

[* Ἀποῤῥέπω, Anal. 2, 184. Καὶ τάχα κὰν ἀπέρεψε τὰ βοΐδια. Schneiderus suspectum habet. "Jacobs. Anth. 9, 76." Schæf. Mss.]

Ἐπιῤῥέπω, Propendeo, Vergo. Interdum vero active Vergere facio, Inclino. Theognis (157.) Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ. At VV. LL. interpr. Appendit libram. ["Wakef. Eum. 891. Abresch. Æsch. 2, 112. 120. Heyn. Hom. 6, 539. Fischer. ad Palæph. 199. ad Lucian. 1, 377." Schæf. Mss. Il. Ξ. 99. Opp. Ἁ. 2, 520. Æsch. Eum. 877. Ag. 261. 702. 1034.] HINC Ἐπιῤῥεπὴς, Qui propendet, vergit in alteram partem, (cui opp. ἀῤῥεπὴς,) Propensus, Propensior, Pronus, Proclivis: metaphorice, ut ap. Athen. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, Proclivis ad rem veneream, Bud. [p. 576. Ἐπιῤῥεπέστερος ὢν πρὸς ἀφροδίσια.] Pro Declivi etiam poni interdum tradit, et esse idem cum ἐπικλινὴς et ἐπικρεμής. Item pro Felici et Succedente, a Polyb. [1, 55, 1. "Ad Xen. Eph. 128." Schæf. Mss. "Zosim. 27.

Liban. 11. Chrys. 34." Wakef. Mss.] Affert et SUBST. Ἐπιῤῥέπεια e Chrys., quod reddit Pronitas. Quidam interpr. etiam Propensio. [* Ἐπιῤῥεπῶς, Gl. Impense: Ἐπιῤῥεπῶς ἐπαρθὲν· Acclive. "Procliviter, Propense, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 11. T. 3. p. 80, 36. Εἰ δὲ λουτρὸν οὐκ ἔστι δεύτερον, μηδὲ σὺ πρὸς ἁμαρτίαν ἐπιῤῥεπῶς ἔχε." Seager. Mss. "Orell. Suppl. ad Nic. p. 75." Schæf. Mss. "Arrian. Epict. 3, 22. p. 443." Kall. Mss. "Anna Comn. Alex. V. p. 148." Boiss. Mss. * Ἐπιῤῥοπὴ, Stobæus Gesneri p. 225. 376. "Valck. Phœn. p. 23. Diatr. 240. Brunck. ad Hipp. p. 358." Schæf. Mss. * Συνεπιῤῥέπω, Plut. Phocione 2.]

Καταῤῥέπω, Deorsum vergo, Inclinor, Polyb. (6, 10, 7.) Ἵνα μὴ νεύῃ μηδ' ἐπὶ πολὺ καταῤῥέπῃ μηδὲν αὐτῶν, ἀλλ' ἰσοῤῥοποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένῃ, Ne vergat, sed in æquilibrio maneat, Bud. [Soph. Ant. 1158. "Abresch. Æsch. 2, 120." Schæf. Mss.] HINC Καταῤῥεπὴς, Deorsum vergens, Declivis, ["Wakef. Herc. F. 935." Schæf. Mss.] "Καταρεπὲς, "Hesychio ἑτεροῤῥεπὲς, ἑτεροκλινές: quod crebrius "gemino ρ scribitur." "Κατάῤῥοπος, i. q. καταῤ-"ῥεπὴς, Deorsum vergens, Pronus, Declivis: oppo-"situm τῷ ἀνάῤῥοπος. Gal. ad Gl. 2. Δι' ὃ σχῆμα "δύνασαί ποτε καὶ τὸν ἀνάῤῥοπον κόλπον ἐργάζεσθαι "κατάῤῥοπον, καὶ τὸν κατάῤῥοπον ἀνάῤῥοπον, Facere "ut sinus, cujus os sursum vergit, deorsum vergat, "et versa vice: de sinuoso ulcere." [Oribas. Cod. Mosq. 9, 14. Ἡ κ. κλίνη γυναικῶν ῥεύμασιν ὠφέλιμος. Hippocr. 48, 30. K. ἡ νοῦσος. * Καταῤῥοπία, 485, 13.]

[* Περιῤῥέπω, In alteram partem declino, Schneidero susp. * Περίῤῥεψις, Hippocr. 745. * Περιῤῥεπὴς, 817. Rufi Tr. p. 114. Αἱ πλάγιαι κλίσεις περιῤῥεπεῖς γίνονται τῇ κύστει.]

[* Προσρέπω, Hes. Ἐπικλινεῖς· ἐπιπίπτων, προσρέπων. * Πρόσρεψις, * Προσροπὴ, ad Eund. v. Πρόσκλησις.]

[* Συῤῥέπω, Devergo, Inclino, metaph. de cogitatione, Dirigo animum aliquo, Polyb. 3, 38, 5. Συῤῥέπειν τῇ διανοίᾳ ἐπὶ τοὺς τόπους. * Σύῤῥοπος, Hermann. Lex. Prosod. 462.]

"Ῥόπαλον, τὸ Clava, Gestamen Herculis ap. "Græcos, ῥόπαλον, ut Lat. Clava. Hom. Od. I. (319.) "Cyclopi tribuit ῥόπαλον χλωρὸν, ἐλαΐνεον, Xen. Ἑλλ. "7, (5, 20.) Ἐπεγράφοντο δὲ καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖ-"ται, ῥόπαλα ἔχοντες, ὡς Θηβαῖοι ὄντες. Ab Hesy-"chio ῥόπαλον exp. etiam βακτηρία et ῥάβδος. In "Epigr. de Membro virili dicitur ῥόπαλον." ["Jacobs. Anth. 7, 86. 8, 57. 9, 491. Exerc. 2, 100. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Toup. Opusc. 1, 246. ad Herod. 480. (6, 91.) Valck. Diatr. 204." Schæf. Mss. Est inter Arma venatoris, Xen. K. 11. 17. cf. J. Poll. 5, 18. Vide Lex. Xen. v. Ῥόπτρον. Ducitur autem h. v., ut et Ῥόπτρον, a Ῥέμβω, in Schn. Lex.] "Ῥοπαλοει-"δὴς, Clavæ similis." [* "Ῥοπαλομάχος, Hes. * Ῥοπαλοφόρος, Eust. Od. 456, 13." Wakef. Mss. * Ῥοπαληφορέω, Clavam gesto, Cyrill. Alex. Hom. Pasch. 7. p. 87. de juvenibus Ægyptiis, Ἀνημέρῳ μὲν ξίφει τὴν δεξιὰν ἐξοπλίζουσι· ῥοπαληφορεῖν δὲ διδάσκουσιν ἀγριώτερον, ἤπερ ὁ τῆς ἐπιχωρίου συνηθείας δίδωσι νόμος.] "Item verbum Ῥοπαλίζω, Clava percutio, Verso "tanquam clavam," [Hes.] "A quo Ῥοπαλισμὸς, "Percussio quæ fit clava. Dicitur et de tentigine "seu satyriasi. Vide t. 3. c. 1306." ["Jacobs. Anth. 7, 86. Exerc. 2, 100. Valck. Diatr. 204." Schæf. Mss. * Ῥοπαλόω, unde * Ῥοπάλωσις, ἡ, τριχῶν, Galeni Defin. * Ῥοπαλωτὸς, In clavæ speciem formatus, Epith. poculi ap. Dion. Cass. 1218, 26. "Toup. Opusc. 1, 246." Schæf. Mss. Cf. Athen. "488. Virgatus, Suid. v. Ἀμυστὶ πιεῖν." Kall. Mss. * Ῥοπαλικὸς, unde versus Rhopalicus. "Grammaticis Rhopalicus versus dicitur, qui a monosyllaba voce incipiens gradatim crescit, et ῥόπαλον, i. e. Herculis clavam, imitatur, ab angusto et tenui in latitudinem desinens, ut, Spes Deus æternæ stationis conciliator." Gesner. Thes. L. L. "Serv. in Centimetro 1826. Cum verba, ut sequuntur, per syllabas crescunt, ut, Rem tibi confeci, doctissime, dulcisonorum." Schn. Lex. Exemplum est in Il. Γ. 182. Ὦ A μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον. Vide Scal. Auson. Lect. 183. Turneb. Advers. 5, 6. Barker. Aristarcho Anti-Blomf. p. 11.]

"Ῥόπτρον, τὸ, alicubi est i. q. ῥόπαλον, Clava, Incurvum lignum. Redditur et Fustis. Sunt et qui pro "Ense poni tradant. Eur. δίκης ῥόπτρον metaphorice "dixit (Hipp. 1172.) ἔπαισεν αὐτὸν δίκης ῥόπτρον, de "Divina ultione loquens. Et quemadmodum ῥόπαλον, "ita etiam ῥόπτρον de Membro virili metaphorice dici-"tur. Sed prior est fortassis ea signif. qua de Mar-"culo s. Manu ferrea, s. Annulo ostii dicitur, aut, si "mavis, de eo quod Hes. ἐπίσπαστρον τῆς θύρας et "κρίκον appellat. Solitum autem κρούεσθαι hoc ῥόπτρον "e Plut. discimus, in l. quem περὶ Πολυπρ. inscri-"psit, (p. 53.) Ἀλλὰ νῦν μέν εἰσι θυρωροὶ, πάλαι δὲ "ῥόπτρα κρουόμενα πρὸς ταῖς θύραις. Et ap. Athen. "quædam dicitur ἔχεσθαι τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ "ἱεροῦ. Polluci ῥόπτρον, ut quidem VV. LL. ann., est "etiam Paxillus in majoribus laqueis aut retibus ve-"naticis, qui incurvis et inflexis lignis inseritur, τὸ B "* ἀποκαταπίπτον τῆς παγίδος, καὶ συλλαμβάνον, Hes. "Vide etiam Eust." ["Ad Charit. 787. Wakef. Ion. 1634(=1612.) Jacobs. Anth. 7, 86. 248. 9, 382. 11, 71. 338. Aristoph. Fr. 219. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. (* Ῥόπτω, ibid.) Valck. Hipp. p. 288. Musgr. ad v. 1172. ad Lucian. 1, 472. ad Herod. 480." Schæf. Mss. I. q. ῥόμβος s. ῥύμβος, Heliod. 9. p. 434. Τῶν Αἰθιόπων ῥόπτροις καὶ τυμπάνοις τὴν μάχην ἐπισημαινόντων. Plut. Crasso 23. Πάρθοι γὰρ οὐ κέρασιν, οὐδὲ σάλπιγξιν ἐποτρύνουσιν ἑαυτοὺς εἰς μάχην, ἀλλὰ ῥόπτρα βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείναντες ἠχείοις χαλκοῖς, ἅμα πολλαχόθεν ἐπιδουποῦσι.]

ῬΕΩ, εύσω, [Ῥεύσομαι, Hippocr. 612.] ευκα, Fluo. Dicitur autem non solum ὕδωρ ῥέειν, (sicut et θάλασσα, aut ποταμὸς, vel κρήνη, Xen. K. Π. 7, (5, 5.) Ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ,) sed etiam ποταμὸς vel κρήνη ῥέειν ὕδατι: (Od. E. 70.) κρῆναι πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ. Apud Eund. dicuntur δάκρυα ῥέειν, item ἱδρὼς, C necnon ἰχὼρ, et αἷμα, quem etiam usum habet in prosa verbum ῥέω, ac præsertim cum nomine αἷμα. Xen. K. Π. 8, (3, 13.) p. 129. meæ Ed., in princ. Ἐῤῥύη γὰρ αὐτῷ ἐκ τῆς ῥινὸς βληθέντι: sub. τὸ αἷμα e præcedentibus. Nonnunquam vero sicut κρῆναι dicuntur ῥέειν ὕδατι, ita et γαῖα dicitur ῥέειν αἵματι, Il. O. (715.) ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα. || Metaphorice autem ῥέειν legimus et περὶ τοῦ πυρὸς, i. e. de igni: ut videbis supra, Tomi hujus semipag. 618. Hom. vero utitur et περὶ τῶν βελῶν, i. e. de telis: de qua metaphora lege Eust. 896. Hinc certe suspicor sumtum esse eum verbi ῥέειν usum, quo dicitur aliquis ῥέειν πολὺς κατά τινος, e cujus ore fluunt verba contumeliosa, et quidem cum quadam celeritate et quodam impetu, s. cum quadam celeritate impetuosa, ut ita dicam. Dem. (272.) Τότε ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα. Ad hæc autem verba, θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι, crediderim respexisse Greg. Naz., cum dixit de Maximino tyranno, Θράσει τε πολλῷ D ῥέων, καὶ φιλονεικῶν τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι. || Habet ῥέειν et eam verbi Fluo signif., a qua dicitur aliquid Fluxum et fragile. Sic certe Bud. ap. Philon. Θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες, vertit Fragiles et fluxi. Et comp. ἀποῤῥέουσαν ap. Theophr. Fluxam et caducam. Quo etiam pertinet comp. φυλλοῤῥοεῖν. Affert vero et e Schol. Dem. Ῥέω, expositum φθείρομαι, addens, Diffluo, Evanesco, Intereo. Sed ego simplici quoque Fluo uti non dubitem: cum Cic. ita usus esse videatur. Turn. ῥεῖν vertit Solvi atque labi, in isto Plutarchi loco de Primo Frigido, Ἀριστοτέλης δὲ καὶ τὰς ἀκόνας τοῦ μολύβδου τήκεσθαί φησι καὶ ῥεῖν ὑπὸ κρύους καὶ χειμῶνος, ὕδατος μόνον πλησιάζοντος αὐταῖς: ita enim hæc vertit, Aristoteles quoque plumbeas cotes prodit, admota duntaxat aqua, ipso horrore hyemis et frigoris tabefactas solvi atque labi. At vero in h. Greg. Naz. loco, ubi additur præp. ἀπὸ, in Or. de Natali Domini, Ἵνα ῥεύσαντας ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ εὖ εἶναι, διὰ κακίαν, πρὸς αὐτὸ πάλιν ἐπαναγάγῃ διὰ σαρκώσεως, censuerim

ῥεύσαντας esse interpretandum Qui excideramus, Delapsi eramus. ‖ Ῥέω, active pro *χέειν*, Bud. ex Eur. Hec. (532.) *ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοὰς θανόντι πατρί.* Idem PASS. Ῥέομαι interpr. Perfundor: ut *ἱδρῶτι ῥεόμενος* ap. Gal., Sudore perfusus: *Ἱδρῶτι ῥεόμενος ὁ νεανίσκος ἐνετύλιττο τοῖς ἱματίοις.* Ea forma dicitur, inquit, qua *διαπνεόμενος.* [Oraculum ap. Herod. 7, 140.]

Invenitur ETIAM Ῥείω pro *ῥέω*, cum alibi, tum in Epigr.; ac fortasse reponenda est hæc scriptura per *ει* in isto versu Epigrammatis quod affertur a Diog. L. Cleobulo, p. 33. meæ Ed., *Καὶ ποταμοὶ ῥέωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα.* Sed extat in Vita Homeri Epigr. idem sine hoc versu. Habes autem *ει* et in *Βαθυῤῥείων*, infra. [" Ῥείω, Huschk. Anal. 25. Erycius 13." Schæf. Mss. Dionys. P. 1074.]

Ῥέων, particip. Fluens, Qui fluit. Et fem. *ῥέουσα*, Quæ fluit. SED Ῥέοντα dicta etiam fuerunt Quædam pocula. Vide Eust. [ad Il. Ψ. 34.]

[" Ῥέω, Thom. M. 187. Phryn. Ecl. 94. Musgr. Andr. 169. Rhes. 290. Hel. 1618. ad Diod. S. 2, 147. Lucian. 2, 340. Wakef. Trach. 678. 698. S. Cr. 2, 21. Jacobs. Anth. 8, 327. Brunck. Apoll. Rh. 50. Eur. Hec. 1042. Bergler. ad Alciphr. 181. Valck. Adoniaz. p. 365. ad Ammon. 199. ad Charit. 380. Heyn. Hom. 8, 271. Fundo, Jacobs. Anth. 6, 163. Monthly Review, Febr. 1799. p. 195. Bos. Proleg. ad V. T. * * * 3. Porson. Or. 288. Brunck. Apoll. Rh. 107. Schol. Aristoph. Πλ. 287. Lobeck. Aj. p. 279. Bibl. Crit. 1, 4. p. 32. Eur. Hec. 528. ubi v. Musgr. Labor, Pereo, Ruhnk. ad Vell. Paterc. 122. Dionys. H. 3, 1610. Cum impetu feror, Casaub. ad Athen. 78. Valck. Hipp. p. 214. Musgr. ad Hec. 1055. Steinbr. Mus. Tur. 1, 322. De telis, Heyn. Hom. 6, 301. De fama, Act. Traj. 1, 201. De oratore, Valck. Diatr. 148. Activa potestate, Ruhnk. Ep. Cr. 264. Ilgen. ad Hymn. 324. Philosophi *ῥέοντες*, Kuster. Bibl. Chois. 103. Fluvius *ῥέων*, Heyn. Hom. 5, 223. De futuro, Buttm. ad Plat. Gorg. 522. De præt. act., Herodian. 459. Pierson. De augm., Thom. M. 366. De constr., ad Lucian. 2, 75. Cum dat., Heyn. Hom. 4, 639. 5, 425. Cum accus., Lucian. 3, 402. Conf. c. *χέω*, Heyn. Hom. 8, 188. Ῥεῖται, 728. Epigr. adesp. 451. Ἐῤῥέετο, Phryn. Ecl. 160. Thom. M. 366. Müller. ad Tzetz. p. 731. Ἔῤῥει, Eur. Hec. 528. Br. *Πολὺς ἔῤῥει κατὰ τῆς βουλῆς*, Dionys. H. 3, 1344. *Κοιλία, γαστὴρ ῥεῖ*, ad Diod. S. 1, 364. *Ῥεῖν ὕδατος*, Heind. ad Plat. Phædr. 199.: *ἐλαίῳ, ὄνθῳ*, Callim. 1, 447. *Ῥεῖσθαι αἵματι*, Villois. ad Long. 192. ad Dionys. H. 2, 738. cf. Boiss. Philostr. 459." Schæf. Mss. Ῥέει, *ἐῤῥέετο*, Lobeck. Phryn. 220. 221. Ῥεῦσαι, 739. Ῥεῖν in activa, Schæf. Apoll. Rh. 1. p. 302. Conf. c. *ζέειν*, 245. Friedem. de Med. Syll. Pentam. Gr. 236. " Ῥέω, Solvor, de rimosa nave, Zenob. 1, 75.: de rimosa domo, Stob. 232.: de fluxo corpore, 600. Cum accus., ut Lat. Mano, Clem. Alex. 257. Schol. Nicandri Ἀ. 536. Greg. Naz. 272. Julian. 420. Ῥ. *κατὰ πρύμναν*, Suid. 1, 145. *Ῥέομαι δακρύοις*, Fleo, Joseph. A. J. 9, 4. fin." Wakef. Mss. Ῥέον, Rheum, Alex. Trall. 7. p. 130. " *Λέξις ῥέουσα καὶ μαλακή*, Fluxa et mollis dictio, a Photio Bibl. C. 94. tribuitur Jamblicho; ut Calpurnio Elegi fluentes a Plin. Epist. 5, 17. Mox in eodem Photius commemorat *τὸ γαργαλίζον καὶ βλακῶδες*, h. e. Formam dictionis eam, quæ titillationis et lasciviæ quendam sensum prodit. Apud Eund. ipse Pierius Presbyter C. 119. dicitur *ὥσπερ ῥέων τῷ λόγῳ*, propter summam dictionis perspicuitatem, simplicitatem, et nativam quandam lenitatem, in qua nihil ab arte et studio impedimenti est vel offensionis, *μηδὲν ἐπιμελὲς ἐπιδεικνύμενος, ἀλλ' ὡς ἐξ αὐτοσχεδίου ὁμαλῶς καὶ * λείως καὶ ἠρέμα φερόμενος*: cf. Cod. 141. ubi de Basilio M. *Ῥέων τῷ λόγῳ, καὶ ὥσπερ ἐξ αὐτοσχεδίου πηγάζων τὸ ῥεῖθρον.* Philostr. etiam in Procem. V. S. 482. Pythonem Byzantium dicit *θρασυνόμενον, καὶ πολὺ ῥέοντα*, a fiducia, *παῤῥησίᾳ*, et exundante orationis flumine. Hinc simili metaphora *δρόμος τῶν λόγων* dictus Eunapio in Vita Maximi p. 67. eodemque sensu in Vit. Proæres. p. 114. *ῥύδην λέγειν.* Huc et *λογοδιάῤῥοια* pertineat ap. Athen. 1. de qua vide Casaub. Anim. c. 9." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Εὐῤῥέων, Schæf. Greg. Cor. 677. * " Εὐῤῥείων, Christod. Ecphr. 408." Schæf. Mss.] Εὐρυρέων, οντος, ὁ, Late fluens, q. d. Latifluus: ut Phasis fluvius ap. Apoll. Rh. 2, (1263.) *εὐρυρέων*, Late fluens. Invenitur autem et VERB. Εὐρυρέειν, pro Late fluere, pro *εὐρὺ ῥέειν.* Vide Eust. [Sed *εὐρυροέω* rectius est. " Εὐρυρέων, Heyn. Hom. 4, 421. 7, 189. Il. B. 849. Wolf." Schæf. Mss.] Λαβρέων, quasi *λαρέων*, e *λα* et *ῥέων*, Impetuose et rapide fluens. Videtur enim *μεγάλως* id significare Etymologici Auctori, cum *λαβρέοντι* exp. *μεγάλως ῥέοντι.* Qua exp. satis ostendit *λα* esse particulam epitaticam. Sed potest *μεγάλως* accipi etiam pro Late, Ample: et tum fuerit *λαβρέων* i. q. *εὐρυρέων.*

Εὐῤῥής, έος, ὁ, ἡ, q. d. Pulcrifluus, Pulcre fluens, Belle fluens. Nisi malis, Bene fluens: unde *ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο*, Il. Z. [508. Ξ. 433.] Quidam tamen malunt nominativum ESSE Εὐῤῥεύς. Dissolvitur autem diphthongus *εὐ* in *ἐϋ*, sicut in aliis plerisque compp. Vide Etym. et Eust. Sed ap. Etym. pro unico *ρ* repone geminum: qui error commissus fuit et in VV. LL. [Εὐῤῥεῖος, Schæf. Greg. Cor. 677. " Ruhnk. Ep. Cr. 111. Lennep. ad Phal. 86. Heyn. Hom. 5, 292. 6, 606. 7, 52." Schæf. Mss.] " Εὐ-
" *ρεῖος* et *Εὐρείταο* afferunt pro Bene s. Pulcre fluen-
" tis: quæ potius gemino *ρ* scribuntur, et *διαλελυ-*
" *μένως.*"

Εὐῤῥείτης, i. q. *ἐϋῤῥής*, Il. Z. (34.) *Ναῖε δὲ Σατνιόεντος ἐϋῤῥείταο παρ' ὄχθας*, ubi exp. *καλὰ ῥεύματα ἔχοντος.* [" Casaub. ad Athen. 77. Ruhnk. Ep. Cr. 220. 257. Schrader. Præf. ad Emendd. p. v. Lennep. ad Phal. 86. Huschk. Anal. 276." Schæf. Mss. Orph. Arg. 781. *ἐϋῤῥείταο ποταμοῖο.* * " Εὐῤῥειτος, Ruhnk. Ep. Cr. 220. In Apoll. Rh. 3, 1085. *Πάμπαν ἐϋῤῥηνός τε καὶ εὔβοτος*, Brunckius pronior est in lectionem Codicum, *πάμπαν ἐϋῤῥειτόν τε*, sed forte non meminerat, vulgatam scripturam a Suida et Etym. M. confirmari. Εὐῤῥείτης forma est Græcis usitata; *ἐϋῤῥειτος* non item." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] Ejusd. formæ est COMP. Ἀκαλαῤῥείτης, Placide s. Leniter fluens, aut Leni agmine, (ut quidam interpr. e Virg. Æn. 2. leni fluit agmine Tybris,) vel Quiete fluens; *ὁ ἀκαλῶς ῥέων.* " Vide et Ἀκαλός." Exp. autem hoc ADV. Ἀκαλῶς, *ἡσύχως, πράως, * ἀψόφως*, Quiete, Leniter, Sine strepitu: ut NOM. Ἀκαλὸν Hesychio est *ἥσυχον, πρᾶον, μαλακόν*, Quietum, Lene, Placidum, Molle. Invenitur autem et Ἤκαλον. Il. H. (422.) *Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο*: quod epithetum cur oceano tribuatur, consule Eust. [" Ruhnk. Ep. Cr. 196. Heyn. Hom. 5, 380." Schæf. Mss.] Habes autem infra et *Βαθυῤῥείτης*, post *Βαθύῤῥοος.* Sed et SIMPLEX Ῥείτης, ap. Suid. [et Etym. M.] quod exp. *ὁ ῥέων*, i. e. Fluens. [* " Ῥειτὸς, Brunck. Apoll. Rh. 131." Schæf. Mss.]

Ῥεῦμα, τὸ, Fluentum, Fluctus; alicubi Fluvius. Dicitur enim interdum *ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ*, s. *ῥεύματα τῶν ποταμῶν*: sicut et *τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν*, ab Herod., quod Bud. vertit Fluenta amnium: interdum autem *ῥεύματα* vocantur Ipsi fluvii, sed rarius. Nonnunquam vero *ῥεῦμα* redditur potius Fluminis impetus; ut Polit. vertit Undarum impetum ap. Herodian. (3, 3, 11.) Bud. vertit Fluctus, in h. Aristid. l. *Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ, ὥσπερ ῥεῦμα, φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ.* Verum oratio ipsa, fluctus instar, transversum me sua vi rapuit. Idem e Vegetio 4. vertit, Æstuaria maris reciprocantis. ‖ Dicitur autem et *ῥεῦμα τοῦ πυρὸς*, Effluvium, ut Idem vertit. ‖ Ῥεῦμα ap. Medicos Fluxio, e quacunque parte prodeat, et in quamcunque incidat. Dicimus et Gallice Rheume. Gal. Comm. 1 in Progn. *ῥεῦμα γαστρὸς* dixit pro Alvi profluvio. Hæc Gorr. In VV. LL. *ῥεῦμα*, Fluxus, Humoris affluentia: *ῥεῦμα στομάχου καὶ κοιλίας*, Fluxus stomachi et ventris, Diosc. 1, 114. Et *ῥεύματα τῶν ὀφθαλμῶν*, Distillationes oculorum, i. e. Tenues humores, inquit Gal., qui feruntur ex oculis, qui nec cohiberi possunt, nec volentibus nobis fiunt.

[Herod. 8, 12. "Thom. M. 779. ad Charit. 730. Markl. Iph. p. 110. Jacobs. Anim. 299. Anth. 10, 228. 238. 256. 11, 16. 12, 155. 187. Huschk. Anal. 200. Luzac. Exerc. 102. Ammon. 122. Valck. Adoniaz. p. 365. Toup. ad Longin. 343. Eran. Philo 173." Schæf. Mss. "Plut. 8, 613. 614. Clem. Alex. 219." Wakef. Mss. Paus. 2, 15. Eur. Iph. T. 1437. Æsch. Pers. 58. 410.] HINC Ῥευματικὸς, Rheumaticus, Plin. (Gallice itidem Rheumatique, ut ῥεῦμα vocamus Rheume,) Fluxionibus obnoxius. ET SUPERL. Ῥευματικώτατος, Qui maxime obnoxius est fluxionibus. Et ῥευματικὴ διάθεσις, Affectio s. Morbus ejus qui fluxione laborat. Vel simpliciter pro ῥεῦμα, e Gal. ad Gl. At ἕλκη ῥευματικὰ, Distillantia ulcera, e Diosc. Et ῥευματικὰ τὰ ἐν κνήμαις, Tibiarum ulcera distillantia, Fluida tibiarum ulcera, ex Ejusd. l. [" Ad Charit. 730." Schæf. Mss. * Ῥευματώδης, Hippocr. Epidem. 7. T. 1. p. 829. Lind. Sect. 7. p. 306. Foës. " Var. lect. Plut. 4, 198. (J. Cæsare 16.)" Wakef. Mss.] Hinc et VERB. Ῥευματίζω, Fluxione, quæ rheuma dicitur, laboro, Fluxu humoris noxii tentor, Fluxionibus infestor. Item Gravedine infestor: ut ῥευματίζοντες ὀφθαλμοί, Diosc. de elatine, Φύλλων πλήρης στρυφνῶν ἐν τῇ γεύσει· δύναμιν δ' ἔχει ῥευματίζοντας ὠφελεῖν ὀφθαλμούς: Plin. Acerba gustu, et ideo oculorum fluxionibus efficax. Invenitur etiam, et quidem sæpius, ut opinor, pass. Ῥευματίζομαι: ut ῥευματιζόμενα μόρια, Partes quæ fluxione tentantur. Gorr. Apud Alex. Aphr. Ῥευματισθέντες τὴν ἀρτηρίαν, Quibus distillatio in arteriam defluxit, Quorum arteria distillatione infestatur per humoris affluentiam, VV. LL. [" Inundo, Strabo p. 91." Wakef. Mss.] Ab hoc verbo EST Ῥευματισμὸς, itidem Fluxio, Plin. Quidam Græcam vocem retinent: ut ῥευματισμὸς θώρακος, Rheumatismus thoracis; κοιλίας, Rheumatismus alvi, i. e. Fluxus noxii humoris in alvum. VV. LL. [* Ῥευματιστὴς, Tzetz. Chil. 3. p. 41. * Ῥευματιστὸς, unde * Ἀῤῥευμάτιστος, Alex. Trall. 2. p. 149. 7. p. 303. * Ἀποῤῥευματίζω, Diocles Ep. ad Antig. c. 2. et ap. Paul. Æg. 28. Schæf. Apoll. Rh. 2. p. 201. * Ἐπιῤῥευματίζομαι, Alex. Trall. 10. p. 607.] Extat et DIMIN. Ῥευμάτιον, Parvum fluentum. Apud Plut. Theseo (27.) redditur Rivus, Καὶ ταφῆναι παρὰ τὸ ῥευμάτιον, ὃ πάλαι μὲν, ὡς ἔοικε, Θερμώδων, Αἵμων δὲ νῦν καλεῖται.

Ῥεῦσις, ἡ, Fluxio. Sed intellige Ipsam fluendi actionem, ut ita dicam: potius quam ea signif. qua ῥεῦμα redditur Fluxio. [Apoll. Rh. 2. p. 201. " Wessel. ad Diod. S. 1, 50." Schæf. Mss. * " Παλίῤῥευσις, Schol. Dionis Chrys. ap. Morell. p. 709." Boiss. Mss.] Ῥευστὸς, Fluxus, Fluidus, Evanidus, Non immortalis, φθαρτὸς, Bud. e Greg. Naz.: Dionys. Areop. autem idem esse ait, quod ἄστατος. A quibusdam ῥευστὸς exp. etiam Caducus, Momentaneus. [Plut. 7, 87. 8, 72. " T. H. ad Plutum p. 395. Casaub. ad Athen. 47." Schæf. Mss. * " Ἄῤῥευστος, Georg. Lapitha Poëm. Mor. 41." Boiss. Mss. " Jo. Damasc. Acrost. in Theophr. 95. Pisid. Opif. 1364. Ἄρευστος, Greg. Naz. Carm. p. 19." Kall. Mss. " Cui effluvium non contingit, Expers effluvii, Chrys. Hom. 142. T. 5. p. 891, 9. Ὁ πατὴρ μετὰ τὸ γεννῆσαι ὁ αὐτὸς μεῖναι οὐκ ἠδύνατο, ἀῤῥεύστου καὶ ἀναλλοιώτου τῆς οὐσίας μενούσης; * Ἀῤῥεύστως, Sine effluvio, Idem ibid. l. 2. Ὁ κτίζων θεὸς, κτίζει ἀπόνως· ἀῤῥεύστως γεννᾷν οὐ δύναται;" Seager. Mss. " Athan. 1, 395. (Expos. Fidei §. 2.) Method. 403. 414. Andr. Cr. 4. 63." Kall. Mss. Greg. Naz. 2, 280. * Δύσρευστος, compar. δυσρευστότερος, Sext. Emp. adv. Math. 5, 75.] Ῥευστῶς, Fluxe, Instar eorum quæ fluxa sunt. In VV. LL. Fluenter, e Lucr. Usqueadeo omnibus ab rebus res quæque fluenter Fertur. A ῥευστὸς EST Ῥευσταλέος, Poëticum, quod Fluidum itidem sonare videtur: Hesych. tamen ῥευσταλέον exp. ῥέον, i. e. Fluens. [Euseb. Pr. E. 4, 9. ἠέρα. * Ῥευστικὸς, Gl. Fluxus. " Athan. 2, 315." Kall. Mss. " Schol. Eur. Hipp. 656." Wakef. Mss. Plut. Æmilio 14. Ῥευστικῶς, vide Ῥυδόν. * Ῥευτικὸς, Gl. Fluidus.]

Ῥέος, τὸ, Poëtis, Fluxus, Fluxio: ita formatum a ῥέω, ut βλέπος a βλέπω, inquit Eust., qui exp. ῥεῦμα.

A Æsch. (Pr. 400.) δακρυσί-Στακτον ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν Ῥέος. Ex Eod. affertur ET Ῥέως, (677.) εὔποτον Κεγχρείας ῥέων: [ubi tamen vulgo ῥέος. " Markl. Iph. p. 111. Musgr. Hel. 1095. Jacobs. Anim. 168." Schæf. Mss.] ETIAM Ῥέεθρον, sicut proxime præcedens ῥέος, Poëticum est, significans Fluentum, sicut et de ῥεῦμα dictum fuit. Ubi etiam habes τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ex Herod. Sic (Il. B. 461.) Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα: ut dicit Virg. Xanthi fluenta. Od. Λ. (156.) Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα. Affertur vero ῥέεθρα ex Apoll. Rh. et pro Meatibus: ea quidem signif. qua dicitur a Claudiano Bifido meatu divisus Rhenus. Interdum ῥέεθρον, Flumen. [" Lobeck. Aj. p. 287. Thom. M. 779. Periphr., Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. viii." Schæf. Mss. * Ἀειρέεθρος, Theod. Prodr. Ep. p. 23.] Καλλιρέεθρος, Pulcra fluenta habens, Pulcrifluus: ut ap. Hesiod. (Θ. 339.) καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον. [* Ὠκυρέεθρος, Nonn. D. 26, 361.] HINC Ῥεῖθρον per sync., itidem pro Fluento. A Bud. redditur Alveus, in h. Plut. l.
B Ἐν μὲν τῷ χώματι κατεσκεύασε μνημεῖον, ἐκτρέψας τὸ ῥεῖθρον, Averso alveo. Necnon in isto Theophrasti, H. Pl. 3, (1, 5.) Ὅταν ἔφοδος γένηται ποταμοῦ παρεκβάντος τὸ ῥεῖθρον. Ab Herod. quoque ita usurpari tradit. Jam vero ῥεῖθρα et pro Fluviis affert e Diod. S., ita scribente, Μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαπτόντων, Ἰλιγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο, καὶ τὰ σκάφη συστρέφουσαι. Interdum vero ῥεῖθρον ponitur et pro Rivo. Nam COMP. Ὁμόῤῥειθρος, ὁ, ἡ, cum alioqui sonet Una cum alio fluenta habens, Conjuncta fluenta habens: in Pand. Græc. vocatur Qui ex eod. rivo ducit aquam, i. e. Rivalis, Bud. [" Ῥεῖθρον, Thom. M. 779. Ammon. 122. Heyn. ad Apollod. 938. Musgr. ad Eur. p. 204. Herod. 562. 592. Eran. Philo 173. Ilgen. ad Hymn. 194. Eichst. Quæst. p. 7. Longus p. 5. Vill. De lacrymis, ad Charit. 224." Schæf. Mss. Ἔνριθρον, Gl. Endoribuum, Scal. emendat * ἔνρειθρον. * " Εὔρειθρος, Manetho 1, 141. (ποταμοῖς.)" Wakef. Mss. * " Παράῤῥειθρος, ad Charit. 723. Wakef. S. Cr. 4, 167."
C Schæf. Mss. Soph. Antig. 723. * Φασσίρειθρον, ad Orph. Arg. 122. * " Χρυσόρειθρος, Const. Manass. Chron. p. 78. 124. 127." Boiss. Mss. * Ῥειθρώδης, Gl. Rivosus: editum est ῥιθρ., ut etiam * Ῥίθρον Rivus, Alveus, Flumen.]

Ῥοή, Fluentum, Il. B. (869.) Μαιάνδρου τε ῥοάς, i. e. ῥέεθρα: ut ap. Eund. Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. [" Thom. M. 787. Wakef. Ion. 1525. Eichst. Quæst. p. 7. Valck. Diatr. 50. Periphr., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. p. viii. Conf. c. πνοή, Brunck. Antig. 1238. Ῥοάων, Heyn. Hom. 4, 451." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 855. 865. Greg. Cor. p. 426. Schæf. Conf. c. χοή, Spitzner. de Versu Gr. Her. 76.: Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 259. Ῥοή et compp., Lobeck. Phryn. 496. Ῥοαί, Hesychio ῥεύματα, ῥεῖθρα, πηγαί· ἱππόδρομος· τοὺς * καλαμῆναι· πηγάς, χεύματα.]

Ῥόος, ου, ὁ, itidem pro Fluento. Redditur et Fluxio aquarum; item Cursus aquarum. Apud Hom. etiam pro Ipsis aquis quæ fluunt, Od. E. (451.) ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα: Il. Φ. (220.)
D conquerens Xanthus fluvius hæc dicit, Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα, Οὐδέ τί πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν, Στεινόμενος νεκύεσσι. Apud Eund. legimus ET Κατὰ ῥόον et Καῤῥόον per syncopen. Exp. autem Eust. κατὰ ῥόον φέρεσθαι, ἐν ὕδατι κάτω ῥέοντι καὶ οὐ στατῷ, κατὰ ἰσότητα ἐπιφανείας. Bud., κατὰ ῥόον πλεῖν interpr. Secundo flumine navigare. Sed addit ETIAM Κατὰ ῥοῦν, a contracto NOMIN. Ῥοῦς, et quidem cum verbo φέρεσθαι: cum quo plerumque metaphorice usurpatur in soluta oratione; ibi enim dicuntur κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι τὰ πράγματα, Res quæ prospere cedunt et e voto. Cujus metaphorici loquendi generis meminit et Eust. " Κάῤῥουν, " per contr. pro κάῤῥοον."

Ῥοῦς, ap. Medicos, de mulieribus dictum, pro earum fluxionibus addita coloris diversitate. Legimus enim ap. Diosc. ῥοῦν λευκὸν, item ῥοῦν ἐρυθρὸν, etc. Interdum vero ab eo additur γυναικεῖος, cum ῥοῦς. Quidam interpr. Profluvia feminarum, s. Profluvium; necnon Abundantiam feminarum, tanquam e Plinio:

et ῥοῦν ἐρυθρὸν, Fluorem sanguinolentum, e Scrib. Largo. Esse autem diversum hunc γυναικεῖον ῥοῦν ἀπὸ τῶν ἐμμήνων καθάρσεων, i. e. a menstruis, cum ex aliis Gal. ll. apparet, tum ex hoc, de Alim. 7. ubi de lente loquitur, Οὐκ ἐπιτήδειός ἐστιν οὐδ' εἰς ἐμμήνους καθάρσεις, παχὺ καὶ δύσρουν ἐργαζομένη τὸ αἷμα, τῷ δὲ καλουμένῳ ῥῷ γυναικείῳ χρησιμωτάτη. Apud Hippocr. tamen (424, 20.) NOMEN Ἀῤῥοίη exp. ab illo ipso ἐποχὴ ἐμμήνων, Retentio menstruorum. Quidam e Celso interpr. Menstrua non bene respondentia: e Plinio, Retardati et commorantes menses.

[" Ῥόος, Pierson. Veris. 48. Herodian. 456. Pierson., Nunnes. ad p. 200. Pauw., Brunck. ad Anacr. p. 119. Ed. 1. Ῥόος, ῥοῦς, Greg. Cor. 228. et n. Ῥόος, Ῥοή, Reiz. Acc. 116. Κατὰ ῥόον, ἀνὰ ῥ., ad Herod. 199. Ῥοῦς, Valck. Hipp. p. 216. ad Callim. 1. p. 176. Phryn. Ecl. 200. Thom. M. 786. Ῥοΐ, Heyn. Hom. 8, 158. Valck. Anim. ad Ammon. 157. Κατὰ ῥοῦν χωρεῖν, ad Phœn. p. 652. ad Diod. S. 1, 200. Villois. ad Long. 112." Schæf. Mss. Dat. ῥοΐ, ut νοΐ a νοῦς, Achill. Tat. 3, 20. Gen. ῥοὸς, ad Greg. Cor. 480. Ῥοῦς et νοῦς conf., 726. Ῥόος, Spitzner. de Versu Gr. Her. 76. Conf. c. κόρος, 58. Ῥόος, ῥοῦς, ὁ, ἡ, ῥοὸς, ῥοΐ, Lobeck. Phryn. 453-4.:—" Τοῦ ῥοὸς, Arrian. Peripl. Erythr. p. 168.: τῷ ῥοΐ, Prophyr. Schol. ad Il. p. 284. Valck.: τῆς βυρσοδεψικῆς ῥοὸς, Diosc. 1. p. 148, 57.: ῥοὸς βυρσοδεψικοῦ, Gal. de Comp. Med. p. Gen. 5, 15. p. 801. de Comp. Med. p. Loc. 3, 6. p. 500.: ῥοῦ Συριακοῦ, de Ther. ad Pamph. T. 13. p. 963.: Ῥοῦς εἴτε ἀρσενικῶς ἐθέλοις ὀνομάζειν αὐτὸν εἴτε θηλυκῶς, de Comp. Med. p. Locc. 6, 4. p. 496. unde idem modo τῆς ῥοῦ, modo τοῦ ῥοῦ, interdum τοῦ s. τῆς ῥοός. Eadem inconstantia Hippocr. ἡ ῥόος ἡ ἐρυθρὴ, de Morb. 2, 9. p. 561. de Nat. Mul. 30. p. 696. D. et ὁ ῥοῦς ibid. B. 35. p. 706. B. de Morb. Mul. 1, 29. p. 747.: ῥοΐ, Dorio Athenæi 134. 174. sed ad secundam declinationem ῥοῦ et ῥοῦν Theophr. C. Pl. 3, 17. Alexis ap. J. Poll. 6, 66.: ῥοῦν etiam Solon ap. Phot."]

AT VERO Ῥοῦς, ῥοὸς, Arbuscula est in petrosis nascens, duorum cubitum altitudine, foliis oblongis modiceque rutilis, serratimque per oras incisis, acino uvarum gracilium, denso, magnitudine terebinthi, latiusculo, corticea racemorum tunica: obsoniis aspergitur, et ab aliquibus ἐρυθρὸς vocatur. A Latinis dicitur Excoriarius, quoniam qui pelles condensant, spissandis coriis folio ejus utantur. Duo Græci faciunt genera, μαγειρικὸν, quod additur in obsonia, idem cum Syriaco: alterum βυρσοδεψικὸν, h. e. Excoriarium, quo Medici utuntur ad compescendas fluxiones. [Exempla vide ap. Lobeck. ad Phryn. 454. supra citatum.] Quod ita accipi debet, ut non putemus propterea duas esse rhois arbores genere vel specie differentes. Eadem enim arbor duobus iis muniis inservit, semine quidem obsonia condiens, foliis autem et ramusculis coriariorum operi dicata. Rhoën Ruellius viburnum esse credidit, cum tamen, ut scribit Plin., nullum illi a Latinis inditum sit nomen. Officinæ Sumach appellant. [" Semen etiam ipsum s. Fructus itidem Ῥοῦς nominatur, et in Condimentorum numero ponitur ap. Athen. 68. 170. 309." Schw. Mss. Schn. Ind. Theophr. * " Ῥοῦς στάχυος, Phœnix, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. Legitur ap. Hippocr. p. 666, 27. Τοῦ ῥόου τὰς ῥίζας, sed locus est susp. * Ῥόα, τὰ, Gal. Exeg. Τὰ ἐκ τῆς συκαμίνου, τὰ μόρα, ἅτινα ἄωρα ξηρανθέντα καὶ κοπέντα τοῖς ὄψοις ἐπιπάττεται, καθάπερ καὶ ὁ κυρίως ὀνομαζόμενος ῥοῦς. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ἀγάῤῥοος, Impetuosum fluentum habens, Qui rapido cursu fertur: Ἑλλήσποντος, (Il. B. 845.) Sed possumus etiam interpretari, quasi huic comp. inclusum esset participium potius quam nomen verbale: hoc modo, Impetuose fluens. Sic ἀγχίῤῥοος, Prope fluens: itidemque in seq. compositis. Ἀγχίῤῥοος, Cujus fluenta prope sunt, Vicina fluenta habens. De fluvio ap. Apoll. Rh. [2, 367. 963.] " Ἀείῤῥοος, ET " Ἀείῤῥυτος, Semper fluens, ὁ ἀεὶ ῥέων, Suidæ in ex- " positione posterioris, quod ap. Soph. (Œd. C. 469.) " legitur. Perperam ap. Hes. Ἀείροιστος pro eod. " Synonyma bis sunt ἀείναος s. ἀένναος." [Αἱματοῤῥοέω, vide in compp. ex Αἷμα. * Αἱματόῤῥοια, Pisid. 423. * Ἀκαλάῤῥοος, Plut. 8, 664. Orph. Arg. 1185.]

Ἀψόῤῥοος, q. d. Retrograda fluenta habens, s. Reciproca, pro Fluentes habens undas, Refluus: ut Oceanus ἀψόῤῥοος, (Il. Σ. 399.) Sed Eust. initio Comm. in Dionys. P. exp. ὁ εἰς ἑαυτὸν ὁρούων, tanquam aliunde derivans. Idem in Od. Υ. tradit quosdam ἀψόῤῥοος dictum putasse pro αἰψόῤῥοος, Cujus cita sunt fluenta, Celeriter fluens. [" Heringa Obss. 104. Oceani refluum mare, Ovid. Met. 7, 267. * Ἀψόῤῥοια, ad Diod. S. 1, 143." Schæf. Mss.] Ἄψοῤῥος, Retrogradus, Iter revolvens, remetiens, Retro ferens gressus, vestigia referens, ut Virg. loquitur. (Il. Γ. 313.) ἄψοῤῥοι ποτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο. Et ADVERB. Ἄψοῤῥον, Retrograde, Retro vestigia referendo. Aut simpliciter, Retro, Retrorsum. At Od. I. (282.) ἄψοῤῥον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι, exp. ἔμπαλιν. [" Ad Il. Δ. 152." Schæf. Mss.] " Ἀψίῤῥοος, Retro fluens, " Refluens, VV. LL. ex Hom. et Gorr. ex Hip- " pocr."

Βαθύῤῥοος, ὁ, ἡ, Profunda habens fluenta, Profunde fluens, q. d. Profundifluus. Dionysius intio suæ Περιηγήσεως τῆς Οἰκουμένης, Μνήσομαι ὠκεανοῖο βαθυῤῥόου. [" Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss.] Itidem vero DICITUR Βαθυῤῥείτης Oceanus ab Hesiodo (Θ. 265.) quam terminationem habes supra et in Ἀκαλαῤῥείτης et in Εὐῤῥείτης. Quinetiam PARTIC. Βαθυῤῥείων, eadem signif., cujus accus. ap. Apoll. Rh. (2, 659.) βαθυῤῥείοντά τε Κάλπιν: [795.] " Βαρύῤῥοος, q. d. Gravifluus, VV. LL. Sed viden- " dum ne perperam scriptum sit pro βαθύῤῥοος." [* " Δίῤῥους, Tzetz. Chil. 12, 636." Elberling. Mss. * " Δυσροέω, ad Diod. S. 1, 156." Schæf. Mss. Arrian. in Epictet. p. 157, 29. Lond. * Δύσροια, 220, 27=2, 17. * Δυσροητικὸς, 4, 1, 58.]

Εὔροος, ET Εὔρους per crasin, ITEM Εὐῤῥοος pro εὔροος per dialysin, Pulcra fluenta habens, Pulcre fluens, Pulcrifluus. Nisi quis malit, Bene fluens, (ut alteram illam interpr. reservemus nomini Καλλίῤῥοος,) Facile fluens, Facilem cursum habens. Gaza ap. Theophr. Εὔρους γὰρ ἡ φορὰ καὶ ἀνεμπόδιστος, vertit, Facilis meatus. In VV. LL. εὔρουν σῶμα, Lubricum corpus: [" forsan ex Aristot. Probl. 4, 12." Seager. Mss.] Affertur vero et εὔρους τὴν διάνοιαν, pro Agilis mente. [Ubertim fluens, Uber, Frequens, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 268. " Ad Timæi Lex. 28. Toup. Opusc. 2, 55. Emendd. 4, 426. Valck. Diatr. 148. 256. Lennep. ad Phal. 86. Wakef. Phil. 491. Crinag. 4. Brunck. Apoll. Rh. 147. Porson. Hec. p. 41. Ed. 2. Dionys. H. 5, 133. Lobeck. Aj. p. 287." Schæf. Mss. " Εὔρους λέξις, Oratio pulcre fluens, propter literarum verborumque aptam venustamque collocationem; eademque μαλακὴ Dionys. H. de C. VV. c. 23. p. 180. cf. Cic. de Orat. 3, 43. Deinde etiam εὔρους simpl. dicitur Facundus, Eloquens. Sic Theoph. Coryd. Ἐκδ. Ῥητ. ap. Fabr. p. 660. Ὁ ῥήτωρ εὐρούστερος μὲν διαλεκτικοῦ, τούτου δὲ ἐκεῖνός ἐστιν ἀκριβέστερος. Hinc et Εὐροῆσαι πρὸς ὑπόθεσιν dicit Plut. Alex. 53. de Callisthene Sophista, qui elegantissimo flumine orationis utebatur, cum jussus esset aliquod argumentum dicendo explicare. Et Philostr. V. S. 1. p. 491. de Favorino: Σὺν εὐροίῃ σχεδιάσαι. Synes. de Dione p. 40. junxit τὸ στρογγύλως καὶ σὺν εὐροίᾳ προσφέρειν: cf. Suid. v. Εὔρους." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * " Εὐρόως, Arrian. in Epict. 1, 4. p. 28. 3, 22. p. 455." Kall. Mss.] Εὔροια, ἡ, Facilitas fluendi, Facilis fluxus, cursus. Sed metaphorice plerumque pro Rebus ad voluntatem nostram fluentibus, ut Cic. loquitur, eadem metaphora utens, Off. 1. Res prosperæ et ad voluntatem nostram fluentes. Plut. Pericle, Διὰ τὴν εὔροιαν τῶν πραγμάτων, ubi redditur, Propter res prospere et ad votum fluentes. Εὔροια, Felicitas, Affluentia, Bud., afferens ex Athen. Ἐτρύφησαν μὲν γὰρ ὡς οὐδένες ἕτεροι τῶν πάντων, εὐροίας καὶ πλούτου, καὶ τῆς λοιπῆς αὐτοὺς χορηγίας κατασχούσης. [" Valck. Diatr. 148. Lennep. ad Phal. 86. ad Diod. S. 1, 156. 2, 429. Wyttenb. Ruhnk. fin. Kuster. Aristoph. 54. Heind. ad Plat. Phædr. 224. Conf. c. εὔνοια, ad Diod. S. 2, 429." Schæf. Mss. Vide Εὔροος.] ITEM Εὐροέω, Bene fluo,

Facile fluo, Facilem cursum habeo. Sed metaph. potius usurpatur, sicut et εὔροια, et signif. Feliciter agere, εὖ πράττειν, Rebus prosperis uti, s. Fortuna prospera, aut secunda. Pro Feliciter agere, Bud. affert e Greg. Naz. addens h. l. Phalaridis, Καί τοι καλόν γε κἂν εὐροῇ τις, καὶ κατ' οὖρον φέρηται παρὰ τῆς τύχης, μὴ πάντα ποιεῖν ἐπὶ τῇ τύχῃ, Licet res ad vota, fortunæ benignitate, succedant, [cf. Lennep. 16. 86. vide Εὔροος. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 14. Valck. Phœn. p. 652. Diatr. 148. ad Diod. S. 1, 156. 2, 525. Plut. Alex. p. 129. Schm." Schæf. Mss. * Εὐροή, i. q. εὔροια, Aret. 100. τοῦ αἵματος.]

Καλλίῤῥοος, ὁ, ἡ, Pulcra fluenta habens, Pulcrifluus: non solum autem ποταμὸς, i. e. Fluvius, καλλίῤῥοος dicitur Poëtis, sed interdum et καλλίῤῥοον ὕδωρ: quod et ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 355.) legitur. [" Gesner. Ind. Orph., Heyn. Hom. 6, 280. 565. Musgr. Hel. 1144. Καλλίῤῥους, ad Charit. 312." Schæf. Mss.] Verum scribitur ETIAM Καλλίροος unico ρ, ut Od. E. (441.) Ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο Ἶξε νέων, ubi annotat Eust. καλλιρόοιο scribi, non geminato ρ, et metri causa, et natura: itidemque infra προρέοντα, non προῤῥέοντα. [" Ad Charit. l. c. Heyn. Hom. 6, 280." Schæf. Mss.] Sic autem et SUBST. Καλλιρόη, quo nomine dictus fuit Athenis Fons quidam, qui etiam Ἐννεάκρουνος, a novem fistulis aquam fundentibus: et secundum quosdam Δωδεκάκρουνος, a duodecim fistulis. [" Καλλιῤῥόη, Καλλιρόη, Thom. M. 568. Boeckh. ad Sim. p. xxxvi. ad Charit. l. c. ad Lucian. 1, 439. Bergler. Alciphr. 387. 392." Schæf. Mss.]

Ὁμόῤῥοος, ὁ, ἡ, Simul juncta fluenta habens, Simul fluens, Confluens. UNDE Ὁμόῤῥοια, ἡ, quasi quis Confluxionem aut Confluentiam dicat. Nam pro eo, quod Latini Confluentem s. plur. Confluentes dicunt, non affertur. Hes. exp. ἄθροισμα. ITEM Ὁμοῤῥοή, Confluvium, VV. LL. [* " Συνομόῤῥους, Andr. Cr. 203." Kall. Mss.]

Παλίῤῥοος, ὁ, ἡ, Retrograda fluenta habens, Cujus fluenta retrogrediuntur, s. reciprocant, Refluens, Refluus. Bud. affert ET Παλίῤῥους pro Refluens: item SUBST. Παλίῤῥοια pro Refluxus, Reciprocatio aquæ. [" Παλίῤῥοος, Παλίῤῥους, Wakef. Herc. F. 741. Παλίῤῥοια, Lennep. ad Phal. 53. ad Diod. S. 1, 143. 2, 302. 564. Brunck. Soph. 3, 479." Schæf. Mss. Polyb. 34, 9, 5. * Παλιῤῥοέω, Vicissim refluo, Strabo 3. p. 229. * Πολύῤῥοος, s. * Πολύῤῥους, Schol. Theocr. 7, 6. Eust. Il. A. p. 72, 34. A. p. 759, 2. J. Poll. 6, 148. " Nicet. Eugen. 9, 75." Boiss. Mss.]

Ὠκύῤῥοος, ET Ὠκύροος, unico ρ, Celeriter fluens, Rapidus: ὠκυρόῳ ποταμῷ, Il. E. (598.) Στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι. ITEM Ὠκυρόης pro eod.: ut ὠκυρόην ποταμὸν, Apoll. Rh. 2, (650.) et ὠκυρόην Θύμβριν, Epigr.

Ῥοώδης, Fluidus, Fluxus, Undosus, [Theophr. C. Pl. 3, 3, 4. Τοὺς ῥοώδεις καὶ ἐπόμβρους καὶ ἑλείους τόπους.] Ita Bud., qui pro Fluido accipi a Gregorio addit. A Gaza autem reddi Fluxus, in h. Theophr. l. 5, (9, 11.) Λεπτὸς γὰρ ὁ καρπὸς, ἄπεπτος ὢν καὶ ῥοώδης. At postremam illam interpr. convenire huic loco Aristotelis, Meteor. 2, (8.) p. 190. Ἔτι δὲ περὶ τόπους τοιούτους οἱ ἰσχυρότατοι γίνονται τῶν σεισμῶν ὅπου ἡ θάλασσα ῥοώδης, ἢ χώρα σομφὴ καὶ ὕπαντρος. [Gl. Rapidus.] Medicis vero, ut habent VV. LL., ῥοώδεις πυρετοὶ, Febres quæ cum multo alvi fluxu et aliquando vomitu fiunt: accedunt perfrictiones, subitaque virium defectio cum siti, vigilia, et pulsuum in venis humilitas. Celsus vocavit Fluentes et has febres, et alios quoque morbos in quibus nimium ex omni humore secernerent ægri, idque etiam diversis partibus. [Hippocr. 281. 840. 946. Aristot. H. A. 9, 25, 5. Arrian. Ind. 22, 6. Thuc. 2, 24. Ælian. H. A. 7, 24. 14, 24. Plut. Cæsare 22. Appian. B. C. 5, 88. Strabo 8. p. 178. Vide Schn. Lex. Suppl. " Clem. Alex. 888. Diod. S. 2, 58. De morbo, Philo J. 1, 698." Wakef. Mss.] " Ῥώδης pro ῥοώδης, ap. Plut." [* Ῥοωδῶς, Cassii Probl. 6. πυρέττειν.]

" Ῥοϊκὸς, Qui fluxione laborat, s. profluvio. Mulieres ῥοϊκαὶ, Quarum vulvæ rheumatismo, i. e. Fluxione, laborant. Diosc. Δίδοται ἐν ποτῷ κοιλιακοῖς καὶ ῥοϊκαῖς γυναιξίν." [Hippocr. 292, 36.]

[* " Ῥοΐσκος, * Ῥοΐδιον, Rivulus, Inscr. Sicula Gruteri p. 212." Schn. Lex. Vide Ῥίς, et nott. ad Greg. Cor. 225. Schæf.]

Ῥοὰς, άδος, ἡ, Defluvium acinorum, Vitis vitium quo acini defluunt. Pessimum est inter omnia, inquit Plin. 17, 24. cum deflorescentem vitem et oleam percussit imber, quoniam simul defluit fructus. Idem, Siderationis genus est in vitibus deflorescentibus Roratio: aut cum acini, priusquam crescant, decoquuntur in callum. Theophr. autem (H. Pl. 4, 14, 6.) eandem rem describens, dixit, Ῥοὰς δὲ γίνεται, (ὃ καλοῦσί τινες ψίνεσθαι,) ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν κρειττωθῇ· τὸ δὲ πάθος ἐστὶν ὥστε ἀποῤῥεῖν τὰς ῥάγας. Sed pro κρειττωθῇ quiddam aliud legisse Plin. verisimile est. Invenitur ETIAM Ῥυάδες, per υ, quod affertur e Geop. 5, (39, 4.) dictum itidem de vitibus quæ non continent fructum, quod sc. defluant acini, et qui remanent, graciliores existant. Eædem sunt DICTÆ Ψινάδες, ab illo ψίνεσθαι sc., quod habes in Theophr. l. quem modo protuli.

" Ῥοία, Volutabrum equorum, VV. LL. ex Hes." [κυλίστρα τῶν ἵππων παρὰ τῷ ποταμῷ καὶ ψάμμῳ. Cf. Ῥοή. * Ῥοΐζω, Voluto equum in flumine vel lacu, ad abluendas sordes, Scriptor Veterinarius ap. Salmas. ad Solin. 336. Ἄγε αὐτὸν ἐπὶ τὸ κύλισμα, καὶ ῥόϊζε. Vide nott. ad Hes. v. Ῥοία. Ῥοΐζομαι, alio sensu, Strabo 14. p. 990. Vide Schn. Lex. v. Ποδαγρίζομαι. * Ῥοϊσμὸς, Hesychio ὁ τῶν ἵππων ῥυμός. Corrigunt VV. DD. κυλισμός.]

" Ἀποῤῥοΐδες, Murices, affertur ex Aristot. H. A. 4, " (4.) ubi de conchis loquitur." [Schneider. ad Ecl. Phys. 2, 59. resposuit αἱμοῤῥοΐδες. Agnoscitur autem in Glossis Ἀποῤῥοΐς· Murex.]

De aliis duobus thematibus Ῥνέω et Ῥύω, quæ inusitata esse putantur.

Antequam autem ad compp. verba veniam, Ἀναῤῥέω, Ἀποῤῥέω, Διαῤῥέω, etc. dicendum est de altero simplici THEM. Ῥνέω, quod a Gramm. statuitur, ut ex eo forment FUT. Ῥνήσω, et PRÆT. Ἐῤῥύηκα, necnon pass. AOR. 2. Ἐῤῥύην, cujus etiam INFIN. Ῥυῆναι, et PARTIC. Ῥυεὶς, in usum recepta sunt. Quidam tamen [et hi quidem rectius] ita formare malunt: Ῥέω unde, per pleonasmum τοῦ υ, Ῥεύω, cujus alioqui inusitati est FUTURUM Ῥεύσω, PRÆT. Ἔῤῥευκα: itidemque AOR. 1. Ἔῤῥευσα: quod aoristum tempus multo esse præterito usitatius existimo. Aor. 2. Ἔῤῥυον, quod inusitatum esse creditur: at PASS. Ἐῤῥύην, in frequenti usu. Alii statuunt, THEMA Ῥύω, Fut. ῥύσω, Aor. 1. ἔῤῥυσα, Aor. 2. ἔῤῥυον: Pass. Ἐῤῥύην. Sed quid de ἐῤῥύην dicemus quod παρατατικοῦ signif. habet? De hoc certe tacent Gramm.: ego vero aperiam quid sentiam, ubi exempla usus quorundam ex iis quæ modo commemoravi temporum attulero. Ac de ῥεύσω quidem, unde ἔῤῥευσα, cujus particip. ῥεύσαντας habes in Ῥέω, nemo dubitare potest. Habetur certe cum alibi, tum in Epigr. Anthol. 7. p. 482. meæ Ed. Οὐ μέλλω ῥεύσειν χρυσοῦς ποτε. At futuri ῥυήσω nullum exemplum affertur; sed habetur præterea et PASS. Ῥυήσομαι, in VV. LL. Diffluam, Peribo: item persona 3. ῥυήσεται, Fluet: quod sumtum est ex Hes., ap. quem legitur Ῥυήσονται, φθαρήσονται, ῥεύσουσι: [necnon ap. LXX. Joel. 3, 18. Zach. 14, 12. et " Athan. 1, 369." Kall. Mss.] In Iisd. pro exemplo thematis Ῥνέω, affertur ex Eur. (Hipp. 443.) ἢν ῥυῇ. Sed non video quid obstet quominus ῥυῇ significans Fluxerit, dicamus esse aor. illum posteriorem conjunctivi modi: et ab ἐῤῥύην fieri ῥυῶ, ῥυῇς, ῥυῇ: ac profecto hinc potius deductum esse credo. Est autem ab illo Ῥνέω, Præt. Ἐῤῥύηκα, quod satis comprobatur verbi compositi PARTIC. Διεῤῥυηκὼς, in Διαῤῥέω. Jam vero quod ad ἐῤῥύην attinet, sciendum est inveniri non in aoristi duntaxat, sed etiam præt. imperf. signif., uti dixi. Cujus tamen usus mentionem VV. LL. non faciunt, in quibus hæc duntaxat habentur, Ἐῤῥύην, Fluxi. Quibus subjungitur, Ἐῤῥύη μετὰ δυνάμεως ὁ Ἀννίβας, Discurrit cum copiis Annibal. De qua interpr. nisi locum adeundo, judicari non potest: sed Auctoris nomen tacetur. Et alibi infin. ῥυῆναι e Plut. Ῥυῆναι

λόγον ἐν τῷ δήμῳ, Emanasse rumorem in populum. Atqui ἐῤῥύην pro Fluebam, usurparunt primarii quoque Scriptt. Thuc. et Xen. Legimus enim ap illum 2, (5.) Ὁ γὰρ Ἀσωπὸς ποταμὸς ἐῤῥύη μέγας, καὶ οὐ ῥᾳδίως διαβατὸς ἦν. Locum autem Xenoph. habes supra in Ῥέω, ubi legitur, Ἐῤῥύη γὰρ αὐτῷ κ. τ. λ. Legimus vero ET Ἐῤῥύησαν ap. Hes. expositum ἔβρυον. Sed unde dicemus esse hoc imperfectum præteritum? non video certe unde potius esse dicendum sit quam a THEMATE Ῥύημι: cum a nullo præcedentium, quæ alioqui perinde inusitata sunt, formari posse, nemo, ut opinor, negaturus sit. Viderint tamen alii an aptius aliquod thema excogitare possint. Facit equidem pro hoc themate et particip. ῥυεὶς, cum ei datur præsentis significatio, in VV. LL. interpr. Fluens. [" Ῥύω, Ruhnk. Ep. Cr. 296. Dawes. M. Cr. 450. Heyn. Hom. 5, 440. Ῥυήσεσθαι, Græv. Lectt. Hes. 619. Alciphr. 344. Ῥυῆναι, Boiss. Philostr. 459." Schæf. Mss. " Ῥύει δόξα, Emanat opinio, Stob. 207, 6." Wakef. Mss. Ῥύω et ῥώω conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 55.]

Ceterum libet eadem opera et de nominibus derivatis agere, quæ υ retinent: si prius lectorem monuero, quod de simplici dixi, idem et de compp. intelligi debere: verbi gratia, deducendo ab Ἀποῤῥυέω vel Ἀποῤῥύω, aut Ἀποῤῥύημι, tempus id quod ab Ἀποῤῥέω formari non poterit. Incipiam autem a NOMINE Ῥύσις, ἡ, Fluxio, Fluxus: ut inquit Bud. ita usurpari a Polyb. tradens: et addens e Philopono, Γραμμὴ, ῥύσις στιγμῆς. Habebis et in quodam Tralliani loco in Ῥυάς. Interpr. et Profluvium, afferens ex Aristot. de Mundo, Οἷον ἄστρου ῥύσις, Tanquam sideris profluvium. Qua signif. stellarum discursum dixisse Plinium, cursum et lapsum, Senecam, annotant VV. LL. Ut autem pro Fluxu a Polyb. usurpari tradit, ita et pro Fluento ac brachio fluminis, (2, 16, 6.) Jam vero exp. Ῥύσις et φιάλη χρυσῆ ab Hes. i. e. Phiala aurea: quæ exp. extat et ap. Athen. (496.) sed ibi oxytone Ῥυσίς: et affertur e Cratino, ῥυσίδε σπένδων. Sed Hesychio ῥύσις est etiam ξύλινόν τι σταθμίον. Sic autem et Ῥυτὸν fuisse Quoddam poculi genus, docebo paulo post: fuisse quidem et ῥέοντα vocata quædam, docui antea in Ῥέω. At ῥύσις significans Liberationem, a Ῥύομαι, habes supra, T. 1. c. 1266. [Schæf. Apoll. Rh. 2. p. 201. " Ad Dionys. H. 5, 156. ad Diod. S. 1, 50. 2, 334. ad Herod. 133. Wakef. S. Cr. 2, 73. Phiala, ad Mœr. 412. Conf. c. φύσις, ad Diod. S. 1, 349. Jacobs. Anth. 8, 5." Schæf. Mss.] Ut porro subst. ῥύσις, Fluxio, sic ADJ. Ῥυτὸς, Fluidus, Fluxus, Fluens: ut exp. Bud. afferens e Theophr. (C. Pl. 2, 6, 3.) Διὸ πολλάκις ἂν ἁρμόσειε φρεατιαῖον ναματιαίῳ, καὶ ῥυτὸν ὀμβρίῳ. In VV. LL. e Soph. (Aj. 883.) ῥυτῶν Βοσπορίων ποταμῶν. De ῥυτὸς autem signif. Tractus, dictum est supra T. 1. semipag. 1263. ITEM Ῥυτὸν subst. Poculi quoddam genus, cornibus simile, e quo tenuissime profluente vino, inferne bibitur: ut quidam e Baytio annotant. Vide Athen. (496.) et Eust. [Il. Ψ. 34.] item Schol. Dem. [Mid. 363. " Ῥυτὸς, Musgr. Hel. 1137. Wakef. Eum. 455. Casaub. ad Athen. 117. Valck. Hipp. p. 180. 235. * Ῥυτὸς, ὁ, Poculum, ad Diod. S. 2, 453. Ῥυτὸν, ibid. Timon Phlias. 39. Plut. Alex. 162. Schm., Jacobs. Anth. 7, 335. Toup. Opusc. 1, 404." Schæf. Mss. * Ῥυτίον, Lat. Rhytium, Poculum, Martial. 2, 35, 2. * " Ἀείρυτος, Const. Manass. Chron. p. 127. Schol. Jo. Climac. p. 491." Boiss. Mss.] Ἀμφίῤῥυτος, sicut et περίῤῥυτος, Circumfluus. Pro quo scribitur ETIAM Ἀμφίρυτος, unico ρ, metri causa, Soph. Aj. (134.) τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. ITIDEM Ἀμφιρύτη, Od. A. (50.) Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ. Ubi Eust. annotat dici insulam ἀμφιρύτην ad differentiam earum quæ appellantur χεῤῥόνησοι. Dixit certe Ovid. eod. modo Circumfluam insulam. [" Ἀμφίῤῥυτος, Markl. Iph. p. 62. Ἀμφίρυτος, ibid. Jacobs. Anth. 7, 174. 9, 238. Paul. Sil. 81. Lobeck. Aj. p. 237. Simonid. 89. (95.) Wakef. Phil. 1. Ἀμφιρύτη, Epigr. adesp. 370. Hymn. in Cer. 496. Ruhnk. Ep. Cr. 17. ubi et de ἡ ἀμφίρυτος, Toup. Opusc. 1, 28. 2, 146. Ilgen. Hymn. 297." Schæf. Mss. Ἀμφίρυτες, Opp. Ἁ. 3, 209. Od. A. 198. Λ. 324. M. 283. Hom. Hymn. in Apoll. 27. 251. 291. Simonid. 95, 4. Apoll. Rh. 1, 1305. Eust. Od. A. p. 1389, 33. ad Greg. Cor. p. 680. * Αὐτίῤῥυτος, vide Πρωτόῤῥυτος. " Sponte fluens, Andr. Cr. 57. 154." Kall. Mss. Αὐτόρυτος, Pind. Π. 12, 30.] " Εὔρυτος, ex Eur. (Iph. A. 420.) " affertur pro Bene fluens; ita tamen ut dubitetur " sitne potius Nom. propr." [In ead. Fabula v. 282. est Nom. propr., non autem in l. c. " Ruhnk. Ep. Cr. 257. Markl. Iph. p. 62. Musgr. 420. Brunck. Apoll. Rh. 131." Schæf. Mss. * " Ζωήῤῥυτος, Andr. Cr. 57. πηγή." Kall. Mss.] " Νεόῤῥυτος, Qui recens " effluxit. Suid. νεοῤῥύτοις affert pro νεωστὶ ῥέουσι." [Ruhnk. Ep. Cr. 90. Æsch. Ag. 1362=1343. Ed. Schutz. 2. ξίφει. Cf. Νεόῤῥαντος. * Ὁμόῤῥυτος, Nonn. D. 47. p. 1218. * Πάνρυτος, Orph. H. 9, 23.] Πολύῤῥυτος, q. d. Multifluus, e Soph. affertur: [El. 1419.] " Πρωτόῤῥυτος ῥητίνη, Resina quæ prima " defluit s. defluxit: quæ et αὐτόῤῥυτος a spontanea " fluxione dicitur. Gal. 3. τῶν κατὰ Τόπους. Vide " et t. 2. c. 67." [Opp. K. 4, 236. * " Χαλίρυτον, * Χαμαίῤῥυτον, Struthium, Diosc. Notha 447." Boiss. Mss.] His autem ῥύσις et ῥυτὸς, simulque hujus compositis, apte subjungentur ADV. Ῥυδὸν ET Ῥύδην, quæ exp. Affluenter, Abundanter, Affatim, Abunde. Od. O. 424. Κούρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο, ubi Eust. ῥυδὸν ἀφνειὸς exp. ὁ χύδην πλουτῶν καὶ ἐπίῤῥοιαν ἔχων, φασὶ, πλούτου. Suid. autem ῥυδὸν exp. altero illo adverbio ῥύδην, ut magis noto, item ῥευστικῶς et * κεχυμένως: addens esse pro πάνυ. Sed pro ῥυδὸν ἀφνείονται ap. eum repono ἀφνειοῖο, itidemque πλουσίου pro πλουτοῦσιν: nec enim dubito quin illum ipsum Hom. locum protulerit. Obiter autem nota et ADV. Ῥευστικῶς, quod habet et Hes. [et Plut. 9, 483. Hipponax Athenæi p. 304. Ἡσυχῇ καὶ ῥύδην θύνναν δαινύμενος, Suid. 1, 24. Ἰχθῦς, οὓς βόσκεσθαι ῥύδην καὶ ἀγεληδὸν φασιν. Apud Hippocr. de Nat. Pueri c. 3. pro βύζην Codd. exhibent ῥύσδην et ῥύδην. * Ῥύζην perperam pro ῥύδην, 2 Macc. 3, 25.] Invenitur porro ETIAM Ῥύβδην, inserto β, quod non exp. duntaxat Affluenter s. Abundanter, Copiose, sicut ῥύδην: sed et Vehementer, Impetuose, item Cum strepitu, Cum vehementi sonitu. Vide Suid. et Hes., cui ῥύδην quoque signif. σφοδρῶς, et alia, præter illa quæ dicta sunt. [Bekk. Anecd. 325. Ῥίβδην καὶ ἀγεληδὸν, perperam pro ῥύβδην.] Huc autem pertinet et NOM. Ῥύμη, cum ea signif. Impetus, Thuc. (2, 76.) Ἡ δὲ δοκὸς, ῥύμῃ ἐμπίπτουσα, Aristoph. N. (406.) ῥοῖβδον et ῥύμην copulavit. Ex Eur. (Rhes. 64.) ῥύμη θεοῦ. Dem. (546.) Τῇ ῥύμῃ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὕβρεως τοῦ Μειδίου. Chrys. Τοῦ τύπτοντος ῥύμη καὶ ὁρμή. Exp. alioqui interdum illud ῥύμη hoc ipso ὁρμή. Ne quis autem de hac nominis hujus derivatione dubitet, sciendum est Eust., ap. Hom. (Il. T. 284.) ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ χυμένη ἐκώκυεν, partic. χυμένη, exponere, χυθεῖσα καὶ κατὰ σπουδὴν δραμοῦσα, καὶ, ὡς εἰπεῖν, μετὰ ῥύμης: addens, ἥτις ἀπὸ τοῦ ῥύω γίνεται, ὅπερ ταυτὸν τῷ χύω ἐστί. [" Phryn. Ecl. 180. ad Charit. 626. 642. Wakef. Ion. 188. Trach. 1015. Jacobs. Anim. 260. Exerc. 2, 131. ad Diod. S. 1, 219. 2, 174. Ruhnk. ad Vell. p. 309. Heyn. Hom. 6, 384. 8, 287. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 120. Voss Myth. Br. 1, 138. Conf. c. ῥώμη, Tittm. Lex. Gr. 1, 774." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 404. Athen. 449. * Παλιρρύμη, ἡ, τῆς τύχης, Conversio fortunæ, Polyb. 15, 17, 1. " Ad Diod. S. 2, 302." Schæf. Mss. * Πολύῤῥυμος, Vehemens impetu, Arrian. Tact. p. 10, 4. not., Hutchins. ad Xen. K. Π. 6. p. 428. * Πρόῤῥυμος, Geop. 9, 19, 8. not. * Ῥυμηδὸν, Impetu, Polyæn. 4, 3, 5. 4, 4, 6.] " Ῥύμιγξ, " Torrens, Hes." His adjungo NOMEN Ῥύαξ, ακος, ὁ, Profluvium, Rivus. Quidam vero interpr. et Proluvium, Proluvies, Eluvies, Bud. afferens e Thuc. (3. fin.) Ἐῤῥύη δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης. Et e Plat. (Phædone 60.) Ὥσπερ ἐν Σικελίᾳ οἱ πρὸ τοῦ ῥύακος πηλοῦ ῥέοντες ποταμοὶ, καὶ αὐτὸς ὁ ῥύαξ. Necnon ex Aristot. de Audit. Mirab. Τὸν δ' ἐν τῇ Αἴτνῃ ῥύακα, οὔτε φλογώδη φασὶν, οὔτε συνεχῆ γενέσθαι. Sic certe passim et ceteri de

Ætna loquentes, hoc nomine utuntur. E quibus est Hermog. de Invent. 2. Ἡ Αἴτνη τοῦ πυρὸς ἔχειν ῥύακας, ubi quidam interpr. Ignis undas evomit. In illo autem Thuc. loco quidam ῥύακα reddunt Eruptionem fluminis instar. Sed affertur et αἵματος ῥύακες ex Aristide, ut Lat. dicuntur Sanguinis rivi. [" Agapetus Scheda Reg. c. 2. Ed. Græbelii Lips. 1733. Ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντὸς— ὁ τοῦ βασιλέως πολυόμματος νοῦς διακατέχων ἀσφαλῶς τῆς εὐνομίας τοὺς οἴακας καὶ ἀπωθούμενος ἰσχυρῶς τῆς ἀνομίας τοὺς ῥύακας, ἵνα τὸ σκάφος τῆς * παγκοσμίου πολιτείας μὴ περιπίπτῃ κύμασιν ἀδικίας." Boiss. Mss. " Phryn. Ecl. 140. Heyn. Hom. 8, 443. Thom. M. 629. 786. ad Charit. 575. ad Diod. S. 1, 333. 335. 358. 689." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 2, 22. Ἐκ τοῦ ῥύακος τοῦ ἐν Σικελίᾳ. * Ῥοιακώδης, Gl. Rivosus, male pro Ῥυακώδης. Ῥοιὰς ap. Theophr. H. Pl. 9, 12, 4. est Species papaveris agrestis. " Μήκων ῥοιὰς, Papaver sativum, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss.] E Ῥύαξ venio ad NOM. Ῥυὰς, άδος, ἡ, quod est Vitium oculi, in quo patescit foramen, per quod semper humor descendit et in genas illabitur: unde nomen accepit. Vide Gorr. Scribitur ETIAM Ῥοιὰς, sed male. In VV. LL. ῥυὰς est Oculi vitium, quando canthus lacrymas continere nequit. Trall. 2. (p. 52.) Ῥυὰς, ῥύσις γίνεται μειωθέντος τοῦ κανθοῦ, ἔστι δὲ ὅτε καὶ τελείως ἀπολλυμένου. Item Ῥοάδες, Vites, supra in Ῥοάς. Sed et Ῥυάδες, (οἱ,) Pisces, Flutæ, Gazæ ap. Aristot. [H. A. 4, 8. 6, 17. 8, 13.] Verum est etiam adjectivum nonnunquam Ῥυὰς, pro Fluxus, Perfluens, Deciduus, Bud. ex Aristot. de Part. Anim. 3, (5.) p. 175. Σώματος μὲν ῥυάδος γενομένου. E p. autem 43. affert ῥυάδα τὴν τρίχα pro Decidivam. [" Lobeck. Aj. p. 273." Schæf. Mss. Ῥυάδες, Pisces, Ælian. H. A. 9, 46. Cf. Basil. Hom. 7. in Hexaëm. p. 66. * Ῥυαδικὸς, Paul. Æg. 6, 7. πάθος.] Transeo ad NOMEN Ῥύημα, τὸ, quo quidam tradunt, e Galeno, significari Itrii genus quoddam, multo laganis salubrius, crassi tamen succi: constans similagine et melle. In VV. LL. ῥύημα, Itrium, Bellarii genus præstantius. Nam λάγανον dicitur quod est deterius, Gal. de Alim. Dulciariorum liborum genus cum melle præparatorum. [* " Ῥύησις, Fluxus, Method. 319. * Ῥῆσις, Fluxus, Poëta ap. Fabric. B. Gr. 3. p. 646. v. 103. nisi mendum est. Leg. fortasse ῥύησις." Kall. Mss.] Hinc est præterea COMP. Ῥυηφενὴς, Cui affluunt opes, Affluens opibus, Opulentus, Dionys. P. (337.) p. 55. Ed. paternæ, Ταρτησσὸς χαρίεσσα, ῥυηφενέων πέδον ἀνδρῶν, i. e., πλουσίων, Eust. Est autem e v. ῥυῆναι, et nomine ἄφενος, quod itidem Poëticum est. Apud Hes. scriptum est Ῥυηφένης, paroxytone; sed perperam. Est porro ab hoc adj. et SUBST. Ῥυηφένεια, Opulentia, Affluentia divitiarum, opum: AUT Ῥυηφενία cum ι solo: ET Ῥυηφενίη Ionice ap. Callim. Hymno in Jov. (84.) Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλες σφίσιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον, Schol. πλοῦτον, addens compositam esse vocem e ῥύδην et ἄφενος, et significare πλούτου ῥύσιν. Etym. quoque, cum scripsisset, παρὰ τὸ ῥυῆναι τὸν ἄφενον, eadem illa addit quæ habet Schol. Callim.; sed ego longe commodiorem a verbo, quam ab adverbio, deductionem esse censeo. [" Ruhnk. Ep. Cr. 130." Schæf. Mss. * " Ῥύα, Ælian. H. A. 7, 37. τοῦ αἵματος, pro quo Schneiderus, Abreschii suasu, ῥοὴν edidit." Lobeck. Phryn. 492. * Εὐρυὴς pro εὔροος, Aret. 51. Ῥυώδης, Hippocr. 815. Plato Tim. p. 86.] " Ῥυάχετος, ut Hes. exp., est θόρυβος, vel ὁ ῥέων " ὀχετὸς," [Aristoph. A. 170. Br. Τὸν τῶν Ἀσαναίων γὰ μὰν ῥυάχετον Πᾶ καί τις ἂν πείσειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν;] " Ῥυχάχετος, Tumultus. Ex Aristoph. affert " Suid., quem vide." [* Ῥυΐσκομαι, Fluo, Mano, Eust. Il. A. p. 71, 15.]

In sequent. compp. memineris, lector, illa tempora, quæ a themate in ρεω desinente formare non poteris, esse formanda ex aliquo inusitatorum, quorum typum paulo ante habes in simplici Ῥέω.

[* Ἀμφιῤῥέω, unde * " Ἀμφίῤῥευσις, f. l. Vitruv. 10, 4." Schn. Lex.]

Ἀναῤῥέω, Refluo, Sursum fluo, Scateo, Scaturio, quasi sursum fluendo, Lucian. (2, 75.) Παρὰ δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης ἀναῤῥεῖ σταγὼν οἴνου. [" Hes. v. Ὑπερφλύζει." Wakef. Mss.] Ἀνάῤῥοια, ἡ, Refluxus, ut undarum, Athen. [332. Dio Cass. 37. p. 54=145. Ἀνάῤῥοος, Hippocr. 881.] Dicitur ETIAM Ἀνάῤῥους: unde ἀνάῤῥουν χωρεῖν, quod Eust. ait contrarium esse τῷ κατὰ ῥοῦν χωρεῖν, et dici Proverbialiter de iis quorum prospera fortuna in adversam commutata est. Quanquam hic vel ante ἀνάῤῥουν aliqua præpositio subauditur, vel nomen est adverbialiter positum.

[* Ἀντιῤῥέω, Refluo, unde * Ἀντίῤῥοια, Theophr. de Ventis §. 53. Lobeck. Phryn. p. 495.]

Ἀποῤῥέω, Effluo, Defluo: unde dicitur Defluvium capillorum. Dem. (615.) Φήσας δὲ ἀποῤῥεῖν φύλλα τῶν στεφάνων. Sic ap. Aristot. Probl. Διὰ τί τῶν μυῤῥίνων μὲν μὴ τεταριχευμένων τὰ μύρτα ἀποῤῥεῖ μᾶλλον τῶν φύλλων· ταριχευομένων δὲ τῷ φύκει, τὰ μὲν φύλλα ἀποῤῥεῖ, τὰ δὲ μύρτα οὐκ ἀποῤῥεῖ. Ibid. pro eod. ἀποπίπτειν dicit. Ἀποῤῥέουσαν Bud. vertit Fluxam et caducam, in h. Theophr. l. C. Pl. 1, (20, 3.) ubi agit de olea, Ἐπεὶ καὶ ὅσον γε μὴ οὕτω συλλέγουσιν, ἀλλ' αὐτομάτως ἀεὶ τὴν ἀποῤῥέουσαν ἀποσείοντες, ἐπετειοφορεῖν φασὶ μᾶλλον. || Sed et alio metaphoræ genere, sicut Defluo et Effluo ap. Latinos: ut, Ὅτου δ' ἀποῤῥεῖ μνῆστις, Soph. (Aj. 523.) Cujus effluit memoria. Polyb. 5, (26, 11.) Οἱ δὲ λοιποὶ παραχρῆμα πάντες ἀπέῤῥεον ἀπ' αὐτοῦ προφανῶς: [11, 17, 6.] || Ἀποῤῥέω, Emano, Promano, Profluo, Aristot. de Mundo, Ἀναθυμίασις ἀπὸ τῆς γῆς ἀποῤῥέουσα, Exhalatio e terra manans, promanans. Et τὸ ἀποῤῥέον affertur ex Alex. Aphr. pro ἡ ἀπόῤῥοια, Sanies manans. || Ex Eod. ἀποῤῥέω transitive usurpatum: ut ἀποῤῥέοντα λοιμικὴν ἀπόῤῥοιαν: sicut et Mano aliquando fit activum ap. Latinos. || Inveniuntur etiam Aor. 2. pass. Ἀπεῤῥύην, (cujus partic. ἀποῤῥυεὶς, Qui defluxit, Delapsus: ut, Ἀποῤῥυεὶς τοῦ ἵππου, ap. Plut. cf. Pyrrh. 30.) et Fut. ἀποῤῥυήσομαι, (Suid. ἀποῤῥυήσεται exp. ἀποπεσεῖται,) item Præt. Ἀπεῤῥυηκὼς, de quorum thematibus dictum est supra. [" Ἀποῤῥέω, Lobeck. Aj. p. 300. Ruhnk. ad Vell. 70. ad Charit. 740. Ἀποῤῥείω, 558." Schæf. Mss. Ἀπέῤῥευσε, Subduxit se fuga, Polyb. 5, 15, 7.]

[* Ἀπόῤῥευσις, 10, 28, 4. Ἔχοντος τοῦ Ταύρου πολλὰς ὑδάτων ἀποῤῥεύσεις: Stob. p. 587, 14. Plut. 9, 685. Schæf. Apoll. Rh. 2. p. 201. Schleusn. Lex. V. T.]

Ἀπόῤῥους, ὁ, ἡ, quasi dicas Emanativus, Profluens, Manans, Emanans. Utitur quidam Poëta ap. Athen.

Ἀποῤῥοὴ, Defluxus, Defluvium: ut dicitur Defluvium capillorum a Plinio. || Effluxus, Effluxio, Effluvium. || Profluentia, Emanatio, Effluentia, Aristot. Probl. 12. Οὔκουν ἀφικνεῖται ὁμοίως ἡ κίνησις ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ τὴν ὀσμὴν ἔχοντος, διὰ τὴν δυσκινησίαν τῆς ἀποῤῥοῆς καὶ τοῦ ἀέρος ἐν ᾧ ἐστίν. Greg. Naz. de cognitione Dei loquens, quam in corpore mortali homines habent, Τὸ δὲ νῦν εἶναι, βραχεῖά τις ἀποῤῥοὴ πᾶν τὸ εἰς ἡμᾶς φθάνον, ubi videtur esse ἀποῤῥοὴ Distillatio, vel, si dicere liceat, Distillamentum. A Suida ἀποῤῥοῆς exp. σταγόνος. Ἀποῤῥοὴ exp. etiam Succus s. Humor effluens alicunde, Vapor, Plut. Solone, Βλάπτουσαν ἐνίοις ἀποῤῥοὴν ἀφίησι, loquens de ficu et olea. [" Heind. ad Plat. Phædr. 265. Bibl. Crit. 1, 2. p. 60." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 496. " Greg. Naz. Or. 10, 170. Οὐ μικρὰν ἀποῤῥοὴν ἐντεῦθεν δεξάμενοι, Cujus exiguo rivulo hinc suscepto." Strong. Mss.] " Ἀποῤῥὴ, Effluxus, VV. LL. perperam pro " ἀποῤῥοή."

Ἀπόῤῥοια, ἡ, I. q. ἀποῤῥοὴ, Xen. Ἑλλ. 5, (2, 5.) Ἀπέχωσε τὸν ῥέοντα ποταμὸν διὰ τῆς πόλεως, μάλ' ὄντα εὐμεγέθη· ἐμφραχθείσης δὲ τῆς ἀποῤῥοίας, ἤρετο τὸ ὕδωρ ὑπέρ τε κ. τ. λ. Cum obstructa esset effluendi via. Nam Effluxus et Effluvium dura sunt. Athen. (43.) Φασὶ δὲ καὶ ὅτι τὸ περὶ Καππαδοκίαν ὕδωρ, πολύ τε ὂν καὶ κάλλιστον, οὐ σήπεται, ἀπόῤῥοιαν [ἀπόῤῥυσιν, Schw.] οὐκ ἔχον, πλὴν εἰ μὴ ὑπὸ γῆν ῥέοι. Invenitur etiam χειμάῤῥου ἀπόῤῥοια, pro Torrentis effluxione, si dici posset: ut dicitur aqua Effluere. || Usurpatur ἀπόῤῥοια pro Effluentia metaphorice etiam, de variis rebus, Aristot. Probl. 12. init. Διὰ τί τῶν θυμιαμάτων ἧττον αἰσθάνονται πλησίον ὄντες· πότερον ὅτι ἀκρατεστέρα κερασθεῖσα ἡ ἀπόῤῥοια τῷ ἀέρι, ἡδίων, ὥσπερ ἡ σμύρνη τῶν ἰατρῶν. Idem in alio ejusd. libri loco, Τὰς

ἀποῤῥοίας λαμβάνουσιν αἱ ἀκοαί. Citatur e Greg. Naz. pro Rivo, in hoc loco, Ἡ ἀπόῤῥοια τοῦ πρώτου καλοῦ. In isto item, Ἡλιακαί τινες ἀπόῤῥοιαι. In Solomonis Sapientia (7, 25.) usi sunt hoc nomine LXX. Interprr., ubi dicitur σοφία esse ἀτμὶς τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως καὶ ἀπόῤῥοια τῆς τοῦ Παντοκράτορος δόξης εἰλικρινὴς, ubi itidem, Rivus a nonnullis exp. Vulgo Emanatio. Sunt qui Stillicidium interpr. Si credimus Hesychio, ἀπόῤῥοια est interdum σταλαγμός: ut et ἀποῤῥοὴ est σταγὼν, si Suidæ creditur. [" Ad Charit. 740. Heyn. Hom. 6, 300." Schæf. Mss. Lobeck. l. c.] " Ἀποῤῥοίαξ, Rivus alicunde manans. Hes. per hoc " ἀποῤῥυίαξ exp. ἀπόσπασμα," [in v. Ἀποῤῥώξ.]

[* " Ἐξαποῤῥέω, Effluo, Eust. Ism. 349." Wakef. Mss.] " Προαποῤῥέω, Prius defluo vel effluo." [* Συναποῤῥέω, Una defluo, Plut. 10, 181. " Anna C. 447." Elberling. Mss.]

" Ἀποῤῥύω, non solum Defluo, sed etiam Abluo; " nam a Suida exp. etiam ἀποῤῥύπτει." [* Ἀποῤῥνέω, Schleusn. Lex. V. T. " Anna C. 447." Elberling. Mss. * " Ἀπόῤῥυμα, Epiphan. Hær. 37, 1." Routh. Mss. Schol. Ven. Il. B. 262. * Ἀπόῤῥυσις, Schol. Apoll. Rh. 2, 974. 977. p. 201. Schæf.: Athen. 43. " Clidem. ap. Bekk. Anecd. 434." Boiss. Mss. Polyb. 4, 39, 10.] " Ἀπόῤῥυξις, Fluxus, Rivus, si VV. " LL. credimus."

Ἀπόῤῥυτος, ὁ, ἡ, tanquam ab ἀπεῤῥύην formatum, Effluens, Defluens; vel potius, si ita loqui liceret, Effluidus. Xen. stabula equorum vocat ἀπόῤῥυτα, quibus aqua effluit: nisi forte leg. sit ἀπόῤῥυπτα, inquit Bud., scribens, Ἱππ. (4, 3.) Τὰ δὲ, ὡς μὴ ὑγρὰ εἶναι, ἀπόῤῥυτα, στερεοῖ τοὺς πόδας. Plato Timæo, Καὶ τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ἐπίῤῥυτον σῶμα καὶ ἀπόῤῥυτον, Cic. In corpore influente et effluente. H. e. quod augetur et decrescit. Influens id appellat, cui accedit alimentum et augmentum; Effluens, unde alimentum effluit et decidit. Aristot. Probl. 23. Διὰ τί τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ οὐκ ἀπόῤῥυτόν ἐστιν· ἢ διότι τὸ μὲν βαρὺ, στάσιμον, τὸ δὲ ἁλμυρὸν, βαρύ; ubi οὐκ ἀπόῤῥυτόν ἐστι significat, Non defluit. At Meteor. 2. vocat ἀπόῤῥυτον, Aliunde fluens. Hæc Bud. Ἀπόῤῥυτον autem κρήνην Hesiod. vocat Fontem profluentem, fluentem; quidam Defluentem reddunt: Ἔργ. (2, 13.) Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀποῤῥύτου, ἥ τ' ἀθόλωτος. [" Wakef. Eum. 238. Jacobs. Anth. 9, 217. Ruhnk. Ep. Cr. 17. Ilgen. ad Hymn. 297." Schæf. Mss.] " Εὐαπόῤῥυτος, Facile " defluens, Hippocr. de Fract. (770.) Εὐαπόῤῥυτα " ποιέειν."

[* Ἀποῤῥύη, Bekk. Anecd. 434.]

[* " Συναποῤῥύω, Aster. Homil. p. 66. Ruben." Boiss. Mss. * " Ἀποῤῥυΐσκω, Anna C. 439." Elberling. Mss. Eust. p. 1625, 65.]

Διαῤῥέω, Per medium fluo, Per mediam regionem fluo, Bud. ex Isocr. de Nilo, Κύκλῳ γὰρ τὴν χώραν περιέχων, καὶ πᾶσαν διαῤῥέων, πολλὴν αὐτοῖς εὐπορίαν πεποίηκε. Sunt autem qui Perfluo in hujusmodi ll. reddi posse existiment. Alteram quidem certe signif. verbi Perfluo, qua sc. vas aliquod perfluere dicitur, habet in isto Luciani loco, (1, 363.) Μικρὸν μὲν ἡμῖν σκαφίδιον ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλά: pro quo dicitur etiam οὐ στέγει. Idem affert et vocem PASS. Διαῤῥέομαι pro Perluor, Rigor: e Diod. S., in Hist. Alex. Ἡ δὲ χώρα αὐτὴ ἐπὶ σταδίους ν' παρήκουσα, πολλοῖς καὶ καλοῖς ὕδασι ναματιαίοις διαῤῥεῖται. [Heliod. 407. Cor. Ἱδρῶτι διεῤῥεῖτο.] || Διαῤῥέω, Diffluo: ut φθέγγεσθαι τοῖς χείλεσι διεῤῥυηκόσι, Aristoph. N. (873.) Loqui labris diffluentibus, et diductis, atque hiulcis, i. e. ore hianti. Plut. (6, 117.) Διεῤῥυηκὼς ὑπὸ μαλακίας. Dicitur etiam διαῤῥέειν ὑπὸ μαλακίας, vel θρύψεως, aut ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, ut Latine Diffluere mollitie, voluptatibus, deliciis, aut luxuria, lascivia: [τῷ βίῳ, Ælian. V. H. 9, 24.] Affertur autem et διεῤῥυηκὼς ὑπὸ πλούτου. Item διαῤῥέειν τὸ σῶμα ὑπὸ μαλακίας, vel ὑφ' ἡδονῆς, vel ὑπὸ θρύψεως, etc. Philo V. M. 3. Οὐδὲ γὰρ ἁβροδιαίτοις, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκτεθηλυσμένοις, καὶ τὸ σῶμα διαῤῥέουσιν ὑπὸ τῆς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀδιαστάτου θρύψεως, ἀρετὴ πέφυκεν ἐνδιαιτᾶσθαι, Non enim cum hominibus voluptariis et animo effeminatis, et corpore diffluentibus e perpetuis et quotidianis deliciis, virtus commercium habere solet, Turn. Item pro Diffluo, Dilabor, Pereo, e Luciano (2, 910.) Διαῤῥυῆναι τῶν χειρῶν, ad verbum, Diffluere s. Dilabi e manibus: e Soph. (Aj. 1267.) Φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς Χάρις διαῤῥεῖ. At vero διαῤῥέουσα σὰρξ e Gal. pro Diffluente carne, i. e. Fungosa et molli. Aliquando autem quandam Tabescendi signif. habere videtur hoc verbum; (ac certe tabescens corpus, velut diffluit,) ut Aristoph. Σφ. (1156.) πρὶν διεῤῥυηκέναι. Sic ap. Diog. L. p. 54. meæ Ed. Διεῤῥυηκότα καὶ λεπτὸν ὑπὸ νόσου. Ab Hes. διαῤῥέοντες exp. χαῦνοι καὶ διαλελυμένοι, ubi διαλελυμένοι convenit cum Solutum: quod interdum copulatur cum Diffluens. Idem διαῤῥεῖν exp. διεσχίσθαι: et διαῤῥυῆναι, διαφθαρῆναι, at pro διαῤῥέουσαι, quod exp. διαφθείρουσαι, repono διαῤῥαίουσαι: itidemque διαῤῥαίειν, pro διαῤῥέειν, quod ait significare διαπορθεῖν. Ibid. διαῤῥέουσα, quod exp. τρυφηλὴ, pertinet ad eam verbi διαῤῥέω signif., qua dicitur διαῤῥέειν ὑπὸ μαλακίας, etc. " Διαῤῥυέω, " Diffluo: unde ap. Plut. (l. c.) Διεῤῥυηκὼς ὑπὸ μα" λακίας, Qui mollitie diffluit. At infin. pass. διαῤ" ῥυῆναι, cum participio διαῤῥυεὶς, non tam hinc " deduci potest, quam a διαῤῥέω s. inus. th. διαῤῥεύω." [Διαρεύει, Gl. Perturbat. " Διαῤῥέω, Wakef. S. Cr. 3, 192. ad Charit. 380. Abresch. Æsch. 2, 108. Διαῤῥυέω, Schol. Aristoph. Πλ. p. 219. H., Brunck. 2, 101." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 19, 1, 11. Dio Cass. 76, 7.] " Διαῤῥυΐσκεσθαι, pro Diffluere et " Dissipari affert Bud. ex Aretha," [" Anna C. 415." Elberling. Mss. * Διαῤῥυδήεις, εσσα, εν, Diffluens, unde διαῤῥυδᾶν, Dor. pro διαῤῥυδῆεν, Æsch. Choëph. 65.] Διάῤῥυτος, ὁ, ἡ, pro κατάῤῥυτος, Irriguus, Bud. e Strab. [5. p. 327. " Ad Diod. S. 2, 447." Schæf. Mss. * Διαῤῥυτικὸς, de Simpl. Potest. 3. T. 2. p. 18. * " Διαῤῥοὴ, Eur. Hec. 567. Dawes. M. Cr. 216. Ilgen. Hymn. 401." Schæf. Mss. Dio Cass. 39, 41. Ἡ ἄνω τε καὶ κάτω τοῦ ὠκεανοῦ διαῤῥοὴ, Fluxus et refluxus.]

Διάῤῥοια, ἡ, Fluxus, Fluentum, Meatus. Item Medicis, Copiosus alvi sine inflammatione exulcerationeque fluor, Profluvium ventris, Alvi resolutio, Alvus liquida. Ita VV. LL., sed quod ad priores illas expp. attinet, earum Auctor non nominatur; at pro Alvi profluvio Thuc. quoque usurpavit, 2, (49.) Hanc porro ita Gorr. describit, Διάῤῥοια est Alvi profluvium absque intestinorum exulceratione, quo vel pituita vel bilis altera, sincera aut invicem mista vacuatur. In causa sunt humoris copia et cruditas, quæ aut in toto corpore aut in certa quadam parte sedem habet; ventriculus enim multitudine gravatus, quam vel ipse colligit, vel ex aliis sese in eum exonerantibus suscipit, aut maligna aliqua qualitate irritatus quam cruditas, (sic autem nunc appello concoctionis depravationem, quæ proprie δυσπεψία dicitur,) invexit, τῇ διαῤῥοίᾳ infestatur: maxime quidem si orificium ejus supernæque partes valentes sint, inferiores autem et πυλωρὸς languidæ. Nam si contra acciderit, vomitiones ἀντὶ τῆς διαῤῥοίας citabuntur, Gal. Fac. Nat. 5. Quemadmodum autem e ventriculo in intestina materia διαῤῥοίας fluit, sic etiam per venas mesaraicas in eadem portio ipsius defertur, etc. " Ἀδιαῤῥοίη, Cum nihil perfluit, Erotian. ap. " Hippocr. Ἡ τῶν διαῤῥεόντων παντελὴς ἐποχὴ, Cum " prorsus retinentur et sistuntur, quæ perfluere et " excerni solebant."

[* " Διάῤῥοος, Strabo 4. p. 177=233. meæ Ed." Corai. Mss. Diod. S. 1, 578. * " Διαῤῥοϊκὸς, Rufus de Purgant. Medic. Cod. Vat. initio: Ὅσοι τεινεσμώδεις εἰσὶ καὶ διαῤῥοϊκοί. Alex. Trall. 8. p. 414." Schn. Lex. Suppl.]

HINC Διαῤῥοίζομαι, Profluvio alvi laboro, ex Alex. Aphr. Eadem forma qua καταῤῥοίζομαι.

[" Ἐπιδιαῤῥέω, Erot. Lex. p. 146." Boiss. Mss. * Συνδιαῤῥέω, Diod. S. 3. p. 110, 43. Τοῖς ὑγροῖς συνδιαῤῥεῖν, Una cum aquis effluere.]

Εἰσρέω, Influo, Illabor, Lucian. (1, 129.) Ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιῤῥέοντος. Sed εἰσρεῖν dicitur etiam quod aquam admittit, inquit Bud. Item metaphorice Ὅσοι ἦσαν εἰσρυέντες

εἰς τὴν πόλιν, Ingressi in urbem quasi illabendo. [Schæf. ad Greg. Cor. 94. " T. H. ad Lucian. Dial. p. 104. Phryn. Ecl. 124. De pulcritudine, ad Xen. Eph. 139. Cum dat., Greg. Naz. 1, 99. Εἰσεῤῥύη, ad Dionys. H. 5, 392. Plato Phædr. 302. Heind. Εἰσρυήσεσθαι, Lucian. 2, 248." Schæf. Mss. Εἰσρυεὶς, Aristæn. 2, 5. p. 79. * Εἰσρυέω, s. * Εἰσρύημι, Synes. p. 24. 32. * " Εἰσεῤῥύω, i. q. εἰσρέω, Oribas. Cod. Ms. Collect. 9, 20. Πάλιν (ὁ ἄνεμος) εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀσθενὴς εἰσεῤῥύει τόπους καὶ ἀντικυμαίνει: nisi leg. εἰσρυεῖ." Schn. Lex. Suppl. Εἴσρυσις, ET Εἴσρους, Influxio, Aristot. de Mundo, Τὸν εἴσρουν εἰς τὴν ἔσω θάλασσαν ποιεῖται, pro εἰσρέει, Influit. [* Εἰσροὴ, Ælian. H. A. 1, 53. Marciani Peripl. p. 5.] Ἐπεισρέω, q. d. Superinfluo. Metaph. e Plut. (Numa 20.) Ἐπεισρέων εἰς ἅπαντας. AT Παρεισρέω exp. Sensim s. Clam influo, ingredior, e Plut. Lyc. (17.) Παρεισρέων πρὸς τὰ συσσίτια. [* Παρεισρύομαι, Basil. 3, 617. * Παρεισρυέω, de cogitationibus, M. Anton. 7, 54. Ἵνα μή τι ἀκατάληπτον παρεισρυῇ. * Ἀντιπαρεισρυέω, Them. Or. 22. p. 277. Διαβολὴ δὲ χαλεπὸν — οὐ ἀντιπαρεισρυῇ. * Συνεισρέω, Ælian. H. A. 1, 12. * Συνεισρύημι, Joseph. B. J. 2, 17, 6. * Ὑπεισρέω, Longus 1, 1. p. 5. Schæf.]

Ἐκρέω, Effluo, Excido, Plut. Themistocle, Ἐξεῤῥύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων. Et ἐξεῤῥύησαν, ἠφανίσθησαν, Aboliti sunt, Bud. qui etiam affert δέος ἐξεῤῥυηκὸς pro Abolitum et Fluxum, Evanidum, in h. Plut. l. (Pomp. 12.) Καὶ τὸ πρὸς Ῥωμαίους δέος ἤδη τῶν βαρβάρων ἐξεῤῥυηκὸς, αὖθις ἰσχυρὸν καὶ φοβερὸν καταστῆσαι. Affert et γράμματα ἐξεῤῥυηκότα ex J. Poll., SICUT Κατεῤῥυηκότα γράμματα ET Διεῤῥυηκότα, pro Literæ exolescentes. Addit, ἐῤῥέω, Platoni esse etiam Obsolesco, Dissuesco. In Epigr. legitur etiam activa signif. " Ἐκρυῆναι, Effluere, ab " inusitato th. Ἐκρύω s. Ἐκρυέω. Metaphorice Plut. " Themistocle, Ἐξεῤῥύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι " τῶν Ἑλλήνων, Themistoclis monita effluxerunt s. " exciderunt Græcis. Itemque ἐκρυέντες τῶν ὅπλων " dicuntur Quibus arma veluti effluxerunt. Hes. ἐκρυ- " ῆναι exp. παύσασθαι, παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκρέον." [Ἐκρέειν, Schæf. Greg. Cor. 560. " Villois. ad Long. 228. Effundo, Jacobs. Anth. 6, 163. 11, 220. Ἐξεῤῥύηκε, Dionys. H. 5, 383. Ἐκρύομαι, Lobeck. Aj. p. 300." Schæf. Mss. Ἐκρυέω, Schleusn. Lex. V. T.] Ἔκρυσις, ἡ, Effluxio. Sed ἐκρύσεις vocantur etiam Eæ conceptus corruptiones, quæ intra septimum diem fiunt, abortiones vero, ἐκτρωσμοὶ, usque ad quadragesimum diem, ut annotatur ex Aristot. H. A. 7, [3. Schleusn. Lex. V. T.] ITEM Ἐκροὴ, Effluxio. Ex Aristot. de Mundo ἐκροαὶ τῶν ποταμῶν, in VV. LL. Fluviorum lapsus et cursus. Ibid., ex Alex. Aphr. Probl. Ἐκροαὶ τῶν περιττωμάτων, Meatus et canales vacantis materiæ effluxioni deputati, nares, os, et oculi. [" Ad Diod. S. 1, 423." Schæf. Mss.] " Ἐκροίην, Hes. exp. ἔκρυσιν. Ionicum autem est " pro ἐκροιαν, Effluxum." [" Ἔκροια, ad Lucian. 1, 579. 597." Schæf. Mss. Geop. 5, 26, 2. et Niclas.] Invenitur ETIAM Ἔκροος, e quo EST Ἔκρους, per contr., Herod. (7, 129.) Ἔκροον ἔχουσι ἐς θάλασσαν, i. e. ἐκροήν. Apud Arrian. vero (4, 3, 4.) ἔκρους, Fluentum, Alveus, Bud. [* Ἀπεκρέω, unde * Ἀπέκρυσις, Strabo 8. p. 321. Sieb., sed Codd. ἀπέρασιν.] " Διεκρέω, Perfluo, Effluo, Effluo per," [Eust.] " UNDE Διέκροος, Meatus per quem aliquid effluit," [Herod. 7, 129. Ἐπεκρέω, unde * " Ἐπέκρυσις, Influxio, Diog. L. (9, 32.) p. 568(=595.)" Wakef. Mss. * Παρεκρύομαι, Basil. 3, 642. Diosc. Parab. 1, 242. * " Συνεκρέω, Una effluo, Clem. Alex. 9. Συνεκρυεὶς, 317. Tabe diffluo, Andr. Cr. 246." Kall. Mss. " Simul effluo, pereo, Epict. ap. Stob. c. 5. p. 72." Schw. Mss.] Ὑπεκρέω, (q. d. Subeffluo,) Sensim et clam effluo, aut etiam Evanesco: ut exp. ap. Plut. Symp. Τὸν δὲ πορίζόμενον ἀεὶ ὑπεκρεῖν: [cf. 7, 851.] Ex Eod. Bud. affert pro Clam me subduco, [Pompeio 3. Ὑπεκρυεὶς τῆς σκηνῆς ἔλαθε. " Joseph. 1040, 9." Wakef. Mss.]

Ἐπιῤῥέω, Influo, Fluo super, Il. B. (754.) Ἀλλά τε μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον: cum dixisset, Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ. Exp. autem ἐπιῤῥέει Eust. ἐπιτρέχει ἐπιπολαστικῶς, addens, posteros Homeri construere cum dat. Sic certe ap. Gal. Ἐπιῤῥεῖν τῷ μέρει, Influere in partem, Distillare in partem. Potest autem et PASS. Ἐπιῤῥεῖσθαι dici fluvius, in quem rivus vel alter fluvius influit. Quanquam, inquit, Ἐπιῤῥεῖν etiam dicitur id quod humorem emittit, Id quo humor infunditur, et a, quo humor manat, inquit Bud. ex Aristot. Probl. Ἄπεπτος ἡ τροφὴ διὰ τὸ ἐπιῤῥεῖν κατὰ τὴν ῥίζαν ἀεί. Ex Eod. Τὸ δὲ ἀπὸ τῆς συκῆς ἀεὶ ἐπιῤῥεῖ, οὐκ ἀναλισκομένου τοῦ ὑγροῦ τῇ συκῇ. Sed metaph. quoque ap. Xen. K. Π. 7, (7, 15.) Ὁ δ' ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέῤῥει. Isocr. vero dixit etiam τὸ πλῆθος τῶν εἰπεῖν ἐπιῤῥεόντων, in Panath. (36.) Verum quod ad illum Xen. locum attinet, in quo legimus ὄχλος ἐπέῤῥει, sciendum est tale esse ap. Hom. (Il. Λ. 723.) τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν: et nonnullos e Lat. Scriptt. eand. metaph. tribuisse verbo Affluo, sc. Liv., et ante illum, Virg., sed hic et verbo Inundo eam dedit. Æn. 12. hinc densi rursus inundant Troës. || Verbum ἐπιῤῥεῖν active quoque positum affert Bud. e Greg. Naz. ita scribente de Mari Rubro, Θάλασσα ὑποχωροῦσα ῥάβδῳ, καὶ τοὺς μὲν παραπέμπουσα, τοὺς δὲ κατὰ φύσιν ἐπιῤῥέουσα. Ubi non itidem dicere possis Mare hos influens, pro Fluctibus suis obruens; sed partic. Inundans hic uti liceat: sicut et metaphoricum usum huic verbo eum esse docui ap. Virg., quem ap. Xen. habet ἐπιῤῥεῖν. Affert et aliam hujus verbi active positi signif. e Dion. Areop. sc. pro Affluenter et copiose largiri ac suppeditare. [" Valck. Adoniaz. p. 365. Wyttenb. Ep. Cr. p. 14. Abresch. Lectt. Aristæn. 251. ad Charit. 272. 380=575. Toup. Emendd. 1, 326. ad Lucian. 1, 360. T. H. ad Dial. p. 11. ad Herod. 235. Abresch. Æsch. 2, 117. Villois. ad Long. 298. Boiss. Philostr. 414. Heyn. Hom. 6, 249. Infundo, Musgr. Bacch. 528." Schæf. Mss.] " Ἐπιῤῥύω, Instillo, VV. LL." [ad Hes. v. Ἐπιῤῥύσασα, Ἐπιῤῥυεὶς, " Affluens." [* Ἐπιῤῥυέω, Hippocr. 411, 29. * Ἐπιῤῥύημι, Theophr. de Igne. * " Ἐπίῤῥευσις, Hippocr. de Locc. in Hom. 9. T. 2. p. 152. Mack." Lobeck. Phryn. 727.]

Ἐπιῤῥοὴ, ἡ, Influxio, Influxus: ut ἐπιῤῥοὴ τροφῆς, Theophr. Influxus alimenti, in plantis, quam et συῤῥοὴν vocat, Bud. Apud Greg. Naz. Ταῖς τοῦ πρώτου φωτὸς ἐπιῤῥοαῖς καὶ διαδόσεσι, exp. Primæ lucis rivis et distributionibus. Accipi autem a Dionysio Areop. nomen ἐπιῤῥοὴ et pro Affluentia s. Abundantia, testatur idem Bud. [Lobeck. Phrynich. 426. " Longus p. 4. Vill., ad Lucian. 1, 361. T. H. ad Dial. p. 12. Wakef. Eum. 696. Infusio, Musgr. Hec. 528." Schæf. Mss. Max. Tyr. 2. p. 26. Διδοὺς ἐπιῤῥοὴν τοῖς ἁμαρτήμασιν.] Invenitur et aliud SUBST. Ἐπίῤῥοια, idem signif., ac certe Hes. ἐπιῤῥοὴν exp. per hoc; nam significare dicit ἐπίῤῥοιαν ὑδάτων, ubi fortasse Inundationem apte interpr. sicut ἐπιῤῥέειν alicubi commode reddi Inundare, docui supra. Usurpari autem hoc ἐπίῤῥοια a Dionysio Areop. sicut et ἐπιῤῥοὴ, pro Affluentia et Abundantia, tradit idem Bud. [Theophr. Fr. 9, 20. Ælian. H. A. 10, 36. " Ad Lucian. 1, 361. Diod. S. 1, 114. ad Charit. 740." Schæf. Mss. * Ἐπίῤῥοος, Hippocr. 881.]

Ἐπίῤῥυσις, ἡ, itidem Influxio. Exp. etiam Accessio, qua aliquid sensim augetur. [Theophr. C. Pl. 6, 6, 6. var. lect., Polyb. 4, 39, 10. 10, 28, 4. Diod. S. 1. p. 26, 26. 47, 20. * Ἐπιῤῥύσμιος, Hes. Ἐπιῤῥύσμιον· ἐπιῤῥέον, nisi leg. * Ἐπιῤῥύσιμον. Eadem autem vox ap. Democritum Sexti Emp. 7, 137. p. 399. Ἐτεῇ οὐδὲν ἴσμεν περὶ οὐδενὸς, ἀλλ' ἐπιῤῥυσμίη ἑκάστοισιν ἡ * δόξις, ducenda est a ῥυσμὸς, pro ῥυθμός. Vide Schn. Lex. et Suppl., item nott. ad Hesych.]

Item ADJ. Ἐπίῤῥυτος, Qui influit, h. e. Adventitius. Et, Is in quem influit humor et infunditur. Plato Timæo, Καὶ τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ἐπίῤῥυτον σῶμα καὶ ἀπόῤῥυτον: de quo l. dictum est supra in Ἀπόῤῥυτος. Idem Plato de Rep. 7. loquens de oculo, Οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει ἐκ τοῦ ἡλίου ταμιευομένην, ὥσπερ ἐπίῤῥυτον κέκτηται, Videndi vim a sole infusam habet et adventitiam. Gal. ad Gl. Ἐπειδὴ τῶν μορίων τοῦ σώματος τὰ μὲν ἐπιῤῥύτοις διοικεῖται δυνάμεσι, τὰ δὲ καὶ συμφυ-

τοις. Sic Alexander, Διὰ τί αἱ μὲν φυσικαὶ δυνάμεις, σύμφυτοι, αἱ δὲ ψυχικαὶ, ἐπίῤῥυτοι, h. e. ὑστερογενεῖς et adventitiæ. Hæc Bud. Redditur autem ἐπίῤῥυτος, etiam Irrigatus, Irriguus. At de ἐπίῤῥυτος pro Affluens, dicetur aliquid in Κατάῤῥυτος. [Theophr. C. Pl. 3, 8, 3. "Markl. Iph. p. 62. Wakef. Eum. 910. Conf. c. περίῤῥ., ad Dionys. H. 1, 139." Schæf. Mss. * Ἐπιῤῥύτως, Plato Tim. Locr. p. 99.]

[* Ἐπιῤῥυτὴς, Infusorium, Infundibulum, Aqu. Zach. 4, 2.]

[* Ἀντεπιῤῥέω, Hippocr. p. 418, 54. "Const. Manass. Amat. 6, 58." Boiss. Mss. * Προσεπιῤῥυέω, Hippocr. 461, 14. * Συνεπιῤῥέω, Una defluo, Plut. 8, 781. Dionys. H. p. 613, 27.]

Καταῤῥέω, Defluo: ut affertur, Καταῤῥεῦσαν τοῦ τραύματος, ex Aphthonio, (quæ constr. observanda est,) Quod defluxit e vulnere. In VV. LL., καταῤῥυήσεται, Defluet: et καταῤῥυῇ, Defluxerit. Et partic. κατεῤῥυηκὼς, Qui defluxit. Sæpe vero metaph. pro Delabor, ut Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Καταῤῥεῖν εἰς τὴν γῆν, Delabi in terram. Affertur vero et partic. καταῤῥυεὶς, "Qui defluxit," Delapsus, Lapsus. Bud. itidem pro Delabor, Collabor, a Luciano usurpari tradit. [Demosth. 21. Περὶ αὐτὰ καταῤῥεῖ.] Additque κατεῤῥυηκὸς pro Jam concidens, et ruinæ proximum, in h. Paus. l. (106.) Πλησίον δὲ, Ἀπόλλωνός ἐστιν ἱερὸν, κατεῤῥυηκὸς ἤδη, καὶ ἥκιστα θέας ἄξιον. Ex Eod. affert Κατεῤῥυήκει ὁ ὄροφος τοῦ ἱεροῦ, pro Semirutum est, Collapsum est: sæpe eum et alibi sic uti dicens. At vero ap. Aristoph. Ἀ. (26.) Ἀθρόοι καταῤῥέοντες Schol. exp. ἀθρόως ἐπερχόμενοι, metaphoram esse dicens ἀπὸ τῶν ποταμίων ῥευμάτων: addensque ex Hom. τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν. || AT PASS. Καταῤῥέομαι, Perfundor: ut καταῤῥέομαι αἵματι, Perfundor sanguine. Plut. Galba, Λόγχην καταῤῥεομένην αἵματι. Et καταῤῥέομαι ἱδρῶτι, Perfundor sudore. Lucian. (1, 77.) Εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν, ἱδρῶτι κατεῤῥεόμην, τοῦτο δὲ, φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτον καὶ ἀνεκοπτόμην, Sudore perfundebar, Bud., sed ego malim ad verbum, Diffluebam sudore, quo loquendi genere usus est Plin., ad verbum, inquam, nisi quod κατεῤῥεόμην ita reddetur, ut si scriptum esset κατέῤῥεον. [Theocr. 1, 5. ἐς τὲ καταῤῥεῖ Ἀ χίμαρος: cf. Bion. 1, 55. τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ. "Toup. Add. in Theocr. 389. Opusc. 1, 580. Emendd. 2, 398. Musgr. Hel. 1618. T. H. ad Plutum p. 430. Jacobs. Anth. 11, 155. Bentl. Aristoph. 321. Heyn. Hom. 6, 249. Thom. M. 298. Affundo, Musgr. ad Hec. 528. Κατεῤῥύην, Aristoph. Fr. 220. * Καταῤῥύομαι, Thom. M. 529. T. H. ad Plutum p. 79. Villoison. ad Long. 168." Schæf. Mss. "Καταῤῥύον, Fluentum, Anna C. 452." Elberling. Mss. * Καταῤῥυέω, LXX. Jerem. 8, 13. Τὰ φύλλα κατεῤῥύηκεν. * Καταῤῥυής, Soph. Antig. 1010.]

Κατάῤῥυτος, ὁ, ἡ, Qui defluente humore irrigatur: κατάῤῥυτος χιόνι Θρῄκη, Eur. (Andr. 214.) Thracia nive rigua: loquendo de nive tanquam de aqua. ["Herod. 2, 16. ait Delta Ægypti esse κατάῤῥυτον, Terram allutam." Schw. Mss.] Κατάῤῥυτος τόπος, inquit Bud., Locus in quem humor influit, i. e. Irriguus. Basil. Greg. Ὄρος γάρ ἐστιν ὑψηλὸν, ψυχροῖς ὕδασι καὶ διαφανέσιν εἰς τὸ κατ' ἄρκτον κατάῤῥυτον. Inde autem factum puto, inquit Bud., ut Affluere significet plenum et copiosum esse, et abundare. Sed videntur hæc, quæ a Bud. subjunguntur huic nomini κατάῤῥυτος, potius ad verbum ἐπιῤῥεῖν pertinere, præsertim cum ipsemet hæc Tullii de Finn. Si afflueret voluptatibus, vertat, εἰ ἐπιῤῥύτους εἶχεν ἡδονὰς, non autem εἰ καταῤῥύτους. Adde quod itidem ἐπιῤῥοὴ et ἐπίῤῥοια ponuntur pro Affluentia, ut antea dictum est. ["Valck. Phœn. p. 90. ad Diod. S. 1, 151. Villois. ad Long. 14. 83." Schæf. Mss. 2 Macc. 12, 16. αἵματι. "Fabric. B. Gr. 2, 606. * Καταῤῥευσις, Decursus, Zenob. 4, 68." Wakef. Mss. * Καταῤῥοὴ, Æsop. Fab. 342. p. 406. Cor. * Κατάῤῥοια, Defluxus, Aq. Ps. 77, 44. 125, 4. Ar-"rian. Epict. 1, 26. p. 137.] "Κάταῤῥα, Hesychio ἡ "* καταῤῥόα, βωμὸς ἐνόδιος." Κατάῤῥοος, ET Κατάῤῥους per contr., quod potius in usu est, Defluxio.

Sed hac voce Medici appellant peculiariter Descensum humoris e capite in os; sic enim proprie nominatur: quemadmodum cum in nares, κόρυζα: cum in fauces, βράγχος: cum in gurgulionem, σταφυλὴ et κίων appellatur. Nascitur ejusmodi distillatio a cerebri intemperie frigida et humida, et ab omnibus quæ replent caput. Hæc Gorr., qui habet ETIAM Κάταῤῥος: [Hippocr. 306, 37.] In VV. LL. signif. magis lata, Distillatio in subjectas partes, e Marcello ap. Diosc. Item Distillatio, simpliciter Gallica lingua Græcam vocem retinens, terminatione duntaxat immutata, dicit Catarrhe. [Fluxus aquæ violentus, Polyb. 4, 44, 4. "Καταῤῥους, Bernard. Reliq. p. 44." Schæf. Mss. Diod. S. 14. p. 434, 13. "Stillicidium, Schol. Pind. N. 4, 95. Præceps, Philostr. 265." Wakef. Mss. Hippocr. Aphor. 7, 38. Κατάῤῥοος ἐς τὴν ἄνω κοιλίην. Plato de Rep. 3. p. 405. Φύσσας τε καὶ καταῤῥους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι.] HINC Καταῤῥοϊκὰ νοσήματα, ibid. e Plat. Timæo (p. 85.) Morbi ex illa distillatione. [Hippocr. 1254. * Καταῤῥοώδης, 350.] Καταῤῥοΐζομαι, ibid., Distillationibus laboro, Distillatione vexor, e Ruellio ap. Diosc. (28.) Et, Narium distillationibus laboro, e Marcello ap. Eund. "Καταῤῥιζόμενος, Distillatione laborans, VV. "LL. e Diosc. 3. perperam pro καταῤῥοϊζόμενος." A quo NOM. Καταῤῥοϊτικὸς, Qui distillationibus infestatur. Sed VV. LL. habent καταῤῥοητικὸς, cum η in quarta syllaba.

* Ἀποκαταῤῥέω, Schol. Ven. Il. A. 1. "Hippocr. Aphor. 7, 29. in var. lect." Boiss. Mss.] "Ἐπι-"καταῤῥέω," [s. * Ἐπικαταῤῥυέω,] "Influo e superiore "loco, s. Illabor," [Plut. Pelop. 4. Πολλοῖς ἐπικατεῤῥύη νεκροῖς, Corruit: J. Poll. 1, 116. Hippocr. 287, 34. 305, 15. * Περικαταῤῥέω, Defluo, Dilabor, In ruinas abeo, de mœnibus collabentibus vetustate, Lysias 860.] Συγκαταῤῥέω, Simul defluo; decido, VV. LL. ubi et συγκαταῤῥυεῖσα, Quæ simul defluxit. ["Phot. Ep. 164." Wakef. Mss.]

Μεταῤῥέω, Refluo, Reciproco, Bud. afferens hæc verba, Καὶ ὅλως τοῦ τῆς εὐβουλίας γενναίου φρονήματος ἀμοιρῶν, ῥᾷον εὐρίπου παντὸς μεταῤῥεῖ: quæ verba, Platonis esse putat. Ad ea certe non dubito quin Aristot. respexerit, Eth. 9, 6. Οὗτοι γὰρ (οἱ ἐπιεικεῖς) καὶ ἑαυτοῖς ὁμονοοῦσι καὶ ἀλλήλοις, ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὄντες ὡς εἰπεῖν· τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταῤῥεῖ ὥσπερ εὔριπος: qui l. ita redditus fuit, Talium enim virorum eædem manent voluntates, neque instar euripi fluunt et refluunt. Idem cum scripsisset, μεταπίπτω, esse Transeo et degenero ab una specie ad aliam, h. e. μεταβάλλομαι, ap. Gal.: addidit, pro eod. dici et μεταῤῥέω. Ego certe existimo μεταῤῥέω esse proprie Fluendi modum muto, Cursum muto: ut certe fit refluendo et reciprocando. [Theol. Arithm. 206. Ast. "Jacobs. Anim. 298." Schæf. Mss. "Joseph. 966, 27. Athen. 212." Wakef. Mss. * Μεταῤῥοὴ, Greg. Naz. 2, 305.] Μετάῤῥοια, ἡ, Refluxus, Reciprocatio, sequendo illam verbi μεταῤῥέω signif. Pro Refluxu utitur Aristot. 2 Meteor. Plut. de Def. Orac. (706.) Καὶ μεταῤῥοίας ἀλλαχόθεν εἰκός ἐστι συμβαίνειν, Alio immigrare verisimile est, Turn. ["Diod. S. 3, 51." Kall. Mss.] "Ἀντιμεταῤῥέω, Refluo; affertur enim ἀντιμεταῤῥεῖ "pro Refluit," [e Plut. 9, 579. ubi tamen active a Reiskio sumitur, Πάλιν εἰς τὸν πνεύμονα τὸ περιττὸν ἀντιμεταῤῥεῖ, sc. ὁ θώραξ, Transfundit. * Μεταῤῥύομαι, Philostr. V. A. 3. p. 128. * Μετάῤῥυσις, Niceph. Blemm. p. 140. * "Μεταῤῥυέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 191." Elberling. Mss. * "Μεταῤῥυΐσκω, Jacobs. Anth. 6, 169." Schæf. Mss. Nicet. Hist. p. 150.]

Παραῤῥέω, Præterfluo; ea signif. qua dicitur fluvius aut aqua quæpiam præterfluere locum aliquem. Xen. K. Π. 4, (5, 2.) Πιεῖν δ' ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. Sic Herodian. 8, (5, 17.) Ὃ γὰρ ἦν μόνον ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ ποτὸν, αἵματι καὶ φόνοις μεμιασμένον ἐπίνετο. Sic 1, (11, 7.) Ἐπὶ τῷ ποταμῷ Γάλλῳ παραῤῥέοντι. Itidemque παραῤῥέον ὑδάτιον dixit Synes. Et quemadmodum Lat. Præterfluo usum quoque metaphoricum habet, sic Gr. παραῤῥέω. Legimus enim ap. Greg. Naz. Ἵνα μὴ ἐξίτηλα

τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ, καὶ μὴ παραῤῥυῇ, λήθης βυθοῖς ἀμαυρούμενα. In VV. LL. exp. παραῤῥέω, Præterfluo, Præceps feror, Obrepo; sed absque exemplis. Apud Auctorem Epistolæ ad Hebr. c. 2. init. Μήποτε παραῤῥυῶμεν, quidam Præterfluamus, alii Perfluamus interpr., ut perfluere dicantur, qui auditum sermonem non continent, (sicut Terentianus ille Parmeno se plenum rimarum esse dicit, qui hac et illac perfluat:) atque ita opponatur τῷ προσέχειν, quod præcedit. At Chrys. accipit pro Pereamus, sc. instar aquæ dilabentis. || Παραῤῥέω, Interfluo, ut humor penetrans male astrictam rimam, Bud. e Theophr. C. Pl. 1, (6, 6.) Τὸ δ' ὕδωρ τῷ μὲν ἐνοφθαλμισμῷ πολέμιον· ἐκσήπει γὰρ καὶ ἀπόλλυσι παραῤῥέον διὰ τὴν ἀσθένειαν. [Jambl. V. P. 360. "Wakef. Phil. 653. Abresch. Lectt. Aristæn. 237. 243. P. Abresch. Paraphr. 69. 395.: τῶν φρενῶν, Valck. Adoniaz. p. 242." Schæf. Mss. "Plato in Stob. 40, 15. Furtim illabor, Plut. 10, 40. Ælian. V. H. 283. Excido, cum gen., Clem. Alex. 288." Wakef. Mss. Παραῤῥέω, Gl. Destillo. "Παραρείω, Dionys. P. 1074." Wakef. Mss.] "Παῤῥέω, Præterfluo, poët. "syncope pro παραῤῥέω." [* Παράῤῥοος, Quint. Sm. 2, 418.] "Παραρνόμενον, Hes. affert pro παραπεσό-"μενον, παραρνέν: et παραρνῇς pro παραπέσῃς." [" Παραῤῥύω, Wakef. S. Cr. 1, 109." Schæf. Mss. "Παραῤῥύω τινὰ, Alicui effluo, sc. e memoria, Clem. Alex. 276." Kall. Mss. Παραῤῥύομαι, * Παραῤῥνέω, Schleusn. Lex. V. T.] "Παραῤῥυῆναι, Præterfluxisse "vel Præterfluere et elabi: unde Παραῤῥυεὶς, Qui "præterfluxit, Præterlapsus. Greg. Naz. Vide et "Παραῤῥέω." [Παρεῤῥύηκεν, Soph. Phil. 633. "* "Παραρνΐσκομαι, Eust. Il. 1097." Wakef. Mss.]

Περιῤῥέω, Circumfluo, Circumluo, Alluo, Herodian. 8, (2, 16.) Ποταμός τε περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος, ubi tamen Polit. usus est verbo Præterfluere, tanquam legens potius παραῤῥεῖ. Sic Oceanus ap. Aristot. de Mundo, Περιῤῥέων ἡμᾶς. E Thuc. affertur etiam Περιῤῥέων ἐπ' ἀμφότερα. Ceterum ut ποταμὸς dicitur locum aut urbem s. regionem aliquam περιῤῥέειν, ita locus ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ περιῤῥεῖσθαι dicitur. Xen. K. 'A. 1, (5, 4.) 'Ενταῦθα ἦν πόλις ἐρήμη μεγάλη· περιεῤῥεῖτο δὲ ὑπὸ τοῦ Μασκᾶ κύκλῳ. Sic Aristot. de Mundo, Περιῤῥεομένη γῆ ὑπὸ τῆς 'Ατλαντικῆς θαλάσσης. Ibid. Νῆσοι ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιῤῥεομένη. Itidem Plut. Othone, Περιῤῥεομένην ὑπὸ τοῦ 'Ρήνου. Interdum vero cum dativo, Lucian. (2, 923.) Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὴν χώραν ποταμοῖς μεγάλοις. Sic e Plut. Πολλαὶ ἕτεραι περιῤῥεόμεναι μεγάλοις πελάγεσι. Redditur autem περιῤῥεῖσθαι, Circumfusum esse: Νῆσος ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιῤῥεομένη, Insula mari circumfusa. Sed possumus reddere ad verbum etiam, ex Ovidio, Insula mari circumflua: (quidam, Circumfluo mari præcincta: et, Περιῤῥεόμεναι μεγάλοις πελάγεσι, Quas ingentia maria undis circumfluis ambiunt:) aut certe mutata structura orationis, Insula quam mare circumfluit, e Val. Flacco. || Περιῤῥέω, Circumfluo, i. e. Affluo, Abundo: ut περιῤῥεῖτω βίος, e Soph. (El. 362.) Affluant facultates, Circumfluant. Nam Latine non solum dicitur aliquis Circumfluere aliquibus rebus, sed etiam ipsæ Circumfluere: sic tamen ut hoc usitatius quam illud esse putem. || At περιῤῥεούσῃ ἐσθῆτι, e Greg. Naz. Fluidæ vesti. [" Ad Diod. S. 1, 521. Plut. Alex. 146. Schm., Wessel. ad Herod. 165. ad Charit. 380." Schæf. Mss. "Tabesco, Arrian. 345. Ælian. H. A. 831. Labasco, Joseph. 15, 42. De sono, Aristid. 330. De vimine, Opp. 'A. 4, 295.: δάκρυσι, Suid. 1, 185. * Περιρεύω, Schol. Od. X. 84. (* Περιῤῥυεὶς, ibid.)" Wakef. Mss. * Περιῤῥυέω, Aret. Περιεῤῥύησαν αἱ κόμαι. * "Περιῤῥυὴς, Etym. M. * Περίῤῥυσις, Circumfluxus, Phot. 734." Wakef. Mss.] Περίῤῥυτος, i. q. ἀμφίῤῥυτος, de quo supra, Circumfluus, Hesiod. (Θ. 193.) περίῤῥυτον ἵκετο Κύπρον: [290. Herod. 4, 42. 45. "Wakef. Phil. 1. (239.) Eum. 77. Stanl. ibid. Valck. Phœn. p. 78. 81. Musgr. p. 189. Act., Porson. Phœn. 216. Hec. p. 68. Ed. 2. Περίρυτος, Brunck. ad Phœn. 228. Musgr. Bacch. 404." Schæf. Mss.] ITEM Περίῤῥοος, pro eod. Herod. 1, (174.) p. 45. meæ Ed. 'Εούσης τε πάσης Κνιδίης, πλὴν ὀλίγης, περιῤῥόου. [" Περίῤῥοος, Musgr. Phœn. p. 189." Schæf. Mss. "Cum gen., Aristid. 7. Subst., Affluentia humorum, Hippocr. 976." Wakef. Mss. * Περιῤῥοὴ, Plato Phædone p. 111. * Περιῤῥοια, Plut. 10, 636. Hippocr. 943.]

Προῤῥέω, AUT Προρέω, Profluo: ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων, Hesiod. ('Εργ. 2, 375.) Observat autem et ap. Hom. hanc scripturam Eust. [" Merrick. Tryph. Angl. p. 24. Villoison. ad Long. 263. Heyn. Hom. 8, 163. Active, Brunck. Apoll. Rh. 107. (3, 225.) Jacobs. Anth. 11, 220. Ruhnk. Ep. Cr. 264. Ilgen. ad Hymn. 324. (in Apoll. 380.) Προῤῥηθεὶς, Thom. M. 56. ad Herod. 604." Schæf. Mss. " Effundo, Hesiod. ap. Schol. Il. B. 522. Orph. (Arg. 1130.) Cito venio, Longus p. 116, 14. * Πρόρευσις, Schol. Nicandri Θ. 587." Wakef. Mss. * Πρόρευμα, s. * Πρόρυμα, ad Hes. v. Πρότροπος.] ITEM 'Εκπροῤῥέω in VV. LL., sed pro Effluo, Effundo. ['Εκπροῤῥέω, Anal. 2, 512. " Wakef. Ion. 119." Schæf. Mss. * 'Υπεκπροῤῥέω, Od. Z. 87. Athen. 41. " Jo. Geometra Parad. 4." Boiss. Mss.]

" Προσρέω, Affluo," [Gl. Allabor.] " Προσρυεὶς, " Qui affluxit. Sic Προσρυῆναι, Affluxisse, vel " etiam Affluere: a th. Προσρεύω s. Προσρέω." [" Προσρέω τινὶ, Alicui rei intabesco, Greg. Naz. Carm. p. 28." Kall. Mss. Herod. 1, 62. " Bast Lettre 182. Accedo, Abresch. Lectt. Aristæn. 151." Schæf. Mss. * " Προσρυέω, perf. προσεῤῥύηκα, Schol. Il. A. 366. * Προσρύω, Suid. 3, 413." Wakef. Mss. Προσρύομαι, Philostr. V. S. 2. p. 622.]

Συῤῥέω, Confluo. Plerumque autem metaphorice, ut Lat. Confluo; nam ut dicitur ab illis multitudo hominum aliquo confluere, sic ab Isocr. πλῆθος συῤῥεῖν, in Symm. 'Εφ' οὓς λόγους καὶ νῦν τὸ πλῆθος αὐτῶν συνεῤῥύηκεν. Idem vero in Orat. eadem (16.) de colluvie hominum loquens, inquit Bud., dixit, Τοὺς μὲν ἀπόλιδας, τοὺς δ' αὐτομόλους, τοὺς δ' ἐκ τῶν ἄλλων κακουργιῶν συνεῤῥυηκότας. " Συῤῥυεὶς, Qui confluxit s. " confluit, tanquam a Συῤῥύημι, pro quo dicitur potius " Συῤῥέω." [" Musgr. Ion. 638. Bentl. Opusc. 77. ad Diod. S. 1, 397." Schæf. Mss. Ξυῤῥέω, Fischer. Ind. Æschin. Dial. * Συῤῥυέομαι, Longus 4. p. 166. * Συῤῥύομαι, Steph. B. p. 272.] Σύῤῥευσις, ET Συῤῥοὴ, ITEM Σύῤῥους, ET Σύῤῥοια, Confluxus, Confluens, Colluvio. [" Σύῤῥευσις, Phorn. 88." Wakef. Mss. * Σύῤῥυσις, Diod. S. 108. 112. Polyb. 9, 43, 5. Dionys. H. de C. VV. p. 206. Schæf. Συῤῥοὴ, Theophr. H. Pl. 6, 6, 8. δακρυώδης κρίνον.] Σύῤῥους ap. Strab. (p. 11.) redditur Confluens, a Bud. [" Plut. 9, 645." Wakef. Mss.] Idem interpr. Colluvio, Confluxus, afferens hæc Theophrasti, H. Pl. 9, (3, 1.) ubi de coquenda pice verba facit, "Οταν κατασκευάσωσιν ὁμαλῆ τόπον, ὥσπερ ἅλω ποιήσαντες ἔχουσαν εἰς τὸ μέσον σύῤῥουν, καὶ ταύτην ἐδαφίσωσι. Ab Eodem συῤῥοὴν pro Colluvie accipi tradit. In VV. LL. ex eo affertur pro Materia quæ in unum confluxit, Materia congestitia, quam Gaza vocarit Confluvium. Ex Eod. (H. Pl. 7, 15, 2.) Γῆς συῤῥοὴ pro Colluvie terræ. [Σύῤῥοια, Lobeck. Phryn. 497. Alex. Trall. 1. p. 32. * 'Επισυῤῥέω, Plut. 9, 545. Strabo 5. p. 367. Dionys. H. 1. p. 244, 26. * 'Επισύῤῥοια, Ælian. H. A. 12, 20. * 'Επισυῤῥύημι, Joseph. A. J. 17, 9, 2. * Κατασυῤῥέω, unde * Κατασύῤῥοος, contracte * Κασσύῤῥοος, Plato Tim. Locr. p. 101.]

[* 'Υπεῤῥέω, Gl. Supermeo. * 'Υπέῤῥοος, Suid.]

'Υποῤῥέω, Subterfluo, Subterlabor, Virg. cum fluctus subterlabere Sicanos. Sed ὑποῤῥεῖν exp. etiam Ita fluere ut sensum effugiat, Sensim fluere, influere. Turn. vertit Clam influo, in h. Plut. l., ubi metaphorice ponitur, in l. de Def. Orac. Πλείονες δὲ ἄδηλοι, τό, τε σῶμα καταλαμβάνουσι, καὶ τὴν ψυχὴν ὑποῤῥέουσι δυσχέρειαι καὶ κινήσεις: ita enim hunc locum vertit, Tum vero multo plures cæcæ et obscuræ corpus solicitant et in animum clam influunt molestiæ et impulsiones. In VV. LL. affertur e Plat. positum itidem metaphorice, de Rep. 4. 'Ηρέμα ὑποῤῥεῖ πρὸς τὰ ἤθη τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, ubi redditur, Sensim influit in mores et studia. Bud. interpr. etiam Surrepo, afferens e Dem. (412.) 'Η δὲ ἐφ' ἑκάστου τούτων ἁμαρτία, κατὰ μικρὸν ὑποῤῥέουσα,

ἀθρόως τῇ πόλει βλάβη γίνεται. Sed *ὑποῤῥέοντα πράγματα* alia metaphora dictum pro *ὑποχωροῦντα καὶ ἀπολλύμενα* ex Eod. profert: sicut *ὑποῤῥέοντα ἐρείσματα* Plat. vocasse docet Sublabentia, Succumbentia. Superest vero et tertius usus hujus verbi metaphoricus, quem ap. Lucian. observavi *ἐν Βίων Πράσει*, circa finem, ubi scribit, *Ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται.* Ubi redditur Diffluunt; sed nescio an hujus signif. exemplum extet in v. Diffluo. Quare malim Dilabuntur, quo Liv. ita videtur esse usus. Habemus autem et alia compp. verbi Labor aliis verbi *ῥέω* compositis respondentia, eoque minus hanc interpr. refugere debemus. Gallica certe lingua utitur verbo hic aptissimo, cum dicit Ils s'écoulent, vel Ils se sont écoulés. Est autem et hoc observandum, opponi huic *ὑποῤῥέω* in eod. metaphoræ genere, et *ἐπιῤῥέω* et *συῤῥέω*. || Ὑποῤῥέω active etiam accipitur ap. Dem., in Oratione *πρὸς Λεπτίνην*, Bud., sed addit, Nisi sit menda. Locus autem, quem videtur significare voluisse, est hic, (p. 472.) *Τοὺς δὲ ἐν πάσῃ καθεστάναι δοκοῦντας εὐδαιμονίᾳ, πάντα ταῦτα ἀμελούμενα ὑπέῤῥει κατὰ μικρόν.* [" Forte leg. *ὑπεκρεῖ*: cf. Plut. Mario 46." Schn. Lex. " Wakef. Trach. 698. Cattier. Gazoph. 92. Jacobs. Anth. 9, 113. 262. Brunck. Aristoph. 2, 119. Bast Lettre 191. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 119. ad Lucian. 1, 360. T. H. ad Dial. p. 11." Schæf. Mss. " Sublabor, Clem. Alex. 541. Defluo, de pilis, Ælian. V. H. 687." Wakef. Mss. Ὑποῤῥέω *τινὰ*, Bast. Ep. Cr. 231. * Ὑποῤῥυέω, Aristid. Orat. 1, 3. * Ὑποῤῥύομαι, Epictet. Enchir. 126.] " Ὑπόῤῥυσις, Subfluxio," [Strabo 14. p. 564 956.]

" Ῥητίνη, Resina. Est Lacryma s. Humor liquidus " et oleaginosus, e planta sponte diffluens. Omnis " quidem resina e sua arbore manat liquida; eaque " *ῥητίνη ὑγρὰ* a Medicis appellatur: vel *ἡ ἐκ τῶν* " *κεραμίων ὑγρὰ*, ut a Gal. Meth. Med. 6., i. e. La- " guncularis s. Liquida e doliis aut amphoris resina: " sc. quod in doliis atque amphoris afferretur. Vel " etiam *συγκομιστὴ*, quod in alveis et doliis olim " comportaretur. Attamen ea cocta in aqua, vel " cremata sine aqua in prunis, sicca redditur et fria- " bilis, ut docuit Diosc.: eaque est, quam *φρυκτὴν*, " Frictam s. Tostam, (non addito etiam Resinæ no- " mine,) vel *πεφρυγμένην*, h. e. Retorridam, vocant. " Hæc Gorr. E Diosc. 5, 10. affertur in VV. LL. " *Οἶνος ῥητίνην πιτυΐνην ἔχων*, pro Vino piceæ resina " condito, Vino resinato. Additur, hanc *ῥητίνην* " *φρυκτὴν* in medicinis a seplasiariis Colophoniam " vocari: illam vero, *τὴν ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰν*, a " Palladio 3, 25. Resinam locularem nominari." [Theophr. H. Pl. 4, 16, 1. 9, 1, 6. 9, 2, 2. C. Pl. 6, 11, 9. Schneider. Eclog. Phys. 320. " Nicander Ἀ. 299." Wakef. Mss. " Ad Poët. Lat. Min. 2, 261." Schæf. Mss. * Ῥητινολόγος, Gl. sine interpr.] " Ῥη- " τινώδης, Resinosus: ut Columella Medicamenta " resinosa dixit." [" Τὸ *ῥητινῶδες*, Athen. 57." Schw. Mss. Hippocr. 509, 46.] " Ῥητινίζω, Resinam refero. " Redditur etiam Sum resinaceus." [* Ῥητινέω, Sum resinaceus, Hippocr. 269, 26. * Ῥητινόω, Resinam addo, 495, 10. 827. *Κηρωτὴ ἐῤῥητινωμένη εὖ.* * Ῥητινωτὸς, Gl. Resignatus, leg. Resinatus.] " Ῥητινίτης " *οἶνος*, Resinatum vinum, e Diosc. 5, 35. Ex " Eodem in Ῥητίνη habuisti, *Οἶνος ῥητίνην πιτυΐνην* " *ἔχων*."

ῬΑΙΝΩ, Perfundo, Aspergo, Inspergo, Irroro. Ex Athenæo affert Bud. pro Perfundo. In VV. LL. *ῥαίνω εἰς τὰ βλέφαρα*, ex Aristoph. (B. 1441.) pro Aspergo palpebras; sed malim Inspergo palpebris. Plut. de Primo Frigido, *Τῆς τε γῆς ὕδατι ῥαινομένης*, Terræ conspersæ aqua. Hom. autem passivam hanc vocem *ῥαίνεσθαι* usurpavit etiam *περὶ κονίης*, i. e. de pulvere: dixit enim Il. Λ. 282. de equis, *Ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ*, ubi nos jubet Eust. observare *ῥαίνεσθαι* dictum non *ἐπὶ ὑγροῦ*, sed *ἐπὶ κόνεως*. Idem alibi docet *ῥάσατε* ab Hom. positum esse pro *ῥάνατε*. Et paulo post scribit, ut e *βῶ* fit *βάζω*, sic etiam *ῥάζω* e *ῥῶ*: e quo fieri etiam *ῥαίνω*. Sed quamvis videatur diversum illud thema constituere a *ῥέω*, nihil esse puto quod obstet quominus ab hoc ipso *ῥέω* potius derivemus utrumque: præsertim cum inusitatum sit illud *ῥῶ*. Nisi forte intellexit *ῥῶ* factum e *ῥέω* per contr. alioqui inusitatam. Fateor enim *ἀναλογωτέραν*, ut ita dicam, videri derivationem verbi *ῥαίνω*, itemque verbi *ῥάζω*, e *ῥῶ*, quam e *ῥέω*: quod illud *ε* aliquantulum ei obstare judicari possit.

At in VV. LL. duo falsa themata statuuntur, unum Ῥάγνω: cum dicitur *ἔῤῥαγκα* esse a *ῥάγνω*: alterum *διαῤῥαίω*, quatenus quidem ab eo derivatur *διέῤῥαγκα*: nam alioqui non ignoro *διαῤῥαίω* esse thema usu receptum, in ea quidem certe signif. quam ei paulo ante dedi. [" Wakef. Georg. 71. ad Charit. 711 =250. Markl. Iph. p. 207. 215. Musgr. Iph. A. 1589. T. 224. Heyn. Hom. 6, 169. 347. Jacobs. Exerc. 2, 91. Wakef. S. Cr. 2, 13. Cum accus., Lobeck. Aj. p. 279. De augm. perf., Thom. M. 366. De præt. pass., Herodian. 459. Pierson. Ῥῆναι, Wakef. S. Cr. 4, 66." Schæf. Mss. " Med., Effluo, Nicander Θ. 331. Aor. 1. *ἔρηνα*, Opp. Ἀ. 2, 100. Perf. pass. *ἔῤῥασμαι*, Schol. Il. M. 431." Wakef. Mss. Athen. 225. *Ὕμνῳ ῥαίνειν*, Pind. Π. 8, 81. * Ῥανᾶται, Hesychio *πλανᾶται, σπείρεται*. Cf. Ῥαθαίνεται. * " Ῥάμα, (*ῥάω, ῥαίνω*,) Syrinx, Mathem. Vett. p. 37., ubi *ῥάμμα* in impressis." Schn. Lex.]

Ῥαντὸς, Aspersus, Perfusus, Irroratus, [" Jacobs. Anim. 319. Anth. 6, 430." Schæf. Mss. Ῥαντὸν, Hesychio *ποικίλον*. Vide Schleusn. Lex. V. T. * " Ἄῤῥαντος, dicitur Maria Virgo, Athan. 1. p. 42." Kall. Mss. Strabo 11. p. 469.] " Νεόῤῥαντος, Re- " cens aspersus, Soph. Aj. (30. 828.) *σὺν νεοῤῥάντῳ* " *ξίφει*, Cum gladio recenti cruore asperso." [Cf. Νεόῤῥυτος.]

Ῥαντὴρ, ῆρος, ὁ, (q. d. Perfusor, s. Irrorator,) Locus in oculis e quo lacrymæ manant. *Ῥαντῆρες*, inquit Gorr., a quibusdam dicti sunt Oculorum anguli naso proximi et majores, quos aliqui etiam *πηγὰς* vocarunt, quod lacrymæ ab his maxime stillent. Iis oppositos angulos, qui sc. ad tempora spectant, *παρωπίας* nuncupant. [" Nicander Θ. 673." Wakef. Mss. * Ῥαντήριος, Æsch. Ag. 1084=1060. Bl. *πέδον*, Solum redundans sanguine. " Conspersus. Secundum analogiam debet significare Conspergens: vide Notas." Blomf. Gloss.]

Invenitur et VERB. Ῥαντίζω, non tamen derivatum a *ῥαντὴρ*, sed potius tanquam a nomine Ῥαντὶς, pro quo existimo fuisse DICTUM Ῥανὶς, elisa litera *τ*. Exp. enim Aspergo: item Stilla, Gutta: ut in hoc Proverbiali versu, *Πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ.* [" Ad Charit. 616. Jacobs. Anth. 10, 258. 12, 208. ad Mœr. 331. ad Herod. 198." Schæf. Mss.] Est autem Ῥαντίζω, sicut et *ῥαίνω*, Aspergo, Perfundo, Irroro. Auctor Epist. ad Hebr. 9, (13.) *Καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους*, Et cinis juvencæ aspergens inquinatos. Et aliquanto post *ἐῤῥάντισε*. Passivam autem vocem *ῥαντίζεσθαι* quidam interpr. Abstergi in h. Greg. Naz. l. *Παραδοξότερον διὰ βορβόρου μικρὰ ῥαντίζεσθαι, ἢ καθαρὸν εἶναι, διὰ καθαρᾶς ὁδοῦ φερόμενον.* [" Epiphan. Hær. 20, 2." Routh. Mss. Athen. 521. Hebr. 10, 22. *Ἐῤῥαντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς*, Puri, Liberati ab omni conscientia malorum: cf. Ps. 51, 9.] HINC Ῥάντισμα, ET Ῥαντισμὸς, Aspersio: ut in Epist. 1 Petri 1, (2.) *Καὶ ῥαντισμὸν αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ*: [Hebr. 12, 24. *αἷμα ῥαντισμοῦ*.] Verum *ῥάντισμα* existimatur accipi etiam pro Eo quo quid aspergitur. [* " Ῥάντησις, Aspersio, Zach. 13, 1. Ed. Compl. Sed fortasse leg. * Ῥάντισις." Schleusn. Lex. V. T. * Ῥαντιστὴρ, * Ῥαντιστήριος, unde * Ῥαντιστήριον, τὸ, et contracte * " Ῥάντιστρον, Aspergillum, in der von Villoison bekannt gemachten Uebers. d. A. T." Schn. Lex. * Ῥαντιστὸς, unde * Πολυῤῥάντιστος. * " Πολυγάρεκτος, vox nihili. Ad Opp. Ἀ. 5, 652. *Ὅσσα* * *πολυραθάγοισιν ἐνὶ σπιλάδεσσι φύονται.* Cod. Vat. 922. fol. 121. vers. *Πολυραθάγγοισιν* (sic) *ἐν αἷς καταπολὺ ῥόθοι τῶν ὑδάτων ἄγονται καὶ κλῶνται, ἢ πολυῤῥαντίστοις ἢ* * *πολυῤῥήκτοις, τουτέστι, εἰς πολλὰ διεῤῥηγμέναις καὶ πολλὰς ῥαγάδας ἐχούσαις.* Cod. Vat. 925. fol. 137. recto, in

versu *πολυράγεσσιν*, supra sc. minio *πολυρανλῖς* (f. * *πολυῤῥάντοις*. In marg. *πολυραγέσι*,) *πολυγαρέκτοις*, (sic pro * *πολυραγίστοις* vel * *πολυδιαῤῥήκτοις*) *πολυῤῥήκτοις· ἤγουν εἰς πολλὰ διεῤῥηγμέναις, καὶ πολλὰς ῥαγάδας ἐχούσαις.*" Bast. de VV. Nihili vel Dub. ad calcem Scap. Oxon. * Ἀποῤῥαντίζω, Dionys. H. 2. p. 22, 34. Alex. Trall. 1. p. 48.] Διαῤῥαντίζω, pro Dispergo poni testatur Bud., locum tamen non proferens. [* Ἐπιῤῥαντίζω, Aspergo, LXX. Lev. 6, 27. * Ἐπιῤῥαντισμὸς, Inspersio, Aspersio, Num. 19, 21. * Καταῤῥαντίζω, Aët. 9, 4.] ITEM Περιῤῥαντίζω, Circumaspergo. Hes. *περιῤῥαίνεσθαι, περιῤῥαντίζεσθαι.* [LXX. Num. 19, 13. 20. Ezech. 43, 20. * Περιῤῥαντισμὸς, Aspersio, Symm. Zach. 13, 1. * Προσραντίζω, Osann. Anal. 98. "Schol. Aristoph. N. 410." Boiss. Mss.]

[* "Ἀναῤῥαίνω, Jacobs. Anth. 11, 186." Schæf. Mss. "Aristot. Mirab. p. 110, 24. Sylb." Kall. Mss.]

Ἀποῤῥαίνω, Spargo, Aspergo, Irroro, Herod. (2, 93.) *Ἀποῤῥαίνειν τοῦ θοροῦ*, Aristot. H. A. 6. *Ἀποῤῥαίνουσι λευκὴν ὑγρότητα.* Ibid. *Ἀποῤῥαίνουσι τὰ ᾠὰ*, exp. Ova spargunt. Affertur ex Eod. *ἀποῤῥαίνειν* de sepia dictum, atramentum suum inspergente. ¶ Ἀποῤῥαίνω, Semen genitale spargo, Bud., afferens ex Aristot. de Gener. Anim. l. 3. loquens de piscibus, *Τὸ δ' ἄῤῥεν γένος ἐν τοῖς ᾠοτόκοις, καθάπερ αἱ θήλειαι τὰ ᾠὰ διὰ πλῆθος ἀποτίκτουσιν, οὕτως ἐκεῖνοι ἀποῤῥαίνουσι.* Idem de Part. Anim. 4. *Τὴν γὰρ ὑπερβάλλουσαν χολὴν ἀποῤῥαίνειν πρὸς τὸν πνεύμονα καὶ τὰς φλέβας.* Hæc Bud. Itidem vero ab aliis profertur hic locus libri de Gener. Anim. 5. *Ἀποῤῥαίνουσι τὰ ἄῤῥενα καὶ τὰ θήλεα*, expositus ita, Humorem suum genitalem tum mares tum feminæ emittunt. [* Ἀποῤῥαντὴρ, unde * Ἀποῤῥαντήριος, e quo * Ἀποῤῥαντήριον, τὸ, Lavacrum, Lustratio, Eur. Ion. 435. "Ἀποῤῥ. ἀργυροῦν, Inscr. Attica Chandler. 2, 3." Schn. Lex. Suppl. * Προσαποῤῥαίνω, Ælian. N. A. 9, 63.]

Διαῤῥαίνω, Aspergo, Conspergo, ex LXX. Interprr., Prov. Sol. (7, 17.) *Διέῤῥαγκα τὴν κοίτην μου κρόκῳ.* Sed hoc præt. in VV. LL. magno crassoque cum errore a Διαῤῥαίω deducitur. [Soph. Tr. 13. "Aristot. Meteor. 1, 3." Seager. Mss. "Διεῤῥαντισμένος, Planud. ad Ovid. Met. 15, 211." Boiss. Mss.]

[* Ἐκραίνω, Soph. Tr. 794. "Wakef. 781. Cum accus., Lobeck. Aj. p. 279." Schæf. Mss. "Eur. Cycl. 401. *Ἐγκέφαλον ἐξέῤῥανε.*" Seager. Mss. Vide Lex. Polyb.]

Ἐπιῤῥαίνω, Inspergo, Instillo, Irroro, Theophr. (C. Pl. 2, 9, 15.) *Ἐπιῤῥαίνει τοῖς ᾠοῖς ἀποτικτομένοις τὸν θορὸν*, Alex. Aphr. Probl. 1. *Ἐπιῤῥαίνειν τῷ πυρὶ βραχὺ τοῦ ὕδατος.* Interdum vero cum præp. *ἐπὶ*, ut, *Ἐπιῤῥαίνει τὸν θορὸν ἐπὶ τὰ ᾠὰ*, Aristot. A quo et Bud. accipi ait *ἐπιῤῥαίνω* pro Inspergo, Superspargo, Instillo: afferens e l. 3 de Gener. Anim. *Ἄγονα δὲ καὶ ἀμφότερα γίνεται τὰ αὐτόματα ᾠὰ, ἐὰν μὴ ἐπιῤῥαίνῃ ὁ ἄῤῥην.* Eundem alibi *ἀποῤῥαίνειν* dixisse ait, ut p. 328. alicubi et *ἐποχεύειν*. [Themist. 117. "Dionys. H. 3, 1495." Schæf. Mss. * "Προσεπιῤῥαίνω, Const. Porph. de Imag. Edess. p. 92." Boiss. Mss.]

Καταῤῥαίνω, Perfundo stillatim, Bud. ap. Gal. ad Gl. 2. *Δεῖ δὲ, διάπυρον αὐτὸν ἐργασάμενον, ὄξει δριμυτάτῳ καταῤῥαίνειν.* At in VV. LL. redditur Aspergo; et huic interpretationi hic idem locus subjungitur. ["Ad Diod. S. 2, 525." Schæf. Mss. Geop. 2, 18, 3. 2, 32, 1. * Καταῤῥαντέον, 6, 10. * Κατάῤῥαντος, Steph. B. v. *Δώριον*.]

[* Παραῤῥαίνω, Leviter aspergo, Athen. 692.]

Περιῤῥαίνω, Circumaspergo. In VV. LL. e Diosc. *Περιῤῥαίνουσιν οἰκίαις*, Philo V. M. *Περιῤῥανάμενος γὰρ τοῖς εἰωθόσι καθαρμοῖς*, ubi Turn. Aspersus solita lustratione. Bud. ex J. Poll. affert *περιῤῥανάμενος* junctum cum *καθηράμενος*. [Schæf. ad Greg. Cor. 788. "Coray Theophr. 259. Brunck. Aristoph. 3, 147." Schæf. Mss. *Περιῤῥαίνεσθαι*, Jambl. V. P. 320. Nonn. D. 5, 7. Schæf. ad Longum 386.] Περίῤῥανσις, q. d. Circumspersio, Aspersio, ["Plato Cratylo 405." Wakef. Mss. * Περιῤῥαντὴρ, Gl. Spargine (sic.) Unde * Περιῤῥαντήριος, e quo] Περιῤῥαντήριον, τὸ, Aspergillum, Instrumentum quo ad aspergendum (s. circumaspergendum, ad verbum) utimur. Dicitur autem peculiariter de ramo vel alia re qua fiebat lustralis quædam aspersio, superstitiosa, s. superstitione recepta. Theodor. Hist. Eccl. *Ἑκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἱστήκεισαν νεωκόροι, περιῤῥαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες, ὡς ἐνόμιζον.* Quem usum ap. Socratem Sozomenum habent *θαλλοὶ διάβροχοι*, ubi scribit, *Ἐπεὶ δὲ ἔμελλεν * ὑπεραμείβειν τοῦ ναοῦ τὸν οὐδὸν, θαλλούς τινας διαβρόχους κατέχων ὁ ἱερεὺς νόμῳ Ἑλληνικῷ περιέῤῥαινε τοὺς εἰσιόντας.* Erat præterea Περιῤῥαντήριον, ut ann. VV. LL., Vas purum in templis aut concionibus, aqua lustrali plenum, qua ritu ethnico aut sacerdotes aut æditui perspergere solebant eos qui ingrediebantur. Additur autem, vocari posse Aquiminale, non Aquiminarium, quod Ulpian. testetur hoc fuisse Vas escarium. Et affertur hic Luciani locus, in quo cuidam spurcissimo et impurissimo homini dicit, (3, 180.) *Πόσων περιῤῥαντηρίων, πόσων ποταμῶν δεῖ;* Ex Eod. (1, 535.) *Θέμενοι δὲ βωμοὺς καὶ * προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας.* Quibus ll. adjiciendus est hic Ejusdem, (536.) *Τὸ δὲ πρόγραμμά φησι μὴ παριέναι εἴσω περιῤῥαντηρίων ὅστις μὴ καθαρός ἐστι τὰς χεῖρας.* Æschines quoque mentionem facit quorundam, quos moris erat *ἔξω τῶν περιῤῥαντηρίων ἐξείργειν*: sed dicit *τῶν περιῤῥαντηρίων τῆς ἀγορᾶς*: (79.) *Ὁ μὲν τοίνυν νομοθέτης τὸν ἀστράτευτον καὶ τὸν δειλὸν καὶ τὸν λιπόντα τὴν τάξιν, ἔξω τῶν περιῤῥαντηρίων τῆς ἀγορᾶς ἐξείργει, καὶ οὐκ ἐᾷ στεφανοῦσθαι, οὐδὲ εἰσιέναι εἰς τὰ ἱερὰ τὰ δημοτελῆ.* Idem (4.) hæc verba e quadam Lege profert adversus eum Atheniensem qui *ἑταιρῆσαι* compertus fuerit, *Μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι, κ. τ. λ.* Aliquanto post, *Μηδ' ἐν ταῖς κοιναῖς στεφανηφορίαις στεφανούσθω, μηδ' ἐντὸς τῆς ἀγορᾶς τῶν περιῤῥαντηρίων πορευέσθω.* Sed Aldina Ed. mendose scriptum habet *ἀγορᾶς περὶ τῶν ῥαντηρίων*. Usus est hoc verbo et Philo V. M. de filia regis, quæ accesserat ad flumen, ad cujus ripam expositus erat ipse Moses, *Κᾆπειτα λουτροῖς καὶ περιῤῥαντηρίοις χρῆσθαι μέλλουσαν*: quæ Turn. interpr. Lavare se et purificare parantem. [Jambl. V. P. 178. "Ad Charit. 632. ad Lucian. 2, 355. Coray Theophr. 250. Toup. Opusc. 1, 344. Locus ipse ubi *τὸ περιῤῥ.* positum est, Valck. Anim. ad Ammon. p. 3. 'Περιῤῥ. Græcis dicitur Id quo lustralis aqua circumstantibus aspergitur, ut sunt frondes et similia; item Labrum e quo aqua lustralis in circumfusam coronam spargitur.' Sylb. ad Paus. 55." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 412." Wakef. Mss. Aristides 1, 62. * "Περίραντρον, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 36." Kall. Mss.]

"Προῤῥαίνω, Ante aspergo s. conspergo. Unde "particip. *προῤῥανθείς*." [Alex. Trall. 11. p. 606.]

"Προσραίνω, Aspergo, Spargendo adjicio, Alex. "Aphr. *Ὄξος προσραίνειν τῇ μήτρᾳ*, Acetum asper- "gere matrici. Utitur et Aristoph." [*Ἐκκλ.* 379. "Kuster. p. 126. T. H. ad Plutum p. 314. ad Charit. 693." Schæf. Mss.]

"Ῥώνιξις, Fluvialis navigii genus, Hes."

¶ Ῥαθάμιγξ, γος, ἡ, Poëtice Gutta, *ἀπὸ τοῦ ῥαίνειν θαμὰ*, Eust. ap. Hom., non semel hoc vocabulo utentem, afferens et aliam etymologiam. De sanguine non raro dicitur: quo et Hesiod. modo usus est, (Θ. 183.) *ῥαθάμιγγες αἱματόεσσαι.* Fortasse autem pro *αἱματόεσσα* positum est *φονίη*, in Epigr. *Καὶ φονίῃ ῥαθάμιγγι λιβὰς κατεκίρνατο πηγή.* Dicuntur vero et *ῥαθάμιγγες κονίης*, [Il. Ψ. 502.] de quo lege Eust. ["Jacobs. Anth. 9, 364. 10, 275. Heyn. Hom. 6, 212. 8, 459." Schæf. Mss.] "Εὐῤῥαθάμιγξ, Pulcris "irrorans guttis, ap. Nonn." ["Jo. 2, 19. D. 5, 258. * Πολυῤῥαθάμιγξ, 7, 174." Wakef. Mss.] Itidemque VERB. Ῥαθαμίζεσθαι, ita enim leg. creditur ap. Hes. pro Ῥαθμίζεσθαι, exp. *ῥαίνεσθαι*, i. e. Aspergi, etc. Fuerit autem, ut opinor, *ῥαθαμίζεσθαι* dictum per sync. pro *ῥαθαμιγγίζεσθαι*. ["Opp. Ἁ. 5, 658. Ῥαθαμίζω, Nonn. D. 6, 256." Wakef. Mss. Ἐῤῥαθάμιζε, Hesychio *ἐρόφει*: fortasse pro *ἐῤῥαθάγιζε*.] Sed invenitur ETIAM Ῥαθαίνομαι eand. exp. habens; nam *ῥαθαίνεται* Hesychio est *ῥαίνεται* et *βρέχεται*:

[Photio σπείρεται. Cf. 'Ρανῦται.] ITEM 'Ραθασσόμενοι exp. ῥαινόμενοι, verum addens πληττόμενοι. Quæ posterior exp. affinitatem habet cum ea quæ tribuitur NOMINI 'Ράθαγος, cum dicitur hac voce significari Strepitus, et quidem proprie qualis est remi aquam percutientis, s. ferientis: licet Schol. Nicandri (Θ. 194.) dicat simpliciter, 'Ράθαγος κυρίως, ὁ τῆς κώπης κτύπος: cum alioqui antea dixisset esse Sonitum quem fluctus scopulis allisi edunt. Ab Hes. generalius exp. ἦχος, ψόφος: necnon τάραχος et θόρυβος. [* Πολυρράθαγος, Opp. K. 3, 21.] Fecerunt autem Poëtæ ab hoc suo nomine et VERB. 'Ραθαγέω, pro Sonitum edo s. Strepitum, Strepito. Item Fragorem edo. Atque adeo pro Confringo; nam συνερραθάγησε, quod est a THEM. Συρραθαγέω, Schol. Nic. exp. κατέαξε, et συνέθλασε, et συνέτριψε, ubi scribit Nicander, (Θ. 194.) ὀλοοῖς δὲ συνερραθάγησεν ὀδοῦσι: sed addit ille Schol. διὰ τὸ ἐν τῷ τρώγειν αὐτὰ, τοιοῦτον κτύπον ἀποτελεῖσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων. ['Ερραθάγει, Hesychio ἐκράτει, leg. ἐκρότει.] "'Αρραθήγησεν, Hesychio ἐψόφησεν, Crepitum s. Strepitum dedit:" [pro ἐρραθήγησεν.] "'Αναραθηγῆσαι, Eid. est * ἀναψοφῆσαι, ἀναπηδῆσαι, Strepitum s. Sonitum edere, Subsilire." Quamvis autem hæ voces a nominis ῥαθάμιγξ signif. multum deflectant, nec ab eo derivatæ, sed potius per ὀνοματοποιΐαν factæ mihi videantur, propter præcedentia illa verba ab iisdem syllabis incipientia, et originem a ῥαθάμιγξ habentia, (si quidem spectetur exp. quæ iis datur,) hic ponendæ mihi visæ fuerunt. Sed addendum est illis et VERB. 'Ραθαπυγίζω, quod dicitur esse Planta pedis nates alicujus ferio. Vide plura ap. Eust. [861, 11. 1818, 57.] et Hes. ap. quem mendose scriptum est 'Ραθαπυρίζειν pro 'Ραθαπυγίζειν, necnon Schol. Aristophanis, utentis hac voce 'Ιππ. [796. "Brunck. ibid. Kuster. p. 112. Thom. M. 785." Schæf. Mss. Alia lectio est *'Ρασθαπυγίζω. Apud Suid. est etiam *'Ροθοπυγίζω, expositum λάθρα τύπτω κατὰ πυγῆς πλατείᾳ τῇ χειρὶ ἢ πλατεῖ τῷ ποδὶ, ῥόθον ποιῶν. "Kuster. l. c. Thom. M. l. c. *'Ροθοπυγισμὸς, 786." Schæf. Mss.] Addenda quoque est VOX 'Ραθάμη, quamvis exponatur ῥᾳστώνη, et ῥᾳθυμία, quæ quid signif. dictum fuit supra. In VV. LL. ῥαθάμη, Quies, Otium, Negligentia; sed Hes. in illa exp. potius intellexisse puto Inertiam et Pigritiam aut Desidiam, quam aliud quidquam. Quod si mihi liceret aliquid quod multis, quæ ap. Gramm. passim extant somniis, germanissimum esset, somniare, dicerem ῥαθάμη ideo pro Inertia usurpari, quod ea, quæ paulatim fluunt et quidem guttatim, (guttas autem vocari ῥαθάμιγγας dictum est) fluunt tarda, ut locutus est Horat., estque eorum fluxus velut piger atque iners.

'PAZΩ, i. q. proxime præcedens ῥαίνω, et ab eadem origine, ut antea dictum est, Aspergo, Inspergo, Perfundo: unde ῥάσσατε ap. Hom. (Od. Υ. 150.) quod exp. ῥάνατε. Ab hujus passiva voce 'Ράζομαι, EST 'Ερράδατο ap. Eund. (Il. M. 431.) pro ἔρραστο, Aspersi erant, Perfusi erant. ["Heyn. Hom. 6, 170. 347." Schæf. Mss. 'Ερράδαται, Od. Υ. 354.] Hujus est verbale NOM. 'Ράσμα, Aspergo, Perfusio, Bud. afferens ex Athen. (542.) Μύρων ῥάσματα εἰς τὴν γῆν ἔπιπτεν: quod exemplum affert et Eust. [Od. p. 739, 34.] Hinc est ETIAM 'Ράστωρ, Poculi genus quoddam. Hes. exp. κρατήρ: [Apud Eund. est etiam *'Ραίστωρ· κρατήρ: et *'Ραιστήρ· σταγών: a *'Ραίζω pro ῥαίνω.] Eadem est origo et NOMINUM 'Αμφιρρηδὴς AC Περιρρηδὴς, quibus signif. Circumquaque aspersus, Circumcirca irrigatus. Formantur autem ab aor. 2 ἔρραδον, mutato α in η. Estque Eustathii hæc formatio; sed mihi non minus placuerit formare ab ἔρραδα, mutato itidem α in η. Idem περιρρηδὴς exp. non simpliciter ἐρραντισμένος, sed ἐρραντισμένος αἵματι, sicut et VV. LL. exp. Aspersus sanguine, aqua. Neque tamen putandum est, hujus vel illius aut alius cujusquam ablativi signif. hoc vocabulo includi. Extat porro locus in quo usus est eo Hom., Od. X. (84.) περιρρηδὴς δὲ τραπέζῃ Κάππεσε δινηθείς: sed aliæ etiam afferuntur hujus nominis expp., quas videbis ap. Auctorem brevium Scholiorum et Hesychium. Habet certe et Gal. Περιρρηδὲς inter voces Hippocratis [659. 792.] exponens περικεκλασμένον ἐφ' ἑκάτερα, Utrimque perfractum, s. In utramque partem. In qua signif. videri possit περιρρηδὲς dici quasi περιρρηγὲς, hoc autem pro περιρραγές. Etym. certe περιρρηδὴς exp. περιρραγής. [Erotian. exp. ἑκατέρωθεν ἐγκεκλίμενον * μηνοειδῶς. Apoll. Rh. 1, 431. "Ηριπε δ' ἀμφοτέροισι περιρρηδὴς κεράεσσι, i. e. ἐπενεχθεὶς, ἐπικείμενος. Vide Schn. Lex. * Περιρρήδην, adv., In orbem, Utrimque, Apoll. Rh. 4, 1581. περιρρήδην δ' ἐτέρωσε Κλινομένης χέρσοιο.] "Περιρρυδὴς, Hesychio est περικεκλασμένος. Pro quo scr. potius περιρρηδὴς, utpote quod factum existimetur e περιρρήσσω quasi περιρρηγής. Sin exponas περιρρυεὶς cum nonnullis, ferri illa per υ scriptura potest." [* "Καταρράζω, Heyn. Hom. 6, 170." Schæf. Mss.]

AT VERO 'Ραζέω contractum, est Latro, Allatro: quod ETIAM 'Ρυζέω dicitur. Et Suidas quidem ita: at EUST. 'Ροίζω pro hac ipsa signif. habet, necnon 'Ράζω barytone. Quod autem ad metaph. signif. attinet, quam his verbis tribuunt, sciendum est eam convenire cum illa quam habet v. Allatro ap. Liv., et alios quosdam. [Hesych. 'Ράζειν· τρώγειν· κυρίως ἐπὶ τῶν κυνῶν· μιμητικῶς, ἐπὶ τοῦ ἤχου. Phot. 'Ράζειν καὶ * ῥύζειν· τὸ ὑλακτεῖν· "Ερμιππος Εὐρώπῃ· 'Ρυζῶν ἅπαντας ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους· ἀπὸ τούτου δὲ ἐπὶ τοὺς πικραινομένους καὶ σκαιολογοῦντας μετηνέχθη· Κρατῖνος Δηλιάσιν· ῞Ινα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥάζωσι τὸν λοιπὸν χρόνον· καὶ ἑξῆς. "Ερραζε πρὸς τὴν γῆν, ὁ δ' ἐσκάριζε κἀπέπαρδε. "'Ράζω, ad Charit. 724. ad Mœr. 36. 'Ραζέω, Toup. Opusc. 1, 394. 'Ρυζέω, ibid. * 'Ρυζάω, ad Charit. l. c. * 'Ρύζω, Valck. Anim. ad Ammon. 230." Schæf. Mss. J. Poll. 5, 86. Hesych. 'Ρύζειν· ὑλακτεῖν. 'Ρύζουσι· διαμωκῶνται· μισοῦσι· γογγύζουσιν. 'Ρυζῶν· πενθῶν· διὰ τὸ τοὺς πενθοῦντας ἄναυδόν τινα ἦχον προφέρειν. Vide Schn. Lex.] "'Επιρρύζειν, Instigare et incitare canes: ex Aristoph. Σφ. (705.) Sed scribitur etiam 'Επιρροίζειν, quod vide T. 3. c. 722." [Cf. 'Αραρίζειν. 'Επιρρύζειν κύνας, Hesychio ἐπαφιέναι καὶ παρορμᾷν.]

'ΡΟΘΟΣ, ὁ, Undarum sonitus, strepitus; aut certe Remorum strepitus, secundum quosdam, ut docebo in 'Ρόθιον. Et generalius etiam pro Strepitus; item Fremitus, Tumultus: ut ap. Hesiod. ('Εργ. 1, 218.) Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι Δωροφάγοι. ["Thom. M. 786. Toup. Opusc. 2, 260." Schæf. Mss. "Cursus velox, Opp. 'A. 5, 17. (ἠνεμόεις πτερύγων ῥόθος,) Nicander Θ. 673. De mari, 788." Wakef. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. S. c. Th. 468. * "'Αντίρροθος, Heyn. Hom. 8, 26. * Βαθύρροθος, Const. Manass. Chron. p. 18. Meurs. (=9.)" Schæf. Mss. * 'Ομόρροθος, Theocr. Epigr. 4. * Παλίρροθος, Refluus, Quem refluæ undæ lavant, Æsch. Ag. 198. παλιρρό-Θοις ἐν Αὐλίδος τόποις. "Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 7. Valck. Phœn. p. 452." Schæf. Mss.] Πολύρροθος, Multistrepus, ex Æsch. [S. c. Th. 7. "Valck. Phœn. p. 452. Thom. M. 563." Schæf. Mss. * Ταχύρροθος, Cito promulgatus, Æsch. S. c. Th. 271. λόγος.] Sed ῥόθος exp. etiam ὁρμὴ, Impetus: unde VERB. 'Ροθέω, itidem ὁρμῶ, Impetu feror, ["Wakef. Alc. 718. Brunck. Aristoph. 3, 23. Kuster. 110." Schæf. Mss. Soph. Antig. 259. 290.] Cujus COMP. [* Διαρροθέω, Per clamores injicio, Æsch. S. c. Th. 197.] 'Επιρροθέω, ET 'Ομορροθέω, ET Κακορροθέω. Est autem ἐπιρροθεῖν, Strepitum edere, s. fremitum. Interdum et Tumultuari. Eur. usus est de Strepitu admurmurantium in concione, (Hec. 557.) Λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν. Hes. exp. ἐπήχησαν, et ἐπεβόησαν: nec enim dubito quin ἐπερρόθησαν, quod ap. eum habetur, (et quidem non suo loco, sed post 'Επιρροίζειν,) sit illud ipsum quo illic usus est Eur. Sed addit et NOM. 'Επιρρόθητα, verbalis formam habens, quod exp. ἐπίψογα, Vituperabilia, Vituperio digna. ["'Επιρροθέω, Wakef. Trach. 264. Brunck. Soph. 3, 473. Heyn. Hom. 6, 306. Dionys. H. 2, 1229. Valck. Phœn. (1248.) p. 421. ad Eur. Or. 899." Schæf. Mss. "Cum strepitu et impetu accedo aut introëo, Soph. ap. Athen. 277." Schw. Mss. Æsch. Choëph. 423. 455. Soph. Trach.

264. Orph. Arg. 296. Philostr. 791. * "Ἀντεπιῤῥοθέω, Const. Manass. Chron. p. 82." Boiss. Mss.] At Ὁμοῤῥοθέω sonat, q. d. Constrepo, i. e. Una strepitum aut sonitum edo, vel simul: ut ὁμοῤῥοθοῦντες Hes. exp. * ὁμόηχοι: sed ei præfigit ὁμοφωνοῦντες, Consentientes, ad verbum, Eand. vocem edentes. Sic certe ap. Soph. Ant. (536.) p. 235. meæ Ed. Δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ' ὁμοῤῥοθεῖ, Schol. exp. συμφωνεῖ. Sed ὁμοῤῥοθεῖν dicuntur etiam remiges, cum eorum remi consurgunt, ut loquitur Ovid., et uno velut consensu remigant; nam exp. etiam τὸ ἅμα καὶ συμφώνως ἐρέσσειν. Interdum vero pro Adjuvo, Auxilior, in qua signif. convenit cum Ἐπίῤῥοθος, de quo mox. Vide Schol. Aristoph. [Eur. Or. 523. Aristoph. Ὄρν. 151. "Jacobs. Anth. 7, 193. Brunck. Soph. 3, 438." Schæf. Mss.] Postremum est Κακοῤῥοθέω, q. d. Malo strepitu linguæ et clamore insector. Accipitur enim pro Convitiis insector, Maledictis prosequor. Et affertur ex Eur. (Hipp. 340.) κακοῤῥοθεῖς συγγόνους: item ex Aristoph. Θ. (896.) Ξένη, τίς ἡ γραῦς ἡ κακοῤῥοθοῦσά σε; In VV. LL. κακοῤῥοθεῖν, Veluti fluctibus et impetu agitare. [" Wakef. Alc. 718. Jacobs. Anim. 216. Brunck. Aristoph. 1, 132. ad Æsch. S. c. Th. 518. Valck. Phœn. p. 452." Schæf. Mss. * " Κακοῤῥόθησις, Pantaleo de Miraculis Archangeli Michaëlis libello nondum edito: Ταύτην τὴν κ. ἔπαρσιν εἶναι διαβολικὴν, δι' ἧς ἐκεῖνος καταπέπτωκεν." Heins. ad Hes. v. Κακοῤῥοθεῖ.] Venio ad illud NOMEN Ἐπίῤῥοθος, cujus significatio convenit cum ea, quam dedi postremam verbo ὁμοῤῥοθεῖν: nam ut ὁμοῤῥοθεῖν est Adjuvare, Auxiliari, ita ἐπίῤῥοθος est Adjutor, Auxiliator. Sed hoc nomine significatur proprie Auxiliator alacris, s. strenuus, s. gnavus, Qui auxilium fert magna cum animi alacritate et contentione, ac magno studio: si quidem his Eustathii verbis credimus, quibus certe non video cur fidem derogemus, ὁ σπουδαῖος βοηθὸς, ὁ μὴ ἀκὴν καὶ ἠρέμα δι' ὄκνον καὶ οἷον ἀψοφητὶ πρὸς βοήθειάν τινος ἥκων, ἀλλὰ κατὰ σπουδὴν, μετὰ ῥόθου, τουτέστιν ἤχου, ὡς εἰ καὶ ῥόθιον ὕδωρ κατὰ κρανοῦς ῥέοι. Dicitur autem et fem. genere, ἐπίῤῥοθος, Adjutrix, Auxiliatrix. Il. Δ. (390.) πάντα δ' ἐνίκα Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπίῤῥοθος ἦεν Ἀθήνη. Et ἐπίῤῥοθοι εὔφρόναι, Hesiod. Ἔργ. (2, 178.) Apud Apoll. autem Rh. 2, (1069.) ἐπίῤῥοθος ἥνδανε μῆτις, Utile consilium, nam exp. ὠφέλιμος, adjumento enim et auxilio est utile ac salubre consilium. [" Wakef. Alc. 718. Trach. 264. 1030. Jacobs. Anim. 272. Specim. 13. Anth. 8, 193. Brunck. Soph. 3, 449. Heyn. Hom. 5, 150. 151. 6, 306. Musgr. Or. 424. ad Charit. 387. I. q. ἐπίψογος, Valck. Hipp. p. 234. Soph. Antig. 413." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 370.] Sed non minus frequens, ap. Hom. præsertim, EST Ἐπιτάῤῥοθος, habens syllabam ταρ ita insertam, ut videmus in ἀταρτηρὸς, pro ἀτηρός. Il. Λ. (366.) Εἴπου τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθός ἐστι: qui versus legitur et Υ. (453.) Apud Eund. P. (339.) Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάῤῥοθον εἶναι. Et in fem. gen. E. (808.) πάντα δ' ἐνίκα Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα. Memini autem me vocem hanc ἐπιτάῤῥοθος in quodam legere Oraculo, ubi aliam signif. habere videbatur: [sc. ap. Herod. 1, 66. Τὸν σὺ κομισσάμενος, Τεγέης ἐπιτάῤῥοθος ἔσσῃ, Victor eris. " Heyn. Hom. 5, 150. 151. 6, 305. 306. 7, 343. 8, 102. ad Paus. 210. Kuhn." Schæf. Mss. Orph. Arg. 348.] " Ἄῤῥοθος, Adjutor, Varin. et VV. LL. per-" peram pro ἄῤῥωθος."

Ceterum ῥόθος illud, a quo sunt hæc, possit etiam poni fortasse, et quidem commodius, post Ῥόος, ut sc. ῥόθος sit dictum quasi ῥόος, inserto θ. Nisi quis malit per ὀνοματοποιΐαν fictum esse hoc vocab.: ut scribit Eust., ῥόθιον esse epith. κύματος ῥοθοῦντος κατὰ ὀνοματοποιΐαν.

Ῥόθιον, τὸ, Impetus undæ, undarum, etiam Unda, Fluctus, Apoll. Rh. (1, 541.) ῥόθια κλύζοντο. Utuntur et prosæ Scriptores. Plut. (6, 612.) Πόῤῥωθεν ἀφεωρᾶτο φρίκη κατιοῦσα παρὰ τὴν ἄκραν, ἀφρόν τινα καὶ ψόφον ἄγουσα τῷ ῥοθίῳ περὶ αὐτὸν πολύν. A Luciano pro Undarum impetu usurpari testatur Bud. Idem affert et istum Arriani locum 6, (3, 5.) Καὶ βοὴ ἀπό τε τῶν κελευστῶν ἐνδιδόντων τὰς ἀρχάς τε καὶ τὰς ἀναπαύλας τῇ εἰρεσίᾳ, καὶ τῶν ἐρετῶν, ὁπότε ἀθρόοι ἐμπίπτοντες τῷ ῥοθίῳ ἐπαλαλάξειαν. Sed hic fuerit potius ἡ σύντονος εἰρεσία, cujus signif. meminit Eust. Tradit Harpocr. hoc nomine ῥόθιον usos esse Aristoph. et Thuc., necnon Hyperidem; sed dicens duntaxat ῥόθιον appellari παρὰ τὸν ῥόθον τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον, ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσι: [sic Phot.] Schol. autem Thuc. ap. eum ῥόθιον esse dicit τὸν ἦχον τῆς εἰρεσίας. E Dionys. H. 6. afferunt VV. LL. ῥόθιον ἵππου pro Fremitu equi: quæ signif. nova videri possit. [" Thom. M. 781. ad Charit. 724=313. Markl. Iph. p. 279. 405. Musgr. Iph. T. 426. Hel. 1126. 1468. 1591. Wakef. Trach. 528. Phil. 689. S. Cr. 5, 34. Jacobs. Anth. 7, 226. 8, 43. 9, 201. Villois. ad Long. 128. Brunck. Aristoph. 3, 23. Kuster. 110. Lucian. 2, 337. Ruhnk. Ep. Cr. 301. Pierson. Veris. 185. Act. Traj. 1, 248. ad Herod. 643. Toup. Opusc. 2, 260." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 185. Ταῖς ναυσὶν ἐπῆγε τὸ ῥ. Joseph. B. J. 7, 15. Ἐνσείει αὐτοῖς τὴν ἵππον ἀθρόαν, οἱ δὲ διεσοβήθησαν, οὐκ ἐνεγκόντες τὸ ῥ., i. e. τὴν ὁρμήν.] At HOM. Ῥόθιον κῦμα dicit ἐπιθετικῶς, Impetuosum fluctum, s. Violentum, Od. E. (412.) ἀμφὶ δὲ κῦμα Βέβρυχε ῥόθιον, a nomine ADJECT. Ῥόθιος: unde et ῥοθίοισι κροκάλῃσι itidem ἐπιθετικῶς, ex Epigr. pro Litoribus impetuosis, vel potius quæ impetuntur aquæ impetu. Ex Iisd. ῥοθίῃ νηῒ pro Navi irruenti cum impetu. Bud. ῥόθιος exp. Impetuosus, item Cum impetu ciens: afferens ex Aristot. de Mundo (4, 30.) Μετὰ ῥοθίου βίας. [" Ad Charit. 724. Musgr. Iph. T. 407. 1133. Markl. p. 370. Jacobs. Anth. 8, 43. 12, 120. Villois. ad Long. 128." Schæf. Mss. Athen. 327. ῥ. ψαμαθῖδα: Polyæn. 4, 7, 6. ῥοθίῳ εἰρεσίᾳ, Vide Schn. Lex. * " Εὐρόθιος, ad Charit. 723." Schæf. Mss. Ad Orph. Hymn. 19, 7.]

[* " Ὁμοῤῥόθιος, Jacobs. Anth. 9, 297." Schæf. Mss.]

Παλιῤῥόθιος, Refluentes s. Reciprocantes habens fluctus. At cum dicitur κῦμα παλιῤῥόθιον ab Hom., est παλιῤῥόθιον simpliciter Refluens, s. Refluum. Bud. interpr. Reflua unda, item Refusa unda, ut Virg. dixit Ponto sonat unda refuso. Et Ovid. æquorque refundit in æquor. Extat autem locus Homeri Od. E. (430.) παλιῤῥόθιον δέ μιν αὖτις Πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ, ubi Eust. παλιῤῥόθιον κῦμα esse tradit τὸ ῥοθοῦν καὶ κατὰ τὴν παλίῤῥοιαν· ἣν μὲν γὰρ κ. τ. λ. quæ vide p. 1541. Dicit autem κῦμα παλιῤῥόθιον, repetens κῦμα e versu proxime præcedente. Quod fieri debere cum non animadverterent vulgarium Lexx. consarcinatores, annotant παλιῤῥόθιον Hom. hic posuisse substantive pro Refluente fluctu, s. Æstus reciprocatione, aut Mari refluo vel refugo. Sed ap. Arat. (347.) de nave, παλιῤῥοθίη δὲ καθάπτεται ἠπείροιο, Schol. exp. τῇ εἰς τοὐναντίον κωπηλασίᾳ καθορμίζεται τῇ ἠπείρῳ: dixerat autem ante idem Schol. εἰς τοὐπίσω οὖν ἠρέμα κωπηλατοῦντες, κατ' ὀλίγον προσορμίσαι ποιοῦσι· διὸ καὶ αὐτός φησι, παλιῤῥοθίη κ. τ. λ. Incidi autem aliquando in vetus quoddam exemplar, habens Scholia quæ vulgo vocamus interlinearia: in eo παλιῤῥοθίη expositum erat παλινδρομοῦσα. Cic. autem ita vertit, Adversamque trahunt optata ad litora puppim. [" Lucian. Ep. 30." Schæf. Mss. Arat. 1013. Apoll. Rh. 1, 1170.]

" Πολυῤῥόθιος, Multis agitatus fluctibus. Metaph. " Aratus (412.) ἐποικτείρασα πολυῤῥοθίους ἀνθρώπους, " Cic. Commiserans hominum miserandos undique " casus." Ἀνωῤῥοθία, ἡ, VV. LL. exp. Unda quæ ad summum marginem navis tollitur. At J. Poll. habet (2, 90.) Εὔπολις δὲ καὶ νηὸς χείλη εἴρηκεν· ἀνωῤῥοθία, ἡ περὶ τὰ χείλη τῆς νεώς.

Est præterea deductum a ῥόθιον, VERB. Ῥοθιάζω, Impetuose s. Contente remigo. Vide Suid., et Eust. 1540. [Hes. v. Πάνικτον.] Apud Aristoph. autem (Ἀ. 807.) ῥοθιάζειν ἰσχάδας, Cum impetu et strepitu vorare: vide Schol. [" Brunck. Aristoph. 3, 23. (Ἱππ. 546.) Kuster. 110. Fr. 223. Wakef. Alc. 718. Athen. 23. * Ῥοθιὰς, Musgr. Iph. T. 407. ad Mœr. 69." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 394. κώπη. * Ῥοθιότης, J. Poll. 4, 22.]

[* Ῥόχθος, a ῥόθος, ut μόχθος a μόθος, Fluctuum

strepitus, Fluctus, Lycophr. 402. 696. 742. Nicander 'A. 390. ὑπὸ ῥόχθοισι θαλάσσης.] "'Ροχθέω, "Strepitum s. Stridorem edo. De maris fluctu proprie dici existimatur, et ex ejus imitatione per "ὀνοματοποιΐαν esse factum. Od. E. (402.) 'Ρόχθει "γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο." [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 193. Apoll. Rh. 4, 924. ὑπὸ κύματι πέτραι 'Ρόχθεον: Opp. 'A. 1, 228. 'Ροχθεῦσιν δὲ κάλωες: cf. Virg. Æn. 1, 87. stridorque rudentum, et nott. ad Hes. in Κάλοι δ' ἐρόχθουν. "Brunck. Aristoph. 2, 123. Heyn. Hom. 8, 362. * 'Αναῤῥοχθέω, Gesner. Ind. Orph. v. 'Ανεῤῥόχθησε." Schæf. Mss. Vide 'Ορεχθέω. * 'Ροχθίζω, ad Orph. Hymn. 49, 5.]

'PIN, ινός, ἡ, ET 'Ρίς, Nasus, Il. E. (291.) βέλος δ' ἴθυνεν 'Αθήνη 'Ρῖνα παρ' ὀφθαλμὸν, Od. Δ. (445.) 'Αμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα, 'Ηδὺ μάλα πνείουσαν, ὄλεσσε δὲ κήτεος ὀδμήν. Utitur et alibi: sicut et plurali ῥῖνες, ut docebo paulo post. Extat autem in soluta oratione ille uterque nominativus. Theophyl. Ep. 15. 'Η δὲ ῥὶν λίαν σεμνῶς ἐπετόρνευτο, καὶ πολλὴν τῆς δημιουργοῦ φύσεως τὴν ἐπιστήμην ἀπήλεγχε.' [Lucian. Asin. 12. 'Η ῥὶν κερατίνη καὶ γρυπὴ ἐγένετο.] Alterum nominativum ῥὶς ap. Xen. invenio et Aristot., necnon Philostr. Xen. Σ. (5, 6.) p. 520. meæ Ed., 'Η δὲ ὑψηλὴ ῥὶς, ὥσπερ ἐπηρεάζουσα, διατετείχικε τὰ ὄμματα, Aristot. Polit. 5. 'Αγνοοῦντες ὅτι καθάπερ ῥὶς ἐστι παρεκβεβηκυῖα μὲν τὴν εὐθύτητα τὴν καλλίστην πρὸς τὸ γρυπὸν, ἢ τὸ σιμὸν κ. τ. λ. Philostr. Her. 'Η δὲ ῥὶς ὀρθή τε ἦν καὶ τοὺς μυκτῆρας ἀνευρύνετο. Quinetiam ap. Theocr. Cyclope legitur ῥὶς, (33.) Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει. Qui certe loci, sicut et alii, in quibus nominativum hunc me observare memini, faciunt ut magis receptum ap. veteres Scriptt. fuisse existimem ῥὶς quam ῥίν. Eust. tamen, ubi vocis hujus etymum affert a ῥέω, hujus tantum, non item illius nominativi meminit. Itidemque Etym. ῥὶν habet, non ῥίς: addens, debuisse per ει scribi, sequendo illam a ῥέω derivationem: cujus rationem reddens dicit, 'Εκ γὰρ τῆς ῥινὸς ῥέουσι καὶ κατέρχονται τὰ περιττώματα τῆς κεφαλῆς. Quinetiam Hes., cum scribit, 'Ρὶς, ῥὶν, ῥώθων, ostendit se illud ῥὶς pro antiquiore habere; quippe quod exponat per ῥὶν, tanquam recentioribus magis usitatum. Quod velle Hes. non considerarunt, qui scripturam illius loci immutantes, reposuerunt, ῥὶς καὶ ῥίν. Quod autem ad genus attinet, ubique feminini esse, nisi mendosus sit locus, arbitror. Aristoph. Πλ. (703.) ὑπεστράφη Τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα: Εἰρ. (21.) Πόθεν ἂν πριαίμην ῥῖνα μὴ τετρημένην; Dem. c. Aristog. 'Αποφαγεῖν τὴν ῥῖνα et ἀποτρώγειν. Invenitur porro ῥῖνες sæpe quidem pro Naribus, ut mox ostendam, sed interdum et pro Nasis, Xen. Σ. paulo ante locum illum quem modo protuli, Τῶν δὲ ῥινῶν ποτέρα καλλίων, ἡ σὴ, ἢ ἡ ἐμή; quibus subjungitur, 'Εγὼ μὲν, ἔφη, οἶμαι τὴν ἐμὴν, εἴπερ γε τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί. Sic ap. Aristoph. N. (344.) αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν.

'Ρῖνες, Nares, Hesiod. 'A. (267.) Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, Ecujus naribus fluebat mucus, mucor; ad verbum, Fluebant mucores. Observandum est autem hoc in loco ῥέον ἐκ ῥινῶν: hoc enim velut comprobat superius illud nominis ῥὶς s. ῥὶν etymum a ῥέω: atque adeo allusisse hic ad ipsum videri queat Poëta. Frequens est autem et Homero usus hujus pluralis, pro Naribus. Od. X. (18.) Αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέοιο, Il. T. (39.) Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν. Aliquoties vero copulantur στόμα et ῥῖνες. Nasi autem partes hæ sunt, 'Ρῖνες, quæ etiam μυκτῆρες appellantur, et ῥινία, et ῥώθωνες, et μύξαι: μυξωτῆρες, quasi Emunctrices cartilagines dicuntur pluribus spiraculis perviæ: ῥάχις ῥινὸς, Nasi scapula aut spina, vocantur Osseæ utrimque partes genis proximæ: ἀκρορίνιον, Tota nasi summitas, quam Poëtæ a rotunditate σφαιρίον vocant: cujus Exteriores utrimque partes, πτερύγια et ὑπῆναι vocantur: στυλὶς, κίων, διάφραγμα, Interstitium illud cartilagineum narem dividens: ἠθμὸς, Nasi pars sub superciliis latens, unde ἠθμοειδῆ ossa, quæ aliqui σπογγοειδῆ etiam nuncupant. Sunt autem qui distinguant, appellantes σπογγοειδῆ Ossa illa tenera atque tenuia, quæ inter palatum et cerebri basin usque ad nares utrimque diversa posita sunt: ἠθμοειδῆ vero, Quæ ad summam nasi radicem intus fixa hærent tenuia et lata: et magno, quod e cerebro in nares fertur, foramini obtruduntur. Gorr.

["'Ρὶν, Jacobs. Anth. 9, 276. Thom. M. 784. Nasus iræ sedes, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 8. Brunck. ad Hippol. p. 358. Jacobs. Exerc. 1, 147. 'P. ὀξεῖα, Heyn. Hom. 7, 227. Τῆς ῥινὸς ἕλκειν, ad Lucian. 1, 218. 811. 'Ρὶν et ῥινὸς, Heyn. Hom. 7, 604. 'Ρὶς, Thom. M. 784. Ammon. 123." Schæf. Mss. "Canalis, Inscr. Sicula Gruteri p. 212-3. 'Υπὸ τὰν ῥῖνα τὰν ἐν τῷ πύργῳ—τὰν ῥῖνα τὰν ἐχομέναν τοῦ * τυῤῥιδίου—τὸν ῥοῖσκον τὸν ῥέοντα ἐκ τᾶς ῥινὸς τᾶς κατὰ τὸ ἱερόν." Schn. Lex.]

'Ρινοβόλος, ὁ, ἡ, Qui jacitur e naribus: [quo in sensu scr. est * 'Ρινόβολος: paroxytone autem exponendum erat Nares feriens, sc. odore. Vide nott. ad Hes.] In VV. LL. ῥινοβόλῳ πατάγῳ, ex Epigr. Sono naribus edito et impulso. [Vide derivv. a Βάλλω.]

'Ρινόκερως, ωτος, ὁ, Animal quoddam, unius in nare cornu, Plin., quem vide, necnon Ælian., et Oppian. Extat et Rhinocerotis nasus, Proverbialiter, ap. Martial. Item Nomen avis, Hes. ["Aq. Job. 39, 9. Cf. Bocharti Hieroz. P. 1. L. 3. c. 27. p. 950." Schleusn. Lex. V. T. "Thom. M. 192. Fac. ad Paus. 2, 50. ad Diod. S. 1, 200." Schæf. Mss.]

'Ρινοκόρουρα, VEL 'Ρινοκόλουρα, Ægypti urbs quædam, ita dicta quod ejus incolæ mutilatis essent naribus: ἀπὸ τῶν εἰσῳκισμένων ἐκεῖ τοπαλαιὸν ἀνθρώπων τὰς ῥῖνας ἠκρωτηριασμένων, οὕτω καλουμένη, Steph. B. (654.) Sed ap. eum legitur 'Ρινοκούραρα, manifesto mendo, pro 'Ρινοκούρουρα, ut ostendit τὸ ἐθνικὸν, quod ibi subjungitur, 'Ρινοκουρουραῖος. Diodorus itidem habet 'Ρινοκούρουρα, l. 1. p. 38. meæ Ed. Κτίσαι πόλιν τὴν ἀπὸ τοῦ συμπτώματος τῶν οἰκητόρων 'Ρινοκούρουραν προσαγορευθεῖσαν. Habes et ap. Ammian. Marc. 1636. meæ Ed. Rhinocorura. Altera autem scriptura in VV. LL. habetur, ut ap. Plin. Rhinocolura. De utraque autem dicam in proxime sequente comp. 'Ρινοκολούστης. [Schleusn. Lex. V. T.]

'Ρινοκολούστης, Decurtator s. Amputator narium. In Bœotia Hercules 'Ρινοκολούστης, quod ille aliquando legatis quibusdam nares amputasset. Ita Cam. Facit autem hoc comp. pro altera illa scriptura vocis præcedentis. Erit enim ῥινοκόλουρα a κολούω, sicut et ῥινοκολούστης: nisi quis ῥινοκολούστης quidem a κολούω, at ῥινοκόλουρα a κόλουρος deducere malit, quod ipsum a κολούω derivatum est. Sed 'Ρινοκούρουρα unde? nullum certe aliud verbum mihi in mentem venit, e quo deduci possit, quam κείρω: cujus derivata habent ου, ut passim videre est. ["'Ρινοκολούστης, ad Diod. S. 1, 256." Schæf. Mss.]

[* 'Ρινόκοπος, unde] 'Ρινοκοπέω, Nasum s. Nares amputo, seco, Denaso, e Plauto. Suid. 'Ρινοκοπῶ, αἰτιατικῇ. [* 'Ρινοκτυπέω, Bast. Ep. Cr. 93. "Lettre 58. ad Tatian. p. 83. Worth." Schæf. Mss. Vide 'Ριναυλέω. * "'Ρινοκτυπία, Schol. Dionis Chrys. initio Tarsicæ primæ." Boiss. Mss.]

'Ρινολαβὶς, ίδος, ἡ, Instrumentum quo nasus arreptus torquebatur. Fuisse autem Forcipem verisimile est: παρὰ Συνεσίῳ τιμωρία, ἢ ὄργανον, ᾧ τὴν ῥῖνα διέστρεφον, inquit Suidas. Locus autem Synesii, quem indicare voluit Suidas, est hic, ut opinor, circa principium Epistolæ 58. quæ ad Episcopos scripta est, "Ατοπα κολαστηρίων ὀργάνων γένη καὶ σχήματα πρῶτος εἰς τὴν χώραν εἰσενεγκὼν, εἴη δὲ εἰπεῖν ὅτι καὶ μόνος χρησάμενος, δακτυλήθραν, καὶ ποδοστράβην, καὶ πιεστήριον, καὶ ῥινολαβίδα, καὶ ὠτάγραν, καὶ * χειροστρόφιον. Affinem igitur habere signif. mihi videtur hoc vocabulum cum Latino Postomis, de quo consule Nonium. Nemini certe dubium fore puto, quin hic locus sit is quem intellexit Suidas: quemque Cam. scribit non satis explicasse quæ fuerit ῥινολαβίς: inesse quidem verbo apprehensionis narium significationem. Hæc Cam. At ego quod ad hanc quidem significationem attinet, nihil in Suida desidero, sed ejusd. explicationes quæ hanc præcedunt, sc. ῥινη-

λασία, et ἡ ὄσφρησις, mihi sunt suspectæ.

'Ρινόμακτρον, (q. d. Narium abstersorium,) Linteolum; in VV. LL. Sudarium, abstergendis naribus aptum.

[* 'Ρινομάχης, Aret. 2, 318.] 'Ρινόσιμος, ὁ, ἡ, Qui naso est simo, ὁ σιμὸς τὴν ῥῖνα, Lucian. [3, 76.] 'Ρινότμητος, Cui nasus est amputatus. Amputatus nasum, s. nares, Poëtice loquendo. 'Ρινότμητος vocatus est Justinianus, cui Leontiana factione nasus fuerat desectus. Cam. 'Ρινοτόμος, vide inter compp. e 'Ρινός. [* 'Ρινοφορεὺς, Anal. 2, 517.]

'Ρινεγχυσία, Infusio s. Instillatio in nares. ITEM 'Ρινεγχύτης, Instrumentum, (quidam Specillum,) per quod in nares infunditur aliquid. Apud Cæl. Aurel. Chron. 2, 4. Nari hederæ succum infundentes e ferramento, QUOD 'Ρινέγχυτον Græci vocant. Marc. Empir. Purgatur caput cornu, quod Græce ῥινεγχύτης vocatur. ['Ρινέγχυτον, Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 2. p. 106. Vide Schn. Lex. Suppl.] Unde VERB. 'Ρινεγχυτέομαι, Naribus infundor. Partic. ῥινεγχυτούμενος e Diosc. (2, 210.) Naribus instillatus, infusus. Ex Eod. 'Ρινεγχυτοῦται ὁ χυλὸς, Naribus infunditur succus. Videndum est autem an huc pertineat NOM. 'Ρινοχόος, quod redditur Infundibulum: ab Hes. exp. χώνη. 'Ρινηλάτης, q. d. Qui naribus (i. e. narium olfactu) persequitur, s. olfaciendo. Exp. alioqui ῥινηλάτης κύων a Cam. Olfactans canis, odorator: [cf. J. Poll. 2, 74.] Potest certe et magis usitato nomine reddi Sagax. Sed cum interpretor, Qui naribus s. narium olfactu persequitur, signif. verbi ἐλαύνω, inclusi hoc comp., exprimere conor. [Vide nott. ad Hes.] ITEM 'Ρινήλατος, ut ῥινήλατον ἴχνος in VV. LL. Odoratu atque olfactu deprehensum vestigium: ex Oppiano (A. 2, 290.) * Βριθύκερως ἔλαφος ῥινήλατον ἴχνος ἀνεῦρε, Reperit vestigium odoratu secutus. Cam. Necnon VERB. 'Ρινηλατέω, Naribus (i. e. Narium olfactu) persequor: ut canes ῥινηλατοῦντες, qui et ῥινηλάται: qui odores naribus velut attrahunt. Nam ῥινηλατεῖν J. Poll. (2, 74.) exp. τὸ τὰς ὀσμὰς ἕλκειν: addens, Καὶ ῥινηλάτην κύνα, ἡ τραγῳδία. Usurpatur autem metaphorice, pro Persequor indagando sagaciter, Indago sagaciter. Synes. Μετέλθετε τοὺς φῶρας ῥινηλατοῦντες. [Æsch. Ag. 1194. "Lobeck. Aj. p. 220. Villoison. ad Long. 111." Schæf. Mss. * 'Ρινηλασία, Suidæ ἡ ὄσφρησις, Longus p. 16=111. Vill. * 'Ρινονυχογράφος, unde * "'Ρινονυχογραφέω, Nasum unguibus lacero, Erot." Wakef. Mss. * 'Ρινοῦχος, Gl. Cloaca, Strabo 14. p. 534=948. Coraius deducit a ῥινή, i. q. ῥοή, ῥύσις, et ἔχω: melius ab ipso ῥὶν, Canalem significante.]

"Αῤῥιν, VEL "Αῤῥις, ινος, ὁ, ἡ, Naso carens, s. potius, Non sagax: Cui OPPOS. Εὔριν, Sagax. Sed invenitur etiam ἄρινες unico ρ, tanquam a nominativo SING. "Αριν s. "Αρις. Invenitur inquam cum ap. Xen. K. (3, 2.) p. 570. meæ Ed., tum ap. J. Poll. (2, 74.) Nec solum ἄρινες, sed etiam ἄρινοι in eadem illa pag. extat, ubi etiam dicitur de illis, Μόλις καὶ ὀλιγάκις αἰσθάνονται τοῦ λαγώ. J. Poll., ubi agit περὶ τῶν τῆς ῥινὸς μερῶν, non definit, sed scribit duntaxat ἀπὸ ῥινὸς esse hæc duo nomina ἄρινες canes et εὔρινες. Ab Eod. paulo ante, in titulo περὶ ῥινὸς καὶ ὀσφρήσεως, scribitur, Λέγοις δ' ἂν ἀπὸ ῥινὸς, Εὔρινος, "Αρινος. Ceterum ut ἄρινας appellari ibi a Xen. patet Quæ sagaces non sunt, aut certe Parum sagaces; ita vicissim εὔρινας esse Illi quæ valde sagaces sunt, s. sagacitate præstant, videmus in ea quæ illam proxime sequitur pag. Ubi scribit, Εὔρινες δὲ (ἔσονται) ἐὰν τοῦ λαγὼ ὀσφραίνωνται ἐν τόποις ψιλοῖς, ξηροῖς, προσηλίοις, τοῦ ἄστρου ἐπιόντος. Usus est autem et Soph. hac voce initio Ajacis, εὖ δέ σ' ἐκφέρει Κυνὸς Λακαίνης ὥστις εὔρινος βάσις, Schol. εὐοσφρήτου. Quemadmodum autem dicitur non solum ἄριν, sed ETIAM "Αρινος, unde ἄρινοι ap. Xen., ITA Εὔρινος ostendit gradus SUPERL. Εὐρινωτάτη: nam legimus ap. Hes. εὐρινωτάτην expositum * εὐοσφραντικωτάτην: manifestum enim est hoc reponendum esse pro εὐσφραντικωτάτην. Nisi quis malit ὀσφραντικωτάτην. Sic Gallice dicimus ei qui parum olfaciendi vi valet, i. e. qui parum est ὀσφραντικὸς, Vous n'avez point de nez. Ceterum is usus, quem habet ῥὶν seu ῥὶς in istis compp., revocat mihi in memoriam quendam Horatii locum, in quo non paulo etiam audacius nares appellat flores et alia e quibus odor suavis naribus afflatur, Carm. 2, 25. tum violaria et Myrtus, et omnis copia narium, Spargent olivetis odorem Fertilibus domino priori. Sed possumus fortasse nomen ῥὶν in composito εὔριν pro Naso accipere, ut εὔριν sit ad verbum Cui est bonus nasus. Bonus enim dicetur Bene sagax: quo loquendi genere metaphorice quoque utimur, cum dicimus Il a bon nez, de eo qui est sagax. Verum ita interpretando εὔριν, quam interpretationem alteri illi ἄριν, s. potius ἄῤῥιν, dabimus? Existimo certa α hic, ut in aliis infinitis compp., posse vicissim κακοῦ signif. habere: ut ἄῤῥιν sonet perinde ac si quis dicat κακόῤῥιν. Dicitur ETIAM 'Εὔῤῥιν: unde εὐῤῥίνων τε κυνῶν, Apoll. Rh. 2, [125. ""Αριν, "Αρινος, Εὔριν, Εὔρινος, Schneid. ad Xen. Pol. p. 332. Εὔριν, Εὔρινος, Musgr. ad Soph. 1. p. 6. Lobeck. Aj. p. 220. Εὔρινος, Brunck. Apoll. Rh. 136. Jacobs. Anth. 12, 345. ad Mœr. 278." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 6, 59. * 'Ιχνευτικὴ καὶ εὔρινος κύων: cf. 2, 15. "Opp. K. 1, 463. 2, 456. Εὔριν, 4, 355. Æsch. Ag. 1103(=1061. Bl., Eum. 246.)" Wakef. Mss.]

Alia sunt COMPP. Εὐθύῤῥιν, vel Εὐθύῤῥις, (pro quo perperam Εὔθυρις in VV. LL.) ET Κολοβόῤῥιν, ET Μικρόῤῥιν, ET 'Οξύῤῥιν, vel Κολοβόῤῥις, et Μικρόῤῥις, et 'Οξύῤῥις. Est autem Εὐθύῤῥιν, Qui recto est naso, quæ forma convenientior existimata est, καὶ ἡ τοιαύτη ῥὶς δικαία λέγεται: e quibus verbis, quorum Auctorem Cam. non nominat, VV. LL. εὐθύῤῥις interpr. Habens nasum justæ proportionis. AT Εὐθυτενὴς ῥὶς, Nasus directus, ἐξ ἴσου τὸ πρόσωπον διακρίνουσα, in duas partes æquales faciem distinguens: qui visum deducit et dirigit prospectum eminentia sua. Ita Cam. Illud autem secundum Κολοβόῤῥις, Qui est mutilo naso præcisoque. A Suida κολοβόῤῥιν exp. per illud proxime sequens Μικρόῤῥιν: quod tamen sonat ad verbum, Qui parvo est naso. In VV. LL. Κολοβόριν unico ρ, e Levit. (21, 17.) Camurus. 'Οξύῤῥιν autem, Qui acuto est naso. [Hippocr. p. 1040. 1041. * 'Οξύῤῥινος, Phav. 183.] Invenitur ETIAM 'Υπόῤῥινος, Qui sic loquitur ut vox in naribus stridat: ut Cam. interpr. ex Hes., ap. quem tamen unico ρ scribitur. Quidam cum Horatio, Qui balba de nare loquitur.

[* "'Αγκυλόρινος, Jo. Malal. 1, 133." Elberling. Mss. * "Εκριν, Aret. 4, 13.] "'Επίῤῥινος, Naso justo "præditus, VV. LL. e Luciano" [3, 597. 'Επίρινος, Gl. Nasutus. "Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imagg. 114. Acta Theclæ p. 95. * Κατάῤῥινος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 307." Boiss. Mss. * Κατάῤῥις, Tzetz. Posth. 658. 673. * Μακρόῤῥις, 363. 472. 478. * "Μακρόῤῥιν, Is. Porphyrog. l. c. 305. 313. * Μακρόῤῥινος, Jo. Malal. 1, 132. 330. 347. 369. al." Boiss. Mss. * Μελαινόριν, Soph. ap. Etym. M. v. 'Εσφηκωμένον: sed cf. * Κελαινόριν, et Lobeck. ad Phryn. 674. * Στρεβλόῤῥιν, Tzetz. Posth. 663. * "Στρεβλόρινος, Is. Porphyrog. l. c. 309." Boiss. Mss. "Jo. Malal. 1, 130. 370. 389." Elberling. Mss. * Τανύῤῥινος, Nonn. D. 5, 10.]

Extant etiam substantiva COMPP. 'Ανάῤῥινον, ET 'Αντίῤῥινον, ET "Εῤῥινον. Est autem ἀνάῤῥινον, Per nares rediens, ut Gorr. interpr. ap. Hippocr. e Gal.: addens ex Eod., alios dividere, scribentes ἀνὰ ῥινὸν, Per cutem. Sed invenitur 'Ανάῤῥινον et pro Ea herba quæ ἀντίῤῥινον vocatur, quæ est caule et foliis anagallidi similis, ideoque Sylvestris anagallis dicta. Semen habet vituli narium simile, unde et nomen inditum fuit. [Nasturtium Gazæ ap. Aristot. Probl. 20, 22. Speusippus ap. Athen. 369. 'Ραφανίς, γογγυλὶς, ῥάφυς, ἀνάῤῥινον, ὅμοια.] Gal. ἐν ταῖς Γλώσσαις (p. 452. Franz.) scribit ab Hippocr. eo nomine appellari Herbam quæ βούκρανον et λυχνὶς ἀγρία vocatur. Dictum est eo nomine et τὸ ὑπόγλωσσον, ut habetur ap. Diosc. [" Notha 471." Boiss. Mss.] Gorr. [Cf. Plin. 25, 10. et vide Schn. Lex. Suppl.] "Εῤῥινον, ut Idem docet, Medicamentum quod naribus, purgando capiti, infunditur. Quidam nostro tempore ἔῤῥινα, Nasalia, ficto nomine, vocarunt; sed ego a Naribus quam a Naso appellationem fingere maluissem, aut certe conatus potius fuissem.

[" Ἔνριvον, Ἔῤῥινὸν, Boeckh. in Plat. Min. 129." Schæf. Mss.] " Διάρινον, Hes. dici scribit τὸ σίνηπι, " Sinapi: forsan quoniam sua acrimonia nares vel- " licat et mordet." [" Διάῤῥινον, Heringa Obss. 213." Schæf. Mss. * " Ἐπίῤῥινον, Quod ponitur supra nasum, Ornamentum nasi vel frontale, Quod fronti alligatum ad nares usque dependebat, Symm. Job. 42, 12. Scribitur et * ἐπιῤῥίνιον. Idem Ezech. 16, 12. ubi v. Drusium. Cf. Casp. Bartholin. de Inaur. Vett. 87. Th. Bartholin. de Morb. Bibl. 19. p. 49." Schleusn. Lex. V. T. * Ὑπόῤῥινον, i. q. ὑποῤῥίνιον, Ctesias Pers. 53.]

Quinetiam desinentia in ιον, DUO Ἀκροῤῥίνιον, et Ὑποῤῥίνιον. Est autem Ἀκροῤῥίνιον, ut antea dictum est, Tota nasi summitas. A Cam. exp. Totus ambitus narium. Apud J. Poll. Ἀκροῥίνιον unico ρ. [Pilula, Theoph. Prot. 866.] Ὑποῤῥίνιον, τὸ, Barba quæ sub naribus enascitur: quæ alio nomine προπωγώνιον, item μύσταξ. J. Poll. Αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσταξ, ὑποῤῥίνιον, προπωγώνιον, πρώτη βλάστησις. His autem duobus postremis verbis Cam. putat voluisse significare Pollucem, Pilos, qui sub naso de labro superiore enascuntur, vocari μύστακα, at in prima origine sua, nominari ὑποῤῥίνιον et προπωγώνιον. At ego (quod tanti viri pace dictum sit) hanc differentiam ab J. Poll. statui non existimo, sed indicari, πρώτην βλάστησιν appellari etiam Illos ipsos pilos qui aliis nominibus, μύσταξ, et ὑποῤῥίνιον, et προπωγώνιον.

Ῥινάω, Decipio, metaphora ducta a canibus, quos suus olfactus decipit. Vide Eust. e Pausania, et Ælio Dionysio, 998. 1822. [I. q. μυκτηρίζω, Menander ap. Ælian. H. A. 9, 7. Vide nott. ad Hes. In Gloss. * Ἀποῤῥινέω· Denaso.] At COMP. Ἐκρινίζω e Luciano (3, 610.) affertur pro Naso suspendo, Subsanno, μυκτηρίζω. [" Spectant hæc ad verba ista Pseudo-Luciani in Philopatr. c. 22. Μῶν κακῶς πάντα ἐξεῤῥίνισα; At ibi ἐξεῤῥίνισα non Subsannavi signif., sed Olfeci, et fere idem sonat ac id quod mox ibi subjicitur ἐξίχνευσα, Investigavi." Schw. Mss.]

Ῥινίον, τὸ, Naris. Cujus plur. ῥινία pro Naribus, ex Aristot. [Physiogn. 3, 57. Lobeck. Phryn. 211. Ῥινάριον, Dimin. a ῥὶν, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

[* Ῥινωτὴρ, unde * Ῥινωτήριος, e quo] " Ῥινωτη- " ρία, ἡ ἐφολκὶς, J. Poll." [1, 86. Hesychio μέρος τι τῆς νεώς. Cf. Ἀκρωτήριον. " Musgr. Iph. T. 1356." Schæf. Mss.]

ῬΙΝΟΣ, ὁ, ἡ, Pellis, Cutis, Corium, Od. Ξ. (134.) de Ulysse, Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν: E. (435.) Ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν: (426.) Ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινούς τε δρύφθη, σὺν τ', ὀστέ' ἀράχθη: Il. K. (155.) αὐτὰρ ὅγ' ἥρως Εὗδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο: [ubi nota * Ῥινὸν, τό.] Eur. (Rhes. 784.) dixit etiam πωλικὴν ῥινὸν, Equinam pellem, ubi observa fem. quoque genus: ut et ap. Hesiod. (Ἀ. 152.) περὶ ῥινοῖο σαπείσης. Et ap. Apoll. Rh. (2, 58.) ἀζαλέας ῥινούς. ‖ Ῥινὸς, interdum Scutum, Clypeus: ponendo partem pro toto, ut scribit Eust. ut Il. Δ. (447.) Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν. Fieri autem solita scuta e pellibus bubulis, multi ostendunt loci; atque adeo additur interdum ab eod. Hom. genitivus βοὸς post ῥινός: nominatim vero Ajacis scutum appellatur σάκος ἑπταβόειον, quod perinde est ac si diceretur ἑπτάρινον. Naso certe epitheti hujus signif. pulcre expressit, ita canens, Scilicet Ajaci conjux ornata veniret, Cui clypeus septem terga fuere boum. Ceterum huic nomini locus hic assignatus est propter etymologiam cujus auctor esse traditur Orus, ῥινὸν sc. appellari, quia ῥέουσι δι' αὐτοῦ οἱ ἱδρῶτες, Per ipsum fluunt et manant sudores. [" Jacobs. Anth. 8, 267. Heyn. Hom. 4, 638. 5, 390. Wakef. Phil. 226. Toup. Opusc. 2, 212. Valck. Callim. 27. 29. De genere, Brunck. Apoll. Rh. 236. (ad v. 174.) Ῥινὸν, Od. E. 281. (Εἴσατο δ', ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ.) Ῥινά, Heringa Obss. 273. ad Charit. 312. Ilgen. ad Hymn. 397. Jacobs. Anth. 9, 263." Schæf. Mss. " Ῥινὸς, ὁ, Nicander Θ. 361. Ἀ. 475.: ἡ, Opp. K. 3, 278." Wakef. Mss.]

Ῥινοδέψης, Coriarius, Alutarius, βυρσοδέψης, Hes. Ῥινοτόμος, Scuta s. Clypeos dissecans. Sic autem dici potest et Qui nasum vel nares secat. [" Cutem scindens, Nonn. 560, 14." Wakef. Mss.] Ut VERB. Ῥινοτομέω, Scuta vel Nasum seco, Nares amputo: ἁπλοῦν δὲ τοῦ ῥινοτομεῖν ἐστὶ τὸ ῥῖνα τέμνειν, Eust. Ῥινοτόρος, Scuta s. Clypeos perforans, s. secans, Hes. Aut generalius, Pellem dissecans s. clypeorum, s. corporum. Vide Eust. Martis est epith. ap. Hom. pariter et Hesiod. Legitur enim Il. Φ. (392.) ἦρχε γὰρ Ἄρης Ῥινοτόρος: et ap. Hesiod. (Θ. 934.) Ἄρηϊ ῥινοτόρῳ. [Nonn. D. 45, 288. " Heyn. Hom. 8, 192." Schæf. Mss.]

[* Εὔῤῥινος, E coriis bene compactus, Apoll. Rh. 3, 1299. φῦσαι. * " Λεπτόρινος, Jo. Malal. 1, 129. 399." Elberling. Mss.] " Λιπόῤῥινος, Pelle destitu- " tus, et quidem ea quæ dura sit. Nicander Ἀ. " (550.) λιπόῤῥινον σαῦραν vocat τὴν σαλαμάνδραν, " utpote quæ οὔτε δέρμα ἔχει οὔτε λεπίδα: nisi forte " propterea quoniam λίπος ἀφίησιν ἀπὸ τοῦ δέρματος: " nam γλίσχρος est et λιπώδης." [* Λοιπόρινος, Anal. 1, 223. βάκτρον, nisi leg. Λειπόρινος. * Μεγαλόρινος, i. q. * μεγαλόσαρκος, Schol. Aristoph. Εἰρ. 924. Vide Λαρινός. * " Μελάῤῥινος, Nigra cute, Nonn. D. 14, 395." Wakef. Mss. * Πολύῤῥινος, Multis coriis constans, Apoll. Rh. 3, 1230. σάκος.] " Πρόρινον, He- " sychio τὸ μεταξὺ τῶν σαρκῶν καὶ τοῦ δέρματος, In- " tercus." [* Προκιόνιον, Eid. τὸ πρόρινον.]

[* Ῥινόω, Schol. Paris. ad Apoll. Rh. 3, 1230. p. 266. Schæf. * Καταῤῥινόω, unde Κατεῤῥινωμένον· * καταπεπυκασμένον, * καταδεδερματωμένον.]

ΒΡΟΤΟΣ, Mortalis: ut βροτὸς ἀνὴρ, Il. E. (361.) Homo mortalis. Sed frequentius βροτοὶ sine adjectione, ut Lat. Mortales pro Hominibus: ut Od. A. (32.) οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. Sic alibi sæpe. Unde etiam additur aliquando huic nomini βροτοὶ adjectivum; nam legimus δειλοῖσι βροτοῖσι ap. eund. Hom. pro eo quod Virg. dicit Miseris mortalibus. Ceterum data est hic nomini βροτὸς sua sedes, sequendo eos qui a ῥέω derivant, (non quod multum tamen mihi placeat hæc etymologia, sed quod paulo plus quam altera,) ut dicatur βροτὸς quasi ῥοτὸς, i. e. ὁ ἐν ῥοῇ ὢν, quod nihil magis sit fluxum et fragile quam est homo: [de altera etym. a μόρος, ut a μολεῖν βλώσκω, μαλακὸς βλὰξ, vide Buttm. Lexil. 137. Schn. Lex. Suppl. et cf. Μορτοί.] Observavi tamen quosdam locos in quibus βροτοὶ dicuntur simpliciter Homines, non respiciendo ad humanæ naturæ conditionem, s. mortalem conditionem vitæ, ut Cicero alicubi loquitur. E quibus locis unus est hic, Od. Θ. (16.) Καρπαλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι Ἀγρομένων. [" Ad Charit. 572. Philippus 80. Heyn. Hom. 4, 320. 7, 488. Conf. c. βοτὸν, Jacobs. Anth. 9, 94.: cum θνητὸς, Porson. Hec. p. 53. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 410. Liebel. Archil. p. 197. Θνητοῖσι βροτοῖσι, Heyn. Hom. vi. in Bacch. 20. Βροτὸς, Βρότος, Reiz. de Acc. p. 113." Schæf. Mss. Ὁ βρ. pro ἄνθρωπος, Theocr. 23, 11. Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν. Hes. Βροτός· φθαρτὸς, ἢ γηγενὴς ἄνθρωπος. * Βροταί, Eid. γυναῖκες.]

[* Βροτοβήμων, Calcator hominum, Theocr. Fistula 13.] Βροτόγηρυς, Mortalium vocem habens, i. e. qualis est hominum, qui mortales dicuntur. Ex Epigr. de psittaco, humanam vocem usurpante: [" Crinag. 27." Schæf. Mss.] Βροτοειδής, Mortalis hominis speciem præ se ferens, Qui est humana specie, [Manetho 6, 446. " Ad Charit. 784." Schæf. Mss. " Etym. M. * Βροτοείκελος, Hes." Wakef. Mss.] Βροτοκτόνος, ὁ, ἡ, Mortalium interfector, Homicida, [Orph. Hymn. 64, 2. * Βροτοκτονέω, Æsch. Eum. 424.] Βροτολοιγὸς, ὁ, Hominibus exitium afferens, Hominum interemtor, Homicida: apud Hom. epithetum Martis, Il. E. (31.) Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. Eleganter torqueri potest in imperitum medicum. In Epigr. autem et in tonsorem, Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, παύεο, κουρεῦ. [" Ad Charit. 257. Koen. ad Greg. Cor. 7." Schæf. Mss. Vide nott. ad Hesych. * Βροτολοιχὸς, Fellator, Eust. 518. Vide Lobeck. Phryn. 573. * " Βροτόπους, Belgar. Epist. ad Magliabecch. 2. p. 47."

Schæf. Mss. * Βροτοσκόπος, Homines s. Eorum actiones spectans, Epith. Furiarum, Æsch. Eum. 496. * Βροτοσσόος, Salutaris hominibus, Orph. L. 750. * Βροτοστυγὴς, Invisus hominibus, Æsch. Choëph. 49. δνόφοι. " Albert. Gloss. 92." Schæf. Mss. * Βροτοφεγγὴς, Anal. 3, 278. " Jacobs. Anth. 12, 198. Ruhnk. Ep. Cr. 117." Schæf. Mss.] Βροτόφηλος, Hominum deceptor, ἀνθρώπους φηλῶν, τουτέστιν ἀπατῶν, Hes. [* " Βροτοφθόρος, Valck. Hipp. p. 320. Diatr. 164. Wakef. Eum. 790. Stanl. 787. (818.) Abresch. Æsch. 2, 113." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 271. Eur. Fr. Aug. 9, 1. " Theod. Prodr. Rhod. p. 22. Procl. H. in Ven. 8." Boiss. Mss.]

[* " Βροτολέτης, Herodian. Epimer. p. 211." Boiss. Mss.]

Admonendus est lector, sequentia compp., in quibus βροτὸς posterius est, contra quam in præcedentibus, in eo etiam differre ab illis, quod habeant μ interjectum, et quidem διὰ καλλιφωνίαν καὶ ὄγκον ἤχου. Atque adeo de his, non de illis, intelligenda esse hæc Eust. verba, e vett. Gramm. Φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ βροτὸς ἐν ταῖς συνθέσεσι προσλαμβάνει τὸ μ· οἷον, τερψίμβροτος, φαεσίμβροτος, Κλεόμβροτος, ἐναρίμβροτος αἰχμὴ, πλειστόμβροτος ἄγρα. Simul vero et exceptionem addit, dicens præter Ἀμφιβρότη et Ἀβρότη ἡ νύξ. Fortasse autem non excipit itidem præcedentia illa compp., quod de iis observationem illam non intelligi, satis manifestum esset.

Ἄμβροτος, ὁ, ἡ, pro ἄβροτος, (inserta sc. litera μ, in hoc comp.: ut in sequentibus, ob eam, quam modo declaravi, causam,) vide post compp. quæ e duobus nominibus constant. [* " Ἀκεσίβροτος, pro ἀκεσίμβρ., Orph. ap. Tzetz. Exeg. in Il. p. 23., sed susp." Kall. Mss.] Ἀμφίβροτος, ὁ, ἡ, a quo FEM. Ἀμφιβρότη ap. Hom. aliquoties: cum ab eo vocatur ἀσπὶς ἀμφιβρότη, Clypeus circumdans s. circumtegens hominem, undique tegens, et ab omni parte. Sic Nicander (Α. 216.) ἀμφιβρότην κώδειαν dixit. [" Ἀμφιβρότη, Heyn. Hom. 4, 268. 5, 148. 203. 6, 92. 123. Lobeck. Aj. p. 386." Schæf. Mss.] Ἐναρίμβροτος, ὁ, ἡ, Interfector hominum, vel Interfectrix: αἰχμή. [Pind. Π. 6, 30. Ἰ. 8, 114. * " Ἡμίβροτος, Opp. K. 2, 7." Boiss. Mss. * " Μελάμβροτος γῆ, Nigris hominibus habitata terra, Eur. ap. Athen., sive quisquis Auctor est Fragmenti de Nili Incremento, T. 1. p. 279." Schw. Mss. " Valck. Diatr. p. 30." Schæf. Mss. Eur. Fr. Phaëth. 1, 4. Archel. 2, 3. * Μελησίμβροτος, Pind. Π. 4, 27.] Πλειστόμβροτος, Plurimos mortales s. homines habens, Abundans hominibus: ut πλειστόμβροτος ἀγορὰ, ap. Eust., sed non nominato Auctore. Fortasse autem in hac voce allusum est ad illum Homericum versum quem protuli supra, Καρπαλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι Ἀγρομένων. [Pind. Ὀ. 6, 116. ἑορτή. * " Πρόβροτος, Diog. L. (8, 45.) in Pythagora p. 324. HSt. Τὰς φρένας ἣν ἐθέλῃς τὰς Πυθαγόραο νοῆσαι, Ἀσπίδος Εὐφόρβου βλέψον ἐς * ὀμφαλόον. Φησὶ γὰρ, Οὗτος ἐγὼν ἦν πρόβροτος· ὃς δ' ὅτε οὐκ ἦν Φάσκεν ὅτ' ἦν δήπου, οὐκ ἂν ἔην ὅτε ἦν." Seager. Mss.] " Σαοσίμβροτος, Servans homines," [Hes. * Σαόβροτος, Greg. Naz. 2, 171. * " Σαόμβροτος, Procl. H. in Minerv. 40." Boiss. Mss. " Wakef. S. Cr. 4, 248." Schæf. Mss.] Τερψίμβροτος, Delectans s. Oblectans homines: ἠέλιος, Od. [M. 269. 274. " Τερψίβροτος, Const. Manass. Chron. p. 38. cum var. τερψίμβρ." Boiss. Mss.] Φαεσίμβροτος, Lucens hominibus, Lucem hominibus præbens: φαεσίμβροτος est ὁ φαέθων βροτοῖς: cujus παραγωγὴ est sicut τοῦ τερψιμβρότος, inquit Eust. in Od. K. (138.) Ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου ἠελίοιο. Sic ap. Hesiod. (Θ. 958.) υἱὸς φαεσιμβρότου ἠελίοιο. E Nonno autem affertur etiam φαεσίμβροτον ἔλλαχε τιμήν. [* Φαυσίβροτος, Pind. Ὀ. 7, 71. in var. lectt. * Φαυσίμβροτος.] Φθισίμβροτος, Hominum interemtor, φθισήνωρ: μάχη, Pugna interemtrix hominum. [Il. N. 339. Od. K. 297. " Heyn. Hom. 6, 432. Φθισίβροτος, Φθισίμβροτος, ad Paus. 224. it. Facius ad h. l." Schæf. Mss. " Φθισίβροτος, Const. Manass. Chron. p. 122. cum var. φθισίμβρ." Boiss. Mss.]

Ἄμβροτος, ὁ, ἡ, pro ἄβροτος, Immortalis, Qualis est deorum immortalium, Diis immortalibus dignus. Unde exp. etiam ἄφθαρτος, et θεῖος, i. e. Incorruptus, Divinus; nam dicitur non solum θεὸς ἄμβροτος, sed etiam ἄμβροτα εἵματα, et ἄμβροτα τεύχεα ap. Hom., quod Hes. exp. θεῖα. Apud eund. Poëtam (Il. E. 339.) ἄμβροτον αἷμα θεοῖο. Ex Epigr. affertur et ἄμβροτος αἰών. [" Ad Charit. 268=752. Ilgen. ad Hymn. 256. Heyn. Hom. 4, 193. 7, 252. 8, 691. Jacobs. Anth. 7, 16. 12, 116. Epigr. adesp. 428. I. q. ἀμβρόσιος, Moschus 2, 91." Schæf. Mss. Timotheus Athenæi 465. * Ἀμβροτόπωλος, Musgr. Tro. 536. Lobeck. Phryn. 601.]

Invenitur ETIAM Ἄβροτος in quibusdam exempl. pro ἄμβροτος significante Immortalis: ut in Carm. Pythag. θεὸς ἄβροτος quidam Codd. habent, non ἄμβροτος. || Item ἄβροτος, Sine mortali, Nullum mortalem, i. e. hominem, habens: ut ἄβροτος ἐρημία, Æsch. (Pr. 2.) Carens mortalibus solitudo, In qua nullus mortalis apparet: ut illa dicit ap. Catull. Nec quisquam apparet vacua mortalis in alga. || Exp. præterea ἄβροτον a Suida, ἄψυχον, ἀναίσθητον, Inanimatum, Sensu non præditum. Erit igitur ἄβροτον; Mortalium naturam non habens, vel A natura mortalium abhorrens et alienum, quippe qui et animati sint et sensu præditi. || Quinetiam ἄβροτον Hes. exp. ἀπάνθρωπον, Inhumanum: quod qui inhumanus est, sit itidem alienus a natura mortalium, i. e. hominum. At Varinus, postquam annotavit ἄβροτον significare ἀπάνθρωπον, i. e. Inhumanum, subjungit, Βροτὸν γὰρ (leg. βρότος γὰρ) τὸ μετὰ κονιορτοῦ αἷμα· ἢ τὸν ἐκ φόνου λύθρον (melius τὸ) etc. I. e. Βρότος enim est Pulveri commixtus sanguis, aut sanies e cæde. Hanc autem rationem unde habeat, nescio, et quorsum eam afferat, non video. Quomodo enim ἄβροτος diceretur inhumanus, ex eo, quod a pulverulento sanguine aut a sanie vulnerum esset alienus? Idem ἄβροτος exp. ἀζήμιος, male confundens, ἄβροτος per ο cum ἄβρωτος per ω. Ponit rursus et aliam signif., ἀβρότων, κοχλίων εἶδος· οἱ δὲ, ἀκρίδων, αἵτινες, κ. τ. λ. Vide Auctorem Etymologici. [" Brunck. Antig. 1134. ad Charit. 767. Brunck. Aristoph. 2, 148. Heyn. Hom. 5, 65. 6, 19." Schæf. Mss. Anal. 2, 270. ἄβροτος ὄγκος νηδύος, dubia signif.]

At SUBST. Ἀβρότη, ἡ, Nox. Aliquando per se ponitur, omisso nomine νύξ: aliquando utrumque simul; et tum plenus est sermo: ut Il. Ξ. (78.) εἰσόκεν ἔλθῃ Νὺξ ἀβρότη. Derivatur autem ἀβρότη a βροτὸς, i. e. Mortalis, præfixo α privativo, quod sc. noctu lateant mortales, i. e. homines: ἐν ᾗ βροτὸς οὐ πρόεισιν, inquit Eust., i. e. In qua mortalis non prodit. Suidas autem, παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν, i. e. Quod privata sit mortalibus. Alias duas etymologias, quæ mihi minus placent, vide ap. Eust. Auctor Etymologici dicit, Ἀβρότη, ἀπρότη τις οὖσα, παρὰ τὸ μὴ προϊέναι ἐν αὐτῇ: affert et superiorem etymologiam a βροτός: [" Heyn. Hom. 6, 15. 19. 535." Schæf. Mss.] " Ἀμβρότη et Ἀβρότη, nescio unde afferant VV. LL. " pro Conticinium. Supra Ἀμορβὲς in ea signif. " habetur." UNDE Ἀβροτέω, Noctu occurro, Hes. Significat etiam Pecco. [" Heyn. Hom. 6, 19." Schæf. Mss. Eust. Il. B. p. 184. Ξ. p. 953.] Unde verbale NOM. Ἀβροτήμων, Peccator, Peccatrix, Hes. At verbalis formam non habet NOMEN Ἀβροτίνη, ἡ, Peccatum: ἁμαρτωλή, Hes. Malo autem accipere ἁμαρτωλὴ pro substantivo, ut sit Peccatum, quam pro adjectivo, ut sit Peccatrix: tum quod ἀβροτίνη substantivi speciem præ se ferat potius quam adjectivi: tum etiam quod peccatrix potius dicatur ἁμαρτωλὸς communis generis nomine. || Idem habet ἀβροτῆ, ἀβροτησία, qui locus mihi suspectus est mendi. [" Quid si legas: Ἀβρότη· ἀμβροσία. Schol. Il. Ξ. 78. Νὺξ ἀβρότη· ἀμβροσία, θεία." Alberti.]

Extat et VERB. Ἀβροτάζω, ξω, χα, Aberro in via, aut In nocte evagor, Il. K. (65.) μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν, Ne aberremus alter ab altero, ubi Eust. ait ἀβροτάζειν esse, aut τὸ βροτοῦ ἀποτυγχάνειν ἐν ὁδῷ, A mortali (ab homine) aberrare in via: aut τὸ ἐν ἀβρότῃ ἀποπλανᾶσθαι, In nocte evagari. His subjungit e Lex. vet., Ἀβροτάξομεν, διαμφοδήσομεν,

ἁμαρτήσομεν ἀλλήλων. Vide Διαμφοδέω suo loco. A Hes. dicit, ἀπὸ τοῦ ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ μετὰ τὴν συνάντησιν, Ex eo quod mortalis a mortali (homo ab homine) aberret post occursum. Dicit autem statim post, ἀβροτῆσαι esse Noctu occurrere. [" Heyn. Hom. 6, 19." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 1, 1355.] Ἀβρόταξις, Aberratio, Deflexio de via, ἁμαρτία, διαμφόδησις, Eust. e vet. item Lex. Potius autem hic ἁμαρτία interpretor Aberratio quam Peccatum, quod ἀβροτάξομεν expositum sit ἁμαρτήσομεν ἀλλήλων, ubi ἁμαρτήσομεν significare non potest Peccemus. || Fortasse tamen et pro Peccato usurpatum fuit, et ἀβροτάζω pro Pecco, ut ἀβροτήμων exp. ἁμαρτωλὸς, i. e. Peccator, ab ἀβροτέω. " Ἀμβρότιγγον, Hesychio ἄκυρον: sed series alpha- " betica videtur requirere ut scribatur Ἀβρόταγγον, " et fortassis ab ἀμβροτάζω, i. significante q. ἀβρο- " τάζω supra et hic ἀμβροτέω."

Ceterum quamvis hæc sint ab Ἀβρότη deducta, ideoque careant itidem litera μ, tamen inveniri ETIAM Ἀμβρότω cum μ sciendum est, significans Aberro, B sicut et ἀβροτάζω, Il. Π. (336.) ἔγχεσι μὲν γὰρ Ἤμβροτον ἀλλήλων: E. (287.) Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες, ubi annotat Eust. hæc Proverbialiter dici in eos qui aberrant ab eo quod sibi proposuerant; atque idem his duobus verbis significari ἐκ παραλλήλου. Fierique ἤμβροτες vel ex Ἀβρότω, per pleonasmum τοῦ μ, quod et ἀβροτάζω dicit idem Poëta παραγώγως, vel ab ἥμαρτες, mutando α in ο, et trajiciendo ρ, necnon inserendo β, ad elegantiorem sonum: ut fit in γαμβρὸς, et in μεσημβρία, aliisque hujusmodi. Sed ap. Hes. sciendum est extare et circumfl. INFIN. Ἀμβροτεῖν, cum μ, quod exp. ἁμαρτεῖν, et ἀποτυχεῖν βροτοῦ. Item κρύπτειν. ["Ἀμβρότω, Jacobs. Anth. 6, 262. Antip. Sid. 47. 94. Th. 44. Heyn. Hom. 5, 52. Ἀμβροτέω, 6, 19." Schæf. Mss.]

Venio ad ADJ. Ἀμβρόσιος: eadem enim opera et de hoc dicendum est, postquam de ἄμβροτος et ἄβροτος eorumque derivatis dictum est. Itidem enim ἀμβρόσιος sonat Immortalis, Divinus: ut κάλλος ἀμβρόσιον, Od. Σ. (191.) Κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα προσώπατα, C (ita enim hic legendum censeo, non πρόσωπά τε, licet mea etiam Ed. habeat hanc lectionem, quod absque vet. Cod. auctoritate mutare eam minime ausus fuerim,) καλὰ κάθηρεν Ἀμβροσίῳ, οἵῳπερ ἐϋστέφανος Κυθέρεια Χρίεται: atque hoc unum est τῶν ἀμβρότων δώρων, quorum proxime præced. versu meminit. Et FEM. Ἀμβροσία, Immortalis, Divina: unde ἀμβρόσιαι χαῖται, Il. A. (529.) Divinæ comæ, Augustæ comæ. Apud eund. Poëtam ἀμβρόσιαι κάπαι, quæ sunt τῶν ἀμβροσίων ἵππων, i. e. θείων. Quidam vero interpr. Præsepia ambrosia plena. Il. Θ. (434.) Τῇσιν δ' Ὧραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους, Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν, ubi Eust. ἀμβρόσιαι δὲ κάπαι, inquit, διὰ τὸν μῦθον, παρ' ᾧ πολλὴ ἀμβροσίας χορηγία, ἣν καὶ Σκάμανδρος ἵπποις μυθικοῖς ἐνέτειλέ που νέμεσθαι. Sed interdum Ἀμβρόσιος ponitur pro Dulcis, aut Placidus, ut ἀμβρόσιος ὕπνος, Il. (B. 19.) ubi commode videtur reddi Dulcis: cum ab eo ὕπνος vocetur itidem γλυκὺς, item μελίφρων. Sic autem et Virg. dixit Dulcis quies, Æn. 6. pressit- D que jacentem Dulcis et alta quies, placidæque simillima morti. Ab aliis Poëtis vocatur et Placida; itidemque Dulcis sopor, et Placidus sopor. Ac fortasse hic ἀμβρόσιος malit quispiam reddere adjectivo illo Placidus; sed magis placet reddi Dulcis, cum alibi γλυκὺς ab eo ipso vocetur, item μελίφρων. Sic certe et Eust. dicens ἀμβρόσιος esse παρώνυμον nominis ἀμβροσία: ut sc. ab ambrosiæ dulcedine ponatur ἀμβρόσιος pro Dulci. Animadvertendum est autem quod ait, ἀμβρόσιος esse denominativum ab ἀμβροσία: idque minime putandum est esse generaliter dictum: sed de ἀμβρόσιος hanc vel huic similem signif. habente. Alioqui enim non dubium est quin ἀμβρόσιος prius sit quam ἀμβροσία. Ceterum legimus et ἀμβροσίην νύκτα, Il. B. (57.) ubi recte videmur interpretaturi itidem Dulcem noctem, vel hoc nomine quod nobis ἀμβρόσιον ὕπνον ministret. Scio alioqui reddi etiam Placidam, item Divinam. Item ἀμβρόσιος, ἀνθηρὸς, vide in Ἀμβροσία. [" Wakef. Ion. 85. Jacobs. Anim. 28. Anth. 6, 277. 437. Heyn. Hom. 4, 141. 190. 200. 205. 5, 64. 426. 490. 6, 15. 556. 558. 8, 209. 670. Boiss. Philostr. 317. Toup. Opusc. 1, 156. Emendd. 1, 236. Valck. Hipp. p. 181." Schæf. Mss. Hesiod. Ἔργ. 728. Θ. 69. Pind. Π. 4, 532. Hom. Hymn. 27, 18. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ἀμβροσία, ἡ, ET Ἀμβροσίη Ionice ap. Poëtas: quæ et Latine appellatur Ambrosia, Cibus deorum: ut Nectar, Potus. Ovid. de Ponto l. 1. Nectar et ambrosiam, latices epulasque deorum. Ceterum videtur Hes. innuere, ἀμβροσία dici tanquam relinquendo nobis subaudiendum subst. τροφή: cum scribit, ἀμβροσία, θεία, θαυμασία τροφή. Erit autem ἀμβροσία τροφὴ i. q. ἀμβρόσιον εἶδαρ, Il. N. (35.) nisi malimus, in exponendo hoc adj. recurrere ad subst. ἀμβροσίη, ut ἀμβρόσιον esse dicamus τὰ τῆς ἀμβροσίης. Il. (T. 38.) Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν: E. (777.) Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι. Verum sciendum est quosdam existimasse ἀμβροσίην fuisse etiam aliquid liquidum tum ex Od. I. (359.) Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥὼξ, (quoniam ἀποῤῥὼξ τοῖς ὑγροῖς προσαρμόζει, inquit Eust.) tum ex eo quem modo protuli loco, ubi dicit στάξε νέκταρ καὶ ἀμβροσίην; quoniam verbum στάξε utrique accommodat. Sed possumus his aliisque hujusmodi in Il. confugere ad syllepsin s. synecdochen. Atque adeo aliunde potius illius signif. petenda sunt testimonia. Firmissimum certe e Sapphone peti potest, dicente, ἀμβροσίας κρατὴρ ἐκέκρατο: deinde, Ἑρμῆς δ' ἑλὼν ἔρπιν θεοῖς ᾠνοχόησεν: et ex Anaxandride, διαπίνω τ' ἀμβροσίαν. Ut autem ἀμβροσίαν de Potu dici videmus: ita vicissim illud NOMEN Νέκταρ de Cibo alicubi dictum inveniri sciendum est: ut ap. Alcmanem, τοὺς θεοὺς νέκταρ ἔδμεναι: et Anaxandridem, Τὸ νέκταρ πάνυ μάττων ἐσθίω, διαπίνω τ' ἀμβροσίαν, καὶ τῷ Διῒ διακονῶ. Ceterum ἀμβροσία et pro Quodam suaveolente oleo s. unguento accipi ab Hom. quidam putarunt. Lege Eust. || Flos quidam: unde C ἀμβρόσιος, ἀνθηρὸς, Floridus. Vide Eust. 976. Ἀμβροσία, inquit Gorr., Frutex est tenuis et pusillus, ramosus, trium fere palmorum, foliis parvis circa imum caulem, rutæ similibus. In ramulis semina quasi racemuli dependent, qui nunquam florem pariunt: odore suavi et vinoso: qua de causa βότρυς a quibusdam dicta est, et a rusticis Vinosa herba appellatur. Dicitur etiam ab aliis ἀρτεμισία. Sed ἀμβροσίαν dici a quibusdam τὸ ἀείζωον quoque s. Sedum majus, Diosc. auctor est, a foliorum immortalitate, quod semper vireat. Quibusdam etiam ἡ ἀμβροσία dicitur alterum genus τῆς ἀρτεμισίας, Ruell. || Ἀμβροσία præterea Nomen est malagmatis contra febres efficacis, cujus descriptio habetur ap. Paulum 7, 18. A quo non dissimilis multum est ἡ ἀμβροσία ἔμπλαστρος ap. Aët. 14, 2. Est et Antidoti nomen, quam Zopyrus Ptolemæo regi composuit, cujus descriptio habetur ap. Corn. Celsum, 5, 23. || Potionis nomen, qua se uti ad phthisicos Galenus scribit, 7, 3. τῶν κατὰ Τόπους: et 4 de LL. Affectis. Gorr. [" Ja- D cobs. Anth. 6, 416. 10, 154. 11, 288. Brunck. Aristoph. 3, 139. Heyn. Hom. 4, 190. 6, 556. Dawes. M. Cr. 404. Merrick. Tryph. Angl. 37. Toup. Opusc. 2, 168. Athen. 1, 47. (p. 39. 473.)" Schæf. Mss. Pind. Π. 9, 109. Ὀ. 1, 100. Schn. Lex. Suppl.]

Legitur ETIAM Ἀμβρόσια, τὰ, plur. num., quod est Nomen festi Dionysii ap. Iones, VV. LL. e Tzetze.

[* "Ἀμβροσίως, Sibyll. Orac. 2. p. 275." Kall. Mss.]

Βρότειος, ὁ, ἡ, ET Βρότεος, Mortalis, Ad mortalem s. mortales pertinens, Humanus: Hesiod. (Ἔργ. 2, 34.) Mortale corpus, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρώς. Ex Epigr. βροτέῳ πυρὶ, Humano igni, i. e. Structo ab homine. [" Βρότειος, Brunck. ad Æsch. Pr. 446. ad Charit. 300. Ruhnk. ad Xen. Mem. 227. Toup. Emendd. 2, 68. Valck. Hipp. p. 283. Diatr. 52. Brunck. Soph. 3, 399. Βρότεος, Toup. Opusc. 1, 277. Abresch. Æsch. 2, 19. Jacobs. Anth. 7, 172. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 77." Schæf. Mss.]

Βροτήσιος, idem: ἔργα, Hesiod. (Ἡμερ. 9.) Humana opera. [" Ad Charit. 223. 305. ad Lucian. 2, 298. Βροτησία, Const. Manass. Chron. p. 76. Meurs." Schæf. Mss.]

" Βροτόω, Facio βροτὸν, Reddo hominem mortalem: unde ap. Greg. Naz. in Trag. βροτωθῆναι, " Hominem mortalemque fieri. Et βροτωσάμενος, " Factus homo." [T. 2. p. 273. Βροτωθεὶς παρθενικῆς διὰ μητρός. Theophanes Hom. 7. p. 40. de Salvatore nostro: Θεὸς ὑπάρχων, καὶ βροτωθείς.]

[* " Βρότιον, * Θεοβρότιον, Sempervivum parvum, Diosc. Notha 468." Boiss. Mss.]

AT VERO Βρότος, ὁ, Sanies. Dativum autem βρότῳ non solum Sanie, sed et Tabo, e Virg. aliisque Poëtis vertere possumus. Od. Ω. (188.) Οἵ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων. Ubi observa etiam epith. μέλανα: sicut enim hic legis μέλανα βρότον, sic ap. Virg. leges Atro tabo. Apud eund. Poëtam habemus aliquoties βρότον αἱματόεντα, Eust. τὸν ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμόν. Non dubito tamen quin βρότος per se quoque id significare possit: quod Hes. exp. τὸ ἐκ τοῦ φόνου λύθρον. Esse autem λύθρον censetur Pulverulentus sanguis, i. e. Pulvere permixtus. Exp. etiam, Pulvis mixtus sanguine et sudore. [" Wakef. Herc. F. 1214. Heyn. Hom. 5, 380. 6, 519." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 3, 521." Wakef. Mss. Lycophr. 992.] HINC Βροτόεις, Saniosus, Sanie respersus. At VV. LL. Cruentus: confundendo βροτόεις cum αἱματόεις: sicut malo ibid. βρότος exp. etiam Cruor, confundendo cum αἷμα. Nisi sicubi improprie ita usurpentur hæc, et quidem latius extendendo eorum signif. præsertim quod ad βροτόεις attinet. Il. Ξ. (509.) Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν Ἤρατ', ἐπεὶ κ. τ. λ. Apud Eundem passim occurrit ἔναρα βροτόεντα, quod et ap. Hesiod. legitur Ἀ. (367.) Sed βροτόεντα Eust. ait posse deduci etiam a βρότος: ut βροτόεντα ἔναρα sint τὰ ἐξ ἀνθρώπων σκῦλα: cui expositioni nequaquam subscripserim. Hes. vero βροτόεντα exp. ᾑμαγμένα: addens, οἱ δὲ τὰ λαμπρά. [" Heyn. Hom. 5, 285. 8, 681." Schæf. Mss.] Extat et PARTIC. Βεβροτωμένος tanquam a pass. VERBO Βροτοῦμαι. Est autem βεβροτωμένος i. q. βροτόεις, Saniosus. Sed possumus etiam interpr. Latino itidem partic. cum nomine Tabo: sc. vel Oblitus tabo, vel Infectus tabo aut alio hujusmodi. Od. Λ. (41.) Ἄνδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες. " Βροτόω, Inficio βρότῳ et cruore, unde " βεβροτωμένα τεύχεα ap. Hom., quæ et βροτόεντα " ἔναρα appellat, i. e. Infecta βρότῳ αἱματόεντι, ut " Idem loquitur." [" Plut. de S. N. V. p. 39. Reisk. ad Eund. ibid. post Foersteri Polyb. p. 90." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 1, 715." Wakef. Mss. " Nicet. Eugen. 5, 197." Boiss. Mss.] " Καταβροτόω, Cruore inquino, Cruento," [Hes.]

ʹΡΙΖΑ, ἡ, Radix, Il. Λ. (845.) ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν Χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον: Od. Κ. (304.) Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. Scimus autem et in prosa passim occurrere hoc vocab., præsertim vero ap. eos qui de plantis scripserunt. Sed de hoc admoneo, antequam ad metaphoricum hujus vocis usum veniam, peculiarem interdum esse cuidam radicum generi appellationem. Ῥίζα, inquit Gorr., commune quidem nomen radicibus omnibus, sic tamen κατ' ἐξοχὴν quædam dictæ sunt, ut γλυκεῖα, Ἰδαία, ῥοδία: et ap. Hippocr. λευκή: quam Gal. dracunculi radicem esse annotavit. Idem vero ῥίζαν ab Hippocr. vocari scribit Genus quoddam sati, sine flore, sine semine, tribus duntaxat foliis, sed proceris et in terra stratis, duorum digitorum magnitudine, similibus anchusæ, radice tenui, levem purgandi vim habente. Hactenus Gorr. Sciendum est autem quosdam existimasse hanc ῥίζαν esse eand. cum illa, quæ ὄνοσμα a Diosc. vocatur. Sed venio ad metaphoricum vocis hujus usum, quem certe habet itidem Lat. Radix. Hesiod. Ἔργ. (1, 19.) Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, Plut. de S. N. V. Οὕτως ὁ θεὸς ἐνδόξου καὶ βασιλικοῦ γένους ῥίζαν πονηρὰν καὶ τραχεῖαν οὐκ ἀναιρεῖ πρότερον, ἢ φῦναι τὸν προσήκοντα καρπὸν ἀπ' αὐτῆς. Alicubi autem invenitur copulatum hoc nomen cum ἀρχή: ut ap. Athen., Ἀρχὴ καὶ ῥίζα παντὸς ἀγαθοῦ: ut vicissim ῥίζα πάντων τῶν κακῶν legitur ap. Paul. Apost., (1 Tim. 6, 10.) ubi fortasse itidem dici possit ἀρχὴ καὶ ῥίζα πάντων τῶν κακῶν. || Ῥίζα, Media pars τοῦ πηδαλίου, i. e. gubernaculi, quæ et φθεὶρ, item ὑπόζωμα, J. Poll. || Ῥίζα, quasi ῥεῖζα fortasse, quidam a ῥέω deduxerunt, alii e duobus simul derivatum crediderunt. Dici enim ῥίζα, quia per eam ῥέει τὸ ζῆν. Ego certe non tam quod deductio hæc fidem apud me impetraret, quam ut verbo ῥέω hoc quoque derivatum, de aliorum sententia, tribuerem, hunc ei locum assignavi. [" Antip. Sid. 44. Diod. S. 2, 569. Heyn. Hom. 6, 267. Wakef. Ion. 1598. Herc. F. 935. Musgr. 933. Samius 2. Jacobs. Anth. 8, 27. ad Lucian. 1, 353. ad Callim. 1. p. 154. Ῥ. γένους, Heyn. ad Apollod. 259. ad Charit. 367. Ῥ. περιφερὴς, Tuber, Casaub. ad Athen. 127. Ἐκ ῥίζης, ad Od. N. 295. Ἐκ ῥιζῶν, Furia ad Æsop. p. 59. Lips." Schæf. Mss. " Imum cujusvis rei, ut maris, Opp. Ἁ. 4, 544. De oculo, Quint. Sm. 12, 396. De monte, LXX. (Judith. 6, 19.)" Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Stirps, Apoll. Rh. 4, 1642. Τὸν μὲν χαλκείης μελιηγενέων ἀνθρώπων Ῥίζης λοιπὸν ἐόντα κ. τ. λ. Ῥ. τρίτη ἠπείρου, pro μέρος τρίτον, Pind. Π. 9, 14. " Πάνδιος ῥ., Chelidonium, Diosc. Notha 450." Boiss. Mss. Βρίζα pro ῥίζα, vide Ῥόδον.]

Ῥιζοβόλος, ὁ, ἡ, Radices jaciens, agens, Jactis radicibus se propagans. Ῥιζοβολέω, Radices ago, Epigr. ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω, Imæ partes agunt radices, [Sext. Emp.] ITEM Ῥιζολαβέω, Radices ago, Bud. Ad verbum Radices capio. [Leg. Ῥιζοβολέω.] Ῥιζολόγος, ὁ, ἡ, Radicum collector. Ῥιζολογέω, Radices colligo, Eradico, Extirpo, Diod. S. (16, 82.) Καθόλου πάντας τυράννους ῥιζολογήσας, Cum omnes tyrannos radicitus extirpasset, VV. LL. [* Ῥιζοπαγὴς, Nonn. D. 2, 247. * Ῥιζοπώλης, Radicum venditor, J. Poll.]

Ῥιζοτόμος, ὁ, ἡ, Radicum excisor, s. sector: de eo qui radices colligit, earum peritiam habens. Bud. certe ῥιζοτομία exp. etiam Herbarum lectio, ut mox docebo. In VV. LL. ῥιζοτόμος, Herbarius, Medicamentarius. Nicander dixit etiam (Θ. 494.) ῥιζοτόμον ὥρην, Tempus secandarum radicum. [" Anacr. p. lxviii. Fischer." Schæf. Mss.] || Alterum iridis genus subrufum, Gorr. Illud autem SUBST. Ῥιζοτομία est itidem Radicum sectio, s. excisio, ad verbum Radicidium Gazæ. Sed a Bud. redditur etiam Herbarum lectio, uti dixi: quam (scribit) tractat Theophr. H. Pl. 9, (8, 2.) Intellige autem Herbarum lectionem ad medicamenta. Ab Eod. redditur etiam Ablaqueatio. VV. LL. Herbaria, e Plin. [Theophr. H. Pl. 6, 3, 2.] Ῥιζοτομικὸς, Pertinens ad radicum excisionem, herbarum lectionem, ablaqueationem. Et liber Ῥιζοτομικὸς Dioclis, necnon Cratevæ, ap. Schol. Nicandri. Quinetiam Διονύσιος ἐν τοῖς Ῥιζοτομικοῖς, et Μίκτων ἐν τῷ περὶ Ῥιζοτομικῶν. Quinetiam ῥιζοτομικὴ, sub. τέχνη: ut Ἀνακρέων ἐν τῷ περὶ Ῥιζοτομικῆς, ap. Eund. [" De Crateva illo, Diosc. Notha 441. 448. 449. 451." Boiss. Mss. Berkel. ad Steph. B. v. Ἰτύκη. " Ῥιζοτομικὴ, Ῥιζοτομικὸν, Anacr. p. lxviii. Fischer." Schæf. Mss.] Ῥιζοτομέω, Radices excindo, seco, Ablaqueo: ῥιζοτομεῖν τὰς βοτάνας, in VV. LL. ex Hippocr. Legere herbas ad medicamenta. Bud. exp. etiam Ad medicinam condere. Addens, Et Ablaqueare, i. e. γυμνοῦν σκαπάνῃ τὰς ῥίζας. Pro illa autem altera signif. affert ex ipso Hippocr. Ep. ad Cratevam, Σὺ δ' ἡμῖν τὸ παρεὸν, ὦ Κρατεύα, μάλιστα τὰς ὀρεινὰς ῥιζοτόμει βοτάνας. Et pass. Ῥιζοτομοῦμαι, unde partic. ῥιζοτομούμενα, ut ῥιζοτομούμενα ὑλήματα ap. Theophr. (H. Pl. 4, 5, 1.) de herbis quarum radices expetuntur, Bud. e Gaza. Apud eund. Theophr. C. Pl. 3, (8, 1.) p. 164. Ῥιζοτομεῖται δὲ μετὰ τὴν φυτείαν, vertit Ablaqueatur. [Philostr. V. A. 6, 26. Ῥιζοτομούσης τὸ φάρμακον τῆς σοφίας. " Ad Diod. S. 2, 145. 590. Bast Lettre 39. Lobeck. Aj. p. 399. Ῥιζοτομούμενα, Anacr. p. lxviii. Fischer." Schæf. Mss.]

[* Ῥιζοτρόφος, unde * " Ῥιζοτροφέω, J. Poll. 140." Wakef. Mss.] Ῥιζοφάγος, Radices esitans, Radicibus vescens, [Certa natio Æthiopum, ita dicta,

Diod. S. III. * Ῥιζοφαγέω, Strabo 3. p. 213., 11. p. 781.] A

Ῥιζόφλοιος, Cui cortex radicis speciem gerit, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 1, 8. Ἀπογηράσκοντα δὲ, παχυφλοιότερα· ἔνια δὲ καὶ ῥιζόφλοια [ῥηξίφλοια, Schn.] καθάπερ ἄμπελος. Ita enim Gaza, Cortice, cum senescunt, crassiore scabrioreque. Nonnullis cortex radicis speciem gerit, ceu viti. Sed pro παχυφλοιότερα hic reponitur τραχυφλοιότερα, et * ἰνόφλοια pro ῥιζόφλοια, i. e., Corticis nervosi, s. fibrati et membranacei: ut Plin. 16, 31. corticem vitis membranaceum esse dixit, quique sponte rumpitur; robori vero scabrum, omnibusque in senecta rugosiorem. Quinetiam Idem libri ejusd. cap. 4. Ὁ δὲ τῆς ἀμπέλου φλοιὸς ἐξ ὑγροῦ καὶ ἰνός. Item, Ἰνώδης φλοιὸς καὶ ἄσαρκος ἀμπέλου.

[* Ῥιζοφοίτητος, Chæremon ap. Theophr. H. Pl. 5, 9, 5.]

Ῥιζοφυέω, Radicem emitto s. Radices, Radices ago. Quidam interpr. Radicesco, e Seneca. Theophr. C. Pl. 1, (2, 1.) Ἐὰν δὲ ἔνικμος ἡ γῆ τυγχάνῃ, πανταχόθεν ῥιζοφυεῖ. Et NOM. Ῥιζοφυής, Qui radicem emisit s. radices, Qui radices egit: a quo ῥιζοφυὲς, Bud. ex eod. Theophr. In VV. LL. ῥιζοφυής, Radice proveniens. [Theophr. H. Pl. 7, 10, 1. C. Pl. 1, 8, 1.] B

Ῥιζόφυλλος, A radice foliatus, [Theophr. H. Pl. 6, 4, 9.]

Ῥιζόφυτον, τὸ, Stirps, Bud. e Gaza. In VV. LL. est et Ῥιζόφυτος adjective, Radice natus, [Ocellus p. 513. Gal.]

In sequentibus autem compp. illud ο non habetur.

Ῥιζάγρα, ἡ, Instrumentum quo Chirurgi spicula extrahunt, Bud. e Paulo Ægineta. [Celsus 7, 12.]

Ῥιζόνυχες, VEL Ῥιζώνυχες, Radices unguium in digitis: ῥιζόνυχες, Polluci sunt Illi quasi margines unguium, unde hi procedunt. Cam.

[* Ῥιζορυκτής, Phile de Eleph. 86. * Ῥιζοῦχος, Opp. Ἁ. 5, 680. θεμείλια. Epith. Neptuni, Callim. Fr. 285. Hesychio * σπερμογόνος. * "Ῥιζουχία, Tzetz. Chil. 1, 185. 3, 103. 4, 330." Elberling. Mss. * Ῥιζουχίζω, Viviradicem planto, Nicet. Annal. 5, 7.] C

Ῥιζώρυχος, ὁ, ἡ, Radicem effodiens, q. d. Radicis effossor, Epigr. Γραμματικῶν περίεργα γένη, ῥιζώρυχα μούσης Ἀλλοτρίης, Natio curiosa Grammaticorum, radicem alienæ musæ effodiens, [" Jacobs. Anth. 9, 122." Schæf. Mss.] Ῥιζωρυχέω, Radicem effodio, quod ap. Plut. (7, 849.) legitur, Ὡς γὰρ τῶν θηρίων ἑτέροις ἀφ' ἑτέρων παρεσκεύασε τὴν τροφὴν εἶναι, καὶ οὐ πάντα σαρκοφαγεῖν ἢ σπερμολογεῖν ἢ ῥιζωρυχεῖν ἐποίησεν.

*Ἄρριζος, ὁ, ἡ, Radice carens. In VV. LL. exp. etiam Fundamento carens. At Ἀρρίζωτος vide post Ῥιζοῦμαι. [" Casaub. ad Athen. 127." Schæf. Mss. Strabo 1. p. 46. Athen. 2. p. 61. * " Ἀρρίζως, Schol. Greg. Naz. p. 8. Montac." Boiss. Mss.]

Ἀκρόρριζος, In summitate vel In superficie radicem habens, Altam et profundam radicem non habens: ἀκρόρριζα δένδρα exponunt, Arbores quæ non agunt radices in profundum, quasi τὰ κατὰ τὸ ἄκρον ῥίζαν vel ῥίζας ἔχοντα: unde ap. Basil. ἀκρόρριζα δένδρα et βαθύρριζα opp. Sic ἀκρόρριζος dicitur ὁ κατὰ τὸ ἄκρον ῥίζαν ἔχων, vel ἡ ἔχουσα. D

Αὐτόρριζος, ut αὐτόρριζον ἀπόλλυσθαι pro σὺν αὐτῇ τῇ ῥίζῃ, Una cum ipsa radice interire, i. e. Radicitus. Soph. Ant. (714.) p. 242. in fine, αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται, Schol. αὐτόρριζα: atque ut hic αὐτόπρεμνα exp. αὐτόρριζα, sic ap. Aristoph. πρόρριζος. Sic certe accipi αὐτὸς per compositionem aliis nonnullis nominibus junctum, videmus. Quo magis miror simul et suspectum habeo quod in VV. LL. habetur, αὐτόρριζος, Suis radicibus innitens. Et αὐτόρριζον ἑστίαν χθονὸς ex Eur. (Rhes. 288.) Domum s. Casam terræ infixas radices habentem: de casa pastorali. Sed locus, in quo hæc leguntur, ibi non indicatus est. [" Abresch. Æsch. 2, 57." Schæf. Mss. " Diod. S. 1, 258. Nonn. Jo. 1, 64." Wakef. Mss. * Αὐτόρριζα autem, Ipsa radix, vide in Αὐτόπηγη.]

Βαθύρριζος, Altas radices habens, s. Profundas. Et βαθυρριζότατον, Altissimas radices habens, ut Plin. interpr. ap. Theophr. [C. Pl. 1, 3, 4. βαθυρριζότερος, H. Pl. 1, 7, 2. " Wakef. Trach. 1195." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 4, 202. Hesych." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 1, 1199. Soph. Trach. 1212.] HINC Βαθυρριζία, Radicis altitudo, profunditas, [Theophr. H. Pl. 1, 7, 1.]

Βραχύρριζος, Breves habens radices. Βραχυρριζία, Brevitas radicum, [Theophr. C. Pl. 3, 7, 2.] His opposita μακρόρριζος et μακρορριζία occurrent paulo post.

Γλυκύρριζα, Dulcis radix. Frutex est ramos spargens bicubitales, foliis lentisci densis, pinguibus, tactuque gummosis, flore hyacinthi, fructu pilularum, platani magnitudinis, asperiore tantum, atque rubescentes lenticulæ valvulas referente, radicibus prælongis, buxeo colore, gentianæ modo flavescentibus, sapore dulci, quadamtenus subacerbo. Actuario sæpe neutro GEN. Γλυκύρριζον: et Galeno 7 τῶν κατὰ Τόπους absolute γλυκεῖα dicitur. Modice humida est, simulque natura humana frigidior. " Dicitur et Γλυ-" κύρριζος eadem herba, substantivo βοτάνη s. πόα " subaudito, ut et in Γλυκεῖα, quod vide. INDE " Γλυκυρριζίτης οἶνος, Vinum e glycyrrhiza, glycyr-" rhizo conditum: de quo Colum. 1, 35."

[* Ἔνριζος, Geop. 3, 4, 6. 4, 3, 4. 10, 65, 4.]

Ἐπιρρίζιον, τὸ, q. d. Adradicium, pro Additamento ad radicem. In VV. LL. Radix parva quæ adnascitur, Capillamentum. Bud. autem ἐπιρρίζια, interpr. Radicamenta ap. Diosc. [1, 10. ubi Codd. * ὑπορρίζιον.] Item Capillamenta radicum.

Εὐθύρριζος, Cujus recta est radix, rectæ sunt radices, s. in rectum tendentes, Theophr. [H. Pl. 1, 7, 2.]

" Εὔριζος, Bene radicatus, Radice exuberans. Apud " Suid. e Ps. (47, 2.) Εὐρίζῳ ἀγαλλιάματι πάσης τῆς " γῆς: quod ipse exp. καλῶς ἐρριζωμένῳ, ἐπιμόνῳ: " Hes. καλὰς ῥίζας ἔχοντι καὶ * χαροποιοῦς. Rursum " Suidas affert particip. Εὐριζῶν pro καλὰς ῥίζας " * χαροποιοὺς ἔχων, s. καλῶς θεμελιῶν καὶ παγίως, " ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν καὶ ἀτρεμῆ διαμένειν: item " πλατύνων: quam postremam exp. affert Hes. quo-" que: sed secundum eam esset ab εὖρος." [Vide Schleusn. Lex. V. T.]

Κατάρριζος, Radices terræ infixas habens, vel alte infixas, ut quidam interpr. In VV. LL. Terra conditus, e Gaza ap. Theophr. (H. Pl. 1, 6, 8.) At Καταρριζοῦμαι, (de quo infra,) ibid., Ago radices, et Radicor, e Plinio.

Μακρόρριζος, Longas radices habens, [Theophr. C. Pl. 1, 3, 3. 5. μακρορριζότερος et μακρορριζότατος, H. Pl. 1, 7, 2.] ET Μακρορριζία, Longitudo radicum, [H. Pl. 1, 7, 1.] Opposita præcedentibus βραχύρριζος et βραχυρριζία.

[* Μεγαλόρριζος, Theophr. C. Pl. 2, 3, 8.]

[* Μειούρριζος; Radicibus contractis, Geop. 5, 8, 2.]

[* " Μελανόρριζος, Elleborus niger, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss.]

[* Μετεωρόρριζος, Theophr. H. Pl. 4, 2, 4. nota.]

Μονόρριζος, Unicam s. Simplicem radicem habens. Contr. πολύρριζος paulo post. [Theophr. H. Pl. 1, 6, 5. 1, 8, 6.]

Ὁλόρριζος, ut ὁλόρριζος ἀνασκάπτεται, q. d. σὺν ὅλῃ τῇ ῥίζῃ, Cum tota radice. Exp. et Radicitus. Et metaph. Ὁλόρριζοι ἐκ γῆς ὀλοῦνται, e Prov. 15, (5.) Radicitus interibunt, vel Omnino eradicabuntur. [Schleusn. Lex. V. T. * Ὁλορρίζως, Radicitus, Esther. 3, 13. sec. Ed. Compl.] Ὁλορριζεί, Una cum tota radice, Radicitus, [Esther. 3, 13. sec. Ed. Origen. * Ὁλοριζί, Cod. Vat.]

[* " Παλαιόριζος, Lucian. 5. p. 297." Schn. Lex.]

Παχύρριζος, Cui crassa est radix, vel Cui crassæ sunt radices. Theophr.

Πολύρριζος, Cui multæ sunt radices, multiplex est radix. Sed πολύρριζον dictum fuisse etiam Helleborum nigrum a quibusdam, tradit Diosc.: necnon quartum genus τῆς ἀριστολοχίας, quæ peculiari nomine πιστολοχία vocatur. In VV. LL. annotatur ita quosdam vocasse et τὴν πτερίδα, Filicem. [Theophr. H. Pl. 9, 10, 2. " Πολύρριζον, Epimedium, Diosc. Notha 463. Polypodium, 475." Boiss. Mss.] Πολυρριζία, Multitudo radicum, [Theophr. H. Pl. 3, 10, 6.] Πρόρριζος, ut Πρόρριζος ἐκριφθεὶς, Soph. (El.

512.) Una cum ipsa radice, ipsis radicibus, Radicitus. Πρόῤῥιζος ap. Andocidem, Radicitus et stirpitus evulsus, qui ab Hom. προθέλυμνος dicitur, inquit Bud. [Theophr. H. Pl. 3, 6, 4. Πρόῤῥιζος ὑπὸ πνευμάτων ἐκπίπτει. " Heyn. Hom. 6, 152. ad Diod. S. 2, 145. ad Herod. 216. 479. Toup. Opusc. 1, 380. Valck. Hipp. p. 239. Diatr. 90." Schæf. Mss.] AT Πρόῤῥιζον adverbialiter, Radicitus, Stirpitus. Dicitur ETIAM Πρόῤῥιζα. [* " Προῤῥίζως, Saracenica Sylb. p. 54, 15." Boiss. Mss. " Ad Herod. 479." Schæf. Mss.] Sed invenitur alicubi SCRIPTUM Πρόσριζος. Nam πρόσριζον δένδρον Bud. a Plut. appellari tradit Arborem cum radicibus evulsam. Addit tamen, Nisi sit mendum, et scribi debeat πρόῤῥιζον. Sed afferuntur ITIDEM Πρόσριζον ET Πρόσριζα, adverbialiter posita pro πρόῤῥιζον et πρόῤῥιζα: ut πρόσριζον ἑλοῦσα, VV. LL. ex Aristot. pro Evellens stirpitus. Et VERB. Προσριζόω, ibid. e Philone (1, 334.) Actis radicibus affigo, q. d. Adradico. At vero nomen BICOMP. Προσριζόφυλλος, quod sonat Juxta radicem s. radices folia habens, in iisd. redditur A capite foliatus.

[* Πρωτόῤῥιζος, Lucian. 2, 419.]

[* Πυκινόῤῥιζος, Hippocr. 279, 14.]

Πυκνόῤῥιζος, Densas s. Crebras radices habens, Qui est densa radice, [Diosc. 1, 1.]

[* " Σύῤῥιζος, Cum radicibus, Schol. Soph. El. 512." Wakef. Mss.]

Τανύῤῥιζος, Radices extendens, s. Radices extensas habens et longe lateque expansas: αἴγειροι, Hesiod. ['A. 377.]

[* Τευτλόῤῥιζος, Geop. 12, 1, 2.]

Ὑπόῤῥιζος, Qui est sub radice. In VV. LL. Radici subjectus. Item, Aliquid radicis habens. [Theophr. C. Pl. 1, 2, 2.]

[* Φλοιόῤῥιζος, Theophr. de Odor. 63.]

Ῥιζώδης, Radicis speciem præ se ferens, Radici similis, [Plut. 9, 652. * " Ῥιζικὸς, Heyn. Hom. 5, 169." Schæf. Mss. " Plutarchi Fragm. 49. p. 315. Hutten. λόγος." Schn. Lex. Suppl.]

[* Ῥιζὶς, ίδος, ἡ, i. q. ῥίζα, Nicander 'A. 403. * Ῥιζὰς, 531. AT * Ῥίζις, ὁ, est Nomen feræ Æthiopicæ, ap. Strab. 17. p. 1183.]

Ῥιζίας, adjective Radicarius, Gazæ: ὀπὸς, Qui e radice exprimitur, Theophr. (H. Pl. 6, 3, 2.) In VV. LL. Laser vero, i. e. ὀπὸς Κυρηναϊκὸς, et ὀπὸς, simpliciter per excellentiam, ap. Hippocr. Lacteus ejus succus est, liquorque qui e caule scarificatus effluxit, ob idque ῥιζίας vel καυλίας vocatur. Succus, inquit Plin., duobus modis capiebatur, e radice atque caule: et hæc duo erant nomina, rhisias atque caulias: vilior ille, ac putrescens: radice cortex niger, et ad mercis adulteria.

Ῥιζόθεν, Radicitus, Stirpitus, Herodian. 8, (4, 15.) Ἅπερ πάντα ῥ. ἐκκόψας ὁ στρατὸς, Quibus radicitus excisis, Polit. [Lucian. 2, 151. Lobeck. Phrynich. 94. Nicander 'A. 257. Θ. 307. " Wakef. Herc. F. 935. Jacobs. ad Meleagr. p. 15." Schæf. Mss. * " Ῥιζόθι, Nicander ap. Schol. Nicandri Θ. 462." Wakef. Mss. * Ῥίζηθεν, Apoll. Rh. 3, 1400. * Ῥιζηδὸν, Heliod. 1, 29.]

Ῥιζίον, τὸ, Radicula, Parva radix. In VV. LL. e Diosc. ῥιζία, Parvæ radices, Capillamenta, Radicum fibræ. [Nicander Θ. 940. 'A. 69. " Ad Diod. S. 1, 298." Schæf. Mss.] In VV. LL. e Schol. Nicandri est ETIAM Ῥιζεῖον cum ει: sc. ῥιζεῖον Κυρηναϊκὸν pro Silphio: minus tamen mihi ista scriptura probatur. [Occurrit autem in ipso Nicandro 'A. 265. Ἄλλοτε δὲ ῥιζεῖα καταψηχθέντα γάλακτι. In Schn. Ed. male extant ῥίζια, 'A. 145. et ῥίζεα, 601. Cf. Καυλέον. * Ῥιζάριν, τὸ, vox sequioris ævi, pro ῥιζάριον, Geop. 12, 1, 7. nott.]

Ῥιζόω, Radico, (a cujus passivo Radicor est partic. Radicatus,) Radicibus firmo s. fulcio, Radices figo, Fixis radicibus stabilio, Tanquam fixis radicibus stabilio, et facio ut firmum et immobile maneat. Od. N. (163.) de navi, τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων, Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθε, Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας, ubi Auctor brevium Schol. exp. ἀκίνητον ἐποίησεν, Immobilem reddidit. Philo de Mundo, Γῆν μὲν καὶ ὕδωρ ὁ κοσμοπλάστης ἐπὶ τὸ μέσον ἐῤῥίζου, Terram et aquam in medio fibris suis constabilivit, Bud. Alicubi reddi potest et simpliciter, Stabilio, Confirmo, Corroboro: ut ap. Plut. (6, 21.) Ἀλλ' ὅταν τις ῥιζώσῃ τὴν δύναμιν. Idem Bud. ῥιζόω vertit etiam Innasci facio, sed exemplum non afferens. Passivi Ῥιζόομαι, præteritum ἐῤῥίζωμαι in frequenti est usu, et quidem in metaphorica præsertim signif. Sed de propria dicam prius: in qua Theophrasto Bud. tradit esse idem ἐῤῥιζωμένος cum ὑπόῤῥιζος. Idem ἐῤῥιζωμένος vertit Penitus infixis radicibus nixus, e Fabio. " Sic ἐῤῥικνωμένος a " ῥικνοῦσθαι." In VV. LL. ἐῤῥιζῶσθαι, Radices egisse. Ibid. ῥιζωθῆναι, Fibris subnixum esse, et Radices capere. Et ῥιζωθεὶς, Radices capessens, Radicitus adhærens, Terræ inhærescens. Ibid. metaphorice ἐῤῥίζωται, Radices egerunt, e Plat. Epist. 7. Ἐξ ἀμαθίας πάντα κακὰ πᾶσιν ἐῤῥίζωται καὶ βλαστάνει, καὶ εἰς ὕστερον ἀποτελεῖ καρπὸν τοῖς γεννήσασι πικρότατον. Apud Opp. ἐῤῥίζωται metaphorice itidem pro Fixum et firmum est, tanquam actis radicibus: K. 3, (381.) Σῆμα δ' ἐφημερίοισιν ἀριφραδὲς ἐῤῥίζωται: q. d. Radicatum est. [Ep. ad Ephes. 3, 18. Ἐν ἀγάπῃ ἐῤῥιζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι. Vide Schleusn. Lex. N. T.] || Ῥιζόω, neutraliter etiam pro ῥιζοφυῶ, Radices ago, Theophr. C. Pl. 1, (2, 1.) Ἐν δὲ τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα τόποις ἐὰν ἀποκόψας τις τἄνω φυτεύσῃ, ῥιζοῦσι: alibi autem ῥιζοῦσθαι dicit fere ubique. Bud. [" Jacobs. Anth. 8, 163. 9, 506. ad Anton. Lib. 146. 264. Heringa Obss. 147. Plut. Mor. 1, 21. ad Lucian. 1, 325. ad Callim. 1. p. 154. ad Diod. S. 1, 275." Schæf. Mss. Neutraliter, Aret. 3, 16. Apud Eund. 2, 5. vetustæ Edd. exhibent ῥιζῶσι, pro ῥιζοῦσι. Ῥιζωθέντα, τὰ, Jambl. Cohort. 40.]

Ῥίζωμα, τὸ, q. d. Radicamentum, (ut ῥίζωσις, Radicatio,) Quod radices egit, stabilitum est velut fixis radicibus. In VV. LL. ῥίζωμα traditur Gaza vertisse Radicatum, ap. Theophr. C. Pl. 3, 4, Πλείονος δὲ ὄντος καὶ ἰσχυροτέρου τοῦ ῥιζώματος, πλείων ἡ βλάστησις ἔσται καὶ καλλίων. Ibid. ῥίζωμα exp. etiam Radix. Affertur etiam pro Genere s. Progenie, ex Æsch. (S. c. Th. 419.) Item pro Ortu s. Principio, ex his versibus Pythagoræ, s. Pythagoreorum, (47.) Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν. Alterum VERBALE Ῥίζωσις, q. d. Radicatio, Theophr. C. Pl. 2, (12, 5.) Προλαμβανόντων τοὺς χειμῶνας εἰς ῥίζωσιν, [" Plut. Mor. 1, 907." Schæf. Mss.]

[* " Ῥιζωτὴς, Synes. 5, 18. * Ῥιζωτὴρ, Fabr. Bibl. Gr. 1. p. 124." Kall. Mss. * Ῥιζωτὸς, unde] " Ἀῤ-" ῥίζωτος, i. q. ἄῤῥιζος, Radice carens, s. Radices " nullas agens, e Theophr. C. Pl. 5, 1." [Aristot. H. A. 5, 15.]

[* " Ἀναῤῥιζόω, Greg. Nyss. Antirrh. ap. Zacagn. 125." Kall. Mss.] Ἀποῤῥιζόω, i. q. ἐκριζόω, Radicitus evello, extirpo. Sunt qui putarint significare hoc verbum i. q. ῥιζοτομῶ, Ablaqueo: quorum opinio in VV. etiam LL. reprehenditur. Sed non sine reprehensione interim ibi ponitur ἀποῤῥίζω pro ἀποῤῥιζῶ, sicut dicitur ἐκριζῶ, non ἐκρίζω: contractione sc. facta ex ἀποῤῥιζόω et ἐκριζόω. [" Const. Manass. Chron. p. 105." Boiss. Mss. " Alciphr. 440." Schæf. Mss.]

Ἐκριζόω, Eradico, Radicitus evello, Extirpo. Et Pass. Ἐκριζόομαι, Eradicor. [LXX. Joel. 1, 7. Genes. 49, 6. Job. 31, 8. Pallad. Laus. p. 7. Τὴν μητέρα τῆς * ἰδιοπραγμοσύνης ἐκριζοῦσαι, " Opp. 'A. 1, 409." Wakef. Mss. Matth. 13, 29. Luc. 17, 6. * Ἐκροιζόω, perperam pro ἐκριζόω, Orac. Sibyll. p. 29.] Ἐκρίζωσις, Eradicatio, Extirpatio. Ἐκριζωτὴς, Eradicator, Extirpator: metaph. ex Josepho in Macc. (2, 5.) Οὐ γὰρ ἐκριζωτὴς τῶν παθῶν ὁ λογισμός ἐστιν, ἀλλ' ἀνταγωνιστὴς, Non enim perturbationes animi extirpat ratio, sed cum eis colluctatur. [* Ἐκριζωτὸς, unde * Ἀνεκρίζωτος, Just. Mart. 391. * " Συνεκριζόω, Una avello, Greg. Nyss. 3, 208." Wakef. Mss.]

[* Ἐνριζόω, Hippocr. 1, p. 304, 15. Lind. Ἐνεῤῥίζωκε πολλὰ φλέβια: Joseph. B. J. 4, 8, 3. " Brunck.

Aristoph. 2, 244." Schæf. Mss.]

. Καταῤῥιζόω, ῶ, i. q. ῥιζόω, nisi quod præp. κατὰ vim aliquam significationi addere videri potest. In VV. LL. Fulcio. Et Pass. ibid. exp., Καταῤῥιζοῦμαι Figor radicibus, Radicor, item Ago radices. Vide Ῥιζοῦμαι. [" Philipp. 74." Schæf. Mss. * Καταῤῥίζωμα, Radicum fultura, Chrys. Hom. 154. T. 5. p. 935, 12." Seager. Mss. * Μεταῤῥιζόω, Nonn. D. 21. p. 560., 32. p. 808.] Προσριζόω, vide supra cum Πρόσριζος. [* " Συῤῥιζόω, Dionys. Areop. 92." Kall. Mss. " Eumath. p. 137." Boiss. Mss. " Pariter, radicibus fixis, corroboro, stabilio, Chrys. in Ep. 2. ad Thess. Serm. 2. T. 4. p. 229, 15. Ἐκ πρώτης ἡλικίας μανθανέτω, ὅτι κρίσις ἐστίν·—οὗτος ὁ φόβος συῤῥιζωθεὶς μεγάλα ἐργάζεται ἀγαθά." Seager. Mss. Lucian. 2, 77.]

" ῬΗΠΑΙ, Tigella substructionibus fulturisque " accommodata, Sublicæ, Cæs. Sublicia, Liv. Tibi- " cines, Virg. et Juv., e VV. LL. Diod. S. (2, 309.) " Διὰ τῶν μεταλλασσόντων ὑπορύξας τὰ τείχη, καὶ τάς " τε ῥηπὰς ἐμπρήσας, κατέβαλε τρεῖς πύργους. Addi- " tur vocari στηρίγματα ab Josepho." [Schol. Il. Δ. 254. Φάλαγγας· τάξεις στρατιωτῶν εἶπεν ὁ Ποιητὴς, ἐπειδὴ τὸ παλαιὸν ξύλοις ἐμάχοντο· φάλαγγας δὲ ξύλα κυλινδρώδη ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι. Ἔτι γοῦν καὶ ἡμεῖς τὰς ἐκ τῶν τοιούτων ξύλων ῥηπάς τε καὶ οἰκοδομήματα φάλαγγας καλοῦμεν.]

" ῬΙΓΟΣ, τὸ, Rigor, Frigus vehemens, etiam sim- " pliciter pro Frigore: Λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενος, " Xen. K. Π. (6, 1, 10.) Ab Eod. ῥῖγος et θάλπος " inter se opp. Apud Medicos, ἐπιβολὴ ῥίγους, Ri- " goris accessio et aggressio. Alex. Aphr. dicit in " febre fieri primum περίψυξιν, deinde ἐπιταθεῖσαν " φρίκην, postremo ῥῖγος. Ruell. ap. Diosc. ῥίγη " περιοδικὰ exp. Rigores febrium circuitu redeuntes: " et χρόνια ῥίγη, Diuturnos rigores." [Ῥῖγος, Suidæ ἡ νόσος καὶ ὁ φόβος. LXX. Deut. 28, 22. Καὶ πυρετῷ καὶ ῥίγει. * Ῥιγομάχης, Cum frigore pugnans, Frigus contemnens, Anal. 2, 318. " Jacobs. Anth. 9, 442. * Ῥιγόμαχος, ibid." Schæf. Mss.]

" Ἄῤῥιγος, (ὁ, ἡ,) Non frigens, Frigori non ob- " noxius, Aristot. de Sensu, Καὶ διὰ τοῦτο τοῦ σώ- " ματος ἀῤῥιγώτατον ὁ ὀφθαλμός ἐστι." [* Ἀῤῥιγὴς, adv. * Ἀῤῥιγέως, Hippocr. 388. 389.]

" Δύσριγος, ὁ, ἡ, Qui frigus ægre tolerat, Qui fri- " gus statim et vehementius sentit et fere semper. " J. Poll. 4, (186.) τοὺς ἀεὶ ῥιγοῦντας tradit ab anti- " quis nominatos fuisse ῥιγοσιβίους, ab hominibus " sui temporis δυσρίγους. Lat. Alsiosos vocant Qui " facile læduntur a frigore, ejusque sunt impatien- " tes: ut cum Plin. dicit Alsiosis dari rutam in cibo. " Aristot. H. A. 8, 25. Δυσριγώτατον δέ ἐστι τοῦτο " τὸ ζῶον: de asino, de quo Plin. 8, 44. Ipsum " animal frigoris maxime impatiens. Theophr. H. " Pl. 6, 5. Δύσριγον γὰρ σφόδρα καὶ ὅλως ἐπίκηρον " ὅπου καὶ ὁ ἥλιος σφόδρα λάμπει: de abrotono, de " quo Plin. 21, 10. sub fin., Alsiosum admodum " est, et sole tamen nimio læditur. Rursum Ari- " stot. Probl. S. 8. Q. 2. Διὰ τί οἱ γεγυμνασμένοι δυσ- " ριγώτεροι τῶν ἀγυμνάστων; Facilius sentiunt fri- " gus. Apud Suid. per ο scriptum δυσριγότερος, " quod exp. ὁ φρικωδέστερος." [" Ad Herod. 375. (5, 10.) Phryn. Ecl. 184. (Lobeck. 418. 420.) Wakef. S. Cr. 4, 165. Aristoph. Fr. 223." Schæf. Mss. Geopon. 18, 9, 5.] " Δυσριγὴς, Alsiosus, A gravi " frigore illatus: ut cum Aristoph. Schol. (Πλ. 313.) " dicit pastores uti stercore humano, παρατρίβοντας " τῷ δυσριγεῖ τῶν τράγων πταρμῷ, ἐπειδὰν οἱ τράγοι " ψυγμῷ περιπέσωσι." [" Kuster. Aristoph. p. 7." Schæf. Mss.]

" Ῥίγιον, comparativi signif. a ῥῖγος, Magis hor- " rendum. Interdum vero Magis formidandum, " Acerbius, Tristius. Il. A. (325.) τό δέ τοι καὶ ῥίγιον " ἔσται. Apud Hesiod. (Ἔργ. 2, 321.) pro Deterius; " nam ei opp. ἄμεινον, ubi de bona et mala muliere " loquitur. Superl. Ῥίγιστος, Maxime horrendus, " etc. In VV. LL. perperam ponitur ῥίγιος, cujus " neutr. sit ῥίγιον, positivi signif. habens." [" Ῥι- A γίων, Monthly Review Aug. 1799. p. 442. Ῥίγιον, Jacobs. Anth. 11, 276. Mitsch. H. in Cer. 143. Ῥίγιστος, Wakef. Trach. 1095. Heyn. Hom. 5, 162." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 215. 292. Cf. Αἰσχίων αἴσχιστος, Κυδίων κύδιστος.]

" Ῥίγιος, ὁ, ἡ, adjectivum: unde ῥίγια πάθη, Rigo- " res febrium, Horrores, Cum tremore algores, e " Marc. ap. Diosc." [Ῥίγιον, Suidæ νόσος.]

[* " Ῥίγιτος, Etym. M. 793, 47." Wakef. Mss.]

[* Ῥιγώδης, Hippocr. 219.]

" Ῥιγεδανὸς, Horribilis, Horrorem incutiens, ex " Epigr. Σπέρματι ῥιγεδανῇ πηγυλὶς ἀντιάσει. Apud " Hom. (Il. T. 325.) ῥιγεδανὴ Ἑλένη, Quam omnes " exhorrent. Vide Plut. et Eust." [" Heyn. Hom. 4, 537. 7, 646. Wakef. Phil. 954. Cattier. Gazoph. 47. Plut. Mor. 1, 83." Schæf. Mss. Anal. 2, 519. " Opp. K. 2, 18. (Ἁ. 5, 37.)" Wakef. Mss. Cf. μηκεδανὸς, ἠπεδανὸς, οὐτιδανός. Ατ * Ῥιγιτανὸν, Nomen herbæ, Geop. 12, 1, 2.] " Ῥιγνὸν, Hesychio ῥιγε- " δανὸν," [et φρικῶδες. Vide nott. et cf. Ῥικνός. B * " Ῥιγνύω, * Καταῤῥιγνύω, Greg. Nyss. 3, 247." Wakef. Mss.]

" Ῥιγηλὸς, Horrendus, Horrificus, Hesiod. Ἀ. " (131.) ὀϊστοὶ Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆ- " ρες. ‖ Ῥιγηλὸς, Qui statim rigore s. frigore cor- " ripitur, Alsiosus, Gall. Frilleux," [" Toup. Opusc. 2, 192. Emendd. 2, 587." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 220.] " Καταριγηλὸς, Horrendus, Horribilis, Od. Ξ. " (226.) Ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν, " Καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες ἐΰξεστοι καὶ ὀϊστοὶ, Λυγρὰ, " τά τ' ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται. Ubi nota " sibi opposita φίλον εἶναι et καταριγηλὸν πέλεσθαι." [Spitzner. de Versu Gr. Her. 79.]

[* Ῥιγαλέος, Aristot. de Gener. 1, 1. Empedocles ap. Plut. 9, 741.]

" Ῥιγέω, Horreo, Exhorreo, Il. Γ. (259.) ῥίγησεν " δ' ὁ γέρων, Δ. (279.) Ῥίγησέν τε ἰδών. Redditur " etiam Obstupesco. At de ῥιγοῦντες significante " Algentes, vide in Ῥιγόω." [" Kuster. Aristoph. 14. Heyn. Hom. 5, 330. 6, 312. Thom. M. 782. Cat- C tier. Gazoph. 18. Mœr. 339. et n. * Ῥιγάω, 336. 339. Simonid. 2, 26. Plut. Mor. 1, 929." Schæf. Mss. Schol. Od. E. 116. Ῥιγήσω ἐπὶ φόβου, ῥιγῶ, ῥιγώσω ἐπὶ κρύους. * Ῥιγητὸς, unde] " Ἀῤῥίγητος, " Exhorrere nescius, Non exhorrescens, Impavidus: " θὴρ, Epigr." [Anal. 2, 13.]

" Ἀποῤῥιγέω, Exhorreo, Exhorresco, Extimesco, " Metuo: unde præt. med. ἀπέῤῥιγα, præsentis ha- " bens signif. Od. B. (52.) Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον " ἀπεῤῥίγασι νέεσθαι. At Ἀποῤῥίγω, pro Timorem " incutio, nescio unde sublegerint VV. LL." [* Ἐπιῤῥιγέω, Hippocr. 1194. * Καταῤῥιγέω, Apoll. Rh. 3, 1131.]

[* Ῥιγείω, Macrob. de Verbo 747. Zeun. " Etym. M." Wakef. Mss.]

" Ἐῤῥίγω, Horreo, Cum rigore trepido, Metuo " cum horrore: verbum Poëticum factum ex ἔῤῥιγα, " præt. med. thematis ῥιγέω, ita ut κεκλήγω a κέ- " κληγα, et similia alia. Hesiod. (Ἀ. 228.) Αὐτὸς δὲ " σπεύδοντι καὶ ἐῤῥίγοντι ἐοικώς. Il. Γ. (353.) Ὄφρα D " τις ἐῤῥίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων Ξεινοδόκον κακὰ " ῥέξαι, poëtica paragoge pro ἐῤῥίγῃ."

" Ῥιγόω, Rigeo, Frigeo, Algeo, Od. Ξ. (481.) " οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης, Xen. (K. Π. 5, 1, 5.) " Ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος: (Ἀπ. 2, 1, 17.) Ῥιγώσουσι " καὶ ἀγρυπνήσουσι. Lucian. de Luctu, Ἵνα μὴ ῥι- " γῷεν. Ibid. (16.) Τὸ μὴ ῥιγοῦν πολὺ κάλλιον τοῦ " ἀμπεχόνης εὐπορεῖν. VV. LL. in verbo Ῥιγέω affe- " runt e Diosc. ῥιγοῦντες, pro iis qui in febrium ac- " cessionibus cum tremore algent, ut Marc. vertit, " seu, uno verbo, qui rigent, ut Ruell. Sed ego a " Ῥιγόω potius esse puto." [" Thom. M. 782. Cattier. Gazoph. 18. Jacobs. Anth. 9, 460. Kuster. Aristoph. 14. Brunck. 2, 174. ad Mœr. 336. 339. Ῥιγῷ pro ῥιγοῖ, ῥιγῶν pro ῥιγοῦν, Heind. ad Plat. Gorg. 244. Buttm. 527." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 935. πάντως δ' ἐμοὶ ῥιγῶν δοκεῖς. " Ῥιγῶν infinitivus est, ut Σφ. 446. ὥστε μὴ ῥιγῶν γ' ἑκάστοτε. Ad q. l. Schol. ἀντὶ τοῦ ῥιγοῦν. Δώριον δὲ τοῦτο κατακρατῆσαν παρὰ Ἀττικοῖς. In Nub. tamen 443.

forma communis occurrit ῥιγοῦν, ut et 'A. 1146. Supra 712. N. 416. et 'A. 857. ῥιγῶν participium est." Brunck. Vide 'Ριγέω. * 'Αποῤῥιγόω, Aristot. Probl. 1, 29. Οἱ ψυχρῷ λουόμενοι ἀποῤῥιγώσαντες ὀλίγον χρόνον.] " 'Ἐῤῥιγόω, pro ἐνριγόω, Inalgeo: " unde ἐνεῤῥίγωσα ap. Aristoph. Πλ." [847. " Thom. M. 782. Boeckh. in Plat. Min. 129. 'Ενριγόω, ibid." Schæf. Mss.] 'Ενριγισκάνω, Hesychio ἐνριγοῦν, Ri- " gere s. Algere in." [* 'Επιῤῥιγόω, Hippocr. 72. 76.] " Παραριγόω, Rigeo, Aliquantum Rigeo, Epigr." [Anal. 2, 367. * Προσριγόω, Hippocr. 1238.]

[* " 'Ρικνὸς, a ῥῖγος, i. q. ῥιγνὸς, quocum sæpe permistum est in Codicibus. Hes. 'Ριγνόν· ῥιγεδανόν, φρικῶδες. 'Ρικνὴν ὄψιν· φρικτήν. Opp. K. 2, 346. πόδας βαρὺν, ἄψεα ῥικνὸν, ubi vett. Edd. ῥιγνόν. Hippocr. Progn. 'Ην δὲ καμπύλον ἢ ῥικνὸν γένηται, Codd. ῥιγνὸν, secundum Gal. I. q. καμπύλος, ῥυσσὸς, Philo, Πῶς αἱ πρὸ μικροῦ πίονες—οὕτως αἰφνίδιον ἐκτακέντες ῥικνοὶ γεγόνασιν, ἵνες αὐτὸ μόνον καὶ λεπτὴ δορά. Alciphr. Πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥικνόν. Anthol. (l. 4. c. 8. Epigr. 28.) Δέρμα κατεσκληκὸς δὲ φέρει καὶ ῥικνὸν ἰδέσθαι. Durus, Cercidas Stobæi Serm. 224. χελώνας ῥικνάς. Ducitur h. v. in Etym. M. a * ῥίκω, ἐρίκω, ἐρείκω." Schn. Lex. Meliorem autem originem præbet verbum 'Ρίζω, quod Gl. interpr. Ringo: unde comp. * Καταῤῥίζω, Hes. Κατερίκνωσε· κατέῤῥιξε. Vide nott. ad Eund. v. * 'Ρίσσουσα· λυπουμένη. Hes. 'Ρικνοί· οὐχ ἱκανοὶ σαρξίν· ἐπικεκαμμένοι, σκαμβοὶ, σκολιοί. 'Ρικνοτέρους· ἀσθενεστέρους. Phot. 'Ρικνά· ἐῤῥυτιδωμένα· ἀσθενῆ. 'Ρικνόν· καμπύλον. 'Ρικνός· ὁ πεφρικὼς, παρὰ Σοφοκλεῖ. Cf. 'Ροικός. Schæf. Apoll. Rh. 1. p. 257. Jambl. V. P. 402. Lucian. 2, 811. Athen. 569. " Thom. M. 783. Wakef. Ion. 94. S. Cr. 5, 7. Diod. Zon. 6. Jacobs. Anth. 7, 96. 134. 11, 59. Brunck. Apoll. Rh. 65. Soph. 3, 528. Callim. 1. p. 433. Heyn. Hom. 4, 164. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 57. Callim. p. 28. ad Mœr. 335. ad Timæi Lex. 187. 228. Bergler. ad Alciphr. 104. Ilgen. ad Hymn. 307. Kuster. ad Jambl. p. 162. Macilentus, Zeun. Præf. ad Xen. Mem." Schæf. Mss. " 'Ρικνὰ ποδῶν, f. πόδας, Opp. 'A. 5, 406." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 1, 669. 2, 198. Callim. Fr. 42. p. 285., 49. p. 318. * 'Ρικνοεργὴς, Epith. calceorum muliebrium ap. J. Poll. (7, 93.) si lectio sana. * 'Ρικνοφυὴς, Hes. ῥικνοφυεῖς· τὰς στρεβλὰς, καὶ πεπιεσμένας.]

" 'Επίρικνος, Aliquantum incurvus s. rugosus, Su- " perne aut Superiori parte rugosus, incurvus," [Xen. K. 4, 1. J. Poll. 5, 58. " Macilentus, Zeun. Præf. ad Xen. Mem." Schæf. Mss.]

[* " 'Ρικνότης, Curvitas, Hes." Wakef. Mss.]

[* 'Ρικνώδης, Gal. Lex. Hippocr. v. Τέτρομος, Hippocr. 346, 4. 7. " Jacobs. Anth. 10, 410. * 'Ρικνήεις, 7, 134. Christod. Ecphr. 340. Valck. Adoniaz. p. 253. ad Timæi Lex. 229." Schæf. Mss. Nicander Θ. 137. γῆρας.]

[* 'Ρικνόομαι, unde 'Ρικνοῦται, Hesychio λεπτύνεται· ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν γερόντων. 'Ρικνοῦσθαι· διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαφέρεσθαι κατ' εἶδος. 'Ρικνώσεαι· ῥυσσωθήσῃ. 'Εῤῥικνωμένον· ἐσπιλωμένον. Phot. 'Ρικνοῦσθαι· τὸ διέλκεσθαι καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ * ῥιγνοῦσθαι, τὸ καμπύλον γίγνεσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφῦν· Σοφοκλῆς 'Ιχνευταῖς. " Thom. M. 783. Dawes. M. Cr. 362. Jacobs. Anth. 9, 405. 10, 410. 11, 59. Brunck. Apoll. Rh. 65. Soph. 3, 528. Lucian. 2, 334. Mœr. 335. et n." Schæf. Mss. " Aristot. H. A. 5, 20. Φθείρονται δ' ἐῤῥικνωμένων τῶν μορίων, Strictis contortisque membris, Gaza." Seager. Mss. Opp. 'A. 5, 593. J. Poll. 4, 99. 'Εῤῥικνωμένος, vide 'Εῤῥιζωμένος. * 'Ρίκνωσις, Hippocr. 346, 7. Foës. Œcon. Hippocr.]

" Διαῤῥικνοῦσθαι, Etym. τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς πε- " ριάγειν, afferenti in exemplum hunc jambum e " Cratetis Trophonio, Ξίφιζε καὶ σπόδιζε καὶ διαῤ- " ῥίκνου." " Διαρικνοῦσθαι, interdum ponitur ἐπὶ " σχήματος ὀρχηστικοῦ, interdum ἐπὶ τοῦ συνεστράφθαι, " Hes." [" Ad Mœr. 335. * Καταῤῥικνόω, Tzetz. Exeg. in Il. 143, 28." Schæf. Mss. " Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 38." Kall. Mss.]

" 'Ριχνοῦσθαι, Turpes corporis motus edere, κι- " νεῖσθαι ἀσχημόνως, Hes."

" Ζικνῶσαι, Hes. σκυθρωπάσαι: quod et ῥικνῶσα- " σθαι. Suid. habet ζιγνῶσαι: ut ap. Etym. quo- " que reperio Ζιγνῶ, τὸ σκυθρωπάζω· καὶ Ζιγνῶσαι, " τὸ σκυθρωπάσαι." " Ζυγηλεῖ, Hesychio ὁρμᾷ, μύει, " σκυθρωπάζει: qua signif. ζιγνοῖ s. ζικνοῖ." [" Series literarum requirit * Ζυγκλεῖ, pro quo forte rectius scriberetur * Ζυγκεῖ, quatenus nempe exponitur μύει." Kuster.] " 'Επιζυγκεῖν, Oculis diductis " conuivere, VV. LL. Vide ap. Hes. hoc 'Επιζυγκεῖν, " et particip. 'Επιζύγκουσα."

'ΡΙΝΗ, ἡ, Lima, Xen. K. Π. 6, (2, 11.) p. 96. meæ Ed. 'Αγαθὸν δὲ καὶ ῥίνην φέρεσθαι· ὁ γὰρ λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ. Schol. Aristoph. (B. 931.) ait esse ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ ῥινοῦσι. In Epigr. esse putatur et ὄργανον χρυσοχοϊκόν. [" Jacobs. Anth. 11, 420. 'Ρίνη, 'Ρίνα, ad Mœr. 184. 338." Schæf. Mss. 'P. μαχαιροειδὴς, Heliod. Chirurg. p. 160. * " 'Ρῖνος, Lima, Syntipas Fab. 5." Boiss. Mss.] || 'Ρίνη, Piscis quidam, dictus Squatina a Gaza ap. Aristot. Meminerunt ejus Ælianus quoque et Athen. [135. 286. 319. Arcad. 111. 'Ρίνη, ὁ ἰχθὺς, τὸ δὲ ὄργανον ὀξύνεται. 'Ρίνα, Gl. εἶδος ἰχθύος, Squatus, Celtis.] " 'Ρινοβάται, Rhinobati, " Gazæ. Pisces qui nasci putantur e squatina et " raia, VV. LL. ex Aristot. de Gener. Anim. 2, 5. " In iisdem est 'Ρινόβατος, quod Gazam ap. eund. " Aristot. l. 6. ejusd. operis, Leviraiam exponere " tradunt." [Cf. H. A. 6, 11. 'Ρινόβατος, Hesychio ἰχθύς ποιός.]

'Ρινέω, Limo, [Gl.] A quo est ῥινοῦσι in l. Schol. Aristoph. quem modo protuli. Et Pass. partic. ῥινούμενος, ut ῥινούμενος σίδηρος, Ferrum quod limatur. [Forma autem analogiæ convenientior est * " 'Ρινάω, Galenus Aëtii in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 242." Boiss. Mss. 'Ρινῶ, Gl. Limat. " Dio Chrys. 1, 555. Pass., Clem. Alex. 45(=34.)" Wakef. Mss. Extenuo, Ælian. H. A. 6, 3. Τὴν ἔξω ῥινᾷ. Antiphil. 21. Ψῆγμ' ἄπυρον χρυσοῖο, σιδηρείων ἀπ' ὀδόντων 'Ρινηθέν.] Item VERBALE 'Ρίνημα, Quod lima abradit, s. exterit, Quod lima est abrasum, (vulgo Limatura,) Ramentum, Scobs, Herodian. 1, (7, 9.) Ὡς τοὺς μὲν οἴεσθαι ῥίνημα χρυσοῦ προϊόντι ἐπιπάσσεσθαι, Sic ut euntem quidam scobe aurea putarent conspergi, Polit. Est et ῥίνημα Collyrium quoddam, de quo dicetur in 'Ρινίον. [" Ad Lucian. 1, 294. Valck. Hipp. p. 240. Diatr. 210." Schæf. Mss. Geop. 13, 4, 3. σιδήρου. * 'Ρινητὴς, Gl. Limator. * 'Ρινητὴρ, unde * 'Ρινητήριος, e quo 'Ρινητήριον, τὸ, Lima.]

[* 'Αποῤῥίνω, Gl. Delimo, leg. * 'Αποῤῥινάω, Strabo 7. p. 471. * 'Αποῤῥίνημα, 14. p. 958. " Jacobs. Anth. 8, 106." Schæf. Mss. * " Διαῤῥινέω, Attenuo, Max. Tyr. 2, 189. Ὅσον ἀποζῆν λεπτῷ καὶ διεῤῥινημένῳ τὴν γαστέρα." Schn. Lex. Suppl. Διεῤῥινημένος autem a * Διαῤῥινάω non secus ac Διαῤῥινέω profluit. Affertur etiam h. v. διαῤῥινέω e Diosc. 4, 115. in Ind. Scap. Oxon. * Διαῤῥίνησις, Oribas. Cocchii p. 161, 16. * Διαρινητὴς, Gl. Delimator, Interrasor. * Διαρίνητος, Gl. Limatus. * " 'Εκρινάω, Bergler. ad Alciphr." 346. (3, 33.) Schæf. Mss.] " Καταῤῥινάω, " Limo, Lima polio, unde κατεῤῥινημένος, Limatus, " Lima politus, Aristoph. B." [901. Æsch. Suppl. 755. Κατεῤῥινημένοις, Photio εὐτελέσιν. Vide nott. ad Hes. v. Κατεῤῥινωμένοις. " Jacobs. Anth. 7, 385. Kuster. Aristoph. 71. Bentl. ad Horat. A. P. 441. Wakef. S. Cr. 3, 130." Schæf. Mss. " Attero, Stob. 547." Wakef. Mss.]

'Ρινίζω, i. q. ῥινέω, Limo. Exp. etiam Polio. ['Ρινίζει, Gl. Limat.] 'Ρίνισμα i. q. illud ῥίνημα, ut ῥινίσματα χαλκοῦ, Scobs, Bud. e Diosc. [" Scriptt. Rei Accip. 13. Ctes. Ind. 25. Erot. in A." Wakef. Mss. 'Ρήνισμα, male pro ῥίνισμα, Alex. Trall. 1. p. 8., 2. p. 150.]

Καταῤῥινίζω itidem pro Limo. A cujus pass. voce Καταῤῥινίζομαι est partic. Κατεῤῥινισμένος, metaph. usurpatum ab Aristoph., sicut Lat. Limatus metaphoricum usum interdum habet: B. (901.) Τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν καὶ κατεῤῥινισμένον, ubi tamen Schol. affert et aliam exp., dicens, ἢ εὐτελές· ὅτι ἐξευτελίζομεν τῇ ῥινί: tanquam sc. deductum sit a nomine

ῥίν. Sciendum est porro quædam exempl. in illo Aristoph. l. habere perperam scriptum κατεῤῥινησμένον pro κατεῤῥινημένον, aut certe κατεῤῥινισμένον. In Ald. autem est κατενρινημένον, alio errati genere.

'Ρινίον, τὸ, dimin. Limula, [Gl. Lima.] ITEM 'Ρινάριον, aliud dimin., q. d. Limulula. Sed ῥινίον ap. Gal. τῶν κατὰ Τόπ. 4. Quoddam collyrium, sic dictum quasi Limula. Habetur et aliud ejusd. nominis ap. Cels. 6. ad xerophthalmiam et oculos scabros. 'Ρινάριον quoque est Collyrium σμηκτικὸν, cujus meminit Paulus 3, 22. Περὶ οὔλων καὶ λευκωμάτων. Compositio autem habetur ap. Eund. 7, 16. Hæc Gorr. Idem tradit ῥίνημα etiam dictum esse Collyrium quoddam, quod habetur l. 4. τῶν κατὰ Τόπους, ab exterendis callis et cicatricibus.

“ 'ΡΙΟΝ, τὸ, Montis cacumen: ut ῥίον Οὐλύμποιο, “ Homero, non uno in loco: ut Il. T. (114.) Ἥρη δ' “ ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο: Θ. (25.) Σειρὴν μέν “ κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην. ‖ Pro- “ montorium, Thuc. Ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ ῥίον φίλιον “ τοῖς Ἀθηναίοις. Alibi, (2, 86.) Οἱ μὲν μὴ ἐκπλεῖν “ ἔξω τῶν ῥίων, ἐς τὴν εὐρυχωρίαν φορούμενοι.” [“ Jacobs. Anim. 325. Anth. 9, 230. 12, 417. Exerc. 2, 59. Brunck. Apoll. Rh. 52. (1. p. 243. Schæf.) Heyn. Hom. 4, 188. 5, 652. 6, 551. 572. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 33. ad Il. 22. p. 59. Ruhnk. Ep. Cr. 293. Toup. Opusc. 2, 212. Ilgen. ad Hymn. 235. Mitsch. H. in Cer. 109.” Schæf. Mss. Sinus, Ælian. H. A. 15, 3. Ἐν τῷ ῥ. τῷ Βιβωνικῷ. Cf. Liv. 27, 29. Fretum, quod Naupactum et Patras interfluit, Rhion incolæ vocant. Apud Hes. est etiam * 'Ρίος· ἄκρα, κορυφὴ, ὄρος χαλεπὸν, κρημνός.]

'ΡΙΠΤΩ, ψω, φα, ET 'Ριπτέω, ήσω, Projicio, Jacio præcipitem, Præcipito, Il. A. (591.) Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα 'Ρῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, Herod. (1, 24.) de Arione loquens, 'Ρίψαι μιν ἐς τὴν θάλασσαν ἑωϋτόν: pro quibus habet Gell., si non mentiuntur exempl., Ejecit sese procul in profundum. Thuc. 2. Ἥδιστά τ' ἂν ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν. Et cum κατὰ, Plut. Amat. Narr. 'Ρίπτει ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν. Quam constr. simulque alteram, habet ap. Theognin, simul vero et cum præp. ἐς, (175.) de paupertate, Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον 'Ριπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. Sed hic subaudiendum relinqui accus. illum ἑαυτὸν, vix putassem ignorare quenquam, (ex eorum quidem certe numero, qui interpretandi munus suscipere audent,) nisi in hanc lepidam sane festivamque interpr. incidissem, Quam paupertatem in mare et in rupes projicere debemus. Cum contra hic sit verborum Theognidis sensus, Ita eniti et contendere debet unusquisque nostrum in paupertate fugienda, ut potius quam illa eum assequatur, in mare se præcipitare, aut etiam de celsis rupibus præcipitem dare debeat. Quo certe alludens Horat. dixit, Per mare pauperiem fugiens, per saxa, per ignes. Nisi potius ad illum pariter locum et ad hunc allusisse dicamus, Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης. Verum ne Budæo quidem in mentem venisse videtur hæc ἔλλειψις accusativi, in isto Xen. loco (K. 9, 20.) ubi de cervis jam fatigatis et ad angustias in venatu redactis, dicit, 'Ριπτοῦσι δὲ καὶ εἰς τὴν θάλατταν, ἐὰν κατέχωνται, καὶ εἰς τὰ ὕδατα ἀπορούμεναι. Neque enim dubito quin maluisset interpretari Projiciunt se in mare, subaudiendo ἑαυτάς: quam faciendo neutrum ex activo, reddere Insiliunt in mare. Addit vero, eund. habere usum ap. eum et comp. Ἐπιῤῥιπτεῖν: de quo ego contra i. q. de simplici sentio. Ceterum ut ad exempla significationis s. significationum verbi hujus redeam, sciendum est posse reddi ῥίπτειν s. ῥιπτεῖν et verbo Prosternere: ut ap. Herodian. (1, 13, 2.) ῥίπτειν εἰς γῆν, Prosternere humi. Ubi tamen et verbum Projicere retinere possumus. Sic Lucian. ἐῤῥίφην, “in Epigr. 'Ερίφην,” aor. 2 pass. vocis 'Ρίπτομαι, Prostratus s. Projectus sum: unde ap. Lucian. ἐῤῥιμμένοι etiam Disjecti,

A (potius quam Projecti,) Partic. dicitur. Ubi fortasse liceat quoque interpretari Vage disjecti: ut dicit Auctor Rhet. ad Herenn. Res sparsæ et vage disjectæ. At vero cum hoc PARTIC. 'Εῤῥιμμένος metaph. ponitur pro Jacente et contemto, reddendum puto vel Abjectus vel Projectus, quo lubenter Tac. hac in signif. usus est. Sed possunt et alia verbi Jacio compp. hujus verbi interpretationi nonnunquam adhiberi, Xen. K. Π. 4, (2, 16.) Οἱ δ' ἐῤῥίπτουν τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων, Dejiciebant. Interpres tamen Abjiciebant. Apud Plut. autem, ubi metaph. ponitur, in Themist. Ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν εἰς ἐλπίδας ἀπόρους, Conjecit se. Quinetiam simplici Jacio redditur alicubi, aut etiam Emitto: ut ῥίπτω βέλη, Plato de LL. Alicubi Jacto, ut, Ἄνω ῥιπτοῦντες καὶ κάτω, Aristot. de Mundo, Qui sursum deorsumque jactant. At de ῥίπτειν κίνδυνον dicendum erit in comp. Ἀναῤῥίπτω. ‖ 'Ριφεὶς, Jactus, Projectus, Alex. Aphr. Ὕδατος ἀθρόως ῥιφέντος. “ 'Εῤῥίφθω, Jactum sit, Jacta esto “ alea, Esto, Epigr.”

B [“ 'Ρίπτω, ad Charit. 644. 733. 771. (252. 309. 320.) Musgr. Bacch. 798. Rhes. 446. Heracl. 16. 149. Wakef. Ion. 1174. Herc. F. 563. Musgr. ib. et 941. Wakef. Alc. 186. 691. 918. Georg. 95. S. Cr. 3, 72. Schweigh. Epict. 289. Huschk. Anal. 143. Jacobs. Anth. 8, 229. 9, 307. 12, 135. Villoison. ad Long. 280. ad Diod. S. 1, 182. 185. 2, 283. 516. Thom. M. 783. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀφιέναι, Valck. Phœn. p. 419. Hemst. ad Lucian. Dial. p. 14. Brunck. ad Poët. Gn. 279. ad Herod. 324. Ilgen. ad Hymn. 197. 'Ριφεὶς, ῥιφθεὶς, Brunck. ad Andr. p. 136. Hec. 334. Porson. 339. p. 24. Ed. 2. Valck. Phœn. p. 357. 602. Hipp. p. 202. ad Lucian. 1, 397. 531. Jacobs. Anth. 10, 299. De talis, Valck. Diatr. 104. Ἀσκόπως ῥίπτειν, de dicto, Longus p. 126. Vill. 'Ρ. ἑαυτὸν, τὸ σῶμα, ad Lucian. 1, 409. Diod. S. 1, 362. Musgr. Cycl. 165.: κίνδυνον, Jacobs. Exerc. 1, 164. ad Herod. 534.: πρὸ τῶν ποδῶν, ad Xen. Eph. 283. Ἔριψεν, Antiphil. 23. Epigr. adesp. 411. 'Ερίφη, Strato 73. 'Ριπτέω, ad Charit. 733. 771. (252. 309.)
C Musgr. Heracl. 149. Herc. F. 941. Wakef. Alc. 780. 918. Schweigh. Epict. 289. ad Diod. S. 1, 182. 185. 362. 663. 2, 283. 516. Thom. M. 783. Toup. Opusc. 2, 45. Brunck. ad Poët. Gnom. 279. ad Herod. 324. Cum dat., Valck. Phœn. p. 61.” Schæf. Mss. “ 'Ρίπτω ὀπίσω, Omitto, Exuo, Nicol. Dam. 433. De sagitta, Joseph. 731, 18. 'Ρ. τινὸς, Contra aliquem, Eur. Bacch. 1094. Cycl. 51. Ἔῤῥιπον, Joseph. 596, 29. Ἔῤῥιφα, Opp. K. 4, 348. 'Ριφεὶς, 2, 252. Perf. pass. 'Ερήριμμαι, Arrian. 1, 231. 'Ριπτέω, Plut. 2, 272(=7, 102.) Joseph. 74, 3.” Wakef. Mss. “ Abjicio, Athan. 1, 139. Euseb. Hist. Eccl. 366.” Kall. Mss. Xen. Symp. 2, 8. Aristoph. Ἐκκλ. 507. 'Ριπτεῖτε χλαίνας. Act. 22, 23. Κραυγαζόντων αὐτῶν καὶ ῥιπτούντων τὰ ἱμάτια, Et solventibus vestes. Vide Schleusn. Lex. N. T. * 'Ρίφω, ἔῤῥιφα, Lobeck. Phryn. 318. * 'Εῤῥιμμένως, Basil. 3, 4.]

[* “ 'Ρίμμα, Arion Hymn. v. 6. Herodian. Epim. 118.” Boiss. Mss. “ Ælian. H. A. 715. ποδός.” Wakef. Mss. “ J. Poll. 1, 164. τόξου, perperam pro
D ῥῦμα. * 'Ριμμὸς, i. q. ῥίψις, Nicet. Annal. 9, 4.” Schn. Lex.]

'Ρίψις, Projectio, Plato de Rep. 2. Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος, καὶ Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρὸς, οὐ * παραδεκτέον, [Plut. 6, 72. 633. Lysandro 12.] ITEM Ἔῤῥιψις ap. Hippocr. [Humor. 3.] Prostratio et dejectio corporis, Gorr. [Hippocr. Epidem. 6. p. 1165. ὄμματος, ubi Erot. videtur legisse ἔρειψις. Apud Dionys. Hal. Rhet. 966. extat * 'Εῤῥίπτειν, sed melius in Codd. ἔῤῥυπτεν.]

[* 'Ριπτὸς, Projectus, Soph. Trach. 357. μόρος.]

[* “ 'Ρίβδην, Bekkeri Lex. 325.” Boiss. Mss.]

[* 'Ρίμφα, (ῥίπτω, ῥίμπτω, ut σκίπτω σκίμπτω,) Leviter, Statim, Celeriter, Il. Z. 511. et Eust., Θ. 54. K. 54. Pind. I. 2, 5. Apoll. Rh. 1, 387. 1194. 2, 1234. ad Orph. Arg. 1354. “ Jacobs. Anth. 12, 60. Ruhnk. ad H. in Cer. 89. Mitsch. 142. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. * 'Ριμφὴ, ibid. * 'Ρίμφαε, Heyn. Hom. 5, 293.” Schæf. Mss. * 'Ριμφαλέος, Suid. Etym. M. p. 133, 24. 262, 7. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 260.]

'Ριφή, vide in 'Ριπή. At Χαμαιῤῥιφής, post Χαμαὶ ponendum erit.

[* "'Αμφιῤῥίπτω, Toup. Opusc. 1, 328." Schæf. Mss.] "'Αμφιριφές, Hesychio ἑκατέρωθεν ῥιπτό-" μενον."

'Αναῤῥίπτω, s. 'Αναῤῥιπτέω, Sursum jacio, projicio, ejaculor, In sublime jacio. Philo de Mundo, Κἂν ἀναῤῥίψῃς τι τῶν γεωδῶν, κάτω φέρεται. Aristot. de Mundo, Καὶ μύδρους ἀναῤῥίπτουσι διαπύρους. Od. H. (328.) ἀναῤῥίπτειν ἅλα πηδῷ, s. ἀναῤῥιπτεῖν, Mare remis sursum jacebant, pro Marinam aquam sursum projiciebant, remis impellendo mare. Alibi Hom. dixit ἀναῤῥιπτεῖν, absolute, Od. K. (130.) Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέῤῥιψαν, δείσαντες ὄλεθρον. || 'Αναῤῥίπτειν s. 'Αναῤῥιπτεῖν κίνδυνον, Periculum temerarie adire, Thuc. 4, (95.) Τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν: i. e., ῥιψοκινδύνως λαμβάνομεν, Schol. Sic Herodian. 5, (3, 23.) 'Ελομένη πάντα κίνδυνον ἀναῤῥίψαι μᾶλλον ἢ ἰδιωτεύειν: (7, 7, 9.) Ἅπαξ ἀναῤῥιφθέντος τοῦ κινδύνου. In VV. LL. perperam exp. simpliciter Periculum adire: quasi ἀναῤῥίπτειν non significet aliud quam ἀναλαμβάνειν aut ἀναδέχεσθαι. Ego vero existimo ἀναῤῥίπτειν τὸν κίνδυνον esse Subire periculum, velut se præcipitando in ipsum, Præcipitem se dare in periculum, et quasi quis diceret Aleam periculi jacere. Dicitur vero et ἀναῤῥίψαι μάχην a Plut. Cæsare, in cujus phrasis interpr. commodius usurpari possit Aleam jacere: ut sit ἀναῤῥίψαι μάχην, Aleam pugnæ jacere, de pugna, Aleam pugnæ aut certaminis subire; sed malim Aleam jacere: nam ut de hoc loquendi genere dicam semel quod sentio, puto ἀναῤῥίπτειν τὸν κίνδυνον usurpari ad imitationem illius Proverbialis dicti, 'Αναῤῥίπτειν κύβον: ut ἀναῤῥίπτειν κίνδυνον perinde sit ac si diceretur ἀναῤῥίπτειν κύβον περὶ τοῦ κινδύνου, et ἀναῤῥίπτειν μάχην, sit ἀναῤῥίπτειν κύβον περὶ τῆς μάχης. Quod autem de ἀναῤῥίπτειν τὸν κίνδυνον, idem et de ῥίπτειν τὸν κίνδυνον sentiendum est, quod habetur in VV. LL. sed absque exemplo. Lucian. (2, 494.) Τολμήσω ἀναῤῥίψαι τὸν κύβον. Dicitur etiam ἀναῤῥίψαι τὸν περὶ τοῦ παντὸς κύβον, et ἀναῤῥίψαι πάντα κύβον, sicut et ἀναῤῥίψαι πάντα κίνδυνον. Prius illud genus loquendi hoc in loco habetur, 'Ο δὲ Πύῤῥος τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἀναῤῥίψας κύβον, τοῖς ὅλοις ἐσφάλη. Posterius autem ap. Plut. Apophth. (776.) Is enim ibi narrat C. Cæsarem ad Rubiconem, cum paulisper de incœpto suo peragendo hæsitasset, tandem dixisse, Πᾶς ἀνεῤῥίφθω κύβος. Dicitur etiam ἀναῤῥίπτειν τὸν κύβον ἐφ' ἑνὸς, Lucian. (1, 855.) et ἀναῤῥίπτειν ἕνα κύβον, ut in hoc Aristidis loco, qui est in Pericle, Καὶ εἷς ὑπὲρ πάντων κύβος ἀνεῤῥίπτετο, σωμάτων, χρημάτων, δόξης, ἡγεμονίας. Dicitur et ἔσχατον κύβον ἀναῤῥίπτειν, s. ἀφιέναι, ut loquitur Plut. || Jam vero et ἀναῤῥίπτειν absolute interdum ponitur, neutro accusativo adjuncto, sc. neque κίνδυνον, neque κύβον, Paus. Laconicis, Ταμιεύεσθαι γὰρ τὴν ἀπόνοιαν ἐς τὰ οἰκεῖα ἠξίου, καὶ μὴ ἀφειδῶς ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀναῤῥίψαι. || At Suidas ἀναῤῥίπτειν exp. etiam μεταμελεῖσθαι, et μετατίθεσθαι, Pœnitere, Mutare consilium; nam ita, ut opinor, accipit verbum μετατίθεσθαι. ["'Αναῤῥίπτω, Toup. Opusc. 1, 35. 375. 2, 171. Valck. Phœn. p. 419. ad Charit. 252. ad Od. A. 238. Brunck. Œd. T. 1493. Thom. M. 783. Markl. Suppl. 330. Jacobs. Anth. 6, 429. 9, 39. ad Lucian. 1, 768. Dionys. H. 1, 209. 2, 1210. 3, 1398. 'Αναῤῥιπτέω, Toup. Opusc. 2, 171. Valck. Anim. ad Ammon. 60. ad Od. A. 238. N. 778. ad Herod. 534. ad Dionys. H. 1, 552. 4, 2030. Thom. M. l. c. ad Lucian. l. c." Schæf. Mss. "Philostr. 80. M. Anton. 9, 17." Kall. Mss. Conf. c. ἀποῤῥιπτέω, Schæf. ad Greg. Cor. 922.]

'Ανάῤῥιψις, Ipsa actio jaciendi sursum, in sublime, Jaculatio in sublime, Plut. (9, 746.) Αἱ δὲ ἀναῤῥίψεις καὶ μετεωρίσεις.

"'Επαναῤῥίπτω, Unum super alium rejicio et in " sublime jaculor. Bud. ἐπαναῤῥιπτεῖν e Xen. affert " pro Ejaculari, Jacere in longum:" [" Jactare se, Saltu se contra aliquem attollere, K. 5, 4. lepores ἐπαναῤῥιπτοῦντες (nempe ἑαυτοὺς, v. Dorvill. ad Charit. 3, 5. p. 309.) μακρὰ διαιροῦσιν ἀντιπαίζοντες. J. Poll. 5, 67. 'Αντιπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους, καὶ πηδῶντες μακρὰ, καὶ διαλλόμενοι, καὶ * διαποῤῥιπτοῦντες." Lex. Xen. * Συναναῤῥιπτέω, Lucian. 1, 848.]

'Αποῤῥίπτω, VEL 'Αποῤῥιπτέω, Abjicio, Projicio, cum accus. Herodian. 3, (7, 8.) 'Αποῤῥίψαντα δὲ τὴν χλαμύδα τὴν βασιλικήν: 5, (4, 12.) 'Αποῤῥίψας τὸ χλαμύδιον. Apud Eund. (6, 8, 12.) ἀπεῤῥίπτει, quod est ab ἀποῤῥιπτέω. Chrys. Πᾶσαν αἰδῶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποῤῥίπτειν, Omnem oculorum pudorem abjicere: vel, ut alii, ex oculis abjicere: ut sit ὀφθαλμῶν ἀποῤῥίπτειν tanquam ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποῤῥίπτειν. || Est etiam ἀποῤῥίπτω, Non admitto, οὐκ ἀποδέχομαι. Redditur et Contemno, Aspernor. Plut. de Primo Frigido, Ὡς ἀδόκιμόν τινα παντελῶς τοῦτον καὶ ἄτοπον ἀποῤῥίψας λόγον. Sed ἀπέῤῥιψε cum accus. λόγους, et ῥήματα aliter etiam sumi, videbis ap. Suid. At vero ἀποῤῥίπτειν κίνδυνον, quod in VV. LL. affertur e Thuc. pro Contemnere periculum, mihi suspectum est. Ex eo quidem certe κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν habuisti supra. Ab 'Αποῤῥιπτέω autem habes ἀπεῤῥίπτει ap. Herodian., ut antea dixi. Sic ἀποῤῥιπτοῦντα
B ap. Diog. L. 'Ητιάσατό τις αὐτὸν τὸν υἱὸν ἀποῤῥιπτοῦντα. Pass. 'Αποῤῥίπτομαι, Abjicior, Projicior: ἀπεῤῥίφη, ἐξεβλήθη, Suid. Hinc partic. 'Απεῤῥιμμένος Abjectus, Projectus: ut ἀπεῤῥιμμένος ἀτίμως. Aliquando locum obtinet nominis, ut et Lat. Abjectus pro Vili et contemto. Dem. (242.) Τί δ' 'Αρίστρατος ἐν Σικυῶνι καὶ τί Περίλαος ἐν Μεγάροις; οὐκ ἀπεῤῥιμμένοι; Apud Alciphr. Panope ita orditur Epistolam ad suum Euthybulum, 'Ηγάγου με, ὦ Εὐθύβουλε, οὐκ ἀπεῤῥιμμένην γυναῖκα, οὐδὲ μίαν τῶν ἀσήμων, ἀλλ' ἐξ ἀγαθοῦ μὲν πατρὸς, ἀγαθῆς δὲ μητρὸς γεγονυῖαν. Plut. Galba, 'Απεῤῥιμμένοι καὶ ταπεινὰ πράττοντες, Chrys. 'Ελθεῖν εἰς ὁμιλίαν τῶν προσαιτῶν καὶ ἀπεῤῥιμμένων. Nec vero de personis tantum dicitur hoc partic. in hoc sensu, sed et de rebus: ut Herodian. (4, 12, 4.) vocat τὰ φαῦλα καὶ ἀπεῤῥιμμένα τῶν ἐδεσμάτων, Escas viles et abjectas. ["'Αποῤῥίπτω, Anton. Lib. 72. Verb., Wessel. Diss. Herod. 173. Toup. Opusc. 2, 176. ad Charit. 308. Herod. 661. Wakef. Alc. 918. Eum. 215. Coray Theophr. 274. Jacobs. Anth. 7,
C 136. Huschk. Anal. 285. ad Diod. S. 2, 6. Heyn. Hom. 5, 645. 'Αποῤῥιφθήσομαι, ἀποῤῥιφήσομαι, Valck. Phœn. p. 357. 'Απεῤῥιμμένος, Bergler. ad Alciphr. 24. ad Dionys. H. 2, 1027. Boiss. Philostr. 505. 'Αποῤίπτω, T. H. ad Plutum p. 252. 319. Brunck. Apoll. Rh. 86. 'Αποῤῥιπτέω, Ammon. 79. Thom. M. 481." Schæf. Mss. "Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 104. Plut. Cat. Maj. 5." Kall. Mss. Conf. c. ἀναῤῥιπτέω, Schæf. ad Greg. Cor. 922. 'Αποῤῥίπτω λόγον, Bast. Ep. Cr. 124. Pind. Π. 6, 37. Χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν. " Greg. Naz. Epist. 43. Βίβλους ἀποῤῥίψας ἃς ὑπανεγίνωσκές ποτε τῷ λαῷ." Strong. Mss. * "'Αποῤῥιπτέον, Clem. Alex. 236. 246. Geop. 5, 8." Kall. Mss. "Heliod. 7, 17." Boiss. Mss. * 'Απόῤῥιμμα, Gl. Retrimentum: nisi leg. sit * 'Απόῤῥυμμα.] 'Απόῤῥιψις, Abjectio, Projectio, [" Heyn. Hom. 7, 596." Schæf. Mss. Hippocr. 391. * 'Αποῤῥίψιμος, Artemid. 5, 85. p. 268. * "'Απόῤῥιπτος, Tzetz. Exeg. in Il. p. 20, 14. 38, 26." Schæf. Mss.]
D [* Διαποῤῥιπτέω, J. Poll. 5, 67. Vide 'Επαναῤῥίπτω. * 'Εναποῤῥίπτω, Diosc. Parab. 1, 71. Philostorg. Hist. Eccl. 7, 15. "Euseb. Hist. Eccl. 298." Kall. Mss. "Hoc verbo eleganter utitur Phot. Bibl. 191., ut significet Prudentem et scitam negligentiam illam, qua scriptor orationem suam ita ornat, et virtutibus quibusdam dictionis instruit, ut tamen, qui legant, non possint studii et artificii vestigium deprehendere. Contrarium est τὸ ἐπιτηδεύειν, τὸ ἐπιτήδευμα. Locus Photii ita se habet: Τὸ ἐμφατικὸν ὥσπερ ἐναποῤῥίπτει, μηδεμίαν ἐναφιεὶς ἐπιτηδεύματος ἔννοιαν." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Προαποῤῥίπτω, Dio Cass. p. 581. * Συναποῤῥίπτω, Philostr. Her. p. 676. Alex. Trall. 7. p. 101=307.]

Διαῤῥίπτω, VEL Διαῤῥιπτέω, Disjicio, In diversas partes jacio, Jacto, Aristoph. Σφ. (58.) 'Ημῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ κάρυ' ἐκ φορμίδος Δούλω διαῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις: [vulgo παραῤῥιπτοῦντε. "Διαῤῥίπτω, Wessel. ad Diod. S. 1, 7. 2, 346. 347. Valck. Callim. 185. Brunck. Aristoph. 1, 121. Διαῤῥιπτέω, ad Cha-

rit. 309." Schæf. Mss. "Διεῤῥιμμένον dicitur, Quicquid peccatur contra artificium, et leges oratorias, inprimis in tractatione et dispositione argumentorum, refutationum etc. Phot. Bibl. Cod. 265. Idem ibi vocatur τὸ ἀνοικονόμητον." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. p. 25. * Διεῤῥιμμένως, Polyb. 3, 58, 3. "Clem. Alex. 197. 766. M. Anton. 4, 18." Kall. Mss. "Wessel. ad Diod. S. 1, 7." Schæf. Mss.] Ab illo Διαῤῥίπτω est VERBALE Διάῤῥιμμα, τὸ, quod Bud. interpr. Disjectio, Disjectus: afferens e Xen. (K. 4, 4.) ubi loquitur de cane ad cubile leporis accedente. Vide Ἐπιῤῥίπτω. [* Διάῤῥιψις, Disjectio, Distractio, Xen. K. 'A. 5, 8, 3. cf. J. Poll. 3, 129. Schn. ad Theophr. H. Pl. 6, 3, 4. Vide Διασπασμός.]

Ἐκρίπτω, VEL Ἐκριπτέω, Projicio. Exp. etiam Decutio. [" Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀφιέναι, ad Diod. S. 1, 70. 2, 60. Valck. Hipp. p. 261. Jacobs. Anth. 9, 244. Ruhnk. ad Vell. p. 166. Cum sibilis exigo, Reisk. ad Dion. Chrys. 1. p. 629. Aor. 1. pass., Valck. Phœn. p. 357. ad Diod. S. 1, 70. Ἐκ—ρίπτασκεν, Timon Phl. 39." Schæf. Mss. * "Ἐκριπτέον, Clem. Alex. 192." Wakef. Mss.] "Ἔκριμμα, Id quod ejicitur s. ejectum est: ut sunt purgamenta et sordes." Ἔκριψις, Projectio, Decussio, i. e. Actio ipsa projiciendi s. decutiendi: ut e Theophr. affertur de silphio, H. Pl. 6, 3. Ὅτι εὐθὺς φύεται μετὰ τὴν ἔκριψιν, Simulatque in solum projectum et decussum fuerit. Sed non video cur addi necesse sit alterum hoc partic. [* Ἔκριπτος, Tzetz. Exeg. in Il. p. 13, 8. * Δυσέκριπτος s. * Δυσέκρυπτος, Xenocr. Aquatil. §. 58. al. Δυσέκνιπτος. * "Προεκρίπτω, Antea ejicio, Andr. Cr. 266." Kall. Mss. * "Προσεκρίπτω, Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. T. 1. p. 54. vel in Notit. Mss. T. 6. p. 547." Boiss. Mss. * Ὑπεκρίπτω, Projicio, Plut. T. 3. p. 871. Reisk.]

[* Ἐνρίπτω, Dio Cass. p. 1255, 19. * "Ἐῤῥίπτω, ad Dionys. H. 5, 339." Schæf. Mss. Vide Ἔῤῥιψις.]

Ἐπιῤῥίπτω, VEL Ἐπιῤῥιπτέω, Superjicio, Injicio, Conjicio in, VV. LL. ἐπέῤῥιψε χεῖρα, ex Epigr. Bud. ἐπιῤῥιπτῶν pro Insiliens, Assiliens, sicut διαῤῥιπτῶν pro Dissiliens a Xen. usurpari tradit, de canibus, (K. 6, 22.) Sed fortasse subaudiendus est hic quoque accus. ille, de quo supra verba feci. [" Fischer. ad Palæph. 199. et Ind., Phalar. 102. Diod. S. 2, 578. 590." Schæf. Mss. "Impetum facio, Jo. Malal. 34." Wakef. Mss. * Ἐπίῤῥιμμα, Alex. Trall. 10. p. 590. * "Ἐπίῤῥιψις (sic,) Jo. Malal. 2, 182." Elberling. Mss.]

Καταῤῥίπτω, VEL Καταῤῥιπτέω, Dejicio, Prosterno. A cujus pass. Καταῤῥίπτομαι est partic. præt. κατεῤῥιμμένος, Dejectus, Prostratus. [" Καταῤῥίπτω, ad Charit. 733. ad Diod. S. 1, 558.: ἑαυτὸν, τὸ σῶμα, ad Lucian. 1, 409. Καταῤῥιπτέω, ad Charit. 733. Καταρίπτω, Manetho 3, 55." Schæf. Mss. Καταριπτέω, 4, 288. * "Κατάῤῥιψις, Dejectio, Orig. c. Cels. 179." Kall. Mss. * Ἐγκαταῤῥίπτω, Heliod. 9, 5. p. 354. Cor., sed vide nott. * "Ἐκκαταῤῥιπτέω, 9. p. 443." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Ἐπικαταῤῥιπτέω, Insuper dejicio, Xen. K. 'A. 4, 7, 9. * Συγκαταῤῥίπτω, Eust. Il. A. p. 25, 31. Lucian. 1, 496. Diod. S. Exc. 26. p. 577. μετὰ δημοτῶν ἀνθρώπων, Ad conversationem cum plebeiis hominibus se demittere.]

Μεταῤῥίπτω, VEL Μεταῤῥιπτέω, In diversam partem jacio: ut interpr. Bud. afferens e Greg. περὶ Φιλοπτωχίας, ubi loquitur de bonis caducis, Ταῦτα μὲν γὰρ ῥευστὰ καὶ πρόσκαιρα, καὶ ὥσπερ ἐν παιδιᾷ ψήφων, ἄλλοτε εἰς ἄλλους μεταῤῥιπτούμενα καὶ μετατιθέμενα. Ubi tamen habemus pass., non activum participium. Alibi vero activum affert e Gal. Μεταῤῥιπτῶν ἑαυτὸν ἄλλοτ' εἰς ἄλλο σχῆμα, de febricitante. At in VV. LL. μεταῤῥίπτω exp. Perturbo. [Demosth. 797. "Theoph. ad Autol. 2, 51." Kall. Mss. "Μεταῤῥιπτέω, Casaub. ad Athen. 1. p. 61." Schæf. Mss.]

"Παραῤῥίπτω, s. Παραῤῥιπτέω, Abjicio, Rejicio." [Παραῤῥίπτω, Schol. Pind. Π. 1, 1. "Jacobs. Anth. 9, 343. Brunck. Soph. 3, 445. Brunck. ad Eur. Hipp. 358. ad Soph. Œd. T. 1493. Valck. Diatr. 240. Παραῤῥιπτέω, Alciphr. 394. ad Charit. 562." Schæf. Mss.] "Παραρίπτω, Abjicio, Projicio, Epigr." [" Palladæ 46. 133." Schæf. Mss. Vide Διαῤῥιπτέω.]

[* Περιῤῥίπτω s. * Περιῤῥιπτέω, Schæf. Apoll. Rh. 2. p. 212. Orig. c. Cels. 199. unde * Περιεῤῥιμμένος, Cujus nulla ratio habetur, Suid. v. Ἀνήριθμος.]

[* Προῤῥίπτω s. * Προῤῥιπτέω, vide Ὑποῤῥίπτω, "Jambl. Myst. 84." Wakef. Mss.]

[* "Προσρίπτω τινί τι, Aliquid in aliquem conjicio, et tribuo alicui, Amphiloch. 147.: εἰς πρόσωπον, Andr. Cr. 222. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 52. 2, 106." Kall. Mss. Schol. Il. A. 245. Projicio, Athen. 114. Καὶ τὰς ἡσυχίας οὐκ ἄγετε, ἕως ἄν τις ὑμῖν, ὡς κυνιδίοις, ἄρτων ἢ ὀστέων προσρίψῃ.] "Προσριπτούμενον τοῖς κύμασι, Hes. affert pro κυματιζόμενον, Qui jactatur undis, Fluctuantem." [* "Πρόσριμμα, Wyttenb. ad Plut. 1, 389." Schæf. Mss.]

[* Συῤῥίπτω s. * Συῤῥιπτέω, Diod. S. 15. p. 495, 19=2, 60.]

Ὑποῤῥίπτω, VEL Ὑποῤῥιπτέω, Jacio subter; Subjicio, Bud., addens ei opponi VERB. Προῤῥίπτω: et afferens h. Greg. l., ubi tamen habentur pass., non activa participia, Ἱματίων στρώσεις προῤῥιπτουμένων τε καὶ ὑποῤῥιπτουμένων. [" Ὑποῤῥίπτω, ad Charit. 562." Schæf. Mss. Ὑποῤῥιπτέω, Gl. Subjecto, "Appian. 1, 695. Ὑποῤῥίπτω, Plut. Eumene 17. Joseph. 688, 35." Wakef. Mss.]

Invenitur etiam Ῥιπτάζω, (factum e ῥίπτω, ut κυπτάζω e κύπτω,) ET Ῥιπτάσκω: sed ῥιπτάζω est solutæ quoque orationis: at ῥιπτάσκω carminibus peculiare esse puto. Quamvis autem videatur sonare potius Jacto quam Jacio, interdum tamen et pro hoc ponitur, sive Projicio, aut Præcipitem do. Sed Il. Ξ. 257. Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοὺς, videtur ῥιπτάζων alio quopiam reddendum esse verbo. Nam Projiciens, quod habet ultima interpr., nullo mihi modo placet. At in ea, quæ prima prodiit, tribus Lat. verbis unum hoc Græcum redditum extat, sc. Pulsabat, Prosternebat, Jactabat per domum. At ego, si Lat. unico contentos nos esse oporteat, dixerim potius Proturbabat, Proturbans; nullum enim aptius mihi nunc succurrit. Auctor brevium Schol. exp. ῥίπτων et συνελαύνων. Apud eund. Poëtam est ῥίπτασκον, necnon ῥίπτασκεν, Il. O. (23.) Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, eod. plane modo quo A. (591.) Ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Et Od. Θ. (374.) Τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα κ. τ. λ. Cum autem et ipse Eust. constituat, uti dixi, thema Ῥιπτάσκω, non video cur in isto Hesiodi loco, ('A. 256.) Τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω, dicatur ῥίπτασκον esse pro ῥιπτάζεσκον. ‖ Ῥιπτάζομαι, Jactor, etc. sequendo interpretationes datas voci activæ. Ῥιπτάζεσθαι, Conflictari, Bud. e Celso, addens dici de ægroto, qui in lecto conflictatur: et subjungens h. l. Plut., ubi tamen metaphorice ponitur, de Cicerone ambigente inter Cæsaris et Pompeii partes, (Cic. 37.) Καὶ δῆλός ἐστι τῇ γνώμῃ πολλὰ ῥιπτασθεὶς ἐπ' ἀμφότερα καὶ δυσπαθήσας. [" Meleager 102. Kuster. Aristoph. 237. Wakef. S. Cr. 5, 63. Heyn. Hom. 5, 68. 7, 10. Ῥίπτασκον, ibid. Ῥιπτάζεται, (Gl. Jactatur, Æstuat,) Wyttenb. Select. 316." Schæf. Mss. Ῥίπτασκον est imperf. Ion. pro ῥίψασκον, Buttmann. A. Gr. 1, 395. Cf. Κρύπτασκον. * Διαῤῥίπτασκον, Od. T. 575.] Ῥιπτασμὸς, Jactatio, Conflictatio, Plut. de Non Irascendo, Ἀλλ' ἡσυχάζειν, καὶ μὴ συνεπιτείνειν, ὥσπερ νόσημα, ῥιπτασμῷ καὶ διαβοήσει, τὸ πάθος. [" Inquietudo, Arrian. Epict. 577." Wakef. Mss. Hippocr. 1127. * Ῥιπταστικὸς, M. Anton. 1, 16. p. 14. Τὸ μὴ εὐμετακίνητον καὶ ῥ.] "Καταῤῥιπτάζω, Dejicio, Disjicio." "Καταριπτάζω, Dejicio. Hes. καταριπτάζονται, σκορπίζονται, Disjiciuntur." [* "Μεταριπτάζω, Antimachus in Etym. M." Wakef. Mss.]

ῬΙΠΗ, Impetus ejus quod projicitur: ut λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, Od. Θ. (192.) ubi Eust. exp. ὑπὸ λίθου ὁρμῆς, sed putat posse esse non solum παρὰ τὸ ῥίπτω, sed etiam παρὰ τὰς ῥῖπας, quæ sunt * εὐλύγιστοι. Bud. pro Impetu accipi tradens, affert hunc Basilii locum in Hexaëm. Καὶ τί δεῖ τοὺς ἄλλους ἀπαριθμεῖ-

σθαι ποταμοὺς, ὧν αἱ ῥιπαὶ γεννῶσι τὰ ὑπὲρ τῆς Σκυθίας ὄρη: In VV. LL. exp. Ictus s. Jactus teli missi, velut fulminis, Vis flatuum, Incitamentum, Impetus. Et affertur ex Il. Θ. (355.) ὄλωνται Ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ. Dicitur vero et ῥιπὴ πυρὸς ab Apoll. Rh. Itidemque ῥιπαὶ ἄστρων παμφεγγεῖς a Soph. (El. 105.) ubi exp. στιλβηδόνες. At pro πνοὴ, non infrequens est: quæ etiam exp. Eustathii est alibi: necnon Schol. Apoll. Rh. 1, (1015.) οὐ μὲν ἰούσης Νυκτὸς ἔτι ῥιπὴ μένεν ἔμπεδον. Sic autem et ap. Plut. de Def. Or. e quopiam Poëta, ὠκείας τε ἀνέμων ῥιπάς: [cf. 10, 539. " Ad Charit. 750. Wakef. Ion. 43. Alc. 612. Georg. 96. S. Cr. 1, 63. 3, 69. Jacobs. Anth. 9, 435. 10, 282. 11, 173. 12, 249. Heyn. Hom. 6, 208. 605. 7, 683. 8, 183. 308. Hephæst. p. 2. Valck. Anim. ad Ammon. 60. Brunck. ad Hipp. p. 358. Valck. p. 236. Schol. Il. 22. p. 38. Valck., Wolf. ad Hesiod. p. 100. ad Lucian. 1, 285. Toup. Emendd. 2, 551. (fallitur: non est i. q. ῥιπίς.) 'Ρ. ὀφθαλμοῦ, Valck. Anim. ad Ammon. 19." Schæf. Mss. " Jactus teli, Opp. 'A. 2, 505.: κεραυνῶν, 3, 21. Volatus, Apoll. Rh. 2, 937. De grandine, Quint. Sm. 14, 77. De igne, Lycophr. 970. De fluctibus, Pind. (N. 3, 102.)" Wakef. Mss. Π. 4, 346. 9, 85. ἀνέμων, N. 1, 103. βελέων, Fr. Inc. 45. πόντου, 60. ῥιπὰν ἀνδροδάμαν οἴνου μελιηδέος, Apoll. Rh. 4, 851. ῥιπῇσί τ' ὀϊστῶν, Opp. 'A. 2, 535. ῥιπῇ τ' ὠκυάλῳ, Saltu. * Ῥίπημα, Hes. Ἐν ἀτόμῳ· ἐν ῥιπήματι, ἐν τάχει: cf. 1 Cor. 15, 52. " Valck. Anim. ad Ammon. 19." Schæf. Mss.]

ETIAM Ῥιφὴ dicitur, si Servio credimus: cum in Virg. G. 3. Gens effræna virum Rhiphæo tunditur Euro, annotat, Rhiphæo vento, Scythico Euro. Rhiphæi autem montes Scythiæ, ut diximus, a perpetuo ventorum flatu nominati. Nam ῥιφὴ Græce Impetus et ὁρμὴ dicitur, ἀπὸ τοῦ ῥίπτειν. Sed hæc controversa esse possint, cum Græci Ῥιπαῖα ὄρη potius dicant. Dionys. P. (315.) p. 51. Ed. patris mei, Κεῖθι καὶ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαο Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι. Itidem ap. Historicos: [Strabo 7. p. 452. 458. " Ῥιφὴ, Expositio, Abjectio, Lycophr. 235. Jactus, 1326." Kall. Mss. * Αὐτορρίφης, Schol. Eur. Phœn. 643.]

" Ῥιπὰς, sicut et Ῥιπὴ, est ἀνέμου συστροφὴ, teste " Suida. Vide Ῥιπή." [Schneidero valde suspectum est.]

[* " Ῥιπόω, Dejicio, Andr. Cr. 62. * Καταριπόω, idem, Sim. Metaphr., Athan. 2, 567." Kall. Mss.]

Ῥιπίζω, Ventilo, Plut. (Anton. 26.) Παῖδές τε τοῖς γραφικοῖς ἔρωσιν εἰκασμένοι, ἑκατέρωθεν ἑστῶτες ἐρρίπιζον, Flabello ventulum factitabant, Bud. Affert vero et hæc Galeni, (10. p. 251.) Μόνα σήπεται τῶν σωμάτων ὅσα φύσιν ἔχοντα θερμὴν καὶ ὑγρὰν, * ἀδιάπνευστα καὶ ἀναρρίπιστα [al. ἀρρίπιστα] μένει ἐν θερμῷ καὶ ὑγρῷ χωρίῳ· εἰ δ' ἐν κινήσει τε εἴη καὶ ῥιπίζοιτο, δύναιτ' ἂν ἄσηπτα φυλάττεσθαι: Si ventilarentur ut corpus per respirationem, et vento refrigerarentur, Bud. Subjungit et h. Greg. Naz. l., ubi metaphorice usurpatur hoc verbum, Τοῦ καιροῦ ῥιπισθέντος ἤδη ταῖς αὔραις τοῦ πονηροῦ. Idem ap. Philonem, Εἰ, μὴ πρὸς ἀνέμον ῥιπίζοιτο τὸ ὕδωρ, vertit, Flatu diventiletur. Apud Jacobum autem 1, (6.) copulantur ἀνεμιζομένῳ et ῥιπιζομένῳ, ubi quidam interpr. ῥιπιζομένῳ, Qui impetu rapitur. Dicitur autem ῥιπίζεσθαι etiam πῦρ, i. e. ignis. In VV. LL. ῥιπίζω, Excito ignem sufflando, Follibus accendo. [Asso, ὀπτάω, Suid. 2, 686. Aristoph. Ἐκκλ. 837. τὰ τεμάχη ῥιπίζεται, Schol. ἀντὶ τοῦ ὀπτᾶται· τὸ γὰρ πῦρ οἱ ἄνθρωποι ἐρρίπιζον, ἵνα ὀπτήσωσιν. " Ad Charit. 508. Jacobs. Anth. 9, 408. 480. 11, 156. Wakef. S. Cr. 5, 152. Bast Lettre 178. Bergler. ad Alciphr. 278. Abresch. Lectt. Aristæn. 193. Wassenb. ad Hom. 135. Toup. Opusc. 2, 98. Emendd. 2, 550. ad Herod. 158. 239. ad Lucian. 1, 325. T. H. ad Dial. p. 97." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 1, 1. Plut. 9, 140." Wakef. Mss. Aristoph. B. 363. * " Ῥίπισμα, Abresch. Add. ad Aristæn. 121. ad Charit. 261. Jacobs. Anth. 11, 54." Schæf. Mss.] Ῥιπισμὸς, ET Ῥίπισις, Ventilatio; Refrigeratio, proprie qualis fit ventilando; ex Alex. Aphr. Μεγάλη δὲ γίνεται ἀναπνοὴ διὰ τὸν ῥιπισμὸν

A τῆς καρδίας. [* Ῥιπιστής, Gl. Flabellum. * Ῥιπιστήρ, unde * Ῥιπιστήριος, e quo * Ῥιπιστήριον, Gl. Flabellum.] Ῥιπιστὸς, Qui ventilari potest, ventilatur, refrigeratur ventilatione. Redditur etiam Perflatilis, et Ventis expositus. [" Jerem. 22, 14. ὑπερῷα ῥιπιστὰ, Cœnacula ventis pervia, ubi alii εὐρύχωρα habent, Apul. Metam. 4. p. 75. Domus tuæ patulum ac perflatilem locum, ubi v. Pricæum p. 207. Hes. Ῥιπιστά· διαπνεόμενα." Schleusn. Lex. V. T. " Toup. Opusc. 1, 573." Schæf. Mss.] Invenitur et COMP. Ἀναρρίπιστος, Qui non potest ventilari, ventilatione refrigerari, Qui non ventilatur, ventilatione non refrigeratur. Ἀναρρίπιστον σῶμα καὶ * ἀδιάπνευστον, Quod non refrigeratur exhalatione pororum, Bud. e Gal., cujus locum habes paulo ante. " Εὐρίπιστος, Qui facile ῥιπίζεται," [" Chrys. in Matth. c. 3. T. 2. p. 73, 22. Μηδεὶς τοίνυν γινέσθω ἄχυρον, μηδεὶς εὐρίπιστος ἔστω, μηδὲ ταῖς πονηραῖς ἐπιθυμίαις προκείσθω." Seager. Mss.] Quinetiam NOMEN Ῥιπὶς pro Flabro quoque s. Flabello, i. e. Ventilationis instrumento, ponitur, Muscarium etiam

B interpr. Budæus ex J. Poll. 388. In VV. LL. pro Flabello quo excitantur carbones, ex Aristoph. 'A. (888.) Τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα: (669.) οὐρίᾳ ῥιπίδι, pro τῇ τοῦ ἀνέμου φορᾷ: vide Schol. Est alioqui ῥιπὶς, etiam Vas e vimine contextum, VV. LL. Ubi tamen falso affertur ex Hom. ῥιπίσι διαμπερὲς οἰσυΐνοισι, cum ibi legatur ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι. [" Jacobs. Anth. 7, 376. 8, 252. 9, 155. 258. 10, 70. Kuster. Aristot. 125. Pierson. Præf. ad Mœr. p. xxi. Toup. Opusc. 1, 463. 2, 98. 250. Emendd. 2, 551. ad Lucian. 1, 348. Casaub. Athen. 1, 29. Lex. Herod. 175." Schæf. Mss. Dionys. Antiq. 7, 9. Hesych. Ῥιπίς· τοῦ σκέλους τὸ ἀκροκώλιον. * Ῥιπίρ· (Laconice,) ῥιπὶς, τὸ πλέγμα, ἢ ἐκ σχοίνων πέτασος. Ἀττικοὶ δὲ, Ῥιπίδα, ᾧ τὸ πῦρ καίουσι· καὶ τραπέζας οὕτω λέγουσι.] Sed et DIMIN. Ῥιπίδιον pro Flabello affertur e Schol. Aristoph. ('A. 669.) Quod tamen, si ad formam dimin. respiciatur, sonat potius Flabellulum. [Hesychio autem est μέρος τῆς νεώς.]

C Ἀναρριπίζω, quod proprie de igne dicitur, cum eum languescentem et prope extinctum redardescere facimus, et flatu exsuscitamus, ac reaccendimus: unde pro Accendo s. Suscito aut Exuscito generaliter dicitur per metaph. Joseph. A. J. 2. Πόλεμος καθ' ἡμέραν ἀνερριπίζετο, Bellum magis ac magis in dies exsuscitabatur, accendebatur. Lucian. (2, 902.) Τὴν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρριπίζομεν, i. e., ut opinor, Excitamus, ut ignis sopitus flabello excitatur. Bud. ἀναρριπίζω e Plut. (6, 507.) et Suida affert pro Excito, Concito, Cieo, Solicito, Irrito. Et Pass. Ἀναρριπίζομαι, Suscitor, Exuscitor. AT Diog. L. de Empedocle loquens, (535.) Ὕστερον δὲ γνωσθῆναι, ἀναρριπισθείσης αὐτοῦ μιᾶς τῶν κρηπίδων, Ab igne sursum eventilata, ejecta et eructata, Bud. Apud Lucian. metaphorice, (2, 909.) Ἀναρριπιζομένη ἡ ἰσχὺς πλείων γίνεται. [" Kuster. Aristoph. 121. Diod. S. 2, 540. Toup. Opusc. 2, 201. Alciphr. 154. 326. ad Lucian. 1, 325. 348. T. H. ad Dial. p. 97. Quatio, Ruhnk. Ep. Cr. 210." Schæf. Mss. Nonn.

D J. 19, 219. D. 14, 347.] " Ἀναριπίζειν, Hesychio ταράσσειν, ἐκσείειν." Ἀναρριπισμὸς, Suscitatio, Exuscitatio. [A Schneidero non agnoscitur. * Ἐπαναρριπίζω, Joseph. A. J. 19, 2, 2.] " Προσαναρριπίζω, " Insuper exuscito. Aliis Denuo exuscito." [" Philo J. 2, 442." Wakef. Mss.]

Ἀπορριπίζω, Flatu discutio. Ἀπορριπίζειν, Bud. vertit Abigere, Discutere, Dispellere, e Diog. L. Sed videndum est ne leg. sit potius ἀπορραπίζειν: quam fuisse et ejus conjecturam, ostendit litera α ipsi ι superposita. Quinetiam ex Eod. affert illud VERB. Ἀπορραπίζειν pro Depello, item pro Refuto, Reprehendo. [Contrarium vitium, s. ἀπορριπίζω pro ἀπορραπίζω, Schæfero latere videtur ap. Dionys. H. de C. VV. 168.]

Διαρριπίζω, Diventilo, Difflo. Exp. etiam Ventilando s. Flando dispergo, disjicio. Sic autem et verbum Difflo ap. Plaut. pro Flatu disjicio, dissipo. " Διαριπίζεσθαι, Hes. exp. διακοντίζεσθαι." [Vide Διαυγάζω. Cf. Heliod. 9. p. 430. * Διαρίπιστος, unde

* Ἀδιαῤῥίπιστος, Hes. vv. Ἄκραγον, Ἄκροτον. "Toup. Epist. de Syrac. p. 335." Schæf. Mss. * " Εὐδιαῤῥίπιστος, Qui facile projici ac omnino everti potest, Qui facile difflatur, Cyrill. Alex. in Jes. 40. p. 515. Πάντα τὰ ἀνθρώπινα μικρὰ καὶ εὐδ., καὶ εὐανάτρεπτα παντελῶς. Idem in Hos. 13. p. 181. Ἀχλὺς, δρόσος καὶ χνοῦς, καὶ καπνὸς ἐκ καπνοδόχης εὐδιαῤῥίπιστά ἐστι: Hom. Pasch. 14. p. 192. Εὔκολοι πρὸς ἀποφορὰν, καὶ εἰς ἀπάτην εὐδιαῤῥίπιστοι." Suicer. Thes. Eccl.]

Ἐκριπίζω, Flando excito s. suscito: ut dicimur Suscitare ignem. Exp. etiam Follibus accendo. A Bud. simpliciter Accendo, ἐκπυρῶ, ap. Aristot. Meteor. 1. Εὔλογον γὰρ, εἴπερ ἡ ἑνὸς ἄστρου κίνησις ἀνάπτει, καὶ τὴν τῶν πάντων ποιεῖν τι τοιοῦτο, καὶ ἐκριπίζειν. Affertur et pro Immitto flando, Impello, e Plut. Othone, (10.) Πνεῦμα προσπεσὸν ἄφνω τὴν παρεσκευασμένην ὕλην ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξεῤῥίπισε. Ut autem ap. Latinos Accendo et Excito, s. Suscito, metaphorice quoque usurpantur, ita et hoc ἐκριπίζω. Plut. (Pomp. 8.) Καὶ τὸ τοῦ Μετέλλου θαρσαλέον καὶ μάχιμον, ἤδη σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, αὖθις ἐξεῤῥίπιζε καὶ συνεξεθέρμαινε, Excitabat, Suscitabat, tanquam sopitum ignem, vel languentem: ut legimus ap. Virg. Æn. 5. et 8. sopitos suscitat ignes. In Moreto autem, cujus Poëmatii non parva est ap. me auctoritas, Excitat et crebris languentem flatibus ignem. [" Wakef. S. Cr. 5, 152. Brunck. Soph. 3, 525. Porson. Phœn. 542. Diod. S. 2, 454. ad Lucian. 1, 325. T. H. ad Dial. p. 98." Schæf. Mss. * Ἐκριπισμὸς, Epicurus Diogenis 101.]

[* " Καταῤῥιπίζω, Ventis deorsum fero, Eust. Ism. 246." Wakef. Mss. " Toup. Opusc. 2, 98." Schæf. Mss. * " Μεταῤῥιπίζω, Flatu excito, Eust. Ism. (125.) 141. Pass., Flatu jactor, Nonn. D. 2, 406." Wakef. Mss. " Arrian. Epict. 1, 5. p. 26." Kall. Mss. * Ὑπεῤῥιπίζω, Appian. B. C. 1, 105. Dionys. H. de C. VV. 176. Schæf. " Jacobs. Anth. 11, 156." Schæf. Mss.]

" ῬΙΨ, ιπὸς, ὁ, Ramus saliginus, Vimen flexile, " Aristoph. Εἰρ. (699.) Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς " πλέοι: qui versus Proverbialis est. Apud Herod. " (4, 71.) ῥιψὶ καταστεγάζω redditur Paleis contego; " sed hæc interpr. improbatur. Cratem Bud. exp. " in hoc Proverbiali versu, Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς " πλέοις. Erasm. autem Virgultum reddit in his Pro" verbialibus itidem verbis, Ἐπὶ ῥιπὸς τὸν Αἰγαῖον " διαπλεῦσαι, Virgulto Ægeum transmittere. Vide " Prov. Virgultea scaphula Ægeum transmittere. Ut " autem ῥὶψ, Cratis, sic ῥίπες Crates redditur, Vimi" neæ crates: itidemque Ῥίπεα a Ῥίπος, τό. Affer" tur tamen Ῥίποι, ὁ, e Diosc., pro Crate: Ἐπιθεὶς " ῥίπον ἐκ καλάμου: item, Ἐπὶ τὸν ῥίπον ἐπιτιθέασι: " hæc, ex 5, 95.: illa, ex 1, 56. in VV. LL. Ubi " redditur etiam Storea, et Matta scirpea." [Cf. Ῥιπίς. " Ῥὶψ, ad Lucian. 1, 768. Brunck. Aristoph. 3, 138. ad Herod. 147. 313. Casaub. ad Athen. 125. Valck. Phœn. p. 656. Ἐπὶ ῥιπὸς πλεῖν, Brunck. Aristoph. 1, 282. Ῥῖπος, τὸ et ὁ, Wessel. ad Herod. 147." Schæf. Mss. " Ἐπὶ ῥιπὸς πλεῖν, Theoph. ad Autol. 87. Plut. 2, 405(=7, 595.)" Wakef. Mss. Aristot. Probl. 15, 5. Οἷον ἐν ταῖς ῥίψεσι, leg. ῥίπεσιν, Gaza exp. Cratibus. Ῥιπὸς (s. ῥίπος,) Æneas c. 29. Ἐν ταρσοῖς καὶ ῥιποῖς, Viminibus, Casaub. 37. Ῥιποὺς καὶ ἄλλα φράγματα.]

" ῬΟΑ, ἡ, vel ῬΟΙΑ, Malus Punica, Arbor; item " Malum Punicum, fructus; Granatum, Plinio. Plut. " Artax. (4.) Ῥοὰν μίαν ὑπερφυᾶ μεγέθει. Apud " Eund. alibi (6, 660. 8, 535.) legitur ῥοιά. Apud " Diosc. ῥοὰ γλυκεῖα, Malum Punicum dulce: οἰνώ" δης, Vinosum, Resipiens vinum: ὀξεῖα, Acidum." [Greg. Cor. 220. Schæf. Τὸ ἐπεντιθέναι τὸ ῖ τῷ ὃ τῶν Δωριέων ἐστί· τὴν πνοὴν γὰρ πνοιὴν φασι, καὶ τὴν χρόαν χροιὰν, καὶ τὴν ψόαν ψοιὰν, καὶ τὴν ῥόαν ῥοιὰν, καὶ τὴν πόαν ποιάν. " Bene Greg. ῥόαν, non ῥοάν. V. Append. ad Epist. Crit. 31. Hic addere juvat, vocem ῥόα in omnibus Lexicis, quotquot novi, inde a Steph. Thes., usque ad alteram Editionem Schneideriani Lexici falso accentu notari." Bast. Cf. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 23. " Ῥοὰ, Thom. M. 786. Brunck. Aristoph. 2, 249. (Σφ. 1267.) Fr. 220. 227. Phryn. Ecl. 108. ad Mœr. 338. Ammon. 123. Ῥοιὰ, ῥόα, Reiz. de Acc. 121. ad Mœr. 295. Ῥοιὰ, ibid. et 338. ad Charit. 427. Jacobs. Exerc. 2, 111. Anth. 8, 128. 168. 203. 12, 356. 462. Philipp. 20. et Jacobs., Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 786. Brunck. Aristoph. 2, 249. Casaub. ad Athen. 145. Toup. Opusc. 2, 168. Ammon. 123. Greg. Cor. 99. Arbor, Anal. 1. p. 2." Schæf. Mss. Athen. 650. Spanheim. ad Callim. H. in Pall. p. 561. Schn. Ind. Theophr. * Ῥοΐδιον, Athen. 650. Ῥ., ὡς βοΐδιον, τὸ ὑποκοριστικόν: Schæf. ad Greg. Cor. 29. Matth. Gr. Gr. 127. Geop. 10, 76, 4. * " Ῥοίδιον, Ῥοΐδιον, ad Mœr. 276. ad Diod. S. 1, 281. Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 786. Porson. Hec. p. 51. Ed. 2." Schæf. Mss. Ῥοίδιον, Ῥοΐδιον, * Ῥούδιον, * Ῥώδιον, Lobeck. Phryn. 87. * Ῥοϊδάριον, Phav. Lex. p. 143.]

" Ῥοὼν, ῶνος, ὁ, Malis Punicis consitus locus, ap. " Zachar." [12, 11.]

" Ῥοΐτης οἶνος, Rhoites vinum, i. e. ἐκ ῥοῶν con" fectum, E malis Punicis, Diosc. 5, 26."

" Ῥοΐσκοι, Corymbi aurei, ornatus gratia sacro" rum stolis annexi, ob mali Punici similitudinem " ita dicti, Exod. 28, (29.) Ῥοΐσκους χρυσοῦς καὶ κώ" δωνας, VV. LL., in quibus tamen præfixum est " ῥοΐκοι, sine σ, pro malis Punicis." [Joseph. A. J. 3, 7. p. 142. Ed. Haverc. Suid. Ῥοΐσκοι· κόμποι * χρυσοΰφαντοι, ὅμοιοι ῥοιαῖς, εἰς κόσμον δὲ ὄντες τῆς τοῦ ἱερέως στολῆς. " Ad Phalar. 305." Schæf. Mss. Basil. ap. Albert. ad Hes. v. Κοσύμβη. " Diog. L. (6, 72.) p. 191. HSt. Δίδωμι δὲ τῷ Καλλίνου παιδίῳ Θηρικλείων ζεῦγος, καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ῥοιάκων ζεῦγος, ψιλοτάπιδα ἀμφίταπον, περίστρωμα, προσκεφάλαια δύο τὰ βέλτιστα τῶν καταλειπομένων. Vera lectio est ῥοΐσκων, Gemmarum mala Punica referentium." Seager. Mss. Vide nott. ad Hes. v. Ῥοίαγξ· φάραγξ.] " Ῥωὰ, pro ῥοιά. Item Costæ " tenuiores molliores que, ῥωαὶ dicuntur. VV. LL."

" Ῥούσιος, Color qualis est rubricæ Sinopicæ, ut " quidam tradunt. In VV. LL. Russeus s. Russa" tus, Coccinus color et flammeus; vel, Qualis est " rubricæ Sinopicæ. Nam ab Interprete Homeri " Od. I. (125.) μίλτος EXP. ῥουσιώδης πηλός. Diosc. " 4. cap. de antirrhino, Καρπὸν δὲ φέρει μόσχου ῥισὶν " ὅμοιον, ῥούσιον ἰδεῖν. Sic Paulus Ægin. ῥούσιον " ἄνθος ἔχουσαν dixit anagallidem, cui flos puniceus. " Et ap. Constantinum, Geop. 11, c. de Violis, " (23.) Ἴα τὰ πορφύρεα, καὶ τὰ ἄλλα πάντα, τά τε " χρυσίζοντα καὶ τὰ ῥουσίζοντα," [ubi nota v. * Ῥουσίζω.] " His additur, aurigatorum factiones, quæ " Studia adversaria Plinius dicit, insignes quatuor " ap. antiquos fuisse: ut et Cassiodorus tradit: " Prasinam, Russatam, Albatam, et Venetam: quas " sic designat Xiphil. Nerone, Τῇ λευκῇ, τῇ τε πυῤῥᾷ " σκευῇ χρωμένους Πρασίους καὶ Οὐενετίους. Hinc " illud Juvenalis, (7, 114.) Parte alia solum russati " pone Lacertæ," [Lacernæ.] " Et Plin. 7, 53. Felice " russato auriga elato, etc. Hæc e VV. LL. quæ etiam " ad Vitruvii Interprr. 5, 2. remittunt." [" Ῥούσιος, Jacobs. Anth. 11, 44. Athlet. Stat. 61. * Ῥούσεος, Fischer. ad Palæph. 196." Schæf. Mss. " Jo. Malal. 1, 38. bis." Elberling. Mss. * Ῥουσσαῖος, Palæph. 52, 7. Cf. Lydus p. 46. Salmas. in Solin. p. 167. 634.]

ῬΟΔΟΝ, τὸ, Rosa: ab Æolibus DICTA Βρόδον, præfigentibus β, ut aliis quibusdam vocibus: cum sc. SCRIBUNT Βράκος pro ῥάκος, ET Βρίζα pro ῥίζα, ET Βρυτὴρ pro ῥυτὴρ, [Barker. ad Etym. M. 1119.] quod ἀκανθοβόλον alicubi vocavit Nicander, propter ἀκάνθας, quarum meminit et Anacr. in Ode illa, si bene memini, quæ rosæ habet encomium. De his et Lucian. (2, 38.) Τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Apud Eund. legimus etiam πνοὴ ῥόδων, sicut et ἴων, (1, 74.) Τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν. Sic interdum a Latinis Rosæ et Violæ præ ceteris floribus commemorantur. Et Philostr. Ep. Καὶ ταῖς ἀκάνθαις τῶν ῥόδων χαίρομεν. Sic Spina et Rosa ap. Latinos: ut in hoc Ovidiano versu, Et

riget amissa spina relicta rosa. Metaphorice autem usa est ῥόδων appellatione Sappho, cum objecit cuidam ἀμούσῳ et ἀμαθεῖ mulieri, eam οὐ μετέχειν ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίης. ‖ Ῥόδον quasi ὄδον, pro ὄζον, ab ὄζω, Etym. sed addens, per antiphrasin, quasi μὴ ὄζον, ἀλλ' εὔοσμον ὄν. Qua in re illi nequaquam assentior, cum ὄζω de suavi etiam odore dici constet. Plut. autem Symp. 3, 1. vult ῥόδον esse appellatum, quia ῥεῦμα πολὺ τῆς ὀδωδῆς ἀφίησι. Ita enim scr. est ibi, non ἐδωδῆς, ut habet Aldina Ed. ["Thom. M. 784. ad Charit. 506. (249. 258.) Jacobs. Anim. 316. Anth. 6, 106. 412. 7, 137. 11, 148. 303. ad Meleagr. p. 2. 16. Brunck. ad Anacr. p. 128. (114.) ad Herod. 686. Villoison. ad Long. 37. Abresch. Lectt. Aristæn. 318. Ammon. 123. Koen. ad Greg. Cor. 20. Ejus usus in bibendo, Bast Lettre 208. Pudendum muliebre, Valck. Adoniaz. p. 281. (Pherecrates Athenæi p. 269.) Ῥόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν, Toup. Opusc. 1, 400. Jacobs. Anth. 11, 310. Τριτὶ ῥόδων κάλυξιν ἀπομάξασθαι τὰ ὄμματα, Casaub. ad Athen. 1. p. 11." Schæf. Mss.]

Ῥοδοδάκτυλος, ὁ, ἡ, Roseus digitos habens, Roseis digitis micans, fulgens, Auroræ epith. passim ap. Hom.: ut Il. A. (477.) Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, ubi Auctor brevium Schol. exp. ῥοδόχρους, et διαυγής: addens, Πυῤῥώδης γὰρ ὁ ἀὴρ ὄρθρου γίγνεται ἐν τῇ ἀνατολῇ. Quibus subjungit, appellatione τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων, i. e. Digitorum manus, figuram radiorum nobis ante oculos ponere. Sed mihi non placet illud πυῤῥώδης de rosæ colore dictum: atque adeo an, ut πυῤῥὸς, sic et πυῤῥώδης dicatur, non immerito fortasse dubitet quispiam. Unde etiam suspecta esse possit hæc lectio: sic tamen ut nec πυρώδης reponendum videatur. Nec enim dubito quin roseus rubor ab Hom. auroræ tribuatur, ubi eam hoc epitheto ornat. Roseum autem ruborem puellæ tribuit Ovid. Idem vero variis in ll. varie ad hoc epith. ῥοδοδάκτυλος alludens, alicubi ipsam Auroram vocavit Roseam deam, alicubi Lampada roseam ei dedit. Quinetiam quemadmodum rosæ Purpureæ dicuntur, sic et auroram Purpuream dixit. Pulcerrime vero Metam. 2. epithetum illud hac descriptione expressit Ovid., ecce vigil nitido patefecit ab ortu Purpureas aurora fores et plena rosarum Atria. Idem Poëta ad alterum epith. Auroræ, sc. κροκόπεπλος respiciens, eam nobis descripsit ac velut depinxit Croceis invectam rotis: alibi ejus Capillos croceos esse testatus est. Virg. autem, ut ceteros Poëtas taceam, bigas et quadrigas roseas Auroræ tribuisse, satis notum est. Quibus hoc addo, Lucr. soli quoque hunc colorem dedisse: cum cecinit illum face rosea inferre lumina cœlo. Sed hanc locorum utriusque linguæ Poëtarum collationem cuidam non minus utili quam jucundo futuro operi reservo. Aristot. Rhet. 3. Διαφέρει δ' εἰπεῖν οἷον ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, μᾶλλον ἢ φοινικοδάκτυλος, ἢ ἔτι φαυλότερον, ἐρυθροδάκτυλος.

Ῥοδοδάφνη, Frutex idem cum eo qui Nerium appellatur, Diosc. Impositum autem fuisse hoc nomen cuidam homini in Syria, testatur Lucian. (3, 183.) cujus appellationis causam afferre eum pudet, ut quidem ipse addit.

Ῥοδόδενδρον, idem ille Frutex qui etiam ῥοδοδάφνη, de quo dictum fuit modo.

Ῥοδοειδὴς, Rosarum speciem præ se ferens, Rosarum colorem referens. Qua signif. dicitur magis ad verbum ῥοδόχρους. ["Roseus, Musæus 113." Kall. Mss. "Nonn. D. 5, 208." Wakef. Mss. * "Ῥοδοειδῶς, Pseudo-Chrys. Serm. 60. T. 7. p. 420. Τὴν τῷ αἵματι Ἰησοῦ καρδίαν μου ἐῤῥαντισμένην, ῥ. ἀνθοῦσαν ταῖς ἡδοναῖς ἐβορβόρωσα." Seager. Mss.]

[* Ῥοδόμαλον, Roseæ genæ, Theocr. 23, 8. cf. 7, 117.]

Ῥοδόμελι, Mel rosaceum. Sic paratum fuit a veteribus, quemadmodum e Philagrii libello de Suavibus Potionibus Oribasius atque Aëtius referunt: Tribus partibus succi rosarum exunguium excolati pars una mellis adjicitur. Coquitur ad solem calidum diebus pluribus, eod. modo quo ὀμφακόμελι, et postea asservatur. Quod si turbulentus aut frigidior aër fuerit, quando mel rosaceum paras, admisto optimo melle ad rosarum succum, et per rarum panniculum vel linteum excolato, simulque ad lentum ignem coquito, donec quarta aut tertia succi pars consumta sit: atque sic exceptum medicamentum asservato: cumque calidiorem videris aërem, velut ὀμφακόμελι insolato. Astringit leniter, proindeque refrigerare potest. Habet et vim extersoriam e melle. Habet et subamarum quiddam, et leniter acre: unde ori commodum est inflammato propter calidi humoris influxum, et quibus acres atque biliosæ fluxiones in ventrem fiunt, præsertim post vomitum. Exhibetur etiam aqua dilutum iis quibus venter exæstuat, citra humorem, item febricitantibus, vigore jam totius morbi instante et particularis accessionis. Sæpe etiam per febres largius semel epotum convenienti tempore, morbum solvit, sudoribus obortis, aut alvo subducta. Tale quidem fuit ῥοδόμελι simplex, a quo aliud habetur purgatorium ap. Aëtium 3, 74. Gorr. [Alex. Trall. 12. p. 229.]

Ῥοδόμηλον, τὸ, Confectio e rosis et malis cotoneis, parata hunc in modum: Succi malorum cotoneorum sextarius unus, rosarum libræ tres, mellis sextarii tres, aquæ sextarii quinque simul miscentur et coquuntur. Verum quoniam rosæ non eod. tempore quo mala cotonea reperiuntur, convenit eas cum melle suo tempore componere, ac, ubi mala provenerint, totam compositionem moliri. [Alex. Trall. 1. p. 8.]

[* Ῥοδομιγὴς, Clem. Alex. Pæd. 235.]

Ῥοδόπηχυς, ὁ, ἡ, Roseos habens lacertos, i. e. Roseo rubore suffusos. Ad verbum, Roseos habens cubitos. Hesiod. (Θ. 251.) Ἱππονόη ῥοδόπηχυς. ["Jacobs. Anth. 6, 437. 10, 118. Valck. Adoniaz. p. 405. Wakef. S. Cr. 1, 11." Schæf. Mss.]

Ῥοδόπνοος, Rosarum odorem habens. Utitur quidam ap. Athen. ["Nicet. Eugen. 1, 90." Boiss. Mss.]

[* Ῥοδόπυγος, Anal. 1, 504. "Ad Hesych. 2, 1119. n. 10." Dahler. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 71." Schæf. Mss.]

[* Ῥοδοπώλης, Gl. Rosarius.]

Ῥοδόσταγμα, τὸ, Rosarum liquor, Bud. ex Hippiatria. ["T. H. ad Plutum p. 155. Boiss. Philostr. 387." Schæf. Mss.] Quod autem DICITUR Ῥοδόστακτον, sic parari Paulus docet 7, 15. Rosarum, quibus ungues sint exemti, succi sextariis duobus mellis sextarius unus adjicitur: incoquuntur assidue despumando, donec quarta pars fuerit absumta. Non est aliud quam ῥοδόμελι. Gorr.

[* Ῥοδοστεφὴς, Nonn. D. 48, 681.] [* "Ῥοδόσφυρος, Jacobs. Anth. 6, 437." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 1, 137.]

Ῥοδοφόρος, Rosifer, Rosas ferens: ut ἔαρ ῥοδοφόρον, quod et generali epitheto ἀνθοφόρον. [3 Macc. 7, 17.]

Ῥοδόχροος, ET Ῥοδόχρους per crasin, Rosarum colorem habens, Roseus: Πυῤῥὸν καὶ ῥοδόχρουν, Diosc. ["Sosipater 3. ad Charit. 298." Schæf. Mss. "Opp. Ἁ. 1, 130." Wakef. Mss. * Ῥοδόχρως, Theocr. 18, 31. * Ῥοδόχροια, Const. Manass. Chron. p. 24. e lect. var. (=46.)" Boiss. Mss.]

[* Ῥοδάκανθα, Gl. Rosetum.] Ῥοδωπὸς, ὁ, ἡ, Qui est roseo aspectu. In VV. LL. e Diosc. ῥοδωπὸν τὴν χρόαν, Quod roseo est colore. Et FEM. Ῥοδῶπις, ιδος, ἡ, Quæ roseo est aspectu, roseis est oculis. Fuit autem et Meretricis cujusdam nomen, ["Jacobs. Anth. 8, 156. Bentl. Opusc. 80. ad Diod. S. 1, 75." Schæf. Mss.]

Ἀγριόῤῥοδον, Saliunca, VV. LL.

Διάῤῥοδος, ὁ, ἡ, unde Διάῤῥοδα κολλούρια, Certæ collyriorum species e rosis compositæ. Eorum multæ etiam differentiæ sunt: διάῤῥοδον Nili, omnium celeberrimum: διάῤῥοδον τὸ διὰ τῶν οβ, quod alio nomine χλωρὸν appellatur: διάῤῥοδον λευκὸν, * εὐελπίδιον, κρόκινον, ὡραῖον, quorum compositiones habentur ap. Gal., Aëtium, et Paul. Ægin. [Alex. Trall. 129. 138. 141. 159.: διὰ ῥόδων κολλουρίου, 181. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Πολύῤῥοδος, Multas rosas habens, Rosis abundans:

λειμὼν, ex Aristoph. [B. 448.] Ιτεμ Πολύῤῥοδης, Abundans s. Conspersus rosis, VV. LL.

'Ροδόεις, Rosaceus, Roseus: ἄνθεα, Rosei flores, i. e. Rosæ, ex Eur. (Iph. A. 1298.) Et metaph. ῥοδόεντα χείλεα, Rosea labella. Hes. ῥοδόεντα exp. πυῤῥά. Homero autem (Il. Ψ. 186.) ῥοδόεν ἔλαιον esse putatur, quod postea dictum fuit ῥόδινον. ["Markl. Iph. p. 178. Wakef. Trach. 12. Jacobs. Anth. 7, 323. Antiphil. 6. Heyn. Hom. 6, 557. 8, 393. Toup. Opusc. 2, 128." Schæf. Mss.]

'Ρόδεος, Roseus. In Epigr. ῥοδέῃ κάλυκι, Rosæ calyculo. Apud Athen. ῥόδεα ἄνθη vocat quidam periphrastice τὰ ῥόδα, sicut Eur. ῥοδόεντα ἄνθεα vocasse illa traditur. E Nicandro λίπεϊ ῥοδέῳ pro ῥοδίνῳ ἐλαίῳ, A. (155.) 'Οργάζων λίπεϊ ῥοδέῳ. 'Ρόδεος interdum Roseus, i. e. Qui est rosei coloris, Purpureus; aut etiam Pulcer aspectu, Formosus; unde ῥοδέη Παφίη, Epigr. Accipitur et pro Odorato. Nam Hes. ῥόδεα exp. ἐρυθρά: idem ῥόδεον exp. εὔχρουν, et εὐῶδες, necnon εὐειδές. ["Jacobs. Anth. 6, 437. 7, 324. 8, 65. 9, 163. 11, 148. Musgr. Tro. 856. Valck. Anim. ad Ammon. 204. Wakef. S. Cr. 1, 11. Fischer. ad Anacr. p. 116." Schæf. Mss. "Nonn. D. 9, 295." Wakef. Mss. 'Ροδέη, 'Ροδῆ, Schæf. Apoll. Rh. (3, 1020.) 1. p. 329. 'Ρόδεον, an Græcum, ibid. * "'Ροδεόχρους ἡμέρα, Const. Manass. Chron. p. 5(=9.)" Boiss. Mss.] Legitur ετιαμ 'Ρόδειος ap. Suid., cum substantivo στέφανος: ut habes infra ῥόδινος στέφανος. In VV. LL. habetur ετ 'Ροδεία, quod exp. Sertum e rosis. Apud Var. legitur, ῥοδεία, ταινία, ὁ ἐκ ῥόδων στέφανος. Sed fortassis ap. eum, e quo hæc descripsit, non ponitur interpunctio inter ῥοδεία et ταινία. [* "'Ροδαῖος, Heyn. Hom. 7, 555." Schæf. Mss.]

'Ρόδινος, Rosaceus: ut ῥόδινον ἔλαιον, passim ap. Medicos, Rosaceum oleum: quod et Rosaceum sine adjectione appellatur interdum: quinetiam Rosam ipsum vocasse existimatur Celsus. Legimus vero et ῥόδινον μύρον, cum ap. alios, tum ap. Athen. (688.) Apud Eund. (675.) et ῥόδινος στέφανος, Corona e rosis facta. ["Jacobs. Anth. 9, 20. Toup. Opusc. 1, 248. Fischer. ad Anacr. p. 116. Heyn. Hom. 8, 393." Schæf. Mss.] Sed VV. LL. scr. 'Ρόδιον cum subst. μύρον ex Aristot. [Aristoph. A. 943.] pro Rosaceo unguento. Suid. quoque habet, 'Ρόδια, μύρα: item 'Ρόδιον, φυτόν. Gorr. autem ῥόδιον esse ait Nomen medicamenti aridi acris et erodentis, quod refertur ad Heram. Diversis id modis describitur a Paulo 7, 13. et ab Aëtio 14, 36. Eo Paulus utitur 4, 43. ad ulcera in quibus caro supercrescit, eoque similiter crustas inducit, sanguinemque quavis e parte profluentem probe sistit, 4, 53. Sed ετ 'Ροδία ῥίζα in VV. LL. e Diosc. (4, 45.) Rhodia radix, Herba quædam in Macedonia nascens, sic dicta quod rosarum odorem referat, si interatur. Hesychio autem 'Ροδία est Calceamenti genus; item Vitis genus. Ubi non immerito fortasse quispiam suspicetur esse eam, quæ ῥοδωνιὰ vocatur ap. Suid., i. e. quam, illo teste, quidam ita vocant, tanquam a colore roseo ita dictam; atque adeo perperam irrepsisse ῥοδωνιὰ illud pro ῥοδία. Fit certe et a Virg. mentio Rhodiæ uvæ, G. 2.; sed quidam hanc a Rhodo insula nomen accepisse tradunt. At vero 'Οξυῤῥόδινον vel 'Οξυρόδινον, sine adjectione substantivi ἔλαιον, Oleum rosaceum aceto temperatum. [Athen. 67.] Sed cum varius esse possit utriusque modus, qui temperatissimus est, recipit olei rosacei partes quatuor, aceti unam, Gal. περὶ Εὐπορίστων init.

"'Ροδαρὸν τοῦ σώματος, Coloris bonitas in corpore "habitiore et bene temperato, speciosum quid et "roseum præ se ferens: ut in delicatis pueris ingenuisque, molliter educatis, apparet. Ita VV. LL., "in quibus affertur ex Josepho de Antiq. (17, 11.) "ubi loquitur de Pseudoalexandro, qui facile agnitus "est, Ὅτι αὐτουργίᾳ ἐτετράχωτο, καὶ οὐκ ἔσχε τὸ ῥοδαρὸν τοῦ σώματος ὑπὸ τροφῆς καὶ γενναιότητος συνερχόμενον. Sed ibi corrupte ῥωδαρὸν pro ῥοδαρὸν "legi tradunt." [Codd. exhibent ῥάδαλον, ῥαδαρὸν, et ῥαδινόν. * 'Ροδαλὸς, i. q. ῥόδεος, Opp. K. 1, 501. παρειαί. Schneidero susp.]

'Ροδίτης οἶνος, Vinum rosatum, s. Conditum rosaceum. Est Vinum e rosis factitium, quod Palladius ætate sua fieri solitum hoc modo, docet his verbis: Quinque libras rosæ pridie purgatæ in vini veteris viginti sextarios merges, et post triginta dies despumati mellis libras decem adjicies, et uteris. Plinius vero vinum rosaceum sic condiri tradit: E rosæ foliis tusis in linteoloque in mustum collatis cum pondusculo ut sidat, quadraginta pondere denariorum in sextarios vicenos musti: nec ante tres dies vase aperto. Cui conditurae non multum absimilis est, quam Dioscorides docet hunc in modum, Siccas tusasque rosas libræ pondo in linteolo colligatas in musti sextarios octo demittito, et post tertium mensem per colum trajectum diffundito et reponito vinum. Alia ab iis habetur compositio ap. Apicium, itemque alia ap. Constantinum Cæsarem, 8, 2. Gorr.

'Ροδουντία λοπὰς, Olla odoratissima, quæ in mensam ferebatur, Bud. ex Athen. In VV. LL. esse dicitur Odorati edulii genus et scitamenti, in quo intritæ rosæ: quod in olla ferebatur ad mensam. Apud eund. Athen. (406.) legitur 'Ροδωνία de eadem. [Patina de rosis, Apicius 4, 2.]

'Ρόδη, vel 'Ροδῆ, [contr. e 'Ροδέη,] Frutex rosas producens. Apud Hes. ῥόδη, ap. Ammonium ῥοδῆ. ["Sic recte etiam ap. Athen. 50. 52." Schw. Mss. "'Ρόδη, Thom. M. 784. Jacobs. Anim. 193. 'Ροδῆ, Casaub. ad Athen. 145. Ammon. 123. Valck. Anim. 203." Schæf. Mss. Vide 'Ρόδεος.] Itidem vero nom. 'Ροδωνιὰ, pro Frutice rosarum e Theophr. affertur in VV. LL., sed male scriptum habent ῥοδονιὰ, cum ο, in secunda etiam syllaba. Possit vero suspecta esse et hæc interpr., cum ῥοδωνιὰ illi ipsi Ammonio, ubi de ῥοδῆ agit, itidemque Suidæ et Hesychio, sit Locus ubi sc. rosæ nascuntur, qui Lat. Rosarium, Rosetum: sicut 'Ιωνιὰ est Violarium. Addit vero Hes. ετ Κρινωνιὰ, ἔνθα τὰ κρίνα, sub. φύεται. In VV. LL. affertur e Theophr. pro Toto cespite et planta rosæ, H. Pl. 2, 2. Suidas exp. ἡ τῶν ῥόδων φυτεία: item ὁ τῶν ῥόδων λειμών: addens, Rhododaphnen quoque ita vocari, secundum quosdam: quinetiam existimari a nonnullis esse et Nomen vitis ferentis uvam rosei coloris: de qua signif. dixi paulo ante, in 'Ροδία. Hesychio autem ῥοδωνιὰ præter illam primam signif., est duntaxat τὸ ἀνδρὸς αἰδοῖον, Pudendum virile. ["Thom. M. 449. 784. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 82. Villoison. ad Long. 236. Valck. Adoniaz. p. 281. Abresch. Lectt. Aristæn. 318. Ammon. 123. Pudendum muliebre, Toup. in Schol. Theocr. 218." Schæf. Mss. Demosth. 1251. Ælian. H. A. 14, 24. I. q. ῥοδοδάφνη, Phot., Bekk. Anecd. 299.] Dicitur porro ετιαμ 'Ροδὼν, ῶνος, ὁ, pro Rosario. ["Jacobs. Anth. 10, 154." Schæf. Mss. 'Ροδεὼν, Gl. Rosetum. 'Ροδὼν, * 'Ρόδων, Greg. Cor. 884. Schæf. 'Ρόδωνες, ap. Alexandrinos, Venti, iidem qui ὀρνίθιοι, Olympiod. ad Aristot. Meteor.]

'Ροδὶς, ίδος, ἡ, Pastillus e rosis confectus. Plur. ῥοδίδες, Pastilli e rosis confecti, Diosc. [1, 131.]

'Ροδίζω, Rosæ similis sum, Rosam refero, colore sc. vel odore. Sed Diosc. addit dat. ὀσμῇ, dicens, 'Ροδίζει τῇ ὀσμῇ, pro Odore refert rosam, s. imitatur, vel Odorem rosæ repræsentat. || Roseo colore tingo, vel purpureo, ut vertit Bud. ap. Alex. Aphr. Τοῦτο δὲ ἦν αἷμα τὸ ῥοδίζον τὸ δέρμα καὶ ἐρυθραῖνον: [Probl. 1, 12. 14. Athen. 677. Geop. 14, 16, 2. ῥοδίζον γένειον. * 'Ροδισμὸς, Gl. Rosalia, f. leg. Rosatio.]

[* "'Ροδέω, Rosas refero, Andr. Cr. 195." Kall. Mss. * 'Ροδόω, unde * 'Ροδωτὸν, Gl. Rosatum.]

'Ρόδαξ dimin., ut λίθαξ: ῥόδαξ, ὑποκοριστικὸν ὡς λίθαξ, Bud. e Demetrio. Sed ut λίθαξ vocatur Lapillus, sic etiam ῥόδαξ an dici possit Parva rosa, q. d. Rosula, dubitet forsan quispiam: donec aliquo testimonio usus dimin. hujus confirmatus fuerit. [Schæf. Greg. Cor. 240. * 'Ροδάκινον, i. q. * δωράκινον, Malum Persicum, Salmas. ap. Du Cange p. 1304. Alex. Trall. 7. p. 323. 342. 9. p. 537., 11. p. 605., 12. p. 678. Vide Niclas ad Geop. 10, 13. p. 669.]

'ΡΟΙΖΟΣ, ὁ, Stridor: ut οἰστῶν ῥοῖζον vocat Hom. Sagittarum stridorem, Il. Π. (361.) Σκέπτετ' οἰστῶν τε

ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων. Sic Philo, Καὶ γὰρ πόῤῥωθεν μετὰ ῥοίζου, καθάπερ βέλος, εἰσακοντίζεται. Plut. dixit etiam πνευμάτων ῥοῖζον, (6, 63.) Ὥσπερ γὰρ ὕδος βοὴν, καὶ ψόφον τροχιλίας, καὶ πνευμάτων ῥοῖζον, καὶ θαλάττης κτύπον ἀκούοντες, ἐνοχλούμεθα καὶ δυσχεραίνομεν: sc. Ventorum stridorem legimus ap. Lat. Poëtas, et Ventos stridentes. Feminino genere ex Ionicæ dialecti consuetudine, Od. I. 315. Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα Κύκλωψ, ubi exp. συριγμῷ: at Auctor brevium Schol. exp. ἀσήμῳ φωνῇ, item συριγμῷ. Eust. quoque συριγμὸν Cyclopis ita vocari ab Hom. ait, volente συριγμὸν illum ἀγριαίνειν. Cyclopis certe συριγμὸν memini et ab Ovidio ita describi, Met. 13. Senserunt toti pastoria sibila montes, Senserunt undæ. Dixerat autem paulo ante, Huc ferus ascendit Cyclops, mediusque resedit. Lanigeræ pecudes nullo ducente secutæ. Non libenter tamen hic ῥοίζῳ ad Cyclopem refero, sed ad ipsas oves referre malo, i. e. ad strepitum quem edunt multæ simul gradientes. Nam ῥοῖζος ab Hes. exp. etiam ψόφος, item ἦχος: addente significare et ῥεῦμα σφοδρόν. Fortasse vero et Impetum interpretari possimus, si tamen Impetus ovibus tribui queat, ut Bud. ῥοῖζον a Plut. usurpari ait de Impetu procurrentium militum in pugnæ initio. In VV. LL. exp. Impetus cum stridore, item Impetus simpliciter: ex Josepho, Ῥοίζῳ καὶ βίᾳ, Impetu atque violentia. ‖ Ῥοῖζος factum est per onomatopœiam, ad imitationem soni literæ ρ, ut σίζειν e sono literæ σ, et ζέειν e sono τοῦ ζ, et βόμβος e sono τοῦ β. Vide Eust. [" Wakef. Trach. 568. Heyn. Hom. 6, 99. Jacobs. Anth. 9, 480. 11, 57. 173. Exerc. 2, 167. Villoison. ad Long. 103. Ῥοῖζος, ἡ, Toup. Opusc. 2, 291. Porson. ad Odyss. p. 36." Schæf. Mss. " Opp. Ἁ. 2, 352. Ælian. H. A. 97. 935." Wakef. Mss. " Ῥοῖζος, Stridor qui singulis literis proprius est per se, v. c. literæ ρ. Dionys. H. de C. VV. c. 14. (p. 90. 114.) Deinde ῥ. λόγου etiam notat Vim dicendi, et Impetum quendam, quem alibi τὸ πνεῦμα, ὁρμὴν, ἦχος, dicere solent. Vide Philostr. V. S. 2. p. 59. Eadem et ῥύμη dicitur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Ῥοιζόθεμις, ιδος, ἡ, Tumultuosa controversia, Cic. ad Att. 14, 10. Victorius autem * Ῥηξίθεμις maluit.]

[* " Ἄῤῥοιζος, T. H. ad Plutum p. 415. Kuster. Aristoph. 16." Schæf. Mss. " Eust. Il. 886, 29." Wakef. Mss. * " Εὔροιζος, Herodian. Epimer. 252. et n." Boiss. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 117." Kall. Mss. * Παλίῤῥοιζος, Opp. Ἁ. 5, 220.] Πολύῤῥοιζος, Multum stridorem edens, vel Strepitum, Multistrepus. Pro πολύφλοισβος e Nicandro affertur, Θ. 792. * Τανύροιζος, Opp. K. 4, 194. al. Τανύῤῥιζος.]

Ῥοιζώδης, Stridorem edens, vel Magnum stridorem, aut Strepitum edens, Streperus. E Galeno, Ἐκφύσησις, ἡ ἐκπνοὴ ῥοιζώδης, Cum strepitu emissus spiritus. VV. LL. [Plut. 9, 652. Τὸ ῥοιζῶδες τῆς περιαγωγῆς. * " Ῥοιζήεις, Nonn. D. 6, 191." Wakef. Mss. * Ῥοιζαῖος, Fr. 23, 3. πῦρ.]

Ῥοιζέω, Strido, Stridorem edo. Plin. ῥοιζεῖν interpr. Stridere, cum pro his Aristotelis, Οἱ κτένες ὅταν φαίνωνται ἀπερειδόμενοι τῷ ὑγρῷ, ὃ καλοῦσι πέτεσθαι, ῥοιζοῦσι, dicit, Creditur item aquatilium pectines stridere, cum volant. Exp. ῥοιζέω et Sibilo cum stridore, item simpliciter Sibilo. Eust. dicit pastorem dici ῥοιζεῖν, i. e. συρίττειν, ex Hom., intellige autem ex illo Hom. loco, in quo ῥοῖζον Cyclopi tribuere existimatur, ut ante docui. At in hoc versu Homeri Il. K. (502.) Ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ, redditur ῥοίζησεν, Sibilo innuit. Et PASS. Ῥοιζέομαι, Cum stridore volvor, volutor, circumagor. Pro cujus significationis exemplo affertur h. Greg. Naz. locus ex Oratione in Jul. Οὐδὲ ῥοιζουμένῳ τροχῷ συγκυκλούμενος, οὐδὲ ὄρνισι τὸ ἧπαρ κειρόμενος. Ex Epigr. autem ῥοιζεῖσθαι δι' αἰθέρος, pro Ferri celeriter per aërem cum stridore, sagittæ more. [" Ad Charit. 724. Huschk. Anal. 259. Jacobs. Anth. 9, 480. Heyn. Hom. 6, 99. Villoison. ad Long. 103." Schæf. Mss. " De serpente, Lycophr. 217. Apoll. Rh. (4, 129.) Cum accus., itidem de serpente, Opp. Ἁ. 1, 563. (ἑὸν νόμον ἐῤῥοίζησε.)" Wakef. Mss. Lycophr. 1426.] HINC Ῥοίζημα, τὸ, Stridor, Impetus qualis est sagittæ volantis cum stridore. Sic certe de Volatu usus est Lucian. (2, 61.) Καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ, ῥοιζήματι ἑνὶ, εἰς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν. [" Jacobs. Anth. 11, 56." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 136. * Ῥοίζησις, Aqu. Exod. 19, 13. Ῥοιζήσει ῥοιζηθήσεται, Cum stridore jaculorum confodietur. * Ῥοιζήτωρ, Sibilator, Orph. H. 5, 5. 7, 6. * Ῥοιζητὸς, unde] Εὐροίζητος: ut εὐροίζητος ἰὸς, in Epigr. Bene stridens sagitta, i. e. Celeriter volans cum stridore: sicut ῥοῖζον ὀϊστῶν ab Hom. vocari dictum est. [" Wakef. Herc. F. 1065. Philipp. 52." Schæf. Mss.] Item ADV. Ῥοιζηδὸν, Cum stridore. Exp. etiam Cum magno impetu et stridore. [Nicander Θ. 556.] ITEM Ῥοιζηδὰ pro eod., e Nicandro [Ἁ. 182. 498. " Cattier. Gazoph. 57." Schæf. Mss.]

Ῥοιζέω, aut Ῥοίζω, exp. etiam ὑλακτῶ, Latro, (ut antea dictum fuit in Ῥυζέω,) cujus signif. meminit et Eust. 1792. Σημείωσαι δ' ἐν τοῖς περὶ τοῦ ὑλάειν ῥηθεῖσι, καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ ῥάζειν καὶ ῥοίζειν λέγεται. Quibus subjungit, Φέρεται γὰρ ἐν Ῥητορικῷ Λεξικῷ ὅτι ῥάζειν καὶ ῥοίζειν κυρίως μὲν τὸ ὑλακτεῖν, μετήνεκται δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς πιφαινομένους καὶ σκαιολογοῦντας. Ubi observa etiam SCRIBI Ῥάζειν. Extat autem et COMP. Ἐπιῤῥοιζέω, VEL Ἐπιῤῥοίζω, ap. Theophr. de corvis, quod Plin. (18, 87.) vertit Singultu quodam latro: Ὅταν ἐπιῤῥοίζωσι καὶ τινάξωσι, Singultu quodam latrantes, seque concutientes: [cf. Fr. 6, 1, 16. Ælian. H. A. 7, 7. Arat. D. 236. Ἤ ποτε καὶ κρώξαντε βαρείῃ δισσάκι φωνῇ Μακρὸν ἐπιῤῥοιζεῦσι τιναξάμενοι πτερὰ πυκνά. Vide Ἐπιῤῥύζειν, et nott. ad Hes. v. Ἐπιῤῥοίζειν.] " Ῥόζω, Latro. Proprie " enim de canibus dicitur, sed metaphorice de ho- " minibus, pro eo quod est Sterto. Suid."

[* " Ἀναῤῥοιζέω, Sibilo, Opp. Ἁ. 2, 352. Nonn. D. 29, 287. Sursum ruo, Plut. 10, 76." Wakef. Mss. * Διαῤῥοιζέω, Soph. Trach. 568. " Planud. in Ovid. Met. 13, 608." Boiss. Mss. Ἐπιῤῥοιζέω, vide supra. " Wakef. Eum. 427. (τινὶ φυγὰς, Aliquem incitare in fugam.) Abresch. Æsch. 2, 63." Schæf. Mss. " Advolvo, Lycophr. 217. Acclamo, Tzetz. ibid. Volvo, 585." Kall. Mss. * " Καταῤῥοιζέω, Nonn. D. 1, 214. 6, 116." Wakef. Mss. * Παραῤῥοιζέω, Joseph. B. J. 5, 2. * " Περιῤῥοιζέω, Const. Manass. Chron. p. 4. 98(=8. 186.) * Συῤῥοιζέω, Planud. Ovid. Met. 13, 608." Boiss. Mss. * Ὑποῤῥοιζέω, Schol. Theocr. 1, 7. Plut. 8, 333.]

[* " Ῥοιζάσκω, Hesiod. Θ. 835." Schæf. Mss. In Schn. Lex. ῥοίζασκε dicitur imperf. Ion. a * Ῥοιζάω. In Supplemento autem contractum habetur e ῥοιζήσασκε, ut ἀνασσείασκε. * Ῥοίζομαι, Strideo, Schleusn. Lex. V. T. * " Ῥοιζόω, Wakef. Trach. 568." Schæf. Mss. Ῥοίζωσον, Hesychio ἤχησον σφοδρῶς.]

¶ Ῥοῖβδος, i. q. ῥοῖζος, Stridor: in hoc versu, Πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν, sic autem Stridentes alas legimus ap. Maronem et Nasonem, quem versum affert Eust., Auctorem non nominans, ut probet inveniri ῥοῖβδος positum pro ῥοῖζος, p. 1716. Idem p. 821. dicit ῥοῖβδος hoc pro ῥοῖζος esse Αἰολικώτερον. Sic de vento dictum affertur ex Aristoph. (N. 407.) Ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης. [" Wakef. Herc. F. 862. * Ῥοιβδώδης, ibid." Schæf. Mss. Ῥοιβδώδει, Hes. μετὰ ἤχου ἀηδεῖ, ὡς οἱ ποιμένες. Vide nott. * Ῥοίβδην, Photio δαψιλῶς. Item * Ῥοίβδειν· ὡς ἐπὶ ῥεύματος· σφοδρῶς, φοβερῶς: male pro ῥοίβδην. Cf. Ῥύβδην.] Unde VERB. Ῥοιβδέω, Strido. Interdum vero Sorbeo. [" Wakef. Phil. 21. Eum. 407. Ruhnk. Ep. Cr. 122. * Ῥοίβδησις, Wakef. Herc. F. 862." Schæf. Mss. Eur. Iph. A. 1086. * Ῥοιβδητὸς, unde * " Πολυῤῥοίβδητος, Jacobs. Anth. 8, 35." Schæf. Mss. Suid. 1, 373. * Ῥοιβδηδὸν, Quint. Sm. 5, 381.] Ἀναῤῥοιβδέω, VEL Ἀναροιβδέω, Resorbeo, aut etiam Absorbeo: ut Od. M. (104.) Τῷ δ' ὑπὸ δῖα χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ. Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ Δεινόν· μὴ σύ γ' ἐκεῖθι τύχοις ὅτε ῥοιβδήσειεν, ubi ἀναῤῥοιβδεῖ Eust. vult esse ἀναῤῥοφεῖ. Idem in hunc locum ejusdem libri, (235.) Ἔνθεν μὲν γὰρ σκύλλ', ἑτέρωθι δὲ δῖα χάρυβδις Δεινὸν ἀνεῤῥοίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, ait quosdam e vett. ἀνεῤῥοίβδησε exposuisse ἀνηκόντισε: sed meliorem esse alteram interpretationem:

et ἀνακοντίζειν potius esse quod ἀνιέναι vocat in illo priore loco. Quod autem dicit Hom. per comp. ἀναῤῥοιβδεῖν, idem et per simplex ῥοιβδεῖν, subdens ῥοιβδήσειεν. Ceterum ἀναῤῥοιβδεῖν per literarum mutationem vult Etym. factum ex ἀναῤῥοφεῖν, Eust. autem vult ῥοιβδεῖν et ἀναῤῥοιβδεῖν esse facta per onomatopœiam, sicut et ῥαχθεῖν: esse autem similia ἐῤῥοίβδησε et ἐῤῥοίζησε, sicut ῥοῖζος et ῥοῖβδος. Mihi quidem certe non fit verisimile ἀνεῤῥοίβδησε per mutationem literarum dictum pro ἀνεῤῥόφησε, et ἀναῤῥοιβδεῖ pro ἀναῤῥοφεῖ: ac potius ἀναῤῥοιβδεῖν, deducendo a ῥοῖβδος pro ῥοῖζος, existimo esse Resorbere cum magno sonitu. Et tale quid Hes. videtur indicare voluisse: qui et ἀναῤῥίπτει significare ait: sed et tum ἀναῤῥίπτει puto intelligendum μετὰ ἤχου, quasi Ejaculatur cum sonitu, vel potius, Sursum ejaculatur. Vide 'Ροῖζος. [" Jacobs. Anth. 11, 173. Paul. Sil. 74, 65. Brunck. Apoll. Rh. 169. Soph. 3, 498. ad Herod. 660." Schæf. Mss.] 'Αναῤῥοίβδησις, Absorptio aquarum, vel Ejaculatio, ἡ ἀναφορὰ τῶν ὑδάτων, [Strabo 1. p. 75.]

" 'Αποῤῥοιβδέω, Cum sonitu eructo s. emitto. Nonn. " dixit etiam ἀποῤῥοίβδησεν ἰωὴν pro Vocem eructavit " s. emisit: ut et Soph. Antig. (1021.) p. 256. Οὐδ' " ὄρνις εὐσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοὰς, quod Schol. exp. " ἀπηχεῖ, ἀφίησιν." [* 'Εκροιβδέω, Mnesimachus Athenæi 403. * 'Επιῤῥοιβδέω, Theophr. Fr. 6, 1, 16. 'Εὰν κόραξ μὴ τὴν εἰωθυῖαν φωνὴν ἵῃ καὶ ἐπιῤῥοιβδῇ. * 'Επιῤῥοίβδην, Rapido cum impetu et stridore, Eur. Herc. F. 860.] " Καταῤῥυβδήσας, Hesychio κατα- " πιὼν, ῥοφήσας. Pro quo scr. potius Καταῤῥοιβδή- " σας."

" 'Ροβδέω, et 'Ροβλέω, Absorbeo, Cum sonitu " spiro, Cum strepitu projicio, VV. LL. ex Hes.; ap. " quem tamen distinctas horum verborum significa- " tiones videbis."

Etiam 'Ροιδμὸς ap. Hes. legitur, quod esse dicit ποιὸν ψόφον, i. e. Strepitus quoddam genus. Sed forsan aliquis ῥοιβδμὸς scr. potius existimet.

" 'ΡΟΜΟΞ, Vermis ligna exedens," [Hes.] " A " quibusdam redditur Teredo, item Cossus." [* 'Ρόμος, Arcadius p. 59.]

'ΡΟΦΕΩ, vel 'Ροφάω, Sorbeo: ut ὥσπερ ὠόν τις ῥοφῶν, ap. Athen., Ovum sorbens, unde ῥοφητὸν ὠὸν, Sorbile ovum, Sic ὠὰ ῥοφεῖν, Gal. ad Gl. Fut. pass. ῥοφήσομαι pro ῥοφήσω, Sorbebo: Aristoph. Σφ. (814.) τὴν φακὴν ῥοφήσομαι: ubi et infinit. activus ῥοφεῖν habetur. Itidem vero præsens pass. in activa signif. affertur, sc. ῥοφεῖσθαι pro ῥοφεῖν, Sorbere. Illud autem 'Ροφάω secundæ conjug. Bud. ex Aretha. Interdum ῥοφῶ pro Exhaurio, Haurio: ut ap. Soph. Tr. (1057.) Cicero vel potius Accius, πνεύμονός τ' ἀρτηρίας 'Ροφεῖ, vertit, Pulmonum haurit spiritus: ut videbis p. 112. et 113. mei Lex. Cic. [" Ad Charit. 768. T. H. ad Plutum p. 204. ad Lucian. 2, 329. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 26." Schæf. Mss. " Nicander 'A. 388." Wakef. Mss. Aristoph. 'Ιππ. 901. Εἰρ. 715. " 'Εῤῥοφηκότες, Theod. Hist. Eccl. 1, 4." Mendham. Mss.]

'Ρόφημα, τὸ, Sorbitio, accipiendo pro Eo quod sorbetur. Sic certe Celsum dixisse Sorbitones, quæ Diosc. vocat ῥοφήματα, tradit Bud. Qui etiam ann. Gazam interpretatum esse Polentam ap. Aristot. E Gal. 1 ad Gl. affertur, Τὰ διὰ τοῦ χόνδρου ῥοφήματα: ap. Athen. autem legimus χόνδρον dixisse τὸ ῥόφημα. [" Aristoph. Fr. 237." Schæf. Mss. * " 'Ροφηματώδης, Anna C. 500." Elberling. Mss. Paul. Ægin. 1, 7, 3. * 'Ροφημάτιον, Gl. Sorbitiuncula.] At vero 'Ρόφησις fuerat potius Sorbitio, significans Ipsam sorbendi actionem. Gal. ap. Hippocr. ῥόμματος ait esse ῥοφήματος vel ῥοφήσεως. [Aristot. Meteor. 4, 3. Gl. Suctus.]

'Ροφητὸς, Sorbilis: ut ὠὸν ῥοφητὸν ap. Diosc. et Gal. item Athen. [" Casaub. ad p. 117." Schæf. Mss. * Νεοῤῥόφητος, Hippocr. 395, 24. * 'Ροφητικὸς, Strabo 15. p. 1029.]

'Αναῤῥοφέω, vel 'Αναῤῥοφάω, Resorbeo: aut etiam Absorbeo, Philostr. Ep. Ὥσπερ τοὺς πλέοντας ἡ Χα-
A ρύβδις ἀνεῤῥόφα. At 'Αναῤῥοφεῖν primæ conjug. invenitur ap. Hes. Suid., Etymol. et Eust. in expositione verbi ἀναῤῥοιβδεῖν. [Lucian. 2, 93. " Brunck. Soph. 3, 498. * 'Αναῤῥόφημα, ibid." Schæf. Mss. * 'Αναῤῥόφησις, Schol. Lycophr. 743.]

'Αποῤῥοφέω, vel 'Αποῤῥοφάω, Absorbeo, Exhaurio, ap. Synes. [Xen. K. Π. p. 40. (1, 3, 10.) Wyttenb. Select. 375. 378. * Διαῤῥοφέω, ad Diod. S. 1, 617." Schæf. Mss.]

'Εκροφέω, vel 'Εκροφάω, Exorbeo. Synes. passivam etiam vocem active usurpavit, ut ῥοφεῖσθαι pro ῥοφεῖν ab eo poni dictum est, Εἰ δὲ πλοῦς παρατείνοιτο, καὶ μέχρι τρυγὸς ἂν ἐκροφοῖτο τὸν ἀνθοσμίαν. [" Jacobs. Anim. 37. Anth. 9, 36. ad Diod. S. 1, 617." Schæf. Mss. " Theod. Prodr. 266. (270.) 349." Elberling. Mss. * " 'Επεκροφέω, Aristoph. 'Ιππ. 701. Ἢν μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δὲ, σ' ἢν μή γ' ἐκπίω, Κἀπεκροφήσας αὐτὸς * ἐπιδιαῤῥαγῶ. Sed jamdudum monui leg. esse κἆτ', ἐκροφήσας, (probante Dindorfio,) Vide Classical Journal 2, 715." Seager. Mss. * " Προ-
B εκροφάω, Prægusto, Eust. Ism. 58. 62. (77.)" Wakef. Mss. * " Συνεκροφέω, Max. Tyr. 20, 4." Wakef. Mss. Leo Diac. in Notit. Mss. 8, 280. Theod. Prodr. Rhod. p. 101." Boiss. Mss.]

'Επιῤῥοφέω, vel 'Επιῤῥοφάω, Sorbeo, Sumo sorbitionem, Bud. ap. Aristot. Probl. Affert vero et ἐπιῤῥοφεῖν τοῦ ὕδατος e Plut. Phocione (9.) In VV. LL., pass. partic. ἐπιῤῥοφηθεὶς, Sorbitione sumtus. [" Koen. ad Greg. Cor. 51. ad Diod. S. 1, 248. Schæf. Mss. Athen. 426. * 'Επιῤῥόφημα, Sorbitio, Alex. Trall. 12. p. 209., 13. p. 686. * 'Επιῤῥοφὴ, Hippocr. 495.]

" Καταῤῥοφέω, Sorbeo, Sorbillo, Sorbendo de- " glutio," [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Select. 375. 378." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 1, 3, 8. Aristot. Probl. 4, 36. " Hermeas Athenæi 563." Strong. Mss. * Καταῤῥοφάω, Alex. Trall. 10. p. 546. Schleusn. Lex. V. T. * " Καταῤῥοφὴ, f. l. in Psalterio Salomon. 13, 6. ap. Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 933. Leg. καταστροφή." Schn. Lex. Suppl. * " Συγ-
C καταροφάω, s. * Συγκαταροφέω, Theod. Prodr. 257." Elberling. Mss.]

[* Προροφέω, Ante sorbeo, Hippocr. 622, 21.]

[* " 'Υποῤῥοφέω, Is. Porph. in Allatii Exc. p. 272-3. Timarion in Notit. Mss. 9, 200." Boiss. Mss.]

'Ρόφω ap. Atticos barytone pro ῥύφω, Etym., cujus tamen usus exemplum nullum affertur; sed non dubium est quin ab eo deducenda sint nomina 'Ρόμμα et 'Ροπτὸς, quæ Hippocr. usurpat pro ῥόφημα, i. e. Sorbitio: et pro ῥοφητὸς, Sorbilis. Sed Gal. Lex. Hippocr. ῥόπτων dupliciter exp., sc. ῥοφημάτων et πάντων τῶν ὁπωσοῦν ῥοφουμένων. [" Habet affinitatem cum βρόχω, Absorbeo, Deglutio." Gataker. Mss.]

[* 'Ροφάνω, Hippocr. 465, 4. 468, 3. 22. 480, 23. 37. 481, 39. Codd. exhibent etiam * 'Ρομφάνω et * 'Ρυμφάνω. * 'Επιῤῥοφάνω, de Intern. Affect. c. 7. * Καταῤῥοφάνω, p. 480, 17. 482, 36. * Προροφάνω, 480, 15.]

[* " 'Ρυφαίνω, * 'Ρυφέω, i. q. ῥοφαίνω, ῥοφέω, Hippocr. Epidem. 7. T. 1. p. 825. Lind. ἐρύφησε et ῥυ-
D φῶν, 826. ῥυφαίνοντι, 827. ῥυφέοντι, 829. ἐρύφησεν et ῥυφήσαντι, 836. ῥυφήσασθαι et ἐρύφανε, Foës. ἐρόφανε." Schn. Lex. Suppl. 'Ρυφῶ, Gl. Sorbo. Phot. 'Ρυφεῖν· τὸ ῥοφεῖν Ἴωνες· οὕτως Ἱππῶναξ. Ἔρυφον· οὐκ ἐῤῥόφησα. * 'Ρύφημα, i. q. ῥόφημα, Hippocr. l. c. p. 824. 827. 837. Vide Schn. Lex. Suppl.]

[* " 'Ρόφος, i. q. ῥόφημα, Eupolis Æliani 9. p. 368. εὐθὺ τοῦ ῥόφου, ubi olim erat ῥύθου." Schn. Lex. * 'Ρόφιον, Hesychio κῦμα.]

" 'ΡΥΓΧΟΣ, τὸ, Rostrum, Rictus. Proprie de " porco dici tradit Athen. 3. (p. 95.) Κυρίως λέγεται " ῥύγχος ἐπὶ τῶν συῶν. Sed latius extenditur, adeo " ut de avibus interdum dicatur: quibus alioqui " convenit potius ῥάμφος. Legimus enim ap. eund. " Athen. 14. 'Ρύγχος δὲ ὀξύτερον καὶ μεῖζον ἢ ὄρνις " ἔχει. Homini etiam tribuitur, sed per irrisionem: " veluti cum dicimus Le groin de homine. Epigr. " in quendam valde deformem, 'Ρύγχος ἔχων τοιοῦτον " 'Ολυμπικέ." [Athen. l. c. " Thom. M. 787. Ja-

cobs. Anth. 9, 452. 462. Aristoph. Fr. 263. Toup. Opusc. 2, 274. Ammon. 123. De Facie humana, Heringa Obss. 296. Toup. Opusc. 1, 402." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 362. 478. 1138. " Ῥ. suis, Clem. Alex. 287. : canis, Theocr. (6, 30.) De facie, nott. ad Hes. v. * Ῥουγός." Wakef. Mss.] " Ῥυγχο-" μαχεῖν, Rostro pugnare. At VV. LL. Cum rostro " pugnare." [* " Ῥυγχελέφας, (Rostrum elephantinum habens,) Jacobs. Anth. 10, 137. Palladas 39." Schæf. Mss. * Κακόῤῥυγχος, Arrian. Epict. 3, 22, 77. * " Μακρόρυγχος, Longo rostro instructus, unde compar. μακρορυγχότερος ap. Athen. 294." Schw. Mss.] " Ἐπιῤῥυγχὶς, (ίδος, ἡ,) Rostri curvitas, in avibus " rapacibus, quibus adunci ungues: unde et γαμψώ-" νυχες appellantur." [Suid. " Ἐπιρυγχὶς, Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 149." Schæf. Mss.] " DIMIN. " Ῥυγχίον, q. d. Rostellum, ap. Athen." [95. * Ῥύγχαινα, Gl. Nasuta. * Ῥυγχάζω, unde Ῥυγχάσαι, Photio τὸ μυκτηρίσαι. At ap. Hes. * Ῥυγχιάζειν· διαστρέφειν, ῥογχάζειν.]

ῬΥΘΜΟΣ, Numerus, qualis sc. est in musica, Fab. 9, 4. Omnis structura ac dimensio et copulatio vocum constat aut numeris, (numeros ῥυθμοὺς accipi volo,) aut μέτρῳ, i. e. dimensione quadam: quod etiamsi constat utrumque pedibus, habet tamen non simplicem differentiam. Nam ῥυθμοὶ, i. e. Numeri, spatio temporum constant, μέτρα etiam ordine; ideoque alterum esse quantitatis videtur, alterum qualitatis. Ῥυθμὸς, aut par est, ut dactylus, etc. Hæc Fab. A Bud. ῥυθμὸς redditur etiam Modulus, e Gel., additque, constare ῥυθμὸν modulatione, sicut μέλος canore et sonis. Quæ ex eod. Fabio sumsit, ita scribente l. 1. ubi de musica agit, Vocis rationem Aristoxenus Musicus dividit in ῥυθμὸν καὶ μέλος ἔμμετρον, quorum alterum modulatione, canore alterum ac sonis constat. Sic hic pro ἔμμετρον legitur etiam, καὶ μέτρον, s. Et μέτρον. Gell. autem, 16, 18. Longior mensura vocis, inquit, ῥυθμὸς dicitur: altior, μέλος. Ubi ῥυθμὸν quidam interpr. Modulum et numerum, ac pedum ordinem: μέλος, Cantum modulatum. Cic. Oratore, Quicquid est enim quod sub aurium mensuram aliquam cadit, etiamsi abest a versu, (nam id quidem orationis est vitium,) numerus vocatur, qui Græce ῥυθμὸς dicitur. Idem in eod. opere, de Aristotele loquens, Is igitur versum in oratione vetat esse, numerum jubet: ex h. Aristot. l. Διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μή. Qui tamen alibi μέτρα fatetur esse μόρια τῶν ῥυθμῶν. Certe cum celerior et tardior pedum sublatio et depositio, quæ est ἄρσις et θέσις, rationem inter se habuerit, tum ῥυθμὸς existere dicitur, qui sunt numeri, inquit Cam. Afferuntur et ex Hephæstione quædam de differentia istarum vocum, a Marc. Virg. sc. eo inter se differre, quod μέτρου materia syllaba sit, et absque illa μέτρον esse nequeat: at ῥυθμὸν in syllaba quidem esse, sed et sine syllaba esse posse: quia malleis in incude potest ῥυθμὸς fieri, vel digitorum motu: aque adeo ceteris omnibus quæ in suo motu certis intervallis moventur. Apud Eund. ἡρῷον ῥυθμὸν interpr. Numerum heroum. Idem Aristot. Probl. p. 67. Ῥυθμῷ δὲ χαίρομεν, διὰ τὸ γνώριμον καὶ τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχειν, καὶ κινεῖν ἡμᾶς τεταγμένως· οἰκειοτέρα γὰρ ἡ τεταγμένη κίνησις φύσει τῆς ἀτάκτου· διὰ δὲ τὸ ἔθος τρόποις μελῶν χαίρομεν: quæ conveniunt cum verbis Galeni, quibus dicit ῥυθμὸν esse κίνησιν ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσαν ὡρισμένην: sed loquens περὶ σφυγμοῦ, ut docebo infra. Sic autem et Plato ante eum dixit, de LL. 2. init., Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχειν αἴσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων οὐδὲ ἀταξιῶν, οἷς δὴ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἁρμονία. Eodem libro, Τῇ δὲ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἴη: quibus in ll. Bud. interpr. Modum ratione temperatum. Ceterum duo illa nomina ῥυθμὸν et ἁρμονίαν idem Philosophus alibi distinguens, scripsit ῥυθμὸν esse ἐκ τοῦ ταχέος καὶ βραδέος, ut ἁρμονίαν ἐκ τοῦ βαρέος καὶ ὀξέος. Vocis humanæ, inquit Cam., variabilitas musicos concentus efficit, in quibus considerantur, ῥυθμὸς, Numerus, ἁρμονία, Concinnitas, λέξις, Verba. Habet autem ῥυθμὸς productionem et correptionem

A τῆς ἐκφωνήσεως, s. τῶν φωνηέντων, Enuntiationis, Vocalium literarum: ἁρμονία vero complectitur acutum et gravem et æquabilem sonum, qui ὁμοτόνου habet nomen, et tractum quendam lentæ pronuntiationis compositæ de acuto et gravi.

Ῥυθμὸν et de Modulo gradus ab Alcidamante usurpari ait Bud. ita scribente, Ἀλλ' ὥσπερ οἱ διὰ μακρῶν χρόνων ἐκ δεσμῶν λυθέντες οὐ δύνανται ὁμοίαν τοῖς ἄλλοις ποιήσασθαι τὴν ὁδοιπορίαν, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνα τὰ σχήματα καὶ τοὺς ῥυθμοὺς ἀποφέρονται, μεθ' ὧν καὶ δεδεμένοις αὐτοῖς ἀναγκαῖον ἦν πορεύεσθαι. Idem hæc verba, Ὁμαλῶς καὶ μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοντες, vertit, Æquabili modulatoque sensim ingressu convenientes. Apud Lucian. autem, (1, 32.) Ἐν ῥυθμῷ βαίνειν πρὸς αὐλὸν, Numeroso quodam gressu incedere. Apud Eund. (2, 311.) de iis qui circa ὄρχησιν peccant, Ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποῦς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. At Herodian. ῥυθμῷ junxit cum δρόμῳ, 4, (2, 19.) Πᾶν τε τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ μετά τινος εὐταξίας καὶ ἀνακυκλώσεως, πυῤῥιχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ. Apud B Aristot. Probl. Ἐν τῷ ῥυθμῷ ἀναπνέουσι, ubi ἐν τῷ ῥυθμῷ puto redditum apte iri In numerum, e Virg. Illi inter sese magna vi brachia tollunt In numerum. In VV. LL. tamen redditur Numerose. Ibid. annotatur dici κατὰ ῥυθμὸν fieri Quicquid certo modo, ordine et proportione fit: et quod contra, παρὰ ῥυθμὸν, Extra numerum, Cic. Afferturque e Plat. de LL. 1. Κατὰ τὸν αὐτὸν ῥυθμὸν ἔχει, pro κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Et e LXX. Interprr. (Exod. 28, 15.) Κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς ἐπωμίδος ποιήσεις αὐτὸ, Ejus moduli imitatione et convenientia.

Ῥυθμὸς est etiam Medicæ artis vocabulum, ipsum tribuentis τῷ σφυγμῷ, i. e. Pulsui; nam de eo loquens Gal. scribit, Ῥυθμός ἐστι κίνησις ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην. Ei autem opp. ἀκαταστασία. In VV. LL. Τῶν φλεβῶν ῥυθμὸς, Venarum rhythmus, Vitruvio, i. e. Motus constans certo ordine, qui in pulsus sublatione atque positione, e celeritate et remissione, ejusque æquabilitate et inæquabilitate deprehenditur. Plin. Modulos et metricas leges appellasse videtur, C cum scripsit, 37. Arteriarum pulsus in cacumine maxime membrorum evidens, index fere morborum, in modulos certos legesque metricas per ætates stabilis; aut citatus aut tardus, etc. Ῥυθμὸς, inquit Gorr., Rhythmus, Modulus. Est proportio temporis, motus aut quietis ad tempus motus vel quietis in pulsu. Cum enim pulsus constet quatuor partibus, duobus sc. motibus et gemina quiete, sibi invicem perpetua quadam serie succedentibus, eorum inter se proportio comparatioque rhythmus est. Eum omnis pulsus habet, sed varium. Suus enim est cuique naturæ, ætati, anni tempori, loco, sexui, et reliquis: quem quidem qui servat, is εὔρυθμος dicitur: qui non servat, ἄῤῥυθμος. Cum ergo rhythmus in earum partium proportione consistat, variæ emergant rhythmi differentiæ necesse est. Vel enim tempus diastoles cum tempore systoles comparatur, vel quies cum quiete, vel motus: h. e., ipsa diastole vel systole cum alterutra quiete. Sed cum in omni pulsu hic rhythmus sit, ægre tamen noscitur nisi in vehe-D mentissimo. Sunt autem rhythmorum duæ summæ differentiæ. Omnes enim fiunt proportione, vel pari, vel impari. Pari quidem ut cum diastoles tempus æquat tempus systoles: impari vero, ubi tempus utriusque impar est, earumque altera alteram excedit. Id quod modo certis, modo incertis fit excessibus. Certis quidem, etiam bifariam, aut multiplici proportione, aut ut numeri ad numerum, qui ἐπιμόριος appellatur. Proportio quidem multiplex est, dupla vel tripla vel quadrupla, vel alia. Ut numeri ad numerum est, cum quanta sunt duo diastoles tempora, tanta sunt etiam systoles: incertis autem excessibus, tripliciter. Nam aut diastoles tempus incertum est, aut systoles, aut utrumque. Quorum etiam unumquodque aliquando parum, aliquando plus, interdum etiam plurimum aucta habet incertis excessibus sua tempora, sive plura, sive unum, quod sensu primum est.

Ῥυθμῶν appellatio ad nostram quoque linguam transivit, quæ appellat Ryme, pro Rhythme, Cer-

tam, quam in suis versibus homœoptotis servat, mensuram, aut etiam Versus ipsos homœoptotos ad certam mensuræ legem dimensos : unde Prov. Il n'y a ni ryme ni raison en cela. Hæc autem vox nostra mihi in memoriam revocat istum Herodiani locum, 7, (8, 11.) Τὰ πολεμικὰ αὐτοῖς γυμνάσια, χοροὶ καὶ σκώμματα καὶ ῥυθμοί : quondam enim fuisse itidem scommata et dicta omne procacitatis genus habentia, præcipuam versuum illorum Gallicorum materiam, satis notum est.

[" Ῥυθμὸς, Phryn. Ecl. 66. Markl. Suppl. 94. Musgr. ibid. Dawes. M. Cr. 442. 520. 526. Jacobs. Anth. 6, 159. 11, 67. ad Dionys. H. 5, 104. Heind. ad Plat. Hipp. 133. Gorg. 191. Boeckh. in Min. 129. ad Xen. Mem. 3, 10, 10. Demetr. Phal. §. 5. 6. Valck. ad Röv. p. xliii. Adoniaz. p. 200. Beck. Var. Lect. Aristot. p. 13. Toup. ad Longin. 360. 366. ad Lucian. 1, 215. ad Xen. Eph. 268. 270. Lennep. ad Phal. 99. Reiz. ad Aristot. Pol. 84. Diod. S. 1, 362. 377. Musgr. Cycl. 397. ad Charit. 344. Quomodo differat a μέτρῳ, ibid. De quant., ad Dionys. H. 5, 205. Ῥ. τῶν γραμμάτων, Toup. in Schol. Theocr. 217. ad Herod. 399. Ἐν ῥ., ad Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 955. Theocr. 26, 23. Herod. 5, 58. Eur. El. 772. Cycl. 397. " Ῥυθμὸς τῶν γραμμάτων ap. Herod. 5, 57. intelligitur Modus pingendi literas, Forma literarum. Sic et Formam vel Figuram poculi cujusdam ῥυθμὸν dicit Alexis ap. Athen. 125." Schw. Mss. Schæf. Greg. Cor. 813. Conf. c. ἀριθμὸς, ad Dionys. H. de C. VV. 217. Vide Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Ῥυθμοειδὴς, Demetr. Phal. c. 228. Dionys. H. 2. p. 151, 16. " Boeckh. in Plat. Min. p. 130." Schæf. Mss.]

Ῥυθμοποιὸς, Rhythmorum factor, s. fictor : ὁ μέλη καὶ ῥυθμοὺς ποιῶν, Hes. [Plut. 10, 662.] Ῥυθμοποιΐα, Rhythmorum fictio, [10, 663.]

Ἄῤῥυθμος, ὁ, ἡ, Numeris carens, Numerorum expers, Non numerosus, Nullam concinnitatem habens s. modulationem, qualis est numerorum. Nec solum Inconcinnus, sed et Incompositus alicubi redditur. Fab. 9, 4. Cicero testatur frequenter, se quod numerosum sit quærere, ut non magis ἄῤῥυθμον quod esset inscitum atque agreste, quam εὔρυθμον, quod poëticum est, esse compositionem velit. Falso autem crediderunt VV. LL. consarcinatores, ἄῤῥυθμον hic reddi a Fabio Inscitum atque agreste. Alioqui enim eadem ratione εὔρυθμον eum interpretari Poëticum, dicendum foret. Iidem annotant ἄῤῥυθμον histrionem dici Qui indecenter agit. Et ἄῤῥυθμον ἔρωτα ab Eur. (Hipp. 529.) vocari Non concinnum, congruum. At pulsus ἄῤῥυθμος quis sit Medicis, dictum est in Ῥυθμός. [" Alciphr. 2, 220. Musgr. Suppl. 94. Dawes. M. Cr. 522. Boeckh. in Plat. Min. 130. Wakef. Phil. 179." Schæf. Mss. Xen. Ἀπ. 3, 10, 11. Ἄρυθμος, Gl. Abnormis, Enormis. Ἄρυθμος, Hesychio ἄμετρος : Ἀρύθμων· ἀσυμφώνων. Σοφοκλῆς Αἰγίσθῳ. " Ἄρυθμον σχῆμα λέξεως, Oratio numeri expers, Aristot. 3, 8. Demetr. Eloc. 117. σύνθεσιν ἄρυθμον dicit διὰ πάντων μακρὸν ἔχουσα, h. e. συνέχειαν τῶν μακρῶν συλλαβῶν. In tali enim syllabarum longarum cumulatione et continuatione numerus locum non habet, qui in varietate cernitur. Cic. de Orat. 3, 48. Numerus in continuatione nullus est, distinctio, et æqualium et sæpe variorum intervallorum percussio numerum conficit." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Ἀῤῥύθμως, adverbium, Absque numeris, concinnitate ea quam afferunt numeri. Aut generalius, Inconcinne. [" Athen. 1. p. 34. Casaub. 71." Schæf. Mss. Idem p. 21. 237. 501.] Et SUBST. Ἀῤῥυθμία, Inconcinnitas qualis est eorum quæ numerosa non sunt. Affertur et pro Dissonantia, e Gal. [Athen. 187. Plato de Rep. 3. p. 401. Ἀρυθμία, Gl. Abnormitas, Enormitas.] Itidemque VERB. Ἀῤῥυθμέω, redditur Dissono, Discordo. Dici autem ἀῤῥυθμεῖν ῥυθμῷ, ut ἀπᾴδειν ἁρμονίᾳ, videbis in Ἀπᾴδω, T. 1. c. 116. [" Abresch. Æsch. 2, 35." Schæf. Mss. Plato de LL. 7. p. 350.]

[* " Ἀνάρυθμος. Schneid. ad Demetr. p. 132. ἄρυθμος. Glasg. Ed. hoc habet pro vulgato ἀνάρυθμος, quod nihili est." Bast. de VV. Nihili vel Dubiis ad calcem Scap. Oxon.]

[* Δίῤῥυθμος, Duos rhythmos habens, Schol. Aristoph. Ἱππ. 613. Ἀ. 665. 1212.]

[* Ἔκρυθμος, Philostr. 352.]

Ἔνρυθμος, ὁ, ἡ, Cui insunt numeri, Numeros habens, Particeps numerorum : ut ἄῤῥυθμος, Numerorum expers : in VV. LL. e Plat. de LL. sed suspectum, tanquam male scriptum pro εὔρυθμος. Affertur tamen et ADJ. Ἐνρυθμικὰ e M. Capella, pro Iis quæ ratione certa ordinem servant. Vide Εὔρυθμος. [" Ἔνρυθμος, Ἔῤῥυθμος, Εὔρυθμος, Spalding. ad Quint. 3. p. 564. Boeckh. in Plat. Min. 129. Ἔῤῥυθμος, Toup. ad Longin. 348." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. p. 136. Ἡ ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετρία σώζουσα τὸ μελικὸν σχῆμα, εὔρυθμος λέγοιτ' ἄν, ἀλλ' οὐκ ἔνρυθμος : 382. Οὐ μέντοι προσήκει γε ἔμμετρον οὐδ' ἔῤῥυθμον αὐτὴν (ψιλὴν λέξιν) εἶναι δοκεῖν : cf. 384. * Ἐνρύθμως, Athen. 179. " Boeckh. in Plat. Min. 130." Schæf. Mss.]

Ἑτερόῤῥυθμος, ὁ, ἡ, Diversis numeris constans, Diverso numerorum genere.

Εὔρυθμος, ὁ, ἡ, Numerosus, Numerorum modulationem habens. Item Concinnus, Compositus. Plut. (10, 211.) Ἁρμονικὸν ἄνδρα καὶ ῥυθμικὸν οὐ φωνὴν ποιεῖν οὐδὲ κίνησιν, ἐμμελῆ δὲ φωνὴν καὶ κίνησιν εὔρυθμον, ἀξιοῦμεν : quæ ita Turn. vertit, Ab eo qui modos numerosque facit, nec vocem nec motum ut faciat postulamus, sed modulatam ab eo vicem et motum numerosum requirimus. In VV. LL. εὔρυθμα βαδίζειν e Chrys., posito nomine εὔρυθμα adverbialiter pro εὐρύθμως, Numerose incedere. Item εὔρυθμα προβήματα ex Aristoph. (Πλ. 759.) Compositi progressus. Legitur et ὄρνεον εὔρυθμον ap. Aristot. H. A. 8. de tyranno ave, Ἔστι δὲ φοινικοῦν λόφον ἔχων, καὶ ἄλλως εὔχαρι τὸ ὄρνεον καὶ εὔρυθμον, ubi Gaza Cantu suavem vertit, quod mihi non placet ; magis enim significat Membrorum aptam compositionem, Bud. Sed intellige εὔρυθμον dici de Illa apta compositione : non ut εὔρυθμον sit Ipsa compositio, sed Habens compositionem illam etc. Sic certe Bayf. ap. Athen. Ἦν δὲ εὔρυθμος καθ' ὑπερβολὴν, vertit, Erat autem mira et egregia statura. At pulsus εὔρυθμος quis sit Medicis, dictum est in Ῥυθμός. [" Εὔρυθμος, ad Herod. 403. Casaub. Athen. 1, 71. Εὔρ., ἔνρυθμος, Dionys. H. 5, 65. (de C. VV. 384. Schæf.) Boeckh. in Plat. Min. 129." Schæf. Mss.] HINC Εὐρύθμως, Numerose. Item Concinne. De εὔρυθμα autem posito adverbialiter, dictum fuit paulo ante. [" Ad Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss.] Et SUBST. Εὐρυθμία, Concinnitas quam afferunt numeri : Κινεῖσθαι μετά τινος εὐρυθμίας, Aristot. de Mundo, Moveri ad numeros. Bud. εὐρυθμία vertit e Cic. Æquabiiis vocum concentus, et, Inoffensa vocum copulatio, e Fabio (1, 10, 26.) Apud quem legimus etiam dici εὐρυθμίαν Corporis decentem et aptum motum. Unde apparet εὐρυθμίαν accipi generalius etiam pro Concinnitate. [" Valck. Diatr. 148." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 386.]

[Ἰδιόῤῥυθμος, vide p. 3535. * " Ἰδιοῤῥύθμως, Jo. Climac. Scala p. 347. * Ἰδιοῤῥυθμία, 42. 338. 409. 410. 411. cf. Schol. p. 422." Boiss. Mss.]

[* Κακόῤῥυθμος, Gal. 2, 258.]

[* Κατάρυθμος, Nimis numerosus, Longin. 41. Mox eadem τὰ κατεῤῥυθμισμένα. Cf. Zenob. Cent. Prov. 4, 28.]

[* Μονόῤῥυθμος, Epith. domus, quæ ab una tantum familia incolitur, Æsch. Suppl. 968.]

[* Ὁμοιόῤῥυθμος, Aristid. de Dict. Civ. 258.]

[* Παράρυθμος, Orph. Hymn. in Curet. 3. Aristoph. Θ. 126. * Παραρύθμως, Schol. ibid.]

[* Τετράῤῥυθμος, Schol. Aristoph. Ἀ. 665. * Τρίῤῥυθμος, ibid. et Εἰρ. 345.]

[* Φιλόῤῥυθμος, Plut. de Musica. " Timarion in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss.]

Ῥυθμικὸς, Numerorum s. Faciendorum numerorum peritus ; simpliciter, Qui numeros facit, ut ἁρμονικὸς, Qui modos facit. Quorum utrumque habes e Plut. in Εὔρυθμος. Legimus ap. Cic. quoque et Fabium vocem Rhythmicus, pro eo qui concinnitatem numerorum in oratione observat. Ita enim de Orat. l.

3. Nec sunt hæc rhythmicorum atque musicorum acerrima norma dirigenda. Fabius autem 9, 4. cum dixisset, Tamen et duo prima verba, et tria proxima, et deinceps duo rursus ac tria, suos quasi numeros habent spiritum sustinentes: subjungit, Sicut ap. Rhythmicos æstimantur hæ particulæ prout sint graves, acres, lentæ, celeres, remissæ, exultantes. [* Ῥυθμικῶς, Ad numerum, Modulate.]

Ῥυθμίζω, Ad numeros aptos redigo, Numerorum concinnitatem s. modulationem alicui rei tribuo; Modificor, Modulor, Modulate facio, Bud., qui etiam affert pass. PARTICIP. Ἐῤῥυθμισμένος pro Emodulatus, ex interpretatione Politiani: nam is verba hæc Herodiani 4, (2, 10.) Ἄιδουσι δὲ ἑκάτεροι ὕμνους τε καὶ παιᾶνας εἰς τὸν τετελευτηκότα, σεμνῷ μέλει καὶ θρηνώδει ἐῤῥυθμισμένους, ita vertit, Verendo ac lamentabili carmine emodulatos. Idem affert pro Temperare, item Componere et effingere, ut dicitur Componere se in hilaritatem, e Luciano, Ἦν μειδιάσω καὶ ῥυθμίσω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸ ἥδιστον. At vero e Theophr. pro Componere, i. e. Recte collocare, C. Pl. 3. Δεῖ δὲ καὶ εὔπνουν εἶναι καὶ πρόσηλον τὸ δένδρον· διὸ καὶ οὐ κακῶς οἱ οὕτω ῥυθμίζοντες ὥστε πρὸς μεσημβρίαν βλέπειν. Rursum vero pro Componere, Mores componere, Moderari, Informare, Docere, affert e Chrys. in Præf. Epist. ad Rom. Τὴν οἰκίαν ῥυθμιζέτω ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ, καὶ παιδία καὶ γυναῖκα. Et e Theod. H. E. 4., ubi de Episcopis loquens, hæc dicit, Καὶ οὐ χρὴ λόγῳ μόνῳ, ἀλλὰ καὶ βίῳ τοὺς ἀρχομένους ῥυθμίζειν, καὶ πάσης ἀρετῆς ἑαυτὸν ἀρχέτυπον προτιθέναι. Apud Greg. Naz. autem ῥυθμιζέτω redditur Dirigat, ubi scribit, Αὕτη ῥυθμιζέτω σοι καὶ βίον καὶ λόγον. [" Markl. Suppl. 94. Musgr. Ion. 271. Jacobs. Anth. 7, 385. Boiss. Philostr. 631. Eur. Hec. 914. Plut. Mor. 1, 10. Toup. Emendd. 1, 102. Valck. Hipp. p. 295. Mitsch. H. in Cer. 166. ad Charit. 344. Scando, Dionys. H. 5, 116." Schæf. Mss. Heliod. p. 403. Soph. Antig. 324. Æsch. Pr. 241. ὧδ' ἐῤῥύθμισμαι, pro οὕτω διατέθειμαι. " Elegans præceptum est Photii Bibl. Cod. 168. Τῇ τέχνῃ τὴν φύσιν ῥυθμίσαι, Arte naturam moderari et veluti in ordinem cogere, iis dictum scriptoribus, qui dum artificiis rhetoricis et nimiæ arti perpetuo indulgent, fastidium movent lectoribus, et causæ suæ plus nocent, quam prosint. Dignus locus est qui verbotenus ascribatur: Τὸ λίαν προσκορὲς τῆς τροπῆς καὶ τῶν Γοργείων σχημάτων, μᾶλλον δὲ τὸ συνεχὲς, καὶ ἄκρατον καὶ * ἀδιάπαυστον, εἰς ἀηδίαν καὶ διαβολὴν τὸν ἀκροατὴν διεγείρει, καὶ ψόγον κινεῖ τοῦ συγγραφέως, οὐχ ἔχοντος (ὡς ἔοικε) τέχνῃ τὴν φύσιν ῥυθμίσαι καὶ κανόνι τὸ ἄτακτον διατάξαι. Eodem sensu Auctor Prolegom. in Schol. Hermog. ap. Ald. Λόγος ἐστὶ, inquit, ᾧ ῥυθμίζεται ἀνθρώπου τρόπος, Oratio est, quæ fingit, et moderatur mentes hominum. Vide Reisk. Oratt. Gr. 8, 166. Denique ῥυθμίζειν περιόδους, καὶ ἀπολεαίνειν ξυστῆρσι, Lævigare et complanare scalpellis periodos, dixit Plut. de Glor. Athen." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Ἐῤῥυθμισμένως, Dio Cass. p. 1364, 66. * Ῥυθμιστὴς, Gl. Moderator. * Ῥυθμιστὸς, unde * Ἀῤῥύθμιστος, Aristot. Nat. Auscult. 2, 1. Metaphys. 4, 4. " Planud. Ovid. Met. 2, 673." Boiss. Mss.]

[* " Ἀναῤῥυθμίζω, Ordino, In genuinum ordinem redigo, Philostr. 74. (V. A. 2, 22.)" Kall. Mss.]

Ἐπιῤῥυθμίζω, ET Καταῤῥυθμίζω, ET Μεταῤῥυθμίζω, quorum priora duo reddi possunt ut ῥυθμίζω: sed in VV. LL. habetur quidem ἐπιῤῥυθμίζω, et exp. Formo, Apto, Concinno: at Καταῤῥυθμέω pro καταῤῥυθμίζω: nato errore e participio καταῤῥυθμήσας, perperam scripto pro καταῤῥυθμίσας, quod exp. ἀπαρτίσας. Reddunt autem καταῤῥυθμέω, Quadrare facio. Tertium vero Μεταῤῥυθμίζω, non est Formo, s. Informo, sed Reformo, ut vertit Bud.: addens etiam, Emendo, Corrigo. Affert Idem e Xen. (Œc. 11, 2.) Ἵνα καὶ μεταῤῥυθμίσῃς με, ἐάν τι σοὶ μὴ καλῶς δοκῶ ποιεῖν, ἀλλ' ἐγὼ μὲν δὴ, ἔφην, πῶς ἂν μεταῤῥυθμίσαιμι ἄνδρα ἀπειργασμένον καλόν τε κἀγαθόν; Ex Eod. (16.) loquente de officiis patrisfamilias in agro, Ταῦτα δὴ ἐπισκεψάμενος ὅπως ἕκαστα γίγνεται, μεταῤῥυθμίζω, ἐὰν ἔχω τι βέλτιον τοῦ παρόντος. Item ex Aristot. Eth. 10, (9.) Τοὺς δὴ τοιούτους τίς ἂν λόγος μεταῤῥυθμίσαι; Quæ doctrina posset emendare homines sic in errore mersos, et in animi morbos delapsos? Affert vero et pro Commuto, s. Transmuto, e Gazæ interpretatione ap. Theophr., sed passiva voce utentem, Ἀνάγκη γὰρ τὰ σχήματα μεταῤῥυθμίζεσθαι, καὶ ἐξ ὀξυγωνίων περιφερῆ γίγνεσθαι. [" Apud Herod. 5, 58. Μεταῤῥυθμίζειν τὰ γράμματα est μεταβάλλειν τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, Mutare formam literarum." Schw. Mss.] At in VV. LL. habetur non solum Μεταῤῥυθμίζω, (quod exp. Accommodo, Apto, non expressa vi præpositionis μετὰ,) sed etiam Μεταῤῥυθμέω: quod redditur Transformo, item Traduco, Retraho. Sed mihi suspectum est hoc μεταῤῥυθμέω, ne ex errore manarit, sicut illud καταῤῥυθμέω pro καταῤῥυθμίζω. [Ἐπιῤῥυθμίζω, Plato de LL. 7. p. 349. Lucian. 1, 580. " Καταῤῥυθμίζω, Apto, Conformo ad aliquid, cum dat., Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 109." Kall. Mss. Athen. 179. Æsch. Pers. 749. " Toup. ad Longin. 366. Μεταῤῥυθμίζω, Opusc. 1, 399. Casaub. ad Athen. 1. p. 12." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 735." Kall. Mss. Plato Tim. 91. " Μεταρυθμίζω, Alcidamas περὶ Σοφιστ. p. 79, 11. Τὴν τῆς ψυχῆς ἕξιν μεταρυθμίσαντες." Seager. Mss.] " Μεταῤῥύθμισις, Ipsa actio τοῦ μεταῤῥυθμί- " ζειν." [* Προρυθμίζω, Gl. Præmoderor.]

[* " Εὐρυθμίζω, Stobæus Schow. p. 15." Schæf. Mss. Vocabulum ab Eod. improbatum, in Meletem. Cr. ad Dionys. Art. Rhet. p. 129. Vide Εὐπορίζω. * " Συνευρυθμίζομαι, Concinnor, Ignat. p. 26. vide nott." Kall. Mss.]

" Ζυθμίζειν, idem esse quidam dicit, quod στα- " θμίζειν s. εὐθυμίζειν, Ad normam libellamque di- " rigere, Corrigere, Emendare: in exemplum afferens " e Luciano ὑπὲρ Εἰκόνων (p. 493.) de Phidia, qui " cum Jovis Elei statuam formaret, proposito præ- " tereuntibus opere, pone stabat et judicia hominum " experiebatur: Εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, " αὖθις ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ζυθμί- " ζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ πλείστοις δοκοῦν. Sed " somniasse hominem puto, aut semiapertis oculis " locum inspexisse; omnes enim, quas mihi quidem " videre licuit, Edd. ibi habent ῥυθμίζειν: et recte. " Veruntamem et inscitiam aliquam subesse audaci- " usculæ illi διορθώσει, ostendit alterum εὐθυμίζειν, " confictum et ipsum pro εὐθύνειν."

[* " Ῥυθμέω, Schol. Theocr. 10, 39. (Ὡς εὖ τὸ τῆς ἁρμονίας εἶδος ἐρύθμησεν ὁ βουκαῖος.)" Wakef. Mss. * Ῥυθμητὸς, unde * " Εὐρύθμητος, Tzetz. Chil. 7, 159." Elberling. Mss. * " Ῥυθμητικὸς, Longin. Fr. 8, 2. p. 194. Weisk." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 343." Kall. Mss.]

" Διαῤῥυθμέω, Compingo, Concinno, VV. LL. " Videtur tamen potius dicendum διαῤῥυθμίζω." [2 Macc. 7, 22. Ἑκάστου στοιχείωσιν οὐκ ἐγὼ διεῤῥύθμησα.]

[" Μεταῤῥυθμέω, Philostr. 246. Clem. Alex. 534." Kall. Mss. " Ad Herod. 399." Schæf. Mss. * " Μεταῤῥύθμησις, Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. 42. Schneid. notavit Μεταῤῥύθμισις, quod nihili est. Osann. Anal. p. 76." Boiss. Mss.]

[* " Ῥυθμόω, Jacobs. Anth. 12, 116." Schæf. Mss. " Concinno, Formo, Symm. Jes. 44, 12. Ἐν τερέτρῳ ἐρύθμωσεν αὐτὸ, Terebra formavit illud." Schleusn. Lex. V. T. Vide Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. Art. Rhet. 118. * Μεταῤῥυθμόω, unde μετεῤῥυθμωμένα, Hesychio μετεσχηματισμένα.]

[* Ῥυσμὸς, Ionice pro ῥυθμὸς, Callim. Ep. 45. οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ Εἰκάζω, Archiloch. Fr. 14. γίγνωσκε δ' οἷος ῥυσμὸς (al. ῥυθμὸς) ἀνθρώπους ἔχει, Conditio humana. Cf. Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. de Art. Rhet. 118. " Jacobs. Anth. 6, 159. 7, 265. Brunck. Aristoph. 1, 80. Dawes. M. Cr. 450. 526. Toup. Add. in Theocr. 405. Beck. Var. Lect. Aristot. 13. Wakef. S. Cr. 3, 109. ad Herod. 313. 399." Schæf. Mss.]

" Ἀρυσμεῖ, Hes. affert pro ἀσχημονεῖ, ἀκοσμεῖ: ut " Etym. quoque ἀρύσμους pro ἀσχήμονας. Item " gemino ρ, sed perperam ρ posito pro σ, ex eod. " Hes. habemus ἀῤῥυσμεῖ, eod. expositum modo. " SED ET Ἀρυσμίνη, Eidem est ἀκοσμία, ἀῤῥυθμία: " pro quo scr. potius ἀρυσμίη, sine ν."

[* " Ἑτερόρυσμος, Toup. Add. in Theocr. 405."

Schæf. Mss. 'Ετερόρυσμα, Hesychio ἀνόμοια.]

“ 'Ομορυσμὸς, Eosdem habens ῥυσμοὺς, Hippocr. “ de Anatome, 'Αρτηρίη ἐξ ἑκατέρου φαρυγγέθρου τὴν “ ἔκφυσιν ποιευμένη ἐς ἄκρον πνεύμονος τελευτᾷ, κρίκοις “ ξυγκειμένη ὁμορυσμοῖς, τῶν περιηγέων ἀπτομένη. Ibi- “ dem utitur SUBST. 'Ομορυσμίη, dicens, Τὸ δὲ ἧπαρ “ ὁμορυσμίην μὲν ἔχει τοῖς ἄλλοις ἅπασιν, αἱμοῤῥωδέ- “ στερον δέ ἐστι τῶν ἄλλων. Ubi quidam interpr. “ Vicinitatem.”

[* 'Ομοιόῤῥυσμος, Ion. pro ὁμοιόῤῥυθμος, Hippocr. 916. Stob. p. 460. “ Cf. Toup. Add. in Theocr. 26, 23. (p. 405.)” Boiss. Mss.]

[* 'Ρυσμόω, pro ῥυθμόω, Democritus ap. Stob. Serm. 5. p. 220. Cf. Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. Hal. Art. Rhet. 118. Luzac. Exerc. Acad. in Eur. p. 41. 'Ρυσμοῦσθαι, Hesychio συγκρίνεσθαι.]

“ 'ΡΥΠΑΠΑΙ, Nautica acclamatio, ap. Aristoph. “ B. (1073.) et Σφ. (909.) Hes. habet 'Ρυππάπται :” [leg. 'Ρυππαπαὶ, quod dedit Brunck. in Aristoph. ll. cc. Sed τὸ ῥυππαπαὶ, Σφ. l. c. δεινότατα γὰρ Ἔργων δέδρακε κἀμὲ, καὶ τὸ ῥυππαπαὶ, exp. a Schol. τὸ ναυτικόν. “ Cf. Moschop. in Fabr. B. Gr. T. 12. p. 306. Clidem. Bekkeri 446.” Boiss. Mss. Cf. 'Ιππαπαί.]

'ΡΥΠΟΣ, ὁ, Sordes, Plut. (6, 305.) 'Επιδεικνύμενος ῥύπον ἢ κηλῖδα χιτῶνος, ἢ διεῤῥωγὸς ὑπόδημα. Quidam ῥύπον proprie dici existimarunt Sordes quæ in summis manuum ac digitorum unguibus colliguntur: alii, Illuviem quæ distringitur a corporibus oleo illitis post sudorem. Ex J. Poll. affertur ῥύπος pro Piscina et loco in quo eluebant; sed Pollucis verba sunt, 'Εν ᾧ ἐξέπλυνον οἱ κναφεῖς. Apud Suid. legitur, 'Ρύπος κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ χ, χρύπος, ὁ τῷ χρωτὶ ῥυπῶν σπίλος. Sed perperam hic legitur χρύπος, cum præcedat κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ χ. Estque legendum ut ap. Schol. Aristoph., unde hæc sumta esse puto: 'Ο δὲ ῥύπος, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ χ· ῥύπος γὰρ ὁ τῷ χρωτὶ ὑπὼν σπίλος. Dixerat autem antea, 'Ρύπτεσθαι οὖν τὸ σμᾶσθαι, παρεμπτώσει τοῦ τ, τὸ ῥύπον ἀφαιρεῖσθαι: quibus addit illa, ὁ δὲ ῥύπος etc. Atque ita fuerit ῥύπτω a ῥύπος, non contra. 'Ρύπος, inquit Gorr., Sordes: excrementum tertiæ concoctionis, quod in summo corpore nostro colligitur. Sicut enim concoctio tum quæ in ventriculo, tum quæ in jecinore perficitur, duplex excrementi genus relinquit; unum, humidum; alterum, siccum: ita et e tertia concoctione duo excrementorum genera in singulis animantis nascuntur particulis, ex ipso, unde aluntur, succo. Alterum, sudor est, h. e. humor qui ante transmittendi alimenti fuerat vehiculum, humidus, tenuis, serosus, et urinæ similis: alterum vero, ceu semicoctæ quæpiam reliquiæ, quæ assimilari nutriendæ parti nequiverunt. Tenue quidem et illud est, ut quod in sensili transpiratione per cutis poros vacuetur; sed habet etiam crassioris excrementi nonnihil admistum, e quo fit ut sæpissime sistatur ad cutem. Ab hoc excremento tum pilis origo est, tum iis quæ super cutem semper acervantur sordibus, a quibus idipsum etiam ceu sordes quædam dici meruit. Non incognitæ eæ quidem veteribus fuere, ut quas ipsi magna cura ex hominum corporibus ad varios usus deraderent. Sordes et Strigmenta appellabant: a Græcis autem non modo ῥύπος, sed γλοιὸς etiam vocabantur. Vim habent modice calfaciendi, emolliendi, discutiendi: quam quidem sortitæ sunt non tam e corporis nostri natura, quam olei atque pulveris mistione etc. || Metaphorice autem ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων, ut Lat. Sordes et Sordidus, Bud. Vide quæ attuli e Suida in composito 'Ρυποκόνδυλος. || 'Ρύπος pro Cera sigillari, ap. Atticos, Aristoph. A. (1199.) Καὶ μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάνθαι, τὰ μὴ Οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι. Vide J. Poll. (10, 59.) Meminit autem hujus signif. et Hes. In VV. LL. annotatur legi et ap. Cic. in Ep. ad Att. Rhypos pro Ceris s. Formis unde sigilla fiebant, fortasse a situ vetustatis. || ITEM 'Ρύπον, τὸ, pro ῥύπος, per metaplasmum, ap. Theocr., dicentem ἅπαν ῥύπον, ut annotat Eust. ejus plurali Hom. usum esse tradens, Od. Z. (93.) Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα. Exp. tamen ῥύπα, τὰ ῥύπου μετέχοντα: ad quam alioqui exp. respiciendo, existimari posset ῥύπα pro ῥυπαρὰ accipiendum esse: ut λίπ' ἐλαίῳ esse dicitur pro λιπαρῷ ἐλαίῳ. [Schol. autem ῥύπα exp. τὸν ῥύπον, quasi esset accus. sing. a * 'Ρὺψ, ῥυπὸς, ὁ.] Ceterum in illo Theocr. loco sciendum est typographicas Edd. habere ῥύπος, non ῥύπον: ita enim in iis legitur, 15, (20.) Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.

[“ 'Ρύπος, ad Diod. S. 1, 472. Jacobs. Anim. 108. Anth. 6, 380. 10, 81. T. H. ad Plutum p. 17. Bergler. ad Alciphr. 373. Cera sigillaris, Kuster. Aristoph. 240. 'Ρύπον, 'Ρύπος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 171. 312. Jacobs. Spec. 45.” Schæf. Mss. Phryn. Ecl. 150. 'Ο ῥύπος ἐρεῖς, οὐ τὸ ῥύπος. “ 'Ο ῥ. Atticum esse Aristophanis et Alexidis Athen. 52. 128. testimoniis constat, eoque genere etiam vulgo usi videntur; ὁ ῥύπος, Lucian. Icarom. 30. 43. de Gymn. 29. Bis accus. 58. Monostich. Brunck. 139. Schol. Ven. 6, 506. Schol. Aristoph. 'A. 17. τὸν ῥύπον, Euseb. Hist. Eccl. 4, 30. 195. Socr. Schol. H. E. 1, 6, 12. Alex. Trall. 3. p. 3. 184. τοὺς ῥύπους, Eust. p. 421. Τὸ ῥύπος neutro genere in caseis dixit Hippocr. de Morb. Mul. 1, 63. 765.: generaliter Greg. Naz. 141. ab Hœschelio productus: Τὰ τῶν ψυχῶν ῥύπη καὶ μολύσματα, et Etym. M. v. 'Απολυμαίνω, pro quo inepta ratione V. D. in Misc. Obs. Vol. 1. T. 3. p. 420. masculinum reducit. Τὸ ῥύπον Suid. v. Γοῦ, et Photius p. 254. usurpant, quod et Eust. in Theocriteo loco scriptum invenerat, in quo et scriptura et genus vocabuli ambiguum est. Vide Passow de Emendd. Rat. Lexx. p. 73.” Lobeck. ad Phryn. l. c. Τὸ ῥυπὸν recentioribus erat i. q. ὀρός. Phot. 'Ορός· τὸ λεγόμενον ὑφ' ἡμῶν ῥύπον· ἔστι δὲ ὑποστάθμη γάλακτος.]

'Ρυπογράφος, Sordidarum rerum pictor, Res abjectas ac viles et sordidas etiam depingens. Hoc nomine vocatus est quidam Pyrrhichus, quod tonstrinas, sutrinas, et asellos pictura exprimeret. VV. LL. [Cf. 'Ρωπογράφος. * 'Ρυποκέραμος, Athen. 395.] 'Ρυποκόνδυλος, Sordidus, Valde parcus. Græci, inquit Erasmus, Proverbiali convitio sordidos et impendio parcos ῥυποκονδύλους appellant, ducto cognomine ab iis quibus sordes in unguibus resident, nec tantillum sumtus facere volunt, ut tonsori dent numulum qui eos repurget. Suid. in Ἄχθομαι habet ista, Ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, ἀντὶ τοῦ τῇ ἀνελευθερίᾳ, καὶ μικρολογίᾳ· τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων ἐτίθεσαν· οὕτω γοῦν ῥυποκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιούτους. [Plato Comicus Eustratii ad Ethica Aristot. p. 58. Aristophanes Phrynichi Bekkeriani p. 43. et Mœridis v. 'Ιξοί. “ Porson's Tracts p. 232. Bergler. ad Alciphr. 414. * 'Ρυποπώλης, Phryn. Ecl. 99. T. H. ad Plutum p. 16.” Schæf. Mss. * 'Ρυπέλαιον, Paul. Ægin. 7, 17. I. q. Picula Vegetio in Mulomed.]

[* “ Ἄῤῥυπος, Purus, Cyrill. Hier. 119. Athan. 2, 526.” Kall. Mss. “ Lex. ap. Alb. ad Hes. v. 'Ακηλίδωτον, Schol. Hesiod. Θ. 2.” Boiss. Mss. “ Hierocl. 194.” Kall. Mss. Symm. Job. 25, 4. * 'Ημίρυπος, Hippocr. 672. * “ Περίῤῥυπος, Jacobs. Anth. 6, 380.” Schæf. Mss. * “ Φιλόῤῥυπος, Nilus Epist. 100. Timario in Notit. Mss. 244.” Boiss. Mss. * Χαλαίρυπος, Hesychio ὁ τῶν πλυνομένων ἱματίων ῥύπος: * Χαλέρυπον· τὸ ῥύμμα τὸ ἀπὸ τοῦ νίτρου γενόμενον, ὅ τινες * νίτρωμα λέγουσι. Cf. J. Poll. 7, 39. Polemo ap. Macrob. Saturn. 5, 19. Diosc. Notha 2, 193. Schn. Lex.]

'Ρυπόεις, ET 'Ρυπώδης, Sordidus. Sed ῥυπόεις est potius Poëticum. At ῥυπῶδες est etiam Nomen emplastri, cujus descriptio habetur ap. Celsum, 5, 19. [“ 'Ρυπόεις, Jacobs. Anth. 6, 380. 8, 58.” Schæf. Mss. “ Nicander 'A. 469.” Wakef. Mss. 'Ρυπόεν, Hesychio αἰσχρὸν, αἰσχροκερδές.]

[* 'Ρύπαξ, Sordidus et incultus, Schneidero susp. Hinc Lat. Rupex, Salmas. ad Tertull. p. 263. Gell. 13, 9. Veteres non usque adeo rupices et agrestes fuerunt: et Rupicones, Apul. Florid. 7. p. 772. Sed forsan Rupices a rupibus appellantur, ut Petrones a petris.]

'Ρυπαρὸς, magis usitatum in prosa quam præce-

dens ῥυπώδης, Sordidus, Sordibus obsitus. Sed peculiariter ἔριον ῥυπαρὸν dicitur quod Latinis Succida lana, (est enim sordida); et ῥυπαρὸς ἄρτος, quem Marcellus Secundarium panem appellasse creditur: est enim is sordidus præ illo qui σιλιγνίτης appellatur. Nonnulli hunc ῥυπαρὸν ἄρτον cum esse tradunt, qui alio nomine πιτυρίας s. πιτυρώδης vel πιτυρίτης dicitur: quidam eund. cum τῷ συγκομιστῷ: Paulus tamen eos separat. Fuisse autem μέλανας hos ῥυπαροὺς ἄρτους, aperte ostendit hic Athenæi locus, (246.) Εἰωθότος δ' αὐτοῦ ῥυπαροὺς ἄρτους ἐπὶ τὰ δεῖπνα φέρεσθαι, ἐνεγκαμένου τινὸς ἔτι μελαντέρους, οὐκ ἄρτους ἔφη αὐτὸν ἐνηνοχέναι ἀλλὰ τῶν ἄρτων σκιάς.

Ῥυπαρὸς metaph. ut Latine Sordidus, pro Eo qui valde et turpiter etiam est parcus, s. avarus. Cujus signif. meminit et J. Pollux: habet autem eam cum ap. alios, tum ap. Plat. Parmenide. Atque ut Illiberalis et Sordidus a Tullio aliquando copulantur, sic ῥυπαροὶ καὶ ἀνελεύθεροι ap. Athen. Sed duo illa Latina cum copulantur, de re potius dici existimantur. Sic autem ῥύπον de Avaritia s. Turpi parsimonia dicunt, itidemque Latini Sordes. [" Abresch. Æsch. 2, 35. Mœr. 288. et n. Ῥυπαρὰ αὐλή, Aristoph. Fr. 255. Ἄτιμος καὶ ῥ., Dionys. H. 2, 697." Schæf. Mss. * " Ῥυπαρογνώμων, Const. Manass. p. 124." Boiss. Mss. * Ῥυπαρόμελας, fem. * Ῥυπαρομέλαινα, Alexander Myndius ap. Athen. 395. * Ῥυπαροφάγος, Schol. Lycophr. 513. * " Ῥυπαρόψυχος, Const. Manass. Chron. p. 91. * Ῥυπαροψυχία, p. 40." Boiss. Mss.] Ἀῤῥύπαρος, Non sordidus, VV. e Greg. Naz. [* Κακορύπαρος, Schol. Soph. Aj. 382. * " Φιλορύπαρος, Timario in Notit. Mss. 245." Boiss. Mss. * " Ῥυπαρῶς, Huschk. Anal. 254." Schæf. Mss.]

Ῥυπαρία, Sordes, et Sorditudo, e Plauto, VV. LL. Item Spurcitia, Situs, Squalor, Illuvies, Pædor. Necnon, Ulceris sordidi genus quoddam, e Diosc. Metaphorice autem, sicut et ῥύπος, Parsimonia nimia, atque adeo turpis, Avaritia: sicut Sordes Latine. [" Scriptt. Rei Accip. 32. Schol. Eurip." Wakef. Mss. * " Ῥυπαρότης, Const. Manass. Chron. p. 63. Athen. 220." Boiss. Mss.]

[* Ῥυπαρώδης, Schol. Brev. in Lycophr. 975. p. 1103.]

[* Ῥυπαρόω, unde * Ἐκρυπαρόω, Schol. Min. ad Il. A. 38." Schæf. Mss. * Ῥυπαρεύομαι, Sordidus sum, Schneidero susp.]

Ῥυπάω, ET Ῥυπόω, Sordeo, Sordidus sum. Utraque conjugatione utitur Hom.; nam legimus Od. Z. (87.) πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι, ubi Eust. annotat, participii ῥυπόωντα conjugationem esse secundam circumflexorum, ὅ τε κοινολογεῖται, (intelligit autem ῥυπόωντα dictum esse sicut βοόωντα pro βοῶντα,) ut apparet ex h. l., qui legitur ap. Athen. (161.) Τί,—οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ Πυθαγοριστὰς ῥυπᾶν; Sed dici etiam Ῥυπόω, ῥυπώσω, tertia conjugatione, ostendisse Homerum, (Od. Z. 59.) τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται: de quo loco dicam et paulo post. Ceterum ap. Eund. aliquis etiam dicitur ῥυπᾶν. Sic ap. Aristoph. Πλ. (266.) Ῥυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσόν. Sic dicunt ῥυπῶντας Philosophos Lucian. et Athen., quod Bud. interpr. Illotos et squalidos: (1, 460.) Ῥυπῶντας καὶ αὐχμῶντας καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντας. At ῥυπῶσα ἐσθὴς Idem e Basilio affert pro Veste quæ sordet, s. sordida est: ἐσθὴς ῥυπῶσα, κόμη αὐχμηρά. Satis autem vel h. l. ostendere arbitror, ῥυπῶντας illud ad vestimenta potissimum referri, αὐχμῶντας vero ad comam: qua in signif. ῥυπῶντας reddere etiam poterimus Sordidatos, ut docebo infra. Affert vero et PASS. Ῥυποῦμαι ex eod. Basilio, exponens itidem Sordeo: in Epist. ad Leontium, Καὶ τὸ ἐῤῥυπῶσθαι λοιπὸν τῇ κατακορεῖ συνηθείᾳ πρὸς ἰδιωτισμὸν, ὄκνον εἰκότως ἡμῖν ἐμποιεῖ προσφθέγγεσθαι ὑμᾶς τοὺς σοφιστάς. Itidemque e Greg. Naz. de Baptismo, Δεινὸν γὰρ εἰ ἐν καιρῷ καθάρσεως ῥυπωθήσομαι. Sed videri possit cuipiam ῥυποῦσθαι potius reddendum Sordidari, itidemque ἐῤῥυπῶσθαι Sordidatum esse: itidemque Od. Z. (59.) εἵματα ῥερυπωμένα, Vestimenta sordidata: ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται. Sed potest et ῥυπῶν, cum neutraliter ponitur, reddi passivo Sordidatus: e Plauto, quanquam ego sum sordidatus, Frugi tamen sum: i. e. sordida veste indutus. Sic autem fortasse ῥυπῶντας supra reddemus apte Sordidatos: nisi quis censeat generalius illud accipi. [" Ῥυπάω, Huschk. Anal. 120. Jacobs. Anth. 8, 58. 10, 81. Valck. Oratt. 342." Schæf. Mss. De avaris, Philo J. 2, 390." Wakef. Mss. Aristoph. Ὄρν. 1282. " Ῥυπόω, Schol. Aristoph. Πλ. l. c. Meurs. ad Apoll. Dysc. p. 81. Ῥυπόομαι, Thom. M. 886." Schæf. Mss. " Ῥυπόω, Polluo, Amphil. 32. τὴν νυμφικὴν σινδόνα." Kall. Mss. Sordeo, Od. Z. 115. Νῦν δ' ὅττι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἶμαι. De ῥερυπωμένος, vide Buttm. A. Gr. 1, 27. et Schn. Lex. Suppl. * Ῥυπωτὸς, Greg. Naz. 2. p. 180. * Ἀῤῥύπωτος, Schol. Æsch. Pers. 613. " Cyrill. ap. Albert. ad Hes. v. Ἀκηλίδωτον." Boiss. Mss. * " Ἀπορυπόω, Hes. v. Ἀπινοῦται. * Ἀπορύπωσις, Sordium purgatio, Const. Apost. (7, 22.) p. 369." Wakef. Mss. * Ἐκρυπόω, Greg. Naz. 2. p. 156. * " Καταῤῥυπόω, Contamino, Sordido, Chrys. in Joann. Hom. 32. T. 2. p. 686, 16. Εἰ γὰρ ἡ αἰσχρολογία καταῤῥυποῖ καὶ δαίμονας καλεῖ, εὔδηλον ὅτι ἡ πνευματικὴ ἀνάγνωσις ἁγιάζει." Seager. Mss. Basil. 2, 509. " Καταρυπόω, Amphil. 99. Andr. Cr. 269. 278. 291." Kall. Mss. Κατερυπωμένον, Gl. Semirutum. * Παραῤῥυπόω, unde ap. Hes. Παρεῤῥυπωμένα βιβλία· οἷς κηροὺς προσπλάσσομεν, πρὸς τὸ ζητῆσαί τινα. Cf. Παράπλασμα.]

Ῥυπαίνω, Sordido, Sordidum reddo, Fœdo, Maculo, Contamino. Xen. (Λ. 11, 3.) pass. ῥυπαίνεσθαι opposuit τῷ λαμπρύνεσθαι. Sic autem Plut. de Def. Orac. Ἀλλ' ὅσ' ἂν ῥυπανθῇ χρωμένων, ἐμβάλλοντες εἰς φλόγα, λαμπρὰ καὶ διαφανῆ κομίζονται, Sordidata fuerint, Sordes contraxerint. || Ῥυπαίνω metaphorice, Turpem reddo et infamem, Contamino famam alicujus, Bud. e Dionys. H. in Isocr. Καὶ οὐκ Ἀριστοτέλει πείθομαι ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλομένῳ. [" Dionys. H. 4, 2171. Thom. M. 788. Valck. Oratt. 342. De forma aor. 1. Mœr. 178. et n." Schæf. Mss. Aristot. Eth. 1, 8. Phot. Ῥυπαίνω· ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω. Φερεκράτης. Hes. Ῥυπαίνει· σμήχει, καθαρίζει, πλύνει.] " Ῥυταίνω, Fœdo, Convitior, Male- " dictis lacero, Infamo, VV. LL. ἀμαρτύρως." [Perperam pro ῥυπαίνω.] HINC Ῥύπασμα, τὸ, Id quo aliquid sordidatum est, Sordes. [Eust. Il. A. p. 81, 48. " Thom. M. 481. 722. * Ῥυπαστικὸς, 481." Schæf. Mss. * " Ῥύπανσις, Timario in Notit. Mss. 9, 241." Boiss. Mss. * Ῥυπαντὸς, unde] Ἀῤῥύπαντος, Non sordidatus, Non contaminatus. [Eust. * Ἐπιῤῥυπαίνω, Gl. Sordido, Plut. 9, 291. Archigenes Cocchii p. 121, 14. Schol. Aristoph. N. 1181.] Καταῤῥυπαίνω, i. q. ῥυπαίνω: itidemque metaphorice interdum pro Contamino famam s. nomen alicujus, Bud. ex Isocr. et Dionys. H. [Plato de LL. 11. p. 919. 937. " Const. Manass. Chron. p. 56." Boiss. Mss.]

ῬΥΠΤΩ, (de cujus a ῥύπος deductione dictum fuit antea,) Sordes eluo, abluo, Purgo, Abstergo. Plin. 24, 11. de succo libanotidis agens, repurgare dixit pro eo, quod ῥύπτειν dixerat Diosc. Vide Marcell. Pass. Ῥύπτομαι ap. Aristoph. Ἀ. (17.) exp. σμήχομαι, Abstergor, Sordibus purgor. " Ῥύττω, " Abstergo, pro ῥύπτω, VV. LL." [" Ῥύπτω, Phryn. Ecl. 59. Thom. M. 788. Heyn. Hom. 6, 556. Valck. Adoniaz. p. 410. Mœr. 336. et n., ad Timæi Lex. 229. Toup. Opusc. 1, 233. ad Herod. 315." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 529.] " Ῥύψις, Abstersio, Pur- " gatio," [Hes. Plato Tim. p. 65. " Clem. Alex. 237." Wakef. Mss. * Ῥυπτὸς, unde * Ἄῤῥυπτος, i. q. ἄπλυντος, Nicander Ἀ. 469. * Εὔρυπτος, J. Poll. 1, 44. * Ῥύπτης, unde Ῥῦπται, Hesychio οἱ ἀναῤῥοφοῦντες.] UNDE Ῥυπτικὸς, Aptus ad abluendas sordes, ad abstergendum s. detergendum, Abstergendi vim habens, Plut. Symp. 6. Καὶ κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν, [cf. 5, 9.] Et ῥυπτικὸν φάρμακον ap. Medicos: quod Gorr. vertit Detergens s. Extergens medicamentum. Sic autem appellatur, inquit, Id omne quod ῥύπον, i. e. Sordes, in quavis parte eluit et aufert. Sordes autem non cuti tantum extimæ et ulceribus inhærent, sed etiam internis partibus, linguæ, œsophago, tunicis ventriculi, reliquo-

rum viscerum et venarum atque arteriarum. Ea quæ tergent, alia imbecillius, aliæ vehementius id agunt. Modice detergent, farina fabarum, hordei, ciceris, semen lini torrefactum, sacchar, oxymeli: magis terebinthina, thus, mel despumatum, amygdalæ amaræ: valentius, ervi farina, semen hormini, radix ireos et panacis, nitrum ustum, nitri spuma, fictiles testæ, pumex buccinorum et purpurarum, et ceterorum ostreorum: testæ ustæ, tritæ, tenui cribro cretæ: quorum quidem aliqua tam valenter tergent, ut etiam pilos tenuent. Sed hæc improprie *ῥυπτικὰ* appellantur: quæ vero proprie et speciatim dicta sunt, tergent tantum, non etiam obstructa liberant, quia sunt amaris imbecilliora, salsa sc. et dulcia: quæ autem valenter detergent, omnino etiam digerunt, et ob id valde siccant. [" Casaub. ad Athen. 130. ad Mœr. 337." Schæf. Mss.] Affertur autem et NOM. *'Ρυπτὴρ* e Diosc. (2, 84.) pro Cochleari, s. Ligula. *'Ρυπτῆρι ῥαγδαίῳ τὸ ὕδωρ ἀνάχει*, Cochleari aquam validiuscule conturbato, e Ruellii interpr. vel, Aquam ligula grandi conturbato, ex Hermolao. VV. LL. Sed esse qui ibi pro *ῥυπτῆρι* legant *ἀρυτῆρι*, annotat etiam Marcellus: quæ certe lectio magis mihi placet. [* *'Ρύπτειρα*, Nicander 'A. 370. *κονία*. * *'Ρυπτήριον*, ad Mœr. 337." Schæf. Mss.] AT VERO *'Ρύμμα, τὸ*, Purgamentum, Strigmentum, *κάθαρμα, σμῆγμα*. Nicander 'A. (96.) *'Ηὲ σὺ κληματόεσσαν ἐν ὕδατι πλύνεο τέφρην Θαλπομένην· τὸ δὲ ῥύμμα νεοπλεκέος καλάθοιο Κόλποις ἰκμήνειας*, ubi Schol. *ῥύμμα* exp. *σμῆγμα*, (ita enim ap. eum legendum est, e vet. etiam Codicis auctoritate, non *μίγμα*: ut habent vulg. Edd. typogr. et VV. quoque LL. ex illis,) item *τὸ κάθισμα, τὸν ῥύπον*. Sed illud *κάθισμα* [*κάθαρμα*?] e vet. Cod. addo. Affertur autem et ex Hom. *ῥύμματα πάντα κάθηρεν*, [" Il. Ξ. 171. ubi quidem rectius *λύματα* exhibent Codd. omnes." Schw. Mss.] Ceterum ut in illo Schol. Nicandri perperam legitur *μίγμα* pro *σμῆγμα* in expositione hujus vocabuli, ita etiam ap. Hes. in explicatione ejusd., sciendum est vulg. Edd. habere *σμῆμα* et *σμηματοδοκὶς* et *σμηματοθήκη* pro *σμῆγμα* et *σμηγματοδοκὶς* et *σμηγματοθήκη*. [" *'Ρύμμα* dicitur Quicquid inservit vel Abstergendo corpori, Athen. 351. vel Eluendis maculis e vestibus, 484." Schw. Mss. " Paul. Sil. 74, 114. et Jacobs., ad Lucian. 2, 320. Thom. M. 788. Callim. 1. p. 450. Heyn. Hom. 6, 556. ad Mœr. 336. Plut. Mor. 1, 527. Timæi Lex. 229. et n." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 254." Wakef. Mss.]

" *'Αναῤῥύπτειν*, Hesychio *διδάσκειν* et *ἀναδιδάσκειν*: " pro quo et per ι ap. Eund. scriptum *ἀναῤῥίπτειν*." " *'Αποῤῥύπτω*, Abluo, Sordibus expurgo: unde *ἀποῤ-*" *ῥυφθεὶς*, Suidæ *ἀπονιφθείς*: ap. quem et *ἀποῤῥύψας* " et *ἀποῤῥυφθῆναι* ab eod. th." [Orph. Arg. 1361. et n., Geop. 12, 21, 8. " Anonym. ap. Anthol. Jacobs. 13, 678." Boiss. Mss. " Plut. Sylla (36.) p. 868. HSt. *Πολλάκις τῆς ἡμέρας εἰς ὕδωρ ἐνέβαινεν, ἐκκλύζων τὸ σῶμα καὶ ἀποῤῥυπτόμενος*." Seager. Mss. Jambl. V. P. 162. Adhort. 338. " *Κηλῖδας ἀποῤῥύπτειν*, Simpl. Comm. in Enchir. 219=350." Schw. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 260. Timæi Lex. 229. Thom. M. 782. an sic ap. Huschk. Anal. 277. Ruhnk. Ep. Cr. 275. * *'Απόῤῥυψις*, Purgatio, ibid. Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 339." Schæf. Mss. " Ablutio, Repurgatio, Athen. 9, 77. p. 409. Ed. Cas." Schw. Mss. Jambl. V. P. 154. " Euseb. H. E. 10, 4. p. 380." Kall. Mss. * *'Απόῤῥυπτος*, unde * *Δυσαπόῤῥυπτος*, Suid. v. *Αἰσώπειον*.] *Διαῤῥύπτω* i. q. *ῥύπτω*: nisi quod præp. *διὰ* vim aliquam significationi addere videri potest. E Gal. ad Gl. *Διαῤῥύψαι τὸν χυμὸν*, Detergere. [* " *'Εκρύπτω*, J. Poll. 1, 44. 7, 39." Kall. Mss. * " *'Εκρυπτος*, unde * " *Δυσέκρυπτος*, Xenocr. de Aquatil. §. 58." Boiss. Mss. * *Εὐέκρυπτος*, J. Poll. 1, 44.] At *Περιῤῥύπτω*, q. d. Circumabstergo. In VV. LL. Usquequaque purgo. Et affertur e Gal. *Περιῤῥύψαι τε καὶ ἀποκαθῆραι τοὺς περὶ τὸν κόλπον ἰχῶρας*. Ibid. redditur Abstergo, Extero, e Marcello. Apud Diosc. autem, ubi dicit, *Περιῤῥύπτει ἄνθρακας*, merito suspectum est hoc verbum.

" 'ΡΩΘΩΝ, (*ωνος, ὁ*,) Naris. Sed in plurali potius " quam in sing. usurpari puto. J. Poll. postquam " dixit, *'Ρὶς καὶ Μυκτὴρ καὶ Μυκτῆρες, παρὰ τοῖς ἰα-*" *τροῖς*, subjungit, *καὶ 'Ρώθωνες*. Diosc. *Τὰς ἐν τοῖς* " *ῥώθωσι δυσωδίας καὶ σηπεδόνας ἐκκαθαίρει*, et, *Εἰς* " *τοὺς ῥώθωνας ἐγχυθὲν*, quibus in Il. aliisque passim " omnes Interprr. vertunt Nares. *'Ρώθων* autem red-" ditur etiam Nasus. At in VV. LL. dicitur *ῥώθων* " esse Pars gutturis: quæ interpr. jam inde ab iis, " quæ prima prodierunt, manavit: sed *ἀμαρτύρως*." [*'Ρώθων*, Gl. Nasus, Nar: *'Ρώθωνες·* Nares. " Jacobs. Anth. 8, 237. Dionys. H. 5, 78. 79. " Schol. Theocr. 11, 33." Boiss. Mss. Nicander Θ. 213. 'A. 117. * " *Φιλοῤῥώθων*, Jacobs. Anth. 8, 237. (*κημόν*.)" Schæf. Mss. " Ad Hesych. 2, 1131. n. 2." Dahler. Mss.]

" 'ΡΩΧΩ, Dentibus fremo." [" ad Mœr. 101." Schæf. Mss. Vide *'Ρώκομαι* in Lex. VV. Peregr., Schn. Lex. v. *'Ρύζω*.]

'ΡΩΨ, *ῥωπὸς, ὁ*, Virgultum. Sed magis usitatus putatur pluralis numerus *ῥῶπες*, Virgulta, Sentes: itidemque *ῥωπήϊον*, Senticetum, Bud. Extat ap. Hom. hic plur. *ῥῶπες*, Od. Ξ. (49.) *'Ως εἰπὼν κλισίηνδ' ἡγήσατο δῖος ὑφορβός. Εἷσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας*, ubi Eust. annotat esse *ἱμαντώδη φυτὰ* a verbo *ῥέπω*. Extat ap. Eund. et K. (166.) *αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε. Πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὀργυιὰν ἐΰστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου*, ubi Eust. annotat itidem, *ῥῶπες, φυτὰ ἱμαντώδη*, addens, *Καὶ οὕτως* * *εὐλύγιστα, ὡς καὶ πεῖσμα, ὅ ἐστι σχοινίον, ἐξ αὐτῶν στρέφεσθαι, ἤγουν κλώθεσθαι*. Sic autem et in Il. N. (199.) *'Ωστε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων 'Αρπάξαντε φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνὰ*, annotat idem ESSE *'Ρωπήϊα* et *ῥῶπας*: addens, ap. veteres *ῥωπήϊα* significare *δρυμοῦ φρύγανα*, vel *λεπτά τινα φυτὰ* * *εὐλύγιστα*. Atque ita dici a *ῥέπω*, ut *βλὼψ* (unde *παραβλὼψ*) a *βλέπω*. [Zonaras 1624. *'Ρώψ· παρὰ τὸ ῥέψω, ῥὲψ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ω ῥώψ· ὡς βλέπω, βλέψω, βλὲψ καὶ βλὼψ, ὁ στραβός*. Vide Barker. ad Etym. M. 1097.] Videtur alioqui hoc NOMEN *'Ρωπήϊον* esse collectivum: quod sequens et Bud. exp. Senticetum, ut dictum est. Sic in VV. LL. *ῥωπήϊον*, Virgultis plenus locus. Item, Virgultum vimineum. Apud Hes. legitur, *'Ρωπήϊα, τόπος ἐν ᾧ οἱ ῥῶπες φύονται, ἢ οἱ σύμφυτοι τόποι*. [Apud Eund. etiam * *'Ροπήϊα· σύμφυτος τόπος· καὶ* * *'Ροπήρια, ὁμοίως*.] Etym. autem habet ETIAM *'Ρώπια*, exponens, *τὰ οὐ στερέμνια*. Apud Hes. est ITEM *'Ρωπὰς*, quod esse ait *εἶδος φυτοῦ ἱμαντώδους*. At vero Suid. HABET *'Ρώπαξ*, scribens, *'Ρώπαξ, ῥωπακὸς, τὰ ῥωπάκια παρ' ἡμῖν*.

[" *'Ρὼψ*, Heyn. Hom. 6, 406. Valck. Anim. ad Ammon. 160." Schæf. Mss. Dionys. P. 1100. * *'Ρωπεῖος*, Ionice s. poët. * " *'Ρωπήϊος*, Toup. Opusc. 2, 100. Emendd. 2, 554. *'Ρωπεῖον*, (Sylvula,) Jacobs. Anth. 7, 112. (Suid. v. *'Αμπελεών*.) *'Ρωπήϊον*, Heyn. Hom. 6, 406. 8, 384. Jacobs. l. c." Schæf. Mss. *'Ρώπιον*, Dio Cass. * *'Ρωπήεις*, Fruticosus, Quint. Sm. 7, 714. *'Ρώπαξ*, Epiphan. Hær. 30, 12. " *'Ρωπάκιον*, Heyn. Hom. 8, 384." Schæf. Mss. Eust. in Dionys. P. 1100. * *'Ρωπὰς, άδος, ἡ*, i. q. *ῥὼψ*, Opp. K. 4, 393. Hesychio *εἶδος φυτοῦ ἱμαντώδους*.]

¶ *'Ρῶπος*, Merces parvi momenti, eæque variæ. Apud Strab. autem, inquit Bud., redditur etiam simpliciter Merces, Mercimonium, *Ψάλια καὶ περιαυχένια καὶ ὑαλᾶ σκεύη, καὶ ἄλλος ῥῶπος τοιοῦτος*. Remittit vero et ad Suid., qui scribit quosdam *ῥῶπον* appellasse Omnifariam sarcinam, i. e. Sarcinam rerum quæ sint omnifariæ. Item Cinnum colorum qui tinctoribus, pictoribus, unguentariis usui sunt: vide Hes. quoque, necnon Eust. Addit Diosc. videri usurpasse pro Crate, licet *ῥύπος* ap. eum legatur. Sic certe vertit Ruell. in hoc ejus loco, l. 1. *'Ρῶπον ἐπιθεὶς ἐκ καλάμου*. Sed Hermolaus, Fiscellam arundinaceam. [" Jacobs. Anth. 7, 79. 12, 426. Toup. Opusc. 2, 87. ad Diod. S. 1, 358. Fac. ad Paus. 1, 386. Sylb. ad eund. l., ad Herodian. Philet. 442. Toup. ad Longin. 283. Mœr. 115. et n." Schæf. Mss. Demosth. 910. Strabo 8. p. 577. Manetho 4,

322. Dionys. Hal. Epit. 16, 6.] Hinc COMP. Ῥωποπώλης, Qui merces illas vendit, quæ proprie vocantur ῥῶπες: aut generalius, Qui varias merces easque minutas et parvi pretii vendit; atque adeo scruta, ut quidam interpr. Et una voce, Scrutarius. Item Unguentarius, Unguentorum venditor: ex Hes., qui ῥωποπῶλαι exp. μυροπῶλαι. Qui autem ῥωποπώλης, idem dictus fuit olim ET Γελγοπώλης, inquit Eust. ex Ælio Dionys. SICUT Γέλγη i. erat q. ῥῶπος. [" Ῥωποπώλης, Jacobs. Anth. 8, 282. T. H. ad Plutum p. 17. 482. Phryn. Ecl. 99. Mœr. 115. et n., Toup. ad Longin. 283. Opusc. 1, 547." Schæf. Mss. Pigmentarius, Gal. Comp. Med. sec. Gen. 2. Schleusn. Lex. V. T.] Ab hoc autem nomine ῥωποπώλης est VERB. Ῥωποπωλέω, Vendo merces illas quæ proprie vocantur ῥῶπος: vel generalius, Vendo varias merces etc. [" Phryn. Ecl. 99." Schæf. Mss. * Ῥωποπωλεῖον, Gl. Rementarium, sic.] Est et COMP. Ῥωποπερπερήθρας, dictum in quendam taxando ejus futilitatem. Vide Eust. At VV. LL. habent ῥωποπερπερὴ φράσις, ex Eod., quod interpr. Futilis et inanis dictitatio. Sed B hæc ex illo mendose descripta puto. [Vide Reisk. ad Plut. Demosth. 9. Meineck. Quæst. Menandr. 35. et v. Ῥωβικός.] AT VERO Ῥωπογράφοι ap. Etym. a præcedente ῥῶπες potius quam ab hoc ῥῶπος deducitur. Postquam enim dixit, Ῥῶπες, ὕλη, καὶ ὑλώδη φυτὰ, subjungit, Καὶ ῥωπογράφους, τοὺς τὰ τοιαῦτα ὑπογράφοντας. Quibus addit, Καὶ τὸν κοῦφον φόρτον, ῥῶπον λέγουσιν. At supra habuisti ῥυπογράφος. [Vide col. 3038. * " Ῥωπογραφία, Jacobs. Anth. 12, 426." Schæf. Mss.] ITEM Ῥωπικὸς, Qui talis est, quales sunt merces quæ ῥῶπος appellantur, itidemque parvi pretii, et vilis. Apud Plut. tamen in Lyc. (9.) Ὥστε οὐδὲ πρίασθαί τι τῶν ξενικῶν καὶ ῥωπικῶν ὑπῆρχεν, fuerunt qui pro Pretiosis accipi putarint. Vide Suid., item Hes., qui ῥωπικὰ exp. VOCE Παρεμπορεύματα: quam quidam interpr. Quæ emtori in auctarium dantur. [" Jacobs. Anth. 7, 79. Brunck. ad Eur. Hec. 246. Toup. Opusc. 1, 255." Schæf. Mss. Longin. 3, 4. Ὀλισθαίνουσι δ' εἰς τοῦτο τὸ γένος ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιημένου, καὶ μάλιστα τοῦ C ἡδέος, ἐποκέλλοντες δὲ εἰς ῥωπικὸν (vulgo ῥοπικὸν) καὶ κακόζηλον. " Pearcius pro sua Græcæ linguæ intelligentia ῥοπικὸν exponit Humile. Quod ut Græce doctis novum et inauditum est, sic nihil verius Vossiana conjectura ῥωπικὸν, quæ nec Tollio displicet. Proprie quid sit ῥωπικὸν, copiose docet Salmas. ad Vopisci Aur. 45. Longinus sic vocat Genus dicendi, quod non naturali pulcritudine commendetur, sed lenociniis et ineptiis fucatum sit, nitorem fucatum et ascititium habeat. Apposite Hes.: Ῥωπικόν· τὸ ἐπίκτητον καὶ ὡραϊσμένον. Sic scribimus pro ὡραῖον. Nam Rhetores hoc vitii genus ὡραϊσμὸν vocant. Vide Pierson. ad Mœr. 76." Ruhnk. " Editio princeps Robortelliana, ὑποκέλλοντες. Omnino vere atque eleganter. Noster supra, Φύσει γὰρ ἅπαντες οἱ μεγέθους ἐφιέμενοι, φεύγοντες ἀσθενείας καὶ ξηρότητος κατάγνωσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπὶ τοῦθ' ὑποφέρονται. Quod plane geminum est. Quod sequitur, εἰς ῥοπικὸν, omnino exibilandum est. Nos rescripsimus cum Ms. Ven. εἰς τὸ ῥωπικὸν καὶ κακόζηλον. Quod et magno D Casaubono placuisse intellexi. Nimirum Quod minutum, et affectatum, et nullius fere pretii est, ῥῶπον s. ῥωπικὸν vocant Græci: de quo Hes., Suid., Phot. Lex. ined., alii. Polybius in Excerptis Valesii p. 1434. Gron. Τὸν δὲ πραγματικὸν τρόπον ὑπέφαινε μὲν τέλειον, ἣν δὲ ψευδεπίγραφος καὶ ῥωπικός. Plut. de Amore Prolis 495. Πανταχοῦ μὲν γὰρ ἡ φύσις ἀκριβὴς, καὶ φιλότεκνος, καὶ ἀνελλιπὴς, καὶ ἀπερίττητος, οὐδὲν, ὡς ἔφησεν Ἐρασίστρατος, ἔχουσα ῥωπικόν: Lycurgo (9.) Τὸ γὰρ σιδηροῦν ἀγώγιμον οὐκ ἦν πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, οὐδ' εἶχε τιμὴν καταγελώμενον, ὥστε οὐδὲ πρίασθαί τι τῶν ξενικῶν καὶ ῥωπικῶν. Quæ bona fide exscripsit Porphyr. de Abst. 4. Hinc Ῥωποπώλης, A haberdasher of small wares, et Ῥωπογράφος, A sign-painter, de quo Salmas. ad Spartiani Adr., et Lampridii Heliog. Eleganter Leon. Epigr.: Ἁ μάτηρ ζῶον τὸν Μίκυθον, οἷα πενιχρὰ, Βάκχῳ δωρεῖται, ῥωπικὰ γραψαμένα, Βάκχε, σὺ δ' ὕψφης τὸν Μίκυθον· εἰ δὲ τὸ δῶρον Ῥωπικὸν, ἃ λιτὰ ταῦτα φέρει πενία." Toup.]

A Hes. habet et VERB. Ῥωπεύειν, quod esse vult i. q. ῥωποπωλεῖν, de quo dictum modo fuit. At quidam ῥωπεύεσθαι exp. ξυλεύεσθαι, in qua signif. fuerit potius a ῥῶπες. [" Phryn. Ecl. 99. Jacobs. Anth. 7, 112." Schæf. Mss.] Invenitur et aliud VERB. Ῥωπίζω ap. Eust. [Il. N. p. 927, 57.] qui exp. σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιῶ. Quam exp. VV. LL. restringunt, cum interpr. Miscellaneam conditurum facio. [" Toup. Opusc. 2, 87." Schæf. Mss. Bentl. Ep. ad Mill. p. 55. Etym. M.] " Ἐρωπιζόμην, Hes. " ἐτε- " χνητευόμην ἢ σύμμικτα σχήματα εἶχον. Pro quo " paulo infra rectius habet ἐῤῥωπιζόμην." [* Ῥωπιστής, ad Hes. 2, 1132. n. 19.]

ῬΩΩ, Confirmo, Corroboro. " Ἔῤῥωσα, Roboravi, " Confirmavi." A quo est infin. ῥῶσαι, Corroborasse, Roborasse, Confirmasse: itidemque partic. ῥώσαντες, ap. Greg. Naz. Ῥώσαντες τὰς ψυχὰς εἰς εὐσέβειαν, Cum confirmassent, Bud. Idem affert pass. infin. ῥωσθήσεσθαι e Luciano pro Confirmatum iri, Erectum B iri. Et partic. ῥωσθεὶς e Greg. Naz. rursum, pro Robustus factus et validus, vel Invalescens. Item, Ἔῤῥωται πρὸς καρποὺς τὸ δένδρον, pro ἐπιτηδείως ἔχει. E Lysia autem ἔῤῥωται pro Confirmatus est et animatus, obstinavitque: p. 128(=464.) Οὕτω σφόδρα ἔῤῥωτο ἡ βουλὴ κακόν τι ἐργάζεσθαι. Hæc ille. In VV. LL. e Plut. Pericle, Ἔῤῥωσεν εὐανδρίᾳ τὰς πόλεις. Ex Ejusd. Camillo, Ῥώσας τὸ σῶμα διαγωνίσασθαι, ubi animadverte addi infin. huic activo participio ῥώσας, sicut illi præterito passivo ἔῤῥωτο additur in proxime præcedente loco Lysiæ. Affert autem et Suid. participii ῥώσαντες hoc exemplum, Οἱ δὲ βάρβαροι ῥώσαντες ἑαυτοὺς ἐπὶ τὸ στεγανώτερον, ὡς οὐκέτι Ῥωμαϊκοῖς καὶ διαπεπλασμένοις ὑποπεσούμενοι στρατηγήμασι, ubi exp. δυναμώσαντες. Est alioqui multo infrequentior activi verbi usus quam passivi: ac certe quod ad thema ῥώω attinet, ne ullum quidem ejus esse usum existimo, in soluta oratione præsertim; sed ejus loco dicitur Ῥωννύω s. potius Ῥώννυμι, ut docebo infra. Multo autem minus aliquem esse C thematis passivi Ῥώομαι usum putandum est, a quo sunt præcedentia tempora, necnon quæ sequuntur: ut ap. Plut. Popl. ἐῤῥώσθη cum dativo tanquam instrumentali, χρήμασιν, ubi scribit, Ἐῤῥώσθη χρήμασιν ὁ δῆμος ἐκ τῶν λαφύρων, ubi redditur Locupletatus est; sed rectius fortasse Potens factus est. Apud Herodian. (3, 14, 5.) Ἀλλὰ τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἔῤῥωτο ὑπὲρ πάντα νεανίαν, vertit, Tanta animi virtute quanta nemo unquam vel juvenum. Ut autem ἔῤῥωται Bud. vertit supra, Animatus est, sic ap. Thuc. Ἐῤῥώσθησαν μᾶλλον, redditur Animatiores effecti sunt. Atque ut in illo Lysiæ loco infinitivo jungitur, ita junctum ei videri possit in hoc itidem Thuc. 2, (8.) Ἔῤῥωτό τε πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ πολίτης εἴτι δύναιτο καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς, ubi tamen rectius videtur reddi Omni ope nitebatur, quam Animatus erat. Dico autem posse videri junctum, quoniam alicui magis placebit fortasse jungere infin. ξυνεπιλαμβάνειν cum δύναιτο, ut ἔῤῥωτο per se ponatur et seorsum. Utut sit, sciendum est eund. Scriptorem hoc verbo uti cum præp. ἐς: sc. (ibid.) Ὀλίγον τε ἐπενόουν οὐδὲν ἀμφότεροι, ἀλλ' ἔῤῥωντο ἐς τὸν πόλεμον, Magna animi alacritate, Animose, bellum capessebant. Vel, utendo itidem præp. In, Alacriter, vel Enixe, incumbebant in bellum. ‖ Ἔῤῥωμαι, Valeo, Utor prospera valetudine. Sic ἐῤῥώμην, Valebam: ut ap. Thuc. 7, (15.) p. 237. dicit Nicias, in sua ad Athenienses Epistola, Καὶ γὰρ ὅτ' ἐῤῥώμην, πολλὰ ἐν ἡγεμονίαις ὑμᾶς εὖ ἐποίησα: cum paulo ante dixisset, Ὡς ἀδύνατός εἰμι διὰ νόσον νεφρῖτιν παραμένειν. Solebant autem claudi epistolæ imperativis hujus verbi, ἔῤῥωσο, vel ἔῤῥωσθε, Lucian. (1, 734.) Ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐῤῥῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν. Sic autem Latinos voce Vale aut voce Valete epistolas claudere passim videmus: et Ovid. præterea id testatur, cum scribit, Accipe quo semper finitur epistola verbo, Atque meis distent ut tua fata, Vale. Idem alibi, Accipe supremo dictum mihi forsitan ore, Quod tibi qui mittit, non habet ille, Vale. Unde

etiam discimus, in hujusmodi quoque ll. verbo Vale ad valetudinem respici. || 'Ἐῤῥῶσθαι pro Valere, in ea etiam signif. quam habet cum dicitur Valere jubeo: item, cum dicit Terentius, Valeant qui inter nos dissidium volunt: et ab Ovidio Valeant mendacia vatum. Dem. (526.) Πολλὰ ἐῤῥῶσθαι εἰπὼν τοῖς νόμοις καὶ ἡμῖν: (419.) Πολλὰ ἐῤῥῶσθαι φράσας τῷ καλῷ Σοφοκλεῖ. Sic, inquit Bud., Cic. dixit Valeant recta, vera, honesta consilia. Ex Eod., Multam salutem dixi foro: ut, Πολλὰ ἐῤῥῶσθαι φράσας, h. e. Foro consuetudinem renuntiavi. ['Ἐῤῥῶσθαι φράσας οἷς ἔπραττε, Philostr. V. A. 1, 12.] Ceterum in ea fui opinione aliquando ut crederem et ap. Græcos ἐῤῥῶσθαι et ap. Latinos Valere, hanc signif. accepisse ex illo ἔῤῥωσο et ex illo Vale, quo epistolæ claudebantur, uti dictum est: sed cum considero χαίρειν quoque hunc usum habere, aliam potius originem quærendam esse censeo. Nam et isto quidem verbo χαίρειν clausam fuisse epistolam a Ptolemæo refert Dionysodorus ap. Lucian.: sed hoc tanquam novum commemorari manifestum est. Hoc autem cum ita sit, videndum an χαίρειν in isto loquendi genere habeat εὐφημισμὸν, ut quidam putarunt: quod enim de χαίρειν dixerimus, idem et de ἐῤῥῶσθαι merito nos dicturos esse existimo. [" Ἔῤῥωμαι, Valeo, ad Charit. 215. 'Ἐῤῥώσαντο, Dawes. M. Cr. 175. Ἔῤῥωσο, Timæus Soph. p. 3.: in epistolis, ad Charit. 682. Ἔῤῥωσο, ἐῤῥῶσθαι, ad Phalar. 321. Jacobs. Anth. 10, 171. T. H. ad Plutum p. 381. Boiss. Philostr. 473. 625. 'Ἐῤῥῶσθαι, S'efforcer, S'évertuer, Coray in Thuc. par Levesque 3. p. 270.: subaud., Thom. M. 523." Schæf. Mss.]

'Ἐῤῥωμένος, Corroboratus, Confirmatus. Interdum metaphorice Confirmatus animo, Qui est animo forti. Cui opp. θραυόμενος τὸν λογισμὸν, ap. Plut. (Anton. 17.) inquit Bud. Sæpe vero, utpote usum nominis præstans, sonat Robustus, Robore præditus, Valens, Validus. Plut. Polit. Præc. 'Ἐῤῥωμέναις μάλιστα καὶ νεανικαῖς προαιρέσεσι. At COMP. 'Ἐῤῥωμενέστερος, et SUPERL. 'Ἐῤῥωμενέστατος, tanquam AB 'Ἐῤῥωμενὴς, cujus nullum usum esse puto, (licet in VV. LL. afferatur tanquam receptum, exponentibus, Robustus, Constans,) sed ita dici ut ἀφθονέστερος ab ἄφθονος, et ῥᾳδιέστερος a ῥᾴδιος, item σπανιέστερος a σπάνιος, atque alia. Apud Xen. autem ['Ελλ. 4, 8, 30. 6, 2, 13.] leguntur ἐῤῥωμενέστερος et ἐῤῥωμενέστατος, necnon ap. alios Scriptt., et quidem ἐῤῥωμενέστατος metaphorice etiam positum cum dat. ψυχῇ: sed et ἐῤῥωμενεστέρα ψυχὴ ap. Eund. [K. Π. 3, 3, 9.] At vero e Plut. in propria signif. 'Ἐῤῥωμενεστάτην μάχην ἀγωνισάμενος. || Sed ἐῤῥωμένος partic. interdum Valens, i. e. Recte valens, Qui valetudine prospera utitur. Synes. Ep. 98. 'Ἐῤῥωμένος καὶ εὐδαιμονῶν διατέλει. [" Ad Charit. 215. 'Ἐῤῥωμενέστατος, Toup. Opusc. 2, 292. Jacobs. Anth. 11, 125." Schæf. Mss. " 'Ἐῤῥωμενέστερος, 'Ἐῤῥωμενέστατος, Plato Gorg. 483." Routh. Mss.] Itidem ADV. 'Ἐῤῥωμένως, Robuste, Valide, Firmiter, Vehementer, Fortiter, Lucian. Caucaso, Τὴν σφύραν ἐῤῥωμένως κατάφερε. Synes. cum particip. 'Ἐῤῥωμένως εὐθυμῶν διαβιῴης, Vehementer læto animo. Nisi forte reddi potius debet Forti et læto animo. 'Ἐῤῥωμένως metaphorice etiam, Forti animo, Præsenti animo, ap. Xen. (K. Π. 3, 3, 20.) Et COMPAR. 'Ἐῤῥωμενέστερον, VEL 'Ἐῤῥωμενεστέρως, Robustius, Validius, Vehementius, Fortius, Synes. 'Ἀλλ' οἶμαι τὰς κοπίδας ἐῤῥωμενέστερον ἐμβάλλειν, Isocr. Ὅσῳ γὰρ ἂν ἐῤῥωμενεστέρως τὴν τῶν ἄλλων ἄνοιαν ἀτιμάσῃς. || 'Ἐῤῥωμένως, Cum firma valetudine, Valente corpore et Firma utente valetudine, Forti et valente corpore, Synes. [" Ad Phalar. 204. ad Diod. S. 1, 593. 'Ἐῤῥωμενέστερον, Phalar. 358. 'Ἐῤῥωμενέστατα, Thom. M. 927." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 230. 498." Kall. Mss. 'Ἐῤῥωμένως, Xen. K. Π. 2, 3, 3. 3, 3, 25. 'Ελλ. 3, 5, 12. 4, 4, 14. 5, 4, 43. 6, 4, 32. K. 4, 5. 'Ἐῤῥωμενεστέρως, 'Ιππ. 7, 5. 'Ελλ. 3, 5, 8. 'Ἐῤῥωμενέστερον, K. Π. 5, 4, 20. 'Ελλ. 7, 4, 28.] * " 'Υπερεῤῥωμένως, Validissime, J. Poll. 1, 399. (4, 89.)" Kall. Mss.]

'Ρώμη, ἡ, Robur, Vires, Vis. De Robore corporis s. Viribus, ut ap. Isocr. ad Demon. 'Ρώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε. Alioqui additur interdum gen. σώματος, i. e. corporis: aut etiam plur. σωμάτων cum plurali ῥῶμαι: ut ap. Xen. K. Π. 3, (3, 9.) Ὡς αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις. Apud Eund. legimus 4, (2, 12.) Ἢν δὲ κατὰ τὸ καρτερὸν ἐμβαλόμενοι ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Apud Plut. Ὄψεως ῥώμῃ καὶ ἀκοῆς ἀκριβείᾳ, de Prud. Anim. Item ῥώμη τοῦ λέγειν, e Plat. de LL. Et ἡ ῥώμη τῆς ψυχῆς ap. Xen. (K. Π. 4, 2, 8.) ut Latine dicitur Robur animi. Sed et absque isto gen. interdum de Animi robore usurpatur, s. Animi præsentia: qua in signif. utitur et Thuc. Hinc ῥώμην παρέχειν, Afferre animi robur, Animum addere. Bud. ῥώμην ab Æschine usurpari ait et pro Confidentia, et Audacia, s. pro Audaci facinore. Locus autem, in quo ita usurpari putat, est hic (9.) Σκέψασθε μεγάλην ῥώμην 'Ηγησάνδρου καὶ Τιμάρχου: deinde quod eorum factum vocet ῥώμην, exponens, subjungit, Μεθυσθέντες γάρ ποτε καὶ αὐτοὶ — εἰσπηδήσαντες νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν, οὗ ᾤκει ὁ Πιττάλακος, πρῶτον μὲν συνέτριβον τὰ σκευάρια κ. τ. λ. 'Ρώμη cum ἰσχὺς interdum copulatur: ut ap. Plut. ἰσχὺς καὶ ῥώμη, quæ quidam interpr. Vis et robur, alii Potentia et robur: cum alioqui et hoc ipsum vocab. ῥώμη nonnunquam reddendum sit isto Lat. Potentia. Apud Philon. vero de Mundo invenitur etiam ἰσχύος ῥώμη, ubi scribit, Ὅτι ἡ συνέχουσα φύσις αὐτὸν (τὸν κόσμον) ἀήττητός ἐστι κατὰ πολλὴν ἰσχύος ῥώμην, τῶν ἄλλων, ὅσα βλάπτειν ἔμελλεν, ἀπαξαπάντων ἐπικρατοῦσα. Quæ Bud. ita vertit, Nempe quod cohibitrix ipsius natura multifariam invicta est vi roboris indomiti, omnibus ipsa prævalens violentiis quæ noxam allaturæ fuerant ei interituræ. [" Ad Diod. S. 2, 174. 309. Boiss. Philostr. 566. Wyttenb. Ep. Cr. 42. Dawes. M. Cr. 302. Conf. c. γνώμη, Schneid. Præf. ad Xen. Anab. xxxiv. 'Ρῶμαι, Demosth. 1342, 24. A ῥῶ, Cattier. Gazoph. 22." Schæf. Mss. " 'P. πυρὸς, Liban. 168." Wakef. Mss.]

'Ρώμη, est Celebris illius urbis nomen, quæ quondam Caput orbis vocata fuit, et a quodam Orbis epitome. Et Serv. in Virg. dixit esse Velut alterum mundum. Horat. Principem urbium appellavit. Tanquam autem a ῥώμη Robur significante, nonnulli scripserunt Rhoma, cum aspirationis nota. Sed recepta est potius scriptura absque aspiratione; atque adeo controversa est hæc deductio a nomine ῥώμη. Nam quod nonnulli tradunt dictam prius Valentiam, deinde Romam voce Græca fuisse, id satis locupletes testes non habet. Suntque qui a Romo potius, (dicto postea Romulo blandimenti causa, ut Servius scribit,) sunt qui a ruma, i. e. mamma lupæ, quam ipse una cum fratre Remo suxit, vocatam tradant: sunt et qui aliunde: ut videre est ap. Plut. in principio Vitæ Romuli. [" Constantinopolis, Jacobs. Anth. Proleg. 54. 11, 32. 256. 12, 258. Athlet. Stat. 58. 62. Agathias 41. Monum. Byz. 26. 'Ρώμη πρεσβυτέρα, Bast Lettre 38." Schæf. Mss.] UNDE 'Ρωμαῖος, Romanus, passim ap. Historicos. [" Toup. ad Longin. 272. 'Ρωμαῖοι, Græci sic dicti, imperii sede translata Constantinopolin, Wessel. Obss. 114." Schæf. Mss. * Φιλορώμαιος, Strabo 14. p. 964. Josephi Vita c. 65. Appian. p. 229. * " 'Ρωμαΐς, Philodem. 9. Toup. Opusc. 1, 158." Schæf. Mss.] Et ADV. 'Ρωμαϊστὶ, Romane, Romano more, Romano sermone: Romane, vel Latine, (sicut 'Ελληνιστὶ Græce,) ut 'Ρωμαϊστὶ λαλεῖν, Romane loqui, Latine loqui. Plut. de Roman. Fort. 'Ρωμαϊστὶ μὲν Φῆλιξ ὠνομάζετο, Romana lingua, s. Latine vocabatur Felix. [Appian. B. Parth. 149.] AT 'Ρωμαϊκὸς, (dictum ea forma qua 'Ελληνικὸς, Græcanicus,) Ad Romanos pertinens, Qui est Romanorum: ut 'Ρωμαϊκὴ γλῶσσα: et 'Ρωμαϊκὰ ὀνόματα ap. Plut. Vocabula Romanorum, Vocabula Romanæ linguæ. Apud Eund. 'Ρωμαϊκὸς οἰκέτης, Romanus servus: sed accipiendo Romanus generalius quam pro 'Ρωμαῖος. [" Jacobs. Anth. 8, 236. Palladas 26. et Jacobs., Diod. S. 2, 529. Toup. ad Longin. 272." Schæf. Mss.] Et ADV. 'Ρωμαϊκῶς, Romano more, Romana lingua, [" Palladas 26. Brunck. Aristoph. 2, 173." Schæf. Mss.

Anal. 2, 412. Dio Cass. 374.] Sed et VERB. 'Ρωμαΐζειν, Romanis favere, A parte Romanorum stare. Appian. in Mithrid. [p. 322, 13. B. Civ. 635, 8. Joseph. B. J. 2, 20, 3. Dio Cass. 443.] AT VERO 'Ρωμανὸς secundum quosdam fuit Ulyssis e Circe filius, Romam ab eo conditam esse tradentes: ut legimus ap. Plut. in principio Vitæ Romuli. [" 'Ρωμανία, Athan. 1, 644. * 'Ρωμανήσιος, 2, 34. 210." Kall. Mss. * " 'Ρωμύλος, de acc., ad Dionys. H. 1, 191. * 'Ρωμυλίδαι, Thallus Miles. 1. Lobeck. Aj. p. 368." Schæf. Mss.]

HINC 'Ρωμαλέος, Robore præditus, Robustus. Interdum additur dat. σώματι: ut ap. Auctorem Dialogi qui Axiochus inscribitur (365.) Καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀσθενῆ τὴν ψυχήν. Apud Plut. de Dæm. Socr. Κατὰ χεῖρα ῥωμαλέος. [Alciphr. 3, 41. " 'Ρωμαλεώτερος, Anna C. 109. 349." Elberling. Mss. 'Ρωμαλεώτατος, Diosc. 1, 15. * " 'Ρωμαλέως, Boiss. Philostr. 379." Schæf. Mss. Themist. 249. Schæf. Apoll. Rh. 2. p. 265. Photio ἰσχυρῶς.] HINC SUBST. 'Ρωμαλεότης, Robur, Virilitas. [Eust. ad Dionys. P. 368. ad Od. I. 195. 316.] Formatur ab eod. illo adj. ῥωμαλέος, et VERB. 'Ρωμαλεόω, Robustum reddo s. Validum. Unde pass. 'Ρωμαλεοῦμαι, Robustus reddor, Robur acquiro s. Vires. A quo partic. ῥωμαλεούμενα ap. Aristot. Phys. (5. p. 73. Ed. Franz.) Καὶ μαλακώτερα ψυχὰς τὰ θήλεα τῶν ἀῤῥένων, ἧττόν τε ῥωμαλεούμενα: [perperam autem pro ῥωμαλέα ὄντα, s. ῥωμαλεώτερα. Hoc enim compar. utitur Idem p. 70., et ἧττον cum compar. habet Plato (cf. Hoogev. ad Viger. p. 415.) et Hippocr. Prognost. T. 1. p. 452. Lind. Vide Schn. Lex. Suppl.] Sciendum est autem ETIAM 'Ρῶμα legi ap. Hes., quod exp. ῥώμην et ἰσχὺν, item ὅρμημα: esse dicens ut γνῶμα γνώμην. [Eadem habet Phot. " Musgr. Iph. A. 1512." Schæf. Mss.] Sed ῥωμαλέος non minus a ῥώμη formari potest: cum sint alia ejusd. terminationis adjectiva formata a substantivis in η itidem desinentibus.

'Ρῶσις autem a secunda persona deductum, sonat q. d. Corroboratio, Confirmatio: qua in signif. a Gal. accipi tradit Bud.: addens sonare ap. Dionys. Areop. q. d. Valentia. Redditur etiam Robur, Firmitas. Ab Hes. autem exp. ὑγεία, Sanitas, Valetudo. [" Wakef. S. Cr. 1, 93. ad Herod. 265. Heyn. Hom. 7, 503." Schæf. Mss. Alex. Trall. 11. p. 634. Liban. 4. p. 524.] AT VERO 'Ρωστικὸς, quod sonat Corroborativus, Corroborandi vim habens s. Confirmandi, est a tertia persona. Sed ab Hes. ῥωστικὸν exp. ὁρμητικόν: de qua expositione, simulque de ea quam dat nomini ῥωστήριον, dicam infra, ubi agam de eo usu quem habet ῥώεσθαι ap. Hom. [Clem. Alex. Protr. p. 26.] Ab eadem autem persona sunt ETIAM Εὔρωστος ET Ἄῤῥωστος. Est autem εὔρωστος, itidem Robustus, Validus. Plut. Ὁ μὲν γὰρ εὔρωστος καὶ μάχιμος. Idem (8, 359.) Εὔρωστος δὲ τῇ ψυχῇ. " Εὐρωστάτους, pro εὐρωστοτάτους legitur ap. Diod. S. " 11. p. 285. ut et εὐρώστερος pro εὐρωστότερος, For- " tior, Sapient. 8, (1.) Sed ea scriptura suspecta " est." [Εὔρωστος, LXX. Sir. 30, 14.] Unde ADVERB. Εὐρώστως, Robuste, Valide, Fortiter. Interdum ad animum refertur sicut Latine Fortiter. Plut. Apophth. Lac. Εὐρ. ἤνεγκε, Fortiter tulit. [LXX. 2 Maccab. 10, 17. 12, 27. 35. Hesychio ὑγιῶς, ἰσχυρῶς. * Εὐρωστέω, J. Poll. 3, 121.] Et SUBST. Εὐρωστία, Robur, Firmitas, Fortitudo. [J. Poll. 3, 120. 4, 10.] CONTR. Ἄῤῥωστος, ὁ, ἡ, Minime robustus, Invalidus, Infirmus, Imbecillis. Exp. et Languidus, Instrenuus. Isocr. Panath. Τὴν δὲ φύσιν εἰδὼς πρὸς μὲν τὰς πράξεις ἀῤῥωστοτέραν καὶ μαλακωτέραν οὖσαν τοῦ δέοντος. Et ἄῤῥωστος τὴν ψυχὴν e Xen. (Ἀπολ. 30.) Remissus animo. Sed accipitur plerumque pro Eo qui est infirma valetudine, vel infirma et ægra, ut alicubi Cic. hæc duo etiam conjungit. Redditurque Æger, Ægrotus. [" Eran. Philo 158. ad Thom. M. 112. Ammon. 24. Τὸ ἄῤῥωστον, Bernard. Reliq. p. 40. Ἄρωστος, Lucillius 25." Schæf. Mss.] Hinc ADV. Ἀῤῥώστως, Invalide, Infirme. Et ἀῤῥώστως διακεῖσθαι, ἔχειν, (quorum hoc ex J. Poll., illud e Dionysio H. affertur,) Infirma valetudine conflictari, s. Adversa, Ægrotare. Item SUBST. Ἀῤῥωστία, Infirmitas, Imbecillitas. Apud Thuc. autem (3, 15.) ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν de iis dici videtur, qui ad militandum languidi sunt. Quidam interpr. Tædium militandi. Plerumque vero ἀῤῥωστία, Infirma valetudo, Infirma valetudo et ægra, Adversa valetudo, Morbus, Aristot. H. A. 8. Σημεῖον δὲ τῆς ἀῤῥωστίας. Isocr. ἀῤῥωστίαν et ὑγίειαν inter se opposuit, ad Demon. Καὶ γὰρ τῆς ὑγιείας πλείστην ἐπιμέλειαν ἔχομεν, ὅταν τὰς λύπας τὰς ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας ἀναμνησθῶμεν. Plut. An Seni Administr. Resp. Καὶ τὰ πολλὰ κλινοπετεῖς δι' ἀῤῥωστίαν ὄντας. Et in plur. ap. Aristot. Eth. 3. Τῶν καθ' ἕκαστα δὲ ἡ πρόθεσις οὐ γνώριμος, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀῤῥωστιῶν. [" Bast Lettre 237. Thom. M. 111." Schæf. Mss. Demosth. 1459. Phrynichus Bekkeri p. 8.] Hinc et VERB. Ἀῤῥωστέω, Infirmus sum, Imbecillis, Infirma sum valetudine, Ægroto, Dem. (379.) Ἐξωμόσατο ἀῤῥωστεῖν τουτονὶ, Excusavit hunc, quod diceret ægrotare. Athen. 3. vel potius in Epitome l. 3 Athenæi, Τοῦτον πίνοντες οἱ ἀῤῥωστοῦντες τὰ μέγιστα ὠφελοῦντο. Et tamen Ammonius vult ἀῤῥωστῶν eo differre ab ἄῤῥωστος, quod ἄῤῥωστος quidem sit ὁ νοσῶν, i. e. Qui ægrotat; at ἀῤῥωστῶν sit ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὀρέξεις: et addit, Ὡς Ἀριστοφάνης φησίν. Sed statim post, hoc ipsum ἀῤῥωστεῖν non ab ἄῤῥωστος, sed a verbo νοσεῖν distinguens, vult ἀῤῥωστεῖν dici, qui malo est corporis habitu, at vero νοσεῖν, qui in lecto decumbit. Sed hæc, ut alia non pauca ejusd. Auctoris, (de quibus alibi admonui,) magis subtilia s. curiosa quam vera esse sciendum est. Nam primum quidem non minus ἀῤῥωστοῦντα quam ἄῤῥωστον vocari τὸν νοσοῦντα, vel illi quos modo protuli loci apertissime ostendunt: deinde si ἀῤῥωστοῦντα dici quis concedat ἐπὶ τοῦ καχεκτοῦντος, sed non ἐπὶ τοῦ κλινήρους, Plut. locus quem attuli in Ἀῤῥωστία ei opponi poterit, (sicut et alii plurimi, qui passim extant ap. alios Scriptt.) ubi dicit κλινοπετεῖς δι' ἀῤῥωστίαν. Sc. enim ἀῤῥωστία dicetur ἐπὶ τῶν κλινοπετῶν, s. κλινήρων, non item ἀῤῥωστεῖν. [" Eran. Philo 158. Ammon. 24." Schæf. Mss.] Ceterum ab hoc verbo est et VERBALE Ἀῤῥώστημα, τὸ, Ægrotatio, Ægritudo, Morbus, Chrys. Παύων ἀῤῥωστήματα. Inter Stoicorum definitiones legimus, Νόσημα, οἴησις σφοδρὰ τοῦ δοκοῦντος αἱρετοῦ: ἀῤῥώστημα autem, νόσημα μετὰ ἀσθενείας. Cic. autem habet pro illis, nisi forte paulo aliter lecta fuerint ab eo illorum verba, Animi ægrotatio, opinatio vehemens etc. Ægrotatio, Morbus cum imbecillitate. Idem Tusc. Quæst. 4, (10.) E perturbationibus autem primum morbi conficiuntur, quæ vocant illi νοσήματα, etc. Deinde ægrotationes, quæ appellantur a Stoicis ἀῤῥωστήματα, iisque item oppositæ contrariæ offensiones. [Demosth. 24. 808. " Ad Diod. S. 1, 629." Schæf. Mss. * Ἀῤῥωστήμων, Eupolis ap. Bekk. Anecd. 447. * Προαῤῥωστέω, Phot. Bibl. p. 150. * Συναῤῥωστέω, Simul ægroto, Cyrill. Alex. in c. 1. Sophoniæ p. 585. Εἰς τὴν τοῦ σώματος κεφαλὴν ἀλγήματος γεγονότος, συναισθαίνεσθαί τε αὐτῇ καὶ συναῤῥωστεῖν ἀναγκαῖον τὰ λοιπὰ τῶν μελῶν. * Δυσάῤῥωστος, adv. * " Δυσαῤῥώστως, Clem. Hom. 5, 1." Kall. Mss. * Ταχύῤῥωστος, Soph. Œd. C. 1081.]

[* 'Ρωστὴρ, unde] " 'Ρωστήριον, τὸ, Ad roborandum valens. Suid. exp. * παρορμητήριον. Vide et Hes. de hac voce ῥωστήριον. Sed Idem 'Ρωπητήριον voce illa * παρορμητήριον exp., non absque mendi suspicione."

[* " 'Ρώσταξ, ὁ, (ῥώω, ῥώσω,) Mathem. Vett. p. 44." Schn. Lex. " Tzetz. Chil. 11, 381. v. 614. Vide Du Cang. h. v." Schæf. Mss.]

[* 'Ρωσκομένως, Valde, Efficaciter, Hippocr. 268, 22. quasi a * 'Ρώσκω, i. q. ῥώω s. ῥώννυμι.]

" Εὐρωΐα, Bona valetudo. Hes. enim εὐρωΐαν affert pro εὐεξίαν, ὑγίειαν: quod in εὐρωστίαν vertendum putarem, nisi et ipsum mox subjungeret, exponens itidem ῥῶσιν, ὑγείαν."

¶ 'Ρώννυμι ET 'Ρωννύω dicuntur pro ῥώω, ut antea admonui; atque adeo ad hæc themata, s. potius ad horum thematum alterutrum referri solent, quæ alio-

qui non ab his, sed ab illo ῥώω formata sunt tempora, quorum antea mentio facta est, quod illud inusitatum esse putetur. Essent igitur re petendæ hic signiff. datæ supra illi Ῥώω, quas potius ibi videndas tibi relinquo. Idem vero et in pass. Ῥώννυμαι faciendum est, cujus partic. usus est Plut. Cor. Εὐθὺς ᾔσθετο ῥωννύμενον αὐτοῦ τὸ σῶμα. Bud. ῥώννυμαι exp. non solum Roboror, sed etiam Recreor, et Reficior, ap. Synes. Ἐγὼ δὲ καὶ θρησκευτὴς ὁ Ῥωμαῖος ἐπὶ ταῖς λεπάσι ῥωννύμεθα, Hoc genere piscium in litore reficimur post jactationem maris. [" Lösner. Ind. Callim. Jacobs. Anth. 11, 278. Boiss. Philostr. 370. 399. 585. Dionys. H. 3, 1523. Bast Lettre 237." Schæf. Mss.] Inveniuntur autem et COMP. Ἀναῤῥώννυμι ET Ἐπιῤῥώννυμι, VEL Ἀναῤῥωννύω ET Ἐπιῤῥωννύω, quæ tamen non perinde usitata esse puto. Sonat autem ἀναῤῥώννυμι, q. d. Recorroboro, i. e. Robur pristinum reddo, Vires pristinas reddo, Refocillo, Reficio. Sic pass. Ἀναῤῥώννυμαι, Refocillor, Convalesco, Bud. Idem tamen, quod Plin. dixit Ægris se recolligentibus, vertit per partic. activum, ἀναῤῥωννῦσιν. Sic certe et in VV. LL. ἀνέῤῥωσεν, quod est tanquam a th. Ἀναῤῥώω, exp. Convaluit. At vero ap. Suid. habet illam suam signif. activam; exp. enim ὑγιᾶ εἰργάσατο, hoc in loco, cujus Auctorem non indicat, Ὁ δὲ Νικάνωρ ἐνόσησε, καὶ πολλάκις ὁ θεὸς ἀνέῤῥωσεν αὐτόν. Multo certe justius ἀνεῤῥώσθην significabit Convalui, quam ἀνέῤῥωσα: vel potius ἀνεῤῥώσθην est Convalui, at ἀνέῤῥωσα, Feci ut convalesceret: sic ἀναῤῥωσθεὶς ap. Synes. Epist. 67. Ubi convaluerit. [" Ἀναῤῥώννυμι, ad Phalar. 301." Schæf. Mss. * " Ἀνάῤῥωσις, Virium recuperatio, Suid. v. Ἀνάληψις." Kall. Mss.: Hes. v. Ἀναστατήρια. * Ἐπαναῤῥώννυμι, Epiphan. 2, 2.] Alterum autem COMP. Ἐπιῤῥώννυμι idem valet quod simplex ῥώννυμι, nisi quod præp. ἐπὶ vim ejus augere videri potest. A Thuc. quidem certe animadverti dici ἐπεῤῥώσθησαν pro eo, quod alibi ἐῤῥώσθησαν. Huc vero pertinet ἐπέῤῥωσα, quod alioqui est tanquam ab ἐπιῤῥώω, sicut de ἀνέῤῥωσα dictum est ab ἀναῤῥώω. Thuc. 4, (36.) Τοὺς μὲν τῷ ἀδοκήτῳ ἐξέπληξε, τοὺς δὲ, ἃ προσεδέχοντο ἰδόντας, πολλῷ μᾶλλον ἐπέῤῥωσε: sed hic ἐπέῤῥωσε est Confirmavit illos, i. e. illorum animos, Spem illis addidit. Bud. vertit simpliciter Confirmare in hoc Luciani loco, (1, 152.) Ἐπίῤῥωσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς. Affert vero et cum accus. ἐλπίδα, exponens ἐπιῤῥῶσαι τὴν ἐλπίδα, Confirmare spem: in hoc loco Herodiani, ubi ei opp. θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, 3, (2, 4.) Ὡς τῶν μὲν ἀνατολικῶν εὐθέως θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, τῶν δὲ Ἰλλυρικῶν ἐπιῤῥῶσαι. Politianum tamen sequendo, reddemus potius Spem addere. In VV. LL. ἐπέῤῥωσαν, Animum addiderunt. Ibid. e Chrys. de Prec. Ἐπιῤῥῶσαι καὶ θαῤῥῦναι. Item pro Animo, Incito, Impello, e Plut. Ἐπιῤῥώσας σε πρὸς πόλεμον. Item pass. ἐπεῤῥώσθησαν, Animo sunt confirmati. Et ἐπιῤῥωσθεὶς, Animo erectus. Apud Thuc. autem observavi ἐπεῤῥώσθησαν dici etiam de iis, qui in suo proposito firmi esse cœperunt. Herodian. addidit accus. ψυχὴν, (3, 3, 13.) Καὶ τὴν ψυχὴν ἐπιῤῥωσθεὶς, ὡς προνοίᾳ θείᾳ ὁδηγούμενος. Sed ap. Eund., ubi dicit, Ἐπεῤῥώσθη ἀπὸ τῆς νόσου, i. e., Melius habere cœpit: tribuitur significatio huic ἐπεῤῥώσθη, quæ est potius τοῦ ἀνεῤῥώσθη, et quidem etiam sine adjectione. [" Valck. Hipp. p. 171. Toup. Opusc. 2, 23. Lennep. ad Phal. 90. 164." Schæf. Mss. Greg. Cor. 786.] " Ἐπίῤῥωσις, Corroboratio, Roboris confir-" matio s. Virium," [Ælian. H. A. 6, 1. Longin. 11, 2.] " Προσεπιῤῥώννυμι, Insuper corroboro, Vires " superaddo." [Cf. Polyb. 4, 80, 3. * Συνεπιῤῥώννυμι, Plut. Alex. 33. * " Συῤῥώννυμι, Una roboro, Philo J. 1, 123." Wakef. Mss. " Heracl. Alleg. c. 52. Φύλοπις αἰνὴ παρ' αὐτῷ συνέῤῥωσεν, Pugna committitur, pro συνεῤῥάγη, nisi leg. —ῥωγεν." Schn. Lex. " Cf. Greg. Naz. Carm. p. 8. * Ὑποῤῥώννυμι, Supero, cum accus., Euseb. Hist. Eccl. 129." Kall. Mss.]

¶ AT VERO Ῥώεσθαι, quod Poëtis est Concuti, Quati, Agitari, Vehementi motu agitari, separandum a præcedentibus censui. Fateor tamen, cum ῥώεσθαι exp. ἐῤῥωμένως κινεῖσθαι, existimari hoc ῥώεσθαι suam signif. ab altero ῥώεσθαι (pro quo, ῥώννυσθαι in usu est) mutuari, vel potius suæ significationis originem. Il. Ψ. (367.) de equis loquens, in descriptione curulis certaminis, χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. Ubi Bud. vertit Quatiebantur. Sed fortasse non male reddiderimus et verbo Agitabantur, Horat., Intonsos agitabat Apollinis aura capillos. (Ut autem et de hoc obiter admoneam, scr. est πνοιῇς, ut scripsi, cum ῃ: ut sit pro πνοιαῖς: non autem πνοιῆς, quam tamen lectionem videtur secutus esse brevium Schol. Auctor, quippe qui exponat ἀνέμου δίκην: quæ certe exp. nullo mihi modo placet.) Apud Eund. legimus de Vulcano hunc versum, Il. Σ. (411.), et Υ. (37.), Χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί, ubi Eust. ῥώοντο, inquit, pro ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο: ut, sc. κατά τι ἀντίθετον dicat, ὡς αἱ μὲν κνῆμαι, ἀσθενεῖς, ἡ δὲ κίνησις αὐτῶν, ῥωμαλέα. Sic autem infra ejusdem Vulcani ἀμφίπολοι ῥώονται. Hæc ille. Sciendum autem, ut hic κνῆμαι ἐῤῥώοντο, sic alibi γούνατα ἐῤῥώσαντο ap. eum legi: sc. Od. Ψ. 3. Γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο, ubi Eust. exp. itidem, ἐῤῥωμένως ἐκινήθησαν: addens, Τοιοῦτον γὰρ ἡ παρ' ἐλπίδα τέρψις, ἀνανεοῦσα τὸ γῆρας, καὶ τὰς φυσικὰς δυνάμεις ἠτονηκυίας ῥωννύουσα ὡς τὰ πολλά. Apud Hes. est ῥώεσθαι, quod exp. σπεύδειν, et ὁρμᾷν. Item ῥώεται, quod exp. σπουδάζει. Necnon ῥώσασθαι, quod exp. ἐπιθέσθαι, et ὁρμῆσαι, et ἐπείγεσθαι. Ceterum assumit interdum hoc verbum præp. ἐπὶ per compositionem. Extat enim ap. illum ipsum Poëtam ET Ἐπεῤῥώοντο, ET Ἐπεῤῥώσαντο, tanquam a TH. Ἐπιῤῥώομαι. Legimus enim Od. Υ. 107. Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες, Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, ubi Eust. annotat, verbo ἐπεῤῥώοντο indicari τὴν τῶν ἀλετρίδων σπουδαίαν κίνησιν καὶ ῥωμαλέαν. [Hinc corrigendum Hesychianum * Ἀπεῤῥώοντο· ἐῤῥωμένως ἤλουν.] At ἐπεῤῥώσαντο legitur Il. A. 532. Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, Concussæ sunt comæ. Ibi certe annotat idem Gramm. ἐπεῤῥώσαντο dictum esse sumta metaphora ab iis, qui κινοῦνται ἐῤῥωμένως εἴς τι ἔργον. Sed et equi ῥώονται, inquit, ὅτε εἰς δρόμον συντείνονται: et σύντονον κίνησιν indicat τὸ χαίτας ἐπιῤῥώσασθαι κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. Sed Hes. illud ἐπεῤῥώσαντο non solum exp. ἐῤῥωμένως ἐπεσείσθησαν, sed etiam, ῥώμην καὶ ἰσχὺν ἐπέβαλον: ut sc. dicantur comæ robur et firmamentum adjecisse nutui. Verum addit præterea Hes., ἢ ἐῤῥωμένως ὠρχήσαντο: quam expositionem non video quomodo accommodare loco illi possimus. Sed potius ἐῤῥώσαντο, quod legimus Il. Ω. 616. Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο, expositionem istam admittere puto. Fortasse autem et compositum ἐπεῤῥώσαντο Hes., aut is unde Hes. sumsit, alicubi invenerat, hunc eund. usum habens; sed cum id seorsim positum esset, cum hac expositione, mixta fuit et ipsa cum duabus præcedentibus. Non ignoro tamen Eust. istud ἐῤῥώσαντο exponere itidem ut in præc. Il., ἐῤῥωμένως ἐκινήθησαν, addentem esse pro præsenti κινοῦνται, sed pro me facit Auctor brevium Schol., qui exp. verbo χορεύουσι.

Ῥώεσθαι Eust. exp. etiam πονεῖσθαι, et ἐῤῥωμένως καὶ μετὰ πόνου τι ποιεῖν, Il. Σ. (418.) de Vulcano, ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι Χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι: aitque Hom. ista παραφράζειν paulo post, cum dicit, ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον: i. e. ἐπονοῦντο μετὰ τοῦ Ἡφαίστου. Idem tamen paulo ante, cum ῥώοντο exposuisset ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο, (in l. quem supra protuli ex eodem libro, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί,) addiderat, Οὕτω δὲ κατωτέρω καὶ αἱ τοῦ Ἡφαίστου ἀμφίπολοι ῥώονται.

" Ἐῤῥώοντο, Movebantur, Ruebant, ap. Hesiod. " (Ἀ. 230.) de Gorgonibus: a poëtico th. ῥώω significante σείω."

" Ἐπεῤῥώοντο et Ἐπεῤῥώσαντο, sunt a th. ἐπιῤῥώω " significante ἐπισείω, Etym., qui ἐπεῤῥώσαντο exp. " itidem ἐπεσείσθησαν, ἐκινήθησαν, in h. l. Hom. " Il. A. (529.) Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο " ἄνακτος. Cui similis hic Apoll. Rh. 2, (677.) " Πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντο κιόντι, Concutie- " bantur et commovebantur super capite euntis:

" 1, (385.) ἐπὶ δ' ἐῤῥώσαντο πόδεσσι, pro eo quod A " Hesiod. Θ. (8.) ἐπεῤῥώσαντο δὲ ποσσὶν, licet ap. " hunc exponatur Tripudiarunt pedibus, ap. illum, " Innitebantur pedibus. Rursum ex Apoll. Rh. 2, " (661.) affertur, ἐπεῤῥώοντο ἐλάτῃσι, pro Incumbe- " bant remis. Ad verbum sonat, Agitabantur super " remis, i. e. Agitabant corpus in impellendis remis. " || At vero ἐπέῤῥωσαν, Animum addiderunt: item " ἐπεῤῥώσθησαν et ἐπέῤῥωντο, Animo confirmati fue- " runt: sunt a th. ἐπιῤῥώννυμι, Corroboro, Confir- " mo, Robur et vires addo."

[" Ῥώομαι, Jacobs. Anth. 9, 374. Heyn. Hom. 4, 141. 6, 128. 7, 170. 502. 784. 8, 14. 484. 725. ad Callim. 1. p. 179. ad Charit. 380. Progredior, Ruhnk. Ep. Cr. 271. Ἐῤῥώοντο, Coray in Thuc. par Levesque 3. p. 270. Voss Myth. Br. 1, 148. ad Il. Ω. 616. ad Od. Υ. 107." Schæf. Mss. Ῥώετο, Nicander Θ. 351. * " Ἀναῤῥώομαι, Regredior, Ruhnk. Ep. Cr. 271. Schrader. Præf. ad Emendd. p. vi." Schæf. Mss. Orph. Arg. 1263. οὐδ' αὖτις ἀναῤῥώσασθαι ὀπίσσω: et act. * Ἀναῤῥώω, ibid. 1209. ἀναῤῥώων δ' ἀνέτρεψε, sed. v. nott. " Ἐπιῤῥώω, Ἐπιῤῥώομαι, Ruhnk. ad H. in Cer. p. 2. Ep. Cr. 210 Dawes. M. Cr. 175. Quint. Mæc. 11. Brunck. Apoll. Rh. 156. Heyn. Hom. 4, 141. 6, 128. 7, 503. 8, 434. 726." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 1258. 4, 1633. Coluthus 99. Soph. Œd. C. 661.]

" Ῥόω, Moveo, Quatio: unde esse traditur ἐπεῤ- " ῥώσαντο."

" Ῥωρὸς, Vehemens. Vide Hes." [" A ῥώω. Supra * Δροόν· ἰσχυρόν. Ἀργεῖοι. Et Ῥάρος· ἰσχυρός." Alberti.]

" Ῥώνιος, Dignus, Dives, Hes." [" A ῥώνιω, ῥωννύω," G. " Vox corrupta forsan," Alberti.]

" Ῥαρίον, Infans: e Ῥάρος significante Ventrem. " Sed signif. hoc ῥάρος et Robustum. Vide Etym., " Hes., et Suid." [Lex. περὶ Πνευμάτων post Ammonium p. 242. Porphyrius de Prosodia ap. Albert. ad Hes. v. Ῥάριον. " Ῥάριον, Locus quidam, Ruhnk. ad H. in Cer. 450. (ubi et de Ῥάρος, Ῥαριάς,) Ep. Cr. 181. 288." Schæf. Mss.] " Ῥαριάς, άδος, ἡ, Ce- " res, ἡ Δημήτηρ, Suid., quem vide."

Pertinent huc et ista duo NOM. Ῥωστικὸς, ET Ῥωστήριον: ῥωστικὸς inquam, quatenus ponitur pro ὁρμητικός: et ῥωστήριον pro κίνημα φρενῶν καὶ παρορμητικὸν, ut habet Hesych. Nisi forte potius scribendum est ap. eum κινητικὸν, ut conveniat cum παρορμητικόν.

Σ.

" Σ, Attici mutabant in ξ, in præp. *σὺν*, et ejus " compositis. Meminerit igitur lector, verba ejus" modi, quæ ap. Atticos Scriptt. inveniet a litera Ξ " initium habentia, hic in Σ esse quærenda: ut *Ξυνετὸς* in *Συνετὸς*, *Ξύμμαχος* in *Σύμμαχος*, *Ξυναγωνίζομαι* in *Συναγωνίζομαι*, *Ξυλλέγω* in *Συλλέγω*, etc.

" Σ, iidem vertebant in *τ*, dicentes *Τεῦτλον* pro " *Σεῦτλον*, etc.; sic *Θάλαττα* pro *Θάλασσα*, etc. Non " indifferenter tamen ap. quoslibet Atticos Scriptt. " hanc mutationem inveniri, docebunt meæ animad" versiones in aliorum scripta de Dialectis." [" Σ et Ε conf., ad Diod. S. 1, 192. Σ et apostrophe conf., Porson. Hec. p. xxxiii. Ed. 2." Schæf. Mss. Σ transit etiam in Θ, ut in *βαθμὸς*, *κλαυθμὸς*, *ῥυθμὸς*, *κηληθμὸς*, *ἐλκηθμὸς*, *μηνιθμὸς*, *δυθμὴ*, etc. Valck. Schol. in N. T. 1, 207. 219. Contra ap. Lacedæmonios Θ locum *τοῦ* Σ occupat, ut in *σιὸς* pro *θεὸς*, * *Ἀσᾶναι* pro *Ἀθῆναι*, * *σεῖν* pro *θεῖν*, * *σεῖναι* pro *θεῖναι*, * *ἐλσὼν* pro *ἐλθὼν*, * *σέτω* pro *θέτω*. Lacedæmonii, Argivi, Pamphylii, Eretrii, alii pro *σ* in medio vocabuli aspirationem adhibent, ut *εὔιος* pro *εὔσιος*, *μωῖκὰ* pro *μουσικὰ*, B *ποιῆᾶι* pro *ποιῆσαι*, *βούόα* pro *βουσόα*. Vide Schn. Lex. Cf. Ælius Dionysius ap. Eust. 813. Ed. Polit., Schol. Eur. Med. 476. Athen. 454. In numeralibus, *σ'* signif. 200, *,σ* autem 200,000. * " *Ἀντίσιγμα*, Nota librariorum, Montfaucon. Palæogr. 122. 123. 132. 336. 368. 370. 372. Schol. Aristoph. B. 153. Coteler. Monum. 4, 395. Diog. L. 3, 66." Kall. Mss. Villoisoni Prolegg. ad Schol. Ven. Il. Ex hac litera factum est verb. *Σίζω*, de quo vide col. 4664. Inde] " *Σισμὸς*, Stridor qualis fit e ferro " candente in aquam immisso," [Suid.] " *Ἐπίσηγμα*, " Irritatio et immissio canum, VV. LL. sed *ἐπίσιγμα* " tolerabilius esset ab *ἐπισίζω*, pro Instigatione " canum. Dicitur autem pro hoc *ἐπισίζω*, et *ἐπιῤ*" *ῥύζω*, vel potius *ἐπιῤῥοίζω*." [" *Ἐπισίζω*, ad Mœr. 157. Kuster. Bibl. Chois. 81. Brunck. Aristoph. 2, 228. *Ἐπίσιγμα*, ibid. Kuster. l. c. ad Mœr. l. c. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 98." Schæf. Mss.] " *Ἐπίσιστον*, Canum in venatione incitamentum, VV. " LL." [" Valck. l. c." Schæf. Mss., Bekk. Anecd. C 252.]

[* ΣΑΘΗ, ἡ, Membrum virile, Aristoph. A. 1118. Item * *Σάθων*, Hes. *ὑποκόρισμα ἐπὶ παιδίων ἀῤῥένων, ἐπὶ τοῦ αἰδοίου*. Phot. *ὑποκόρισμα παιδίων ἀῤῥένων· οὕτως Τηλεκλείδης*. Vide *Ἀνδροσάθων*, et *Σάτυροι*.]

" ΣΑΙΡΩ, Scopis purgo, Verro: ut *σαίρειν τὸ δῶμα*, " Eur. (Hec. 363.): qua in signif. dicitur et *Σαρόω*. " Apud Soph. (Ant. 409.) *σήραντες*, Qui absterserunt. " Hinc autem est *Σέσηρα*, teste etiam Eust., (cum " alioqui a th. *Σήρω* quidam deduci putent,) quod " præsentis significationem habet; et sonat, Sum " ore aperto s. hianti. Existimaturque dici proprie " de canibus, qui diducto rictu, ita ut conspiciantur " dentes, minitantur: ut Aristoph. Elp. (620.) dicit " canes *Ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας*." [Cf. Procop. Arcad. c. 1. 13.] " Unde *σεσηρέναι* " alicubi redditur atque adeo reddendum videtur " Ringi: ut apparet etiam e Suida in *Ἐσεσήρεισαν*. D " Bud. vertit etiam Indignabunde et acerbe ridere; " additque, Ut jurgantes faciunt. Sed *Σεσηρέναι* " aliquando dicitur de iis, qui ore sunt hianti et " dentibus renudatis, ita ut ridere videantur, etiamsi " non rideant: unde frequenter de simulato risu; " sed interdum et de vero, Plut. (6, 834.) *Γελῶν καὶ* " *σεσηρώς*. Videtur certe *σεσηρέναι* esse, quod Lat. " Renidere dicunt. Vide Hes. et Suid. Affertur au" tem et *Σεσαρὼς* partic. pro *σεσηρώς*: unde femin. " *σεσαρυῖα* ap. Hesiod. (A. 268.) *ἡ δ' ἄπλητον σεσα*" *ρυῖα Εἱστήκει*, ubi redditur Hians." " *Σεσηρὸς, τὸ*, " Rictus, Minax oris habitus, ut est canis ringentis, " VV. LL. e Gal." [" Phryn. Ecl. 28. Thom. M. 547. 789. Jacobs. Anth. 6, 68. Anim. 121. Wakef. Trach. 565. Toup. Emendd. 2, 532. Morus ad Anton. 216. *Σεσαρὼς*, Toup. Append. in Theocr. p. 13. Valck. ad x. Id. p. 159. Callim. 106. Wakef. S. Cr. 1, 47. Mœr. 356. et n. Labia in risum torquere, Risum simulare, Plut. Mor. 1, 46. versio mala." Schæf. Mss. " Ore hio, Clem. Alex. 295. Malo sensu, Dio Chrys. 1, 70." Wakef. Mss. " *Σεσηρὸς*, adverbialiter, Auctor Philopatr. 26." Routh. Mss. Meleager 52. *σιμὰ σεσηρὼς Μυχθίζει*, Callistr. Stat. 14. p. 906. *σεσαρὸς βλέπειν*, cf. Lobeck. Phryn. 119. Plut. Cat. 4. *Τὰ σπειρόμενα καὶ νεμόμενα μᾶλλον ἢ τὰ ῥαινόμενα καὶ σαιρόμενα*. Hinc Lat. Sarrio. *Σεσηρέναι*, Schæf. Greg. Cor. 241. Eudocia p. 119. Cornutus 30. " Hermog. L. 1. *περὶ Ἰ.* cap. *περὶ ἀξιώματος τοῦ λόγου*, de litera Græca ι ita judicat: *Ἥκιστα ποιεῖ σεμνὴν τὴν λέξιν· συστέλλει γὰρ μᾶλλον καὶ σεσηρέναι ποιεῖ· διογκεῖ δὲ οὐδαμῶς τὸ στόμα*: h. e. Contrahit os, adeoque etiam exilem sonum reddit, contrarium ei quem literæ *ο, α, ω* efficiunt, quæ dicitur *λέξις πλατεῖα, διογκοῦσα τὸ στόμα καὶ διαίρουσα*. In quo quidem l. Hermogenes videtur paulo insolentius *τῷ συστέλλειν* tanquam synonymum apposuisse *τὸ σεσηρέναι*, quod plerumque dici solet de hiatu et rictu oris, qui vel ab hominibus ridentibus, vel a canibus dentes progerentibus aperitur. Sic Schol. Aristoph. Σφ. 896. *Οἱ κύνες μετὰ τὸ φαγεῖν σεσήρασι*: et Elp. 619. *Ὅταν ὀργίζονται (οἱ κύνες), σεσήρασιν ἀλλήλοις*. Eustathius etiam *σεσηρὸς χάσμημα* fieri dicit, ubi duæ vocales se insequentes pronuntiandæ sint, ad Il. Λ. p. 840. Enimvero hujus loci omnis contextus, et appositio synonymica vocis *συστέλλειν* flagitat, ut os contractum potius, saltem tam exili hiatu apertum notet, ut inde sonus sibilans et exilis exire possit. Itaque notio *τοῦ σεσηρέναι* ita definienda erit, ut non modo de rictu, et ore late aperto et diducto dicatur, sed etiam de ea oris compositione, quæ dentibus compressis, labia tantum diducit, unde is sibilus, et exilis sonus oritur, quem nunc Hermogenes in mente habuit. Hæc, quæ conjectura quadam ducti, atque ex omni Hermogenianæ orationis contexto assecuti esse nobis videbamur, postea confirmata reperimus Scholiastæ ad Hermog. 391. interpretatione, qui ita: *Σεσηρέναι δέ ἐστι τὸ εἰς μῆκος, ἀλλὰ μὴ εἰς πλάτος ἐκτείνειν τὸ στόμα, ὡς ἐπὶ τῶν γελώντων*." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * " *Σεσηρότως*, Schol. Arat. 45." Wakef. Mss.] " *Σάρμα*, Hiatus, *χάσμα*, Etym. " in *Σαρούμενος*. At Suidas *σάρματα* aliter exp. " Eidemque *Σαρμὸς* Cumulum terræ et alia signifi" cat." [Hes. *Σάρματα· * καλλύσματα· καὶ κόπρια, παρὰ Ῥίνθωνι*. (*Σαίρει*, Eid. est *κοσμεῖ, φιλοκαλεῖ, καλλύνει*.) *Σαρμός· σωρὸς γῆς καὶ κάλυμμα· ἄλλοι, ψάμμον· ἄλλοι, χόρτον. Σάρμοι· θερμοί. Καρύστιοι.* * *Σερμοί· θερμοί*. * " *Σαρμεύω*, Tab. Heracl., incerta signif." Schn. Lex. * *Διασαίρω*, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 172. *διασεσηρὼς*, Plut. Mar. 12. * *Ἐπισαίρω*, vitiosa lectio, Opp. K. 2, 243. * *Κατασαίρω*, Gl. Everro. * *Προσαίρω*, unde *προσεσηρότας*, i. q. *διεσχισμένους πρὸ*, Lycophr. 880. ad Marc. Anton. 1, 15. * *Προσσαίρω*, ibid. et var. lect. ap. Lycophr. l. c. Pherecrates Athenæi 685. *Καὶ ῥόδα προσσεσηρὼς*, Rosea arridens. * *Ὑποσαίρω*, Opp. K. 2, 243. *ὑπέσηρεν ὀδόντας*, cf. 3, 442. Philostr. Imag. 1, 31. *Τὰ δὲ ῥυσσὰ καὶ ἔξωρα, τὰ δὲ ὑποσεσηρότα*, ubi erat *ὑπο*-

σέσηρα. "Ὑποσεσηρέναι, Eumath. 105. 361." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Εἰρ. 481. "Cattier. Gazoph. p. 24. * Σαιρέσκω, Toup. Opusc. 2, 134." Schæf. Mss.]

"Σάρος, vel Σαρὸς," [et * Σαιρὸς, Hes.] "Verriculum, Scopæ: a v. σαίρω. Vide Schol. Aristoph. et Hes." ["Σάρος, Phryn. Ecl. 28. 44. Thom. M. 547. Lucillius 24. * Σάρον, Toup. Opusc. 2, 86. ad Lucian. 1, 399. Ahlwardt Bemerk über ein. Stell. Griech. Dichter." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Εἰρ. 59. J. Poll. 4, 94. 10, 29. Callim. H. in Del. 225. πόντοιο κακὸν σάρον, Phot. v. Σαίρειν, Hes. Σάρον· κάλυντρον. Βυζάντιοι. Σάρον· Ἴων Ἀργείοις· ὡς παλαιὸν οἰκίας σάρον· * βαρυτονητέον, ὡς παρὰ Σώφρονι· θέλει δὲ λέγειν, ὅτι ἄχρηστοί εἰσι διὰ τὸ γῆρας. Σαρὸν, Gl. Scopæ, "Phrynichus Bekkeri p. 14, 12." Boiss. Mss. Σίρον, Σαρὸν, Lobeck. Phryn. 83.]

"Σαρόω, sicut et σαίρω, Verro, Scopis purgo, Luc. 15, (8.) Σαροῖ τὴν οἰκίαν. Pass. Σαροῦμαι: unde Σεσαρωμένος οἶκος, Matth. 12," [44. Luc. 11, 25.] "Sic Greg. Naz. Ἐὰν δὲ σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον τὸν ἐν σοὶ τόπον εὕρῃ. Idem metaphorice dixit σαρώσαντες, addens καὶ κοσμήσαντες, ubi scribit, Τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῇ ἐπιγνώσει σαρώσαντες καὶ κοσμήσαντες." "Σαρούμενον, Fluctuans, Quod fluctibus agitatur, Etym. e Lycophr." [389. Cf. Σάρον, Ἐνσαρόω. "Thom. M. 548. 789. Wakef. S. Cr. 2, 95. Mœr. 356. et n." Schæf. Mss. Phryn. Ecl. 83. Κόρημα χρὴ λέγειν, ἀλλ' οὐ σάρον, καὶ κορεῖν καὶ παρακορεῖν, οὐχὶ σαροῦν. Σάρωσον ἐπειδὰν ἀκούσῃς τινὸς λέγοντος, κέλευσον παρακόρησον λέγειν, ὅτι οὐδὲ σάρον λέγουσιν, ἀλλὰ κόρημα καὶ κάλλυντρον. "Verbum σαροῦν a Phrynicho et Mœride improbatum Sturzius p. 192. tantummodo in N. T. et Geoponicorum libris inveniri notat. Usurpavit etiam Artemid. 2, 33. p. 199. verrendi notione; translate Lycophro: v. Lexx. Composita Κατεσαρώθη, (corpora in mare ejecta,) Euseb. Hist. Eccl. 5, 1. p. 210 (=165.) Ἀπεσάρωσε, Nicet. Ann. 1, 12. p. 31. Lexicis desunt; eodem pertinet Asarotum." Lobeck. ad Phryn. l. c. "Σαροῦσθαι, Planud. Ovid. Met. 3, 75." Boiss. Mss.] "Hinc Σάρωμα et Σάρωσις, Sordes s. Quisquiliæ verrendo collectæ: ut Galli, præsertimque Parisiis, σαροῦν, Balayer, Sordes autem verrendo collectas appellant Balayures." ["Σάρωμα, Clidemus Bekkeri 434." Boiss. Mss.] "At Σάρωθρον, sunt Ipsæ scopæ, Un balet, s. Balai, ut alii pronuntiant." ["Phryn. Ecl. 44(=131. Lob.) * Σάρωτρον, Thom. M. 547. et Add." Schæf. Mss. * Σαρωτὴς, Gl. Scoparius. * Ἀποσαρόω, vide Ἀπεσάρωσε paulo supra. * Ἀποσάρωμα, Nicet. Annal. 10, 8. * Ἐκσαρόω, Gl. Everro, Eust. Il. p. 725, 35. Od. p. 1542, 47. Rom. * Ἐνσαρόω, Lycophr. 753. μυχοῖς πόντου ἐνσαρούμενος, Jactatus. Cf. Σαρούμενον. * Κατασαρόω, vide Κατεσαρώθη paulo supra.] "Παρασαρόω, Verro," [Hes. * Περισαρόω, unde * Περισάρωμα, Bekk. Anecd. 296. Barker. ad Etym. M. 1111.] "Παισάρευμα, Quod circumquaque scissum est, VV. LL. Hes. παισαρεύματα exp. περικόμματα:" [nisi leg. Περισαρώματα· περικόρηματα.]

"Ἄσαρον, Hesychio est etiam ἀσάρωτον, Scopis non mundatum: s. Quod scopis mundari et verri non potest vel non solet aut debet. NAM Ἀσάρωτον Pavimenti genus dictum ajunt, quod scopis non verreretur, sed manibus purgamenta inde colligerentur, et spongiis mundaretur. Ego potius, quia simile erat ἀσαρώτῳ et scopis non mundato. Ita enim Plin. 36, 25. Pavimenta ap. Græcos habent elaborata arte, picturæ ratione, donec lithostrota expulere eam. Celeberrimus fuit in hoc genere Sosus, qui Pergami stravit, quem vocant Asaroton œcon, quoniam purgamenta cœnæ in pavimento, quæque everri solent, veluti relicta fecerat parvis e testulis tinctisque in varios colores. Meminit horum asarotorum et Stat. Sylv. 1, 3, (56.) varius ubi picta per artes Gaudet humus, superantque novis asarota figuris." ["Hand. ad Stat. Sylv. l. c. T. 1. p. 419. 420." Boiss. Mss.]

"Ἀμίσαρος, Hesychio ἀκόρεστος, Insatiabilis, Inexsaturabilis:" [vide nott.] "Σάραγος, Minister qui publicas porticus verrebat, Hes."

"Σάραβος, Pudendum muliebre, Suid. Hes. Affertur et Σάραβον neutro genere pro eodem. Σαράβων autem a Plat. dictus est κάπηλος, teste Polluce. Platonem autem Comicum ab eo intelligi arbitror. Vide Athen." [et nott. ad Hes. Phot. Σάραβον· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ Κωμικοὶ καλοῦσι· καὶ σάκταν· καὶ * σάβιτταν, καὶ σέλινον, καὶ ταῦραν, καὶ ἕτερα πολλά.]

"Σήραγξ, αγγος, ἡ: et frequentius in plurali σήραγγες, αἱ, Rimæ terræ et fissuræ: γῆς σχίσματα, a verbo σεσηρέναι. Vide Eust. In VV. LL. σήραγξ redditur etiam non solum Hiatus terræ, et Locus altus ac præruptus, sed etiam Antrum, Specus. Affertur insuper σήραγγες" [τῶν πετρῶν] "ex Aristot. H. A. 5, (13, 8.) pro Rimæ," [Fissuræ petrarum] "Cavernæ, et Fauces, Gaza interpr.:" [cf. 5, 14, 1.] "E Diosc. autem, 4, 267. Σήραγγας ἔχων λεπτὰς, pro Fistulas habens tenues, Ruell.; Tenues habens discurrentes venas, Marc." ["Jacobs. Anth. 7, 145. 11, 177. 363. Brunck. Soph. 3, 444. ad Diod. S. 1, 124. Toup. Opusc. 2, 60. Conf. c. φάραγξ, Boiss. Philostr. 357." Schæf. Mss. Plato Phæd. 110. Theocr. 25, 223. Oraculum ap. Paus. 8, 42, 4. Σήραγγός τε μυχὸν θείαις τιμήσετε τιμαῖς, Ælian. H. A. 1, 23. Πέτραι τε καὶ σήραγγες ἔχουσαι διασφαγὰς μικρὰς καὶ τὰς διαστάσεις, ὡς αὐγὴν ἡλίου κατιέναι. Cf. Schn. Lex. Suppl. Hesychius: Σήραγξ· σπήλαιον, κοιλότης, ὕφαλος πέτρα ῥήγματα ἔχουσα. Cf. Lex. VV. Peregr. clxxiv. b. * "Σηραγγοειδής, Theod. 4, 352." Wakef. Mss.] "Σηραγγώδης, Rimosus, Cavernosus," ["Etym. M., Ælian. H. A. 19. 519. Galen." Wakef. Mss. "Toup. ad Longin. p. 341." Schæf. Mss. Dio Cass. 566. Hippocr. 896. "Schol. Greg. Naz. p. 16. Montac., Herod. Epimer. 125." Boiss. Mss. * Σηραγγόομαι, Heliod. 1, 51. Diosc. 5, 139. * Σηράγγιον, Hesychio βαλανεῖον. "Brunck. Aristoph. 3, 164." Schæf. Mss. * Σηραγγεῖον, Lysias Fr. 11. * Σήριγξ, pro σήραγξ, Osann. Philem. p. xxxv. * Σηριγγώδης, ibid. Gal. Lex. Hippocr. p. 558.]

"ΣΑΚΑΔΙΟΝ, Organi musici genus, Hes." [Ita dictum a Sacada inventore, de quo Plut. de Musica p. 658-9. Γέγονε δὲ καὶ * Σακάδας Ἀργεῖος ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων. "Fac. ad Paus. 1, 553." Schæf. Mss.]

"ΣΑΛΑΜΒΗ, ἡ, Fenestra: quoniam σέλας βαίνει δι' αὐτῆς. Vide Hes., necnon Etym. σαλάμβας exponentem τὰς θυρίδας. Sed ap. Eund. Σαλάμβη repone pro Σαλάμβας, ubi quandam δαίμονα esse dicit." ["Σαλάμβη, Fenestra, Ostium, Lycophr. 98. ubi v. Tzetz. et Potter." Kall. Mss. * "Σαλάβην. Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν. Σαλάμβη, ὀπὴ, καπνοδόκη. Οὕτως Σοφοκλῆς. Phot. Lex. Prior glossa est etiam in Lex. SGerm. "Brunck. Lex. Soph. Vide Interpr. ad Hes. vv. Σαλάβη, Σαλύβους, * Σάμβαι.]

ΣΑΛΟΣ, ὁ, Salum, ut interpr. Bud. addens, a Livio accipi Salum pro Maris ora, in qua stant naves ad anchoras, quæ ad litus accedere non possunt. Suidas postquam σάλος exposuit * σαλευμὸς, et τάραχος, item φροντὶς, (de quibus expositionibus dicam infra,) hunc locum affert, ejus Auctorem non nominans, sed is est Polyb. 1, (53, 10.) Κατέλαβον πολισμάτιον, ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προσβολὰς περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐφυεῖς. Item hunc, Ἐν τῷ σάλῳ συνίζανον. Sed prior ille locus in nostris exempl. ita legitur quibusdam mutatis, nonnullis et additis, Καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοὺς ταττομένων, ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προβολὰς περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐφυεῖς· οὐ ποιησάμενοι τὴν ἀπόβασιν κ. τ. λ. Quæ verba sic interpr. Bayf. Applicuerunt ad oppidulum quoddam, quod sub ditione eorum erat, importuosum quidem, sed quod haberet promontoria, quæ aliqua e parte prominentia eas stationes continerent et complecterentur, quo descensione facta etc. Dixerat autem antea Polybium hic videri σάλους appellasse, quod

vulgo Spiagia Itali dicunt, i. e. Locum minime portuosum, sed in quo naves in salo esse et commorari queunt. Accepit porro hoc loquendi genus ex Aulo Hirtio, cui ait, In salo esse, item In salo et in anchoris commorari, sonare id quod ἀποσαλεύειν Diodorus dixit. ‖ Jactatio ejus qui navigat, præsertim vero ea quam affert tempestas. Qua etiam in signif. σάλος reddi potest Salum: si quidem sequamur et hic Bayfium, qui Cæsarem Salum pro Jactatione videri accipere tradit, scribentem B. C. 3, (28.) Tirones enim multitudine navium perterriti, et salo nauseaque confecti. Quod enim hic dixerit Salo, postea enarrare, dicentem, Tempestatis et sentinæ vitiis. Addit enim, At veteranæ legionis milites, item conflictati et tempestatis et sentinæ vitiis, non e pristina virtute remittendum aliquid putarunt. Ad me quod attinet, ut Bayfio assentiar, faciunt cum alii loci, tum duo quos proferam, Plutarchi unum, Luciani alterum. Ut enim Salum et Nauseam a Cæsare ibi copulari vides, ita *σάλον καὶ ναυτίαν* a Plutarcho copulari videbis, circa princ. libelli quem de Loquacitate s. Garrulitate scripsit. Sed et Lucian. (1, 769.) cum dixisset, Ἀλλ' *ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα,* addidit, Καὶ *καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου.* Ubi tamen Interpr. *σάλον* vertit Marinos fluctus; cum aliud sint Fluctus, aliud Jactatio quam illi afferunt: [cf. 2, 528.] Posse autem nos *σάλον* interpretari Jactationem, sine ulla adjectione, vel hic Cic. locus aperte ostendit, in Or. pro Murena, Quo tandem animo me esse oportet, prope jam e magna jactatione terram videntem, in hunc, cui video maximas reip. tempestates esse obeundas? Eur. circa princ. Hec. addidit gen. *πόντου*, sed qui *πλεονάζειν* videri possit, ita loquentem Polydorum, s. potius Polydori umbram, inducens, Κεῖμαι *δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ,* Πολλοῖς *διαύλοις κυμάτων φορούμενος.* Ubi Schol. annotat hoc versu posteriore explicari illud *πόντου σάλῳ*: nihil enim aliud esse *τὴν τῆς θαλάσσης ταραχὴν*, quam *συνεχεῖς κυμάτων στροφάς.* Ut autem hic dicit Eur. Κεῖμαι *δ' ἐπ' ἀκταῖς*: deinde *ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ,* tanquam opponens hæc duo, esse *ἐπ' ἀκταῖς*, et esse *ἐν πόντου σάλῳ*, ita sciendum est ap. Soph. dici a Philoctete (271.) p. 386. meæ Ed., Τόν *ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου* Εὕδοντ' *ἐπ' ἀκτῆς, ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ,* ubi Schol. *σάλου* exp. *κινήματος*, item *πόνου*: quam posteriorem exp. minime probo: licet *σάλον* valde *ἐπίπονον* esse satis constet. Metaphorice porro usus est Plut. illo vocabulo in l. de Fort. Rom. ita scribens, est autem illi de Roma sermo, (7, 256.) Ἵνα *ἀπεργάσηται πᾶσιν ἀνθρώποις ἑστίαν ἱερὰν ὡς ἀληθῶς καὶ πεῖσμα μόνιμον, καὶ στοιχεῖον ἀΐδιων, ὑποφερομένοις τοῖς πράγμασιν ἀγκυρηβόλιον σάλου καὶ πλάνης, ὥς φησιν* Ὀνησίδοτος, (sunt autem hic *ἑστίαν* pro *ὅ ἐστιν* et Ὀνησίδοτος pro Δημόκριτος e vet. Cod.) reposita. Quæ ita Bud. vertit, Ut augustum prorsus beneficumque sacellum humano generi absolveret, firmamentumque adeo stabile et sempiternum elementum, quod aberrantibus fluctuabundisque humanis rebus anchoræ instar esset. Quemadmodum autem hic *ἀγκυρηβόλιον σάλου* legimus, sic in verbo Ἀποσαλεύω legemus ex Aristot. Βαλλόμεναι *πρός τινα πέτραν, ὥσπερ ἀγκύρας, ἀποσαλεύουσιν.*

Σάλος, uti dixi, a Suida exp. * *σαλευμὸς, τάραχος,* ab Hes. *ταραχὴ, κλύδων, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης κλύδωνος κίνησις*: quæ expositiones ad proxime præcedentem pertinent, aut certe ei affines sunt. Quinetiam a Schol. Eur. *σάλον* exponi itidem *ταραχὴν*, a Schol. Soph. *κίνημα*, vides in iis quæ modo protuli. Apud Plut. autem de Alio quoque motu s. agitatione dictum *σάλον* legisse mihi videor. Sed quæ ab illo quidem ceteris subjungitur, ab hoc autem præfigitur, ab illa contra longe remota est: ea sc. qua *σάλος* dicitur esse *φροντίς*. [Apul. Met. 4. init. Cum in isto cogitationis salo fluctuarem.] Sed in hac signif. *γλωσσηματικὸν* esse crediderim hoc vocab. *σάλος*, sicut et VOCEM Σάλα, cui eand. signif. tribuit Hes. Postquam enim NOMEN Σαλῶος exposuit *ὁ πεφροντισμένος*, addit, *ἡ γὰρ φροντὶς, σάλα.* Nisi forte in altero ejus loco, itidemque ap. Suid., *σάλος* cum *σάλα* confundi putandum sit. [Σάλα, Hesychio *φροντὶς, βλάβη.* * Σαλέη, Eid. *σάλη, βλάβη.*] Habet autem hoc *σάλα* Hes. et in VERBO Ἀσάλλειν: hoc enim postquam exposuit *ἀφροντιστεῖν*, subjungit, *σάλα γὰρ ἡ φροντίς.* At Etym. HABET Σάλη: is enim postquam dixit NOMEN Ἀσαλὴς significare *ἡ ἄφροντις, ἡ μηδενὸς φροντίζουσα,* addit, *σάλη γὰρ ἡ φροντίς.* Et subjungit, *ἀσαλὴς, ὁ ἀμέριμνος.* Æschylus, *ἀσαλὴς μανία.* Atque hæc tanquam ex Herodiano et Apollodoro affert. Itidem vero SUBST. Ἀσαλέα Sophroni dicta fuit *ἀμεριμνία* et *ἀλογιστία*, si eid. Etym. fidem habemus. Alioqui certe illud *ἀσαλὴς* si deduceretur a *σάλος* habente Jactationis s. Agitationis signif., non dubium est quin sonaret Immotus, Stabilis: atque ita illi opponerentur, quæ paulo post habes, Ἐπίσαλος et Ὑπόσαλος.

Σάλος ab *ἅλς ἁλὸς* originem habet, si Etymologici Auctori credimus; et ex hoc *σάλος* fit *σαλεύω.* A quo certe non video cur dissentire debeamus, præsertim quidem in hac formatione verbi *σαλεύω* a nomine *σάλος.* Non ignoro tamen Eust. in Il. Π. 558. Κεῖται *ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος* Ἀχαιῶν Σαρπηδὼν, annotare e Porphyrio, esse *ἐσήλατο* pro *ἐσάλευσε*, tanquam a VERBO Σάλω, e quo sit Σαλεύω et Σάλος: [" aut a * Σύλλομαι, (*συλοῦμαι, ἐσηλάμην,*) Schol. Il. M. 438. Etym. M. 270, 40. Phot. 744." Wakef. Mss. Cf. Hemst. ad Thom. M. 818.]

[" Σάλος, Thom. M. 569. 818. Jacobs. Anth. 6, 64. 91. Anim. 273. Emendd. 52. ad Charit. 604=273. Meleager 77. Diod. S. 1, 211. 695. 2, 460. Orpheus de Terræ Mot. 28. 40. Heyn. Hom. 7, 236: Ind. ad Corn. Nep. Staver., Eur. Hec. 28. Abresch. Lectt. Aristæn. 48. Cura, Heyn. ad Apollod. 1154. Valck. Adoniaz. p. 204. * Σαλὸς, (ἡ, ὸν,) Lobeck. Aj. p. 276. * Σάλος, τὸ, Hephæst. p. 2." Schæf. Mss. Alcman Apollonii Dyscoli Reitzii p. 423. Καὶ *τῆνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἥμενος.* " Σάλος, ὁ, Navis in mari statio, Synes. 163. Arrian. Eux. 127." Wakef. Mss. " Σάλος, ut et Lat. Salum, est Maris ora, in qua stant et fluctuant naves anchoris alligatæ, quæ ad litus appellere non possunt: Polyb. 1. Καθώρμισαν *πρός τι πολισμάτιον ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ εἶχον*: Nepos Themist. Diem noctemque in salo navem tenuit in anchoris. Hinc *σαλεύειν* et *σαλεύεσθαι* proprie dicuntur naves, quæ uni vel pluribus anchoris innixæ nunc sursum, nunc deorsum feruntur pro undarum impetu: Moschop. Σαλεύειν *κυρίως ἐπὶ νηὸς λέγεται, ὅταν ἐπ' ἀγκύρας κινῆται, καὶ ἀσταθὴς ὑπὸ τῶν κυμάτων ταραττομένη.* Ab jactationibus hujusmodi navis, translatum *μεταφορικῶς* hoc verbum est ad quemvis motum et agitationem, Soph. Œd. T. 22, *πόλις γὰρ — ἄγαν ἤδη σαλεύει,* ad q. v. Schol. *ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν.* Id ipsum etiam dicitur *σάλῳ σείεσθαι*: Plut. Fabio, de Scipione, Καὶ *τὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀληθῶς πολλῷ σάλῳ σεισθεῖσαν ὤρθωσε πάλιν*: quæ verba e Sophocle sumsisse videtur Plut.; sic enim fere ille in Antigone 168. Ἄνδρες, *τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ* Πολλῷ *σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν,* ubi Schol. *τροπικῶς, ὡς ἐπὶ νεώς.*" L. Bosii Diatribæ, s. Exercitatt. philolog., in quibus N. F. Loca nonnulla e profanis maxime Scriptoribus Græcis illustrantur, Franequeræ 1700. p. 159. " Σαλὸς Græcis recentioribus est *μωρὸς*, Importune et stulte nugax. Suid. Σιληνός· *ὁ σάλος καὶ φλυαρός·* ubi non debuerat a Kustero solicitari, neque suspectum haberi in v. Ἔκνοον. Non aliter ap. Hes. * Ὕαλος (ita scribo Laconice pro ὕθλος) *σαλὸς, φλυαρός*: cf. Ὕθλους. Extitere seculo quinto monachi *οἱ διὰ Χριστὸν σαλοὶ* vel *προσποίητοι σαλοί*, Evagr. Hist. Eccl. 4, 34. 35. itidemque *παρθένοι* * *σαλαί*, Pallad. Hist. Laus. p. 96. cum quo conferendus est Ephraim Syr. 419. 420. Vide Car. du Cang. Gl. M. et I. Gr." Hemst. ad Thom. M. 569. " Σάλη, Æstus curarum, Andr. Cr. 87." Kall. Mss. " Thom. M. 569. Lobeck. Aj. p. 276. Heyn. Hom. 7, 236. ad Apollod. 1154. Valck. Adoniaz. p. 204. ad Lucian. 1, 316." Schæf. Mss. Phot. Σάλα· *φροντίς· οὕτως* Αἰσχύλος.]

Ἀσαλὴς, vide in Σάλος. [" Heyn. Hom. 7, 236. ad Apollod. 1154. Lobeck. Aj. p. 276. Valck. Adoniaz.

p. 204. Ἀσάλλω, ibid. Heyn. ad Apollod. l. c. Ἀσαλέα, Lobeck. l. c." Schæf. Mss. Schneiderus autem in Lex. suo affert • Ἀσαλεῖν ex Hesychio, et • Ἀσάλεια e Sophrone. • Ἀσαλία, Salmas. ad Hes. v. Ἀσάλγαν.]

[• Ἀμφίσαλος, falsa l. in Orac. Sibyll. p. 37. • "Ἄσαλος, Placidus, Plut. 10, 82. (Τῶν ποτίμων ὑδάτων τὸ πρᾳότατον καὶ τὸ ἄσαλον διώκοντες.)" Wakef. Mss.] Ἐπίσαλος, Instabilis, Mobilis, q. d. ὁ ἐπὶ σάλου ὤν, Qui est in jactatione, jactatur, ut in tempestate, et agitatur. A Suida ἐπίσαλος exp. ἀβέβαιος, et εὐμετάπτωτος, additurque hoc exemplum, Ἐπισάλων τε τῶν τῆς σωτηρίας ἐλπίδων γενομένων αὐτοῖς, ἐξεχώρουν τοῦ ἄστεος: [e Theophyl. Hist. 6, 5. • "Πολύσαλος, Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss.] Ὑπόσαλος, i. q. ἐπίσαλος. Nisi quis præp. ὑπὸ existimet aliquantum de signif. minuere; ideoque ὑπόσαλος proprie sonare Submobilis, Subinstabilis. Apud Diosc. certe ὑπόσαλοι ὀδόντες redditur Dentes mobiles, labantes, cui interpretationi et Bud. subscribit, 1, 141. Καὶ σταλτικὸν ὑποσάλων ὀδόντων ἐπὶ, ubi Ruell. Dentium mobilitates stabilit: [cf. 5, 119.] Crediderim autem et ap. Plut. de Defect. Orac. 771. meæ Ed. (=709. Reisk.) pro ὑπὸ σάλου reponendum esse conjunctim ὑποσάλου: [Τῆς γῆς ὑποσάλου γινομένης, Contremiscente.]

[• "Σαλότης, Lobeck. Aj. p. 277. • Σαλία, ibid. et 359. Thom. M. 569. Valck. Adoniaz. p. 343. Toup. Opusc. 1, 399." Schæf Mss. "Polemon Physiogn. 1, 11. p. 250. Σαλίας καὶ • παλιμβουλίας σημεῖον, ubi Sylb. ex Adamant. 2, 17. p. 398. male rescripsit δειλίας. Videtur leg. Σαλείας." Schn. Lex. Suppl. • "Σαλεία, Stultitia, Montf. Palæogr. 61." Kall. Mss.]

Σαλεύω, Sto in salo, Fluctuo, Fluito, Bud., afferens e Synesio, Ἡ μὲν οὖν ναῦς ἐσάλευεν ἐπὶ μετεώρων· λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν· καὶ ἐσάλευεν ἐπ' ἀγκύρας μιᾶς, ἡ ἑτέρα δὲ ἀπημπόλητο. Sic ap. Basil. p. 357. Ὥσπερ οἱ θαλαττεύοντες ὅταν ἐπὶ δύο σαλεύωσιν ἀγκυρῶν, τοῦ κλύδωνος καταφρονοῦσι. Rursum Synes. de Insomn. Μηδ' ἔχειν εἰπεῖν παρ' ἥντινα γῆν τὸ σκάφος σαλεύει. Vide Ἀποσαλεύω. Metaphorice ap. Plut. de Herod. Ἔδοξε γὰρ ἐν θαλάσσῃ πολὺν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλύδωνα τὰς ἐπιφανεστάτας καὶ μεγίστας πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἀνωμάλως διαφέρεσθαι καὶ σαλεύειν, τὴν δὲ Θηβαίων ὑπερέχειν τε πασῶν καὶ μετέωρον ἀρθῆναι πρὸς τὸν οὐρανόν. Metaphorice itidem ἀρχὴ σαλεύουσα ap. Herodian.: quod veluti exponens subjungit, Καὶ παρὰ μηδενί πω βεβαίως ἱδρυμένη. Idem (5, 1, 7.) de bello Parthico loquens, Ἐφ' ᾧ πᾶσα Ῥωμαίων ἐσάλευεν ἀρχή. Utrobique autem Polit. Fluctuare vertit. Rursum Plut. Ἐν ἀπείρῳ κενῷ τὸν κόσμον σαλεύει. In VV. LL. σαλεύσας redditur, Cum agitasset, Cum jactasset, (ut Virg. Talia jactanti, pro Agitanti in animo, s. versanti,) in hoc loco, Πολλὰ δὴ καθ' ἑαυτὸν σαλεύσας, ἀνέῤῥιψεν ἐκ τῶν παρόντων εὐτυχῆ κύβον: qui l. a Suida affertur, non nominante Auctorem, postquam dixit σαλεύσας esse βουλευσάμενος. Sed ego, quod et Suidæ pace dictum sit, existimo potius σαλεύσας hic quoque neutrum esse, et commodissime redditum iri illo ipso verbo Fluctuare; sed metaphorice sumto, ut passim ap. Latinos Fluctuo: cum sc. ab illis dicitur Fluctuat animus, item Fluctuantur incerti animi, vel Fluctuat aliquis animo. Et a Catullo, magnis curarum fluctuat undis: itidemque a Virg. magno curarum fluctuat æstu. Quod autem ad illud πολλὰ attinet, quod in errorem impulisse Suidam quoque videri potest, scimus frequenter poni adverbialiter, quem usum et hic commodissime habebit. Alia autem præterea exempla significationis hujus verbi Σαλεύω, ap. eund. Suid. videnda tibi relinquo, in Σαλεύσας, et in Σαλεύει: necnon in Ἐσάλευε.

Σαλεύω active, Jacto, Agito, Concutio, Quatio, Quasso. A Luciano σαλεύειν pro Quatere poni testatur Bud. Apud Plut. πρὸς Κολ. metaphorice, Τίνα δόξαν οὐ σαλεύει; Hinc PASS. Σαλεύομαι, Jactor, Agitor, Concutior, Quassor, Epigr. ἐκ Βρομίου γυῖα σαλευόμενον. Bud. exp. Concuti, item Contremiscere, afferens e Luciano (1, 470.) Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα

A ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τοὔδαφος ἀνεῤῥήγνυτο. Isocr. autem dixit, in Or. de Pace, Πολιτείαν σαλευθῆναι καὶ λυθῆναι. Apud Diosc. 5, 4. σαλευθέντες ὄνυχες a Ruellio redditur Mobiles ungues: Καὶ ὄνυχας δὲ θᾶττον ἀφίστησι σαλευθέντας ἐπικλασθεῖσα. ["Thom. M. 374. 817. ad Diod. S. 1, 417. ad Charit. 673=271. Jacobs. Anth. 6, 77. 91. 7, 95. 8, 158. 9, 288. 10, 52. Exerc. 1, 160. Coray Theophr. 305. Sosipater 1. Lucillius 95. Strato 95. Bast Lettre 126. Heyn. Hom. 7, 236. Huschk. Epist. in Propert. p. 42. de h. v. laudat Brunck. Soph. T. 4. p. 655. et Abresch. Lectt. Aristæn. 48. 111. 319. 320. Alberti Peric. Cr. 55. Valck. Oratt. 339. Zeun. ad Xen. K. Π. 219. (2, 4, 6.) Toup. Opusc. 1. 382. 408. 2, 70. 78. 123. Musgr. Cycl. 432. Bergler. ad Alciphr. 337. Neutraliter, Paus. 3, 143. Σαλεύειν ἐν κινδύνῳ, Dionys. H. 4, 2010.: ἐπί τινι μόνῳ, Plut. T. 6. p. 48. Hutt." Schæf. Mss. "Σ. ἐλπίδα, Spem pono, Eust. Ism. 93.: βίον ἐπί τινι, Villoison. Anecd. Gr. 2, 60. Demophili Sent. 12. Heliod. Æth. 16.
B 119.: ἐπί τινος, 49." Wakef. Mss. Appian. 1, 298. Heliod. 9. p. 420. Οὐκ ἐν ἑαυτῷ τὸ εἶναι καὶ τεθνάναι σαλεύων. Anonymus Suidæ in Πυθαγόρας Ἐφέσιος, Σαλεύων ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Schleusn. Lex. N. et V. T.]

[• "Σάλευμα, Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. 4, 415. Ed. 1." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 879. Dionis Or. 63. πολεμικὸν ἵππου. Σαλεύματα, Crissationes, Artemid. 1, 79. • Σαλευτὸς, Schleusn. Lex. V. T. "Huschk. l. l. ad Σαλεύω, Ruhnk. Ep. Cr. 74. Jacobs. Spec. 13. Exerc. 1, 160. Anth. 6, 77. 9, 288. Anim. 272. Brunck. Soph. 3, 449." Schæf. Mss.] Ἀσάλευτος, ὁ, ἡ, Inconcussus, Immotus, Immobilis, Firmus, Stabilis. Philo, Βέβαια, ἀσάλευτα, ἀκράδαντα. Auctor Dialogi qui Axiochus inscribitur, (p. 370.) Γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγονος βίος ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος. ["Ἀ. ἡσυχία, Continua tranquillitas, Otium perpetuum. Seneca Ep. 67. T. 2. p. 248. dixit Otium inconcussum. Gloss. Vett. Ἀσάλευτος· Inconcussus: Ἀσάλευτα· Illibata." Fischer. Ind. Æschin. Dial. "Jacobs. Anim.
C 272. Specim. p. 13. Wakef. S. Cr. 3, 56. ad Diod. S. 1, 160. Toup. Opusc. 1, 248. Huschk. Anal. 123. Jacobs. Anth. 7, 95. 8, 350. 9, 110." Schæf. Mss. • Ἀσαλεύτως, Constanter, M. Anton. 1, 16. Polyb. 9, 9, 8. • "Εὐσάλευτος, Athan. 1, 444." Kall. Mss.] "Ἡμισάλευτος, Hesychio ἐξ ἡμίσεος σεσαλευμένος, "Dimidia e parte concussus et agitatus."

[• "Ἀμφισαλεύω, Jacobs. Anth. 7, 408. Ruhnk. Ep. Cr. 71." Schæf. Mss.]

"Ἀνασαλεύω, Concutio, Quasso, Exagito, ["Bergler. ad Alciphr. (1, 39.) p. 188." Schæf. Mss. "Planud. Ovid. Met. 8, 641. Jo. Damasc. Hist. Barlaami p. 5. Cod. Par. 903." Boiss. Mss. Lucian. 5. p. 229. • Ἐπανασαλεύω, Aristot. Phys. p. 154.]

Ἀποσαλεύω, Sto in salo, Thuc. 1, (137.) Καὶ ἀποσαλεύσας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου, ὕστερον ἀφικνεῖται εἰς Ἔφεσον, Schol. ἀποφυγὼν ἐκ τοῦ λιμένος, καὶ σάλῳ ὁμιλήσας, deinde subjungit σάλῳ significare τῷ ἀλιμένῳ τόπῳ, ἔνθα σάλος γίνεται. Eadem autem exp. totidem verbis ap. Suid. habetur.
D Dion, Ἡ Κλεοπάτρα κατόπιν τῶν μαχομένων ἀποσαλεύουσα, Cleopatra, quæ a tergo pugnantium procul in salo erat, ut vertit Bayf. Dicitur etiam ἀποσαλεύειν ἐπ' ἀγκύρας vel ἐπ' ἀγκυρῶν. Plut. (Pomp. 77.) Τοιούτου δικαστηρίου ψῆφον ὁ Πομπήϊος ἐπ' ἀγκυρῶν πρόσω τῆς χώρας ἀποσαλεύων περιέμενεν. Aristot. loquens περὶ προβοσκίδων quas habent sepiæ, Αἷς προσάγονταί τε καὶ λαμβάνουσιν εἰς τὸ στόμα τὴν τροφήν· καὶ ὅταν χειμὼν ᾖ, βαλλόμεναι πρός τινα πέτραν ὥσπερ ἀγκύρας ἀποσαλεύουσιν. Quod idem commemorans Plin., scribit, Sepiæ et loligini pedes: duo ex his longissimi et asperi, quibus ad ora admovent cibos, et in fluctibus se velut anchoris stabiliunt. Bud. ἀποσαλεύειν ἐπ' ἀγκύρᾳ, ap. Dem. (1213.) exp. Jactari in salo, Ad anchoras stare in alto. Bayf. in l. de Re Navali, Cum, inquit, anchoræ jactæ erant procul a portu, naves dicebantur in salo esse. Græci dicunt ἀποσαλεύειν, Diod. S. 20. Διόπερ ἠναγκάζοντο τὰς ἀγκύρας ἀφέντες, ὡς ἂν ἐν δυσὶ σταδίοις ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσαλεύειν, ἅμα πολλοῖς περιεχόμενοι δεινοῖς. Quod

ἀποσαλεύειν dixit Diod., Aulus Hirtius 5. In salo et in anchoris commorari, protulit. Dicit etiam In salo esse. Hactenus Bayfius. Utitur et Dion hoc verbo absolute, 49. p. 267. Ed. patris mei, *Καὶ ὁ Ἀγρίππας ἅμα ἐπιπλέων ἀπεσάλευεν.* || In VV. LL. affertur *ἀποσαλεύειν* et in alia signif.; nam *ἀποσαλεύειν ἐπὶ τοῦ ὕδατος γῆν* exp. Stabilitam esse terram super aquam. Sed testimonia ibi desiderantur. [" Ad Charit. 311. Diod. S. 2, 460. Dionys. H. 3, 1394. Huschk. Anal. 120." Schæf. Mss. Plut. 7, 920. Arrian. Epict. 3, 26. * *Ἀποσάλευσις*, Proclus in Plat. Remp. x. ap. Morum Annot. ad N. T. p. 103. *Ὁ θάνατος ἦν ἀ. τῆς συμπάσης ζωῆς τοῦ σώματος.*]

Διασαλεύω, Concutio, Quatio: sicut et *σαλεύω*: nisi quod præp. vim aliquam significationi addere videri potest. E Luciano (2, 239.) affertur in VV. LL., *Διεσάλευσε τὴν πόλιν*, pro Concitavit urbem. Ibid. pass. præt. *Διασεσαλευμένος τὸ βλέμμα*, pro Aspectu lubrico; sed non addito nomine Auctoris: [1, 692. "Thom. M. 818." Schæf. Mss. "*Διασαλεύειν τοὺς ἤχους*, Sonos perturbare dicuntur *αἱ συμπτώσεις τῶν φωνηέντων*, Vocalium concursus, quia in tali concursu soni vocalium singularum non recte distinguuntur, sed veluti confluunt, et confusam elocutionem faciunt, qualis est in omni hiatu. Dionys. H. de C. VV. 23. p. 180(=210. cf. 196.) Mox dicit eodem sensu * *ἀποκυματίζειν τὸν ἦχον*, Sonum perturbare, Inquietum reddere." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * *Διασάλευσις*, Marcell. de Pulsibus Cod. Palat. *Οὐκ ἴσης οὐδὲ ὁμαλῆς αὐτῶν τῆς διασαλεύσεως.* * *Προδιασαλεύω*, Prius concutio, Schneidero susp.]

"*Ἐκσάλευσον αὐτὸ*, Suidas affert pro *ἐξένεγκον*: " ex Aristoph. opinor," [Λ. 1028. sed Brunck. e Codd. restituit * *Ἐκσκάλευσον.* " Toup. Opusc. 1, 105. Brunck. Soph. 3, 508." Schæf. Mss.]

[* " *Ἐνσαλεύω*, Philostr. 64." Wakef. Mss.] *Παρενσαλεύω*, Concutio, ut quidem exp. VV. LL. Ubi affertur et pro Tripudio, ex Aristoph. (Πλ. 291.) *τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων.* [Philostr. Apoll. 2, 13. *Πρὸς αὐλὸν παρενσ.* * *Παρενσάλευσις*, Nicet. Annal. 5, 2. *Μανικὴ π. τῶν ποδῶν.*]

Ἐπισαλεύω, pro Concutior, Agitor, VV. LL. e Philostr. (234. Boiss.) *Ἐπισαλεύω τοῖς ἀκρωτηρίοις*, [" Pierson. Veris. 230." Schæf. Mss.] At vero NOM. *Ἐπίσαλος*, quod signif. Instabilis, Minime firmus, verbale non est, sed potius e nomine *σάλος* factum.

[* " *Μετασαλεύω*, Amoveo, Orig. c. Cels. (2. p. 387.) 59. (* *Μετασαλευτὸς*, unde) * *Ἀμετασάλευτος*, Immotus, Clem. Alex. Pæd. 2, 7. p. 171." Kall. Mss.]

Παρασαλεύω, itidem pro Concutio; s. potius Aliquantum concutio. In VV. LL. Labefacto. [Gl. Demoveo. " T. H. ad Plutum p. 89. Kuster. Aristoph. 7." Schæf. Mss. * *Παρασαλευτὸς*, unde] " *Ἀπαρασάλευτος*, Non concussus, Non quassatus," [" Chrys. in 1 Tim. Serm. 18. T. 4. p. 326, 31. *Ἑστήκαμεν γὰρ ἐπὶ τῆς πέτρας ἀπαρασάλευτοι.*" Seager. Mss. " Suid. v. *Ἀνερμάτιστον*, cf. Ruhnk. ad Longin. §. 2." Boiss. Mss.]

[* " *Ὑποσαλεύω*, Commoveo, Euseb. Hist. Eccl. 374. et metaph. 359." Kall. Mss. Appian. B. C. 2. p. 518.]

[* *Σαλέω*, unde *Σαλοῦσα*, Photio *φροντίζουσα· σάλα γὰρ ἡ φροντίς.* " Wakef. S. Cr. 2, 94. * *Ἐνσαλέω*, 95." Schæf. Mss.]

" *Σαλάω*, Quatio, VV. LL."

[* *Σαλάσσω*, unde *Σαλάξαι*, Hesychio *κατακλῦσαι, κινῆσαι. Σαλαχθέν· σεισθέν.* " Wakef. Ion. 94. Jacobs. Anth. 7, 95. 11, 70. 227. Exerc. 1, 161." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 457. *Σεσαλακισμένος*, Schol. Aristoph. Σφ. 1164. * *Ἐκσαλάσσω*, Anal. 3, 112. " Jacobs. Anth. 11, 209. Toup. Opusc. 2, 108." Schæf. Mss.

" *Σάλαξ*, Metallorum incerniculum, VV. LL. ex J. Poll." [10, 149. Apud Hes. * *Σάλαγξ· ἰχθὺς ἀγαθός· καὶ μεταλλικὸν σκεῦος, ὥσει ἔλεγε* * *σιδηροπλάτης*, ubi v. Interprr.]

" *Σαλάγειν*, Stuprare. Legitur in quodam versu " ap. Lucian. (2, 2551.) Exp. et *ταράσσειν*: sed " Hes. *σαλαγεῖ* habet, non *σαλάγει*." [Ut *παταγέω* a *πατάσσω*, sic *σαλαγέω* a *σαλάσσω*. Opp. K. 4, 74. *σαλαγεῦντος ἐπὶ δνοφεροῖο Νότοιο*: cf. 3, 352.]

" *Σαλάγη*, Clamor, Hes."

[* *Σαλύγα*, (*σάλος, σαλεύω, σαλύω, σαλύσσω*, i. q. *σαλάσσω*,) Hesychio *ἡ συνεχὴς κίνησις. Σαλύγην*, Eid. *τὴν γινομένην κίνησιν ἐκ τῆς καταφορᾶς τοῦ ἀτράκτου οὕτω καλεῖσθαί φασι.*]

" *Σαλαΐζειν*, Lamentari, Plangere: *θρηνεῖν*, Suid. " *κόπτεσθαι*, Hes.: qui ET *Σαλαῒς* exp. *κωκυτὸς*, Eju- " latus, Ploratus." [" Malim * *Σαλαϊσμὸς*, ut exhibet Salmas. in Lamprid. 181. Etym. M. 707. *Καὶ Σαλαΐζειν, Ἀνακρέων, ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν*, (ut Suid.) *σαλεύει γὰρ καὶ ταράττει τὴν διάνοιαν ἡ ὀδύνη τοῦ θρήνου.*" Alberti. Infra * *Σασαλαγεῖ*, Eid. *θρηνεῖ.*]

" *Σαλοῦσθαι*, Curiose incedere et accurate, ut " molliculi solent; *σαλακωνεύειν*, VV. LL." [Cf. *Σαυλοῦσθαι.* " Afranius ap. Nonium, Magnifice volo fluctuatim ire ad illum." Schn. Lex.]

" *Σαλάκων, ωνος, ὁ*," [*σάλος, σαλάσσω*, fut. *σαλάξω*,] " Qui cum pauper sit, dives haberi vult: " sive, divitis speciem præ se fert: aut divitem se " esse simulat, Qui in paupertate opulentiam simu- " lat: ut Suid. totidem verbis exp., *ὁ προσποιού-* " *μενος πλούσιος εἶναι, πένης ὤν.* Hes. autem exp., " *ὁ πτωχὸς ἀλαζών*: quibus verbis non dubium est " quin declarare voluerit, quod uno potius verbo " dicitur conjunctim, *πτωχαλαζών*, de eo qui se " jactat uti divitem, quamvis pauper sit. In VV. " LL. redditur Ostentator pecuniosus, (qualem facete " describit auctor Rhet. ad Her. l. 4.) sicut *σαλα-* " *κωνεία*, Ostentatio pecuniosa. Sed videndum est " quomodo dici possit Ostentator pecuniosus pro " Ostentatore pecuniarum: itidemque Ostentatio " pecuniosa pro Ostentatione pecuniarum. Adde " quod si Ostentare, proprie sonat, Ostendere su- " binde, s. frequenter, quæri poterit quomodo pecu- " nias ostentaturus sit, qui nullas habet. At simu- " lare divitias vel pauperrimus potest. Potius igitur " verbo Simulare aut verbali Simulator utendum hic " fuerit: donec etiam Ostentare et Ostentator pro " duobus illis accipi, probetur. Erasmus certe in " nominis *πτωχαλαζὼν* expositione, parum et ipse " hæc consideravit, quem alioqui si non verbo Simu- " lare, at verbo Jactare potius usurum fuisse puto. " Idem porro Hes. tradit Theophrastum voluisse " *σαλάκωνα* vocari *τὸν δαπανῶντα ὅπου μὴ δεῖ*: i. e. " Eum qui sumtuosus in iis rebus esset ubi non " oporteret. Atque ita putatur accepisse Aristot. " Rhet. 2., ubi divitum mores describens, ait eos *σαλά-* " *κωνας* esse et *σολοίκους*. Sed ipse Aristot. scribit, " *Σαλάκωνες δὲ καὶ σόλοικοι* (sunt sc. *οἱ πλούσιοι*, Di- " vites,) *διὰ τὸ πάντας εἰωθέναι διατρίβειν περὶ τὸ* " *ἐρώμενον καὶ θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν.* Schol. au- " tem Aristoph. (Σφ. 1164.) *Σαλάκωνα* quendam mol- " lem et luxui deditum fuisse tradit, Autolyci pa- " trem: unde *διασαλακώνισον* exp. ap. illum Poëta, " *ἁβρύνθητι* et *διαθρύφθητι*. Quinetiam *σαλακωνεύ-* " *εσθαι* exp. *τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτόν*.

" Hinc *Σαλακωνία*, vel *Σαλακωνεία*, (illud quidem " tanquam immediate a *Σαλάκων*, hoc vero tanquam " a *Σαλακωνεύομαι*,) Simulatio divitiarum in pauper- " tate, Jactantia in paupertate, *ἡ ἐν πενίᾳ ἀλαζο-* " *νεία*, Hes. sicut *σαλάκων* exposuit *ὁ πτωχὸς ἀλα-* " *ζών*. Item, sequendo secundam exp. quæ data " fuit nomini *σαλάκων* e Theophr., *σαλακωνεία* est " Pecuniarum profusio in ea quæ illa minime digna " sunt: adeo ut propter eam splendidus et magnifi- " cus aliquis dici non possit. Tertiam denique no- " minis *σαλάκων* exp. si sequamur, *σαλακωνεία* s. " *σαλακωνία* fuerit Mollities qualis est hominum " luxui deditorum, aut eorum qui delicias facere " dicuntur. Apud Alciphr. (2, 3.) Menander Gly- " ceræ scribens, *τρυφὰς* et *σαλακωνίας* copulat: " *Οἶσθα γάρ μου τὰς συνήθεις ἀσθενείας· ἃς, οἱ μὴ* " *φιλοῦντές με, τρυφὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθα-* " *σιν*, Delicias et mollitiem." [" Bergler. p. 225." Schæf. Mss.] " Observa autem hic *σαλακωνίας* " cum ι solo, non cum ει. A *σαλάκων* certe scriptura " hæc magis rationi consentanea est: at vero tan- " quam a *σαλακωνεύω* s. *σαλακωνεύομαι* potius, altera.

"Exp. porro itidem Σαλακωνεύειν, necnon Σαλακωνίζειν, Delicias facere, atque mollitie diffluere; necnon Cevere: pro τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινῆσαι, et σαυλοπρωκτιᾷν. Sequendo autem reliquas duas interprr. quæ præcedentibus nominibus datæ fuerunt, redditur etiam Opes jactare in paupertate: item Sumtus facere ubi non decet, Sumtuosum esse temere, vana magnificentiæ affectatione. Dicitur et Διασαλακωνίζειν: quod tibi exhibebit hic Index, si suo loco quæras. Vide etiam Aristoph. Schol. Suid. et Hes." [Athen. 691. Πρὸς θεῶν, ποία ἡδονὴ, μᾶλλον δ' οὖν σαλακωνία; * Σαικονῆσαι, Phot. ἀντὶ τοῦ κινηθῆναι· Ἀριστοφάνης. Hes. Σαικωνῆσαι· * διασαικωνῆσαι.]

"Διασακώνισον, Hes. positum esse dicit pro διασαλακώνευσον, h. e. τρυφερῶς βάδισον: nam τοὺς θρυπτομένους dictos fuisse σαλάκωνας, forsitan ἀπὸ τοῦ σαυλοῦσθαι, quod est θρύπτεσθαι. Et σαλάκωνα dici τὸν οὗ μὴ δεῖ δαπανῶντα. Hæc ille, proculdubio respiciens ad Aristoph. Σφ. (1169.) Ἀνυσόν ποθ' ὑποδυσάμενος, εἶτα πλουσίως Ὡδὶ προβὰς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον. Ita enim habent Comici exempl., et non solum ejus Schol., sed etiam Suid. et Etym. Quorum hi duo illud διασαλακώνισον exp. διάθρυψαι, * διαγαυρίασον: quoniam sc. σαλάκωνες olim dicebantur οἱ διαθρυπτόμενοι, a verbo σαυλοῦσθαι, quod est ἁβρῶς βαίνειν et velut σείεσθαι, παρὰ τὸ σάλον. Schol. quoque ipsius Comici exp. ἁβρύνθητι et διαθρύφθητι: dictum addens a Salacone quodam Autolyci patre, qui fuerit μαλακὸς, Mollis et effeminatus. Addit etiam, videri hoc verbo significari τὸ σαλακωνεύεσθαι, h. e. τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτὸν, Agitare s. Jactitare nates. Sed in quibusdam Codd. scribi * διαλυκώνισον: in Artemidori autem Συναγωγῇ, legi * διελακώνισεν: quorum illud esse a Lycone quodam pentathlo, qui fuisse μαλακώτερος videatur. Deinde ad prius διασαλακώνισον revertens, ipsum exp. ἁβρῶς καὶ μαλακῶς σαυτὸν διακίνησον, a Salacone quodam τρυφηλῷ: additque quosdam σαλακωνίσαι esse dicere τὸ τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινῆσαι:" ["Simul autem alludit (Aristophanes) ad nomen Λάκων, tanquam si diceret: τρυφερόν τι διακίνει τὰς Λακωνικάς." Brunck.] "Rursum Hes. διασαλακώνισον exp. διάνυσον, ἀπὸ τοῦ ἐγκεκλεῖσθαι τὸν Σαλάκωνα."

"Σαυλὸς, Delicatus, Mollis, etc. vide Hes." ["Σαυλὰ, adv., Jacobs. Anth. 9, 184. Ruhnk. Ep. Cr. 29. Voss Myth. Br. 1. p. 106. Ilgen. ad Hymn. 362. ad Diod. S. 1, 97. 352. et Add." Schæf. Mss. Διονύσου σαῦλαι βασσαρίδες, Hephæst. 40. Σαυλὰ βαδίζειν s. βαίνειν, Clem. Alex. Pæd. 3, 10. Simonides in Etym. M.] "Σαυλοπρωκτιᾷν, τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτόν: vide Σαλάκων." [Aristoph. Σφ. 1173.] "Hinc VERB. Σαυλοῦσθαι, Deliciari, etc." [Hes.] "Apud Eur. Cycl. (40.) quidam interpr. Tripudiare." [* Σαύλωμα, Hesychio θρύμμα.] "Διασαυλούμενον, idem Hes. exp. διακινούμενον καὶ ἐναβρυνόμενον: item διασειόμενον: respiciens forsitan ad h. Aristoph. l. qui ab Etym. citatur, Ὁρῶ γὰρ ὡς ὄμφακα διασαυλούμενον. Atque adeo idem ille Etym. (270.) διασαυλούμενον esse dicit ἁβρυνόμενον καὶ διαθρυπτόμενον: nimirum παρὰ τὸν σαῦλον, τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον, ut ap. Simonidem in Iambis, Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς * κορωνίτης." "Σαυνὸς, Mollis, Tener:" [Σαυνὰ, Hesychio ἁπαλά. "Jacobs. Anth. 7, 242." Schæf. Mss. Cf. Σαυκρός.]

ΣΑΛΠΙΓΞ, γγος, ἡ, Tuba, Buccina, Il. Σ. (219.) ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ. Eur. (Phœn. 1387.) σάλπιγξ Τυρσηνικὴ, ut κώδων Τυρσηνικὴ ap. Soph. initio Ajacis. Pro hoc autem epitheto facit, quod ap. Athen. legitur, (184.) Τυῤῥηνῶν δ' ἐστὶν εὕρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. [Cf. Ληϊστοσάλπιγγες.] Dicitur autem σάλπιγγι σημαίνειν ἀνάκλησιν, s. σιωπὴν, aut cum alio accus. Interdum vero et absque adjectione σάλπιγγι σημαίνειν, ut videre est cum ap. alios, tum ap. Plut. et Athen. Item Minerva cognomento Σάλπιγξ ap. Argivos, quod illa tubæ perhibeatur esse inventrix. Ejus meminit et Lycophr. (915.) Vide Eust. [Il. Σ. p. 1189, 46.] Est autem reponendum Σάλπιγγος Ἀθηνᾶς ap. Hes. pro σάλπιγγας Ἀθηνᾶς, in voce Σάλπιγξ. Affertur σάλπιγξ et pro σάλπισμα, i. e. Tubæ sonitus: ex hoc Aristot. loco, Rhet. 3, (6.) Οἷον τὸ φάναι τὴν σάλπιγγα εἶναι μέλος ἄλυρον. || Σάλπιγξ ap. Themist. videtur etiam esse Instrumentum musicum, Bud. || Nomen piscis, Buccina, Turbo, VV. LL. [Cf. Σάλπη.] Vide Hes., ap. quem est etiam Nomen avis. ["Thom. M. 789. ad Charit. 518. Heyn. Hom. 7, 461. 799. 8, 190. Wakef. Eum. 572. Stanl. ib. Jacobs. Anth. 7, 410. 8, 74. 10, 305. Boiss. Philostr. 377. Plut. Mor. 1, 594. Pro σάλπισμα, Tyrwh. ad Aristot. p. 177. Σάλπιγγος μόνον ἐστὶ χρεία, ad Diod. S. 2, 578. Ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην, Dionys. H. 5, 125." Schæf. Mss. "De tonitru, Nonn. D. 22, 286." Wakef. Mss. Cf. Σαλπίγγω. Dionys. H. de C. VV. p. 252. Schæf. Ὥστε ἑξακισχιλίους ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην τῶν βαρβάρων κατακοπῆναι, i. e. ὑπὸ τὸ σάλπισμα ἐκεῖνο. Artemid. 1, 58. Porph. ad Ptolem. Harm. 259. Valck. Schol. in N. T. 2, 313.]

[* "Σαλπιγγοειδὴς, In formam tubæ, Ruf. Eph. 60." Wakef. Mss.] Σαλπιγγολογχυπηνάδαι, Qui tubis, hastis, barbisque formidabiles sunt, VV. LL. ex Aristoph. [B. 966.]

[* Ἐρισάλπιγξ, Avis quædam, Schol. Aristoph. Ὄρν. 884. cf. Ἠρισάλπιγξ. * "Χρυσοσάλπιγξ, Const. Manass. Chron. p. 78. 101." Boiss. Mss.]

[* Σαλπίγγιον, Hes. v. * Ἰσκάνδιον. "Herba, quæ alias ἵππουρις dicitur, Geopon. 2, 6." Kall. Mss.]

Σαλπίγγω, quod inusitatum esse putatur, ET Σαλπίζω, ιγξω, ισω, Tuba cano, Buccino, Il. Φ. (388.) Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανὸς, s. δ' ἐσάλπιγξεν, ubi cur dixerit potius ἐσάλπιγξε quam ἐβρόντησε Eust. docet. Epigr. σάλπιγξον ταχέως ἀνακλητικόν. J. Poll. 4, c. 11. Καὶ μὴν ὁ Μεγαρεὺς Ἡρόδωρος ὁπότε σαλπίγξῃ, χαλεπὸν ἦν αὐτῷ πλησιάζειν κ. τ. λ. Esse autem fut. σαλπίγξω, unde aor. ἐσάλπιγξα, ab illo Σαλπίγγω quidam tradunt: quod Σαλπίγγω tamen in usu esse non putatur, uti dixi. In prosa certe non minus receptum esse arbitror alterum fut., σαλπίσω: unde ἐσάλπισα, Athen. 10. Καὶ ἡ γυνὴ δὲ ἐσάλπισεν. Et PASS. Σαλπίζομαι, Tuba canor, promulgor. Interdum generaliter, Promulgor, Pervulgor: sumta metaph. a præconibus tuba canentibus: ut σαλπιζόμενον Bud. reddit Promulgatum, Pervulgatum: afferens e Basil. Οὐδὲν γὰρ εὐποιίας σαλπιζομένης ὄφελος. De quo tamen exemplo, minime Budæo assentior; quippe qui existimem Basil. respexisse ad Matth. 6, (2.) Ὅταν οὖν ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου. Ac certe pro Pervulgor s. Divulgor potius usurpatur COMP. Διασαλπίζομαι, sicut vox ACTIVA Διασαλπίζω, pro Pervulgo, Divulgo. ["Anna C. 14." Elberling. Mss.] Est autem et aliud COMP. Περισαλπίζομαι, cujus præt. περισεσάλπισμαι, Tubarum s. Tubæ sonitu excitor, Circumsonantem tubam audio, Plut. (6, 726.) Ἀκούσας σοφοῦ διαλεχθέντος ὅτι μόνος στρατηγὸς ἀγαθὸς ὁ σοφός ἐστιν, ὁ μὲν λόγος, ἔφη, θαυμαστὸς, ὁ δὲ λέγων οὐ περισεσάλπισται, Nunquam sonitu tubæ excitatus est, circumsonantem tubam audivit. Quæ ambæ interprr. Budæi sunt. In VV. LL. περισεσάλπισται, Tuba circa eum obstrepuit: et περισαλπίζομαι, Deducor tubis circumsonantibus. ["Clem. Alex. 997. Περισαλπίζω, Synes. 128." Wakef. Mss. * Περισαλπισμὸς, Julian. Or. 5. p. 168. * Περισαλπιστὸς, unde * Ἀπερισάλπιστος, Synes. Ep. p. 13. 302. * Ἀπερισαλπίστως, Anna C. 211. * Περισαλπιγκτὸς, unde] "Ἀπερισάλπιγκτος, Qui tubarum clangore non circumsonatur s. circumsonat. Suidæ * ἀπεριήχητος, ἀπαρήχητος, generalius." ["Planud. Ovid. Met. 13, 98." Boiss. Mss.]

["Σαλπίγγω, Heyn. Hom. 8, 190. Phryn. Ecl. 82 (=191. Lobeck.) Thom. M. 789. Σαλπίζω, ibid. Lucian. 1, 68. Phryn. Ecl. 81. Σαλπίξω, Σαλπίσω, 82. T. H. ad Plutum p. 229. Ἐσάλπιγξε, Schneid. Anab. p. 17." Schæf. Mss. "Κ. Ἀ. 1, 2, 17. Ἐπεὶ ἐσάλπιγξε, sc. ὁ σαλπιγκτὴς, ut explicatur ab Hutch. Eodem modo explicant σημαίνειν. Fortassis h. l. reddi possit Clangi jussit. Ibid. 7, 3, 16. Ῥυθμοὺς καὶ οἷον μαγάδι σαλπίζοντες in saltatione." Lex. Xen.

* " Σαλπίσσω, Koen. ad Greg. Cor. 288(=613. Schæf.) ad Lucian. 1, 68. 312." Schæf. Mss. Phot. * Σαλπίττει· ἀντὶ τοῦ σαλπίζει. " Verbum ἁρπάζειν inter illa recensent Grammatici, quæ duplicem habere dicuntur formam futuri: ἁρπάζω, ασω, αξω. Διστάζω, ασω, αξω. Σαλπίζω, ισω, ιξω. Non videntur animadvertisse duplicem quoque formam dari derivatorum a præteritis pass., ut ἅρπασμα et ἅρπαγμα. Non habent ista duplex fut., sed duplex est verborum forma. (Cf. Schol. in Luc. 23, 36.) Ab ἁρπάζω usitato more fut. ἁρπάσω: sed ἁρπάξω ortum a v. * ἁρπάσσω, quæ pronunciatio Dorica propria fuit Tarentinis; omnia enim verba in αζω et ιζω Tarentini efferebant in ασσω et in ισσω, quod e Grammatico doctissimo, Heraclide Alexandrino, docuit plus semel Eust. ad Hom. Sæpius autem evenit, ut formæ Tarentinæ in usum fuerint communem Græcorum introductæ, quam in rem Eust. Il. K. p. 751, 14. verba profert σαλπίσσω et * λακτίσσω, quorum neutrum isthac forma reperietur in Lexicis, quæ tantum præbent σαλπίζω et λακτίζω. Cum itaque in libris Veterum invenirent Grammatici σαλπίσω et σαλπίξω, utrumque retulerunt ad Σαλπίζω, cum referri debuerat (σαλπίξω,) secundum ipsorum regulas, ad σαλπίσσω, atque ad eam normam omnia hæc debuerant ad analogiam reduci." Valck. Schol. in N. T. 1, 414-5.]

Σάλπισμα, τὸ, a Σαλπίζω, Tubæ sonitus, clangor, Quod tuba proclamatum est, πολεμιστήριον σάλπισμα, J. Poll. [* " Σαλπισμὸς, Tubæ clangor, Inc. Lev. 23, 24. Theod. sec. Procopium Cat. Niceph. p. 1335. Num. 23, 21." Schleusn. Lex. V. T.] AT VERO Σαλπιγκτὴς alterum illud futurum sequitur, quod ad scripturam attinet. Est autem σαλπιγκτὴς Tubicen, Buccinator, ut verbale verbali reddatur. Dem. (284.) Οἱ δὲ τοὺς στρατηγοὺς μετεπέμποντο, καὶ τὸν σαλπιγκτὴν ἐκάλουν. Legitur et ap. Arrian. (5, 23, 12.) Lucian. (3, 272.) et Athen., Pollucem, atque alios. [" Thom. M. 789. ad Charit. 660. ad Diod. S. 1, 203. 2, 184. 320. 349. ad Mœr. 354. Eorum certamina, Jacobs. Anth. 8, 386. Μόνον σαλπιγκτοῦ δεῖται, ad Diod. S. 2, 578." Schæf. Mss. Hesychio ὄρνεόν τι.] Sed invenitur ETIAM Σαλπικτὴς, et quidem ap. Plut. præsertim; sed hæc scriptura Budæo fuit suspecta, quippe qui eam in suo Lex. emendarit. Addidit vero ibid. et tertiam scripturam ISTAM Σαλπιστὴς, sed nullo confirmatam testimonio: [sed extat ap. Theophr. Char. c. 25. Apocalyps. 18, 2. " E tribus illis σαλπιγκτὴς maximam habet ab exemplorum multitudine et vetustate auctoritatem; nam præter Thuc. 6, 69. etiam Xen. K. 'A. 4, 3, 29. 7, 4, 15. tum Dionys. Hal. Ant. 7, 59. p. 1450. Diod. S. 3, 36. 13, 45. Plut. Aristide 21. Crasso 32. Præcc. Reip. ger. 27. T. 12. p. 188. Paus. 5, 22. Ælian. V. H. 2, 44. Dio Cass. 47, 43. p. 521. 51, 9. p. 639. Artemid. 1, 122. et unusquisque horum identidem usurpavit: σαλπικτὴς, Edd. vett. in Plut. V. Luculli 10. T. 3. p. 290. idemque in illo Dem. loco et Appian. Annib. 7, 41. p. 279. Codex unus tenet, semel in textum admissum Hisp. 6, 93. p. 216. in quo sæpius σαλπιγκτὴς occurrit. Σαλπισταὶ præter Theophrastum Dionys. H. 4, 18. p. 680. 681. Charit. 8, 10. et Cod. Diod. S. 3, 36." Lobeck. Phryn. 191. " Σαλπικτὴς, ad Mœr. 354. ad Diod. S. 1, 203. Thom. M. 789. ad Charit. 660. T. H. ad Plutum p. 229. Σαλπιστὴς, ibid. ad Charit. l. c. ad Diod. S. 2, 184. 320. Thom. M. l. c. ad Mœr. l. c." Schæf. Mss. * Σαλπιστικὸς, Qui tuba canitur, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Apud J. Poll. 4, (87.) c. 11. legitur et COMP. Ἱεροσαλπιγκτὴς, quod sonat Sacer tibicen, ἱερὸς σαλπιγκτής. Ac certe his potius verbis disjunctim positis quam illo comp. utendum censet J. Poll. A quo dicitur ἱεροσαλπιγκτὴς s. ἱερὸς σαλπιγκτὴς esse ὁ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς σαλπίζων, ubi subaudiendum esse creditur ἀγῶσι: ut sc. sit Tibicen qui adhibetur sacris certaminibus. [Chandler. Inscr. 34. Schæf. Greg. Cor. 422.] Est et aliud COMP. Ἀριστοσαλπιγκτής: nam J. Poll. Menandrum quosdam vocare ait ἀριστοσαλπιγκτάς. Videtur autem ἀριστοσαλπιγκτὴς, accipiendo simpliciter, sonare Præstantissimus tubicen. Extat præterea adj. COMP. Ἀσάλπιγκτος, SIVE Ἀσάλπικτος. Dicitur autem ἀσάλπικτος ὥρα a Soph. [in Lemniis] vocata fuisse Media nox, quod vespere duntaxat et mane tuba canere solerent. Vide Hes.

[* " Ἀποσαλπίζω, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 223." Kall. Mss. * Ἐνσαλπίζω, Gal. de Comp. Med. p. Loc. 3, 1. p. 408. * Ἐπισαλπίζω, Joseph. A. J. 9, 13, 3. * Προσαλπίζω, unde * Προσάλπιγξις, Eust. Od. Φ. p. 767, 39. * Προσαλπιστὰ δεῖπνα, Convivia in quibus omnia, quæ fieri deberent, buccinæ sono significabantur, ap. Ælian. V. H. 8, 7. si lectio vera. Apud Athen. πρὸς σάλπιγγα. * " Ὑποσαλπίγγω, (s. * Ὑποσαλπίζω,) Jacobs. Anth. 12, 61." Schæf. Mss.]

[* Σαλπιγγόω, unde * Σαλπιγγωτὸς, Hes. v. * Ἰσανδοτόν. * " Σαλπιγγώτη, Chishull. Inscr. 142." Schn. Lex.]

" ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ et Σάνδαλον, (quorum illud magis usitatum,) Sandalium, Calceamentum muliebre, Hes. Sed ap. eum pro βαβλάντια, (quo nomine vocari eadem tradit,) arbitror vel potius persuasus sum reponendum esse βλαυτία: pro eod. enim hæc duo poni, aperte docui in Βλαυτίον. Cum autem σανδάλιον proprie sit Calceamentum muliebre, ut cum Hercules dicitur παίεσθαι τῷ σανδαλίῳ vel σανδάλῳ ab Omphale, ap. Lucian. (2, 15.) tribuitur tamen et viris: ut cuidam claudo σανδάλιον et βλαυτίον tribui vides in Βλαυτίον. Sic in Act. 12, (8.) Angelus Petro dicit, Ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. Significat et ἰατρικὸν ἐπίδεσμον, Hes." [" Σανδάλιον, Brunck. Aristoph. 1, 7. (Λ. 45.) ad Lucian. 1, 617. Jacobs. Anth. 10, 21. 206. Ruhnk. ad Rutil. 104. Bergler. ad Alciphr. 28. Koppiers. Obss. 54. Voss Myth. Br. 1, 108. ad Diod. S. 1, 367. Σάνδαλον, Jacobs. Anim. 293. Voss. l. c. 107. Toup. Opusc. 2, 98. Koppiers. l. c. Ilgen. ad Hymn. 377. Dearum marinarum σ. quid Matron dicat, Bergler. ad Alciphr. p. 12. cf. Eund. p. 28. * Σάνδαλος, Const. Manass. Chron. p. 119. Meurs." Schæf. Mss. Cf. Σάμβαλον. * " Σανδάλιος, Cocchii Chirurg. p. 7." Kall. Mss.] " Σανδαλοθήκη, Sandalorum theca s. Sandaliorum. Quam vocem e Menandro J. Poll. affert." " Ἀσάνδαλος, Sandaliis carens: ideoque ἀνυπόδητος." [Bion 1, 21. " Nonn. D. 14, 382." Wakef. Mss. * " Μονοσάνδαλος, (Qui altero pede tantum calceatus est,) Apollod. 1, 9, 16." Boiss. Mss. Schol. Pind. Π. 4, 133. ad Hes. v. Σανδάλια * Χρυσεοσάνδαλος, Eur. Or. 1468. Iph. A. 1042. * " Σανδαλώδης, Schol. Eur. Or. 1371." Boiss. Mss. * " Σανδαλίσκος, Aristoph. B. 408. * " Σανδαλόομαι, Sandalia gero, Eust. Ism. 110." Boiss. Mss. * " Σάνδαλις, ad Diod. S. 1, 189. (* Σανδαλιώτης, unde) * Σανδαλιῶτις, * Σανδαλώπη, Voss Myth. Br. 1, 111. (* Σανδαλίζω, * Σανδαλιστὸς, unde *) Ἀσανδάλιστος, Clem. Alex. Str. 4, 9. p. 597." Schæf. Mss. * " Σαγάλινα ξύλα, in Arriani Periplo Erythr., pro * σατάλινα, * σαντάλινα, * σανδάλινα, E santalo s. sandalo arbore, ut exp. Salmas. Exerc. 1032. et post eum Beckmann. de Mercat. 2, 1." Schn. Lex.]

" ΣΑΝΔΑΡΑΧΗ, Sandaracha. Est Succus concretus, terreusque, et quodammodo ustus: in metallis fere iisdem in quibus et τὸ ἀρσενικὸν, h. e. Auripigmentum, proveniens:" [Theophr. de Lapid. 40. 50.] " Plin. in aurariis et argentariis metallis inveniri scribit. Hæc Gorr., ap. quem plura vide. Sandarachæ est maxime ἀνθηρὸν χρῶμα, Floridus color: ideoque ἀνθηρὸν sandaracham exposuit Hes., ut annotant VV. LL. In iisd. hæc adduntur: Duplex est sandaracha: una, fossitia, colore cinnabaris, quam Arsenicon rubrum vocant: altera, factitia: i. e. cerussa in fornace cremata, sandyx. Vide Diosc. 5, 122. Vitruvius, inquit Gorr., id quod fit e cerussa in fictile conjecta, ac super carbonibus, quoad colorem rubrum duxerit, cremata, sandaracham ob similitudinem coloris nominat: sed ipsum Diosc. σάνδυκα scribit appellari. Affertur et σανδαράκη per κ, ex Aristot. H. A. 8, 24." " Σανδα-

" ῥάκη, vide in Ἐριθάκη, quod idem esse existimatur." A " Apud Hes. σανδαλαράχη perperam legitur, quod " ait esse χρώματος εἶδος." [Vide Schn. Lex. " Σανδαράχη, Bergler. ad Alciphr. 138. Wagner. 2, 221. * Αὐτοσανδαράκη, ibid." Schæf. Mss. * Σανδαρακουργὸς, unde * Σανδαρακούργειος, e quo * Σανδαρακουργεῖον, et ap. Strab. 12. p. 841. * Σανδαρακούργιον.]

" Σανδαραχίζειν, Sandaracham colore imitari, s. " Sandarachæ colorem, e Diosc. 5, 113."

" Σανδαράχινον χρῶμα, Sandarachæ color." [* Σανδαράκινος, Philostr. 3, 14. Ælian. H. A. 17, 23. Herod. 1, 98.]

" ΣΑΝΙΣ, ίδος, ἡ, Tabula, Asser. De Tabula s. " Assere navis, cum ap. alios, tum ap. Lucian. Sic " Epigr. L. 1. p. 74. meæ Ed. Κλασθείσης ποτὲ νηὸς " ἐν ὕδασι δῆριν ἔθεντο Δισσοὶ ὑπὲρ μούνης μαρνάμενοι " σανίδος. Pro Libro affertur ex Eur. Alc. (970.) " Item plur. num. σανίδες Tabulæ judicum, necnon " Tabulæ in quibus leges scribebantur, item quibus " inscribebantur debitores aut prævaricatores, aut B " etiam mulctæ debitorum, Album in quo Athenis " maleficorum crimina describebantur. Ita VV. LL., " ubi et σανίδες ex Hom. affertur pro Valvis." [" Jacobs. Anth. 9, 37. Emendd. 43. ad Diod. S. 1, 183. 683. Brunck. Aristoph. 2, 236. (Σφ. 848.) Heyn. Hom. 5, 664. Thom. M. 714. 745. Valck. Anim. ad Ammon. p. 2. 193. Act. Traj. 1, 136. 206. Toup. Opusc. 2, 219. ad Herod. 525. 624. Wolf. Prol. Hom. 83." Schæf. Mss. Aristot. Mirab. 21. Τὰ κεράμια τιθέασιν εἰς σανίδας: Tabulatum Columellæ 12, 12. Hes. Σανίς· λεύκωμα ἐν ᾧ αἱ γραφαὶ Ἀθήνησιν ἐγράφοντο πρὸς τοὺς κακούργους. Phot. Σανίς· καὶ ἐν ᾗ τοὺς κακούργους ἔδουν, καὶ ἐν ᾗ τὰς δίκας ἐνεχάραττον· τὸ μὲν ἐν Θεσμοφοριαζούσαις, (931. 940.) τὸ δὲ ἐν Σφηξὶ (349. 848.) δεδήλωται. Σανίδα· τὸ * δεσμωτικὸν ξύλον, τὸ λεύκωμα ὅπου αἱ δίκαι λέγονται. Isocr. περὶ Ἀντιδ. 109. Orell. Ἐν ταῖς σανίσι ταῖς ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐκτιθεμέναις ἀναγκαῖόν ἐστιν ἐν μὲν ταῖς τῶν θεσμοθετῶν ἐνεῖναι τούς τε τὴν πόλιν ἀδικοῦντας καὶ τοὺς συκοφαντοῦντας. Crux cui affigi- C tur homo criminis compertus, Herod. 7, 33. Ζῶντα πρὸς σανίδα προσδιεπασσάλευσαν, 9, 120. Πρὸς σανίδα προσπασσαλεύσαντες ἀνεκρέμασαν αὐτὸν, unde ap. Hes. v. Σανὶς, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, quod non viderunt Interprr. * Σανιδοστρέω, Aristoph. Θ. 1135. " Jacobs. Anth. 9, 37." Schæf. Mss.] " Σανι- " δώδης, Tabulæ s. Asseri similis." [Aret. 3, 8. Ἕξεις ῥαδιναὶ, σ.] " Item verbum Σανιδόω, Tego ta- " bulis, Tabulo, Contabulo: unde pass. Σανιδοῦ- " σθαι, cujus partic. σεσανιδωμένος, Tabulis stratus, " Tabulatus, Contabulatus, ut πλοῖα σεσανιδωμένα," [Schol. Thuc. 1, 10.] " Tabulata, Naves tabulatis " munitæ, etc." [Σανιδόω, Gl. Contigno, Coasso, Tabulo. Ibidem etiam male * Σανιδάω· Asso. * Σανίδωμα, Tabulatum, Polyb. 1, 22, 6. Scutum Romanum compactum est ἐκ διπλοῦ σανιδώματος, 6, 23, 3. " Thom. M. 533. ad Od. B. 390. Græv. Lectt. Hes. 600. ad Diod. S. 1, 183." Schæf. Mss. 3 Macc. 4, 8. Etym. M. 470, 33. Σανίδωμα, Gl. ἐπίπεδον, Pulpitum, Tabulatum, Laqueare. * Σανι- D δωτὸς, Tabulatus, Contabulatus, Asseribus tectus, LXX. Exod. 27, 8. 38, 7.] " Εὐσανίδωτος, Bene " tabulatus, Bonum habens tabulatum," [Hes. v. Εὐσέλμοιο. " Ad Od. B. 390." Schæf. Mss. * Σανίδιον, Aristoph. Εἰρ. 202. * " Σανιδεία, ἡ, Tabulatum, Chandler. Inscr. p. 14, 3." Schn. Lex.]

" Σανιώδεις, Medicis sunt Quibus scapulæ instar " alarum protuberant: quibus propterea angustus " in modum tabulæ ac depressus est thorax: unde " illis nomen, paratis tabem incurrere. Eosdem et " πτερυγώδεις nominant. Hæc in VV. LL. e Gal. " de Temper. 2. Videtur autem leg. potius esse " σανιδώδεις."

" ΣΑΡΓΟΣ, vel Σαργὸς, Piscis esse traditur e mugi- " lum genere, Gaza ap. Aristot. Græca voce itidem " Sargum appellat, 5, 11." [Gl. Sargulus. Arcad. 46.] " Σαργῖνοι autem Pisces sunt gregales, VV. LL." [Athen. 321. Cf. Σαρδῖνοι.]

ΣΑΡΞ, κὸς, ἡ, Caro: de hominis et de brutorum pariter animalium carne. Quidam ap. Athen. 7. Ἅπας δὲ ἰχθὺς σάρκα φιλεῖ βροτέαν, ἄν που περικύρσῃ. Apud Eund. legimus σαρκὸς ὑείας. Item σὰρξ ὠμὴ ap. Plut. Apud Hom. autem legitur potius pluralis σάρκες. Σὰρξ, ut e Gal. Meth. Med. 10. docet Gorr., tribus modis dicitur: uno proprie, duobus improprie. Proprie quidem et absolute dicitur pars corporis nostri simplex, mollis, rubicunda, fibras musculorum complectens. Quanquam non eas tantum complectitur, sed etiam contra caloris interni impetum et vehementiam, atque externorum calorem, frigus, duritiem, eas munit, fovet, nutrit. Gignitur e sanguine mediocriter siccato, et perdita regignitur. Ob id σὰρξ pars multi sanguinis et calida dicitur: unde et carnis abundantia e sanguinis copia nascitur. Hæc σὰρξ partem plurimam animalium sanguine præditorum constituit. Ad hanc quoque reducenda est, quæ in gingivis, in glande penis, intus in digitorum radicibus, finibus, mediis, et lateribus, et cuti inest. Quin et in plantis ipsis circa lignosas et veluti nervosas fibras suam quandam carnem Theophr. tribuit. Tu quoque in ferro rubigine exeso carnem contabuisse, fibras ob duritiem restitisse deprehendes: ac modo eodem in lapidibus carie exesis. Talis quidem est σὰρξ proprie dicta. Alterum autem σαρκὸς genus est improprie dictum, et nomine (ut ait eod. loco Galenus) carens, huic quidem finitimum, sed tamen diversum, fibras omnes cordis, ventriculi, œsophagi, intestinorum, vesicæ utriusque, uteri, et si qua sunt alia his fibris cuique propriis prædita ambiens, et his circumhærens et circumnascens et eas muniens contra calorem nativum omnia populantem, atque etiam contra æstum, frigus et cetera foris occursantia. Quamvis autem membranis aliis fibræ non sint, tamen his quandam carnem propriam negare non possumus, cum sanis et bene nutritiis membranæ hujusmodi sint habitiores, et magis corpulentæ, attenuatis vero quacunque de causa, sint magis tenues. Tertium vero et ultimum σαρκὸς genus est propria cujusque visceris substantia, quam Erasistratus παρέγχυμα, h. e. Affusionem, appellavit. Ea visceris cujusque actionis causa est. Talis est cerebri, pulmonum, hepatis, lienis, renum caro; s. id totum quod venis, arteriis, nervis, stomachis, præterea folliculo fellis quidem ab hepate, ureteris vero a rene ademtis, reliquum manet. Per hanc carnem etc. || Σὰρξ, Corpus, ut Cic. interpr., cum hæc verba Metrodori, Σαρκὸς εὐσταθὲς κατάστημα, vertit Firma affectio corporis. Sic autem eum interpretari et ap. Epicurum, docebit te p. 54. mei Cic. Lex. || Σὰρξ, in N. T. e sermonis Hebraici consuetudine non solum pro Corpore, sed pro Toto etiam homine ponitur: ut Matth. 24, (22.) Οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ. Quomodo autem utatur Paulus hac voce te docebunt doctiss. Interpretis annotationes. || Σὰρξ κοχλίου, Callus limacis, VV. LL. ex Hermol. ap. Diosc. 1, 80. || In iisd. σὰρξ de Oliva, pro Pulpa, e Theophr. C. Pl. 6, 11. [" Jacobs. Anth. 10, 198. Moldenh. Tent. in Hist. Pl. Theophr. p. 108. Σάρκες, Toup. Add. in Theocr. p. 404. Τὰς σάρκας ἔχειν ἐν τοῖς λίγδοις, ibid." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 443. Schleusn. Lex. N. et V. T.: Theocr. 22, 112. Σάρκες δ' οἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον. * Σύρξ, Æolice pro σάρξ. * " Αὐτόσαρξ, non habent Lexx. Αὐτόσαρκες sunt, Qui cuticulam curant, Carni et voluptatibus carnis toti addicti. Chrys. πρὸς τοὺς Σκανδαλισθέντας, 1, 7. init. Τινές εἰσι πήλινοι, καὶ δυσανάγωγοι, καὶ δυσπειθεῖς, καὶ αὐτόσαρκες, Quidam sunt rebus intenti terrenis, contumaces, refractarii, et carni addicti: ibid. 22. Μὴ γάρ μοι τὰ καθάρματα τῶν ἀνοήτων εἴπῃς, τοὺς βλάκας καὶ αὐτοσάρκας ὄντας, καὶ φύλλων κουφοτέρους, Noli mihi commemorare sceleratos et stultos homines, socordes, totos carni addictos, ac foliis leviores." Suicer. Thes. Eccl.]

Σαρκοβόρος, ὁ, ἡ, Carnivorus, Greg. Naz. de Homine, Καὶ τὰ σαρκοβόρα τῶν ζώων προφέρουσι. Ibid. Ὄρνεα σαρκοβόρα. [Manetho 5, 193. " Thom. M.

206. ad Charit. 538." Schæf. Mss. * *Σαρκοβορέω*, Schol. Thuc. 2, 50. * " *Σαρκοβορία*, Const. Manass. Chron. p. 9. Meurs. * *Σαρκοβρὼς*, Brunck. ad Æsch. Pr. 446." Schæf. Mss. Eur. Stobæi Phys. p. 242. * *Σαρκογόνος*, unde * " *Σαρκογονία*, Porph. A. N. 15." Wakef. Mss.]

Σαρκοειδὴς, ITEM *Σαρκώδης*, Carnis similitudinem præ se ferens. Aut etiam Carnosus, s. Carneus. Sed prima interpr. priori illi voci magis convenit. *Σαρκώδης* autem a Gaza reddi etiam Pulpa constans, testatur Bud.

Σαρκοκήλη, Carnosus ramex, Ramicis genus, cum caro inter tunicas increscit, VV. LL. e Celso. *Σαρκοκήλη*, inquit Gorr., Ramex carnosus. Est caro durior, inquit Gorr., quæ aliqua scroti parte increvit. Gal. tumorem eum in genere scirrhorum statuit. In eo color sui similis ubique est. Proprie quidem de testiculis induratis dicitur: nec tamen ad eos solos pertinet, sed ad nervos etiam a quibus testes dependent, si eos duriores fieri contigerit, et ad tunicas, siquando inter eas caro increverit. Causa esse potest interdum fluxio, interdum vero ictus, aut imperita post ramicis succisionem curatio: aliaque omnia a quibus scirrhi inducuntur.

Σαρκοκόλλα, q. d. Carnis gluten, Lacryma arboris quæ in Perside nascitur, thuris pollini similis, colore subrufo, amara gustanti. Inter Gummi genera numeratur a Plinio (13, 10.); sed et Arbor ipsa eod. nomine cum lacryma sua vocatur. Nomen habet ex effectu: quod in vulneribus carnem glutinet. Eadem fluxiones oculorum sistit. Diosc. 3, 99. Ἡ δὲ *σαρκοκόλλα ἐστὶ δάκρυον δένδρου γεννωμένου ἐν* Περσίδι, *ἐοικὸς λιβανωτῷ λεπτῷ*: quod dicit habere facultatem *κολλητικὴν τραυμάτων, καὶ ἐφεκτικὴν τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς ῥευμάτων*. [" Argemone altera, Diosc. Notha 449." Boiss. Mss.]

Σαρκολάβος, q. d. Carnis prehensor, Forceps. ITEM *Σαρκολαβὶς*, *ίδος*, *ἡ*, pro eod. *Σαρκολάβος*, inquit Bud., Forceps, Instrumentum chirurgi. Paulus Ægin. 6. Τὴν *μὲν οὖν ἐπουλίδα σαρκολάβῳ ἢ ἀγκίστρῳ ἐκκρεμάσαντες ἀποτέμωμεν*. Alterius autem nominis *σαρκολαβὶς* pro Forcipe itidem hoc exemplum affert ex Hippiatria, Καὶ *τὴν χοιράδα ἐπιλαβόμενον σαρκολαβίδι, τὴν βύρσαν ἀποτέμνειν σμιλίῳ*. In VV. LL. e Diosc. pro Forcipe itidem, ut Marc. et Ruell. vertunt; s. Forficula, ut Hermol.

[* *Σαρκολιπὴς*, Anal. 2, 230. * " *Σαρκοπαγὴς*, Meleager 117. Jacobs. Anth. 8, 124." Schæf. Mss. * *Σαρκοπέδη*, Greg. Naz. 2, 64. * *Σαρκοποιὸς*, Plut. 9, 88. * *Σαρκοποιέω*, 10, 511. Justin. M. Apol. 1. p. 52, 29. Suicer. Thes. Eccles. * " *Σαρκοποιΐα*, Carnis confectio, Porph. Antro Nymph. 14." Wakef. Mss. * *Σαρκόῤῥιζος*, Theophr. H. Pl. 7, 12, 1. Fr. 4, 63.]

Σαρκοσχίζω, Carnem conscindo. In VV. LL. Carnem a cute aufero. [" Fictum videtur verbum e vitiosa olim ap. J. Poll. lectione, 2, 233. ubi *σάρκα σχίσαι* editum erat, pro eo, quod debuerat esse *Σαρκίσαι* ex Herod. 4, 64. a th. * *Σαρκίζω*, *ισω*, Carnem detraho, detergo. J. Poll. l. c. *Σαρκίσαι, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελεῖν*." Schw. Mss.]

[* " *Σαρκοτακὴς*, Procl. H. in Minerv. 44." Boiss. Mss. * " *Σαρκότακος*, Jacobs. Anth. 10, 282." Schæf. Mss. * *Σαρκοτοκέω*, Sext. Emp. p. 13. Ἡ *ἄρκτος σαρκοτοκεῖται*. * *Σαρκότικτος*, unde * *Σαρκοτικτέω*, Anonym. ap. Suid. v. *Σάρκινος*.]

[* *Σαρκοτρόφος*, *ὁ*, *ἡ*, unde] *Σαρκοτροφέω*, q. d. Carnem alo. E Greg. Naz. affertur pro Cutem belle curo, Horat. In cute curanda plus æquo operata juventus.

Σαρκοφάγος, *ὁ*, *ἡ*, Carnivorus, Carnis esor, comesor, Qui carne vescitur, vivit, Plut. (7, 152.) *Δικαιότατον εἶναι τὸν γύπα τῶν σαρκοφάγων ἁπάντων*. Sic et ap. Aristot. atque Athen. varia animalia vocantur *σαρκοφάγα*. Substantive autem pro Sepulchro: ut ap. Juv. Sarcophago contentus erit. Item Lapis quidam Assius, s. Asius, ex eo, quod carnem exedat, ita dictus. Vide Diosc. item Gal. et Cels. necnon Plin. [Schn. Lex. Etym. Gud. 474, 44. " Toup. Opusc. 1, 206. * *Σαρκοφαγέω*, (Gl. Excarnifico,) Meleager 93. ad Diod. S. 1, 99. 361. 2, 222. ad Herod. 238." Schæf. Mss. Plut. 7, 849. 10, 120. 136. " Nilus Narrat. 3. p. 27. Eratosth. Ed. Seidel. p. 15." Boiss. Mss. Strabo 7. p. 458. 460., 15. p. 1037.: 4 Macc. 5, 26.] *Σαρκοφαγία*, Carnis s. Carnium esus: ut libelli Plutarchi *περὶ Σαρκοφαγίας*. [4 Macc. 5, 7. 14. Suidas. " Diod. S. 1, 201." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 849." Wakef. Mss.]

[* *Σαρκοφανὴς*, Sext. Emp. 1, 14, 50. * *Σαρκοφθόρος*, Orph. Hymn. 69, 7. " Wakef. Eum. 54." Schæf. Mss.]

Σαρκοφόρος, *ὁ*, *ἡ*, Carnem gestans, e Nonno (Jo. 1, 46.) *σαρκοφόρος λόγος* de Christo, [Andr. Cr. 37. Clem. Alex. 562. 600. Ignat. p. 3. 165. * *Σαρκοφορέω*, Clem. Alex. 215. 682. Cæsarius Dial. 3, 153.]

[* *Σαρκοφυὴς*, unde * *Σαρκοφυέω*, Hippocr. 525. * *Σαρκοφυΐα*, 774.]

Σαρκόφυλλος, Carnosa folia habens. Ad verbum, Carnifolius, VV. LL. e Gaza ap. Theophr. H. Pl. 1, 16.

[* *Σαρκοχαρὴς*, Greg. Naz. 2, 141. * *Σαρκέλαφος*, unde * " *Σαρκελάφεια σῦκα*, Ficorum species quædam, Athen. 78." Schw. Mss.]

Ἀ*παλόσαρκος*, *ὁ*, *ἡ*, Qui molli est carne, Gal. ad Gl.

Ἄ*σαρκος*, *ὁ*, *ἡ*, Carne carens, Expers carnis, Carne non constans, Anacr. (43. fin.) de cicada, *ἄναιμ'*, *ἄσαρκε* [vulgo * *ἀναιμόσαρκε*.] Item, Non carnosus, Carne exutus, Gracilis et vescus, Macilentus, Strigosus: *ἄσαρκον δέρμα*, e Gaza ap. Aristot. Cutis gracilenta. Et *ἀσαρκότερος* ex Epigr. Macilentior. [" Jacobs. Anth. 8, 290. 372. Marcus Arg. 11. Alciphr. 190. * Ἀ*σαρκὴς*, Anthol. Palat. 1, 577." Schæf. Mss. Ἀ*σαρκότατος*, Aristot. H. A. 3, 10, 4. vide Schn. Cur. Post. 326. * Ἄ*σαρκος*, pro *πολύσαρκος*, Lycophr. 154. * " Ἀ*σάρκως*, Non carnaliter, Spiritualiter, Chrys. Hom. 132. T. 5. p. 843, 30. *Σάρκινος σαρκίνοις ἀσάρκως φθεγγόμενος*." Seager. Mss. * Ἀ*σαρκώδης*, i. q. *ἄσαρκος*, Aretæus. * Ἀ*σαρκέω*, Hippocr. 352, 27.] Ἀ*σαρκία*, q. d. Carentia carnis, Gracilitas. Exp. etiam Macies. [Aristot. H. A. 1, 15. Lucian. 2, 906.]

[* " *Βυρύσαρκος*, Const. Manass. Amat. 4, 62." Boiss. Mss.]

[* Ἔ*νσαρκος*, Euseb. Hist. Eccl. 1, 5. p. 5. Demonstr. Evang. 5. p. 148. 151., 6. p. 170., 7. p. 219., 8. p. 226. 9. p. 259. Epiphan. Hær. 1. p. 26., 30. p. 71., 69. p. 330. 338. Athanas. Frr. in Ps. 67. Orat. 2. c. Arianos T. 1. p. 365. 595. Isidor. Pelus. Epist. 4, 436. p. 111.; 4, 229. p. 552. Basil. 3, 462. Pisid. 428. Hermann. Lex. Prosod. 463. Classical Journal 44, 368. " Greg. Nyss. Antirrh. 15. p. 155., 24. p. 180. 181." Kall. Mss. " Orac. Sibyll. 335. Ops." Elberling. Mss. " Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 998, 12." Seager. Mss.]

" Εὔ*σαρκος*, Bonam habens carnem, Bene habitus, " Corpulentus, Bene carnosus, Xen. A. (5, 8.) Εὔ" *χροοί τε καὶ εὔσαρκοι καὶ εὔρωστοί εἰσι*: Ἱππ. (1, " 13.) Τ*υγχάνειν εὔποδος καὶ ἰσχυροῦ καὶ εὐσάρκου καὶ* " *εὐσχήμονος*. Paulo ante, (§. 17.) Ἰ*σχία πλατέα εἶναι* " *μὲν χρὴ καὶ εὔσαρκα*." [* " Εὐ*σαρκέω*, Corpulentus sum, Schol. Aristoph. Πλ. 561." Kall. Mss.] " Εὐ" *σαρκία*, *ἡ*, exp. itidem Corpulentia, Plenitudo cor" poris," [Theophr. C. Pl. 1, 9, 2. 6, 8, 5. Xen. Ep. 2, 2. " Theophr. Suidæ v. Ὀ*λοσχοίνῳ*." Boiss. Mss.] " Et VERB. Εὐ*σαρκόω*, Reddo corpulentum et *εὔσαρ*" *κον*, Gal. Therap. 14. Π*άντ' οὖν ὅσα εὐσαρκῶσαι* " *βουλόμεθα μόρια, καὶ τρίβειν χρὴ καὶ καταντλεῖν*, " Quæ plena et carnosa reddere volumus." [* Εὐ*σάρκωσις*, Corpulentia, Hippocr. 401, 30.]

Κ*ατάσαρκος*, Carnosus, Corpulentus, Obesus, Bud. ex Athen. (550.) Κ*ατάσαρκον γενέσθαι ἐκτόπως τοῖς ὄγκοις, καὶ ὑπὸ τοῦ πάχους ἀποπνιγῆναι δι' ἀργίαν τοῦ σώματος, καὶ τὸ προσφέρεσθαι πλῆθος τροφῆς*. [" Jacobs. Anth. 10, 155. ad Charit. 297. Alciphr. 2, 222." Schæf. Mss. " Nota autem illa vis præpositionis *κατὰ*, in compositis sæpe notantis Frequentiam. Vidit, c. 17, 16., Paulus Athenarum urbem *κατείδωλον οὖσαν*, Idolis refertam, et eorum cultui supra modum deditam. Locus arboribus plenus est *κατάδενδρος τόπος*. Variis notis compunctus dicitur

κατάγραφοι. Qui grande æs alienum contraxerunt, A Polybio sunt *κατάχρεοι.* Agatharchides ap. Athen. l. c. Cyrenes regem, qui in immensam creverat corporis molem, scribit *κατάσαρκον γενέσθαι.* Multo sale conspersa *κάθαλα* dixit Diphilus ap. Eund. 132. *Κάθαλα ποίησον πάντα, κεσκοροδισμένα,* Omnia sale et allio fac bene conspersa. Archestratus cibos, quibus, dum parantur, inspersa fuit casei rasi magna copia et multum olei infusum, * *κατάτυρα* vocavit et * *κατέλαια.*" Valck. Schol. in N. T. 1, 537. Cf. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 278.] HINC *Κατασαρκόω,* Obesum reddo, ut Bud. interpr. At in VV. LL. perperam scriptum EST *Κατασαρκέω,* quod exp. Carnem facio, et q. d. Incarno. [*Κατασαρκόω,* Basil. Hom. 5. p. 53. 329. 333. Theophyl. in Luc. 12. p. 409. * " *Κατασάρκωσις,* Eust. Od. 394, 46." Wakef. Mss.]

Λειπόσαρκος, VEL *Λιπόσαρκος,* SEU *Λιποσαρκής,* q. d. Qui deficitur carne. Unde exp. Macilentus: ut *λιποσαρκὴς παρειὰ,* Epigr. [" *Λιπόσαρκος,* Gioven. ad Livii Fragm. p. 40. *Λιποσαρκής,* Huschk. Anal. B 226. Jacobs. Anth. 9, 412. Macedonius 16." Schæf. Mss. " Manetho 1, 55." Wakef. Mss. Opp. K. 2, 106. et var. lectt. * *Λιποσαρκέω,* Theophr. H. Pl. 8, 10. * " *Λειποσαρκία,* Jo. Diac. Hesiod. 'A. 257. p. 91.]

[* *Λευκόσαρκος,* Xenocr. de Aquat. §. 38." Boiss. Mss.]

[* *Μεγαλόσαρκος,* LXX. Ezech. 16, 25. * *Μελανόσαρκος,* Athen. 320. sed v. Casaub.]

[* *Ὁμόσαρκος,* Ejusdem carnis, Una caro cum alio, Cyrill. Alex. in Malach. 2. p. 845. de uxore, *Ἐννόησον, ὅτι αὕτη κοινωνός σου, καὶ γυνὴ διαθήκης σου, τουτέστιν, ὁμόσαρκός σοι, καὶ κατὰ νόμον συνῳκισμένη.*]

[* *Περίσαρκος,* Carnosus, Carne abundans, Adamant. Phys. 2, 1. Aristot. Phys. 77.]

Πολύσαρκος, Carnosus, aut Valde carnosus, Carne abundans. Exp. etiam Corpulentus. [" Suid. v. *Εὐφορίων.*" Boiss. Mss. Jambl. V. P. 402. Tzetz. ad Lycophr. 154. Lucian. 1, 366. Plut. 6, 372. 727. * " *Πολυσαρκέω,* Greg. Nyss. 3, 641." Wakef. Mss.] C *Πολυσαρκία,* Corpulentia, [Xen. 'Απ. 2, 1, 22. Lucian. 2, 906. Plut. 7, 391. 8, 538. 10, 47.]

Πυκνόσαρκος, q. d. Qui densa est carne. In VV. LL. Qui denso est corpore, s. densa mole corporis. Ibid. *πυκνοὶ* etiam e Gal. Qui densam et solidam carnem habent, Compacti: at *παχεῖς,* Obesi, Corpulenti et pleniores: *πυκνόσαρκος παρθένος,* Quæ (ut inquit ille Chærea Terentianus) solidum habet corpus et succi plenum: quod etiam in bonis virginis posuit Lucilius ap. Non. Hic corpus solidum invenies, hic stare papillas. [" Hippocr. 241." Wakef. Mss.]

[* *Σύσσαρκος,* Hermann. Lex. Prosod. p. 463.] *Συσσαρκία,* VV. LL. e Theophr. Carnis bonitas: ut *εὐχυλία,* Succi bonitas: [C. Pl. 1, 9. in Edd. vett.] Verum ut *εὐχυλία,* ita *εὐσαρκία* potius scr. pro ea signif. esset. [Greg. Naz. Carm. 1, 2. p. 175.]

[* *Τρυφερόσαρκος,* Antyllus Oribasii p. 301. Matth. " Hierophilus in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 249. 253." Boiss. Mss.]

Ὑγρόσαρκος, Cui humida est caro. Et compar. D *ὑγροσαρκότερος,* Cui caro est humidior.

[* *Ὑπόσαρκος,* unde] *Ὑποσάρκιος,* q. d. Qui est sub carne, sub carne latet. In VV. LL. redditur Intercus; sed hoc nomen *ὑποσάρκιος,* VEL *Ὑποσαρκίδιος,* quod potius in usu esse existimo, adjectivum esse sciendum est, cum quo subauditur *ὕδρωψ.* Nam *ὕδρωψ* Morbus est in tumorum genere præter naturam; sed tumor alias totius corporis est, interdum autem ventris: ille perpetuo ab humore, hic etiam aliquando a flatu excitatur. Quo fit ut triplex sit omnis hydrops; alius enim fit humore per totum corpus effuso, qui *ἀνασάρκα* et *ὑποσαρκίδιος* et *σαρκίτης* et *λευκοφλεγματίας* dicitur: alius etc. Hæc Gorr. Sed PRO *Ἀνασάρκα,* quod alioqui non uno in l. ita scriptum inveniri scio, malim *ἀνὰ σάρκα*: [cf. Alex. Trall. 8. p. 136. Aret. p. 49. *Ὑποσαρκίδιος,* Gl. Subcutaneus, Intercutaneus. " Hippocr. 405." Wakef. Mss.]

[* " *Φιλόσαρκος,* Carnalis, Chrys. Hom. 30. T. 5. p. 184, 12. *Τοῖς φιλοσάρκοις ἐνηδυπαθοῦντες λογισμοῖς, οὐ καθηκόντως ποιοῦνται τὰς αἰτήσεις.*" Seager. Mss. " Athan. 2, 228. Andr. Cr. 203." Kall. Mss. " Qui se corporeis oblectamentis totum tradit, Cyrill. Alex. in Jonæ c. 1. p. 731. *Τὴν φιλήδονον καὶ φιλόσαρκον τιμᾷν ζωήν.* Theodorus Abucara: *Τὸ φιλόσαρκον φρόνημα,* Ex amore carnis profecta sententia. Olympiodorus in c. 3. Ecclesiastæ p. 625. *Ἡ κτηνώδης καὶ φιλόσαρκος ζωὴ, ματαιότης ἐστί.*" Suicer. Thes. Eccl. " Nilus Epist. 178. Zonaras in Reliq. SS. T. 3. p. 473. Pallad. V. Jo. Chrys. p. 47." Boiss. Mss. * *Φιλοσαρκέω,* Cyrill. Alex. in Joann. p. 191. * *Φιλοσαρκία,* 988. 1004. " Const. Manass. Chron. p. 51." Boiss. Mss.]

[* *Ψυχρόσαρκος,* Hippocr. 1180.]

Σάρκινος, ὁ, ἡ, [et *η, ον,*] Carne constans, Carneus: ut *ξύλινος,* Ligneus. Aristot. Eth. 3, 9. de pugilibus, *Τὸ δὲ τύπτεσθαι, ἀλγεινὸν, εἴπερ σάρκινοι, καὶ λυπηρόν.* Utuntur et alii, e quibus est Plut. *πρὸς Κολ.* J. Poll. autem affert ex Aristoph. *σάρκινον ἄνδρα*: item FEM. *Σαρκίνη,* ex Eupolide, *σαρκίνη γυνή.* [Corpulentus, Polyb. 39, 2, 7. " Aristoph. Fr. 280. ad Lucian. 1, 398. Wakef. S. Cr. 3, 184." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * *Σαρκίνως,* Origen. 2, 548. " Clem. Alex. 938." Wakef. Mss.]

Σαρκικὸς, itidem pro Carneus, s. potius pro Carnalis. Existimatur enim hoc adj. qualitatem potius indicare, ut illud materiam. Redditur certe *σαρκικὸς* Carnalis ap. Paulum Apost. et generaliter ap. Theologos. Et *σαρκικὴ ἐντολὴ* in Epist. ad Hebr. (7, 16.) Sed ap. hos interdum etiam periphrastice, Carni deditus, addictus, Carnem resipiens. Paulus certe pro *σαρκικοὶ* dicit etiam *οἱ κατὰ σάρκα ὄντες,* Ii sc. in quibus corrupta illa natura dominatur; eosdemque dicit *τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν.* Vide Annot. in Epist. ad Rom. 8, 5. E Greg. Naz. autem *τὸ σαρκικὸν τοῦ Χριστοῦ* pro Incarnatione Christi. [Suicer. Thes. Eccles. " *Σαρκικώτερος,* Clem. Alex. 675." Kall. Mss.] *Σαρκικῶς,* q. d. Carnaliter, i. e. More eorum qui carnales sunt. [" Chrys. Hom. in Joann. 45. T. 2. p. 739, 16. et 47. p. 750, 28." Seager. Mss.]

Σαρκώδης, Carneus, Carne constans. At in VV. LL. *σαρκώδης ὢν τὴν φύσιν,* Carnis speciem referens. Quæ interpretatio magis convenire videtur alteri adjectivo *σαρκοειδὴς,* quod compositum est. [" Athen. 1. p. 43." Schæf. Mss. Herod. 3, 29.]

[* *Σαρκήρης,* Hes. *Σαρκήρη στάχυν· τὸν ἐκ σαρκῶν συνηρμοσμένον, καὶ οὐκ ἐκ κριθῶν συνεστῶτα, οἷον ἄνθρωπον.*]

Σαρκόω, q. d. Incarno, i. e. Carneum reddo. Bud. vertit Carne oppleo, operio; Carnem alo, et Ulcus impleo, e Celso. Præterea Corpulentum reddo, e Gal. Pass. autem *Σαρκοῦσθαι,* Corporari et Carne indui, e Lactantio, sed de Christo peculiariter dictum. [Plut. 6, 200. 493. 8, 238. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 117." Schæf. Mss.]

Σάρκωμα, Carnis in naribus præter naturam incrementum. Est autem ejusd. cum polypo naturæ, ut scribit Paulus; sed differt a polypo (ut habetur in Medicis Definitionibus) magnitudine et forma. Est autem polypus quidem sarcoma, non contra. Polypus enim similitudinem piscis polypi gerat oportet, cum *σάρκωμα* Informe sit potius carnis incrementum. Hæc Gorr. [Gl. Pulpamentum.]

Σάρκωσις, quod in VV. LL. redditur Carnis generatio. Ibid. e Diosc. 5. *Σαρκώσεις ὀσχέου,* Excrescentia carnis in scroto. [Plut. 9, 591. " Brunck. Soph. 3, 387. Heyn. Hom. 6, 516. 644." Schæf. Mss.]

Σαρκωτικός: unde *σαρκωτικὸν φάρμακον,* Medicamentum carnem restituens, et q. d. Corpulentificum, Bud. De hoc ita Gorr. *Σαρκωτικὸν,* est Medicamentum carnis producendæ vim habens. Nam quamvis carnis generatio naturæ opus esse videatur, juvatur tamen illa quidem plurimum in replendo ulcere medicamentis quæ modice calefaciunt, moderate detergent et purgant, atque minimum siccant, nulloque modo astringunt. Talem namque *τῶν σαρκωτικῶν* facultatem esse oportet. Carnis enim generatio fit cum et membra ipsa quibus adnasci vel circumnasci

caro debet in calore et frigore temperata fuerint, et sanguis, qui illuc affluit, tum qualitate salubris, tum quantitate moderatus. Verum calidiora paulo ipsa carne oportet esse *σαρκωτικά*, quo sanguinem attrahant: neque ullo modo astringere oportet, ne quod influit repellant, sordemque ulceribus arctius affigant: minimumque siccare, ne absumant, sed modice prorsus siccare, quo in carnem densetur. Detergendi autem purgandique vi prædita esse decet, ne mala caro et vitiosa gignatur, si quid sordis et vitii in sanguine relictum sit, sed citra omnem morsum et acrimoniam.

'Αποσαρκόω, In carnem concrescere facio. Pass. *'Αποσαρκόομαι*, In carnem concresco, vertor. Ex Aristot. Probl. (5, 34.) *'Αποσαρκοῦται σὰρξ*, pro Caro coalescit et conspissatur. [* " *Προαποσαρκόω*, Greg. Nyss. 227. Zacagn." Routh. Mss.]

'Εκσαρκόω, Carnem excrescere facio, [Diosc. Parab. 1, 79. Theophr. C. Pl. 1, 19, 5. *Αἱ ἐλαῖαι ἐκσαρκοῦνται*.] Nam verbale NOM. *'Εκσάρκωμα* esse dicitur Excrescentia carnis ap. Diosc. et Gal.: vide *'Υπερσάρκωμα*. AT VERO *'Εκσαρκίζω* esse dicitur Excarnifico, item Carnem avello: ex LXX. Ezech. (24, 4.) *'Εκσεσαρκισμένοι ἀπὸ τῶν ὀστῶν*.

[* *'Ενσαρκόω*, unde * " *'Ενσάρκωσις*, Epiph. 1, 446." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

[* " *Περισαρκόω*, Basil. Hom. Mor. p. 321." Boiss. Mss. * *Περισάρκωσις*, Chirurg. Vett. 90.]

Συσσαρκόω, q. d. Concarno, [Vegetius,] Carnem cum carne coalescere facio. [Cf. Cornar. ad Gal. C. M. s. L. 325. 350.] Unde verbale NOM. *Συσσάρκωσις*, q. d. Concarnatio. Vulgus Chirurgorum vocat Incarnationem. Quidam interpr. Carnis concretionem. Hinc *ἡ κατὰ συσσάρκωσιν θεραπεία* vel *ἀγωγὴ* ap. Gal. et Ægin. *Συσσάρκωσις*, inquit Gorr., est Durorum siccorumque ossium *σύμφυσις*, carnis interventu. Hoc modo caro gingivarum dura et firma et dentibus firmiter appressa ipsos suis ossibus veluti colligat, adeo ut dentes ob gingivarum laxitatem mobiles, gingivis astrictis stabiles atque immoti reddantur. Similiter et omnes ossium commissuræ, quas musculi circumdant. *Συσσάρκωσις* etiam dicitur Ratio quædam vulnerum labra, quæ nimis biant, nec hamulis aut acu adduci possunt, componendi. Id quod adhibitis medicamentis perficitur, quæ gignendæ carnis facultatem habent. *Συσσάρκωσις* etiam vocatur *ἐν τῇ σαρκοκήλῃ καὶ πωροκήλῃ*, cum scroti tunicæ, vasa, testes cum carne enata superfluaque concrescunt, ut unum omnium corpus esse videatur, P. Ægin. 6, 63.

'Υπερσαρκέω, q. d. Supramodum carnosus fio. Magis Latine, Supramodum corpulentus evado. Athen. 228(=549.) *'Υπὸ τρυφῆς καὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἀδηφαγίας ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας*: quod exp. *εἰς τὸ πάχος ἐπιδούς*. In VV. LL. *ὑπερσαρκεῖν* ET *ὑπερσαρκοῦσθαι* dicuntur Quæ corpulentiora justo fiunt. Et *τὰ ὑπερσαρκοῦντα*, Carnis excrescentiæ, Quæ in carne excrescunt, Caro luxurians. Ab *ὑπερσαρκοῦσθαι* autem sunt verbalia NOM. *'Υπερσάρκωσις* ET *'Υπερσάρκωμα*, Carnis excrescentia, Carnis inutile incrementum in quacunque corporis parte. Magis autem ad verbum Carnis supercrescentia: sicut *'Εκσάρκωμα*, Carnis excrescentia: sed hoc potius quam illo utuntur Lat. [" *'Υπερσάρκωμα*, Const. Apost. 252. *'Υπερσάρκωσις*, Clem. Alex. 137." Wakef. Mss.]

" *'Υποσαρκόω*, Carne subter repleo, Gal. ad Gl." [A Schneidero non agnoscitur.]

Σαρκάζω, Carnes detraho, ut canes, cum ossa carne denudant diducto rictu. Sic VV. LL. ex Aristoph. Εἰρ. (482.) *σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια*, Truhunt rictu diducto, canum instar dum ossa arrodunt. Ibid. *σακράζειν* exp. Labiis compressis, s. Labiorum commissorum supremis carnibus aliquid avellere atque attondere: ut equi et asini, dum prata tondent. *Τρώγειν*, inquit Cam., et *σαρκάζειν* Ionice, quod transfertur et ad alia. Nam Hippocrati (785.) *Σαρκάζουσι τὰ ἀμφόδοντα τῶν ποοφάγων*, ut sunt equi, asini, i. e. Prata tondent. Et Scytha ap. Herod. 4, (64.) *δέρμα* capiti hostis detractum, *σαρκάσας* [* *σαρκίσας*, Schw.] *βοὸς πλευρῇ δέψει τῇσι χερσὶν*,

A Tondens et nudans. *Σαρκάζειν*, inquit Gorr., Gal. ap. Hippocr. Comment. 1 *ἐς τὸ περὶ ἄρθρων* scribit varie a quibusdam explicari. Dicitur quidem de brutis pascentibus; sed alii significare volunt Labra inter se tam vehementer committere, ut avellere et abscindere partem aliquam graminis valeant; alii vero, dentibus inferioribus et superiore labro idem efficere; alii, dentibus inter se ex utraque parte commissis scindere: quod Galeno videtur verisimilius locum eum Hippocratis explicanti. || *Σαρκάζω*, Diducto rictu ostensisque labris irrideo; quod cum fit, dentes carne nudantur, VV. LL.: ubi annotatur etiam pro *δήξεως* reponendum esse *δείξεως* in h. Gal. l. in Gloss. Hippocr. *Τὸ διὰ τῆς τῶν χειλῶν δήξεως χλευάζειν*: at ego non video cur mutari hæc scriptura debeat, imo genuinam esse contendo; et voluisse Gal. dicere *σαρκάζειν* esse Morsis labris subsannare, s. mordendo labra. Nam hunc gestum hodieque in nonnullis spectare licet. Est certe *σαρκάζειν* Subsannare s. Irridere non simpliciter, sed cum quadam B amarulentia: sicut apparet ex iis quæ legimus ap. Suid. e Schol. Aristoph. [" *Σαρκάζω*, T. H. ad Lucian. 1, 225. *Σαρκάζω*, * *Σαρκάω*, * *Σαρκίζω*, ad Herod. 310." Schæf. Mss. Hesychius, *Σαρκῶν· σεσηρώς*. Stob. Ecl. Eth. 222. *Σαρκάζειν, ἐστὶν εἰρωνεύεσθαι μετ' * ἐπισυρμοῦ τινός*.] *Σαρκασμὸς*, Irrisio quædam amarulenta. Exp. etiam Jocus amarulentus. *Σαρκασμὸν* Jul. Rufin. scribit *χλευασμῷ* esse proximam et similem figuram, (dixerat autem hanc figuram esse ironiæ proximam, et cum aliquos amara oratione non sine derisu insectamur ac lædimus,) qua adversariorum facta cum exacerbatione admissi eorum lacessimus; et Latine dici Exacerbationem. Nisi forte depravata esse vox ista existimanda est. [" *Σαρκασμὸς* differt a *χλευασμῷ*, quod eo peculiariter fœdiora significamus, non tamen sine dicacitate concinna. Ita Rufinian. de Fig. 86. De vocis etymologia vide Voss. Inst. Rhet. 4, 13. p. 235. ubi laudat Gal. Gloss. Hippocr., ap. quem exp. *διὰ τῆς τῶν χειλῶν δήξεως χλευάζειν*, Irridere cum labiorum C morsu. Hes. *Σαρκάσαι· μετὰ πικρίας ἢ ἠρέμα τὰς τῶν χειλέων σάρκας διανοῖξαι, γελάσαι*. Cf. Suidas in *Σαρκάζων*." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * *Σαρκαστικὸς*, unde] " *Σαρκαστικῶς*, Cum sarcasmo, Per sar-" casmum. Bud. vertit, Salse et amarulente."

[* *'Επισαρκάζω*, Cavillor, Philo 1, 587. Schol. Ven. Il. I. 347. Schol. Soph. El. 1457.]

[* *Σαρκίζω*, vide *Σαρκοσχίζω*.] " *Περισαρκίζω*, " Carnem scalpello circino," [Chirurg. vett.] " *Περισαρκισμὸς*, Circinatio carnis quæ scalpello fit, " Diosc. 7. init. *Περισαρκισμὸς δὲ καὶ ἐκτομὴ πλουσιώτερον κατασχασμοῦ βοηθοῦσι*, Circinatio carnis et " sectio scarificatione potentius opitulantur." [* *'Υπερσαρκίζω*, Hippocr. 909. *Καὶ οὕτως οὐκ ἂν ὑπερσαρκίσῃ τὸ ἕλκος*, nisi leg. —*κήσῃ*.]

Σαρκίον ET *Σαρκίδιον*, diminut. Caruncula: *σαρκίον*, Greg. Naz. [Plut. Bruto 8. Athen. 605. M. Anton. 2, 2. *"Ο, τί ποτε τοῦτό εἰμι, σαρκία ἐστι καὶ πνευμάτιον*. " Timæi Lex. 169." Schæf. Mss.] *Σαρκίδιον* ap. Plut., non uno in loco: [10, 135.]

D [* *Σύρξ*, Hes. *Σύρκεσι· σαρξίν. Αἰολεῖς*. * *Σύρκαζε· σάρκαζε*. Cf. Etym. M. p. 486, 10. 708, 31.]

ΣΑΤΤΩ, [s. *Σάσσω*,] *ξω, χα*, Onero, Onus impono: proprie de jumentis clitellariis, quibus onera imponuntur, uti quidam annotant. Ac certe pro hac expositione facit significatio compositorum *ἐπισάττω* et *ἀποσάττω*. Eust. *σάττω* exp. *φορτίζω*. Est etiam Farcio, et Impleo pressim, ut Bud. exp. afferens ex Aristot. Probl. s. 21. (14.) *Τὸ δὲ συνεχῶς προσφερόμενον σάττει μὲν καὶ πληροῖ τὴν ἐπιθυμίαν, ἧς πληρωθείσης, οὐκέτι προσιέμεθα*. Sed hic metaphorice potius usurpatur: at pass. partic., non item, in h. l. qui præcedit, paucissimis interjectis verbis, *Τὰ δὲ ἀγγεῖα σαττόμενα, οὐδὲν μείζω γίγνεται*. [Cf. Polyb. 1, 19. 12, 2.] Et e Luciano (1, 806.) *Κεράμιον ψάμμῳ σεσαγμένον*, Farctum: (at quidam interpr. Refertum.) Idem e Xen. Σ. (4, 64.) *σεσαγμένος* affert pro Suffarcinatus. Ab Eod. *σεσαγμένην τριήρη* vocari tradit Instructam remigibus etiam armatis, (Œc. 8, 8.)

Καὶ τριήρης δέ τοι ἡ σεσαγμένη ἀνθρώπων διὰ τί ἄλλο φοβερόν ἐστι πολεμίοις ἢ ὅτι ταχὺ πλεῖ; Ex Ejusd. Œc. (19, 11.) affert σάττειν τὴν γῆν pro Conculcare terram et constipare: [Symp. 4, 66.] Unde ἡ ἄσακτος γῆ, Terra non conculcata et constipata, ex Eod. (ibid.) In VV. LL. σεσαγμένη γῆ, Ager subactus. [" Wakef. S. Cr. 4, 43. Jacobs. Anth. Proleg. 52. T. H. ad Plutum p. 256. ad Lucian. 1, 442. ad Herod. 196. 388. 539. ad Od. Φ. 122. ad Charit. 366. Theocr. 294. Harles., quem v.: Toup. Opusc. 1, 411. Referció, Wessel. Diss. Herod. 53. Instruo, Toup. Append. in Theocr. p. 34. Valck. Phœn. p. 290. Cum gen., ad Mœr. 300. Σεσάχθω, Jacobs. Anth. 9, 122. Σεσαγμένος, Thom. M. 886." Schæf. Mss. " Σάττω, Farcio, Athen. 295. Ὁ σπλὴν σεσάχθω, 322. Τυρῷ σάξον (τὸν σαῦρον.)" Schw. Mss. Σάσσει ὄνον, Gl. Saginat asinum. " Σάττομαι exp. etiam ὁπλίζομαι, Herod. 7, (62.) Ὑρκάνιοι δὲ κατάπερ Πέρσαι ἐσεσάχατο: (cf. 6, 70. 73. 7, 86.) Eust. Il. B. p. 234. Καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, ἐσεσάχατο, ἀντὶ τοῦ ὡπλισμένοι ἦσαν. Theocr. 17, (94.) ἀσπιδιῶται Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι." Brunck. Mss. Hesych. Σεσάχθαι· ἐσκευάσθαι, καθοπλίζεσθαι. Σάγη γὰρ, ἡ * καθόπλισις. Phot. Σάσσειν· καθοπλίζειν. Σασσέτω· καθοπλιζέτω· παρὰ τὴν σάγην. Æsch. Ag. 641. πημάτων σεσαγμένον.]

Σάγμα, τὸ, Onus jumenti sarcinarii, Bud. In VV. LL. σάγματα, κανθήλια, Clitellæ aut Strata jumentorum. Nam σάγμα est τῶν ὑποζυγίων, J. Poll. Et e Plut. Arato (25.) Κατασκευάσας ὁ Ἄρατος μικρὰς παραξιφίδας ἐνέρραψεν εἰς σάγματα, καὶ ταῦτα περιτιθεὶς ὑποζυγίοις, Jumentorum centunculis, et sellis s. stratis. Ex Eod. in Pompeio (41.) Τὰ σάγματα τῶν ὑποζυγίων συμφορήσαντες. || Congeries stipata, Acervus, e Plut. Catone, Εὗρε μόλις ἐν πολλοῖς σάγμασιν ὅπλων καὶ νεκρῶν σώμασι, ubi Bud., non absque exemplo, ut opinor, vertit In strage armorum. || Theca scuti: item de Theca aliorum armorum. Vide J. Poll. Hes. Suid. Apud Aristoph. Ἀ. (574.) Τίς γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος; ubi Schol. ἐκ τῆς θήκης τοῦ ὅπλου, ὃ καλεῖται σάγμα, (nisi potius leg. ἣ καλεῖται.) Quibus subjungit, Σάγη γὰρ τὸ ὅπλον, καὶ πανσαγία, ἡ πανοπλία. Affertur autem et ex Eur. Andr. (618.) Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι: quem tamen versum Sophocli Suidas tribuit. [" Brunck. Soph. 3, 528. Valck. Phœn. p. 290. ad Mœr. 140. Act. Traj. 1, 248." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 1142. Plut. Cat. 20. ad Æsch. Pr. 462. Vegetius Mulom. 3, 59, 1. Sub sagmis aut sellis, Appian. Mithrid. c. 82. Corai. ad Strab. 15. p. 49. Schn. Lex. Suppl. * Σαγματογήνη, s. * Σαγματογίνη, Arrian. Peripl. Erythr. p. 5. * Σαγματοποιὸς, Gl. Saginarius. * " Σαγμάτιον, Arrian. Epict. 4, 1. p. 550." Kall. Mss.] Suidas habet ETIAM Σαγμάρια, cum quo videtur subaudiendum ὑποζύγια: ut sint ea quibus σάγματα imponi solebant. Sic equus sagmarius, e Lampridio in Heliogabalo: et Sagmariæ mulæ, VV. LL. e Cæl. Rhodig. [" Ad Mœr. 140." Schæf. Mss. * Σαμάριον, pro eodem, Schol. Lucian. Bacch. 3. Du Cange p. 1318.] Affert Suid. et NOM. Σάγη, quod in exemplis, quæ addit, D primam illam nominis σάγμα signif. habet: cum alioqui in Σάγμα, illud σάγη exponat ὅπλον, addens, NOM. Πανσαγία esse πανοπλία, quæ tradit et Schol. Aristoph. (Ἀ. 573.) rectius certe quam ut ap. quosdam legitur σάγη expositum πανοπλία. Non ignoro alioqui esse, qui hujus nominis σάγη obliti, illud πανσαγία derivent a σάκος, ut sc. ex una specie genus intelligamus. Hanc certe derivationem sequendo, diceretur πανσαγία quasi πανσακία. [" Σάγη, Musgr. Rhes. 207. Herc. F. 186. Brunck. Soph. 3, 528. Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 3. 34. Valck. Phœn. p. 290. ad Herod. 539." Schæf. Mss. Scribitur etiam σαγὴ, ut τάττω ταγὴ, Arcad. 164. Æsch. Pers. 240. ἔγχη σταδαῖα, καὶ φεράσπιδες σαγαί, S. c. Th. 125. δορυσσόοις σαγαῖς, 393. ὑπερκόμποις σαγαῖς: at Choëph. 558. παντελῆ σάγην ἔχων. Σαγὴ, Stragulum, 2 Macc. 3, 25. Phot. Σάγη φερέσβιος· τὸν πρὸς τροφῆς παρασκευὴν θύλακον. Vide Schn. Lex. Suppl. * Ἀσαγὴς, Oneribus ferendis non assuetus, et * Ὑποσαγὴς, A Clitellarius, Oneribus ferendis assuetus, Justin. Mart. in Dialogo cum Tryphone p. 273. Ὡς τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν σύμβολον ἦν ὁ ἀσαγὴς πῶλος, οὕτως καὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ ὑμετέρου λαοῦ ἡ ὑποσαγὴς ὄνος· τὸν γὰρ διὰ τῶν προφητῶν νόμον ἐπικείμενον ἔχετε. * Παλινσάγης, Hesychio χήρα γυνή, ubi v. Interprr. Πανσαγία, vide Lex. VV. Peregr.] " Σαγὶς, Pera, Saccus, πήρα, " Hes." " Σάγουρον, Verriculum, Rete, VV. LL. " Vide Hes." AT VERO Σάγος, Lat. Sagum, Polyb. (2, 30, 1.) Σάγοι μετὰ τῶν ἀναξυρίδων, Plut. Αὐτὸς σάγον ἐμπεπορπημένος μέλανα. [" Toup. Opusc. 2, 100. ad Diod. S. 1, 356. 2, 628." Schæf. Mss. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 273. * Σαγοειδὴς, Phav. Lex. p. 69. * " Σαγομάντιον, Valck. ad Ammon. 146." Schæf. Mss. " Etym. M. 812, 25." Wakef. Mss.] Hinc VERB. Σαγηφορεῖν, Sagis indui, Bud. e Strab. [p. 300. * Σαγίον, Gl. Lodix, Schæf. Greg. Cor. 28. Vide Ῥῆγος. Barker. Ep. Cr. 273. Ubi et * Κολοσάγιον.] His vero addendum est ET [* Σάξις, Aristot. Probl. 25, 8. ET] Σάκται, Saccus, Aristoph. B Πλ. [681. Lobeck. Phryn. 638. " T. H. p. 227. Valck. Adoniaz. p. 285. Herodian. Philet. 442. et n." Schæf. Mss.] " Σήγιστρον, Stragulum, VV. LL."

Dicitur vero ET Σακτὴρ, ap. Hes.: ITEM Σακτός: sed huic alias etiam dat signiff. ille, sicut et Eust.: a quo illi quoque σάκτας expositio alia datur. [" Σακτὴρ, T. H. ad Plutum p. 227." Schæf. Mss. * Σάκτρα, J. Poll. 1, 245. Phot. φορμὸς, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι· οἱ δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον. * Σάκτωρ, Æsch. Pers. 920. Scholiastæ ὁ πληρωτής. " Σακτὸς, adj. verbale, i. q. σεσαγμένος, Impletus, Suffarcinatus. Hinc τευθὶς σακτὴ, Farcta loligo, ap. Athen. 295. ex Antiphane." Schw. Mss. " Bergler. ad Alciphr. 85. Casaub. ad Athen. p. 14." Schæf. Mss.] Ἄσακτος, vide in Σάττω, [" ad Charit. 366." Schæf. Mss.] Verum quidni et NOM. Σάκκος hinc derivabimus? quod esse quem Lat. Saccum vocant, nemo ignorat. Sed reclamare videtur Hebr. שק, quod Gallis totidem literis est Sac. Retinuerunt certe et aliæ aliquot linguæ.

C Ἀποσάττω, Depono clitellas, stragula, quicquid est instratum jumento. Vulgo Desterno, Gen. 24, (32.) Ἀπέσαξε τὰς καμήλους. Interdum Ἀποσάττω, Obstruo, Obturo: ἀποσάξαντα dixit Herod. pro φράξαντα τὸ τρῆμα καὶ ἀποπληρώσαντα. Harpocr. [" Farcio, Wessel. ad Herod. 196. 457. 496. Diss. 52." Schæf. Mss. " Alio sensu, Bekk. Anecd. 435." Kall. Mss.]

[* " Διασάττω, ad Herod. 196. Casaub. Athen. 1. p. 18." Schæf. Mss. Geop. 19, 9, 5. Gal. Protr. 1. p. 5. 29. Διασάξαντες αἵματί τε καὶ σαρξὶν, Archigenes ap. Eund. 8. p. 156. Διασεσαγμένην * ἐγχύλως, cf. 157. Cum gen., Machon Athenæi p. 244.]

[* Ἐνσάττω, Alciphr. Epist. 3, 7. " Pierson. ad Mœr. p. 12." Schæf. Mss.]

Ἐπισάττω, contrarium proxime præcedenti, Impono clitellas, stragula, quicquid imponi solet equo. In VV. LL. Impono clitellas jumentis, et onera superpono: ut ἐπισάξαι ἵππους, Xen. (K. Π. 3, 3, 14.) Sed ibi redditur Ephippia imponere, Sternere equos ephippiis. Pro quo tamen malit quis fortasse simpliciter, Sternere equos, s. Insternere. Sic ἐπισάττειν τὴν ὄνον, ex LXX. 3 Reg. (13, 23.) Rursum e Xen. Ἐπισάττειν ἀσκοὺς ἐπὶ τὰς καμήλους. Ex Herod. (1, 194.) Ἐπισάξαντες τὰς διφθέρας ἐπὶ τοὺς ὄνους: [" q. l., puto, respiciens J. Poll. 7, 186. parum accurate ait, Herod. dixisse ὄνον ἐπισάξαι." Schw. Mss.] His autem in ll. est simpliciter Imponere. Et pass. Ἐπισάττομαι: unde ἐπισεσαγμένος ἵππος, Cui imposita sunt ephippia, Stratus equus: et ἐπισεσαγμένος ὄνος, Cui impositæ sunt clitellæ. [" Zeun. ad Xen. K. Π. p. 300." Schæf. Mss.] Ἐπίσαγμα, Centones qui supponuntur ipsis clitellis, et Ipsæ clitellæ, Bud. A quo affertur ἐπισάττω ex Aristot. Probl. et pro Constipo, Inculco: ut videbis p. 580. At ἐπίσαξις vide post Περισάττω. [Ἐπίσαγμα, Ephippium, LXX. Levit. 15, 9. Metaph., Soph. Phil. 755. τοῦ νοσήματος, i. e. ἐπείσοδος, προσθήκη, Schol. * " Ἐπίσακτος, Ascititius, Amphiloch. p. 5. forsan pro ἐπείσακτος, sed Combef. nil mutat." Kall. Mss.]

Καρασάττω, pro Constipo, Aggero, Condenso, VV. LL. e Theophr. (C. Pl. 5, 6, 2.) Καρασάττοντες τὴν γῆν.

"Παρασάττω, Refercio," [" Herod. 6, 125. Παρέσαξε παρὰ τὰς κνήμας τοῦ χρυσοῦ ὅσον ἐχώρεον οἱ κόθορνοι, Circa crura, quantum auri capiebant cothurni, infersit." Schw. Mss. " Wessel. Diss. Herod. p. 52." Schæf. Mss.]

Περισάττω, Circum constipo, accumulo. In VV. LL. Περισάττειν τὰς ῥίζας τῇ γῇ, ap. Theophr. (C. Pl. 5, 6, 5.) Accumulare radices, e Plinio, et Circumfossas arbores aggerare, e Colum., ut sit περισάττειν, quod vulgo Rehausser, de plantis: cui opponatur περιορύττειν τὰς ῥίζας, quod vulgo Déchausser. HINC Περίσαξις: ut (Theophr. C. Pl. 5, 6, 6.) περίσαξις τῆς γῆς, Accumulatio et aggeratio terræ circa radices, Bud. Affertur vero et ἐπίσαξις τῆς γῆς e Theophr. (ibid. 3.) itidem pro Accumulatione terræ.

[*" Συσσάττω, Aristot. Probl. 25, 8. Διαδύνει μᾶλλον καὶ συσσάττει ἤδη ὥστε πληρῶσαι." Gataker. Mss.]

[" Σάκκος, ὁ, Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 789. ad Diod. S. 2, 400. ad Herod. 291. Mœr. 354. et n., B Toup. ad Longin. 371. Opusc. 1, 407. Heringa Obss. 169. Fischer. Præf. Anim. ad Weller. Gr. Gr. 1. p. xxi. * Σάκος, ὁ, Phryn. l. c. Thom. M. l. c. Mœr. l. c. Heringa l. c. ad Herod. l. c. Fischer. l. c. T. H. ad Plutum p. 226. Toup. Opusc. 2, 100. Σάκος, Σάκκος, Kuster. Aristoph. 124. ('A. 822.) Σάκκος, Barba, Jacobs. Anth. 11, 347. Σάκος, Barba, 10, 11. 11, 347. Brunck. Aristoph. 1, 56. 2, 30. Kuster. 212. ('Εκκλ. 502.) * Σάκας, Jacobs. Anth. 10, 11. Brunck. Aristoph. 2, 30." Schæf. Mss. Vide Σάκανδρος, Σακεσφόρος. Phryn. Ecl. 257. Σάκκος· Δωριεῖς διὰ τῶν δύο κκ, 'Αττικοὶ δὲ δι' ἑνός. " ' Etym. σάκκος inter quatuor nomina numerat, quæ in κκος terminantur. Schol. Aristoph. 'A. 822., ubi Sycophanta Atticus loquitur, τὸν σάκον scribi inquit, (ut et 'Εκκλ. 502.) supra autem (v. 745. in oratione Megarensis) σάκκον. Thom. M. 789. Mœris 354. Suid. Phot. et Eust., 940, 16. Atticos σάκος uno κ scripsisse ferunt.' Nunnes. 'Si a σάσσω fit σάκος, simplex κ melius convenit, σάσσω, σὰξ, σάκος, ut ῥάσσω, ῥὰξ, ῥάκος, C θάσσω, θάκος, νάσσω, νάκος.' Pauw. Nunc ubique σάκκος, σακκίον, σακκίζειν legitur, atque adeo illis ipsis locis, quos Grammatici ad probandam alteram scripturam proferunt: v. Valck. ad Herod. 291. et Interprr. ad J. Poll. 3, 155. Σακχυφάντης, Demosth. c. Olymp. 1170, 27. sic scriptum repetunt Grammatici. Lexicis adde *'Ενσακκεύω, Nicet. Ann. 15, 1. p. 310." Lobeck. ad Phryn. l. c. * Σακκογενειοτρόφος, Athen. 162. Anal. 3, 172. " Jacobs. Anth. 11, 347." Schæf. Mss. * " Σακκοπάθιον, vox qua utitur Zonaras in explicando v. * 'Ασκαρήρα." Dahler. Mss. * " Σακκοπάθιον, Etym. M. (670, 52.)" Wakef. Mss. * Σακκοπλόκος, Gl. Saccarius. * " Σακκοράφιον, Etym. M. 46, 31." Wakef. Mss. ad Thom. M. 28. ad Lucian. 1, 341." Schæf. Mss. * Σακκοφόρος, Plut. 8, 254. " Phryn. Ecl. 108." Schæf. Mss. * Σακκοφορέω, Justin. Mart. Dial. 367. Καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς πόλεως ἐκείνης, καὶ οἱ μεγιστᾶνες ὁμοίως, σακκοφορήσαντες προσμεμενήκασι τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ ἱκεσίᾳ. * Σακκοφορία, ibid. Μετὰ σακκοφορίας καὶ ἐκτενοῦς D ὀλολυγμοῦ.] " Σακχυφάντης, ὁ, Saccorum textor, " Qui saccos texit. In VV. LL. scriptum est Σακκι-" φάντης perperam, exponiturque Qui saccos conficit, saccariam facit. Afferturque e Dem. Olymp. " (1170.) et tamen in illa ipsa scripturam illam, non " hanc cum aliæ Edd. habent, tum Aldina: cujus " vide p. 158. Tom. post." [" Jacobs. Anth. 6, 416." Schæf. Mss. J. Poll. 10, 192. * Σάκκυνμος, Schol. Lycophr. 183. * " Σακούλιον, T. H. ad Plutum p. 92." Schæf. Mss.] " Σακκίον, Sacculus, J. Poll." [10, 152. Longin. 43. Schol. Aristoph. Πλ. 681. Etym. M. 415. Schæf. " Xen. K. 'A. 4, 5, 24." Seager. Mss. " Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 789. Wakef. Georg. p. 70. ad Diod. S. 1, 629. 2, 399. T. H. ad Plutum p. 226. Toup. ad Longin. 371. Opusc. 1, 407. Plut. Mor. 1, 35. * Σάκιον, Porson. Or. 910. Aristoph. Fr. 250." Schæf. Mss. * 'Ημισάκιον, J. Poll. 10, 156. ubi erat * ἡμισάμιον. * " Σάκκινος, Phryn. Ecl. 108. Schol. Aristoph. Πλ. 1088. A * Σακκινόσυκοι, Jacobs. Anth. 10, 11." Schæf. Mss.]

" Σακκίας, vide in Σακκίζειν."

" Σακκίζειν et Σακκελίζειν, Per saccum excolare, " Liquorem per saccum excolando transmittere. " Quidam Sacellare dixerunt, e quibus sunt Gaza et " Hermolaus, VV. LL., ubi exp. etiam Vinum saccis " perfusum corrigere. Afferturque e Theophr. C. Pl. " 6, (7, 4.) Ἔχει γὰρ τοιοῦτον χυμὸν, ὃς ἐφίσταται τῷ " οἴνῳ σακκιζομένῳ κ. τ. λ. de myrto. I. e. Habet " enim talem humorem, qui vino, cum sacellatur, re-" sidet atque innatat. Plin. autem dixisse Castrare " vina, et sacco vires frangere. Et scr. esse ap. " J. Poll. σακκίας δὲ, sc. οἶνος, ὁ διϋλισμένος, i. e. σά-" κκος Eupolidi: Vinum per saccum transmissum: " at vero οἶνος * ἀδιΰλιστος, Vinum cum suis fæcibus, " καὶ μὴ σεσακκισμένον, Non saccatum, ut Scrib. " Largus Falernum non saccatum probat. Sed adji-" ciunt, σακκίζειν s. σακκελίζειν, dici non solum cum " liquor per saccum excolando transmittitur, ut e " turbido liquidior puriorque fiat, (qua ratione dixisse B " Martialem, Epigr. L. 12. ut liquidum potet Alauda " merum, Turbida sollicito transmittere cæcuba sac-" co,) verum etiam ut sacco additis peregrinis sa-" poribus, quod excolatur, facultatem eorum reti-" neat: ut Plin. de aniso, Saccis quoque additur, et " cum amaris nucibus vina commendat. Vide Con-" stant. Geop. 7. cap. ult. || Σακκίζειν etiam dicun-" tur saccularii fures; nam Hes. exp. τὸ ἐκκενῶσαι " διὰ κλοπὴν τοὺς σάκκους." [* Σακελίζω, * Σακλίζω, * Σακελιστήριον, Barker. ad Etym. M. 1127-8. " Σακελίζω, T. H. ad Plutum p. 409(=506. Schæf.) * Σακέλισμα, ad Diod. S. 1, 351. (* Σακελιστὴρ, unde) Σακελιστήριον, Brunck. Aristoph. 1, 284. T. H. ad Plutum p. 408. * Σακέω, * Σακκέω, * Σακεύω, * Σακκεύω, * Σακίζω, Σακκίζω, ad Herod. 291. (4, 23.)" Schæf. Mss.] " Σακεύω, Depeculor, VV. LL."

" Ὑποσακκίζειν, q. d. Subsaccellare, Subcolare. " Item pro Furari, a sacco sc. crumenam signifi-" cante: ut χρήμαθ' ὑποσακκίζειν ap. Herod. Item " ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ, q. d. Furari ex itinere. Vide " Eust." [Il. N. p. 940, 16. * Ὑποσακίζειν, Hesy-C chio * ὑπηθεῖν τῷ σάκκῳ καὶ τὸ προσκόπτειν, ubi v. nott. Phot. Ὑποσακίζειν· ὑπεξαίρειν· ἀναλογοῦν· καὶ ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ φασὶ, τὸ προσκόπτειν καὶ ἀναλογοῦν. Perperam in Etym. M. Ὑποσκιάζειν· ὑπεξαίρειν, κ. τ. λ. Phrynichus Bekkeri p. 68. exp. ὑποσακκίζεται τὰ χρήματα per ὑποναλίσκεται. Vide Veget. Mulom. 1, 46. 4, 6. Salmas. ad Jul. Capit. s. 13. et Schn. Lex.]

" Σάκος, τὸ, Scutum, Clypeus: ἀσπὶς carmini cum " prosa commune est: σάκος autem est potius Poë-" ticum. Ajaci a Gr. Poëtis tribuitur σάκος, inter-" dum ἀσπὶς, ut a Latinis clypeus. Il. P. (128.) " Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον." [Soph. Aj. 576. ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος.] " Solet " autem corripere α in hac voce Homerus: at ex " Hesiodo affertur non solum cum α correpto, ut " ('A. 139.) Χερσί γε μὴν σάκος εἷλε: sed etiam " producto, ut (364.) διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα." [" Brunck. Soph. 3, 528. Aristoph. Fr. 250. Toup. D Emendd. 2, 554. ad Il. N. 130. Σάκη, τὰ, Brunck. Soph. 3, 529." Schæf. Mss. Herod. 1, 52. Callim. Hymn. in Dian. 241. Hesiod. 'A. 334. σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο.] " Hinc Σακεσφόρος, Scutifer, Epith. " ejusd. herois, ap. Hom., ut ab Ovidio dicitur Do-" minus clypei septemplicis." [" Kuster. Aristoph. 212. Boiss. Philostr. 561. Toup. Opusc. 1, 538." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 672. * Σακοφόρος, 680. Σακοφόροι, Hesychio ὁπλοφόροι. " Alio sensu Epicrates a Platone Comico Σακεσφόρος dictus, ap. Schol. Aristoph. 'Εκκλ. 71. a barba vegrandi, quæ σάκος ibid. 498. dicitur." Alberti. * " Σακαῖος, α, ον, πολύῤῥινον σακαῖον ἔγχος, i. q. π. σάκος, Etym. M. in 'Εὔῤῥηνος." Schn. Lex.]

" Σάττα, Tegmen capitis feminarum, Quiddam " quo mulieres caput operiebant; κάλυμμα κεφαλῆς " γυναικείας, Hes." " Σαταρίδες et Σαταρνίδες, Capi-" tis ornatus femineus:" [itidem ap. Hes.]

[* Σατίνη, Plaustrum, Vehiculum, Hom. Hymn. in Ven. 13. Anacreon Athenæi 534. " Toup. Emendd.

2, 623. *Σατίνη*, * *Σάτινον*, Ruhnk. Ep. Cr. 51. Il-
gen. ad Hymn. 483. Musgr. Hel. 1326." Schæf. Mss.
Varie deducitur h. v.; aut a *σάττω*, Onero, aut a
σάσαι, pro *καθίσαι*, ap. Paphios. Vide Interprr. ad
Hes.]

" ΣΑΓΗΝΗ, ἡ, Sagena: Latine Verriculum, E-
" verriculum: a quibusdam redditur et Nassa. Hes.
" ait fuisse *πλέγμα τι ἐκ καλάμων* ad capiendos pi-
" sces. Plut. Symp. 8. *Καίτοι βόλον ἰχθύων πρία-*
" *σθαί ποτέ φασι Πυθαγόραν, εἶτα ἀφεῖναι κελεῦσαι*
" *τὴν σαγήνην.* Sic ap. Matth. 13, (47.) dicitur re-
" gnum cœlorum simile esse *σαγήνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν*
" *θάλασσαν, καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ.* Sunt
" qui *σαγήνην* velint esse proprie Sinus retis, in
" quem capti pisces deveniunt. Vide et T. 3. c.
" 372." [" Jacobs. Anim. 70. Abresch. Lectt. Ari-
stæn. 286." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2,
41.] " *Σαγηνόδετος*, Sagenæ alligatus, Epigr. *ἅμμα*."
[" Philippus 27. * *Σαγηναῖος*, Jacobs. Anth. 8, 254.
11, 363. et ipsum Epigr., Ruhnk. Ep. Cr. 151. Toup.
B Opusc. 2, 60." Schæf. Mss.]

" *Σαγηνεύω*, Sagena includo, irretio. Everricu-
" lare quidam interpr. Philo V. M. 1. *Καθάπερ βόλον*
" *ἰχθύων, πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας ἐπισπᾶται.*
" Sed latius etiam extenditur, de eo qui alio etiam
" modo irretit, ut ap. Lucian. (1, 243.) dicitur de
" Vulcano Martem et Venerem irretiente. Qui-
" netiam *σαγηνεύειν* aliquam urbem, aut etiam regio-
" nem, legimus, cum ap. Herod., tum ap. Plat. de
" LL. 3. p. 229. *Σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν*
" *οἱ στρατιῶται τοῦ Δάτιδος.* Apud Herodian. (4, 9,
" 12.) redditur Indagine cingere. Œcum. in Acta de
" Apostolis metaphorice usurpavit homines ad fidem
" Christianam convertentibus." [" Thom. M. 744.
ad Charit. 555. Jacobs. Anth. 6, 355. 7, 63. Exerc.
1, 107. ad Corn. Nep. 37. Stav., Valck. Hipp. p.
162. Abresch. Lectt. Aristæn. 286. Toup. Opusc. 1,
411. ad Herod. 273. 451. 485." Schæf. Mss.] " *Σα-*
" *γηνεία*, Actio illa includendi sagena, s. irretiendi;
" uno verbo Verriculatio, Everriculatio, si *σαγηνεύ-*
C " *ειν* verti possit Verriculare, Everriculare. Reddi-
" tur etiam Piscatus, quoniam exp. *ἁλεία* a Suida."
[Plut. 8, 912.] " *Σαγηνεὺς, έως, ὁ*, et *Σαγηνευτὴρ,*
" *ῆρος, ὁ*, et *Σαγηνευτὴς*, Qui sagena utitur, Verricu-
" lator, Everriculator. Et generaliter Piscator: in
" Epigr. *Αἰγιαλῖτα Πρίηπε σαγηνευτῆρες ἔθηκαν.*"
[" *Σαγηνεὺς*, Leon. Tar. 91. *Σαγηνευτὴρ*, Toup.
Opusc. 1, 243. 2, 13. *Σαγηνευτὴρ, Σαγηνευτὴς*, Ja-
cobs. Anth. 7, 63. 86. Callim. 1. p. 544." Schæf.
Mss. " *Σαγηνευτὴς*, Const. Manass. Chron. p. 100."
Boiss. Mss. * *Σαγηνευτὸς*, unde * *Ἀσαγήνευτος*, Non
captus, Cyrill. in Jo. 21. p. 1115. *Τῶν ἐθνῶν ἡ*
πληθὺς ἀσαγήνευτός τε ἦν ἔτι, καὶ τῆς τῶν θείων μαθη-
μάτων περιβολῆς ἔξω μένουσα παντελῶς.]

" *Ἐκσαγηνεύω*, exp. Irretio; sed sine exemplo.
" Signif. enim potius E sagena s. reti explico, Plut.
" (6, 191.) *Οὐδὲν αὐτῷ πρᾶγμα πρὸς τὸ θηρίον, ἀλλ'*
" *αὐτὸν ἐκσαγηνεύει, καὶ περιβάλλεται τὸν κυνηγόν.*"
[" Heringa Obss. 289." Schæf. Mss.]

[* *Σαγηνέω*, Schæf. ad Greg. Cor. 620. Sappho
ap. Dionys. H. de C. VV. p. 352. Schæf.]

" ΣΑΤΥΡΟΣ, Satyrus. Etym. derivat a nomine
" *σάθη*, quod Penem significat: quoniam libidinosi
" sunt Satyri. Sic Hes. *σατύραν* exp. *καταφερῆ*."
[Schol. Theocr. 4, 62. *Οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐ-*
επίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας· ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι,
δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος· ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποίηται
ὁ Σάτυρος· σάθη δὲ ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις.
" Jacobs. Anth. 7, 299. Brunck. Soph. 3, 399. 424.
Abresch. Lectt. Aristæn. 152. ad Diod. S. 1, 240.
Histrio, ad Lucian. 1, 479." Schæf. Mss. Paus. Att.
23. Cf. Eichstadt. de Dramate Satyrico. * " *Ὄρχις*
Σατύρου, Σατυρίσκος, Satyrium erythronium, Diosc.
Notha 459." Boiss. Mss.]

" *Σατυρικὸς*, Satyricus, Satyro s. Satyris conve-
" niens: unde *σατυρικὴ ὄρχησις*, Saltatio satyrica,
" Saltatio qualis est satyrorum. Et *ποίησις σατυρική*,
" Satyrica poësis, Satyris conveniens, i. e. satyrorum
" dicacitati. Nam *σατυρικὸς* redditur etiam Dicax,
A " Mordax: nimirum more satyrorum: afferturque
" e Plut. Pericle, et in Galba (16.) *Ἄνθρωποι σατυ-*
" *ρικοὶ τοῖς βίοις*, ubi tamen ad dicacitatem solum re-
" spici, dicere non possumus. Aristot. Poët. *Τὸ μὲν*
" *γὰρ πρῶτον τετραμέτρῳ ἐχρῶντο, διὰ τὸ σατυρικὴν*
" *καὶ ὀρχηστικωτέραν εἶναι τὴν ποίησιν.*" [" Kuster.
Aristoph. 68. Σ. *δρᾶμα*, Timæi Lex. 230. et n., cf.
Toup. Opusc. 2, 48. 52. 102. Jacobs. Exerc. 1, p.
9." Schæf. Mss.]

" *Σατυρώδης*, exp. Satyros imitans, s. Satyrorum
" mores, Ad satyrorum mores accedens. In VV.
" LL. affertur pro Hispido, e Luciano." [1, 843.
" Ælian. H. A. 873." Wakef. Mss. " Bekkeri Anti-
Atticista: *Κόβαλος· ὁ* * *σκιραπώδης καὶ ἀειδής. Ἀρί-*
σταρχος Βατράχοις. Pro *Ἀρίσταρχος* leg. *Ἀριστοφά-*
νης, quem vide in Ranis 104. 1015. De permu-
tatione nominum *Ἀρίσταρχος* et *Ἀριστοφάνης* haud
pauca dixi in Ep. Cr. ad Th. Gaisford., quæ legi
possunt, si res tanti est, in Valpii Ephemeride Clas-
sica, (Classical Journal.) Pro *σκιραπώδης* autem leg.
B videtur vel *σατυρώδης*, ut Lucian. l. c. *Τὸ δ' ἄνω*
ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὤτων, ἐκεῖνα δὲ
μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ: vel *σκυλακώδης*, vide HSt.
Thes. h. v.: vel * *πριαπώδης*, quod vocab. habes in
Novo Thes. Gr. L. 604. c. d. 605. a." Barker. in
Wolfii Anal. Liter. 4, 545.]

[* *Σατυρίδιον*, Satyriscus. " Strattis ap. Athen. 69.
Σατυριδίων μακροκέρκων χοροὺς memorat; ubi quidem
Insectorum genus quoddam videtur intelligere."
Schw. Mss. ITEM * *Σατυρίσκος*, Theocr. 27, 3.
Athen. 200. " Agathias 45. Jacobs. Anth. 11, 312."
Schæf. Mss. Diosc. Notha l. c.]

" *Σατυρίζω* et *Σατυριάω*, Prurio ad venerem instar
" satyri. Sed *σατυρίζω* exp. etiam Arrigo." [*Σατυ-*
ρίζω, act., Clem. Alex. p. 52. Schneidero susp. *Σα-*
τυριάω, Rufus Fragm. p. 156.] " Hinc *Σατυρίασις*,"
[" Lobeck. Aj. p. 238." Schæf. Mss.] " et *Σατυρισμὸς*
" de Pruritu illo dicuntur; sed peculiariter ita voca-
" tur Pudendi palpitatio, inflammatoriæ cuidam va-
" sorum spermaticorum affectioni cum tensione su-
C " perveniens. Sic quidem Paulus definivit, discer-
" nens *σατυρίασιν* ab eo quod *πριαπισμὸς* dicitur:
" quæ nec Gal. nec Aëtius distinxerunt: sed hic
" quidem duas priapismi differentias constituit, unam,
" quæ solam habeat pudendi tentiginem: alteram
" vero, cui præter tentiginem dolor etiam insit, et
" inflammatio et convulsio. Hæc autem est, quam
" *σατυρίασιν* Paulus appellat: cuique alia omnia
" symptomata tribuit quæ et tali priapismo Aëtius
" assignat: resolutionem, convulsionem, ventris in-
" flationem, frigidos sudores, et ab his subitum in-
" teritum. Uterque etiam non viris modo, sed et
" mulieribus *σατυρίασιν* accidere prodidit: quod
" recte de priapismo dici non potest: quoniam ten-
" tigine mulierem laborare, ridiculum sit dicere. Hæc
" Gorr. inter alia. Additque ex Aret. (25, 69. 112.)
" Gal. et Aëtio, *σατυρίασιν* dictum fuisse a quibus-
" dam et Eum morbum qui Elephantiasis appella-
" tur, propter vultus similitudinem, summamque
" libidinem." [Gal. de Caus. Morb. 210. *Τὸ σύμπαν*
D *ὅμοιοι τοῖς Σατύροις οἱ ἐλεφαντιῶντες γίγνονται.* Mer-
curialis Var. Lectt. 3, 20.] " Illud porro *Σατυρισμὸς*
" est etiam Tumor aliquantum prominens, s. Au-
" gmentum adenum post aures. VV. LL. e Galeno,
" *Σατυρισμοὶ, οἱ περὶ τὰ ὦτα προμήκεις ὄγκοι τῶν ἀδέ-*
" *νων· ἔνιοι δὲ τὰς τῶν αἰδοίων ἐντάσεις ἤκουσαν.*
" Est et *Σατυρίας* Morbi nomen, qui faciem hominis
" adeo mutat, ut jam non homo, sed satyrus videa-
" tur, Bud. ex Aristot. de Generat. Anim. 4, (3.)
" p. 340." [* *Σατυριασμὸς*, Hippocr. 1248.] " Affer-
" tur ET *Σατυριστὴς χορὸς* in VV. LL. pro Satyrico
" choro," [e Dionys. H. 7. p. 477. 478=1491-2.
Σατυριστὴς, Gl. *ὁ σκηνικὸς*, Ludio. * " *Διασατυρίζω*,
Valck. Adoniaz. p. 282." Schæf. Mss.] " In VV. LL.
" et *Σατυρία, ἡ*, Esculenti genus ex herba. Ibid.
" *Σατύριον*, Herba ap. Diosc. (3, 143.) ad venerem
" incitans: quam Cynosorchin quoque vocitant."
[Plut. 6, 479. *Σατύρια προσάγοντα κινεῖν καὶ παροξύ-*
νειν τὸ ἀκόλαστον ἐπὶ τὰς ἡδονάς.] " Item Nomen
" animalis amphibii, ap. Aristot. (H. A. 8, 5.) sicut

"et σαθέριον:" [Cod. autem Med. exhibet * σαπείριον, et Anonymus Augustanus c. 54. Τὸ * σαπήρειον, ἐξ οὗ γίνεται τὰ * σαπηρινὰ ἐνδύματα.] "Σαθέριον, Satherium: Animal quadrupes, e mari victum quærens, VV. LL. ex Aristot. H. A. 8, 5." "At vero Σατυριακὴ nomen est Cujusdam antidoti: quæ describitur a Paulo 7, 11."

"ΣΑΫΡΑ, ἡ, vel Σαύρα, ut alii scribunt, ET Σαῦρος, Lacerta, Lacertus, Theocr. 2, (58.) Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ, 7, (22.) Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει. Utrobique autem Schol. ait esse, quæ κοινῶς dicitur χλωροσαῦρα. Vide Σαλαμάνδρα. Interdum vero Σαῦρα vel Σαῦρος potius Nomen est piscis, quem Gaza vertit itidem Lacertum ap. Aristot. [de Part. Anim. 4, 9.] Mentio ejus fit ab Æliano quoque et Athen. 7." [p. 322. "Σαῦρα. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 51. ad Herod. 362. Membrum virile, Jacobs. Anth. 10, 53. 94. 118. Pierson. Veris. 93. 170. Toup. Opusc. 1, 382." Schæf. Mss. Σαῦρος, Lacertus, Nicander Θ. 817. Σαύρη, Ἀ. 538. σαύρης πολυκηδέος, ἥν σαλαμάνδρην Κλείουσιν. Vertitur Nasturtium, in Fragmento Nicandri (p. 280. Ed. Schn.) ap. Athen. 684. Scilicet Σαυρίδιον Gal. et Erotiani Glossarium interpr. κάρδαμον aut καρδαμίδα. Hes. herbam θλάσπιν ait ab aliis * σαύριον vocatam fuisse. Idem etiam affert * Σαυρίγγη pro Herba quadam.] "Σαυροειδὴς, Lacertæ figuram habens s. formam, Lacertæ similis," [Aristot. H. A. p. 785. * Σαυροκτόνος, Plin. 34, 19, 10. * Σαυροματίδες, Strabo 7. p. 454. * Σαυρίτης, Hes. Σαυρῖται· εἶδός τι ὄφεων.]

[* ΣΑΥΡΟΣ, var. lect. pro καυλὸς, in duobus Codd. ap. Aristot. H. A. 3, 1. Hinc * Σαυροβριθὴς, Hes. Σαυροβριθὲς ἔγχος· ἐκ τοῦ σαυρωτῆρος βαρύ· καὶ Αἰσχύλος, * ὀπισθοβριθὲς ἔγχος ἔφη. Item * Σαυρόω, unde * Σαυρωτὸς, Hes. Σαυρωτοῖς δόρασι· τοῖς σαυρωτῆρας ἔχουσι κατὰ τῆς ἐπιδορατίδος. At Σαυρωτὴ, ποικίλη, videtur pertinere ad Σαῦρος, Lacertus.] "Σαυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, Cuspis in imo ferro hastæ transversa, qua hasta appenditur, Bud. In VV. LL. dicitur esse Cuspis hastæ posterior, ut prior ἐπιδορατὶς dicitur. Ferramentum concavum, mucronatum, cui inseritur extrema hastæ pars. Ab Hes. exp. τὸ ἔσχατον σιδήριον τοῦ δόρατος. Il. (K. 153.) ἔγχεα δέ σφιν Ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, ubi ab Eust. σαυρωτὴρ dicitur esse σιδήριον κοῖλον, ἐξ ἄκρου ὀξὺ, ᾧ ἐντιθέμενον τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ ἑστάναι ποιεῖ πηγνύμενον κατὰ γῆς: sed adjungit, κατὰ σκόλοπα, ἤγουν σταυρόν: ut σαυρωτὴρ dictum sit quasi σταυρωτήρ. Veteres autem brevius scribere de hujus vocabuli signif. ait: a quibus σαυρωτὴρ esse dicitur τὸ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἔσχατον ὀπίσθιον σιδήριον. Ab Hom. dicitur et οὐρίαχος. Legimus ap. Herod. (7, 41.) de quibusdam, qui ἐπὶ τοῖς δόρασι loco σαυρωτήρων haberent ῥοιὰς χρυσέας:" [cf. Athen. 514.] "Usum porro σαυρωτήρων præcipuum ex h. Polybii l. cognoscere possumus, (6, 25, 6.) Καὶ ὅτι ἄνευ σαυρωτήρων τὰ δόρατα κατασκευάζονται, μιᾷ τῇ διὰ τῆς ἐπιδορατίδος ἐχρῶντο πληγῇ· εἶτα κλασθέντων, λοιπὸν ἦν αὐτοῖς ἄπρακτα καὶ μάταια." ["Jacobs. Anth. 7, 85. 92. Gesner. ad Orph. p. 436. Boiss. Philostr. 602. Heyn. Hom. 6, 31. 453. Timæi Lex. 241. et n." Schæf. Mss.]

"Σαυρία, Corruptio segetum; Jaculum, Venabulum, VV. LL. remittentia ad Theocr. Pharmac. Additurque Σαυριάζω pro Destruo segetes, Jaculor, Ferio." [Σαυρία, Gl. Jaculum, editur Jaculus. Cf. Σαυνίον, Σαυνιάζω, in Lex. VV. Peregr.]

[* ΣΑΥΣΑΡΟΣ, Hesychio ψιθυρὸς, Schneidero leg. videtur ψαθυρός. * Σαυσαρίζω, unde] "Σαυσαρισμὸς, Aridæ linguæ et hærentis affectio. Linguæ hæsitatio, Bud. e Gaza ap. Aristot. Probl. 27, (3.) ubi de excandescentibus loquens, scribit, Ἐπεὶ τό γε ξηρὸν πτύειν καὶ ὁ σαυσαρισμὸς καὶ τὰ τοιαῦτα γίνεται διὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ πνεύματος ἅμα καὶ θερμοῦ." [Videtur deducendum ab αὔω, Sicco, et τῷ σ loco aspirationis posito, σαύω, unde σαυκὸν, Hesychio ξηρόν: * Σαυχμόν· * σαχνὸν, χαῦνον, σαθρὸν, ἀσθενές: Σαχνόν· ἀσθενὲς, χαῦνον. Galeno in 3 Comm. in Hippocr. Prorrhet. ψαθυρὰ κρέα sunt eadem quæ σαχνά.]

ΣΑΦΗΣ, ὁ, ἡ, Manifestus, Apertus, Perspicuus, Dilucidus, Planus, Dem. pro Cor. Πρός γε τοῦτον τὸν καταπτυστον βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξήρκει λόγος. Ubi observa obiter βραχὺς καὶ σαφής: contra enim μακρότερον μὲν, σαφέστερον δὲ, legimus ap. eum cui Dem. Phalerei nomen tribuitur. Apud Eund. σαφὴς γραφὴ, ubi scribit, Φευγέτω δὲ ἡ σαφὴς γραφὴ καὶ τὰς ἀμφιβολίας. Sed quod hic ab eo dicitur σαφὴς γραφὴ, non solum σαφήνεια vocatur, sed interdum et τὸ σαφὲς substantive. Ac certe ipsemet ita utitur, necnon Lucian. (2, 64.) ‖ Σαφὴς, Certus. Interdum et Verus: ut σαφὴς μῦθος, Eur. (Med. 72.) Et σαφὴς πίστις, Philo, Certa fides. Apud Thuc. 1. Τῶν γενομένων τὸ σαφὲς, Rerum gestarum veritas, ut quidam interpr. Aut, Rerum gestarum certitudo, si hoc substantivo uti liceret. [Dionys. H. de C. VV. 293. Schæf. "Musgr. Iph. A. 560. Wakef. Herc. F. 55. Musgr. ibid. Jacobs. Anim. 137. 152. Exerc. 1, 181. Duker. Præf. Thuc. p. 6. Heyn. Hom. 4, 630. Valck. Hipp. p. 263. Diatr. 80. Σαφὲς et σαφῶς conf., Brunck. Aristoph. 3, 64. Τὸ σ., Dionys. H. 1, 267. 294." Schæf. Mss. "De lucis effectu, Suid. v. Ἀσάφεια." Wakef. Mss.]

Ἀσαφὴς, Non manifestus, apertus, Obscurus, Incertus, Thuc. 4, (108.) Τὸ δὲ πλέον βουλήσει κρίνοντες ἀσαφεῖ, ἢ προνοίᾳ ἀσφαλεῖ: [86. 3, 22. Plut. 6, 612. "Ad Lucian. 1, 465." Schæf. Mss.] Ἀσαφῶς, Non manifeste, Obscure, Non certo, Incertis causis, [Thuc. 4, 20. 125. "Ἀσαφῶς et ἀσήμως differunt, Digesta 21, 1, 9." Schæf. Mss.] Ἀσάφεια, Obscuritas: ut περιαγωγῆς καὶ ἀσαφείας, Plut. Affertur et pro Sortis nomine proprio, ex Emped. ap. eund. Plut. [Rom. 27. Pelop. 9. Cat. Maj. 13. "Ad Lucian. 1, 465." Schæf. Mss. * Ἀσαφία, Polyb. 1, 67, 11. "Theodor. Opp. 2, 1164. Schol. Eur. Or. 397." Kall. Mss. * "Ἀσαφήτωρ, Heyn. Hom. 5, 616." Schæf. Mss.]

Σάφα autem ap. Hom. aliosque Poëtas adverbium est, vel potius nomen adverbiale: sc. factum e plurali σαφέα. Accipitur autem pro Certo, ut Il. B. (192.) Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρείδαο. Sic et ap. Aristoph. (B. 75.) σάφα οἶδα, Certo scio. Quinetiam ap. Xen. (K. Π. 8, 7, 3.) Σάφ' ἴσθι, Certo scias. Sed ap. Hom. invenitur σάφα οἶδα et σάφα εἰδὼς sequente infin., dictum de eo qui plane scit hoc vel illud facere s. dicere: i. e. plane callet artem hoc vel illud faciendi. Ex Eod. affertur σάφα εἰπεῖν pro Vere s. Vera dicere. [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 293. ad Greg. Cor. 467. "Musgr. Tro. 1238. Heyn. Hom. 4, 630. Zeun. ad Xen. K. Π. 394." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 8, 61. Π. 2, 104.]

Σαφῶς, Manifeste, Aperte, Perspicue, Dilucide, Certo: ut οἶδας σαφῶς, Aristoph. [cf. B. 1434. Πλ. 40.] Et γινώσκω σαφῶς, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Ἐκ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γινώσκω. Athen. 2. Ἀλλ' οἶδα λέγειν περὶ τῶνδε σαφῶς. Sed COMPAR. Σαφέστερον, Manifestius, Apertius, Certius. SUPERL. Σαφέστατα, Manifestissime, Apertissime, Certissime. ["Σαφῶς, Wakef. Herc. F. 55. Musgr. ibid. Jacobs. Exerc. 1, 181. Valck. Hipp. p. 280. Zeun. ad Xen. K. Π. 394. Conf. c. σοφῶς, Brunck. Aristoph. 3, 11. 73. ad Lucian. 1, 732. ad Charit. 509. Valck. l. c. Toup. Emendd. 4, 500. Brunck. Phil. 423. ad Bacch. 1261. Markl. Suppl. 639. Σαφέως, (Ionice,) ad Herod. 659." Schæf. Mss. "Pind. (O. 6, 35. Π. 4, 208.) Hom. H. in Cer. 149." Wakef. Mss. Herod. 1, 21. 2, 31. 44. 121. 8, 88. Σαφέστερον, 4 Macc. 3, 6. al. * Διασαφέστερον, * διασαφής. * Σαφεστάτως, Agathem. Geogr. p. 196. "Amphil. 140." Kall. Mss. "Tzetz. Chil. 6, 874. 8, 872. 9, 713. 10, 550." Elberling. Mss.]

Σαφέω, Manifesto, Clare notum facio, Declaro, Significo, Bud. exponens etiam per compp. διασαφῶ et ἀποσαφῶ. Sed hujus simplicis exempla nulla profert: at illorum compp. minime rara sunt. Esse

Digitized by Google

autem dicit ILLUD Ἀποσαφέω, non solum Manifestum reddo, Declaro; sed etiam Do intelligendum, Significo: in h. l. Plat. Protag. Λέγοντος οὖν ἐμοῦ ταῦτα, οὐδὲν ἀπεσάφει ὁ Πρωταγόρας ὁπότερα ποιήσοι. Paulo post διασαφεῖν pro eod. dixisse eum scribit. Idem in Cratylo, Οὔτε ἀποσαφεῖ οὐδὲν, εἰρωνεύεταί τε πρός με. ["Toup. Opusc. 1, 49. Casaub. Athen. 1. p. 18. Lucian. 2, 63." Schæf. Mss.] Quod autem attinet ad alterum illud COMP. Διασαφέω, ponitur et ipsum pro Manifestum reddo, Declaro: item Expono, Explico. E Theophr. (C. Pl. 6, 14, 5.) Διασαφητέον pro Perspicue disserendum est. Apud Matth. 18, (31.) Διεσάφησαν τῷ Κυρίῳ πάντα τὰ γενόμενα, vet. Interpr. vertit Narrarunt. Sed a Polyb. (1, 46, 4.) poni διασαφῶ et pro Clare denuntio, testatur Bud. ["Ad Diod. S. 1, 417. 2, 622." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] "Διασαφητέον, Explanandum, Declarandum," [vide supra.] Διασάφησις, Declaratio, Explicatio, Expositio, Bud. [Schol. Soph. El. 428. LXX. Esdr. 5, 6. 7, 10. Gen. 40, 8.] UNDE Διασαφητικὸς vocatur σύνδεσμος a Gramm., q. d. Expositivus, Explicativus, Declarativus. [Schol. Aristoph. Ὄρν. 825. Eust. Il. A. p. 46, 50. 47, 2. Od. A. p. 12, 25. * Ἐπιδιασαφέω, Polyb. 32, 26, 5. * Προδιασαφέω, Joseph. B. J. 7, 5, 3. * "Προδιασάφησις, Figura dicitur, si sententiæ plenæ et perspicuæ per se aliquod verbum additur augendæ perspicuitatis causa, ita ut, etiamsi illud verbum abesset, tamen planus sensus futurus esset. Alexander περὶ Σχημ. 584. hujus figuræ hæc exempla ponit: ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ ἥνδανε θυμῷ, in quo τὸ θυμῷ additur per προδιασάφησιν, vel, Ταῦτα ἐννοήσας τῇ ψυχῇ, ubi in τῷ ἐννοεῖν jam per se intelligitur ἡ ψυχή." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * "Προσδιασαφέω, Præterea declaro, Clem. Alex. 454." Kall. Mss. Polyb. 3, 24, 15. 4, 25, 6. 10, 22, 5. Strabo 10. p. 682., 16. p. 1120. Plut. 6, 77. 7, 665.] ITEM Διασαφίζω, Manifestum facio, VV. LL. ["2 Macc. 1, 21. sec. Cod. Alex. διεσάφισαν, quod Grabe in sua Ed. immerito alteri διεσάφησαν locum cedere jussit." Schleusn. Lex. V. T. * "Ἐκσαφέω, Theod. Prodr. 398." Elberling. Mss. * "Ἐπισαφέω, Psell. de Dæmon. p. 38." Boiss. Mss.] Ab illo autem simplici verbo Σαφέω est NOM. Σαφήτωρ, quod sonat Declarator, Explanator. Et peculiariter Explanator somniorum, aut etiam generalius Vates; nam Hesychio inter alia est μάντις. Sed est Poëtica vox hæc σαφήτωρ.

Σαφηνὴς, i. q. σαφὴς, Manifestus, etc. Utitur autem Herod. hoc nomine σαφηνής. [Nusquam ap. eum legitur. "Wakef. Trach. 892." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 637. 740. Choëph. 195.] Σαφηνέως, Manifeste, Aperte, Plane et Certo, Vere, Herod. (1, 140. 3, 122.) Per contr. autem DICITUR Σαφηνῶς: quo et Æsch. usus est, Pr. [780. "Wakef. Trach. 892." Schæf. Mss.] Hinc et SUBST. Σαφήνεια, non parum frequens in prosa, pro Perspicuitas, Dilucida oratio: unde opp. τῇ ἀσαφείᾳ ap. Plat. de Rep. 6. Eam Dionys. H. inter virtutes orationis Lysiæ numerat, duplicemque facit, in rebus et in verbis. A Dialectis σαφήνεια definitur λέξις γνώριμος, παριστῶσα τὸ νοούμενον. Redditur etiam Explanatio a Bud. ap. Lucian. (2, 348.) et Greg. Naz., item Philonem, Ἀλλ' ἐπαναλαβόντες τὸν λόγον σαφηνείας χάριν, εἴπωμεν. [Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Dionys. H. de C. VV. 199. Schæf. "Ad Eund. 5, 97. Boiss. ad Tiber. p. 80. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 67. * Σαφηνία, ibid. ad Dionys. H. l. c." Schæf. Mss.] Σαφηνίζω, Manifestum facio, Declaro, Explico, Explano. Utitur autem hoc verbo et Xen. (K. Π. 8, 7, 3. 8, 4, 2.) Ex Aristot. affertur Σαφηνίζει τῇ φωνῇ. [* "Σαφηνιστέον, Athan. 2, 284." Kall. Mss. * Σαφηνισμὸς, Schol. Soph. Antig. 893. Dionys. H. 1. p. 52, 37. * "Σαφηνιστὴς, Niceph. Blemm. ap. Bibl. Gr. 11, 83. Harl." Boiss. Mss. "Orig. Philoc. p. 54." Routh. Mss.] Σαφηνιστικὸς, Declarandi facultate præditus s. Explanandi, Declarativus, Declarator, Explanator: ut σαφηνιστικὸν τὸ ἅγιον πνεῦμα, e Greg. Naz. [Lucian. 2, 290. * Σαφηνιστὸς, unde Ἀσαφήνιστος, Schol. Eur. Med. 722. * Ἀνασαφηνίζω, unde Ἀνασαφηνισθῆναι, Gl. Declarari. * Ἀποσαφηνίζω, var. lect. ap.

A Lucian. Jov. Trag. c. 27.] "Διασαφηνίζω, Declaro, "Explano, Polyb. Τοῦτο οὐ διεσαφήνισαν. Idem "signif. διασαφέω et διασαφίζω." [Gl. Dissero, Edissero. Forma * Διασαφηνέω est ap. Hippocr. Epist. 1275., at Schneidero suspecta est. * "Προσδιασαφηνίζω, Insuper explano s. declaro, Chrys. Serm. 72. T. 6. p. 731, 36. Λέγω δὲ καὶ πρ. τὴν ἔννοιαν." Seager. Mss. * "Ἐπισαφηνίζω, Ultra planum facio, Clem. Alex. 545." Wakef. Mss.]

[* Σαφίζω, unde * "Σαφισμὸς, Clem. Alex. Q. D. S. 950. si vera lectio." Routh. Mss. Vide Διασαφίζω.]

ΣΒΕΝΝΥΜΙ, SEU Σβεννύω, σβέσω, ἔσβεσα, (pro quo in usu est potius Aor. 2. ἔσβεσα,) tanquam a Σβέω. Signif. autem Extinguo, Restinguo. Atque ut Lat. Extinguo sæpe usurpatur metaphorice, sic a Græcis σβεννύναι pro Comprimere, Compescere, Bud. e Plat. de LL. 8. Πόνων δὲ σφοδρῶν, οἳ μάλιστα ὕβριν σβεννύασιν, ἀργοὶ εἰσι. Et σβεννύντας τυραννίδα in quodam vet. Epigr. Homerus autem dicit σβέ-
B σαι μένος, ubi quidam annotant eum respicere ad τὴν θερμότητα τοῦ μένους. Et pass. ap. Xen. in fine Symp. Αὕτη μὲν δὴ ἡ παροινία οὕτως ἐσβέσθη. Quinetiam ut Lat. dicitur extinctus esse qui mortuus est, ita σβεσθῆναι: ut in Epigr. Ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες. At de h. l. Hesiodi (Ἔργ. 2, 208.) γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων, consule cum alios, tum Eust. Dici autem ἀποσβέννυσθαι et ipsum γάλα, videbis in Ἀποσβέννυμαι. || At PRÆT. Ἔσβηκα per η, passiva etiam signif. pro Extinctus sum, sicut et ἀπέσβηκα: quæ affert Bud. e Platone. Vide Ἀποσβέννυμι. Affert vero et AOR. 2. Ἔσβη, tanquam a Σβῆμι, itidem pro Extinctus sum. ["Σβέννυμι, Wakef. S. Cr. 1, 145. 5, 138. Herc. F. 40. Phil. 954. Jacobs. Anth. 8, 349. 367. 9, 52. 179. 10, 158. 212. 11, 150. 278. 297. 377. 12, 90. 216. Epigr. adesp. 674. Samius 2. Heyn. Hom. 7, 243. ad Charit. 215=403. ad Mœr. 50. D. R. ad Longin. 254. ad Herod. 411. Plut. Mor. 1, 869. Compesco, Comprimo, Lobeck. Aj. p. 320. Ἔσβην, Jacobs. Anth. 7, 36." Schæf. Mss.
C "Interficio, Opp. Ἁ. 5, 13. Obstruo, Appian. 2, 859. Vacuo, Exhaurio, Plut. 2, 49(=6, 180.) Deleo, Excindo, Extirpo, Philostr. 42. Destruo, generaliter, Plut. 9, 133. (Ὑπ' ἀργίας τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν σβεννυμένην.)" Wakef. Mss. In dialecto quadam dicitur ζέω, * ζένω, * ζείνω, * ζείνυμι, * ζίνω, * ζίνυμι. Hesychius affert Ζείναμεν· σβέννυμεν. Ἔζινεν· * ἐκεσβέννυεν.] "Ἀποζίννυται, Eid. est ἀποσβέννυ-"ται, Extinguitur:" [leg. ἀποζίννυται.] "Ζοάσεις, "Hes. exp. σεβέσεις: et Ζόασον, σέβεσον: nescio "quidnam sibi volens isto σεβέσαι, nisi forte σβέσαι. "Subjungit tamen his Ζοάσω, ζήσω."

Σβέσις, Extinctio, Plut. de Primo Frig. Ἡ μὲν οὖν σβέσις ἐμφανεστέραν ποιεῖ τὴν εἰς ἀέρα μεταβολὴν αὐτοῦ. In VV. LL. annotatur ex Aristot. Luminis extinctionem, quæ per se fit, μάρανσιν vocari: quæ ab alio σβέσιν. Aristotelis autem verba sunt, de Juventute et Senect. Ἀλλὰ μὴν πυρός γε δύο ὁρῶμεν φθορὰς, μάρανσίν τε καὶ σβέσιν· καλοῦμεν δὲ τὴν μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ, μάρανσιν· τὴν δ' ὑπὸ τῶν ἐναντίων, σβέσιν,
D τὴν μὲν γῆρας, τὴν δὲ, βίαιον. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 52." Schæf. Mss.]

Σβεστὴρ, ῆρος, Extinctor, [Plut. 10, 373.] AT VERO Σβεστήριος ET Σβεστικὸς, q. d. Extinctivus, Restinctivus, i. e. Extinguendi vim habens, Aptus ad extinguendum: ut σβεστήριον πυρὸς ὕδωρ, Greg. Naz. A Gal. σβεστήρια vocantur Res ad restinguendum aptæ, Bud. e Therap. 10. Εἰ μὲν οὖν εἰς ταυτὸ συμβαίνοι τά τε τοῦ πυρετοῦ σβεστήρια καὶ τὰ τῆς αἰτίας ἀλεξητήρια κ. τ. λ. Idem Bud. σβεστικὸν ab Aristot. opponi τῷ καυστικῷ scribit. [Σβεστήριος, Thuc. 7, 53. Dionys. H. p. 194, 16. Plut. 8, 589. "Σβεστήριον, Philostr. 95. Andr. Cr. 100." Kall. Mss. Σβεστικὸς, LXX. Sap. 19, 19.]

[* "Σβεστὸς, Extinctus, Nonn. D. 28, 189." Wakef. Mss.] Ἄσβεστος, Inextinctus (pro Inextinguibilis), Qui extingui non potest. Proprie πῦρ ἄσβεστον, sed e Diosc. et Gal. affertur dictum de calce viva, utpote quæ non restincta sit aqua. Sic et Lucian. ἄ. τίτανος. Ab Hom. autem (Od. Δ.

584.) metaphorice vocatur etiam κλέος ἄσβεστον : A quo respexisse Ovid. suspicor, cum dixit Nomen inextinctum. Apud eund. Hom. (Il. A. 599.) habes etiam ἄσβεστος γέλως, item (X. 96.) ἄσβεστον μένος, de quibus lege Eust. Verum sunt qui nomen illud, cum his aliisque hujusmodi substantivis jungitur, minus subtiliter quam ille, exponant Immensus, Ingens. ITEM Ἀσβέστη, fem. Hom. (Il. Π. 123.) ἀσβέστη φλόξ. Affertur vero ἄσβεστος e Plin. et tanquam Nomen lapidis coloris ferrei, 37, 10. [" Jacobs. Anth. 8, 53. Heyn. Hom. 4, 162. 7, 161. Kuster. Aristoph. 117. ad Od. H. 333." Schæf. Mss. Schneid. Ecl. Phys. 89. Æsch. Pr. 543. παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς Ἄσβεστον πόρον, Fluxum perennem. " Ἀσβέστη, Nicander Θ. 821." Wakef. Mss. Γέλως ἄ. μέχρι θανάτου, Aret. p. 35. * Ἄσβεστον, τὸ, Calx viva, Plut. Sertorio 17. * " Ἄσβετος, (pro Ἄσβεστος, Nomen fictitium,) Hom. Epigr. 14, 9." Elberling. Mss. * Ἀσβεστώδης, Gl. Tofus. * " Ἀσβεστήριος, Hes. v. Κονιατής. * Ἀσβεστόω, unde * Ἀσβέστωσις, Hes. v. Κονίασις." Wakef. Mss.]

Ἀποσβέννυμι, VEL Ἀποσβεννύω, Fut. ἀποσβέσω, item ἀποσβήσομαι, et quidem in activa etiam signif. Præt. ἀπέσβηκα, aor. 2. ἀπέσβην, tanquam ab ἀποσβῆμι, Extinguo : ut ἀποσβεννύειν τὴν φλόγα, Extinguere flammam. Capitur etiam metaphorice, sicut Lat. Extinguere, pro Abolere, Perdere. Xen. K. Π. (5, 4, 14.) Πᾶν ἀποσβῆναι τὸ ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα. Sed passive accipi hunc aoristum, mox docebo. Item Supprimo, Cessare facio. Plut. Τὴν μὲν ἑωθινὴν αὔραν, ἣ παρεῖχε γαλήνην, πολὺς πνεύσας πελάγιος τῆς νυκτὸς ἀπέσβεσε. || Ἀπέσβηκα præt. et Ἀπέσβην aor. posterior passivam aliquando signif. habent, Xen. K. Π. 8, (8, 7.) Τὸ μέντοι τὰ ἱππικὰ μανθάνειν καὶ μελετᾶν, ἀπέσβηκε, διὰ τὸ μὴ ἰέναι ὅπου ἂν ἀποφαινόμενοι εὐδοκιμοῖεν, Extincta est et abolita exercitatio rei militaris, Funditus interiit. Sic ἀπέσβην usurpatur ap. Theodorit. Hist. Eccl. 3. * Λουκιφεριανοὶ γὰρ ἐπὶ πλεῖστον ὠνομάζοντο χρόνον· ἀπέσβη δὲ καὶ τοῦτο τὸ δόγμα καὶ παρεδόθη τῇ λήθῃ. Bud. autem affert ἀπεσβήκει e Plut. Demosthene pro Concidit C animo, Relanguit. || Ἀποσβέννυμαι, VEL Ἀποσβεννύομαι, Extinguor, Intereo, Xen. K. Π. 8, (8, 8.) Νῦν δὲ τὴν μὲν ἐκ Περσῶν καρτερίαν περιορῶσιν ἀποσβεννυμένην. Item Supprimor, Aristot. de Gener. Anim. 4. Οὐ γίνονται δὲ οὔτε θηλαζομέναις αἱ καθάρσεις κατὰ φύσιν, οὔτε συλλαμβάνουσι θηλαζόμεναι· κἂν συλλάβωσιν, ἀποσβέννυται τὰ γάλα : H. A. 9. de caprimulgo loquens, Φασὶ δὲ, ὅταν θηλάσῃ τὸν μαστὸν, ἀποσβέννυσθαί τε καὶ τὴν αἶγα ἀποτυφλοῦσθαι. " Α-" ποσβέω, inus. th. e quo ἀποσβέννυμι sua tempora " mutuatur. Facit fut. non solum ἀποσβέσω, sed et " ἀποσβήσω, unde præt. ἀπέσβηκα ap. Plat." " Α-" πέσβας, Dorice pro ἀπέσβης ap. Theocr. 4, (39.) " quod Schol. exp. ἐξέλιπες, ἀπέθανες, Mortua es et " extincta. Sunt qui dicant esse aor. 2. verbi inus. " ἀπόσβημι : potest tamen esse etiam aor. 2. passi-" vus verbi ἀποσβέννυμι ex ἀποσβέω." [" Ad Charit. 445. Jacobs. Anth. 7, 36. 9, 179. 10, 159. Porson. Med. p. 85. Brunck. Soph. 3, 445. Dionys. H. 1, 60. ad Corn. Nep. 71. Staver., Wyttenb. ad Plut. 1, D 275. ad Mœr. 49. Brunck. ad Eur. Med. 1218. Timæi Lex. 40. et n., Toup. Emendd. 1, 234. Valck. Callim. 191. Diatr. 57. Xen. K. Π. p. 816. ad Lucian. 1, 516. Ἀπέσβη, Extinctum est, Fischer. ad Palæph. 149. Οὐκ ἀποσβήσεται τὸ μὴ οὐ — Boeckh. in Plat. Min. 108." Schæf. Mss. Ælian. N. A. 3, 39. Ἀποσβέννυσι τὴν ἐκεῖθεν ἐπιρροήν. Cf. Schæf. ad Greg. Cor. 925. * Ἀπόσβεσις, Aret. 105. Aristot. Anal. Post. 2, 2. * Ἀπόσβεστος, unde * Εὐαπόσβεστος, Artemid. 1, 74. * " Ἐναποσβέννυμι, Jo. Lydus de Ostentis p. 54." Boiss. Mss. Aristot. Meteor. 2. p. 571. Cassii Probl. 31. * Ἐναποσβεννύω, Geop. 7, 12, 8. * " Ἐναποσβεστέον, Clem. Alex. 174. (Pæd. 1, 7. p. 204.)" Kall. Mss. * Ἐναπόσβεστος, Joseph. c. Apion. 1. p. 457. * Προαποσβέννυμι, M. Anton. 3, 1. 12, 15. * " Συναποσβέννυμι, Andr. Cr. 55. Euseb. Hist. Eccl. 121. * Συναποσβεννύω, Cyrill. Hier. 28." Kall. Mss. " Niceph. Blemm. in Leonis Allatii Exc. 171." Boiss. Mss. Dio Cass. 35. Eust. Il. A. p. 11, 42. Plut. Marcello 24.]

" Ἐνσβεθεὶς, Extinctus in, ab act. Ἐνσβέννυμι," [Diosc. 5, 93.]

[* " Ἐπισβεννύω, s. * Ἐπισβέω, Noun. D. 21, 138. Hes." Wakef. Mss.]

Κατασβέννυμι, VEL Κατασβεννύω, i. q. σβέννυμι et ἀποσβέννυμι, Extinguo, Aristoph. τοὺς λύχνους κατασβέσας. Et metaph. κατασβεννύναι ταραχὴν, Sedare tumultum : Xen. K. Π. 5, (3, 20.) Εἰ δέ τινας θορυβουμένους αἰσθάνοιτο, κατασβεννύναι τὴν ταραχὴν ἐπειρᾶτο. Item Κατασβῆναι, Extinctum esse, tanquam a κατασβῆμι : sicut ἀπέσβην tanquam ab ἀποσβῆμι. [" Wakef. Herc. F. 448. S. Cr. 5, 138. Dionysius 10. ad Charit. 215. Wyttenb. ad Plut. 1, 275. ad Herod. 282. Κατέσβην, Jacobs. Anth. 6, 137. Leon. Tar. 84." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 952. τὴν θάλασσαν. Cf. Ἄσβεστος. * Κατάσβεσις, Dio Cass. p. 522. * Κατάσβεστος, unde * Δυσκατάσβεστος, Qui non facile extingui potest, Schol. Il. Π. 123. Diod. S. 4. p. 179, 19.] " Ἐγκατασβέννυσθαι, Extingui in, unde " ἐγκατασβεσθῇ," [" Nicet. Eugen. 2, 351. 8, 13. * Συγκατασβέννυμι, 4, 392. Joann. Euchaït. 1567." Boiss. Mss. " Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 306." Kall. Mss. Zosim. p. 107.]

[* Περισβέννυμι, Plut. 10, 147. Τῇ βαφῇ τοῦ σιδήρου περισβεννύμενον τὸ αἷμα καὶ διαχεόμενον.]

[* Συσβέννυμι, Opp. Ἁ. 2, 477.]

ΣΕΒΩ, ET Σέβομαι, Veneror, Adoro, Colo, ea signif. qua dicimur Colere deum, Thuc. 2, (43.) Θεῶν δὲ φόβος ἢ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπεῖργε· τὸ μὲν κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ, καὶ σέβειν καὶ μὴ, ἐκ τοῦ πάντας ὁρᾶν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένους. Aristoph. N. (600.) κόραι Σὲ Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν. Paus. Καὶ γὰρ ὅσοις θεοὺς καθέστηκεν ἄλλους ἐν τοῖς δήμοις σέβειν, οὐδέν τι ἧσσον τὴν Ἀθηνᾶν ἄγουσιν ἐν τιμῇ. Lucian. (1, 533.) Κατὰ ἔθνη σέβουσιν, ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω. Sed dicitur etiam τὰ θεῖα σέβειν, et quidem ab Aristoph. quoque. Et Ἀτρείδας σέβειν a Soph. (Aj. 667.) : a Platone σέβειν τὴν δίκην. Magis usitata est passiva vox Σέβομαι, (activam certe illam σέβω Eust. a vett. usurpatam tradit, sed videmus et a Pausania ac Luciano, qui nequaquam in numero τῶν παλαιῶν censeri possent, usurpari, ut omittam Herodian., atque alios de quibus idem dicendum fuerit,) poniturque non solum pro Veneror, et Colo, quæ de diis aut rebus divinis dicuntur, verum et pro Colo ac Observo, quæ de hominibus. Xen. K. Π. 8, (8, 1.) Οἵ τε ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο. Itidemque dixit Charondas τοὺς ἀρχομένους debere πρὸς τοὺς ἄρχοντας εὔνοιαν διαφυλάττειν καθάπερ πατρικὴν, εὐπειθοῦντας καὶ σεβομένους : unde Cic. de LL. 3. Nec vero solum ut obtemperent obediantque magistratibus, sed etiam ut eos colant diligantque perscribimus, ut Charondas in suis facit legibus. Sic Polyb. Σέβεται δὲ καὶ τοῦτον παρ' ὅλον τὸν βίον ὁ σωθεὶς ὡς πατέρα. Apud Hom. σέβεσθαι exp. et αἰδεῖσθαι et ἐκπλήττεσθαι : vide Eust. Apud Lucam autem legitur hoc partic. et sine adjectione accusativi positum, primam illam signif. venerationis habens : Act. Apost. 13, (43.) ubi οἱ σεβόμενοι redditur Religiosi, itidemque (50.) αἱ σεβόμεναι, Religiosæ. Existimatur autem hoc nomine appellare Eos e profanis gentibus qui Mosis religionem relicto paganismo erant amplexi ; quamvis nonnulli essent incircumcisi : ut antea Cornelium vocarat εὐσεβῆ. At VV. LL. illic ibid. exp. σεβομένας, Superstitiosas : et addunt, quæ religiosæ vulgo creduntur. Quasi vero manifestum non sit in bonam partem usurpasse ibi Lucam hoc participium. Additur ibid. posse et passive accipi pro ἐντίμους, Honoratas, Primarias, magnæque auctoritatis, quæ venerantur et coluntur magna cum reverentia. Sed hujus usus in pass. signif. exemplum desidero, non minus in partic. quam in verbo. At σέβομαι cum infin. pro εὐλαβοῦμαι poni testatur Bud. ap. Plat. Timæo 168. Σεβόμενοι μιαίνειν τὸ θεῖον. || Σέβομαι, signif. passiva, Adoror, Color, Veneror, (si passive usurpare liceat.) Greg. Naz. de Ægyptiis loquens, Βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, βδελυκτότεροι τῆς εὐτελείας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων :

de Ægyptiis loquens, Abominabiles ob errorem cultus deorum, abominabiliores propter utilitatem eorum quæ ab ipsis coluntur et adorantur. Idem de adulteriis deorum loquens, Ἃ τοῖς νόμοις κολάζεται, ταῦτα ὡς θεῖα σέβεται. [" Musgr. Iph. T. 185. Wakef. Eum. 92. Cattier. Gazoph. 13. Brunck. Soph. 3, 511. Heyn. Hom. 4, 604. Heindorf. ad Plat. Theæt. 306. Xen. Mem. 1, 1, 14. ad 4, 4, 19. ad Il. Δ. 242. Valck. Hipp. p. 244. 280. ad Herod. 524. Εὖ σ., Porson. Phœn. 1340. Valck. p. 446. ad Xen. Mem. 250. Τὸ σεβόμενον, Musgr. ad Hec. 299. Act. et med., Steph. Dial. 18." Schæf. Mss. Pind. 'O. 14, 17. Plato Phædro 357. Æsch. Eum. 702. Pers. 693. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 205. * " Σεβομένως, Valck. ad Ammon. p. 5." Schæf. Mss. * " Σέβημα, (quasi a * Σεβέω,) i. q. σέβασμα, Sap. 15, 17. σεβημάτων sec. Alex., ubi alii libri σεβασμάτων habent. Sic quoque deest in Lexx. * Σέβησις, quod legitur ap. Plut. 8, 671. Reisk." Schleusn. Lex. V. T. " Clem. Alex. 760. 795." Wakef. Mss.]

[* Σέβος, τὸ, Cultus, Æsch. Suppl. 764. θεῶν σέβη Δείσαντες.]

" Ἀσεβὴς, Qui non colit nec veneratur cœleste " numen; ideoque Irreligiosus, Impius. Porro abso- " lute interdum dicitur ἀσεβὴς, et sine ulla adje- " ctione: interdum addita particula εἰς vel πρὸς, " cum accus. ejus rei cujus neglectus esse cultus " et veneratio dicitur, Xen. K. Π. 8, (8, 13.) Ἀσε- " βεστέρους πρὸς [περὶ] θεούς. Et in Fab. Æsop. " Ἀσεβὴς πρὸς φύσιν. Res quoque aliqua et factum " ἀσεβὲς dicitur, cujus sc. admissione spernitur reli- " gio, cultusque et veneratio divini numinis: Im- " pium, Irreligiosum, Nefarium. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) " Τούτους φοβούμενοι, μήτε ἀσεβὲς μηδὲν μηδὲ ἀνόσιον " μήτε ποιήσητε μήτε βουλεύσητε. Et mox, Ἐπὶ τὸ " ἀσεβὲς καὶ τὸ ἄδικον τετραμμένοι εἰσί. Ubi τὸ ἀσε- " βὲς et τὸ ἄδικον posita sunt pro substantivis ἡ " ἀσέβεια et ἡ ἀδικία. Adjective rursum Plato " dicit omnium ἀσεβέστατον esse τὸ εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ " καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν." [" Cattier. Gazoph. 13. Xen. Mem. 1, 1, 11. Toup. Opusc. 1, 312. Emendd. 1, 323. ad Charit. 327. Ἀ. θεοῦ, ad Diod. S. 1, 613. Paus. 3, 16. 84. Matth. Gr. Gr. 441. Τὸ ἀ., Impietas, Xen. Mem. 1, 1, 16." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Πανασεβὴς, Nicet. Annal. 19, 3. p. 368. * Ἀσεβῶς, Gl. Impie.] " Ἀσέβεια, " ἡ, Neglectus ejusmodi divini numinis: quo sc. " spernitur cultus ejus et veneratio, Impietas. Plut. " (6, 648.) de Anaxagora, Δίκην ἔφυγεν ἀσεβείας, ἐπὶ " τῷ λίθον εἰπεῖν τὸν ἥλιον. Athen. de Aspasia, (589.) " Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς γραφὴν ἀσεβείας. Et Greg. " Naz. Ἐπισχεθῆναι τῆς ἀσεβείας, Revocari et pro- " hiberi ab impietate." [" Ad Charit. 765. Musgr. ad Hec. 1029. Crimen ἀ., ad Lucian. 1, 458. Conf. c. εὐσ., ad Diod. S. 2, 323. Ἀ. θεῶν, ad 1, 613. Plur., 2, 561. * Ἀσεβία, Brunck. ad Bacch. p. 398." Schæf. Mss., item Meletem. Cr. in Dionys. H. p. 42. * Αὐτοασέβεια, Theoph. 4, 257.]

" Inde et VERB. Ἀσεβέω, significans Sum ἀσεβὴς, " Cultum venerationemque divini numinis negligo " abjicioque, Irreligiosus et impius sum: interdum " etiam Impie ago. Atque ut ἀσεβὴς dictum est " poni interdum absolute, interdum cum præp. εἰς " aut περὶ, cum accus. rei cujus cultus et veneratio " esse neglecta dicitur, ita ἀσεβέω quoque usurpari " sciendum est. Dem. c. Mid. Τοῦτον ἄλλο τι ἢ " ἀσεβεῖν φήσομεν; Idem, Ἀσεβῶν οὗτος ἥλωκε, Im- " pietatis manifestus est et damnatus. Athen. 13. " Ὡς ἀσεβοῦντα καὶ θύοντα καὶ τὰ πάτρια ἐκολάσατε. " Non minus frequens est cum præp. εἰς vel περὶ, " Herod. Ἀσεβέων ἐς τὴν θεὰν, Herodian. (3, 6, 16.) " Θεοὺς ἔχοντες βοηθοὺς, εἰς οὓς ἐπιορκήσας ἠσέβησε. " Rursum Herod. Ἀσεβῶν εἰς τὰ ἱρὰ, Piaculum in " sacra committens, ut Xen. Ἑλλ. 1, (4, 6.) Ἀσεβεῖν " εἰς τὰ μυστήρια. Rursum ex Herodiano affertur, " (2, 15, 16.) Εἰς τὸν ὅρκον ἀσεβεῖν, pro Jusjuran- " dum violare. Ex Æsopo autem, Ἠσέβησεν εἰς τὴν " μητέρα, Impius in matrem fuit, Impie se erga " matrem gessit. Interdum accusativo soli jungitur, " rei sc. quæ impie fieri s. geri dicitur, Xen. K. Π.

A " 8, (1, 9.) Οἱ πλεῖν αἱρούμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν " μᾶλλον ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τι δοκούντων. Iti- " demque aliquid dicitur ἀσεβεῖσθαι pro Impie et " nefarie committi. Æschin. c. Ctes. Τὰ περὶ τοὺς " Ἀμφισσέας ἠσεβημένα σοι, καὶ τὰ περὶ τὴν Εὔβοιαν " δωροδοκηθέντα σοι." [" Ad Charit. 491. Abresch. Æsch. 2, 133. Luzac. Exerc. 78. Cattier. Gazoph. 12. 15. Musgr. ad Eurip. p. 223. Rhes. 686. Phœn. p. 223. Valck. p. 449. Diatr. 24. ad Diod. S. 1, 87.: θεοὺς, ad 1, 701. 2, 225. Pass., Bast. Lettre 196." Schæf. Mss.] " Ἀσέβημα, τὸ, Facinus irreligiosum " et impium, Facinus nefarium, et ὕβρις εἰς τοὺς " θεοὺς, Æschin. (85.) Ἐξελεγχθεὶς ὑπ' ἐμοῦ καὶ κλη- " θεὶς ξενοκτόνος, οὐ τὸ ἀσέβημα ἠρνήσω; Habes et " ap. Thuc. 7, (27.) p. 206. Affertur ETIAM Ἀσέ- " βησις e Plut., quod potius de actione impia et " nefaria dicitur:" [vide nott. ad T. 8, p. 671. Reisk. * Συνασεβέω, Ejusdem cum aliis impietatis improbitatisque reus sum, Diod. S. 16. p. 542, 34. Antipho 686. " Schol. Eur. Or. 1074. Athan. 1, 573. 628.

B Orig. c. Cels. 17. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 176." Kall. Mss. * " Ἀσέβαιος, perperam pro ἀσέβαιος in Procl. Paraphr. 3, 18. p. 219." Schn. Lex. Suppl. * Ἀσεβήϊος, Manetho 5, 204. ubi v. Gron.]

" Δυσσεβὴς, Qui ægre colit et veneratur Deum, " h. e. Irreligiosus, Impius, ἀσεβής." [" Brunck. Antig. 514." Schæf. Mss. " Eur. Herc. F. 760. Med. 1328." Seager. Mss. Æsch. Ag. 227. 767. Soph. Œd. C. 1253. * " Δυσσεβέως, Orac. Sibyll. 188. Ops." Elberling. Mss. * " Δυσσεβῶς, Clem. Alex. 17. Cyrill. Hier. 83." Kall. Mss. Suid. 1, 5.] " Δυσσέ- " βεια, s. Δυσσεβίη, poëtice, Irreligiositas, Impietas, " Nonn. Εἵνεκα δυσσεβίης:" [D. 20. ult. " Δυσσέ- βεια, Eur. Cycl. 310. Hel. 1027." Seager. Mss. Soph. Antig. 935. Trach. 1247. Æsch. Choëph. 702. Eum. 535.] " Δυσσεβέω, Irreligiosus et impius " sum, s. Irreligiose et impie ago." [Æsch. Eum. 913. Soph. Trach. 1248. " Valck. Phœn. p. 449." Schæf. Mss. " Eur. Med. 755." Seager. Mss. " Athan. 1, 337. εἴς τινα." Kall. Mss.] " Δυσσέβημα,

C " Impium facinus, interdum et Impietas, ἀσέβημα," [Dionys. H. 1. p. 434.]

" Εὐσεβὴς, Qui probe colit ac veneratur Deum, " Pius, Religiosus. Xen. sub finem sui Cyneg. Πρὸς " δὲ τὰ θεῖα τοῖς μὲν οὐδὲν ἐμποδὼν ἀσεβεῖν, οἱ δ', " εὐσεβέστατοι, Lucian. (3, 144.) Πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ " καὶ φιλόθεον ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται. " Dem. vero, Οὐκ εὐσεβές ἐστι, Pium non est, i. e. " Impium et nefarium." [" Abresch. Æsch. 2, 134. Eur. Or. 1667. Metrod. Epigr. 1. ad Phalar. 259. Markl. Suppl. 559. Cattier. Gazoph. 13. ad Diod. S. 2, 518. Valck. Phœn. p. 449. Hipp. p. 305. ad Il. Δ. 242. ad Charit. 267. Τὸ εὐσ., Pietas, Xen. Mem. 1, 1, 16. Ἐν εὐσεβεῖ, ad Lucian. 1, 299. Εὐσεβέστατος, Xen. Mem. 1, 1, 20." Schæf. Mss. * Εὐσεβοκράτωρ, Theod. Prodr. Ep. 142. * Εὐσεβόφρων, Phot. Bibl. p. 217. Theod. Prodr. Ep. 97. * Εὐσεβοφρόνως, 96. " Anon. ap. Matthæi p. 5. Edit. Oratt. 2. S. Gregorii Naz." Boiss. Mss. * Πανευσεβὴς, Theod. Prodr. Ep. 85. " Cyrill. Hier. 248.

D Πανευσεβέστατος, 247. * Φιλευσεβὴς, Coteler. Patrr. Apost. 1, 812." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 62." Boiss. Mss. " Simeon Metaphrasti Ms. Cod. Par. 1524. v. d. Luciani fol. 97." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. " Theod. Hyrtac. in Notit. Mss. 6, 16. 34. 36. Φιλευσεβέστατος, 6, 17." Elberling. Mss. * " Φιλευσέβεια, Theoph. Bulg. in Latinos p. 291. Ed. Mingarelli. * Φιλευσεβέω, Const. Manass. Chron. p. 59." Boiss. Mss.] " ADV. " Εὐσεβέως, et per CONTR. Εὐσεβῶς, Pie, Reli- " giose: more sc. eorum qui probe Deum colunt " et venerantur. Dem. Olynth. 3. (p. 35.) Τὰ μὲν " Ἑλληνικὰ, πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς, εὐσεβῶς " διοικεῖν: c. Mid. Οὕτως εὐλαβῶς, οὕτως εὐσεβῶς, " οὕτω μετρίως διακεῖσθαι, Ita religiose, ita pie." [" Εὐσεβέως, Greg. Cor. 212." Schæf. Mss. Εὐσεβῶς ἔχει pro εὐσεβές ἐστι, Soph. Œd. T. 1431.] " Inde et SUBST. Εὐσέβεια, ἡ, Probus Dei cultus, " Pietas, Religiositas, Plut. de Superstit. (tin.) Ἔνιοι " φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν, ἐμπίπτουσιν εἰς ἀθεό-

" τὴν τραχεῖαν καὶ ἀντίτυπον, ὑπερπηδήσαντες ἐν μέσῳ κειμένην τὴν εὐσέβειαν. Æschin. (72.) Θεῶν τὴν ἡγεμονίαν τῆς εὐσεβείας ἡμῖν παραδεδωκότων, Isocr. Panath. Πάντα δὲ τὸν χρόνον ἠσκηκότας εὐσέβειαν μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, δικαιοσύνην δὲ περὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ubi nota eum addidisse περὶ τοὺς θεούς: quemadmodum et Dem. (227.) dicit, Τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττειν: nam et circa alias res εὐσέβεια versatur, ut Lat. Pietas et Religio. Dicit enim Isocr. rursum in Hel. Enc. Τοσαύτῃ δ' εὐσεβείᾳ καὶ προνοίᾳ χρώμεθα περὶ τὴν ἰδέαν τὴν τοιαύτην; quod est εὐλαβείᾳ et cautione s. religione." [" Abresch. Æsch. 2, 134. ad Phalar. 259. ad Charit. 406. (ubi de Εὐσεβηΐη,) Toup. Opusc. 1, 136. Valck. Hipp. p. 312.: θεοῦ, ad Diod. S. 1, 613." Schæf. Mss. Eur. Iph. T. 1202.] " Ionice DICITUR Εὐσεβίη pro isto εὐσέβεια, ut in hoc pentametro ap. Athen. (433.) Καὶ τὴν εὐσεβίης γείτονα σωφροσύνην." [" Εὐσεβία, Jacobs. Anth. 8, 377. 12, 55. Wakef. S. Cr. 4, 251. Eum. 909. Carphylid. 1. Proclus H. in Sol. 45. ad Paus. 373. Agathias 40. Epigr. adesp. 474. 585. 641. 696. ad Charit. 406. Markl. Iph. p. 381. Brunck. ad Bacch. p. 398. Antig. 943. El. 250. Valck. Phœn. p. 497. Hipp. p. 312. 322. ad Herod. 641." Schæf. Mss., item Meletem. in Dionys. H. 42.] " Est inde præterea VERBUM Εὐσεβέω, significans Sum εὐσεβὴς, i. e. Sum pius et religiosus, Probe et religiose Deum colo, Pietatem colo, Pie ago. Synes. Ep. 4. Εὐσεβεῖν ἀναπεπεισμένον. Notandum porro construi aliquando cum accus. rei, et significare itidem Pietatem colo, Pie ago, Pius sum, addita præp. In. Eur. Phœn. (528.) Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν, τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών, Nam si violandum est jus, regnandi gratia violandum est: aliis rebus pietatem colas, Cic. Offic. 3.: vel Julius Cæsar, secundum Sueton.: Isocr. ad Dem. (4. init.) Εὐσέβει τὰ πρὸς τοὺς θεούς: in Nicocl. (init.) Ὅτι τὰ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβοῦμεν. Aliquando cum περὶ vel πρὸς, in eadem signif. Affertur enim ex Epigr. εὐσεβῶ πρὸς τοὺς θεοὺς, pro Pius sum erga deos; et ex Eur. (Alc. 1151.) εὐσέβει περὶ ξένους, pro Pius sis erga hospites. At Paulus Apost. subaudita hac præp. περὶ vel εἰς, Ep. 1 ad Tim. 5, (4.) Εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις, In propriam domum pietatem exercere, et vicem rependere parentibus. Est enim et in parentes ac liberos quædam pietas: unde ap. Virg. Sum pius Æneas. Sed et εὐσεβεῖσθαι aliquid dicitur, ut ἀσεβεῖσθαι. In Axiocho Plat. (init.) Ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ, Ut etiam hoc a me cum reliquis pie et officiose parenti tribuatur, Ut etiam hoc pietatis officio erga parentem functus esse videar." [" Markl. Suppl. 559. Musgr. Tro. 85. Eurip. p. 223. Wakef. Alc. 1170. Abresch. Æsch. 2, 133. Porson. Phœn. 1340. Lobeck. Aj. p. 413. Phalar. 296. Cattier. Gazoph. 12. 15. Zeun. ad Xen. K. Π. 87. Toup. Opusc. 1, 136. Brunck. Aj. 1350. ad Poët. Gnom. 278. Or. 898. Phœn. 1331. Valck. p. 446. Musgr. p. 223. Koppiers. Obss. 84. Valck. ad Xen. Mem. 250. Toup. Emendd. 1, 448. Wakef. S. Cr. 1, 56." Schæf. Mss.] " INDE Εὐσέβημα, τὸ, Pium factum, Officium pietatis, Demetr. Phal. Καὶ ὁ τὰ δύσφημα εὔφημα ποιῶν, καὶ τὰ ἀσεβήματα, εὐσεβήματα." [* " Ἐνευσεβέω, Greg. Naz. Carm. p. 19. ταῖς ἐντολαῖς, Erga Dei præcepta me pium præbeo." Kall. Mss.]

[* Πανσεβὴς, Theod. Prodr. Ep. 84. * Χριστοσεβὴς, Apollin. Metaphr. p. 164.]

[* Ἀντισέβομαι, Vicissim veneror, Plut. 6, 596. * Διασέβομαι, Gl. Percolo. * Προσσέβω, Æsch. S. c. Th. 1031. Markl. Iph. p. 154. * " Συσσέβω, Una veneror, Orig. 240." Kall. Mss. * Ὑπερσέβω, Epiph. 2, 106. " Proclus in Ptol. Tetrab. 61." Boiss. Mss.]

Σέβας, τὸ, (existimatur autem esse ἄκλιτον, i. e. indeclinabile,) Veneratio, Adoratio, Cultus divinus, Bud. afferens hæc Gregorii Naz., loquentis de diabolo; Ὁ κλέπτων εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ θείου τὸ σέβας. Atque ita eum alibi quoque uti testatur. Sed affert e Dionysio Areop. cum adjectione etiam positum, sc. τὸ θεῖον σέβας. Sæpe autem σέβας est Res quam veneramur s. adoramus, (quod et σέβασμα vocari docebo paulo post,) Quod nobis est venerabile. In VV. LL. Ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον, Tu, cui maximam reverentiam debeo, [ex Eur. Iph. A. 633.] Ibid. ex Eur. et Soph. pro Re augusta: et σέβας ὅρκιον ex Epigr. || Σέβας ap. Hom. pro ἔκπληξις, sicut σέβεσθαι pro ἐκπλήττεσθαι ab eo usurpari dictum est. Redditur Latine Stupor, sc. præ admiratione, in Od. Z. (161.) σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. Suid. e Callim. affert pro θαῦμα, ubi ille dicit, τόδ' ἔχω σέβας. Exp. alioqui ap. eund. Hom. αἰδὼς, item νέμεσις. Vide Eust. Ceterum non sum nescius quosdam ab hoc σέβας derivare verbum σέβομαι: at ego non video quid obstet, quominus σέβας contra a verbo σέβομαι derivemus: e quo σέβας esse verbum σεβάζομαι, satis manifestum est. [" Markl. Suppl. 564. ad Charit. 747. Wakef. Phil. 1289. Eum. 92. S. Cr. 1, 91. Jacobs. Anth. 7, 187. 388. Exerc. 1, 52. Abresch. Æsch. 2, 120. Callim. 1. p. 542. Heyn. Hom. 4, 604. 7, 454. Valck. ad Ammon. 47. ad Eur. Or. 1243. Conf. c. σέλας, Musgr. Med. 746. Porson. p. 60." Schæf. Mss. Theocr. 24, 76.]

Σεβάζομαι, i. q. σέβομαι, sed minus usitatum, Greg. Naz. in Macc. Enc. Θᾶττον σὺ σεβασθήσῃ τὰ ἡμέτερα ἢ τοῖς σοῖς ἡμεῖς εἴξομεν. E Gennadio, Ἡ ἄλλη πᾶσα οἰκουμένη ἐσεβάζετο τὰ κτίσματα τοῦ θεοῦ. Apud Hom. autem Il. Z. (167.) σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ, redditur Irreligiosum putavit, Nefas esse putavit. Sed ego malim, (ut similis s. potius eadem in utraque lingua translatio significationis ostendatur,) Religiosum id ei fuit, habuit, Religioni habuit. At Græcæ exp. σεβάζεσθαι hic volunt esse αἰδεῖσθαι s. νεμεσίζεσθαι, aut etiam τιμᾶν. [" Heyn. Hom. 4, 604. 5, 219. Wessel. Obss. 178." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 308. 662." Wakef. Mss.] " Σεβάζω, i. q. σεβάζομαι: sed minus usitatum." [" Ad Diod. S. 1, 248." Schæf. Mss. * " Σεβαστέον, Psell. de Dæmon. p. 9." Boiss. Mss.]

Σέβασις, Veneratio, Adoratio, Plut. (10, 595. 598.) Huic autem verbali licet a secunda persona formato primum do locum, quod derivata non habeat, ut sequens, quod a prima formatum est. Σεβασμὸς, pro Veneratione itidem s. Adoratione aut Cultu: ut σεβασμὸς θεῶν, Cultus deorum, divinus, Plut. (9, 487.) et Strabo. Apud Philon. Turnebus vertit etiam Religionem et Observantiam. [" Ad Dionys. H. 2, 845. ad Charit. 264." Schæf. Mss.] AT VERO Σέβασμα, τὸ, exp. quidem et ipsum, Veneratio, item Cultus deo, aut ei qui majestatem quandam obtinet, exhibitus: est tamen potius Quod veneramur, Res quam veneramur, adoramus. Ac certe in iisd. annotatur σεβάσματα vocari Omnia quæ superstitiosi venerantur, cujusmodi sunt aræ, delubra, statuæ, simulacra, monumenta: Act. 17, (23.) Ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν, (ubi quidam interpr. Cultus, quidam Culturas,) posse reddi Cultus vestri monumenta; at ego commode unum verbum uno exprimi puto a novissimo Interprete, reddente Sacra vestra: qui etiam docte annotat, Erasmum perperam vertisse Culturas: vet. autem Interpretem nimis anguste, Simulacra: σέβασμα enim non significare Cultum ipsum, s. Culturam, nec Simulacrum duntaxat, sed Omne id in quo Deus colitur, quod religionis causa homines venerantur; idque Lat. appellare Sacra. [" Dionys. H. 1, 10." Boiss. Mss. " Ad Diod. S, 2, 312. ad Dionys. H. 2, 845." Schæf. Mss. Clem. Alex. Pæd. 3. p. 253. * Σεβασμοσύνη, Orac. Sibyll. 7. p. 664.] Ab hoc autem substantivo σέβασμα, s. potius ab illo Σεβασμὸς, est ADJ. Σεβάσμιος, Venerabilis, Venerandus, Veneratione s. Adoratione dignus, Augustus: ut σεβάσμιος γάμος, Herodian. 5, (6, 4.) Ἁρμόζοντά τε καὶ σεβάσμιον εἶναι γάμον ἱερέως τε καὶ ἱερείας. Apud Eund. σεβάσμιος ἀρχὴ, 2, (10, 4.) in concione Severi, Τὴν τε Ῥωμαίων ἀρχὴν,—ἣ σεβάσμιος ἐφαίνετο. Et σεβάσμιος τιμὴ, Bud. ex Eod. (8, 10.) Augusta dignitas, i. e. Imperatoria. Apud

Eund. (12, 10.) plur. *σεβάσμιοι τιμαὶ* Polit. vertit Augustales honores, item Augustorum honores. Vocatur certe ab eod. Historico *σεβάσμιος* ipse imperator, s. Cæsar, qui a Latinis Augustus: 2, (3, 6.) *Σεβάσμιόν τε καὶ βασιλέα προσηγόρευσαν.* Nisi forte *σεβαστὸν* hic quispiam leg. potius existimet: de quo dicam paulo post. [Schol. Soph. Œd. T. 863. "Thom. M. 18. et n." Schæf. Mss. * "*Σεβασμία*, ἡ, Anna C. 295. * *Σεβασμίως*, (Gl. Venerabiliter,) Cultu religioso, Clem. Alex. 32. Orig. c. Cels. 137. Religiose, Euseb. Hist. Eccl. 203. * *Πανσεβάσμιος*, Omnino venerandus, Amphil. p. 2. Andr. Cr. 265." Kall. Mss. Epiph. 1. init.] Ab illo autem adjectivo *σεβάσμιος* factum SUBST. *Σεβασμιότης*, q. d. Venerabilitas; sed a recentioribus potius usurpatum, et quidem de illis potissimum qui dignitates Ecclesiasticas obtinebant. [Gl. Sanctimonia.] Alioqui NEUTR. *τὸ Σεβάσμιον* antea dictum fuisse existimo, accipiendo sc. substantive. Quinetiam VERB. *Σεβασμιάζω* pro Veneror, habent VV. LL. [* "*Σεβασμίζω*, Acta S. Phileæ 176. Combef." Boiss. Mss.]

TERT. *Σεβαστὸς*, (i. e. a tertia persona formatum,) itidem Venerabilis, Veneratione dignus s. Adoratione, Venerandus, Adorandus. Aptissime autem redditur Augustus: quod ut hoc in Lat. sermone, ita illud in Græco imperatoribus Romanis tribueretur: ut videre est cum ap. alios, tum Strab., Dion., Plut., Herodian.: ap. quem legitur 2, (8, 9.) *Αὐτοκράτορά τε ἀνεῖπε καὶ σεβαστὸν προσηγόρευσε*, 7, (10, 8.) *Σεβαστοί τε ἀνηγορεύθησαν.* Sic autem et ap. Lucian. *Θεοῦ Καίσαρος σεβαστοῦ.* Et alibi, (3, 220.) *Θεοῦ σεβαστοῦ*, et *ἐπὶ τοῦ πρώτου σεβαστοῦ.* Alioqui et sine adjectione ulla *ὁ σεβαστὸς* invenitur dictum de Cæsare Octavio, qui a Latinis itidem peculiariter appellatus fuit Augustus, et sine adjectione; et quidem a quo hæc appellatio sumsisse initium traditur. Testatur porro et Paus. *σεβαστὸν* esse Græcis, quod Lat. Augustum: *Σεβαστὸς κατὰ τὴν Ῥωμαίων γλῶτταν Αὔγουστος λέγεται.* Sic autem FEM. *Σεβαστὴ*, Augusta, Uxor Augusti, i. e. generaliter, Quæ erat uxor Cæsaris: ap. Strab. et Herodian. Legitur etiam *σεβαστὴ σπεῖρα*, Act. 27, [1. "*Σεβαστὸς*, Toup. Opusc. 1, 410. Cognomen Imperatoris Rom., ad Lucian. 3, 287." Schæf. Mss. * "*Σεβατὸς δίκη*, Tzetz. Ch. 10, 482. fort. *σεβαστή*." Elberling. Mss. * *Σεβαστοκράτης*, unde * *Σεβαστοκρατέω*, Tzetz. Chil. 11. p. 204. * *Σεβαστοκράτωρ*, Theophyl. 3. p. 642. * "*Σεβαστοκρατόρισσα*, Const. Manass. Chron. init. * *Σεβαστονίκης*, Schurzfleisch. Acta p. 57." Schæf. Mss. * *Σεβαστοφάντης*, Augusti flamen, Montf. Palæogr. 161. Reines. Syntagm. Inscrr. p. 375. * *Σεβαστοφόρος*, Jo. Lydus de Mens. 124. Suid. 1, 377. Flamen Augustalis, Gesner. in Comm. Soc. Goett. 5. p. 35. Schn. Lex.]

[* "*Ἀσέβαστος*, Saracenica Sylb. p. 34, 21. * *Ἀειοσέβαστος*, Herodian. Epimer. 184." Boiss. Mss. "Anna C. 407. 409. 413. 415." Elberling. Mss. * *Ἀξιοσέβαστος*, Eust. ad Dionys. P. p. 6. * *Πανσέβαστος*, p. 11. Suid. 3, 19. Theophyl. 3. p. 631. "Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acr. 5, 48." Boiss. Mss. * *Πανυπερσέβαστος*, Theophyl. 3. p. 677. * "*Πολυσέβαστος*, ad Charit. 425. Crinag. 21. Heringa Obss. 191." Schæf. Mss. * "*Φιλοσέβαστος*, Inscr. ap. Murat. 118. 162. 184. 232. 234. 1986." Kall. Mss.]

[* *Σεβαστικὸς*, Jambl. Protr. 324. * "*Σεβαστικοὶ*, Vita Pythag. ap. Phot. Bibl. 259. init. * *Σεβαστικῶς*, Dionys. H. 6. p. 750, 7." Boiss. Mss. "Jambl. V. P. 35." Wakef. Mss.]

[* *Σεβαστηνὸς*, ὁ, Orac. Sibyll. 3. p. 327. * "*Σεβαστιὰς*, Leon. Alex. 8. Heringa Obss. 187." Schæf. Mss.]

[* *Σεβαστεῖον*, Templum Augusti, Philo J.]

[* *Σεβαστεύω*, i. q. *σεβάζομαι*, Joseph. c. Apion. 1, 26.]

"*Σεβίζω*, Veneror, i. q. *σεβάζω*," ["Eur. Hel. 1373. Musgr. 362. Wakef. Trach. 500. Toup. Opusc. 1, 410. Valck. Hipp. (541.) p. 226." Schæf. Mss. "Soph. Œd. T. 1007. Aristoph. Θ. 106. (681.) Eur. El. 994. cf. 196. Med. (155.) 643." Seager. Mss. Pind. Π. 5, 106. Ἰ. 5, 37. Soph. Antig. 955. Œd. C. 1060. Æsch. Pers. 950. Eum. 12. * "*Σέβισμα*, Schol. Æsch. Eum. 92." Mendham. Mss. * *Σεβιστὸν*, Hesychio *τιμητόν*.]

[* "*Σεπτέος*, Colendus, Greg. Naz. Carm. p. 10. Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 21." Kall. Mss.]

Σεπτὸς, itidem pro Venerabilis, Venerandus; Augustus, hac enim in signif. usurpari a Dionys. Areop. et a Greg. Naz. testatur Bud. Fit autem hoc adjectivum *σεπτὸς* a tertia pers. præt. *ἔσεπται*, sed quam vix in usu esse crediderim: sic tamen ut ceteræ personæ duriores etiam sint. ["Ad Charit. 760." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 811.]

"*Ἄσεπτος*, ap. Poëtas, in primis Tragicos, i. q. "*ἀσεβὴς*, Irreligiosus, Impius. Hes. e Soph. Capt. "*ἄσεπτον* affert pro *ἀσεβές*." [Soph. Œd. T. 890. "Eur. Bacch. 888. Hel. 549. Iph. A. 1092." Seager. Mss. "Brunck. Soph. 3, 503. Jacobs. Anim. 161. ad Herod. 533. * *Ἀσεπτέω*, ibid. Jacobs. l. c. Cattier. Gazoph. 15." Schæf. Mss. Soph. Antig. 1349. "Ad Hesych. 1, 567. n. 14." Dahler. Mss.] "*Εὔσεπτος*, exp. Venerabilis," [Soph. Œd. T. 864. * *Μονόσεπτος*, Greg. Naz. Carm. 9, 29. * *Πάνσεπτος*, Schol. Soph. Aj. 726. Œd. T. 883. "Euseb. V. C. 4, 64." Mendham. Mss. "Const. Porph. de Imag. Edess. 98." Boiss. Mss. "I. q. *πάνθυτος*, Athan. 1, 334. Amphil. 39. *Ναῦς τῆς Θεοτόκου πάνσεπτος*, 181. 212. 810. *ἑορτή*." Kall. Mss. * *Περίσεπτος*, Athen. 376. Æsch. Eum. 1040. "Wakef. ibid. Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss. * *Πολύσεπτος*, Orph. Hymn. 25, 6. "Hes. v. *Πολύθεστος*." Boiss. Mss. "Wakef. Ion. 1239." Schæf. Mss. * "*Σεπτῶς*, Venerabiliter, Chrys. Hom. 142. T. 5. p. 890, 12. *Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἀγνοεῖς πῶς γέγονε, καὶ τὴν ἐκ πατρὸς* * *ἀνάρχως καὶ* * *ἀνερμηνεύτως καὶ σεπτῶς καὶ* * *ἀλαλήτως*;" Seager. Mss.]

Σεπτικὸς, q. d. Venerativus, Adorativus, Cultivus, Bud. ["Hes. v. *Ἠθεῖος*." Boiss. Mss. "Ad Il. X. 229." Schæf. Mss.]

HINC et NOM. *Σεπτήριος*, [e * *Σεπτήρ*,] quod itidem sonat q. d. Venerativus, Adorativus. Sed hoc nomen sibi peculiariter vindicabat una trium *ἐνναετηρίδων*, i. e. Novennalium solemnitatum, ut quidam interpr., quæ Delphis celebrabantur in honorem pugnæ Apollinis adversus Pythonem. Vide Plut. [7, 176.] Ab illo autem nomine *σεπτὸς* est et VERB. *Σεπτεύω* pro Veneror, *σέβω*, Hes. Apud quem legitur et partic. pass. *σεπτευομένης*: verum hoc exp. non solum *σεβομένης*, sed etiam *ἐλεγχομένης*. ["Musgr. Tro. 108." Schæf. Mss.]

ΣΕΜΝΟΣ, (ἡ, ὸν,) Venerabilis, Venerandus, Reverendus, Augustus, Sanctus. Sic a Thuc. et aliis *αἱ σεμναὶ θεαὶ* vocari videntur tanquam Quæ sint venerandæ. Nam et ap. Soph. (Aj. 837.) *Σεμνὰς Ἐρινῦς* videmus exponi *σεβασμίας*. Dicitur vero Rhea itidem *σεμνὴ μήτηρ*. Necnon apud Eur. (Med. 69.) *σεμνὸν ὕδωρ Πειρήνης*, quidam interpr. Venerandam aquam Pirenes. Synes. *Ὁ δὲ λόγος ἐδείκνυ καὶ τοῦτο σεμνὸν, ὥσπερ ἐν τελεταῖς, τὸ ἀπόρρητον*, Venerandum, Sanctum. Sic ap. Lucian. (1, 385.) *Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ*, Veneranda, Bud. Interdum vero *σεμνὸς* Majestate præditus, Cui majestas inest: unde *τὸ σεμνὸν* substantive pro Ipsa majestate: ut Idem vertit ap. Dem. 231(=556.) *Τὸ σεμνὸν τῆς ὁσίας καὶ τὸ δαιμόνιον συνηδίκηταί μοι.* Potest etiam reddi Gravis; ut *σεμνότης* a Cic. redditur Gravitas. Polit. ap. Herodian. (7, 8, 15.) *Τὰ ἀνδρεῖα καὶ σεμνὰ τῶν ἔργων* vertit Fortissima ac gravissima quæque. Alibi *σεμνὸν* Sanctissimum. Alicubi certe *σεμνὸν* redditur etiam Honorificum, Magnificum, Præclarum. De homine autem dictum *σεμνὸν*, reddi etiam Grandem, docebo in proxime sequente tmematio. ‖ *Σεμνὸς*, Gravis, i. e. Tumidus, et *ὁ μὴ ὁμιλητικὸς*, Bud. ex Isocr. Idem in Comm. *Σεμνὸς* enim, inquit, *ὁ τίμιος καὶ σεβάσμιος*, i. e. Augustus et venerandus, *Καὶ ὁ ὑπερήφανος, καὶ μὴ ὁμιλητικὸς*, Odiose et immodice gravis: quo modo lingua vernacula homo gravis accipitur; et in vitio enim et in laude ponitur. Significare autem vult eum, quem vulgo dicimus Tenir sa gravité. Sic certe invenio ap. Lucian. eum, qui di-

ctus sit *σεμνὸς*, paulo post appellari *γαῦρον*. In VV. LL. *σεμνὸς*, Odiose et immodice gravis, (sicut antea ibi expositum fuerat Gravis cum auctoritate et modestia,) item Rigidus et tetricus, Moleste severus. Et subjungitur ex Aristot. Rhet. 2. *Καὶ σεμνότεροι ἢ βαρύτεροι.* Sed non video cur h. l. in exemplum afferri debuerit, cum subjungatur ab Aristot., *σεμνότητα*, esse *μαλακὴν καὶ εὐσχήμονα βαρύτητα.* Victorius certe *σεμνότεροι* vertit Grandiores, excelsioresque: sicut *βαρύτεροι*, Graviores. Idem in isto ejusd. Aristot. loco l. 1., ubi loquitur de iis qui vitia vertentes in virtutes, *τὸν αὐθάδη* appellat *μεγαλοπρεπῆ καὶ σεμνὸν*, itidem interpr. *σεμνὸν* Grandem, idque tanquam e Cic. Sed addit posse etiam esse *σεμνὸν*, Qui nescio quid augusti divinique in se habet. Et *σεμνοῖς λόγοις*, ex Aristoph. (B. 1496.) Ostentabundis verbis. [" Ad Phalar. 339. Markl. Supp. l. 383. ad Charit. 655. Musgr. Iph. A. 996. T. 1462. Med. 216. Wakef. Ion. 1105. 1239. Alc. 785. Jacobs. Exerc. 2, 94. Anim. 163. Anth. 9, 277. 10, 258. Luzac. Exerc. p. 8. Diod. S. 1, 558. ad Lucian. 1, 229. Kuster. Aristoph. 65. 212. Brunck. 2, 69. Soph. 3, 529. Bast Lettre 68. Heind. ad Plat. Theæt. 304. Valck. Hipp. p. 176., ubi et de *ἡ σεμνὸς*, 278. ad Herod. 722. Zeun. ad Xen. K. Π. 407. et Ind., ad Anton. Lib. 280. Verh., Wyttenb. Ep. Cr. 30. Bergler. ad Alciphr. 138. ad Xen. Eph. 264. Conf. c. *τερπνὸς*, Kuster. Aristoph. 56.: cum *πιστὸς*, Porson. Med. p. 44.: cum *ἱερὸς*, ad Dionys. H. 5, 24. Σ. *ἰδεῖν*, Xen. Eph. p. 25. *Σεμναὶ θεαί*, Furiæ, Dawes. M. Cr. 249. Musgr. Hipp. 100. Brunck. Œd. C. 90. Stanl. Æsch. 849. 861. Luzac. Exerc. 174. Brunck. Aristoph. 1, 96. ad Diod. S. 1, 624. Bast Lettre 68. Ruhnk. Ep. Cr. 50. Item Ceres et Proserpina, Mitsch. Cer. 110." Schæf. Mss. *Σεμνὴ νόσος*, Schol. Apoll. Rh. 1, 1019. Conf. c. *ἱερὸς*, Dionys. H. de C. VV. 53. Schæf. De regibus dictum, Blomf. Gl. in Æsch. Ag. 176. *Σεμνότατος*, 2 Macc. 6, 11. * " *Σεμνὸν*, Vitex, Diosc. Notha 443." Boiss. Mss.]

[* " *Σεμνοειδὴς*, Greg. Thaum. in Orig. 13. * *Σεμνοειδῶς*, ibid. 2." Kall. Mss.] *Σεμνόθεοι* a Galatis dicti fuerunt, qui *Δρυίδαι* a Celtis, qui a Persis Magi, ab Indis Gymnosophistæ, ut discimus e Diog. L. in principio operis. Videntur autem sic appellati *ἀπὸ τῆς περὶ τοὺς θεοὺς σεμνότητος*, s. quod *σεμνοὶ* essent illis *οἱ θεοί*: nam ipse postea de iis dicit inter alia *σέβειν θεούς.* [* *Σεμνόκομπος*, unde * *Σεμνοκομπέω*, quod restituendum est Æschylo ap. Athen. 447.: vulgo * *Σεμνοκόπτω*, quod est verbum nihili. Cf. Lobeck. Phryn. 416. 623. * " *Σεμνοκομψοψευδομυθοπλαστία*, Theodoret. (Dissert. de Vita etc.) T. 1. p. 51. Schulz." Schæf. Mss.] *Σεμνολόγος*, Qui graviter loquitur, s. cum gravitate, magnifice loquitur, magna loquitur, magnifice magna loquitur, (ut hæc a Tibullo copulantur, sicut docui in *Μεγαλήγορος*) Ostentator. *Σεμνολογία*, Loquendi genus, Oratio cui gravitas quædam inest, gravitatem præ se ferens. *Σεμνολογίαν*, inquit Bud., Venustum sermonem et gravem ac lepidum sciteque compositum, appellat Dionys. H. rhythmos Isocratis. *Σεμνολογέω*, Cum gravitate loquor, Magnifice loquor, Magnifice narro, prædico. Paus. in Cor. *Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, Ἀθηναῖοι πρῶτοι περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐσεμνολόγησαν*: quæ Bud. vertit, Atticæ laudes prodiderunt, Magnifice de Attica locuti sunt. Dixerat autem antea *σεμνολογεῖν* esse Dicendo ornare et celebrare. Lucian. (1, 529.) cum accus. *Ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν.* Interdum vero *σεμνολογῶ*, sicut et *σεμνολογοῦμαι*, Glorior, Jacto, Herod. 5. *Διοπετῆ τε εἶναι αὐτὸν σεμνολογοῦσι.* Ubi animadverte jungi infinitivo. At cum accus. ap. Lucian. (2, 453.) *Τοιαῦτα νεανικῶς σεμνολογησαμένου.* Bud. *σεμνολογεῖσθαι* vertit Gloriari, ap. Basil. item Speciose et graviter loqui, ap. Dem., ut videbis Comm. 802. *Σεμνολόγημα*, Quod cum gravitate aliquis locutus est, s. magnifice, Quæ quis jactabunde locutus est, Jactantiæ plena oratio. [" Bekk. Anecd. 468." Boiss. Mss. Anonymus Suidæ, Dio Cass.] *Σεμνόμαντις*, Venerabilis vates. At in VV. LL. Venerabilis vates et severus. [Soph. Œd. T. 556. * *Σεμνόμυθος*, unde] *Σεμνομυθέω*, Cum gravitate loquor, s. Cum fastu insolentiaque, Bud. e Suid. Affertur autem ex Eur. Hipp. (490.) *σεμνομυθεῖν* expositum *σεμνολογεῖν*. At VV. LL. *σεμνομυθέω*, Scite fabulam narro. Quæ interpr. vereor ne fabulosa sit. [Philo 2. p. 270. P. " Valck. Phœn. p. 344. Hipp. p. 221." Schæf. Mss. * *Σεμνομυθία*, i. q. *σεμνολογία*, Anonymus Suidæ 1, 46. * *Σεμνοποιὸς*, Theod. Prodr. Ep. 83.] *Σεμνοποιέω*, Magnifice æstimo, Majestate afficio, Bud. e Greg. Naz. *περὶ Ἀνθρώπου*, p. 33. In VV. LL. *σεμνοποιῶ* e Strab. Reverentiam concilio, Auctoritatem addo. At pass. *σεμνοποιοῦμαι* Bud. affert pro Graviter me habeo, In gravitatem me compono, Honestos et speciosos mores præ me fero: e Greg. Naz. *Τιμιώτερα ταῦτα τῆς Σωκράτους φιλοκαλίας κἂν σεμνοποιῆται ταῖς ἐπινοίαις.* [" Thom. M. 404. Heyn. Hom. 5, 575. ad Lucian. 1, 430." Schæf. Mss.] *Σεμνοπρεπὴς*, Decens cum qui gravitate s. majestate est præditus, Conveniens gravitati s. majestati. *Σεμνοπρεπῶς*, quod Bud. ap. Herodian. (2, 10, 4.) vertit Cum dignitate, Graviter et decore. Ab Eod. NOM. *Σεμνοπρέπεια* redditur Dignitas, ap. Synes., (266.) *Πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο τῷ δεῖνι δι' εὐφήμου μνήμης τὴν σὴν ἄγοντι σεμνοπρέπειαν.* Ab Eod. in Comm. *ἡ σεμνοπρέπεια* redditur Dignitas oris. *Σεμνοπρόσωπος*, Cujus facies gravitatem præ se fert. *Σεμνοπροσωπέω*, Gravitatem facies mea præ se fert, Ori meo gravitas quædam inest; Gravitatem ore præfero, Gravem faciem ostendo, Bud., afferens ex Aristoph. et Synesio, ap. quos de tetrica et odiosa quadam gravitate dici videtur. Sic certe ap. Artemid. Onir. 1. *Οὓς γόητας καλοῦσιν οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες.* [* *Σεμνόστομος*, Æsch. Pr. 952. Unde * *Σεμνοστομέω*. " *Σεμνοστομώτερος*, Tzetz. Ch. 6, 36. * *Παγσεμνοστομέω*, 48." Boiss. Mss. * *Σεμνότιμος*, Æsch. Eum. 831. Choëph. 355. " Tzetz. Ch. 3, 126. * *Σεμνότροπος*, Const. Manass. Chron. p. 53. 128." Boiss. Mss. * *Σεμνότυφος*, e quo * *Σεμνοτυφία*, M. Anton. 9, 29. * *Σεμνοφανὴς*, Speciem venerandam vel augustam præbens, Orig. c. Cels. 3. p. 121 (=487.)" Seager. Mss. " Thom. M. 841." Schæf. Mss.]

Σεμνηγόρος, i. q. *σεμνολόγος*. UNDE *Σεμνηγορία*, i. q. *σεμνολογία*. Ut in VV. LL. perperam, Concio honesta. [Timon Phlias. 22.] *Σεμνηγορέω*, sicut et *σεμνολογῶ*, Magnifice loquor, prædico, etc. Apud Philon. (de Conf. Ling. 320.) *σεμνηγορεῖν τι* et *σεμνηγορεῖν περί τινος.* [Lobeck. Phryn. 703. " Valck. Diatr. 53." Schæf. Mss.]

[* *Αἰσχρόσεμνος*, unde * " *Αἰσχροσεμνία*, Auson. Epilog. ad Id. 13. p. 214. Bip." Elberling. Mss.] *Ἄσεμνος*, Minime venerandus, Nihil majestatis s. gravitatis habens, Majestati s. Gravitati, aut Dignitati non conveniens: ut ap. Aristot. de Mundo, *Ἄσεμνον ἦν αὐτῷ δοκεῖν αὐτουργεῖν*, ubi redditur, E dignitate ejus non erat. Bud. interpr. etiam Inhonestus, Fœdus, afferens ex Herodiano (2, 7, 1.) *Εἴς τε τὸ ἀβροδίαιτον καὶ ἄσεμνον ἐπιδιδοὺς ἑαυτόν.* ["A. *στίχος*, Dionys. H. de C. VV. 152, 7. Gl. Incastus, Impudicus: *τὸ ἄσεμνον*· Incestum. " Thom. M. 500. ad Anton. Lib. 258. Verh. * *Ἀσέμνως*, ad Mœr. 215." Schæf. Mss. " Contra gravitatem s. dignitatem, Chrys. in Ep. 2. ad Timoth. Serm. 1, T. 4. p. 333, 24. *Ἐὰν εἰς καπηλεῖον αὐτὸν ἴδωμεν ἀσέμνως εἰσιόντα, οὐκ ἀνακόπτομεν.*" Seager. Mss. " Athan. 1, 851. Orig. c. Cels. 195." Kall. Mss. Schol. Aristoph. Λ. 849. * *Ἀσεμνότης*, Epiph. 1, 619. * *Εὔσεμνος*, Orph. Hymn. 2, 12. * *Κακόσεμνος*, Eudocia 345. * *Πάνσεμνος*, Lucian. 1, 567. 2, 888. " Cattier. Gazoph. 100." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 97. Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 73." Boiss. Mss. " Dionys. Areop. 117. Andr. Cr. 253." Kall. Mss. * *Παντόσεμνος*, Æsch. Eum. 639.] " *Περίσεμνος*, Gravis admodum et magnificus, ex " Aristoph." [Σφ. 604. " Jacobs. Anth. 6, 135. Musgr. Iph. T. 818. ad Mœr. 210. Abresch. Lectt. Aristæn. 289." Schæf. Mss. " Chrys. Serm. 10. T. 5. p. 42, 12." Seager. Mss. * *Πολύσεμνος*, Orph. Hymn. 1, l. 21, 9. 60, 3. Schol. Aristoph. Θ. 1078. * " *Ὑπέρσεμνος*, Diogenian. Prov. 2, 91." Boiss.

Mss. Ælian. H. A. 2, 6. Philo 799. Synes. de Regno p. 10. Ep. 142. Marcellin. V. Thuc. " Abresch. Lectt. Aristæn. 288. * Ὑπόσεμνος, ibid. Jacobs. Anth. 6, 341." Schæf. Mss. Aristæn. Ep. 2, 18, 21. Philostr. Icon. 2. Synes. in Calvit. Encom.]

Σεμνῶς, Cum quadam veneratione, reverentia. Et q. d. Reverenter, Veneranter. Sed malim Venerande, s. potius Venerabunde. Item Cum majestate, Graviter, Gravitatem præ se ferendo. Dem. (270.) Τὴν δὲ μητέρα σ. πάνυ Γλαυκοθέαν ὠνόμαζεν. At Xen. Σ. (3, 10.) Καὶ δε μάλα σεμνῶς ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον; sicut in l. quem paulo ante protuli ex Artemid. habes, Οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες. Cui simile est ap. Lucian. (1, 639.) Σ. προβαίνων, καὶ ἐξυπτιάζων ἑαυτόν. [" Plato Phædro 343. ad Plin. 129. Cort. Σεμνὸς σ., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 42." Schæf. Mss.]

Σεμνότης, ἡ, Gravitas, Majestas, Herodian. 2, (1, 10.) Ἢ διὰ σεμνότητα αἰδούμενος, Vel gravitatem ipsam verito, Polit. Sic et alibi ap. Eund. Alicubi autem auctoritatem reddit. Quidam interpr. etiam Magnificentiam; sed videmur debere potius Gravitatem s. Majestatem interpretari et in sequente loco. Plut. Pericle, Τοὺς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα δοξοκομπίαν τε καὶ τύφον ἀποκαλοῦντας. In VV. LL. σεμνότης, Moderata gravitas, Gravitas non aspera, sed mollis, honesta et elegans: e quodam l. Aristot. quem attuli in Σεμνός. Sed in iisdem exp. etiam Reverentia, ap. Eur. (Iph. A. 1344.) οὐ σεμνότητος ἔργον, Id non exigit reverentiam. Item Sanctimonia, et Severitas morum, qualis est in virginibus et juvenibus probe et pudice institutis. Quinetiam Pudicitia, Modestia, Pudor liberalis et ingenuus. Sed harum signiff. exempla desidero. [" Agapet. Sch. Reg. c. 3. Μὴ τοίνυν εἰς πήλιον (scr. πήλινον) ἐγκαυχώμεθα γένος, ἀλλ' ἐπὶ σεμνότητι σεμνυνώμεθα τρόπων." Boiss. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 277. ad Diod. S. 2, 188. Heind. ad Plat. Phædr. 343. Valck. Hipp. p. 176. Jacobs. Emendd. 45. Exerc. 2, 61. Σεμνότητες, Anth. 12, 324." Schæf. Mss. Σεμνότης et σεμνολογία conf., Dionys. H. de C. VV. 227.]

Σεμνεῖον, τὸ, Locus sacer, sanctus, q. d. Sanctuarium; aut q. d. Augustale, deducendo ab ea nominis σεμνὸς signif. qua ponitur pro Augustus. Sed alium potius usum habet hæc vox σεμνεῖον quam illa Augustale. Illa quoque alioqui barbara, Sanctuarium, ad aliam signif. restringitur. Traditur autem fuisse σεμνεῖον Scythis Locus in quo mysteria peragebantur. Sed postea dictum fuisse de Quovis loco in quem congregarentur viri σεμνοί. Philo de loco in quo monachi τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦνται, quod et μοναστήριον. Vide Suid., item Bud. 319. Ab Hes. σεμνεῖον exp. ἱερὸς οἶκος. [" Matth. Gloss. 1. p. 21." Schæf. Mss. Cf. Jablonski VV. Ægypt. 279. in Lex. VV. peregr.]

Σεμνόω, Speciosum reddo, Speciose fingo, Adorno, Bud. ex Herod. [1, 95. 3, 16. " Musgr. Hel. 872." Schæf. Mss.] Σέμνωμα, Ornamentum, Decus. VV. LL., sed ex Jano Lasc. Πολλὰ τεῶν ἀρετῶν σεμνώματα. [" Eust. 18, 25." Seager. Mss. Epicurus Diogenis 77.]

At Ἀποσεμνόω, In gravitatem compono, Bud. ex Aristot. Poët., ubi scribit, de tragœdia loquens, Ἔτι δὲ τὸ μέγεθος ἐκ μικρῶν μύθων καὶ λέξεως γελοίας, διὰ τὸ ἐκ σατυρικοῦ μεταβαλεῖν, ὀψὲ ἀπεσεμνώθη. [Heindorf. ad Plat. 2. p. 371.]

Σεμνύνω, Venerandum et augustum reddo, Bud. e Plat. Item Orno, i. e. Honore et dignitate afficio, e Dem. 173(=415.) Πολλοὺς γὰρ ὑμῶν μᾶλλον ἀξίους τιμᾶσθαι παρέντες, ὑμᾶς ἐσεμνύνομεν, Legationibus et aliis muneribus ornabamus. Accipi etiam ait σεμνύνειν, sicut et ἀποσεμνύνειν, pro Magnifice efferre. At PASS. Σεμνύνομαι est potius Gravitatem præ me fero, Cum gravitate ago et composite, Graviter me habeo, Ad Gravitatem me compono, Gravitatem induo, Bud. ap. Aristot. et Isocr. (Areop. 18.) Σεμνύνεσθαι δὲ ἐμελέτων, ἀλλ' οὐ βωμολοχεύεσθαι. Alia autem exempla vide p. 804. Ab Eod. σεμνύνομαι exp. etiam Efferor et glorior hac re, Mihi placeo: ap. Isocr. Evag. Εἰδὼς τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος σεμνυνομένους, ὡς ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμουμένους. Redditur præterea, sequendo hunc eundem usum, Jactito me, Vendito me, Me ostento. [Ad Greg. Cor. 537. " Plato Phædro 334. Heind. 242. Theæt. 372. Phalar. 374. Lennep. ad p. 48. Thom. M. 806. Jacobs. Anim. 230. 256. 287. Villoison. ad Long. 141. Casaub. ad Athen. 123. ad Mœr. 76. Valck. Phœn. p. 564. Diatr. 248. Toup. Opusc. 1, 411. Koen. ad Greg. Cor. 263. Brunck. Aj. 131." Schæf. Mss. Herodian. 5, 7. Τὴν Ἀντωνίνου μοιχείαν αἱ θυγατέρες ἐσεμνύνοντο.]

" Ἀντισεμνύνομαι, Gravitatem præ se ferenti occurro pari gravitate, Gravitatem gravitati oppono, " etiam Vicissim glorior et jacto me: sc. ad frangendum animos et spiritus ejus quocum certo. Aristot. Polit. Ὁ δ' ἀντισεμνυνόμενος ἐλευθεριάζων, " ἀφαιρεῖται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος."

Ἀποσεμνύνω, Verbis effero, Magnifice celebro, Magnipendo, Basil. Hexaëm. Hom. 11. Ὁ μὲν σοφὸς Σολομῶν ἐν τοῖς ἀρτίως ἡμῖν ἀνεγνωσμένοις ἀποσεμνύνων τὸν ἄνθρωπον, ἐβόα, Μέγα ἄνθρωπος. Item, Orno, i. e. Cohonesto. Idem in ead. Hom. Κατὰ ἀλήθειαν μικρὸς κόσμος ἄνθρωπος, καὶ ἐποίησαν οἱ τούτῳ τῷ ὀνόματι αὐτὸν ἀποσεμνύνοντες, καλῶς, Augustum et venerandum facientes, Bud. || Ἀποσεμνύνω, quidam interpr. Jacto, Vendito, Ostento: ut ἀποσεμνύνω ἐμαυτὸν, Me vendito. Sic ap. Greg. Naz. Καὶ ὅσοις σὺ τὴν θαυμασίαν σου ταύτην ἐπιστήμην ἀποσεμνύνεις. Sed potest ἀποσεμνύνειν hic itidem, ut in locis proxime citatis, capi pro Verbis efferre, Magnifice celebrare, vel prædicare. || Pass. Ἀποσεμνύνομαι, Verbis efferor, Magnifio, Ornor, Cohonestor, Basil. Εἰς τὸν Μάμαντα, Θαυμάσωμεν τὸν ἄνδρα μὴ ἀλλοτρίῳ κόσμῳ κοσμούμενον, ἀλλὰ τῷ ἰδίῳ ἀποσεμνυνόμενον. || Ἀποσεμνύνεσθαι, Aristoph. B. (833.) activa signif. usurpavit, scribens, Ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον ἅπερ ἑκάστοτε Ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο. [" Thom. M. 648. Brunck. Aristoph. 1, 188. 2, 110. Heind. ad Plat. Phædr. 245. ad Charit. 310. Diod. S. 1, 263. 323. ad Herod. 708." Schæf. Mss. * Συναποσεμνύνω, Simul effero laudibus, prædico, Diod. S. 1. p. 58, 33.]

[* Ἐκσεμνύνω, Athen. 661. * Ἐνσεμνύνομαι, Theoph. 3. p. 682. Onesand. 1. * Ἐπισεμνύνω, Joseph. c. Apion. 2, 3. p. 471. * Προσεπισεμνύνω, Dio Cass. p. 458.]

Ὑπερσεμνύνομαι, Vehementer glorior et efferor, me jacto, Bud. e Xen. Σ. (3, 11.) Καλλιππίδης ὁ ὑποκριτὴς ὑπερσεμνύνεται ὅτι δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθίζειν.

ΣΕΙΡΑ, ἡ, Catena, etiam Funis, Restis; nam si Plutarcho credimus, proprie ἐπὶ τοῦ σχοινίου τάσσεται, ac per catachresin Hom. σειρὴν χρυσείην dixit: Idem Il. Ψ. (115.) Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Σειράς τ' εὐπλέκτους. Ubi Eust. σειραὶ, inquit, πλέγματά τινα ἀπὸ σχοίνων, ἢ σπάρτων, ἢ καννάβεως, ἢ ἄλλοθεν. Quibus addit, Κεκοίνωται δὲ ἡ λέξις, ὡς δηλοῖ παρ' ἡμῖν τὰ σειράδια. Lucian. (3, 83.) Δεσμὰ δέ εἰσιν οἱ, σειραὶ λεπταὶ, χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου εἰργασμέναι, ubi σειραὶ Bud. reddit Habenulæ. Vide Ἄσειρος. Idem scribit Polluci σειρὰς esse ἡνίας τῶν σειραίων ἵππων. || Ex Eod. affertur σειρὰ τριχῶν pro πλοχμός. Itidemque ex LXX. Judic. 16, (13.) Σειρὰς τῆς κεφαλῆς μου. || Linea, Bud. e Pand. πατρῴα σειρὰ, μητρῴα σειρὰ, Paterna linea, et Materna linea. || Σειρὰ in VV. LL. Sera et obex forium, eo quod antiquitus fune communire januas solerent, ante repertum seræ usum. || Σειραὶ, ut annotatur in iisdem, quæ vulgo Surots, ex hoc Græco vocabulo sumta appellatione, Morbus in jumentorum suffraginibus præcipue. Latine ob id Suffragines: unde Suffraginosam mulam dixit Colum. 6. cap. ult. i. e. Suffraginibus s. Suffraginum vitio laborantem. Apsyrtus in l. qui Hippiatria vocatur, Ῥεύματα ἐμπίπτει εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων, ἃ τινες εἶπον σειρὰς, ἕτεροι δὲ χιράματα· ἐξ οὗ λέγεται σειριᾷν αὐτοὺς πόδας. Observa

autem hic obiter et NOM. Χιράματα, si tamen hæc scriptura mendo caret. [Cf. Παράσυρα.] || Σειρὰ quidam derivarunt ab εἴρω: secundum quam derivationem dictum fuerit σειρὰ pro εἰρά. [" Ad Phalar. 308. Musgr. Ion. 1150. Jacobs. Exerc. 2, 171. Anth. 10, 277. 288. Wakef. S. Cr. 1, 95. 4, 248. Heyn. Hom. 4, 675. Valck. Adoniaz. p. 246. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 90. ad Lucian. 1, 316. ad Herod. 544. I. q. γένος, Müller. Ind. ad Lyc. p. 131. Tzetz. Exeg. in Il. p. 69, 21." Schæf. Mss. Herod. 7, 85. Paus. Att. 21, 8. Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 206. Schleusn. Lex. V. T.]

Σειραφόρος, q. d. Catenam ferens, [s. Funem trahens,] Equus extra jugum ferens catenam s. habenam, qui et σειραῖος vocatur, [Funalis.] Helciarius a quibusdam exp. Dicitur etiam παράσειρος s. παρήορος, quod latera stipet. At qui jugum subit, ζύγιος, et ὁ ὑπὸ τῷ ζυγῷ ἵππος, Jugalis. VV. LL. Herodoto EST Σειρηφόρος, posito η Ionice pro α, ut cum σειρὴ dicitur pro σειρὰ, (3, 102.) Ζευξάμενος ἕκαστος καμήλους τρεῖς, σειρηφόρον μὲν ἑκατέρωθεν ἔρσενα παρέλκειν, θήλεαν δὲ, ἐς μέσον. ["Σειραφόρος, Musgr. Ion. 1150. Wakef. Herc. F. 445. Kuster. Aristoph. 63. ad Dionys. H. 3, 1499. ad Herod. 249. 250. 539. Valck. Adoniaz. p. 242. 243." Schæf. Mss. Isidor. Orig. 18, 35. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 815. "Σειροφόρος, ad Diod. S. 2, 201." Schæf. Mss. Σειραφόρος, * Σειρασφόρος, Σειροφόρος, Lobeck. Phryn. 645.]

Σειρομάστης, Jaculi genus quoddam, Lanceola, Bud. ex LXX. 3 Reg. 18, (28.) Affertur et ex 4 Reg. 11, (10.) Sed aliunde potius quam ab hoc σειρὰ originem habere existimo. Hes. σειρομαστῶν exp. etiam δορυφόρων: addens, καὶ εἶδος λόγχης. [Joseph. A. J. 8, 10, 1. 12, 1. B. J. 7, 2. Mathem. Vett. 100. "Contus, Andr. Cr. 192." Kall. Mss. "Philo J. 1, 261." Wakef. Mss. Schn. Lex. Σειρομάστης, * Σειροκοντοδορυμάστης, * Σιρομάστης, * Σιρομαστέω, Schleusn. Lex. V. T. * Σειρομάστιξ, Pisid. Opif. p. 411. v. 944. ἵππος σειρομάστιγα τρέμει.]

Ἄσειρος, (a σειρὰ significante Habenam,) Habena carens, s. Habenis, et generaliter Non vinctus: dicitur autem de equo: Ἄσειρος ἵππος, inquit Hes., ὁ μὴ ἔχων σειρὰν μηδὲ δέσιν, ἀλλ' ἄφετος καὶ ἄνετος. [" Wakef. Ion. 1169." Schæf. Mss. * " Δωδεκάσειρος, Duodecim annulis constans, Pseudo-Chrys. Serm. 88. T. 7. p. 514, 6. Ποῖοι γὰρ ἀδελφοὶ, οἱ τὴν δωδεκάσειρον ἅλυσιν τῆς ἀδελφότητος — διαῤῥήξαντες;" Seager. Mss.]

Παράσειρος equus, vide Σειραφόρος: vide item in Παρήορος, T. 1. col. 220. [" Wakef. Herc. F. 445. ad Dionys. H. 3, 1499. Valck. Adoniaz. p. 242." Schæf. Mss. Eur. Or. 1021. Ælian. H. A. 15, 10.] " Παράσυρα, et Χηράμους, quidam vocant τὰς ἑκατέρωθεν τῆς γλώττης κοιλότητας, Cavitates quæ ab " utraque linguæ partæ sunt, auctore J. Poll. (2, " 107.) At pro παράσυροι ἵπποι ap. eum reponendum παράσειροι, ut vel sequentia docent; cum " enim dixisset παρηόρους et παρασύρους ἵππους nominari τοὺς ἑκατέρωθεν, subjungit, eosdem σειραφόρους " et σειραίους nominari: sc. παρὰ τὴν σειράν." " Περισείρια, Hesychio τὰ πλάγια τῆς γλώττης: quæ " supra παρέσυρα," [quod tamen leg. παράσειρα.]

[* Σειράζω, Vinctum traho, unde] Ἀνασειράζω, Retraho catena, proprie. Accipitur etiam generaliter pro Retraho. Apoll. Rh. 1, (391.) Ἂψ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν. Suidas citat ex Epigr. hunc pentametrum versum, Ἂψ ἀνασειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω: est autem ἂψ utroque in l. παρέλκον, ut sæpe in soluta oratione πάλιν. Ceterum propriam esse verbi hujus signif. eam quam dixi, ex Hes. quoque apparet, qui partic. ejus ἀνασειράζων exp. ἄγχων, subdens, ὡς ἀπὸ τῆς σειρᾶς εἰς τὰ ὀπίσω ἕλκων, Tanquam catena retrorsum trahens. Suidas ἀνασειράζω, exp. * ἀναχαλινῶ, Refræno, accipiendo Refræno, pro Retraho fræno, eo modo quo dixi Retrahere catena. Exp. etiam ἀνακόπτω: prætereaque ἀνασειράζει, ἀνθέλκει: quas duas expp. et alias quasdam habes ap. Hes.; sed ap. eum * ἀναθέλγουσιν mendose legitur pro ἀνθέλκουσιν.

At vero Ἀνασειράμεναι χιτωνίσκους falso e Plut. affertur in VV. LL. pro ἀνασυράμεναι: ut ostendam in Ἀνασύρομαι, si recordatus fuero. [Eur. Hipp. 238. " Nonn. D. 5. p. 97, 18." Boiss. Mss. " Coray Theophr. 305. Jacobs. Anth. 11, 152. 12, 79. Valck. Hipp. p. 189. Musgr. ad v. 237." Schæf. Mss. * Ἀνασειρασμὸς, Nicet. Ann. 21, 3. " Fabr. B. Gr. 4, 415. Ed. 1." Boiss. Mss.]

[* "Σειράω, ad Hes. 2, 1163. n. 11." Dahler. Mss. Phot. Σειρᾷν, τὸ δεσμεῖν.]

[* " Σειρόω, Evacuo, Exhaurio, Symm. Jerem. 48, 12. Σειρώσουσιν αὐτὸν, καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ ἐκκενώσουσι, Exhaurient eum, et vasa ejus evacuabunt. Vide Drusium. Phavorinus: Σειροῦν, τὸ κενοῦν. Vide illum in v. Σείριαι, ubi eam παρὰ τὸ ἐκκενοῦν ἡμᾶς ἱδρῶσι ῥεομένους, quod exhauriant nos sudore fluentes, dictam esse docet. Ita Biel. Sed mihi σειρόω h. l. potius notare videtur Catena constringere, et Vincire s. Vinctum trahere, ut sit i. q. σειράω aut * σειρεύω, (falsa lectio ap. Eur. Herc. F. 1009.) a σειρὰ, Catena." Schleusn. Lex. V. T.] " Σείρωμα, " Opobalsami fæx atque sedimentum, VV. LL. ex " Aëtio." [* Σείρωσις, Photio * δέσμευσις. * Σειρωτὸς, Catenatus, Symm. Theod. Exod. 28, 32. * Ἀσείρωτος, Eur. Ion. 1150. " Ad Hesych. 1, 567. n. 11." Dahler. Mss.]

[* Σείρω, unde] " Ἐπισείρω, Attraho, Traho. Fortasse pro ἐπισύρω. Nisi sit a σειρά." [* " Παρασείρω, Schol. Soph. Ant. 140. (Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων τῶν ἐν τοῖς ἅρμασι παρασειρόντων.)" Boiss. Mss.]

Σειραῖος, de equo itidem dictum, vide in Σειραφόρος et Παρήορος. Soph. El. (722.) p. 114. δεξιόν τ' ἀνεὶς Σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον, Schol. τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιόν· προσκείμενον δὲ καμπτῆρι, ἀριστερόν. Hinc autem est etiam DICTUS δεξιόσειρος: ut videbis ap. Hes., ubi σειραφόρον exp. ἡγεμονικόν: dicens translatum esse ἀπὸ τῶν δεξιοσείρων ἵππων. " Vide Δεξιόχειρος." [Cf. Schol. Soph. Antig. 140.] Apud Eund. legitur ET Σειροφόρος, cui subjungitur, οἰωνὸς ἡγεμονικός. [" Σειραῖος, Musgr. Ion. 1150. Wakef. Herc. F. 445. 1011. Musgr. ibid. Heyn. Hom. 5, 337. ad Dionys. H. 3, 1498. Valck. Adoniaz. p. 243. Pierson. Veris. 150. ad Herod. 544. * Σειραία, ibid. * Ὑποσείραιος, Musgr. Herc. F. 446." Schæf. Mss.] AT VERO Σείραιος cum nomine οἶνος, Defrutum, Sapa, VV. LL. Sed non dubium est quin ab alia origine sit hoc σείραιος, si tamen ita scribi debet. Nam frequentius invenitur SCRIPTUM Σίραιον: quod itidem exp., Sapa, Defrutum. [Athen. 68. 170.] Sed Sapa quidem vocatur mustum ad tertiam usque mensuræ partem decoctum; Defrutum vero, ubi ad dimidiam partem decoctum est. Gal. ab Asiaticis ἕψημα tradit appellari. Gorr. Extat et ap. Aristoph. hæc scriptura, Σφ. (878.) Sed ex J. Poll. potest ETIAM Σεισαίραιος dici οἶνος, si tamen mendo hæc scriptura ap. eum caret. Habetur præterea ET Σείριος οἶνος eadem signif. in VV. LL. e Diosc. Apud Eust. certe LEGITUR Σίρινος οἶνος. [" Σίραιον, Coray Theophr. 258. ad Mœr. 340. * Σείραιον, ibid." Schæf. Mss.]

Σειρὰς, άδος, ἡ, i. q. σειρά. ITEM Σειρὶς, [et * Σερὶς] Hes. σειρά. A Bud. autem ap. Xen. tanquam diminutivum exp. Funiculus, post Philelphum, ut opinor, (K. 9, 13.) Ὁ δὲ βρόχος αὐτοῦ στιφρὸς, καὶ ἡ σειρίς: (9, 19.) Καὶ ἐὰν μὴ ἀποῤῥήξῃ τὴν σειρίδα, i. e., inquit Idem, Funem quo lignum tendiculæ ligatur. Cf. autem quæ de nomine σειρὰς ab J. Poll. (5, 33.) dicuntur, cum his aliisque Xenophontis locis in quibus σειρὶς legitur. [" Σειρὰς, Schneid. ad Xen. Pol. p. 391. Σειρὶς, ibid. Jacobs. Anth. 7, 74." Schæf. Mss.] His porro addendum est ETIAM Σειράδιον, formam diminutivi habens: e loco Eust. quem protuli in Σειρά. Nisi potius recentioribus Græcis peculiare illud fuisse existimari debet. [Lobeck. Phryn. 74. * Σειράδην, Pallad. Laus. p. 55. δήσας.]

" ΣΕΙΡ, σειρὸς, ὁ, Sol, teste Suida," [" Græv. Lectt. Hes. 557." Schæf. Mss.] " Σείριος, ὁ, " Sirius, Stella quæ Lat. Canicula dicitur: Græce " et κύων et προκύων. Annotaturque e Proclo, hanc " stellam eod., quo totum signum, nomine, Canem

"vocari. Quidam tamen hoc nomen illi communicare nolunt, quoniam *ὑπὸ τὸ γένειον τοῦ κυνὸς κεῖσθαι* tradunt, ex Arato. Ab Hesiodo Ἔργ. (2, 43.) vocatur *σείριος ἀστὴρ*: et aliis in ll. ejusd. Poëmatis *σείριος*, sine adjectione, (205.) *ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα σείριος ἄζει*. Item (Ἀ. 397.) *ὁπότε χρόα σείριος ἄζει*. Accipitur et pro Sole, ut quidam Gramm. tradunt; atque adeo in his Hesiodi ll. ita quidam accipiunt. Esse autem putatur *σείριος* a verbo *Σειρέω*, vel *Σειρόω*, vel *Σειραίνω*. Unumquodque enim horum trium significare traditur Desicco, Arefacio. Alii dicunt vocari *σείριον*, quod canes *σεσηρέναι* cogat, i. e. Esse ore hianti. Intellige autem, præ vehementissima siti. Astra quoque omnia dicta sunt *σείρια* ab Ibyco, Suid. Habet Etym. ET nominativum *σείριον*. Existimaturque hæc appellatio esse a verbo *σειριᾷν*, significante *λάμπειν, ἀστράπτειν*." [Vide Barker. ad Etym. M. 1028.] "Alioqui verbum *Σειριάω*, dicitur potius de iis, qui laborant morbo quem *σειρίασιν* Medici appellant: significantes Inflammationem cerebri et membranarum: quam consequuntur sincipitis et oculorum cavitas, febris ardens, pallor, totius corporis siccitas et inappetentia: Gorr. *Σειρίασις* in VV. LL. esse traditur Capitis inflammatio e vehementi solis ardore atque æstu: qua præcipue infestantur pueri: quod et *καῦμα* ab Alex. Aphr. vocari. Plin. appellare Ardores capitis: et 32, 10. Siriases infantium: 22, 21. Infantium distillationes: 30, 10. Adustiones infantium: et 22, 2. Infantium ustulationes. Plautum vero siriasin appellasse Solstitialem morbum in Trinumo. Sic igitur et *Σειριάω*, Illa capitis inflammatione laboro, quæ Siriasis appellatur. Alex. Aphr. Probl. 1, 98. *σειριᾷν* dicit infantes: quos a vulgo dici *καῦμα ἔχειν*, Correptos esse æstu. Quamvis autem *σειριῶ* postponam nomini *σειρίασις*, hoc tamen verbalis locum obtinere sciendum est. Dicuntur porro *σειριᾷν* et equi, vel *σειριᾷν τοὺς πόδας*, in Hippiatria, sicut *σειρὰ* in illis dicitur esse *ῥεῦμα εἰς τοὺς πόδας*, idque esse, quod Lat. Suffraginem appellarint. Ideoque *σειριᾷν* redditur Suffraginis s. Suffraginum vitio laborare, Suffraginosum esse. Verum in illa altera signif. invenitur scriptum *Σιριᾷν*, et *Σιρίασις*, cum ι in prima quoque; idque tanquam a nomine *σιρός*: significante Scrobem s. Foveam in qua condita frumenta asservantur: ut sc. huic morbo nomen a sincipitis cavitate sit inditum. Sequitur autem hanc a *σιρὸς* derivationem et Aëtius. Scriptura vero hæc *σιριᾷν*, cum ι in prima, extat et ap. Diosc., ubi *Σιριῶσι παιδίοις* Ruell. interpr. Infantium distillationibus quas Siriases vocant: Marcellus, Capitis ardoribus in infantia." [" *Σείριος*, Jacobs. Anth. 6, 176. Brunck. Soph. 3, 529. ad Diod. S. 1, 14. 22. 31. 325. Toup. ad Longin. 315. Wakef. S. Cr. 3. Add., Græv. Lectt. Hes. 556. Heyn. Hom. 8, 241. *Σείριον*, Jacobs. Anth. 8, 281. Valck. Adoniaz. p. 366." Schæf. Mss. "*Σείριος*, Schol. Arat. 84. Æsch. Ag. 976. Eratost. 12. Opp. K. 3, 322. Nonn. D. 16, 200. Hesiod. Ἀ. 153. Nicander Θ. 368." Wakef. Mss. "Solaris, Lycophro 397." Kall. Mss. Schol. Apoll. Rh. 2, 519. Vide Schn. Lex. "*Κύνα σείριον*: qui alias absolute *κύων*, ut ap. Aristot. Metaphys. 5. et alibi, *ἐπὶ κυνός*: Hesiodo *σείριος* dicitur, Virg. Sirius ardor: Aratus, et ex eo Cic. *προκύονα*, Procyonem vocant: quamvis Tzetzes eos reprehendat, qui *σείριον* et *προκύονα* pro eod. habent, cum hic illo citius oriatur. Sol quoque a quibusdam *σείριος* appellatur, ut Bodin. admonuit. Memorabile est quod de Caniculæ sidere Festi decurtator me docuit, solitos nimirum Rom. ad id placandum, ne frugibus noceret sc., rufas canes immolare, ut fruges flavescentes ad maturitatem perducerentur, idque fecisse non longe a porta Catularia, quæ inde nomen acceperit. Opp. K. 3, 325. *οὐλομένου κυνὸς ἀστήρ*: Soph. *ἀστρῷον κύνα* vocat: canem *τὸ ἄστρον* sæpe per excellentiam vocari tum ab aliis, tum ab Aristot. et Theophr. H. Pl. 1. docet Hieron. Mercurial. 2, 24. Var. Lectt.: argumento sit vel unicus Alcæi versus, *Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται*, quibus addamus ex h. l. eod. significatu *ἀστέρα* usurpari, ut hic, et infra Ἀ. 4, 315. *ὅτε θερμὸς Ὀλύμπιος ἵσταται ἀστήρ*: et 1, (154.) *ὅσσων ἄησιν ἐπὶ χρόνον ἄγριος ἀστήρ*." Rittershus. Comm. in Opp. K. 3. Lugd. Bat. 1697. p. 114. "Sirii ap. Auctores multa passim est mentio, tum pro Stella ipsa, tum pro Sole quoque: utroque modo exponi potest ap. Virg. Æn. 3., tum steriles exurere Sirius agros: sed ut de Stella minime dubium est, ita in controversiam vocari potest, an pro Sole usurpata vox legatur. At enimvero istam ambiguitatem eximit Suid. Grammaticus, diserte annotans *σείριον* a quibusdam exponi *τὸν ἥλιον*, h. e. Sirium solem, cujus testimonium confirmat Archilochi auctoritas, naturali ratione illud de Sole efferentis, *πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ Ὀξὺς ἐλλάμπων*, Multos ex illis sol siccabit, æstuque suo durabiles reddet; id namque solis proprium est, vi sua ignea corporum humores rapere atque depascere: similiter usus est et Lycophron, de Ajacis corpore in litus e mari ejecto loquens, *ἐκβεβρασμένον νέκυν ἀκτὶς Σειρίου καταυανεῖ*, Cadaver expulsum arefaciet solis radius. Vides manifeste Sirium utrobique pro Sole accipi. Quid quod Plut. de Iside Osirin, quem Ægyptii Solem intelligunt, eum esse dicit, quem Græci Sirium nominant, cum ap. illos articulus præpositus nomen obscurarit. Accedit quod Ibycus, Poëta Rheginus, *Σείρια* Astra universa vocaret, testante Suida, vel quod sint quasi *τείρεα* quædam, et navigantibus signorum sint loco, vel *διὰ τὸ τείρειν, τὸ δαμάζειν*. Porro admonendus es, lector, obiter de immutata a nobis nonnihil lectione in versu Archilochi modo citato, in quo ap. Plut. Symp. (3, 10.) legitur *κ' ἀθανάνει*, quam vocem haud dubie corruptam molliter mutavi in *καταυανεῖ* e Lycophr., qui ad illum versum parodice allusisse videtur." Hadr. Junii Animadvv. 1, 5. * "*Σειριόκαυτος*, Jacobs. Anth. 8, 207." Schæf. Mss. * *Σειριόεις*, Opp. K. 4, 336. *Σειριάω*, Arat. 332. "Luceo, Torreo, Arat. ap. Tzetz. ad Lycophr. 396. * *Ἀποσειριάω*, Amphil. (53.) 93." Kall. Mss. "*Σιρὸς*, ad Diod. S. 1, 347. 2, 351. Jacobs. Anth. 7, 316. Villoison. ad Long. 31. Valck. Diatr. 217." Schæf. Mss. Phot. * *Σείριον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον ἀσπάθητον, οἷον θέριστρον· καθά φασιν οἱ γλωσσογράφοι· καὶ * σειρὴν δὲ, ὁ λεπτὸς καὶ διαφανὴς χιτὼν, εὔθετός τε ὅτε ἐστὶν ὁ Σείριος· ἔστι δὲ καὶ * Σειρὶς πόλις Ἰταλική, καὶ τάχα τὰ ἔνθεν ὑφάσματα, εἴ τινα ἄλλα, Λυκοῦργος εἶπεν ἐν τῷ περὶ τῆς Διοικήσεως· ἐν ἐνίοις μὲν χωρὶς τοῦ ι γράφεται, σερῆνα.* Hes. * *Σειρῆναι· οἱ λεπτοὶ καὶ διαφανεῖς χιτῶνες.* * *Σείρινα ἱμάτια*, Harpocr. e Lycurgo. Cf. Barker. ad Etym. M. 1028. "*Σειραίνω*, Etym. M. (644, 22.) Suid. *Σειρέω*, Etym. M. Schol. Apoll. Rh. (2, 517. 524.)" Wakef. Mss. Affertur et * *Σειράζω* pro Exicco, sed *ἀμαρτύρως*.]

"ΣΕΙΡΗΝ, *ῆνος, ἡ*, Siren: unde adj. *Σειρηναῖος*, ut *μέλος*, Sirenum cantus. *Σειρὴν* est etiam Insectum api non dissimile: de quo Aristot. (H. A. 9, 40.) et Plin. De hoc est versus Proverbialis ap. Hes. *Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξεῖνον δὲ μέλισσα*: vide Erasmum." [Schleusn. Lex. V. T. "Ad Phalar. 308. omnino Musgr. Hel. 166. Jacobs. Anim. 142. Anth. 6, 187. 410. 10, 320. 11, 152. 12, 128. 179. 296. 318. Huschk. Anal. 8. 18. Brunck. Apoll. Rh. 172. (T. 1. p. 376. Schæf.) Epigr. adesp. 519. Wessel. Probab. 82. Abresch. Lectt. Aristæn. 5. Toup. Opusc. 1, 411. 2, 253. Bergler. ad Alciphr. 179. Σ. cum melle juncta, Valck. Phœn. p. 588. Sirenes tumulis impositæ, Huschk. Anal. 4. Heringa Obss. 195. Eichst. Quæst. 79. Σ. *καὶ χάρις*, Plut. Mario 44." Schæf. Mss. "*Σειρὴν*, Siren, Rhetoribus tribuitur, venustate et gratia dicendi excellentibus. Unde et *χάρις* et *σ. λόγου* jungitur. Sic tribuitur Isocrati, in cujus sepulcro Plutarchus in Vita ejus et Philostratus tradunt Sirenem, tanquam symbolum Suadæ et dicendi venustatis, effictam stetisse. Ob eandem causam et Aristo Chius *Σειρὴν* dictus est ap. Diod. L. 7, 160. Eunap. in Vita Ædes. p. 44. *Καὶ τὸ μείλιχον καὶ ἥμερον ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ἐπλήνθει, καὶ * συνεξεχεῖτο τοσοῦτον, ὥστε οἱ τῆς φωνῆς ἀκούσαντες καὶ τῶν λόγων, παραδόντες αὐτοὺς, καθάπερ οἱ τοῦ λωτοῦ*

γευσάμενοι, τῆς φωνῆς ἐξεκρέμαντο καὶ τῶν λόγων, οὕτω δὴ πολύ τι τῶν μουσικῶν οὐκ ἀπεῖχε Σειρήνων κ. τ. λ. Eandem *γλυκεῖαν Σειρῆνα λόγων* dixit Synes. Ep. 138. p. 275. Petav." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.: Dionys. H. de C. VV. 26. Schæf. "*Σειρηναῖος*, Act. Traj. 1, 205." Schæf. Mss. * *Σειρήνιος*, Heliod. 5. p. 203. "Nilus Narrat. p. 29, 4. Ed. Paris. 1639." Boiss. Mss. "Σ. *μέλος*, Andr. Cr. 77. 164." Kall. Mss. Σ. *μελῳδίαι*, 4 Macc. 15, 21. * "*Σειρηνοῦσσαι*, Valck. Phœn. p. 370. * *Σειρηδὼν*, (i. q. *Σειρὴν*,) Heyn. Hom. 8, 643. Huschk. Anal. 10." Schæf. Mss. Schol. Ven. Il. Ω. 253. Ausonii Idyll. 11, 20.]

ΣΕΙΩ, Concutio, Quatio, Quasso, Agito. A cujus pass. voce *Σείομαι* est *σείετο πήληξ* ap. Hom., et *σειόμενον ἔγχος*. Sed peculiariter, et frequenter quidem, dicitur *σείειν* de terræ concussione, quæ Lat. Terræ motus appellatur. Dicitur enim *θεὸς σείειν τὴν γῆν*, [Xen. Ἑλλ. 4, 7, 4.] aut etiam sine adjectione accusativi, ut ap. Paus. non raro. Jam vero et sine nominativo, *ἔσεισε*, pro Terræ motus fuit, ap. Thuc. Sic autem Movit terra, e Livio et Tranquillo affertur. Verum si illud *ἔσεισε* intelligamus positum pro *ὁ θεὸς ἔσεισε τὴν γῆν*, (i. e. Deus terram movit, concussit, quassavit, ut Terræ quassatio e Seneca affertur,) nequaquam illius exemplo usurpatum videri possit illud Movit; esset enim dicendum Movit terram, subaudiendo itidem nominativum Deus. Dicitur alioqui et passive terra *σείεσθαι*, Moveri: unde *σειομένη γῆ*, ap. Greg. Naz. Apud Aristoph. autem N. (1276.) *Τὸν ἐγκέφαλον σέσεισμαι*, exp. Cerebro sum emoto. Redditur alicubi *σείομαι* et Tremo, Tremisco. Sic *σεισμὸς* ab Hes. exp. *τρόμος*. ‖ *Σείω* pro *συκοφαντῶ* etiam, Hes. et quidem addens sumtam esse metaph. *ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων*. [" Thom. M. 553. Musgr. Tro. 309. Hel. 1380. Wakef. S. Cr. 4, 31. 47. Jacobs. Anth. 11, 212. Specim. p. 18. Aristoph. Εἰρ. 960. Brunck. 3, 58. ad Anacr. p. 105. Valck. Adoniaz. p. 265. Ruhnk. Ep. Cr. 34. ad Theoph. Nonn. 1. p. 96. Decipio, Wakef. S. Cr. 4, 71. Calumnior, Maii Obss. 2, 76. Aristoph. Fr. 239. Simon. Dial. p. 82. Raphel. Annott. 2, 7. 8. Alciphr. p. 444. (3, 70.) De ebrietate, ad Lucian. 1, 274. De terræ motu, Fac. ad Paus. 1, 350." Schæf. Mss. "Moveo, metaphorice, Eunap. 124. Incito, Philostr. 864." Wakef. Mss. Aristoph. Ἀ. 12. *Πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν*; Od. Γ. 486. *ἵπποι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες*, Il. Θ. 199. *σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ*, Hesychio *ἐσείσθη*. Anacr. 8. *Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων Ἁπαλοῖς πτεροῖσιν*, Ventilans. Antiphon 787. *Ἑτέρους τῶν ὑπευθύνων ἔσειε καὶ ἐσυκοφάντει*, Dicæarchus p. 10. Hudson. *Λογογράφοι σείοντες παρεπιδημοῦντας καὶ εὐπόρους τῶν ξένων*, Xen. K. 3, 4. *Ἄκρᾳ τῇ οὐρᾷ σείουσι*, cf. Lex. Xen. I. q. *κοσκινεύω*, Hes. v. *Σινιάσαι*. *Σείειν τὴν κόμην*, Schæf. Greg. Cor. 185. "*Βακχεύειν, σείεσθαι, κορυβαντιᾷν* dicebantur Rhetores et Sophistæ, h. e. Corpore omni concuti, et Bacchari, cum insolentius atque exultantius se gerebant in dicendo: v. Philostr. V. Scopel. et Cresoll. Theatr. 3, 17." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. v. *Βακχεία*.]

Σεισμὸς, Concussio, Quassatio, Motus. Plerumque autem de Terræ motu, quem Terræ quassationem Seneca vocat, etiam sine adjectione genitivi *γῆς*: ut *σεισμοῦ γενομένου* ap. Thuc. et Xen. Et in plur. *Σεισμῶν γενομένων*, Athen. 8. Sic Aristot. de Mundo, ubi docet unde *σεισμὸς* oriatur, *Καὶ ἀπειργάσατο πάθος τοῦτο, ὃ καλεῖν εἰώθαμεν σεισμόν*. *Σεισμὸς* ab Hes., uti dixi, exp. *τρόμος*. [" Wakef. S. Cr. 4, 31. 47. ad Diod. S. 1, 621. Valck. Hipp. p. 291." Schæf. Mss. "Discrimen, Plut. 3, 878." Wakef. Mss. * "*Σεισμοκράτωρ*, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 131." Boiss. Mss.] Affertur ETIAM *Σεῖσμα* pro Concussione, [LXX. Sir. 27, 4. *Ἐν σ. κοσκίνου*,] sed hoc parum usitatum esse arbitror. Ab eo certe formabitur commode ADJ. *Σεισματίας*. Plut. Cimone (16.) *Τάφος σεισματίας*, de sepulchro eorum quos ruina e terræ motu oppressit. [" Diog. L. 464." Wakef. Mss.]

Σεῖσις, ἡ, itidem Concussio, Quassatio. At in VV. LL. ei tribuitur ea duntaxat signif., qua dicitur de Compage omni s. Harmonia spinæ vertebrarum mota: sic tamen ut loco suo vertebræ permaneant; periculumque sit ne divellantur dissolutæ aut contusæ, ad vehementem aliquam spinæ concussionem. Hæc illa e Gal. *Σεῖσις*, inquit Gorr., quartum est quod in spina incidit vitium, ubi vertebræ in loco quidem suo manent, sed earum compago dimovetur. Sunt autem alia tria ejus vitia, *κύφωσις*, et *λόρδωσις*, et *σκολίωσις*, Gal. Comm. 3. *εἰς τὸ περὶ Ἄρθρων*.

Σειστὸς, Qui concuti s. quassari potest, q. d. Quassabilis, Concussibilis. Redditur etiam Concussus. Annotatur autem *σειστὸς* e quodam Gramm., esse et Nomen ornatus muliebris. [" Kuster. Aristoph. 120." Schæf. Mss.] *Ἄσειστος* Inconcussus, Inquassatus, Qui concuti non potest s. quassari: *φυλακτήριον*, Chrys. [* *Ἀσείστως*, Basil. 2, 37. Greg. Naz. 1, 479. Origen. 2, 549.] *Δύσσειστος*, Qui non facile concuti potest, [Hes.] ET *Εὔσειστος*, illi contr. Qui facile potest concuti. Exp. etiam peculiariter, Terræ motibus obnoxius. [Strabo 10. p. 686.] His porro subjungam et SUBST. *Σεῖστρον* tanquam ab eadem illa tertia persona formatum. Itidem autem Lat. Sistrum vocatur: Crepitaculum quoddam sc., sacris Isidis adhiberi solitum: unde Ægyptia sistra Ovidio, qui alioqui ea *ἐπιθετικῶς* alibi vocat Tinnula. Apud Eund. Sonabile sistrum legimus, ut Multisonum sistrum ap. Statium. [Plut. de Iside c. 64.] Esse autem *σεῖστρον* dictum *ἀπὸ τοῦ σείειν*, videntur ostendere vel hæc verba, quæ habentur in quodam l. quem Suidas in hac voce affert: sc. *σεῖστρον ἐπισείων*. Non ignoro tamen afferri et scripturam HANC *Σῆστρον*, per η: et legi ap. Hes. itidem, *Σῆστρα, κόσκινα, ἢ κύμβαλα*. Sed certe a *σῆστρον* Lat. dixissent potius Sestrum, mutantes suo more η in e longum. [" *Σεῖστρον*, Jacobs. Anth. 7, 93. 336. 338. Valck. Anim. ad Ammon. 46. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 5." Schæf. Mss. "Puerorum crepitaculum, Chrys. in 1 Cor. Serm. 4. T. 3. p. 266, 30. *Τὰ παιδία —προσγελᾷ τῷ ἐπιβούλῳ· ἂν δὲ τὸν καλαθίσκον ἢ τὰ σεῖστρα ἀφέλῃς, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀθυρμάτων, δεινοπαθεῖ καὶ δυσχεραίνει*." Seager. Mss.]

Σεισίχθων, et *Σεισάχθεια*, et *Σεισοπυγὶς*, ac *Σεισοῦρα*, vel *Σείσουρα*, ut alii, [* *Σείουρος*, Athen. 287.]: e quibus *σεισάχθεια* quidem habes supra, T. 1. col. 616. At *σεισοπυγὶς* et *σεισοῦρα*, T. 2. col. 1541. [" Toup. in Schol. Theocr. 211. 214. Munck. ad Anton. Lib. 62. Verh. * *Σεισιπύγη*, Bast Lettre 30." Schæf. Mss.] De *σεισίχθων* autem dicendum erit in *Χθών*.

Ἀνασείω, Concutio, Quatio: *ἐκτινάσσω*, Suidas. Hesiod. (Ἀ. 344.) *Αἰγίδ' ἀνασσείσασα*. Hinc et Meretrices *ἀνασεισίφαλλοι* appellatæ, obscœno epitheto. ‖ Persuadeo, *ἀναπείθω*, Suid. Hes. E quibus ille exp. etiam *πρὸς μάχην ἐρεθίζω*, Ad pugnam incito s. irrito. Apud Lucam (23, 5.) *Ἀνασείει τὸν λαὸν*, pro Concitat ad seditionem, ut quidam exp. Sic et ap. Marc. [Valck. Schol. in N. T. 1, 217. 515. 516.] ‖ Item *ἀνασείσας* ait a Dem. (784.) capi pro *ἀπειλησάμενος*, Minitatus. Sic et ab J. Poll. ponitur *ἀνασείειν* cum *ἀπειλεῖν* et *ἀνατείνεσθαι*. [" Porson. Or. 605. Musgr. Hel. 1380. Wakef. S. Cr. 4, 32. Huschk. Anal. 246. ad Diod. S. 1, 615. Ruhnk. Ep. Cr. 22. ad Charit. 204. Heringa Obss. 185. Ilgen. ad Hymn. 328. Brunck. Or. 612. et p. 219. Incito, Diod. S. 2, 208. 264. ad 530. 632.: *ἱστία*, Boiss. Philostr. 624." Schæf. Mss. *Ἀνασσείασκε*, Hom. H. 1, 403.] "*Ἀνασεισμὸς*, Succussio s. Succussus, Exagitatio, Quassatio," [" Dionys. H. 2, 1181." Schæf. Mss. * "*Ἀνάσεισμα*, Dionys. H. Epit. 14, 15. *Καὶ τὰ διὰ κενῆς ἀνασείσματα τῶν ὅπλων*. "*Ἀνασειστής*, Wolf. Anecd. Gr. 3, 105." Kall. Mss. * *Ἀνασειστὴρ*, unde * *Ἀνασειστήριος*, e quo per contr. * "*Ἀνασείστρια*, Concitatrix, Georg. Alexandr. 207. *Ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας τὰ ἐξ ἁρπαγῆς χρήματα κεκτημέναι*, * *ταραξάντριαι καὶ ἀνασείστριαι*." Seager. Mss. "Mulieres *ταραξαίδριαι* (sic) *καὶ ἀνασείστριαι*, ap. Pallad. V. Chrys. p. 35." Boiss. Mss.] *Ἐπανασείω*, Concutio vibrando adversus aliquem. At pass. partic. *ἐπανασεισθεὶς* invenitur expositum simpliciter etiam Vibratus, in VV. LL. Ibid. est verbale NOM. *Ἐπα-*

νάσεισις, Concussio. Item ἐπανάσεισις ὅπλων, e Thuc. (4, 126.) pro Crepitatione armorum. At vero quod in Iisd. legitur, sc. ἐπανασείω, Tracto, Apparo, nullam verisimilitudinem habet. [" Dionys. H. 4, 2171." Schæf. Mss. Hippocr. 915. Ἐπανασεισθὲν τὸ ἔμβρυον.] Προεπανασείω, q. d. Ante concutio vibrando etc. Ab hujus autem passiva voce est προεπανεσείσθη ap. Thuc. 5, (17.) p. 170. meæ Edit., quod Schol. exp. * προηπειλήθη. [* Προανασείω, Prius concutio, Diod. S. 5. p. 212, 35. Plut. Caio Graccho 4. * Προσανασείω, Commoveo, Incendo, Polyb. 1, 69, 8. Hippocr. 782. Plut. Tiberio Graccho 21.]

Ἀποσείω, Excutio, Concutiendo a me repello. Aut etiam simpliciter, A me repello. Sæpe usurpatur signif. activa in voce passiva: ut ἀποσείομαι τὸ ἄχθος, Excutio onus. Et ap. Xen. K. Π. 7, (1, 18.) equus σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, Excutit Cyrum. Citatur item ex Aristoph. B. (346.) ἀποσείεσθαι λύπας. Greg. Naz. Σῆτας ἀποσειόμενα, καὶ κλέπτας οὐκ εὐφραίνοντα: Or. 1. c. Jul. Καὶ ὁ μὲν ἐπόνει, ἡ δὲ γῆ τὸ πονηθὲν ἀπεσείετο, καὶ ἀπηξίου δέχεσθαι τοὺς θεμελίους, de Juliano basilicas ædificante loquens. Lucian. (3, 316.) Ἀποσεισάμενος τοὺς ἑταίρους· ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ: Cum a me repulissem socios, Socios me retinentes eluctatus, Retinentium me sociorum manus eluctatus, Bud. ‖ Ἀποσείομαι, pro Amolior et ablego, ap. Herodian.: sicut et ἀποσκευάζομαι. Apud Eund. pro De medio tollo, (4, 5, 13.) Μάρκος τὴν ὕβριν τοῦ Λουκίου οὐκ ἤνεγκεν, ἀλλ' ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἀπεσείσατο. Accipitur autem ἀποσκευάζομαι in hac quoque signif. ‖ Ἀποσειεύμενος pro ἀποσειόμενος, ex Herod. affertur, (4, 154.) Ἀποσειεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν: (203.) Ἀποσειεύμενος λόγιόν τι. [" Jacobs. Anth. 6, 313. 8, 128. ad Herod. 701. De abortu, ad Timæi Lex. 107. De equo sessorem excutiente, Toup. ad Longin. 329. Med., Kuster. V. M. 71. Villoison. ad Long. 165." Schæf. Mss. Ἀποσέσειχε τοὺς ὅρμους, Bekk. Anecd. 1, 205.] Ἀπόσεισις, ἡ, Excussio. ‖ Nomen cujusdam Impudicæ saltationis, J. Poll. 4, c. 14. Βακτριασμὸς δὲ καὶ ἀπόκινος καὶ ἀπόσεισις, ἀσελγῆ εἴδη ὀρχήσεων ἐν τῇ τῆς ὀσφύος περιφορᾷ, καὶ στρόβιλος. [* Ἀπόσειστος, unde * Εὐαπόσειστος, adv. * Εὐαποσείστως, Ita ut facile excuti possit, Plut. 10, 289.]

Διασείω, Concutio, Vehementer concutio, [Valck. Schol. in Luc. 3, 14.] Interdum metaphorice, ut ap. Lucian. (1, 675.) Καὶ ὅλον σε διασείων ταῖς ἐλπίσι, ubi Bud. vertit Labefactans. Idem affert διασείω pro Concutio, i. e. Terreo auctoritate, e Pand. Esse etiam ait, Vexo et per magistratus licentiam exhaurio, redimendis criminibus et litibus obnoxios, i. e. ὑπευθύνους. Quinetiam verbo δωροδοκῶ exp. hoc διασείω: subjungitque verbale NOM. Διασεισμὸς, expositum itidem δωροδοκία. Huc certe pertinet Gallica vox Concussion, s. potius in plurali Concussions, de magistratu dicta. [" Διασείω, Thom. M. 553. Wakef. S. Cr. 4, 47. Maii Obss. 2, 75. Diod. S. 2, 185. Kuster. Aristoph. 106. Heyn. Hom. 7, 160. ad Apollod. 1148. Valck. Phœn. p. 409." Schæf. Mss. Διεσείσθη ὥσπερ οἱ κάτοχοι, Heliod. 333. Cor. Διασεισμὸς, Schol. Aristoph. Ἱππ. 1079. * Διάσεισις, Paul. Ægin. p. 196, 53. Cocchii Chirurgi vett. 152. * Διάσειστος, Agitabilis, Æschin. 9. ἀστράγαλος. Vide Taylor., Reisk. et Schol. * Ἀδιάσειστος, Gl. Inconcussus. * Εὐδιάσειστος, Facile refutandus, i. q. * εὐπαράκρουστος, Apoll. Dysc. 386. Bekk. Schol. Lucian. Apol. de Merced. Cond. c. 11. " Schol. Il. E. 226. Etym. M. ap. Heyn. ad Il. Σ. 576. p. 555. Leon. Diac. p. 207. Hes. v. Ῥαδινόν." Boiss. Mss. * Ἀποδιασείω, Phau. 105. * Συνδιασείω, Gl. Concutio.]

" Ἐκσείω, Excutio, Quassando emoveo, expello," [" Diod. S. 2, 307. ad Lucian. 1, 411. ad Herod. 310." Schæf. Mss.]

" Ἐνσείω, Incutio, Infligo. Hes. ἐνσείσεις exp. " διασείσεις." [" Wakef. Trach. 1087. Heyn. Hom. 8, 379. ad Diod. S. 1, 572. 689. 698. Dionys. H. 2, 932. Schmied. ad Plut. Alex. p. 21. 145. Gell. N. A. 1, 2." Schæf. Mss. Soph. Trach. 1089. Philetas Athenæi 487. Ἐνσεσεισμένη, Bekkeri Phrynichus p. 39. Ἐνσείσθητι, Concute te, Arrian. Epict. 3, 14. * Προενσείω, Plut. Eum. 6.]

Ἐπισείω, Incutio, Concutiendo s. Quatiendo s. Quassando vibro; simpliciter Vibro. Apud Herodian. (2, 13, 8.) ἐπισείειν τὰ δόρατα Polit. vertit Intendere. Sic ἐπισείειν τὴν αἰγίδα: et passive, Ἐπεσείετο ἡ αἰγὶς, ap. Lucian. (1, 105.) Metaphorice quoque usurpatur: ut, Ἐπισεῖσαι αὐτοῖς τὸν κίνδυνον, quod ex Josepho affert Suidas, non addito tamen ejus nomine, exponens, ἐπενεγκεῖν. Affert vero et, Ἅπαντα τρόπον ἀπάτης ἐπισείσας, pro ἐπαγαγών. At de ἐπισειούσης pro ἐπικελευομένης consule Hes. In VV. LL. e Plut. Οὐ Πέρσας ἐπισείων, pro Non dicens Persas esse formidandos, Non prætendens Persas, et in medium afferens. At ego malim, Non incutiens illis Persas, pro Non incutiens illis terrorem a Persis, vel Non objiciens illis terrorem a Persis; aut Persas pro terriculamento illis proponens. Hes. quidem certe ἐπισείειν exp. ἐκφοβεῖν, addens et ἀνατείνεσθαι: sed hic nequaquam commode ἐπισείσας exposueris ἐκφοβήσας. [" Huschk. Anal. 176. Thom. M. 545. Jacobs. Anth. 9, 376. 12, 33. ad Diod. S. 1, 618. Porson. Or. 605. Brunck. Soph. 3, 511. ad Eur. Or. 612. et p. 219. Heyn. Hom. 4, 589. 7, 47. Ruhnk. Ep. Cr. 34. Wyttenb. Ep. Cr. 23. ad Lucian. 1, 411: Alciphr. 448.: κεφαλὴν, Achill. Tat. p. 25.: τὴν χεῖρα, ad Lucian. 1, 872." Schæf. Mss.] ITEM Ἐπισείων, pro Una e partibus puppis, VV. LL. ex J. Poll. [1, 90. Cf. Παράσειον. I. q. μακροπώγων, Barbam promittens, Eid. 4, 143.] " Ἐπίσειον, τὸ, vel " Ἐπίσιον, ut ap. Etym. et Suid., Pubes, ἥβη, ἐφή-" βαιον. J. Poll. Αὕτη δὲ ἡ τρίχωσις, ἥβη τε καὶ ἐπί-" σειον: nam ἐφήβαιον Medicorum duntaxat esse " ait." " Ἐπείσιον, Aqualiculus, Ima ventris pars in " pudendum desinens, Lycophr. (1385.) Ὅταν κόρη " κασσωρὶς εἰς ἐπείσιον Χλεύην ὑλακτήσασα, quod " Schol. exp. τύπτουσα τὸ αἰδοῖον." [Ἐπίσειον, s. Ἐπίσιον, Aristot. H. A. 1, 13. Ἐπίσειον, Rufus p. 51. Ἐπείσιον, 32. " Ἐπίσειον, Ἐπίσιον, Ἐπείσιον, ad Mœr. 141." Schæf. Mss. " Ἐπίσειον, Eust. ap. Casaub. ad Diog. L. 2, 116." Boiss. Mss. * " Ἐπίσεισις, Heyn. Hom. 7, 47." Schæf. Mss.] AT Ἐπίσειστος, Personæ cujusdam Scenicæ nomen, ex J. Poll. [4, 146. 147. 149. 150. i. e. cui ἐπισείονται αἱ τρίχες, Ventilantur crines. Lucian. 6. p. 331. ἐ. κόμη.]

Κατασείω, Decutio: τὸν καρπὸν, Decutere fructum ex arbore. Exp. præterea Bud. Deturbo, Everto. Itidemque pass. Κατασείομαι, Decutior, Deturbor, Evertor, e Greg. Naz. Metaphorice autem pro Deturbare s. Prosternere multis poculis, i. e. Efficere ut aliquis præ ebrietate in terram prolabatur, pedibus officium suum non facientibus. Quæ signif. ex Athen. affertur, (431.) Κατασείειν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις ὑποπιπτόντων τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. Hæc autem subjungit Athen. ad explicationem hujus loci Menandri in Adelphis, Ὀκτώ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα Κυάθους, ἕως κατέσεισε φιλοτιμούμενος. Verum si h. l. mendo caret, videtur κατέσεισε neutraliter potius accipi. Quinetiam quod ipse Athen. scribit, dici solitum κατασείειν ἐπὶ τῶν ὑποπιπτόντων, eodem tendere videtur. Unum est quod contra pro activa signif. facere videri possit: sc. quod scribit, ductam esse metaph. ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. [Philemon Athenæi 484. ἡ Ῥόδη Κυμβίον ἀκράτου κατασέσειχ' ὑμῖν ἄνω.] ‖ Interdum etiam pro Concutio, Quasso. Philo V. M. 1. Λαβὼν τὴν βακτηρίαν, καὶ κατασείσας μάλα ἐπιδεικτικῶς, Scipionem quassando ostentans, Bud. Item Concutio, Terreo, ap. Greg. Naz. ‖ Κατασείειν etiam dicitur Deus, sicut σείειν, Terram quatere: cum sc. immittit terræ motum. Est autem Budæi hæc interpr.: ap. Synes. Sed potest fortassis et aliter exponi apud illum, cum ita scribat, Ὃ πάλαι μὲν ἦν φρούριον ἐρυμνότατον· κατασείσαντος δὲ τοῦ θεοῦ, γέγονεν ἐκλελειμμένον: Cum Deus illud concussisset, quassasset, tremefecisset. Eod. alioqui sensus redit, cum terræ motus concutere soleat et quassare s. tremefacere. ‖ Κατασείειν, Silentium indicere, non voce, sed manu, vel aliud significare, Bud. e Xen. K. Π. 5, (4, 2.) Οἱ δὲ * προερευνηταὶ ὡς εἶδον ταῦτα, αὐτοί τε ἐδίωκον καὶ τῷ Γαδάτᾳ κατέ-

σειον, Signum dederunt. Synes. Ep. ad Evopt. Ἤδη δὲ ὑποφαινομένης ἡμέρας κατασείει τις ἄνθρωπος χωρικῶς ἐσταλμένος, καὶ δείκνυσι τῇ χειρὶ τόπους ὑπόπτους. Pleno autem sermone locutus est Lucas Act. 19, (33.) Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κατασείσας τὴν χεῖρα, ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ. Alibi (12, 17.) Κατασείσας δὲ τῇ χειρὶ σιγᾷν. Hæc ille. Sed sciendum est Lucam duobus in ll. dixisse κατασείειν τῇ χειρὶ, non addito hoc infin. σιγᾷν. [Cf. Valck. Schol. in N. T. 1, 491.] Redditurque non solum Manu silentium indicere, sed etiam Manu silentium facere, postulare. Quod autem attinet ad originem hujus generis loquendi, existimo, illud κατασείειν τὴν χεῖρα, esse id, unde manarit hæc signif. verbi κατασείειν: quod sc. moris esset, quassando manum certo quodam modo, silentium indicere. Deinde omisso accus. dici cœpisse κατασείειν. Postremo, non amplius respiciendo ad primam hujus formulæ loquendi originem, dictum fuisse etiam κατασείειν τῇ χειρί. Sed cur potius, dicet aliquis, verbo κατασείειν datus hic usus fuit quam alii composito? Fortasse ad indicandam manus quassationem, quæ fieret deorsum. Verum ista ego tanquam conjecturas affero: tantisper dum aliquis, quæ rationi magis consentanea videri possint, in medium proferat. [" Ad Charit. 613. Huschk. Anal. 177. Boiss. Philostr. 598. Valck. Phœn. p. 409." Schæf. Mss. Heliod. 9. p. 417. 10. p. 464.] " Κατασεσασμένα positum pro κατασεσεισμένα affert " Hes." [* Κατασεισμὸς, Aët. p. 119, 18. * Κατάσεισις, Hippocr. 875. Ἡ κατὰ τῆς κλίμακος κ. " Const. Porph. de Imag. Edess. 88." Boiss. Mss. * Κατάσειστος, unde] Ἀκατάσειστος, ὁ, ἡ, Qui decuti non potest, s. deturbari, aut everti, Inconcussus, Firmus. [* " Ἀκατασείστως, Firme, Cyr. Alex. Glaph. 1. p. 86. " Mendham. Mss. " Dionys. Areop. 26." Kall. Mss. * " Εὐκατάσειστος, Instabilis, Cyr. Alex. Hom. 12. p. 142." Mendham. Mss. Eust. Il. 955, 26. Od. p. 1433, 40. * " Ἐγκατασείω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 140." Boiss. Mss.] Ἐπικατασείω, q. d. Superdecutio, Superdeturbo, Superprosterno: Ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα, Super se prostravit, deturbavit: ἐπικατέβαλεν, ut exp. Suid., ap. quem habes totum Josephi locum, unde sumta sunt hæc verba. [* " Συγκατασείω, Const. Manass. Chron. p. 98." Boiss. Mss.]

Παρασείω, Utrimque quatio, Obquatio, Bud. e Gaza: addens, usurpari ab Aristot. Probl. de currente et manus utrimque jactante, aëremque everberante. In VV. LL. παρασείω, Ad latus quatio atque agito: ut qui currit, demissas manus admotasque lateribus agitat. Aristot. Καὶ οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας, Et qui currunt, celerius currunt, cum demissas utrimque manus agitant. Sic autem Plautus dixit, Fugere demissis manibus. Sed hunc accus. χεῖρας omittit alibi Aristot., ut in Probl. sect. 5. cum scribit, Ὁ δὲ θᾶττον θεῖ παρασείων ἢ μὴ παρασείων. Paulo ante, Καὶ ὁ θέων παρασείων, πρὸς τὰς χεῖρας. Nam hic πρὸς τὰς χεῖρας non jungitur cum παρασείων, sed cum ἀπερείδεται, quod ἀπὸ τοῦ κοινοῦ est repetendum: ideoque debet interpungi post παρασείων. Hæc enim præcedunt, Οὐ γὰρ ἀπερείδεται πρὸς οὐδὲν, ὥσπερ ὁ βάλλων, πρὸς τὸ ἐν χειρὶ βέλος· ὁμοίως δὲ τούτου καὶ ὁ πένταθλος, πρὸς τοὺς ἁλτῆρας· καὶ ὁ θέων κ. τ. λ. Ceterum ut a Plauto dicitur Fugere demissis manibus, sic ab Aristot. dicitur aliquis φεύγειν παρασείσας, exprimendo gestum effusi cursus et concitati, s. effusæ fugæ, 4 de Mor. ad Nic. Οὐδαμῶς τ' ἂν ἁρμόζοι μεγαλοψύχῳ φεύγειν παρασείσαντι. [Theophr. Eth. Char. 3, 3. " p. 176. Cor., ad Diod. S. 1, 625." Schæf. Mss. Athen. 244. * Παράσεισμα, Hippocr. de Diæta 2, 11. p. 363. * Παράσειστος, unde * " Ἀπαράσειστος, J. Poll. 6, 124." Kall. Mss. * Παράσειον, τὸ, s. * Παράσιον, Supparum, Lucian. Navig. 5. Καὶ τοῦ ἱστίου τὸ π. πυραυγὲς, Athen. 206. Ἱστὸς βύσσινον ἔχων ἱστίον, ἁλουργεῖ π. κεκοσμημένον, ubi vulgo παρασείρῳ. Cf. Ἐπίσειον.]

" Περισείω, Circumcirca quatio s. quasso, Concutio," [" Antiphon 714. Ὀνειδός τε αὐτῷ τε ἐμοὶ περιέσεισαν καὶ τοῖς ἐμοῖς προσήκουσιν εἰς τὸν βίον ἅπαντα. ' Imo vero περιστήσειν.' Reisk. in Nott. ' Nisi leg. περιέστησαν.' Idem in Ind." Seager. Mss. " Poëtice Περισσείω, ad Il. X. 402. Heyn. Hom. 7, 689. 8, 304. 340." Schæf. Mss.]

" Προσείω, Ante concutio. Vide et Hes." [" Casaub. ad Athen. 58. Wyttenb. Ep. Cr. p. 23. Toup. Opusc. 1, 412. Heind. ad Plat. Phædr. 200. Προσείω, * Προσσείω, Ruhnk. ad Timæi Lex. 137. Gronov. ad Ælian. H. A. 984. (1, 29.)" Schæf. Mss. " Eur. Bacch. 928. Ἔνδον προσείων αὐτὸν ἀνασείων τ' ἐγὼ Καὶ βακχιάζων, ἐξ ἕδρας μεθώρμισα." Seager. Mss. Thuc. 6, 86. φόβον.]

Συσσείω, Simul quatio, concutio, VV. LL. e Greg. Naz. [Athen. 693. Συνέσεισέ μ' ἐκποθεῖσα φιάλη παντελῶς.] Συσσεισμὸς, e Greg. Naz. Concussio, Terræ motus, e Mosell. interpretatione, Suidæ λαίλαψ, συστροφὴ ἀνέμου. Cum qua exp. convenit συσσεισμός: quod Bud. affert pro Turbine ex 4 Reg. 2, (1.) ubi agitur de raptu Heliæ in turbine. [Schleusn. Lex. V. T.]

Ὑποσείω, Succutio, Latenter excutio, VV. LL. [" Ad Timæi Lex. 138. ad Il. Ξ. 285." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 13.] Ὑποσεισμὸς, ὁ, Succussio, Succussus. AT Ὑπόσεισμα, Plin. (12, 14.) Micæ concussu elisæ, Manna thuris. Vide Hermol. in Coroll. Diosc. Gal. Meth. Med. 13. p. 175. Basil. λιβανωτοῦ.]

" Σειεὺς, Patella in qua frigitur aliquid, Sartago, " φρυγεὺς s. φρύγετρον. Dicitur et Σείσων. VV. LL. " ex J. Poll." [7, 181. 10, 100. 122.]

ΣΕΩ, σῶ, thema est e quo Eust. derivat VERBUM Σεύω: quod σέω alioqui, aut σῶ, usitatum esse vix crediderim. E σῶ autem derivat et Σαίνω, necnon Σήθω, ut docebo infra. Vult porro σέω sonare i. q. ὁρμῶ: hinc derivans σόος, non solum quod habetur in compositione, ut in nomine δορυσσόος, sed etiam quod seorsim ponitur, ut in hoc versu, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Ait enim σόον esse τὸν τὰς φυσικὰς ὁρμὰς ἔχοντα. Addit vero et aliud THEMA Σόω: cujus imperativum (sed intellige e cujus passiva voce) ait ESSE Σούσθω, ap. Soph. (Aj. 1414.) factum per contr. e σοέσθω. Atque hinc esse et illud DORICUM Ἀπέσσουα, quod legitur in loco illo, Ἔρρει τὰ καλὰ, Μίνδαρος ἀπέσσουα, i. e. ἀφώρμησεν, ἀπῆλθε, τέθνηκε. Habentur autem hæc verba cum alibi, tum ap. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 15.) p. 252. meæ Ed., suntque epistolii Laconici major pars; sequitur enim duntaxat, πεινῶντι τὤνδρες· ἀπορέομες τί χρὴ δρᾷν. Verum ibi legitur ἀπέσσυται. Eust. tamen et alibi hujus loci mentionem faciens, itidem legit, itidemque exponit. Sed vult, ad formationem hujus ἀπέσσουα, esse prius FACTUM Σούω e Σόω: loquens enim de illo Σόω, subjungit, Ὅπερ εἰκὸς, γενόμενον Σούω, προσλήψει τοῦ υ, σχεῖν ῥῆμα ἐκ κινήσεως Λακωνικὸν, τὸ Ἀπέσσουα. [Ἀπόσυμι, s. Ἀποσύω, aor. 2. ἀπεσσύην, ης, η, Laconice Ἀπόσουμι, ἀπεσσούαν, ας, α. Bekk. Anecd. 422. Ἀπέσσυα, ἐξέλιπεν. " Ad Diod. S. 1, 582." Schæf. Mss.] Ut autem ad illud Σέω revertar, vult etiam VERB. Σείω esse ex eo factum: sicut σαίνω et σήθω, ITEM Σύω, quod est ὁρμῶ. Sed malim e Σῶ prius derivare Σεύω, deinde Σύω e Σεύω. De Σείω autem vix posse certo statui videtur, sitne a Σέω, assumto ι, an contra Σέω sit ab hoc Σείω, eliso illo ι. Cujus tamen Σέω exemplum nullum affertur; atque adeo in usu esse, non facile crediderim: sed ad aliorum saltem formationem deducit. [" Σέω, Valck. Adoniaz. p. 265. ad Theoph. Nonn. 1. p. 96." Schæf. Mss.]

ΣΕΥΩ, Cieo, Agito, Concito, Persequor, Incesso, Fugo, Il. Z. (133.) Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσσήϊον, ubi Eust. exp. ἐκίνει, ἐδίωκε. At in Od. Ξ. (35.) Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλῃ Πυκνῇσι λιθάδεσσιν, quidam σεῦεν interpr. Pepulit; sed rectius, Fugavit. Quinetiam pass. vox Σεύομαι activam interdum signif. habet, ut Il. Γ. (26.) εἴπερ ἂν αὐτὸν Σεύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί, Si eum insequantur, agitent. Ponitur alioqui Σεύομαι pro Incitate feror, s. cum impetu, Prorumpo, Ruo: Il. B. (808.) ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο, ubi exp. ὥρμων. Sed (Od. Ξ. 455.) ἐπὶ κοίτην ἐσσεύοντο exp. simpliciter Ibant.

Apud Apoll. Rh. σεύατο cum infin. 2, (540.) Σεῦατ' ἴμεν πόντονδε, ubi exp. itidem ὥρμησε, q. d. Cepit impetum eundi. Sed in VV. LL. simpliciter Cœpit ire: [4, 849. Σεῦατ' ἴμεν λαιψηρὰ δι' ὕδατα.] Esse autem putatur σεύατο positum pro ἐσεύσατο: ut sc. aor. 1 persona prima SIT Σευάμην pro ἐσευσάμην. Itidemque activæ vocis AOR. 1. Ἔσευα fuerit pro ἔσευσα. [" Σεύω, Casaub. ad Athen. 82. Valck. Adoniaz. p. 265. ad Mœr. 341. Jacobs. Anth. 6, 284. 9, 266. Heyn. Hom. 4, 405. 455. 6, 392. 605. 7, 53. 117. 359. 777. 8, 38. 82. 395. Σεύομαι, ad Charit. 756. Wakef. Eum. 137. Jacobs. Anim. 53." Schæf. Mss.]

['Αποσεύω, poëtice 'Αποσσεύω, Anal. 3, 51. Nicander Θ. 77. Θηρὶ ἀποσσεύει τε καὶ ἀντιόωντα διώκει. Vide 'Αποσύω.]

'Επισεύω, Cieo adversus aliquem, s. concito, Impello, Od. E. (421.) 'Ηέ τι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων 'Εξ ἁλὸς, ubi tamen exp. simpliciter Immittat, sicut et alibi. At vero Od. Ξ. (399.) Δμῶας ἐπισσεύσας, redditur Hortatus: item alio particip. præs. temp. Incitans. At pass. 'Επισεύομαι, pro Concitatus eo, s. Concitate, aut Incitate, s. Cum incitatione, s. festinatione, Feror cum impetu, " Cum " impetu feror post, Cum impetu et accelerato " gradu insequor," Ruo, Prorumpo, " Accurro, Il. B. " (86.) ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί." Od. N. (19.) Νῆας ἐπεσσεύοντο, Contendebant ad naves. Active autem ap. Apoll. Rh. 1, (805.) ἐπεσσεύοντο γυναῖκας, quod exp. ἐπόμενοι ἐσόβουν. Et ἐπεσσεύοντο πορείην e Nonno in VV. LL. Iter accelerabant. Geminatur autem σ propter metrum. " Significat etiam interdum Fe- " ror supra." [" Jacobs. Anth. 8, 130. Heyn. Hom. 4, 223. 6, 298. 343. 8, 82. Ruhnk. Ep. Cr. 93. Musgr. ad Eurip. p. 217." Schæf. Mss.]

" Μετασσεύεσθαι, Cum impetu insequi, μετά τινα " ὁρμᾷν, ἀκολουθοῦντα αὐτῷ, i. e. μεταδιώκειν, Eust." [Il. Z. 296. πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.]

[* Παρασεύω, unde Παρέσσευα, Hesychio παρώρμησα. Vide Schn. Lex. Suppl.]

'Υποσεύομαι, Irruo. Ex Hesiodo ('A. 373.) Τῶνδ' ὑποσευομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθὼν, Irruentium pedibus strepebat tellus. Ita quidem VV. LL., sed ego plane mihi persuadeo leg. esse ὑπὸ σευομένων: ut sit ὑπὸ ποσὶ σευομένων. Conjunctim certe scribendo, si locus hanc scripturam admitteret, quærenda potius esset alia quæpiam interpr., quæ vim præpositionis in hoc comp. exprimeret.

¶ Σύω autem ab illo Σεύω deducit Eust., ut paulo ante docui. Cujus tamen σύω nullum exemplum invenio; (nam IMPER. Σῦθι, quod Hes. exp. ἐλθὲ, est potius tanquam a Σῦμι;) sed nec pass. thematis Σύομαι. At tertia sing. persona imperf. PRÆT. Σύετο affertur, sine Auctoris tamen nomine, et exp. Concitabatur. Verum hoc σύετο quidam esse volunt pro ἐσσύετο. Itidemque alia quædam tempora deducunt a σεύομαι, per elisionem literæ ε. E quibus est AOR. 1. 'Εσύθην, (nam secundum illos est pro ἐσεύθην,) i. e. Prorupi, Cum impetu ivi, Rui, Proruí. Item simpliciter pro Exii, e Soph. (Aj. 294.) ὁ δ' ἐσσύθη μόνος, geminatur autem σ metri causa. Tertia PL. per sync. Σύθεν, in VV. LL. Impetum fecerunt. Item PART. Συθεὶς, Digressus, Excitus, in iisdem, e Soph. συθεὶς ἐξ ἕδρας. Sed magis usitatum est partic. 'Εσσύμενος, factum e PRÆT. Ἔσσυμαι, quod per hyperthesin dici pro σέσυμαι traditur. Hesiod. ('A. 458.) Ἔσσυτ' ἐφ' 'Ηρακλῆϊ, in Herculem irruit. Hes. ἔσσυτο, ὥρμησεν, ἔθανεν: ἔσσυντο, ὥρμων, ἐπορεύοντο. Sic ἔσσυμαι, Il. N. (79.) νέρθε δὲ ποσσὶν Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι, Schol. ὥρμηκα: sed addit etiam ἐσπούδακα: sicut sc. adv. ἐσσυμένως exp. cum aliis modis, tum σπουδαίως. PARTIC. 'Εσσύμενος (ita enim legitur passim ap. Hom.) signif. Incitatus, et Tendens (aliquo) cum ardore quodam et velut impetu: ut ἐσσύμενος ἐκεῖσε: quod tamen in VV. LL. exp. simpliciter Illuc ire contendens. Alicubi certe videtur posse reddi Incitatus celeritate et studio, ut loquitur alicubi Cæsar. Redditur alioqui et Properans: ut Od. O. (73.) ἐσσύμενον κατερύκει. At Schol. προθυμούμενον hic exp. Ut autem in altero illo l. junctum videmus cum ἐκεῖσε, sic et cum gen. ὁδοῖο junctum reperiri sciendum est, Od. Δ. (733.) Τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο, ubi crediderim commode reddi posse Incitatus cupiditate: ut possit apte cohærere gen. Viæ: [Il. N. 315. πολέμοιο.] Illud autem ADV. 'Εσσυμένως sonat Incitate, Cum impetu, Magno studio, Magno cum ardore. Necnon Properanter, Celeriter. Il. O. (698.) ἐσσυμένως ἐμάχοντο. Et in Od. (Ξ. 346.) ἀποβάντες 'Εσσυμένως. [" Græv. Lectt. Hes. 613. Valck. Adoniaz. p. 266. Hesiod. Θ. 181. Heyn. Hom. 7, 119. Σύω, Valck. Adoniaz. p. 265. Wakef. Trach. 1199. Jacobs. Anim. 170. Anth. 12, 60. Heyn. Hom. 4, 65. Ἔσυτο, Musgr. Hel. 1144. Dionys. H. 1, 123. Ἔσσυτο, Σεύατο, Heyn. Hom. 6, 573. 'Εσσυμένος, 426. Jacobs. Anth. 8, 329. Σύμενος, Æsch. Eum. 1010. 'Εσύθην, Heyn. Hom. 5, 55. Lobeck. Aj. p. 300. 'Εσύθη, Eur. Hel. 1318. Συθεὶς, Porson. Hec. p. 66. Ed. 2. Heringa Obss. 123. Brunck. Œd. T. 445. Hec. 1069. Gesner. Ind. Orph., Valck. Adoniaz. p. 266. Συθεὶς, non ἐσσυθεὶς, Porson. Hec. 1073. Σῦμι, Valck. Adoniaz. p. 265. Σῦθι, Musgr. Cycl. 568." Schæf. Mss.]

Sed a tertia sing. pers. præteriti sunt etiam quædam compp. Quorum est in ordine alphabetico PRIMUM Αὐτόσσυτος, ὁ, ἡ, ut ὄμβρος, VV. LL. e Nonno, Imber e se excitatus: [cf. Jo. 91. D. 45, 123. Æsch. Eum. 670. *'Ετερόσσυτος, Nonn. D. 38, 244.] Θεόσσυτος, A deo impulsus, profectus, Divinus: φωνὴ, VV. LL. ex eod. Nonno: [cf. Jo. 79. 103. 180. Æsch. Pr. 116. Etym. M. 446, 12.] Κραιπνόσσυτος, ibid. ex Æsch. (Pr. 279.) Velociter concitatus; sed malim Celeritate incitatus: quod Latinius esse puto. Redditur etiam uno verbo Celer. [* Κραιπνοσσύτως, Schol. Æsch. l. c.] Λαβρόσσυτος, Impetu ruens, Cursu concitus, VV. LL. [Æsch. Pr. 602.] " Νεόσσυτα, νεωστὶ ὁρμῶντα, νεαρὰ, Hes." [* 'Ομόσσυτος, Nonn. D. 45, 217.] Παλίσσυτος, q. d. Ad retrogradum gressum incitatus. Sed redditur simpliciter Retrogradus, Retrocedens, Retrogrediens, Cessim iens. [" Ad Timæi Lex. 204. Brunck. Œd. T. 193. Παλίνσυτος, ad Timæi l. c." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 1206. 3, 112. 306. 373. 4, 24. 879. Nicander Θ. 571. Lycophr. 1461.] Παλισσυτέω, Retrogradus feror, Retrogredior, [Diod. S. 1. p. 19, 42.; 3. p. 110, 41. 124, 25.]

Extat et ADV. Σύδην ap. Hes., qui exp. ταχέως καὶ ὁρμητικῶς, Celeriter et inferendo se cum impetu, Erumpendo cum impetu. Nisi quis malit illud ADV. 'Ορμητικῶς reddere simpliciter Impetuose, Cum impetu. [Æsch. Pers. 480.] Hinc autem esse puto et comp. illud ADV. Πανσυδίῃ, sive, ut alii scribunt, ETIAM Πασσυδίῃ, quo usus est Homer. Il. (Λ. 708.) neque enim exp. duntaxat πανστρατιᾷ, Universo agmine, Omnibus copiis: sed et πάσῃ ὁρμῇ. Apud Thuc. vero LEGITUR Πασσυδεὶ initio l. 8. Μὴ οὕτω γε ἂν πασσυδεὶ διεφθάρθαι, Funditus interiisse, Omnino, παντελῶς. [" Theod. 5, 37." Mendham. Mss.] Sed alii SCR. Πανσυδεὶ, et quidem in hoc ipso l.: et exponentes itidem παντελῶς. Vide Eust., qui tradit Ælium Dionys. illud quoque Homericum Πανσυδίῃ isto adverbio παντελῶς exposuisse. " Πανσυδίῃ, " a quibusdam exp. παντελῶς, ab aliis πανστρατιᾷ, " sed rectius πάσῃ τῇ ὁρμῇ, Festinantissime. Il. B. " (12.) Θωρῆξαι ἐκέλευε καρηκομόωντας 'Αχαιοὺς Παν- " συδίῃ." [" Jacobs. Anim. 60. Anth. 7, 142. Clark. ad Il. ll. cc. Wessel. ad Diod. S. 1, 10. ad Callim. 1. p. 176. Nicomachus Epigr. Brunck. Apoll. Rh. 92. 105. 170. Heyn. Hom. 4, 198. 201. 206. 6, 247. 249. Πανσυδίᾳ, Tzetz. Exeg. Il. 136, 8. * Πανσυδίην, Brunck. Apoll. Rh. p. 105. (3, 195.) Πανσυδὶ, ad Dionys. H. 1, 138. Πασσυδεὶ, Πασσυδὶ, Zeun. ad Xen. K. Π. 67. ad Dionys. H. 1, 138. 2, 933. 3, 1716. ad Diod. S. 2, 310. Πασσυδίῃ, Brunck. Apoll. Rh. 32. 92. 105. 170. ad Diod. S. 2, 30. Heyn. Hom. 4, 198. 201. 6, 247. 249. * Πασσυδίην, Brunck. Apoll. Rh. 105." Schæf. Mss. Var. lect. ad Arat. Phœn. 714. Cf. 'Αμφαδίῃ, 'Αμφαδίην. Vide Schn. Lex. Suppl. Πασσυδὶ, Philostr. p. 775. " Orig. c. Cels. 426-7. * Πασσύδην, Tzetz. ad Lyc. 818."

Kall. Mss. * Πασσυδιάζω, i. q. ἀλιάζω, Inscr. Cumana ap. Caylum T. 2. Pl. 56. "Koen. ad Greg. Cor. 277." Schæf. Mss.]

[* Ἀνασύομαι, unde ἀνέσσυτο, Il. Λ. 458. "Ἀνέσσυτο, ἀπέσσ. conf., Heyn. Hom. 6, 201." Schæf. Mss. Nonn. D. 42. p. 1104.] "Ἀνάσσυτος, Erot. "ap. Hippocr. (645.) exp. * ἀνόρμητος."

Ἀποσύομαι, Erumpo, Prosilio, Exilio. Hesiod. Θ. (859.) ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος, Exiliit a rege, s. Emicuit, VV. LL. Ex Eod. (183.) ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν, pro Eruperunt. Est autem ILLUD Ἀπέσσυθεν, pro ἀπεσσύθησαν. "Ἀποσύω, s. Ἀποσεύω, i. q. "ἀφορμῶ. Unde pass. ἀπέσσυτο, quod Suid. exp. "ἐξέλιπε. Potest tamen idem et ab ἀπόσυμαι deri- "vari, et pro imperfecto haberi. Ita enim Suidas, "σεύω, τὸ ὁρμῶ, καὶ σύω, ἀφ' οὗ τὸ σῦμι, ἔνθεν τὸ "ἔσσυτο, καὶ ἀπέσσυτο καὶ ἀπόσσυτος. Inde et ἀπέσ- "συθεν ap. Hesiodum, Bœotica syncope pro ἀπεσ- "σύθησαν, Cum impetu eruperunt aut abiverunt." [" Bergler. ad Alciphr. 181. Ἀπεσσύμενος, Heyn. Hom. 4, 61. (Il. Δ. 527.)" Schæf. Mss.] "Ἀπασ- "σήμενος, VV. LL. ex Hom. afferunt pro ἀπαλλασσόμε- "νος, ἀπερχόμενος. Sed mendosissimum est, et pro eo "reponendum, ut puto, ἀπεσσύμενος." In iisdem EST Ἀπάσσυτος e Nonno pro Excitus, Excitatus. At in Tusani Lex. Abscedens. [Nonn. Jo. 95. 204. Opp. Ἀ. 2, 560.] Ἀπόσυτος, παρὰ τὸ ἀποσεύεσθαι dicitur, "Is qui abit s. abiit, pro quo Poëtæ metri causa "geminato σ dicunt ἀπόσσυτος."

"Διασύομαι, Cum impetu pertranseo, Aut simpli- "citer Pertranseo, s. Transeo. Apud Homerum "autem Il. B. (450.) Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο "λαὸν Ἀχαιῶν, redditur Percurrebat populum A- "chivorum, et obibat. Ex Eod. (Il. K. 194.) af- "fertur junctum genitivo, διέσσυτο τάφρου, pro Fos- "sam trajecit. Διέσσυτο, Cum impetu pertransibat "s. pervadebat, Ruebat per, Il. B. (450.) διέσσυτο "λαὸν Ἀχαιῶν. Sic Il. O. (542.) Αἰχμὴ δὲ στέρ- "νοιο διέσσυτο μαιμώωσα, Πρόσσω ἱεμένη:" [cf. E. 661.] "At Od. Δ. (37.) ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, "est Proruebat, Prorumpebat. Et alibi (Il. K. 194.) "διέσσυτο τάφρον. Thema est Διασεύομαι: unde et "διεσσεύετο ap. Hesychium, quod exp. διήρχετο." [" Διασύω, Wakef. Trach. 831. Heyn. Hom. 5, 55." Schæf. Mss. Nonn. D. 45, 48. Διεσσύμενοι, Quint. Sm. 3, 641. 5, 372.]

Ἐκσύομαι, itidem pro Erumpo, unde ἐξεσύθην, ITEM Ἐξεσσύθην, geminato σ versus causa. Et plusquamperfecti tertia sing. PERS. Ἐξέσσυτο. Il. (Θ. 58.) ἐκ δ' ἔσσυτο λαός: ubi exp., etiam simpliciter Exibat: sicut Græca expositio est non solum ἐξώρμησεν, sed et ἐξήρχετο. Apud Hom. autem Od. M. (366.) Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος, Eust. exp. ἐξεπήδησεν, et ᾤχετο. [" Musgr. ad Hec. 1082. ad Od. I. 438. Heyn. Hom. 5, 54." Schæf. Mss.]

Ἐπισύομαι, unde EST Ἐπέσσυμαι, Incitatus s. Concitus sum, Il. A. 173. Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, Si animus tibi hac cupiditate est incitatus. Ita enim reddiderim potius quam ut quidam, Si tuus animus est impulsus. Alii per præsens, Si te hæc cupiditas incessit, Si tibi fert animus. Hinc PARTIC. Ἐπεσσύμενος, Concitatus, Incitatus, Cupiditate incitatus. Vide et Hes. [" Ἐπισύομαι, Musgr. Hel. 1177. Wakef. Eum. 787. Huschk. Anal. 203. Porson. Phœn. 1081. Heyn. Hom. 4, 65. Ἐπεσσύμενος πεδίοιο, 6, 550." Schæf. Mss. * Ἐπεσσυμένως, Aret. 100. Τά τε παρεόντα ἐπεσσυμένως σύντργα.] Hinc et NOM. Ἐπίσσυτος, quod VV. LL. exp. Impetuosus, et Ingruens, Incumbens: ἐπίσσυτος φρένας, ex Eur. (Hipp. 574.) Ingruens menti, Incumbens. Item, Mentem concutiens. Sed mihi constr. illa suspecta est. [" Wakef. Herc. F. 448. Eum. 928." Schæf. Mss.]

[* "Κατασύομαι, Heyn. Hom. 5, 55. 8, 189." Schæf. Mss. Κατέσσυτο, Il. Φ. 382. " Quint. Sm. 4, 276." Wakef. Mss. Nonn. D. 34. p. 852. * Κατάσσυτος, 21. p. 574.]

[* Μετασύομαι, Apoll. Rh. 4, 1270. Quint. Sm. 7, 141. Nicander Fr. 2. Il. Φ. 423.]

[* Παρασύομαι, Quint. Sm. 1, 297.: παρεσσυμένη, παραγινομένη, Hes.]

[* Προσσύομαι, Quint. Sm. 8, 166. * Ὑπερσύομαι, 2, 182.]

"Σέλλω, Cum impetu feror, Ruo, ὁρμῶ, Eust." [Il. Π. p. 1041. Σέλμενοι, Hesychio γενόμενοι. Vide Interprr.]

"Σινιάζω, Cribro: ET Σινιατήριον, Cribrum," [ap. Hes., " sed leg. * Σινιαστήριον, (e * Σινιαστήριος,) ut θυσιαστήριον." Schn. Lex. Suppl.] " Hes. "σινιάσαι exp. non solum * κοσκινεῦσαι, sed etiam "σεῖσαι." [" Verbum σινιάζω legitur Luc. 22, 31., ubi Christus ad Petrum: Ὁ Σατανᾶς ἐξῃτήσατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον. Beza vertit σινιάσαι, Ventilare. Vulgatus, Cribrare. Est omnino Cribrare. Patet ex. Hes., ap. quem: Σινιάσαι, σεῖσαι, κοσκινεῦσαι. Addit præterea, σινιατήριον et * σινίον esse κόσκινον. Suid. Σινιάσαι, σεῖσαι, * κοσκινῆσαι, θορυβῆσαι, ταράξαι, πειράσαι. Hic ergo proprium et metaphoricam signif. ponit. Hanc habes ap. Lucam, cujus verba etiam subjungit Suidas, et ait, per κόσκινον nihil aliud denotari, quam τὸν περίγειον κόσμον, ἡδονῶν καὶ ὀδυνῶν πεπληρωμένον· δι' ὧν, ὡς δι' ὀπῶν ἐκπίπτουσιν οἱ γεώδεις ἀπὸ τοῦ τροφίμου σίτου ἐπὶ τὸν ᾅδην. Eandem impropriam signif. ad c. 22. Lucæ etiam observat Chrysostomus Hom. 82. in Matth., ubi σινιάσαι explicat per θορυβῆσαι, ταράξαι καὶ πειράσαι, Perturbare, Turbare et tentare: et Theophyl. in c. 22. Lucæ, p. 516. per ταράξαι, βλάψαι, πειράσαι, Turbare, Lædere, Tentare. Ignatius in Ep. ad Smyrnæos, (p. 162.) Τοῦ ἐξαιτησαμένου σινιασθῆναι (al. σινιαθῆναι a * Σινιάω,) τὴν τῶν ἀποστόλων πίστιν, Qui postulavit cribrari Apostolorum fidem. Illustris est locus ap. Macar. Homil. 5. p. 73. 74. propterea diligentius observandus, quia Σινίον, quod tamen Lexica omittunt, aliquoties in eo occurrit: Οἱ τῆς γῆς οἰκήτορες, καὶ τὰ τέκνα τοῦ αἰῶνος τούτου, ἐοίκασι σίτῳ βεβλημένῳ ἐν σινίῳ τῆς γῆς ταύτης, σινιαζόμενοι ἐν ἀστάτοις λογισμοῖς τοῦ κόσμου τούτου, καὶ σάλῳ ἀπαύστῳ τῶν γηΐνων πραγμάτων, ἐπιθυμιῶν, καὶ πολυπλόκων ἐννοιῶν ὑλικῶν, τὰς ψυχὰς κλυδωνίζοντος τοῦ σινιάζοντος Σατανᾶ διὰ τοῦ σινίου, τουτέστι, τῶν γηΐνων πραγμάτων, πᾶν τὸ ἁμαρτωλὸν γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀδὰμ ἐκπτώσεως παραβάντος τὴν ἐντολὴν, καὶ ὑπὸ τὸν ἄρχοντα τῆς πονηρίας γεγονότος, λαβόντος αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, καὶ λοιπὸν ἀπαύστοις λογισμοῖς ἀπάτης καὶ κλόνου σινιάζοντος καὶ προσκρούοντος τῷ σινίῳ τῆς γῆς πάντας υἱοὺς τοῦ αἰῶνος τούτου· ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ σινίῳ ὁ σῖτος ὑπὸ σινιάζοντος προσκόπτει, καὶ ἐν αὐτῷ ἀστάτως σαλευόμενος στρέφεται· οὕτω διὰ τῶν γηΐνων πραγμάτων πάντας τοὺς ἀνθρώπους κατέχει ὁ τῆς πονηρίας ἄρχων καὶ δι' αὐτῶν σαλεύει καὶ κλονεῖ, καὶ σείει καὶ προσκόπτειν ποιεῖ διαλογισμοῖς ματαίοις, καὶ αἰσχραῖς ἐπιθυμίαις καὶ δεσμοῖς γηΐνοις καὶ κοσμικοῖς, ἀστάτως αἰχμαλωτίζων καὶ κλονῶν, καὶ δελεάζων πᾶν τὸ ἁμαρτωλὸν γένος τοῦ Ἀδάμ." Suicer. Thes. Eccl. Σινίασον, Gl. Cerne. " Ad Diod. S. 1, 497." Schæf. Mss. " Georg. Alexandr. Vit. Chrys. p. 229." Seager. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 89. Acta Junioris Bacchi p. 73. Ed. Combef., Vita S. Nili Jun. p. 22. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. N. T., Valck. Schol. in N. T. 1, 266. * Σινίασμα, Gl. ἡ ῥυπαρία τοῦ σίτου, Detrimentum, Recrementum, Retrimentum, Intertrimentum: male alibi Συνίασμα· Detrimentum. Palladius Hist. Laus. c. 39. p. 92. Τρεφέσθωσαν οἱ χοῖροι διὰ τὰ σινιάσματα. Σινιατήριον, * Σινίατρον, Syntipas Du Cang. p. 1373. Lobeck. Phryn. 131.]

[Σάω, contr.] " ΣΩ, Cribro, σήθω," [" Herod. 1, 200. σῶσι, i. q. σήθουσι." Schw. Mss. " Ad Mœr. 234. ad Theoph. Nonn. 1. p. 96. Valck. ad Herod. 95." Schæf. Mss. Cf. Νάω pro νήθω.]

ΣΗΘΩ, σω, κα, Excutio cribro, Cerno, Cribro. Deducere autem et huc σήθω Eustathium ab illo Σέω, docui jam antea. Bud. σήθειν exp. Cribro incernere, simpliciter Incernere et Succernere: addens, σῆσαι identidem ita usurpari in Hippiatr. opere. E quo affert et passivi verbi Σήθομαι part. Ἀριστολοχείας κεκομμένης καὶ σεσησμένης κοχλιάρια δύο ἐπίμεστα,

Succretæ. Affert vero et hæc verba, eorum Auctorem non nominans, Ἐν τῷ κοσκίνῳ καὶ αἰροπίνῳ οἱ πυροὶ σήθονται, ὑπὲρ τοῦ τὰς αἴρας διελθεῖν. Habetur autem illud PARTIC. Σεσησμένος in VV. LL. expositum Cribro excussus, Cribratus: e Diosc. Σεσησμένη τέφρα. [" Ad Mœr. 234. ad Theoph. Nonn. 1. p. 96. Valck. ad Herod. 95." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 151. * Σηστέον, Geop. 3, 7, 1. Diosc. 5, 103.] Σῆσις, ἡ, Cribratio, Succretio quæ fit cribro. In VV. LL. exp. Cribri agitatio, quassatio; et affertur e Suida, ἡ τοῦ κοσκίνου κίνησις: cum alioqui ap. eum legatur duntaxat ἡ τοῦ κοσκίνου. [* Σηστὸς, Athen. 591. vide Ἀποσήθειν. * Ἄσηστος, 115.] Σῆστρον, τὸ, Cribrum. Hes. tamen σῆστρα exp., non solum κόσκινα, sed etiam κύμβαλα. At ego non dubito quin in Cymbali signif. scr. sit potius σεῖστρον, ut et supra docui in Σείω, i. e. in ejus derivatis. [Hes. v. Ἐῤῥωπίζομεν.] Hic autem sibi locum vindicat et NOM. Σητάνειος, cum et ipsum a σήθω derivetur, vel Eust. teste. Cui certe merito assentietur quisquis ejus significationem intuebitur; appellatur enim σητάνειος ἄρτος, Panis e farina succreta, Bud. A quo exp. etiam Panis primarius: addente, ei opponi ap. Plut., cum panem qui DICITUR Αὐτόπυρος. In VV. Lexx. posterioribus, scriptum est Σητάνιος, exponiturque Annuus: quæ exp. sumta est ex Etym., ab alia origine profecta, ut infra post Σῖτος in Σιτάνιος docebo. Item Σητάνια κρόμμυα, Cepæ setanicæ, eadem afferunt e Theophr. H. Pl. 7, 4. [" Sed Σητάνεια μῆλα, ap. Theophr. H. Pl. 3, 12. sive Σητάνια, ap. Athen. 80. Setania mala, sunt Mespilorum genus majus." Schw. Mss.] Habent denique eadem VV. LL. et NOM. Σηταῖος, Cribratus; sed hoc absque testimonio nequaquam admiserim: quamvis et ap. Varin. legatur, Σηταῖον, σεσημμένον, et σηταῖον χωρίον: quod posterius duntaxat habetur ap. Suid., scribentem sc., Σηταῖον, ὄνομα χωρίου.

Ἀποσήθω ET Διασήθω. Verum Ἀποσήθειν in VV. LL. non exp. solum Cribrare, s. Cribro excutere, sed et Spoliare; cujus signif. exemplum desidero: [respicitur Athen. 591. Ἡρόδικος δὲ, ἐν ἕκτῳ Κωμῳδουμένων, τὴν μὲν Φρύνην παρὰ τοῖς ῥήτορσι, φησὶν, ὀνομαζομένην, Σηστὸν καλεῖσθαι, διὰ τὸ ἀποσήθειν καὶ ἀποδύειν τοὺς συνόντας αὐτῇ. Hippocr. 1. p. 339, 37. Lind.; male ἀποσήπεσθαι pro ἀποσήθεσθαι, ap. Corai. p. 42.] At Διασήθειν, Cribrare, Incernere, Diosc. 5, 26. ubi compositionem vini scillitici tradit, Κόψας αὐτῆς μνᾶν μίαν, καὶ διασήσας λεπτῷ κοσκίνῳ, Contundito minam ejus, et tenui cribro incernito, ut Ruellius vertit. Suid. autem διασήθειν exp. διαξύειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι. Quæ aliena sunt a signif. verbi σήθω. [* Ἐπισήθω, Joseph. A. J. 8, 7, 3. Aret. 75. * Καταςήθω, Geop. 12, 17, 1. Hippocr. 651. leg. κατασῆσαι, ubi Edd. καταστῆσαι.]

" Σαθρὸς, Marcidus, Flaccidus, Putris. Apud " Lucian., τεῖχος σαθρὸν, Murus putris et ruinosus: " non autem Murus vetustate jam collapsus, ut ha- " bent VV. LL. Dicitur etiam aliquis ὑπὸ τοῦ χρόνου " σαθρὸς, ab Eodem, Vietus. Vel, Marcidus annis, " magis ad verbum: ut Ovid. dixit Marcere ab " annis. E Plut. autem Galba affertur σαθροὶ de " iis, quibus animus jam est exulceratus: Τοὺς δὲ " ἐλπίσι διέφθειρεν, ἤδη σαθροὺς ὄντας καὶ δεομένους " προφάσεως. Interdum σαθρὸς reddi etiam potest " Debilis, Fragilis; item Futilis, Frivolus: ut σαθροὶ " λόγοι, Eur. (Hec. 1190.) pro Mendaciis. Sic ap. " Greg. Naz. Σαθρὰ δόγματα. Dem. (303.) dicit " natura esse σαθρὸν Quicquid contra æquum factum " sit. Legitur et σαθρὰ πράγματα ap. eum." [52. Ut a σήπω σαπρὸς, sic a σήθω σαθρὸς, Ad cribri modum rimosus. " Bibl. Crit. 1, 3. p. 43. Musgr. Hec. 1190. Steinbr. Mus. Tur. 1, 334. ad Lucian. 1, 481. Brunck. Œd. T. 290. Markl. Suppl. 1064. Jacobs. Anth. 8, 242. 12, 474. Kuster. Aristoph. 14. 56. 125. Quicquid vitiosum et male sanum est, Toup. ad Longin. 321. (§. 18.)" Schæf. Mss. " Mollis, Effeminatus, Stob. 371, 39." Wakef. Mss. " Σαθρὰ καὶ ἀσθενῆ, sc. κεφάλαια τῶν ἀντιδίκων, Argumenta adversariorum infirma, vilia, inania, Apsin. Art. Rhet. 712. Hes. Σαθρά· ἀσθενῆ, κεκλασμένα." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Ἐπίσαθρος, Gl. Fragilis, " Jo. Climac. in meis ad Planud. Vers. Ovid. Met. Notis p. 357. Hes. v. Ἐπικηρότατοι." Boiss. Mss. " Iren. 72. πνεύματα." Kall. Mss.] " Πο- " λύσαθρος, Multum σαθρὸς, h. e. Putris s. Marcidus," [Lucian. 3, 608.] " Ὑπόσαθρος, Subputris, E parte " σαθρὸς," [1, 363. 3, 383. " Nicet. Paphl. p. 17. in Martyrum Triadi edita a Combef. Paris. 1666." Boiss. Mss. * " Σαθρῶς, Aristot. Eth. Nicom. 10. * Σαθρότης, (Gl. Fragilitas,) Athan. 1, 101. 102." Kall. Mss. " Jo. Chrys. Laud. S. Eustathii init." Boiss. Mss. " Infirmitas, Fragilitas, Vitiositas, Chrys. Hom. 93. T. 5. p. 628, 8. Τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων τὴν φύσιν μετὰ ἀκριβείας καταμαθὼν, καὶ ἐπιγνοὺς αὐτῶν τὴν σαθρότητα, καὶ ὡς οὐδὲν ἔχει πιστὸν οὐδὲ βέβαιον." Seager. Mss.]

" Σαθρόω, Marcidum s. Flaccidum reddo, Debili- " to: pro qua signif. affertur ex Judic. 10, (8.) Pass. " autem Σαθροῦσθαι est Marcescere, Flaccescere, " Bud. ap. Chrys. Ep. ad Rom. c. 6. Οὐ γάρ ἐστιν " οὕτω σῶμα ὑπὸ χρόνων παραλελυμένον ἰδεῖν, ὡς " ψυχὴν ὑπὸ ἁμαρτημάτων πολλῶν σαθρουμένην καὶ " καταπίπτουσαν. Apud Eund. σαθροῦσθαι vertit " Conquassari, Concuti, Labascere: in Comm. in " Ep. ad Ephes. c. 5. (Serm. 17. T. 3. p. 849, 10.) " Σεσάθρωται ἡ οἰκοδομὴ, κέχηνεν ἡ ἁρμονία: de eccle- " siastico corpore loquens:" [" imo de ψυχῇ εὐτραπελευομένῃ." Seager. Mss. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. p. 118. Ed. Combef. σεσαθρωμένος ὄρπηξ." Boiss. Mss. " Toup. Opusc. 1, 407." Schæf. Mss. * Σάθρωμα, Labes, Theophylact. ad Ep. ad Hebr. 8, 7. p. 952. Ὥσπερ ἰδιωτικώτερον εἰώθαμεν λέγειν, οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος ἡ οἰκία, ἀντὶ τοῦ, ἐλάττωμα ἔχει, (ἢ) σάθρωμα· οὕτω κ. τ. λ.]

" Σάθραξ, ακος, ὁ, Pediculus, φθείρ, Hes."

" Σὴς, τὸς, ὁ, Tinea, Vermiculus vestibus præsertim " noxius, Theophr. H. Pl. 1, 16. de polio, Τοῦτο δὲ καὶ " πρὸς τοὺς σῆτας ἐν τοῖς ἱματίοις ἀγαθόν. Vide et " locum qui allatus fuit e Chrys." [Schol. Hesiodi,] " T. 3. c. 1345." [" Apoll. Dysc. 98. Toup. Opusc. 1, 277. Valck. Anim. ad Ammon. 102. Thom. M. 791. Wakef. S. Cr. 4, 15. 5, 11. Jacobs. Anth. 6, 281. 8, 326. 9, 123. 177. 450. Brunck. Aristoph. 1, 53. (A. 730.)" Schæf. Mss.] " Σέες, " Tui: a σεὺς, nominat. inus. VV. LL." [" Male Tui pro Tineæ." Wolf. ad Thom. M. 790. Σέες Ἀττικοὶ, καὶ σέας, ἀπὸ τῆς σεὺς ἀχρήστου εὐθείας· ὥσπερ καὶ υἱέας, ἀπὸ τῆς υἱεύς. Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς Ἀπαίδευτον, καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον, (p. 99.) Καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις· σῆτες δὲ καὶ σῆτας, Ἑλληνικὸν, ἀπὸ τῆς σὴς σητός. Phot. Σέες· οὐχὶ σῆτες· καὶ αἱ πτώσεις σέων· σῆσιν· σέας· οὕτως Ἀριστοφάνης. Σέων· σητῶν· οὕτως Ἕρμιππος. Aristoph. A. 729. Οἴκοι γάρ ἐστιν ἐριά μοι Μιλήσια, Ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα. " Mœris p. 339. et n., Kuster. Aristoph. 239. Jacobs. Anth. 9, 451." Schæf. Mss. Etym. M. 709, 52.]

" Σητόδοκις, Papilio. Vide Hes." " Σητόκοπος, A " tineis pertusus, derosus: ut βυβλάρια σητόκοπα, A " tineis pertusa. At VV. LL. in Βυβλάριον, tradunt " Lascarin voluisse intelligi Papyrum pertusam instar " trabeæ quæ tundit glebas segetis et frumentorum. " Sed cum summa Lascaris doctrina notissima sit, " non bona fide ejus interpretationem referri cre- " dendum est." [" Jacobs. Anth. 9, 177." Schæf. Mss. Anal. 2, 320. * " Σητοτρόφος, Isidor. Pelus. 1, 127." Boiss. Mss.]

" Ἄσηρος, Suidæ ὁ μὴ ἔχων σκώληκας, Immunis a " vermibus. Quæ exp. si vera est, scr. est ἄσητος, a " σὴς, Vermis. Eandem tamen scripturam habet " vetus quoque et Ms. Cod."

[* Σητάω, unde Σητώμενα, Suidæ βιβρωσκόμενα.]

ΣΑΙΝΩ quoque ab eadem derivari origine docui ex Eust. paulo ante, sc. col. 758. Est autem Σαίνω, Caudam quatio, moveo: canum proprie et brutorum. Od. K. 216. Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ, Ὣς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες Σαῖνον: Blandas movere per aëra caudas, ut Ovidium interpretari ostendam in Περισαίνω. Eust. ibi σαίνειν exp.

σείειν τὴν οὐρὰν, derivans a σῶ. Item cum dat. instrumentali, Od. Π. (302.) Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω, Cauda blanditus s. adulatus est. Sic Hesiod. Θ. 771. ἐς μὲν ἰόντας Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισι, Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖθις ἐᾷ πάλιν, de Cerbero, qui blanditur cauda intrantibus, allatrat autem exire volentes, eosque repellit. Sed et ipsæ caudæ dicuntur σαίνειν, Blandiri et adulari: ut ap. Athen. (277.) e Sophocle, Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει Σαίνουσιν οὐραίοισι, Blandientibus seseque motitantibus caudis. Metaphorice hominibus etiam tribuitur, s. affectionibus homini propriis. Demetr. Phaler. Πᾶν τὸ εἶδος τοῦ κυνικοῦ λόγου σαίνοντι ἅμα ἐοικέτω ἢ δάκνοντι. Solent enim canes aut σαίνειν aut δάκνειν, vel saltem allatrare. Plut. in Colot. Ἀσπαζομένη καὶ σαίνουσα παροῦσαν ἢ μέλλουσαν, Abblandiens, ubi nota etiam accus.: ut ap. Lucian. (1, 234.) Σαίνουσί με, Abblandiuntur mihi in modum canum blande caudas moventium; vel, blandas caudas, ut Ovid. Met. 14. Qui magis improprie itidem cum accus. dicit, Σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, pro Blandum te præbes pollicenti, Promissum blande amplecteris. Greg. Naz. cum dat. etiam construxit, de dæmone loquens, Σαίνει μὲν τῷ Χριστῷ, τελευτᾷ δ' εἰς πονηρόν. Hes. σαίνει exp. non solum κολακεύει, θωπεύει, * προσηνεύεται: sed etiam κινεῖται, σαλεύεται, ταράττεται: ut idem sit cum σείεσθαι Quassari et concuti. Exp. tamen idem active quoque τινάσσει, i. e. Concutit, Quassat. Sic certe pass. Σαίνομαι pro Concutior s. Quassor et Turbor, accipitur a quibusdam ap. Paulum 1 Ep. ad Thess. 3, (3.) Τῷ μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις, Ut nemo in his tribulationibus turbetur s. Nemo in oppressionibus istis commoveatur. Ubi Œcumen. quoque σαίνεσθαι exp. ταράσσεσθαι, θορυβεῖσθαι, κινεῖσθαι, καὶ τῆς προτέρας ἐξίστασθαι πίστεως, sc. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς οὐρὰς ταρασσόντων κυνῶν. Canes certe lupique adulantes, caudas agitant, territi autem remulcent: ut ap. Virg. Æn. 11. Occiso pastore lupus magnoque juvenco, Conscius audacis facti, caudamque remulcens, Subjecit pavitantem utero.

[" Σαίνω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 94. (6, 21.) Oratt. 339. Hipp. p. 256. Adoniaz. p. 265. ad Lucian. 1, 422. 675. Athen. 1. p. 7. ad Anton. Lib. 239. Verb., Ruhnk. Ep. Cr. 219. Pierson. Veris. 72. Toup. ad Longin. 296. Jacobs. Exerc. 2, 76. Anim. 41. 181. Anth. 6, 285. 418. 9, 339. 11, 155. Wakef. S. Cr. 1, 48. Trach. 21. Abresch. Præf. ad Cattier. Gazoph. p. 5. Brunck. Soph. 3, 518." Schæf. Mss. " Fut. σανῶ, Schol. Pind. Π. 2, 154." Wakef. Mss. " Diog. L. in Pythag. p. 323. HSt." Seager. Mss. De hac voce fuse egit Blomf. in Gloss. ad Æsch. S. c. Th. 379. " Σαίνει φρένας, Permulcet animum, blanditur, et adulatur ei: sic Electra ap. Æsch. Ch. (192.) σαίνομαι ὑπ' ἐλπίδος. Verbum σαίνειν modo absolute ponitur, modo cum accus. jungitur; absolute, ut infra l. 5. in historia Delphinum Σαίνων τ' οὐραίῃ, ut ap. Aristoph. (Ἱππ. 1031.) κέρκῳ σαίνειν, ut ap. Pind. Ὀ. 4, (7.) Ξείνων δ' εὖ πρασσόντων, ἔσαναν Αὐτίκ' ἀγγελίαν Ποτὶ γλυκεῖαν ἐσλοί. Active, ut hic, et infra 3, 220. σαίνει δὲ δολόφρονα θηρητῆρα, et l. 4. ubi de sargis, κεραὸν δὲ περισσαίνουσιν ὅμιλον, et περισσαίνοντες ἄνδρα, (quanquam hæc etiam ita accipi possint, σαίνουσι περὶ ὅμιλον, item σαίνοντες περὶ ἄνδρα, ut absolute hæc quoque dicta videantur): et l. 5. σαίνουσιν ἑταίρους. Eleganter Aristot. Metaphys. 13, 3. Pythagoreos, qui numeros rerum principia fecerunt, ait σαίνειν τὴν ψυχήν: Æsch. Ag. extr. φῶτα προσσαίνειν κακὸν, Epigr. Gr. l. 3. Anthol. μόσχος ζῶσαν σαίνει μητέρα: Quint. Sm. 5. δελφῖνες σαίνοντες βασιλῆα. Omnibus autem hisce in ll. metaphorica est signif. verbi σαίνειν, quod proprie de canibus dicitur, ut et Adulatio ap. Lat. canum est, teste Nonio, qui cauda dominis suis adulantur et blandiuntur: Suidas in Φωνή, Ὁ κύων ὁπηνίκα φαντασίαν ἔχει τοῦ ἀλλοτρίου, ὑλακτεῖ, ὅταν δὲ τοῦ οἰκείου, σαίνει: sic Epigr. l. 3. Ἀλλὰ, κύον, σαίνοις, Κέρβερε, τόν με κύνα, ait, ni fallor, Diog. Cyn." Rittershusii Comment. in Opp. Ἁ. 1, 36. Lugd. Batav. 1697. p. 167. " Σαίνεσθαι· κινεῖσθαι, ταράσσεσθαι: 1 Thess. 3, 3. ut σαίρειν de canibus iratis et ringentibus, teste Schol. Aristoph. Εἰρ. 619., ita σαίνειν de canibus blandientibus: Hes. Σαίνει· κολακεύει, * προσηνεύεται, τινάσσει, ἀσπάζεται, θωπεύει, σαίνεται, (recte hoc interserit cl. Heins. Exerc. SS. 502.) κινεῖται, σαλεύεται, ταράττεται. Postrema voce utitur Maximus in Versione Neo-Græca. Glossa Ms. in Codd. N. T. Coislin. XXVI. et XXVII. Σαίνεσθαι, ἀντὶ τοῦ ταράσσεσθαι, θορυβεῖσθαι: Ms. Voss. hic addit σαλεύεσθαι. Lex. Ms. Bibl. Coisl. 475. Montf. Σαίνει· κολακεύει, σείει, ὡς ἐπὶ τῶν κυνῶν. Palæphat. 3. Αἱ θηρευτικαὶ (κύνες) πάντας ἀνθρώπους σαίνουσιν, Venatici canes omnibus hominibus abblandiuntur, proprie cauda: cf. Schol. Gregoriana. Hinc canes, ut et equi σαίνουροι dicti, teste Hes., qui et σηνοῦροι, et σμίνθουροι alibi exhibet. Hinc metaphorice usurpatur: Eust. Ism. 6. p. 233. * Κατέσαινε τὴν ψυχήν μου: sed de his satis alii. Apostoli mentem eleganter exposuit cl. Elsner., quem omnino vide, et cf. Gal. 6, 12. ubi canes hi (vide Philipp. 3, 2.) dolosi dicuntur εὐπροσωπῆσαι." Jo. Alberti Gloss. Gr. in Sacr. N. F. Libr. Lugd. Bat. 1735. p. 147. " In Apollodori Fr. 5, 4. scr. cum Toupio ἔσηνε s. potius ἔσηνε: nam hac forma veteres utebantur, altera non item: vide Grammaticorum loca collecta a Sturzio ad Maittaire de Dial. p. 15. Od. P. 302. Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω, cui loco similis est hic Hesiodi Θ. 770. De canibus frequentissimum est σαίνειν. Plut. 2, 969. Heliod. 2, 160. Bip., Liban. 4, 172. Κολακεύουσι καὶ προσιόντες σαίνουσι. Dio Chrys. Or. 8. p. 281. Τελευτῶντες δὲ σαίνουσιν, ἐπειδὰν (vulg. ἐπειδὴ) συνήθεις γένωνται: etiam de aliis bestiis ap. Ælian. H. A. 3, 21. Καὶ ἡ λέαινα εἶδε καὶ αὐτὴ προσελθοῦσα ὑπέσηνε καὶ ἑώρα οἰκτρόν: sic lego pro ἐπεσήμαινε: idem vitium sublatum ap. Eund. 9, 1. Ὁ λέων τῇ γλώττῃ μικρὰ ὑποσημήνας. Cod. Medic. ὑποσήνας: 17, 17. Ὑποσαίνουσι καὶ ὑπαικάλλουσι: 7, 48. Ὁ λέων—εἶδεν αὐτὸν πρᾴως καὶ σαίνειν ἤρξατο, et paulo post, Ἀνεγνώρισε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἔσαινεν αὐτόν. Philostr. Imagg. 1, 8. p. 774. Τὰ κήτη ἕπεται καὶ σαίνει τὸν Ποσειδῶνα." Jacobs. Addit. Animadvv. in Athen. p. 1. " Ut Latinis Allidere, ita Græcis βάλλειν in usu: Æsch. Ag. 1400. Βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψεκάδι φοινίας δρόσου: Alludere est Poëtis leni strepitu attingere: de austro exquisite Val. Flaccus 6, 665. Ac velut ante comas, ac summa cacumina silvæ Lenibus alludit flabris levis Auster: Seneca Thyest. 156. tremens Alludit patulis arbor hiatibus: Statius Theb. 9, 335. Jam secura maris, teneris jam cornua palmis Non tenet, extremis alludunt æquora plantis: cf. Stat. et Passerat. h. l. Græcis προσπαίζειν, προσγελᾶν pariter hac de re: Moschop., citante Vossio, προσπαίζειν τὸ κῦμα τῷ αἰγιαλῷ λέγεται νηνεμίας οὔσης, pro quo Theocr. suaviter usurpavit σαίνειν, 6, 12. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα σαίνει Ἄσυχα καχλάσδοντα ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν, uti egregie h. l. persanavit magnus ille T. H., addicente Valck. doctissimo: uti σαίνειν Gr., ita pari virtute Latinis Adulari venit: Avienus Perieg. 338. utque Syenen Cærulus accedens diti loca flumine adulat, Nomine se claro Nilum trahit: Stat. Achill. 1, 102. Lateque deæ Sperchios adulat Obvius, et dulci vestigia circuit unda: sic enim ibi forsan leg. pro eo, quod nunc vulgatur, Abundat: cui emendationi ipsius Statii auctoritas accedere videtur, Theb. 9, 324. ubi agit de Crenæo, in Ismeno flumine versanti Lætus adulantem nunc huc, nunc margine ab illo Transit avum: cf. Valck. ad Eur. Hipp. 862. p. 256." Mitscherlich. Lectt. in Catull. et Propert. Groningæ 1786. p. 62-4.]

Σαίνουρος, Cauda blandiens, Blande caudam movens, Caudæ motu abblandiens. Vide Οὐρά. [" Valck. Hipp. p. 256." Schæf. Mss. * Σάνουρος, Hes.] ITEM Σαινίδωρος, Donis abblandiens, ut canes cauda. Epicurus ap. Diog. L. 387. meæ Ed., Antidorum vocat Σαινίδωρον, et Δημόκριτον, * Ληρόκριτον.

[* Σαντὸς, unde] "Ἄσαντος, Hesychio οὐ σαίνων, " Non abblandiens: ut ἀκολάκευτος. Sed proprie

" canum est blandas moventium caudas." [Non mulcendus, Cui frustra blandiaris, Æsch. Choëph. 415. Λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων Ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.]

[* Διασαίνω, Xen. K. 4, 3. * Κατασαίνω, Abblandior, Eust. Ism. 233. Cf. Σαίνω.] ET Περισαίνω SEU Περισσαίνω, Cauda circum aliquem blandior, Caudam circum aliquem moveo abblandiens, ut Od. Π. init. Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι: K. (215.) Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες, Τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν. Οὐδ' οἵγ' ὡρμήθησαν, ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε Οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν: Ovid. Met. 14. Mille lupi, mixtique lupis ursique leæque Occursu fecere metum; sed nulla timenda, Nullaque erat nostro factura in corpore vulnus. Quinetiam blandas movere per aëra caudas, Nostraque adulantes comitant vestigia: itidem in Circæis ædibus ut ap. Hom. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 95. Hipp. p. 256. Schrader. Præf. ad Emendd. p. viii." Schæf. Mss., et ad Dionys. H. de C. VV. 31.] " Προσαίνω, " Ante abblandior, Abblandiendo ante demulceo: " Hes. προσαίνων, προσελκόμενος, προσαγόμενος," [ideoque scr. per duplex σσ, ut etiam ap. J. Poll. 6, 123. ubi κύων προσαίνων. " Pierson. Veris. 72. Brunck. ad Andr. p. 137. (v. 27.) Jacobs. Anim. 41. Boiss. Philostr. 437." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 860.] " Προσσαίνω, Abblandior, s. Abblandiendo " delecto, Æsch. Pr. (841.) εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι, " Si quid horum tibi abblanditur atque arridet, " Schol. εὐφραίνει." [Ag. 1670. φῶτα. " Construitur etiam cum dat. ap. Athen. 99." Schw. Mss. Eur. Hipp. 863. " Valck. p. 256. Markl. Iph. p. 154. Wakef. Eum. 253. Brunck. ad Andr. p. 137. Soph. 3, 493. Boiss. Philostr. 437." Schæf. Mss. * Συσσαίνω, Polyb. 1, 80, 6. Ταύτῃ τῇ διαλέκτῳ συνεσαίνοντο, Delectabantur. " Ὑποσαίνω, Subblandior." [Ælian. H. A. 9, 1. 17, 17. Vide Σαίνω. " Basil. Hom. Mor. p. 88. Planud. in Vers. Ovid. Met. 14, 46." Boiss. Mss. " Valck. Hipp. p. 256. Brunck. Apoll. Rh. 113. 127. 154." Schæf. Mss., et ad Apoll. Rh. 1. p. 309. * Καθυποσαίνω, Eust. Ism. 130.]

[* " Σαννυρίζω, i. q. αἰκάλλω, Hes., ap. quem perperam extat * Ἐσαθυνύριζεν· ἤκαλλεν. Σαίνω, * σανῶ, * σαννρὸς, unde Nom. propr. * Σαννυρίων." Schn. Lex. * " Σαννυρίων, Aristoph. Fr. 230. 231." Schæf. Mss.]

" Σάννας et Σάννος, Fatuus, Stultus, ap. Cratinum," [Phot.] " Nonnulli a quodam fatuo s. stulto qui di- " cebatur Σάννας, alii a σαίνω, alii aliunde deduxe- " runt: ut te docebit Eust." [Il. p. 771, 61. Od. p. 1669, 45.] " Hinc Sanniones ap. Latinos Comicos." [Hes. * Σάννορος· μωρὸς, παρὰ Ῥίνθωνι. Ταραντῖνοι. * Σαννίων, Nomen Tragici, Demosth. 533. " Σαννίωνες, Arrian. Epict. 3, 22. p. 465." Kall. Mss.] " Σαῤῥιφθέω, Desipio, μωραίνω, Hes."

" Σαννίον, Penis. Vide Hes. et v. Σαυνίον." [" Ad Anton. Lib. 239. Verh." Schæf. Mss. * Σαννιόπληκτος, Hesychio * αἰδοιόπληκτος.]

" Σάνιτρα, Nutrix, Hes." [" Forte ἀπὸ τοῦ σαίνειν. Supra * Σαινικρίζει· ἐκτρέφει, f. l. * Σαινιτρίζει." Alberti.]

" ΣΕΛΙΝΟΝ, τὸ, Apium. Quidam ita dictum " tradunt παρὰ τὸ ἐν ἕλει φύεσθαι, s. φύειν, (pro quo " φύειν magno errore σεύειν scriptum est in VV. LL. " Alioqui scr. potius fuisset ἐξ ἕλους σεύεσθαι, ut ap. " Etym.,) unde Hom. ἐλεόθρεπτον σέλινον vocavit, In " palustri loco proveniens. Ab hoc sunt Proverbia " quædam, quæ ap. Erasmum vide: et potissimum " hæc duo, Apio est opus; et, Ne inter apia quidem " sunt. Σέλινον esse nostrum Vulgare petroselinum, " Gorr. putat, nostrumque Apium vulgare esse Diosc. " et Galeni ἐλεοσέλινον: quod Paludapium nomina- " tur. Hinc Σελινίτης οἶνος, Selinites vinum, i. e. " Ex apio compositum: cujus descriptio extat ap. " Diosc., necnon ap. Geop. 8, 29. Σέλινον ἄγριον, " Apium agreste, Herba quæ et βατράχιον, Ranun- " culus, VV. LL. e Diosc. A σέλινον est etiam Σελι- " νοειδὴς, Apii figuram habens, Apio similis. Hoc " autem nomine vocatur Species brassicæ, quæ et

A " Σελινουσία dicitur, Gorr. Σελινῖτις autem appella- " tus fuit ὁ χαμαίκισσος a quibusdam, ut Idem tradit " e Diosc." [Nothis 471." Boiss. Mss.] " ‖ Σέλινον " dictum fuit et Pudendum muliebre, Hes." [" Σέλινον, Theocr. 3, 23. Valck. p. 133. ad Il. B. 776. ad Diod. S. 2, 142. Heyn. Hom. 4, 396. Jacobs. Anth. 8, 220. 12, 130. 224. Pudendum muliebre, Toup. in Schol. Theocr. p. 218. * Σέλινος, Wyttenb. Præf. ad Plut. p. lxii. Toup. Opusc. 1, 260. Valck. Hipp. p. 170." Schæf. Mss. Σέλινον Μακεδόνιον, Alex. Trall. 7. p. 99. Plur. Σέλινα, Plut. 8, 691. 694. Pind. N. 4, 143. * Σελινόσπερμον, Geop. 8, 30. Alex. Trall. 10. p. 571. * Σελινοφόρος et ἐλινοφόρος conf. Spitzner. de Versu Gr. Her. 62. * " Σελινοπίτιον, Rubus, Diosc. Notha 464. * Ὑδροσέλινον, Heleoselinum, 455. * Ψευδοσέλινον, Quinquefolium, 465." Boiss. Mss.: Gl. Apiastrum. * Σελινούσιος, Theophr. C. Pl. 3, 21, 2. πυρός. Σελινουσία κράμβη, Eudem. Athenæi 369. * Σελίνινος, Ex apio factus, Tzetz. ad. Lyc. 1232. * Σελινάτον, Gl. Apiarium.
B * " Σελίνιον, * Σελινίδιον, Casaub. ad Athen. 144." Schæf. Mss.]

" ΣΕΛΙΣ, ἴδος, ἡ, Spatium inter lineas, ut anno- " tant VV. LL. e Suida. Sed pro Pagina ponitur: " itidemque Σελίδιον forma diminutiva pro Pagella, " ap. Polyb. 5, (33, 3.) teste Bud. Ab Eod. affertur " ex Hes., σελίδας esse τὰ μεταξὺ διαφράγματα τῶν " διαστημάτων τῆς νεὼς, sicut in libris σελίδες dicun- " tur τὰ μεταξὺ τῶν περιγραφῶν. Affert etiam e Plut. " in Homero, Δισσὰς ἡμιθέων γραψάμενος σελίδας, ubi " pro Libris accipi existimat. De altera autem " signif., qua dicitur esse Spatium inter tabulata " navis, alio NOMINE σέλμα, lege et Eust." [" Valck. Phœn. p. 38. Callim. p. 3. Lennep. ad Phal. 149. Musgr. Bacch. 371. ad Charit. 529. Jacobs. Anth. 6, 143. 8, 157. 223. 9, 138. 12, 321. Meleager 129. Phanias 3. Antip. Th. 23." Schæf. Mss.: Gl Pagina, Margo. Σελὶς, Hesychio πτυχίον καταβατὸν βιβλίου. Dionys. H. de C. VV. 246. Ἐν γοῦν ταῖς τοσαύταις
C γραφαῖς, ἃς καταλέλοιπεν ὁ ἀνὴρ, μίαν οὐκ ἂν εὕροι τις σελίδα συγκειμένην εὐτυχῶς. Phryn. Bekkeri p. 62. Σ. θεάτρου. * Σελιδηφάγος, Anal. 1, 167. " Ad Hesych. 1, 1472. n. 19." Dahler. Mss. * " Ὀκτασέλιδος, * Τετρασέλιδος, Schol. ad Ps. in Bibl. Gr. T. 3. p. 714. Σελίδιον, Bekk. Anecd. 766, 28." Boiss. Mss. Affertur supra e Polybio.] " At Σελίδωμα quod " VV. LL. exp. Tabula lata, formam verbalis habet " a σελιδόω: cujus tamen nullum exemplum affer- " tur." [" Σελίδωμα, Schol. Apoll. Rh. 1, 528." Wakef. Mss.]

[" Σέλμα, Pierson. Veris. 25. (ubi de * Σέλω, Compingo,) ad Od. B. 390. Heyn. Hom. 4, 227. Archimel. 1." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 32. Pers. 358. Ag. 191. 1451. Apoll. Rh. 1, 528. Strabo 5. p. 340. Lycophr. 1216. δίκωπον σ., i. q. σκάφος: Eur. Cycl. 504. Γάνυμαι δὲ δαιτὸς ἥβης, Σκάφος ὁλκὰς ὣς γεμισθεὶς Πότι σέλμα γαστρὸς ἄκρας, Usque ad tabulatum summum. " Soph. Antig. 717. Eur. Or. 236. Cycl. 144. Hel. 1582." Seager. Mss. * Σελμὸς,
D unde Σελμῶν, Hesychio, Suidæ, et Photio σανίδων.] " Εὔσελμος, Bona s. Pulcra habens σέλματα," [Eur. Rhes. 98.] " Ἐΰσσελμος, Poëtæ metri causa pro " εὔσελμος dicunt, quod est Bona s. Pulcra habens " σέλματα: Hesychio εὔζυγος, * εὐκάθεδρος, εὐσανί- " δωτος, Bonis instructus transtris et tabulis. Itidem " Eust. ap. Hom. νῆας ἐϋσσέλμους exp. εὐζύγους: " quoniam sc. σέλματα dicuntur τὰ ζυγὰ et αἱ καθέ- " δραι." [" Pierson. Veris. p. 25. ad Od. B. 390. Markl. Iph. p. 404. Wakef. Phil. 343. Heyn. Hom. 4, 227. 339. 7, 79. 138." Schæf. Mss.]

" Σελμὶς, ἴδος, ἡ, Funiculus piscatorius, Hes." [ap. quem exp. ὁρμιὰ τριχίνη· καὶ τὰ ἴκρια. Σελμίδες τὰ σχοινία, Eust. Il. p. 146, 29.]

" ΣΕΛΛΟΣ, vide in Σελλίζειν." " Σελλίζειν, " Divitias simulare in paupertate, (ut sit idem cum " σαλακωνίζειν,) a Sello quodam, qui cum pauper " esset, dives haberi studebat. Exp. σελλίζειν et " generalius verbo ἀλαζονεύεσθαι. Necnon σελλὸς

" dici putatur generaliter *ὁ ἀλαζὼν*, qui et *σαλάκων*. " Vide Suid., et Schol. Aristoph. (Σφ. 325. 1243. " 1267.); necnon Hes., qui habet et *σελλίζεσθαι* " quod exp. etiam *ψελλίζεσθαι*." [Vide Hes. etiam in vv. *Σελλίσαι*, *Σεσελλίσθαι*, et Erasm. Adag. in Sellisare p. 64.]

" ΣΕΡΙΦΙΟΝ, vel *Σέριφον*, Absinthium marinum, " q. e. secunda absinthii species, Diosc." [3, 27. Plin. 27, 7. Artemisia maritima s. cœrulescens Linnæi. Item * *Σέριφος*, ap. Hes.]

" ΣΕΡΦΟΣ, Insecti genus formicæ simile, Culex, " secundum quosdam. Ab hoc animalculo est " Prov. *Ἔστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή*: de quo " Erasmum lege." [" Ad Mœr. 316. Ruhnk. Diss. de Longino §. 14. Toup. p. 404. Huschk. Anal. 261." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 351. et Schol., Ὄρν. 82. 569. Phot. *Σέρφοι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες, οὓς ἡμεῖς νύμφας· οὕτω Δίδυμος·* Κάσσιος δὲ Λογγῖνος, *σέρφος πτηνόν τι μακρὸν* (leg. *μικρὸν*) *κώνωπι ἐμφερὲς κατὰ τὸ μέγεθος· μετὰ δὲ τοῦ τ, στέρφνους* (leg. *στέρφους*) *φησὶν εἶναι τοὺς πτερωτοὺς μύρμηκας*.] " *Σύρφος*, idem " cum *σέρφος*, quod vide. *Σύρφοι ἢ Σέρφος*, inquit " Hes., *θηρίδιον μικρὸν, ὁποῖον ἐμπίς*. At *Σύρφη*, Eid. " sunt *φρύγανα*." [* " *Σέριφος*, Culex, Plut. Opp. Mor. sect. 982. Wyttenb. *Ἢ μυίαν ἢ σέριφον*." Scager. Mss. " *Σέριφος*, * *Σερίφιος*, Huschk. Anal. 262." Schæf. Mss.]

ΣΗΚΟΣ, Stabulum, Od. I. (219.) *στείνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων*. Item alibi de capris juvencis, *οὐδέ τι σηκοὶ Ἴσχονο'*. Et Hesiod. (Ἡμερ. 23.) *Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον*. Ubi sicut ait *σηκὸν ἀμφιβαλεῖν*, ita Eubulus ap. Athen. (43.) dicit *σηκῶν περιβολάς*. Et Plato de Rep. *Τὰς μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι*. J. Poll. *σηκοὺς* proprie esse vult Ovium et Caprarum stabula, sicut *βοαύλια*, *βούσταθμα*, *βουστάσεις*, Boum: idque ex Hom. atque Hesiodi ll., quos citavi, confirmari potest. || *Σηκὸς* pro Templo quoque usurpatur a posteris Homeri, teste Eust.: Hes. exp. non solum *ναὸς*, sed etiam *ἐνδότερος τόπος τοῦ ἱεροῦ*. Sic Suid. *ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ*. Ammon. inter *ναὸν* et *σηκὸν* ita distinguit, ut *ναὸν* dicat esse deorum, *σηκὸν* autem, heroum. Sic J. Poll. quoque *τοὺς ἀκριβεστέρους* scribit *σηκὸν* pro Heroum delubro accipere: quam tamen differentiam non esse perpetuam, ostendit hoc ap. Eund. hemistichium, *ἁγνὸν εἰς σηκὸν θεοῦ*. Atque adeo ipse Ammon. alibi scribit *σηκὸν* duo significare, *θεῶν τε ναὸν καὶ προβάτων περίφραγμα*. Pro *ἡρῷον* Eust. quoque accipit in hoc jambo, *Ὃς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκὸν, ἵλεως γενοῦ*. Herodian. etiam inter *ναὸν* et *σηκὸν* distinxit; quippe qui dicat, 6, (1, 6.) *Τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἔπεμψαν εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ ἰδίους ναούς τε καὶ σηκοὺς*, ubi Polit. Deorum simulacra suis quæque templis ac delubris fanisque restituerunt. Utitur Plut. quoque, de Def. Orac. *Ἐννυχεύσας τῷ σηκῷ*. Et cum gen. Theodor. H. E. 2. *Εἰς τοὺς τῶν μαρτύρων ἀγείροντες*. Et Paus. *Θησέως σηκὸν* dicit. Rursum Theodor. *Εἰς εἰδωλικὸν σηκὸν ἀγαγών*. || Pro Avium quoque loculis, quæ Loculamenta vocat Colum., *σηκοὺς* accipi volunt, ut ap. Aristot. H. A. 6. *Οἱ δὲ πέρδικες δύο ποιοῦνται τῶν ᾠῶν σηκούς· καὶ ἐφ' ᾧ μὲν ἡ θήλεια, ἐπὶ θατέρῳ δὲ ὁ ἄῤῥην ἐπῳάζει*. Plinius Receptaculum appellat. || Hes. exp. præterea *οἶκος, τάφος*. Itidem Suidas, qui prioris signif., qua pro *οἶκος* accipitur, hoc exemplum affert, *Παραγενόμενος δὲ εἰς τὸν σηκὸν τῶν αἰχμαλώτων, ἐκέλευε κηρύττειν*. Et Hes., *Σηκῷ, οἴκῳ, ἐν ᾧ ἔφηβοι γυμνάζονται, ἢ βαθεῖ τόπῳ*. || Ponitur hoc vocab. *ἐπὶ ἐλαίας* quoque, inquit Suid., quippe cum Lysias dicat, (268.) *Δύο ἔτη ἐγεώργησεν, οὔτε ἰδίαν ἐλαίαν, οὔτε μορίαν, οὔτε σηκὸν παραλαβών*. Q. l. Harpocr. quoque citat, aitque *τὰς ἰδιωτικὰς* videri dici *ἐλαίας*, at *τὰς δημοσίας*, esse *μορίας*: *μορίαν* autem et *σηκὸν* pro eod. accipi. [Cf. etiam Phot.] || Videtur etiam *σταθμόν τινα, ἤγουν ὁλκὴν*, significare, inquit Eust. indeque compositum esse *ἀντισηκοῦν*. Idem Eust. *σηκὸς* pro Stabulo usurpatum, dici vult quasi *στηκὸς, παρὰ τὸ ἵστασθαι*. Itidemque Suid. *Σηκοὶ, αἱ τῶν βοσκημάτων ἐπαύλεις, στηκοί τινες ὄντες, παρὰ τὸ ἐκεῖσε στήκειν*. Sic deorum fana et delubra *σηκοὶ* dicuntur, quod ibi eorum simulacra statuantur, quemadmodum J. Poll. ait, *Ἔνθα καθιδρύομεν τοὺς θεοὺς, σηκός*. [" Fac. ad Paus. 1, 62. Toup. Append. in Theocr. p. 44. Fischer. Præf. ad Anacr. p. 18. Mœris p. 345. et n., Timæi Lex. 230. et n., Ammon. 96. 128. Valck. Anim. 153. Phœn. p. 344. Musgr. ad Eurip. p. 236. Ion. 300. ad Herod. 309. 446. ad Diod. S. 1, 96. 2, 568. Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 622. Jacobs. Anth. 6, 214. 7, 195. 315. 12, 255. Heyn. Hom. 5, 25. 7, 560. Heind. ad Plat. Theæt. 394. Proprie ovium et caprarum, Longus p. 67. Vill. Templum, Valck. Phœn. p. 58. Diatr. 203. Sepulcrum, 132. Hipp. p. 166." Schæf. Mss. " *Σηκὸν ἐν ὄρει περιβαλλόμενος*, Plato ap. M. Anton. 10, 23." Gataker. Mss. " Bekk. Anecd. 183. (304.)" Boiss. Mss. J. Poll. 1, 6.]

Σηκοκόρος, ὁ, ἡ, Qui stabula verrit et purgat, Qui stabuli curam gerit; nam *κορεῖν* et Verrere significat et Curam gerere. Item Æditiuus, Qui deorum delubra verrit, eorumque curam gerit. DICITUR et *Σηκηκόρος* (ut *λαμπαδηφόρος*) pro *σηκοκόρος*. J. Poll. *Ὁ μέντοι τὰς μάνδρας καθαίρων, εἴτε ἀνὴρ εἴη εἴτε γυνὴ, σηκηκόρος λέγεται*. Suidas generalius, *Σηκηκόρος, ὁ τοῦ σηκοῦ ἐπιμελούμενος*. Sic Hes. *Σηκοκόρος, ὁ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν σηκῶν ποιούμενος*. Affertur ETIAM *Σηκακόρος*, quod Doricum fuerit pro *Σηκηκόρος*. Priore *σηκοκόρος* utitur Hom. Od. P. (224.) *σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Σηκοκόρον τ' ἔμεναι*.

Σηκολόαι, *λῃσταὶ*, Hes. Fortassis ergo *σηκολόαι* vel Qui stabula vel Qui deorum fana suis latrociniis et furtis infestant: quales sunt Lat. Depeculatores et Sacrilegi.

[* *Ἀντίσηκος*, Hes. v. *Ἰσοζύγιον*. " Heyn. Hom. 8, 632." Schæf. Mss.]

[* *Σηκώδης*, Ælian. H. A. 10, 31. *ὑποδρομαί*.]

Σηκίτης, ὁ, pro quo DORICE *Σακίτης*, Theocr. 1, (10.) *Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας*, ubi Schol. *Σηκῖται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γάλακτος δεομένους οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσι*. Dicuntur ergo *σηκῖται ἄρνες*, Agni adhuc lactentes, tamen ob teneriorem ætatem stabulo inclusi: diversi ab iis qui cum matribus ad pascua ducuntur. Seu, Agni subrumi, qui intra septa adhuc cohibentur.

Σηκὶς, *ἴδος*, ἡ, Ancilla, Famula rerum domesticarum curam gerens. Nam ap. Aristoph. Σφ. (768.) *Ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρα*, Schol. *σηκὶς* exp. *ἡ κατ' οἶκον διάκονος, θεράπαινα*. J. Poll. quoque sic accipit, synonymum faciens *τῇ οἰκογενεῖ*, Vernæ. Hes. masculino quoque genere accipit; ait enim, *Σηκὶς, οἰκογενὴς δοῦλος ἢ δούλη· οἷον ἐκ τοῦ σηκοῦ*. [" Pherecrates ap. Athen. 263. *Οὔτε Μάνης, οὔτε σηκὶς δοῦλος*." Schw. Mss.] Suidas dubie, *Σηκίδες, τὰ οἰκογενῆ* * *παιδαρίσκια*: ut et ap. Eust. *οἰκογενῆ παιδισκάρια*. Vide et *Σηκύλη*.

Σηκύλη, ἡ, i. q. *σηκίς*. Ælius Dionys. ap. Eust. 1625. *σηκύλην* et *σηκίδα* proprie dici ait *τὴν ἐν ἀγρῷ ταμιεῖον φυλάττουσαν*: ut vetula illa Laërtæ. Idem ap. Suid. [et Phot.] legitur. Hesychio quoque *Σηκύλαι* sunt *αἱ ταμίαι παιδίσκαι*. Sed perperam ap. eum est SCRIPTUM *Σηκίλλαι*: id quod alphabeticus etiam ordo ostendit.

Σηκάζω, Stabulo includo, Il. Θ. (131.) *Καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες*, ubi Schol. *ὡς εἰς σηκὸν κατεκλείσθησαν*. Utitur et Xen. Ἑλλ. 3, (2, 3.) hoc vocabulo, *Τέλος δὲ ὥσπερ ἐν αὐλίῳ σηκασθέντες, κατηκοντίσθησαν*. [" Jacobs. Anth. 10, 212. Heyn. Hom. 5, 438." Schæf. Mss. * *Σηκαστὸς*, unde * *Ἀσήκαστος*, Nicet. Annal. 10, 4. * *Ἀποσηκάζω*, 8, 5. * *Ἐνσηκάζω*, 8, 3.] AT *Σηκίζω*, pro Sagino affertur ex Epigr. [" Jacobs. Anth. 10, 212." Schæf. Mss.]

Σηκόω, nusquam legi: reperiuntur tamen inde derivata verbalia, NIMIRUM *Σήκωμα* ET *Σηκωτήρ*. [*Σηκοῖ*, Gl. Perpendit, Examinat. *Σήκωσον·* Pondera. " Lennep. Phal. 186." Schæf. Mss. Plut. 9, 669. *Οὕτως οὐ ταῖς ῥοπαῖς σεσήκωται κατὰ βάρος καὶ κουφότητα τῶν σωμάτων ἕκαστον, ἀλλ' ἑτέρῳ λόγῳ κεκόσμη-*

ται.] Est autem *σήκωμα*, ut Bud. in Pand. exp., A quod in libra apponitur ad æquilibrium faciendum. Æquipondium nonnulli e Vitruvio interpr., qui tamen et Græcam vocem retinet: ut 9, 3. de Hierone rege, Cum auream coronam votivam diis immortalibus in quodam fano constituisset ponendam, immani pretio locavit faciendam, et aurum ad sacoma appendit redemtori. Et cap. ult., E qua (catena) pendet ex una parte phellos, s. tympanum, quod ab aqua sublevatur, ex altera æquo pondere phelli sacoma saburrale. Apud J. Poll. 4, 24. ex Hyperide, *Ἀντιθεῖναι τὰ ἱστάμενα καὶ σηκώματα.* Polyb. vero (18, 12, 3.) *τὸ κατόπιν σήκωμα τῆς προσβολῆς* dixisse scribunt *τὸ ἀντίῤῥοπον* mucronis sarissæ, i. e. Æquipondium, s. Pondus quod altrinsecus additur ad æquilibrium moliendum: [18, 7, 5. *Οἱονεὶ σήκωμα προσλαμβάνειν*, i. q. *ῥοπὴν*, Accessionem virium s. copiarum accipere quæ momentum faciat. "Beck. ad Eur. Hec. 57. Valck. Diatr. 132. Lennep. Phal. 186. ad Herod. 696. Musgr. Heracl. 690. El. 1274. ad Diod. S. 1, 604." Schæf. Mss. "Jambl. V. P. 112." B Wakef. Mss. "Inscr. Attica ap. Boeckh. Staatshault. 2. p. 343. *Σηκώματα πρός τε τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ ξηρὰ*, 352. *Σηκώματα τῶν τε μέτρων καὶ τῶν σταθμῶν*, 354. *Σηκώματα τοῦ τε ἐμπορικοῦ ταλάντου καὶ δεκάμνου καὶ δίμνου καὶ τῆς μνᾶς.*" Schn. Lex.] AT *Σηκωτὴρ*, Lorum jugi, *ὁ τοῦ ζυγοῦ ἀναφορεύς*, Hes. ["Beck. ad Eur. Hec. 57." Schæf. Mss. * *Σηκωτὸς*, Gl. Loculatus. * *Εὐσήκωτος*, Mathem. Vett. 113.]

Ἀνασηκόω, Addo quod deest, sequendo Etym., qui *ἀνασηκοῦν* exp. *τὸ προστιθέναι τὸ ἐλλιπές.* Suidas autem scribit, *Ἀνασηκῶσαι, ἀνταποδοῦναι ἢ ἀναλαβεῖν, ὥσπερ οἱ ἱστάντες, οἷον ἐξισῶσαι τῷ λείποντι ἢ πλεονάζοντι· οὕτως Ἀριστοφάνης.* Quæ verba postquam ex eo protulit Bud., subjungit, Aliter tamen Greg. Naz., cum scribit, de Juliano loquens, *Οὐδενὸς γὰρ ἐδόκει μοι σημεῖον εἶναι χρηστοῦ, αὐχὴν ἀπαγὴς, ὦμοι παλλόμενοι καὶ ἀνασηκούμενοι, ὀφθαλμὸς σοβούμενος.* Nisi intelligamus, Vibrati ad modum libræ, cum lances vicissim subeunt et pessum eunt. [Hippocr. 388.] C

Ἀντισηκόω, Rependo, quasi ad æquilibrium, Ex æquo rependo, Paria facio. Greg. Naz. de eorum pœnitentia loquens, qui in persecutione lapsi sunt, *Οὐδ' ἐγὼ δέχομαι τοὺς μὴ ἀντισηκοῦντας τῷ κακῷ τὴν διόρθωσιν*, Non rependentes emendationem depravatis moribus, Ex æquo emendationem non rependentes, Æqua virtute vitium non compensantes, Bud. Idem vero Greg. ad idem exprimendum alio loco usus est verbo *ἀντιμετρῶ*, ubi dicit, *Δεινὸν γὰρ ἀντιμετρεῖν ἁμαρτίᾳ διόρθωσιν.* Apud Basil. *Ἀντισηκῶσαι τὰ κρείττω τοῖς χείροσι*, Adæquare meliora deterioribus, h. e. *ἀντεξισάζειν*: quo verbo exponens Etym. *ἀντισηκοῦν*, vult ab *ἴσος* formari, vel a *σώκω*: sed malim cum Eust. a *σηκὸς* deducere: secundum quam derivationem proprie sit i. q. *ἀντισταθμίζω.* Vide *Σηκός.* [Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 443. "Lucian. 3, 658. Lennep. Phal. 187. Eur. Hec. 57. ubi v. Musgr.; Steinbr. Mus. Tur. 1, 164." Schæf. Mss. * *Ἀντισήκωμα*, Eust. Il. E. p. 414, 30.] *Ἀντισήκωσις*, Adæquatio in pondere; item metaphorice Re- D pensio, Compensatio. Apud Themist., ut inquit Bud., capitur pro Vicissitudine refusa et Resartione: ap. Œcum. in Acta, pro Mercede, Pœna repensa. [Lennep. ad Phal. 187." Schæf. Mss. Herod. 4, 50.]

Ἀποσηκόω, In stabulo includo, Includo tanquam stabulo, ovili: Hes. *ἀποσηκώσας, ὡς ἐν σηκῷ κατακλείσας.* [* *Ἀποσηκωτὸς*, Ad libram exactus, Schleusn. Lex. V. T. v. * *Ἀποσήρωτον.*]

Διασηκόω, Pondus manu æstimo, Manu sublatum pondero: Suid. *διασηκῶσαι, βαστάσαι*, addens, ap. Atticos non significare *τὸ ἆραι*, sed *τὸ ψηλαφῆσαι*: et *τὸ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν.* ["Valck. Diatr. 172." Schæf. Mss.]

[* *Ἐκσηκόω*, unde *ἐκσεσηκωμένοι*, Gl. Examinati.]

[* "*Ὑποσηκόω*, Manetho 5, 191." Kall. Mss.]

ΣΗΜΑ, *τὸ*, Signum, Nota, Il. Ψ. (326.) *Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς*, Manifestum signum, Ovid. Clarum signum, Virg. Docet autem his verbis et sequen- A tibus, quo signo metam, ad quam cursu tendebant, agnosceret. Item sub finem ejusd. libri, *ὑπέρβαλε σήματα πάντα*, de Ajace *σόλον* ejaculante. Præterea *σῆμα* in homine aut alio animante dicitur Signum Notave qua agnoscitur: ut eodem libro, de equo puniceі coloris, *ἐν δὲ μετώπῳ Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἠΰτε μήνη.* Et Od. T. (250.) *Σήματ' ἀναγνούσῃ, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.* Significat etiam Portentum, Augurium: Cic. Equus ejus repente concidit, nec eam rem habuit religioni; objecto signo, ut peritis videbatur, ne committeret prælium. Il. Δ. (381.) de Jove, *παραίσια σήματα φαίνων*: B. (353.) *Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.* Itidemque I. (236.) *ἐνδέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει.* Sic Ovid. Prospera signa dicit. Et N. (244.) *Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσι*: sc. fulgure e cœlis in terram usque excusso. ‖ Sidera quoque *σήματα* dicuntur, ut X. (30.) de canicula, *Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται.* Sic Horat. Rabiosi tempora signi, Lucr. Splendida signa, Ovid. B Vaga signa, Virg. Orientia signa noctis. Rursum Horat. Nox cœlo diffundere signa parat, Virg. Obitus signorum speculari, Ortus signorum suspicere. Literæ etiam dicuntur *σήματα*, Notæ, ut Virg. Mandare notas et nomina foliis, Horat. Publicis notis incisa marmora. Il. Z. (168.) de Bellerophonte, *Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ, Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά.* Sic fere Ovid. Ad fratrem scriptas exarat illa notas. ‖ Vexillum quoque *σῆμα* dicitur; ideoque et Suid. *σῆμα* exp. *σημαία.* Sic ap. Horat. Cæs. et Liv. Militaria signa, Lucan. minantia pugnam signa. Itidemque Cic. Infestis signis inferuntur in Fonteium, Plin. Collatis signis dimicavit. At *σῆμα αἴρειν*, Lat. Dare signum, ad superiora pertinet. ‖ Item pro Insigni nobilitatis accipi ajunt. ‖ Sepulcrum quoque s. Bustum *σῆμα* dicitur, forsitan quia signum erat depositi ibi corporis; præsertim cum lapidibus incisæ notæ humatorum nomina testata prætereuntibus faciebant: unde etiam Lat. Monumentum: quem hujus vocabuli C usum Atticum esse Suidas auctor est, qui cum *Σήματα* exposuisset *σημεῖα, τέρατα*, subjungit, *Ἀττικοὶ δὲ καὶ τὰ μνήματα.* Od. A. (291.) *Σῆμά τε οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι*, Il. Φ. (322.) *Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται.* Itidem Thuc. 2. *Τιθέασιν ἐς τὸ δημόσιον σῆμα.* Rursum Hom. cum gen. Il. Ω. (416.) *περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο*: H. (89.) *Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνειῶτος*: quod hemistichium legitur et Ψ. (331.) ‖ *Σῆμα* ET *Τάφος* joculariter, et ad integendam obscœnitatem, dicebatur etiam Podex, Theocr. 5, (121.) *Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.* Ubi Schol. *ἀπελθὼν τίλλε τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ τάφου, ἤγουν τῆς πυγῆς σου.* Ibidemque *τὸ πυγίζειν* exprimens ait, *Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὕβδε ταφείης.* Aristoph. quoque *σῆμα* et verbum *θάπτειν* in simili obscœnitate usurpavit, *Ἐκκλ.* (1108.) *Ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν δεῦρ' ἐσπλέων Θάψαιμ' ἐν αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς, Καὶ τῶν ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος, Ζῶσαν καταπιττώσαντας.* Itidem *Στέφανος*, et Lat. Corona, et Os, Guttur, D obscœnam signif. habent. ‖ *Σῆμα* pro Forma affertur e Diosc. 5, 106. *Εἰς πολλὰ διαιρούμενον σήματα*, cum hac interpretatione, In multas formas digestum. Sed additur et ista, In multas divisum partes. Itidem Hom. *σῆμα* appellat Designatam formam pyræ, Il. Ψ. 255. *Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο Ἀμφὶ πυρήν*, Fundamenta jecerant designata jam forma; quod et Schol. innuit, cum *τορνώσαντο* exp. *κύκλῳ περιέγραψαν.*

["*Σῆμα*, Pierson. Veris. 25. Valck. p. 391. 742. Toup. Opusc. 2, 75. 187. Wolf. Prol. Hom. 81. 89. ad Charit. 780. Markl. Iph. p. 263. Rhes. 688. Musgr. 889. Wakef. Trach. 614. Jacobs. Anth. 6, 190. 9, 298. 11, 377. Aristot. Pepl. 41. Huschk. Anal. 128. 131. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 14. Heyn. Hom. 5, 220. 340. 8, 757. Boiss. Philostr. 351. ad Diod. S. 2, 200. 279. Sepulcrum, Monumentum, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 34. ad Röv. p. 54. Callim. 263. Heyn. Hom. 4, 406. 5, 325. Conf. c. *σῶμα*, Jacobs. Anth. 6, 432. 9, 14. 195. 261. Boiss.

Philostr. 351. 370. 440.: cum *στόμα*, 351.: cum *θῦμα*, 631.: cum *μνῆμα*, 623.: cum *σχῆμα*, Jacobs. Anth. 7, 396. Τὸ *σῶμα, σῆμα*, Plato Gorg. 156. ubi v. Heind. Σῆμα pro *σήματα*, Ilgen. ad Hymn. 403. 404. Σήματα Κάδμου, Timon Phlias. 24. Siglæ et alia compendia scribendi, Wolf. Prol. ad Hom. p. XLV." Schæf. Mss.]

[* Σηματουργὸς, Æsch. S. c. Th. 497. Signifex Apuleio Met. 2. p. 39.]

[* Σημέθετος, Dor. *σαμόθετος*, Anal. 2, 52. *πορεία*.]

"'Ἀρίσημος, Illustris vel Celebris in bellis, *φανερὸς* " *ἐν πολέμοις*, Suid. Est alioqui *φανερὸς* signif. magis " usitata Manifestus, sed quæ hic locum habere non " videtur." [Hom. Hymn. 3, 12. " Pierson. Veris. 189." Schæf. Mss. * Ἀρισήμως, Heliod. 6, 14. p. 250.]

Ἄσημος, ὁ, ἡ, Signo notaque carens, Cui signum s. nota impressa non est, Non signatus, Thuc. 2, (13.) *Χωρὶς χρυσίου ἀσήμου*: 6, (8.) p. 200. *Ἑξήκοντα τάλαντα ἀσήμου ἀργυρίου*. Latini dicunt Aurum et argentum non signatum: sc. adhuc rude nec laboratum. Paulum diverso modo *ἄσημον* partum dixit Opp. Partum rudem et informem, K. 3, (160.) *Σάρκα δ' ἄσημον, ἄναρθρον, ἀνείδελον ὠκήσασθαι*. || Obscurus, Quem nullis signis notisque agnoscere queas: ut *ἄσημα φράζειν*, Herod. (1, 86.) Itidem Suidæ *ἄσημον* est *τὸ μηδὲν σημαῖνον*. || Obscurus, i. e. Ignotus, Ignobilis, Qui insignis et præclarus non est, opp. *τῷ ἐπίσημος*, Plut. Fab. *Ὑπὸ γένους ἀσήμου, βίου δὲ διὰ δημοκοπίαν καὶ προπέτειαν ἐπισήμου*. Sic Herodian. 1, (9, 12.) *Πρότερον ἄγνωστος καὶ ἄσημος ὤν*. Itidem Hes. Ἀσήμων exp. *ἀφανῶν, ἀγνώστων*. Idem Ἄσημα exp. non solum *ἄμορφα*, sed etiam *ἄφθογγα*. Sunt enim verba et voces notæ rerum. [" Wakef. Trach. 866. Cattier. Gazoph. 94. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 221. Jacobs. Anth. 10, 215. ad Diod. S. 1, 414. Boiss. Philostr. 394. 603. Fischer. Ind. Palæph., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 102. Ep. Cr. 25. Valck. Phœn. p. 390. Hipp. p. 203. Plut. Mor. 1. p. 16. Arntzen. de Col. Comar. 169." Schæf. Mss. Herod. 9, 40. Arrian. Epict. 2, 17. Aristot. Rhet. 3, 2, 34. *φωνή*.] Ἀσήμως, Obscure, *ἀτρανῶς*, Hes. || Obscure, Ignobiliter, Herodian. 1, (10, 8.) *Μὴ ἀ. μηδ' ἀδόξως τελευτῆσαι*. [Hippocr. 176. 1024. * Ἀσημότης, Gl. Ignobilitas. * Ἀσήμων, i. q. *ἄσημος*, Soph. Œd. C. 1668. *γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες Φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας*. * Αὐτόσημος, Etym. M.]

[* " Δεκάσημος, Arist. Quintil. p. 35. * Δωδεκάσημος, 34. * Ὀκτωκαιδεκάσημος, 35." Boiss. Mss.]

Διάσημος, Insignis, Illustris, Philo V. M. 3. *Διάσημον καὶ περιβόητον ἀπέφηνε τὴν εὐσέβειαν τοῦ προφήτου*, Illustrem et celebrem vatis pietatem ostendit, Turn.: Hes. *διάσημος, λαμπρότατος*, Suid. *λαμπρός*: ap. quem legitur et superl. *διασημότατος*. [Plut. Æmil. 23. Pyrrho 34. " Epigr. adesp. 401. ad Charit. 198. Athen. 1. p. 4." Schæf. Mss. * Διασήμως, Gl. Clare.]

[* Δίσημος, Duplicem significationem habens, Eust. Il. E. p. 392, 4. 759. ult. " Bekk. Anecd. 801." Boiss. Mss.]

[* " Ἑξάσημος, Arist. Quintil. p. 35. Hephæst. p. 78. Schol. Heph. 163. Schol. Soph. Aj. 1174." Boiss. Mss.]

Ἐπίσημος, Cui signum s. nota impressa est, Signatus: opp. superiori *ἄσημος*. Thuc. 2, (13.) *Ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἔτι τότε ἀργυρίου ἐπισήμου ἑξακισχιλίων ταλάντων*, Argenti signati. || Insignis, Nobilis, Illustris, Præclarus. In qua signif. itidem opp. *τῷ ἄσημος*, ut suo loco videre est. Lucian. (1, 64.) *Ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα*. Et *τάφος ἐπίσημος* ap. Thuc. 2, (43.) In clypeo autem DICITUR Ἐπίσημον, Insigne, Insignis aliqua nota, qua ab alio discernitur, velut in umbone solent appingi aut affigi. Aristid. *Πρὸς ἀσπίδος ἐπίσημον*. Plut. Apophth. Lac. *Ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μυῖαν ἔχων ἐπίσημον*. Sic de Orac. Pyth. *Ἀσπίδα φορῶν ἐπίσημον ὄφιν ἔχουσαν*. [" Ἐπίσημος, Literis inscriptus, Herod. 1, 51. *Ἀναθήματα οὐκ ἐπίσημα*, Donaria nullo titulo signata." Schw. Mss. " Ad Charit. 592. (198.) Jacobs. Anth. 10, 215. Aristoph. Fr. 271. Diod. S. 2, 553. Schneid. Anab. p. 41. Valck. Phœn. p. 302. Eran. Philo 166. ad Lucian. 1, 231. 413. Xen. K. Π. 401. Ἐπίσημον, Jacobs. Anth. 6, 255. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 12. ad Paus. 319. Diod. S. 2, 281. Boiss. Philostr. 372. Dionys. H. 2, 1258. coll. 1259. 1262. 4, 2090.: clypei, Wessel. Diss. Herod. 61. ad Herod. 726. Plut. Mor. 1, 935.: navis, Bergler. ad Alciphr. 48. ad Herod. 659. Ἐπίσημα numi, Paus. 1, 293. Cf. Toup. Opusc. 1, 275." Schæf. Mss. Ἐπισήμως, Insigniter. E Polybio (6, 39, 9.) *Ἐ. πομπεύουσιν*, Insigniter triumphant. Item Perspicue vel Significanter, Lucian. (2, 56.) *Ἡ λέξις δὲ σαφὴς καὶ πολιτική, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον*. [* " Ἐπισημοτέρως, Artemid. 91, 1." Wakef. Mss. * Ἐπισημότης, Gl. Nobilitas, Elegantia, " ad Charit. 592. * Εὐεπίσημος, Heyn. Hom. 8, 402." Schæf. Mss. " Schol. Il. Ψ. 240." Wakef. Mss. * Ἐπίσημα, τὸ, i. q. *ἐπίσημον*, Eur. Phœn. 1114. *Ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει*, 1131. *Ποντιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι Ἐπίσημα πῶλοι δρόμαδες ἐσκίρτων φόβῳ*." Seager. Mss.]

Εὔσημος, Clarus, Perspicuus, Qui facile e suis notis agnosci potest, Theophr. (C. Pl. 3, 8, 2.) *Καὶ ὅλως οὐκ εὔσημον ὅθεν ἀφαιρετέον*, ubi Gaza, Non facile percipi potest. Hesychio est *εὔδηλος, φανερός*. Exp. etiam Clarus, Insignis: a Suida *περιφανής*. Item Significans: unde *εὐσημότερον*, Significantius, Bud. Item Prospera signa dans, Faustus et lætus, ut *εὔσημον ἱερεῖον* ap. Plut. [cf. Eund. in Cæsare 43.] Sic Eur. (Iph. A. 252.) *εὔσημον φάσμα*, Visum prospera signa dans, Bene ominatum et faustum. [" Markl. Iph. p. 35. Jacobs. Anth. 7, 93. Pierson. Veris. 25. Valck. Diatr. 214. ad Diod. S. 1, 387. Εὔσημον, 2, 530." Schæf. Mss. " Illustris, Insignis, Empedocles Sphæra v. 60. Fabr. Bibl. Gr. 2. p. 482. * Εὐσήμως, Iren. 16." Kall. Mss. Strabo 10. p. 707. Aristot. Meteor. 2, 6. LXX. Dan. 2, 19. * Εὐσημεία, Ion. Εὐσημείη, Hippocr. 1170, 26. v. Foës. * Εὐσήμων, i. q. *εὔσημος*, Philostr. V. S. 2. p. 564. *λόγος*.]

[* " Κακόσημος, Phryn. Ecl. 145." Schæf. Mss. " Schol. Soph. Antig. 1001." Boiss. Mss. Aristoph. Πλ. p. 152. Schæf.]

Ὁμοιόσημος, Idem significans, Qui ejusd. est significationis, [Etym. M. 48, 29. 281, 25. Schol. in Dionys. Thrac. p. 946, 14.]

Παράσημος, Perperam signatus: ut *παράσημα νομίσματα*, quæ et *κίβδηλα*, Hes., qui metaphorice quoque *παράσημον* pro *ἀδόκιμον* et *κίβδηλον* usurpari annotat. Ejusmodi numismata dicuntur etiam *παρακεκομμένα* s. *παρακεχαραγμένα*, et *πονηροῦ κόμματος*. Lat. Adulterina vocant. Metaphorice Aristoph. Ἀ. (518.) *ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα, Ἄτιμα καὶ παράσημα*. Et ap. Dem. (307.) *Παράσημος ῥήτωρ*, itidem metaphorice a numismatis *παρασήμοις*: vel quoniam *ὑποχαράττεται ὑπὸ τῶν ἀργυραμοιβῶν σημείῳ τινὶ, ὃ τὴν φαυλότητα δηλοῖ, ἐπειδὴ παρατετύπωται καὶ παρακεχάρακται*, Harpocr. || Obscurus, Ignobilis, i. q. *ἄσημος* s. *ἄδοξος*, ex Eur. (Hipp. 1116.) *δόξα παράσημος*, Obscura s. Ingloria fama. || Τὰ παράσημα affertur etiam pro Monstrosa, Prodigiosa, oppos. *τῷ εὔσημα*. || Παράσημος, Insignis et inter alios conspicuus, Bud. 653. e Plut. Polit. Sic Idem in Coriol. *Οὐδὲν γὰρ ἄλλο τῶν πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἐκείνων ἐκτησάμην ἔπαθλον ἢ τὸ παράσημον ὄνομα τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας*. Affertur et *παράσημος Διοσκούροις*, pro, Cui insigne est Dioscuri: veluti navis aliqua Dioscurorum effigiebus insignita. [" Ad Herodian. Philet. 448. Act. Traj. 1, 245. Plut. Mor. 1, 13. Valck. Hipp. p. 281. ad Diod. S. 1, 89. Jacobs. Anth. 10, 8. Perperam signatus, Zeun. Præf. ad Xen. Mem." Schæf. Mss. Lex. Xen. v. * Παράσηρος.] ITEM Παράσημον, Insigne, ut *ἐπίσημον*, Plut. *Τὰ τῆς ἡγεμονίας παράσημα καταλιπών*: alibi, *Τὰ τῆς ἀρχῆς παράσημα*. Athen. *Τὸ παράσημον, ὃ ἐπετίθεντο τῇ κεφαλῇ τῶν Περσῶν οἱ βασιλεῖς*. Ab aliis dicuntur *γνωρίσματα τῆς βασιλείας*, Insignia imperii: ut *κόσμια στρατηγικά*, Præturæ insignia, h. e. gestamina et specimina. Talia sunt nobilium familiarum insignia. Suet. Vetera familiarum insignia nobilissimo

cuique ademit, Torquato torquem, Cincinnato crinem. Itidem παράσημον τῆς νεὼς, Insigne navis proræ impositum: cujusmodi erat effigies dei alicujus aut animantis: a quo insigni navis aliquando denominabatur, ut ap. Virg. Centaurus, Pistris: et ap. Græcos τράγοι, κριοί. Tale παράσημον est et ὁ χρυσοῦς χηνίσκος, Aureus anserculus ap. Lucian. in Πλοίῳ, ubi multa alia ejusmodi leguntur, sicut et ap. Plut. in Convivio septem Sap. Vide et Bayf. Talis existimatur fuisse et Tutela navis ap. Ovid. et Senecam ac Sil. Ital.: Plut. (6, 616.) Πυθόμενος τῆς νεὼς τὸ παράσημον, Tac. Sive id (sc. aries) animal, s. navis insigne fuit. Apud Athen. vero (652.) Comicus quidam ἰσχάδας appellat παράσημον τῶν Ἀθηνῶν, quod et ob eas celebrarentur Athenæ. Item Signum, Tessera: ut ap. Plut. de Deo Socr. 1061. carceris custos Phyllidæ petenti manumitti δεσμώτην, polemarchi jussu, respondet, Τί δὲ κομίζεις παράσημον; [" Ad Xen. Eph. 252. ad Lucian. 1, 281. Phryn. Ecl. 184. Thom. M. 730. ad Diod. S. 1, 544.: navis, Heyn. ad Apollod. 199. Palæph. p. lxvi. 123. Fischer., ad Diod. S. 1, 290." Schæf. Mss. Vide Σημειώδης.] ADV. Παρασήμως, Insignite et cum additamento, Bud. ap. Theophr. (H. Pl. 3, 12, 3.) Ἄμφω καλοῦσι κέδρους, πλὴν παρασήμως κέδρον ὀξύκεδρον. Ἀπαράσημος, Nullo insigni notus, conspicuus: e παράσημον, quo significatur Insigne et titulus. Apud Isæum est κατηγορία φόνου ἀπαράσημος. Bud. ‖ Hes. ἀπαράσημον exp. * ἀσυνέκστατον, * ἀπαραχάρακτον. [Cyrillus c. Jul. p. 25. * " Παράσημα, Diod. S. p. 76." Wakef. Mss.]

Περίσημος, Insignis, Clarus, διαβόητος, Hes. Suid. DORICE Περίσαμος, [Moschus 1, 6.]

Πλατύσημος ἐσθὴς, Vestis lato clavo insignis, Tunica lati clavi, Suet.; Latus clavus, ut Idem et alii: unde et Lati clavi jus, ap. Quintil. Eadem tunica dicitur etiam Palmata, a latitudine clavorum, teste Festo Pompeio. Vide et Bayf. de Re Vestiaria. Herodian. 3, (11, 3.) Ἠμφίεστο τὴν πλατύσημον ἐσθῆτα, Latum clavum gestabat, Diod. S. 36. de bello servili, Τήβεννάν τε περιπόρφυρον περιεβάλλετο, καὶ πλατύσημον ἐνέδυ χιτῶνα. Ubi nota discrimen inter τήβενναν περιπόρφυρον, Purpuream togam, (quam postea dictam esse Pictam togam testatur Festus,) et inter πλατύσημον χιτῶνα, Tunicam lati clavi, Latum clavum. [" Jacobs. Anth. 9, 472. Aristoph. Fr. 251. Diod. S. 2, 535." Schæf. Mss.]

Πολύσημος, Multa significans, [Schol. Aristoph. Θ. 1040. Λ. 337. * " Πολυσήμως, Clem. Alex. 805." Kall. Mss. * Πολυσημία, Multiplex significatio, Schneidero susp.] " Πολλάσημος, Multa significans: ET Πολλασήμως, Multa significando, e Gaza " Gramm. 2."

[* Πρόσημον, s. * Πρόσσημον, τὸ, Signum mortis adventantis, Hes.]

Σύσσημος, Consignificans. AT Σύσσημον, Commune signum, ut interpr. Marc. 14, (44.) de Juda, Δεδώκει δὲ σύσσημον αὐτοῖς, λέγων, Ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι. Erasmus exp. Commune signum de composito datum: cujusmodi sunt quæ milites vocant Symbola, quorum alia sunt vocalia, alia muta. Matth. Ἔδωκεν αὐτοῖς σημεῖον. Suidas σύνθημα exp. per σύσσημον veluti notius: qualis fere Lat. Tessera est. Sil., tacitum dat tessera signum. [Strabo 6. p. 428. Diod. S. 14. p. 298. Æneas Poliorc. c. 4. p. 1721. Gronov. " Schol. Pind. N. 3, 61." Boiss. Mss. " Σύσσημον, Valck. Phœn. p. 741. Diod. S. 1, 81. 353. 390. Phryn. Ecl. 184. Jacobs. Anth. 7, 330. 9, 291." Schæf. Mss. " Symbolum, Method. 418." Kall. Mss. " Commode etiam Pignus intelligitur in illis Hedyli verbis ap. Athen. 345. Θὲς μόνον ἢ ζώνην, ἢ ἐνώτιον, ἤ τι τοιοῦτον Σύσσημον." Schw. Mss. * " Σύσσημα, Jo. Malal. 1, 248." Elberling. Mss.]

[* Ταυτόσημος, Eust. Il. A. p. 59, 41. 77, 41. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 234." Schæf. Mss.]

[* " Τετράσημος, Quatuor tempora habens, ut spondeus, Arist. Quint. p. 35. 36. Schol. Heph. p. 163. Quintil. Inst. 9, 4, 51. Mart. Capella 9. De Dactyl. gen. p. 331. Grot." Boiss. Mss. * Τρίσημος,

A Tria tempora habens, ut trochæus et iambus.]

[* " Χρυσόσημος, ad Dionys. H. 2, 817. Zeun. ad Xen. K. Π. 32." Schæf. Mss. " Gataker. ad M. Anton. 1, 17." Kall. Mss. * Χρυσόσημον, Gl. Auriclavum.]

[* Ὠκύσημος, Hesychio ταχέως φανερὸς, ap. quem tamen * ὠκύσιμος perperam extat impressum.]

Σημαλέος, Significativus, VV. LL. A Paus. in Att. (32, 2.) p. 24(=78.) fit mentio aræ Σημαλέου Διὸς, quasi Qui signa demonstret, Greg. Gyrald. [Valck. ad Herod. 401. legit ἰκμαλέος. Vide Schn. Lex.]

Σημάτιον ET Σημάδιον, dimin. a σῆμα: quorum illud ea forma dicitur qua γραμμάτιον, hoc ea qua χειμάδιον, teste Eust., qui tamen ait σημάδιον videri esse magis ἰδιωτικόν. [" Σημάδιον, T. H. ad Plutum p. 127." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 74. * " Ἀνασημάτιον, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 547." Elberling. Mss.]

[* Σηματόεις, Multa habens sepulcra, Anal. 2, 153. χθών.]

B Σηματίζομαι, Signis quibusdam colligo: qua in signif. utitur hoc verbo Schol. Soph. (Aj. 31.) in exponendo σημαίνομαι, quod vide.

Σημαία, ἡ, Signum: proprie ea signif. qua pro Vexillo ponitur: ut Cæs. Rursus se ad signa recipientes: qualem usum σῆμα quoque habere sunt qui tradant. Plut. Fab. Τὰς σημαίας ἐκφέρειν κατὰ τάχος, καὶ τὸν στρατὸν ἕπεσθαι κελεύει, Signa repente efferri et copias sequi jubet. Suidas quoque σημαῖαι interpr. Latina voce Signa, addens hoc exemplum, Πάντων γεμὴν τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τῶν σημαιῶν εἴδωλα φερόντων, ὁ Κωνσταντῖνος σταυροῦ τύπον ἔφερε. Σημαία dicuntur etiam Ipsi milites qui sub signo aliquo comprehenduntur: unde et Suidas ait idem esse σημαίαν, σπεῖραν, τάγμα. Cujus signif. hoc ap. eum exemplum legitur, Αἱ δὲ σημαῖαι τῶν Ῥωμαίων συνεπεφεύγεσαν εἰς βουνόν. Sic et Polyb. (6, 33, 9.) Παρὰ τετάρτην ἡμέραν ἑκάστῃ σημαίᾳ καθήκειν τὴν λειτουργίαν, Quarto quoque die muneris obeundi vices ad singulas cohortes redire, Bud. Σημαῖαι, Signa, i. e.
C Simulacra. Suidas exp. Signa, προτομαί: subjungens h. l. Πιλάτος εἰς τὴν Ἰουδαίαν τὰς Τιβερίου εἰκόνας, αἳ σημαῖαι καλοῦνται, κεκαλυμμένας εἰσήνεγκεν. Ubi nota συνωνύμως poni εἰκόνας et σημαίας, Imagines et signa, s. δείκελα, ut mox in illo ap. Suid. loco sequitur. [Joseph. B. J. 2, 14.] Itidem Cic. Signum æneum Cupidinis; et Ovid. factum de marmore signum. Σημαία etiam pro Insigni familiæ accipiunt, h. e. pro Insigni quod ad nobilitatis testimonium a principe concessum quæque familia sibi vendicat, παράσημον alio nomine dictum, ap. [Schol.] Aristoph. (B. 963.) ubi de hippalectryone, animali marino, loquens, ait, ἀπεκτονὼς καὶ πᾶσι νεκρὸν δείξας ἐνέγραψεν ἐν τῇ σημαίᾳ αὐτοῦ καὶ τῇ ἀσπίδι. Hæc nobilitatis insignia, quæ vulgo Arma dicuntur, Æsch. S. c. Th. (393.) vocat σήματα, ubi multa eorum genera posuit. [" Ad Diod. S. 2, 470. ad Dionys. H. 2, 1217. 3, 1449. 1661. 1727. 1773. 1778. 1794. 1807. 1829. 1881. 4, 2026." Schæf. Mss. Lex. Polyb.] Σημαιοφόρος, Signifer, Antesignanus, Vexillarius, Liv. In-
D ferre vexillarios jussit signa. Bud. SCRIBIT Σημαιαφόρος, et interpr. Signifer in centuria: citat autem Polyb. [6, 24, 6. sed Schw. mavult σημαιοφόρος. " Plut. Galba 22." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 645.]

[* " Σημεία, ἡ, mendosa scriptura pro σημαία, quod vide." Lex. Polyb. " Ad Diod. S. 2, 470. ad Dionys. H. 3, 1658. 1727. 1773. 1777. 1778. 1793. 1807. 1829. 1881. 4, 2026." Schæf. Mss. * Σημειαφόρος, Gl. Signifer.]

Σημεῖον, τὸ, Signum, Nota, Indicium, Argumentum, Dem. Τί σημεῖον ἔσται πότερον καθιστᾶσι, Quo signo cognoscetur utrum nostrûm constituerint? Aristot. σημεῖον τῆς ἀῤῥωστίας, Morbi signum, indicium. Item σημείῳ τινὶ διδάξαι, et σημεῖόν τι ἐπιδεῖξαί τινος, Æschin. (87.) Ἡλίκον δ' ἐστὶ τὸ ἀλαζόνευμα τοῦτο, ἐγὼ πειράσομαι μεγάλῳ σημείῳ διδάξαι: (60.) Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, μέγα σημεῖον ὑμῖν τούτου ἐξ αὐτῶν τῶν νόμων ἐπιδείξω. Item, Φανερὸν σημείοις καθιστὰς, Thuc. 2, (42.) Sic σημεῖον ποιεῖσθαί τι, et σημεῖον ἔχειν. Isocr. (ad Nicocl. 12.) Σημεῖον δ' ἄν τις ποιήσαιτο τὴν Ἡ-

σιόδου ποίησιν, Id ita esse Hesiodi poësis tibi argumento fuerit. Thuc. 1. Φανερὸν μὲν εἶχον οὐδὲν οἱ Σπαρτιᾶται σημεῖον. Pertinent huc et Dialecticorum εἰκότα καὶ σημεῖα. Cum quibus σημείοις τεκμήρια affinitatis aliquid habent, non tamen eadem prorsus sunt: siquidem Ammon. ex Antiphonte (127.) tradit τὰ παροιχόμενα σημείοις πιστεύεσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα, τεκμηρίοις. Quanquam et imminentis morbi σημεῖα a Medicis tradantur, ut a Celso Signa longæ valetudinis, indicia mortis, et quæ notæ in quoque morbi genere vel spem vel periculum ostendant: unde σημειωτικὴ Medicinæ quædam pars dicta, ad quam Προγνωστικῶν libri Hippocratis pertinent. || At Σημεῖον δὲ, frequens locutio ap. Oratores et Philosophos, ut cum narrata aut proposita re aliqua, signis argumentisque illam subjectis confirmare nituntur: ut Dem. de Male obita Legat. Σημεῖον δέ· εἰ γὰρ ἡ μὲν εἰρήνη κ. τ. λ., Argumentum autem hujus rei hoc est. Subintelligitur enim verbum ἐστί: aut simile quid. Sic dicitur τεκμήριον δὲ, et ἀπόδειξις δέ. [Ad Herennium 4, 1. Atque hoc nos necessitudine facere, non studio, satis erit signi, quod etc.] Sunt et equitibus ὁρμητήρια σημεῖα, ut κλωγμὸς, et similia, quibus equi ab ipsis concitantur, Xen. Ἱππ. (9, 3.) Ἐπειδὰν δ' ἀναβῇ, ἠρεμήσαντα πλείω χρόνον, χρὴ οὕτω προκινεῖν αὐτὸν ὡς πραοτάτοις σημείοις. Similia σημεῖα dantur in certaminibus et præliis, Thuc. 1, (49.) Ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἑκατέροις ἤρθη, ἐναυμάχουν: 4, (111.) p. 156. Καὶ τὸ σημεῖον ἀρθείη, ὃ ξυνέκειτο. Sic Plut. Alcib. Σημεῖον ἄρας ἀπὸ τῆς ναυαρχίδος: Hellen. Σημείου δοθέντος, sc. invadendi hostes: quod ad verbum quoque Lat. dicunt Dare signum. Idem et in Fab. dicit, Τὸ τῆς μάχης σημεῖον ἐξέθηκεν. Huc pertinet ἀπὸ σημείου, Dato signo, E composito, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 16.) Ἀντιπρώρους καταστήσας τὰς τριήρεις ἀπὸ σημείου. Itidem Thuc. 3, (91.) Ἀπὸ σημείου ἐς ταυτὸ κατὰ γῆν ἀπήντων: 2. Ἀπὸ σημείου ἑνὸς ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς. Sicut vero paulo ante e Plut. habuimus, Τὸ τῆς μάχης σημεῖον ἐξέθηκεν, ita Athen. 4. Ἕως ἐσάλπισε τὸ εἰωθὸς τοῦ τελευταίου δείπνου σημεῖον. || Signum, i. e. Vexillum, i. q. σημαία, Herodian. 2, (6, 17.) Τὰ δὲ σημεῖα ἄραντες, καὶ τὰς ἐκείνου εἰκόνας ἀποκαταστήσαντες, Signis sublatis impositisque illius imaginibus: 8, (5, 22.) Τάς τε εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπῶσι. Itidem Thuc. 1, (63.) Ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγίγνετο, καὶ τὰ σημεῖα κατεσπάσθη. Rursum ap. Plut. in Cam. Ὁ φέρων τὸ σημεῖον, Signifer, Vexillarius: unde est comp. σημειοφόρος. Utitur et Xen. K. Π. 8. || Signum, i. e. Simulacrum, Imago, quem usum σημαία quoque habet, ut suo loco docui. Herodian. 4, (4, 12.) Ἔνθα τὰ σημεῖα καὶ ἀγάλματα τοῦ στρατοπέδου προσκυνεῖται. || Signum, i. e. Ostentum, Portentum, i. q. σῆμα, Plut. Pericle, Ἐκπλαγέντας πάντας ὡς πρὸς μέγα σημεῖον, sc. ad defectum solis. Sic Æschin. (72.) Τὸ τοῖς μυστηρίοις φανὲν σημεῖον. Plut. Amat. Narr. Ἐπὶ σημείοις τισὶν οὐ καλῶς κρινομένοις θορυβουμένῳ, Signis quibusdam, quæ adversa putarentur, exterrito: Alex. Βέλτιόν τι σημεῖον γενόμενον τὴν ἀθυμίαν ἔλυσεν. Ceterum inter σημεῖον et τέρας hoc interesse scribit Ammon., quod τέρας παρὰ φύσιν γίνεται, τὸ δὲ σημεῖον παρὰ συνήθειαν. Usus hujus verbi et in N. T., ut Act. 7, (36.) Ποιήσας τέρατα καὶ σημεῖα ἐν Αἰγύπτῳ. Marc. 13, (22.) Δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα. Itidemque alibi sæpe. [Valck. Schol. in N. T. 1, 194. 299. 356.] || Σημεῖον dicitur etiam Horæ atque Semihoræ signum s. nota, ut ex J. Poll. 1, (47.) c. 7. colligimus, ubi Menandrum auctorem citat. Affertur in ea signif. e Luciani quoque Gallo. [" Quod recentioribus Græcis ὥρα, ut Lat. Hora, id veteres, qui Gnomonas habebant scietericos, dicere solebant σημεῖον, s. στοιχεῖον." Valck. Schol. in N. T. 1, 354.] || Milliariorum quoque notæ s. signa, σημεῖα dicuntur: erant autem ii lapides mille passuum spatio a se invicem distantes, ut e Plut. discimus in Graccho, Διαμετρήσας κατὰ μίλιον ὁδὸν πᾶσαν, κίονας λιθίνους σημεῖα τοῦ μέτρου κατέστησεν. Herodian. 2, (13, 18.) Εἴ τις ὑμῶν ἐντὸς ἑκατοστοῦ σημείου ἀπὸ τῆς Ῥώμης φανείη, Intra centesimum milliarium, s. Intra centesimum ab urbe lapidem. Nam utroque modo Latini loquuntur. Itidem 8, (4, 2.) Ἀπέχοντι τῆς πόλεως σημεῖα ἑκκαίδεκα. Itidem Justinian. Parænet. de Cumis, Πόλει ἓξ σημείων διεστώσῃ Βαΐων, Ad sextum lapidem. || Punctum, στιγμή. Sic Aristot. duos vertices cœli vocat immobiles, περὶ Κόσμου (c. 2.) 215. et in 8 Physic. 82. et 83. Bud. [" Aristot. Meteor. 3, 1. Ἐν τῷ αὐτῷ σημείῳ τοῦ ἐνόπτρου τὸ αὐτὸ ἂν φαίνοιτο μέρος τῆς ἐμφάσεως." Seager. Mss.] Sic vero idem Bud. Themistium in Post. 44. σημεῖον et στιγμὴν pro eod. posuisse testatur. [Σ. ἰσημερινὰ et τροπικὰ, Ptolemæus.] || Σημεῖον pro Tempore præstituto affertur ex Aristoph.: non tamen apposito loco, qui fortassis hic fuerit, Σφ. (690.) ὡς ὅστις ἂν ὑμῶν Ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται. Sed ibi alii malunt interpretari Signo dato. || Sigillum, Signum, quod aliquis suo κτήματι imprimit, Lucian. (1, 132.) Ἐπειδὰν τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ. Aliud exemplum. Vide in Μοχλὸς, col. 1578. et infra in Παρασημαίνω e Dem.

[" Σημεῖον, Zeun. ad Xen. K. Π. 30. Bergler. ad Alciphr. 89. Ammon. 135. Eran. Philo 173. Tyrwh. ad Aristot. 215. ad Herod. 659. Thom. M. 791. ad Charit. 690. Jacobs. Anth. 7, 330. 8, 136. 11, 103. 12, 276. Wakef. S. Cr. 5, 25. ad Dionys. H. 3, 1658. 1661. 1830. Milliare, Kuster. Aristoph. 112. Tonitru, Heyn. Hom. 6, 322. Signum militare, Dionys. H. 3, 1449. De tempore, Casaub. ad Athen. p. 5. Σ. aruspicum, ad Diod. S. 1, 335. Siglæ aliaque scribendi compendia, Wolf. Prol. ad Hom. p. xlv. Σ. Διὸς, ad Diod. S. 1, 133. Σ. ἀφαιρεῖν, ad Lucian. 1, 379. Σημεῖον δὲ, seq. γὰρ, Morus ad Isocr. Paneg. p. 39. Lucian. 3, 461. ubi perperam vertitur, Aristot. H. A. p. 351. Schn. v. p. 352. 392. paulo ante addend. γὰρ, sed v. paulo post, it. p. 393. v. Schn. not. p. 659. bis, it. 2. p. 178. Ὅσον σημείου χάριν, 56. 415. Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σ., Xen. K. Ἀ. 126. Σημεῖον δέ· — γοῦν —, Strabo 6. p. 613." Schæf. Mss. " Terminus ad quem, si vera lectio, Clem. Alex. 939." Wakef. Mss. Σημεῖον subaud., Valck. Schol. in N. T. 1, 378. 2, 115. Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι, Insigne quid, Idem ibid. 2, 94. " Σημεῖον, Aristoteli Rhet. 1, 2. est Genus argumentandi, et probandi, quod fit a particulari ad universum, vel ab universo ad particulare. Unde Indicium aut Vestigium Latini reddiderunt, ut, si quis e sanguine cædem demonstret. Quod si necessarium est, quod isto modo concluditur, dicitur τὸ τεκμήριον. Nempe τὸ σημεῖον ap. Aristot. l. c. est simul Generis et Speciei nomen. Enthymemata enim ducuntur ἐξ εἰκότων καὶ σημείων. Jam horum σημείων duæ partes sunt, quarum una dicitur τεκμήριον, τὸ μὲν ἀναγκαῖον: altera σημεῖον speciatim, τὸ μὴ ἀναγκαῖον. Sæpe junguntur e mente quidem Aristotelis hæc tria fidei faciendæ subsidia, τεκμήριον, σημεῖον, τὸ εἰκὸς, inprimis ap. Dionys. H. et ita quidem, ut potior τοῦ τεκμηρίου vis appareat: cf. Jud. Isæi c. 15. Jud. Lys. c. 19. In Epistola autem ad Amm. 1, 2. cum σημείου tantum et εἰκότος mentionem fecisset, addit: Τούτων οὐδεμία τῶν πίστεων δι' ἀναγκαίων συνάγεται λημμάτων, Horum nihil ad fidem faciendam valet, vel assentiri cogit. — Auctor Rhet. ad Alex. p. 248. Σημεῖόν ἐστι τό γε εἰθισμένον γίγνεσθαι πρὸ τοῦ πράγματος ἢ ἅμα τῷ πράγματι, ἢ μετὰ τὸ πρᾶγμα, ubi vide plura subtiliter de hoc genere πίστεως disputata. Cicero id, quod illi σημεῖον dixere, appellasse videtur Similitudinem, de qua vide Invent. 1, 29. Quintil. 5, 9. p. 214. plane ex Aristotele tradit Signa dividi in has primas duas species, quod eorum alia sint, quæ necessaria sunt, quæ Græci vocent τεκμήρια, alia non necessaria, quæ σημεῖα. Vide Voss. Inst. Rhet. p. 10. et inprimis Vateri Animadv. ad Aristot. Rhet. p. 21. 22." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

IONICE " et Poëtice" Σημήϊον dicitur pro σημεῖον: afferturque ex Epigr. σημήϊα pro Signa, Puncta. [" Herod. 661. Heringa Obss. 48. Toup. Opusc. 2, 61." Schæf. Mss.]

Σημειογράφος, Exceptor actuarius, Notarius, Qui notis scribit, ut verba oratorum assequatur, Plut. Cat. (Min. 23.) Οὔπω γὰρ ἤσκουν οὐδ' ἐκέκτηντο τοὺς καλουμένους σημειογράφους. Σημειογραφέω, Notis

utor, Scribendi compendiis utor, Notis verba oratoris subsequor, Bud. [* *Σημειογραφία*, unde * *Σημειογραφικὸς*, Basil. de Virg. 3. p. 618. *τέχνη*. * "*Σημειολύτης*, Pseudo-African. Cod. Vindob. 48. (334.)" Routh. Mss. "Pseudo-Callisthenes p. 148. T. 14. Bibl. Gr. Fabr. * *Σημειολυτεῖν*, Max. Planud. Vit. Æsopi p. 66." Boiss. Mss. * *Σημειοσκόπος*, Hariolus, Aqu. 1 Reg. 28, 9. Inc. ibid. 3. * *Σημειοσκοπέω*, Hariolor, Symm. Deut. 18, 10. Mich. 5, 12. "Eust. Il. 1032, 44." Wakef. Mss. * "*Σημειοσκοπία*, Tzetz. Exeg. in Il. 107, 22. 111, 13." Schæf. Mss.] *Σημειοφόρος*, Signifer, i. q. *σημαιαφόρος*. Legitur in l. de Vocab. Militaribus in v. *Ἔκτακτοι*. ["Ad Dionys. H. 3, 1661." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 645.]

[* *Παρασημεῖον, τὸ*, Falsum signum, vocab. Schneidero susp.]

Σημειώδης, Significans, Bud. ap. Aristot. 3 Meteor. 198. *Περὶ δὲ τοὺς ἀστέρας γίνεται μὲν ἡ ἅλως, οὐ σημειῶδες δὲ ὁμοίως*. Vertit item Insignitus, ap. Strab. 8. p. 146. de Græcia, *Κόλποις καὶ ἄκραις καὶ τοῖς σημειωδεστάτοις χερσονήσοις διαπεποικιλμένην*. || Accipitur et pro Notabilis. Nam hæc Philonis V. M. 3. verba, *Ἔχω δέ τι μηνῦσαι σημειωδέστερον λόγιον*, Turn. sic vertit, Referre possum aliam quoque sortem aliquanto notabiliorem. Item *σημειώδη* quædam vocabula a Rhetoribus notantur et reprehenduntur: ut in Vita Isocratis, *Ἀπηρχαιωμένων καὶ σημειωδῶν ὀνομάτων ἀπειροκαλία*. Itidemque præcipit Demetr. Phal. *Φευγέτω δὴ καὶ τὰ σημειώδη σχήματα· πᾶν γὰρ τὸ παράσημον, ἀσύνηθες καὶ οὐκ ἰδιωτικόν*. ["Gramm. ap. Hermann. de Emend. Gr. Gr. 438." Boiss. Mss. "Eust. 94, 41." Seager. Mss. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 300. 2, 286." Schæf. Mss. "Dionys. H. 2, 537." Wakef. Mss. "*Σημειῶδες, τὸ τῆς λέξεως καὶ περίεργον*, in Philisti dictione vituperat Dionys. Ep. ad Pomp. 5. p. 780. ambigua vocis signif., quam et Reisk. se ignorare fatebatur. Speramus fore ut sequentia aliquid lucis vocabulo afferant. Demetr. de Eloc., ubi de charactere orationis *ἰσχνῷ*, Tenui, sermo est, præcipit ut ne sint *σχήματα σημειώδη*, cui mox synonymum adhibet *τὸ παράσημον*, et opponit *τὸ σύνηθες, καὶ ἐναργὲς, καὶ πιθανόν*. Sic et Dionys. Art. Rhet. c. 10, 7. p. 382. reprehendit eos, *οἳ τὸ παράσημον τῆς λέξεως ἀναγκάζονται, εἴ πού τι ἀνακεχωρηκὸς ὄνομα ἢ ῥῆμα εἴρηται, τοῦτο θηρῶντες καὶ πανταχοῦ φθειρόμενοι, ἐπ' ἀρχαιότητι δή τινι σεμνυνόμενοι*. In h. l. simul corriguntur, qui in contrario genere peccant, *πάνυ εὐτελῶς φθεγγόντες*. Ergo hoc est genus dicendi exile, humile, protritum, illud vero *τὸ παράσημον* in raritatis vetustatisque nimia affectatione cernitur. Simile videtur esse, quod Hermog. *π. Εὑρεσ.* 4. p. 224. *τὸ σεσημασμένον* dixit. Utrumque enim dicitur, quicquid est adulterinum in verbis, non valde usurpatum, et veluti notatum, ut fit in numis, qui, si suspecti sunt et a communi usu exemti, notantur, ut ab aliis dignosci possint. Suid. *Παράσημος, ἀδόκιμος· καὶ παράσημον, τὸ σεσημασμένον καὶ ὕποπτον*: cf. Harpocr. in *Παράσημος ῥήτωρ*. Sic Schol. Thuc. 1, 114. p. 73. Duk. *σχῆμα παράσημον* vocat Constructionem verborum *ἀνακόλουθον*. Addo locum Plutarchi Bruto 2. *Ἑλληνιστὶ τὴν ἀποφθεγματικὴν καὶ Λακωνικὴν βραχυλογίαν ἐπιτηδεύων ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐνιαχοῦ παράσημός ἐστι*: h. e. Nimia brevitate obscurus est. Deinde Schol. Anonym. ad Hermog. 358. Ald., ubi *τῶν προοιμίων ἑρμηνείαν ἐν τῇ ἐκλογῇ* appellat *ἀπεριεργοτέραν καὶ μὴ σημειώδη*, patet quandam novitatis, raritatis, et obscuritatis affectationem innui. Addit enim explicandi causa: *Ἂν τις ἐκφεύγῃ ἐκφανεῖς τρόπους, καὶ γλωττηματικὰς λέξεις*, h. e. Formas dicendi nimis splendidas, e longinquo ambitiosius expressas, et propter peregrinitatem et raritatem obscuras. Sic et ap. Dionys. in Jud. Isocr. c. 2. *σημειώδη ὀνόματα* componuntur cum *ἀπηρχαιωμένοις*, Obsoletis, et opponitur *διάλεκτος κοινὴ* et *συνηθεστάτη*. Ex his omnibus, opinor, planum est, *τὸ σημειῶδες* in elocutione dici, Quicquid e vetustatis, vel raritatis vel audaciæ affectatione, obscuritatem et difficultatem habet. Unum addo, cujus tamen judicium doctioribus relinquo. Videndum existimo, annon fortasse *τὸ σημειῶδες* dictum sit *ἀπὸ τῶν σημείων*, h. e. A notis et siglis, quales Tironianæ fuerunt, et usurpatæ sunt a notariis, quos *σημειογράφους* dixerunt: vide Interpp. ad Cic. ad Att. 13, 32. ubi hæc sunt: Et quod ad te de decem legatis scripsi, parum intellexti: credo quia *διὰ σημείων* scripseram." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] * "*Σημειωδῶς*, Strabo 6. p. 346. (16. p. 1100.)" Schæf. Mss.]

Σημειόω, Insignio, Noto. Pass. *Σημειοῦμαι*, Insignior, Notor. Greg. Naz. *Τῷ ἀληθινῷ φωτὶ σημειούμενα πρόσωπα*. Idem, *Σημειωθεὶς καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα τῷ χρίσματι καὶ τῷ πνεύματι*. || *Σημειοῦσθαι* active etiam pro Insignire, Signum prætendere, imitari, Greg. Naz. *Ἐπὶ τὸν σταυρὸν καταφεύγει καὶ τὸ παλαιὸν φάρμακον, καὶ τοῦτο σημειοῦται κατὰ τῶν φόβων*, de Juliano dæmonum phantasmatis perterrito. Vide Bud. Item Signum imprimo et notam, Obsigno: unde *σεσημειωμένος*, quod vide in *Σημαίνω*. || Significat etiam Annotare, Notare, Observare: quem usum habet et COMP. *Ἀποσημειοῦσθαι*: unde tritum illud ap. Gramm. et Scholiastas *σημείωσαι*: ut et ap. Athen. (55.) ubi post locum quendam Diphili subjungit, *Καὶ σημείωσαι τὸ Θερμοκυάμους, ἐπεὶ καὶ νῦν οὕτω λέγεται*. || Item Commentarium rerum scribere, e quo fiat postea historia: ut in Vita Thuc. *Ἀφ' οὗ γὰρ ὁ πόλεμος ἤρξατο, ἐσημειοῦτο τὰ λεγόμενα πάντα [καὶ τὰ πραττόμενα·] οὐ μὴν κάλλους ἐφρόντισε τὴν ἀρχὴν ἢ τοῦ μόνον σῶσαι τῇ σημειώσει τὰ πράγματα*. ["Herodian. Philet. 462. et n., Thom. M. 791. 861. Vox Scholiastarum, Valck. ad Il. 22. p. 119. Misc. Obss. Nov. 8. p. 938. De h. v. ejusque compp., Schneid. ad Xen. Pol. 376. * *Ση*, h. e. *σημείωσαι*, Bast Lettre 59. an p. 140. *σῆ τὴν σύνταξιν*? Bernard. Rel. 37. Koen. ad Greg. Cor. 97." Schæf. Mss. Polyb. 5, 78, 2. * *Σημαιώσασθαι* passim scriptum pro *σημειώσασθαι*, ad Dionys. H. Ant. Rom. 7, 59. T. 3. p. 1449. *Σημειῶσαι* subaudiendum, Schæf. ad Greg. Cor. 52.: *σημειοῦσθαι*, quibus compendiis scribatur, 215. 839.: *σημειοῦσθαι* et *σημαίνειν*, conf., 216. 839. 932. * "*Σεσημειωμένως*, Hes." Wakef. Mss. * *Σημειωτέος*, Significandus, Notandus, Apoll. Dysc. de Pron. 321. Bekk. "*Σημειωτέον*, Athan. 1, 819. Schol. Aristoph. B. 1091. *Ὀρν*. 417. Schol. Soph. Aj. 690. Eust. Il. E. p. 414, 30. Od. A. p. 61, 4. Quibus compendiis scribatur, Schæf. Greg. Cor. 215. 839. * *Σημείωμα*, Constitutio, Declaratio, Decretum, Balsamon ap. Phot. Nomocan. 97.] *Σημείωσις*, Notatio, Annotatio, Designatio. Exp. et Commentarius, utpote in quo memoriæ causa notantur memoratu digniora. Habes in proxime præcedenti verbo e Vita Thuc. Medici *σημείωσιν* vocare dicuntur Cum cognitis nonnullis, alia, quæ ignorabantur, cognoscunt. Observationem aut Animadversionem nominare queas: cum qua aliquid affinitatis habere videri possit *ἡ τῶν ἐμπειρικῶν τήρησις*. ["Casaub. ad Athen. p. 1. Valck. ad Il. 22. p. 119." Schæf. Mss. "Schol. Arat. 93." Wakef. Mss. Euseb. Hist. Eccl. 5, 19. 6, 17. Vide Suicer. Thes.] *Σημειωτικὸς*, Notatorius. *Σημειωτική*, Pars est Medicinæ, signorum omnium differentias et vires expendens, ad quam tum omnium signorum contemplatio pertinet, tum eorum maxime, quibus per morbos et præterita investigantur et præsentia cognoscuntur, atque futura prævidentur, sicut ab Hippocr. proditum est initio libri *Προγνωστικῶν*. [* *Σημειωτὸς*, M. Anton. 1, 17. *ἐσθής*, al. *σημειώδης*.] *Ἀσημείωτος, ὁ, ἡ*, Non notatus, nec insignitus, Philo V. M. 2. *Μὴ ἀσημείωτον τὴν πηγὴν παρελθεῖν*, Fontem illum sine significatione non præterire, Turn. "*Ἀσήμωτος*, Ignobilis, *δυσγενής*, VV. LL. perperam pro *ἀσημείωτος*."

Ἀποσημειοῦμαι, Annotationes et collectanea facio, et commentarios scribo. Ammon. in Prædic. Aristot. *Ὑπομνήματα δὲ καλοῦσιν, ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀποσημειοῦνται ὑπόμνησιν*. Bud. 658., quem vide. Posset etiam simpliciter exponi Annotant, In commentarios redigunt.

[* "*Ἐνσημειόομαι*, Sibi noto, Xen. K. 6, 22. canes vestigia leporis nactæ dicuntur *ἐνσημειούμεναι*, in nonnullis Edd. vett. est *ἐνσημούμεναι*. Brodæus de-

dit *ἐνσημαινούμεναι*, margg. *ἐνσημαινόμεναι*. Gramm. Significantes, ubi aliquid sit, Indicantes." Lex. Xen.]

'Επισημειόω, Annoto, Scribo annotationes. UNDE 'Επισημείωσις, ἡ, Annotatio, [" ad Hesych. 1, 1384. n. 25." Dahler. Mss.] || E Plut. autem Apophth. *'Επισημειωσάμενοι κρότῳ τὸ ἔθος*, Plausu morem approbantes. [Schol. Aristoph. Σφ. 1480. " Etym. M. 717, 17." Wakef. Mss. * 'Επισημείωτος, unde * 'Ανεπισημείωτος, Clem. Alex. Str. 7. p. 883, 26. * Παρεπισημειόω, Sext. Emp. adv. Math. 5, 69. cf. 5, 71. et Schn. Lex. Suppl.]

Παρασημειόω, Annoto, [" Eust. 72, 36." Seager. Mss. " Ad Mœr. 11. 232. Valck. Phœn. p. 316. ad Ammon. 68. Thom. M. 411. Wolf. Prol. 257. Huschk. Anal. 258. Heyn. Hom. 8, 658." Schæf. Mss.] Παρασημειωτέον, Annotandum, [" Clem. Alex. 104. 118. 379." Kall. Mss.] Παρασημείωσις, Annotatio, [" Eust. Od. Δ. p. 190, 26. Bas." Boiss. Mss. " Ad Thom. M. p. 1." Schæf. Mss. * Παρασημείωτος, unde] 'Απαρασημείωτος, exp. Non annotatus, insignitus, [" Diosc. 1." Wakef. Mss.]

[* " Προσημειόω, Præsignifico, in med. Prænoto, 4 Macc. 15, 19. *Τοὺς μυκτῆρας προσημειουμένους τὸν θάνατον*, Nares mortis indices. Cf. Friedemann. ad Strab. T. 7. p. 203." Schleusn. Lex. V. T. : Eust. Il. 225, 15. Προσημειοῦμαι, Gl. Annoto, Prænoto. * " Προσημείωσις, Vaticinium, Euseb. Hist. Eccl. 317." Kall. Mss.]

'Υποσημειόω, Notis excipio, ut notarii solent et *οἱ σημειογράφοι*. E Diog. L. in Vita Xenoph. (48.) Fortassis significat etiam Annoto. [* 'Υποσημείωσις, Gl. Subnotatio. " Annotatio, Clem. Alex. 275. Commentatio, 358. Subscriptio epistolæ, Euseb. Hist. Eccl. 187." Kall. Mss. " Euseb. V. C. 2, 23. 3, 14." Boiss. Mss. " Boeckh. in Plat. Min. p. 43." Schæf. Mss. Diog. L. 2, 122. Jambl. V. P. p. 87. * 'Υποσημείωτος, unde * 'Ανυποσημείωτος, Clem. Alex. Str. 1. p. 276. 324.]

Σημαίνω, Signum do: ut *σημαίνειν τὴν ἔφοδον*, Signum dare pugnæ, invadendi hostem. Itidem *σημαίνειν κατάζευξιν*, Signum ponendis castris dare. Interdum cum infin. jungitur, et tunc reddi potest non solum Signum do, sed etiam Significo, Xen. K. Π. 3, (2, 3.) *Σημαίνουσιν ἡμῖν σπεύδειν*, Significant nobis properandum esse: nisi malis, Signo dato jubent nos properare. Itidemque 1, (4, 18.) *Τοῖς ἄλλοις δὲ ἐσήμαινε πᾶσιν ἐκβοηθεῖν*. Et alibi, (2, 3, 7.) *Σημαίνων αὐτοῖς μάχεσθαι*, Dans eis prælii signum. Tuba etiam atque tubicen *σημαίνουσι*, ut ap. Athen. (414.) de quodam Herodoro tubicine Megarensi, *'Εσήμηνε δὲ σαλπίζων μέγιστον*. Aristot. de Mundo, *'Επειδὰν ἡ σάλπιγξ σημήνῃ τῷ στρατοπέδῳ*, Simul ac tuba signum dederit. Sæpe nominativus *σάλπιγξ* s. *σαλπιγκτὴς* omittitur, ipsumque *σημαίνειν* velut impersonaliter ponitur, Plut. Apophth. Lacon. *'Εσήμηνε τὸ ἀνακλητικὸν*, pro Signum receptui datum est, Receptui cecinerunt. Et sine accus. rei, Polyb. (6, 40, 2.) *'Οτε πρῶτον σημήνῃ, καταλύουσι σκηνὰς*, Ad primum classicum vasa colligunt, Bud. Item de tubicine, sequente *ὡς*, Xen. K. 'A. 2, (2, 2.) *'Επειδὰν δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι ὡς ἀναπαύεσθαι*, Cum autem cornicen signum dederit conquiescendi, s. Cum signum cornu datum fuerit. Interdum *σημαίνω* reddi potest non tam Signum do, quam Signo dato jubeo s. impero: cujus signif. paulo ante etiam mentionem feci. Aristot. de Mundo, *'Οταν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πάσῃ φύσει, κινεῖται πᾶσα ἐνδελεχῶς*, Simul ac signum naturis dederit, signo dato naturas suo quamque motu moveri jusserit. Haud multum absimili modo ap. Plat. de Rep. *'Ο λόγος σημαίνει*, Ratio veluti signo dato jubet, aut imperat; nam *τὸ θυμικὸν* et *τὸ ἐπιθυμητικὸν* velut effrenes equi a ratione cohibentur, donec erumpendi tempus sit: quod cum advenerit, tunc eis *σημαίνει*. Nisi *σημαίνει* ibi malis interpretari Dictat. Apud Hom. simpliciter pro Impero s. Jubeo ponitur; vel etiam Præsum: idque interdum absolute, ut Od. X. (450.) *σήμαινε δ' 'Οδυσσεὺς Αὐτὸς ἐπιστείχων*. Et Il. Φ. (445.) *ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλε*: quibus in Il. quædam etiam *ἡγεμονίας* significatio huic verbo inest. Interdum cum gen. Il.

A Ξ. (85.) *Οὐλόμεν' αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου Σημαίνειν*, Alii imperare exercitui; vel Præesse, *ἄρχειν, προΐστασθαι*. Interdum cum dat., et tunc magis proprie pro *προστάσσειν*, i. e. Jubere et imperare, ponitur, Il. A. (296.) *"Αλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· οὐ γὰρ ἔμοιγε Σήμαινε*. Huic dativo additur etiam præp. *ἐπὶ*, ut Od. X. (427.) *οὐδέ τι μήτηρ Σημαίνειν εἴασκε ἐπὶ δμῳῇσι γυναιξί*. Plato quoque huic verbo Jubendi signif. dedit, quippe qui in Phædone (6.) dixerit, *Μὴ σημήναντος αὐτοῦ*, Injussu suo, p. 122. mei Lex. Cic. Inde *τὰ σημαινόμενα πράττειν*, Imperata facere, Parere mandatis, Peragere s. Exequi jussa, Facere s. Facessere jussa. Vide Bud. 658.

Σημαίνω, Significo, Indico, Ostendo, Od. M. (26.) *δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα Σημανέω*. Paulo alia signif. Thuc. 2, (43.) p. 62. *Καὶ οὐ μόνον στηλῶν ἐν τῇ οἰκείᾳ σημαίνει ἐπιγραφή*, Significat et ostendit, Indicat et docet, Declarat ac testatum facit, Schol. *παριστᾷ*. || Significo, Indico, Refero s. Defero aliquid ad aliB quem: ut *σημαίνειν πρὸς ἄρχοντας*, Plato de LL. Sic Xen. K. Π. 6, (2, 11.) *Εἰ δέ τίς τι καὶ ἄλλο δέον ἐνορᾷ, πρὸς ἐμὲ σημαινέτω*. || Significo, Portendo, Thuc. 2, (8.) de Delo terræ motu concussa, *'Ελέγετο δὲ καὶ ἐδόκει ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσεσθαι σημῆναι*, Significare et portendere quæ eventura erant, ubi Schol. *σημῆναι* exp. *σημεῖον εἶναι*. Itidem Bud. *σημαίνειν* interpr. Portendere, Auspicium præbere, ap. Julian. Ep. ad Liban. *'Ο Ζεὺς αἴσια πάντα ἐσήμηνεν, ἐναργῆ δείξας τὴν διοσημείαν*. Sic 'Αντισημαίνειν, Adversum augurium dare, eidem Bud. || Significo, ut ap. Gramm. vocabulum aliquod dicitur *σημαίνειν τι*. Sic Aristot. Rhet. 3. *Τὰ δὲ ὀνόματα σημαίνει τι*. Pass. Σημαίνομαι, Significationem accipio, ut exp. ap. Synes. de Insomn. *Θέλγεται παρ' ἀλλήλων ὥσπερ σημαίνεται*. || *Σημαίνει εἰς τὸ ἔξω*, In partem exteriorem apparet, ex Aristot. H. A. 4.

Σημαίνω, Obsigno, *σφραγίζομαι*. Unde *σεσημασμένος*, Obsignatus, *ἐσφραγισμένος, σεσημειωμένος*, Hes. itidemque Harpocr. ap. Dem. Sic *σεσημασμέναι* C *ὑδρίαι*, Hydriæ obsignatæ, Quibus signum s. sigillum possessoris impressum est. Et *σεσημασμένα διπλώματα*, Plut. Galba (8.) Itemque ap. Philon. V. M. 2. *Καθάπερ σφραγῖσι φύσεως αὐτῆς σεσημασμένα*, Tanquam signis naturæ ipsius obsignata. Alioqui pass. *σημαίνομαι* et ipsum activa signif. usurpatur, ut a Paus. Lacon. (11, 8.) *Οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες, ὁπόσα δεῖ σημαίνεσθαι, τοῦ Πολυδώρου σημαίνονται τῇ εἰκόνι*. Sic ap. Dem. media voce, *Σημήνασθαι τὴν συγγραφήν*. " *Σαμαίνεσθαι*, Sigillari, Hes. ex Epicharmo. Doricum " est pro *σημαίνεσθαι*."

Σημαίνομαι, E signis quibusdam colligo, Soph. Aj. (32.) p. 3. *καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, Τὰ δ' ἐκπέπληγμαι*, Schol. exp. *σηματίζομαι, διὰ σημείων γινώσκω· οἷον σημεῖα ἐμαυτῷ τινὰ συντίθημι ἀπὸ τοῦ ἴχνους*. Bud. quoque hoc loco *σημαίνομαι* accipit pro *στοχάζομαι*, Conjicio, Conjectura et signis colligo, assequor. Qua signif. Synes. quoque usus est, de Insomn. *'Οσάκις ἂν τὸν αὐτὸν σκόπελον ἴδωσι, τὴν αὐτὴν πόλιν σημαίνονται*. Itidemque Ep. 7. *Μὴ* D *ἄστροις τὰ καθ' ὑμᾶς σημαίνεσθαι, μηδ' ὅ,τι λέγει φήμη πυνθάνεσθαι*, Per astra res vestras augurari.

[" Σημαίνω, Eur. Hec. 546. Brunck. ad v. 1201. ad Herod. 42. 214. 624. Wolf. Prol. Hom. 81. ad Charit. 611. Jacobs. Anth. 7, 41. ad Lucian. 1, 559. T. H. ad Plutum p. 143. Heyn. Hom. 5, 221. 340. 6, 97. 7, 59. Obsigno, ad Mœr. 313. Abresch. Add. ad Aristæn. 148. Portendo, Zeun. Ind. ad Xen. Mem. Jubeo, Wyttenb. ad Plut. 1, 253. Simonid. 85. Heyn. Hom. 6, 537. In re militari, ad Diod. S. 1, 551. Σημαίνομαι, E signis colligo, Lobeck. Aj. p. 225. *'Ως ὁ λόγος σημαίνει*, Heind. ad Plat. Gorg. 222. De nor. 1., ad Diod. S. 2, 388. ad Dionys. H. 2, 909. Schneid. Anab. 93. 'Εσήμηνε, ad Eur. Heracl. 830. (Elmsl. ibid.) 'Εσήμανα, ἐσήμηνα, ad Charit. 237. Valck. Hipp. p. 255. ad Herod. 359. 712. ad Diod. S. 1, 333. *Αὐτὸ σημανεῖ*, Valck. Phœn. p. 237. *Σημαίνεσθαι ἐπιστολήν*, Kuster. V. M. 93. *Τὸ σημαινόμενον*, Schol. Aristoph. Πλ. 590. Brunck. Aristoph. 3, 12. Photius c. 283. Liebel.

Archil. p. 115. Τὰ τῶν λέξεων σημαινόμενα, Vocum significationes, Valck. Præf. ad Ammon. p. xxiii. Mœr. 385. Ammon. 95. 117. Valck. Hipp. p. 286." Schæf. Mss. " Neutr., Æsch. Ag. 301. Σημαίνομαι, Signis colligo, Synes. 18. Perf. act. σεσήμαγκα, Euseb. Pr. E. 291. 666." Wakef. Mss. Aristeas Hist. LXX. p. 271. Dal. Σεσήμασμαι, Schol. Soph. Aj. 4. Σημαίνειν, σημαινόμενος, quo compendio scribantur, ad Greg. Cor. 388. 839.: σημαίνειν et σημειοῦσθαι conf., 216. 839. 932. Σημαίνειν subaud., Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 234. Σημᾶναι, Lobeck. Phryn. 24. * " Σημαντέον, Ammon. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 154." Boiss. Mss.]

Σημασία, ἡ, Signi datio, Classicum, Num. 29, (1.) ἡμέρα σημασίας, ubi redditur Dies clangoris et tubarum. Suidæ σημασία est * φανέρωσις διὰ σάλπιγγος, Hes. simpliciter * φανέρωσις. Exp. etiam Significatio. [Σημασίαι τῶν ὀνομάτων, Jambl. Cohort. 50. " Valck. ad Ammon. 51. 155. Forma, Boeckh. ad Pind. p. 348. Σ. Διὸς, ad Diod. S. 1, 133." Schæf. Mss.]

[* Σήμανσις, i. q. σημασία, Nicom. Geras. 2, 44.]

Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, Qui signum dat: ut in exercitu, qui classicum canit, aut qui canit receptui. Pro Pastore usurpasse dicitur Apoll. Rh. (1, 575.) Vide Σημάντωρ. [" Annulus signatorius, Bergler. ad Alciphr. 246." Schæf. Mss. * Σημαντήριος, e quo * Σημάντρια, Jambl. V. P. 236=107.] Σημαντρὶς γῆ, Terra sigillaris, cujus usus in obsignandis literis: de qua Cic. pro Flacco. Herod. 2, (38.) Ἔπειτα γῆν σημαντρίδα ἐπιπλάσας, ἐπιβάλλεται δακτύλιον. " Ἡ-" μαντήριον, vocant nonnulli τὸ ἀργυροκοπεῖον, ἐν ᾧ " κόπτεται τὸ νόμισμα, Suid. Forsan AUTEM σημαν-" τήριον scr., et intelligendus Locus in quo signatur " pecunia. In Ms. Cod. non habetur." [Cf. Harpocr. v. Ἀργυροκοπεῖον. Sigillum, Æsch. Ag. 606. * " Σημάντριον, Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss.] Σήμαντρον, τὸ, Sigillum, Signum quo aliquid obsignatur, σφραγίς: quemadmodum Hes. et Suid. σήμαντρα exp. σφραγῖδες. Xen. A. (6, 4.) Ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα. [Eur. Iph. T. 1372. Herod. 2, 121. " Heyn. Hom. 6, 97." Schæf. Mss.]

Σημάντωρ, ορος, ὁ, Qui signum dat, ut qui in exercitu classicum canit. Item Dux, Præses, Præfectus: quemadmodum et Hes. σημάντορες exp. * ἐπιτάκτορες, βασιλεῖς, ἡγεμόνες, ἡνίοχοι, ἐπιστάται: ab ea signif. τοῦ σημαίνειν, qua pro προστάσσειν usurpatur. Od. P. (21.) Ὦιτ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι: Il. Δ. (431.) de exercitu Græcorum, ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν, Σιγῇ δειδιότες σημάντορας, i. e. ἡγεμόνας, ut Poëta paulo ante loquitur et Schol. exp. Et Hesiod. Ἀ. (56.) Διὶ Κρονίωνι, θεῶν σημάντορι πάντων. Ubi sicut dicit θεῶν σημάντορι, sic Apoll. Rh. (1, 355.) σημάντορες σταθμῶν Rectores et præfecti stabulorum, Qui imperant et præsunt stabulis. Utitur et Aristot. hoc verbali, quippe qui in l. de Mundo dicit, Πάντα ὑφ' ἕνα σημάντορα κινεῖσθαι, Omnia sub uno duce moveri: sicut eodem in libro ait, Ὅταν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πάσῃ φύσει, κινεῖσθαι πᾶσαν ἐνδελεχῶς. E Nonno (Jo. 11. 20.) affertur σημάντορι φωνῇ: quod ambiguum esse potest. [Herod. 7, 81. " Ad Charit. 246. 350. Hymn. in Cer. 131. Bergler. ad Alciphr. p. 7." Schæf. Mss. " Opp. K. 2, 539. Manetho 4, 247. 316. Tryph. 235. Nonn. Jo. 1, 119." Wakef. Mss. * " Πολυσημάντωρ, Hom. H. in Cer. 31. 84. 376. Voss. Multis imperans." Schæf. Mss.]

Σημαντικὸς, Significativus. Apud Longin. (31, 1.) superl. σημαντικώτατα. [" Σημαντικὸν, τὸ, Quicquid rem bene significat, Longin. 31., ubi mox Idem ἐμφανιστικὸν et ἐναργὲς appellat: 32, 5. κατασημαντικόν. Aristides περὶ Πολ. Λογ. 658. ad σαφήνειαν refert, τὸ σημαντικοῖς καὶ εὐεργεστέροις ὀνόμασι δηλοῦσθαι τὰ πράγματα, ubi fortasse leg. ἐναργεστέροις." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. " Lobeck. Aj. p. 283." Schæf. Mss. Diod. S. 3. p. 101. * Σημαντικῶς, M. Anton. 10, 7. Schol. Aristoph. Ἱππ. 262.]

[* Σημαντὸς, unde] Ἀσήμαντος, ὁ, ἡ, Rectore carens, Cui nemo præest: a σημαίνω significante Impero, Præsum. Il. K. (485.) λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν, ubi Eust. ἀπροστατεύτοις, Hes. ἀφυλάκτοις, ἀδιδάκτοις, Suid. itidem ἀφυλάκτοις, et οὐκ ἔχουσι σημάντορας καὶ ἐπιστάτας. || Idem Suid. Ἀσήμαντα exp. ἀσφράγιστα, Non obsignata, Quibus signum impressum non est. [Herod. 2, 38. " Heyn. Hom. 6, 97. 7, 59. Heind. ad Plat. Phædr. 262. * Αὐτοσήμαντος, Boiss. Philostr. 421." Schæf. Mss. * Ἑτεροσήμαντος, Eust. Od. A. p. 48, 19. * Μονοσήμαντος, Phot. Bibl. p. 178. 179.] Πολυσήμαντος, Multa significans, i. q. πολύσημος, [Eust. 124, 27. * Ταυτοσήμαντος, Idem significans, Schol. Eur. Hec. 16. Andr. 273. " Schol. Aristoph. N. 1386. Jo. Diac. Hesiod. Ἀ. p. 95. Niceph. Greg. Schol. ad Synes. p. 391." Boiss. Mss. Eust. Il. A. p. 76, 30.]

[* Ἀνασημαίνω, Schol. Aristoph. Θ. 50.]

Ἀντισημαίνω, Contra significo, Significationem do in contrarium. Et ap. Paus. est, Budæo teste, Prodigium emitto, Contrarium et adversum futuri præsagium edo: in Phocicis (10, 2.) de Brenno ac Celtis Delphos invadentibus, Τοῖς δὲ βαρβάροις τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ ἀντεσήμαινε ταχύ τε καὶ ὧν ἴσμεν φανερώτατα, terræ motum significans in Celtarum castris.

Ἀποσημαίνω, Do signum, Plato Euthyd. Ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ, ὥσπερ ὑπὸ διδασκάλου χοροῦ ἀποσημήναντος, ἅμα ἀνεθορύβησεν. Item Defero, Denuntio, Josephus ap. Suidam, Ἀποσημήνασα δὲ τοῖς ἄρχουσι τῶν Παλαιστινῶν ἐνήδρευε τῶν στρατιωτῶν ἔνδον τινάς. Ubi Suidas exp. φανερώσασα, ἐξειποῦσα. || Conspicuum reddo, Insignio, Bud. e Basilio. Dicitur etiam ἀποσημαίνειν εἴς τινα, Thuc. (4, 27.) Καὶ ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου στρατηγὸν ὄντα ἀπεσήμαινεν ἐχθρὸς ὢν, καὶ ἐπιτιμῶν, ῥᾴδιον εἶναι κ. τ. λ.: ubi Schol. ἀπεσήμαινεν exp. ἀποσκώπτων ἐδήλου. Sic usurpatur et a Plut. (6, 675.) Καὶ ἐπεὶ ᾄδων ποτὲ τουτὶ τὸ κομμάτιον, Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς; ἀπεσήμανεν εἰς ἐκεῖνον, ὑπέκρουσεν ὁ Ἀρχέλαος αὐτῷ, Σὺ δέ γε αἰτεῖς: ubi interpres ἀποσημαίνειν εἴς τινα putavit esse Taxare. Dion Historicus dixit ἀποσημαίνειν itidem cum εἰς præp. habente accus., sed eum rei, non personæ: simul vero posito et alio accus., qui cum verbo jungitur. Ita enim scribit p. 421. Ed. nostræ, Ὅπερ που ἐς τὸ Γερμανικοῦ πάθος ἀπεσήμαινεν. || Ἀποσημαίνομαι, pass. voce, Obsigno: ut ἀποσημήνασθαι τὰ γράμματα vel τὴν ἐπιστολὴν, ut est ap. Herodian. (4, 12, 10.) Obsignare epistolam. || At ἀποσημαίνεσθαι τὰ χρήματα, est Bona reorum annotare et damnatorum, h. e. Ut publicata aut publicanda perscribere et obsignare, Bud.: citans Xen. Ἑλλ. 2, (3, 15.) ubi de triginta tyrannis loquens, scribit, Ἔδοξε δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν μετοίκων ἕνα ἕκαστον λαβεῖν, καὶ αὐτοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν ἀποσημήνασθαι: (4, 10.) Οὗτοι δὲ οἱ τριάκοντα ἡμᾶς οὐδὲν ἀδικοῦντας οἰκιῶν ἐξήλαυνον, καὶ τοὺς φιλτάτους τῶν ἡμετέρων ἀπεσημαίνοντο, Annotabant ut publicandos et pœna afficiendos. || In VV. LL. autem dicitur Bud. ἀποσημαίνεσθαι τὰ γράμματα usurpasse pro Resignasse literas: quæ tamen signif. est contraria ei, quam ex ejus Comm. paulo ante hic ascripsimus. [" Brunck. Soph. 3, 500. Thom. M. 791. Herodian. Philet. 462. et n., Wyttenb. Select. 402. ad Charit. 200. Aristoph. Fr. 262. Ἀποσημαίνομαι, Proscribo, Publico, Morus ad Xen. Ἑλλ. p. 76. Simile ἀποσφραγίζεσθαι, Eur. Or. 1106. Pors. * Ἀποσημάντωρ, Wolf. Proleg. Hom. 89." Schæf. Mss. * " Ἐναποσημαίνω, Imprimo, Clem. Alex. 666(=792.)" Kall. Mss. Plut. Cimone 2 Philostr. 836. * Προαποσημαίνω, Basil. 3, 26.]

Διασημαίνω, Signum do, Significo manu, Plut. Διεξελάσας ἐντὸς τοῦ λιμένος, διεσήμηνεν αἴτησιν ἡσυχίας καὶ σιωπῆς, Bud. 658. || Nota insignio, Signo aliquo noto, Xen. (Œc. 12, 11.) Πάντως οὖν μοι τούτους διασήμηνον. Alii exp. Indico, Ostendo, Commonstro. At διασημαίνω ἀτρεκέως affertur pro Planum facio et declaro, [Liquido definio, Herod. 5, 86. " Diod. S. 2, 329. Dionys. H. 2, 837. 1229." Schæf. Mss.]

" Ἐκσημαίνω, Declaro, Aperio," [Soph. El. 1191.]

[Ἐνσημαίνω, Significo, Plato Cratylo 14. p. 395.] Ὅτι οὖν ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονὴν οὗτος ὁ ἀνὴρ, ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων. " Fischer. Descr.

A Lectt. 1798-9. Philostr. Her. p. 4. 394. Boiss., Valck. Callim. 212." Schæf. Mss.] Ἐνσημαίνομαι, Significo et intelligendum præbeo, Bud. 653. citans locum quendam Xen. et Themist. in 2 de Anima: item hunc Appiani, Χρῆναι δ' ἑλέσθαι δυνατὸν ὁμοῦ καὶ ἤπιον· ἐνσημαινόμενοι τὸν Πομπήϊον, His verbis significantes Pompeium. || Declarat etiam Exprimere legendo vel dicendo, ut idem Bud. ibid. interpr., in Ep. Isocr. ad Philippum. Ibid. citatis his verbis Plat. 2 de Rep. (246.), ubi de doctrina puerorum loquitur, Μάλιστα δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος, ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ, addit, per translationem a ceris dixisse, in quibus informatur quodlibet simulacrum et exprimitur. Habes ibid. aliud exemplum e Greg. Naz., item et hoc Basilii, in quo participium passivam signif. habet: Ἀμετάστατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἁπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, Quæ alte imprimuntur. [" Planud. in Versione Met. Ovid. 15, 169." Boiss. Mss. " Fischer. ad Palæph. 182. Plut, Mor. 1, 509. ad Diod. S. 1, B 281." Schæf. Mss. "Dionys. Areop. 128." Kall. Mss.]

Ἐπισημαίνω, Indicium s. Indicationem facio, (sc. mei) Bud. 656. ex Aristot., ubi neutralem signif. habet hoc verbum. Idem 768. Ἐπισημαίνει, inquit, impersonale aliquando reperitur ap. Aristot., ut H. A. 5. ubi de tempore et ætate coitus capaci ita scribit, Τοῖς ἀνθρώποις ἐπισημαίνει κατά τε τὴν τῆς φωνῆς μεταβολὴν, καὶ τῶν αἰδοίων οὐ μόνον μεγέθει, ἀλλὰ καὶ εἴδει, In genere humano nota et indicium editur mutatione vocis, et genitalium tum incremento, tum specie. Idem de absolutione pulli in ovo loquens, Ταῖς μὲν οὖν ἀλεκτορίσι τριῶν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν ἐπισημαίνει τοπρῶτον, Primum indicium fit tertio demum die, s. Tertio demum die incubationis indicatio fit ovi ad exclusionem spectantis. Utroque enim modo interpretatur, dicens hunc modum loquendi non tam Atticum fortassis esse quam Peripateticum. Inde ἐπισημαίνω Verbum Medicorum. Gal. Defin. Med. de febre quotidiana, Ὁ καθ' ἑκάστην C ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνων, Indicationem accessionis edens, h. e. Invadens hominem. Idem Bud. 657. Pass. Ἐπισημαίνομαι et ipsum ponitur pro Quamcunque signif. do. Cujus exemplum ex Aristot. habes ap. eund. Bud. 656. || Significat etiam Acclamatione vel Signo testari, Polyb. 2, (61, 1.) Τὰς παρανόμους τῶν πράξεων ἐπισημαίνεσθαι, Acclamatione prosequi et insignes reddere. Et paulo post, Τὰ καλὰ καὶ δίκαια τῶν ἔργων ἐπισημαίνεσθαι. Hæc Bud. ibid., sed fusius. Ἐπισημαίνομαι, Acclamo populariter et applaudo, Isocr. Panath. init. Τοὺς ἀκούοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκαζουσῶν. Apud Æschin. (34.) ponitur pro Secundo rumore probo, ut populus admurmurans, Ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον, καὶ δεδεγμένον τοὺς παρ' ἐμοῦ λόγους. Et cum accus. ap. Polyb. (3, 111, 3.) Πάντων τὸ ῥηθὲν ἐπισημηναμένων. Et rursus, Προθύμως αὐτὸν ἐπισημηναμένου τοῦ πλήθους, Secundo rumore ipsum approbante et prosequente. Itidem Hermog., sed sine casu, Χρῆσθαι D ταῖς λοιδορίαις ἄνευ τοῦ ἐπισημαίνεσθαι, Sine acclamatione et vocis concitatione plausibili maledicta et probra objicere. Et, Αὐτῷ τῷ μὴ ἐπισημαίνεσθαι, Ex eo quod non ad plausum captandum vocem sustulit, sc. ὁ λοιδορῶν. Hæc fusius Bud. ibid. Potest etiam intelligi ἐπισημαίνεσθαι pro eo, quod est Voce et gestu significationem dare animi meditati et ad hoc comparatæ orationis: qui intellectus eod. pertinet cum priore. Aristot. περὶ Θαυμ. Ἀκουσμ. loquens de quodam, qui in theatrum vacuum multos dies iverat, illicque diligenter spectarat, Θεωρεῖν ὡς ὑποκρινομένων τινῶν, καὶ ἐπισημαίνεσθαι, Plausisse acclamasseque admirabunde. || Subscribo, Approbo, Obsigno, ἐπισφραγίζομαι, Dem. (310.) Ἐν οἷς δὲ τὰς εὐθύνας ἐπισημαίνεσθε. || Est etiam ἐπίσημόν τινα ποιεῖν, Insignire et honestare aliquo decore, ut imperator donans milites decore militiæ, Polyb. (6, 39, 6.) Τοὺς ὑπερασπίσαντας καὶ σώσαντάς τινας τῶν πολιτῶν, ἐπισημαίνεται δώροις, Bud. 656. || Ἐπισημαίνω, Portendo, Greg. Naz. de ostentis loquens, quæ in per-

A secutione et vexatione Christianorum apparuerunt, Γῆ μὲν οὕτω καὶ οὐρανὸς ἐπισημαίνει τοῖς τοιούτοις καιροῖς, Iram divinam portendunt, significant. Similiter Plut. Demetr. (12.) Ἐπισημαίνει δὲ τοῖς πλείστοις τὸ θεῖον. Subjici potest his ejusd. Greg. Naz. locus iste, Ἑνὸς εὖ πράττοντος ἢ κακῶς, οὐδὲν τῷ κοινῷ τοῦτο ἐπισημαίνειν. Ubi tamen quidam malunt, Nihil hoc ad remp. attinere. Vide Bud. 657. post Ἐπισημασία. [" Thom. M. 689. ad Diod. S. 1, 333. 439. 563. 699. 2, 178. 263. 337. 398. 457. 520. 549. 589. 596. 620. Wolf. Prol. 253. Wakef. Ion. 1615. Platonius Epigr., Schol. Aristoph. Πλ. 797. 863. Lucian. 2, 134. Dionys. H. 1, 224. ad 2, 680. 3, 1522. 1683. 5, 242. 244. 248. 253. 255. 407. Boiss. Philostr. 64. 415. 517. Wyttenb. Select. 367. ad Charit. 273. Applaudo, Schweigh. Emendd. in Suid. 35. Toup. Opusc. 2, 294. Emendd. 3, 192. Bibl. Philol. 1, 232. ad Diod. S. 1, 284." Schæf. Mss. " Ἐπισημαίνεσθαι etiam dicuntur qui sunt in articulo morbi. Gell. 18, 7. Non tempestive, B inquit Favorinus, hunc hominem accessimus; videtur enim mihi ἐπισημαίνεσθαι: is, de quo loquitur, homo fuit melancholicus et insanus: qui hac intemperie laborant, aliquando habent intervalla, quibus sunt remissiores, aliquando morbus eis recrudescit: tum erat in ἐπισημασίᾳ, i. e. accessione furoris, ideo ἐπισημαίνεσθαι dicitur." Brunck. Mss. " Ἐπισημαίνεσθαι dicitur orator, si promittit auditoribus de aliqua re se velle inprimis verba facere, ut ab ea re recte sibi cavere possint. Aristides περὶ Λογ. Πολιτ. 654. hoc exemplum posuit, Ὁ τοίνυν μάλιστα πάντων οἶμαι δεῖν ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φυλάξασθαι, τοῦτ' εἰπεῖν ἔτι βούλομαι." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.: Jambl. Adhort. 46. Theol. Arithm. 192. Ast., Schæf. Æsop. 110. Greg. Cor. 719. * Ἐπισημαντέον, Aristot. Topic. 8, 2, 6.]

Ἐπισημασία, ἡ, Significatio: ut ἐπισημασίαι τῶν ἀστέρων, e Proclo affertur pro Stellarum significationes. || Ἐπισημασία est etiam Significatio mentis, et id quod vultu præfertur. Cic. ad Attic. 14. Tu C si quid πραγματικὸν habes, scribes; sin minus, populi ἐπισημασίαν et minorum dicta perscribito. Bud. Comm. 657. || Medicis ἐπισημασία dicitur Ipsum principium s. Insultus accessionis febrilis, in quo ægri solent refrigerari, oscitare, pandiculari, dormitare, aut alia quædam his similia pati. Horum enim si quod ægri senserint, jam accessionem adesse quasi eo signo præsentiunt; eamque ob causam tempus id ἐπισημασία, Significatio, nominatur, alio nomine et Εἰσβολὴ παροξυσμοῦ dicta. Ac ejusmodi quidem accessionis significatio, quæ sc. cum talibus signis invadit, simpliciter ἐπισημασία appellatur, estque febrium putridarum propria: hecticarum autem, vocatur ἐπισημασία ἄθλιπτος, quod careat iis angustiis molestiisque, quibus alii graviter premuntur per initia accessionum. Vide ap. Gorr. plura. Gal. Therap. 9. Πυρετὸς διὰ τετάρτης ἡμέρας ἔχων ἐπισημασίαν. Paulo ante, Εἰσβολὴν ἐπισημασίας ποιεῖται. Et ap. Diosc. aliquoties, Πρὸ τῆς ἐπισημασίας, ut videbis ap. Bud. 657., ubi ἐπισημασία interpr. Ini- D tium accessionis febris. Gaza ap. Alex. Aphr. Κατὰ τὴν ἐπισημασίαν vertit Per id tempus quo febris urget. [" Ad Diod. S. 1, 59. 254. 439. 501. 2, 42. 146. 479. 526. 546. Thom. M. 496. Plut. Mor. 1, 939. Quid ap. Astronomos, ad Hesych. T. 1. c. 1018, 23. Indicium motus febrilis, ad Mœr. 46." Schæf. Mss. Lex. Polyb., Schæf. Æsop. 110.]

[* Ἐπισήμανσις, ἡ, κεραυνῶν, Fulminis tactus, Aristot. Probl. 24, 18.]

[* Ἐπισήμαντος, unde] " Ἀνεπισήμαντος, Non notatus s. insignitus, nota sc. aliqua, qua notior fiat, Polyb. (11, 2, 1.) Οὐκ ἄξιον ἀνεπισήμαντον παραλιπεῖν τὸν Ἀσδρούβαν, ἄνδρα ἀγαθὸν γενόμενον. (5, 81, 3.) Κατὰ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ἄλλην περιβολὴν ἀνεπισήμαντος, Vestitus habitusque nulla nota insignis; vel etiam, Nullo vestium ceterique amictus notabilis indicio et insigniore nota." [" Schol. Lucian. Tim. 4. " Pseudo-Darius ap. Diog. L. 9, 14. Schol. Pind. N. 9, 13." Boiss. Mss.]

[* Προσεπισημαίνω, Philo Jud. p. 15. * Συνεπιση-

μαίνομαι, Reprehendo, Polyb. 4, 24, 5. Diod. S. 17. A p. 574, 39.]

Κατασημαίνω, Annoto, Observo, qua signif. media quoque vox usurpatur: ut a Synesio de Insomn. *Ὁ τὴν αὐτὴν ὄψιν πολλάκις ἰδὼν, εἰ μὴ κατεσημήνατο τίνος αὐτῷ προφῆτις ἐγένετο πάθους ἢ τύχης ἢ πράξεως.* ‖ Obsigno, Sigillo, qua signif. simplex quoque verbum capi, suo loco docui. Herodian. 7, (6, 11.) *Οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι.* Sic Plato de LL. 11. *Κατασεσημασμένας ὑπ' ἀμφοῖν*, Ab utroque obsignatas. Media autem vox activam signif. habet, Xen. (Ἑλλ. 3, 1, 24.) *Ἐπεὶ εἶδε πάντα, κατέκλεισεν αὐτὰ, καὶ κατεσημήνατο, καὶ φύλακας κατέστησε.* Itidemque K. Π. 8, (2, 9.) *Γράψαντας δὲ καὶ κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι.* ‖ Significat etiam Noto, Insignio, Greg. Naz. *Ἐσθῆτας τότε κατασημανθείσας τοῖς σταυροῦ στίγμασι*, Bud. 653. [" Ad Charit. 408. Xen. Eph. 37. ad Lucian. 1, 377. Obsigno, Valck. Adoniaz. p. 262. Abresch. Add. ad Aristæn. 148. Med., Kuster. V. M. 143. Aristoph. Fr. 219. *Κατασημαίνεσθαι ἐπιστολὴν*, Kuster. V. M. 93." Schæf. B Mss. * *Κατασήμαντος*, unde] *Ἀκατασήμαντος*, Non obsignatus. *Ἀκατασήμαντον ἔνταλμα*, inquit Bud., quod *ἄνευ γραμματείου* jubetur, ut nullum argumentum et indicium esse possit, ne obsignatis literis convincatur *ὁ ἐντελλόμενος.* Herodian. [3, 11, 19.] *Εὐκατασήμαντος*, Obsignatu facilis: e Bud. [* *Κατασημαντικὸς*, Longin. 32, 5. * " *Προκατασημαίνω*, Præsignifico, Cyrill. Alex. Glaph. 2. p. 274." Mendham. Mss.]

Παρασημαίνω, Perperam signo, Falsum signum notamve imprimo: ut qui adulterina numismata cudunt: quem usum habet et *παρακόπτω*, ac *παραχαράττω*: ac sicut *παρακεκομμένα* et *παρακεχαραγμένα νομίσματα* dicuntur, ita et *παρασεσημασμένα*: quæ et *παράσημα, πονηροῦ κόμματος, κίβδηλα*: Latinis Adulterina, item et Subærata. ‖ Insignio: unde *παρασεσημασμένος τι μέρος*, i. e. *ὁ βεβλαμμένος τι μέρος καὶ ἀνάπηρος*, Membro aliquo mutilato insignitus, Bud. 653. ‖ Obsigno, *ἐπισφραγίζομαι, τὴν σφραγῖδα ἐπιτίθημι.* C Qua signif. vox media usurpatur, ut et *κατασημαίνομαι.* Dem. (1039.) *Ἀντὶ τοῦ τὰ σημεῖα ἐᾷν τῶν οἰκημάτων, ἃ παρεσημηνάμην, ἐλθὼν εἰς ἀγρὸν ἀνέῳξε*, Bud. 653. Exp. etiam Annoto, Ascribo, ap. Aristot. Rhet. 2. *Καὶ λέγωμεν παρασημαινόμενοι τοὺς ἐλεγκτικοὺς καὶ ἀποδεικτικοὺς*, Annotantes vel Ascribentes. Idem Aristot. 1 Top. *Παρασημαίνεσθαι δὲ καὶ τὰς ἑκάστων δόξας*: q. l. Alexander exponens, ait, *Δεῖ δὲ, φησὶν, ἐν ταῖς ἐκλογαῖς παρασημαίνεσθαι καὶ παραγράφειν.* ITIDEMQUE *Παράσημα* pro Notis ac indiciis accipiunt ap. eund. Aristot. Soph. Elench. *Κἀκεῖ δὴ παράσημα ποιοῦνται.* ‖ Pariter et eadem opera significo, Simul significo, Basil. Hexaëm. *Ὁ δὲ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω ἐπιμνησθεὶς, καὶ τὰ τὴν μέσην τούτοις ἐκπληροῦντα χώραν συνεκδοχικῶς παρεσήμανε*, Simul et una comprehensione significavit, Bud. 651. [" Diog. L. Platone p. 107. HSt." Seager. Mss. " Mœr. 313. et n., Thom. M. 688. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 156. Diod. S. 2, 107. Brunck. Aristoph. 2, 39. Med., Kuster. 121. Diod. S. 2, 427. D *Παρασεσημασμένος*, Phryn. Ecl. 193. Thom. M. 541." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 440. * *Παρασημαντέον*, Eust. Od. B. p. 104, 45. * *Παρασημασία*, Hippocr. 27, 31. * *Παρασήμαντος*, unde] *Ἀπαρασήμαντος*, exp. in VV. LL. Non designatus, illustratus. [* *Προπαρασημαίνω*, Eust. Il. Σ. p. 1180, 42. Ψ. 1426, 39.]

[* " *Περισημαίνω*, ad Mœr. 313." Schæf. Mss.]

Προσημαίνω, Præsignifico, Portendo. Cujus signif. duo exempla affert Bud. 657.: unum e Xen., alterum e Plut., *προσημαίνω* interpretans Portendo, ut dii futura præsignificant. Sic Æsch. (72.) *Ἀλλ' οὐ προὔλεγον, οὐ προεσήμαινον ὑμῖν οἱ θεοὶ φυλάξασθαι, μόνον οὐκ ἀνθρώπων φωνὰς προσκτησάμενοι;* Et Xen. (Ἀπ. 1, 4, 15.) *Ὅταν τοῖς Ἕλλησι τέρατα πέμποντες προσημαίνωσι*, Portendunt, prænuntiant, præsignificant futura. UNDE *Προσημασία, ἡ*, Præsignificatio, Portentum Ostentumve quo aliquid a diis præsignificatur, Signum quo aliquid portenditur, [Diod. S. 5, p. 202, 25. Strabo 7. p. 466. " Planud. Ovid. Met. 15, 800. (* *Προσημαντήριος*, unde * *Προσημαντήριον*, e quo) * *Προσήμαντρον*, Const. Manass. Chron. p. 132." Boiss. Mss. * *Προσημαντικὸς*, Præsignificans, Præostendens, Diod. S. 4. p. 150, 16. Athen. 490.]

Προσσημαίνω, Præterea significo, Aristot. in suo *περὶ Ἑρμηνείας* libro, *Ῥῆμα δέ ἐστι τὸ προσσημαῖνον χρόνον, οὗ μέρος οὐθὲν σημαίνει χωρίς.* Bud. 658. Idem Aristot. Rhet. 1. *Ἐν γὰρ τῇ προαιρέσει ἐστὶν ἡ μοχθηρία καὶ τὸ ἀδικεῖν· τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων προσσημαίνει τὴν προαίρεσιν· οἷον ὕβρις καὶ κλοπή.* Ubi Petr. Victor. ex Ammon. *προσσημαίνειν* interpr. Præter primum illud quod eo verbo ostenditur, aliud etiam quippiam, secunda quadam ratione una aperire ac significare: ut cum furtum aut contumeliam factam audimus, simul etiam *προαίρεσιν* utrique maleficio affuisse intelligimus. Qua de re vide plura in ipsius Comm. et ap. Aristot. Eth. 2. ad Eudemum. Sunt qui *προσσημαίνω* e Varr. interpr. Assignifico, qui tamen pro simplici Significo potius accepisse creditur, ut cum ait, Tonsores olim non fuisse, antiquorum statuæ assignificant. [" Phryn. Ecl. 185. Markl. Iph. p. 154." Schæf. Mss. * *Προσσημασία*, Schneidero susp.] *Προσσημαντικὸς*, Præterea s. Etiam significans, ut Bud. hæc verba Grammaticorum, *Ῥῆμα, ἔστι μέρος λόγου χρόνων διαφόρων προσσημαντικὸν*, interpr. Cum actione etiam temporum significativum.

Συσσημαίνω, Consigno: ea signif. qua Plaut. dicit Tabulas, Epistolas consignare. Suidas annotat Oratores dicere *συσσημαίνεσθαι*, quod vulgus *κατασφραγίσασθαι*: subjungens e Lycurgo, *Τὴν ἱέρειαν συσσημαίνεσθαι τὰ γραμματεῖα.* [" Greg. Nyss. Antirrh. 27, 196. Demosth. 928. 1034." Kall. Mss. " Heind. ad Plat. Gorg. 166. Phryn. Ecl. 184. * *Συσσημαντικὸς*, Etym. M. 649, 20." Schæf. Mss.]

[* " *Ὑπερσημαίνω*, Iren. 16. nisi mendosum sit." Kall. Mss.]

Ὑποσημαίνω, Indico, Significo, Aristot. Eth. 4, (2.) *Ἐν τούτοις γὰρ ἡ μεγαλοπρέπεια ὑπερέχει τῆς ἐλευθεριότητος, καθάπερ καὶ τοὔνομα αὐτὸ ὑποσημαίνει.* Itidem Galen. ad Gl. 1. *Οὗτος καὶ χρόνον ὑποσημαίνει πλείονα*, Hæc febris temporis significat majorem diuturnitatem. ‖ Plato pro Signum do posuit, et Antesignanum me præbeo, et auctorem suasoremque, Polit. 8. de factioso concionatore loquens, *Ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννύῃ, καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμὸν*, Signum det, et auctorem suasoremque se præbeat novarum tabularum legisque agrariæ, Bud. 657. ubi etiam addit, Plat. eo loco *ὑποσημαίνειν* pro *προσημαίνειν* posuisse more Attico. [" Athen. 1, 25." Schæf. Mss. Stob. p. 934. Wechel. " Heliod. 128. Synes. 90. 116. Polyæn. 73. Ælian. H. A. 55." Wakef. Mss. * *Ὑποσημασία*, Subscriptio, Zonaras ad Cant 30. Concilii Chalced. p. 122. *Οὐ βούλονται σημειῶσαι δι' ὑποσημασίας οἰκείας τὰ * συνοδικῶς ψηφισθέντα.* * " *Ὑποσημάντωρ*, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 562." Elberling. Mss.]

[* ΣΗΜΥΔΑ, Betula, Gaza interpr., Theophr. H. Pl. 3, 14, 4. n. p. 233.]

ΣΗΠΩ, Putrefacio, Putredine vitio, Plut. Symp. 3. *Τὸν ἥλιον τὰ κρέα σήπειν.* Pass. *Σήπομαι*, Putrefio, Putresco, Il. Ω. (414.) *οὐδέ τι οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ Ἔσθουσ'.* Eur. ap. Plut. Symp. 4, (2.) *ἐν φάραγξι σήπεται νέκυς*: 2, (9.) dicit *σήπεσθαι τὰ λυκόβρωτα τῶν ἄλλων τάχιον.* De lignea quoque materia dicitur, ut et ap. Ovid. Estur ut occulta vitiata putredine navis. Il. B. (135.) *Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται.* Itidem ap. Xen. K. (9, 12.) *Ἵνα μὴ σήπωνται αἱ ποδοστράβαι.* Aor. 2. pass. *Ἐσάπην*: unde Il. T. (27.) *κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη.* Inde et infin. *σαπῆναι*: " et particip. *Σαπεὶς*, Putrefactus, " Qui computruit." Præt. med. *Σέσηπα*, cujus exemplum paulo ante citavi. Plin. vertit Marcesco; pro his enim Diosc. *Μύκητες γίνονται φθαρτικοὶ καὶ ἥλοις κατιωμένοις ἢ ῥάκεσι σεσηπόσι*, ille sic habet, Illa boletorum genera pernicialia, si caligaris clavus ferrive aliqua rubigo aut panni marcor affuerit nascenti.

Idem ap. Theophr. de lignea materia loquentem *σήποντai* reddidit Carie deficiunt. Apud Athen. vero 12. voluptarius quidam dicit se *σήπεσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς*. [" Brunck. Aj. 1190. Thom. M. 790. Huschk. Anal. 66. Jacobs. Anth. 9, 359. Metaph., Dionys. H. 4, 2250. Οἶνος *σεσηπὼς*, Casaub. Athen. 1. p. 88. *Σεσῆφθαι*, Schol. Soph. Trach. 1103. Erf. * *Σεσαπημένος*, Etym. 662. *Σεσημμένος*, 707, 24. 29. ad Lucian. 1, 398." Schæf. Mss. " *Σέσημμαι*, Schol. Nicandri Θ. 788. Schol. Lycophr. 398. Schol. Soph. Aj. 1164." Wakef. Mss. " Manetho 1, 55." Kall. Mss. Conon c. 8. *Σαπεὶς τὸ σκέλος*, Dionys. H. Epit. 13, 16. *Κριθῆς ἐν ὕδατι σαπείσης χυλὸν δυσώδη*.]

Σῆψις, ἡ, Putrefactio, Putredo, Plut. Symp. 3, 10. de carnibus cervinis aut aprugnis, quæ aliquo mittuntur, *Χαλκοῦν ἐμπηγνύουσιν ἧλον, ὡς βοηθοῦντα πρὸς τὴν σῆψιν*. Ibid. Moschion Medicus *τὴν σῆψιν* definit *τῆξιν καὶ ῥύσιν σαρκὸς εἰς ὑγρὸν φθορᾶς μεταβαλλούσης*: atque adeo ait *ὑγραίνεσθαι τὰ σηπόμενα*. [" Mœris 342. et n." Schæf. Mss. Vide *Σηπτικός*.]

AT VERO *Σήψ*, Serpentis genus est, de quo tum alia multa Aët. 13, 26. tum vero, partes ab ea tactas putrefieri ac dealbari simili colore quo corpus vitiligine alba laborans. Itidem Schol. Nicandri *σῆπα* nominari scribit *παρὰ τὸ σήπειν τοὺς πληγέντας*: unde et ap. Lucan. Ossaque dissolvens cum corpore tabificus seps. Idem Schol. annotat, alio nomine vocari *χαλκίδα*, quoniam in dorso gerit *χαλκιζούσας ῥάβδους*. Diosc. vero 2, 70. *Σήψ, ἣν ἔνιοι σαῦραν ἐκάλεσαν χαλκιδικὴν*, ubi nota *τῶν σαυρῶν* generi annumerari, ut et a Nicandro Θ. (817.) *Σῆπα γεμὴν πεδανοῖσι δομὴν σαύροισιν ἀλύξεις*, subaudito nomine *ὁμοίαν*, ut Schol. quoque tradit: ita ut sensus sit, *τὴν σῆπα τὴν τοῖς πεδανοῖς σαύροις κατὰ τὸ σῶμα ὁμοίαν ἀλύξεις*. Itidem Plin. 29, 5. Lacerta, quam hi Sepa, alii Chalcidicen vocant. Ubi *χαλκιδικὴν* vocat cum Dioscoride: Aristot. *χαλκίδα*, H. A. 8, 24. *Ἀποκτείνει δὲ δάκνουσα ἢ σφόδρα ἀλγεῖν ποιεῖ καὶ ἡ καλουμένη χαλκὶς ὑπό τινων, ὑπὸ δ' ἐνίων ζιγνίς· ἔστι δὲ ὅμοιον ταῖς μικραῖς σαύραις, τὸ δὲ χρῶμα τοῖς τυφλίνοις ὄφεσι.* Rursum tamen Plin. inter Chalcidem et Sepa discrimen facere videtur, cum 32, 5. ait, A chalcide, peraste, aut quas Sepas vocant, aut elape dipsadeve percussis. Diosc. viperarum generi accenset, 5, 22. de oxymelite, *Ἀρήγει δὲ καὶ τοῖς ὑπὸ ἐχίδνης τῆς καλουμένης σηπὸς δηχθεῖσι*. Nisi forte ante *τῆς* omissa sit particula *καί*: præsertim cum diversa esse *ἔχιν* et *σῆπα* appareat e Theophr. H. Pl. 9, 12. de panace Heracleo, *Χρῶνται δὲ πρός τε τοὺς ἔχεις καὶ τὰ φαλάγγια καὶ τοὺς σῆπας, καὶ τἆλλα ἑρπετά*. Sic enim quidam reponunt pro *σῆτας*, quod Gaza quoque retinuit, interpretans Tineas. Sed miretur aliquis ibi masculinum genus, cum superioribus in ll. feminino usurpetur: nisi forte scrupulum hunc eximi putet hoc hemistichio Nicandri Θ. (147.) *τόθι δίψιος ἐμβατέει σήψ*: cum Schol. quoque ibi exponat *ὁ ξηρὸς*, vel *ὁ ποιῶν δίψαν τοῖς δακνομένοις*. ‖ *Σῆπας* annotant ab Hippocr. 3 de Morb. Pop. Segm. 3. et L. 6. Segm. 7. vocari Pustulas, quas et *ἐκθύματα* ac *ἐκφύματα* vocat: [Epidem. 7. T. 1. p. 725. Sect. 7. p. 171. Foës. Cf. Comment. p. 173. " Cattier. Gazoph. 23. Jacobs. Anth. 9, 177. ad Diod. S. 2, 436." Schæf. Mss.]

Σηποποιὸς, Putrefaciens, Putrefaciendi vim habens, Alex. Aphr. *Ἔστι δὲ ἡ κρᾶσις αὕτη σηποποιὸς*, Putredinem creat.

Σηπτὸς, Putridus, ut nonnulli interpr. ‖ *Σηπτὸς* activam quoque signif. habet, estque idem CUM *Σηπτικὸς*, Vim habens putrefaciendi: qua signif. *σηποποιὸς* usurpatur ab Alex. Aphr. Gal. Simpl. Med. 5. *Χρὴ δὲ εἰδέναι τὰ καλούμενα φάρμακα σηπτὰ καὶ σηπτικά*: qualia esse dicit auripigmentum, chrysocollam, dryopterin, pityocampen, aconitum: eaque *τήκειν καὶ συντήκειν ἅπαντα, καὶ μάλιστα τῆς μαλακῆς σαρκὸς ὀδύνης χωρίς*. Diosc. *δυνάμεις σηπτὰς* vocat, 3, 11. et 2, 67. *Σηπτικὸς* eadem de re ap. Latinos quoque legitur. Plin. 34. cap. ult. de sandaracha, Summa ejus dos, septica. Et 27, 12. de myosotide, Vis ei septica et exulceratrix. Cels. 7, 21. Illinitur medicamentis, quæ sic exedunt, ne erodant: *σηπτικὰ* Græci vocant. Sicut vero Gal. loco superiori dicit *τὰ σηπτικὰ συντήκειν ὀδύνης χωρὶς*, ita et Aristot. H. A. 8, 29. de aspide, *Ἐξ οὗ ὄφεως ποιοῦσι τὸ σηπτικὸν, καὶ ἄλλως ἀνιάτως*. E *σηπτικῶν* genere esse tradunt et *τὰ καθαιρετικὰ*, quamvis imbecilliora illis, nec in altum subire valentia: ita dicta, quod excrescentem carnem detrahant atque absumant: cujus generis sunt, æs ustum, æris squama, flos Asiæ petræ. Nec in carne tantum *ἡ σῆψις* consistit, verum etiam in cibis: ut ap. Athen. (276.) de sidere lunæ, *Πρὸς τὰς τῆς τροφῆς ἁρμόττει πέψεις, σηπτικὸν ὑπάρχον· κατὰ σῆψιν δὲ ἡ πέψις*. [" *Σηπτὸς*, ad Diod. S. 2, 492. *Σηπτικὸς*, ibid. Wakef. Alc. 372. ad Aretæum p. 133." Schæf. Mss.] *Ἄσηπτος, ὁ, ἡ*, Non putrefactus, Putredine non vitiatus, Qui putrefieri et putredine vitiari non potest, Plut. Symp. 4. *Τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ἀεὶ*, Xen. K. (9, 13.) *Ἔστι γὰρ ἀσηπτότατον τοῦτο*, de ligno: ut et in Geop. (3, 1, 3.) *Τὰ τότε τεμνόμενα ξύλα, ἄσηπτα διαμένειν*: pro his Columellæ, Tunc cæsa ligna carie non infestari. ["Ad Diod. S. 1, 72. 131. 195." Schæf. Mss. Hippocr. 522, 48. *Τὰ σιτία διαχωρεῖ ἄσηπτα*. Gal. 5. p. 302. Bas. *Παλαιά τις ἦν συνήθεια—ἄσηπτα καλεῖν, ἅπερ ἡμεῖς ἄπεπτα λέγομεν*.] Ejusd. signif. est COMP. *Ἀσαπὴς*, ex aor. 2. pass. derivatum: ut ap. Theophr. *Ἀσαπῆ διαμένειν ἐν τῷ ὕδατι*, Aquis non corrumpi, ut Plin. interpr. Idem Plin. pro his Theophr. *Ἀσαπὲς ὅλως τὸ ξύλον*, Latine dicit, Materia contra omnia vitia incorrupta. Rursum *ἀσαπῆ* ap. Eund. vertit Idem, Quæ cariem vetustatemque non sentiunt: de lignis loquens. [* *Ἀσαπέως*, Hippocr. 386. * " *Δυσσηπτὸς*, Plut. 8, 892." Wakef. Mss. Gal. de Potest. Simpl. 4. p. 28. " Moschop. ad Hesiod. *Ἔργ.* 143. *Δύσηπτος*, Proclus ibid." Boiss. Mss.] *Εὔσηπτος*, Qui facile putrefit, putredine facile vitiatur, ["Toup. Emendd. 1, 185. Casaub. Athen. 1, 47." Schæf. Mss.] *Εὐσηψία, ἡ*, Putrescendi facilitas, Theophr. H. Pl. 8, 9. de faba, *Κοπρίζειν δοκεῖ τὴν γῆν, διὰ μανότητα καὶ εὐσηψίαν*. Ubi tamen mendose scriptum *εὐηψίαν*.

" *Ἡμισαπὴς*, Semiputris, Qui dimidia e parte com-
" putruit," [Hippocr. 461.]

[* *Σηπτὴρ*, unde * *Σηπτήριος*, i. q. *σηπτικὸς*, Hippocr. p. 420, 9.]

Σηπεδὼν, όνος, ἡ, Putredo, Plut. Artax. (16.) *Εὐλαὶ καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τοῦ περιττώματος ἀναζέουσι*, Diosc. de sale, *Σηπεδόνων ἐφεκτικοί*, Plin. Defuncta etiam a putrescendo vindicans. Apud Medicos *σηπεδόνες* redditur non solum Putredines, sed etiam Ulcera putrida, putrescentia; nam ap. Diosc. 3, 6. *Σηπεδόνας καθαίρει*, Hermol. vertit, Putredines purgat: Ruell. vero et Marc. Putrescentia ulcera purgat. Celsus *σηπεδόνες* ap. Hippocr. interpr. Cancri: ut cum ait *στομάτων ἑλκώσιες, καὶ σηπεδόνες αἰδοίων*, vertit Ulcera oris, canceros in obscœnis. Polluci *σηπεδὼν* est *ἕλκους νομὴ λευκοῦ, ὑπώχρου, δυσώδους*: quod vitium os maxime infestat, ita ut interdum dentes ossaque absistant. UNDE *Σηπεδονώδης*, Putredinosus; ut quidam loquuntur. Ex Alex. Aphr. Probl. 1. *Σηπεδονώδης ἀὴρ*, pro Vitiatus aër: malim Putredine vitiatus aër, Putris aër. [" Tzetz. Exeg. in Il. p. 56, 12." Schæf. Mss. " Scriptt. Rei Accip. 66." Wakef. Mss. " Alex. Trall. 463. (12. p. 210.) sed male * *Σηπενώδης* et * *Σηπώδης* ap. Eund. p. 412. 434. (7. p. 134.)" Schn. Lex. Suppl.] ‖ *Σηπεδὼν*, Lacertæ genus ap. Ælian. et Nicandr. Θ. 326. *Τῆς δ' ἤτοι ὀλοὸν καὶ ἐπώδυνον ἔπλετο ἕλκος Σηπεδόνος· νέμεται μέγας ἠδ' ὀλοφώϊος ἰὸς Πᾶν δέμας*, ubi nota eum exprimere etymon, quod a Schol. quoque affertur, dicente *σηπεδόνα* appellatam *ὅτι σήπει τῶν δακέντων τὰ σώματα*. Fortassis autem eadem est cum sepe. In VV.LL. HABETUR *Σηπηδὼν*, ex Æliano et Nicandro: quæ tamen scriptura suspecta est. [" *Σηπεδὼν*, Wakef. S. Cr. 3, 157. Diod. S. 1, 10. 2, 492." Schæf. Mss. *Εἰ ἡ σηπεδὼν τοῦ ξύλου ἔμβιος γένοιτο*, Antiph. ap. Harpocr. v. *Ἔμβιος*. Plato de Rep. 10, 9. p. 362. Ast., Nicander Θ. 242. Symm. Job. 13, 28. * " *Σηπεδόνη*, Wakef. S. Cr. 3, 157. Trach. 987. Phil. 745. Erycius 9." Schæf. Mss. " Perperam pro *σηπεδόνι*, Anal. 2, 297. * *Σηπεδονικὸς*, adv. * *Σηπεδονικῶς*,

Heliod. Chirurg. p. 158." Schn. Lex. * "Σηπεδονόω, Putrefacio, Schol. Opp. 'A. 1, 781." Wakef. Mss.]

[* Σήπη, Putredo, Aqu. Job. 17, 13. 21, 6. "Phryn. Ecl. 179. * Σηπὰς, Jacobs. Anth. 9, 47. * Σηπεύω, ad Charit. 749." Schæf. Mss. * Σηπόω, Schol. Aristoph. Πλ. p. 509. * "Διασηπόω, Clem. Alex. 412." Kall. Mss. * Σηπετὸς, Hesychio σηπεδών.]

[* Ἀντισήπω, Gal. de Simpl. Potest. 3. T. 2. p. 21. Σήπεσθαι καὶ ἀντισήπεσθαι.]

Ἀποσήπω, Putrefacio, Putrescere s. Marcescere facio, i. q. simpl. σήπω, nisi quod præp. significationem intendit. Pass. Ἀποσήπομαι, Putrefio, Marcesco. Unde ἀποσηφθεὶς, Putrefactus. [Xen. K. 'A. 4, 5, 10. 5, 8, 6. "Jacobs. Anth. 9, 497." Schæf. Mss. * Ἀπόσηψις, Putrefactio, Plut. p. 1087.]

Διασήπω, Putrefacio, Putredine ac tabe consumo. Unde Διασαπεὶς ap. Lucian. [2, 930. Διασέσηπται, Schol. Il. B. 135.]

"Ἐκσήπω, Putrefacio, s. Penitus putrefacio."

[* "Ἐνσήπω, Andr. Cr. 245." Kall. Mss.]

Κατασήπω, idem. Pass. Κατασήπομαι, Putrefio, Putredine vitior, etiam Marcesco: ut e Chrys. affertur, Τῶν κατασηπομένων ἀνθῶν ἀποστῆναι, Marcescentes flores relinquere. Aor. 2. pass. Κατεσάπην. Præt. med. Κατασέσηπα, quo Aristoph. (Πλ. 1035.) utitur. [Ælian. H. A. 9, 62. Xen. K. Π. 8, 2, 21. * Ἐγκατασήπω, Phot. Bibl. p. 153. * Προσκατασήπω, Hippocr. 462, 20. * "Συγκατασήπω, Basil. Hom. Mor. p. 322." Boiss. Mss.]

Περισήπω, Circumquaque putrefacio, Omni e parte putrefacio, ["Heyn. Hom. 4, 591." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 3, 9, 3. Ὅταν ἐκπεσόντα (δένδρα) περισαπῇ τὰ λευκά.]

Συσσήπω, Computrefacio. Gaza vertit Macero, hæc verba Aristot. Συσσήπωσι καὶ πέττωσι τὴν τροφὴν, sic reddens, Cibum et macerent et concoquant. ["Geop. 1, 153. (2, 22, 2.) Clem. Alex. 7. Ælian. H. A. 559." Wakef. Mss. * Σύσσηψις, Geop. 2, 22, 3.]

[* Ὑποσήπω, falsa lectio ap. Nicandri 'A. 247. Schneid. dedit ὑποβόσκεται.]

"Σηπία, Sepia," [Piscis atrum succum, ceu putredinem quandam, in timore emittens, unde et Atramentum ita dicitur, cf. Cic. N. D. 2, 50. Athen. 7. p. 323. "Plut. de S. N. V. 94. Wyttenb. 112. Koppiers. Obss. 57. T. H. ad Lucian. Dial. p. 42. Casaub. Athen. 1. p. 19. Jacobs. Anth. 7, 212." Schæf. Mss. "Aristoph. 'Εκκλ. 126. 'A. 1041. Aristot. H. A. 4, 8. Καὶ τῶν σηπιῶν δὲ τὰ σαρκία σταθεύσαντες ἕνεκα τῆς ὀσμῆς, δελεάζουσι τούτοις." Seager. Mss.] "Dicitur ETIAM Σηπιὰς, cujus gen. σηπιάδος "extat ap. Nicandr. 'A." [472. Schæf. Schol. Apoll. Rh. T. 1. p. 215. Est et Nomen promontorii in Magnesia, ex eo appellati, quod ibi Thetis Peleum fugiens in sepiam sit conversa, Etym. M. et Eust. "Ad Diod. S. 1, 413. ad Herod. 593. Musgr. Andr. 1263." Schæf. Mss. * "Σήπιον, (* Σηπίον, Schn. Lex.,) τὸ, Pars quædam dura et solida sepiæ, Aristot." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] "Σηπίδιον, τὸ, Sepiola, ex Aristot. H. A. 5." [Athen. 324. * Σηπιδάριον, 86. J. Poll. 6, 47. * "Σηπιώδης, Sepiis proprius, conveniens, Greg. Naz. Carm. p. 19." Kall. Mss.]

[* Σύπαξ, Gl. Tinea.]

¶ Σαπρὸς, Putris, Putridus: derivatum ex aor. pass. ἐσάπην. Apud Athen. 5. [3. p. 116.] Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ: 6. σαπροὶ ἰχθύες: quibus opp. ibid. οἱ πρόσφατοι, Recentes. Rursum 5. Σπαρτίοις σαπροῖς. Exp. etiam Carie vitiatus, Rancidus, Marcidus; necnon Vetustate putidus: quemadmodum et ap. Aristoph. Εἰρ. (554.) legitur εἰρήνης σαπρᾶς pro ἀρχαίας καὶ παλαιᾶς. Apud Paul. σαπρὸς λόγος, Putida s. Spurca et obscœna verba, Ephes. 4, (29.) Πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω. [Ad Greg. Cor. 555. "Toup. Opusc. 1, 186. 409. ad Lucian. 1, 481. 514. Brunck. Aristoph. 3, 138. Kuster. 14. ad Phalar. 332. Phryn. Ecl.
A 166. Thom. M. 472. 790. Jacobs. Anim. 192. Anth. 9, 506. Wakef. S. Cr. 5, 129. Koen. ad Greg. Cor. 262. Heyn. Hom. 7, 486. Turpis, Comm. Lips. 3. p. 40. cf. Tyrwh. de Babr. p. 59. Erl. De vino, Casaub. ad Athen. 70. Mœr. 352. et n., ad Timæi Lex. 167. Toup. Opusc. 1, 204. Ruhnk. ad Rutil. 102. Conf. c. σαθρὸς, Brunck. Aristoph. 3, 197. Kuster. 14. De quant., Brunck. 3, 108." Schæf. Mss. "De marcido flore, Philostr. 741. Villois. Anecd. Gr. 1, 85. Adulterinus, de numo, Arrian. Epict. 602." Wakef. Mss. Aristoph. Πλ. 813. πινακίσκους, Athen. 31. οἶνος. Vide omnino Lobeck. Phryn. 378.]

[* "Σαπροσκελὴς, Theod. Prodr. 322." Elberling. Mss. * "Σαπρόστομος, Fœtido ore, Stob. Serm. 5. p. 71." Boiss. Mss. * Σαπροφάγος, unde * "Σαπροφαγέω, Putrida edo, Martial. 3, 77, 10." Elberling. Mss. * Σαπρόφιλος, Qui amat deformia, Augustinus de Musica 6, 13. 38. Cf. Tyrwhitt. de Babrio p. 59. "Villois. Lettre à Fl. Lecluse p. xxxv." Boiss. Mss. "Comm. Lips. 3. p. 40." Schæf. Mss.]

B Ἐπίσαπρος, ὁ, ἡ, In superficie putridus. Alii, Putricans, [ut Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, 7, 5. Sic ἐπίβαρυς, ἐπίγλυκυς, ἐπίλευκος, ἐπιπόρφυρος. * Ὑπόσαπρος, Hippocr. 41, 11. 531, 20. * Ἐνυπόσαπρος, Hippocr. Coac. c. 16. p. 189. Schneidero susp.]

[* Σαπρῶς, Arrian. Epict. 4, 4. Σ. λούει τὰ βαλανεῖα.]

Σαπρότης, ET Σαπρία, ἡ, Putredo, Marcor, Marcedo. Utrumque legitur ap. Diosc. 1.; nam c. 113. inscribitur περὶ Σαπρότητος Ξύλων, de Lignorum Marcore, ut Ruell. vertit; in textu autem legitur, Ἡ ἀπὸ τῶν παλαιῶν ξύλων καὶ πρέμνων σαπρία συνεσταμένη ὥσπερ ἄλευρον. Lat. Caries dicitur. ["Σαπρία, Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 369." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Σαπρότης, Theophr. Fr. 4, 2.]

Σαπρίας, ὁ, Vini genus quoddam conditi herbis in eo putrescentibus s. marcescentibus, odoremque illarum e marcore isto concipientis, Hermipp. ap. Athen. (29.) Ἔστι δέ τις οἶνος, ὃν δὴ σαπρίαν καλέουσιν, Οὗ καὶ ἀπὸ στόματος στάμνων ἀνοιγομενάων,
C Ὄζει ἴων, ὄζει δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου Ὀσμὴ θεσπεσία: quod nectar ibid. appellat. ["Casaub. ad Athen. 68. 70. ad Mœr. 353." Schæf. Mss.]

[* "Σαπρόω, Thom. M. 790. T. H. ad Plutum p. 408. (v. 1087.)" Schæf. Mss. "Schol. Nicandri 'A. 467." Wakef. Mss. LXX. Job. 33, 21. Schæf. ad Greg. Cor. 555.]

[* "Σαπρέω, Putresco, Inc. 2 Reg. 8, 11. Ἕως οὗ ἐσάπρησαν, Donec putruerunt. Fortasse leg. ἐσάπρισαν." Schleusn. Lex. V. T.]

Σαπρίζω, Putreo, Marceo, Putridum Marcidumve oleo, [Hippocr. 774. Σεσάπρισται ἔνια τῶν ὀστέων.]

[* Σαπρύνω, Nicander 'A. 468. σαπρυνθέντων.]

[* Σαπριόω, unde σαπριοῦσι, Hesychio σήπουσι. LXX. Eccl. 10, 1. Μυῖαι θανατοῦσαι σαπριοῦσι σκευασίαν ἐλαίου.]

ΣΘΕΝΩ, Valeo, Possum, Soph. Aj. (810.) εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποιπερ ἂν σθένω, Vado et ego illuc quo possum, Aristoph. Πλ. (912.) καθ' ὅσον ἂν σθένω, pro
D quo Xen. παντὶ σθένει, Dem. Παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατὸν, Lat. Pro viribus. Plut. Οὐδὲν ἂν σθένοι, Nihil possit. Rursum ap. Soph. Aj. (488.) legimus, σθένειν ἐν πλούτῳ: quod Latini dicunt Valere opibus, Pollere divitiis: qui etiam dicunt Potens opibus, Qui multum potest opibus et copiis. ["Lennep. ad Phal. 114. Valck. p. xv. Toup. Opusc. 1, 415. Jacobs. Exerc. 1, 172. Anim. 127. Anth. 8, 23." Schæf. Mss. Eur. Hec. 49. οἱ κάτω σθένοντες, Inferi. * "Ἐπισθένω, Quint. Sm. 4, 567. 14, 176." Wakef. Mss.]

Σθένος, τὸ, Vis, Robur, Potentia: ea signif. qua Virg. dicit Potentia solis pro Vis et vehementia solis. Il. E. (783.) de leonibus et apris, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν, B. (451.) ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ Καρδίῃ ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ubi etiam nota dicere σθένος τοῦ πολεμίζειν, pro Robur conjunctum cum desiderio pugnandi: P. (499.) Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας. Et aliquanto ante, 212. πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς Ἀλκῆς καὶ σθένεος. Et

329. *Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε.* Quibus in Il. nota copulari ἀλκὴ et *σθένος*, *κάρτος* et *σθένος*: quibuscum copulari *μένος* quoque, suo loco videre est, quod et similia huic loquendi genera efficit. *Χεῖρες* etiam et *σθένος* conjunguntur ab eod. Poëta, ut Od. Φ. (282.) *ὄφρα μεθ' ὑμῶν Χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι*, Ut vobiscum manuum robur experiar. Item, *Ὦσε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ*, Il. N. (193.) Apud Eund. passim *σθένεϊ βλεμεαίνων*, plerumque de homine ira concitato: ut et Il. P. (22.) de apro, *οὔτε μέγιστος Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει.* Dicitur præterea *σθένος Ἰδομενῆος*, N. 248. et *σθένος Ὠρίωνος*, Σ. 486. periphrastice pro Idomeneus, Orion, potius Viribus potens Idomeneus, Robore infracto pollens Orion: quemadmodum Apoll. Rh. quoque *σθένος Ἡρακλῆος*, pro quo alibi *βίη Ἡρακλῆος*, et *βίη Ἡρακληείη*. Itidem dicitur *μένος Ἀντινόοιο*, et *μένος Αἰακίδαο*. Usus hujus vocabuli *σθένος* in prosa quoque, ut ap. Xen. aliquoties, *Βοηθήσειν παντὶ σθένει.* Dem. vero (30.) dicit etiam, *Εἰ μὴ βοηθήσῃ τε παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν.* Aristoph. dixisset, *καθ' ὅσον ἂν σθένοιτε*: Lat. Pro viribus, Totis viribus. [" Markl. Iph. p. 142. Wakef. Trach. 497. 507. Phil. 689. Dionys. H. 7, 471. 523. 799. Periphrasi inservit, Heyn. Hom. 8, 411. ad Il. Σ. 486. Toup. Opusc. 2, 297. Emendd. 1, 196. *Τὸ τοῦ χαλκηδονίου σθένος*, Heind. ad Plat. Phædr. 320. *Παντὶ σθένει*, Wakef. Trach. 577. Diod. S. 2, 140. Timon Phlias. 43." Schæf. Mss. " *Σθένος Ἰδομενῆος*, i. e. *Ἰδομενεὺς*, Il. N. 248. : *πλούτου*, Pind. (Ἰ. 3, 3.)" Wakef. Mss. Opp. Ἀ. 4, 542. *Πυθμένος εἰλατίνου κρατερὸν σθένος.* * " *Σθένος, ὁ?* cf. Markl. ad Iph. T. 1021. qui errare videtur." Boiss. Mss.]

Ἀγασθενής, Viribus supramodum pollens, Præpotens, ex Epigr. [" adesp. 375." Schæf. Mss.]

Ἀεισθενής, Semper viribus potens.

Ἀσθενής, Defectus s. Fractus viribus, Cujus vires fractæ et enervatæ sunt, Cujus robur languet, Debilis, Imbecillis, Invalidus, Xen. (K. Π. 8, 7, 3.) *Γῆρας ἀσθενέστερον τῆς νεότητος γιγνόμενον*, Senectutem imbecilliorem factam quam adolescentia fuisset, p. 133. mei Lex. Cic. Idem 7, (5, 23.) *Ὁ σίδηρος ἂν ἰσοῖ τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς*, ubi nota opposita: quemadmodum et ap. Herodian. 8, (3, 11.) *Καὶ δοκοῦντες ἀσθενέστεροι, καθεῖλον τοὺς ἐν ὑπολήψει ἀνδρείας μείζονος*: K. Π. 3, (2, 2.) *Ἀσθενέσι χρῆσθαι πολεμίοις*: 1, (5, 2.) *Εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσειε*, Si Medorum vires potentiamque fregisset: utrumque enim hoc loco significat *σθένος*: ut et ap. Dem. Mid. (p. 555.) *τοῖς πενεστάτοις καὶ ἀσθενεστάτοις* opponitur *οἱ χρήματα ἔχοντες*: suntque *ἀσθενεῖς*, ut infra *ἀσθενοῦντες* quoque, Qui opibus et potentia nihil pollent. Sic ap. eund. Dem. pro Cor. *Ὅτ' ἦν ἀσθενῆ τὰ Φιλίππου πράγματα καὶ κομιδῇ μικρά.* Et ap. Xen. K. Π. (6, 1, 9.) *Τὰ μὲν ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνεται, τὰ δὲ πολεμίων πάλιν αὐξήσεται.* Et Herodian. 2, (10, 13.) *Ἐνθεῦτεν ἂν τεκμήραιντο ἀσθενῆ τε ὄντα καὶ φαύλας ἔχοντα τὰς ἐλπίδας.* Sicut vero dicitur *πολέμιος ἀσθενής, ἀνήρ, γῆρας, πράγματα*, ita et *τεῖχος, λόγος, συλλογισμὸς*, Infirmus syllogismus: quorum illa duo ap. Thuc. leguntur, postremum ap. Aristot. *Ἀσθενὴς* construitur interdum cum accus., interdum cum dat., interdum cum præp. *πρός.* Dicitur enim *ἀσθενὴς τὸ σῶμα*, sub. *κατά*, Qui infirmo est corpore, Cujus corpus viribus defectum est, Plato de Rep. 2. Et *ἀσθενὴς χρήμασι*, Qui pecuniis parum pollet. Item *ἀσθενὴς πρὸς ἐνέργειαν*, Parum ad agendum efficax, Cui vires desunt ad efficiendum. Simile loquendi genus habes ap. Thuc. 6, (9.) p. 200. Præterea *ἐς ἀσθενὲς ἔρχεσθαι*, ap. Herod. 1, (120.) pro *ἀσθενοῦσθαι.* Cui simile loquendi genus ap. Thuc. 3, (52.) hoc est, *Ἦσαν γὰρ ἤδη ἐν τῷ ἀσθενεστάτῳ*, Prorsus enim eorum vires attritæ erant et debilitatæ. [" Markl. Suppl. 188. 435. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 127. (*ἀσεβεστάτῳ*?) Fischer. Ind. Palæph., ad Herod. 324. De paupere, ad Herod. 641. 685. De superstitioso, Ruhnk. ad Scheller. p. 10." Schæf. Mss. 1 ad Cor. 11, 30. *Ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι*, de Christianis infirmis, qui certo gradu nondum nituntur, huc et illuc facile jactatis.]

Ἀσθενῶς, Imbecilliter, Invalide, Dem. Olynth. 2.
A *Τὰ συμμαχικὰ ἀσθενῶς καὶ ἀπίστως ἔχοντα φανήσεται Φιλίππῳ.* Itidem ap. Thuc. (1, 141.) *ἀσθενέστερα ἔχειν.* [2 Macc. 9, 21. Polyb. 1, 19, 1. * *Ἀσθενεστέρως*, Plato Phædro c. 80. Salust. de Diis et Mundo c. 8. p. 261. " Bredow Ep. Paris. 118." Schæf. Mss.]

Ἀσθένεια, ἡ, Debilitas, Imbecillitas. In Defin. Stoic. *Ἀρρώστημα μετ' ἀσθενείας*, Morbus cum imbecillitate, p. 60. mei Lex. Cic. Plato Epist. *Ἔστι περὶ ἀσθένειαν τὴν τῆς στραγγουρίας*, Imbecillis est ex urinæ stillicidio, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 18.) *Ἐκ τῆς ἀσθενείας οὔπω ἴσχυεν.* Sic Dem. (1364.) *Ὡς γὰρ ἀνέστη τάχιστα ἐξ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας, καὶ ἀνέλαβεν αὑτὸν, καὶ ἔσχεν ἐπιεικῶς τὸ σῶμα*, Simul ac convalescere ab infirmitate seseque recreare contigit, et corpore esse valente. Ubi *ἀσθένεια* Morbum signif., sicut et ap. Thuc., 7, (16.) p. 237. *Ὅπως μὴ μόνος ἐν ἀσθενείᾳ ταλαιπωροίη*, pro *ἐν νόσῳ.* Idem de opum tenuitate dixit, (3, 16.) *Αἰσθόμενοι αὐτοὺς διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν παρασκευαζομένους*, Propter sui contem-
B tum, et ob id, quod eos imbecillitatis et infirmitatis opum damnarent. [" Ad Herod. 127. De paupertate, 641." Schæf. Mss. Ep. ad Hebr. 5, 2. *Περίκειται ἀσθένειαν*, i. e. Corpus humanum imbecillum et infirmitatibus obnoxium. Cf. Valck. Schol. in N. T. 2, 480. et Schleusn. Lex. N. T.] Iones DICUNT *Ἀσθενίη*, non *ἀσθένεια*, [" ad Herod. 641. (2, 47. 8, 51.)" Schæf. Mss.]

Est inde ETIAM *Ἀσθενικὸς*, quod exp. non solum Imbecillis, Languidus, Valetudinarius, sed etiam Pauper, [" Diog. L. in Xenoph. p. 69. HSt. (2, 55.)" Seager. Mss. " Timon Phlias. 11." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 5, 14. * *Ἀσθενικῶς*, de Insomn. c. 3.]

[* *Ἀσθενοποιὸς*, Schol. Apoll. Rh. 2, 205. * " *Ἀσθενοποιέω*, Infirmum facio, Appian. 1, 518." Wakef. Mss.] *Ἀσθενόρριζος*, Imbecillas radices habens: alii, Imbecilla radice hærens. [Theophr. C. Pl. 4, 14, 4. * *Ἀσθενόψυχος*, Imbecillis animo, Joseph. de Maccab. c. 15.] *Παναοθενής*, Omnino imbecillis, Prorsus invalidus et viribus fractus. " *Ὑπερασθενής*,
C " Supramodum infirmus s. imbecillus."

Ἀσθενέω, Imbecillis s. Infirmis viribus sum, etiam Langueo, Athen. *γραῦς ἀσθενοῦσα πάνυ.* Itidem Xen. K. Π. 8, (2, 12.) *Ὁπότε δέ τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων, ἐπεσκόπει.* Et Isocr. *Ἐπισκέψασθαι αὐτὸν τοσοῦτον χρόνον ἀσθενήσαντα.* Item *ἀσθενεῖν ἀσθένειαν*, ut Plato Charm. *Περὶ τῆς ἀσθενείας, ἣν πρώην πρός με ἔλεγεν ὅτι ἀσθενεῖ.* Necnon *ἀσθενεῖν νόσον* affertur ex Isocr. [" Markl. Suppl. 435. Valck. Adoniaz. p. 204. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss.] *Ἀσθένημα, τὸ*, Imbecillitas, Infirmitas, etiam Morbus, i. q. *ἀσθένεια*, sicut *ἀτύχημα* i. q. *ἀτυχία.* " *Ἐνασθενέω*, Debilis et infirmus sum in," [Theophr. C. Pl. 2, 15. Schneidero susp.] *Ἐξασθενέω*, i. q. *ἐξαδυνατέω*, Prorsus defectus sum viribus, Vires meæ prorsus fractæ sunt et elanguere, Demetr. Phal. (50.) *Ἐξησθενηκέναι καὶ οἷον καταπεπτωκέναι ἀπὸ ἰσχυροτέρου ἐπὶ ἀσθενὲς*, Plut. de Def. Orac. (620.) *Ἐξασθενεῖ καὶ γίνεται ἄτονον*, Herodian. 6, (2, 19.) *Πολέμοις συνεχέσι τῆς Μακεδόνων δυνάμεως ἐξασθενού-*
D *σης.* Philo cum infin. etiam junxit, de Mundo, *Ἐξασθενεῖ ἄγειν πρὸς ἀϊδιότητα*, Non valet sempiternam in eis efficere stabilitatem. [" Diod. S. 2, 462." Schæf. Mss. " Achill. Tat. 358." Wakef. Mss. Schol. Pind. Ὀ. 1, 9. Hippocr. 504, 9. LXX. Ps. 63, 8.] " *Προεξασθενεῖν*, Viribus ante defici: unde " *προεξησθενηκὼς*, Viribus jam ante defectus ac de- " bilitatus." [Joseph. B. J. 3, 1, 7. Aristot. Probl. 2. p. 685.] AT *Ἐξασθενίζω*, i. q. Debilito, Infirmo, Vires frango et enervo, i. q. *ἀσθενόω.* [* " *Καταασθενέω*, Epigr. adesp. 445. Heyn. Hom. 5, 434." Schæf. Mss. * " *Συνασθενέω*, Firmus Epist. 3." Boiss. Mss. * *Ὑπασθενέω*, Phrynichus Bekkeri p. 69.]

E superiori *Ἀσθενὴς* est et aliud VERBUM, *Ἀσθενόω*, Robur viresque alicujus debilito et frango, Xen. K. Π. 1, (5, 3.) *Καὶ κινδυνεύοιεν, εἰ μή τις αὐτοὺς φθάσας ἀσθενώσει.* [* *Ἀσθένωσις*, Hippocr. 54. vulgo *Ἀσθενέωσις.*]

[* *Δυσθενής*, unde] " *Δυσθενέω*, Infirmis invalidis- " que viribus sum, Hippocr. de Morb. (484.) *Οὐκ*

" ἀνέχεται οὔτε καθήμενος οὔτε κείμενος οὔτε ἑστηκὼς, " ἀλλὰ δυσθενέει," [" Heringa Obss. 171." Schæf. Mss.]

" Ἐρισθενὴς, Viribus præpotens, ἀγασθενὴς, Hes." [" Wakef. Phil. 784. Jacobs. Anth. 6, 138." Schæf. Mss. Il. N. 54. T. 355. Φ. 184. * Ἐρισθενέως, Maximus de Elect. 540. * Ἐρισθενέτης, Paul. Sil. Ecphr. 119. Apollinar. Laodic. in Metaphr. Ψ. 151. p. 907. in Cod. Ps. V. T. Fabric.]

Εὐρυσθενὴς, Viribus late potens. Unde ap. Hes. εὐρυσθενὲς, μεγάλως ἰσχύον, μεγαλοδύναμον, μεγαλοσθενές. Neptuni epith. Od. N. 140. [" Heyn. Hom. 6, 457." Schæf. Mss.]

Εὐσθενὴς, Viribus potens, Robustus, Validus, Theophyl. Epist. 15. Νεανίας εὐσθενὴς, ὄρθιος, τὸ περιστέρνιον λάσιος. Jungitur et cum πρὸς, Alex. Aphr. Εὐσθενὴς πρὸς ἔργον, Cui satis virium suppetit ad efficiendum, Efficax. Sicut supra ἀσθενὴς πρὸς ἐνέργειαν. [Quint. Sm. 14, 633. " Mesomedes 2." Schæf. Mss. * Εὔσθενος, Lucian. 3, 617. Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει, nisi leg. εὐσθενεστάτῳ. * " Πανευσθενὴς, Tzetz. Chil. 2, 569." Boiss. Mss.] Εὐσθενῶς, Valide, Firmiter, Constanter, Infractis viribus, Philo de Mundo, Ψυχαὶ τῶν ἄνωθεν εὐσθενῶς φιλοσοφούντων, Animæ eorum qui philosophiæ olim constanter indulserunt. Εὐσθένεια, ἡ, Virium integritas, Robur infractum et validum, ἰσχὺς, Suid., Hesychio δύναμις. [" Stob. 494, 4." Wakef. Mss.] Εὐσθενέω, Viribus polleo, Robustus et validus sum. Oppositum superiori ἀσθενέω. [" Felix sum, Æsch. Eum. 898." Wakef. Mss. " Thom. M. 382. Abresch. Æsch. 2, 120. ad Diod. S. 1, 323." Schæf. Mss. Εὐσθενέω, Εὐθενέω, Lobeck. Phryn. 466.]

" Ἰσοσθενὴς, Paribus viribus pollens, Æquali ro- " bore præditus, Æque pollens, Democr. Μικρὰ γὰρ " ὄρεξις πενίαν ἰσοσθενῆ πλούτῳ ποιήσει, i. e. ἰσοδύ- " ναμον, ἰσοκρατῆ." [Opp. 'A. 2, 466. " Jo. Climac. Scala p. 233." Boiss. Mss. * Ἰσοσθενῶς, Basil. 3, 50. Aët. 110, 26. * " Ἰσοσθένεια, Timon ap. Diog. L. 9, 73. * Ἰσοσθενία, Schol. Lucian. Icarom. 25." Boiss. Mss. Clem. Alex. Str. 8. p. 777. * Ἰσοσθενέω, Cyrill. Alex. 216.]

Καλλισθενὴς, Viribus decorus, Egregio robore præditus. AT Καλλισθένης, Nomen proprium, ut Δημοσθένης, de quo Suid.

[* " Λιποσθενὴς, Viribus defectus, Nonn. D. 14, 101." Wakef. Mss.]

Μεγαλοσθενὴς, Magnis viribus s. Magno robore præditus, Hes. v. Εὐρυσθενής. [" Toup. Append. in Theocr. p. 20. Herod. 753." Schæf. Mss. * Μεγαλόσθενος, Carm. Sibyll. 316. * Μεγαλοσθενέτης, Apollin. Metaphr. 284.] DICITUR ET Μεγασθενὴς, quod Poëticum potius est, itidem pro Viribus multum potens, Apoll. Rh. [1, 181. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 24." Schæf. Mss. * Μεγασθενέτης, Apollin. Metaphr. 236. 248. 286.]

" Ὁμοσθενὴς, Iisdem præditus viribus, Æque " validus." [" Chrys. in Matth. Hom. 59. T. 2. p. 378, 21. Πῶς δὲ καὶ ἀναιρήσει τὰ ὁμότιμα καὶ ὁμοσθενῆ καὶ * ὁμήλικα ;" Seager. Mss.]

Πανσθενὴς, Omnino robustus, Viribus omnes superans, Robore præpotens : unde ap. Hes. Πανσθενεστάτῳ, ἰσχυροτάτῳ. [" Clem. Alex. 857." Wakef. Mss. Cyrill. Alex. p. 730. 736. 778. 828. " Πανσθενέστατος, Theod. Prodr. Galeomyom. 91. * Πανσθενῶς, S. Joann. Damasc. Hymn. in Theogon. p. 7. Ed. Paris. 1570. * Πανσθενεὶ, Acta S. Theodotæ 250. Combef." Boiss. Mss. Greg. Naz. Carm. p. 22.]

Περισθενὴς, Nimium viribus potens, Viribus et robore suo modum excedens. In Lex. meo vet. περισθενέα exp. περισσῶς σθένει χρώμενον καὶ μὴ δυνάμενον ἑαυτὸν κατέχειν: additurque cod. modo dici περιώδυνος et περιαλγής. Plut. (6, 458.) e quopiam Poëta [Pind.] affert θανάτῳ περισθενεῖ, quoniam ex humano genere nemo tantis pollet viribus, ut morti obsistere queat. [" Jacobs. Anth. 6, 138." Schæf. Mss. * Περισθενέω, Od. X. 368.]

[* Πολυσθενὴς, Quint. Sm. 2, 205. 3, 128. 6, 21. Lucian. Tragop. 191. ubi πουλ. Poëtice.]

[* Ῥηξισθενὴς, Apollin. Metaphr. p. 279.]

[* Ταυτοσθενὴς, Ejusdem virtutis et roboris, Cyrill. Alex. de Trin. 469.]

Σθεναρὸς, Validus, Robustus, Viribus potens, Il. I. (501.) ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, [Soph. Œd. T. 468. " Monum. Byz. 7. ad Charit. 455. 756." Schæf. Mss.]

[* Σθενέω, unde * " Προσθενέω, Schol. Thuc. 1, 327." Dindorf. Mss.]

Σθενόω, Roboro, Confirmo, VV. LL. [" Wakef. S. Cr. 1, 91." Schæf. Mss. Σθενώσει, Hesychio ἐνισχύσει, δυναμώσει.]

Derivata sunt a Σθένος quædam etiam propria nomina : NIMIRUM Σθένελος, Nomen proprium viri fortis ap. Hom., et Poëtæ ap. Aristot. atque Athen. [Aristoph. Σφ. 1313.] ITEM Σθένιος pro Nomine proprio serpentis e Schol. Homeri. [" Heyn. Hom. 4, 255." Schæf. Mss. Item Nom. propr. Jovis, Plut. 10, 679. Ἀργεῖοι δὲ πρὸς τὴν τῶν * Σθενείων τῶν καλουμένων παρ' αὐτοῖς πάλην ἐχρῶντο τῷ αὐλῷ· τὸν δ' ἀγῶνα τοῦτον ἐπὶ Δαναῷ μὲν τὴν ἀρχὴν τεθῆναί φασιν, ὕστερον δ' ἀνατεθῆναι Διὶ Σθενίῳ. * Σθενεία, Minervæ epith., Lycophr. 1164. Item * Σθενιὰς, ad Hes. v. Σθενία.] Σθενὼ, οῦς, ἡ, Stheno, Soror Medusæ. [* " Σθενώνδας, Valck. Phœn. p. 764." Schæf. Mss.] Sunt et quædam compp. : UT Σθενέβοια, Nomen proprium mulieris et Tragœdiæ Euripideæ ap. Aristoph. B. [1043. 1049.] SIC Δημοσθένης, Καλλισθένης, Κλεισθένης, et similia, quæ paroxytonως proferuntur : appellativa autem oxytonως, ut in superioribus apparet. [Valck. Schol. in N. T. 2, 31.]

" ΣΙΑΓΩΝ, ονος, ἡ, Mala, Maxilla : quidam ita " dictam putarunt, quia σείεται περιαγομένη. Athen. " (416.) Ὁπότε κοπιάσειεν τὰς σιαγόνας ἐσθίων. Dici- " tur et de bove ap. Eund. (94.) Περὶ σιαγόνος βο- " είας. Item de equo ap. Xen." [Ἱππ. 1, 8. " D. R. ad Longin. 243. ad Charit. 298. Diod. S. 1, 319. 2, 279. Brunck. Soph. 3, 529." Schæf. Mss. De apro, Eust. p. 1602, 14.] " Συαγὼν pro σιαγὼν, " scribi κατ' ἀναλογίαν, testatur Athen. 3." [p. 94. ubi * Ὑαγὼν extat in Ed. Schw.] " Σιαγόνια iti- " dem pro Maxillis, e Deut. 18, (3.) affertur." [* Σιαγονίτης, ὁ, Alex. Trall. 1. p. 97. : sic leg. pro vulgato εἰς τοὺς σιαγονίζας μύας. " Σ. μῦς, Pallad. de Febr. p. 40." Kall. Mss.]

" ΣΙΑΛΟΝ, τὸ, Saliva, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 54.) Καὶ τὸ " σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσι. Masc. genere " etiam Σίαλος ap. Athen. legitur." [" Σίαλον, Σίαλος, ad Mœr. 347. 373. ad Herod. 198. Thom. M. 791. 862. ad Lucian. 1, 634. Heyn. Hom. 5, 574. Σίαλος, Toup. Opusc. 1, 336." Schæf. Mss. Polyb. 12, 13, 11. Σίαλον ἀναπτύων κοχλίας.] " Hinc Σιαλόχος, q. d. " Qui salivam fundit, sc. dum quempiam alloquitur ; " atque adeo qui hunc ipsum saliva respergit, s. sali- " vam ei inspuit. Vide Σιαλόχους ap. Hes." [et ejus Interprr.] " At in VV. LL. est perperam σιαλόγους per γ." [" Kuster. Aristoph. 126." Schæf. Mss. Leg. * Σιαλοχόος, ut ap. Aret. p. 56, 46. Est etiam * Σιελοχόος, ap. Eund. p. 5, 49. * Σιαλοχοέω, Hippocr. p. 357. 490. perperam vulgo * Σιαλοχέω. Vide Lobeck. Phryn. 574. * Ὁλοσίαλος, Sputo plenus, Athen. 617. κάλαμος. * Σιαλώδης, Salivosus, Dionys. P. 791.] " Affertur porro et Σιαλὶς, ίδος, ἡ, pro Saliva." [Hesychio βλέννος. Ἀχαιοί. AT * Σίαλις, ap. Athen. 392. est Nomen avis.] " Σιαλενδρὶς, Avis nomen, ap. " Callim." [1. p. 468., teste Hes.] " Σιαλίζειν, vide " in Σίαλον," [ubi tamen omissum est. Hes. Σιαλίζειν· ὅπερ ἴσον τὸ (τῷ) κατασπᾷν ἑτέρου ἐσθίοντος, ἢ καὶ περὶ δεῖπνον διαλεγομένους καταπίνειν τὸν σίαλον. Etym. M. Σιαλίζει μὲν τὰ βρέφη καὶ οἱ * ὑπεργηράσαντες, οὓς ἀναισθήτους λέγουσιν. Phryn. Bekkeri p. 62. * Σιαλισμὸς, Hes. v. Κερχνώμασι· τραχύσμασι, κυκλώμασι, * γαλισμοῖς. " Leg. Σιαλισμοῖς. Σίαλος est Sputum ; et σιαλίζειν, Sputo aspergere. Ut ῥαντίζειν Græcis accipitur ἀντὶ τοῦ ποικίλλειν, ita et σιαλίζειν, et σιαλῶσαι. Unde σιαλισμοὶ, et σιαλώματα, τὰ ποικίλματα, eadem cum κερχνώμασι. Quidam et σιγάλωμα pro eodem dixere, et σιγαλῶσαι." Salm. * Προσσιαλίζω, s. Προσσιελίζω, Spuo in aliquem, LXX. Lev. 15, 8.

* Σιαλεύω, unde] "Ἐνσιαλεύω, Inspuo. Ἐνεσιάλευεν, A "Hesychio ἐνέπτυεν." [* Σιαλικὸς, Gl. Salivarius.]

"Σίελος, sicut et σίαλος supra, Saliva. Dicitur "etiam Σίελον." ["Ad Herod. 198. ad Mœr. 347. 373. Thom. M. 791. 862." Schæf. Mss. Σίελος, Psell. de Dæmon. p. 89. "Theod. Prodr. Rhod. p. 101. 102. Psellus ap. Gaulm. ad Eumath. p. 12. * Σιελοποιὸς, Xenocr. de Aquatil. §. 47. (c. 22.) * Σιελώδης, Const. Manass. Chron. p. 86. in var. Σιαλ." Boiss. Mss.] "Hinc Σιελίζειν, Plinio Salivare, Salivam aut Salivarium lentorem emittere. Ita VV. "LL., quæ et πτυαλίζειν hac de re afferunt ex Alex. "Trall.: item, Οὐ παύονται σιελίζοντες καὶ ἀποπτύοντες, ex Eod." [Hippocr. 77.] "Unde Σιελισμὸς, "Symptoma, cum saliva plus æquo in os influit, ap. "Gal. 8 τῶν κατὰ Τόπους, c. 4.: item ap. Ægin. 3, "37. Ab hoc nomine σίελος dicta sunt et Σιελιστήρια "equorum, [e * Σιελιστὴρ,] i. e. Fræna s. Fræni: quia "salivam et spumam equis excitant, dum ipsa mandunt: unde Spumantia fræna ap. Virg. Ita VV. "LL., in quibus adduntur e Geop. (16, 1, 11.) hæc B "Apsyrti, de pullo equino, Τὸν χαλινὸν πρὸς τῇ φάτνῃ "* κρεμαστέον, ἵνα ψαύων συνεθίζηται, καὶ μὴ εὐλαβῆται τὸν ἀπὸ τῶν σιελιστηρίων ψόφον, Ne frænorum "sonantium strepitum reformidet: quod præceptum est ap. Virg. G. 3. et stabulo frænos audire "sonantes. Hujus rei meminit et Varro 2, 7." [* Σιελόω, unde * "Καρασιελόω, Sputo irrigo, Scriptt. Rei Accip. 79." Wakef. Mss.]

"Σίαλος, ὁ, Porcus saginatus, et quidem grandis, "aut saltem grandiusculus, Od. Ξ. (19.) ζατρεφέων "σιάλων:" [Φ. 363. ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο.] "Alibi "autem συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, itidemque σύας σιάλους dicit," [Od. Ξ. 41. 81. "Heyn. Hom. 5, 574." Schæf. Mss. Quint. Sm. 11, 170.] "Item Σίαλος, Axungia, ex Hippocr. de Victus Rat. "in Morb. Acut." [p. 403, 11. Σ. ἐγχηρώσας μαλακῷ δέρματι.] "Affertur et Σιαλώδης pro Pingui et opimo." ["Hippocr. 678." Wakef. Mss.] "Apud "Hes. autem est Σιαλοῦται, quod exp. τρέφεται. At "Σιαλῶσαι Idem esse ait ποικίλαι: quod significat C "Variegare." ["Heyn. Hom. 5, 41." Schæf. Mss.] "Extat etiam Σιάλωμα ap. eund. Lexicogr., qui ait "esse partem ὅπλου, quod θυρεὸν vocant. In VV. "LL. esse traditur Circulus scuti: Lascarin autem "ap. Polyb. interpretari Munimen. Locus Polybii "est hic, (6, 23, 4.) Ἔχει δὲ θυρεὸς σιδηροῦν σιάλωμα, "δι' οὗ τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται." ["I. q. σίελον, Saliva, Aret. 4, 2." Schn. Lex. "Toup. Opusc. 1, 415. ad Herod. 546." Schæf. Mss.] "Περισιαλόω, Circumcirca variego: a σιαλῶσαι, quod Hes. exp. ποικίλαι. Utuntur hoc verbo "LXX. Interprr. Exod. (39, 5.) Λίθους πεπορπημένους καὶ περισεσιαλωμένους χρυσίῳ καὶ γεγλυμμένους: quod exp. Astrictos et inclusos auro ac "scalptos."

[* Σιγαλόεις, "Digamma Æol. sic scriptum F sæpius mutatum est in Γ, velut in Hesychiano * Γέμμα pro Fέμμα, i. e. ἕμμα, et in Homerica voce Σιγαλόεντα, cujus originem ignorarunt Grammatici. Mollia vestimenta, quæ vulgo Græcis dicerentur ἱμάτια μαλακὰ, Homero dicuntur εἵματα σιγαλόεντα, nostris saltem in exemplaribus. Scribatur pro Γ Æolicum F, pro σιγαλόεντα habebimus σιFαλόεντα. Interserebant isthoc ævo Æoles ante vocales suum digamma, quo ejecto facile patet vocis origo: σίαλον est Sputum: inde * σιαλόεις, ex origine significans Molle instar sputi. Ros Gr. dicitur ἔρσος: hinc δροσόεις, Mollis instar roris: neglecta mox idea veteri sic dicebatur Quidquid molle esset et tenerum." Valck. Schol. in N. T. 2, 409. Hesych. Σιγαλόεν· ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμπρόν. * Σιγάλωμα γὰρ οἱ Σκύθαι (leg. σκυτεῖς) λέγουσιν, ἐν ᾧ τὰ δέρματα δασύνουσι (leg. λαμπρύνουσι.) Σιγαλόεντα· λαμπρὰ, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια. Σιγαλώματα· τὰ περιαπτόμενα ταῖς ὤαις. Vide Interprr., et ad Ἡνία σιγαλόεντα. Apollon. Lex. Hom. Σιγαλόεντα· σεσιγαλωμένα, (a * Σιγαλόω,) πεποικιλμένα· καὶ Σιγάλωμα καλοῦσιν οἱ σκυτεῖς, ἐν ᾧ τὰ ποικίλα τῶν δερμάτων μαλακύνουσιν. "Σιγαλόεις, Casaub. ad Athen. 64. ad Charit. 295. Jacobs. Anth. 8, 382. A Hymn. in Apoll., Epigr. adesp. 189. Heyn. Hom. 5, 41. 437. 439. 574. 7, 769. 8, 343. Σιγαλόω, Σιγάλωμα, 5, 41." Schæf. Mss. Od. E. 86. θρόνῳ φαεινῷ σιγαλόεντι, Athen. 28. ἀμύγδαλα, 295. μυῖα. Vide Schn. Lex. * Ἀπεσιγάλωσεν, exp. ἀπεσκήνωσεν, Bekk. Anecd. 422. * Νεοσίγαλος, Scholiastæ * νεοποίκιλος, Pind. Ὀ. 3, 8. Cf. Σιαλισμός.]

ΣΙΓΑΩ, Taceo, Sileo, opp. τῷ λαλεῖν, s. λέγειν, et τῷ φθέγγεσθαι, itemque τῷ ἐρωτᾶν: ut Ino illa Euripidea (Inus Fr. 14.) dicit se scire Σιγᾶν ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές. Et Simonides, μηδὲ πότε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δὲ, πολλάκις: ut et in distichis illis, quæ falso Catoni ascribuntur; nulli tacuisse nocet, nocet esse locutum. Od. T. (42.) Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε. Item, Πρὸς ταῦτα ἐσίγα, Xen. K. Π. 5, (5, 8.) Et σίγα λόγους ap. Eur. (Med. 81.) ne fida silentia rumpas, Supprime verba. Pass. Σιγάομαι, Taceor, Silentio prætereor. Heraclit. Ep. ad Hermod. Ἰσοχρονήσω B πόλεσι καὶ χώραις διὰ παιδείαν, οὐδέποτε σιγώμενος, Nulla ætas silebit nomen, Tamdiu vivet nomen Heracliti docti, quamdiu nomen regionis et urbis ipsius Ephesi. Bud. Et σιγηθὲν, Silentio retentum. Media autem vox activa signif. usurpatur ut ap. Aristoph. Πλ. (18.) οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι. DORICE Σιγῆν dicitur pro σιγᾶν, Tacere: [cf. Schæf. ad Greg. Cor. 227. 228. "Valck. Phœn. p. 125. 337. ad Ammon. 68. Animadv. 138. Zeun. ad Xen. K. Π. 437. Eran. Philo 168. Musgr. Alc. 79. Markl. Suppl. 669. Wakef. Eum. 938. Thom. M. 792. Jacobs. Anth. 7, 114. 9, 87. Σίγα, Mœr. 161. et n. Σίγα, σιῶπα, Brunck. Aristoph. 1, 38. (Λ. 529.) Σιγῶν λέγω, Jacobs. Anth. 10, 82. Σιγήσομαι, Aristoph. N. 1088. Valck. Hipp. p. 230. Soph. Œd. C. 113. * Σίγημι, Koen. ad Greg. Cor. 79." Schæf. Mss. Eur. Alc. 78. Τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου; Iph. T. 1076. ἐξ ἐμοῦ γε πάντα σιγηθήσεται: Ion. 859. πῶς σιγάσω; Dor. pro σιγήσω. * "Σεσιγημένως, Per silentium, Tacite, Chrys. Hom. 103. T. 5. p. 673, 39. Πρεσβεύεται πρὸς αὐτὸν ὁ Θεὸς, μονονουχὶ τοῦτο πρὸς τὸν C Ἠλίαν σ. βοῶν. * Σιγητέον, Tacendum, Idem Hom. 14. T. 5. p. 72, 7. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σ. ἡμῖν." Seager. Mss. Eur. Hel. 1403. "Tzetz. Ch. 6, 149. 13, 58." Elberling. Mss.]

[* Σιγητὸς, unde] Ἀσίγητος, ὁ, ἡ, Tacere non valens, Tacendi impotens; simpliciter, Non tacens; habet enim activam signif., ut Tacitus ap. Latinos. Nonno (Jo. 76.) ἀσίγητος θάλασσα, ut Sonans pelagus ap. Virg. Ab Eod. ἀσίγητοι dicuntur αἱ βίβλοι: lectorum enim voce loquuntur libri, ipsi per se muti et ἄφθογγοι. Quemdadmodum vero ἀσίγητος θάλασσα possemus interpretari etiam Garrulum s. Streperum mare, ita ἀσίγητοι Φαρισαῖοι ap. Eund., Loquaces. At ἀσίγητος ἑορτὴ exp. Dies celebris. ["Valck. Adoniaz. p. 212. Wakef. S. Cr. 3, 191." Schæf. Mss. * "Ἀσιγήτως, Silentio nunquam interposito, Chrys. Hom. 21. T. 5. p. 129, 37. χαίροντα, σκιρτῶντα, ἀ. δοξολογοῦντα." Seager. Mss. Andr. Cr. 309. Const. Apost. 8, 13. p. 406." Kall. Mss.] Ἀσιγησία, D ἡ, Tacere non posse, Tacendi impotentia, Plut. in suo περὶ Ἀδολεσχίας Libello (init.) Καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἡ ἀσιγησία, τὴν ἀνηκοΐαν· κωφότης γὰρ αὐθαίρετός ἐστι.

[* Σιγητικὸς, Taciturnus, Hippocr. p. 22, 48=15, 20.]

[* "Ἀποσιγάω, Omnino sileo, transitive, Chrys. in Ep. 2. ad Cor. Serm. 30. T. 3. p. 706, 15. Ἄκουσον πῶς υἱοῦ καὶ πνεύματος μέμνηται, καὶ τὸν πατέρα ἀποσιγᾷ." Seager. Mss. "Const. Apost. 3, 14." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Ἀποσίγησις, Hippocr. 22, 48.]

[* Διασιγάομαι, Pind. Ὀ. 13, 130. "Heyn. Hom. 5, 230." Schæf. Mss.]

[* Ἐσσιγάω, unde * "Ἐκσίγησις, ἡ ἄκρα σιγὴ, Eust. Od. Ω. 485. (p. 1698, 25.)" Boiss. Mss. Spohn. de Extr. Od. Parte p. 78.]

Κατασιγάω, Conticesco, Plato [Phæd. 107. "Mitsch. ad Achill. Tat. p. 286. Casaub. ad Athen. p. 10." Schæf. Mss.]

[* " Παρασιγάω, Theoph. ad Aristot. 2, 46." Kall. Mss.]

[* Περισιγᾶν, Hesychio ἀφέλκειν τοῦ προκειμένου, sed leg. περισπᾶν, Lobeck. Phryn. 415.]

[* Ὑποσιγάω, Sileo, Nihil dico ad ea quæ alius dicit, Æschines 50. Ἐγὼ διαφανὴς ἦν, οὐχ ὑποσιγῶν, ἀλλὰ συνᾴδων.]

Σιγὴ, ἡ, Silentium, Od. O. (439.) Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν. Sic enim quidam Codd. scriptum habent et subaudiunt ἔστω: alii autem σιγῇ: de quo paulo post. Xen. K. Π. 7, (1, 13.) Ἦν πανταχόθεν πολλὴ σιγή. Et σιγὴν ποιεῖσθαι ap. Herod. Indicere silentium, σιγάζειν. Alicubi reddi potest non modo Silentium, verum etiam Taciturnitas, oppositum habens ἀσιγησία: ut ap. Soph. Aj. (293.) p. 18. Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Et ap. Eur. Or. (637.) ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου Κρείσσων γένοιτ' ἂν, ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος. Quibus verbis docet, esse ubi silere præstet quam loqui, et contra, ubi loqui quam silere. Et Plut. in suo περὶ Ἀδολεσχίας libello, Σιγὴ δ' οὐ μόνον ἄδιψον, secundum Hippocratem, ἀλλὰ καὶ ἄλυπον καὶ ἀνώδυνον. ‖ DATIV. Σιγῇ in adverbium abiit, et signif. Tacite, aut etiam Submissa voce, Il. Δ. (431.) ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν Σιγῇ, δειδιότες σημάντορας, Od. T. (502.) Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσι, Hesiod. Ἔργ. (1, 103.) loquens de morbis et ægritudinibus, Αὐτόματοι φοιτῶσι κακὸν θνητοῖσι φέρουσαι Σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητιέτα Ζεύς. Rursum Il. Γ. (8.) ἴσαν σιγῇ, de Græcorum exercitu: Troës autem κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς: (134.) Σιγῇ ἕαται, Taciti sedent. Sic ἐᾶν σιγῇ, Plato de LL. Tacite relinquere. Et ap. Xen. Ἑλλ. 6, (4, 16.) Μὴ κραυγὴν ποιεῖν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν. Affertur et σιγῇ λόγον ποιεῖσθαι pro Submissa voce loqui. Interdum cum gen. construitur, et signif. Clam, Eur. (Med. 587.) σιγῇ φίλων, Clam amicis, Herod. (2, 140.) σιγῇ Αἰθίοπος, Clam Æthiope. In superiorum etiam locorum quibusdam pro Clam accipi potest. [" Sub v. Σιγάω, Sileo, tanquam nomen ponitur derivatum Σιγή: (similiter σιωπὴ sub v. Σιωπάω.) Talia semper inverti debent. Est enim σιγάω a σιγὴ, (ut τιμάω a τιμὴ,) hoc a σέσιγα verbi Σίζω, formati a litera Σ silentii judice. Vidit hoc Gramm. doctissimus, Heraclides Alexandrinus, e cujus scriptis, nobis deperditis, quæcumque habet optima, derivavit Eust., qui videatur ad Il. Ξ. p. 954. et Od. O. p. 580." Valck. Schol. in N. T. 2, 321. " Toup. Opusc. 2, 234. Ammon. 128. Σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας, Bibl. Crit. 3, 1, p. 40. Act. Traj. 1. p. 163. Wernsd. Poët. Lat. Min. 4. p. 849. Σιγὴν ἔχειν, Schol. Aristoph. Πλ. p. 197. Hemst. Σιγῇ, Heyn. Hom. 7, 662. Thom. M. 792. Aristoph. Εἰρ. 1053. Xen. Mem. 1, 1, 19. Toup. Emendd. 1, 351. Σιγᾷ, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 17." Schæf. Mss. " Σ. ἐφ' ἡμείων, Nonn. D. 29, 359. 48, 620. alibi." Wakef. Mss.]

[* " Ἀσιγὴς, Cyrill. Hier. 109. nisi forte leg. ἡσυχῇ." Kall. Mss.]

Σιγηλὸς SIVE Σιγηρὸς, Tacitus, Taciturnus, opp. τῷ ἀσίγητος. Utrumque ap. Suid. legitur, cum ait, Σιγηλὸς, ἄφωνος, σιγηρός: ubi etiam nota per σιγηρὸς veluti notius, exponi τὸ σιγηλός. Hes. quoque Σιγηλὸς exp. ἄφωνος, i. e. Voce carens, Cui vox adempta est, Mutus; vel Qui non loquitur, sed taciturnus est. [Σιγηλὸς, Soph. Tr. 416. Hippocr. 376, 16. "Toup. Opusc. 2, 192. Bergler. ad Alciphr. 421. Thom. M. 792. Markl. Suppl. 567. Zenodot. 3. Σ. ἥρως, Bast Lettre 97. Σιγηρὸς, Matth. Anecd. 1, 17. Σιγηλὸς, Σιγηρὸς, ad Mœr. 28. 343. Brunck. ad Poët. Gnom. 348." Schæf. Mss. Σιγηρὸς, LXX. Sir. 26, 16. Vide Schleusn. Lex. V. T.] Σιγηλῶς ET Σιγηρῶς, Tacite. Hes. Σιγηρῶς, σιγηλῶς, ἡσύχως, ubi iterum nota eum σιγηρῶς exponere per σιγηλῶς, ut contra Suid. σιγηλὸς per σιγηρός. AT Σίγηλος, proparoxytonum, e Cyrillo exp. Narcissus.

Σιγημονᾷς ap. Hes. legitur et exp. σιγᾷς: ut sit a VERBO Σιγημονάω, Taceo, σιγάω: id autem quasi a NOMINE Σιγήμων, Tacitus, Taciturnus. [" Cf. Παλαιμονέω a Παλαίμων, * Λησμονάω s. * Λησμονέω a Λήσμων." Corai. in Schn. Lex. Suppl. p. 178.]

A Σιγηλέος, Tacitus, ut σιγηλὸς et σιγηρὸς, Julianus Epigr. Κεῖται σιγαλέη. [* Σιγαλέως, Orph. Arg. 1001.]

[* Σιγώδης, Silens, Hippocr. 306, 49. A Schneidero non agnoscitur.]

Σῖγα, Tacite, i. q. σιγῇ: cujus adverbii posterior syllaba corripitur, ad differentiam imperativi σίγα, Tace. Eur. Hec. (532.) Σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔστω λεὼς, Taceat universus populus. Ubi etiam nota id loquendi genus. Aristoph. (A. 123.) κάθιζε σῖγα, Tacitus conside: ut Il. Γ. ἕαται σιγῇ, Taciti sedent. Itidem Apoll. Rh. 2, (48.) σῖγα δ' ἄπωθεν Ἑστηώς. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 17. Eur. Phœn. 1230. Hec. 532. Valck. Hipp. p. 237. Porson. Or. 140. Wakef. Phil. 258. Brunck. ibid. Aristoph. 3, 68. Markl. Suppl. 669. Lucac. Exerc. 120. Ἄκουε σῖγα, Brunck. Soph. 3, 494." Schæf. Mss.]

UNDE Σιγέρπης, Tacitus repens: ut serpentium genus, quod tacitum obrepit et clam mordet. Unde et ab Hes. exp. λαθροδάκτης, Clanculum mordens.
B [" Valck. Phœn. p. 53. Jacobs. Anth. 7, 258. Bentl. ad Callim. p. 313." Schæf. Mss.] Apud Hes. LEGITUR Σιγαλφοὶ, οἱ ἄφωνοι καὶ ἄγριοι τέττιγες, Mutæ et agrestes cicadæ. [" Sed quid sunt Mutæ cicadæ? Conjunxit HSt. quæ separanda sunt, omissa perperam distinctione, quæ est in Edd. post ἄφωνοι, omissoque articulo οἱ ante ἄγριοι, qui diversas indicat signiff. Solent enim Græci, quando de eadem re vel persona continuatur oratio, omittere articulum post καὶ, quem repetunt ubi de diversis sermo est, ut h. l. οἱ ἄφωνοι, καὶ οἱ κ. τ. λ. Prius tamen pertinere potius videtur ad Σιγηλοὶ, quod Kuster. monet. Mox Σιγηλός· ἄφωνος. Ad posterius cf. v. Ζειγάρη, et nott. ibi. Ipsa vero Glossa non videtur mendo carere." Alberti.]

Σιγάζω, Silere s. Conticescere facio, Obticescere jubeo s. cogo, Opp. K. 3, (285.) loquens de tympano e pelle lupina confecto, quod inter cetera pulsatur, Καὶ μοῦνον παταγεῖ, τὰ δ' εὔθροα μοῦνον ἐόντα Τύμπανα σιγάζει, κώφησέ τε πᾶσαν ἰωὴν, Cetera tympana,
C licet ante sonora, Obticescere cogit et omnem eorum sonum obmutescere. Xen. K. Ἀ. (6, 1, 22.) quoque σιγάζοντος usurpavit pro σιγᾶν λιπαροῦντος, Hes.

[* " Ἐπισιγάζω, Tzetz. Epist. 1. post Chil." Boiss. Mss.] Κατασιγάζω, Conticescere facio, Obticescere jubeo, Silentium impero, indico, et facio audientiam, Linguis favere jubeo, τὸ ἐπέχειν τὰς γλώττας ἀνακηρύττω, ut sacrorum præcones, Synes. Κατασιγαζόντων δὲ τῶν ἱεροκηρύκων, Herodian. 1, (9, 7.) Τῷ τε τῆς χειρὸς νεύματι τὸν δῆμον κατασιγάσας: 7, (5, 10.) Εἷς δυνάμει λόγων προὔχων, τοὺς λοιποὺς κατασιγάσας, ἡσυχάζειν τε προστάξας, Reliquis tacere ac paulisper requiescere jussis. Rursum 1, (4, 15.) Τοσαῦτα εἰπόντα ἐπιπεσοῦσα λειποθυμία κατεσίγασε. Synes. Ep. 44. Τοὺς λογοποιοὺς καταισχῦναί τε καὶ κατασιγάσαι, Illis rumorum auctoribus os occludere. Pass. Κατασιγάζομαι: unde ap. Athen. 1. Κατασεσιγασμένους ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας. [" Casaub. ad Athen. 1. p. 10. 13. Mitscherl. ad Achill.
D Tat. p. 286." Schæf. Mss. " Cum accus., Ælian. H. A. 893. * Κατασιγαστέος, Silendus, Clem. Alex. (170=200.) * Κατασιγαστικὸς, Qui silere facit, Eust. Il. 149, 52." Wakef. Mss. * " Παρασιγάζω, Tzetz. Ep. 1. p. 267." Elberling. Mss.]

ΣΙΔΗΡΟΣ, ὁ, Ferrum, Il. Z. (48.) et K. (397.) Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος, ubi nota epitheton. Alibi ab Eod. dicitur πολιὸς σίδηρος, et ἰόεις σίδηρος, et αἴθων σίδηρος, et ab Hesiodo κρατερὸς σίδηρος: quemadmodum et in Od. Ἔξω δ' ἠΰτε περ κρατερὴ δρῦς ἠὲ σίδηρος: et Od. T. (494.) ὡς στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος. Et μαλάσσειν σίδηρον ac βάπτειν, s. Ἐν ὕδατι βάπτειν ψυχρῷ, ut Hom. loquitur: qui etiam ait hanc βαφὴν esse σιδήρου κράτος. Item ap. Plut. κολλᾶν σίδηρον, et ap. Aristot. σίδηρον ἐργάζεσθαι. Et σιδήρου ἕνωσις μετὰ μολίβδου, Plumbatura. Fuisse autem ferrum ære posterius indicat Hesiod. his verbis, (Ἔργ. 1, 128.) Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

Sæpe *σίδηρος* accipitur pro Ense aut Alio telo ferreo, ut et Ferrum ap. Latinos. Il. Σ. (34.) *Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ*, Ψ. (30.) *ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι.* Sic ap. Plut. *θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες*: [cf. Eund. Pyrrho 9.] Item Hesiod. ('A. 128.) *Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον*: de thorace ferreo, ut videtur; is enim humeris circumdari solet. Apud J. Poll. vero *σίδηρος ὠδοντωμένος*, Ferrum dentatum, pro Serra, *πρίων*. Fem. etiam genere usurpatur *σίδηρος* a Nicandro Θ. 923. *σίδηρον Καυστηρῆς θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέρνοισι καμίνου.* Dicitur ETIAM *Σίδηρον* neutro genere, quo utitur [Herod. 7, 65.] Schol. Hom. Il. Δ. (151.) ubi ait *νεῦρον* ab Hom. vocari *ἐν ᾧ δέδεται τὸ σίδηρον, sc. τοῦ τόξου*: quæ scriptura in meo quoque Ms. exemplari extat. Ubi etiam nota *σίδηρον* vocari Ferream sagittæ cuspidem, quemadmodum et in l. quodam Homerico in *Νεῦρον* c. [" *Σίδηρος*, Valck. Phœn. p. 728. Hipp. p. 172. Reisk. ad Lysiam l. p. 30. Heyn. Hom. 8, 363. Ferramenta, Duker. Præf. Thuc. p. 7. Forum, ubi ferramenta venduntur, Wolf. ad Reiz. Acc. p. 76. (Xen. 'Ελλ. 3, 3, 7.) *'Εκ σιδήρου*, Heind. ad Plat. Gorg. 215. *Σίδηρον*, ad Herod. 540." Schæf. Mss. *Σίδηρα, τά*, Aret. Morb. Diut. 2, 13. " *Σίδηρος*, adj., Arrian. Eux. 120." Wakef. Mss.]

[* *Σιδηροβάρας*, Opp. K. 2, 174.] *Σιδηροβριθής*, Ferro gravis, Eur. ap. Aristoph. B. (1402.) de Achille, *Σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον*, Hastam ferrea cuspide, qua præfixa erat, gravem. *Σιδηροβρὼς, ῶτος*, Ferrum edens, adedens, Cotis epitheton ap. Soph. Aj. (820.) *Σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής*, i. e., inquit Schol., *σιδηροβρώτιδι, τὸν σίδηρον ἐσθιούσῃ*: [*σιδηροβρώτιδι* autem est a * *Σιδηροβρῶτις, ιδος, ἡ*. " *Σιδηροβρὼς*, Ruhnk. Ep. Cr. 154. Musgr. Tro. 436." Schæf. Mss.] *Σιδηρόδεσμος*, Ferrea vincula s. Ferreos nexus habens, ex 3 Macc. (4, 8.) *Σιδηροδέσμοις ἀνάγκαις ἄγονται*, Vinculis ferreis constricti trahuntur. [* *Σιδηροδέσμιος*, Joannes Antioch. Suidæ in *Νέρων*.] *Σιδηρόδετος*, Ferro vinctus, Herod. (9, 37.) *'Εν ξύλῳ σιδηροδέτῳ*, In soleis ligneis ferro obvinctis, [" Toup. Opusc. 2, 41. Valck. Hipp. p. 288. Diatr. 169. ad Herod. 710. ad Charit. 372. Heringa Obss. 147. Bacchyl. 9. Epigr. adesp. 401. Jacobs. Anth. 9, 217. Heyn. Hom. 7, 122." Schæf. Mss. " Anna C. 278. * *Σιδηροδέτης*, 230." Elberling. Mss. * " *Σιδηροδετέω*, Heracliti Epist. p. 61. Commel." Boiss. Mss.] *Σιδηροκμὴς, ῆτος*, Ferro domitus s. interfectus, ut *ἀνδροκμής*, Soph. Aj. (325.) *ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών*, i. e. *τῷ σιδήρῳ φονευθεῖσι*. [" Ruhnk. Ep. Cr. 168. Lobeck. Aj. p. 269." Schæf. Mss. * *Σιδηροκόπος*, Gl. Faber ferrarius, " Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 10. T. 3. p. 305." Seager. Mss. * " *Σιδηρονόμος*, potest esse vel Ferrum dirigens, ut *οἰακονόμος*, vel Ferro distribuens." Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 788. * *Σιδηρόπλαγκτος*, Schneidero susp. * *Σιδηρόπληκτος*, Dorice *Σιδαρόπλακτος*, Æsch. S. c. Th. 917. 918=904. 905. Blomf. *τάφων λαχαί*, Sepulcrorum sortitiones ferro factæ, i. e. Sepulcra ferro effossa. Conj. * *Σιδηρόπαλτος*. " Wakef. S. Cr. 3, 94." Schæf. Mss. * *Σιδηρόπλαστος*, Lucian. 3, 673. *βάσις*. * *Σιδηρόπλοκος*, Heliod. 9, 15.] *Σιδηροποίκιλος*, Lapidis nomen, Plin. 37, 10. Siderites ferro similis, litigio illata discordias facit: quæque nascitur in Æthiopia sideropœcilos ex ea fit, variantibus guttis. [* *Σιδηρόπτερος*, Schol. Apoll. Rh. 2, 1092. T. 2. p. 203. Schæf. * *Σιδηροπώλης*, Ferri venditor. * *Σιδηρόσπαρτος*, Lucian. Ocyp. 100. * *Σιδηρόστομος*, Epiph. 1, 963. * *Σιδηροτέκτων*, Æsch. Pr. 713. " Jacobs. Anth. 9, 196." Schæf. Mss.] *Σιδηρότευκτος*, Ferro fabricatus, Athen. [699.] *Σιδηροτόκος*, Ferri parens, Ferrum suo partu edens, i. e. Ferri ferax, Epigr. *σιδηροτόκος* * *'Ιβηριάς*. [" Jacobs. Anth. 9, 196." Schæf. Mss. * *Σιδηροτοκέω*, Schol. Apoll. Rh. 1, 1323. * *Σιδηροτόμος*, unde] *Σιδηροτομέω*, Ferro seco, incido, Epigr. [Anal. 2, 221. * " *Σιδηρότροχος*, Suid. v. *Περίγρα*, e Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. m. 42." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * *Σιδηροτρύπανον*, Ferri terebrum, Daimachus ap. Steph. B. 413. * *Σιδηρότρωτος*, Schol. Il. N. 323.] *Σιδηροφόρος*, Ferri ferax: *γαίη* ab Apoll. Rh. (2, 141. 1005.) dicitur regio Chalybum Pontica, quoniam ferri et in primis chalybis ferax est. [" Jacobs. Anth. 9, 196." Schæf. Mss. " Nonn. Jo. 19, 72." Wakef. Mss.] *Σιδηροφορέω*, Ferrum gesto, Arma fero: a *σίδηρος*, quod significat etiam Ensem, aut Alia arma ferrea. Thuc. 1, (6.) *Πᾶσα γὰρ ἡ 'Ελλὰς ἐσιδηροφόρει.* Sic Plut. (7, 110.) *Στεφανηφορεῖν καὶ κομᾷν καὶ σιδηροφορεῖν.* Pass. *σιδηροφορεῖσθαι* i. q. *σιδηροφορεῖν* significat. Thuc. 1, (5.) *Τότε σιδηροφορεῖσθαι τούτοις τοῖς ἠπειρώταις ἀπὸ τῆς παλαιᾶς λῃστείας ἐμμεμένηκε*, Ferrum gestare. Itidem Aristot. Polit. 2. *'Εσιδηροφοροῦντο οἱ 'Ελληνες.* [Plut. Cic. 31. " Wyttenb. Select. 309. ad Herod. 238. Diod. S. 1, 361. 2, 523." Schæf. Mss. Matth. Gr. Gr. 208. * " *Σιδηροφορία*, Const. Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss.] *Σιδηρόφρων, ονος*, Ferreus animo, Crudelis, Æsch. Pr. (242.) *Σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος*, Vir ferreo pectore: (S. c. Th. 52.) Qua signif. dicitur et *χαλκεοκάρδιος*. *Σιδηροφυὴς*, E ferro natus. Vide *Σιδηρῖτις*. [* *Σιδηρόχαλκος*, Lucian. Ocyp. 96. * *Σιδηροχάρμης, ὁ*, Pind. Π. 2, 4. *ἵπποι*. * " *Σιδηροχίτων*, Const. Manass. Chron. p. 122." Boiss. Mss. Nonn. D. 13. p. 368. 24. p. 850.]

[* *Σιδηραγωγὸς*, Sext. Emp. 263.] *Σιδηρουργὸς*, Qui ferrum tractat, s. exercet, *ὁ ἐργαζόμενος τὸν σίδηρον*, Aristot.: Faber ferrarius. [Theophr. H. Pl. 4, 8, 5. * *Σιδηρουργεῖον, τὸ*, Strabo 4. p. 290., 5. p. 328., 17. p. 1177. " Wessel. ad Diod. S. 1, 38." Schæf. Mss. Cf. *Σιδηρεῖον*.] *Σιδηρουργία, ἡ*, Ferraria officina, Ferraria fabrica, Plin. [* *Σιδηρωρυχεῖον*, vox vitiosa, Ptolem. Geogr. 2, 11. p. 53. Lobeck. Phryn. 232.]

'Ασίδηρος, ὁ, ἡ, Qui sine ferro est, Ferrum non habens. In Epigr. *ἀσίδηρος χείρ*, Manus ferro vacua, non armata. [" Musgr. Bacch. 703. (725.) Wakef. Herc. F. 151. S. Cr. 4, 49. Jacobs. Anth. 9, 168. 10, 184." Schæf. Mss. * *Αὐτοσίδηρος*, Eur. Hel. 360.] " *Βαρυσίδηρος ῥομφαία*, Gravis ferro ensis," [Plut. Æmilio 18. " Const. Manass. Amat. 5, 51." Boiss. Mss. * *Βραχυσίδηρος*, Pind. N. 3, 79. * *Μακροσίδηρος*, Eust. Od. B. 100. p. 1436, 11. * *'Ολοσίδηρος*, Schol. Apoll. Rh. 2, 99. Plut. Camillo 40. Æmilio P. 19. Diod. S. 2. p. 515, 32. " Herodian. Epimer. p. 40. Suid. v. *Αἰγανέα*: * *'Ολοσιδήριος*, v. *Ζιβύνη*." Boiss. Mss. " Ad Hesych. 1, 1583. n. 10." Dahler. Mss. * " *Περισίδηρος*, Ferro obductus, Diod. S. 1, 198. * *'Υποσίδηρος*, Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss. Plato de Rep. 3. p. 415.]

Σιδήρεος, ET *Σιδηροῦς*, per contr., Ferreus, Od. A. (204.) *σιδήρεα δέσματα*, Xen. K. Π. 6, (1, 17.) *σιδήρεα δρέπανα*, ubi etiam nota *σιδήρεα* pro *σιδηρᾶ*. Plut. *σιδηροῦν περιτραχήλιον, θώραξ, κράνος, κόμισμα*. Metaphorice autem idem Plut. dixit *σιδηροῦν σπλάγχνον*, quale est hominis *σιδηρόφρονος*. Sic Od. Δ. (293.) *Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν*, Il. X. (357.) *ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός*. Itidemque Od. Ψ. (172.) *ἦ γὰρ τῇγε σιδήρεον ἐν φρεσὶν ἦτορ*, Ferreum cor et crudele: quod declaratur hoc versu E. (191.) *οὐδέ μοι αὐτῷ Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων*. Similiter Æschines Athenienses vocat *σιδηροῦς*, *'Ω σιδήρεοι* (p. 77.), quod *τὰ μιαρὰ καὶ ἀπίθανα ῥήματα* Dem. *ἐκαρτέρουν ἀκροώμενοι*. [" *Σιδήρεος*, Musgr. Or. 1309. Warton. in Theocr. 2. p. 412. (22, 47.) *Σιδηροῦς*, Jacobs. Anth. 8, 45. 11, 377. Kuster. Aristoph. 121. De sono, Musgr. Rhes. 568. De numis ferreis, Kuster. Aristoph. 55. *Σιδηροῖ λόγοι*, Heind. ad Plat. Gorg. 215." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Thuc. 4, 100. 7, 62. Lobeck. Phryn. 208.] Metri causa pro *Σιδήρεος* DICITUR et *Σιδήρειος*, Il. Θ. (15.) *"Ενθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός.* Et *σιδήρειος ὀρυμαγδὸς*, P. (424.) Strepitus ferri collisi in prælio. Metaphorice autem Ω. (205.) *σιδήρειον νύ τοι ἦτορ*. [Opp. 'A. 5, 401. " Warton. l. c. ad Charit. 522. Jacobs. Anth. 6, 435. 7, 362. 8, 45. Wakef. Trach. 1260. Hegesipp. 3. Heyn. Hom. 5, 335. 7, 354. De sono, Musgr. Rhes. 568." Schæf. Mss. " Schol. Il. E. 385. (*ὁ "Αρεος ἀστὴρ, ὁ Σιδήρειος καλούμενος.*)" Wakef. Mss. * " *Σιδηραῖος*, Ferreus, Cyrill. Hier. 185." Kall. Mss.]

Σιδηρικὸς, Ferrarius, [Gl.] ut *σιδηρική*, sc. *τέχνη*,

Ars ferraria, quæ in exercendo ferro versatur, quæ et *σιδηρουργία* dicitur.

[* "*Σιδηρώδης*, Ferreus, Schol. Æsch. Pr. 64." Wakef. Mss.]

[* "*Σιδηρόεις*, Manetho 1, 313. * *Σιδηρήεις*, Jacobs. Anth. 9, 330. ad Charit. 341." Schæf. Mss. Nicander 'A. 51.]

Σιδηρίτης, itidem Ferrarius. [" Ad Herod. 518." Schæf. Mss. " Pind. N. 5, 35. (*πόλεμος*.)" Wakef. Mss.] Unde FEM. *Σιδηρῖτις*, *ιδος*, *ἡ*, ut *σιδηρῖτις τέχνα*, Ars ferraria s. fabrilis. J. Poll. 7, (106.) c. 24. scribit Eupolidem *σιδηρῖτιν τέχνην* vocasse Artem Xanthiæ *τοῦ σιδηρέως*, cujus statuæ inscriptum fuisse *Σιδηροφυής*. Item *σιδηρῖτις γῆ*, Terra ubi foditur ferrum, ut quidam volunt. *Σιδηρῖτις λίθος*, [Plut. 8, 540.] s. *σιδηρίτης λίθος*, dicitur interdum Magnes, interdum Adamantis quoddam genus: ille, quod ferrum attrahat, (unde et *ἐρᾶν τοῦ σιδήρου* a quibusdam dicitur:) hoc, quod ferreo splendore præditum sit. Plin. 36, 17. Quid ferri duritia pugnacius? sed cedit et patitur mores; trahitur namque a magnete lapide; domitrixque illa rerum omnium materia ad inane nescio quid currit, atque ut propius venit, assistit, tenetur que et complexu hæret: Sideritin ob hoc alio nomine appellant, quidam Heracleon. Idem 37, 10. Orites globosa specie, a quibusdam et Siderites vocatur, ignem non sentiens. Eodem l., c. 4. de adamantis generibus, Post hunc est siderites ferrei splendoris, pondere ante ceteros, sed natura dissimilis; nam et ictibus frangitur, et alio adamante perforari potest. Vide et *Σιδηροποίκιλος*. Est et *σιδηρῖτις πόα*. Idem Plin. 22, 17. Helxinen aliqui Perdicium vocant, quoniam perdices ea præcipue vescantur: alii Sideritin: nonnulli Parthenium. Idem 25, 5. de Achilleo, Aliqui et hanc Panacem Heracleon, alii Sideritin, et ap. nos Millefoliam vocant. Vide plura ibid. de differentia quam inter *ἀχίλλειον* et *σιδηρῖτιν* facere nonnullos scribit. Diosc. 4, 33. *Σιδηρῖτις, οἱ δὲ Ἡράκλειαν*, cujus tres enumerat species: 36. *Καλοῦσί τινες καὶ τὴν ἀχίλλειον σιδηρῖτιν*. Volunt autem denominatam hanc herbam a vi *τῶν τραυμάτων κολλητικῇ*. [" Hierobotane, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss. " Casaub. ad Athen. 146. Toup. Opusc. 1, 475. Diod. S. 1, 340." Schæf. Mss. " Schol. Nicandri 'A. 56." Wakef. Mss.]

Σιδήριον, *τὸ*, Ferrum, Ferramentum, Synes. Ep. 108. *Παρ' ὑμῖν δὲ οὐ χαλκεύεται τὰ πάνυ προμήκη ταῦτα σιδήρια*, Plut. *Σιδηρίῳ διελεῖν ἢ τεμεῖν*. Et *σιδήρια λιθουργὰ*, ap. Thuc. 4, (4.) p. 122. Ferramenta quibus lapicidæ utuntur. Plin. modo Telum interpr., modo Asciam, pro loco: ut pro his Aristot. H. A. de camelis, *Ἂν τύχῃ σιδήριόν τι ἐν τῷ σώματι ἐνὸν, τὸ ἔλαιον ἐκβάλλει, ὅταν πίνωσιν*, ipse ista habet, Olei potu tela, quæ corpori eorum inhæserunt, decidunt. Hæc vero Theophrasti de tilia, (H. Pl. 5, 3, 3.) *Μάλιστα ἀμβλύνει τὰ σιδήρια*, sic vertit, Citissime ascias retundit. [" Ad Charit. 255. ad Herod. 518. Casaub. Athen. 397. Reisk. ad Lysiam 1. p. 30. Kuster. Aristoph. 212." Schæf. Mss. " Schol. Nicandri Θ. 424." Wakef. Mss. * " *Σιδήρειον*, Ferrum, Schol. Eur. Hipp. 222." Kall. Mss.]

Σιδηρεύω, Ferrum tracto, *τὸν σίδηρον ἐργάζομαι*, *σιδηρουργῶ*, ut qui ferrum cudunt et diversos in usus ex eo ferramenta fabricantur. Ipse autem Faber ferrarius DICITUR *Σιδηρεὺς*, alio nomine *σιδηρουργός*. Ambo ap. J. Poll. leguntur 7, c. 24. [1, 84. Xen. 'Αγ. 1, 26. Πόρ. 4, 6. Cf. *Χαλκεύς*. " Themist. 236." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 12, 108. * *Σιδηρεία*, Valck. Callim. p. 158." Schæf. Mss. Ars ferrum effodiendi, Xen. K. 'A. 5, 5, 1. *Βίος ἦν τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας*.] INDE ET *Σιδηρεῖον*, *τὸ*, Ferraria fabrica, Officina fabri ferrarii, in qua aut ferrum coquitur aut cuditur, Aristot. Polit. 1. *Συνεπρίατο πάντα τὸν σίδηρον ἐκ τῶν σιδηρείων*. Posset et *σιδηρουργεῖον* dici, ut *χαλκουργεῖον* pro *χαλκεῖον*. [" Ad Herod. 518." Schæf. Mss.]

Σιδηρόω, Ferro munio, obduco, præfigo, [Gl. Ferro.] Unde *ἐσεσιδήρωτο*, Ferratum erat, ap. Thuc. 4, (100.) p. 154. init. Et *σεσιδηρωμένος*, Ferratus, Ferro munitus. Posidippus ap. Athen. (376.) *ὅστις ἂν θώρακ' ἔχῃ Φολιδωτὸν, ἢ δράκοντα σεσιδηρωμένον*. [" Ad Herod. 539. Lennep. Phal. 189. Diod. S. 2, 471." Schæf. Mss. * *Σιδήρωμα*, Gl. Ferrumen, " Nicet. Eugen. 8, 96." Boiss. Mss. * *Κατασιδηρόω*, Ferro obduco, Diod. S. 13. p. 360, 2.]

[* *Σιδηρίζω*, Paul. Ægin. 6, 21. Gal. de Potest. Simpl. 3. T. 2. p. 21. B. 43. Ald.]

[* *Σιδηρὼ*, Nom. propr., accus. *Σιδηροῦν*, ad Greg. Cor. 428. Schæf. " Ad Diod. S. 1, 312. Valck. Phœn. p. 243. Jacobs. Exerc. 2, 173." Schæf. Mss.]

Σίδαρος, Dorice pro *σίδηρος* dicitur, Æolice etiam, ut quidam volunt, Pind. ap. Athen. (564.) *ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, Ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται Μέλαιναν ψυχάν*. INDE *Σιδαρόδετος*, Ferro vinctus aut annexus, pro *σιδηρόδετος*, Bacchyl. ap. Stob. de Pace, *Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξι αἰθᾶν ἀράχναν Ἱστοὶ πέλονται*: qui versus a Plut. quoque in Numa (20.) citantur, p. 133. meæ Ed. In VV. LL. male scriptum LEGITUR *Σιδαρόθετος*, et substantive exp. Armamentarium. In iisd. HABETUR *Σιδάριος*, Faber ferrarius: quod et ipsum mendi suspicione non caret. [Hes. habet *Σιδάριος· χαλκεύς*. Item * *Σιδάρεοι· παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις* (249.) *Σιδάρεοι θεοὶ, ὡς ἐν Βυζαντίῳ ἔτι εἰσὶ ἐν τῷ λεπτῷ νομίσματι, ᾧ σιδηρῷ καὶ ἐλαχίστῳ ἐχρῶντο Βυζάντιοι*. Vide Interprr.]

ΣΊΚΥΟΣ, VEL *Σικυὸς*, nam et *ὀξυτόνως* et *προπαροξυτόνως* scribitur, Cucumis. Plut. Symp. 1, (10.) *Τρώγων σίκυον, ὡς ἐφάνη μελιτώδης ὁ χυμός*. Et mox, *Ὡσὰν οἰκείου καὶ συγγενοῦς οὔσης τῷ σικύῳ τῆς γλυκύτητος*. Dulces autem præ ceteris sunt, qui a maturitate dulcedinis effectrice dicuntur *σίκυοι πέπονες*, et frequentius *πέπονες*, subaudito substantivo *σίκυοι*, ut suo loco admonui; a Cratino *σίκυοι σπερματίαι* nominati, teste Athen. (68.); a Gal. composita voce *σικυοπέπονες*, in l. *περὶ Τροφῶν Δυνάμεως*, 2, 4. ap. eund. Gal. 8 Simpl. *Σίκυος ἐδώδιμος*, Cucumis edulis, Qui esui est, ut sunt sativi; sunt enim et *ἄγριοι σίκυοι*, Sylvestres cucumeres: de quibus Plin. 20, 1. Marcell. Empir. Radicis cucumeris agrestis, quem *σίκυον ἄγριον* dicunt. De cucumerum generibus vide Theophr. H. Pl. 7, 4.: Athen. (73.) Plin. 19, 5. [" Casaub. ad Athen. 121. omnino Schneid. ad Colum. 545. ad Lucian. 1, 435. Jacobs. Anth. 9, 163. Phryn. Ecl. 108. De quant., Dawes. M. Cr. 253. *Σικυὸς σπερματίας*, Casaub. ad Athen. 142. Herodian. Philet. 463. et n." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 63. Schneid. Ind. ad Scriptt. R. R., Lobeck. Phryn. 258.] DICITUR ET *Σίκυς*, *υος*, nominativo casu, ut *στάχυς*, teste Athen. (73.) quo utitur post Alcæum Diosc. 2, 163. *Σίκυς ἥμερος εὐκοίλιος*. Itidemque 4, 154. *Σίκυς ἄγριος τῷ καρπῷ μόνῳ διαφέρει τοῦ ἡμέρου σίκυος*. [" Phryn. Ecl. 108." Schæf. Mss. * *Σίκος*, Gl. Cucumer, Cucumis, sed male pro *σίκυς*, s. *σικυός*.]

Σικυοπέπων, *ονος*, *ὁ*, i. q. *σίκυος πέπων*, Cucumeris genus, quod Pepon nominatur, Gal. de Alim. Fac. 2, 4. *Ὁ μηλοπέπων ἐν ἑαυτῷ περιλαβὼν τὸν πέπονα ἔχει· ὅθεν ἔνιοι τῶν ἰατρῶν οὐδὲ ἁπλῶς ἠξίωσαν ὀνομάζειν τοὺς πέπονας, ἀλλ' ὅλον τοῦτό φασιν χρῆναι λέγεσθαι Σικυοπέπων*. Cur autem ii cucumeres DICANTUR *Πέπονες*, ibid. his verbis docet, *Ἡ γάρ τοι πέπων φωνὴ τὸ οἷον πέπανον ἐνδείκνυται, τουτέστι τὸ πεπεμμένον· ὅπερ ὑπάρχει καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅσα πεπαίνεται*. [" Casaub. ad Athen. 142. Schneid. ad Colum. 545. Phryn. Ecl. 108. Jacobs. Anth. 10, 86." Schæf. Mss.]

Σικυήλατον, Cucumerarium, [Gl. " Hippocr. de Genitura T. 1. p. 131. Lind." Boiss. Mss. " Σ. et * *Σικυήρατον*, Phryn. Ecl. 31. (86. Lob.) Garner. ad Basil. M. 1. p. 392. 393. ad Diod. S. 1, 252." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Σικυώδης, Cucumerarius, [Theophr. H. Pl. 7, 13, 1.]

Σίκυον, *τὸ*, Semen cucumeris, Theophr. H. Pl. 7. [Plut. Q. S. 1, 10, 2. " Phryn. Ecl. 109." Schæf. Mss.]

Σικυηδὸν, Cucumeris in modum: ut *σικυηδὸν ῥη-*

γνυσθαι dicuntur ossa ap. Paul. Æg. 5. (6, 89.) Quæ autem illa fracturæ species sit, Gorr. in Κάταγμα docet his verbis, 'Ραφανηδὸν, quod est fractura ossis per ejus crassitudinem transversim facta, dicitur aliis nominibus σικυηδὸν et καυληδὸν, e cucumerum et caulium fractorum similitudine.

Σικύδιον, τὸ, Parvus cucumis, dimin. a σίκυς s. σίκυος. Utitur Phrynichus ap. Athen. [73.]

[* "Σικυὼν, ῶνος, ὁ, Locus cucumeribus consitus, Phryn. Ecl. 66." Schæf. Mss.]

ΣΙΚΥΑ, ἡ, Cucurbita, alio nomine κολόκυνθα s. κολοκύνθη dicta, item et σικυωνία, Athen. (58.) Εὐθύδημος Ἀθηναῖος ἐν τῷ Περὶ Λαχάνων, σικύαν Ἰνδικὴν καλεῖ τὴν κολοκύνθην· Μεγαλοπολῖται δ' αὐτὴν σικυωνίαν ὀνομάζουσι. Σικύα vocatur etiam ἡ κολοκυνθὶς, cui vis purgatrix inest. Apud Hippocr. enim σικύην ἄτμητον Gal. exp. κολοκυνθίδα ἀδιαίρετον, Integram colocynthidem: quæ alia est quam σικύη ἀπιοειδής. || Est et ἰατρικὴ σικύα, ut Gal. appellat infra in Σικυώνη. Lat. et ipsi Cucurbitam vocant, ut Satyricus, Jamdudum caput hoc ventosa cucurbita quærit. Est autem Instrumentum concavum, quod ad multos usus cum flamma corporibus adhibetur. E tribus præcipue materiis fieri solebant, vitrea, cornea, ærea; nam argenteas, quod vehementius ignirentur, rejiciebant. Æneæ figura diversæ erant; erant enim aliæ humiliores, aliæ altiores: aliæ planis labris, aliæ resimis, aliæ obtusis, aliæ ore acuto. Qua de re plura ap. Gorr. Celsus Cucurbitulas appellat, 2, 11. Cucurbitularum vero duo sunt genera: æneum et corneum. Ænea, altera parte patet, altera clausa est: cornea, altera parte æque patens, altera foramen habet exiguum. Plut. in suis περὶ Πολυπραγμοσύνης et περὶ Εὐθυμίας libellis, Αἱ σικύαι τὸ χείριστον ἐκ τῆς σαρκὸς ἕλκουσιν. Et σικύας προσβολὴ, Applicatio cucurbitulæ, ap. Aristot. et Athen. Itemque et σικύαι ἀργυραῖ ap. Lucian. Reperitur ETIAM Σικυῖα diphthongo scriptum et perispωmenωs, Gal. de Cucurb. Σικυῖα δύναται τὴν ὕλην κενῶσαι. Itidemque ap. Hippocr. de Antiqua Medic. Δύναται ἡ σικυῖα ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἕλκειν. ["Σικύα, Valck. Diatr. 169. Phryn. Ecl. 192. Brunck. Aristoph. 1, 34. Ænigma 7." Schæf. Mss. Plut. 8, 58. Nicander Θ. 911. Schneid. Ind. Theophr. Σικυῖα, Lucian. 3, 124.]

[* Σικυάζω, Gl. Cucurbito, Arrian. Epict. 2, 17. "Ad Hesych. 2, 1185. n. 6." Dahler. Mss.]

Σικυώνη, i. q. σικύα, Cucurbita. Σικυώνην ap. Hippocr. quatuor significare scribit Gal. Lex., sc. τὴν κολοκυνθίδα, τὴν ἀπιοειδῆ κολοκύνθην, τὴν ἰατρικὴν σικύαν, τὴν * ἀπύθμενον καὶ κωνοειδῆ σικύαν. Idem Gal. ap. Eund. σικυώνης σπόγγον exp. κολοκυνθίδος τὸ ἔνδον. ["Casaub. ad Athen. 121." Schæf. Mss.]

Σικυωνία, i. q. σικύα et σικυώνη, Cucurbita. Vide Σικύα. [Plut. 6, 585. "Jacobs. Anth. 12, 346. Casaub. ad Athen. 121." Schæf. Mss.] || Alioqui Σικυωνία significat etiam Sicyoniorum regionem, subaudito substantivo χώρα: ut Paus. (Att. 27, 6.) Ἐς δὲ τὴν Σικυωνίαν ποιησάμενος ἀπόβασιν. Id autem Σικυωνία est a MASC. Σικυώνιος. Diciturque Σικυώνιος, Is qui ortus est ex ea urbe quæ VOCABATUR Σικυών: ut Athen. (541.) Κλεισθένης ὁ Σικυωνίων τύραννος. Itidemque Σικυώνιον ἔλαιον dictum fuit, quod maxime in Sicyonia fieret, Diosc. 1, 33. Similiter Quædam calceamenta vocabantur Σικυώνια eand. ob causam, quorum tum J. Poll. (7, 93.) meminit, tum Athen. (155.) Ἐνδυόμενον αὐτὸν κροκωτὸν, καὶ ὑποδούμενον σικυώνια, διατελεῖν ὀρχούμενον. Meminit et Lucr., pulcra in pedibus Sicyonia rident. [Ἐμβὰς Σικυωνία, Lucian. 3, 16. Cic. de Orat. 1. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles, et apti ad pedem, sed non viriles. Cf. Interprr. ad Hes. v. Σικυώνια.] Forsan autem Σικυὼν dicta fuit ista urbs a cucumerum aut cucurbitarum ibi nascentium copia, ut Σελινοῦς, Ὀποῦς et similia alia oppida nomen a σελίνου et ὀποῦ ibi provenientis copia reperisse existimantur. Aristot. Polit. 5. Ἡ περὶ Σικυῶνα τυραννίς. Apud Athen. (33.) Ἀθήνησι καὶ Σικυῶνι, pro ἐν Σικυῶνι, ut idem Athen. et Xen. loquuntur. A Σικυὼν est ET Σικυωνιακὸς SIVE Σικυωνικὸς, Athen. (196.) Πίνακες τῶν Σικυωνιακῶν ζωγράφων, (271.) Μέναιχμος ἐν Σικυωνικοῖς. ["Σικυὼν, ὁ, ἡ, Wassenb. ad Hom. 75. (Apollon. de Adv. 555.) Σικυώνιος, Toup. Opusc. 1, 202." Schæf. Mss. * Σικύωνος, Nomen lapidis, Plut. 10, 797.]

"ΣΙΚΧΟΣ, Hesychio ἀηδής: sed præfigitur alia "exp., ὁ μικρὸς σῖτος: pro quibus μικρὸς σῖτος reponitur * μικρόσιτος. Illa autem exp. per ἀηδὴς, non "male convenit cum hoc Athenæi loco, 6. (p. 262.) "Δύσκολος, ὁ δυσάρεστος καὶ σικχός; unde exp. Morosus. Sed vicissim cum altera illa exp., si legatur μικρόσιτος, convenire videntur quæ Suidas de "hujus vocabuli signif. scribit: dicens esse, τὸν ἀνόρεκτον καὶ ἀσθενῆ: et afferens e Plut. (7, 323.) locum in quo σικχοὶ et νοσώδεις copulantur. Sed "exp. item σκώπτης. Quinetiam sequitur ap. eundem illa explicatio ὁ μικρὸς σῖτος." ["Wyttenb. Præf. ap. Plut. p. lxii. Valck. Oratt. p. 340. ubi et de * τὰ σίκχη. * σικχότης, Toup. Opusc. 1, 416. Phryn. Ecl. 97. (226. Lob.) Coray Theophr. 223. Jacobs. Anth. 7, 253." Schæf. Mss. Glossæ Labbeanæ: Σικχός· βδελυρὸς, Fastidiosus, Tetrum aspectum, (l. Teter aspectu,) Tædiosus.] "Ἄσικχος, Qui non "est σικχὸς s. ἀηδὴς, Plut. (6, 500.) de vino, Ποτῶν "ὠφελιμώτατόν ἐστι καὶ φαρμάκων ἥδιστον καὶ ὄψων "ἀσικχότατον. Et in Lyc. (16.) de Spartanis nutricibus, Ἐκτρέφουσαι τὰ βρέφη εὔκολα ταῖς διαίταις "καὶ ἄσικχα, καὶ ἀθαμβῆ σκότου, i. e. οὐχ ὀψίκορα, "Non fastidiosa in cibis, Facilia in victus ratione; "sunt enim qui delicatis tantum assuerunt, cetera "fastidiant." ["Valck. Oratt. p. 340. Toup. Emendd. 2, 161." Schæf. Mss. Cf. Wyttenb. ad Plut. p. 617. Σικχότης, ibid. Eust. 972=959. Σίκχος, (τὸ,) Gl. Tædium. "Σίκχη, τὰ, Res tædiosæ, abominabiles, Symm. Ezech. 20, 7. Non vero Symmachum, sed Aquilam scripsisse τὰ σίκχη (a σίκχος, quod duobus exemplis munivit Toup. Emendd. in Suid. 3, 128.) suspicatur Valck. Annott. Cr. in Loca quædam N. T., Opusc. Philol. Cr. 2, 217." Schleusn. Lex. V. T.]

"Σικχάζομαι, Irrideor," [gestu præsertim eo, qui est fastidientium.] "Σικχαζόμενος, Hesychio σκωπτόμενος." ["Jacobs. Anth. 7, 253. 10, 18. Phryn. Ecl. 97. (226. Lob.)" Schæf. Mss.]

"Σικχαίνομαι idem esse traditur, sed a Phrynicho "rejici ut barbarum:" [p. 96=226. Σικχαίνομαι· τῷ ὄντι ναυτίας ἄξιον τοὔνομα· ἀλλ' ἐρεῖς βδελύττομαι, ὡς Ἀθηναῖος. "Verbi nulla antiquior memoria, quam in Callimachi Epigr. (29.): hinc accedunt Arrianus (Diss. 3, 16, 7. 4, 8, 34.) et M. Anton. 5, 9." Lobeck. "Σικχαίνω, proprie Nauseam facio, deinde Fastidio, Piget me, ut redditur in Glossis Gr. Lat., Tædesco, Aversor, Detestor, Aqu. Gen. 27, 46. ἐσίκχανα, Num. 21, 5. σικχαίνει, Exod. 1, 13. ἐσικχαίνοντο. Vide Drus. in Frr. Vett. Interprr. Gr. p. 39. et cf. Interprr. ad Hes. v. Σικχαζόμενος, Hemst. ad Lucian. 1, 372. et Gataker. ad M. Anton. 5, 9. p. 150." Schleusn. Lex. V. T.: Glossæ Labbeanæ: Σικχαίνομαι· Tædeo, Tædesco, Tædet me. Σικχαίνομαι τοῦτον τὸν ἄνθρωπον· Tædet me hujus hominis. Σικχαίνω· Fastidio. "Valck. Oratt. 340. Heringa Obss. 222. P. Abresch. Paraphr. 213. Kuster. Præf. ad Jambl., Jacobs. Anth. 7, 253." Schæf. Mss.] "Σικχαντὸν, Molestum, Injucundum, Suidæ "ἀηδές." [Σικχαντὸς, Gl. Tædiosus, Teter: Σικχαντήν· Tetram. "P. Abresch. l. c." Schæf. Mss. M. Anton. 8, 24. Ἔλαιον, ἱδρὼς, ῥύπος, ὕδωρ, γλοιῶδες, πάντα σικχαντά. "Σικχαντὸς, Horridus, Odio et fastidio dignus, unde et In horrore esse pro σικχαντὸν εἶναι, ap. inferioris ævi Scriptores." Salmas. ad Spart. p. 144. s. H. A. T. 1. p. 642.] "Sic Σικχασία, Tæ"dium, Molestia, VV. LL." [Gl. Tædium, Tæditudo, Fastidia. Σικχασία vocatur Molestum fastidium, et ἀνορεξία mulieribus gravidis familiaris. Legitur in Moschione de Morb. Mul. c. 28. p. 12=3. Πόθεν εἴρηται κίσσα; Κατὰ μέν τινας ἀπ' αὐτοῦ, διότι σικχασίαν ταῖς ἐγκυμονούσαις γυναιξὶν εἰσφέρει. Cf. Castelli Lex. Med. * Ἀποσικχαίνω, Epiph. 1, 1101,

* Σικχείομαι τὴν ὕβριν, Gl. Pertæsum est injuria, (l. injuriæ.) * Σικχειῶμαι reposuit Vulc.]

" AT VERO ἡ Σίκχας Polluci (9, 85.) est Calcea- " menti genus, κρηπῖδι simile: dictum ἐκ τοῦ συνέ- " χειν τὸν πόδα: cum Hesychio Σίκχαι sint κράσπεδα, " Fimbriæ." [Apud J. Poll. l. c. σίκχας falsa est lectio pro συκχὰς, vide Interprr. ad Hes. v. Σύκχοι, et Lex. VV. Peregr. cxi. b.]

[* Σιαίνω, Schol. Lucian. T. 1. p. 372. Τὴν κινάβραν· κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν τῷ πάντας σιαίνειν. " Persuadeo mihi Σιαίνειν verbum recentioris esse Græcitatis, quod corruptum e σικχαίνειν significet Fastidium creare, quale solet odor ingratus ac teter; at Fastidire, Aversari, σιαίνεσθαι. Cyrilli Gl. Σιαίνομαι. Tedo (Tædeo). * Σιαντία· Fastidia. * Σιαντός· Teter. Iisdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι ejusque derivata explicanda. Fallitur Cang. Gl. M. et I. Gr. in * Σιάνειν: nam Nicephori et Jo. Moschi σιανθεὶς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι repeti: utrique loco potestas assignata plane convenit; aliena est, quam ille dedit, interpretatio, Captata animi æqualitate. (Niceph. Presb. in Vita Ms. S. Andreæ Sali: Καὶ σιανθεὶς οὖν ἐν τῷ πικρῷ, ἔφη. Jo. Moschus in Limon. c. 205. Ἀκούσας δὲ ταῦτα παρ' αὐτοῦ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, σιανθεὶς, καὶ ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν, ἐδάκρυσεν.) Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 113. restitui commode possit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνειν, (vulgo * διασιαίνειν,) propter illud στυγνότητα nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα proprie Hircorum fœtor: præterea notat Quemvis tetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet, sive malis, omnes fastidiant. An potius parva mutatione legi præstat? λέγει δυσωδίᾳ αὐτὸν πάντας σιαίνειν, ait Lucianus gravi fœtore philosophum eum omnibus esse fastidio." Hemst. " Σιαίνω, Bibl. Crit. 3, 1. p. 81. Valck. Oratt. 339. P. Abresch. Paraphr. 213." Schæf. Mss. Διασιαίνω, Schn. Lex. Suppl.]

" ΣΙΛΥΒΟΝ, Spina lata, VV. LL. e Diosc." [3, 10. 4, 159. Apud Schn. Lex. * Σίλυβος, ὁ. Hes. * Σίλλυβον· ἀκάνθιον ἁδρὸν καὶ ἐδώδιμόν τι, καὶ τῶν βιβλίων τὸ δέρμα. * Σίλλυβοι, s. Σίλλυβα, sunt Pelles, quas oræ vestium assuebant, et quibus libros integebant. Apud Hes. * Σίλλυμα· κροσσοί, sed leg. Σίλλυβα, ut ap. J. Poll. 7, 64. Τοὺς δὲ θυσάνους καὶ σίλλυβα οἱ παλαιοὶ καλοῦσι ποιηταί.] " Σίλλυβα, poëtice, Fimbriæ, θύσανοι, J. Poll." [In Lexx. male * Σίσυβος, Fimbria, ex Eust. * Σιβυλλιᾷν, Hesychio τὸ τοὺς κροσσοὺς ἀποσείεσθαι, male pro * Σιλλυβιᾷν, corrigente Bentl. Ep. ad Mill. p. 35. Cf. Cic. ad Att. 4, 4. Iisque imperes, ut sumant membranulam; e qua indices fiant, quos vos Græci, ut opinor, συλλάβους appellatis. " Vide Clav. in Græcis, ubi docui σιλλύβους scr." Ernesti.] " Σιττύβα, Vestis pellicea. " Vide Hes., qui exp. etiam ἱμαντάριον." [J. Poll. 7, 70. Σιττύβα· χιτὼν ἐκ δέρματος. Arcad. 122. * Σίτταβον. τὸ μικρὸν δέρμα. Phot. * Σίττυβα· δερμάτια. Cic. ad Att. 4, 5. Bibliothecam mihi tui pinxerunt constructione et sittybis, sed leg. sillybis, ut in Ep. 4. Cf. Voss. ad Catull. 19. p. 53.] " Σίττυβος, Vasis genus " quoddam. Secundum quosdam i. q. λοπὰς, s. κάκ- " καβος. Vide Eust." [" et Antiphanem ap. Athen. 169., e quo sua hausit Eust." Schw. Mss. J. Poll. 10, 106.]

" ΣΙΛΦΗ, Blatta, Bud. e Diosc. Traditur ab Ari- " stot. (H. A. 8, 17.) esse Insecti genus, quod sene- " ctutem exuit." [" Phryn. Ecl. 132. Even. 16. et Jacobs." Schæf. Mss. Schneid. ad Nicandri 'A. p. 177.] " Τίλφη ap. Lucian. (3, 114.) pro σίλφη, " Blatta, Τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις " οἰκήσεις, ubi indoctum ridet libros multos ementem." [Phryn. Ecl. 301. Σίλφην· καὶ τοῦτο διεφθαρμένον· τίλφην γὰρ οἱ παλαιοὶ λέγουσιν. " Triplex reperitur hujus nominis scriptura; una usitatissima σίλφη, Aristot. H. A. 9, 19. p. 381. (Camotus, * στίλφη.) Ælian. H. A. 1, 37. Lucian. Gall. 31. Diosc. 1, 38. 77. tum Gal., Aët., Paulus, quos citat Schneider. ad Arist. 2, 641. Τίλφη, Lucian. l. c. Tertia * Τίφη, Aristoph. 'A. 920. 925. J. Poll. 7, 20. quæ et Phrynicho restituenda videtur. Schol. Aristoph. N. 920. Οἱ Ἀθηναῖοι τίφην καλοῦσι τὴν καλουμένην σίλφην." Lobeck.]

ΣΙΜΟΣ, Simus, i. e. Qui pressis est naribus, ut Servius exp.: Plut. (6, 207.) Τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικὸν, ubi sibi opposita sunt σιμὸς et γρυπὸς, Qui sima nare est, et Qui aquilino s. adunco naso est: quemadmodum et ap. Xen. K. Π. 8, (4, 9.) σιμὴ γαστὴρ, et γρυπηγαστήρ: magis tamen improprie dicta; proprie enim de naso dicuntur: ut idem Xen. Σ. (5, 6.) Τὸ σιμὸν τῆς ῥινὸς, pro ἡ σιμότης, i. e. Naris sima: et Aristot. Polit. 5. Ῥὶς παρεκβεβηκυῖα τὴν εὐθύτητα τὴν καλλίστην πρὸς τὸ γρυπὸν ἢ τὸ σιμόν. Lucian. (3, 278.) dicit etiam ῥῖνα σιμὸς, Qui nare sima est. In hepate σιμὰ dici ajunt τὰ κάτωθεν ὑποψαύοντα τῆς γαστρός. Gal. ad Gl. 2. Τὰς ἐν τοῖς σιμοῖς τοῦ ἥπατος φλέβας διεξέρχεται, ἔξω εἰς τὰς ἐν κυρτοῖς μεταληφθέν. Loca etiam quædam σιμὰ dicuntur, i. e. Acclivia, Ardua: ut ap. Aristot. Probl. 2, 38. πρὸς τὰ κατάντη et πρὸς τὰ σιμὰ, opposita sunt. Ibid. Αἱ πρὸς τὸ σιμὸν πορεῖαι νωθρότεραι οὖσαι, ἱδρῶτάς τε μᾶλλον ἐκκρίνουσι καὶ τὸ πνεῦμα προϊστᾶσιν, ὡς θερμαίνουσαι μᾶλλον τῶν καταντῶν. Itidemque Hes. scribit σιμὸν dictum fuisse τὸ πρόσαντες χωρίον: et σιμὰς nominatas fuisse τὰς μετεώρους ἀναβάσεις. Similiter et Bud. σιμὸς interpr. Arduus, Acclivis, ap. Xen. loquentem de lepusculis, (K. 5, 16.) Πεφόβηνται γὰρ οὐ μόνον τὰς κύνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀετούς· ὑπερβάλλοντες γὰρ τὰ σιμὰ καὶ ψιλὰ, ἀναρπάζονται: Loca ardua et arboribus fruticibusque nuda. Sic Athen. 14. Πρὸς τὸ σιμὸν ἀνατρέχειν. Alia hujus signif. exempla habes ap. Suid. In VV. tamen LL. exp. Declivis, a Gaza vero Repandus. || Σιμὸς Hes. exp. etiam τυφλός: [ubi leg. στυφλός. " Koen. ad Greg. Cor. 133. ad Lucian. 1, 416. ad Diod. S. 1, 194. 200. ad Phalar. 249. Thom. M. 785. 673. Jacobs. Anth. 6, 68. 105. Wakef. Trach. 565. Meleager (52.) 95. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 300. Aristoph. Fr. 223. 258. Arduus, Toup. Opusc. 1, 416. Bergler. ad Alciphr. 298. De pede, Brunck. Aristoph. 3, 33." Schæf. Mss. " Arduus, Philostr. 59. Clem. Alex. 296. Plut. Demosthene 11." Wakef. Mss. Theocr. 7, 80. μέλισσαι, Aristot. Probl. 33, 18. Τὰ παιδία πάντα σιμά.]

Σιμὸς numeratur et inter Pisces Niliacos ab Athen. (312.) Cyrillus autem σιμὸς, significans Simus, i. e. Qui sima et pressa nare est, ὀξύνει: AT Σῖμος, cum Piscem denotat, παροξύνει. Videtur autem et huic τὸ τοῦ ῥύγχους σιμὸν nomen indidisse. [* " Σῖμος, ὁ, Thynnus, Artemid. 2, 14." Schn. Lex.] Σιμὸς est et Nom. propr. ap. Suid. et Plin. [Scribitur Σῖμος ap. Athen. 620. Vide Σιμωδός.]

[* Σιμοειδὴς, Ælian. H. A. 12, 27.] Σιμοπρόσωπος, Qui aspectu simus est, i. e. Qui sima s. pressa nare est; i. q. σιμὸς, s. ὁ σιμὸς τὴν ῥῖνα. Utitur Plato. [" Heind. ad Phædr. 273." Schæf. Mss. * Σιμοτομέω, Curte seco, Geop. 5, 17, 6. Schneidero susp. * " Σιμοτραχηλος, i. q. παρατράχηλος, Tzetz. Ch. 11, 112." Elberling. Mss.]

Ἀνάσιμος, ὁ, ἡ, Resimus, Repandus, Aristot. Ἀνάσιμα τὰ πλοῖα ποιοῦνται, Navigia resimantur repandaque deferuntur, Gaza. || Suid. ἀνάσιμον exp., ἄμορφον, Informe, Deforme: citans h. l. Aristophanis Ἐκκλ. (940.) Καὶ μηδὲν πρότερον ἀνασποδῆσαι Ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον· οὐ γὰρ ἀνασχετὸν Τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ. Sciendum est præterea, quod est ap. Etym. ἀνάσιλλον τρίχωμα, id esse Hesychio ἀνάσιμον. " Ἀνώσιμον, τὸ, Resimum, VV. LL. " Pro quo puto scr. ἀνάσιμον."

" Ἔνσιμος γίνεται, Simus fit, Hippocr." [262, 19. Rufus p. 61.]

[* " Ἐπίσιμος, Inscr. e Papyro Ægyptiaca Ed. Boeckh." Boiss. Mss.]

[* Κατάσιμος, Gl. Resimus.]

Ὑπόσιμος, Aliquantulum simus, Philostr. Her. [" 558. Boiss." Schæf. Mss.: Gl. Subsimus.]

Σιμότης, ἡ, Simitas, Naris sima, Plut. Popl. (16.)

Σιμότης ῥινὸς ἐνδεδυκυίας, Presi nasi simitas, Xen. A K. Π. 8, (4, 9.) Πρὸς οὖν τὴν σιμότητα σάφ' ἴσθι ὅτι ἡ γρυπότης ἄριστα προσαρμόσειε, K. (10, 13.) de apro, Ἐὰν δὲ οὕτως προσπέσῃ, διὰ τὴν σιμότητα τῶν ὀδόντων τὸ σῶμα οὐ δύναται ὑπολαβεῖν, Quia repandos habet dentes non potest deorsum impingere vulnus, Bud. [" Heind. ad Plat. Theæt. 287." Schæf. Mss.]

Σιμόω, Simum reddo, Repando. Hes. σιμοῖ τὰ νῶτα, μεταβάλλει τὰ νῶτα: σιμοῦσι, μέμφονται. [" Ad Lucian. 1, 430. Bergler. ad Alciphr. 190." Schæf. Mss. Schn. Ind. ad Xen. Ἑλλ. " Achill. Tat. 68." Wakef. Mss.] Σίμωμα, Simitas, i. q. σιμότης. Vide Ὑπόπρωρος. [Schol. Pind. Ὀ. 7, 33. Ἔμβολα γὰρ τὰ τῶν πλοίων ὀξέα, ἃ δὴ καὶ σιμώματα καλοῦσιν.]

Ἀνασιμόω, Resimo, i. e. Resimum facio. In VV. LL. exp. Nares ad olfactum contraho, Subolfacio. At Hes. aliud dicit, Ἀνασιμοῦν, τὸ τὰ ζῶα πρὸς ὀχείαν ὁρμῶντα ὀσφραίνεσθαι. || Ait vero significare etiam ἀναλίσκειν, i. e. Impendere, Insumere: quæ exp. legitur et in Lex. meo vet. Volunt autem quidam ἀνασιμοῦν hac in signif. esse Ionicum. [* Ἀπανασιμόω, Hippocr. 272, 9=57, 27. Apud J. Poll. 2, B 73. extat Ἀνασιμήνασθαι, ab * Ἀνασιμαίνομαι.]

Ἀποσιμόω, Simum reddo, vel Pandum. Ἀποσιμόομαι, Pass. Simus reddor vel Pandus, Pandor: unde ap. Lucian. (1, 430.) Ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα, Simus naribus simis. Et partic. ἀποσεσιμωμένος, Simus factus, Qui simis est naribus. || Ἀποσιμοῦν, metaphorice pro Extollere, Sursum attollere. Apud antiquos, inquit Eust., ἀπεσίμωσε non solum significat ὕψωσε et πρὸς τὸ λαμπρότατον ἤγαγε, secundum Paus.; sed interdum etiam ἀποσιμῶσαι est μετεωρίσαι τὰς ναῦς, ap. Thuc. Locus autem, quem intelligit Eust., est hic, (4, 25.) Αὖθις προσβαλόντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἀποσιμωσάντων ἐκείνων καὶ προεμβαλόντων, ἑτέραν ναῦν ἀπολλύουσι. Ubi Schol. exp. et ipse cum Pausania μετεωρισάντων τὰς ναῦς, addens, hoc factum ut quo longius abscessissent, eo majori impetu in Athenienses irruerent. Hes. ἀποσιμοῦν exp. ἀποστρέφειν, πρὸς τὸ σιμὸν φέρειν. Suidas τὸ ἐπικύψαι, καὶ τὴν πυγὴν προσθεῖναι γυμνήν: citans Philippum, deinde sub- C jungens signif. quam ap. Thuc. ex aliis modo annotavimus: [cf. Bekk. Anecd. 434.] Eust. passivum ἀποσιμοῦσθαι inter cetera putat esse ἀπὸ σιμοῦ καὶ κοίλου τόπου ἀνῆχθαι ὑψοῦ, A loco pando et cavo elevatum esse sursum. [" Marcell. de V. Thuc. p. 8." Schæf. Mss. Lex. Xen.: Hes. Ἀπεσίμωσεν· ὕψωσεν, πρὸς μετέωρον ἀνήγαγεν· Σίμαι γάρ, αἱ μετέωροι ἀναβάσεις. Cf. Vitruv. 4, 2. et 6. * Ἀποσίμωσις, Appian. B. C. 4, 71. Αἱ δὲ ἐμβολαὶ καὶ ἀποσιμώσεις ἐς βαρυτέρας τὰς Ῥωμαίων ναῦς ἀσθενεῖς ἐγίγνοντο.]

" Διασιμόω," [Adunco naso suspendo:] " Hes. διασιμοῦσι, διακωμῳδοῦσι: qui et Διασιλλοῦν exposuerat " διασύρειν."

[* " Ἐπισιμόω, Deflecto, (e via sc.) Xen. Ἑλλ. 5, (4, 50.) p. 449. ubi est ἐπισιμώσας. Crediderim tamen facile lect. marginis præferendam esse ἀποσιμώσας, ita enim et locutus Thuc. 4. p. 268. ubi v. Schol. et præterea HSt. Thes. v. Ἀποσιμόω. Plane non intellixisse videtur hoc verbum, uti nec Hesychium suum Jo. Pricæus ad Apul. Miles. 7. p. 357. idem illud D denotare existimans, ac Damnare simo vultu s. vituperanti nare. Etenim Hesychio exp. ἀποστρέφειν, (minime confundendum cum ἀποστρέφεσθαι,) πρὸς τὸ σιμὸν φέρειν (sc. χωρίον)." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 132. Cf. Lex. Xen. Legitur etiam h. v. in Æliani H. A. 8, 10. τὴν προβοσκίδα.]

Ὑποσιμόω, Aliquantum pando, Alciphr. (1, 39.) Μικρὸν ὑποσιμώσασα τὴν ὀσφῦν, ἰδοὺ σκόπει τὸ χρῶμα, Pandens et curvans. Describit enim habitum mulieris clunes exhibentis ad spectandum candorem, et ob hoc se leviter lumbis curvantis, ita ut lumbos paululum supinos faceret. Bud. [" Bergler. p. 190." Schæf. Mss. Cf. Ἀποσιμοῦν.]

" Σίμη ab J. Polluce refertur inter σχήματα Tragi- " cæ saltationis, VV. LL."

" Σίμαι, Citharæ partes summæ, Hes." [Cf. Hes. v. Ἀπεσίμωσεν.]

[* " Σιμύλος, Nom. propr., Jacobs. Anth. 7, 326. 10, 17. Σίμυλος, * Σίμιχος, * Σιμιχίδης, Koen. ad Greg. Cor. 133(=290.) * Σίμαιθα, ad Mœr. 393." Schæf. Mss.]

" ΣΙΜΒΛΟΝ, vel Σίμβλος, vel Σίμβλη, Alveare, " Capsa ubi mellificant apes. In VV. LL. Alveus " apum, s. Alvus, e Varrone. Apoll. Rh. 2, (132.) ᾧ " ἐνὶ σίμβλῳ Βομβηδὸν κλονέονται. Dici putarunt " quidam," [e quibus Schol. Theocr. 7, 80.] " σίμ- " βλον quasi σιμόβολον: sc. ubi αἱ σιμαὶ τὸν κάμα- " τον συμβάλλουσι: esse enim epith. apum σιμαί. " Apud Hesiod. ἐπηρεφέας σίμβλους legimus in Θ." [597. Cf. Schæf. Meletem. Cr. 136. " Σίμβλον, Ruhnk. Ep. Cr. 89. Harles. ad Theocr. 149. Wakef. S. Cr. 1, 141. Jacobs. Anth. 8, 206. Meleager 110. et Jacobs. Σίμβλος, ad Diod. S. 1, 324." Schæf. Mss. " Aristoph. Σφ. 241. σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν Ἅπαντες αὐτὸν, Alveare plenum pecunia." Seager. Mss. " Nicander Ἀ. 49. (* Σιμβλοποιὸς, unde *) Σιμβλοποιέω, Eust. 172, 24(=508, 5.)" Wakef. Mss.] " Ab hoc Σίμβλον s. Σίμβλος deducendum esset " Σίμβλιον ap. Diosc., ubi σίμβλιον μέλι dicit, 2, " 104. sed leg. existimatur * Ὑβλαῖον pro σίμ- " βλιον. Apud Apoll. Rh. autem (1, 880.) Σιμ- " βληὶς πέτρα, Specus ubi sunt alvearia." [" Diod. Zon. 6." Schæf. Mss. * Σιμβλήϊος, Apoll. Rh. 3, 1035. ἔργα μελισσῶν.] " At vero Σιμβλίδες affertur " pro Apibus." [" Wakef. S. Cr. 1, 141." Schæf. Mss.] " Item Σιμβλεύω pro Apes alvearibus condo." [" Koen. ad Greg. Cor. 132. Jacobs. Anth. 9, 170." Schæf. Mss.]

ΣΙΝΩ, Noceo, Lædo. Pass. Σίνομαι, Nocetur mihi, Lædor: unde ap. Hes. σίνεται, βλάπτεται, et σινέσκοντο, ἐβλάπτοντο. [" Activum Σίνω nusquam, quod sciam, occurrit. Apud Herod. quidem 4, 43. σίνοντες olim legebatur, ut ibi ἐσιόντες merito correxit Wess." Schw. Mss.] Σίνομαι activam quoque signif. habet: unde et Hes. σίνεσθαι exp. κακουργεῖν, βλάπτειν: ut ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 316.) Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι: qui versus ap. Hom. quoque legitur Il. Ω. 45. Idem Hom. Od. M. (114.) ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους. Utitur et Xen. hoc verbo: ut K. Π. 5, (5, 2.) Ὁρῶν οὖν καὶ τούτους πολλὰ σινομένους τὴν Μηδικὴν, Ἱππ. (12, 9.) ἕδραν τοῦ ἵππου σίνεσθαι. [" Σίνω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 166. Fischer. ad Palæph. 13. 120. ad Herod. 299. Σίνομαι, Theocr. 1, 49. Wessel. Diss. Herod. 153. 167. ad p. 334. 696. 715. 725. 731. 745. ad Dionys. H. 1, 316." Schæf. Mss. Herod. 8, 31. ἐσίναντο, Chisbull. p. 130. σεσιμμένος, Hippocr. 610. Ὅτι μὴ σινήσεται, vulgo εἰνήσεται: Orph. Arg. 211. σίνετο δὲ σφυρὰ δισσὰ, pro ἐβλάφθη: Apoll. Rh. 1, 1260. 4, 893. Xen. Λ. 12, 5. * " Σινέομαι, (forma Ionica,) Wessel. Diss. Herod. 153. 168. ad p. 334. 412. 696. 715. 725. 731. 745. (Vide Schw. Lex. Herod.) * Σινέσκομαι, Ruhnk. Ep. Cr. 108." Schæf. Mss.]

Σίντης, Nocuus, Noxius, βλαπτικὸς, κακοῦργος, Nicand. Θ. (715.) Ἔργα δέ τοι σίνταο περιφράζοιο φάλαγγος. Apud Hom. est Epith. leonis, quippe qui præ ceteris feris maxime noceat et exitialis sit. Il. Υ. (165.) ἐναντίον ὦρτο λέων ὣς Σίντης. Et Λ. (481.) Ἐν νέμεϊ σκιερῷ ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων Σίντην. [" Toup. Opusc. 1, 417. Heyn. Hom. 6, 204. 7, 197. 8, 40." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 624." Wakef. Mss.] ITEM Σίντιες dicti fuere quondam Lemnii, vel quod primi omnium bellica arma invenere, quæ exitialia esse cuivis notum est; vel quod piratica exercebant, vel ob nescio quæ facinora: nam agrestes ferosque homines fuisse testantur Provv. Λήμνια κακὰ, Λημνία χεὶρ, Λήμνιον βλέπειν: de quibus Eust. 158. Il. A. (594.) Ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα. Et Od. Θ. (294.) Οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ σίντιας ἀγριοφώνους. Hæ gentes vocantur ETIAM Σίντοι, teste Strabone et Eust., quorum mentio fit ap. Thuc. 2, (98.) p. 81. Μεθόριον Σίντων καὶ Παιόνων. Ubi annotat Schol. Σιντίους appellatos fuisse, dum Lemnum habitarunt; cum vero in Thraciam excessere, mutato nomine dictos esse Σίντους. Quo loco nota ETIAM Σίντιοι. HINC Σιντηὶς dicitur Lemnus, pro ἡ ὑπὸ Σιντίων κατοικισθεῖσα, ut habetur in Lex. meo vet., ubi et hoc hemistichium legitur,

Σιντηΐδα Λῆμνον ἵκοντο, [ex Apoll. Rh. 1, 608. 4, 1759.]

Σίντωρ, ορος, ὁ, i. q. σίντης, Epigr. ἐχῖνον Ῥαγολόγον, γλυκερῶν σίντορα θηλοπέδων.

Σινόδους, οντος, ὁ, ἡ, Dentibus nocens, damnum inferens et lædens: ut σινόδους Hesychio est θὴρ ὁ σινόμενος τοῖς ὀδοῦσι. Apud Aristot. H. A. 9. σινόδοντες sunt Pisces quidam: Gaza Dentices vocat. Scribitur ET Σινώδους, ET Συνόδους. Vide T. 1. c. 1079.]

[* Ἐπισίνομαι, Nicander Ἀ. 413.]

Κατασίνομαι, i. q. σίνομαι: unde ap. Hes. Κατασίνεσθαι, καταβλάπτειν. Suid. autem καταβλάπτεσθαι exp., passive accipiens.

Προσίνω, Prior lædo, noceo. Hes. tamen προσίναντες simpliciter exp. βλάψαντες. [" Fischer. ad Palæph. p. 14. Act. Traj. 1, 227." Schæf. Mss.]

Σῖνος, τὸ, Nocumentum, Noxa, Damnum, [" Herod. 8, 69. Μέγα τι σῖνος." Schw. Mss.] Nicander Θ. init. μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν Ἀπροΐδη τύψαντα, ubi σίνη Schol. exp. τὰ βλαπτικὰ τύμματα, Noxios s. Exitiales ictus. Nota autem, priorem syllabam hujus vocab. corripi, quæ in σίνομαι producitur: ideoque illud τε fortassis esse tollendum. [Corripitur prior syllaba in Θ. 633. Ἄλλοτε μέν τ' ἐχίων ὀλοὸν σίνος, producitur in Ἀ. 231. ἀπὸ σίνεα κόψας: correptam sequuntur derivata Ἀσινὴς etc.] Apud Hes. tamen etiam σίνος scribitur paroxytonως, et exp. βλάβος: itidemque ap. Suid., exponentem βλάβη. Similiter ap. Æsch. scribitur Ag. (396.) p. 189. πρέπει δὲ φῶς, Αἰνολαμπὲς σίνος, ubi Schol. σίνος exp. σέλας. At Schol. Aristoph. σίνος accipit etiam pro τὸ αἰδοῖον, ut in Σιναμωρέω videbis. [" Valck. Hipp. p. 268. ad Charit. 219. 221. (772.) Wakef. S. Cr. 3, 93." Schæf. Mss. " Zenob. 6, 27. Nicander Θ. 654." Wakef. Mss. Apud Dionys. H. Jud. Thuc. 34. σῖνός τις est prava lectio pro σπῖλος.]

Ἀσινὴς, Innocuus, Innoxius, Non nocens, Æsch. Ag. (1350.) p. 218. ἀσινεῖ Δαίμονι φῦναι, Bono genio nasci, ut dicitur Male volente genio nasci: [S. c. Th. 832. Choëph. 1018. Eum. 316.] Et ἀσινὴς βίος, Epigr. Vita quæ nullas noxas secum fert, quam sine noxa et detrimento ullo transigimus. || Illæsus, Incolumis, i. q. ἀπήμαντος, ἀβλαβὴς, Od. Λ. (109.) Τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάας, νόστου τε μέδηαι. Herod. quoque 1, (105.) pro Integer et Inoffensus usurpasse dicitur. [" Xen. K. Π. 56. Wakef. Eum. 316." Schæf. Mss. Ἀσινέστερος, Hippocr. 827.] Ἀσινῶς, Sine noxa, Innoxie, [Xen. K. Ἀ. 2, 3, 13. ἀσινέστατα, 3, 3, 3. Ἀσινέως, Hippocr. Epid. p. 938. * " Ἀσινέω, Wessel. Diss. Herod. 153. ad p. 412. Schæf. Mss. Cf. Ejusd. Meletem. Cr. 69. * Ἄσινος, unde * Ἀσινότης, Eunap. V. Soph. p. 103.]

[* Ἐνσινὴς, Manetho 2, 445. 4, 113. " Ad Charit. 260." Schæf. Mss.]

Ἐπισινὴς, Detrimento obnoxius, Cui noceri potest, opp. τῷ ἀσινὴς significanti Illæsus, ἀβλαβὴς, Theophr. C. Pl. 4, 11. Ἡ μὲν οὖν ἄνθησις εὐλόγως χρόνιός τε καὶ ἀβλαβὴς αὐτοῖς ὑπὸ τῶν ὑδάτων· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ὅταν ἀπανθήσῃ, σχεδὸν ἐπισινεστέρα τοῦ σίτου διὰ τὴν ἀσθένειαν. Simili modo ἐπίκηρος passivam signif. habet. Hes. tamen ἐπισινὲς active exp. βλαβερὸν, Noxium, Detrimentosum, Damnosum. Apud Eund. LEGITUR Ἐπισίνιος, ἐπίβουλος.

Κακόσινος, Noxius, Malum s. Damnum inferens. Gal. κακοσινώτατα ap. Hippocr. (778.) exp. ἐπιβλαβέστατα.

[* Πολυσινὴς, Multum lædens, Æsch. Choëph. 445. πολυσινοῦς κυνὸς δίκαν, Edd. ante Pors. πολυσίνου, pessime Blomf. πολυσίνους.]

[* Σινότης, Gl. Vitiositas.]

Σινόω, Noceo, Lædo, i. q. σίνω, s. σίνομαι. Unde ap. Hes. Σινοῦται, βλάπτεται. Sic, Σεσίνωτο τὰς χεῖρας καὶ ἦν κυλλὸς, i. e. πεπήρωτο. [" Ad Charit. 328. Fischer. ad Palæph. p. 14." Schæf. Mss. Manetho 6, 552. 608. Σινοῖ, Gl. Vitiat: Σινοῦντες· Infestantes. * Σινωτὴς, unde * " Σινωτικὸς, Schol. Nicandri Ἀ. 231." Wakef. Mss.]

[* " Σινάζω, * Κατασινάζω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 166. (30, 32.)" Schæf. Mss.]

Σιναρὸς, Noxius, πονηρὸς, Hes.: qui etiam passive exp. κεκακωμένος καὶ βεβλαμμένος. [Hippocr. de Artic. 819. " Σιναρὸν, ad Hesych. 2, 1186, 26." Dahler. Mss.]

Σινὰς, άδος, ἡ, Noxia, ἡ, φθαρτικὴ, Hes.

Σίνις, Homo noxius, malaque et damna ceteris inferens, ut fures et latrones, κακοῦργος, κλέπτης, ληστὴς, Hes. At Suid. dicit esse Nomen ληστοῦ βλαπτικοῦ, ap. quem leguntur hi versus, Ἦ γάρ σ' ὑπνώοντα σίνις λαθρηδὸν ἐπελθὼν Ἔκτεινεν, λαιμῷ ῥίμφα καθεὶς ὄνυχα. Nil tamen impedit quo minus appellative accipiamus, ut ap. Aristot. Rhet. 3. Σκίρων σίνις ἀνὴρ, i. e. Homo noxius et exitium suis latrociniis afferens viatoribus. Dicitur enim Sciron fuisse latro insignis, qui proximos Megaris scopulos insidens, viatores infestabat latrociniis. Alioqui Σίνις Nomen quoque fuit proprium latronis, qui Πιτυοκάμπτης nominabatur, quod viatores a se devictos ad pinus in terram a se flexas alligaret et distraheret, ipsarum arborum verticibus sursum redeuntibus. De qua re vide Paus. Cor. p. 34., ubi κακοῦργον eum vocat: et Eur. Hipp., necnon ejus Schol. Vide et Πιτυοκάμπτης. Perperam vero ap. Aristot. duplici ν LEGITUR Σίννις. [Vide Lex. Xen.] Format gen. Σίνιδος, ut ap. Athen. (557.) Τὰς Κερκύονος καὶ Σίνιδος θυγατέρας. [" Heyn. ad Apollod. 838. Jacobs. Anth. 6, 428. ad Thom. M. 17. ad Callim. 1. p. 61. ad Diod. S. 1, 302. ad Lucian. 1, 224. Valck. Hipp. p. 268. Eurip. 3. p. 283." Schæf. Mss. Schol. Soph. Œd. C. 370.]

Σινάμωρος quoque huc pertinet; exp. enim Cui in fatis est nocere aliis, Qui ad id natus est, ut alios lædat et detrimento afficiat. Ex Anacr. Carm. 2. σινάμωροι Πολεμίζουσι θυρωροὶ, Pestiferi et exitiales janitores: qui versus citatur in Lex. meo vet., et σινάμωροι ibi exp. μεμορημένοι πρὸς τὸ σίνεσθαι, e quo intelligitur οἱ ἐξ ἅπαντος κακουργεῖν προαιρούμενοι. Sed notandum, ibi supra ω positum etiam fuisse ο, indicans et aliam scripturam, NIMIRUM Σινάμορος, [vide Plut. 6, 7.] Additurque ibid. [ex Etym. M.] ATTICE Ἀμοργεῖν dici τὸ λιχνεύειν, et a Pherecrate ejusmodi κλέμματα VOCARI Σιναμορεύματα, teste Oro. Suidæ σινάμωρος est κακόσχολος, (ut et Hesychio, ap. quem per ο scribitur σινάμορος,) item πορνικὸς, Scortationi s. Rebus venereis deditus. In priori signif. usus est Herod. 5, (92, 6.) Θωϋμάζειν τε αὐτοῦ παρ' οἷόν μιν ἄνδρα ἀποπέμψειε, ὡς παραπλῆγά τε καὶ τῶν ἑωϋτοῦ σινάμορον: vocat autem Thrasybulum παραπλῆγα et τῶν ἑωϋτοῦ σινάμορον, quod nihil responsi daret, sed in agro suo eminentiores spicas bacillo decuteret: putans eum insanire, utpote qui suis ipsius rebus damnum inferret. [" Fischer. ad Anacr. p. 400. ad Herod. 74. 423." Schæf. Mss. Hippocr. 816. Phot. Σινάμωρος· ἐν τῷ α, οὐχὶ * σινόμωρος· ὁ λιχνὸς καὶ ἀψίκορος. Σινόμωρος scribitur ap. Hippocr. de Artic. 3. T. 11. p. 391. 392.] Σιναμωρία, Maleficentia, Natura noxia et prava, Bud. ap. Aristot. Eth. 7, 6. Καὶ εἴ τινι ἄλλο διαφέρει πρὸς ἄλλο γένος τῶν ζώων ὕβρει καὶ σιναμωρίᾳ καὶ τῷ παμφάγον εἶναι. Sed Bud. ibi SCRIBIT Σινομωρία. [Themist. Or. 23. p. 294.] Σιναμωρέω, Damno s. Detrimento afficio, Deperdo, Vasto, Herod. (8, 35.) Ὅσα δὲ καὶ οὗτοι ἐπέσχον τῆς Φωκίδος, ἐσιναμώρεον. Σιναμωρεῖσθαι dicitur etiam mulier, quæ marem patitur. Aristoph. N. (1070.) Γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει, ubi Schol. σιναμωρουμένη exp. ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μίξιν: atque σίνος significare ait τὸ αἰδοῖον, σινάμωρον autem τὸ πορνικόν. [" Paus. 1, 302. ibique Fac. et Kuhn., ad Herod. 74. (1, 152.) 635. Abresch. Lectt. Aristæn. 108. Bergler. ad Alciphr. 179. * Σιναμωρεύω, Paus. l. c." Schæf. Mss. Ἐσιναμώρεον, Hesychio ἐσίνοντο, μεμωρημέναι ἦσαν, ubi leg. —ρεον. Cf. Schw. Lex. Herod.] Sed perperam SCRIBITUR ET Συνάμωρος, et Συναμωρέω, et Συναμωρία.

Σινδαρωνεύεσθαι quoque dici ἀπὸ τοῦ τοὺς ἄνδρας σίνεσθαι, i. e. βλάπτειν, tradit Suid.

SED ET Σίνηπι Etymologici vocatum ajunt παρὰ τὸ σίνεσθαι τοὺς ὦπας, i. e. παρὰ τὸ βλάπτειν τοὺς ὀφθαλμούς: lædit enim oculos. Itidem et Zoilus ap. Athen. 9. init. σίνηπι dictum tradit, ὅτι σίνεται τοὺς ὦπας ἐν τῇ ὀδμῇ. Nicand. Georg. 2. (Fr. 3, 15.) Σπέρματά τ' ἐνδάκνοντα σινήπιος. DICITUR ET Σίναπι, ET

Νάπυ: a Latinis non modo Sinapi, sed etiam Sinape, et Sinapis, ut Columella, Seque lacessenti fletum factura sinapis. Σίναπι Crates Atticis quoque vocabulis annumerarat, citans ex Aristoph. Καὶ βλέπε σίναπι, καὶ τὰ πρόσωπ' ἀνέσπασε: sed Zoilus ap. Athen. 9. negat Atticum esse, et versum Aristoph. sic habere ait, Ἱππ. (631.) Κἄβλεψε νάπυ, καὶ τὰ πρόσωπ' ἀνέσπασε. Ac certe ea lectio vera est, et a Schol. agnoscitur, κἄβλεψε νάπυ exponente καὶ ἀνέβλεψε δριμὺ καὶ ὀργίλον: quod id genus λαχάνου sit δριμὺ τὴν φύσιν. Additque ibi Schol. ἀφ' οὗ σπέρματος τὸ νῦν λεγόμενον σίνηπι γίνεται· νάπυ γὰρ τὸ σίνηπι λέγεται. Testatur idem et Diosc. 2, 184. Σίνηπι ἢ νάπυ. Ubi Ruell. Sinapi hortense aliqui Napy vocant. Similiter et Plin. 19, 8. de sinapi, Athenienses Napy appellarunt, alii Thlaspi, alii Saurion. Quo loco observa quosdam Sinapi vocare Thlaspi: Diosc. autem tradit σίνηπι τὸ ἄγριον ἢ τὸ Περσικὸν nonnullos appellasse τὸ θλάσπι. Sicut vero σινήπιος genitivo dicitur, ita et νάπυος, ut ap. Athen. (133.) Τὰς δ' ὄξους καὶ νάπυος γογγυλίδας: [cf. 369.] Legitur idem gen. ap. Theophr. quoque H. Pl. 1. A Nicandro VOCATUR ET Νάπεια, 'Α. 430. Ἐν δὲ τε νάπειαν, ῥάφανόν θ' ἅλες. [* Σίνηπυ, unde acc. σίνηπυν, Nicander 'Α. 533. * Σίναπυ, Greg. Cor. 726. Schæf. "Σίνηπι, Archigen. ap. Gal. Comp. Med. p. Locc. 5, 1. p. 460. Artemid. 5, 5. p. 401. Σινήπεως, Gal. l. c. 2, 2. p. 385. Alex. Trall. 1, 15. p. 116. 3, 6. p. 190. Diosc. 2, 170. Geop. 13, 2. p. 934. Σινήπιος, Polyæn. Strat. 4, 3, 32. Σίναπυ, Diocles ap. Athen. 2, 78. p. 264. Σινάπυος, Xenocr. de Aquat. 8, 27. Σίναπι, Archipp. Com. Athen. 9, 68. p. 498. * Σινάπινος, quod Lexicis deest, Gal. de Med. Simpl. 5, 4. p. 171. Σινάπεως, Alex. Trall. 1, 12. p. 39. Nicet. Ann. 17, 5. p. 337." Lobeck. Phryn. 288. Vide Lex. VV. Peregr. ccexlv. cccclix.] Porro quamvis Σίναπι Atticum esse negetur, tamen illius solius derivata reperiuntur: NIMIRUM Σιναπίζω ap. Medicos, i. e. Cataplasma e sinapi impono. Unde ADV. positivum Σιναπιστέον, ap. Diosc. 7, 3. Μετὰ ὀλίγας δὲ ἡμέρας καὶ σιναπιστέον, ubi Ruellius vertit, Sinapismo utendum. Alia autem signif. accipi videtur, quod ap. Athen. initio l. 9. e Xenarcho Comico affertur, Τουτὶ τὸ κακὸν οὐκ ἔστ' ἔτι κακὸν, τὸ θυγάτριόν τέ μου σεσινάπηκεν διὰ τῆς ξένης, [lege σεσινάπικεν.] INDE ET Σιναπισμὸς, Sinapismus, i. e. Cataplasma e sinapi, ut Archigenes definivit. Solet autem teri ante quam apponatur. Vide plura ap. Gorr. de diversis sinapismorum confectionibus et usibus. [* Σινάπιον, Gl. Sinapi. * Σινάπυξ, Hesychio γογγυλίς.]

"ΣΙΟΝ, τὸ, Sium, Laver, Herba aquatica foliis "olusatri, quibusdam ἔνυδρος ἀναγαλλὶς, Aquatica "anagallis, VV. LL. e Diosc." [2, 154. Plin. 22, 22. Sium latifolium Linnæi. Hes. Σίον· λάχανον, ἐμφερὲς σελίνῳ, vide nott.: Theocr. 5, 125. τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι: Alex. Trall. p. 196. ad Od. E 72. Cf. Σίσαρον, Σισύμβριον.]

"ΣΙΠΑΛΟΣ, Impurus, Deformis, Hes.:" [ap. quem Σιπαλός· χαλεπός· καὶ τὰ ὅμοια. Σιπαλή· ἐπάργεμος, βλοσυρὰ, δεινή· τουτέστι, λεύκας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσα. Σιπαλόν· ἀκάθαρτον, εἰδεχθέστατον. "Heyn. Hom. 6, 548." Schæf. Mss. Anonym. ap. Etym. M. Ἀλλὰ σὺ μὲν σιπαλός τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος. Vide Corai. ad Plut. 5. p. 387. conferentem neo-Græcum vocab. * τσίμπλα, idem significans quod λήμη, Glama.]

"Σιφλὸς, Deformis: secundum quosdam factum e "σίπαλος per sync. Item Mutilus, Oblæsus, Debilis, "Invalidus. Apud Apoll. Rh. 1, (204.) γενεὴν γε "μὲν Ἡφαίστοιο, Τοὔνεκ' ἔην πόδα σιφλὸς, ubi Schol. "exp. κεκακωμένος: addens, οἱ δὲ τὸν κακόποδα καὶ "ἐπιμωμητὸν ἀπέδοσαν. Sic autem Hes. exp. præ-"terea μωμητὸν, et * ἐπίμωμον: quinetiam κακόν. "Ab Eod. Σιφλὸς exp. μῶμος: sed scr. EST σίφλος "accentu in priore, pro hac signif.: ut etiam ha-"bet Suidas et Schol. Apoll. Rh. Lycii, teste Eust., "ita utebantur voce σιφλὸς, ut τὸν νάρθηκα dicerent "esse σιφλὸν τὰ ἐντὸς," [i. e. κενόν. "Ruhnk. Ep. Cr. 166. Musgr. Herc. F. 845. Brunck. Apoll. Rh. p. 14. Σιφλὸς, Σίφλος, Heyn. Hom. 6, 548." Schæf. Mss. "Sed vocab. Σιφλὸς exp. etiam λαίμαργος, Gulosus, Vorax, Insatiabilis, a Schol. Oppian. 'Α. 3, 183. Eademque notione idem vocab. Platoni Comico ap. Athen. 344. restituendum esse percommode suspicatus est Jacobs. Additt. Animadv. in Athen.; ut pro vulgato ὁ φίλος Μυνίσκος legatur ὁ σιφλὸς, Helluo Myniscus, quippe quem eo nomine ab illo Poëta notari diserte monuerat Dipnosophista." Schw. Mss. Σίφλος, ὁ, Lycophr. 1134. Vide Schn. Lex.] "Ἐπισίφλιον, Irrisione dignum, Turpe, αἰσχρὸν, μω-"μητὸν, Hes." "Σιφλόω, Debilito, Invalidum reddo, "etiam Ignominiam affero. Vide Eust. et Hes." [Il. Ξ. 142. Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε. "Heyn. Hom. 6, 548. 652. Heringa Obss. 223. * Σίφλημα, ibid." Schæf. Mss. * Σιφῶμαι, Hesychio τήκομαι, videtur leg. Σιφλῶμαι.] "At vero "Σιφλόζω redditur Explodo, Exibilo: ut cum eo "conveniat nostrum Siffler." [Gl. Exibilo.]

B "Σιφνὸς, Vacuus, κενὸς, Hes. Vide Σίφνιοι ap. "Eund." [Cf. Σιφλὸς, et Schn. Lex. * Σιφνύω, Hesychio κενῶ.]

"Σιφνεὺς, Talpa, Lycophr. (121.) teste Etym., "qui tamen non affirmat."

"ΣΙΠΥΗ, Arca. Proprie autem Arca panaria sic "dici existimatur quasi σιτοβίη, quia ἐν αὐτῇ τὰ σιτία "ἐμβάλλεται. Exp. etiam Arca aut Vas ad asser-"vandam farinam: ut ap. Aristoph. Πλ. (806.) di-"citur esse plena λευκῶν ἀλφίτων." ["Toup. Opusc. 1, 417. 2, 42. Emendd. 2, 162. Valck. Diatr. 169. Bergler. ad Alciphr. 311. Pierson. ad Herodian. Philet. 464. Jacobs. Anth. 7, 71. 9, 102. T. H. ad Plutum p. 273. Brunck. Soph. 3, 416. Callim. 1. p. 578. Aristoph. Fr. 271." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 1296. I. q. ὑδρία, Bekk. Anecd. 303. Σιπύα, Σιπύη, * Σιπὺς, Lobeck. Phryn. 301. * "Εὐσίπυος, Pierson. l. c. Toup. Opusc. 1, 418. Jacobs. Anth. 7, 70." Schæf. Mss. Anal. 1, 222.] "Hinc Ὁμοσίπυοι a C "Charonda ap. Aristot. dicti sunt Conjuges, quasi "Compenuarii, i. e. Ex uno penu victitantes, et ex "arca una panaria, Polit. 1. non procul a princi-"pio." ["Casaub. ad Athen. 17. Jacobs. Anth. 7, 71. * Σιπύηθεν, ibid. Callim. 1. p. 578." Schæf. Mss.] "Affertur ET Σιπυὶς, ἴδος, ἡ, pro σιπύη: item "pro Pyxide." [Hippocr. 684. * "Σηπύα, ἡ, ubique exhibet Cod. Med. in Aristot. H. A., item * Σηπύδιον. Sic etiam Etym. M. v. Τροία." Schn. Lex. Suppl.]

[* Ἰπύα, Hesychio σιπύα.] "Σιβαία et Σίβ|βα, "Pera, Hes." [* Σεβὶς, et * Σεπτυὶς, Eid. πυξίς. Cf. κίβ|βα, κίβισις. * Σίφνον, Hes. τὴν γῆν Ἀθηναῖοι, καὶ ἡ Δημήτηρ, καὶ σιπύα. Leg. * Σίφνιν, ut J. Poll. 10, 162. Σίφνιν δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς Ὕμνοις, οὐ τὴν γῆν ἔνιοι ἀκούουσιν, ἀλλὰ τὴν σιπύαν, ἐξ ἧς ἡ Δημήτηρ προὐκόμιζε τὰς τροφάς. * "Σιφαῖος s. * Σοφαῖος ἄρτος, Lucian. Lexiph. 6. p. 185(=331.) exp. Siligineus. Forte leg. * σιπυαῖος s. * σίβαιος. Est ap. Suid. * Σιλφαῖος ἄρτος sine interpr." Schn. Lex.]

D [* Σίπυδνον, Lucian. 2, 234. Μάλθακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ. "Σίπυδνον factum puto ex σιπύη, quæ Arcam aut Vas quodcumque farinæ asservandæ notat ap. Aristoph." Gesner.]

"ΣΙΡΟΣ, (ὁ,) Scrobs, in qua condita frumenta "asservantur. Alii scribunt Σειρός. Invenitur scri-"ptum et Σιῤῥὸς, ap. Simpl. Comm. in 2 Φυσ. Ἀκρ., "ubi scribit, Καὶ γὰρ ὀρύττει τις καὶ τοῦ φυτεῦσαι "χάριν καὶ τοῦ θεμέλιον καταβαλεῖν, καὶ ὕδωρ εὑρεῖν, "καὶ διοχετεῦσαι, ἢ σιῤῥὸν ἢ τάφρον ποιῆσαι. Ab illo "σιρὸς quidam σιρίασιν nomen accepisse putant, qua "de re dictum est in Σειρίασις, ubi habes et Σειρός." ["Σιρὸς, ad Diod. S. 1, 347. 2, 351. Jacobs. Anth. 7, 316. Villois. ad Long. 31. Valck. Diatr. 217." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 353." Wakef. Mss. Schneid. Ind. Scriptt. R. R. Σιῤῥὸς, Schæf. ad Longum 336.]

"ΣΙΣΑΡΙΟΝ, τὸ, Ornamentum muliebre aureum,

" in modum torquis, VV. LL. ex Hes." [Photio χρυσοῦν κοσμαρίῳ ὅμοιον. Cf. J. Poll. 5, 101.]

" ΣΙΣΑΡΟΝ, τὸ, Siser, Olus cujus radix vesca. " Est autem siser unum erraticum, alterum dome- " sticum. VV. LL. e Diosc. (2, 139.) Σίσαρα vel " Σίσαρον dicitur a quibusdam ἡ ἐρίκη. Gorr." [Plin. 19, 5. Sium sisarum Linnæi, Schn. Ind. Scriptt. R. R.]

" ΣΙΣΥΜΒΡΙΟΝ, Sisymbrium, Herba mentæ hor- " tensi similis, odoratior, latiore folio. Quidam Ser- " pyllum sylvestre vocant. Alterum ejus genus est, " quod alii Cardaminam, alii Sion appellant. Vide " Diosc. (2, 155. 156.) Σίσυμβρα dixit Nicander Θ. " (896.) Καὶ μὴν καὶ σίσυμβρα πέλει μειλίγματα νού- " σων." [" Σισύμβριον, Toup. Opusc. 1, 414. Emendd. 2, 172. Σίσυμβρον, Jacobs. ad Meleagr. p. 7." Schæf. Mss. Σίσυμβρον, Gl. εἶδος λαχάνου, Cunila. Schneid. Ind. Theophr. * Σισύμβρινος, Athen. 689. Theophr. Fr. 4, 27. μύρον.]

ΣΙΤΟΣ, ὁ, Frumentum, Thuc. (4, 1.) Περὶ σίτου ἐκβολὴν, Eo tempore quo frumentum aristas emittit, Quo tempore segetes protrudunt aristas, 3, (1.) Ἅμα τῷ σίτῳ ἀκμάζοντι, Frumento adulto, Segetibus maturis. Itidem et 2, (19.) Τοῦ σίτου ἀκμάζοντος. Et Plut. Πρὶν θερισθῆναι τὸν σῖτον, Ante messem: ut Archestr. ap. Athen. l. 7. θεριζομένου σίτου, Eo tempore quo frumentum demetitur, Tempore messis. Rursum ap. Thuc. σῖτον εἰσάγειν, Frumenta importare, Segetes invehere. Et Demosth. (254.) Σίτῳ χρῆσθαι ἐπεισάκτῳ, Plut. Coriol. Σῖτος ἧκεν εἰς Ῥώμην πολὺς ὠνητὸς ἐξ Ἰταλίας: studio sc. τῶν σιτοπομπῶν, et ope τῶν σιταγωγῶν πλοίων. Item σῖτον διαφθείρειν ap. Thuc. 2. Segetes vastare, ut ap. Plut. (8, 524.) Τὸν σῖτον ἔφθειρον, de bruchis. Unde ap. Eund. σίτου σπάνις, Caritas annonæ: et ap. Dem. (918.) Ὅτε ὁ σῖτος ἐπετιμήθη, Cum frumenti pretium esset auctum. Item σῖτος ἀληλεσμένος ap. Herod. 7, (23.) Σῖτος δέ σφισι πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀληλεσμένος, Frumentum molitum, Farina frumentacea. || Σῖτος, Cibus e frumento confectus, i. e. Panis, Od. E. (165.) σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν Ἐνθήσω, P. (412.) πλῆσαν δ' ἄρα πήρην Σίτου καὶ κρειῶν. Sic I. (9.) παρὰ δὲ πλήθουσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν, Ξ. (456.) Σίτου καὶ κρειῶν κεκορημέναι. Et Il. I. (702.) τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Σίτου ἢ οἴνοιο. Sic E. (341.) de diis, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. Itidem accipi potest ap. Xen. K. Π. (1, 2, 11.) ubi Persas dicit ἐσθίειν ἡδέως, ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ: unde Cic. Tusc. 5. Persas negat Xenophon ad panem adhibere quicquam præter nasturtium. Eod. modo accipiendum, quod Plut. de Fort. Alex. dicit, Themistoclem a rege Persarum τρεῖς πόλεις ὑποφόρους λαβεῖν, τὴν μὲν εἰς σῖτον, τὴν δ' εἰς οἶνον, τὴν δ' εἰς ὄψον. Ipse enim Plut. Themist. 230. meæ Edit. sese explicat his verbis, Πόλεις αὐτῷ τρεῖς δοθῆναι λέγουσιν, εἰς ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ὄψον. Item et σῖτον ποιεῖν, Panem conficere, e Plat. de Rep. 2., sicut Xen. quoque σῖτον πεποιημένον vocat Panem ad quem adhibetur τὸ ὄψον. || Generaliter pro Quovis etiam cibo accipitur σῖτος, Chrys. de Prec. Προσευχαὶ μᾶλλον τρέφουσαι ψυχὴν ἢ τὰ σώματα σῖτος. Sic Il. T. (163.) Ἄκμηνος σίτοιο, i. e. ἄγευστος σίτου, Qui cibum non sumsit. Et Ω. (613.) σίτου μνήσατ'. Et Λ. (89.) Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ. Et Od. Ω. (394.) σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες, ubi ἐπιχειρεῖν σίτῳ dicit, quod alii ἀναιρεῖσθαι σῖτον, Sumere cibum, et Thuc. αἱρεῖσθαι, ut 2, (75.) p. 72. Ὥστε τοὺς μὲν φέρειν, τοὺς δὲ ὕπνον τε καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι. Sic Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Σῖτον προσφέρεσθαι καὶ ποτόν: (3, 1, 14.) Σίτου καὶ ὕπνου τυγχάνειν: 8, (2, 2.) Σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις. Idem Xen. dicit, Ἐν σίτῳ εἶναι, Esui esse. Cic. quoque interpr. Cibus; nam quod Socrates ap. Xen. Ἀπ. (1, 3, 5.) dicit τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου, ὄψον αὐτῷ εἶναι, ipse vertit, Cibi condimentum esse famem, ut videbis in Ὄψον supra, col. 1586., ubi cum σῖτος copulatur ποτόν. Itidemque σίτων πλησθὲν ap. Plat. interpr. Immoderato tumefactum pastu. || Alicubi σῖτος reddi potest et Cibus, et Annona, et Commeatus: ut cum Athen. 3. de militibus ait, σῖτον οὐκ εἶχον: itidemque ap. Thuc. Σῖτόν τε ἐσήγαγον καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον. Sed notandum, Grammaticos σῖτον masculino genere intelligere τὸν ἀκατέργαστον, i. e. Frumentum: neutro autem, ἄρτον, βρῶμα, τροφήν: ut Eust. quoque indicat, 1794. Σῖτος μὲν γὰρ, ὁ ἀκατέργαστος· ἐπὶ δὲ βρώματος, οὐδετέρως τὸ σῖτον λέγεται. Volunt itaque σῖτος significare Frumentum: AT VERO Σῖτον, Panem, Cibum, Annonam, Commeatum. Cujus σῖτον in sing. num. nulla certa reperi exempla: pluralis autem numeri usus ea in signif. non infrequens est: ut ap. Xen. K. Π. 4, (2, 17.) Ἦλθον μὲν οὔτε σῖτα οὔτε ποτὰ ἔχοντες: itidemque ap. Herod. 7. Παρέχειν σῖτά τε καὶ νέας. Putarim itaque tantum in plur. num. metaplasmum generis fieri, et a σῖτος dici σῖτα, sicut ζυγὰ a ζυγὸς, σταθμὰ a σταθμὸς, νῶτα a νῶτος, et similia alia: præsertim cum ap. Chrys. legamus, Προσευχαὶ μᾶλλον τρέφουσαι τὴν ψυχὴν ἢ τὰ σώματα σῖτος, Quam corpora cibus. Et Od. Π. (83.) Εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα Ἔδμεναι. || Σῖτος, Annua pensitatio ad alimentum viduarum et pupillorum, quæ dabatur a curatoribus bonorum, vel a viris, uxoribus repudiatis: unde σίτου δίκη, Rei uxoriæ actio. Dem. (818.) Οὐ γὰρ διδόντος τούτου σῖτον τῇ μητρὶ, τὴν δὲ προῖκα ἔχοντος. Idem, Ταύτην τὴν προῖκα οὔτε αὐτὴν οὔτε τὸν σῖτον ἀπέδωκε. Vide Bud. 44. Ab Harpocr. exp. ἡ διδομένη πρόσοδος εἰς τροφὴν ταῖς γυναιξὶν ἢ τοῖς ὀρφανοῖς: reprehendeturque ab eo Timachidas putans σῖτον ibi significare τόκον. Rursum Bud. hæc Dem. (1362.) Σίτου εἰσόδιον εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ, sic interpr. Licere illi, qui mulierem habet in potestate, rei uxoriæ agere: p. 44. in Κύριος. Vide et Suid. et J. Poll. || AT Σιτὸς, exp. Esculentus in VV. LL. sine Auctore et exemplo.

[" Σῖτος, Zeun. ad Xen. K. Π. 19. 23. 24. 777. Toup. Opusc. 1, 393. Herod. p. 10. l. 100. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 87. Musgr. Hel. 427. Herc. F. 384. Kuster. Aristoph. 220. Heyn. Hom. 8, 729. Panis, Xen. Mem. 3, 14, 2. coll. §. 4. Herod. 186. Triticum, Meurs. ad Apoll. Dysc. 79. Diod. S. 2, 327. Conf. c. σιτίον, Brunck. Aristoph. 3, 123. ad Diod. S. 2, 392. Schneid. ad Xen. Hier. 250. Heind. ad Plat. Apol. p. xxvii. Boeckh. ad Sim. p. xxxiv. Zeun. ad Xen. K. Π. 359. ad Herod. 388. Discrimen inter σ. et σιτίον, Schneid. Hist. Pisc. 344. Τὸ σῖτον, ad Xen. Mem. 3, 1, 24. 3, 8, 2. 4, 2, 17. Musgr. Hel. 427. ad Dionys. H. 2, 984. Σῖτα, Pierson. Add. ad Mœr. 127. Koen. ad Greg. Cor. 199(=425.) Heyn. Hom. 7, 59. Porson. Med. p. 43. Σῖτον αἱρεῖσθαι, ἑλέσθαι, Valck. Hipp. p. 178." Schæf. Mss. Σῖτον, τὸ, Græcum non est, Schæf. ad Soph. T. 1. p. 247. Tauchn. Σῖτον μετρεῖσθαι, ad Greg. Cor. 422. Σῖτος, a * Σίω, Meto, Anacreon ap. Etym. M., Valck. Schol. in N. T. 1, 229. J. Poll. 6, 34. Ἀπὸ δὲ σίτων, σῖτα, σιτία, σιτεῖσθαι, σιτούμενος, σίτησις, σιτηρέσιον, κακόσιτος, ἀπόσιτος, * φιλόσιτος, ἄσιτος, εὔσιτος, σιτοφάγος, σιτικὸς, πολύσιτος, ὀλιγόσιτος, * μετριόσιτος, σύσσιτος, συσσιτέω, ἀείσιτος, ἐπίσιτος, ἐπισιτισμὸς, παρασιτεῖν. Καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, παράσιτος, καὶ τὰ ὅμοια. Ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοὔνομα. Οὐ μὴν ἐφ' οὗ νῦν, ἀλλ' ἐπὶ ἱερᾶς ὑπηρεσίας τοὔνομά ἐστιν· οἷον, ὁ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἱρούμενος· καὶ ἀρχεῖόν τι Ἀθήνησι Παρασίτιον καλούμενον, ὡς ἐν τῷ Νόμῳ τοῦ Βασιλέως ἐστὶν εὑρεῖν. Ἐπὶ μέντοι τοῦ παρασιτεῖν ἐπὶ λιχνείᾳ, ἢ κολακείᾳ, πρῶτος Ἐπίχαρμος τὸν παράσιτον ὠνόμασεν, εἶτα Ἄλεξις, Ὅμηρος δὲ αὐτὸν εἰλαπιναστὴν λέγει, Ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής. Κακοσιτία, ἀποσιτία, σπανοσιτία, ἀσιτία, συσσιτία, οἰκοσιτία, σιτοδοτεῖν, * σιτοδεῖν, συσσίτιον, οἰκόσιτος, σιτοδόκη, σιτίζειν. Παῖδας σιτευτοὺς Ξενοφῶν ἔφη. Ἀποσυσσιτεῖν· σιτομέτρης γὰρ, καὶ σιταγωγὰ πλοῖα, καὶ σιτηγοῦντες, καὶ σιτοφύλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπὸ σιτίων, ἀλλ' ἀπὸ σίτου ὠνόμασται, ὡς καὶ τὸ * ἐπεσιτοῦντο παρὰ Θουκυδίδῃ· καὶ σιτηρέσιον, καὶ σιτοδεία.]

Σιτοβόλιον, τὸ, ET Σιτοβολὼν, ῶνος, ὁ, Horreum in quo frumenta reponuntur, Granarium, ut quidam interpr. et J. Poll. confirmat, necnon et Suid., qui

σιτοβολίοις exp. ἀποθήκαις, h. in l. Βουλόμενος σιτοβολίοις χρήσασθαι πρὸς τὴν παραχειμασίαν. Idemque annotat σιτοβολῶνας quoque eadem signif. dici. Bud. vero ap. Plut. (C.) Graccho (6.) p. 1535. meæ Edit. Κατασκευάζεσθαι σιτοβόλια putat signif. Tesseram frumentariam. [Σιτοβόλιον, Polyb. 3, 100, 4. Σιτοβολών, Geop. 2, 25, 4. Schleusn. Lex. V. T. Σιτοβολεών, Gl. Sportula. * Σιτοβόλον, τὸ, Geop. 13, 4, 5. * Σιτοβόλειον, τὸ, 2, 27.] Σιτοδεία, ἡ, Penuria rei frumentariæ, Annonæ caritas, i. q. σπανοσιτία, s. σπάνις σίτου, Isocr. Symm. (30.) Ἐν σιτοδείαις καὶ πολιορκίαις καὶ τοῖς μεγίστοις κακοῖς καθεστῶτες. Et ἐν σιτοδείᾳ γίνεσθαι, Annonæ caritate premi, Rei frumentariæ penuria laborare. Sic Thuc. 4, (36.) p. 134. Διὰ τὴν σιτοδείαν ὑπεχώρουν. Et sub finem pag. Περὶ εἴκοσιν ἡμέρας ἐσιτοδοῦντο, Annonæ s. Commeatuum penuria premebantur; a VERBO Σιτοδέομαι, Annona s. Commeatu deficior. [Σιτοδεῖν, J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. Σιτοδεία, Schleusn. Lex. V. T., Polyb. 1, 18, 10. 21, 4, 2. "Ad Herod. 48. ad Diod. S. 1, 361." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. Σιτοδηΐη, Ionice Herod. 1, 22. 94.] Σιτοδόκος SIVE Σιτοδόχος, Capiens s. Suscipiens frumentum. Σιτοδόκος, Epigr. ponitur etiam pro Panis receptatore. [" Jacobs. Anim. 35. Anth. 9, 39. 42. Paul. Sil. 40." Schæf. Mss.] Σιτοδόκη ap. J. Poll. 6, (34.) c. 7. Receptaculum frumenti, aut ciborum. [Vide Σῖτος. * Σιτοδοχεῖον, τὸ, i. q. σιτοδόκη, Schleusn. Lex. V. T. " Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 39. T. 3. p. 511, 36. Ἕτεροι δὲ πάλιν οὐδὲ μάζης μίας τῷ πεινῶντι μεταδόντες, ὁλόκληρα σ. εἰς ποταμὸν ἔρριψαν." Seager. Mss. " Herodian. Epimer. 103. Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss. * " Σιτοδοχία, Theod. 1, 66." Wakef. Mss.] Σιτοδοσία, Frumenti largitio, distributio, quam Suet. Frumentationem appellat, in Aug. Impetum se cepisse frumentationes publicas abolendi. [Schleusn. Lex. V. T. " Dionys. H. 3, 1412. coll. Reisk." Schæf. Mss.] Σιτοδότης, Frumenti largitor s. distributor, Menand. Et Synes. Ὡς δέδωκα τὴν ἐπιστολὴν, ταμίας ἐστὶ καὶ σιτοδότης τοῦ Δαλματῶν τάγματος, Frumenti s. Annonæ distributor. [" Ad Charit. 684." Schæf. Mss.] Σιτοδοτέω, Frumentum do, distribuo et dimetior, i. q. σιτομετρῶ, Dem. in quodam Psephism. Σιτοδοτήσας τοὺς ὁπλίτας. Itidem Polyb. Σιτοδοτήσας τὴν δύναμιν. Pass. Σιτοδοτοῦμαι, Frumentum mihi datur, Annonam accipio, etiam Cibum capio, ut, Ἐν τῇ θόλῳ ἐσιτοδοτοῦντο οἱ γραμματεῖς. Sic Σιτομετροῦμαι. [Bekk. Anecd. 302. " Dio Cass. 355." Wakef. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. * Σιτοδοτία, i. q. σιτοδοσία, LXX. Nehem. 9, 15. sed v. Schleusn. Lex. V.T. * " Σιτοθήκη, Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss. " Valck. Diatr. 170." Schæf. Mss.] Σιτοκάπηλος, Qui frumenta emta revendit, frumenta emit ut inde lucrum faciat, Frumentarius, Plaut. Cæs. Cic. Frumentarius negotiator, Plin. Σιτόκουρος, Homo inutilis et qui frustra alitur, ὁ ἄχρηστος, καὶ μάτην τρεφόμενος, ut et Hes. et Ulp. ap. Athen. (248.) exp., ubi ex Alexide affertur, Ἐσῃ περιπατῶν σιτόκουρος. Et e Menandro Ὀκνηρὸς, πάντα μέλλων, σιτόκουρος ἄθλιος ἄχρηστος, εἰς γῆν ὁμολογῶν παρατρέφεσθαι. Et, σιτόκουρον ἄθλιον εἰς τὴν οἰκίαν Εἰλήφαμεν. Dici autem videtur σιτόκουρος, παρὰ τὸ κείρειν τὸν σῖτον, ut proci illi Penelopes fruges consumere nati. [" Vide nott. ad Alciphr. p. 116." Wakef. Mss.] Σιτολόγος, Qui frumenta colligit, annonam exigit, Magistratus quidam ap. Athenienses. Σιτολογία, ἡ, Munus τῶν σιτολόγων, Frumentatio, Polyb. Τὰ μὲν δύο μέρη δυνάμεως ἐπὶ σιτολογίαν ἐξέπεμπε, Frumentatum misit, s. ad frumentum ex agro vicino comportandum. Sic Plut. Fab. Τὸ πολὺ τῆς στρατιᾶς ἐπὶ σιτολογίαν ἀφεικότα. [" Bibl. Crit. 3, 1. p. 105. Diod. S. 2, 436." Schæf. Mss.] Σιτολογέω, Frumentor, Frumentum comporto s. exigo, Polyb. 3, (101, 2.) Τοὺς Καρχηδονίους τὴν χώραν σιτολογεῖν: [1, 17, 9. * " Σιτολόγιον, τὸ, Herodian. Epimer. Mss. p. m. 189." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Σιτομέτρης, ὁ, Mensor frumenti, Pand. Qui frumenta metitur, annonamque certa mensura dispensat, Qui erogandæ annonæ publicæ munus habet. Idem cum σιτοδότης. Aristot. Polit. 4, 15. Σιτο-

A μέτριον, τὸ, Demensum, i. e. Quaterni modii frumenti, quos servi accipiebant in mensem, Donat. ap. Terent. in Phorm.: Marc. 12, (42.) Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ τοῦ διδόναι ἐν καιρῷ τὸ σιτομέτριον; Ut in tempore det demensum. Erasm. vertit Demensum cibum, ut Plaut. loquitur in Sticho. Suidas σιτομέτριον exp. σιτοδοσία: qua signif. diceretur potius σιτομετρία, i. e. Frumenti dimensio, Distributio frumenti quæ fit certa mensura. [Plut. 7, 243. Greg. Naz. Or. 2, 29. " Phryn. Ecl. 169 (=383.) Thom. M. 795." Schæf. Mss. * Σιτόμετρον, Gl. Cibarium, Diarium.] Σιτομετρέω, Frumentum demetior, certa mensura distribuo, Polyb. ap. Suid. Ὁ δὲ Φίλιππος διαδοὺς ὅτι μέλλει σιτομετρεῖν, Joseph. c. Apion. init. Σιτομετρῶν καὶ μισθοφορίαν παρεχόμενος, Frumentum præbens, Bud. Pass. Σιτομετροῦμαι, pro σῖτον μετροῦμαι, Admensum s. Demensum accipio, Polyb. de stipendio militari loquens, (6, 39, 13.) Σιτομετροῦνται δ' οἱ μὲν πεζοὶ, πυρῶν Ἀττικοῦ μεδίμνου δύο μέρη μάλιστά πως, Stipendium da- B tur pediti. Sic et σιτοδοτοῦμαι supra, et μισθοδοτοῦμαι. [Schleusn. Lex. V. T., ad Greg. Cor. 422. Lobeck. Phryn. 383. " Thom. M. 182. 795. Diod. S. 1, 587. 2, 355. 356." Schæf. Mss. * Σιτομετρία, ἡ, Diod. S. 2. p. 89., 13. p. 378. " Phryn. Ecl. 169(=383.) ad Charit. 684." Schæf. Mss. * Σιτομνήμων, unde] Σιτομνημονέω, i. q. σιτομετρέω, Frumentum demetior, notatis eorum nominibus qui demensum accipiunt: Hes. σιτομνημονεῖν, σιτομετρεῖν, s. τὰ σῖτα μετρεῖν, addens, Παρ' ὅσον ἀπεγράφοντο οἱ λαμβάνοντες παρὰ τῶν δεσποτῶν τὰ τεταγμένα μέτρα. [Phrynichus Bekkeri p. 62.] Σιτονόμος, Cibum præbens s. subministrans, Soph. Phil. (1091.) p. 421. τοῦ ποτε τεύξομαι Σιτονόμου μέλεος; nam arcu surrepto, manus ipsum alere cibumque ei parare non poterat. Schol. exp. σῖτον νέμοντος, ἤτοι τροφέως. Σιτοποιὸς, Panifex, Thuc. 6, (44.) p. 212. Ὁλκάδες σιταγωγοὶ, καὶ τοὺς σιτοποιοὺς ἔχουσαι καὶ λιθολόγους καὶ τέκτονας: 2, (78.) Γυναῖκες δέκα καὶ ἑκατὸν σιτο- C ποιοί, ubi nota σιτοποιοὶ γυναῖκες, ut ap. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) σιτοποιὰ ὄργανα. Alioqui σιτοποιοὶ absolute dicuntur Pistores s. Panifices, ut tum in priore loco Thuc., tum ap. eund. Xen. K. Π. 8, (8, 10.) Τοὺς σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ὀψοποιοὺς καὶ τοὺς οἰνοχόους. Itidemque ap. Plut. Alex. (23.) Τῶν σιτοποιῶν καὶ μαγείρων. Ac σιτοποιοὶ ibi dicuntur Pistores s. Panifices: ὀψοποιοὶ autem et μάγειροι, Coqui qui opsonia et omne ciborum genus, quod ad panem adhiberi solet, parant. Hesychio σιτοποιὸς est ἀρτοκόπος ἢ πέπτρια. [Eur. Hec. 362. LXX. Gen. 40, 17. 20. " Zeun. ad Xen. K. Π. 135. Valck. Adoniaz. p. 397. Thom. M. 113. ad Herod. 274. Phryn. Ecl. 95. Thom. M. 591. Coray Theophr. 179." Schæf. Mss.] Σιτοποιέω, Ad panificium accommodo vel utor, Bud. ap. Diosc. || Idem Bud. interpr. etiam Alo, Cibum suppedito, ap. eund. Diosc., necnon ap. Xen. K. Π. 4, (4, 2.) Locum vide in Comm. 788., in quo σιτοποιεῖν αὐτοὺς et λιμῷ ἀποκτείνειν opposita sibi sunt. || Pass. Σιτοποιοῦμαι, Panem conficio, In panificio D occupatus sum, Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Χειρομύλας δὲ χρὴ αὐτόθεν παρασκευάσασθαι, αἷς σιτοποιούμεθα. Pro Frumentum mihi comparo, Frumentatum eo, affertur ex eod. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Item In cibos assumo, Vescor, in qua signif. accusativo jungitur. Exemplum e Diosc. cum Plinii interpr. habes in Ἱπποτροφέω, col. 1704. Exp. etiam Sumo cibum, Comedo, σιτοῦμαι: sicut et Suid. scribit σιτοποιεῖσθαι ap. Xen. legi pro τροφὴν λαμβάνειν, subjiciens hunc ejus locum, Σιτοποιεῖσθαί τε ἀνάγκη καὶ κοιμᾶσθαι. [Eur. Tro. 494. " Zeun. ad Xen. K. Π. 135. 379. Hutchins. 47. Phryn. Ecl. 169." Schæf. Mss.] Σιτοποιΐα, Panificium, e Xen. [Œc. 7, 21. " Zeun. ad K. Π. 135." Schæf. Mss.] Σιτοποιϊκὸς, Ad cibaria coquenda et conficienda pertinens, p. 46. mei Lex. Cic. [Xen. K. Π. 6, 2, 11. Œc. 9, 7. 9. Polyb. 1, 22, 7. μηχάνησις. " Zeun. l. c." Schæf. Mss.] Συσσιτοποιέω, Compinso, In cibum concinno, ut quidam exp. ap. Diosc. 4. Συσσιτοποιεῖται ἄρτῳ καὶ ὀπτᾶται, ubi Ruell. Cogitur cum pane et inassatur, Marcell. Pani

compinsitur et torretur. Utitur eod. verbo in Præfat. l. 6. Ἢ ἐν ἀλφίτοις ἢ ἐν φαρμάκοις ἢ ἐν ἄλλοις τισὶ τῶν προσφερομένων συσσιτοποιοῦντες. Σιτοπομπεία, ἡ, Frumenti transmissio, Procuratio annonæ, Dem. (254.) Βουλόμενος τῆς σιτοπομπείας κύριος γενέσθαι, Advehendi s. Deducendi frumenti arbiter, Bud. Idem Dem. (326.) Χρῆν δὲ σιτοπομπείαν ὅπως κομισθήσεται προϊδέσθαι, Oportebat providere quomodo frumentum conveheretur, Bud. Apud Demetr. Phal. SCRIBITUR Σιτοπομπία, sine diphthongo: Οἷον ἂν τὴν τοῦ σίτου κομιδὴν, σιτοπομπίαν λέγῃς. [Dem. 671. "Σιτοπομπεία, Σιτοπομπία. * Σιτοπομπεῖον, * Σιτοπόμπιον, ad Diod. S. 1, 612. 686. 2, 426. 491." Schæf. Mss.] Σιτοπόνος, i. q. σιτοποιὸς, Philo V. M. 1. Μὴ δεόμενοι σιτοπόνων περιεργίας, Nihil pistorum supervacanea opera egentes, ["Hes. (v. Δαιτροπόνος.) * Σιτοπονέω, Panem efficio, Philo J. 2, 233. 467." Wakef. Mss. * Σιτοπονία, ἡ, Philo J. 3. p. 268. P., Hierocles p. 316. 320. Stobæi Serm. 83. p. 490. * "Σιτοπράτης, Poëtaster cum Wernsdorfii Phile p. 36. v. 191." Boiss. Mss. "Tzetz. Exeg. in Il. 136, 15." Schæf. Mss. "Suid. 2, 489." Wakef. Mss.] Σιτοπώλης, ὁ, Venditor frumenti, Frumentarius, Aristot. de quodam mulo Atheniensi, Ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶν. Unde Plin. Decretum fecere, quo caveretur, ne frumentarii negotiatores ab incerniculis eum arcerent. [Lys. 712. * "Σιτοπωλέω, Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss. J. Poll. 7. p. 697.] Σιτόσπελτον, dicitur a quibusdam ἡ αἰγίλωψ, Festuca. ["* Σιτόσπελος, Ægilops, Diosc. Notha 472. (4, 139.)" Boiss. Mss. Cf. Ἀκρόσπελος. * Σιτόσπορος, Dionys. H. 1. p. 245, 7.] Σιτοφάγος, Frumento vescens, Pane victitans, Od. I. (191.) de Polyphemo, οὐδὲ ἐῴκει Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, [Herod. 4, 109. Nicand. Ἀ. 115. Θ. 802. Lucian. 2, 223. "Heyn. Hom. 5, 652." Schæf. Mss. Conf. c. * Σιτοβόρος, Barker. ad Etym. M. 474. 903. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος.] Σιτοφόρος, Frumentum ferens, Frumenti ferax: γῆ, Terra frumenti ferax, Ager frumentarius. Ab Eur. autem σιτοφόροι θεαὶ dicuntur Ceres et Proserpina, quod frugum feracitas in earum potestate esse credebatur: quamobrem a Syracusanis dicebatur Σιτὼ Δημήτηρ, ut a Statio Frugifera Ceres. Item Frumentum subvectans, Commeatum portans, Cibaria vehens, ut σιτοφόροι κάμηλοι ap. Herod. (1, 80.); vel Ad frumentum annonamque deportandam accommodus: (3, 153.) Item Pani ferendo aptus, ut σιτοφόρον κανοῦν, Canistrum panarium. ["Heyn. Hom. 4, 222." Schæf. Mss.] Σιτοφύλακες erant Athenis Qui frumento asservando præerant, curabantque ut justo pretio venderetur: quod ipsum fiebat enim in farina et pane. Erant autem viginti numero, quorum quindecim in ipsa civitate, quinque in Piræo. Testantur Harp. et Suid. [Dem. 467. Lys. 722. "Bergler. ad Alciphr. 35." Schæf. Mss. "Polyæn. 3. fin." Wakef. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. * Σιτοφυλακέω, Appian. 1, 26.] AT Σιτοφυλακεῖον, [s. * Σιτοφυλάκιον,] τὸ, Locus s. Vas in quo frumentum asservatur, ut Trimodiæ et Cumeræ. Hor. Cur tua plus laudes cumeris granaria nostris? Σιτόχροος, [contr. Σιτόχρους,] Habens colorem frumenti, [Opp. K. 1, 435. κύνες, "Chrys. in Genes. T. 1. p. 9, 12. Ὁ μὲν (ἄρτος) σιτόχρους πολλάκις ἐστὶ, τὸ δὲ αἷμα πυῤῥὸν ἢ μέλαν." Seager. Mss. "Boiss. Philostr. 614." Schæf. Mss.]

[* Σιτηβόρος, Nicander Ἀ. 115. ubi erat σιτηφάγος. "Schneid. ad Aristot. H. A. 354." Schæf. Mss.] Σιτήγονος, Qui in eum usum nascitur ut esui sit. Nam Schol. Nicandr. Ἀ. (424.) βουκέραος σιτηγόνου exp. τοῦ εἰς σιτισμὸν καὶ τροφὴν γινομένου: [Schn. legit * χιληγόνου.]

Σιταγωγὸς, Frumentum vehens, Frumento vehendo aptus: νῆες, Naves commeatum subvehentes, frumentariæ, Thuc. (8, 4. cf. 6, 30.) Sic Xen. Ἑλλ. 5, (4, 61.) Σιταγωγὰ πλοῖα, quæ et σιτηγὰ appellantur. [Andocid. de Red. p. 86. Lobeck. Phryn. 430. "Ad Herod. 459. ad Charit. 272=674." Schæf. Mss.] Σιταγωγέω, Frumentum veho, Commeatus adveho. E Luciano (3, 257.) Σιταγωγεῖν σιταγωγίαν, Rem frumentariam advehere. ["Musgr. ad Eur. Hec. 8." Schæf. Mss.] Σιταγωγία, Frumenti advectio. [* Σιτάποχος, unde * "Σιταποχία, ad Hesych. 1, 746. n. 23." Dahler. Mss.] Σιταρκέω, Cibaria s. Annonam subministro, Frumentum s. Annonam, quæ sufficiat, suppedito, σῖτον ἐπαρκέω, Eust. [* Σιτάρκησις, τὸ ἀρκοῦν βρῶμα, Zonar." Dahler. Mss.] Σιταρκία, ἡ, Annona; præcipue vero Annona militaris, Annona quæ militibus stipendii loco dabatur in singulos menses. Polyb. 5, (75, 1.) Παρεισιόντων πρὸς τὰς σιταρκίας εἰς τὴν πόλιν, Ad commeatus annonamque coëmenda. [Schw. legit σιταρχίας.] Idem, Παρεσκεύαζον δὲ καὶ τοῖς προϋπάρχουσι καὶ τοῖς παραγενομένοις τὰς σιταρκίας. Aristot. Œcon. 2. Ὥστε τὴν παραδεδομένην τρίμηνον σιταρκίαν δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι, Ita ut eis gratis præberet trium mensium frumentum, quod jam admensus erat. Ibid. Διδοὺς τοῖς στρατιώταις τῇ δευτέρᾳ τῆς νουμηνίας τὰς σιταρκίας. Ibid. Τῶν στρατευομένων παρῃτεῖτο τὰς σιταρκίας καὶ τοὺς μισθοὺς ἐξ ἡμερῶν, Annonam et stipendia. Hoc autem stipendii genus σιτηρέσιον alio nomine appellant, item ὀψώνιον et χορηγίαν. Ac σιταρκία dicta videtur Annona quæ militi in singulos menses sufficeret, Turn. interpr. Stellatura et Canon frumentarius. ["Ad Phalar. 356." Schæf. Mss. * Σιτάρκεια, Schn. Lex., quod esset a * Σιταρκής.]

Σίταρχος, SIVE Σιτάρχης, Præfectus annonæ, sc. coëmendæ, asservandæ, et dispensandæ, cum opus est. Alii Commeatui vel Ciborum sumtibus præfectus. Harmod. ap. Athen. (148.) Ὁ καταστάθεὶς παρὰ Φιγαλεῦσι σίταρχος. Bud. σίταρχος exp. Convivii curator, ut cum civitates publice epulantur. Σιταρχέω, Sum σίταρχος, Annonæ præfectus sum. UNDE Σιτάρχημα, τὸ, i. q. σιταρχία. Apud Athen. (238.) Ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα, δεῖπνον εὐπρεπές. ["Ad Lucian. 1, 316." Schæf. Mss.] Σιταρχία, Munus præfecti annonæ, i. prope q. σιτωνία, [Polyb. 1, 66, 6.]

Σιτηγὸς, i. q. σιταγωγὸς, Frumentum vehens, Frumento aut Annonæ vehendæ aptus: ὁλκὰς, Lat. Frumentaria navis. Thuc. σιταγωγὸς ναῦς, 8, (4.) p. 265. [Σιτηγὰ, τὰ, sub. πλοῖα, Plut. Galba 13. Dem. 1213. "Πλοῖα σιτηγὰ, Athen. 206." Schw. Mss.] Σιτηγέω, Frumenta veho, s. Annonam veho, Dem. Σεσιτηγηκότες πρὸς τοὺς Ῥοδίους, Qui frumenta Rhodum vexerunt, Rhodiis importarunt: (cf. 467. 917.) Itidem Antiph. Ἐκ τῆς ἠπείρου εἰς Ἑλλάδα ἐσιτήγει. [Memnon 24. τοῖς πολιορκουμένοις, J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. * Σιτηγία, Dem. 1286.]

[* Σιτηρέσιος, Gl. Annonarius, "Toup. Opusc. 1, 42." Schæf. Mss. Σιτηρέσιον, τὸ, Demensum, i. e. Frumentum quod quis singulis mensibus a σιτοδότῃ s. σιτομέτρῃ aufert, i. q. σιταρκία. Harpocr. τὸ διδόμενόν τισιν εἰς τροφὴν, Quod alicui in cibum datur, ut est vel ipsa annona, vel stipendium aut certa pecuniæ summa ad victum inde parandum. Dem. (48.) Ἵνα δέκα ἕκαστος τοῦ μηνὸς ὁ στρατιώτης δραχμὰς σιτηρέσιον λαμβάνῃ, Herodian. (2, 11, 9.) Μισθοφόρους ἐπὶ ῥητοῖς σιτηρεσίοις στρατιώτας καταστησάμενος, Certis stipendiorum auctoramentis; accipiunt enim hic σιτηρέσιον pro Stipendio militari. Apud Plut. autem in Crasso (2.) pro Tessera frumentaria s. Annona civili: Τρεῖς δὲ μῆνας ἑκάστῳ Ῥωμαίων σιτηρέσιον ἐκ τοῦ αὐτοῦ παρασχών. Hes. σιτηρέσιον est ἐφόδιον. [Xen. K. Ἀ. 6, 2, 3. Plut. Cat. Min. 26. "Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 27. 35. Scriptt. post Theophanem p. 219." Elberling. Mss. "Ad Diod. S. 1, 266." Schæf. Mss. "Suid. 2, 489." Wakef. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος.] Σιτηρεσιάζω, Frumentum et stipendium præbeo, Aristot. Œcon. 2, (37.) Τοὺς πλέοντας εἰς δίμηνον σιτηρεσιάσαι, ἢ αὐτοὺς πλέειν, Iis, qui navigarent, frumentum in duos menses suppeditare.

[* Σιτουργὸς, Polyæn. 3, 10, 10. μύλη, Plato Polit. 267. "J. Poll. 1, 200." Wakef. Mss. * "Σιτουργία, ad Callim. 1. p. 269. Ruhnk. Ep. ad Ernest. p. 95." Schæf. Mss.]

Σιτώνης, Frumenti emtor, Annonæ coëmendæ præfectus: ut σιτομέτρης et σιτοδότης, Annonæ demetiendæ et dispensandæ præfectum significant. Generaliter Greg. Naz. Οἱ σιτῶναι καὶ σιτοκάπηλοι, Frumenti emtores et revenditores. Latini Frumentarios

et Frumentarios negotiatores appellant. [" Thom. M. 654." Schæf. Mss. " Etym. M., Suid. 2, 489. Philo J. 2, 64." Wakef. Mss.] Apud JCtos autem de Publicæ annonæ emtore s. curatore: cujus munus VOCATUR Σιτωνία, ἡ, Emtio frumenti, s. Munus publicæ annonæ coëmendæ, Rei frumentariæ cura, Curatio commeatus atque annonæ. Meminit Dionys. H. 7. Et Ulp. l. 2. D. de Vacat. et Immunit. Sextumdecimum ætatis annum agentem ad munus sitoniæ vocari non oportet. [Dem. 918. Inscr. Chandleri 20: Ἀναδεξάμενον σιτωνίας πλεονάκις.] Et cui tale munus injunctum, σιτώνης vocatur. Arcad. l. ult. de Mun. et Hon. Cura quoque emendi frumenti, olei; nam harum specierum curatores, quos σιτώνας et ἐλαιώνας appellant, creari moris est. Apud eosd. JCtos Sitonici muneris mentio fit. Item cura σιτωνικῶν ap. Eosd. DICITUR AUTEM Σιτωνικὸς, Pertinens ad annonæ publicæ curatorem. [" Jo. Malal. 1, 388." Elberling. Mss.] Σιτωνέω, Frumentum coëmo, Rei frumentariæ curandæ præfectus sum. AFFERTUR ET Σιτώνη pro Res frumentaria. Significat tamen potius Frumenti s. Annonæ coëmtionem, ut sit pro σιτώνησις, sicut ὤνη pro ὤνησις.

" Ἀείσιτος, Hesychio ὁ ἐφ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ ἐν τῷ " πρυτανείῳ δειπνῶν, Qui quotidie in Prytaneo cibum capit; quibusdam enim ibi victus præbebatur quoad vivebant, bene meritis præcipue." [J. Poll. 6, 34. 9, 40. * " Ἀΐσιτοι, Inscr. Chandleri P. 2. no. 55. 1. 2. 3. 4. φυλαί." Schn. Lex. " Spon. Inscr. Athen. 2, 332. Καὶ τοὺς ἀεισίτους (ἀσίτους in Inscr.) ἀνέγραψαν." Schn. Lex. Suppl.]

Ἀπόσιτος, ὁ, ἡ, A cibo abstinens, Synes. Δεῖ πέμπτην αὐτὸν ἡμέραν ἀπόσιτον εἶναι, Lucian. (2, 30.) Ἀπόσιτοι δὲ καὶ ἑπτὰ διαρκοῦσιν οἱ πολλοί: (934.) Χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος, A cibo non abstinere, Inediam non pati. || Abhorrens a cibis, J. Poll. Καὶ κακόσιτος δὲ, καὶ ἀπόσιτος, ὁ ἀπεστραμμένος ἀπὸ σιτίων: ut ἄπιχθυς ap. Aristoph. ὁ ἰχθύων ἄγευστος. Notandum est autem Gal. quoque (355, 40.) hanc signif. dare nomini ἀπόσιτος, sed ita ut dicat illud differre ab ἄσιτος. Nam in Comm. in Ἐπιδημ. 1. scribit ἀποσίτους vocari τοὺς ἀπεστραμμένους προσενέγκασθαι σιτία, i. e. qui aversantur usum ciborum; vel, qui abhorrent a sumendo cibo: ἀσίτους autem, τοὺς μὴ προσενεγκαμένους, qui eum non sumserunt. Hæc Gal. Suid. tamen et alii ἀπόσιτος exp. ἄσιτος, et illis tacentibus videmus aperte in ll. paulo ante cc. ἀπόσιτος accipi pro ἄσιτος: adeo ut hæc differentia non sit perpetua. Ac revera in aliis multis nominibus ἀπὸ pro α privativo sumi animadvertimus. [Athen. 47. 247. ad Greg. Cor. 529. " Koen. 251. Wakef. S. Cr. 4, 125. Thom. M. 367. Cattier. Gazoph. 69. Casaub. ad Athen. 97. Toup. ad Longin. 367. Valck. Callim. p. 7." Schæf. Mss.] Ἀποσιτέω, A cibo abstineo, Inediam tolero. Bud. ait ἀποσιτῆσαι posse exp. Inedia perire, ap. Lucian. (2, 602.) Καὶ ζῆν οὐκέτι ἐθέλειν ἔφην εἰ γενοίμην εὐνοῦχος· ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν. [* " Ἀποσιτίζω, Abresch. Lectt. Aristæn. 12. 328. (Epist. 1, 3.)" Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Suppl.] Ἀποσιτία, ἡ, Abstinentia a cibo. Potest etiam exponi Inedia, ut ἀσιτία. Gal. vult ἀποσιτίαν Hippocrati (1089.) i. valere q. ἀσιτίαν, et significare ἀνορεξίαν, Abhorrentiam a cibo. [Vide Σῖτος.] Ἀποσιτικὸς, Abstinentiam a cibo inducens. In VV. LL. adnotatur ἀποσιτικὸν esse Quod nauseam et fastidium inducit. [Hippocr. 75.]

Ἄσιτος, ὁ, ἡ, Jejunus, Qui cibum non sumsit, Impastus: pro quo Hom. dicit σίτου ἄκμηνος, alii ἄγευστος. Od. Δ. (788.) Κεῖτ' ἄρ ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Soph. (Aj. 324.) Ἄσιτος ἁνὴρ, ἄποτος. Sic Xen. K. Π. 8, (1, 15.) Ἐπεμελεῖτο δὲ ὅπως μήτε ἄσιτοι μήτε ἄποτοί ποτε ἔσοιντο, Ut ne unquam cibis potuve destituerentur: 4, (2, 19.) Ἐν θήρᾳ ἄσιτοι καρτεροῦμεν: 7. (5, 18.) Μετὰ σοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος δεδειπνηκότα. Sic etiam ἄσιτος γράφει, Cibo nondum gustato scribit. A Plut. (6, 710.) ἄσιτος καὶ αὐχμῶν opp. τῷ ἠριστηκότι καὶ ἀληλιμμένῳ. Vide et Ἀπόσιτος. [" Ad Charit. 538. Musgr. Herc. F. 384. Jacobs. Anth. 9, 136. Wakef. S. Cr. 4, 125. Ruhnk. Ep. Cr. 168. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. * " Ἀσίτως, Jejune, Misere, Inepte, Tzetz. ad Lycophr. 139." Kall. Mss. * Ἀσιτὶ, Schleusn. Lex. V. T.] Ἀσιτία, ἡ, Inedia, Esuries; alii etiam Jejunium, Abstinentia a cibo. Apud Athen. (161.) Ἔδει θ' ὑπομεῖναι μικρὸν ἀσιτίαν, ῥύπον. Aristot. Ethic. 10, 9. Τῷ πυρέττοντι συμφέρει ἀσιτία καὶ ἡσυχία. [Plut. 6, 502. 510. " Ad Diod. S. 2, 342." Schæf. Mss. * Πανασιτία, J. Poll. 1, 52.] Ἀσιτέω, Cibum non capio, A cibo abstineo et inedia utor, Gal. ad Gl. [Plut. 6, 883. * Ἀσιτίζω, Schleusn. Lex. V. T.]

Αὐτόσιτος, Qui ipse sibi cibum parat, domi suæ cibum capit, non alienæ: quamobrem a Suida exp. οἰκόσιτος, ab Hes. ὁ ἑαυτὸν τρέφων, Qui ipse se alit. In VV. LL. dicitur significare et Eum qui suo cibo servit, comitatur: Plaut. Nostro sibi servire nos censet cibo. Αὐτόσιτος dicitur etiam Is qui cum altero cœnaturus, ipse suas secum dapes affert: quomodo Hes. αὐτόσιτον exp. τὸν σὺν ἑτέρῳ δειπνοῦντα καὶ ἑαυτῷ φέροντα τὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸ δεῖπνον. [Athen. 47. 248. " Casaub. ad p. 97." Schæf. Mss.]

[* Βραδύσιτος, unde * Βραδυσιτέω, Tarde cibum sumo, Nonnus 1, 154. Alex. Trall. 1. p. 22. * Βραδυσιτία, Tarda cibi sumtio, 31., 9. p. 537.]

[* Διάσιτος, unde * Διασιτία, pro ἀεισιτία, Hippocr. Epist. p. 1293.]

[* Ἔνσιτος, Anonym. de S. Theod. v. 18. p. 16. Wernsd. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ἐπίσιτος, Qui victus causa alicui operam suam locavit, ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος, Suid. quo modo Ἐπισίτιος ab Hesych. exp., de quo infra post Σιτία. [Vide Σῖτος.]

" Εὔσιτος, Qui est bono stomacho, VV. LL." [" Boiss. Philostr. 284. Casaub. ad Athen. 97." Schæf. Mss. Vide Σῖτος. " Schol. Theocr. 7, 34." Wakef. Mss.] " AT Εὐσιτεῖν videtur significare Bene " habitum esse e cibo, ap. Theophr. H. Pl. 4, (8, " 13.) ubi de bobus loquens ait, Καὶ ξηραίνοντες " παρέχουσι κατὰ χειμῶνα τοῖς βουσὶν ὅταν ἐργάζωνται· καὶ τὰ σώματα ἔχουσιν εὐσιτοῦντα, λαμβάνοντες " οὐδέν." [* Εὐσιτία, Aret. 74.]

Κακόσιτος, Qui stomachi vitio cibum fastidit, Greg. Naz. et Eubulus ap. Athen. (248.) ὕπνος αὐτὸν ὄντα κακόσιτον τρέφει. [Fastidiosus, Ælian. H. A. 3, 45. Arrian. Ven. 8, 2. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος.] Κακοσιτία, ἡ, Cibi fastidium, J. Poll. 6, (34.) c. 7. [Vide Σῖτος.]

[* Λειπόσιτος, unde * Λειποσιτέω, Suid.]

Μονόσιτος, Qui semel tantum cibum capit quotidie, [" Casaub. ad Athen. 95. 97." Schæf. Mss.] Μονοσιτέω, Semel tantum in die cibum sumo, in die cibo utor, qua signif. Hipp. usurpat. Notandum vero μονόσιτον dici posse Eum etiam, qui solus et sine conviva cibum capit: et μονοσιτίαν, Morem illum capiendi cibum sine conviva et μονοσιτεῖν, itidem Solum et sine conviva cibum sumere: ut μονοφαγία et μονοφαγεῖν. Alex. ap. Athen. (47.) Ἐπὰν ἰδιώτην ἄνδρα μονοσιτοῦντ' ἴδῃς, Ἢ μὴ ποθοῦντ' ᾠδὰς ποιητικὰς [ποιητὴν, Schw.] καὶ μέλη: solent enim idiotæ raro agitare convivia, ipsorumque ædes raro musicis personant modulis. In priore autem signif., sc. pro Semel tantum in die cibum capere, usus est verbo μονοσιτεῖν et Xen. K. Π. 8, (8, 5.) p. 141. Ἦν αὐτοῖς μονοσιτεῖν νόμιμον, ὅπως ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ χρῷντο καὶ εἰς τὰς πράξεις καὶ εἰς τὸ διαπονεῖσθαι. [" Casaub. ll. cc. Apoll. Dysc. 51. et n." Schæf. Mss. " Athen. 44. Steph. Byz. 320." Wakef. Mss.] Μονοσιτία, Semel tantum cibum capere quotidie, Gal. Πικροχόλοις χαλεπώτερον ἀσιτίαν φέρειν καὶ μονοσιτίαν τῶν ἄλλων. [" Casaub. ll. cc." Schæf. Mss. Hippocr. 1010.]

Ὀλιγόσιτος, Qui parum cibi sumit, modico cibo utitur, Pherecr. ap. Athen. (248.) Ὡς ὀλιγόσιτος ἦσθ' ἄρ', ὃς τῆς ἡμέρας Κατεσθίεις μακρᾶς τριήρους σιτία, [" Toup. Opusc. 2, 52." Schæf. Mss.] Ὀλιγοσιτέω, Pauco cibo utor, Exiguo pastu contentus sum, [Nonnus 1, 154.] Ὀλιγοσιτία, ἡ, Modicus cibus, i. e. Cibi parsimonia, Frugalitas, Aristot. Polit. 2. et Synes. Ep. 114. Ἀγαθὸν ἀναγκαῖον ἡ ὀλιγοσιτία. [Jambl. Protr. 16.]

Ὁμόσιτος, Qui cibum cum aliquo capit, Convictor:

Hes. *ὁμόσιτοι, ὁμοτράπεζοι*: Suid. autem *Ὁμόσιτον, ὁμοῦ τρεφόμενον*, Qui una cum aliquo alitur. Pro *ὁμοτράπεζος* utitur Herod. (7, 119.) p. 266. meæ Edit. *Ταῦτα μὲν δὴ αὐτῷ τε βασιλέϊ καὶ τοῖσι ὁμοσίτοισι μετ' ἐκείνου ἐπεποίητο.* *Ὁμοσιτέω*, Una cibum capio, Simul vescor, Herod. [1, 146.]

Παράσιτος, Qui cibum ap. aliquem sumit: idem prope cum *ὁμόσιτος*, s. *σύνθοινος*. Olim *παράσιτοι* dicebantur *οἱ ἐπὶ τὴν ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἱρούμενοι*, ut J. Poll. et Crates ap. Athen. (235.) docent, ubi e psephismate quodam hæc afferuntur, *Τὰ δὲ ἐπιμήνια θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων.* Item, *Θύειν τῷ Ἀπόλλωνι τοὺς Ἀχαρνέων παρασίτους.* Et e Clidemo, *Παράσιτοι ᾑρέθησαν τῷ Ἡρακλεῖ.* Fuerunt igitur *παράσιτοι* Qui una cum sacerdotibus partem victimæ in cibum capiebant: ut patet et e quodam loco ibid. citato, *Τοῖν δὲ βοοῖν τὸ μὲν τρίτον μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, τὰ δὲ δύο μέρη, τὸ μὲν ἕτερον τῷ ἱερεῖ, τὸ δὲ τοῖς παρασίτοις.* Sed et *ταῖς ἐντιμοτάταις ἀρχαῖς* solebant *συγκαταλέγεσθαι παράσιτοι*, ut ibid. Athen. testatur, et confirmat locus Aristot. de Methonæorum Rep., qui ibi citatur, *Παράσιτοι τοῖς μὲν ἄρχουσι δύο καθ' ἕκαστον ἦσαν, τοῖς δὲ πολεμάρχοις εἷς.* Qualis propemodum Il. P. (577.) qui Hectori *ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής*, ut qui familiari quadam consuetudine ei conjunctus, ap. ipsum solebat capere cibum. Postea autem *παράσιτοι* dici cœperunt *οἱ κόλακες*, Assentatores s. Adulatores, Qui ut ap. ditiores cœnarent, eis assentabantur: a Latinis quoque Parasiti dicti: e quibus, Cic. Parasitorum assentatio. Horat. Edaces parasiti. Idem etiam fem. gen. dicit Parasitæ. De quo hominum genere eleganter Eupolis ap. Athen. (236.) *ἐκεῖ δ'* (in foro sc.) *ἐπει-Δὰν κατίδω τιν' ἄνδρα Ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐ-Θὺς περὶ τοῦτον εἰμι. Κἄν τι τύχῃ λέγων ὁ πλοῦ-Ταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ, Καὶ καταπλήττομαι, δοκῶν Τοῖσι λόγοισι χαίρειν. Εἶτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεσθ' Ἄλλυδις ἄλλος ἡμῶν, Μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον· οὗ Δεῖ χαρίεντα πολλὰ Τὸν κόλακ' εὐθέως λέγειν, Ἢ φέρεται θύραζε.* Itidem ap. Terent. quidam alieni cibi causa dicit se consectari hominum genus, qui esse primos se omnium rerum volunt, se illis arridere, eos admirari: addens, Quicquid dicunt, laudo: id rursum si negant, laudo id quoque. Negat quis? nego: ait? aio: postremo imperavi egomet mihi Omnia assentari. Et rursum ap. Athen. (239.) *Τῶν εὐπόρων παρασίτους, τοὺς κολακεύειν δυναμένους Καὶ πάντ' ἐπαινεῖν.* Ibid. (237.) Alexis duo genera parasitorum facit: unum, *τὸ κοινὸν καὶ κεκωμῳδημένον*, alterum *Σατράπας παρασίτους καὶ στρατηγοὺς ἐπιφανεῖς*: ii autem regum præpotentum parasiti sunt, et a Comico isto VOCANTUR *Σεμνοπαράσιτοι*, Graves parasiti, Adulatores qui superciliosa quadam gravitate parasiticam assentationem tegunt. || *Παράσιτος*, adject. Qui præter panem comeditur, ad panem obsonii loco adhibetur, Lucian. (2, 331.) *Καὶ ἰχθὺς ἦν παράσιτος*, ubi *ἰχθὺς παράσιτος* significat *ὄψον* s. *παρόψημα* aut *παροψίδα*. [" Mœr. 322. et n., Toup. Ind. ad Longin. v. Chrysippus, Opusc. 1, 322. Phryn. Ecl. 56. 206. Thom. M. 689. Brunck. Aristoph. 2, 115. Jacobs. Anth. 9, 131. Heyn. Hom. 7, 375. 796." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide *Σῖτος*.] *Παρασιτικὸς*, Ad parasitum pertinens, Athen. (240.) *Περὶ παρασιτικῆς τέχνης.* *Παρασίτιον* dicitur *τὸ ἀρχεῖον, ἐν ᾧ τὰς ἀπαρχὰς ἐτίθεσαν τοῦ ἱεροῦ σίτου οἱ παράσιτοι*, ut ap. Athen. (235.) exp., ubi inter alia e Lege quadam, *Εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ παρασιτίου καὶ τῆς οἰκίας τῆς ἱερᾶς.* Intellige autem de iis, qui *ἱερέων* et *θυτῶν παράσιτοι* nominabantur. [" Fabric. Bibl. Gr. 1, 326." Schæf. Mss.] *Παρασιτέω*, Cibum ap. aliquem sumo, Sum *παράσιτος*. Athen. l. c. *Τούτους δὲ παρασιτεῖν ἐν τῷ Δηλίῳ ἐνιαυτόν.* Solon autem *παρασιτεῖν* vocabat *τὸ ἐν δημοσίῳ σιτεῖσθαι*, teste Plut. Solone (24.) || Sum parasitus et assentator, Sector et adulor ventris causa, ut faciunt *οἱ τραπεζολοιχοί*, s. *κοσσοτράπεζοι*: sic enim vocari etiam solent *οἱ παράσιτοι κόλακες*. Diphilus ap. Athen. (247.) *Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα.* Et paulo ante e Plat. Lachete, *Καὶ ἡμῖν τὰ μειράκια παρασιτεῖ.* Simili constr. ap. Athen. (591.) *Παρεσίτει δὲ τῇ Φρύνῃ Γρυλλίων.* Latini quoque Parasitari dicunt. Plaut. Quin parasitando paverint ventres suos. [" Plut. Mor. 1, 878. ad Phalar. 268." Schæf. Mss. * *Παρασιτία*, Lucian. 2, 862.]

" *Πολύσιτος*, Frumento abundans," [J. Poll. 6, 34. Vide *Σῖτος*. " Ad Diod. S. 2, 327." Schæf. Mss. Xen. *Πόρ.* 5, 3. " Etym. M. v. *Βαθυλήϊος*." Boiss. Mss.] " *Πολυσιτία*, Frumenti abundantia s. copia, Xen. " *Ἑλλ.* 5, (2, 12.) *Πολυανθρωπία γεμὴν διὰ τὴν πολυ-* " *σιτίαν ὑπάρχει.*"

Σπανόσιτος, pro Penuria annonæ laborans, non reperi: potest tamen dici perinde ut *σπάνυδρος* ap. Athen. AT *Σπανοσιτία, ἡ*, pro Annonæ penuria, ap. Xen. legitur *Ἑλλ.* 4, (8, 7.) qui etiam citra compositionem dicit *σπάνις σίτου*: 5, (4, 56.) *Πιεζόμενοι σπάνει σίτου.* Isocr. dicit *σιτοδεία*. [" Ad Diod. S. 1, 361." Schæf. Mss.]

Σύσσιτος, ὁ, ἡ, idem cum *ὁμόσιτος*, Simul cibum capiens, Convictor, Qui eadem mensa utitur cum aliquo: ATTICE *Ξύσσιτος*. Aristoph. *Σφ.* (557.) *τοῖς ξυσσίτοις ἀγοράζων*, Emens cibaria convictoribus s. contubernalibus. Synonymum huic *σύσσιτος* est *σύντροφος, συνδιαιτητής*: quibus utitur Suid. in illo exponendo. [Æschin. 31. 35. 45. Athen. 270.] *Συσσιτία*, Convictus, Sodalitas, Cum nimirum aliqui simul cibum capiunt, J. Poll. 6, (34.) c. 7. [Aristoph. *Ἐκκλ.* 715. Jambl. V. P. 212.] *Συσσίτιον, τὸ*, Contubernium, Sodalitium, Bud. ap. Aristot. Polit. 7, 12. *Ἐπεὶ δὲ δεῖ τὸ μὲν πλῆθος τῶν πολιτῶν ἐν συσσιτίοις κατανενεμῆσθαι.* Paulo post, *Πρέπει καὶ τῶν ἱερέων συσσίτια περὶ τὴν τῶν ἱερῶν οἰκοδομημάτων ἔχειν τὴν τάξιν.* Erant autem ejusmodi *συσσιτίαι* in prytaneo. Erant et Laced. institutæ a Lycurgo. Plut. Instit. Lacon. *Παρεφύλαξε δὲ ὥστε μηδὲ οἴκοι προδειπνήσαντας ἐξεῖναι βαδίζειν ἐπὶ τὰ συσσίτια, πεπληρωμένους ἑτέρων ἐδεσμάτων ἢ πομάτων.* Spartæ hæc *συσσίτια* appellabantur *φιδίτια*, a parco et frugali cibo, ut existimatur: ut sc. ad unas easdemque epulas convenientes cives, frugalitatem addiscerent, quæ in conviviis istis spectabatur. [" Athen. 1. p. 9. Casaub. p. 17. Toup. Opusc. 1, 360. ad Herod. 31. Koen. ad Greg. Cor. 239. Diod. S. 1, 338. *Ξυσσίτιον*, Eur. Ion. 1184." Schæf. Mss. " Metonymice *Συσσίτιον* dicitur pro *οἱ σύσσιτοι*, Convivæ. Inde ADJ. * *Συσσιτικὸς*, ut *οἶκος*, Domus publico convivio destinata, Athen. 143." Schw. Mss. " Callim. 1. p. 472. Boeckh. in Plat. Min. 79." Schæf. Mss.] *Συσσιτέω*, Una cibum capio, Convivo, Convictor sum, Dem. 167(=401.) *Εὔβουλος Θάρρηκος κατηγορεῖ, συσσεσιτηκώς*, Qui sodalis ejus fuit, Bud. addens, Plat. posuisse pro Contubernalem esse, in Symp. *Καὶ μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῖν εἰς Ποτίδαιαν ἐγένετο, καὶ συνεσιτοῦμεν ἀεί.* Æsch. pro In contubernio esse, Or. *περὶ Παραπρ.* p. 45. Idem Bud. hæc Lysiæ (498.) *Οὔτε γὰρ συσσιτήσας τούτῳ οὐδεὶς φανήσεται οὐδὲ σύσκηνος γενόμενος*, sic vertit, Neque enim invenietur quispiam qui cum sodalitate, qui contubernio dignatus sit. Aristot. Polit. 6. dicit *συσσιτεῖν μετ' ἀλλήλων.* Affertur et pass. voce, *Συσσιτοῦνται ἀλλήλοις*, pro Invicem convivantur, non nominato Auctore. [" Coray Theophr. 167. 215. 321. Philostr. 46. Boiss." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide *Σῖτος*. * *Συσσίτησις*, Plut. Lyc. 12.] *Ἀποσυσσιτέω*, Absum a sodalitio, Bud. e Plat. de LL. 261. *Καθ' ἑκάστους τοὺς τόπους εἶναι συσσίτια, ἐν οἷς κοινῇ τὴν δίαιταν ποιητέον ἅπασιν· ὁ δὲ ἀποσυσσιτήσας, κἂν ἡντιναοῦν ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκοιμηθεὶς, ὀνείδη ἐχέτω.* [J. Poll. 6, 34. Vide *Σῖτος*.]

[* *Φιλόσιτος*, Frumentario negotio quæstum faciens, Xen. Œc. 20, 27. J. Poll. 6, 34. Vide *Σῖτος*. Plato de Rep. 2. p. 475.]

[* " *Χιλιόσιτος*, Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss.

Σιτικὸς, Frumentarius, ut *νόμος*, Frumentaria lex, Cic.: Plut. (C.) Graccho (5.) de legibus quæ a Caio ferebantur, *Ὁ δὲ, σιτικὸς, ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγοράν.* Item ap. Suid. *Σῖτος, πᾶς ὁ σιτικὸς καρπὸς, οὐχ ὁ πυρὸς μόνον*, ubi *σιτικὸν καρπὸν* vocat *τὰ σιτηρὰ*, Frumentacea, Quæ frumenti nomine censentur. [" Dionys. H. 3, 1374. 1678." Schæf. Mss.]

Σιτηρὸς, Frumentaceus. A Theophr. *σιτηρὰ* et *σιτώδη* dicuntur Quæ frumenti nomine censentur, ut

λαχανηρὰ, Quæ olerum. Et Plut. Galba, Τὰ σιτηρὰ κατέχειν, pro Rem frumentariam detinere, et annonam remorari. Item τὰ σιτηρὰ μέτρα, Mensuræ frumenti, frumentariæ. Aristot. Eth. 5, 7. Οὐ γὰρ πανταχοῦ ἴσα τὰ οἰνηρὰ καὶ σιτηρὰ μέτρα. Et σιτηρὸν ἀγγεῖον, Vas frumentarium, ut est cumera Horatiana; vel etiam, Vas in quo panis aliive cibi reponuntur. [" Casaub. ad Athen. 113. Aristoph. Fr. 271. ad Lucian. 2, 322." Schæf. Mss. Xenocr. Aquat. §. 41. Κνίδαι εἰσὶ σιτηραὶ, Edibiles, si lectio vera.]

Σιτώδης, i. q. præced. σιτηρὸς, Athen. (p. 10.) Σιτῶδές τι, Aliquid frumentacei, Theophr. de frugum generibus, Τὰ μὲν γὰρ, σιτώδη, οἷον πυροὶ, κριθαί· τὰ δὲ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος. Unde Plin. Frugum duo prima genera; frumenta, ut triticum, hordeum; et legumina, ut faba, cicer. Ubi nota τὰ σιτώδη contineri sub frugibus: continere autem sub se triticum et hordeum. Nota etiam, Plin. τὰ σιτώδη contineri sub frugibus: continere autem sub se triticum et hordeum. Nota etiam, Plin. τὰ σιτώδη interpr. Frumenta, quemadmodum Suid. σιτηρὸν, idem cum σιτῶδες significans, exp. ὁ σῖτος. [" Casaub. ad Athen. 28. 113." Schæf. Mss.]

[* " Σίτινος, Schol. Hermog. de Form. 2, 495. Rhet. Ald. T. 2. p. 415." Boiss. Mss. " Geop. 2, 23, 39. 3, 1. 4, 15. 19, 1." Kall. Mss.]

Σιτὼν, ῶνος, ὁ, exp. Ager frumentarius. Signif. tamen fortassis etiam Locum ubi frumentum reconditur, ut sunt granaria, horrea: αἱ σιτοδόκαι. [Anna C. 2, 54. Lobeck. Phryn. 166. ad Plut. 8, 78.] AT Σιτὼ, οῦς, ἡ, ap. Syracusios dicebatur Ceres, quasi Frumenti præses: unde et a Statio vocatur Frugifera Ceres; a Virg. Alma Ceres. Athen. (109.) Ὑπὸ τῆς Σιτοῦς καλουμένης Δήμητρος: (416.) Eur. quoque σιτοφόρους θεὰς vocat Cererem et Proserpinam.

Σιτάριον, Granum, ut quidam ap. Nic. Myrepsum interpr.: intellige autem de Pondere quod tritici granum æquet. Nicandri vero Schol. scribit, quatuor σιτάρια facere κεράτιον, h. e. Siliquam. Ideo nonnulli Græcum vocab. retinere malunt. Sed nota, Ms. etiam Nicolai Myrepsi exemplar pro σιτάρια passim HABERE Τάρια, omissa prima syllaba σι. In Epigr. [Lucillii 81.] titulo in Citharœd. Εἰς βραχὺ σιταρίου κέρμα καὶ οἰναρίου, Ob exiguam tritici, s. panis, et vini pecuniam. [" Herodian. Epimer. 124." Boiss. Mss.]

Σιτανίας, ὁ, SIVE Σιτάνιος, vocatur πυρὸς quidam, itidem a σῖτος, ut colligimus e Theophr. H. Pl. 8, 2. Τὰ δὲ σιτηρὰ, πολύρριζα· πολλοὺς γὰρ ἀνίησι βλαστούς· ἀπαράβλαστοι δὲ οὗτοι, πλὴν εἴ τι γένος πυρῶν τοιοῦτο οὓς καλοῦσι σιτανίας καὶ κριθανίας: sicut enim κριθανίαι πυροὶ dicuntur a κριθῇ, forsan quoniam ad hordeaceum genus vergunt, ita et σιτανίαι a σῖτος, quod similiores sint τοῖς σιτηροῖς s. σιτώδεσι. Gal. Comm. 2 in Hippocr. περὶ Ἄρθρων, sect. 41. scribit, optimos Hippocratis Enarratores σιτανίους πυροὺς existimare ab eo dictos τοὺς σῆτες ἐσπαρμένους, pro quo σῆτες Attici τῆτες dicunt, σ in τ verso: ut significet τοὺς ἐν τῷ ἔτει τούτῳ, τουτέστι κατὰ τὸ ἔαρ, ἐσπαρμένους, et qui διμηνιαῖοι ac τεσσαρακονθήμεροι nominari solent. Ac suo tempore etiam in Co et Græcia Asiatica σιτάνιον πυρὸν dictum fuisse Certum quoddam tritici genus, quod vere ineunte sereretur, et paucis omnino furfuribus præditum esset, sed e quo pasta fieret valde lenta et glutinosa. Quibuscum cf. quæ Theophr. scribit 8, 4. ubi inter alia et ipse dicit τὸν τρίμηνον πυρὸν πίτυρον οὐκ ἔχειν πολύ. Idem tamen Gal. l. c., quasi parum certus quosnam Hippocr. vocet σιτανίους πυροὺς, Fortasse, inquit, sic Omne genus tritici vocat, quod densum est, quodque subactum, tenax lentumque evadit. Doctissimi viri censent sitanium triticum idem esse cum trimestri, quod nimirum vere seritur, et macrum ac triste, hordei similitudine, provenit, nullis aristis vallatum, et omnino ad sementem ineptum. Æstivum nonnullis in ll. vocatur, ad differentiam hyberni s. autumnalis. Solet enim verno tempore seri, cum autumnale inundationibus aliave injuria læsum annonæ caritatem minatur. Diosc. certe 2, 107. de tritici generibus, Μετὰ δὲ τούτους, inquit, οἱ τριμηνιαῖοι, λεγόμενοι δὲ ὑπό τινων σιτάνιοι. Itidemque Plin. 22, 25. Sitanius panis, h. e. e trimestri tritico. Rursum ap. Diosc. l. c. legitur non solum τὸ τῶν σιτανίων πυρῶν ἄλευρον, sed etiam σιτάνιον ἄλευρον: ut cum ait, Ὁ ἐκ τῶν σιτανίων ἀλεύρων ἄρτος, quem Plin. Sitanium panem appellat. Itidemque 4, 69. Μιγεῖσα σιτανίῳ ἀλεύρῳ: quod σιτάνιον ἄλευρον Hippocr. de Artic. σιτάνιον ἄλητον vocat, Ἀρίστη μέντοι ἰητρείη, τῷ ἀλήτῳ τῷ σιτανίῳ, τῷ πλυτῷ, γλίσχρῳ, πεφυρημένῳ, ὀλίγῳ, καταπλάσσειν τὰ τοιαῦτα. Mespili etiam genus quoddam σιτάνιον nominari, alio nomine ἐπιμηλὶς dictum, idem Diosc. testatur, 1, 171. et Gal. Lex. Hippocr. [" Σιτανίας, Σιτάνιος, Toup. Emendd. 2, 560." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 9, 21. Schneid. ad Theophr. p. 649.] Porro notandum est, sequendo etymum illud, quod σιτανίους πυροὺς a σῆτες derivat, esse SCR. Σητάνιος, quemadmodum et in Lex. meo vet. scribitur per η, necnon in penult. per ει. Ac dicuntur ibi σητάνειοι πυροὶ denominati ab ADV. Σῆτες, Ionicæ dialecto peculiari: pro quo DORICE Σᾶτες, [Hes. Τῆτες· ἐν τῷδε τῷ ἔτει· οἱ δὲ Δωριεῖς σᾶτές φασιν· ὅθεν σατανίους πυροὺς τοὺς μὴ τελεσφοροῦντας, ἀλλὰ πρὸ ὥρας θεριζομένους,] ATTICE Τῆτες, ut τεῦτλον pro σεῦτλον. (E quo Σᾶτες, Hoc anno, DERIV. Σατινὸς, Hornus, Hornotinus, Qui hujus anni est: Horat. Fruge horna placare deos, Cic. Frumentum hornotinum. ATTICE Τητινὸς, pro eod.) Itaque σιτανείους πυροὺς dici τοὺς ἐπετείους. Sed additur ibid. alia exp.: sc. σιτάνειον exponens τὸν καθαρόν: quemadmodum Hes. quoque annotat, σητανίους πυροὺς vocari τοὺς καθαρούς. Quam exp. qui sequuntur, hoc σητάνιος, s. σητάνειος, a σήθω derivant: unde et ap. Suid. legitur, Σητάνειος ἄρτος, ἐκ τοῦ σήθω τὸ κοσκινίζω: [sic etiam Etym. M., Cyrillus, et Eust. ad Od. Π. p. 1792.] quod etymum minus consentaneum videtur: et probabilius illud, quod a σῆτες derivat, præsertim cum illud doctiores Hippocratis Enarratores sequantur, atque adeo ipse Gal. Lex. Hippocr., (558.) ubi σητανίῳ exp. τῷ ἐκ τοῦ ἐνεστηκότος ἔτους πυρῷ, i. e. τῷ κατὰ τὸ ἔαρ ἐσπαρμένῳ. Agnoscit tamen idem Gal. alteram quoque exp., cum σητανῶδει exponendum judicat vel ἐκ σητανίων πυρῶν, vel διασεσησμένων καὶ λεπτῶν ἀλεύρων, i. e. καθαρῶν. Ubi etiam NOTA Σητανώδης, SIVE Σιτανώδης: utraque enim scriptura reperitur, sicut σητάνιος et σιτάνιος. Sunt et Σητάνια κρόμμυα ap. Theophr. H. Pl. 7, 4. quæ Plin. 19, 6. Setania appellat. [" Σᾶτες, Koen. ad Greg. Cor. 109(=236.) Σῆτες, ad Mœr. 362. Τῆτες, ibid. Alciphr. 340. Aristoph. Fr. 229. ad Lucian. 2, 318. Σάτινος, Purus, v. c. πυρὸς, Toup. in Schol. Theocr. 217. Τητινὸς, ad Lucian. l. c. Σητάνειος, Toup. l. c. Jacobs. Anim. 294." Schæf. Mss. Phot. J. Poll. 6, 73. Athen. 81. μῆλα. Τητινοὶ πυροὶ, οἱ τετράμηνοι, οὓς Ἴωνες σιτανείους καλοῦσι. * Σήτειος, Hesychio νέος, a Σῆτες, Dorice Σᾶτες. Vide omnino Schn. Lex. Suppl.]

Σιτίον, τὸ, sing. numero usurpatum non reperi; at PLUR. Σιτία usitatissimum est pro Cibi, quomodo et σῖτα. Aristot. Eth. 2, 2. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σιτία πλείω καὶ ἐλάττω γινόμενα φθείρει τὴν ὑγίειαν· τὰ δὲ σύμμετρα, καὶ ποιεῖ καὶ αὔξει καὶ σώζει. Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. Et ap. Plut. σιτία προσάγεσθαι, pro eo quod Xen. σῖτα προσφέρεσθαι, Capere s. Sumere cibum. Et σιτία σιτεῖσθαι τὰ φαυλότατα, Cibis vesci vilissimis. Contra ap. Lucian. (3, 220.) Ἀποσχόμενος σιτίων, Abstinens a cibis. Et Xen. Α. (5, 8.) Ἐλάττους τῶν σιτίων γίνεσθαι, Vinci a cibis, i. e. Nimio pastu impleri, Cic. Immoderato tumefacta pastu. Σιτία dicuntur etiam Quæ militibus in cibum dantur, Annona, Commeatus. Athen. 4. Ὥσπερ δὲ οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσιν, οὗτοι τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον ὑπολαμβάνουσι, Sic isti a rege accipiunt victum, Bud.; vel etiam Cibaria. Sic Thuc. Λαβόντες τριῶν ἡμερῶν σιτία, Assumtis trium dierum cibariis. Hes. quoque exp. βρῶμα, σιτηρέσιον. [" Ad Xen. Mem. 2, 1, 24. 3, 8, 2. 4, 2, 17. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄσιτος, Pierson. ad Mœr. p. 18. Kiessl. ad Jambl. Pr. 177. (V. P. 346.) Τὰ σ., ad Diod. S. 2, 346. Heyn. Hom.

7, 59." Schæf. Mss. Vide Σῖτος.]

Ἐπισίτια, τὰ, Cibaria, Commeatus; interdum Viatica. Suid. exp. τὰ εἰς τροφὴν καὶ τὸ σιτεῖσθαι διδόμενα: eaque interdum σιτίον nominari. UNDE Ἐπισιτιάζω, quod exp. Viaticum sumo, Viaticor, ut Plaut., quo sensu ἐφοδιάζομαι quoque dicitur et ἐπισιτίζομαι. [" Ad Charit. 272." Schæf. Mss.] AT VERO Ἐπισίτιος idem est cum ἐπίσιτος: sicut enim Suid. ἐπίσιτος exp. ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος, ita Hes. Ἐπισίτιος itidem, ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος. Athenæo (246.) ἐπισίτιοι sunt οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες, Qui victus parandi gratia alicui subserviunt; iidem propemodum qui παράσιτοι, ut Athen. l. c. accipi tradit a Timocle, τῶν ἐπισιτίων Τούτων τινὰς οἶδ εἰπνοῦσι—Τἀλλότρια. Ibid. e Plat. de Rep. 4, (1.) Καὶ ταῦτα ἐπισίτιοι, καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, λαβόντες. In hoc autem Eubuli loco, Ἐθέλει δ' ἄνευ μισθοῦ παρ' αὐτοῖς καταμένειν Ἐπισιτίοις, arbitror leg. esse aut Ἐπισίτιος, aut disjunctim Ἐπὶ σιτίοις. Ibid. e Pherecr. Σὺ δ' οὐδὲ θᾶσσον Σμικυθίων ἐπισιτιεῖ. UBI Ἐπισιτίζεσθαι videtur accipi pro παρασιτεῖν. [" Ἐπισίτιος, Aristoph. Fr. 261. ad Timæi Lex. 212." Schæf. Mss.]

Σιτέω, Nutrio, Pasco: unde ap. Hes. Σιτήσας, θρέψας. Verum pass. Σιτέομαι, frequentior in usu est, significans Cibum capio, Comedo, Vescor: neutralem potius quam passivam signif. habens: licet Cic. passive accepisse videatur, quippe qui hæc Plat. (Apolog. 26.) Ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν Πρυτανείῳ σιτεῖσθαι, sic verterit, Ut ei victus quotidianus in Prytaneo quotidie præberetur. Neutralem potius inquam signif. habens: unde et Hes. ac Suid. σιτούμενος exp. ἐσθίων: ut Aristot. de Mundo, Εἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει σιτησόμενος, In Prytaneum it ut publico victu epuletur. Interdum accusativo jungitur, et tunc activam signif. habet. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 2.) Σιτία δὲ σιτῇ καὶ ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα, Vilissimis vesceris cibis. Aristoph. Πλ. (543.) σιτεῖσθαι ἀντὶ ἄρτων Μαλάχης πτόρθους, Malvæ scapis loco panis vesci. Sic Theocr. Idyll. σιτοῦμαι ἄρτον. Improprie autem Aristoph. N. (491.) κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι, Doctrinam canino ritu vorabo. [" Ad Mœr. 360. Toup. Emendd. 1, 183. Thom. M. 795. 859. Brunck. Aristoph. 3, 19. Kuster. 108. De constr., Kiessl. ad Jambl. V. P. 125. Σιτέομαι ἐλπίδας, Valck. Phœn. p. 148.: τὰ δημόσια, ad Mœr. 322." Schæf. Mss.]

FREQUENTATIV. Σιτέσκομαι, Cibum capio, Edo, Esito, Od. Ω. (208.) Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες ἀναγκαῖοι.

Σίτησις, ἡ, Jus epulandi s. cibum capiendi, Victus, Timocl. ap. Athen. (237.) de parasitis, Γέρα γὰρ αὐτοῖς ταὐτὰ τοῖς Ὀλύμπια Νικῶσι δίδοται χρηστότητος εἵνεκα, Σίτησις, Lucian. (1, 188.) Ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμησάμην ἂν ἐμαυτὸν, Dignum me ducerem qui in Prytaneo alerer, cibum caperem. Itidem Socrates ap. Plat. in sua Apol. (26.) se τιμᾶται τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, ait sese meruisse ut ei victus quotidianus in Prytaneo publice præberetur, p. 118. mei Lex. Cic.: Aristoph. B. (764.) σίτησιν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν. Suid. σιτήσεων exp. τροφῶν, δαπανῶν. [" Toup. Opusc. 1, 93. Bergler. ad Alciphr. 127. Thom. M. 762." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 31. Vide Σῖτος. * Σιτητὸς, i. q. σιτικὸς, Schneidero susp.]

[* Ἐνσιτέω, Pasco, LXX. Job. 40, 25. * Ἐπισιτέω, ibid. sec. Compl.: J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. " Synes. de Regno p. 17." Kall. Mss. " Ἐπισιτοῦμαι, Thom. M. 795. * Ἐπισίτησις, Diod. S. 2, 459." Schæf. Mss.] Κατασιτέομαι, Comedo, Vescor, [Herod. 1, 215. 3, 38. Diod. S. 3. p. 119. * " Μετασιτέομαι, Thom. M. 795." Schæf. Mss.

Σιτεύω, Alo, s. potius Pinguefacio frugibus, Sagino, Plut. Symp. 4. Ὅσα δὲ σιτεύουσι καθείρξαντες, Quæ includentes saginant et altilia reddunt, [" Mœr. 332. et n., Thom. M. 714. 794. Σιτεύομαι, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 128. * Σιτευέσκω, " Herod. 7, 119." Elberling. Mss. * Σιτεία, ἡ * Σίτευσις, Gl. Sagina, Coctio. * " Σιτεύσιμον, Jacobs. Anth. 10, 209." Schæf. Mss. * Σιτευτὴς, Gl. Fartor: Σ. βοῶν· Saginator. Plut. 9, 7. * Σιτεύταρις, Gl. Altor.] Σιτευτὸς, Frugibus pinguefactus, Saginatus, etiam Altilis. Apud Athen. 14. σιτευτὰς ὄρνιθας: 9. (p. 384.) Χῆνας καὶ μόσχους σιτευτούς. Xen. (K. 'A. 5, 4, 18.) dicit etiam παῖδας σιτευτούς. Idem signif. σιτιστός. [" Thom. M. 714. 794. Toup. ad Longin. 370. Herodian. Philet. 473. et n., ad Diod. S. 1, 82." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 229. * Προσιτεύομαι, Geop. 5, 3, 1.]

Σιτίζω, i. q. σιτέω, i. e. Cibum præbeo, Alo: unde ap. Hes. Σιτίζοντος, σῖτον παρέχοντας, qui σιτίζειν exp. etiam ψωμίζειν. Isocr. ad Dem. Τοῖς τὰς ἀλλοτρίας κύνας σιτίζουσι, Xen. Σ. (4, 9.) Τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες. [" Mœr. 360. et n., ad Lucian. 1, 331. Valck. Diatr. 280. Thom. M. 714. 794. Wakef. S. Cr. 4, 106." Schæf. Mss. Theocr. 4, 16. " Dionys. H. in Isæo ap. Reisk. Oratt. Gr. 7, 307. (σεσίτισται.)" Seager. Mss.] Σιτισμὸς, ET Σίτισις, Actio ipsa cibum præbendi, s. alendi. Notandum vero alicubi perperam SCRIBI σιτησμὸς pro σιτισμὸς, [ut ap. Schol. Nicandri 'A. 423.] alicubi vicissim σίτισις pro σίτησις, ut ap. Xen. Λ. (5, 7.) ἡ ἔξω σίτισις pro ἡ ἔξω σίτησις, Extra domum in publico convivio cibum capere, ut Spartæ fiebat in συσσιτίοις s. φιδιτίοις. [" Σίτισις, Toup. Opusc. 1, 93. Sic leg. in Argum. Aristoph. 'Ιππ." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 957. * " Σίτισμα, Poëtaster cum Wernsdorfii Phile p. 42. v. 227. Theod. Prodr. Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 214. v. 12." Boiss. Mss. * Σιτιστὴς, Gl. Fartor, Phile Carm. 5, 96. p. 142. Wernsd. * Σιτιστὴρ, unde * Σιτιστήριος, e quo * Σιτιστήριον, τὸ, Gl. Saginarium.] Σιτιστὸς, i. q. σιτευτὸς, i. e. Altilis, Saginatus, Matth. 22, (4.) Οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα. Quo sensu, Luc. 15, (23.) Ἐξενέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. [Valck. Schol. in N. T. 1, 229. " Herodian. Philet. 473. et n., Thom. M. 794." Schæf. Mss.]

Ἐπισιτίζω, Cibaria præbeo. Pass. autem Ἐπισιτίζομαι, Cibaria sumo. Thuc. 6, (94.) p. 229. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπισιτισάμενοι πάσῃ στρατιᾷ, ubi Schol. ἐφόδια λαβόντες. Et 8, (95.) p. 293. cum accus. Ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἄριστον ἐπισιτιζόμενοι, ubi Schol. iterum λαμβάνοντες exp. [" Boiss. Philostr. 306. Thom. M. 795. ad Lucian. 2, 36. ad Xen. Eph. 169. ad Charit. 272. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 12." Schæf. Mss. Philostr. V. A. 6, 15. Xen. K. 'A. 1, 5, 4. 3, 4, 10. 7, 1, 5. Strabo 3. p. 251. Herod. 7, 176. 9, 50. Plut. 6, 293. 485. 8, 831. * Ἐπισίτισμα, Polyæn. 3, 10, 11.] Ἐπισιτισμὸς, Commeatus, Cibaria, Dem. (280.) Ἔχοντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν τετταράκοντα, Xen. Ἑλλ. 3, (2, 19.) Ἐγίνετο αὕτη ἡ στρατεία ὥσπερ ἐπισιτισμὸς τῇ Πελοποννήσῳ, Fuit illa expeditio pro commeatus copia Peloponnesiacis. Et Herodian. 6, (7, 3.) Τῶν ἐπισιτισμῶν αὐτοῖς τοσούτων ὄντων, Cum tantum haberent commeatum, vel etiam Viaticum, Viæ auxilium, ἐφόδιον. Hes. ἐπισιτισμὸν exp. * ἐφοδιασμόν. [" Ad Diod. S. 1, 652. ad Charit. 272." Schæf. Mss. " Viaticum, Athan. 1, 661." Kall. Mss. Plut. 7, 297.] Apud Suid. legitur ETIAM Ἐπισίτισις, quod eandem cum ἐπισιτισμὸς signif. habere videtur. " Προσεπισιτίσασθαι, Rem frumentariam adaugere, Polyb. " (1, 29, 1.) Οἱ Ῥωμαῖοι προσεπισιτισάμενοι, Re frumentaria adaucta."

" ΣΙΤΤΗ, Avis quædam. Secundum quosdam Ea " est, quæ alio nomine δρυοκολάπτης, Hes.: Gaza ap. " Aristot. Sitta vertit, Græcum nomen servans." [" Callim. 1. p. 507." Schæf. Mss.] " Σίππη, ap. " Aristot. H. A. 9, 16. corrupte legi existimatur pro " σίττη, s. potius σίττα." [Vide Schneid. p. 114. * " Σίτταρις, Avis quædam, Lex. Ms." Wakef. Mss.]

" ΣΙΦΩΝ, (ωνος, ὁ,) Tubus et canalis, ut in salien- " tibus. Latine etiam Siphon et Siphunculus. Item " Σίφων, Instrumentum e quo emittitur aqua in in- " cendiis, ex Hes." [Hero Spirit. 180.] " Ad hujus " autem similitudinem fiebat καθετὴρ, Medicorum " instrumentum: unde σίφων pro καθετὴρ ponitur a " Paulo, 6, 59. ubi corrupte scriptum συμφώνων. " Meminit et Gal. Meth. 5. Hæc e VV. LL. ubi et " ista adduntur, Σίφων, ὁ διαβήτης, de quo supra. " Item, Instrumentum quo utuntur in deplendis do-

" liis, cum vinum diffunditur: quod Latini Trans- " vasare dicunt, i. e. *μεταγγίζειν*. Alex. Aphr. " Probl. 2. Τὸν *σίφωνα ἐκμυζοῦντες, ἕλκομεν τὸν οἶ-* " *νον*, Vinum per fistulam exugendo attrahimus. " *Σίφων* est et Vas quo continetur triticum. Item, " Vermis similis formicæ: et Culex Meleagro, in " Epigr. Denique *Σίφων* dictus est et Homo impurus " ac libidinosus. Vide de *Σίφωνες* et T. 2, c. 928. " obiter." [" Toup. Opusc. 2, 176. Voss Myth. Br. 1, p. 238. Musgr. Cycl. 438. ad Lucian. 1. p. xxxv. Jacobs. Anth. 6, 106." Schæf. Mss. " Fistula clavis, Æneas Comm. Poliorc. c. 18." Seager. Mss. Schol. Arat. D. 785. Schn. Ind. Ecl. Phys. p. 353. " Ægilops, Diosc. N. 472." Boiss. Mss. *Σίφων*, Gl. *ἡ καλάμη τοῦ ἀγρίου καλάμου*, Avena, Cicuta.] " *Σιφώ-* " *νιον*, Herba, quæ et *βρῶμος* dicitur, i. e. Avena; " VV. LL. e Diosc. 4, (140.) 230." [" Notha 472." Boiss. Mss. Hesychio eadem significat quæ *σίφων*.] " *Σιφωνίζειν* ap. J. Poll. (6, 19.) ex Aristoph. proprie " de liquidis pro Elicere, Extrahere. Aristoph. tamen " dixit *σιφωνίζομεν τὸν σῖτον*, VV. LL." [" Θ. 557. *στλεγγίδας λαβοῦσαι* Ἔπειτα *σιφωνίζομεν τὸν οἶνον*, (vulgo *σῖτον*,) Tanquam per siphonem attrahimus. Quomodo strigil hunc usum præbere posset, qui scire velint, adeant Brunckii notam." Seager. Mss.] " *Ἐκσιφωνίζω*, Siphone elicio s. extraho, evacuo, " Job. 5, (5.) *Ἐκσιφωνισθείη αὐτῶν ἡ ἰσχὺς*, quod " Suid. et Hes. exp. *ἐκκενωθείη, ἐκρυῇ, διασκορπι-* " *σθείη*."

ΣΙΩΠΑΩ, Sileo, Taceo, i. q. *σιγάω*, Plut. Ὦ *παῖ, σιώπα· πολλ' ἔχ' ἡ σιγὴ καλά*. Idem, *ἔν τινι πότῳ σιωπῶν*: pro quo alibi, *παρὰ πότον σιωπῶν*, inter scyphos tacens. Idem de Exilio, Τὸ *ἀγεννὲς πανταχοῦ τὴν φωνὴν ἐμφράττει, τὴν γλῶσσαν ἀποστρέφει, ἄγχει, σιωπᾷν ποιεῖ*. Itidem Lucian. (1, 562.) Τῶν *λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω καὶ σιωπᾷν ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθεὶς*, Facio ut conticescant s. obticescant et obmutescant. Interdum ei opp. *βοάω, λέγω, λαλῶ*, aut simile quid. Dem. (252.) *Σιωπῶ μὲν λαβὼν, βοῶ δ' ἀναλώσας*, Plut. de Aud. Poëm. Οἱ *θεώμενοι βοῶσιν, ὁ δὲ πληγεὶς σιωπᾷ*, Plut. de Loquac. Τοῦ *μὲν λέγειν, ἀνθρώπους, τοῦ δὲ σιωπᾷν, θεοὺς διδασκάλους ἔχομεν*. Apud eund. Simonides *τὴν μὲν ζωγραφίαν, ποίησιν σιωπῶσαν προσαγορεύει, τὴν δὲ ποίησιν, ζωγραφίαν λαλοῦσαν*. Apud Athen. vero dicit, Ζω*γραφίαν μὲν εἶναι φθεγγομένην, τὴν ποίησιν· ποίησιν δὲ σιγῶσαν, τὴν ζωγραφίαν*. Unde in Rhet. ad Herenn. Si poëma, loquens pictura est, pictura tacitum poëma esse debet. Sicut vero Xen. dicit, (K. Π. 5, 5, 8.) Π*ρὸς ταῦτα ἐσίγα*, ita Idem, *Σιωπῶ πρὸς τοῦτο*. Accusativo etiam jungitur, et tunc non solum Taceo reddi potest, sed etiam Reticeo, Silentio prætereo. Od. P. (513.) Εἰ *γάρ τοι βασίλεια σιωπήσειαν* Ἀχαιοὶ Οἵ *ὅγε μυθεῖται*. Sic Dem. Olynth. 3. Τὰ *μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν*. Et pass. aliquid dicitur *σιωπᾶσθαι*. Item Rhetores et Gramm. dicunt aliquid *κατὰ τὸ σιωπώμενον τετάχθαι*, Schol. Thuc. p. 90. Media autem vox activam signif. habet, Lucian. (1, 196.) Κἀγὼ *σιωπήσομαι*, Et ego silebo: ut Aristoph. dicit *σιγήσομαι*. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 437. Markl. Suppl. 669. Cum dat., Dawes. M. Cr. 78. 80. Brunck. ad Œd. C. 865. Aristoph. 1, 39. 204. (B. 1134.) Ἐπ' *ἀργυρίῳ σιωπᾷν*, Toup. Opusc. 2, 63. Fut., Kuster. V. M. 143. Aristoph. Ὄρν. 225. Εἰρ. 309. Lucian. 1, 773. 3, 22. Demosth. 1126, 26. Æschin. 680. Ἐρῶ *καὶ οὐ σιωπήσομαι*, ad Herod. 206. Figura *κατὰ τὸ σιωπώμενον*, Wolf. Proll. 208. Heyn. Hom. 7, 787. bis, 8, 117." Schæf. Mss. De fut., Schæf. ad Longum 415. * *Σιώπησις*, Schleusn. Lex. V. T. " Athan. 1, 511. * *Σιωπητέος*, Andr. Cr. 157." Kall. Mss. Lucian. 2, 8. 35.]

[* *Ἀντισιωπάω*, Alternis sileo, ut et alius loqui possit, Aristoph. Λ. 527. " Kuster. p. 238. Cattier. Gazoph. 67." Schæf. Mss.]

Ἀποσιωπάω, Taceo, Isocr. Panath. *Θρασέως μὲν οὐδὲ πρὸς ἓν ἀντεῖπε τῶν εἰρημένων, οὐδ' αὖ παντάπασιν ἀπεσιώπησε*. Est etiam Reticesco, Conticesco, sc. in medio sermone. Plut. Alcib. (10.) Καὶ *μεταξὺ λέγων ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε, λέξεως διαφυγούσης αὐτὸν, ἀναλαμβάνων καὶ διασκοπούμενος*. Ponitur autem absolute in his ll. Interdum vero accus. habet: sicut Taceo et Reticeo ap. Latinos. Athen. 13. Ὅθεν *καὶ τοὺς τῆς κωμῳδίας ποιητὰς ἀποσιωπῆσαι τοῦτο, πολλάκις τοῦ Σωκράτους μνημονεύοντας*. *Ἀποσιώπησις*, Reticentia, Cum quis in medio sermone reticescit. Qua in signif. *ἀποσιωπᾷν* a Plut. Alcib. positum modo protuli: Alex. (52.) Ἐπεὶ *δὲ τήν τε νύκτα κακῶς κλαίων διήνεγκεν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, ἤδη τῷ βοᾷν καὶ θρηνεῖν ἀπειρηκὼς, ἄναυδος ἔκειτο, βαρεῖς ἀναφέρων στεναγμοὺς, δείσαντες οἱ φίλοι τὴν ἀποσιώπησιν, εἰσῆλθον βίᾳ*. ‖ *Ἀποσιώπησις*, Figura est ap. Rhetores: qua non solum Oratores, sed et Poëtæ utuntur. A Cic. vocatur Reticentia, a Celso Obticentia, a nonnullis Interruptio, inquit Fabius. Quidam præterea Præcisionem interpretati sunt. Ex his autem interpretationibus duæ primæ, quæ sunt ad verbum, maxime placent. Macrobius ut usum hujus figuræ bene declarasse, ita eam male interpretatus esse mihi videtur; nam de exclamatione locutus, subjungit, Contraria huic figuræ *ἀποσιώπησις*, quod est Taciturnitas. Nam ut illic aliqua exclamando dicimus, ita sic aliqua tacendo subducimus, quæ tamen intelligere possit auditor. Hoc autem præcipue irascentibus convenit: ut Neptunus, Quos ego, sed motos præstat componere fluctus. Hactenus Macrobius. Fabius ait *ἀποσιώπησιν* ostendere affectus vel iræ, vel solicitudinis et quasi religionis. [" Demetr. Eloc. 264. Tiber. Rhet. 10. Alexander *περὶ Σχημ*. 579. ita definit: *Λόγος ἐπιτείνων τὸ παρασιωπώμενον, ἢ παραλείπων τὸ γινωσκόμενον, ἢ σιωπῶν τὸ αἰσχρόν*. Quomodo a *παραλείψει* differat, exp. Greg. ad Hermog. c. 7. in Reisk. Oratt. Gr. T. 8. Quintil. 9, 2, 54. Latini Reticentiam, Obticentiam, Interruptionem vocant. Macrobius Sat. 4, 6. Taciturnitatem. Quintilianus porro 9, 3, 60. subtiliter *ἀποσιώπησιν* distinguit ab aliis formis, quibus verba quædam decenter pudoris gratia subtrahuntur, ut in loco Virgilii Ecl. 3, 8. Novimus et qui te etc. 'Nam illa quid taceat, incertum est, aut certe longiore sermone explicandum: hic unum verbum, et manifestum quidem, desideratur: quæ si aposiopesis est, nihil, in quo deest aliquid, non idem appellabitur. Ne ego illud quidem aposiopesin semper voco, in quo res quæcunque relinquitur intelligenda.'" Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Clark. ad Il. A. 135. 340. Brunck. Antig. 567. Aristoph. 1, 256. T. H. ad Plutum p. 133." Schæf. Mss.]

Διασιωπάω, Silentium teneo, Conticesco, Obticesco, [" ad Charit. 381. Wakef. Ion. 1588." Schæf. Mss. Xen. Mem. 3, 16, 4. 4, 2, 10. Eur. Hel. 1567.]

[* *Ἐκσιωπάομαι*, Silentio tego, Polyb. 28, 4, 13. Arrian. 6, 4, 9.]

[* " *Ἐπισιωπέω*, (sic,) Sozom. Hist. Eccl. 2. p. 65." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Κατασιωπάω, Conticesco, Lucian. Ἐπι*κρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἧττον*. Bud. transitivam quoque ei signif. tribuit, accipiens pro *Κατασιγάζω*, i. e. Silentium indico, impero, Ut faveatur linguis impero: quod officium erat sacrorum præconum, qui *ἱεροκήρυκες* dicebantur. Transitive, inquam, accipit in Xen. Ἑλλ. 2, (4, 13.) Κλεόκριτος *δὲ ὁ τῶν μυστῶν κήρυξ, μάλα εὔφωνος ὢν, κατασιωπησάμενος ἔλεξε*. Sic Cic. Rebusque divinis, quæ publice fierent, ut faverent linguis, imperabatur. Activa voce in transitiva signif. usi sunt LXX. Neem. 8, (11.) Οἱ *Λευῖται κατεσιώπων πάντα τὸν λαὸν, λέγοντες, Σιωπᾶτε*. [" Wyttenb. Select. 412. Diod. S. 2, 520." Schæf. Mss. *Κατασιωπήσασθαι τὸν θόρυβον*, Sedare tumultum, Polyb. 18, 29, 9. * " *Κατασιωπητέον*, Isocr. 252." Wakef. Mss.]

Παρασιωπάω, Reticeo, Silentio prætereo, Philo V. M. 3. de veste summi pontificis, Ὃν *δ' ἔχει λόγον, οὐ παρασιωπητέον*, Silentio prætermittendum non est. At ex 1 Reg. (7, 8.) affertur, Μὴ *παρασιωπήσῃς ἀφ' ἡμῶν τοῦ βοᾷν Σαμουὴλ πρὸς Κύριον τὸν θεόν σου*, pro, Samuel ne cesses pro nobis clamare ad dominum Deum tuum. Hes. *παρασιωπῶν, μακροθυμῶν*. [Vide *Ἀποσιώπησις*. * *Παρασεσιωπημένως*, Orig. 2, 582.

* Παρασιωπητέον, Basil. 3, 619.] Παρασιώπησις, ἡ, A Reticentia. Hoc schema est, inquit Rutil. Lup. (2, 11.) Cum aliquid nos reticere dicimus, et tamen tacitum intelligitur. Et hoc utendum est, cum aut notam rem esse auditoribus arbitramur, aut suspicionem excitare majorem reticendo possumus. Exempla hujus figuræ ap. eum reperies duo. [Cf. Quintil. 9, 3. p. 457. " Steph. Dial. 24." Schæf. Mss.]

[* Συσσιωπάω, Appian. B. Pun. p. 54.]

Ὑποσιωπάω, Subticeo, i. e. Celo, Supprimo, Bud. ex Æschine (88.) Τὰ δ' ἑβδομήκοντα τάλαντα ὑποσιωπᾷς. [* "Ὑποσιωπητέον, Philo ap. Euseb. Pr. E. 8, 13." Kall. Mss.] Ὑποσιώπησις, quod est nomen Figuræ oratoriæ ap. Ulpian. ad Dem. [Olynth. 1. p. 2.'Ὅταν μέλλῃ τις ἐπιφέρειν τραχύ τι καὶ λοιδορίας ἐχόμενον, μὴ βούληται δὲ διὰ τὸ ἐπαχθὲς αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι' αἰνιγμάτων σημαίνει· διαφέρει δὲ τῇ ἀποσιωπήσει, ὅτι ἐκείνη μὲν παντελῶς ἀποσιωπᾷ τὸ πρᾶγμα, ἡ δὲ ὑποσιώπησις αἰνίττεταί τι.] Sunt qui interpr. Reticentia, Suppressio sermonis, ἀποσιώπησις.

Σιωπὴ, ἡ, Silentium, i. q. σιγὴ, Plut. de Pytha- B gora, (8, 62.) Ἔταξε τοῖς νέοις πενταετῆ σιωπὴν, ἐχεμυθίαν προσαγορεύσας: quem Lucian. Lexiph. (19.) dicit suis σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἐπιβεβληκέναι. Item σιωπὴν σημαίνειν et ποιεῖν, pro Silentium indicere, imperare. Plut. Τῇ σάλπιγγι σημήνας σιωπὴν, Isocr. Panath. Σιωπὴν ποιησάμενος. Itidemque Xen. Ἑλλ. (6, 3, 5.) Ταῦτα εἰπὼν, σιωπὴν μὲν παρὰ πάντων ἐποίησεν. Itidem Quintil. dicit Facto silentio; et Pers. Facere silentia majestate manus. Rursum Ovid. Digito suadere silentia. Et pass. γίνεται σιωπὴ, Fit s. Præstatur silentium. Plut. Ὅταν ἐν συλλόγῳ τινὶ γένηται σιωπή. Itidemque ap. Lucian. (2, 394.) σιωπὴν δὲ γενέσθαι παρὰ πάντων. Rursum Plut. Ἦν σιωπὴ τῶν ἄλλων. Ipse autem populus σιωπὴν παρέχει τῷ σιωπὴν ποιήσαντι s. σημήναντι. Plut. Coriol. Παρέσχεν αὐτῷ σιωπὴν καὶ ἡσυχίαν ὁ δῆμος. Quo sensu Ovid. dicit Præstare silentia. Item, tenuere silentia cuncti.

Dat. Σιωπῇ adverbialiter usurpatur, quemadmodum et σιγῇ, pro Tacite, Od. O. (462.) ὁ δὲ τῇ κατέ- C νευσε σιωπῇ, Tacite annuit. Itidem Il. I. (616.) Ἦ καὶ Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ Φοίνικι στορέσαι λέχος, Tacito nutu significavit, Δ. (412.) σιωπῇ ἧσο, Tacitus conside: sicut et Od. A. (325.) σιωπῇ Εἴατ' ἀκούοντες, Magno silentio audiebant, ut Cic. loquitur. Ibid. (339.) οἱ δὲ σιωπῇ Οἶνον πινόντων, Taciti bibant. Et N. (309.) σιωπῇ Πάσχειν ἄλγεα πολλά: ut Plut. Ἐγκαρτερήσας σιωπῇ. Sic Cic. Excipientes gravissimas plagas et ferentes silentio. Idem Plut. Σιωπῇ πρὸς ἑαυτὸν ἀναγινώσκων, Tacitus secum ipse legens. At, οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Il. Γ. (95.) Od. Θ. (234.) Υ. (320.) et alibi sæpe legitur pro Conticuere. Alicubi σιωπῇ interpretari possumus non solum Tacite, aut Silentio, verum etiam Clam, Clanculum: quo modo σιγῇ quoque usurpari, suo loco docui. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 26.) Σιωπῇ ἐκπλεῖν: (27.) Τὰ χρήματα σιωπῇ ἐνθεμένους ἐς τὰ πλοῖα. [" Ammon. 128. Toup. Opusc. 1, 394. Σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας, Jacobs. Anth. 9, 433. Ἐν σ., Valck. Phœn. p. 430." Schæf. Mss. " Inscr. ap. Boeckh. D Staatshault. 2. p. 399. Κὴ πολέμω κὴ κατὰ σιώπας." Schn. Lex.]

Σιωπηλὸς, sive Σιωπηρὸς, Tacitus, Taciturnus, i.q. σιγηλὸς s. σιγηρὸς, Plut. de amore, (8, 461.) Λάλον ποιεῖ τὸν σιωπηλόν: (14.) Τὸν λογιώτατον Ὀδυσσέα, σιωπηλότατον πεποίηκε: nam secundum Ovid. Eximia est virtus præstare silentia rebus. Et Prov. ap. Suid. Σιωπηλότερος ἔσομαι τῶν Πυθαγόρᾳ τελεσθέντων. Item in Epigr. σιωπηραὶ ὁδοὶ, Tacitæ viæ, s. Clandestinæ. Τὸ σιωπηλὸν, Taciturnitas, Plut. Fab. Τὸ ἡσύχιον αὐτοῦ καὶ σιωπηλόν. [" Σιωπηλὸς, Toup. Opusc. 2, 192. 195. ad Callim. 1. p. 202. Brunck. Phil. 1167. ad Mœr. 344. Thom. M. 792." Schæf. Mss. * " Σιωπηλῶς, Moschop. π. Σχ. 53." Boiss. Mss. Schol. Soph. Trach. 826. " Σιωπηρὸς, ad Mœr. 344. Toup. Opusc. 2, 195. Emendd. 2, 131." Schæf. Mss. " Xen. Σ. 1, 9. σιωπηρότεροι ἐγίγνοντο. Athen. 5. p. 188. habet σιωπηλότεροι. Cf. J. Poll. 5, 146. et Gramm." Lex. Xen. * Σιωπηρῶς, Gl. Tacite.] Affertur etiam Σιωπικὸς pro Taciturnus, nullo tamen nominato Auctore, nec prolato exemplo, [" Jambl. V. P. 147." Wakef. Mss.]

[* Σωπάω, pro σιωπάω, Pind. Ι. 1, 88. ἦ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μείζω φέρει. " Σεσωπαμένον pro σεσιωπημένον, unicum habet, quicum comparetur, βώσεσθε ap. Apoll. Rh. 1, 685. pro βιώσεσθε." Heyn. * Διασωπάω, var. lect. O. 13, 130.] " Εὐσωπία, Hesychio ἡσυχία: aliis etiam Silentium." [* " Σωπιαίνω, Schneid. ad Demetr. 142." Schæf. Mss. Hesych. Σωπιαίνουσιν οἱ κύνες, παρὰ Ξενοφῶντι.]

ΣΚΑΖΩ, Claudico, i. q. χωλεύω, Il. T. (47.) Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε, Incedebant claudicantes, sc. Tydides et Ulysses, ille, in pedis planta vulneratus, hic in latere: quamobrem et hastilibus in ingressu innitebantur. Et σκάζων μηρὸς, Plut. (7, 259.) Et ap. Metricos dicuntur jambi σκάζοντες, quorum ultimus pes spondæus est, ut Per- B sianus ille, Nec fonte labra prolui caballino. [" Jacobs. Anth. 6, 246. 11, 160." Schæf. Mss. Il. A. 810. Σκάζων ἐκ πολέμου, Simpl. ad Epict. 279. Σκάσαι καὶ χωλεῦσαι. Schleusner. Lex. V. T. * Σκασμὸς, Claudicatio, Aqu. Ps. 34, 18.]

Ἐπισκάζω, Claudico, ex Apoll. Rh. (1, 669.) ἐπισκάζουσα πόδεσσι, [Wakef. S. Cr. 2, 82." Schæf. Mss.] Κατασκάζω, exp. Concido, Procumbere facio. Ὑποσκάζω, Leviter claudico, Bud. ap. Lucian. (1, 130.) Προΐωμεν, ὦ πλαῦτε, τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν: ubi nota synonymως posita ὑποσκάζειν et χωλὸν εἶναι, s. χωλεύειν; [489. " Plut. Mor. 1. p. 11." Schæf. Mss.]

ΣΚΑΙΟΣ, Lævus, Sinister: ut σκαιὰ χεὶρ, Læva manus. Interdum vero substantivum omittitur, ut et ap. Latinos, Il. Π. (734.) Σκαιῇ ἔγχος ἔχων, ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον. Itidemque A. (501.) καὶ λάβε γούνων Σκαιῇ, Læva s. Sinistra, sc. manu. Dicitur autem ἡ σκαιὰ χεὶρ, teste Eust. παρὰ τὸ σκάζω, quasi sc. C σκάζουσα περὶ τὸ ἐνεργεῖν, ὡς ἀνυστικωτέρας οὔσης τῆς δεξιᾶς. ‖ Ineptus, Stolidus, qui sc. tam ineptus est ad aliquid considerandum aut agendum, quam læva manus ad opus faciendum. Aristoph. Σφ. (1266.) ἔδοξα 'μαυτῷ δεξιὸς πεφυκέναι, Μὴ σκαιὸς οὐδεπώποτε, Nunquam ineptus et inscitus. Et N. (790.) σκαιότατον γερόντιον. Itidem alibi sæpe. Dem. (267.) Οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος. Hes. quoque σκαιὸς exp. μωρὸς, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος. Idem exp. præterea ταραχώδης, ἐπαχθὴς, δύσκολος, τραχὺς, σκληρός: necnon ἀπάνθρωπος, ἄδικος, πονηρὸς, κακός: quemadmodum Soph. quoque Schol. Aj. (1225.) p. 68. Δῆλος δέ μοι 'στι σκαιὸν ἐκλύσων στόμα, exp. κακὸν, ut significet Improbum s. Perversum os. ‖ Sinister, i. e. Infaustus, Inominatus: quemadmodum Eust. 129. annotat τὰ μὴ αἴσια fuisse dicta σκαιὰ καὶ ἐπαρίστερα: contra vero δεξιὰ, τὰ ἀγαθά. Itidem ap. Virg. Sæpe sinistra cava prædixit ab ilice cornix. Et ap. Ovid. Aves sinistræ, Omen sinistrum. Necnon σκαιὸν πρᾶγμα dici tradunt Rem quæ præter animi sententiam D cadit, et non e voto: τὸ μὴ κατὰ γνώμην ἀποβεβηκὸς, Eust. ‖ Occidentem versus situs: quomodo idem Eust. σκαιὸν ῥίον exp. δυτικόν: quemadmodum alibi quoque tradit σκαιὰς πύλας ab Hom. vocari, quod in Occidentem vergerent: σκαιὰ enim et ἀριστερὰ appellari τὰ δυτικά: Hes. vero, διὰ τὸ ἐξ ἀριστερῶν κεῖσθαι. Idem tamen dictas sic putat etiam, διὰ τὸ σκολιὰς εἶναι κατὰ τὴν εἰσβολήν: vel διὰ τὸ σκαιὰς μάχας ἐν αὐταῖς γεγενῆσθαι: alii etiam a Scæo opifice. Servius autem, exponens illud Æn. 2. Scææque amplector limina portæ, Scæa porta, inquit, dicta est, non a pugnis ante se factis scævis, i.e. malis; nam et ante sic dicta est; nec ab itinere ingressis scævo, i.e. sinistro, quod ingressi, non recto, sed sinistro eunt itinere; sed a cadavere Laomedontis, h. e. scæomate, quod in ejus fuerat superliminio. ‖ Umbrosus, Opacus; nam ap. Nicandr. Θ. (660.) ἡ δ' ὑπὸ κνημοῖς Σκαιοῖς ἐντελέθει φυξήλιος ἐν νεμέεσσι, exp. σκιεροῖς, ἀνηλίοις. Hes. certe σκαιὰν χεῖρα dici scribit quoniam ut plurimum solet ἐσκιάσθαι et κατακρύπτε-

σθαι. [Cf. Σκοιός.] || Σκαιοὶ, Gens Thracia, Hes. Meminit et Strabo 13. p. 258., ubi et σκαιὸς ποταμὸς, et σκαιὸν τεῖχος. Meminit Steph. B. quoque. ["Ammon. p. 3. ad Mær. 227. Eldik. Suspic. p. 3. Herodian. Philet. 451. et n., Valck. Diatr. 15. Callim. 294. Wakef. S. Cr. 3, 157. Phryn. Ecl. 110. Thom. M. 795. Jacobs. Anth. 9, 217. Erycius 9. Brunck. Aristoph. 1, 235. Heyn. Hom. 5, 341. Σκαιὸν ῥίον, Heringa Obss. 68. Σκαιαὶ πύλαι, Heyn. Hom. 4, 477. 506. 5, 238. 6, 154." Schæf. Mss. I. q. πλάγιος, Nicander Θ. 266. Cf. Vitruv. 1, 5, 1. Portarum itinera non directa, sed scæva.]

[* Σκαιοβάτης, unde] Σκαιοβατέω, Inepte et non observato rhythmo incedo; Eust. enim σκαιοβατεῖν exp. σκαιῶς καὶ ἀῤῥύθμως βαίνειν. Apud Suid. vero [e * Σκαιεμβάτης] LEGITUR, Σκαιεμβατεῖν, τὸ σκαιῶς καὶ ἀῤῥύθμως ἐμβαίνειν ὀρχούμενον, Inter saltandum, non dextre s. scite, nec rhythmice incedere, i. e. Inepte et inscite saltare: [eadem habet Phot., quibus subjungit, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κενεμβατεῖν. Apud Hes. * Σιχαβατεῖν· τὸ μετὰ σπουδῆς ἀπιέναι· οἱ δὲ, τὸ κενεμβατεῖν.]

[* Σκαιουργὸς, unde * "Σκαιουργέω, i. q. σκαιωρέω, Cod. Ravenn. Aristoph. N. 983. * Σκαιούργημα, Tzetz. Ch. 3. p. 43." Schn. Lex.]

Σκαιούριον, Mons difficilis et arduus, χαλεπὸν ἀκρωτήριον, Hes.

Σκαιωρέω, Prava et perversa meditor, s. machinor, πανουργεύομαι καὶ δόλια μελετῶ, ut in Lex. meo vet. exp., [Schol. Eur. Or. 432. Schol. Soph. Œd. T. 673. Vide Σκευωρέω.] ITIDEMQUE Σκαιωρία Suidæ est ἡ κακὴ βουλὴ, Malum consilium, Dolosæ machinæ. Hes. vero σκαιωρούμενον exp. ταραττόμενον: et Σκαιωρία, ὄρχησις, χορεία, παιδεία. ["Sozom. Hist. Eccl. 2, 25." Mendham. Mss. Herodian. Epimer. 123. σκαιωρῶ, κακουργῶ, σκαιωρία, κακουργία. "Thom. M. 508. * Σκαιώρημα, ibid." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 182. Schol. Æsch. Cho. 728. "Dolosa machinatio, Chrys. Hom. 58. T. 2. p. 793, 31. Ὑμῶν, φησὶν, ἐστὶ τὸ σκ. καὶ ἡ κατασκευή." Seager. Mss. * Σκαιωρητὸς, unde * Ἀσκαιώρητος, S. Maxim. Prolog. in Dionys. p. 37. * Ἀντισκαιωρέω, Dolum contra machinor, Tzetz. Ch. 3. p. 43.]

[* Αὐτόσκαιος, Gl. Rudis. * "Ὑπόσκαιος, Schleusn. ad Phot. c. 18." Schæf. Mss.]

Σκαιῶς, Sinistre, Inepte, Stupide: σκαιῶς ἔχειν, διακεῖσθαι, J. Poll. cui synonyma ibid. sunt ἀμαθαίνειν et ἀμαθῶς ἔχειν, Ineptum esse ad disciplinas. Item Inscite, Rustice, Aristoph. Πλ. (60.) Σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει, Rustice et inhumaniter eum interrogas: [Ἐκκλ. 644. "Thom. M. 797." Schæf. Mss. Polyb. 7, 5, 6.]

Σκαιόθεν, A læva, sinistra, Suid.

Σκαιότης, ἡ, Ineptum et stupidum ingenium, Dem. (70.) Διὰ δὲ σκαιότητα τρόπων τῶν μετὰ ταῦτα οὐδὲν προόψεσθαι. Hesychio quoque σκαιότης est ἀναισθησία, μωρία: itidemque Suidæ ἀπαιδευσία, necnon ἀγριότης. [Soph. Ant. 1028. Lucian. 1, 156. Alciphr. 3, 22. "Plut. Mor. 1, 118. Conf. c. κακότης, ad Dionys. H. 4, 2263." Schæf. Mss. Polyb. 32, 19, 4.]

Σκαιοσύνη, ἡ, idem, sed magis Poëticum, Suid. ex Aristoph. [Soph. Œd. C. 1213.]

[* Σκαιώδης, Lobeck. Phryn. 228. Schol. Aristoph. Σφ. 837.]

[* "Σκαίαξ, Valck. Adoniaz. p. 280." Schæf. Mss. * Σκεύακας, Hesychio εὐωνύμους.]

[* Σκαιόω, unde * "Σκαίωμα, Schneid. ad Vitruv. 1. p. 52." Schæf. Mss. Vide Σκαιὸς, et Σκάλωμα.]

"ΣΚΑΛΗΝΟΣ, ἡ, ὸν, ut σκαληνὸν τρίγωνον, Scalenum triangulum, cujus tria latera inter se sunt inæqualia, inquit Euclides. Martianus definit σκαληνὸν, Quod omnes tres lineas inter se inæquales habet. Hermol. σκαληνὸν alicubi vertit Scalarium. Quidam dictum putant a scala." ["Wakef. S. Cr. 3, 162. Jacobs. Anth. 7, 118. Plato Euthyphr. p. 45. Τὸ σκαληνὸν ξυλὸν οὐδέποτ' ὀρθοῦται, ad Lucian. 1, 499." Schæf. Mss. Cf. Σκαμβός. Σκαληνὰ, Nicom. Arithm. 2, 16. Democritus ap. Theophr. Fr. 1, 66. Βούλεται δὲ σκαληνὰ λέγειν, ἅπερ παράλλαξιν ἔχει πρὸς ἄλληλα καὶ συμπλοκήν. Ernesti et Schneid. a σκάζω deducunt h. v. Σκαληνοειδὴς, Hippocr. 916. ὀχετοί. Cf.
A Hes. * Σκαληνιεῖς· ὀχετοὶ, ἔντερα. * Σκαληνῶς, Epiph. Hær. 51, 10. * Σκαληνία, Inæqualitas, Plut. 8, 783. Reisk., ubi Σκαλληνία editur. * Σκαληνόω, Obliquo, 10, 609.]

ΣΚΑΜΒΟΣ, Qui obliquus in latus procedit, Obliquus, Incurvus, Distortus, Tortuosus, στρεβλὸς, Hes. itidemque Suid. σκαμβὴ, ἡ διεστραμμένη, ap. quem legitur hoc hemistichium, σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθόν. In Geop. (19, 2, 1.) σκαμβὸς dicitur Cui crura introrsus intorta sunt; βλαισὸς, Cui extrorsus, (quorum ille Latinis dicitur Varus, hic Vatius): Τῶν κυνῶν ἐκκρίνουσι τοὺς σκέλη ὀρθὰ ἔχοντας· εἰ δὲ μὴ, σκαμβότερα μᾶλλον ἢ βλαισά: pro his Varronis, (R. R. 2, 92.) Cruribus debent esse canes rectis, et potius varis quam vatiis. Deducunt autem et hoc Gramm. a σκάζω s. σκαιῶς βαίνω. ["Phryn. Ecl. 20. Thom. M. 799. Τὸ σκ. ξύλον οὐδέποτ' ὀρθὸν, ad Lucian. 1, 449." Schæf. Mss. * "Ὑπόσκαμβος, Tzetz. ad Lycophr. 96. Schol. Lucian. D. D. 20, 5." Boiss. Mss. * Σκαμβώδης, Nicet. Annal. 21, 1. * Σκαμβότης,
B Athan. 2, 267.]

Σκαμβάλιξ, Hesychio σκαμβὸς, στρεβλός: ap. quem LEGITUR ET Σκαμβηρίζοντες, ὀλισθαίνοντες, Labentes, Vacillantes. [Hoc a σκαμβηρὸς, illud a σκαμβαλός.]

"Σκαμμάδες, Scorta, Hes." [Vide nott.]

ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ quoque ET Σκῶλον a σκάζω, s. primitivo ejus σκάω, derivata putantur. Unde et Hieron. contra Pelag. 2. Nisi fallor enim, σκῶλον et σκάνδαλον ap. Græcos ex offensione et ruina nomen accepit. Ubi Erasmus hæc annotat, Utrumque ductum videtur a σκάζω, i. e. Claudico, quod objectum offendiculum cogat claudicare et ad ruinam tendere. Dicunt porro Grammatici quidam σκάνδαλον esse Lignum incurvum, quo tendicula s. decipula sustinetur, et in quod impingens animal, ipsam tendiculam s. decipulam in se subita ruina evertit: alio nomine σκανδάληθρον dictum. Sic accipi videtur Ps. 69, (22.) Γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς παγίδα καὶ εἰς θήραν καὶ εἰς σκάνδαλον. Nisi ibi malis accipere pro Obstaculo s.
C Impedimento pedum, quod sc. in via insidiose ponitur, ut qui illac transeunt, in id impingant pedem, et offendant: unde et Offendiculum quidam interpr.: synonymum habens πρόσκομμα: quo sensu dictum est in libro Judith, 5, (1.) Τὰς διόδους τῆς ὀρεινῆς συνέκλεισαν, καὶ ἐτειχίσαντο πᾶσαν κορυφὴν ὄρους ὑψηλοῦ, καὶ ἔθηκαν ἐν τοῖς πεδίοις σκάνδαλα: ubi alii vertunt Obstacula, alii Obices. Alioqui metaphorice plerumque usurpatum legitur passim in N. T., ut Rom. 14, (13.) Μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον, Ut ne offendiculum ponatur fratri aut scandalum: in quod sc. impingens, incepto cursu impediatur. Et in Ep. (1) Petri 2, (7.) Λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου: quibus in ll. nota πρόσκομμα et σκάνδαλον posita ἐκ παραλλήλου, sicut et ap. Greg. Naz. Λίθος προσκόμματος ὑμῖν τοῦτο γίνεται, καὶ πέτρα σκανδάλου. Rursum in Ep. ad Rom. 16, (17.) Τοὺς τὰ σκάνδαλα ποιοῦντας. Item Matth. 16, (23.) Σκάνδαλόν μου εἶ. Apud profanos Auctores nullum hujus vocab. usum reperi; atque adeo ipsi
D etiam Lexicographi Græci vix attingunt: unus Hes. dicit, Σκανδαλοθρίστας καὶ σκάνδαλον, τὸ ἐν ταῖς μυάγραις. Apud Eund. masc. quoque gen. LEGITUR Σκάνδαλος, ἐμποδισμὸς, Impedimentum, Offendiculum. [Σκάνδαλον, Anonymus Schol. Ven. Il. B. 67. Ἐχόμενα τρίβου σκάνδαλ' ἔθεντό μοι. Schleusn. Lex. N. et V. T. * Σκανδάλα, ἡ, i. q. σκάνδαλον, Alciphr. 3, 22.] Itidem et Σκῶλον pro Offendiculo et impedimento in via occurrente, accipitur, Exod. 10, (7.) Ἕως τίνος τοῦτο ἔσται ἡμῖν σκῶλον; Hes. Σκῶλα exp. ξύλα ὠξυμμένα. Apud Eund. masc. quoque gen. LEGITUR Σκῶλος, σκόλοψ, ῥάβδος, ἢ ἀπωξυσμένος πάσσαλος, cum hoc hemistichio, ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος, vel εἶδος ἀκάνθου, Spinæ genus quoddam: [quam signif. habet etiam * Σκόλος ap. Eundem:] quæ omnia possunt in via incurrentibus pedibus esse impedimento et offendiculo. Pro Spina aut Alio ligno Festucave præacuta accipitur et ap. Suid. Τοῦ μὲν ἐγὼ ζώοντος ἀναιδέσιν ἐμπήξαιμι Σκώλους ὀφθαλμοῖς. Item, Ἔκ μοι σκῶλον ἔρυσσον, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὁπλῇ:

verba asini ad lupum. Idem et *σκόλοψ* dicitur. Legitur ap. Greg. Naz. quoque, (p. 85.) *Λύει τὰ ἐν μέσῳ σκῶλα καὶ προσκόμματα*, i. e. *σκάνδαλα*, Offendicula, Bud. [" *Σκῶλον*, Toup. Opusc. 2, 276. Jacobs. Anth. 7, 176. 8, 187. ad Timæi Lex. 51. *Σκῶλος*, Toup. Opusc. 1, 425. 2, 276. Emendd. 2, 52. ad Il. N. 564. Brunck. Aristoph. 1, 56. Heyn. Hom. 6, 470." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] "*Ἄσκωλον*, " Suidæ *τὸ λεῖον*, Læve, Non asperum." [* "*Σκωλόομαι*, Offendo, Impingo, In offendiculum labor, Inc. Deut. 7, 25. *Μὴ σκωλωθῇς ἐν αὐτῷ*. Verba hæc ab Aquila profecta esse censeo. Aqu. Hos. 9, 8. *ἐσκωλωμένη*, In offendiculum lapsa. Barberini Codex habet *ἐσκωλομένη*, pro quo L. Bos. Prolegg. in LXX. Intt. legit *ἐσκολιωμένη*, Obliqua, secutus maxime auctoritatem LXX., qui habent *παγὶς σκολιά*. Sed præferendum esse *ἐσκωλωμένη*, post Montfauconium docuit Fischer. de Verss. GG. V. T. p. 25. *Ἐσκωλωμένη*, supple *παγὶς*, est Laqueus positus, ut captentur feræ." Schleusn. Lex. V. T.] "*Σκωλοβάτης*, Animal- " culum frumento noxium, Hes., quem vide. Ver- " miculus est, secundum quosdam. *Σκωλοβατίζειν* " tamen tanquam ab alia origine, affertur ex Epi- " charmo de iis qui ligneo pedi innituntur claudi, " vel qui grallatoria pertica incedunt, a Plauto Gral- " latores dicti." [Cf. *Καλοβάται*. "*Σκωλοβατίζω*, ad Timæi Lex. 52. * *Σκωλιάζω*, ibid." Schæf. Mss. Cf. *Ἀσκωλιάζω*.]

[* *Σκανδαλοπλόκος*, adv. * "*Σκανδαλοπλόκως*, Theod. Prodr. Galeomyom. 31." Boiss. Mss.]

Σκανδαλίζω, Scandalum affero, Scandalo sum, Offendere et impingere facio, Matt. 5, (29.) *Εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε*, Facit ut tu offendas. Quia non tam oculus ipse est nobis offendiculo, quam id quod per eum cernimus. Ea autem faciunt ut offendamus, quæ impediunt quominus inoffenso cursu pergamus in lege Domini; peccata enim sunt veluti saxa, ad quæ impingimus. Itidem 1 Cor. 8, (13.) *Εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου*, Facit ut offendat frater meus. Et mox, *Ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω*. Sic alibi sæpe. Pass. *Σκανδαλίζομαι*, Offendor et velut in scandalum in via incurrens impingo: qua signif. *προσκόπτειν* quoque et *προσκρούειν* usurpantur. Jo. 16, (1.) *Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε*, Ut ne offendamini, Rom. 14, (21.) *Ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται*, ubi nota præp. *ἐν*, quæ tum alibi passim addita legitur cum suo casu, tum Matth. 26, (31.) et Marc. 14, (27.) *Πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ*. Utuntur Theologi quoque Apostolos secuti, ut Greg. Naz. *Ἰουδαῖοι σκανδαλισθήτωσαν, οἱ Ἕλληνες διαγελάτωσαν, αἱρετικοὶ γλωσσαλγείτωσαν*. Profanorum autem Scriptorum nemo, quod quidem sciam, usus est vel hoc verbo *σκανδαλίζω*, vel nomine *σκάνδαλον*: atque adeo sacræ scripturæ peculiaria esse videntur. [Schleusn. Lex. N. et V. T. * *Σκανδαλιστὸς*, unde * "*Ἀσκανδάλιστος*, Qui non offenditur, Clem. Alex. 504. Cyrill. Hier. 63." Kall. Mss. "Expers offensæ, Symeon Metaphr. Vit. Chrys. p. 392. *Πῶς ἂν μένοι καθαρὸν αὐτῷ τὸ ἀπροσωπόληπτόν τε καὶ ἀσκανδάλιστον;*" Seager. Mss. " Acta S. Petri Archiep. Alexandr. 219. Combef." Boiss. Mss. Hes. 134. Suid. 1, 305. Phav. 113. * *Εὐσκανδάλιστος*, Qui facile offenditur, Theophyl. in c. 18. Matth. p. 104.]

[* "*Σκανδαλόω*, i. q. *σκανδαλίζω*, Aqu. sec. Cod. Barber. Mal. 2, 8. *ἐσκανδαλώσατε*: quæ lectio præferenda est lectioni *ἐσκανδαλίσατε*, quia delectatur Aquila verbis in syllabam *οῦν* desinentibus. Certe sic judicavit Fischer. Proluss. quinque in var. Loca V. T. p. 30." Schleusn. Lex. V. T.]

[* "*Σκανδαλώδης*, In quo homines offendant, Invidiosus, Pseudo-Chrys. Serm. 79. T. 7. p. 483, 12. *Ἡ τρυφὴ ἡμῶν εἰρήνην οὐκ ἔχει· ὁ ὕπνος, τὸ βάδισμα, ὅλα σκανδαλώδη*." Seager. Mss.]

Σκανδάληθρον, τὸ, in decipula dicitur Lignum incurvum s. Paxillus ipsam decipulam sustinens: cui esca solet infigi vel alligari, ut fera eam arrodens et paxillum emovens, ipsam decipulam in se evertat: qua signif. *σκάνδαλον* quoque accipit Hes.: J. Poll. (10, 156.) *σκανδάληθρον* vocari scribit *τὸ ἐνιστάμενον ταῖς μυάγραις παττάλιον*, Paxillum qui in muscipulis erigitur: qui vero in majoribus decipulis erigitur, *ῥόπτρον* appellari. Itidem 7, c. 26. *Τῶν μυαγρῶν τὸ ἱστάμενόν τε καὶ σχαζόμενον παττάλιον, τῇ δὲ σπαρτίνῃ προσηρτημένον, σκανδάληθρον καλεῖται*. Sic enim ibi lego, emendatione quorundam verborum petita e loco ante citato. Unde *σκανδάληθρον ἱστάναι* dicitur, qui in muscipula paxillum funiculo adalligatum erigit, escam ei inserens, quam mus arrodens, illum ipsum paxillum in se evertat. Metaphorice autem Aristoph. Ἀ. (687.) *Ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι. Κᾆτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν*: Verborum tendiculas s. decipulas tendens, quibus sc. capiatur et irretiatur. Sed annotat Schol. scribi etiam uno verbo *σκανδαληθριστὰς*, et tunc esse hyperbaton, atque hunc verborum sensum, *ἀνελκύσας ἀπὸ τοῦ βήματος ἑαυτῷ σκανδαληθριστὰς ἐπῶν* (s. *θηρευτὰς λόγων*) *ἐρωτᾷ ἡμᾶς*, Pertrahens secum e foro dolosos oratores verborumque captiosorum magistros, interrogat nos: ut sc. verborum laqueis nos irretiat. ET SIC *Σκανδαληθριστὴς* erit verbale, a VERBO *Σκανδαληθρίζω*, Decipulam tendo erecto *τῷ σκανδαλήθρῳ*: et *σκανδαληθρισταὶ ἐπῶν* dicentur metaphorice *ἀπὸ τῶν σκανδαλήθρων* s. *πετεύρων τῶν ἐν ταῖς παγίσι*: quæ *σκανδάληθρα*, ut et *σκάνδαλα*, denominantur *ἀπὸ τοῦ σκάζοντα συμπίπτειν καὶ κρατεῖν τὸ ἐμπεσόν*. In Lex. meo vet. [et Etym. M.] SCRIBITUR *Σκανδάλιθρον* per iota, diciturque itidem esse *τὸ ἐν τῇ παγίδι καμπύλον ξύλον, ᾧ ἐρείδεται*, Incurvum in tendicula lignum, quo erigitur s. sustinetur: et ab Archilocho vocari *ῥόπτρον*, ubi ait *Ῥόπτρῳ ἐρειδόμενον*. ["*Σκανδάληθρον*, Toup. Opusc. 1, 350. Valck. Hipp. p. 288. Bergler. ad Alciphr. 324." Schæf. Mss. *Σκανδαληθρίζω*, Schn. Lex. et Suppl. p. 178.]

¶ *Σκάνδυκες*, i. q. *σκῶλοι*: Hes. *σκόλοπες, χάρακες*, Pali præacuti, Valli. [* *Σκάμβυκες* est ap. Eund. cum ead. interpr.]

ΣΚΑΙΡΩ, Salio, Saltito, Tripudio, Il. Σ. (572.) de juvenum saltantium choro, *Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο*. Ubi Schol. exp. *σκιρτῶντες, πυκνῶς κινούμενοι*. Et Od. K. (412.) de vitulis, *ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται, Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι*. Solent enim vitulæ pastu exhilaratæ saltare et exilire. Hes. *σκαίρει* exp. *ἅλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ, ὀρχεῖται, τρέχει*. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 174. Ep. Cr. 78. Ilgen. Hymn. 595. ad Herod. 621. Casaub. Athen. 1. p. 53. Wakef. Alc. 598. Jacobs. Anth. 7, 49. Brunck. Apoll. Rh. 190. ad Diod. S. 2, 324. Heyn. Hom. 6, 452. 648. 7, 554. 804." Schæf. Mss. " De equo, Arat. 280." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 1, 1135. *Σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο*. *Σκαίρω* et *σπαίρω*, Valck. Schol. in N. T. 1, 44.]

Σκαρθμὸς, Saltus, Agilis motus, qualis est saltantium, Arat. (281.) *Λαιῇ δὲ πτέρυγι σκαρθμὸς παρακέκλιται ἵππου*, Cic. jam vero clinata est ungula vehemens Fortis equi propter pennati corporis alam. At Festus Avienus, summa ad vestigia lævam Declinatur equi. Dixit autem *σκαρθμὸς ἵππου* pro *πόδες ἵππου σκαίροντες*, Posteriores equi pedes, quibus solet *σκαίρειν* et exiliens aëra verberare: quomodo et Hes. *σκαρθμοῖς* exp. non solum *κινήσεσι, δρόμοις*, verum etiam * *λακτισμοῖς*, item et *κρηπῖσι*. [" Valck. ad Röv. p. xliv. Jacobs. Anth. 6, 429." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 1260. Nicander Θ. 139. " Pes, Schol. Il. N. 31." Wakef. Mss.] " *Καρθμοὶ*, Hesychio sunt " *κινήσεις*: forsan pro *σκαρθμοὶ*, Saltationes, Saltus."

Ἄσκαρθμος, ὁ, ἡ, Non saltans, i. q. *ἀσκαρής*, Hes.

[* *Βαθύσκαρθμος*, Nonn. D. 10, 238.]

Εὔσκαρθμος, SIVE *Ἐΰσκαρθμος*, Bene saltans, i. e. Agilis, Pernix, *εὐκίνητος, ταχύπους*, Il. N. (31.) *Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐΰσκαρθμοι φέρον ἵπποι*, [" Jacobs. Anth. 7, 49. 9, 62. 11, 72. Heyn. Hom. 4, 407. 6, 377. 453. 7, 554. Wassenb. ad Hom. 95. Wakef. S. Cr. 2, 145." Schæf. Mss.]

Πολύσκαρθμος, Multum agilis in saltu, Il. B. (814.) *σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης*, Schol. *πολυκινήτου, ταχείας*: addens, Myrinen Amazonem *πολύσκαρθμον*

vocari a Poëta διὰ τὸ πολλὰ αὐτὴν ἐνεργεῖν ἐν τῷ πολέμῳ. Itidem ab agilitate dicitur ὀξὺς Ἄρης et θοῦρος Ἄρης. [Schæf. ad Greg. Cor. 713. "Wassenb. ad Hom. 95. Heyn. Hom. 4, 406. 6, 377. 452. 7, 554. Jacobs. Anth. 7, 49. 9, 6." Schæf. Mss.]

[* Φιλόσκαρθμος, Nonn. D. 5, 116. 10, 222.]

Σκάρτης, Agilis in saltu. DORICE Σκάρτας, quod Hes. exp. ταχὺς, Celer, Velox, Pernix.

Ἀσκαρὴς, Non saliens, exultans, i. q. ἄσκαρθμος: Hes. ἀσκαρὲς, ἀκίνητον.

[* Σκαρία, Hesychio παιδία. "Omnino scr. censeo, παιδιά. Nam lusus erat, quem qui luderent, σκαρίζειν et σκινθαρίζειν dicebantur. Ita autem se habebat; ut medio digito nasum ferirent. Vide Σκινθαρίζειν." Meurs. de Lud. Gr. p. 59. in Notis ad Hes. citatus. * Σκάρος, τὸ, Saltus, Etym. M.]

[* Ἀνασκαίρω, Quint. Sm. 8, 321.]

[* Διασκαίρω, Apoll. Rh. 1, 574.]

[* Ἐπισκαίρω, Ælian. H. A. 14, 8. Nonn. D. p. 1302.]

[* Κατασκαίρω, Opp. Ἁ. 4, 322.]

Μετασκαίρω, Salto inter: quomodo legisse videtur Cic. ap. Arat. 280. Τὸν δὲ μετασκαίροντα δύ' ἰχθύες ἀμφινέμονται Ἵππον: quippe qui ea verba sic interpretatus sit, Ipse autem labens multis equus ille tenetur Piscibus. At Festus Avienus videtur legisse, Τὸν δὲ μέτα σκαίροντα: sic enim ille, Nam post cornipedem flagrant duo sidera pisces.

Παρασκαίρω, A latere salto, Assulto, ["Nonn. D. 36, 172." Wakef. Mss. * "Συμπαρασκαίρω τὰ πολιτικὰ, Anna C. p. 143." Boiss. Mss.]

Περισκαίρω, Salio circum: Hes. περισκαίρουσι, περισκαρίζουσι. [Opp. K. 1, 143. Lycophr. 68. * Ἀμφιπερισκαίρω, Opp. Ἁ. 1, 190.]

[* Ὑποσκαίρω, Nonn. D. 8, 21. Nicet. Ann. 4, 3. τὼ πόδε.]

[* Ἀσκαίρω, i. q. σκαίρω, Quint. Sm. 5, 495. Cf. Ἀσκαρίζω.]

¶ Σκαρίζω, Salio, Salto, Tripudio, i. q. σκαίρω, unde et derivatum est. Apud Hes. legitur passivum σκαρίζεται, ταράττεται, βράζει, Turbatur, Bullit: quod de aquis dictum videtur, quæ bullientes moventur et velut exiliunt. Vide et Σκαρισμός. ["Ad Mœr. 35. Valck. Phœn. p. 480. Koen. ad Greg. Cor. 214(=454.) ad Diod. S. 1, 13. ad Herod. 621. Jacobs. Anth. 9, 468." Schæf. Mss. Vide Σκαρία.]

Σκαρισμὸς, ἴδος, Saltus, i. q. σκαρθμός. Utitur eo verbali Hes. σκαρθμοῖς exponens κινητοῖς σκαρισμοῖς. Eust. pro Palpitatione etiam accipit, cum σπαίρειν et ἀσπαίρειν ait significare σκαρισμὸν et κίνησιν ἐπιθανάτιον, ut et σφαδασμός. Itaque σκαρίζειν quoque significabit Palpitare, sicut σπαίρειν s. ἀσπαίρειν, et σφαδάζειν.

Σκαρὶς, ἴδος, ἡ, unde ap. Hes. Σκαρίδες, εἶδος ἑλμίνθων. Vocantur iidem lumbrici etiam Ἀσκαρίδες.

Ἀσκαρίζω, i. q. σκαρίζω, sicut ἀσπαίρω i. q. σπαίρω, ἄσταχυς, i. q. στάχυς, i. e. Salio, Salto. Etym. ἀσκαρίζειν, κινεῖσθαι. [Ad Greg. Cor. 454. "Mœr. 35. et n., Heringa Obss. 10. Valck. Phœn. p. 480. ad Herod. 621." Schæf. Mss.]

"Ἀπασκαρίζω, Desilio, Desalto, Aristoph. Ταγη-
"νισταῖς, Ἀπασκαρίζειν ὥσπερεὶ πέρκην χαμαὶ, Me-
"nander, Ἀπασκαριῶ ἐγὼ γέλωτι τήμερον, Exiliam
"risu, Ad satietatem usque desaltabo præ gaudio et
"risu: quod et Emori risu s. gaudio dicitur." ["Ad Mœr. 36. Valck. Phœn. p. 480." Schæf. Mss.]

Ἀσκαρὶς, ἴδος, ἡ, Genus vermis. Hesychio enim ἀσκαρίδες sunt εἶδος σκωλήκων. Gorr. tradit Ἀσκαρίδας esse Tenues quosdam lumbricos, vermibus assimiles, qui in parte potissimum inferiore crassi intestini gignuntur, et in extremo longanone atque sphincteris initio consistunt, vehementem pruritum iis in locis excitantes: in pueris maxime gigni et jumentis cibum male concoquentibus. Galeno Lex. Hippocr. ἀσκαρίδες sunt ἕλμινθες ἰσχναὶ καὶ μικραὶ (sic enim quidam reponunt pro μακραὶ) ἐν τῷ ἀπευθυσμένῳ ἐντέρῳ γινόμεναι. Gaza vertit Tipulæ. [Hippocr. 1148, 26. Aristot. H. A. 5, 19. Paul. Æg. 159.]
"Ἀσκαριδώδης, Scatens ascaridibus, Hippocr. (144.)
"Ἀσκαριδώδεες γενόμενοι.]

A [* Σκαριστὸς, unde] Ἀσκάριστος, quod non ab ἀσκαρίζω derivatum est, sed compositum ex α priv. et σκαρίζω: utitur autem eo Suidas, ἀσφαδάστῳ exponens per ἀσκαρίστῳ, Non palpitante. Vide Ἀσφάδαστος. [Cf. Schol. Soph. Aj. 824. p. 369. * Εὐσκάριστος, * Πολυσκάριστος, Greg. Cor. 713. Schæf.]

Ἀποσκαρίζω, Palpitans pedes in aversum jacto, Palpitans animam exhalo, Judic. 4, (21.) Ἐνέκρουσε πάσσαλον ἐν τῇ γνάθῳ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἀπεσκάριζε καὶ ἀπέψυξε, ubi Bud. interpr. Animam efflavit subsultando. Suid. autem ἀποσκαρίζειν exp. * διακεχυμένως γελᾷν, Effundi in risum. Tunc vero ἀποσκαρίζειν esset Usque adeo in risum effundi, ut calces quoque in aversum jactes, aut exultes. [Brunck. Anal. 2, 325. * Ἐπισκαρίζω, Jud. l. c. sec. Cod. 128. Holm.] Περισκαρίζω, Salio circum, i. q. περισκαίρω, quod vide.

¶ Σκάρος, ET Σκαρὶς, ἴδος, ἡ, et ipsa a σκαίρω denominata sunt, teste Athen. (319.) ubi etiam multa de scaro in primis narrantur, ex Aristot. et aliis.
B Nomen autem inde adeptus videtur, quod inclusus nassis non fronte erumpat, nec infestis viminibus caput inserat, sed aversus caudæ ictibus crebris, qui sunt σκαρθμοὶ s. σκαρισμοὶ, laxet fores, atque ita retrorsum erumpat, ut Plin. ex Ovidio tradit. ["Σκάρος, Valck. Phœn. p. 65. Jacobs. Anth. 7, 145. 8, 172. 10, 405. 11, 89. Huschk. Anal. 228." Schæf. Mss. Athen. 288. * Σκαρίτης, ὁ, sc. λίθος, Scarites, Gemma scari piscis colorem referens, Plin. 37, 11.]

¶ Σκαρδαμύττω quoque e σκαίρω sicut e μύω comp. creditur. Dicitur autem σκαρδαμύττειν s. σκαρδαμύσσειν, cui oculi crebro salientes connivent, s. qui oculos frequenter claudit et aperit. Utitur Plut., necnon Xen., ap. quem S. (4, 25.) opponuntur sibi σκαρδαμύττειν et λιθίνως βλέπειν s. ἀτενίζειν, Nictare s. Connivere, et Intentis oculis intueri: [K. Π. 1, 4, 28.] Aristot. Μύουσι δὲ οἱ βαρεῖς τῷ κάτω βλεφάρῳ, σκαρδαμύττουσι δὲ ἐκ τοῦ κανθοῦ δέρματι ἐπιόντι πάντες. Unde Plin. Graviores alitum inferiore gena connivent: eædem nictantur, ab oculis membrana
C obeunte. Ubi nota σκαρδαμύττειν eum interpretari Nictari, μύειν autem Connivere, ut appareat discrimen esse inter utraque. Sunt qui in loco illo Xen. Symp. cujus memini, σκαρδαμύττειν accipiant pro Nictatione crebra signum do, ut amans amatæ mulieri. Sic Plaut. Neque illa ulli homini nutet, nictet, annuat. ["Zeun. Ind. Xen. K. Π., Plut. de S. N. V. 89. ubi v. Wyttenb., Koen. ad Greg. Cor. 260(=553.) Musgr. Cycl. 622. Wakef. Georg. p. 96. Lobeck. Aj. p. 238." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 67. * Σκαρδαμυγμὸς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * "Σκαρδαμυκτὴς, Lobeck. l. c." Schæf. Mss. Aristot. Phys. p. 156.] Σκαρδαμυκτικὸς, Crebro nictans, ut ὄμμα ap. Aristot., cui ἀσκαρδάμυκτον opp.: Idem, Τοῖς δ' ὀφθαλμοῖς σκαρδαμυκτικοί. Unde Plin. Plerisque vero naturale, ut nictare non cessent. Ipsi etiam homines σκαρδαμυκτικοὶ dicuntur Qui nictare non cessant, Aristot. ap. Athen. (353.) Εἶναι δέ τινας καὶ σκαρδαμυκτικοὺς, καὶ τοὺς μὲν, ἀναιδεῖς εἶναι· ἀβεβαίους δ' εἶναι τοὺς ἀτενεῖς: ubi nota sibi opponi τοὺς σκαρδαμυκτικοὺς et τοὺς ἀτε-
D νεῖς. Σκαρδαμυκτὶ, Nictantibus oculis. [Vide Ἀσκαρδαμυκτεί.]

Σκαρδαμυκτέω, i. q. σκαρδαμύττω, Nicto, Nictor, Lucian. (2, 326.) Ἐγὼ δὲ δυσωπῶ, καὶ τὰ κόρα μοι τεθόλωσθον, καὶ σκαρδαμυκτῶ, Nictare vix cesso: quoniam oculi mei ἀτενίζειν amplius nequeunt, sed ἰλλώπτουσιν et πυκνῶς βλεφαρίζουσι. [* "Σκαρδαμυκτὸς, Polem. 234." Wakef. Mss.] Ἀσκαρδάμυκτος, ὁ, ἡ, Non nictans: ὀφθαλμὸς, Aristot. Item ἀσκαρδάμυκτος βλέπει, Qui non nictatur, sed intentis intuetur oculis. Aristoph. Ἱππ. (292.) Βλέψον εἰς ἔμ' ἀσκαρδάμυκτος, i. e. ἀτενὲς εἰς ἐμὲ βλέψον, s. μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς: nam σκαρδαμυκτεῖν significat τὸ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, s. τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, quod et ἰλλωπεῖν dicitur, s. ἰλλωπίζειν, quemadmodum Schol. ibi annotat. Gellius dicit Inconnivens stat, pro Intentis fixisque oculis, Non claudens oculos, ἀσκαρδάμυκτος. [In Opp. K. 1, 208. Bentl. ad Horat. 1, 3, 18. legit ἀταρμύκτοισιν pro ἀσκαρδαμύκτοισιν ὀπωπαῖς. Apud Hippocr. 1050. ἀσκαρδαμῦκται

male extat pro ἀσκαρδάμυκτοι. "Lobeck. Aj. p. 238. A ad Lucian. 1, 365." Schæf. Mss.] Ἀσκαρδαμυκτέω, Non nictor, Inconniventibus palpebris aspicio. Schol. Aristoph. ἀσκαρδαμυκτεῖν dicit esse τὸ ἀτενὲς βλέπειν τὸν ἥλιον, ut aquilæ, quæ dicuntur adversæ intueri solis radios, nec conuivere. Ἀσκαρδαμυκτὶ SIVE Ἀσκαρδαμυκτεὶ, Intentis oculis, Immotis atque inconniventibus palpebris, Ita ut non nicteris, Lucian. (1, 123.) Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, Immotis et fixis oculis, λιθίνως βλέποντας, Xen., qui K. II. 1, (4, 28.) dicit etiam ὁρᾷν ἀσκαρδαμυκτεὶ, ubi nota diphthongum, quæ et in Ms. libris habetur. Attamen et in Suid. Ms. exemplari sine diphthongo scribitur ἀσκαρδαμυκτὶ, ubi legitur et ἀσκαρδάμυκτον itidem adverbialiter pro χωρὶς τοῦ μύειν. ["Bentl. ad Horat. 1, 3, 18. ad Lucian. 1, 365." Schæf. Mss.] SED ET Ἀσκαρδαμύκτως habetur in VV. LL. non nominato tamen Auctore, ["Lobeck. Aj. p. 238." Schæf. Mss. * "Ἀσκαρδαμύττω, J. Poll. 2, 67." Kall. Mss. * Ἐπισκαρδαμύττω, Hes. v. Ἐπιζυγκλεῖν.]

"Καρδάμυσσε, Hes. affert pro κατάπιε:" [leg. B κατάμυε.] "Etym. vero Atticos καρδαμύττειν vocare "ait τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν "ἄγειν: ἀπὸ τοῦ καρδάμου, quoniam sc. si quis ipsum "προσενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει: vel etiam "παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν. Dicitur idem et σκαρδα- "μύττειν, et quidem frequentius." ["Heringa Obss. 8. Koen. ad Greg. Cor. 260(=553.)" Schæf. Mss.]

ΣΚΑΛΛΩ, Fodio: unde ap. Hes. et Suid. Σκάλλοντες, σκάπτοντες. Gallinæ etiam σκάλλουσι, cum ungulis suis fimeta aut purgamenta ædium vertunt et escam in eis quærunt, quod et σκαλεύειν dicitur. Item Sarculo circumcirca leviter scalpo, Sarrio, Circumfodio, ut vites aliæque plantæ quotannis circumfodi solent. Theophr. H. Pl. 2, 8. Μεγαροῖ δὲ καὶ τοὺς σικύους καὶ τὰς κολοκύνθας σκάλλοντες κονιορτοῦσι: ubi Gaza κονιορτοῦσι σκάλλοντες vertit, Pulverem sarculo excitant, i. e. Sarculo circumfodiunt ad terram et pulverem excitandum crebris imbribus et vetustate depressum. Segetes quoque σκάλλονται, Sar- C riuntur. Theophr. C. Pl. 3, 25. Ἀναγκάζονται πολλάκις καὶ σκάλλειν καὶ βοτανίζειν, ἅτε πολλῆς πόας ἐκφυομένης, Sarrire et runcare: de quibus Colum. 2, 12. Vide et Σκαλεύς. ["Brunck. Aristoph. 2, 93." Schæf. Mss. "Fodio, Circumcirca scalpo, Sarrio, Circumfodio, ac metaphorice Quæro, Scrutor. Ps. 76, 7. Ἔσκαλλεν τὸ πνεῦμά μου, Scrutabatur spiritus meus. Hieron. in Ep. ad Suniam et Fretelam: Proprie *Σκαλλισμὸς, inquit, in agricultura dicitur, in sarriendo, i. e. sarculando, et quomodo ibi quæruntur herbæ sarculo, quæ secentur etc. Suid. Ἔσκαλλεν, ἐσκάλευεν, ἐσάλευεν, ἠρεύνα, ἀνεζήτει. Idem verba Psalm. l. c. subjungit. Kusterus putat, vocem ἐσκάλευεν esse emendationem τοῦ ἐσάλευεν, et e margine in textum irrepsisse. Quod tamen, cum ap. Hes. etiam ἐσκάλευεν exponatur per ἐκινεῖτο, non opus videtur ut statuamus. In Lex. Cyrilli Ms. Brem. legitur: Ἔσκαλλεν, ἐσκάλευσεν. Alii Codd. Ps. l. c. pro ἔσκαλλεν habent ἔσκαλλον: unde ap. Hes. ἔσκαλλον, ἀνεζήτουν, ἀνερεύνων, uti pro ἀνηρεύνουν scr. judicat Bos. Anim. ad Auctt. Gr. 127., qui Symmachum pro ἔσκαλλον Ps. l. c. habere ἀνηρεύνων observat. Aq. Ps. 118, 85. ἔσκαλλον, Fodiebant. Adde Herod. 2, 14. et Schol. Theocr. 10, 14." Schleusn. Lex. V. T.]

Ab hoc eod. σκάλλω Eust. DERIVAT Σκύλη, quod legitur Il. Ψ. 189. μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο Σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα: nam si a σκέλλω formatum esset, scribendum fore Σκείλῃ, ut ἀγγείλῃ, ἀνατείλῃ, et similia. Quibus veluti expositionis loco subjicit, Δῆλον δ' ὅτι τὸ σκαλλόμενον λύεται τῆς συνεχείας. Significat ergo ibi σκάλλω Disrumpo et findo, sicut terra inter fodiendum et sarriendum scindi sarculo consuevit. In meo manuscripto Homero exp. μαραίνῃ et ξηραίνῃ, quemadmodum et in brevibus Scholiis: tunc autem ad σκέλλω pertineret, unde σκλῆμι et σκληρός: significaretque Exiccet et induret, aut Marcescere faciat.

Σκάλσις, ἡ, Sarritio, Sarritura, qua sc. planta aliqua circumfoditur et circumcirca scalpitur, Theophr. H. Pl. 2, (7, 5.) Τὴν δὲ σκαπάνην πᾶσιν οἴονται συμφέρειν, ὥσπερ καὶ τὴν σκάλσιν τοῖς ἐλάττοσι. Quæ Gaza sic vertit, Omnibus fossionem prodesse existimant, sicut etiam sarculationem minoribus. Sed perperam in vulg. Edit. LEGITUR Ὄσκαλσιν: [quod tamen verum putat Schn. Ὀσκάλλω, vide Ὀσκάπτω.] Vide aliud exempl. in Σκάλισις: [C. Pl. 3, 20, 6. 4, 13, 3. * Σκαλτὸς, unde] Ἄσκαλτος, ὁ, ἡ, Non fossus, circumfossus, sarritus: Hes. ἄσκαλτοι, κακῶς εἰργασμένοι, * ἀτύπωτοι. SYNONYM. Ἄσκαλος: unde ἄσκαλα, quod Idem exp. ἀκάθαρτα: ut significet Quæ sarculo purgata non sunt. Sarculis enim non modo induratum hyberno frigore solum laxatur, verum etiam noxiæ herbæ in segetibus nascentes effodiuntur. Unde ap. Plin. Qui sarriet, caveat ne frumenti radices effodiat. Vide Σκαλίς.

[* Ἀνασκάλλω, Mariæ Proselytæ Ep. ad Ignat. §. 2. Nicet. Chron. Jo. Comm. §. 1. * "Ἀποσκάλλω, Bekk. Anecd. 438." Kall. Mss. * Διασκάλλω, Plut. 10, 82. * Περισκάλλω, Geop. 5, 42, 1.]

¶ Σκαλεύω, Fodio, i. q. σκάλλω suo primitivo: quemadmodum Hes. quoque Σκαλεύει exp. κινεῖ, ἀναστρέφει, ὀρύσσει: ita ut significet Sarculo fodio, verto solum. Gallinæ etiam σκαλεύουσι, cum fimentum aut domus purgamenta ungulis suis vertunt, aliudve solum fodiunt ad eruendam escam. Plut. (8, 52.) Ὥσπερ ὄρνις ἐν οἰκίᾳ πολλάκις τροφῆς παρακειμένης εἰς γωνίαν καταδῦσα σκαλεύει ἔνθαδε, καὶ διαφαίνεθ' ἅτ' ἐν κοπρίᾳ μία κριθή. Apud Aristot. Probl. τὰ ὦτα σκαλεύειν, forsan pro Fodere digito aut penna. Nisi malis Scalpere. Dicitur et ἄνθρακας σκαλεύειν pro Bacillo ligneo sulcum unum aut alterum ducere per cineres carbonibus superinjectos, ad ipsos carbones suscitandos: quod etiam fit in prunis semiextinctis. Aristoph. Εἰρ. (440.) ἐν εἰρήνῃ διάγειν με τὸν βίον, Ἔχονθ' ἑταίραν καὶ σκαλεύοντ' ἄνθρακας, Sedentem ad focum et fodientem prunas, s. ζωπυροῦντα ἄνθρακας. Solent etiam σκαλεύεσθαι ἄνθρακες, cum glandes aut castaneæ aut poma inassata eruuntur. Suid. eo loco σκαλεύειν exp. ἀνακινεῖν, διαξαίνειν. Vide et Ὑποσκαλεύω. [Jambl. Protr. 312. "Ad Phalar. 236. Plut. Mor. 1, 44." Schæf. Mss. "Provoco, Clem. Alex. 206." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 64. Schleusn. Lex. V. T.] Σκάλευμα, τὸ, Fossa: aliis Effossio, Sarritio. [* Σκάλευσις, Gl. Sarritura. * Σκαλευτής· Sarritor. * Σκαλευτὸς, unde] Ἀσκάλευτος, Non sarritus, sarculatus. Vide Σκαλίς.

Σκάλευθρον, τὸ, Sarculum dici potest. Signif. etiam Instrumentum quo ignis et prunæ σκαλεύονται, alio nomine DICTUM Σπάλαθρον: quod ap. Hes. legitur serie alphabetica, exponiturque per illud σκάλευθρον: sic enim scr. est, NON Σκάλαυθρον, ut vulg. Edd. habent. Legitur utrumque ap. J. Poll. etiam, 7, (22.) c. 5. ubi panificis instrumenta enumerat: Καὶ Σπάλεθρον δὲ, inquit, ἐργαλεῖον, ὃ οἱ νῦν Σκάλεθρον. Ubi nota SCRIBI Σπάλεθρον ET Σκάλεθρον: sed pro hoc σκάλεθρον non dubito quin scr. sit σκάλευθρον, i. e. Instrumentum quo prunæ fodi- D cantur. [Cf. J. Poll. 10, 113. Phot. * Σπάλαυθρον· σκάλαυθρον. Vide Schn. Lex., et Interprr. ad Hes. v. Σπάλαθρον. * Σκάλαθρον, Hes. Κήδαλον· αἰδοῖον, κέρας, σκάλαθρον.]

Σκαλεύς, έως, ὁ, Sarritor s. Sartor, i. e. Qui sarculo solum induratum circa plantam laxat, aut in segetibus herbas noxias effodit, Xen. Œc. (17, 12.) p. 502. Τοὺς δὲ δὴ σκαλέας τίνος ἕνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ; respondetur, hyeme ab aquis segetem partim obrui, partim earum radices ab iisdem nudari: sæpe etiam materiam ab aquis in arva invectam una cum segete erumpere, eamque suffocare. Oportere ergo, καταλυθέντος τοῦ σίτου ἐπικουφίσαι τὴν γῆν, quod Plin. dicit Laxare solum hyberno rigore induratum, nudatis autem detectisque radicibus, ἀντιπροσαμῆσθαι τὴν γῆν: at ἣν ὕλη πνίγῃ συνεξορμῶσα τῷ σίτῳ καὶ διαρπάζουσα τοῦ σίτου τὴν τροφὴν, ἐκκόπτειν τὴν ὕλην. E quibus apparet QUID SIT Σκάλλειν ET Σκαλεύειν ap. agricolas. Quidam tamen negant sarritionem quidquam proficere, quod frumenti radices sarculo dete-

gantur, aliquæ etiam succidantur; ac, si frigora incesserint post sarritionem, gelu frumenta enecentur, ut Colum. tradit 2, 12. ubi etiam dicit segetes permota terra adobruere: quod Xen. paulo ante, *ἀντιπροσαμήσασθαι τὴν γῆν ψιλωθείσαις ταῖς ῥίζαις.* [" Σκαλεὺς, Sarritor. Ita intelligere videtur J. Poll. 1, 221. Sed Leuncl. et Bach. interpr. Sarculum." Lex. Xen.]

Σκαλεία, ἡ, i. q. *σκάλσις*, i. e. Sarritio, Sarritura, Sartura, Sarculatio; tot enim nominibus Lat. R. R. Scriptt. utuntur. Legitur ap. Constant. in Geop. [2, 24.]

Ἀνασκαλεύω, Sarculo laxo, *τῷ σκαλεύθρῳ ἀνακινῶ* et exuscito: qua in signif., sed metaphorica tamen, usus est Dionys. Areop. *Θαῤῥῶ γὰρ ὅτι τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ τοὺς ἐναποκειμένους ἐν σοὶ τοῦ θείου πυρὸς ἀνασκαλεύσω σπινθῆρας.* Bud. ibi exp. Exuscito sopitos cineres, vel carbones. At Hes. Ἀνασκαλεύοντες exp. non solum *ἀνακινοῦντες*, sed etiam *ἐρευνῶντες*, Indagantes, Scrutantes: ut qui aliquid investigantes effodiunt et eruunt. Suidæ autem Ἀνασκαλεύων est *ἀνακινῶν, ἀδημονῶν, ἀναλογιζόμενος.* [Sic etiam exp. in Bekk. Anecd. 1, 392.] Perperam vero in VV.LL. scribitur ETIAM Ἀνασχαλεύω. [" Theod. Hist. Eccl. 1, 6." Mendham. Mss. " Scrutor, Zenob. 1, 27." Wakef. Mss.]

[* Διασκαλεύω, Effodio, Plut. 10, 80.]

[* Ἐκσκαλεύω, vide Ἐκσαλεύω.]

[* " Κατασκαλεύω, ad Phalar. 236." Schæf. Mss.]

Ὑποσκαλεύω, Sarculo suscito, *τῷ σκαλεύθρῳ* suscito, ut carbones et ignes sopiti exuscitari solent, Aristoph. (A. 1014.) *τὸ πῦρ ὑποσκάλευε*: quod Suidas citans exp. *ἀναφύσα, ζωπύρει*: ubi sicut dicitur *πῦρ ὑποσκαλεύειν*, ita Pythagoras jubebat *πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν*, symbolice pro *δυναστῶν ὀργὴν καὶ οἰδοῦντα θυμὸν μὴ κινεῖν*, ut Diog. L. exp. in Vita ipsius Pythag. p. 315. meæ Edit. Itidem et Plut. de Educ. Lib. cum hoc symbolo ait vetuisse *μὴ ἐρεθίζειν θυμούμενον*: p. 21. meæ item Ed.

¶ Σκαλίζω, i. q. *σκαλεύω*, et *σκάλλω*, i. e. Fodio, Sarrio, [Gl. Sarculo. Attice * Ἀσκαλίζω, Phrynichus Bekkeri p. 24.] Σκαλισμὸς, Sarritio, Sarritura, Sarculatio, *σκάλσις* et *σκαλεία*. [Vide Σκάλλω.] Σκάλισις, ἡ, idem, Theophr. C. Pl. 3, 25. Σκάλισις καὶ ποασμὸς, Sarritio et runcatio: de quibus Colum. 2, 12. Alibi *σκάλσις* ab eo nominatur, ut C. Pl. 4, 14. *Δοκεῖ δὲ μεγάλα συμβάλλεσθαι καὶ ἡ σκάλσις πρὸς τὸ νοστιμώτερον ποιεῖν.*

[* Σκαλιστὴρ, unde * Σκαλιστήριος, e quo] Σκαλιστήριον, τὸ, Sarculum, i. e. Instrumentum quo plantæ et segetes sarriuntur: cum sc. sarculo terra indurata laxatur, et herbæ noxiæ, quibus seges suffocatur, succiduntur. [* Σκάλιστρον, Schleusn. Lex. V. T.] Dicitur idem ETIAM Σκαλίς. Ambo leguntur ap. Schol. Theocr., ubi dicit *σκαλίδα* esse *ἐργαλεῖον γεωργικὸν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον.* Ibid. dicit, *σκαλεύειν τὸ χωράφιον*, esse *τὸ σκαλίσι καθαίρειν αὐτό*: ἄσκαλα exponens *ἀσκάλευτα* et *μετὰ τὸν σπόρον ἠμελημένα*: nam peracta sementi, sequens cura est sarritionis, ut Colum. docet 2, 12. quæ si negligatur, arva s. ipsa frumenta dicuntur Ἄσκαλα, i. e. Non sarrita, Sarculo non adobruta nec purgata. Legitur autem illud Ἄσκαλα ap. Theocr. 10, (14.) *Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μεν ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα*, Nondum quidquam a peracta semente sarrivi. [" Σκαλίς, Toup. Opusc. 1, 173." Schæf. Mss. " Porph. Abst. 34." Wakef. Mss. * Σκαλιδεύω, Gl. Scalpo.] Διασκαλιδεύω, Sarculo terram verso. [* " Σκαλίδιον, Sarculum, Baxter. ad Horat. p. 3." Schæf. Mss. " Martyr. S. Clem. §. 21." Kall. Mss.]

¶ Σκάλοψ, οπος, ὁ, Talpa, et ipsa a fodiendo nomen adepta: unde Hes. Σκάλοψ, *ἀσπάλαξ, ζῶον γεωρύχον, τυφλόν*: est enim animal cæcum, quod terram fodit. Suidas *μυῶν* generi accenset, diversum tamen est a mure araneo, quam *μυογαλῆν* s. *μυγαλῆν* appellant. Aristoph. Ἀ. (879.) *Σκάλωπας, ἐχίνως, αἰελούρως.* [" Dawes. M. Cr. 257. Kuster. Aristoph. 125. Brunck. 3, 97. (l. c.)" Schæf. Mss. Phot. * Σκάλωψ· *ὁ σπάλαξ· ἐν Κλεοβουλίναις Κρατῖνος.* * Σκαλος· *ὃν ἡμεῖς σπάλακα.* * Σκαλαπάζει, Hesychio *ῥέμβεται.* * Σκαλοπάζειν, Eid. * *ῥεμβωδῶς βαδίζειν.* * Σκαλοπιά, Cuniculus talpæ, ad Hes. v. * Σκαλώνια.]

¶ Σκαλαθύρω quoque a *σκάλλω* derivant: ac certe Hes. Σκαλαθύρει exp. *σκαλεύει*, et Σκαλαθύρων, *σκαλεύων*, i. e. Fodiens, Fodicans. Aristoph. recte usurpavit pro Inire s. Coire: quo modo et ille dicebat *εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς*: vicinam enim signif. habent Fodicare et Stimulare. Aristoph. inquam (Ἐκκλ. 610.) *Ἣν μείρακ' ἰδὼν, ἐπιθυμήσῃ, καὶ βούληται σκαλαθῦραι*, ubi Schol. exp. *συνουσιάσαι*: paulo post ipse Aristoph. dicit *ξυγκαταδαρθεῖν* et *ξυγκατακεῖσθαι.* Hes. *σκαλαθύρει* exp. *λάθρα πλησιάζει*: et Σκαλαθύρων, *ἀκολασταίνων.* Sed nota, huic *σκαλαθύρειν*, præter signif. *τοῦ σκάλλειν* s. *σκαλεύειν*, i. e. Fodiendi s. Fodicandi, inesse etiam signif. *τοῦ ἀθύρειν*, i. e. Ludendi: itaque significaret Ludibundus fodio s. Fodico, Fodiens s. Fodicans ludo cum aliquo. Alicubi vero alterutrum tantum significat, h. e. vel Fodico, vel Ludo: SICUT ET Σκαλαθυρμάτια dicuntur Ludicra s. Ludicræ nugæ, ab eod. Aristoph. N. (629.) *οὐδὲ σκαιὸν, οὐδ' ἐπιλήσμονα, Ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων, Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν*, ubi Schol. *σκαλαθυρμάτια* exp. *σμικρὰ καὶ λεπτὰ παντάπασι νοήματα καὶ μαθήματα, σκαριφήματα*: addens, huic vocabulo *ἐγκεῖσθαι τὸ ἄθυρμα*, quasi dicat *παίγνια καὶ οὐδὲν ἀξιόπιστα.* Sic autem vocat Subtiles aliquas præceptiunculas, quæ et *λεπτολογήματα* appellat. [" Ad Thom. M. 18. Brunck. ad Aristoph. 2, 93. (l. c.)" Schæf. Mss.] Hoc vero *σκαλαθυρμάτιον* dimin. est a VERBALI Σκαλάθυρμα, quo significatur q. d. Fodicatio ludicra. Hes. * Σκαλαθύρματα, *σκαριφίσματα, σκαλεύματα.*

¶ Σκαλαθύρβα etiam Hes. a *σκαλεύω* derivat, exponens *τύρβη*, i. e. Turba. AT Σκαλαθαρβία, Eidem est *ἀκηδία*. [Lobeck. Phryn. 428. * Καλαθάρβα, Hesychio *παροιμία* s. *παρῳνία.*]

[* Σκαλόω, unde] " Σκάλωμα, τὸ, Gradus instar " scalæ, VV. LL. At Bud. Gradum scalæ vocari a " Polybio tradit *σκάλωμα* et *κλίμα*:" [5, 59, 9. *Πρόσβασιν δὲ μίαν ἔχει κατὰ τὴν ἀπὸ θαλάττης πλευρὰν κλιμακωτὴν καὶ χειροποίητον, ἐγκλίμασι καὶ σκαλώμασι πυκνοῖς καὶ συνεχέσι διειλημμένην.* " Σκάλωμα Incisuram vertit Ern. cum Casaub. Nos Obliquitatem, Anfractum. * Σκαιώμασι ibi dant Codd. Vat. et Flor." Lex. Polyb. " F. * Σκαλήνωμα s. * Σκολίωμα." Schn. Lex.]

" Σκαλίας," [ὁ, s. * Σκαλία, ἡ,] " Fructus cacti, " VV. LL. e Theophr. H. Pl. 6, 4," [11. n.] " Ἀ- " *σκάληρον* dici *τὸ περικάρδιον τοῦ καυλοῦ τοῦ κάκτου*, " tradit Athen. 2." [p. 70. ubi * Ἀσκαλίαν corrigunt e Theophr. et Plinio.]

" ΣΚΑΛΜΟΣ, qui Lat. itidem Scalmus. Hinc " etiam est vox Interscalmium." [Gl. Σκαλμὸς, *ἔνθα ἡ κώπη δεσμεῖται*, Scalmus, Strurus. " Jacobs. Anth. 6, 429." Schæf. Mss. Eust. 1539, 24. J. Poll. 1, 87. Eur. Iph. T. 1347. Æsch. Pers. 382. Arrian. Ind. c. 27, 5. Apoll. Rh. 1, 379. Vitruv. 10, 8, 6. " Proprie Paxillus, quo firmatur aut ad quem religatur remus; tum Remigum ordo, versus: 16, 3, 4. *Ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλμὸν*, Sub thranitarum, supremorum remigum, versu," Lex. Polyb.: Etym. a *σκαίρω* deductum scribit, ut dicatur quasi *σκαρμὸς*, eo quod remo ei inserto impulsa navis quasi saliat.] " *Δεκάσκαλμος ναῦς*, Decem scalmis instructa navis, " Suid." [v. Ἐπίκωπος. * " *Δωδεκάσκαλμος*, Plut." Wakef. Mss. * " *Εὔσκαλμος*, Jacobs. Anth. 6, 429." Schæf. Mss. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 294.] " Ἐπισκαλμίς, Tabella sub scalmo, VV. " LL. ex J. Poll." [1, 87. Cf. Ἐπικαλαμίς. " Act. Traj. 1, 229." Schæf. Mss. Apud Etym. M. * Ὑποσκαλμίς. * Πολύσκαλμος, Anthol. 3. p. 358. * " Τετράσκαλμος, ad Diod. S. 2, 632." Schæf. Mss. Suid. 3, 454. * Τρίσκαλμος, Æsch. Pers. 681. 1079. * Σκαλμίς, unde * Σκαλμίδιον, Suid. 1, 355.]

" ΣΚΑΜΜΟΝΙΑ, vel Σκαμωνία, Scamonea, Scam- " monium, Plin. Sic ap. Nicandr. (Ἀ. 575.) Σκαμ- " *μώνιον.* Idem, (484.) *δάκρυ νεοβδάλτοιο * κάμωνος* " dixit Scammonii lacrymam, i. e. *δακρύδιον* Alex. " Trall., VV. LL. Σκαμμώνιον dicta fuit a quibusdam

" et Thapsia, ut tradit Diosc." [" Nothis 473." Boiss. Mss.] " quod ea perinde atque scammonio corpora " purgarentur. Hinc Σκαμμωνίτης οἶνος, E scammo- " nia factum vinum, Diosc." [Plin. 14, 16. " Σκαμμωνία, Athen. 28. Plut. Mor. 1, 527." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 4, 5, 1. 9, 1, 3. 4. * " Σκαμβωνίας ῥίζα, Scammonia, Diosc. Notha 474." Boiss. Mss. * " Σκαμοειδὴς, Erot." Wakef. Mss.]

" ΣΚΑΝΔΙΞ, ικος, ὁ, inter Olera sylvestria cen- " setur a Græcis: Gal. similem gingidio facit. Eur. " Σκανδικοπώλης dictus, quod ejus mater σκάνδικος " venditrix esset:" [cf. Aristoph. 'A. 478. Hes. v. Σκάνδιξ.] " Metroclis cynici abluentis σκάνδικας me- " minit Diog. L. Aristippo." [" Σκάνδιξ, Pierson. ad Mœr. p. 7. Bergler. ad Alciphr. 386. Casaub. ad Athen. 114. ad Lucian. 2, 322. Jacobs. Anth. 7, 114. Brunck. Aristoph. 3, 5. ('Ιππ. 19.) Kuster. 104. 121." Schæf. Mss. Σκάνδιξ, * Σκάνδυξ, Schneid. Ind. Theophr. * " Εὐσκάνδιξ, Heringa Obss. 271. Jacobs. Anth. 7, 114." Schæf. Mss. * Σκανδικώδης, Theophr. H. Pl. 7, 11, 1. * " Σκανδικίζω, Casaub. ad Athen. 114." Schæf. Mss.] " Διασκανδικίσῃς, Hes. exp. " διευριπιδίσῃς: quoniam sc. Euripidis mater scan- " dicas venditarit, q. e. genus sylvestris oleris. Re- " spexit autem ad Aristoph. 'Ιππ. (19.) Μή μοί γε, μή " μοι, μὴ διασκανδικίσῃς. Ubi Schol. quoque eand. " exp. affert, sed exponens etiam ἀποδειλιάσῃς et " μεταμελήσῃς, dicens Euripidem hic derideri ut fi- " lium λαχανοπώλιδος, Venditricis olerum." [" Casaub. ad Athen. 114. Toup. Opusc. 2, 106. Kuster. Aristoph. 104." Schæf. Mss.]

" ΣΚΑΝΘΑΡΙΖΩ, s. potius ΣΚΙΝΘΑΡΙΖΩ, Me- " dio digito nasum ferio. Hæc scriptura ap. Hes. et " Eust. (ad Il. Λ.) illa ap. J. Poll. (9, 126.) extat. Sed " Hes. affert et Σκαρίζειν. Expositionem autem " auctoritate Didymi confirmat."

" Σκινθαρίζειν, necnon Σκανδαρίζειν affertur pro " Σκανθαρίζειν. Extat autem Σκινθαρίζειν ap. Schol. " Aristoph. et Eust., necnon Hes. Idem habet et " Σκίνδαρος, quod vulgo exp. Talitrum, item Σκίν- " δαροι, necnon Σκινδάριος: item verba Σκινδαρεύε- " σθαι et Σκινδαρῆσαι," [Σκινδαρίσαι?] " quorum " expositiones ap. eum vide." [Σκίνδαροι, Hesychio sunt τὰ προσκυνήματα, at Photio Σκίνδαρον est * προσκίνημα. * Σκινδακίσαι, Eid. est τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναί τινι ἀσελγῶς. Fursan hæc verba ad κινέω referenda sunt: κίνω, κινάω, κινέω, κινίω, κινόω, κινύω: σκίνω, σκινάω, σκίναξ, σκίνδαξ, σκινδακίζω, σκινίω, σκινίθω, σκίνθω, σκινθίζω, σκινθαρὸς, σκινθαρίζω, σκινδαρὸς, σκινδαρίζω. Vide Schn. Lex. et cf. Σκιμαλίζω.]

" 'Αποσκαμυνθίζειν, Hesychio * ἀπομυκτηρίζειν, Il- " ludere."

" ΣΚΑΠΕΡΔΑ, (ἡ,) Ludi genus, in quo per fo- " ramen trabis erectæ et depactæ solo, trajectus erat " funiculus: eo unus aversus circumdabatur, et alter " pone stans caputque funiculi retinens, ita vi pro- " trahebat, donec ad summum trabis eveheret socium " atque suspenderet: in quo consistebat victoria. " Hoc σκαπέρδαν ἕλκειν vocat J. Poll. (9, 186.) Hes. " quoque ejus meminit, aitque omne difficile σκά- " περδαν dici; sic enim ibi scriptum." [Mercurialis Gymn. 3, 5. Meurs. de Lud. Gr. p. 12. Erasm. Adag. p. 169. Nott. ad Hes.] " Σκαπερδεῦσαι, Convitiari, " VV. LL." [ex Hes.]

ΣΚΑΠΤΩ, Fodio, i. q. ὀρύττω, Herodian. 4, (7, 6.) de Antonino Caracalla, Εἴτε ὄρυγμά τι ὀρύττειν ἔδει, σκάπτων πρῶτος, Si quid fodiendum foret, primus fodiens, Athen. 12. 'Ιδὼν τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας, Fodientes operas cernens. Significare autem Fodere, ipse Plut. testatur in Fabio, ab initio, cujus verba citavi in Διορυγή. Interdum et Defodere significat, ut cum Theophr. C. Pl. 3, 25. dicit σκάπτοντες βαθεῖαν τὴν κόπρον, pro Alte defodientes fimum, ubi pro κατορύσσειν accipitur. Pass. Σκάπτομαι, Fodior. Unde 'Εσκαμμένος, Fossus. Et in pentathlo s. quinquertio dicebantur τὰ ἐσκαμμένα, Fossa s. Sulcus per transversum ductus, quem veluti metam et limitem transilire vetitum erat: unde Proverbialiter, 'Υπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷν, pro Cujusvis rei positos fines excedere: quod J. Poll. quoque testatur l. 3. de pentathlo loquens, Τὸ δὲ μέτρον τοῦ πηδήματος, κανών· ὁ δὲ ὅρος, τὰ ἐσκαμμένα· ὅθεν ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδώντων οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσι Πηδᾷν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα: quo Proverbio utitur tum Lucian. (2, 711.) tum Basil. Hexaëm. Homil. 6. 'Υπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντες, ἐπὶ τὴν συνηγορίαν τῆς γενεθλιολογίας τὸν λόγον ἕλκουσι, Philosophiæ fines egredientes et immodice philosophantes, ut qui sulcum stadii transilientes saltu efferuntur ultra modum athletarum, Bud. 270. Pro hoc ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα dicitur etiam ὑπὲρ τὸ σκάμμα, ut nunc docebo. [" Ilgen. ad Hymn. 383. De aor. 1. et 2. pass., ad Diod. S. 1, 587. Σκαφεὶς, Toup. Opusc. 1, 163. Σκάπτειν οὐκ ἐπίσταμαι, Brunck. Aristoph. 2, 192. Fr. 238. 'Υπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷν, Valck. ad Chrys. p. 20. Jacobs. Anth. 11, 411. Bast Lettre 201." Schæf. Mss. Geopon. 2, 24. Phocyl. 146. Valck. Schol. in N. T. 1, 522. * Σκαπτέον, Gl. Iterandum.]

Σκάμμα, τὸ, Fossa. Σκάμμα, sicut τὰ ἐσκαμμένα, dicitur etiam Sulcus stadii s. spatii in quo saltu certabant, Fines curriculi, Bud. Alii malunt interpretari Locum certaminis in quo athletæ congregantur: a σκάπτω propterea nominatum, quod fossa cingi soleret. Unde Proverbialiter dictum est ab Hieron. de Scammate et loco certaminis egredi, pro eo, quod est a proposito digredi, s. lineas transilire, Ep. ad Pamm. Cum ergo ista quærantur, cur tu omissis, super quibus pugna est, de scammate et loco certaminis egrediens, in peregrinis et longe alienis disputationibus immoraris? Voluntque hic de Loco certaminis, esse ἐξήγησιν præcedentium de Scammate. Itidem Tertull. ad Martyres, Itaque epistates vester Christus Jesus, qui vos spiritu unxit, et ad hoc scamma produxit, voluit vos ante diem agonis ad duriorem tractationem a liberiore conditione seponere, ut vires corroborarentur in vobis. At Cæl. Aurel. Chron. 2, 1. Ordinat præterea idem Asclepiades in arenæ spatio deambulationem, quod appellant scamma, atque transcensum lignorum. Paulo ante idem Cælius dixerat, Conficienda sunt ligna, quæ transgredi pedibus nitantur ægrotantes: tunc etiam perfectis in terra lacunis, deambulationem imperabimus. Ubi nota eum σκάμματα vocare Perfectas in terra lacunas, et spatium arenæ, quæ vult transiliri ab ægro, ut corpus isto saltu magis magisque corroboret. Apud Græcos sæpe pro Ipso illo certamine et agone athletico usurpatur: ut Chrys. in Comm. in Ep. ad Rom. 11. Εἴσω τοῦ σκάμματος ἕστηκας, καὶ δύνασαι καὶ ἐσχάτης πάλης πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἥττας: quæ Bud. sic vertit, Adhuc in agone es atque in campo pugillari et athletico; tibi integrum est instaurare certamen et offensionum noxam sarcire. Idem Bud. ex Eod. Εἰς μείζονα σκάμματα καλεῖν, pro Ad majores agones et contemplationes. Idem σκάμματα interpr. etiam Fines curriculi ad perfectiorem vitæ statum. [" Jacobs. Anth. 11, 411. Bast Lettre 201. 'Υπὲρ τὰ σκάμματα πηδᾷν, Valck. ad Chrys. p. 20." Schæf. Mss. " Polyb. 3, 143. (40, 5, 5.) Arrian. Epict. 639. Isidor. Pelus. 2." Wakef. Mss. Suicer. Thes. Eccl.]

Σκαπτὸς, Fossus, Fossilis, Fossitius, i. q. ὀρυκτὸς, ut ὕλη, Materia fossilis s. fossitia. Apud Plut. autem in Cim. (4.) Σκαπτὴ Ὕλη est Locus quidam Thraciæ, quasi Effossam sylvam diceres. [" Cf. Herod. 6, 4. et Holst. ad Steph. Byz." Schw. Mss. " Σκαπτὴ Ὕλη, ad Marcell. de V. Thuc. p. 3. 4. 8." Schæf. Mss.] 'Αρτίσκαπτος, ὁ, ἡ, Recens fossus, effossus, egestus et erutus, Nuper defossus. Ex Epigr. [" Heraclid. Sim. 1." Schæf. Mss.]

Σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, Fossor, i. q. σκαπανεὺς, Aristot. Eth. 6, 7. ex Homeri Margite, Τὸν δ' οὔτ' ἄρ σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα. Utitur et Xen., teste J. Poll. [7, 148. " Ad Mœr. 117. ad Charit. 322. * Σκάπτειρα, Epigr. adesp. 176." Schæf. Mss.]

Σκαπάνη, ἡ, Fossio, quo sensu usus est Theophr.

in l. quodam c. in Σκάλσις. Itidem in Epigr. usurpari ajunt. Estque ei synonymum σκάφευσις et σκαφεία. Significat etiam Instrumentum fossoris, quo terram eruit: quod est species ligonis latior breviorque, ut quidam tradunt, quale Rutrum est, ab eruendo dictum: ut ap. Festum, Rutrum tenentis juvenis, et arenam eruentis. [Itidemque ap. Pallad. Rutrum quo calx subigitur. Ab Hes. et Suida exp. σκαφεῖον, * ὀρύγιον, δίκελλα. Utitur et in hac signif. Theophr. C. Pl. 3, 25. ubi ait, Τὴν γῆν ἐργάζεσθαι καὶ τοῖς ἀρότροις καὶ τῇ σκαπάνῃ, Aratro et ligonibus. Ovid. jactati pulsabant arva ligones. Utitur Theocr. quoque 4, [10. Gl. Rastrum.] Σκαπανεὺς, ὁ, Qui ligonem tractat, Fossor, Lucian. (1, 114.) Καὶ σκαπανεὺς καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν. Utitur et alibi. Necnon J. Poll. l. 7, c. ult. Τὸ δὲ τῶν σκαπανέων ἐργαλεῖόν ἐστιν ἡ σκαπάνη. [Just. M. Apol. 1, 72. * Αὐτοσκαπανεὺς, Alciphr. 3, 70.] Affertur ET Σκαπανίτης pro Fossor, [Schneidero susp. * " Σκαπάνιον, τὸ, (Ligo,) Martyr. S. Clement. §. 21." Kall. Mss.]

Σκάπετος, Fossa s. Fovea, τάφρος, Hes., qui addit a quibusdam exponi τάφος. [Ad Greg. Cor. 553.] " Κάπετος, ἡ, Fovea s. Fossa, Scrobs, Il. Σ. (564.) " Ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε, Circum duxit fossam præ altitudine nigricantem, et " circa hanc septum. Et Il. O. (356.) Ῥεῖ' ὄχθας " καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων, Labra et crepidines profundæ fossæ nullo negotio dejiciens, Il. Ω. " (797.) Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν. Sic " Soph. Aj. (1165.) p. 65. Σπεῦσον κοίλην κάπετόν " τιν' ἰδεῖν Τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον Τάφον " εὐρώεντα καθέξει. Et (1403.) p. 76. κοίλην κάπετον " Χερσὶ ταχύνατε. Suid. per aphæresin dictam vult " a σκάπτω." [" Jacobs. Anth. 8, 152. Toup. Opusc. 2, 122. Moschus 4, 103. Brunck. Aj. 1403." Schæf. Mss.]

Σκαφὴ, Fossio, VV. LL. sed sine Auctore et exemplo. [" Haud dubie vero huc referendus Procli locus, infra sub v. Σκάφος a Steph. citatus, ubi pro Σκάφης scriptum oportebat Σκαφῆς, ut σκαφὴ ἀμπέλου sit Fossio vitis. Apud Appian. vero Hist. Pun. extr. σκαφὴ idem valet ac κατασκαφὴ, Eversio, Excidium urbis: Ῥωμαῖοι Καρχηδόνα κατέσκαψάν τε, καὶ συνῴκισαν αὖθις μετὰ ἔτη τῆς σκαφῆς ἑκατὸν καὶ δύο." Schw. Mss.]

Σκαφεύω, Fodio, i. q. σκάπτω, ut σκαλεύω cum σκάλλω idem significat: cujus tamen signif. nulla afferuntur exempla. Σκάφευσις, Fossio: ET Σκαφεία, ἡ, pro eod. Utrumque ap. Suid. legitur, quippe qui posterius σκαφεία per prius σκάφευσις exponat. [" Σκάφευσις, ad Charit. 570." Schæf. Mss. * Σκαφευτὴς, Gl. Fossor. * Σκαφευτὴρ, fem. * " Σκαφεύτρια, Const. Manass. Chron. p. 10. Meurs." Schæf. Mss.] Σκαφεὺς, ὁ, Fossor, i. q. σκαπανεὺς s. σκαπτὴρ, Archippus ap. J. Poll., Σκαφεῦσι, κηπωροῖσι, τοῖς τ' ὀνηλάταις, Καὶ ταῖς γυναιξὶ προσέτι ταῖς ποαστρίαις. [" Brunck. Aristoph. 2, 42." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 62.]

Σκαφεῖον, τὸ, i. q. σκαπάνη, Ligo latior breviorque, ut quidam volunt. Suidas tamen simpliciter exponens per λισγάριον, (ita enim legitur in ejus exempl. Ms., non λιγάριον,) eo vocabulo Ligonem intelligere videtur: in Lex. meo vet. exp. ἄμη γεωργική: quemadmodum Theocr. quoque Schol. annotat ἄμην Attice vocari, quod Theocr. σκαπάνην, alii δίκελλαν appellant. Esse tamen aliquid discriminis inter σκαφεῖον et δίκελλαν, apparet e Luciano (3, 58.) Ἐκέλευον σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα: videturque δικέλλης nomine intelligere Bidentem aut Rutrum: σκαφείου autem, Ligonem quo tellus pulsatur et finditur effoditurque. Plut. Ὁ γεωργὸς ἄγριον ἐκκόπτων βλάστημα καὶ ἀγεννὲς, αὐτόθεν ἀφειδῶς ἐμβαλὼν τὸ σκαφεῖον, ἀνέτρεψε τὴν ῥίζαν. [" Mœr. 345. et n., ad Diod. S. 1, 276. Thom. M. 802. ad Dionys. H. 1, 227." Schæf. Mss. Mathem. Vett. p. 90. Phrynichus Bekkeri p. 62. " Appian. 1, 184. Plut. 2, 529(=8, 97.)" Wakef. Mss.] UNDE Σκαφείδιον, τὸ, Parvus ligo, in Ms. Suidæ exemplari; in impresso autem sine diphthongo HABETUR Σκαφίδιον. [" Σκαφείδιον, ἡ δίκελλα, differt a σκαφίδιον, τὸ πλοιάριον, Herodian. Epimer. Mss. p. m. 199." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Σκαφίον, τὸ, σκαφεῖον: qua scriptura legitur ap. Hes. in Σκαπάνη, et ap. Schol. Theocr. Id. 4. itidem in expositione τοῦ σκαπάνη: tradit enim σκαπάνην esse δίκελλαν, σκαφίον, et quod vulgo λισγάριον dicitur AC * τζαπίον, Attice vero ἄμη. Eadem scriptura legitur ap. Plut. quoque in Arato, non procul ab initio, ubi dicit Aratum athleticæ vitæ non inexpertum fuisse, Οὐ παντάπασιν ἀρνεῖται τὴν ἀδηφαγίαν καὶ τὸ σκαφίον, Non omnino voracitatis athleticæ et ligonis videtur usum negare, ut Interpres vertit. Solitos autem fuisse athletas ligone sese ad firmandum robur exercere, innuit Theocr. Idyll. 4, (10.) quod Νομεῖς inscribitur, de pastore loquens, qui Pisas certaturus et athletam acturus se contulerat, Κῴχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μῆλα. Idemque confirmat Schol. his verbis, Οἱ γὰρ γυμνασταὶ τούτοις ἐχρῶντο πρὸς γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες, καὶ τὰ ἄνω μέρη τοῦ σώματος ἀναῤῥωννύντες. Utitur hoc vocab. Juven. quoque, 6, (263.) Et ride, scaphium positis cum sumitur armis. [" Baxter. ad Horat. p. 3." Schæf. Mss.]

[* " Σκαφὶς, Ligo, Synes. 66." Wakef. Mss.]

[* " Σκαφιὰ, Fossa, Inscr. Sicula Gruteri p. 210." Schn. Lex.]

Σκαφητὸς, Fossio, Pastinatio, Theophr. C. Pl. 3, 21. Ἡ τε βλαστολογία καὶ ὁ σκαφητὸς ὁ μέσος, ubi Gaza, Decacuminatio et fossio: alii e Colum., Pampinatio et pastinatio. Sunt qui velint DICI Σκαπητός. Apud Hes. LEGITUR Σκαφιτὸς, sc. in expos. NOMINIS Σκάλαρος: quo vocab. puto significari Sarritionem s. Sarrituram, τὴν σκάλσιν s. σκάλισιν, quæ et ipsa Fossionis genus est: ut ad σκάλλω referendum sit, ab eoque ortum credatur ut σκάπετος a σκάπτω. [" Σκαφητὸς, * Σκάφητος, Reiz. de Acc. 111." Schæf. Mss. * Σκαφετὸς, Gl. Fossura, Occatio, Bidentatio, Iteratio.]

Σκάφος, τὸ, Fossa, Cisterna, Piscina, VV. LL. ex Epigr. || Fossio, Pastinatio, Hesiod. Ἔργ. 2, (190.) τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων, Tunc non amplius circumfodiuntur vites, sc. post Vergiliarum exortum. Ubi Proclus, Μετὰ πλειάδων ἐπιτολὴν οὐκέτι καιρὸς τομῆς ἀμπέλου καὶ σκάφης· ἤδη γὰρ ἡ γῆ ξηραίνεται· διὸ σκάπτειν οὐκ ἐπιτήδειον. Quo loco NOTA Σκάφη ab eo usurpatum pro Fossio, σκαφεία s. σκαφητός. [" At ap. Proclum p. 129. Heins., haud dubie σκαφῆς, non σκάφης, scriptum oportuerat. Vide Σκαφή." Schw. Mss. * Σκάφος s. * Σκαφὸς, ὁ, Geop. 3, 4, 5. Ἀλλὰ καὶ ὁ δεύτερος σκ. τῶν νέων ἀμπέλων τούτῳ τῷ μηνὶ πεπληρῶσθαι ὀφείλει.]

[* Ἄσκαφος, Strabo 11. p. 424. ἄμπελος.] Βαθυσκαφὴς, Profunde fossus, [Soph. El. 435. * " Νεοσκαφὴς, Recens effossus, Lycophr. 1097. Schol. Eur. Phœn. 1658." Kall. Mss. * Παλινσκαφὲς, Gl. Iteratum: editum est—σκαφέν. * Πανσκαφὴς, unde * Πανσκάφεια s. * Πανσκαφία, Geop. 5, 9, 11.]

[* Ἀμφισκάπτω, Apollin. Metaphr. p. 235.]

Ἀνασκάπτω, Refodio, Fodiendo eruo et egero, Effodio, qua signif. ἀνορύσσειν quoque usurpatur. [Dionys. Antiq. 2, 40. Cf. Μετασκάπτω. * Συναvασκάπτω, Strabo 8. p. 585.]

Ἀποσκάπτω, Defodio, Fodiendo detraho. Pro Terram fodio, affertur e Plat. de LL. [" Schneid. Anab. 110. (2, 4, 2.)" Schæf. Mss.]

Διασκάπτω, Perfodio, Fodiendo everto, [" ad Charit. 714. ad Diod. S. 1, 680." Schæf. Mss. Eust. Il. B. p. 252.]

[* " Ἐνσκάπτω, Schol. Il. B. 153." Wakef. Mss.]

Ἐπισκάπτω, Infodio, Epigr. [" Jacobs. Anth. 10, 184. Heyn. Hom. 7, 302." Schæf. Mss. * Ἐπισκαφεὺς, ὁ μετὰ τὸν ἀροτῆρα ἐπισκάπτων, Hes. At * Ἐπισκάφια, ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις.]

Κατασκάπτω, Suffodiendo everto, Diruo, Thuc. 4, (109.) p. 156. Τά τε μακρὰ τείχη κατέσκαψαν ἑλόντες ἐς ἔδαφος, Philo V. M. 1. Τὰς πόλεις ἢ κατασκάπτοντες ἢ ἐμπιπράντες ἠφάνισαν, Diruentes et in planum dantes, Dem. (239.) Τὰ μὴ ὑπακούοντα κατὰ κράτος λαβόντες καὶ ἐξανδραποδισάμενοι κατεσκάψαμεν. Rursum ap. Thuc. Τὰς οἰκίας κατασκάψαντες. Et ap. Æschin. (71.) Τὸν

λιμένα κατασκάψαντες, καὶ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες. Apud Plut. vero et Athen. κατασκάψαι πόλιν et ἀναστῆσαι sunt opposita, i. e. Diruere s. Evertere et Restituere s. Instaurare urbem. Item passiva signif. Dem. pro Cor. Κατασκαφῆναι τὰς πόλεις αὐτῶν. Plut. ἐμφατικώτερον dixit, Κατέσκαψεν οἰκίαν εἰς ἔδαφος πᾶσαν, Domum totam funditus diruit et evertit. [Soph. Œd. C. 1421. Phil. 998. "Wyttenb. Ep. Cr. 21. Markl. Suppl. 544. ad Diod. S. 1, 680. Conf. c. κατασκευάζω, ad 2, 133." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 522.] "Κατασκευάπτω, Destruo, Prov. Solom. c. 30. "s. 25. Οἱ δὲ φραγμοὶ τῶν λίθων αὐτοῦ κατασκευάπτονται, Et maceria ejus destruitur, VV. LL. Sed id "verbum mihi non potest non esse suspectum, ac "forsan pro eo reponendum κατασκάπτονται:" [ut extat in Ed. Bosii.] Κατασκαφή, ἡ, Eversio quæ fit diruendo s. suffodiendo, Æschin. (76.) Ὁρᾶν ἁλισκομένην τὴν πόλιν, τειχῶν κατασκαφὰς, Eversiones mœniorum, [Soph. Œd. C. 1318. Ant. 920. Thuc. 5, 63. "Markl. Iph. p. 15. ad Diod. S. 2, 72." Schæf. Mss.] ITEM Κατασκαφής, Dirutus, Suffodiendo eversus, κατεσκαμμένος, Hes. [Soph. Ant. 891.] "Ἐπικατασκάπτω, Superfodio, Superinfodio," [Dionys. Antiq. 1, 39. * Προσκατασκάπτω, Josephi Vita c. 10. * Συγκατασκάπτω, Eur. Or. 733. Phœn. 891. Rhes. 391. Strabo 12. p. 845. * Συγκατασκάπτης, Lycophr. 222.]

[* "Μετασκάπτω, Const. Manass. Chron. p. 44., sed Codd. alii ἀνασκ." Boiss. Mss.]

Περισκάπτω, i. q. περιορύττω, Circumfodio, ut Plinius loquitur: qui quod Theophr. dicit, Μεγάλα δὲ συμβάλλεται καὶ τὰ τραύματα καὶ αἱ πληγαὶ τῶν περισκαπτόντων, sic vertit, Cum circumfossor injurioso ictu verberavit: de morbis vitis læsæ. [" Wakef. S. Cr. 3, 165." Schæf. Mss. * Περίσκαψις, et * Πρόσκαψις, Dorice Ποτίσκαψις, Tab. Heracl. 245.: hoc e * Προσσκάπτω.]

"Συσκάπτω, Simul fodio. Vide Σκάπτω." [Simul compleo, Theophr. C. Pl. 3, 12, 1. τοὺς γύρους, τάφρους.]

Ὑποσκάπτω, Suffodio, Subtus fodio, Ad ipsas usque radices circumfodio, In ima parte circumfodio, Theophr. H. Pl. 2, 8. Οἱ δὲ καὶ τὰς συκᾶς ὑποσκάπτουσι. Ὑποσκαφή, ἡ, Suffossio, Fossa s. Specus sub aliquo loco cavata, Diosc. 5, 106. de cæruleo pigmento, Εὑρισκόμενος κατά τινας σπηλαιώδεις ὑποσκαφὰς τῆς θαλάσσης, Sub cavatos specus maris invenitur, Ruell.

Ceterum verbo σκάπτειν inest præterea aliqua etiam signif. τοῦ κοιλαίνειν, i. e. Excavandi: quemadmodum in præcedenti loco, Κατά τινας σπηλαιώδεις ὑποσκαφὰς, Ruell. recte vertit, Sub cavatos specus: quo fere modo et πέτρα γλαφυρὴ pro σπηλαιώδης: quod Hesiod. γλάφυ πετρῆεν appellat. A qua hujus verbi signif. dependent sequentia derivata.

Σκάφη, ἡ, Scapha, Navigioli genus a cavitate sic dictum: alio nomine ἐφόλκιον, quod longioribus navibus soleret ἐφέλκεσθαι, sicut hodieque lintres monoxylæ, i. e. e singulis arboribus cavatæ, onerariis navibus adjungi solent: unde scapha est tanquam in instrumento navis: et si quis navem cum instrumento emerit, præstari ei debet scapha, secundum Labeonem in tractatu de Fundo instructo. Frequens hujus vocabuli usus ap. Latinos quoque. Livius, Inde accepta scapha in arcem confugit. Idem, Exceptis in præparatas scaphas nautis. Justinus inter piscatoria navigia numerat, quæ ἁλιευτικὰ πλοῖα nominantur: 2. Piscatoria scapha trajecit trepidus. Fuisse autem etiam longarum navium scaphas Cæsar 4. testatur. Scaphas longarum navium, item speculatoria navigia, militibus compleri jussit. Unde conjicere aliquis possit, scaphas monoxylis lintribus fuisse majores, quas Livius Alveorum nomine significare videtur, Dec. 3. l. 1. Novasque alias primum Galli inchoantes cavabant e singulis arboribus: deinde et ipsi milites, simul copia materiæ, simul facilitate operis inducti, nihil, dummodo innare aquæ et capere onera possent, curantes, raptim faciebant. Attamen σκάφη pro Alveo etiam sumitur; sed in alia signif., ut ap. Plut. Romulo (3.) Ἐνθέμενος εἰς σκάφην τὰ βρέφη, Impositis in alveum pueris: Romulo sc. et Remo, quos Amulius in profluentem aquam mitti jusserat. Qua de re Liv. 1. Cum fluitantem alveum, quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destituisset. Ubi σκάφη et alveus accipiuntur pro Vase ligneo concavo et oblongo, quales sunt cunæ s. cunabula. Ut et ap. Athen. (607.) ubi de elephanti cujusdam erga infantem φιλοστοργίᾳ sermo est, Ὅτ' οὖν ἡ τροφὸς ἐμπλήσειεν αὐτὸ τοῦ γάλακτος, ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν τοῦ θηρίου ἐτίθει αὐτὸ ἐν σκάφῃ· ὅτε δὲ κλαίοι, τῇ προβοσκίδι τὴν σκάφην ἐκίνει: Proboscide alveum s. cunas movebat. De aliis quoque vasis cavis et oblongis in modum alvei dicitur: ut J. Poll. 6, c. 10. scribit τὴν μάκτραν s. μαγίδα vocari σκάφην, Vas illud concavum et oblongum in quo μάττουσι. Et 10, 24. de vasis culinariis, Μάκτρα, σκάφη, μαγίς: mox dicit ap. Aristoph. Δημιοπράτοις legi σκάφη μακρὰ, et σκάφη στρογγύλη, ubi nota duo fuisse scapharum genera, oblongum et rotundum. Idem J. Poll. λεκάνην quoque, quæ vomituris apponitur ad excipiendum vomitum, σκάφην nominari posse scribit, 10, c. 21. Et c. seq., Vas in quo pedes abluuntur, i. e. Pelluvium, ait itidem vocari λεκάνην, λέβητα, et σκάφην, ut ab Æsch. in Sisypho, Καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν. * Λεοντοβάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος; ubi nota dici σκάφην χαλκήλατον λεοντοβάμονα, ut significet Pelvim æneam leonis ærei tergo impositam. Idem scribit 6, c. 19. χάλκειον et σκάφην nominatam etiam fuisse κοίλην τινὰ καὶ περιφερῆ λεκανίδα, quam οἱ κοτταβίζοντες solebant implere aqua, cui innatabant σφαῖρα, πλάστιγξ, μάνης, et alia quædam, quæ cottabo dejecto demergebantur. Alii λέβητα appellant. ‖ Pro Vase ligneo accipit Schol. Aristoph. Ἱππ. (1315.) Ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας, εἰ βούλεται, Τὰς σκάφας, ἐν αἷς ἐπώλει τοὺς λύχνους καθελκύσας. Ubi si de Vasis ligneis intelligendus est is locus, videntur fuisse conchis similia, h. e. rotunda et concava, hemisphærii in modum: ut et σκαφίον accipi infra dicetur. ‖ Σκάφη Labri etiam balneatorii usum præstat, ut cum Medici ægris viribus defectis præscribunt ut justi balnei loco in solium desidentes foveantur aqua, in qua titiones extincti sunt vel testæ, aut alia quædam: quo genere balnei qui utuntur, dicuntur σκαφολουτρεῖν, In solio lavare, ut quidam interpr., occasione sumta e Celso, 3, 12. Deducendus in balneum est, dandaque opera est, ut per tempus horroris in solio sit. Fomentisque protinus validioribus totum corpus circumdare convenit, maximeque involutis extinctis testis et titionibus. Alex. Trall. Εἴτε προσαντλεῖσθαι βούλοιντο ἐγκαθήμενοι εἰς τὴν σκάφην, εἴτε ἐμβιβάζεσθαι εἰς τὰς καλουμένας πιτίδας δύναιντο: cui similem locum vide in Σκαφολουτρέω. Græcum vocab. et hic retinere possumus, ut Cæl. Aurel. Acut. Morb. 1, 11. Dehinc paulo prominentius a lecto producendus æger, atque paululum inclinandus: tunc supponenda scaphula alta, aqua calida plena: deinde duo adhibendi qui foveant alterno officio, ne ullo tempore fomentum frigescere faciat caput. ‖ Est et Vinculi capitalis nomen, quod alio nomine θόλος Διόκλειος dicitur, Gal. de Fasciis, quem vide. Vide et Σκαφίον, item Σκαφίς. [" Ad Charit. 281. Aristoph. Fr. 221. 260. ad Lucian. 2, 55. 322. 328. Markl. Iph. p. 400. T. H. ad Plutum p. 161. Brunck. Aristoph. 2, 42. Soph. 3, 454. ad Diod. S. 2, 123. Τὴν σκάφην σκάφην, ad Lucian. 1, 313." Schæf. Mss. Cassii Probl. 8.]

Σκαφηφόρος, Scapham ferens. Σκαφηφόροι Athenis dicebantur οἱ μέτοικοι, quoniam lege ita jubente ἐν ταῖς πομπαῖς αὐτοὶ μὲν σκάφας ἔφερον, αἱ δὲ θυγατέρες αὐτῶν ὑδρεῖα καὶ σκιάδεια, ut Harpocr. tradit. Hes. quoque annotat σκαφηφόρους dictos fuisse τοὺς μετοίκους, quoniam σκάφας ἔφερον ἐν τοῖς Παναθηναίοις: addens, ἵνα ὡς εὔνοι ἀριθμῶνται μετέχοντες τῶν θυσιῶν. Meminit et J. Poll. 3, (55.) c. 4. ubi ait σκαφηφόρους appellatos fuisse τοὺς μετοίκους, uxoresque eorum ὑδριαφόρους: utrosque ἀπὸ τοῦ ἔργου. Qua autem signif. σκάφη ibi accipiatur, nemo aperit. Utitur eo vocabulo Dinarchus, Ἀντὶ σκαφηφόρων ἔφηβοι εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβήσονται. [" Ammon. 75. Valck. Anim.

111. T. H. ad Plutum p. 334. Brunck. Aristoph. 2, 42. ('Εκκλ. 742.)" Schæf. Mss. Vales. ad Harpocr. p. 69. Schn. Lex.: Gl. Alvearius.] *Σκαφηφορέω*, Scapham fero, gesto, Harpocr., Οὗτοι γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι. [Phot. *Σκαφηφορεῖν*· τὸ τοὺς μετοίκους ἐν ταῖς πομπαῖς σκάφας φέρειν πλήρεις θυσιῶν· αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῶν μετοίκων λειτουργία.] ITEM ET *Σκαφεὺς* pro σκαφηφόρος s. μέτοικος usurpatum fuit, teste Harpocr. (in Μετοίκιον,) Ἐκάλουν δὲ οἱ Κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

Σκαφοειδής, Scaphæ similis, formam gerens: ut σκαφοειδὲς ὀστοῦν dicitur Os profundo sinu excavatum, tali caput anterius et oblongum excipiens: sic dictum a scaphæ similitudine; cavitatem enim habet oblongam scaphæ similem, qua simile caput astragali s. tali intra se admittit, ut inter alia docet Gorr. [Plut. 9, 527. " Ad Diod. S. 1, 145." Schæf. Mss.]

Σκαφολουτρέω, In scapha lavo, Alex. Trall. (12. p. 696.) Οὐδὲ τοὺς ἔχοντας ἀσθενῆ πάνυ τὴν δύναμιν δεῖ σκαφολουτρεῖν, ὅ ἐστι παρὰ Ῥωμαίοις * τιτάδια ἐμβάλλειν: quibus verbis indicat, in balneis illis quibus οἱ σκαφολουτροῦντες utebantur, solitos fuisse titiones extingui. Vide et Σκάφη.

[* " *Πλεσίσκαφος*, Nicet. Eugen. 9, 237." Boiss. Mss.]

Σκαφίον, τὸ, Scaphula, Parva scapha: qua signif. σκαφίδιον quoque dicitur. Σκαφία dicuntur etiam Vasa cava, sive oblonga ea sint et scaphæ figuram gerant, s. rotunda in modum hemisphærii: sicut et conchæ. Martian. Capella, de Geometria, 6, 1. Scaphia dicuntur rotunda ex ære vasa, quæ horarum ductus styli in medio fundo sui proceritate discriminant. Quæ Vitruv. Scaphas appellat: 9, 9. de horologiorum ratione et usu, Hemicyclium excavatum e quadrato, ad enclimaque succisum, Berosus Chaldæus dicitur invenisse: scaphen s. hemisphærium, Aristarchus Samius. [Salmas. Exerc. 639.] Item σκαφία SIVE Σκαφεῖα dicebantur Romæ Vasa quædam excavata in modum turbinis rectanguli: quæ Vestales virgines, igne illo perpetuo extincto casu aliquo, ad flammam e solis radiis excipiendam, adverso soli opponebant. Quo facto, radii ad circumferentiam undique incidentes, ad centrum omnes concurrebant, atque ita aërem tenuem reddebant, et materiam, quæ levissima siccissimaque iis scaphulis imponebatur, statim inflammabant. Vide Plut. Numa (9.) p. 120. meæ Ed. ‖ Vas potorium scaphæ figura, Athen. 4. Καὶ σκαφίον ἀργυροῦν δύο κοτύλας χωροῦν. Itidem et in Κάλπιον (11. p. 475.) hoc idem σκαφίον in ποτηρίων genere ponit. Sic Plaut. Scaphio bibunt, Cic. Scaphia cum emblematis. ‖ Alia etiam vasa concava et oblonga rotundave, dicebantur σκάφια, ut quibus in abluendis pedibus aut balneis utebantur, sicut σκάφαι quoque, Clearchus ap. Athen. 14. Σπόγγοι, λέβης, σκαφεῖον, ὕλμος, λήκυθος, (p. 648.) Ubi NOTA Σκαφεῖον diphthongo scriptum. Apud eund. Athen. 11. Ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν τοῖς σκαφίοις ἀρύουσι. Sic Plut. dicit, (10, 16.) Ἄμαις καὶ σκάφαις ἀρύσασθαι. Matularum quoque genus σκαφίον dicebatur, mulierum proprium, ut J. Poll. innuit 10, c. 9. ubi h. ex Aristoph. l. affert, Σκαφίον ξενύλλῃ ᾔτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς. Sic Ulp. Scaphia habita ventris causa. Trulla quoque ap. Latinos et Potorii vasis nomen est, et Vasis item excrementis excipiendis destinati. [Cf. Martial. 11, 12, 6. Plaut. Bacch. 1, 1, 37.] Item et Capitis ea pars quæ pilis tecta est, σκαφίον dicitur a cavitate et rotunditate: alio nomine κόγχος, πόλος, κρανίον. Testis est J. Poll. 2. afferens, Ἵνα μὴ καταγῇς σκαφίον πληγεὶς ξύλῳ: eod. l. annotat, ἰσχία et σκαφία dici τὰ πλάγια τοῦ ἱεροῦ ὀστοῦ, τῷ μὲν ὀμφαλῷ ἀντικείμενα, τοῖς δὲ γλουτοῖς ἐπικείμενα. Alii interpr. Os cavum coxendicis, quod et κοτυληδών. ‖ Σκαφίον dicitur etiam Tonsuræ quoddam genus, quo sc. capilli novacula raduntur: a quo diversum est, quod κῆπος dicitur, ad ornatum formæ magis faciens. Testis Schol. Aristoph. Ὄρν. (807.), dicens duo esse κουρᾶς genera, σκαφίον et κῆπον: ac σκαφίον quidem dici τὸ ἐν χρῷ: κῆπον autem, τὸ πρὸ μετώπου κεκοσμῆσθαι.

A Lucian. (2, 329.) Οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην. ‖ Hesychio ἰατρικὸς ἐπίδεσμος, (i. e. Medicinalis fascia qua vulnus obligatur, σκάφην Gal. vocat,) item πτύον. [" Phryn. Ecl. 141. Brunck. Aristoph. 1, 128. 2, 170. Kuster. 193. 222. Genus tonsuræ, Casaub. ad Athen. 97. ad Herod. 197. Aristoph. Fr. 229. Caput, Jacobs. Anth. 8, 407. Aristoph. Fr. 279. Brunck. 3, 101." Schæf. Mss. Alveus, Theophr. C. Pl. 4, 17.]

Σκαφίς, ίδος, ἡ, Scaphula, Alveus. Ajunt pro μάκτρα etiam accipi, i. e. Vase concavo et oblongo in quo farina subigitur: qua signif. σκάφην accipi supra docui. Citatur autem ex Aristoph., e quo J. Poll. 10, 24. de vasis culinariis, affert σκαφίδα μάκτραν: cum paulo ante inter μαγείρου σκεύη numerasset μάκτραν, σκάφην, μαγίδα. Ubi si post σκαφίδα distinguendum non est, putarim id σκαφίδα pro σκαφοειδῆ usurpatum. ‖ Vas ligneum, concavum et rotundum, cujus in lacte serove reponendo usus est. Gal. Lex. Hippocr. scribit Atticos σκαφίδα vocare B τὴν ποιμενικὴν σκάφην, subjungens hos versus, Od. I. (223.) νᾶον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν. Theocr. vero itidem pro Vase concavo et rotundo in quo μελικηρίδας reponebant: 5, (59.) Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος, Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας. Nicander generalius dixit ἐν σκαφίδεσσι δοχαίαις, Θ. 618. Anaxippus ap. Athen. 4. inter vasa culinaria σκαφίδας numerat, cujus verba citavi in Κοπίς. ‖ Hippocr. vero σκαφίδα appellat τὴν θαλασσίαν κόγχην, τὴν παραμηκεστέραν, quæ vulgo μύαξ nominatur, Gal. Lex. Hippocr.: i. e. Concham marinam, quæ oblongior est. Mytulum quidam interp. [" Toup. in Schol. Theocr. 213. Opusc. 2, 240. Phanias 4. Archias 30. Ariston. 1. Jacobs. Anth. 9, 156. Longus p. 102. Vill., Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss. " Parva navis, Palæph. 21." Wakef. Mss. Eust. Od. O. p. 1775, 25.]

Σκαφίδιον, τὸ, Scaphula, i. e. Navigiolum, Linter, Lucian. Dialogo Charontis et Mercurii, (init.) Μικρὸν C τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ ταπολλά, Parvus est linter iste, Parva cymba: ut Juven. Atque una transire vadum tot millia cymba Nec pueri credunt. Idem Lucian. itidem in Char. (23.) Διαψύξαι τὸ σκαφίδιον. Alii hoc Charontis σκαφίδιον appellant ἄκατον. Strabo dicit etiam δίκωπα σκαφίδια, Scaphas parvas quæ duobus agerentur remis, 1. Τοῖς ὑφορμοῦσιν ἐν δικώποις σκαφιδίοις. Sic Horat. biremis præsidio scaphæ. [" Bergler. ad Alciphr. p. 6. ad Diod. S. 1, 63." Schæf. Mss.]

Σκαφίτης, Qui scapham remo impellit. Scribit enim Demetr. Phal. (97.) σκαφίτην dici a quodam τὸν τὴν σκάφην ἐρέσσοντα. [" Schn. ad Demetr. p. 143." Schæf. Mss. Navicularius, Strabo 17. p. 606. Sieb.]

Σκαφεύω, Inter scaphas neco: quod supplicii genus prolixe describit Plut. Artax. (16.) p. 1863. meæ Ed., ubi Parysatis jubet Mithridatem ἀποθανεῖν σκαφευθέντα. [Cf. Ctes. Pers. 30. * *Σκάφευσις*, Istiusmodi supplicium, Eunap. Maximo p. 83.]

D *Σκάφος*, τὸ, i. q. σκάφη, i. e. Scapha; generalius potius Navigium, Navis: ut ποτάμια σκάφη ap. Diod. S. 20. quæ ibid. ποτάμια πλοῖα appellat. Potes tamen Fluviatilem scapham dicere, quemadmodum Justinus dicit Scapham piscatoriam. Idem eod. l. Πολλὰ τῶν * τετρηρικῶν σκαφῶν, Multæ quadriremes scaphæ. At Strabo δίκωπον σκαφίδιον, ut Horat. Biremis scapha. Diod. S. eod. l. Τρία σκάφη τῶν πεντηρικῶν, Tres scaphæ quinqueremes. Apud Soph. quoque Aj. (1279.) ἐς δὲ ναυτικὰ σκάφη Πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος, Schol. generaliter itidem ναυτικὰ σκάφη exp. τὰς ναῦς. At Eur. (Med. 1.) περιφραστικῶς dicit σκάφος Ἀργοῦς pro Argo navis: sicut Apoll. Rh. (2, 654.) πόλιν Ὀρχομενοῖο, pro Orchomenos, Virg. Urbs Patavi, pro Patavium. Idem et σκάφος νεὸς dixit pro ναῦς, itidem periphrastice. Alioqui σκάφος in navi dicitur Alveus, i. e. Imus venter navis, a concavitate. Liv. Alvei navium quassati erant, Sallust. Alveos navium inversos pro tuguriis habuere. Sic accipit Schol. Thuc. 1, (50.) p. 17. Τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀνα-

δούμενοι τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν: exp. enim τὰ κοιλώματα τῶν νεῶν, addens, suo tempore γαστέρας dictas fuisse. Nisi forte et hic periphrastice σκάφη νεῶν dixisse æstimandus sit pro ναῦς. || Auris quoque cavitas σκάφος dicitur, Polluci (2, 85.) ἡ ἔνδοθεν περιβολὴ τοῦ ὠτός. [" Valck. Hipp. p. 271. Diatr. 192. Diod. S. 1, 210. 675. 721. et var. lect. Musgr. Cycl. 502. Thom. M. 877. ad Charit. 619. Huschk. Anal. 227. Jacobs. Anth. 9, 506. 11, 391. Quid proprie in re nautica, Coray in Thuc. par Levesque 1. p. 328. ad Charit. 281. De Argo, Fischer. ad Palæph. 127. Σκ. νεὼς, Barnes. Tro. 538. Jacobs. Anth. 9, 506." Schæf. Mss. " Alveus navis, Eur. Rhes. 393." Wakef. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 425. Herod. 7, 182. J. Poll. 1, 92. 113.]

[* Σκάφαλος, Hesychio ἀντλητήρ.]

[* " Σκαφιόλιον, (Mensura minuta, ut cyathus,) ad Hesych. 2, 361. n. 15." Dahler. Mss.]

[* Σκαφίζω, * Σκαφιστὴρ, unde * Σκαφιστήριος, et * Σκαφιστήριον, Gl. Scaphisterium, i. e. Vannus. Cf. Σκαφίον. * Ὑποσκαφίζω, unde * Ὑποσκαφισμὸς, Purgatio frumenti, quæ fit vanno, Plut. 8, 769. ubi v. nott.]

" ΣΚΑΡΑΒΟΣ, Fullo, Insectum quoddam, Plin. " (11, 28.) VV. LL." [Latine Scarabæus. Cf. Κάραβος.]

" ΣΚΑΡΙΦΟΣ, vel Σκάριφον, Stylus, Penicillus. A " Schol. Aristoph. (B. 1545.) σκάριφος esse dicitur " κάρφος et φρύγανον, (juxta quam exp. redditur, " Stipula, Festuca, item Sarmentum,) sed additur, " μᾶλλον δὲ ἡ γραφίς. At Hes. exp. ξέσις et γραφή. " Quinetiam Idem in verbo Σκαριφᾶσθαι, postquam " exposuit ξύειν et σκάπτειν et γράφειν, addit, Unde " et ὁ σκάριφος. Sed mirum videri possit, quod " σκάριφος a verbo deduci velit, cum potius verbum " ab eo esse verisimile sit. Verum et Schol. Ari" stoph. de verbo σκαριφήσασθαι locutus, Fortasse, " inquit, est hinc τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σκάριφος. Hoc au" tem verbum Σκαριφήσασθαι usurpari ait ἐπὶ τοῦ * ἐπι" σεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν " ἀκρίβειαν σκιαγραφεῖν. Idem Σκαριφεύειν antea " dixerat esse τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπῶσαι πρῶτον " τοὺς γραφομένους. Hinc Σκαριφεύειν in VV. LL. " redditur, Leviter et umbris tantum imaginem deli" neare, Primis lineamentis rudius aliquid defor" mare." [* Σκαρίφευμα, Suid.] " Σκαριφήσασθαι, Per" functorie quidpiam agere, neque admodum exacte. " Sed additur, Scarificare, Per superficiem scindere. " Et Σκαρίφημα verbale. Plur. σκαριφήματα, Linea" menta prima." [Schol. Aristoph. N. 630.] " Ibidem, " Σκαριφισμὸς, ὁ," [e * Σκαριφίζω,] " Delineatio prima " picturæ, et σκιογραφία quædam. Unde pro Re ali" qua perfunctorie et parum accurate facta ponitur, " Aristoph. B. (1497.) σεμνοῖσι λόγοισι Καὶ σκαριφισ" μοῖς λήρων." [Numenius Eusebii 14, 5. utitur τῷ * Σκαριφηθμοῖς, eod. sensu quo σκαριφισμοὶ λήρων.] " Sciendum est porro ab Hes. nomen illud σκάριφος " exponi etiam μίμησις ἀκριβὴς τόπου: cui expositioni " convenire non possint illæ quæ verbis inde deri" vatis tribuuntur expp." [" Σκαριφάομαι, Kuster. Aristoph. 75." Schæf. Mss.]

" Διασκαριφῆσαι, proprie de avibus dicitur, quæ " τοῖς ὄνυξι σκαλεύουσι τὴν γῆν, Unguibus terram " fodicant s. scalpunt. Etym. διεσκαριφησάμεθα exp. " διελύσαμεν: σκάριφον enim esse τὸ κάρφος καὶ φρύ" γανον εὐδιάλυτον. Atque ita usurpasse Isocr., sc. " in Areop. (5.) ubi dicit Διασκαριφήσασθαι καὶ δια" λύσασθαι τὰς εὐτυχίας. Vel σκαριφήσασθαι esse τὸ " * ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν καὶ μὴ μετὰ τῆς προσηκού" σης ἐπιμελείας:" [vide Harpocr. et Corai. ad Isocr. p. 104. " Kuster. l. c." Schæf. Mss.]

" Κατασκαριφάω, Vellico, Fodio, Pungo, VV. LL." [" Habes ap. Athen. 507. de cornice, quæ rostro vellicat." Schw. Mss.]

[* Σκαρφᾶσθαι, Hesychio σκεδάννυσθαι. * Σκάρφη, Σκαρφάω, * Σκαρφίζω, * Σκαρφισμὸς, Corai. l. c.]

" ΣΚΑΥΡΟΣ, Qui extantes talos habet, Scaurus, " Horat. (Serm. 1, 3, 48.) Balbutit scaurum pravis " fultum male talis. Apsyrtus in Hippiatria, Ἵππος " ἱκανὸς πρὸς ὀχείαν μὴ σκαύρους πόδας ἐχέτω μηδὲ " ταπεινούς."

ΣΚΕΔΑΩ, SIVE Σκεδάζω, άσω, Dissipo, Dispergo, Il. H. (330.) Τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐΰῤῥοον ἀμφὶ Σκάμανδρον Ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης, Od. N. (352.) Ὣς εἰποῦσα θεὰ σκέδασ' ἠέρα, Aërem dissipavit: τὸ πάχος νέφους διέλυσεν, ut Eust. exp. Pro Dispergo potius accipitur Il. T. (171.) λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι Ὅπλεσθαι: quod hemistichium repetitur Ψ. 158. Prosæ quoque Scriptores utuntur, Thuc. 2, (25.) Διαδραμὼν δὲ τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον ἐσκεδασμένον κατὰ τὴν χώραν, Sparsus s. Dispersus per agros et dissipatus: ut Sisenna, Dispalati, a signis digressi omnes ac dissipati, Gell. Ne sparsi dispalatique proruerent, cohibebantur. Herodian. 7, (9, 17.) Σκεδασθέντες ἐς πᾶσαν τὴν πόλιν, Dispersi disseminatique per totam urbem, Philo de Mundo, Λυθέντες B γὰρ δεσμοῦ τοῦ συνέχοντος, εἰκὸς ἦν διαλυθῆναι καὶ πρὸς ὕδατα σκεδασθῆναι, Dissolvi in aquasque dissipari. SICUT vero e Κεράω fit Κεράννυμι, ita e Σκεδάω FIT Σκεδάννυμι, ejusd. cum primitivo signif. Pass. Σκεδάννυμαι, Dissipor, Dispergor, Philo de Mundo, Πολλαχῇ σκεδάννυται, μεγάλα κλίματα τῆς οἰκουμένης ἐπιτρέχον, Multis variisque in locis sparsum, tractus ingentes orbis terrarum permetitur. [" Σκεδάω, Fischer. Anacr. 23. Wakef. Eum. 382. De sole, ad Herod. 630. Fut. σκεδῶ, ad Mœr. 124. Brunck. Œd. T. 138. T. H. ad Plutum p. 217. Σκεδάζω, Wakef. l. c. Heyn. Hom. 7, 643. 674. Σκεδάννυμι, Phryn. Ecl. 94. Jacobs. Anth. 12, 319." Schæf. Mss. " Schol. Il. A. 487." Wakef. Mss. Σκεδάζω et σκευάζω conf., ad Greg. Cor. 338.]

Σκεδασμὸς, Dissipatio, Dispersio.

Σκέδασις, ἡ, idem, Od. A. (116.) εἴ ποθεν ἐλθὼν Μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη, Schol. σκορπισμὸν, φυγήν.

[* Σκεδαστὴς, unde] Σκεδαστικὸς, Dissipandi vim C habens, Dissipans, Discutiens.

Σκεδαστὸς, Dissipatus, Dispersus, Qui dissipari et dispergi potest, Dissipabilis. Cic. autem οὐσία σκεδαστὴ ap. Plat. vertit Materia mutabilis, p. 24. mei Lex. Cic. [" Max. Tyr. 15, 1. Plut. (10, 243.)" Wakef. Mss. * Ἀσκέδαστος, Alcin. Introd. p. 111. Eust. Od. Z. 45. p. 1550, 46.]

[* Ἀνασκεδάζω, s. Ἀνασκεδάννυμι, Plut. Pyrrho 22.]

Ἀποσκεδάω, SIVE Ἀποσκεδάζω, Dissipo, Dispello; nam ut ap. Horat. Curas dissipare Euthyus dicitur, sic ap. Græcum quendam Poëtam μερίμνας ἀποσκεδάσαι. Plato media voce usus est, signif. activa, in Axiocho, (p. 365.) Πάντα τοιγαροῦν τὸν τοιόνδε φλύαρον ἀποσκέδασαι, Omnes has nugas ex animo tuo expelle. [" Errat HSt. Imo ἀποσκεδάσαι est Pellere aliquid ab aliis s. ex animis aliorum: ἀποσκεδάσασθαι, Pellere aliquid a se s. ex animo suo." Fischer. Ind. Æschin. Socr. Dial.] Sicut porro Σκεδάννυμι fit e Σκεδάω, SIC Ἀποσκεδάννυμι, SIVE Ἀποσκεδαν- D νύω, ex Ἀποσκεδάω, Xen. (Ἱππαρχ. 4, 17.) Ἢν δὲ πορευομένων ποι τῶν πολεμίων, ἀπαρτᾶταί τι ἀσθενέστερον τῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ἢ θαῤῥοῦν ἀποσκεδαννύηται, Si quod agmen ab exercitu longius jam imprudens abfuerit, aut fiducia sui palari prædabunde visum fuerit, Bud. 734. in Ἀπαρτῶ. [" Ad Mœr. 219. Fischer. Anacr. 23. Jacobs. Anth. 12, 214. Heyn. Hom. 7, 674. Fut. Ἀποσκεδῶ, ad Mœr. 124. Brunck. Œd. T. 138." Schæf. Mss. Ἀποσκεδάζω et ἀποσκευάζω conf., ad Greg. Cor. 339.]

Διασκεδάω, SIVE Διασκεδάζω, Dissipo, Disjicio, Dispergo, Od. E. (369.) Ὡς δ' ἄνεμος τε ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ, Quæ huc illuc disjecit, διεσκόρπισεν, Schol. Sic Thuc. 1, (54.) Ἐξενεχθέντα ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου, ὃς γενόμενος τῆς νυκτὸς διεσκέδασεν αὐτὰ πανταχῇ, Qui noctu exortus dispulit ea quoquoversum. Et Xen. K. (9, 9.) de hinnulis, Ἐὰν μή τις αὐτὰς διασκεδάσῃ ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε μονωθῆναί τινα αὐτῶν. Item Herodian. 2, (12, 1.) Πολὺ τοῦ στρατεύματος

μέρος διασκεδάσας ἐκεῖνος, κελεύει παρεισδύεσθαι εἰς τὴν πόλιν, Multos e suis militibus sparsim disperserat, Polit.: 5, (8, 11.) Διεσκέδασε τὴν φήμην ὡς τοῦ Ἀλεξάνδρου τεθνήξεσθαι μέλλοντος, pro Divulgavit s. Disseminavit famam. Affertur et Διασκεδᾶται pro Dissipatur, Disseminatur, Divulgatur. Fut. Att. Διασκεδῶ pro διασκεδάσω, ut ἐλῶ pro ἐλάσω. Aristoph. Σφ. (229.) ἐὰν ἐγὼ λίθους ἔχω, Πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ. || Itidem Æsch. Pr. (25.) σκεδᾷ dicit pro σκεδάσει. || ITEM Διασκεδαννύω, SIVE Διασκεδάννυμι pro διασκεδάζω, s. διασκεδάω. Ac sicut dicitur διασκεδάσαι φήμην, ita et διασκεδαννύειν, Herodian. 7, (6, 21.) Διασκεδάννυται ὑπ' αὐτῶν φήμη, ὡς ἄρα καὶ Μαξιμῖνος εἴη ἀνῃρημένος, Vulgatur fama occisi Maximini. Et ap. Suid. Διασκεδαννύουσι, διασκορπίζουσι. ["Διασκεδάω, Jacobs. Anth. 12, 319. ad Dionys. H. 2, 945. Cattier. Gazoph. 72. Διασκεδάζω, Διασκεδάννυμι, ad Mœr. 218. Fut. Διασκεδῶ, 124. Brunck. Aristoph. 1, 161. Œd. T. 138. C. 620. ad Herod. 650." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Διασκέδασις s. * Διασκεδασμὸς, ibid.] Διασκεδαστὴς, ὁ, Dissipator, ["Philo J. 1, 88." Wakef. Mss.] Διασκεδαστικὸς, Dissipandi et dispergendi vim habens. Exp. etiam Digerens. [* "Διασκέδαστος, Dissipatus, Athenag. 252." Wakef. Mss. * Ἀδιασκέδαστος, Schol. Aristoph. Θ. 1027. * Εὐδιασκέδαστος, Stob. Ecl. 2. p. 206=420. * Προδιασκεδάζω Schneidero est dubiæ auctoritatis.]

Ἐκσκεδάζω, Ejectos dissipo et dispergo, Ejicio simul et dissipo, [Aristoph. Ἱππ. 795.]

Ἐπισκεδάζω, Insuper dissipo et dispergo. Affertur et pro Inspergo, Spargo super. ["Plut. 4, 417. (Cat. Min. 32.)" Wakef. Mss. * Ἐπισκεδάννυμι, Plato Timæo 85.]

Κατασκεδάζω, ET Κατασκεδάννυμι, Dissipo, Dispergo. Posteriore utitur Alex. Aphr. Item, Κατασκεδάζω σου τὴν λοιδορίαν, pro Diluo et refuto. [Κ. τι κατά τινος, Aristoph. Ὀρν. 535. ad Greg. Cor. 338. "Antiphanes ap. Athen. 123. Κατασκεδῶ τὴν μεγίστην ἀρύταιναν ὑμῶν, Effundam in vos maximam trullam." Schw. Mss. "Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. ad Mœr. 216. 219. Toup. Opusc. 1, 212. Emendd. 1, 320. 321. Plut. Mor. 1, 35. 703. Thom. M. 511. Wakef. Eum. 382. Heindorf. ad Plat. Lys. 7. Κατασκεδῶ, ad Mœr. 124." Schæf. Mss. "De sermonibus, Athenag. 9. * Κατασκεδαννύω, Clem. Alex. 489(=410.)" Wakef. Mss. * Συγκατασκεδάζω, Simul effundo, Xen. K. Ἀ. 7, 3, 16. Athen. 151. "Ad Mœr. 217. Toup. Opusc. 1, 212. Emendd. 1, 320. Thom. M. 511." Schæf. Mss.]

[* "Περισκεδάννυμι, Dissipo, Clem. Alex. 226 (=193.)" Kall. Mss.]

Συσκεδάζω, Dissipo, Dispergo, Una Dissipo et dispergo. Affertur ex Aristoph. (B. 904.) exponiturque διασκορπίζω.

[* Ὑποσκεδάω, Greg. Naz. ap. Hauptm. Fab. Æsop. 281.]

E Σκεδῶ FIT Σκιδνῶ, SICUT Κιρνῶ e Κερῶ, ut habetur in Lex. meo vet. E Σκιδνῶ autem FIT Σκίδνημι: quæ itidem significant Dissipo, Dispergo. Inde PASS. Σκίδναμαι, Dissipor, Dispergor. Apud Hom. frequens, interdum cum ἐπὶ, interdum cum πρὸς, interdum cum κατὰ, interdum cum infin.: ut sequentia exempla docebunt. Il. T. (277.) et Ψ. (3.) Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος, Illi autem dispersi ad suam quique navim ibant. Sic Od. A. (274.) Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι, B. (258.) Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστοι. Il. A. (487.) Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. Cum infin. Ω. (2.) λαοὶ δ' ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσκίδναντ' ἰέναι, Dispergebantur, ut ad suas quique naves irent. Apud Herod. (8, 23.) legitur etiam ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ, Simul ac sol radios suos dispersit s. dispandit, i. e. Simul atque refulsit sol. Apud Eund. 7. σκιδναμένης et συνιούσης opponuntur. ["Σκίδνημι, Wakef. S. Cr. 5, 107. Porson. Hec. p. 57. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 387." Schæf. Mss. "Plut. 9, 686. 704." Wakef. Mss.]

Ἀνασκίδναμαι, Sursum deorsumque dissipor, Huc illuc dispergor. ["Act. Ἀνασκίδνημι, Philo J. 1, 262." Wakef. Mss.]

Ἀποσκίδναμαι, Dissipor s. Dispergor alicunde. Apud Hom. simplex verbum σκίδνασθαι et comp. ἀποσκίδνασθαι in eadem propemodum signif. usurpantur, Il. Ψ. 2. Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος, Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς.

Διασκίδνημι, Dissipo, Dispergo, i. q. διασκεδάζω s. διασκεδάννυμι, Hesiod. Θ. (875.) ἄλλαι ἄεισι διασκιδνᾶσί τε νῆας, Aliæ flant dissipantque et disjiciunt naves, Joseph. ap. Suid. Οὔτε γὰρ ἀταξία διασκίδνησιν αὐτοὺς τῆς συντάξεως τῆς ἐν ἔθει. Pass. Διασκίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Disjicior, Lucian. (1, 537.) Ἡ δὲ κνίσσα χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν διασκίδναται, In cœlum subvecta dispergitur, et diffunditur huc illuc. Apud Xen. quoque διασκίδνασθαι legitur pro διασκεδάννυσθαι s. διασπείρεσθαι, [teste J. Poll. 6, 194.]

Κατασκίδνημι, Dissipo, Dispergo, Disjicio. Pass. Κατασκίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Disjicior. Unde ap. Suid. Κατασκιδναμένη, * κατασκορπιζομένη. ["Plut. 9, 107." Wakef. Mss.]

¶ Κεδάω, SIVE Κεδάζω, i. q. σκεδάω s. σκεδάζω, ex eoque factum, sublata litera initiali, i. e. Dissipo, Dispergo, Disjicio, Od. Ξ. (242.) θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς. Il. P. (285.) Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας. Et paulo ante, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν ἑλιξάμενος διὰ βήσσας. Utitur idem Hom. passivo quoque, ut O. (657.) αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν Ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατὸν, ubi nota opposita. Et B. (398.) Ἀνστάντες δ' ὀρέοντο κεδασθέντες κατὰ νῆας. Apud Eund. κεδασθείσης ὑσμίνης, pro Diffuso prælio, Diffusa pugna, Dispersis dispalatisque iis qui manus conserebant. Eust. exp. διαλυθείσης τῆς κατὰ πύργον ἢ τοῖχον παραβολικῆς ἁρμονίας, καὶ πλατυνθέντος τοῦ πολέμου ὧδε κἀκεῖ: ut cum agmen non amplius quadratum incedit, sed latius se diffundit, veluti cum hostes persequitur ac spoliat. Il. Π. (306.) Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης. ["Κεδάω, Heyn. Hom. 6, 177. Κεδάζω, 7, 60. * Κεδάννυμι, Agathias 5. Pierson. Veris. 18. 56." Schæf. Mss.] "Διακεδάω, poëtice pro "διασκεδάω, Dissipo, Disjicio, Apoll. Rh. 2, (1127.) "διὰ δούρατα πάντ' ἐκέδασσαν:" [1191. Item * Ἀποκεδάω, 3, 1360. Ἄψ ἀπὸ χειμερίας νεφέλας ἐκέδασσαν ἀῆται.] DICITUR ET Κεδαίω, pro κεδῶ, inde factum ut ῥαίω e ῥῶ, παίω e πῶ, ἰσαίω ex ἰσῶ: itidemque signif. Dissipo, Dispergo, Diffundo. Utitur pass. Nicand. Ἀ. (545.) Σμώδιγγες στάζουσι κεδαιομένης κακότητος, i. e. σκεδαννυμένης. ["Brunck. Apoll. Rh. 79. (2, 626.)" Schæf. Mss.] Sicut porro e Σκεδῶ fit σκίδνημι, ITA ET Κίδνημι e Κεδῶ: itidemque significat Dissipo, Dispergo, Disjicio. PASS. Κίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Diffundor. Il. Θ. (1.) Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, Aurora spargebatur super terram, Rubore suo disperso totum illustrabat orbem.

Ἀποκίδνημι, i. q. ἀποσκεδάννυμι et ἀποσκίδνημι, Dissipo et dispergo alicunde: simpliciter, Dissipo, Dispergo. Pass. Ἀποκίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Disjicior, διασκορπίζομαι. Utitur Dionys. P. ["48. Arat. D. 3." Wakef. Mss.]

Ἐπικίδνημι, Dissipo super, Dispergo et diffundo super. Pass. Ἐπικίδναμαι, Dissipor, Dispergor et diffundor super, Il. B. (850.) Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶῃ, Dispergitur et diffunditur super terram, * ἐπισκορπίζεται, s. ἐπικλύζει γαῖαν, Inundat terram: ut hoc verbum significet πλατυσμόν. Pro αἶῃ autem scribi etiam αἶην, annotat Eust. Item ἠὼς ἐπικίδναται, Cum super terra suum ruborem spargit et late diffundit. Il. H. (451.) Τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς, Fama ipsius tam late percrebrescet, quam aurora per orbem diffunditur. Apud Herod. vero (7, 40.) in Orac. quodam, Ἀλλ' ἴτον ἐξ ἀδύτοιο, κακοῖς δ' ἐπικίδνατε θυμὸν, ubi Valla sic, Ite sed ex adyto, atque malis effundite mentem. Fortasse iis verbis Pythia monet ut ex adyto abeant, et mente dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus. ["Heyn. Hom. 4, 421. 5, 387. De sole etc. ad Herod. 630." Schæf. Mss.]

" ΣΚΕΙΡΩΝ, Ventus a Scironiis saxis spirans, quæ " Sciron latro inhabitabat. Dicuntur autem hæ " Σκειρωνίδες πέτραι, Euripidi" [Hipp. 979. Heracl. 860.] " At Hes. habet Σκειρῶν, ἄργη τις λέγεται, ubi " reponendum puto ἀργήστης. Additque, Δοκεῖ δὲ " ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν καταπνεῖν. Suidas " habet Σκίρων pro Latronis illius nomine: item Σκει-" ρωνίδης patronymicum. Et Σκειρωνὶς πέτρα, quod " exp. ἡ τραχεῖα. Sed adjicit, καὶ διφορεῖται. Ex " Æschine affertur σκίρων cum ι solo, pro Vento qui " et Caurus appellatur, Epist. (1.) λαμπρῷ σφόδρα " σκίρωνι περὶ μέσην ἡμέραν κατήχθημεν. Sic etiam " Σκίρων pro Latronis s. Prædonis illius nomine, " quem Theseus interfecit juxta agrum Megarensem, " e petra dejiciens. Vide Plut. Theseo." [" Σκειρωνὶς, Valck. Hipp. p. 269. 293. Eurip. 3. p. 283. Lennep. ad Phal. 50. ad Diod. S. 1, 303. ad Herod. 652. Alciphr. 446. Musgr. Heracl. 860." Schæf. Mss. Σκείρωνος ἀκταὶ, Eur. Hipp. 1208. " Theophr. Fr. 5, 62. Σκιρωνά τινες τὸν ἀργέστην καλοῦσι. Æschin. Epist. 1. Philocrati inscripta in Cod. Coisl. habet: Ἐκ Μουνυχίας ἑσπέρας λαμπρῷ σφόδρα * σκίῤῥωνι τῷ ἐργάστῃ ἀνέμῳ περὶ μέσην ἡμέραν κατήχθημεν ἐς * κορεσσὸν, ubi verba τῷ ἐργάστῃ ἀνέμῳ, quæ editæ desunt, a Gramm. profecta sunt, et scr. ἀργέστῃ cum Gallo Boissonade ad Herodiani Epimer. 290., qui recte * Κορησσὸν probavit." Schn. Ind. Theophr. " Σκείρων, * Σκίῤῥων, Heindorf. ad Plat. Theæt. 373." Schæf. Mss.]

ΣΚΕΛΛΩ, Exicco, Arefacio. Pass. Σκέλλομαι, Exiccor, Arefio: unde ap. Hes. Σκελλόμενα, σκελετευόμενα. Et Σκελοῦνται, σκελετευθήσονται. Activam quoque signif. habet. Hes. enim exp. ξηραίνει, ἰσχναίνει. Ubi nota eum σκέλλω accipere non solum pro Exicco, Arefacio, sed etiam pro Attenuo, Tenuem reddo; quæ enim arefiunt, tenuiora fieri solent. ITEM ET Σκήλῃ quidam ab h. v. derivant, exponentes σκληρύνῃ, ξηράνῃ. Eust. tamen ad Σκάλλω potius referendum censet, ut supra docui. [" Lobeck. Aj. p. 316. Heyn. Hom. 7, 609. 8, 394." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 364.]

Ἀσκελὴς, Qui non obduruit, nec exaruit. ‖ Qui supra modum exaruit, ut sit ὁ ἄγαν σκελετευθείς. Hes. exp. σκληρός: itidemque Ἀσκελέες, ξηροὶ, κατεσκελετευμένοι, ἄσαρκοι: quo utitur Hom. Od. K. 464. ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι, Αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι. Ubi Eust. quoque itidem exp. σκληροὶ, ἄγαν κατεσκληκότες: necnon et Schol. ἄγαν κατεσκληκότες, σκληροὶ, σκελετευόμενοι, καὶ νενεκρωμένοι: significat igitur Ita exarefactum esse corpus et attenuatum, ut nihil præter cutem ossa tegat, carne sc. et pinguedine laboribus absumta. ‖ Ἀσκελὲς Hes. exp. non solum σκληρὸν, sed etiam χαλεπὸν, et πικρόν. Præterea et σεμνὸν, et ἀδιάλειπτον. HOC IPSUM Ἀσκελὲς adverbialiter quoque capitur PRO Ἀσκελέως: significans σκληρῶς, ἀδιαλείπτως, * ἀμεταβάτως, Duriter, sine intermissione, Assidue. Od. A. 68. Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ Κύκλωπος κεχόλωται. Ubi Eust. ἀσκελὲς ait duobus modis accipi posse, vel pro ἄγαν σκληρῶς, Admodum duriter et graviter: vel pro ἀμεταβάτως καὶ ἀμετακινήτως, ut dicatur ἀπὸ στερήσεως τῶν σκελῶν. Utitur idem Hom. et Od. Δ. (543.) Μηκέτι Ἀτρέος υἱὲ πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω Κλαῖε. Et Nicand. Θ. 278. Διπλοῖς δ' ἐν βουβῶσι καὶ ἰγνύσιν ἀσκελὲς αὔτως Μόχθος ἐνιτρέφεται, ubi Schol. tribus modis exponi posse annotat, σκληρῶς, ἀδιαλείπτως, et ἴσον: ut ἀσκελὴς dicatur pro ἰσοσκελής. Itidemque et v. 41. μίσγε δ' ἔνοδμον Ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι νέον κέρας ἀσκελὲς ἱστὰς, exp. ἴσον τὸ αὐτὸ σκέλος s. τὸν αὐτὸν * πηχισμόν: ut significet Pari mensura. Quam signif. sequendo pertinebit ad σκέλος. [" Ἀσκελὴς, Ἀσκελὲς, Jacobs. Anth. 6, 114. Heyn. Hom. 7, 609." Schæf. Mss.] Altero ADVERBIO Ἀσκελέως utitur Hom. Il. T. 67. οὐδέ τι με χρὴ Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. Ubi Eust. exponi posse ait vel σκληρῶς, vel * ἀμεταβάτως, sicut ἀσκελές. [* " Ἀσκελοποιὸς, Qui non sinit tabescere, i. e. Medens, Tzetz. ad Lycophr. 1054" Kall. Mss. * Ἀσκαλὴς, vide Ἀσκάλαφος. * " Ἀσκαλέως, Heyn. Hom. 7, 609." Schæf. Mss.]

Περισκελὴς, Prædurus, Modum duritiæ superans, Soph. Ant. (475.) p. 233. σίδηρος περισκελὴς, Ferrum nimis induratum; solet enim, ut durius fiat, candens in aqua tingi. Schol. exp. περιεσκληκότα. Et in Aj. (649.) p. 39. περισκελεῖς φρένες, Prædurum ac pertinax pectus, Præfracta mens: quæ sc. nullis precibus verbisve quantumvis blandis molliri et μαλάσσεσθαι potest, sed καρτερεῖ Βαφῇ σίδηρος ὥς, non aliter ac ferrum quod candens aquæ immersum obduruit, nec flecti amplius potest. Schol. περισκελεῖς φρένες exp. αἱ ἄγαν σκληραὶ ψυχαί. Ab Hippocr. περισκελὲς φάρμακον dicitur τὸ δάκνον καὶ ἐρεθίζον σφοδρῶς, ut annot. Gal. ad Gl. 2. Durum pharmacum, quodque mordicat et vehementer incitat. Pro Durus accipitur a Theophr. quoque, ut Gaza ap. eum C. Pl. 9, 11. περισκελεῖς καὶ σκληροὶ vertit, Duri et summæ difficultatis. Et 5, 21. Ἀὴρ κωλύει περισκελὴς ὤν. Et 2, 4. Περισκελὴς ἀὴρ ἐφ' ἑκάτερα διαφθείρει τοὺς καρποὺς, pro Aër, qui in alterutram partem excesserit, fructus perdit, ut itidem Gaza vertit: cui opp. ibid. ὁ εὐκρατὴς ἀήρ. Areth. in Apoc. 990. περισκελὲς νόημα pro Obscuro dixit et duro, teste Bud. Item et Hesychio περισκελὴς est σκληρὸς, necnon δυσχερής. [" Lobeck. Aj. p. 316. Jacobs. Anth. 11, 252." Schæf. Mss. " Phornut. p. 226(=94.)" Boiss. Mss. Athen. 476. ἔκπωμα, 656. τὰ περισκελῆ καύματα, Nemes. 66. τὰ λίαν λεπτὰ καὶ π., 124. Ἀποδείξεις περισκελεῖς καὶ δυσκατανόητοι, Nimis subtiles et exiles demonstrationes. * " Περισκελῶς φέρειν, non Ægre ferre, ut Casaub. ad Athen. 14, 20. nec Æque, ut Gesner.; sed Obstinate, ut Grot. in Menandri illo ap. Stob. c. 96. περισκελέστερον Ἅπαντα τἀνιαρὰ φέρει." Gataker. Mss. * Περισκέλεια, Porph. ad Marcell. p. 5. τῶν ἀναγκαίων, Aristoteles Sexti Emp. 3, 57. " Timarion in Notit. Mss. 9, 195." Boiss. Mss. * Περισκελία, Paul. Æg. 6, 112. 116. Antyllus Oribasii p. 17. Matth. * " Ἀπερισκελὴς, Timarion l. c. 194." Boiss. Mss.]

Ἐνισκέλλω, Arefacio intus, Nicand. Θ. 694. Μή τι ἐνισκήλῃ νεαρὸν σκίναρ. Ubi Schol. exp. ξηράνῃ: sc. ὁ ἥλιος ὠκὺς προσπεσών. [* Κατασκέλλω, Exicco, Æsch. Pr. 480. " Ad Mœr. 49." Schæf. Mss.]

Σκελλὸς, Aridus, ut quidam interpr.: Hes. vero σκελλὸν exp. διεστραμμένον, Distortum: ut idem fere sit cum σκαμβόν. [Gl. Pandus, Grappus, Scaurus. Ab Etym. M. v. Ῥαιβὸς exp. σκελός.]

Σκελεφρὸς, Tenuis ex ariditate. Erotian. σκελεφροὺς ap. Hippocr. (785.) exp. τοὺς λεπτοὺς καὶ σκελετώδεις. Galen. quoque exp. ξηρὸς, προσεσταλμένος: sed ap. eum SCRIBITUR Σκολιφρὸς, mendose, in prima quidem syllaba. [* " Σκελιφρὸς, ad Timæi Lex. 233." Schæf. Mss. Hippocr. 282, 12. Foës. Œcon. 344.] " Σκύλυφρος, Tetricus. Apud Hes. Σκολύφρα, item " Σκολύβρα: quæ vide." [Σκολύφρα, Hesychio σκυθρωπὴ, σκληρὰ, ἐργώδης, δυσχερής. Σκολύβρα· ἡ σκυθρωπή. * Σκολοφρή· κατακεκαυμένη. * Σκολοβρᾷ· χαλεπαίνει.]

Σκελέω, i. q. σκέλλω, i. e. Exicco, Arefacio, Gal. de Alim. Fac. 2, 2. de Fructibus æstivis, Σκελοῦντες αὐτά τινες ἀποτίθενται, φυλάττοντες εἰς τὸν χειμῶνα: mox dicit, Τὴν οἷον σάρκα ξηραίνοντες ἀποτίθενται εἰς τὸν χειμῶνα. Ubi nota eum σκελοῦντες et ξηραίνοντες in ead. signif. capere. Pass. Σκελοῦμαι, Exiccor, Arefio, etiam Exiccatus et arefactus sum, Areo. Hes. enim σκελέεσθαι exp. ἄγαν σκληρῶς διακεῖσθαι. Sed nota, ap. Gal. duplici λ SCRIBI Σκελλοῦντες, quasi a VERBO Σκελλέω. Ego unico potius scr. existimo, ex eoque derivatum arbitror σκλέω, facta syncope.

Κατασκελέω, Exicco, Exarefacio. Proprie carnes et medullam corporis absumo, ut nihil præter sicca ossa remaneat. Hes. κατασκελεῖν exp. κατασκελετεύειν, τὰς σάρκας καταφαγεῖν.

Σκελετὸς, ὁ, Exiccatus, Arefactus: σῶμα, Corpus arefactum. Itidem Nicander Θ. (696.) σκελετὸν δάκος, ubi Schol. exp. ἐσκληκός. Item σκελετὸς dicitur Cadaver hominis exiccatum, Corpus hominis arefactum, Plut. Anton. (76.) Αὐτὸς δὲ κείσεται σκελετὸς καὶ τὸ μηδὲν γενόμενος. Et οἱ ὑπὸ τὴν γῆν σκελετοὶ, Defunctorum manes. Lucill. Epigr. Τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν λεπτότερος πέταται, Multo tenuior et gracilior manibus inferorum. Σκελετὸς, inquit Gorr., Cadaver

aridum. Definitur a Gal. omnium humani corporis ossium invicem commissorum universa syntaxis. Quare nonnulli, ait, libros suos, in quibus de ossibus disseruerunt, *περὶ Σκελετοῦ* inscripserunt. [Gl. Larva, Sceletus. "*Σκελετὸς, ἡ, ὸν*, Jacobs. Anth. 8, 327. 9, 477. 480. *Σκελετὸς, ὁ*, Plut. Mor. 1, 584. * *Σκελετὸν, τὸ*, Jacobs. Anth. 7, 127." Schæf. Mss.]

Σκελετώδης, Corporis arefacti speciem gerens, Similis *τῷ σκελετῷ*, Lucian. (2, 308.) *Οὔτε πολύσαρκος, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετῶδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν.* [Vide *Σκελεφρός*.]

Σκελετεύω, Exicco, Assicco, Arefacio, i. q. *σκέλλω* s. *σκελέω*. Apud Diosc. *Σκελετευθεὶς* alii interpr. Siccatus, Arefactus, alii Sale inveteratus: annotatque Marcellus, *σκελετεύεσθαι* de iis dici, quæ sale aut alia ratione, ut perennent, exucto omni humore, durantur et inveterantur. Diosc. 2, 50. *Αἰθυίας ἧπαρ σκελετευθὲν*, Inveteratum sale mergi jecur: 2. *Ἡ σὰρξ σκελετευθεῖσα*, Caro in sale inveterata. Sic enim reddunt quidam interpr. Ipse tamen Diosc. alibi addit *δι' ἁλὸς*, ut cum ait, *Περιφλεχθεῖσα, καὶ δίχα τῶν ἐντὸς σκελετευθεῖσα δι' ἁλὸς, καὶ ξηρανθεῖσα ἐν σκιᾷ*, Ambusta, exenterata, inveterata sale, et in umbra siccata, Ruell. Alii, Inassata, exemtisque interaneis asservata sale, in umbraque resiccata. [" Ad Diod. S. 1, 104." Schæf. Mss. " Hominem disseco, Stob. 234, 9 *Σκελετευόμενος*, Exiccatus, Schol. Od. K. 463. * *Σκελέτευμα*, Schol. Nicandri Θ. 696." Wakef. Mss. * *Σκελετεία*, Ionice * *Σκελετίη*, Macilenta corporis conditio, Aret. 136, 27. Perperam * *Σκελετίνη*, 132=146.]

[* *Ἀποσκελετεύω*, Gal. ad Hippocr.] *Κατασκελετεύω*, i. q. *κατασκελέω*, quod vide, Diog. L. *Ἐπανελθεῖν ἰσχνὸν καὶ κατεσκελετευμένον*, Aridum, Exuccum, Extenuatum macie, *κατεξηραμμένον*, Bud. [Longin. 2, 1. " Bergler. ad Alciphr. 104. Plut. Mor. 1, 24. Wakef. S. Cr. 2, 74. Jacobs. Anth. 10, 76. Kuster. Aristoph. 65." Schæf. Mss. " Euseb. Hist. Eccl. 9, 10." Meadham. Mss. Aristot. H. A. 10, 3. Plut. 6, 23. * *Κατασκελητεύω*, unde ap. Suid. *Κατεσκελητευμένος, ἐξίτηλος, τεταλαιπωρημένος*. * *Σκελετόω*, unde * " *Κατασκελετόω*, Toup. Opusc. 1, 545." Schæf. Mss. Schol. Æsch. Pr. 480. *Κατασκελετούμενα*, Photio *λελεπτυσμένα, ἐξησθενηκότα*. * *Σκελετάζω*, Hes. v. *Σκελοῦνται· σκελετασθήσονται*.]

¶ E *Σκελέω*, facta syncope, ORITUR *Σκλέω*, UNDE *Σκλῆμι*. Quæ inusitata quidem sunt, formant tamen e se PRÆT. PERF. *Ἔσκληκα*, quod signif. Arefactus indurui, Durus e nimia siccitate factus sum: perinde ac si *Σκλῆμι* quoque pass. signif. haberet. Apoll. Rh. 2, (201.) *αὐσταλέος χρὼς Ἐσκλήκει*. Unde PARTICIP. *Ἐσκληκὼς*, SIVE *Ἐσκληὼς*, Durus e siccitate factus, Qui exaruit simul et obduruit, Aridus, Resiccatus. Apoll. Rh. 2, (53.) *οἵγ' ἦσαν ἐσκληῶτες*. || Item *Ἐσκληκότα* Suid. et Hes. exp. *προσεσκληκότα, προσλιπαροῦντα*: dicentes esse metaph. *ἀπὸ τῶν προσξηραινομένων*. Signif. igitur hoc loco *ἐσκληκὼς*, Qui ita addictus s. assiduus est aliqua in re, ut in ea propemodum exarescat: quo modo et *προστετηκώς*. [" *Σκλῆμι*, Heyn. Hom. 7, 609. ad Mœr. 50. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 19. ad Charit. 694. Jacobs. Anim. 319. Anth. 10, 16. Lobeck. Aj. p. 316. De oculis, Musgr. ad Eurip. 193." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 718." Wakef. Mss. * " *Σκλαίνω*, Bergler. ad Alciphr. 283." Schæf. Mss.]

Ἀποσκλῆμι, Exaresco, Emacior et Tabefio s. Contabesco. Unde infin. *Ἀποσκλῆναι*, secundum Eust. ut *στῆναι* ab *ἵστημι*. Verum sicut *ἵστημι* activam habet signif., ita et *σκλῆμι* activum esse, non neutrum, merito quis suspicetur, ut denotet Exarefacio, Emacio, Contabefacio; at aor. ille 2. *ἀποσκλῆναι*, et præt. perf. *ἀπέσκληκα*, unde particip. *ἀπεσκληκὼς*, passiva potius sunt, quemadmodum *ἀπέσβην* et *ἀπέσβηκα*. Alciphron, *Ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ*, Periculum est mihi ne fame tabefiam, intabescam, Ne præ fame intabescam, Tabe conficiar, consumar, Tabidus moriar, s. Tabefactus. Sunt etiam qui vertant Exarescam. Itidem cum *λιμῷ* junxit hoc verbum Lucian. in Dialogo Diogenis, Antisthenis, et Cratetis, (1, 442.) *Ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου, ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος*. Vbi non dubium est, cum de mortuo fiat mentio, quin *ἀπεσκληκέναι* significet Intabuisse, extabuisse, i. e. Tabe periisse, consumtus esse: ut tum *λιμῷ* vertatur Præ fame. Sic et Suid. *ἀποσκλῆναι* simpliciter exp. *ἀποθανεῖν*, Mori: item *ἀποσκλαίη*, (sicut et Hes.,) *ἀποθάνοι*. Interdum tamen capitur etiam simpliciter pro Emaciari, Tabidum fieri: unde *ἀπεσκληκὼς* ap. Lucian., teste Bud., Tabidus, Aridus; dicitur enim de homine emaciato, *Τὸ σῶμα ἀπεσκληκώς*: [cf. 1, 741.] Hes. *ἀποσκλαίη* exp. activa quoque signif. *ἀποξηραίνοι*, i. e. Exarescere faciat. || *Ἀπεσκληκέναι* exp. etiam Induruisse, Induratum esse, itidemque in isto Chrys. loco, de Sacerd. *Ἀπεσκληκυῖα ψυχὴ τῇ τῆς σωφροσύνης αὐστηρότητι*, exp. Anima quæ obduruit. Alii, Anima quæ callum obduxit. In hoc certe Luciani loco aperte videtur *ἀπεσκληκυῖα* sonare, Dura et aspera facta, (2, 126.) *Καὶ πᾶσα κρημνώδης καὶ ἀπόξυρος, καὶ πέτραις καὶ τραχῶσιν ἀπεσκληκυῖα*. [" Mœr. 49. et n., Abresch. Add. ad Aristæn. 120. Bergler. ad Alciphr. 283. T. H. ad Lucian. Dial. p. 61. ad Herod. 584. Wakef. Phil. 954. Huschk. Anal. 236. Lobeck. Aj. p. 317." Schæf. Mss. * *Ἀπεσκληκότως*, Synes. 275. *πρὸς φιλοσοφίαν ἔχειν*, Occalluisse ad philosophiam. Vide Lobeck. Phryn. 119. * *Ἀπόσκλησις*, Phornut. de N. D. c. 33. p. 229. " Bibl. Crit. 2, 3. p. 11." Schæf. Mss.]

[* " *Ἐνσκλῆμι*, ad Mœr. 50. Koen. ad Greg. Cor. 73. Wakef. S. Cr. 2, 156. Jacobs. Anth. 7, 33." Schæf. Mss. Nicander Θ. 785. Apoll. Rh. 3, 1251. Hippocr. 459, 46. *Ὑπὸ τῆς θερμασίας ἐνέσκληκεν*.] " *Ἐξεσκληκὼς*, Qui exaruit et induruit." [" *Ἐκσκλῆμι*, T. H. ad Lucian. Dial. p. 62." Schæf. Mss. * *Ἐπισκλῆμι*, Athen. 60. *ἐπεσκληκότες*.

Κατασκλῆμι, itidem Exaresco, Exicceseo, etiam Emacior, Contabesco: accipiendo neutraliter, sicut PRÆT. PERF. *Κατέσκληκα* significat Exarui, Emaciatus et tabefactus sum, Contabui. UNDE PARTICIP. *Κατεσκληκὼς*, Qui exaruit, emaciatus est et contabuit. Lucian. (2, 747.) *Κατέσκληκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκὼς*, Totus emaciatus est, præ curis tabefactus, Aridus macilentusque factus est, Exaruit et emacruit: (1, 741.) *Ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα*, Pallidum semper præ curis, et corpore extabefactum, tabefactum, Corpus habentem exarefactum, ut Suid. *κατεσκληκὼς* exp. *ἐξηραμμένος*. In altero autem l. *κατέσκληκεν* verti potius debet Emaciatus est quam Exaruit aut Extabuit s. Intabuit: quoniam additur *ἐκτετηκώς*. Apud Basil. Bud. *κατεσκληκέναι* vertit itidem Contabuisse, Intabuisse. At in VV. LL. *Κατέσκληκα* exp. Morbo s. Fame contabui, quasi *κατέσκληκα* per se valeat i. q. *κατέσκληκα νόσῳ*, vel *κατέσκληκα λιμῷ*. || *Κατεσκληκέναι* exp. etiam Induruisse, Induratum esse: ut in hoc Theophr. loco, (C. Pl. 6, 14, 11.) *Τούτου δ' αἴτιον ὅτι καὶ κατέσκληκέ πως, ἐκλελοιπότος τοῦ οἰκείου θερμοῦ*, Gaza *κατέσκληκε* vertit Indurata sunt. [" Ad Mœr. 50. Bergler. ad Alciphr. 104. 282. 278. T. H. ad Lucian. Dial. p. 61. ad 1, 442. 2, 126. ad Herod. 584. ad Charit. 694. Wakef. Phil. 954. Jacobs. Anim. 319. Anth. 7, 33. 8, 193. Boiss. Philostr. 574." Schæf. Mss. " Schol. Od. K. 463. Clem. Alex. 281." Wakef. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 364. * *Κατασκληκεύω*, Philo Quod omn. Prob. Liber p. 883. Ed. Paris. 1640." Boiss. Mss.]

[* *Περισκλῆμι*, Apoll. Rh. 2, 53. *πέρι δ' οἵ γ' ἔσαν ἐσκληῶτες*. " Greg. Nyss. (3, 247.) ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 38." Kall. Mss.]

Προσσκλῆμι, Exaresco s. Extabesco studio quo alicui rei addictus sum. Unde PARTICIP. *Προσεσκληκὼς*, quo utitur Suid. supra in exponendo *ἐσκληκώς*.

[* *Συσκλῆμι*, unde *συνέσκληκεν, συμπέπηγεν*, Bekk. Anecd. 304.]

Σκλῆμα, τὸ, in VV. LL. exp. Ossis exiccatio. Quod *σκλῆμα* derivari quidem potest a *σκλέω* s. *σκλῆμι*: ap. nullum tamen Lexicogr. repertum est. Apud Gal. vero in Lex. Hippocr. INVENI *Σκηλήματι, σκελετείᾳ, συμπτώσει*, qua sc. corpus hominis

arefactum collabitur, et fit σκελετός.

Σκληφρὸς, Cujus corpus exaruit et attenuatum est, emacruit. Hesychio enim σκληφροὶ sunt οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασι. Suid. σκληφρὸς exp. ὁ σκληρὸς καὶ παρηβηκὼς, ὁ τὰ σκληρὰ φέρειν δυνάμενος: tradens Acharnenses ab Aristoph. dici σκληφροὺς, quoniam erant ἄγριοι καὶ σκληροί. [" Timæi Lex. 233. et n., Routh. ad Plat. 304." Schæf. Mss. Plato Euthyd. init. Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληφρὸς, οὗτος δὲ, προφερὴς, καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν.]

Σκληρὸς, Durus: ex ariditate sc., nam quæ exaruerunt, durescere solent: oppositum habet Μαλακὸς, Mollis: ut ap. Athen. 14. Ἡ ἕψησις τὰ σκληρὰ μαλάττει. Item pasta dicitur σκληρὰ, Dura. Aristot. Rhet. 3. Τῷ μάττοντι, ἐρομένῳ πότερον σκληρὰν ἢ μαλακὴν μάξει. Necnon alvus σκληρὰ dicitur, quæ sc. non fluit. Apud Athen. 14. κοιλίαν σκληρὰν ἔχεις, Duram alvum, ut Horat. et Plin. loquuntur. Itidemque Hippocr. Τοῖσι τὰς κοιλίας σκληρὰς ἔχουσι, Quibus venter astrictus est, ut Celsus interpr. Quibus in Il. τῷ σκληρὸς s. Durus, oppositum esse potest Laxus, ὑγρὸς, ut ap. Xen. K. (4, 1.) sibi opp. αἱ ὑγραὶ λαγόνες et αἱ σκληραί: ut et Ἱππ. (10, 10.) Τὸ ὑγρὸν τοῦ χαλινοῦ et τὸ σκληρόν: quod quid sit, et quomodo accipiendum, docet p. 554. ipse Xen. Sed aliquam etiam λειότητος signif. ibidem habet τὸ ὑγρὸν, ut σκληρὸς aliquam asperitatis s. τραχύτητος: ut et cum dicitur σκληρὰ δίαιτα, Vitæ institutum durum et asperum. Herodian. 3, (8, 10.) Τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης, Duritia atque asperitas victus, Lucian. (2, 265.) Βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν, ἀγαθὸν ἡγούμενος: pro quo Philo dicit τὸν αὐστηρὸν καὶ σκληροδίαιτον βίον. Itidem et σκληρὰ ἤθη, Mores qui emolliti nondum sunt, sed adhuc duri: Ovid. Emollit mores, nec sinit esse feros. Plut. Symp. 7. Τὰ σκληρότατα τῶν ἠθῶν, ὥσπερ ἐν πυρὶ, τῷ οἴνῳ, μαλάττουσι καὶ κάμπτουσι πρὸς τὸ ἐπιεικέστατον. Itidemque ap. Eund. περὶ Εὐθυμίας, homo σκληρὸς καὶ ἀπηνής: et ap. Aristot. Eth. 4, 8. Τοῖς δὲ λέγουσι δυσχεραίνοντες, ἄγριοι καὶ σκληροὶ δοκοῦσιν εἶναι. Sic Plaut. Scio sævus quam sit homo et durus. Eodemque modo ap. Cic. Homo asperior et durior opponuntur Moderato et miti. Simili metaph. περισκελεῖς φρένες a Soph. dicuntur. De herbis quoque et aquis ac vinis dicitur, Athen. 2, Σκληραὶ θρίδακες: 1. Τὰ σκληρὰ τῶν ὑδάτων, et paulo ante, Οἶνος σκληρὸς, ut Virg. sapor Bacchi durus. Itidem et ap. Theophr. σκληρὸς χυλὸς, Succus durus s. asper. Ibid. ὀσμαὶ σκληραὶ καὶ ἀγλυκεῖς, quibus opp. εὐμενεῖς et γλυκείας. Ibid. Ὀσμὴ δριμυτέρα καὶ σκληροτέρα. Præterea ap. Suid. ex Æliano, (257.) Οἱ ἄνεμοι οἱ σκλιφοὶ, Venti duri et asperi. Apud Eund. βρονταὶ σκληραὶ, Dura et horrida tonitrua: ut ap. Hesiod. (Θ. 839.) Σκληρὸν ἐβρόντησε, Dure graviterque tonuit. Item ap. Eund. σκληρὰ ἀοιδὸς, de sphinge. Item et ap. Aristoph. (N. 1264.) Ὦ σκληρὲ δαῖμον, ut ap. Poëtas Dura sors, et Duræ sorores, de Parcis.

Σκληρὸς Hesychio est etiam νόσημά τι ἀραχνίδων ἐν τοῖς σμήνεσι, πρὸς τὸ σήπεσθαι τὰ κηρία, Cum favi in alvearibus putrescunt innatis araneis. Vel, si mavis, Vitium in alveariis, quo innatis araneis favi corrumpuntur: de quo Virg. G. 4. Aut durum tineæ genus, aut invisa Minervæ In foribus laxos suspendit aranea casses. Itidemque Colum. 9, 14. ad vitandum id malum, jubet araneos, qui favos corrumpunt, detrahere. Sed notandum, ap. Aristot. passim, atque adeo et ap. ipsum Hes. SCRIBI ETIAM Κλῆρος, quemadmodum ap. Plin. quoque Clerus. Virg. verbis supra citatis, Durum tineæ genus, videtur id vitium exprimere: ut σκληρὸν s. κλῆρον esse dicamus, cum tinea illa innascens favos corrumpit, facitque ut ceræ durescant et exiccescant. Aristot. H. A. 9, 40. κλῆρον sic describit, Γίνεται ἐν τῷ ἐδάφει σκωλήκια σμικρὰ, ἀφ' ὧν αὐξομένων, ὥσπερ ἀράχνια κατίσχει τὸ σμῆνος ὅλον, καὶ σήπεται τὰ κηρία.

[" Σκληρὸς, Thom. M. 120. ad Herod. 517. 550. 706. Casaub. Athen. 62. 68. 79. 80. 87. 88. Markl. Suppl. 886. Wakef. Alc. 510. Jacobs. Anth. 7, 104. 12, 343. Lobeck. Aj. p. 316. Σκλ. δαίμων, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 86. Toup. Opusc. 1, 488. Emendd. 2, 264. De acc., Heyn. Hom. 4, 336." Schæf. Mss. "Rigidus frigore, Plut. 2, 567(=8, 244.) De aqua et vino, Eust. Il. 819. De tonitru, Arrian. 1, 17, 6. De turbine, 2, 6, 3." Wakef. Mss. Aristot. Probl. 30, 1. Plato Theæt. §. 50. Heind. Καὶ μὴ ἕλκειν πρὸς τὸ γυμνάσιον σκληρὸν ἤδη ὄντα, τῷ δὲ δὴ νεωτέρῳ τε καὶ ὑγροτέρῳ ὄντι προσπαλαίειν. Cf. nott. ad Arrian. Venat. 12, 4. Suet. Galba 22. Mares prædurос exoletosque. "Σκληρὰ φράσις ἐν ταῖς μεταφοραῖς, Duris metaphoris laborans oratio, Dionys. Ep. ad Pomp. 760. Addit: καὶ οὐ σώζουσα τὴν ἀναλογίαν, e præcepto Aristotelis, qui Rhet. 3, 10. τῶν μεταφορῶν τεττάρων οὐσῶν, inquit, εὐδοκιμοῦσι μάλιστα αἱ κατ' ἀναλογίαν." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. "Sæpe transfertur ad animum. Asperioris ingenii homines Gr. erant σκληροί. Athen. venuste p. 55. de Zenone, qui Stoicæ philosophiæ pater, σκληρὸς, inquit, ὢν, cum esset natura durus et asper, si quando plus paulo adbibebat, ἡδὺς ἐγίνετο καὶ μείλιχος." Valck. Schol. in N. T. 1, 364. Schæf. ad Longum 364. θεοί. * Σκλῆρος, Æolice, Greg. Cor. 617. * Σκλήρης, olim ap. Nicandri Ἀ. 492. sed pro σκλήρεα Schneid. dedit ἐσκληκότα.]

[* Σκληροβίοτος, Phrynichus Bekkeri p. 62.] Σκληρόγεως, Durum solum habens: ἡ σκληρόγεως etiam dicitur pro ἡ σκληρὰ γῆ, Solum durum, ut ap. Virg. Arva dura, Glebæ duræ. Philo de Mundo, (2, 510.) Ὑπεργάζεσθαί τε τὴν σκληρόγεων καὶ λιθωδεστάτην ὀρυκτήρων οὐκ ἔλαττον, Solum etiam prædurum et glareosum fossorum more subigere, Bud. [* " Σκληρογνώμων, Moschop. ad Hesiod. Ἐργ. 146. Const. Manass. Chron. p. 79. * Σκληρογνωμοσύνη, p. 72. 109." Boiss. Mss.] Σκληροδίαιτος, ὁ, ἡ, Qui duram vitam vivit, victu utitur non molli nec delicato, sed duro, Cui placet τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης. Dicitur etiam σκληροδίαιτος βίος, pro Victus durus, s. Vita dura. Philo V. M. l. 3. Ὅσοι τὸν αὐστηρὸν καὶ σκληροδίαιτον βίον ζηλοῦσι, Qui asperam et duram vivendi disciplinam æmulantur. [" Wakef. S. Cr. 4, 164." Schæf. Mss. * Σκληροειδὴς, Hesych. v. Ἴπες. Contracte * " Σκληρώδης, ad Lucian. 1, 196. P. Abresch. Paraphr. 205." Schæf. Mss. Manetho 4, 325.] Σκληρόκοκκος, Dura grana habens, Athen. (650.) Ῥοῶν σκληροκόκκων, [" Aristoph. Fr. 227." Schæf. Mss. * Σκληροπαγὴς, Xenocr. de Aquat. c. 8. || Σκληροπετρόστερνος, Nicet. Eugen. 6, 459. * Σκληροποιὸς, Vim indurandi habens, Plut. 9, 753. * " Σκληροποιέω, Heyn. Hom. 7, 609. 8, 394." Schæf. Mss. " Xenocr. de Aquatil. §. 43.] Σκληροπρόσωπος, Qui dura est facie, Cordis sui duritiem vultu prodens, Qui vultu aspero et immiti cor quoque asperum et immite indicat, [Theod. Ezech. 2, 4.] Σκληρόσαρκος, Duram s. Duriusculam carnem habens. [* Σκληρόστομος, Athen. 467. Schol. Soph. El. 724. " Suid. v. Ἅζομαι, Const. Manass. Chron. p. 62." Boiss. Mss. Valck. Schol. in Act. Apost. 7, 51. " Ad Dionys. H. 5, 81. Valck. Adoniaz. p. 245. Hipp. p. 296." Schæf. Mss. * Σκληροφυὴς, Xenocr. de Aquatil. c. 7. §. 13. * Σκληρόχειρ, Hes." Wakef. Mss. * Σκληρόψυχος, Schol. Æsch. Pr. 242.]

Σκληραγωγέω, Dure educo: τῷ σκληρῷ τῆς διαίτης assuefacio, aut in eo exerceo. Lucian. (1, 302.) de Danao, Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει. [Suid. v. Ἐλεύσιος. " Σκληραγωγεῖν τὴν λέξιν, Dura elocutione uti, Dionys. Jud. Thuc. c. 30. p. 888. Oritur illud e σκευωρίᾳ ποιητικῇ vel διθυραμβικῇ, cujus paulo antea mentionem fecerat. Contrarium illi vitium ibid. statuitur τὸ καλλωπίζειν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Σκληραγωγία, ἡ, Dura educatio, tractatio, σκληρὰ δίαιτα, σκληροδίαιτος βίος, Chrys. de Sacerd. Σκληραγωγία τοῦ σώματος, ["Philo J. 2, 482." Wakef. Mss.] Σκληραύχην, ενος, ὁ, ἡ, τὸ, Duricervicus, ut Polit. dixit Incurvicervicum pecus, i. e. Qui duræ est cervicis. Suid. σκληροτράχηλος, ἀκαμπής. [Plut. 6, 7. * Σκληρευνίη, i. q. σκληροκοιτία, exhibent Codd. optimi Hippocr. Vict. Sanor. 3, 2. * Σκληρουργὸς, Gl. Silicida. * Σκληροῦχος, unde * Σκληρουχία, i. q. κακουχία, Joseph. Antiq. 8, 8, 2.]

[* Ἀπόσκληρος, Gl. Rigens. Ἀπόσκληρον· Rigor. Basil. 1, 366. Pisid. p. 402. " 523. Euseb. in Ps. 56." Kall. Mss. " Myriæ Epist. ad Phyllida." Boiss. Mss. * Ἄσκληρος, adv. * " Ἀσκλήρως, Æquo animo, Athan. 1, 554. Ἀ. ἑαυτοὺς ἄγοντες, sed Interpres legerat σκληρῶς." Kall. Mss.] " Ἐπίσκληρος, Durus, VV. " LL. Fortasse, Aliquantum durus, Subdurus, Duri- " usculus: ut ἐπὶ minuat, sicut in ἐπίλευκος et ἐπιμέ- " λας, aliisque nonnullis." [" Hippocr. de Nat. Pueri p. 15. Lind. (=79.)" Boiss. Mss. * Περίσκληρος, Athen. 257. Hippocr. 530. * Ὑπέρσκληρος, Prædurus, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Ὑπόσκληρος, Hippocr. 552. Lucian. 1, 684.]

Σκληρῶς, Dure, Duriter, Terent. Parce ac duriter agebat: σκληρῶς διῆγε. Item σκληρῶς εὐνάζεσθαι, Cubare lecto duro, Xen. K. (12, 2.) p. 581. Εὐνάζεσθαί τε σκληρῶς δυνατοὶ ἔσονται. [Plut. 8, 317. " Valck. Diatr. 80. ad Diod. S. 1, 188." Schæf. Mss.]

Σκληρότης, ἡ, Duritia, Durities, Plato Phil. Πρὸς τὰ πολλοστὰ σκληρότητι, Ad ea quæ a prima duritiæ nota remotissima sunt, Bud. 249. De morum animique duritie ap. Synes. Ep. 73. accipitur: et ap. Aristot. de Arte Poët. Ille enim dicit τῶν ἀπηνεστάτων καὶ ὀνομαστοτάτων ἐπὶ σκληρότητι, Sævissimorum ac animi duritie nobilitatorum: hic autem, τοιούτους, ὄντας ἐπιεικεῖς, ποιεῖν παράδειγμα σκληρότητος, ut Hom. in Achille fecit, ei περισκελεῖς φρένας affingens. Dicitur etiam de ea duritate quæ in verbis est, ut Cic. vocat, ap. Herm. Necnon de succorum saporumque duritie et asperitate. Theophr. C. Pl. 6, 23. Ἔστι γάρ τις, ὥσπερ καὶ οἴνου, καὶ ἁπλῶς χυλοῦ, σκληρότης καὶ ἰσχὺς, οὕτω καὶ ὀσμῆς: nam τὰ ἄγρια, Sylvestria, spirant ut plurimum σκληρὰς ὀσμὰς καὶ ἀγλυκεῖς: contra τὰ ἥμερα, Quæ miti natura sunt, ut hortensia ac sativa, aliquam habent γλυκύτητα et εὐμένειαν. Sicut vero dicit σκληρὰ ὀσμὴ, ita ibid. μαλακῆς τῆς ὀσμῆς γινομένης. At Eretrienses pro Σκληρότης DICERE Σκληροτὴρ, testatur Plato Crat. [Σκληρότης, Phrynichus Bekkeri p. 62. ὅρκων. " Casaub. ad Athen. 62. Σκληρότης, Σκληροτὴρ, Reiz. Acc. 121." Schæf. Mss. Ep. ad Rom. 2, 5. Schleusn. Lex. V. T.]

Σκληρία, Duritia, Durities, i. q. σκληρότης, [LXX. Cohel. 6, 26. " Clem. Alex. 488. Aret. (42, 11. 44, 13. 63, 21.) Diosc." Wakef. Mss. * Σκληριάω, * Σκληρίασις, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. Posterior vox affertur e Gal. Lex. Gr. Lat. P. Baldvini 1611.]

Σκληρόω, Duro, Induro, [Gl. Obduro, " Stob. 598, 15." Wakef. Mss. Ad Greg. Cor. 321.]

Σκλήρωμα, τὸ, Duritia: est Scirrhus in collo uteri magna e parte consistens, prætumidus quidem, minime renitens, et doloris cujusdam particeps. Est igitur scirrhi species non exquisiti quidem, sed habentis aliquid humoris biliosi aut pituitosi: quo dolor movetur aliquis, nec perinde tactui renititur atque is, qui a solo humore melancholico gignitur. Itaque etiamsi dici potest σκίρρος οἰδηματώδης ἢ ἐρυσιπελατώδης, attamen in ea parte excitatum, σκληρώματος nomen promeruit, ut Paul. Ægin. 3. prodidit. Gorr.

[* " Ἐπισκληρόω, T. H. ad Lucian. Dial. p. 62." Schæf. Mss.]

Σκληρύνω, Duro, Induro, Obduro, ad Rom. 9, (18.) Ὃν θέλει, ἐλεεῖ· ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει: ad Hebr. 3, (8.) e Ps. 95. Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν. Ibid. (13.) pass. voce et signif. Ἵνα μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτῃ τῆς ἁμαρτίας, Ne quis induretur s. indurescat. [" Brunck. Soph. 3, 513." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 364. 2, 105. ad Greg. Cor. 321. Schleusn. Lexx. in N. et V. T. Perf. pass. Ἐσκλήρυμμαι et Ἐσκλήρυσμαι, Gal. 2, 33. Bas., Hippocr. 1, 605. Lind. * Σκλήρυσμα, 167. 204. 840. Foes. * Σκληρυσμὸς, 1165. " Induratio, Orig. de Princ. ap. Vales. ad Euseb. Hist. Eccl. 23." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Σκλήρυνσις, * Σκληρυντὴς, unde] Σκληρυντικὸς, Durandi s. Indurandi vim habens. Apud Medicos σκληρυντικὰ φάρμακα, quæ et σκληρύνοντα, Indurantia medicamenta: quæ sc. duritiem corpori inducunt. Quod tribus modis fit: primo, siccitate, quam et validus longusque motus inducit, et solis æstus, et medicamenta siccantia sumta vel admota, et inedia per accidens desiccans, et febris ardens aut longa, et affectus animi, et vigiliæ, et ceteræ causæ siccantes: idque proprie siccum nominatur. Secundo, aliquid durum fit concretione, sc. a vehementer frigido humore in partem affluente, vel in ea propter frigida intemperiem nato, vel a frigidis admotis in ea congelato: et id proprie durum appellatur. Tertio, repletione, largo et superfluo humore aut vapore in partem aliquam affluente: quodque ita durum est, proprie DICITUR Ἀντίτυπον, Renitens. Cetera corpora, præsertim vero inanima, tribus modis dura dicuntur, (quemadmodum calida et frigida): uno quidem, absolute s. in summo dura, ut terra dura: altero, per excessum, ut unguis, os, calcar, cornu: tertio vero, in collatione ad symmetrum sui generis, vel ad quodvis obvium, vel ad seipsum, dum se haberet secundum naturam: quo modo non durum simpliciter, sed durius aliquid proprie appellatur. EST AUTEM Σκληρὸν Platoni in Tim. Cui caro nostra cedit: Aristoteli, Quod secundum superficiem in se non cedit. Hæc, inter alia, Gorr.

[* " Ἀντισκληρύνομαι, Theoph. Bulg. in Latinos 286. Ming." Boiss. Mss.] Ἀποσκληρύνω, Induro, Obduro, Alex. Aphr. Pass. Ἀποσκληρύνομαι, Induror, Obduror. Unde Particip. ἀπεσκληρυμμένος et ἀποσκληρυνθείς. [" Jacobs. Anth. 7, 72. Athen. p. 24. T. H. ad Lucian. Dial. p. 61." Schæf. Mss. Hippocr. 204. * " Ἀπεσκληρυμένως, Clidemus Bekkeri 422." Boiss. Mss.] Ejusd. signif. EST Ἀποσκληρόω. Exp. tamen etiam Induresco, neutraliter: affertur que e Chrys. Ἀπεσκληρωκότα βίον καὶ τραχὺν καὶ ἀκριβῆ μὴ δυναμένους ἀποδέξασθαι, pro Duram vitam: quam alibi σκληραγωγίαν appellat. [* " Ἐπισκληρύνω, Jacobs. Anth. 7, 72." Schæf. Mss. * Κατασκληρύνω, Theophyl. 3, 644. * " Κατασκληραίνω, Hes. v. Καταμαλάσσοντα." Boiss. Mss. * Περισκληρύνω, Hippocr. 427. 1253. Aphor. 20. * Ὑπερσκληρύνω, Gl. Præduro.]

ΣΚΕΛΟΣ, τὸ, Crus: a σκέλλω dictum volunt διὰ τὸ ἄσαρκον. Est autem pars corporis organica, a coxendice ad imum pedum protensa: præcipuum ambulationis instrumentum. Dividitur autem εἰς μηρὸν, Femur, κνήμην, Tibiam, et πόδα, Pedem: sicut brachium quoque tribus constat partibus: brachio proprie dicto, cubito, et manu extrema: quæ τοῦ σκέλους partibus respondent. Aristot. H. A. 2. Βραχίονας κάμπτει καὶ σκέλη. Brachia et crura flectit: 8. dicit ἀῤῥωστίας signum esse τὸ τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκειν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, Cum posteriora crura languide et veluti attracta subsequuntur priora. Contra ῥιπτεῖν σκέλη pro Agiliter atque velociter concitare crura, ut cum Rhet. 1. dicit τὸν δρομικὸν esse τὸν δυνάμενον τὰ σκέλη ῥιπτεῖν πως, καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόῤῥω. Idem rursus, Διὰ τῶν σκελῶν τελευτῶσιν εἰς τοὺς πόδας. Ubi Gaza, Per femora cruraque in plantas finiunt. Item ἐπὶ σκελοῖν, Super crura, ut ἐπὶ ποδοῖν, Super pedes. Plato Symp. Βαδιοῦνται ὀρθοὶ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν. Et mox, Ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους. At ἐπὶ σκέλος, Cessim, Retro. Eur. Phœn. (1409.) de Eteocle, ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖ, Retrocedit. Item κατὰ σκέλος, Pedatim: sequendo Plin. interpr., qui quod Aristot. dicit H. A. 2. Ἡ δ' ἀρχὴ ἀπὸ τῶν δεξιῶν πᾶσι· κατὰ σκέλος δὲ βαδίζουσιν ὅ,τε λέων καὶ αἱ κάμηλοι: his verbis reddidit, 11, 45. Ita reliqua ut libitum est gradiuntur; leo et camelus tantum pedatim: h. e., inquit Cam., ut sinister pes non transeat dextrum, sed tantum subsequatur. Idem Aristot. 9. de leone itidem, Βάδην ὑποχωρεῖ καὶ κατὰ σκέλος, καὶ κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενος. Plin. dicit leonem contemtim restitantemque cedere. Celsus σκέλη interpr. Genua: hæc Hippocr. Τὸ τὰ σκέλεα κειμένου ξυγκεκαμμένα εἶναι, sic vertens, Ubi ægro genua contracta sunt. Itidemque Geop. Auctor habet Τὰς ἐχούσας σκέλη ὀρθὰ, pro eo quod Varro, Pecudes rectis genibus. Plin. vertit interdum Pedes, interdum Suffrago: veluti cum hæc Aristotelis, Ἀμ-

φότερα τὰ σκέλη, καὶ τὰ πρόσθια, καὶ τὰ ὀπίσθια, vertit, Posteriores pedes et priores. Alibi pro Priores pedes dicit Priorem corporis partem: ut cum *τὰ πρόσθια σκέλη συνεπαίρειν* ap. Aristot. interpr. Adjuvare in attollenda priore corporis parte. Idem hæc Aristot. Τὰ *σκέλη εἰς τὰ ὄπισθεν κάμπτει*, ita reddidit, Suffraginem in posteriora curvant. Apud Aristoph. *ῥίπτειν* s. *ἐκλακτίζειν σκέλος οὐράνιον*, saltationis genus est, quo pedes velut in cœlum jactantur, ut cum equus aut aliud jumentum calcibus aëra verberat, Σφ. (1492.) *Σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζων*. Et mox, *ῥίπτε σκέλος οὐράνιον*. Ibid. (1525.) *ἄνω σκέλος Ἐκλακτισάτω τις*: accipiendo *ἄνω* pro *οὐράνιον*, in sublime. [" Ad Xen. Mem. 3, 3, 4. Heyn. Hom. 7, 192. *Σκέλη* Piræi, Jacobs. Anth. 8, 127. ad Diod. S. 1, 629. Ἐπὶ *σκέλος*, Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 229. Ἐπὶ *σκέλος χωρεῖν πάλιν*, Valck. Phœn. p. 768." Schæf. Mss. " Pars muri, Appian. 1, 685. (Τά *τε μακρὰ σκέλη καθῄρει*.) Plut. Lysandro 14. (Καββαλόντες *τὸν Πειραῖα, καὶ τὰ μακρὰ σκέλη*.)" Wakef. Mss. Παρὰ *σκέλος ἀπαντᾷ*, Arrian. Epict. 2, 12. Ἐπὶ *σκέλος ἀνάγειν*, Aristoph. Ὀρν. 383.]

[* *Σκελυκόπος*, unde * *Σκελοκοπία*, Gl. Crurifragium. * *Σκεδοπόδη*· Pedical. Leg. * *Σκελοπέδη*.]

Σκελοτύρβη, *ἡ*, est Crurum resolutio, qua totus homo recta ingredi nequit, sed aliquando sinistrum latus in dextrum, aliquando dextrum in sinistrum circumfert, aliquando crus post se trahit: non aliter quam qui valde acclives locos conscendit, ut Gorr. tradit. Auctor Defin. Medic. dicit *σκελοτύρβην* esse *εἶδος παραλύσεως, ὥστε περιπατεῖν ἐπ' εὐθείας μὴ δύνασθαι, καὶ ποτὲ μὲν κατ' εὐθὺ, ποτὲ δὲ τὸ εὐώνυμον εἰς τὰ δεξιὰ περιφέρειν, ἢ τὸ δεξιὸν εἰς τὰ ἀριστερά· καὶ ποτὲ μὲν ἐπισύρειν τὸ σκέλος, ὥσπερ οἱ ἀναβαίνοντές τι μέγα*. Plin. 25, 3. In Germania trans Rhenum castris a Germanico Cæsare promotis, maritimo tractu fons erat aquæ dulcis solus, qua pota intra biennium dentes deciderent, compagesque in genibus solverentur. Stomacacen Medici vocabant et scelotyrben ea mala. Sed notandum ap. eum haberi *ε*, non *ο*, in antep. tanquam a NOM. *Σκελετύρβη*: quam scripturam Gorr. quoque sequitur, cum tamen altera magis rationi consentanea sit. [Strabo 16. p. 1127=448. Vide Schn. Lex. Suppl. v. *Στομακάκκη*.]

[* " *Σκελεαγής*, Græv. Lectt. Hes. 518." Schæf. Mss. In Glossis male * *Σκελιαγὲς*, Crurifragium.]

Ἀ*σκελής*, Crura non habens, Plato Tim. Ἀ*σκελὲς καὶ ἄπουν ἐγέννησεν*. Pro quibus Cic. Ingrediendi membra non dedit. Adverbialiter PONUNTUR Ἀ*σκελὲς*, (Nicander Θ. 41.) ET Ἀ*σκελέως*, pro * *ἀμεταβάτως*: sc. et ipsa *κατὰ στέρησιν τῶν σκελῶν*. Item Ἀ*σκελὲς* sine *στερήσει* significat *ἴσον*, s. Pari mensura: perinde ac si *ἀσκελὴς* pro *ἰσοσκελὴς* acciperetur. Exempla utriusque signif. in superiore Ἀ*σκελὴς* post *Σκέλλω* adduxi. [Ad Greg. Cor. 893.] " Ἀ*σκληρὲς*, " ap. Democritum i. q. *ἰσόπλευρον*: si non mentiun- " tur vulg. Hes. exemplaria. Alphabetica enim se- " ries pro eo poscit *ἀσκελές*: quod et ipsum pro " *ἰσοσκελὲς* ponitur interdum."

Βραδυσκελής, Tardis cruribus incedens, Tardigradus. In Epigr. [Philippi 13.] *βραδυσκελὴς Ἥφαιστος*, qui a Catullo Tardipes dicitur: quod Tardipes ad verbum respondet *τῷ βραδύπους*. In VV. LL. HABETUR ET *Βραδύσκελος*, sed sine Auctore et exemplo. [* *Βραχυσκελής*, Geop. 19, 6, 2. Aristot. de Incess. Anim. c. 16. " de Part. Anim. 4, 12." Kall. Mss. * *Γυμνοσκελής*, unde * " *Γυμνοσκελέω*, Theod. Hyrtac. in Not. Mss. 5, 733." Elberling. Mss.] Ἰ*σοσκελής*, Qui paribus s. æqualibus cruribus est, Martian. Capella de Geom. *Τρίπλευρος* tres habet formas, (nam trigonus est): aut *ἰσόπλευρον*, quod Latine Æquilaterum dicitur, quod tribus paribus lineis lateribusque concurrit: aut *ἰσοσκελὲς*, quod e tribus lineis duas æquales habet, quibus quasi cruribus insistit: denique Æquicrurium vocitatur. [" Par, de numero dixit Plato Euthyphr. p. 45. Fischer." Schæf. Mss. " Ἰ. *περίοδος*, Periodus paria membra habens, quæ eadem etiam *ἰσόπλευρος*, Hermog. *περὶ Εὑρεσ*. 4. p. 170." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Ἰ*σοσκελία*, Procl. Paraphr. Ptol. 178.] *Κακοσκελής*, Qui malis est cruribus, [" Suid. v. *Εὐφορίων*." Boiss. Mss.] CONTRA *Εὐσκελής*, Qui bonis: illud e Xen. (Ἀπ. 3, 3, 4.) hoc e Plat. citat J. Poll. 2, [193. * " *Κατασκελὴς φράσις*, Claudicans, Tardo pede incedens, de elocutione Isocratis, brevitate non admodum excellentis, Dionys. Jud. Isocr. 2. Paulo post, eadem *βραδυτέρα τοῦ μετρίου*. Alio loco eandem *ὑπτίαν, ἀναβεβλημένην, κεχυμένην* appellat." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] *Λεπτοσκελής*, Qui tenuibus est cruribus, Gracilia crura habens, [" Polemon 182." Wakef. Mss.] *Μακροσκελής*, Cui longa crura sunt, Prælongis s. Prolixis cruribus præditus, [" Schol. Nicandri Θ. 735." Wakef. Mss. * " *Μακρόσκελος*, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 305. Schol. Theocr. 10, 18." Boiss. Mss.] *Μονοσκελής*, Unicum crus habens, Plin. 7, 2. Item hominum genus, qui *μονοσκελεῖς* vocarentur, singulis cruribus, miræ pernicitatis ad saltum: eosdemque Sciopodas vocari, quod in majori æstu humi jacentes resupini, umbra se pedum protegant. Sed nota ibi scribi Monosceli: quæ scriptura si mendo caret, erit NOMIN. *Μονόσκελος*, UT *Βραδύσκελος* habetur in VV. LL. [* *Παρασκελής*, unde * " *Παρασκέλιον*, *τὸ*, Heliodorus Ms. *περὶ Καταρτισμῶν*." Schn. Lex.]

Περισκελής, Crura ambiens s. circumdans. PLUR. *Περισκελῆ* dicuntur Caligæ et feminales s. femorales et tibiales: Latini vocant Femoralia s. Feminalia et Tibialia. Hieron. Ep. ad Fabiolam, Quæ Græci *περισκελῆ* vocant, nostri Feminalia dicunt, vel Bracas usque ad genua pertingentes. Ubi nota eum *περισκελῆ* pro Femoralibus tantum, non item pro Tibialibus accipere, licet et tibia *τοῦ σκέλους* pars sit. Frequenter in V. T. occurrit, ubi de sacerdotum habitu sermo fit: ut Eccl. 45, (9.) Ezech. 44, (18.) Exod. 28, (38.) Levit. 6, (10.) *Περισκελῆ λινᾶ ἕξουσι*, Feminalia linea habebunt. Itidem et ap. Philon. V. M. 3. *Χιτῶνας λινοῦς, ζώνας τε καὶ περισκελῆ*. Ubi Turn. vertit, Cingula et caligas. [Schleusn. Lex. V. T. *Περισκελῆ*, Suidæ * *βράκια*, Bracæ. " Ἄγαλμα *περισκελὲς ἐσχημάτισε πρῶτος*, de Dædalo, Schol. Platonis Clarkianus p. 71. in Codd. Bodl." Schn. Lex.]

ITEM *Περισκέλιον* ET *Περισκελὶς* significant et ipsa Feminale s. Femorale, Caliga, Braca, teste Suida, qui *περισκέλια* exp. * *βρακία*, * *φημινάλια*. Levit. 16, (4.) *Χιτῶνα λινοῦν ἡγιασμένον ἐνδύσεται, καὶ περισκέλιον λινοῦν ἔσται ἐπὶ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ, καὶ ζώνῃ λινῇ ζώσεται*. Ubi Hebr. textus versio habet, Tunica linea vestietur; feminalibus lineis verenda celabit; accingetur zona linea. Verum *περισκελὶς* mulieribus potius et puellis convenit, putatque Cæl. Rhodig. esse quod vulgus in Italia Gremiale vocat et Traversam. Menander enim ap. J. Poll. 2. dicit *τὰς κόρας φορεῖν περισκελίδας*. Idem Poll. 5, c. 16. in *γυναικείῳ κόσμῳ*, i. e. In mundo muliebri, inter alia ponit *περισφύρια, περιπεζίδας*, s. *περιπέζια*, et *περισκελίδας*. Necnon Porphyrio *περισκελίδα* esse ait Ornamentum pedis circa crura, ap. Horat. Epist. 1, 18. Nota refert meretricis acumina, sæpe catellam, Sæpe periscelidem raptam sibi flentis. Legitur et in vulgata Hebr. textus versione ap. Esaiam 3. ubi minatur Dominus se ablaturum ornamenta filiabus Sion. Et ap. Plut. (6, 538.) *Πλείστων γυναικῶν ἂν ὑποδήματα διάχρυσα περιέλῃς, καὶ ψέλλια καὶ περισκελίδας, καὶ πορφύραν*. [" *Περισκελὶς*, Mœr. 331. et n., Toup. Opusc. 1, 556. Philodem. 9. Villoison. ad Long. p. 6. 291." Schæf. Mss.]

[* " *Πολυσκελής*, Clem. Alex. 677(=572.)" Wakef. Mss. * " *Ταχυσκελής*, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 7, 256." Elberling. Mss. * *Τετρασκελής*, Eur. Phœn. 641. Lycophr. 74. Æsch. Pr. 395. " Musgr. Ion. 204. Lobeck. Aj. p. 270." Schæf. Mss.] *Τρισκελής*, Tria habens crura, Qui tribus nititur cruribus: ut *τρισκελεῖς τράπεζαι*, [" Cratinus ap. Athen. 49." Schw. Mss.] Mensæ tripedes Horatio: itidemque Aristophani *τρίποδες τράπεζαι*, ut videbis in *Τράπεζα*, p. 118. [" Theocr. Epigr. 4, 3." Boiss. Mss. " Valck. Diatr. 163. Jacobs. Anth. 7, 194. 12, 433." Schæf. Mss. * " Ὑ*γροσκελής*, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 184. Anna C. 119." Elberling. Mss.]

Ὑπερσκελὴς, Qui est cruribus grandioribus, Ficin. ap. Plat. in Tim. Item versus ὑπερσκελὴς ET Μακροσκελὴς dicitur Qui una syllaba s. dimidio pede ceterorum mensuram superat, alio nomine ὑπέρμετρος dictus, ut Virg. ille, Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem. Permittunt autem hanc sibi licentiam Poëtæ, cum sequens versus a vocali aut diphthongo incipit, quacum ἡ ὑπερσκελὴς s. ὑπέρμετρος syllaba præcedentis per συναλοιφὴν confletur.

[* Φοινικοσκελὴς, Eur. Ion. 1207. * " Χαλκοσκελὴς, Soph. ap. Schol. Pind. Π. 4, 398. p. 579. Heyn." Boiss. Mss.]

[* Σκελίζω, Gl. Varico, Supplanto, Theod. Prov. 19, 3. Aqu. Job. 8, 3. Jerem. 10, 17. " Act. Traj. 1, 239." Schæf. Mss. Hes. v. Κλειμάζειν. " Suid. v. Ἀνατραπέντες, Amphil. 113. Method. 127." Kall. Mss. * Σκελλίζω, Salmas. Exerc. 945. * Σκέλλισμα, Hesychio δρόμημα. * Σκέλισμα, Eid. τὸ ἀείμνημα, leg. τὸ κίνημα, s. Σκελίσματα, ἀντικνήμια. Basil. Ep. 45. T. 3. p. 134.] " Ἀποσκελῆσαι, Hesychio est παιδι- " κὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι:" [leg. * Ἀποσκελίσαι. B * Διασκελίζω, Gl. Prævarico, Divarico. Διεσκελισμένον καθῆσθαι, Etym. M. v. Κεληΐζει. * Περισκελίζω, Gl. Supplanto. * Περισκελιστὴς, Strabo 11. p. 803 =596. al. * Περισκυθιστής.]

Ὑποσκελίζω, Subjecto crure everto et dejicio, Supplanto, Lucian. (2, 883.) Οἱ μὲν αὐτὴν περιπλεκόμενοι ἀλλήλους ὑποσκελίζουσι, Alii impliciti, subjectis sese cruribus mutuo evertunt et supplantant. Eubul. Comicus ap. Athen. 2. init. de vino, Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς, Ὑποσκελίζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας, Supplantat, Prosternit. Et rursum Lucian. (3, 139.) Παρωθεῖται καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ, εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ καὶ ὑποσκελίζει: cum autem qui ὑποσκελίζεται, dicit ἀνατρέπεσθαι, Everti, et solet quis ὑποσκελίζεσθαι aut in cursu aut in lucta: in lucta, ut in supra citato Luciani loco; in cursu s. incessu, in hoc proximo, et in præcedente Eubuli: itidemque in hoc Plut. de Frat. Am. Ποδῶν ἀλλήλους ὑποσκελιζόντων. Metaphorice accipitur tum a Dem., tum a Philone V. M. 1. Τὰς προθυμίας ὑποσκελίζετε τῶν ἀνδραγαθίζεσθαι προαιρουμένων, Labefactatis. Itidemque pass. voce et signif. eod. l. Ταῖς τῆς ψυχῆς ὑγιαινούσαις ὁρμαῖς ἑπόμενος, καὶ μηδεμίαν ἐῶν ὑποσκελίζεσθαι, Nullam supplantari labefactarique sinens. In propria autem signif. usus est passivo Plut. de Educ. Liber. (p. 21.) Ὑπὸ τῆς πολυχρονίου τῶν δεσμῶν συνηθείας οὐ δυνάμενοι βαδίζειν, ὑποσκελίζονται, Supplantantur et concidunt. Quidam ὑποσκελίζεσθαι eo loco accipiunt pro Claudicare, Nutantibus lapsantibusque vestigiis progredi, Gradatim alternatimque eundo crura promovere, ut Virg. de Mezentio ait, Ille pedem referens, et inutilis inque ligatus Cedebat—et—attollit in ægrum Se femur. Hes. ὑποσκελίσει exp. ἀπατήσει, χλευάσει: Suidas vero ὑποσκέλισον accipit pro τῆς ὁρμῆς κώλυσον, ap. Davidem, (Ps. 16, 14.) Πρόφθασον αὐτοὺς καὶ ὑποσκέλισον: ut sit, Supplantes eos impetumque, quo feruntur, inhibeas. [" Ad Mœr. 91. Jacobs. Emendd. 13. Exerc. 2, 32. Anth. 7, 97. ad Lucian. 1, 221. ad Diod. S. 2, 238." Schæf. Mss. Liban. 4. p. 98. Πρὸς ἀσέβειαν εὐκόλως ὑποσκελίζονται: Paneg. Jul. p. 237. τὴν ὁρμὴν, Sufflaminare impetum. Heliod. 431. Τὰ γόνατα ὑποσκελίζονται. Schleusn. Lex. V. T.] Ὑποσκελισμὸς, Supplantatio, Cum aliquem in lucta cursuve aut incessu supplantamus, crure subjecto labefactamus, [Prov. 11, 3. 8. 13, 6.] Quod cum quis patitur, DICITUR Ὑποσκέλισμα: hoc enim passivam, illud activam signif. habet: potestque illud dici Supplantatio, hoc vero, Lapsus s. Ruina e supplantatione. [Prov. 24, 17. " Καθυποσκελίζω, Nilus Epist. 275." Boiss. Mss. * " Ὑποσκελιάζω, pro ὑποσκελίζω, Amphil. 96." Kall. Mss.]

" Ἐπισκέλησις, vocab. e σκέλος factum, significante " Crus. J. Poll. (1, 214.) a Xen. dici tradit de equo " qui pedes movere incipit." [" Ἐπισκέλησις, Flexus crurum, Xen. Ἱππ. (7, 12.) p. 744.: interpr. ita hanc vocem J. Poll. 1, 214. Ἐπισκέλησιν ὁ Ξενοφῶν καλεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς τῶν ποδῶν κινήσεως. Conferatur Jung. annotatio. Quandoquidem vero in omnibus A Xen. Edd. legatur hodie ἐπίκλισις, non potuerunt Lexicographi recentiores nisi e fide Pollucis alterum illud Xenophonti ascribere, ignorato, ubi inveniretur, loco." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 131.]

Σκέλεαι, Femoralia s. Feminalia, etiam Tibialia. J. Poll. non solum inter ἐσθήτων εἴδη, i. e. Vestimentorum genera, σκελέας numerat, 7, c. 13. verum etiam inter ὑποδημάτων εἴδη, i. e. Calceamentorum genera, eod. l. c. 22.: utroque in loco addens, ἀναξυρίδας alio nomine vocari. Innuit ergo significare non solum Femoralia s. Feminalia, i. e. Bracas s. Caligas femorales, aut etiam Tibialia; verum etiam Calceamenta tibialia, ut sunt Ocreæ et id genus alia. Cam. interpr. Integumenta tibiarum: ET Περισκελίδες idem esse arbitratur Tibialia. Apud Hes. oxytonως SCRIBITUR Σκελεαὶ, dicunturque esse τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα, Parthis σαράβαρα dicta. [" Græv. Lectt. Hes. 572. Phryn. Ecl. 207. Wakef. Ion. 199." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 78.]

[* Σκελίσκος, Aristoph. Ἐκκλ. 1168. * " Σκελύδριον, Crus, Arrian. Epict. 76." Wakef. Mss.]

Σκελύθριον, τὸ, Sellula tripes, θρανίον s. θρανίδιον τρίπουν. J. Poll. 10, (48.) c. 11. recensens τὰ τῷ κοίτῳ παρακείμενα, dicit σκελύθρια esse μικροὺς τρίποδας: annumerans τῷ θρόνων s. δίφρων generi. Itidemque 13, 13. ubi περὶ καθημένου et θρόνων agit, synonymως ab eo ponuntur καθέδρα, ἕδρα, θρανίον, θράνος, θρόνος, θᾶκος, ἕδρανον, δίφρος, σκελύθριον: quanquam hoc σκελύθριον ait esse ὑπομόχθηρον. Sed notandum, eo quidem in l. scribi σκελύθριον per υ, at l. 10. per ι LEGI Σκελίθριον. " Σκολύθριον, Scabel- " lum. Vide in Σκόλυθρος, quod proxime sequitur." [" Routh. Plat. 19." Wakef. Mss.]

" Σκόλυθρος, Humilis. Σκολύθρων enim Hes. exp. " ταπεινῶν, esse dicens ἀπὸ σκολύθρων δίφρων, ubi " σκολυθρίων pro σκολύθρων reponendum videri pos- " set, sequendo quæ ap. eum proxime præcedunt; " nam Σκολύθρια sunt illi ταπεινὰ * διφρία, et ὑποπόδια. " Sed potius utrumque dici putandum est: sc. et C " σκόλυθρον et dimin. forma σκολύθριον. At Suidas " σκόλυθρον esse ait τὸν σκιμπὸν καὶ ἀνελεύθερον." [Cf. T. H. ad J. Poll. l. c. * Σκολόφρον, Hesychio θρανίον. * Σκολύφριον, T. H. l. c.]

Σκελὶς, ίδος, ἡ, Perna, Femur porci aliusve pecoris: una cum carne illa pulposa, quæ a spina ad imum ventrem pertinet. [Pherecrates] ap. Athen. 6. (p. 269.) Σκελίδες ὁλόκνημοι πλησίον τακερώταται ἐν πινακίσκοις, Appositæ sunt pernæ integræ in patinis mollissimæ, Cam. Vocat ergo σκελίδα ὁλόκνημον, Femur cum integra tibia, et a quo tantum τὰ ἀκροκώλια amputata essent. Hesychio σκελὶς est τὸ ἀπὸ τῆς ῥάχεως ἕως τοῦ ὑπογαστρίου, Quod a spina ad imum ventrem pertinet. [" Casaub. ad Athen. 116. Schneid. ad Cat. p. 214. ad Mœr. 361. Brunck. Aristoph. 3, 17." Schæf. Mss.] " Σχελίδες, Late- " rum carnes, Aristoph. Ἱππ. (362.) Ἀλλὰ σχελίδας " ἐδηδοκὼς ὠνήσομαι μέταλλα, ubi Schol. ait esse " βοὸς πλευρὰ, ἢ ἁπλῶς τὰ πλευρικὰ, ut ap. Æschy- " lum. Vide Hes. Reperitur et Σκελίδες." [Schw. ad D Athen. 3. p. 95. " Ad Mœr. 361. Valck. Phœn. p. 479. Casaub. l. c. Schneid. l. c. Aristoph. Fr. 241. Brunck. l. c. ad Lucian. 2, 330. Bast Lettre 237." Schæf. Mss. * Σκελλὶς autem s. Σκελὶς, signif. Nucleum allii, ap. Plut. 7, 375. Item * Σκελίδιον, pro eod., Schol. Nicandri Ἀ. 432.]

"ΣΚΟΛΙΟΣ, ὰ, ὸν, Tortuosus, Intortus, Obliquus, " Inflexus. Metaphorice etiam σκολιαὶ δίκαι et σκολιοὶ " μῦθοι dicuntur ab Hesiodo (Ἔργ. 1, 192. 219.) " Sic Pind. (Fr. Inc. 4.) σκολιὰν ἀπάταν dixit. Hesio- " dus vocavit etiam hominem σκολιὸν, initio Ergων, " Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, ubi quidam interpr. " Pravum, alii Versutum. Tzetzes exp. τὸν ποικίλον " τὸ ἦθος διὰ πανουργίαν. Sed recte reddemus Pra- " vum, servata eadem metaphora, propter verbum " ἰθύνει." [" Σκολιὸς redditur in Lex. Tortuosus, Obliquus, Pravus, et habetur primitivum. Proprie et ex origine signif. Siccatum, Arefactum, Ariditate contractum et curvatum. Ex hac virtute prima ceteræ signiff. fluxerunt; idea quoque Pravitatis, quate-

nus est opposita rigidæ Rectitudini. Oritur σκολιὸς a nomine σκόλος, quod superest ap. Hes. Spinam significans. Hujus alia forma σκόλυς, verbum peperit * σκολύσσειν, pro quo recentiores σκολύπτειν. Ut στόλος est ab ἔστολα verbi στέλλω, sic σκόλος ab ἔσκολα verbi σκέλλω." Valck. Schol. in N. T. 1, 364. "Valck. Adoniaz. p. 291. Diatr. 28. Ruhnk. Ep. Cr. 297. ad Diod. S. 1, 359. Jacobs. Anth. 6, 114. 8, 61. 70. 117. 384. 9, 180. 11, 11. Heyn. Hom. 7, 205." Schæf. Mss. Il. Π. 387. θεμίστας, Strabo 14. p. 532. ἔργα. "Σκολιὰ ἐνθυμήματα, Sententiæ tortuosæ. His junguntur ut synonyma τὰ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα, Perplexa et intricata, quorum sensus ægre expeditur oratione. Dionys. Ep. 2. ad Amm. 792., cf. Jud. Thuc. 882., ubi τὸ φορτικὸν τῆς λέξεως καὶ σκολιὸν καὶ δυσπαρακολούθητον, et mox τὰς τῶν σχηματισμῶν πλοκὰς σολοικοφανεῖς ἔχοντα notantur, h. e. Oratio incisis, parenthesibus et ambagibus perplexa, intricata, adeoque obscurior. Eadem 33. p. 893. dicitur λέξις ἀσαφὴς καὶ πεπλεγμένη, ἐν ᾗ πλείων ἔνεστι τῆς λέξεως ἡ σκοτίζουσα τὴν διάνοιαν ὄχλησις: vide 'Αγκύλως. Hes. σκολιά· δυσχερῆ, ἐπικαμπῆ, ἄνισα, δύσκολα." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Σκολιαὶ, Piscium genus, Opp. 'A. 1, 184. sed perperam pro κολίαι. * Σκολιογράφος, unde * "Σκολιογραφέω, Const. Porph. de Themat. 1, 17." Boiss. Mss. * "Σκολιόπους, Wakef. S. Cr. 4, 7." Schæf. Mss.] "Σκολιόφρων, Qui prava cogitat, est "prava mente," ["Schol. Pind. 'I. 3, 7." Boiss. Mss. "Valck. Phœn. p. 304." Schæf. Mss. "Nonn. Jo. 8, 129." Wakef. Mss. * Σκολιόχειλος, i. q. ἀγκυλοχείλης, Suid. "Lex. Bekk. 329." Boiss. Mss. * Σκολιόνειρος, Schneidero dubiæ auctoritatis videtur. * 'Ιθυσκόλιος, Hippocr. 810. * 'Υποσκόλιος, Aret. p. 36. αὐχήν.] "Σκολιῶς, Tortuose, Intorte, Oblique, "Prave," [LXX. Jerem. 6, 27.] "Σκολιότης, q. d. "Tortuositas, Curvitas. Item Pravitas." [Ibid. 11, 8. 13, 10. Ezech. 16, 5. Symm. Ps. 124, 4. 5. Aq. 80, 10. * "Σκολιώδης, Heyn. Hom. 6, 372." Schæf. Mss. Apollon. Lex. v. Παιπαλόεντος. * "Σκολιαῖος, Etym. Sorbon. v. 'Αγκυλομήτεω." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

"Σκολιόω, Intorqueo, Tortuosum reddo," [Theophr. H. Pl. 1, 6, 4. σκολιοῦται, i. e. σκολιὰς ῥίζας ἔχει.] "Hinc Σκολίωμα et Σκολίωσις. E Strab. "affertur σκολίωμα pro Anfractu:" [2. p. 166., 4. p. 294.] "Σκολίωσις autem non solum Ipsam "actionem intorquendi s. reddendi tortuosum, si-"gnificat, sed et Ipsam tortuositatem, si ita vocare "liceat. Medicis vero est etiam Morbi nomen. "Σκολίωσις, inquit Gorr., Obstipitas, In latus distor-"tio: est spinæ vitium, cum ejus vertebræ loco "moventur et in latus inclinant. Sunt autem alia "ejusdem vitia, κύφωσις, λόρδωσις, et σεῖσις: de qui-"bus vide suis locis. Has porro omnes distortionis "differentias Hippocr. ὑβώματος nomine compre-"hendit: ut annotat Gal. Comm. 3. εἰς τὸ περὶ 'Αρ-"θρων. Aliquando vero et per σκολίωσιν Hippocra-"tes Omnem spinæ depravationem significat, ut "ἐν τῷ περὶ 'Αρθρων, cum scribit spinam σκολιαί-"νεσθαι: quod Gal. Comm. 1. interpr. Quovis "modo perverti. Observa autem hic et verb. Σκο-"λιαίνεσθαι: cujus activa vox Σκολιαίνειν fuerit "itidem Tortuosum reddere, etc. Sed et Σκολιάζω "legitur ap. LXX. Prov. 14, 2. 'Ο δὲ σκολιάζων ταῖς "αὐτοῦ ὁδοῖς ἀτιμασθήσεται. Ubi quidam interpr. "Qui obliquat." [Item * Σκολιεύω, unde * 'Ενσκολιεύομαι, Nicet. Annal. 14, 5. 21, 6. LXX. Job. 40, 19. vide Schleusn. Lex. V. T.]

"Σκόλιον autem accentu in primam retracto, Car-"men s. Canticum quoddam convivale, quod di-"ctum putatur (sed nonnullis refragantibus) ex eo, "quod a primo cœptum, non a proximo, sed fle-"xuoso circuitu ultro citroque exciperetur. Ari-"stoph. Σφ. (1240.) τούτῳ τί λέξεις σκόλιον; Apud "Eund. invenitur et σκολιὰ accentu in fine, sed per-"peram. Vide Athen. (427. 694.) Hes. Suid. et "Eust." [Aristoph. 'A. 532. Σφ. 1222. B. 1302 = 1337. ubi v. Schol., Clem. Alex. 122. "Toup. Append. in Theocr. p. 29. et Ind. v. Harmodius, Fischer. ad Anacr. p. 2. Jacobs. Anth. 6, 291. ad Lucian. 1, 732. Brunck. Aristoph. 3, 79. Heind. ad Plat. Gorg. 19." Schæf. Mss. Vide Hermann. de Metr. Gr. p. 413.]

"Σκόλλυς, Villus, Lanugo. Athen. (494.) 'Απο-"κείρειν τὸν σκόλλυν dixit, quod Hes. de puberibus, "ἀποκείρασθαι τὸν μαλλόν." [Gl. Cirrus. "Toup. Opusc. 2, 136." Schæf. Mss.] "Apud J. Poll. "scriptum est σκόλυς, i. e. πλοχμὸς vel σειρὰ τριχῶν. "Dictum videtur παρὰ τὸ σκολιοῦν s. σκολιεύειν, VV. "LL. Apud Hes. autem est Σκόλλις, item ap. Eust. "(Od. E. p. 1528, 18.) cujus expositionem vide."

"Κόλλυς, ex Etym. esse dicitur Capillus verticis, "quem relinquebant indetonsum diis consecran-"dum." [Cf. Musgr. Or. 128. * "Κόλλος, τὸ, τῶν τριχῶν, Crines compacti, (κόλλα,) Amphiloch. p. 74." Kall. Mss. "Κόλλος, * Κόλλεον, Galli crista, Schol. Clem. Alex. 263." Wakef. Mss.]

"Σκολύπτω, Evello, Lacero, Hes." [Cf. Σκολιός. "Σκολύπτω, * Σκολλύπτω, Kuster. Aristoph. 114." Schæf. Mss. 'Εσκολυμμένον, Hesychio ἀποσεσυρμένον.]

"'Ανασκολύψας, Hesychio γυμνώσας, Nudans, Re-"nudans: proprie de Eo qui pudendi glandem nu-"dat retracta pelle: quod et σκολύπτειν dicitur, et "ἀποσκολύπτειν." ["Kuster. l. c. Valck. Adoniaz. p. 285." Schæf. Mss.]

"'Αποσκολύπτω, Decortico, Excorio, Pelle de-"tracta nudo: ut Hes. quoque testatur, dum ἀπο-"σκόλυπτε exp. ἀπολέπιζε: addens tamen et ἀπο-"κόλουε, Detrunca, Amputato membro mutila. Qui-"bus subjungit, ἀπεσκολυμμένον dici præterea τὸν "περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον, Cui penis circumcisus "est, glans præputio detracto nudata est; et ita "usurpasse hoc verbum Soph. Momo. Sed et paulo "ante attulerat ἀπεσκόλυπτε pro ἀπέσκεπε τὸ δέρμα; "(nisi potius ἀπέλεπε scripsit): addens, inde esse "σκολοδέφης. J. Poll. quoque ἀπεσκολυμμένον dici "ait τὸν πόσθης ἔρημον, Qui caret præputio: et hoc "τὸ ἀπεσκολύφθαι ab Æolensibus vocari ἀπαιδοιοῦ-"σθαι. Ita porro intelligendum videtur hoc Archi-"lochi ap. Athen. 3. (p. 122.) Πάντ' ἀνὴρ ἀποσκο-"λύπτειν." ["Kuster. l. c. Jacobs. Anth. 6, 169. 9, 216. Brunck. Soph. 3, 500." Schæf. Mss.]

"Συνεσκολυμμένος, Contectus, Coopertus, συγκε-"καλυμμένος, Hes."

"Σκωλύπτομαι, Volutor, Obliquo tractu moveor, "VV. LL. e Nicandro" [Θ. 229. νεάτην σκωλύπτεται οὐρὴν, cf. 220. κολοβὴν * ἐπελίσσεται οὐρὴν, 325. σκολιὴν ἐπιτείνεται οὐρήν. Schol. Γράφεται * σκωλύνεται, εἰλιγμένην γὰρ ἔχει καὶ σκολιὰν καὶ οὐκ εὐθεῖαν τὴν οὐράν: vulgo σκολύπτεται: forte leg. σκολιαίνεται.]

[* Σκόλος, Hesychio ἀκάνθης εἶδος: vide Σκολιός. Σκῶλος itidem, Eid. est ἀκάνθης εἶδος, παρὰ τὸ σκέλλω, τὸ ξηραίνω. Item, Σκώλοισι· δρεπάνοις· διὰ τὴν σκολιότητα: et, Σκολοῖς· δρεπάνοις.]

"Σκόλυμος, Cardui species," [Hesychio λάχανον ἄγριον ἀκανθῶδες,] "Hesiod. 'Εργ. (2, 200.) 'Ημος "δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ. Sed ita vocatur etiam Herba, "quæ alio nomine κυνόγλωσσον. Vide Diosc. et "Plin. 3, 16." [21 16. "Longus p. 15. Casaub. ad Athen. 146. Græv. Lectt. Hes. 578." Schæf. Mss. Schn. Ind. Theophr., Numenius Athenæi 369. Schn. Lex.] "Σκολυμῶδες φύλλον, Folium carduo "simile, Gaza ap. Theophr." [H. Pl. 9, 12, 2. "et ap. Athen. 2, 79." Boiss. Mss.]

[ΣΚΕΠΑΡΝΟΝ, vide p. 4933. Σκέπαρνος, Hippocr. 481, 48. 503, 15. "Cocchii Chir. p. 20. nott." Kall. Mss.] "'Ασκέπαρνος, A securi intactus, Securi "non politus, Non exasciatus, Plaut. Sic Schol. "quoque Soph. Œd. C. (101.) p. 274. κἀπὶ σεμνὸν "ἑζόμην βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον, exp. ἀτελέστατον, "* ἄξυστον, * ἄγλυφον, item generalius, οὐκ εἰργα-"σμένον, Non elaboratum." [Σκεπαρνίζω, p. 4934. * 'Αποσκεπαρνίζω, unde] "'Αποσκεπαρνισμὸς, Spe-"cies una fracturæ cranii, quam tertiam constituit "Gal., cum ipsum finditur, osque rumpitur, et a "reliquo osse discedit, sic ut in eo teli vestigium "relinquatur: hoc levi telo fit et acuto, quod inter-"dum summam partem, interdum alte os dividit,

" nonnunquam ita ut testam resolvat, perinde ac si " ascia ligni fragmentum abscindatur, præsertim si " ictus a latere fuerit. Ideoque a quadam similitu- " dine ἀποσκεπαρνισμὸν juniores appellarunt: siqui- " dem σκέπαρνον, Asciam significat. Gorr." [Soranus p. 44. Oribasius Cocchii p. 106, 11. * " Σκεπάρνιον, Dolabra, Montf. Palæogr. 405." Kall. Mss.]

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ, Circumspicio, Dispicio, Il. P. (652.) Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴκεν ἴδηαι Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, ubi annotat Eust. σκέπτεσθαι esse Circumspicere, et quod alibi dicit πάντοσε παπταίνειν, et τὼ ὄσσε φαεινὼ πάντοσε δινεῖν, quod in prosa dicitur περιβλέπειν. Itidem ap. Plat. Symp. Agathon ait, Παῖδες οὐ σκέψεσθε, καὶ, ἐὰν μέν τις τῶν ἐπιτηδείων ᾖ, καλεῖτε; Item Inviso, Viso, Visito, i. q. ἐπισκέπτομαι s. ἐπισκοπῶ. Cujus signif. exemplum habes infra in Κατασκηνῶ. Frequentius ad animum transfertur, itidemque significat Video, Speculor, etiam Considero, Perpendo, Dispicio. In quibus signiff. aliquando cum accus. construitur. Isæus, Ἡμέτερον γοῦν ἔργον τοῦτο σκέψασθαι, Nostrum jam erit officium hoc videre. Isocr. Busir. Enc. Σκέψαι δὲ κἀκεῖνο, καὶ δίελθε πρὸς σεαυτὸν, Considera et tecum perpende. Itidemque Thuc. 6, (38.) p. 211. πολλάκις ἐσκεψάμην, i. e. κατ' ἐμαυτὸν ἐπὶ συννοίας ἔσχον. Aliquando cum τί, aut ὅπως, Isocr. ad Nic. Σκεπτέον τί τῶν βασιλευόντων ἔργον ἐστὶ, Quod regum munus sit, videndum est. Sic Plato de LL. 1. Σκεψαμένη τί χρὴ χρῆσθαι τοῖς περιγινομένοις ἢ τοῖς ἐλλείπουσι, Reputans et considerans quid faciendum erit. Cum ὅπως junxit Isocr. Panath. Σκεπτέον εἶναι καὶ πρακτέον ὅπως ἀπάσας ἀπαλλάξουσι τῶν κακῶν τῶν παρόντων, Dispiciendum, et animo simul circumspiciendum, et reipsa efficiendum ut omnes præsentibus liberent malis. Aliquando cum περὶ jungitur, significatque vel Video vel Delibero, Consulto, Philo de Mundo, Σκεπτέον ἤδη καὶ περὶ ἀφθαρσίας, de immortalitate videndum, Herodian. 7, (10, 3.) Ἔδοξεν οὖν συνελθεῖν, καὶ περὶ τῶν πρακτέων σκέψασθαι, Convenire, ac de negotio toto deliberare: (11, 2.) Συνεληλύθεσαν γὰρ εἰς βουλευτήριον πάντες, σκεψάμενοι περὶ τῶν καθεστώτων. Pro Deliberare, Consultare, accipit et Schol. Thuc. 1, (107.) p. 34. Σκέψασθαι ὅτῳ τρόπῳ ἀσφαλέστατα διαπορεύσονται: exponens βουλεύσασθαι. Possis etiam reddere Dispicere, Inito consilio dispicere. Præteritum PASS. Ἔσκεμμαι et quæ ab eo formantur, modo act., modo pass. habent signif. Activam, cum de persona dicuntur. Dem. (9.) Εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἥκει τις, Hermog. Οὐκ ἐσκεμμένος ἥκει πρὸς τὰς λοιδορίας, Convitium fecit non ex industria, more, et oratione ad hoc meditata, ut Bud. vertit. Passivam autem, cum de re: ut idem Dem. Πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι ταῦτα καὶ ἐγνῶσθαι προσῆκε, Ista considerata et animo perpensa fuisse: (576.) Ὡς ἐσκεμμένα καὶ παρεσκευασμένα πάντα λέγω νῦν, Animo expensa et meditata. Sic Xen. Ἑλλ. 3, (3, 8.) Ἐσκεμμένα λέγειν ἡγήσατο αὐτόν. [" Ad Anton. Lib. 275. Verh., Valck. Phœn. p. 174. Ammon. 128. ad Herod. 689. Jacobs. Anth. 9, 496. ad Lucian. 1, 696. 792. Heyn. Hom. 7, 198. ad Dionys. H. 4, 2242. Σκέψασθε δὲ, Valck. ad Chrys. p. 7. Σκεψώμεθα μὴ — λανθάνῃ, Plato Lys. p. 35. Ἐσκεπται active, Gorg. p. 185. 187. Ἐσκεμμένα λέγειν, Xen. Ἑλλ. 159. Thiem." Schæf. Mss. Od. M. 241. Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα — καὶ μεθ' ἑταίρους. Arat. 11. ἐσκέψατο δ' εἰς ἐνιαυτὸν Ἀστέρας, Distinxit et ordinavit per annum totum. Callim. H. in Cer. 7. Ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο. Ἐσκεμμένος et ἠσκημένος conf., ad Greg. Cor. 536. " Σκέπτεσθαι, a Rhetoribus dicitur Meditari, Operam et studium adhibere in scribendo, quatenus oppositum est τὸ αὐτοσχεδιάζειν, σχεδιάζειν, E tempore dicere. Pro illo quoque dicunt τὸ ἐπιτηδεύειν, ἐκπονῆσαι λόγον: vide Philostr. V. S. 2. p. 565. et Gesn. ad Plin. Ep. 2, 3. p. 44." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] " Ἐσκεμμένος, Conside- " ratus, et ADV. Ἐσκεμμένως, Considerate, Circum- " specte. J. Poll. 6," [40. et 4, 23. Schol. Thuc. 3, 112. Gl. Prospecte.]

Σκέμμα, τὸ, Quod perpendimus, animo dispiciA mus. Aristot. Pol. 3, 11. Ὥστε τὸ σκέμμα σχεδὸν περὶ δυοῖν ἐστίν· ἓν μὲν, πότερον συμφέρει ταῖς πόλεσι στρατηγὸν ἀΐδιον εἶναι· ἓν δὲ, πότερον ἕνα συμφέρει κύριον εἶναι πάντων: De duobus fere dispiciendum et quærendum restat. Et e Chion. Ep. Περί τινος σκέμματος φροντίζοντι, pro In alicujus rei commentatione et speculatione occupato. Sic Lucian. (1, 739.) Σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων. Et dicitur hic σκέμμα, Res ad disquirendum proposita, ut et ap. Cic. 1. 7. Ep. ad Att. Et unum sit τῶν πολιτικωτάτων σκεμμάτων, veniendumne sit in consilium tyranni, si is aliqua de re bona deliberaturus sit. Alibi πρόβλημα et ζήτημα dicit. Et 8, 20. cum dixisset, Σκέμμα magnum: paulo post, Mira me ἀπορία torquet. Hes. σκέμμα exp. διάνοια. Potius signif. διανόημα, Cogitatum s. Cogitatio. [" Joseph. 1112, 45. Longin. (33, 1. 36, 4.)" Wakef. Mss.]

Σκεμμὸς, Id quod animo expendimus, Consilium, apud Suid. Τοὺς βασιλείους ἐμήνυον σκεμμοὺς, i. e. σκέψεις, βουλὰς, ut ipse exp.

B Σκέψις, ἡ, Contemplatio, Inspectio, Herodian. 5, (3, 18.) Μάλιστα γὰρ τῇ σκέψει ταύτῃ πιστεύουσιν Ἰταλιῶται, sc. extispiciis et ἡπατοσκοπίαις. Considerationem quoque et cogitationem significat, Plato (Critone 9.) Ἃς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περί τε χρημάτων ἀναλώσεως καὶ παίδων τροφῆς, μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα σκέμματα ᾖ τούτων τῶν πολλῶν, Quæ tu consideranda et dispicienda ais in pecuniis expendendis, alendisque liberis, non nobis, sed multitudini animadvertenda sint. Idem de LL. Σκέψιν πᾶσαν ποιήσασθαι, pro Diligentissime considerare et animo expendere. Item Commentatio, Tractatio, Aristot. Polit. 1. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικωτέρας ἐστὶ σκέψεως, Verum ista fortassis pervagatioris sunt commentationis, Bud. Sic Idem Eth. 1, 9. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἴσως ἄλλης ἂν εἴη σκέψεως οἰκειοτέρου: 4 de Cœlo, Διαπορήσαντες ὅσα πρὸς τὴν σκέψιν ταύτην διελεῖν ἀναγκαῖον, Disputantium in modum discutientes et pertractantes quæ ad hanc commentationem necessaria sunt. Item σκέψις προτίθεται aut ἐμπίπτει, Lucian. (1, 3.) Δευτέρας οὖν

C σκέψεως ἀρχὴ προετέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, Athen. 12. Ἐμπεσούσης δέ ποτε ἀπορίας καὶ σκέψεως περὶ ἐπιθυμιῶν, Cum dubitatio et quæstio s. disquisitio incidisset de cupiditatibus. Contra autem res aliqua in σκέψιν aliquam ἐμπίπτει, ut ap. Aristot. Polit. 2. Ἐμπίπτει δὲ εἰς ἄλλο πρόβλημα καὶ σκέψιν ἑτέραν, pro Alius et diversæ disquisitionis et commentationis est. || Deliberatio, Consultatio, Consilium, ut i. sit q. σκεμμὸς, Herodian. 4, (3, 21.) Διελύθη τὸ συνέδριον, ἥτε σκέψις ἀπεδοκιμάσθη, ubi Polit. Cuncti discessere improbato consilio. [" Σκ. περί τινος, Heind. ad Plat. Theæt. 397. Academiæ, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 22." Schæf. Mss.]

Σκεπτέον, Dispiciendum, Videndum, Considerandum, etiam Deliberandum, Consultandum. Vide Σκέπτομαι. [" Plato Alcib. 1. T. 2. p. 130. Athan. 1, 715. Orig. c. Cels. 245." Kall. Mss. " Man. Palæol. in Notit. Mss. 8, 343." Elberling. Mss.]

Σκεπτικὸς, Qui dispicere et disquirere ac considerare solet. Gell. 11, 5. Quos Pyrrhonios Philosophos

D vocamus, ii Græco cognomento σκεπτικοὶ appellantur. Id ferme significat quasi Quæsitores et consideratores: nihil enim decernunt, nihil constituunt; sed in quærendo semper considerandoque sunt, quidnam sit omnium rerum de quo decerni constituique possit. Et mox, Utrique enim, et Pyrrhonii et Academici, σκεπτικοὶ, ἐφεκτικοὶ, ἀπορητικοὶ dicuntur: quoniam utrique nihil affirmant, nihilque comprehendi posse putant. Vide et in Ἀπορητικὸς quæ e Diog. L. citavi. Lucian. (1, 567.) Σκεπτικὸς οὗτος, Scepticus hic est, s. Pyrrhoniæ sectæ. Et in Epigr. σκεπτικὸς Πύῤῥων, qui a Cicerone Opinator vocatur et Opiniosissimus: quia et ipse et sectatores ipsius nihil affirmabant, sed opinari se tantum dicebant, si quid affirmari posse videretur. Eaque secta σκεπτικὴ dicta fuit, quasi Quæsitrix et consideratrix.

[* Σκεπτὴρ, unde * Σκεπτήριος, Manetho 4, 165.]

Ἄσκεπτος, ὁ, ἡ, Inconsideratus, Non circumspectus, ὁ οὐκ ἐσκεμμένος, [Polyb. 2, 56, 2. 3, 21, 9.] Ἀσκέπτως, Non circumspecte, Inconsiderate, Incon-

sulto et temere. Affertur ex Aristot. Polit. Ἀσκεπτότερον τῷ χρόνῳ λέγειν, pro Tempora minus recte supputare. [Polyb. 5, 98, 2. 8, 2, 1. "Plato Charm. p. 72. Gorg. 187." Schæf. Mss. * "Ἀσκεπτοτέρως, Tzetz. Ch. 10, 443. Elberling. Mss. * "Ἀσκεπτὶ, Athan. c. Arian. 37. (1, 588.)" Kall. Mss. * Ἀσκεψία, Inconsiderantia, Incogitantia, Polyb. 2, 63, 5. * "Εὐσκεπτος, Plato Philebo p. 65." Wakef. Mss. * Πολύσκεπτος, Arat. 136.]

[* Σκεπτοσύνη, i. q. σκέψις, Timon Phlias. 23. * Σκεπτωρία, Deliberatio, Philemon Athenæi 170. nisi leg. σκευωρία.]

[* "Σκεπτεύω, Observo, Manetho 2, 94." Wakef. Mss.]

Σκοπὸς, ὁ, Speculator, Explorator, qui et κατάσκοπος composita voce: necnon Ὀπτὴρ, ut Latinis Visor. Od. (Π. 365.) Ἤματα μὲν σκοποὶ ἵζον ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας. Il. Ω. (799.) περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντη, Circumcirca sedebant omni e parte speculatores et exploratores. Itidem B. (792.) Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθώς: nam deligebantur exploratores, qui pernices essent: ut si forte ab hostibus visi essent, evadere tamen possent. Et Od. Δ. (524.) Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός. In prosa quoque frequenter usurpatur, Thuc. 8, (100.) p. 295. Σκοποὺς κατεστήσατο ἐν τῇ Λέσβῳ, Plut. Alcib. Σκοποὺς ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐκάθισε. Xen. K. Π. 6, (3, 1.) Διερευνητὰς καὶ σκοποὺς ἀεὶ ἀναβιβάζων ἐπὶ τὰ πρόσθεν εὐσκοπώτατα, Ἑλλ. 7, (2, 5.) Οἱ σκοποὶ ἐσήμαινον ἀπὸ τοῦ Τρικράνου ὡς πολεμίων ἐπιόντων. Rursum Thuc. 8, (103.) p. 296. Ψευσθέντες τῶν σκοπῶν. Item Insidiosus observator, Il. Σ. (523.) Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν, Δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο ἢ ἕλικας βοῦς, Insidiosi observatores hominum prætereuntium: [K. 324.] Item Observator i. e. Inspector, ut e Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Σκοπὸς τοῦ γινομένου, pro Rei spectator et observator. Necnon Inspector, i. e. ἐπιστάτης, Qui præfectus est aliquibus, ut videat quid agant, ἐπίσκοπος, ἐπόπτης. Od. X. 395. Telemachus ad Eurycleam, γρηῦ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν Δμωάων σκοπὸς ἐσσί. Ubi nota fem. quoque genus usurpari: quemadmodum ap. Theocr. 6, (10.) de cane, Ἅ τοι τᾶν ὀΐων ἕπεται σκοπὸς, Inspectrix et custos ovium: φύλαξ, ut Schol. exp. Sic Soph. (Aj. 945.) οἷοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποὶ, i. e. ἐπίσκοποι s. ἐπιστάται, Præsides et præfecti. Quemadmodum vero Theocr. l. c. pro Custode accepit, ita et Soph. Ant. (215.) p. 223. Ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων, i. e. φύλακες, Schol.: totum versum sic enarrans, μελέτω ὑμῖν ἡ φυλακὴ τῶν εἰρημένων. Possis etiam sic interpretari, Vos nunc diligenter inspicite ut fiant quæ dixi. Paulo post dicit τοῦ νεκροῦ ἐπίσκοποι, Inspectores defuncti Polynicis: qui sc. inspiciebant ne quis eum inhumaret. ‖ De σκοπὸς autem significante Scopum sagittariorum, infra seorsim. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 62. ad Corn. Nep. 39. Stav., Toup. Opusc. 1, 424. Lucian. 1, 57. 287. Jacobs. Anth. 6, 136. 7, 102. 8, 89. 133. 10, 186. Boiss. Philostr. 285. Heyn. Hom. 6, 14. 68. 103. Musgr. El. 97. Conf. c. σκότος, 546." Schæf. Mss. "Præses, Pind. 'O. 1, 86. (6, 101.)" Wakef. Mss.] UNDE Σκοπάρχης, SIVE Σκόπαρχος, ὁ, Speculatorum s. Exploratorum præfectus, Qui speculatoribus s. exploratoribus præest, Xen. K. Π. 6, (3, 6.) Ἐν τούτῳ δὲ παρῆν ἄλλος αὖ παρὰ τοῦ σκοπάρχου, Adveniebat alius ab exploratorum præfecto missus nuntius.

Σκοπὴ, ἡ, Specula, Lucian. (1, 769.) Δέον ἐξ ἀρχῆς, πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι. Sic Philo V. M. 1. Τὴν ἀδελφὴν τοῦ παιδὸς καθάπερ ἀπὸ σκοπῆς τὸν ἐνδοιασμὸν στοχασαμένην προσδραμεῖν, Pueri sororem tanquam de specula dubitationem auguratam, accurrisse. Vide et Πυρσεύεσθαι. J. Poll. σκοπὴν in theatri quoque partibus numerat, dicens eam πεποιῆσθαι τοῖς κατασκόποις ἢ τοῖς ἄλλοις, ὅσοι προσκοποῦσι. ‖ Actionem etiam ipsam speculandi s. Speculatum, significat, Lucian. (2, 40.) Ταῦτα δ' ἐφεστὼς ὁρᾷν αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν, Se vidisse, speculatum ab alta arbore. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 275. ad Lucian. 1, 288. ad Diod. S. 1, 294. 2, 331." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 727. Strabo 11. p. 376.]

Σκοπιὰ, et ION. Σκοπιὴ, ἡ, Specula, i. q. σκοπή. Exemplum ex Hom. in Σκοπὸς, ap. quem non semel occurrit, ut Il. Υ. (137.) καθεζόμεσθα κιόντες Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. Et Od. Ξ. (261.) Ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὴν ὤτρυνα νέεσθαι: K. (194.) Εἶδον γὰρ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών: Δ. (275.) ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος. Affertur et σκοπιὴν ἔχοντες [ex Herod. 5, 13.] pro Speculantes. Ubi potius pro Ipso speculatu accipitur, sicut et σκοπὴ paulo ante. Itidem et Θ. 302. Ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, εἶπέ τε μῦθον. Ubi Schol. exp. κατάσκοπος ἦν, Speculatorem agebat. Utuntur et prosæ Scriptores. Plut. (7, 258.) Ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς καθορᾷν. [Jambl. Adhort. 58. Nonn. D. 29, 228. Arat. 833. " Theocr. 1, 69. Voss Myth. Br. 1, 150. Valck. Hipp. p. 171. Zeun. ad Xen. K. Π. 275. ad Lucian. 1, 288. ad Herod. 377. ad Charit. 743. Musgr. El. 445. 447. Wakef. Phil. 467. Jacobs. Anth. 6, 423. Cattier. Gazoph. 54. ad Diod. S. 2, 331. Heyn. Hom. 6, 100. Σκοπιαὶ Περσέως, Musgr. Hel. 775. * "Σκοπιουργὸς, Bergler. ad Alciphr. 63." Schæf. Mss.] Σκοπιωρὸς, Custos speculæ, s. Qui e specula contemplatur aut explorat. [" Bergler. ad Alciphr. 63." Schæf. Mss. Philostr. 784.] Σκοπιωρέομαι, Speculor, Veluti ab alta specula prospiciens observo. Sed et σκοπιωροῦνται, Qui in insidiis collocati speculantur et observant, Xen. K. (9, 2.) de canum ductore venatum prodeunte, Τὰς μὲν κύνας δῆσαι ἄποθεν ἐκ τῆς ὕλης, αὐτὸν δὲ σκοπιωρεῖσθαι, Aristoph. Σφ. (361.) νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις Ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι Κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται, i. e. κατάσκοποι εἰσὶ, Hes. [" Jacobs. Exerc. 2, 84. ad Lucian. 1, 289." Schæf. Mss. Philostr. 784.] DERIV. INDE ET Σκοπιήτης, ὁ, Speculator, Explorator, i. q. σκοπιωρὸς, σκοπὸς, κατάσκοπος. Citatur ex Epigr. a Suida, Σοὶ τάδε, Πὰν σκοπιῆτα, παναιόλα δῶρα σύναιμοι Τρίζυγες ἐκ τρισσῆς θέντο λινοστασίης. Ubi Suidas exp. κατάσκοπε. [" Toup. Opusc. 1, 419. Jacobs. Anth. 9, 95. Rhian. 8. Antip. Sid. 17. Archias 7." Schæf. Mss.] Item VERB. Σκοπιάζω, Speculor i. q. σκοπιωροῦμαι, Od. K. (260.) δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον, Speculabar, E specula observabam, Il. K. (40.) Ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἶος ἐπελθών, Speculatum exploratumque quid hostes agerent. Hes. exp. κατασκοπεῖν. Pass. vox et ipsa activam habet signif. Theocr. (3, 26.) τὼς θύννως σκοπιάσδεται ὄλπις ὁ γριπεὺς, Speculatur thynnos, E thynnoscopeo observat et captat thynnos; solebant enim eos ex altis petris speculari, et si quieti subsisterent, figere. Apoll. Rh. 2, (918.) σκοπιάζετο νῆα, E specula observabat. Hes. σκοπιάζων exp. non solum σκεπτόμενος, (Suid. autem σκοπῶν, ἀποβλέπων,) sed etiam ἀποσκέπων, i. e. Obtegens, Operiens. [" Markl. Suppl. 158. Huschk. Anal. 280. Monum. Byz. 27. Epigr. adesp. 323. Heyn. Hom. 6, 15." Schæf. Mss. * Ἀποσκοπιάζω, Quint. Sm. 6, 114.] Dicitur ET Σκοπιάω, pro σκοπιάζω: et σκοπιῶμαι, unde σκοπιᾶσθαι, quod Eust. exp. ἐκ περιωπῆς τινὸς κατασκοπεῖν, E specula lustrare et observare. [Σκοπίασκον, Quint. Sm. 2, 6. Spitzner. de Versu Gr. Her. 209.] Διασκοπιῶμαι, pro simplici usurpat Hom. Il. K. (388.) Ἦ σ' Ἕκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα; [P. 252. " Heyn. Hom. 6, 15." Schæf. Mss. " Greg. Nyss. 3, 232." Wakef. Mss.]

DE Σκοπέω autem et Σκοπεύω infra seorsim, una cum σκοπὸς et σκόπελος. Nunc de quibusdam aliis e præt. med. derivatis: postea de verbis cum σκέπτομαι compositis.

Ἀλαοσκοπιὰ, ἡ, Cæca speculatio, ἡ τυφλὴ σκοπιά. Et sicut dicitur σκοπιὴν ἔχειν pro Speculari, veluti e specula observare, ita ἀλαοσκοπιὴν ἔχειν, q. d. Cæcis oculis speculari, i. e. κοιμᾶσθαι ἐν τῷ φυλάσσειν, Eust., ἀλαοσκοπιὴν esse dicens τὴν ματαίαν * κατασκόπευσιν. Il. K. (515.) Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων. Sic N. (10.) Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων ἐνοσίχθων, i. e. ἐπιμελῶς ἐσκόπει, Vigilibus oculis speculabatur. Annotat Suidas, Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε, dictum fuisse Proverbialiter pro οὐ τυφλῶς ἐσκοπίαζε. [" Wolf. ad Hesiod. p. 106. Heyn. Hom. 6,

100. 369. 547. Porson. Or. 1259. * Παλινσκοπιὰ, ibid." Schæf. Mss.]

Ἄσκοπος, ὁ, ἡ, Inconsideratus, Non circumspectus, Il. Ω. (157.) Οὔτε γὰρ ἔστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων. Itidem fortuna dici potest ἄσκοπος, Inconsiderata et cæca, ut et Plutus τυφλός. Plut. (6, 396.) e Theophrasto, Ἄσκοπος γὰρ ἡ τύχη, καὶ δεινὴ παρελέσθαι τὰ προπεπονημένα καὶ μεταῤῥίψαι τὴν δοκοῦσαν εὐημερίαν, οὐθένα καιρὸν ἔχουσα τακτόν. Alioqui pass. etiam signif. habet, accipiturque interdum pro eo, quem consideratione et disquisitione assequi non possumus, Mente et cogitatione imperceptus, Multus, Longus, Soph. Tr. (246.) p. 340. τὸν ἄσκοπον χρόνον ἡμερῶν ἀνήριθμον, Schol. τὸν πολὺν τοῦτον καὶ ἀνάριθμον χρόνον τῶν ἡμερῶν. Interdum inopinatus, Inexpectatus, ἀπροσδόκητος, * ἀπροόρατος: quomodo accipiunt ap. Soph. Aj. (21.) πρᾶγος ἄσκοπον Ἔχει περάνας, exponentes, Rem fecit necopinatam: ut et Triclinius accipit, pro ἀπροσδόκητον, ἀνέλπιστον: Hes. autem ἄθετον. Itidem ap. eund. Soph. El. (864.) p. 120. Ἄσκοπος ἀλώβα, Schol. exp. * ἀπροόρατος ὁ θάνατος. Necnon et Phil. (1111.) p. 421. ἀλλά μοι ἄσκοπα Κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενὸς, idem Schol. exp. ἀπροσδόκητα, ἃ οὐκ ἔστι προσκέψασθαι: annotans scribi etiam ἄψοφα. [" Heyn. Hom. 4, 385. 6, 631. 8, 591. 622. Lobeck. Aj. p. 224. 263. ad Charit. 551. Jacobs. Anth. 7, 64. 11, 77. Antip. Thess. 62. Brunck. Soph. 3, 503. Bibl. Crit. 3, 1. p. 72. Toup. Opusc. 1, 424." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 472. Choëph. 812.]

Adverbialiter PONUNTUR Ἄσκοπα ET Ἀσκόπως, pro Inconsiderate, Non circumspecte, Re non bene perpensa, J. Poll. 6. p. 51. Ἀστόχως, ἀσκόπως, ἀτυχῶς, * διημαρτημένως. Sic paulo ante, Ἄσκοπον, ἄστοχον, ἀτυχὲς, διημαρτημένον. E Luciano autem affertur, (2, 566.) Ἄσκοπα τετοξεύκαμεν, pro Nullo proposito scopo jaculati sumus. Nisi sit potius, Non bene assecuti scopum ad quem tendebamus.

[* " Βαθύσκοπος, Tzetz. Ch. 10, 295. (p. 188.)" Elberling. Mss.]

Εὔσκοπος, opp. præcedenti ἄσκοπος, Consideratus, Circumspectus, Providus. Bud. interpr. etiam Bene conjectans, Bene speculans. Passiva quoque signif. exp. Aptus videri. Ex Aristot. autem H. A. 9. εὔσκοπος τόπος, pro Opportunus locus. [" Bibl. Crit. 3, 1. p. 70. 72. Ilgen. Hymn. 376. Kuster. Aristoph. 209. Jacobs. Anim. 139. Anth. 9, 465. 11, 157. Heyn. Hom. 8, 591. Bast Lettre 193. Wakef. Herc. F. 498. Christod. Ecphr. 52." Schæf. Mss. Od. Α. 197. Il. Ω. 24. Xen. Κ. Π. 6, 3, 2. Herod. 5, 61. * Εὐσκόπως, Schol. Thuc. 1, 122. Philostr. 556. Εὐσκόπως εἶχε τῶν ἀποκρίσεων.]

Πάνσκοπος, Omnia speculans, cernens, Epigr. πάνσκοπον ὄμμα δίκης, Hesiod. Ἔργ. (1, 265.) Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας. Rursum in Epigr. πάνσκοπος Πὰν, qui et σκοπιήτης: nam montivagus e scopulis speculatur omnia. [" Julian. Æg. 48." Schæf. Mss.]

[* Πολυσκόπος, Ruhnk. ad H. in Cer. 62." Schæf. Mss. Dionys. H. 2. p. 273, 10.]

Τηλέσκοπος, Qui e longinquo videtur, Procul apparens, i. q. τηλεφανὴς, Hesiod. Θ. (566.) Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν. [" Wakef. Trach. 524. Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. Mss.] AT Τηλεσκόπος, Qui longe oculorum suorum aciem porrigit, Cernens quæ maximo etiam intervallo a se distant, ὁ πόῤῥω ὁρῶν, Hes.: Aristoph. N. (290.) ἐπιδώμεθα Τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν. Ubi nota passivæ signif. τηλέσκοπος scribi proparoxytonως: activæ autem, paroxytonως: SICUT Μετεωροσκόπος, ET Ἡπατοσκόπος, ET Σπλαγχνοσκόπος, ET Τερατοσκόπος, ac similia: licet accentus non itidem varietur in Ἄσκοπος, Εὔσκοπος, Πάνσκοπος, cum activa significatione usurpantur.

[* Ὑπόσκοπος, Hes. Ὑπόσκοπον χέρα. Αἰσχύλος. Ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες, οὕτω κελεύει σχηματίσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι· σχῆμα δέ ἐστιν ὀρχηστικὸν ὁ * Σκοπός. Cf. Sil. Ital. 13, 341. de Pane, Obtendensque manum—umbrato perlustrat pascua visu. Cf. Σκὼψ, Σκώπευμα, nott. ad Hes. et Schn. Lex. v. Σκέπτομαι.]

[* Ὠκυσκόπος, Celeriter videns, Anal. 2, 517.]

Ἀνασκέπτομαι, Considero diligenter, Accurate perpendo, sc. sursum deorsumque rem animo volutans; nam ἀνὰ vehementiam aliquam addit significationi simplicis verbi σκέπτομαι. [" Fischer. Descr. Lectt. 1795-6." Schæf. Mss. Plato Crat. 3, 825. Recognoscere, Repetere mente, Horat. Sat. 2, 4, 6.] " Ἀνασκεπτέον, Considerandum." [* Ἀνάσκεπτος, unde * " Ἀνασκέπτως, Anna C. 34." Elberling. Mss. * Ἀνασκοπὴ, Timon Phl. 24. Sext. Emp. adv. Math. 1, 53. * Ἐπανασκέπτομαι, Plato Theæt. 154.]

Ἀποσκέπτομαι, Ex alto speculor. Alii Visito. [Hippocr. 595. Ἀποσκεψάμενος ἐς τὴν χροιήν.] AT Ἀποσκέπτως affertur pro Inconsiderate, ἄπο σκοποῦ: estque forsan pro eo scr. ἀσκέπτως. ‖ Ἀποσκέπτομαι posset etiam significare Deprocul contemplor et speculor; atque inde DERIV. Ἀπόσκοπος, ὁ, ἡ, quod Hes. exp. ἄποθεν σκοπῶν, Eminus intuens, Procul speculans. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 326." Schæf. Mss. * " Ἀποσκεπτέον, Aristot. Polit. 8, 5." Kall. Mss.]

Διασκέπτομαι, Dispicio, Considero, Mecum perpendo, animoque disquiro et discepto, disputo, Lucian. (1, 569.) Ἐπέχω περὶ τούτου καὶ διασκέπτομαι: sc. an me emeris et pecuniam venditori penderis. Vide Σκεπτικός. Hes. διασκέπτεται, διαλογίζεται. ‖ Διασκέπτομαι exp. etiam Contemplor, Inspecto, Perspicio, Consulto, Delibero. [" Fischer. Descr. Lectt. 1796-7. p. 5. Lucian. 1, 482." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 687. Ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς.] " Διεσκεμμένως, Considerate, Circum-" specte, Prudenter, Xen." [Œc. 7, 18. Διασκεπτέον, Dispiciendum, Disquirendum et considerandum est, [Plato Tim. p. 51.] Διάσκεψις, ἡ, Consideratio, Disquisitio. Exp. etiam Contemplatio, Inspectio, Perspectio, necnon Deliberatio, Consultatio. [Plut. Timol. 38. Schol. Aristoph. Σφ. 539. Schol. Thuc. 3, 36. * Διασκέπτης, unde * Διασκεπτικὸς, J. Poll. 1, 178. * Διασκοπὴ, * Διάσκοπος, unde * Ἀδιάσκοπος, Schol. Æsch. Choëph. 814. * " Ἐπιδιασκέπτομαι, Insuper inquiro, Nemes. 30." Wakef. Mss. * " Προδιασκέπτομαι, Gal. Protr. c. 9. p. 28. Willet." Boiss. Mss.] Συνδιασκέπτομαι, Simul considero et disquiro, Greg. Naz. [" Philo J. 1, 515. Joseph. 238, 37." Wakef. Mss.]

Ἐπισκέπτομαι, Inviso, Visito, Herodian. 4, (2, 7.) Ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα, de Medicis: Invisentes ægrum. Sic Matth. 25, (36.) Ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με, Jac. 1, (27.) Ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν. ‖ Visito, in signif. quadam sacræ Scripturæ peculiari, pro Visito s. Inviso ad pœnas sumendas. Jerem. 5, (9.) Μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψομαι; Nunquid super iis non visitabo? Ubi annotat Hieron. Visitationem pro Pœna poni atque Suppliciis: juxta illud quod scriptum est, Visitabo in virga iniquitates eorum. ‖ Aspicio, Soph. (Aj. 354.) νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολὼν, pro Me nunc aspice. ‖ Inspicio, Contemplor, quo modo accipi potest locus ex Herodiano supra citatus, qui sic habet integer, Ἰατροί τε εἰσιόντες ἑκάστοτε προσίασι τῇ κλίνῃ, καὶ δῆθεν ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα, χαλεπώτερον ἔχειν ἀπαγγέλλουσι. Polit. certe sic vertit, Medici quotidie ad lectum accedunt, inspectumque ægrotum deterius se habere pronuntiant. Item Inspicio, Lustro, Recenseo, Num. 1, (3.) Σὺ καὶ Ἀαρὼν ἐπισκέψασθε αὐτούς: (44.) Αὕτη ἡ ἐπίσκεψις αὐτῶν, ἣν ἐπεσκέψατο Μωϋσῆς. Ibid. (18.) pass. voce simul ac signif. Ἐπεσκέπησαν κατὰ γενέσεις αὐτῶν καὶ πατριὰς αὐτῶν. Et Exod. 36. Ἐπεσκεμμένοι ἄνδρες, Viri recensiti. ‖ Pass. Ἐπισκεπῆναι, Requiri s. Desiderari in recensione: ἀνὴρ μὴ ἐπισκεπήθω, Vir non desideretur, Nullus sit qui non assit. Item, Πᾶς ὃς ἐὰν ἐπισκεπῇ, οὐ ζήσεται, Quicunque defuerit, non vivet. ‖ Considero, Animo expendo et dispicio, Video: unde identidem ap. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 4.) Ἐπισκεψώμεθα, Videamus: pro quo dicit etiam σκεψώμεθα, σκοπῶμεν, ἐννοῶμεν, ἐνθυμώμεθα. Affertur itidem ET Ἐπεσκεμμένος ex Eod. pro Cogitabundus. ‖ Disquiro et discepto mecum, Commentor, Bud. ap. Themist. Τοῦτο γὰρ ἀνεθέμεθα ἐπισκέψασθαι, Hactenus distulimus commentari et dis-

putare, Bud. 504. in Ἀνατίθημι. [" Ad Lucian. 1, 696. Bernard. Reliq. p. 20. Toup. ad Longin. 299. Heind. ad Plat. Theæt. 370. Ἐπεσκεμμένος, active, Philostr. 164. Boiss." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T., * Ἐπεσκεμμένως, Basil. 2, 552. Athan. 2, 419. " Theodor. Abbas in Lectt. Mosq. Matthæi 2. p. 37." Boiss. Mss.] " Ἐπισκεπτέον, Invisere oportet, s. " Inspicere, etc. sequendo significationes quæ verbo " ἐπισκέπτομαι dantur." [Longin. 7, 1. " Clem. Alex. 299. (Str. 1, 14. p. 351.) Philo de Mon. 1. p. 815." Kall. Mss.]

Ἐπίσκεψις, ἡ, Inspectio, Recensio quæ fit lustrando et inspiciendo, cujus signif. exemplum habes in Ἐπισκέπτομαι. Item Consideratio, Perpensio, Cogitatio. Exp. etiam Disputatio et disquisitio. [Xen. Ἀπ. 4, 6, 1. Œc. 8, 15. Schleusn. Lex. V. T. " Diod. S. 2, 270.: περί τινος, Heind. ad Plat. Theæt. 397." Schæf. Mss.]

[* Ἐπισκέπτης, Inspector, Aqu. Ezech. 23, 23. " Andr. Cr. 197." Kall. Mss. Explorator, Appian. 2, 428. Etym. M., Bekk. Anecd. 254. In Glossis exp. Salutigerulus.]

Ἐπισκοπὴ, ἡ, Inspectio, Munus inspiciendi, Munus τοῦ ἐπισκόπου, Act. 1, (20.) Τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος. Sic 1 ad Tim. 3, (2.) Εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, Si quis cupit fungi ἐπισκόπου munere. Item Visitatio: ea sc. qua Deus aliquem visitare dicitur ad pœnas ab eo sumendas; vel etiam ad opem ei ferendam, et misericordiam exhibendam: ut 1 Petr. 2, (12.) Ἵνα ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες, δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς, Ut e bonis operibus quæ spectarint, glorificent Deum die visitationis, i. e. quando illorum quoque Deus miserebitur: ut et Luc. in Cantico Annæ, et Luc. 7, (16.) Ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς λαὸν αὐτοῦ. Priore modo Synes. dicit ἐπισκοπὴ Θεοῦ, pro Animadversio divina in improbos: quemadmodum et Hesychio ἐπισκοπὴ est ἐκδίκησις. [" Toup. ad Longin. 290. Episcopatus, Valck. Phœn. p. 719." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccl.]

Ἐπίσκοπος, ὁ, Inspector, ἐπόπτης, ἔφορος, Plut. (Camillo 5.) Θεοὶ χρηστῶν ἐπίσκοποι καὶ πονηρῶν ἔργων, Recte factorum maleficiorumque inspectores: qualis et ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 265.) ὁ Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας, Epigr. πάνσκοπον ὄμμα δίκης. Sic itidem de diis, Il. Χ. (255.) Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. Itidem ap. Herodian. (7, 10, 6.) Ζεὺς μάρτυρ καὶ ἐπίσκοπος τῶν πραττομένων: et ap. Plut. (7, 206.) Ἡ ἐπίσκοπος Ἄρτεμις. Item Inspector, ἐπόπτης, ἔφορος, Qui rei alicui curandæ præfectus est, σκοπὸς Homero dicitur. Plut. Pericle, Πάντα διεῖπε, καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας, Omnia ipsi administrabat et curabat Phidias. Et rursum Idem in Hellen. Ἐπισκόποις ἐχρῶντο καὶ προβούλοις τῶν μεγίστων. Itidemque in Pand. ἐπίσκοποι, Qui præsunt pani et ceteris venalibus rebus. Sic et ruri erant ἐπίσκοποι Rei pecuariæ et totius rei familiaris, sc. ὄντες οἱ δεσποτῶν ὀφθαλμοί. Itidemque sacri gregis ἐπίσκοποι, s. ἐπιστάται καὶ ἐπόπται τοῦ ποιμνίου, sc. οἱ τῶν ψυχῶν ποιμένες, Qui verbo et gubernationi præerant, quique quasi inspectores et speculatores in doctrinam et mores commissi gregis inquirebant; eoque nomine interdum intelligebantur etiam presbyteri, non tantum pastores et doctores: donec postea peculiariter ἐπίσκοποι dici cœpere, Qui politiæ causa ceteris fratribus in cœtu præerant: προεστῶτας Justinus appellat. Ep. ad Philipp. 1, (1.) Τοῖς ἁγίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τοῖς οὖσιν ἐν Φιλίπποις, σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις. Arrian. (Ind. 12, 5.) tradit ap. Indos ἐπισκόπων munus fuisse, videre quid in quaque regione fieret, ut cognita ad reges vel magistratus referrent. Tales erant οἱ βασιλέως ὀφθαλμοὶ ap. Persas. In Attica magistratus etiam quidam ἐπισκόπου nomine vocabatur, Prætor sc. qui mittebatur ad jus dicendum in ea oppida quæ sub imperio et ditione Atheniensium erant: ἁρμοστὰς vocabant Lacones. Testatur Schol. Aristoph. Ὄρν. (1023.) Οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ἐπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι, ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς ἔλεγον. Utitur autem Aristoph. l. c. uti dixi, ubi Ἐπίσκοπος ait, Ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κυάμῳ λαχὼν, Ἐς τὰς νεφελοκοκκυγίας, Communi omnium suffragio electus ἐπίσκοπος venio huc, ut inspector et administrator nephelococcygiarum sim. Rursum Plut. Numa (9.) dicit summum pontificem ap. Romanos fuisse etiam τῶν παρθένων ἱερῶν ἐπίσκοπον, ubi Custodem malunt interpretari. Homeri certe Schol. Il. Ω. (729.,) ubi Hectorem interfectum deplorans Priamus ait, ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, sc. urbis Trojanæ, ὅστε μιν αὐτὴν Ῥύσκευ, exp. φύλαξ: ut dicat Priamus, Periisti custos urbis, qui ipsam tutari tuo robore et fortitudine solebas. Itidemque Hesychio ἐπίσκοπος est φύλαξ, βασιλεύς. Similiter pro Custode et Inspectore accipitur in his versibus ap. Schol. Eur. Καί οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἴει κρατερόν τε μέγαν τε, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ἀκάματον δέ οἱ ὦρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος Πίπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν. Apud Hes. LEGITUR ETIAM, Ἐπίσκοος, ἐπίσκοπος. [" Ad Charit. 743. Wakef. Eum. 520. 743. 906. S. Cr. 4, 26. Abresch. Æsch. 2, 80. Jacobs. Anim. 251. Anth. 11, 326. Heyn. Hom. 6, 14. 71. 8, 745. Brunck. Aristoph. 2, 178. Casaub. ad Inscr. Herod. 348. Cren., Valck. Hipp. p. 178. ad Diod. S. 1, 154. Musgr. in Theocr. Warton. 2. p. 411. Ἐπίσκοπος, ἡ, Lentul. Gætul. 1. Philippus 26. Jacobs. Anth. 9, 343. Ἐπίσκ. διστῶν, Musgr. Cycl. 86. (Theocr. 24, 105.)" Schæf. Mss. " Appian. 1, 708." Wakef. Mss. Suicer. Thes. Eccl.]

INDE Ἀλλοτριοεπίσκοπος, Alienarum rerum inspector: ut οἱ πολυπράγμονες, Qui alienis negotiis curandis inspiciendisque se immiscent, sua interim negligentes. Utitur Petr. 1 Ep. 4, (15.) ubi quidam accipiunt pro Avidus rerum alienarum inspector, Qui alienas res inspicit, earumque sibi acquirendarum desiderio stimulatur: alii pro Alienorum peccatorum nimis anxius censor, suorum autem neglector: ut qui in alienorum vitiorum observatione acutum cernit, in suorum vero cæcutit et connivet: de quo vitio vide Plut. quendam locum in Ὀξυδερκέω citatum. [" Quid proprie sit h. v., colligitur e versione in linguam vulgarem, quæ ap. Apostolum interpretatur, ὁ ποῦ φροντίζων τὰ πράγματα τῶν ἄλλων, Qui res aliorum curat: et clarius adhuc ex Œcum. 163. Ἀλλοτριοεπίσκοπος ὁ τὰ ἀλλότρια περιεργαζόμενος, ἵνα ἀφορμὴν λοιδορίας ἔχῃ· τοῦτο δὲ μιαρᾶς, καὶ πανούργου, καὶ κακούργου, καὶ ῥᾳδίας καὶ πρὸς πᾶν ἑτοίμης κακὸν ψυχῆς. Est ergo Rerum alienarum inspector, et ex antecedenti, Alienis rebus inhians, qualis est, qui alieno se muneri ingerit. Nomen hoc, inquit Calvinus, videtur mihi Alieni cupidos designare: nam qui ad rapinas vel fraudes inhiant, limis oculis in res alienas inquirunt. Ascribam etiam Bullingeri nostri verba: Illud etiam annotandum, ἀλλοτριοεπίσκοπος compositam esse vocem, et ad verbum significare Alienarum rerum inspectorem. Erasm. Paraphr. exposuit Curiosum eorum quæ nihil ad nos pertineant. Cujusmodi sunt seditiosi, malarum artium inventores, veteratores, rapaces, et si quid aliud est hujus generis. Pro Eo, qui alienum temere invadit munus, accipitur a Dionysio Areop. Ep. 8. p. 783. Dicit τὰ ὑπὲρ ἀξίαν non esse tentanda, etiamsi εἰκότα videantur: et subjicit, Τί γὰρ ἄτοπον Ὀζίας ἐποίει, θυμιῶν τῷ Θεῷ; Τί δὲ ὁ Σαοὺλ θύων; Τί δὲ οἱ τυραννικοὶ δαίμονες, ἀληθῶς θεολογοῦντες τὸν Ἰησοῦν; Ἀλλ' ἐκκήρυκτος τῇ θεολογίᾳ πᾶς ὁ ἀλλοτριοεπίσκοπος, καὶ ἕκαστος ἐν τῇ τάξει τῆς λειτουργίας, αὐτοῦ ἔσται, κ. τ. λ. Quid enim absurdi Ozias fecit, cum incensum Deo obtulit? Quid Saul, dum sacrificavit? Quid truculenti dæmones, cum Jesum Dei Filium verissime prædicarunt? Verum in Theologia ejiciendus omnis qui aliena spectat, vel, qui alienis inhiat, sed quilibet ordinis sui ministeriis vacabit." Suicer. Thes. Eccl. * " Ἀνεπίσκοπος, Qui sine providentia gubernatur, Euseb. Hist. Eccl. 8, 1. p. 292." Kall. Mss. * Ἀντεπίσκοπος, Greg. Naz. 2. p. 8. * Αὐτοεπίσκοπος, Cyrill. in Jo. 2, 2. p. 165.] ITEM Πανεπίσκοπος, Omnium rerum inspector, Omnia oculis suis lustrans, i. q. πάνσκοπος et παντόπτης, Epith. Dei ap. Dionys. Areop. (100.) itemque in Epigr. [Anal. 2, 168.

Manetho 4, 30.] "Παντεπίσκοπον dicitur τὸ ἅγιον "πνεῦμα" Greg. Or. 2., quod omnia inspiciat et "moderetur," [" Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 105. * Πρωτεπίσκοπος Εὐρίπου, Montf. Palæogr. 44. * Συνεπίσκοπος, Athan. 1, 444. 567." Kall. Mss. * Ἐπισκοπικὸς, Sozomenus 5, 16. p. 68. γράμματα. * Ἐπισκοπικῶς, Athan. 1, 138. 573.] Præterea inde est VERB. Ἐπισκοπεύω, Episcopus sum, Episcopi munere fungor: peculiariter intelligendo de sacri gregis episcopo, s. inspectore et curatore: ut ap. Comment. Dionys. Areop. Τὸν μακάριον Κλήμεντα, τὸν καὶ ἐν Ῥώμῃ τρίτον ἀπὸ τοῦ Πέτρου ἐπισκοπεύσαντα. [" Nicet. Annal. 21, 6. p. 400." Lobeck. Phryn. 591.] Ἐπισκοπεῖον, τὸ, Domicilium τοῦ ἐπισκόπου, Habitatio episcopi, [Conc. Nicæn. 2. Can. 9. Balsamon p. 509. * Ἐπισκοπειανὸς, Idem ad Can. 58. Concilii Carthag. 676.]

Ἀνεπίσκεπτος, exp. Inconsideratus, Inexplicatus; afferturque e Xen. (Ἀπ. 2, 4, 3.) Οὐδὲν ἐᾷν ἀνεπίσκεπτον: quod si de re ad disputandum proposita dicitur, significabit, Nihil prætermittere quod diligenti disquisitione et commentatione non expenderis; sin de re gerenda, Nihil omittere quod non inspexeris et curaveris. [" Hippocr. in var. lect. ad c. 2. de Prisca Medicina." Boiss. Mss. " Non destitutus, Euseb. Hist. Eccl. 5, 3." Mendham. Mss. Polyb. 22, 9, 5.] UNDE Ἀνεπισκέπτως, quod itidem exp. Inconsiderate, Inexplorate. [Herod. 2, 45. * Ἀνεπισκεψία, Aristot. Post. Analyt. 1, 18. * Ἀνεπισκέπτομαι, Gl. Reviso. * " Προεπισκέπτομαι, Prius considero, Strabo 8. p. 536. Euseb. D. E. 204." Wakef. Mss. * Προσεπισκέπτομαι, Gal. Comm. in Epid. 6. T. 5. p. 446, 13. Bas.] Συνεπισκέπτομαι, Una inspicio, lustro et recenseo. Unde pass. voce simul ac signif. Num. 1, (47.) Οἱ δὲ Λευῖται ἐκ τῆς φυλῆς πατρίας αὐτῶν οὐ συνεπεσκέπησαν ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, Non una censi sunt, cum nomina ceterorum filiorum Israëlis recenserentur. || Una considero et dispicio, Plato Apol. [15. " Philo J. 1, 155. Joseph. 484, 42." Wakef. Mss.]

Κατασκέπτομαι, Speculor, i. q. σκοπιωροῦμαι et σκοπιάζω, Xen. K. Π. 7, (1, 19.) Ἔδοξεν αὐτῷ ἀναβῆναι ἐπὶ πύργον τινὰ, κατασκέψασθαι εἴ πη καὶ ἄλλο τι μένοι τῶν πολεμίων καὶ μάχοιτο, Ut specularetur e turri, E turri in terram despiciens specularetur, ad exprimendum κατά. Sic utitur et Plut. Solone. [* Κατάσκεψις, Strabo 6 p. 402. " Bibl. Crit. 3, 1. p. 105." Schæf. Mss. * Κατασκεπτὸς, unde * " Ἀκατάσκεπτος, * Ἀκατασκέπτως. Utramque vocem, a Lexicographis omissam, usurpat Cyr. Alex. Ἀκατάσκεπτος est Inconsideratus, Glaph. in Exod. 1. 3. p. 333. Οἱ νόμον οὐκ ἔχοντες εἰς ἐπικουρίαν, τυφλοῖς καὶ ἀκατασκέπτοις θελημάτων τροπαῖς πρὸς πᾶν ὁτιοῦν ἀποφέρονται, Qui nullum a Lege auxilium habent, cæco quodam et effreni voluntatis impetu ad quævis feruntur. Et 1 adv. Jul. p. 22. ad verba Dei, Faciamus hominem, dicit, Deum propterea ita esse locutum, ut ostenderetur, οὐκ ἀκατάσκεπτον τὴν τοῦ ἀνθρώπου κατασκευὴν γενέσθαι, μονονουχὶ δὲ καὶ * προβουλίοις τετιμημένην, Non absque prævia consultatione creationem fuisse susceptam, imo quasi præviis consultationibus decoratam. Ἀκατασκέπτως, Inconsiderate, Glaph. in Num. p. 409. de Judæis, Ἀκατασκέπτως ἰόντες ἐπὶ τὸ ἡδὺ μᾶλλον, ἢ τὸ συμφέρον, Inconsiderate ea potius amplectentes, quæ suavia sunt, quam quæ utilia." Suicer. Thes. Eccl. * Εὐκατάσκεπτος, Cod. Med. Hippocr. 772. quod verum Schneidero videtur: vulgo * Εὐκατάσκηπτος.]

Κατασκοπὴ, ἡ, Speculatio, i. q. σκοπὴ, Xen. K. Π. 6, (2, 5.) Οὓς ἐπεπόμφει Κῦρος ἐπὶ κατασκοπῇ, Quos speculatum miserat. Sic Philo V. M. 1. Ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐξῄεσαν, Exploratum exibant. Item κατασκοπὴν ἔχειν, ut Hom. dicit σκοπιὴν ἔχειν, pro σκοπιάζειν, σκοπιωρεῖσθαι, κατασκέπτεσθαι, Speculari et explorare. Plut. Fab. Οὐ δι' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτὸς κατασκοπὴν ἔχων πρὸ τοῦ χάρακος. Thuc. vero 6, (34.) p. 209. dicit, Κατασκοπαῖς χρωμένοις ὁπόσοι τε ἐσμὲν καὶ ἐν ᾧ χωρίῳ, Per visores explorantes quot simus et quo in loco: accipiens κατασκοπαῖς χρωμένους pro κατασκοπεύοντας. Exp. etiam Specula, sicut σκοπὴ et σκοπιά: nullum tamen ejus signif. affertur exemplum. [" Ad Thom. M. 127. 509. ad Charit. 230. 262." Schæf. Mss.]

Κατάσκοπος, ὁ, Speculator, Visor, i. q. σκοπὸς, σκοπιήτης, σκοπιωρὸς, ὀπτὴρ, Athen. 6, Ὠτακουστοῦσι, κατασκόπων ἔχοντες τάξιν, ubi nota κατασκόπους fuisse non solum ὀφθαλμοὺς, sed etiam ὦτα suorum dominorum: ut Anaxinous ille ap. Dem. (273.) Ὃς ἐκρίθη εἶναι κατάσκοπος παρὰ Φιλίππου. Xen. K. Π. 6, (1, 18.) Κατάσκοπον πέμψαι ἐπὶ Λυδίας, καὶ μαθεῖν ὅ, τι πράσσει ὁ Ἀσσύριος, Thuc. 8, (6.) p. 266. Κατάσκοπον ἐς τὴν Χίον πέμψαντες. Itidemque Plut. de Def. Orac. Τοῖς τοιούτοις εἰσέπεμψεν ἀπελεύθερον, οἷον εἰς πολεμίων, κατάσκοπον ἐνσκευάσας, Libertum, ut in hostium regionem, speculatoris ornatu mittit. Latini quoque hac voce utuntur: ut Hirt. Literis per catascopum missis. Bud. interpr. Emissarius ap. Aristot. Polit. 5. [" Thom. M. 653. Casaub. ad Athen. 138. ad Herod. 51." Schæf. Mss. * Ἀκατάσκοπος, Inconsideratus, Qui nihil explorat, Cyrill. Alex. adv. Nestor. 2. p. 47. " Clem. Alex. 256." Kall. Mss. * Ἀκατασκόπως, Gl. Inexplorato.]

Κατασκοπικὸς, Speculatorius, Exploratorius: πλοῖον, Exploratoria navis, quam Cicero 5 Ep. ad Att. VOCAT Κατασκόπιον. Tales sunt οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι, Polybio: νῆες πρόπλοι ap. Thuc., et πρωτόπλοι ap. Xen., i. e. Naves quæ explorandi causa præmittuntur: Liv. Inde duæ Massiliensium speculatoriæ præmissæ retulerunt classem Punicam stare in ostio fluminis; et Polyb. 3, (95, 6.) Κατασκεψομένας δύο ναῦς ταχυπλοούσας Μασσαλιωτικάς. Cæsar Speculatoria navigia vocat, supra in Σκάφη. Vide et Bayfium. [* " Κατασκόπιος, Valck. Hipp. p. 166." Schæf. Mss. * Κατασκοπὶς, Gl. Prosumia.]

Addi his potest VERBUM Κατασκοπεύω, Exploro, Speculor, 1 Macc. Ἀπέστειλεν κατασκοπεύειν τὴν παρεμβολὴν αὐτῶν, [Exod. 2, 4. Jos. 2, 1. * Κατασκόπευσις, Eust. Il. A. p. 52, 37.]

Προκατασκέπτομαι, Præmissus speculor s. exploro, Herod. 8, (23.) Νῆας δὲ ταχείας ἀπέστειλαν προκατασκεψομένας, [vulgo προκατοψομένας,] Quæ præirent et specularentur, præeuntes specularentur, [" Arrian. 29." Wakef. Mss.]

[* " Παρασκέπτομαι, Arat. 76. Schol. Il. Π. 361." Wakef. Mss.]

Περισκέπτομαι, Circumspicio, Considero. UNDE Περιεσκεμμένος, Circumspectus, Consideratus, Cautus: tam de re aliqua, quam de homine. Lucian. (2, 67.) Ἔπαινοι ἢ ψόγοι πάνυ πεφεισμένοι καὶ περιεσκεμμένοι, Parci et circumspecti: ut Quint. Modeste tamen et circumspecto judicio de tantis viris pronuntiandum est. Greg. Naz. Οἱ δ' αὐτοί μοι δοκοῦσι ῥᾳδίως ἂν καὶ τὸν ἀνδρεῖον καλέσαι θρασὺν, καὶ δειλὸν τὸν περιεσκεμμένον. [" Valck. Diatr. 193. Steph. Dial. 53." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 630." Wakef. Mss. Arat. 199.] Ab hoc autem participio fit ADV. Περιεσκεμμένως, Circumspecte, Considerate, Caute et prudenter, Greg. Naz. de Homine: et Auctor Axiochi (365.) Οὐκ ἐπιλογιῇ τὴν φύσιν περιεσκεμμένως; Circumspecte et prudenter naturam considerabis? [Gl. Accurate, Diligenter, Considerate. * Περίσκεψις, Schol. Æsch. Pr. 435. Schol. Thuc. 4, 86.] Περίσκεπτος, ὁ, ἡ, Qui circumcirca lustrari oculis potest, E quo subjecta lustrari oculis circumquaque possunt, Unde licet circumquaque prospicere, i. e. Excelsus, Æditus, Altus. Od. A. (426.) ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς Ὑψηλὸς δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. [Dionys. H. de C. VV. 426. Schæf. "Jacobs. Anth. 6, 347. 7, 284. 8, 3." Schæf. Mss. Arat. 213.] Ἀπερίσκεπτος, Non circumspectus, Inconsideratus, Thuc. 4, (108.) p. 156. Ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ διδόναι (ἑαυτοὺς,) Niti spe stulta et improvida: Ovid. Inanes spes agitare. Ἀπερισκέπτως, Inconsiderate, Non circumspecte et caute, Imprudenter, Synes. Ep. 143. Ἐν οὐκ εἰδόσιν οὐδὲν ἀναδυομένη, καὶ πάντα ἀ. τολμῶσα, Omnia inconsiderate audens. Apud Herodian. l. 1. præf. Οὐκ ἀ. καὶ ῥᾳθύμως λεκτέον, Polit. vertit, Non citra animadversionem supinaque fiducia nobis dicendum est. [" For-

tuito, Euseb. V. C. 2, 16. Sozom. Hist. Eccl. 7, 13." Mendham. Mss. Ἀπερισκεπτότερον, Thuc. 6, 65. * Ἀπερισκεψία, Schol. Aristoph. Θ. 409. 535. * Περίσκοπος, Phav. 101. Falsa lectio in Dionys. Epit. 17, 11.]

Προσκέπτομαι, Prospicio, Prius considero: alii tamen simpliciter, Considero: ut ex Herod. (7, 177.) Προσκέπτομαι πάντα, Omnia rimor et considero. Item, (7, 10.) Προσκεψάμενος ἐπὶ σεωϋτῷ, Re ap. teipsum considerata. Utitur et Thuc. 8, (66.) p. 283. sed passiva signif. Ἀλλὰ καὶ οἱ λέγοντες ἐκ τούτων ἦσαν, καὶ τὰ ῥηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προὐσκέπτετο, Præmeditati ad dicendum venerant, Considerata et præmeditata ab eis erant, quæ in medium afferebant. [Aristoph. Ἱππ. 154. " Brunck. Andr. 256. Musgr. ibid. Antefero, Valck. Phœn. p. 174. Musgr. p. 196. Beck. ibid." Schæf. Mss. * Πρόσκεπτος, unde] Ἀπρόσκεπτος, Improvisus, Inconsideratus, [Xen. A. 13, 7. Jambl. V. P. 426. " Εὐεξαπάτητος ἕκαστος, ἐν οἷς ἀπρόσκεπτος, Gal. Protr." Gataker. Mss.] Ἀπροσκέπτως, Inconsiderate, Athen. (238.) Ταῦτα ἀ. ποιεῖν. [* Προσκοπή, Speculatio, Thuc. 1, (116.) Ἐς προσκοπὴν τῶν Φοινισσῶν νεῶν οἰχόμεναι.] Πρόσκοπος, Speculator s. Explorator qui præmitti solet, Emissarius. Suidas προσκόπων exp. προφυλάκων, h. l. subjungens, Ὁ δὲ Τραϊανὸς τινὰς ἀγγελίας ψευδεῖς διὰ τῶν προσκόπων ἀεὶ καθιεὶς, Semper falsos quosdam rumores per speculatores a se præmissos disseminans. [Xen. K. Π. 5, 2, 3. A. 12, 6. Σύνεσις πρόσκοπος, Pind. ap. Schol. ad N. 7, 87. * " Ἀπρόσκοπος, Improvisus, Inopinatus, i. q. ἀπροσδόκητος, Sir. 32, 22. ὁδῷ ἀ. sec. Vat. h. e. Via non explorata. 3 Macc. 3, 8. Ταραχὴν ἀπροσδόκητον καὶ συνδρομὰς ἀπροσκόπους γενομένας. Æsch. Eum. 105. μοῖρα ἀπρόσκοπος." Schleusn. Lex. V. T.] " Ἀπροσκοπέω, Sum ἀπρόσκοπος et improvidus, inconsultus et inconsideratus, Rerum eventus non prævideo, μὴ προορῶ, Hes. " Posset poni etiam pro Non impingo s. offendo, ab " ἀπρόσκοπος signif. * ἀσκανδάλιστος, Hes. Suid." [* Προσκοπεύω, Prospicio, Provideo, Symm. Job. 15, 22. Lobeck. Phryn. 592. " Democ. 17." Wakef. Mss.]

[* Συσκέπτομαι, Gl. Delibero. Una considero, Herodian. 1, 17, 15. Jambl. Protr. 21. p. 156. Symm. Ps. 2, 2. * " Συσκεπτέον, Plato Soph. c. 3." Boiss. Mss. * Σύσκεμμα, Eust. Od. A. p. 38, 48. * Σύσκεψις, Consilium, Symm. Ps. 62, 3.]

[* Ὑποσκέπτομαι, Hippocr. 44, 38. 45. 46. 99. 102. " Corai. Mus. Ox. 2. p. 7." Schæf. Mss.]

Σκοπέω, Speculor, Contemplor, Intueor. Qua signif. pass. quoque vox accipitur: ut ap. Soph. Œd. T. (965.) p. 193. τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν ἢ τοὺς ἄνω Κλάζοντας ὄρνις; Speculetur et contempletur aves in aëre clangentes, i. e. inspiciat avium volatus et garritus, clangoresque observet ac consideret, ut futura ex iis auguretur: more τῶν οἰωνοσκόπων s. ὀρνιθοσκόπων, qui et οἰωνομάντεις et ὀρνεομάντεις nominantur. Referri huc potest, quod e Plat. Phædro affertur, Ὥσπερ δι' εἱργμοῦ σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα. Significat etiam Video: unde ap. Suid. Σκοπῶν, βλέπων: et ap. Hes. Σκοπεῖσθαι, ὁρᾶσθαι. Item Video, Observo, Considero, Soph. Œd. T. (952.) Ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων Τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα, Audiensque observa quo tendant oracula, Vide et considera ut evenerint quæ oraculo prædicta fuerant. Itidem pro Video, s. Dispicio mecum, Considero, Perpendo mecum, Animo agito et voluto, accipitur sequente particula τί aut ὅπως: ut Isocr. Panath. Σκοποῦμαι τίνα τρόπον διαλεχθῶ περὶ αὐτῶν. Dem. Philipp. 3. Οὐχ ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων σκοπῶν, Non considerans secumque dispiciens quomodo Græcorum res incolumes serventur. Itidem sequente περὶ cum suo gen. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Καθ' ἓν δὲ ἕκαστον περὶ τούτων σκοπῶν, γνώσῃ ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, Unumquodque seorsim considerans animoque volutans, cognosces vera me dixisse. Cum accus. quoque in eadem signif. construitur, Thuc. 5, (42.) p. 179. Τά τε ἄλλα ἐσκόπουν ὅσα ἐξελελοίπεσαν τῆς συνθήκης, Schol., ἐπιμελῶς ἀνελογίζοντο, Accurate velut ad calculum revocatis rationibus considerabant. Σκοπῶ sequente πρὸς significat Respicio, Xen. K. Π. 1, (6, 8.) p. 16. Καὶ νῦν γε ταὐτά μοι δοκεῖ ταῦτα, ὅταν πρὸς αὐτὸ τὸ ἄρχειν σκοπῶν λογίζωμαι: mox dicit, Πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἰδών. Sic Ἱππαρχ. (9, 1.) Δεῖ πρὸς τὸ παριστάμενον σκοποῦντα, τὸ ξυμφέρον ἐκπονεῖν, Respicere ad rem præsentem, indeque efficere quod in rem esse videatur, Re præsente considerata et animo perpensa. Sequente μὴ, significat rursum Video, Prospicio, Caveo, Dem. Σκόπει μὴ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσηται, Vide, Cave, Provide ne se his noxæ eximat, i. e. Fortasse sese noxæ eximet, Bud. Idem Bud. ap. Greg. Naz. p. 256. Σκοπῶ δὲ εἰ μὴ κἀντεῦθέν μοι πᾶσα ἡ περὶ τὸν βίον ἀνωμαλία καὶ δυσκολία συνέπεσε, interpr. Vereor ne, Considero num. Exp. etiam Exploro, Indago, Quæro: necnon Delibero. [" Valck. Hipp. p. 168. Diatr. 260. ad Herod. p. 5. Brunck. Œd. T. 286. Xen. Mem. 1, 11, 12. (ubi v. Zeun. de constr.,) Soph. Trach. 296. Wakef. 298. ad Dionys. H. 5, 17. Diod. S. 2, 434. Σκοπῶ, Σκοποῦμαι, ad Xen. Mem. 2, 5, 2. Valck. Phœn. p. 174. Steph. Dial. 65. Brunck. Aristoph. 2, 14. Schneid. ad Xen. Hier. 258. De constr. simplicis et compp., Brunck. ad Eur. Bacch. 1298. Σκοπεῖσθαι et διανοεῖσθαι conf., ad Lucian. 2, 190. Σκόπει δὲ, Valck. ad Chrys. p. 7. Σκοπέω τινὸς, Heind. ad Plat. Apol. p. x.: περί τινός τι, Xen. Mem. 1, 1, 15. Σκοπούμενοι σκοποῦμεν, ad Diod. S. 1, 717." Schæf. Mss. Conf. c. νοέω, ad Greg. Cor. 857.: cum σκοπεύω, ibid. ad Dionys. H. de C. VV. 40. * Σκοπητέον, Eust. Il. A. p. 32, 16. 93, 45. 1064, 9. " Kuster. Aristoph. 16." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Str. 6, 8. p. 773, 35." Wakef. Mss. " Artemid. 1, 2. Timarion in Notit. Mss. 9, 229." Elberling. Mss.]

Item Σκοπεύω significat Speculor, Intueor, Basil. Οὐδὲν ἠμελημένον παρὰ Θεοῦ· πάντα σκοπεύει ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμός: Omnia speculatur et cernit, inspicit: unde πάνσκοπος, πανεπίσκοπος et παντόπτης nominatur. Similem autem huic Basilii locum de Argo vide in Ἐπίσκοπος. Ex 1 Reg. 4, (13.) Σκοπεύων τὴν ὁδὸν, pro Viam considerans. Hes. σκοπεύει exp. ἰχνεύει, ἐπιτηρεῖ. [Xen. Ἱππαρχ. 7, 6. " Ad Herod. p. 5. Diod. S. 1, 192. ad Dionys. H. 5, 17." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 591. * Σκόπευμα, 613. Interpr. ad Hes. vv. Σκωπευμάτων, Ὑπόσκοπον. " Eust. Il. 726, 33." Wakef. Mss. * Σκόπευσις, Speculatio, Aqu. Hos. 5, 1. * Σκοπευτὴς, Speculator, Isai. 56, 10. Jerem. 8, 17. " Basil. Epp. 79. 142. Eust. 810. 1679." Lobeck. Phryn. 592. * Σκοπευτικὸς, Orig. 2, 717. * Σκοπευτὴρ, * Σκοπευτήριος, unde * Σκοπευτήριον, Specula, Euseb. in Cantic. p. 11. Ed. Meurs. " Valck. Phœn. p. 641." Schæf. Mss. " Andr. Cr. 90. (* Σκοπευτὸς, unde *) Ἀσκόπευτος, Secundi Sent. 10." Kall. Mss. * " Σκοπεὺς, Anna C. 369." Elberling. Mss.]

Σκόπησις, ἡ, i. q. σκέψις. Hes. enim σκοπήσεις exp. σκέψεις.

Ἀνασκοπέω, Diligenter et attente contemplor, Accurate considero s. perpendo. Alii, Mente revolvo. [Aristid. de Dict. Civ. 410. " Ad Timæi Lex. 265. Abresch. Lectt. Aristæn. 4. * Ἐπανασκοπέω, Plato Hippia 369. Ἐπιθυμῶν μαθεῖν ὅ, τι λέγει, διαπυνθάνομαι, καὶ ἐπανασκοπῶ, καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, ἵνα μάθω. * Προανασκοπέω, Joseph. A. J. 17, 5, 6. 6, 3.]

Ἀποσκοπέω, Ex alto despicio, Eminus intueor, μακρόθεν ὁρῶ, ut nonnulli interpr., afferentes e Luciano (1, 533.) Οἱ θεοὶ ἀποσκοποῦσιν εἰς τὴν γῆν, Dii in terram despiciunt. Idem tamen Lucian. alibi πόῤῥωθεν addit, (443.) Ἀποβλέπειν δεῖ καὶ ἀποσκοπεῖν πόῤῥωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Bud. Ἀποσκοπέω ET Ἀποσκοπεύω exp. etiam Speculor, ap. Greg. Naz. [" Ἀποσκοπεύω, Const. Porph. Adm. 49. 128. Basil. Epp. 392. 597." Lobeck. Phryn. 591.] Idem Ἀποσκοπῶ ait poni etiam pro Diligenter intueor et considero. [" Eur. Hec. 929. Musgr. 939. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 4. 326. Thom. M. 100. ad Lucian. 1, 304. 493. ad Charit. 311. Markl. Suppl. 237. Argum. Aristoph. N., Jacobs. Anth. 12, 172." Schæf. Mss.] " Ἀποσκεύω, Considero, et ὁ ἀποσκεύων,

" quasi Explorabundus, VV. LL.; sed et mendose " et falso."

Διασκοπέω, Dispicio, Contemplor, Speculor, e Plat. Apol. (6.) *Διασκοπῶν οὖν τοῦτον* affertur pro Hunc contemplans. Pro Dispicio mecum, et animo verso, s. Considero, accepit Thuc. (7, 48.) p. 249. *Ἔτι ἐπ' ἀμφότερα ἔχων καὶ διασκοπῶν ἀνεῖχε*, Schol. *διστάζων εἴτε χρὴ μένειν, εἴτ' ἀπιέναι, οὐδεμιᾷ προσετίθετο γνώμῃ*: solemus enim in dubiis dispicere et hæsitare quæ via tenenda sit. [" Ruhnk. ad Xen. Mem. 228. Thom. M. 20. Heyn. Hom. 6, 523." Schæf. Mss. * " *Διασκόπησις*, Timarion in Not. Mss. 9, 227." Elberling. Mss. * *Διασκοπητὴς*, unde * " *Ἀδιασκόπητος*, Nicet. Chron., Anna Comn. 3, 2." Kall. Mss. * " *Προδιασκοπέω*, Dio Cass. p. 33." Wakef. Mss. * *Συνδιασκοπέω*, Plato Polit. 458. " *Ξυνδιασκοπεῖσθαι*, cum dat. personæ, Una cum aliis quærere de re aliqua, Adjuvare eos qui de re aliqua quærunt et disputant, 2, 23." Fischer. Ind. Æschin. Dial. " *Συνδιασκοπέω αὐτοῖς τὰς γραφὰς*, Amphil. 175. Una considero, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1. p. 1." Kall. Mss.]

[* *Ἐνσκοπέομαι*, Heliod. 8. p. 389. *Ἐνεσκοποῦντο περὶ τῆς θαυματουργίας*. Schneider. suspectum habet.]

Ἐπισκοπέω, i. q. *ἐπισκέπτομαι*, Viso, Visito, Inviso, Isocr. Panath. *Τῶν ἐπισκοπούντων τινές με*, Quidam qui me invisere solebant, ætate sc. et morbo confectum. Itidem Xen. K. Π. 8, (2, 12.) *Ὁπότε δέ τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων, ἐπεσκόπει*. Et Lucian. (3, 52.) *Ἐπεσκόπει δέ με καὶ ἐθεράπευεν*. Gal. voce passiva, sed activa signif. usus est itidem pro Inviso, Inspicio, ad Gl. *Ἐπισκοπούμεθά τινας ἀῤῥώστους πολλάκις, οἷς ἔμπροσθεν ὑγιαίνουσιν οὐκ ἐνετύχομεν*. Item Inspicio, Xen. (Œc. 4, 6.) *Τοὺς μὲν ἀμφὶ αὐτοῦ οἴκησιν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας, πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν*: quo fere modo Liv. Placuit mitti legatos in Hispaniam ad res sociorum inspiciendas. Et Galen. ad Gl. 2. *Ἐπισκοπεῖν τὴν φύσιν*, Naturam inspicere. Item inspector et curator sum, Curam ago velut *ἐπίσκοπος*. In Ep. 1 Petri 5, (2.) *Ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποιμνίον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἑκουσίως*, Pascite gregem Dei, qui penes vos est, curam illius agentes non coacte, sed libenter. Ubi nota presbyteros quoque *ἐπισκοπεῖν* solitos fuisse, i. e. Fungi officio *ἐπισκόπου*, in doctrinam et mores gregis inquirere, utpote inspectores et curatores gregi a Deo præfectos. Item Dispicio mecum et animo verso, Considero, Perpendo, i. q. *σκέπτομαι* ac *σκοπῶ* s. *σκοποῦμαι*. Ac sicut illa modo cum accus. construuntur, modo cum *περὶ*, regente suum gen., ita et hoc *ἐπισκοπῶ*. Isocr. ad Dem. *Ὃ ἂν μέλλῃς λέγειν, πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ*, Quicquid dicturus es, id animo prius tecum verses. Cebes Theb. *Περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν*, Eadem sæpius animo volutare oportet. Item Video, Observo, Animadverto, sequente *εἰ*. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 22.) *Ἐπισκοπεῖ δὲ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται*, Attente observat si quis ipsam alius intueatur.

Similiter sequente *μὴ* accipitur pro Video, Caveo, quemadmodum et *σκοπῶ*: ut in Ep. ad Hebr. 12, (15.) *Ἐπισκοποῦντες μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ*, Prospicientes ne quis deficiat a gratia Dei, Operam dantes. Sequente *πρὸς*, capitur pro Respicio, sicut et *σκοπῶ*: ut *ἐπισκοπῶν πρὸς τὰ δύο*, Ad duo respiciens. [" Jacobs. Anim. 38. Villois. ad Long. 137. ad Lucian. 2, 191. Heind. ad Plat. Phædr. 328. ad Charit. 743. Abresch. Æsch. 2, 80. *Ἐπισκοποῦμαι*, Gail. ad Xen. Œc. 336." Schæf. Mss. Soph. El. 1184. Xen. K. Π. 8, 2, 25. Æsch. Suppl. 386. Ag. 13. Cho. 59. Philostr. 1, 29. " Hanc vocem et de medicis *ἐπισκοποῦσι τοὺς κάμνοντας* usurpari observat Menag. Juris Civ. Amœnitatt. 25. p. 211. Vill. ad Long. 2. p. 57." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. " Episcopus sum, Græcorum Monæa ap. Allat. de Method. §. 34." Boiss. Mss. * " *Ἐπισκοπητέον*, Thom. M. 292." Schæf. Mss. * *Ἐπισκόπησις*, Gl. Circumspectio, Æneas Comm. Poliorc. 1654. * *Ἐπισκοπητὸς*, unde * *Ἀνεπισκόπητος*, Olympiod. ad Job. 34, 9. p. 503. *Ἀνεπισκόπητα καὶ*

A *ἀπρονόητα νομίζειν τὰ καθ' ἡμᾶς*. " Potter. ad Lycophr. p. 1495." Schæf. Mss. * " *Ἀνεπισκοπέω*, Iterum pensito s. considero, Heliod. 164." Wakef. Mss.]

Παρεπισκοπέω, Seorsim pensito, considero, æstimo, VV. LL. Sed potius *παρὰ* pro Obiter poni hic existimatur. Plut. (Æmil. 5.) *Ταῦτα μὲν οὖν ἡ ἱστορία παρεπισκοπεῖν καὶ λογίζεσθαι δίδωσι*. [* *Προεπισκοπέω*, Lucian. 1, 655. Schol. Pind. N. 7, 88. * " *Συνεπισκοπέω*, Una perpendo, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1. p. 17." Kall. Mss. Plut. Op. Mor. p. 83. Strabo 2. p. 150., 8. p. 536. Xen. Ἀπ. 4, 7, 8. Lucian. 2, 765.]

Κατασκοπέω, et *Κατασκοπέομαι*, Speculor, Inspicio, Oculis perlustro, Xen. Ἀπ. 2, (1, 22.) *Κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτὴν, σκοπεῖν τε καὶ εἴ τις αὐτὴν θεᾶται*. [LXX. 2 Sam. 10, 3. Insidias struo, Conor aliquid dolose eripere, Ep. ad Gal. 2, 4. *Κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ὑμῶν*, Ut dolose eripiant libertatem Christianam. * *Κατασκόπησις*, Gl. Exploratio. * *Κατασκοπητὸς*, unde * *Ἀκατασκόπητος*, Greg. Naz. 2. p.
B 85. * " *Προκατασκοπέω*, Leo Diac. 193." Boiss. Mss.]

[* *Παρασκοπέω*, Æsch. Ag. 1261. " Porson. Hec. p. xxviii. Ed. 2." Schæf. Mss.]

Περισκοπέω, Circumspicio, Oculis circumlustro, i. q. *περισκέπτομαι*. [Lucian. 1, 185. 617. " Ad Diod. S. 2, 301. Philostr. 188. Boiss." Schæf. Mss. Arat. 435. M. Anton. 7, 27. Aristoph. Ἐκκλ. 485. Θ. 664. Plato Theæt. 155. Thuc. 1, 36. * *Περισκόπησις*, Schn. Lex. *ἀμαρτύρως*. * *Περισκοπητὸς*, unde * *Ἀπερισκόπητος*, Suid. 1, 225. * " *Συμπερισκοπέω*, Theod. Prodr. 389." Elberling. Mss.] Ejusd. signif. EST *Περισκοπεύω*. *Περισκόπευσις*, ἡ, Circumspectio, qua sc. aliquid oculis circumcirca lustratur.

Προσκοπέω, Provideo, Prospicio. E Thuc. (1, 120.) *προσκοπῶ τὰ κοινὰ*, In commune prospicio. Ex Eur. (Med. 460.) *προσκοποῦμαι τὸ σὸν*, Consulo tuo commodo, tibique prospicio. [" Valck. Phœn. p. 175. Brunck. Antig. 688. Markl. Iph. p. 154. Wakef. Eum. 105. Abresch. Æsch. 2, 12." Schæf.
C Mss. Xen. K. Π. 1, 6, 19. Theophr. Char. 25, 2.] *Προσκόπησις*, Provisio, Prospectio, [Aq. Ezech. 7, 7. 10. Schleusn. Lex. V. T.]

[* *Προσσκοπέω*, i. q. *προσεπισκοπέω*, Strabo 8. p. 34. Sieb. " Markl. Iph. p. 154. Wakef. Eum. 105." Schæf. Mss.]

[* *Συσκοπέω*, Plato Phædro 89. " Const. Manass. Chron. p. 55." Boiss. Mss.]

Σκοπὸς, ὁ, Signum ad quod collimant et tela dirigunt sagittarii. Scopus quoque Latinis dicitur, et Scopulus: ut ap. Suet. Domitiano, Nonnunquam in pueri procul stantis, præbentisque pro scopulo dispansam dextræ manus palmam, sagittas tanta arte direxit, ut omnes per intervalla digitorum innocue invaderent. Plato de Rep. *Στοχάζεσθαι τοῦ σκοποῦ*, Collimare ad scopum. Item, *βλέπειν πρὸς τὸν σκοπὸν*, Herodian. 6, (7, 18.) *Πόῤῥωθεν κατὰ σκοποῦ τοξεύειν*, Athen. 16. *βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν*, Scopum attingere:
D quo genere loquendi utitur Xen. quoque K. Π. 1, (6, 19.) Pind. Ὀ. 2, (160.) *Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον*, Jaculum ad scopum dirige: (N. 9, 131.) *ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα*. Item *σκοποῦ τυχεῖν*, Scopum contingere: cui opp. *σκοποῦ διαμαρτάνειν*, s. *σκοποῦ πόῤῥω τοξεύειν*, Longe a scopo aberrare. Metaphorice plerumque ponitur pro Propositum et finis ad quem tendimus. Herodian. 2, (15, 12.) *Ἐμὸς δὲ σκοπὸς ὑπάρχει, ἐτῶν ἑβδομήκοντα πράξεις γράψαι*: 5, (1, 15.) *Ἐμὸς* [*Ἐμοὶ*] *δὲ σκοπὸς*, omisso verbo *ὑπάρχει* s. *ἐστὶ*, itidemque sequente infin. Sic Cic. ad Att. l. 15. *Σκοπὸς* hic enim est huic nostro, nihil præbere: 8. Neutri *σκοπὸς* est ille ut nos beati simus; uterque regnare vult. Aristot. Polit. 5. *Ἔστι δὲ σκοπὸς, τυραννικὸς μὲν, τὸ ἡδύ· βασιλικὸς δὲ, τὸ καλόν*. Eod. sensu, mutata tamen phrasi, *Τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ*, inquit Lucian. (2, 287.) Rursum Aristot. Eth. 6. *Πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα*. Athen. 1. *Οὐκ ἄν τις σκοποῦ πόῤῥω τοξεύοι, λέγων*, Et quæ sequuntur. Et *τοῦ σκοποῦ ἀποτυγχάνειν*, Aberrare a scopo, Instituti sui spe frustrari. Contra vero *σκοπὸν ἔχειν* pro Compotem esse voti, affertur ex Epigr. Item *ἄπο σκοποῦ*, pro Abs re, *ἀπροσδιονύσως*, Xen. Σ.

(2, 11.) Καὶ οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος οὐκ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἔδοξεν εἰρῆσθαι, A re proposita alienus non est, sed satis recta ad scopum propositum nobis tendit. Philo V. M. 1. Οὐκ ἀπὸ σκοποῦ νομίσας εἶναι τὰ λεχθέντα, Non abs re dici ratus, Non absurde. Lucian. (2, 754.) Οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἴκασας, Tua conjectura haud procul abest a scopo. Dicitur autem παρὰ τὸ σκέπτεσθαι s. σκοπεῖν, quoniam sagittarii eum intuentur, ad eumque collimant, ut jacula recto tramite eo pervolent emissa: in actionibus vero, quoniam omnis earum intentio, s. omnia consilia conatusque eo spectant. Atque adeo nonnulli interpr. Intentio, Consilium, Propositum, necnon Cogitatio: ut Bud. ap. Gal. Therap. 9. Οὗτοι μὲν οἱ ἀντιπράττοντες τῆς φλεβοτομίας σκοποὶ, vertit, Hæc igitur sunt, quæ ad sanguinis missionem vitandam consideranda sunt et cogitanda. Possis etiam sic reddere, Hunc igitur scopum propositum habent ii, qui sanguinis missionem dissuadent. Sicut ibid. Κένωσις, τῆς φλεβοτομίας ὁ σκοπὸς, Evacuatio scopus est, quem missio sanguinis propositum habet. Ibid. σκοποὶ ὑγιεινοὶ et θεραπευτικοί. [" Ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν, Bibl. Crit. 3, 1. p. 70. Σκοποῦ πόῤῥω τοξεύειν, Athen. 1. p. 32. Οὐκ ἀπὸ σκοποῦ, Villoison. ad Long. 270. Πρὸς οὐδένα σκοπὸν, Plut. Mar. c. 36." Schæf. Mss. Dionys. H. Epit. 12, 13. Πολὺς ἐν τῷ σκ. καθ' ἑαυτὸν γενόμενος, pro σκοπήσει.]

Ἀπόσκοπος, ὁ, ἡ, A scopo aberrans, Scopum non attingens, Procul a scopo remotus. Metaphorice Absurdus et a proposito alienus. Dicitur enim esse ἀπὸ σκοποῦ, quod Alienum est a proposito, sive, ut Bud. exp., Præter propositum, intentionem et consilium. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 326. * Ἀποσκόπιος, Ptolem. Rex Epigr. 1. (ap. Fabr. B. Gr. 4, 92.)" Schæf. Mss. " Felli Vita Arati p. 3. Scaliger ad Manil. p. 7." Kall. Mss. Anal. 2, 66.]

Ἄσκοπος, Scopum, ad quem tendat, non habens, Ad nullum certum scopum tendens. Erasmus, ἄσκοπα τετοξεύκαμεν ap. Lucian. (2, 566.) vertit, Nullo proposito scopo jaculati sumus: annotans, hoc ἄσκοπα τοξεύειν, Absque scopo jaculari, Proverbialiter de iis dici, qui nihil certi propositum habent quod sequantur, et ad quod instituti consiliique sui rationes referant: de quibus Pers. Sat. 3. Est aliquid quo tendis, et in quod dirigis arcum? An passim sequeris corvos testaque lutoque: Securus quo pes ferat? ["Ἄσκοπον βέλος, Dionys. H. 3, 1721." Schæf. Mss.] Præterea ἄσκοπος a Suida exp. ᾧ μή ἐστι τύπος. ITIDEMQUE Σκοπὸς Eid. et Hes. est τύπος. Cujus signif. ille hoc affert exemplum, Ἄσκοπον, * ἀγγελίαρχον, ἀσώματον εἴδεϊ μορφῆς, Ἃ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀπεπλάσατο: ut sit, Angelorum principem, deum, cui nec corpus est, nec effigies, audax cera finxit. Forte significat etiam Invisibilem, ἀόρατον, sicut εὔσκοπος significat Qui facile videri potest. Vide et sequens Ἐπίσκοπος.

Ἐπίσκοπος, Ad scopum tendens: oppositum superiori ἀπόσκοπος: unde ap. Hes. Ἐπίσκοπα, τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ. Itidemque Suid. ἐπίσκοπα exp. εὔστοχα. QUOD Ἐπίσκοπα adverbialiter sumitur, pro Tendendo ad scopum, Tam εὐστόχως ut scopum attingas: ut ἐπίσκοπα ἱέναι ap. eund. Suid.: contr. τῷ ἀπόσκοπα τοξεύειν. Sic ἀκοντίζειν ἐπίσκοπα, ap. Eund., h. l. Καρδοῦχοι σφενδονῆται ἄριστοι λίθοις τε καὶ μολυβδίναις σφαίραις, ἃς ἐξακοντίζουσιν ἐπίσκοπα, Quas tanta arte emittunt, ut a proposito scopo nunquam aberrent, Ut propositum scopum nunquam non attingant. J. Poll. quoque synonymως ponit εὔστοχον, ἐπίσκοπον, ἐπιτυχὲς, εὐτυχὲς, ἀπλανές: opponens iis ἄστοχον, ἄσκοπον, δυστυχὲς, διημαρτημένον. Quo loco significat, Ἄσκοπον quoque dici pro Ἀπόσκοπον, A scopo aberrans, Scopum propositum non attingens: contra ἐπίσκοπον, Scopum præfixum contingens. Soph. cum gen. quoque junxit, Aj. (976.) p. 57. Σίγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν Βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος: Clamantis carmen ad hanc calamitatem directum, quod hanc calamitatem interfecti Ajacis conjectat. Schol. exp. οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον. [" Warton. in Theocr. 2. p. 411. Bibl. Crit. 3, 1. p. 69. Valck. ad Theocr. 242. Wessel. ad Herod. 212. Wernsd. ad Him. 608. (* Φιλόσκοπος, ibid.) Abresch. Æsch. 2, 122. ad Lucian. 3, 104. Bast Lettre 193. Lobeck Aj. p. 377. Ἐπίσκοπα τοξεύειν, Bibl. Crit. Vol. 3. P. 1. Ἐπισκοπώτατα, Schneid. ad Xen. Pol. 218." Schæf. Mss. " Ἐπισκοπώτερος, Dio Chrys. 1, 157." Wakef. Mss. " Opp. K. 1, 42. βάλλοιμι δ' ἐπίσκοπον ἠχήν: Quod scopum ferit, vocant ἐπίσκοπον: jaculum ἐπίσκοπον nominat Greg. Naz. Carmine de Virtute humana p. 137. B. Αἰεί σοι τὸ βέλεμνον ἐπίσκοπον ἐν χερὶ κείσθω, Telum aptum ad scopum assequendum. Preces dicuntur ἐπίσκοποι, quando exaudiuntur, aut saltem cum ad aures istius perveniunt, ad quem diriguntur: Æsch. Choeph. 118. Ἑρμῆ χθόνιε κηρύξας ἐμοὶ, Τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς Εὐχὰς, πατρῴων δ' ὀμμάτων ἐπισκόπους: ibi, si quid video, pro ὀμμάτων pingendum est οὐάτων: quod rei alicui convenit, ejus ἐπίσκοπον est Soph. Aj. (l. c.) αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν, Βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος: atque ita hic ap. Oppian. videtur esse sumendum ἐπίσκοπος ἠχὴ, Vox, quæ materiæ, quam tractat, conveniat: ἠχὴν h. l. vocavit Ipsa carmina." D'Arnaud. Lectt. Gr. 2, 8. p. 183. " Ἐπίσκοπα τοξεύειν ἤσκησας: haud obvia, maxime in soluto sermone, loquendi formula, ἐπίσκοπα τοξεύειν pro Sagittas ad scopum dirigere: dixit quidem Æsch. Eum. 906. Ὁποῖα νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα, Qualia ad victoriam non infelicem spectare; ait vero Idem opportunius Ag. 637. Ἔκυρσας, ὥστε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ, Scopum, veluti peritus sagittarius, attigisti. Inter campestres autem Romanorum prolusiones, hanc ad scopum sagittas dirigendi artem, locum itidem habuisse, in eaque exercitos a magistris ad eam rem constitutis tirones, (sicut Persarum Ephebos, juxta Xen. K. Π. 1. p. 5.) tradit Veget. 1, 15. ' Ac doctores ad hanc rem artifices eligendi, et major adhibenda solertia, ut arcum scienter teneant.' Qualis proinde extitit, qui in veteri Marmore ap. Spon. Misc. 225. depingitur cum arcu et sagitta, ac inscr. T. Flavio Expedito Doctori Sagittar., s. Sagittario; unde etiam ab Horatio Od. 1, 29. dicitur Doctus sagittas tendere. Neque vero manipulares solum milites, sed principes etiam juventutis, s. imperatorum liberos, eandem quoque artem, prout de Constantio hic dicitur, sub illis doctoribus sagittariis didicisse, docebit in ejusdem Imperatoris et fratris Constantis Laudatione, s. Βασιλικῷ Libanius p. 109. Ἵππον τε ἀναβαίνειν, καὶ τόξον ἐντεῖναι, καὶ βέλει σκοποῦ τυχεῖν." Spanh. Obbs. ad Jul. Imp. Orat. I. p. 114.] INDE ADV. Ἐπισκόπως, ut Ἐπίσκοπα, Tanta arte ut a scopo non aberres, Tam dextre ut scopum propositum contingas, Alcidamas, Ἐπισκόπως ἀκοντίζειν, Themist. Ἐν τῷ μελετᾷν συνεχῶς, εὐτόνως ἅμα καὶ ἐπισκόπως πέμπειν τοὺς οἰστούς. Ibid. ἐπίσκοπα τοξεύειν. [Ἐπισκοπώτερα βάλλειν, Themist. 116.] Itidemque ap. J. Poll. (6, 205.) synonymως ponuntur εὐστόχως, ἐπισκόπως, εὐτυχῶς, ἐπιτυχῶς: cum oppositis ἀστόχως, ἀσκόπως, ἀτυχῶς, δυστυχῶς, * διημαρτημένως. Ubi iterum NOTA Ἀσκόπως pro Ita ut aberres a scopo, scopum non contingas. AT Ἐπισκοπία, pro Attingere scopum, Dexteritas attingendi scopum, idem dici posse negat.

Ἀποσκοπέω, ET Ἀποσκοπεύω, utroque enim modo dicitur, Intueor scopum, aliquid tanquam scopum. Sic Aristot. usus est et Dionys. Theol. Propter quod ἀποσκοπῶ etiam pro Diligenter considero ponitur et Intueor, Lucian. (1, 443.) Ἀποβλέπειν δεῖ καὶ ἀποσκοπεῖν πόῤῥωθεν τοὺς ἀφικνουμένους, Plato de Rep. 9. Ὥσπερ πρὸς μέλαν, φαιὸν ἀποσκοποῦντες, ἀπειρίᾳ λευκοῦ ἀπατῶνται. Bud. 340. Sciendum est autem, jungi non solum cum accus. simpliciter, sed et cum præp. εἰς: nam Dionys. Areop., ἀποσκοπεύειν εἴς τι dicit pro Collimare, Tanquam scopum intueri, Bud.

Σκόπιμος, Qui veluti scopus spectatur, Quem veluti scopum nobis proposuimus, Ad quem veluti scopum oculos et actiones nostras dirigimus. Apud Suid. Τά τε ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ἐπὶ τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος παραγίνεται. Paulo post pro τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος, dicitur τῆς φύσεως ὁ τελικώτατος σκοπός. [" Villois. Anecd. Gr. 2, 197. Suid. 2, 354." Wakef. Mss. Orig. Philoc. 676. Paris. 1619. Nicet. Annal. Præf. et 3, 1. τέλος σκοπιμώτατον.]

Σκόπελος, ὁ, Scopulus, Locus editus, e quo circumjacentia oculis lustrari queunt, ut sunt excelsæ in montibus ac pelago rupes. Od. M. (73.) Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει Ὀξείῃ κορυφῇ. Et mox, Μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος: in quo sc. Scylla habitat. Alter autem huic oppositus, in quo Charybdis habitat, χθαμαλώτερός ἐστι. Et Il. B. (396.) κῦμα μέγ' ἴαχεν impactum illisumque Προβλῆτι σκοπέλῳ. Aristoph. N. (273.) σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος. Hesychio σκόπελος est ὑψηλὸς τόπος, ἢ πέτρα, ἢ ἀκρώρεια, ἀφ' ἧς ἐστὶ σκοπεῖν τὰ κύκλῳ. Item, ἐξέχουσα εἰς θάλασσαν πέτρα, Rupes in mare prominens. Addit, a quibusdam exponi etiam ἀκρόπολις, i. e. Arx. Solent enim arces in editioribus locis et rupibus ædificari, ex iisque circumjacentia oculis lustrari possunt, non aliter ac e specula. [" Σκόπελος Ἀθάνας, Valck. Hipp. p. 165. Diatr. 165. * Σκόπελον, Σκόπελος, Wakef. Ion. 284. 726. 1600. Musgr. 274. 714. 1434. Jacobs. Anth. 8, 5." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 640. Schleusn. Lex. V. T. * Σκοπελοειδής, Schol. Pind. Π. 4, 370. Contracte * " Σκοπελώδης, Eust. Il. 1169, 51(=1125, 50.) Schol. Theocr. 13, 22." Wakef. Mss. * Βαθυσκόπελος, Orph. Arg. 462. 635. * " Εὐσκόπελος, Rupibus plenus, Steph. B. 498." Wakef. Mss. " Heyn. Virg. 4. p. 238. Ed. 1. Toup. Opusc. 1, 274." Schæf. Mss. * " Πολυσκόπελος, Scopulosus, Marc. (70.) Sid. (5.) in Fabr. B. Gr. 1. p. 15. * Φιλοσκόπελος, Circa scopulos libenter morans, Idem (70.) ibid. p. 19." Kall. Mss. " Wakef. S. Cr. 2, 145. Jacobs. Anth. 8, 384. 9, 321. Agathias 29." Schæf. Mss. " Nonn. D. 5, 230." Wakef. Mss.]

ΣΚΕΠΩ, Tego, Operio, Alex. Aphr. Ἐπὶ σκεπομένων λεβήτων, In opertis lebetibus, Herodian. 8, (1, 13.) de Alpibus, Σκέπεται δὲ ὕλαις δασείαις καὶ πυκναῖς, Conteguntur densis spissisque sylvis. Idem activa quoque voce utitur, 3, (3, 2.) Τὸ ἕτερον μέρος ὕψιστον ὄρος σκέπει, Cujus pars altera monte altissimo defenditur, Polit. Potius Protegitur. Idem Herodian. magis proprie 5, (4, 12.) Τὴν κεφαλὴν ἀεὶ σκέπων, Caput semper operiens et convelans. Et cum dat. (3, 12.) Τὰ σκέλη σκέπων πάντα ἀπ' ὀνύχων εἰς μηροὺς ἐσθῆσιν, Cruraque tota convelans. Significat etiam Prætexo. [Σκέπειν et Σκέπτειν conf., Greg. Cor. 748. Schæf.]

Σκέπη, ἡ, Tegumentum, Tegmen, Philo V. M. 3. Οἱ δὲ λοιποὶ παρὰ τὰς πλευρὰς ἑκατέρωθεν ἐννέα πρὸς σκέπην ἀποτείνονται τῶν κιόνων, Ad latera tenduntur, Ad tegumentum columnarum. Dicitur et de corporis integumento, i. e. vestimento, Greg. Naz. Or. εἰς τὴν καινὴν Κυριακὴν habita, Μετάδος τῷ δεομένῳ στέγης, σκέπης, τροφῆς, Impertiaris indigenti tectum, indumentum, s. corporis operimentum, cibum. Item Integumentum quo aliquid obtegimus et abscondimus, ne conspiciatur, Prætextus, Herod. (1, 143.) Ἐν σκέπῃ τοῦ φόβου, Metus prætextu, Valla. Exp. etiam Tutamen, Præsidium. Suidas σκέπη ab Herod. accipi ait pro θήκη, δέρμα. [" Toup. Opusc. 1, 422. ad Herod. 71. 586. Wakef. S. Cr. 3, 146. 4, 71." Schæf. Mss. Herod. 7, 172. 215. Ἐν σκέπῃ τοῦ πολέμου: Ælian. H. A. 7, 6. 9, 57. Ἐν σκέπῃ τοῦ κινδύνου, τοῦ κρύους. Schleusn. Lex. V. T.]

Σκεπηνὸς, Munitus, Tectus, Bud. [" Tectus, Opertus, Munitus, a σκέπη, ut ἀκμηνὸς ap. Hom. Od. Ψ. 191. ab ἀκμή. Nehem. 4, 13. Ἐν τοῖς σκεπηνοῖς, In locis bene munitis. Hanc lectionem unice veram habeo. Juxta all. Editt. legitur * σκεπεινοῖς, sc. τόποις, In locis tectis s. munitis. Etiam ap. Suid. σκεπεινὸς τόπος legitur sine addita explicatione. Quam scribendi rationem si amplectimur, descendit a * σκέπος, ut σκοτεινὸς a σκότος. Sed σκέπος nusquam extat, unde Sturz. de Dial. Alex. p. 194. præferendum arbitratur σκεπηνὸς, quæ vox legitur ap. Oribas. de Fract. ex Archigene 25. in Cocchii Chirurg. Vett. 118." Schleusn. Lex. V. T. Cf. nott. ad Geop. 11, 5, 5. Scribitur etiam * Σκεπανὸς, Opp. 'A. 3, 636. κευθμῶσι, Anal. 3, 235. ὑφόρμισις. Cf. Σκέπανον. * Σκέπανος autem est Nomen piscis, Lat. Umbra, Opp. 'A. 1, 106. Σαῦροί τε σκέπανοί τε καὶ ὅσσ' ἐνιτέτροφε πηλοῖς, qui * Σκεπνὸς, s. * Σκεπινὸς, Dorioni ap. Athen. 322.]

Ἀσκεπὴς, Qui tectus opertusque non est, Tegumento operimentoque carens, [" Wakef. S. Cr. 3, 144." Schæf. Mss.] Affertur ET Ἄσκεπος, itidem pro Non tectus, quod compositum potius est e σκέπη quam σκέπομαι, [" Jacobs. Anth. 11, 184." Schæf. Mss. Lucian. 3, 608.]

Εὐσκεπὴς, Bene tectus s. protectus, Bonum tegumentum habens, opp. præcedenti ἀσκεπής. Bud. εὐσκεπὴς χώρα accipit pro εὐδιεινὴ, i. e. Ager sub cœlo clementi situs, ap. Theophr. C. Pl. 1, (13, 11.) Ὃ καὶ νῦν ἐπί τινων στεφανωμάτων συμβαίνει, τόπους ἐχόντων εὐσκεπεῖς καὶ προσείλους: (12.) Μεγάλην ῥοπὴν ὁ τόπος παρέχει, πρόσηλος ὢν καὶ εὐσκεπής. Sic alibi, Τόπους ἐχόντων εὐσκεπεῖς καὶ προσήλους, [—είλους] Ubi Gaza, Eorum quæ in locis circumseptis apricisque continentur.

[* Πολυσκεπὴς, Ælian. N. A. 14, 26.]

Φιλόσκεπος, ὁ, ἡ, Tegmine gaudens: e Theophr. C. Pl. 2, (7, 3.) affertur φιλόσκεπα δένδρα pro Arbores quæ frondibus obseptæ servantur.

" Ἀποσκέπω, Detego, Hes. v. Ἀποσκολύπτειν."

Ἐπισκέπω, Intego, Superne tego et operio, Epigr. [" Philippi 17. Wakef. S. Cr. 5, 28." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 226. Protr. 310. Apollod. 1, 6, 2. " Musæus 258. Geop. 4, 1." Kall. Mss.] Ἐπισκεπὴς, Superne tectus: τόπος, Locus contectus et opacus, remotusque a ventis. Aristot. H. A. 9. Καθίζει δὲ θέρους ἐν προσηνέμῳ καὶ σκιᾷ, χειμῶνος δ', ἐν εὐηλίῳ καὶ ἐπισκεπεῖ. [" Ad Diod. S. 1, 211." Schæf. Mss.]

[* " Κατασκέπω, Jacobs. Anth. 9, 428. Rufin. 6." Schæf. Mss. Nonn. D. 2, 110. * " Κατάσκεπος, Tectus, Schol. Opp. 'A. 3, 636." Wakef. Mss.]

[* " Παρασκέπω, Mathem. Vett. 29." Schn. Lex.]

Περισκέπω, Circumtego, Circumquaque obtego, [" Wakef. S. Cr. 3, 143. Georg. p. 9." Schæf. Mss. Mosch. 2, 61.] Περισκεπὴς, Circumtectus, Circumquaque obtectus, κατάσκιος, Opacus, Umbrosus, utitur Dionys. P. (245.) περισκεπὴς τῷ ἀέρι, Gaza vertit Cœlo circumdatus. [" Ruhnk. Ep. Cr. 150. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. ad Herod. 731." Schæf. Mss. Callim. H. in Del. 23. in Jov. 11.]

[* Προσκέπω, unde * " Προσκέπη, Anonym. Anthol. Jacobs. 13, 679." Boiss. Mss.]

[* Συσκέπω, Gl. Cooperio, Hes. v. Συνερέφων.]

Σκεπάω, ET Σκεπάζω, idem cum suo prim. σκέπω significant, i. e. Tego, Operio, Xen. Ἱππ. (12, 8.) Τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν, K. Π. 8, (8, 9.) Οὐ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἐσκεπάσθαι. Utitur et Diosc. 5, 89. Τὸ λοιπὸν σκεπάσας ὀθονίῳ, Reliquum linteo obtectum opertumque. Apud Eund. eod. l. Σκεπάσας τοὺς ῥώθωνας, pro Obstruens nares. [Σκεπάω, Theocr. 16, 81. κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι. " Σκεπάζω, Diod. S. 2, 599." Schæf. Mss.] Ceterum pro Σκεπάω Poëtice DICITUR Σκεπόω, ut ὁρόω pro ὁράω, κομόω pro κομάω, Od. N. 99. Αἵτ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα Ἔκτοθεν.

Σκέπασμα, τὸ, Tegumentum, Tegmen, Operimentum, Id ipsum quo quid operitur et integitur, Aristot. Polit. 7, 17. ait Celtas infantibus nuper natis solere σκέπασμα μικρὸν ἀμπίσχειν, ut ad toleranda frigora assuefaciant, cum alii soleant εἰς ποταμὸν ἀποβάπτειν τὰ γινόμενα ψυχρόν. [" Casaub. ad Athen. 98. Wakef. S. Cr. 3, 142. Georg. p. 9. Schneid. Anab. 45. (1, 5, 10.)" Schæf. Mss. Cf. Plat. Polit. 21. 22. p. 294. Bekk.] Poëtice DICITUR Σκέπας indeclinabiliter pro σκέπασμα: et PLUR. Σκέπα pro σκεπάσματα. Od. Z. (212.) Καδδ' ἄρ' Ὀδυσσῆ εἷσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν, Integumentum corporis ei induerunt, ut jusserat. Et H. 281. τῇ δή μοι ἐείσατο χῶρος ἄριστος Λεῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο: Tegmen contra venti injuriam. Et Hesiod. Ἔργ. (2, 150.) Οἳ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι, Integumenta quærentes. Vide et Καυσίη. [" Σκέπας, Antip. Thess. 10. Jacobs. Anth. 9, 115. Σκέπα, Heyn. Hom. 5, 441. Ruhnk. ad H. in Cer. 12." Schæf. Mss.]

[* Σκέπασις, Protectio, Operimentum, LXX. Deuter. 33, 27.]

Σκεπαστὴς, Qui tegit et operit. Item Protector, Defensor. Qui corpus alicujus contra hostium tela et ictus tegit. [LXX. Exod. 15, 2. Ps. 22, 9. 70, 7.] *Σκεπαστικὸς*, Tegendi et operiendi vim habens, Qui libenter tegit s. protegit, [" *Σκ. ὅπλα*, Arma tegendo corpori inservientia, ut clypeus, thorax, ocreæ, Athen. 193." Schw. Mss. * " *Σκεπαστικῶς*, Hippocr. de Medic. § 4. p. 47. T. 1. Lind." Boiss. Mss.]

[* *Σκεπαστὴρ*, unde * " *Σκεπαστήριος*, ad Diod. S. 1, 28. 356." Schæf. Mss. Dionys. H. 1. p. 102, 21. 103, 31.] *Σκεπαστήριον*, Opertorium, Seneca Exp. et Defensaculum. Per sync. DICITUR *Σκέπαστρον*, [LXX. Job. 24, 15. Conf. c. *στέγαστρον*, ad Greg. Cor. 540.] *Ἀσκέπαστρος, ὁ, ἡ*, Qui opertorio tectus non est, Opertorio et tegumento carens, i. q. *ἀσκεπής*. Alii, Non operculatus, tectus. AT *Σκεπάστρα* dicitur Fasciæ quoddam genus ad operiendum et deligandum caput. Operculum a Gal. Interprr. vertitur. Gorr. [" Cocchii Chir. p. 24." Kall. Mss.]

Σκεπαστὸς, Tectus, Opertus. Item *Σκεπαστὰ* dicuntur Lecticæ opertæ pellibus, teste Hieron. Comm. in Es. 66, (20.) qua voce Aquilam usum fuisse scribit in Bibliorum Versione. [Cf. Schleusn. Lex. V. T. " Herodian. Philet. 444. et n., Jacobs. Anim. 187. * *Σκεπαστὴ*, ad Mœr. 228." Schæf. Mss. * *Ἀσκέπαστος*, Gl. Intectus, Diosc. 5, 132. Geop. 7, 19, 3. * *Εὐσκέπαστος*, Thuc. 5, 71. Dio Cass. p. 591, 12.]

Σκέπανον, Tegumentum s. Tegmen, Operimentum, i. q. *σκέπη* et *σκέπασμα*. Apud Suid. *Καὶ πῖλον κεφαλῆς οὐχ ὁσίης σκέπανον*. [" Jacobs. Anth. 7, 73. 8, 161. Toup. Opusc. 1, 422." Schæf. Mss.]

Ἀποσκεπάζω, Operio, [Gl. Detego, Retego. LXX. Thren. 42. *ἀπεσκέπασας*, al. * *ἐπεσκέπασας*. * *Διασκεπάζω*, Dio Cass. 682. *Ἐπισκεπάζω*, Gl. Adperio, Cooperio, Schol. Aristoph. Λ. 663. Schleusn. Lex. V. T.] *Κατασκεπάζω*, Protego, [" Artem. 121." Wakef. Mss. * " *Κατασκεπαστὸς*, Coopertus, Aqu. sec. Hexapla, LXX. sec. Oxon. et Lips. Num. 7, 3." Schleusn. Lex. V. T. * " *Ἐγκατασκεπάζω*, Obtego, Schol. Eur. Hipp. 191." Kall. Mss. * *Παρασκεπάζω*, unde * *Παρασκέπασμα*, Clem. Alex. 239. sed Codd. *παραπέτασμα*.] *Περισκεπάζω*, Circum operio, Adoperio, Obumbro, [" Pierson. Veris. 98. Heyn. Hom. 6, 587. Jacobs. Anim. 122. Marcus Arg. 3." Schæf. Mss. * *Προσκεπάζω*, unde * " *Προσκέπασμα*, Protegmen, (Vestibulum,) Cyrill. Hier. 191(=144.)" Wakef. Mss.] *Συσκεπάζω*, Cooperio, Contego, [" Schol. Il. Θ. 368." Wakef. Mss.]

ΣΚΕΥΟΣ, *τὸ*, Vas, *ἀγγεῖον χωρητικόν*: interdum et Instrumentum. Latissime enim patet hoc vocab., infinita sub se comprehendens: ut ap. Athen. (648.) *σκεύη ὅμοια* quidam ista enumerat, *Τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον, ἀκταία, βάθρον, Σπόγγος, λέβης, σκαφεῖον, ὅλμος, λήκυθος, Σπυρὶς, μάχαιρα, τρυβλίον, κρατὴρ, ῥαφίς*: quæ omnia supellectili accensentur, sed Vasis nomine non omnia itidem vocantur, verum potius Instrumenti: ut et ap. Plut. in Lyc. (9.), cum *σκεύη πρόχειρα* et *ἀναγκαῖα* vocat *κλιντῆρας, δίφρους, τραπέζας*. Vasorum enim nomine Receptacula ut plurimum intelliguntur, sive aurea ea sint, s. argentea, s. ærea, stannea, lapidea, lutea, lignea, testacea, aut cujusvis alius materiæ: qualia sunt Vasa vinaria, olearia, salsamentaria: item Vasa culinaria, nautica: ab usu additis epithetis, ut et ap. Græcos: ut *τὰ ἀμφὶ θυσίαν σκεύη*, Plut. *γεωργικὰ σκεύη*, J. Poll. Vasa et instrumenta rustica: quibus adde *τὰ σκεύη τῶν βοῶν*, Instrumenta boum, ut sunt juga, lora, et similia: 2 Reg. 24, (22.) Et *τὰ τῶν ἵππων σκεύη* ap. Xen. K. Π. 4, (5, 18.) ut sunt habenæ, frena, phaleræ, ephippia, ac hujusmodi alia. Item *μαγειρικὰ σκεύη*, ap. Athen. et alios: et *τὰ τοῦ θαλάμου σκεύη*: de quibus aliisque ejuscemodi lege J. Poll. 10., quo omnis generis *σκεύη* ac *σκευοθήκας*, quorum in re familiari usus, prolixe persequitur. Item *ναυτικὰ σκεύη* et *τριηρικὰ* [—*αρχικὰ*] *σκεύη* ap. Demosth. (1145.), de quibus vide infra in *Σκεύη*. Et *πολεμικὰ σκεύη* ap. Thuc. Instrumenta bellica: qui 6, (31.) p. 207. dicit etiam, *Ὅπλων, καὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα σκευῶν*: ut sunt Thoraces ferrei, Loricæ, Brachialia et Femoralia ac Tibialia e lamina ferrea. Sic 1 Reg. 16, (21.) *Ἐγενήθη αὐτῷ αἴρων σκεύη αὐτοῦ*, pro Factus est armiger ejus. A materia autem, *σκεῦος ὀστράκινον*, Vas fictile, testaceum, Levit. 14. Et Herodian. 4, (7, 8.) *Ξυλίνοις ἐς ποτὸν καὶ ἐδέσματα χρώμενος σκεύεσι*, ubi Polit. Ligneis poculis vasisque esculentorum. Et 3, (9, 10.) *Σκεύη κεράμου πεποιημένα*, Vasa fictilia. [" Bergler. ad Alciphr. p. 8. Apoll. Dysc. 102. ad Charit. 289. Wakef. S. Cr. 3, 83. 5, 135. Trach. 12. Jacobs. Anim. 218. Anth. 8, 165. ad Diod. S. 2, 211. Instrumentum nauticum, Toup. Opusc. 1, 8. Pudenda, 1, 303. Emendd. 1, 461. Add. in Theocr. 409. Jacobs. Anth. 11, 242. Aristius 2. Conf. c. *σκέλος*, Thom. M. 500. Non est Tragicorum, Wakef. Ion. 1198." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 17, 11. Aristot. Rhet. 3, 8. Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T. Suicer. Thes. Eccl. " De ministro, per contemtum, *σκ. ὑπηρετικὸν*, 13, 5, 7. 15, 25, 2. *Τὰ σκεύη τῶν νεῶν*, Armamenta, Instrumenta navium, 22, 26, 13." Lex. Polyb. Valck. Schol. in N. T. 1, 451.]

Σκευοθήκη, ἡ, Vasorum instrumentorumque supellectilis repositorium, Armarium, ubi *ἀποτίθεται τὰ χρηστήρια σκεύη καὶ ἀπόθετα*, Vasa usus quotidiani, et Vasa itidem quæ usus quotidiani non sunt, sed quæ tantum ornamento sunt domui, quas *πολυτελεῖς σκευὰς* appellant. J. Poll. 10. init. *Σκεύη τὰ κατ' οἰκίαν χρήσιμα ἢ κατ' ἀγροὺς ἢ τέχνας, ἔδοξέ μοι καλῶς ἔχειν συναγαγεῖν, ἵν' ἔχῃς, ὅπου ἂν ἑκάστοτε χρῄζῃς, ὥσπερ ἐκ σκευοθήκης λαβὼν*, Promens velut ex armario et repositorio utensilium. Athen. 11. dicit etiam *ποτηρίων σκευοθήκη*: quod ibid. *κυλικεῖον* nominatur. Item Armamentarium, Repositorium *τῶν πολεμικῶν σκευῶν*. Æschin. (57.) *Ἦρχον δὲ τὴν τῶν ἀποδεκτῶν καὶ νεωρίων ἀρχὴν, καὶ σκευοθήκην ᾠκοδόμουν*. [Bekk. Anecd. p. 303. A Photio exp. *τόπος τις, ὅπου ἀπετίθετο τὰ σκεύη τῶν δημοσίων τριηρῶν*.]

[* *Σκευόπλαστος*, unde " *Σκευοπλαστία*, * *Σκευοπλαστικὸς*, Suid. 2, 362." Wakef. Mss.]

Σκευοποιὸς, Qui *σκεύη*, i. e. Vasa et instrumenta diversi usus, fabricat. Peculiariter autem *σκευοποιὸς* dicitur Qui scenica vestimenta conficit, personas et alia scenica indumenta parat: idem cum *προσωποποιὸς*, teste J. Poll., qui antiquum vocab. esse ait. Aristot. Poët. *Κυριωτέρα περὶ τὴν ἐργασίαν τῶν ὄψεων ἡ τοῦ σκευοποιοῦ τέχνη, τῆς τῶν ποιητῶν ἐστί*. Itidem Plut. c. Colot. *Εἰκάσματα καὶ παίγνια, ἃ οὐδεὶς σκευοποιὸς ἢ πλάστης θαυμάτων ἢ γραφεὺς δεινὸς ἐτόλμησε μῖξαι πρὸς ἀπάτην*. Usus est Aristoph. quoque *Ἱππ.* (232.) ostendens se non diffidere ingenio spectatorum, quin Cleonem cognituri sint, quamvis histrio, qui partes ipsius ageret, undique simulatus non esset: quia metu opum ipsius perculsi artifices imaginem ejus effingere recusarint: *Ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελεν Τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι*, i. e. Opificum qui fabricant instrumenta scenæ. [" Kuster. Aristoph. 106. Argum. 2. Aristoph. *Ἱππ.*" Schæf. Mss. " Ælian. V. H. 105." Wakef. Mss.]

Σκευοποιέω, Vasa et instrumenta diversi usus fabricor. Cum vero accus. ei jungitur, significat, Fabricor, Conficio, *σκευάζω*: ut Athen. (497.) de eo calice loquens, qui *κέρας* et *ῥυτὸν* dicitur, *Δοκεῖ δὲ σκευοποιηθῆναι ὑπὸ πρώτου τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου, φόρημα γενέσθαι τῶν Ἀρσινόης εἰκόνων· τῇ γὰρ εὐωνύμῳ χειρὶ τοιοῦτον φέρει δημιούργημα, πάντων τῶν ὡραίων πλῆρες*, quasi cornu Amaltheæ, ut ipse dicit. Ubi nota *σκευοποιεῖσθαι* et *δημιουργεῖσθαι* esse posita *ἰσοδυνάμως*. Sic Plut. (Marcello 16.) *Ὄργανα ἐσκευοποιεῖτο*, Fabricabantur. Ubi nota vocem pass. passiva signif. usurpatam. Pro Fabricor, Machinor: ap. J. Poll. ex Isæo, *Διαθηκῶν δὲ τεττάρων ὑπ' αὐτοῦ ἐσκευοποιημένων*. Ex Eod., *Τοιαῦτα μὲν τοιούτοις ἐπὶ τῷ τεθνεῶτι σκευοποιοῦντες*. Harpocr. quoque annotat, Hyperidem *σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα* dixisse, pro *σκευωρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον*. || Bud. *Σκευοποιῶ* pro Armo, Instruo, annotat usurpari a Plut. et ab Athen. pro Conficio et apparo edulia: quod *σκευάζειν* dicitur. [Plut. 6, 217. *Τοῖς τοῦ φίλου σκευοποιούμενος καὶ ἀναπλαττόμενος ἐπισήμοις καὶ συμβόλοις*. " Ad Timæi Lex. 188. Thom. M. 797." Schæf. Mss.]

Σκευοποίημα, τὸ, Opus quod *ὁ σκευοποιὸς* fabricavit. Plut. (Crasso 33.) ponit pro Instrumento scenico, s. Cultu apparatuque scenicorum: a *σκευοποιὸς* significante Fabrum instrumenti scenici. Citat J. Poll. ex Hyperide, sed non addit qua signif. accipiat.

[* *Σκευοποιΐα*, J. Poll. 10. p. 1156. " Habitus, Philostr. 245." Kall. Mss. " Böttiger Quid sit etc. 1. p. 14." Schæf. Mss.]

[* *Σκευοπώλης*, Gl. Vascularius.]

[* *Σκευότριψ*, Arcadius p. 94.]

Σκευοφόρος, Vasa s. Instrumenta portans: *ξύλον*, J. Poll. Quo vasa et utensilia portantur: alio nomine *σκευοφορεῖον* et *ἀνάφορον* dictum. Xen. K. Π. 6, (3, 11.) *Ὃς ἄρχεις τῶν σκευοφόρων ἁρμαμαξῶν*, Qui præes curribus vasa instrumentaque bellica vehentibus, s. Curribus arma impedimentaque vehentibus. Et *σκευοφόροι* dicuntur in exercitu Qui sarcinas et impedimenta heris suis bajulant, ut lixæ et calones, Xen. Ἑλλ. 3, (4, 22.) *Τῷ ἄρχοντι τῶν σκευοφόρων*, Plut. (9, 191.) *Λέοντι χρώμενον σκευοφόρῳ παρὰ τὰς στρατείας*. Sicut vero Xen. dicit *σκευοφόροι ἁρμάμαξαι*, ita Herodian. *σκευοφόρα ὀχήματα*: et Jumenta ejusmodi vehicula trahentia, *σκευοφόρα κτήνη*: ut 8, (1, 4.) *Τὰ δὲ σκευοφόρα πάντα κτήνη τε καὶ ὀχήματα ἐν μέσῳ τάξας*. Ubi Pollt. vertit, Impedimenta exercitus: alii Jumenta currusque sarcinarios. Plut. Othone (12.) *σκευοφόρα* dicit pro *σκευοφόρα κτήνη καὶ ὀχήματα* s. *ἀνδράποδα*: *Πολλὴν ἀταξίαν τὰ σκευοφόρα τοῖς μαχομένοις ἐμπλαζόμενα παρεῖχε*: paulo ante dicit *ἀναμεμιγμένων ὑποζυγίων καὶ ἀκολούθων*: ut satis manifestum sit, eum ibi *σκευοφόρων* nomine intelligere *ὑποζύγια* et *ἀκολούθους σκευοφόρους*. Perperam igitur VV. LL. *σκευοφόρα* hic interpr. Impedimenta et sarcinæ bellicæ. [" *Σκευοφόρον, τὸ*, Jumenta sarcinas portantia, Ipsæ sarcinæ, Impedimenta, 3, 79, 2. *Ἀφροντίστως εἶχε περὶ παντὸς τοῦ σκευοφόρου*: 12, 19, 5. *Ἄγων πρῶτον μὲν τὴν φάλαγγα, μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς ἱππεῖς, ἐπὶ πᾶσι τὸ σκευοφόρον*. Sic Cod. Vat. cum sua familia dat *τοῦ σκευοφόρου διαφθαρέντος*, 3, 51, 6. pro vulgato *σκευοφορικοῦ*. Sic et in plur. 3, 53, 1. et 7. *Τὰ σκ. καὶ τοὺς ἱππεῖς εἶχον ἐν τῇ πρωτοπορείᾳ*: 6, 40, 3. *Ἀνατιθέασι τὰ σκευοφόρα τοῖς ὑποζυγίοις*." Lex. Polyb. " *Σκευοφόρος*, Zeun. ad Xen. K. Π. 606. ad Charit. 588. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 251. Diod. S. 2, 426. Schneid. Anab. 94. *Τὰ σκευοφόρα παιδάρια*, Philostr. 148. Boiss." Schæf. Mss. Aristoph. B. 497. Herod. 1, 80.]

Σκευοφορία, ἡ, Vasorum sarcinarumque bajulatio, s. Impedimentorum bajulatio.

Σκευοφορικὸς, Ad *σκευοφόρον* pertinens. Xen. K. Π. 6, (1, 28.) *σκευοφορικὸν βάρος* vocat Onus s. Sarcinam, quam *ὁ σκευοφόρος* s. *τὸ σκευοφόρον ζεῦγος* bajulat trahitve: *τὸ σκευοφορούμενον*. [Ad Polyb. 3, 51, 6.]

Σκευοφορίτης, ὁ, i. q. *σκευοφόρος*. Annotat J. Poll. (9, 17.) Eupolin *σκευοφορίτην* in suis *Ταξιάρχοις* per jocum vocasse *τὸν σκευοφόρον*: [leg. * *Σκευοφοριώτης*, q. v. formatur ad normam *τοῦ εἰραφιώτης*.]

Σκευοφόριον, τὸ, Lignum, e quo vasa suspensa feruntur s. bajulantur, *τὸ ξύλον ᾧ τὰ σκεύη ἐκομίζετο*, J. Poll. 10, c. 2. ubi etiam addit ab Aristoph. vocari *σκευωρίαν* et *ἀνάφορον*. Exemplum hoc affert, *Κράτινον εἶχε σκευοφόριον*, e Plat. Comico, qui *τὸ τόξον ἐν παιδιᾷ* sic *παρεικάζει*: nam et *τὸ τόξον* et *τὸ σκευοφόριον* sunt *καμπύλα*, Incurva. Sed nota, hoc loco simplici *ι*, alibi diphthongo *ει* SCRIBI *Σκευοφορεῖον*, mutato etiam accentu: sc. 7, c. 29. *Τὸ δὲ ξύλον ἐφ' οὗ τὰ σκεύη κατηρτημένα ἔφερον, σκευοφορεῖον ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Διὶ καλουμένῳ ὠνόμασται*. [Phot. *Σκευοφορεῖον καὶ ἀναφορεῖον· τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀμφίκοιλον ξύλον· οὗ ἐξαρτῶσι τὰ βάρη*.] Alibi *σκευοφόρον* ap. J. Poll. legitur: ut 7, c. 30. ubi cum dixisset, *τυροφορεῖον* vocari *τὸ ξύλον τὸ ἑκατέρωθεν φέρον τὰ τυροκομεῖα*, s. *τοὺς ταλάρους οἷς ὁ χλωρὸς τυρὸς ἐμπήγνυται*, Fiscellas et vimina in quibus caseus recens cogitur, subjungit, *Τὸ δὲ τἄλλα σκεύη φέρον, οὐ μόνον σκευοφόρον, ἀλλὰ καὶ ἀνάφορον ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης φησί*.

Σκευοφορέω, Vasa et instrumenta fero, s. bajulo: ut in exercitu faciunt calones et lixæ, in familia autem, famuli et mancipia. Plut. (8, 511.) e Xen. *Τί δ' ἂν ἡ γυνὴ σκευοφοροῦντα ἀκούσῃ*; Pass. *Σκευοφοροῦμαι*, Vasa et impedimenta mihi bajulantur, bajulanda curo, Plut. (Crasso 21.) *Ἐξήλαυνε δὲ χιλίαις σκευοφορούμενος καμήλοις*, Utens ad impedimenta vehenda, Bud. [" Brunck. Aristoph. 3, 183." Schæf. Mss.]

[* *Συσκευοφόρος*, unde * *Συσκευοφορέω*, Una cum aliis sarcinas porto, v. T. H. ad J. Poll. 10, 14. Xen. K. Π. 8, 3, 4.]

DICITUR ET *Σκευηφόρος*, AC *Σκευηφορέω*, ut testatur Schol. Aristoph. Sic *γραμματηφόρος*, et similia. [" *Σκευηφορέω*, Brunck. Aristoph. 1, 150. (B. 15.) 3, 183." Schæf. Mss.]

Σκευοφύλαξ, Vasorum s. Utensilium custos, [LXX. 1 Reg. 17, 21. " Ad Charit. 589." Schæf. Mss. " Theodorus Anagnosta Ecl. 2. Inscriptio Epistolæ 74. ap. Phot. 122. *Εὐλαμπίῳ Ἀρχιεπισκόπῳ καὶ Σκευοφύλακι*." Suicer. Thes. Eccl.] *Σκευοφυλακέω*, Vasa et utensilia s. Sarcinas custodio, [Plut. Alex. 32.] *Σκευοφυλάκιον, τὸ*, Locus custodiendis s. asservandis vasis et utensilibus destinatus, i. q. *σκευοθήκη*. Legitur ap. Suid., itemque ap. Evagr. Hist. Eccl., ubi Bud. interpr. Sacrarium templi et Ecclesiæ.

Σκευαγωγὸς, i. q. *σκευοφόρος*: ut *σκευαγωγοὶ ἅμαξαι*, J. Poll. (10, 14.) quæ Xenophonti *σκευοφόροι*. Dicuntur et *σκευαγωγοὶ* sicut *σκευοφόροι*, Qui vasa et utensilia castrensia bajulant aut vehunt, Qui impedimenta s. sarcinas suorum herorum portant vehuntve. Xen. K. Π. 8, (5, 3.) *Ἅμα πάντες ἔρχονται οἱ σκευαγωγοὶ, ἐπὶ τὰ τεταγμένα ἄγειν*. [" Xen. Eph. 79(=58.)" Schæf. Mss.]

Σκευαγωγέω, i. q. *σκευοφορῶ*, Vasa et utensilia castrensia bajulo s. veho, Sarcinas et impedimenta veho; vel simpliciter Vasa et utensilia veho. Greg. Naz. *Ταῖς ναυσὶ σιτηγούσαις τε διὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ σκευαγωγούσαις*. Et ap. Dem. (237.) ac Æschin. (46.) *σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν*, Vasa et utensilia ex agris collecta in urbem vehere, ut fit metu incurrentium hostium. Ibid. paulo post dicitur, *Κατακομίζειν τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν πάντα*, Deportare omnia quæ in agris essent. Synes. accusativum quoque addidit, simpliciter accipiens pro Portare, Vehere, s. Vehere quemadmodum sarcinæ convasatæ vehi solent: de Insomn. *Ἁπανταχοῦ βαδίζοντας σκευαγωγεῖν τὰ ἐπὶ ταύτην ἐφόδια*, Comportare ad eam utilia viatica. [Arrian. Anab. 1, 10, 4. " Ad Herod. 388." Schæf. Mss.]

[* *Σκευαγώγημα*, Nicet. Annal. 4, 1.]

Σκευαγωγία, ἡ, Vasorum utensiliumque castrensium bajulatio, vectio. Sunt tamen qui *σκευαγωγίας* interpr. Sarcinas.

[* *Σκευουργὸς*, unde * *Σκευουργία*, Plato Polit. 299.]

Σκευωρὸς, Vasorum utensiliumque custos: ut J. Poll. 10, (16.) c. 1. annotat Cratinum in *Πανόπταις* videri *τὸν σκευοφύλακα* nominare *σκευωρόν*.

Σκευωρέω, SIVE *Σκευωρέομαι*, Vasa et utensilia custodio: sequendo primariam signif. nominis *σκευωρός*. Item Satago, Plut. Symp. Septem Sap. de tragœdia, *Σκευωρουμένην πραγμάτων ὑποκρίσεις πάθος ἐχόντων καὶ οἶκτον*, Tractantem et molientem, vel Satagentem circa ea, Bud. Sic *σκευωρία* signif. Curiosam observationem et diligentem occupationem circa aliquid. Nisi malis Architectantem, *σκευοποιοῦσαν*. Signif. enim *σκευωροῦμαι*, Struo, Molior, Machinor, Architector, Dem. (884.) *Τοιαῦτά γε ἐσκευωρημένον καὶ πεποιηκότα*, Qui talia contechnatus esset, hujuscemodi incepta insidiosa suscepisset atque adortus esset. Et alibi, (885.) *Ὡς καὶ τὰ τοῦ Μικκαλίωνος πράγματα ἐσκευώρηται*: (115.) *Ἐν Εὐβοίᾳ τυραννίδα κατασκευάζοντα, καὶ νῦν ἐπὶ Θρᾴκην παριόντα καὶ τὰ ἐν Πελοποννήσῳ σκευωρούμενον*, Struentem, Molientem, Machinantem, Bud. 582., ubi etiam inter alia addit, *σκευωρεῖσθαι* esse quod Cic. dicit Telam texere. Ibid. pro eo quod Cic. dicit, Architecti hujusce legis, ipse sic Græce, *Οἱ τόνδε τὸν νόμον ἐσκευωρημένοι*, et, *Οἱ τουτονὶ τὸν νόμον συνεσκευασμένοι*, sive *σεσοφισμένοι*. Virg. dicit Doli fabricator Ulysses, ut Cic. Architecti hujusce legis. Ibid. pro Testium copia a matre adornata est, idem Bud. dicit *ἐσκευώρηται, παρεσκεύασται, κατεσκεύασται, συνεσκευάσθη*: utens pass. signif. verbo *ἐσκευώρηται*: ut et Demosth. *Καὶ γὰρ ἐκ τῆς μισθώσεως καίπερ ἐσκευωρημένης, ὄψεσθαι τὸ πρᾶγμα ὅλον ἐστὶ*, Quanquam ficta

et imposturæ plena: ἐσκευοποιημένης: usurpantur enim ἰσοδυνάμως duo illa compp. σκευωρεῖσθαι et σκευοποιεῖσθαι. Videre autem hæc fusius tractata poteris ap. Bud. Comm. 582. Σκευωροῦμαι, inquit idem Bud., ibid., Satago, Perscrutor et excutio omnia sagaciter et curiose, et prædonum more expilatorumque. Plut. de Corfinio, Τὴν Πομπηΐου σκευωρούμενος οἰκίαν. Cic. vero Antonium dicit in copias Pompeii se subito ingurgitasse, et insolenter statim invasisse in ejus viri fortunas. Idem Plut. Camillo, (32.) Σκευωρούμενοι δὲ καὶ καθαίροντες τὸ χωρίον, Perscrutantes excutientesque omnia, et locum converrentes. Idem de Deo Socr. (323.) Ζητοῦσα καὶ σκευωρουμένη τὰ ἔνδον: [al. σκαιωρουμένη]. Σκευωρούμενος, inquit Bud. 583., dicitur etiam Captator, et qui imminet occasioni prædæ, et intentus est, instansque custodum negligentiæ: qua signif. usus est Aristot. (H. A. 9, 32.) de aquilis loquens, Τύπτουσι δὲ ταῖς πτέρυξι καὶ τοῖς ὄνυξι, ἐάν τινα λάβωσι σκευωρούμενον περὶ τὰς νεοττίας. Ubi videtur σκευωρεῖσθαι translatum esse ab iis, qui vasa et utensilia aliena insidiose observant, occasionemque ea surripiendi captant. In priore autem signif. sumta esse metaph. ab iis, qui itidem σκεύη attente observant, quæ arripiant ut animi cogitata perficiant: utendo sc. iis ad hostes aut invadendos aut supplantandos. [" Furor, Compilo, Diog. L. (2, 61.) in Æschine p. 71, 4. HSt." Seager. Mss. Strabo 8. p. 281., 9. p. 511., 16. p. 264. " Ad Timæi Lex. 254. Thom. M. 508. 797. Schneider. Præf. ad Vitruv. lii. ad Aristot. H. A. 2. p. 149." Schæf. Mss. " Insidior, Socr. Hist. Eccl. 1, 3." Wakef. Mss.]

Σκευώρημα, τὸ, Machinamentum quod ὁ σκευωρούμενος fabricavit et architectatus est, Tela quam texuit ὁ σκευωρούμενος. Bud. exp. κατασκευὴ, κατασκεύασμα τὸ γινόμενον εἰς βλάβην, Insidiosum inceptum, Subdolum inventum, Molimen malignum, Commentum fraudulentum: subjungens e Dem. (955.) Ἀλλ' εἶναι τοῦτο πλάσμα εὑρήσετε καὶ σκευώρημα ὅλον, Molimen fraudulentum et captiosum: [1035. "Thom. M. 797. Mœr. 357. et n." Schæf. Mss.]

[* Σκευωρητὸς, unde] Ἀσκευώρητος Sagaci curiosaque perscrutatione non excussus, metaph. ab iis, qui vasa et utensilia domus alicujus sagacibus oculis lustrant et perscrutatione diligente excutiunt. Strabo, de Corinthi eversione loquens, Θαυμάζοντες δὲ τὴν κατασκευὴν τῶν τορευμάτων καὶ χαλκωμάτων, οὐδένα τάφον ἀσκευώρητον εἴασαν: ut Plut. dicit, Τὴν Πομπηΐου σκευωρούμενος οἰκίαν. Dicit igitur Strabo (p. 586.) eos nullum prætermisisse monumentum, in quo vasa et utensilia Corinthiaca non scrutarentur diligenti sagacique indagatione.

Σκευωρία, ἡ, Vasorum utensiliumque custoditio: quæ quoniam diligens et attenta ut plurimum esse solet, factum est ut pro Curiosa observatione et custodia accipiatur. Aristot. H. A. (9, 49.) de gallinaceis, Ἤδη δὲ καὶ τῶν ἀῤῥένων τινὲς ὤφθησαν ἀπολομένης τῆς θηλείας, αὐτοὶ περὶ τοὺς νεοττοὺς ποιούμενοι σκευωρίαν, περιάγοντές τε καὶ ἐκτρέφοντες, Visi sunt ipsi pullos custodire, educere, et alere. Simile quid refert Plin. 10, 55. Narrantur et mortua gallina mariti earum visi succedentes invicem, et reliqua fœtæ more facientes. Accipitur et pro Solerti diligentique ac vehemente occupatione, s. captatione et affectatione, ut Bud. interpr. ap. Aristot. de Gener. Anim. 1, (7.) ubi de serpentum coitu sermo fit, Ἐπεὶ οὖν ἔχουσι μόρια, οἷς περιλήψονται, ἀντὶ τούτων τῇ ὑγρότητι χρῶνται τοῦ σώματος, περιελιττόμενοι ἀλλήλοις· διὸ καὶ δοκοῦσι βραδύτερον ἀπολύεσθαι τῶν ἰχθύων, οὐ μόνον διὰ τὸ μῆκος τῶν πόρων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν περὶ ταῦτα σκευωρίαν: Captationem et affectationem, s. Vehementem occupationem. Gaza vertit Solertiam. Signif. et Delatoriam insidiosamque observationem et custodiam: quamobrem ab Hes. quoque et Suid. exp. κατασκευὴ, ἐπιβουλή. Itidem et Bud. σκευωρία interpr. Insidiæ et machinamenta subdola: afferens e Dem. (1272.) Περιγενομένου μου τῆς τούτων σκευωρίας, Cum absolutus essem ab eorum calumniosis actionibus et quadruplatoriis persecutionibus. Plut. Dione (30.) Ἦν δὲ δόλος ἡ προσποίησις αὕτη τοῦ τυράννου, καὶ σκευωρία κατὰ τῶν Συρακουσίων, Et captatio fraudulentaque machinatio, qua Syracusanos invadere conabatur. [" Σκ. τεχνική, Tractatio artificiosa, Dionys. H. Jud. Thuc. 5. p. 820. Mox p. 887. σκ. ποιητική, καὶ διθυραμβική. Hes. σκευωρία, κατασκευή." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.: Dionys. H. de C. VV. 402 (=240.) Ἠλίθιος μέντ' ἂν εἴη εἰς τοσαύτην σκευωρίαν καὶ φλυαρίαν ὁ τηλικοῦτος ἀνὴρ ἑαυτὸν διδούς. " Casaub. ad Athen. 117. Mœr. 357. et n., Thom. M. 508. 797. Wakef. Phil. 652. Diod. S. 2, 593. Dionys. H. 5, 207. Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 149. Hutten. ad Plut. T. 3. p. 166." Schæf. Mss.]

Διασκευωρέω, Captiose machinor, Insidiose fabrico et architector, Dolose occupor in, tracto, e Plat. Epist. (3. p. 316.) Ἀκούω γὰρ ὕστερον ὑμῶν τινας αὐτὰ διασκευωρεῖν, Audio enim vestrum quosdam in iis subdole occupari, Ea per fraudem tractare. Idem Plato διασκευωρεῖσθαι videtur ponere pro Tueri et conservare, Bud., de Rep. 7. fin. Καὶ τούτῳ δὴ ὑπηρετοῦντες, καὶ αὔξοντες αὐτὸ, διασκευωρήσωνται τὴν ἑαυτῶν πόλιν;

[* " Μετασκευωρέω, Plato Polit. 276 (=288. Bekk.)" Routh. Mss.]

Συσκευωρέω s. Συσκευωρέομαι, Una dolose machinor, Insidiose fabricantem et architectantem technas dolosve juvo, Demosth. (313.) Καὶ τὰ ἄλλα συνεσκευωρεῖτο: (883.) Ἀδίκημα τοιουτονὶ μετ' ἐκείνου συνεσκευάσατο.

Ἄσκευος, ὁ, ἡ, Vasis utensilibusque carens, Inops. J. Poll. exp. ψιλὸς, ut qui in exercitu sarcina impedimentisque nudus est. Greg. Naz. de Basilio, Ἀκτησίαν τις ἐπαινεῖ, καὶ βίον ἄσκευον καὶ ἀπέριττον; ἐκείνῳ δὲ τί ποτ' ἦν πλὴν τοῦ σώματος; Suidas ἄσκευον exp. ἀπαράσκευον, ἄνευ ὅπλων: nam arma solent vocari σκεύη πολεμικὰ, et τὰ ἀμφὶ σῶμα σκεύη. Itidem Ἀσκεύοις Hes. ex Æsch. Ag. affert pro ψιλοῖς, ἀπαρασκεύοις. [" Cum gen., Valck. Phœn. p. 115. Brunck. Œd. T. 191. El. 36." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1029. Paus. 8, 50, 2.] AFFERTUR ET Ἀσκευὴς, pro Imparatus: quod e Σκευὴ potius videtur esse compositum. [Herod. 3, 131. Ἀσκευὴς ἐὼν καὶ ἔχων οὐδὲν τῶν ὅσα περὶ τὴν τέχνην ἐστὶ ἐργαλήϊα.]

Αὐτόσκευος dicitur ὁ ἀπαράσκευος καὶ λιτὸς, Nullo artificio constans, sed rudis, simplex et inconditus, Synes. Λύμιόν τι ποιμενικὸν, λιτὸν καὶ αὐτόσκευον, Bud. 578. Αὐτόσκευος J. Poll. 10, c. 1. exp. ὁ αὐτουργός: quod αὐτουργὸς et activam et pass. habet signif. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 39. Jacobs. Anth. 7, 409." Schæf. Mss. * " Αὐτοσκεύως, Synes. de Regno p. 16." Kall. Mss.]

" Ἔκσκευα, Hesychio sunt τὰ παρεπόμενα πρόσωπα " ἐπὶ σκηνῆς," [J. Poll. 4, 141. * Ἔνσκευος, ibid.]

Εὔσκευος, Vasis utensilibusque bene instructus: oppositum superiori ἄσκευος.

Εὐσκευέω, Vasis utensilibusque bene instructus sum, Sarcinis et σκεύεσι ad iter necessariis bene instructus sum, cum de viatore dicitur aut milite; ii enim sua σκεύη secum ferre solent, et συσκευάζεσθαι ad iter ineundum. Item Ajax ap. Soph. (Aj. 823.) p. 49. se interfecturus, cum ensis capulum solo infixisset, beneque firmasset, ut mucro erectus staret, ait, Οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν, i. e. καλῶς παρεσκευάσμεθα, Bene parati instructique sumus, καὶ ἔχομεν πάντα, ὧν δεῖ πρὸς θάνατον: ac si diceret, πάντων τῶν πρὸς θάνατον σκευῶν εὐποροῦμεν.

Κουφόσκευος ab Hes. exp. ὁ βαστάζων τὴν πανοπλίαν: significat tamen potius Levibus σκεύεσιν indutus s. onustus, Levis armaturæ.

" Ὁμοιόσκευος, Eod. cultu s. habitu utens," [Strabo 17. p. 1184.]

Ὁμόσκευος, Qui iisd. σκεύεσιν s. armis utitur, Simile armorum genus gestans, Thuc. 2, (96.) Καὶ οἱ ταύτῃ ὅμοροί τε τοῖς Σκύθαις καὶ ὁμόσκευοι, Eodem cultu armaturaque eadem utuntur: qui locus ab J. Poll. quoque citatur, sed mendose in vulgatis ejus Edd. scriptus. Sic idem Thuc. 3, (95.) Ὄντες ὅμοροι τοῖς Αἰτωλοῖς καὶ ὁμόσκευοι. [" Dionys. H. 5, 302." Schæf. Mss.]

Σκευάριον, τὸ, Vasculum, Aristoph. Πλ. (808.) Ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου Τὰ σκευάρια πλήρη 'στι, Omnia nobis argento et auro vascula plena

sunt, i. e. Nullum domi nostræ est ne angustum quidem vasculum, quod non argento auroque replerimus. Utitur Plut. quoque. Dicuntur σκευάρια reliqua quoque utensilia et supellectilis minutiæ, ut σκεῦος. [" Τὰ σκ., Valck. Adoniaz. p. 292. Cornar. Eclog. p. 54. Toup. Opusc. 2, 162." Schæf. Mss. Buttm. Ind. ad Plat. Alcib. 1. p. 132.]

Σκευόω, Suis σκεύεσι instruo: Hes. σκευοῦσθαι, ἑτοιμάζεσθαι.

Σκευάζω, itidem significat Suis σκεύεσιν instruo et orno: peculiariter autem τοῖς περὶ τὸ σῶμα σκεύεσιν: quo nomine omnia gestamina totiusque corporis cultus intelligitur, ut sunt vestimenta et arma; de utrisque enim σκευάζω dicitur, quemadmodum et σκευή: ut Appian. B. C. 4. de quodam proscripto, Ἡ δὲ γυνὴ ὡς ἀνθρακέα ἐσκεύασε, sc. αὐτόν: sicut ap. Plut. (Cæs. 31.) Ἐπιδεικνύμενος ἄνδρας τοῖς στρατιώταις ἐπὶ μισθίων ζευγῶν πεφευγότας ἐν ἐσθῆσιν οἰκετικαῖς· οὕτω γὰρ ἀπὸ Ῥώμης σκευάσαντες ἑαυτοὺς διὰ φόβον ὑπεξῄεσαν: ubi nota expresse vestes contineri τῆς σκευασίας s. σκευῆς nomine. Aristoph. vero dicit (B. 523.) ἐσκεύασά σε Ἡρακλέα, pro Herculis habitu te indui, Herculis gestaminibus te exornavi, Feci ut Herculem referres habitu cultuque corporis: indutus sc. pelle leonina, et gestans clavam. Pass. Σκευάζομαι, Instruor, armorque meis σκεύεσι: accipiendo illud σκεύεσι de omnis generis gestaminibus, tam armis quam vestimentis. Plut. (6, 614.) Ἐσκευασμένος οὖν, de Arione, i. e. τὸ σῶμα κοσμήσας, καὶ λαβὼν ἐντάφιον αὑτῷ τὸν ἐναγώνιον ἔτι ζῶν κόσμον, ut paulo ante loquitur, Cum igitur esset accinctus. De eod. vide in Σκευή. Thuc. 4, (32.) p. 132. Ὡς ἕκαστοι ἐσκευασμένοι ἦσαν, Ita ut singuli erant armati, ὡπλισμένοι, Schol. Loquitur autem de nautis e nave in hostes invadentibus. Plut. Anton. Ἐσκευασμένοι παραπλησίως Πάρθοις, Parthico induti habitu et armati Parthica armatura. De ornatu corporis ap. Synes. Ep. ad Evopt. Καὶ αἱ γυναῖκες αὐταί τε ἐσκευάζοντο, καὶ τοῖς δεομένοις ἀρπεδόνας διένεμον: sc. quodam edicente ἐξαρτᾶσθαι χρυσίον οἷς ἐστί. Interdum additur dat. instrumentalis, ut Plut. (Sertorio 3.) Ἐσθῆτι Κελτικῇ σκευασάμενος, Celtico cultu ornatus, s. Celtica gestans et indutus vestimenta. Appian. B. C. 6. Σκευασάμενοι τόξοις, Arcubus instructi armatique. || Σκευάζομαι exp. etiam Colligo necessaria ad iter, Σκεύεσιν ad iter necessariis me instruo: qua signif. συσκευάζομαι usurpatur. || Paro, i. e. Conficio. Apud Athen. 7. (p. 322.) coquus ait, Ἐπίστασαι τὸν σαῦρον ὡς δεῖ σκευάσαι; Quomodo parandus s. apparandus sit. Et subjungit, ἐξελὼν τὰ βραγχία, Πλύνας, περικόψας τὰς ἀκάνθας τὰς κύκλῳ, Παράσχισον χρηστῶς, διαπτύξας θ' ὅλον, Τῷ σιλφίῳ μάστιξον εὖ γε καὶ καλῶς, Τυρῷ τε σάξον, ἁλσί τ' ἠδ' ὀριγάνῳ. E quibus verbis patet quid sit σκευάσαι. Et l. 9. Σκευάσαι ἡδύσματα, Condimenta ciborum parare. Plato quoque hoc verbo utitur pro Paro, Conficio, sed pass. voce, activa tamen signif. de Rep. 2. Ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι. Item ap. Gal. ad Gl. Σκευάζεσθαι φάρμακα, Conficere et componere medicamenta, ut Latini loquuntur. Exp. etiam Molior, Struo, Construo. [" Valck. Adoniaz. p. 397. Ilgen. ad Hymn. 431. ad Herod. 380. 429. Paus. 1, 418. ad Lucian. 1, 478. ad Diod. S. 2, 17. 90. 534. Brunck. Aristoph. 3, 63. Philostr. 184. Boiss. Conf. c. σκεδάζω, ad Mœr. 218. Koen. ad Greg. Cor. 156. ad Herod. 547. ad Dionys. H. 3, 1928. De augm., perf., ad Lucian. 2, 348." Schæf. Mss. Hymn. Hom. 2, 285. Σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου, exp. Rimantem. De cibis, Append. ad Bast. Ep. Cr. 52.]

[* Σκευαστέον, Diosc. 2, 90. " Brunck. Aristoph. 3, 142." Schæf. Mss.]

Σκεύασμα, Confectio, Compositio: accipiendo passive pro Eo ipso quod confectum compositumque est, ut et σκευασία interdum de cibis et medicamentis dicitur. Bud. dicit i. esse hic q. διασκευή, ut est instratum et phaleræ. Vide et Σκευή. [" Toup. Opusc. 2, 217." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. A. 664.]

Σκευασία, ἡ, Apparatus, ut qui in vestibus et armis cultuque corporis dicitur, Athen. (200.) Τῶν δὲ ὄνων οἱ μὲν χρυσᾶς, οἱ δὲ ἀργυρᾶς προμετωπίδας καὶ σκευασίας εἶχον. || Item de Apparatione s. Confectione ciborum dicitur, Plato Min. Τὰ περὶ ὄψου σκευασίας συγγράμματα. Sic Athen. (368.) Περὶ βολβῶν δ' ἀρτύσεως καὶ σκευασίας τὸν λόγον ποιεῖται, Plut. Flamin. Εἰπεῖν δὲ τὸν ξένον ὅτι πάντα τὰ κρέα χοίρειά ἐστιν, ἡδύσμασι δὲ καὶ σκευασίαις διαφέροντα, Gal. ad Gl. Σκευασίαι φαρμάκων, Confectiones s. Compositiones medicamentorum. Sæpe reperitur itidem ap. Medicos ἡ διὰ ῥόδων σκευασία, s. ἡ διὰ κολοκυνθίδος, aut alia similia: quibus in ll. σκευασία non active amplius accipitur, sed passive pro σκεύασμα, i. e. Medicamentum e rosis confectum. Similiter Scrib. Larg. in libello quem inscripsit Compositiones medicas, dicit, Ad capitis dolorem bene facit hæc compositio: pro Medicamentum hoc modo compositum s. confectum. [" Valck. Oratt. 390. Anim. ad Ammon. 222. Toup. Opusc. 2, 294. Athen. 25. (107.) Σκ. ἁπλῆ, Casaub. p. 140. * Σκεύασις, Valck. l. c." Schæf. Mss. Append. ad Bast. Ep. Cr. 52.]

[* " Σκευαστής, Const. Manass. Chron. p. 52. Meurs." Schæf. Mss.]

Σκευαστὸς, Paratus, Factus, Confectus, Compositus, Factitius, Compostitius: oppositum habens τὸ κατὰ φύσιν γεγονὸς, quod natura tale creavit. Plato de Rep. 6. Τά τε περὶ ἡμᾶς ζῶα, καὶ πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ σκευαστὸν ὅλον γένος. Sic Epist. 7. Περὶ σώματος ἅπαντος, σκευαστοῦ τε καὶ κατὰ φύσιν γεγονότος, De quovis corpore et ficto et naturali; seu, Et naturali et artificiali; seu, Arte facto et composito, Arte laborato, ut Virg. loquitur. Et σκευαστὰ θυμιάματα, Suffimenta factitia s. compostitia. Sic 5. Οἱ σκευαστοὶ οἶνοι, Factitia vina, ut Plin. loquitur. [LXX. Es. 54, 17. * Ἀσκεύαστος, Philostr. 826. " Schol. Callim. L. P. 25." Kall. Mss. " Abresch. Lectt. Aristæn. 36." Schæf. Mss. * Αὐτοσκεύαστος, Schol. Opp. Ἁ. 1, 22. 178. Hes. v. Αὐτόστυλος. * " Χρυσοσκεύαστος, Const. Manass. Chron. p. 103." Boiss. Mss.]

Σκευὴ, ἡ, i. q. σκευασία, i. e. τὰ σκεύη, quibus aliquis instructus est: Apparatus, habitusque et cultus corporis: comprehendendo omnia gestamina quæ, tam festis quam profestis diebus, tam pacis quam belli tempore, corpora nostra et tegunt et ornant. Herodian. 4, (10, 12.) Ἔν τε διαίτῃ καὶ σκευῇ διαφέρουσιν ἀλλήλων, Victu habituque inter se distantibus: (12, 11.) Τὴν σκευὴν ἡνιόχου ἀνειληφώς. Thuc. 1, (130.) Σκευὰς Μηδικὰς ἐνδυόμενος, Ornatu vestituque Persico indutus. Sic Herod. 1, (24.) de Arione, Ἐνδύντα τε τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην: et mox, Ῥίψαί μιν ἐς τὴν θάλασσαν ἑωϋτὸν ὡς εἶχε σὺν τῇ σκευῇ πάσῃ. Unde Gell. 16, 19. De more cinctus, amictus, ornatus. Et mox, Cum fidibus ornatuque omni, sicut stabat, ejecit sese procul in profundum. Ubi nota eum sub ἐνδῦναι σκευὴν comprehendere tria, Cingi, Amiciri, Ornari; eoque pertinentem locum Plut. vide in Σκευάζομαι. Lucian. Ἔχει τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους, pro ἐσκευάσθη ὡς Ἡρακλῆς. Thuc. vero 1, (6.) dicit, Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε, Ionum seniores iste cultus occupavit, Ionum seniores ejusmodi habitum gestare solebant. Et Deut. 22, (5.) Οὐκ ἔσται σκευὴ ἀνδρὸς ἐπὶ γυναικί, Non induetur mulier veste virili. Rursum Herodian. 6, (4, 11.) Παρελόμενος πάσης τῆς περικειμένης σκευῆς, Omni ademto cultu quo indutus erat. Et Aristoph. (Εἰρ. 763.) τὴν σκευὴν ἀράμενος, Ablato habitu, ornatuque scenico. Equis etiam tribuitur. Socr. Rhod. ap. Athen. (148.) Καταργύροις σκευαῖς κεκοσμημένους ἵππους. Ubi Bud. Equos instratos argenteis ephippiis. Cui similem locum ex eod. l. habes supra in Σκευασία. Dicitur de bellicis etiam gestaminibus, Thuc. 6, (94.) p. 229. Τοὺς ἱππέας ἥκοντας ἄνευ τῶν ἵππων μετὰ σκευῆς, Sine equis quidem, sed cum apparatu armorum. Et alibi, (3, 94.) Σκευῇ ψιλῇ χρώμενος, Levi armatura utens. At l. 1. dicit, Γνωσθέντες τῇ σκευῇ τῶν ὅπλων, Genere armorum quo instructi erant. Hes. quoque exp. στολὴ, et ὅπλισις: itidemque et J. Poll. 1., ubi etiam ait milites ἀπὸ τῆς σκευῆς dici πελτοφόρους, γυμνῆτας s. ψιλοὺς, σφενδονήτας, λιθοβόλους, τοξότας, ἱππακοντιστὰς, δορατοφόρους, κοντοφόρους, μαχαιροφόρους, ὑπα-

σπιστὰς, aliisque alios nominibus. Navibus quoque A sua est σκευὴ, Suum instrumentum, Sua armamenta; ut Plaut. Cic. Ovid. loquuntur: itemque Colum. Navigia consummata instruunt armamentis ministrisque. Act. 27, (19.) Τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐῤῥίψαμεν pro τὰ σκεύη τοῦ πλοίου, quæ Hom. ὅπλα appellat: itidemque J. Poll. 1, (94.) Τὰ δὲ σύμπαντα τῆς νηὸς σκεύη, ὅπλα καλεῖται. Et ap. Xen. sunt σκεύη κρεμαστὰ καὶ ξύλινα: et ap. Thuc. Ἀποτριβὴ σκευῶν. [" Ad Mœr. 22. ad Corn. Nep. 286. ad Timæi Lex. 259. Toup. Opusc. 1, 226. 457. 2, 91. 274. Emendd. 2, 538. ad Lucian. 1, 37. 266. 308. 478. Herod. 517. 539. Thom. M. 797. ad Charit. 405. ad Diod. S. 1, 458. 703. 2, 279. et Ind., Jacobs. Anth. 11, 242. Lucillius 81. et Jacobs., Heyn. Hom. 6, 655. Vestis, Ruhnk. ad Velleium p. 8. Pudenda, Toup. Add. in Theocr. 409. Opusc. 1, 303. Emendd. 1, 461. Conf. c. σκηνὴ, Fac. ad Paus. 1, 73. Kuster. Aristoph. 211. ad Diod. S. 2, 303. Τὴν σκ. δοῦναι, Casaub. Athen. 1. p. 65." Schæf. Mss.]

Ἀνασκευάζω, Rursum struo, ædifico, Reædifico, Instauro, Ab integro restituo, ἀνοικοδομῶ, Schol. Thuc. B (4, 116.) Strabo 16. Ἣν Ἀλέξανδρος ἐβούλετο ἀνασκευάσαι. Pono autem hanc verbi hujus signif. primo loco, non quod tam frequens sit quam altera, sed quod præp. ἀνὰ in ea usurpetur eo sensu, qui frequentior est in aliis itidem ex ea compositis verbis. || Ἀνασκευάζω, Destruo, Demolior, Diruo. Ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν, vide Ἀνασκευάζομαι. || Interdum Labefacto dicta alicujus, Refello, Refuto: unde et ἀνασκευὴ, quæ opponitur τῇ κατασκευῇ ap. Rhetores. Fabius, Narrationibus non inutiliter subjungitur opus destruendi confirmandique eas, quod ἀνασκευὴ κατασκευήque vocatur. Alex. in Top. 1. Οὐ γὰρ εἰ αἱ ἀνασκευαὶ τῶν ἄλλων ἀνασκευάζουσι καὶ τὸν ὁρισμόν. || Apud Diosc. ἀνασκευάζειν νόσον pro Destruere s. Labefactare s. Profligare morbum, usitatius: ut αἰγιλώπια, ἕλκη, σύριγγας ἀνασκευάζειν, (3, 142.) Quanquam in his et aliis hujusmodi ll. vertunt Interprr. modo In integrum restituere, modo Ad meliorem habitum transferre; vel Emendare, Tollere, Abolere. C || Ἀνασκευάζομαι, Reædificor, Instauror, juxta signif. activi ἀνασκευάζω in l. c. e Strab. paulo ante. || Destruor, Evertor. Suid. Τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης, ap. Dem. (p. 895.) πρὸς Ἀπατούριον exp. ἀναστάτου γενομένης. Qui foro cedunt, inquit Bud., ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν dicuntur ap. Demosth. πρὸς Ἀπατούριον, et ἀνασκευάζεσθαι. || Ἀνασκευάζομαι, absolute positum, μετοικίζομαι: nam Hes. ἀνασκευαζόμενοι exp. μετοικιζόμενοι. Xen. κατασκευάζεσθαι et ἀνασκευάζεσθαι inter se opponit, scribens K. Π. 8, (5, 1.) Εὐτάκτως μὲν κατεσκευάζετο καὶ πάλιν ἀνεσκευάζετο. Bud. quoque ita scribit, Ἀνασκευάζεσθαι est Collectis vasis migrare, vel patria facessere: h. e. μετοικιζόμενον σκευαγωγεῖν, ut decoctores et patria extorres et qui solum vertunt. Paus. Bœot. (14, 1.) Ἔστι δ' ἐχυρὸν χωρίον ὁ Κερησσὸς, ἐς ὃ πάλαι ποτὲ ἀνεσκευάσαντο οἱ Θεσπιεῖς, μετὰ τὴν ἐπιστρατείαν τῶν Θεσσαλῶν, Quo omnia sua pignora exportarunt, emigrantes patria. Plut. Cæsare, (23.) Τῶν Σουήβων εἰς βαθεῖς καὶ ὑλώδεις αὐλῶνας D ἀνασκευασαμένων. Hæc Bud., subjungens et Dem. locum in quo τραπεζίτας dicit ἀνεσκευασμένους. Vidimus autem paulo ante in Ejusd. loco τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης, ubi ἀνασκευάζεσθαι aliter sumitur quam cum ipsi τραπεζῖται dicuntur absolute ἀνασκευάζεσθαι: nam iidem et μετοικίζεσθαι dicuntur, ut ait Bud., i. e. Solum vertere. [" Fischer. ad Palæph. 128. Ammon. 19. ad Herod. 634. Musgr. El. 602. Villoison. ad Long. 294. ad Diod. S. 2, 391. Paus. 3. p. 44. ad Dionys. H. 2, 871. Aufugio, 1, 120. De mensariis, Coray Theophr. 189." Schæf. Mss. " Vasa colligo, Dionys. H. 1, 56." Wakef. Mss. Xen. K. Ἀ. 6, 2, 8. Geop. 5, 33, 3. Ἀνασκευάσεις τὴν βλάβην οὕτω. " Ἀνασκευάζειν, Refellere, Aristot. 2, 24, 19. vide Κατασκευάζειν. Unde ἀνασκευὴ et κατασκευὴ, de quibus Hermog. Progymn. 5. Quintil. 2, 4, 18. Destruere et confirmare, cf. Theon. Progymn. p. 64. Cam. Et Schol. Aphthon. in T. 2. Ald. Rhet. Ἀνασκευὴ ὠνόμασται ἀπὸ τῶν ἀνασκευαζομένων καὶ ἀπολυομένων οἰκοδομημάτων, οὗπερ ἐναντίον τὸ κατασκευάζειν." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. " Athen. 537. Ἀνασκευασθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν ἁπάντων τῶν * Ἐρετριέων, Translatis alio, μετοικισθέντων, Cas." Strong. Mss.]

[* Ἀνασκευαστὸς, unde * Δυσανασκεύαστος, Alex. Trall. 12. p. 241=776.]

Ἀνασκευαστικὸς, Instaurativus, Ad instaurandum aptus, Instaurandi vim habens. || Destructivus; Diosc. (26.) Ἀνασκευαστικὸν τῆς ἀμβλυωπίας, Destructivum s. Profligativum hebetudinis oculorum. Sunt qui vertant, Hebetudinem oculorum instaurans; sed inepta est hæc versio, meo quidem judicio; quomodo enim esset remedium morbi id, quod morbum instauraret? Apud Alex. Aphr. in Top. 1. ἀνασκευαστικὸς et κατασκευαστικὸς pro Astruens et Destruens evertensque. [" Greg. Nyss. 3, 251." Wakef. Mss.]

Ἀνασκευὴ, ἡ, Reædificatio, Instauratio, ἀνοικοδόμησις. || Destructio, Eversio. Apud Rhett. autem Refutatio, Confutatio: cui opp. κατασκευή. Quintil. 2, 4. Narrationibus non inutiliter subjungitur opus destruendi confirmandique eas, quod ἀνασκευὴ καὶ κατασκευὴ vocatur. Ab Eod. 10, 5. appellatur destructio, ubi ait, His confinis est destructio et confirmatio sententiarum. Quo e loco apparet, (ut hoc obiter adnotem,) non male in proxime præcedente loco legi Destruendi confirmandique: licet Bud. legat Construendique, non Confirmandique. Diosc. Πρὸς ἀνασκευὴν τῶν περιοδικῶν πυρετῶν, dicit pro Ad profligationem et quasi destructionem febrium. || Ἀνασκευὴ, inquit Bud., est etiam ἀναζυγὴ, Cum castra moventur et vasa colligunt: cui opp. κατασκευὴ, Castrorum metatio. [" Thom. M. 508." Schæf. Mss. Arrian. Epict. 4, 1, 175. " Euseb. Pr. E. 267." Wakef. Mss. Vide Ἀνασκευάζομαι. * " Δυσανάσκευος, Basil. Cæs. in Greg. Naz. p. 75. T. xi. Notit. Mss." Boiss. Mss.]

Προανασκευάζομαι exp. Præparo, Præstruo, Multo ante comporto, Provideo, [" Joseph. 989. 993." Wakef. Mss. * Συνανασκευάζω, Sext. Emp. adv. Math. 7, 214.]

[* Ἀντισκευάζω, E contrario instruo supellectili, Xen. Ἀγ. 8, 6.]

Ἀποσκευάζω, vel Ἀποσκευάζομαι, Vasa aufero: ἀποσκευάζειν τὴν τράπεζαν, Vasa auferre e mensa, Bud. quod Suidas exp., τὸ καθαρὰν ποιεῖν. Apud quem etiam legitur, ἀποσκευάσασθαι significare proprie, ἀποῤῥίψαι τὰ σκεύη, καὶ τοῖς πολεμίοις ἀκολουθεῖν, Abjicere impedimenta, et hostes persequi. Capitur autem generaliter pro Abjicio, Depono, Excutio, Bud. e Basilii Hom. 10. Ἀποσκεύασον τῆς καρδίας φαντάσματα ἀπρεπῆ. Suidas quoque hunc locum affert, Τὰ δὲ πολλοῦ ἄξια μετὰ πλείστων ἀνθρώπων ἐκεῖσε ἀπεσκευάσατο: in quo ἀπεσκευάσατο exp. ἀπέθηκεν. Idem alibi, ἀποσκευαζόμενοι exponens ἀποτιθέμενοι βάρος καὶ ἀποβάλλοντες, ait esse metaph. a nautis, qui propter tempestatem ejiciunt e nave ipsa σκεύη. Hoc autem, quod dicit Suid., cum hoc Basilii loco convenit in Oratione περὶ τοῦ μὴ Προσηλῶσθαι τοῖς Βιωτικοῖς: nam hic de jactu loquens, qui fit propter tempestatem, ita scribit, Ἐὰν δὲ κλύδων ἐπαναστῇ ζέων ἐκ τοῦ πελάγους αὐτοῖς, ὅπως ἔχουσι τάχους τὸ πολὺ τοῦ βάρους ἀποσκευάζουσι, Abjiciunt in mare, Exonerant, Bud. Sed observandum est, ἀποσκευαζόμενοι sine adjunctione explicari a Suida ἀποτιθέμενοι βάρος: quod nomen βάρος in loco illo Basilii adjungitur. Sic φορτίον ἀποσκευάζειν ap. Greg. Naz. Onus levare, Exonerare, Ep. ad Anysium, Ἰδοὺ καὶ δεύτερός σοι γαμβρὸς καὶ τὸ γλυκὺ φορτίον ἀποσκευάζει, καλῶς ποιῶν. Est etiam Excutio, cum dicitur aut de onere aut de re aliqua nobis molesta: quemadmodum Proclus dixit ὄχλησιν ἀποσκευάσασθαι: nam res molestas non secus ac onus quoddam excutimus. || Peculiariter etiam ἀποσκευάζομαι est Onus ventris depono, Exonero alvum; nam J. Poll. ἀποπατῆσαι et ἀποσκευάσασθαι et χέσαι eadem facit. Herodian. tamen non simpliciter dicit ἀποσκευάσασθαι, sed ἀποσκευάσασθαι τὰ ἐνοχλοῦντα, (4, 13, 9.) Κατὰ δὲ τὴν μέσην ὁδὸν ὑπαχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, ἀπεχώρει. ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. Hoc quidem certe con-

stat, J. Poll. τὸ ἀποσκευαζόμενον simpliciter et sine adjectione ponere pro Excrementis humanis. || Ἀποσκευάζω, vel Ἀποσκευάζομαι, Rejicio, Repudio, Non admitto, Themist. Τὰ μὲν οἰκεῖα προσίεται, τὰ δὲ ἀλλότρια ἀποσκευάζεται. Item Amolior, De medio summoveo, Synes. Τὸν κατήγορον αὐτοῦ ἀποσκευάσαι. Et Ablego, Amando, Herodian. (1, 9, 1.) Ὁ δὲ Περέννιος ἀποσκευασάμενος πάντας, οὓς καὶ ὁ Κόμμοδος ᾐδεῖτο, καὶ ὅσοι πατρῴαν αὐτῷ εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο, κ. τ. λ.: 7, (1, 7.) Εὐθὺς οὖν τούς τε φίλους πάντας ἀπεσκευάσατο, καὶ οὓς μὲν εἰς κ. τ. λ. || Aliquando autem est De medio prorsus tollo, Neco, (1, 17, 3.) Τοὺς μὲν πρεσβυτέρους καὶ λοιπὸν πατρῴους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν, αἰδούμενος ἔχειν αἰσχρῶν ἔργων σεμνοὺς ἐπόπτας, Lucian. (2, 670.) Καὶ δόξομεν ἀγανακτεῖν ἐπὶ τῷ πράγματι, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα. Herodian. alicubi dat. φόνῳ adjunxit, ad tollendam, ut credo, ambiguitatem, (2, 10, 7.) Ἀλλὰ τοιούτους ἄνδρας φόνῳ ἀπεσκευάσατο. Lucian. autem copulavit ἀποσκευασάμενος et φονεύσας, hoc in loco, Μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων μιᾷ πληγῇ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας. || Ἀποσκευάζω, vel Ἀποσκευάζομαι, Demolior, Everto: ap. Bas. περὶ Πλεονεξίας, ubi scribit, Ἀφάνισον πάντα οἶκον πλεονεξίας φύλακα, ἀποσκεύασον ὀρόφους, περίελε τοίχους. Plut. Popl., Τὴν ὀροφὴν ἀποσκευασάμενον τῆς καμίνου. || Everto, Destruo, i. e. Refuto, Refello, Convinco, Greg. Naz. Ἐπειδὴ δὲ ἀπεσκευασάμεθα τοῦ λόγου τὸ ἀλλότριον, ὃ δεύτερόν ἐστι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἴδωμεν. Et rursus, Ἐπειδὴ δὲ ἀπεσκευασάμεθα τὸ ἀλλότριον, φέρε καταρτύσωμεν τὸ ἡμέτερον. || Ἀποσκευάζομαι, in Act. 21, (15.) ponitur pro Sarcinas tollo, colligo, Μετὰ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀποσκευασάμενοι ἀνεβαίνομεν εἰς Ἱερουσαλὴμ, Sublatis sarcinis ascendimus in Jerusalem, Erasm.: alii, Collectis sarcinis. Sed unum ex iis exemplaribus scriptis, quibuscum pater meus Edd. typographicas contulit, habebat παρασκευασάμενοι; quam etiam vet. Interpres secutus est lectionem. In quinque autem legebatur ἐπισκευασάμενοι: cum alioqui dicatur potius ἀνασκευάζομαι aut συσκευάζομαι in ejusmodi signif. Sed Œcumenius quoque illam lectionem ἐπισκευασάμενοι agnoscit. || Passiva autem signif. Ἀποσκευάζομαι, Excutior, Summoveor, Diosc. 7. Αὐτὴν ἀποσκευασθῆναι τῶν σωμάτων. Passive accipit itidem J. Poll. partic. ἀποσκευαζόμενον, ubi dicit esse Hominis excrementa. Nam ἀποσκευαζόμενον est ea signif. Quod deponitur s. excutitur a corpore, tanquam molestum illi onus. [" Ad Mœr. 36. ad Xen. Eph. 189. ad Lucian. 1, 49. Amolior, De medio summoveo, 2, 141. Med., Kuster. V. M. 71. ad Diod. S. 1, 613. 614. Dionys. H. 3, 1807." Schæf. Mss. " Joseph. 1096." Wakef. Mss. Heliod. 203. 235. 246. 403.]

" Ἀποσκεύαστος, Inextructus, si non mentiuntur " VV. LL."

Ἀποσκευὴ, ἡ, Vasa viatoria et sarcinæ, Supellex viatoria, τὰ πρὸς ὁδὸν χρησιμεύοντα σκεύη. Secundum Suid. ἡ τῶν ἐπιτηδείων κομιδή. Lucian. (2, 623.) Ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν, ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα. || Sic etiam appellantur Impedimenta exercitus: ut Ἀποσκευῆς διαρπαγείσης, ap. Plut.: Athen., inquit Bud., ἀποσκευὴν vocavit Instrumentum aulæ viatoriæ et imperatoriæ in exercitu. Plut. numero etiam plurali dixit ἀποσκευὰς in Themistocle, (p. 213. HSt.) Χρημάτων εὑρίσκειν πλῆθος ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς ἀποκεκρυμμένον. Affert et Suid. exemplum signif. hujusce nominis. || Ἀποσκευὴ, Exoneratio alvi: sicut ἀποσκευάσασθαι diximus esse Exonerare alvum, Ventris onus deponere. Utrumque est ex J. Poll. [5, 91. Strab. 956. " Plut. Mor. 1, 690. ad Diod. S. 1, 160. 645. 2, 268. 389. 483. Heyn. Hom. 4, 465. Dionys. H. 2, 766. ad Phot. 149." Schæf. Mss.] " Ἀναποσκευὴ, Impedimentum, VV. " LL. nescio unde."

" Προσαποσκευάζομαι, Insuper amolior, demolior," [Vocab. dubiæ fidei.]

Διασκευάζω, Adorno, Orno, Lucian. (1, 478.) Τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν ἐπιθεῖσα, Plut. (8, 355.) Καὶ διασκευάζοντος ἡμᾶς ἐπὶ τὴν πρᾶξιν. Sed hic διασκευάζειν est potius Instruere quam Adornare, aut Ornare: quibus Bud. utitur in interpretatione loci illius Lucianici. Sic certe et Pass. Διασκευάζεσθαι alicubi pro Instrui, s. potius Sese instruere aut etiam Sese parare, Synes. Ὡς εἰς μάχην διεσκευάζοντο, Tanquam ad prælium sese instruebant, parabant. Non male etiam fortasse, Sese accingebant. Idem, participium passivum διεσκευασμένοι exp. Exornati, Compositi, ap. Plut. Antonio (24.) Ἄνδρες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διεσκευασμένοι, h. e. ἐσκευασμένοι et ἐνεσκευασμένοι. In Lex. vertit etiam Habitu satyrico. Idem ex Hermog. διασκευάζεται affert pro Ornatior fit. Et e Greg. Naz. pro Disponi ordinibus certis, Digeri. Præterea διεσκευασμένος pro Armatus, Sub armis existens, et quasi Accinctus, Comm. 570. Sed et aor. med. διασκευασάμενοι p. 313. eorundem Comm. affert pro διεσκευασμένοι e Dem., Armati et instructi ad oppugnationem. [Plut. 7, 365. Οἱ δ' ἱππεῖς διασκευασάμενοι καὶ προσεξελάσαντες.] Ibid. διασκευάζομαι interpr. Sarcinas compono, Colligo vasa, ut qui foro cessuri sunt, aut alio migraturi. Verum in loco quem e Dem. (845.) subjungit pro exemplo, non habetur simpliciter διασκευασάμενος, sed διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν. Atque adeo minime ei assentior in eo, quod ita interpretatur hoc verbum, tanquam per se et sine adjectione signif. hanc includens. || Διεσκευασμένη ἐπιστολὴ, Suid. e Polyb., pro μετὰ δόλου γεγραμμένη, Dolose et fraudulenter conscripta epist. [" Ad Phalar. 313. Thom. M. 508. ad Diod. S. 1, 9. 432. 2, 225. 477. Jacobs. Anth. 7, 207. Heyn. Hom. 6, 340. 7, 72. 487. 677. 8, 70. 322. 619. 811. Æsopus p. lxx. Ed. Fur. Lips., ad Mœr. 218. Valck. Diatr. 89. ad Lucian. 1, 286. ad Herod. 380. Wolf. Proleg. Hom. 131. 152. Opus, Fabulam iterum recenseo, perpolio, Valck. Præf. ad Hipp. p. xviii. Δ. εἰς, Argum. Aristoph. Ἀ." Schæf. Mss. " Schol. Pind. Π. 7, 1. Corrigo, Diod. S. 1, 5. De fabulis renovatis, Suid. 2, 466. et Kust." Wakef. Mss. Vide Διασκευή.]

[* " Διασκεύασμα, Hes. v. Διάγματα. * Διασκευασία, Apparatio et confectio ciborum, Orig. c. Cels. 382." Kall. Mss. * " Διασκευαστὴς, Heyn. Hom. 5, 277. 428. Wolf. Proleg. Hom. 152. 157. * Διασκευαστικὸς, 152." Schæf. Mss. " Eust. 128, 30." Seager. Mss.]

Διασκευὴ, ἡ, Adornatio, Ipsa adornandi actio. Aut etiam, Ipse adornationis modus. Item Ornamentum, Apparatus. Necnon Instrumentum, ut lectisternia, et lecti strati, ap. Athen. Bud. Et ap. Rhetores διασκευὴ in narratione, Ornamentum dictionis, ut Idem interpr. p. 573., ubi ETIAM Ἐνδιάσκευος λόγος habetur, quem idcirco ita vocari tradit, quia ab ornamento dictionis invalescit. Ubi vide plura. [" Διασκευὴ, Thom. M. 508. T. H. ad Plutum 8. Kuster. Aristoph. 1. ad Lucian. 1, 478. Athen. 1. p. 3. Heyn. Hom. 7, 677. 694. Iterata recensio, Casaub. 67. Fabric. Bibl. Gr. 3. p. 423." Schæf. Mss. " Suid. 2, 473." Wakef. Mss. Dio Chrys. 1. p. 699. Ὥσπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ διασκευαῖς. " Δ. τῆς βίβλου, Dispositio libri, Athen. p. 1. Præsertim notandus usus vocabuli, quo signif. Novam et emendatam libri s. dramatis editionem. Athen. 110. et alibi. Vide omnino Casaub. ad l. c. Sic διεσκευασμένον δρᾶμα, Athen. 663." Schw. Mss. " Διασκευὴ dicitur Peculiaris modus tractandi argumenta et confirmandi is, qui vim movendi habet, et est παθητικός: cf. Ἐνδιάσκευος: vide Hermog. περὶ Εὑρ. 3. p. 148. Sopatr. Διαιρ. 373., ubi διασκευὴ et σχήματα junguntur in epilogo παθητικῷ. Est igitur Illustris expositio rei, de qua controversia agitatur, cum gravitate quadam et dignitate, pertinetque ad rem, modum, et personam. A Poëtis hæc διασκευὴ ad oratores traducta est. Schol. ad Hermog. l. c. 370. Τὰ τῆς διασκευῆς κῶλα κομματικά τε ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀσύνδετα καὶ πάθη κινοῦντα· τὰ γὰρ τῆς κατασκευῆς σχοινοτενῆ καὶ μακρά εἰσι. Itaque quoniam in hac voce et derivatis inest notio artificii cujusdam, studii, et accurationis, Polybius διεσκευασμένην ἐπιστολὴν dixit Commentitiam, dolose confictam epistolam. Q. l. attulit Suid., et explicat μετὰ δόλου γεγραμμένην. Philostr. V. S. 2. p. 590. de Adriano,

Τὰς διασκευὰς τῶν ὑποθέσεων ποικιλώτατος ἐκ τῆς τραγῳδίας τοῦτο ᾐρηκώς: cf. omnino Casaub. ad Athen. 3, 26. Fortunatianus Rhet. p. 62. Pith. inter varias διηγήσεως species numerat διασκευὴν, quæ res gestas non tam doceat, quam exaggeret, quæ aliis dicitur ἐγκατάσκευος ἔκφρασις: vide Διήγησις." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. "Δ. νομαδικὴ, Pastoritius cultus, vestitus, 8, 31, 7. Liberti habitus, 30, 16, 3. πολυτελεστάτη δ., 31, 4, 3. αἱ δ., Ornatus orationis, Apparatus verborum, 15, 34, 1." Lex. Polyb. "Ἐνδιάσκευος, Thom. M. 508." Schæf. Mss. "Ἐνδιάσκευος τρόπος διηγήσεως, Ea ratio narrandi causam, cum orator rem narrandam exaggerat figuris illis orationis, quæ animum auditoris commoveant et πάθος habeant, ut hoc modo συμπάθεια quædam excitetur, et res in invidiam adducatur. Hermog. περὶ Εὑρέσ. 1. p. 62. sqq. Hanc uno verbo διασκευὴν vocat 3. p. 148., ubi tamen non de narratione, sed de tractandorum argumentorum artificio sermo est. Quintil. 4, 2. Ego narrationem, ut si ullam partem orationis, omni, qua potest, gratia et Venere exornandam puto. Nempe hæc illa ipsa est ἐνδιάσκευος διήγησις." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Ἐνδιασκεύως, Eust. Il. Λ. p. 758, 29. Od. A. p. 52, 37.] "Ἀδιάσκευος, Qui " exornatus et politus non est: Suidæ ἀκόσμητος, " ἀνεπιμέλητος, in h. l., cujus Auctorem non nominat, " Λαβὼν ἵππον ἀδιάσκευον καὶ καθοπλισμὸν * ἀνεπί- " φαντον, βάδην προσήλαυνεν εἰς τοὺς πολεμίους. Ubi " ἀδιάσκευος ἵππος intelligi potest Qui suis σκεύεσι et " suo apparatu instructus non est."

[* Ἐνδιασκευάζω, Schol. Ven. Il. Γ. 395. "Heyn. Hom. 4, 534." Schæf. Mss. Ἐπιδιασκευάζω, vide in seq. v. Ἐπιδιασκεύασις. "Casaub. ad Athen. 67. ad Lucian. 1, 539. Wolf. Proleg. Hom. 152." Schæf. Mss.] "Ἐπιδιασκεύασις, ex Hippocr. pro Recognitio " et Retractatio. Gal. certe annotat ἐπιδιεσκευάσθαι " dici βιβλίον ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον " γραφὲν, ὅταν τὴν ὑπόθεσιν ἔχον τὴν αὐτὴν, καὶ τὰς " πλείστας τῶν ῥήσεων τὰς αὐτὰς, τινὰ μὲν ἀφῃρημένα " τῶν ἐκ τοῦ προτέρου συγγράμματος ἔχει, τινὰ δὲ προσ- " κείμενα, τινὰ δὲ ὑπηλλαγμένα. Quomodo dicit Eu- " polidis Αὐτόλυκον τὸν δεύτερον ἐκ τοῦ προτέρου διε- " σκευάσθαι. Sic vero, inquit, et τὰς Κνιδίας γνώμας " Cnidii Medici ἐπὶ ταῖς προτέραις δευτέρας ἐξέδωσαν, " τινὰ μὲν ἐχούσας τὰ αὐτὰ πάντῃ, τινὰ δὲ προσκείμενα, " τινὰ δὲ ἀφῃρημένα, καθάπερ γε καὶ ὑπηλλαγμένα. " Dicit itaque Hippocr. de Victu in Morb. Acut. Οἱ " μέντοι ὕστερον ἐπιδιασκευάσαντες, ἰητρικώτερον δή τι " ἐπῆλθον περὶ τῶν προσοιστέων ἑκάστοισι: significans, " τὸ δεύτερον βιβλίον ἰατρικώτερον συγκεῖσθαι τοῦ προ- " τέρου." [* Προδιασκευάζω, Phot. Bibl. 479.]

Ἐκσκευάζω, vel Ἐκσκευάζομαι, Exporto, Strabo 15. (p. 213.) Πάντα δὲ τὰ ἐν Περσίδι χρήματα ἐξεσκευάσατο εἰς τὰ Σοῦσα, Exportavit, Bud. Habet certe hoc verbum signif. Auferendi et tollendi de medio, sicut et ἀποσκευάζω: et perinde esse puto hic ἐξεσκευάσατο, ac si diceretur, Vasa, in quibus erant pecunia, inde summota exportavit. [Dem. 872. Ἡ γεωργία ἐξεσκευάσθη.]

Ἐνσκευάζω, Instruo, Orno, Adorno, Induo, Lucian. (1, 466.) Ἐμὲ δὲ τούτοισι φέρων ἐνεσκεύασε, τῷ πίλῳ, τῇ λεοντῇ, καὶ τῇ λύρᾳ. Sic Plut. Lyc. (15.) Ἱματίῳ δ' ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνσκευάζει. Itidem pass. partic. ἐνεσκευασμένος ap. Eund. Othone (6.) Ἐνεσκευασμένας ἀναξυρίσι. At ἐνσκευάζεσθαι cum accus. ap. Plat. Critone (15.) Σκευήν τινα περιθέμενος, ἢ διφθέραν λαβὼν· οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες. Apud Aristoph. autem ἐνσκευάζεσθαι sine adjectione casus, 'A. (383.) ἐάσατε Ἐνσκευάζεσθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον, Sinite me adornari et amiciri in modum hominis egentissimi, aut calamitosissimi, ut vertit Bud. Qui etiam affert Ἐνσκευάζεσθαι pro συσκευάζεσθαι positum, i. e. Compilare et intervertere: ap. Plut. Sulla (26.) ubi de bibliotheca Apelliconis loquitur, Λέγεται δὲ, ταύτης εἰς Ῥώμην κομισθείσης, Τυραννίωνα τὸν γραμματικὸν ἐνσκευάσασθαι τὰ πολλά. Sequendo autem id quod dixi de ἐνσκευάζω, existimo ἐνσκευάσασθαι hic sonare q. d. Intulisse et importasse in suas ædes vasa in quibus libri erant. [Schæf. ad Longum 425. "Villoison. 294. Aristoph. 'A. 1096. Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. lxxxv. Wakef. S. Cr. 3, 83. Valck. Hipp. p. 274." Schæf. Mss. "Max. Tyr. 14, 2." Wakef. Mss. Xen. K. Π. 8, 5, 11. Polyæn. 7, 21, 6. Artemid. 2, 3.]

Ἐπισκευάζω, Sarcio, Instauro: ut sc. sarcitur ædificium dirutum et instauratur. Sic autem et ἀνασκευάζω pro Instauro nonnunquam ponitur; at κατασκευάζω est Extruo, Ædifico. Isocr. Panegyr. Ὅτι ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηράσαντο εἴτινες οἰκοδομήσαιεν· οὐκ ἀποροῦντες ὅθεν ἐπισκευάσουσιν, ἀλλ' ἵνα ὑπόμνημα τοῖς ἐπιγιγνομένοις ᾖ. Sed generalius etiam usurpatur pro Instaurare s. Sarcire: ut ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς ap. Thuc. non semel, (ap. quem tamen et aliter exponi docebo paulo post,) itidemque ap. Dem. E quo affertur etiam τὰς ὁδοὺς ἐπισκευάζειν, et φρούρια ἐπισκευάζειν. Bud. 579. postquam dixit ἐπισκευάζειν significare Sarcire ædificium dirutum et instaurare, idemque esse cum ἀνοικοδομεῖν et ἀνακτᾶσθαι, paulo post subjungit, esse etiam Reconcinnare et sarcire quod fractum est; et in exemplum affert h. Luciani l. (1, 118.) Καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται. Plato autem, inquit, passiva voce pro activa usus est, de LL. 5. Οὔτ' ἂν καινὴν ἐξ ἀρχῆς τις ποιῇ πόλιν, οὔτ' ἂν παλαιὰν διεφθαρμένην ἐπισκευάζηται. ‖ Ἐπισκευάζω, Insterno, Impono clitellas jumentis et onera superpono, (sicut ἀποσκευάζω, Exonero,) ut Ἐπισκευάσας τὰς ἡμιόνους, Aristot. Œcon. 2, (24.) Et pass. Ἵππους ἐπεσκευασμένους, Xen. Ἑλλ. 5, (3, 1.) Vide Bud. 580. Ubi etiam tradit ἐπισκευάζω poni interdum pro ἐπιφορτίζω et ἐπιτίθημι, subjungitque in exemplum e Thuc. Ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς. Sed hoc mihi suspectum est. ‖ Ἐπισκευάζομαι in alia signif. habent quædam exempl. Act. (21, 15.) Vide Ἀποσκευάζομαι. [" Aristoph. Ἐκκλ. 1147. Coray Theophr. 285. Brunck. Aristoph. 1, 32. 44. Kuster. 238. Cattier. Gazoph. 79. ad Diod. S. 1, 5. 131. 577. 2, 402. 440. Tzetz. Exeg. in Il. p. 13, 16. Coray in Thuc. par Levesque 1. p. 318." Schæf. Mss. Resarcio, Geop. 14, 6, 5. Κἄν τι πεπονηκὸς εἴη τῶν ἔνδον ἐπισκευάζειν. Vide Lex. Xen. Valck. Schol. in Act. Apost. 21, 15. * Ἐπισκευασία, Gl. Reparamen. "Ad Lucian. 2, 188." Schæf. Mss.] Ἐπισκευαστὴς, Instaurator, [Demosth. Athenæi 235. "Thom. M. 729. Tzetz. Exeg. in Il. p. 13, 11." Schæf. Mss.] Ἐπισκευαστὸς, Instauratitius, Redivivus, Bud. 579. e Plat. Politico [p. 31. * Ἐπισκευαστῶς.] Ἀνεπισκεύαστος, Minime instauratitius, Qui talis est ut instaurari non possit, Irredivivus, Irreparabilis. [* Ἐπισκευαστικὸς, Creuzeri Init. Philosoph. ac Theol. 1, 8.]

Ἐπισκευὴ, ἡ, Instauratio, Refectio. Ut ἐπισκευὴ τῶν τειχῶν, Dem. Γενόμενος ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς. Et ἐπισκευὴ τῶν νεῶν, Thuc. 1, (52.) (ὁρῶντες) ἐπισκευὴν οὐκ οὖσαν τῶν νεῶν ἐν χωρίῳ ἐρήμῳ. Et, Ἐκδιδόναι τὰς ἐπισκευὰς καὶ κατασκευὰς, Locare sarta tecta tuenda. Vide Bud. 579. e Polyb. [" Phalar. p. 16. ad Herod. 388." Schæf. Mss. Demosth. 819. Ἐλέφαντα καὶ μαχαιρῶν λαβὰς καὶ ἄλλας ἐπισκευὰς, Isocr. Areop. 234. Laug. Τὰς οἰκήσεις καὶ τὰς ἐπισκευὰς τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, Polyb. 1, 72, 3. Χορηγίας καὶ ἐπισκευάς. Vide Lex. Polyb.]

[* Προσεπισκευάζω, Joseph. A. J. 8, 6, 1. * Συνεπισκευάζω, Procl. Paraphr. Ptol. 1, 2. p. 14.]

Κατασκευάζω, Instruo: ut κατασκευάζειν τὴν οἰκίαν τοῖς σκεύεσιν, [" Diog. L. in Aristot. p. 169, 29. HSt." Seager. Mss.] vel κατασκευάσασθαι, ex J. Poll. 369. Tale est πλοῖον κατασκευάζειν, sequente dat., ap. Dem. Πᾶσι κατασκευάσας τὸ πλοῖον, ἀφ' ὧν ὑπελάμβανε σωθήσεσθαι, Cum instruxisset omnibus armamentis. Idem (1208.) Ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν, καὶ σκεύεσιν ἰδίοις τὴν ναῦν κατεσκεύασα. Eundemque usum habet et pass. Κατασκευάζομαι, Thuc. 6, p. 228. Οἷς τε γὰρ ἡ χώρα κατεσκεύασται, Quibus regio instructa est. Alicubi reddi potest non solum Instruo, sed etiam verbo minus generali, Armo, Xen. K. Π. 6, (1, 26.) Τοὺς δ' ἵππους τοῦ ἅρματος χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκευάσατο. Sed et non sequente dat., alicubi redditur itidem Instruo, Orno, Adorno. Xen. Καὶ βασίλειον κατεσκεύασε: sed Bud. in hujus loci interpretatione ablativum addidit; vertit enim, Re-

giam instrumento regio adornavit. Sic et ap. Athen. A κατασκευάζω sine adjectione, poni testatur pro Instruo supellectile. In VV. LL. συμπόσιον κατασκευάζειν e Plat. de Rep. I, 2. Convivium adornare.

Κατασκευάζω, Extruo, Construo, Ædifico, Herodian. 5, (6, 21.) Πύργους τε μεγίστους καὶ ὑψηλοτάτους κατασκευάσας, Paus. Lac. (12, 9.) Τοῦτο δὲ τὸ οἰκοδόμημα Ἐπιμενίδην κατασκευάσαι λέγουσι. Et pass. κατασκευάζεσθαι itidem Extrui, ap. Eund. (14, 4.) Τὸ δὲ ἱερὸν τῆς Θέτιδος κατασκευασθῆναί φασιν ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ. Thuc. dixit et sine adjectione κατεσκευάσαντο pro Ædificia extruxerunt, Ædificarunt: 2, (17.) Κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοί. Quidam tradunt τὸν ναυπηγὸν dici κατασκευάζειν τὴν ναῦν: at κατασκευάζεσθαι, eum, qui sumtus εἰς κατασκευὴν suppeditat.

Κατασκευάζω, Astruo, Argumentis astruo, Probo, Philo de Mundo, Κατασκευάζει δὲ τὸ μὲν πρῶτον, οὕτως. Et κατασκευάζοντες λόγοι ap. Eund. Τοὺς δὲ ἀγέννητον καὶ ἄφθαρτον κατασκευάζοντας λόγους, προτέρους τακτέον: quæ Bud. ita reddit, Verum eam dis- B putationem, quæ mundum ortus et interitus exortem astruit, satius est ut loco primo commemoremus. Idem Comm. p. 574. e Philop. affert κατασκευάζοντα pro Astruentem argumentis et probantem. Alibi e Plut. quoque pro Astruere, et Affirmare ac ponere, Conficere: cui opp. ἀναιρεῖν.

Κατασκευάζω, Struo, in ea signif. qua hoc de fraude et subdola molitione dicitur: unde redditur etiam Molior. Dem. (1103.) Μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ταῦτα, κ. τ. λ.: (1107.) Πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι, Omne hoc negotium e composito ab ipsis structum est, Bud. 574. quem vide. Idem p. 576. esse ait κατασκευάζειν, quod Plaut. vocat Contechnari, (τεχνάζειν, ad verbum,) Cic. Contexere.

Κατασκευάζω, Efficio, Reddo: ut κατασκευάζειν ὑγιᾶ, Bud. ex Aristot. et Diosc. i. q. παρασκευάζειν ὑγιᾶ, Efficere s. Reddere sanum. Affertur autem pro Efficio, et infinitivo junctum, Κατεσκεύασαν αὐτοῖς ἐξεῖναι, Effecerunt ut eis liceret. Item Conficio, Facio: ut κατασκευάζειν στέφανον. Vide pass. vocem C Κατασκευάζομαι.

Pass. Κατασκευάζομαι act. voce pro κατασκευάζω, et quidem in mediæ vocis aoristo præsertim, ut vides in quibusdam locis quos in Κατασκευάζω protuli. Meminit et Bud. 578. ubi inter alia affert e Xen. (Ἑλλ. 6, 4, 34.) Κατεσκευάσατο δὲ ταγείαν τυραννίδι ὁμοίαν, et interpr. Effecit et reddidit similem. Sed existimo verti etiam posse Constituit. Ibid. Κατασκευάζομαι usurpari tradit pro Conficio, Compono, Fabricor, et affert ex Aristot. Φασὶ δὲ καὶ Φειδίαν κατασκευαζόμενον τὴν ἐν ἀκροπόλει Ἀθηνᾶν. In VV. LL. κατασκευάζομαι affertur et pro Comparo, Acquiro, e Xen. Συμμάχους κατασκευάζονται. In iisd. habetur et, Κατασκευαζόμενος τὴν βασιλείαν, ex Eod., pro Regnum appetens et occupare volens. Sed fortasse potest et hic reddi Comparans, certe Moliens, quod malim: sic tamen ut aliquantum diversum habeat usum hic verbum istud Moliri ab eo quem habet supra in Κατασκευάζω. Sic et in isto loco qui ibi subjungitur, Κατασκευάζεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ D κρηπῖδα, non dubitem reddere Moliri in animo fundamentum: ut dixit Cic. Amorem et odium in judicum animis oratione moliri. At in illis redditur, Jacere fundamentum.

Κατασκευάζομαι, passiva ut voce, ita enim signif. Instruor, item Extruor, Ædificor, ut vides in Κατασκευάζω. Sed exemplo prioris signif. addere potes e Plut. Cam. Πόλις ἅπασι κατεσκευασμένη, et e Plat. de LL., Κατεσκευασμένος οἰκέταις. Item κατεσκευασμένον χωρίον, Fundus instructus. Posterioris autem, e Luciano Anachars. Οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένῃ. Quinetiam sicut κατασκευάζω ponitur pro Struo habente signif. fraudis et subdolæ molitionis, sic etiam κατασκευάζεσθαι dicitur, quod ita struitur. Atque adeo κατεσκευασμένον pro Ficto ponitur et Commentitio. Vide Comm. Bud. 576. In VV. LL. affertur etiam κατεσκευασμένος κλῆρος e Plat. de LL. pro Constituta sors.

[" Κατασκευάζω, Thom. M. 507. 797. ad Diod. S. 1, 9. 362. 451. 729. 2, 10. 109. 134. 176. 278. Dionys. H. 1, 161. 5, 303. Schneid. Anab. 158. Boiss. Philostr. 552. ad Herod. 187. 729. 749. Wyttenb. Select. 366. 389. 403. Zeun. ad Xen. K. Π. 570. ad Lucian. 1, 535. Quid proprie, Thom. M. 508. Astruo, Probo argumentis, Confirmo, Dawes. M. Cr. 353. Matth. Anecd. 1, 48. Reficio, Diod. S. 2, 476. Adorno, Dionys. H. 1, 582. (ad Eund. de C. VV. 422. Schæf.) Xen. Hier. 2, 2. 11, 2. Œc. 4, 7. Schneid. p. 25. Plut. Mor. 1, 550. ad Diod. S. 1, 55. 339. ad Herod. 446. 634. Colo, Schneid. ad Xen. Anab. 74. Œc. 25. Præparo, Dionys. H. 3, 1509. Suborno, Immitto, ad Mœr. 218. Med., Diod. S. 1, 710. De act. et med., ad 2, 260. ad Dionys. H. 1, 69. Κατασκευάσασθαι, ut διδάξασθαι, Docendum curo, Valck. ad Xen. Mem. 250. ad Herod. 550. Conf. c. ἐργάζομαι, ad Dionys. H. 1, 256. Κατεσκευασμένος, Bast Lettre 148." Schæf. Mss. "Reparo, Appian. 1, 541." Wakef. Mss. Plut. Pericle 16. Εὖ πεφυκὼς ἢ κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Περικλέους πρὸς οἰκονομίαν. Thuc. 4, 75. 8, 24. Jambl. Adhort. 170. Lysias p. 754. Fr. 4. et ap. Athen. 611. "Κατασκευάζειν, Confirmare aliquid argumentis, Aristot. Rhet. 2, 23. Contrarium est τὸ ἀναιρεῖν, Negare, et ἀνασκευάζειν. Eodem sensu Longin. 12, 2. τὸ κατασκευαζόμενον, Id quod argumentis tractatur. Deinde Aristot. 3, 19. Κατασκευάζειν πρὸς ἑαυτὸν τὸν ἀκροατὴν, dixit pro Auditorem sibi conciliare, dum causam tuam laudes, adversarii autem deprimas aut vituperes: vide Ἐπιχαλκεύειν. Porro τὸ κατασκευάζεσθαι adhibetur de oratione cum aliquo artificio adornata, ut fiat λέξις ῥητορικὴ, Dionys. H. Jud. Isæi c. 7. Compositam orationem, et ornatam et artificio aliquo et expolitione distinctam appellat Crassus ap. Cic. de Orat. 1, 12. cf. Cresoll. Theatr. 3, 23. p. 320. et quæ dicta sunt ad vv. Κατασκευὴ, Κατασκευαστόν." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Conf. c. κατασκεβάζω, ad Greg. Cor. 338. "Κατεσκευασμένον populum vocat Lucas iis dotibus instructum, quibus summi Imperatoris mandata decet excipere. Ponitur proprie v. Κατασκευάζειν, de domo, vel ædificio, quod necessaria quis instruat supellectili." Valck. Schol. in N. T. ad Luc. 1, 17. "Κατασκευάσας. Viri docti interpretantes, Qui construxit, verbi non videntur vim animadvertisse, in seq. §. pulcrius conspicuam. Architectus dicitur Domum construere: sed hoc Græce non est κατασκευάσαι, verum οἰκοδομεῖν. Οἶκον κατασκευάσαι notat Domum constructam instruere necessaria supellectili atque ornare; Vasa et Quæcumque instrumenta domestica Σκεύη dicuntur. Plene Domesticam suppellectilem Eupolis, in Adulatoribus, dixit σκεύη τὰ κατ' οἰκίαν, J. Poll. 10, 10. Eadem dicebantur οἰκητήρια et χρηστήρια σκεύη. Utensilia vulgus Græcorum vocabat ἐνδομενίαν, Kuhn. ad J. Poll. In eund. ferme usum dicebant κατασκευήν: hinc Κατασκευάζειν, eximie Ornamentis instruere. Ædes instructæ supellectili Xenophonti dicuntur κατεσκευασμέναι οἰκίαι, K. Ἀ. 4, (1, 6.) p. 187. Urbem Templis et Ædificiis publicis ornare, qua parte eminuerat Pericles, sumtuosis in primis Minervæ Propylæis extructis, Eid. dicitur κατασκευάσαι πόλιν, p. 536. Navim ornare, ut loquuntur Romani, i. e. Necessariis rebus omnibus instruere, Demostheni dicitur κατασκευάσαι πλοῖον, Or. de Cor. 182. Patet ex his vera verbi dos." Idem ibid. in Ep. ad Hebr. 3, 4. Vide Eund. ad 11, 7.]

[* Κατασκευαστέον, Conducendum, Conscribendum, Xen. Ἑλλ. 3, 4, 15. Ἀγ. 1, 23. Plato de LL. 12. p. 964. " Diog. L. 6, 13." Boiss. Mss. " Orig. c. Cels. 119. 126. Geop. 18, 2." Kall. Mss.]

[* " Κατασκευαστέω, Wyttenb. Select. 403." Schæf. Mss. Morus ad Xen. Ἑλλ. 2, 3, 18. p. 95.]

Κατασκεύασμα, τὸ, Id quod structum est, Structura, Molimen, Machinamentum, Bud. Et τὰ μηχανικὰ κατασκευάσματα, Machinales fabricæ, e Gaza ap. Aristot. Item, Quod extructum est, s. ædificatum, Ædificium, Polit. ap. Herodian. [4, 2, 15. 22. " Luzac. Exerc. 163. Kuster. Aristoph. 59. Diod. S. 1, 107. 2, 552. Toup. ad Longin. 353. Ædificium, Dionys. H. 1, 490. ad 4, 2347." Schæf. Mss.

" Hippolochus ap. Athen. 128. Χαλκοῦς πίναξ τῶν Κορινθίων κατασκευασμάτων, Æneus discus operis Corinthii, s. fabricæ Corinthiacæ." Schw. Mss.]

Interdum Κατασκεύασμα, SICUT ET Κατασκευασμὸς, Commentum, Commentitius actus et falsus, Molimentum subdolum, Molimen excogitatum, Dem. (624.) Καὶ τοῦτ' ἦν τὸ κατασκεύασμα αὐτοῖς, E composito factum ab ipsis et structum. Pro Commentitio autem actu et falso, ut cum dicitur κατασκεύασμα τῆς διαθήκης. In bonam quoque partem pro remedio excogitato. Aristot. Polit. 6. Ἔτι δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κατασκευάσματα, χρήσιμα πρὸς τὴν δημοκρατίαν τὴν τοιαύτην: quod ipse alibi κατανόημα et σόφισμα dixit. Vide Bud. 576. [Κατασκευασμὸς, Callida machinatio, Demosth. 705.]

[* Κατασκευασία, Suid. v. Κῦφι, Lobeck. Phryn. 501.]

Κατασκευαστὴς, ὁ, Extructor, Structor, Molitor, Opifex: Θεὸς τοῦ κόσμου κατασκευαστὴς, Deus opifex mundi. [" Hes. Malo sensu, Suid. 2, 557." Wakef. Mss. * Κατασκευαστὴρ, unde * Κατασκευαστήριος, e quo * Κατασκευάστρια, Schol. brev. in Lycophr. 578.]

Κατασκευαστὸς, Extructus, Structus, Conditus, Fabricatus. Vel q. d. Extructitius, Structitius. Compactus et fabrilis, Bud. afferens e Plut. Apophth. de Agesilao ita loquente, (p. 790.) Ἐμοῦ μηδεμία εἰκὼν ἔστω μήτε γραπτὴ, μήτε πλαστὴ, μήτε κατασκευαστή. Item Subornatus, Appositus, Allegatus, Adornatus, Summissus, Aristot. Œcon. 2. Κατασκευαστοὶ δ' αὐτῷ ἄνδρες ἐπηγγείλαντο ὅσον ἐξοίσει αὐτῶν ἕκαστος. [" Ad Dionys. H. 1, 193. 3, 1335. Toup. Opusc. 1, 484." Schæf. Mss. " Κατασκευαστὸν, τὸ, Quicquid e præparato, et cum aliquo artificio et studio dicitur, contrarium τῷ αὐτοφυεῖ, formæ dicendi nativæ et simplici, Dionys. Jud. Isæi c. 11.: Auctor ad Herenn. 1, 7. Apparatam orationem dicit, et mox Nimium apparata verba eodem sensu commemorat." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * " Κατασκευαστῶς, Parate, Euclid. 601." Wakef. Mss.]

Ἀκατασκεύαστος, ὁ, ἡ, Inconditus, Infabricatus. Apud Synes. pro Inelaborato. In VV. LL. ἀκατασκεύαστος ὕλη, Rudis et informis materia. [LXX. Gen. 1, 2.] Ibid. ADV. Ἀκατασκευάστως ex Hermog. pro Imparate, (sicut nomen ἀκατασκεύαστος pro Imparatus,) cum alioqui, sequendo signiff. nominis, sonet Incondite, Infabricate, Inelaborate. [* Αὐτοκατασκεύαστος, Schol. Æsch. Pr. 298. 301.] Δυσκατασκεύαστος ET Εὐκατασκεύαστος, Conditu s. Fabricatu difficilis, Conditu s. Fabricatu facilis, aut Confectu, ut in VV. LL. [" Εὐκατασκεύαστος, Schol. Od. E. 60." Wakef. Mss. * " Νεοκατάσκευαστος, Recens fabricatus, Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 10. T. 4. p. 60, 34. Τὰ γὰρ ἐκτετριμμένα τῶν ἱματίων, μᾶλλον ἀνίησι τὸ σῶμα· τὰ δὲ νεοκατασκεύαστα, κἂν ἀράχνης ᾖ λεπτότερα, οὐχ ὁμοίως." Seager. Mss. Schol. Aristoph. Σφ. 646. Schol. Apoll. Rh. 1, 775. * Πολυκατασκεύαστος, Schol. Il. Γ. 258.]

Κατασκευαστικὸς, q. d. Astructivus, i. e. Astruendi vim habens, Aptus ad astruendum. Cui opp. ἀνασκευαστικὸς ap. Hermog. Bud. illud vertit Astruens, ut hoc, Destruens, Evertens. [" Ad Lucian. 1, 717." Schæf. Mss. " Athen. p. 11. Οὐκ ἔστι τοῦτο τοῦ προκειμένου κατασκευαστικὸν, Hoc non conficit id de quo quæritur, Ex hoc non conficitur, non tuto colligitur id quod propositum est." Schw. Mss. * Κατασκευαστικῶς, Aristot. Analyt. Prior. 46, 10.]

Κατασκευὴ, ἡ, Extructio, Constructio, Structura, Opificium: ut κατασκευὴ νεὼς, item ποτηρίου ap. Athen. pro Opificio et opere. Et ἡ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων κατασκευὴ, ex Aphthonio. Apud Thuc. κατασκευαὶ sine adjectione pro Ædificiis etiam. Et ap. Rhetores, κατασκευὴ τοῦ λόγου, sive κατασκευὴ simpliciter, itidem Structura, vel Artificium. Vel, Structura orationis et compositio. Vide Bud. 572. Idem p. proxime præced. docet κατασκευὴν pro Constitutione poni, et quidem interdum pro Constitutione corporis, ut ap. Gal. sæpe: nonnunquam pro Constitutione animi, s. Constitutione vitæ et morum, ut ap. Plat. Apud quem tamen additur uno in loco gen. τῆς ψυχῆς, in altero, τοῦ βίου: quem gen. habes et ap. Isocr. Sed ex hoc affertur κατασκευαὶ τοῦ βίου pro Institutis vitæ. At ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευὴ pro Vitæ cultu, e Plut. Per. Sic autem et ap. Philon. Constitutionem interpr., ubi dicit, Ἐξαιρέτου τῆς κατασκευῆς λαχεῖν ἄνθρωπον. Et plur. ap. Aristot. Δρώντων μὲν πάντων οἰκείως ταῖς σφετέραις κατασκευαῖς. Invenitur et νόμων κατασκευὴ ap. Plat., ubi vox Constitutio retineri potest. Redditur alioqui non Constitutio legum, sed Legum latio et positio. Sed et κατασκευὴ contrarium τῇ ἀναζυγῇ, Castrorum positio, metatio. Quemadmodum autem in illo Plut. loco quem modo protuli, ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευὴ redditur non solum Vitæ cultus, sed et Apparatus, sic etiam Bud. testatur κατασκευὴν dici Apparatum et copias sine quibus commode aliquid administrari nequit, ab Isocr. (Paneg. 5.) Ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης κατασκευῆς, ἐν ᾗ κατοικοῦμεν, καὶ μεθ' ἧς πολιτευόμεθα, καὶ δι' ἣν ζῆν δυνάμεθα. Sed in hoc loco aliisque hujusmodi commodius reddi posse videtur κατασκευὴ Apparatus, quam in illo Plut. ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευὴ, Vitæ apparatus. Peculiarius vero κατασκευὴ, Supellex, Vasa et instrumentum domus, vel fundi, Thuc. 6, (46.) p. 213. meæ Ed., Φιάλας τε καὶ οἰνοχόας, καὶ θυμιατήρια, καὶ ἄλλην κατασκευὴν οὐκ ὀλίγην. Sic et alibi. Usus est ita et Xen. In Panil. ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀγροῦ, et ἡ κατ' ἀγρὸν σκευὴ, pro eod. Strabo plurali quoque usus est in hac signif. Sciendum est porro, et in illo Isocr. l. quem modo protuli, κατασκευὴν Budæo videri posse dictam quasi Supellectilem imperii s. Reip. Græcorum, instrumentum. || Κατασκευὴ, Astructio, Probatio, Demonstratio, Pars ejus astructoria, ut docet Idem p. 574. e Philop. et Proclo. Sic Philo, Τοιούτῳ πρὸς κατασκευὴν λόγῳ χρῶνται, Ad astruendam opinionem suam. Narrationibus quoque ap. Rhetores adhibetur κατασκευὴ, oppositam habens ἀνασκευήν. Fab. 2, 4. Narrationibus non inutiliter subjungitur opus destruendi construendique eas, quod ἀνασκευὴ κατασκευήque vocatur. Ita enim legit Bud. hic, non Destruendi confirmandique. [" Thom. M. 508. 797. Schol. Aristoph. Πλ. 252. 593. Steph. Dial. 33. ad Diod. S. 2, 116. Brunck. Aristoph. 3, 205. 208. Elog. de Thuc. p. 15. Dionys. H. 1, 370. 3, 1457. 1463. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 3. Toup. Opusc. 2, 298. Plut. Mor. 1, 571. ad Lucian. 1, 478. ad Herod. 729. Metatio castrorum, Xen. K. Π. 776. K. ὑπὲρ —, Heind. ad Plat. Theæt. 315. 320. 327." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 166. Ælian. H. A. 5, 38. Thuc. 1, 10. Plut. Timol. 20: " Κατασκευὴ, triplici potissimum sensu a Rhetoribus adhibetur. Nam 1. notat Structuram et compositionem, sive ea in verbis, sive in sententiis et argumento orationis versetur. Sic Dionys. de Comp. 16. p. 100. Jud. Lys. 24. Jud. Isocr. 3. Et ap. Plut. de Aud. Poët. 2. ἄμυθος κατασκευὴ est Ea carminis compositio, quæ caret fabularum vel mythorum mentione. 2. Κατασκευὴ dicitur, ubi Artificiosa orationis instructio significanda est, quam Cic. de Invent. 1, 8. Apparationem, et Artificiosam diligentiam appellavit. Sic ἐκ παρασκευῆς λέγειν dicitur orator, si e præparato, et cum artificio orationem instruit. Dionys. Jud. Isæi 16. Et ap. Diog. L. 7, 1, 40. κατασκευὴ e disciplina Stoicorum rhetorica est λέξις ἐκπεφευγυῖα τὸν ἰδιωτισμὸν, adeoque artificiosa elegansque orationis conformatio. Unde et opponitur τῇ ἀληθείᾳ, ut in illa artificii, in hac autem simplicitatis notio significetur. 3. Quemadmodum, ut supra vidimus, τὸ κατασκευάζειν dictum est pro Confirmare s. Tractare aliquid argumentis, ita κατασκευὴ simpliciter de Confirmatione, et Ea orationis dispositione dicitur, qua argumentis et probationibus pugnatur: cf. Dionys. Jud. Lys. 24. Art. Rhet. 10, 13. ubi αὐξήσεις jungit. Longin. 11, 2. Sic et Hermogeni κατασκευαὶ sunt Confirmationes quæ fiunt causis et rationibus, quæ ratio propria est λόγοις πολιτικοῖς, περὶ Ἰδ. 1. p. 390. de Thucydide, Δικανικός ἐστι καὶ συμβουλευτικὸς, κατὰ τὸ μηδὲν ἀκατασκεύως εἰσάγειν. Deinde mox: Ταῖς ἐννοίαις, εἴπερ τις ἄλλος, πολιτικὸς ὁμοῦ καὶ σεμνός· οὐδὲν γὰρ ἀκατάσκευον ἐν ἱστορίαις ἀπολείπει. Ita et Cic. ad Att. 1, 14. commemoraturus artificia

quibus in laudando Pompeio usus fuisset, *περιόδους, καμπὰς, ἐπιχειρήματα, (ἐνθυμήματα,)* et *κατασκευὰς* nominat, quorum duo priora ad elocutionem, posteriora ad confirmandi amplificandique studium retulit. Deinde *κατασκευὴ* etiam dicitur Hermogeni Altera pars exordii, h. e. Causarum expositio, quibus res antea propositæ confirmentur, *περὶ Εὑρεσ.* 1. p. 28., quem *λόγον*, h. e. *λόγου ἀπόδοσιν*, Aristoteles dixit." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * " *Κατάσκευα εἰλήματα*, Composita involucra, Aqu. Ez. 27, 24. *Ἐν κατασκεύοις εἰλήμασιν.* Sic enim leg. loco *ἐγκατασκεύοις εἰλ.* Vide Drusium in Fragm. Vett. Intt. Gr. 631." Schleusn. Lex. V. T.]

HINC *Ἐγκατάσκευος*, ET *Ἀκατάσκευος*: hinc inquam, i. e. a NOM. *Κατασκευὴ*, sed ea in signif. sumto, qua ponitur pro Structura et artificio orationis ap. Rhetores. Hinc enim *ἐγκατάσκευος λόγος* dicitur Oratio cui inest illa *κατασκευὴ*, (i. e. Structura et artificium, aut Structura artificiosa, aut Artifex compositio,) contra *ἀκατάσκευος*, Quæ illa caret. Est enim *ἐγκατάσκευος λόγος*, Oratio concinna et composita, et opificii rhetorici plena, h. e., certam quandam structuram habens, periodisque circumscripta: ut interpr. Bud., qui alibi testatur a Plut. in Vita Homeri *ἐγκατάσκευον λόγον* vocari Figuratam et tropis distinctam dictionem. Vide Comm. 572. 578. In VV. autem Lexx. affertur ex Ejusd. Epist. prior. *ἐγκατάσκευος φιλοσοφία* pro Absoluta quædam et omnibus suis numeris instructa et conferta philosophia, accumulata et ornata. At de *ἐγκατάσκευος τρόπος διηγήσεως*, vide p. 573. *Ἀκατάσκευον* porro ab Hermog. vocari Non confectum argumentis, Non probatum, idem est auctor. [Vide *Κατασκευή*. " *Ἀκατάσκευος*, Elog. de Thuc. p. 15. Boiss. Philostr. 551. ad Diod. S. 1, 362." Schæf. Mss. " Athen. 511. *Βίος ἀκατάσκευος καὶ καθάπερ ἀνάρτυτος*, vulgo *ἀνεύρετος*." Strong. Mss. " *Ἀκατάσκευον*, Inornatum, *ὡς ἂν ἰδιώτης τις εἰπεῖν δύναιτο*, Dionys. Jud. Isæi, 7.: vide *Κατασκευάζειν*. Menander etiam in *Διαιρ. Ἐπιδ.* 624. jungit hæc synonyma *εἶδος ἀπαγγελίας ἁπλοῦν, ἀφελὲς, καὶ ἀκατάσκευον*." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * *Ἀκατασκεύως*, Sine ulla arte, Polyb. 6, 4. 10, 11. " *Ἐγκατάσκευος λέξις*, Locutio artificiose elaborata, concinna, plena artificii oratorii, Dionys. Comp. 18. p. 118(=241.) Jud. Thuc. 23. p. 864. Sic et Demetrius Eloc. 15. cum mixtam periodis et membris non periodicis orationem commendasset, *οὕτω γὰρ*, ait, *καὶ ἐγκατάσκευος* (quatenus nempe periodis constat, in quibus arte opus est) *ἔσται καὶ ἁπλοῦς ἅμα.* Eandem etiam mox *σοφιστικὴν* appellat, h. e. Doctam, Exquisitam, Arte factam. Hermogeni autem *περὶ Εὑρ.* 1. p. 62. *ἐγκατάσκευος τρόπος διηγήσεως* est, Cum orator in causa narranda non simplicia et nuda facta profert, sed etiam arte sua et ingenio utitur, ut res gestas in invidiam adducat etc.: unde talem *διήγησιν* etiam *ῥητορικὴν* vocat: cf. 2, 2. ubi narrationem *ἐγκατάσκευον* appellat, quæ confirmatione aliqua munita sit, ut ap. Quintil. 4, 2. Nonnunquam etiam argumento aliquo confirmabimus, quod proposuerimus, sed simplici et brevi. Ulpianus ad Dem. Cor. 216. *λόγους ἐγκατασκεύους* opponit *τοῖς ἁπλούστερον λεγομένοις*: vide Bud. Comm. Ling. Gr. 798." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * *Ἐγκατασκεύως*, Eust. Od. A. p. 52, 37.]

[* *Εὐκατάσκευος*, Phav. 104, 1.]

[* *Φιλοκατάσκευος*, Phot. Bibl. 521. " Procl. Chrest. 375. Gaisf." Dindorf. Mss.]

[* *Ἀντικατασκευάζω*, Dio Cass. p. 596, 27. Dionys. H. 1. p. 4, 35. Athen. 540. Aristid. 3, 410.]

Ἐγκατασκευάζω, vel *Ἐγκατασκευάζομαι*, Intus conficio et condo, et perficio, Bud. 579. e Themistio. [" Diod. S. 1, 712. 2, 124." Schæf. Mss. * " *Ἐγκατασκευαστὸς*, Concinne perfectus, Iren. Fr. 15." Kall. Mss.]

[* " *Ἐπικατασκευάζω*, Reparo, Renovo, Orig. c. Cels. 6. p. 305(=423.)" Seager. Mss. " Adorno, Euseb. Hist. Eccl. 218." Kall. Mss. Dio C. p. 620, 27. " Argum. Or. 2. Demosth. c. Steph." Boiss. Mss.]

[* *Παρακατασκευάζω*, Etym. M. 637, 29. " Schol. Pind. 'O. 6, 1." Mendham. Mss.]

Προκατασκευάζω, Ante s. Prius struo, molior, Præmolior et præstruo quidpiam ad id quod efficere volo, Bud., sed nullum afferens exemplum. Apud Herodian. 6, (8, 11.) *Εἶτε λάθρα τοῦτο προκατασκευάσαντα*, Polit. vertit Re prius composita. In VV. LL. *προκατασκευάζω* ex Hermog. Propono. Ex Eod. *Προκατασκευαζόμενος στοχασμὸς*, Conjectura præprobata, i. e. ante probata. Vide *Προκατασκευή*. [Diod. S. 481. 542. " Ad Charit. 287." Schæf. Mss. " Greg. Nyss. 3, 192." Wakef. Mss. M. Anton. 10, 5. * " *Προκατασκεύασμα*, Buttm. Schol. Od. A. 262." Elberling. Mss. * *Προκατασκευαστὸς*, unde * *Ἀπροκατασκεύαστος*, Dionys. H. 2. p. 173, 29. * " *Προκατασκευαστικὸς*, Aptus ad efficiendum aliquid ante, prius, præviis rationibus, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 7. T. 4. p. 124, 33." Seager. Mss. * *Προκατασκευαστικῶς*, Epiph. 1, 784.]

Προκατασκευή, ἡ, Præstructio, Præparatio. Apud Rhetores, Pars orationis præstruens ea, quæ astruenda sunt argumentationibus. Rufinianus *προκατασκευὴν* esse dicit Cum rei, de qua acturi sumus, colorem præparamus atque prætendimus: et Latine dici Præparationem: *προκατασκευὴ ἡ καὶ θεραπεία καλουμένη*, ex Hermog. in VV. LL. Ubi etiam traditur appellari *προδιόρθωσις*, et *ἐπαγγελία*, e Schol. Demosth.: Bud. certe itidem VERB. *Προκατασκευάζειν*, et VERB. *Ἐπαγγέλλεσθαι* pro eod. accipi tradit, p. 577. Ubi etiam scribit Hermog. T. 3 Invent. *προκατασκευὴν* vocare, quam Quintil. Propositionem vocat, vel Partitionem: h. e., vel nostrarum vel adversarii propositionum enumerationem. Et VERB. *Προκατασκευάζειν* ap. Eund. esse Proponere, i. e. Propositionem facere. In ea autem pag. quæ hanc proxime præcedit, annotat *προκατασκευὴν* vocari Expositionem rei altius repetitæ, ut historiæ principium *τοῖς ἄνωθεν* cohæreat, quasique attexta esse videatur. Usum autem hujus vocis e Polyb. et Dionys. H. ibi habes. [Eust. Il. A. p. 14. Schol. Lycophr. 14. Polyb. 1, 3, 10. et sæpius. " *Προκατασκευή*, Prævia occupatio, qua efficimus, ut si quid in sequentibus minus probabiliter dictum fuerit, id ne offendat. Hermog. *περὶ Εὑρεσ.* 4. p. 214. Eadem etiam *προδιόρθωσις, προθεραπεία*, * *πρόμαλξις* Rhetoribus dicitur. Deinde *προκατασκευὴ* appellatur etiam veluti Vestibulum confirmationis, quam sequitur ipsa *κατασκευή*: vide Hermog. l. c. 2. p. 70. et 3. p. 70. Trapezuntius *πρόοδον* vel *πρόσοδον* appellat; Auctor Herenn. Partitionem, enumerationem, et causæ expositionem, Hermog. l. c. *προέκθεσιν τῶν κεφαλαίων τοῦ πράγματος.* Unde et Rhetoribus Græcis * *προκατάσκευος διήγησις* dicta est, Præstructiva narratio, h. e. Quæ in se quæstionum semina habeat, vide Fortunat. Rh. p. 63. Pith. et v. *Σπερματικός*. Eandem formam Oratores veteres etiam *ὑπόσχεσιν* dixere, Promissionem, quoniam pollicebantur, se de causæ suæ capitibus acturos esse. Schol. anon. ad Hermog. *περὶ Εὑρ.* 3. p. 361. Ald. *Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ προκατασκευὴ καὶ ἔκθεσις καὶ ἐπαγγελία, καὶ ὑπόσχεσις λέγεται*: vide Voss. Instit. Rhet. 3. p. 365., cf. Dionys. Hal. in Jud. Lys. et Isæi 15." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Προσκατασκευάζω, Insuper instruo, extruo, construo, struo. In VV. LL. Insuper paro. [" Ad Charit. 287." Schæf. Mss. " Joseph. 352. 459." Wakef. Mss. Diod. S. 11. p. 253, 32. 264, 38. 282, 42. Dionys. H. 2. p. 13, 30. Demosth. * *Προσκατασκευαστὸς*, unde * " *Ἀπροσκατασκεύαστος*, Jo. Climac. p. 304." Boiss. Mss.]

Συγκατασκευάζω, Una instruo, etc. sequendo signiff. simplicis *σκευάζω*. In VV. LL. Simul præparo, Adjuvo parantem, Comprobo. At Bud. exp. simpliciter Instruo, afferens e Plat. de LL. 11. *Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν τὸ τῶν δημιουργῶν γένος, οἳ τὸν βίον ἡμῖν συγκατεσκευάκασι τέχναις.* Videtur tamen non esse simpliciter Instruxerunt, i. e. *κατεσκευάκασι*: sed Instruendo nos adjuverunt; aut simplicius, Una nobiscum instruxerunt: ut intelligantur et ipsi homines ad instruendam artibus vitam aliquid contulisse. [" Ad Diod. S. 1, 336. 2, 164. ad Dionys.

H. 2, 968." Schæf. Mss. "Joseph. 683, 17. Una concludo, Nemes. 49." Wakef. Mss.]

[* "Ὑποκατασκευάζω, Instruo, Instituo, Clem. Alex. 110(=131.) Præmunio, Orig. c. Cels. 6." Kall. Mss. Joseph. A. J. 15, 4, 2. 16, 1, 2. Demetr. Phal. c. 232. * "Ὑποκατασκευή, Subministratio, Intima constructio, constitutio, Orig. c. Cels. 4. p. 219 (=226.)" Seager. Mss. Jambl. Protr. 10.]

Μετασκευάζω, In aliam formam habitumque verto. Sed proprie Locum mutare facio, Traduco in alium locum, quasi ex uno in alium vasa transferendo: ut qui sedes mutant: cujus tamen signif. exemplum non affertur. At pass. Μετασκευάζομαι Bud. interpr. non solum Vitæ genus muto, sed etiam In alias sedes migro, et quasi vasa transfero. Antea autem μετασκευάζω erat interpretatus, In aliam formam habitumque verto. In h. tamen Synesii l., quem affert, Καίτοι τίς οὐκ οἶδεν ὅτι καὶ τοὺς φύσει στρατιωτικῶς ἔχοντας τῶν ἀρχόντων μεταδιδάσκουσι καὶ μετασκευάζουσιν εἰς ἐμπόρους; v. μετασκευάζουσιν exp. μεταμορφοῦσιν: addens, Mutare genus vitæ vel ordinem faciunt. Sed malim, si magis exprimenda sit hujus significationis origo, interpretari, Mutato vitæ genere traducunt. Perinde est certe ac si diceretur, Faciunt ut ad illud vitæ genus migrent, quasi e superiore translatis ad illud vasis. In VV. LL. ex Aristide, Τὴν πόλιν εἰς τὰς τριήρεις μετεσκευάσαμεν, Mutavimus. Alia autem exempla tibi videnda relinquo ap. Bud. 580. [" Ad Herod. 662. Xen. Eph. 115. Thom. M. 508. Philostr. Her. p. 2. Boiss. 565." Schæf. Mss. "Diog. L. 1, 109." Wakef. Mss. Aristoph. Ὄρν. 497. Dionys. H. de C. VV. 96. Polyæn. 6, 49. Schleusn. Lex. V. T. * Μετασκευαστικὸς, Schn. Lex. ὁμαρτύρων. * "Μετασκευή, conf. c. κατασκευή, ad Dionys. H. 5, 39. 42. (44, 3. et 5.?) cf. 47, 9." Schæf. Mss. "Μετασκευή, Omnis verbi vel nominis a recta forma mutatio, cujus tres veluti partes sunt, ἀφαίρεσις, πρόσθεσις, et ἀλλοίωσις. Dionys. Comp. 6. p. 39. ut si dicitur τουτονὶ pro τοῦτον, vel κατιδὼν pro ἰδὼν, ἕνεχ' pro ἕνεκα, ἔγραψεν pro ἔγραψε, χωροφιλῆσαι pro φιλοχωρῆσαι. Etiam μετασκευαὶ τῶν κώλων fiunt vel προσθήκαις vel ἀφαιρέσεσι, quæ cum non sint ad sensum necessaria, ornatus et gratiæ causa adhibentur. Dionys. l. c. 9. p. 47. Ἃς οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκα ποιοῦσι ποιηταί τε καὶ συγγραφεῖς, ἢ τῆς ἁρμονίας, ἵν' ἡδεῖα καὶ καλὴ γένοιτο." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Προσμετασκευάζω, Dionys. H. de C. VV. 98. Schæf.]

Παρασκευάζω, Apparo, Præparo, Comparo, Paro, Thuc. 3, (49.) Παρασκευασάντων δὲ τῶν Μιτυληναίων πρέσβεων τῇ νηὶ οἶνον καὶ ἄλφιτα, Plut. (6, 26.) Καθάπερ ἐν εὐδίᾳ τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα προσῆκε παρασκευάζειν, Herodian. 8, (6, 13.) Παρασκευάζοντι οὖν αὐτῷ τὴν δύναμιν ὡς πολεμήσουσαν τῷ Μαξιμίνου στρατῷ, 3, (14, 7.) Τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο. Pro quo ap. Thuc. παρασκευάσασθαι τὰ πολέμια, 1, (18.) p. 7. Nisi quis leg. potius existimet πολεμικά. Apud Eund. παρεσκευάζετο activa itidem signif. 2, (56.) p. 65. Ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν τῇ Πελοποννήσῳ παρεσκευάζετο, Schol., ἡτοίμαζε. Itidem voce pass. παρασκευάζεσθαι usus est Xen. pro Apparare, K. Π. 7, (2, 1.) Κλίμακας παρεσκευάζετο. Active et ap. Epicurum, Ὧν ἡ σοφία παρασκευάζεται εἰς τὴν τοῦ ὅλου βίου μακαριότητα: quæ Cic. vertit, Omnium rerum quas ad beate vivendum sapientia compararit, ut videbis in meo Lex. Cic. Idem dixit Comparare exercitum, quod Thuc. στρατιὰν παρασκευάζεσθαι. Aliquando autem παρασκευάζεσθαι sine adjectione ap. Eund., pro Expeditionem parare. Vel, Se ad bellum accingere, s. comparare. Alioqui addi solet præp. πρὸς cum suo accus., ut ap. Eund. (3, 69.) Καὶ παρεσκευάζοντο ὅ, τε Βρασίδας καὶ ὁ Ἀλκίδας πρὸς ταῦτα. Et, Παρασκευαζόμενοι ὡς εἰς μάχην, Idem dixit: item Παρεσκευάζοντο ὡς μαχούμενοι τοῖς ἐναντίοις. Nonnunquam sequente etiam accus. sine præp. παρασκευάζομαι redditur Me accingo: ut παρασκευάζομαι τὸν πλοῦν, Thuc. Ad navigationem s. Ad navigandum me accingo, cum sonet ad verbum, Navigationem paro, apparo. Generalius etiam ponitur παρασκευάζομαι pro Me accingo, Me comparo, vel cum adjectione vel absque illa. Sed interdum in interpretatione possumus adjectione aliqua uti, licet in Græcis verbis non habeatur: ut ap. Xen. (K. Π. 3, 2, 4.) Καὶ ὁ Κῦρος εἰπὼν, ὅτι ἤδη τοῦτο, παρηγγύησε τοῖς Πέρσαις, παρασκευάζεσθαι, ὡς αὐτίκα δεῆσον ἐπιδιώκειν, Accingere se itineri, Comparare se ad iter, ut loquitur et Livius. Qui autem se accinxit ad aliquid, dicitur παρεσκευασμένος, Accinctus. Sed plerisque in ll. commodius redditur Instructus. Quinetiam παρεσκεύαστο tanquam impersonaliter positum, Thuc. Ἐπειδὴ αὐτοῖς παρεσκεύαστο.

Παρασκευάζω alium quoque verbi Comparo usum habet; dicitur enim ab Isocrate, Τελευτήσασι δόξαν παρασκευάζει, Gloriam comparat, acquirit. Et παρασκευάζειν τινὶ εὐπορίαν, ap. Eund. Sed cum nonnullis accusativis junctum, reddi potius debet verbo Præbeo, Exhibeo, Præsto. Plato de LL. Παρασκευάζω εὐμάρειαν, Plut. Lyc. Ἃ παρεσκεύακε τοῖς πολίταις. Interdum autem Efficio, Facio: Παρασκευάζειν τοιούτους ὥστε, Aristot. Probl. Tales efficere ut, etc. Interdum παρασκευάζειν ὅπως, Facere s. Efficere ut, Dare operam ut etc. Cum nonnullis etiam accus. reddi potest verbo Facio: ut παρασκευάζω σοι ἱδρῶτα, Efficio tibi sudorem, Facio ut sudes. Alioqui pro Efficio reperiri possunt alia verba illi accusativo aptiora: quod et in aliis hujusmodi ll. observari debet. Et cum infin. Aristot. Ethic. 8. Διὸ τὰς τοιαύτας τέχνας, ὅσαι παρασκευάζουσι τὸ σῶμα, χεῖρον διακεῖσθαι, βαναύσους καλοῦμεν. Synes. Καὶ τὸν Τρωΐλον ἑταῖρον παρασκεύασον ἐπιστεῖλαί μοι, ὅτι κομισάμενος τυγχάνει τὰ βιβλία, Fac ut ad me scribat. At cum solo accus. pro Efficio, Reddo, ut παρασκευάζω σε εὐσεβῆ, Efficio s. Reddo te pium, Xen. (Ἀπ. 4, 3, 17.) Τοιαῦτα μέντοι λέγων τε καὶ αὐτὸς ποιῶν, εὐσεβεστέρους τε καὶ σωφρονεστέρους τοὺς συνόντας παρεσκεύαζεν. Idem (Œc. 5, 15.) Τὸν οὖν μέλλοντα καλῶς γεωργήσειν, δεῖ τοὺς ἐργαστῆρας προθύμους παρασκευάζειν καὶ πείθεσθαι θέλοντας. At vero cum dicit idem Xen. (7, 22.) Παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν μὲν τῆς γυναικὸς φύσιν ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα, non possis reddere παρεσκεύασεν simpliciter Effecit vel Reddidit, cum sonet potius Aptam effecit, vel Effecit ut comparata esset. Apud Colum. autem verso activo verbo in passivum, habetur tanquam e Cic. A natura comparata est opera mulieris ad domesticam diligentiam. Fortasse autem παρεσκεύασεν reddi queat Ita comparatam reddidit ut apta esset etc. Eodem certe sensu, licet simplicius, redderetur, Talem effecit ut apta esset etc. At cum dicitur, Οὕτως ἐμαυτὸν παρεσκεύασα, in hoc certe aliisque hujusmodi ll. commodissime possumus verbo Comparare uti, eo modo quo dicitur Latine, Ita me comparavi: et ut Cicero dixit, Sed te illud admoneo, ut te ante compares, quotidieque meditere, resistendum esse iracundiæ. Plut. in Cor. Οὕτω διανοοῦ καὶ παρασκεύαζε σεαυτὸν, ὡς τῇ πατρίδι μὴ προσμίξαι δυνάμενος πρὶν ἢ κ. τ. λ. Plato Apol. (30.) Αὐτὸν παρασκευάζειν ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος. Sed Isocr. Paneg. dixit etiam, Τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς οὕτω παρασκευάσασιν ὥστε κ. τ. λ. Quinetiam dicitur aliquis τὴν ψυχὴν vel τὴν γνώμην alterius παρασκευάζειν a Xen., pro Ita comparatum eum reddere, vel animatum, ut censeat hoc vel illud esse faciendum. Hanc autem signif. sequitur et passiva vox, ut ap. Plat. Menex. (p. 248.) Τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται ζῆν, Huic optime vivendi ratio comparata est, p. 7. mei Cic. Lex. Sed et ταῖς ψυχαῖς παρεσκευασμένοι, e Xen.

Παρασκευάζω et Παρασκευάζομαι, Struo, Conspiratione et coitione fingo et comminiscor. Vide plura ap. Bud. 520. et 578. e Dem. et Isæo.

Παρασκευάζεσθαι pro Ventrem purgare, VV. LL. ex 1 Reg. 24, (4.) Sed vide ne sit reponendum ἀποσκευάζεσθαι.

Pass. Παρασκευάζομαι interdum quidem activa signif. pro παρασκευάζω, ut antea ostendi: interdum vero Accingor, Me accingo: de quo etiam usu dictum a me fuit in Παρασκευάζω: ubi habuisti etiam non solum παρασκευάζεσθαι ὡς εἰς μάχην, (dicitur vero et παρασκευάζεσθαι εἰς μάχην, sine ὡς,) sed et παρεσκευάζοντο ὡς μαχούμενοι. Sic autem et ap. Xen. non

semel habetur cum ὡς, sequente participio futuri temporis. Jungitur alioqui sæpe infinitivo, ut παρασκευάζομαι ποιεῖν ap. Xen., ubi redditur Do operam ut faciam. Alicubi autem et Conor. At vero ap. Aristoph. (Πλ. 77.) παρεσκευασμένος ἦν κρύπτειν, exp. ἐγνωκὼς ἦν, Decreram. Apud Eund. (410.) ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην, exp. ἐμελέτων, Meditabar, Studebam. At vero, Τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται ζῆν, docui paulo ante quomodo Cic. vertat ap. Plat. Secus certe ex eod. Plat. de Rep. 1. Ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ τέχνη, Ars ad id comparata est. Παρεσκευασμένον etiam dicitur Quicquid e composito factum est, et meditata fraude, Bud. 578. e Lys.

Παρεσκευάσθαι pro Instructum esse: Πόλις παρεσκευασμένη πᾶσιν εἰς πόλεμον, Plut. Cam. Urbs instructa rebus omnibus ad bellum necessariis, VV. LL.

" Παρεσκευάδατο, Ionice ap. Herod. pro παρεσκευ-" ασμένοι ἦσαν, Instructi erant."

[" Παρασκευάζω, Zeun. ad Xen. K. Π. 287. 518. 660. ad Herod. 698. 735. Thom. M. 508. ad Diod. S. 1, 443. Schneid. Anab. 158. Heyn. Hom. 8, 322. Παρασκευάζομαι, Xen. K. Π. 48. Wyttenb. Select. 389. Med., de constr., Diod. S. 1, 686. 2, 498. Xen. K. 'A. 3, 2, 24. Cum inf., Diod. S. 1, 687. Bergler. ad Alciphr. 91. Cum inf. fut., Herod. 8, 97. Π. ὡς, seq. particip. fut., Zeun. ad Xen. K. Π. 88. (1, 3, 13.) Act. et med., Kuster. V. M. 38. 101. ad Diod. S. 1, 723. Conf. c. κατασκ., Schneid. ad Xen. Œc. p. 46. Π. εἰς, περὶ, Heind. ad Plat. Gorg. 9. Π. ἑαυτὸν, 209. Παρεσκευασμένος, active, ad Dionys. H. 3, 1540. 1904. 1907." Schæf. Mss. Lex. Xen. Schleusn. Lex. V. T., Æsch. Choëph. 1031. * Παρεσκευασμένως, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Παρασκευαστέον, Comparare s. Conciliare necesse est, Xen. 'Απ. 1, 7, 2. Efficiendum est, 'Ιππαρχ. 1, 7. Plato 1, 480. 3, 89. " Arrian. Epict. 1, 27." Kall. Mss. " Heind. ad Plat. Gorg. 209." Schæf. Mss.]

Παρασκεύασμα, τὸ, Apparatus, Præparatio, Provisio, Instructio, VV. LL., sed absque ullo exemplo. [Meditatio, Exercitatio, Xen. Œc. 11, 19. * Παρασκευασμὸς, Schol. Aristoph. Θ. 37. * " Παρασκεύασις, Diod. S. 2, 491. et n." Schæf. Mss.]

[* " Παρασκευαστὴς, Plato Gorg. 247(=518.)" Schæf. Mss. " Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 23. T. 4. p. 548, 44. Ὧν γὰρ * ἑτοιμαστὴς καὶ παρασκευαστὴς ὁ Θεὸς ἀγαθῶν, ποῖα εἰκὸς εἶναι ταῦτα;" Seager. Mss. * Παρασκευαστὸς, Plato Prot. 319. 324.] Παρασκευαστικὸς, q. d. Præparativus. In VV. LL. Qui præparare novit. Et, Παρασκευαστικὸς εὐχροίας, e Diosc. Colorem commendabilem reddens. Sed verti potest simplicius, et melius, meo quidem judicio, Boni coloris efficiens. [Xen. 'Απ. 3, 1, 6.]

Παρασκευὴ, ἡ, Apparatus, Præparatio. Apud Thuc. aliosque Historicos sæpe de apparatu bellico: 2, (100.) Καὶ τἄλλα διεκόσμησε, τά τε κατὰ τὸν πόλεμον, ἵπποις καὶ ὅπλοις, καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ κ. τ. λ.: 3. Ἵππους τε παρέχοντες καὶ παρασκευὴν ὅσην οὐκ ἄλλοι τῶν ξυμμάχων. Sic Herodian. (6, 4, 7.) dixit ἵππων καὶ τόξων παρασκευήν. Rursum Thuc. (2, 80.) dixit Τὸ ναυτικὸν ἐν παρασκευῇ ἦν, pro Classis apparabatur, comparabatur. At in VV. LL. ex eo affertur, Ἐν παρασκευῇ ἦν, non addito nominativo, pro Instruebatur, Erat in procinctu. Subjungiturque, Ἐν παρασκευῇ ἦσαν, pro In armis erant. Dicitur etiam μάχη ἐκ παρασκευῆς, quod ibi redditur Justum prælium, Thuc. 5, (56.) p. 184. Μάχη μὲν οὐδεμία ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, i. e. ἐκ φανερᾶς παρατάξεως. Interdum vero ἐκ παρασκευῆς alium usum habet, de quo postea dicetur. Affertur et σίτου παρασκευὴ e Plat. de Rep. 2. Usurpatur generalius et de aliis rebus. ‖ Παρασκευὴ, Coitio hominum qui apparatu et ambitu in litibus uti optime possunt, Factio et coitio hujusmodi hominum appositorum vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos, contra æquitatem juris legumque interdicta, Dem. (1059.) Καὶ αὕτη ἐνίκησε τοὺς ἀμφισβητοῦντας οὐδεμιᾷ παρασκευῇ οὐδὲ συνωμοσίᾳ. Æschin. quoque est usus in exordio Or. c. Ctes. ‖ Παρασκευὴ pro Instructione affertur ex Isocr. in VV. LL. Et pro Institutione, ex isto Plat. loco, Τὰ γὰρ τῶν νομῶν αὐταῖς σχεδὸν ἁπάντως ἔχοντά ἐστιν ἄνευ παρασκευῆς θαυμαστῆς. ‖ Παρασκευὴ, Præmunitio, Figura ap. Rhet. VV. LL. ex Julio Firmico. ‖ Παρασκευὴ πυρετῶν in iisdem e Diosc. 5, 29. vel 27. ut alii numerant, Indicia febrium adventantium: Ποιοῦσι καὶ πρὸς πυρετῶν παρασκευὴν, Contra febrium adventantium indicia valent, Ruell. Febris enim adventans velut se parat et accingit. ‖ Παρασκευὴ, Dies quæ sabbatum antegreditur, velut expectat sabbatum adventans et se accingens. Hanc enim istius appellationis vim esse, fas est fortasse suspicari; atque ita significationis hujus ratio, proxime præcedenti similis fuerit. At in VV. LL. ideo dicitur significare Diem quæ sabbatum præcedit, quod ea die præparabant victui necessaria pro sabbato. Quam rationem magis verisimilem visum iri non ignoro. Marc. 15, 42. Ἐπεὶ ἦν παρασκευὴ, ὅ ἐστι προσάββατον. ‖ Ἐκ παρασκευῆς fieri dicitur, quod fit Consulto, et E composito, s. De industria, et quasi Præmeditate, Plut. (9, 204.) περὶ σκώμματος καὶ γελοίου verba faciens, Μάλιστα δὲ εὐδοκιμεῖ τὰ τοιαῦτα περὶ τὰς ἀμείψεις καὶ τὰς ἀπαντήσεις· τὸ γὰρ ἐκ παρασκευῆς καὶ κατάρχοντα, γελωτοποιοῦντός ἐστι. Sed hic τὸ ἐκ παρασκευῆς opp. proprie ei quod est extemporaneum. Affertur autem et ex Æschine, Ἐκ παρασκευῆς καθεζόμενοι, pro E composito ad id allegati adornatique ut leges ferentibus perniciosas astipulentur et subserviant. Sed hoc genus loquendi isto in loco referendum est potius ad eam nominis παρασκευὴ signif., de qua in secundo tmematio dictum est. Et vicissim ἄνευ παρασκευῆς e Plat. Epist. pro Non de industria. [" Ad Herod. 729. " Thom. M. 508. 817. ad Charit. 450. 464. ad Diod. S. 1, 458. 2, 389. 594. Heind. ad Plat. Gorg. 182. Wakef. S. Cr. 4. tit. Dionys. H. 1, 555. Conf. c. κατασκευὴ, ad Diod. S. 2, 466. Ἐκ παρασκευῆς, Dionys. H. 2, 736. Aristot. H. A. 284. Schneid. ad p. 475." Schæf. Mss. Lex. Xen. et Polyb. Strabo 14. p. 564. Τῶν παρασκευῶν ἐν τοῖς ὄμβροις ἐπαφιεμένων, interpr. Repositoriis. " Παρασκευὴ, Artificiosior orationis tractatio, ut μετασκευὴ, et διασκευὴ, opposita τῷ αὐτοσχεδιασμῷ, ut ap. Alex. περὶ Σχημ. p. 576. adeoque etiam Meditatio, Præparatio et μελέτη in universum, ut Plut. Demosth. 8. et 9., ubi σκέψεις et παρασκευὰς opponit τῷ * σχεδιασμῷ Demadis Rhetoris, qui dicebatur τῇ φύσει χρώμενος, Non arte, sed natura eloquens: cf. Sext. Emp. Antirrh. 2. p. 291. Quintil. 2, 17. Deinde παρασκευαὶ dicuntur Præparationes quibus in narrationibus inprimis locus est, ad causæ utilitatem augendam. Dionys. Jud. Isæi 15. Πολλὰς δ' ἂν ἔχοιμι καὶ ἄλλας παρασχέσθαι διηγήσεις πρὸς τὸ συμφέρον ᾠκονομημένας ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, προκατασκευαῖς, παρασκευαῖς, μερισμοῖς etc. Unde Idem Art. Rhet. 10, 13. simpliciter ait παρασκευάζειν τὸν ἀκροατὴν ἐν προοιμίῳ, Auditoris animum in prooemio præparare. Et Jul. Rufin. Fig. 32. παρασκευὴ vel * προεπεργασία est Præmunitio qua ante utimur, ut confirmet id quod subjecturi sumus: ut, si testem producturi sumus, ante est, ei fidem habendam esse, doceamus." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Ἀπαράσκευος, ὁ, ἡ, ITEM Ἀπαρασκεύαστος, Imparatus. Herodian. 2, (14, 11.) Ὅπως ἀπαράσκευον αὐτὸν λάβοι, Thuc. 1, (99.) Ἀπαράσκευοι καὶ ἄποροι ἐς τὸν πόλεμον καθίσταντο. Eidem ἀπόστασις ἀπαράσκευος, Quæ facta est nullis rebus ante comparatis instructisque ad bellum. A Bud. Comm. ἀπαράσκευος et ἀπαρασκεύαστος exp. Qui simplici et frugali more utitur, imparatus occupatur et opprimitur. Idem in Lex. suo ἀπαρασκεύαστος a Xen. (Ἑλλ. 7, 1, 5.) poni testatur pro Præventus, Deprehensus. Inveniri etiam dicit pro Inelaboratus; sed Auctoris nomen non addit. Apud Herodian. certe ἀπαρασκεύαστοι non videtur aptius reddi posse quam Imparati: 3, (9, 19.) Προσπεσόντες δὲ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπαρασκευάστοις τοῖς βαρβάροις. [" Ἀπαράσκευος, Valck. ad Ammon. 127. Eran. Philo 157. ad Diod. S. 1, 362. 526. 2, 227. ad Xen. Mem. 3, 4, 11. Schneid. Anab. p. 4. ad Charit. 450. Ἀπαρασκεύαστος, D. R. ad Longin. 242. Valck. l. c. Eran. Philo l. c. ad Diod. S. 1,

526. Schneid. l. c. * Ἀπαρασκευάστως, ad Diod. S. 1, 462." Schæf. Mss. " Chrys. in Matth. Hom. 77. T. 2. p. 483, 8. Οὐ μένετε ἐγρηγορότες, φησὶ, καὶ παρεσκευασμένοι, ὥστε μὴ ἀ. ἐντεῦθεν ἀπενεχθῆναι;" Seager. Mss. * Ἀπαρασκευασία, Hippocr. 395, 7.] Ἀπαρασκεύως, Imparate, Absque apparatu. In VV. LL. Immeditate, e Gell. Item Sine præmeditatione. [" Ad Diod. S. 2, 227." Schæf. Mss.]

" Ἐμπαράσκευος, Præparatus, Paratus, Instructus, " εὐτρεπὴς, παρεσκευασμένος, Basil. Hom. 6. Ἐμπαρά- " σκευος ἥκεις ἀκροατὴς καὶ πρέπων τῷ πληρώματι τοῦ " σεμνοῦ τούτου καὶ μακαρίου θεάτρου," [Theophyl. Epist. * " Ἐμπαρασκεύως, Suid. v. Ἑτοίμως." Wakef. Mss. " Heind. ad Plat. Hipp. 173." Schæf. Mss.]

" Ἀντιπαρασκευάζομαι, Vicissim instruor, Paro " me et ipse, E contrario me instruo. Aliis, Do " operam ut par sim. Thuc. 1," [80. Xen. K. Π. 5, 1, 26. Dionys. H. 1. p. 101, 12. Dio Cass. 160, 33. " Demosth. 139." Seager. Mss. " Kuster. V. M. 101. Zeun. ad Xen. K. Π. 85." Schæf. Mss.] " Ἀν- " τιπαρασκευὴ, Apparatus qui fit e parte contraria, " Thuc. 1. Πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν ἀντιπαρασκευὴν " ἀδύνατοι, Non possunt bellum gerere adversus " disparem apparatum."

[* Ἐμπαρασκευάζω, Schol. Aristoph. N. 288. Æneas Comm. Poliorc. 1653, 10. Stob. Serm. 1. p. 18.]

" Ἐπιπαρασκευάζω, Insuper paro, apparo, præ- " paro," [Xen. K. Π. 6, 3, 1.]

Προπαρασκευάζω, Ante paro, Longe ante paro, Præparo, Xen. Ἀπ. 2, 2, 5.) Τοῖς μέλλουσιν ἔσεσθαι παισὶ προπαρασκευάζει πάντα, Isocr. Archid. Ἀλλὰ βουλόμενος ὑμῶν προπαρασκευάσαι τὰς γνώμας, ὡς καὶ ταύτας καὶ πολὺ τούτων δεινοτέρας συμφορὰς ὑπομενετέον ὑμῖν. E Galeno autem ad Gl. 2. affertur pro Præmunio, Προπαρασκευάζω τὸν μηρὸν διὰ τούτων. [* Προπαρασκευαστέον, Plut. 6, 471. * Προπαρασκεύασμα, Schol. Eur. Ion. 671. * Προπαρασκευαστικὸς, Eust. Od. I. p. 340, 43. " Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 3. T. 4. p. 20." Seager. Mss.] Προπαρασκευὴ, ἡ, Præparatio. Extant Eusebii libri Εὐαγγελικῆς Προπαρασκευῆς.

" Προσπαρασκευάζειν, pro Una apparare, affertur " e Dem." [94. 445. Philo J. 2, 232." Wakef. Mss.]

Συμπαρασκευάζω, Simul apparo, comparo, paro, Adjuvo in apparando, s. comparando, Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Εἰ δὲ ὧν μὲν μάλιστα ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦσιν, ὁ δαίμων ἡμῖν ταῦτα συμπαρεσκεύασεν. E Dem. affertur pro Simul efficio. [" Wakef. Phil. 315." Schæf. Mss. " Joseph. 199, 35." Wakef. Mss.]

Συσκευάζω, In fasciculum colligo, In unam sarcinam connecto, Bud. e Dem. (358.) Διόπερ ταῦτα πάντα εἰς ἓν ψήφισμα οὗτοι συνεσκεύασαν. Possumus autem, opinor, συσκευάζειν interpretari itidem Colligere, ubi jungitur accus. δύναμιν, aliive hujusmodi. Nam Lat. dicunt etiam Colligere exercitum. Apud Herodian. tamen non active, sed passive habetur, Δύναμις συνεσκευάσθη, 2, (14, 13.) Utitur vero Idem passiva voce et in activa signif., cum scribit 3, (6, 6.) Ὅπλα καὶ στρατὸν ἐφ' ἡμᾶς συσκευάζεται, ubi possumus etiam uti verbo Comparare, sicut et in illo συσκευάζειν δύναμιν. Interdum vero συσκευάζω est Struo subdole, Molior subdole, Comminiscor fraudulenter, Fingo: unde pass. συσκευάζεσθαι, Strui subdole, Fingi, Confingi, ut ap. Herodian. (7, 1, 18.) Ἡ διαβολῆς φήμη συσκευασθεῖσα, ubi Polit. vertit Composita fraude. At de συσκευάζω pro Compilo, dicam in Συσκευάζομαι. || Συσκευάζομαι voce pass., activa tamen signif., magis usitatum est; exponitque Bud. et ipsum cum aliis modis, tum etiam verbo Colligo, sed cum accus. Vasa; dicit enim poni pro Colligo vasa, atque etiam Cibaria mecum porto. Quidam interpr. Cibariis necessariis ad viam et viatico me instruo, et mecum porto, ut ap. Xen. K. Π. 4, (5, 8.) Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, συσκευάζου, καὶ τὸν λόχον προπομπὸν ἄγε, Collige vasa, et ad viam accingere. Et 5, (3, 16.) Ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ εὐτελέστερον. Et cum accus. ap. Eund. Ὅπως ἂν συνεσκευασμένοι πάντα ὦσι πρὶν καθεύδειν, Ut omnia necessaria comportent. Et in Symp. Συνεσκευάσατο δὲ πάντα, Abiens secum exportavit. Lys. (873.) Συσκευασάμενος γὰρ τὰ ἑαυτοῦ ἐνθάδε, εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐξῴκησε, Sarcinis suis collectis et huc comportatis. Et, Συσκευάζεσθαι πρὸς τὴν φυγὴν, Lucian. (1, 107.) Sarcinis suis collectis se ad fugam comparare, accingere. Quæ Bud. minime exprimit, cum reddit Fugam adornare. Greg. Naz. autem cum dat. dixit, Τῷ θανάτῳ συσκευάζεται. Hinc partic. Συνεσκευασμένος, Ad viam accinctus sarcinis compositis, Suffarcinatus. Ceterum ab hac signif., qua ponitur συσκευάζεσθαι pro Vasa colligere et sarcinas componere, manavit ea, qua pro Compilo ponitur: quo Terent. respiciens, usus est verbo Convasare, ad exemplum hujus Græci prorsus facto, in Phorm. (1, 4, 13.) Sic certe hodieque nonnulli jocose ὑποκοριζόμενοι in quadam Galliæ parte, dicunt suum Dérober, i. e. Furari, non esse Dérober, sed Serrer bagage, i. e. συσκευάζεσθαι, Vasa colligere. Ceterum activæ quoque vocis hic usus affertur ex LXX. Exod. 3, (22.) Καὶ συσκευάσετε τοὺς Αἰγυπτίους: ubi observa etiam cum accus. personæ. || Συσκευάζομαι, ab iis translatum, qui vasa colligunt, comparentes se ad iter, s. accingentes, ponitur generalius pro Comparo, Apparo, Instituo, Plut. Catone, Ἤδη τολοιπὸν εἰς ἡδονὴν καὶ σχολὴν συσκευασάμενοι τὸν βίον, Inde jam sese ad voluptatem consectandam comparantes, Xen. K. Π. 8, (5, 1.) Συνεσκευάζετο τὴν ἐς Πέρσας πορείαν. Ab iis vero qui vasa colligunt furtim, utpote aliena, non sua, (i. e. qui convasant quæ possunt, et se protinus in pedes conjiciunt, ut ille ap. Terent.,) manasse mihi verisimile est eam signif. verbi συσκευάζεσθαι, qua ponitur pro Moliri, Struere, Adornare, Captare, Insidiis aggredi, et negotium captiosum insidiosumque adornare: quæ interprr. sunt Budæi: qui etiam subjungit e Dem. (438.) Τίς ὁ συσκευάζεσθαι τὴν Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον βοῶν, Insidiis petere, Imminere per insidias et captare. Et e Xen. (K. Π. 5, 1, 8.) Συσκευάζεσθαι ἄνθρωπον, pro Captiose tenere et laqueis capere. Et e Plut. (Phoc. 32.) Συσκευαζόμενος τὴν πόλιν, Captans, et urbi insidias reique publicæ struens. Passiva quoque signif. ex Herodiano (1, 10, 1.) Ἑτέρα τις ἐπιβουλὴ κατὰ τὸ αὐτὸ συνεσκευάσθη, Altera adornata instructaque est conjuratio. [" Act. Traj. 1. p. 250. Thom. M. 508. ad Diod. S. 2, 90. Dionys. H. 1, 515. Med., Wakef. Phil. 577. Villoison. ad Long. 294. ad Diod. S. 2, 17. 245. 372. 391. 397. 399. 468. 604. Heind. ad Plat. Theæt. 399. Insidias struo, Toup. Add. in Theocr. 404. ad Lucian. 1, 216." Schæf. Mss. " Jo. Malal. 46." Wakef. Mss. Demosth. 91. 365. 764. 772. 1356. Plut. Cæs. 21: Lex. Xen. Schn. Lex.]

Συνεσκευασμένως, Collectim, Confertim, Simul, Bud. e Greg. Naz. [Xen. Œc. 11, 19.] Ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ σ. χρῆσθαι τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην παρασκευάσμασι κ. τ. λ.

Συσκευασία, ἡ, Apparatus, Xen. K. Π. 4, (2, 17.) Διὰ τὸ ἀμφὶ συσκευασίαν ἔχειν, Circa ea apparanda, quæ curandis corporibus necessaria sunt, Bud., qui etiam tradit nomen hoc signiff. suo verbo convenientes habere.

Συσκευαστὴς, ὁ, Molitor, Structor, Machinator, ab ea verbi συσκευάζεσθαι signif., de qua dictum paulo ante fuit. [Schæf. ad Greg. Cor. 916. " Clem. Alex. 268." Wakef. Mss. Schneidero immerito susp. * Συσκευαστὸς, unde] " Ἀσυσκεύαστον, Non com- " plicatum ut sarcina, Inconditum, Non digestum, " Xen. (Œc. 18, 13.) Οὔτε ἀσυσκεύαστά εἰσιν, οὔτε " δυσλύτως ἔχει, Bud. Itidem J. Poll. 10, (16.) inter " derivata a σκεῦος, ait, ἀσυσκεύαστον, ὡς ὁ Ξενοφῶν. " Ita enim reponendum."

Συσκευὴ, ἡ, Molitio fraudulenta, Subornatio, Captatio, Insidiarum adornatio, Bud. ex Herodiano 3, (12, 7.) Αὐτὸς δὲ συσκευήν τινα τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευε: (21.) Πάντα φάσκων ψευδῆ εἶναι, καὶ συσκευὴν κατ' αὐτοῦ καὶ δρᾶμα ἐσκευάσθαι. Ubi Polit. vertit, Falsa illa omnia, commentum id in se fabulamque excogitatam. At priorem illum locum ita reddit, Quin esse id totum negotium compositum ac fabulosum suspectabat. Verum sciendum est, in hac interpr. reddi etiam nomen σκηνὴν, quod a Bud. omittitur. Ita enim legitur ap. Herodian. locus integer, Συσκευήν τινα καὶ

σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευε. Ubi et hoc observa, copulari *συσκευὴν* et *σκηνὴν*, eod. modo, quo in illo proxime præcedente *συσκευὴν* et *δρᾶμα*. [" Theod. Hist. Eccl. 1, 8. Euseb. Hist. Eccl. 10, 8." Mendham. Mss. "Ad Lucian. 1, 478. Mœr. 357. et n., Thom. M. 508. 797." Schæf. Mss.]

[* " Ἀποσυσκευάζω, Vasa aufero, Compilo, Spolio, Al. Exod. 3, 22. *ἀποσυσκευάζετε* sec. Ms. Clem., ubi alii habent *σκυλεύσατε*, * *συσκυλεύσατε*, *συσκευάσατε*, et * *ἐπισυσκευάσατε*." Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Ὑποσκευάζω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 563." Elberling. Mss. * Ὑποσκευή, Gl. Substructio.]

ΣΚΗΝΗ, ἡ, Tabernaculum, Tentorium, Domicilium temporarium e frondibus, culmis, tabulis, pellibus, pannis lineis aut laneis, aut simili materia: qualia in castris, interdum et in hortis, erigi solent ad faciendam umbram aut arcendas pluvias: qualis fere erat Achillis *κλισίη* ap. Hom.: Hes. exp. *ἡ ἀπὸ ξύλων ἢ περιβολαίων οἰκία.* Thuc. (2, 34.) *Σκηνὴν ποιήσαντες*, Cum fecissent s. struxissent tabernaculum. Sic Athen. 12. *Σκηνὴν αὐτῷ Περσικὴν ἐποίουν*, Persicum tabernaculum s. Tentorium. Plato de LL. *σκηνὰς πήγνυσθαι*, Tentoria figere: itidemque ap. Suid., *Σκηνὴν ἐπήξατο*, quod exp. * *τένδαν*, Tentorium eo vocab. significans: sicut et nos vulgo id significamus voce Tente. Eadem signif. *ἱστάναι σκηνὴν*, Erigere tentorium: unde ap. Xen. K. Π. 8, (5, 2.) p. 133. *Πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνὴν*, Erigi tentorium quod ad ortum solis spectaret. Et paulo ante, *Ὅπου γὰρ ἂν στρατοπεδεύηται ὁ βασιλεὺς, σκηνὰς μὲν δὴ ἔχοντες πάντες οἱ ἀμφὶ βασιλέα στρατεύονται καὶ θέρους καὶ χειμῶνος.* Sic Athen. 5. *Σκηνὰς εἶχον βαρβαρικάς.* Herodian. 8, (5, 9.) *Μενόντες ὑπὸ σκηναῖς αὐτοσχεδίοις*, Sub tumultuariis tentoriis agitantes: 5, (2, 13.) *Ὑπὸ σκηναῖς καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ διαιτώμενοι*, In tabernaculis procul a patria. Polyb. (6, 40, 2.) *Καταλύουσι σκηνὰς*, Tentoria solvunt, Vasa colligunt, Bud. A forma autem et materia, ap. Athen. 2. *Σκηνὴν οὐρανόροφον ἀνθίνην.* Et Plut. *Ὀκτάγωνόν τινα σκηνὴν κατασκευάσας.* Rursum Athen. 5. *Σκηναὶ λευκοῦ κιττοῦ καὶ ἀμπελώνων*, Umbraculum ex hedera alba et vitibus. Bud. periphrasticῶs, Hederæ vitesque opacabant, pampinis ac corymbis eum inumbrantes. Nec enim hic reddere queas Tabernaculum, quod e tabulis potius construitur; nec Tentorium, quod e pannis lineis laneisve aut pellibus tensis; sed Umbraculum, quod e frondibus, culmis, aut etiam stirpibus confici solet, interdum in fornicis s. tholi modum, interdum forma quadrangulari: palis in terra fixis, per quos plantæ repant, et in summo concurrentes, suis frondibus aut pampinis umbram faciant. Vide et *Σκηνοπηγία.* Quoniam vero convivari et compotare milites in suis *σκηναῖς* solebant, ideo interdum *σκηνὴ* pro Ipso convivio et compotatione accipitur, Xen. K. Π. 3, (2, 15.) *Διαλύσαντες τὴν σκηνὴν ἀνεπαύοντο*, Dimisso convivio; nam *συνεδείπνουν.* Et 2, (3, 1.) *Σπονδὰς ποιήσαντες καὶ εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθὰ, τὴν σκηνὴν ἐς κοίτην διέλυον*: nam Cyrus militem quendam in suam *σκηνὴν σύνδειπνον ἠγάγετο.*

Σκηνὴ in theatro quoque erat, sive Tabernaculum, s. Tentorium, s. Umbraculum. E tabulis ligneis fieri solitas *σκηνὰς* constat e Val. Max., qui l. 2. ait, Claudius Pulcer scenam varietate colorum adumbravit, vacuis ante pictura tabulis extentam. Servius vero scribit, scenam theatralem ap. antiquos, parietes non habuisse, sed de frondibus umbracula quæsita fuisse: quemadmodum Placidus quoque Grammaticus tradit esse cameram hinc inde compositam, quæ in umbræ locum in theatro erat, in quo ludi actitabantur. Item scenam dici, arborum in se cubantium quasi concameratam densationem, ut subter positos tegere possit. Et Ovid. quas tulerant nemorosa palatia, frondes Simpliciter positæ, scena sine arte fuit. Verum distingui solebant scenæ et materia et structura ornatuque. Tragicæ enim deformabantur columnis et fastigiis, et signis, reliquisque regalibus rebus: comicæ autem, ædificiorum privatorum menianorumque habebant speciem, prospectusque fenestris dispositos: satyricæ vero ornabantur arboribus, speluncis, montibus, reliquisque agrestibus rebus, in topiarii operis speciem deformatis, ut Vitruv. tradit 5, 8. Tragœdia ergo tentoriis potius, comœdia tabernaculis, satyrica fabula umbraculis utebatur. Suidæ *σκηνὴ* est *ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου*, Media theatri janua. Vitruv. paulo post l. c., Ita tribus centris ampliorem habent orchestram Græci, et scenam recessiorem, minoreque latitudine pulpitum, quod *λογεῖον* appellant. Ideoque ap. eos Tragici et Comici actores in scena peragunt: reliqui autem artifices suas per orchestram præstant actiones: itaque ex eo scenici et thymelici Græce separatim nominantur. Unde *τὰ ἀπὸ σκηνῆς*, Scenica, Herodian. (5, 7, 12.) Et *Οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς*, Scenici histriones, i. e. Actores qui in scena peragunt. Et Lucian. (3, 126.) *Τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν*, Plurima scelera quæ in scenam producuntur, scenis agitantur. Virg. scenis agitatus Orestes. Cic. Dignus, qui in scena spectetur. Et, Scena referta sceleribus. Solebant enim scelera in scena *θεατρίζεσθαι*, quod et *σκηνοβατεῖσθαι* dicitur. Aliquando *Σκηνὴ*, Scena, pro Ipsa actione scenica ponitur; aliquando pro Ostentatione scenica: ut Chrys. Comm. in Epist. ad Hebr. *Οὐχὶ σκηνὴ ταῦτά ἐστι καὶ ὑπόκρισις.* Dionys. quoque pro Ostentatione et pompa, dicens in Eccles. Hier. *Τὴν ἀπότομον ταύτην τῶν ἀγγελικῶν ὀνομάτων σκηνήν.* Bud. Idem similiter annotat, Suet. dixisse Scena minore, pro Minore apparatu et ostentatione. Præterea quoniam fabulosa in scenam produci solent, hinc fit ut *σκηνὴ* pro Re fabulosa ponatur: quo modo ap. Herodian. (3, 12, 7.) *συσκευήν τινα καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευεν*, Polit. vertit, Esse id negotium compositum et fabulosum suspectabat. Vide et *Συσκευή.*

Apud Dem. (1031.) videtur *σκηνὴ* esse *σκεῦος* quoddam, quod alii *κόσμον τινὰ γυναικεῖον* esse dicunt, alii *σκιάδειον*, ut Harpocr. [item Phot.] scribit. Itidem Umbraculum pro Umbella ponitur. Ovid. Aurea pellebant nitidos umbracula soles.

[" *Σκηνὴ*, Valck. Adoniaz. p. 189. Diatr. 278. ad Charit. 226. (444. 699.) Musgr. Hipp. 577. Ion. 806. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Alciphr. 436. Thom. M. 797. ad Diod. S. 1, 438. 447. 2, 454. Add. ad p. 424. Simmias Epigr. 1. Wakef. S. Cr. 4, 71. Jacobs. Anth. 9, 238. 10, 246. T. H. ad Plutum p. 368. Vestis stragula, Aulæum, ad Xen. Eph. 155. *Σκ.*, ubi merces exponuntur, Valck. Adoniaz. p. 309. In navi, Fischer. ad Palæph. 124. Conf. c. *σκευὴ*, 123. Casaub. ad Athen. 1. p. 65. ad Timæi Lex. 259. Sine artic., Plut. 2, 196. 4, 328. Cor. *Τραγικὴ σκ.*, Timæi Lex. 259. et n., Bibl. Crit. 3, 1. p. 42. *Σκ. δοῦναι*, Casaub. ad Athen. 50. *Σκ. καταλαμβάνειν*, Aristoph. Fr. 265." Schæf. Mss. " Totus habitus externus, Philostr. 537. Fastus, Synes. 14. Dolus, Commentum, Joseph. 1108, 38." Wakef. Mss. Cf. Ἀσκήνως. Phot. *Σκηνή· ἡ οἰκία καὶ καταγωγή· ὡς Ἀσιαγενὴ τὴν λέξιν οὕτως Μένανδρος.* *Τὰ ἀπὸ σκηνῆς*, Aristot. Poët. 12. Hermann. p. 143. Probl. 19, 15. *Οἱ ἀπὸ σκηνῆς*, Schæf. Meletem. Crit. in Dionys. H. p. 27.]

Σκῆνος, i. q. *σκηνὴ*, Tentorium, Tabernaculum, Umbraculum, *σκήνωμα*, Suidas: Hes. autem *σκήνους* generalius *οἰκητηρίου*: sicut et *Σκηνὰς, καταγωγὰς, οἰκήματα.* Metaph. 2 ad Cor. 5, (1.) *Ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ*, Si terrestris hujus domus nostræ tabernaculum dissolutum fuerit: cui *σκήνει* opp. *οἰκοδομὴν τὴν ἐκ θεοῦ*, Ædificium quod e Deo habemus: utens illo, ad structuræ hujus corporis imbecillitatem, mortalisque vitæ fragilitatem et caducam conditionem significandam: hoc, ad cœlestis ædificii s. habitationis stabilitatem firmitatemque sempiternam indicandam. Sunt qui *σκῆνος* accipiant h. l. pro *σῶμα*: itidemque ab Hes. quoque *Σκῆνος* exp. *σῶμα.* Et sic in Axiocho (p. 366.) *Τὸ δὲ σκῆνος πρὸς κακοῦ περιήρμοσεν ἡ φύσις*, interpr. Hoc autem corpus, quod circumdedit animo natura, ipsi animo damno est. Exp. vero *σκῆνος σῶμα*, quoniam *τὸ σῶμα* est *σκηνὴ* s. *σκήνωμα* (i. e. *οἰκητήριον*) *τῆς ψυχῆς*: quamobrem et *σῶμα* nonnulli dictum putant quasi *σῆμα καὶ τάφον*, in quo animus conclusus et velut sepultus sit. Ab Eod. exp. etiam *πάθος ἐν με-*

λίσσαις, ὅταν ἐν τῷ σμήνει γένηται σκώληξ: quod Idem et σκληρὸν appellat, ut supra videre est in Σκληρός. [" Valck. Phœn. p. 306. Corpus, ad Röv. 65. Diatr. 284. Bentl. Opusc. 26. Wakef. S. Cr. 1, 111. 3, 83. Eum. 637. Giovenazz. ad Liv. p. xli. Jacobs. Anim. 115. 285. Anth. 8, 411. 12, 30. Antiphil. 29." Schæf. Mss. Nicander Θ. 742. Ælian. H. A. 5, 3. 12, 17. Valck. Schol. in N. T. 2, 540. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Dorice Σκᾶνος, Timæus Locr. 5, 17.]

[* Σκηνοβάτης, unde]

Σκηνοβατέω, In scenam produco et spectatoribus ostendo, In scenam productum, omnium oculis expono, traducoque et infamo, i. q. θεατρίζω et παραδειγματίζω. Solebant enim scelerati in scenam ficta persona produci, eorumque scelera ob oculos poni spectatoribus, ad exemplum aliis præbendum: unde ap. Virg. scenis agitatus Orestes. Heraclit. Ep. ad Herm. Σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, metaph. pro Suam ipsi flagitiosam vitam infament. Pass. Σκηνοβατοῦμαι, In scenam producor. Cum vero fabula aliqua dicitur σκηνοβατεῖσθαι, reddideris potius In scena peragi: ut cum Strabo 5, p. 102(=356.) dicit, Ὄσκων ἐκλελοιπότων ἡ διάλεκτος μένει παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ὥστε καὶ ποιήματα σκηνοβατεῖσθαι κατά τινα ἀγῶνα πάτριον καὶ μιμολογεῖσθαι, Ita ut Osca lingua poëmata recitentur et fabulæ peragantur in scena. Cic. Mario, l. 7 Epist. Non enim puto te Græcos aut Oscos ludos desiderasse, præsertim cum Oscos ludos vel in senatu vestro spectare possis. Lucian. pro σκηνοβατεῖσθαι dicit τῇ σκηνῇ ἀναβαίνειν. [Heracl. Alleg. c. 30. Πολλὴ καθ' Ὁμήρου τραγῳδία σκηνοβατεῖται, Schol. Ven. Il. E. 136. σκηνοβατεῖ habet. Synes. p. 20. Οὐδὲ σκηνοβατῶν οὐδὲ τερατουργὸς ὁ θεός. " Clem. Alex. 293. Alciphr. 252. Galei Myth. 449." Wakef. Mss.]

Ἐνσκηνοβατέω, In scenam produco omniumque oculis expono, εἰς τὴν σκηνὴν ἀναβιβάζω. Inter Epistolas Alciphronis, (2, 4.) Glycera ad Menandrum Comicum ita scribit, postquam expetitus et accersitus a Ptolemæo fuit, Πάντα μετέωρα νῦν ἐστι, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων, καὶ ἐρώντων, καὶ δεισιδαιμόνων, καὶ πατέρων, καὶ υἱῶν, καὶ θεραπόντων, καὶ παντὸς ἐνσκηνοβατουμένου, Et omnis personæ in proscenium prodire in comœdia solitæ, Bud. Comm. 868.

[* Σκηνοπαγής, Suid. ex Anal. 2, 1133. σκηνοπαγεῖς θαλάμας, sed hodie legitur κηροπαγεῖς.] Σκηνοπηγέω, Tabernaculum pono. Athen. vero (442.) cum ait jussisse Leonidem τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν σκηνοπηγεῖν, significat imperasse Leonidem Phigalensibus, ut cauponas in mœnibus loco tabernaculorum s. tentoriorum ponerent; erant enim bibaces et cauponis addicti. Bud. interpr. Tabernas cauponarias in muris excitare. * " Σκηνοπαγέομαι, * Σκηνοπήγνυμι, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 36." Kall. Mss.]

Σκηνοπηγία, ἡ, Tabernaculi compactio; Cum e tabulis tabernaculum compingitur, vel Cum tentorium figitur. Nam πήγνυμι significat et Figo et Compingo s. Coagmento: σκηνὴ autem et Tentorium et Tabernaculum: quorum illud dicitur proprie figi, item et poni: hoc vero, potius poni aut collocari, quam figi: licet Beda σκηνοπηγία exponat Fixio tabernaculorum. Erasmus autem interpr. Tabernaculorum compactio. Ceterum erat Σκηνοπηγία Festum ap. Hebræos, a figendis tentoriis s. ponendis tabernaculis dictum: quod ab ipsis agebatur in memoriam pristinæ vitæ, quam in tentoriis s. tabernaculis egerant. Hieronymo vocatur Festivitas tabernaculorum, qui et Græco vocabulo utitur, l. 2 in Jovin. Sanctius esse sabbathum et neomenias et scenopegiam quam reliquos dies. Zach. 14, (18.) Ἡ τῆς σκηνοπηγίας ἑορτή. Instituit hoc festum Moses jussu Dei, Levit. 23, (40.) ut meminissent posteri Israëlis, majores suos olim in deserto agitasse ἐν σκηναῖς. Instituerat autem his verbis, Λήψεσθε ἑαυτοῖς τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ (sc. post diem 14 septimi mensis,) καρπὸν ξύλου ὡραῖον, καὶ καλλύνθρας φοινίκων, καὶ κλάδους ξύλου δασεῖς, καὶ ἰτέας, καὶ ἄγνου κλάδους ἐκ χειμάρρου· καὶ εὐφρανθήσεσθε ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν ἑπτὰ ἡμέρας. Idem festum intermissum restituit Esdras,

A Nehem. 8, (15.) jubens reduces Judæos exire in montes, et afferre frondes oleaginas, cyparissinas, myrti, palmarum, omnis denique ligni spissi, ad facienda tabernacula, ut Deus jusserat. Continuo igitur ἐξῆλθεν ὁ λαὸς, καὶ ἤνεγκαν, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς σκηνὰς, ἀνὴρ ἐπὶ τοῦ δώματος αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς αὐτῶν, καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς οἴκου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν πλατείαις καὶ πύλαις. Mentio fit hujus festi ap. Plut. quoque, Probl. ult. libri 4 Symp., ubi tamen fingitur in Bacchi honorem agitari tempore vindemiæ: Τραπέζας προτίθενται, inquit, παντοδαπῆς ὀπώρας, ὑπὸ σκηναῖς τε καθιᾶσιν ἐκ κλημάτων μάλιστα καὶ κιττοῦ πεπλεγμέναις· καὶ τὴν προτέραν τῆς ἑορτῆς, σκηνὴν ὀνομάζουσι. Ibid. dicit agitari ab Iisd. et aliud e professo in Bacchi honorem festum, sc. κραδηφορίαν et θυρσοφορίαν, ἐν ᾗ θύρσους ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσίασιν. Mentio fit ejusd. festi et Joan. 7, (2.) ubi annotat Theophyl. celebrari solitum fuisse mense Septembri, εὐχαριστήριον ἐπὶ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν: solitosque fuisse Judæos tunc σκηνὰς, i. e. καλύβας,

B πηγνύναι, καὶ ὡς ἐν ἀγροῖς διάγοντας εὐφραίνεσθαι: ac Psalmos quosdam Davidicos, e quorundam sententia, ὑπὲρ τῶν ληνῶν inscriptos, a Davide in hoc festum fuisse compositos, quibus sc. vindemiatores tunc uterentur ad gratias Deo agendas. Significat igitur h. l. σκηνὴ non Tentorium e sindone consutum, sed Tabernaculum potius s. Tugurium e frondibus ramisque contextum, s. Umbraculum. Hieron. in Amos 5, (26.) Rursum pro סכות Aquila συσκιασμοὺς, i. e. Umbracula, Symmachus et Septuaginta, σκηνὴν, Tabernaculum transtulere. Dicitur et PLUR. NUM. Σκηνοπήγια, τὰ, ut Ἱερομήνια, Πιθοίγια, et similia. At ἡ τῆς χελιδόνος σκηνοπηγία dicit Aristot. H. A. 6. pro Solertia hirundinis in confingendo nido, sc. * συγκαταπλεκούσης τοῖς κάρφεσι πηλὸν, Luto construentis, stramentoque roborantis. Vide et in Ἐχέκολλος. [" Wessel. ad Jud. Arch. p. 9. Jacobs. Anth. 11, 89." Schæf. Mss. Schleusn. Lexx. V. T. et N. T.]

Σκηνοποιὸς, Qui tentoria conficit, s. Tabernaculorum fabricator, ὁ τὰς σκηνὰς ποιῶν, s. κατασκευάζων,

C Act. 18, (3.) Ἦσαν γὰρ σκηνοποιοὶ τὴν τέχνην, Erat enim ars illorum, conficere tabernacula. J. Poll. (7, 189.) annotat σκηνοποιοὺς in vet. Comœdia fuisse dictos τοὺς μηχανοποιούς. [Schleusn. Lex. N. T. Suicer. Thes. Eccl. 2, 981. Cf. Σκηνορράφος.]

Σκηνοποιΐα, Tabernaculorum fabricatio, [Ratio ponendorum tabernaculorum, Polyb. 6, 28, 3. Heliod. 10. p. 481. τῆς τύχης. Inc. Deut. 31, 10. LXX. Lev. 23, 24.]

Σκηνοποιέω, Tabernacula conficio, Umbracula fabricor, Greg. Naz. Μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, σκηνοποιοῦντες τῇ γαστρὶ τὰ τῆς θρύψεως, Ventri nostro veluti tabernacula delicata fabricantes. Frequenter passiva voce utuntur, Diosc. 2, 175. de smilace hortensi, Καυλοὺς δὲ ἔχει λεπτοὺς καὶ ἕλικας περιπεπλεγμένους τοῖς παρακειμένοις θαμνίοις, αὐξανομένους τε ἐφ' ἱκανὸν, ὥστε καὶ σκηνοποιεῖσθαι. Ubi Marcell. vertit, Ut scenas etiam et tentoria inumbrent; Herm. Barb. Ut sufficiant operi topiario; Ruell. Ut topiarium quoddam tabernaculum efficere videantur; alii,

D Ut topiarias scenas repræsentare videantur. Vitruv. certe scribit satyricas scenas solitas fuisse ornari arboribus, montibus, speluncis, reliquisque rebus agrestibus in topiarii operis speciem deformatis. Possis etiam reddere, Umbracula topiarii operis efficiant. Utitur et Herodian. 7, (2, 8.) Συμπηγνύντες ξύλα καὶ ἁρμόζοντες σκηνοποιοῦνται, Confixis coagmentatisque lignis quædam quasi tabernacula ædificant, Polit. Idem tamen Polit. hæc ejusd. Herodiani 8, (4, 8.) Δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν σκηνοποιησάμενος, sic reddidit, Cum biduum aut triduum in tentoriis fuisset. [" Ad Diod. S. 1, 194." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Σκηνορράφος, Qui tentoria consuit, e panno nimirum lineo aut laneo aut pellibus. Suid. exp. ὁ δέρματα συρράπτων, Qui pelles consuit. [Ælian. V. H. 2, 1. Theodoret. Therap. Serm. 9. Τῶν δὲ ἁλιέων τε καὶ τελωνῶν καὶ τοῦ σκηνοῤῥάφου τοὺς νόμους. * Σκηνοῤῥαφέω, Nicet. Annal. 8, 7.] Σκηνοῤῥαφεῖον, τὸ, Officina τοῦ σκηνοῤῥάφου, Locus ubi tentoria consuun-

tur. [* "Σκηνοῤῥαφικὸς, Nicet. Eug. 1, 115." Boiss. Mss.]

Σκηνοφύλαξ, Tentorii s. Tabernaculi custos, Xen. Ἑλλ. 3, (2, 4.) Τοὺς σκηνοφύλακας τῶν Ὀδρυσῶν Θρᾳκῶν ἀποκτείναντες, [Plut. Pomp. 72.]

Ἀπόσκηνος, ὁ, ἡ, Semotum s. Remotum ab aliis suum habens tentorium, s. tabernaculum. Generaliter autem Qui procul ab alio habitat: unde et ap. Xen. opponitur τῷ συσσίτῳ, Sodali et contubernali: K. Π. 8, (7, 3.) Καὶ πολῖταί τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι, καὶ σύσσιτοι ἀποσκήνων. [Codex autem Stobæi * Αὐτόσκηνος exhibet.]

Ἄσκηνος, Tentorio s. Tabernaculo carens: ἄσκηνος δίαιτα, cum aliquis non ὑπὸ σκηναῖς διαιτᾶται, i. e. in tentoriis, tabernaculis, umbraculisque agit, sed sub dio. ‖ Non fictus, a σκηνὴ, quod interdum pro Re ficta accipitur. Ἀσκήνως, Non ficte, Synes. Ep. 138. (274.) Σαυτὸν ἀφέλκων τῶν ἀδολώτατα καὶ ἀσκήνως ἠγαπηκότων, Ab iis qui sincerissime et sine simulatione te amarunt.

[* Ἔκσκηνος, Sext. Emp. 9, 73.]

Ἐπίσκηνος, Qui super scena est aut fit. Apud Soph. Aj. (579.) p. 35. Ajax Tecmessæ μηδ' ἐπισκήνους γόους Δάκρυε, Schol. τοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς θρήνους. Accipi autem ibi σκηνὴ duobus modis potest: vel pro Tentorium Tabernaculumve, et significabit, Nec in tentorio s. tabernaculo lamenteris, s. Nec tentorium s. tabernaculum tuis remugiat lamentis fletibusque; vel pro Scena theatrica, ut significet, Nec ita super scena s. in scena lamenteris, s. Nec ita scena tuis fletibus lamentisque personet. At ἐπίσκηνα Hes. teste est ἑορτὴ ἐν Λακεδαιμονίοις. [Præsidiarius, v. Reisk. ad Plut. Sertor. 24. "Musgr. Heracl. 44. Dionys. H. 2, 1160. ad 3, 1888. coll. Reiskio, Lobeck. Aj. p. 313." Schæf. Mss.]

[* Κακοσκηνὴς, (σκῆνος,) Anal. 2, 150. ἀνήρ. "Jacobs. Anth. 8, 411." Schæf. Mss.]

Ὁμόσκηνος, Qui in eod. tentorio s. tabernaculo habitat, Contubernalis, ["ad Charit. 372." Schæf. Mss.] Ὁμοσκηνία, ἡ, In eod. tentorio s. tabernaculo habitare, Contubernium. Xen. [K. Π. 2, 1, 13.] Ὁμοσκηνόω, In eod. tentorio s. tabernaculo habito, Contubernalis sum in militia, Xen. K. Π. 2, (1, 12.) Ἐν δὲ τῷ ὁμοσκηνοῦν ἐδόκουν αὐτῷ ὠφελεῖσθαι πρὸς τὸν μέλλοντα ἀγῶνα. Suid. h. l. citans in Συσκηνία, legit ὁμοῦ σκηνοῦν. Idem, (l. c.) Ἀλλήλοις ὁμοσκηνοῦντες. Quod ὁμοσκηνοῦντες potest deduci ETIAM AB Ὁμοσκηνέω, ut συσκηνέω.

Σύσκηνος, i. q. ὁμόσκηνος, Xen. K. Π. 2, (2, 16.) Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ σύσκηνοι: Λ. (9, 4.) Κακὸν σύσκηνον παραλαβεῖν. Plut. Alcib. (7.) Σωκράτη σύσκηνον εἶχε καὶ παραστάτην ἐν τοῖς ἀγῶσι: [Lucullo 8. "Lobeck. Aj. p. 313." Schæf. Mss. "Cf. Jacobs. in Litter. Anal. 1, 107." Boiss. Mss. "Idem Anth. Pal. 3, 971." Mendham. Mss. LXX. Exod. 16, 16. al. * Συσκήνιος.] "Σύσκανα, Hes. esse ait τὸ συσσίτιον." [Vide nott.] Συσκηνία, ἡ, Contubernium, Vivere sub eod. tentorio s. tabernaculo, συνοικία, Suid. [Xen. Ἑλλ. 5, 3, 20. Stob. Serm. 141.] AFFERTUR ET Συσκήνιον itidem pro Contubernium. Utitur eo Xen. pro συσσίτιον, Λ. (5, 1.) Εἰς τὸ φανερὸν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια. Συσκηνέω, i. q. ὁμοσκηνέω, Sub eod. tentorio s. tabernaculo vivo, Contubernalis sum, Xen. K. Π. (3, 2, 12.) p. 44. Συσκηνούντων δὲ εἶπέ τις τῶν Χαλδαίων: sic enim quidam Codd. habent pro συνδειπνούντων: [2, 2, 1. Ἑλλ. 3, 2, 7. 7, 1, 26.]

Ἐπισκήνιον, τὸ, Hesychio est, τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καταγώγιον, Domicilium super scena. Alii interpr. Superior scenæ pars. Utitur Vitruv. 7, 5. loquens de scena ab Apaturio Alabandensi ficta, Præterea supra eam nihilominus episcenium, in quo tholi, pronai, semifastigia, omnisque tecti variis picturis fuerat ornatus. Apud Eund. legitur ETIAM Ἐπίσκηνος, substantive itidem pro Episcenium, 5, 7. Item si tertia episcenos futura erit, mediani plutei summum sit dimidia parte.

[* Παράσκηνος, unde] Παρασκήνια, τὰ, Aditus ad scenam ferentes, αἱ εἰς τὴν σκηνὴν ἄγουσαι εἴσοδοι, ut in meo vet. Lex. exp., itidemque Didymus ap. Harpocr. παρασκήνια esse ait τὰς ἑκατέρωθεν τῆς ὀρχήστρας εἰσόδους: Suid. τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μέσης θύρας, i. e. τῆς σκηνῆς. Harpocrationi παρασκήνια dici videtur ὁ περὶ τὴν σκηνὴν ἀποδεδειγμένος τόπος ταῖς εἰς τὸν ἀγῶνα παρασκευαῖς: aliis Locus juxta scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur. Dem. (520.) "Παρασκήνιον vero J. Poll. (4, 109.) dictum fuisse scribit ὁπότε ἀντὶ τετάρτου ὑποκριτοῦ δέοι τινὰ τῶν χορευτῶν εἰπεῖν ἐν ᾠδῇ:" [cf. 4, 126. Wolf. Anal. Liter. 1, 3. p. 118. Schn. Lex. et Suppl. "Barnes. ad Eur. de Trag. p. 40. 41." Kall. Mss.]

[* Περίσκηνος, unde * "Περισκήνιον, Cratinus Bekkeri p. 367, 7." Boiss. Mss. Theophyl. Epist. 25. Τὸ θνητὸν π., Corpus. Περισκήνια, τὰ, Etym. M. τὰ ἔνδοθεν τῆς μέσης θύρας χαλκᾶ κάγκελλα· καὶ ἵνα σαφέστερον εἴπω, σκηνὴ ἡ μετὰ τὴν σκηνὴν εὐθὺς, καὶ τὰ περισκήνια, ἡ ὀρχήστρα, quibuscum cf. quæ habet Suid. v. Παρασκήνια.]

[* Πρόσκηνος, unde] Προσκήνιον, τὸ, Vestibulum scenæ, Plut. Lyc. (6.) Προσκήνια θεάτρων. Utitur Vitruv. tum alibi, tum 5, 6. Ab eo loco per centrum parallelos linea ducatur, quæ disjungat proscenii pulpitum et orchestræ regionem. Et Virg. (Georg. 2, 381.) veteres ineunt proscenia ludi. Bud. dicit esse Locum ante scenam porrectum, ubi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent: ita ut scena altior esset pulpito, pulpitum autem altius orchestra: quæ ipsa locus erat saltantium. In qua signif. idem fere est cum παρασκήνιον: nam παρασκήνιον, Locus est ab utraque parte scenæ, ante ipsam scenam, in cujus medio pulpitum s. ἡ θυμέλη erecta est, ut e Suida et Vitruv. colligitur. Sic accipitur et in h. l., qui a Suida citatur, Ἡ δὲ τύχη παρελκομένη τὴν πρόφασιν καθάπερ ἐπὶ προσκήνιον, παρεγύμνωσε τὰς ἀληθεῖς ἐπινοίας, In proscenium protrahens. Ipse tamen exp. τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα, Velum quod scenæ obtenditur, Aulæum scenæ. ["Abresch. Add. ad Aristæn. 116. Musgr. Hipp. 58. Alciphr. 248. Wagner. 2, 224. Jacobs. Anth. 11, 298." Schæf. Mss. Polyb. 30, 13. Fr. 113. Vestibulum tentorii, LXX. Judith. 10, 24. * Προσκήνιος, Qui ante scenam est, affertur ἀμαρτύρως.]

[* Ὑπόσκηνος, unde] * Ὑποσκήνιον, Athen. 631. "Phryn. Ecl. 64." Schæf. Mss. J. Poll. 4, 123. 124. Wolf. Anal. Liter. 1, 3. p. 133. Locus scenæ proprie dictæ, i. e. extremo proscenii parieti, ab anteriore parte proximus, partim a fronte, partim ab utroque latere. Vide Schn. Lex. "Barnes. ad Eur. de Trag. p. 40. 41." Kall. Mss.]

Σκηνήτης, ὁ, SIVE Σκηνίτης, In tentoriis s. tabernaculis habitans, Sub umbraculis degens: σκηνῖται Λίβυες, ap. J. Poll. 4, c. 10. Plin. Arabum Scenitarum meminit. Idem 6, 28. Nomadas infestatoresque Chaldæorum Scenitæ claudunt, et ipsi vagi, sed a tabernaculis cognominati, quæ ciliciis metantur ubi libuit. Quo loco NOTA, Σκηνὴ ab eo Latine reddi Tabernaculum, quo vocab. in exponendo Græco constanter utuntur Hieronymus quoque et Beda, et alii Theologi Lat. Verum et Tentorium reddi posse, Jul. Solinus ostendit in suo Polyhistore, c. 46. ubi ait, Scenitæ causam nominis inde ducunt, quod tentoriis succedunt, nec alias domos habent. Ipsa autem tentoria cilicina sunt: ita nuncupant velamenta e caprarum pilis texta. Mentionem Σκηνιτῶν Νομάδων Strabo quoque facit l. 10. p. 327., ibidemque ab eo MEMORANTUR Σκηναί: quod Σκηναὶ Steph. B. dicit Persicæ urbis nomen esse, ejusque cives dici Σκηνίτας. Σκηνίτης κισσὸς, Hedera tabernacula s. umbracula integens, Hedera topiaria. Suid. exp. ὁ ἐπὶ τῇ σκηνῇ, afferens Epigr. Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις, Σκηνήτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας. Apud Isocr. autem in Trapez. (17.) Πυθόδωρον γὰρ τὸν σκηνήτην καλούμενον, hoc σκηνήτης Harpocr. videtur esse ἐπώνυμον, idemque significare velle, quod ἀγοραῖος, quoniam sc. ἐν σκηναῖς πολλὰ ἐπιπράσκετο τῶν ὠνίων. Tabernarium igitur velle dicere videtur. ["Σκηνήτης, ad Diod. S. 1, 153.

Jacobs. Anth. 9, 363. Σκηνίτης, 6, 331. 9, 180. 363. Huschk. Anal. 25. ad Diod. S. l. c. Brunck. Soph. 1. p. xi. Ed. 4. Σκηνῖται, Heringa Obss. 26." Schæf. Mss.]

Σκηνικὸς, Scenicus, Scenaticus, Scenalis: ἀγῶνες, Athen. 8, 14. (p. 630.) Ludi scenici: ποίησις, ap. Eund., cujus tres esse ὀρχήσεις scribit, τραγικὴν, κωμικὴν, σατυρικήν: sicut Vitruv. tria scenarum genera facit, tragicum, comicum, satyricum. Apud Eund. 13. (p. 561.) Eur. vocatur σκηνικὸς φιλόσοφος: unde et illud, Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης: ob crebras sc. sententias, propter quas Quintil. eum ait proxime accedere oratorio generi. Item οἱ σκηνικοὶ, Scenici, i. e. Actores s. Histriones scenici: οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ciceroni dicuntur Artifices scenici, Statio Plebs scenica. Vide Σκηνή. [" Böttiger quid sit docere Fab. 1. p. 2. Eur. Phœn. p. xxii. Valck." Schæf. Mss. " Σκηνικώτερος, Greg. Naz. Carm. p. 14." Kall. Mss. * " Σκηνικῶς, Eust. Il. A. p. 15. Polit." Boiss. Mss. * " Σκηνικεύομαι, Memnon (c. 51.) p. 76. Orell." Schæf. Mss.]

Σκηνίδιον, SIVE Σκηνύδριον, τὸ, Tentoriolum, Parvum tabernaculum s. umbraculum, Tuguriolum, Casula; nam σκηνύδριον per καλύβη exp., quo vocab. Theophyl. utitur in exponendo etiam σκηνὴ supra in Σκηνοπηγία. [Σκηνίδιον, Thuc. 6, 37. Σκηνύδριον, Plut. Mario 37.]

[* Σκηνὶς, ίδος, ἡ, i. q. σκηνὴ, Joseph. A. J. 18, 4, 5.]

Σκηνάω, SIVE Σκηνέω, Tentorium figo, pono, habeo, Habito, Thuc. 1, (89.) Ὀλίγαι δὲ περιῆσαν οἰκίαι, ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν οἱ δυνατοὶ τῶν Περσῶν, In quibus habitabant, sedem et domicilium suum habebant. Et Xen. Λ. (5, 2.) ait Lycurgum Spartanos ceterorum Græcorum ritu οἴκοι σκηνοῦντας assuefecisse συσκηνίοις, Contuberniis: quæ Plut. et alii vocant συσσίτια, a communibus epulis s. convictu quotidiano. Idem Xen. Ἑλλ. 5, (1, 17.) Ἤιδει ὅτι κατὰ ναῦς ἔμελλον οἱ ναῦται σκηνήσειν, In navibus sua tabernacula, s. sua tentoria et domicilia, vel suas sedes fixuros esse. Ibid. Ἐγίνωσκεν ὅτι οἱ τριήραρχοι οἴκοι καθευδήσοιεν, οἱ δὲ ναῦται, ἄλλος ἄλλῃ. Athen. magis proprie usus est quam Thuc. et Xen. ubi dicit, Ἔτυχε γὰρ ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ σκηνῶν ὁ στρατηγὸς, pro Habebat tentorium, s. Tendebat, ut Virg. loquitur: Tentorium s. Tabernaculum suum posuerat. Pass. quoque vox et media pro activa usurpatur, Plato de Rep. 10. in fine, Σκηνᾶσθαι οὖν σφᾶς ἤδη ἑσπέρας γινομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμὸν, Sua tentoria et tabernacula posuisse ad fluvium Ameletem, Suas sedes fixisse. Thuc. (2, 52.) Τά τε ἱερὰ, ἐν οἷς ἐσκήνηντο, νεκρῶν πλέα ἦν, In quibus tabernacula et sedes suas habebant. Et Aristoph. Ἀ. (68.) διὰ τῶν * Καϋστρίων Πεδίων ὁδοιπλανοῦντες ἐσκηνημένοι, Palantes per campos Caystrios, ibique sua tentoria et tabernacula habentes. Thuc. rursum 1, (133.) cum accus. junxit, dicens, Σκηνησαμένου διπλῆν διαφράγματι καλύβην, pro Qui excitarat distinctum septo tuguriolum. ‖ Σκηνῶντες, Hes. σύσκηνοι, σκηνωταὶ, Contubernales. Accipitur igitur ibi σκηνᾷν pro composito συσκηνᾷν s. ὁμοσκηνεῖν. [" Σκηνάω, ad Charit. 633. Σκηνέω, Zeun. ad Xen. K. Π. 755." Schæf. Mss. Schn. Ind. ad Xen. Anab.]

Σκήνημα, τὸ, Tentorium, Tabernaculum, Habitaculum et domicilium, quod aliquis sibi loco tabernaculi excitavit. A Suida exp. οἴκησις, hoc loco, Χειμέριον νύκτα τηρήσαντες ἐξῆλθον, ἐν ᾗ οὐδ' ἄν τις τῶν βαρβάρων τῶν ἠθάδων ἄνευ τινὸς ἐξαισίου ἀνάγκης ἔξω τῶν σκηνημάτων ἐγένετο, Extra tabernacula quæ sibi struxerant. Utitur et Xen. pro Tabernaculum s. Umbraculum: (Ἑλλ. 5, 3, 19.) Ἔρως αὐτὸν τότ' εἶχε τῶν σκιερῶν σκηνημάτων. [Nidus, Æsch. Ch. 249. " Wakef. S. Cr. 5, 17." Schæf. Mss.]

Σκηνήτης a Σκηνάομαι derivari potest, ut πλανήτης a πλανάομαι, ἀλήτης ab ἀλάομαι, Qui in tentoriis s. tabernaculis agitat: de quo et paulo ante. AFFERTUR ET Σκηνευτὴς ex Etym. pro In scena s. tentorio habitans, Scenam inhabitans s. Umbraculum. [Bekk. Anecd. 304.] Quod verbale esset formatum a VERBO

A Σκηνεύω, i. significante q. σκηνῶ.

Διασκηνάω SIVE Διασκηνέω, Deversandi causa tabernacula s. tentoria pono, Dispertior tentoria. Unde διασκηνητέον, quod Suid. exp. * καταλυτέον, i. e. Devertendum est: afferens e Xen. (K. Ἀ. 4, 4, 9.) Ἐδόκει διασκηνητέον εἶναι εἰς τὰς κώμας. Alii exp. Castrametandum esse: [5, 20. " Zeun. Ind. ad Xen. K. Π." Schæf. Mss. * " Διασκηνίζω, forte —έω, Leo Diac. p. 243. (343.)" Kall. Mss.]

Κατασκηνάω, et Κατασκηνάομαι, Tentorium defigo, i. q. σκηνῶμαι, Plato de Rep. 10, (12.) paulo ante l. in Σκηνῶμαι c. Τὰς ἀεὶ ἀφικνουμένας ψυχὰς ὥσπερ ἐκ πολλῆς πορείας φαίνεσθαι ἥκειν, καὶ ἀσμένως εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας, οἷον ἐν πανηγύρει κατασκηνᾶσθαι, Sedem et domicilium suum ponere. [" Wakef. S. Cr. 4, 159." Schæf. Mss.]

Παρασκηνάω, SIVE Παρασκηνέω, Tentorium s. Tabernaculum habeo juxta, Juxta metor tabernacula s. castra. Unde παρασκηνῆσαι ap. Xen. K. Ἀ. [3, 1, 18. " Wakef. Eum. 637. Abresch. Æsch. 2, 92.

B * Περισκηνέω, Wakef. l. c." Schæf. Mss.]

Συσκηνάω, Tentorium s. Tabernaculum meum habeo cum alio, Cum alio tendo, s. Sub uno eodemque tabernaculo tentoriove habito, Contubernalis sum. IDEM est Συσκηνέω, quod tamen συσκηνέω et a σύσκηνος derivari potest, ut ὁμοσκηνέω ab ὁμόσκηνος. [* Συσκηνητὴρ, unde * Συσκηνητήριοι, e quo * Συσκηνήτρια, Aristoph. Θ. 624.]

Σκηνόω, i. q. σκηνάω s. σκηνέω, Xen. K. Π. 8, (5, 2.) Πόσον δεῖ ἀπολιπόντας σκηνοῦν τοὺς δορυφόρους τῆς βασιλικῆς σκηνῆς, Quam procul satellites debeant tendere s. tentoria et tabernacula sua habere aut collocare a tentorio et tabernaculo regio: (6, 1, 25.) Παρ' ἐμοὶ δεήσει σε σκηνοῦν, Apud me tendere, sedem et habitaculum tuum figere, simpliciter Apud me habitare, Contubernalem mihi esse: sicut, Ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν ap. Joann. 1, (14.) redditur Habitavit s. Commoratus est inter nos: pro quo Nonn. habet Καὶ θεὸς οἶκον ἔναιεν ἐν ἀνδράσι, Inter homines sedem et domicilium habuit. Plut. Camillo (31.) cum ac-

C cus. quoque junxit, ut Thuc. σκηνήσασθαι, dicens σκηνοῦν ἐρείπια, Rudera habitare, In ruderibus domicilium et sedem suam habere. Sicut vero Σκηνᾶσθαι et Σκηνεῖσθαι usurpantur pro activis σκηνᾷν et σκηνεῖν, ita et σκηνοῦσθαι pro σκηνοῦν: quo utitur Plato, sed improprie et metaphorice, de Rep. 10, (10.) loquens de anima, Οὕτω πόῤῥω που ἐσκήνωται τοῦ θανάσιμος εἶναι, pro Tantum abest ab eo, ut sit mortalitate prædita. [" Bergler. ad Alciphr. 180. Toup. Emendd. 1, 153. Zeun. ad Xen. K. Π. 755. Schneid. ad K. Ἀ. 113. Thom. M. 798. Musgr. Herc. F. 557. Wakef. Eum. 637. Σκ. εἰς, Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 98." Schæf. Mss. Polyæn. 7, 21, 6. Τὰς μεγίστας καὶ ὑψηλοτάτας σκηνὰς κατὰ πρόσωπον σκηνώσας.]

Σκήνωμα, τὸ, i. q. σκήνημα, Tentorium, Tabernaculum, Habitaculum, Domicilium, οἴκημα, οἶκος, Hes. Et ap. Suid. σκήνωμα τοῦ Θεοῦ, pro ναὸς τοῦ Θεοῦ. Ædes enim sacræ Deo, templa sunt. [" Paus. 1, 406. Wakef. S. Cr. 1, 113. Thom. M. 797. Musgr.

D Heracl. 690. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 99. * Σκήνωσις, ad Diod. S. 1, 185." Schæf. Mss. Symm. Ps. 42, 3. 77, 16. 51.] Σκηνωτὴς, i. q. Σκηνήτης, In tentorio degens, In tabernaculo habitans, Tentorio s. Tabernaculo utens domus loco. Hesychio vero Σκηνωταὶ sunt οἱ σύσκηνοι s. συσκηνοῦντες, Qui eod. tentorio s. tabernaculo utuntur, Contubernales.

Ἀποσκηνόω, Longius tentorium s. tabernaculum meum posui aut positum habeo, Longius tendo et habito, Seorsum tentorium habeo s. Longe remotum. Bud. interpr. Seorsum tendo, Longo interstitio tentorium habeo, citans h. Plut. l. in Eumene, Ὥστε τοὺς ἐσχάτους τῶν πρώτων ἀποσκηνοῦν ὁμοῦ τι χιλίους σταδίους. Aliquando generaliter pro Seorsum habito, Themist. ad Nicomedenses, Οὐδὲ ἀποσκηνοῦσι πόῤῥωθέν που αἱ θεαὶ τῶν ἡμετέρων μουσείων. Cui similis est hic, qui e Luciano citatur locus, ubi itidem Musarum fit mentio, et itidem gen. habet hoc verbum, sed cum audaciori metaphora, Ἀπεσκηνώκει μακρὰν τὰ ὦτα μουσῶν, quæ quidam sic interpr.

Aures habebat a Musis abhorrentes: [cf. Plut. 7, A 319.] || Ἀποσκηνοῦν, Tentorium s. Tabernaculum movere, Gen. 13. in fine, Καὶ ἀποσκηνώσας Ἄβραμ, ἐλθὼν κατῴκησε περὶ τὴν δρῦν τὴν Μαμβρῆ, i. e. τὴν σκηνὴν ἀναστήσας: nam ἐσκήνωσεν ἐν Σοδόμοις, ante id tempus vero ἔστησε τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ἐν Βαιθὴλ, ut ibid. habetur. [Xen. K. Ἀ. 3, 4, 21. "Valck. Callim. 280." Schæf. Mss. "Synes. 118." Wakef. Mss.]

Διασκηνόω, Xen. (K. Ἀ. 4, 4, 6.) videtur accepisse pro eo, quod alibi dicit σκηνὴν διαλύειν, de quo supra in Σκηνή.

[* "Ἐνσκηνόω, Tabernaculum figo in, Tendo in, Chrys. in Gen. Or. 45. T. 1. p. 366, 41. Πόθεν ἐκίνησεν; ἀπὸ τοῦ τόπου ἔνθα ἦν ἐνσκηνούμενος." Seager. Mss. "Timario in Notit. Mss. 9, 176." Elberling. Mss. "Athan. 1, 817." Kall. Mss.]

Ἐπισκηνόω, Tentorium s. Tabernaculum meum figo in, Sedem et domicilium pono in, Habito in, s. Inhabito. Metaph. 2 ad Cor. 12, (9.) Ἵν' ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, Ut inhabitet in B me virtus Christi. [Polyb. 4, 18, 8. 72, 1.]

Κατασκηνόω, Tentorium defigo s. depango, Tabernaculum et sedem colloco, Xen. K. Π. 6, (2, 2.) Κελεύω τοίνυν ὑμᾶς, μένοντας ἐν ᾧ κατεσκηνώκατε, φυλάττειν τὰ χρήματα, Ibi ubi tentoria posuistis: 4, (5, 14.) Ὅστις δὲ εἰς ἐνδεόμενά που κατεσκήνωσε, τούτους ὑμεῖς σκεψάμενοι, τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε, Si quis tentorium s. tabernaculum suum collocarit in loco aliquo cui quid desit. Et Marc. (4, 32.) metaphorice, Ὥστε δύνασθαι ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνοῦν, Ut sub umbrosis ejus ramusculis volucres aëriæ possint sedes suas figere, s. Nidificare. Ceteri Evangelistæ pro illo ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ, habent ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ. Transitive etiam ponitur pro Tentorium s. Tabernaculum præbeo: quo pertinet κατασκηνῶ, quod e Xen. affertur pro In tabernaculum s. tentorium recipio: item hoc, quod e Greg. Naz. citatur, Εἰς τόπον χλόης κατασκηνῶν, pro In loco compascuo habitacula præbens. Sic Συγκατασκηνόω. Rursum neutraliter exp. Qui- C esco: quia sc. fixis tentoriis, collocatisque tabernaculis, quiescere solemus. Act. 2, (26.) e Ps. 15, (9.) Ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι, Caro mea requiescet in spe. ["Kuster. Aristoph. 211. Diod. S. 2, 391. Zeun. ad Xen. K. Π. 401. Wyttenb. Select. 366.: εἰς, Schneid. Anab. 98.]

[* Κατασκήνωμα, Æsch. Ch. 998. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 213. v. 44." Boiss Mss.]

Κατασκήνωσις, ἡ, Tabernaculorum et tentoriorum collocatio. Accipitur et pro Ipso tentorio s. tabernaculo et habitaculo: sicut οἴκησις significat non modo Habitationem, verum etiam Ipsum habitaculum: οἴκημα, s. σκήνωμα. Et sic volucrum κατασκηνώσεις dicuntur ipsarum Sedes et domicilia, i. e. Nidi. Matth. 8, (20.) Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, Nidos in quibus κατασκηνοῦσι. [Polyb. 11, 26. "Wakef. S. Cr. 5, 17." Schæf. Mss. * Κατασκηνωτὸς, unde * "Ἀκατασκήνωτος, Ones. Strat. 54." Kall. Mss.]

Συγκατασκηνόω, Una tentorium defigo, In uno D eodemque tabernaculo habito: ut i. sit q. ὁμοσκηνῶ s. συσκηνῶ. Item Transitive pro In uno eodemque tentorio s. tabernaculo colloco. Xen. (K. Π. 5, 4, 9.) Τοὺς δ' ἄλλους συγκατεσκήνου. Bud.

[* Μετασκηνόω, Tabernacula alio transfero, Diod. S. 14. p. 414, 3. Joseph. A. J. 3, 5, 1.]

Παρασκηνόω, Tentorium s. Tabernaculum colloco juxta, Tentorium juxta fixum habeo, Tabernaculum vicinum habeo: ut παροικῶ significat Juxta habito. Xen. K. Π. 4, (5, 4.) Αὐτός τε ἐμεθύσκετο μεθ' ὧν παρεσκήνου, Ad ebrietatem usque potabat cum iis quibus vicinum tentorium habebat. Item Habitare apud, Sedem et domicilium suum figere apud, ut παρασιτεῖν, Cibum sumere apud: qua signif., sed metaphorica, usus est Plut. (6, 189.) Ταύτῃ πρῶτον ἐπιχειρεῖ πλησιάζειν ἑκάστῳ καὶ παρασκηνοῦν, pro Familiaritatem cum eo contrahere. Idem usus est pro Vicinus et proximus sum, (8, 932.) Οἱ φυλλοχόοι μῆνες ἤδη τῷ χειμῶνι παρασκηνοῦντες. ["Wakef. Eum. 637. Abresch. Æsch. 2, 92. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π." Schæf. Mss.]

[* Συσκηνόω, Ælian. H. A. 4, 9. "Lobeck. Aj. p. 313." Schæf. Mss.]

ΣΚΗΠΤΩ, Nitor, Innitor, Incumbo. Pass. vox frequentius occurrit: cujus partic. aliquoties ap. Hom. σκηπτόμενος, pro Baculo nitens s. incumbens inter eundum: ut qui vulneratus est, aut corpore debilitatus. Sic Od. P. 337. Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἠδὲ γέροντι, Σκηπτόμενος. Solent enim senes corpora debilia, et mendici corpora imbecillia itidem aut manca, inter eundum scipione aliquo fulcire: sicut Il. T. (47.) Ulysses et Tydides vulnerati σκάζοντε βάτην Ἔγχει ἐρειδομένω, Claudicantes incedebant, nitentes scipione. Iidem duo versus leguntur eodem Od. I. 203. Idem Poëta cum dat. quoque junxit, Il. Ξ. 457. καί μιν ὀΐω Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω, Ipsum puto incumbentem s. innitentem jaculo a Panthoida emisso ad orcum descendere. Et Apoll. Rh. 2, (198.) Βάκτρῳ σκηπτόμενος, Nitens s. Incumbens baculo. Suidas quoque Σκηπτόμενος exp. ἐπερειδόμενος, στηριζόμενος. Metaphorice etiam pro Nitor et Fulcio me, ut se aliquis dicitur fulcire et tueri, argumento et ratione aliqua niti, Dem. (69.) Πῶς τῷ δίκαια νομίζειν ταῦτ' εἶναι πεποιηκέναι, σκήψαιτο; Eo nitatur et eo se fulciat ac tueatur, quod justum esse putaret hæc fieri? Sic (921.) Ὁ Λάμπις, ᾧ οὗτος σκήπτεται, Quo iste teste nititur. || Prætexo, nitens aliqua ratione; nam οἱ προφασιζόμενοι solent suis λόγοις σκήπτεσθαι, i. e. ἐπερείδεσθαι, ut in Σκηρίπτομαι docet Hes., qui etiam Σκήψας exp. προφασίσας. Frequentior est vox passiva: unde et ap. Eund., Σκήπτοιτο, προφασίζοιτο. Usus est ea signif. Thuc. 6, (18.) p. 203. Τί ἂν λέγοντες εἰκὸς, ἢ πρὸς τοὺς ἐκεῖ ξυμμάχους σκηπτόμενοι, μὴ βοηθοῖμεν οἷς χρεών; ubi Schol. quoque exp. προφασιζόμενοι, Prætexentes et excusantes. Itidem Æschin. (88.) Οὐ γὰρ δήπου τοῦτό γε σκήψῃ ὡς οὐ δυνατὸς εἶ λέγειν, Non enim hoc prætexes et excusabis. || Fingo, Simulo, ut ap. Aristoph. Πλ. (904.) sycophanta roganti viro justo an sit ἔμπορος, respondet, ναὶ, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω, Ita, pro re nata fingo me talem esse. Item cum accus. vel infin. Plut. Solone, Ἐσκήψατο ἔκστασιν τῶν λογισμῶν, Furere se simulavit. Et Herod. Σκήπτομαι τὸ μὴ εἰδέναι, Simulo me nescire, Dissimulo me scire: nisi malis in præcedente signif. Prætexo me nescire. Rursum Plut. Cam. Σκηψάμενος ἀῤῥωστεῖν ἐξωμόσατο τὴν ἀρχὴν, Simulata corporis adversa valetudine, magistratu se abdicavit. || Exp. etiam Defendo, afferturque e Plat. de LL. Σκήπτομαι ὑπέρ σου, pro Defendo te, Sum tibi patronus. || Σκήπτω, Cado, Decido in, Irruo. Hes. σκῆψαι exp. πεσεῖν: sed signif. Vehementi impetu decido et irruo: σφοδρῶς καὶ ῥαγδαίως, ἤγουν βιαίως, καταφέρομαι: unde σκηπτὸς significans Fulmen. Soph. Œd. T. (28.) p. 149. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς, Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, Et pestis, ignifera illa dea, ingruens urbem exagitat: ubi tamen potius tmesis est, pro ἐνσκήψας. Schol. σκήψας ibi exp. ἐμβαλὼν, cui Suid. eum locum citans, addit ἐπιφέρων. ["Σκήπτω, Wakef. Trach. 1221. Eum. 804. Abresch. Æsch. 2, 112. Cado, Incido, Æsch. Pr. 756. Σκήπτομαι, ad Anton. Lib. 275. Verb., Timæi Lex. 232. et n., Ammon. 128. ad Xen. Eph. 210. 235. ad Od. P. 203. T. H. ad Plutum p. 206. Heyn. Hom. 6, 609. Fingo, Simulo, Villoison. ad Long. 185. Bast Lettre 164. (Ep. Cr. 201.) Conf. c. σκέπτομαι, Fischer. ad Plat. Euthyphr. 34. Σκηφεὶς, Toup. Opusc. 1, 163." Schæf. Mss. "Perf. ἔσκηφα, Diog. L. 1, 118." Wakef. Mss. Il. Ξ. 457. Od. Ω. 157. Æsch. S. c. Th. 414. Ag. 312. 318. 320. 365. Orph. Arg. 781. Opp. Ἀ. 3, 155. Eur. Hel. 840.]

Σκῆψις, ἡ, Prætextus. Conjungitur sæpe cum aliis quoque vicinæ signif. vocabulis. Chrys. de Sacerd. Σκήψεις ταῦτα καὶ προφάσεις ῥαθυμίας, Dem. (373.) Σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ: (540.) Τοσαύτας τέχνας καὶ σκήψεις οὗτος εὑρίσκων ἐκκρούει: (10.) Οὐδὲ γὰρ λόγος οὐδὲ σκῆψις τοῦ μὴ τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθέλειν, ὑπολείπεται. Et Cic. ad Att. 1, 11. σκήψεις atque ἀναβολαὶ, Prætextus atque procrastinationes. Aristoph. Ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς, Ne falsum

prætexas. Item, Σκῆψιν ποιεύμενος τὴν ξενίην, ap. Herod. Hospitium prætexens. [" Toup. Opusc. 2, 274. Jacobs. Exerc. 1, 211. Bergler. ad Alciphr. 190. Valck. Callim. 225. Bast Lettre 164. (Ep. Cr. 201.) Eur. Ion. 734. et Wakef., Kuster. Aristoph. 121." Schæf. Mss. Herod. 1, 147. Eur. Med. 745.] || Nomen urbis Troicæ, ap. Dem. Xen. Plin. et alios: cujus civis DICITUR Σκήψιος, ut ap. Athen. (552.) Μητρόδωρος ὁ Σκήψιος. Sed hæc diversa esse videtur ab ea quæ VOCATUR Παλαίσκηψις, quam una cum Percope rex Persarum Themistocli donavit, στρωμνῆς χάριν καὶ ἱματισμοῦ. Eust. 840.

Σκηπτὸς, ὁ, Fulmen quod in terram impetu violento illisum decumbit, a σκήπτω significante βιαίως καὶ ῥαγδαίως καταφέρομαι, Aristot. de Mundo, (4.) Ἕκαστον δὲ τούτων, (sc. κεραυνῶν, πρηστήρων, τυφώνων,) κατασκῆψαν εἰς γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται, Bud. Horum quicquid in terram decubuerit impetu, σκηπτὸς nominatur. Facit autem σκηπτὸν speciem fulminis præcipue: sic enim ibi, Τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται· οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες· ἑλικίαι δὲ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι· σκηπτοὶ δὲ, ὅσοι κατασκήπτουσιν εἴς τι, h. e., Κεραυνῶν, i. e. Fulminum: alii DICUNTUR Ψολόεντες, Qui fuliginem contraxere: ALII, Ἀργῆτες, Qui raptim emicuerint: ALII Ἑλικίαι κεραυνοὶ, si lineari specie conformati sint: Σκηπτοὶ autem vocantur Quæcunque fulmina in quidvis illisa sunt. Est igitur σκηπτὸς Fulmen quod impetu devehitur in terras, ut Apul. loquitur in suo libro de Mundo: ubi, occasione sumta e supra citatis Aristot. verbis, ait, Σκηπτὸς, generale omnibus quæ de nubibus cadunt, nomen est. Herodian. 1, (14, 4.) Σκηπτοῦ νύκτωρ κατενεχθέντος, Nocturni casus fulminis. Theophyl. Ep. 24. Ῥαγδαῖος σκηπτὸς ἡμῖν ἐπεδήμησε, Plut. de Fort. Alexandri, Ὡς σκηπτὸς ἀπέκοψε τοὺς ἄλλους. Longin. (1, 4.) Δίκην σκηπτοῦ πάντα διεφόρησε. Qui ll. explicant Aristotelicam definitionem. Item Vortex procellosus qui impetu in terram devehitur, σκηπτὸς nominatur, ut manifesto apparet e verbis Aristot. paulo ante citatis, itemque ex Apul.: præterea e Soph. Ant. (418.) p. 231. Τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, Typho turbinem in altum educens s. attollens, quem cum impetu antea deturbarat, ubi Schol. ait σκηπτὸν dici πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν συνερείδῃ τῇ γῇ, καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ: idemque a nonnullis στρόβιλον nominari, παρὰ τὸ στροβεῖν. [" Toup. ad Longin. 308. Valck. Hipp. p. 212. Wyttenb. Select. 399. ad Herod. 670. ad Charit. 692. Jacobs. Anth. 6, 233. Bast Lettre 82. Heyn. Hom. 6, 510. Differt a κεραυνὸς, Longinus p. 82. Mor. Σκηπτὸς πόθος, ap. Athen., v. Bergler. ad Alciphr. 54." Schæf. Mss. Οἷα σκ. ἀφανῶς ἐμπίπτων, καὶ ἐς ἀφανὲς ἀναχωρῶν, Appian. B. C. 5, 101. olim mendose * Σκηπτοφανῶς. " Σκηπτὸς nempe Græcis cum de Fulmine, ut vulgo Interprr., tum de Turbine repente immisso, tum de Luis, s. Pestilentiæ afflatu dicitur, ut postremo sensu ap. Æsch. Pers. v. 717. λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς, Venitne immissa quædam pestilentia? unde de Lue, quæ inopinate Thebanos invaserat, ait Soph. Œd. Tyr. v. 28. ἐν δ' ὁ πυρφόρος Θεὸς Σκήψας, ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, Deo autem ignifero immittente, sævissima lues depascitur, quomodo distingui debet ille locus, et, quod non observarunt veteres, aut recentiores Interprr., (præter H. Steph., quem vide in Σκήπτω,) illa præp. ἐν ad verbum σκήψας sequentis versus, nempe pro ἐνσκήψας, more ap. Poëtas ac Tragicos inprimis passim obvio, referri. Ita geminus huic ap. Josephum, ac ubi simul ad ea Tragici verba respexisse credi posset, locus, Orig. 4, 6. Ἐφθάρησαν δὲ πάντες καὶ λοιμῷ, ταύτην ἐνσκήψαντος αὐτοῖς τοῦ Θεοῦ τὴν νόσον, ac similiter de optione Davidi Dei jussu facta, 7. p. 244. Ed. Gen. Ἢ λοιμὸν ἐνσκῆψαι καὶ νόσον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τοῖς Ἑβραίοις: cum alioquin verbum σκῆψαι pro Jaculari usurpet alibi Æsch., ut Agam. 374. βέλος ἠλίθιον σκήψειεν, Telum irritum jacularetur, imo prout fulmen, Διὸς ἔριν σκήψασαν, vocantem Capaneum inducit S. c. Th. 435. οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδῳ σκήψασαν ἐκποδὼν σχέθειν, ubi inter veterum Criticorum glossas legitur, οὐδὲ τοῦ Διὸς σκηπτὸν εἰς γῆν κατενεχθέντα: sic ap. Soph. Trach. 1103. ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ, ac prout alioquin opportunius ap. Joseph. dicitur Orig. 3, 4. Καὶ κεραυνοὶ κατενεχθέντες ἐδήλουν τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ. Hinc ap. Lycophr. 182. καταιβάτης σκηπτὸς, Præceps fulmen dicitur. Ita etiam σκηπτὸς pro Turbine, s. Procella quæ repente ingruit, dictus, ut ap. Soph. Antig. l. c. τυφὼς ἀείρας σκηπτόν.—Haud aliter Demosthenes Philippum, post victoriam ad Chæroneam partam, totam turbinis instar Græciam vastantem innuens, ait de Cor. 341. Εἰ δ' ὁ συμβὰς σκηπτὸς, ἢ χειμὼν, μὴ μόνον ὑμῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μείζων γέγονε, Si autem ingruens turbo, non delatum fulmen, cum eruditissimo Wolfio, vel tempestas, non modo vobis, sed aliis etiam Græcis fuit superior: adde Eur. Rhes. 674., ubi Minerva Diomedem ac Ulyssem, ut hostes accinctos ad ulciscendam cæsi ab iis Thracum regis mortem, repente effugiant, hortatur, Σκηπτοῦ πιόντος πολεμίων, σῶσαι βίον, Turbine (non, ut ibi Canterus, Fulmine,) veniente hostium, servare vitam: ac similiter Andr. 1046., ubi σκηπτὸς σταλάσσων Ἀΐδα φόνον, Procella, aut Nimbus stillans Plutonias neces, non, juxta eund. Interpretem, Fulmen stillans: neque vero hisce immorarer, ni inde et adductis Juliani verbis, et aliis etiam insignium auctorum locis, quæ non ceperunt eruditi Interprr., lux aliqua simul accederet." Spanh. Obss. ad Juliani Imp. Orat. I. p. 227.]

Σκῆπτρον, τὸ, Scipio, Baculus, βάκτρον: quo se innitimur, s. quo nos fulcimus inter eundum: ut Od. Ξ. (31.) Ulysses nolens abigere canes irruentes cum latratu, Ἕζετο κερδοσύνῃ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. Itidem 195. cum idem Ulysses Eumæo dixisset, Δὸς δέ μοι, εἴ ποθί τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστὶ, Σκηρίπτεσθαι, Des mihi si quem ex arbore resectum habes fustem, ut eo me fulciam, quoniam via lubrica est: Eumæus οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν, cumque in urbem deduxit Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι, Σκηπτόμενον, Nitentem s. Fulcientem se eo scipione, in modum mendici aut senis. Ubi nota synonymως poni ῥόπαλον et σκῆπτρον, item σκήπτεσθαι et σκηρίπτεσθαι, quorum causa σκῆπτρον gestatur. Jovi quoque σκῆπτρον tribuitur, regiæ majestatis signum, quo et in concionibus utebatur, si quando concilium vocasset, et ad cœlicolas verba facturus esset: ut et ap. Ovid. Met. 1. diis convocatis, Celsior ipse loco, sceptroque innixus eburno—ora indignantia solvit. Itidemque Jovis simulacrum quoddam ap. Paus. in Att. Σκῆπτρον καὶ νίκην ἔχει. Erat regum quoque et imperatorum, insigne gestamen; quippe qui deorum vicem in terris gerant: imo ipsi dii regibus imperatoribusque dicuntur id in manus dare, cum eis rerum humanarum moderamen committunt: ut Il. B. (206.) εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ [σφίσιν ἐμβασιλεύῃ.] Ipsi autem reges et imperatores renuntiati capiunt: ut ap. Athen. 12. Τὸ σκῆπτρον ἕτεροι λαβόντες ἀνεκηρύχθησαν. Sic Ovid. Perenni sceptro potiri et regem esse, et, Sceptra loci rerumque capit moderamen. Iidem reges et imperatores in publicum prodituri, populumque ad concionem convocaturi, sceptra gestabant: ut Il. B. (46.) ad naves descensurus Agamemnon, Εἵλετο σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεί. Itemque Ulysses Agamemnoni occurrens Δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεὶ, Ejus accepit sceptrum, eoque, velut regio insigni accepto, regis vice ad naves soluturas descendit: et si quem βασιλῆα ἢ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη, hortabatur ut et ipse maneret et suos abitum parantes manere juberet: parerentque rerum domino Agamemnoni, cui Jupiter Saturnius ἔδωκε Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας. Sed et si quem e vulgo videret clamantem, eum σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ. Idemque aliquanto post Thersitem convitia dicentem Agamemnoni, σκήπτρῳ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξεν. Præterea Telemacho verba facturo, tanquam viro principi, σκῆπτρον ἔμβαλε χειρὶ κῆρυξ, Od. B. (37.) Sed et Chryses Apollinis sacerdos, filiam suam redemturus, in castra Græcorum venit Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ: quod sceptrum et ipsum aliquid auctoritatis et majestatis referebat. Quinetiam

per sceptrum jurabant vel ad jusjurandum adigebantur in fœderibus aut pollicitationibus, Il. K. 321. 'Αλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, ἠδὲ ὄμοσσον. Pro Ipso regno accipit Schol. Eur. Or. (1058.) ἐπὶ σκήπτροις ἔχων Τὴν ἐλπίδ', exponens ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ: ut sit Sperans se regno potiturum. Pro eod. accipi potest supra in illo Homeri, ᾧ Ζεὺς σκῆπτρον ἔδωκε ἠδὲ θέμιστας: et in illo Athenæi, Τὸ σκῆπτρον ἕτεροι λαβόντες: itidemque cum Virg. dicit In sceptra reponere. [" Ilgen. ad Hymn. 473. Heyn. Hom. 5, 564. 6, 67. 7, 532. 535. 8, 468. Eur. Herc. F. 253. Jacobs. Anth. 6, 137. 8, 268. 306. Bast Lettre 82. Markl. Iph. p. 167. Sceptrum, ad Xen. Mem. 3, 9, 10. De sceptro temporum heroicorum, Wolf. ad Hesiod. p. 64. ad Horat. p. 26. Zeun. Baculus, Heyn. ad Apollod. 622." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 74. 1236. * Σκηπτροκράτης, unde * " Σκηπτροκρατέω, Const. Manass. Chron. p. 42. 54. 56. 71. 69. 114. * Σκηπτροκράτωρ, 105. 110. 129. Theodos. Diac. Acr. 5, 24. 105. * Σκηπτροκρατορέω, Const. Manass. Chron. p. 62. * Σκηπτροκρατορία, 58. 63. 78. 83. 102." Boiss. Mss. * " Σκηπτοκρατέω, Idem p. 80. 246. Meurs. Σκηπτροκρατέω, 103. 106. 134. * Σκηπτοκρατορέω, 118. Bonum verbum: sed versus docet, leg. esse σκηπτοκρατήσας. * Σκηπτοκρατορία, 109. 111. 120." Schæf. Mss. * " Δωδεκάσκηπτρον, Duodecim tribus, Clem. Rom. Ep. 2. ad Cor. s. 31." Kall. Mss. * " Χρυσίσκηπτρον, Chamælio albus, Diosc. Noth. 452." Boiss. Mss.]

INDE Σκηπτοῦχος, pro Σκηπτροῦχος, Sceptritenens, ut dicitur Arcitenens; i. e. Sceptrum manu tenens, Sceptrum in manibus tenens. Il. B. (86.) et Od. Θ. (41.) Σκηπτοῦχοι βασιλῆες, de principibus et ducibus exercitus, Il. Ξ. (93.) ὅστις Σκηπτοῦχός τ' εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ, Qui regia sceptra gerat, et cui pareant populi ipsius ditioni subjecti. Item ap. Xen. comitantur Cyrum σκηπτοῦχοι: ut K. Π. 8, (3, 8.) 'Εφείποντο δὲ οἱ περὶ αὐτὸν σκηπτοῦχοι ἐφ' ἵππων κεκοσμημένοι σὺν τοῖς πελτοῖς. Et aliquanto post, 'Υποπέμψας τινὰ τῶν σκηπτούχων, εἰπεῖν ἐκέλευσε πρὸς αὐτὸν ὅτι οὐδὲν ἔτι δέοιτο. Qui videntur fuisse caduceatores, s. ῥαβδοῦχοι, ῥαβδοφόροι, κήρυκες, σκηπτροφόροι. [Strabo 11. p. 391. ad Greg. Cor. 462. 681. I. q. εὐνοῦχος, ad Xen. K. Π. 7, 3, 16. " Markl. Iph. p. 415. (Iph. T. 235.) Meleager 123. * Σκηπτουχία, Monum. Byz. 35." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 403=762. Æsch. Pers. 295. Lycophr. 111. " Asclepius ad Ammon. p. 99. Ed. Par. 1554. Psellus ad Fabric. B. Gr. T. 10. p. 93." Boiss. Mss.] Omittitur autem ρ in hoc Σκηπτοῦχος, euphoniæ gratia, ut putant nonnulli: retinetur IN Σκηπτροφόρος, i. e. Sceptrum ferens s. gestans manu: quod itidem regis epitheton est aut principis imperatorisve exercitus. Quin Hes. σκηπτροφόρος exp. βασιλεὺς, sicut Σκηπτοῦχοι, βασιλεῖς. Ovid. dicit Sceptriferæ manus. [" Ruhnk. Ep. Cr. 297. Valck. Anim. ad Ammon. 226. Meleager 37. * Σκηπτροφορέω, Anal. 1. p. 6. ad Charit. 512." Schæf. Mss. Eust. Od. H. 125. p. 1574, 20.] Retinet ITEM Μονόσκηπτρος, quo significatur Solus sceptra gerens, Monarcha. [Æsch. Suppl. 379. * Δίσκηπτρος, Ag. 42. * Πολύσκηπτρος, Agathias Procem. in Epigr. v. 63. * Φιλόσκηπτρος, Anth. 4. p. 509.] Dorice autem DICITUR Σκᾶπτον pro σκῆπτρον: et illo Pind. utitur, teste Eust., qui etiam addit, σκηπτοῦχος inde derivari posse: ut sc. pro Σκῆπτρον DICATUR Σκῆπτον, formeturque inde comp. Σκηπτοῦχος. Exemplum τοῦ σκᾶπτον ap. Pind. est, 'O. (1, 18.) σκᾶπτον ἀμφέπει: [Schæf. ad Greg. Cor. 462 =218. " Brunck. Phil. 140. Wakef. 139." Schæf. Mss. * " Σκηπτοβάμων, Sophoclis Fragm. Victorianum ad Aristoph. 'Ορν. 515. αἰετὸς, κύων Διός." Schn. Lex. * " Σκαπτοφόρος, Meleager 123." Schæf. Mss.]

Σκήπων, Scipio, Baculus, i. q. σκῆπτρον, ejusdemque originis, sc. a σκήπτομαι, quoniam eo inter eundum nos fulcimus, si via lubrica sit, aut corpus debile. Suidas exp. ῥόπαλον, citans hunc versum, "Ωστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκήπωνας καταβάλλω: sicut Od. B. Telemachus χωόμενος ποτὶ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. Locus autem ille desumtus est ex Aristoph. Σφ. (727.) ubi σκίμπωνας habetur, [Br. σκίπωνας. " Jacobs. Anim. 133. Anth. 7, 71. 295. 8, 77. 12, 228. Antip. Sid. 80. Phanias 2. Ariston 3. Brunck. ad Eur. Hec. 65. * Φιλοσκήπων, Toup. Opusc. 2, 168. Jacobs. Anth. 8, 383." Schæf. Mss.]

Σκηπάνιον, τὸ, Scipio, Baculus, Sceptrum, βακτηρία ἢ σκῆπτρον, Hes.: Il. N. (59.) σκηπανίῳ γαιήοχος ἐννοσίγαιος 'Αμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο, Ω. 249. σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας. [" Ruhnk. Ep. Cr. 126. Jacobs. Anth. 9, 360. Callim. 1. p. 439. Heyn. Hom. 6, 381. 8, 642. * Σκιπάνιον, Jacobs. l. c." Schæf. Mss.] Apud Hes. post Σκηπάνιον LEGITUR ET Σκηπήνιον, quod itidem exp. βακτηρία, τρίαινα, σκῆπτρον, κηρύκιον, ῥάβδος, Scipio s. Baculus, Tridens, Sceptrum, Caduceus, Virga. NECNON Σκαπάνιον ap. Eund. habetur, quod similiter exp. βακτηρία: ab aliis vero σκίπωνα exponi annotat, i. e. Baculum, Scipionem. Legitur idem Σκαπάνιον et ap. Suid. in Σκήπων. Synonymum 'Οχή. [* Σκηπάνη, Σκηπάνιον, ad Greg. Cor. 29.]

" Σκάπος, Ramus, et Ventus quidam, Hes." [Lat. Scapus.]

'Ανασκήπτω, Irruo, Ingruo, Herod. 'Ανέσκηψαν λίθοι φερόμενοι. Qua signif. usurpatur et sequens comp.

'Αποσκήπτω, Decumbo, Decido, Allidor, Plut. (Pomp. 19.) Συμπεσόντων δὲ εἰς ταυτὸ, καὶ γενομένων ἐν λαβαῖς, ἀπέσκηψαν αἱ πληγαὶ τῶν ξιφῶν εἰς τὰς χεῖρας ἀμφοῖν. Item Evado, Erumpo, Bud. e Basilio, 597. 620. Item Desino, Alciphr. Ep. 'Αλλ' ἀμφιβάλλειν εἴωθε τὰ φίλτρα, καὶ ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον, In exitium desinere, vel etiam Tendere. Herod. de Astyagis insomnio, (1, 120.) Νῦν δὲ ἀποσκήψαντος τοῦ ἐνυπνίου εἰς φαῦλον, Cum in nihilum s. in frivolum eventum reciderit. || Transitiva signif. e Dionysio H. 6. affertur, 'Αποσκήπτειν τὴν ὀργὴν εἰς αἰτίους, pro Iram in auctores effundere. [" Alciphr. 170. Valck. Hipp. p. 212. ad Diod. S. 1, 81. 2, 592. ad Herod. 513. Jacobs. Anth. 11, 182. Dionys. H. 2, 1164. 3, 1440." Schæf. Mss. * 'Εναποσκήπτω, Orig. 3. p. 474. Cassii Probl. 30. * " 'Εναπόσκηψις, Bekk. Anecd. 455." Kall. Mss. * 'Εναποσκηπτικὸς, Cassii Probl. 15.]

'Ενσκήπτω, Irruo, Invado, Cum impetu ingruo, βαρέως ἐμπίπτω, qua in signif. Herod. 3. (8, 39.) usurpat. Itidemque Hes. ἐνσκήψαντες exp. ἐφορμήσαντες. Sæpe ὁ κεραυνὸς dicitur ἐνσκήπτειν, itidemque ἄνεμος: sicut σκηπτοὶ κεραυνοὶ et σκηπτοὶ τυφῶνες, Fulmina et procellæ quæ impetu in terram devehuntur ex aëre. Alex. Aphr. Πνεῦμα δὲ κοῦφον ἐνσκῆψαν εἰς αὐτὴν, In ipsam irruens et decumbens. Damascenus de dæmone tentante dixit ἐνσκήπτειν, pro Invadere s. Incessere. Sed et cupiditas alicujus rei aliquem invadens s. incessens, ἐνσκήπτειν dicitur, Greg. Naz. Στηλ. κ. 'I. de Constantino magno, Οὐδενὶ γὰρ οὐδενὸς οὕτω πώποτε πράγματος ἔρως θερμὸς ἐνέσκηψεν, ὡς ἐκείνῳ Χριστιανοὺς αὐξηθῆναι, Nullum unquam ullius rei tantus incessit amor tantaque cupiditas, quantus illum, Christianos augendi. Item et morbus ἐνσκήπτει, Ingruit et invadit: cujus signif. exemplum habes in Σκήπτω. Itidemque Bud. ait dici τὸ πάθος ἐνσκήπτειν κατὰ τοῦ σώματος, cum sc. in aliquam partem incumbit, in eam decumbens s. ingruens. Signif. etiam Illabor: quomodo accipi potest ap. Damascenum de Defunct. init. Καὶ ὃ σοφοὺς παρέδραμε, ἰδιώταις ἐνέσκηψε· καὶ ὃ διδασκάλους διέλαθε, μαθηταῖς ἐπεφοίτησε. Ubi nota ἐνέσκηψε et ἐπεφοίτησε vicina signif. usurpari. Bud. interpr. Incubuit et sedit. || Innitor, Incumbo, Fulcio me in: accipiendo tamen neutraliter. Hes. 'Ενσκῆψαι exp. ἐνερεῖσαι. || Accipitur 'Ενσκήπτω transitive quoque pro Immitto, s. potius Impetu immitto, Impetu devectum immitto, βιαίως καὶ ῥαγδαίως ἐπιφέρω, Herod. 1, (105.) Τοῖσι τουτέων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ὁ Θεὸς θήλειαν νόσον, Deus muliebre malum immisit: [cf. 4, 79.] SIC ET Σκήπτω videtur accipi interdum transitive pro Immitto, Cum impetu immitto: INDEQUE Σκηπτὸς accipi pro Impetu immissus, devectus immissusque: ut σκηπτὸς κεραυνὸς,

πρηστὴρ, τυφών. [" Ἐνσκήπτω, Valck. Hipp. p. 212. Zeun. ad Xen. K. Π. 339. Koen. ad Greg. Cor. 200 (=427.) Brunck. ad Œd. T. 28. ad Herod. 637. Bergler. ad Alciphr. 54. Schol. Aristoph. Πλ. 1055. Boiss. Philostr. 504. 533. Heyn. Hom. 7, 242. 355. 368. Wakef. Alc. 127. Trach. 1087." Schæf. Mss., Schol. Apoll. Rh. T. 1. p. 321. Vide Σκηπτός.] " Ἐνισκήπτω, i. q. ἐνσκήπτω, Incumbo, Nicander Θ. " 23. Οἷσιν ἐνισκήψει βλοσυρὸν δάκος, pro Inflixerit " dentem. Inde et ἐνισκήφθη, quod Suidas exp. " κατηνέχθη. Apud Hes. legitur etiam Ἐνισκίμ- " ψαντες, expositum ἐνερείσαντες. De quo in Ἐνσκίμ- " πτω." [" Ad Timæi Lex. 105. ad Il. P. 437. Brunck. Apoll. Rh. 122." Schæf. Mss. * " Κατενσκήπτω, Incesso, cum accus., Andr. Cr. 332." Kall. Mss.]

Ἐπισκήπτω, et PASS. Ἐπισκήπτομαι, idem cum simplici significant, i. e. Innitor, Fulcio me, Dem. (915.) Σὺ δ' ἐπισκήπτῃ μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι, Tu hoc teste niteris, in eoque totam causæ fiduciam reponis, qui tibi socius est injuriæ et fraudis: ut Cic. Niti et confidere videtur invidia inveterata judicii Juniani. At ἐπισκήπτεσθαι μαρτυρίαις aliud significat, ut paulo infra dicetur. Bud. 127. Itidem fortassis accipi possit ap. Chrys. de Sacerd. Τῆς ἀληθείας οὐκ οὔσης, ἐπισκῆψαί τι τοῖς πρὸς χάριν λεγομένοις, ut sit Aliquo modo niti et fulcire se rationibus plausibilibus, quæque auribus gratæ sunt. Bud. tamen pro Affingere accipit, Comm. 129. || Irruo, Ingruo, Incesso, Incumbo aut Decumbo in: et proprie de iis dicitur, quæ violento impetu in aliquid devehuntur: ut ὁ σκηπτὸς κεραυνὸς, Fulmen quod impetu in terras devehitur. Herod. (7, 10, 5.) Ἐπισκήπτει εἰς δένδρεα, In arbores impetu devehitur, Arbores ferit, icit et percutit: ut Horat. feriuntque summos Fulmina montes. Item et morbi dicuntur ἐπισκήπτειν, sicut ἐνσκήπτειν et ἐγκατασκήπτειν, cum divinitus immissi invadunt homines, et in partem aliquam corporis decumbunt, Plut. Theseo (15.) Νόσος ἐπέσκηψε, Morbus invasit. Sic Chrys. Ἐπισκήπτοντα αὐτῇ νοσήματα. Et ap. Suid., Τὸν λοιμὸν ἐπισκήψαντα εἰς τὴν ξύμπασαν. Inde sumta metaphora Theodorit. Hist. Eccl. 4. de Arianismo loquens, ait, Ἐπισκήψασαν αὐτόσε τὴν λύμην ταύτην μαθὼν, Illum tractum invadere pestem illam. Et in 5. Ἐν τῇ χώρᾳ δὲ τῇ ἡμετέρᾳ τὴν Μαρκίωνος νόσον κώμαις τισὶν ἐπισκῆψαι μαθὼν, Marcionis hæresin pestiferam quosdam invasisse: seu, ut Bud. interpr. p. 128., Marcionis pestem et hæresin grassari et incubuisse. In quo l. posteriore nota constr., similem Plutarchianæ paulo ante, in priore autem, similem superiori Herodoteæ. Similiter ἐγκατασκῆψαι pro βαρέως ἐπερείσασθαι de morbo itidem Thuc. dicit. || Item in judicio aliquis ἐπισκήπτεται, cum in aliquid incumbit, idque premit et urget, et instat: sc. crimen aliquod intendendo: ut ἐπισκήπτεσθαι ταῖς μαρτυρίαις, quod Bud. 127. interpr., Testimonia falsi accusare, κατηγορεῖν ψευδομαρτυριῶν: fusius proferens locos illos quos breviter citabo. Dem. Θεομένης αὐτοῖς ὡς ἀληθῆ μεμαρτυρηκόσιν οὐκ ἐπεσκήψατο, οὐδ' ἐπεξέρχεται τῶν ψευδομαρτυριῶν, Eos testes ut vera testificatos, nec tum falsi postulavit Theomenes, nec nunc eo nomine reos facit, Inter reos referre contendit, Eo crimine urget. Idem, Οὐδενὶ τῶν ψευδομαρτύρων ἐπεσκημμένος. Plato de LL. 11. Ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, Si quis testem insimulet falsi testimonii. Ibid. Ἐπισκήπτεσθαι δὲ τῶν ἀντιδίκων ἑκάτερον ὅλῃ τῇ μαρτυρίᾳ, ἢ μέρει, ἐὰν τὰ ψευδῆ τινὰ φῇ μεμαρτυρηκέναι, Insimulare autem et actori et reo licet aut in totum testimonium, aut in partem. Sic idem Bud. ap. Isæum (98.) Ἐπισκηψαμένων δ' ἡμῶν vertit, Cum ementitæ contestationis experiri cum ipso institissemus. [Æschin. 142. Ἣν οὐδὲ ψευδομαρτυριῶν θέμις ἐστὶν ἐπισκῆψαι.] Item Ἐπισκήπτεσθαι dicitur, qui injuriarum judicium intendit in aliquem, ob verbera aut vulnera consulto illata, Lys. Ὁ γὰρ ἀδικηθεὶς καὶ ἐπιβουλευθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, οὐκ ἐτόλμησε τεττάρων ἐτῶν ἐπισκήψασθαι εἰς ἡμᾶς, (156.) Καὶ ἄλλα πολλὰ ὑβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος, καὶ κατεαγεὶς τὴν κεφαλὴν ὑπ' αὐτοῦ, οὐκ ἐτόλμησα αὐτῷ ἐπισκήψασθαι. Plato de LL. 11. Ὁ δὲ ἐπισκηπτόμενος, ἅμα καὶ κατεγγυάτω τὸν ψ ἂν ἐπισκήπτηται: ubi ἐπισκηπτόμενον pro Accusatore cædis posuit, hoc est insimulante cædis admissæ, Bud. 128. Utriusque hujus signif. meminit Lex. meum vet., annotans ἐπεσκήψατο poni pro ἐνεκάλεσε ψευδομαρτυριῶν: addensque, interdum etiam, sed raro, poni pro ἐνεκάλεσε φόνου. || Improbo, Reprehendo, Refello: quæ signif. vicina est præcedentibus duabus, imo fere eadem cum priore. Plato Theæt. (8.) Ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ μαρτυρεῖν· πάντως γὰρ οὐδεὶς ἐπισκήψει αὐτῷ: Nemo refellet ejus testimonium. Greg. Simpliciæ, Ὡς ἀναξίου τοῦ ἀνδρὸς ἴσως ἐπιλαμβάνεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἐπισκήπτειν τῇ καταστάσει, Reprehendere hominem et indignum sacerdotio dicere, ob idque ejus creationem institutionemque accusare et improbare. Sic Chrys. Comm. in Ep. ad Rom. 8. Εἰ γὰρ, ἐπειδὰν πωλοδάμνης πολλοὺς ἐκλέξηται ἐπιτηδείους πρὸς τὸν δρόμον, οὐδεὶς ἐπισκῆψαι δύναται, πολλῷ μᾶλλον ὅταν ὁ θεὸς ἐκλέγηται ψυχάς. Bud. 129. Quibus adde hoc Soph. Ant. (1313.) p. 267. Ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων, sc. Antigonam, Πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων, ubi Schol. exp. κακῶς ἐλέγου, ἐνεγράφου.

Ἐπισκήπτω, Mando, Injungo: in qua signif. cum infin. construitur. Eur. (Rhes. 840.) πόλλ' ἐπισκήπτων μολεῖν, Frequenter mandans ut veniremus, Plut. Themist. Ἐπισκήπτων διὰ γραμμάτων, Per literas mandans. Qui ll. aperte docent, non perpetuum esse discrimen quod Ammon. statuit inter ἐπιστεῖλαι et ἐπισκῆψαι: dicens ἐπιστεῖλαι fieri διὰ γραμμάτων, at ἐπισκῆψαι, διὰ λόγων. Ἐπισκήπτειν, inquit Bud. 128., est etiam Obtestari et mandare; ususque ejus verbi extremis mandatis accommodatus est, hominumque morientium precibus, quippiam ab amicis et necessariis hæredibusve contendentium, quasique fidei eorum committentium. Cujus signif. exemplum prolixum habes ibi e Dem., itemque hoc e Lys. (510.) Ἀποθνήσκοντες γὰρ ὑμῖν ἐπέσκηψαν καὶ ὑμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι, τιμωρεῖν ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν Ἀγόρατον τουτονὶ, ὡς φονέα ὄντα, i. e. μετὰ ἐπιθειασμοῦ ἐνετείλαντο, Cum imprecatione, ni pareatur, mandarunt. Cujus rei exemplum est ap. Herod. 3, (65.) de Cambyse loquentem, Καὶ δὲ τελευτῶν τὸν βίον, Ὦ Πέρσαι, ὑμῖν τάδε ἐπισκήπτω, θεοὺς τοὺς βασιληΐους ἐπικαλέων: deinde imprecationem mandatis addit. Item generaliter pro Obtestor, Obsecro: itidem cum infin. Æschin. (76.) Κλαίοντας, ἱκετεύοντας ὑμᾶς ἐπισκήπτοντας μηδενὶ τρόπῳ τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριον στεφανοῦν. Sic Basil. Ep. ad Eccl. Neoc. Ἐπισκήπτω ὑμῖν πρὸς τῶν πατέρων, πρὸς τῆς ὀρθῆς πίστεως, διαναστῆναι τὴν ψυχήν. Cui quamsimillimum est hoc Thuc. 2, (73.) Ἐπισκήπτουσί τε ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων, οὓς οἱ πατέρες ὤμοσαν, μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν, Vosque obtestantur: qua in signif. utitur et 3, (59.) ubi Schol. ἐπισκήπτουσι exp. παρακελεύονται, p. 72. Itidem pro Peto et Flagito accipi potest ap. Soph. Aj. (566.) p. 34. Ὑμῖν τε κοινῇ τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν, Κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν: nisi cum Schol. χάριν dictum malimus pro ἐντολήν: ut sit, Hoc vobis injungo mandati, exacto etiam juramento: sicut in Lex. meo vet. exp., μετά τινος ἐπιθειασμοῦ λέγω, καὶ οἷον ἐξορκίζω. Itemque in Œd. T. (252.) p. 162. Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν, dicit pro ἐνόρκως ἐντέλλομαι, ut Schol. exp. Quibus simile hoc Ejusd. Tr. (1223.) p. 374. ubi Hercules morti vicinus Hyllo filio ait, τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω, τέκνον, Ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὐσεβεῖν Βούλει, πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος, Πρόσθου δάμαρτα. Schol. exp. itidem, ἐντέλλομαί σοι, παρεγγυῶ, Mando s. Injungo et fide a te accepta postulo. Itidem Eur. Phœn. (786.) Πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκήπτω, Κρέον, Mando et injungo, ἐπιτέλλομαι: Alc. (366.) Ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις Σοὶ τάσδε θεῖναι πλευράς: Nam mandabo ut in iisdem tecum cedrinis loculis hæc ponantur latera: ἐντελοῦμαι γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς σοροῖς σὺν σοὶ ἐμὲ θάψαι. Q. l. perperam exp. in VV. LL. Sic enim ibi, ἐπισκήψω με ἐν κέδροις, In cedris me prosternam, acclinabo, i. e. Procumbam. Et jungendus infin. cum ἐπισκήψω, at σοὶ cum ταῖς αὐταῖς. Hes. Ἐπισκήπτει exp. non solum μέμφεται,

ἐπιτιμᾷ, (itidemque Ἐπισκηπτέτω, ἐπιμεμφέσθω,) ἐντέλλεται: sed etiam προνοεῖται, item σημειοῦται, itidemque Ἐπισκηψάμενον, ἐπισημειωσάμενον. Idem Ἐπισκήψασθαι exp. ἐπιβαρῆσαι: item Ἐπισκήπτω, ἐπαρῶμαι, et ἐνερείδω τὴν γνώμην: cum quo ultimo convenit Ἐπισκήψω, quod Suidas exp. σημειώσομαι, ἐπιστήσω τὸν νοῦν: eandemque Hes. quoque exp. affert, ut paulo ante videre est. In Etym. ἐπέσκηψε exp. non solum ἐνετείλατο, sed etiam προεφασίζετο. Qua signif. ἐσκήψατο usurpari, suo loco docui.

[" Ἐπισκήπτω, Pierson. Veris. 69. Mœr. 162. et n., Toup. Opusc. 2, 201. Eur. Hec. 830. Rhes. 402. Ammon. 55. Valck. Hipp. p. 212. 255. ad Herod. 295. 513. Brunck. Ind. Soph. Jacobs. Anim. 38. Coray Theophr. 333. ad Lucian. 1, 629. 696. Boiss. Philostr. 504. Heind. ad Plat. Theæt. 293. Thom. M. 340. Wakef. Eum. 485. Mando, Meurs. ad Apoll. Dysc. 41. Teuch., ad Lucian. 1, 231. 391. Obtestor, Eur. Iph. T. 701. 1077. Accuso cædis, Stanl. Eum. 588. Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 34. Ἐπισκήπτω θεὸν, Dionys. H. 4, 2010." Schæf. Mss. Heliod. 4. p. 183. Ἱκέτευεν ἐπισκήπτουσά μοι πολλὰ τὸν Ἥλιον ὅρκον. Herod. 4, 33. Τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν, κελεύοντας κ. τ. λ. " Ἐπισκῆψαι signif. verbis alicui quid injungere, ἐπιστεῖλαι notat Per literas aliquid significare. Auctor differentiæ Ammon. ab Atticis plerumque observatæ." Valck. Schol. in N. T. 2, 600.]

Ἐπίσκηψις, ἡ, Incubitus, (si hoc uti liceat pro Ipsa incumbendi et ingruendi actione): habebis e Schol. Thuc. in Κατασκήπτω. || Actio illa judiciaria, qua testi falsi testimonii crimen intendere insistimus, injuriarumve aut cædis aliquem accusamus. Prioris signif. meminit Suid., a quo ἐπίσκηψις exp. δίκη κατὰ τῶν ψευδομαρτυρησάντων. Utriusque J. Poll. mentionem facit l. 8. ubi cum ἐπίσκηψιν esse dixisset εἴ τις τὴν διαμαρτυρίαν ὡς ψευδῆ αἰτιῷτο, subjungit, Isæum præterea τὸ ἐπὶ φόνῳ προειπεῖν dixisse εἰς Ἄρειον πάγον ἐπισκῆψαι: cujus hæc verba subjungit, εἰς Ἄρειον πάγον αὐτῷ ἐπέσκημμαι. Sed perperam ap. J. Poll. pro Ἐπίσκηψις et Ἐπισκῆψαι, LEGITUR Ἐπίσκεψις ET Ἐπισκέψαι: itidemque perperam ap. Hes. Ἐπισκεπτέτω et Ἐπισκεψάμενον, pro Ἐπισκηπτέτω et Ἐπισκηψάμενον: quod vel alphabetica series ostendit. || Elogium morientis, Greg. Naz. de Basilio moriente, Οὐκ ἀηδῶς ἐναπέψυξεν, ἔστιν ἃ τοὺς παρόντας μυσταγωγήσας, καὶ βελτίους ποιήσας ταῖς ἐπισκήψεσι. Est autem ἐπισκήπτειν peculiariter morientium, cum a circumstantibus aliquid aut efflagitant aut etiam eis mandant, jurisjurandi quoque fide ab eis exacta, dirisque obnuntiatis, ni extremæ suæ voluntati satisfiat: ut satis manifestum est ex iis quæ in Ἐπισκήπτω attuli exemplis, Sophoclis præsertim et Eur. [" Ad Lucian. 1, 231. Mandatum, Valck. Hipp. p. 255. Actio judiciaria, ad Diod. S. 1, 485." Schæf. Mss.]

" Ἐνεπισκήπτεσθαι, Incumbere. Peculiariter creditores ἐνεπισκήπτεσθαι dicebantur, Qui, publicatis bonis cujuspiam, experiebantur contra populum, ut hodie contra fiscum, actione pignoratitia in pignora incumbentes. Dem. (1197.) Δημευθέντων τῶν Ἀντιμάχου, ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου, Cum bona Antimachi publicarentur, in bona ipsa oppignerata incumbere. Hæc inter alia Bud. 184., ubi et ἐνεπισκηψάμενος interpr. Si ad pigneranda publicata bona incubuisset, in pigneratitiamque actionem sponsione contendere institisset. Meminit J. Poll. quoque hujus verbi. Tradit enim libro 8. ἐνεπισκήψασθαι dictum fuisse ὁπότε τις ἐν τοῖς δημευθεῖσιν ἑαυτῷ τι ὀφείλεσθαι ἢ προσήκειν λέγῃ: et hanc rem fuisse VOCATAM Ἐνεπίσκημμα. Itidem Suid. cum Harpocr. annotat, ὁπότε δημευθείη τινὸς οὐσία, ἐξεῖναι προελθεῖν τῷ φάσκοντι γεγενῆσθαι δανειστῇ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ λέγειν ὡς ὀφείλεται αὐτῷ ἐν τῇ οὐσίᾳ χρέος: atque hoc dictum fuisse ἐνεπίσκημμα et ἐνεπισκήψασθαι et ἐγγύην καταβαλεῖν." [Cf. Etym. M. et Bekk. Anecd. 250. " Ἐνεπίσκημμα, Callim. 1. p. 472." Schæf. Mss. * " Κατεπισκήπτω, Eumath. 221. 394." Boiss. Mss. * Προσεπισκήπτω, Heliod. 4, 18. p. 164=255.]

Κατασκήπτω, Impetu devehor, Impetuose irruo s. ingruo: ut fulmina, presteres, typhones. Cujus signif. exemplum ex Aristot. de Mundo, habes in Σκηπτὸς supra. Simile est hoc Plutarchi Lycurgo (31.) Λέγεται κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατασκῆψαι, Dicitur a fulmine in ipsum devecto tactum s. ictum esse. Itidem pro Deferor, ap. Eund. Themistocle, Νέφος ἔδοξεν ὑπονοστεῖν καὶ κατασκήπτειν εἰς τὰς τριήρεις, Nebula visa est recidere et in triremes deferri. Morbi quoque κατασκήπτουσι, cum cælitus quasi delati homines invadunt s. incessunt, et in partem aliquam corporis incumbunt. Herod. (7, 137.) Κατέσκηψε ἐς ἀγγέλους, Nuntios invasit et corripuit. Thuc. 2, (49.) de morbo pestifero, Κατέσκηψε γὰρ καὶ ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς χεῖρας, καὶ πόδας. Ibid. dicit τῶν ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ, (quod Schol. exp. ἐπίσκηψις,) synonymws accipiens κατασκήπτειν εἰς ἀκρωτήρια et ἀντιλαμβάνειν ἀκρωτηρίων, Summas partes invadere et corripere. Gal. Κατασκήπτει εἰς κυρσοὺς, In varices fertur et decumbit, Varices corripit et invadit. Diversa constr. affertur ex Aristot. Probl. 2. Κατασκήπτειν τῷ ὀδόντι, In dentem incumbere, pro ἐγκατασκήπτειν. Diversa item e non nominato Auctore, Κατασκήπτει νοῦν, Mentem invadit et incessit: pro κατασκήπτει εἰς νοῦν. Alia etiam mala et infortunia κατασκήπτουσι, ut ap. Philon. V. M. 2. Πολέμοις, ἢ τυραννίσιν, ἢ τισιν ἄλλοις ἀβουλήτοις, ἃ νεωτερισμῷ τύχης κατασκήπτει, Quæ fortunæ insolentia invexerit, Turn. eleganter. Item et fama dicitur κατασκήπτειν, cum aliquo delata invadit s. pervadit omnes cœtus et late serpit, Appian. B. C. 3, (25.) Ἄφνω δὲ φήμη κατέσκηψε, Γέτας τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος πυθομένους Μακεδονίαν πορθεῖν. [" Toup. Opusc. 1, 163. 2, 271. Valck. Hipp. p. 212. Eurip. 3. p. 296. Wakef. S. Cr. 2, 121. ad Diod. S. 1, 239. 395. ad Herod. 563. Aristoph. Fr. 273. Dionys. H. 1, 420. 481. 556. 3, 1853." Schæf. Mss. Heliod. 8. p. 398. Soph. Œd. C. 1008. ἱκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς, Parthen. 18. Κατέσκηψεν εἰς ὠμότητα, Eur. Med. 93. πρὶν κατασκῆψαί τινα, pro εἴς τινα.]

Κατάσκηψις, Invasio, Decubitus, ut cum morbus dicitur invadere et decumbere in partem aliquam corporis: pro quo Thuc. dicit ἀντίληψις, Schol. ejus ἐπίσκηψις. Diosc. præf. l. 7. Πρὸ τῆς κατασκήψεως τῶν παθῶν ποικίλως * διαγωνιστέον, μέχρι τοῦ παντελῶς αὐτὴν ἀποσκευασθῆναι τῶν σωμάτων, Antequam ad ima decumbant morbi, variis modis est decertandum, donec vis tota corporibus excutiatur. Ubi τῷ κατασκήπτειν vicinam signif. habent, εἰς τὸ βάθος ἀπελθεῖν καὶ σπλάγχνων ἅψασθαι, item καθάπτεσθαι τῶν σωμάτων.

[* " Κατασκηπτὸς, Eurip. 3. p. 296." Schæf. Mss. * Εὐκατάσκηπτος, Hippocr. 772. sed —σκεπτος in Cod. Medic.]

Ἐγκατασκήπτω, Invado et decumbo in, κατασκήπτω εἰς. Proprie de fulminibus aut ventis impetu devectis; item de morbis, aliisque malis quæ inferuntur s. invehuntur. Thuc. 2, (47.) de morbo pestifero, paulo ante l. in Κατασκήπτω c., Λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι καὶ περὶ Λῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις· οὐ μέντοι τοσοῦτός γε λοιμὸς, Grassatum esse. " Ἐγκατασκήψασαν, Hesychio ἐμπεσοῦσαν." [" Valck. Hipp. p. 212. ad Herod. 513. ad Diod. S. 1, 239. Wakef. Trach. 1087." Schæf. Mss. " Infligo, Clem. Alex. 290." Wakef. Mss.] UNDE Ἐγκατάσκηψις dicta, Cum morbus decumbit et invadit in partem aliquam corporis, aut totum corpus cum ipso etiam animo, Diosc. 7, 4. Ἡ τοῦ ὑδροφόβου πάθους ἐγκατάσκηψις οὐδὲ ὡρισμένην ἔχει προθεσμίαν, Pavor aquæ non stato definitoque tempore invadit. [* " Ἐπικατασκήπτω, Repente ingruo, Euseb. Hist. Eccl. 7, 22. (p. 268.)" Mendham. Mss.] Συγκατασκήπτω, Uno impetu ingruo, Una invado, incesso.

Παρασκήπτω, Juxta s. A latere ingruo et irruo. Bud. interpr. Decumbendo et ingruendo aberro: afferens hunc Luciani locum (1, 119.) Ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ Ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. Idem, Παρασκήψας εἰς τὸ Ἀνάκειον, interpr. Detortum et obliquans.

Περισκήπτω, Circumcirca irruo: Hes. περισκήπτειν, * περιθλίβειν.

Προσκήπτω, Prædico, Præsignifico. Nisi error est ap. Hes. πρόσκηπτε exponentem προσήμαινε, πρόλεγε, προμήνυε.

¶ Σκήμπτω, i. q. Σκήπτω: ut πιμπλῶ i. q. πιπλῶ. "Σκήμψις, ἡ, Actio ipsa incumbendi s. ingruendi, ut "ap. Hippocr. de humore dicitur in partem aliquam "incumbente s. ingruente. Quidam Decubitum "interpr." Pro quo scribitur ETIAM Σκίμπτω: unde ap. Hes. Σκίμπτει, ἐρείδεται: et pass. Σκίμψασθαι, ἐρείσασθαι: quemadmodum Σκήπτω et Σκήπτομαι, Nitor, Innitor, Fulcio me; itidemque e Pind. (Π. 4, 399.) affertur pro ἐπερείδομαι, στηρίζομαι. Signif. etiam Incumbo, Decumbo in, Ingruo, Irruo, perinde ut Σκήπτω. Unde ap. eund. Hes. Σκίμπτει, ἐπιπίπτει: quo modo accipi potest Il. Π. (612.) τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν Οὔδει ἐνι σκίμφθη: nisi malis in sequenti signif. Fixum s. Infixum est. Nam idem Hes. Σκίμψαι exp. ἐμπαγῆναι: item ἐμπελασθῆναι: itidemque Σκιμφθῇ, ἐγγίσῃ, προσπελάσῃ. Præterea Σκίμψαι exp. ἐκπλαγῆναι: itidemque med. Σκίμψασθαι, ἐκπλαγῆναι, Terrore dejici s. prosterni. Eidem tamen σκίμψασθαι activam quoque signif. tribuit, exponens πλῆξαι, Verberare, Icere, Ferire. Rursum Σκίμπτει exp. χαλεπαίνει. Legitur hoc verbum et ap. Hippocr., ap. quem Gal. Lex. Σκίμφθη annotat duo significare, nimirum et διηρέθη et ἐμπελάσθη: cujus posterioris exp. mentionem paulo ante etiam feci ex Hes. Idem Σκίμψαι exp. κατασχάσαι, διελεῖν, τύψαι, (ut Hes. σκίμψασθαι exp. πλῆξαι,) quo in l. de vena dici videtur. SED LEGITUR Σκύμψαι eo in loco: quod mendosum est. SCRIBITUR ET Σκίμπω, sine τ: unde ap. Hes. Σκίμπεται. Habetur et in Gal. Lex. Σκιμπέσθω, κατακλειέσθω. Ubi tamen et Σκιμπτέσθω habent quidam Codd. SED ET Σκιμπτύω pro σκίμπτω reperitur. Unde ap. Hes. Σκιμπτύει, ἐρείδεται, ἐπιπίπτει, χαλεπαίνει: quo modo et Σκίμπτει idem Hes. exp. [" Σκίμπτω, Phryn. Ecl. 20. Thom. M. 799. Heyn. Hom. 7, 356." Schæf. Mss.] " Κίμπτω pro σκίμπτω dicitur, ut κεδάω pro σκεδάω: unde " κίμψαντες, quod Hes. exp. ἐρείσαντες, στηρίξαντες."

Σκίμπων, ωνος, ὁ, Scipio, Baculus: cui sc. inter eundum innitimur et nos fulcimus: i. q. σκήπων, σκηπάνιον, σκῆπτρον, βακτηρία, Schol. Aristoph. Σφ. (727.) Ὥστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκίμπωνας καταβάλλω: q. l. Suidas citans, exp. et ipse ῥόπαλον, sed scribit σκήπωνας. Itidem ap. Eur. Hec. (65.) Κἀγὼ σκολιῷ σκίμπωνι χερὸς Διερειδομένα, σπεύσω βραδύπουν Ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα, Incurvo scipione manum fulciens, Incurvo manus fulcimento innixa. Athen. 12. Σκίμπωνί τε ἐστηρίζετο χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαρμένῳ. Similiter ap. Herod. 4, (172.) Ἐπεὰν σκίμπωνα [al. σκίπ.] προστήσωνται, Scipione prætento, vertit Valla, ubi de Nasamonibus sermo est. Gal. quoque in Lex. Hippocr. exponens quid sit Ἀντικόντωσις, synonyma facit σκίμπωνα et κοντόν: unde quidam Contum et Ridicam interpr. [" Musgr. Hec. 65. Porson. ib. ad Herod. 357. Thom. M. 799. Brunck. Aristoph. 2, 232." Schæf. Mss. Corai. ad Plut. Camill. 22.] " Σκιμπίον, Scipio. Vel potius " Parvus scipio." SED ET Σκίπων scribitur in Lex. meo vet., ubi locus Eur. supra citatus, sic legitur, Κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι διερειδομέναι, exponiturque itidem βακτηρίᾳ. Itidemque ap. Suid., Σκίπωνος, τῆς ῥάβδου. Ubi habetur et Σκίπτωνος, quasi a NOMIN. Σκίπτων. Scripturam illam ap. Eur. sine μ, ut in Lex. meo vet. habetur, confirmat Hes. quoque: quippe ap. quem legitur, Σκίπωνι χειρὸς, βακτηρίᾳ χειρός. Itidemque ap. Eund. Σκίπων, βακτηρία, ῥάβδος. [" Brunck. ad Eur. l. c. Porson. ibid. ' Solemni errore σκίμπωνι Ald. et plerique Mss. Sed Brunckii membr. Ms. Reg. Soc. et Hesychius a Brunckio indicatus σκίπωνι habet.' Toup. Opusc. 1, 388. Bergler. ad Alciphr. 210. ad Herod. 357. Thom. M. 799. Jacobs. Anth. 7, 71. 295. 8, 77. Brunck. Aristoph. 2, 232." Schæf. Mss.] UNDE Ἀσκίπων, Scipione non nitens, Qui sine baculo incedit: unde pro Eo accipitur, qui viridi adhuc est senecta. [" Antiphil. 33. ad Mœr. 409. Toup. Opusc. 1, 452. Emendd. 2, 213. * Βαρυσκίπων, Jacobs. Anth. 8, 58." Schæf. Mss. Schol. Pind. p. 349. Callim. Fr. 120. p. 488.] ITEM Σκιπίων, Cognomen Corneliæ gentis, Macrob. Saturnal. 1, 6. Non aliter dicti Scipiones, nisi quod Cornelius, qui patrem luminibus carentem regebat pro baculo, Scipio cognominatus, nomen e cognomine posteris dedit. Alioqui et Scipio pro Baculus passim ap. Latinos usitatum est, a Græcis mutuo sumtum. Cum vero cognomen Corneliorum est, in Græcis Codicibus sæpe REPERITUR ET Σκηπίων, tum ap. Plut., tum ap. Suid., idque sine mendo: sicut enim hoc Σκιπίων originem a Σκίμπτω s. Σκίπων traxit, ita illud Σκηπίων a Σκήπτω s. Σκήπων. [" Σκιπίων, Jacobs. Anth. 7, 71. ad Diod. S. 1, 614. Σκηπίων, ad 2, 626. Conf. c. Καιπ., ad 2, 524." Schæf. Mss.] " Σκίπωσις, i. q. " σκίπων. Item Radius, VV. LL."

Ab eadem origine MANAVIT Σκίμπους, οδος, ὁ, quod ab J. Poll. 10, c. 7. inter κλινῶν genera refertur, a Suida autem et Hes. exp. κράββατος: quo nomine Lectus humilis intelligi putatur, quo accumbebant, quales thori erant. Ovid. Discubuere thoris, et ap. Plin. Discubitorii lecti. Aristoph. N. (254.) Κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα. Ubi Schol. annotat, Atticos κράββατον vocare σκίμποδα. [" Euseb. H. E. 6, 40. v. Vales." Mendham. Mss. " Ad Mœr. 58. 354. Phryn. Ecl. 20(=62. Lobeck.) Thom. M. 799." Schæf. Mss. Mercurialis de Gymn. 178. Lipsii Electa 1, 19.] Inde est DIMIN. Σκιμπόδιον, τὸ, Lectulus discubitorius, in quo reclinare cervicem possumus: ut fieri solet corpore aut lasso aut debilitato. Dion, Νοσήσαντα δὲ ἐπὶ θάνατον, ἔν τε σκιμποδίῳ καταστέγῳ, ὁποίῳ αἱ τῶν βουλευτῶν γυναῖκες χρῶνται, ἐς τὴν γερουσίαν ἐσεκόμισε, ubi exp. Lectica. Hesychio autem Σκιμπόδιον est εὐτελὲς κλινίδιον, * μονοκοίτιον, Lectulus in quo quis solus cubat. Quo modo accipi potest ap. Athen. (550.) de Pythone, Ὅταν ὁμονοῶμεν, (ego sc. uxorque mea, qui ambo parvæ sumus staturæ,) καὶ τὸ τυχὸν ἡμᾶς σκιμπόδιον δέχεται· ὅταν δὲ στασιάσωμεν, οὐδὲ ἡ σύμπασα οἰκία. [Lobeck. Phryn. 62. * Σκιμποδίσκος, Synes. 23.] Schol. Aristoph. l. c. annotat, σκιμπόδιον proprie dici τὸ χωλὸν κραββάτιον: NAM Σκιμπάζειν Atticos dicere τὸ χωλαίνειν, Claudicare, Claudum esse, παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας. PRO QUO Σκιμπάζω alii HABENT Σκιμβάζω, ut Hes. Σκιμβάζει, χωλεύει: a NOMINE Σκιμβὸς, quod Idem exp. χωλὸς, Claudus. Itidemque Suid. σκιμπόδιον et σκίμπους a Σκιμβάζω derivat, Σκίμπους exponens etiam Scannum, Scabellum. Annotatur in Lex. meo vet. pro Σκίμπους, exemto υ, DICI ET Σκίμπος, ut ἀέλλοπος, ἄρτιπος. [" Σκιμβὸς, Σκιμβάζω, Σκιμπάζω, Thom. M. 799. * Σκιμβαῖος, Harles. ad Theocr. 277." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 452.] " Κίμβαζε, Hes. affert pro στράτευε: et " κιμβάζει pro στρατεύεται, Militat, Bellat: deducens " a nomine Κίμβαξ, q. e. ἀσπὶς, Scutum s. Clypeus." [Leg. στράγγευε, et στραγγεύεται. Phot. * Ὀκιμβάζειν, καὶ σκιμβάζειν, τὸ στραγγεύεσθαι. Hes. Ὀκιμβάζειν· διατρίβειν, καὶ στραγγεύεσθαι.]

[* Ἀποσκίμπτω, Pind. Ὀ. 6, 170.] " Ἐνσκίμπτω, " i. q. ἐνσκήπτω: Hes. ἐνσκίφθη, ἐνεπάγη. Poetæ " dicunt ἐνισκίμψαι, ut Apoll. Rh. 3, (764.) Εἴ κεν " ἐνισκίμψῃς κούρῃ βέλος Αἰήταο, Immiseris s. Infixeris, Schol. ἐνεργήσῃς, ἐπιβάλῃς." [" Ad Il. P. 437. Heyn. Hom. 7, 242. 355. 368. 794." Schæf. Mss., Schol. Apoll. Rh. T. 1. p. 321.]

Ἀποσκήμπτω, i. q. ἀποσκήπτω, Decumbo in, Incumbo, Innitor. UNDE Ἀπόσκημμα, τὸ, Hes. annotat Æschylum usurpare pro * ἀπέρεισμα, Firmamentum s. Fulcimentum in quod aliquid inclinatum recumbit. || Decubitus, ut Ἀπόστημα, Abscessus: Humor qui, relicta ea parte quam infestabat, in aliam transit. Gal. enim ad Gl. 2. (4. p. 73, 48.) tradit Ἀποσκήμματα nominari τὰς διαθέσεις ἐκείνας, ὅταν χυμοί τινες ἐνοχλοῦντες πρότερον ἑτέρῳ μορίῳ, καταλιπόντες ἐκεῖνο, εἰς ἕτερον μεταστῶσι. Ubi etiam diversa esse annotat ἀποσκήμματα et Ἀποστήματα: NAM Ἀποστήματα dici τὰς διαθέσεις ἐκείνας, ἐν αἷς ἀλλήλων ἀφίσταται τὰ πρότερον ἀλλήλων ψαύοντα σώματα: in quibus utique necesse esse χώραν ἐν τῷ

μεταξὺ γενέσθαι κενὴν, ἥτις ἤτοι πνευματώδη τινὰ οὐσίαν, ἢ ὑγρὰν, ἢ ἐξ ἀμφοῖν σύνθετον περιέχῃ. Latini Abscessus nominant. Gorr. Idem Gorr. ET Ἀπόσκηψιν pro Ἀπόσκημμα accipi scribit: id tamen ap. Hippocr. 1 de Morb. exp. a Gal. * *ἀπόσχασις*, Scarificatio: sicut Gal. Σκίμψαι in eod. Lex. exp. *κατασχάσαι*. Verum Ἀπόσκημμα ab Ἀποσκήπτω quoque formari potest, multo magis *ἀπόσκηψις*.

¶ Σκηρίπτω, i. q. *σκήπτω*, ex eodemque formatum per epenthesin syllabæ *ρι*, ut mihi quidem videtur: licet Eust. contra illud *σκήπτω* ex hoc *σκηρίπτω* per syncopen factum putet. Significat autem Fulcio, Firmo, Figo. Apoll. Rh. (2, 667.) de bobus, *οἱ δ' ἐνὶ γαίῃ Χηλὰς σκηρίπτοντε πανημέριοι πονέονται*, ubi Schol. exp. *ἐπερείδοντες, ἐμπείροντες*: ut sit, Infigentes solo ungulas. Pass. Σκηρίπτομαι, Fulcior, Fulcio me, Nitor: cujus signif. exemplum ex Hom. habes in Σκῆπτρον supra. Idem Hom. Od. Λ. (594.) *σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε*, Innitens s. Fulciens se manibusque pedibusque. Hes. quoque Σκηριπτόμενος exp. *ἐπερειδόμενος, στηριζόμενος, ἐπαναπαυόμενος ῥάβδῳ*: itidemque Σκηρίπτεσθαι, *ἐπερείδεσθαι ῥάβδῳ ἢ ἄλλῳ τινί*: ut ap. Virgil. Incumbens Damon tereti olivæ: [i. q. *διερείδεσθαι*, Dionys. H. de C. VV. 276. Schæf. "Heyn. Hom. 6, 609. Wakef. Herc. F. 347." Schæf. Mss. Nicander Θ. 721. * *Διασκηρίπτω*, Suid. 1, 579. "Jacobs. Anth. 9, 149. Toup. Opusc. 1, 285." Schæf. Mss.] Ἐπισκηρίπτω, i. q. *ἐπισκήπτω*, Hes.

ΣΚΙΑ, ἡ, Umbra: pro quo IONICE Σκιή. Od. Λ. (206.) *σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ.* Hesiod. Ἔργ. (2, 211.) *Ἐν σκιῇ ἑζόμενον.* Et in prosa: ut Plut. Probl. Hell. *Τῶν ἀποθανόντων ψυχαὶ μὴ ποιοῦσι σκιάν.* Sic Quintil. Corpus in lumine utique umbram facit. Et Celsus, Umbra quam parietes faciunt et viridaria. Xen. K. Π. 8, (8, 9.) *Ἑτέρας σκιὰς ἄνθρωποι μηχανώμενοι αὐτοῖς παριστῶσι*, cum sc. non sufficiunt arboreæ umbræ: Ἑλλ. (7, 1, 26.) *Πλάτανος οὐχ ἱκανὴν τέττιγι σκιὰν παρέχουσα*, de aurea Xerxis platano: Virg. Ministrans umbram potantibus platanus. Rursum Xen. K. Π. 8. (l. c.) *Αἱ τῶν δένδρων καὶ αἱ τῶν πετρῶν σκιαί*, Arborum rupiumque umbræ, s. Umbræ quas arbores rupesque faciunt. Ovid. dicit Arboreæ umbræ, Nemorales umbræ, Levis umbra nemoris. Plut. (8, 568.) Σκιὰ *σμίλακος.* Improprie autem et metaph. idem Plut. dicit ceteras amicitias esse *σκιὰς καὶ μιμήματα καὶ εἴδωλα τῆς φιλαδελφίας*, et amoris erga parentes: ut Cic. Umbra et imago germanæ justitiæ. Et ap. Athen. (246.) dicitur quidam *οὐκ ἄρτους ἐνηνοχέναι, ἀλλ' ἄρτων σκιάς*, Umbras panum. Metaphorice et Pind. (Π. 8, 136.) dicit *σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος.* Quibus adde et hoc Sophoclis ap. Athen. (547.) *τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς Οὐκ ἂν πριαίμην*, Non emerim fumi umbra, i. e. Ne hilo quidem: quo modo et *ὄνου σκιὰ* de re frivola et nullius momenti. Procopius Epist. *Ὄνου σκιάν, φασὶν, ἐγκαλεῖς*, De asini, ut ajunt, umbra litem moves. Lucian. (1, 815.) *Πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες*, De asini umbra certant, i. e de re frivola: (823.) *Τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα*, Umbram sectari corporis, ipsumque corpus sinere elabi. Itemque ap. Plut. Symp. 7. *σκιὰν φοβεῖσθαι*, ut ap. Cic. Umbram suam metuere, timere. Est et coloribus sua *σκιά.* Plut. (9, 427.) *Τὰ λαμπρὰ τῇ σκιᾷ τρανώτερα ποιοῦσι*, sc. pictores. Idem, *Τοῖς ἄγαν λαμπροῖς σκιάν τινα παραμιγνύουσι.* Ubi aliquam obscuritatis etiam signif. habet, sicut et cum Idem de Orac. Pyth. ait, *Ἀσάφειάν τε καὶ σκιὰν τῷ φραζομένῳ μιγνύουσαν.* Sunt et defunctorum corporum umbræ, manes, Od. K. (495.) de Tiresia, *Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ, σκιαὶ ἀΐσσουσι.* Unde Cic. de Divin. 1. De Tiresia etiam ap. Inferos Homerus ait, Solum sapere, ceteros umbrarum vagari modo. Sic in l. Plutarchi supra c. Et ap. Lat. Poëtas, Stygiæ, Infernæ, Exangues umbræ, Rex umbrarum. Porro et conviva ad cœnam dicitur *σκιὰν* suam adducere, cum amicum aliquem non invitatum secum adducit. Plut. 7, 6. *Τὸ τῶν ἐπικλήτων ἔθος, οὓς νῦν σκιὰς καλοῦσιν, οὐ κεκλημένους αὐτοὺς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κεκλημένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἀγομένους.* Ubi vide plura de his *σκιαῖς*, et unde primum sic dictæ fuerint. Ibid. NOTA ET Ἐπίκλητος. Latinis etiam Umbræ dicuntur. Horat. Ep. l. 1. ad Torqu. Et nisi cœna prior potiorque puella Sabinum Detinet, assumam: locus est et pluribus umbris. Et Sat. 2, 8. quos Mæcenas adduxerat umbras. ["Dawes. M. Cr. 220. Wakef. Herc. F. 111. Alc. 1162. Eum. 302. S. Cr. 4, 73. Jacobs. Anth. 10, 372. Umbra, sc. convivii, Thom. M. 742. De barba, Valck. Adoniaz. p. 409. De quant., Dawes. M. Cr. 218. Brunck. Aristoph. 2, 80. *Λόγος ἔργου σκ.*, Bentl. Opusc. 18. Plut. Mor. 1, 34. ad Phalar. 260. ad Lucian. 1, 857. *Καπνοῦ σκ., σκιᾶς ὄναρ*, Brunck. Antig. 1170. Phil. 946. *Σκιᾶς εἴδωλον*, Abresch. Lectt. Aristæn. 178. Wakef. Herc. F. 748. Brunck. Soph. 3, 456. *Σκιὰς γυμνάζεσθαι*, Boiss. Philostr. 393. *Δίαιταν ἔχειν ὑπὸ σκιαῖς*, Dionys. H. 3, 1332." Schæf. Mss. Achill. Tat. 3. p. 118. 5. p. 209. Suid. 1, 266. Paul. Ep. ad Hebr. 10, 1. *Σκιὰν γὰρ ἔχων ὁ νόμος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, οὐκ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων.* "Quando Lex dicitur futurorum bonorum habuisse tantum umbram, *σκιὰν*, non vero *αὐτὴν τὴν εἰκόνα*, sciendum est, legem Mosaicam considerari tanquam Rudem delineationem picturæ aliquando perficiendæ. Imago exemplari simillima hic et sæpe ap. Græcos dicitur *εἰκών.* Pictores Grr. Imaginis rudem delineationem dicebant *σκιὰν τῆς εἰκόνος*, vel *σκιαγραφίαν.* Non aliter Paulus veteris Legis umbras vocat *σκιὰν τῶν μελλόντων*, Coloss. 2, 17." Valck. Schol. in N. T. 2, 560. Vide Schleusn. Lex. N. T.]

Σκιαθήρας, ὁ, Umbræ indagator, Instrumentum architectonicum. Vitruv. 1, 6. Supraque ejus loci centrum medium collocetur æneus gnomon indagator umbræ, qui Græce *σκιαθήρας* dicitur. Vide et *Γνώμων* et *Σκιόθηρον.*

[* *Σκιαμάχος*, unde] *Σκιαμαχέω*, Pugno cum umbra· ut qui secum ipsi pugnam meditantes, nemine repugnante, certant: ideoque ut plurimum in inaniter laborantes dicitur. Plato Apol. Socr. (2.) *Οὐδὲ γὰρ ἀναβιβάσασθαι οἷόν τ' ἐστὶν αὐτῶν ἐνταυθοῖ, οὐδ' ἐλέγξαι οὐδένα· ἀλλ' ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενον, καὶ ἐλέγχειν μηδενὸς ἀποκρινομένου.* Sic de Rep. 7. et 8. Itidemque Plut. de Plac. Philos. 4, (12.) *Πάθος ἐν τῇ ψυχῇ ἀπ' οὐδενὸς φανταστοῦ γινόμενον, καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχοῦντος καὶ κενὰς ἐπιφέροντος τὰς χεῖρας*, Cum umbra digladiantis depugnantisque, i. e. Inaniter brachia jactantis. Lucian. Hermot. *Σκιαμαχοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας.* Dionys. Areop. *σκιαμαχεῖν* usurpavit pro Meditari pugnam, et acriter quasi pugnantem vincentemque sibi placere, Bud. ["Scilicet *Σκιαμαχέω* non tam signif. Cum umbra pugno, quam In umbra, i. e. non in aperto campo, sed in schola, in gymnasio: quare etiam generatim signif. Exercitationis s. Ostentationis causa pugno, ut ap. Athen. 154." Schw. Mss. "Jacobs. Anth. 8, 184. Wakef. S. Cr. 4, 141. Boiss. Philostr. 393." Schæf. Mss.] *Σκιαμαχία, ἡ*, Dimicatio ejusmodi, quæ sc. cum umbra fit, non repugnante ullo adversario; [s. potius, Quæ in umbra, in gymnasio, instituitur, sive exercitationis s. ostentationis causa:] Plut. et Scribendi studium, quo garriendi pruritum sedari posse putat, *σκιαμαχίαν* nuncupat. [Eust. Il. H. p. 530, 27. *Ἐν σκιαμαχίᾳ μαχόμενος, ὅ φασιν ἀέρα δέρων.* "Wakef. S. Cr. 4, 143. Heyn. Hom. 8, 520. Boiss. l. c." Schæf. Mss.]

Σκιάπους, Umbram sibi pede faciens, Umbra pedum se protegens. Sunt *Σκιάποδες* Populi quidam Libyæ, sic dicti quod majore æstu humi jacentes resupini umbra se pedum protegant, ut Plin. tradit supra in *Μονοσκελής.* Harpocr. e Ctesiæ Periplo Asiæ, *Ὑπὲρ δὲ τούτων Σκιάποδες ὄνομα, τούς τε πόδας ὥσπερ οἱ χῆνες ἔχουσι κάρτα πλατέας· καὶ ὅταν θέρμη ᾖ, ὕπτιοι ἀναπεσόντες, ἄραντες τὰ σκέλη, σκιάζονται τοῖς ποσίν.* Scribit inter alia Suid., hoc hominum genus *ἔχειν βήματα τοῦ παντὸς σώματος μείζονα· διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν οἴκους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καύματος ἀναλίσκεσθαι, τετραποδηδὸν βαδίζοντας ἀνορθοῦν τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν, καὶ σκιάζειν τὸ λοιπὸν σῶμα.* Vide ap. Eund. alia, et ap.

Hes. [Aristoph. Ὄρν. 1553. "Act. Traj. 1. p. 249. Toup. Opusc. 1, 422." Schæf. Mss. "Philostr. 151." Wakef. Mss.]

Σκιατροφοῦμαι SIVE Σκιατραφοῦμαι, In umbra nutrior, Sub umbraculis educor, Umbratilem s. Umbraticam vitam dego. Dicitur tam de plantis quam hominibus, Theophr. C. Pl. 2, (7, 4.) Τῷ μὲν γὰρ ἡλίῳ παραδιδόμενος, ταχὺ καταξηραίνεται· σκιατροφούμενος δὲ, καὶ μετρίως εἰσλάμποντος, σώζει τε τὴν οἰκείαν ὑγρότητα καὶ πεπαίνει: ubi nota opposita esse σκιατροφεῖσθαι et τῷ ἡλίῳ παραδίδοσθαι. Et ap. Xen. Œc. 4, 2.) de artibus mechanicis, Καταλυμαίνονται τὰ σώματα τῶν ἐργαζομένων, ἀναγκάζουσαι καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι. Item σκιατραφοῦνται, In umbraculis nutriuntur et in solem non prodeunt, quales delicati, qui a sole aduri timent. Athen. de Lydis, (515.) Διὰ τρυφὴν παραδείσους παρασκευασάμενοι ἐσκιατροφοῦντο, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μηδ' αὐτοῖς ὅλως ἐπιπίπτειν τὰς τοῦ ἡλίου αὐγάς. Et Plut. (6, 27.) Πόλεμος ἐσκιατραφημένην σωμάτων ἕξιν οὐ δέχεται, Corpora vitæ umbratili et delicatæ innutrita. Præt. perf. activæ vocis passivam signif. habet et ipsum. Nam DICITUR Ἐσκιατραφηκὼς pro ἐσκιατραφημένος, In vita umbratili educatus, In umbraculis nutritus, ut delicatulus aliquis aut qui sedentariam artem exercet. Plato de Rep. 8, (8.) p. 110. Ἀνὴρ πένης, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι. Sed videtur hoc VERBUM Σκιατραφέω derivatum esse e NOM. Σκιατραφὴς, significante Qui in umbra s. vita umbratili educatus est, In umbraculis nutritus: ut σκιατραφέω sit In umbra s. vita umbratica educatus sum, Sub umbraculis nutritus sum. [Suid. 1. p. 188. Ἀνδράριον σκιατραφὲς καὶ ἁβροδίαιτον. "Σκιατροφῶ, Heind. ad Plat. Phædr. 228. Schneid. ad Xen. Œc. p. 21. Σκιατραφῶ, ibid. Jacobs. Anim. 29. Aristoph. Fr. 285. Heind. l. c. Lucian. 2, 183. videtur leg. ἐσκιατραφημένα." Schæf. Mss. "N. Dam. 430. Stob. p. 18. Dio Chrys. 2, 373. Eur. Bell. 17." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 578. * "Ἐσκιατροφημένως, J. Poll. 6, 185." Kall. Mss.] Ipsa autem Vita umbratilis s. umbratica DICITUR Σκιατροφία SIVE Σκιατραφία, ἡ: quod posterius ap. Plut. legitur, (6, 786.) Σωμάτων λευκῶν καὶ ἁπαλῶν διὰ τὰς σκιατραφίας. Alii interpr. Otium umbratile, Deliciæ umbratiles. Prius autem Σκιατροφία ap. J. Poll. legitur: 6, c. 39. περὶ τοῦ τρυφᾷν. ["Ad Diod. S. 2, 452." Schæf. Mss.] Σκιατροφίας, i. q. ἐσκιατροφημένος s. ἐσκιατραφηκὼς, In umbratili vita educatus, Sub umbraculis nutritus, s. Umbraticus: ut Plauto dicitur Umbraticus homo, qui in umbra sub tecto vitam otiosam agit J. Poll. 6, (185.) c. 39. Οἱ δὲ ἐσκιατροφημένοι, σκιατροφίαι καλοῦνται: [cf. 4, 147.] Ionice pro Σκιατροφοῦμαι DICITUR Σκιητροφοῦμαι. Herod. 6, (12.) Σκηνάς τε πηξάμενοι ἐσκιητροφέοντο, In umbra degebant, s. Umbraticam vitam agebant: [et in activo σκιητροφέουσι ead. notione ap. Eund. 3, 12. "Schneid. ad Plut. p. 34." Schæf. Mss.] Ἐνσκιατροφοῦμαι, In umbra s. umbraculis nutrior, Vitam umbratilem s. umbraticam dego: i. q. σκιατροφοῦμαι. Metaphorice autem Plut. (7, 862.) Ἐνσκιατροφούμενον πολλαῖς ἐλπίσιν ἁπαλαῖς.

Σκιογράφος, i. q. σκιαγράφος, Umbræ pictor, Qui umbram alicujus rei depingit, rem aliquam adumbrat, [LXX. Sap. 15, 4. Lobeck. Phryn. 646.] Σκιογραφέω, Umbram rei deformo, Adumbro, Greg. Naz. ["1, 288. quem Boiss. ad Philostr. 661. ad communem consuetudinem (sc. σκιαγρ.) revocare studet, Phot. Bibl. 222. p. 596. Chronicon Georgii Ms. ap. Du Cang. v. Σκιαστής." Lobeck. l. c.] Σκιογραφία, ἡ, Prior designatio, qua sc. prima lineamenta et rei umbra deformantur. ["Athanas. Or. 1. c. Arian. 29. p. 501. 677." Lobeck. l. c.]

Σκιοειδὴς, Umbræ similis, Umbrosus, Opacus. Apud Aristot. de Color. σκιοειδὴς χροιὰ, ut μελανοειδής. [Plato Phædone 30. Aristoph. Ὄρν. 686. ubi v. Bergler., Orig. c. Cels. 100. 344. Philostr. 243. Greg. Naz. Carm. 1. p. 32. Amphiloch. p. 12. Clem. Alex. 492. "Jacobs. Anth. 11, 107." Schæf. Mss. "Manetho 1, 132." Wakef. Mss. * Σκιοειδῶς, Amphiloch. p. 10.]

Σκιόθηρον, τὸ, Instrumentum Mathematicum ad umbram indagandam: quod et σκιαθήρας appellatur. Alii interpr. Horologium, s. Instrumentum quo e ratione umbrarum horas aut alia etiam vestigamus. Plut. Marcello (19.) p. 562. meæ Ed., de Archimede, Κομίζοντι πρὸς Μάρκελλον αὐτῷ τῶν μαθηματικῶν ὀργάνων σκιόθηρα καὶ σφαίρας καὶ γωνίας, αἷς ἐναρμόττει τὸ τοῦ ἡλίου μέγεθος πρὸς τὴν ὄψιν. Diog. L. (2, 1.) Εὗρε δὲ γνώμονα πρῶτος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι: quocum loco cf. quæ e Vitruvio citavi in Σκιαθήρας. Ptol. dicit etiam ὄργανα σκιόθηρα, ubi adjective accipitur, estque a NOM. Σκιόθηρος, Umbræ indagandæ idoneus. [* Σκιοθηρικὸς, Strabo 2. p. 187. * Σκιοθηρέω, Hes. v. Φρέαρ. * "Σκιολογέω, quod Schn. incertis annumerat, non aliunde ductum videtur, quam ex Athan. Or. 1. c. Arian. 25. p. 430=232. Τὸ φύσει γέννημα ὡς ποίημα σκιολογῶν λέγει, ubi Cod. Seguer. * σκιαλογέω præbet; neutrum mihi apertum est, neque dubito quin ille * σκαιολογῶν scripserit, quo Eustathius utitur p. 1792, 22. unde et hoc et * Σκιοφανὴς 1699, 8. Lexicis accedat. (* Σκιομάχος, unde) * Σκιομαχέω, Philo de Plant. Noë p. 239." Lobeck. Phryn. 646. Antyllus Oribasii p. 121. Matth. Δεῖ δὲ μὴ μόνον ταῖς χερσὶ σκιομαχεῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκέλεσι.] Σκιομαχία, i. q. σκιαμαχία. SIC Σκιόποδες iidem σκιάποδες: ET Σκιοτροφία, i. q. σκιατροφία. [* "Σκιοτροφέω, Aristoph. Fr. 285." Schæf. Mss.]

[* Σκιοφόρος, Gl. Σκιοφόρον· Umbriferum.]

[* Σκιόφως, Heliod. 5. p. 247. "Apud solum Theophanem hanc observavi vocem, qui Homil. 33. p. 239. post illa ex Jo. 20, 1. Τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρωῒ, σκοτίας ἔτι οὔσης, εἰς τὸ μνημεῖον, addit, Βούλεται μὲν δηλῶσαι τὸ τῆς νυκτὸς καὶ ἡμέρας μεταίχμιον, ὃ σκιόφως ὠνόμασται, Significare quidem vult noctis ac diei confinium, quod σκιόφως dicitur. Hujus vocis etymon ex ipsa compositione patet, σκιὰ, umbra, et φῶς, lux. Denotat illud tempus matutinum, quo aër sublustris est, et lux maligna, ut loquitur Virg.: Diluculum proprie, et communi appellatione Crepusculum, cum crepera lux, i. e. dubia, inter umbram noctis, et lucem exorientis, vel occidentis solis." Suicer. Thes. Eccl.]

[* Σκιόψυκτος, In umbra siccatus, Schol. Nicandri Θ. 97. 694. p. 102. Schn.]

Σκιαυγέω, in VV. LL. exp. Cæcutio, ἀμβλυώττω, [Hippocr. 57, 11. 558, 21. v. Foës. Œcon. 344.]

Σκίουρος, Cauda sibi umbram faciens, Umbra caudæ se protegens: ut σκιάπους Pede sibi umbram faciens, Umbra pedis se protegens. Est Nomen animalis ap. Ælian. et Opp. (K. 2, 586.) inde appellati quod quoties sub dio est, non sub tecto, cauda ei pro tecto est atque umbra. Lat. quoque utuntur hoc vocab., ut tum Martial., tum Plin. 8, 38. ubi inter alia ait, Ipsis villosior cauda pro tegmento est. Hes. annotat alio nomine hunc σκίουρον DICI Καμψίουρον, a quibusdam ETIAM Ἵππουρον. Significat autem καμψίουρος, Flectens caudam: ἵππουρος autem, Prægrandem caudam habens; cum enim prægrandem caudam habeat, ea reflexa reliquum corpus protegit.

Ἀμφίσκιος, ὁ, ἡ, Utrimque umbram habens, Utrimque umbrosus. Apud Strab. (2. p. 198.) opp. ἀμφίσκιοι et ἑτερόσκιοι. Vide Περίσκιοι.

[* Ἀνάσκιος, f. l. in Theophr. de Sensu §. 73. ἀνάσκια, leg. ἂν ἄσκια.]

[* "Ἀντίσκιος, Nonn. D. 7, 311." Wakef. Mss.]

Ἄσκιος, Umbra carens, Plin. 2, 73. Quibus in locis Indiæ umbræ non sint, septentrionem non conspici; et ea loca appellari ἄσκια, nec horas dinumerari ibi. Itidem ap. Hes. ἄσκιον μὴ ἔχον σκίαν. Idem tamen Hes. ἄσκιος ὕλη exp. ἡ δασεῖα ὕλη, Densa s. Spissa sylva, e quo intelligitur Umbrosa, Opaca: ut ἄσκιος hoc loco sit Valde umbrosus, sicut ἄξυλος Poëtice ponitur interdum pro πολύξυλος. ["Jacobs. Anth. 12, 129. Heyn. Hom. 7, 53." Schæf. Mss.]

Παντάσκιος, Omnino carens umbra, Nulla e parte umbrosus, ὁ πάντοθεν σκιὰν οὐκ ἔχων, Hes.

Βαθύσκιος, Altam umbram faciens, s. Ingentem et longam umbram faciens, Umbrosus, Opacus, Epigr. et Musæus [111. "Wakef. Trach. 1195." Schæf. Mss.]

Δασύσκιος, Densam s. Spissam umbram faciens: Virg. Densæ umbræ in montibus, Ovid. Spissæ umbræ noctis. [" Heyn. Hom. 7, 53." Schæf. Mss.] E quo *δασύσκιος* per sync. factum CREDITUR *Δάσκιος*, quo Hom. aliquoties utitur: alii tamen, qui *πολύσκιος* exp., ab alia deducere videntur origine. Utitur inquam eo Homerus aliquoties, ut Il. O. (273.) *Τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη ἢ δάσκιος ὕλη Εἰρύσατ'*, Od. E. (470.) *Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην, Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδράθω.* Hes. *δάσκιον* exp. *μεγάλως σκιάζον, διὰ τὸ * σύνδενδρον καὶ δασύ.* [" Hymn. in Cer. 386., ubi v. Ruhnk., Mitsch. 202. Valck. Diatr. 159. Dawes. M. Cr. 218. 220. Brunck. Aristoph. 2, 80. Heyn. Hom. 7, 53. *Δάσκιος*, * *Δασκὸς*, ad Diod. S. 1, 552." Schæf. Mss. * *Δίσκιος*, Perumbrosus, Aq. Esai. 18, 1. sed leg. *Δάσκιος* aut * *Διάσκιος*.]

Δολιχόσκιος, Longam umbram faciens. E quo intelligitur Longus. Il. Γ. (346.) X. (273.) et Od. Ω. (518.) *προίει δολιχόσκιον ἔγχος.* Affertur et aliud etymon, esse sc. *δολιχόσκιος* dictum quasi *δολιχὸν κίων*, i. e. *μακρὰν πορευόμενος*, Longe se extendens; sed id vanum est.

Ἐπίσκιος, Quem umbra protegit, Umbra obtectus, Umbrosus: opp. *τῷ Ἄσκιος.* Dicuntur enim loca *ἐπίσκια*, Umbrosa, et in quibus æstate latent feræ umbram captantes, " ut subaudiatur *χωρία*." Item *ἐπίσκιος βίος*, Vita umbratilis, umbratica, quæ sub umbraculis agitatur, i. q. *σκιατροφία.* Plut. (6, 512.) *Εἰς ἐπίσκιόν τινα βίον καὶ σχολαστὴν καὶ μονότροπόν τινα καὶ ἄφιλον καὶ ἄδοξον ἀπωτάτω πολιτείας καθιστᾶσιν ἑαυτούς*: ut sc. faciunt qui in tenebris versantur, nec in publicum prodeunt ad reip. negotia capessenda, semper domi latitantes, et vitam agentes umbratilem. [Soph. Œd. C. 1650. Arat. D. 138. * *Ἐπισκίως*, J. Poll. 4, 51. * " *Ἐπισκιώδης τόπος*, Athan. 2, 355." Kall. Mss.]

Ἑτερόσκιοι, Quorum alterum latus umbram facit, Strabo 2. sub fin. *Ἑτερόσκιοι δ', ὅσοις ἢ ἐπὶ τὴν ἄρκτον ἀεὶ πίπτουσιν αἱ σκιαί, ὥσπερ ἡμῖν· ἢ ἐπὶ τὰ νότια, ὥσπερ τοῖς ἐν τῇ ἑτέρᾳ εὐκράτῳ ζώνῃ.* Igitur *ἑτερόσκιοι* dicuntur Quorum umbra aut ad septentrionem aut ad meridiem spectat.

" *Εὔσκιος*, Umbrosus, Opacus, Gratas umbras ha-" bens," [Salm. in Solin. p. 926. " Huschk. Anal. 232." Schæf. Mss. Pind. Π. 11, 33. Xen. Œc. 9, 4. " Cf. ad Nicet. Eugen. 9, 150. * *Εὐσκιόφυλλος*, Const. Manass. Chron. p. 5 (=10.) Jo. Diac. in Bandini Anecd. v. 126. male editur *εὐσχ.*" Boiss. Mss. Cf. Classical Journal 44, 370.]

Κατάσκιος, Umbrosus, Opacus, Herod. *Δένδρεσι κατάσκιος*, Arboribus umbrosus, umbrosis densus. Et ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 131.) *λάχνῃ δέρμα κατάσκιον.* [Herodian. 1, 12, 3. Soph. El. 422. " Villoison. ad Long. 14. ad Diod. S. 1, 205. Christod. Ecphr. 149. Cum gen., Mnasalc. 8. (sic enim leg. e Cod. Vat.)" Schæf. Mss., et Meletem. Crit. 138. * *Ἀκατάσκιος*, Non opacus, Schn. Lex. *ἀμαρτύρως*.]

" *Λιπόσκιος*, Qui umbrosas reliquit tenebras, Cla-" rus, e Nonno" [" Jo. 1, 169. D. 2, 93." Wakef. Mss.]

[* " *Μακρόσκιος*, Hes. * *Μεγαλόσκιος*, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* *Ὀλόσκιος*, Eust. e Strab. 6. p. 399., ubi hodie *παλίνσκιος*.]

Παλίνσκιος, SIVE *Παλίσκιος*, itidem Umbrosus, Opacus, Qui inumbratur ab alio: ut in Lex. meo vet., *παλίσκιον* exp. *τὸ ὑποσκιαζόμενον ὑπ' ἄλλου.* Hes. autem dicens *πάλιν* significare interdum *ἐπίτασιν*, ut in *παλιγκάπηλος* et *παλίμπρατος*, exp. *σύσκιος, σκοτεινὸς, ζοφώδης*, Umbrosus, Tenebrosus, Caliginosus. Soph. *χειμῶνι παλινσκίῳ*: quod Suid. exp. *ζοφερῷ*: Virg. Atra hyems, Val. Flacc. Cæca hyems; dies enim hyemales raro sunt serenæ: itidemque et Archil. pro *σκοτεινὸς* usurpasse traditur ab Harpocr., citante hæc ejus verba, *πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ*, et exponente *ἐν σκοτεινῷ*: quemadmodum et Plut. Numa, *Ἐν παλισκίῳ*, In obscuro abditoque loco. Isæus autem, Eod. teste, *παλίνσκιος* accepit pro *σύσκιος*, Umbrosus, Opacus: ut cum *ἐν τῷ πρὸς ὀργεῶνας* dicit, *Μήτε παλίνσκιον γίνεσθαι τὸ χωρίον.* Itidemque Suidæ *παλίνσκια πεδία* dicuntur *τὰ μὴ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενα*: nam quæ sol radiis suis non calefacit, umbrosa et opaca utique sunt. Theophr. H. Pl. 1, 12. *Ἐν παλισκίοις καὶ νηνέμοις καὶ ἐφύδροις*, In umbrosis et a vento silentibus locis. [" Pierson. ad Mœr. p. 6. Toup. Opusc. 2, 43. Bergler. ad Alciphr. p. 187. Hymn. Hom. 91. Jacobs. Anth. 6, 168. Cattier. Gazoph. 95. Porson. Or. 1259. T. H. ad Plutum p. 445. Brunck. Soph. 3, 525. Cattier. Gazoph. 95." Schæf. Mss.]

[* " *Πάνσκιος*, Penitus umbrosus, Geop. 3, 11, (8.)" Kall. Mss.]

Περίσκιοι dicuntur Qui arcticum circulum eund. habent cum tropico, aut majorem; nam *τοῦ ἡλίου καθ' ὅλην τὴν τοῦ κόσμου περιστροφὴν ὑπὲρ γῆς φερομένου, δῆλον ὅτι καὶ ἡ σκιὰ κύκλῳ περιενεχθήσεται περὶ τὸν γνώμονα.* Hæc Strabo 2. sub fin., ubi et de *ἑτεροσκίοις*, necnon de *ἀμφισκίοις.* Differunt autem *ἀμφίσκιοι* a *περισκίοις.* Nam dicuntur *ἀμφίσκιοι, ὅσοι κατὰ μέσον ἡμέρας τοτὲ μὲν ἐπὶ τάδε πιπτούσας ἔχουσι τὰς σκιάς, ὅταν ὁ ἥλιος ἀπὸ μεσημβρίας τῷ γνώμονι προσπίπτῃ τῷ ὀρθῷ πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἐπίπεδον· τοτὲ δ' εἰς τοὐναντίον, ὅταν ὁ ἥλιος εἰς τοὐναντίον περιστῇ.*

" *Πολύσκιος*, Multum habens umbræ, Umbrosus, " Opacus," [" Soph. Bekkeri p. 347, 32." Boiss. Mss.]

[* " *Πρόσκιος*, Umbrosus: *τὸ πρόσκιον*, Adumbratio, ap. Strab." Lex. Hederici sec. Ed. Ern.; Schneidero autem suspectum est.]

Σύσκιος, Umbrosus, Opacus, Arboribus condensis umbrosus: ut cum arbores condensæ aut rupes *συννεύουσαι* umbram faciunt, quasi conjunctis viribus. Xen. K. (8, 4.) *Ἄξει δὲ ἢ πρὸς σύσκιον τόπον ἢ πρὸς ἀπόκρημνον.* Et ap. Athen. 12. *σύσκιοι δένδρεσι τόποι*: ubi nota additum dat. *δένδρεσι.* Hes. *σύσκια* exp. * *σύνδενδρα*, Arboribus consita: Suidas *δασέα*, Densa s. Condensa, Spissa, afferens hunc locum, *Πρῶτα μὲν τὰ σύσκια τῶν χωρίων ἀνεκάθαιρον, ἔπειτα τοὺς βασιλικοὺς παραδείσους ἐξέτεμον.* [Theophr. H. Pl. 9, 20, 6. " Wassenb. ad Hom. 34. Bergler. ad Alciphr. 187. ad Diod. S. 1, 205." Schæf. Mss.]

[* *Τανύσκιος*, Opp. K. 4, 356. " Nicet. Eugen. 3, 315." Boiss. Mss.]

Ὑπόσκιος, Umbrosus, Opacus, Umbra opacatus et obtectus, Plut. Alex. (7.) p. 1225. meæ Edit. *Ὅπου μέχρι νῦν Ἀριστοτέλους ἕδρας τε λιθίνας καὶ ὑποσκίους περιπάτους δεικνύουσι.* [" Bergler. ad Alciphr. 187. Valck. Hipp. p. 184." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 656. *στομάτων ἐξ ὑποσκίων*, Ex ore ramis olivæ et infulis velato.]

Φιλόσκιος, Amans umbræ, Umbras captans, Qui sub umbraculis degere amat, [" Opp. Ἁ. 4, 422." Wakef. Mss.]

Σκιώδης, Umbrosus, Opacus, Obscurus, Plut. (7, 96.) *Τὸ δὲ αὐτόχρουν μέλαν οὐχ ὑπὸ τέχνης, ἀλλὰ φύσει βαπτόν ἐστι, καὶ μεμιγμένον τῷ σκιώδει κέκραται.* [Inc. 1 Sam. 10, 2. " Heyn. Hom. 8, 379." Schæf. Mss.]

Σκιόεις, itidem Umbrosus, Opacus, Il. A. (157.) *Οὔρεά τε σκιόεντα*, Odyss. *μέγαρα σκιόεντα*, i. e. *σύσκια διὰ τὸ ὕψος.* Reperitur ET *Σκιόειν* pro *σκιόεν* metri causa usurpatum, ap. Apoll. Rh. 2, (404.) *Ἄλσος τε σκιόειν Ἄρεος.* [" Wassenb. ad Hom. p. 34. Jacobs. Anth. 10, 372. 11, 272. Macedon. 34." Schæf. Mss. Nicander Θ. 96.]

Σκιερὸς, itidem Umbrosus, Opacus, Hesiod. (Ἔργ. 2, 192.) *Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους.* Utitur et Xen. Ἑλλ. 5, (3, 19.) dicens *σκιερὰ σκηνήματα*, Umbrosa tabernacula, Umbracula opaca. [" Toup. Opusc. 2, 275. Wakef. Alc. 881. Trach. 223. Timon Phlias. 21. ad Dionys. H. 5, 171. Heyn. Hom. 6, 203." Schæf. Mss.] " *Σκιερῶς*, redditur Adumbra-" tim, e Lucr." Affertur ET *Σκιορὸς*, itidem pro Umbrosus, Opacus, e Plat. [" Hæc forma vulgo Dorica dicitur: v. Maittair. de Dialect. p. 203. Ed. Lips. Pindarico Fragmento e Threnis p. 31. Ed. Heyn. nuper eam vindicavit Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 472. E Greg. Naz. Carminibus excitat Hoeschelius ad Phryn. p. 74. Pauw." Schæf. ad Dionys. H. de

C. VV. 340. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 71. Heyn. Hom. 6, 203." Schæf. Mss.]

[* Σκιακὸς, i. q. σκιώδης, Herodian. Epimer. 126.]

Σκιὰς, άδος, ἡ, Umbraculum fornicatum, τὸ θολοειδὲς σκιάδιον ἐν ᾧ ὁ Διόνυσος κάθηται, Hes. Sic Athen. (198.) in descriptione pompæ Bacchicæ, Ἐστεφάνωτο κισσίνῳ χρυσῷ, καὶ βότρυσιν διαλίθοις πολυτελέσιν· εἶχε δὲ σκιάδα. Itidem accipi potest ap. Plut. Themistocle (16.) de Xerxe prælium navale spectante, Καθήμενος ὑπὸ σκιάδι χρυσῇ, Sub aureo umbraculo: qualia umbracula s. σκηναὶ erant οὐρανόροφα, unde et οὐρανίσκοι. Et ap. Lacedæmonios σκιάδες erant Umbracula s. Tabernacula in quibus militari more contubernalia convivia exercebant, Bud. Locus est ap. Athen. (141.) ubi de festo quodam Lacedæmoniorum sermo est, quod Κάρνεια appellant: e Demetrio Scepsio, Μίμημα εἶναι στρατιωτικῆς ἀγωγῆς· τόπους γὰρ εἶναι ἐννέα μὲν τῷ ἀριθμῷ· σκιάδες δὲ οὗτοι καλοῦνται, σκηναῖς ἔχοντες παραπλήσιόν τι· καὶ ἐννέα καθ' ἕκαστον ἄνδρες δειπνοῦσι. Idem Bud. interpr. etiam Tentorium, ap. Plut. Antonio (26.) de Cleopatra navigante, Αὐτὴ δὲ κατέκειτο ὑπὸ σκιάδι χρυσοπάστῳ, κεκοσμημένη γραφικῶς. Sic Hes. σκιὰς exp. σκηνὴ ὠροφωμένη, Tentorium concameratum et fornicatum: ut Athen. σκηνὴ οὐρανόροφος. Annotatur in Lex. meo vet. et ap. Etym., σκιάδα antiqua voce ap. Lacedæmonios vocatum fuisse τὸ ᾠδεῖον: quoniam οἶκος fuit στρογγύλος: cujusmodi domos, διὰ τὸ τὴν ὀροφὴν ἔχειν μιμήματα τῶν σκιαδίων, antiquos vocasse σκιάδας: vulgus autem Græcorum NOMINASSE Θολίας: necnon τοὺς οἴκους τοὺς περιφερεῖς, quosdam APPELLASSE Θόλους, quosdam, θολίας. Itidem Hes. σκιὰς exp. τὸ πρυτανεῖον, alio nomine θόλος Athenis dictum. Idem Hes. σκιὰς exp. ἡ ἀναδενδράς: quo nomine solet plerumque intelligi Vitis arbustiva, i. e. quæ arbores conscendit. Apud Athen. videtur esse Nomen herbæ. Sic enim ille (371.) e Phania de Plantis 1. Πετασώδη τὴν τῶν σπερμάτων ἀπείληφε φύσιν, ἄννισον, μάραθον, σταφυλῖνος, καυκαλὶς, κώνειον, κόριον, σκιὰς, ἣν ἔνιοι μυηφόνον. Apud Latinos vero Umbella dicitur ipse πέτασος τῶν πετασωδῶν plantarum: nominatur igitur hæc σκιὰς, ab umbella s. petaso: illa autem Hesychii, quia arbores scandit et umbram facit. [" Fac. ad Paus. 1, 383. Jacobs. Anth. 10, 297. Tryphon Epigr. Vitis arbustiva, Mœr. 341. et n." Schæf. Mss.]

Σκιαδοφόρος, ὁ, Umbraculum ferens, ὁ σκιάδα s. θολίαν φορῶν. Σκιαδοφορέω, Umbraculum gesto. Utrumque legitur ap. J. Poll. 7., ubi de muliebri σκιαδίῳ. Apud Eund. LEGITUR ET Σκιαδηφόρος, eod. l., c. 29. in fine, Ἐκ δὲ τῶν φερόντων, καὶ Σκιαδηφόροι καὶ Λαμπαδηφόροι. Ubi innuit σκιαδηφόρους esse Qui umbracula illa concamerata s. fornicata, οὐρανόροφα, bajulare solent, quibus se delicati et umbratici quidam contra solis, ut videtur, injuriam protegunt, quemadmodum τρυφερὸς ille Artemon, de quo vide et in Σκιαδίσκη. [Σκιαδηφόρα δένδρα, Umbelliferæ plantæ, Ælian. H. A. 16, 18. * Σκιαδηφορέω, V. H. 6. p. 442. " Brunck. Or. 1435. Musgr. 1428." Schæf. Mss.]

Σκιάδιον, τὸ, Umbraculum, Umbella, i. q. σκιάς: ut τὸ Διονύσου σκιάδιον ap. J. Poll. et Hes., quod Athen. σκιάδα nominat. Et ap. eund. J. Poll. 7. Σκιάδιον γυναικεῖον, Umbella s. Umbraculum mulierum, quo faciem a sole protegunt, ubi etiam ait θολίαν vocari solitum πλέγμα τι θολοειδὲς, ᾧ ἀντὶ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες. SCRIBITUR ET Σκιάδειον, per diphthongum ει in penult., in manuscriptis etiam libris: quo modo et ap. Aristoph. Ὄρν. (1508.) Τουτὶ λαβών μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε ἄνωθεν: ubi Schol. annotat, σκιάδειον esse κατασκεύασμά τι, ὅπερ ἔχουσιν αἱ κανηφόροι ἀπιοῦσαι εἰς τὰ Ἐλευσίνια, ὑπὲρ τοῦ μὴ κάεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Apparet autem ex Aristoph. verbis, illud σκιάδειον mulieres non imposuisse capiti, ut solent petasos et pileos stramineos; sed a famulo aut famula id gestari solitum, et supra earum caput teneri: sicut Xerxes equitabat sub σκιάδι itidem s. οὐρανίσκῳ, aut umbraculo οὐρανορόφῳ: ut et in Σκιαδίσκη videbis. Habetque plicas hoc σκιάδειον, et, cum usus requirit, expanditur; cum usus non est, complicatur: ut intelligitur ex Aristoph. Ἱππ. (1348.) ἐξεπετάννυτο Ὥσπερ σκιάδειον, καὶ πάλιν ξυνήγετο. Talia umbracula hodieque solent in Italia tempore æstivo ad arcendum solem gestare quidam equites. Rursum J. Poll. 10, 28. cum muliebria σκεύη recensens, synonymως videatur ponere σκιάδιον, ῥιπίδα, πτερὸν, videtur σκιάδιον pro Flabello etiam accipere. In Italia certe aliquæ ditiores matronæ pavonum pennis contextis uti solent æstivo tempore, non minus umbraculi loco, ad arcendum solem a facie, quam flabelli, ad muscas abigendas aut ventum sibi faciendum. || Σκιάδιον, ut et πέτασος, dicitur Umbella quæ in herbis nonnullis cernitur, ut fœniculo, cicuta, aniso, et ea quæ σκιὰς propterea nominatur: Lat. Muscarium appellant. Diosc. 3, 68. de ligustico, Ἐπ' ἄκρου δὲ σκιάδιον, ἐφ' οὗ καὶ τὸ σπέρμα. Itidem cap. sequenti, de staphylino, Σκιάδιον ἔχοντα ἀνήθῳ παραπλήσιον. Et c. 55. de panace, Σκιάδιον δὲ ἐπ' ἄκρου ὡς ἀνήθου μακρόν. De quo Plin. 12, 26. Semine in muscariis dependente, ut ferulæ. [" Σκιάδιον, Græv. Lectt. Hes. 574. ad Lucian. 1, 472. Valck. Adoniaz. p. 343. ad Herodian. Philet. 444. Jacobs. Exerc. 2, 106. Spec. 50. Toup. Emendd. 1, 37. Brunck. Aristoph. 3, 53. Σκιάδειον, ibid. Valck. l. c. Jacobs. Exerc. l. c." Schæf. Mss. " Schol. Nicandri Θ. 661." Wakef. Mss. * Σκιάδριον, Gl. Libellum, Du-Cang. corr. Σκιάδιον, Umbellum: forte Σκιάδειον· Umbellam.]

Σκιαδίσκη, ἡ, Umbella, Umbraculum, i. q. σκιάδιον et σκιὰς, Athen. (534.) ex Anacr. de Artemone, σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην Φορεῖ γυναιξὶν αὕτως, Umbellam eburneam gestat ut mulieres. Domi autem cum desidebat, Χαλκῆν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δύο οἰκέται ὑπερεῖχον. Vide Plut. Pericle 303. meæ Ed. [" Jacobs. Anth. 7, 391." Schæf. Mss.]

Σκιάδαι, Rami majores et umbrosiores. Hes. in Σκιὰς, Καὶ κλάδοι εὐμεγέθεις, Σκιάδαι λέγονται. Apud Eund. LEGITUR Σκιαδία, σκηνοπηγία· ἔστι δὲ τόπος ἐν ᾧ τὰ μειράκια καθέζετο. Sed puto REPONENDUM Σκιάδια, σκηνοπήγια: ut σκιάδια vocet, quæ Demetr. Scepsius ap. Athen. σκιάδας, Umbracula σκηναῖς similia, in quibus juventus Spartana celebrabat Κάρνεια: ut Judæi mense Septembri ἐν σκηναῖς, i. e. In tabernaculis, sua σκηνοπήγια agitabant. Vide Σκιάς. [" Jacobs. Anth. 10, 296." Schæf. Mss.]

Σκιαδεὺς autem Piscis genus est, qui a nonnullis VOCATUR Σκίαινα, teste Hes. et Athen. (322.) ubi e Numenio, ὀτὲ δ' ἀγρόμενον σκιαδῆα. Ibid. ex Epicharmo locus citatur, in quo DICITUR Σκιαθίς: [cf. p. 288. 307. * " Σκιαινὶς potius leg. quam σκιαθὶς, unde contr. σκινὶς, Gesner. Vide Umbra. Ex Epitome σκιαινίδες, Casaub. 7, 21.: e Philotimo ap. Gal. σκινίδες." Gataker. Mss.] Plin. discrimen facit inter sciadeum et sciænam, sub finem libri 32. Scorpæna, scorpios: sciadeus, sciæna: scolopendra. Ac videtur sciadeum dicere masculum: sciænam, feminam: ut dicitur μύρος et μύραινα. Meminit σκιαίνης Aristot. H. A. 8, 19. [" Ad Diod. S. 1, 162." Schæf. Mss.] Eadem Σκίαινα NOMINATUR ET Σκινὶς, ut docet Gal. de Fac. Alim. 3, 30. ubi μαλακοσάρκους pisces enumerat, Καθάπερ οὐδὲ σκινίδες, ἢ σκίαιναι· διττῶς γὰρ ὀνομάζονται. Et initio capitis κίθαροι καὶ σκινίδες. Sunt qui Umbras vulgo quoque appellari tradant. [" Dimin. * Σκινδάριον, Parva umbra, ap. Athen. 105." Schæf. Mss. Glossæ: * Σκιὸς, ἰχθύς.]

Σκιάω, άσω. Obumbro, Inumbro, Umbra opaca obtego: pro quo Poëtice DICITUR Σκιόω, ut κομόω, pro κομάω. Od. B. (388.) Γ. (487.) et Λ. (12.) Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί: [vide Schæf. ad Apoll. Rh. T. 1. p. 267. " Heyn. Hom. 4, 60. Wolf. Proleg. 242." Schæf. Mss. Nicander Θ. 30. * " Σκίαμα, Plut. 9, 651." Wakef. Mss. * Σκιατὴρ, unde * Σκιατήριος, e quo * " Σκιατήριον, ad Lucian. 2, 322." Schæf. Mss.]

Ἐπισκιάω, idem, Lasc. ἐπισκιάει νέφε' ἥλιον, Obumbrant obscurantque, [Nonn. D. 38, 20. ἐπεσκιόωντο κολῶναι: Arat. D. 4. Opp. K. 2, 590.]

Κατασκιάω, Obumbro, Opaco, Od. M. (436.) de ramis caprifici, κατεσκίαον δὲ χάρυβδιν. [" Opp. 'A. 3, 467." Wakef. Mss.]

Ὑποσκιάω, idem, s. Aliquantum inumbro, Ali-

quatenus obumbro. Unde ap. Apoll. Rh. (1, 451.) ὑποσκιόωνται, Obumbrantur.

Σκιάζω, i. q. σκιάω, ut σκεπάζω cum σκεπάω, Umbro, Inumbro, Obumbro, etiam Opaca umbra tego, Obscuro, Il. Φ. (232.) εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν: possis tamen hoc σκιάσῃ a σκιάω etiam formare. Ubi sicut dicit, εἰσόκεν δείελος ὀψὲ δύων σκιάσῃ ἄρουραν, ita Cic. Cum terram nox opacasset. Item, Sol cum terras larga luce compleverit, easdem modo his, modo illis e partibus opacet. Lucian. (2, 326.) Γνώμων σκιάζει μέσον πόλον: (1, 842.) Σκιάσαι ἐς δέον, Umbræ addere quantum requiritur, s. Inumbrare picta quantum opus est. Pass. Σκιάζομαι, Umbror, Inumbror, Obumbror, Opacor, Plut. Camillo, Κλάδους σκιάζονται, Virg. Tempora umbrata quercu: [Alex. 67. "Cf. Reisk. ad Liban. 1, 410." Boiss. Mss. "Ad Mœr. 267. Alciphr. 306. (3, 4. 12.) Valck. Callim. 258. Markl. Iph. p. 372. Wakef. Alc. 35. 808. Jacobs. Anth. 10, 61. De barba, Valck. Adoniaz. p. 409. Beck. ad Eur. Phœn. (63.) p. 184. De quant., ad Mœr. 71." Schæf. Mss. Eur. Hipp. 139.] Σκίασμα, τὸ, exp. non solum Umbra, sed et Adumbratio, ["Jacobs. Exerc. 2, 35." Schæf. Mss. Callistrati Statua 5. Τὸ σκ. τῆς εἰκόνος. * Σκιασμὸς, Schol. Arat. D. 138. Lobeck. Phryn. 512. * "Σκίασις, Hes." Wakef. Mss. * "Σκιαστὴς, Saltator, ap. Lacedæmonios, Schol. Lycophr. 561. Gori Inscr. T. 1. p. 4." Schn. Lex. * Σκιαστικὸς, Schol. Soph. Œd. C. 318. Suid. 2, 55. * Σκιαστὸς, unde * Ἀσκίαστος, Schol. Soph. El. 1358. "Schol. Pind. 'O. 3, 35. 42." Boiss. Mss. * Εὐσκίαστος, Soph. Œd. C. 1707.]

Ἀποσκιάζω, Obumbro. Pass. Ἀποσκιάζομαι, Obumbror. Greg. Naz. de Homine, Τὸ δὲ σκότος τῇ ἀντιφράξει τοῦ κατὰ τὴν γῆν σώματος ἀποσκιαζόμενον γίνεσθαι, Interventu corporis terræ tenebras obumbrari, Bud. || Ἀποσκιάζω et Ἀποσκιάζομαι exp. etiam Ab umbra removeo, VV. LL. [Plato de Rep. 7. p. 163=532=441. "Heyn. Hom. 5, 136." Schæf. Mss. Longin. 17, 9.]

Ἀποσκίασμα, τὸ, VEL Ἀποσκιασμὸς, ὁ, Obumbratio, Umbra: ut, τὸ τῆς γῆς ἀποσκίασμα, ᾧ δὴ ἐμπεσοῦσα ἡ σελήνη ἐκλείπει, Terræ umbra vel obumbratio, in quam cum incidit luna, deliquium patitur. Plut. Pericle, (6.) Ψόφους τε δίσκων, καὶ φῶτα πυρσῶν, καὶ γνωμόνων ἀποσκιασμούς. || Ἀποσκίασμα est etiam Adumbratio, ut ap. Greg. Naz. Τὸ τῆς ἀληθείας ἴνδαλμα καὶ ἀποσκίασμα. ["Steph. Dial. 35." Wakef. Mss.]

[* Διασκιάζω, Suid. v. Ἀποκρύπτω.]

[* "Ἐνσκιάζω, Greg. Nyss. Antirrh. 6, 1." Kall. Mss.]

Ἐπισκιάζω, Inumbro, Obumbro. Construitur non cum accus. solum, sed et cum dat. Matth. 17, (5.) Νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς: Lucæ 9, (34.) At Marc. 9, (7.) Ἐγένετο νεφέλη ἐπισκιάζουσα αὐτοῖς. Sic Act. 5, (15.) Κἂν ἡ σκιὰ ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν. Et Luc. 1, (35.) Δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. ["Frequens in Sacris Literis compositum ἐπισκιάζειν. Ad nostrum locum apte respondet, quod extat Ps. 90, 4. Deus ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιεῖς. Metaphora desumta est ab avibus pullos sub alis foventibus: quod vidit Theophyl., v. ἐπισκιάζειν reddens * ἐπισκεπάζειν, ὡς ὄρνις ἐπισκιάζει τὰ νεοσσία ἑαυτῆς, ὅλα ταῖς πτέρυξιν αὐτῆς περιλαμβάνουσα." Valck. Schol. in N. T. 1, 40.] Frequentius alias cum accus.: ut et Philo V. M. 1. Ὀρτυγομητρῶν νέφος συνεχὲς ἐκ θαλάττης ἐπιφερόμενον, πᾶν τὸ στρατόπεδον ἐπεσκίασε, Tota castra inumbrabat. Metaphorice etiam accipitur pro Tenebras offundo, Obscuro. Philo V. M. 2. Τὰ γὰρ καλὰ κἂν φθόνῳ πρὸς ὀλίγον ἐπισκιασθῇ χρόνον, Aliqua umbræ obscuritate opprimuntur. Aliquanto post, Τὰ δὲ τῶν μὴ ἐν ἀκμαῖς πέφυκέ πως ἐπισκιάζεσθαι, In obscuro latere solent eorum res, qui non florent. Sic Herodian. 2, (10, 5.) Τῇ εὐγενείᾳ καὶ τῇ τοῦ πατρὸς μνήμῃ ἐπεσκιάζετο, Vitia Commodi cum ipsius principis nobilitate, tum parentis memoria obscurabantur et obtegebantur, s. Obumbrabantur, ut ap. Ovid. Error obumbrat facti crimen. ["Ad Charit. 713. Wakef. Alc. 35. Trach. 914. S. Cr. 4, 44. Aristot. Pepl. 20. Dionys. H. 5, 296. Dawes. M. Cr. 220. Mœr. 163. et n., Valck. Diatr. 258. Lucian. 1, 96." Schæf. Mss. Heliod. 500. cf. 516. Jambl. V. P. 14. Creuzeri Initia Philos. ac Theol. 1, 251. * "Ἐπεσκιασμένως, Obscure, Sub involucris, Involute, Chrys. in Ep. 1. ad Thess. Serm. 1. T. 4. p. 163, 12. Ἐνταῦθα καὶ τῶν αὐτοῦ κατορθωμάτων ἅπτεται, ἀλλ' ἐπεσκιασμένως." Seager. Mss. "Euseb. Pr. E. 140." Wakef. Mss. * Ἐπισκίασμα, Procl. Paraphr. 112.] Ἐπισκιασμὸς, Obumbratio: Hes. ἐπισκιασμὸν, κάλυμμα, Tegumentum, Velamentum. [* "Ἐπισκίασις τῆς δόξης, Obumbratio, Method. 405. Andr. Cr. p. 17. Athan. 2, 282. Greg. Nyss. Antirrh. 27. p. 189." Kall. Mss. * Ἐπισκιαστὸς, unde * "Ἀνεπισκίαστος, Non obscuratus, obumbratus, Chrys. Hom. 156. T. 5. p. 945, 30. Ἀ. ὤφθη τὸ θαῦμα." Seager. Mss. Basil. 2. p. 534. Euseb. Laud. Constant. 549. "Pallad. V. Chrys. 178." Kall. Mss.]

Κατασκιάζω, itidem Obumbro, Opaco, Hesiod. Θ. (716.) κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι Τιτῆνας: ut ap. Herod. 7, (226.) Trachinius quidam dicit, Ὡς ἐπεὰν οἱ βάρβαροι ἀπέωσι τὰ τοξεύματα, τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ πλήθεος τῶν ὀϊστῶν ἀποκρύπτουσι. Plato Tim. Κατεσκίασε πάντα σαρξὶ ἄνωθεν, pro Omnia desuper carne operuit. ["Jacobs. Anth. 6, 168. Aristot. Pepl. 40. De fut., Brunck. Œd. T. 138. C. 406." Schæf. Mss. * "Κατασκίασμα, Cyr. Alex. Glaph. 2. p. 253." Mendham. Mss. * "Κατασκιασμὸς, Germanus in Dormit. B. Mar. p. 93." Boiss. Mss.]

[* "Παρασκιάζω Anna C. 5." Elberling. Mss.]

Περισκιάζω, Circumcirca obumbro, [Plut. 10, 642. "Ad Charit. 343." Schæf. Mss. * Περιεσκιασμένως, Theophyl. 3, 34. * Περισκιασμὸς, Plut. de Is. et Osir. 52.]

[* Προσκιάζω, unde * Προσκίασμα, Nicet. Annal. 10, 3. τῶν κινημάτων.]

Συσκιάζω, Obumbro, Opaco, Inumbro, Athen. 5. Αὗται αἱ σκηναὶ συνεσκίαζον τοὺς περιπάτους. Et συσκιάζον δένδρον, Oseæ 4, (13.) Arbor umbrosa, Umbra sua opacans terram. Metaphorice quoque accipitur pro Occulo: ut ap. Chrys. de Sacerd. Συσκιάσαι περιπετάσμασι, Obnubere et occultare velis obtensis. Dem. (23.) Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη: itidemque (155.) verbis paucis mutatis, Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἁμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, Obtegere, Tenebris et caligine obducere. Simile loquendi genus vide in Ἐπισκιάζω. ["Brunck. ad Anacr. p. 107. Markl. Suppl. 1219. Iph. p. 372. ad Charit. 713. Signif. pass., Brunck. ad Eur. Bacch. 1041." Schæf. Mss. * "Συνεσκιασμένως, Obscure, Chrys. in Esai. 7. T. 1. p. 1076, 43. Προφητεία ἦν τὸ λεγόμενον, καὶ σ. ἀπαγγεῖλαι ἔδει." Seager. Mss. "Athan. 2, 178." Kall. Mss. Theophyl. 3, 28. "Anna C. 147." Boiss. Mss. * Συσκίασμα, Cyrill. in Jo. 19. p. 1072. Nicet. Ann. 10, 3.] "Συσκιασμὸς, "Obumbratio. Redditur et Umbraculum," [LXX. Ps. 59, 8. Amos. 5, 26.] "Συσκίασις, Obumbra-"tio," [Gl. * Συσκιαστὸς, unde * "Ἀσυσκίαστος, Qui occuli s. obtegi nequit, Chrys. Paneg. in Babyl. 2. Hom. 64. T. 5. p. 460, 12. Τὰ ἀ. συσκιάζειν ἐπιχειρῶν." Seager. Mss.]

Ὑποσκιάζω, Obumbro, Athen. (130.) Τοῦ πότου δὲ προϊόντος, καὶ τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης, Et cum terris nox umbras induceret. Simile loquendi genus vide in Σκιάω et Σκιάζω. Apud Etym. inque Lex. meo vet. ὑποσκιάζειν exp. etiam ὑπεξαίρειν, et ὑποσκιάζειν τῆς ὁδοῦ, pro προκόπτειν. Nam qui progrediuntur, solum quod a tergo relinquunt, velut occulunt aut obumbrant. [* Ὑποσκίασις, Hippocr. 1275, 33. δένδρων.]

[* Σκιόω, unde * "Σκιωτὸς, Arrian. Peripl. Erythr. p. 13. ζῶναι." Schn. Lex.]

[* "Σκιάλλιος, Epith. Apollinis, Macrob. Sat. 1, 17." Elberling. Mss.]

"Σκιδαρὸς, Exilis: σκιδαρὸν, ἀραιὸν, Hes." [Forte pro σκιαρόν. Horat. Domus exilis Plutonia.]

[* Σκοά, pro σκιά, unde * Σκοομάχος, e quo * Σκοομαχέω, J. Poll. 3, 160. * Σκοίδιον, Hesychio σκιάδιον, et * Σκοιά, Eid. σκοτεινά.] "Σκοιὸν, Validum. Signi-"ficat et alia varia, si Hesychio creditur: quem

" vide." [Inter alia exp. *σύσκιον*. Vide Schneid. ad Nicandr. Θ. 660. Cf. *Σκαιός*.]

ΣΚΙΡΟΝ, *τὸ*, Umbraculum, Umbella. ET *Σκίρα*, *τὰ*, Festum Athenis in honorem Minervæ *Σκιράδος* celebrari solitum XII die mensis *Σκιροφοριῶνος*: alii vero in Cereris et Proserpinæ honorem agitari volunt. In quo festo sacerdos Erechthei gestabat *σκιάδειον λευκὸν*, Umbraculum s. Umbellam albam, quod *σκίρον* nominatur, ut ap. Schol. Aristoph. legitur, initio *Ἐκκλησιαζουσῶν*. Ibid. ab alio annotatur Schol. *σκίρα* esse Festum ap. Athenienses, a quo mensis *Σκιροφοριὼν* nomen acceperit; ac tradere eos, qui de mensibus et festis Atheniensium scripserunt, *σκίρον* esse *σκιάδιον, μεθ' οὗ φερόμενοι ἐξ ἀκροπόλεως εἴς τινα τόπον καλούμενον σκίρον, πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια καὶ ὁ τοῦ ἡλίου*: solitum autem gestari ab Eteobutadis; symboliceque eo significari *τὸ δεῖν οἰκοδομεῖν καὶ σκέπας ποιεῖν*, quippe quod id tempus ad ædificandum sit optimum. Hæc fere ibi annotantur in hæc Aristoph. verba, *ξυναίσει καὶ τὰ νῦν βουλεύματα Ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις*, festo *τῶν σκίρων*. Eadem ap. Suid. leguntur. *Σκίρου*, quod Loci nomen est, meminit Paus. Att. (36, 3.) p. 27.: et Plut. in Præc. Connub. 250. meæ Edit. item et Steph. B. [" Valck. Adoniaz. p. 343. Kuster. Aristoph. 209. 222. (Θ. 834.)" Schæf. Mss. Plut. Thes. 17. Strabo 9. p. 347. Sieb., Schneid. Ecl. Phys. p. 89.]

[* *Σκιροφόρος*, unde] *Σκιροφόρια*, *τὰ*, idem Festum quod et *Σκίρα*, quo sc. umbraculum ex arce Athenis solemni pompa deferebatur, signumque ædificandi dabatur. [Nomen Festi mulieribus celebrati, Clem. Alex. p. 11.] UNDE *Σκιροφοριὼν* dicitur Mensis ille quo festum istud solebat agitari, Maio Romanorum respondens, ut e Plin. quoque apparet, qui quod Theophr. ait, (H. Pl. 4, 15, 3.) *Περὶ τὴν βλάστησιν ἐλάτης καὶ πεύκης, ὅτε λοπῶσι, τοῦ Θαργηλιῶνος ἢ Σκιροφοριῶνος, ἄν τις περιέλῃ, παραχρῆμα ἀπόλλυται*, sic vertit, Abieti et pino si quis detraxerit corticem, sole taurum vel geminos transeunte, cum germinant, statim moriuntur. Idem tamen hæc Aristot. *Τίκτουσι δ' οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων ἐν τρισὶ μησὶ, Μουνυχιῶνι, Θαργηλιῶνι, Σκιροφοριῶνι*, sic reddit, Plurimi piscium pariunt tribus mensibus, Aprili, Maio, Junio. Cum sequendo priorem interpretationem, debuisset dicere, Martio, Aprili, Maio. [" Clem. Alex. 321." Kall. Mss.]

Σκιρὰς quoque Minerva a sciris dicta putatur, quod in ejus honorem agitarentur: Philochorus autem a vate quodam Eleusinio dictam ait, qui fuit VOCATUS *Σκίρος*: [cf. Paus. Att. 36, 3.] Praxion, a quodam Scirone, qui in Salamine civitates condidit, ut Schol. Aristoph. annotat. Plut. certe Solone (9.) dicit Sciradium promontorium, SEU *Σκιράδιον ἄκρον*, esse ad Salaminem insulam. Minervæ *Σκιράδος* meminit Paus. Att. p. 1. [" *Σκιρὰς*, ad Herod. 663. *Σκίρος*, Bergler. ad Alciphr. 295." Schæf. Mss.]

Sed notandum pro *Σκίρον* reperiri ETIAM *Σκίῤῥον*, gemino *ρ*: ut ap. Schol. Theocr. (15, 39.) ubi quid *θολία* sit, exponit, *οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον, Σκίῤῥον καλοῦσι*. Itidemque *Σκίῤῥα*, pro *Σκίρα*, i. e. Festum illud *τῶν Σκιροφορίων*: ut ap. Athen. (495.) *Τοῖς σκίῤῥοις ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου*. SIC ET *Σκιῤῥοφοριὼν* passim legitur: [Etym. M. 718.] NECNON *Σκιῤῥὰς*, ut ap. Athen. l. c. *Τοῦ τῆς Σκιῤῥάδος Ἀθηνᾶς ἱεροῦ*.

Verum et tertia scriptura reperitur, NIMIRUM *Σκεῖρα*, per diphthongum, simplici *ρ*: quod et ipsum Hesych. dicit esse Festum quoddam Athenis: exponens tamen etiam, *χωρία ὕλην ἔχοντα εὐθετοῦσαν εἰς φρύγανα*. NECNON *Σκειρὰς Ἀθηνᾶ* ap. Eund. pro *Σκιρὰς* s. *Σκιῤῥάς*.

PORRO *Σκίρον*, Loci nomen est, ut supra dixi, in quo lupanar erat et meretricum cœtus, [Alciphr. 3, 8. 25.] UNDE *Σκιράφιον* dictum videtur Stephano B. in *Σκίρος*, quod dicit esse *τόπον εἰς ὃν οἱ κυβισταὶ* (malim *κυβευταὶ*) *συνίασι*. ITIDEM *Σκιραφεῖον* Suid. exp. *κυβευτήριον*: addens e Theopompo, *Ἐπειδὴ διέτριβον ἐν Σκίρῳ οἱ κυβεύοντες*. Idem et Hes. paulo infra in *Σκειράφιον*. Priore *σκιράφιον* utitur Isocr. Areop. (18.) *Οὐκ ἐν τοῖς σκιραφίοις οἱ νεώτεροι διέτριβον, οὐδ' ἐν ταῖς αὐλητρίσι*, Non in aleatorum nec tibicinum conciliabulis. Posterius autem *Σκιραφεῖον*, quod e Suida citavi, et ipsum mendo carere potest, ac formari a VERBO *Σκιραφεύω*, (ut * *κυβεῖον* a *κυβεύω*,) a quo *Σκιραφεύω*, i. e. Tesseris ludo, FIT ET *Σκιραφευτὴς*, Qui tessera ludit. Citat J. Poll. hoc *σκιραφευτὴς* ex Amphide *Κυβευταῖς*. AT *Σκιροφόρος* a Steph. B. (607.) exp. *ὁ ἀκόλαστος*. Porro ut *Σκεῖρα* Hes. in suo Lex. habet pro *Σκίρα*, ITA ET *Σκειράφιον, τὸ κυβευτήριον*, Locus in quo tesseris luditur: *ἴσως διὰ τὸ ἐν Σκίρῳ διατριβὴν ἔχειν*. Apud Eund. LEGITUR *Σκειραφεῖν, κακοπραγμονεῖν*: ET *Σκείρατες, οἱ προύνικοι καὶ κυβευταί*. [" Toup. Emendd. 2, 172." Schæf. Mss.] Sed hæc et ab alia origine deducere nonnullis placet, ut infra docebo. [* *Σκίραφος*, Hipponax ap. Eust. Od. A. p. 1397=28. " *Σκιραφεῖον*, Mœr. 343. et n., ad Lucian. 2, 336. *Σκιράφιον*, Lobeck. Aj. p. 350." Schæf. Mss.]

AT VERO *Σκίρον, τὸ*, SIVE *Σκίῤῥον*, Sordes caseis adhærentes, qui caseorum crustas occupant, Aristoph. Σφ. (925.) de cane quodam vorace et catillone, *Ὅστις περιπλεύσας τὴν θυείαν ἐν κύκλῳ, Ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίῤῥον* [*τὸν σκ.*] *ἐξεδήδοκεν*. Ubi Schol. *σκίῤῥον* exp. *τὸ ῥυπῶδες τῶν τυρῶν*: addens hujus vocabuli usum ex Eupolide, *Τροφαλὶς ἐκείνη ἐφ' ὕδωρ βαδίζει σκίῤῥον ἠμφιεσμένη*. Et ab hoc *σκίῤῥον* reliqua etiam *τὰ λίαν προσεχόμενα* dici *ἐνεσκιρῶσθαι*, a VERBO *Ἐνσκιρόω*. Et sic *ἐνεσκιρῶσθαι* dicerentur, quæ ita adhæsere ut sordes caseo. [Vide *Ἐνσκιῤῥόω* infra.] SIC *Σκιρωθῆναι* (a VERBO *Σκιρόω*) in Lex. meo vet. annotatur dici *ἐπὶ ῥύπου τοῦ σφόδρα ἐμμένοντος καὶ δυσεκπλύτου*: ut ap. Sophronem, sed tropice, *Πρὶν αὐτὰν τὰν νόσον ἐπὶ τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι*. Sed et *σκίρον* Cratinum vocasse *τὸν ἀειδῆ ῥύπον*, Eupolidem vero *τὸν ἐν τῷ τυρῷ ῥύπον*: quin et Xen. *Ἱππ.* Apud Hes. diversa scriptura et diverso genere HABETUR *Σκεῖρος*, cum his expositionibus, *ῥύποι*, et *ὁ δριμὺς τυρός*. [Cf. *Κίῤῥος*.] Idem *Σκεῖρος* exp. etiam *ἄλσος, δρυμὸς*, Nemus, Dumetum. Exp. præterea e Philetæ auctoritate *τὴν πυῤῥώδη γῆν*, Terram rufam. Apud Suid. autem LEGITUR *Σκίῤῥα, γῆ λευκὴ ὥσπερ γύψος*, Terra alba in modum gypsi, Argilla. " *Σκιῤῥὰς γῆ*, e Schol. Aristoph." [" Act. Traj. 1. p. 249." Schæf. Mss.] SIC *Σκιροφοριὼν*, Mensis Atticus dicitur in Lex. meo vet. appellatus, *παρὰ τὸ φέρειν σκίραν ἐν αὐτῷ τὸν Θησέα*, i. e. *γύψον*: nam Theseum proficiscentem adversus Minotaurum, Minervam e gypso fictam secum detulisse. Et quia id eo mense fecerit, mensem inde nomen id obtinuisse. ATQUE ITA *Σκιρὰς Ἀθηνᾶ* diceretur, quod e *σκίρα* s. gypso ficta a Theseo fuisset. Apud Suid. ET *Σκίῤῥος, ὁ γύψος*.

RURSUM *Σκεῖρον* ap. Hes. legitur, exponiturque *λατύπη*, aut *σκληρόν*. At in *Σκιρεῖται* ap. Eund. HABETUR, *Σκίῤῥος, ἔστιν ἡ λατύπη*. EST AUTEM *Λατύπη*, Cæmentum, i. e. Fragmentum s. Frustum quod lapicida lapidem poliens malleo decutit: quo alii postea utuntur ad muros farciendos. Liv. Nec erat difficile murum subruere, quod cæmenta non calce durata erant, sed interlita luto. In lignis id DICITUR *Πελέκημα*, Latinis Assula. Ex hoc *Σκίρος*, quod exp. Scrupus, sunt qui DERIVENT *Σκιραφεῖον*, SIVE *Σκιράφιον*, ITEMQUE *Σκιραφεία* ET *Σκιραφευτής*: appellantque *σκιραφείαν* Lusum scruporum, qui in laterunculoria tabella (ut loquitur Seneca) exercetur, sive in abaco latrunculorum: *σκιραφεῖον* autem, Aleatorium, ut Sidonius nominat, s. Forum aleatorium, ut Suet. vocat. " *Σκίρος*, Marmoris fragmentum s. frustulum, quod excidit dum illud scalpitur. Inde *σκιρὸς* pro Scrupo sumitur: et Scruporum lusus *Σκιραφία* vocatur. VV. LL. Vide *Σκεῖρον* et *Σκίῤῥος* ap. Hes." [* " *Σκῖρος*, ad Il. Ψ. 332. Heyn. Hom. 8, 424." Schæf. Mss. Gypsus, Tab. Heracl. 158. *Σκίρου καὶ ἀῤῥήκτου γῆς*.]

RURSUM *Σκίρος* SIVE *Σκίῤῥος*, Medicorum vocab. est. Dicitur autem ita tumor præter naturam durus et doloris expers, ut veteres definiverunt, nulla habita ratione humoris a quo gigneretur. Sunt enim variæ humorum species a quibus hujusmodi tumor excitari potest, ut atra bilis gemina, et crassior sic-

ciorque pituita: quibus omnibus commune est majorem quam pro ratione naturæ tumorem excitare, eundemque sine dolore et durum. Hæc inter alia Gorr., ap. quem vide plura, si plura requiras. Varie definitur a Gal.; nam Comm. 4. sect. 21. in Hippocr. de Vict. Rat. *σκίῤῥον* definit *τὸν ἀντίτυπον ὄγκον καὶ ἀνώδυνον*: at Meth. Med. 14, 6. ait *σκίῤῥον* se nominare *ὄγκον σκληρὸν, ἀνώδυνον, οὐ μὴν ἀναίσθητόν γε πάντως*: quoniam ejusmodi tumor *ἀναίσθητος*, sit *ἀνίατος*. In Defin. Med. traditur esse *ὄγκον σωμάτων μετὰ σκληρίας καὶ βάρους, καὶ δυσκινησίας καὶ δυσαισθησίας*. Rursum Gal. hoc discrimen inter *οἰδήματα, σκίῤῥους*, et *φλεγμονὰς* ab Hippocr. poni scribit, Comm. 1. sect. 2. in Hippocr. l. 6 Epid. Φαίνεται πολλάκις, inquit, *οἰδήματα τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους ὀνομάζειν, ἐάν τε ἀνώδυνοι καὶ σκληροὶ τυγχάνωσιν ὄντες, οὓς ὀνομάζουσιν ἰδίως σκίῤῥους· ἐάν τε ὀδύνην ἔχωσιν, οὓς ὀνομάζουσιν ἰδίως φλεγμονάς· ἐάν τε ἀνώδυνοι ὦσι καὶ χαῦνοι· καλοῦσι δὲ μόνους τούτους οἰδήματα*. Tres autem præcipue partes corporis infestat hoc malum, hepar, lienem, uterum: unde *σκίῤῥος τοῦ σπληνὸς, σκίῤῥος τοῦ ἥπατος, σκίῤῥος τῆς μήτρας*. Quid autem a *σκλήρωμα* differat, supra videbis. [" Valck. Adoniaz. p. 343. Heyn. ad Apollod. 1062. ad Mœr. 370. Brunck. Aristoph. 2, 238." Schæf. Mss.: Gl. Callus. * " *Σκιῤῥία*, i. q. *σκίῤῥος*, Aret. 7, 14." Schn. Lex. * " *Σκιῤῥὸς*, Durus, Wakef. Georg. 52. ad Diod. S. 2, 52. Lobeck. Aj. p. 317. Toup. Opusc. 1, 488. Villois. ad Long. 112. * *Σκιρὸς*, Toup. l. c." Schæf. Mss. Schol. Soph. Aj. 651. * *Σκιραίνω*, i. q. *σκληραίνω*, ibid. * *Σκιροπαίκτης*, var. lect. Athen. 291. al. * *σκληροπαίκτης*. * *Σκηρὸν*, Hesychio *σκληρὸν, τραχύ*: item * *Σκειρὸς*, unde * *Σκειρώσασθαι*, Eid. *σκληρώσασθαι*. Cf. *Σκεῖρον*. * *Σκείρωμα*, Hes. v. * *Ἐνσκειρωθείσης*.]

Σκιῤῥώδης, Similis *σκίῤῥῳ*: alii, Callosa duritie rigidus et induratus: ut *σκιῤῥώδεις ὄγκοι*, Galen. Meth. Med. 14, 6. || Metaph. pro Durus, Contumax: ex cod. Gal. de puero epileptico, *Σκιῤῥώδης νόσοι*.

Σκιῤῥόω, Induro in *σκίῤῥον*, Tumefactum induro. Alex. Aphr. pass. utitur, dicens *ὁ σκιῤῥούμενος σπλὴν*, Lien qui duro tumore vitiatur. Itidem Diosc. 1, 161. *Πρὸς σπλῆνας ἐσκιῤῥωμένους*, Ad præduros lienes, Ruell. Sic *Σκιῤῥωθεὶς*: vide seqq. [" Heyn. ad Apollod. 1062." Schæf. Mss. " *Ἐσκιῤῥωμένος*, Dio Chrys. 1, 269." Wakef. Mss. " *Σκιρόω*, Method. 316." Kall. Mss. " Toup. Opusc. 1, 432." Schæf. Mss. Lex. Xen., Barker. ad Etym. M. 1032. Vide supra in *Σκίρον*.] *Σκίῤῥωμα* SIVE *Σκίρωμα, τὸ*, i. q. *σκίῤῥος*. Suidæ *σκίρωμα* est *πάθος περὶ τὸ ἧπαρ ἀνίατον*: quibus addit, *ὅθεν καὶ ἧπαρ τὸ σκιρωθὲν τῇ πάθους ἀχθηδόνι*.

Ἀποσκιῤῥόω, In scirrhum induro; et generaliter Induro: unde pass. *Ἀπεσκιῤῥωμένος* et *ἀποσκιῤῥωθεὶς*, In scirrhum induratus, s. simpl. Induratus. Bud. Annot. in Ep. Occallescere dicuntur partes, quæ obdurescunt, h. e. *τὰ τετυλωμένα τε καὶ ἀπεσκιρωμένα*, ut callosa genua et pedum vestigia, quæ sensum ægre percipiunt. Ubi unico *ρ* scribitur: sicut et ap. Hes. LEGITUR *Ἀποσκιρωθὲν*, * *ἀποσκληρανθέν*: ET *Ἀποσκιροῦσθαι, ἀποσκληροῦσθαι*. Sic ET *Σκίρος, Σκίρωμα*. [" *Ἀποσκιῤῥόω*, Theod. Hist. Eccl. 1, 4. vide nott." Mendham. Mss.] UNDE *Ἀποσκίῤῥωμα, τὸ*, Durities quæ in scirrhum abiit: *ἀποσκίῤῥωμα τῶν γονάτων* exp. *τύλωμα*. [Schol. Aristoph. 'A. 552. * " *Ἐναποσκιῤῥόω*, Induro in, Chrys. in Dav. et Saul. 1. T. 8. p. 10. *Ὅταν χρονία τις καὶ σκληρὰ φλεγμονὴ τοῖς σώμασιν ἐναποσκιῤῥωθεῖσα τύχοι*." Seager. Mss.]

[* " *Ἐνσκιῤῥόω*, Induro, Callum obduco, Xen. Ἱππ. (4, 2.) p. 740. *Ὅταν ἐνσκιῤῥωθῇ τὰ νοσήματα*, Quando induruere. In Lexx. nullum affertur testimonium. Porphyr. in Isag. Aristot. περὶ Διαφ. init. *Ἡ οὐλὴ ἐκ τραύματος ἐνσκιῤῥωθεῖσα*. Suid. aliam sequitur orthographiam, per *ει* scribens, sicuti et Hes. *Ἐνσκειρωθεὶς· ἐμπαγείς. Σκείρωμα γὰρ τὸ ἀνίατον πάθος*. Plura ap. Eosd. vide in *Σκῖρος* et *Σκείρωμα*." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 130.]

[* " *Ἐπισκιῤῥόω*, Poëta de Virib. Herb. ap. Fabr. B. Gr. 3. p. 636." Kall. Mss.]

[* " *Κατασκιρόω*, * *Κατασκειρόω*, Heyn. ad Apollod. 1061. 1062." Schæf. Mss. * " *Ἐγκατασκιῤῥόω*, exp. In scirrhum induro, Invetero, Induro, Hipparchus." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * " *Προκατασκιῤῥόομαι*, Antea occalleo, Inveteror, Obduresco, Veterasco, 3 Macc. 4, 1. *προκατεσκιῤῥωμένης*, Inveterati odii. In Cod. Alex. legitur * *προκατεσκειρωμένης*, ubi scr. videtur * *προκατεσκειῤῥωμένης*. Al. legisse videtur *κατεσκηρωμένης*. Inde enim fortasse ap. Hesych. * *Κατεσκηρωμένης· πεπεπαλαιωμένης*." Schleusn. Lex. V. T.]

Σκίρος est præterea *κατοικία* quædam Arcadiæ: UNDE *Σκιρίτης, ὁ*, Qui inde est, ET *Σκιρῖτις, ἡ*, E Sciro oriunda. Et *Σκιρῖτις*, pro *Σκιρῖτις γῆ* s. *χώρα*. Xen. Ἑλλ. 7, (4, 21.) *Τῆς Ἀρκαδίας καὶ τῆς Σκιρίτιδος*. || *Σκιρῖται* ap. Spartanos erat *λόχος* quidam, Schol. Thuc. (5, 67.) p. 187. Meminit et Xen. Ἑλλ. 5, (2, 16.) et Λ. (12, 3.) quo e libro traditur fuisse excubitores, qui observarent ne quis noctu extra phalanga progrederetur, et qui primi inirent pugnam. Apud Hes. LEGITUR *Σκειρῖται*, sicut *σκεῖρα* pro *σκίρα*, qui dicit *σκειρίτην λόχον* vocari *τὸν προκινδυνεύοντα*: fuisse autem Arcadicum, s. e militibus Sciritis collectum. AT *Σκῖροι*, Gens Galatica: UNDE *Σκιρεὺς* ET *Σκιριεὺς*, Steph. B. [" *Σκιρίτης*, ad Diod. S. 2, 27. *Σκιρῖται*, * *Σκιωρῖται*, ad Timæi Lex. 232. Zeun. ad Xen. K. Π. 339. *Σκειρίτης*, ibid." Schæf. Mss. Lex. Xen.]

" *Σκύρος, ὁ*, Frustula quæ e marmore exiliunt, dum " inciditur. Redditur etiam Scrupus, item Salebra." [Tab. Heracl. 232.] " Vide T. 3., c. 1161. ubi ET " *Ἐπίσκυρος*. Ab eodem est *Σκυρώδης*, quod reddi- " tur Petricosus. Apud Hes. est etiam *Σκυρωθῶσι*, " quod exp. *λιθωθῶσι*." [" Heyn. ad Apollod. 1062." Schæf. Mss.] " Unde est *Σκυρωτός*: cujus fem. extat " ap. eund. Hes., qui *Σκυρωτὴ ὁδὸς* exp. *ἡ ἀπόκροτος*," [ap. Pind. Π. 5, 124. cf. Schol. et Eust. ad Dionys. P. 521. " Heyn. Hom. 8, 425." Schæf. Mss. * *Ἐπισκυρόω*, unde * *Ἐπισκύρωσις*, Strabo 10. p. 603.] " || *Σκύρος* est etiam Nomen insulæ unius e Cycladi- " bus: item Nomen urbis." [" *Σκῦρόνδε*, Heyn. Hom. 7, 677." Schæf. Mss.] " Ab insula existima- " tur esse dicta *Σκυρία δίκη*: quod vide ap. J. Poll. " Hes. et Suid. Vide item *Σκυρία ἀρχὴ* ap. Eust." [" *Σκύριος*, Wakef. Phil. 459." Schæf. Mss.] " Est " præterea *Σκύριον*, Herba, quæ alio nomine Ery- " throdanum. Affertur autem et *Σκύρα* plur. num. e " Nicandro pro eadem, Θ. (75.) *Στρύχνον τε σκύρα τ'* " *ἐχθρὰ, τά τ' εἴαρι σίνατο βούτην, Ἦμος ὅταν σκυρό-* " *ωσι*" [*σκυρόωσι* Schn., a * *Σκυράω*, Schol. *ἀντὶ τοῦ ὀργῶσιν ἢ σκιρτῶσιν ἢ ἐκμαίνωνται*,] " *βόες καυλεῖα* " *φαγοῦσαι*." [Cf. *Ἄσκυρον*.]

" ΣΚΙΛΛΑ, ἡ, Scilla s. Squilla, Herba bulbum " insignem habens. Vide *Σχῖνος*." [" Ad Lucian. 1, 466. 2, 252. Harles. ad Theocr. p. 101. Casaub. ad Athen. 133. T. H. ad Plutum p. 241. 244." Schæf. Mss. Diosc. 2, 202. Schn. Ind. Theophr. * *Σκιλλοκέφαλος*, i. q. *σχινοκέφαλος*, Schn. Lex. * " *Σκιλλοκρόμμυον*, i. q. *σκίλλα*, Schol. Theocr. 5, 121." Wakef. Mss. " T. H. ad Plutum p. 241." Schæf. Mss. * " *Πολύσκιλλος*, Vanus et tumultuosus, Montf. Palæogr. 291." Kall. Mss. " Hinc *Σκιλλιτικὸν ὄξος*, " Scilliticum acetum, vel Scillinum, ap. Diosc. " Apud quem et *Σκιλλιτικὸς οἶνος*, Scillinum vinum, " quod scilla herba contusa ei commisceatur. Est etiam " *Σκιλλιτικὸν ἔλαιον*, Scilliticum oleum." [* " *Σκιλλητικὸς*, (a * *Σκιλλάω*,) Schol. Plat. 46. Ruhnk." Schæf. Mss. Alex. Trall. 7. p. 121. *ὄξος*.] " Ab illo " nomine est et aliud adj., *Σκιλλώδης*, Scillaceus, Ad " scillæ figuram accedens, e Diosc. Affertur autem " e Theophr. C. Pl. 1, 8. *Οἷον αἵ τε σκίλλαι καὶ ὅσα* " *σκιλλώδη*, Scillæ ceteraque ejusmodi; vel, Cetera " quæ ejusdem sunt generis." [" At *σκιλλώδη* non tam intelliguntur Quæ ad figuram squillæ accedunt, quam Quæ saporem squillæ similem habent, sc. acrem, mordacem, et amariusculum. Vide Athen. 64. ibique nott., 87. et 121. ubi habes compar. *σκιλλωδέστερος*." Schw. Mss. * *Σκίλλινος*, Diosc. Par. 1, 78. * *Σκιλλάριον*, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 263.]

" ΣΚΙΜΑΛΙΖΕΙΝ, Digitum infamem, medium sc., " porrigere atque ostendere, ceteris compressis: quod " in summo contemtu fiebat, et per ignominiam. Sic " ap. Diog. L. (7, 17.) narratur Diogenes Demosthe- " nem non indice porrecto, sed medio digito com- " monstrasse: quo effeminatam ejus mollitiem nota- " vit. Hæc e VV. LL. ubi etiam affertur ex Aristoph. " Εἰρ. (548.) Ὁ δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὁρᾷς ὡς ἥδεται, " Καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμάλισεν. Ubi Schol. di- " cit esse, τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν καὶ " πλήξας ἐφύβρισεν: vel poni pro * κατεδακτύλισε. " Hoc autem verbo eadem tradunt significari Podi- " cem fodicare: unde καταδακτυλικὸν pro Libidinoso " et salaci usurpari. Quod autem ad priorem ex- " positionem attinet, existimatur in ea perperam " σκιμαλίσαι pro σκανθαρίσαι accepisse, s. σκινθαρίσαι. " Verum in iisdem annotatur, καταδακτυλίσαι signi- " ficare illud, pro quo σκιμαλίζειν poni dictum modo " fuit: atque adeo Hes. σκιμαλίσαι non alio verbo exp. " quam hoc καταδακτυλίσαι. Afferturque ex eodem " Comico Ἀ. (443.) ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμα- " λίσω, exponiturque, Irrideam atque infamem; vel, " Ut infames notem. Sic Medium ostendere unguem " ex Juvenale (10, 53.) Digitum porrigere medium, e " Martiale affertur. Ex Eodem, Ostendit digitum, " sed impudicum. Et e Persio (2, 33.) Infami digito. " Verum Σκιμαλίζειν quidam putarunt prima signif. " esse Medio digito tentare an gallinæ ova concepe- " rint: immisso sc. eo in podicem. Adeoque dici- " tur etiam esse, Digito medio podicem fodicare. " Vide Schol. Aristoph. et Suidam." [" Ad Mœr. 360. ad Suet. 1, 705. Burm." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 48. Hes. v. Σιφνιάζειν.] " Σκυμαλίζειν, vide " in Σκιμαλίζειν: quæ scriptura magis recepta est."

" ΣΚΙΝΘΟΙ et κολυμβηταί, Homines nantes sese- " que submergentes, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 4, " (6, 9.) At Plinius, Naufragi et urinantes, 13, 25. " VV. LL." [Schneidero suspectum est.]

ΣΚΙΡΤΑΩ, Salto, Salio, Saltu lascivio, Exulto, Il. Υ. (228.) de equabus a Borea adamatis, ὅτε σκιρ- τῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, Saltitarent spatiosa per æquora ponti: (226.) ὅτε σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρου- ραν, Siquando saltarent s. saltu lascivirent super terra frugifera. Plato Pol. 9. de ea animi parte, in qua feritas quædam est et agrestis immanitas, Σίτων καὶ μέθης πλησθὲν σκιρτᾷ, Cum sit immoderato tumefacta potu atque pastu, exultat in somnis, immoderateque jactatur, p. 11. mei Lex. Cic. Aristoph. Σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν. De fœtu etiam in utero dicitur, ut ἀσκαρίζειν ap. Hippocr. de Nat. Fœtus. Luc. 1, (44.) Ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, In utero meo fœtus lætitia exultavit. Alicubi possumus etiam reddere Ludo exultim, ut Horat. Quæ, velut latis equa trima campis, Ludit exultim. Plut. Symp. Sept. Sap. de delphinibus, Ἐξήλ- λοντο παίζοντες ὑφ' ἡδονῆς καὶ σκιρτῶντες. Item de chorica saltatione, Πρός τε αὐλοὺς καὶ σύριγγας, τυμ- πάνων τε ἤχους, ἐσκίρτων εὐρύθμως, Ad tibiarum fistu- larumque ac tympanorum sonitus. [" Jacobs. Exerc. 2, 9. Anth. 7, 398. 12, 79. Koen. ad Greg. Cor. 256(=542.) Kuster. Aristoph. 13." Schæf. Mss. " Lascivio, Eur. Fr. Erecth. 2." Wakef. Mss. Phœn. 1132. Bacch. 446. * Σκιρτέω, unde σκιρτεῦσιν, Opp. K. 4, 342.] Σκίρτημα, τὸ, Saltus, Plut. (9, 41.) Τὰ βακχικὰ καὶ κορυβαντικὰ σκιρτήματα, Theoph. Ep. 32. Κακὸν ἡμῖν ὠρχήσατο σκίρτημα, [Æsch. Pr. 601. 676. " Eur. Hec. 526. Jacobs. Exerc. 2, 9. Anth. 9, 192. Koen. l. c. Wakef. Ion. 1422. Herc. F. 840. De pe- core lasciviente, Villoison. ad Long. 26." Schæf. Mss. " Hilaritas, Stob. 422, 31." Wakef. Mss. * Σκιρτηθμὸς, Orph. L. 218.] Σκίρτησις, Saltatio, Exultatio s. Exultatio lasciva, Greg. Naz. [" Contu- macia, Rebellio, Plut. 2, 341." Wakef. Mss. * " Σκιρ- τητής, ad Diod. S. 1, 382. Jacobs. Anth. 6, 299. 7, 398. 10, 410." Schæf. Mss. Moschus 6, 2. Orph. H. 23, 7. 30, 1.] Σκιρτητικὸς, Saltator, Qui exultare s. saltu lascivire solet. Aliis, Saltator lascivus, Petul-

A cus. [" Valck. Anim. ad Ammon. 52." Schæf. Mss. " Schol. Nicandri Ἀ. 67." Wakef. Mss.] At in VV. LL. SCRIBITUR Σκιρτικός. [" Villois. Anecd. Gr. 1, 4." Wakef. Mss. * Σκιρτηδὸν, Orph. Fr. 24, 1.]

[* " Σκιρτὸς, ὁ, Saltator, Theophan. ap. Alemann. in Procop. p. 90. Σκιρτὸς σκιρτήσει τε κακὸν σκίρτημα πο- λίταις." Schn. Lex. Suppl. * " Σκίρτοι, Nom. propr., Brunck. ad Anal. 118. Jacobs. Anth. 7, 398. 10, 410." Schæf. Mss.]

[* Σκιρτοβάτης, unde * " Σκιρτοβατέω, Persulto, Pseudo-Chrys. Serm. 6. T. 7. p. 252, 17. Τίνος υἱὸς ὁ ἐμῆς κοιλίας * κυτῶνα σκιρτοβατῶν;" Seager. Mss.] Σκιρτοπόδης, ὁ, Pedibus et saltu lasciviens, Qui exul- tim graditur, subsultans incedit. Alii, Lascivus sal- tator, Qui petulantius saltat. In Epigr. Σκιρτοπόδης σάτυρε. [Anal. 3, 238. * Σκιρτοποιὸς, unde * Σκιρτο- ποιέω, LXX. Ps. 28, 6. σκιρτοποιήσει, ubi Aquila σκιρτώσει, a * Σκιρτόω.]

Ἀνασκιρτάω, Exilio, Exultim ludo, Lascivio exilien- do, Polyæn. Τὰ κτήνη πεινῶντα, τῶν δεσμῶν ἀπολυθέν- B τα, πόας καὶ νομῆς λαβόμενα, ἀνεσκίρτα καὶ ἐφρυάττετο. Item Prosilio s. Resilio; nam Hes. ἀνασκιρτῆσαι ait esse ἀποπηδῆσαι. [Lucian. 2, 608. " Diod. S. 2, 360. Bergler. ad Alciphr. 38." Schæf. Mss. * " Συνανα- σκιρτάω, Una exulto, Cyr. Alex. Hom. 9. p. 95." Mendham. Mss.]

Ἀποσκιρτάω, Resilio, Resilire conor: ἀποσκιρτᾷν, teste Bud., dixit Lucian. de equo obluctante jugo, et quasi liberare se conante et lasciviente: [1, 679.]

Διασκιρτάω, Persulto. Exp. etiam Exilio, Exulto. [" Cattier. Gazoph. p. 61." Schæf. Mss. " Plut. 2, 501. 3, 590. (Eumene 11.)" Wakef. Mss.]

Ἐπισκιρτάω, Insulto, i. e. Exulto in, Exultim ludo in, Saltito per: Ἄρνες ἐπισκιρτῶσι χλοεραῖς ταῖς ἀρούραις, Agni viridibus in agris exultim ludunt et lasciviunt. Virg. neque oves hœdique petulci Flori- bus insultent. [" Jacobs. Anth. 10, 59. ad Meleagr. p. 15. Rufinus 31. Wakef. S. Cr. 2, 144." Schæf. Mss. " Nonn. D. 2, 29. 45, 197. * Ἐπισκίρτημα, 19, 152." Wakef. Mss.]

C [* Κατασκιρτάω, Ælian. N. A. 2, 6. 5, 6. Plut. 9, 158. Polyæn. 8, 23, 7.]

[* " Μετασκιρτάω, Absilio, Chrys. περὶ Παρθεν. Κεφ. 27. T. 6. p. 259, 16. Ὁ γὰρ ὅλον δι' ὅλου διὰ τῶν βαρυτέρων πλέκων τὸν λόγον, ἐπαχθής τέ ἐστι τῷ ἀκούοντι, καὶ πολλάκις ἀναγκάζει μετασκιρτῆσαι τὴν ψυχὴν μὴ φέρουσαν τῶν λεγομένων τὸ βάρος." Seager. Mss.]

Παρασκιρτάω, A latere salto, Ad latus alicujus exilio, exultim ludo, Juxta aliquem saltu lascivio: ut hœdi, agni, vituli, pulli equini suis matribus παρα- σκιρτᾷν dicuntur. Exp. etiam Lætitia exulto, Gestio. [" Nonn. D. 43, 311. Plut. 1, 428. (Mario 38.) Philostr. 906. Ælian. H. A. 723." Wakef. Mss.]

[* Περισκιρτάω, Schol. Eur. Phœn. 320. Lucian. 3, 76. Strato 23. " Planud. in Vers. Ovid. Met. 14, 556." Boiss. Mss. " Pierson. Veris. 96. Jacobs. Anth. 10, 71." Schæf. Mss.]

Προσκιρτάω, Salio ante, Præsilio, Saltu præeo, Exultim ludens anteeo: ut is, qui choreas ducit et D præsilit, προσκιρτᾷ. Item, Προσκιρτῶντι τοῦ λόγου, di- cit Greg. Naz. de Joanne Baptista, respiciens ad l. quem e Luca citavi in Σκιρτάω. Προσκίρτησις, ἡ, Præsultatio, Præitio quæ fit saltu, ludendo exultim, Greg. Naz. Νυνὶ δὲ δέξαι μοι τὴν κύησιν καὶ προσκίρ- τησιν, εἰ καὶ μὴ, ὡς Ἰωάννης, ἀπὸ γαστρὸς, ἀλλ' ὡς Δαβὶδ, ἐπὶ τῇ καταπαύσει τῆς κιβωτοῦ.

[* Συσκιρτάω, Nonn. D. 8, 28. " Basil. Hom. de Morte p. 238." Boiss. Mss. Ælian. H. A. 2, 7.]

[* Ὑποσκιρτάω, Ælian. H. A. 7, 8. Philostr. Icon. 1. p. 785. " Theod. Prodr. 173." Elberling. Mss. " Jacobs. Exerc. 2, 9. Anth. 6, 428." Schæf. Mss.]

[* ΣΚΙΦΟΣ, Palma, ap. Diog. L. p. 243.] " Σκι- " φίνιον, Corbis e palmeis virgis contexta. Hesychio " πλέγμα τι ἐκ φοίνικος."

ΣΚΟΛΟΨ, οπος, ὁ, Præacutus palus, Vallus, i. q. σταυρὸς et χάραξ, Il. Η. (441.) σκόλοπας κατέπηξαν, Μ. (63.) de fossa, Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες

γὰρ ἐν αὐτῇ Ὀξέες ἑστᾶσι: de qua paulo ante, *ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν Ὀξέσιν ἠρήρει*. Sic Od. H. (45.) *τείχεα μακρὰ, Ὑψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀρηρότα*. Et Il. Σ. (177.) (*κεφαλὴν*) *Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς*, Palo s. Vallo infigere. Assulæ quoque et surculi acuti corporibus aculeorum instar infixi, dicuntur *σκόλοπες*, quia formam superiorum *σκολόπων* referunt. Diosc. 4, 176. *ἀκίδας καὶ σκόλοπας ἐξάγει*, Spicula adactosque corpori aculeos extrahit, Ruell.: Plin. de pycnocomo dicit, Spicula sagittarum extrahit, 26, 14. Idem Plin. hæc Diosc. de tragio, *Ταύτης ὁ καρπὸς καὶ τὸ δάκρυον καταπλασσόμενα ἐπισπᾶται σκόλοπας*, sic vertit, Succus ejus lacteus in gummi spissatus, vel semen, impositione spicula e corpore ejicit. Rursum Diosc. 2, 29. de siluro, *Καταπλασθεῖσα δὲ ἡ σὰρξ ταριχηροῦ, σκόλοπας ἀνάγει*. Ubi Ruell. Illita saliti caro aculeos et infixa corpori spicula extrahit. At Plin. 32, 10. Extrahunt tela corpori inhærentia siluri fluviatilis carnes impositæ recentes, sive salsæ. Eod. l. c. 11. idem Diosc. de cochleis, *Σκόλοπας ἕλκουσι καταπλασθέντες*, Impactos corpori aculeos illitæ evocant, ut Ruell. Assulas et infixa corporibus, ut Hermol. Surculos corpori infixos, ut Marcell. Quo postremo loquendi genere Plin. quoque utitur, ut 8, 16. de Mentore Syracus. Animadvertit in pede ejus (leonis) tumorem vulnusque, et extracto surculo, liberavit cruciatu: ut Gell. 5, 14. itidem de leone ex Appione, Stirpem ingentem vestigio ejus inhærentem revulsi. Ubi quemadmodum dicit Stirpem vestigio inhærentem revellere, ita Plin. 24, 11. de arundine, Filicis stirpem corpore extrahit arundinis radix contrita et imposita. Et paulo post, Foliis ejus ad extrahendos aculeos utuntur. Itidem Diosc. 1, 115. de arundine phragmitide, *Ἡ ῥίζα καταπλασθεῖσα λεία ἐπισπᾶται σκόλοπας καὶ ἀκίδας*. Vides ergo quot modis *σκόλοπες* reddere queamus imitatione Plinii; sed præ ceteris malim Surculi, Stirps corpori inhærens; nam Spicula, Aculei, respondent potius *ταῖς ἀκίσι*. Obiter in præcedenti l. NOTA, *Λεία καταπλασθεῖσα* a Plinio reddi, Contrita et imposita: UT *Λεῖος* interdum significet Contritus: ET *Καταπλάττω*, Impono. Aliquam aculei s. aculeati signif. habet ap. Paul. quoque Ep. 2 ad Cor. 12, (7.) *Ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκὶ ἄγγελος Σατὰν*, Datus est mihi surculus infixus carni, angelus satan: surculus sc. carni infixus, eamque aculei modo pungens. [" Corpori meo debili angelus malus est objectus, qui vice flagelli me castiget. Quod Interprr. plerosque latuit, *σκόλοψ*, idem ac *κόλλοψ*, Flagellum, vel Nervum signif., docente Is. Vossio ad Catull. 224." Valck. Schol. in N. T. 2, 443.] || Exp. etiam Crux, ut *σταυρός*: quod vide. [" Bentl. Opusc. 76. Toup. Opusc. 2, 14. Jacobs. Emendd. 45. Anth. 8, 193. 9, 215. ad Charit. 298. Thom. M. 808. 814. Wakef. Eum. 190. ad Lucian. 1, 655. Paus. 3, 203. Heyn. Hom. 5, 383." Schæf. Mss.] " *Σκῶλοψ* poni pro " *σκῶλος* tradunt VV. LL." [Hesychio est *ξύλον ὀξυμμένον, ἢ ἄκανθα. Σκόλοψ, Σκῶλοψ*, * *Σκόλωψ*, Schleusn. Lex. N. T. Cf. *Σκόλος, Σκῶλος*.]

Σκολοποειδής, [contr. *Σκολοπώδης*,] Pali s. Valli præacuti formam gerens, Similis palo s. vallo præacuto, Diosc. 1, 134. de spina quadam, quæ Acacia nominatur, *Τρυφερωτέρα, περίπλεως δὲ ἀκάνθης σκολοποειδοῦς*. Ubi Ruell. Aculeorum vallo munitur. Inde desumsit Plin., quod 24, 12. ait, Fit et in Galatia tenerrima, spinosiore arbore. || Exp. etiam Cruciformis, *σταυροειδής*: qua in signif. usus est quidam nostri temporis, *Συκῆ γὰρ φύλλον τὸ σκολοπειδὲς ἔχει*: ut et Theophr. ficus folium crucis formam imitari ait. SED *Σκολοπειδὲς* ibi dixit pro *σκολοποειδὲς*, metri causa. Nisi potius *σκολοπῶδες* scr., ut ap. Theophr. H. Pl. 1, 16. *Τὰ τῆς συκῆς φύλλα, ὥσπερ ἂν εἴποι τις, σκολοπώδη*.

Σκολοπώνυμος, Suspendiosus, Plin. Laqueus suspendiosi, pro Suspensi; vel Palo infixus, quasi a palo cui quis infigitur, nomen sortiatur. Hes. *σκολοπώνυμον* exp. *τὸν* * *σταυρώσιμον*. Id autem *σταυρώσιμος* significarit potius Dignus in palum adigi, qui in crucem agatur, Cruce s. Suspendio dignus.

Σκολοπόεις, Palis s. Vallis abundans. Est et Loci nomen ap. Herod. 9, [97.]

[* " *Σκολοπηΐς, ΐδος, ἡ*, ad Charit. 227. 299. Wakef. S. Cr. 4, 192. Manetho 4, 198. (*μοῖραν*.)" Schæf. Mss.]

Σκολοπίζω, Palo infigo, i. q. *σταυρόω*. Pass. *Σκολοπίζομαι*, Palo infigor, adigor, Palus mihi adigitur, Palo trajicior. [Diosc. Notha p. 477. *Ἂν σκολοπισθῇ τις*.] *Ἀνασκολοπίζω*, i. q. *ἀνασταυρόω*, i. e. Palo infixum vel affixum tollo, In crucem tollo. Alii, Cruci affigo, Suspendo. Apud Lucian. (1, 91.) legitur, *Ἀνασκολοπίζειν ἐπὶ ξύλα*. Pass. *Ἀνασκολοπίζομαι*, unde *ἀνασκολοπισθῆναι* ap. Suid. Invenitur et *ἀνασκολοπιεῖσθαι* Attice pro *ἀνασκολοπίσεσθαι*, ut dicitur in voce activa *ἀνασκολοπιῶ* pro *ἀνασκολοπίσω*. [" Thom. M. 808. 814. Wakef. Eum. 190. ad Diod. S. 2, 269. ad Lucian. 1, 70. 186. 510. P. Abresch. Paraphr. 402. ad Charit. 298. ad Herod. 728." Schæf. Mss. " Suid. vv. *Ἀνέγνωσαι, Ἀνασκινδαλευθῆναι, Ἀνεσκολοπισμένον*, et *Ἀνεσταυρώθη*: Orig. c. Cels. 84. 134. 369. 370. 415. Euseb. Hist. Eccl. 67. 71. 300." Kall. Mss. * *Ἀνασκολόπισις*, Schol. Æsch. Pr. 7. * " *Ἀνασκολοπισμὸς*, Jo. Malal. 2, 214." Elberling. Mss. * *Ἀποσκολοπίζω*, Schleusner. Lex. V. T.]

Σκολοπία, ET *Σκολοπένδρα, ἡ*, Scolopendra, Animalculum e genere *τῶν πολυπόδων*, i. e. multipedum: octo enim pedes hoc insectum habet, brevissimos distinctosque inter se velut crenis. Ejus corpus rhombi solidi atque utrimque turbinati figura constat, pollicari crassitudine, longitudine ad summum trientali: zonis succingitur dorsum, maculisque distinguitur maxima e parte rubris. Ex crucarum genere censeri potest, quod minime hirsutum: biceps esse apparet, rostro utrimque fulvo. In altero extremo, quod caudæ loco est, supereminet corniculum, quasi radius atque impactus aculeus s. surculus: coloris lutei, et in extremo nigri: a quo veluti surculo nomen ei inditum existimatur, quasi *ἐχούσῃ σκόλοπα ἐν τῇ ἕδρᾳ*: atque inde et *σκολοπία* nominatur a Theophr. H. Pl. 7, 11. Venenatum animal est, et *σηπτικὴ* vis ei inest: quamobrem et *σήψ* a quibusdam nominatur, (necnon *ὀφιοκτένη*, ap. Diosc. 7, 6. quod vi illa septica serpentes ipsos interimat,) ut a Plin. 29, 6. Illam autem (millepedam) quæ non arcuatur, Sepa Græci vocant, alii Scolopendram, minorem perniciosamque. Est et scolopendra major, s. multipeda major, ita a corporis forma notisque dorsi rubris, quibus præcedentem simulat, appellata: insectum ex erucarum genere, multiplex et arcuatim repens, lanuginosum atque hirsutum: unde et *ἴουλον* Græci vocant a lanugine, et Colum. hirsutam: vites infestans, ut *ἴψ* s. *ἴξ* Græcorum: foliis sese implicans et convolvens, ideoque a Plin. Convolvulus et Volvox dicitur; a Columella, Volucra; a Plauto, Involvulus. Theon ap. Arat. 956. *Ὁ ἴουλος σκώληξ ἐστὶ πολύπους· μυρίοις γὰρ ποσὶ χρῆται, ὅμοιος ταῖς σκολοπένδραις· οἱ δὲ αὐτὰς τὰς σκολοπένδρας ἰούλους φασί*. Tertiam ejus speciem *μυριόπουν* proprie dici volunt, i. e. millepedam, propter pedum, capillamentorum instar, utroque e latere seriem numerosam: ideoque reprehenditur Plin., 29, c. ult. paulo ante verba supra citata, Millepeda, ab aliis Centipeda aut Multipeda dicta, animal est e vermibus terræ, pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactuque contrahens se: Oniscon Græci vocant, alii Tylon. Reprehenditur inquam Plin., tanquam multa confuderit; nam Centipedam esse proprie quem Cæl. Aurel. Porcellionem vocat, et Marc. Emp. Cutionem: Græci *τύλον, ὄνον* s. *ὀνίσκον*, Diosc. *κουβαρίδα*, Gal. *κύαμον*, Aristot. *ὄνον κατοικίδιον* et *πολύποδα*: millepedam vero, hoc tertium genus: idque læve esse, non pilosum, corpore plano, lato et oblongo, tergore squamatim compacto, cervinique s. castanei coloris: navem actuariam suspensis remis ad remigium instructam figura sua repræsentare: (unde *ἰουλοπέζας νῆας* dici Lycophroni:) decurrere levissime per parietem et planitiem, pari utrimque velocitate, recta, sine corporis tractu vel flexu. Pulcre Nicander Θ. 812. *ἀμφικαρῆ σκολόπενδρα· Ἥτε καὶ ἀμφοτέρωθεν ὀπάζεται ἀνδράσι κῆρα· Νῆϊά θ' ὡς, σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κιούσῃ*: ostendens esse *δικέφαλον*, i. e. Bicipitem, et corpus

ipsius pedum concitatione moveri, ut navis remorum impulsu. Quod vero Aristot. dicit H. A. 4, 7. Ὅσα δὲ μακρὰ καὶ πολύποδά ἐστι, πολὺν χρόνον ζῇ διαιρούμενα, καὶ κινεῖται τὸ ἀποτμηθὲν ἐπ' ἀμφότερα τὰ ἔσχατα· καὶ γὰρ ἐπὶ τομὴν πορεύεται καὶ ἐπὶ τὴν οὐρὰν, οἷον ἡ καλουμένη σκολόπενδρα: hunc inquam Aristot. locum de secundo scolopendræ genere intelligunt, et proprie dici negant tertium genus esse δικέφαλον, et utrimque incedere. || Sunt et θαλάσσιαι σκολόπενδραι, (de quibus Aristot.) a terrestrium similitudine dictæ, quæ flexuoso et sinuoso corporis impulsu moventur, dodrantalis magnitudinis cum extenduntur. Plin. 9, 43. Scolopendræ terrestribus similes, quas Centipedes vocant. Ubi quæ de astu earum scribit, confer cum iis quæ Plut. de Sol. Anim. tradit. Meminit et Diosc. 2, (16.) et Gal. 11 Simp. in cap. de Dracone, ubi dicit σκολοπένδρᾳ τῇ θαλαττίᾳ: sicut et Numen. ap. Athen. (304.) ἰοβόρον σκολόπενδρον, a NOM. Σκολόπενδρος: si tamen illa scriptura mendo caret. Tradunt esse hujus marinæ speciem quandam, serpentis longitudine, arcuatim flexuoseque se in sua membra replicantem: quam Numen. l. c. VOCET Ἑρπύλλην δολιχήποδα, (sic enim reponunt PRO Ἑρπήλην,) et Serpulam marinam interpr. || Dicunt σκολόπενδραν esse etiam Piscem cetacei generis, ap. Ælian. 11, 14: ita vocatum ab appendicum hinc atque hinc lateribus disposita serie, quibus corpus agit natando: qua figura tertiæ scolopendræ pedum speciem et posituram præcipue exprimi. || Σκολόπενδρα SIVE Σκολοπένδριον, Herbæ nomen, folia habentis laciniata et incisa modo polypodii, subter notulis rubris distincta atque hirsuta, oblonga, flavescentia, quarum notarum quibusdam refert secundum terrestris scolopendræ genus. Alio nomine DICITUR Ἄσπληνον ET Ἡμιονῖτις. Diosc. 3, 151. Ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολοπένδριον, οἱ δὲ σπλήνιον, οἱ δὲ ἡμιόνιον. Itidem Gal. de Comp. Med. 9. ad lienosos, ex Andromacho, Ἡμιονίτιδος βοτάνης, ἣν οἱ μὲν ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολόπενδραν λέγουσι. Meminit et Theophr. H. Pl. 9, 19. [" Σκολοπένδρα, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 122. Jacobs. Anth. 8, 23. Bast Lettre 166." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 1, 4. 2, 14. 9, 37. Ælian. H. A. 4, 22. 7, 26. 35. 13, 23. Plin. 28, 7. Schn. Lex. " Σκολόπενδρος, Wakef. Trach. 1035." Schæf. Mss. * " Σκολόπενδρον, Polypodium, Diosc. Notha 475." Boiss. Mss. * Σκολοπενδρώδης, Eust. Il. B. p. 267, 26. Strabo 13. p. 873=259. * Σκολοπένδρειος, Nicander Θ. 684.]

" ΣΚΟΜΒΡΟΣ, ὁ, Scombrus, Marinus piscis. Aristoph. Schol. (Ἱππ. 1004.) parvis thunnis assimilat, " i. e. cordylis s. pelamidibus. Vide Plin. Sunt qui " velint esse, quem vulgo vocamus Macquereau, " aliis reclamantibus." [" Aristoph. Fr. 233. Jacobs. Anth. 7, 46." Schæf. Mss.] " Invenitur et Σκομβρίδες de quibusdam Piscibus." [Hes. Athen. 321.] " Habet autem hæc vox formam diminutivi a Σκόμβροι."

" Σκομβρίζω, Murmuro, γογγύζω, Hes. Suid. Dicitur etiam de lascivum quendam ludum exercentibus: ut iidem testantur." [" Brunck. Aristoph. 3, 33." Schæf. Mss.]

" ΣΚΟΡΔΥΛΑΙ, Fœtus thynnorum in Ponto, ex " Aristot. H. A. 6. In VV. LL. additur Σκορδύλος " pro Eo pisce quem Cordylam vocat Plin.; additurque, esse Parvum thunnum." [Cf. Κορδύλη. Hes. Σκορδύλη· ζῶόν τι τῶν τελματιαίων· ἐμφερὲς ἀσκαλαβώτῃ. * Σκόρδυλα· θαλάσσιος ἰχθύς· ἔνιοι, Κορδύλη. " Koen. ad Greg. Cor. 260(=553.)" Schæf. Mss.]

" ΣΚΟΡΟΔΟΝ, τὸ, Allium, Aristoph. Πλ. (717.) " ἐμβαλὼν Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων, Xen. Σ. " (4, 9.) Εἰς μὲν γὰρ μάχην ὁρμωμένῳ καλῶς ἔχει " κρόμμυον ὑποτρώγειν· ὥσπερ ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας " σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσιν. Ubi observa " κρομμύου et σκορόδου simul fieri mentionem. Sic " ap. Plut. Σκόροδα καὶ κρόμμυα, de Cap. Util. ex " Inimicis." [" T. H. ad Plutum p. 242. Σκόροδα, Forum, ubi σκ. veneunt, Heringa Obss. 164. Toup. Opusc. 2, 213. Græv. Lectt. Hes. 613. ad Herod. 288. Brunck. Aristoph. 1, 40." Schæf. Mss. * Σκόροδος, Athen. 15. p. 677. Σκορόδους καὶ ῥόδα.

[* Σκοροδομάχος, Lucian. V. H. 1, 13. * Σκοροδοπανδοκευτριαρτοπῶλις, Aristoph. Λ. 459. * Σκοροδοπώλης, Schol. Aristoph. Σφ. 678. * Σκοροδοφάγος, Eust. ad Dionys. P. 526. p. 99. * " Σκοροδοφαγέω, Hes. v. Ἐσκοροδισμένος." Boiss. Mss. * Σκοροδοφαγία, Diosc. Par. 2, 15. * Προσκοροδοφαγέω, 2, 66. * Σκοροδοφόρος, Schol. Aristoph. Εἰρ. 245. Πλ. 718. p. 243. H.]

" Σκοροδάλμη, Muria in qua intritum allium, Aristoph. Ἱππ. (199.) Δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη, Schol. ἡ πικρία τοῦ σκορόδου " καὶ τῆς ἅλμης, τὸ μετὰ τῆς ἅλμης τρίμμα τῶν σκορόδων, οἷον ἡ δριμύτης:" [1095. Ἐκκλ. 292. " Ad Lucian. 2, 246." Schæf. Mss. " Cratinus Athenæi 9, 34." Boiss. Mss.]

" Σκοροδίζω, Alliis pasco. Unde partic. pass. " ἐσκοροδισμένος, Alliis pastus, Qui allia comedit. " Σκοροδίζω redditur etiam, Ante pugnam gallinaceos alliis præmunio: sequendo sc. quod modo e " Xen. attuli, ὥσπερ ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα " σιτίσαντες συμβάλλουσιν. Qui locus hunc Aristophanis exp., Ἱππ. (494.) Ἴν' ἄμεινον, ὦ τᾶν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ. Ap. Eund. legitur activa vox in " ead. Comœdia (946.) φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας, " Alliis me cibasti, s. Alliato, ut quidam interpr. " Sed controversus est Plauti l. e quo partic. illud " pro hac signif. affertur; at vero Alliatus pro ἐσκοροδισμένος, controversia caret. Ceterum in illo " Aristoph. loco existimatur ἐσκορόδισας dictum ἀλληγορικῶς pro Ad lacrymas coëgisti." [Suid. Κλαῦσαι ἐποίησας, ἀπὸ τῶν τὰ σκόροδα τριβόντων, ἢ ἀήδισας, ἐπίκρανας, ἢ ἐδρίμυξας. " Kuster. Aristoph. 109. 119." Schæf. Mss. Diphilus Athenæi 132. Κάθαλα ποιῆσαι πάντα κἀσκοροδισμένα. Etym. M. ἐσκοροδισμένος, παρωξυμμένος.]

" A σκόροδον est etiam verb. Σκοροδοῦν, quod Hes. " exp. συνουσιάζειν. Item nomen Σκοροδὼν, ῶνος, ὁ, " Allietum, Hes. Affertur autem et nomen comp. " Σκοροδομητὸς ex Aristoph." [Fr. 216. ex Athen. 372.] " pro Alliaris, Qui habet allii naturam. Sed " cum σκοροδόμητον φύσιν habeamus in loco qui affertur, (sunt enim hæc illius verba, σκοροδόμητον " φύσιν ἔχει,) eam signif. habere per se non potest " istud comp.; atque adeo sonat potius σκοροδομητὸς, Ex allio ædificatus, fabricatus, accipiendo " passive hoc partic." [Leg. * Σκοροδομίμητος, emendante Toupio ad Suid. 1, 6. " Opusc. 1, 11. * Σκοροδόδμητος, ad Mœr. 115. * Σκοροδόρμητος, Toup. Emendd. 1, 15. Ox." Schæf. Mss.]

" Σκορόδιον, τὸ, Allii caulis, Ipsum allium, Aristoph. " Πλ. (818.) ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι, Ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε, ubi v. Schol.: item " Suid., qui et φύλλα σκορόδου exp. In Lex. primis " Gr. Lat. exp. Purgamenta allii." [" Dawes. M. Cr. 320. T. H. ad Plutum p. 281. Brunck. Aristoph. 1, 112." Schæf. Mss.]

" Σκόρδον quoque pro Σκόροδον invenitur, cum " alibi, tum ap. Diosc." [" Crates 2. T. H. ad Plutum p. 240. ad Herod. 288." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " Σκορδοειδὴς, Allii speciem gerens, " Allio similis, ap. Diosc." [* " Σκορδολάσαρον, * Σκορδοράσαρον, Bernard. Reliq. p. 28." Schæf. Mss.] " Σκορδόπρασον, sicut ET Σκοροδόπρασον, Herba, quæ " gustu et odore porrum et allium refert," [" T. H. ad Plutum p. 240. * Σκορδοφόρος, 243." Schæf. Mss. * " Ἀλόσκορδον, Capparis, Diosc. Notha 449." Boiss. Mss. * Διασκόρδων, Alex. Trall. 11. p. 188.]

" Σκόρδιον, Herba, quæ allii odorem resipit," [" Diosc. Notha 458. Σκόρδια, Diocles Epist. ad Antig. c. 4." Boiss. Mss. * Σκορδόνιον, Diosc. Parab. 2, 112.]

" ΣΚΟΡΔΙΝΑΟΜΑΙ, Pandiculor, Extendo membra cum oscitatione. Nam J. Poll. (5, 168.) σκορδινᾶσθαι exp. μετὰ χάσμης ἀποτείνειν ἑαυτόν: sic " Gal. τὸ διατείνεσθαι, καὶ μάλιστα μετὰ χάσμης. " Eodem modo Aristoph. Schol. esse dicit μετὰ χά-

" σμης τὰ μέλη ἐντείνειν: sed addit, hoc fieri ab iis " qui e somno surgunt." [Cf. Hes.] "Idem alibi " dictum esse tradit παρὰ τῶν σκορόδων, Ab alliis: " quoniam e nimio eorum esu cietur vomitus, et pro- " pter acrimoniam pandiculatio corporis. Utitur au- " tem ipse Poëta aliquot in locis: ut'A. (30.) Στένω, " κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι: Σφ. (642.) Ὠσθ' " οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κἄστιν οὐκ ἐν αὑτῷ. Ubi " idem Schol. exp. χασμᾶται καὶ διατείνεται ὑπὸ τῆς " ἀθυμίας. Bud. vertit, Oscitat, Æstuat, Hæret. " Convenit autem ille locus cum isto, ubi σκορδινᾶ- " σθαι et δυσφορεῖν conjungit: B. (922.) τί σκορδινᾷ " καὶ δυσφορεῖς;" [" Toup. Opusc. 1, 425. Koen. ad Greg. Cor. 260(=553.) Mœr. 342. et n., ad Lucian. 2, 346. Kuster. Aristoph. 117. * Σκορδινέομαι, Koen. ad Greg. Cor. 183(=387.)" Schæf. Mss. Cf. Σκοτοδινέω.] "Σκορδίνημα, Pandiculatio," ["ad Mœr. 343. Koen. ad Greg. Cor. 260(=553.) Kuster. l. c." Schæf. Mss.] " Affertur ET Σκορδινισμὸς pro eod., " tanquam ab alio verbo," [sc. Σκορδινίζω, Gl. Σκορδινισμός· Pandiculatio. ITEM * Σκορδινιασμὸς, (e * Σκορδινιάζω,) quod habet Hippocr. Epid. 7. p. 1184. et Gal. ad Hippocr. Aph. 7, 56. * Σκορδινόω, * Σκορδινωτὸς, unde] "Ἀσκορδίνωτος, Hesychio " ἀσάλευτος, μὴ κινῶν τὰ μέλη, Non agitans membra; " nam σκορδινᾶσθαι, inquit, dicitur τὸ παρὰ φύσιν " ἐκτείνειν, ut faciunt οἱ ἐγειρόμενοι ἐξ ὕπνου, Pandi- " culari." [" Pro ἀσκορδίνωτος vero malim * ἀσκορδίνητος. Nam de verbo Σκορδινοῦσθαι altum ap. Grammaticos silentium est." Pierson. ad Mœr. 343.]

[* " Κορδινάω, Koen. ad Greg. Cor. 260.(=553.)" Schæf. Mss.] " Κορδίνημα, Ionica vox, significans " τὴν καρηβαρίαν, παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι, ut Erotian. " tradit et Greg. Cor. (l. c.) qui et σκορδίνημα scribi " indicant." [" Heringa Obss. 163. Kuster. Aristoph. 117." Schæf. Mss.]

ΣΚΟΡΠΙΟΣ, ὁ, Scorpius, Scorpio, Insecti genus quoddam, παρὰ τὸ σκαιῶς ἕρπειν nominatum, ut quidam volunt: alii παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰόν. Meminit Diosc. Aristot. Ælian. Nicand. Plin., et alii. Et Prov. Σκορπίον ὀκτάπουν ἐγείρεις, s. ὀκτώπουν ἀνεγείρεις: item Scorpius sub omni lapide. || Est et Cœleste signum: Scorpium s. Scorpionem Lat. quoque appellant: Cic. præterea Nepam ap. Arat. || Piscis ap. Aristot. quidam σκορπίος dicitur: cujus fem. genus VOCATUR Σκορπὶς, ίδος, ἡ, ET Σκόρπαινα, [" Epiph. Hær. 97. c. ult." Routh. Mss.] Meminit et Athen. (7, 115.) item Plin., cujus verba in Σκιαδεὺς reperies. || Plantæ genus scorpio similis, Theophr. H. Pl. 9, 19. Τὸ δὲ θηλύφονον (οἱ δὲ σκορπίον καλοῦσι, διὰ τὸ τὴν ῥίζαν ὁμοίως ἔχειν τῷ σκορπίῳ) ἐπιξυόμενον, ἀποκτείνει τὸν σκορπίον. Unde Plin. 25, 10. Thelyphonon herba ab aliis Scorpio vocatur, propter similitudinem radicis, cujus tactu moriuntur scorpiones. Idem 22, 15. Ex argumento nomen accepit scorpius herba. Semen enim habet ad similitudinem caudæ scorpionis, folia pauca: valet et adversus animal nominis sui. Est et alia ejusd. nominis effectusque, sine foliis, asparagi caule, in cacumine aculeum habens, et inde nomen. Gorr. tradit ἀκόνιτον παρδαλιαγχὲς a quibusdam σκορπίον dici, quod radix ejus scorpii caudæ similis sit. [" Tragium, Diosc. Notha 465. Σκορπίου οὐρὰ, Sideritis, 464. Heliotropium, 475." Boiss. Mss.] || Σκορπίος secundum quosdam dicitur etiam Coma plexilis puerorum, Cincinnus crinium in acumen desinens, idque in pueris, ut in feminis κόρυμβος, in viris κρώβυλος. Vide et Schol. Thuc. 1, (6.) p. 3. || Tormenti bellici genus, quod Cæsar quoque Scorpionem appellat, [B. G. 7, 25.] Scorpionibus autem et catapultis sagittas mitti solitas, balistis jaci lapides, Vitr. docet 10, 15. et 16. Ammianus Marc. contra l. 23. scorpionibus lapides, balistis sagittas mitti tradit. De forma scorpionis ibid. idem Ammianus multa: de etymo hæc, Scorpio appellatur, quoniam aculeum desuper habet erectus. Cui etiam onagri vocabulum indidit ætas novella, ea re quod asini feri, cum venatibus agitantur, ita eminus lapides post terga calcitrando emittunt, ut perforent pectora sequentium, aut perfractis ossibus capita ipsa displodant. Ubi etiam NOTA Ὄναγρος. [Cf. Vegetius 4, 12.] Græci frequentius utuntur dimin. Σκορπίδια. [* Σκορπίων, Gl. Arcubalista: Σκορπίος· Scorpius. Nepa. " Ad Diod. S. 1, 196. Casaub. Athen. 1. p. 25. ad Charit. 761. Jacobs. Anth. 10, 139. Wakef. S. Cr. 5, 66. Natus e crocodilo, Jacobs. Anth. 8, 180. Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκ., 6, 304. * Σκορπίον, Apoll. Dysc. 87. et n." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. et V. T.]

Σκορπιοειδὴς, ὁ, ἡ, Scorpii figuram referens, speciem gerens, Scorpio similis. Σκορπιοειδὲς, Herbæ nomen est brevia habentis folia, semen caudæ scorpionis simile: unde et σκορπίουρον nominatur. A qua quamvis diversum sit τὸ ἡλιοτρόπιον, attamen sic dictum fuit a quibusdam, a scorpionis effigie, teste Gorr. Vide et Diosc. 4. c. ult.

[* " Σκορπιοκτόνος, Heliotropium, Diosc. Notha 475." Boiss. Mss.]

[* " Σκορπιομάχος, Stob. 541." Wakef. Mss.]

Σκορπιόπληκτος, Ictus a scorpione, A scorpio percussus, Bud. e Diosc. (1, 5.) 4. c. ult.

Σκορπίουρος, Scorpionis caudam habens, Cujus cauda scorpionis caudæ similis est. Σκορπίουρον vero, Herbæ nomen est, cujus mentio facta paulo ante in Σκορπιοειδής. Plin. dicit esse Heliotropii speciem, et alio nomine τρίκοκκον dici: semen ei esse effigie scorpionis caudæ: quare ei nomen: 22, 21. Diosc. sic vocat heliotropium majus ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ ἄνθος σχήματος, 4, 193. [et minus, 194. " Ocimoïdes, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss. " Schol. Nicandri Θ. 682. 888." Wakef. Mss.]

Σκορπίδιον, τὸ, i. q. σκορπίος, sed in ea peculiariter signif., qua pro Bellico instrumento ponitur, ut supra docui. Polyb. (8, 7, 6.) Οἷς τοξότας καὶ σκορπίδια παραστήσας ἐντὸς τοῦ τείχους. 1 Macc. 6, (51.) Σκορπίδια εἰς τὸ βάλλεσθαι βέλη, Scorpiones ad jacula mittenda.

Σκορπιώδης, Scorpioni similis, i. q. σκορπιοειδής. Item Scorpioni similis, i. e. Ad iracundiam pronus, Qui facile irritatur, ut scorpio; vel etiam Venenosus, Perniciosus. Pro Iracundus et πληκτικὸς accipit Procop. ap. Suid. Ἦν δὲ ἄρα ἡ Θεοδώρα σκορπιώδης. [" Heyn. Hom. 6, 187. * Σκορπιόεις, ad Charit. 761." Schæf. Mss. Nicander Θ. 654. 'A. 145. * Σκόρπειος, Orph. Λιθ. 616. ἀκωκήν. Σκορπήϊος, 504. κέντρα. * " Σκορπιανὸς, Cattier. Gazoph. p. 47." Schæf. Mss. Cf. Ζυγιανός.]

[* Σκορπιόθεν, i. q. ἐκ σκορπίου, Orph. Λιθ. 755. Καί μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.]

Σκορπίτης λίθος, Scorpites lapis, gemma: scorpionis aut colore aut effigie. Plin. 37, 10.

Σκορπιόω ET Σκορπιαίνω, Exaspero, Exacerbo, Irrito. Unde ap. Hes. Σκορπιοῦται, ἀγριαίνεται, ἐρεθίζεται: item imper. Σκορπιοῦ, ὡς τὸ θηρίον τραχύνου, ὀργίζου, Irritare et exacerbare in modum scorpii. Σκορπιαίνεσθαι autem ap. Suid. legitur, exponentem ἀποθηριοῦσθαι, τραχύνεσθαι, ἀπαυθαδίζεσθαι: afferentemque hoc exemplum, Ἐς μέντοι τὰς συνθεατρίας εἰώθει ἐσαεὶ σκορπιαίνεσθαι· βασκανία γὰρ πολλῇ εἴχετο. [Procop. Anecd. c. 9.] In VV. LL. LEGITUR ETIAM Σκορπέομαι, Asper sum, Irritor, sed sine Auctore et exemplo. [* " Διασκορπέομαι, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 25." Kall. Mss.] ITIDEM Σκορπίατος, quod in iisd. VV. LL. habetur, et exp. Qui natus est in scorpione, suspectum mendi est. [Lege Σκορπιανός.]

Quoniam vero facta est aliqua mentio VERBI Σκορπίζω in Σκορπίος, etiam ipsum ei addere visum est. Significat autem Dissipo, Spargo, Dispergo: i. q. σκεδάννυμι, quod tamen Atticum potius esse ait Phrynichus: illud autem σκορπίζω, Ionicum, citans ex Hecatæo σκορπίζεται. Legitur in N. T. et ap. recentiores Græcos. Matth. 12, (30.) et Luc. 11, (23.) e Gr. Bibl. Interpr. Ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει. Et Jo. 10, (12.) Ὁ λύκος σκορπίζει τὰ πρόβατα, Dispergit oves: 16, (32.) passivo usus est, Καὶ νῦν ἐλήλυθεν ἵνα σκορπισθῆτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, Ut dissipati ac dispersi singuli sua repetant. Item in 2 ad Cor. 9, (9.) e Ps. 112, (9.) Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησι. Sic ap. Greg. Naz. Σκορπίζειν, διδόναι τοῖς πέ-

νησι, quasi Spargere et diffundere in pauperes sua dona, Uberi manu disseminare in pauperes munera. [" Wakef. S. Cr. 3, 183. Abresch. Æsch. 2, 124." Schæf. Mss. " Atticæ genti hoc verbum insolens, neque ante communis linguæ incrementa extra Ionicæ dialecti fines evagatum esse videtur. Hac autem cum ceteris confusa Josephus Ant. 6, 6. p. 326. tum Plut. Timol. 4. T. 2. p. 199. Lucian. Asin. 32. T. 6. p. 170., (ubi mulionem loquentem inducit,) Strabo 4, 4, 6. p. 63. Ælian. V. H. 13, 46. Geop. 2, 3. p. 72. 15, 3. p. 1004. Photius Lex. p. 106. Etym. s. Ἀναλίσκω, et simplici et composito διασκορπίζω usi sunt. Lexicis addatur * Περισκορπίζεται, Olympiod. ad 1. Meteor. p. 24." Lobeck. Phryn. 218. " Verba Σκορπίζειν et διασκορπίζειν e Dialecto Macedon. pervenere in N. T. a vetustis auctoribus non adhibita." Valck. Schol. in N. T. 1, 407.] Σκορπισμὸς, Dispersio, Dissipatio, [Aq. Symm. Theod. Jerem. 25, 34. * " Σκορπιστὸς, Disjectus, Dispersus, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 4. T. 4. p. 112, 13. Ἡμεῖς πολλάκις λέγομεν τοῖς παιδίοις, ὅταν ἴδῃς ἐν τῷ βιβλίῳ τὸ ᾶ στοιχεῖον, ἀναμνήσθητι ὅτι ἐν τῇ πινακίδι αὐτὸ εἶχες· — ἀλλ' οὐκ ᾔδεσαν σκορπιστὰ ἐρωτᾶσθαι τὰ στοιχεῖα· διὰ τοῦτο ἐτύπτοντο." Seager. Mss.]

[* " Ἀποσκορπίζω, Heyn. Hom. 7, 674." Schæf. Mss. Geop. 20, 12. 1 Macc. 11, 55. Αἱ δυνάμεις, ἃς ἀπεσκόρπισε Δημήτριος, al. ἀπεσκοράκισε.]

Διασκορπίζω, Dissipo, Dispergo, i. q. σκορπίζω, ut διασκεδάννυμι i. q. σκεδάννυμι. UNDE Διασκορπισμὸς, Dissipatio, Dispersio, i. q. σκορπισμὸς, [LXX. Ezech. 6, 8. Jer. 24, 9. Dan. 12, 7.] Legitur autem verbum Διασκορπίζω, et ipsum aliquoties in N. T.: ut Matth. 26, (41.) et Marc. 14, (27.) Πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης. Jo. 11, (52.) Ἵνα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συνάγῃ, ubi opposita sunt συνάγειν et διασκορπίζειν, ut et supra συνάγειν et σκορπίζειν. Item de prodigo et qui plena manu quasi dissipat et disseminat congesta bona, Luc. 16, (1.) Διεβλήθη αὐτῷ ὡς διασκορπίζων τὰ ὑπάρχοντα. Et Luc. 15, (13.) Διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, de filio prodigo. [Geop. 2, 3, 4. " Abresch. Æsch. 2, 124. Fischer. ad Palæph. p. 94." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 13, 46. Valck. Schol. in N. T. 1, 49. Vide Σκορπίζω. * " Διασκορπιστὴς, Hes. v. Λιεμητής." Wakef. Mss. * " Διασκορπιστικὸς, Oribas. Collect. Ms. 17, 21. Διασκορπιστικοὶ τῶν περιττωμάτων." Schn. Lex. Suppl.]

[* Ἐκσκορπίζω, unde * Ἐκσκορπισμὸς, Ejectio, Extirpatio, Plut. 7, 507.]

[* " Κατασκορπίζω, Diod. S. 2, 507." Schæf. Mss. " Eumath. p. 102. 122. 342." Boiss. Mss.]

ΣΚΟΤΟΣ, ὁ, s. τὸ, Tenebræ, Caligo, Plut. Lyc. (16.) Ἀθαμβῆ σκότου, καὶ πρὸς ἐρημίαν ἄφοβα, Tenebras non extimescentes, Lucian. de Calumn. Ἐν σκότῳ πλανώμενοι. Sic Idem in Herm. (49.) Ἐν σκότῳ ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν προσπταίοντες. Rursum Plut. Ἀποκλείσαντες ἐν σκότει πιαίνουσιν: pro quo in Erot. dicit πιαίνοντες ὑπὸ σκότῳ: solent enim saginari in locis obscuris et tenebrosis. Et Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Οὐ γὰρ ἐν σκότῳ ὑμᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτονται: quo modo et ap. Athen. (599.) Ἐξὸν σιωπᾷν, κἂν σκότῳ κρύπτειν τάδε, In tenebris occulere; solent enim arcana et secreta in locis obscuris abdi, ut latere possint. Rursum Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Ἐν σκότει νέμεται, In obscuro et opaco loco. Item Ælian. Διὰ πάσης ἡμέρας σκότος ἦν βαθύτατος. Item σκότος ποιεῖν, pro quo Lat. potius Obducere tenebras: ut ap. Athen. 6. conviva quidam convivatori apponenti panes nigrantes, dicit, Μὴ πολλοὺς παρατίθει, μὴ σκότος ποιήσῃς, Ne tenebras obducas et invehas. Sæpe de tenebris nocturnis, Philostr. Ep. 53. Τίς ἡ νύξ; τί τὸ στυγνὸν σκότος; Dem. Ἤδη ἑσπέρας οὔσης καὶ σκότους. Sic Xen. (K. Π. 4, 2, 12.) Σκότους γενομένου. Plut. Alex. dicit etiam Ἐδείπνει ὀψὲ καὶ σκότους ἤδη, pro σκότους ἤδη γενομένου. Nec minus frequenter de tenebris infernalibus, Eur. Hec. init. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Λιπών. Sic Il. Z. (11.) et N. (575.) τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν: Υ. (471.) τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν Θυμοῦ δευόμενον: Φ. (181.) τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν Ἀσθμαίνοντ'. Il. E. (47.) N. (672.) et Π. (607.) στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε: Od. T. (389.) ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα. Metaphorice quoque usurpatur. Apud Plut. Πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον. Demosth. (281.) Πολύ τι σκότος ἐστὶ παρ' ὑμῖν πρὸ τῆς ἀληθείας: (1396.) Ἐν σκότει καὶ πολλῇ δυσκλείᾳ γέγονε: quo sensu Cic. dicit Jacere in tenebris. Et Lucian. ἐν σκότει εἶναι, Versari in tenebris, pro Ignorari. At Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον κατέσχε, Sub tenebris invidiam continuit, i. e. Clam. Qui vero Prienæ diceretur ὁ παρὰ τῇ δρυῒ σκότος, vide ap. Plut. [7, 185. " Brunck. Œd. C. 40. Valck. Phœn. p. 136. Hipp. p. 183. Mœr. 354. et n., ad Charit. 257. 343. Thom. M. 411. 800. Markl. Iph. p. 142. Suppl. 545. Wakef. Herc. F. 46. Barnes. 59. Wakef. Alc. 392. Phil. 561. Abresch. Æsch. 2, 82. Jacobs. Anth. 7, 305. 12, 154. De loco, Inferi, Brunck. ad Hipp. 844. Βλέπειν σκότον, ad Œd. T. 1274. Musgr. Bacch. 510. Jacobs. Anth. 10, 203. Σκ. ὄσσε καλύπτει, Heyn. Hom. 7, 193. Σκότοι, ad Xen. Eph. 199. Σκότος, ὁ, magis Atticum quam τὸ σκ., Porson. ad Hec. 825." Schæf. Mss. Spitzner. de Versu Gr. Her. 75. Corai. ad Heliod. 198. ad Greg. Cor. 22. 615. 872. Phot. Σκότος καὶ * σκότον· ἑκατέρως· οὕτως Ἀμειψίας.]

Σκοτοδασυπυκνόθριξ, Nigrum, hirtum, spissumque capillitium habens: unde ap. Aristoph. σκοτοδασυπυκνότριχα, ['A. 369. * Σκοτοειδὴς, Hesych. 412. * Σκοτοεργὸς, In tenebris operans, Manetho 1, 81.] Σκοτόμαινα, Nox, Caligo nocturna. In Lex. meo vet. exp. νὺξ, quippe in qua μαίνεται καὶ * ἀκαταστατεῖ τὰ οὐράνια. Utitur Greg. Naz. pro Tenebræ, Caligo: ut cum ait, Τὴν ἐπέχουσαν ἡμᾶς σκοτόμαιναν. Et in Carm. Ἡ δνοφερὴν σκοτόμαιναν ἐοῖς ἐπικείμενοι ὄσσοις. Suid. exp. σκότωσις: Hes. Atticum esse dicit. Eust. Doricum esse ait, et derivari a μὰν pro μὴν, ut idem sit cum σκοτομηνία. [Hegesippi Epigr. 6. Orac. Sibyll. 5. p. 638. Vide Lobeck. infra citandum.] Σκοτομήνη, Tenebrosa s. Tenebricosa nox, Nox illunis. Suidæ νὺξ ἀσέληνος: Hesychio item βαρεῖα νὺξ ἢ ἀσέληνος. [" Euseb. V. C. 1, 59." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Ruhnk. Ep. Cr. 274. ad Charit. 634. Jacobs. Anth. 7, 174." Schæf. Mss.] ITIDEM Σκοτομηνία dicitur Nox illunis, qua luna non lucet. [Symm. Prov. 20, 20. Aqu. Job. 3, 6.] PRO QUO Σκοτομήνιος νὺξ dicit Hom. Od. Ξ. (457.) Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, σκοτομήνιος, Nox tenebris obductam s. tenebricosam lunam habens. Schol. exp. ἀσέληνος, σκοτεινὴ, καθ' ἣν ἡ σελήνη ἀπεσκότωται τῇ πρὸς τὸν ἥλιον συνόδῳ. [" Σκοτομήνη item vitæ quotidianæ inventum et præterea etiam Athenis forma vitium obtegente indutum est; σκοτόμαινα enim illi, ut ab Hesychio traditur, dixerunt, quo et Theologus sæpissime Or. 21. p. 393., 22. p. 418., 25. p. 473. et alii τῶν κοινῶν utuntur. Legitima forma gaudet σκοτομηνία Chrysipp. ap. Schol. Ven. Φ. 483. quod Alexandrini pariter cum illo usurpant, ut et ζοφομηνία, νεομηνία. Ita etiam homines elegantiores pro * σκοτοδίνη, Nicet. Ann. 7, 5. p. 121. σκοτοδινία, pro γαστροκνήμη γαστροκνημία, et reliquis alia emendatiora substituerunt." Lobeck. Phryn. 499. * Σκοτομάχης, unde * " Σκοτομαχέω, Hermes Pœmand. p. 8." Boiss. Mss. * Σκοτοποιὸς, unde * " Σκοτοποιέω, Schol. Ven. Υ. 38." Lobeck. Phryn. 678. * " Σκοτοποιΐα, Dionys. Areop. 25." Kall. Mss.]

Σκοτοιβόρος, ὁ, Dolosus, Subdolus; quasi Qui hostem in tenebris et clam devoret. Eust. 1496. Ὁ δὲ τοιοῦτος, (sc. ὁ ὕπουλον ἦθος ἔχων καὶ τρόπους μὴ ὑγιαίνοντας,) ὕπουλος καὶ σκοτομήδης ὑπὸ τῶν παλαιῶν σκώπτεται· καὶ χθόνιος, ὡς διὰ δόλον στυγνὸς ὢν καὶ κατηφής· καὶ σκοτοιβόρος, ὡς ὑπὸ σκότῳ βιβρώσκων τὸν πολεμούμενον. Ubi obiter NOTA Ὕπουλος, ET Χθόνιος: ITEM Σκοτομήδης. Dicitur enim Σκοτομήδης, Qui in tenebris consilia captat, i. e. Qui occulta et fraudulenta agitat consilia. Tales sunt Tenebriones, Varroni, et Lucifugi. [" Abresch. Æsch. 2, 59." Schæf. Mss.] Apud Hes. mutato accentu legitur, Σκοτοίβορον, συννεφὲς, σκοτεινὸν, Nubibus obductum, Tenebrosum. [Cf. Ὀλοίτροχος, Χοροίτυπος, * Χοροιθα-

λῆς, Σολοίτυπος, Χολοιβόρος, * Δολοιφονέω, et v. Lobeck. Phryn. 648.]

[* Ἐπίσκοτος, Plut. Æmil. 17. χώρα. * Εὔσκοτος, Tan. Faber in Aristoph. Ἐκκλ. 2. * Κατάσκοτος, Athen. 236. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 276.]

Σκοτώδης, Tenebrosus, Tenebricosus, Plut. (9, 63.) de terra, Ἀδρανὴς καθ' ἑαυτὴν καὶ σκοτώδης, ἡλίου μὴ προσλάμποντος, [" Wakef. Diatr. 32." Schæf. Mss. * Σκοτωδία, i. q. σκότος, Theol. Arithm. p. 6. Phot. Bibl. 238. Hoesch., Append. ad Bast. Ep. Cr. 6.]

Σκοτόεις, idem, Apoll. Rh. 2, (1106.) σκοτόεις ζόφος, Caligo tenebrosa, Hesiod. (Ἔργ. 2, 173.) σκοτόεν νέφος, Tenebrosa nubes, ut Virg. Aër tenebrosus. [Musæus 182. " Toup. Opusc. 1, 34. Musgr. Suppl. 420." Schæf. Mss. Nicander Θ. 249. Ἀ. 188.]

Σκοταῖος, ὁ, ἡ, idem cum præcedentibus, Plut. Fabio, Ἐνέδρας δεδιὼς σκοταίους, Tenebricosas insidias, i. e. Nocturnas s. Clandestinas. Item aliquis facit quidpiam σκοταῖος, pro Vesperi, cum nox terris invehit tenebras: pro quo Plut. dicit σκότους, (Dem. Σκότους ἤδη γεγενημένου,) Xen. Κ. Π. 7, (1, 21.) Ταῦτα διαπραξάμενος, ἤδη σκοταῖος ἀναγαγὼν ἐστρατοπεδεύσατο ἐν Θυμβράροις. Sic Plut. Camillo, Ἐγγὺς τῆς πόλεως γενόμενος ἤδη σκοταῖος, Cum prope urbem sub vesperam jam accessisset. Scribitur et Σκοτιαῖος, ut infra docebo. Sic Πρώϊος usurpatur et Ὄψιος. [" Toup. Opusc. 1, 33. Diod. S. 1, 216. Dionys. H. 3, 1504. Σκοταῖος et σκοτιαῖος, Schneid. Anab. 98." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 552.]

Σκοτεινὸς, idem cum superioribus, Plut. adv. Coloten, Σκοτεινὸς ὁ τῆς νυκτὸς ἀήρ. Eodem libro, Εἰσελθόντες εἰς σκοτεινὸν οἶκον, οὐδεμίαν ὄψιν χρώματος ὁρῶμεν. Et in Geop. (14, 7, 6.) de gallinis, Λιπαίνονται δὲ μάλιστα καὶ παχύνονται γίνονται ἐν οἴκῳ σκοτεινῷ καὶ θερμῷ τρεφόμεναι: pro his Varronis, Saginantur maxime villaticæ; eas includunt in locum tepidum et tenebricosum. Σκοτεινὸς dictus est etiam Heraclitus Ephesius propter scriptorum obscuritatem. Meminit Aristot. de Mundo. [" Wakef. Alc. 392." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Σκοτεινοειδὴς, Schol. Opp. Ἀ. 3, 163. * Σκοτεινώδης, Schol. Nicandri Θ. 28. Hes. v. Νυθῶδες." Wakef. Mss. * Σκοτεινολόγος, unde * " Σκοτεινολογία, Const. Manass. Chron. p. 87." Boiss. Mss. * Σκοτεινοφόρος, Tenebras afferens, invehens, inducens, Chrys. Hom. T. 6. p. 556. Ed. Paris. * " Σκοτεινόχροος, Qui fusci s. atri coloris est, Pseudo-Chrys. Serm. 101. T. 7. p. 553, 42. Ὦ φθόνε, διαβόλου βλάστημα, σκοτεινόχροον ἄνθος." Seager. Mss. * Ἀσκότεινος, Hes. p. 101. Phav. 85. * Ὑποσκότεινος, Gl. Obscurus, Subluculus. * " Σκοτεινῶς, Obscure, Athan. 2, 290. Suid. v. Ἀμυδρῶς." Kall. Mss. Dionys. H. 2. p. 247, 28. " Schol. Æsch. Pr. 663. * Σκοτεινότης, (Gl. Obscuritas,) Const. Manass. Chron. p. 86." Boiss. Mss.]

[* Σκότειος, Joseph. A. J. 19, 7, 1. * Σκοτεία, Tenebræ, LXX. Mich. 3, 6.]

Σκότιος, idem cum superioribus: ut σκοτία νὺξ, Eur. (Hec. 68.) Item σκότια μέλη ex Aristoph. (Ὀρν. 1389.) ambiguum quo sensu. Et in Epigr. σκότιοι μύες, Tenebricosi, Tenebras captantes. In Epigr. σκοτίη Κύπρις: pro quo Latini potius Furtiva Venus: delectantur autem fures tenebris. Et ap. Eur. (Tro. 44.) σκότιον λέχος, itidem pro Furtivo concubitu: ut Virg. dicit Amor furtivus, ut Ovid. Joci furtivi. Sic ap. Athen. (568.) Ὅστις λέχη γὰρ σκότια νυμφεύει λάθρα. Et ap. Homer. mater aliquem σκότιον parit, pro In tenebris et clam, utpote spurium et illegitimo coitu conceptum. Il. Ζ. 24. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, ubi Schol. ἐκ λαθραίας μίξεως, λάθρα γεγενημένον, s. ἐξ ἀδᾳδουχήτων γάμων. J. Poll. quoque σκότιον dici ait ὃν ἐγέννησέ τις λαθὼν, ἢ ἔτεκε λαθοῦσα: contra vero dici παρθενίαν, ὅν τις ἐκ τῆς δοκούσης εἶναι παρθένου, νόμῳ συνοικήσας, ἐποιήσατο. Eadem Hes. habet, sed non sine mendo. Sic σκότιοι παῖδες ap. Eur. (Alc. 992.) Legitur et σκοτίη γενέθλη ap. Apoll. Rh. [1, 810. " Valck. Phœn. p. 579. Callim. 294. Toup. Opusc. 2, 80. 87. ad Diod. S. 1, 108. Thom. M. 800. Wakef. Alc. 1010. Heyn. Hom. 5, 187. Spurius, 7, 173. Callim. 1. p. 480. * Σκοτία, Venus, Jacobs. Anth. 7, 75. * Σκοτίως, ad Lucian. 1, 480." Schæf. Mss. * " Ὑποσκότιος, Furtim s. Occulte abscondens, Schol. Eur. Or. 1488." Kall. Mss.

INDE Σκοτία, ἡ, Tenebræ, i. q. σκότος. Utitur Suid. in Σκοτιαῖος. [" Valck. Phœn. p. 579. Wakef. Phil. 581. Jacobs. Anth. 12, 113. Thom. M. 800. Mœr. 354. et n." Schæf. Mss.] Alioqui est vocab. Architectonicum, i. q. τρίγλυφον, ut Hes. annotat. Sed aliter Vitruv., sic enim 3, 3. Reliquæ tres æqualiter dividantur, et una sit inferior thorus, altera pars cum suis quadris, scotia, quam Græci τρόχιλον dicunt. Idem 4, 3. Reliqua spatia, quod latiores sint metopæ quam triglyphi, pura relinquantur, aut fulmina scalpantur: ad ipsumque mentum coronæ incidatur linea, quæ Scotia dicitur. A σκοτία autem, quod exp. Tenebræ, potest DERIVARI [* " Ἀκροσκοτία, Crepusculum, Chrys. Hom. 115. T. 5. p. 743, 25. Διὰ δὲ τὸν φόβον, καὶ τὸ ἔτι εἶναι ἀκροσκοτίαν, τηλαυγῶς τὸν τόπον οὐκ ἐθεώρησεν." Seager. Mss. ITEM] Σκοτίας, Tenebrio Varroni. Hes. exp. δραπέτης, Fugitivus: quemadmodum Idem σκοτεύει exp. δραπετεύει: a VERBO Σκοτεύω, Aufugio. Nisi potius sit Clam et tenebricoso tempore aufugio. ITEM Σκοτιαῖος, i. q. σκοταῖος. Ac sicut aliquis dicitur facere aliquid σκοταῖος, ita et σκοτιαῖος: ut ap. Suid. Οἱ δὲ στρατιῶται ἐλθόντες σκοτιαῖοι, εἶδον τὰ σώματα. Item, Οἱ δὲ ὕστεροι, σκοτιαῖοι προσιόντες, ηὐλίζοντο: ubi σκοτιαῖοι, exp. σκοτίας ἔτι οὔσης. Sed notandum, in Ms. Cod. legi non σκοτιαῖος, ut in vulg. Edit., sed σκοταῖος, quod ap. Xen. et Plut. quoque reperitur. [" Toup. Opusc. 1, 33. ad Herod. 681." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 552. Hippocr. 595. χωρίῳ σκοτιαίῳ.]

[* Σκοτερὸς, Orph. Arg. 1040. Schneidero susp. " Ruhnk. Ep. Cr. 261." Schæf. Mss.]

Σκοτόω, Obscuro, Tenebras obduco s. induco, Soph. (Aj. 85.) Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα, Oculis caliginem offundam, i. e. Faciam ut ne videat. Pass. Σκοτοῦμαι, Tenebræ mihi offunduntur: peculiariter autem, Vertigine corripior simul et visus hebetudine, Plut. de Frat. Am. (908.) Ὑφ' ὧν σκοτωθεὶς καὶ πεσὼν, ἔδοξε τεθνάναι, de Eumene saxis prostrato. Sic ap. Eund. de Fort. Alex. Ἡ συνέχεε αὐτοῦ τὴν αἴσθησιν σκοτωθέντος, plaga sc. s. ictus. [" Wakef. Trach. 1118. Bast Lettre 33. (Ep. Cr. 44.)" Schæf. Mss. Palladæ Ep. 121. τῇ πλάνῃ σκοτούμενος, Geop. 13, 1, 5. Σκοτοῦνται ὑπὸ τῆς ὀσμῆς, Vertigine afficiuntur.]

Σκότωμα, τὸ, Vertigo, Inordinatus motus spirituum in cerebri ventriculis, a quo omnia circumagi videntur: e quo primum acies oculorum hebescit, aures tinniunt, auditus gravis est: deinde aucto morbo vertigines et scotodiniæ prehendunt, ut inter alia Gorr. tradit, qui etiam addit, magnam esse huic affectioni cum epilepsia cognationem, facilemque in eam transitum. Cum autem sint hujus affectionis duo præcipua symptomata, tenebræ oculis obversantes, et omnium rerum apparens quædam circumactio, advertendum est, ab hoc Græcos, ab illo Latinos ei nomen indidisse. Aret. de Morb. diut. 1, 3. Ἢν ζόφος τὰς ὄψιας σχῇ, καὶ δῖνος ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἑλίσσηται, καὶ ὦτα βομβέῃ, ὀνομάζομεν σκότωμα τὸ πάθος. Vide etiam Gal. de LL. Aff. 3, 8. et Comm. 17. in l. 4 Aphor. et Ægin. 3, 12: item Aët. 6, 7. Plut. de lignis oleaginis et lolio, Symp. 3. Αἱ ὑπὸ τούτων ἀναθυμιάσεις καρηβαρίας καὶ σκοτώματα τοῖς λουομένοις ἐμποιοῦσι. Sunt qui Plin. dicant σκότωμα vocare Vertiginem, Vertiginem oculorum, Tenebras, Obscuritates oculorum. [" Vide Parei Lex. Crit. 99." Schæf. Mss.]

Σκοτωματικὸς, Vertiginosus: πάθος, Alex. Aphr. Probl. 2. et ap. Gal. de LL. Aff., quo sc. σκοτοῦνται ἐπὶ σμικραῖς προφάσεσιν οἱ πάσχοντες, ὡς καὶ καταπίπτειν ἐνίοτε, μάλιστα μὲν ὅταν αὐτοί ποτε ἐν κύκλῳ περιστραφῶσι· κἂν ἕτερον δέ τινα περιστρεφόμενον ἴδωσι, σκοτοῦνται· κἂν τροχὸν, ἤ τι τοιοῦτο περιδινούμενον, αὐτάς τε τὰς καλουμένας δίνας ἐν τοῖς ποταμοῖς. Qui autem morbo illo corripiuntur, σκοτωματικοὶ appellantur: quibus sc. παρακολουθοῦσι σκοτώσεις, καὶ δοκοῦσι περιφέρεσθαι αὐτοῖς τὴν κεφαλὴν, μετὰ τοῦ καὶ μαρμαρυγὰς αὐτοῖς παρέπεσθαι: ut auctor Defin. Med. docet. Lat. appellant Vertiginosus. Utitur

Diosc. 2, 78. ubi dicit lac esse *ἄθετον σκοτωματικοῖς, ἐπιληπτικοῖς.* Marc. Emp. dicit Quibus tenebræ in oculis cum vertigine obversantur. Item *Σκοτωματικὸς* dicitur Qui vertigines facit: ut Diosc. 5. de vino resinato, *Πάντες δὲ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιοῦτοι καὶ σκοτωματικοί*: unde Plin. Capitis dolores et vertigines facit. [“ Phot. 289.” Wakef. Mss.]

Σκότωσις, i. q. *σκότωμα*, i. e. Vertigo: alii, Tenebricosa lucis obscuritas, interpr. in l. Gal. paulo ante c. in *Σκοτωματικός*. Alioqui significat Obscuratio, Plut. (7, 632.) *Οὕτω μαντικῶν οἶμαι δυνάμεων σκοτώσεις ἑτέρας καὶ ἀναιρέσεις εἶναι*, Sic fatidicas ipsas potestates arbitror aliunde obscurari et extingui, Turn. [“ Hes. v. *Μέθη*.” Wakef. Mss.]

[* *Σκοτωτὸς*, unde * “ *Ἀσκότωτος*, Const. Manass. Chron. p. 94.” Boiss. Mss.]

Ἀποσκοτόω, vide in *Ἀποσκοτίζω*. [* “ *Παρασκοτόω*, Tenebris involvo, Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 974, 32. *Ἄγγελον τὸν παρασκοτοῦντα τοὺς ἵππους τοῦ ἐχθροῦ σοῦ.* Seager. Mss. * *Προσκοτόω*, Tenebras obduco, Polyb. 1, 48, 8. * “ *Συσκοτόω*, ad Od. B. 388.” Schæf. Mss.]

Σκοτίζω, i. q. *σκοτόω*, Tenebras obduco s. induco, Tenebris obnubilo, Obscuro et tego. Apud Plut. (10, 608.) opp. *φωτίζεσθαι* et *σκοτίζεσθαι*. Et in Ep. ad Ephes. 4, (18.) *Ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ*, Quorum mens et intellectus obtenebratus s. tenebris obductus et obscuratus est. [“ Vertigine laborare facio, Timore confundo, Themist. 153.” Wakef. Mss. “ Hes. v. *Ἀμαυρούμενοι*.” Boiss. Mss. * *Σκοτισμὸς*, Gl. Vertigo. “ Tenebrarum offusio, Chrys. Hom. 116. T. 6. p. 943, 40. *Ὅπου οὐκ ἔνι καλλωπισμὸς, ἀλλὰ σκοτισμός.*” Seager. Mss. “ Ad Mœr. 196.” Schæf. Mss. Schol. Lycophr. 1427. Eust. Il. A. p. 788, 40. “ Clem. Alex. 182.” Kall. Mss.]

Ἀποσκοτίζω, Obtenebro, Tenebris obductum oculis eximo, Obscuro. SIC ET *Ἀποσκοτόω*. Unde *ἀποσκοτοῦσθαι*, Tenebris involvi et obrui. Bud. e Polyb. 1, (48, 6.) Suid. autem tradit Aristoph. *ἀποσκοτωμένον* accipere pro *ἐσκιαγραφημένον, κεχρωσμένον*: nam *τὰς χρίσεις*, (Bud. leg. putat *χρώσεις*,) a pictoribus VOCARI *Σκότη*. Atque ita *Ἀποσκοτόω* foret Adumbro, Umbris picturam decoro. [Cf. Aristoph. Fr. Inc. 89. Perperam *ἀπεσκοτημένα*, ab * *Ἀποσκοτέω*, in Bekk. Anecd. 1, 431.: Athen. 10. p. 134. *ἀπεσκοτώθης*, Mens tibi caligat.] ‖ *Ἀποσκοτίζω*, Tenebras summoveo, Corpus, quo obumbrabam et obtenebrabam aliquid, summoveo: quomodo usurpavit Plut. (8, 389.) cum ait Diogenem *ἐν ἡλίῳ καθήμενον* Alexandro sibi obstanti, rogantique an aliqua re egeret, jussisse *σμικρὸν ἀποσκοτίσαι*. [Porph. ad Marcell. p. 26. *Τῆς θεοῦ* * *ἐνοράσεως ἑαυτὸν ἀπεσκότισε.*] In VV. LL. ETIAM *Ἀποσκοτιάζω* pro Umbram amoveo, citatur e Plut. de Exilio.

[“ *Ἐπισκοτίζω*, Obumbro, Amphil. 50. 222.” Kall. Mss. “ Schol. Lucian. non Tem. Cred. De lat. §. 1.” Boiss. Mss. “ Ad Mœr. 162.” Schæf. Mss. Polyb. 12, 15, 10. 13, 5, 6. * *Ἐπισκότισις*, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 7. p. 112. * *Ἐπισκοτιστὸς*, unde * *Ἀνεπισκότιστος*, 2, 14. p. 144. * “ *Κατασκοτίζω*, Greg. Naz. *εἰς τοὺς Μάρτυρας*, App. Vol. 1.” Kall. Mss. * *Παρασκοτίζω*, Schw. ad Polyb. 12, 15, 10.]

[* *Σκοτέω*, Bast. Ep. Cr. 44. * *Ἀντισκοτέω*, Gl. Obsto, Officio, “ Tenebras offundo, Sext. Emp. 2, 78. (p. 304. *τῷ δικαίῳ*.)” Kall. Mss. “ Ad Hesych. 1, 1379. n. 3.” Dahler. Mss. * *Ἀντισκότησις*, Gl. Obstaculum.]

Ἐπισκοτέω, Obtenebro, Tenebras offundo s. obduco. Construitur et cum dat. et cum accus. Diosc. 4, 150. *Τοῖς δυναμένοις τὰ ἐπισκοτοῦντα ταῖς κόραις ἀποκαθαίρειν*, Quæ caliginem oculorum discutiunt, discutiunt ea quæ oculis caliginem invehunt. Sic 2, 7. Eod. l. c. 107. cum accus. *Τὰ τὰς κόρας ἐπισκοτοῦντα*, Quæ pupillis oculorum officiunt, caliginemque offundunt. Ex Eod. 8, 15. pass. *Ἐπισκοτούμενα ὑπὸ δασύτητος τῶν χωρῶν*, pro Denso arvorum cespite tecta. Apud Dem. videtur sumi pro Obstruere luminibus (565.) *Οἰκίαν ᾠκοδόμησεν ἐν Ἐλευσῖνι τοσαύτην, ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ.* Metaph. quoque usurpatur hoc verbum, Isocr. *Ταῖς τῆς ψυχῆς ἐπιμελείαις ἐπεσκότησε*, Animi exercitationibus tenebras offudit, in Symm. (3.) *Τὸ γὰρ πρὸς χάριν ῥηθὲν ἐπισκοτεῖ τῷ καθορᾶν ὑμᾶς τὸ βέλτιστον.* Dem. *ἐπισκοτεῖν, συγκρύψαι*, et *συσκιάσαι* synonymws usurpat, (23.) *Ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη.* Quæ iisd. fere verbis leguntur [p. 155. “ Casaub. ad Athen. 90. ad Mœr. 162. Toup. Opusc. 1, 530. ad Od. A. 351. Wakef. S. Cr. 2, 82. 4, 45. Georg. p. 71. ad Diod. S. 1, 87. 2, 349. ad Charit. 713. ad Dionys. H. 5, 203. (de C. VV. 148. 394.) Ruhnk. ad Rutil. p. 65.” Schæf. Mss. Jambl. Protr. 28. “ Officio, Impedio, Athenag. 144.” Wakef. Mss.] *Ἐπισκότησις*, Obscuratio, Offusio tenebrarum. Exp. et Caligo. Et *ἐπισκοτήσεις ὀφθαλμῶν*, e Plin. Oculorum obscuritates. [Plut. * “ *Ἀντεπισκοτέω*, Const. Manass. Chron. p. 63(=119.) var. lect.” Boiss. Mss. * “ *Συνεπισκοτέω*, Tenebras offundo, Actuar.” Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

[* *Σκοτάω*, unde *σκοτόωσι*, i. q. *σκοτοῦνται, σκοτοδινιῶσι*, Nicander 'A. 35.]

Σκοτάζω, i. q. *σκοτόω* et *σκοτίζω*: nisi potius neutralem habeat signif. [Schleusn. Lex. V. T. *Σκοτασμὸς*, Caligo, Obscuritas, Diosc. 7, 8. de symptomatis ex ictu pastinacæ, *Μετὰ δὲ τοῦτο ἀφωνία, καὶ σκοτασμὸς ὀφθαλμῶν*, Obmutescunt, oculi caligant, Ruell. [“ Greg. Naz. Or. 10. p. 174.” Strong. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * *Ἐπισκοτάζω*, Hippocr. 641. “ Ad Charit. 713.” Schæf. Mss.] *Συσκοτάζω*, Obnubilo, VV. LL. ‖ *Συσκοτάζει* impersonaliter pro Contenebrascit, ut Varro, Pascunt quoad contenebravit, i. e. Advesperascit, s. Invesperascit, ut Liv. loquitur. Thuc. 1, (51.) *Ξυνεσκόταζε γὰρ ἤδη*, Jam enim contenebrabat, Contenebrascebat, Invesperascebat. Xen. K. Π. 7, (5, 7.) *Ἐπειδὴ τάχιστα συνεσκόταστε*, Cum primum contenebrasset, Simul ac invesperavit. Sic Dem. (1257.) *Ἐπειδὴ θᾶττον συνεσκόταστε.* [“ Ad Anton. L. 251. Verh. Zeun. ad Xen. K. Π. 385.” Schæf. Mss. * *Συσκοτασμὸς*, Orig. Hom. 12. in Hexaëm. 9.]

[* “ *Σκοτίτης*, ap. Paus. 3. p. 230. *Ζεὺς Σκοτίτας*, i. q. *σκότιος*, * *Σκοτίτας* autem ap. Steph. B.” Schn. Lex. * “ *Σκοτιτὰς*, Sylb. ad Eund. p. 242.” Schæf. Mss. Facius autem p. 372. edidit * *Σκοτιτᾶς*, et in notis * *Σκοτινᾶς* protulit e Steph. B.]

“ ΣΚΥΒΑΛΟΝ, *τὸ*, Stercus, Fimus, Alex. Probl. sect. 1. de senibus tremulis loquens, *Διὰ τοῦτον τὸν λόγον τῆς ἀσθενείας τῶν δυνάμεων, ἀπροαιρέτως ἐξιᾶσι σκύβαλον καὶ οὖρον*, ubi *ἐξιᾶσι σκύβαλον* redditur Cacant. Idem signif. ap. Suid. hoc in loco, *Κλυστῆρα προσθέμενος, ὑπεξήγαγε τῆς ἑαυτοῦ γαστρὸς τὰ σκύβαλα.* Idem *σκύβαλον* quasi *κυσίβαλον* dictum esse tradit; atque ita diceretur proprie de Eo quod canibus projectum est. Quidam volunt esse Stercus durius et quasi in nucleos divisum. Apud Paul. Ep. ad Phil. 3, (8.) *σκύβαλα* vetus quoque Interpres vertit Stercora: *Καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι, ἵνα Χριστὸν κερδήσω*: quod Greg. de Cypriano itidem dixit, *Πάντα ἡγησάμενος σκύβαλα, ἵνα τὸν Χριστὸν κερδήσῃ.* Interdum vero *σκύβαλον* de Re qualibet vili et quæ abjicitur: unde Charis. vertit Quisquiliæ. Denique *Σκύβαλον*, Rejicula quæque, Frumenti purgamentum, (quod Acus Latinis dicitur,) Reliquiæ, Putamen, Ramentum, in VV. LL. Quibus addit, Excrementum et Retrimentum. Apud Diosc. autem *σκύβαλον* est Fæx et crassamentum quod *ἐν ἠθμῷ* remanet, i. e. in colo, ut 5, 77. *Τὸ σκύβαλον πᾶν ἐν τῷ ὀθονίῳ μενεῖ*, Omne crassamentum in linteo remanebit, Ruell.; at Marc. Quod inutile et durum.” [“ Bergler. ad Alciphr. p. 41. ad Timæi Lex. 64. Wessel. Obss. 79. ad Charit. 247. Thom. M. 505. Jacobs. Anth. 7, 173. 361. 9, 208. 259. 11, 294. Leon. Alex. 30. Quint. Mæc. 8.” Schæf. Mss. “ Omnium diligentissime de multiplici ac vario hujus vocabuli ap. Græcos usu egit Gataker. Advers. Misc. c. 43. in Opp. Critt. p. 868., cum quo conferri merentur, quæ de h. v. disputarunt Le Moyne Obss. ad Varia Sacra p. 581. Schwarz. ad Olear. de Stylo

N. T. p. 172. et in Comment. Critt. Ling. Gr. p. 1218. Wetsten. N. T. 2, 275. Wolf. Cur. Philol. in N. T. 3, 240." Schleusn. Lex. N. T.] "Hinc Σκυβαλώδης, Fæculentus: ut σκύβαλον pro Fæce et "crassamento poni dictum modo fuit: τὸ σκυβαλῶδες a Bud. redditur etiam Retrimentitium: item "Fæx: ap. Dionys. Areop. in scholio, Καὶ τὸ σκυβαλῶδες καὶ παχὺ τῆς ὕλης μέρος καὶ γεῶδες." [" Const. Manass. Chron. p. 41. Suid. v. Ἐραΐα." Boiss. Mss.] "Ab illo nomine Σκύβαλον est etiam "Σκυβαλικὸς adj.: ut σκυβαλικὸν ἀργύριον Timocreonti Poëtæ, ap. Plut. Themist. (21.) Argentum "excrementivum et vile: quod sc. e terræ sordibus "conflatur. VV. LL." "Item verbum Σκυβαλίζω, "Rejicio tanquam σκύβαλον, Habeo loco σκυβάλου. "Unde redditur generaliter Vilipendo, Comtemno, "Aspernor; item Rejicio. Itidemque Σκυβαλίζομαι, Vilipendor, etc." [" Pseudo-Chrys. Serm. 167. T. 5. p. 993, 41. Ἐκ τοῦ σίτου τὰ ζιζάνια ὑμεῖς σκυβαλίσαντες ἐῤῥίψατε." Seager. Mss. LXX. Sir. 26, 22. Schleusn. Lex. V. T. "Σκυβαλίζω, * Σκυβαλεύω, ad Lucian. 1, 481." Schæf. Mss.] "Hujus "verbale est Σκυβαλισμὸς, ὁ, Rejectio alicujus rei "quam vilipendimus:" [Hes. Polyb. 30, 17, 12.] "At Σκυβάλισμα, est Ea ipsa res quam rejicimus "s. abjicimus: ut σκυβάλισμα τραπέζης ap. Phocyl. "(144.) Μηδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα "τραπέζης." [* Σκυβαλιστος, unde * "Ἀσκυβάλιστος, Mundus, Const. Apost. (2, 43.) p. 252." Wakef. Mss.] "Ἀποσκυβαλίζω, Rejicio s. Abjicio ut rem con- "temnendam et vilem: proprie enim sonat Rejicio "veluti stercus: quo nihil est abjectius." [" Planud. ad Ovid. Met. 14, 493. 15, 414. Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 527." Boiss. Mss. "Euseb. H. E. 7, 22. Νεκροὺς ἀτάφους ἀπεσκυβαλίζοντο." Mendham. Mss. "Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.]

ΣΚΥΖΩ, Ad iram concito, Iram moveo, Ad iram provoco, Irrito, i. q. ὀργίζω. Pass. Σκύζομαι, Ad iram provocor, Irritor; vel etiam Irascor: unde ap. Hes. Σκυζομένη, λυπουμένη, ὀργιζομένη. Quo sensu Hom. utitur: ut Il. Δ. (23.) et Θ. (460.) οὐδέ τι εἶπε, Σκυζομένη Διὶ πατρί· χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει. Sic Ω. (113.) Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, Irasci ei deos. Verba Jovis Mercurium ad Achillem mittentis. Ubi nota synonyma, σκύζεσθαι et χολοῦσθαι, i. e. ὀργίζεσθαι. Sic Od. Ψ. (209.) Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ. Utitur et alibi. Hes. σκύζει non active solum exp. λυπεῖ, sed etiam passive s. neutraliter ὀργίζεται. [" Heyn. Hom. 4, 558. 8, 614." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 16, 18.] || Idem Hes. σκύζουσιν exp. ἡσυχῇ ὑποφθέγγονται ὥσπερ κύνες, Admurmurant. Sic Plut. (9, 96.) Τῆς κυνὸς σκυζομένης, [al. κνυζομένης,] καὶ πολλάκις μὲν προστρεχούσης πρὸς αὐτὸν, ἀπὸ δὲ αὐτοῦ εἰς τὸ φρέαρ ἐπανιούσης, Polit. vertit, Admurmurante catella. [Gl. Σκύζει· Gannit: Σκυζᾷ· Gannit.] J. Poll. vero 5, (86.) c. 13. ubi animantium voces exprimit, σκύζειν esse dicit τὸ καθεύδοντας ὑποφθέγγεσθαι. Ubi tamen perperam scribitur Σκυζᾷν: sicut vicissim ap. Aristot. H. 6, 18. de equabus, Οὐροῦσι δὲ πολλάκις, ὅταν σκύζωσι, perperam itidem pro σκυζῶσι, i. e. Equiunt, s. marem appetunt. Nam Σκυζᾷν significat Catulire: diciturque de catella catellum appetente, ut equire de equa equum appetente, taurire de vacca appetente taurum: quod in bobus Græci ταυριᾷν dicunt, in suibus καπριᾷν: generaliter autem, ὀργᾷν. Aristot. l. c. Περὶ δὲ τὰς κύνας τὸ τοιοῦτον πάθος καλεῖται σκυζᾷν, sc. τὸ ἔχειν ὁρμητικῶς πρὸς τὴν ὀχείαν. Varro 2, 9. Principium admittendi faciunt veris principio; tunc enim dicuntur catulire, i. e. ostendere se velle maritari. Sed et de aliis animantibus dicitur, ut ibid. de equabus, ὅταν σκυζῶσι. Sic ap. Suid. de camelo, Κύει μῆνας δέκα, τῷ δὲ ἐνδεκάτῳ τίκτει· καὶ πάλιν διαλιποῦσα ἐνιαυτὸν, σκυζᾷ: ubi ipse exp. ἐπὶ συνουσίᾳ ὁρμᾷ. Et Plaut. similiter, Cum meam uxorem vidi catulientem. [" Jacobs. Exerc. 2, 165." Schæf. Mss.] Inde Σκύζα, ἡ, Catulitio, Libido et appetitus coitus, Philetas ap. Hes. Παύσω σε τῆς σκύζης. Plin. 16, 25. Catulitionem rustici vocant gestiente natura semina accipere. [* Ἀνασκυζάω, i. q. ἀναθυάω, Bekk. Anecd. 12.]

[* "Σκυσμὸς, Ira, Tzetz. Ch. 9, 134." Elberling. Mss.]

[Ἀποσκύζω, vide in Ἀποσκυδμαίνω. * Ἐπισκύζομαι, Od. H. 306. Il. I. 370. "Heyn. Hom. 5, 602." Schæf. Mss.]

"Ἀρισκύδης, Iracunda, e partic. ἄρι, et verbo σκύ- "ζεσθαι: ut sit ἡ ἄγαν σκυζομένη. Etym. e quo- "dam Artemidoro." [" Callim. 1. p. 480." Schæf. Mss.]

"Κύζομαι, Irascor, VV. LL. perperam pro σκύ- "ζομαι."

Σκυδμαίνω, i. q. σκύζομαι, Irascor. Unde ap. Hes. σκυδμαίνειν, ὀργίζεσθαι, νεμεσᾷν. Il. Ω. (592.) Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, Ne mihi succenseas, Patrocle. Sunt qui de leonibus proprie dictum velint, ob catulos surreptos ira concitatis: ἀπὸ τοῦ σκύμνος καὶ μεναίνειν: quod valde remotum est. [" Heyn. Hom. 8, 603. 721." Schæf. Mss.] Hes. Σκυδμαίνειν exp. etiam σκυθρωπάζειν, Tetrico esse vultu et tristi: itidemque Σκύδμαινος, σκυθρωπὸς, Tetricus, Vultuosus, Tristem vultum præ se ferens. [Σκυδμαίνω, * Σκυδμέω, Valck. Schol. in N. T. 1, 277.]

"Ἀποσκυδμαίνω, et Ἀποσκύζομαι, i. q. σκυδμαίνω "et σκύζομαι, ut ἀπομηνίω quoque idem esse vo- "lunt, quod μήνιω: nisi quod præp. signif. hic ali- "quantum intendit: h. e. Irascor, Succenseo. Il. Ω. "(65.) Ἥρη μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν, i. e. "ὀργίζου ἢ ἐπιμέμφου. Posterioris Ἀποσκύζομαι s. "Ἀποσκύζω meminit Hes., afferens ἀποσκύζει pro "ἀπομέμφεται. Meminerat Idem et alterius ἀπο- "σκύδμαινε, exponens ὀργίζου, χολοῦ, μέμφου." [Ἀποσκύζω, Procop. Anecd. 10.]

"Σκυλμαίνω, i. q. σκυδμαίνω." [Σκυλμανεῖς, Hesychio θυμωθήσῃ. "Pro Σκυδμανεῖς. Λ. pro Δ. Idem Is. Voss. observarat, et Jac. Toll. Cf. Etym. M. et v. Σκυδμαίνειν. Non audiendus itaque H. Steph. Ind., cui Σκυλμαίνω idem dicitur, quod Σκυδμαίνω, e corrupto, sine dubio, Hes. loco, ut sæpius." Alberti.]

"Σκύδνος, Convitium, Ira, Tristitia, VV. LL."

[* "Σκυδάζω, Heyn. Hom. 8, 721." Schæf. Mss.] "Σκυδίζω, Calcitro, Hes." "Σκυνίζω, Calcitro, "Hes."

Σκύθομαι, i. q. σκυδμαίνω et σκύζομαι. Unde ap. Hes. Σκύθεσθαι, χολοῦσθαι, θυμοῦσθαι, σκυθρωπάζειν. Significat ergo, ut Σκυδμαίνω, non solum Irascor, Succenseo, sed etiam Tristi et tetrico vultu sum, Vultu tristi et obnubilo incedo.

Σκυθρὸς, Vultum præferens iratum, tristem, tetricum, χαλεπὸς, ὠμὸς, στυγνὸς τὰς ὄψεις, Hes. [Phot. αὐθέκαστος, αὐστηρὸς, Μένανδρος· Ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργάτης, σκυθρὸς, πικρὸς, Φειδωλός. Arat. D. 388.]

Σκυθρωπὸς, (ή, ὸν, et ὁ, ἡ,) Tetricus, Vultuosus, Tristem vultum gerens, ὁ σκυθρὸς τοὺς ὦπας, Isocr. ad Demon. (4.) Ἔθιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν· δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ, αὐθάδης· διὰ δὲ τοῦτο, φρόνιμος εἶναι δόξεις: solent enim componere vultum superciliaque contrahere, qui sapientiores gravioresque videri volunt; quod et συννεφοῦν τὰ ὄμματα dicitur. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 12.) Ἱλαραὶ δὲ ἀντὶ σκυθρωπῶν ἦσαν, Posito vultu tetrico et tristi lætam hilaremque ostendebant faciem: K. Π. 1, (4, 14.) Ἀνιαρὸς δὲ καὶ σκυθρωπὸς ὢν, σιωπῇ διῆγεν. Herodian. 4, (3, 16.) Σκυθρωποῖς προσώποις εἰς γῆν ἔνευσαν, Vultu tetrico et mœsto terram intuebantur. Alcidamas ap. Aristot. Rhet. 3. dicit etiam τὴν σκυθρωπὸν φροντίδα τῆς ψυχῆς. Et Plut. de Curios. (p. 58.) dicit urbes quasdam habere suas πύλας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, per quas sc. purgamenta et sordes efferuntur, et ad supplicium educuntur sontes. Tetricas portas itidem dicere queas. Et de Def. Orac. Ἡμέρας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, Dies nefastos et tristes. Item σκυθρωπὸν θέαμα, Triste spectaculum, Herodian. 1, [15, 15. "Conradi ad Gell. T. 1. p. 582. Xen. K. Π. 63. Abresch. Lectt. Aristæn. 100. 110. 140. Thom M. 143. Bergler. ad Alciphr. 152. De rebus, ad Charit. 9. ad Diod. S. 1, 326." Schæf. Mss. "Σκυθρωπὸς dicebatur antiquitus et * Σκύ-

θρωψ, ut ὕδρωψ, τύφλωψ, κύκλωψ. Χάρωψ dicebatur et χαρωπὸς, Qui vultu lætitiam prodebat." Valck. Schol. in N. T. 1, 277. Σκυθρωπή, Lobeck. Phryn. 105.]

Σκυθρωπῶς, Vultu tetrico et superciliis contractis, ut cum tristitiam s. mœstitiam vultu simulamus: ut σκυθρωπῶς ἔχειν, Esse vultu tetrico, Mœstitiam simulare vultu. E Xen. tamen ('Απ. 2, 7, 1.) σκ. ἔχειν affertur pro Molestum esse.

[* Σκυθρωπότης, Gl. Mœstitia, Tristitia. " Vultus tetrici mœstitia, Vultus tristitia, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 21. T. 3. p. 180. Οὕτω γὰρ κἂν ὀλίγα δῷς, πολλὰ δώσεις· ὥσπερ οὖν μετὰ σκυθρωπότητος κἂν πολλὰ δῷς, ὀλίγα πεποίηκας τὰ πολλά. Eust. 95, 20." Seager. Mss. " Amphiloch. 91. Andr. Cr. 97. 245." Kall. Mss. Jo. Climac. 148. 157. Const. Manass. Chron. p. 93." Boiss. Mss. Lucian. 2, 756. Hippocr. 152. Dionys. H. 2. p. 119, 48. Dio. Cass. 1239, 90.]

Σκυθρωπάζω, Sum vultu tetrico et mœsto, Mœstitiam s. Tristitiam vultu simulo, Mœstum vultum gero: cui synonyma sunt συννεφοῦν τὰ ὄμματα, τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾷν, συνάγειν τὰς ὀφρῦς, συνοφρυοῦσθαι: Lat. Contrahere supercilia, ut fastuosi, aut gravitatem vultu præ se ferentes. Aristoph. ap. Suid. Ὡς οὐδὲν οἶσθα πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον, Ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς: Πλ. (756.) Ὀφρῦς ξυνῆγον, ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα, Supercilia contrahebant, vultusque tetricos gerebant. Bud. interpr. Tristes erant et contracta fronte. Utuntur et prosæ Scriptt.: Dem. (1122.) Βαδίζει οὗτος παρὰ τοὺς τοίχους ἐσκυθρωπακὼς, Fronte corrugata, Ducens vultus, veluti cogitabundus, Vultuosus, Bud. Et Æschin. (33.) Σφόδρα πάνυ σκυθρωπάσας. Item Xen. K. Π. 6, (2, 8.) Μὴ θαύμαζε εἴ τινες ἐσκυθρώπασαν ἀκούσαντες τῶν ἀγγελλομένων. Idem pro Capite demisso ire, posuisse videtur, de canibus loquens, Bud. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 110. Alciphr. 142. Bergler. 152. Valck. Hipp. p. 183. Toup. Emendd. 2, 46. Wakef. S. Cr. 5, 9." Schæf. Mss.]

Σκυθρωπασμὸς, Vultus tetricus et mœstus, Tetrica severitas, Supercilium tetricum, Plut. (6, 158.) Νεῦμα καὶ μειδίαμα καὶ σκυθρωπασμὸς τῶν φιλοσόφων. Pro quo Philostr. dicit, τὸ σκυθρωπὸν, cum Epist. 54. Εὐμενίδας vocari scribit τὰς Ἐριννῦς, Furias, quasi τὸ σκυθρωπὸν ἀρνουμένας.

[* Ἐπισκυθρωπάζω, Frontem contraho, Hermog. Form. Orat. 2, 4. cf. J. Poll. 6, 29. Xen. K. 3, 5. * Συνεπισκυθρωπάζω, Una mœreo, Plut. 8, 675. * Κατασκυθρωπάζω, Joseph. A. J. 11, 5, 7. " Basil. Hom. 2. de Jejunia p. 154." Boiss. Mss. * Συσκυθρωπάζω, Simul vultum gero mœstum, Xen. K. Π. 6, 2, 21. Eur. Trag. Inc. 296. Clem. Alex. Str. 4. p. 524=621, 2. " Valck. Diatr. 243." Schæf. Mss.]

[* " Σκυθρωπέομαι, Etym. M. p. 29, 23. ubi vero Cod. Par. 2654. dat κακοτροπεύομαι, quod præferendum." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. Est etiam ap. Suid. * Κατασκυθρωπῶν.]

Σκυθράζω, i. q. σκυθρωπάζω, Hes. AT Σκύθραξ ab Eod. exp. μεῖραξ, ἔφηβος, Adolescens, Puber. [" Quando ab Hes. σκύθραξ, forma vocis intensiva, redditur μεῖραξ, Adolescens, cogitandum est de adolescentibus tristibus, quos cum vino comparabat Ariston ap. Senec. Ep. 36. Is enim vinum bonum fieri aiebat, quod recens durum et asperum sit: non pati ætatem, quod in dolio placuit." Valck. Schol. in N. T. 1, 277. * Σκυρθάνια, Photio τοὺς ἐφήβους· οἱ Λάκωνες. * Σκυρθάλια, Hesychio μειράκια, ἔφηβοι. * Σκυρθάλιος· νεανίσκος. * Σκυρθαλιάς· Θεόφραστος, τοὺς ἐφήβους οὕτω φησὶ καλεῖσθαι· Διόνυσος δὲ, τοὺς μείρακας. Schneidero leg. videtur * Σκυθράκιος. Cf. Κυρσάνιε.]

" ΣΚΥΝΙΟΝ, vide IN Ἐπισκύνιον," [de qua voce tamen nihil dedit HSt. Σκύνιον, Summa palpebra, Cilium, Nicander Θ. 177. 443. Ducit a σκύζω Schol. Theocr. 16, 8. Cf. etiam Schol. Il. P. 136. Ἐπισκύνιον, Gl. Supercilium, Rictus, Fastus, Cilium, Aristoph. B. 823. Athen. 414. Synes. p. 35. Aristot. de Gen. Anim. 3, 1. Rufus p. 24. Αἱ δ' ἔσχαται τοῦ μετώπου ῥυτίδες, ἐπισκύνιον, ὅπερ ἐπάγομεν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἢν πρὸς ἑαυτοὺς φροντίζωμέν τι ἢ αἰδώμεθα· ἄλλοι δὲ τὸ ὑπὸ τὰς ὀφρύας σαρκῶδες ἐ. ὀνομάζουσι. Il. P. 136. Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων. Theocr. 24, 116. Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ. Anal. 3, 87. ἐπεὶ χρόνῳ ἐκκρεμὲς ἤδη Ἦλθε κατ' ὀφθαλμῶν ῥυσσὸν ἐπισκύνιον. " Heyn. Hom. 7, 312. Jacobs. Anth. 8, 135. 11, 95. 12, 58. 177. Zenodot. Epigr., Paul. Sil. 50. Brunck. Aristoph. 1, 187. Plut. Mor. 1. p. 171." Schæf. Mss.]

" ΣΚΥΛΑΞ, ακος, ὁ, et interdum ἡ, Catulus: proprie de Catulo canis: unde etiam quidam σκύλαξ quasi σχύλαξ dictum voluerunt, ἀπὸ τοῦ ἐπισχεῖν τὴν ὑλακήν. Interdum vero de Illo etiam qui eam ætatem excessit. Xen. K. Π. 1, (4, 15.) Ὥσπερ σκύλακι γενναίῳ, ἀνακλάζοντι ὁπότε πλησιάζοι θηρίῳ. Plut. quoque in l. περὶ Πολυπρ. σκύλακας de Venaticis canibus dicit. Nisi potius utrobique Catulos s. Catellos intelligamus, et pro Canibus in carmine duntaxat usurpari dicamus. Hoc quidem certe constat, significare etiam generaliter Quemvis catulum: sicut et σκύλακα ἄρκτου ap. Lucian. (1, 291.) legimus: et quoniam tam late patet, Herod. addidit itidem gen. κυνός: (3, 32.) Σκύλακι κυνὸς σκύμνον λέοντος συμβαλέειν Καμβύσεα. Apud Nicandr. Θ. (689.) σκύλακας γαλέης. ‖ Σκύλαξ pro Pisce, item pro Catena ferrea, VV. LL. ex J. Poll." [10, 167. Polyb. 20, 10.] " Item σχῆμα ἀφροδισιακὸν, Hes. Est et Nom. propr. cujusdam scriptoris ap. Aristot." [" Plut. Mor. 1. p. 8. Ammon. 145. Valck. Adoniaz. p. 327. 401. Thom. M. 800. 822. Jacobs. Anim. 125. Anth. 6, 179. 9, 123. 177. Anyte 23. Philippus 72. Huschk. Anal. 5. Vinculum, ad Lucian. 1, 473. Sensu obscœno, Toup. Opusc. 1, 421. Villoison. ad Long. 182. Σκύλαξ, ἡ, Paus. 1, 392. Antip. Sid. 88." Schæf. Mss. " Bestia, in genere, Eur. Hipp. 1291." Wakef. Mss. Nicander Θ. 670. Fr. 2. Lycophr. 315. Xen. K. 7, 6. Ἄγειν δὲ τὰς σκύλακας ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, τὰς μὲν θηλείας ὀκταμήνους, τοὺς δὲ ἄρρενας, δεκαμήνους.]

[* " Σκυλακόβρομος, Wakef. S. Cr. 3. Add." Schæf. Mss. " Vera lectio in Fabr. B. Gr. 2, 652." Wakef. Mss. * Σκυλακοκτόνος, Hephæst. 35. * Σκυλακοτρόφος, Opp. 'A. 1, 719. Nonn. D. 16, 187. * Σκυλακοτροφία, Opp. K. 1, 436. * Σκυλακοτροφικὸς, Ælian. H. A. 6, 8. * " Πολυσκύλακος, Nonn. D. p. 502. * Φιλοσκύλαξ, 3, 71. (Ἑκάτη.)" Wakef. Mss.]

" Σκυλακώδης, ὁ, ἡ, Conveniens σκύλακι. Xen. K. Π. (1, 4, 4.) τὸ σκυλακῶδες metaphorice dixit de puero habente aliquid in quo σκυλάκων naturam imitaretur. At in VV. LL. σκυλακώδης redditur Inverecundus, Caninus. Item τὸ σκυλακῶδες, Frons inverecunda, Impudentia. Additurque, Xen. K. Π. pro Blanditiis usurpasse."

[* Σκυλάκειος, Hippocr. 536, 10. Gl. Σκυλάκειον· Catulinum: * Σκυλάκινος· Catulinus. * " Σκυλακηδὸν, Wyttenb. Select. 377. Schneid. ad Xen. K. Π. p. 30." Schæf. Mss. Synes. p. 90. * Σκυλάκαινα, Nossis Ep. 9. * Σκυλάκη, Orph. Arg. 977. damnatur a Schneid. Anal. Crit. 77. " Ruhnk. Ep. Cr. 259. (* Σκυλακίτης, fem.) * Σκυλακῖτις, Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. Ep. Cr. 275. Valck. ad Röv. p. 56. Brunck. Apoll. Rh. 134." Schæf. Mss., et Schol. Apoll. Rh. T. 1. p. 334.]

[* Σκυλακεὺς, Catulus, Opp. K. 1, 480. 4, 227.] " Σκυλακεύειν, Canes admittere, accipiendo verbum Admittere in ea signif. quam sequuntur nomina Admissura et Admissarius: Xen. K. (7, 1.) Σκυλακεύειν δὲ τὰς κύνας, ἐπανιέντα τῶν πόνων τοῦ χειμῶνος, κ. τ. λ. J. Poll. exp. (5, 51.) τὰς κύνας ἐμπιπλάναι καὶ ὀχεύειν: sed ap. eum male quidam librarii σκυλεύειν pro σκυλακεύειν scripserunt. Interdum vero pro Alere s. Educare poni potest, de canibus itidem dictum: sicut Σκυλακεία non tantum σκυλάκων γένεσιν, sed ἀνατροφὴν etiam declarat. Unde exp. non solum Canum admissura, sed etiam Canum s. Catulorum nutricatus s. educatio. A Bud. redditur Catullitio, item Admissio." [Plut. Jambl. V. P. 426.] " Et quemadmodum σκύλακας generaliter usurpari de Catulis dictum est, ita hoc verbum interdum generale est: unde pass. partic.

" *σκυλακευομένους* legimus ap. Strab. (5. p. 351.) de Romulo et Remo, qui a lupa lactabantur, *Ἐκτεθέντας δὲ, ὑπὸ λυκαίνης ὁραθῆναι σκυλακευομένους.*" [" Toup. Emendd. 2, 130." Schæf. Mss. Arrian. Ven. 8, 4. Max. Tyr. 1, 1. Themist. Or. 31. *Σκυλακεῖαι*, Canum incunabula, Plut. Cat. Maj. 5.] " Verbale *Σκυλάκευμα*, de Eo quod fuit *ἐσκυλακευμένον*, unde pro Catulo ponitur, ut, *Ἔῤῥε, κακὸν σκυλάκευμα*, metaphorice." [" Jacobs. Anth. 7, 413. Exerc. 2, 170. Ruhnk. Ep. Cr. 67. Toup. Opusc. 1, 193." Schæf. Mss. " Plut. 2, 241(=6, 895.)" Wakef. Mss. * *Σκυλάκευσις*, Epiph. 1, 475.]

[* " *Σκυλακίζω*, Catullio, Longus 3. p. 106. Jung. (=225.) ubi editum est * *Σκυταλίζω*." Kall. Mss. " Toup. Opusc. 1, 421." Schæf. Mss. * *Περισκυλακίζω*, unde] " *Περισκυλακισμὸς*, Lustratio s. Expiatio quæ fit *τῇ σκυλάκων περιμάξει.* Scribit enim Plut. Probl. Rom. 499. 500. quosdam Græcorum etiam ad suam usque ætatem *τῷ κυνὶ* usos fuisse *σφαγίῳ πρὸς τοὺς καθαρμούς*: et Hecatæ *μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων* solita *ἐκφέρεσθαι σκυλάκια*, ac *τοὺς ἁγνισμοῦ δεομένους* consuevisse *περιμάττεσθαι σκυλακίοις*: cujusmodi *τοῦ καθαρμοῦ γένος* vocatum fuisse *περισκυλακισμόν*." [" Coray Theophr. 263." Schæf. Mss.]

" *Σκυλάκιον*, *τὸ*, dimin. forma, itidem Catulus, s. potius Parvus catulus. Xen. (K. 7, 3. 4.) *σκυλάκια* et *σκυμνία* de Catulis leporum dixit. Gaza autem ap. Aristot. vertit Catellus." [Const. Manass. Chron. p. 495. Plato de Rep. 7. p. 490. Vide *Περισκυλακισμός.*]

" *Σκύλια*, Caniculæ, Pisces, ex Aristot. H. A. 6. et ex Æliano," [Plin. 9, 46.] " Videri autem posset esse dimin. a *Σκύλλος*, si duplici λ scriberetur: quod *σκύλλος* Canem signif., teste Hes.; sed dicit *τὴν κύνα*, non *τὸν κύνα*:" [" *Σκύλλος, κυὼν νεογνὸς*, Etym. M." Kall. Mss.] " Hinc *Σκυλλοπρόσωπος*, Faciem canis habens, Impudens. Sic etiam *Σκύλλα*, Monstrum illud marinum, a Poëtis celebratum, hinc dictum fuerit fortasse, quoniam *σκύλλοις* est circumdatum." [" Cf. Od. M. 85. Bergler. ad Alciphr. 71. ad Mœr. 184. Lennep. ad Phal. 55. Jacobs. Anth. 6, 85. 11, 263. 12, 380. Boiss. Philostr. 557. * *Σκυλλαῖος*, Heyn. ad Virg. 2, 38." Schæf. Mss. " *Σκύλλαν* vero dici eund. Piscem, qui alias Carcharius, e Nicandri Glossis annotavit Athen. 7. p. 306." Schw. Mss. " Canis, Schol. Eur. Hec. 1261." Kall. Mss.] " At vero *Σκύλλαρος* ap. Aristot. H. A. 4, 4. redditur Squilla parva; diciturque ab eo *λαμβάνεσθαι ἐν ταῖς κόγχαις.* Quare huc pertinere non videtur."

" ΣΚΥΜΝΟΣ, *ὁ*, Catulus leonis, proprie, Eur. Hec. (204.) *Σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐριθρέπταν, Μόσχον δειλαία δειλαίαν Ἐσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν Σᾶς ἄπο*: ita enim leg. est, potius quam jungenda præp. nomini sequenti, *λαιμότομον*, ubi *σκύμνον* de Catulo leonis intelligit; et quidem de femina. Addi solet alioqui gen. *λέοντος* vel *λεαίνης*: quamvis proprie de Leonis catulo dici existimetur. Aristoph. B. (1477.) *Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.* Soph. Aj. (998.) itidem *σκύμνον λεαίνης* dixit. Usus est hoc vocabulo Lucr. 5. At catuli pantherarum, scymnique leonum. Leonum *ἔγγονα* vocantur *σκύμνοι*, inquit J. Poll.: *ἄρκτων* autem, *ἀρκτύλοι*: at *ἐλάφων*, *νεβροί.* Hes. *σκύμνους* esse tradit *ἐκγόνους* leonum, aliorumque animalium. Sed cum primo loco dicat leonum, videri potest intellexisse, de illis prima et propria signif. dici. Il. Σ. (319.) *ὥστε λῖς ἠϋγένειος, Ὧι ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ Ὕλης ἐκ πυκινῆς.* Ubi Schol. brevium Auctor annotat, hoc nomen de Catulis leonis poni, cum *ὀξυτονεῖται*: at de Catulis aliorum animalium *βαρύνεσθαι.* Sed hanc accentus differentiam observari non comperi. Legimus enim ap. Aristot. H. A. 6. *Ὅπως μὴ ἁρπάζῃ τῶν θηρίων σκύμνους*, ubi redditur Fœtus: item *σκύμνον ἀλώπεκος* ap. Plut. Lycurgo: ap. Diosc. de Catulis vituli marini, 2, 88. Legimus denique et ap. alios servato eod. accentu." [" Ammon. 145. Musgr. Cycl. 504. Valck. Adoniaz. p. 401. Wakef. Trach. 540. Callim. 1. p. 425. Heyn. Hom. 7, 479. 800." Schæf. Mss. Opp. 'A. 1, 380. Aristot. Athenæi 294. *Σκύμνος, ἡ*, Eur. Or. 1502=1511. * *Σκυμνοτόκος*, unde] " *Σκυμνοτοκεῖν*, Catulos parere: quod et de piscibus dixit Aristot. H. A." [Athen. 314. * " *Σκυμνοτρόφος*, Const. Manass. Chron. p. 119., et in Villois. Diatr. p. 76." Boiss. Mss. " Villois. Anecd. Gr. 2, 76." Wakef. Mss.] " *Σκυμνεύειν* autem dicitur de alente suum catulum s. suos catulos: *σκυμνεύω νεβροὺς*, Alo hinnulos, qui mei sunt catuli, s. pulli." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 138." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 2, 18.] " Dimin. *Σκυμνίον*, Parvus catulus. Item simpliciter pro Catulo, ex Aristot. H. A. 9. E Xen. de Catulo leporis."

ΣΚΥΤΟΣ, *τὸ*, Corium, Pellis, *τὸ πᾶν δέρμα*, ut Hes. et Suid. exp. Plato Symp. *Ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα, λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας.* Xen. Ἱππ. (12, 10.) *Εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους, ἐξ οἵουπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται*, Ex eo corio, e quo crepidæ confici solent. || Loreus funis, Flagrum loreum, coriaceum, Scutica: quod et *σκυτάλη*: qua signif. Joseph. usurpasse dicitur. Itidem accipi potest ap. Dem. 238(=572.) *Σκύτος ἔχων ἐπόμπευε, καὶ τούτῳ μεθύων ἐπάταξέ τινα.* Sic Aristoph. Σφ. (643.) *Ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον βλέπειν σκύτη ποιήσω*, Faciam ut in facie tua appareant coriacei flagri vestigia, Faciam ut vultum geras flagro coriaceo cæsi, i. e. *πληγάς σοι ἐμβαλῶ*, Schol. Annotatur in Lex. meo vet. et ap. Etym. *σκύτος* secundum Petronium dici *τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων τοῦ τραχήλου δέρμα*: secundum alios, *τὸν νωτιαῖον μυελὸν*, secundum alios *τὸ ἰνίον*: secundum alios, *τὸν μεταξὺ τῶν ὀφρύων καὶ τοῦ μετώπου τόπον*, quod *ἐπισκύνιον* alio nomine dicitur: secundum alios *τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα*, atque adeo ipsam *κεφαλήν.* [" Toup. Opusc. 1, 344. 426. 2, 159. ad Diod. S. 1, 189. Musgr. Ion. 37. Jacobs. Anth. 7, 93. 248. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 257. 3, 219. Kuster. 9. Porson. Hec. p. lvi. Ed. 2. *Σκύτη βλέπειν*, Brunck. Aristoph. 2, 225. (Σφ. l. c.)" Schæf. Mss. " Scutica, Synes. 68. Liban. 16. Plut." Wakef. Mss. Theocr. 25, 142. Lycophr. 1316. *Σκύτη βλέπειν*, Eupolis Zenobii 6, 2. Alciphr. 3, 51.]

Σκυτοβραχίων, Coriaceum s. Loreum brachium habens, Athen. (515.) *Διονύσιος ὁ σκυτοβραχίων.* *Σκυτοδέψης*, Coriarius, Qui pelles subigit et parat in usus suos, i. q. *βυρσοδέψης*: Hes. exp. * *δερματομαλάκτης.* Apud Suid. *Σκυτοδέψου παῖς.* [*Σκυτόδεψος* legitur etiam ap. Plat. Gorg. 73. p. 517. " Heind. 245. *Σκυτοδέψης*, Kuster. Aristoph. 9. 191. Brunck. 1, 86. 2, 156. ad Charit. 750." Schæf. Mss.] *Σκυτοδεψικὸς*, Ad coriarium pertinens. Apud Theophr. C. Pl. 3, 23. *Σκυτοδεψικὴ κόπρος*, Sordes quæ in coriariorum officinis reperiuntur, a pellibus sc., quas parant, abrasæ. Alii Fæces pellium. *Σκυτοδεψέω*, Pelles mollio s. subigo, ut coriarii solent, [" T. H. ad Plutum p. 150. Kuster. Aristoph. 9. Brunck. 1, 86. 257." Schæf. Mss. * *Σκυτοῤῥάφος*, Hes. v. *Σκυτοτόμος*, Chirurg. vett. p. 161. " Ad Mœr. 354." Schæf. Mss.]

Σκυτοτόμος, Qui coria incidit in suos usus aptata et concinnata, ad calceos, lorave aut similia conficienda. Cerdo, Xen. Ἑλλ. 3, (4, 17.) p. 292. de Ephesiis, *Οἵ τε χαλκοτύποι καὶ οἱ τέκτονες, καὶ οἱ χαλκεῖς καὶ οἱ σκυτοτόμοι, καὶ οἱ ζωγράφοι, πάντες πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον.* Sic K. Π. 6, (2, 11.) Vide et *Σκύτος*, ubi potius pro Sutore calceario, quam pro Lorario ponitur: quemadmodum Suid. quoque exp. *σκυτεὺς* et * *λωροτόμος.* Pro Sutore calceario J. Poll. quoque accipit 7, c. 21., ubi instrumenta *τῶν σκυτοτόμων*, s. *τῶν τὰ ὑποδήματα ῥαπτόντων* enumerat: et 10, c. 31. Ibid. *τομεὺς* et *ἱμαντοτόμος*: quod posterius Lorarium potius significat, i. e. Qui e corio lora conficit. Iidem *σκυτοτόμοι* scuta etiam coriis integebant, ut Il. H. (221.) Tychius Ajaci suum *ἑπταβόειον σάκος κάμε τεύχων, Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος.* Atque adeo Lat. vocab. Scutum a Græco desumtum est, et Scutum appellatum, quod e crudo bovis tergore conficeret. [" Heind. ad Plat. Charm. 83. Gorg. 245. Mœr.

353. et n. * *Σκυτόμος*, 354." Schæf. Mss.] *Σκυτοτομικὸς*, Ad *σκυτοτόμον* pertinens: ut *σκυτοτομικὰ σκεύη* s. *ἐργαλεῖα*, Instrumenta sutorum calceariorum s. lorariorum. Et *σκυτοτομική*, sc. *τέχνη* s. *ἐπιστήμη*, Ars sutoria, sutorum calceariorum, Plato de Rep. 1. *Καὶ σκυτοτομικὴ πρὸς ὑποδημάτων κτῆσιν χρήσιμος.* Item *σκυτοτομικὸν πλῆθος* ap. Aristoph. (Ἐκκλ. 432.) Multitudo sutorum calceariorum. [" Theod. 4, 358. Max. Tyr." Wakef. Mss.] *Σκυτοτομέω*, Artem sutoriam exerceo, Factito artem incidendi coria. Aristoph. (Πλ. 162.) *Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος*: (514.) est enim ars sutoria ex earum numero, quæ Sedentariæ dicuntur: ut et ap. Suid. *Οἱ σκυτοτόμοι ἐν σκιᾷ καθεζόμενοι ἐργάζονται, καὶ εἰσὶν ἐσκιατραφημένοι.* Utitur et Aristot. Polit. 2. ["Heind. ad Plat. Charm. 79. *ὑπόδημα*." Schæf. Mss. * *Σκυτοτομία*, Plato de Rep. 397. 601. "*Σκυτῶν τομὴ*, Plato Charm. 110." Schæf. Mss. * *Σκυτοτομεῖον*, Lysias p. 413. " Ad Charit. 275." Schæf. Mss. * *Σκυτοτόμιον*, Porson. Hec. p. 82. Ed. 2." Schæf. Mss. Athen. 581. * *Σκυτοτράγος*, unde * *Σκυτοτραγέω*, Lucian. 8, 26. Alciphr. 3, 47. "Bergler. 381. Burm. ad Phædr. p. 62. Mit." Schæf. Mss.] *Σκυτοφάγος*, Qui coriis vescitur. Legitur ap. J. Poll. 6, c. 7. sub finem; sed forsan pro eo reponendum *συκοφάγος*.

Σκύτινος, Coriaceus, Anacr. ap. Athen. (534.) *Πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῳ μάστιγι θωμιχθεὶς*, Coriaceo flagro, Aristoph. N. (538.) *Οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον*, Nihil coriaceum. Item *σκυτίνη* dicitur Corium s. Pellis quæ præcingitur, subintelligendo *ὦα*, s. *περιζώστρα*: unde in Lex. meo vet. et Etym. *Σκυτίνας, περιζώματα ἀπὸ λώρων.* Vide nonnulla hac de re in Ὦα *λουτρίς*. Joculariter autem ab Antiphane ap. Athen. sophistæ dicuntur *λεπτοὶ, ἄσιτοι, σκύτινοι.* At *Σκυτίνη ἐπικουρία*, Prov. Atticum *ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων βοηθημάτων*, Hes. [" Toup. Epist. de Syrac. 343. Jacobs. Anth. 9, 136. Brunck. Aristoph. 3, 166." Schæf. Mss. Julian. Or. 7. p. 206.]

Σκυτικὸς, Coriarius. Unde *σκυτικὴ*, sc. *τέχνη*, Ars coriaria, *ἡ σκυτοδεψικὴ* s. *ἡ σκυτοτομική*: utraque enim intelligi potest. Plato de Rep. 2. ait *σκυτοτόμον* suam artem debere factitare, *Ἵνα ἡμῖν τὸ τῆς σκυτικῆς ἔργον καλῶς γίγνοιτο.* [" Heind. in Plat. Theæt. 297. Boeckh. in Min. 43." Schæf. Mss. Epist. Socr. 13.]

[* " *Σκυτώδης*, Aristot. H. A. 9, 37. *Σκυτώδεις τε γίνονται καὶ γλισχροὶ*, Alveo tument et in mucorem lentescunt, Gaza. Videtur igitur Gaza legisse *κυτώδεις*. Vertendum forsitan, Callosi et macilenti fiunt." Seager. Mss.]

[* *Σκύτειος*, Manetho 4, 321. *τέχνη*. " Ad Charit. 750." Schæf. Mss.]

Σκυτεύω, Artem coriariam s. sutoriam factito, Cerdo sum, Lucian. [Xen. Ἀν. 4, 2, 22.] UNDE *Σκυτεὺς, ὁ*, Qui artem sutoriam s. coriariam exercet, Cerdo, *σκυτοτόμος*, [Aristoph. Ὄρν. 491. " Mœr. 353. et n., Ruhnk. ad Xen. Mem. 221. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 55. Heind. ad Plat. Theæt. 297." Schæf. Mss.] *Σκυτεῖον, τὸ*, Officina sutoris, Sutrina, Officina sutoris calcearii. Utitur Herod. in Vita Homeri, ubi *σκυτέα* vocat Tychium, quem Homerus *σκυτοτόμον*. [" Heringa Obss. 163." Schæf. Mss. " Orig. c. Cels. 145." Wakef. Mss. * *Σκυτευτὴρ*, * *Σκυτευτήριος*, e quo per contr. * *Σκυτεύτρια*, Hes. v. *Πεσσύπτη*. Vide *Πίσυγγοι*.]

[* *Σκυτία*, Ars coriaria, Hippocr. 490. 820.]

[* " *Σκυτόω*, Corio obduco, Polyb. 10, 20. *Μαχαιρομαχεῖν ξυλίναις ἐσκυτωμέναις μετ' ἐπισφαίρων μαχαίραις.*" Seager. Mss. " Ad Hesych. 2, 896. n. 27." Dahler. Mss.]

[* *Σκυτάριον*, Anaxilas Athenæi 548. *ἐν σκ. ῥαπτοῖσι.*]

[* *Σκυτὶς, ίδος, ἡ*, Pellicula, Parvum corium, Tatian. Or. p. 156. Diog. L. 4, 57.]

" *Σκυτίζω*, Lacero, Dilanio, *σπαράττω*, Hes." [" Toup. Opusc. 1, 344." Schæf. Mss.: Emendd. in Suid. 2, 57. De *σκυθίζω* et *σκυτίζω, περισκυθίζω* et *περισκυτίζω*, v. Barker. ad Etym. M. 1082—4. et Lex. VV. Peregr. v. *Σκύθης*.]

Σκυτάλη, ἡ, Flagrum loreum s. coriaceum, Scutica; Saccus coriaceus. Hes. enim *σκυτάλην* exp. * *φλαγέλλιον, λῶρον*: et *Σκυτάλαι, θύλακες δερμάτινοι.* Item Clava in summo obducta corio, quales a morionibus gestari solent; vel simpliciter Clava, Fustis. Suid. enim exp. non solum *φραγέλλιον*, sed etiam *βακτηρία ἀκροπαχὴς*, Baculus in summa sui parte crassus, ut solent esse fustes et clavæ. Itidem Pind. Ὀ. (9, 45.) clavam Herculis, quod et *ῥόπαλον* dicitur, *σκυτάλην* appellat. Necnon Vectes s. Palangæ s. Phalangæ, dicuntur *σκυτάλαι*, ut Exod. 30, (4.) *Ἔσονται ψαλίδες ταῖς σκυτάλαις, ὥστε αἴρειν τὸ θυσιαστήριον· καὶ ποιήσεις σκυτάλας ἐκ ξύλων ἀσήπτων*: Annulos facies vectibus, per quos ipsi vectes trajiciantur ad tollendum altare; vectes autem illos conficies e ligno cariem non sentiente: qua signif. infra *Σκυταλίς*. [Scutulæ, Cæsar. B. C. 2, 10. 3, 40.] *Σκυτάλη* ap. Lacedæmonios erat Genus quoddam Epistolæ secretæ, de quo vide Plut. Lysandro (19.) p. 812. meæ Ed. et Harpocr. ac Suid. Gell. 17, 9. sic describit, Surculi duo erant teretes, oblonguli, pari crassamento, ejusdemque longitudinis, derasi atque ornati consimiliter. Unus imperatori in bellum proficiscenti dabatur, alterum domi magistratus cum jure atque cum signo habebant. Quando usus venerat literarum secretiorum, circum eum surculum lorum modicæ tenuitatis, longum autem quantum rei satis erat, complicabant volumine rotundo et simplici, ita ut oræ adjunctæ undique et cohærentes lori, quod plicabatur, coirent. Literas deinde in eo loro per transversas juncturarum oras, versibus a summo ad imum proficiscentibus inscribebant. Id lorum literis ita perscriptis, revolutum e surculo, imperatori commenti illius conscio mittebant. Resolutio autem lori literas truncas atque mutilas reddebat, membraque earum et apices in partes diversissimas spargebat. Id ubi ille, ad quem erat missum, acceperat, surculo compari, quem habebat, capto ad finem, perinde ut debere fieri sciebat, circumplicabat; atque ita literæ per ambitum eundem surculi coalescentes, rursum coibant, integramque et incorruptam epistolam et facilem legi præstabant. Hoc genus Epistolæ Lacedæmonii *σκυτάλην* appellant. Hæc Gell., quæ, sicut et locum illum Plut. confer cum iis, quæ ap. Schol. Aristoph. et Suid. leguntur, necnon ap. Schol. Thuc. (1, 131.) p. 42. et Athen. (451.) ubi *Σπαρτιᾶτις σκυτάλη*, sicut ap. Hes. *Σκυτάλη Λακωνική*. Xen. Ἑλλ. 5, (2, 27.) *Ἐς τὰς συμμαχίδας πόλεις σκυτάλας ἔπεμπον, κελεύοντες ἀκολουθεῖν Τελευτίᾳ.* Et Plut. Alcib. (38.) *Παρὰ τῶν οἴκοι τελῶν σκυτάλην ἐλθεῖν, κελεύουσαν ἐκποδὼν ποιήσασθαι τὸν Ἀλκιβιάδην.* Erat et *δανειστῶν* quædam *σκυτάλη*, de qua consule Schol. Aristoph. et Suid. Item in *σκυτάλαις* scribebantur sontium delicta, teste Hes. Idem Hes. *σκυτάλαι* exp. etiam *ἱππικαὶ ἶλαι*, item *ὄφεων* * *φλαγέλλια*. ‖ Serpentis nomen ap. Ælian. et Nicandr. (Θ. 384.) et Plin., necnon Diosc. 7, 11. *Τοῖς ὑπὸ τῆς προσαγορευομένης σκυτάλης ἢ ἀμφισβαίνης δηχθεῖσι.* Lucian. 9. Et scytale sparsis etiam nunc sola pruinis Exuvias positura suas. Apud Colum. autem 6, 17. Mus araneus, quem Græci *σκυτάλην* appellant, quamvis exiguis dentibus, non exiguam pestem molitur: pro illo *σκυτάλην* puto leg. *μυγαλῆν*, de quo supra post *Μῦς*. [" Ruhnk. Ep. Cr. 171. ad Lucian. 1, 175. ad Corn. Nep. 132. Mœr. 346. Koen. ad Greg. Cor. 179. 260. ad Herod. 268. Diod. S. 1, 179. 629. Luzac. Exerc. 109. Jacobs. Anth. 6, 174. Erycius 4. Brunck. Aristoph. 1, 148. Fr. 285. In veste, Jacobs. Anth. 7, 333. *Σκ. ἀχνυμένη*, Gal. ad Demetr. p. 6. Fisch., Valck. ad Ammon. p. 7. Plut. Mor. 1, 602. ubi mire vertunt, *ἀχν.* et *ἀγν.* confundentes. Vide tamen Hutten." Schæf. Mss. Piscis, Opp. Ἁ. 1, 184.: ad Greg. Cor. 553. Heliod. 369.]

[* *Σκυταληφόρος*, Lobeck. Phryn. 635. * *Σκυταληφορέω*, Strabo 15. p. 1009.]

Σκυταλίας, ὁ, ut *σκυταλίας αὐλὸς*, Athen. (177.) ex Juba, *κατ' ἐμφέρειαν τοῦ πάχους*, quoniam crassitudinem *σκυτάλης* æquat. Sed ambiguum an *σκυτάλην* ibi pro Fuste s. pro Vecte accipiat, an pro Ligno tereti et oblongo, s. Surculo tereti et oblongo, circum quem volvebatur *ὁ λευκὸς ἱμὰς*, in quo Spartani secretiores scribebant literas. Itidem *σκυτα-*

λίας σίκυς ap. eund. Athen. (74.) et Theophr. H. Pl. 7, 4. et Plin. Cucumis instar σκυτάλης teres et oblongus.

Σκυταλὶς, ίδος, ἡ, dimin. a σκυτάλη, idem tamen cum eo significans. Nam sicut Hes. σκυτάλαι exp. βακτηρίαι, ita et σκυταλὶς ex Herod. 4. affertur pro Baculo. Præterea ut σκυτάλη Vectem s. Phalangam significat, ita et σκυταλίς. Joseph. Διὰ κίρκων ἐπίχρυσοι σκυταλίδες ἐλαυνόμεναι, Deaurati vectes per annulos trajecti. Quocum confer locum quendam in Σκυτάλη. Suidæ σκυταλίδες sunt πυροβόλα ἐργαλεῖα, Tormenta ad ignem jaculandum: quorum descriptionem ap. eum tibi videndam reliqui. Σκυταλίδες et φάλαγγες dicuntur etiam τὰ ὀστᾶ τῶν δακτύλων, teste Rufo Ephesio. At J. Poll. τῶν δακτύλων τὰ μὲν προὔχοντα κατὰ τὰς συμβολὰς, Κόνδυλοι· τὰ δὲ ὑπ' αὐτοὺς ἄρθρα, Σκυταλίδες ἢ Φάλαγγες. Gorr. Σκυταλίδες, inquit, dicuntur Digitorum ossa, quod eo ordine disposita sint, ut velut in acie stare videantur; σκυτάλη enim Equitum turmam significat: atque eand. ob causam φάλαγγες etiam nominantur. Meminit et Gal. de Ossibus. In Lex. meo vet. et ap. Etym. σκυταλίδες dicuntur esse etiam εἶδος καμπῶν, animalculum, ap. Alexandrinos: item εἶδος καρίδων: necnon σκεῦός τι ἐν νηΐ. Hes. quoque καρίδων εἶδος esse testatur. [" Ad Corn. Nep. 132." Schæf. Mss. " Arboris surculus, Geop. 1, 278. Articulus digiti, Theod. 1, 14. 4, 357." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 12, 43. Ἄξων καὶ σκυταλίδες. Mathem. Vett. p. 85. Τοῦ ταλαντιαίου πετροβόλου ἡ σκυτάλη τεσσάρων πηχῶν, ὥστε παράστασιν οὐχ ἕξει τοῖς περιάγουσι τὸν ὄνον. Cf. Apoll. Rh. 1, 376.]

Σκυτάλιον, τὸ, i. q. σκυταλίς. Apud Theophr. autem H. Pl. 4, 5. Ἐξ ἧς σκυτάλια καὶ βακτηρίας ποιοῦσι, Gaza vertit Regulas. || Σκυτάλιον a quibusdam dicitur ὁ κοτυληδὼν, Umbilicus Veneris, Diosc. 4, 92. Vide et Hes. [" Kuster. Aristoph. 195." Schæf. Mss.]

Σκύταλον, τὸ, i. q. σκυτάλη, i. e. Clava, Fustis, ῥόπαλον, ut Suid. exp. h. l. Ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην. Et ex Herod. Καὶ τοῖς σκυτάλοισιν ἔπαιον τοὺς Πέρσας: quo loco σκύταλον exp. βακτηρία ἀκροπαχὴς, Baculus in summa sui parte crassus, ut est fustis aut clava. Et ex Aristoph. (Ἐκκλ. 78.) τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην τὸ τοῦ Λαμίου: nam pauper is erat, et victum quærebat sibi ἐκ ξυλοφορίας: quamobrem dicit se ἐξενηνοχέναι ipsius βακτηρίαν. [" Toup. Opusc. 1, 554. ad Herod. 268. Diod. S. 1, 179. Heyn. ad Apollod. 457. Jacobs. Anth. 9, 356. Brunck. Aristoph. 1, 148. Fr. 285. Cervix, ad Lucian. 1, 363. * Σκυταλικὸς, Casaub. ad Athen. 142." Schæf. Mss.]

Σκυταλόω, Fuste cædo. Unde pass. in Lex. meo vet. Σκυταλουμένη, ξύλῳ τυπτομένη: quod et ap. Hes. legitur, sed non sine mendo. In Pand. Cædi fustibus, ap. Cic. Clavis fustibusque mulctari, et Fustuarium mereri. In eod. meo Lex. HABETUR Σκυταλωτοὶ τροχοὶ, οἱ ῥαβδωτοὶ, Virgati.

[* " Σκυταλίζω, Toup. Opusc. 1, 424. * Σκυταλισμὸς, ad Diod. S. 1, 534. 2, 48. Kuhn. ad Paus. 155." Schæf. Mss. Scytalismus, Seditio quædam de forma imperii oligarchica pro democratica inducenda, ap. Argivos orta, et ita a σκυτάλοις, i. e. fustibus, quibus ad necem cæsi sunt sontes vel suspecti, appellata, Diod. S. 487, 34.]

" ΣΚΥΦΟΣ, ὁ, et τὸ, Scyphus: πίνειν σκύφον περι-" φερόμενον, Aristot. Polit. 7. Plut. Alexandro, " Ἔβαλε σκύφον ἐπ' αὐτόν. Apud Hom. neutro ge-" nere, Od. Ξ. (112.) Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος. " Vide Eust. Σκύφος quasi σκύθος dictum videri posse, " docet Athen." [498. " Kuhn. ad Paus. 248. Valck. Phœn. p. 136. ad Timæi Lex. 144. Toup. Opusc. 2, 99. 100. ad Thom. M. 148. Markl. Iph. p. 142. ad Lucian. 2, 34. Σκ. Herculis, ad Diod. S. 1, 268." Schæf. Mss. " Tzetz. Ch. 2, 954." Elberling. Mss. * Σκυφοειδὴς, Athen. 495. 499. * Ἄσκυφος, 129. * Σκύφιος, Stesichorus ap. Eund. 499. δέπας. * " Σκυφίον, T. H. ad Plutum p. 191." Schæf. Mss. Σκυφίον μικρὸν, Gl. Demiculus. Calvaria, Paul. Ægin. 3, 22. 7, 16. * Σκυφίζω, * Περισκυφίζω, unde * Περισκυφισμὸς, 6, 7. * Σκυφάριον, Gl. Pistella, Germ. Fiscella, Ducang. conjicit Cistella, Scutella. * Σκυφόω, unde * Σκύφωμα, Æschylus Athenæi 499. * Σκυφῶνες, perperam pro σίφωνες, ap. Galen. Anatom. Administ. 6. Cf. Cornar. ad Paul. Ægin. 6, 7. p. 55. * " Σκύπφος, Heyn. Hom. 6, 312." Schæf. Mss. Athen. 498. * Σκύπφειος, Stesichorus ap. Eund. 499.]

ΣΚΩΛΗΞ, ηκος, ὁ, Vermis, Il. N. (654.) ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ, Κεῖτο ταθεὶς, Athen. 3. de ficu, ὑπὸ σκωλήκων μὴ διαφθείρεσθαι. Sic Aristot. Σκώληκες οἱ ἐκ τῶν δένδρων, Vermes quos ex arboribus picus Martius extrahit. Et Theophr. σκώληκας ἔχουσι, de arboribus: pro quo Plin. dicit Verminantur. Idem alicubi σκώληξ vertit Tinea. Dicitur de vermibus etiam iis qui corpori putrido innascuntur, ut supra in Σηπεδών. Et ap. Diosc. 1, 106. Σκώληκας καὶ ἀσκαρίδας φθείρει, Lumbricos ventris: l. 3. de calamintha, Σκώληκας τοὺς ἐν ὠσὶ, Aurium vermes: 5, 92. ἰὸς σκώληξ, Ærugo vermicularis, ut Marcell. vertit. Plin. 34, 12. Æruginem scoleciam appellat, ac inde nomen accepisse ait, quia contrahit se vermiculorum specie. Metaph. ap. Athen. 6. (p. 254.) Οἱ κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας Σκώληκες. [" Ad Mœr. 36. 64. 316. Toup. Opusc. 1, 242. Valck. Anim. ad Ammon. 102. 137. Wagner. Alciphr. 2, 226. Jacobs. Anth. 7, 124. Heyn. Hom. 6, 651. 8, 514. Σκώληξ, ἡ, Brunck. Soph. 3, 507. Σκώληκος βίος, T. H. ad Lucian. 1, 188." Schæf. Mss. " Serpentis species, Arrian. Epict. 184." Wakef. Mss. Photio τὸ πρὸς τῇ γῇ οἴδημα τῆς θαλάσσης· οἷον τὸ προσαράσσον κῦμα. J. Poll. 7, 29. Phrynichus Bekkeri p. 62. 114. Cf. Σκώλυξ.]

Σκωληκόβρωτος, A vermibus exesus s. erosus, Corrosus s. Arrosus a vermibus: ut Act. 12, (23.) de Herode, Γενόμενος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξε, Arrosus a vermibus, animam exhalavit: qui σκώληκες dicuntur etiam εὐλαί. Vide Σηπεδών. Apud Theophr. Γίνεται σκωληκόβρωτον, de arbore, Plin. vertit Vermiculis infestatur: [cf. C. Pl. 5, 9, 1. Gl. Vermiculatus.] Σκωληκοειδὴς, Vermis speciem gerens, Vermiculo similis, Contrahens se vermiculorum specie. Alii Vermiculatus. Aristot. et Diosc. [* Σκωληκοποιὸς, unde] Σκωληκοποιέω, Vermem genero, In vermem converto. Σκωληκοτόκος, Vermes pariens, procreans, generans, Aristot. et Theophr. [C. Pl. 4, 6, 4.] Σκωληκοτοκέω, Vermes pario, procreo s. genero, Aristot. de Gener. Anim. 3. loquens de insectis, Σχεδὸν γὰρ ἔοικε πάντα τρόπον τινὰ σκωληκοτοκεῖν πρῶτον: Polit. 1. Ὅσα σκωληκοτοκεῖ ἢ ᾠοτοκεῖ. Affertur et pass. σκωληκοτοκούμενοι, et e Gaza exp. Vermicularia proles. Σκωληκοτοκία, ἡ, Vermium generatio, procreatio, Aristot. [* Σκωληκοφάγος, Aristot. H. A. 1, 902.]

Σκωληκώδης, Vermem imitans, i. q. σκωληκοειδὴς, Aristot. de scorpionibus, Τίκτουσι σκωληκώδη πολλὰ καὶ ἐπωάζουσι, Vermiculos ovorum specie pariunt, Plin. Exp. et Verminosus. [" Schol. Opp. Ἁ. 1, 781." Wakef. Mss.]

Σκωλήκιον, τὸ, Vermiculus, Athen. 7. Γίνεται γάρ τινα σκωλήκια αὐτῇ ἐν τῇ ὑστέρᾳ, ἃ τὸν γόνον τὸν γινόμενον κατεσθίει.

[* Σκωληκίτης, Diosc. 1, 79.]

Σκωληκιάω, Vermibus scateo, Vermes genero, Vermino: ut Cels. Nihil est perniciosius pueris, dum verminant. Apud Diosc. 3, (43.) Σκωληκιῶντα ὦτα, reddunt Vermiculantes aures, ut Plin. dicit Vermiculantur arbores. Idem Plin. Verminosis auribus instillatur. [Achmet. Oneirocr. c. 60. 65. " Geopon. 785. (Τὰ δένδρα οὐ σκωληκιάσει.)" Wakef. Mss. * Σκωληκίασις, Gl. Verminatum, Theod. Job. 17, 14.]

Σκωληκίζω, Vermem refero. Apud Medicos σκωληκίζων σφυγμὸς, Vermiculans pulsus, i. e. Pulsus inæqualis in una pulsatione et diversis arteriæ partibus, in quo non tota simul arteria distenditur, sed primum quidem pars ejus superior cordique vicinior, deinde vero alia atque alia, in modum vermis progredientis; namque ab hujusmodi gressus similitu-

dine huic pulsui inditum nomen est. Ejusd. generis est cum undoso atque etiam formicante, differtque ab iis sola quantitate s. magnitudine; estque amborum medius, tanto major formicante quanto undoso minor. Hæc inter alia Gorr. Affertur et *σκωληκίζεσθαι* pro Instar vermium moveri.

Σκωλήκησις, ἡ, Vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur; Verminatio, Senecæ; Vermiculatio, Plin. 11, 17. Theophr. H. Pl. 7, (5, 6.) ait semina asservata diutius, *ἀσθενέστερα ἀναγκαῖον εἶναι, διὰ τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν σκωλήκησιν*: sic enim reponunt quidam PRO *Κώλυσιν*, præsertim cum subjiciat, *Φθορὰ δὲ μάλιστα μὲν ὑπὸ τῶν θηρίων*. Sed videndum ne pro *Σκωλήκησις* dicendum potius sit *Σκωλήκωσις*. [" Roberti Constantini conjecturam *σκωλήκησιν* Heinsius, equidem H. Stephani *σκωλήκωσιν* posui. Hæc forma sane convenit magis usui Theophrasti, qui *σκωληκοῦσθαι τὰ σπέρματα* dixit; sed loci contextus aliud vocab. desiderat, et mentionem vermiculationis alienam esse docet sequens membrum: *φθορὰ δὲ μάλιστα μὲν ὑπὸ τῶν θηρίων*. Primæ Edd. *κώλυσιν* habent, Codices Medicei *κόλυσιν*, Urbinas * *μώλυσιν*, quod correctum est *μόλυνσιν*. Posterior scriptura vera videtur, quanquam dubitari posse videatur, an *μωλύω* et *μωλύνω* idem sit verbum, quod * *μολύω* et *μολύνω* scribitur. Utraque forma in libris veterum Scriptorum et Grammaticorum confunditur. Hesychius *ἐμωλύνθη* interpr. *ἠμβλύνθη*, et *μωλύτερον, ἀμβλύτερον*: quæ notio maxime omnium loco Theophrasteo convenit." Schn. Ind. Theophr.]

Σκωληκόω, Vermibus infesto. Pass. *Σκωληκόομαι*, Vermibus infestor, Vermiculor, s. Vermiculationem sentio. Theophr. (H. Pl. 4, 14, 2.) *Ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ εὐώδη*, Vermiculationem minime omnium sentiunt: (10.) *Οἱ δὲ καρποὶ σκωληκοῦνται τινῶν, οἷον ἀπίου, μηλέας, μεσπίλης*. Pro quibus Plin. Vermiculationem et poma ipsa per se quibusdam annis sentiunt, mala, pira, mespila, punica: C. Pl. 4, (14, 4.) *Σκωληκοῦται πυρὸς*, Vermiculationem s. Vermem sentit, Vermiculis infestatur: quod nonnulli e Latinis dicunt Verminare et Vermiculari.

[* " *Σκώλυξ*, Ruhnk. Ep. Cr. 179." Schæf. Mss. Hesychio *τὸ κυλιόμενον κῦμα, καὶ ἀπὸ τῆς ἅλω τὸ δινηθὲν καὶ συναχθὲν εἰς λικμητὸν*, series autem poscit *σκώληξ*.]

ΣΚΩΠΤΩ, Cavillor, Salibus et dicteriis utor, i. e. Illudo, irrideoque dicteriis, Irrideo aliquem, salse in eum dicens quidpiam. Bud. vertit, Irrideo cum facetia. [" Derivatum verbum a nomine *Σκὼψ*, quo appellatur Avis illa imitatrix, de qua paulo post. Cf. Athen. 391." Schw. Mss.] Isocr. Areop. (18.) *Τοὺς εὐτραπέλους καὶ σκώπτειν δυναμένους*, Xen. K. Π. 1, (3, 7.) p. 6. *Σκώψαντα εἰπεῖν, οὐχ ὁρᾷς ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως*, Plut. de Solert. Anim. *Ἰχθῦς δὲ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀνοήτους, λοιδοροῦντες ἢ σκώπτοντες ὀνομάζομεν*, Dem. pro Cor. *Ὡς δειλοὺς σκώπτεις*. Rursum Plut. *Παίζειν καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας*: nam ea præcipue irritat. Aristot. Rhet. 1. *Ὀργίζονται δὲ τοῖς τε καταγελῶσι καὶ χλευάζουσι καὶ σκώπτουσιν· ὑβρίζουσι γάρ*: 2. *Δυνάμενοι σκώπτεσθαι καὶ ἐμμελῶς σκώπτειν*. Aliquando cum accus. construitur, eoque vel personæ vel rei, Athen. 10. *Ἀγησίλαον σκώψας*, Aristoph. N. (350.) *Σκώπτουσι τὴν μανίαν αὐτοῦ*, Irrident ejus insaniam. Sic Herodian. 5, (6, 1.) *Σκώπτοντας αὐτοῦ τὸν βίον*, Cavillantes et dicteria dicentes in ipsius vitam. Sæpe gen. rei sequens in accus. mutatur, præp. *εἰς* junctum, Aristoph. (Elp. 740.) *σκώπτειν ἐς ῥάκια*, Plut. Galba, *Σκώπτων αὐτὸν εἰς μικρολογίαν*, In ejus avaritiam dicteria dicens et cavillans: sic Chrys. de Sacerd. *Εἰς μικροψυχίαν ἡμᾶς διετέλεις σκώπτων*. Rursum Plut. Lyc. (19.) *Σκώπτει τὰς Λακωνικὰς μαχαίρας εἰς τὴν μικρότητα*, Irridet enses Laconicos veluti parvos. Sic ap. Suid. de Daphida, *Εἰς τὴν Πυθίαν ἐλθόντά ποτε σκώπτειν εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ ἐπιγελῶντα ἔρεσθαι εἰ τὸν ἵππον εὑρήσει*. Quæ Valer. Max. sic refert, Apollinem Delphis irridendi causa consuluit an equum invenire posset. Affertur et cum dat., e Plut. Themist. *Αὐτῷ σκώπτων*, pro In eum salse urbaneque jocans. [" Sed constr. illa, quæ e Plut. 121. Ed. Francof. affertur, prava nitebatur verborum distinctione, quæ jampridem emendata est." Schw. Mss.] Pass. *Σκώπτομαι*, Irrideor cavillis, Herodian. 4, (9, 4.) *Ἀποῤῥίπτοντες εἰς τοὺς ὑπερέχοντας πολλὰ χαρίεντα μὲν αὐτοῖς δοκοῦντα, λυπηρὰ δὲ τοῖς σκωφθεῖσι*, Jactantes in optimum quemque ac potentissimum dicteria quædam, ut quidem ipsi putant, festiva: ut autem videtur iis in quos dicuntur, longe gravissima. [" Ad Mœr. 366. Alciphr. 136. ad Lucian. 1, 206. Zeun. ad Xen. K. Π. 38. 81. 771. Athen. 1. p. 31. Casaub. 54. ad Phalar. 368. Brunck. Aristoph. 2, 202. 3, 3. 172. Fr. 290. Acharn. 854. (N. 540.) Jacobs. Anth. 12, 414. *Σκώπτω τινά τινος*, ob aliquid, Achill. Tat. 25." Schæf. Mss. Xen. Σ. 9, 5. *Οὐ σκώπτοντας, ἀλλ' ἀληθινῶς στόμασι φιλοῦντες*, Non se osculari simulantes.]

Σκῶμμα, τὸ, Cavillum, Dicterium, Sales, Salse dictum, Longin. (34, 2.) *Σκώμματα οὐκ ἄμουσα οὐδ' ἀνάγωγα*, Lucian. (1, 26.) *Πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων*, Plut. Symp. 7. *Ἡ πρὸς τὰ σκώμματα καὶ βωμολοχίας εὐχέρεια*, Xen. (K. Π. 2, 2, 16.) *Σκώμματος ἦρχε*, Cavillo uti cœpit, Epigr. *Οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν φίλον*, Quibus non est gratum cavillari et dicteria dicere in convivio. Sic Plut. Lyc. (14.) *Σκώμματα λέγουσαι πρὸς ἕκαστον εὐχρήστως, ἐπελαμβάνοντο τῶν ἁμαρτανομένων*: Pericle, *Πολλοὶ δ' ᾖδον ᾄσματα καὶ σκώμματα πρὸς αἰσχύνην*. Contra *φεύγειν σκώμματα* et *ἀπέχεσθαι σκωμμάτων*, Demetr. Phal. *Φευξούμεθα τὰ σκώμματα ὥσπερ λοιδορίας*, Plut. Symp. 2. (p. 498.) *Σκώμματος δὲ τῷ μὴ δυναμένῳ μετ' εὐλαβείας καὶ τέχνης κατὰ καιρὸν ἅπτεσθαι, παντάπασιν ἀφεκτέον*: nam *τοῖς σκώμμασιν ἔστιν ὅτε μᾶλλον ἢ ταῖς λοιδορίαις ἐκκινούμεθα*, ut ibid. docetur. Itidemque in suo *περὶ Ἀοργησ.* libello dicit, *Σκῶμμα καὶ παιδιὰ καὶ τὸ γελάσαι, πολλοὺς εἰς ὀργὴν καθίστησι*. Laudatur autem, *σκῶμμα ἀνύβριστον ἐν παιδιᾷ τινι μετὰ εὐτραπελίας ἀφειμένον ἐνεγκεῖν ἀλύπως καὶ ἱλαρῶς*, ap. Eund. in l. de Audiendo (p. 168.) Idem in Lyc. dicit fuisse Laconicum *σκώμματα ἀνέχεσθαι· μὴ φέροντα δὲ παραιτεῖσθαι*. Sic in l. de Aud. Poëm. *Φέρειν πράως καὶ σκώμματα καὶ λοιδορίας καὶ γέλωτα*. Idem dicit *Σκῶμμα τῆς δυσγενείας ἁπτόμενον τοῦ βασιλέως*. Ab Jul. Rufin. *χαριεντισμὸς* s. *σκῶμμα* inter figuras Rhetoricas numeratur: qua sc. fit festiva dictio cum amœnitate mordax. Macrob. 7, 3. scribit non esse vocabula Lat. quæ respondeant Græcis istis, *λοιδορία* et *σκῶμμα*: nisi forte dicas *λοιδορίαν* Exprobrationem esse ad directam contumeliam; scomma enim se pene dicere Morsum figuratum, quia sæpe fraude vel urbanitate tegitur, ut aliud sonet, aliud intelligas: nec tamen semper ad amaritudinem pergere, sed nonnunquam iis in quos jacitur et dulce esse: quod genus maxime vel sapientem vel alias urbanum exercere, præcipue inter mensas et pocula, ubi facilis est ad iracundiam provocatio; ideoque cautius in convivio abstinendum scommate quod tectam intra se habeat injuriam. De generibus autem scommatum plura ibid. reperies. [" Ammon. 128. Thom. M. 801." Schæf. Mss. * *Αὐτόσκωμμα*, Alciphr. 3, 43. et Ruhnk.]

Εὐσκώμμων, ονος, ὁ, ἡ, Dexter in dicendis dicteriis et scommatis, [" ad Mœr. 74. Herodian. Philet. 442. et n." Schæf. Mss.] *Εὐσκωμμόνως*, Cum dexteritate quadam in scommatis jaciendis. *Εὐσκωμμοσύνη*, ἡ, Dexteritas in scommatis et dicteriis, J. Poll. 5, (161.) c. 45. [* *Πολυσκώμμων*, 6, 171.] *Φιλοσκώμμων*, Dicteriis mordacibus et scommatis gaudens, Qui dicteria et scommata dicere gaudet, s. amat, [" ad Mœr. 74. Herodian. Philet. 442. et n." Schæf. Mss. " Appian. 1, 57. Herodian. 2, 941. (4, 9, 4.) Cyrill. c. Jul. 229(=38.) nos ad Lucret. 4, 1163. Plut. 3, 71=45. Clem. Alex. 202." Wakef. Mss. Herod. 2, 174. Schol. Aristoph. Σφ. 783.] *Φιλοσκωμμόνως*, More eorum qui scommata dicere amant. *Φιλοσκωμμοσύνη*, ἡ, Amor scommatum, Cum quis scommata et dicteria salsa in aliquem jacere amat, J. Poll. l. c.

A *Σκῶμμα* est et DIMIN. *Σκωμμάτιον*, τὸ, Dicteri-

olum mordax s. salsum, Cavillum, Aristoph. Σφ. (1289.) Σκωμμάτιον εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβάλω. Utitur et Plut. 2 de Fort. Alex. [* " Σκωμματικὸς, Boeckh. in Plat. Min. 164." Schæf. Mss.]

Σκῶψις, ἡ, Derisio quæ fit dicteriis mordacibus et cavillis, Cavillatio, Alexis ap. Athen. (421.) φιλεῖ γὰρ ἡ μακρὰ συνουσία Καὶ τὰ συμπόσια τὰ πολλὰ καὶ καθ' ἡμέραν ποιεῖν Σκῶψιν· ἡ σκῶψις δὲ λυπεῖ πλέον ἢ τέρπει πολύ. Τοῦ κακῶς λέγειν γὰρ ἀρχὴ γίνεται.

AT VERO Σκὼψ, ωπὸς, ὁ, Avis nomen est e genere noctuarum, ut volunt nonnulli, qui et Asionem interpr.: ITIDEMQUE Ἀεισκῶπες, " s. Αἰεισκῶπες," Sempasiones. Diversæ tamen aves sunt scopes et asiones, ut e Plin. patet. Is enim 10, 23. sic scribit, Otis bubone minor est, noctuis major, auribus plumeis eminentibus: unde et nomen illi: quidam Latine Asionem vocant. Imitatrix alias avis ac parasita, et quodam genere saltatrix. Capitur haud difficulter, ut noctuæ, intenta in aliquo, circumeunte alio. Et l. eod., c. 50. Nominantur ab Hom. scopes avium genus: neque harum satyricos motus, cum insident, plerisque memoratos, facile conceperim mente: neque ipsæ jam aves nascuntur. Verba Homeri leguntur Od. E. (66.) Σκῶπές θ' ἴρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι, ubi Schol. dicit esse ὄρνεα νυκτίνομα et κακόφωνα: ac propterea nominata videri παρὰ τὸ σκαιὰν ὄπα ἔχειν. Duo earum genera memorantur ab Aristot. H. A. 9, 28. sc. ἀεισκῶπες, ex eo nomen sortitæ, quod ἀεὶ πᾶσαν ὥραν εἰσί, "omnibus anni temporibus conspiciantur et appareant," easque φθέγγεσθαι dicit: alias esse ἀφθόγγους, et autumno interdum videri die uno aut altero. Eadem fere referuntur ap. Athen. (391.) ubi hæc avis dicitur inter alia ὀρχήσει ἁλίσκεσθαι, perinde ut ὦτος, et χαίρειν ὁμοιότητι: ab eaque σκώπτειν dici τὸ συνεικάζειν, et καταστοχάζεσθαι τοὺς σκωπτομένους, διὰ τὸ τὴν ἐκείνων ἐπιτηδεύειν προαίρεσιν: quæ et Eust. ex eo refert, 1523.: at pro τοὺς σκωπτομένους legit τῶν σκωπτομένων. SED ET Κὼψ AC Κῶπες dici pro σκὼψ et σκῶπες, uterque locis citatis testantur. [" Est vero Σκὼψ etiam Piscis cujusdam nomen, obiter memoratum Nicandro ap. Athen. 329." Schw. Mss.] Σκὼψ ET Σκώπευμα Genus saltationis, a scope ave denominatum, s. ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ζῶον ἐν τῇ κινήσει ποικιλίας, ut Athen. l. c. tradit, itemque (629.) ubi etiam ait fuisse σκῶπα τῶν ἀποσκοπούντων τι σχῆμα, ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων: mentionem ejus fieri ab Æschylo Theoris, Καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδέ σοι σκωπευμάτων. Ab J. Poll. quoque 4, 14. σκὼψ ET Σκωπίας in saltationum generibus ponuntur: dicunturque ἔχειν τινὰ τοῦ τραχήλου περιφορὰν, κατὰ τὴν τοῦ ὄρνιθος μίμησιν, ὃς ὑπ' ἐκπλήξεως τῆς ὀρχήσεως ἁλίσκεται. [Cf. Ὑπόσκοπος. Phot. Σκώπευμα· σχῆμα Σατυρικὸν, ὡς καὶ ὁ * σκωπός· οὕτως Αἰσχύλος. Hesychio σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων. " Ad Thom. M. 101." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 613.] ITEM ET Σκωπαῖοι videntur harum avium παρώνυμοι, ut Eust. tradit, p. 1523. qui ap. Lacedæmonios erant ἀνθρωπάρια μικρὰ, aliis dicti στίλπωνες: quales sunt nani et pumiliones ap. Latinos. [" Sua ibi Eust. habet ex Athen. 12. p. 518., ubi consule Animadv." Schw. Mss.] " Σκοπαῖος, Homuncio, Nanus, Pumilio, VV. LL.: afferentia h. Athen. l. de Sybaritis, 12. (p. 518.) Ἐπιχωριάζειν δὲ παρ' αὐτοῖς, διὰ τὴν τρυφὴν, ἀνθρωπάρια μικρὰ, καὶ τοὺς σκοπαίους, ὥς φησιν ὁ Τίμων, τοὺς παρά τισι καλουμένους στίλπωνας. Hermolaum quoque ita accepisse testatur Bud. sc. pro Homuncionibus; sed cum jam dixisset ἀνθρωπάρια μικρὰ, cur addiderit καὶ τοὺς σκοπαίους, merito quæri possit." [" Σκὼψ, Theocr. 1, 136. ad Anton. Lib. 125. Verh. 140. ad Thom. M. 101. Eichst. Quæst. 35. Huschk. Anal. 75. Callim. 1. p. 468. Jacobs. Anth. 12, 138." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 15, 28. * Σκωπαλέος, Peyron. ad Etym. M. 237, 54.]

Σκώπτης, Cavillator, Derisor, Qui scommata et dicteria mordacia in aliquem jactat s. jactare solet. A Suida exp. λοίδορος. [" Valck. Anim. ad Ammon. 88. Toup. Opusc. 1, 425." Schæf. Mss.] Φιλοσκώπτης, Qui dicteria et scommata jacere amat, i. q. Φιλοσκώμμων. [Athen. 616.] Φιλοσκωπτέω, Scommatis et dicteriis mordacibus gaudeo, Scommata et dicteria salsa jacere in aliquem amo, Facetis dicteriis et cum mordacitate conjunctis incessere amo, Athen. 14. (l. c.) Οὐκ ἠπόρει δὲ τὸ ἡμῶν συμπόσιον οὐδὲ τῶν φιλοσκωπτούντων: solent enim sapientes et urbani inter pocula sese interdum exercere dicteriis, sed iis non nimium salsis, non nimium amaris et mordacibus; quæ enim modum excedunt, iram provocant, ut in Σκῶμμα videre est. [* Σκώπτρια, Procop. Arcad. p. 41. Anecd. 10, 28. Lobeck. Phryn. 256. " T. H. ad Plutum p. 231." Schæf. Mss.]

Σκωπτικὸς, Qui scommatis dicteriisque salsis incessere solet, i. q. φιλοσκώπτης. Alii, Cavillis valens, Mordax, Dicax: καθαπτικός. J. Poll. 5, 45. et Athen. 14. Μάλιστα γὰρ εἰσάγονται οἱ μάγειροι σκωπτικοί τινες. [" Valck. Anim. ad Ammon. 88. ad Herodian. Philet. 442." Schæf. Mss. * Σκωπτικῶς, Schol. Aristoph. Εἰρ. 857. Θ. 66. Eust. Il. A. p. 68, 14. " ad Il. Ψ. p. 1289, 15. Schol. Plat. p. 159." Boiss. Mss. * " Σκωπτίλος, Kuster. Aristoph. 190." Schæf. Mss. * Σκωπτηλὸς, adv. * Σκωπτηλῶς, Epiph. 1, 991.]

Σκωπτόλης, ὁ, itidem Cavillis et scommatis gaudens, ut φιλοσκώπτης s. φιλοσκώμμων, Aristoph. Σφ. (788.) Αἴσχιστα γάρ τοί μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος Ὁ σκωπτόλης. Et ap. Suid. σκωπτόλαι τε καὶ ὑβρισταὶ πάντες: quod exp. φιλοσκώμμονες. [Dio Cass. 875. " Toup. Opusc. 1, 425. ad Mœr. 279." Schæf. Mss. * Σκωπτώλης, Σκωπτόλης, Lobeck. Phryn. 613.]

[* " Ἀνασκώπτω, Bekk. Anecd. 396." Kall. Mss.]

Ἀντισκώπτω, Vicissim dicteriis mordacibus incesso, scomma jacio in eum qui scommate me incesserat. [Dio Cass. 1086, 94.]

Ἀποσκώπτω, Scommata jacio, Dicteria dico, Scommate incesso s. insector. Jungitur cum accus. itidem ut σκώπτω. Synes. Οὐκ ἀπέσκωψά σου τὴν εἰς τὴν εἰσενεγκοῦσαν εὔνοιαν. Sic alibi quoque ap. Eund. Passim autem reperitur junctum accusativo vel rei vel personæ, cum præp. εἰς, sicut et σκώπτω. Herodian. (4, 12, 3.) Εἰς τοῦτον οὖν ὡς μηδὲ στρατιωτικὸν, δημοσίᾳ πολλάκις ἀπέσκωπτε. Sic Lucian. (1, 792.) Ἀποσκώπτω ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας. Idem copulavit ἀποσκώπτειν et λοιδορεῖσθαι, utens eadem constr. Ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐς τοὺς πολίτας. Item cum accus. rei: ut, Ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων, Hoc scomma in pedes jaciens, Hoc scommate pedes notans s. incessens. Rursum Lucian. (1, 269.) Ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, Quæcunque in me scommata jeceris, dicteria dixeris, Quibuscunque me dicteriis mordacibus incesseris. [" Ad Lucian. 1, 39. 100. Jacobs. Anth. Proleg. 72. 6, 374. Huschk. Anal. 191. Heind. ad Plat. Gorg. 173." Schæf. Mss.] Ἀπόσκωμμα, τὸ, Dicterium mordax quo aliquis notatur, Irrisio per scomma, quæ fit dicteriis mordacibus et salsis: Hes. * ἀποσκώμματα, μυκτηρίσματα. [* Ἀποσκωπτικὸς, adv. * " Ἀποσκωπτικῶς, Schol. Lucian. Lexiph. 15." Kall. Mss.]

Διασκώπτω, Scommata et dicteria jacio, Xen. K. Π. 8, (4, 10.) Καὶ ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτοντο, Hæc ultro citroque jaciebantur ab ipsis scommata, [" Zeun. p. 771. T. H. ad Lucian. Dial. p. 25. De med., Fischer. ad Palæph. p. 7." Schæf. Mss.]

Ἐπισκώπτω, itidem Scommata et dicteria jacio, Scommatis et dicteriis incesso, Cavillor, Plut. Themist. Ἐπισκώπτων τὸν Σιμωνίδην, Cavillis Simonidem incessens, Cavillis in Simonidem invectus. Item cum accus. rei, ut, Ἐπισκώπτει τὸ τάχος τῆς μεταβολῆς, In nimis repentinam mutationem cavillatur. Item cum εἰς, Plut. Lycurgo, Εἰς ὃ ἐπισκῶψαι δοκεῖ μετὰ παιδιᾶς. [" Lucian. 1, 20. Wyttenb. Select. 443. Plut. Mor. 1, 15. Coray Theophr. 333. Huschk. Anal. 292. Ruhnk. Præf. ad Rutil. p. xi. Jocor, Xen. K. Π. p. 40." Schæf. Mss. * " Ἐπίσκωμμα, Etym. M. 713, 7." Wakef. Mss. * Ἐπισκωμματικὸς, adv. * Ἐπισκωμματικῶς, Epiph. 1, 990. 2, 106. * Ἐπισκωμματίζω, Idem T. 1. init.] " Ἐπεσκωμμάζω, Sum procax ad dicendum, si VV. LL. credimus." [* Ἐπίσκωψις, Clem. Alex. p. 75=202. Plut. 5, 141. * " Ἐπι-

σκώπτης, Brunck. Anal. 2, 71." Schæf. Mss. " Diog. L. 2, 127." Boiss. Mss. Timon ap. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 224. " Synes. p. 35." Kall. Mss. * Ἀντεπισκώπτω, Polyb. 17, 7, 5. * Προσεπισκώπτω, Plut. Ages. 15.] A

Κατασκώπτω, i. q. ἐπισκώπτω. Affertur et, Κατασκώπτω τοὺς συμπότας, pro Inter convivas jocor. [Herod. 2, 173. 3, 151. * Κατασκωπτὸς, unde * Ἀκατάσκωπτος, Calumniæ non obnoxius, Cyrill. Alex. in Oseæ 5. p. 90. in Symbol. 164.]

Παρασκώπτω, Cavillor, Scommatis et dicteriis incesso, [Plut. Demetr. 28. Demosth. 9. " Hymn. in Cer. 203. ubi v. Mitsch. et Ilgen., Wyttenb. Select. 321. T. H. ad Plutum p. 165." Schæf. Mss.]

[* " Περισκώπτω, Schol. Aristoph. Πλ. 550. ἐπὶ τὴν ὄψιν." Kall. Mss. Vide Hemst. p. 165.]

[* Προσσκώπτω, Dicteriis incesso insuper, Joseph. A. J. 6, 9, 4.]

[* " Συσκώπτω, Pariter cavillor s. Dicteriis incesso, Chrys. in Matth. Hom. 87. T. 2. p. 537, 14. Ἐπήνουν ἅπαντες, καὶ συνεχλεύαζον καὶ συνέσκωπτον." Seager. Mss.] B

" ΣΚΩΡ, σκατὸς, τὸ, Stercus, Oleum, Merda: " μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, Aristoph." [Πλ. 305. male σκῶρ' ἐσθίειν in Brunckii Ed., et B. 146. Καὶ σκῶρ' ἀεὶ νῶν, pro σκώρ: in Indice autem dedit σκῶρ μεμαγμένον, et σκῶρ ἀεὶ νῶν. " Pierson. Præf. ad Mœr. 39. Valck. Phœn. p. 65. Phryn. Ecl. 128. Schol. Aristoph. Πλ. 706." Schæf. Mss. Scho. Lex. Suppl.] " Σκατὸν, τὸ, Stercus, Merda. Unde Σκατο-" φάγος, Merdivorus, Æsculapii epith. ap. Aristoph. " Πλ. (706.) Affertur et Σκατὸς, masc. genere." [Phrynichus p. 293. Lobeck. * Τὸ σκάτος· καὶ τοῦτο ἐπ' εὐθείας τιθέμενον ἀμαθές· γενικῆς γάρ ἐστι πτώσεως, τοῦ σκατὸς, ἡ δὲ εὐθεῖα τὸ σκώρ· ἁμαρτάνοντες δὲ οἱ πολλοὶ τὴν μὲν ὀρθὴν τὸ σκάτος ποιοῦσι, τὴν δὲ γενικὴν σὺν τῷ ν, τοῦ σκάτους. " Ego non dubito, quin olim casus primus fuerit * σκὰς, quod simile τῷ κρὰς et similiter fortasse inflexum: σκὰς, σκατὸς, σκατὶ, σκᾶτα genere masculo, et σκὰς, σκατὸς, σκατὶ, σκὰς genere neutro. In Schol. Aristoph. Πλ. 706. σκάτα ἤσθιον scr. forte σκᾶτα." Pauw. " Admodum memorabile est Zonaræ testimonium Lex. 1656. Σκῶρ τὸ κόπρον, (κοπρίον.) Τῶν καθ' ἡμᾶς σοφιστῶν ὁ ἐνδοξότατος ἔν τινι τῶν λόγων τῶν ἑαυτοῦ γέγραφε τὸ σκάτος, ἀγνοήσας, ὅτι ἡ ὀρθὴ πτῶσίς ἐστι τὸ σκῶρ, αἱ δὲ πλάγιαι τοῦ σκατὸς καὶ τῷ σκατὶ (σκάτει male Phav.) Ὄντως οὖν σκατοφάγου τὸ ἁμάρτημα: quod nescio quid Tzetzianum sapit. J. Poll. 5, 91. Σκῶρ, αἱ πλάγιαι τοῦ σκάτους, τῷ σκάτει, ubi σκατὸς et σκατὶ scr. Vulgari forma τοῦ σκάτους usus Sophro Athen. 8, 65. p. 336. Tertiam formam τὸ σκατὸν, quæ in * μυόσκατον apparet, et memorat, (nisi lectio fallit,) et damnat Phot. 389., unde in Schol. Aristoph. l. c. (τὰ) σκατά. Argumentis, quibus Sturzius Dial. p. 33. contra Phrynichum pugnat, respondere non difficile fuerit." Lobeck. " Σκατὸν, Σκατὸς, Pierson. Præf. ad Mœr. 39." Schæf. Mss. Σκατοφάγος, Epicharmus Athenæi 321. * Σκατοφαγέω, Antiphanes ap. Eund. 95. " Orig. c. Cels. 7. p. 340." Seager. Mss. * Σκατάω, unde * Διασκατάω, Diogenes ap. Clem. Alex. 492. Οἱ τῆς ἀνάνδρου καὶ διεσκατωμένης τρυφῆς.] " Hinc esse videtur " et Σκωραμὶς, ἴδος, ἡ, pro Trulla, s. Scaphio, aut " Lasano; aut denique Vase in quo ventris onus " deponitur. Aristoph. Ἐκκλ. (371.) Ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμῳδική, ubi a Schol. annotatur, ἀμὶς " esse, ἐν ᾧ οὐροῦσι, σκωραμὶς autem, ἐν ᾧ ἀποπατοῦσι."

" Σκωρία, ἡ, Scoria, Fæx metalli, aut quasi fæx, " Sordes metalli. Redditur etiam Retrimentum, Recrementum, e Celso; item Stercus, e Scrib. Largo, " dicente Ferri stercus. Apud Diosc. ut σιδήρου " σκωρία, sic μολύβδου et χαλκοῦ legitur, exponiturque et Recrementum et Excrementum. J. Poll. " περὶ τῆς σιδηρίτιδος γῆς loquens, ejus κάθαρμα dictum " tradit σκωρίαν." [" Ad Mœr. 239. Jacobs. Anth. 9, 330." Schæf. Mss. Σκωρία, * Σκορία, Schleusn. Lex. V. T.] " Hinc Σκωριοειδὴς, q. d. Recrementosus, " Recrementis similis," [" Greg. Nyss. 3, 638." Wakef. Mss.] " At in VV. LL. Σκωροειδής."

ΣΜΑΩ, SIVE Σμέω, Abstergo, Extergo. Unde ap. Hes. σμώμενος, σμηχόμενος. Legitur ap. Herod. 9, (110.) p. 350. meæ Ed. Τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶται μοῦνον βασιλεὺς, καὶ Πέρσαις δωρέεται. Pro quibus Valla, Tunc rex solum caput ornatur, Persasque strenis donat. Apud Diosc. 1, 82. de thure, Ἀχῶρας σὺν νίτρῳ σμώμενος ἰᾶται, Hermol. Barb. sic, Capitis ulcera manantia cum nitro infricatum sanat. Itidemque Marcellus, Si infricetur. [" Σμάω, ad Mœr. 337. 355. ad Timæi Lex. 222. Fischer. Præf. Anim. ad Weller. Gr. Gr. 1. p. xxi. ad Diod. S. 1, 351. ad Herod. 603. 741. Phryn. Ecl. 108(=255. Lob.) Thom. M. 788. 802. Kuster. Aristoph. 117. Fr. 254. Σμῆν, ad Lucian. 2, 326. (Lobeck. Phryn. 61.) Σμέομαι, Koen. ad Greg. Cor. 184(=397.) Valck. ad Herod. 272. 603. 741." Schæf. Mss. Callim. L. P. 32. λιπαρὸν σμασάμενος πλόκαμον.]

Σμῆμα, τὸ, Smegma, Id quo ad abstergendum et purgandum utimur, Athen. Σμήμασιν ἐχρῶντο τὰς χεῖρας πλύνοντες: [cf. Schw. ad p. 409.] Bud. dicit Atticum esse pro σμῆγμα. [" Ad Mœr. 337. Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. 1. p. xxi. Phryn. Ecl. 108(=253. Lob.) Thom. M. 802. ad Lucian. 2, 320. * Σμηματοδοκὶς, * Σμηματοθήκη, ibid. (Hes. v. Ῥύμμα. * Σμηματοφόρος, unde) * Σμηματοφορεῖον, Thom. M. l. c." Schæf. Mss. Aristoph. Pollucis 9, 127.]

Ἀποσμάω, Detergo, Abstergo, Lucian. (2, 911.) Ἀποσμᾷ τὸν ῥύπον, Diosc. 5, 84. Ἀποσμᾷ τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλὰς, Oculorum cicatrices detergit, s. Emendat, Aufert, Tollit: ceu sordes abstergendo s. detergendo tolli solent. Idem passivo utitur, 2, 89. Ἐπὶ κεφαλῆς ἐμπλασσόμενον καὶ ἀποσμώμενον μετὰ ἡμέρας τρεῖς, Quod capiti illinitur, s. illitum imponitur, et tertio die abstergitur. [" Gal. de Comp. Med. p. Loc. 1, 8. p. 351. Eunap. V. Ædes. p. 42." Lobeck. Phryn. 254.]

Διασμάω, SIVE Διασμέω, Extergo, Detergo, Abstergo, Herod. (2, 37.) Διασμέοντες ποτήρια, Pocula C abstergentes, [" Wessel. p. 272. ad Charit. 315. Ruhnk. Ep. Cr. 136." Schæf. Mss.]

Ἐκσμάω, Extergo, Herod. (3, 148.) Ἐξέσμων ποτήρια, [" Wessel. ad p. 272." Schæf. Mss. * Συνεκσμάω, Dionys. H. 2. p. 40, 27.]

[* Ἐπισμάω, s. * Ἐπισμέω, Aristoph. Θ. 396. τί γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν;]

Περισμάω, Circumcirca abstergo, detergo, affricatum detergo.

Σμήλη, ἡ, Smegma, [Sapo, quo ad abstergendum utimur, Alex. Trall. 6. p. 86. * Σμῆλαι, Hesychio ῥύψαι, vide Interprr. * Εὔσμαλον, Eid. εὔχαρι. " Pro εὔσμηλον, a σμήλη, Smegma." Is. Voss.]

Σμήχω, i. q. σμῶ, ex eoque derivatum, ut νήχω e νῶ, i. e. Abstergo, Detergo, Extergo, Od. Z. (226.) Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο. Utuntur prosæ quoque Scriptores: ut Lucian. (3, 123.) in Prov. Σμήχειν Αἰθίοπα, Æthiopem lavare et conari detergere nigrorem, quod et Πλίνθον πλύνειν dicitur; neutrius enim maculas, s. colorem quo imbuti sunt, D quantumvis crebra lotione exterseris. Diosc. de oleo raphanino, Τὰς περὶ τὸ πρόσωπον σμήχει τραχύτητας. Pro quibus Plin. Scabritias cutis in facie emendat. Idem 2, 11. Σμήχειν λέπρας, ἀλφοὺς, ὀδόντας· οὐλὰς καὶ λευκώματα καὶ ἐφήλεις ἀποκαθαίρειν: 5, 116. Κνησμοὺς παύει θεῖον σὺν νίτρῳ σμηχόμενον. Pruritus sedat sulphur cum nitro affrictum et postea detersum. Hes. σμήχει, τρίβει, καθαίρει: Suidas, σμῆξαι, etiam καθᾶραι: nam quæ deterguntur s. exterguntur, eadem et purgantur. Aliud autem significat Σμύχω. [Castigo, ad Greg. Cor. 275. Gl. Lomento. " Ad Timæi Lex. 222. 229. Heringa Obss. 131. ad Mœr. 336. 355. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. Præf. 1. p. xxi. ad Herod. 272. Phryn. Ecl. 108(=253. Lob.) Thom. M. 788. 802. Jacobs. Anth. 8, 33. 11, 280. Brunck. Aristoph. 3, 159. Heyn. Hom. 8, 333." Schæf. Mss. Lycophr. 875. Arrian. Ep. 1, 27, 6. Ἐσμηγμένας καὶ προχείρους ἔχειν. Cf. Νέω, Νήχω.]

Σμῆγμα, τὸ, Quo in abstergendo utimur. Apud Medicos σμῆγμα dicitur Pulvis siccus, qui cuti non unctæ inspergitur ad eam detergendam: unde σμη-

κτικὸν idem est cum *ῥυπτικῷ*. Cujusmodi facultatem habet nitrum, aphronitrum, sal, mel, salis flos, Cimolia, lomentum fabarum, fermentum hordeaceæ farinæ, furfur, pumex. Verum aliis etiam medicamentorum generibus, quæ attenuarent, discuterent, siccarent, postea accommodatum nomen est. Contusa, cribrata, et sicca inspergi debent: aliquando tamen liquore aliquo dilui possunt et inungi, ut videre licet ap. Aët. 6, 54. ubi varios *τῶν σμηγμάτων* usus describit. Diosc. 1, 41. *Σμήγματα τῶν ὀδόντων*, Medicamenta s. Pulvisculi ad tergendos dentes, s. Dentifricia; nam ejusmodi medicamentis solent fricari dentes ad sordes abstergendas. Et 2, 102. *Πρὸς λέπρας καὶ κνησμοὺς σμῆγμα σὺν νίτρῳ*, Lepras et pruritus addito nitro detergens, s. emendans. Eod. l., c. 1. de testa erinacei, *Τοῖς πρὸς τὰς ψώρας ἁρμόζουσι σμήγμασι*, Medicamentis quæ psoras abstergunt. Sunt et manuum *σμήγματα*, ut sapo, Philox. ap. Athen. (409.) *παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χει-Ρῶν, σμήγμασιν ἰρινομίκτοις* ° *χλιεροθαλπὲς Ὕδωρ ἐπεγχέοντες.* Utitur et Plin. hoc vocabulo, Ad extendendam cutem B in facie et smegmata adhibentur. Idem utitur derivativo Smegmaticus, Acopicis et smegmaticis utilis: pro Medicamentis lassitudinem tollentibus et detergentibus, s. *σμήχουσι, σμηκτικοῖς*. [Alex. Trall. 2. p. 190. "Ad Mœr. 336. ad Herod. 272. 742. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. Præf. 1. p. xxi. Phryn. Ecl. 108(=253. Lob.) Thom. M. 788. 803. Jacobs. Anth. 8, 33." Schæf. Mss. *Σμῆγμα*, Gl. Lomentum: *Σμῆγμα ἀπὸ φύλλων συκίνων γινόμενον*· Morinum: **Σμηγματοπώλης*· Lomentarius. **Σμηγματώδης*, Hippocr. 392, 55. "Phryn. Ecl. l. c. **Σμηγματικὸς*, ibid." Schæf. Mss.]

Σμῆξις, ἡ, Detersio, Abstersio, Diosc. 2, 5. *Ἁρμόζουσι πρὸς σμῆξιν ὀδόντων*, de buccinis concrematis, Dentifricio conveniunt: ut Plin. Leporis marini cinis dentifricium est, i. e. Eo fricantur dentes et deterguntur.

[* *Σμήκτης*, Gl. Pumicator, Politor.]

[* "*Σμηκτὸς*, Thom. M. 802." Schæf. Mss. **Ἄσμηκτος*, Diog. L. p. 542=193. Pherecrates Pollucis 2, C 35. Male * *Ἄσμικτος* ap. Hes. Cf. *Ἀλίσμικτος*. * *Εὔσμηκτος*, Maximus 285. *σίδηρος*.] "*Νεόσμηκτος*, "Recens extersus, *νεωστὶ ἐσμηγμένος*, Hes." ["Toup. Opusc. 2, 55. Wakef. S. Cr. 3, 72. Callim. 1. p. 527." Schæf. Mss.]

Σμηκτικὸς, Detersorius, Abstergendi s. Detergendi vim habens, Diosc. 2, 4. de purpura combusta, *Δύναμιν ἔχει σμηκτικὴν ὀδόντων*, pro quo cap. seq. dicit, *Ἁρμόζει πρὸς σμῆξιν ὀδόντων*, Dentifricium est: Plin. Tali bubuli cinis cum myrrha dentifricium est. Sic in alio Ejusdem l. quem habes in verbali *Σμῆξις*. [" Casaub. ad Athen. 113. Phryn. Ecl. 108." Schæf. Mss.]

Σμηκτὶς, ἡ, i. q. *σμηκτική*: ut *σμηκτὶς γῆ* ap. Hippocr. (de Morb. Mul. 2, 60. p. 832.) Terræ quoddam genus, cui detersoria vis inest. Gal. et Erot. ap. Hippocr. *σμηκτίδα γῆν* exp. *τὴν Κιμωλίαν*: itidemque rursus Gal. *Γῆς σμηκτίδος, Κιμωλίας*. Inest enim Cimoliæ vis abstergendi instar smegmatis et saponis. DICITUR ET *Σμηκτρὶς γῆ*, quod J. Poll. e Cephiso- D doro affert; sed perperam ap. eum pro *σμηκτρίδα* LEGITUR *Σμικρίδα*. A Theophr. *πλυντρὶς γῆ* nominatur. [*Σμηκτὶς, Σμηκτρὶς*, Lobeck. Phryn. 255.]

Ἀποσμήχω, i. q. *ἀποσμάω*, Abstergo, Detergo, Detergendo emaculo et expurgo, *ἀποκαθαίρω*. Aliud autem signif. *Ἀποσμύχω*. Vide *Λιχανός*. [" Euseb. Hist. Eccl. 10, 9." Mendham. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 280. ad Charit. 34. T. H. ad Lucian. Dial. p. 38." Schæf. Mss.] " *Ἀποσμήγειν*, pro Separare afferunt " VV. LL. e Dionysio Poëta; sed suspectum est." [* *Ἀπόσμηγμα*, Gl. Retrimentum. * " *Ἀπόσμηξις*, T. H. l. c." Schæf. Mss. * " *Ἐναποσμήχω*, Penitus abstergeo, Chrys. T. 7. p. 691. *Τοιαῦτα ἐπιτιθέτω τὰ φάρμακα πρότερον — οἷα τὴν τῆς ἁμαρτίας φύσιν ἐναποσμήχειν δύναται.*" Seager. Mss.] " *Προαποσμήχω*, " Ante detergo: unde partic. *προαποσμηχθείς*." [" Geop. 1192. (*προαποσμῆξαι*.)" Wakef. Mss. * *Προσαποσμήχω*, Schneidero suspectum est.]

Διασμήχω, Extergendo perpurgo et emundo, Per- A frico et tergo, Aristoph. (N. 1237.) *Ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσὶ*, Salibus perfrictus, Sale tersus et emundatus. Metaphora ab utribus qui, sale perfricti s. perpurgati aut macerati, fiunt meliores. [Lobeck. Phryn. 254.]

[* " *Ἐκσμήχω*, Extergo, Chrys. *περὶ Μετανοίας* 8. T. 6. p. 804, 26. *Καλὸν δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον ἐκσμήχειν τῆς ψυχῆς.*" Seager. Mss.]

Ἐπισμήχω, Abstergo, Detergo in summa parte, [" Koen. ad Greg. Cor. 127." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 500. *ῥοδαλῇσιν ἐπισμήχουσα παρειαῖς*, pro *ἐπιπλήττουσα*. Hes. *Ἐπισμήχει· ἐπιτρίβει. ἀπὸ τοῦ Σμήχειν, ἢ τρίβειν, ἢ πλύνειν· λοιδορεῖ, πλήττει.* * *Σμῶξαι γὰρ, τὸ πατάξαι· ἔνθεν*, * *Σμῶδιξ αἱματόεσσα.*]

Περισμήχω, Circumcirca affrictum detergo, s. abstergo, Affrico, Diosc. 3, 52. *Βοηθεῖ καθεψηθὲν ἐν οἴνῳ ἄχρις ἡμίσους, καὶ περισμηχόμενον*, de ruta, i. e., Ruell. interpr., Auxiliatur decocta in vino ad dimidias partes, et oblita.

[* *Προσμήχω*, Geop. 16, 15, 2. 16, 18, 4.]

B [* *Ὑποσμήχω*, Alex. Trall. 12. p. 110. Themist. 235. "ad Lucian. 1, 352." Schæf. Mss.]

[* *Σμιρὶς*, Hesychio *ἄμμου εἶδος, ᾗ σμήχονται οἱ σκληροὶ τῶν λίθων.* * *Σμύρις*, Diosc. 5, 166. *Σμύρις λίθος ἐστὶν, ᾗ τὰς ψήφους οἱ δακτυλιογλύφοι σμήχουσι.* Idem est * *Σμυρίτης λίθος*, LXX. Job. 41, 7. Vide Schleusn. Lex. V. T. Alia scriptura * *Σμῆρις* dat * *Σμηρίζω*, Hero Spirit. 1. p. 165. *Σμηρίζεται, τουτέστι λειοῦται.* Hinc * *Σμήρισμα*, et * *Σμηρισμάτιον*, 159. 181. et * *Συσμηρίζω*, 232. Vide Schn. Ecl. Phys. 120. et Lex.]

[* *Σμώχω*, vide *Ἐπισμήχει*. "Heyn. Hom. 8, 333." Schæf. Mss. Aristoph. *Εἰρ.* 1306. *Καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν*, Schol. Biset. *Σμώχειν, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς· ὅθεν τὸ σμώχετε μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ σπουδαίως μασσᾶσθαι· ἀλλαχοῦ δὲ σμώχειν, τὸ λοιδορεῖν, ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων, ὥς φησι Σουΐδας. Σμήχειν δὲ, τὸ καθαίρειν, ὥς φησιν Εὐστάθιος. Ἀμφότερα δὲ παρὰ τὸ σμῶ. Ἔσμωξεν*, Hesychio *ἐπάταξεν, ἔπαισεν.* Contero, Contundo, Nicander C Θ. 530. sed v. Schn. p. 273. Lobeck. Phryn. 254.] " *Κατασμώχω*, vide in *Καταρμόζω*." [Cf. *Κατασώχω*.]

" *Σώχω*, Tero, *τρίβω, λειῶ*, e Nicandri Schol., item " Herod., in VV. LL." [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 191. Heyn. Hom. 8, 332. ad Herod. 315. 473. Lex. Herod. 175. * *Ἀνασώχω*, ad Herod. 315." Schæf. Mss. Cf. *Ψώχω*.] " *Κατασώχω* affertur pro " Attero, Contero; sed vereor ne perperam scri" ptum pro *κατασμώχω*." [Legitur ap. Herod. 4, 75. *Τὸ κατασωχόμενον τοῦτο, παχὺ ἐὸν, καταπλάσσονται πᾶν τὸ σῶμα*, nec lectio variat. " Ad Herod. ll. cc. Heyn. l. c." Schæf. Mss.]

" *Σμῶδιξ*, Vibex, Livor et tumor e plagis," [HSt. Thes. Ind. v. *Μῶδιξ*. Gl. *αἱματώδης τόπος*, (sic,) Tumex, Livor, Bulla. Vide *Ἐπισμήχω*. " *Σμώδιγξ, Σμῶδιξ*, Clark. ad Il. B. 267. Heyn. Hom. 4, 246. 8, 499." Schæf. Mss. *Σμώδιγξ*, Hesychio *ὕφαιμος μώλωψ, ὁ τῆς πληγῆς τύπος. Σμώδιγγες· μώλωπες, τραύματα. Σμῶδιξ· μώλωψ, τὸ ἀπὸ πληγῆς οἴδημα· φλὲψ, φλυκτίς.* Il. Ψ. 716. *Πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους* D *Αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον.* Opp. Ἁ. 2, 428. *σμῶδιξ δὲ διατρέχει ἠΰτε ποίης.* Lycophr. 783. * " *Σμωδικὸν, τὸ*, Pharmacum ad vibices, Gal." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] " *Μῶδιξ*, Hesychio *φλὸξ*, " *φλυκτὶς*, Flamma, Pustula."

" *Σμῆνος, τὸ*, Examen apum: *σμῆνος, ἑσμὸς*, et " *ἀφεσμὸς*, pro eodem Aristoteli. Plut. de Vit. Irac. " *Οἷον σμῆνος ἢ σφηκιὰν ἡμῖν ἐντίκτουσι.* Metaph. " autem dixit Aristides, *Τὰ τῶν ἀποικιῶν σμήνη διαπέμψαι.* Metaphorice itidem dicitur de Quavis " multitudine: ut *σμῆνος γερόντων* ap. Aristoph.: " et *ἀρετῶν σμῆνος*, item *ἡδονῶν σμῆνος*, ap. Plat. Ex " Eod. in Cratylo affertur et *σμῆνος σοφίας*. *Σμῆνος* " interdum est Alveare, Alveus, Apiarium. Aristot. " *Ὅταν δὲ κρέμωνται ἐξ ἀλλήλων ἐν τῷ σμήνει, σημεῖον* " *γίνεται ὅτι ἀπολείψει τὸ σμῆνος.* Eodemque modo " et alibi utitur. Hesiod. Θ. (593.) *ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι Κηφῆνας βόσκουσι*, i. e. In al" vearibus, ubi tamen Schol. *ἐκ τοῦ περιεχομένου* in-

" telligi *τὸ περιέχον* ait. Affertur *σμῆνος* et pro A " Sermonis suavitate, s. Loquendi dulcedine, ex Ari- " stoph. N. (297.) *μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος* " *ἀοιδαῖς.*" [" Valck. ad Röv. p. 47. Toup. Opusc. 1, 16. 426. Harles. ad Theocr. 149. ad Charit. 306. Bergler. ad Alciphr. 328. Jacobs. Anth. 6, 120. 8, 74. 206. Brunck. Soph. 3, 472. Wessel. Diss. Herod. 32. Lennep. ad Phal. 46. Diod. S. 1, 324." Schæf. Mss. " Eust. Il. 135, 11. *Σμ. ἀρετῶν*, Clem. Alex. 429." Wakef. Mss. Plato Polit. 293=325. *Ἀποικίας οἷον σμήνη μελισσῶν ἐκπέμποντές σοι.* * " *Σμῆνον, τὸ,* Oraculum, Plut. de Amic. Multit. p. 96." Boiss. Mss.]

" *Σμηνοδόκος*, Qui excipit apum examina, VV. LL. " ex Epigr. Additurque, posse ibi et Propr. nom. " esse." [" Jacobs. Anth. 9, 199." Schæf. Mss.]

" *Σμηνοκόμος*, Apiarius, Qui apum s. examinum " curam gerit," [Hesychio *μελισσουργός*.]

[* *Σμηνουργὸς*, Ælian. H. A. 5, 13.] " *Σμηνουργεῖ-* " *σθαι* dicuntur apes, cum fœtificant, et sua examina " ponunt. Strabo (2. p. 195.) de apibus loquens, *Ἐν* " *τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖσθαι* :" [cf. 11. p. 462.] B " Affertur et e Colum. pro hujus vocabuli expositi- " one, 11, 14. Ab exortu vergiliarum ad solstitium " examinant alvei." [" Ad Diod. S. 2, 218." Schæf. Mss. * *Σμηνουργία*, J. Poll. 7, 101. * " *Εὔσμηνος*, Nonn. D. 7, 336. * *Φιλόσμηνος*, 5, 252. alibi." Wakef. Mss. * *Σμηνηδὸν*, Herodian. Epimer. 127.]

" *Σμηνίον, τὸ*, dimin. forma, idem tamen signif. " quod *σμῆνος*, nimirum Alveare : ap. Diosc. 2, 109. " ubi scribit *τὴν πρόπολιν* inveniri *ἐν τοῖς στόμασι τῶν* " *σμηνίων*, ubi Interpretum alius Alvearium, alius " Alveorum, alius Apiariorum vertit, eadem signif." [* *Σμηνιὼν, ῶνος, ὁ*, i. q. *σμῆνος*, Apollon. Hist. Comment. c. 44. p. 89. Bast. Ep. Cr. 79. Schneidero susp. * " *Σμηνεύω*, Epiph. Panar. p. 30. Hæres. Dosith." Kall. Mss.]

" ΣΜΙΛΑΞ, *ακος, ἡ*, (quæ et *Σμίλος* Theophrasto " et Nicandro,) Taxus, Arbor abietis magnitudine, et " foliorum ejus figura : in Italia et Gallia Narbonensi, " Hispaniæ contermina, nascens. Fertur autem esse C " venenata, et ipsa etiam umbra eos, qui sub ea dor- " miant, necare. Plut. Symp. 3. *Ἱστοροῦσι γὰρ ὅτι* " *καὶ σκιὰ σμίλακος ἀποκτείνει τοὺς* * *ἐγκαταδαρθέντας*, " *ὅταν ὀργᾷ μάλιστα πρὸς τὴν ἄνθησιν.* Vide Theophr., " necnon Diosc. (4, 80.) a quo *θύμαλος* etiam vocari " fertur, ut *θύμνος* a Paulo Ægineta, a Gal. *τύξος*, se- " quendo Lat. appellationem : vide item Plin. Qui- " netiam *Σμύλαξ* ap. Diosc. legitur per *υ* : sed perpe- " ram pro *Σμίλαξ*. Verum pro hoc *Σμίλαξ* invenitur " etiam *Μίλαξ*, absque *σ* : quam scripturam videbis " et infra. Nicander *σμῖλον* * *ἐλατηΐδα* in Alex. (610.) " appellavit, *Μὴ μὲν δὴ σμῖλον σὺ κακὴν ἐλατηΐδα* " *μάρψαις*, * *Οἰταίην, θανάτοιο πολυκλαύτοιο δότειραν*, " ubi Schol. *ἐλατηΐδα* vocari tradit, quod *τῇ ἐλάτῃ*, " i. e. Abieti, folia habet similia : ut modo dictum " fuit. Idem e Theophr. quoque hanc appellationem " affert, ap. quem tamen *ἡ μίλος* legitur in vulg. " exempl. Hanc autem scripturam habebis et infra " ex J. Poll. ‖ *Σμίλαξ*, Arbor a taxo diversa, quæ " est folio ilicis, Theophr. H. Pl. 3, 16. *Οἱ δὲ περὶ* D " *Ἀρκαδίαν δένδρον τι σμίλακα καλοῦσιν, ὅ ἐστιν ὅμοιον* " *τῷ πρίνῳ· τὰ δὲ φύλλα οὐκ ἀκανθώδη ἔχει, ἀλλ' ἁπα-* " *λώτερα.* Plin. 16, 6. Ilicis duo genera : ex iis in " Italia folio non multum ab oleis distant smilaces a " quibusdam Græcis dictæ, in provinciis aquifoliæ. " De eadem intellexisse existimatur Gal. 6, 3. *τῶν* " *κατὰ Τόπους*, cum smilacis decoctum inter gurgu- " lionis remedia numerat." [Quercus faginea, Sprengel. Hist. Rei Herb. 1. p. 104.] ‖ " *Σμίλαξ*, Frutex " hortensis, cujus semen a nonnullis *λοβία* vocatur : " folia habet hederæ, molliora tamen, tenues caules, " et capreolos vicinis fruticibus circumvolutos : qui " tantum adolescunt ut topiarias scenas repræsentare " videantur. Siliquas fœnigræci profert, longiores " et torosiores, in quibus semina renum similia, sed " inæquali colore, recluduntur, quæ quadam e parte " fulvescunt. Siliqua cocta cum semine in oleribus " asparagi modo estur. Urinam ciet, et tumultuosa " somnia facit. Gorr. *Σμίλαξ κηπαία*, ut annotant " VV. LL., Smilax hortensis : cujus fructus *λόβια* " vocant Græci : *δολίχους* appellat Theophr. H. Pl. " 8, 3, et Gal. de Alim. 1. Alii Phaseolos intelligunt, " i. e. *φασιόλους* Dioscoridi : quem legito 2, 176. 177. " Apud J. Poll. *μίλον, ὅπερ ἦν τῆς μίλακος ἄνθος*: " quod intellige de smilace Cilicia, vel lævi. Ob- " serva autem hic quoque et *μίλον* et *μίλακος*, abs- " que *σ*.

" *Σμίλαξ* est etiam Herba, cujus duæ sunt species ; " est enim *σμίλαξ τραχεῖα*, i. e. aspera : et *σμίλαξ* " *λεία*, i. e. lævis. Smilax aspera putatur a quibus- " dam esse quæ et hedera Cilicia : smilax lævis, con- " volvulus major ; nam minor, est helxine, *κισσάμ-* " *πελος* Dioscoridi (4, 144.) VV. LL. Gorr. autem " annotat Gal. et Paul. Æg. plantam hanc, cujus duo " sunt genera, maluisse appellare *μίλακα* ad diffe- " rentiam." [" *Σμίλαξ*, Munck. ad Anton. Lib. 69. Verb. (ubi et de *Σμίλος*,) Brunck. ad Eur. Bacch. 690. Musgr. 702. Fac. ad Paus. 1, 549. 2, 400. Jacobs. Anth. 8, 128. Brunck. Aristoph. 2, 109. 146. 3, 206. Kuster. 61." Schæf. Mss. " Clymenum, Diosc. Notha 462." Boiss. Mss. *Σμ. Ἀρκάδων*, Bast. Ep. Cr. 209. Hesychio *κιττοειδὲς φυτὸν ἑλισσόμενον· ἕρπει δὲ ἀεὶ πρὸς τὸ ὕψος, καὶ λεπτοὺς ἀνίησι κλῶνας, καὶ τῶν ἐγγὺς ἑστηκότων* * *καταδράσσεται φυτῶν, ὡς καταπνίγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ.* Schn. Ind. Theophr. * *Σμιλάκινος*, J. Poll. 5, 32. Hes. v. *Εὐσμίλωτα*.]

" *Μίλαξ*, pro *σμίλαξ* dicitur : ea est Hederæ spe- " cies, e qua tori fiebant : eadem Poëtas coronari so- " litos ajunt. Aristoph. N. *μίλακος ὄζων*. Inde dici " *Μίλινον χρῶμα*, Eust. tradit e quodam *Τεχνικῷ*." [" Munck. l. c., ad Herod. 543. Brunck. Aristoph. ll. cc. Kuster. l. c." Schæf. Mss.] " *Μίλος, ἡ*, vocari " dicitur Taxus arbor : quæ et *σμίλαξ*." [" Munck. l. c. Toup. Opusc. 1, 276. * *Μιλλὸς*, * *Μιλλότης*, ibid." Schæf. Mss.]

ΣΜΙΛΗ, *ἡ*, Scalper, Scalprum, Scalper incisorius : quo Celsus sæpe utitur. Ab J. Poll. *σμίλη* et *περιτομεὺς* referuntur inter *ἐργαλεῖα τοῦ σκυτοτόμου*. Sic Horat. Si scalprum et formas emat et comportet in unum Qui sutor non est. Item in Epigr. de cultro quo pennæ scriptoriæ parantur. Itidem Suet. Scalpro librario venas sibi incidit. Plato de Rep. 1. fin. *Μαχαίρᾳ ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμοις καὶ σμίλῃ.* Sic Cato, Librum scalpro eximito. Medicum quoque instrumentum est *σμίλη*, ut ap. Cels. etiam sæpe Scalper, Scalprum, Scalpellus. Producitur prior syllaba, ut videbis ap. Suid. in *Σμίλη*. [" Ad Lucian. 1, 316. 709. Toup. Opusc. 2, 220. Jacobs. Anth. 7, 363. 8, 161. 9, 160. 12, 107." Schæf. Mss. Symm. Jerem. 36, 23. Turnebi Advers. 7, 10. Arcadius p. 108. *Σεσημείωται τὸ* * *σμειλὴ τὸ σμιλίον ὀξυνόμενον.* * *Σμήλη*, Scalpellum, Alex. Trall. 6. p. 86. * *Σμίλα*, Gl. Scalprum, Sicila, Scalpium : *Σμίλα* * *χαρτοτόμος·* Sicila.]

Σμιλίον, τὸ, Scalpellus. De Scalpello sutorio, ap. Lucian. (2, 742.) *Ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς.* In Hippiatr. dicitur de Scalpello chirurgi vel veterinarii medici, alio nomine *μαχαίριον* : itidem et ap. Æginetam. Sic Plut. (6, 221.) *Εἴ τις, ἀνθρώπου φύματα καὶ σύριγγας ἔχοντος, ἰατρικῷ σμιλίῳ τὰς τρίχας τέμνοι καὶ τοὺς ὄνυχας*, Scalpello excisorio quo Medici utuntur : ut Cic. Cum sanæ parti corporis scalpellum adhibetur. Colum. Etiam sæpe scalpello usque ad imum resecare et amputare scabiem. Rursum Cic. Scalpello resectæ : ut scalpro excisorio solet caro mortua et inutilis præcidi. Itidem Gal. *τῶν κατὰ Τόπους* l. 1. *Τῷ καταξυσμῷ τῷ διὰ σμιλίου συνεχῶς ἐνεργοῦμεν.* Volunt Celsum pro *σμιλίον* dicere etiam Specillum exasperatum, 6, 6. Rursum Gal. hoc *Σμίλιον* utitur in exponendo *στηθοειδὲς μαχαίριον*, quod ap. Hippocr. legitur. [" Clem. Alex. Str. 929." Routh. Mss. " Ad Lucian. 1, 316. * *Ζμιλίον*, ibid. ubi et de * *Ζμίλη*. * *Σμῖλις*, ibid. Toup. Opusc. 2, 219. Valck. Diatr. 215." Schæf. Mss.]

[* *Σμιλιόω*, unde * *Σμιλιωτὸς*, Chirurg. Vett. p. 94. * *ἐκκοπεὺς*, perperam * *Μηλιωτὸς* ap. P. Ægin. Vide Schn. Lex. v. *Κοιλίσκος*.]

Σμιλεύω, Scalpello reseco, amputo et præcido, [" Jacobs. Anth. 7, 385. 8, 161." Schæf. Mss.]

Σμίλευμα, τὸ, Segmen scalpro amputatum: ut ap. sutores *σμιλεύματα* dicuntur Segmina corii, (ut Gell. Unguium et capilli segmina,) quæ sc. amputant calceo confecto: *περιτμήματα* etiam nominare queas, ut *περιτομεὺς* et *σμίλη* idem significant: ap. lignatores et carpentarios, id *πελέκημα* dicitur: ap. serarios *ῥίνημα*, ap. alios *ξύσμα*, Ramentum, vel Recisamenta corii dicas, ut Plin. Æris coronarii recisamenta. Metaph. autem Aristoph. B. (819.) *σμιλεύματά τ' ἔργων Φωτὸς ἀμυνομένου*, ubi Schol. exp. * *διαγλύμματα, ἐρεθίσματα*: dicens proprie signif. *τὰ ἐκβαλλόμενα ὑπὸ σμίλης*. [* "*Σμίλευσις*, Herodian. Epim. 127." Boiss. Mss. * "*Σμιλευτὸς*, Jacobs. Anth. 7, 385." Schæf. Mss.] " *Εὐσμίλωτα*, Hesychio sunt " *εὖ κατεσκευασμένα*, Bene parata: *ἀπὸ τῆς* * *λατυπικῆς* " *σμίλης*, A cæmentario scalpro." [" Potius * *εὐσμίλευτα*, a *σμιλεύω*, quod est a *σμίλη*. Nam verb. * *σμιλόω* nusquam mihi lectum." Kuster. * " *Νεοσμίλευτος*, Bentl. ad Horat. A. P. 441. Jacobs. Anth. 7, 385." Schæf. Mss.]

Ἀποσμιλεύω, Scalpello amputo, reseco, repurgo: ut cum putator vitem scalpro repurgat, et sutor calceum jam confectum. Generaliter autem pro Polio s. Expolio capitur, quasi resecans vel abradens scalpello. Suid. hæc verba citat, quorum auctorem (quem esse constat Synes. Ep. 101.) non nominat, *Ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχω τοῖς πανδέκταις τοῖς ἀποσμιλεύουσι τὰ ὀνόματα*, Qui ad vivum omnia resecant et ad unguem. Itidemque alibi Idem, *Τὸ λέξιν καθῆραί τε καὶ ἀποσμιλεῦσαι*. Jul. quoque Imperator usurpavit hoc verbum metaph. eadem in re, cum scriberet, *Οὐκ ἀποσμιλεύων οὐδὲ ἀπονυχίζων τὰ ῥήματα*. Eadem omnino verba usurpat et Themist. in suo *Βασανιστῇ*, de Grammatico quodam præceptore loquens, *Καὶ ἐκμελετᾷν διὰ βίου συγκοπάς τε ὀνομάτων καὶ ῥήματα ἀποσμιλεύειν, καὶ μειράκια ἀποτυμπανίζειν*. Notandum est autem, in illo posteriore loco Synesii copulata esse *καθῆραι* et *ἀποσμιλεῦσαι*, cum Suid. *ἀποσμιλεύειν* velit esse *τῇ σμίλῃ ξέειν, ἐκκαθαίρειν*. [" Bentl. ad Horat. A. P. 441. ad Herodian. Philet. 443. Jacobs. Anth. 7, 385." Schæf. Mss.]

Ἀποσμίλευμα, τὸ, Segmen s. Recisamentum scalpello factum, Quod scalpello undique reciditur. A Suida exp. *τὸ τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενον ἀπόξυσμα*, q. d. Ramentum quod scalpello eximitur. Sic *σμίλευμα* quoque exp. a Schol. Aristoph.

[* "*Ἀποσμιλευτὴς*, Inc. Auctor in Notit. Mss. 6, 572." Elberling. Mss.]

Διασμιλεύω, Scalpello perpurgo, s. perpolio. Metaphorice plerumque et generaliter pro Perpolire, Expolire: ut et ap. Latinos Exasciare, Limare. Unde *διεσμιλευμένος* ap. Suid., quod exp. *ἐξεσμένος, ἠκριβωμένος*. Sic Alexis ap. Athen. (161.) ubi Pythagoreorum victus describitur, * *Πυθαγορισμοὶ, καὶ λόγοι Λεπτοὶ, διεσμιλευμέναι τε φροντίδες Τρέφουσ' ἐκείνους*, Ad unguem exquisitæ meditationes, s. commentationes. [" Fabric. Bibl. Gr. 1, 369. Jacobs. Anth. 7, 385. 11, 26." Schæf. Mss. * "*Διεσμιλευμένως*, Subtiliter, Cyrill. Alex. Glaph. 2. p. 201." Mendham. Mss. " J. Poll. 6, 150." Kall. Mss.]

[* *Σμιλαίνω*, unde * *Ἀποσμιλαίνω*, Hippocr. 799. " Cocch. ad Oribas. p. 83. 84." Kall. Mss. Schn. Lex. Suppl.]

" *Σμίλλα*, Ligo, *δίκελλα*." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* ΣΜΙΝΥΗ, Ligo. Hesychio *σκαφίδιον*, * *δίκελλον*. Phot. *Σμινύην· σκαφίον ἢ δίκελλαν ἢ ἀξίνην*. " Ad Mœr. 345. 346. ad Timæi Lex. 233. Wessel. Probab. 339. Lennep. ad Phal. 7. ad Lucian. 1, 345. Thom. M. 802. Boiss. Philostr. 324." Schæf. Mss. " Philostr. 202. cf. Suid. ex Aristoph." Kall. Mss. Xen. K. Π. 6, 2, 11. Alciphr. 3, 24. Aristoph. N. 1486. 1500. *Ὄρν*. 602. *Εἰρ*. 546. " Plato de Rep. 2. p. 186, 37. Bas. *Ὁ γὰρ γεωργὸς, οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον, εἰ μέλλει κάλλιον εἶναι, οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τἆλλα ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν*." Seager. Mss. Lobeck. Phryn. 502. * " *Ζμινύη*, ad Mœr. 345. 457. ad Timæi Lex. 233." Schæf. Mss. * *Σμίνυος*, adj., Nicander Θ. 386. *σκυτάλης μὲν ὅσον σμινύοιο τέτυκται Στειλειῆς πάχετος*, vulgo *σμίνοιο*, a * *σμῖνον*, vide Schol. ap. Schneid. Annott. p. 194. * " *Σμινὺς, ὔδος, ἡ*, Aristoph. Fr. 260. * *Σμινύδιον*, 283." Schæf. Mss. J. Poll. 10, 43. 173. Lobeck. l. c.]

[* " ΣΜΥΛΑ, s. * *Σμύλλα*, Piscis, Alex. Trall. 11. p. 617. Cf. Goupylum p. 853." Schn. Lex. Suppl.]

ΣΜΥΧΩ, Attero, Absumo, Corrumpo: Hes. *Σμύχει· τρύχει, φθείρει. Σμύχοιτο· φθείροιτο, τρύχοιτο, ἀφανίζοιτο. Σμύξαι· μαρᾶναι.* Significat *Σμύχω*, etiam Exuro, Incendio s. Igni vasto. Unde ap. eund. Hes. *Σμύξαι· φλέξαι, ἐμπρῆσαι. Σμύχοιτο· κατακαίοιτο.* Sic ap. Suid. *Σμύξαι· καῦσαι. Σμυχόμενος· καιόμενος, ἀναλισκόμενος.* Pro Uro, *καίω*, Greg. Naz. accepit in Poëm. *Κῆρ ἄχεϊ σμύχων*, Cor dolore urens et macerans. Plaut. quoque dicit, Uritur cor mihi. Et Basil. *Πυρετοῦ σμύχοντος στενάξεις ἀπὸ μέσης καρδίας*, Urente febre. Bud. annotat ap. Gal. *σμυχόμενον πυρετὸν* alium esse quam *θερμόν*. Superiori autem loco Greg. Naz. similis est hic Apoll. Rh. 3, (762.) *ἔνδοθι δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροός*, Dolor urens et macerans. Schol. exp. *κατεπόνει αὐτὸν ἡ ὀδύνη καίουσα*. In propria autem signif. pro Uro, Inflammo, accepit Hom. Il. X. (411.) *ὡς εἰ ἅπασα Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης*. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 34. ad 1, 351. ad Il. I. 649. Ruhnk. Ep. Cr. 216. Brunck. Phil. 166. Heyn. Hom. 5, 681. 8, 333. Thom. M. 802. Jacobs. Anth. 6, 269. 11, 70. *Σμ*. et *σμήχω*, ad Il. X. 410. 411. ad Lucian. 1, 352." Schæf. Mss. Moschus 6, 4. *ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ*, Per vices flagrabat.]

Σμυγερὸς, Ærumnosus, Qui perpetuis laboribus ærumnisque maceratur et conficitur, Apoll. Rh. 2, (374.) *μετά τε σμυγερώτατοι ἀνδρῶν Τρηχείην Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν Ἐργατίναι*, ubi Schol. exp. *ἐπιπονέστατοι*. Hes. quoque *σμυγερὸν* exp. *ἐπίπονον*, item *ἀνιαρὸν, χαλεπὸν, οἰκτρόν*: necnon *μοχθηρὸν, πονηρὸν, ἐπίβουλον*. [" Ruhnk. Ep. Cr. 206. ad Lucian. 1, 351. Brunck. Phil. 166. Apoll. Rh. 177." Schæf. Mss. Hesychius habet * *Σμογερόν· σκληρὸν, ἐπίβουλον, μοχθηρόν*. *Σμυγερὸς* et *στυγερὸς* conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 381.] *Σμυγερῶς, ἐπιπόνως*, Ærumnose, Hes. [Apoll. Rh. 4, 380. " Brunck. Phil. 166. Wakef. ibid." Schæf. Mss.]

Ἐπισμυγερὸς, itidem Ærumnosus, Miserabilis, *οἰκτρὸς, ἐπίπονος*: aut etiam Tristificus, Cor dolore urens. Hesiod. (Ἀ. 264.) *ἀχλὺς ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή*. [" Brunck. Apoll. Rh. 177. Græv. Lectt. Hes. 607." Schæf. Mss.] *Ἐπισμυγερῶς*, Ærumnose, *ἐπιπόνως*, Hes. Utitur hoc adverbio Hom. Od. Γ. 194. *Ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν*. [" Ad Lucian. 1, 351." Schæf. Mss.]

[* *Ἀνασμύχω*, Aret. Chron. 1, 1. " ad Hesych. 2, 1232. n. 28." Dahler. Mss.]

Ἀποσμύχω, Deuro, Igni absumo. Metaphorice utitur Lucian. (1, 351.) *Ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες*, Cum stridore dentium infrendent et præ dolore ardescunt s. exardescunt. Nisi malis Extabescentes, Macerati et confecti dolore; nam *σμύχω* signif. non solum *καίω*, verum etiam *μαραίνω*. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 34." Schæf. Mss.]

Διασμύχω, Peruro. Sed Hes. et Suid. exp. * *διαξέω* sicut et *διακαίω*. [" Ad Lucian. 1, 351. T. H. ad Dial. p. 119." Schæf. Mss. " Greg. Nyss. 3, 219." Wakef. Mss.]

[* *Ἐπισμύχω*, Opp. K. 1, 501. ubi hodie —*σμήχουσα* legitur. " Ad Lucian. 1, 352. 354. T. H. ad Dial. p. 38." Schæf. Mss.]

Κατασμύχω, Comburo, Exuro, Il. I. (649.) *πρὶν Ἕκτορα δῖον Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθαι, Κτείνοντ' Ἀργείους, κατά τε σμύξαι πυρὶ νῆας*: per tmesin pro *κατασμύξαι*, Igni populari naves. Metaph. Theocr. 3, (17.) de Amore, *Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει*. Sic Ovid. Violenter me ussit amor. Et, Pectore intimo uri. Item

ap. Phalar. *κατασμύχεσθαι* pro Cruciari et torqueri dolore, Confici et macerari dolore: quo sensu Uri etiam dicunt Lat., ut Plaut. Uritur cor mihi. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 36. ad 1, 351. Lennep. ad Phal. 105. Jacobs. Anth. 11, 143. Heyn. Hom. 5, 681. 8, 322." Schæf. Mss.]

Περισμύχω, Circumcirca uro, Undique macero, Prorsus conficio et exhaurio: ea signif. qua aliquis dicitur doloribus prorsus confici et exhauriri. Legitur in Epigr. [" Jacobs. Anth. 11, 70. ad Timæi Lex. 122. Schrader. Præf. ad Emendd. p. ix. ad Lucian. 1, 352." Schæf. Mss.]

Ὑποσμύχω, Suburo, Ustulo, i. e. Paulatim uro. Item Succendo, Inflammo. Basil. *Ἐν τῷ βάθει κατέχει τὴν νόσον ὑποσμύχουσαν αὐτοῦ τὰ σπλάγχνα.* Et *ὑποσμυχόμενον μῖσος* ap. Greg. Naz. pro Succensum, teste Bud. Itidem et dolor *ὑποσμύχει*, cum intus cor uritat: ut et ap. Hes. *Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα*: et *Ὑποσμύχει, θλίβει, ἀνιᾷ, καταπονεῖ*: quod *ἀπὸ τῶν τραυμάτων* esse translatum dicit. Schol. Apoll. Rh. 2, (445.) *ὑποσμύχειν* esse tradit *ἠρέμα ὑποκαίειν*: hæc verba Poëtæ, *οὐδέ τι μῆχος Ἔστ' ὀπίσω· κενεαὶ γὰρ ὑποσμύχονται ὀπωπαί*, sic exponens, *ὑπὸ βάθους ἠμαύρωνται, καὶ οἱονεὶ ὑποκέκαυνται.* [" Ad Lucian. 1, 351. T. H. ad Dial. p. 119. ad Charit. 528." Schæf. Mss. " Schol. Soph. Antig. 1124. Eust. Il. 605, 50. Etym. M." Wakef. Mss.]

ΣΟΒΕΩ, Abigo, Expello. Plerumque de avibus: ut Aristoph. (Ὀρν. 34.) *σοβοῦντος οὐδενὸς Ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος*, Nemine abigente: ap. quem Σφ. (209.) *σοῦ, σοῦ*, vox est abigentis et *σοβοῦντος*. Sic Menander ap. Athen. (373.) *Οὐ σοβήσετ' ἔξω τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν*; ubi *ἔξω σοβεῖν* dicit pro *ἐκσοβεῖν*, Foras abigere et expellere voce illa *σοῦ σοῦ*. Significat et Propello, utendo voce illa, ut cum a pastore grex pecorum propellitur, s. progredi jubetur voce illa *σοῦ σοῦ*. Lucian. (1, 623.) *μᾶλλον δὲ ὥσπερ αἰπόλιον ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν*, Propellens s. Progredi cogens, urgens. Quo referendum est *σοβεῖν*, quod Hes. et Suid. exp. *διώκειν*, qui et alterius signif. mentionem faciunt, exponentes *ἀπελαύνειν*. Cum vero Xen. dicit *σοβεῖν κόνιν*, reddas potius Excutere, quam Expellere: ut cum Ἱππ. (5, 5.) ait, de stringendis equis loquens, *Δεῖ δὲ σοβεῖν τὴν κόνιν κατὰ φύσιν τῆς τριχὸς*, Pulvis secundo pilo excutiendus est. ‖ *Σοβῶ*, pro *σοβῶ τοὺς ἀπαντῶντας*, Obvios summoveo, quod fastuosorum est. Sic exp. Comm. Dem. c. Mid. 235(=565.) *Εἰς μυστήρια τὴν γυναῖκα ἄγει, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ζεύγους τοῦ ἐκ Σικυῶνος· καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ*: Per forum proficiscitur, obvios quosque summovens: *τὴν ἀγορὰν θορυβῶν, καὶ σοβῶν τοὺς ἀπαντῶντας*, inquit Comm., qui etiam addit *τὸ σοβεῖν* esse *συνεχοῦς κινήσεως τεκμήριον*. Similis isti loco est hic Synes. Ep. 104. *Οὐ γὰρ οἶμαι τὸ ἀπὸ τοῦδε σοβήσειν διὰ τῆς ἀγορᾶς Ἰωάννην τὸν ἀλιτήριον, οὐδὲ πὺξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινί.* Idem alibi, *Μεθ' ὅσης θεραπείας καὶ παρασκευῆς σοβεῖ*, Quanto cum famulitio ac clientela quantoque cum apparatu se infert. Plut. Sol. *Σοβοῦντες ἐν ὄχλῳ δορυφόρων*, Magna satellitum caterva stipati sese inferunt fastuose et insolenter. Hes. *σοβεῖν* exp. *τρέχειν*: Suid. autem, *μετὰ σεμνότητος προϊέναι, κομπάζειν*. Bud. annotat *σοβεῖν* ea signif. dici, qua ap. Plaut. Subnixis alis me inferam. ‖ Significat *Σοβέω* et Moveo, Concito, Aristoph. Σφ. (1523.) *Ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε*, Citato pede choream agite, Movete in orbem pedem agilem. Sic ap. Basil. Ep. *Βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον*, Gressus citatus. Et Eur. *μειρακίου ἐμπλήκτου καὶ σεσοβημένου πρὸς δόξαν*, Ut qui œstro percitus gloriæ consequendæ, gradu concitato fertur. Greg. Naz. in Jul. dicit etiam, *Ὀφθαλμὸς σοβούμενος καὶ περιφερόμενος, καὶ μανικὸν βλέπων*, Qui huc illuc veluti citato impetu fertur, Qui continuo motu circumfertur, et modo huc, modo illuc volvitur: cui opp. Immotos tenere oculos. [" Toup. Opusc. 1, 19. 427. Bergler. ad Alciphr. 86. 142. Mœr. 341. et n., Abresch. Lectt. Aristæn. 37. Thom. M. 103. 731. 904. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxiii. Anth. 8, 35. 11, 17. Valck. Callim. 259. Casaub. Athen. 1, 71. Munck. et Verh. ad Anton. Lib. 77. Musgr. Ion. 166. Rhes. 37. Villoison. ad Long. 168. 218. ad Charit. 655. Gronov. Maneth. p. 276. * *Σόβω*, Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. Mss. " *Σοβέω*, Synes. 178. Dio Chrys. 1, 651. Philo J. 1, 131. Achill. Tat. 138. Plut. 3, 765." Wakef. Mss. Longin. 41. *Ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ καὶ σεσοβημένος, οἷον δὴ πυῤῥίχιοι, καὶ τροχαῖοι.* * " *Σεσοβημένως*, Thom. M. 101." Schæf. Mss. Vide *Ἀποσοβέω*. * *Σόβησις*, Plut. 153. *Αἱ περὶ τὰς ὀχείας σοβήσεις.* * *Σοβητὴρ*, * *Σοβητήριος*, * *Σοβητήριον*, contracte * " *Σόβητρον*, Quod abigit, Philo J. 2, 428." Wakef. Mss.]

Σόβη, ἡ, Muscarium, Flabellum quo muscæ abiguntur: quod *ῥιπὶς* alio nomine dicitur. Item in cauda equina *σόβη* dicuntur Pili longiores, quibus muscas abigunt ipsi equi; vel etiam *σόβη* dicitur Ipsa cauda pilis vestita, cujus motu ipsi equi muscas pellunt: in Hippiatr. *Ἐὰν τὴν σόβην πάνυ κεκινημένην ὁ ἵππος ἔχῃ, τὸ τῆς οὐρᾶς ἄκρον ἀπότεμε ὡς τὸ ἥμισυ.* Suidæ *σόβη* est *ἡ ἐξ ἱππείων τριχῶν περικεφαλαία*, Galea e pilis equinis. Potius tamen significaret *τὸν ἐξ ἱππείων τριχῶν λόφον*, Cristam e pilis equinis: unde ap. Hom. *ἵππουρις κυνέη*, et *ἵππουρις τρυφάλεια*, s. *ἱππόκομος τρυφάλεια*, Galea setis equinis comans, cristam e setis equinis habens. [" Munck. ad Anton. Lib. 77. Verh. ibid." Schæf. Mss. Synes. p. 80. *Τῆς κόμης αἰωρουμένην τὴν σόβην.*]

Σόβοι dicuntur *οἱ σάτυροι*, ut Comment. Demosth. (p. 189.) annotat: *παρὰ τὸ σοβεῖν*: nam esse *κινητικώτατον ἐν τοῖς ζώοις*: ac propterea satyros solere etiam pingi *σόβας ἔχοντας*. Dicuntur ergo a *σοβεῖν* significante Citato gradu currere; nam teste Plin. sunt pernicissimum animal, tanquam quadrupedes, tam recte currentes, ut propter velocitatem, nisi senes aut ægri, non capiantur. Ideoque recte ab Ovid. quoque Leves satyri dicuntur.

Σοβὰς, άδος, ἡ, Quæ insolenter sese infert, citato gradu incedit, Epith. meretricis. Hes. *σοβάδες, ὑπερήφανοι, ἄστατοι, μαινόμεναι*: Suid. autem *διώκουσαι, πόρναι*: quam expositionem sequendo, *σοβάδες* dicerentur Quæ tam perdito amore percitæ sunt, ut amasios suos vel persequantur. Aristoph. quoque Schol. (Εἰρ. 812.) *σοβάδας* dici scribit *τὰς πόρνας*, citans hunc ex Eupol. locum, *Παρὰ τῇδε σὺ τῇ σοβάδι κατήγου.* ‖ *Ἀπόκινος* et *σοβὰς* ap. Athen. (629.) numerantur inter *γελοίας ὀρχήσεις*. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 37. ad Xen. Eph. 283. Jacobs. Anth. 8, 385. Saltatio ridicula, Eichst. de Dram. p. 69." Schæf. Mss. " Meretrix, Philo J. 2, 266." Wakef. Mss.]

Σοβαρὸς, Qui concitato gradu s. impetu fertur, Citato impetu s. gradu sese inferens: *σοβαρὰ αὔρα*, Aristoph. Εἰρ. (944.) ubi Schol. exp. *σεσοβημένη, εὐκίνητος*, Concitata, Mobilis. Sic (N. 406.) de vento, *Ῥήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρὸς*, Citato et vehementi impetu. Quibus adde, quod ap. Plut. aliquoties legitur, *σοβαρὸς ἐνέκειτο*, pro Citato impetu persequebatur et urgebat, *ἐδίωκε*. Item Insolenter sese inferens et obvios quosque summovens; et e consequenti Fastuosus, Superbus. Suid. exp. *ὑπερήφανος, λαμπρὸς, ἐπαιρόμενος, αὐθάδης*: itidemque Hes., qui addit etiam *σεμνός*. Aristoph. (Πλ. 872.) *Ὡς σοβαρὸς — εἰσελήλυθεν Ὁ συκοφάντης*; i. e. *ἐπηρμένος καὶ μέγα φρονῶν*, Elatus, Tumido spiritu sese inferens. Plut. (Lucullo 6.) *Γυναικὶ σοβαρᾷ καὶ πανηγυρικῇ*: de Educ. Puer. *Ἑταίρας σοβαρὰς καὶ πολυτελεῖς*, Meretrices fastuosas et sumtuosas: Demetr. *Ταύτῃ δὲ τῇ χλαμύδι οὐδεὶς ἐτόλμησε χρήσασθαι, καίπερ οὐκ ὀλίγων ὕστερον ἐν Μακεδονίᾳ σοβαρῶν γενομένων βασιλέων*: ubi nota *σοβαρὸς* ad cultum corporis restringi, ut Idem dicit Alexandrum *λαβεῖν τιάραν ἀτυφοτέραν μὲν Περσικῆς, Μηδικῆς δὲ σοβαρωτέραν οὖσαν*, Fastuosiorem. De incessu etiam dicitur. Basil. Libanio, *Βαδίζειν μετὰ σοβαροῦ τοῦ βαδίσματος*, Ut qui subnixis alis incedunt. Et Greg. Naz. de

pavone caudam rotante, Θεατρίζει τὸ κάλλος τοῖς ἐρασταῖς μετὰ σοβαροῦ βαδίσματος. Itidem et σοβαρὸς ἵππος ap. Xen. (Ἱππ. 10, 17.) Qui quasi fastuoso et superbo gradu incedit. Necnon σοβαρὰ λέξις, Fastuosa et superba oratio. Ælian. ap. Suid. Σοβαροῖς ἀναθήμασιν ἐκόσμησε τὸν νεών. Sic ap. Eund. Σοβαρὸν ἄγαλμα τῇ πλάσει καὶ τῇ τέχνῃ. Apud Latinos quoque Fastuosus, s. Fastosus, et Superbus non homini solum tribuuntur, sed et rebus. Virg. Gressus glomerare superbos, Ovid. Palla superba, Virg. Tecta superba, Ovid. Domus fastosa. [" Ad Charit. 234. 248=423. 655. Toup. Emendd. 1, 408. Valck. Callim. 182. Longus p. 7. Vill." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 16, 32. σοβαρωτέρᾳ τιμῇ, q. d. Lautiore pretio, cf. 6, 42. Plato Epigr. 1. σοβαρὸν γελᾷν, Suid. 1, 579. σοβαρώτατον κλέος. " Σοβαρὸν, Agile, Vehemens. Longin. 18, 1. Ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα: vide Ἔμπρακτον. Omnino celeritatis et mobilitatis notione vehementiam Longinus indicare solet: vide Τάχος, et Κεκινημένον, et Hes. v. Σοβεῖν. Damascius ap. Suid. v. Ῥητορικὴ γραφὴ, commemorat τὸ B σοβαρὸν καὶ ἀλαζονικὸν τῆς ῥητορικῆς, Tumidum et ostentationis plenum dicendi genus. Nempe invidiose in majorem Rhetorum et Sophistarum partem ita dicebat Damascius. Hes. σοβαρός· ὑπερήφανος, αὐθάδης." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Σοβαροβλέφαρος, ὁ, ἡ, Qui fastuoso et superbo est supercilio. Nam supercilia maxime indicant fastum. Superbia alibi conceptaculum, sed hic sedem habet: in corde nascitur, huc subit, hic pendet, inquit Plin. 11, 37. In Epigr. τὰς σοβαροβλεφάρους, Superciliosas, et fastum adducto supercilio suum prodentes, Severitatem gravitatemque supercilio præ se ferentes. In VV. LL. LEGITUR ET Σοροβλέφαρος, Superbus, Arrogans, a magnis superciliis et adductis; sed perperam, ut opinor, pro Σοβαροβλέφαρος. [" Toup. Opusc. 1, 107. Paul. Sil. 16." Schæf. C Mss. * " Σοβαροπρόσωπος, Const. Manass. Chron. p. 77. (42. 131. Meurs.) * Σοβαρόφρων, p. 28. 75. (53. 142. Meurs.)" Boiss. Mss.]

Σοβαρῶς, Superbe, Fastuose, s. Insolenter et fastuose se inferendo, Plut. Coriol. Εἰς ἀγορὰν ἐνέβαλε σ., ὑπὸ τῆς βουλῆς προπεμπόμενος: Alcib. Ἐνίοις δὲ καὶ παντάπασι σ. προσφερόμενον, Admodum fastuose et insolenter. [" Act. Traj. 1, 249. Valck. Callim. 182. ad Charit. 655." Schæf. Mss. Aristoph. Εἰρ. 83. Ælian. H. A. 11, 4.]

Σοβαρεύομαι, Insolenter s. Fastuose et superbe me infero, Insolenter et fastuose incedo, Agath. Epigr. Σεμνοπροσωπήσας καὶ σοβαρευσάμενος, Fastum præ se ferens. Hes. σοβαρεύεται exp. ἐπαίρεται, Effertur. [" Toup. Emendd. 2, 153." Schæf. Mss. * Καταςοβαρεύομαι, Cyrill. Alex. in Jo. 15, 20. p. 899. " Diog. L. 6, 24." Boiss. Mss. * Σοβαρέω, * Σοβαρητὴς, unde] Hes. Σοβαρητικὴν, σφοδράν. Sic supra Σοβαρός.

Ἀνασοβέω, Excutio, Expello. Proprie Excutio s. Expello, sursum rejiciendo. Ἀνασοβῶ, inquit D Bud., Sursum rejicio et Excutio retrorsum. Lucian. (1, 170.) Ἔρχεται τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, [" Capillos a fronte contra naturam retroagere, ut sit horror ille terribilis, Quintil. 11, 111." Seager. Mss.] Plato Ep. 7. Διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀνασοβήσοι με, Quo pacto me expelleret, s. abigeret. ‖ Capitur et pro Conturbo s. Perturbo aliquem: unde ἀνασοβηθεὶς a Suida exp. διαταραχθείς. Hes. Ἀνασοβεῖ, ἀνακινεῖ, Ταραντῖνοι. ‖ Ἀνασοβέομαι, pass. Excutior, Expellor, Sursum rejicior s. Excutior retrorsum, proprie. ‖ Commoveor, Conturbor, Perturbor: ut, Ὁ δὲ πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἀνασοβηθεὶς ματαίως, ἀνίσταται εὐθὺς, ubi Suid. exp. διαταραχθείς: subjungens hunc locum, Τοὺς δὲ ἵππους εἶναι ἀγρίους, ὑπό τε τῷ ἀήθει τοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπηρτημένου βάρους ἔτι μᾶλλον ἀνασοβηθέντας, διαφορῆσαι αὐτόν. [" Ad Mœr. 341. Toup. Opusc. 2, 172. Thom. M. 103. Valck. Adoniaz. p. 285. Plato Lys. p. 10." Schæf. Mss. " Opp. Auc. p. 182. Ælian. H. A. 625." Wakef. Mss.] Ἀνασόβησις, ἡ, Excussio, Rejectio sursum aut retrorsum. ‖ Con- A turbatio. [* " Ἀνασόβη, Athan. 1, 600. Socr. Hist. Eccl. 2, 21. (23.)" Kall. Mss.]

Ἀποσοβέω, Arceo, Abigo, Summoveo, Repello, Excutio. Exp. etiam Absterreo. Aristoph. B. (45.) Ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἰμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, Risum excutere, vel, ut alii, Risum compescere. Interdum habet accus. simul et gen.: ut in h. l., quem Suidas profert, Ὁ δὲ ἀνέστη ὡς ἀποσοβήσων τῆς κεφαλῆς αὐτὸν ἐπιπετόμενον. Est autem ἀποσοβεῖν αὐτὸν τῆς κεφαλῆς perinde ac si dicas, σοβεῖν αὐτὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, A capite arcere s. abigere. Habet igitur gen. vi præpositionis. ‖ Ἀποσοβῶ, in neutra signif., Abeo citato gradu. Ita enim quidam Grammatici exp. σεσοβημένως καὶ θαρῤαλέως ἀπέρχομαι: afferentes hoc exemplum, Καὶ ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτήν. Suidas ἀποσοβῶ ait ap. Menandrum sumi pro ἀποτρέχω. [" Bergler. ad Alciphr. 142. 393. ad Mœr. 341. Thom. M. 101. 272. Musgr. Ion. 166. Boiss. Philostr. 569. Villoison. ad Long. 168. * Ἀποσοβητέον, ad Mœr. 402. Phryn. Ecl. 143." Schæf. Mss. * Ἀποσόβησις, Schol. Æsch. Pers. 215. " Const. Manass. Chron. p. 94." Boiss. Mss.] Ἀποσοβητὴς, Qui insolenter aliquem summovet et repellit. [Phav. Lex. 53. * Ἀποσοβητικὸς, Jambl. Protr. 346=145. " Schol. Pind. Ὀ. 9, 143." Wakef. Mss. * " Ἀποσοβητὴρ, Schol. Ambrosiana ad Od. Ξ. 531." Boiss. Mss. * Ἀποσοβητήριος, Hes. v. Ἀλεξητήριος. " Schol. Nicandri Θ. 528." Wakef. Mss.]

Διασοβέω, Dispello, Discutio, Disturbo. Bud. διασεσοβημένος exp. διατεταραγμένος, διατεθορυβημένος. [" Diog. L. Pyrrhone 367. HSt." Seager. Mss. Plut. 6, 115. 8, 904. " Ad Mœr. 341. Alciphr. 2, 222. Bast Lettre 230." Schæf. Mss. * " Διασόβησις, Trepidatio, M. Anton. 11, 22." Kall. Mss.]

Ἐκσοβέω, Expello, Abigo foras, ἔξω σοβέω, Menander ap. Athen. (373.) Αὕτη ποτ' ἐξεσόβησε τὰς ὄρνις C μόλις. Cui similem locum habes in Σοβέω. [" Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxiii. Anth. 11, 72. 149. Wakef. Del. 1. corrig." Schæf. Mss.] " Ἐκσοβίζω " quoque dicitur. Inde enim est part. præt. pass. " ἐκσεσοβισμένοι, quod Hes. exp. ἐκτεταραγμένοι."

[* Ἐνσοβέω, Philostr. V. A. 6, 10. p. 240. πεδίλῳ.]

" Ἐπισοβεῖν, Incedere, VV. LL. Vide Σοβεῖν." [Heliod. 243. Cor. " Porson. Med. p. 10." Schæf. Mss. " Meurs. ad Const. Manass. Chron. 256." Kall. Mss. Alexis Athenæi 483. ἐπεσόβει κώθωνά μοι. Vide Schleusn. Lex. V. T.]

" Κατασοβέω, Depello. Aliis Persequor, Arceo. " Hes. κατασοβεῖται exp. καταδιώκεται." [Parthenius 14. εἰς φρέαρ.]

[* Μετασοβέω, unde Μετασοβῶν, Suidæ et Photio ἀποδιώκων.]

Παρασοβέω, Insolenter et fastuose prætereo; vel, ut Bud. interpr. p. 700., Feroci et superbo aspectu transmitto et prætereo. Plut. Catone (24.) Τοῦ γυναίου θρασύτερον παρασοβῆσαι παρὰ τὸ δωμάτιον δό- D ξαντος, i. e. inquit, Improbe et contemtim, et spreto juvene, in Catonis senis cubiculum irrumpente muliercula, et sese inferente audacius. [Aristot. Mirab. 128.]

Περισοβέω, Circumeo; etiam Circumfero: ut in convivio περισοβεῖν dicebatur τὸ ἐν κύκλῳ πίνειν, In orbem τὴν φιλοτησίαν circumferre, inquit Bud. 700. subjungens h. l. Athen. (504.) Προὔπινε πᾶσι φιλοτησίαν· οὐ μόνον νεανίᾳ γαμβρῷ προπίνων, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς φιλτάτοις, ἔδωκε τῷ παιδὶ, περισοβεῖν ἐν κύκλῳ κελεύσας· τὸ κύκλῳ πίνειν τοῦτ' εἶναι λέγων. Deinde subdit exemplum e Comœdia, περισοβεῖ ποτήριον αὐτοῖς ἄκρατον. Sic Alciphr. (3, 55.) Κύλικος συνεχὲς περισοβουμένης, Assidue circumlato s. circumeunte calice. [" Bergler. ad Alciphr. 86. 344. 409. Valck. Callim. 257. 259. Thom. M. 102." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 1425 τὰς πόλεις.]

[* " Προσοβέω, Prius excito, Synes. de Regno 3." Wakef. Mss. " Ad Thom. M. 103." Schæf. Mss.]

[* Ὑποσοβέω, Heliod. p. 433.]

“ ΣΟΓΧΟΣ, (ὁ,) Sonchus, Cucurbita, quam Apul. A
“ Lactucam leporinam vocat: VV. LL. e Diosc. “ (2, 159.) Additur, esse etiam Olus agreste, in ci- “ bis expetitum: ap. Theophr. Σόγκος.” [“ Cf. Athen. 69. 250. ibique nott.” Schw. Mss.] “ Sed “ Hes. habet Σόγχος, qui tradit esse λάχανον ἄγριον. “ Vide et Σομφός.” [Schn. Ind. Theophr. “ Σόγχος, Markl. Suppl. 864. Callim. 1. p. 437.” Schæf. Mss. Matron ap. Athen. 371. Σόγκους μυελόεν βλάστημα, καρηκομόωντας ἀκάνθαις.] “ Σογχώδης (et Σογκώδης,) “ vide in Σομφώδης.” [Theophr. H. Pl. 6, 4, 5. Καυλοὺς ἔχει σογκώδεις. * “ Σογγίτης, Hieracium majus et minus, Diosc. Notha 455.” Boiss. Mss.]

ΣΟΛΟΣ, SIVE Σόλοι, Urbs Ciliciæ, ab Achivis et Rhodiis condita: in quam postmodum Pompeius piratas collocavit, et a se Pompeiopolin vocavit, teste Strab. 14. p. 293. et Dione 37. p. 8. Meminit et Steph. B., quo teste, Civis ejus urbis, DICITUR Σολεὺς ET Σόλιος. ‖ Est et Urbs Cypri hoc nomine, ante dicta Æpea, quam Philocyprus rex Cypri in lu- B
cum commodiorem translatam et ampliatam consilio Solonis, in ipsius Solonis honorem Solos nuncupavit, ut Plut. Solone docet, p. 169. meæ Edit., ubi urbem istam ipse Solon in quodam carmine vocat suum γένος, et eam a se ὠκίσθαι testatur: Civesque itidem ejus Σολίους nominat. Diog. L. Solone ait hujus Cypriæ urbis incolas Σολίους dici, illius autem, Σολεῖς: quam urbem Ciliciæ a Solone conditam fuisse. Nominativo autem sing. Σόλος utitur Eust. 1332. [“ Σόλιοι, Σολεῖς, ad Diod. S. 2, 259. ad Herod. 433. * Σολόεις, 299. ad Charit. 424. Jacobs. Anth. 8, 396. * Σολοῦς, ad Diod. S. 1, 680.” Schæf. Mss. * Σολουντὶς, Hesychio ἄκρα τῆς Λιβύης.]

Σολοίτυπος χαλκὸς, Æs Solis cusum. Hes. dicit esse Genus æris Cyprii: dictum est autem ab Urbe Cypri quæ Soli vocatur. AT Σολοιτύπος, quod Idem exp. μυδροκτύπος, videtur potius A Σόλος derivatum, quod Discum significat, pro σολοτύπος, ut ὁδοιπόρος pro ὁδοπόρος. [Cf. Σκοτοιβόρος. “ Σόλος, Pierson. Veris. 25. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀφιέναι, Eichst. C
de Dram. 153. Ammon. 40. Valck. Anim. 60. Heyn. Hom. 4, 396. 8, 525.” Schæf. Mss. Schol. Il. B. 774. Δίσκος ἐστὶ βαρὺς λίθος, ὃν ἐρρίπτουν οἱ γυμναζόμενοι. Τὸν γὰρ σιδηροῦν, σόλον προσαγορεύουσι· παρὰ τὸ σῶ, ὅ ἐστι, κινῶ: distinctio non vera: cf. Apoll. Rh. 3, 1364. Λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον, Δεινὸν Ἐνυαλίου σόλον Ἄρεος: 4, 659. ἐν δὲ σόλοι καὶ τεύχεα θέσκελα κείνων: Il. Ψ. 826. Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον: Nonn. D. 37, 667. Καὶ σόλον αὐτοχόωνον ἄγων ἐπέθηκεν ἀγῶνι Δισκοβόλους Διόνυσος ἀκοντιστῆρας ἐπείγων. Schol. Il. Ψ. l. c. Διαφέρει δὲ σόλος καὶ δίσκος, ὅτι ὁ μὲν δίσκος πλατύς ἐστι καὶ κοιλότερος, ὁ δὲ σόλος στρογγύλος καὶ σφαιροειδής. Vide Interprr. ad Hes.]

Σόλοικοι, Qui Solis habitarunt. Peculiariter dicebantur Σόλοικοι, qui cum Solis habitassent, Attici tamen essent, τὴν εὐγενῆ παρεκόπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν, καὶ * ἐξηγροικίσθησαν, διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν, ut Eust. tradit ap. Dionys. P. loquens de urbe Ciliciæ quæ Soli nominatur. Itidem et Suid. et Diog. L. D
(1, 51.) infra in Σολοικίζειν. Generaliter autem barbari omnes nominati fuerunt σόλοικοι. Hipponax, Τοὺς σολοίκους, ἵν' ἐθέλουσι, περνᾶσι, Barbaros venundant quo volunt. Pro Vitiose et barbare loquente, ap. Lucian. (2, 389.) Κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου καὶ σολοίκου εἰπόντος, ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. Itemque sicut βάρβαρον, ita σόλοικον aliquid in verbis dicitur: ut Athen. 4. Τὸ δὲ λέγειν Ἑαυτοὺς, σόλοικον: dicendum enim potius σφᾶς αὐτοὺς, quia ἑ singularis numeri est: αὐτοὺς autem, pluralis. Sic σόλοικος φθόγγος ap. Anacr. de oratione barbara. Extenditur τὸ σόλοικον latius etiam; dicit enim Plut. Dione Syracus. Οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σόλοικον ἐνδεικνύμενος, Nihil quod non deceret talem hominem, conveniret ejusmodi viro. Et Cic. ad Att. 14. Nihil enim tam σόλοικον ἢ τυραννοκτόνους in cœlo esse, tyranni acta defendi. Necnon ob vitiosos pravosque mores aliquis σόλοικος dicitur, i. e. barba- A
rus: ut Cic. Natura et moribus barbarus. Plut. Polit. Præc. Ὥσπερ ἔνιοι τῶν ἀπειροκάλων καὶ σολοίκων. Sic Xen. K. Π. 8, (3, 10.) de Daipharne quodam, Σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ, ὃς ᾤετο, εἰ μὴ ταχὺ ὑπακούοι, ἐλευθερώτερος ἂν φαίνεσθαι. Itidemque Aristoteli Rhet. 2. σαλάκωνες et σόλοικοι nonnulli dicuntur διὰ τὸ οἴεσθαι ζηλοῦν τοὺς ἄλλους ἃ καὶ αὐτοί. Hes. σόλοικον exp. non solum τὸ ἀμαθὲς, sed σόλοικος etiam ἐπισεσυρμένος, ἀδιάφορος. [“ Casaub. ad Athen. 132. Ammon. 193. 203. et not.” Schæf. Mss. Hippocr. 763. Foës. Σολοικότερον μηχανοποιεῖν μηδὲν δέον, Absurdum est.]

[* “ Σολοικοειδὴς, ad Il. Θ. 377.” Schæf. Mss. Eust. 219, 1. 1752, 43. “ Serv. ad Æn. 10, 10.” Wakef. Mss. * “ Σολοικοειδῶς, Specie solœcismi, Orig. Philoc. 8.” Seager. Mss.]

Σολοικοφανὴς, Qui σόλοικος videtur esse, at non est: ut Suidæ Σολοικοφανὲς χωρίον dicitur τὸ δοκοῦν μὲν μετέχειν σολοικισμοῦ, μὴ μετέχον δέ. Itidem in oratione et verbis σολοικοφανὲς dicitur, Quod σόλοικον
B quidem et incongruum videtur, non est tamen: cujus generis hæc afferuntur exempla: e Virg. Centauro invehitur magna, et Præneste sub ipsa; et e Terent. In Eunuchum suam: ubi masc. et neutr. femininum jungitur ob subauditum aliud fem., Navi, Urbe, Fabulam. Ἀλλοίωσιν alio nomine dici tradunt. [“ Ad Il. B. 353. Brunck. El. 480.” Schæf. Mss. Vide Σολοικισμός. * Σολοικοφανῶς, Eust. ad Il. Z. 146.]

“ Ἀσόλοικος, Non solœcus nec barbarus; (perhibentur enim οἱ Σόλοικοι fuisse barbari;) ut ἀσόλοικος λόγος ap. Diog. L. (7, 18.) quod Bud. interpr. “ Oratio vitio carens. Idem Diog. ἀσόλοικον homi- “ nem vocat, Qui in oratione non σολοικίζει: in Ze- “ none, Ἔφασκε δὲ τοὺς μὲν τῶν ἀσολοίκων λόγους καὶ “ μὴ ἀπηρτισμένους ὁμοίους εἶναι τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλε- “ ξανδρινῷ· εὐοφθάλμους μὲν καὶ περιγεγραμμένους “ καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίονας. “ Ubi nota τὸν ἀσόλοικον λόγον comparari numismati “ εὐοφθάλμῳ et specioso: eum autem, qui σόλοικος “ est, τῷ εἰκῇ κεκομμένῳ καὶ * σολοίκως. Dicitur etiam
C “ aliquid esse ἀσόλοικον, Quod non solum non est “ barbarum, sed etiam ἥμερον, προσηνὲς, teste Hes.: “ qui Sophoclem in Troilo sic usurpasse tradit. Pro “ Eo quod modum non excedit et immane non est, “ accipi potest in hoc Eubuli Comici senario ap. “ Athen. 2. (p. 244.) Κρέας βόειον, ἑφθὸν, ἀσόλοικον, “ μέγα.” [“ Casaub. ad Athen. 132. Toup. Opusc. 2, 222. Brunck. Soph. 3, 503.” Schæf. Mss. “ Non rusticus, Plut. 4, 556.” Wakef. Mss.] “ Ἀσολοίκως, “ Suidæ ἀφελῶς.” Ὑποσόλοικος, Aliquantum σόλοικος, Cic. ad Att. 2, (10.) Ludos Antii spectare non placet. Est enim ὑποσόλοικον, cum velim vitare omnium deliciarum suspicionem, repente ἀναφαίνεσθαι non solum delicate, sed etiam inepte peregrinantem. Et Ep. penult. l. 14. Quinetiam hoc ipso tempore multa ὑποσόλοικα. Paulo ante dicit, Quid absurdius? [Plut. Q. S. 1, 2. Ἐσθῆτι περιττῇ καὶ ἀκολουθίᾳ παίδων ὑποσολοικότερος. “ Toup. Opusc. 1, 294.” Schæf. Mss. Vide Σολοικισμός.]

[* “ Σολοικέω, Vitiose loquor, Schol. Eur. Hipp.
D 22.” Kall. Mss.]

Σολοικία, ἡ, i. q. τὸ σόλοικον, s. σολοικισμὸς, Lucian. (2, 311.) Σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται ὑπ' ἀμαθίας. Faciunt autem solœcismos saltatores imperiti, cum inconcinne et extra numeros rhythmosque moventur, aut serius tardiusve. A Latinis dicitur Solœcismus. Juven. solœcismum liceat fecisse marito. [“ Valck. ad Ammon. 204. Jacobs. Anth. 9, 495.” Schæf. Mss.]

Σολοικίζω, Refero solœcos in loquendo, Solœcismum facio in loquendo, Non loquor ut probatus loquendi mos fert. Diog. L. Solone, scribit Solonem in Ciliciam profectum, urbem ibi condidisse, et a se Solos nominasse, in eamque ὀλίγους τινὰς τῶν Ἀθηναίων ἐγκατοικίσαι: qui progressu temporis τὴν φωνὴν ἀποξενωθέντες, dicti fuerint σολοικίζειν, q. d. Ipso sono et voce prodere sese Solis habitasse, ibique concinnum et Atticum loquendi genus Cilicensi et barbaro permutasse. Frequens hujus verbi usus.

Epigr. Μηδὲ λαλῶν πρώην ἐσολοίκισε Φλάκκος ὁ ῥήτωρ, A
Καὶ μέλλων χαίρειν, εὐθὺς ἐβαρβάρισε: ubi nota σολοικίζειν et βαρβαρίζειν copulari, sicut et ap. Plut. in suo περὶ Δυσωπίας libello, Ἐὰν ἐκεῖνος σολοικίσῃ προοιμιαζόμενος, ἢ βαρβαρίσῃ διηγούμενος: de Discern. Amico et Adul. (220.) Ἐπιπλήττων μὲν παιδὶ περὶ δέλτον καὶ γραφεῖον, σολοικίζοντος δὲ καὶ βαρβαρίζοντος οὐ δοκῶν ἀκούειν, de præceptore grammatico. Item utitur Aristot. Rhet. l. 3. Ἔτι τάδε ποιεῖ σολοικίζειν, τὸ μὴ ἀποδιδόναι, ἐὰν μὴ ἐπιζευγνύῃς ἀμφοῖν ὃ ἁρμόττει: unde patet solœcismum esse non in simplicibus solum verbis, sed et in compositione et constructione eorundem: i. e. in oratione. Lucian. vero dicit etiam σολοικίζειν Ἀττικῶς, in Solœcista, Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν, Eos qui in Atticismis facerent solœcismos. Ubi vide multa exempla σολοικισμῶν. Sed latius etiam extenditur τὸ σολοικίζειν, sicut et τὸ σόλοικον. Nam ap. Plut. de Audiendo (p. 166.) Σολοικίζειν περὶ τὴν ἀκρόασιν dicitur auditor, Qui non attente audiens, gestu aliquo incomposito ineptit. Siquidem et in B
gestu et in actione etiam Quintil. ponit solœcismum. Unde illud Polemonis dictum ap. Macrob. Οὗτος ἐσολοίκισε, cum malus actor Tragœdiæ Jovem exclamans, manum depressisset: et rursus ὦ γᾶ pronuntians, sustulisset. Sic Lucian. in Solœcista (9.) dicit, Σολοικίζειν τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ. Ibid. pass. Παρ' ὅ,τι ἕκαστον σεσολοίκισται. [Dem. 1110. " Casaub. Athen. I. p. 66. 132. Valck. ad Ammon. 204. Jacobs. Anth. 9, 495. ad Lucian. 2, 310." Schæf. Mss. Herod. 4, 117. Vide Σολοικισμός.]

Σολοικισμὸς, Solœcismus, Gell. 5, 20. Solœcismus Latino vocabulo ab Asinio Capitone, ejusdemque ætatis aliis, Imparilitas appellatus, a vetustioribus Latinis Stribiligo dicebatur, a versura sc. et pravitate tortuosæ orationis, tanquam strobiligo quædam. Quod vitium Asinius Capito hisce verbis definivit, Solœcismus est impar et inconveniens compositura partium orationis. Ibid. dubitat idem Gell. an σολοικισμὸς sit vocab. Atticis usitatum et antiquioribus Latinis: videnturque ei utrique potius σόλοικον di- C
xisse quam σολοικισμόν. Utitur tamen eo, præter Plut., Lucianus Vit. Auct. (23.) Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον καὶ ἀτόπων ῥημάτων. Plut. autem Symp. 8, 9. Τοῖς τοῦ λόγου μορίοις, καὶ ταῖς πρὸς ἄλληλα τούτων συντάξεσι, καινὸν ἐγγενέσθαι βαρβαρισμὸν ἢ σολοικισμὸν, ἐξαίφνης δυνατόν ἐστι. Rursum Lucian. σολοικισμὸν ποιεῖν, et ἐν σολοικισμῷ πεσεῖν, in suo Solœcista. Apud Eund. (Nigr. 31.) Nigrinus taxat etiam quosdam σολοικισμοὺς τῶν ἡδονῶν, s. homines περὶ τὰς ἡδονὰς σολοικίζοντας, Qui inconvenienter utuntur voluptatibus. Sic Plut. (8, 65.) Οὐ στίχων οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀστοχήματα καὶ πλημμελήματα καὶ σολοικισμοὺς, Delicta et solœcismos qui in vita committuntur. Itidem Martial. Unus cum sitis, duo, Calliodore, sedetis: Surge, solœcismum, Calliodore, facis. Ac σολοικισμὸν generaliter appellant Quicquid perperam fit, nec recte aut ordine suo: proprie autem ita dicitur λόγος ἀκαταλλήλως τεταγμένος, ut Suid. definit, cujus rei exempla vide ap. Donatum in l. de Figuris. [" Ad Lucian. 1, 283. Bentl. adv. Boyl. p. D
176. Groning., Thom. M. 774. Jacobs. Anth. 9, 495. Quos vocent Grammatici solœcismos, Valck. Præf. ad Ammon. p. xi. ad Eund. 177. 191. 204." Schæf. Mss. " Quid sit, Eust. Il. 276, 30. Burm. ad Virg. Æn. 4, 403." Wakef. Mss. Dionys. H. de C. VV. 254. " Σολοικισμὸς, λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος, ὡς τὸ, ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσεν. Suid. v. Βαρβαρίζει. Definitio illa sumta est e Diog. L. 7, 1, 40. ubi disciplinæ Stoicorum rhetoricæ quædam fragmenta exponit. Tiberius Rhetor c. 1. definit, ἐξαλλαγὴ τοῦ ἐν ἔθει, Vocabuli usitati immutatio, ita tamen, ut hæc neque necessitatis neque ornatus causa fiat. Hoc modo solœcismum a σχήματι distinguit. Quare Eust., cum in Poëtis aliisque Scriptoribus multa reperiantur, quorum forma nova et inusitata non negligentiæ cuidam, aut inscitiæ, sed studio potius et arti et ornandi cupiditati tribuenda videatur, ita de ea re sententiam suam exp. ad Od. Λ. p. 1673. Δῆλον δ' ὅτι πολλῶν καὶ τοιούτων καὶ ἀλλοίων καινότερον φραζομένων παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, οὐκ ἔστι κατειπεῖν τῶν οὕτω σχηματιζομένων σολοικισμὸν εἴτουν βαρβαρισμόν· κέκριται δὲ σολοικοφανῆ τε σχήματα καλεῖν ταῦτα, καὶ ἁπλῶς οὕτω σχήματα· πᾶν μὲν γάρ φασι τοιοῦτον λάλημα ἤγουν σχῆμα ἁμάρτημά ἐστιν ἑκούσιον διὰ τέχνην ἢ * ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμόν· σολοικισμὸς δὲ, ἁμάρτημα ἀκούσιον ἐξ ἀμαθίας λαληθὲν παρὰ ὄνομα ἢ ῥῆμα ἢ ἄλλο τι ὧν λέγουσιν οἱ τεχνικοί. Easdem formas dicendi, quæ vulgo dicuntur habere τὸ σολοικοφανὲς, Schol. Eur. Hec. 39. Phœn. 773. etc. πρὸς τὸ σημαινόμενον enunciatas dicit. Grammaticus, Seneca inquit Ep. 94., non erubescit solœcismum, si sciens facit; erubescit, si nesciens. Polemo Sophista ap. Philostr. Soph. 1. p. 542., cum histrionem aliquem vidisset falsis et absurdis gestibus utentem, exclamasse dicitur: Οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε, Hic manu solœcismum committit. Et Lucianus Nigrino p. 42. σολοικισμὸν his fere absurde factis tribuit, ut, cara obsonia emere, media hyeme rosis oppleri, unguenta bibere, et alia hujus generis. Unde et ὑποσόλοικα dicuntur Subabsurda, Cic. ad Att. 2, 10. 14, 21. cf. Quintil. 1, 5, 34. Hes. σολοικισμός· ὅταν τις ἀτέχνως διαλέγεται." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Σολοικιστὴς, Qui in loquendo σολοικίζει, s. solœcismos facit. Ita inscribitur Dialogus quidam Luciani, qui et Ψευδοσοφιστής. [* " Ψευδοσολοικιστὴς, Thom. M. 4, 836." Schæf. Mss.]

[* Σολοικιστὸς, unde * Ἀσολοίκιστος, Eust. Il. B. p. 239, 36. Od. Z. 60. p. 1551, 60. Od. Λ. 90. * Ἀσολοικίστως, Sine solœcismo, Eust. ap. Schn. Lex. * " Ἀσολοικιστὶ, ap. Hasium ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 238." Elberling. Mss.]

" ΣΟΜΦΟΣ, (ἡ, ὀν,) Inanis et fungosus, velut spon-" gia. Unde redditur etiam Spongiosus a Bud. De " mammis mulierum loquens Aristot. (1, 284.) hoc " vocab. usus est." [" Σ. σάρξ, Spongiosa caro piscis alicujus, Archestr. ap. Athen. 316." Schw. Mss.] " Apud Hippocr. vero φθέγγεται σομφὸν, redditur " Loquitur obscure, quoniam in coloribus quidam " τὸ φαιὸν appellat σομφόν: Quod sc. est inter album " et nigrum." [" Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. Mss. " Ruf. Eph. 57." Wakef. Mss. De voce, Aristot. Topic. 1, 13, 6. " Theophil. de Corporis Fabrica 5, 28." Boiss. Mss.] " At Σομφὸς s. Σόμφος, " subst. est Cucurbita sylvestris. Plin. 20, 3. Cu-" curbita sylvestris quoque invenitur, σομφὸς," [Codd. σπόγγος,] " a Græcis appellata: inanis, (unde et " nomen,) digitali crassitudine: non nisi in saxis na-" scens. Sic ap. Marc. Emp., ubi legitur Cucurbi-" tæ radix, quam Græci Sonchon, existimatur repo-" nendum Somphon." " Ab illo autem adj. Σομφὸς " est aliud adj." [* " Ὑπόσομφος, (Subfungosus, Spongiæ similis,) Erotian. p. 292." Boiss. Mss. ITEM] " Σομφώδης, i. q. Σομφός:" " nisi diminu-" tionem quandam significationis inesse alicubi dica-" mus. Invenitur autem Σογχώδης ap. Theophr. pro " hac signif.; nam σογχώδης ῥίζα redditur a Gaza " ap. eum, Radix inanis et fungosa. Pro quo " σογχώδης est etiam σογκώδης, in VV. LL. Quam-" vis autem σογχώδης rectius scribi videatur, tamen " et ipsum suspectum esse potest, ne pro σομφώδης " scriptum sit." [Theophr. H. Pl. 9, 14, 1. Ed. Schn. Ῥίζα σαπρὰ καὶ σομφώδης.] " Est porro ab " illo Σομφὸς et substantivum Σομφότης, Inanitas, " Fungositas, e Plin."

ΣΟΡΟΣ, ἡ, Loculus, Conditorium, in quo sc. defuncti conduntur, Sepulcrum, s. Capulum, Sandapila, Il. Ψ. (8.) Ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Et in Epigr. ἔγχαλκος σορὸς, Sandapila ærea, s. Loculus æreus. Et Plut. Numa Λιθίνας σοροὺς, Loculos lapideos, Conditoria lapidea: de sepulcro Numæ regis. Et σοροὶ σαρκοφάγοι, Loculi qui corpora arrodunt s. adedunt, e Diosc. 5, 142.

Aristoph. vero Σφ. (1365.) dixit, *Ποθεῖν ἐρᾷν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ*, Desiderare et amare videris pulcram sandapilam, pro Formosam vetulam. Et Comicus quidam ap. Athen., (580.) *Ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα, καὶ Ἤδη τελέως ἦν ὁμολογουμένως σορὸς*, Et capularis facta esset, i. e. Capulo propediem efferenda, utpote morti vicina ob decrepitam ætatem: [cf. *τύμβος* eod. sensu ap. Aristoph. Λ. 372. " Ad Lucian. 1, 348. 722. 821. ad Anton. Lib. 10. 223. Verh., Valck. Adoniaz. p. 334. Toup. Opusc. 1, 428. ad Herod. 24. Phryn. Ecl. 216. Husebk. Anal. 258. Jacobs. Anth. 9, 507. 10, 176. 12, 220. De sene, 11, 337. 12, 381. ad Mœr. 426." Schæf. Mss. Il. Ψ. 91.]

Σοροδαίμων, ονος, ὁ, Dæmon capularis, Larva sepulcralis. Ita vocatur Senex capularis, qui morti vicinus, propediem sandapila efferendus est et inhumandus. Plut. de Lib. Educ. p. 22. meæ Edit. (6, 44.) *Τί δὲ φροντιστέον ὑμῖν τῶν τοῦ πατρὸς ἀπειλῶν; κρονόληρος καὶ σοροδαίμων ἐστί.* [Phrynichus Bekkeri p. 63. Nicet. Chon. Annal. 2. p. 222. *Σοροδαίμονα καὶ πολυετῆ ἄνθρωπον*, Senem Acheronticum et capularem.] ITIDEM *Σορέλλην* Hesychio teste est *σκῶμμά τι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας.* Et id ipsum Eust. ex Aristoph. citat, addens et *τυμβογέρων* dici. Latini quoque a Capulum dicunt Capularis senex pro Eo qui jam morti contiguus est, teste Nonio, citante h. l. e Cæcilio, Tune amare audes, edentule et capularis senex? Eod. sensu Plautus, Itane tibi ego videor oppido Acherontius, capularis? Idem, Capulo proximus. Et Nonius, pater Prius in capulo quam in curuli sella suspendit nates. Eodem Nonio teste, Silicernios dici voluerunt Senes incurvos, quasi jam sepulcrorum suorum silices aspicientes: ut Cincius, Dum jam silicernius sui finem temporis expectaret. [*Σορέλλην*, Eust. Il. X. p. 1398. Ψ. p. 1289. Gal. in Prooemio Hippocr. Lex. p. 56. HSt. * " *Σορέλλης*, ad Lucian. 1, 348. * *Σορέλλη*, Aristoph. Fr. 237.]

[* *Σοροεργὸς*, ad Charit. 327." Schæf. Mss. Manetho 4, 191. *σοροεργὰ τέχνης καινίσματ' ἔχοντες.*]

Σοροπηγὸς, Qui sandapilas compingit, Sandapilarum fabricator, s. Faber, (ut Juven. Inter carnifices et fabros sandapilarum,) s. Libitinarius. Epigr. *Καὶ πᾶσιν μία νὺξ, ἓν φάρμακον, εἷς σοροπηγός.* Utitur et Aristoph. N. [846.]

Σορόπληκτος ET *Σοροπλὴξ* itidem scommatice in senem capularem s. capulo proximum dicuntur, perinde ut *σοροδαίμων*, *σορέλλην*, et *τυμβογέρων*: ut testatur Eust. 1431. Significant autem ad verbum A sandapila s. libitina percussus s. perculsus; diciturque de Eo qui sandapilæ propediem est includendus.

[* *Σοροπλόκος*, unde * *Σοροπλοκέω*, Gl. Pollingo: ita Vulc. pro vulgato * *σιροπλοκῶ*. Cf. nott. ad Hes. v. *Σορός*.]

Σοροποιὸς, Qui sandapilas conficit, i. q. præcedens *Σοροπηγὸς*, J. Poll. 10. c. 31. *Σοροποιοῦ σκεύη.*

Εὐρύσορος, Latum habens loculum s. capulum. In Epigr. legitur *εὐρύσορον σῆμα* pro Amplum et capax sepulcrum. [" Jacobs. Anth. 8, 131." Schæf. Mss.]

[* " *Ἐνσόριον*, Sarcophagus, Inscr. Pocock. p. 13. no. 12. Mead. Præf. ad Chishull, Travels p. vii. Marmor. Oxon. p. 90. 297." Schn. Lex.] " *Ἐνσο-* " *ριάζω* affertur pro In loculo condo, Sepelio." [" Schneidero est dubium. Legitur in Max. Plan. Ed. Herm. p. 395. *Ἐνσοριάζω, τὸ ἐνταφιάζω.*" Bast. de VV. Nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. " Moschop. π. Σχ. p. 53, 8." Boiss. Mss. * " *Ἐνσωριάζω* (sic,) Anna C. 99. 163. 482." Elberling. Mss.]

Σορηδὸν, In modum loculi seu busti. Hes. exp. *ὁμοῦ*: sed ap. eum SCRIBITUR *Σωρηδὸν*, per ω in prima: ac certe eam expositionem sequendo, per ω potius scribendum, a *σωρὸς*, Cumulus, ut significet Cumulatim, Acervatim.

" *Σοραϊσμὸς, ὁ*, Coacervatio ac miscella quædam e " variis idiomatibus, VV. LL."

Σορεύω, Aggero, Cumulo: unde ap. Hes. *Σορεύει, συνάγει.* Alii exp. Cadavera cumulo et congero, nimirum in *σορόν*. Sed videndum ne potius scr. sit *Σωρεύω*: itidemque *Σωρείτης* PRO *Σορείτης*, a *Σωρὸς*, quod diversam a superiore *σορὸς* habet signif.

Σωρὸς enim significat Cumulus, Acervus, Hesiod. (Ἡμερ. 14.) *ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται*, Quo tempore prudens formica acervum congerit, eorum quibus ad vitam hyeme sustentandam indiget. Plut. Symp. 6. *Πυρῶν ἐντεθεὶς σωρῷ*, Tritici acervo impositus. Aristoph. (Πλ. 269.) *σωρὸς χρημάτων.* Et Prov. *Σωρὸς ἀγαθῶν*, Acervus bonorum, de quo Erasmus Chil. Item ap. Suid. *Τὸ παλαιὸν οἱ κναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες, τὰ ἱμάτια ἔκναπτον*: ubi videtur *σωρὸς* significare potius Fasciculus. [" Toup. Add. in Theocr. 408. Wessel. Ep. ad Venem. p. 6. Valck. Adoniaz. p. 354. Phœn. p. 66. Diatr. 165. ad Diod. S. 1, 186. 2, 351. ad Lucian. 1, 722. ad Charit. 611. Jacobs. Anth. 7, 204. 9, 92. 228." Schæf. Mss. * *Σωροειδής*, Hes. v. *Θίσανα*. * *Πολύσωρος*, Anal. 2, 241. " Jacobs. Anth. 9, 228. Toup. Opusc. 2, 173." Schæf. Mss. * *Χρυσόσωρος*, Tzetz. Ch. 12. p. 238.]

Σωρηδὸν, Acervatim, Cumulatim, Philo V. M. 1. *Πολὺς δὲ καὶ ἀνθρώπων ὄχλος ὑπὸ δίψους διαφθαρεὶς, ἔκειτο σ. ἐπὶ τῶν τριόδων*, In triviis acervatim jacebat, Herodian. 4, (6, 2.) *Ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα σ.*, Extra urbem exportata acervatim: 2, 16. *Σ. χέονται*, Acervatim effundunt. [" Toup. Opusc. 1, 551. ad Lucian. 1, 334. T. H. ad Dial. p. 95. Phryn. Ecl. 82." Schæf. Mss. " Opp. Ἁ. 4, 475." Wakef. Mss.]

[* *Σωρικὸς, ή, όν*, Sext. Emp. Mathem. 1, 68. *σ. ἀπορία*, i. q. *σωρίτης*.]

Σωρεύω, Cumulo, Acervo; interdum Cumulatim obruo, Acervatim onero. Herodian. 4, (8, 20.) *Λιβάνῳ τοὺς βωμοὺς ἐσώρευσεν*, Thure altaria cumulavit: 5, (5, 16.) *Τοῖς τε βωμοῖς ἐπετίθει, παντοδαποῖς ἀρώμασι σωρεύων*, Cumulatis supra aras omne genus odoribus. Pass. *Σωρεύομαι*, Cumulor, Acervor, Cumulatim aggeror. Herodian. 4, (15, 14.) *μεγάλου ὄντος τοῦ χώματος καὶ δυσβάτου ὑπὸ τῶν σωμάτων σεσωρευμένων*, Ingenti quodam ac vix pervio aggere cadaverum extructo. Et 8, (4, 11.) *Χοῦ τε τῆς γῆς ἐς αὐτὰ σωρευθέντος*, Pulvere multo saburratis, s. acervatim obrutis. [" Ad Mœr. 421. ad Charit. 611. Jacobs. Anth. 8, 360." Schæf. Mss. Ep. ad Rom. 12, 20. 2 Tim. 3, 6. *Γυναικάρια σεσωρευμένα ἁμαρτίαις.*] *Σώρευμα, τὸ*, Cumulus, Acervus, i. q. *σωρὸς*, Xen. K. Π. 7, [1, 16. " Athen. 540." Strong. Mss.] *Σώρευσις, ἡ*, Acervatio, Cumulatio, Coacervatio; Aggestio quæ cumulatim s. acervatim fit. [" Schol. Il. H. 418." Wakef. Mss.] *Σωρευτὸς*, Acervatus, Cumulatus. Apud Athen. (294.) *γόγγρου δ' ὁμοῦ μέλη Σωρευτὰ, πιμελῆς* * *ὑπογέμοντα.*

Σωρεία, ἡ, idem. Ab Hes. et Suida exp. *πλῆθος*, Multitudo. Idem igitur propemodum fuerit cum *σωρὸς* et *σώρευμα*. [" Ad Charit. 316." Schæf. Mss. " Syllogismus, Tatian. ad Gr. 99." Wakef. Mss.]

[* *Ἀνασωρεύω*, Polyb. 8, 35, 5. *Τοῦ χοὸς ἀνασωρευομένου.*]

[* " *Ἀποσωρεύω*, ad Hesych. 1, 474. n. 20." Dahler. Mss. Schæf. ad Longum 370. " Clidemus Bekkeri p. 432, 29." Boiss. Mss. " Abresch. ad Cattier. p. 70. Valck. Diatr. 164. Wakef. Ion. 893. Musgr. 875. Const. ad Porph. 257. Reisk." Schæf. Mss.]

[* " *Ἐκσωρεύω*, Eur. Phœn. 1202. Valck. Diatr. 165. Cattier. Gazoph. 70. 75." Schæf. Mss.]

[* *Ἐνσωρεύω*, Cyrill. c. Jul. 330. 341. " Schol. Pind. Π. 7, 1." Wakef. Mss. " Emped. de Sphæra 122. ap. Fabr. B. Gr. 2. p. 486." Kall. Mss.]

Ἐπισωρεύω, Accumulo, Acervatim aggero, [Athen. 123. " Chrys. in Gen. 258." Kall. Mss. " Schol. Pind. Ὀ. 6, 23. * *Ἐπισώρευσις*, (Gl. Exaggeratio,) Schol. Opp. Ἁ. 1, 116." Wakef. Mss. * *Προσεπισωρεύω*, Gl. Adaggero. " Artemid. 1, 16. Arrian. Epict. 1, 2. 2, 16. Segaar. ad Clem. Alex. p. 128." Boiss. Mss. Nicom. Arithm. 1. p. 91.]

Κατασωρεύω itidem Accumulo, Coacervo, Acervatim congero. A

[* " *Παρασωρεύω*, Schol. Od. A. 147. Π. 51." Wakef. Mss.]

Περισωρεύω, Circumcirca cumulo et acervo, Cumulo circumcirca obruo, Acervo undique onero, [" Dionys. H. 1, 321. Schol. Il. A. 171. Plut." Wakef. Mss.]

[* " *Προσωρεύω*, Appian. 2, 96. (*Ἔνθα σῖτος ἦν προσεσωρευμένος*.)" Wakef. Mss. Phornut. c. 16. p. 168. Gale. " *Προσωρεύειν*, Schol. brev. ad Il. A. 171. ap. Heyn. sed forte leg. *προσσωρεύειν*." Boiss. Mss.]

[* *Προσσωρεύω*, Gl. Adaggero, Accumulo, Aggero, " Lucian. 2, 908. Geopon. 802. (*Προσσωρεύουσι τὴν γῆν*.)" Wakef. Mss. Vide *Προσωρεύω*.]

Συσσωρεύω, Coacervo, Acervatim congero, [Athen. 333. " Eust. 35, 22." Seager. Mss. Diod. S. 122.]

[* *Ὑποσωρεύω*, Schæf. ad Longum 370. " Villoison. 137. Valck. Diatr. 164." Schæf. Mss. Erotian. p. 50. Steph. In Glossis male * *Ὑποσωρέω*· Suggero.] B

Σωρείτης, dicitur Syllogismi genus quoddam ap. Dialecticos. Cic. de Div. 2. Quem ad modum soriti resistas? quem, si necesse sit, Latino verbo liceat Acervalem appellare. Sed nihil opus est; ut enim ipsa philosophia, et multa verba Græcorum, sic Sorites satis Latino sermone tritus est. Et in Lucullo, Et primum quidem hoc reprehendendum, quod captiosissimo genere interrogationis utuntur: quod genus minime in philosophia probari solet, cum aliquid minutatim et gradatim additur aut demitur; *σωρείτας* hos vocant, qui acervum efficiunt, uno addito grano. Ulp. de Verb. et Rer. Signif. Natura cavillationis, quam Græci *σωρείτην* appellarunt, hæc est, ut ab evidenter veris per brevissimas mutationes disputatio ad ea, quæ evidenter falsa sunt, perducatur. Meminit Diog. L. variis in locis. [" Gell. N. A. 1, 2. T. H. ad Lucian. Dial. p. 43. * *Σωρίτης*, Clem. Alex. 551." Schæf. Mss.: Gl. Cavillatio. Latine dicitur Acervus, Horat. Epist. 2, 1. Dum cadat, elusus C ratione ruentis acervi. Persius 6, 80. tui finitor acervi. Exemplum Soritis est ap. Cic. Tusc. Quæst. 5, 45.] " *Σόρπης*, Syllogismi species, VV. LL. perperam pro *σορείτης* vel potius *σωρείτης*." [* *Σωριτικὸς*, Gal. 375, 39. * *Σωριτικῶς*, Sext. Emp. adv. Math. 9, 182. AT * *Σωρῖτις*, Epith. Cereris, Orph. Hymn. 39, 5.]

Σωρεὸς, ὁ, i. q. *σωρὸς*, Suid. [" Heyn. Hom. 8, 390." Schæf. Mss.]

Σώρακος itidem pro *σωρὸς* accipiunt nonnulli in h. l. Babrii, quem Suid. in suo Lex. habet, sed sine expositione, *Ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρὸς, ἢ πίθος σύκων, Στάμνοι τε μέλιτος, σώρακοι τε φοινίκων*. Et ap. Aristoph. itidem accipi posset, (Fr. Dan. 11.) *Κακῶν τοσούτων σύνελέ μοι σώρακον*: ut sit, Tot malorum acervum. J. Poll. tamen eum locum citans, dicit *σώρακον* esse *τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν*, Vas in quo histriones sua vestimenta reponunt. Hes. exp. *ἀγγεῖον εἰς ὃ σῦκα συμβάλλεται*, Vas in quod ficus conjiciuntur, vel in quod conjiciuntur * *ξυλακανθήλια*. [Gl. Qualus.] AT *Σωρακὶς* Polluci 1, (186.) est D *τὸ πλεκόμενον ἐκ τῆς * φοινικαμπεχόνης κοῖλον καὶ διάκενον περιχείριον, ὃ καταστέλλει τὴν τρίχα καὶ ἐκλιπαίνει*: unde quidam dicunt esse Instrumentum equisonis cavum, quo equi crines cohibentur.

" ΣΟΣΣΟΣ, Dioptra, Geometricum instrumentum; " Stadii spatium, interstitium. Hes."

ΣΟΦΟΣ, Sapiens, Plut. *Δοκεῖν σοφὸν εἶναι μὴ ὄντα*, Aristot. Rhet. 1. *Τῶν νόμων σοφώτερον ζητεῖν εἶναι*, Sapientiorem legibus. Rursum ap. Plut. dicit Merope illa Tragica, *αἱ τύχαι με σοφὴν ἔθηκαν*, Sapientem me reddiderunt, Effecere ut sapiam et cordata sim: sicut Idem alibi dici *ἀπατηθεὶς σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος*. Medea autem illa ap. Eur. (295.) suadet, *Χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς*. Ubi sicut dicuntur *σοφοὶ παῖδες*, ita et *σοφοὶ λόγοι*, Sapientia verba, ut Eur. ap. Plut. idem initio libelli qui *περὶ Ἀδολεσχίας* inscribitur, *Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους*: nam *ἀκροατὴς ἀσύνετος* et stolidus non aliter respuit hominis sapientis et cordati verba quam vas angusti orificii superinfusos liquores. Et *οἱ ἑπτὰ σοφοὶ*, Septem illi viri, qui sapientiores in Græcia habebantur: quorum *Συμπόσιον* conscripsit Plut. 253. Opusculorum ejus a me editorum. Quo pertinet illud ap. Athen. 10. *Συγγενὴς Κλεοβούλου τοῦ σοφοῦ*, Cleobuli illius qui unus e septem illis Græciæ sapientibus viris habebatur. Est autem discrimen inter *σοφὸν* et *φρόνιμον*, inter sapientem et prudentem: ut Aristot. Eth. 6, 7. scribit, Anaxagoram, Thaletem, et ejusmodi viros alios, *σοφοὺς* quidem, at non *φρονίμους* appellari ab hominibus: quoniam sc. vident eos *ἀγνοεῖν τὰ συμφέρονθ' αὑτοῖς*, et scire quidem *περιττὰ καὶ θαυμαστὰ, καὶ χαλεπὰ καὶ δαιμόνια*, sed *ἄχρηστα*: quippe qui *τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ* non quærant: *φρόνησιν* autem versari circa *τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ, καὶ περὶ ὧν ἐστὶ βουλεύσασθαι*. Verum late extenditur *σοφὸς*, et dicitur aliquis *σοφὸς εἶναι τινὶ* vel *τὶ*, i. e. Sapiens aliqua re, Sapiens et callidus aliqua in re, Peritus alicujus rei, et plurimum in ea versatus, ac propterea probe eam callens. Soph. *λέγει γνώμῃ σοφὸν φῦναι, τοιοῦτον ὄντα*, Mente sapientem esse qui talis sit. Cum accus. autem frequentius construitur, Plato Apol. (7.) *Καὶ τἄλλα σοφώτατοι*, In aliis quoque rebus sapientissimi, (5.) *Μείζω τινὰ ἢ κατ' ἄνθρωπον σοφίαν σοφοὶ εἶεν*, Majore aliqua præditi sint sapientia quam homo aliquis, (6.) *Ἐγὼ γὰρ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ξύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν*, Conscius mihi sum, nihil neque magnum neque parvum me scire. Et Greg. Naz. *Σοφοὶ τὰ μάταια*, In vanis rebus sapientes, s. Vana sapientia præditi, Vani sapientes, qui sc. *τὰ θεῖα σοφοὶ οὐκ εἰσί*. Itidem Lucian. (1, 555.) *Παιδεραστής εἰμι καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά*: sicut Plato Charm. dicit, *Σοφώτατον εἶναι τὸν Κριτίαν τὰ ἐρωτικὰ*, Peritissimum artis amandi. Sic *σοφὸς τὰ ναυτικὰ*, Rei nauticæ peritus. Cum gen. etiam construxit Greg. Naz. dicens *σοφοὶ τοῦ κακοποιῆσαι*, Qui in malis artibus sunt sapientes et acuti, malas artes callent, malarum artium periti sunt. Interdum et cum præp. *περὶ* suum habente casum jungitur, ut ap. Plat. Apol. Socr. (140.) *Εἴ τις περὶ τῶν τοιούτων σοφός ἐστι*, Si quis talium callens est. Herodian. 3, (5, 9.) *Ἄνδρα ἀπατεῶνα, σοφόν τε πρὸς ἐπιβουλὴν*, Callidum et astutum in struendis insidiis. Polit. vertit, Plenum fraudis et insidiarum. Denique cujuslibet opificii artifices, *σοφοὶ* dicebantur, qui sc. periti suæ artis essent, s. qui probe callerent artem suam: ut Il. O. *σοφὸς ἤραρε τέκτων*: (cf. Ψ. 712.) Qua de re plura vide infra in *Σοφία*. [Fischer. Ind. Æschin. Dial., Valck. Schol. in N. T. 2, 146.] Necnon et res scite et docte ab artifice elaborata et confecta, ut *σοφὰ φάρμακα*, Docta pharmaca. Itidem aliquid *σοφὸν* dicitur, quod sapiens s. sapientis viri est, scitum, eruditum; interdum etiam Argutum, Callidum. Plut. in suo *περὶ Δυσωπίας* libello, (102.) *Οὐ γελοῖον οὐδὲ ἀβέλτερον, ἀλλὰ σοφὸν, τὸ τοῦ Ἡσιόδου, Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι*. Idem in Symp. sept. Sap. *Ἀλλὰ καὶ τοῦτ', ἔφη, Θάλεω τὸ σοφόν ἐστι*, Atque etiam istud Thaletis scitum est. Synes. Ep. 4. *Σοφὸν ἦν ἀποβῆναι νεὼς*, Consultum fuisset s. Sapienter fecissemus, si e navi exivissemus. Item, *Τί οὖν ἦν τοῦτο; οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφὸν*, Nihil varium nec argutum, callidum s. Ab homine callido et solerte profectum. Sunt autem hæc Dem. (120.)

Σοφὸς alicubi redditur etiam Prudens, tanquam positum pro *φρόνιμος*.

[" *Σοφὸς*, ad Xen. Mem. 4, 6, 7. Bernard. Reliq. p. 70. Valck. Phœn. p. 170. Wyttenb. ad Plut. 1, 334. Lips., Toup. Opusc. 1, 515. Ammon. 129. Burm. ad Phædr. 189. Mit., Wakef. Phil. 1245. Jacobs. Anim. 188. Anth. 6, 198. 10, 16. 11, 30. Brunck. Soph. 3, 559. Heyn. Hom. 7, 71. 778. Epith. Poëtarum, Casaub. Athen. 1, 49. Fischer. Præf. ad

Anacr. p. 28. 60. Seq. infin., Valck. Hipp. p. 262. De Sophistis, Heind. ad Plat. Hipp. 121. Euripides εὐεπίφορος εἰς τὸ σοφὸς, Porson. Med. p. 32. (v. 300.) ad Lucian. 1, 324. Markl. Suppl. 383. Casaub. Athen. 1, 18. Ἡ σοφὸς, Markl. Suppl. 41. Σοφὴ, ἡ σοφὸς, Brunck. ad Eur. Med. 288. Τὸ σ., τὰ σ., Heind. ad Plat. Theæt. 335. Σοφὸς τὰ μετέωρα, Rerum cœlestium peritus, Alciphr. p. 16.: αὐτῷ, Heind. ad Plat. Hipp. 128. Σοφὴ χεὶρ, Jacobs. Anth. 7, 53. 198. 11, 195. 12, 62. Bast. Specim. p. 33. Σ. τύραννοι, ad Phalar. 229." Schæf. Mss. " Σ. ἔν τινι, Eur. Iph. T. 1237." Wakef. Mss. Plato de Rep. 6, 14. Οὐδὲν τὸ σ. μοι ἐγένετο. De somno, Eur. Or. 213. Ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ, Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός. Σοφὸς et σοφιστὴς, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 406. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 799. 839. * Σόφος, 617. 637. 662. 688. Σοφοί, Qui Ethicam tractabant, Valck. Schol. in N. T. 2, 88. Σοφώτερον, Ænigmatice, Philostr. 3, 15.: Schleusn. Lexx. in N. et V. T. " Σοφὴ, Poëtria, Philostr. 39." Kall. Mss.]

[* " Σοφοποιὸς, Dionys. Areop. 25. 119. 152. (69.)" Kall. Mss. * Σοφοποιέω, 304. * Σοφοποίησις, 421. " 171. * Σοφοποιΐα, 54." Kall. Mss.]

Σοφοκλεῖς Proverbio dicebantur, ætate Plinii junioris, Adolescentes qui arrogantius et ambitiosius ad agendas causas accedebant, non aliam ob rem quam ut sapientes vocarentur, et audirent grande illud σοφός: s. ut grande σοφὸς clamaret illis turba, ut Martialis loquitur. Nam in acclamationibus et plausibus ἐπιφωνεῖσθαι solebat σοφὸς, vel σοφῶς, s. καλῶς καὶ σοφῶς. Claudian. En moveo plausus, et pallidus omnia laudo, Et clarum repeto terque quaterque Σοφῶς. Vide Erasm. in Adag. Σοφοκλεῖς, et Plin. Ep. 2, 14. At Σοφοκλῆς Nom. propr. nobilis illius Tragici, cujus etiamnum hodie aliquot extant Fabulæ: qui et ipse a sapientia clarus est, ut iambo illo, qui ad Pythiam refertur, declaratur, Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης· Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. [Σοφοκλῆς quibus compendiis scribatur, ad Greg. Cor. 799. 839. 841. Σ. et Εὐριπίδης conf., 66. 150. Σ. et σοφὸς conf., 799. 839. " Bast Lettre 96. Σοφοκλῆν, Lobeck. Aj. p. 346. Vocat. Σοφόκλεες, Toup. Opusc. 1, 287. Σοφοκλεῖς, 2, 91. * Σοφόκλειος, Argum. Rhesi, Schol. Aristoph. Πλ. 493." Schæf. Mss. * Φιλοσοφοκλῆς, Diog. L. p. 238. 250. * " Φιλοσοφόκλειος, Valck. Phœn. p. 115." Schæf. Mss.]

Ἄσοφος, Qui sapiens non est, Insipiens, etiam Imperitus, J. Poll. 4, (13.) c. 1. Σκαιὸς, ἀπαίδευτος, ἄσοφος, [Theognis 370. " Steph. Dial. 29." Schæf. Mss. Pind. O. 3, 79. Ep. ad Ephes. 5, 15.] Ἀσόφως, Insipienter, Stolide s. Stulte, Imperite, J. Poll. l. c. Σκαιῶς, ἀπαιδεύτως, ἀσόφως. [Diod. S. p. 142. * Ἀσοφέω, Abresch. Dil. Thuc. p. 96. " Arrian. in Epict. 1, 7. 2, 12." Kall. Mss. * Συνασοφέω, Eur. Phœn. 397. Καὶ τοῦτο λυπρὸν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς. " Pierson. Veris. 77. ' Quod editur συνασοφεῖν, Eur. l. c. vereor ut Græcum sit.' Et in Indice, ' Συνασοφεῖν vox non Græca.' Valck. ad Phœn. p. 143.:—' Meis quidem auribus compositum illud συνασοφεῖν accidit inexpectatum: damnare tamen non sustinuerunt homines his in literis exercitatissimi.—Sic in animum induxi, Græcum non esse συνασοφεῖν, quia repugnare videbatur ἀσοφεῖν analogiæ, saltem usui Græce loquentium:—ab istiusmodi substantivis dissyllabis, πόρος, νόμος, λόγος, θυμὸς, τόνος, κόσμος, nomina formantur non tantum, sed et hinc verba derivantur, ἄπορος, ἀπορεῖν, ἄνομος, ἀνομεῖν, ἀθυμεῖν, ἀλογεῖν, ἀτονεῖν, ἀκοσμεῖν, sed ab adjectivis istius moduli talia verba non formant Græci.' Porson. ad v. 405.:—' Cum hoc compositum analogiæ contrarium videatur, corrigere voluere Valck. ξυμψοφεῖν, Pierson. ξυννοσεῖν. Equidem συννοσεῖν præferrem, si quid mutare auderem. Sed nescio an propter fortiorem antithesin regulas violarit Eur.' Regulas non violavit Eur.: cf. Abresch. ad Cattier. p. 17." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] Ἀσοφία, ἡ, Insipientia, Stultitia, Imperitia. J. Poll. tamen l. c. negat

A dici ἀσοφία, sicut nec ἀλογιστία dici ab ἀλόγιστος. [Lucian. 539.]

[* " Αὐτόσοφος, Tzetz. Ch. 8, 438." Elberling. Mss. * Αὐτοσοφία, Athan. 1, 46. 545. Dionys. Areop. de Divin. Nom. 5, 5. p. 565. " Nomen Dei, Wolf. Anecd. Gr. 3, 162." Kall. Mss. " Chrys. ad Stagyr. 1. T. 6. p. 97, 26. Τὸν δὲ Θεὸν, τὸν τοσοῦτον ἡμῶν ἀφεστηκότα ἐν ἅπασι, τὸν αὐτοσοφίαν ὄντα—πολυπραγμονήσει; Seager. Mss. " Ad Lucian. 1, 434." Schæf. Mss. " Orig. c. Cels. 140. 265. Andr. Cr. 154." Kall. Mss.]

[* " Βαθύσοφος, Profunde sapiens, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* " Ἔνσοφος, Epigr. adesp. 191. Maximus Schol. in Greg. 46." Schæf. Mss. Manetho 4, 549.]

[* " Ἐπίσσοφος, Inscr. Mus. Veron. p. 15. Gruter. Inscr. p. 218." Schn. Lex.]

Ἡμίσοφος, Semisapiens, Lucian. (1, 753.) Τὸν εἴτε ἡμίσοφον εἴτε σοφὸν ἤδη, τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνάμενον: [2, 800.]

B Κενόσοφος, In vanis et inanibus sapiens, Inani sapientia præditus, ὁ τὰ μάταια σοφὸς, ut Greg. Naz. loquitur. Κενοσοφία, Inanis et vana sapientia. [* " Κλεψίσοφος, Sapientis nomen captans, Method. 376." Kall. Mss.]

[* " Μικρόσοφος, Sciolus, Diod. S. 2, 513." Schæf. Mss.]

Πάνσοφος, Sapientissimus, Omnifaria sapientia præditus, Dei Epitheton, ap. Philon. de Mundo. Quod vero Julian. Imp. in Epist. ad Jambl. dicit, Τὴν πάνσοφον ἁρμονίαν κινοῦντι, Bud. vertit, Cienti concentum doctissimum. [" Valck. Diatr. 190. Lucillius 47. Jacobs. Anth. 11, 188." Schæf. Mss. * " Πανσόφως, Sapientissime, Chrys. Hom, 142. T. 5. p. 892. Ἐπιστημόνως καὶ π. ἐπῆρε πλευράν." Seager. Mss. " Philostr. 243. Greg. Naz. p. 15. Amphil. p. 43. 118. Andr. Cr. 123. 277." Kall. Mss. Schol. Lycophr. 17. 275. " Anon. ap. Matthæi p. 4. Edit. Oratt. 2. S. Gregorii Naz." Boiss. Mss. * Πολυπάνσοφος, Orac. Sibyll. 2, 1. p. 188. * " Πάσσοφος,
C Plato 2, 1. p. 191. 196. 257.: 2, 2. p. 201. Bekk." Schæf. Mss. * " Παντόσοφος, Lobeck. Aj. p. 417." Schæf. Mss. Plato Com. ap. Hephæst. de Metr. p. 31. Pauw.]

[* Πολύσοφος, Philostr. V. S. 599. ult.]

" Ὑπέρσοφος, Sapiens supra quam dici possit, ap. " Aristoph." [A. 972. Phavorin. v. Ὑπέρ. " Philostr. Her. p. 142(=708. Olear.=542. Boiss.) Isidor. Pelus. 4, 67." Boiss. Mss. " Phryn. Eccl. 170." Schæf. Mss.]

[* Ὑπόσοφος, Philostr. V. A. 331, 11.]

Φιλόσοφος, Amans s. Expetens sapientiam: ut Cic. de Offic. 2. Sapientiam qui expetunt igitur, φιλόσοφοι nominantur; nec quicquam aliud est φιλοσοφία, si interpretari velis, quam Studium sapientiæ. Idem Cic., quod Plato dicit de Rep. 5. beatas fore resp. ἐὰν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν, ἢ οἱ βασιλεῖς καὶ δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς, καὶ τοῦτο εἰς ταὐτὸν ξυμπέσῃ, δύναμίς τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία, sic vertit, Si aut docti et sapientes homines eas regere
D cœpissent, aut qui regerent, omne suum studium in doctrina et sapientia collocassent: hanc conjunctionem sc. potestatis ac sapientiæ saluti civitatibus esse posse. Cui Platonis loco similis est quidam in ejusd. Plat. Epist. 7., quem in Φιλοσοφέω citabo. Possumus igitur, Cic. secuti, φιλόσοφος reddere modo, Qui sapientiam expetit, modo Sapientiæ studio deditus, modo, Sapiens et doctus: qui tamen et Gr. vocab. frequentius retinet, ut et alii e Latinis. Æsch. et Plut. ἀνὴρ φιλόσοφος, Isocr. Panath. Τῶν ἄλλων σπουδαιοτέρους καὶ φιλοσοφωτέρους εἶναι νομίζοντας, Studiosiores et sapientiam magis expetentes: ad Demon. (4. fin.) Πειρῶ τὸ μὲν σῶμα εἶναι φιλόπονος, τὴν δὲ ψυχὴν φιλόσοφος, Corpus assuefac laborum studio, animum autem studio sapientiæ. Ubi nota τὴν ψυχὴν φιλόσοφος, quod et ap. Plat. legitur de Rep. 2. Sic Plut. de Præc. Sanit. Φιλόσοφος γὰρ εἶ τὴν φύσιν. At plurali numero φιλόσοφοι de hominibus sapientiæ studio deditis, s. viris doctis et sapientibus, passim obvium:

ac laudi nonnunquam est, interdum crimini vertitur nomen illud, sc. ob vitia quorundam qui *φιλοσόφων* titulum usurpabant: ut ap. Athen. 12. (p. 544.) taxatur *ἡ φιλοσόφων τρυφερότης*, dicunturque *αἱ φιλοσόφων αἱρέσεις ὅλαι τῆς περὶ τὴν τρυφὴν αἱρέσεως ἀντιποιεῖσθαι*. Apud eund. Athen. l. 2. quidam *διασκώπτει τῶν φιλοσόφων τὰ δεῖπνα*. Irridentur a Luciano quoque in l. qui *Βίων Πρᾶσις* inscribitur. Sæpe et *οἱ τῶν φιλοσόφων παῖδες*, pro *οἱ φιλόσοφοι*, sicut *οἱ ἰατρῶν παῖδες* pro *οἱ ἰατροί*. Discriminis vero causa dicuntur *οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι*, et *οἱ νεώτεροι φιλόσοφοι*, Plut. Item *οἱ περιπατητικοί, οἱ κυνικοί*. Et ap. Athen. (13. p. 561.) Eur. dicitur *σκηνικὸς φιλόσοφος*, Scenicus philosophus: ut qui sapientiam suam et doctrinam in scenis et theatris patefaceret et exerceret. Et ap. Theologos Christianos, *οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι*, pro *οἱ σοφοὶ* s. *φιλόσοφοι τὰ ἔξω*, Qui ejus sapientiæ studio dediti sunt, quæ extra Christum est, i. e. ethnici et circa profana philosophi: *οἱ οὐ φιλόσοφοι τὰ Χριστοῦ*: si ita loqui liceat, ut Lucian. (3, 84.) dicit *Φιλόσοφος τἀπιχώρια*, Studens philosophiæ gentis suæ, s. Philosophiæ more gentis studens, Bud.: sic vero et *σοφὸς* cum accus. construi, supra multis exemplis docui. Interdum *φιλόσοφος* reddas potius Philosophicus, Philosopho dignus, Plut. de Deo Socr. *Καλὴ καὶ φιλόσοφος προθυμία*, de Fort. Alex. l. 1. *Φιλοσόφου ἐστὶ ψυχῆς, σοφίας ἐρᾷν*, de Def. Orac. *Φωνὴν σεμνὴν καὶ φιλοσοφωτάτην*, Vocem sanctissimam, maximeque philosophicam. Sic Synes. Ep. 145. *Φιλόσοφον καὶ Λακωνικὴν ἐπιστασίαν οὐκ ἤνεγκε*, Philosophicum et Laconicum imperium. Et Philo V. M. 1. *Χρησόμενον εἰς ἐπανόρθωσιν βίου φιλοσόφοις καὶ παγκάλοις διατάγμασι*, Philosophicis institutis. Exp. etiam Sapiens: ut ap. Synes. Ep. 154. *Ἐπαινεῖ τὴν φιλοσοφίαν ὡς φιλοσοφωτάτην αἱρέσεων*, Ut sectam sapientissimam. [" Bentl. Opusc. 21. 78. T. H. ad Lucian. 1, 221. ad Plutum p. 300. ad Phalar. 225. Thom. M. 314. 803. Wakef. S. Cr. 4. tit., Jacobs. Anth. 7, 183. Heind. ad Plat. Phædr. 353. Philosophicus, Mahne de Arist. p. 15. L., Dionys. H. 1, 24. H. Stephani Poës. Philos. titul., Toup. Emendd. 1, 83. Lucian. 1, 57. Athen. 1. p. 4. Casaub. 1. p. 9. Quis *κατ' ἐξοχὴν* sic dictus? Koen. ad Greg. Cor. p. 2. Conf. c. *σοφὸς*, ad Diod. S. 2, 9. Heind. ad Plat. Phædr. 227. *Φιλόσοφος θεωρία*, Dionys. H. 4, 2156." Schæf. Mss. " Philostr. 217." Wakef. Mss. Plato de Rep. 9, 8. *Ὁ φιλόσοφός τε καὶ ὁ φιλόλογος*: i. q. *φιλομαθὴς*, 2, 16. Hesych. *Φιλόσοφος· ὁ πάντων πειραθεὶς, φιλομαθής. Φιλοσόφους δέ φασι λυδοὺς τοὺς* [*τοὺς ἀοιδοὺς καὶ* Ruhnk.] *κιθαριστὰς καὶ μουσικούς· οἱ ἀρχαῖοι σοφοὺς καὶ φιλοσόφους καὶ σοφιστὰς ἔλεγον*. Recentioribus i. q. *φυσικὸς, μυστικὸς, τελεστὴς*, Salmas. ad Scr. H. A. 2. p. 457. *Φιλοσοφώτατος*, 4 Macc. 1, 1. *λόγος*.]

Φιλοσοφομειρακίσμος, Adolescentulus philosophiæ deditus, Qui adolescens admodum philosophatur, Athen. 13. [p. 572.]

Ἀντιφιλόσοφος, Philosophis s. Philosophiæ contrarius. *Ἀντιφιλοσοφία, ἡ*, Studium philosophiæ contrarium. Bud. *ἀντιφιλοσοφίαν* vocat Aulicam conversationem, quæ e diametro contraria est philosophiæ.

Ἀφιλόσοφος, Qui philosophus non est, A philosophia alienus s. abhorrens, Athen. (611.) *Οὐδὲν γάρ ἐστι τῶν καλουμένων φιλοσόφων ἀφιλοσοφώτερον*. Exp. etiam Non conveniens philosophiæ. [* *Ἀφιλοσόφως*, Phot. Bibl. 325. Orig. c. Cels. 2. p. 404. * *Ἀφιλοσοφία*, Philosophiæ contemtio, Plato Defin. T. 11. p. 299.]

[* " *Ἐμφιλόσοφος*, Diog. L. 2, 40. Lysiæ Fr. 115. e Diog. L., Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 68." Boiss. Mss. " Amphil. 157." Kall. Mss. Procl. Paraphr. Ptol. 223. * *Ἐμφιλοσόφως*, Olympiod. Præf. in Gorg. e Cod. Par., cujus apographum penes me est." Routh. Mss. " Ad Lucian. 1, 596." Schæf. Mss.]

Φιλοσόφως, Philosophice, s. Ut philosophum decet, Plut. Alex. (p. 600.) *Τὴν προσκύνησιν ἰσχυρῶς ἀπωσάμενοι καὶ φ.* Utitur et alibi.

Φιλοσοφία, ἡ, Amor s. Studium sapientiæ, ut Ciceronem interpretari videbis paulo ante in *Φιλόσοφος*.
A Idem tamen Cic. pluribus in ll. Græcum vocab. retinet. Isocr. ad Nic. (10.) *Ὅ, τι ἂν ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ, ἐμπειρίᾳ μέτιθι καὶ φιλοσοφίᾳ*, Id usu et sapientiæ studio assequere: ut Aristot. dicit *Παρὰ φιλοσοφίας ἄκος ἐπιζητεῖν*. Epicurus autem ap. Athen. (588.) *ἐγκυκλίου παιδείας ἀμύητος ὢν, ἐμακάριζε καὶ τοὺς ὁμοίως αὐτῷ ἐπὶ φιλοσοφίαν παρερχομένους, τοιαύτας φωνὰς προϊέμενος, Μακαρίζω σε ὦ οὗτος, ὅτι καθαρὸς πάσης αἰτίας ἐπὶ φιλοσοφίαν ὥρμησας*: ubi nota synonymws posita, *ἐπὶ φιλοσοφίαν παρέρχεσθαι* et *ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁρμᾷν*: quod Cic. dicit Ad philosophiam accedere. Lycinus autem ap. Lucian. in Hermot. suadet *τῷ φιλοσοφήσειν μέλλοντι, ἑλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην*, Id genus studii philosophiæ, quod esset præstantissimum: q. d. optimos sapientiæ magistros sibi eligere; nam diversæ erant *φιλοσόφων αἱρέσεις* et *δόγματα*, ut Idem alibi dicit *ἡ Πυθαγόρου φιλοσοφία*. Item *φιλοσοφίαν ἀσκεῖν*, In studio sapientiæ se exercere. Idem Isocr. alioquoties pro *φιλολογία* utitur, Bud. Accipitur et pro Studium, Alcid.
B *Τὸν ἀντιποιούμενον φιλοσοφίας τῆς τοῦ λέγειν καὶ παιδεύειν ἑτέρους*. Sic Isocr. (*Πανηγ.* p. 164.) *Ἡγοῦμαι δ' οὕτως ἂν μεγίστην ἐπίδοσιν λαμβάνειν καὶ τὰς ἄλλας τέχνας, καὶ τὴν περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφίαν*. Bud. || Commentatio, Aristot. Polit. 3. *Ἔχει γὰρ τοῦτο ἀπορίαν καὶ φιλοσοφίαν πολιτικήν*. Bud. [" Bibl. Crit. 2, 4. p. 119. Bentl. Opusc. 21. Plato Theæt. 286." Schæf. Mss. Cic. de Orat. 3, 16. Ante Socratem omnis rerum optimarum cognitio atque in iis exercitatio philosophia nominata est. Xen. Mem. 4, 2, 23. *Πάνυ ᾤμην φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν, δι' ἧς ἂν μάλιστα ἐνόμιζον παιδευθῆναι τὰ προσήκοντα*. Vide Schn. Lex.]

Φιλοσοφικὸς, Philosophicus, Ad philosophum pertinens, etiam Philosopho dignus.

Φιλοσοφέω, Sapientiam amo, Sapientiæ studio deditus sum, Studium meum in doctrina et sapientia colloco, ut Cic. supra interpr. in *Φιλόσοφος*, in loco quodam Platonis: qui similis est huic ejusd. Plat. loco in Epist. 7. ad Dionis propinquos, *Κακῶν οὖν οὐ*
C *λήξειν τὰ ἀνθρώπινα γένη πρὶν ἂν ἢ τὸ τῶν φιλοσοφούντων ὀρθῶς γε καὶ ἀληθῶς γένος ἐς ἀρχὰς ἔλθῃ τὰς πολιτικὰς, ἢ τὸ τῶν δυναστευόντων ἐν ταῖς πόλεσιν ἔκ τινος μοίρας θείας ὄντως φιλοσοφήσῃ*. Ubi possis etiam interpretari Philosophiam capessere, Ad philosophiæ studium accedere: ut et ap. Plut. de Fort. Alex. *Διογένη τὸν Βαβυλώνιον ἔπεισε φιλοσοφεῖν*: s. Philosophiæ se dedere, Ad philosophiam se conferre. Alioqui reddi etiam potest Philosophus sum, ut cum Plut. dicit, *Τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων*. Cui addi potest hoc Luciani (1, 63.) *Τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων*, Qui simulant se esse philosophos, s. philosophiæ deditos. || Philosophor, i. e. Philosophorum more dissero et disputo, Plut. de Exil. (fin.) *Σωκράτης δὲ φάρμακον πίνων ἐφιλοσόφει*. Quomodo accipi potest et in Axiocho (p. 370.) *Φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον, ἀλλὰ πρὸς ἀμφιθαλῆ ἀλήθειαν*, Philosophice disputans s. Philosophans non ap. vulgus et in theatro. Habes et alia hujus signif. exempla ap. Bud. 860. et 861. Item Philosophorum more disquiro
D mecum et commentor s. meditor, Isocr. Symm. (2.) *Καὶ γάρ τοι πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾷν καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν*. Et aliquanto post, *Φιλοσοφήσετε καὶ σκέψεσθε τί τὸ ποιῆσαν ἐστὶ τὰ πόλεε ταύτα*. Et in Paneg. (init.) *Σκοπεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον*. Quo loco Bud. *φιλοσοφεῖν* interpr. Æstimare et inquirere, in eoque Commentari, p. 860., ubi et h. Greg. Naz. l. affert, de Cypriano, *Ταῦτα καὶ παρὼν ἐφιλοσόφει τῷ λόγῳ, ἅμα δὲ τῷ βίῳ*, sic interpretans, Et disputatione et vitæ exemplo commentabatur, constituebat, docebat. Idem Bud. 861. *φιλοσοφεῖν* interpr. Exercere et meditari, afferens e Greg. Naz. itidem de Cypriano, *Γίνεται καὶ νεωκόρος, πολλὰ δεηθεὶς, ἵνα φιλοσοφήσῃ τὸ ταπεινὸν εἰς κάθαρσιν τῆς προτέρας ἀλαζονείας*, sic reddens ea verba, Factus est et æditous, quod enixis precibus impetravit, ut in humilitate commode exerceri posset, ad expurgandam præteritam animi elationem. Aliquanto post *φιλοσοφεῖν* interpr. Occupatum esse, et circa aliquid

intentum, quasi munere suo fungentem: ut Josephus, Περὶ ταύτας ἐφιλοσόφουν. Sic Isocr. Περὶ τοὺς ποιητὰς ἐφιλοσόφησαν, ubi idem Bud. vertit itidem Studere et commentari. Ibid. interpr. Disputare et tractare aliquid: ut ap. Greg. Naz. Οἳ καὶ ἑαυτοῖς καὶ ἡμῖν ταῦτα πεφιλοσοφήκασι. Et, Ταῦτα περὶ Θεοῦ πεφιλοσοφήσθω τανῦν. Itidemque ap. Plut. in Cæs. Τοῦ ἡμερολογίου διάθεσις φιλοσοφηθεῖσα χαριέντως, Ratione mathematica eleganter explicata. Ibid. e Greg. Naz. de martyribus et innocenter viventibus, Καὶ ταῦτα καὶ τούτων ἔτι θαυμασιώτερα φιλοσοφήσαντας, ubi φιλοσοφεῖν exp. καρτερεῖν: sed possis commodius reddere Philosophica quadam tolerantia superant. Cui addit hoc ejusd. Greg. Naz. Τὸ Κλεομβρότου πήδημα, τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ φιλοσοφηθὲν, sic interpretans, A lectione libri de anima impetu philosophico factus, Vi philosophici dogmatis expressus. Ibid. dicit φιλοσοφεῖν significare etiam Magno studio contendere, afferens h. l. Isocr. Paneg. (50.) Τίς οὐ πονήσει καὶ φιλοσοφήσει, βουλόμενος καὶ τῆς αὑτοῦ διανοίας καὶ τῆς αὐτῶν ἀρετῆς μνήμην καταλιπεῖν; Aliquanto ante φιλοσοφεῖν interpretatus fuerat δογματίζειν et Constituere, ap. eund. Isocr. Τοῦ τὴν Δάφνην ἐρωμένην εἶναι τοῦ Πυθίου φιλοσοφήσαντος. Possunt et aliæ interprr. afferri, et accommodari loco qui occurrerit. || Alioqui significat etiam Philosophiam docere s. profiteri: ut ap. Lucian. libellus περὶ τῶν ἐπὶ Μισθῷ Φιλοσοφούντων. Et ap. Philon. de Mundo, Οἱ παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες, Qui ap. Græcos philosophiam professi sunt, i. e. Philosophi Græci. Bud. vertit, Qui in Græcia philosophari instituerunt. Sicut vero Lucian. in præcedenti loco dicit, Τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, ita Isocr. Busir. Enc. init. Τοῖς ἐκ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσι. In quo tamen Isocr. l. Bud. φιλοσοφεῖν pro σπουδάζειν accipit, i. e. Bonis literis operam navare: ut ap. eund. Isocr. in Nic. (10.) Τὸ γὰρ φιλοσοφεῖν τὰς ὁδούς σοι δείξει, interpr. nonnulli, Philosophia, i. e. Literarum studium, vias tibi demonstrabit. [" Bibl. Crit. 2, 4. p. 119. Bentl. Opusc. 21.: τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ, Valck. Callim. 209." Schæf. Mss. Vide Προσφιλοσοφέω. Lysias 746. Ζητεῖν καὶ τοῦτο φιλοσοφεῖν, ὅπως ὡς ἀλυπότατα μεταχειριοῦνται τὸ πάθος. Demosth. 1181. Πεφιλοσόφηκεν οὕτως, ὥστε κ. τ. λ. Thuc. 2, 40. Φιλοκαλεῖν μετ' εὐτελείας καὶ φιλοσοφεῖν ἄνευ μαλακίας: cf. Herod. 1, 30. Xen. Symp. 8, 39. Σκεπτέον, ποῖα ἐπιστάμενος Θεμιστοκλῆς — ποῖά τε εἰδὼς Περικλῆς — πῶς ποτε φιλοσοφήσας Σόλων νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκεν: K. Π. 6, 1, 41. Δύο σαφῶς ἔχω ψυχάς· νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ τοῦ Ἔρωτος. Vide Schn. Lex. * Φιλοσοφητέον, Athen. 632. Lucian. 1, 787. 793. " Clem. Alex. Str. 4, 1. p. 563.: 4, 8. p. 592." Kall. Mss. " Theod. Hyrtac. in Notit. Mss. 6, 30." Elberling. Mss.]

Φιλοσόφημα, τὸ, Quæstio philosophica, Res quam philosophica commentatione aliquis secum disquirit. Bud. exp. σκέμμα, φρόντισμα, ut ἠθικὸν φιλοσόφημα: afferens et h. l. Aristot. 2 de Cœlo, ubi de terræ situ loquens, ait, Ὥστε περὶ τούτου ἀπορεῖν, εἰκότως ἐγένετο φιλοσόφημα πᾶσι, i. e. ζήτημα φιλοσοφικὸν καὶ διαπόρημα. [Inventum callidum et sapiens, Plut. 7, 90. * " Φιλοσόφησις, Greg. Thaum. in Orig. 20." Kall. Mss.]

[* Φιλοσοφητὸς, unde] Ἀφιλοσόφητος, Philosophiæ et literarum expers, Qui nihil studii in doctrina et sapientia collocavit, i. e. ἀμαθὴς, Imperitus, Indoctus. Chion Ep. ad Clearchum, Οὐδὲ γὰρ οἱ ἀφιλοσόφητοι, μὴ παντάπασί γε μανέντες, καθ' ἡδονήν τινα τὰς ἐπαχθείας ἐπαναιροῦνται.

[* Ἀντιφιλοσοφέω, Contraria statuo aut doceo, 4 Macc. 8, 14. Lucian. 755.]

Ἐμφιλοσοφέω, Philosophor in, Philosophice commentor et disputo in, Greg. Naz. Ὥς φησιν ὁ θεῖος Ἰὼβ, ἐμφιλοσοφῶν τοῖς πάθεσι, de Theol. Γραμμαῖς ἐμφιλοσοφῶν ταῖς οὐκ οὔσαις, καὶ κάμνων ἐν ταῖς ἀποδείξεσι, de Euclide aliisque Mathematicis. Exp. etiam Studium et operam meam colloco in. Ἐμφιλοσόφημα, τὸ, Id in quo philosophamur, Philosophica disputatio, Philosophicum studium. Apud Greg. Naz. autem τὸ κοινὸν ἡμῶν ἐμφιλοσόφημα Bud. vertit, Commune nostrum studium.

Καταφιλοσοφέω, Philosophice disputo contra, Philosophica disputatione vinco, Basil. Or. ad Divites, Ἦπου καὶ καταφιλοσοφήσουσί σου τότε· ἀπειροκαλία, φασὶ, καλλωπίζειν νεκρὸν, καὶ πολυτελῶς ἐκκομίζειν τὸν οὐκέτι αἰσθανόμενον: Fortassis ut te justis funebribus fraudent, philosophice causabuntur, et a philosophia auctoritatem mutuabuntur causamque plebeio funere efferendi: seu, Philosophica argumentatione contra te utentes dicent, inconveniens esse et absurdum, ornare defunctum, et sumtuoso funere efferre eum qui omni jam sensu destitutus sit. [Arrian. Ep. 4, 1, 167. Ælian. H. A. 6, 56. Καταφιλοσοφοῦσι τῶν Ἰνδῶν.]

" Προσφιλοσοφέω, Philosophor ad, s. apud, Lu-
" cian. Timone (1, 345.) Ἐναψάμενος τὴν διφθέραν
" ἐργάζομαι τὴν γῆν, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσ-
" φιλοσοφῶν. Nisi malis Philosophans cum." [Plut. 8, 659. " Wyttenb. ad Mor. 1, 59. Phryn. Ecl. 144. Huschk. Anal. 65." Schæf. Mss. * Προσφιλοσοφητέον, Plut. 6, 54.]

[* " Προφιλοσοφέω, Prius philosophor, Orig. c. Cels. 7. p. 357." Seager. Mss.]

Συμφιλοσοφέω, Una operam do philosophiæ, Una philosophor, philosophice disputo. Qua in signif. affertur e Diog. L., Bud. interpr. Do me alicui philosopho, ap. Plut. Cic. (24.) Ἐπιστολαὶ δὲ παρὰ τοῦ Κικέρωνός εἰσι πρὸς τὸν υἱὸν, ἐγκελευομένου συμφιλοσοφεῖν Κρατίππῳ: [Dione 20.]

[* Ὑπερφιλοσοφέω, Philosophor de aliqua re, *Hippocr.* 1279, 38.]

[* " Ψευδόσοφος, Schol. Lucian. Tim. 55." Kall. Mss. Philostr. V. A. 331. * Ψευδοσοφία, ibid.]

Σοφῶς, Sapienter, Docte et sapienter, Aristoph. B. (1434.) Ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς: N. (773.) Σοφῶς γε νὴ τὰς Χάριτας, Docte et sapienter, Ingeniose et scite. Et in acclamationibus, καλῶς καὶ σοφῶς, cum dictis alicujus acclamantes, scite et sapienter pronuntiata esse testabantur: unde ap. Lat. Grande illud σοφῶς, de quo in Σοφοκλεῖς supra. Sed scribitur et Grande σοφός. Basil. Οὕτω σ. φιλοτεχνοῦσα τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος, Tanto artificio, s. tam scite et ingeniose fingens mellis cellulas et favos. [Ad Greg. Cor. 312. 657. " Musgr. Heracl. 558." Schæf. Mss. * " Σοφωτέρως, Tzetz. Ch. 13, 434." Elberling. Mss.]

[* " Σοφώδης, Scitus, Andr. Cr. 204." Kall. Mss.]

Σοφία, ἡ, Sapientia, Cic. de Offic. 5. Princepsque omnium virtutum est illa sapientia, quam σοφίαν Græci vocant; prudentia enim, quam φρόνησιν dicunt, aliam quandam intelligimus. Idem hæc Plat. Menex. (247.) Πᾶσά τ' ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, ἀλλ' οὐ σοφία φαίνεται, sic vertit, Scientia quæ est remota ab justitia, calliditas potius quam sapientia est appellanda. Ubi nota aliquem propter ἐπιστήμην et scientiam dici σοφόν: ideoque Aristot. Eth. 6, 7. σοφίαν esse dicit τὴν ἀκριβεστάτην τῶν ἐπιστημῶν: et initio cap. Τὴν δὲ σοφίαν ἐν ταῖς τέχναις, τοῖς ἀκριβεστάτοις τὰς τέχνας ἀποδίδομεν, Sapientiam in artibus, iis attribuimus, qui cujusque artis sunt peritissimi: Phidiam sc. sculptorem lapidum appellantes σοφὸν, itidemque Polycletum, statuarium: nihil aliud σοφίας nomine significantes quam ἀρετὴν τέχνης. Itidemque in Rhet. 1. σοφίαν esse dicit πολλῶν καὶ θαυμαστῶν ἐπιστήμην. Et sic Hom. ait Il. O. (412.) ὅς ῥά τε πάσης Εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης. Itidemque Herodian. 8, (4, 28.) Ὅπλα σοφίᾳ τέχνης, ἀλλ' οὐκ ἀνδρείᾳ μάχης, περιῃρημένα. Rursum idem Aristot. Eth. l. 1. cap. ult. σοφίαν, ut et σύνεσιν ac φρόνησιν, sub διανοητικῇ ἀρετῇ complectitur. Plut. 1 de Fort. Alex. Σοφίας ἐρᾶν, Amare sapientiam, in eaque assequenda operam et studium collocare: quod esse dicit φιλοσόφου ψυχῆς. Aliquanto post, de Indorum sapientibus, (7, 312.) Στεῤῥᾶς καὶ γυμνήτιδος σοφίας εὑάδες. Et μαίεσθαι σοφίην, Quærere sapientiam, i. e. Studio sapientiæ deditum esse: ap. Athen. (598.) ὁππόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο, Ἀνθρώπων σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην. Item σοφίης ἐπ' ἄκροισι θαμίζειν, Pervenisse ad culmen sapientiæ: Plut. (6, 346.) Οἰόμενον ἐν λόγοις ἱκανῶς γεγυμνάσθαι, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ὑπὸ Ἐμπεδοκλέους λεγόμενον, σοφίης ἐπ' ἄκροισι θαμίζειν.

Rursum Athen. (614.) dicit, Πλῆθος ἦν Ἀθήνησι τῆς σοφίης ταύτης, sc. τῶν γελωτοποιῶν: nam cujusvis artis artifex σοφὸς dicitur, cum artem illam suam probe callet, ut e verbis Aristot. supra citatis manifestum est: accepit igitur ibi σοφίαν pro Ipsis magistris ejus artis peritissimis. Quo referri potest hoc e Plat. Epist. Σοφία τῶν εἰδῶν, pro Formarum peritia: item σοφία λόγου, pro Eruditus sermo. Itidemque σοφία δημηγορικὴ καὶ δικανικὴ, ut ἡ τοῦ λέγειν φιλοσοφία καὶ παιδεύειν ἑτέρους, Scientia et facultas, quæ in concionibus et judiciis requiritur. Plato de Rep. 2. Διδάσκαλοι σοφίαν δημηγορικὴν καὶ δικανικὴν διδόντες. Idem Plato Epist. 6. duplicem statuit σοφίαν, sc. τὴν ἀληθινὴν, et τὴν ἀνθρωπίνην καὶ ἀναγκαίαν: necnon Plut. οἱ ἀληθῶς φιλοσοφοῦντες dicit, ad differentiam τῶν τῆς σοφίας ἐπιγραφομένων ὄνομα, ut Idem loquitur. [" Ad Xen. Mem. 4, 6, 7. Valck. Adoniaz. p. 265. 271. ad Herod. 301. Jacobs. Anth. 6, 187. 197. 7, 199. 270. 292. 9, 80. 114. 334. 11, 95. 12, 62. Markl. Iph. p. 81. Porson. Or. 485. Boiss. Philostr. 387. Schneid. Anab. p. 11. Heyn. Hom. 7, 71. 778. 8, 561. Calliditas, ad Herod. 187. 301. De poësi, ad Phalar. 100. Conf. c. φιλοσ., ad Dionys. H. 1, 292." Schæf. Mss. Σ. καὶ ἀνδρία, Meletem. Crit. in Dionys. H. 41. " Quæri potest, utrum h. in l. (sc. 1 Cor. 1, 17.) ἐν σοφίᾳ λόγου primum positum sit pro ἐν λόγῳ σοφίας, hoc autem per Hebraismum pro ἐν λόγῳ σοφῷ; ad dubitandum movent notata Th. Gatakero de St. N. T. c. 15, σοφίαν λόγου hic interpretato Peritiam sermonis. Videtur hæc genuina interpretatio: σοφὸς Græcis notat In quovis genere peritum: λέγειν σοφὸς est Peritus in dicendo. Sapientiam pro Peritia Romani quoque veteres dixere. Titinnius ap. Non Marc. Sapientia gubernator torquet navim, haud valentia: σοφίαν λόγου, Sermonis peritiam, s. Rhetoricam, non magis Hebraismum esse putat Gatakerus, quam si Juris peritiam, vel similia dixeris." Valck. Schol. in N. T. 2, 81. " Per σοφίαν h. l. (sc. 1 Cor. 2, 6.) videntur intelligenda Arcana quædam Christianæ doctrinæ capita, quorum plerique Corinthi nondum erant capaces, quibuscum Paulus locutus fuerat ὡς σαρκικοῖς, c. 3, 1. 2. quibus, ut pueris infantibus adhuc lactentibus, lac præbuerat bibendum, ὡς νηπίοις ἐν Χριστῷ. Ad horum captum se demittebat magnus ille mysteriorum Dei dispensator, tradens illis rudimenta quædam disciplinæ Christianæ: σοφίαν autem, i. e. Arcanam, s. Reconditam doctrinam, solis revelabat τοῖς τελείοις, Initiatis, et mysteriorum sublimium jam capacibus. Quando σοφίαν Christianorum excellentem simpliciter σοφίαν dixerat P., explicat in proximis, quid per illam intelligat; non Vanam istam illius ævi sapientiam Sophistarum Gr., sed §. 7. σοφίαν dicit ἐν μυστηρίῳ, Sanctam sapientiam, et mysticam, non adeoque vanam illam Grammaticorum, Oratorum, Historicorum Gr., qui per τοὺς ἄρχοντας τοῦ αἰῶνος τούτου h. in l. videntur designati fuisse: quæ sane sententia fuit veterum Theologorum, quorum scrinia compilavit Theophyl.: utiliter hic, p. 178. Αἰῶνος, inquit, τούτου σοφίαν ὀνομάζει τὴν ἔξω, ὡς πρόσκαιρον, καὶ τῷ αἰῶνι τούτῳ συγκαταλυομένην· ἄρχοντας δὲ τοῦ αἰῶνος τούτου τοὺς σοφοὺς, καὶ λογογράφους, καὶ ῥήτορας. Id verbo addendum, in seq. §. σοφίαν ἐν μυστηρίῳ positum videri pro σοφίαν μυστικὴν, ut adeo vox ἀποκεκρυμμένην præcedentis phrasis sit explicatio, ut esse videbatur optimo S. S. interpreti, Sal. Glassio, Grammaticæ Sacræ l. iii. tract. 1. can. 9." Valck. l. c. p. 121.]

Σοφόω, Sapientem reddo: alii τὸ φωτίζω. [LXX. Ps. 145, 8. * Ἀποσοφόω, Arrian. Epict. 1, 18, 10. Πῶς ποτ' ἀπεσοφώθης ἄφνω; Schneidero susp.]

Σοφίζω itidem redditur Sapientem reddo, Doceo sapientiam. Et pass. Σοφίζομαι, Doceor sapientiam, Percipio et disco sapientiam ab alio traditam. E Xen. (Ἀπ. 1, 2, 46.) Τοιαῦτα γὰρ ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφισάμεθα, pro, Animo agitabamus et docebamur. Sic 3 Reg. 4, (31.) Ἐσοφίσατο ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, Sapientior evasit cunctis hominibus. Et Greg. Naz. Σοφισάμενος περισσὰ ὑπὲρ πάντας, Qui omnibus sapientia præstitit. Itidem σεσοφισμένος ἀνὴρ, Vir sa-

A piens. Hesiod. cum gen. etiam dixit (Ἔργ. 2, 267.) Οὔτε τι ναυτιλίης σεσοφισμένος οὔτε τι νηῶν, pro οὐ σοφὸς τὰ ναυτικὰ, Non peritus rei nauticæ, Non edoctus rem nauticam. " Σεσοφισμένος, Commentitius. " Item Callidus, Versutus, in VV. LL. absque exem- " plo." Alioqui σοφίζομαι significat et Doceor s. Edoceor, ea signif. qua pro Intelligo s. Cognosco accipitur: ut 1 Reg. 3, (8.) Ἐσοφίσατο ὅτι Κύριος κέκληκε τὸ παιδάριον, Intellexit a Domino puerum vocatum fuisse. ‖ Pass. Σοφίζομαι activam quoque signif. habet; ac interdum ponitur pro Argute et ingeniose comminisci aliquid aut etiam conficere: ut Philostr. initio suarum Εἰκόνων, de pictura loquens, Πράττει δὲ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείω σοφίζεται, sc. σκιάν τε ἀποφαίνουσα, καὶ βλέμμα γινώσκουσα, ἄλλο μὲν τοῦ μεμηνότος, ἄλλο δὲ τοῦ ἀλγοῦντος ἢ τοῦ χαίροντος, et hujusmodi alia, quæ σοφὸς et doctus pictor ingenii acumine observat: Heroic. Σοφίζονται τὴν πορφύραν, Purpuram scite et ingeniose conficiunt s. artificiose. Aristoph. N. (547.) ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι, B Semper novas aliquas ideas affero, argute et solerter a me excogitatas, Pro ingenio et solertia mea. Alicubi et pro Commentari ac Meditari accipi potest, ut ap. Plut. (6, 601.) Ὅ,τι δὴ παθὼν ἢ σοφιζόμενος ἐπὶ τοιαύτην ἦλθε δίαιταν, Quid meditans, s. Quo consilio. Et Theophyl. Οὕτω γὰρ καὶ οἱ μύρμηκες συμμαχοῦντες ἀλλήλοις, καὶ τὸν μόχθον σοφίζονται, καὶ τῶν μεγίστων πόνων ἐφάπτονται, Sapienter et solerter labores meditantur. Accipitur in malam quoque partem pro Vafre et callide comminiscor, Dolose et fraudulenter excogito, vel etiam perago. Greg. Naz. Orat. de Sacro Pasch. Σόφισαί τι καὶ σὺ περὶ τὴν ἀπαίτησιν, Vafre quiddam excogita et tu de petitione. Idem, Δεῖ μὴ σοφισθῆναι τὸν καθαρμὸν, Oportet purgationem non dolose agi. Sic aliquis σοφίζεσθαι dicitur in sermone aut disputatione, cum callide et vafre agit, ut decipiat eum quocum ei negotium est. Dem. (303.) Εἶτα σοφίζεται, καί φησι προσήκειν, ἧς μὲν οἴκοθεν ἥκετ' ἔχοντες δόξης περὶ ἡμῶν, ἀμελῆσαι. Aristot. H. A. 7. Τῶν σοφιζομένων τινὲς C θῆλύ φασιν εἶναι τὴν σελήνην. Quæ verba sic interpretantur quidam, Nonnulli cavillo sexum femineum lunæ tribuunt. Sic Philo de Mundo, Τινὲς δὲ οἴονται σοφιζόμενοι, κατὰ Πλάτωνα, γενητὸν λέγεσθαι τὸν κόσμον: ubi Bud. Sunt qui captiose disputent. ‖ Accus. junctum personæ, significat Decipio. Herodian. 7, (10, 13.) Ἔστε δὴ ὑποβάλλοντός τινος, αὐτοὶ τὸν δῆμον ἐσοφίσαντο, Donec nescio cujus admonitu ad hunc modum populo imposuerunt, s. Commenti sunt, quo populum deciperent. Hes. σοφίζεται exp. σοφόν τι λέγει, item παρακρούεται τῷ λόγῳ: quod ad præcedens σοφίζομαι pertinet. ‖ Ecclesiast. [Sirac.] 10, (29.) Μὴ σοφίζου ποιῆσαι τὸ ἔργον σου, exp. Ne velis videri sapiens in faciendo opere tuo, s. Noli te extollere. [" Theogn. 19. Valck. Phœn. p. 770. ad Xen. Eph. 153. Eur. Bacch. 196. Thom. M. 803. ad Charit. 142. Statyll. Flacc. 2. Villois. ad Long. 160. Brunck. Aristoph. 3, 200. Boiss. Philostr. 553. 637. Σεσοφισμένος, cum gen., Thom. M. 184. Γῆ σεσοφισμένη, Terra dolosa, Longus p. 11. Villois. 33." D Schæf. Mss. Jambl. V. P. 294. Aristoph. Ὄρν. 1401. Χαρίεντά γ', ὦ πρεσβῦτ', ἐσοφίσω, καὶ σοφά. " Σοφίζεσθαι τέχνας, Demosthenes dicitur Hermogeni περὶ Εὑρ. 4. p. 158. h. e. Ingeniose et cum arte præceptis dicendi uti. Unde et jungit τὸ ἀποκρύπτειν τέχνας, quoniam summæ artis est, artem celare. Sopater Διαιρ. 297. Σοφίσασθαι τὸ ἔγκλημα, Callide tractare crimen, ut id a te amoliaris. Plut. Demosthene 27. Σοφίζεσθαι πρὸς νόμον, Eludere legem calumnia aut commento aliquo. Et ap. Schol. Eur. Hec. 1187. commemorantur ῥήτορες οἱ δυνάμενοι τὸ δίκαιον σοφίσασθαι ἐν ῥητορικῇ, eodem modo quo alii dixere τὸ δίκαιον ἄδικον ποιεῖν, et contra τὰ ἄδικα * εὐλογοποιεῖν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Σοφίζομαι, cum accus. personæ, Decipio, Aristid. 291." Routh. Mss.]

Σεσοφισμένως, More τῶν σοφιζομένων, eorum qui captiosis et dolosis verbis utuntur, i. e. More sophistarum, Xen. sub finem Cyneg. Ἴσως οὖν τοῖς μὲν ὀνόμασιν οὐ σεσοφισμένως λέγω· ὧν δὲ δέονται εἰς ἀρε-

τὴν οἱ καλῶς πεπαιδευμένοι, ὀρθῶς ἐγνωσμένα ζητῶ λέγειν. [" Basil. Schol. in Greg. Naz. T. 11. P. 2. p. 88. Not. Mss." Boiss. Mss.]

Σόφισμα, τὸ, Inventum callidum, Consilium aut Facinus astutum, Herodian. 3, (2, 7.) Ἐχρήσατο καὶ τούτῳ σοφίσματι προμηθεστάτῳ, Hoc quoque usus est solertissimo et prudentissimo consilio: 8, (8, 11.) Οἰόμενος δόλον τινὰ εἶναι καθ' αὑτοῦ καὶ σόφισμα, Dolum contra se compositamque fraudem. Sic Thuc. 6, (77.) p. 222. Ταῦτα ἐφ' ἡμᾶς σοφίσματα, i. e. Dolos et technas nobis structas. Et Philo V. M. 1. Ὡς μηκέτι νομίζειν ἀνθρώπων σοφίσματα καὶ τέχνας εἶναι τὰ γινόμενα πεπλασμένας πρὸς ἀπάτην. Et in Axiocho (369.) Τὰ δὲ παθήματα σοφισμάτων οὐκ ἀνέχεται, i. e. τῶν τερθρειῶν καὶ μαγγανευμάτων, Animi ægritudines non ferunt præstigias istas et illecebras orationis. Et σοφίσματα χρωμάτων, Colorum fuci, e Greg. Naz. Item ἑταιρῶν σοφίσματα ap. Athen. 13.; nam et ipsæ suis utuntur dolis et astutiis. Ibid. ἐρωτικὰ σοφίσματα. Est enim ipse quoque Amor ingeniosus et fallax. Item et στρατηγικὰ σοφίσματα dicuntur quæ alio nomine στρατηγήματα vocantur, Doli illi et astutiæ militares, quibus imperator exercitus ad hostem circumveniendum utitur. Plut. Fab. Ἐπὶ πᾶσαν ἰδέαν στρατηγικῶν σοφισμάτων καὶ παλαισμάτων τρεπόμενος. Cic. Acad. 4. Quorum sunt contorta et aculeata sophismata; sic enim appellantur Fallaces conclusiunculæ. Seneca Epist. 19, 112. σοφίσματα nullo vocabulo Latino aptius reddi posse ait quam quo Cic. usus est, Cavillationes: vafras quidem illas et quibus nihil proficit is qui eis se tradidit, neque fortior fit, neque elatior. Vide ibi plura. [" Etiam metonymice τὸ σόφισμα dicitur pro ὁ σοφιστὴς in Athen. 1, 11. τὸ Θετταλὸν σ." Schw. Mss. " Valck. Phœn. p. 478. Musgr. ad Hec. 258. Wakef. S. Cr. 1, 30. Wyttenb. ad Plut. 1, 258. Casaub. Athen. 1, 39. T. H. ad Plutum p. 50. Thom. M. 803. Markl. Suppl. 1110. Captio, Villois. ad Long. 33." Schæf. Mss. " Prætextus, Operculum, Plut. 2, 68." Wakef. Mss. Pind. 'O. 13, 24. Xen. Hier. 1, 23. " Σοφίσματα ῥητορικῆς, Elocutionis fraudes Longin. 17, 2. appellat τὰ σχήματα et σχηματισμὸν, Figuratam orationem, quia, ut in antecedentibus docuerat, verborum quædam lenocinia sunt, quæ insidiarum, doli, et fraudationis opinionem excitant, ὑπόνοιαν ἐνέδρας, ἐπιβουλῆς, παραλογισμοῦ προσβάλλουσιν: vide Σοφιστικός. Sic et Max. Tyr. Diss. 37. τέχνας, ἔριδας, σοφίσματα jungit. De Sophistis cf. Cresoll. Theatr. 2, 1. Apud Philostr. Icon. Procem. 762. τὸ σοφίζεσθαι notat Oratorie aliquid augere et exaggerare, cui opp. ἀκρίβεια τοῦ βασανίζοντος, Inquisitio causarum et originum, qua philosophi utuntur. Omnino magna veterum varietas est, qua illæ sophistarum fallaciæ et fraudes et callida permovendi persuadendique artificia perstringuntur. Sic dicuntur πάγαι, πλοκαὶ, συμπλοκαὶ σοφισμάτων, σκολιαὶ ἀπάται, σκανδαλήθρα ἐπῶν, ἀλινδῆθραι, κιγκλίδες, στροφαὶ, παρακρούσεις, μηχαναὶ, ἀμφιβολίαι, στραγγαλίαι, ἄρκυς λόγων, βρόχοι ἀπάτης, ἀγκύλοι λόγοι, δίκτυα, πλεκτάναι etc.; de quibus ex instituto exposuit Cresoll. Theatr. 2, 4. et c. 6. ubi ipsa genera σοφισμάτων, quibus uti in disserendo Sophistæ solebant, recensentur et explicantur. Huc pertinent, 1) κροκόδειλος vel * κροκοδειλίτης quam Crocodilinam ambiguitatem dixit Quintil. 1, 10.: 2) Electra: 3) ἐγκεκαλυμμένος: 4) οὔτιδες: 5) κερατίνη, * κερατίδες: 6) ψευδόμενος: 7) κυριεύων: 8) μεταπίπτοντες: 9) ἀργοὶ λόγοι et θερίζοντες. Quamvis hæc omnia magis ad dialecticos laqueos, quam rhetorica artificia pertinent." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Σοφισματώδης, Lucian. Icarom. Schol. 24. Hermot. 55. Eust. 1104, 24. " Timario in Notit. Mss. 9, 237." Boiss. Mss. Basil. 2, 103. Schol. Plat. in Ed. Ruhnk. p. 192. Aristot. Top. 8, 1, 3. " Greg. Thaum. in Orig. 21." Kall. Mss. * Σοφισμάτιον, Lucian. 2, 868. * Σοφισματίας, ὁ, Sophista, Nicet. Annal. 19, 1.] Σοφισματικὸς, Captiosus, Dolosus, Cavillationum peritus, Ad cavillationem pertinens, accommodatus.

Σοφισμὸς, Callida et coacta interpretatio, ἡ βεβιασμένη ἐξήγησις. [Isidor. Pelus. Epist. 461.]

Σοφιστέον, Solerter excogitandum et tentandum est, Aristot. Polit. 5. Πάντα σοφιστέον ὅπως ἂν ὁτιμάλιστα ἀναμιχθῶσι πάντες ἀλλήλοις.

Σοφιστὴς, Doctus et peritus artifex, Callidus et ingeniosus artifex, Lucian. (1, 552.) Πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος, καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας, (2, 932.) Θρήνων σοφιστὴς, Lamentorum artifex, quales in funeribus conduci solebant. Et σοφιστὴς λόγων dicitur Rhetor a Plut. Lycurgo: significat igitur σοφιστὴς λόγων Peritum dicendi artificem s. magistrum. Soph. Doctum quoque citharœdum σοφιστὴν appellavit: et Eupolidi Is, qui carminum condendorum peritus est, σοφιστὴς dictus est. Musicos itidem dictos fuisse σοφιστὰς, i. e. Canendi magistros, Athen. docet (632.) citans hunc Æschyli locum, Εἴτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυν. Hes. τοὺς μετὰ κιθάρας ᾄδοντας scribit σοφιστὰς dictos fuisse. Pro Sapiente etiam et docto viro σοφιστὴς accipitur: ut cum Arrian. 6. dicit, Οἱ σοφισταὶ τῶν Ἰνδῶν: quos Plut. (7, 312.) vocat στεῤῥᾶς καὶ γυμνήτιδος σοφίας ἐθάδας, dicens esse ἄνδρας ἱεροὺς καὶ αὐτονόμους, θεῷ σχολάζοντας. Alii σοφοὺς appellant, ut Theophr., cum pomo quodam scribit χρῆσθαι τροφῇ Ἰνδῶν τοὺς σοφούς: et inde Plin. Eo sapientes Indorum vivere. Alibi idem Plin. Philosophos eorum (Indorum,) quos Gymnosophistas vocant. Itidem Diog. L. initio libri 1. Τοὺς παρὰ Ἰνδοῖς γυμνοσοφιστάς. Similiter Suidas, cum σοφιστὴς exposuisset διδάσκαλος, ὡς σοφίζων, subjungit, olim σοφιστὴν dictum fuisse τὸν σοφόν. Et paulo post, ait σοφιστὰς vocatos fuisse πάντας τοὺς πεπαιδευμένους: atque sic synonymως ponerentur σοφισταὶ et οἱ σεσοφισμένοι, qui sapientiam edocti sunt, i. e. Viri eruditi et sapientes. Huc referri potest Proverbialis ille jambus, Μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός. Pro Doctus accepit Synes. quoque, Ep. 44. Ἐπεὶ καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ σοφισταὶ γίνονται καὶ εὐμήχανοι, Ad alia multa docti sunt. Plerumque in malam partem accipitur hoc verbale; dicunturque ita οἱ ἀπὸ φαινομένης σοφίας χρηματιζόμενοι, et præsertim τῆς περὶ τοὺς λόγους, ut Suidas docet: quemadmodum Thuc. quoque Schol. 3, (38.) p. 95. ubi Auctor dicit, Ἀκοῆς ἡδονῇ ἡσσώμενοι, καὶ σοφιστῶν θεαταῖς ἐοικότες, annotat, σοφιστὰς ab eo vocari non τοὺς σοφιζομένους τὴν ἀλήθειαν, vel etiam Doctores et professores τῆς ἀληθινῆς σοφίας, sed eos quos vulgus ita nominat, sc. τοὺς διδασκάλους τῶν ῥητορικῶν προβλημάτων. Plut. Themist. (2.) qui sophistæ appellati fuerint, et cur, docet his verbis, Τὴν καλουμένην σοφίαν, οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν καὶ δραστήριον σύνεσιν, δικανικαῖς μίξαντες τέχναις, καὶ μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους, σοφισταὶ προσηγορεύθησαν. Ubi tamen in bonam potius accipitur partem hoc vocab. Cic. Acad. Quæst. scribit sophistas appellari Hos, qui ostentationis aut quæstus causa philosophantur. Xen. K. (13, 6.) dicit sui temporis sophistas reprehensos fuisse, quod ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐσοφίζοντο, καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασι. Philo V. M. 3. Ὅπερ μεθοδεύουσιν οἱ λογοθέται καὶ σοφισταὶ, Plut. de Herod. Τοῖς γὰρ σοφισταῖς ἐφεῖται πρὸς ἐργασίαν ἢ δόξαν ἔστιν ὅτε τῶν λόγων κοσμεῖν τὸν ἥττονα παραλαμβάνοντας. Rhetoras autem in primis dictos fuisse sophistas, apparet tum e præcedentibus ll., tum ex hoc Luciani (3, 225.) Ῥητόρων δὲ, Γοργίας· ὅν τινες σοφιστὴν καλοῦσι: idem enim est ac si dixisset, et Gorgias rhetor, sive, ut nonnulli eum vocant, sophista. ‖ Deceptor, Impostor: peculiariter autem Qui vafris et dolosis verbis aliquem circumvenit: unde ap. Suid. Σοφιστὴς, ἀπατεὼν, παρὰ τὸ σοφίζεσθαι, ὅ ἐστι λόγοις ἀπατᾷν: et ὁ ἐπηρεάζων ἑκὼν ἐν τοῖς λόγοις: ut sunt qui captiosis rationibus decipiunt eum quocum disserunt, aut sermones conferunt, aut ad quem verba faciunt. Dem. (318.) Δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν ὀνομάζων, Cavillatorem et impostorem. Sic Plato Symp. de Amore, Δεινὸς, γόης, καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. Xen. quoque K. Π. 6, (1, 21.) dicit, Νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ ἔρωτος. Apud Theophyl. autem Epist. 33. Πρὸς ἀπάτην ὅρκος σοφιστής ἐστιν ἀξιόχρεως, reddideris potius Satis solers atque idoneus est ad decipiendum magister. [" Zeun.

Ind. ad Xen. Mem., Valck. Oratt. 409. Hipp. p. 262. Diatr. 73. Wyttenb. ad Plut. 1, 334. Lips., Toup. Opusc. 1, 516. 2, 278. Emendd. 1, 308. Bergler. ad Alciphr. 150. ad Herod. 13. Dawes. M. Cr. 289. Thom. M. 803. Markl. Suppl. 902. Musgr. Rhes. 924. 949. Jacobs. Anim. 188. Anth. 6, 235. 9, 334. Coray Theophr. 195. Villois. ad Long. 273. Brunck. Soph. 3, 529. Heind. ad Plat. Phædr. 285. ipse Plato p. 286. Schneid. Anab. p. 11. Heyn. Hom. 7, 71. 778. Boeckh. in Plat. Min. p. 30. Epith. Poëtarum, Fischer. Præf. ad Anacr. p. 28. 60. Casaub. Athen. 1, 49. I. q. *σοφὸς*, Plut. Alex. 129. Schm. Conf. c. *σοφὸς*, ad Dionys. H. 5, 391. (de C. VV. 405. Schæf.) Bibl. Crit. 3, 1. p. 24." Schæf. Mss. " De Poëta, Diog. L. 1, 12. fin." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 11, 1. 13, 9. Isocr. Paneg. 1. 23. Vide Schn. Lex. Cf. *Σοφιστικὸς*, *Σοφιστεύω*, et *Κατασοφίζω*.]

[* *Σοφιστομανὴς*, unde] *Σοφιστομανέω*, Insano sophistarum amore flagro, Ad insaniam usque sophistis deditus sum, i. e. Nimis studiosus sophistarum sectator sum, Greg. Naz. *Σοφιστομανοῦσιν Ἀθήνησι τῶν νέων οἱ πλεῖστοι καὶ ἀφρονέστεροι.*

[* " *Σοφιστορήτωρ*, Tzetz. Ch. 11, 191." Elberling. Mss. " Timario in Notit. Mss. 9, 237. * *Σοφιστόπακτος*, ibid.]

[*Γυμνοσοφιστὴς*, vide p. 3081. * " *Γυμνοσοφιστία*, Suid. v. *Ἀδάμ*." Kall. Mss. * *Ῥητοροσοφίστης*, 239." Boiss. Mss. * *Μεγαλοσοφίστης*, Athen. 113.] *Ψευδοσοφιστὴς*, Qui falso sophistæ nomen sibi usurpat. Sic inscribitur Luciani quidam Dialogus, qui et *Σολοικιστής*. [" Ad Thom. M. p. 4." Schæf. Mss.]

[* *Σοφιστὸς*, unde * *Ἀσόφιστος*, Joseph. c. Apion. 2, 41. *λόγων*. " Arrian. in Epict. 1, 7." Kall. Mss. " Sincerus, Candidus, Simplex, Pseudo-Chrys. Serm. 13. T. 7. p. 275, 16. *Σοφίζεσθαι τὸν ἀσόφιστον*." Seager. Mss.]

Σοφιστικὸς, Captiosus, Cavillatorius: *λόγος*, Captiosa et dolosa ratio, Aristot.: ap. quem et *σοφιστικοὶ ἔλεγχοι*. Et *σοφιστικὸν διλημμάτιον*. Sic Lucian. (2, 382.) *Προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν*: (1, 739.) *Σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων*, Sophisticam quæstionem; nam ibi utendum generaliori vocabulo. Aliquando significat Sophistarum proprium, Sophistis conveniens, Sophistas decens. Item *ἡ σοφιστικὴ*, sc. *ἐπιστήμη* s. *τέχνη*, Ars sophistica, s. cavillatrix, ut quidam interpr. e Quintil. 7, 4. [" Opp. *πολιτικὸς*, ad Mœr. 76. *Σοφιστικὴ παρασκευὴ*, Apparatus oratorius, Nunnes. Præf. ad Phryn." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 289." Kall. Mss. " *Σοφιστικὸς λόγος*, Oratio artificiosa, cum studio elaborata, Demetr. Eloc. §. 15. Contrarius est *ὁ ἰδιωτικὸς*, Sermo vulgaris, imperitorum. Sic et Longin. 23, 4. *τὸ σοφιστικὸν*, dicit Nimiam artis affectationem. Nam ejus ætate oratoribus, qui tum Sophistæ nominabantur, proprium erat, omnia artificiose et exquisite dicere. Hermog. *περὶ Ἰδ.* 2. p. 368. Æschinem vocat *σοφιστικὸν καὶ γαῦρον*. Sæpe etiam jungitur *τὸ τεχνικὸν* et *σοφιστικόν*: vide Suid. in *Σεβηριανός*. Hermog. *περὶ Μεθ. Δειν.* *τὰ πάρισα*, h. e. Figuras et ornatus *παρισώσεως* frequentius usurpatos, *σοφιστικὰ* appellat, ut vana specie artis et eloquentiæ auditores decipientia. Ergo Greg. ad h. l. cap. 13. hæc annotat: *Σοφιστικὰ γίνεται, ὅταν τις, ἢ ἐννοίαις, ἢ μεθόδοις, ἢ σχήμασι καλοῖς τὸν λόγον καλλωπίσαι μὴ δυνάμενος, ἐπιτηδεύει ταῦτα ποιεῖν, ἵνα τοὺς ἀκροατὰς θηρεύσῃ τοῖς τοιούτοις ἡδύσμασι.* Synes. Dione p. 36. Petav. *Ὑπόθεσιν μετακεχειρισμένην σοφιστικῶς* ita explicat: *Τουτέστιν, λαμπρῶς ἀπηγγελμένην καὶ δεξιῶς, καὶ πολλὴν τὴν ἀφροδίτην ἐπαγομένην. Ταύτῃ καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων, οὓς λέγοντες ἐκήλουν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων, ἠξιοῦντο τῆς προσηγορίας τοῦ σοφιστοῦ.* Pertinet huc locus Cic. Orat. 19. in hac re classicus, ubi Sophistarum et Oratorum discrimen declarat:—'Sophistarum magis distinguenda similitudo videtur, qui omnes eosdem volunt flores, quos adhibet Orator in causis, persequi. Sed hoc differunt, quod, cum sit his propositum non perturbare animos, sed placare potius, nec tam persuadere, quam delectare, et apertius id faciant, quam nos, et crebrius; concinnas magis sententias exquirunt, quam probabiles; a re sæpe discedunt, intexunt fabulas, verba apertius transferunt, eaque ita disponunt, ut pictores varietatem colorum; paria paribus referunt, adversa contrariis, sæpissimeque similiter extrema definiunt.' Vide Cresoll. Theatr. 1, 14. Plut. de Sanit. Tuenda *σοφιστικῶς καὶ περιέργως λαλεῖν* ut synonyma jungit." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] *Σοφιστικῶς*, Sophistice, More sophistarum, Captiose, Plut. Symp. 4. (init.) *Φίλον δὲ δεῖ μὴ πικρῶς μηδὲ ἀκούειν*, Sophistice intelligere, Captiose accipere. Alibi item utitur, necnon Aristot. [Vide *Σοφιστικός*.]

Σοφιστεύω, Ago *σοφιστὴν*, Sophisticam artem doceo s. profiteor, Athen. 5. *Πρὸς τὸ σοφιστεύειν ὥρμησε μειράκια σχολαστικὰ θηρεύων.* Utitur et l. 6. et 2. necnon Plut. (6, 496. 8, 875.) Pro Rhetoricen profiteor, ex Hermog. Exp. etiam Philosophor: item Argutor. [" Apoll. Rh. p. x. Jacobs. Anth. 10, 251. Bast Lettre 58." Schæf. Mss. Heliod. 1. p. 18. 284. " *Σοφιστεύειν*, Rhetorem esse, Hermog. 2. p. 370. et passim alibi et ap. alios. Nempe *σοφιστὴς* primum dictus est quilibet *σοφὸς*, sive scientia rerum ad philosophiam pertinentium, sive alia arte excelleret. Itaque septem illi Græciæ Sapientes etiam *σοφισταὶ* dicebantur a Plut. *περὶ τοῦ Ει*: cf. Aristid. Orat. Plat. 2, 311. Jebb. Et Sophocles, notante Eust. ad Il. O. p. 1023. citharœdum *σοφιστὴν* appellavit: vide Hes. vv. *Σοφιστής*, *Φιλόσοφος*, Suid. v. *Σοφιστής*. Deinde de Philosophis nomen usurpatum, qui simul eloquentia pollerent, v. Synes. Dione, et Olear. in Præf. ad Philostr. Soph. 474., qui p. 479. *τοὺς ἐν δόξῃ τοῦ σοφιστεῦσαι φιλοσοφήσαντας* appellat, a quibus distinguit *τοὺς οὕτω κυρίως προσρηθέντας σοφιστάς*. Idem proœmium his verbis incipit: *Τὴν ἀρχαίαν σοφιστικὴν, ῥητορικὴν ἡγεῖσθαι χρὴ φιλοσοφοῦσαν*: cf. Schol. Aristoph. N. 330. Cic. quoque de Invent. 2, 3. duas Rhetorum familias commemorat, 'quarum altera cum versaretur in philosophia, nonnullam rhetoricæ quoque artis sibi curam adsumebat; altera vero omnis in dicendi erat studio et præceptione occupata.' Et de Orat. 3, 19. 'Veteres illi usque ad Socratem, omnem omnium rerum, quæ ad mores hominum, quæ ad vitam, ad virtutem, ad rempublicam pertinebant, cognitionem et scientiam cum dicendi ratione jungebant; postea dissociati a Socrate diserti a doctis, et deinceps a Socraticis item omnibus, philosophi eloquentiam despexerunt, oratores sapientiam: neque quicquam ex alterius parte attigerunt, nisi quod illi ab his, aut ab illis hi mutuarentur.' Cf. cap. 14. ubi ait: 'Hanc cogitandi pronuntiandique rationem vimque dicendi veteres Græci Sapientiam nominabant.' Itaque porro *σοφισταὶ* dicti sunt etiam Pseudophilosophi, a *σοφίζεσθαι*, et denique Rhetores: vide Aristot. Rhet. 1, 1. cf. Morum ad Isocr. Paneg. 4. et, qui ex instituto de Sophistis egit, Cresollium Theatr. 1, 1. 2. et inprimis 2, 1. Marius Victor. in Expos. Cic. Rhet. p. 80. Pith. inter Rhetorem et Sophistam ita distinguit: Rhetor est, qui docet literas, atque artis traditor est eloquentiæ; Sophista est, ap. quem dicendi artificium discitur: cf. *Σοφιστικός*." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* " *Σοφίστευμα*, Timario in Notit. Mss. 9, 237." Boiss. Mss. Œnomaus Eusebii Præp. Evang. 259.]

Σοφιστεία, ἡ, Ars sophistica, Philo V. M. 1. *Τὴν ἔντεχνον μαντείαν σοφιστεία*, Vaticinationem ex arte sophistica perceptam, i. e. artem magicam, Plut. (6, 293.) *Οἱ δὲ πλεῖστοι τοῖς διαλεκτικοῖς ἐνδύντες, εὐθὺς ἐπισιτίζονται πρὸς σοφιστείαν.* Sunt qui exp. Inanis sapientia. [Diog. L. Stilp. c. 2.] " *Σοφιστία*, vide " in *Σοφιστεία*, quæ scriptura melior est:" [Gl. Argutia. " Timarion l. c." Boiss. Mss.]

[* " *Ἀντισοφιστεύω*, Sophistam vicissim ago, Euseb. Præp. Evang. 738." Wakef. Mss. " Just. M. Dial. cum Tryph. p. 285. Ed. Bened., Tatian. c. Gr. 153. * *Ἀντισοφίστευμα*, ibid. p. 51. Just. M. l. c. p. 254." Kall. Mss. Tzetz. Ch. 4. p. 75.] " *Κατασοφιστεύω*, accipiunt pro Eludo captiose verborum argutiis, in h. l. Greg. Naz. ad Eustochium Sophistam, " *Ὦ Ὀδυσεῦ μάλα πώς με καθίκεο, κατασοφιστεύων* " *ἡμῶν ἐπιμελέστατα.* Ubi tamen Bud. interpr. Arte

" rhetorica nos urgens et oppugnans." [" Pseudo-Chrys. Serm. 118. T. 5. p. 764, 24. Εἰώθασι γάρ τινες κατασοφιστεύειν τῆς ἐκκλησίας." Seager. Mss. * Ὑπερσοφιστεύω, Philostr. V. S. 2. p. 567.]

Σοφιστιάω, Argutor, Sophistarum in modum μεγαληγορῶ, ut quidam interpr. Utitur Plut. (8, 155.) Οὐ γάρ ἐστι δημαγωγοῦντος οὐδὲ σοφιστιῶντος ὁ τοιοῦτος ἔπαινος, οὐδὲ κρότον οὐδὲ ποππυσμὸν αἰτοῦντος: [422. 6, 151. " Jacobs. Anth. 7, 401. Heyn. Hom. 4, 267. Boiss. Philostr. 551." Schæf. Mss. Eubulides Athenæi 437.]

[* Σοφιστὴρ, unde * Σοφιστήριος, e quo per contr.] Σοφίστρια, Magistra sophistices, etiam Deceptrix, [Suid. in Ἀσπασία. * Σοφιστήριον, τὸ, Schola rhetoris, Clem. Alex. Coh. p. 11.]

Ἀντισοφίζομαι, Sophismatis certo contra, Contra argutor, Sophismatis contra sophistam et argutatorem ago, [J. Poll. 1, 120. 168. Athen. 361.] Ἀντισοφιστὴς, Qui contra sophismatis certat; Qui ingeniosis commentis utitur ad aliquid evertendum, Qui sapienter oppugnat: ut cum Demetrius Platonicus a Luciano (3, 147.) dicitur, Οὐχ ἡδόμενος τῷ βίῳ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστὴς ὢν καὶ ἀντίτεχνος τῆς * Πτολεμαίου τρυφῆς, ut qui eo bacchante aquam bibere solebat et a venereis abstinere. Sic ἀντισοφιστὴς τῆς μαγγανείας αὐτοῦ, Ingeniosis commentis et sophismatis utens ad ejus imposturas et præstigias eludendas. [" Dawes. M. Cr. Præf. p. vii. Sueton. p. 393. Crus." Schæf. Mss.]

" Διασοφίζομαι, Astu utor, Sophistice ago, Aristoph." [Ὄρν. 1619.]

[* Ἐπισοφίζομαι, Epiph. 1. p. 1026. Jambl. V. P. 184. Hippocr. 791.]

" Κατασοφίζω, Sophistice decipio, Sophismate " circumvenio, redarguo aut percello. Quo modo " ap. Plut. dicitur Aristippus ἔν τινι λόγῳ κατασοφισθεὶς ὑπ' ἀνθρώπου τόλμαν ἔχοντος, ἄλλως δὲ μανικοῦ " καὶ ἀνοήτου, cum exultantem gaudio eum videret, " respondisse, Ἐγὼ μὲν ἐλεγχθεὶς ἄπειμι, σοῦ τοῦ " ἐλέγξαντος ἥδιον καθευδήσων. Ubi nota eum dixis" se ἐλεγχθεὶς pro κατασοφισθεὶς: sed cum illo " ἐλεγχθεὶς intelligentem σοφιστικῶς, Sophistice redar" gutus s. captus. Hes. κατασοφισθεῖσα exp. χλευα" σθεῖσα, τεχνασθεῖσα." [" Thom. M. 803. Diod. S. 2, 252." Schæf. Mss. " Lucian. Dial. Marin. p. 191. Ed. Salmur. Ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι Οὖτις ἐστὶ, μελαγχολᾷν οἰηθέντες με, ᾤχοντο ἀπιόντες· οὕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι." Seager. Mss. " Act. Apost. 7, 19. κατασοφισάμενος. Secundum vim v. notat: Cum dolose generis nostri extinctionem moliretur. A Σοφὸς ductum σοφίζειν proprie significabat Sapientem reddere: σοφισταὶ primitus nomen honorificum, et sic dicebantur, Qui hanc aut illam artem professi alios docerent. Tempore Platonis nomen hoc odiosum factum, et Homines scioli, qui philosophiam ostentatione docebant, vanisque quæstionibus fatigabant auditores, dicti sunt σοφισταί. Tum cœpit σοφίσασθαι signif. Dolose agere, κατασοφίσασθαι, Dolo sic aliquem circumvenire, ut illum pessumdare mediteris. Sic Ulysses dicitur Polyphemum κατασοφισάμενος ap. Eust. ad Od. I. p. 374, 30.; atque hoc sensu Rex Ægypti, veterum immemor beneficiorum, Israëlitas κατεσοφίσατο Exod. 1, 10.; et Judith 5, 9. idem ille Hebræos dicitur κατασοφίσασθαι ἐν πλίνθῳ, Exercuisse in lapidibus coquendis, sic, ut eorum ruinam meditaretur. Vim verbis Terentianis reddere licet, quæ extant in Heaut. 4, 6, 9. Hujusmodi mihi res semper comminiscere, Ubi me excarnifices." Valck. Schol. in N. T. 1, 425. " Κατασοφίζεσθαι Rhetores dixere, τὸ ὅτῳ δὴ τρόπῳ ποιῆσαι τὸ κεκωλυμένον, ut explicat Cyrus περὶ Διαφ. Στάσεων 450. Unde * Κατασοφισμὸς dictus, Si quis quid facit, quod lege vetitum est, callida illius interpretatione fretus. Calumniam Latini dixerunt: vide Clav. Cic. in h. v." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * " Κατασοφιστὸς, Philostr. 395." Wakef. Mss. * " Ἀκατασόφιστος, Apollon. Tyan. 44. p. 395. Willet." Boiss. Mss.]

Παρασοφίζομαι, Non dextre s. perperam σοφίζομαι, ut cum aliquis scite et ingeniose parare aliquid tentans, perperam id facit, Athen. (137.) Τὸν δ' ἐν τῷ Λυκείῳ κρέας ταριχηρὸν εἰς τάριχος διασκευάσαντα, μαστιγωθῆναι, ὡς παρασοφιζόμενον πονηρῶς. Ex Aristot. autem Rhet. 1. affertur, Παρασοφίζεσθαι παρὰ τὸν ἰατρὸν, pro σοφώτερον ζητεῖν φαίνεσθαι τοῦ ἰατροῦ, Videri velle sapere supra medicum. [" Ad Phalar. 313. * Παρασόφισμα, Bekkeri Anecd. 1. p. 59." Schæf. Mss. " Cf. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 399. ubi et de * Παράσοφος." Boiss. Mss.]

" Περισοφίζομαι, Sophistice circumvenio, cum ac" cus., Aristoph." [Ὄρν. 1646. Οἴμοι τάλας· οἷόν σε περισοφίζεται. " Andr. Cr. 103." Kall. Mss.]

[* Ὑπερσοφίζομαι, unde * " Ὑπερσοφιστὴς, Ultra quam dici potest doctus solersque, Supra modum sapiens aut peritus, Qui sibi videtur peritus esse supra alios omnes. Sic per jocum musicus quidam a Phrynicho ap. Athen. 44. vocatur μινυρὸς ὑπερσοφιστής." Schw. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 327." Schæf. Mss.]

" Ἀσύφηλος, Hesychio est ἀδόκιμος, μηδενὸς ἄξιος, " ἄτιμος, Reprobus, Rejiculus. Nullius pretii s. " vilis et abjectus, Inhonorus vel etiam Infamis. " Quæ expositiones optime conveniunt huic loco Il. " I. (642.) ubi Achilles ait, Ἀλλά μοι οἰδάνεται κρα" δίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνου Μνήσομαι ὥς μ' ἀσύφηλον " ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης: subjungit enim, " ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Cic. sane eo modo " accepit, dum sic vertit illos versus, Corque meum " penitus turgescit tristibus iris Cum decore atque " omni me orbatum laude recordor. Sunt tamen " qui interpretentur etiam ἀνόητον, ἀπαίδευτον, deri" vantes ipsum e σοφὸς facta Æolica τροπῇ τοῦ ο εἰς " υ. Utraque expositio quadrat, imo posterior po" tius, huic Il. Ω. (767.) Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν " ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον, Neque stolidum s. insipiens; " Neque indecens, Neque indecorum et te indi" gnum." " Αἰσύφηλος, Hesychio δειλὸς, ψευδὴς, " ἀπατεὼν, Timidus, Mendax, Impostor. At ali" quanto ante ap. eum legitur, Αἰσυλγὸς, δεινὸς, " ψευδής: non sine mendo. Pro hoc quoque αἰσύ" φηλος scr. potius ἀσύφηλος."

ΣΠΑΘΗ, ἡ, Rudes, Rudicula, Spatha, Spathula; Instrumentum quo Pharmacopolæ et Chirurgi utuntur ad movendum pharmacum in mortario aut olla. Diosc. 1, 66. ubi de confectione cyprini unguenti agit, Κίνει σπάθῃ, ἕως ἂν ψυγῇ, μὴ διαλείπων, Spatha agitato, nulla dum refrixerit intermissione. Colum. utitur et ipse hac voce, ut cum dicit, Permisceto spatha lignea. Sic Plin. et ante eum Cels. Idem Colum. Rudiculam quoque dicit: ut, Rudicula lignea peragitato, donec perfecte refrigescat. Alibi, Rudicula agitata crebro, usque adeo dum fiat tam crassa quam mel. Item, Miscetur rudiculis donec rufescat. Vide et Σπαθίς. || Σπάθη, Hes. μάχαιρα, ξίφος, Gladius, Ensis. Veget. gladios majores, spathas vocari docet: minores vero, semispathas: et sic σπάθη idem fuerit cum ξίφος, Ensis: semispatha autem, idem cum μάχαιρα, Gladius brevior, quales erant Laconici: ideoque αἱ Λακωνικαὶ μάχαιραι ἐσκώπτοντο εἰς τὴν μικρότητα. Utitur hoc vocab. in hac signif. Apul. atque etiamnum hodie lingua Italica, mutans θ in d: ap. Græcos autem, Eur., Menander, Philemon, teste J. Poll. 10, c. 31. || Instrumentum equisonum, quo utuntur πρὸς θεραπείαν τοῦ ἵππου, sc. τὸ ἐκκαθαῖρον τὴν τρίχα πτερῷ ἐοικὸς ξύλον, J. Poll. Eid. σπάθη est etiam ἱστουργικὸν ἐργαλεῖον, Instrumentum textorium. Sunt qui intelligant id Instrumentum textoris, quo telam arctat densatque. Bud. quoque dicit esse Instrumentum textoris, quo licium inculcat et apprimit. Unde Σπαθάω. Lycophr. (23.) pro Remo usurpasse dicitur. || In homine σπάθαι dicuntur Costarum ossa, τὰ τῶν πλευρῶν ὀστᾶ, teste J. Poll. 2. vel ipsæ costæ, ut in Ἀκροσπάθια paulo infra docebo e Rufo Ephes.: Hippocratem vero tradunt in libro περὶ Ἀδένων, σπάθας vocasse τὰς ὠμοπλάτας, Scapulas. || In palma σπάθη dicitur, ἐξ οὗ κρέμανται οἱ βάλανοι, teste J. Poll. 1., ubi Xen. et Herod. ait hoc vocab. ita usurpasse: Herodotum sc. (7, 69.) cum dicit quosdam τόξα habuisse ἐκ ταύτης τῆς σπάθης.

Locus est 7, (69.) Ἐκ φοινικῆς σπάθης τόξα πεποιημένα, Arcus e palmarum spathis factos, ut Valla interpr. Utitur et Theophr., ut cum H. Pl. 2, (6, 6.) ait, Ὁ μὲν ἄῤῥην ἄνθος πρῶτος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης· ἡ δὲ θήλεια, καρπὸν εὐθύμακρον. Pro quo Plin. 13, 4. Mas in palmite floret. Alii sic, Mas primum super spatham floret, femina fructum ilico oblongum præstat. Ibid. (8, 4.) Ὅταν ἀνθῇ τὸ ἄῤῥεν, ἀποτεμόντες τὴν σπάθην, ἀφ' ἧς τὸ ἄνθος, Dum floret mascula palma, spatham abscindentes, qua flores emergunt. Plin. 16, 26. Palma sola in spathis habet fructum, racemis propendentem. Et 13, 4. Pomum est non inter folia, ut in ceteris, sed suis inter ramos palmitibus racemosum, utraque natura uvæ atque pomi. Diosc. paulo aliter videtur σπάθην accipere, cum 1, 152. περὶ φοίνικος ἐλάτης dicit, Φοίνιξ, ἣν ἔνιοι ἐλάτην καλοῦσι, περικάλυμμά ἐστι τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἀκμὴν ἀνθούντων, Palma, quam aliqui Elaten aut Spathen vocant, fructus palmarum adhuc florentium involucrum est calyxque, Ruell. Notandum vero ibi φοίνιξ Ipsum palmulæ involucrum significare synecdochice, quemadmodum J. Poll. scribit φοίνικα nominari ὁμωνύμως ipsum etiam τὸν τοῦ φοίνικος κλάδον. Pro Ipsa arbore Plin. 12. cap. ult. Est præterea arbor ad eadem unguenta pertinens, quam alii Elaten vocant, quod nos Abietem: alii Palmam, alii Spathen. Idem 23, 5. Palma, s. Elate s. Spathe, medicinæ confert germina, folia, corticem. [" Pierson. Veris. 256. Koen. ad Greg. Cor. 119. Diod. S. 1, 353. 2, 546. ad Herod. 541. Jacobs. Anth. 7, 68. 8, 125. 11, 334. Ryckius ad Tacitum p. 167. Heyn. Hom. 7, 556. Σπαθή, σπάθη, Reiz. Acc. p. 113." Schæf. Mss. " Gladius, Ensis, Lucian. Dial. Meretr. p. 745. Ed. Salmur., Theophr. Eth. Char. 25. p. 103. Instrumentum textorium, Plato Lys. 263. Ed. Bas. 1." Seager. Mss. Seneca Epist. 90. Tela suspensis ponderibus rectum stamen extendit—spatha coire cogitur et jungi. Vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Choëph. 226. Schneid. Ind. Scriptt. R. R. p. 371. * " Σπάθος, τὸ, Abresch. Æsch. 2, 5." Schæf. Mss.] " Σπάθα, vide in Σπάθη, quæ scriptura melior est."

Σπαθομήλη, ἡ, Specillum spathæ speciem gerens. Alii, Specillum latum: μήλη πλατείη, ut Hippocr. loquitur; sic enim Gal. Lex. Hippocr. Μήλη πλατείη exp. τῇ σπαθομήλῃ. Instrumentum Chirurgicum, quo in emplastris conficiendis panniculoque illinendis utuntur. Gal. κ. Τόπ. 1, 8. parygrum emplastrum per spathomelam ad unguenti formam redigi ait: Τοῦτο αὐτὸ μαλάξας ἐπὶ τῆς χειρὸς διὰ σπαθομήλης, ἅμα ῥοδίνῳ, καὶ ποιήσας ἐπίχριστον, οὐκ ἔμπλαστον, οἷον ἐξ ἀρχῆς ἦν, ἐπιθήσεις. Marc. Emp. dixit, Spathomela agitabis: ut Colum. Rudicula agitato crebro. Solere autem specillo lato illini aliquid et induci, patet e Plin. 7, 53. 29, 6. Cels. 6. [* Σπαθοποιὸς, Gl. Gladiarius, " Fischer. Descr. Lectt. 1793-4." Schæf. Mss.]

Σπαθόφυλλος, ὁ, ἡ, Cujus folia spathæ similia sunt, Folia habens spathæ figuram repræsentantia. Apud Theophr. H. Pl. 1, 16. pro σπανόφυλλα quidam reponunt σπαθόφυλλα, ubi ait, Τὰ δ' ὥσπερ σπανόφυλλα, καθάπερ πεύκη, πίτυς, κέδρος. Plin. 16, 24. dicit, Capillata folia pino, cedro: insecta pectinum modo piceæ, abieti. Et mox, Pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro. Idem 16, 10. Pinus atque pinaster folium habent capillamenti modo prætenue, longumque et mucrone aculeatum. Ubi videtur Plin. σπαθόφυλλα dixisse Quibus sunt folia longa et mucrone aculeata, ideoque pungentia. ALIOQUI Σπανόφυλλος significaret Cui rara sunt folia, Rariora folia habens.

Σπαθυφοίνικον ap. Nicolaum Myrepsum legitur pro ἡ τοῦ φοίνικος σπάθη, Spatha palmæ, i. e. Fructus palmæ adhuc florentis involucrum, ut quidem Interpr. annotat.

[* " Σπαθηφόρος, Philo in Flacc. 976." Lobeck. Phryn. 635.]

Σπαθίουρος, SIVE Σπαθήουρος, ut scribunt nonnulli, Animal e crasso in caudam abiens tenuem, latum habens caput, ac mures comedens, ut Aët. tradit, Tetrab. 4. Serm. 1. ubi inter venenata numeratur. Videtur autem dici σπαθίουρος, quoniam cauda in mucronem desinat, s. cauda mucronata sit, in modum σπάθης, i. e. Ensis.

Ἀκροσπάθια dicuntur ὑποχόνδρια, propterea quod costis subjiciantur, et velut in earum extremitate positæ sint: σπάθαι autem Costarum ossa dicuntur, teste J. Poll. vel Ipsæ costæ; sic enim Ruf. Eph. Πλευρὰ δὲ καλεῖται πᾶν τὸ ὑπὸ τῇ μασχάλῃ· τὰ δὲ ὀστᾶ, πλευραὶ καὶ σπάθαι.

[* " Μακροσπάθης, Qui longo utitur ense, Luitprandi Historia 2, 10." Elberling. Mss.]

Σπαθίτης, Palmeus, a σπάθη significante Palmam: οἶνος, Alex. Trall. Vinum palmeum, Plin. 23, 1. qui etiam palmesiorum vinorum meminit, 14, 6. Et quæ a palma una forte enata Palmesia appellantur. Diosc. φοινικίτην οἶνον nominat, 5, 40. Legitur σπαθίτης οἶνος ap. Paul. quoque Ægin. pro Vino e palmulis.

Σπαθάλιον, τὸ, Spathula, Ramus palmæ, Termes, Palmes, ut alii vocant: idem fere quod σπάθη: nam pro eo quod Theophr. de mascula palma dicit, Ἄνθος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης, Plin. dicit, In palmite floret, et, In spathis habet fructum. Apud Martial. 13, (27.) legitur epigramma in spathalion caryotarum, hoc, Aurea porrigitur Jani caryota calendis, ubi Georgius Merula spathalion caryotarum esse dicit Ramulum cum caryotis dependentibus: addens, eas inauratas, calendis Januariis e consuetudine missas fuisse: quod Ovid. testatur Fast. 1. ubi Janum interrogat, Quid vult palma sibi, rugosaque carica? Testatur idem ipse Martial. quoque cum ait, Hoc linitur sputo Jani caryota calendis, Quam fert cum parvo sordidus asse cliens. Cur autem palma, carica, mel, adjecto asse, calendis Januariis offerri solita fuerint, docet Ovid. l. c. Sed notandum, plerosque Codd. eo in l. Martialis habere non In spathalion caryotarum, verum In petalion caryotarum: quod Petalion caryotarum nonnulli accipiunt pro Bractea aurea, qua caryotæ calendis Januariis tectæ offerebantur. Alioqui spathalion accipitur et pro Muliebri ornamento, quod brachio inserebant armillæ s. brachialis loco. Tertull. de Cultu Fem. Nescio an manus spathalio circumdari solita, in duritia catenæ stupescere sustineat. Plin. 13, 25. Juba tradit circa Troglodytarum insulas fruticem in alto vocari Isidos plocamon, coralio similem, sine foliis: præcisum, mutato colore in nigrum durescere: cum cadat, frangi: item alium, qui vocetur Charitoblepharon, efficacem in amatoriis: spathalia eo facere et monilia feminas. Etiamnum hodie e coralio fiunt spathalia περικάρπια, mulieribus usitata. Ac sunt qui hæc spathalia a σπάθη dicta existiment, ob colorem φοινικοῦν, i. e. Puniceum: putantque id Plin. innuere, 13, 4. Folia cultrato mucrone, lateribus in sese bifidatis, bellas primum demonstravere gemmas. Ex his spathaliis dicta CREDITUR Σπαθάλη, Nympha ap. Claudian. Epithal. Et gravibus Spathale baccis diadema ferebat Intextum, rubro quas legerat ipsa profundo. Videndum vero ne ap. Martial. quoque Spathalium caryotarum significet Sertum e caryotis filo trajectis, qualia coralina illa sunt περικάρπια. Nisi forte scr. Spatale, sine aspiratione. [Salmas. Exerc. 764. scribere vult * Spalathion, a παλάθη deductum.] CONTRA Σπατάλιον pro Σπαθάλιον alicubi reperitur, non tamen sine mendo, ut putatur. [" Const. Apost. 1, 3." Kall. Mss. Cf. Σπατάλη.]

[* Σπαθαρικὰ, Spatharica, Ornamentum muliebre, Symm. Esai. 3, 23. * " Σπαθαρίσκος, Spathariscus, Inc. et Schol. Ed. Rom. Gen. 38, 14. Hoc quid sibi velit, se non videre fatentur Drusius et Montf.: Drusius confert Spathalion, muliebre ornamentum, quod brachio inserebant armillæ s. brachialis loco. Fischero autem in Clavi Verss. GG. 77. videtur notare Peplum s. Flammeum ita dictum, quod esset Pavidense, non Levidense, a σπάθη, quod Instrumenti vocabulum est, quo percussisse veteres et condensasse fila leguntur. Vide J. Poll. 7, 36. et Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. 344." Schleusn. Lex. V. T.]

Σπαθίον, τὸ, Spathula. Ægineta pro Cultro chi-

rurgico usurpat, Bud. Et veterinarii in Hippiatr. ad curationem equorum itidem utuntur *σπαθίῳ*, Spathula, Τῷ σπαθίῳ ὑπὸ τὴν βύρσαν ὑποδεῖραι: videturque ibi i. esse q. *μήλη*, Specillum, s. *σμίλη*, Scalper excisorius, Scalpellus. [" Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss.]

[* *Σπάθιος, α, ον*, Opp. K. 1, 296. *πλεύρῃσι γὰρ ἀμφὶς ἔχουσι Τῶν ἄλλων πλέονα σπαθίην κτένα.*]

Σπαθὶς, ίδος, ἡ, Spathula, Rudicula, qua Athletæ in gymnasio e lecytho oleum solebant corpori illinere, cum inungebantur: unde ab J. Poll. 3. c. ult. inter *γυμναστοῦ* s. *ἀλείπτου σκεύη* numerantur *στλεγγὶς, ξύστρα, σπαθὶς, λήκυθοι*, Strigil, Radula, Spathula, Lecythus. Idem inter *τὰ μυρεψοῖς καὶ μυροπώλαις προσήκοντα* ponit *σπαθίδα τὴν καθιεμένην εἰς τὸ μύρον*, citans Aristoph. Sic Idem 10, 26. *Καὶ τὸ μὲν ἐς τὰς ληκύθους καθιέμενον ἐπὶ γεύματι τοῦ μύρου, σπαθίδα καὶ σπάθην κλητέον.* Quibus verbis hæc exempla subjungit, Aristoph. *Δαιταλεῦσι, Τῆς μυρηρᾶς ληκύθου πρὶν καταχέειν τὴν σπαθίδα, γευσάμενος μύρου.* Euphemus, * *Στεφανοπλοκίσι, Λῦε τὰ ἀλαβάστρια θᾶττον σὺ, καὶ τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου καὶ τὴν ὑπήνην μύρισον.* Alexis, *τὴν σπάθην εἰς τὸ μύρον καθῆκε.* ‖ *Σπαθὶς* dicitur etiam *ἱμάτιον σπάθῃ ὑφασμένον*, teste Hesychio: ap. quem tamen corrupte LEGITUR *Σπαθές.* Sic J. Poll. 7, (36.) c. 10. *Σπαθίδα ἐκάλουν τὸ σπαθητὸν ἱμάτιον.*

Σπαθίναι ἔλαφοι videntur dictæ vel ob colorem *τῆς σπάθης*, i. e. *φοινικοῦν*, Puniceum, vel quod cornua spathis similia, i. e. mucronata et acuminata, habeant. Eust. 711. e Lexicographo quodam, *Τὰ δὲ τέλεια οὐκ ἄλλο τι ἢ ἔλαφοι, εἰ μὴ ἄρα οἱ ἀχαΐναι καὶ οἱ σπαθίναι λεγόμενοι, ἡλικίᾳ τινὶ διαφέρουσιν, ἢ εἴδει καὶ κεράτων ἰδιότητι καὶ μεγέθει.* Apud Hes. vero per *η* in penult. LEGITUR *Σπαθήνης.* [* *Σπαθιναῖαι ἔλαφοι*, Schol. Apoll. Rh. 4, 175.]

Σπαθίζω, Rudicula agito, Spatha peragito, *τῇ σπάθῃ κινῶ*, ut Diosc. loquitur. Qua signif. Nicol. Myreps. s. 9. c. 71. dicit, Sublata ab igni *σπάθισον*, donec commisceantur, i. e. Spatha commoveto, Rudicula peragitato. Et ap. Hes. *Σπαθίζεσθαι, μύρῳ ἀλείφεσθαι*, a *Σπαθίζω* significante Spathula oleum s. unguentum e lecytho exemtum illino: *τῇ σπαθίδι μυρίζω*, ut Euphemus loquitur. Vide *Σπαθίς.* [" Nicet. Eugen. in Notit. Mss. T. 6. p. 231. v. 5." Boiss. Mss. * " *Σπάθισμα*, Jacobs. Anth. 6, 91. Toup. Opusc. 1, 433." Schæf. Mss. *Σπαθίσματα*, Hesychio *τὰ* * *σπαδονίσματα.* * *Σπαθισμὸς*, Percussio quæ fit gladio, Schneidero susp.]

[* " *Διασπαθίζω*, Jo. Lydus de Magistr. 1, 36. 2, 19." Kall. Mss. Male in Glossis *Διασπατίζει·* Diverberat.]

[* " *Κατασπαθίζω*, Is. Porphyrog. in Allat. Exc. p. 292." Boiss. Mss.]

[* *Ὑποσπαθίζω*, unde] " *Ὑποσπαθισμὸς*, Incisio " tribus divisionibus supra frontem facta ad pericra" nium usque. Hoc curationis s. *χειρουργίας* genere " utuntur Medici in rheumatismis fluxionibusque " oculorum. In fronte scalpello, quod *σπαθίον* di" citur, tres divisuræ fiunt rectis lineis et æquidi" stantibus: et cetera deinde subjecto scalpello, " CUI *Ὑποσπαθιστὴρ* nomen, volsellisque, q. e. * *σκο" λοπομαχαίριον*, administrantur. Ita VV. LL. e " Paulo Ægineta (6, 6.) Vide et Aët."

Σπαθάω, Licium inculco *τῇ σπάθῃ*, vel simpliciter Texo. Significat etiam, Prodigo, Dilapido, Dissipo, sc. congesta bona. In ambiguitate ludit Aristoph. N. (53.) *Οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα. Ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τοδὶ Πρόφασιν, ἔφασκον, Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς.* Ubi Schol. quoque annotat, *σπαθᾶν* posse *ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι*, sc. pro *κατηνάλισκε*, s. *ἀφειδῶς κατηνάλισκε, κατήσθιε*: et pro *ἄγαν κρούειν τὴν κρόκην*, quod fit *ὑφαινομένων ἱματίων.* Ulpianus ibi in propria signif. exp. *πολλὴν κρόκην ἐμβάλλειν τῇ ἐσθῆτι.* Idem Ulp. ap. Dem. quoque *ἐσπαθᾶτο* in utraque accipit signif. exponens sc. *ὑφαίνετο, κατεσκευάζετο, ἢ ἐπεδαψιλεύετο*: ap. Dem. inquam, 148(=354.) *Διὰ ταῦτ' ἐσπαθᾶτο ταῦτα, καὶ διὰ ταῦτ' ἐδημηγορεῖτο.* Proprie ergo *σπαθᾷν* signif. Prodige *καὶ ἀφειδῶς* licia telæ addere et inculcare *τῇ σπάθῃ*: metaph. autem Profuse insumere, consumere, Modum impensis non adhibere, ut profusi textores licio intexendo modum nullum statuunt. Sic Hes. *σπαθᾷ* exp. *ἀναλίσκει ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς*: item *τρυφᾷ, ἀλαζονεύεται.* Et *σπαθῶσι, σκορπίζωσι.* In metaph. signif. Lucian. usus est (2, 930.) *Οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας*, Neque hujus causa bis terve in die prodiges et profundes bona tua, Profuse epulaberis. Idem (1, 202.) junxit accus. *Ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθαι ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα*, Prodigentem, Profuse absumentem, Dilapidantem, Dissipantem, *σκορπίζοντα.* Sic Plut. Pericle, *Καταβοῶντες τοῦ Περικλέους, ὡς σπαθῶντος τὰ χρήματα.* Et Athen. 7. *Μειράκιον ἐρῶν τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾷ.* [" Abresch. Lectt. Aristæn. 163. ad Lucian. 1, 362. Valck. Callim. 159. Alciphr. 346. 436. Bergler. 389. ad Phalar. 295. Brunck. Aristoph. 2, 70. Kuster. 52." Schæf. Mss. " Lucian. 1, 640. Clem. Alex. 942." Wakef. Mss. Philostr. Icon. 2, 17. *Τὰ φυτὰ δρυτόμοι σπαθῶσι διατέμνοντες*, Plut. Superst. 7. *Πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων συγκεχυμένως καὶ ἀκρίτως φέρεται καὶ σπαθᾶται.* Dionys. Epit. 14, 15. Dio Chrys. 1. p. 48. Barker. ad Etym. M. 1120. Blomf. Gloss. ad Æsch. Choëph. 226.]

Σπάθημα, τὸ, Densitas in tela, cum textor licium telæ addidit large, et citra parsimoniam inculcavit: Hes. *σπάθημα, πύκνωμα*, metaphoram esse dicens *ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη.* Suidas vero *σπάθημα φρενῶν* exp. *τὸ ἄγαν φρόνιμον.* Vel dic *τὸ πυκινόφρον.* [" Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss.]

Σπάθησις, ἡ, Densatio, telæ sc., cum licium large additur et citra parsimoniam inculcatur; vel etiam Profusa erogatio, Prodiga insumtio, Profusio et dilapidatio bonorum: quod innuit Suid., cum *σπάθησις* exp. *σπατάλη.* [Aristot. Phys. Aud. 7, 3. 8, 2. * " *Σπαθητὴς*, Aster. Hom. p. 18, 12. 45, 13." Boiss. Mss.]

Σπαθητὸς, Densatus: ut tela *σπαθητὴ*, Densata s. Densa, cui sc. licium largissime additum est, Cui licium citra parsimoniam est inculcatum: opposita *τῇ ἀραιᾷ*, Raræ. Sic *σπαθητὸν ἱμάτιον* ap. J. Poll. 7, (36.) c. 10. i. e. *ἡ σπαθίς.* Ibid. affert e Soph. *σπαθητὸς χλαῖνα*: pro quo malim *σπαθητή.* Sic Athen. 12. loquens de quodam *περιβλήματι*, quod ap. Persas pretiosissimum esse dicit, *Ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητὸν, ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν.* Vide et *Τριμίτινος.* Apud Hes. LEGITUR *Σπαθατὸν*, quod Doricum est. Exp. autem *σπαθατὸν ὕφασμα* s. *ὕφος, τὸ σπάθῃ κεκρουμένον οὐ κτενὶ*, Cui licium inculcatum est non pectine, sed spatha. Et sic *σπαθᾷν* plus est quam quod Virg. dicit Percurrere pectine telas. Quare videtur VOX *Σπάθη* significasse pectine majus instrumentum, quo utebantur textores, cum telam densare vellent et plus licii inculcare. Hodie in tela latiore spathis ejusmodi utuntur ex arundine fissa, et pectinatim duobus lignis superinjectis coarctata. [" *Σπαθητὸς*, ad Herodian. Philet. 456. Pierson., Valck. ad Phalar. p. xi. Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss.]

" *Ἀσπάθητος*, Qui non *ἐσπάθηται*, Verbum texto" rum, ap. quos Lignum illud, quo tramam stamini " inculcant, *σπάθη* dicitur: et *σπαθᾷν*, Tramam sta" mini illa spatha inculcare. Sic Hes. *ἀσπάθητα* " *ἱμάτια* dicit *τὰ μὴ ἐκρουσμένα τῇ σπάθῃ.* Idem *ἀσπά" θητον χλαῖναν* vocari ait *τὴν δορὰν*, Pellem s. Exu" vium: sc. *παρ' ὅσον οὐχ ὕφανται.*" [J. Poll. 7, 36. " Jacobs. Anth. 8, 281. Valck. Adoniaz. p. 368. * *Εὐσπάθητος*, Idem ad Phalar. p. xi." Schæf. Mss. Vide *Τρίμιτος.* * " *Κηροσπάθητος*, Hermippus *Ἀθηνᾶς Γοναῖς* ap. Suid. v. *Ἀνθέων.* Lex. ap. Bekker. 404, 30. *Κηροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν Ὡρῶν.*" Blomf. Gloss. ad Æsch. Choëph. 226. * " *Πολυσπάθητος*, Jacobs. Anth. 7, 68." Schæf. Mss.]

Πολυσπαθὴς, Multum densatus *τῇ σπάθῃ, ὁ πολὺ σπαθητός*: ut in Epigr. *πολυσπαθέων πέπλων*, Densatorum crebris spathæ ictibus, Quibus multum licii inculcavit creber spathæ impulsus. Quibus opp. *οἱ ἀραιοὶ*, Rari. [" Jacobs. Anth. 8, 255." Schæf. Mss.]

Διασπαθάω, i. q. *σπαθάω*: unde ap. Plut. *Διασπαθῆσαι τὴν οὐσίαν*, Dilapidare et prodigere patrimonium, Profuse erogare. Suid. quoque *διασπαθᾷν* exp. *ἀφειδῶς δαπανᾷν*, Profusos sumtus facere, s. Profun-

dere. [" Wyttenb. Select. 306." Schæf. Mss. A • " Ἐνσπαθάω, Lascivio in, Philo J. 2, 372." Wakef. Mss.] Κατασπαθάω, Luxu consumo, Prodigo.

Ceterum cum Hes. σπαθᾶν exponat τρυφᾶν, quo sensu σπαταλᾶν etiam dicitur, itidemque Suid. σπάθησις exp. σπατάλη, placuit et ipsa hic subjungere, quod commodiorem eis locum invenire non possem. Igitur Σπατάλη Suidæ est τρυφή, (sic enim habet Ms. Cod. pro τροφή, quod in vulg. Edit. legitur,) i. e. Lautitiæ, Delicatæ epulæ, τρυφερὰ ἐδέσματα. Cujus signif. hoc affert exemplum, Οἱ δὲ μύες νῦν ὀρχοῦνται, δραξάμενοι τῆς σῆς σπατάλης: verba ad cattum s. felem. Chrys. Ep. ad Tim. 1. cap. 5. Ὅταν ἐν σπατάλῃ διάγῃ, In deliciis. [" Toup. Opusc. 1, 544. Wakef. S. Cr. 3, 138. 5, 112. Jacobs. Anth. 8, 156. 233. 9, 414. 10, 150. 11, 46. 71. 119. 211." Schæf. Mss. Muliebre ornamentum, Anal. 2, 399. Ταρσῶν χρυσοφόρος σπ.: 3, 43. χρυσόδετος σπ. Murator. Inscr. 124, 4. Spatalis impositis summo gemmatis. • " Χρυσοσπάταλος, Const. Manass. Chron. p. 114." Boiss. Mss. • Σπάταλος, Gl. Delicatus. " Wakef. S. B Cr. 3, 138. Toup. Emendd. 1, 408. Wakef. S. Cr. 5, 112. Jacobs. Anth. 10, 149." Schæf. Mss. Schn. Lex. Euseb. Pr. E. 6, 10. Philo de 7 Mirac. c. 1. Symm. Deut. 28, 54. Sir. 21, 15.]

Σπαταλάω, Delicior, Lautis epulis victito, Voluptuariam vitam dego, Epist. Jacobi, 5, (5.) Ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐσπαταλήσατε, In deliciis et lautitiis vixistis super terram. Hes. quoque σπαταλᾷ exp. τρυφᾷ: quomodo et in Θερμοπότης supra accipitur. Idem tamen σπαταλᾷς exp. etiam • μαστιγωτιᾷς: quo verbo videtur significare Prurit tibi tergum et flagrum appetit. [" Matth. ad Gloss. Min. p. 29. Wakef. Trach. 609. Phil. 1018." Schæf. Mss. Theano p. 741. Ed. Gal. Τὰ σπαταλῶντα τῶν παιδίων. Schleusn. Lex. V. T., Suicer. Thes. Eccl.]

Κατασπαταλάω, itidem Delicior, In deliciis vivo: ut Epigr. (Luciani 7.) in gulosos, Μηδείς μοι ταύτην, Ἐρασίστρατε, τὴν σπατάλην σου Ποιήσειε θεῶν, ᾗ σὺ κατασπαταλᾷς, Nemo deorum mihi conciliarit s. dederit delicias lautitiasque illas tuas in quibus vitam C transigis. Sic Greg. Naz. Κατασπαταλῶν ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, Laute et delicate vivens in eburneis accumbendo lectulis. Vel, In delicias et lautas epulas insumo, ut καταψοφαγεῖν accipi vidisti supra: synonyma autem sunt ὀψοφαγῶ et σπαταλῶ. Utitur hoc composito Suid., cum σπαθῶσι exp. κατασπαταλῶσι, σκορπίζουσι: cujus signif. τοῦ σπαθᾶν exemplum supra habes e Luciano. [LXX. Prov. 29, 21. Amos 6, 4.]

Σπατάλημα, τὸ, Pro Luxu sumtuum affertur ex Epigr. [" Agathiæ 53. Jacobs. Anth. 9, 414. 11, 119." Schæf. Mss.]

In VV. LL. habetur et Σπαταλῶντες, sed sine expositione: tantum lector remittitur ad Athen. 8. [" p. 352. Τοὺς Ῥοδίους σπαταλῶντας καὶ θερμοπότας θεωρῶν. Vide vero ne σπαταλῶντας scripserit Dipnosophista." Schw. Mss.]

[• Σπαταλίζω, unde • " Σπαταλιστής, Prodigus, Voluptuarius, Asotus, Pseudo-Chrys. περὶ Ψευδοπρ. T. 7. p. 217, 36. Ἐκεῖνοι ἀγωνισταί, οὗτοι σπαταλισταί." Seager. Mss.] D

[• " Σπαθάριος, Spatharius, Satelles, Armiger, sic dictus, quod spatham gestaret. Cedrenus: Σπαθάριος, ὁ σωματοφύλαξ. Glossæ Placidi: Armiger, qui vulgo Spatharius. Isidorus in Glossis: Salattarius, (leg., monente Vossio, Spatharius,) Portator armorum. Alcuinus Epist. 9. ad Nicephorum Imp. Audito adventu memorati legati dilectionis tuæ, Arsacii gloriosi spatharii, magnopere gavisi sumus. Rhegino Chron. l. 2. Arsacio spathario, legato Nicephori Augusti. Eadem vox etiam ap. Græcos legitur. Apud Eusebium in Epit. Temporum, p. 289. Ἐσφάγη Χρυσάφης ὁ σπαθάριος, Trucidatus fuit Chrysaphes spatharius. In Epistolis Photii semper scribitur Ἀσπαθάριος, vitiose pro Σπαθάριος. Vide ejus Epist. 228. 229. 233. 234. etc. Vide Gloss. Meursii. • Σπαθαροκανδιδάτος, Spatharocandidatus: qui nimirum Spatharius erat et Candidatus. Erant autem candidati Militum genus, ut docet Meursius in Κανδιδάτοι. Inter Epistolas Photii tres inscriptæ sunt Θεοδότῳ σπαθαροκανδιδάτῳ, nempe 124. 147. 151. Epist. 133. Μιχαὴλ σπαθαροκανδιδάτῳ, 30. Γρηγορίῳ σπαθαρίῳ κανδιδάτῳ, ubi etiam leg. ὑφ' ἓν, σπαθαροκανδιδάτῳ. Vide Gloss. Meursii." Suicer. Thes. Eccl. • " Πρωτοσπαθάριος, Nomen dignitatis, Montf. Palæogr. 44. 45." Kall. Mss.]

" ΣΠΑΙΡΩ, vide in Ἀσπαίρω, quod ead. signif. dicitur, sc. pro Palpito, etc. Epigr. Θρέψον ἔτι σπαῖρον τὸ γερόντιον. Interdum σπαίρω est Animam efflo, teste Hes." [" Ad Mœr. 356. Toup. Opusc. 2, 75. ad Thom. M. 82. 117. ad Diod. S. 1, 191. ad Herod. 621. 745. Diosc. 13. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 66. Brunck. Apoll. Rh. 190. Jacobs. Anth. 11, 228. Heyn. Hom. 6, 452. 472. 648. 7, 554. An med. obvium, ad Charit. 304." Schæf. Mss. " Palpito, de corde, Quint. Sm. 10, 139." Wakef. Mss. Schæf. Schol. in Apoll. Rh. T. 1. p. 395.]

[• Ἀποσπαίρω, Basil. 2, 31.]

B " Ἐπισπαίρω, Subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus," [Plut. 7, 296, " ad Herod. 621." Schæf. Mss.]

[• " Παρασπαίρω, Palpito, Amphil. 124." Kall. Mss. " Theod. Prodr. 274." Elberling. Mss. Greg. Naz. 2, 192.]

" Περισπαίρω, Palpito et terram calcibus pulso," [" Lycophr. 68." Kall. Mss. " Plut. Alex. 33." Boiss. Mss. Quint. Sm. 1, 624.]

" Προσσπαίρω, Palpito ad, Plut. Othone (652.) de Tigellino, homine impurissimo, Αὐτοῦ τε τὰς ἀνοσίους καὶ ἀρρήτους ἐν γυναιξὶ πόρναις καὶ ἀκαθάρτοις ἐγκυλινδήσεις, αἷς ἔτι προσέσπαιρε δυσθανατοῦντος αὐτοῦ τὸ ἀκόλαστον ἐπιδραττόμενον."

" Ὑποσπαίρω, Subpalpito, ap. Suid." [Paul. Ægin. 3, 71. σφυγμὸς, Pulsus arteriæ subtremiscens.]

" Σπαρίζειν, de piscibus dicitur: vide Etym. in Σπαίρω." [Cf. Ἀσπαρίζω. " Ad Mœr. 35. ad Herod. 621." Schæf. Mss. Lex. Rhet. ap. Eust. ad Il. Γ. 293.]

C " Ἀσπαίρω, Palpito, Vibro, Tremo: proprie ἐπὶ τῶν ψυχορραγούντων, cum morti obluctantur. Hom. Od. Θ. (526.) θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα: Il. K. (521.) Ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι: M. (203.) δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ζωὸν ἔτ', ἀσπαίροντα. Idem addit dat. ποσὶ s. πόδεσσι: ut Od. T. (231.) de hinnulo, qui suffocatur, Αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσι: X. (473.) Ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν, Palpitabant pedibus, Vibrabant s. Jactabant pedes: quod et σφαδάζειν dicitur. Cor quoque ab eo dicitur ἀσπαίρειν, cum vibrat s. pulsat, Il. N. (443.) δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει· Ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν Ἔγχεος. Idem et πάλλεσθαι dicitur et σφύζειν. Carnes etiam aut pisces in sartagine ἀσπαίρουσι, dum a fervente oleo succutiuntur, ut palpitare et tremere videantur. Athen. l. 3. Οἱ τάριχοι ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπάλλοντο καὶ ἤσπαιρον." [" Brunck. Soph. 3, 503. Jacobs. Anth. 9, 468. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, D 66. Heyn. Hom. 6, 452. 648. 7, 554. Dionys. H. 3, 1369. Valck. Adonisz. p. 220. ad Mœr. 35. 356. ad Thom. M. 82. 117. ad Callim. 1. p. 123. ad Diod. S. 1, 191. ad Herod. 621. 745." Schæf. Mss. " Apud Herod. 8, (5.) exp. Reluctor, Sententiæ, quam omnes amplexi sunt, adversor, (τῶν λοιπῶν ἤσπαιρε μοῦνος.)" Brunck. Mss.]

[• Ἀπασπαίρω, Eur. Ion. 1207. • Ἐπασπαίρω, Opp. Ἁ. 5, 407.]

" Ἀσπαρίζω, Palpito, Tremo, i. q. σπαρίζω, ut ἀσπαίρω i. q. σπαίρω, et ἀσκαίρω s. ἀσκαρίζω i. q. σκαίρω et σκαρίζω. Aristot. de piscibus in sicco relictis dicit, cum sc. aquæ defectu mortem sentientes subsultant: de Respir. (2.) Οὐδὲν γὰρ φαίνονται κινοῦντες τῶν περὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἢ τὰ βράγχια μόνον καὶ ἐν τῷ ὑγρῷ καὶ εἰς τὸ ξηρὸν ἐμπεσόντες, ὅταν ἀσπαρίζωσι." [" Ad Herod. 621." Schæf. Mss. Aristot. de Part. Anim. 4, 13.]

" Ἀποσπαρθάζω, s. Ἀποσπαργάζω, Palpito, Vibro, Pulso; Gal. enim in Lex. suo tradit Hippocr. de

" Morb. 2. ἀποσπαρθάζουσιν posuisse pro σπαίρουσι A " s. σφύζουσι. Verba Hippocr hæc sunt, de uva, " Διὰ τοῦτο δὲ, ἢν μὴ ὀργῶντα τάμῃς, παραχρῆμα ἀπο- " σπαρθάζουσι. Quidam Codd. Galeni habent ἀπο- " σπαρτάζουσι per τ: quæ scriptura videtur non " prorsus rejicienda. Perperam vero ap. Hes. pro " eodem scriptum ἀποσπαράσσουσι: nam id sonaret " potius Lacerando avellunt."

[* Σπάρος, ἰχθὺς, Gl. Cammarus, Sparus, " Piscis marinus, Marcellus Sideta ap. Fabr. B. Gr. 1, 17." Kall. Mss. " Epicharmus Athenæi 7. p. 320. cf. Corai. ad Plut. Alex. 33." Boiss. Mss. Opp. 'A. 1, 109. " Valck. Phœn. p. 65. Toup. Opusc. 2, 15. Jacobs. Anth. 7, 145. Phanias 7." Schæf. Mss. Cf. Σκαίρω, Σκάρος.]

ΣΠΑΝΟΣ, ET Σπάνιος, Rarus, i. e. Qui non ubique nec semper reperitur, atque ideo pretiosus: Cujus copia non est: sicut Suidas σπανιώτατον exp. ὀλίγον. In Epigr. Ὥρης χειμερίης σπάνιον γέρας, de pomo. Plut. Πράγματος σπανίου καὶ πο- B λυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος, οἷον οὔθατος, ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν, ἢ Σαμίου πλακοῦντος, ἢ χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ: ubi de raris deliciis sermo est. Et Aristot. teste, Rhet. 1. Τὸ σπανιώτερον ὑπερέχει τοῦ ἀφθόνου: quæ enim rara sunt, præstant iis quorum copia est, ut aurum ferro: quoniam sc. μείζων ἡ κτῆσις διὰ τὸ χαλεπωτέραν εἶναι. Idem Aristot. eod. l. Ἅμα δὲ καὶ σπάνιον τὸ διὰ χρόνου, ἡδύ ἐστι. (Et τὸ σπάνιον interdum pro ἡ σπάνις, s. σπανία, Raritas, Æschin. (79.) Διὰ τὸ σπάνιον καὶ τὸ περιμάχητον, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀείμνηστον.) Exp. non solum Infrequens, Rarus, sed etiam Paucus, Parcus. || Rarus, i. e. Minime densus: qua signif. dicitur Rara tela, acies, capilli, retia, i. q. ἀραιός. Unde ap. Hes. Σπάνιον, ἀραιόν. Idem alterius etiam signif. meminit, cum σπανὸν exp. τίμιον, πολλοῦ ἄξιον. [" Σπάνιος, Thom. M. 803. ad Dionys. H. 1, 270. Philostr. p. 80. Boiss. Σπάνια, Heind. ad Plat. Phædr. 282. Σπανιαίτατα, Aristoph. Fr. 270. De fem., ad Dionys. H. 3, 1366." Schæf. Mss. " Σπανιαίτατα, Raris- C sime, Clem. Alex. 202." Wakef. Mss.]

Σπανοπώγων, Cui rara barba est, Raros in barba pilos habens: opp. τῷ δασυπώγων ap. J. Poll. [Lobeck. Phryn. 662. ITEM Σπανόσιτος, unde] Σπανοσιτία, ἡ, Caritas et penuria annonæ, i. q. σπάνις σίτου et σιτόδεια. [* Σπανόσπερμος, Paul. Alex. Apotelesm. M. 4., ubi perperam * Σπανιόσπερμος. * Σπανότεκνος, Sext. Emp. 355.] Σπανόφυλλος, Rara habens folia, Cui rariora sunt folia: de quo supra in Σπαθόφυλλος. [* Σπάνανδρος, unde * Σπανανδρία, Paucitas hominum, Cyrill. Alex. Homil. Pasch. 25. p. 300. Θρῆνοι, καὶ σπ. πολλὴ κατὰ κώμας καὶ πόλεις.] Σπάνυδρος, Cui raræ sunt aquæ, i. e. Minime aquosus, s. Aquæ aut Aquarum penuria laborans. Dicuntur et σπάνυδρα σῦκα, Minime aquosi fici, i. e. Quibus non inest multum aquosi succi. Diphilus Siphnius ap. Athen. (80.) Τὰ δὲ πολὺν ὀπὸν ἔχοντα, καὶ τὰ σπάνυδρα δὲ, εὐστομαχώτερα μὲν, βαρύτερα δέ.

Σπανίως, Raro, Raro et insolenter. Unde superl. Σπανιώτατα, Rarissime. || Σπανίως exp. etiam Parce. D [Schol. Æsch. Ag. 567.] Est et aliud ADV. Σπανιάκις, quod itidem signif. Raro, et ap. Hermog. de Invent. legitur. [" Erot. p. 34, 4." Boiss. Mss.]

Σπανιότης, ἡ, Raritas, Penuria, Hes. v. Σπανία.

Σπανία, ἡ, itidem Raritas, etiam Penuria: Hes. σπανίαν, σπανιότητα, et ita a σπάνιος derivari ait ut ὁσία pro ὁσιότης ab ὅσιος. [" Ad Xen. Mem. 2, 1, 25. ad Diod. S. 2, 507. et var. l." Schæf. Mss.] Σπανία pro Ἱσπανία usurpavit Paul. ad Rom. 15, (24.) Ὡς ἐὰν πορεύωμαι εἰς τὴν Σπανίαν. [" Eod. nomine usus est Athen. 14. p. 657. et initio l. 8. de Lusitania loquens, Χώρα δ' ἐστὶν αὕτη, ait, τῆς Ἰβηρίας, ἣν νῦν Ῥωμαῖοι Σπανίαν ὀνομάζουσι." Schw. Mss.] Sunt qui ob rerum vitæ necessariarum Penuriam vocatam sic existiment, διὰ τὸ σπάνιον τῶν ἐπιτηδείων: atque adeo huc pertinere, quod dixit Horat. Duræ tellus Iberiæ. Ac præsertim quæ in arcton vergunt Hispaniæ litora, duri cœli esse feruntur, montibus compluribus aspera, ac ne pabuli quidem copiam habere;

A ideoque nostri sæculi Poëta quidam cecinit, Jejuna miseræ tesqua Lusitaniæ, Glebæque tantum fertiles penuriæ. Alioqui, teste J. Solino Polyhistoris sui c. 37. Hispania terrarum comparanda optimis, nulli posthabenda frugum copia, sive soli ubere, s. vinearum proventus respicere s. arborarios velis. Omni materia affluit quæcunque aut pretio ambitiosa est, aut usu necessaria. Argentum vel aurum si requiras, habet; ferrariis nunquam deficit; non cedit vitibus; vincit olea. A Plin. quoque et Strab. prædicatur hujus regionis εὐδαιμονία et fertilitas. [" Σπανία, Ἱσπανία, ad Diod. S. 1, 359." Schæf. Mss.]

Σπάνις, i. q. σπανιότης et σπανία, Raritas, Penuria, Inopia, Hegemon Thasius ap. Athen. (698.) Καὶ σπάνις, ἣ πολλοὺς Θασίων εἰς ὁλκάδα βάλλει, Strabo 2. p. 54. Βοσκημάτων μὲν πολλῶν ἀφθονίαν παρέχει, θηρίων δὲ σπάνιν. Itidem cum gen. Plut. Cam. Χρυσίου δ' ἦν σπάνις ἐν τῇ πόλει, Auri in urbe penuria erat. Sic σπάνις γίνεται alicujus rei. Eur. Or. (940.) Ὡς τῆς γε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται, ubi Schol. exp. B οὐ λήξει, οὐδὲ παύσεται. Et Plato Ep. Χρυσίου δὲ σπάνει ἀπολλύμενον οὐδεὶς πεποίηκε, Nullus poëtarum finxit quempiam auri penuria periisse, Isocr. Διὰ σπάνιν σίτου, Ob frumenti penuriam, Dem. (389.) Ἐν σπάνει χρημάτων. Item ἐν σπάνει καθιστάναι, Ad penuriam et inopiam redigere. Herodian. 1, (12, 9.) Ἐν σπάνει τῶν ἐπιτηδείων καταστήσας. At ἐν σπάνει καθίστασθαι, idem est quod ἐν σπάνει εἶναι et σπάνει πιέζεσθαι, Penuria laborare. Hermog. Ἐν σπάνει καταστῆναι, Herodian. 8, (5, 16.) Ὅθεν ἐν ἀπογνώσει ἦσαν καὶ πάντων σπάνει οἱ στρατιῶται, σχεδὸν καὶ ὕδατος αὐτοῦ, Xen. Ἑλλ. 5, (4, 56.) Πιεζόμενοι σπάνει σίτου. Pro Raritate usurpat Herodian. 7, (2, 8.) de Germanis loquens, Λίθων παρ' αὐτοῖς ἢ πλίνθων ὀπτῶν σπάνις, Rara ap. eos structura e lapide ac lateribus coctilibus. [" Ad Xen. Mem. 2, 1, 25." Schæf. Mss. " Stob. 522, 4. Plur., Gal. 1. p. 2, 35." Wakef. Mss. " Suid. v. Ἀνοψία, Euseb. Hist. Eccl. 426. τροφῶν." Kall. Mss. Dionys. H. de C. VV. 370. Ἣν (ἁρμονίην) καλῶ, σπάνει τε κυρίου καὶ κρείτ- C τονος ὀνόματος.]

Σπανίζω, i. q. ἐν σπάνει καθίσταμαι s. εἰμὶ, σπάνει πιέζομαι, Penuria laboro, Thuc. 1. Νεῶν μακρῶν σπανίσαντες. Idem, Σπανίζων τροφῆς. Et Plut. Camillo, Ἐπιτηδείων ἐσπάνιζον, Rerum necessariarum penuria laborabant. Sic Aristoph. N. (1285.) σπανίζεις ἀργυρίου, Argenti penuria laboras. Itidem Xen. K. Π. 3, (2, 8.) Διὰ τὸ γῆς ἀγαθῆς σπανίζειν, νῦν πένητες νομίζετ' εἶναι. Pass. Σπανίζομαι eadem signif. usurpatur, qua σπανίζω: quamvis Bud. existimet plus aliquid significare, sicut ἀπορεῖσθαι plus quam ἀπορεῖν. Isocr. Areop. Τότε μὲν οὐδεὶς ἦν τῶν πολιτῶν ἐνδεὴς τῶν ἀναγκαίων· νῦν δὲ πλείους εἰσὶν οἱ σπανιζόμενοι τῶν ἐχόντων. Sic Xen. Ἑλλ. 7, (2, 1.) Μάλα ἐπιέζοντο οἱ Φλιάσιοι, καὶ ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων. Itidem Strabo 2. p. 54. Ὧν (θυμιαμάτων καὶ λίθων πολυτελῶν) τοῖς σπανιζομένοις οὐδὲν χείρων ὁ βίος ἢ τοῖς εὐπορουμένοις. Item σπανίζειν τινὸς dicitur quispiam, ap. quem aliquid rarum est, παρ' ᾧ σπάνις τινὸς, ut Herodian. loquitur. Theophr. H. Pl. 5, (7, D 1.) Σπανίζουσι δὲ πεύκης, Rara ap. eos est; vel etiam Penuria laborant. Item res aliqua σπανίζει, cujus penuria laboratur, copia non est, sed caritas, Aristoph. Σφ. (252.) Καὶ ταῦτα, τοὐλαίου σπανίζοντος, Cum præsertim sit penuria olei, Cum oleum sit carissimum. || Passivam signif. τῷ σπανίζομαι videtur dare Eur. Or. (1055.) ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων ὡς ἐσπανίσμεθα, ubi Schol. exp. ἐστερήμεθα. || Hes. σπανίζεται exp. non solum ἀπορεῖ, sed etiam σκορπίζεται. [" Eur. Hec. 1214. Ammon. 59. ad Herod. 88. Diod. S. 1, 213. 343. Wakef. Eum. 913. Abresch. Æsch. 2, 124. Paus. 349. Bast Lettre 139. Dionys. H. 2, 1090. Schneid. et Gail. ad Xen. Ἑλλ. l. c. Rarus sum, Diod. S. 1, 665.: Brunck. Aristoph. 2, 119. (Νεφ. l. c.) Τἀργυρίου cum σπανίζεις salva linguæ indole construi non potest: obstat articulus." Schæf. Mss. Cum accus., Philo de 7 Mirac. c. 4. Ὅσος σπανίζειν ἔμελλε τὰ μέταλλα.]

Σπανιστὸς, Cujus copia ubique et semper non est, Cujus penuria est, Rarus, Soph. initio Œdipi Col. p.

270. Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν Τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι; Excipiet donis quorum penuria laborat. Schol. tamen exp. εὐτελέσι, τοῖς κατὰ σπάνιν τοῦ αἰτοῦντος διδομένοις: quæ expositio ap. Suid. quoque legitur. [" Gal. Suasor. 226. Lond." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1057. σπανιστὴ καρπῶν. " Rarus, Philostr. 913. * Σπανιστεία, * Ἀσπανιστεία, Stob. 524, 49." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 383." Schæf. Mss. Quæ vocabula derivanda essent e * Σπανιστεύω et * Ἀσπανιστεύω, illud e Σπανιστὺς, hoc ex * Ἀσπάνιστος. An leg. σπανιστία, ἀσπανιστία?]

Ὑποσπανίζω, SIVE Ὑποσπανίζομαι, Aliquantum laboro penuria, Aliquantum egeo, simpliciter Laboro penuria, Egeo; nam Bud. ὑπεσπανισμένος exp. δεόμενος, citans e Soph. Aj. (740.) Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; Quid vero est, quod ad istam rem desit et desideretur? seu, δεόμενον τῆς τοῦ Αἴαντος παρουσίας, Schol. Sic ap. Suid. Χρημάτων τε ὑποσπανίζων, τοὺς ὑπηκόους ἐληΐζετο, i. e. ἐνδεῶς ἔχων, Indigens. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 289. ad Herod. 674. Cattier. Gazoph. 92." Schæf. Mss.]

" Σπάνη, i. q. σπάνις, quod vide," [" Dionys. H. 1, 575." Schæf. Mss.]

Ejusd. cum Σπανὸς et Σπάνιος signif., [ductum autem e Σπείρω,] EST Σπαρνὸς, significans itidem Rarus, Infrequens, Paucus: ut Hes. σπαρνὸν exp. σπάνιον, ὀλίγον. Utitur hoc vocab. Callim. Hymno in D. 19. σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισι, Raro enim fit ut Diana e montibus descendat in urbem. Idem Hes. σπαρνὰς exp. non solum σπανίας, sed etiam ἀραιὰς, διεσπαρμένας, Raras, i. e. Non densas, sed sparsas: ut si quis σπαρνὰς πολιὰς dicatur ἔχειν, i. e. Raros canos, sparsos et non densos. [Phot. Σπαρνόν· σπάνιον· οὕτως Πλάτων. Æsch. Ag. 567.] UNDE Σπαρνοπόλιος, quod idem Hes. exp. ὀλιγοπόλιος, per cujus barbam s. caput rari cani sparsi sunt. Pro quo ap. J. Poll. σπαρτοπόλιος. Synonymum est μεσαιπόλιος. AT Σπάρνιοι eid. Hes. sunt ἐνθαλάττιοι πέτραι.

ΣΠΑΡΑΣΣΩ, SIVE Σπαράττω, Lacero, Lanio, Dilacero, Dilanio, etiam Vellico, Aristoph. B. (424.) Ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν Τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους, Lucian. (1, 96.) Δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. Item Gal. ad Gl. 1. dicit, Ἐμεῖν ἢ σπαράττειν τὸν στόμαχον ἤτοι δακτύλων ἢ πτερῶν καθέσεσι, pro Vomere vel Proritare stomachum digitis pennisve immissis. Paulo aliter Horat. dicit, Rapula, lactucæ, radices: qualia lassum Pervellunt stomachum. || Hes. σπαρασσόμεθα exp. ξεόμεθα, ταρασσόμεθα. [" Ad Xen. Mem. 3, 8, 1. Wyttenb. Ep. Cr. p. 12. Select. 312. ad Xen. Eph. 141. 191. 233. Valck. ad Xen. Mem. 247. Diatr. 200. Toup. Emendd. 2, 390. ad Charit. 349. Porson. Med. p. 85. De equo, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20." Schæf. Mss. Lycophr. 656. Sehn. Lex. Suppl. " Aristoph. Εἰρ. 638. de calumniatoribus, ὑμεῖς τοῦτον ὥσπερ κυνίδι' ἐσπαράττετε: 'A. 688. de adolescentibus dicitur, ut a Plat. de Rep. 7. p. 490. Χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια, τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεὶ, quem l. laudat Plut. de Profect. in Virt. Sent. 78. et imitatus esse videtur Dio Cassius 47. p. 453. Συκοφαντῶν, ἕλκων, σπαράττων τοὺς μηδὲν ἀδικοῦντας, ὥσπερ οἱ κύνες." Wyttenb. Animadv. in Plut. de S. N. V. p. 11.]

Σπάραγμα, τὸ, Frustum rei dilaceratæ, discerptæ, Plut. in suo περὶ Ἀοργησίας libello, Τῶν ἀσώτων ταῖς οἰκίαις προσιόντες, αὐλητρίδος ἀκούομεν ἑωθινῆς, καὶ σπαράγματα στεφάνων καὶ κραιπαλῶντας ὁρῶμεν. Et σπαράγματα λόγων, Verba lacera, idem Plut. adv. Colot. Φωνάς τινας ἐρήμους πραγμάτων ἀποσπῶν, καὶ μέρη λόγων καὶ σπαράγματα κωφὰ τοῦ βεβαιοῦντος καὶ συνεργοῦντος πρὸς νόησιν καὶ πίστιν ἕλκων. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 11. Jacobs. Anim. 310." Schæf. Mss. "Schol. Il. P. 151." Wakef. Mss. Philostr. Soph. 2, 10, 1.] Σπαραγματώδης, ut κραυγὴ, Vociferatio qua ipsum guttur laceratura s. ruptura videtur, Plut. Præc. Sanit. (494.) Κραυγὰς μέντοι περιπαθεῖς καὶ σπαραγματώδεις εὐλαβητέον. [Lobeck. Phryn. 671.]

Σπαραγμὸς, Laceratio, Laniatus, Convulsio, Herodian. 8, (8, 14.) Γενείων τε καὶ ὀφρύων σπαραγμοῖς καὶ πάσαις ταῖς τοῦ σώματος λώβαις ἐμπαροινοῦντες, Barbam et supercilia vellentes, neque ulli parcentes corporis totius ludibrio, Polit. [Lucian. 2, 298. " Wakef. S. Cr. 2, 7. Valck. Adoniaz. p. 248. ad Mœr. 196. De equo, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20." Schæf. Mss. Eur. Hec. 657. " Andr. Cr. 238. Orig. c. Cels. 83." Kall. Mss. * Σπαραγμώδης, Philes de Anim. 3, 8. Hippocr. 1215. Lobeck. Phryn. 671.]

Σπάραξις, i. q. σπαραγμὸς, [Gl. Carptus.]

[* Σπαράκτης, Lacerator, Philes Carm. 8, 86. p. 264. Wernsd., de Anim. 3, 8. p. 20. Pauw. * Σπαρακτὴρ, unde * Σπαρακτήριος, e quo per contr. * " Σπαράκτρια, Const. Manass. Chron. p. 137(=72.) * Σπαράκτωρ, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 574." Schæf. Mss.]

[* Σπαρακτὸς, unde * " Ἡμισπάρακτος, Semilacer, Planud. Ovid. Met. 7, 344." Boiss. Mss. Greg. Naz. 2, 192. " Semesus, Amphil. 124." Kall. Mss.] Ὠμοσπάρακτος, Qui crudus adhuc discerpitur et laniatur. Apud Aristoph. Ἱππ. (345.) Cleonymus ait coquo, Ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν, μεταχειρίσαιο χρηστῶς: ubi Schol. exp. ἀδιάθετον καὶ ὠμὸν, νεοσπάρακτον. Ubi etiam NOTA Νεοσπάρακτος, Recens dilaniatus, discerptus et divulsus.

[* Ἀνασπαράσσω, Eur. Bacch. 1001. * " Ἀντισπαράσσω, Anna C. 380." Elberling. Mss.] " Ἀποσπαράσσω, vide Ἀποσπαρθάζω," ["Phot. Bibl. Cod. 362. et adv. Manich. ap. Wolf. Anecd. 1, 19." Boiss. Mss. " Ad Hesych. 1, 485. n. 6." Dahler. Mss. " Eur. Bacch. 1125." Seager. Mss. * " Ἀποσπάραγμα, Toup. Add. in Theocr. 395. Koen. ad Greg. Cor. 119. Jacobs. Anth. 8, 125." Schæf. Mss.] Διασπαράττω, Dilacero, Dilanio, Discerpo, Athen. (622.) τοῖσδε γενναίως πάλαι Διεσπάρακται θερμὰ χηνίσκων μέλη, ex Eubulo, [" Dionys. H. 2, 1100. Segaar. in Daniel. p. 43. Valck. Diatr. 200. ad Herod. 734." Schæf. Mss. * Διασπάραγμα, Theophyl. 4, 40. * " Διασπαραγμὸς, Dilaceratio, Pseudo-Chrys. Serm. 88. T. 7. p. 515. Οὐχ ὑπεμνήσθη τοῦ χιτῶνος τὸν διασπ., οὐ τὸν λάκκον, τὸν βόθυνον." Seager. Mss. * " Διασπάραξις τῆς καρδίας, Nicolaus Patriarcha CP. Epist. in Lazerii Misc. 2, 549." Boiss. Mss. * Διασπαρακτὸς, Eur. Bacch. 1217.] Κατασπαράττω, i. q. διασπαράττω, [" ad Xen. Eph. 141." Schæf. Mss. " Eust. Ism. 278." Wakef. Mss. Aristoph. Ἱππ. 725. * " Ἐγκατασπαράσσω, Theod. Prodr. 21." Elberling. Mss. * " Περισπαράσσω, Schol. Od. E. 426. Hes. v. Ἀμφιδρυφής." Wakef. Mss.] Συσπαράττω, Concerpo, [" Max. Tyr. 13, 5." Wakef. Mss. Luc. Evang. 9, 42.]

ΣΠΑΡΓΑΩ, Tumeo et distentus sum: proprie ὅτε οἱ μαστοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος, teste Hes.: qui σπαργῶν itidem exp. ὁ πλήρης καὶ δεόμενος ἐκκρίσεως. Sic Suidæ σπαργῶσα est ἡ σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως, καὶ δεομένη ἐκκρίσεώς τινός. Ita ut ubera dicantur σπαργᾷν, cum usque adeo distenta sunt lacte, ut rupturam minentur, et præ nimio tumore lac stillent, ut ap. Lucr. 1. lacteus humor Uberibus manat distentis: quo loco Uber distentum dicit τὸν σπαργῶντα μαστὸν, s. τὸ σπαργῶν οὖθαρ. Sic Horat. Tenta ubera, Virg. Gravidum uber, et Distenta ubera lacte. De cujusmodi uberibus Hom. Od. I. (440.) Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, Distendebantur lacte. Et rursum ap. Virg. Distentant ubera vaccæ, et Tendunt ubera capræ, cum pastu largo eas tumefaciunt. Eur. Cycl. (55.) Σπαργῶντάς μοι τοὺς μαστοὺς χάλασον, Δέξαι θηλαῖσι σποράς, Distenta mihi ubera laxa, et papillis submitte fœtus: verba chori ad capram. Sic Plut. (7, 270.) Εἶτα λύκαινα μὲν νεοτόκος, σπαργῶσα καὶ πλημμυροῦσα τοὺς μαστοὺς γάλακτι, Lacte exuberans, distentisque supra modum gravata uberibus. Ubi nota de ipso animali dici, non de uberibus, ut in præcedenti Eur. l., et hoc Diosc. 5, 19. Μαστῶν σπαργώντων κατάντλημα, Turgentes mammæ ea fo-

ventur, Mammæ copiam lactis non ferentes. De ipsis matribus lacte exuberantibus, Plato de Rep. 5. Τὰς δὲ μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι, Cum lacte ubera distenderunt, s. Distentis earum uberibus lacte: Symp. Τῷ κυοῦντί τε ἤδη καὶ ἤδη σπαργῶντι, Lacte distento. Arbores quoque, si bene memini, a Theophr. dicuntur σπαργᾷν sicut ὀργᾷν, verno tempore, cum earum cortices succo turgescunt: ut ap. Virg. læto turgent in palmite gemmæ; et, Frumenta in viridi stipula lactentia turgent. Item σπαργᾷν aliquis dicitur cum cupiditate et libidine alicujus rei accensum cor ejus intumescit: et præsertim de iis qui pruriunt libidine venerea: qua signif. Hippocr. usus est, ap. quem σπαργᾷ Gal. exp. ὀργᾷ, Erot. ὀρέγεται καὶ ἐπιθυμεῖ. De homine venerea libidine accenso, ap. Plut. (7, 29.) Σπαργῶν καὶ μεθύων ὁ Λεύκιος, αὐτὸς ἐξανέστη μεταξὺ πίνων πρὸς ὀργὴν, Pruriginis impatiens, Libidine impotente affectus, nec moram adventus puellæ sustinere amplius valens, s. Cum libidinem continere diutius non posset, Bud. Idem Plut. de alius etiam rei cupiditate, metaph. ut in Lycurgo, (7.) p. 79. meæ Edit. Τὴν ὀλιγαρχίαν ὁρῶντες σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην, Gliscentem et res novas molientem: Fabio, Δι' εὐτυχίαν ἐπηρμένῳ καὶ σπαργῶντι τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβάλλειν. Idem interdum addidit præp. ἐπὶ vel πρός: ut in Artax. (3.) Δι' ὀργὴν σπαργῶντα μᾶλλον ἢ πρότερον ἐπὶ τὴν βασιλείαν, Magis quam ante accensum regni cupiditate, Magis quam ante inhiantem regno. Sic Idem in Lucullo, Σπαργώντων πολλῶν ἐπὶ τὴν ἐπαρχίαν, ubi Bud. interpr. Inhiantibus, Desiderium non ferentibus, gliscente cupiditate. Idem in Cic. Εἴτε παίζων, εἴθ' ὑπὸ φιλοτιμίας σπαργῶν πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀθυμῶν τοῖς καθεστῶσι, Impotente desiderio accensus accedendi ad remp. [" Koen. ad Greg. Cor. 260 (=552.) Wakef. S. Cr. 3, 58. ad Herod. 717. ad Timæi Lex. 234. 244. Jacobs. Anth. 7, 406. 8, 229. 9, 357. Dionys. H. 1, 202. Heind. ad Plat. Phædr. 280." Schæf. Mss. " Plato de Rep. 350." Wakef. Mss. Eur. Cycl. 55. Quint. Sm. 14, 283. Cf. Σφαραγέω.] DICITUR ET Σπαργέω, si mendo caret σπαργοῦσι, quod ap. Hes. legitur, exponiturque πλημμυροῦσι, ἀποστάζουσι.

Σπάργη, ἡ, Libido: proprie illa, qua matres distenta lacte ubera exinanire cupiunt. Hes. σπάργαι generaliter exp. ὀργαί, ὁρμαί. Sed videndum ne oxytonως potius scr. sit σπαργαί, a nomin. sing. σπαργὴ, ut ὀργὴ, ὁρμὴ, βοὴ, ab ὀργάω, ὁρμάω, βοάω: [potius ὀργάω, ὁρμάω, βοάω, σπαργάω, ab ὀργὴ, ὁρμὴ, βοὴ, σπαργή. Cf. Σιγάω.] Nam et ap. Gal. Lex. Hippocr. quidam Codd. habent, Σπαργαὶ, αἱ ὀργαί: [ubi vulgo σπαργᾷ, ὀργᾷ." " Σποργαί, Nisus ad pariendum, VV. LL. Hesychio ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν."

[* Σπάργω, i. q. σπαργανόω, Hom. H. in Apoll. 121. σπάρξαν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ. Σπάρξαι, Hesychio σπαργανῶσαι, σπαράξαι.]

Σπαργάνωσις, ἡ, In matribus dicitur, cum a partu, præsertim recente, ob lactis copiam mamillæ sic intumescunt et distenduntur, ut exuberantiam eam ferre vix queant. Diosc. 2, 129. de lente, Πρὸς δὲ χονδριῶντας μαστοὺς καὶ σπαργανώσεις ἑψόμενος ἐν θαλάττῃ ἁρμόζει καταπλασθεὶς, Ad mammas nimis lacte distentas: 3, 41. de mentha, Μαστῶν τε περίτασιν καὶ σπαργάνωσιν πραΰνει, Mammas, si tendantur et nimio lacte turgeant, compescit. Plin. 20, 14. itidem de mentha, Prodest et si mammæ tendantur. At dubium est an ad priorem Diosc. l. respexerit cum 31, 6. dixit, Mammas sororiantes piscinæ maris corrigunt. Aliud in muliere vitium est τὸ ὑπερμαζᾷν, cum ei mammæ sunt grandiores quam ceteris, etiam tum cum lacte distentæ non sunt, ut quæ Mammosa dicitur Martiali et Columellæ. Sed notandum, in posteriore Diosc. vulgatas Edd. habere non σπαργάνωσιν, verum σπάργωσιν, a NOM. Σπάργωσις: quod tamen a σπαργάω, potius quam σπαργάω formatum esset: a σπαργάω enim aut σπαργέω, sequendo communem verbalium formationem, dicendum foret σπάργησις. Sed et ipsum Σπαργάνωσις a Σπαργάω regulariter formatum non est, verum potius a σπαργανόω.

Hoc autem Σπαργανόω, (persequi enim et ipsum lubet, quoniam in mentionem ejus incidi,) derivatum est a NOMINE Σπάργανον, τὸ, Fascia, Pannus oblongus in quo infans involvitur. Plut. (7, 331.) Ὃν Λυκοῦργος ἅμα τῷ σπαργάνῳ κομίσας εἰς τὸ φιδίτιον, Una cum fasciis quibus involutus erat. Idem in Lycurgo (16.) de dexteritate nutricum Spartanarum, Ὥστε ἄνευ σπαργάνων ἐκτρεφούσας τὰ βρέφη, τοῖς μέλεσι καὶ τοῖς εἴδεσιν ἐλεύθερα ποιεῖν: Symp. 2. Σπάργανα παρασκευάζουσιν αἱ γυναῖκες, sc. partui vicinæ. Item Herodian. 1, (5, 14.) Μὴ πειραθέντα με ἰδιωτικῶν σπαργάνων, Intactum me plebeiis fasciis: 5, (1, 16.) Ἐξ ἰδιωτικῶν σπαργάνων ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντες, ubi Polit. vertit A privatis cunabulis: sicut et in præcedenti loco, Privatis intactum incunabulis. Idem 7, (1, 5.) Ἀφορῶσιν εἰς τὰ τῆς γενέσεως εὐτελῆ σπάργανα, ubi Polit. vertit, Natalium obscuritatem. Solebant enim nobiles et splendidiore familia nati infantes σπαργάνοις distingui a plebeiis, ut inter alia videre est in Σπαργανόω etiam. Item, Ἐξ ἔτι σπαργάνων, ap. Philon. V. M. 1. legitur eo sensu, quo Latini dicunt Ab incunabulis: quanquam Cunæ et σπάργανα idem non significent. Hes. σπάργανα exp. δεσμὰ, ῥάκη: Suidas, etiam ἱμάτια. Donatus autem Comment. in Eun., enarrans verba illa Poëtæ, Cistellam Pythia domo effer cum monumentis, annotat, Monumenta esse quæ Græci vocant γνωρίσματα καὶ σπάργανα. [" Villois. ad Long. p. 45. 6. 7. 15. Ilgen. ad Hymn. 407. Valck. ad Phalar. p. x. Verh. ad Anton. Lib. 124. Wakef. Ion. 1371. Musgr. 1489. Jacobs. Anth. 6, 256. Σπάργανα, i. q. γνωρίσματα, Monumenta, Crepundia, ad Soph. Œd. R. 1035. p. 139. Ed. Erf. min." Schæf. Mss. Aristoph. 'A. 431. " Fasciæ quibus infantes involvuntur, ut membra tenella roborentur, Græce proprie appellantur σπάργανα, Lat. Cunabula et Incunabula. Legitur in Glossis vetustis Gr. Lat. Cunabulum, Cunabula, Σπάργανα. Fasciari, Σπαργανοῦσθαι. Plaut. Amphitr. 5, 1, 51. Sed puer ille, quem ego lavi, ut magnus est, et multum valet! Neque eum quisquam colligare quivit incunabulis. Recte Turn. Incunabula fascias esse monuit et pannos, quibus pueri in cunis involvebantur. Ista Cunabula Græcis sunt σπάργανα. Ut ab exponendis infantibus deterrerentur Thebani, lege Thebis jubebantur pauperculi infantes recens natos, quibus alendis non essent, σὺν τοῖς σπαργάνοις deferre ad Magistratus, i. e. Fasciis involutos, auctore Æliano V. H. 2, 7. Apud Apollod. 3, 10, 2. Maia mater Mercurium infantem ostendit ἐν τοῖς σπαργάνοις. Jovis in Creta nati atque educati fascias nonnulli vidisse narrantur, Τὰ τοῦ Διὸς ἴδον σπάργανα, ap. Anton. Lib. 19. Teste Pausania 8. p. 613. Rhea Saturno ἀντὶ τοῦ Διὸς λίθον ἔδωκε κατειλημμένον σπαργάνοις, Loco Jovis lapidem dedit devorandum fasciis involutum." Valck. Schol. in N. T. 1, 71. * " Σπάργανον, Ocimoides, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss.]

Σπαργάνιον, τὸ, Fasciola. Est etiam Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 21. quam dicit folia similia habere gladioli foliis. Sunt qui dictam ita existiment, quod foliis ejus pro fasciis uterentur. Meminit herbæ istius Plin. 25, 9. [* Σπαργανιώτης, Fasciatus, Hom. Hymn. 2, 301. Θάρσει, σπαργανιῶτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ. Cf. Εἰραφιώτης.]

Σπαργανίζω, Fasciis involvo, Hesiod. Θ. (485.) Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν, Huic autem, Saturno nimirum, fasciis involutum magnum lapidem in manus dedit, sc. pro Jove puero, quem devorare quærebat Saturnus. Item et aliud VERB. Σπαργανόω, quod itidem signif. Fasciis involvo, Fascio: ut Æl. Spart. Tiliaciis tabulis in pectore positis fasciabatur: et Cels. 8, 8. Rursusque sub ala sua fasciari debet. Luc. 2, (7.) de Jesu Christo, Καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, Et fasciis involutum, s. fasciatum, reclinavit in præsepi. Sic Plut. Probl. Rom. de Aristino quodam, Παρασχεῖν ἑαυτὸν, ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς, τικτόμενον, ταῖς γυναιξὶν, ἀπολοῦσαι, καὶ σπαργανῶσαι, καὶ θηλὴν ἐπισχεῖν. Additur interdum dat. instrumentalis, et tunc exp. vel simpliciter, Involvo, vel Involvo ceu fascia: nisi malis Fascio. Plut. Symp. 6, 6. de nive, Ἀχύροις

σπαργανοῦντες αὐτὴν, καὶ περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις. Sic Athen. 6. (p. 258.) de κολάκων quodam genere, Σπαργανῶν ἑαυτὸν τοῖς τριβωνίοις. Magis proprie rursum Plut. 2 de Fort. Alex. (332.) Ἀριδαῖον σπαργανώσας τῇ πορφύρᾳ Μελέαγρος, Purpurea involvens fascia, Purpura fascians; solebant enim regia aut alias nobili stirpe prognati infantes a plebeiorum infantibus discerni fasciarum genere: ideoque Commodus ap. Herodian. gloriatur se μὴ πειραθῆναι ἰδιωτικῶν σπαργάνων: et homini ignobili objiciuntur τὰ εὐτελῆ τῆς γενέσεως σπάργανα, Viles et plebeiæ fasciæ, quibus in pueritia fasciatus fuit. Item et Aristot. H. A. 7. Σπαργανοῦσιν ἐρίοις αὐτὰ, Fasciis e lana involvunt. Pass. Σπαργανόομαι, Fasciis involvor, Fascior. [" Wakef. Ion. 973." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.]

Σπαργάνωμα, τὸ, i. q. σπάργανον, Fascia, etiam Quo aliquid veluti fascia involvitur, Fasciæ usum præbens involucrum, [Bekk. Anecd. 304. Phot. Σπαργανώματα· αἱ πρῶται *φασκίαι καὶ οἱ δεσμοὶ τῶν ἀρτιτόκων παιδίων.]

Ἀποσπαργανόω, Fasciis exolvo, Fascia, qua obvolutus erat, evolvo. Pass. Ἀποσπαργανοῦμαι, Fasciis, quibus obvolutus eram, evolvor, Fasciis me exolvo, Greg. Naz. metaph. de Christo, Ἐσπαργανώθη μὲν, ἀλλ' ἀποσπαργανοῦται τὰ τῆς ταφῆς ἀνιστάμενος, pro Resurgens, sese e sepulturæ involucris evolvit et explicat, Sepulcralibus fasciis sese evolvit. Solent enim defuncti fasciis involvi, aut linteis insui, ut Jo. 11, (44.) de Lazaro redivivo, Ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς, δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις, Manus et pedes obvinctus fasciis.

Ἐνσπαργανόω, Fasciis involvo, i. q. σπαργανόω, Longin. [44, 3. " Wakef. Ion. 172. Boiss. Philostr. 311." Schæf. Mss.]

[* " Κατασπαργανόω, Fasciis involvo, Philo J. 2, 495." Wakef. Mss.]

[* Συσπαργανόω, Theoph. 3, 533.]

[* " Σπαργάνη, Jacobs. Anim. 70." Schæf. Mss. * Σπαργανάω, Plato de LL. 7. p. 789. * Σπεργανῆσαι, Hesychio σπαράξαι.]

ΣΠΑΡΤΟΝ, τὸ, SIVE Σπάρτος, ὁ, Spartum, Genus vitilium, i. q. Genista, ut nonnulli volunt. At Plin. 24, 9. Genista quoque vinculi usum præstat. Dubito an hæc sit quam Græci Auctores Sparton appellavere, cum ex ea lina piscatoria ap. eos factitari docuerim: et nunquid hanc designarit Hom., cum dixit navium sparta dissoluta. Nondum enim fuisse Africanum vel Hispanum spartum in usu certum est: et cum sutiles fierent naves, lino tamen, non sparto unquam sutas. Idem Plin. 19, 2. dicit herbam hanc sponte nasci, nec seri posse: esseque proprie juncum aridi soli: rusticos Africanos et Carthaginensis Hispaniæ, strata inde conficere, calceamina, item pastores sibi vestes inde texere: magno esse in usu navium armamentis, machinis ædificationum, aliisque desideriis vitæ: evulsum et siccatum, si usus requirat, aqua macerari, aut, si necessitas urgeat, calida perfundi. Aët. 1. Σπάρτον, ᾧ παρ' ἡμῖν τὰς ἀμπέλους δεσμοῦσιν. Apud Paul. vero Ægin. 5. legitur, Σπάρτος, ᾧ τὰς ἀμπέλους δεσμοῦσι. Apud Gal. autem de Simpl. Med. Fac. 8. Σπάρτη, ᾧ τὰς ἀμπέλους παρ' ἡμῖν δεσμοῦσι. Sed perperam in isto Galeni loco LEGITUR Σπάρτη: reponendumque vel σπάρτον, ut ap. Aët. legitur, vel Σπάρτος, ut ap. Paulum, vel σπαρτίον, ut ap. Diosc. Nam neutro quidem genere dici σπάρτον, testatur Schol. Thuc. (4, 48.) p. 137. (ubi Thuc. dicit quosdam sese τοῖς ἐκ κλινῶν σπάρτοις ἀπάγξασθαι, et τοῖς ἐκ τῶν ἱματίων παραιρήμασι,) necnon Plin. neutro genere passim utens, itidemque Hom. Σπάρτος autem ap. J. Poll. etiam l. 7. legitur, Σπαρτοπλόκος, σπαρτοπώλης· σπάρτα, σπάρτη, σπάρτος. Necnon ap. Hes. Στάθμη, σπάρτος, ἐν ᾗ ἀπορθοῦσιν οἱ τέκτονες: de quo vide in Σπάρτη. Itidemque ap. Eund., Μήρινθος, σχοινίον, σπάρτος. Sic ap. Suid. quoque, Μήρινθος, σπάρτος, σχοινίον. Verum in Thuc. l. paulo ante c., necnon in Hesychiano nota σπάρτον accipi pro Ipso fune sparteo, ut Cato loquitur: sicut et Il. B. (135.) Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται, Et funes spartei dissoluti sunt, ubi Schol. exp. σπαρτία, σχοινία, Funes. Meminit hujus loci Plin. in verbis paulo ante ex ipso citatis; item 19, 1. de lino, ubi ait, Thoracibus lineis paucos tamen pugnasse, testis est Hom. Hinc fuisse et navium armamenta ap. Eund. interpretantur eruditiores: quoniam cum Sparta dixit, significarit Sata. Sed hanc Plinii interpr. sequendo, scr. foret σπαρτὰ, et subaudiendum λίνα, accipiendique funes e lino sativo. Quæ tamen nimis longe petita sunt; ideoque dicamus potius Funes nauticos e sparto textos, ut σχοινία dicuntur Funes ex junco plexi. Junco enim Græcos ad funes usos, nomini credamus, quo eam herbam appellant, inquit idem Plin. 19, 2. Rursum tamen alii sparti usum in Græcia tunc temporis incognitum fuisse ajunt: ut Varro ap. Gell. 16, 4. (17, 3.) Ego sparta ap. Hom. non plus Spartum significare puto quam σπαρτοὺς, qui dicuntur in agro Thebano nati. In Græcia sparti copia modo cœpit esse ex Hispania. Neque ea ipsa facultate usi Liburni, sed hi plerasque naves loris suebant: Græci magis cannabo et stuppa, ceterisque sativis rebus, a quibus σπάρτα appellabant. Quod cum Varro, inquit Gell., ita dicat, dubito hercle an posterior syllaba in eo verbo, quod ap. Hom. est, acuenda sit: nisi quia voces hujuscemodi, cum e communi signif. in rei certæ proprietatem concedunt, diversitate accentuum separantur. Sparti usum in re nautica magnum fuisse, Liv. quoque testatur, cum ait, Ubi vis magna sparti fuit ad rem nauticam congesta ab Asdrubale. Funes ex eo plecti solitos non solum Cato docet, cum dicit funes sparteos, sed etiam Xen. K. (9, 13.) Τὸν δὲ βρόχον τῆς σειρίδος πεπλεγμένον σπάρτου, E Sparto plexum. Sportas quoque, urnas, amphoras, inde confici solitas, docent Colum. et Cato: quorum ille Sparteas sportas dicit, 12, 16. hic autem Sparteæ urnæ et Sparteæ amphoræ. Rursum Colum. Solea spartea pes induitur: sicut Plin. l. supra c. ait rusticos sibi calceamina e sparto conficere: pastores, etiam vestes. [Gal. Σπάρτος, ἐξ οὗ πλέκουσιν ὑποδήματα τοῖς ὑποζυγίοις.] Σπάρτον μακρὸν Græcos vocasse Longum vel Raptorium machinamentum, testatur Cæl. Aurel. Chron. l. ult. cap. ult., ubi describit exercitia πολυσάρκοις utilia. || Σπάρτος est et Nomen Proprium. || Steph. B. memorat etiam Σπάρτον ὄρος in Σπάρτῃ. [" Σπάρτον, Xen. Eph. 77. Bergler. ad Alciphr. 266. Heyn. Hom. 4, 219. 686." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 9, 40. Xen. K. 'A. 4, 7, 10. Ἀντὶ τῶν πτερυγίων σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα. J. Poll. 5, 33. Πλέγμα δ' ἐστὶν ἐκ σπάρτου στερεόν. Ælian. H. A. 12, 43. Strabo 3. p. 429. Sieb., Sprengel. Hist. Rei Herb. 1. p. 80. Æneas c. 18. " Anthemius περὶ Παραδοξ. Μηχανημ. in Mémoires de l'Acad. Roy. des Inscript. T. 42. p. 406. σπάρτον περιαγομένην. Editor: 'Tous (les manuscrits), au reste, portent σπάρτον περιαγομένην, comme si l'Auteur avoit fait σπάρτος féminin. Le Scholiaste d'Euripide, sur le vers 536 de l'Oreste, après avoir dit que τὸ σπάρτον est la même chose que τὸ σχοινίον, ajoute καὶ ἡ σπάρτος ἐπὶ θηλυκοῦ.' Cf. Kæstner in Bibl. Phil. Lips. Vol. 2. p. 21. Schol. Od. E. 245. Στάθμην· κανόνα, * ὑπομεμιλτωμένον σχοινίον, ἢ τεκτονικὴν σπάρτον. Hes. Στάθμη· σπάρτος, ἐν ᾗ ἀπορθοῦσιν οἱ τέκτονες: ubi v. nott." Schæf. Ind. ad Greg. Cor.: Spitzner de Versu Gr. Her. 74.]

Σπαρτοπλόκος, ὁ, Qui spartum plectit, Qui sparto plexo funes, restes, sportas, calceamenta, soleas, urnas, amphoras, et hujusmodi alia conficit, ut videre est paulo ante in Σπάρτον. Legitur ap. J. Poll. 7. UBI ET Σπαρτοπώλης, ὁ, Qui spartum vendit, vel spartea texta; sic enim loqui liceat, ut Catull. dixit Pinea texta carinæ, pro Carina e pino contexta.

[* Σπαρτοφόρος, Strabo 3. p. 241.]

[* Σπαρτώδης, Ælian. H. A. 1, 19. μιμήματι σπαρτώδει, vox suspecta.]

Σπάρτη, i. q. σπάρτον, i. e. Funis sparteus, ut Cato loquitur; s. Restis spartea. J. Poll. 10, c. 49. dicit esse πλέγμα, e Cratino citans. Sic Idem l. eod., c. 7. Καὶ μὴν τόγε τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντεταμένον, ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, σπαρτία, σπάρτα, τόνοι, κειρία,

τάχα δὲ καὶ σχοῖνος καὶ σχοινία καὶ κάλοι. Vide et in Σπάρτον quendam alium ejus locum. Hesychio est στάθμη τεκτονική: quibus verbis intellige Funiculum, quem fabri rubrica aut atramento tinctum ex utraque ligni aut lapidis parte extrema tentum, postea tollunt ut rectam lineam designet, quam in eo poliendo sequantur. [Alciphr. 2, 4. Τῇ τῶν σπαρτῶν διατάσει. Basil. 1, 494. Τὸν λίθον ποτὶ σπάρταν ἄγεις, al. σπάρτον.] || Alioqui Σπάρτη est etiam Nomen metropolis Lacedæmoniorum, sic denominatæ ἀπὸ τῶν μετὰ Κάδμου σπαρτῶν, ut Timagoras ap. Steph. B. dicit ἐκπεσόντας αὐτοὺς εἰς τὴν Λακωνικὴν, Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν ὀνομάσαι. Alii a Sparto conditore denominatam volunt, ut idem Steph. in Λακεδαίμων tradit: ubi et prioris etymi meminit, dicens Spartam ideo appellatam fuisse, διὰ τὸ τοὺς πρώτους συνοικίσαντας τὴν πόλιν Λέλεγας διεσπαρμένους εἰς ταυτὸν συνελθεῖν, καὶ μίαν οἴκησιν ποιήσασθαι. [" Σπ. et Λακεδαίμων, Photius c. 148." Schæf. Mss.] UNDE ADV. Σπάρτηνδε, Spartam: ut Σπάρτηνδε πορεύεσθαι, Proficisci Spartam. ET Σπάρτηθεν, Sparta, Lacedæmone. [Apoll. Rh. 1, 148.] ITEM Σπαρτιάτης, (pro quo IONICE Σπαρτιήτης,) ὁ, Sparta oriundus, Spartanus: [" Ad Herod. 464. 615. 696. 724. ad Diod. S. 1, 407." Schæf. Mss.] AT FEM. Σπαρτιᾶτις, ιδος, ET Σπαρτιὰς, άδος, Spartana, ut Virg. Virgo Spartana. Σπαρτιᾶτις alicubi pro Σπαρτιᾶτις χώρα: ut Plut. Apophth. Τὴν στρατείαν ἐπὶ τῆς Σπαρτιάτιδος ἔχοντος. Itidemque ἡ Λακωνικὴ dicitur pro ἡ Λακωνικὴ χώρα, Ager s. Regio Laconica. [" Plut. Mor. 1, 876. Eur. Hel. 114." Schæf. Mss.] Item POSSESS. Σπαρτιατικὸς, quod itidem Spartanus Latine reddere queas. [" Ad Herod. 696." Schæf. Mss.] || Rursum Σπάρτη est Nomen pagi Euxino mari vicini, Steph. B. [" Pro Quavis provincia, Schol. Eur. Or. 56. Cic. ad Att. 4, 6. Mich. Apost. Prov. 17, 51." Kall. Mss.]

Σπαρτίον, i. q. σπάρτον et σπάρτη, Funiculus sparteus, Restis spartea: sicut σχοινίον dicitur Funiculus junceus, Funiculus ex junco plexus, Restis ex junco texta. Generaliter vero pro Quovis funiculo ponitur, sive e sparto nexus sit, s. e cannabe, lino, s. aliunde. Athen. 5. Κωδίῳ δὲ ἐζωσμένον, καὶ τὰ ὑποδήματα σπαρτίοις ἐνημμένον σαπροῖς, Josue 2, (18.) σπαρτίον τὸ κόκκινον, Funis coccineus. Legitur ap. Aristoph. quoque (Εἰρ. 1247.): J. Poll. σπαρτία vocat Funes s. Restes qui lectis intexuntur ad sustinendum ipsum lectisternium s. stratum. A Suida ἡ στάθμη vocatur itidem σπαρτίον, de quo fabrorum funiculo vide paulo ante in Σπάρτη. || Σπαρτίον dicitur etiam Ipse frutex e cujus ramulis spartei funes contexuntur: quem alii σπάρτον appellant, itidemque Plin. Spartum. Diosc. 4, 158. Σπαρτίον θάμνος ἐστὶ φέρων ῥάβδους μακρὰς, ἀφύλλους, στερεὰς, δυσθραύστους, αἷς τὰς ἀμπέλους δεσμεύουσι. [* Σπαρτιοχαίτης, Plato Comicus Eustratii ad Ethica p. 58. Lobeck. Phryn. 662. " Porson's Tracts p. 232." Schæf. Mss.]

Σπάρτινος, Sparteus, E sparto confectus, plexus, nexus, contextus, J. Poll. 10, c. 49. Apud Eund. l. 7. LEGITUR, Σπαρτίνα, ἡ μήρινθος, Funiculus, Funiculus sparteus. Item ap. Eust. [" Toup. Opusc. 2, 100." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 12, 43.]

" ΣΠΑΤΑΓΓΟΣ, Spatangus, Echinorum species, " ap. Aristot. H. A. 4, (5.) et ap. Athen. 3. (p. 91.) " non solum ex Aristot., sed etiam e Sophrone et " Aristophane. Verum ex hoc affert accus. Σπατάγ- " γην," [obscœno sensu, τὸν κάτω σπατάγγην:] " cu- " jus declinatio convenit cum plurali Σπατάγγαι, " quem legimus ap. Hes.: a quo dicuntur esse οἱ " μεγάλοι ἐχῖνοι οἱ θαλάσσιοι." [Apud J. Poll. 6, 48. 47. extat, Πάταγγας, ἐχίνων τι εἶδος, Codd. πάτταγας, e * πάταγξ. * Σπαταγγίζειν, Hesychio ταράσσειν.]

ΣΠΑΩ, άσω, Traho. Accipitur et pro comp. Attraho, sicut Lat. vocab., ut cum dicitur Spiritum trahere: quemadmodum Colum. Cum quodam impedimento tractus spiritus, interdum et cum gemitu. Et Plaut. Traxit ex intimo ventre suspirium. Et Virg. Vocem trahens imo a pectore. Sic Animam trahere dicitur. Cui simile est ap. Greg. Naz. Μὴ σπάσῃς θάνατον, Ne mortem trahas, i. e. Ne mortem attrahens, animam effles. Nisi malis metaph. esse a bibentibus, qui σπᾷν dicuntur, cum uno spiritu integra pocula exhauriunt, vel simpliciter, cum hauriunt et spiritu suo attrahunt potum. Aristot. H. A. 8. Τὰ δὲ συνόδοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες, Plin. Quibus continui dentes, sorbent, ut equi et boves. Vide Λάπτω, Σπάσις. Sic Athen. 14. init. Τοὺς πλείονας ἀκράτου σπῶντας. Et Philo V. M. 1. Ὥσπερ οὐχ ὕδατος, ἀλλ' ἀκράτου σπάσαντες, Quasi non aquam, sed vinum duxissent, Turn. Apud Suid. autem media voce, Σπασάμενος ἀκράτου, Hausto meraco. Rursum Athen. Λαβὼν ποτήριον, ἔσπασε γενναίως. Itidem Horat. Od. 14. Epod. Pocula Lethæos ut si ducentia somnos Arente fauce traxerim. || Contraho: unde σπάσμα et σπασμὸς ap. Medicos. || Extraho s. Educo: ea signif. qua Cic. et Cæs. dicunt Educere gladium e vagina. Pro quo alii Stringere gladium et distringere, Nudare ensem. In quo loquendi genere passiva et media vox usitatiores sunt. Aristoph. B. (564.) Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο μαίνεσθαι δοκῶν, Ensem stringebat, Strabo 4. Προσιὼν ὁ ὑπηρέτης ἐσπασμένος τὸ ξίφος, Districto ense. Sic Synes. Epist. ad Evopt. Ὁρῶ στρατιώτας ἅπαντας ἐσπασμένους μαχαίρας, Nudatis gladiis. Media voce eo sensu utitur Hom. Il. T. (387.) Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος: Od. K. (439.) Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ: X. (74.) Φάσγανά τε σπάσασθε. Item Evello, Extraho, ea signif. qua Cic. dicit Radicitus ex animis religionem extraxit. Od. K. (166.) αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε. Alioqui et pro simpl. Vello accipitur: interdum et pro Convello: ut Plin. hæc Diosc. Βοηθεῖ ῥήγμασι σπωμένοις, vertit, Ruptis et convulsis medetur: de leucacanthæ radice. Et σπασθῆναι, Convulsum esse. [" Bergler. ad Alciphr. 157. Fischer. Ind. Palæph. v. Γυμνοῦν, Zeun. ad Xen. K. Π. 681. Valck. Diatr. 142. ad Herod. 308. Thom. M. 553. Musgr. El. 1126. Wakef. Trach. 695. Jacobs. Anim. 77. Exerc. 2, 98. Anth. 7, 224. 9, 54. 12, 156. 447. Julius Polyænus 4. Brunck. Aristoph. 1, 134. (Θ. 928. Σφ. 175.) T. H. ad Plutum p. 316. Lucian. 2, 145. Lobeck. Aj. p. 337. Bibo, Heyn. ad Apollod. 226. Toup. Opusc. 1, 129. 435. Bergler. ad Alciphr. 148. Valck. Callim. 254. Musgr. Cycl. 568. Wakef. Eum. 651. S. Cr. 5, 21. ad Lucian. 1, 801. Brunck. Anal. 2, 76. Jacobs. Anth. 12, 242. Boiss. Philostr. 404. Sugo, Ruhnk. Ep. Cr. 161. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Heyn. Hom. 6, 162. 7, 223. Σπάω οἴνου, Koen. ad Greg. Cor. 51(=123.): ἀέρος, Ruhnk. ad Xen. Mem. 236. cf. Valck. Diatr. 50.: ξίφος, Markl. Iph. p. 264.: ἐπωνυμίαν, Bast Lettre 30.: ἀκοὴν, Boiss. Philostr. 640. Ἐσπασμένος ξίφος, Plut. 6, 225. Hutt." Schæf. Mss. " De sortibus, Æsch. Ag. 341. (Ἀλλ' ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον.) Med., Crucior, Arrian. Epict. 8. Ἐσπασμένος, Achill. Tat. 418." Wakef. Mss. " Ælian. H. A. 6, 51. ἀμυστὶ σπῶσι: Plut. Arato 33. Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων: Heliod. 2. p. 83. Μικρὸν ἐσπάσαντο ὕπνου, 4. p. 203. Ὀλίγον ὕπνου σπάσωμεν: Philostr. 158. Ἐσπάσατο αἰδῶ, 576. Παρ' οὗ καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ λόγου ἔσπασε, 598. Τῆς ἰωνικῆς ἰδέας ὥσπερ ὀφθαλμίας ἔσπασε, cf. 591." Schn. Lex.]

Σπάσμα, τὸ, In gladio dicitur mucro s. acies nuda et e vagina educta, ξίφους γυμνωθέντος ἡ ἀκμὴ, Plut. Othone (17.) Δυοῖν ὄντων αὐτῷ ξιφῶν, ἑκατέρου κατεμάνθανε τὸ σπάσμα πολὺν χρόνον, Utriusque mucronem diu tentavit et exploravit. Pro quo Idem ἀκμὴν dicit in Cat. Utic. Τὸ ἐγχειρίδιον λαβὼν, ἐσπάσατο καὶ κατενόησε, Eduxit e vagina et tentavit s. exploravit: Ὡς δ' εἶδεν ἑστῶτα τὸν ἀθέρα καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν. || In corpore humano σπάσμα dicitur Quod convulsum est, Plut. (6, 256.) Τὰ ῥήγματα καὶ τὰ σπάσματά φησι Δημοσθένης, ὅταν τὶ κακὸν τὸ σῶμα λάβῃ, τότε κινεῖσθαι, Rupta et convulsa, Aristot. Probl. Σπάσματα λαμβάνει. Paulo autem Ægineta teste, 4, 31. Τὰ σπάσματα γίνεται διασπωμένων τινῶν ἰνῶν, Convulsio fit fibris quibusdam distractis. Gorræo σπάσμα est Unitatis solutio in parte nervosa

citra vulnerationem. Convelluntur enim quæ in ipsa sunt fibræ, cum ex ictu aliquo violentiam patiuntur, aut subito et affatim intenduntur. Causas autem hujus mali ap. Eund. vide. Diosc. Ἁρμόζει πρὸς σπάσματα, Utile est convulsionibus, Plinio interpr. Est et θαλάσσης σπάσμα: vide Σπασμός. [" Timæi Lex. 153. Valck. Anim. ad Ammon. 118. Wakef. Trach. 695." Schæf. Mss. Plut. Sulla 21. Lys. 12.] Σπασμάτιον, τὸ, Levis convulsio. Gaza ap. Theophr. H. Pl. 9, (9, 2.) σπάσματα vertit Distentiones. Σπασματώδης, Convulsionis speciem gerens, Convellens. Exp. etiam Evellens. [Theophr. Fr. 7, 13. 15. Lobeck. Phryn. 671.]

Σπασμὸς, i. q. σπάσμα, Auctor Defin. Medic. Σπασμὸς, ἔστι περὶ νεύροις καὶ μυσὶ γινόμενον πάθος, μετὰ τοῦ ἄνευ προαιρέσεως ἕλκεσθαι ποτὲ μὲν ὅλον τὸ σῶμα, ποτὲ δὲ μέρος. Celsus 1, 1. Frigus modo nervorum distentionem, modo rigorem infert: illud σπασμὸς, hoc, τέτανος Græce nominatur. Omnes fere medici, inquit Gorr., hodie Convulsionem interpr. Est autem musculi ad suum principium involuntaria contractio: symptoma voluntariæ functionis oblæsæ, cujus primarium instrumentum musculus est: ideoque pro musculorum differentiis variæ etiam ac differentes convulsiones sunt, non modo universales, sed etiam particulares. Ac particulares quidem sunt e particularium musculorum differentiis, quarum aliquæ propriis etiam donatæ sunt nominibus: στραβισμὸς, in oculo: τρισμὸς, in mandibula, κυνικὸς σπασμὸς, in ore: σατυρίασις, in pene. Universales vero, cum vel corpus totum in priora curvatur, ἐμπροσθότονος Græcis dicta: vel in posteriora, ὀπισθότονος: vel in utramque partem æqualiter, τέτανος. Quibus et additur ἐπιληψία: est enim Quædam totius corporis convulsio, patiente sc. nervorum principio. Hæc Gorr., ap. quem vide tum alia præterea, tum causas hujus morbi. Aët. 6, 30. dicit κυνικὸν σπασμὸν vocari τὴν τῶν * σιαγονιτῶν μυῶν παράλυσιν: eoque παράγεσθαι εἰς τὰ πλάγια τό, τε στόμα καὶ τὴν ῥῖνα καὶ τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ προσώπου. Scrib. Larg. σπασμὸν κυνικὸν vocat, Cum in utramlibet partem depravata est facies, Plut. (6, 476.) Οὐκ ἴδιον οὐδὲ πρᾶον οὐδ' ἵλεων γέλωτα, ἀλλ' ἐοικότα σπασμῷ καὶ χαλεπὸν, Thuc. 2, (49.) in descriptione sævæ illius pestis, Λύγξ τε τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενὴ, σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρὸν, Convulsionem ciens validam. Est et θαλάττης σπασμὸς s. σπάσμα, Appian. (B. C. 5, 89.) Ὡς καὶ τὸ σπάσμα τὴν θάλασσαν ἐλάμβανεν: (90.) Καὶ ὁ τοῦ βυθοῦ σπασμὸς ἐπὶ πάντα εἰλυόμενος, οὔτε μένειν οὔτε φεύγειν ἐπέτρεπε. Sic Plut. Cic. (810.) Μέλλοντος ἀποβαίνειν, σεισμὸν τῆς γῆς καὶ σπασμὸν ἅμα τῆς θαλάττης γενέσθαι. [" Ad Diod. S. 1, 212." Schæf. Mss. Soph. Trach. 1084. ἄτης, 2 Macc. 5, 3. μαχαιρῶν. Tentigo, Aristoph. A. 845. 1089.]

Σπασμώδης, Convulsivus: πάθος, Convulsivus affectus: qui sc. in sui principio aut non multo postquam fieri cœperit, convulsionem accersit, ut annotavit Gal. Comm. 3. in Prorrh. 1. Idem vero l. 1. de Præsag. e Puls. Affectum convulsivum appellat, qui ante mortem necessario convulsionis aliquod periculum inducit. Item σπασμώδης σφυγμὸς, Convulsivus pulsus, i. e. Pulsus inæqualis in una pulsatione et diversis arteriæ partibus, in quo utrimque ab extremis retrahi, tendi, convellique arteria videtur in modum chordæ tensæ: sic appellatus quod arteria ad utrumque terminum tendi videatur, et quod convulsio statim ab eo pulsu hominem corripit, ut scribit Gal. 2 de Puls. Causis. Hæc inter alia Gorr. [Lobeck. Phryn. 671. * Σπασμωδῶς, Etym. M. v. Γριπώμενα, Alex. Trall. 7. p. 120=364.]

Σπάσις, ἡ, Tractus s. Attractus. Item σπάσει πίνειν, Suctu bibere, ut Plin. vertit hæc Aristot. Τῶν ὀρνέων τὰ μακραύχενα πίνει σπάσει, sic interpretans, Bibunt aves suctu ex his quibus longa colla. " Ἄσπασις, Sorbitio, VV. LL. Pro quo diceretur " potius σπάσις: nam ἄσπασις idem sonat quod " ἀσπασμός. Vereor ergo ne mendosum sit."

[* Σπαστὴς, unde] Σπαστικὸς, Trahendi s. Attrahendi aut Extrahendi vim habens. || Spastici, Plinio dicuntur qui τῷ σπασμώδει πάθει obnoxii sunt: 21, 20. Radicem decoram bibere, spasticis, eversis, convulsis, suspiriosis, salutare est: 23, 4. Paralyticis, spasticis, ischiadicis illinitur. Aliquanto post, Tremulis, spasticis, ruptis perquam utile. Sic alibi sæpe.

[* Σπαστὸς, unde] "Ἡμίσπαστος, Semivulsus s. " Semiavulsus, in Epigr." [" Philodemi 24. Jacobs. Anth. 8, 94." Schæf. Mss. Strabo 17. p. 668. * Πολύσπαστος, Plut. Marcello 14. μηχάνημα, cf. Apollod. Mathem. Vet. p. 48. " Tzetz. Ch. 11, 381. v. 608." Schæf. Mss.]

Ἀνασπάω, Sursum traho, retraho: ut ἀνασπᾶν τὴν ὑστέραν, ap. Aristot. Item pro Retraho simpliciter: in qua signif. sunt qui velint accipi in Aristoph. Πλ. (691.) τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν. Item pro In altum tollo, Erigo, Sursum erigo, Sustollo: cujus signif. in voce pass. Bud. affert exempla. Est autem in hoc sensu contrarium verbo κατασπᾶν: ut ὀφρῦς ἀνασπᾶν, Dem. Attollere supercilia. Sic et in
B Soph. Aj. (302.) Λόγους ἀνέσπα τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ: existimo enim λόγους ἀνέσπα sonare Verba in altum tollebat, attollebat, ex imo pectore sursum trahebat: ut Virg. dixit Vocem trahere imo a pectore. Est præterea ἀνασπῶ, i. q. Contraho, Apoll. Rh. 2, (924.) λαῖφος ἀνασπᾶν, Vela contrahere. Sic ap. Xen. Σ. (3, 10.) Ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον: et ap. Diosc. 8. Μέτωπον ἀνασπᾶται. In VV. LL. citatur e Dem. (442.) Ἀνέσπακεν ὀφρῦς pro Contraxit supercilia: cum ἀνασπᾶν ὀφρῦς ap. eum significet non Contrahere supercilia, sed Attollere, ut modo a me dictum est, vel Sursum trahere: quod est arrogantiæ signum. Quinetiam in ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον fortasse ita posset accipi verbum ἀνασπᾶν, ut in ἀνέσπακεν ὀφρῦς ap. Dem. || Ἀνασπῶ, Revello, Evello. || Expello aliquem suis sedibus et quasi evello, aut extraho, Isocr. Panath. Ὡς ἀνασπάσαντες αὐτοὺς ἤδη τοὺς Ἀθηναίους. UNDE Ἀνασπαστοὶ, Sedibus pulsi, ut paulo post dicetur. || Ἀνασπάομαι, Sursum trahor, retrahor: et ἄκραι
C ἀνεσπασμέναι ap. Aristot., i. e. In altum sublata promontoria, Bud. addens, illum ἀνασπώμενον ponere etiam pro Surrecto et eminenti: Ὠμοπλάται ἄνω ἀνεσπασμέναι, Eminulæ, Extrorsus convulsæ. || Contrahor: ut μέτωπον ἀνασπᾶται, ap. Diosc. (Aristoph. Ἱππ. 631.) || Sedibus expellor. [" Thom. M. 798. Markl. Iph. p. 76. Musgr. Hel. 167. Wakef. Eum. 651. S. Cr. 2, 34. Abresch. Æsch. 2, 93. Diod. S. 2, 570. ad Lucian. 1, 352. 2, 144. Lobeck. Aj. p. 266. ad Timæi Lex. 52. ad Thom. M. 74. Jacobs. Exerc. 2, 8. ad Charit. 318. De navibus, 267. Bergler. ad Alciphr. p. 6.: τὰς ὀφρῦς, Coray Theophr. 206. Lobeck. Aj. p. 266.: τὰς ἀγκύρας, Villoison. ad Long. 135." Schæf. Mss. " Act. Apost. 11, 10. ἀνεσπάσθη, Retractum fuit. Cap. præced., quo totidem pæne verbis eadem narrantur, §. 16. legitur ἀνελήφθη: in eumd. sensum potuerat ἐπήρθη poni de linteo, quod antea fuerat demissum, in cœlum retracto. Hesychii itaque interpretatio v. ἀνασπᾷ reddentis ἐπαίρει, non debuerat solicitari. Ibid. quod
D legitur Ἀνασπάσιον Græcum non est, sine dubio mutandum in ἀνασπαστὸν, quod habet Aristoph. Σφ. 381. Apud Historicos ἀνασπᾶν de navibus frequentatur in terram subductis, vel retractis. Ejus vim, quam h. l. obtinet per ὀπίσω σπᾶσαι, Retrorsum trahere, Plato 3, 254. expressit." Valck. Schol. in N. T. 1, 477.] Ἀνασπάσιον, Hes. exp. ἀνεσπασμένον: quod, si mendo caret, idem fuerit cum sequenti Ἀνάσπαστον. [Vide paulo supra. * Ἀνάσπασις, Hippocr. de Prisca Med. 12, 22. * Ἀνασπαστὴρ, * Ἀνασπαστήριος, unde * Ἀνασπαστήριον, τὸ, Appian. B. C. 4, 78. Τὰς πύλας οὐ δυναμένους ἔτι ἀνασπάσαι, χωρὶς ἀνασπαστηρίων γενομένας.] Ἀνάσπαστος, ἡ, Extractus alicunde s. avulsus, Pulsus ex aliquo loco, Ablegatus aut Amandatus ex aliquo loco: quasi Ex eo sursum tractus: ut ἀνάσπαστος ἐκ θρόνου, Lucian. Sic ἀνάσπαστος ἀπὸ θαλάσσης. Bud. autem ita scribit, Ἀνάσπαστος, Sedibus pulsus, et qui alio habitatum mittitur. Herod. (5, 12.) Ἀνασπάστους ποιῆσαι τοὺς Παίονας ἐς τὴν Ἀσίην, h. e. ἀναστάτους, ἀναρ-

πάστους: (106. 6, 9. 32.) Idem alibi, Μέτοικοι sunt Qui principum jussu in aliam civitatem pœnæ causa transferuntur, eorumque prædia publicantur: quo vocab. etiam ἀνάσπαστοι qui dicuntur, significantur, ut mea fert opinio. Idem, Ἀνάσπαστος etiam dicitur Cui successor mittitur, Qui revocatur e provincia, ap. Dem. Vide locum in Comm. Pro quo in VV. LL. perperam HABETUR Ἀντάσπαστος. [Ἀνάσπαστος, Soph. Antig. 1186. Hippocr. 118, 24. "Antip. Sid. 17. ad Xen. Mem. 4, 2, 33. Wessel. Diss. Herod. 114. ad Herod. 114. 245. 370. 543. ad Charit. 318." Schæf. Mss. Polyb. 2, 53. Ἀνάσπαστον, τὸ, Ligamen, Athen. 543. Ælian. V. H. 9, 11. * Δυσανάσπαστος, Theophyl. 4. p. 119.]

"Ἐξανασπάω, Evello. Aliis Demolior." [Eur. Phœn. 1139. Bacch. 1103. * "Προσανασπάω, Eust. Il. p. 679, 62." Boiss. Mss. * Συνανασπάω, Lucian. 1, 641. Alex. Aphr. Probl. Procem., Osann. Anal. 98. "Chrys. in Gen. 226." Kall. Mss.]

Ἀντισπάω, In contrariam partem traho, vello, vel, cum Budæo, In diversum abstraho, averto, Aristoph. Εἰρ. (492.) οὐ δεινὸν Τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν. Gal. Ἀντισπᾶν γὰρ χρὴ τῶν ἀρχομένων ῥευματίζεσθαι ποῤῥωτάτω τὸ περιττὸν, οὐχ ἕλκειν ἐπ' αὐτά. Apud Aristot. Probl. Ἀντισπᾷ τῇ οὐρήσει. ‖ Ἀντισπᾶν Suidas exp. ἐναντιοῦσθαι, Adversari, Contrarium esse: ἀντιτείνω, inquit Bud., et ἀντισπῶ, et ἀντιβαίνω, pro eod., i. e. Repugno, Refragor. ‖ Ἀντισπᾶν cum gen. citatur ex Apoll. Rh. pro Prehendere: 2, (598.) ἀντέσπασε πέτρης Σκαιῇ, Prehendit petram sinistra. [Æsch. Pr. 337. "Ad Diod. S. 2, 286. Toup. ad Longin. 325." Schæf. Mss.] Ἀντίσπασμα, i. q. ἀντίσπασις. Vide Ἀντιπερίσπασμα. ["Ad Diod. S. 1, 681. 2, 468." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 19, 1, 10. Polyb. 2, 18, 3. Diod. S. 20. p. 777, 13. * Ἀντισπασμὸς, Aristoph. A. 967.] Ἀντίσπασις, Tractio in contrariam partem, Abstractio in diversum. Apud Gal. παροχετεύσει opp. ἀντίσπασις. Bud. [Hippocr. 47, 13. 361, 27. 365. ult. 377, 5. 13. 398, 3.] Ἀντίσπαστος, In contrarium abstractus. Exp. etiam Contra nitens. ‖ Ἀντίσπαστος, dicitur et Pes ap. Gramm. constans prima brevi, secunda et tertia longis, et ultima brevi, ut Ἀλέξανδρος. Vide Scholia in Hephæst. [Soph. Tr. 772. et Athenæi p. 635. Dio Orat. 37. p. 121. Orph. H. 20, 5. Vitruv. 10, 13, 6. Δι' ἀντισπάστων ἕλκειν, προωθεῖν, Rudentium ductionibus et reductionibus.] "Ἀντίπαστον, ap. Hes. φιλήματος εἶδος: sed pro eo scr. ἀντίσπαστον, ut alphabetica series docet." Ἀντισπαστικὸς, Vim habens abstrahendi in contrarium, diversum: βοήθημα, Gal. Τόγε μὴν ἐμέτοις χρῆσθαι, τῶν αἰδοίων πεπονθότων, ἀντισπαστικόν ἐστι βοήθημα. ‖ Ἀντισπαστικὸν μέτρον, Metrum constans e pedibus antispastis: ut ἰαμβικὸν μέτρον, Constans ex jambis. Vide Hephæst. et Schol. ejus.

Ἀποσπάω, Avello, Abstraho. Cum gen. et accus. Soph. (Aj. 1024.) πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ Τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; Plut. Themist. Τοὺς πολίτας ἀποσπάσαι τῆς θαλάσσης. Interdum additur præp. ἀπὸ, Xen. Ἑλλ. 1, (3, 11.) Ἀποσπάσειαν τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου. Suidas ἀποσπᾶν exp. μετὰ βίας ἕλκειν, μετὰ βίας ἐξαιρεῖσθαι: citatque locos ubi accusativi tantum ponuntur. Unus est hic, Οἱ δὲ Σπαρτιᾶται ἐκάθηντο τοῦ θεοῦ ἱκέται εἰς Ταίναρον, καὶ ᾔτουν σωτηρίαν· οἱ δὲ ἀπέσπασαν ἀφειδῶς καὶ μάλα ἀπέκτειναν αὐτούς: ubi ait esse μετὰ βίας ἐξείλοντο. Alter est iste, Αἱ δὲ καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ἄρτεμιν, βαρβάρου πικρῶς ἐγκειμένου· καὶ τῶν δορυφορούντων ἀποσπώντων, κἀκείνων ἀπρὶξ ἐχομένων, διασπᾶται ὁ κατὰ τοῦ τραχήλου ὅρμος, i. e. βιαίως ἑλκόντων. Potest vero subaudiri utrobique adverbium de loco ἐκεῖθεν vel ἐντεῦθεν: ut habetur hoc in loco, Ὁ δὲ καὶ ἐντεῦθεν ἀποσπάσας, ἔξαινε κατ' αὐτοῦ πληγάς.

Ἀποσπᾶν ab Erasmo exp. Emetiri, in h. l. Luciani, (2, 763.) Ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ᾐσθόμην κάμνοντος ἐμαυτοῦ. Nam ita reddit illa verba, Verum ubi jam ipsi lunæ vicinus essem, plurimumque nubium essem emensus, sentiebam me defatigatum. Sed partic. ἀποσπάσας Bud. h. in l. suspectum habuit: ac certe Lucianum aliter scripsisse mihi persuadeo. Nec temere alibi reperiatur ἀποσπᾶν ita positum.

Pass. vox est Ἀποσπάομαι, Avellor, Abstrahor. ‖ Levit. 22, (24.) LXX. Interprr. ἀπεσπασμένον in peculiari signif. usurparunt; ita enim ap. eos legitur, Θλαδίαν καὶ ἐκτεθλιμμένον καὶ ἐκτομίαν καὶ ἀπεσπασμένον, οὐ προσάξετε αὐτὰ τῷ Κυρίῳ: ubi ἀπεσπασμένον, i. e. Avulsum, pro eo accepisse creduntur, cui avulsi sunt testiculi, et ἀπὸ τοῦ ἐκτομίου distinguere voluisse. Vetus autem Interpres hunc locum ita reddit, Omne animal quod vel contritis, vel trusis, vel sectis ablatisque testiculis est, non offeretis Domino. Suidas ἀποσπάδας ait esse τοὺς ἀποσπασθέντας, at vero ἀποσπάδοντας dici τοὺς ἀποκοπέντας. ["Wakef. S. Cr. 5, 70. Aristoph. Fr. 261. ad Diod. S. 2, 450. ad Lucian. 1, 256. 484. 517. 2, 145. Dionys. H. 2, 1052. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 11. Pierson. Veris. 72. ad Mœr. 134. Act. Traj. 1. p. 218. Toup. Opusc. 1, 311. Emendd. 1. p. 76. ad Charit. 309. 311. Ἀποσπάσαι, Schneid. Anab. 41. ad Ælian. p. 342. ad Lucian. 1, 256. 318. 3, 197. Dial. p. 95. Bibl. Crit. 3, 1. p. 103. ad Xen. Eph. 165. Fischer. Ind. Palæph. v. Γυμνοῦν." Schæf. Mss. "Act. Apost. 21, 1. Ἀποσπασθέντας ἐπ' αὐτῶν. Hoc v. indicare voluit Lucas tenerrimum amoris affectum, quo Ecclesiam Ephesinam ejusque Seniores complexus fuerat Paulus, ut vix abstrahi se avellique ab ipsis pateretur. Res firmiter junctas a se invicem avellere et separare proprie dicitur ἀποσπάσαι, quæ vis optime cognoscetur e Soph. Aj. 1043. 1195. ubi Teucer, si quis, inquit, Βίᾳ σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ. Eximie et ponitur de Ostreis firmiter petris adhærescentibus ἀποσπᾶν λεπάδας. Lepades nempe ferro sæpe σχίζονται ἀπὸ τῆς πέτρας, ut scribit Ælianus H. A. 6, 55. Venuste tandem transfertur ad amicos, qui sibi invicem valedicentes vix avelli possint. Ea vis hic obtinet, et in Eur. Alc. 287. Οὐκ ἠθέλησα ζῆν ἀποσπασθεῖσά σου." Valck. Schol. in N. T. 1, 578.]

Ἀπόσπασμα, τὸ, Pars rei avulsa, sicut ἀπόῤῥηγμα dicitur Pars rei abrupta, [LXX. Levit. 13, 30. 33. Jerem. 46, 20. "Ad Phalar. 282. Musgr. Tro. 886." Schæf. Mss. M. Anton. 5, 27.]

Ἀποσπασμάτιον, τὸ, Particula avulsa, Cic. ad Att. Sunt præterea duæ breves orationes quasi ἀποσπασμάτια legis agrariæ, ["Ruhnk. Ep. Cr. 176." Schæf. Mss. * Ἀποσπασμὸς, Abstractio, Avulsio, Plut. 6, 287. Strabo 8. p. 532. "Dionys. H. 2, 975." Schæf. Mss. * Ἀπόσπασις, Polyb. 3, 113, 4. perperam pro ἀπόστασις. "Aret. de Curat. Morb. Diut. 1, 4." Kall. Mss.]

[* Ἀπόσπαστος, unde * "Ἀναπόσπαστος, Qui avelli nequit, τὸ ἀναπόσπαστον, Inseparabilitas, Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 1. T. 4. p. 432, 30. Δύο δηλῶν· καὶ τὸ τῆς υἱότητος γνήσιον, καὶ τὸ τῆς κυριότητος ἀναπόσπαστον." Seager. Mss. Theophyl. 2. p. 649. "Eumath. 10, 394." Boiss. Mss. "Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 210. * Ἀναποσπάστως, Simpl. ad Epict. p. 12." Kall. Mss.] Δυσαπόσπαστος, Qui ægre avellitur. ["Apud Chariton. 5, 8. forma Callirrhoës vocatur κάλλος δυσαπόσπαστον τοῖς ὁρῶσι, quia, qui eam cœpissent intueri, ea ita tenebantur, ut discedere non posseut." Fischer. Ind. Æschin. Dial.] Δυσαποσπάστως, Ita ut difficulter avellatur, More eorum quæ difficulter avelluntur. ["Diod. S. 2, 444." Schæf. Mss. "Δ. ἔχειν, Ægre avelli, divelli (Cic. Catil. 2, 10.) posse, 3, 3. Proprie dicitur id, quod satis docent verba hoc loco adjecta νηπίου δίκην, de infantibus qui ægre avelli possunt a mammis amplexuve matrum. Deinde translata est ad eos qui ægre, vel omnino non, adduci se patiuntur, ut e loco aliquo discedant, migrentque in alium, ut aliquid relinquant. Ita ap. Æsop. Fab. 84. rana, quæ est in exigua lacuna, ab alia rana, cujus sedes palus est, admonetur, ut transiliat e lacuna in paludem, sed ait, Δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας. Atque eod. modo Axiochi d. l. legitur de eo qui non vult migrare e vita. Jambl. V. P. 5. p. 19. Kust. (=58. Kiessl.) Ὥστε τὸν νεανίαν δ. τοῦ συνείρειν τὴν θεωρίαν ἔχοντα. Eust. Il. A. 513. p. 143. Rom. verbum ἐμπεφυκέναι, et ἐμφῦναι, explicat verbis ἐγκρατῶς καὶ

δ. δράξασθαι, et Schol. Aristoph. Πλ. 1097. Λεπὰς, A κογχύλιον ἐφιζάνον ταῖς πέτραις· ὅτ' αὐταῖς προσπήγνυνται, δ. ἔχον, ἐπειδάν τις αὐτὸ βουληθείη λέγειν." Fischer. Ind. Æschin. Dial.] Εὐαπόσπαστος, Qui facile avelli aut abstrahi potest, Avulsu facilis: Εὐαπόσπαστα ἀλλήλων, affertur pro Quorum alterum ab altero facile abstrahi potest et extricari.

[* "Ἀποσπάδην, Nicet. Eugen. 1, 18." Boiss. Mss.]

[* "Ἐξαποσπάω, Theod. Prodr. Rhod. p. 114. 150. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 167. Nicet. Eugen. 2, 222." Boiss. Mss. * "Προαποσπάω, Dio Cass. 761." Wakef. Mss. * Συναποσπάω, Osann. Anal. 98. Argum. ad Soph. Trach. "Julian. Ep. 17. p. 384. Zenob. Cent. 1, 33. p. 11. Apollod. 2, 7. 7, 11." Boiss. Mss. "Ad Hesych. 2, 1388, 23." Dahler. Mss.]

Διασπάω, Distraho, Divello, Dirimo, Xen. Ἑλλ. 4, (4, 10.) Διασπάσαντες τὸ σταύρωμα: K. Π. 2, (1, 13.) Ἑώρα καὶ τὰ θηρία τὰ ὁμοῦ τρεφόμενα, δεινὸν ἔχοντα πόθον ἥν τις αὐτὰ διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων, Siquis ea a se invicem divellat et disjungat: 6, (1, 23.) p. 92. Ἐπεχείρησέ ποτε ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπάσαι B ἀπ' ἀλλήλων, Dirimere vinculum quo ego et maritus conjuncti sumus. Rursus 5, (4, 10.) Μή ποτε διασπᾷν ἀπὸ τοῦ ὅλου δύναμιν ἀσθενεστέραν τῆς τῶν πολεμίων, Divellere a toto corpore exercitus manum, quæ hostium copiis impar sit viribus. Διασπᾶσθαι, Distrahi, ea signif. qua dicitur Distrahi curis et occupationibus: quo sensu et Distringi, Distineri. Lucian. (1, 275.) Τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοιαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος, Tot officiis distractus, totque ministeriis implicatus. Item διασπᾶται, cujus corpus distrahitur et discerpitur, ut Liv. Corpus passim distrahendum dabis: de Metio, de quo Plin. in l. de Vir. Illustr. In diversa distractus est. Isocr. (Busir. 15.) de Orpheo, Διασπασθεὶς, τὸν βίον ἐτελεύτησε. In qua signif. media quoque vox usurpatur, activæ vim habens. Lucian. (1, 8.) Μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο, Parum abfuit quin me distraxerint et discerpserint. Plut. Cæsare, Συλλαβεῖν καὶ διασπάσασθαι τοὺς ἄνδρας ζητοῦντες, Discerpere interfectores Cæsaris. Et Dem. (136.) Τοῖς C παρ' ἐκείνου μισθαρνοῦσι διασπάσασθαι παραβαλεῖτε, Distrahendum objicietis et dilacerandum. Præterea διασπᾷν νόμους dicitur ut λύειν et διαλύειν: quod Lat. potius Violare s. Rumpere s. Perrumpere s. Labefactare leges et jura, Evertere et perfringere leges. Xen. K. Π. 8, (5, 12.) p. 135. Ἤν τις Περσῶν νόμους διασπᾷν πειρᾶται. Alioqui pro Labefactare et evertere, s. Perrumpere et perfringere accipi potest et ap. Plut. Camillo, ubi dicit Διασπάσαι τὸ ἔδαφος: quod fit coagmentis ejus divulsis et diremtis. [" Markl. Suppl. 829. Wakef. Trach. 781. ad Diod. S. 1, 413. 2, 174. ad Dionys. H. 2, 945. Lobeck. Aj. p. 298. ad Phalar. 321. Thom. M. 707. Toup. Opusc. 1, 392. ad Herod. 27. ad Charit. 304. 312. ad Lucian. 1, 396. Valck. Callim. 185. Διεσπασμένος, Ruhnk. ad Rutil. p. 40." Schæf. Mss. "Act. Apost. 23, 10. Εὐλαβηθεὶς ὁ χιλίαρχος μὴ διασπασθῇ ὁ Παῦλος ὑπ' αὐτῶν. Proprium est hac in re v. de iis qui furore hominum iratorum discerpuntur, usurpatum ita de Orpheo a Mænadibus discerpto ap. Apol- D lod. 1. p. 7. Hyginus Poët. Astron. 2, 7. 'Orpheus, ut Eratosthenes ait, in Tangæo sedens—dicitur Liber ei objecisse Bacchas, quæ corpus ejus discerperent interfecti.' Eratosthenis libellus, quem ibi citat, et isthoc l. 2. totum pene interpretatur, editus est ab Jo. Fello, et postea a Galeo: in ejus c. 24. ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς αὐτῷ ἐπέπεμψε (sic lege pro ἔπεμψε) τὰς Βασσαρίδας, ὥς φησιν Αἰσχύλος ὁ Ποιητὴς, αἵτινες αὐτὸν διέσπασαν καὶ τὰ μέλη διέῤῥιψαν χωρὶς ἕκαστον: proprie sc. διασπασθῆναι est Ita discerpi, ut membra in diversas partes differantur: et sic Plato adhibuit de LL. 12. p. 945. De catenis violenter distractis posuit Marc. 5, 4." Valck. Schol. in N. T. 1, 593. "Διασπᾷν λέξιν vel κῶλον, dicitur is, qui ita verba componit, ut hiatus et collisiones literarum oriantur, quæ moram faciunt, et jucundum orationis flumen impediunt. Sic Dionys. Comp. 168. de loco aliquo Thucydidis, in quo τὰς τῶν φωνηέντων συγκρούσεις et ἀνακοπὰς et περίοδον οὐκ ἔχουσαν βάσιν εὔγραμμον reprehendit: Ἀποτραχύνει καὶ διασπᾷ τοῖς * διαχαλάσμασι τῶν ἁρμονιῶν. Contrarium est τὸ συλλαμβάνεσθαι et συγκρύζεσθαι, si oratio apta structura cohæret, et leni expeditoque flumine procedit: vide cap. 23. p. 184. (196.) et cf. Διαβαίνειν. Deinde διασπᾶσθαι dicuntur etiam periodi, cum ob defectum longioris spiritus non uno tenore et ἀπνεύστως pronunciantur, sed per vocis varia intervalla efferuntur. Plut. Demosth. 6. Et Philostr. V. S. 2. p. 604. in Vita Phœnicis: Ἡ ἑρμηνεία διασπᾶσθαι ἐδόκει, καὶ ῥυθμοῦ ἀφέστηκεν: vide Κολοβός." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Διασπάω χάρακα, Plut. Anton. 18. * "Διεσπασμένως, Divisim, Separatim, Chrys. in Act. Apost. Serm. 1. T. 4. p. 613, 6. Ἐφ' ἡμῶν μὲν γὰρ ἀμφότερα γίνεται ὑφ' ἕν, τότε δὲ διεσπασμένως." Seager. Mss. Hippocr. 938. 1082.]

Διάσπασμα, τὸ, Quod distractum est, s. avulsum; pro διασπασμὸς, Distractio, Divulsio, Diremtio. Plut. Lycurgo (22.) de militibus Spartanis, Ῥυθμῷ τε πρὸς τὸν αὐλὸν ἐπιβαινόντων, καὶ μήτε διάσπασμα ποιούντων ἐν τῇ φάλαγγι, μήτε ταῖς ψυχαῖς θορυβουμένων, Nec dirimentibus et divellentibus phalangem, s. Nec distrahentibus phalangis compagem seriemve: [Æmil. 20.]

Διασπασμὸς, Distractio, Divulsio, Diremtio, Plut. Alex. (27.) Πλάνης οὔσης καὶ διασπασμοῦ τῶν βαδιζόντων, διὰ τὴν ἄγνοιαν, Artax. Πολὺν τάραχον αὐτῶν καὶ διασπασμὸν ἐν πλήθει τοσούτῳ προσδεχομένοις. [" Διασπασμὸς λόγου, Sermo hæsitans, interruptus vel abruptus, qui oritur, cum concursus vocalium et hiatus nunquam vitantur. Eadem διάῤῥιψις dicitur. Demetr. Eloc. 68. Quintil. 9, 4. Cum sermo hiat, intersistit, et velut laborat oratio." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. "Euseb. Pr. E. 186." Wakef. Mss.]

Διάσπασις, ἡ, idem, [Gl. Vulsus.] Διασπάσιμος, ὁ, ἡ, Qui distrahi et divelli potest; Cic. Dissipabilis.

Διασπαστέον, Distrahendum s. Dirimendum et divellendum est.

[* "Διάσπαστος, Bergler. ad Alciphr. 214. (2, 2. C ἐπιστολάς.)" Schæf. Mss.] "Ἀδιάσπαστος, Indivulsus, Indistractus, Indivisus, in Pand. Gr." [" Vita S. Nili Jun. p. 18. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss. Polyb. 1, 34. Cyrill. in Isaiæ c. 57. et in Jo. Evang. 13, 35.] "Ἀδιασπάστως, Sine distractione, Nulla interveniente divulsione; Hes. * ἀδιαχωρίστως, Inseparabiliter." [" Chrys. in Matth. Hom. 83. T. 2. p. 516, 4. Ἐπειδὴ ἀδιασπ. αὐτοῦ εἶχον, διὰ τοῦτό φησι, Μείνατε αὐτοῦ, ἕως ἀπελθὼν προσεύξωμαι." Seager. Mss. "Theod. Rhaitens. de Incarn. 237. Balfor." Boiss. Mss. * "Εὐδιάσπαστος, Pol. 2, 478." Wakef. Mss.]

[* "Συνδιασπάω, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 167. Damascius ap. Eund. 3, 201." Kall. Mss. * Ὑποδιασπάω, Hippocr. 986.]

[* "Εἰσσπάω, Intro traho, Chrys. in Gen. Or. 43. T. 1. p. 355, 12. (e Gen. 19, 10.) Εἰσεσπάσαντο γὰρ, φησὶ, τὸν Λὼτ εἰς τὸν οἶκον, καὶ τὴν θύραν ἀπέκλεισαν." Seager. Mss.]

Ἐκσπάω, Extraho, Evello. Qua signif. media quo- D que vox usurpatur, Il. H. (255.) Τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἄμφω. [" Babrias 18. Il. N. 178. (ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος.)" Wakef. Mss. * "Ἔκσπασις, Heyn. Hom. 8, 742." Schæf. Mss. * Διεκσπάω, Appian. 1, 40. * Προσεκσπάω, Aristot. Probl. 2. p. 703. * "Ὑπεκσπάω, Is. Porph. in Allat. Exc. p. 300." Boiss. Mss.]

Ἐπισπάω, Attraho. Qua signif. media quoque vox usurpatur. Aristot. de Mundo, Μίαν μήρινθον ἐπισπασάμενοι, Funiculum unum adducentes et attrahentes. Lucian. (1, 835.) Ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος, Violenter admodum attrahens: ut ap. Suid. Ἐπισπασάμενος τῆς κόμης τοῦτον, Crinibus illum attrahens, ἐφελκύσας, ut ipse Suidas exp. Xen. activa voce usus est Ἑλλ. 6, (4, 36.) p. 351. Ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ ῥοπάλου. Idem pro Adduco usus est, i. e. Permoveo et modo non cogo: K. Π. 5, (5, 5.) p. 84. Πολὺ ἔτι μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων· ὥστε καὶ τὸν Κῦρον

ἐπεσπάσατο ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα: Adeo ut et Cyrum coëgerit lacrymis implere oculos. Item ἐπισπάσασθαι dicitur, qui vinum e poculo exhaurit continente spiritus tractu, Lucian. (1, 215.) Λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους φιλῆσαι. Præterea aliquis dicitur aliquid sibi ἐπισπᾶσθαι pro Accersere et asciscere sibi, Conciliare sibi. In Epigr. ἔχθραν ἐπεσπασάμην. Chrys., Ἐπισπῶμαι κίνδυνον. Rursum in Epigr. αὐτοφόνον πότμον ἐπεσπάσατο, Mortem sibi ipse conscivit. Quibus addi potest, quod Paulus dicit Ep. 1. ad Cor. 7, (18.) Περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω τὴν ἀκροβυστίαν, Ne accersat sibi præputium. Vel etiam, Ne attrahendum sibi curet chirurgi manu, cute sc. ferro adducta, ut glandem rursus operiat, quemadmodum docet Cels. 7, 25. et testatur Epiphan. de Ponderibus et Mensuris. [Ἐπισπάσθω, Hesychio ἑλκυέτω τὸ δέρμα. Vide Valck. Schol. in N. T. 2, 216.] Et Lucian. Ἐπισπασάμενος πώγωνα, Barbam sibi producens. Alicubi in hoc loquendi genere redditur non solum Concilio s. Comparo mihi, sed etiam Consequor, Assequor et acquiro mihi, Soph. Aj. (769.) πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος, Spero me id gloriæ mihi comparaturum, Id gloriæ me assecuturum. Chrys. Πολλὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν παῤῥησίαν ἐπεσπάσατο, Sibi comparavit. Sic Idem de Sacerdot. Ἔλεον ἐπισπάσασθαι παρὰ τοῦ Θεοῦ, Misericordiam a Domino consequi. Alioqui ἐπισπᾶσθαι accipitur etiam pro Assequi s. Insequi: ut Plut. Othone, Ἐπισπώμενοι τοῖς ἱππεῦσι, Assequentes equites. Itidem Thuc. ἐπισπώμενοι aliquoties ponit pro ἐπισπόμενοι, ut Hom. loquitur: veluti (5, 3.) p. 165. Καὶ ὁ πεζὸς ἐπισπώμενος αὐτοβοεί: (11.) p. 169. Ξὺν ὅπλοις ἐπισπώμενοι: 4, (35.) p. 133. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπισπώμενοι, περίοδον μὲν αὐτῶν καὶ κύκλωσιν χωρίου ἰσχύϊ οὐκ εἶχον. Alioqui certe dicendus esset ἐπισπᾶσθαι, qui visa aliorum προθυμίᾳ, etiam ipse pertrahitur s. adducitur ad insequendum, ut ap. Plut. Alex. Ἅμα δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ κρότου καὶ θορύβου γενομένου, καὶ παρακελεύσεως τῶν ἑταίρων καὶ φιλοτιμίας, ἐπισπασθεὶς ὁ βασιλεὺς καὶ ἀναπηδήσας, ἔχων στέφανον καὶ λαμπάδα, προῆγε. Itidemque ἐπισπᾶσθαι dicitur, qui verbis alicujus adducitur, ut in ejus sententiam descendat, monita sequatur, consiliumve approbet, Thuc. 3, (43.) p. 98. Εἰ γὰρ ὅ, τε πείσας καὶ ὁ ἐπισπώμενος ὁμοίως ἐβλάπτοντο, σωφρονέστερον ἂν ἐκρίνετε. Itidemque 4, (9.) p. 124. Ἐπισπάσασθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο προθυμήσεσθαι, Adductum iri ut: Schol. active accipit, sic exponens eum locum, ἐφελκύσασθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο εἰς προθυμίαν ἐκεῖνο τὸ μέρος: et sic ἐπισπάσασθαι esset Allicere s. Illicere et Pellicere. Ἐπισπώμενος ἐς Ἀθήνας, ex Herod. affertur pro Profectus Athenas. [" Ad Charit. 554. (312. 323.) Wakef. S. Cr. 3, 53. 4, 30. Jacobs. Anth. 6, 86. Exerc. 2, 98. Brunck. Soph. 3, 511. Boiss. Philostr. 361. Lobeck. Aj. p. 337. Toup. Add. in Theocr. 392. ad Mœr. 81. 134. Pierson. Veris. 72. Bergler. ad Alciphr. 157. Valck. Hipp. p. 244. 319. Diod. S. 1, 219. ad Herod. 480. Musgr. Andr. 403. Ἐπισπάομαι, Sugo, Ruhnk. Ep. Cr. 161. Post bibo, Wakef. S. Cr. 5, 21. Act., Lobeck. Aj. p. 235. Act. et med., Kuster. V. M. 36. Posidipp. 6. Med., Lobeck. l. c. Jacobs. Anth. 8, 332. 9, 54. 11, 164. 12, 56. Heind. ad Plat. Phædr. 320. Ἐπισπᾶσθαι μάρτυρας, Heyn. Hom. 5, 687." Schæf. Mss. * Ἐπισπάδην, Hippocr. 546, 22. πίνειν.]

Ἐπίσπασις, ἡ, Attractio, Adductio, Alex. Aphr. Probl. lib. 2. Ἡ ἐ. τοῦ στόματος, Oris attractio: quod quidam interpr. Os attrahens. [* Ἐπισπασμὸς, Foës. ap. Hippocr. 1185. " Schol. Nicandri Θ. 160. 265." Wakef. Mss.]

Ἐπισπαστὴρ, ὁ, Attractor, Instrumentum quo aliquid attrahimus adducimusque. Pro Funiculo piscatorio accipitur in Epigr. Necnon in porta dicuntur ἐπισπαστῆρες, Ferramenta quædam quibus attrahitur, Herod. (6, 91.) Εὑρὼν προσκειμένας τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων, ἀπρὶξ εἴχετο, καρτερῶς τε καὶ ἐγκρατῶς: q. l. citans Suid. ἐπισπαστήρων exp. τῶν τῆς θύρας κρατημάτων. Idem ἐπισπαστῆρας esse dicit τῶν θυρῶν τὰ προσηλωμένα σιδήρια, δι' ὧν ἀνακλίνεται καὶ ἐπιτίθεται ἡ πύλη, Ferramenta portæ affixa, quibus acclinatur et quibus etiam adducitur attrahiturque. Vide quendam Xen. l. paulo ante in Ἐπισπάω. [Cf. J. Poll. 10, 4, 23. " Jacobs. Anth. 8, 25. 11, 338. Toup. Opusc. 1, 383. ad Herod. 480." Schæf. Mss. * Ἐπισπαστήριος, * Ἐπισπαστήριον, contracte] Ἐπίσπαστρον, quod Hes. exp. βρόχον: ut idem sit ac si dicas, ἐπισπαστὸν βρόχον, Laqueum quem quis sibi attraxit et induit. Alii exp. etiam ῥόπτρον τῶν θυρῶν, ut i. sit q. ἐπισπαστὴρ. Apud J. Poll. certe 10. c. 4. legitur, Βαλανάγραι, κλεῖθρα, ἐπίσπαστρον, ῥόπτρον: quo nomine vocatum fuisse ait τὸ ἐπικροῦον τὴν θύραν, Marculum ferreum quo ostium pulsabatur; sed an idem et ἐπίσπαστρον fuerit, i. e., an eodem et janua attrahi solita fuerit, ambigitur: videtur tamen idem fuisse, cum Posidippus ap. J. Poll. dicat κόρακι κλείεται θύρα: vocetur autem κόραξ Marculus ille, s. Tudes, quo pulsari januam dixi, et quam Lucr. manum exteram appellat. Diod. S. ἐπίσπαστρα vocat Funes quibus aliquid attrahitur: ut Vitruv. Tractoria organa, quibus pondera attrahuntur, ἑλκυστικὰ Græcis dicta. At e Num. 4, (27.) ἐπίσπαστρον affertur pro Velum. Fuerit ergo Velum quod obducitur aditui alicui, i. q. παραπέτασμα s. παρακάλυμμα. Exod. tamen 26, (36.) Ποιήσεις ἐπίσπαστρον ἐξ ὑακίνθου καὶ πορφύρας, vulgo redditur Facies tentorium in introitu tabernaculi de hyacintho et purpura. [" Ad Diod. S. 2, 320. ad Herod. 481. Marculus ferreus in janua, Valck. Hipp. p. 288. ad Od. A. 441. (H. 90.) ad Lucian. 1, 472." Schæf. Mss.]

Ἐπισπαστικὸς, Attrahendi vim habens: ut ap. Medicos medicamenta aliqua ἐπισπαστικὰ dicuntur Quæ parti dolenti imposita humorem aut pus attrahunt, s. Extrahunt et educunt. Cels. 5, 18. de malagmatis, Quædam digerunt materiam; quædam extrahunt, quæ ἐπισπαστικὰ dicuntur. Et mox, Malagma ad materiam extrahendam: Si materia extrahenda est, ut in hydropico, in lateris dolore, in incipiente abscessu, in suppuratione quoque mediocri. Sic c. 19. ejusd. libri, Sunt etiam quædam emplastra nobilia ad extrahendum; quæ ipsa quoque ἐπισπαστικὰ nominantur. Schol. Thuc. (5, 111.) p. 196. ἐπισπαστικὸν ὄνομα vocat, quod ipse Thuc. ἐπαγωγόν. [" Strabo 1029." Wakef. Mss. * Ἐπισπαστικῶς, Sext. Emp. p. 147=394.]

Ἐπισπαστὸς, Quem ipse sibi quis accersivit et attraxit, Cic. Ut cum vitare potueris, ultro accersas et attrahas. Od. Ω. (461.) Μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐπισπαστὸν κακὸν εὕρῃ, Ne quis forte malum sibi accersat et attrahat. Sic Σ. (72.) Ἦ τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπισπαστὸν κακὸν ἕξει: dicitur enim aliquis ἐπισπάσασθαι κακὸν, cum ultro sibi malum attrahit et conciliat: ideoque Hes. ἐπισπαστὸν κακὸν exp. etiam αὐθαίρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται κακόν. Volunt metaph. esse ἀπὸ τῶν ὀρνίθων δελεαζομένων καὶ ἑαυτοῖς τὸν ὄλεθρον ἐπισπωμένων. Eur. quidem certe (Hipp. 783.) ἐπισπαστοὺς βρόχους dicit Laqueos, quos attrahunt illi qui in eos inciderunt. " Αὐτεπίσπαστος, " Quem sibi ipse quis attraxit s. accersivit," [Hes.]

[* Παρεπισπάω, Philo J. p. 445. * Προσεπισπάω, Præterea distraho et a reliquo corpore segrego, Diod. S. 13. p. 372, 14. Hippocr. 406, 33.] " Συνεπισπάω, Una attraho. In VV. LL. redditur " Corripio, Convello. Συνεπισπάομαι, Simul s. Una " attraho, Simul allicio. Vel simpliciter pro ἐπισπῶ- " μαι, Attraho, Allicio, Bud. ex Aristot. Probl. Ὥστε " οἱ ἐν ἀκμῇ πλείω συνεπισπῶνται τὸν ἀέρα. Et e Xen. " K. Π. 2, (2, 15.) Ἡ δ' ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα, " οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ ξυνεπισπᾶ- " σθαι, Non magnopere pollet acrimonia ad sibi " asciscendos homines primore aspectu et qualibet " illecebra." [" Diod. S. 2, 350. Boiss. Philostr. 361. ad Lucian. 1, 245. Wakef. S. Cr. 3, 53." Schæf. Mss.]

Κατασπάω, Detraho, Herodian. 8, (5, 22.) Τὰς εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπῶσι, De signis militaribus imaginem illius detraxere. Et ap. Thuc. itidem 1, (63.) Ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγίγνετο, καὶ τὰ σημεῖα κατεσπάσθη, Et signa detracta s. dejecta sunt: alii, Revulsa sunt. Item, Κατασπάσαντες τὰς κεντη-

κοντόρους, pro *καθελκύσαντες*, Cum in mare deduxissent. Vel etiam, Cum detraxissent: ut Hirtius dicit Detrahere naves in terram. Sic interpretari possimus etiam ap. Plut. (7, 641.) *Τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι καὶ πράγμασι τὸν θεὸν ἐμβιβάζοντας καὶ κατασπῶντας ἐπὶ τὰς χρείας*, Cœlo detrahere s. deducere, ut Virg. Carmina vel cœlo possunt deducere lunam. Turn. sic vertit, Qui Deum affectibus et negotiis humanis adhibeamus. Item *ἔμβρυα κατασπᾷ*, Diosc. 1. et 5. Fœtus mortuos detrahit, extrahit. Plin. dicit 20, 8. de intybo sativo, Muliebribus purgationibus decoctum in aqua adeo prodest, ut emortuos partus trahat. Et cap. seq., Partus emortuos pellit. Et c. 14. Defunctos partus ejicit. Et 22, 25. Partus emortuos ea extrahunt: de salvia, cui Diosc. 3, 40. dicit vim esse *τὰ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα κατασπᾶν*. Rursum Plin. 24, 4. Abortus non exeuntes trahit appositu vel suffitu: 26. c. ult. Menses ciet succus appositus, et emortuos partus: 29, 2. Succida lana imposita subditaque mortuos partus evocat. Item infantes lactentes, *γάλα κατασπῶσι*, B cum suctu extrahunt e papillis; atque adeo Schol. Aristoph. *Ἱππ. ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν* proprie dici scribit *κατασπᾶν καὶ ἐφέλκειν τὸ γάλα*. Ipse autem Poëta ibi hoc verbum pro Deglutire et haurire faucibus, s. Avido haustu ingurgitare, posuit, (718.) Κᾆθ', *ὥσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς. Μασώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεὶς, Αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας*. Herba etiam aliqua aut aliud medicamentum Medicis *κατασπᾶν γάλα* dicuntur, cum lac eliciunt, s. lactis copiam augent, Lactis abundantiam faciunt, Lac mulierum augent, Mulieribus lactis ubertatem præstant, Faciunt lactis fœcunditatem nutricibus, Deficientia ubera puerperarum replent. Sic enim Plin. loquitur. Diosc. 3, 134. de Circæa, *Ὁ δὲ καρπὸς γάλα κατασπᾷ, ἐν ῥοφήματι λαμβανόμενος*, Ruell. Semen in sorbitionibus datum, lacte mammas nutricum explet. Plin. contra, 27, 8. Circææ semine lac minui, in vino aut aqua mulsa poto. Sed Plinium verba Diosc. assecutum non fuisse, si ad ea respexit, apparet e Gal. etiam, qui C verba Diosc. sic declarat, Simpl. 7. *Τὸν δὲ καρπὸν ἐν ῥοφήμασι διδόμενον, εἰς γένεσιν γάλακτος συνεργεῖν*. At *Κατασπᾶν ἐς ὕπνον*, e Luciano (1, 293.) affertur pro Somno opprimere. [" Wakef. S. Cr. 5, 57. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 312. ad Diod. S. 2, 381. 593. Jacobs. Anth. 12, 125. Thom. M. 570. et Add., ad Charit. 312. Fischer. ad Palæph. 66. Wyttenb. Ep. Cr. 30.: *τοῦ σκέλους*, ad Diod. S. 1, 645. Valck. Diatr. 280. ad Lucian. 1, 421. T. H. ad Dial. p. 14.: *ναῦν*, Diod. S. 2, 356. Bergler. ad Alciphr. p. 6. ad Charit. 267." Schæf. Mss. *Κατασπάσασθαι*, Jambl. Protr. 98.: Dionys. H. de C. VV. 282. Schæf. *Ἀνάγκη κατεσπάσθαι καὶ συστέλλεσθαι τὴν φράσιν*. Porphyr. ad Ptol. Harm. 195. *Τοὺς λίαν κατεσπασμένους καὶ * τροχαλῶς παραφέροντας*. Vide Schn. Lex. et Ind. ad Scriptt. R. R. 392.]

Κατάσπασμα, τὸ, Detractio. In ligulis tibiarum opponi ajunt *τὰ τῶν γλωττῶν κατασπάσματα* et *συμμύσεις*, et dici eas *κατασπάσματα ἔχειν*, cum ligulæ earum distrahuntur et disjunguntur, (malim dicere D deprimuntur,) *συμμύσεις* autem, cum comprimuntur et connivent. Theophr. H. Pl. 4, 12. de calamis, *Γίνεσθαι δέ φασι τριενόν τε χρήσιμον, καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι· καὶ κατασπάσματα τὰς γλώττας ἔχειν· τοῦτο δὲ ἀναγκαῖον τοῖς μετὰ πλάσματος αὐλοῦσι*. Unde Plin. 16, 36. Fieri utiles in trimatu, apertioribus earum ligulis ad flectendos sonos. Accipitur et pro *σπάσμα*, ut in *Σπάδων* videbis. [" Wakef. Trach. 695. ad Timæi Lex. 153. Valck. Anim. ad Ammon. 118." Schæf. Mss. * *Κατασπασμὸς*, Plut. 6, 289. * *Κατάσπασις*, Aristot. Meteor. 2, 9.] *Κατασπαστικὸς*, Detrahendi vim habens. Diosc. 2. dicit *κατασπαστικὸς γάλακτος*, pro Lactis ubertatem præstans, abundantiam nutrici faciens, ut *κατασπᾶν γάλα*, pro Lactis copiam facere.

[* *Ἐπικατασπάω*, Hippocr. 369, 33. * *Προσκατασπάω*, 221. Naves insuper deduco in mare, Polyb. 4, 53, 2.] " *Συγκατασπάω*, Pariter avello, convello," [Lucian. 1, 50. 359. 601. " Nicet. Paphl. Laud. S. A Eust. p. 75." Boiss. Mss. " Chrys. in Gen. Hom. 17. T. 1. p. 113, 40. *Ἐπειδὴ πρώτην τὴν γυναῖκα ἠπάτησε, καὶ τότε ἐκείνη τὸν ἄνδρα συγκατέσπασε*." Seager. Mss. * *Συγκατάσπασις*, Suid. 1, 309, 7. sed v. Kuster. * *Ὑποκατασπάω*, Phot. Bibl. 151.]

[* *Μετασπάω*, Soph. Œd. C. 808. * *Ἀντιμετασπάω*, Joseph. A. J. 13, 5, 2.]

Παρασπάω, A latere alicujus abstraho, s. avello. Et proprie *παρασπᾶν* dicitur pro Fruticem adnascentem, i. e. Stolonem, ex arboris imo trunco avellere. Theophr. H. Pl. 2. init. *Δεῖ δὲ ὑπόρριζον μάλιστα τὸ παρασπώμενον ἢ ὑπόπρεμνον εἶναι*, quod sc. *ἀπὸ παρασπάδος φυτεύειν* velis. Quo pertinet, quod Plin. scribit 17, 10. Avulsi etiam arboribus stolones vixere. Quo in genere et cum perna sua avelluntur, partemque aliquam e matris quoque corpore auferunt secum fimbriato corpore. Itidem usurpat Soph. El. (732. Ant. 792.) Sed et generaliter accipitur pro Abstraho, Avello. Xen. Ἑλλ. 4, (8, 33.) *Τῶν Αἰολίδων πόλεων παρεσπᾶτό τινας τοῦ Φαρναβάζου*, A Pharnabazi fide abstraxit. Qua in signif. media quoque vox usurpatur. Dem. Olynth. 1. init. *Παρασπάσηταί τι τῶν ὅλων πραγμάτων*. Philo V. M. 3. *Τῶν νεωκόρων ἐπιθεμένων τοῖς ἱερεῦσι, καὶ τὴν ἐκείνων τιμὴν παρασπάσασθαι βουληθέντων*, Et eorum honores intercipere conantibus, Turn. || In latus traho, deflecto: quo sensu *παρεγκλίνω* a Gal. ad Glauc. dictum annotatur. [" Aristoph. Fr. 261. Act. et med., Kuster. V. M. 36." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 14. * *Παρασπασμὸς*, Plut. 9, 591. * *Παράσπασις*, Porph. Abst. 1, 10. p. 7.]

Παρασπὰς, άδος, ἡ, Frutex arbori adnascens, qui inde avulsus plantatur, i. e. Stolo, (i. q. *παραφυὰς*, Hesych.) ut in *Παρασπάω* dixi. Theophr. H. Pl. 2. init. *Αἱ γενέσεις τῶν δένδρων, καὶ ὅλως τῶν φυτῶν, ἢ αὐτόματοι, ἢ ἀπὸ σπέρματος, ἢ ἀπὸ ῥίζης, ἢ ἀπὸ παρασπάδος, ἢ ἀπὸ ἀκρέμονος, ἢ ἀπὸ κλωνὸς, ἢ ἀπ' αὐτοῦ στελέχους εἰσί*. Unde Plin. 17, 10. Aut enim semine proveniunt, aut plantis radicis, aut propagine, aut avulsione, aut surculo, aut insito et consecto arboris trunco. [" Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 95." Schæf. Mss.]

[* " *Προπαρασπάω*, Theod. Prodr. 229." Elberling. Mss.]

Περισπάω, Circumcirca detraho, ut *περικόπτω*, Circumcirca amputo. Metaphorice ut plurimum utrumque ponitur pro Prorsus adimo ea quibus aliquis circumdatus erat, ideoque veluti Nudo, Spolio: ut Plut. Cic. *Ἐπειρᾶτο τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἀποκαλεῖν αὐτοῦ τὰ στρατεύματα, καὶ περισπᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν*, Ab eo avellere. Philostr. Her. *Περισπάσαι τὴν ἀσπίδα ζῶντος*, Clypeum vivo detraxisse, ut Cic. Detrahere torquem hosti, et Detrahere spolia. Cui adde hoc Xen. K. Π. 3, (1, 8.) p. 38. *Ὡς ἤκουσε ταῦτα, περιεσπάσατο τὴν τιάραν, καὶ τοὺς πέπλους κατερρήξατο*, Detraxit sibi tiaram quam capite gestabat. || Distraho, In diversum traho: ut accipiunt nonnulli ap. Aristot. Eth. 5. *Ὡς ἀδικούμενοι γὰρ, περισπῶσιν εἰς τοὐναντίον οἱ ἀπορώτεροι*. Vide Bud. 424. Sic Ceb. Theb. *Εἰς ἕτερα περισπᾶσθαι*, In alia studia distrahi. Idem Bud. *περισπῶ* exp. etiam Distringo, ut *διασπῶ*, s. Negotiis distraho, ut quem otiari nolumus. Plut. Camillo, *Πολίτας τρίβειν καὶ περισπᾶν βουλόμενος, ὡς μὴ σχολάζοιεν οἴκοι καθήμενοι δημηγορεῖσθαι καὶ στασιάζειν*: (6, 610.) *Οὐδενὸς περισπῶντος καὶ ἀπάγοντος*, Nulla re distrahente nec avocante. Sic Basil. Ep. ad Greg. *Τὸ δέ τι καὶ ὑπὸ ἀσχολιῶν περισπώμενος, ἐπιμεῖναι οὐκ ἠδυνήθην*, Partim quod negotiis distractus, expectare literas non potui. Joseph. 1. *Κασσίου τῷ πρὸς Ἀντώνιον πολέμῳ περισπωμένου*, Cum Cassius occuparetur in bello adversus Antonium suscepto. Pro Abstraho usus est Plut. Fabio (22.) p. 340. meæ Ed., ubi de illo dicit, *Περισπάσαι τὸν Ἀννίβαν τεχνάζων*, Excogitatis technis quibus Annibalem ab urbe Tarento abstraheret; vel etiam Avocaret, Avelleret. Sic vero accipi ibi *τὸ περισπᾶν*, sequentia docent, *Ἤλπιζε γὰρ τούτους προέμενος Ἀννίβᾳ καὶ δελεάσας, ἀπάξειν αὐτὸν ἀπὸ Τάραντος*. Suidas autem *περισπᾶν* exp. *ἀπατᾶν*, Decipere; sed malim Circumductum elu-

dere. Ex Eur. (Iph. T. 296.) *περισπᾷν ξίφος*, pro A Stringere ensem. Videndum tamen ne potius significet Detrahere, ut *περισπᾷν τὴν ἀσπίδα* dicitur, qui clypeum alicui detrahit. Est etiam vox Grammatica *περισπᾷν*, significans Circumflectere : ut Tryphon *ἐν Ἀττικῇ Προσῳδίᾳ* ap. Athen. (53.) dicit *ἀμυγδάλην* vocari *βαρέως* fructum ipsum, *ἀμυγδαλῆν* autem, arborem : *κτητικοῦ παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τοῦ χαρακτῆρος, καὶ διὰ τοῦτο περισπωμένου.* Aliud exemplum ex eod. Athen. habes in *Πλακοῦς*. [" Pierson. Veris. 17. Segaar. in Daniel. 87. Alciphr. 156. et Bergler., ad Xen. Eph. 234. ad Charit. 304. 325. Wyttenb. Select. 325. ad Herod. 230. Phryn. Ecl. 182. Thom. M. 707. Markl. Iph. p. 264. Wakef. S. Cr. 4, 69. Diod. S. 2, 324. 408. 540. Boiss. Philostr. 427. 458. Dionys. H. 2, 1092. 3, 1527. 1529. 1859. 4, 2078. Crusius ad Suet. 128. Circumflexo accentu noto, Etym. M. 343. extr." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 130. Plut. Thes. 26. *Περισπᾷν*, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 342. 349.: *περισπώμενος*, quibus comp. scribatur, 312. 694. 831.: B conf. c. *πλεονασμὸς*, 832. " Luc. 13, 40. Ἡ δὲ *Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν.* Aptius v. in hac re designanda reperiri non potuit. Latine reddendum est cum Beza, Distrahebatur. Hoc enim in istum sensum adhibetur et ab aliis, et a Cic. de Off. 1, 3. Fit, ut distrahatur deliberando animus, afferatque ancipitem curam cogitandi. Curis sc. et solicitudinibus distrahi velut in diversa *περισπᾶσθαι* Græci dicebant et *διασπᾶσθαι*. Mortales, ubi ad virilem ætatem pervenimus, Solicitis vitam consumimus annis, Torquemurque metu, cæcaque cupidine rerum. Sic Gr. *περισπᾶσθαι* Manilius expressit Astron. l. 4. init. M. Anton. 7, 20. *ἐμὲ*, inquit, *ἓν μόνον περισπᾷ*, Unum hoc me distrahit, vel solicitum habet. Verbum, Luciano quoque adhibitum, posuit Interpres Salomonis Eccles. 1, 13. ubi Deus dicitur homini dedisse *περισπασμὸν πονηρὸν τοῦ περισπᾶσθαι ἐν αὐτῷ.* Sic nostro l. Marthæ animus curis distrahebatur solicitæ ut omnia rite fierent et ordine. Græci recentiores jungere solent *μέριμναν καὶ περισπασμόν*. Illis C liber et vacuus apto composito est *ἀπερίσπαστος*. Laudat Paulus 1 ad Cor. 7, 35. *τὸ εὐπρόσεδρον τῷ Κυρίῳ ἀπερισπάστως*, Illos qui ad Christum se applicant, sic ut animum sibi servent a curis hujus mundi liberum. Redditur illic in Glossario veteri Paulina vox *ἀφροντίστως, ἀμερίμνως* : quæ minus etiam sunt usitata." Valck. Schol. in N. T. 1, 187. * " *Περισπωμένως*, Ammon. 148." Schæf. Mss. Athen. 400. " Schol. Aristoph. N. 1301. Πλ. 109. Schol. Apoll. Rh. novus 1, 275. Schæf. Herodian. Epimer. 245. 249. 251. 252. 253. *Ἀπερισπασμένως* (sic,) Timario in Notit. Mss. 9, 217." Boiss. Mss.] *Περισπασμὸς*, Distractio, cum aliquis negotiis occupationibusque diversis, necnon et curis, distrahitur : ut cum Plut. in lib. de Non. Fœner. (fin.) dicit Cratetem *ἀφεικέναι οὐσίαν ὀκτὼ ταλάντων*, eo quod *αὐτὰς τὰς οἰκονομίας καὶ φροντίδας καὶ περισπασμοὺς ἐδυσχέραινε.* Sic Idem de Exilio, *Οὐδὲ φυγαδευθέντες, ἀλλὰ φυγόντες αὐτοὶ πράγματα καὶ περισπασμοὺς, καὶ ἀσχολίας ἃς αἱ πατρίδες φέρουσι*, Fugientes negotia et molestias quibus in D patria distracti fuissent. Idem in libro suo, quem *περὶ Πολυπραγμοσύνης* scripsit, (8, 55.) *Περισπασμὸς καὶ μεθολκὴ τῆς πολυπραγμοσύνης*, Distractio s. Occupatio. Hieron. in Eccles. c. 1. Verbum ענין Aquila, LXX, et Theodotio, *περισπασμὸν* similiter transtulerunt, quod in Distentionem Lat. Interpres expressit : eo quod in varias solicitudines mens hominis distenta lanietur : Symmachus vero *ἀσχολίαν*, i. e. Occupationem, transtulit. Est etiam vocab. castrense. Dicitur enim auctore Æliano, *περισπασμὸς, ἡ ἐκ δυεῖν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον* : quæ ap. Suid. quoque leguntur, et in libello *περὶ Τάξεως Παλαιᾶς*. Vide et *Ἐκπερισπασμός*. [Tonus circumflexus, Apoll. Dysc. 302. 372. Dionys. H. de C. VV. 78, 14. " Ammon. 23. Segaar. in Daniel. 87. Diod. S. 1, 86. 503. 2, 298. Phryn. Ecl. 183. Wakef. S. Cr. 4, 70." Schæf. Mss.]

[* " *Περίσπασις*, Accentus circumflexio, Planud. in Dialogo ined. de Grammatica." Boiss. Mss. Eust. Il. Z. 143. Apoll. Dysc. de Pronom. 372. Bekk.]

[* *Περισπαστέον*, Tzetz. ad Lyc. 521. Athen. 644. " Schol. Il. Z. 146." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 8, 747." Schæf. Mss.]

[* *Περισπαστὸς*, unde] *Ἀπερίσπαστος*, quod exp. non solum Qui distrahi nequit, sed etiam Immobilis, Inconcussus, Quietus. At e Sapient. (16, 11.) *Ἀπερίσπαστοι γίνονται τῆς σῆς εὐεργεσίας* affertur pro Tuo beneficio uti non possunt. [Diod. S. 17. p. 766, 40. Polyb. 2, 67, 7. 4, 32, 6. Clem. Alex. Strom. 3. p. 461. 7. p. 736. Ignat. Ep. p. 19. " Phryn. Ecl. 183. Jacobs. Anim. 271. Wakef. S. Cr. 4, 69." Schæf. Mss.] *Ἀπερισπάστως*, Sine ulla distractione. [Vide *Περισπάω*. Hierocl. in Carm. 80, 13. Ed. Lond., Polyb. 2, 20, 11. 4, 18, 16. Athen. 10. Athenag. de Resurrect. Mort. * *Εὐπερίσπαστος*, Qui facile circumflecti potest, Xen. K. 2, 8.]

[* *Περισπαστικὸς*, Sext. Emp. adv. Math. 6, 21.]

Ἀντιπερισπάω, ET *Ἀντιπερίσπασμα*, castrensia vocabula sunt, ut et *περισπᾷν* ac *περισπασμός*. Nam *περισπᾷν* dicitur pro Abstrahere et avocare alio, ut cum Polyb. (1, 26, 1.) ap. Suid. dicit, *Ἦν δὲ τοῖς Ῥωμαίοις πρόθεσις ἐς Λιβύην πλεῖν, καὶ τὸν πόλεμον ἐκεῖ περισπᾷν*, Et bellum eo abstrahere, sc. ad Annibalem ex Italia in Africam avocandum. *Ἀντιπερίσπασμα* autem, teste Bud. 425., est Strategema auxilia hostium alibi distinentis, QUOD ET *Ἀντίσπασμα* dicitur, vel cum hostes domum revocantur ad tuendam patriam : quale fuit Scipionis Annibalem ex Italia tandem abstrahentis, et quasi stativa Punica convellentis, ut aliorsum abduceret. Exempla hujus signif. e Polyb. habes ap. Eund. l. c. Suidas *ἀντιπερίσπασμα* exp. per *ἐμπόδιον*, in hoc ejusd. Polybii loco, (3, 106, 6.) *Ἐξαπέστειλαν στρατηγὸν, βουλόμενοι ἀντιπερίσπασμα ποιεῖν τοῖς Κελτοῖς τοῖς μετὰ Ἀννίβου*, malim, Volentes abstrahere s. retrahere Gallos qui cum Annibale erant : ut accipitur ap. eund. Polyb. (2, 24, 8.) de bello Gallico, *Τούτους δ' ἔταξαν ἐπὶ τῶν ὀρῶν τῆς Γαλατίας, ὡς ἂν ἐμβαλόντες εἰς τὴν τῶν Βοίων χώραν, ἀντιπερισπῶσι τοὺς ἐξεληλυθότας*, Ut progressos retraherent, cogerentque suis se finibus continere. At *ἀντιπερισπᾷν τοὺς λόγους* exp. Sua verba retractare, ut fit ignoti aut suspecti interventu, dum loquimur : quod Verba retractare dixit Seneca. [*Ἀντιπερισπάω*, Jambl. V. P. 58. " Const. Manass. Chron. p. 76." Boiss. Mss. " Diod. S. 1, 204. 681. 2, 286. *Ἀντιπερίσπασμα*, ad 1, 681." Schæf. Mss. * " *Ἀντιπερισπασμὸς*, Tale strategema quo hostes hostium vires distrahere et spargere conantur, Diod. S. 14. p. 423, 4." Munth. Spec. Def. Lexx. 497.]

Ἀποπερισπάω ex Aristoph. affertur pro Averto : malim Circumductum abstraho.

[* *Ἐκπερισπάω*, unde] *Ἐκπερισπασμὸς*, quod etiam ipsum Castrense vocab. est, et plus est quam *περισπασμός* : est enim *περισπασμὸς* cum milites ita moventur duplici flexu, ut eorum ora in partem posteriorem spectent : at vero *ἐκπερισπασμὸς* est Plenior conversio, triplici flexione constans : quod fit cum post *περισπασμὸν* rursus in hastam convertuntur, si quidem in hastam moveri primum cœperint : aut in lævam, si lævorsum et in scutum fuit prima inflexio. Hæc Bud. p. 331. desumta ex Æliano, qui in suo *Στρατηγικῶν* Τάξεων libello *ἐκπερισπασμὸν* esse dicit *τὴν ἐκ τριῶν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησιν, ὥστε μεταλαμβάνειν, ἐὰν μὲν ἐπὶ δόρυ γένηται, τὴν ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν· ἐὰν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὴν ἐκ δεξιῶν.* Quæ ap. Suid. quoque leguntur, necnon in libello *περὶ Τάξεως τῆς Παλαιᾶς*. [Polyb. 10, 21.]

[* " *Μεταπερισπάω*, Clem. Alex. 454. *τῶν θείων*, Abstraho e rebus divinis." Kall. Mss.]

[* " *Προπερισπάω*, Suid. in *Τρόπαια*, Schol. Theocr. 1, 83. Schol. Apoll. Rh. Novus 1, 122. Schæf., Philem. Lex. §. 10. Schol. Lucian. Contempl. 12." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Ἱππ. 21. Σφ. 1386. Θ. 897. Schol. Od. Δ. 221. Eust. Il. A. p. 123. " Heyn. Hom. 5, 566." Schæf. Mss. * *Προπερισπωμένως*, Schol. Aristoph. Εἰρ. 168. Ὀρν. 1655. Λ. 85. Schol. Il. A. 420. Suid. 1, 34. 2, 468. " Eust. ad Dionys. P. 525." Boiss. Mss. " Eust. 118, 41." Seager. Mss. * " *Προπερισπαστέον*, Schol. Aristoph. Εἰρ. 1. Schol. Il. A.

611. Schol. Ven. Il. K. 281." Boiss. Mss. Apoll. Dysc. de Pronom. 378.]

[* " Συμπερισπᾶσθαι, Etym. M. p. 171, 39." Boiss. Mss.]

[* " Προσπάω, Diod. S. 2, 292." Schæf. Mss. Etym. M. 120, 13. Προσπάω, *Προσσπάω, Ruhnk. ad Timæi Lex. 123.]

Συσπάω, Contraho. Exp. etiam Contorqueo, Convello. Item pauperes et mendici dicuntur incedere συσπώμενοι, pro Adductis s. Contractis scapulis, veluti etiam ii qui nudi incedunt hyemis tempore. Apud Athen. 13. in Philosophorum quorundam reprehensione, Καὶ δὴ τοιοῦτοι ὑμῶν εἰσὶν οἱ πλεῖστοι, συνεσπασμένοι, καὶ κακοπινεῖς, οὐ μόνον τοῖς ἤθεσιν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἕξει: nisi forte significet Tenaces, Avari, Sordidi. [" Schneid. Anab. p. 45. (1, 5, 10. Τὰς διφθέρας συνῆγον καὶ συνέσπων.)" Schæf. Mss. Inc. 2 Reg. 14, 7. Thren. 5, 10.] Σύσπασις, Contractio. Exp. etiam Convulsio.

Σύσπαστος, ὁ, ἡ, Contractilis, Qui contrahi potest: ut Plato Symp. p. 248. σύσπαστα βαλάντια vocat Loculos contractiles, s. Qui uno nodo contrahuntur: Ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια ἓν στόμα ποιῶν. [" Lobeck. Aj. p. 350. Jacobs. Anth. 7, 73. Brunck. Aristoph. 3, 47." Schæf. Mss.] AT Συσπαστὸν Hes. dicit esse quoddam ἐγχειρίδιον ap. Tragicos, ut et τὸ συντρέχον ap. Polemonem, in Ajacis ὑποκρίσει.

Ὑποσπάω, Subtraho, Subduco, Plut. de Def. Orac. Εἰ τὸν ἀέρα τις ἀνέλοι καὶ ὑποσπάσειε τὸν μεταξὺ γῆς καὶ σελήνης, Si quis aërem lunæ terræque interfusum de medio tollat et subtrahat. Idem eodem libro, Ἡρακλῆς ὑπέσπακε τὸν τρίποδα, Hercules cortinam subduxit, ut Turn. vertit: cujus annotationes vide. [" Jacobs. Exerc. 1, 71. ad Diod. S. 2, 238." Schæf. Mss. * " Ὑποσπασμὸς, Aq. Deut. 15, 1. * Ὑποσπαστέον, Geop. 14, 7." Kall. Mss. * Προϋποσπάω, 12, 14, 1.]

¶ Σπάζω, etiam in VV. LL. pro Σπάω reperiri dicitur, i. e. Traho: nullo tamen allato exemplo, nisi hoc adespoto, σπάζω τὸν ἀέρα: nam quod ibid. e Philostr. Her. affertur, Ἔσπασε τοῦ ὕδατος, pro Aquam hausit, æque ad σπάω referri potest atque ad hoc σπάζω. Bud. quidem certe mendi suspectum habet, quod ap. Athen. (670.) legitur, ubi de amantium coronis sermo est, Οὐθένες γὰρ ἄλλοι τῶν δεδεμένων περὶ τὸ στεφανοῦσθαι σπάζουσι [σπουδάζουσι vulgo] πλὴν οἱ ἐρῶντες. Sed et compositorum ab hoc σπάζω verborum nonnulla in iisd. Lexicis habentur exempla: quæ ordine subjiciam, ita ut ibi leguntur. PRIMUM, Ἐπισπάζομαι, Amplector. SECUND. Κατασπάζω, Detraho, Deorsum duco, Demitto, [" Wolf. Anecd. Gr. 3, 132." Kall. Mss.] TERT. Συσπάζω, Contraho. Apud unicum Hes. REPERI Σπάζει, quod Achivos usurpare dicit pro σκύζει. ITEM Ἀνασπάζουσιν, ἀναταράσσουσιν, ap. Eund. " Ἀποσπάζω quoque dici videtur pro ἀποσπάω: ut " patet ex Ion. præt. plusquamperf. pass. ἀπεσπάδατο, " quod Hes. exp. ἀφέστησαν. Id enim ex ἀποσπάζω " ita formatum est, ut πεφράδατο e φράζω." Veruntamen Σπάδιξ et Σπάδον ab hoc σπάζω potius derivata judicarem, si in usu esset: itidemque ἀποσπάδαι potius ab ἀποσπάζω quam ab ἀποσπάω.

Σπάδιξ igitur dicitur Termes s. Palmes, Ramus palmæ, κλάδος s. ῥάβδος φοίνικος, ut J. Poll. exp. l. 1. qui Poëticum esse ait: idem igitur fuerit cum σπάθη. Alii, ad exprimendum etymon, interpr. Avulsus e palma termes: ut Gell. 2, 26. Spadica enim Dorici vocant avulsum e palma termitem cum fructu. Quo sensu supra a nonnullis ACCIPITUR Σπαθάλιον. Ibid. dicit Gell., Spadicem et phœniceum colorem, eund. esse, et significare Exuberantiam splendoremque ruboris: quales sunt fructus palmæ arboris, non admodum sole incocti. Idem 3, 9. cum equum Seianum fuisse retulisset cervice ardua, colore phœnicio: aliquanto post subjungit, Hunc equum C. Bassus vidisse se Argis refert, haud credibili pulcritudine vigoreque, et colore exuberantissimo: quem colorem nos, sicuti dixi, puniceum: Græce partim φοίνικα, alii σπάδικα appellant: quoniam palmæ termes ex arbore cum fructu avulsus, spadix dicitur. Virg. Georg. honesti Spadices glaucique: color deterrimus albis. Ubi spadicem vocat Equum spadicis s. phœnicii coloris. [" Porph. Abst. 4. p. 318. Κοίτη αὐτοῖς ἐκ τῶν σπαδίκων τοῦ φοίνικος, ἃς καλοῦσι βάϊς. Hieronymus adv. Jovin. 2, 13. Cubile eis de foliis palmarum, quas Baias vocant, contextum erat." Schn. Lex. Suppl.] || Σπάδιξ in Lex. Herodoti exp. φλοιὸς ῥίζης πρινίνης: cujus expositionis vestigia aliqua sunt ap. Hes. in Σπᾶ. || Σπάδιξ, sicut et φοίνιξ, ab J. Poll. 4, 9. numeratur inter Instrumenta musica quæ manu pulsantur. Sic Quintil. 1, 17. (10, 51.) Psalteria et spadices etiam virginibus probis recusanda. [Nicomach. p. 8.] Ceterum παρὰ τὸ σπᾷν dici τὸν σπάδικα, docent hæc verba, quæ Plut. Symp. 8, 4. ex Atticis refert, Πρῶτος ἐν Δήλῳ Θησεὺς ἀγῶνα ποιῶν, ἀπέσπασε κλάδον τοῦ ἱεροῦ φοίνικος· ὃ καὶ σπάδιξ ὠνομάσθη. [" Ad Diod. S. 1, 165. Lex. Herod. 176. ad Charit. 772." Schæf. Mss. Nicander 'A. 528.] AT Σπαδίξας τὸ δέρμα, Herod. (5, 25.) Pellem detrahens: ἐκδείρας τὸ δέρμα, ut in Lex. Herodot. exp. [" Lobeck. Aj. p. 385." Schæf. Mss. * " Σπάδαξ, Glossæ Herod. ad Σπαδίξας." Boiss. Mss. Σπάδακες, Hesychio κύνες.]

Σπάδων, ωνος, ὁ, Cui testiculi evulsi sunt, nervus genitale membrum erigens, convulsus est, nervi κρεμαστῆρες, e quibus testiculi suspensi sunt, evulsi. A Latinis quoque Spado dicitur: a Græcis alio nomine ἐκτομίας et θλαδίας. Cyrillus ap. Suid. Εἰώθασι γὰρ οὐ μόνον οἱ σπάδωνες καὶ τὰ μόρια τῆς αἰσχρουργίας ποσῶς ἔχοντες, ἀσελγαίνειν ἀμέτρως, καὶ ἀκολασταίνειν ἀναιδῶς καὶ ἀκορέστως, ἀλλά γε καὶ οἱ τέλεον ἀπόκοποι καὶ ἐκτετμημένοι ταῦτα. Ubi vide longam invectivam in hos lascivos et spurcos ἀνδρογύνους. Annotat Bud. ap. Plut. Demetr. (25.) p. 288. legi τὸν σπάδοντα, sicut et in Lex. meo vet. Σπάδων σπάδοντος, ὁ εὐνοῦχος. Sed crediderim usitatiorem esse gen. σπάδωνος, quem Lat. quoque retinent. Plin. memorat etiam spadones calamos et spadoniam laurum, ut in Εὐνουχίας et Εὐνοῦχος videbis. At Colum. 3, 10. Ejusmodi surculos, qui nihil attulerint, Spadones appellant: quod non facerent, nisi eos suspicarentur inhabiles fructus. || Σπάδωνα Hes. exp. non solum εὐνοῦχον sed etiam τὸ σπάσμα. Sic Erotian. Lex. Hippocr. Σπάδων, σπασμὸς σώματος. Et Gal. in suo itidem Lex. Hippocr. Σπάδων, σπάσμα: ubi etiam annotat fem. esse nomen illud. Suidas autem tradit, Σπάδων scriptum βαρυτόνως significare ὁ ἐκτομίας: AT Σπαδὼν, oxytonως, τὸ σπάσμα. Utitur in hac signif. pro Spasmus, Contractio, Nicander 'A. (317.) ὁ δὲ σπαδόνεσσιν ἀλύων Δηθάκις ἐν γαίῃ σπαίρει μεμορυγμένος ἀφρῷ. Utitur et Hippocr. de Morb. 7. Ubi etiam nota, in illo Nicandri l. corripi secundam syllabam: sicut et in VOCE Σπαδονίσματα ap. Suid. ex Epigr. Ἰστία δ' * αἰωρητὰ χαλᾷ σπαδονίσματα μαστῶν. Quid autem ibi σπαδονίσματα significet, ipse Suid. non annotat. [" Σπάδων, Mœr. 347. et n., Toup. Opusc. 1, 433. ad Charit. 295. Thom. M. 392. 803. Diod. S. 2, 580. ad Lucian. 2, 145. Schleusn. ad Jesaiam p. 348. Σπάδοντα, Plut. 6, 31. Hutt. * Σπαδονίζω, Toup. Opusc. 1, 435." Schæf. Mss. " Σπαδονίζειν τὸν ἦχον dicuntur Dionysio Hal. de Comp. VV. c. 14. p. 75(=94=162.) literæ breves, quarum sonus est exilior, angustior et velut effeminatus vel castratus, ut ε, ο, ι, υ, μικρόφωνα, et Pindaro, cujus verba mox laudat Dionysius, dicta σχοινοτενῆ, Literæ velut junceæ, h. e. exiles et tenuis soni. Sed alio loco in Jud. de Vi Demosth. c. 40. p. 1077. * σπαδονισμοὶ appellantur, cum verbum aliquod in asperam literam desinit et sequens a simili incipit. Huic autem compositioni simul σπαδονισμοὺς τῶν ἤχων et ἀντιτυπίας tribuit. Itaque haud dubie sonum raucum, injucundumque auribus, τὸ τραχύνειν τοὺς ἤχους et τὸ ταράττειν τὰς ἀκοὰς, ut antea dixerat, voce σπαδονισμοῦ exprimere voluit." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. " Σπαδόνισμα, Toup. Opusc. 1, 433. 435. Emendd. 2, 187. Jacobs. Anth. 6, 91. Rigalt. ad Phædr. p. 236. Ed. Burm. 1718." Schæf. Mss.] A priore Σπάδων EST Σπαδωνισμὸς, Castratio: verbale A VERBO Σπαδωνίζω, Castro, Spadonem efficio, Testiculos, s. Nervos κρεμαστῆρας, unde testiculi dependent, evello. [* Σπάδοι, Σπάδοντες, Lobeck. Phryn. 273. * Σπαδιαῖος, unde * Ὑποσπαδιαῖος,

P. Ægin. 6, 54. Theoph. Protosp. 5, 23.]

Ἀποσπὰς, άδος, ET Ἀποσπάδων, οντος, ὁ. Suidas ἀποσπάδας dici scribit τοὺς ἀποσπασθέντας: ἀποσπάδοντας autem, τοὺς ἀποκοπέντας. Verum cum masc. genere illud ἀποσπάδας exponat, videndum annon potius sit a NOM. Ἀποσπάδης: nam potius Ἀποσπὰς fem. genere dicitur pro Avulsa, ut νεοσπάς: nisi communis generis esse putandum sit, ut ἐθάς. [" Ἀποσπὰς, ἡ, Nonn. D. 1, 289. 6, 252. 34, 352. Geop. 10, 23. 11, 9, 16. Theod. 4, 650. Const. Manass. Chron. p. 186. v. 4782." Kall. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 76. ad Lucian. 2, 145. Tzetz. Exeg. in Il. p. 129, 5. Toup. Opusc. 1, 526. Ἀποσπάδων, ad Lucian. l. c. * Ἀποσπάδιος, Gesner. Ind. Orph., Mitsch. H. in Cer. 126." Schæf. Mss.] In VV. LL. HABETUR ET Ἀποσπάδιον, Avulsum, Decerptum; sed non nominato Auctore. [" Jacobs. Anth. 9, 163." Schæf. Mss. * " Ἀποσπάδη (sic,) Anna C. 450." Elberling. Mss.] Νεοσπὰς, άδος, ἡ, [imo ὁ καὶ ἡ,] Nuper evulsa, ut virga recens ex arbore evulsa, [" Soph. ap. Athen. 587. Θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεοσπάδα, Oleæ ramum afferens capræ recens avulsum." Schw. Mss.] Pisides ap. Suid. Ταύτην δὲ τὴν φάλαγγα τὴν νεοσπάδα. Ubi Suidas exp. τὴν νεωστὶ ἀποσπασθεῖσαν. Sed ap. cum in Σπαδὼν perperam LEGITUR Νεωσπάδα pro Νεοσπάδα. [Soph. Ant. 1201. " Casaub. ad Athen. p. 59. Brunck. Soph. 3, 438. Wakef. Phil. 290." Schæf. Mss.] In VV. LL. HABETUR ET Νεοσπαδὴς, Nuper fasciis puerilibus involutus; sed sine Auctore et exemplo. [" Abresch. Æsch. 2, 5. Wakef. Eum. 42. (νεοσπαδὲς ξίφος.) Phil. 290." Schæf. Mss. " Schol. Aristoph. Πλ. 383." Kall. Mss.] " Ὁλοσπαδεῖς, Hesychio ὅλαι κα- " τασπώμεναι καὶ κατατεινόμεναι." [* " Ὁλοσπὰς, Brunck. Soph. 3, 523." Schæf. Mss.]

ΣΠΕΙΡΑ, ἡ, Spira, ἕλιξ, Linea flexuosa orbesque faciens in sese non redeuntes, ut serpentium illa volumina sinuosa et funium convolutorum. Arat. (446.) de hydra cœlesti, καί οἱ κεφαλὴ ὑπὸ μέσσον Καρκίνον ἱκνεῖται, σπείρη δ' ὑπὸ σῶμα λέοντος: pro quibus Cic. Convexoque sinu subiens inferna leonis. At Ruf. Avien. sic, In cancrum protenta caput, caudamque feroci Centauro inclinat. Et mox, sic agmina cœlo Lubrica convolvit, sic spiras pendula torquet, i. e. τὰς σπείρας ἑλίσσει. Et Ælian. Ὁ δὲ δράκων ταῖς σπείραις τοὺς νεκροὺς συναγαγὼν, ἐφύλαττεν ἀπαθεῖς. Sic illi ap. Virg. Æn. 2. immensis orbibus angues Laocoontem Corripiunt, spirisque ligant ingentibus, et amplectuntur medium. Has autem spiras ibid. appellat orbes, cum dicit, immensis orbibus angues: item et nodos, ubi ait, manibus tendit divellere nodos, i. e. spiras quibus ligatus erat. Idem Virg. eod. in l. et orbes et spiras nominat, sc. in Georg. (2, 154.) Nec rapit immensos orbes per humum, neque tanto Squameus in spiram tractu se colligit anguis. At Ovid. immensum spiris facientibus orbem. Suid. has σπείρας appellat τοὺς ὁλκοὺς τοῦ ὄφεως: Hes. ἐλυγὰς τοῦ ὄφεως: nisi potius scr. ἕλικας aut ἑλιγμούς: nam σπεῖραι generaliter exp. ἕλικες, συστροφαί. Suid. exp. etiam αἱ συστροφαὶ τοῦ σχοινίου, ut Servio Spira est volubilitas funium. At Hes. exp. σειραί: Fest. Pomp. interpr. Funis nauticus in orbem convolutus, citans hunc Pacuvii locum, Quid cessatis socii ejicere spiras sparteas? quo modo accipitur ap. Plut. (8, 19.) Νεὼς μὲν γὰρ ἁρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος, ἐπιλαμβάνονται σπείραις καὶ ἀγκύραις, τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Itidemque Eust. σπεῖρα ap. Hom. exp. σπείρας δι' ὧν αἱ νῆες ἕλκονται, Funes qui in orbem convolvi solent, et in navi poni modo ad alligandas, modo ad trahendas ipsas naves. Et Hes. itidem σπείρας exp. τὰ μαλάγματα τῶν νεῶν. [" Isidori Orig. 19, 4. Spiræ, funes, quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo Curcubas vocant. Cangii Glossarium v. Spera: Ligantur plures fasces et projiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, fractis temonibus, et dicuntur speræ, quasi res quæ faciunt tardare progressum." Schn. Lex. Vide Interpr. ad Hes. v. * Ἐπίσπειρον.] Ab horum funium similitudine spiræ ab Juvenali (8, 208.) dicuntur Fasciæ galeri, quæ sub mento stringi solent: de faucibus aurea cum se Porrigat et longo jactetur spira galero. Ubi innuit faucibus subjici solitam et in summo galero in spiram s. volumina sinuosa collectam nodari. Ab hac eadem similitudine Muliebres quoque spiræ ornatus causa factæ. Necnon et Genus operis pistorii, eod. modo formatum, spira nuncupatur: quod Cato cap. 77. jubet fieri tanquam restim tractes, imponi in solo, dein plicis impleri bene arcte. In arboribus quoque σπεῖραι sunt, in arboribus sc. cæsis, et quæ a fabris operi aptantur. Theophr. H. Pl. 5, 3. Σπείρας δὲ καλοῦσιν ὅταν ᾖ συστροφὴ, (sic enim reponendum pro εἰτραφῇ,) τις ἐν αὐτῇ μείζων, καὶ κύκλοις περιεχομένη πλείοσιν. Unde Plin. 16, 39. de cædendis arboribus loquens, Publicum omnium vitium vocant spiras, ubi convolvere se venæ atque nodi. Idem Theophr. cap. seq. δύσεργα ligna esse dicit τὰ οὔλας ἔχοντα στροφάς: ibi appellans οὔλας στροφὰς, quas ante σπείρας. Itidem Plin. capnitin gemmam plurimis spiris fumidam esse dicit. Apud Architectos autem spira dicitur et basis columnæ unius tori aut duorum, teste Festo Pomp., in qua signif. frequens est ap. Vitruv. Ennius hominum multitudinem spiras appellat, cum ait, spiras legionibus nexunt: teste eod. Festo. Sic Hes. quoque σπεῖρα exp. πλῆθος, τάγμα: et Suid. σπεῖραι, πλήθη στρατευμάτων, φάλαγγες. Item Legio. Alii potius Cohors interpretandum censent, ut Bud. ex App. affert σπεῖρα στρατηγὶς, Prætoria cohors. Sic Act. 21, (21.) Ἀνέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ τῆς σπείρας, redditur, Tribuno cohortis: [cf. Valck. Schol. in N. T. 1, 458. " Toup. ad Longin. 341. Theocr. 22, 80. Lennep. ad Phal. p. 18. Valck. Diatr. 167. ad Od. Z. 269. ad Lucian. 1, 299. Wakef. Ion. 1183. Musgr. 1164. Jacobs. Anim. 201. Anth. 12, 36. Cohors, Globus militum, ad Charit. 609. Pulvillus s. Culcita subjecta oneri imposito, Heyn. ad Apollod. 428." Schæf. Mss. " J. Poll. 2, 31. 4, 149. τριχῶν: Apollod. 2, 5, 11. Σπεῖραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ποιήσασθαι, cf. Heyn. p. 198. Schol. Apoll. Rh. 4, 1396. Eudocia p. 217. Lat. Arculus, Festo Cesticillus. Basis columnæ, Lex. Vitruv. et Chandler. Inscr. no. 53. 54. σὺν σπείρῃ καὶ κεφαλῇ: cf. p. 38, 64." Schn. Lex. Σπεῖρα, σπείρη, Greg. Cor. 650. 696.]

[* Σπειρογονὴς, Meleager 124, 8. * Σπειροειδὴς, unde adv. * " Σπειροειδῶς, In modum spiræ, Ruf. Eph. 62." Wakef. Mss. * Σπειροκέφαλον, τὸ, Marm. Oxon. p. 94. * " Σπειροῦχος, Jacobs. Anth. 8, 163." Schæf. Mss.]

Εὔσπειρος, Pulcras spiras faciens, Pulcre se in spiras contrahens, colligens, Pulcre se conspirans. Ex Epigr. εὐσπείροισι κορύμβοις, pro Corymbis habentibus spiras bene compositas. [" Jacobs. Anth. 8, 35. * Εὐσπειρὴς, 29. Wakef. Ion. 25." Schæf. Mss. Suid. 1, 910.]

Πολύσπειρος, In multas spiras se colligens, Multis voluminibus se conspirans, Immensum suis spiris faciens orbem, Multis spiris et flexibus involutus: πολυέλικτος, ut serpens, funis in orbem convolutus, capreolus in vite. [Hes.]

[* Ὑπόσπειρος, J. Poll. 2, 31.]

Σπειρώδης, Spiræ similis, Orbem spiris suis faciens, Nicander Ἀ. (253.) σπειρώδεϊ κόρσῃ Σκίλλης, Schol. πολλαῖς περιβολαῖς καλυπτομένῃ: [item σπερματώδει:] item πολλὰ σπεῖρα, i. e. ἐνδύματα ἐχούσῃ. Sed tunc a σπεῖρον derivatum esset: [cf. v. 527.]

Σπειρηδὸν, In modum spiræ, Spiris facientibus orbem, ut Ovid. loquitur: vel In orbem, Convolutim. Suid. exp. * περιπεπλεγμένως. Exp. etiam Cohortatim, Per cohortes; sed nullum hujus signif. exemplum affertur. [" Ad Herod. 474. Jacobs. Anth. 8, 60. 11, 10." Schæf. Mss. " Opp. Ἀ. 1, 516." Wakef. Mss. Joseph. A. J. 2, 12. p. 106.]

[* Σπειρίδιον, unde * Ὑποσπειρίδιον, Basis spiræ, Hero Spirit. 164. Cf. Σπεῖρα.]

Σπειράω, In spiram colligo, contraho: ut cum serpens in spiram tractu se colligit, spiris facientibus orbem, ut Virg. et Ovidium loqui, supra in Σπεῖρα docui. Sic funis quoque nauticus σπειρᾶσθαι dicitur, cum in orbem convolvitur. Apud Suid. legitur etiam σπειρώμενος τοῖς ῥακίοις, ubi malim Obvolutus,

Involutus. [" Heyn. ad Apollod. 303. Eratosth. 2. ad Lucian. 2, 39." Schæf. Mss. " *Σπειρᾶσθαι*, In gyros contrahi, condensari. Hoc verbo usus est Demetrius de Eloc. §. 8., ut notaret vim orationis, quam e brevitate et veluti conglobatione quadam trahat. Quemadmodum enim animalia *συστρέψαντα ἑαυτὰ*, h. e. Se contorquentia et nervos veluti conglobantia, membris contractis, fortius pugnant: ita etiam sententiæ fortiores sunt, si oratio se quodammodo contrahit. Hunc igitur *λόγον καθάπερ ἐσπειραμένον*, Veluti in gyrum contortam orationem, appellat: et ipsam formam *συστροφήν*: vide Συστρέφεσθαι." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Σπείραμα, SIVE *Σπείρημα*, *τὸ*, i. q. *σπεῖρα*, Spira; ac proprie de serpente dicitur, cum in spiram tractu se colligit, et suis spiris orbem facit: ut cum Dionys. P. (1156.) dicit Bacchis *Ζωστῆράς θ' ἕλικάς τε πολυγνάμπτου ἑλίνοιο* conversa fuisse *εἰς σπείρημα δρακόντων*: pro quo Stat. dixisset In sinuosa draconum terga. Ubi Eust. *σπειρήματα* exp. *σπείρας, ὁλκούς*. Illo autem *σπείραμα* utitur Plut. (10, 51.) itidem de dracone quodam loquens Ætolidis amore capto, *Τῷ μὲν ἄλλῳ σπειράματι τὰς χεῖρας αὐτῆς ἔδησε πρὸς τὸ σῶμα, τῷ δὲ ἀπολήγοντι τῆς οὐρᾶς ἐμαστίγου τὰς κνήμας*. || Hes. *σπείραμα* exp. *πλῆθος*, quomodo et *σπεῖρα*. || Accipiunt pro *σπέρμα* quoque, i. e. Semen, ap. Nicandr. 'A. (417.) *Ἠὲ νέον σπείρημα καὶ ἀμφικάρηνα κομάων*. [*Σπείραμα*, Sext. Emp. adv. Math. 7, 188. " Heyn. ad Apollod. 171. ad Diod. S. 1, 202. Jacobs. Anth. 8, 253. 12, 184. *Σπείρημα*, ibid. Exerc. 2, 175. Heyn. ad Apollod. 937. Valck. Diatr. 167. ad Diod. S. 1, 202." Schæf. Mss. " *Σπείραμα*, Æsch. Choëph. 245., ubi Heath. dorismum veritus *σπείρημα* corrigit, Apollod. 1, 12, 15. Gal. de Fasc. 14. p. 484. 17. p. 478. T. 11. Hes. et Phot. *Μήρυγμα, σπείραμα*, ubi inconsulte * *σπείρωμα* reponunt. Rarius, neque tamen rejectitium est, *σπείρημα* ap. Suid., quod binis Diodori locis 3, 35. servavit Cod. Clar." Lobeck. Phryn. 204.]

[* " *Σπείρασις*, Plut. Commun. Notit. 31." Gataker. Mss. * *Σπειρητὸς*, unde * *Πολυσπείρητος*, Nonn. D. 40, 482.]

[* *Ἐνσπειράω*, Sext. Emp. adv. Math. 7, 410. *Πολλῶν ἐνεσπειραμένων τῷ αὐτῷ φωλεῷ δρακόντων*.]

[* *Παρασπειράω*, Apollod. 3, 14, 6. p. 836. Heyn., sed reponendum *περιεσπειραμένος*. Vide Lobeck. Phryn. 204.]

Περισπειράω, In orbem circumdo, involvo. Proprie serpens aliquem *περισπειρᾷν* dicitur, quem suis spiris circumdat: unde ap. Lucian. (3, 238.) *Περισπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ*, Pedi circumcirca implicari in modum serpentis suo volumine aliquid complectentis. Plut. Camillo dicit etiam *Περισπειράσας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ*, Capiti vestem involvens, vel etiam Circumdans, Circumcirca obvolvens: [Agesilao 31. " Heyn. ad Apollod. 303. (1, 4, 2.) Toup. Opusc. 1, 345. ad Diod. S. 1, 291. ad Lucian. 2, 39." Schæf. Mss.]

Συσπειράω, In spiram colligo, ut Virg. in spiram tractu se colligit anguis; Spiris orbem facio, ut Ovid. immensum spiris facientibus orbem; Conspiro, ut Plin. de Vir. Illustr. Se in Voluminii tabernaculo conspiravit: de serpente quodam: ubi Conspirare se est *συσπειρᾶσθαι* et *συνελίττεσθαι*. Quod vero Theophr. (H. Pl. 4, 4, 13.) dicit de herba quadam in Gedrosis, *Ὑφ' ᾗ συνεσπειραμένους ὄφεις εἶναι μικροὺς σφόδρα*, Plin. sic, Referta minutis serpentibus. Pro Conglomero et Condenso, Joseph. A. J. 9. *Συσπειραθέντες τοῖς σώμασι*, Catervatim condensati corporibus. [" Wyttenb. ad Plut. 1, 619. Select. 409. Toup. Opusc. 1, 456. ad Charit. 609. Wessel. ad Dion. Cass. 1501." Schæf. Mss. " *Συνεσπείρασα*, Gal. de Usu Part. 4, 7. p. 636.: *συσπειρακὼς*, (sic,) Nicet. Ann. 6, 3. p. 101.: *συνεσπειραμένος*, Xen. K. A. 1, 8, 21. Aristot. H. A. 1, 27. p. 465. Polyæn. 4, 1, 2.: *συνεσπειράθην*, Xen. 'Ελλ. 4, 4, 18. Aristid. 1, 553.: *συσπειρασάμενοι*, Eunap. V. Proær. p. 111." Lobeck. Phryn. 204. * " *Συνεσπειραμένως*, Procl. in Parm. 2. p. 88." Boiss. Mss. " Anna C. 450." Elberling. Mss.]

Σπειραία, *ἡ*, Spiræa; Frutex, ut tradunt nonnulli, lentus et vitilis, ita ut in spiram torqueri possit: unde et nomen: fructum fert in summitate racematim, rubrum et maturitate nigrescentem. Ruell. pro Halimo accepit, Matthiolus pro Viburno. Theophr. H. Pl. 1, 23. *Ἀκρόκαρπα τῶν θαμνωδῶν, ἐρείκη καὶ σπειραία καὶ ἄγνος*. Apud Eund. 6, 1. PRO *Σμηρέα* itidem reponunt *σπειραία*, ubi Theophr. ait, *Κισσὸς, μήλωθρον, ἐρευθεδανὸν, σμηρέα, κνέωρον*. Apud Plin. autem 21, 9. In coronamenta folio venere melothron, spireon, cneoron, quod Casiam Hyginus vocat.

¶ *Σπεῖρον*, *τὸ*, i. q. *σπεῖρα*, significans Funem nauticum, qui in orbem convolutus est, ut supra docui: quomodo Od. Z. 269. *Ἔνθα δὲ νηῶν ὅπλα μελαινάων ἀλέγουσι, Πείσματα καὶ σπεῖρα*, Eust. annotat accipi posse pro *σπείρας*, sc. *δι' ὧν αἱ νῆες ἕλκονται, ἢ δι' ὧν οἱ τροχίλοι δεσμοῦνται*: solent enim funes nautici, quibus navis trahitur aut religatur, cum usus eorum non est, in spiras colligi, s. in orbem convolvi: quamobrem et *σπεῖραι* nominantur. Verum et alia expositio ibid. ab eo proponitur, sc. *σπεῖρα* accipiens pro *ὑφάσματα ἐξ ὧν τὰ ἱστία*. In quibusdam Edd. non *σπεῖρα* legitur, sed *σπείρας*, quod etiam metro convenientius est: ac brevium Schol. Auctor *σπείρας* ibi exp. *μεγάλους κάλους, δι' ὧν ἕλκονται αἱ νῆες*, Funes crassiores, quorum in trahenda navi usus est: Pacuvius Sparteas spiras nominat. || *Σπεῖρον* dicitur etiam Fascia; ita enim fascia aliquid obvolvi solet ut aliquid spiris serpentis circumdari. Eust. Comment. in Dionys. cum de *σπεῖρα* et *σπείρημα* locutus esset, subjungit, *ὅθεν καὶ σπειροῦν λέγεται τὸ σπαργανοῦν, καὶ σπεῖρον ὀνομάζεται τὸ εἰς τοῦτο χρησιμεῦον ἱμάτιον*. At plerumque *τὰ πτωχικὰ ῥάκη*, Panni laceri, quibus mendici se involvere solent, *σπεῖρα* appellantur: ut Od. Δ. (245.) de Ulysse, *Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῆϊ ἐοικὼς*, Eust. (1494, 46.) exp. *πτωχικὰ ἀμφιβλήματα* s. *ῥάκη*. Alii tamen propter illud *κακὰ* simpliciter ibi *σπεῖρα* accipiunt pro *ἱμάτια*: itidemque Od. Z. (179.) *δὸς δέ μοι ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, Εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχες*, brevium Schol. Auctor exp. *ἱματίων*. Ac J. Poll. 7, (78.) c. 18. cum synonymως posuisset *ἱματιοπῶλις ἀγορὰ* et *σπειροπῶλις ἀγορὰ*, subjungit, quibusdam placuisse *σπεῖρα* vocare non solum *τὰ ῥάκη*, verum etiam *τὰς ἀμείνους ἐσθῆτας*. Hom. certe *φᾶρος ταφήϊον* et *σπεῖρον* synonymως dicit. Cum enim Penelope ap. eum Od. B. (102.) dixisset, *εἰσόκε φᾶρος Ἐκτελέσω—Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον*, paulo post subjungit, *Μή τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ Αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας*: atque ibi Eust. annotat *σπείρου* nomine non accipi necessario *εὐτελὲς ὕφασμά τι*, sed tale quod Laërtem deceret: ideoque *σπεῖρον* trifariam exponi, *πολυτελὲς ἱμάτιον, ῥάκος, ἱστίον*: paulo ante *σπεῖρον* esse dixerat *ὕφασμά τι δυνάμενον σπειροῦν*, i. e. *σπαργανοῦν* et *περιέχειν τὸν αὐτὸ περιτιθέμενον*: quæ exp. ap. brevium quoque Schol. Auctorem legitur. Atque sic *σπεῖρον* diceretur Quælibet vestis quæ corpori *περισπειρᾶται*, ut Plut. loquitur: s. *τριβώνιον* aut *ἱμάτιον* quo aliquis se *σπαργανοῖ*, ut loquitur Athen. [" Nicander 'A. 159. Euphorion in Schol. Eur. Phœn. 688." Schæf. Mss. Od. B. 97. E. 318. Vide Lex. Xen.] *Σπειροπώλης*, Venditor *τῶν σπείρων*, Veteres et tritas vestes vendens, Qui vestimenta lacera et pannosa vendit, ut quibus mendici se involvunt et *περισπειρῶσι*. Vel simpliciter Vestium venditor, Qui vestimenta venditat: idem qui *ἱματιοπώλης*. Itidemque FEM. *Σπειροπῶλις ἀγορὰ* dicitur pro * *Ἱματιοπῶλις ἀγορὰ*, teste Polluce (7, 78.) quoniam sc. *σπεῖρα* nonnullis vocantur non solum *τὰ ῥάκη*, verumetiam *αἱ ἀμείνους ἐσθῆτες*. Ut plurimum tamen in vestiario foro veteres ac detritæ vendi solent vestes, raro novæ.

Σπειρόω, Circumdo *τῷ σπείρῳ*, *τῇ ἐσθῆτι περισπειρῶ*, ut Plut. loquitur. Vel etiam Fascio, *σπαργανόω*: vide *Σπεῖρον*. [" Ad Diod. S. 1, 291. Paus. 3, 278." Schæf. Mss. Callim. H. in Del. 6. Lobeck. Phryn. 204. * *Σπείρωμα*, Hes. v. *Κόμβωμα*. Vide *Σπείραμα*. * " *Σπείρωσις*, Schol. Arati (14.) 80. 86." Boiss. Mss.]

[* *Σπειρίον*, Vestimentum tenue, æstivum, Xen.

'Ελλ. 4, 5, 4. Ἔχοντες, οἷα δὴ θέρους, σπειρία. Vide Lex. Xen. "Toup. Opusc. 2, 199. Emendd. 1, 70." Schæf. Mss.]

[* Σπεῖρος, τὸ, Nicander Θ. 882. αὐά τε βολβῶν Σπείρεα, alii interpr. Tunicas, alii Semina.]

ΣΠΕΙΡΩ, Sero, Semino, Paus. Attic. (33, 4.) Σπείροντες μὲν οὐδὲν, ἀπὸ δὲ ἀμπέλων ζῶντες ἀγρίων, Nihil serentes s. seminantes, de Atlantibus. Plut. de Non Fœner. Σπείροντες οὐχ ἥμερον καρπόν. Dicitur enim σπείρεσθαι ὁ καρπὸς cum ἀφίεται τῇ χειρὶ a seminatore: cui adde, quod Corinna Pindaro dicebat, Τῇ χειρὶ δεῖν σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ, Manu oportere sementem facere, non sacco integro: eo quod Pindarus in quoddam melos συνεφόρησε πανσπερμίαν τινὰ μύθων, nec sparsim fabulas interseruerat, sed quasi ex integro sacco effuderat. Ubi metaph. est, sicut et in hoc dicto ap. Aristot. Rhet. 3. Σὺ δὲ ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας. Cui simile hoc Pauli in Ep. ad Galat. 6, (7.) Ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ὁ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει: [cf. 1 Cor. 9, 11.] Sic Cic. Ut sementem feceris, ita metes. Metaph. quoque Greg. Naz. Σπείρειν εἰς δικαιοσύνην, pro Serere in agrum justitiæ, In agro justitiæ sementem facere. Metaph. item Plato de LL. Σπείρειν σπέρματα παλλακῶν, E concubinis liberos suscipere: quod et ἀλλοτρίαν σπείρειν itidem metaph. dici, paulo post docebo. Sic Soph. (Aj. 1293.) ὅς αὖ σ' ἔσπειρε, Qui te genuit, Quo satus es; nam et ap. Latinos tam prosæ Scriptt. quam Poëtas Satus eo sensu accipitur. Item σπείρω γῆν dicitur pro eo, quod Semino agrum, Columellæ, i. e. Semina agro sero, Sementem facio in agro, Semina terræ mando, Solo semen credo et committo. Sic quidam ap. Plut. Σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδὸν Βερέκυνθα χῶρον. Metaph. autem Soph. in quodam Epigr. ap. Athen. (604.) Ἀλλοτρίαν σπείρων, pro μοιχεύων, s. ἀλλότρια ἐπὶ δέμνια βαίνων: ac subaudiri potest vel γῆν vel γυναῖκα: dicitur enim σπείρειν γυναῖκα, qui suo ipsam semine implet. Quo refer hoc Plut. in Connub. Præc. (6, 544.) ubi de conjugibus ait, Τῶν ἀνιέρων καὶ παρανόμων πρὸς ἑτέρους ἁγνεύοντας ὁμιλιῶν, καὶ μὴ σπείροντας, ἐξ ὧν οὐδὲν αὐτοῖς φύεσθαι θέλουσι: nam ejusmodi καρπὸς cum provenit, pudori est et abscondi solet. ‖ Significat σπείρω etiam Dissemino s. Spargo, Aristot. de Poët. (13.) Σπείρων θεοκτίσταν φλόγα, metaphorice; nam σπείρειν proprie est τὸν καρπὸν ἀφιέναι. Et pass. Σπείρεσθαι, Disseminari, Dispergi. Thuc. (2, 27.) Οἱ μὲν αὐτῶν ἐνταῦθα ᾤκησαν, οἱ δ' ἐσπάρησαν κατὰ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα, Per totam Græciam sparsi sunt. Sic Xen. 'Ελλ. 3, (4, 22.) p. 293. Κατιδόντες τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀκολούθους ἐσπαρμένους εἰς ἁρπαγὴν, Dispersos ad prædam agendam. Cic. ἔσπειρε ap. Plat. in Tim. exp. Spargens quasi serebat, p. 33. mei Lex. Cic. itidemque p. præced. σπαρείσας, Sparsas et quasi Satas. [" Wakef. S. Cr. 3, 22. 5, 107. 116. Brunck. Soph. 3, 455. ad Diod. S. 2, 165. Liberos procreo, Heusing. ad Cic. Offic. 277. Plut. Mor. 1. p. 4. Ox. Phalar. p. 4. T. H. ad Lucian. Dial. p. 103. Thom. M. 187. 906. Jacobs. Anth. 6, 319. 9, 89. De verbis, Toup. Opusc. 1, 435. Valck. Hipp. p. 251. ad Herod. 698. Wakef. S. Cr. 2, 138. De radiis lucis, ad Herod. 630. Conf. c. ἐγείρω, ad Diod. S. 1, 201. Aor. 2. act. an dicatur, Heind. ad Plat. Phædr. 344. Σπ. τὰς πέτρας, Valck. Hipp. p. 261.: κακά, Heind. ad Plat. Phædr. 297. Σπείρων, Pater, Porson. Or. 740. Σπερεῖ, Plato Phædro 346. Ἐσπαρμένος, Toup. Opusc. 1, 393. " Σπέῤῥω, Koen. ad Greg. Cor. 275. (279. 588.)" Schæf. Mss.]

Σπέρμα, τὸ, Semen, Quod seritur ut fructum ferat, Plut. (10, 562.) Αἱ πολυμιξίαι τῶν σπερμάτων, Multa semina permixta: quale quid est ἡ πανσπερμία. Hesiod. Ἡμέρ. (17.) Σπέρματος ἄρξασθαι, Initium facere jactandi seminis: Ἔργ. (2, 64.) ἀγαθὸς Σπέρματα δάσσασθαι, Qui probe novit quomodo semina disserenda sint. Sic Dem. (748.) Καταβάλλειν σπέρμα, ut Latini itidem Jactare semen; item Dare semina humo, et Committere semina sulcis, Mandare semina terræ, Ingerere semen solo. Cui loco similis hic Theophyl. Ep. 27. Τῶν πρώτων μοι μὴ ἐκφύντων σπερμάτων, οὐκ ἂν αὖθις τῇ ἀγνώμονι καταβάλλοιμι. Rursum Hesiod. Ἔργ. (2, 89.) Σπέρματα κακκρύπτων, Obruens semina, sc. occatione. Ipsa autem tellus semen καταβληθὲν accipit, et, si bona est, cum fœnore reddit. Xen. K. Π. 8, (3, 15.) Ὅ, τι γὰρ ἂν λάβοι σπέρμα, καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολύν. Sæpe enim οἱ ἐργαζόμενοι τὴν χώραν καὶ τὰ σπέρματα προσαπολλύουσι. Humanum etiam semen σπέρμα dicitur, itidemque ceterorum animantium, Plut. Lyc. Πλήσαντα γενναίου σπέρματος, Cum implevisset generoso semine, ut Plin. quoque loquitur. Idem in Symp. dicit ἐκβάλλειν σπέρμα, quod femina συλλαμβάνει, Concipit, et κυοῦσα postea parit. Idem in Probl. Rom. Συμφορητοῦ τινὸς καὶ κοινοῦ σπέρματος γεγόνασιν, ut qui meretricibus nascuntur: quibus ap. Xen. (K. Π. 8, 7, 3.) opp. οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος φύντες. Athen. 2. Σπέρματος εἶναι ποιητικὰ, Seminis copiam facere. Rursum Plut. (Lycurgo 19.) Σπέρμα ἄγονον. Ad alia etiam transfertur, Od. E. (490.) Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι: ut sunt carbones cineribus obruti. Dem. (280.) Ὁ τὸ σπέρμα παρασχὼν, οὗτος τῶν φύντων κακῶν αἴτιος, Qui semen suppeditavit, is malorum, quæ enata sunt, auctor est. Cic. dicit Omnium seminator malorum. Plut. Ἐσκέδασε καὶ ἀπέπεμψε μεγάλου πάθους σπέρμα, Id unde magnum enasci malum potuisset. ‖ Σπέρμα, Semen, i. e. Fructus quem semen reddidit, vel etiam ipsa arbor, Antiphan. ap. Athen. 3. (p. 84.) de pomis quibusdam, Νεωστὶ γὰρ τὸ σπέρμα τοῦτ' ἀφιγμένον Ἐς τὰς Ἀθήνας ἐστὶ παρὰ τοῦ βασιλέως. Idem Athen. 4. Τὸ τῆς ἰξίας σπέρμα. Vide et aliud exemplum in Σταχυοῦσθαι, ubi de betonicæ semine dicitur: sic μαράθρου σπέρμα, ἀνίσου σπέρμα, et hujusmodi. Sed et legumina ac similia quæ in cibum sumuntur semina, σπέρματα dicuntur: ut παροψήματα ἐκ σπερμάτων, Pulmenta e leguminibus. Item et σπέρμα dicitur Fructus quem uterus reddit partu: ut σπέρμα βροτῶν, Humana propago, proles. Eur. ap. Plut. (9, 199.) Εἶθ' ἦν ἄφωνον σπέρμα δύστηνον βροτῶν. Cui adde, quod in Oraculo quodam ap. Thuc. 5, (16.) p. 170. legitur, Διὸς υἱοῦ ἡμιθέου τὸ σπέρμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὴν ἑαυτῶν ἀναφέρειν, ubi Schol. σπέρμα exp. ἀπόγονον. [" Ad Timæi Lex. 130. Brunck. Œd. T. 1077. 1246. Eur. Hec. 254. Musgr. Med. 816. Thom. M. 906. Markl. Suppl. 399. Jacobs. Anth. 6, 311. 7, 401. 9, 214. Philippus 23. Wakef. S. Cr. 5, 38. 116. Porson. Med. p. 63. Metaphor., ad Dionys. H. 2, 1244. Schneid. ad Xen. Œc. p. 39. Σπ. πυρὸς, Valck. Anim. ad Ammon. 140." Schæf. Mss. Σπέρματα, i. q. ἀπόγονα, Jambl. V. P. 436. Schol. Virg. Georg. 2, 152. " Usus h. vocis, de Posteris positæ, ap. Scriptores N. T. familiaris, fluxit ex Oriente, recteque VV. DD. in eo Hebraismum agnoverunt. Mirum tamen non est, si Pindarus hic illic, aliique similes Poëtæ grandiloqui, vocem in hunc sensum nonnunquam adhibuerint. Etiam Plato de LL. 9. p. 853. Ἄνθρωποί τε, inquit, καὶ ἀνθρώπων σπέρμασι νομοθετοῦμεν." Valck. Schol. in N. T. 2, 450.]

Σπερματολόγος, ὁ, ἡ, Qui semina colligit, ut aves, quas Gaza Frugilegas vocat. Epicharm. ap. Athen. (65. et 398.) τέτρακές τε σπερματολόγοι. Dicuntur ejusmodi aves etiam σπερμολόγοι et σπερμονόμοι, de quibus paulo infra. [Alberti ad Gloss. N. T. p. 79. * Σπερματολογέω, Philostr. Soph. 1, 22. p. 524. * Σπερματοπώλης, Nicophon ap. Athen. 126. * Σπερματοφάγοι, certa Æthiopum natio ab arborum seminumque victu ita dicta, Diod. S. 111, 27. Strabo 16. p. 1116=405. ubi Codd. * Σπερμοφάγοι exhibent.]

[* Σπερμοβόλος, unde] Σπερμοβολέω, Semen jacio, edo, projicio, ut qui semen genitale emittit, quod Plut. σπέρμα ἐκβάλλειν dicit. [" Wakef. S. Cr. 3, 164." Schæf. Mss. " Horapoll. 58." Wakef. Mss. * Σπερμοβόλημα, Gl. Seminarium, ubi male editum est σπερβόλημα.]

Σπερμολόγος, ὁ, ἡ, i. q. σπερματολόγος, Qui semina legit, ut aviculæ quædam, quæ in agris seminatis inter sulcos non bene occa depressos, semina legunt: quarum e numero sunt columbæ. Athen. (388.) de

attagene, Ἔστι δὲ κονιστικὸς καὶ σπερμολόγος: ut Epicharmus dicit τέτρακες σπερματολόγοι. Item Plut. Demetr. (28.) σπερμολόγοι ὄρνιθες. Ab Aristot. σπερμολόγον Certam dici quandam avem tradunt, et a Gaza Latine Frugilegam: quia sc. rostro refossa semina legit et depascitur, quamobrem et σπερμονόμον appellari. Et de hoc avium genere accipiendum esse, quod Aristoph. Ὀρν. (378.) dicit, τότε χρὴ στρουθῶν νέφος ἀρθὲν, Καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι: ubi declarat qui sint σπερμολόγοι, sc. οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμα ἀνασκάπτοντες, Qui rostro effossum semen devorant. Et Basil. Hexaëm. Hom. 5. Τὸν δὲ σῖτον τοῖς συνδέσμοις τούτοις ἡ φύσις κατησφαλίσατο, ἐν θήκῃ τὸν κόκκον ἀποθεμένη, ὡς μὴ εὐδιάρπαστον εἶναι τοῖς σπερμολόγοις. Eust. quoque (Od. p. 241, 24.) tradit σπερμολόγον s. σπερμονόμον esse εἶδος ὀρνέου λωβωμένου τὰ σπέρματα: atque inde σπερμολόγους Atticis nominari τοὺς περὶ ἐμπόρια καὶ ἀγορὰς διατρίβοντας, sc. διὰ τὸ ἀναλέγεσθαι τὰ ἐκ τῶν φορτίων ἀποῤῥέοντα, καὶ διαζῆν ἐκ τούτων: eodemque nomine vocari etiam τοὺς οὐδενὸς λόγου ἀξίους. Sic ergo nominari dicemus homines viles, qui in foro grana s. semina instar frugilegarum avium colligunt e saccis effusa, atque inde victum quærunt, ut qui e spicilegio victitant, quos σταχυολόγους et καλαμωμένους dixere. Sic Budæo 808. σπερμολόγοι sunt Viles et contemti homines, ex alieno sic vitam tolerantes, ut avis quædam quæ semina sparsa colligit. ‖ Item σπερμολόγος dicitur ὁ σπείρων λόγους, Qui, ut Plautina phrasi utar, libens verba funditat, Blatero, Locutuleius s. Loquax homo, Verbosus nugator: cujus exemplum ex Athen. habes ap. Bud. 808. [" In ambiguitate vocabuli Σπερμολόγος, partim Blateronem, partim Aviculam significantis seminibus vescentem, lepide lusit Alexis ap. Athen. 344." Schw. Mss.] Sic Dem. (269.) Σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς, ὄλεθρος γραμματεύς. Et Act. 17, (18.) Τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; Quid vult nugator iste dicere? [Vide Valck. Schol. in N. T. 1, 548.] Hesychio quoque σπερμολόγος est φλύαρος, Suidæ autem ἀκριτόμυθος, * εὐρυλόγος: voluntque Eum, qui saltuatim et vellicatim, ut loquitur Gell., lectis auctoribus, ex iisque enotatis voculis aliquot, velut collectis solidæ doctrinæ seminibus, aliquis haberi vult, et sese verbosius jactans, eruditionem ostentat, σπερμολόγον nomen obtinuisse atque blateronis. Eust. certe VERB. Σπερμολογεῖν dici scribit ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων * ἀμεθόδως ἐπὶ τοῖς μαθήμασιν ἔκ τινων παρακουσμάτων, i. e., De iis qui nulla cum arte eam, quam e quibusdam auditionibus adepti sunt, scientiam ostentant. Alioqui σπερμολογεῖν significat etiam Nugari, Blaterare s. Deblaterare, Verba loquaci ore funditare. Greg. Naz. de Filio, Orat. 1. Πολλὰ δ' ἂν ἔτι σπερμολογήσαις, εἰ βούλοιο συντιθέναι τὸν ὁμώνυμόν σοι θεὸν καὶ παρέγγραπτον, ἡμῖν δὲ ἀληθινὸν καὶ ὁμώνυμον τῷ πατρί. [Simpl., Semina colligo, Plut. 7, 849. Scurram ago, Philostr. V. A. 5, 20. Gl. Fundito, Loquacito.] Rursum σπερμολόγος in præcedenti signif. adjective accipitur pro Loquax, Garrulus, Nugatorius. Plut. in suo περὶ Ἀοργησίας libello, Ἀκόλαστα καὶ πικρὰ καὶ σπερμολόγα ῥήματα. Ponituque σπερμολόγος ibi pro NOM. Σπερμολογικὸς, significante itidem Nugatorius s. Locutuleium decens: quo utitur idem Plut. Symp. 4, (1. fin.) Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περίεργα καὶ σπερμολογικὰ, Curiosa sunt et nugatoria. Vel etiam Inepta. [Σπερμολόγος, Dionys. H. Epit. 17, 6. Σπερμολογώτατος καὶ ἀναγωγότατος. " Valck. Anim. ad Ammon. 12. Toup. Opusc. 1, 435. Wakef. S. Cr. 2, 138. 5, 107. Thom. M. 581. H. Steph. ad Dionys. H. Leg. p. 25." Schæf. Mss. " Athen. 85." Wakef. Mss. * Σπερμολογία, Gl. Vaniloquentia, Plut. Alcib. 36. ναυτική.] Σπερμονόμος, Qui semina depascitur, e seminibus collectis victum sibi parat, i. q. σπερμολόγος, [Hes.] Est etiam εἶδος ὀρνέου λωβωμένου τὰ σπέρματα, ut ex Eust. doceti in Σπερμολόγος. [* Σπερμοφάγος, Sext. Emp. p. 16. Hes. v. Φαβοτύπος, Lobeck. Phryn. 669. " Jacobs. Anim. 113. Matth. ad Epist. Cathol. p. 240. * Σπερμοφαγέω, ibid. * Σπερμοφαγία, ibid." Schæf. Mss. Theophyl. 3, 452.] Σπερμοφόρος, Se-

A men ferens, Semen commissum reddens, Fructum ferens, Epigr. [Theophr. C. Pl. 1, 21, 1.] Σπερμοφορέω, Semen fero, Semento, ut Plin. Inutile est nasci herbas sementaturas, Theophr. H. Pl. 1, (2, 2.) Ὅταν γὰρ σπερμοφορεῖν μέλλωσι, τότε ἐγκαυλοῦσι: [6, 7, 1.] Σπερμοφυέω, i. q. præcedens σπερμοφορῶ, Theophr. C. Pl. 1, (16, 4.) Ἐν τελειότητι γάρ τινι τὸ σπερμοφυεῖν, Seminis enim productio perfectioni cuidam tribuitur. Utitur et H. Pl. 7, [4, 7. 8.] AT Σπερμοφυής, Semine erumpens, nascens, [H. Pl. 7, 10, 1. * Σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπώλις, Aristoph. Λ. 458. Suid. * Σπερμουχέω, Theophr. H. Pl. 3, 18, 8. ubi Codd. meliores σπερμοῦσθαι habent.]

Ἄσπερμος, ὁ, ἡ, Semine carens, Semen nullum producens. Vide Κακόσπερμος. Item aliquis ἄσπερμος mori dicitur, qui sine prole et nepotibus decedit: a σπέρμα, quod significat modo Filium s. Filiam, modo Nepotem. Il. Υ. (303.) Ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται Δαρδάνου.

Γυμνόσπερμος SIVE Γυμνοσπέρματος, Cujus semen
B nudum est. Theophr. H. Pl. 7, 3. cum dixisset omnia esse aut ἐλλοβοσπέρματα aut γυμνοσπέρματα, aut ἐμφλοιοσπέρματα aut παπποσπέρματα, subjungit, Ῥαφανὶς μὲν γὰρ, καὶ νάπυ, καὶ γογγυλὶς, ἐλλοβοσπέρματα· κορίαννον δὲ, καὶ μάραθρον, καὶ ἄνηθον, καὶ κύμινον, γυμνοσπέρματα· βλίτον δὲ καὶ τεῦτλιον, καὶ ἀνδράφαξις, καὶ ὤκιμον, ἐμφλοιοσπέρματα· θριδακίνη δὲ, παπποσπέρματον. Unde Plin. 19, 7. Nudum semen apii, coriandri, anethi, fœniculi, cumini: cortice obducta bliti, betæ, atriplicis, ocimi: at lactucis in lanugine. Ubi etiam observa quomodo interpretetur cetera compp. NAM Ἐμφλοιοσπέρματα vocat Quorum semina cortice obducta sunt: ET Παπποσπέρματα, Quibus in lanugine semen est: AT Ἐλλοβοσπέρματα, Quibus semina in folliculo sunt surculacea; sic enim Theophr. verba interpr. l. c., Surculacea in folliculo semina sunt rhaphano, sinapi, rapo. [Γυμνόσπερμος, Theophr. H. Pl. 1, 10, 2. 1, 11, 3. 8, 3, 4. Γυμνοσπέρματος, 8, 4, 1.]

Ἔνσπερμος, In quo semen est, Semen proferens:
C opp. superiori ἄσπερμος. Diosc. 3, 28. de absinthio Santonico, Ἐοικὸς ἀψινθίῳ, οὐ μὴν οὕτω γε ἔνσπερμον, Sed non adeo seminis fœcundum, Ruell. [" Musgr. Tro. 520." Schæf. Mss. Item * Ἐνσπέρματος, Sativus, Phanias Eresius ap. Athen. 406.]

Κακόσπερμος, Male sementans, Malum semen ferens, Theophr. H. Pl. 7, 4. Ἐπεὶ ἄσπερμόν τι γένος αὐτῶν ἐστιν ἢ κακόσπερμον: de rhaphanis, de quibus Plin. 19, 5. Et in prioribus tamen differentia seminis est, quoniam aliqua pejus, aliqua admodum exigua ferunt.

[* Μελάνσπερμον, τὸ, Herba eadem quæ μελάνθιον, Diosc. Parab. 2, 53. Phav. Lex. 495.]

Ὀλιγόσπερμος, Parum seminis ferens, Theophr. H. Pl. 7, 4. Εὐχυλότερον δὲ καὶ τῶν τευτλίων τὸ λευκὸν τοῦ μέλανος, καὶ ὀλιγοσπερμότερον, ὃ καλοῦσί τινες Σικελικόν. Unde Plin. 19, 8. Ejus quoque a colore duo genera Græci faciunt: nigrum, et candidius, quod præferunt, parcissimi seminis, appellantque Siculum. Item Parum seminis emittens, de homine aut alio
D animante.

[* Πάνσπερμος, Anal. 2, 80. ὄσπρια. " Cf. Schæf. ad Theophr. p. 209." Boiss. Mss. " Toup. Opusc. 1, 255. Diodor. Zon. 2." Schæf. Mss.] Πανσπερμία, ἡ, Omnifaria seminum mixtio, Aristot. de Gener. Anim. 4, 3. Εἰσὶ γάρ τινες οἵ φασι τὴν γονὴν, μίαν οὖσαν, οἷον πανσπερμίαν εἶναί τινα πολλῶν. Apud Plat. autem in Tim. Ficinus interpr. Sementis fomes. Plut. cum gen. etiam, (7, 814.) Οὕτως ἔοικε τῶν παθῶν πανσπερμία τις ὁ θυμὸς εἶναι, Videtur fomes esse et suscitabulum unde reliqui omnes affectus accenduntur. Item, Semina omnis generis permixta, Miscella omnis generis seminum, (371.) de Pind. Συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθων, εἰς τὸ μέλος ἐξέχεεν. Quamobrem Corinna σκώπτουσα eum dicebat ὅλῳ τῷ θυλάκῳ σπείρειν, non τῇ χειρί: manu enim spargi et disseri solent semina, non toto sacco effundi. Item πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἑψημένη, Omnis generis semina s. legumina musto incocta, quod Alcman uno verbo πυάνιον nominat, teste Sosibio ap. Athen.

(648.) ubi etiam memoratur quædam παγκαρπία. A
[* Πανσπερμηδὸν, Nicander Athenæi p. 372.]

Πολύσπερμος, Multum seminis ferens, Abundans semine, Theophr. H. Pl. 7, 3. Ἅπαντα δὲ πολύχοα καὶ πολυσπέρματα· πολυκαρπότατον δὲ τὸ ὤκιμον. Item de homine aut alio animali dicitur pro Copiose fundens semen, Multum seminis emittens: opp. superiori ὀλιγόσπερμος. [" Ad Charit. 781. 784." Schæf. Mss.] Πολυσπερμία, ἡ, Multum semen, Affluentia seminis genitalis. [" Horapoll. 152." Wakef. Mss.]

[* Ταχύσπερμος, Aristot. H. A. 10, 3.]

Σπερματώδης, Seminalis, Aristot. Probl. 1, 5. Ἡ τε πολλὴ κίνησις ποιεῖ κόπον καὶ ἡ ἰσχυρά· τοιαύτη δὲ, ἡ σπερματώδης· πολλὴ δὲ, ἡ συνεχὴς καὶ μία: ubi σπερματώδη κίνησιν videtur dicere talem κίνησιν, qualis est ἡ τῶν ἐκβαλλόντων σπέρμα. Gaza vero aliam lectionem videtur secutus; sic enim vertit ea Aristot. verba, Membra tum a multo, tum a vehemente motu franguntur. Est autem vehemens, qui passim per loca inæqualia agitur; multus vero, qui continens continuusque est. [" Stob. 289. Schol. Nicandri 'A. B 253." Wakef. Mss. Artemid. 4. Procem. Ὅσα σπερματωδέστερα καὶ οὐκ ἐξειργασμένα συνέγραψαν οἱ παλαιοί.]

Σπερματικὸς, itidem Seminalis. Phanias ap. Athen. (58.) Τῆς ἡμέρου μαλάχης ὁ σπερματικὸς τύπος. Item σπερματικὰ ἀγγεῖα, ap. Medicos et Physicos, Seminis genitalis conceptacula: itidemque σπερματικοὶ πόροι, Meatus semini genitali attributi, ap. Alex. Aphr. quo nomine dici quidem possunt Vasa omnia per quæ semen defertur: proprie tamen sic appellantur Vasa duo a testibus sursum ascendentia et in παραστάτην ἀδηνοειδῆ inserta, semenque eo deferentia: ut inter alia tradit Gorr. Eidem Gorr. σπερματικαὶ ἀρτηρίαι sunt Duæ arteriæ, una dextera, altera sinistra, a trunco arteriæ magnæ descendentis exortæ, et in testes demissæ. Et σπερματικαὶ φλέβες, Venæ duæ in testes demissæ, spermatis materiam ad eos deferentes: quarum una dextera est, altera sinistra. Vide plura ap. eund. Gorr. Apud Philon. de Mundo, Ὁ σπ. λόγος τῆς διακοσμήσεως τοῦ C κόσμου, Bud. vertit Ratio seminalis coagmentationis mundi. Itidemque e Diog. L. (7, 148.) idem Bud. affert σπερματικὸς λόγος τοῦ κόσμου, p. 371.: et σπερματικοὶ λόγοι in homine, p. 381. [" Casaub. ad Athen. 105. 120. 128." Schæf. Mss. M. Anton. 4, 14. 21. " Ulpianus ad Dem. Olynth. 1. sub init. ad προοίμιον πραγματικὸν refert σπερματικὴν κεφαλαίων ἐπαγωγὴν, h. e. Sparsam vel Inspersam per procemium argumentorum et capitum causæ sequentium mentionem, ita ut procemium veluti omnium causæ nervorum semina contineat. Eodem modo Syrianus ad Hermog. Διαιρ. Στασ. 169. procemia dicit σπερματικωτέραις χρώμενα ἐννοίαις. Dionys. Jud. Lys. c. 18. de narrationis Lysiacæ virtutibus disserens, illud ipsum sine metaphora ita expressit: Πιθαναί εἰσιν, καὶ τὴν πίστιν ἅμα λεληθότως συνεπιφέρουσιν. Idem quoque Quintil. 4, 2. p. 185. de narratione dixit: Semina quædam probationum spargere: vide Προκατασκευή." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Σπερματικὸν, τὸ, Theol. Arithm. 189. Ast. D * Σπερματικῶς, 158. Vide Schn. Lex. " Clem. Alex. 308. 883(=263. 749.)" Wakef. Mss. " Argum. Demosth. Mid. 513, 16. Reisk." Boiss. Mss. " Eust. 4, 15(=3, 28.)" Seager. Mss. " Iren. 36. Athan. 2, 170." Kall. Mss.]

Σπερματίας σικυὸς, i. q. σικυὸς πέπων, s. simpliciter πέπων, teste Athen. (68.) ubi e Cratino affert, ἐν Πάρῳ Σικυὸν μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον. Forsan autem σπερματίας dicitur a seminis copia. [" Casaub. ad Athen. 142. Phryn. Ecl. 108." Schæf. Mss.]

Σπερματὶς, ίδος, ἡ, i. q. σπερματική: ut σπερματίδες φλέβες Aristoteli dicuntur quæ aliis σπερματικαὶ, Venæ seminales s. spermaticæ; vel, ut alii, Seminariæ venæ, H. A. 3. [" Clem. Alex. 126." Wakef. Mss.] Affertur tamen ex eod. Aristot. ETIAM Σπερματῖτις φλὲψ, itidem pro Seminaria vena e Gazæ interpr.

Σπερμάτιον, τὸ, Parvum s. Exile semen, Minutum seminis granum, Theophr. ap. Athen. (66.) de piperis generibus, Τὸ δὲ πρόμηκες, μέλαν, σπερμάτια μηκωνικὰ ἔχον, Minuta grana instar eorum quæ fert papaver. Utitur et Diosc. 2. de Chelidonia.

[* Σπερματία, Sementis, Symm. Ps. 64, 10.]

Σπερματόω, Semino, Consero: σπερματουμένη γῆ, Ager qui seminatur s. conseritur, cui semen mandari solet. Theophr. C. Pl. 3, 2. Περὶ τῆς ἀροσίμου δὲ καὶ σπερματουμένης ὁμοίως· τοῖς μὲν γὰρ οὐ ταὐτὰ, τοῖς δ' οὐκ ἴσα, τοῖς δ' οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον οὐδὲ τὴν αὐτὴν ὥραν ἀποδιδόναι δεῖ. [* Σπερμάτωσις, Emissio seminis, Phanias Athenæi 61.]

[* " Ἀποσπερματοῦμαι, Semen fio, Nemes. 210." Wakef. Mss.] Ἐκσπερματοῦμαι, Ad semen pervenio, Semen reddo. Affertur enim ἐκσπερματοῦται pro Semen reddit. Legitur ap. Theophr. H. Pl. 7, 1. Τὰ ἐν ταῖς θερμημερίαις σπαρέντα θᾶττον ἐκκαυλοῖ καὶ ἐκσπερματοῦται.

Σπερματίζω, i. q. σπερμοφορῶ et σπερμοφυῶ, s. Semento, ut Plinium loqui supra dixi. Moses Exodi 9, (32.) dicit linum in Ægypto a grandine ictum et læsum fuisse: quia jam ἦν σπερματίζον, eo quod jam semen in suis folliculis concepisset: quod non nisi adultum facit. Vulgata Versio ibi habet, Jam folliculos germinarat. Itidem pro Semen emitto, Bud. e Basil. 35. Οὔτε κάλαμος, οὔτε ἄγρωστις, οὔτε σκόροδον, οὔτε ἄλλα μυρία γένη φυτῶν σπερματίζοντα φαίνεται. [" Æsch. Eum. 663." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Σπερματισμὸς, ὁ, Seminis emissio. At τοὺς σπερματισμοὺς μεταφέρειν exp. Plantas semine natas transplantare, ap. Theophr. H. Pl. 7, 4. Διὸ καὶ τοὺς σπερματισμοὺς μεταφέροντες, φυτεύουσι τὰς ἐκφύσεις.

Ἀποσπερματίζω, Semen emitto, Semine genitali ἐκμαίνομαι, ex Aristoph. Sic ἀποσπερματίζουσιν οἱ ὀνειρώττοντες. Itidem Aristot. de Gener. Anim. 2. Τὸ δὲ συμβαίνειν ἡδονὴν τῇ συνουσίᾳ, οὐ μόνον τοῦ σπέρματος προϊεμένου ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ πνεύματος ἐξ οὗ συνισταμένου ἀποσπερματίζει. [* " Ἀποσπερματισμὸς, Tzetz. ad Lyc. 598." Kall. Mss. " Ad Hesych. 2, 146." Dahler. Mss. " Schol. Opp. 'A. 1, 479." Wakef. Mss.] Ἐκσπερματίζω, Semen emitto, σπέρμα ἐκβάλλω, Num. 5, (28.) Ἐὰν δὲ μὴ μιανθῇ ἡ γυνὴ, καὶ καθαρὰ ᾖ, καὶ ἀθῷα ἔσται, καὶ ἐκσπερματιεῖ σπέρμα, Semen emittet, i. e. Procreabit liberos.

[* " Σπέρμειος, * Σπέρμιος, Schrader. Præf. ad Emendd. p. vi." Schæf. Mss. Orph. Hymn. 33, 5. 39, 5.]

Σπερμεῖον, τὸ, i. q. σπέρμα, Semen, Sementis, Nicand. (Θ. 599.) ἱππείου γε ταμὼν σπερμεῖα σελίνου, Hipposelini semen. Alibi dicit σπέραδος et σπείρημα: [894. 900. 944. 'A. 201.]

Σπερμαίνω, i. q. σπείρω, Sero, Semino. Item sicut aliquis dicitur σπείρειν liberos, sic et Hesiod. Ἔργ. 2, (353.) Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα Σπερμαίνειν γενεὴν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτὸς, Ne liberorum procreationi operam des reversus a sepultura, sed a sacris epulis. [" Med., Nonn. D. 3, 293." Wakef. Mss. * Σπερμαντὸς, unde * Ἀσπέρμαντος, et adv. * " Ἀσπερμάντως, Andr. Cr. p. 19." Kall. Mss.]

Ἀποσπερμαίνω, i. q. σπερμαίνω, Semino, Sero. Item pater filium dicitur σπερμαίνειν s. ἀποσπερμαίνειν pro Procreare, Gignere, sicut et ap. Latinos dici solet Sator pro Pater. Apud Euseb. Pr. E. p. 45. paternæ Ed. Ὅτ' Ἐπίκουρον πατὴρ ἀπεσπέρμαινεν. [" Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. * " Ἐνσπερμαίνω, Andr. Cr. 25." Kall. Mss. * " Ἐπισπερμαίνω, falso pro ἀποσπερμαίνω, Eudoc. p. 159." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Σπέραδος, τὸ, i. q. σπέρμα et σπερμεῖον, Semen, Nicander Θ. (649.) Καὶ σπέραδος νεμεαῖον ἀειφύλλοιο σελίνου, 'A. (330.) Καὶ σπέραδος κραμβῆεν, Semen brassicæ. Alibi σπερμεῖον et σπείρημα dicit. ['A. 134. Ἀμμίγδην σπεράδεσσιν εὐτροχάλοιο λίνοιο.]

Πολυσπερὴς, Epith. hominis est ap. Poëtas, Il. B. (804.) Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων, Hominum per diversos terræ tractus sparsorum, Hinc inde per totum orbem disseminatorum. Schol. exp. non solum ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς διεσπαρμένων, ut Suidas πολυσπερέας φάλαγγας exp. ἐπὶ πολλὰ μέρη

διεσπαρμένας, sed etiam πολυγενῶν et πολυεθνῶν. Itidem Hesiod. Θ. (365.) de filiabus Oceani et Thetidis, Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι. Et Empedocles ap. Plut. in fine libri 5. Symp. Φῦλον ἄμουσον ἄγουσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Verum Plut. πολυσπερὴς eo loco active accipere videtur, citans ea verba Empedoclis, ut probet nullum animalium genus, nec terrestre nec aëreum, esse adeo γόνιμον, s. πολύτεκνον et πολύγονον, ac est τὸ τῶν θαλαττίων. Et sic πολυσπερὴς esset Fœcundus, Late suum genus et propaginem spargens, ut qui πολλὴν γενεὴν σπερμαίνουσι, secundum Hesiod. [" Huschk. Anal. 275. Jacobs. Anth. Proleg. 57. 11, 204." Schæf. Mss. " Stob. 562, 4. Opp. 'Α. 1, 1. Quint. Sm. 13, 339." Wakef. Mss. * Πολυσπέρεια, Nicet. Ann. 8, 1.]

" Σπερύνω, Semino, Irascor, Minor, Persequor, " Hes."

" Σπερὸς, Curvus, VV. LL."

[* " Σπαρτέον, Serendum, Clem. Alex. 188. 192. 220. Geopon. 2, 20. 14, 23." Kall. Mss.]

Σπαρτὸς, Seminatus, Satu editus, Qui satu provenit, Athen. (62.) Οἱ δὲ σπαρτοὶ ἀσπάραγοι, καὶ σφόδρα ὑπερμεγέθεις γίνονται: sunt enim quidam ἕλειοι et ὄρειοι, ὧν οἱ κάλλιστοι οὐ σπείρονται. Et σπαρτὴ θύμβρα, ap. Diosc. 3, 45. Satureia quæ satu provenit, s. sativa. Item σπαρτοὶ ἄνδρες, Viri qui satu provenerunt, sc. e dentibus interfecti a Cadmo draconis, quos eum Pallas jusserat motæ supponere terræ, populi incrementa futuri. Paruit, impresso et sulcum patefecit aratro: Sparsit humi jussos, mortalia semina, dentes. Unde, fide majus, glebæ cœpere moveri: Primaque de sulcis acies comparuit hastæ, Tegmina mox capitum, picto nutantia cono: Mox humeri pectusque, onerataque brachia telis Existunt, crescitque seges clypeata virorum: ut Ovid. cecinit Metamorph. 3. Sic Eur. Herc. F. (792.) Ἦξετ' εὐγαθεῖ κελάδῳ Ἐμὰν πόλιν, ἐμὰ τείχη, Σπαρτῶν ἵνα γένος ἐφάνη, Χαλκασπίδων λόχος: quam terram s. urbem Ovid. propterea Draconigenam appellat: ut τοὺς σπαρτοὺς ἄνδρας, Serpentigenas. Rursum Eur. Phœn. (953.) Γῆν, ἣ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν Σπαρτῶν ἀνῆκεν. Ibid. pro Serpentigena s. Draconigena dicit, ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε, Qui exortus est e dente e draconis maxilla evulso. Ibid. λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους: ut Pind. quoque ap. Plut. ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν. Aliquanto post, Ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ Σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο. Ab his Sparta creditur nomen accepisse, ut in Σπάρτη annotavi. [" Σπαρτὸς, Gesner. Ind. Orph. Markl. Suppl. 578. Musgr. ibid. Wakef. Eum. 1414. Abresch. Æsch. 2, 61. Σπαρτοὶ, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 88. Valck. Phœn. p. 298. 308. 309. 346. ad Diod. S. 2, 358. ad Lucian. 2, 292." Schæf. Mss.]

Ἄσπαρτος, ὁ, ἡ, Non satus s. seminatus, Inseminatus, ut Vitruv. loquitur. Od. I. (109.) Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὐδ' ἀρόωσιν· Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα, καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. Item ἄσπαρτος γῆ, Terra s. Ager qui non seminatur, Cui semen non committitur, (123.) Ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα Ἀνδρῶν χηρεύει. Sic ἄσπορος γῆ dicitur de Terra sterili et cui semen non mandatur, utpote malæ et ingratæ. [" Boiss. Philostr. 290. Ruhnk. Ep. Cr. 149. ad Diod. S. 1, 331." Schæf. Mss. Numenius Athenæi p. 369.] Ἀσπάρτως, Semente non facta, Citra sationem.

Σπόρος, ὁ, Satio, Satus, Ipsa serendi s. seminandi actio, Plato Tim. Μετὰ τὸν σπόρον, Post sationem, ut Cic. interpr. p. 34. mei Lex. Cic. Et τὸν σπόρον ποιεῖσθαι, quod Cæsar et alii Lat. Scriptt. dicunt Sementem facere, pro Semina in humum spargere, Semina terræ mandare: σπείρειν. ‖ Accipitur etiam pro Ipso semine, idemque significat quod σπέρμα, Epigr. ὅτε σπόρον ἔμβαλε γαίῃ, Cum mandasset semina terræ, solo ingessisset semina. Sic Xen. quoque usurpavit in Œc. ‖ Annotant accipi etiam pro Ipso loco in quo aliquid seritur. [" Apoll. Rh. p. xiii. Σπ. παίδων, Bast Lettre 222." Schæf. Mss. Lex. Xen.]

[* Σπορολόγος, unde * Σπορολογέω, Dionys. H. Epit. 15, 3. Ἀρούρας ἀκμαίας ἤδη σπορολογεῖσθαι.]

Ἀγχίσπορος, ὁ, ἡ, E propinquis satus, E propinquo sanguine satus, i. e. Propinquus, Consanguineus. Suid. exp. ὁ ἐγγὺς γένους, Affinis genere: afferens e Damascio, Γενναίας φύσεως καὶ θεῶν ἀγχισπόρου. [" Musgr. Heracl. 37. Lucian. 3, 501." Schæf. Mss. " Οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, Plato Pol. 1, 3. p. 391." Gataker. Mss.]

[* " Ἀλλόσπορος, Theod. Prodr. Ep. f. 111." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

[* " Ἀντίσπορος, Nomoc. in Cotel. Monum. 1, 154." Kall. Mss.]

Ἄσπορος, i. q. ἄσπαρτος, Non seminatus, Cui semina commissa non sunt: de terra. Plut. Coriol. (12.) Ἄσπορος γὰρ ἡ πλείστη καὶ ἀγεώργητος ἀπελείφθη τῆς χώρας. Videtur accipi etiam pro Semen præparce reddens, ideoque non conserenda ob sterilitatem: idemque propemodum significare quod ἄγονος: ut ap. Lucian. (2, 931.) Οὐχ οὕτως ἄσπορος οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή. Ac pertinet huc illa exp., qua ἄσπορος exp. Seminis expers, Segete vacans: a σπόρος significante σπέρμα: idemque est quod ἄσπερμος, ut Hes. ἄσπορον exp. χωρὶς σπέρματος, ἄγονον. [" Boiss. Philostr. 290. Ruhnk. Ep. Cr. 149. ad Charit. 325." Schæf. Mss. Eust. Proœm. Odyss. 1379. * " Ἀσπόρως, Joannes Monachus Hist. Barlaami Cod. Reg. 903. p. 34. Psellus in Cantic. Cant. 6, 7. Jo. Damasc. Hymn. in Theogon. (25.) p. 3. Ed. Paris. 1570." Boiss. Mss. " Athan. 2, 360. Andr. Cr. 31. 259. 304. Binii Conc. Gen. 2. p. 2." Kall. Mss. Greg. Naz. 2, 262. * Ἀσπορία, Manetho 4, 585. " Ad Charit. 753." Schæf. Mss. " Orac. Sibyll. 3. p. 260." Kall. Mss.]

[* " Αὐτόσπορος, Huschk. Anal. 79. Valck. Adoniaz. p. 217." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 132." Boiss. Mss. Nonn. D. 7, 78. 40, 401. 45, 171. Æsch. Fr. Prom. Sol. ap. Steph. B. v. Ἄβιοι.]

[* Βαθύσπορος, Eur. Phœn. 648. 673. Orph. H. 10, 14.]

Δεκάσπορος, In quo decem sementes factæ sunt, Eur. (Tro. 20.) δεκασπόρῳ χρόνῳ, Tempore quo decem sementes factæ sunt, i. e. Decennio: sic Lat. Poëtæ dicunt Decem messes, s. æstates, pro Decem annos.

[* " Ἔνσπορος, Hermes Pœmand. 17. bis." Boiss. Mss.]

[* Ἐρίσπορος, Opp. K. 2, 119. αἶα.]

" Εὔσπορος, s. Εὔσπορος, Fœcundus seminis," [Stob. 176. Heer., Aristoph. Ὄρν. 230. " Jacobs. Anth. 12, 370. Epigr. adesp. 487. Anal. 1. p. 2." Schæf. Mss.]

[* Κακόσπορος, unde * " Κακοσπορία, Jacobs. Anth. 12, 95. Epigr. adesp. 450." Schæf. Mss.]

[* " Λαμπρόσπορος, Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss.]

[* Νεόσπορος, Æsch. Eum. 661.]

Ὁμόσπορος, Simul seminatus s. satus, Eadem stirpe satus, Eod. sanguine natus, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος γεγονὼς, ut Plut. loquitur: unde ap. Hes. ὁμόσποροι, ἀδελφοί. ‖ Item ὁμόσπορος active accipitur pro ὁ τὴν αὐτήν τινι σπείρων γυναῖκα, Qui eandem mulierem semine implet, i. e. Cum eadem muliere rem habet cum qua alius: quo modo accipit Schol. Soph. Œd. T. (460.) Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὑτοῦ ξυνὼν Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ· κἀξ ἧς ἔφυ Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις· καὶ τοῦ πατρὸς Ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς: [260. Trach. 212. " Hymn. in Cer. 85. Mitsch. 139. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 578. Valck. Phœn. p. 370. Musgr. Herc. F. 1079." Schæf. Mss.]

Ὀψίσπορος, Qui sero s. tarde seritur, novissime seritur, (ut Plin. dicit Novissime germinans pro ὀψιβλαστὴς,) vel etiam Sero serendus: ut e Theophr. H. Pl. 8. affertur ὀψίσποροι σῖτοι s. πυροὶ, pro Frumenta quæ sero serenda sunt: quibus opp. τὰ πρωΐσπορα. [Theophr. C. Pl. 2, 12, 4.] Ὀψισπορέω, Sero sementem facio, Tarde sero. Theophr. active s. transitive usurpat, cum accus. construens, ut H. Pl. 8, (1, 7.) Περὶ τοῦ πρωϊσπορεῖν ἕκαστα καὶ ὀψισπορεῖν αἱ

χῶραι διαφέρουσι: (8, 6, 5.) Ἔνιοι δὲ καὶ περὶ τὴν Ἑλλάδα πάντα πρωϊσπορεῖν εἰώθασι.

Πολύσπορος, Satu s. Semine abundans, Segete abundans, Opp. K. 3, (23.) Πάρθων τε πολύσπορος, εὔβοτος αἶα, Frugifera et pascuis abundans Parthorum tellus. Affertur et πολύσπορος Πὰν ex Epigr., sed sine expositione. [" Wessel. Obss. 181. Jacobs. Anth. 10, 405." Schæf. Mss. * Πολυσπόρως, Sext. Emp. adv. Math. 5, 58. * " Πολυσπορία, Horapollo c. 11." Boiss. Mss.]

Πρωΐσπορος, opp. præcedenti ὀψίσπορος, i. e. Qui mature seritur, etiam Præmature serendus, ut πρωΐσπορα frumenta ap. Theophr. H. Pl. 8, (1, 3.) exp. Frumenta præmature serenda: quibus ibid. opp. τὰ ὀψίσπορα: [ibid. 2. πρωϊσπορώτερον.] Πρωϊσπορέω, Præmature sero, Mature semino. Accusativo jungitur, ut videbis in Ὀψισπορέω. Sic idem Theophr. H. Pl. 8, (1, 2.) Τὰ μὲν αὐτῶν φιλεῖ πρωϊσπορεῖσθαι, τὰ δὲ ὀψέ. Itidemque C. Pl. 4, 8. Et 3, 30. Πρωϊσποροῦσι τὸν κύαμον, Fabam mature serunt. Itidem πρωϊσπορηθεὶς, Mature satus.

Πρωτόσπορος, Qui primus seminatus est, Primo satus. SIN Πρωτοσπόρος scribas, significabit, Qui primus serit aut sevit. Apud Nonn. Jo. Παιδοτόκου γόνος ἔσκε βίου πρωτόσπορος ἀρχὴ, Fuerunt nuptiæ quæ principium et seminarium sunt vitæ liberos procreantis: [cf. Jo. 107. 112. Athen. 451. Lucian. 2, 432. " Const. Manass. Chron. p. 113." Boiss. Mss. " Ænigma 14." Schæf. Mss.]

Πυκνόσπορος, Dense satus, seminatus, [Theophr. C. Pl. 3, 21, 5.] Πυκνοσπορέω, Dense sero, semino, etiam semen spargo, cum sc. accusativus non additur. Pass. Πυκνοσποροῦμαι, Dense seror, Theophr. (C. Pl. 4, 14, 1.) Τῶν δ' ὀσπρίων μάλιστα ἐρυσιβᾷ κύαμος, καὶ διὰ τὸ πολύφυλλος εἶναι, καὶ διὰ τὸ πυκνοσπορεῖσθαι. Affertur πυκνοσπορούμενος et pro Qui frequens seritur: [H. Pl. 8, 6, 2. 7, 2.]

[* Ταυτόσπορος, Nicet. Annal. 12, 4. * Τριτόσπορος, Æsch. Pers. 815. al. * Τρίσπορος.]

[* Χρυσόσπορος, Nonn. D. 10, 145. 276.]

Σπόριμος, ὁ, ἡ, Qui seminari s. conseri solet, Diosc. 3, 128. de Artemisia, Γεννᾶται καὶ εἰς χώρας σπορίμους, Nascitur et in agris consitis, s. Agris frumentariis, ut Ruell. vertit. Gaza, Ἐν τῇ σπορίμῳ γῇ transtulit In segetibus. In Evang. certe (Matth. 12, 1.) legitur Ἐπορεύθη διὰ τῶν σπορίμων pro Per segetes. At σπόριμος χόρτος, ex Genes. 1, (29.) pro Gramen s. Herba semen afferens. [" Jacobs. Anth. 9, 39." Schæf. Mss. Theocr. 25, 219. Manetho 3, 396.]

Σπορεὺς, έως, ὁ, Sator, Seminator, Xen. Œc. [20, 3. cf. J. Poll. 1, 221.] Legitur et ap. Hes., in expositione NOMINIS Σπορευτὴς, quod verbale est a VERBO Σπορεύω, Sero, Semino. Sic σκαλεύω dicitur et σκαλεύς. [* Σπορευτὸς, Theophr. C. Pl. 3, 20, 6. χώρα.]

[* Σπορέω, Strabo 16. p. 390. Sieb. δὶς σπορεῖται, sed perperam pro δισπορεῖται, a * δισπορέω.]

Σπορητὸς, Satio, Satus, i. q. σπόρος et σπορὰ, Theophr. H. Pl. 8, 3. Εἰ καὶ ὁ σπορητὸς πρότερον γένηται, Si satus quoque præcesserit, ut Gaza vertit. Paulo ante, Τὸν τῶν ὀσπρίων σπορητὸν ἓξ μῆνας, sc. τελειοῦσθαι: ubi potius σπορητὸς significat Sata, Semen terræ commissum. Exp. etiam Tempus serendi. [Xen. Ἑλλ. 4, 6, 13. " De acc., Reiz. de Acc. 112." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1384. ἢ διοσδότῳ Γάνει σπορητὸς, ubi Schutz. emendat ἢ Διὸς νότῳ Γᾶν * εὐσπόρητον.]

Σπορὰ, ἡ, Satio, Satus, i. q. σπόρος, Theophr. H. Pl. 8, 3. Ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν τεσσαράκοντα τελειοῦνται ταῖς ἁπάσαις, Maturantur cum plurimum diebus quadraginta a semente facta. Affertur et pro Seges ex Eur. (Andr. 637.) Significat etiam Genus: ut ap. Soph. (Aj. 1298.) τοιῷ δ' ὀνειδίζεις σποράν, exp. τὸ γένος. Eur. (Hec. 659.) pro Prole etiam s. Fœtu usurpavit, quo modo et σπέρμα accipitur: ut videbis in Σπαργάω. Suidæ σπορὰ est διανομή. [" Plut. Mor. 1. p. 4. Ox., Wakef. S. Cr. 2, 69. 5, 39. 148. Trach. 316. Thom. M. 906. Musgr. Cycl. 56." Schæf. Mss.]

Σποράς, άδος, ὁ, ἡ, Sparsus, Dispersus, Qui dispa-
A latus vagatur huc illuc, Eur. Rheso (701.) σποράδα κέκτηται βίον, i. e. πλανήτην βίον, Vagatur huc illuc, Vitam degit vagabundam. Nonn. πανελλήνων σποράδες στίχες, Dispersi huc illuc et dispalati. Sic σποράδες νῆες, Naves dispersæ et palantes. Itidem Plut. Fab. Φεύγουσαι γὰρ ἔνιαι τῶν βοῶν σποράδες, Fugientes enim nonnullæ vaccarum palantes: (cf. Thes. 24.) Necnon Σποράδες νῆσοι, in mari Ægeo dispersæ, quas alii Κυκλάδας appellant, si Suidæ credimus: cui tamen refragatur Plin. 4, 12. Cum Suida facere videtur Virg. quoque, qui Æn. 3. dicit, sparsasque per æquor Cycladas. Item σποράδες νοῦσοι ap. Hippocr. (384, 14.) Morbi non congeneres, sed sparsim grassantes: Gal. exp. διάφοροι, οὐχ ὁμογενεῖς, ἄλλαι ἄλλοις συμβαίνουσαι: vide et Σποραδικός. Item ἡ σποράς αὐτῆς, sc. arenæ, οὐσία συμφυεῖσα ἡνώθη, Sparsa ejus natura in unum coaluit, Philo de Mundo. Itidemque σποράδα γῆν accipiemus pro Arena aut Pulvere; nam ejusmodi terra non cohæret ut aliæ. Suid. exp. κονιορτὸν ἢ χοῦν
B γῆς. [" Ad Timæi Lex. 168. ad Diod. S. 1, 212. Phryn. Ecl. 50. Jacobs. Anth. 7, 15. 191. 12, 57. Lobeck. Aj. p. 272." Schæf. Mss. Plut. 7, 697. λόγοι.]

Σποράδην, Sparsim, Palatim: ut Liv. Equites peditesque certatim potius ruere, ac palatim per campum properare ad hostes. Suid. exp. διεσπαρμένως ὧδε κἀκεῖσε, Sparsim s. Palatim, Huc illuc. Arat. (389.) Ἄλλοι δὲ σποράδην ὑποκείμενοι ὑδροχοῆϊ, i. e., Cic. interpr. sub pedibus sparsæ radiantis aquarii. Isocr. Hel. Enc. (17.) Τὴν πόλιν σπ. καὶ κατὰ κώμας οἰκοῦσαν, εἰς ταυτὸν συναγαγών. [" Jacobs. Anth. 7, 191. 12, 57." Schæf. Mss.]

Σποραδικὸς, Palans, Vagus, s. σποράδα βίον κεκτημένος, ut Eur. loquitur: veluti σποραδικὰ ζῶα, s. θηρία, Bestiæ quæ huc illuc dispersæ et dispalatæ, non gregatim, pascuntur, ut quæ μόνια et solitaria s. solivaga alio nomine appellantur. Aristot. Polit. 1. Τῶν τε γὰρ θηρίων, τὰ μὲν ἀγελαῖα, τὰ δὲ σποραδικά ἐστι: H. A. 1. Τὰ μὲν πολιτικὰ, τὰ δὲ σποραδικά. Ubi πολιτικὰ animalia vocat Quæ civitatum ritu so-
C cietatem ineunt, et una vivunt, ut apes et formicæ inprimis. Et σποραδικὰ νοσήματα ap. Medicos, sc. τὰ ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ γινόμενα, ut auctor Definit. Med. tradit.

Ἀποσπείρω, i. q. τὸ σπέρμα καταβάλλω, ut ἀποσπείρω εἰς τὴν γῆν, Lucian. Semen jacio, s. spargo et dissero. [Schol. Pind. Π. 9, 59.] UNDE Ἀπόσπορος, Satus ab aliquo, i. e. Ab aliquo oriundus s. ortus, Originem et genus ab aliquo ducens. [" Nonn. D. 11, 142." Wakef. Mss.]

Διασπείρω, Dissero, Dissemino. Metaphorice plerumque, ut Dissemino quoque et Spargo ap. Latinos. Xen. Ἑλλ. (5, 1, 22.) ait, Διασπείρας λόγον ὡς μεταπεμπομένων Χαλκηδονίων, Rumorem disseminavit: ut Cic. Disseminatus dispersusque sermo. Plut. Coriol. Ὅθεν αἱ πρῶται κατηγορίαι κρύφα διεσπείροντο, Clam spargebantur. Isocr. vero in Epist. ad Phil. Καὶ τοὔνομα τοῦτο διασπείρῃς εἰς τὴν Ἀσίαν, Usque in Asiam dissemines et dispergas, etiam Per Asiam spargas. Pass. Διασπείρεσθαι, Dispergi, Spargi, i. e.
D Dissipari, Dispalari, Xen. Ἑλλ. 5, (3, 1.) Διεσπαρμένοι ἐλεηλάτουν, 1, (2, 2.) Διεσπαρμένους ὄντας τῶν Ἀθηναίων τοὺς ψιλοὺς ἐδίωκον. Sic Διεσπάρη ὁ λαὸς, Dispersus et dilapsus est populus. Et, Διασπειρόμενον πνεῦμα, Ventus qui in varias partes dispergitur et diffunditur. " Διασπαρεὶς, Dispersus, Dissi-" patus." [" Wakef. Trach. 781. ad Diod. S. 1, 413. 2, 174. Cattier. Gazoph. 72. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. Greg. Cor. 388.]

Διεσπαρμένως, Sparsim, Palatim. Utitur Suidas supra in Σποράδην. [" Moschop. π. Σχ. p. 190, 7." Boiss. Mss. " J. Poll. 3, 129." Kall. Mss. " Anna C. 469." Elberling. Mss.]

Διασπορὰ, ἡ, Disseminatio, Dispersio, Dispersus, Cic. Dispersu illorum actio de pace sublata est, i. e. Dispersis illis, Plut. (10, 565.) Αἰτίαν ὑπειπὼν, θλίψεις τε καὶ διασπορὰς ἀτόμων, ἑτέρων δὲ συμμίξεις καὶ * παραζεύξεις: [546.]

[* " Διασποράδην, Clem. Alex. Strom. 1, 2. p. 297." Kall. Mss.]

Διασπορεὺς, Qui disserit, disseminat, dispergit.

Ἐνδιασπείρω, Dissero et dissemino in, Dispergo inter, Intersero, Interspergo. Pass. Ἐνδιασπείρομαι, Interseror, Interspergor, Plut. (10, 562.) Ἃ δὴ πᾶσι χυμοῖς καὶ ὀσμαῖς καὶ χροιαῖς ἐνδιεσπαρμένα: (6, 375.) Idem in Numa (17.) Ἐνδιασπαρεῖσα διαφοραῖς, In contentiones dissipata. [* "Ἐνδιεσπαρμένως, Eunap. p. 12." Dindorf. Mss. "Ἐνδιασπαρμένως, (sic,) Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlvii." Schæf. Mss.]

Ἐνσπείρω, Insero, Insemino. Item aliquis rumor ἐνσπείρεσθαι dicitur pro Disseminari et spargi in, s. per: ut Xen. K. Π. (5, 2, 14.) p. 73. Καὶ οὗτος ὁ λόγος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται, In castris eorum sparsus et disseminatus fuit. [" Fischer. Descr. Lectt. 1798—9. p. iv. ad Lucian. 1, 198." Schæf. Mss. Ἐνισπείρω, Apoll. Rh. 3, 1184. * Ἐνεσπαρμένως, Sparsim, Eunap. p. 8. * Παρενσπείρω, Eust. Il. A. p. 6, 33. 89, 30. 1209, 28.]

Ἐπισπείρω, Insuper sero, s. Denuo semino: ut cum priore sementi amissa fit denuo alia: quod Bud. dicit Supersemino, Gaza Supersero: itidemque ἐπισπορὰ s. ἐπισπορία Budæo est Altera satio, Gazæ Sementis postera: cujus signif. exempla paulo post afferam. || Insero, Insemino, Super aliquo sero, In aliquo sero: ut cum semen non nudum seritur, sed intra aliquid conditum deponitur, ut spongia, bulbo; vel cum præcisis germinibus caulis, in medullam ipsius caulis aliud semen inditur, s. inseritur et inseminatur: quod in arboribus ἐμφυτεύειν dicitur: cujus insitionis meminit Plin. 19, 8. Theophr. C. Pl. 2, 33. Τὸ περὶ Βαβυλῶνα τῇ ἀκάνθῃ περὶ τὸ ἄστρον ἐπισπειρόμενον σπέρμα, φασὶν αὐθήμερον ἀναβλαστάνειν, καὶ ταχὺ περιλαμβάνειν καὶ τὴν ἄκανθαν: cui similem locum in Ἐπισπορὰ vide. Unde Plin. 13, 24. Non omittendum est, inquit, et quod Babylone seritur in spinis, quoniam non aliubi vivit, sicut et viscum in arboribus: sed illud in spina tantum quæ regia vocatur. Mirum quod eadem die germinat, qua injectum est: injicitur autem ipso canis ortu, et celerrime arborem occupat. Ubi nota eum ἐπισπείρειν vertere Serere in, Injicere. Idem Theophr. in priore quoque signif. usurpasse existimatur verbum ἐπισπείρω, sc. pro Sementem s. Sationem itero, quomodo Plin. Cum hyeme prægelida captæ segetes essent, reseverunt. Itidemque Ovid. Reseminare dixit. Locus Theophr. est H. Pl. 7, 1. Δυσφυέστατον δὲ πάντων τὸ σέλινον· τεσσαρακοσταῖον γάρ φασιν οἱ τὰ συντομώτερα λέγοντες· οἱ δὲ πεντηκοσταῖον, (ἀναφύεσθαι) καὶ τοῦτο κατὰ πάντας τοὺς ἀρότους· ἐπισπείρουσι γάρ τινες ἐπὶ πᾶσι. Ubi Gaza, Quod etiam omnibus sementibus fieri potest; quidam enim id adjungunt. Alii pro simplici σπείρουσιν illic accipiunt. Rursum Matth. σπείρω pro ἐπισπείρω usus est; nam 13, (25.) cum dixisset quendam seminasse bonum semen in agro suo, subjungit, interea dum ipse dormiebat, venisse inimicum ejus, et σπεῖραι ζιζάνια ἀνὰ μέσον τοῦ σίτου: debuisset enim potius dicere ἐπισπεῖραι: ut Greg. Naz. ad h. l. alludens, Μόνον μὴ καθεύδοντί σοι καὶ ἀμεριμνοῦντι κακῶς ἐπισπείρῃ ὁ ἐχθρὸς τὰ ζιζάνια. Itidemque Damasc. in sequenti Ἐπισπορά. [" Jacobs. Anth. 10, 416." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 526., var. lect. Opp. 'A. 3, 462." Wakef. Mss.]

Ἐπισπορὰ, ἡ, Satio iterata, qua satis novum semen superseritur. Damascen. alludens ad locum Matth. in Ἐπισπείρω citatum, Ἁμαρτία γὰρ οὐ φυσική ἐστιν, οὐδὲ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ ἡμῖν ἐνσπαρεῖσα, ἀλλ' ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου ἐπισπορᾶς, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ αὐτεξουσίῳ προαιρέσει ἑκουσίως συνισταμένη. Hesiod. ἐπισπορίαν vocat Iteratam sationem. || Insitio qua aliquid seritur in alio, Theophr. C. Pl. 2, 24. ubi τοῖς ἐπισπειρομένοις προαίρεσιν adhiberi dicit, Τὸν καιρὸν λαμβάνουσι τῆς ἐπισπορᾶς, ὅταν ὀργᾷ τὸ ὑποκείμενον· ὥσπερ ἡ ἄκανθα φαίνεται περὶ τὸ ἄστρον: dicit ergo non fortuito et quovis tempore fieri τὴν ἐπισπορὰν, sed tunc cum τὸ ὑποκείμενον, i. e. Id in quod injici solet τὸ ἐπισπειρόμενον, animadversum est ὀργᾶν.

Ἐπισπορία, ἡ, i. q. præcedens ἐπισπορὰ, i. e. Iterata satio, Sementis iterata, Hesiod. Ἔργ. 2, (64.) de servo quadragenario, τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων Σπέρματα δάσσασθαι καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι, Quo nullus juniorum peritior est disserere probe semina et secundam vitare sationem. Cum enim non æqualiter ubique grana disseruntur et sparguntur, sed alicubi densius, alicubi rarius, iterare sationem plerumque necesse est. Hunc autem istorum verborum esse sensum, Græci Scholl. confirmant. E quibus Moschop. σπέρματα δάσασθαι exp. καταβαλέσθαι, εἰς τὴν ἀρουμένην γῆν, εὐτάκτως μεριζόμενα, itidemque Proclus: et Tzetzes, τὰ σπέρματα καλῶς διαμοιράσαι καὶ σπεῖραι. At ἐπισπορίαν Moschop. esse dicit, τὴν ἐπὶ τοῖς σπαρεῖσι σπορὰν, ut cum ἐλλειπῶς ἡ προτέρα σπορὰ facta est. Similiterque Tzetzes ἐπισπορίαν exp. τὴν δευτέραν σπορὰν s. ἐπανασπορὰν: nam οἱ κακῶς σπείραντες, πάλιν ἐπανασπείρουσιν, ἐπιβάλλοντες ἕτερον σπόρον. Eodemque modo et Proclus ἐπισπορίαν esse dicit, ὅταν σπείρῃ τις ἐλλιπῶς, καὶ πάλιν ἄνωθεν σπόρον ἐπιβάλλῃ. Affert tamen idem Proclus et aliam exp., dicens ἐπισπορίαν esse τὸ ἀνωμάλως ῥίπτειν τὰ σπέρματα, ut cum τὰ δεύτερα σπέρματα θλίβουσι τὰ πρότερα, ac quædam loca manent ἄσπορα: et sic ἐπισπορία dicetur cum inæqualiter disseruntur, et alicubi densius spissiusque profunduntur, granis aliis super alia cadentibus, seseque obruentibus. J. Poll. certe ἐπισπορίαν esse scribit ὅταν τὶς εἰς τὸ αὐτὸ σπέρμα, σπέρμα ἕτερον ἐπεμβάλλῃ. In illa autem Tzetzis expositione nota ETIAM Ἐπανασπορὰ, ET Ἐπανασπείρω pro ἐπισπορὰ, et ἐπισπείρω, i. e. Iterata satio, et Sationem itero, Resero. In vulg. tamen ejus Edit. pro ἐπανασπορὰν perperam scriptum est πανασποράν. [* Ἐπισπορεὺς, Socr. Hist. Eccl. 4. p. 240.]

Ἐπίσπορος, ὁ, ἡ, Qui inseritur, vel reseritur. Theophr. H. Pl. 7, 1. ἐπίσπορα vocat Olerum quoddam genus, sicut Hes. quoque ἐπίσπορα exp. λάχανα: ubi tres ἀρότους τῶν κηπευομένων, ad quæ referuntur etiam τὰ λαχανηρὰ s. λαχανώδη, constituit: primum fieri tradens eo mense, quem Μεταγειτνιῶνα Attici vocant, ἐν ᾧ σπείρουσι ῥάφανον, ῥαφανίδα, γογγυλίδα, καὶ τὰ καλούμενα ἐπίσπορα. Hæc autem ἐπίσπορα nominari dicit, τεύτλιον, θριδακίνην, εὔζωμον, λάπαθον, νᾶπυ, κορίαννον, ἄνηθον, κάρδαμον. Et paulo post, Πᾶσι δὲ σπείρεται τοῖς ἀρότοις τὰ ἐπίσπορα. [Ἐπίσποροι, οἱ, Posteri, Æsch. Eum. 670.]

Κατασπείρω, Sero, Semino, Soph. Aj. (1005.) Ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις; Quot doloribus mihi seminatis obis? ut Cic. dicit Seminator omnium malorum. Plut. Camillo, Κατέσπειρε τοῦ χάρακος ἄφθονα: [Cæsare 29. Dione 25. " Ad Charit. 529. 670. 693. Philodem. 14. Jacobs. Anth. 12, 471." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 496. Ælian. H. A. 11, 21. * Κατασπορὰ, Gl. Seminatio. * " Κατασπορεὺς, Sator, Athan. 1, 837." Kall. Mss.] " Ἐγκατασπείρω, " Spargo s. Semino in. Bud. interpr. Semen alicujus " rei ingenero, in h. l. Plut. Ἣν ὁ Θεὸς ἐγκατέσπειρεν " ἀφ' ἑαυτοῦ τῇ ὕλῃ καὶ κατέμιξε. At Herodian. dicit, " (2. p. 10.) Φήμην ἐγκατασπεῖραι ὅτι δὴ αἰφνιδίως τε- " τελευτήκοι, Rumorem disseminare in urbe." [" Cattier. Gazoph. 97. Jacobs. Anth. 9, 143. ad Charit. 279. ad Phalar. 226. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlvii." Schæf. Mss. " Themist. 131." Wakef. Mss. * Ἐγκατασπορὰ, Clem. Alex. Strom. 7. p. 902=767. * Συγκατασπείρω, Heliod. 3. p. 148. * " Συγκατασπορὰ, Iren. 26." Kall. Mss.]

Παρασπείρω, Semino juxta s. apud. Παρασπειρόμενον est etiam quasi συσπειρόμενον, Consitum et intersitum: cujus signif. duo exempla ex Alex. Aphr. habes ap. Bud. 652. [" Æschin. Dial. 3, 5. Παρεσπαρμένη τοῖς πόροις, Sparsa (anima) per totum corpus: cf. Lactant. de Opif. Dei 16, 12." Fischer. Ind. " Heyn. Hom. 6, 640." Schæf. Mss. * Παρασπορὰ, Sexti Hypot. 1, 24. * " Παρασποράδην, Tzetz. Exeg. in Il. p. 4, 20." Schæf. Mss.]

[* Περισπείρω, Eur. Andr. 166. * " Περισπόρια, τὰ, sc. δώματα, Suburbia, q. d. Domus ante portas hinc inde dispersæ, Prædia suburbana, Inc. et LXX. sec. Alex. Oxon. Ald. Jud. 1, 27. Vide Περίοικος. Jos. 21, 2. (ubi Inc. προάστεια habet) 3. 11, 34. 1 Paral. 6, 55. sec. Vat. Aqu. Jos. 21, 15. sec. marg.

Cod. 108. Holmes. Vide Περιπόλια." Schleusn. Lex. A
V. T.]

[* Συσπείρω, Gl. Consero, Lucian. 2, 455. Porph. V. P. c. 44. "Clem. Alex. 188. Iren. 86. Athan. 1, 837. Orig. c. Cels. 186." Kall. Mss. "D. W. ad Plut. 1, 619. Wessel. ad Dion. Cass. p. 1501." Schæf. Mss.]

Ὑποσπείρω, Occulte sero s. semino, Clam et latenter dissemino, Plut. Pericle, Ταῖς πόλεσι Μηδισμοῦ δι' ἐκείνων ὑπέσπειρεν ἀρχάς: [Lysandro 5. "Leontius 3. Jacobs. Anth. 7, 26." Schæf. Mss. * Ὑποσπορὰ, Epiph. 1, 60. 79. "Semen, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 68. * Ὑποσπορεὺς, Occultus seminator, 143. 198." Kall. Mss.]

"Σπαρίχνιον, Corbis, Sportula, VV. LL. ex J. "Poll." [Cf. Σπυρίχνιον.]

ΣΠΕΝΔΩ, FUT. Σπείσω, (tanquam a VERBO Σπείδω,) Libo, i. e. Vino, lacte, aut simili liquore diis sacrifico, Od. Γ. (47.) Δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου Σπεῖσαι, Il. Ψ. (196.) Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευε Ἐλθεῖν. B
Itidemque Ω. (287.) Τῇ σπεῖσον Διῒ πατρὶ, καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι. In prosa quoque usitatum est. Plut. Numa (14.) Μὴ σπένδειν τοῖς θεοῖς ἐξ ἀμπέλων ἀτμήτων, quod unum fuit e Numæ præceptis: (9, 78.) Προσάγουσα τῷ βωμῷ τῆς θεᾶς, ἔσπεισεν ἐκ φιάλης μελίκρατον. Diverso casu Herodian. 5, (5, 12.) Λιβανωτόν τε θυμιῶσι, καὶ οἶνον σπένδωσι. Rursum Plut. (6, 626.) Σπείσαντες οὖν Μούσαις καὶ Ποσειδῶνι, διαλύωμεν, εἰ δοκεῖ, τὸ συμπόσιον: non enim in sacrificiis tantum, sed et in conviviis libare moris erat: ἀναστάντες δὲ καὶ σπείσαντες, τὸ λοιπὸν τοῦ ἀκράτου τῷ διδόντι παιδὶ ἐκπιεῖν ἐδίδοσαν, teste Athen. 15. Præterea Aristoph. (Ἱππ. 106.) dicit σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος, sc. κρατῆρα, pro τὸν μετὰ τὰς τραπέζας ἄκρατον σπεῖσον, cum sc. bono genio libatur ut prosperam mittat fortunam: vide J. Poll. 6. c. 16. Hes. σπεῖσαι exp. ἐκχύσαι, προσενέγκαι, θῦσαι θεῷ, Libare, Offerre, Sacrificare: itidemque ἐσπεικὼς a Suida exp. τεθυκώς. Sic Hes. pass. Σπένδομαι, θύομαι, Sacrificor, Mactor et immo- C
lor: et Σπενδόμενος, ἀνατεθεὶς τῷ θεῷ, Dicatus consecratusque deo. Quo refer, quod legitur in Epist. ad Phil. 2, (17.) Εἰ καὶ σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ καὶ λειτουργίᾳ τῆς πίστεως: quod sic redditur, Etiamsi pro libamento offerar super hostia sacrificioque fidei vestræ. Turn. ap. Plut. de Def. Orac. σπείσασθαι vertit Immolationem libatam esse. Alioqui media vox σπείσασθαι pro activa σπεῖσαι accipitur, ut videbis infra in Σπονδοποιῶ.

Σπένδω, Paciscor, Fœdus ineo s. percutio: quod sacrificiis et libationibus intercedentibus fiebat, ut apparet ex Il. Γ. (295.) ubi Græci et Trojani ὅρκια τάμνοντες, cum fœdus percussissent, dirisque devovissent icti fœderis transgressores, agnos mactabant, Οἶνον δ' ἐκ κρατῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσσιν Ἔκχεον, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσιν. Utitur hoc verbo in hac signif. Herodian. 5, (1, 8.) Καὶ ἐν οἷς ἀνδρείως παραταξάμενοι, οὐδέν τι ἡττήμεθα, καὶ ἐν οἷς σπείσαντες, μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἐλθόντα μέγαν βασιλέα, πιστὸν φίλον ἀντ' ἐχθροῦ δυσμάχου ἐποιήσαμεν, Icto D
fœdere, ex inimico amicum reddidimus. Sed pass. et med. VOX Σπένδομαι hoc sensu longe frequentius usurpantur quam activa. Ac modo cum dat. personæ construitur, modo cum πρὸς suum habente adjunctum accus.: modo cum accus. rei. Thuc. Οὐκ ἐσπείσαντο τοῖς Ἀθηναίοις, Fœdus cum Atheniensibus non inierunt, s. Fœdus cum Atheniensibus icere recusarunt. Idem alibi, Σπένδονται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Sic Aristid. Ἐσπείσατο πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Itidemque Plut. Theseo, Σπεισάμενος πρὸς αὐτὴν, Fœdere cum ipsa percusso. Et Herodian. 2, (12, 5.) Διὰ γραμμάτων ἐσπένδετο πρὸς Σεβῆρον, Literas ad Severum mittebat, quibus fœdus pacisceretur. Rursum cum dat. casu, ex Æschine σπείσασθαι κήρυκι pro Inire fœdus s. Pacisci cum caduceatore: qui itidem dicit (62.) Τῇ πρεσβείᾳ σπένδεται, Cum legatis paciscitur. Thuc. 4, (119.) p. 159. copulate dicit, Ξυνετίθεντο δὲ καὶ ἐσπένδοντο Λακεδαιμονίων μὲν οἵδε: paulo ante, Σπείσασθαι τὰς πρεσβείας τὰς παρούσας, ἦ μὴν ἐμμε-

A νεῖν ἐν ταῖς σπονδαῖς τὸν ἐνιαυτόν: ubi nota etiam cum infin. construi. Construitur cum accus. etiam, ut ap. Lucian. (1, 155.) Καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα, Nec fœdus paciscamur. Dem. Σπεισάμενοι εἰρήνην αὐτοῖς, Fœdere paceque cum eis inita; etiam E pacto polliciti se pacem servaturos. At ἀναχώρησιν σπένδεσθαι dicitur pro E pacto permittere recedendi copiam, Fide interposita et e sponsione dare veniam abeundi. Thuc. 3, (109.) Ἀναχώρησιν ἐκ τοῦ προφανοῦς οὐκ ἐσπείσατο ἅπασι. Sic 4, (114.) p. 157. Σπείσασθαι δὲ σφίσιν ἐκέλευον ἡμέραν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι, Pacisci inducias et e pacto diem constituere qua mortuorum cadavera ad sepulturam legere possint: seu, Sponderi sibi postulabant diei spatium ad mortuos tollendos. Quod cum conceditur, dicuntur ὑποσπόνδους νεκροὺς ἀναιρεῖσθαι. Præter. pass. habet signif. itidem passivam, Thuc. 3, (111.) Μαντινεῖς καὶ οἷς ἐσπειστο, Quibuscum pactæ induciæ erant. Aliquanto post, Φάσκοντας ἐσπεῖσθαι αὐτοῖς, Prædicantes eis e sponsione s. e
B pacto concessum esse ut discederent. Itidemque Suid. ἐσπεῖσθαι exp. σπονδὰς πεποιῆσθαι, hoc in loco, Ἄν τινα δ' ἄρα αἰτίαν ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς σχῇ πρὸς τὸ μὴ αὐτὸς ἐσπεῖσθαι δοκεῖν. Et Plut. (Romulo 19.) Ἐσπείσθησαν ἀνοχαὶ, Pactæ s. Factæ sunt induciæ. Itidemque τὰ ἐσπεισμένα dicuntur τὰ σπονδοποιηθέντα, ὡμολογημένα, Pacta et conventa.

["Σπένδω, Pierson. Veris. 162. Eur. Phœn. 1246. Med. 1140. Heringa Obss. 128. Plut. Mor. 1, 151. Herod. 364. Wakef. Alc. 1036. Jacobs. Anth. 6, 118. 12, 289. 294. Antip. Sid. 28. Thess. 45. Villois. ad Long. 174. Conf. c. σπεύδω, Fac. ad Paus. 1, 248. Cum gen., Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 327. Σπένδεσθαι τὸν πόλεμον, Dionys. H. 2, 769. 4, 2345. Act. et med., Kuster. V. M. 66. Heyn. Hom. 5, 567. 730. Med., Diod. S. 1, 559. 700. Dionys. H. 1, 417." Schæf. Mss. "Σπένδομαι, Mitesco, Mitigor, Ach. Tat. 159." Wakef. Mss. Schol. Il. B. 107. Σπεισάμενος πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἔχθραν. Σπείδω, Σπένδω, ad Greg. Cor. 347. 355. "Valck. Adoniaz. p. 363."
C Schæf. Mss. "Σπείδομαι, Herodian. Epimer. 128." Boiss. Mss.]

"Σπεῖσις, Libatio. Sed σπονδὴ frequentius est."

[* Σπειστὸς, unde] Ἄσπειστος, i. q. ἄσπονδος, i. e. Nullas σπονδὰς admittens, Qui nullis σπονδαῖς dirimi potest, Irreconciliabilis: Suid. ἄσπειστον ἔχθραν, ἄσπονδον μῖσος. [Dem. 786. Dionys. H. de C. VV. 38. Schæf. "Ad Paus. 348. Lobeck. Aj. p. 341. Pierson. Veris. 253. Fabric. Vita p. 222. Conf. c. ἄπιστος, ad Diod. S. 2, 612. Wessel. ad Dion. Cass. p. 1500. ad Dionys. H. 2, 736. Sic corrigo ἔχθος ἄπιστον in Paus. 3, 194." Schæf. Mss. * Νεόσπειστος, Nonn. D. 19, 175.]

"Σπενδεῖον ex Athen. affertur pro σπονδεῖον: quod "vide," [utpote unice verum. Idem dicendum de * Σπενδοποιέω, et * Σπενδαυλέω.]

Σπονδὴ, ἡ, Libatio, Plut. Polit. Præc. Τοῦ κρατῆρος αὐτομάτως ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς μέσου ῥαγέντος, Inter libandum. Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι, Diis libare: σπένδειν τοῖς θεοῖς. Sic Plut.
D Symp. 9, (13. fin.) Ἐκ τούτου σπονδὰς ἐποιησάμεθα ταῖς μούσαις. Alicubi reddi potest non tam Libatio, quam Libamen, Libamentum, i. e. Vinum quod libatur, Hesiod. Ἔργ. (1, 336.) σπονδῇ θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι, Philo V. M. 1. Ἢν ἐθελήσῃς μετασχεῖν τῶν αὐτῶν σπονδῶν τε καὶ θυσιῶν, Si libamentorum et sacrorum eorundem particeps esse volueris, Herodian. 4, (11, 6.) Περὶ σπονδὰς καὶ κύλικας εἶχον, Inter libamina ac calices agitabant. Paulo post, Τὴν εἰρήνην ὅρκοις καὶ σπονδαῖς βεβαιῶσαι, Pacem jurejurando ac libaminibus sancire. Aristoph. quoque pro Vino quod libatur, usurpasse dicitur. ‖ Σπονδαὶ peculiariter de iis etiam Libationibus dicuntur, quæ fœderibus et induciis sanciendis adhibentur; atque adeo pro Ipsis etiam fœderibus, pactis, induciis, accipiuntur, quæ sc. libatione intercedente sanctæ sunt. Il. B. (341.) Σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ αἷς ἐπέπιθμεν, Sacramenta libatione vini sancita et dexteræ datæ. Apud J. Poll. σπονδὰς αἰτῆσαι. Xen. Ἑλλ. 3, (2, 1.) Πότερα βούλεται σπονδὰς ἔχειν ἢ πόλεμον, Velitne indu-

cias an bellum. At (4, 7, 3.) Ἔπεμψαν ἐστεφανωμένους δύο κήρυκας ὑποφέροντας σπονδάς: ut et ap. J. Poll. σπονδὰς ἐπενεγκεῖν, pro Libamentis quæ sanciendis fœderibus adhibentur, accipiendum potius existimatur. Herodian. (3, 9, 2.) Σπονδὰς καὶ εὔνοιαν ὑπισχνούμενος. Sic σπένδεσθαι σπονδὰς Lucian. (1, 155.) dicit pro Pacisci inducias, Fœdus inire: quo sensu et σπονδὰς ποιεῖσθαι dicitur: ut Thuc. 3, (114.) Σπονδὰς καὶ ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο ἑκατὸν ἔτη πρὸς Ἀμπρακιώτας ἐπὶ τοῖσδε, Fœdus et societatem fecerunt. Sic Athen. 15. Σπονδάς σοι ποιοῦμαι οὐ τριακοντούτιδας, Non facio tecum inducias s. fœdus triginta annorum. Plut. (9, 80.) Αἱ πόλεις διὰ χρόνου σπονδὰς ἀνανεοῦνται πρὸς ἀλλήλους, Fœdera renovant. Rursum Thuc. 5, (48.) p. 182. Εἰσέρχεσθαι εἰς τὰς σπονδὰς, pro Participem esse fœderis et induciarum: cui oppos. ap. Isocr. Areop. Σπονδῶν οὐχ οἷός τ' ἦν τυχεῖν. Rursum ap. Thuc. δέχεσθαι σπονδὰς et ὀμόσαι σπονδὰς, 5, (23. 21.) p. 173. et 172. Et (18.) p. 171. Ἐμμένειν ταῖς ξυνθήκαις καὶ ταῖς σπονδαῖς. Cui opp. ap. Herodian. 3, (6, 11.) Σπονδῶν καὶ ὅρκων καταφρονήσας, Despecto fœdere ac jurejurando: sic Thuc. 1, (23.) Λύσαντες τὰς τριακοντούτεις σπονδὰς, Soluto fœdere tricennali, sc. τῶν τριακοντουτίδων σπονδῶν προκεχωρηκυιῶν, ut eod. lib. (87.) loquitur. Eod. l. (78.) Σπονδὰς μὴ λύειν, μηδὲ παραβαίνειν τοὺς ὅρκους. Ubi sicut dicitur quis σπονδὰς λύειν, ita συγχέειν: unde ap. Eund. 1. (fin.) Σπονδῶν ξύγχυσις τὰ γινόμενα ἦν, καὶ πρόφασις τοῦ πολεμεῖν. Verum sicut aliqui dicuntur σπονδὰς ποιεῖσθαι, ita ipsæ σπονδαὶ dicuntur γίνεσθαι: ut ap. Thuc. 3, (52.) Εἰ σπονδαὶ γίγνοιντό ποτε πρὸς Ἀθηναίους: itidemque 4, (16.) p. 126. Αἱ μὲν σπονδαὶ ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο. Et 8, (37.) p. 274. dicit, Σπονδὰς εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τάδε. Idem alibi, Ἐν σπονδαῖς εἰς πόλεις ἦλθον, pro οὐσῶν σπονδῶν, Pactis induciis: ut Herodian. 4, (14, 2.) Τιμωρήσων τοῖς ἐν σπονδαῖς καὶ εἰρήνῃ ἀνῃρημένοις, Pœnas exacturus de iis qui inter pacem et fœdera cæsi fuerant. Rursum Thuc. Σπονδαὶ αἱ πρὸς Πελοποννησίους, Fœdera cum Peloponnesiis icta. [" Valck. Phœn. p. 201. Ammon. 129. Zeun. ad Xen. K. Π. 307. 328. ad Diod. S. 1, 240. ad Paus. 348. 351. Brunck. Soph. 3, 440. Conf. c. σπουδή, ad Diod. S. 1, 678. Villoison. ad Long. 158(=374. Schæf.) Boiss. Philostr. 596. Σπονδὰς ποιεῖν, ποιήσασθαι, Kuster. V. M. 48. 50. 66." Schæf. Mss.]

[* Σπονδοποιὸς, unde] Σπονδοποιέω, i. q. σπονδὰς ποιῶ, i. e. vel Libo, vel Fœdus et inducias paciscor. Dicitur et pass. voce σπονδοποιοῦμαι, ut σπονδὰς ποιοῦμαι activa signif., ut Nicander Colophon. l. 1. Ætolicorum, ap. Athen. (477.) Ἐν τῇ ἱεροποιΐῃ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδοποιέονται πετάλοισιν, ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται. Idem Athen. (179.) Σπονδοποιεῖται τοὺς δαιτυμόνας, de Achille loquens, et subjiciens hoc Homeri testimonium, ex Il. I. 175. Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν. Quibus subjungit, Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσαντ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός. Ubi σπονδοποιεῖ τοὺς δαιτυμόνας dicit pro Præbet per pueros convivis crateras mero plenos, quibus libent. Et Plato in suo itidem Symp. suos convivas μετὰ τὸ δειπνῆσαι dicit σπονδάς τε ποιῆσαι καὶ τὸν θεὸν παιωνίσαι τοῖς νομιζομένοις γέρασι. Sed obiter in Hom. loco nota etiam σπείσαντο pro ἔσπεισαν, sicque legitur non ap. Athen. modo, sed et ap. Eust. necnon in Ms. exemplari: alioqui videri posset scribendum σπεῖσάν τ'. Ab altera signif. hujus verbi, qua ponitur pro Fœdus s. Inducias ineo, Paciscor, σπονδοποιηθέντα dicuntur quæ et ἐσπεισμένα, Pacta, s. De quibus in fœdere icto convenit, Pacta et sancita fœdere. [Athen. 538. " Thom. M. 188. Kuster. V. M. 66." Schæf. Mss.] Σπονδοφόρος, Qui libamina fert, Qui fert crateras in quibus sunt libamina s. vinum quod libandum est. Item Qui fœderis pacisque s. induciarum conditiones adversariæ parti defert aut offert: ut ap. J. Poll. 8. Κῆρυξ καὶ σπονδοφόρος. Sunt qui σπονδοφόρους vocent quos Latini Feciales, [Liv. 1, 14.] (hos autem Dionys. H. εἰρηνοδίκας appellat, l. 2. p. 97.) quorum inter alia officium erat τὰ περὶ τὰς συνθήκας ὅσια φυλάττειν, εἰρήνην τε ποιεῖσθαι, καὶ γεγενημένην, ἐὰν μὴ κατὰ τοὺς ἱεροὺς δόξῃ πεπράχθαι νόμους, ἀκυροῦν. Plut. (7, 127.) Τῶν λεγομένων Φητιαλίων, Ἑλληνιστὶ δὲ οἷον εἰρηνοποιῶν, σπονδοφόρων. At in VV. LL. PERPERAM Σπονδειοφόρος, Fecialis. [Σπονδοφόρος, Clem. Alex. 69. Pind. Ἰ. 2, 35. Thuc. 5, 49. Schn. ad Xen. Ἑλλ. 4, 7, 2. p. 230. Posidonius Strabonis 1. p. 261. Θεωρὸς καὶ σπ. τῶν Κορίων. " Casaub. ad Athen. 1. p. 9." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 2, 429. Philo J. 1, 683. Clem. Alex. 86." Wakef. Mss. Σπονδηφόρος, Method. 409.] Σπονδοφορέω, Libamina fero, Pateris vinum gesto quod libetur, Pacis s. Fœderis induciarumque conditiones fero, defero, offero, J. Poll. Σπονδοφορῆσαι καὶ σπονδὰς ἐπενεγκεῖν, σπείσασθαι: ut cum feciales pacis conditiones fœderisque deferunt ad partem adversam, aut præcones legative ab urbibus aut principibus missi. [Σπονδηφορέω, Lucian. 9. p. 123. al. σπονδὴν φορέουσι.]

Σπονδαρχίαι, Libamina immolatorum, ex Herod. [6, 57. Phrynichus Bekkeri p. 62.]

" Ἀπόσπονδος, Excludendus arcendusque ἀπὸ τῶν " σπονδῶν, Qui ad τὰς σπονδὰς non debet admitti; " etiam Alienus ἀπὸ τῶν σπονδῶν. Suid. certe ἀπό" σπονδον exp. ἐχθρὰν, μισητὴν, in hoc loco Pisidis, " Ταύτην ἀφέντες τὴν ἀπόσπονδον μέθην, Καὶ πᾶσαν " ἰλὺν ἀλλοφύλων φσμάτων. In hoc vero l., quem " Bud. affert e Plut. Pelopida, p. 91. Ἀφεὶς ἀπο" σπόνδους τοὺς ἄνδρας, cum hac interpr., E præsidio " abire permisit, fide publica data: scr. potius ὑπο" σπόνδους. Apud Xen. itidem quædam Edd. per" peram habebant ἀποσπόνδους pro ὑποσπόνδους, " Ἑλλ. 1, (2, 8.) p. 254. ubi de Atheniensibus dicit, " Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπολαβόντες, ἀπέπλευσαν: " nam ὑποσπόνδους ἀπολαμβάνειν s. ἀναιρεῖν τοὺς νε" κροὺς dicuntur victi, cum ὑπὸ σπονδαῖς eos tollunt, " h. e. cum pactis cum victore induciis et fide pu" blica ab eo accepta, cæsos humant."

Ἄσπονδος, Fœderis s. Induciarum expers, Thuc. 3, (111.) Πάντας ἐνόμισαν ἀπιέναι ἀσπόνδους ὁμοίως, Abire sine induciis: (113.) Μετὰ τῶν ὑποσπόνδων ξυνεξῄεσαν ἄσπονδοι, Non pactis induciis, nec data fide publica: 2, (22.) p. 56. Ἀνείλοντο μέντοι αὐτοὺς αὐθημερὸν ἀσπόνδους, Eos tamen sustulerunt eod. die non pacto fœdere, s. venia ab hoste non petita. Solebant enim hostes rogari σπένδεσθαι ἡμέραν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι, Ut inducias paciscerentur unius diei aut plurium ad tollenda s. legenda cadavera occisorum. Schol. exp. μὴ δεηθέντες σπονδῶν αἴτησιν παρὰ Πελοποννησίων, Non postulatis induciis a Peloponnesiis: οὐδὲ γὰρ ἦσαν πάνυ ἡττηθέντες, ὥστε καὶ δεηθῆναι σπονδῶν ἵνα θάψωσιν αὐτούς. Rursum idem Thuc. 1, (37.) Τὸ εὐπρεπὲς ἄσπονδον προβέβληνται, Bellam illam fœderis aspernationem prætexunt. Item et res aliquæ dicuntur ἄσπονδοι. Philo V. M. 1. Βουλαῖς τε καὶ πράξεσι ἀσπόνδοις τε καὶ ἀσυμβάτοις χρωμένη, Consilia et facta infesta sine omni bona pace et implacabilia exercens, Turn. Ἄσπονδος dicitur etiam Qui nullos admittit σπονδὰς, Qui nullis potest σπονδαῖς dirimi, i. e. Irreconciliabilis: ut ἄσπονδοι ἐχθροὶ, Suidæ et Hes. οἱ ἀδιάλλακτοι. Itidemque ἄσπονδος πόλεμος dicitur. Cic. ad Attic. 9. Hujus igitur belli ego particeps et socius et adjutor esse cogor, quod et ἄσπονδον est cum civibus. Sic Æschin. (38.) Ἀσπόνδους καὶ ἀκηρύκτους τοὺς πολέμους ποιήσετε, Dem. (314.) Ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν ὁ πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος. Similiter ἄσπονδος ἔχθρα dicitur. Plut. Pericle (30.) Γράφει ψήφισμα κατ' αὐτῶν Χαρῖνος, ἄσπονδον μὲν εἶναι καὶ ἀκήρυκτον ἔχθραν. Ex Eur. autem (Alc. 426.) affertur, ἄσπονδος θεὸς, Πλούτων. Hes. ἄσπονδοι exp. μὴ μνημονεύοντες φιλίας, ἢ διαθέσεως, ἄγριοι. [" Wakef. Alc. 431. Villois. ad Long. 119. Lobeck. Aj. p. 341. Abresch. Lectt. Aristæn. 316. Valck. Diatr. 187. Pierson. Veris. 253." Schæf. Mss.] Ἀσπονδεὶ, ἄνευ φιλίας, χωρὶς θυσίας, Suid. [" Philo J. 2, 195." Wakef. Mss. * Ἀσπονδία, Liban. 4. p. 967. " J. Poll. 8, 139." Kall. Mss.] Ἀσπονδέω, Fœdus aut Inducias non servo, etiam Non admitto, servo pacem, Rescindo fœdera. Hes. ἀσπονδεῖ exp. οὐκ εἰρηνεύει.

Ἔκσπονδος, Exclusus a fœdere, societate, A fœ-

deris societate rejectus, Dem. Ἔκσπονδος ἔστω, e quodam Edicto, Fœderis jure careto, Bud. Apud Synes. autem Ep. 4. Ἦσαν Ἰουδαῖοι γένος ἄσπονδον, redditur Natio scelerata: nisi malis Natio a Deo repudiata et novo fœdere exclusa. Item ἔκσπονδος exp. Fœdifragus, itidemque Suidæ ἔκσπονδος est ὁ τὰς σπονδὰς μὴ φυλάττων: afferenti h. l. Ὁ τοίνυν τοὺς ὅρκους ἐκσπόνδους μὴ ποιήσας, καλῶς μὲν ἐβίωσεν, ἐπὶ πολὺ δὲ ἤλασε δόξης. Itidem ἔκσπονδον a Dionys. H. dicitur Quod est contra τὰς σπονδὰς, 2. p. 98. de fecialibus, Κἂν ἀδικεῖσθαί τινες ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἔνσπονδοι λέγοντες τὰ δίκαια αἰτῶσι, τούτους διαγινώσκειν τοὺς ἄνδρας εἴ τι πεπόνθασιν ἔκσπονδον. Ἔκσπονδος exp. etiam Qui nullo fœdere tenetur, Immunis a fœdere, Fœderis non particeps. [" Cattier. Gazoph. 73. Paus. 378. Schweigh. Emendd. ad Suid. p. 78." Schæf. Mss.]

Ἔνσπονδος, Confœderatus, Fœdere junctus, Qui in eod. fœdere est. Proprie ἔνσπονδοι dicuntur οἱ ἀπὸ πολέμου γινόμενοι φίλοι, ut Thuc. Schol. annotat et Suidas. Dionys. H. 2. p. 98(=391.) de Fecialibus, Φυλάττειν ἵνα μηδένα Ῥωμαῖοι πόλεμον ἐξενέγκωσι κατὰ μιᾶς ἐνσπόνδου πόλεως. Sic accipitur et in quodam Ejusd. loco in Ἔκσπονδος citato. Dicitur etiam ἔνσπονδός σου vel σοι, Thuc. 1, (31.) p. 12. Ἦσαν γὰρ οὐδενὸς Ἑλλήνων ἔνσπονδοι, οὐδὲ ἐνεγράψαντο ἑαυτοὺς ἐς τὰς Ἀθηναίων σπονδὰς, Nullis erant fœdere juncti, Schol. οὐκ ἐνεγράφησαν ταῖς σπονδαῖς, accipiens ἔνσπονδοι pro φίλοι. Appian. (1, 29.) cum dat. dicit, Ἔνσπονδοι Ῥωμαίοις ὄντες, ἐστράτευον ἐπ' αὐτοὺς, de Latinis. [" Valck. Phœn. p. 57. ad Herod. 136." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 912.] Ἐνσπόνδως, More confœderatorum, eorum qui fœderis participes sunt: Hes. ἔνσπονδοι, οἱ μετέχοντες σπονδῶν. In VV. LL. exp. Inito fœdere, et subjungitur hoc adespoton, Ἐ. ἔχων πρὸς ἅπαντας, pro Inter socios fœderatosque agens, et gratiosus ap. exteros.

[* " Ἡμίσπονδος, J. Poll. 6, 30." Kall. Mss.]

Ὁμόσπονδος, Libaminum consors, Fœdere conjunctus, Confœderatus, Confœdustus; antiquis enim Confœdusti dicebantur, teste Festo, Fœdere conjuncti. Hes. et Suid. exp. φίλος. Dem. (321.) Μήθ' ὁμορόφιον μήθ' ὁμόσπονδον γεγενημένον εἶναι τοῖς πρὸς ἐκείνους παραταξαμένοις. [" Ad Herod. 698. Wakef. Trach. 260." Schæf. Mss. * Ὁμοσπονδέω, J. Poll. 1, 34. Phryn. Ecl. 55.]

Παράσπονδος, Fœdus et pacta transgrediens, Qui fit contra fœdus et pacta, Thuc. 4, (22.) p. 129. Ἐπιδρομὴν τῷ τειχίσματι παράσπονδον, Incursionem in munitionem contra fœderis jura factam. Schol. exp. παρὰ τὰ ἐν ταῖς σπονδαῖς συγκείμενα. Idem Thuc. alibi, Μηδὲν παράσπονδον ποιοῦντας, Nihil contra pacta et fœdera. [Gl. Fœdifragus. Juba Athenæi p. 660. θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου.] Παρασπόνδως, Contra fœdus et pacta, Violato fœdere, Perfide, Bud. [* " Παρασπονδηδὸν, Contra fidem datam, Timario in Notit. Mss. 9, 206. Hasc mavult παρασπονδηθείς." Elberling. Mss.] Παρασπονδέω, Violo pacta, Contra fœdus facio, Fœderis conditiones transgredior, τὰς σπονδὰς καὶ συνθήκας παραβαίνω, Dionys. H. 2. p. 98. Ἀρξάντων δὲ παρασπονδεῖν εἰς αὐτοὺς ἑτέρων. Sic Herodian. 4, (14, 13.) Ἡμεῖς γὰρ αὐτὸν προὐκαλεσάμεθα παρασπονδήσαντες, καὶ ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ πόλεμον ἠγείραμεν, Violato fœdere. Et Dem. (248.) Ἠδίκει καὶ παρεσπόνδει, καὶ ἔλυε τὴν εἰρήνην. Aliquando transitivum est, significatque Contra fidem fœderis violo. Plut. Sulla, Κατέστησεν ἑαυτὸν εἰς ἀνάγκην τοῦ παρασπονδῆσαι τὸν ἕτερον, Perfide prodendi. Et παρεσπονδημένος dicitur Qui perfide violatur, et Qui fiducia fœderis violatus est. Idem Plut. (6, 734.) Παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φεραίων τυράννου καὶ δεθείς. Bud. 594. [" Diod. S. 2, 576." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 81." Wakef. Mss. Plut. Comp. Ages. 1.] Παρασπόνδημα, τὸ, Facinus violato fœdere perpetratum, Fœdus violatum, Plut. Cæs. Ἀφοσιουμένους τὸ παρασπόνδημα, Ut expiarent fœdus violatum, Bud. [" Schweigh. Emendd. in Suid. 37." Schæf. Mss. Polyb. 2, 58, 4. 3, 67, 8. 5, 67, 9.] Παρασπόνδησις, ἡ, Violatio s. transgressio fœderis, [Polyb. 2, 7, 5. 9, 30, 2. * Παρασπονδητὴς, Eust. Od. A. p. 33, 8. * Συμπαρασπονδέω, ad Il. Δ. p. 365, 42. * Παρασπόνδειος, Nicol. Damasc. p. 275. Cor. Schneiderus suspectum habet.]

[* Σύσπονδος, Æschin. p. 35. 50. " Wakef. S. Cr. 3, 104." Schæf. Mss. * Τρίσπονδος, Soph. Antig. 431. χοαί. * Τριτόσπονδος, Æsch. Ag. 237. αἰών. Vide Blomf. Gloss. * " Ὑπέρσπονδος, i. q. ὑπερφίαλος, Buttm. Schol. Od. A. 134." Elberling. Mss. " Jacobs. Anim. 263. Heyn. Hom. 7, 25." Schæf. Mss.]

Ὑπόσπονδος. Dicitur aliquis facere aliquid ὑπόσπονδος cum accepta fide ab hoste, aut eo cui non fidit, aliquid facit. Herod. Ὑπόσπονδοι ἐξέρχονται, Sub pactione exeunt, Accepta fide exeunt, Thuc. 1, (103.) Ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐφ' ᾧ ἐξίασιν ἐκ Πελοποννήσου ὑπόσπονδοι, Hac conditione, ut exire eis liceat accepta fide. Itidemque 6, (59.) p. 216. Ἐχώρει ὑπόσπονδος ἐς Σίγειον. Eodem l. Τῶν Λακεδαιμονίων μεταπεμψάντων ὑπόσπονδος ἐλθὼν, Sumta fide publica, Lacedæmoniisque vocantibus, Lacedæmonem profectus. Rursum Idem alibi, Ὑποσπόνδους αὐτοὺς ἐξιέναι κελεύει, Eos accepta fide abire jubet. Sic Plut. Solone, Ὑποσπόνδους ἀφῆκε, Data eis fide, ipsos dimisit. Alii, Inito fœdere missos fecit, Fœderibus s. Induciis factis dimisit. Rursum Thuc. (2, 79.) Ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς κομισάμενοι, Receptis e fœdere mortuorum cadaveribus: 3, (98.) Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀνελόμενοι παρὰ τῶν Αἰτωλῶν, Pace sequestra sublatis cæsorum cadaveribus: de victis. De victoribus autem, 6, (103.) p. 232. Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν τοῖς Συρακουσίοις, Concessere Syracusanis inducias et copiam legendi cæsorum cadavera. Postulabatur enim a victoribus ἵνα σπείσαιντο ἡμέραν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι. [" Valck. Phœn. p. 57. ad Diod. S. 1, 240. 602." Schæf. Mss.] Lex. Xen.]

[* Φερέσπονδος, Nonn. D. 26. p. 506. Φιλόσπονδος, Æsch. Choëph. 289.]

Σπονδεῖον, τὸ, dicitur ᾧ τὸν οἶνον ἐπισπένδουσι, J. Poll. teste, Vas (s. Crater, aut Patera,) quo vinum libant in sacrificiis, aut conviviis, Athen. (486.) e Clearcho et Nicandro Thyatireno, Λοιβάσιον, κύλιξ, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐπισπένδουσι τοῖς ἱεροῖς· σπονδεῖον δὲ, ᾧ τὸν οἶνον: subjungitque Athen. τὰ σπονδεῖα ab Antimacho Colophonio vocari etiam λοιβίδας. Legitur ap. Plut. quoque, necnon ap. Joseph. cujus Interpres σπονδεῖα interpr. Libatoria: Turnebus, Capedines, ap. Philon. V. M. l. 3. Τὴν τράπεζαν, τὰ σπονδεῖα, τὰς φιάλας, τἄλλ' ὅσα πρὸς θυσίας ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα. [Hero Spirit. c. 21. " Clem. Alex. 758." Wakef. Mss. * Σπονδίον, pro eod., Aqu. Theod. Jerem. 52, 18. sed vide Schleusn. Lex. V. T.]

Σπονδεῖος, Qui libationibus adhiberi solet: ut σπονδεῖον μέλος, J. Poll. 4, (73.79.) c. 10. quod ἐπιβώμιον quoque nominari posse ait. Idem σπονδεῖον μέλος partem esse dicit τοῦ Πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, et significare τὴν νίκην τοῦ θεοῦ. Item σπονδεῖος πούς ap. Metricos dicitur Qui constat duabus syllabis longis: sic vocatus quod ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιούτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο, teste Hephæst. Schol. [Dionys. H. de C. VV. 219. Schæf. " Porson. Hec. p. 13. Ed. 2. An in loco sexto senarii? Toup. Opusc. 1, 12." Schæf. Mss. * Σπονδειοκατάληκτος, Schol. Aristoph. B. 243.] Δισπόνδειος, Geminus spondeus, Pes constans duobus spondeis, i. e. quatuor syllabis longis: [Schol. Aristoph. Σφ. 1441.] σπονδειακὴν διποδίαν alio nomine appellant Metrici, teste Hephæstione: quod σπονδειακὴ est a nomine MASC. Σπονδειακός: diciturque ap. Gramm. σπονδειακὸν μέτρον, Quod spondeis constat. Item ap. Metricos σπονδειακὸς versus vocatur in hexametris cum penultimus pes spondeum efficit, non dactylum. [Σπονδειακὸν μέλος, Jambl. V. P. 240.: αὐλοί, J. Poll. 4, 81. " Heyn. Hom. 7, 545." Schæf. Mss. * Σπονδειακῶς, Eust. Il. E. p. 414, 24. * Ὁλοσπόνδειος, Eust. Il. A. p. 770, 32. 35. * Σπονδειάζω, Spondeo in carminibus utor, Plut. 10, 668. Cic. ad Att. 7, 2. * Σπονδειασμὸς, Usus spondei, Plut. 10, 661. 662. Aristides Quintil. 1. p. 28. * " Σπονδαΐζων, Schol. Persii Sat. 1, 59." Boiss. Mss. * Σπονδαϊκὸς, pro

σπονδειακὸς, Schneidero susp.] Σπονδήτης, ὁ, i. prope q. σπονδεῖος. FEM. Σπονδῆτις, ut σταγὼν, Stilla quæ inter libandum e patera funditur, Suid. ex Epigr. Καὶ σταγόνα σπονδῆτιν ἀεὶ θυέεσσιν ὀπηδὸν, ubi σπονδῆτιν σταγόνα vocat τὴν σπονδὴν, s. Vinum quod pateris libari solet. [" Σπονδῆτις, (* Σπονδίτης, unde) * Σπονδῖτις, Jacobs. Anth. 7, 76. 9, 33. Musgr. Ion. 1233." Schæf. Mss.]

[* Σπονδήσιμος, Philemon ap. Athen. 645. Ἄρτεμι, φίλη δέσποινα, τοῦτόν σοι φέρω, Ὦ πότνι', ἀμφιφῶντα καὶ σπονδήσιμα: Coraius in Suppl. Schn. Lex. 178. conjicit σπονδὰς ἅμα.]

Σπόνδικες, οἱ, Qui vinum pateris libant, οἱ τὰς σπονδὰς χέοντες, Hes.

" Σπονδάζομαι, Propitium reddo." [* " Σπονδιάζομαι, Sacrificor, Ignat. 37.: forte leg. σπονδάζ. Sed Pears. et Smith. nihil mutare videntur." Kall. Mss. * " Σπονδίζω, Sacrifico, Ignat. Ep. 12. p. 266." Schn. Lex. Suppl. " Σπονδίζομαι, Fœdere concilior, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 131. Ed. Combef." Boiss. Mss.]

[* Ἀντισπένδω, Æsop. Fab. p. 222. " Aphthon. Fab. 37." Boiss. Mss.] Ἀποσπένδω, Libo, Libamina s. Libamenta perago, pro simplici σπένδω, Od. Γ. (394.) πολλὰ δ' Ἀθήνῃ Εὔχετ' ἀποσπένδων. Sic Ξ. (331.) ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ. Sic vero et ab Antiphonte usurpatur in Or. Φαρμακείας, contra novercam habita (p. 615.) Καὶ ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ ἀπέσπεισαν τὸν ἑαυτῶν φονέα μεταχειριζόμενοι, ἐκπίνουσιν ὑστάτην πόσιν. Paulo ante dixerat, σπονδάς τ' ἐποιοῦντο. Citatur ex Epigr. cum accus. δάκρυον, ut et Libo ap. Latinos habet accus. Lacrymas, veluti cum Ovid. canit, Jure igitur lacrymas Celso libamus ademto. [" Wolf. ad Hesiod. p. 126. Abresch. Diluc. 249. ad Charit. 706. Wakef. Ion. 1217. Musgr. 1198. Cattier. Gazoph. 63. Jacobs. Anth. 7, 408. Longus p. 57. 174. Vill. * Ἐκσπένδω, Toup. Opusc. 2, 90. Eur. Ion. 1212(=1193.)" Schæf. Mss. Athen. 478.] Ἐπισπένδω, itidem Libo, vel Infundo e patera. Jungitur cum accus., ut ἐπισπείσαντες οἶνον, Vino libato, s. E patera victimæ superinfuso. Sic ἐπισπείσαντες αἷμα. Plut. Romulo (4.) addidit et dat., dicens, Ἐπισπένδουσι γάλα τοῖς ἱεροῖς, Lac infundunt victimis consecratis. Cui simile exemplum ex Athen. habes in Σπονδεῖον. || Ἐπισπένδομαι autem i. est q. σπένδομαι, Fœdus ineo, Fœdus et inducias paciscor, Thuc. 5, (22.) p. 172. Ἐπειδὴ οὐκ ἤθελον ἐπισπένδεσθαι. Ibid. dicit, σπονδὰς δέξασθαι, et συμμαχίαν ποιήσασθαι. [" Ad Charit. 288. Jacobs. Anth. 6, 118. 322. Villoison. ad Long. 174." Schæf. Mss. Theocr. 23, 38. * Ἐπίσπεισμα, Plut. 7, 375. ἐκκεχυμένων βίων, vulgo ἐπὶ πεισμάτων.] Ἐπίσπεισις, Libatio, Libamen, [Herod. 2, 39.] Ἐπισπονδὴ, ἡ, Fœdus, Induciæ, Thuc. 5, (32.) p. 176. Τὰς δεχημέρους ἐπισπονδὰς, αἳ ἦσαν Ἀθηναίοις καὶ Βοιωτοῖς πρὸς ἀλλήλους οὐ πολλῷ ὕστερον γενόμεναι τούτων τῶν πεντηκονταετίδων.

Κατασπένδω, Perfundo τῇ σπονδῇ, ut cum hostiæ mactandæ vinum infunditur, Plut. de Def. Orac. Οὐδέ γε προθυόμενοι καὶ καταστέφοντες ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες, ἐναντία τῷ λόγῳ τούτῳ πράττομεν. Ubi Turn. Neque vero ante sacrificando, neque infulis vittisque victimas coronando, neque libamentis mactando, contra rationem istam facimus. Idem scribit in Annot. in Plin. Præf. Cum mola salsa hostiæ aspergebatur initio sacrificii, Immolari et Mactari hostia dicebatur: quod Græci κατασπένδειν et κατάρχεσθαι dicunt. Vocatur autem Mola salsa, far tostum aspersum sale, quod eo molito hostiæ aspergebantur: Græci ὀλὰς et οὐλὰς appellant, sed et οὐλοχύτας. Rursum Plut. eodem libro, Εἰ μὴ τὸ ἱερεῖον ὅλον ἐξ ἄκρων σφυρῶν ὑπότρομον γένηται καὶ κραδανθῇ κατασπενδόμενον, Nisi hostia toto corpore, dum libamentis mactatur, ab imis usque articulis succutiatur et contremiscat, Turn. Nisi malis, Dum libamentis perfunditur, ut ap. Synes. metaph. Ep. 123. Ὅσον πλῆθος δακρύων κατέσπεισα τῶν γραμμάτων, Quanta vi lacrymarum perfuderim illas literas, Quantam vim lacrymarum profuderim in illis literis, Bud. ex Eur. Or. (1239.) Δακρύοις κατασπένδω σε, pro διὰ δακρύων A σπονδάς σοι ποιῶ καὶ χοάς. Appian. pro simplici σπένδω usurpavit, in Parth. (p. 25.) de Ateio diras Crasso imprecante, Ἐπιθυμιῶν καὶ κατασπένδων, ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς καὶ φρικώδεις. [" Brunck. ad Eur. Bacch. 905. Or. p. 203. ad Charit. 394. ad Diod. S. 1, 354. Jacobs. Anth. 6, 118. 8, 68. 12, 458. Plut. T. 4. p. 15. Cor. Devoveo, Villoison. ad Long. 90." Schæf. Mss. Κατασπένδεσθαί τινι, Schæf. ad Longum p. 356. Πρόβατα κατεσπεισμένα, Plut. Alex. 50. cf. Q. S. 8, 8. " De sonitu, Schol. Pind. Π. 12, 17." Wakef. Mss.] Κατάσπεισις, ἡ, Perfusio ejusmodi qua hostia solet perfundi, Plut. de Def. Orac. Τὸ πρὸς τὴν κατάσπεισιν ἀπαθὲς καὶ ἀκίνητον, Nihil affici nec commoveri dum humor immergitur, Turn. Cum his autem cf. locum quendam in Κατασπένδω paulo ante citatum. [Plut. Sertorio 14.] " Ἐπικατασπένδω, " Libo desuper," [" Joseph. 964, 35." Wakef. Mss.]

[* Προσπένδω s. * Προσσπένδω, Dionys. H. 1. p. 461, 11.]

Συσπένδω, Simul libo, Ejusd. libaminis particeps B sum, Æschin. (61.) Περιάγων τὸν στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς νεὼς, καὶ συσσιτῶν, καὶ συνθύων, καὶ συσπένδων.

" ΣΠΕΟΣ, τὸ, Specus, Spelunca, Antrum. Dicitur " et σπεῖος, per epenthesin literæ ι. ITEM Σπεῖον: " sed hoc aliud etiam significat, teste Hes. Affertur " autem et dat. σπῆι ex Hesiodo (Θ. 297.) sed rectius " σπεῖι." [" Musgr. Med. 1359. Porson. Med. p. 93." Schæf. Mss. Σπῆϊ, Il. Σ. 402.: σπέσσι, Od. A. 15.: σπήεσσι, I. 400. * Σπεῖος, τὸ, Od. E. 194. Gen. σπείους, I. 141.]

" Σπήλαιον, Spelæum, Specus, Spelunca, Lucian. " Ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπή- " λαιον," [" Ammon. 18., cui repugnat Lucian. T. 1. p. 292. Reitz., ubi σπ. i. q. ἄντρον. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄντρον." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Σπηλαιοειδὴς, Eust. 187, 41. 892, 33. Bast. Ep. Cr. 277. Contracte] " Σπηλαιώδης, Speluncæ " formam habens, In modum speluncæ factus: ut σπ. " ὑποσκαφή." [" Eust. 135, 21." Seager. Mss. " Her- C mippus Bekkeri p. 409, 5." Boiss. Mss. * Σπηλώδης, i. q. σπηλαιώδης, Schol. Apoll. Rh. 2, 356. T. 2. p. 153. Schæf. * " Σπηλαιώτης, In spelunca degens, Montf. Palæogr. 292." Kall. Mss. * Σπηλαΐτης, Paus. 10, 32.] " At vero Σπηλάδιον ab J. Pol- " luce affertur e Theopompo pro Parva spelunca." [Lobeck. Phryn. 74.] " Dicitur etiam Σπήλυγξ, " fem. gen. et quidem magis poëtice: sicut et σπέος " poëticum magis est quam σπήλαιον: ut ap. Apoll. " Rh. 2, (568.) Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας " τρηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, i. e. αἱ κοι- " λάδες αἱ ὑπὸ τὰς πέτρας. Apud Oppianum autem " legitur et σπήλιγγος, itidemque σπήλιγγι, cum ι in " secunda syllaba; sed alteram lectionem meliorem " existimo." [" Toup. Opusc. 1, 437. Jacobs. Spec. p. 18." Schæf. Mss. Scopulus, Lycophr. 46. Spelunca, Tzetz. ibid. * Βαθυσπήλυγξ, Nonn. D. 40, 265. * " Φιλοσπήλυγξ, Jacobs. Anth. 9, 437. Wakef. S. Cr. 2, 100. * Σπηλυγγώδης, Thom. M. 804." Schæf. Mss. " Etym. M. 724, 3." Wakef. Mss. D Bast. Ep. Cr. 278.]

ΣΠΕΡΧΩ, Urgeo, Premo, Propello et festinare cogo, i. q. ἐπείγω et ὀτρύνω, Od. Γ. (283.) Νῆα κυβερνῆσαι ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι, Siquando procellæ urgerent, Siquando procellæ ingruentes navem propellerent. Pass. Σπέρχομαι, Urgeor, Propellor, Progredi festinanter cogor, Od. N. (115.) de navi, Ἠπείρῳ ἐπέκελσεν ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης Σπερχομένη· τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων. Alioqui Σπέρχομαι neutralem etiam signif. habet, itidem ut ἐπείγομαι, accipiturque pro Festino, Propero, Il. Ψ. (870.) Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς Τόξον. Interdum cum infin., ut Il. T. (317.) ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοὶ Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα. Od. I. (101.) Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων, Festinantes naves conscendere celeres. Ex eod. Hom. affertur σπέρχεσθαι ἐρετμοῖς pro Incumbere s. Festinare remis, Festinanter remis impellere. Quod si de navi diceretur, significaret Urgeri et impelli

remis ut citato cursu progrediatur. Et sicut navis dicitur *σπέρχεσθαι ἐρετμοῖς*, ita etiam ipsi *ἐρετμοὶ σπέρχεσθαι*, Impelli: ut ap. Nicandr. Θ. 814. *Νήϊά θ' ὡς σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κιούσῃ*, i. e. *κινοῦνται τῆς θηρὸς κιούσης ὥσπερ νήϊα πτερὰ σπέρχονται*, h. e. *ὥσπερ κῶπαι ἐλαύνονται*, Ut remi et alæ navis impelluntur. Loquitur autem de scolopendræ pedibus, quos utrimque multos habet, quorum motu atque incitatione corpus ipsius ultro citroque movetur, ut navis remorum impulsu: quamobrem Lycophr. et *ἰουλοπέζους νῆας* dixit. Idem Nicander *σπέρχεσθαι* usurpavit pro Fugari, ut Θ. 417. de dryino serpente, *Σπέρχεται ἐκ μύωπος ἀήθεα δέγμενος ὁρμήν*. Ubi etiam Schol. exp. *διώκεται*, dicens hunc serpentem *ἀεί ποτε τείρεσθαι καὶ διώκεσθαι ὑπὸ τοῦ μύωπος*. ‖ *Σπέρχων* Hes. exp. *κελεύων*: malim, Properare jubens, *ὀτρύνων*, ut nautæ suo *κελεύσματι*. Idem *σπέρχοντες* exp. non solum *ἐπείγοντες*, sed etiam *θυμοῦντες*: itidemque *Σπέρξομαι, ὀργισθήσομαι*, Ira concitabor. Similiter ap. Callim. Hymno in Del. (60.) *Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατὸν*, Schol. exp. *ὀργιζομένη*: de Junone, quam ibid. Poëta dicit *δεινὸν ἐπιβρωμῆσαι λεχωΐσιν, αἳ Διὶ παῖδας ἐξέφερον*, utpote *κοτέουσαν*. Suid. item Herodotum (1, 32.) *σπερχθεὶς* pro *θυμωθεὶς* et *ταραχθεὶς* posuisse testatur, quod et in Lex. Herod. annotatur: [cf. 5, 33.] Corinthus quoque *σπερχθεὶς* eod. modo exp. dicens Ionicæ dialecti proprium esse. Rursum Hes. verbo *σπέρχειν* neutralem signif. tribuit, exponens *σπεύδειν, χαλεπαίνειν, θυμοῦσθαι, ταράσσεσθαι, ἀπειλεῖν*. [" Ruhnk. Ep. Cr. 95. 239. Valck. Adoniaz. p. 227. Herod. p. 15. 387. 601. in add. ad p. 15. Eur. Med. 1133. Musgr. Alc. 256. Koen. ad Greg. Cor. 237. ad Callim. 1. p. 158. Wakef. Herc. F. 935. Jacobs. Anth. 7, 167. 179. 9, 365. Brunck. Apoll. Rh. 116. Heyn. Hom. 6, 431. 7, 784. 8, 642." Schæf. Mss. Il. N. 334. Opp. K. 1, 342. Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 313. ad Greg. Cor. 499.]

Σπέργδην, In modum eorum qui *σπέρχουσιν* aut *σπέρχονται*: Hes. exp. *ἐῤῥωμένως*, i. e. Valide. *Σπερχυλάγδην κέκραγας*, idem Hes. exp. *ἀγανακτήσας ὑλακτεῖς ἄγαν*. Vox composita e *σπέρχω* et *ὑλάω*: ac sic dicetur aliquis *σπερχυλάγδην κράζειν*, qui inclamat, latratuque fugat in modum canis.

Ἀσπερχὲς, Incessanter, Sine intermissione, *συνεχὲς, ἀδιαλείπτως*, ut Hes. exp. Od. A. (20.) *θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν*: Il. Π. (61.) *Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσί*. Est autem metaph. *ἀπὸ τῶν ἄγαν σπερχομένων*, qualis est et in synonymo ADV. *Ἀσκελὲς* s. *Ἀσκελέως*: ac in utroque *τὸ α* traditur esse *ἐπιτατικόν*. Fortassis tamen *ἀσπερχὲς* accipi etiam possit pro More eorum, qui non impelluntur et concitantur, sed sua sponte et suopte impulsu gradum properant, ut boni equi, quibus calcari non opus est. Qui autem ita currunt, etiam ipsi sine intermissione currunt, donec metam assequantur; et tunc *α* fuerit *στερητικόν*. Quo referri potest ea exp., quæ *ἀσπερχὲς* interpr. Sedulo, Studiose. [" Eur. Dan. 51. Il. Δ. 32." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 4, 560. 7, 149. 8, 237. Valck. Adoniaz. p. 227. Brunck. Aj. 982. Lobeck. p. 378. * *Πολυσπερχὴς*, Valck. Adoniaz. p. 228." Schæf. Mss. Eust. Od. A. p. 12, 11. Phav. 126, 3. * " *Πολυσπέρχεια*, Brunck. Aj. 982. * *Πολυσπέρχων*, ibid. ad Diod. S. 2, 293." Schæf. Mss.]

Ἐπισπέρχω, i. q. *σπέρχω*, Urgeo, Premo, Impello, et properanter progredi cogo, Il. Ψ. 429. *ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε, Κέντρῳ ἐπισπέρχων*, sc. *τοὺς ἵππους*, Calcari instigans et incitans ad cursum citatiorem: Od. E. 304. *ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι Παντοίων ἀνέμων*, quo sensu supra *σπέρχειν* dicit. Utitur Thuc. quoque in hac signif., ut 4, (12.) p. 125. *Καὶ ὁ μὲν τούς τε ἄλλους τοιαῦτα ἐπέσπερχε, καὶ τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἠνάγκασεν ὀκεῖλαι τὴν ναῦν*, ubi Schol. exp. *ἐπεσπούδασε*, Talibus verbis instigabat. Utitur et Lucian. (1, 514.) dicens de eo qui domum ædificandam curat, *Τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων*. Et Dion, cum ait, *Τοῦ ἀνέμου σφοδρῶς ἐπισπέρξαντος*, Vento urgente. Hes. neutraliter accipit, sicut et

A ipsum *σπέρχειν*, *Σπέρχουσαι* exponens *ἐπισπεύδουσαι, ἐπειγόμεναι*. [" Paul. Sil. 27. Lucian. 2, 321. ad Od. X. 451." Schæf. Mss. Opp. K. 4, 96. Arat. 107. Apoll. Rh. 3, 346. Nicander Θ. 144.] " *Ἐπιρέκω*, Accelero, *ἐπισπεύδω*, Hes." [" An vitiose pro *Ἐπισπέρχω*? Cf. *Ἐπισπέρχειν· ἐπισπεύδειν, ἐπείγειν*." Kuster. * " *Ἐπίσπερξις*, Clem. Alex. in Indice." Kall. Mss.] *Ἐπισπερχὴς*, Incitatus, Festinus, Studiose aliquid properans. Aristot. Physiogn. (6, 3.) inter *δειλοῦ σημεῖα* ponit *τρίχωμα μαλακὸν, τῷ σώματι συγκεκαθικὸς, οὐκ ἐπισπερχές*. Idem *περὶ εὐθύμου* loquens, *Τῷ σχήματι καὶ τῷ ἤθει τῷ ἐπὶ τοῦ προσώπου μὴ ἐπισπερχὴς, ἀλλ' ἀγαθὸς φαινέσθω*, ubi Bud. interpr. Incitatus, quia paulo ante ei opp. *βραδὺς* et *ἀνειμένος*. *Ἐπισπερχῶς*, Studiose, Properanter, *μετὰ σπουδῆς*, Hes. [" *Ἐπισπερχεστέρως*, Rigidius, Æneas Comm. Poliorc. 26." Seager. Mss.] *Κατασπέρχω*, i. q. *ἐπισπέρχω*, s. *κατεπείγω*, Urgeo, Impello, et citato gradu progredi cogo, Thuc. (4, 126.) p. 162. *Ὁρᾶτε ἔργῳ μὲν βραχὺ ὂν, ὄψει δὲ καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον*, Schol. *κινοῦν εἰς δειλίαν, ἐκπλῆττον*: sicut Hes. quoque *κατασπερχόμενος* exp. non solum *ἐπειγόμενος*, sed etiam *καταπλησσόμενος*. [Aristoph. 'A. 1188. " Nicander Θ. 917. Opp. 'A. 1, 632. 4, 91. 5, 544." Wakef. Mss.] *Περισπέρχω*, In orbem currere cogo, Circumcursare cogo, Sursum deorsumque currere cogo. Unde pass. *περισπέρχεσθαι*, quod Schol. Soph. exp. *περιστρέφεσθαι*: quidam neutraliter ex Horat. hoc *περισπέρχομαι* interpr. Huc et illuc cursito: e Cic. Huc atque illuc curso: e Terentio, Sursum deorsum cursito: e Plauto et Lucr. Circumcurso. Hes. *περισπερχούσης* exp. * *ὑπερεπειγούσης*, Supra modum urgentis et impellentis: ut *περὶ* hic significet *περισσότητα*. [" Valck. Adoniaz. p. 227. ad Herod. 601." Schæf. Mss. " Studiose propero, Circumcirca festino, metaph. Graviter fero, Infensus sum, Adversor, Herod. 7, (207.) *Λοκρῶν περισπερχεόντων τῇ γνώμῃ ταύτῃ*, Cum huic sententiæ adversarentur, ubi tamen melius scriberetur *περισπερχθέντων*: nam *σπέρχομαι* Herodoto signif. Irascor, Succenseo." Brunck. Mss. " Lenior, opinor, probabiliorque medela a me adhibita, trium elementorum iteratio: *περισπερχέων ἐόντων*." Schæf. Meletem. Crit. in Dionys. H. de Arte Rhet. 69.] *Περισπερχὴς*, Supramodum urgens, premens, Soph. Aj. (982.) p. 57. *ὢ περισπερχὲς πάθος*, Schol. *βαρὺ, ἀμηχανίαν ἐμποιοῦν, περισσῶς κατεπεῖγον*: nam qui ad angustias aliquas redacti sunt, nec expedire se possunt e labyrintho in quo conclusi sunt, *ἄνω καὶ κάτω φέρονται πλανώμενοι ὑπ' ἀπορίας*: quod *ἀλύειν* etiam dicitur. Hesychio *περισπερχὴς* est *περιώδυνος*. [" Valck. l. c. Plut. Mor. 1, 226. Lobeck. Aj. p. 378." Schæf. Mss. * *Περισπέρχεια*, Eust. Il. Λ. p. 765, 12.]

[* " *Σπερχειὸς*, ad Herod. 598. Wakef. Phil. 491. Bast Lettre 115. (Ep. Cr. 153.)" Schæf. Mss.]

¶ *Σπέρχνω* etiam pro *σπέρχω* dicitur: unde *σπερχνόμενος* ap. Erot. in Lex. Hippocr., quod exp. *ἐπειγόμενος*, annotans, sine *ν* scribi etiam *σπερχόμενος*. INDE *Σπερχνὸς*, Festinus, Præproperus, Celer, etiam Impetuosus, Velociter irruens, Hesiod. ('A. 454.) *ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος Σπερχνόν*. Hes. *σπερχνὸς* exp. *ταχὺς, ἐπειγόμενος, σπουδαῖος, ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι*, Festinans, Pernix, Studiosus, Studiose incumbens alicui rei. Gal. vero ap. Hippocr. *σπερχνὴ* exp., *ἐπείγουσα, συνεχής*: quo et Hes. respexisse videtur, *σπερχνὴ* exp. * *σπερχνοποιός*: ut Gal. *ἐπείγουσα*, Citato gradu progredi et festinare cogens, Urgens. Idem *σπερχνὸν* dicit esse *εἶδος ἱέρακος*, forsitan a pernicitate nomine imposito, aut quia minores aves rapido impetu persequitur. [" Brunck. Aj. 982." Schæf. Mss. " *Σπερχνὸς*, Celer: *ταχὺς, σπουδαῖος, ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι, ἢ ἐπειγόμενος*, Erotian. Dolores acuti *σπερχνοὶ* Hippocrati dicuntur: vide Foës. Œcon. in voce. Formatur a *σπέρχω*, (vide infra 686.) ut *τερπνὸς* a *τέρπω*, *στυγνὸς* a *στύγω*, *λιχνὸς* a *λείχω*, *στρυφνὸς* a *στρύφω*." Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 271.]

ΣΠΕΥΔΩ, *σω*, Festino, Propero, i. q. *ἐπείγομαι* et *σπέρχομαι*: quorum hoc Poëtis est peculiare. Il. Θ.

(293.) *τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις;* Quid me urges et inhortaris quantumvis properantem? nec enim equo suopte impulsu currenti calcar addendum est. Hesiod. Ἀ. (364.) *Παντὶ μένει σπεύδων*, Isocr. Paneg. (43.) *Δεῖ σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβήν.* Et in Prov. *Σπεῦδε βραδέως*, [Festina lente:] quod Augustus usurpare solebat, admonens ut ad rem agendam simul adhiberetur et industriæ celeritas, et diligentiæ tarditas, ut inter alia docet Gell. 10, 11. Sed et Homericum illud *Σπεύδοντα ὀτρύνειν* in Proverbium abiit, quod Cic. modo Currentem hortari, modo Currentem incitare, Latine dicit, ut te docebit p. 50. mei Lex. Cic. Lucian. (1, 44.) *Θάῤῥει, ὦ 'γαθέ· τοῦτο γὰρ τὸ τοῦ Ὁμήρου σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς.* Interdum additur præp. significans vel motum ad locum, vel motum de loco, Il. Δ. (225.) *μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν*, Hesiod. (Ἔργ. 1, 24.) *Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'*, Aristoph. *σπεύδω πρός σε*, Herodian. 2, (8, 17.) *Ἐφ' ἣν μάλιστα ἐχρῆν σπεύδειν*, Thuc. 5, (37.) p. 178. *Τοὺς Ἀργείους ἐς τὰ ὅμοια σπεύδειν*, ubi metaphoricum potius est, sicut et quod Hesiod. dicit *σπεύδειν εἰς ἄφενον*: et Cic. Animus festinat ad aliqua. Cum præp. significante motum de loco, junxit Eur. (Iph. A. 672.) *Σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι*, Festinanter e Phrygia mihi redi, Matura reditum e Phrygia. Aliquando cum infin. construitur: ut et Ovid. dicit, properabat adire, Cic. Ad vos venire propero, Quintil. Finem imponere volumini festino. Nonn. *ἐνθάδε βαίνειν σπεῦδε*, Soph. (Aj. 812.) *σπεύδει θανεῖν*, Plut. Camillo, *Ἔσπευδε προλαβεῖν τὸν καιρὸν*, Othone, *Σπεύδων τὴν νίκην ἑαυτοῦ γενέσθαι πρὶν αὐτὸν ἐλθεῖν*, Properans potiri victoria. Nonnunquam cum accus. sicut ap. Latinos quoque Festino et Propero. Od. T. (137.) *Οἱ δὲ γάμους σπεύδουσιν, ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω*, Nuptias properant, urgent, Tac. Deditionem properat. Sed *σπεύδω* cum accus. ponitur plerumque pro Incumbo in rem aliquam, Contendo ad rem aliquam, et Annitor, Pind. Π. 3, (110.) *Μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον Σπεῦδε.* Rursum Il. N. (236.) *Ταῦτα δ' ἅμα χρὴ Σπεύδειν, αἴκ' ὄφελός τι γενώμεθα*, Ad hæc una nos anniti oportet, si possimus aliquid prodesse. Sic Thuc. 6, (10.) p. 201. *Ὅπερ νῦν σπεύδομεν*, Quod nunc properamus: (1, 141.) *Τὸ ἐφ' ἑαυτὸν ἕκαστος σπεύδει*, Quisque incumbit in ea quæ in rem suam sunt. Et Eur. (Hec. 122.) *σπεύδω σὸν ἀγαθὸν*, pro Incumbo et intentus sum in tuum commodum. Rursum e Thuc. *Σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν*, Ad principatum propero. Et, *σπεύδω κακά*, Ad mala propero: quod legitur ap. eum 6, (39.) p. 211. ‖ Annotat Suid. Homerum *σπεύδειν* usurpare non pro *ταχύνειν*, i. e. Accelerare, Properare, Festinare, sed pro *ἐνεργεῖν* et *κακοπαθεῖν*, sicut Hes. quoque *σπεύδων* exp. *σπουδάζων, ἐνεργῶν*: et *Σπεῦσε, ἔκαμε, ἐταλαιπώρησε, ἐκακοπάθησε.* ‖ Idem Hes. *σπεύσαιτο* exp. *παρακαλέσειεν*: et *Σπεύδεται, ἐρεθίζεται.* Quam signif. sequendo, *σπεύδω* transitive etiam acciperetur pro *σπέρχω* s. *ὀτρύνω*, Incito, Instigo, Inhortor, Citato gradu progredi jubeo, vel cogo: qua signif. usurpatur comp. *ἐπισπεύδω*, ET *Σπευδάζω*, quo utitur Schol. Homeri in exponendo *ὀτρύνω*: sc. *ὤτρυνε* explanans per *ἐσπεύδαζε*. [" *Σπεύδω*, Brunck. ad Eur. Med. 184. Ammon. 130. Græv. Lectt. Hes. 614. ad Herod. 535. Thom. M. 805. Musgr. Suppl. 161. Markl. Iph. p. 400. Wakef. Ion. 461. 1047. Musgr. 1028. Wakef. Herc. F. 1136. Eum. 361. Jacobs. Anth. 8, 16. Hemst. ad Plutum p. 200. Villoison. ad Long. 225. Longus p. 382. Bod., Porson. Med. p. 25. Heyn. Hom. 4, 601. 6, 411. 7, 319. 489. Conf. c. *σπένδω*, Jacobs. Anth. 11, 223.: cum *πλέω*, ad Herod. 639.: cum *νομίζω*, ad Diod. S. 2, 415. Cum inf., ad Dionys. H. 1, 420. Thom. M. 164. ad Diod. S. 2, 12. Cum accus., Kuhn. ad Paus. 154. Valck. Phœn. p. 174. 208. Eur. Phœn. 585. Hec. 1161. 1187. Jacobs. Exerc. 1, 75." Schæf. Mss. " Suadeo, Incito, Herod. 8, 46. Festino ad, cum accus., sine præp., Opp. Ἀ. 4, 3. 5, 119. Tueor, Patrocinor, cum dat., Charit. 129. *Σπ. περί τι*, Diligenter colo, Ælian. V. H. 792. Perf. *ἔσπευκα*, Diligens sum, Laboro, Gal. 1, 1." Wakef. Mss. Il. O. 402. P. 121. Ω. 253. Od. I. 250. Herod. 7, 53. Appian. 1. p. 332. Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T. "*Σπεύδειν* proprie signif. Nervos intendere, Omnibus viribus niti. De sene piscatore rete omnibus viribus ad se trahente v. adhibetur Theocrito 1, 40. ubi Festinandi v. ponere non debuerant Interprr. Lat. Propriam verbi vim attigit Grævius ad Hesiod. Ἀ. 364." Valck. Schol. in N. T. 2, 477. * " *Σπευδόντως*, Hes. v. *Ἠπειγμένως*." Boiss. Mss. * *Ἐσπευσμένως*, Joseph. A. J. 5, 6, 3. Dionys. H. Demosth. c. 54. p. 1121. *εἰπεῖν*. " Etym. M. v. *Ἐπιτροχάδην*." Boiss. Mss. Appian. 1. p. 332. in var. lectt. * " *Σπευστέον*, Græcus Interpres Cæsaris 7, 56." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 527." Kall. Mss. Polyb. 4, 30, 5. * *Σπευστὸς*, i. q. *σπουδῆς ἄξιος*, Phrynichus Bekkeri p. 63.] *Σπευστικὸς*, Festinator, Qui properare solet, Aristot. Eth. 4, 3. *Οὐ γὰρ σπευστικὸς ὁ περὶ ὀλίγα σπουδάζων.* [* " *Σπευστικῶς*, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* " *Ἀνασπεύδω*, Liban. Or. 11. p. 358. *Τὰ μὲν ἀνασπεύσαντες, τὰ δὲ ἀντικαταστήσαντες*: forsan tamen *ἀνασπάσαντες*." Gataker. Mss.] *Ἀντισπεύδω*, Contra contendo, Contrarium efficere enitor, Repugno, Obsisto, Antiphon (607.) *Οὗτος ἀπελογεῖτο καὶ ἀντέσπευδε πρὸς ἐμέ.* NAM *Σπεύδω* non significat duntaxat Propero, Festino, Accelero, sed interdum etiam Contendo ad aliquid, Efficere conor, Annitor ad aliquid: præsertim infinitivo junctum aut accus., aut præp. *ἐς, πρὸς, ἐπὶ*, suum habenti casum adjunctum. *Ἀποσπεύδω*, Dehortor, Dissuadeo, Deterreo, Thuc. 6, (29.) *Καὶ τῶν Μαντινέων τινὲς ἀπέτρεπον καὶ ἀπέσπευδον, ἄλλους ῥήτορας ἐνιέντες*, Schol. *ἀπεῤῥίπτουν μετὰ σπουδῆς.* Herod. mirum in modum hoc verbo gaudet. Utitur enim variis in locis: 6, (109.) *Ἢν τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβουλὴν ἕλῃ*: 7, (18.) *ἐπισπεύδειν* illi opponit, scribens, *Καὶ Ἀρτάβανος, ὃς πρότερον ἀποσπεύδων μοῦνος ἐφαίνετο, τότε ἐπισπεύδων φανερὸς ἦν.* Alibi cum infin. junxit, (17.) *Ἆρά συ δὴ κεῖνος εἶς ὁ ἀποσπεύδων Ξέρξην στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα;* Sunt qui interpretentur etiam Remoror. [" Ad Herod. 490. 518. ad Dionys. H. 2, 990. 4, 2011." Schæf. Mss.]

" *Διασπεύδω*, exp. Excito. Esset tamen potius " Excito et festinare jubeo, Incito ad properandum." [Connitor, Contendo, Polyb. 4, 33, 9. 32, 9, 6. " Clem. Alex. 947." Wakef. Mss. * *Ἐκσπεύδω*, Festino, Aristoph. Θ. 284. *Ἔκσπευδε ταχέως.*] *Ἐπισπεύδω*, Accelero, Propero, Festino, Herod. *Ἐπισπεύδων τοῖσι ἱροῖσι*, Sacra festinans, Sacrificia properans: alii, In sacris faciendis occupatus. Transitive etiam accipitur pro Festinare jubeo vel cogo, Incito: *ἐπείγω*, ut Schol. Soph. exp. El. (467.) p. 103. *τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον Δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν*, exp. *παρέχειν σπεύδειν ἐπὶ τὸ δρᾶν*: malim tamen simpliciter exponere, Festinare s. Maturare quod facto opus est. Alias pro Urgeo, Incito, Inhortor, usurpari, videbis in opposito *ἀποσπεύδω*, significante Deterreo. Bud. interpr. etiam Adjuvo, Adminiculor, ap. Herod. *Οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσεν*, Quos natura non juvit, vel etiam instigavit, Incitavit. [" Herod. 519. Thom. M. 805. ad Dionys. H. 2, 991. Festinare cogo, Incito, Theocr. p. 276. Harles." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 8, 147." Wakef. Mss. * " *Ἐπίσπευσις*, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, 46." Boiss. Mss. * " *Ἐπισπευστικὸς*, Eust. Il. 764, 19." Wakef. Mss. * " *Κατεπισπεύδω τινὶ*, Nimis ad aliquid festino, Andr. Cr. 68." Kall. Mss.] " *Συνεπισπεύδω*, Una accelero. Apud Suid. *Ὁ δὲ ἐκέλευε τοὺς κρατίστους συνεπισπεῦσαι τὰς ἁμάξας*:" [e Xen. K. Ἀ. 1, 5, 8.] *Κατασπεύδω*, i. q. *σπεύδω*, ut Depropero ap. Horat. i. q. Propero, Accelero. Ac sicut *σπεύδω* interdum accus. jungitur, ita et comp. *κατασπεύδω*: ut Æschin. (63.) *Τοὺς χρόνους ὑμῶν ὑποτεμνόμενος καὶ τὸ πρᾶγμα κατασπεύδων.* Sic Synes. Ep. 73. *Βοηθησάτω τῇ φύσει κατὰ τῆς νόσου, μὴ μέντοι κατασπευδέτω τὸν ὄλεθρον*, Non autem acceleret perniciem, Non autem festinet in se mortem, ut Tac. loquitur. ‖ Transitive etiam accipitur pro *κατασπέρχω*, ac in ea signif. qua ponitur pro Premo, Perterreo, Conturbo, Daniel. 4, (16.) *Τὸ ἐνύπνιον καὶ ἡ σύγκρισις μὴ κατασπευσάτω σε*, Non conturbet te. Ibid. pro hoc *κατασπεύδειν* dicit *συνταράσσειν* et *φο-*

βερίζειν, ut et capite seq. Pass. quoque vox reperitur: unde PARTICIP. *Κατεσπευσμένος*, Acceleratus, Deproperatus. E quo ADV. *Κατεσπευσμένως*, Festinato, [" Plut. 2, 522. Diosc. 422." Wakef. Mss. *Κατασπεύδω*, Schleusn. Lex. V. T. *Κατασπεύδω* et *κατασπάω*, ad Dionys. H. de C. VV. 282. " *Κατεσπευσμένα*, Quæ præcipitantur in oratione, e forma asyndetica, et dissoluta, Longin. 20., ubi Morus laudavit Aquilæ Rom. §. 41. verba hæc, Facit asyndeton et ad celeritatem, et ad vim doloris aliquam significandam: cf. Longin. 40, 3. ubi huic festinationi præcipiti opponuntur *στηριγμοί*, quamvis h. l. *τοῖς ἀσυνδέτοις* contrariam vim, moræ et tarditatis, tribuit." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * *Κατάσπευσις*, Festinatio, Acceleratio, Perturbatio, Theod. Proverb. 1, 27. * *Περισπεύδω*, Joseph. A. J. 17, 1, 1. *Τοιαίδε αὐτὸν περιέσπευδον ἀραί.* Arat. D. 390. *πρίνοιο περισπεύδουσαι ἀκάνθαι.* * " *Προσπεύδω*, Heyn. Hom. 8, 614." Schæf. Mss. * *Προσσπεύδω*, Teles ap. Stob. Serm. 95. p. 522. * *Συσπεύδω*, Eur. inc. Trag. 28. Herod. 1, 92. Dio C. p. 856. " Phryn. Bekk. 28, 21. Gnomæ monostichæ 559. Br., Schol. Aristoph. N. 360." Boiss. Mss. Suid. v. *Πρόδικος*, Eur. ap. Paus. 4, 5, 2. * " *Ὑπερσπεύδω*, Diogenian. Prov. 6, 26." Boiss. Mss.]

Σπουδή, ἡ, Festinatio, Acceleratio, Thuc. 7, (77.) p. 260. *Σπουδὴ δὲ ὁμοίως καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἔσται τῆς ὁδοῦ· τὰ γὰρ ἐπιτήδεια βραχέα ἔχομεν*, Iter properabimus nocte pariter et die, quoniam exiguum habemus commeatum. Item *διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς*, et *κατὰ σπουδήν*, Festinanter, Properanter, Herodian. 3, (3, 11.) *Ἅτε διὰ σπουδῆς, καὶ οὐ μετ' ἐπιμελείας κατασκευασθέντων*: quo genere loquendi utitur et Xen. Ἑλλ. (6, 2, 16.) opponens *τοῖς ἀφικνουμένοις καθ' ἡσυχίαν, τοὺς διὰ σπουδῆς.* Idem Herodian. 3, (4, 1.) *Μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιεῖτο*, Iter properabat, Magnis itineribus accelerabat, Iter magna festinatione faciebat: (6, 4, 5.) *Μετὰ σπουδῆς πολλῆς ποιησάμενος τὴν πορείαν*, Festinato itinere. At *κατὰ σπουδήν* ap. Thuc. frequentissimum est: 3. *Τριήρη εὐθὺς ἄλλην ἀπέστελλον κατὰ σπουδήν*, Confestim mittebant, ubi etiam nota *εὐθὺς* additum, ut paulo infra videbis itidem addi *τῷ Ὑπὸ σπουδῆς.* Et 2, (94.) *Ἐσβάντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῷ θορύβῳ*, Conscensis navibus præpropere et magno cum tumultu. Itidemque paulo ante, (90.) *Κατὰ σπουδὴν ἐμβιβάσας*, Properanter jussis militibus conscendere. Et 1, (93.) *Ἡ οἰκοδομία κατὰ σπουδὴν ἐγένετο*, Propere et tumultuario opere. Idem ead. signif. dicit *ὑπὸ σπουδῆς*, ut 5, (66.) p. 187. *Καὶ εὐθὺς ὑπὸ σπουδῆς καθίσταντο ἐς κόσμον τὸν ἑαυτῶν*: ubi nota addi etiam *εὐθύς*, ad exprimendam majorem festinationem, sicut et in l. quodam paulo ante c. Itidem e Plut. (1, 153.) *Ὑπὸ σπουδῆς ἀνατρέχων*, Festine currens. Pro his *διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, ὑπὸ σπουδῆς*, et *κατὰ σπουδήν*, dicitur etiam *σπουδῇ*, adverbialiter, ut infra seorsum docebo. Affertur et *σπουδὴν ἔχειν* pro Properare. Quomodo ap. Eund. 4, (30.) p. 131. accipere queas *Μᾶλλον σπουδὴν ποιεῖσθαι.* || *Σπουδή*, Studium, Diligentia, Xen. K. Π. 4, (2, 19.) p. 57. *Πολλῇ σπουδῇ τὰ παρηγγελμένα ἔπραττεν*, Magno studio, Summa cum diligentia, Herodian. 5, (4, 13.) *Τῶν ἑκατοντάρχων μεγάλῃ σπουδῇ τὰ ὀχήματα ἐπειγόντων*, Ingenti studio vehicula urgentibus. Quibus in ll. significat etiam festinationem quandam studio ac diligentiæ adjunctam. Dem. (123.) *Σπουδῆς πολλῆς καὶ βουλῆς ἀγαθῆς τὰ παρόντα πράγματα προσδεῖσθαι*, Isocr. Symm. *Σπουδῆς ἄξια τῇ πόλει ταῦτα*, Digna in quibus civitas operam ponat, i. e. Non contemnenda et floccifacienda. Item dicitur quis *σπουδὴν ἔχειν, τιθέναι, ποιεῖν, ποιεῖσθαι*, Eur. Or. (1054.) *ὑπὲρ σοῦ μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχων*, i. e. *σπουδάζων.* Itidem Plato, *Πολλὴν εἶχον περὶ αὐτῶν σπουδήν*, Illis multum studii impendebant, Magno studio illis incumbebant. Quo sensu Chrys. dicit *σπουδὴν περί τι εἰσφέρειν*, Studium conferre in aliquid: pro quo et *σπουδὴν εἰσφέρειν εἴς τι.* Soph. (Aj. 12.) *ὅτου χάριν Σπουδὴν ἔθου τήνδε*, Istam navasti operam. Frequentius istis præcedentibus est *σπουδὴν ποιεῖν* s. *ποιεῖσθαι*: junctum modo cum *ὅπως*, modo cum in-
A fin., modo cum præp. aliqua, ut e sequentibus exemplis liquet. Greg. Naz. *Σπουδὴν ποιεῖσθαι πᾶσαν ὅπως οἰκήσῃς μεγαλοπρεπῶς.* Sic Dem. *Μὴ βούλεσθε πλείω ποιεῖσθαι σπουδὴν ὅπως.* Cum infin., ut in hoc adespoto loco, quem Bud. habet in suo Lex., *Σπουδὴν μὲν ἐποιεῖτο πράττειν τε καὶ λέγειν τὰ πολιτικὰ*, Contendebat, Studiose nitebatur, In eo studium suum et operam ponebat ut. Item cum præp., ut Lucian. initio sui de Saltatione libri, *Ὡς ἐπὶ φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων*, ubi sicut dixit *ἐπί τινι σπουδὴν ποιεῖσθαι*, ita Chrys. de Sacerd. *Σπουδὴν ποιεῖσθαι ὑπέρ τινος.* Isocr. autem *περί τι*, ut in Epist. ad Phil., *Πᾶσαν τὴν σπουδὴν περὶ τοῦτο ποιουμένας.* Ipsa autem *σπουδὴ γίνεται* s. *ἐστὶ περί τι* [s. *τινὸς*] aut *ἀμφί τι*: ut Dem. *Σπουδὴ γέγονε περὶ τούτων*, Opera adhibita est et impensa ei rei. Et Synes. Ep. 4. *Ἀμφὶ τοῦτο ἦν ἅπασα σπουδή*, In eo omne ponebatur studium: 20. *Τῇ εἰς ἅπαντα σπουδῇ*, Studio in rebus omnibus, qua signif. frequentissime dicitur *ἡ περί τι σπουδή*: ut Herodian. (3, 10, 6.) *Ἡ περὶ τὰ*
B *θεάματα ἢ τὰ ἀκροάματα σπουδή*, 3, (13, 15.) *Ταῖς περὶ τὰ αἴσχιστα σπουδαῖς*, 1, (13, 15.) *Τῆς περὶ τὰ καλὰ σπουδῆς ἀπῆγεν ἑαυτὸν*, A rectis studiis animum avocabat. Isidorus autem ap. Suid. dicit etiam *ἡ ἐν φιλοσοφίᾳ σπουδή*, Studium quod in philosophia ponitur. Plato solo gen. junxit, dicens, *Εἰς εὐωχίας καὶ πότους καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονεῖσθαι*, Conviviis, compotationibus, et rebus venereis operam dare. Plut. paulum diverso loquendi genere in Solone, *Ἐν σπουδῇ τίθεσθαι τὴν κτῆσιν τῶν περιττῶν*, pro *σπουδὴν ποιεῖσθαι περί*, Studere. Cui adde, quod Philo dicit V. M. 1. *Ἐγένετο τῷ βασιλεῖ διὰ σπουδῆς*, Studio fuit regi, i. e. Rex in eo studium posuit. Item *ὑπὸ σπουδῆς* dicitur pro Enixe, Diligenter, Studiose: itidemque *κατὰ σπουδὴν* exp. Sedulo, Diligenter. Quo sensu et ex Aristot. de Mundo, *Μετὰ σπουδῆς διαγράφειν*, pro, Magno studio describere. Itidemque Plut. *Μετὰ σπουδῆς μιμητέον*, Studiose imitandum est. || *Σπουδὴ* pro *ἡ περὶ τὰ καλὰ σπουδή*, vel *ἀρετή*, ut Schol. Soph. exp. in Œd. T. (778.) p. 184. *θαυμάσαι μὲν ἀξία,*
C *Σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.* || Studium, ea signif. qua dicit Cic. Meum erga te studium, i. e. Amor et juvandi promta voluntas, Herodian. 2, (8, 11.) *Διὰ τὴν περὶ αὐτὸν σπουδὴν τῶν ἀνθρώπων*: 5, (4, 22.) *Θαρρῶν τῇ τοῦ δήμου περὶ αὐτὸν σπουδῇ*, Fretus popularibus studiis: (2, 10, 19.) *Πᾶσαν ἐνεδείκνυντο προθυμίαν καὶ σπουδήν*, ubi Polit. Studiumque in eum propensum atque egregiam voluntatem pollicebantur, ut Cic. dicit Polliceri alicui suum eximium et singulare studium: alibi itidem dicens, Tibi omnes navare operam et studium volunt. || Opp. interdum *τῇ παιδιᾷ*, et tam de verbis dicitur quam de rebus, significans Dictum serium, Studium s. Labor serius, Xen. Σ. (1, 13.) *Σπουδῆς μὲν μεστοί, γέλωτος δὲ ἴσως ἐνδεέστεροι*, Gorgias ap. Aristot. Rhet. 3. *Δεῖ τὴν μὲν σπουδὴν διαφθείρειν τῶν ἐναντίων, γέλωτι· τὸν δὲ γέλωτα, σπουδῇ.* Paulo aliter Lacon quidam Athenas dicebat *μετὰ σπουδῆς παίζειν*, cum videret ludorum apparatus et *τὰς σπουδὰς τῶν διδασκάλων καὶ τὴν ἅμιλλαν*, ap. Plut. Symp. 7. quasi diceret Serio jocari, s. In rebus
D ludicris seriam operam ponere, In ridiculis serio studium adhibere; dicitur enim *μετὰ σπουδῆς*, Serio: pro quo et *ἀπὸ σπουδῆς*: ut Plut. Symp. 9, 6. *Μὴ παίζων, ἀλλ' ἀπὸ σπουδῆς.* Sic Il. H. 359. *Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις*, Serio. Pro quo *ἀπὸ σπουδῆς* s. *μετὰ σπουδῆς*, dicitur etiam *Σπουδῇ* adverbialiter. Quibus opp. *χωρὶς σπουδῆς*, Joco, ap. Aristot. Rhet. Sic Od. Φ. circa finem, *Ὣς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσε μέγα τόξον Ὀδυσσεύς*, Quasi joco, nisi potius, Sine ulla virium intentione, i. e. Nullo negotio, Facillime, *ῥηϊδίως*, ut paulo ante loquitur. Item *ἐν σπουδαῖς*, In rebus seriis. Item *σπουδὴν ποιεῖν*, Serium esse s. Serio fieri putare. Aristoph. B. (522.) *οὔτι που σπουδὴν ποιεῖς Ὁτιή σε παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα;* Num tandem serium esse censes et ut serium accipis, quod ego tibi ludens Herculis personam induerim? [Phot. *Σπουδὴν ποιεῖσθαι· τὸ ὀργίζεσθαι· οὕτως Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.*] Præterea citatur ab Athen. (519.) Athenodori liber *περὶ Σπουδῆς καὶ Παιδιᾶς*, De rebus seriis et jocosis.

|| Σπουδῆς ἄξια, Digna quibus serio quis incumbat, s. in quibus serio operam ponat. Quomodo accipi potest Isocr. locus quem supra citavi, Σπουδῆς ἄξια τῇ πόλει ταῦτα. Alioqui σπουδῆς ἄξια dicuntur etiam Quæ in pretio habentur, et in quibus sibi parandis unusquisque operam collocare solet: ut Bud. testatur, 798. Ἄξιον σπουδῆς, Pretiosum, Æstimatum, Quod in pretio habetur. Plut. (Anton. 75.) de Cleopatra, Ἐνεφόρει ἐνταῦθα τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, σμάραγδον. [“ Villois. ad Long. 27. omnino ad p. 158. T. H. ad Lucian. 1, 220. Diod. S. 1. p. 442, 18. 2, 92. Boiss. Philostr. 375. ad Dionys. H. 3, 1831. Heyn. Hom. 8, 363. Schola, Toup. Opusc. 1, 360. Emendd. 2, 79. Conf. c. σπονδῇ, Musgr. Bacch. 212. Opp. γέλως, Huschk. Anal. in Add., Jacobs. Anth. 11, 173. Σπ. περί τι, Timæus Soph. p. 1. Ἀπὸ σπουδῆς, Heyn. Hom. 5, 370. 6, 316. Διὰ σπουδῆς ἔχειν, Phalar. 360.: κτᾶσθαι, Toup. ad Longin. 398. Σπουδῇ ποδὸς, Brunck. ad Eur. Hec. 216. Andr. 874. Παίζειν ἐν σπουδῇ, Jacobs. Anth. 11, 76. 173. Σπουδὴν ποιεῖσθαι, Abresch. Lectt. Aristæn. 255. Bergler. ad Alciphr. 113. Κατὰ σπουδὴν, Wakef. Alc. 50. Brunck. Aristoph. 3, 55. Ἔχειν σπουδὴν περί τινος, Boeckh. in Plat. Min. 58. Σπουδαὶ, Heind. ad Plat. Gorg. 92.” Schæf. Mss. Od. Φ. 409. ἄτερ σπουδῆς: Hippocr. 750. Σπ. οὐ πολλὴ χεῖρα κατεαγυῖαν χειρίζειν: 759. Οὐδεμίη πολλὴ σπουδὴ τῆς μελέτης, Erotiano κακοπάθεια. Antiphon 786. Διὰ τὴν ἐμὴν σπ.: Aristoph. Ἱππ. 1370. κατὰ σπουδάς: cf. Ælian. V. H. 3, 8. Plato Euthyd. 81. Σπουδὴν ἔχειν τινός: Eur. Hec. 663. ἧς ἀπηγγέλθη τάφος—σπουδὴν ἔχειν: Plut. Crasso 7. Σπουδαῖς καὶ κατηγορίαις: Lucullo 27. Πολλῇ δεήσει καὶ σπουδῇ. “ Σπουδὴ, Res seria: opp. τῷ γελοίῳ, ut in hoc, Τὴν σπουδὴν δεῖ διαφθείρειν τῶν ἐναντίων γέλωτι, Res serias adversariorum risu oportet discuti, Aristot. Rhet. 3, 18, 16. Deinde Argumentum serium, quod tractatur, ut ap. Dionys. Jud. Isocr. c. 12. Χαριεντισμὸς, ἐν σπουδῇ, ἄωρον πρᾶγμα, Affectatio elegantiæ in re seria intempestiva est. Porro σπουδαὶ quoque dicti sunt Labores institutionum, s. Recitationes Sophisticæ erudiendis discipulis comparatæ. Sic Himerii Oratio extat εἰς Ἀρχὰς Σπουδῶν habita, Or. 12. Ed. Wernsd. p. 581., ubi vide plura.” Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. “ Σπ. proprie Studium notabat valde intensum: σπουδαὶ in usu res inprimis dicebantur Seriæ. Opponuntur sæpius et junguntur ap. Philosophos σπουδαὶ καὶ παιδιαὶ, Seria et joci. Seriis enim rebus jocos esse subinde miscendos, atque adeo ista duo in vita jungenda esse, sanciebant Philosophi Pythagorei. Σπουδὰς καὶ παιδιὰς scripserat Crito Pythagoreus ap. Stob. p. 43., ubi nobis vulgarunt absurde ἐπῳδὰς καὶ παιδείας. Locutio est Græcis usitatissima σπουδήν τι τιθέσθαι, vel ποιεῖσθαι, Rei alicui studiose incumbere, s. Intento studio imminere.” Valck. Schol. in N. T. 2, 477. Σπουδὴν ἔχειν, Operam dare, Dionys. H. de C. VV. 178. Σπ. et τριβὴ conf., ad Greg. Cor. 684.]

DAT. Σπουδῇ adverbialiter ponitur, ut σιγῇ, σιωπῇ, pro διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, ὑπὸ σπουδῆς, κατὰ σπουδὴν, Festinanter, Properanter, Herodian. 8, (4, 11.) Σωρευθέντος χειρὶ πολλῇ καὶ σπουδῇ, Et properanter, διὰ σπουδῆς, ut l. 3. loquitur. Lucian. Σπουδῇ προσιὼν, Properanter accedens. Itidem Od. O. (209.) Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε, exp. κατὰ τάχος, Propere, Properanter. || Studiose, Summa cum diligentia, Enixe, Obnixe, Plato Charm. Τὸν πλησίον ὤθει σπουδῇ, Proximum obnixe detrudebat. Itidem ap. Thuc. 3, (49.) Οὐ σπουδῇ πλεούσης ἐπὶ πρᾶγμα ἀλλόκοτον, exp. Diligenter navigante. Interdum Magno cum labore, Ægre, Vix, μόλις, δυσχερῶς, ut exp. Il. B. 99. Σπουδῇ δ' ἕζετο λαὸς, Magno tandem labore vix effici potuit ut populus consideret, i. e. Vix tandem consedit. Sic Gal. Ὅπου γὰρ οὐδὲ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἁμαρτάνειν ἀσφαλὲς, σπουδῇ γ' ἀκίνδυνον ἄν ποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο, Vix sine discrimine peccari potest in morbo. Rursum Il. Ψ. (37.) Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ. || Serio, Xen. K. Π. (8, 3, 18.) Ὀμόσας εἶπεν ἦ μὴν σπουδῇ λέγειν: alter enim putabat eum παίζειν, Jocari. Plato de LL., Σπουδῇ κείμενα νόμιμα, Serio conditæ leges, Plut. Pericle, Σπουδῇ καὶ μετὰ γέλωτος, Serio et joco. [Studio et diligentia adhibita, Dionys. H. de C. VV. 70, 19. “ Valck. ad Phalar. p. xvii. ad Charit. 258. Herod. 233. Ilgen. ad Hymn. 436. Musgr. Hel. 1469. Theocr. Epigr. 15. Il. E. 893. Heyn. Hom. 6, 218. 490.” Schæf. Mss. “ Valde, Athen. 301.” Wakef. Mss. Plato Apol. 11. Σπ. χαριεντίζεται: Thuc. 8, 27. Ἡι μόγις — ἐνδέχεσθαι μετὰ βεβαίου παρασκευῆς καθ' ἡσυχίαν, ἢ πάνυ γε ἀνάγκῃ προτέρᾳ ποι ἐπιχειρεῖν, σπουδῇ (al. ποῦ δὴ) μὴ βιαζομένῃ γε, πρὸς αὐθαιρέτους κινδύνους ἰέναι; Arat. 1035. Ἢ πῦρ αὔηται σποδιῇ, Schol. μετὰ κακοπαθείας καὶ βραδέως, leg. igitur σπουδῇ.]

Σπουδογέλοιος, ap. Strab. (16.) dicitur cognominatus Menippus, exponiturque Ridicule studiosus. Fortasse signif. etiam Serio jocans, aut Jocis studens. [Diog. L. 9, 17. “ Jacobs. Anth. Proleg. p. 37.” Schæf. Mss. “ Steph. B. 192.” Wakef. Mss.]

Σπουδάρχης, ὁ, Magistratibus gerendis studens, i. e. Qui magistratus ambit. Utitur Xen. initio Symp. Σπουδαρχίδης, ὁ, patronymici formam gerens, i. tamen significans q. σπουδάρχης: voluntque hanc παραγωγὴν esse Æolicam. Aristoph. Ἀ. (595.) πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης, i. e. οὐ σπουδάζων περὶ ἀρχὰς, Non ambitiosus; major enim pars solet lucri causa publica munera ambire: quamobrem et μισθαρχίδαι ejusmodi homines vocantur, Qui quæstui habent magistratus. [“ Lobeck. Aj. p. 367.” Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 63. Cf. * Στρατωνίδης, * Πανουργιππαρχίδας.] Σπουδαρχία, ἡ, Studium gerendorum magistratuum, Ambitio, [Plut. Æmilio 38. “ Philo J. 1, 289.” Wakef. Mss.] Σπουδαρχίας, ὁ, i. q. σπουδάρχης et σπουδαρχίδης. Hesychio σπουδαρχίαι sunt κατὰ σπουδὴν ἄρχοντες, Qui studiose et diligenter magistratus gerunt. ET Σπουδαρχαιρεσίαι Eidem sunt οἱ περὶ τὰ ἀρχαιρέσια σπουδάζοντες. Item et VERB. Σπουδαρχέω SIVE Σπουδαρχιάω, Magistratibus gerendis studeo, Magistratus ambio: quorum illud derivatum potius e σπουδάρχης, hoc e σπουδαρχία. Illo utitur Synes. Ep. 101. Τῶν συγγενῶν σπουδαρχούντων, ἐν πολλοῖς ἰδιώτης εἰμὶ, Cum magistratus ambiant. Hoc, Aristot. Polit. 5, (5.) Δημαγωγοῦντες οἱ σπουδαρχιῶντες, Ii qui publica officia appetunt: [et Schol. Aristoph. Ἀ. 595. et ex eo Suidas. “ Themist. 103. 221.” Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 81.]

[* Ἀντίσπουδος, unde * “ Ἀντισπουδία, Contrarium studium, Euseb. Pr. Ev. 217.” Wakef. Mss. * Ἄσπουδος, Eupolis Anecd. Bekk. 453. * “ Ἀσπούδως, ad Hesych. 1, 579. n. 5.” Dahler. Mss.] Ἀσπουδεὶ, Sine studio, Negligenter, χωρὶς σπουδῆς, Hes. Suid.: Hes. accipit etiam pro χωρὶς κακοπαθείας, ἄνευ πόνου καὶ μόχθου, Sine labore, magno labore, negotio, Nullo negotio. Verum Suidas, cum significat χωρὶς κακοπαθείας, dicit SCRIBI Ἀσπουδῇ: subjungens Homericum illud hemistichium, Μὴ μὰν ἀσπουδῇ γε: ap. Hom. tamen Cod. Ms. habet non ἀσπουδῇ, sed ἀσπουδεὶ, in quo itidem exp. χωρὶς σπουδῆς καὶ κακοπαθείας, ἄνευ πόνου. Il. Θ. 512. Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι. Sic et O. 476. Et X. (304.) Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, Non sine negotio perierim: sed qui me occidere voluerit, oportet ut totis annitatur viribus, ita ut posteris quoque strenuitas mea innotescat. Nisi malis ibi accipere pro Ignaviter, Segniter, Non egregia et præclara navata opera. [“ Ad Il. P. 363. Heyn. Hom. 5, 502. 7, 46. 79. 8, 302. * Ἀσπουδὶ, 5, 451. 502. 7, 79.” Schæf. Mss. * Ἔκσπουδος, Gl. Præproperus.] Κενόσπουδος, ὁ, ἡ, Inanibus rebus studens, In rebus inanibus studium et operam suam ponens, Cic. ad Att. Sed hæc fortasse κενόσπουδα sunt, Curiositatis plena: quæ tamen breviter sciantur necesse est. Κενοσπούδως, Studio inani, Frustra, Plut. Apophth. [“ Mor. 1, 935. ad Charit. 259.” Schæf. Mss. Artemid. 4, 84. * Κενοσπουδέω, M. Anton. 4, 32.] Κενοσπουδία, ἡ, Inane studium, [“ Diog. L. Diogene 208. HSt.” Seager. Mss. “ Wakef. Eum. 563. Dionys. H. 2, 1199.” Schæf.

Mss.] " Ἀκενόσπουδος, Qui rebus vanis et inanibus " non studet, etiam Vanæ gloriæ non studens : Παρὰ " Διογνήτου ἔμαθον τὸ ἀκενόσπουδον καὶ τὸ * ἀπιστητι- " κὸν, M. Anton. philosophus (1, 6.) ap. Suid. Ubi " τὸ ἀ. est Contemtus rerum vanarum, Rebus inani- " bus non studere." Ματαιόσπουδος, Vanis et inanibus rebus studens, i. q. κενόσπουδος. [* Ματαιοσπουδέω, Philostorg. H. E. 11, 1.] Ματαιοσπουδία, ἡ, Vanum et inane studium, Studium aliqua in re frustra collocatum. [" Οὐδὲν ὀνείρων διαλλάττουσιν αἱ τῶν ἀνθρώπων ματαιοσπουδίαι, Irrita hominum studia nihil differunt a somniis." Suicer. Thes. Eccl., Auctore non nominato. * Ὁμόσπουδος, Orac. Sibyll. 5. p. 597., ubi male extat * ὁμοσπόδοιο.] Περίσπουδος, Qui rebus seriis gaudet, [Simpl. ad Epict. 189. τῶν ἐφ' ἡμῖν, opp. καταφρονητικός : J. Poll. 6, 29. * Ὑπέρσπουδος, ibid. * Φιλόσπουδος, Anal. 2, 83.]

Σπουδαῖος, Studiosus, Diligens : ἀνδράποδον, e Dem. (119.) Diligens et sedulus servus. Ex Eodem, Σπουδαῖος γίνεται περὶ τοῦτον, Studiosus illius efficitur. Sic Isocr. Panath. Ἀκροατὰς τῶν ἄλλων σπουδαιοτέρους καὶ φιλοσοφωτέρους εἶναι νομίζοντας. Signif. etiam Bonus, Probus : opp. habens φαῦλος ap. Aristot. de Poët. Sic ap. Xen. K. Π. 2, (2, 15.) Πλείονας ὁμογνώμονας λαμβάνουσιν οἱ φαῦλοι ἢ οἱ σπουδαῖοι, quam viri probi et boni, οἱ περὶ τὰ καλὰ σπουδὴν ποιούμενοι. Itidemque ap. Isocr. ad Dem. (init.) Πολὺ διεστώσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας : (2.) Σπουδαῖοι τὰ ἤθη, Moribus probi, i. e. Qui probis sunt moribus. Item Bonus, ea signif. qua dicitur Bonus artifex, Plut. Pericle, Σπουδαῖος αὐλητὴς, ἀλλ' ἄνθρωπος μοχθηρὸς, Bonus tibicen, sed homo malus. Sic Aristot. Eth. 1, 7. Σπουδαίου κιθαριστοῦ, i. e. τοῦ εὖ κιθαρίζοντος, ut ibid. explicat, dicens hoc epitheton significare τὴν κατ' ἀρετὴν ὑπεροχήν. Item et res σπουδαῖαι dicuntur, itidem Bonæ, Probæ, Probatæ, Laudatæ : ut σπουδαῖος οἶνος, Vinum bonum, Probum et laudatum : Diosc. 9, 8. Idem 1, 181. Οὐ σπουδαῖον μέλι, Mel minime probum. Et Plut. σπέρματα σπουδαῖα, Bona aut Proba semina : (6, 4.) Πρῶτον μὲν ἀγαθὴν ὑπάρξαι δεῖ τὴν γῆν, εἶτα δὲ φυτουργὸν ἐπιστήμονα, εἶτα τὰ σπέρματα σπουδαῖα : (565.) Μύρου σπουδαίου κομισθέντος, Bono unguento; vel etiam Pretioso : ut supra σπουδῆς ἄξια dici Pretiosa, Æstimata, docui e Bud. Item σπουδαῖος pro σπουδῆς ἄξιος accommodatur et aliis rebus, significans Magno studio affectandus, Plato de Rep. 1. Πάνυ γέ τι σπουδαῖον εἴη ἡ δικαιοσύνη, Res summo studio appetenda; vel etiam Laudabilis et quæ cum virtute geritur. Quo refer, quod ap. Herodian. 4, (3, 5.) legitur, Ἐπιτηδεύμασι σπουδαιοτέροις ἐχρῆτο, ubi Polit. Studia tractabat honestissima. Aliquando Gravitatis quandam signif. habet. Isocr. Busir. (4.) Καίπερ οὐ σπουδαίαν οὖσαν οὐδὲ σεμνοὺς λόγους ἔχουσαν ὑπόθεσιν : nisi malis, Non magnopere affectandam. Itidemque homo aliquis σπουδαῖος dicitur Qui gravis est, nec in rebus levibus aut ludicris operam ponit. Xen. K. Π. 2, (2, 9.) Ἄνδρα ἡμῖν τὸν σπουδαιότατον διαφθείρεις, γελᾶν ἀναπείθων· καὶ ταῦτα, οὕτω πολέμιον τῷ γέλωτι. || Serius, Xen. paulo post l. c. Τοιαῦτα μὲν δὴ καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα καὶ ἐλέγετο καὶ ἐπράττετο ἐν τῇ σκηνῇ. Paus. Ἐνταῦθα συνιόντες τὸ ἀρχαῖον τά τε σπουδαιότερα διελέγοντο καὶ ὁπόσα μυθώδη, Eo olim convenientes et seria et fabulas narrabant. Athen. (261.) e Theophr. Φιλογέλως ὄντας, ἀχρείους δὲ πρὸς τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων. Quibus adde hoc Herodiani 5, (4, 13.) Μεγάλῃ σπουδῇ τὰ ὀχήματα ἐπειγόντων, ὡς ἂν ἐπί τινα σπουδαῖα πεμφθέντων, Quasi ad seria negotia expedienda mitterentur ; vel Quasi magnis gravibusque de rebus mitterentur. [" Ad Xen. Mem. 4, 2, 2. vide Ind., Plut. Mor. 1, 5. 10. 12. 16. Oxon., ad Herod. p. 5. 67. 142. 291. 305. 368. Brunck. ad Œd. C. 577. Valck. Diatr. 293. Thom. M. 247. 806. Wakef. S. Cr. 5, 15. Dionys. H. 1, 60. Boiss. Philostr. 331. 591. Ἐπὶ τοῖς τρόποις, τοὺς τρόπους, Plut. Mor. 1, 1. ubi v. Wyttenb., item p. 11. cf. ad Thom. M. 123. 125. Opp. κακὸς, Dionys. H. 3, 1827." Schæf. Mss. Jambl. Protr. 100. " Probatus, de re inanima quamlibet, Dio Chrys. 2, 251." Wakef. Mss. Σπουδαιέστερος, Heliod. 7, 298. Herod. 1, 8. Σπουδαιέστατος, 133. Σπουδαιότερος, Æschin. Dial. 1, 12.]

[* Σπουδαιολόγος, unde adv. * " Σπουδαιολόγως, Philo J. 1, 218." Wakef. Mss.] Σπουδαιολογέω, De rebus gravibus et seriis loquor, Gravi et serio sermone utor, Xen. Σ. (8, 41.) p. 524. Εἰ δ' ὑμῖν δοκῶ σπουδαιολογῆσαι μᾶλλον ἢ παρὰ πότον πρέπει : (4, 49.) p. 518. Οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος οὕτως ἐσπουδαιολογήθη, Hactenus serio disputavimus, Serio sermone disseruimus. Idem K. Ἀ. 1, (9, 15.) voce pass. utitur in activa signif. Εἰ δὲ δὴ πορεύοιτο, καὶ πλεῖστοι μέλλοιεν ὄψεσθαι, προσκαλῶν τοὺς φίλους, ἐσπουδαιολογεῖτο, ὡς δηλοίη οὓς τιμᾷ : ubi tamen exp. quidam Affectate et magno studio adhibito loquebatur. [" Diog. L. 329." Wakef. Mss. " Ammon. 44. Thom. M. Add. ad p. 908." Schæf. Mss.]

Σπουδαίως, Studiose, Diligenter : σπ. ἔχειν πρός τι aut πρός τινα, Alicui operam et studium navare, Studere alicui. Dionys. H. de Arte Rhet., Οἱ δὲ περὶ τὴν κρᾶσιν τῶν ἠθῶν οὐ σπουδαίως ἔχουσι, Aristot. Rhet. 2. Τοὺς πρὸς αὐτοὺς σπ. πως ἔχοντας, οἷον θαυμάζοντας αὐτοὺς καὶ σπουδαίους ὑπολαμβάνοντας, Qui aliquam operam ipsis navant, Qui aliquo modo ipsis student. At σπ. βοηθεῖ exp. Præsentaneo est auxilio. || Serio, Plato Cratylo, Καὶ σπ. εἰρημένος καὶ παιδικῶς. Exp. etiam Citra ullum figmentum, Bona fide. [LXX. Sap. 2, 6. " Σπουδαιοτέρως, Timario in Notit. Mss. 9, 206." Kall. Mss. Σπουδαίως, Gl. Sedulo, Propere, Tanto opere, Enixe, Magno opere, Efficaciter, Perplexe, Strenue, Naviter, Sincere, Festinanter, Serio : Σπουδαιότερον· Festinantius, Properantius : Σπουδαιότατα· Accuratissime, Magnopere. * Σπουδαιότης, Diod. S. 1. p. 59, 3. LXX. 3 Macc. 1, 9. Καὶ τῇ σπ. καὶ εὐπρεπείᾳ καταπλαγείς. " Porph. 362." Wakef. Mss.]

Σπουδάζω, Sedulo ago, Diligenter et strenuam operam navo, Aristoph. Σφ. (694.) Ἢν τίς τι διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δύ' ὄντε, Ἐσπουδάκατον, Sedulo agunt pro se uterque. Item σπουδάζων καὶ ὑπερδιατεινόμενος, Diligentem navans operam et contendens supra modum. Variis modis construitur hoc verbum. Aliquando enim participio jungitur, Xen. Œcon. (9, 1.) Σπουδάζω διδάσκων, Diligentem operam in docendo navo, Diligenter doceo. Aliquando cum infin., significatque itidem Diligentem operam navo ut, Satago, Contendo, Enitor, Annitor, Herodian. 7, (9, 18.) Περὶ ταῖς πύλαις στενοχωρούμενον, παρεισδῦναι σπουδάζοντος ἑκάστου, Unoquoque annitente et nihil non moliente ut ingrederetur. Polit. vertit, Pro se quisque intrare primi urbem festinabundi : accipiens σπουδάζειν pro Festinare, Properare. Idem Herodian. 1, (17, 9.) Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, ταύτῃ καὶ μᾶλλον ἐσπούδασε διεξελθεῖν, Magis satagebat legere, Majore legendi cupiditate illiciebatur. Greg. Naz. Πᾶν εἶδος κακίας διεξελθόντες, καὶ εἶναι κακοὶ σπουδάζοντες. Quæ Bud. sic vertit, Omne genus vitii usquequaque exercentes, et malitiam affectantes. Sic Plut. Camillo, Σπουδάζοντες ἄρχειν, Magistratum affectantes, etiam Magistratum ambientes : quod uno verbo σπουδαρχεῖν s. σπουδαρχιᾷν dicitur. Xen. quoque cum infin. junxit, Ἀπολ. (22.) Οὐ τὰ πάντα εἰπεῖν τὰ ἐκ τῆς δίκης ἐσπούδασα, Non omnia dicere institui, quæ ad judicium pertinerent. Itidemque Chrys., Ταῖς προσευχαῖς καὶ τῇ Θεοῦ λατρείᾳ σπουδάζων ἐσχολακέναι, Precationibus vacare instituens, studens. Aristot. de purpuris, Σπουδάζουσι δὲ ζώσας κόπτειν, i. e., Plin. interpr. Vivas capere contendunt. Interdum cum ὅπως, itidemque signif. Diligentem operam navo, Satago, Enitor, Annitor, Contendo, Dem. Μετὰ ταῦτα ἤδη ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς, Studio contendit ut e filia natus puer sibi in adoptionem daretur. Aristot. Eth. 1, 7. Σπουδαστέον ὅπως ὁρισθῶσι καλῶς. Interdum cum præpositionibus, et quidem potissimum cum περὶ, eaque habente suum vel gen. vel accus. Prioris generis hæc inter alia sint exempla : Plato Epist. 7. Φασὶν εἰδέναι περὶ ὧν σπουδάζω, In quibus operam pono, Quibus studiose incumbo : Apol. (11.) Σπουδάζειν καὶ κήδεσθαι προσποιούμενος περὶ πραγμάτων ὧν

οὐδὲν πώποτε ταύτῃ ἐμέλησεν, Studio et curæ sibi esse fingens ea, quorum nihil ipsi unquam cordi fuit. Sic Isocr. Panath. Ἀνακοινοῦσθαι περὶ ὧν ἂν σπουδάσωσι, Evag. Enc. Μᾶλλον περὶ τῆς δόξης ἢ τοῦ βίου σπουδάζοντας. Sic Dem. Περὶ δόξης μᾶλλον σπουδάζετε ἢ περὶ χρημάτων: q. l. citans Bud. 798. Σπουδάζειν περί τινος exp. Solicitum esse et accurate prosequi. Frequentius cum περὶ habente junctum accus., Herodian. (3, 13, 3.) Περὶ τὰ θεάματα ἐσπουδακότας, Spectaculis studentes: 4, (3, 5.) Ἐσπουδακὼς περὶ παλαίστραν καὶ γυμνάσια ἐλεύθερα: 6, (1, 16.) Οὖσαν φιλοχρήματον, καὶ περὶ τοῦτο ὑπερφυῶς ἐσπουδακυῖαν, Opum cumulandarum studiosam. Sic Dem. (66.) Ἐν οἷς ἑκάτεροι διατρίβετε, καὶ περὶ ἃ σπουδάζετε. Et Plut. Artax. Σφόδρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι, καὶ σπουδάσασα περὶ τὴν παιδιάν. Itidem Plato, Σπουδάζειν περὶ τὰ χρήματα, Pecuniarum congerendarum studiosum esse: ut Isocr. Τῶν περὶ τὸν πλοῦτον σπουδαζόντων. Athen. Σπουδάσαι περὶ τρυφὴν, Xen. (Ἀπ. 4, 5, 10.) Σπουδάζειν περὶ τὰς ἡδονὰς, Aristot. Σπουδάζοντες περὶ τὰς χορείας. Rursum Isocr. Evag. Σπουδάζειν περὶ τὸν πόλεμον, Bello gerendo studium adhibere. Item σπουδάζειν περὶ φιλίαν, Colendæ amicitiæ studere, s. Colere amicitiam. Ibid. similiter σπουδάζειν περὶ δικαιοσύνην. Et Dem. (211.) σπουδάζειν περὶ τὸ ἴσον, Colere æquitatem. Præterea dicitur σπουδάζειν περί τινα, ut Cic. Tibi omnes navare operam et studium volunt; et alibi Studere alicui: pro quo Aristot. dicit, πρός τινα σπουδαίως ἔχειν. Plut. Themist. (2.) Σπουδάσαι περὶ Μέλισσον, Melisso physico operam dedisse. Sic Herodian. 2, (10, 15.) Φασὶ περὶ τὸν Νίγρον ἐσπουδακέναι, Studere Nigro dicuntur. Itidem 4, (6, 10.) Εἰς τὸν ἡνίοχον περὶ ὃν ἐκεῖνος ἐσπουδάκει, Cui studebat, Cujus erat studiosus, Cui addictus erat, favebat. Itidemque περί τινα σπουδή, ap. Eund. sæpissime. Sic Isocr. ad Dem. (3.) Μᾶλλον ἐθαύμασε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας. Cum aliis quoque præpp. jungitur, cum πρὸς, cum εἰς, cum ἐπὶ, cum ὑπέρ. Dicitur enim σπουδάζειν πρός τινα, ut περί τινα, non tamen eod. sensu: siquidem teste Luciano Solœcista (10.) Τὸ σπουδάζειν πρός τινα, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει· τὸ δὲ περί τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει. Bud. tamen p. 798. σπουδάζω πρός τινα interpr. Colo aliquem, Faveo alicui, Exhibeo me obsequiosum: quo sensu σπουδάζειν περί τινα dicitur: afferens e Dem. (624.) Πολῖται γεγενημένοι, καὶ ἄλλως ἐσπουδακότες πρὸς ὑμᾶς. Sic σπουδάζω εἰς τὰ σὰ, ibid. idem Bud. interpr. Faveo rebus tuis: itidem e Dem. (577.) afferens, Ἀξιώσεις σπουδάζειν εἰς τὰ σὰ τοὺς ὑπὸ σοῦ δημοσίᾳ προπεπηλακισμένους; quo sensu Eur. dicit σπεύδω τὸ σὸν ἀγαθόν. Dicitur etiam σπουδάζειν ἐπί τινι, sicut σπουδὴ ἐπί τινι, pro Dare operam rei alicui, Studium navare s. Studere rei alicui: σπουδάζειν περί τι s. περί τινος aut ὑπέρ τινος. Sic Isocr. ad Nic. Ἐφ' αἷς γνώμαις μάλιστα ἐκεῖνοι ἐσπούδασαν, In quibus studium posuerunt. Xen (Ἀπ. 1, 3, 11.) Σπουδάζειν ἀναγκασθῆναι ἐφ' οἷς οὐδ' ἂν μαινόμενος σπουδάσειεν. Æschin., Ἔστι δὲ ὑπόλοιπόν μοι μέρος τῆς κατηγορίας, ἐφ' ᾧ μάλιστα σπουδάζω, In quod maxime incumbo. Sic Dem. (514.) Σφόδρα ἐσπούδασεν ἐφ' οἷς ἠδικημένῳ μοι συνῄδει, Vehementer contendit. Dicitur et σπουδάζειν ὑπέρ τινος, sicut περί τινος. Dem. Σπουδάζειν ὑπὲρ τούτων καὶ προσέχειν τὸν νοῦν, Plut. Popl., Σπουδάζων ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων, Studio Romanorum. Dativo etiam jungitur ut verbum Lat. Studere. Lucian. (2, 862.) Σπουδάζοντες τῇ παρασιτίᾳ, Studentes parasiticis adulationibus. Præterea ut Studere alicui dicitur ap. Lat. pro Favere, ita et σπουδάζειν τινὶ ap. Græcos pro σπουδάζειν περί τινα, s. πρός τινα. Plut. Τὸν δῆμον τῇ πρὸς αὐτὸν εὐνοίᾳ ἐκείνῳ σπουδάζοντα παρέχων. Item cum accus., itidem pro Diligentem operam navo alicui rei, etiam Affecto. Plato Epist. Σὺ ἐμοῦ μὲν καταπεφρόνηκας, ἄλλα δὲ ἐσπούδακας, Aliis rebus studere cœpisti, Ad alia animum intendisti: ut Eust. dicit σπουδάσαι τὰ οὐράνια, Rebus cœlestibus animum adjicere. Gal. Therap. 9. Ἀμελήσαντας ἤθους χρηστοῦ, δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαι: cui simile exemplum aliud habes ap. Bud. 798., ubi interpr. Affecto, Colo. Sic et Synes. Ep. 58. Γάμους ὁ μὲν ἐσπούδαζεν, ὁ δὲ ἐκώλυεν, Nuptias hic affectabat, alter prohibebat. Xen. K. Π. 6, (1, 25.) Ὅσα ἂν ὁρῶ σε σπουδάζοντα, συνεργός σοι πειράσομαι γίγνεσθαι ὡς ἂν δύνωμαι κράτιστος, Si qua in re strenuam te navare operam viderim. Affertur et σπουδάζω τὸ σὸν, pro Ago id quod est in rem tuam, Tuas partes foveo. Quo sensu Dem. dicit σπουδάζω εἰς τὰ σὰ, Eur. σπεύδω τὸ σὸν ἀγαθόν. || Serio ago, etiam Serio loquor, dico, Xen. (Ἀπ. 1, 3, 7.) Τοιαῦτα μὲν περὶ τούτων ἔπαιζεν ἅμα σπουδάζων, Simul serio rem agens. Affertur et ex Isocr. Περὶ τὰ γελοῖα σπουδάζων, pro In rebus ludicris et ridiculis serio agens. Itidem Plato Gorg. Σπουδάζει ταῦτα Γοργίας, ἢ παίζει; Et ap. Xen. Σ. (1, 15.) ὁ γελωτοποιὸς ait, Οὐ γὰρ ἔγωγε σπουδάσαι ἂν δυναίμην μᾶλλον ἤπερ ἀθάνατος γενέσθαι, Serio loqui. Ceterum ut in superiori l. opp. παίζειν et σπουδάζειν, ita σπουδάζειν et σκώπτειν, σπουδάζειν et * ἐκμυκτηρίζειν: (4, 29.) Οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἀναμὶξ ἔσκωψάν τε καὶ ἐσπούδασαν. Plut. (8, 163.) Ἐγὼ μὲν δεικνύω ἐσπουδακὼς, οἱ δὲ πάλιν ἐπεμυκτήρισαν. || Pass. Σπουδάζομαι, Opera mihi navatur, Studiose expetor, Greg. Naz. Τὸ σπουδαζόμενον ἦν ὑπ' ἐκείνων, ἐκτριβῆναι τὴν κακίαν, Illis id agebatur, ut malitia extereretur; s. In eo toti erant, In eo studium operamque suam ponebant. Idem de martyribus loquens, Ὧν διπλοῦν τὸ ζῆν, τὸ μὲν ὑπερορώμενον, τὸ δὲ, σπουδαζόμενον, Unum, quod despicitur, alterum, quod magno studio expetitur. Vel etiam In pretio habetur, Magni æstimatur. Plut. Themist. Σπουδαζομένη πρὸς ἡδονὴν παίδευσις, Cui opera navatur, Quæ quæritur et expetitur. Observa autem in præcedenti l. opponi inter se σπουδάζεσθαι et ὑπεροράσθαι, i. e. Studiose expeti et despici; s. Magni æstimari, In pretio haberi: ut et ap. Theophr. H. Pl. 5, 5. de cupresso, Τὰ σπουδαζόμενα τῶν ἔργων ἐκ τούτων ποιοῦσι. Paulo ante, Οὐλότατον δὲ τὴν ῥίζαν ἐστὶ, καὶ ἐκ ταύτης τὰ σπουδαιότατα ποιεῖται τῶν ἔργων: de thya, de qua Plin. 13, 16. Radice nihil crispius, nec aliunde pretiosiora opera. Sic et ἐσπουδασμένα σιτία dicuntur Quæ studiose expetuntur, in pretio haberi solent: τὰ σπουδῆς ἄξια, ut Plut. loquitur. Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. Homo etiam aliquis σπουδάζεσθαι dicitur Cui studetur, Qui in pretio haberi solet, magni æstimatur ita ut omnium studia et favorem sibi conciliet, Lucian. (1, 243.) Ὁ δὲ Ἥφαιστος τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται ὑπ' [πρὸς] αὐτῆς, Ipsaque ejus studiosa est, eum amat et colit. Alciphron, Διὰ τὴν τῆς συνηγορίας χάριν δῆλός ἐστι σπουδάζεσθαι βουλόμενος, A te amari et coli vult propter patrocinium. Plut. Pericle, (24.) Αὐτὴν ὡς σοφήν τινα λέγουσιν ὑπὸ τοῦ Περικλέους σπουδασθῆναι, Eam ut sapientia præditam feminam ajunt a Pericle summo studio observatam fuisse: Themist. Σπουδαζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Qui summo studio colitur a civibus, Cui student et favent cives. Idem, de histrione nobilissimo, Σπουδαζόμενος ὑπὸ πάντων, i. e. πλείστης ἀξιούμενος σπουδῆς. Alia vide ap. Bud. Item sicut σπουδάζειν significat interdum Instituere, ea signif. qua oratio aut disputatio aliqua de re dicitur institui, ita Synes. de Insomn. Ὅτου χάριν ἐσπουδάσθη ὁ λόγος, Cujus rei gratia instituta est oratio. [" Σπουδάζω, Xen. K. Π. p. 42. Schneid. Præf. ad Demetr. p. ix. Ammon. 130. Bergler. ad Alciphr. 120. Lennep. ad Phal. p. 11. P. Abresch. Paraphr. 264. Thom. M. 805. Wakef. Herc. F. 507. Heyn. Hom. 7, 310. Opp. παίζω, Thom. M. p. 3. Fut., Lucian. 2, 283. Heind. ad Plat. Phædr. 361. Σπ. τὶ, Achill. Tat. p. 27.: περί τι, Valck. ad Herod. 172. ad Lucian. 1. p. xxxv. 421.: πρός σε, περί σε, 3, 581. Plato Gorg. 220.: τινὰ, Crus. ad Suet. p. 90. Heind. ad Plat. Phædr. 209. Σπουδάζεται, Curæ est, Alciphr. p. 48." Schæf. Mss. " Σπουδάζω, Serius sum, neutr., Dio Chrys. 1, 653. Σπουδάζομαι ὑπὸ, 2, 129." Wakef. Mss. Dionys. Hal. A. R. 12. p. 2350. Plut. Comp. Niciæ 3. Crasso 12. Arrian. Ep. 3, 4. Jambl. Adhort. 62. Strabo 17. p. 675. Sieb. Μάλιστα ἐσπουδάσθη παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὁ Μασινίσσης: 685. Ἱπποφόρβια ἐσπουδασμένα διαφερόντως τοῖς βασιλεῦσιν. " Ep. ad Hebr. 4, 11. Σπουδάσωμεν οὖν εἰσελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν, Totis itaque viribus

allaboremus, s. Omnes nervos intendamus, ut possimus ingredi. Σπουδάζειν τὰ γράμματα, τὴν φιλοσοφίαν, notat Literis aut Philosophiæ severam operam navare. Plerumque tamen dicebatur σπουδάζειν περί τι. De viris mulierosis περὶ γυναῖκας σπουδάζειν posuit Polyb. ap. Athen. 445.: de luxuriosis σπουδάζειν περὶ τρυφὴν, Anaximenes ap. Eund. 531. In eund. sensum dicebatur εἶναι περί τι, Totum esse in aliqua re. Theopompi Historici frequentissima phrasis est περὶ μέθην καὶ κύβους εἶναι. Sicut autem nostro loco infinitivo verbo jungitur, sic etiam a Paulo 2 Tim. 4, 9. Tit. 3, 12. Illud notabile, quemadmodum hic legitur σπουδάσωμεν οὖν, et §. 1. φοβηθῶμεν οὖν, sic in §. 3. h. Cap. hanc esse lectionem veterrimo in Cod. εἰσερχώμεθα οὖν." Valck. Schol. in N. T. 2, 477.]

Σπούδασμα, τὸ, Res studiose elaborata. Sophronius Græce σπουδάσματα vocat quæ Hieronymus Latine Opuscula. Item σπούδασμα dicitur Quælibet res quæ studiose fit et affectatur, cui studetur. Bud. e Greg. Naz. Τῷ δέ τι δεύτερον ἔργον καὶ σπούδασμα γίνεται, θεραπεύειν τὸν πρόεδρον. Idem σπούδασμα interpr. Opus magno studio factum, afferens ex Arriano (7, 7, 13.) p. 194. de cataractis Tigris fluvii ab Alexandro complanatis, quas Persæ olim fecerant ad arcendos a mari hostes, Οὐ χαλεπῶς διακόψας τὰ Περσῶν σπουδάσματα. Pro eod. DICITUR ET Σποῦσμα, quod ap. Hes. legitur, ab eoque exp. σπουδὴ, σπούδασμα. [* "Σπουδασμάτιον, Libellus, Ruhnk. Præf. ad Tim. p. xi." Schæf. Mss. Photii Codex 150. 153. 155.]

[Σπουδαστέος, Affectandus, Xen. Λ. 7, 3.] Σπουδαστέον, Studendum et enitendum est, Diligentia adhibenda est, Studiose expetendum et affectandum est, Synes. Ep. 99. Ταύτῃ τε οὖν τιμητέον ὑμῖν τὸ ἕρμαιον καὶ ἀντὶ παντὸς σπουδαστέον, Et omnium loco colendum atque affectandum est. [Aristot. Eth. 1, 7. Eur. Iph. A. 902. "Clem. Alex. 185. 210." Kall. Mss.] Σπουδαστὴς, Studiosus, Qui rei alicui aut homini studet, Fautor, Qui partes alicujus sequitur in factione quapiam, Greg. Naz. Οὔτε γὰρ ἀντιτείνειν εἶχε πρὸς τοὺς ὑβριστὰς ἢ τοὺς σπουδαστὰς, [Plut. Artax. 26. Cæs. 54. * Κενοσπουδαστὴς, Socr. H. E. 7, 29.] Σπουδαστικὸς, Diligens, Strenuam operam navare solitus, Aristot. Rhet. 2. de potentioribus, Καὶ σπουδαστικώτεροί εἰσι, διὰ τὸ ἐν ἐπιμελείᾳ εἶναι, ἀναγκαζόμενοι σκοπεῖν τὰ περὶ τὴν δύναμιν. Apud Plat. σπουδαστικὸς opp. τῷ φιλοπαίγμονι, h. e. Qui serio sermone delectatur. [Plut. 6, 186. "M. Anton. 1, 16." Kall. Mss. * Σπουδαστικῶς ἔχω, Ad res serias tractandas proclivis et idoneus sum, Plut. 6, 419. Apollon. 804. Villois.]

[* Σπουδαστὸς, Jambl. Protr. 20.] Ἀξιοσπούδαστος, ὁ, ἡ, Dignus cui studeatur, Dignus qui studiose expetatur aut colatur, σπουδασθῆναι ἄξιος. Ἀσπούδαστος, Qui non studiose expetitur, aut colitur, Cui non studetur; et e consequenti, Neglectus, Contemtus, Qui nullo in pretio habetur. [Eur. Iph. T. 201. Bacch. 910. Fr. Menippi 43. Hippocr. 1281, 39. Ælian. N. A. 17, 25. * Ἀσπουδάστως, 10, 30.] Περισπούδαστος, Studiose expetitus, Qui studiose affectari solet, ζηλωτὸς, περιμάχητος, Herodian. 6, (8, 9.) Τίμιόν τε καὶ περισπούδαστον τῷ κεκτημένῳ, ubi Polit. Honorem ipsi ac studium delaturum. ["Ad Charit. 214. ad Lucian. 1, 264. 504." Schæf. Mss. * "Περισπουδάστως, Chrys. in Jo. Hom. 63. T. 2. p. 822." Seager. Mss. Athen. 164. 593. * Πολυσπούδαστος, Eust. Il. Δ. p. 442. Od. A. p. 12, 11.]

[* Ἀντισπουδάζω, Gl. Obtrector, Dio Cass. 40. p. 146.] Ἀποσπουδάζω, Studium et contentionem circa rem aliquam omitto, Studiosus rei alicujus esse desino. A Suida exp. παύομαι τῆς σπουδῆς. Exp. etiam ἀμελῶ, item καταφρονῶ, i. e. Negligo, Contemno: cum gen., ut, Οὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπούδαζεν. Sic ap. Plut. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπεσπούδαζε τῶν κοινῶν, Non tamen negligebat rempublicam. || Bud. affert e Basilio junctum infinitivo, alio sensu, ubi ille scribit, Ὡς ἂν τινες οὐ τιμᾷν ἐγνωκότες, ἢ ἔχειν ἐσπουδακότες, ἀλλὰ παρεῖναι ἀποσπουδάζοντες, Hoc agentes ne adsim, Vitantes ne ego adsim, Bud. ["Valck. Adoniaz. p. 203. ad Herod. 706." Schæf. Mss. Philostr. Apoll. 1, 5. 4, 2. cf. Soph. 1, 17, 2.] "Διασπουδάζω, Expeto, Do operam, e Dem." [Dionys. Hal. Lysiæ c. 14. Arrian. Anab. 7, 23, 13. "Clem. Alex. 947." Wakef. Mss. "Greg. Naz. 2, 181. Theod. Prodr. Rh. 4. p. 149." Boiss. Mss. * Διεσπουδασμένως, Dionys. H. 1, 18. * Ἐνσπουδάζω, Liban. 1, 160. 2, 376. Philostr. V. S. 1, 531.] Ἐπισπουδάζω exp. Festino, Incito, Instigo. Qua signif. ἐπισπεύδω dicitur. [Lucian. 3. p. 118. Schleusn. Lex. V. T.] ITIDEM Ἐπισπουδαστὴς exp. Accelerator, [LXX. Esai. 14, 4.] Κατασπουδάζω, i. q. simplex σπουδάζω, Studeo, Operam navo, Studiose affecto, e Greg. Naz. Κατεσπουδάσαμεν τοῦ υἱοῦ, pro Filii sategimus, De filio anxie laboravimus. Affertur et κατεσπουδασμένος e Vallæ interpretatione pro Rerum agendarum anxius. E quo partic. est ADV. Κατεσπουδασμένως, quod exp. Bona fide, Citra figmentum: SICUT Ἐσπουδασμένως Bud. usurpat, hæc Plauti, Bonan' fide tu mihi istæc verba dixisti, sic Græce reddens, p. 119. Ἆρά γε σὺ ἐσπουδασμένως τόνδε τὸν λόγον ἔλεξας; vel ἐσπουδαιολογημένος ἔτυχες. [Κατασπουδάζω, Aq. 2 Sam. 4, 1. Job. 23, 15. "Vita Æschyli p. x. Both., Heyn. Hom. 6, 76. Jacobs. Anth. 1, 275. 6, 275. ad Herod. 188." Schæf. Mss. "Κατασπουδάζομαι, Rebus seriis intentus sum, Herod. 2, 173. Εἰ ἐθέλοι κατεσπουδάσθαι ἀεὶ, 174. Κατεσπουδασμένος ἀνήρ." Schw. Mss. Ad Greg. Cor. 676. Ed. Schæf. * Κατασπουδασμὸς, Festinatio, Perturbatio, Aq. Sophon. 1, 18. * "Περισπουδάζω, Philemon Athenæi 3. p. 53." Dindorf. Mss. Symm. Ps. 67, 16. * "Περισπουδάω, Tzetz. Chil. 12, 14." Elberling. Mss. * "Προσσπουδάζω, Philostr. 231. τοῖς βιβλίοις." Kall. Mss.] "Συσπουδάζω σοι, Studeo "tibi, A te sto: ex Aristoph." [cf. Eip. 768.] "Possit alioqui signif. etiam, Operam tecum ad rem "quampiam navo." ["Schol. Lucian. ad Phalar. 2. c. 1." Boiss. Mss. * Συνεσπουδασμένως, Eunap. V. Soph. p. 60. * "Συσπουδαστὴς, Nicet. Ann. 1, 9. p. 22." Lobeck. Phryn. 173. * Συσπουδαστικὸς, M. Anton. 1, 16.] Ὑπερσπουδάζω, Supra modum studeo, Supra fidem navo operam alicui rei, Vehementer s. Studiosissime diligentissimeque incumbo, Lucian. (2, 888.) Ὑπερσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων. ["Brunck. Aristoph. 2, 62." Schæf. Mss. * Ὑποσπουδάζω, Dio C. 39, 25. p. 102. Joseph. A. J. 10, 2, 5.]

"Σπουσίνιοι, Ministri publici Atheniensis reip. a "Spusino quodam, qui primus eos instituit, dicti. "Iidem inveniuntur vocati et σπεύσιμοι, ab accele-"randi studio fortasse. Ita VV. LL. sed perperam "Σπουσίνιοι scribunt pro Σπευσίνιοι: ut habemus "ap. Suidam in voce Τοξόται: qui Σπεύσινον itidem, "non Σπουσῖνον nominat, τὸν συντάξαντα τὰ περὶ αὐ-"τούς. Fortassis autem illud Σπεύσιμοι pro Σπευσί-"νιοι scriptum fuerit: sed Σπουσίνιοι unde invectum "sit, vix conjici potest." ["Σπευσίνιος, Kuster. Aristoph. 118." Schæf. Mss.]

ΣΠΙΖΩ, Extendo, Expando, ἐκτείνω, Eust. Schol. Aristoph. Ἱππ. || Avis etiam ea, quæ σπίνος vocatur, dicitur σπίζειν, idque κατ' ὀνοματοποιΐαν, teste Eust. (Il. 991, 52.), citante hunc locum Arati 1024. Καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων, quem Festus Avien. sic interpr. Si matutino fringuilla resultat ab ore. Ubi ἠῷα σπίζων dicit sicut paulo ante, Νύκτερον ἀείδουσα, Nocturna canens. Sed perperam omnes, quas vidi, Edd. habent ἠῷ ἀσπίζων. Schol. exp. ὑπὸ ὄρθρον φθεγγόμενος. [Theophr. Fr. 6, 3, 2. "Heyn. Hom. 6, 253." Schæf. Mss.]

Σπιδὴς, ὁ, ἡ, Passus, Amplus, ἐκτεταμένος καὶ πλατὺς, ut exponi a quibusdam annotat Eust. Il. Λ. 753. ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο. Major tamen pars ibi legit δι' ἀσπιδέος, ut supra post Ἀσπὶς docui, ex eod. Eust. Verum et σπιδέος scribi posse, CONFIRMAT Σπίδιον πεδίον, quod ap. Æsch. legi idem Eust. testatur, et a vett. exponi μακρόν: e quo affertur et σπίδιον μῆκος ὁδοῦ. Hes. quoque σπίδιον et σπιδὲς idem significare tradit, exponens, μέγα, πλατὺ, εὐρὺ, μακρόν: item στρογγύλον. SIC Σπιδόεν idem Hes. exp. πλατὺ,

Bayerische Staatsbibliothek München

Digitized by Google

Digitized by Google

Friderich Sauer.

Digitized by Google